Elliot, her zor nefes için mücadele ederken, steril beyaz tavana baktı.

Onu hayatta tutmaya çalışan makinenin durmaksızın bip bip sesi, her zamankinden daha yüksek geliyordu.

Akciğer kanseri teşhisinden beri, acımasız hastalıkla savaşarak her günü yaşadı, galip gelebilme umuduna tutunarak.

Ancak bunu karşılayamamayanlar için umut, tutunulacak tehlikeli bir şey olabilirdi. Ve Elliot, bunu hayatının çok erken döneminde fark ediyordu.

Her şeyi iş yerinde suçladı.

Saygın bir mühendis ve mezuniyet valedictorian'ı olarak, zekası, parlak ve yaratıcı zihninin bir alt tanımıydı.

Ancak yanlış bir kadına aşık olarak naif davranmış ve onun acımasız babasının altında çalışmıştı.

Babası tehlikeli bir yerden altın çıkarıyordu ve bu operasyonu gizlemek zorundaydı. Bu yüzden, bir petrol platformu inşa etmek mükemmel bir örtü sağladı ve inşaat sırasında altın aceleyle çıkarılabilir, böylece şüphe uyandırmadan yapılabilirdi.

Elliot'un dahice zihni, tüm bu aldatmacada istismar edilmişti. Bir alet gibi, tamamen kullanıldıktan sonra hem kız arkadaşı hem de onun babası tarafından bir kenara atıldı.

Orada çalışmaya başladıktan sadece yedi ay sonra, Elliot akciğer kanseri teşhisi aldı, ancak kökenleri belirsizdi. Kısa bir süre sonra, kız arkadaşı onu terk etti ve babası onun varlığını silip attı.

Elliot'un tüm yaşam birikimleri, kanserle çaresizce savaşmaya harcandı. O savaş şimdi derin bir şekilde aptalca görünüyordu.

Başından beri teslim olmalıydı.

Dişlerini sıkarak, Elliot tüm bunları kafasında acı bir şekilde tekrar canlandırdı. Neden, neden, neden böyle bir talihsizlikle lanetlenmişti? Dünya neden daha iyi bir yer olamazdı?

Elliot, bedeninden kalan yaşamın çekildiğini hissederken, kendini acı nefretini serbest bırakmaya zorladı. En azından ölmek ve dolaşan, kalıntı bir ruh haline gelmek istemiyordu.

'Eğer şimdi ölürsem... keşke daha iyi bir dünyada yeniden başlayabilsem...'

Bunun saf bir hayal olduğunu, gerçekte imkansız olduğunu biliyordu. Ama ölüm yaklaştıkça, böyle düşünceler zihnini meşgul ediyordu.

Kemoterapiye başladığından beri, Elliot ölen, uyanan ve diğer dünyalarda yeniden doğan karakterler hakkında romanlar ve çizgi romanlar okumaya bir sevgi geliştirmişti.

Neden biraz masal dünyasına dalmayayım? Sonuçta o, ölüme yaklaşan bir adamdı... ona biraz hoşgörü gösterin.

Elliot hafifçe gülümsedi, bu hayattan öteki bir yaşamın hayaliyle kendini kaybetti. Temelsiz ve geçici olan bu düşünceler, ölümün mumu alevini söndürdüğünde toz gibi dağılacaktı.

Ancak, şu an için başka bir şansı hayal etmek, yüzündeki hafif gülümsemeyi koruyan şeydi.

Makinenin bip sesi yavaşladı... Hemşireler içeri daldı, doktorlar çaresizce onu kurtarmaya çalışıyordu.

"120 joule'a şarj ediliyor. Temiz!"

Beeeep!

"150 joule'a şarj ediliyor. Temiz!"

Beeeeep!

Onların çabaları, Elliott'un gülümsemesi cansız bir hale dönerken arka planda kayboldu. Gözleri, cesedinin etrafında gelişen çaresiz kaosla bulanıklaştı.

Son bir başarısız elektrik şokuyla, doktor teslim oldu ve defibrilatörleri bıraktı. "Ölüm saati, 15:04..."

****

Sonunda barış... ya da Elliot'un varsaydığı gibi.

Bu yer neredeydi? Kendi kendine düşündü.

Vücudunu hissedemiyordu, sadece bir orb benzeri öz vardı.

Garip parlayan orb'lar, farklı portallara giden geniş beyaz yollar boyunca ilerliyordu.

Meraklı bir şekilde, o şeyler ne diye düşündü?

"Onlar, dostum, ruhlardır," beklenmedik bir şekilde erkek bir ses yanıtladı.

Elliot yukarıya bakmaya çalıştı ama sadece yaklaşık doksan derece yukarısını görebildi.

Sonra, istemeden, orb'ü sesin kaynağına doğru yükseldi.

Gözleriyle karşılaştığı şey, birisi ya da daha doğrusu, ölümlü olamayacak kadar mükemmel bir şeydi. Akışkan gümüş saçlar, çarpıcı ama bilge özellikleri kusursuz bir simetriyle çerçeveliyordu.

Şatafatlı çiçek desenli kumaşlarla giyinmiş olan bu varlığın her şeyi kurnaz bir zeka ve mutlak otorite yayıyordu. İlahi, korkunç bir güzelliği vardı.

"Merhaba, tuhaf olan," avucundaki ruhu dikkatle incelerken mırıldandı.

“Hiçbir zaman başka ruhlar hakkında bu kadar meraklı bir ruhla karşılaşmamıştım.”

Parmaklarını döndürdü, etrafında mavi kıvılcımlar dans ediyordu. Sonra gözleri açıldı.

“Aman Tanrım!” Ağızı şaşkınlıkla açıldı.

Yüzünde kulakları geçecek bir gülümseme belirdi.

“Üç bin yılda, böyle nadir bir hazine keşfedeceğimi hiç beklemiyordum!”

Sevinçle bağırdı, ruhu havaya fırlatıp yakaladı.

Son derece şaşkın olan Elliot, coşkulu yabancının ne olduğunu açıklamasını, onu bir top gibi fırlatmak yerine istedi.

Ancak Elliot bir şey sormadan, varlık parmağıyla bir portal oluşturdu.

“Seni heyecan verici bir yere gönderiyorum! Ama aciliyet nedeniyle, açıklamalar beklemek zorunda kalacak. Sana yakında yardım ve cevaplar vereceğime söz veriyorum!”

Gülerek, Elliot'un ruhunu parlayan portala doğru fırlattı. Ama son anlarda, dış bir güç onun rotasını saptırdı ve sonsuz parlayan yollar boyunca yuvarlanmasına neden oldu.

Adam öfkeyle döndü.

“Ne cüretle!” diye tükürdü.

“Beni kandırabileceğini düşünmek için aptal olursun, hilekar,” ince bir kadın sesi karşılık verdi.

Eski, minik bir kadın bir bastona dayanarak, sanki havadan beliriverdi.

“Karışık cadı!” Adam hırladı.

“Senin ne bildiğin olabilir ki?”

Kaygısızca omuz silkti. “Hiçbir şey bilmiyorum. Ama o ruh sana geri dönmeyecek.”

Kıkırdayarak, tüm varlığı yaramaz, kurnaz bir aura yayıyordu.

Adam ruh denizine dik dik baktı ve sonra soğuk bir gülümseme belirdi.

“Aptal yaşlı cadı. Ben Aldatmanın Tanrısı olduğumu unuttun mu? Nereye düşerse düşsün, onu bulacağım.”

Bu tehditkar beyanla, adam kayboldu ve kadının zafer dolu ifadesi huzursuzluğa dönüştü.

Bu arada, Elliot'un ruhu parlayan kozmik labirentte daha da aşağı düşmeye devam etti. Sonra, birkaç amaçsız yuvarlanmadan sonra, boş, izole bir yola indi.

Elliot etrafa bakarken başka ruhlar görmedi. Parlak beyaz ağın üstüne uçamıyor ya da tırmanamıyordu.

Ancak tam önünde açık bir portal vardı.

Korkutucu ama cezbedici olan bu portal, ileriye giden tek yolu sunuyordu. Daha iyi bir yargısına karşı, Elliott o korkutucu kapıdan girdi.

Görüşü karanlığa kayboldu. Kaotik sohbetlerin karmaşık sesleri ve bir kadının acılı çığlıkları içeri sızdı.

"İt! İt hanımefendi! İt!"

Bu zorlayıcı... bunaltıcıydı. Sonra Elliott, hem içeriden hem de dışarıdan güçlü bir kuvvetle çekildiğini hissetti.

Soğuk bir korkuyla, aniden anladı.

'Aman Tanrım...'

*

*

*

*

*

[A/N]

Çok içe dönük olduğum için pek konuşmam, lol. Ama desteği istiyorum, güç taşlarını istiyorum, altın biletleri istiyorum ve bu kitabın sona ulaşması için okuyucularıma ihtiyacım var.

Harika bir yolculuğun başlangıcına hoş geldiniz.

Elliott, genç kadının rahminden çıktığı anda iki şey fark etti.

Bir. Bir metropol hastanesinde doğmuyordu... Hatta kapalı bile değildiler.

İki. Şu anda etrafında bulunan insanların hayatları büyük tehlikedeydi.

Çok net göremiyor veya duyamıyordu, ama en azından seslerindeki aciliyeti ayırt edebiliyordu.

Ne yanlış gitti?

Ne ters gitti?

Bu insanlar neden bu kadar telaşlıydı?

Ancak bu sorulara cevap alamadı.

Henüz doğmuş olan bebeğin üzerine örtülen kadın elbiseleriyle sarılmış ve bazı çalılıkların içine yerleştirilmişti.

"Endişelenmeyin, hanımefendi. Genç prensin güvende olacağından eminim. Astrin onu koruyacak. Onun için geri döneceğiz... ama sizi kaybetme lüksümüz yok." Diğer kadınlar, çocuğuna ulaşmaya çalışan genç kadına seslendiler.

O solgun ve yorgun görünüyordu, her an ölecek gibi.

Yine de, bebeklerine ulaşmak için şiddetle mücadele etti ama başarılı doğumda ona yardımcı olan diğer kadınlar tarafından engellendi.

Seremonik kıyafetler içinde bir adam aniden geldi, yüzü sert ama deneyimli bir savaşçıyı işaret ediyordu.

"Hemen ayrılmalıyız. Daha fazla oyalanamayız."

Hanımlar ona başlarını salladı.

Öne doğru adım attı ve elleri hızla hareket ederek genç kadının boynuna vurdu. Tüm gücü kayboldu ve bilincini kaybetti.

Sonra onu kollarında kaldırdı.

"Lütfen, yüksek hanımefendinin korunmasını sağlamalısınız. Biz burada kalıp genç prensi koruyacağız. Endişelenmeyin, onu hayatımız pahasına koruyacağız." Adamın önünde yemin ettiler.

Kısa bir baş hareketiyle havalandı ve uzaklara kayboldu.

Üç genç kadın, birbirlerine buruk gülümsemelerle baktılar.

Onlar, çalılıkların içinde gizlenmiş bebekten, deniz mavisi gözleriyle sessiz ve gözlemci bir şekilde, yüzünde garip bir merak ifadesiyle döndüler.

Ona son bir kez bakarken kalpleri çırpınır gibi oldu.

"Kehanetin çocuğu, biz üçüz kız kardeşler seni korumak için hayatlarımızı seve seve feda edeceğiz," ortadaki kadın söyledi.

Yüzü yaralar ve yorgunluktan dolayı yıpranmıştı, burada burada kan lekeleri vardı.

Kahverengi saçları bir at kuyruğu şeklinde örülmüştü ve kaşları kalındı.

O, daha yakın eğildi ve parmağıyla çocuğun alnında bir yay çizdi, ardından aynı şeyi kendi alnında yaptı. Diğer ikisi de onu izledi.

“Korun, genç olan.”

Avuçlarını birleştirdi ve duyulmaz bir şeyler mırıldandı.

Hemen, otlar büyüdü ve birbirine dolandı, bebeklerini tamamen kucaklayarak sarıp sarmaladı.

Sonra kız kardeşlerine baktı ve üçü birden başlarını salladıktan sonra çalılıklardan dışarı fırladı.

Bebekten mümkün olduğunca uzaklaştılar ve dar bir yola ulaşana kadar koştular.

Ne yazık ki, tam o anda, birisi... Ya da daha doğrusu, bir şey...

önlerindeki boşluktan geçti.

Korkudan donakaldılar, hareket edemediler; siyah duman sızan yaratık kendini gösterdi.

Tamamen siyah metalik zırh içinde örtülüydü, tek görünen alan vizördü; bu vizör, ateş izleri gibi akan kötü niyetli bir kızıl ışıkla parlıyordu.

Arkasında büyük, dikenli bir kılıcı sürüklüyordu.

Üç kız kardeş, yaratığın onlara bakmasıyla dehşet içinde titredi.

Bir an duraksadı ve başını hafifçe eğdi. Sonra bir sonraki saniyede, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve arkasında belirdi.

En yakın kız kardeşin sırtına kaba bir yarık açarak kılıcını yukarı savurdu.

Kahverengi saçlı kadın hızlıca ellerini birleştirip mırıldanmaya başladı, ama yaratığın metal kaplı eli ağzına girdi ve onu parçaladı.

Hemen üçüncüsünü boynundan yakaladı, onu kaldırdı ve dikenli kılıcını karnına sapladı, iç organları dışarı fışkırdı.

Kadın, karanlık varlık kılıcını döndürdüğünde ince bir çığlık attı, gözleri büyüyerek neredeyse yerinden fırladı, hatta boş ve cansız hale geldi.

Yaratık onu bıraktı ve ağzını yırtmış olduğu kahverengi saçlı kadına döndü, ama o ortada yoktu.

Hiç etkilenmeden, etrafını incelemek için döndü ve bir kan izi tespit ettiğinde, bir ok gibi ileri fırladı.

Hanımefendi, yırtık çenesini bir arada tutarak koşarken elinden kan damlıyordu, parmaklarının arasından, boğazına ve yere doğru akıyordu.

Son derece acı içindeydi, ama durmadı.

Yaratığı, bebekten olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu. Bu planın tüm özüdür.

Onun yüzünde öyle bir kararlılık vardı ki, çenesi gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Koşmaya devam etti, ama ne kadar koşarsa koşsun, karanlık şövalyeden kaçması mümkün olamazdı.

Rüzgardan ortaya çıktı ve kılıcını yatay olarak savurdu.

Ham bıçağın havada kesilme sesiyle, kadının başı karanlık gökyüzüne doğru uçtu ve yere düştü.

Başsız bedeni çöktü.

Şövalye birkaç dakika hareketsiz durdu, sonra başka bir yaratığın hayatta kalıp kalmadığını kontrol etmek için başını çevirdi.

Bir süre sonra, havaya karıştı.

Ay, güneşe yerini bıraktı ve kısa süre sonra sabah geldi; günün parlak ışığı, tüm ormanı ıslatan soğuk bir yağmurla birlikteydi.

Yapraklar, önceki gece dökülen kanlı pisliği yıkayan yağmurda ıslanıyordu.

Orman huzurlu görünüyordu, sanki önemli bir şey olmamış gibiydi ve kadınların bedenleri suya gömüldü, yağmurun neden olduğu düşük akıntıyla sürüklendi.

Evlerinde sabahın tadını çıkararak oturması gereken bir çift, bunun yerine yağmurda koşuyordu, yumuşak tunikleri ıslanmıştı.

Kadın, ince bir bedene sahip sarışın biriydi, cildi pürüzsüz ve yüzü bir azizenin parlayan ışınları gibi, ona çok fazla zarafet veren altın rengi bir gözle doluydu.

Yağmurda dans ettiği adam, burun üzerinde bir yara izi taşıyan genç, kaslı bir askerdir; bu yara izi, onun kırmızı gözlerinin parlaklığını azaltmıyordu.

Kıvırcık saçları yağmurdan ıslaktı ve tüm tavrı—özgür ruhlu olmasına rağmen—savaş tecrübesiyle dolu bir savaşçının havasını taşıyordu.

Birlikte yağmurda oynadılar ve etrafta koştular, ormanın soğuk kucaklamasını büyük bir aşkla doldurdular.

Hanım, genç adamı kendine çekti, soğuktan titrerken ona tutkulu bir öpücük verdi.

Onun elleri bir anlığına onu sardı, sonra onu kaldırdı ve yavaşça yere yatırdı.

Yağmur durmaksızın yağdı. Yine de bu ikisi umursamaz görünüyordu.

Adam, tuniklerinin bağlarını yavaşça çözerken yüzünde kendine güvenen bir gülümseme vardı; o da dikkatle onu izliyor, hareketlerini gözlemliyordu.

Tunikini tamamen açtıktan sonra, kendi gömleğinin düğmelerini açmaya hazırlanıyordu ki, ikisi de garip bir ses duydu.

İkisi de donakaldı, şaşkın bakışlar alışverişinde bulundular.

"Sen de bunu duydun mu?" Altın güzellik sordu.

Sevgilisi alaycı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Kesinlikle duydum. Belki de bir bebek için o kadar hevesliyiz ki, duyduğumuz şeyler var."

O kaşlarını çattı. "Hayır, oldukça gerçekçi bir şekilde seslendi–"

Adam onu bir öpücükle kesti, sonra eğri bir gülümsemeyle ekledi.

"Bu kesinlikle gelecekteki çocuklarımızın kendilerini tanıtmasıdır." Elleri, yağmurla ıslanan bedenini kışkırtıcı bir şekilde okşuyordu.

"Burada sevişmek kesinlikle bize bereket getirecek."

"Ama sevgilim, her yeri denedik— alışveriş merkezi, çatı katları, hatta barlar! Her seferinde aynı şeyi söyledin..."

Şikayetine karşı gülümsemesi sadece daha da genişledi. "Ama diğer zamanlarda bir bebek duydun mu?"

Dudaklarını ısırarak, başını salladı.

No…

Adam, onun yanıtına gülümsemeye başladı.

“O zaman şimdi hala bana mı şüphe ediyorsun?”

O iç çekti ve omuz silkti.

“Sanırım bunu kendimiz görmemiz gerekiyor.”

İsteksizliği, ince kollarını kalın boynunun etrafında sararken, yüzünü kendisine çekip açgözlü bir şekilde öpmeye başladığında, sıcak bir çekime dönüştü. Uzun bacakları da kaslı belinin etrafında dolandı.

Bu arada…

“Bu herifler gerçekten işin peşine düştü, ha! Biraz izlesem ve tam içeri sokacakken, bağırıp ortalığı inletsem nasıl olur?”

En azından, bu Elliot'un planıydı, ama daha fazla dayanamadı. Bağırma isteği, tuhaf bir şekilde kontrol edemediği bir şeydi.

Bütün bir gece soğuğa maruz kalmıştı, akciğerlerinin donacak gibi olduğunu hissediyordu ve tek istediği, gürültülü bir çığlık atıp tüm dünyayı rahatsız etmekti.

Belki de bu, bebeklerin genellikle duyulmak için yapması gereken bir şeydi. İzlediği şeyin tadını çıkarmak istese de, içindeki dürtü galip geldi.

Yanlarındaki çimenlikten yüksek bir çığlık yükseldi ve çifti korkuttu.

“Oh, Eldech'e şükür! Hepsi kafamızda değildi. Shin, bu bir bebek!”

Genç kadın haykırdı, kocası ise hayal kırıklığı içinde geri çekildi.

Kıyafetlerini düzeltti, göğsünü kapattı ve yanlarındaki çimenliğe doğru kayarak elleriyle kazmaya başladı.

Bir şey hissettiğinde gözleri aniden büyüdü. Onu nazikçe kollarıyla sardı ve çıkardı, gözleri daha da büyüdü. Kocası da ona doğru hareket etti, pantolonunun kayışını ayarlayıp sıkılaştırdı.

“Vay… gerçekten bir bebek. Ve bu sadece kafamızda değildi.” diye tekrarladı.

Bebeği kollarına aldı, gözleri duyguyla parlıyordu.

“Bu ipek…” Kocası seslendi, “…sanırım ebeveynleri gerçekten zengin… belki de soylu.”

“Ne yapmalıyız?”

Parlak gözlerini kocasına çevirdi, bebeği kollarında sıkıca tuttu.

Shin, birkaç saniye boyunca karısına baktı, gözlerinin ona bakış şekli…

"...hayır..." Başını salladı, "Hayır hayır hayır, bunu yapamayız, aşkım."

"Hadi ama. Onun ebeveynlerine ne olduğunu biliyor musun?"

"Onun ebeveynlerini bulmanın bir yolunu aramalıyız, onu tutmamalıyız. Onu tutamayız."

"Sevgilim, bu bir erkek. Sürekli onun diyor." Kocasını gülerek düzeltti.

"Peki, bunu nasıl anlayabilirsin? Gözlerini, beyaz saçlarını göremiyor musun... Hangi erkek bu kadar güzel gözlere sahip?" Diye karşılık verdi.

"Tamam o zaman... Bir bahse girelim."

Shin gözlerini kısarak baktı.

"Bir bahsi kullanarak istediğini mi elde edeceksin? Tamam o zaman, kaybedeceksin çünkü bu küçük olanın bir kız olduğundan çok eminim, gözlerine bak."

"Eğer kızsa, ebeveynlerini ararız ve her şeyi bırakırız, ama eğer erkekse, onu tutarız ve onu oğlum olarak büyütürüm ve ebeveynlerinin kökenini asla ona ya da başka birine söylemem."

"Tamam o zaman." Shin gülümsedi. Bebeğin bir kız olduğundan o kadar emindi.

Sonra dikkatlice ikisi de bebeği kaplayan ipeği indirdiler.

Hemen yaptılar, bir sıçrama sıvı kocanın yüzüne fışkırdı, bir süre devam etti ve sonra azaldı. Bebek, genç adamın yüzünü nasıl ıslattığını görünce neşeyle gülümseyip bacağını salladı.

“Oh oh, burada küçük bir hırıltısı var…” Eşi, onun küçük şeyiyle oynarken mutlu bir şekilde söyledi.

Elliott, kirletildiğini hissediyordu ama hiçbir şey söyleyemedi.

Shin üzgün görünüyordu.

"Cidden, hangi çocuğun onun gibi güzel gözleri var?!"

Şikayet etti ama kısa sürede sessizleşti. Ve karısının küçük bebeğe nasıl hayranlıkla baktığını, onu kollarında nazikçe sallarken gözlerindeki güzel ifadeyi izledi.

Kısa bir süre sonra, konuştu

Onu tutacağız. Ama eğer ebeveynlerinin kim olduğunu keşfedersek, lütfen Eisha, hiçbir şeyi saklamayalım ve onu geri verelim.

O, kocasına baktı, gözlerinde neşenin kıvılcımları dans ediyordu.

“Evet, evet, söz veriyorum! Yapacağız!”

"Peki o zaman... ona ne isim vermeliyiz?" Shin, çocuğun büyüleyici mavi gözlerine bakarak sordu.

"Sen, ona bir isim ver. Sen onun babasısın."

Shin bir süre düşündü, ormana bakarak, sonra aniden bir fikir aklına geldi.

"Kuzey! Kuzey hakkında ne dersin? Bu Kuzey ormanında bulunduğu için, bize bir çocuk verdiği için ormanı onurlandırabiliriz."

Eisha'nın ifadesi biraz bozuldu. O isim hakkında pek emin görünmüyordu.

"Oh, peki... bilmiyorum... Kuzey kulağa hoş geliyor."

"Eşsiz!" Shin onun adına ekledi.

Gözlerindeki parıltıyı gören Eisha, pes etti.

"Tamam, peki. Kuzey, o zaman" dedi, gözlerini devirdi.

Ve işte Elliott'un garip bir kırsal çift tarafından nasıl bulunduğu ve Kuzey olarak hayatına başladığı böyle oldu.

–

Son on dört yılda, Northern hem bilgelik hem de sosyal mesafede büyümüştü.

Belki de bu, çalkantılı geçmiş yaşamının bir sonucuydu; ama o, diğer çocuklarla bir arada var olmasına rağmen, onlarla gerçekten bağlantı kurmadan uzaklaştı.

Çocukluk maskesini korumak, onun en büyük zorluğuydu, çünkü ebeveynlerinin gereksiz yere endişelenmesini istemiyordu.

Bu, hassas bir denge sağlama eylemiydi.

Üç yaşında, Northern yeni dünyasının dilini öğrenmeye başladı, bunun adıyla başladı: Ul'Tra-el veya alfabetik düzenlemeye bağlı olarak Ul'un Tra-el'i.

Bu isim, dünyanın tarihinin özünü içinde barındırıyordu.

Babasının tuttuğu özel öğretmenin rehberliğinde, Northern'ın ilk dersleri Tra-el'in efsaneleri etrafında döndü.

Tra-el'in, ruh enerjisinin yıkıcı bir patlamasıyla var olduğu, geniş manzaralar ve okyanuslar yarattığı ve yeri ilahi bir gösteriyle göklerden ayırdığına inanılıyordu.

Tra-el hakkında her şey güzellik yayıyordu ve özellikle, tüm sakinleriyle konuşabilen bir sesi—Ul—vardı.

Ancak, üç bin yıl önce, bu huzurlu dünyayı bir anomali bozdu—boyutlar arası dünyalar, Rifts, ilk kez Tra-el'in dokusuna sızdı.

Bu geniş yarıklar, Tra-el'i kaotik paralel alemlere bağladı.

İlk yarığın ortaya çıkışı sırasında, insanlık hazırlıksızdı ve iki hafta sonra, uzaysal yırtılma, insan yaşamını harap eden grotesk canavarlara yol açtı.

Ardından gelen kaosta, olağanüstü güçlerle donatılmış ilk uyanan bireyler, umudun sütunları olarak ortaya çıktı, iğrenç varlıkları yok ederek insanlığın yeniden doğuşunu müjdelediler.

Başlangıçta tanrı olarak saygı gösterilen bu yetenekli varlıklar, daha fazla birey güçlü yeteneklere uyanıp yarıkların çağrısına kaçınılmaz bir şekilde çekilmesiyle, sonunda "drifter" olarak bilinir hale geldi.

Ul'un temel Sesi ile rezonans yoluyla, bu yetenekli varlıklar yaşayan silahlara dönüştü— yaklaşan gölgeyi yakarak yok ettiler.

Ses onları Yırtıklara yönlendirirken, pasif bir katliamı beklemek yerine savaşı doğrudan düşmana götürdüler. Ruhları parçalayan denemelerle, efsanevi seferleri nihayetinde işleri biraz daha katlanılır hale getirdi.

Northern, drifter'ları ilk duyduğu andan itibaren, biri olmaya karar verdi ve kendi uyanışını sabırsızlıkla bekledi.

Çağrı kendisi iradeli kontrolün ötesinde kalıyordu, bunu çok iyi biliyordu. Ul'un Sesini duymak, ruhu tarayan İlk Uyanışı işaret ediyordu— daha temel bir versiyona dönüşümün korkutucu bir metamorfozu.

Ul, bir kişinin içinde bir Ruh Çekirdeği oluşturacaktı— İkinci Uyanış'ın daha büyük enerjilerini içerecek bir iç eritme ocağı.

Sadece bir Yırtık Portalı'nın Çağrısına yanıt vererek, o nihai güç açığa çıkabilir, aynı zamanda kişinin Yetenekleri, nitelikleri ve boyutsal ismi de açığa çıkabilir.

Uyanma genellikle on beş ile on dokuz yaşları arasında gerçekleşirdi. Northern birkaç ay içinde on beş yaşına girecekti, Ruh Çekirdeğini oluşturmak ve Çağrıyı deneyimlemek için endişeliydi.

İki solgun ayın devriye gezdiği bu ormanda— biri yüksek bulutların arasında gizlenen ince bir hilal, diğeri ise ormanı rahatsız edici bir yoğunlukla aydınlatan— Northern, evlat edindiği babasıyla karanlık vahşi doğada sessizce ilerlerken adam atına binerken düşüncelere dalmıştı.

Shin, aniden durup tek bir ustaca hareketle atından indiği zamana kadar geriye bakmadı.

“Gel, tırman,” diye sert bir şekilde Northern’a emretti.

Acı bir şekilde kaşlarını çatarak, Northern Shin’in şimdi ancak oğlunun tüm mesafeyi tek başına yürüdüğünü hatırladığını fark etti.

Ne kadar tipik bir bencillik. Adam savaş konusunda açıkça yetenekliydi, ama genel nezaket ondan kaçıyordu.

Yine de, köylüler Shin'i tam bir savaşçı olarak değerlendiriyordu, onun ölümcül yeteneği tartışmasızdı.

Canavarlara karşı tekrar eden çatışmalarla, Northern babasının bir zamanlar bir serseri olduğunu ya da öyle olduğunu isteksizce kabul etti.

Adam, savaşta kurnaz olduğunu kanıtladı, dışarıda ise şaşırtıcı bir dikkatsizlik içindeydi.

“Böyle birine usta dediklerine bak.”

Northern, babasının arkasında atın eyerinin üstünde garip bir şekilde bağırırken alaycı bir şekilde mırıldandı.

Ustalar, esasen, yarığın çağrısına karşı koyabilecekleri seviyeye ulaştıkları için saygı görüyordu.

Elbette, büyümek istiyorlarsa diğer boyutların getirdiği zorluklarla yüzleşmek için hala yarığa girmeleri gerekiyordu.

Ancak, sadece becerileriyle iyi bir şekilde ayrılıyorlardı ve korkutucu savaşçılardı.

İlerledikçe, Shin her seferinde daha iyi düşünmeden bir açıklama yapma kaygısıyla oğluna defalarca göz attı.

Bu performans, Northern'ın sabrını hızla tüketti.

"Seni ne rahatsız ediyor, baba?" diye sordu.

"Hiçbir şey! Oğlum. Hayır, hayır, bir sorun yok. Sadece bunun hakkında düşünüyorum. Ama eğer yeteneğin dövüş sanatları dehası olmakla ilgili bir şeyse, hayatlarımız kelimenin tam anlamıyla değişir."

Northern ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Öyle mi? Nasıl yani?" diye sordu, yüzünde sıkılmış bir ifade ile.

Babasının bilmediği ne söyleyebilirdi ki? Köydeki çocuklar bunu bütün gün konuşuyordu.

Shin hemen oğlu sorduğunda başladı

: "Biliyorsun, yeteneklerin farklı avantajları var, bazı yetenekler var ki, seni patlayıcı bir büyüme hızına ulaştıracak kapıları açacak, bazıları ise seni duraklatacak."

"Seninki gibi mi?"

"Kuzey! Yeteneklerime hakaret edemezsin. Bu etkileyici bir yetenek. Benim için bir ustanın olması çocuk oyuncağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kuzey, heyecanlı adamı boş bir yüz ifadesiyle izledi.

Ustalar, yırtığın güçlü çağrısından etkilenmeyen, serseri rütbesindeki dolaşanlardı.

Genç adam, ne kadar aptal görünse de, harika bir dolaşan olmuştu.

"Her neyse oğul, demek istediğim, bir şövalye bile olabilirsin ve binlerce altın kazanabilirsin, biliyor musun?"

"Evet, ama kesin olarak söyleyemeyiz, ve yeteneklerin on beş yaşına kadar ortaya çıkmaması gerekiyor, ben sadece on dört yaşındayım, hatırlıyor musun?"

"Peki, birkaç ay içinde on beş olacaksın, belki de erken açılanlardan birisin." Shin belirtti.

Hmm, neyse. Ama umutlarını çok yüksek tutma, Baba…

Northern, bu şekilde konuşmasının nedenleri vardı.

Babasının iyimserliğine rağmen, Northern pragmatik kalmaya devam etti ve yeteneklerin ortaya çıkması etrafındaki belirsizliğin farkındaydı.

Kendi potansiyeli hakkında şüpheleri vardı ve hayal kırıklığı olasılığından çekiniyordu.

Sonuçta, Elliot için umut, tehlikeli bir kavram olduğunu kanıtlamıştı; ona, ona çok sıkı sarılmamayı öğrenmişti, aksi takdirde onu hayal kırıklığına uğratabilirdi—bu, geçmişinin zorluklarıyla ona öğretilen bir dersti.

"Ha! Umutlarımı mı yükseltiyorsun? Hah! Hangi tür yeteneği uyandırırsan uyandır, sana olan sevgim sarsılmayacak, evladım."

Kuzey, "Sanki bir seçeneğin varmış gibi." diye mırıldandı.

"Ne dedin, çocuk?"

"Hiçbir şey, yaşlı adam, sadece ileriye bak ve devam edelim."

"Ben de öyle düşündüm."

“Evet. Tabii.”

Yoğun ormanda sessizce ilerlemeye devam ettiler. Bir süre sonra, Shin şüphelenmeye başladı—

Ormana girmelerinin üzerinden epey bir zaman geçmişti ve yine de tek bir canavara bile rastlamamışlardı.

Ul'Tra-el'in ormanlarında, canavarlar bolca gizlenirdi. Bu, zamanında meydan okunmayan yarıklara bağlanabilirdi. Bu da bir 'çatlama' ile sonuçlanır, bu da canavarların yarıktan çıkıp insanlara saldırmasına neden olurdu.

Bazı canavarlar, katliamdan kaçtıktan sonra Ul'Tra-el'in doğal ortamıyla bile bütünleşmişti.

Üç bin yıl sonra, artık dünyanın farklı bölgelerinde mevcuttular.

Yarıklardaki canavarlardan daha az tehlikeli olsalar da, avlanmaya cesaret edebilmek için doğru hazırlık yapmak önemliydi. Aslında, bir dolaşan asla yalnız avlanmazdı; vahşi yaratıklar kolayca tek bir savaşçıyı alt edebilirdi.

Ancak on beş yıllık avlanma tecrübesiyle, avı hakkında geniş bilgiye sahip olan Shin her zaman zaferle çıkmıştı.

Planlarında dikkatli ve titizdi. Dikkatsizliğin aptallığını herkesten daha iyi biliyordu. Ormanın canavarlarıyla hazırlıksız yüzleşmek neredeyse kesin ölüme eşdeğerdi.

Başlangıçta, Shin Kuzey'i avlara götürmeyi reddetti, ancak eşi Eisha onu ikna etti. Shin'in şaşkınlığına, Kuzey bir varlık olarak kanıtlandı — dikkatle gözlem yaparak, canavarların zayıflıkları üzerine strateji geliştirmede ustaydı.

Diğer çocukların aksine, o dikkatsiz değildi ve babası avlanırken asla kaybolmazdı. Bunun yerine, dikkatle dinlerdi.

O, Shin'in avlamak istediği canavar hakkında sahip olduğu bilgiye dayalı bir plan oluştururken de büyük bir yardım sağladı.

Yıllar geçtikçe, Shin genellikle Northern'ın sadece bir çocuk olduğunu unuttu... en azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Ve özellikle ikisinin de onları yönlendiren çok fantastik bir unsuru vardı. Şans.

Ama şimdi, bir şeyler ters gidiyordu. En azından, öldürmek için çok hızlı ve zeki olan hava yaratıklarını da görmüş olmalıydılar.

"Bir şeyler yanlış..." Shin, ürkütücü derecede sessiz ormanı gözlemlerken mırıldandı.

"Çok sessiz... sanki bu ormandaki yaşam sürgün edilmiş," diye kendi kendine mırıldandı, endişesi belirgindi.

Northern, babasını dikkatle izledi, onun huzursuzluğunu hissederek.

"Shin, her şey yolunda mı?" Diye dikkatlice sordu.

Shin, önemli bir şeyi unuttuğunu hissetti, düşünceleriyle boğuşurken ifadesi çatışıyordu.

Gözleri farkına vararak büyüdü. Atlarını çılgın bir dörtnala koşturdu.

Unuttum! Dolunay üç gün önceydi!

Kuzey'i bir karmaşa sardı. Dolunayın ardından hangi tehlike gizleniyordu? O günlerde avlanmadıkları halde, neden avlanmadıklarını sormayı hiç düşünmemişti.

Soğukkanlı Shin'i bile korkutabilecek ne olabilirdi?

Elbette, Kuzey merakının kendisini ele geçirmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. Bu yerden çıkmaya odaklanmıştı, tıpkı babası gibi.

At, muazzam bir güç ve hızla koşuyordu ama bu yeterliymiş gibi hissettirmiyordu.

Shin, dizginleri daha sıkı çekerek, binek hayvanını daha hızlı gitmesi için zorladı… ama artık hızın onları yaklaşan felaketten kurtaramayacağı bir noktaya gelmişlerdi.

Hiçbiri bir şey anlayamadan, devasa bir beden yanlarından onlara doğru itti.

Shin, bir şeyin farkına geç varmıştı ama bakacak zaman yoktu, bu yüzden hızla Kuzey'in etrafına sarıldı ve ikisini de ortaya çıkan ruh özleriyle kapladı— bu, bedenleri atla birlikte savrulurken bir savunma işlevi gördü.

İkisi de yuvarlanarak düştü, Shin Kuzey'i kollarında tutarken sırtını bir ağaca çarptı. Ağaçla temas ettiğinde, kabuğunda çatlaklar oluştu.

Canavar biraz daha fazla güç kullanmış olsaydı ya da Shin, savunma taktiğiyle saldırıdan gelen şoku mükemmel bir şekilde absorbe etmemiş olsaydı, ağaç muhtemelen parçalanırdı.

Yine de, bu kadar zarar genç adam için fazlaydı, oğlunu mükemmel bir şekilde korumuştu ama bunun bedeli kendi içsel zararlarıydı. Eğildi ve kan kusmaya başladı.

“Aman Tanrım! Shin! İyi misin? Çok kanıyorsun?!”

Northern'ın sesi, babası karnını tutarak son kırmızı kanını boşaltırken, endişeyle yükseldi.

Ancak genç adam yavaşça başını kaldırdı, ifadesi sertleşmiş ve tehlikeli bir şekilde öfkeli görünüyordu.

“Hey, oğlum…”

Northern, babasının gözlerinin yapıştığı yöne yavaşça yüzünü döndü.

Gözleri, ikisine de çarpan şeyi görünce genişledi ve titredi.

Aslında, hayatta kalmaları için çok şanslıydılar. Hayır, bu şans değildi! Hayatta olmaları, Shin'in ne kadar güçlü olduğunu gerçekten gösteriyordu… ancak şansları tükenmişti.

Böyle bir terörle karşılaşmak, ikisi için de yolun sonuydu.

Canavar, sanki daha önce onlardan bir şey öldürmüş gibi, onlara hissedilir bir nefretle baktı. Kanlı bir vahşilikle, kirli, dişleri çentikli ve kaba olan dişlerini gıcırdatarak onlara öfkeyle bakıyordu.

İki metre uzunluğunda, omuzlarından fışkıran altı bacaklı ve iki çift tentakleli, kedimsi bir yaratık.

İğrenç yaratık, güçlü bir şekilde kıvrılmış kasların üzerinde parlayan siyah bir kürkle kaplıydı. 9 feet uzunluğunda ve vücudunu ata karşı kullanma şekline bakarak, 600 kg'dan fazla ağırlıkta olmalıydı.

Kuzey, atın bakımını üstlenen ve yememe oranını izleyen kişi olduğu için hemen anlayabildi. Ağırlık ve boy değişiklikleri gibi şeylere dikkat ediyordu.

Canavar, en azından atın iki katı ağırlığında olmasa, hepsini bir vücut darbesiyle atamazdı.

Ağacın çatlağına geri baktı. Bu başka bir kanıttı.

Ve canavarın ne kadar güçlü olduğunu anlamak için birkaç dakika geçtikten sonra, Kuzey bunun büyük bir mesele olduğunu anlayabildi.

"Böyle bir canavar burada ne arıyor?"

"Ormanın derinliklerine ait. Genellikle bu türler buraya gelmez... ama dolunayda veya sonrasında, kuzey ormanındaki daha yüksek rütbeli canavarlar avlanmak için çıkar."

Shin'in nefesi düşüktü, gözleri canavardan ayrılmadı, oğlu ile konuşurken bile.

Yüzünde ter damlaları oluştu ve gözleri, yaratığın gücünden korkarak daraldı.

"Beni dinle, oğlum... Koşman gerekecek."

Kuzey soldu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Shin eğri bir şekilde gülümsedi.

"Bu konuda senin söz hakkın yok, küçük çocuk."

Canavarımsı yaratık, mat orman ışığında parlayan siyah tüyleriyle dolaşıyordu.

Dişlerini gıcırdatarak ve boğazından hırlayarak kan içme arzusunu açığa çıkarıyordu, iki insanı ölçüp biçerken, nefret dolu gözleri her hareketlerini takip ediyordu.

Hemen bir fırsat gördü, yaratık diğer tarafa geçerken, Shin bağırdı

: "Şimdi, çocuk, git!"

Kuzey tereddüt etti, ama babası kükredi, "Git!"

Canavar, Kuzey topukları üzerinde dönerken saldırdı.

Ancak Shin ona doğru atıldı, kılıcını savurarak. Canavar, Shin'e vurarak bedenini çarptı, Shin kendini dengelemeye çalışırken homurdandı, botları toprakta yarıklar açıyordu.

Kuzey, ağaçların arasından fırladı, kalbi kulaklarında çarpıyordu, arkasında babasının inlemesi yankılanıyordu.

Shin'in kasları, yaratığın güçlü bir şekilde ileriye doğru itmesiyle gerginleşti. Aniden, canavar bir hamleyle geri çekildi.

Shin, hızlı açığı görünce, kılıcını canavara savurdu ama yayını tamamlamadan, canavar ona korkunç bir kükreme ile saldırdı, ağır patisi yırtıcı pençeleriyle keskin bir şekilde savruldu.

Shin, tuzağa düştüğünü fark ederek hızla döndü, ama canavar çok yakındı ve yaralanmadan kaçması imkansızdı.

Ciddi bir yaralanmadan kaçınmayı başardı, hızlı refleksleri sayesinde, ama kolunda sığ bir yarık oluştu. İki tentakül fırlatılan dartlar gibi ileri atıldığında, alçak bir şekilde eğildi, onlardan kaçtıktan sonra geri sıçrayarak mesafe kazandı.

Canavar acımasızca ileriye doğru baskı yapmaya devam etti, uzuvları Shin'in etrafında kapanıyordu. Bir tentakül, beline doğru yönelirken, ağzı keskin dişleriyle omzunu ezmeye çalışıyordu.

Umutsuzca dönerken, Shin en kötü durumu zar zor atlattı, ama yanına kanlı bir yara açıldı.

Tereddüt etmeden, yaratık tekrar saldırdı, tentakülleri, dişleri ve pençeleri acımasız bir koordinasyon içinde çalışıyordu.

Yanıcı acı ve kan kaybına rağmen, Shin deneyimine dayanarak karşılık vermeye ve kaçmaya çalıştı, fırsat buldukça geri saldırdı.

Demir ile dikenli kenarların her çarpışması ormanda yankılandı, Shin ve canavar ölümcül bir dansa girdi.

Canlının hızlı ve güçlü kollarına rağmen, Shin, her darbesiyle zaferine bir adım daha yaklaşarak, uzun kılıcıyla hızını eşitledi.

Başlangıçta, Shin canavarın vahşetine uyum sağlamakta zorlandı, ancak savaş devam ettikçe daha hesapçı hale geldi ve canavarın kalıplarını kendi avantajına kullanmaya başladı.

Her iyi yerleştirilmiş darbe ile canavarın siyah tüylerinde sığ yaralar bırakarak, yüzünden terler akıyordu.

Hava gerginlikle dolarken, Shin zayıf anı yakaladı ve yaratığın ön bacaklarının altındaki savunmasız bir noktaya vurdu.

Boğuk bir kükreme, açıklıkta yankılandı ve canavarın acısını işaret etti.

Ve şu anda solgun bir yüzle kaçan Northern'a ulaştı.

Birdenbire farkına vardı ve durdu...

'Şu anda ne yapıyorum?'

Kaçıyordu, Shin'i çok tehlikeli bir canavarla baş başa bırakıyordu. Bu, babasının gerçek yeteneğini görmesi için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

Bu aptalca ve dikkatsizdi ama Northern her zaman böyleydi. Ancak bu riski almak, öleceği gerçeğiyle yüzleşeceği anlamına geliyordu.

Ve muhtemelen Shin'in bunu engellemeyeceğine, çünkü evlat edinilmiş olsa da babasının ölmesine izin vermeyeceğine de inanıyordu.

Yumrukları sıkıca kenetlendiğinde titredi. Sonra yavaşça arkasını döndü.

"Peki, işte başlıyoruz..."

Olması gereken yönün tersine doğru koşmaya başladı.

Bacaklarını daha hızlı hareket ettirdikçe gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım belirdi.

—

Yeniden çatışmanın içine döndüğünde, orman Shin ve canavarın amansız bir şiddetle çarpıştığı sırada nefesini tutmuş gibiydi.

Silahlarının her darbesi havada yankılandı, altlarındaki toprağı çatlatıp kırarak, sanki doğa kendisi onların karşılaşmasından titriyordu.

Savaşın ortasında, orman nefesini tutmuş gibi görünüyordu, Shin ve canavar amansız bir şiddetle çarpışıyordu.

Silahlarının her darbesi havada yankılandı, altlarındaki toprağı çatlatıp kırarak, sanki doğa kendisi onların karşılaşmasından titriyordu.

Canavarın tentakulları, ölümcül bir hassasiyetle şakalar gibi ileri fırladı, yıldırım hızıyla.

Shin'in uzun kılıcı, onlara eşit bir hızla karşılık verdi, çalıntı kenarlarla çeliğin çarpışması, ormanın sessizliği içinde bir savaş senfonisi yarattı.

Onlar savaşırken, altlarındaki zemin hareketleriyle çalkalanıyordu, her adımın tehlikeyle dolu olduğu kaotik bir savaş alanı yaratıyordu. Shin çevik bir şekilde dans etti, hareketleri hesaplanmış darbeler ve kaçışlarla bulanık bir hale gelmişti, oysa canavar amansızca ileriye doğru baskı yapıyordu, gözleri ilkel bir öfkeyle parlıyordu.

Karşısındaki tüm olumsuzluklara rağmen, Shin canavarı uzak tutmak için elindeki her güç ve yeteneği kullanarak pes etmeyi reddetti.

Her karşılaşmada yeni fırsatlar buldu, bunları cerrahi bir hassasiyetle değerlendirerek yaratığın savunmalarını aşındırdı.

Ancak canavarın da kendi numaraları vardı, tentakülleri neredeyse doğaüstü bir hız ve çeviklikle hareket ediyordu. Beklenmedik bir şekilde saldırıyorlardı, bu da Shin'in sürekli olarak taktiklerini ayarlamasını zorunlu kılıyordu, böylece tuzağa düşmekten veya yere serilmekten kaçınabiliyordu.

Shin'in kılıcı, canavarın süzülen tentakülüyle çarpıştığında çelik çeliğe çarptı ve kıvılcımlar saçıldı. Hızla karşılık verdi, ileriye doğru bir hamleyle saldırdı, ancak kılıcı sadece boş havayı buldu, çünkü yaratık şaşırtıcı bir çeviklikle geri sıçradı.

İkisi birbirinin etrafında döndü, iki zirve avcı ölümcül bir mücadelede kilitlenmişti. Shin'in gözleri kısıldı, canavarın kaslarının gerginliğini ve dikenli uzuvlarının titreyen beklentisini okudu.

O anda, Northern geldi, savaşın etkisini sadece kısa bir süre içinde görmesi onu dehşete düşürdü. Bu kesinlikle onun için bir savaş değildi!

Bir an sonra saldırdı, tentakülleri ona doğru saldıran yılanlar gibi fışkırdı.

Shin aralarından geçti, her kaçırma, cildinde bir ateş çizgisi oluşturuyordu.

Keskin uçlar, birkaç saniye önce durduğu ağacın gövdesine yarıklar açtı.

Shin saldırıya geçti, kılıcı her bir şiddetli tentakülün kökünü arıyordu.

Ancak canavarın yalnız savaşçının çeliğine fırlatacak sonsuz uzuvları varmış gibi görünüyordu. Shin'in kasvetli kaslarına açtığı her yaraya karşı, çalıların arasından üç yeni uzuv daha çıkıp onu geri itiyordu.

Bir çaba ile homurdandı ve bir tentakülün yarısını keserken, diğeri bacağını sarmaya başladı.

Dikenler, Shin ayaklarından koparılırken, baldırını kemiğine kadar delip geçti; tentakül uyluğundan yukarı doğru kesiliyordu.

Shin bir ağaca çarptı, sırtı acı içinde sert kabuğa çarparak patladı.

Yıldızlar gördü, ama gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşü, onu öldürmek için hızla gelen karanlık şekli ayırt etmesine engel olamadı.

Düşünmeye zaman kalmadan, Shin kıvrılmış durumundan hareket etti ve canavarın darbesinin altına kendini attı.

Shin dimdik durdu, kılıcı hazır bir şekilde tutuldu, gözleri kan çanağına dönmüş ama düşmanına odaklanmıştı.

Eisha'nın sevgiyle yaptığı tişörtün yırtık kalıntıları rüzgarda dalgalanıyor, altındaki yaraları ortaya çıkarıyordu.

Northern, normalde şaka yapan babasını bu kadar ciddi ve kararlı görmekten şaşırarak geri baktı. Shin, karşısındaki canavar gibi, parçalanmış ağaçların arasında sıkıca sarılmış bir tehlike yayıyordu.

Canavar yere çökünce, pençelerini toprağa kazırken, Shin harekete geçti. Kılıcı geriye doğru savrulduktan sonra ileri fırladı, durduğu yeri yerle bir etti.

Canavarın koruması içinde belirdi, gök gürültüsü gibi vurdu.

Dengesiz yakalanan canavar, altı piston gibi bacaklarıyla çılgınca geri çekildi. Ama Shin, acımasızca avantajını sürdürdü, kendisinin bir başka kopyası fırçadan fırlayarak yaratığın yanına saldırdı.

Vuruşlardan kaçınmak için çılgınca kıvrıldı, tuhaf esnekliği ona imkansız derecede alçak bir şekilde eğilme imkanı tanırken, tentakülleri savunma amaçlı olarak fırladı ve kaçarken bile saldırmaya devam etti.

Ancak üçüncü Shin belirdi, kılıcı havada ölümcül yaylar çizerek. Birkaç umutsuz saniye boyunca, tentaküller aynı anda gelen saldırılara karşı koyarken bulanıklaştı, ta ki çeliklerin çeliğe çarpmasıyla oluşan korkunç bir kakofoni her şeyi bastırana kadar.

Kuzey'in gözleri, babasının birden fazla kopyasının güç canavarı gibi exarch ile savaştığını gördüğünde heyecanla büyüdü.

Şimdiye kadar bunu hiç görmemişti, ama emindi... bu Shin'in yeteneğiydi! Kendini klonlama yeteneği.

Üçlü acımasız saldırganlara rağmen, canavar düşmeyi reddetti, tuhaf hızı ve içgüdüleri ona her ölümcül darbeden kaçma imkanı tanıdı.

Birden canavar, ürpertici bir kükreme ile yükseldi ve gökyüzüne fırladı. Shin, Kuzey'in gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etti, üçü de canavar hafifçe yere indiğinde mesafeyi kapattı.

Kılıçları şarkı söyledi, Shin'in kopyaları her açıdan saldırmak için kusursuz bir şekilde koordine oldu.

Kuzey, bu yetenek meselesinin daha fazlası olduğunu her zaman hissetti. Herkes bunun gibi davrandı, ama nihayetinde kimse gerçekten yetenekleri hakkında konuşmaktan rahat değildi.

Ama bu deneyim. Gördüğü şey zirveydi. Hareketler keskin, bir yerden diğerine fırlıyordu. Ağaçlarda çatlaklar oluşturuyordu.

Üç babası, canavarı yıldırım hızıyla takip etti, tentakellerini kolayca savuşturdu ve acımasız saldırılarla karşılık verdi.

Canavar çok güçlüydü, ısrarcıydı, zekiydi, yenilikçiydi ve en önemlisi, vücudunu yaralayan saldırılara rağmen, iğrenç yaratık asla rahatsız olmuyordu. Bunun yerine, Shin'in daha önce olduğundan daha fazla tetikte olmasına neden olacak daha ölümcül bir öfkeyle karşılık verdi.

Üç Shin de akıcıydı, hareketleri hiçbir şekilde hatasızdı. Ayak çalışması muhteşemdi, birinin eksik olduğu yerlerde diğeri dolduruyordu. Karanlık bir gecede okyanus dalgalarının hareketi gibiydiler.

Sakin ve huzurlu ama güç ve kuvvet açısından ölümcül.

Yine de canavar hızlıydı, ya dişinin ucuyla kaçıyordu ya da Shin'lerden biri bir kıl kadar bir mesafe ile kaçıyordu.

Kuzey, Shin'lerin dövüş tarzına hayranlıkla doluydu. Her zaman gördüğü sıradan bir tarz değildi. Bir akışa sahipti—şok edici bir şekilde sakin ve dalgalı, bir Shin diğerine bağlanıyordu, büyüleyici ama kanlı bir şekilde.

Eğer canavar bu kadar hızlı veya güçlü olmasaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olurdu.

Bir farkındalık belirdi. Shin'lerin her hareketiyle kafasını dolduran hayranlık ve anlama seviyesi kafasını karıştırıyordu.

Özellikle bir şeyi anladığını söyleyemezdi ama bu bunaltıcıydı. Her şeyin kafasında bağlantı kuruyormuş gibi hissetti.

Sonra bir şey oldu…

Northern'ın acı dolu çığlığı gürültüyü delip geçti.

Göğsüne sıcak bir his doldu. Tüm varlığından patlamak için bir şeyin mücadele ettiğini hissedebiliyordu, ama bu çok zordu. Bu yüzden, kemiklerinde ateşli bir acı yayıldı.

Bir saniyede, Northern o kadar çok acıyla doldu ki, bu acıdan ölebileceğini hissetti, ağzından boğuk bir çığlık çıktı, yere yığılırken kendini bir arada tutmaya çalıştı.

Çığlığın hemen ardından yerde ölü bir sessizlik hakim oldu. Üç Shin de— gözleri şokla donmuş, korkunç yaratığı izliyordu, o da durakladı, gözlerinde vahşi bir kıvılcım belirdi.

Gürültülü bir kükreme ile, canavar kendini sesin geldiği yöne atılmak için topladı.

Ama Shin bir kalp atışı kadar daha hızlıydı, korku ve umutsuzluk hareketlerini besliyordu. Dönüşen bir tayfun haline geldi, eşleşen kopyaları saldırıya güç kattı. Hava, Shin avcı ile av arasında sağlam bir şekilde yerini alırken geçişleri sırasında çığlık atıyordu.

Canavar yere indiğinde, Shin olağanüstü bir hızla ona doğru fırladı. Kapasitesinin ötesine geçerek canavara ulaşmayı başardı.

Kılıcını korkunç bir çılgınlıkla savurdu, canavarın tentakulları ona doğru hamle yaptı ve ikisi de daha büyük bir saldırı hızında kilitlendi— diğer iki Shin katılmadan önce.

Tentakullar ve kılıçlar vahşice çarpıştı, her iki tarafta da öfkeye yenik düşen hassasiyet ve teknik kayboldu. Her darbe ile kan büyük yaylar halinde fışkırıyordu.

…

…

Kuzey diliyle güçlü bir şekilde ısırdı, tüm ruhunun defalarca parçalanmasının acısıyla kıvranırken, babası onu canavarın ölüm dişlerinden korumak için umutsuzca savaşıyordu.

Bir an için ne düşüneceğini veya bu duygunun ne olduğunu bilmiyordu. Kafasında monoton bir ses vardı, aynı şeyi tekrar tekrar tekrarlıyordu.

…

…

Bu ses neydi?

Ruhunu parçalayıp zorla bir ruh çekirdeği oluşturmaya çalışıyordu.

{Sistem Bildirimi}

Ruh hasarı tespit edildi.

Ruh hasarları [Nexus' Blessing] kullanılarak iyileştirilebilir.

Aniden soğuk bir kadın sesiyle birlikte bir panel belirdi. Bir şekilde, bu ses Northern'ın kulağını rahatlattı. Daha önce bu sesi duymamıştı ya da ne gördüğünden bile emin değildi ama ona kurtuluş sunuyordu.

'Evet! Evet!'

{Sistem Bildirimi}

×1 [Nexus Blessing] kullandınız.

Ruh saldırılarına karşı direnç kazanma şansınız %1 oldu.

Sonunda, acı azalmaya başladı.

Bir kaş çatma Northern'ın yüzünü buruşturdu... ama bu sadist sesin dışında, kulaklarında başka bir ses yankılandı.

{Sistem Bildirimi}

Ruhun bir şekil alamaz.

Ruhun için benzersiz bir Sistem Yetenekleri arayışı.

Aranıyor…

Sonuç bulundu.

Benzersiz Sistem Yetenekleri bulundu…

Benzersiz Sistem Yetenekleri [CopyCat] kazanıldı.

Uyanma yeteneği [CopyCat]

Ul'Tra-el, evrenleri yöneten yasalar söz konusu olduğunda biraz farklı işleyen bir dünyaydı.

Tanrıların dikkatine, bu özel dünyanın kontrolden çıktığı ve yok olma tohumunun ekildiği, onların erişiminden öte boyutlarla bağlantılı olduğu geldi; bu boyutlarda onların gücüyle rekabet edebilecek varlıklar vardı.

Evren tanrıları, kapıyı bir kenara atmaya ve onu reenkarnasyon yolunun en alt seviyesine göndermeye karar verdiler. Hiçbir ruhun buna erişmemesi gerekiyordu.

Kuzey henüz bilmiyordu, ama başına gelebilecek en korkunç şey bu dünyada doğmaktı. Ancak en muhteşem şey, yaşlı kadın tanrıça müdahale etmeden önce o tanrıdan bir şey almış olmasıydı.

Yetenek uyanışı, Ul'Tra-el'in benzersiz dizisiydi, diğer dünyalarda böyle değildi. Diğer dünyaların sahip olmadığı bir şey de dünyanın sesi idi.

Başlangıçtan beri, Ul'Tra-el'in her zaman bir sesi vardı, diğer dünyaların aksine. Çoğu dünya bunun ilk dünya olduğuna inanıyordu, onlara oldukça dokunulmazdı.

Yıkım tohumu ekilene kadar burada yaşamak güzel bir yerdi. Bu tohum, Ul'Tra-el'in uzay dizisinde bir anomaliye neden oldu, diğer boyutlar içeri sızmaya başladı ve tanrıların bile korktuğu canavarlıkları dışarı döktü.

Bu dünyada kendini bulan her varlık, belirli bir yaşta her zaman bir yetenekle kutsanıyordu; erken açanlar ve geç açanlar vardı.

Yetenek uyanışı için birkaç tetikleyici kategorisi vardı. Bazen bir travma, diğer zamanlarda yeni bir ölüm deneyimi olabiliyordu, genellikle biri resmi olarak on beş yaşına girdiğinde oluyordu.

Ve nadir durumlarda, bilgiyle büyütücü bir karşılaşma sonucunda gerçekleşebilirdi.

Ancak bunlar son derece nadir durumlar.

Canavar, kuzeye doğru havada süzüldü, kötü niyetli pençeleri uzanmıştı. Sonra gökyüzünde gürültü gibi bir sesle, başka bir Shin belirdi, kılıcı acımasız bir hamleyle fırladı.

Çelik, yaratığın derisini delip geçti ve mor kan fışkırarak serbest kaldı. Canavar, boğulmuş bir kükreme ile sendeledi, pis kanı yerde bir birikinti oluşturdu.

Shin, önünde, iki klonu tarafından desteklenerek geldi. Parlak bir şekilde ıslak olan kılıçları, yaralı düşmanlarına karşı sarsılmaz bir şekilde doğrultulmuştu.

Canavarın kötü niyetli gözleri genişti, tentakulları şimdi daha temkinli bir şekilde kıvrılıyordu.

Üç tarafı Shin'in acımasız kopyalarıyla çevrili, köşeye sıkışmıştı.

Parlayan kılıçlar, yaratığın zorla geçmeye çalışması durumunda hızlı bir ölüm vaat eden, keskin bir çevre oluşturuyordu.

Yine de, canavarın bakışlarında kurnazlık parlıyordu, Northern'ın kalkmaya çalışmasını izliyordu. Çocuk savunmasızdı, etrafındaki tehlikenin farkında olmadan, içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Shin, canavarın odak noktasını takip etti, duruşu daha da sıkılaştı. "Burada işin bitti," dedi, ölümcül tonunda alışılmış mizahının izine rastlanmıyordu.

Kopyalar, canavar Northern'a tekrar yaklaşmaya çalışırsa ölümcül ceza vermek için silahlarını hazırda tutarak onun hareketlerini yansıttı.

Kılıçları havada desenler ördü, Shin'in sözlerinde hiçbir şüpheye yer bırakmayan karmaşık, tehditkar bir dil oluşturdu. Canavar tereddüt etti, sonra kasları dalgalanarak kendini topladı.

Shin'in ifadesi düzleşti, sert hatlarından soğuk bir amaç yayıldı. "Oğluma yaklaşamazsın!"

Bir tür ürkütücü senkronizasyonla, o ve kopyaları ileri fırladı. Bıçakları acımasız çizgiler çizerek uzuvları kesmeyi ve damarları açmayı hedefliyordu. Canavar tentakullarını vahşice savurarak her yönden gelen saldırılara karşı kendini savunuyordu.

Genç çocuk hâlâ savunmasızdı, ne olup bittiğini bile bilmiyordu. Problemleriyle boğulmuştu. Acı seli geçmişti, geride sadece kas ağrıları bırakmıştı.

O sadece mevcut pozisyonunda kalmak ve günü dinlenerek geçirmek istiyordu. Ama öyle olamazdı.

Bir yeteneği ortaya koymayı başaramamıştı.

Bu, dört gözle beklediği bir şeydi ve işe yaramayacak mıydı? Serseri olma hayaline ne olacaktı?

Ruh çekirdeği oluşmuyordu...

Ama içinde başka bir şey uyanıyordu.

'Bana ne oluyor?' diye düşündü.

Babasının yüksek rütbeli bir yetenek uyandırdığını söylemesinden sonra, o da bunu düşünmüştü ve bunun kötü olmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi olan her şey, nasıl başa çıkacağını bilemediği bir anormallikti.

Ruh çekirdeği oluşturamıyordu ve basitçe söylemek gerekirse, yeteneksizdi... ama içinde başka bir şey vardı... Bir yeteneğin uyanışı...

Bununla ne yapmalıydı... tüm düşünceleri arasında, Northern içinde büyük bir öfke hissetti.

Laneti. Kalkmak zorundaydı!!

Northern'ın kafası ona bağırıyordu. O, ne yapması gerektiği ile o an zihnini esir alan korku arasında acı bir tezat içinde yakalanmıştı.

Babası onu korumak için çaresizce savaşırken, Northern içinde derin bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Artık Shin'in savunmasında kan dökerken savunmasız bir çocuk olarak kalamazdı. Avuçlarını yere koyarak, yeni bir kararlılıkla kendini dik tuttu.

Canavar, Shin'in kopyalarından birinin bir an yavaşlamasından faydalandı. Kalın kuyruğunu göğsüne çarparak Shin'i geriye fırlattı ve kan kusmasına neden oldu.

Diğer kopyası kılıcını canavarın arka bacaklarına saplarken, yaratığın kalın tentakulları dışarı fırladı, diğer Shin'i yakalayıp kıvrılarak toza dönüştürdü.

Kalan kopya, çılgın saldırıdan kaçmaya çalıştı ama kısa sürede acımasız pençelerin altında kaldı, parçalanarak buharlaştı.

Orijinal Shin, kalkmaya çalıştı ama yaratık zaten aç gözlü bakışlarını Northern'a dikmişti.

Kendini toparlayarak, kasları gerildi, yeni avına doğru havada süzüldü.

Zaman yavaşlamış gibiydi, canavar aşağı doğru inerken Shin, azalan gücünü son bir koşuya döktü.

Fakat derinlerde, bunun yeterli olmadığını biliyordu. O zaman aklında bir fikir belirdi. Shin, kılıcı sıkıca kavradı ve bağırdı

: "NORTHERN!!!"

Çelik parladı, Shin son gücüyle kılıcını fırlattı.

Bir şekilde Northern'ın elleri hızla giden kabzanın etrafında kapandı.

O, yaratık üzerine düştüğünde kendini hazırladı ve kılıcı yumuşak kasların derinliklerine gömdü.

Darbenin gücü, bıçağı tamamen delip geçirdi ve yaratık garip bir şekilde yere düştü.

Kana bulanmış zemin, Northern'ın temkinli bir şekilde geri çekilmesiyle kaplandı. Shin, bir kez daha oğlunun ve yaratığın arasında durdu, ancak yaratık nihayetinde ölümün eşiğinde gibi görünüyordu.

Yine de, yaşamaya tutunmaya devam etti, gözleri vahşi bir meydan okumayla yanıyordu. Karşılaşma gerginleşti, saniyeler yavaşça geçti, ta ki nihayet, yavaşça, bakışlarındaki ışık sönene kadar. Bir titreme ile, canavar yan tarafa devrildi ve savaş kazanıldı.

Shin, donmuş bir şekilde durdu, şok içinde, ardından rahatlama dalgası geldi. Hayatta kalmışlardı!

Bu, tam anlamıyla bir mucizeydi!

Sevinçli bir ifadeyle döndü, ancak Northern'ın donmuş halde olduğunu gördü. Oğlunun yüzünde, gözlerinin önünde beliren şeyleri tararken oluşan inanılmaz bir gülümseme vardı.

{Sistem Bildirimi}

{Bir felaket canavarı öldürdünüz: Siyah Haydut}

{Ruhunuz canavarın yeteneğini emdi}

{+6 yetenek parçası kazandınız}

Uyanma nedeniyle, tüm [Nexus Blessings] yetenek parçasına dönüştürülecek

[Dönüştürülüyor…]

[+944 yetenek parçası kazandınız]

[Yetenek parçaları: 950/1000]

[Yetenek parçaları, yetenek kopyalamak için kullanılabilir]

[Yetenek kopyalamak istiyor musunuz? Gelişmiş Klonlama (A sınıfı)?]

Kuzey bunun bir soru olup olmadığını bile bilmiyordu. Yetenekleri kopyalamak mı?

Bir anlığına kafası boşaldı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama yine de bunu yapmaya karar verdi.

Ayrıca, daha da baskın bir his yaşıyordu.

Kendi elleriyle bir canavarı öldürmüştü! Elbette, babası çoğu işi yapmıştı, ama sistem bunu onun öldürmesi olarak saydı ve ruhunun canavarın yeteneğini emdiğinden bahsetti.

O tam olarak neydi?

'Yeteneklerin de olabileceğini düşünmemiştim…'

Temelde, Ul'Tra-el'de, ruhu olan her şeyin bir ruh çekirdeği vardı ve ruh çekirdeği olan her şeyin bir yeteneği vardı.

Ancak insan ve canavar yeteneklerinin bileşimi oldukça farklıydı ve birbirinin zıttıydı. Bir canavardan yetenek emilmesi imkansız olmalıydı... sadece ruh özleri emilebilirdi ve bu yalnızca bir yarıkta mümkün olabilirdi.

Bir yarığın dışında canavar öldürmek, bir hayvan öldürmek gibiydi. Onlar, dünyalarının yapısını terk eden ve Ul'Tra-el'in bir parçası haline gelen varlıklardı.

Elbette, ruh çekirdekleri hasat edilebilir ve farklı yetiştirme yöntemleri kullanılarak manuel olarak emilebilir.

Ancak sistem yanlış olamazdı. Ruhunun canavarın yeteneğini emdiğini söyledi. Bu, başka bir açıklamaya yol açtı.

Yetenekler, yetenek parçalarına ayrılmış olabilirdi. Bu parçalar daha sonra gerçek yetenekleri kopyalamak için kullanılabilirdi. Tam da şu anda yapmaya çalıştığı gibi.

Northern, birkaç saniye önce yeteneksiz olduğunu keşfettikten sonra ağzındaki acı hissini tamamen unuttu.

Bu değişikliğe neyin neden olabileceğini düşünmeye çalıştı… 'Ölümümden sonra o yakışıklı adamın bununla bir ilgisi olmalı... Nexus olarak adlandırılan kişi o mu?'

Northern, başkasının planına alet olabileceğini düşününce pek iyi hissetmedi, ama bu meseleleri birer birer ele alacaktı.

Öncelikle, bunu yapması gerekiyordu.

'Evet.'

Zihinsel bir komut verdi, yeteneği kopyalama seçeneğini kabul etti.

{Sistem Bildirimi}

{300 yetenek parçası kullandınız}

Northern'ın ağzı açık kaldı.

'Bu kadar pahalı mı…?'

Artık tüm yetenek parçaları için planlar yapıyordu. Öncelikle annesinin iyileştirme büyüsünü kopyalamalıydı ve ardından ona başka bir canavara karşı savaşacak kadar güç verecek diğer yetenekleri stratejik olarak kopyalamak istiyordu.

Eğer onları öldürmek, yetenek parçaları elde etmenin tek yoluysa, dünyanın en güçlü insanı olmak için bunu sıkça yapacağını düşündü.

{Sistem Bildirimi}

{Yetenek kopyalandı [Gelişmiş Klonlama (A sınıfı)]}

Kuzey paneli gördü ve geniş bir gülümseme dudaklarını ayırdı.

"Kuzey, iyi misin…"

Babasının nefesi zorluydu ve zavallı adam perişan görünüyordu. Terliyordu, alt dudağında ve çenesinde kan vardı. Gömleği vahşice yırtılmıştı, derisine yapışmış kaba pençe izleriyle kan damlıyordu.

Tam Shin Kuzey'e sorduğunda, gözleri şokla büyüyerek, tüm acısının bir anda yok olmasına neden olan bir şey gördü.

“Kuzey…” Sesinde titreme vardı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Kuzey, kendisine dönerken gülümsedi. Bu bir ayna görüntüsü değildi, görebildiği ve dokunabildiği fiziksel biriydi.

Kar beyazı saçlar, mavi gözler, solgun ve pürüzsüz bir cilt… görünümde kusursuzdu. Sanki doğaüstü bir şekilde göksel denizle şekillendirilmiş gibiydi, çünkü gözlerinde denizin sonsuz huzurunu yansıtan bir şey vardı… ve aynı zamanda garip ve okunaksız bir kıvılcım.

Kuzey, klonuna gururla baktı. Bu, kopyaladığı ilk yetenekti ve onun için çok fazla planı vardı.

“Oh, Eldech'e şükür! …Kuzey! …Sen!”

Shin dehşete düştü, kafasında birçok düşünce geçiyordu ama yüzünde bir karmaşa parlıyordu.

“Uyandın?!! Uyandın! Oğlum Kuzey… hıh… hıh” Daha fazla kan kustu.

Kuzey, ona doğru koştu, klonu toza dönüştü.

“Baba… dinlenmelisin, ben yaralarını saracağım.”

Shin, oğlu yere indirdiğinde ona baktı.

“Büyümüş gibi davranmana bak… Hangi otları toplayacağını biliyor musun?”

“Hafif turuncu şekli olan Carum Opulifolius'u su kenarlarında bulabilirim; kanamayı durdurmak için Chionanthus, kan yapraklı bitki; Carum Opulifolius'u ezdiğimde, eğer limon dişi bulursam, ikisi de ilk yardım için iyi olur, ama limon dişi çok nadir bir bitki olduğu için, Carum Opulifolius yeterlidir.”

Bu sözleri söylerken yüzünde kibirli bir ifade belirdi.

“Neden sorduğumu bile bilmiyorum, her şeyi hatırlıyorsun zaten…” Shin duyulmayacak şekilde mırıldandı.

O, Northern'a baktı ve gülümsedi.

“Yeteneklerini uyandırdın… Çok sevindim North. Şimdi geriye kalan tek şey çağrı…” Yüzü karardı.

Northern kayıtsız bir şekilde başını salladı.

“Umudunu yüksek tutma.”

Adam alaycı bir şekilde güldü ve ölü canavara baktı.

“Tüm çekirdeklerini çıkarmayı unutma. Üç tane olduğunu tahmin ediyorum…”

Kuzey, canavara bir iki saniye boyunca kayıtsız bir şekilde baktı.

'Üç çekirdekli canavar?'

Hem yarıkların içindeki hem de dışındaki canavarlar birden fazla ruh çekirdeğine sahipti ve sahip oldukları ruh çekirdeklerinin sayısına göre sıralanıyordu.

: Şeytan

Vahşi

Canavar

Cehennem

Fırtına

Yok edici

Behemot

Belial

Leviathan

Titan

Infernal

Elbette, ruh çekirdekleri bir canavarın gücünün tek belirleyeni değildi, ayrıca tehlike seviyelerine dayalı olarak sınıflandırmaları da vardı.

Tehlike

Felaket

İflas

Afet

Şeytan

Berbat

Zirve

"Tehlike", sınırlı bir tehlike oluşturan nispeten küçük bir canavarı temsil ediyordu. "Felaket" ise daha tehlikeli bir canavardı ama yine de habitatına doğal bir şekilde aitti.

"Sıkıntı", ciddi talihsizlikler getiren bir canavardı ve genellikle tüm köyleri terörize ediyordu. "Felaket" ve "şeytan", muazzam yıkım yapabilen hayal edilemez derecede kaotik canavarları ima ediyordu.

"Berbat", o kadar korkunç bir şekilde kötü bir yaratığı ifade ediyordu ki, varlığı bile umutsuzluk yaratıyordu. "Zirve" ise, diğerlerinin karşısında duramayacağı nihai canavarı simgeliyordu—zirve avcıyı.

Bu tehlike seviyeleri esnekti ve kalıplaşmış değildi. Bir şeytanın zirve seviyesinde bir canavara dönüşmesi imkansız değildi, bu da bu yaratıkları gerçekten öngörülemez kılıyordu.

Northern ve babası, bir sıkıntı canavarıyla savaşmış ve onu öldürmüştü, bu seviyedeki bir canavar Chaoinon köylerini yönetmek için yeterliydi. Yüzlerce asker, canavarı kontrol altına almaya çalışırken ölecekti.

Ve onlar, böyle bir şeyle karşılaşmanın üstesinden gelmeyi başarmışlardı.

"Vay..." Diye fısıldadı ve döndü.

Yeniden dinlenen babasına bakarak otların yönüne doğru ilerledi.

Gerçekten imkansız bir canavarı atlattılar. Bu, Northern'ın hayatının başlangıcıydı.

İçinde bir şey uyanmış gibi süper heyecanlıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama çok fazla kıvılcım vardı.

Birkaç dakika sonra, Northern otlarla geri döndü, yaprakları bir araya karıştırdı ve taşlarla ezdi. Sonra bunu babasının yaralarının üzerine uyguladı.

Yapraklar yaralara batıyordu, bu da Shin'in dişlerini sıkarak acının sızlamasıyla başa çıkmasına neden oluyordu, çünkü bedeni yaprakları kolayca emiyordu.

Sonrasında, Northern deriyi soymak için bıçakları aldı ve canavarın karnını yırtmaya başladı. Bu, alışıldık olandan daha zordu ve ara sıra kan yüzüne sıçradı.

Ama o sebat etti ve babasının dediği gibi, üç çekirdeği vardı.

'Gerçekten bir felaket canavarıydı…'

Bir kez daha, Northern kelimelerden yoksun kaldı. Bunu bir mucize olarak adlandırmayı düşündü, ama "şans" kelimesini tercih etti.

Ancak, bu şans babasının deneyimi, çabası ve ona olan güveni tarafından getirildi.

Eğer Shin son dakikada ona kılıcını fırlatmaya karar vermeseydi, o zaman Northern şu anda ölmüş olacağından emindi.

Çekirdekler beyazımsıydı ve ruh enerjisiyle doluydu.

Shin, Northern'ın onları geri aldığını görünce gülümsedi.

Bu para evlat! Para!!

Yaralı durumuna rağmen, Shin'in gözleri hevesle parlıyordu. Ama bir düşünce aklına geldiğinde ışık sönmeye başladı, ardından Kuzey'e sorgulayıcı bir şekilde baktı.

“Yeteneğini uyandırdığın için, çekirdekleri emebilmelisin. Bunun yerine bunu yapmak ister misin? Bu sana büyük bir güç verecek. Benimle benzer bir yeteneğe sahip olduğunu varsayıyorum. Bunu beslemek kolay olmayacak, ama her şey hala ikinci uyanışa bağlı.” Shin açıkladı.

Kuzey, çekirdekleri düşünceli bir ifadeyle inceledi. Henüz kendisi hakkında ya da aldığı garip güçler hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Denese bile çekirdeklerdeki enerjileri emebilecek miydi?

Ayrıca, onun için ikinci bir uyanış olacak mıydı?

Kuzey, bu sorunun cevabını bildiğini hissediyordu.

Gözlerini kapadı ve masum bir şekilde gülümsedi.

“Önce eve gitsek nasıl olur?”

“Ah, evet, doğru. Annen bizim için çok endişelenecek.”

Kuzey, babasına yardım etti ve boynuna kolunu sardı. Shin'i desteklemek için rahat bir boyda değildi, ama o da çok kısa değildi.

Yavaşça ikisi de eve doğru yola çıktılar.

—

Eisha endişeyle bekliyordu. Gece geç olmuştu ve kocası ile oğlu hala avlarından dönmemişti.

Diğer köylüler onu teselli etmeye çalıştılar.

“Endişelenme, kocanı tanıyorsun...”

“O adam ünlü bir serseri. İyi olacak!”

“Shin köydeki en güçlü kişi. Endişelenmene gerek yok.”

Ama içindeki huzursuzluğu atamadı. Gece uzadıkça, sabrı tükendi.

Sonunda, ayak sesleri duydu. Elini kaldırdı, bir ateş topu yarattı. İki parmağıyla, titreyen alevi kontrol etti, yaklaşanı görmek için gözlerini kısarak baktı.

Tanıdık yüzlerini ayırt edince, avucunu açtı, ateş bir silah olmaktan çıkıp nazik bir ışığa dönüştü.

“Shin? Northie?” diye seslendi.

Alevler parlayarak Shin'in birçok yarasını ortaya çıkardı. Korku onu sardı ve onlara doğru koştu.

“Sevgilim, asla—”

O, Eisha'nın yanından geçip Northern'ı sıkıca kucakladığını görünce cümlesinde donakaldı.

Dramatik bir şekilde hırıldadı. "Yaralı olan benim, ama sen ona gidiyorsun! Ben tamamen iyiyim, göremiyor musun?"

Kocasının gösterisini görmezden gelen Eisha, Northern'ı inceledi, içini bir rahatlama kapladı.

Sonra sert bir şekilde Shin'e döndü. "Ne oldu?"

Shin iç çekti. "Unuttum... dolunay. Bir felaket canavarı bize saldırdı."

Eisha solgunlaştı, gözleri açıldı. "Bir felaket canavarı mı?! Shin, ölebilirdin!"

Shin acı bir gülümseme verdi.

"Bilmiyormuşum gibi değil. Hayatta kalmam şansa ve senin oğluna bağlıydı."

Bunu söylerken Northern'a baktı, eşi de aynı şekilde döndü.

Northern biraz kaşlarını çattı ve babasının ne söyleyeceğini çok iyi bildiği için başını sallayarak reddetti.

"Evet. O canavarı öldürdü."

Hayır. Uyanmadım…

Her iki sözleri de aynı anda çıktı ve ardından derin bir sessizlik oldu. Shin ve Northern birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Eisha, ikisine de baktı ve sonra duyduklarını geç anlamaya başladı. Oğluna döndü.

"Bekle? Az önce 'uyanmış' dedin mi?"

'"Yapmadım" kısmını anlamadı mı?' Northern içten içe rahatsız oldu.

Hiç uyanmadığını nasıl açıklayabilirdi? Ebeveynleri gururla gülümsediğinde, içinde bir suçluluk hissetti.

Uyanmış olduğunu 'duyduklarında' onların mutlu yüzlerini gördü ve onları düzeltmek daha da zorlaştı.

Eisha, onun yanağını okşadı, sonra Shin'in kulağını tuttu.

"Şimdi, hadi seni tedavi ettirelim."

"Ah ahhhhh ahhhhhhhhhh!!"

Shin, içeri girerken çığlık attı.

—

Olan her şeyden sonra, Northern yatağında uzanmış, donuk tavanına bakıyordu. Her şey gerçeküstüydü, sanki ölümden kıl payı kurtulmamış gibi, sanki babasının yeteneğini kopyalamamış gibi hissediyordu.

Belki de hepsi bir halüsinasyondu. Ama değildi.

Birden oturdu, yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesiyle birkaç dakika sessiz kaldı.

"Hey..."

Bu olguyu, ona güçlü bir yetenek veren bu şeyi nasıl adlandıracağını bilmiyordu.

"Beni duyduğunu biliyorum. Bir açıklamaya ihtiyacım var. Ne olduğunu söyle," diye talep etti Northern. Ama dakikalar geçti, yine de yanıt alamadı.

Bu sinir bozucuydu. Neden konuşmuyordu? Onu nasıl iletişim kurmaya ikna edebilirdi?

Sonra aklına bir fikir geldi; ya ona bir komut verirse?

"Yetenek kopyala."

{Sistem Bildirimi}

{Geçersiz komut}

“Vay!”

Kuzey, şaşkınlıkla neredeyse geri sıçradı, aslında numaranın işe yarayacağını düşünmemişti. Ama şimdi işe yaradığında, umutları spiraller halinde yükseldi.

"Bana yeteneğimi göster."

{Sistem Bildirimi}

{Erişim verildi}

{Tüm profilimi mi yoksa sadece yetenek bölümünü mü görmek istersiniz?}

Kuzey, sistemin iletişim becerilerindeki ilerlemesini gördüğünde çok başarılı hissetti.

"Evet, bana tüm profilimi göster."

{Sistem Bildirimi}

[Profil]

İsim: Kuzey Lougguard

Ruh Sırası: [Yürüyücü]

Yetenek Parçaları: [650/1000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/1]

Siyah panelin bu runları ortaya çıkardığını gören Kuzey'in aklından birçok düşünce geçti.

İlk uyanış başladığında, her potansiyel Driftçi 'Yürüyücü' olarak adlandırılıyordu; bu aynı zamanda ruhlarının ilk rütbesiydi.

Bu durumda, ruh yarığın çağrısına karşı koyamazdı. Ul sürekli olarak yeni uyanan ruhu yarığa girmeye davet ediyordu.

İlk kez girdikten sonra hayatta kalıp çıktıklarında, ruhları yeni bir rütbe kazanırdı—sürükleyici (drifter) olur ve tamamen uyanırlardı.

Artık tam olarak oluşmuş bir çekirdekleri ve nadir durumlarda bir boyutsal isimleri olmasına rağmen, bu aşamada çağrıya karşı koyamazlardı.

Sürükleyici olduktan sonraki rütbe Göçebe (Nomad) idi. Bu noktada, çağrı katlanılabilir hale gelir ve bilinçaltında bir yarığa girmeden göz ardı edilebilir hale gelirdi.

Ancak Ul'un çağrısının tamamen kaybolması için 'Serseri' (Vagrant) olmaları gerekiyordu.

Bu rütbede, kendi ruhlarının ustası olurlar ve halk arasında böyle anılırdı.

Şu anda, Northern en düşük rütbeye sahipti ve bilinçaltında yürümeye yatkındı. Ama bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Durum böyleyken, Ul onun içinde hiçbir yetenek uyandırmamış veya bir ruh çekirdeği oluşturmuş değildi.

Bu, ilk uyanışın olmadığı anlamına geliyordu... ya da daha iyi bir ifadeyle, bir başarısızlık olmuştu.

Yetenek parçasını gösteren runelere baktı, yüzü kafa karışıklığıyla büküldü.

Öldürdüğü canavarlardan yetenekleri emip bunları diğer sürükleyicilerin yeteneklerini kopyalamak için kullanılan yetenek parçalarına dönüştürebileceği kısmını anlamıştı.

Ancak, onların ruh enerjisi ne olacak? Genellikle, dolaşanlar ruh enerjisini canavarlara öldürerek kazanırdı, bu da ruh çekirdeklerinin büyümesine ve genişlemesine neden olurdu, ama onun bir ruh çekirdeği yoktu ve ruh enerjisi kazanamıyordu. Bu, hayatının geri kalanında bir yürüyüşçü olarak sıkışıp kaldığı anlamına mı geliyordu?

Bu noktada, Northern düşünmeye başladığını hissetti.

'Dinlenmeliyim...' diye düşündü, ama hayatını sonsuza dek değiştirebilecek tuhaf bir şeyle karşılaştığında bu oldukça zordu.

Northern, bunun düşüncesiyle heyecanlandı.

Uyumadan önce yapması gereken tek bir şey olduğunu hissetti. Northern, komutunu yetenek bölümüne odakladı. Hemen, ana panelin yanına başka bir holografik panel belirdi.

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/1]

Yetenek: [Gelişmiş Klonlama]

Sınıf: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Birinin Birçok Hali]

Açıklama: [Ben birim, ben ikiyim, üç olabilirim... dört veya beş. Benim kişiliklerim sınırsızdır ve yalnızca hayal gücümle sınırlıdır, elimdeki tüm nesneler birden fazladır]

Yetenek Yeteneği: [Kendi Klonum]

Özellik: [Ruh sıralaman bu bilgiye erişmek için çok düşük]

Yetenek ilerlemesi: [0/600]

{Sistem Bildirimi}

Yetenek parçaları, kopyalanmış yetenekleri büyütmek ve evrim geçirmek için kullanılabilir.

Kuzey'in ağzı açıldı... Görünüşe göre sadece yeteneğin yeteneğini kopyalamadı, aynı zamanda bir kişinin ruh çekirdeğindeki yeteneğin gerçek özünü de kopyaladı. Boyutsal adı ve niteliğine kadar.

Omzu heyecanla titredi ve ağzı mutlu bir gülümsemeye dönüştü.

‘Bu harika... bu çok harika.’

KAHVALTIYLA BİRLİKTE

Ertesi sabah, Northern hafif bir baş ağrısıyla uyandı.

Ancak, annesinin yeni pişirdiği ekmeğin cezbedici aroması hemen moralini yükseltti.

O ekmek onun zayıflığıydı; ne kadar tüketirse tüketsin, her zaman daha fazlasını isterdi.

Önceki gecenin olaylarını düşünmek için birkaç an harcadı.

Bu his, Dünya'da yeni bir araba satın aldığı zamanki hisse benziyordu, ama daha da iyiydi.

Ana salona doğru yürüdü, annesi masayı kuruyordu. Aceleci yaklaşımını gören annesi başını salladı.

"Hayır, henüz değil. Önce banyo yapmalısın. Bugün özel, hatırlıyor musun? Shin bana dün gece bununla ilgili bilgi verdi."

"Ah, şu geveze!"

Aynı odada yaşıyorlardı, bu yüzden Shin her şeyi elbette anlatırdı. Şimdi, bu yanlış anlamayı düzeltme şansı kaybolmuştu.

Omuzları düşmüş bir şekilde, babası kendi odasından çıkarken, yavaşça odasına geri döndü.

Eisha onu kucakladı, masaya oturmadan önce bir öpücük alışverişinde bulundu.

"Yaraların ne durumda? Bugün için hazır mısın, yoksa senin yerinde ben mi gitmeliyim?" dedi, sesinde endişe belirgindi.

"Endişelenme, ben tamamen iyiyim. İyileşmen harikaydı," diye yanıtladı Shin, gülümseyerek ona fısıldadı, "Üstelik, stresle başa çıkacak durumda değilsin."

Eisha'nın ifadesi bıkkınlaştı, ama hemen onu susturdu, Northern'ın duyabileceğinden endişeliydi.

"Bunu burada söyleme. Northern'ın şüphelenmesini istemiyoruz."

Shin omuz silkti, mırıldanarak, "Biliyorum, biliyorum, sadece daha sonra öğrenirse incinebilir diye endişeleniyorum... özellikle de bu bir küçük kardeşle ilgili haber olduğu için."

Eisha'nın tavrı değişti, kocasının sözlerini düşünürken üzgünleşti. Ancak, Northern'ın banyo yapmayı bitirdiğini duyunca kulakları dikildi.

"Endişelenme. Testten sonra ona söyleyeceğim. Ben senin için endişeleniyorum; ya onlardan biriyle karşılaşırsan…?"

Shin sabırsızca sıcak ekmeğe bakıyordu, ama hızlıca gözlerini Eisha'ya çevirdi.

"Kim? Onlar mı?" diye sordu Shin, dikkati karısı ile cezbedici ekmek arasında bölünmüştü.

Eisha ona sert bir bakış attı, sessizce onu uyardı. Shin iç çekti ve sandalyesine geri yaslandı.

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım ve kimsenin uzuvlarını kesmekten kaçınacağım,” diye şaka yaptı, bu da Eisha'dan bir azarlama bakışı aldı.

“Sadece unutma, geleceği tehlikede olan bir oğlun var. Şehirde ne olursa olsun, onun fırsatlarını tehlikeye atmamalı,” diye uyardı.

“Evet, Anne,” diye yanıtladı Shin, alaycı bir gülümsemeyle.

Eisha'nın ifadesi ciddileşti. “Şaka yapmıyorum,” diye uyardı.

“Tam olarak, Anne,” diye karşılık verdi Shin, şakacı bir şekilde.

Eisha tepki vermeden önce, Northern odasından çıktı ve çift hemen kendilerini toparladı.

İkisi de oğullarını dikkatle izledi, masada yerini alırken, havada garip bir sessizlik asılı kaldı.

Normalde, Northern onlara maceralarını anlatırdı. Ama bugün, ekmeğini sessizce yiyor, düşüncelere dalmıştı.

Shin, taze pişirilmiş ekmeğe daha fazla dayanamayarak bir dilim kopardı ve çiğnemeye başladı, ağzı doluyken konuştu.

“Yani... Çocuklarla neler oluyor?” diye sordu, kelimeleri boğuk çıkıyordu.

Baba, çiğnerken konuşma. Bekleyemeyecek ne söylemek istiyorsun?"

Shin ve Eisha, sanki sessizce bayrağı birbirlerine devrediyorlarmış gibi bir bakış alışverişinde bulundular.

"Son zamanlarda iyi olup olmadığını merak ediyorduk. Çoğu arkadaşın akademiye gitti. Onlara katılmak için heyecanlı olmalısın," dedi Eisha.

Northern düşünceli bir şekilde çiğnedi, sözlerini düşündü.

Northern, annesinin sözleri yemek yerken geldiği için sessizdi, bu yüzden yanıt vermeden önce çiğnemeyi bitirdi. Ama çiğnerken onun sözlerini düşündü.

'Onlarla buluşmayı gerçekten dört gözle bekliyor muyum?'

Northern alaycı görünmek istemiyordu, ama insanların ihanetinin zor yoldan öğrenmişti. Dünya'daki deneyimleri, arkadaşların ihanetinden, kız arkadaşının, babasının ve onun sözde en iyi arkadaşının en büyük ihanetine kadar insanlığın en kötü yanını göstermişti.

Artık insanlara kolayca güvenemiyordu. Yüzeysel arkadaşlıklar kurmak önceliği değildi.

Ağ kurmanın ve ittifakların önemini anlıyordu, ama yakın bağlar kurmaktan çekiniyordu. Geçmiş deneyimleri ona temkinli olmayı öğretmişti.

Çiğnemeyi bitirdi ve yutkunarak annesine hitap etti.

"Onları göreceğim için heyecanlı olduğumu söyleyemem, ama çocukken akademiye katılmayı her zaman istemiştim."

“Oğul, artık bir çocuk değilmişsin gibi konuşuyorsun. On dört yaşındasın...” Shin araya girdi.

Northern ona bir bakış attı, onu susturdu ve sonra yemek yemeye devam etti.

Drifterlar ile yeteneksizler—uyanmamışlar arasında büyük bir fark vardı.

Drifterların sağladığı yetenek, konfor ve güvenlik nedeniyle, onlar değerli, sevilen ve olağanüstü ayrıcalıklar verilen kişilerdi.

Bir drifter, bir krallık için özel bir şövalye gücü olarak görev alabilir.

Uyanmamış biri drifter olmak için kaydolup eğitim alabilse de, asla bir drifterın gücüne ulaşamazdı.

Çok belirgin bir fark vardı. Ama neyse ki, uyanmamışlar nadiren drifter olmak isterdi.

Tabii ki, yolculuklarının başında onları bekleyen tehlikeleri ve riskleri anlamayan çocuklar hariç.

Yırtıkların ne olduğunu bilmiyorlardı; ne kadar tehlikeli olduklarını ve her gün kaç drifterın öldüğünü bilmiyorlardı.

Ama yetişkinler biliyordu... bu yüzden günlük yaşamlarından memnundular. Ya da en azından, savaşta tamamen işe yaramayan ama medeniyete büyük katkı sağlayan yetenekleri uyandırıyorlardı.

Yıkım yağdığında ve kaos alev gibi yayıldığında, o günlerde her çatlakta ölen serserilerin sayısı korkutucuydu. İnsanlar uyanmış olsalar da, güçlerini nasıl kullanacaklarını bilemediler.

Sonra aniden, bir adam ve arkadaşları molozların arasından kalktı.

Yarıkları zorlayarak ve güçlenerek... Üçü de Orta Ova'nın kahramanları olarak övüldü. Girdikleri hiçbir yarıktan çıkmadıkları söylenmedi.

Ancak zaman onlara kolay davranmadı. Adam ve arkadaşları, uyanıkları eğitmek için bir akademi kurmaya karar verdiler; onları yarıkların bilgisiyle donatmak, yeteneklerin nasıl çalıştığını öğretmek, savaş stillerini öğreterek bilgilerini genişletmek ve sihir hakkında bilgilerini artırmak.

Bu şekilde, yok olan uyanıkların oranı azalacak ve mirasları sonsuza dek yaşayacaktı.

Orta Ova kıtasına ait bir adada, devasa, geçilemez duvarlara sahip muazzam bir akademi inşa edildi.

Dünyanın dört bir yanından farklı ırklar, burada uyanmak, hayatta kalma oranlarını artırmak, efsane olmak ve daha fazlası için bu yere geldiler.

Gerekçeler çeşitli ve kişiseldi, hatta düşünülemez şekillerde. Ancak akademi, sadece Orta Ova'nın değil, tüm dünyanın zirvesiydi.

Herkes için bir yerleri vardı... Tek gereken bir yetenekti.

Bu da Northern'ı çok endişelendirdi.

Bir yeteneği vardı, değil mi? Ama yetenek testini geçeceğinden çok emindi.

Akademiyi öğrendikten sonra orada olmayı o kadar çok istemişti ki. Sadece akademiye katılmanın şöhret getireceğini ve onları otomatik olarak tanınmış uyanıklar yapacağını düşünen bu kırsal köylülerden farklıydı.

Dünyayı, yarıkları, yetenekleri ve kendisini daha fazla tanımak istiyordu. Doğumunun kökeni. O gece gördüklerini asla unutamazdı... ve çok da umursamasa da, gerçek annesini bulmanın bir zararı yoktu, değil mi?

Bunu yapmak istiyorsa, küçük bir krallığın sınırında bulunan bu köyden uzaklaşması gerekiyordu.

Bu yüzden akademiye katılması gerekiyordu.

Bu yüzden yeteneği olmadığını sessiz tutmaya karar verdi.

Zihninde bile mantıklı bir plan değildi... yine de, ebeveynlerine söylemenin en iyi yol olup olmadığından emin değildi.

"Yani, Kuzey! Bugün yetenek testine gitmeyi düşünüyorduk. Sıralamanı belirleyebiliriz ve..."

"Tamam."

Kuzey'in yanıtı o kadar hızlıydı ki, Shin şaşkınlıkla donakaldı.

"Tamam...? Bu kadar hızlıydı..."

Oğlunun isteğe bu kadar kolayca razı olmasını beklememişti. Kuzey'e tereddütle baktı ve öne doğru eğilerek masaya elini vurdu.

“Neden?!”

“Çünkü sınava girmek ve sıralamamı öğrenmek istiyorum?”

Kuzey hafif bir kaş çatmayla yanıtladı.

“Evet. Ama neden? Daha dün yeteneğini uyandırdığında hiç mutlu görünmüyordun. Hatta benim gibi sakat bir yetenek uyandırdığın için hayal kırıklığına uğradığını düşündüm. Ama birdenbire sınava gitmek için heyecanlandın, ben neyi kaçırıyorum?”

Kuzey güldü.

“Baba, senin yeteneğin A sınıfı bir yetenek, neden mutlu hissetmeyeyim…”

Kuzey, az önce söylediklerinin farkına varınca ağzını kapadı.

“Tabii ki… tabii ki mutluyum, bu sıradan bir Klonlama yeteneği değil. Temelde bir beden kopyalama yeteneği.”

Neyse ki babası çok zeki değildi, bu yüzden fark etmedi. Shin, yeteneğinin derecesinden hiç bahsetmemişti, Eisha da öyle. İkisi de yeteneklerden bile konuşmamışlardı.

Kuzey her zaman nedenini merak etmişti ama hiç sormamıştı. Ancak bu çiftin bir hikayesi olduğunu ve bir şeyler sakladıklarını biliyordu, ama aptal rolü oynamayı tercih etti.

“Yani… ne zaman gitmek istersin…”

“Bugün.”

Shin bir kez daha şok oldu. Kuzey'e şüpheyle baktı.

“Kuzey, bir sorun mu var?”

Kuzey son parçasını yedi ve yanıtladı.

“Ne gibi bir sorun olabilir? Milhguard Akademisi'ne girmek ve büyük bir gezgin olmak isterim. Bu tuhaf mı?”

Shin ve Eisha sessizce birbirlerine baktılar.

“Ne? Benim yaşımdaki diğer çocuklar da böyle şeyler hayal ediyor, biliyor musun? Donrak ve arkadaşları gitti, burada bebekler ve atlar dışında konuşacak kimsem yok.”

İkisi de birbirlerine tamamen sessiz ve şok içinde bakmaya devam ettiler. Sonra Shin konuştu.

“Ama evlat… sen diğer çocuklar gibi olmadın. Akademiye gitme konusunda herhangi bir tutku gösterdiğini ilk kez görüyorum. Aslında, hiç ilgilendiğini bile düşünmemiştim.”

Evet, Northy, ikimiz de senin ilgilenmediğini düşündük çünkü bunu asla dile getirmedin.

Northern onları suçlayamazdı, çünkü derinlemesine düşünmemesinin tek nedeni, mali durumlarını fark etmesiydi.

Anne babaların çocuklarını akademiye göndermek için nasıl canla başla çalıştıklarını görmüştü.

O yere bursla girmek mümkün olsa da, olağanüstü yetenekleri olmayan kırsal köylüler için neredeyse imkansızdı.

Bir tane hariç... ama Northern ondan nefret ediyordu, bu yüzden oraya girmeyelim.

Ancak yetenekleri kopyalayabileceğini keşfettikten sonra her şey farklıydı. Güçlenmek istiyorsa, birçok yeteneği kopyalayıp birçok canavarı öldürmesi gerekiyordu.

Ve böyle bir şeyi özgürce yapabileceği tek yer Milhguard Akademisi'ydi.

Bu yüzden ya bencil olacak ve onlara cömertçe ödüllendirecek ya da bursla girmeye çalışacaktı ve değerlendirme testinin başarısız olabileceğini düşündüğünden, bunu başarmanın başka yollarını düşünüyordu.

Tabakları temizleyerek ayağa kalktı.

"Bulaşıkları ben yıkarım, işimi bitirince şehre gidebilir miyiz?"

Shin, ona başını sallayan Eisha'ya baktı. Gözlerini kapadı ve iç çekti.

“Tamam… sorun yok. Bulaşıkları yıkadıktan sonra gideceğiz.”

İkisi de sessizce oğullarını izledi, o da tabakları mutfağa götürüyordu.

GEÇMİŞİN GÖLGELERİ

Şık kahverengi ahşaptan yapılmış büyük bir savaş arabası, alt kısmında karmaşık bir şekilde oyulmuş altın bir yılan... ya da daha çok bir wyrm, ile tasarlanmıştı. Pencereleri dikdörtgen şeklindeydi ve camı karanlıktı.

İki güçlü at tarafından çekilen savaş arabası, siyah renkteydi, yeleleri örülmüş ve aşağıya doğru akıyordu. Karanlık gözleri, vahşi bir öfkeyi ima ediyordu; binek hayvanı olarak kullanılıyor olsalar da, tehditkar ve yaklaşılmazdılar.

Araba, bir taş binanın önünde durdu. Bu bina, sıradan bir fantezi dünyasına ait gibi görünüyordu ama daha fazlası vardı.

Bu bina sadece böyle değildi, şehirdeki diğer her bina için de aynıydı.

Her binanın kendine özgü bir güzelliği vardı ve gerçek gibi görünme şekilleriyle dikkat çekiyordu.

Şehir, ormanın batı kısmının gölgesinde inşa edilmişti ve kuzeydeki sesle adlandırılmıştı.

Çekiciliği, şehrin tarımına katkıda bulunan zengin, yemyeşil tarlaların arka planıyla eşleşiyordu.

Gökyüzü, çaresizce gökyüzüne ulaşmaya çalışan zarif ama antik binalarla doluydu; renkli taşlar ve granitlerle inşa edilmiş ama ustaca oyulmuş, geleceğe ait bir gökdelen gibi görünüyordu.

Her binanın kendine özgü bir özelliği vardı; açıkça betonla inşa edilmişti ama bir şekilde büyüleyici görünmeyi başarıyordu.

Her binanın çaresiz çabaları, onlara çekicilik katıyor ve tüm şehri göz alıcı bir manzara haline getiriyordu. Yolun kenarına çiçekler dizilmişti, zemin döşenmişti ve sokak hafif kalabalıktı.

Günlük kıyafetler giymiş insanlar, medeni, modern ve ortaçağ dönemini karıştıran bir şey gibi görünüyordu. Çoğu kendi işine gidiyordu ama bazıları bir sebepten dolayı arabaya bakıyordu.

Belki de canavardan dolayı... ya da yılanın tam kenarında, her iki tarafında da kazınmış olan amblemin.

Parlak siyah saçları olan orta yaşlı bir adam, arabasının önünde oturup atları kontrol ederken, geldiklerinde aşağı indi; iki kılıcı belinin bir tarafında asılıydı ve birbirine çarpıyordu.

Şehirdeki en yüksek binanın önünde, başını eğdi ve nazikçe arabanın kapısını açtı.

Bu bina, üstünde bir gözetleme kulesi bile olan, şehrin merkezini kaplayan o kadar büyük bir yapıydı ki, diğer tüm binalar etrafında inşa edilmişti ve birçok bina arka planda, ormanın tabanına doğru dağılmıştı.

Alabaster saçlı ve derin gri gözlere sahip bir çocuk arabadan indi. Herkesin beklediğinin aksine, kısa boylu ve yüz hatları sevimliydi.

Yine de, orta yaşlı adam saygıyla kendini toparladı.

Genç çocuk, arabanın üzerinde aynı amblemi taşıyan beyaz bir pelerin giymişti; içinde bir griffon başı oyulmuş bir daire, ama gagası biraz dışarı çıkacak şekilde yapılmıştı. Dairenin yanlarında ise küçük kanat oymaları vardı.

Bu, herkesin bildiği ve saygı duyduğu bir amblemdi.

Milhguard akademisi.

Milhguard Akademisi'nden bir çocuğun bu kadar uzak bir şehirde ne işi vardı?

Milhguard, sıradan bir öğrenciyle bir araba ve koruma gönderecek miydi?

Bu bir koruyucu değil mi? Üniformasına bak...

İnsanlar arabadan geçerken yüksek sesle merak ettiler, ama genç çocuk umursamıyormuş gibi görünüyordu. Arkasındaki adam ise endişeyle etrafa bakıyordu.

Sesini kaba bir şekilde çıkararak, çocukça konuştu

: "Hadi girelim!"

Dünyayı umursamadan içeri girdi.

Bina içi dışı kadar muhteşemdi. Etrafta yerleştirilmiş yumuşak kanepeler ve ortada siyah cam masalar vardı.

Bazı insanlar sessizce oturup yemek yiyordu, bazıları içki içerken diğerleri sohbet ediyordu.

Başlangıçta kimse genç çocuğa dikkat etmedi ama orta yaşlı adam içeri girer girmez insanlar bakmaya başladı.

Adamın siyah 'Victoria dönemi' üniformasını tanıdıklarında dışarıdaki insanların söylediklerini tekrar ettiler.

Bu üniformaya sahip insanların ne kadar güçlü oldukları yüzündendi. Akademinin duvarlarını korumakla kalmayıp, karanlık kıtadan geçmeye cesaret eden her canavarı öldürerek merkezi ova sınırlarını da koruyan bir güçtüler.

Onlara büyük saygı gösteriliyordu ve değerliydiler.

Böyle bir kalibreye sahip birinin bir çocuğa refakat etmesi... insanlar çocuğun çok önemli olduğunu düşündü.

Genç çocuk geriye yaslandı ve adama fısıldadı.

"Görüyorsun... sana söyledim, kıyafetlerini değiştirmeliydin."

Adam çaresiz bir iç çekişle yanıt verdi ama yine de soğukkanlılıkla dimdik durdu. Genç çocuk tezgaha doğru ilerlerken etrafı taradı.

Görevli, yirmili yaşlarının başında gibi görünen zayıf bir adamdı. Uykulu görünüyordu ve birkaç kişinin geldiğini bile fark etmemişti.

Ta ki çocuk parmak uçlarına kalkıp tezgaha vurana kadar.

Adam irkilerek uyanıp hızla kendini toparladı.

"Hoş geldiniz efendim..." Gözleri önce adama, sonra tezgahın boyundan kısa olan çocuğa kaydı. "...ve efendi?" Ses tonu belirsizdi.

Ama genç çocuk hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Gilbert nerede? Burada mı?"

Barıncı, yüzünde karışık bir ifadeyle çocuğa baktı, sonra düzeltti.

“Oh, Sir Gilbert'den mi bahsediyorsun?”

“Evet. Ne dediğimi biliyorum. Git ona Rughsbourgh'un burada olduğunu söyle. Bu arada beklemeyi sevmiyorum.”

Barıncı hâlâ karışık görünüyordu, genç çocuğa ve adamın yüzüne bakarak mesajı tam olarak nasıl ileteceğinden emin olamadı.

Tam o sırada kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi.

Biri burnunun üzerinden geçen bir yara izi olan koyu saçlı bir adam, diğeri ise bembeyaz saçları ve mavi gözleri olan güzel bir çocuktu.

Hızla onlara yardımcı olmak için durdu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam, tezgâha ulaştıklarında konuştu.

“Oğlumu değerlendirme testine getirdim.”

Hem genç çocuk hem de koruyucu, adamın söylediklerini duyduklarında başlarını hafifçe çevirdiler, ancak bunu belli etmemeye çalıştılar.

'Okul için başka bir aday, ha'

Genç çocuk kafasında düşündü, barmen yeni gelenlere sevinçle yanıt verirken.

"Aman Tanrım! Bir dakika bekleyin, sizin için Müdürü çağıracağım!"

Hızla tezgahın arkasındaki kapıdan geçti ve kayboldu— genç çocuğun ona sorduğunda hissettiği enerjiyle kıyaslandığında farklı bir enerji.

Ama bu anlaşılabilir bir durumdu. İnsanların yeteneklerini test etmek için geldiklerinde sevinçli bir olaydı ve yeteneklerinin detaylarını öğrenmek için.

Ancak, insanlar yeteneklerinin ne kadar işe yaramaz olduğunu öğrendiklerinde o sevinç hızla depresyona dönüşebilirdi.

Yine de, her zaman sevinçle başlardı.

Tanımadıkları taraf arasında bir sessizlik oldu, ikisi de barmenin geri dönmesini beklerken.

Yaklaşık dört dakika sonra, koruyucu başını çevirdi… ve hafifçe kaşlarını çattı. Ağzını açmadan önce tereddüt etti.

"Shin?"

Yaralı adam ve beyaz saçlı oğlu başlarını çevirdiler.

Hemen, Shin'in yüzünde bir tanıma ipucu belirdi, ardından hayal kırıklığına uğramış bir ifade geldi.

“Bugün karşılaşabileceğim tüm insanlardan neden bu kişiyle karşılaşmak zorundaydım…”

Shin rahatsız oldu. Yüzünden bu kişiyi... ya da belki de karşılaşmayı sevmediği açıkça görülüyordu.

“Acaba kimdir?”

Belki de bu, ebeveynlerinin sakladığı sırlarından birine bir bağlantıydı. Northern, sert adamı gözlemlerken düşündü.

Görünüşü sertti, etrafını saran hava da ağırdı.

Northern onu hiç dövüşürken görmemişti ve koruyucular hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama sadece adama bakarak, tehlikeli derecede güçlü olacağını anlayabiliyordu. Güçlü bir savaşçının varlığına sahipti, hatta babasından çok daha fazlasıydı.

Northern sessizce gözlemledi, babası adama döndü ve başını eğdi.

“Üzgünüm, seni tanıyor muyum?”

Shin cehaletini gizlemeye çalıştı ama bu konuda çok kötüydü, hatta oğlu bile bu kadar zayıf bir denemeden hayal kırıklığına uğradı.

Adı geçtiğinde şok olduğunda kendini ele vermişti.

Bu adamı tanıdığını yüzünden anlamak mümkündü, neden aptalca inkar etsin ki?

Kuzey yorgun bir şekilde başını salladı ama işine baktı—konuşmalarını dinlemek için bile bakmadı.

Adamın sesi nazik ve hoşgörülüydü, sakin bir huzurla çıkıyordu.

"Böyle olma, Shin, zor bir yolculuktu ama sen de bizim bir parçamızdın."

Shin iç çekti ve ondan uzaklaşarak kapıya baktı.

'Bu adam bir an önce çıkmayacak mı?' diye düşündü, sert adamı görmezden gelerek.

Sonunda, sert adamın yanındaki çocuk, nasıl görmezden gelindiğini görünce sordu.

"Tanıdığın biri mi?"

Koruyucu kulağına doğru eğildi ve duyulmaz bir şekilde fısıldadı. Bir sonraki saniyede, çocuğun gözleri büyüdü.

Ohraaa ohraa, sensin! Kageyama klanının deli varisi.

Shin hafifçe başını çevirdi ve çocuğa kutup yıldızı gibi bir bakışla sabitlendi, gözleri ruhu delip geçmeye hazır buz parçaları gibi parlıyordu.

Hemen, çocuk biraz isteksizlik gösterdi, ama koruyucunun yüz ifadesi değişti.

Kılıcını tuttu, kaşları çatıldı.

“Ustaya saygı göstereceksin…”

Shin'in buz gibi bakışı, bu kelimeyi duyduğu an parçalandı. Bu dünyada, bu adamın kalibresinde bir koruyucunun 'usta' diye hitap edeceği sadece bir kişi vardı. Farkındalık aniden belirdiğinde gözleri büyüdü.

Aynı anda, tam sakallı ve sertleşmiş saçlı büyük bir adam, barmenin arkasındaki kapıdan çıktı.

“Hoş…”

Çocuk pelerin içinde ve arkasındaki koruyucuyu görünce duraksadı.

Rengi soldu, yüzündeki tüm renk kayboldu.

Sonra gözleri bir saniye sonra kısıldı. Ciddi bir tonla sorduğunda, barmenin gömleğinden kolayca yakaladı ve onu kaldırdı.

“Neden bana başka bir ziyaretçi olduğunu söylemedin?”

“Üzgünüm, değerlendirme testinin daha önemli olduğunu düşündüm…”

Barmen, hayvani adamın güçlü kavrayışında zahmetsizce mücadele ederken yalvardı. Her yönden büyük ve genişti, kaslı bir çerçeveye sahipti.

Ancak yüzü hafifçe buruşuktu ve dikdörtgen gözlükler takıyordu.

Barmeni bıraktı, çünkü insanlar zaten onların yönüne bakıyordu ve en az istediği şey dikkat çekmekti.

Başını eğdi ve saygılı bir şekilde konuştu.

“Hoş geldin. Ama buraya geldiğinde en azından bir yetişkinin bedenini kullanmanı birkaç kez söyledim, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun? Bu bedeni seviyorum… Onu yaratmak için ne kadar çaba harcadığımı biliyor musun? Ayrıca, hangi bedende olursam olayım beni her zaman tanımanıza hayran kalıyorum.”

Gözlüklerini düzelterek, müdür çaresizce iç geçirdi ve koruyucuya baktı.

“Hoş geldin, Danzo, bu yaşlı herifle gelmek zor olmalı.”

Danzo nazik bir şekilde gülümsedi ve başını eğdi, hiçbir şey söylemedi. Sonra adam, yanlarındaki iki diğer kişiye baktı.

"Sizler değerlendirme testine gelenler olmalısınız. Size bir eğitmen atayacağım." Bartendere döndü, "o sarhoşu benim için getir."

"Evet, efendim." Bartender arka kapıdan hızla geçti ve bir daha kayboldu.

"O halde, yukarı çıkalım mı? Özel bir yere. Sanırım buraya sadece yeni bedeninizi göstermek için gelmediniz."

Çocuk eğri bir gülümsemeyle burun deliklerini karıştırdı, sonra burnunu silmek için üfledi.

"Usta ile birlikteyken, birini görebilir miyim?"

Gilbert bir süre şok olmuş gibi göründü. Danzo, kendisinden yardım istendiğinde bile o kişiden uzaklaşmayan biriydi. Ancak, birini görmek istiyordu.

Gilbert gülümsedi ve yorum yaptı.

"O kişi önemli olmalı. Merak etme, ona zarar verebilecek bir şey yok."

Genç çocuk Shin'e, sonra Danzo'ya baktı, kaşları hafifçe çatıldı, ama bir saniye içinde rahatladı ve kaygı duymadan ayrıldı.

Danzo, ikisinin de tezgahın yanındaki sütunun etrafında dönen merdiveni kullanışını izledi.

Gittikten sonra, yanındaki yara izli adama döndü ve nazikçe söyledi.

"Shin… lütfen seninle konuşmama izin ver."

Shin dişlerini sıktı.

'Onun hakkında nefret ettiğim şey bu. O, kötülüğün en kötü tezahürü, ama yine de çok nazik görünüyor… bu çok elverişsiz, çok elverişsiz.'

Kuzey kaşını kaldırdı ve hala düşünmekte olan babasına baktı.

"Baba. Onunla gitmelisin, ben yalnız başıma iyiyim."

Bunu, Shin'in onun için endişelendiğini düşündüğü için söylemiyordu.

Bu, babasına gitmesini söylemekti.

Ve Shin, mesajı oldukça iyi anladı. Dövüşmeye başlamadan önce kaybetmişti, derin bir nefes aldı.

"Tamam o zaman. Bir dakika içinde görüşürüz."

O, çocuğun nezaketini hayranlıkla izleyen koruyucuya döndü. Danzo ona döndü ve başıyla onayladı.

"Beni takip et," dedi ve zarafetle ileriye doğru hareket etti.

Shin, bir dakika boyunca koruyucu olma ve Danzo'dan emir alma hissine kapıldı. Konuşma tonu çok sinir bozucuydu ama sessizce takip etti, ta ki dışarı çıkana kadar.

Shin, kollarını kavuşturdu.

"Yani… bu ne?"

Danzo, kapıya geri bakarak gülümsedi.

"Bu senin ve Eisha'nın oğlu mu?"

Shin, karısının adını duyduğunda şaşırmış görünmedi. Eisha ile koruyucu olduğu zamandan beri birlikteydi, herkes onun hakkında bir şeyler biliyordu… hatta ailesi bile.

Seri bir şekilde yanıtladı.

"Evet."

"Shin, birkaç yıl geçtiğini biliyorum ve olanları unutmak zor, ama sınırda senin gibi adamlara ihtiyacımız var. Eski günler, beş takımın vahşi doğaya dalıp canavarlara karşı savaştığı günler. Bunu özlemiyor musun?"

Shin karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

Affedersin, Danzo. Sana saygısız olmamaya çalıştığım kadar... beni deneme.

Bunu mı kaçırdın? Tüm ekibim, senin göz ardı etmeyi seçtiğin bir siyasi oyun yüzünden öldürüldü ve geri dönmemi mi istiyorsun?

Her şey yoluna giriyor, Grandmaster Rughsbourgh bununla ilgileniyor.

Bunun, ölen ekibimi geri getireceği gibi bir şey yok." Shin durdu ve birkaç saniye gözlerini aşağıya indirdi, sonra daha yumuşak bir tonla söyledi. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Sayın Danzo. Saygıyla teklifinizi reddediyorum. Bakmam gereken bir ailem var, sınırda tehlikeli..."

Danzo içeriye baktı, Northern zaten koltuk altına bir şişe alkol sıkıştırmış kırmızı saçlı bir kadınla konuşuyordu.

Danzo, ciddi bir ifadeyle Shin'e döndü.

Muhtemelen yakında akademiye gelecek, değil mi?

Shin ona kaşlarını çattı.

Ne yapmaya çalışıyorsun?

Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum, Shin. Nasıl olduğunu biliyorsun... bir koruyucu olmak ailenize her şey üzerinde bir avantaj sağlar. Gör, önemli olan seni cephede özlüyoruz ve geri dönmeni istiyoruz, senin becerilerin ve yeteneklerin burası için değil... savaş cephesi için. Orası senin şekillendiğin yer.

Konuşmayı yaparken elleri Shin'in omzuna konmuş olan Danzo, Shin'in kendisine sinirli bir şekilde bakışını görünce, Danzo'nun elini köpek dışkısıymış gibi uzaklaştırdı.

Danzo, hayaletimsi bir gülümseme ile ekledi.

"Teklifimi düşün. Umarım seni etrafta görürüm."

Yine Shin'in omzuna dokundu ve içeri girdi. Shin, Danzo merdivenleri çıkarken arkasından uzun çerçevesine alaycı bir şekilde bakarak dışarıda daha uzun süre kaldı, sonra içeri girdi.

"Hey... Oğlum nerede?"

Barista, elindeki şarap kadehini temizlemeye bir an ara verdi.

"Oh, o Eğitmen Annette ile, değerlendirme testini yapacak. İki şişe alkol siparişi verirken onu bekleyebilirsin."

Shin, genç baristaya sahte bir gülümsemeyle baktı ve uzaklaştı, daha sonra tezgâhtan çok uzakta olmayan beyaz bir kanepeye oturdu.

"Ne? Bir şişe bu kadar mı zarar verir...?" Barista kendi kendine mırıldandı.

—

Kuzey, göz bandı takan kızıl saçlı kadının karşısında duruyordu. İlk teste... fiziksel teste geçmeye hazırdı.

Shin ve soğukkanlı koruyucu dışarı çıkarken, Northern'ın bakışları barmenin daha önce kullandığı kapıya kaydı.

Gizlice sağa sola bakarak, klonunu kapıdan geçirip, orijinal halini tezgahın yanında sabırla beklemeye bıraktı.

Girişte süzülürken gözleri, birkaç dakika önce genç çocuk ve kalenin müdürünün çıktığı merdivenlere takıldı.

Çocuğun kimliği hakkında kısa bir süre düşündü, ancak bu tür boş merakları bir kenara bıraktı; mevcut meseleye odaklanmak daha iyiydi.

'Umarım Shin başını belaya sokmamıştır...'

Düşüncesi aklından geçer geçmez kapı gürültüyle açıldı ve Northern'ı neredeyse bir adım geri atmaya zorladı.

Bir ateşli kadın içeri daldı, canlı kırmızı saçları içteki alevler tarafından savruluyormuş gibi etrafa dağılmıştı.

Kalın, dağınık teller, güçlü omuzlarının üzerine örtülen tüylü pelerin üzerinde kaotik bir şelale gibi kendileri etrafında sivrildi ve kıvrıldı.

Bir elinde yarı boşalmış bir şişenin boynunu sıkıca kavrarken, diğer eli yan tarafında sarkıyordu.

Yüzü çoğunlukla saçlarıyla gizlenmişti, tek bir kıvılcımlı göz, rahatsız edici bir yoğunlukla dikiliyordu.

Kesinlikle tanınan bir figür oluşturuyordu: kirli, yırtık elbiselerle giyinmiş ve bir ömür boyu süren vahşi çatışmalarla şekillenen bir bedene uyan parça parça deri zırh giymiş sert bir serseri. Yüzündeki sert hatları, kayıplar ve akıl almaz zorluklar takip ediyordu.

Bu, tamamen acımasız bir çıkarcılıkla hayatta kalmaya alışkın biriydi. Açıkta kalan derisinde kaba yaralar vardı, her biri kendi korkunç hikayesini fısıldıyor ve dağınık giysilerinin altında gizlenmiş daha korkunç ganimetlere işaret ediyordu.

Yanlış bir zarafetle hareket etti, şişeyi kaldırarak bir yudum daha içti ve Northern ile göz göze geldi.

Sarhoşluğuna rağmen, o irislerde keskin bir avcı zekası parlıyordu, onu çaresiz bir sarhoş olmaktan çok daha fazlası olarak işaret ediyordu.

"Bana alkolle vurana kadar bakmayı kes," diye hırladı, onun yaralı yüzüne yoğun bakışını açıkça hissetmişti. Ancak tonu, botlarından saçına kadar onu değerlendirirken neredeyse oyunbaz bir kayıtsızlıkla kaldı.

İnce çenesini düşünceli bir şekilde okşayarak kadın, "Sen yeni uyanan kişisin, öyle mi? Kırılacak bir çubuk gibi görünüyorsun... ama daha kötülerini gördüm," diye fısıldadı.

O, kayıtsız bir şekilde omuz silkti, ardından başını arka odaya doğru çevirdi ve "Beni takip et." dedi.

Northern, barmene belirsiz bir bakış attı, barmen sadece güven verici bir şekilde başını sallarken, ustaca kapıyı açarak çocuğun içeri girmesine izin verdi.

Klondan henüz herhangi bir bilgi alamadığı için, belki de merakının nihayet tatmin olacağı umudunu taşıyordu.

Ya da öyle düşündü, çünkü diğer taraf, derin gölgeler içine doğru sürekli aşağıya eğilen geniş bir taş koridorundan başka bir şey göstermedi.

Her neyse, etkileyici ve sağlam yapı, garip bir gerçekdışılık havasını yalnızca artırıyordu.

Northern, kapının, okul bahçesindeki dedikodularda fısıldanan yer altı eğitim salonlarını engelleyen dağınık bir depoya veya karanlık bir antreye açılmasını beklemişti.

Bunun yerine, koridor, her biri yaklaşık elli metrekare genişliğinde açık, dikdörtgen bir alana yayılıyordu; zemin, her adımda dalgalanan ince taneli beyaz kumdan oluşuyordu.

Gizemli kadın, tam ortasına doğru yürüdü ve Northern'a dönmek için döndü.

"Yaramaz. Adın ne?"

Çocuğun kaşları, aşağılayıcı kelimeye hafifçe çatıldı, ama o, vurgusuz bir şekilde yanıt verdi.

"Kuzey."

Cevabı, kadına anlık bir duraksama gibi görünüyordu, ardından aniden karnına sarılarak nefes almakta zorlanırken gürültülü, kontrolsüz kahkahalara patladı.

“Ne… ne lanet? Gerçekten Northern adını mı taşıyorsun?”

Çocuk sadece taş gibi sessiz bir şekilde geri bakarken, onun kıkırdaması birkaç boğuk hırıltıya dönüşerek nihayet sustu, kafasını merakla yana eğdi.

“... Gerçekten mi? Cidden adın bu mu?”

“Evet,” Northern, sesinde kinle yanıtladı. “Bu benim adım.”

Onun belirgin hoşnutsuzluğunu fark eden kadın, kalan neşesini bastırarak ona öyle bir bakış attı ki, bu bakış Northern'ın omurgasında istemsiz bir ürperti yarattı.

Birdenbire, içsel bir tehdit duygusu Northern'ın zihnini sardı, bakışını kaçırma ve kendini toparlama içgüdüsünü tetikledi, aksi takdirde istemeden ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

Sonunda tekrar konuştuğunda, göçmenin bozuk sesi ciddiyetle yankılandı.

“Dikkatlice dinle, Northern.” Dedi, başka bir küçümseyici hırıltıyı zar zor bastırarak.

“Değerlendirmenle ben ilgileneceğim, ki bunu genellikle nefret ederim. Ama gerçeği söylemek gerekirse, benim zamanımda oldukça önemli biriydim. Ama… bazı olaylar gelişti ve bu günlerde Akademiye kaydolacak kadar cesur, yoksul veya beceriksiz olan kalabalığa ders veriyorum. Bildiğim kadarıyla, sen de benim kalıcı öğrencilerimden biri olabilirsin, çocuk.”

Northern'ın yüzünde sıkı bir kaş çatma belirdi, bu olasılığı zihninde reddetti.

Kamusal kaleler, öncelikle yeni uyanan yürüyücüleri izlemek, onları yarıkların ilk keşfine çıkmaları için temel hayatta kalma becerileriyle donatmak ve test etmek amacıyla var oluyordu; bu, o korkutucu geçişi dayanarak atlatmaları için gerekli olan en temel unsurlardı.

Bu özel kuruluş gibi bazıları, çatlak hasadı operasyonları için kolektifler olarak tam teşekküllü driftçileri yetiştirmeye de odaklandı.

Özel veya devlet mülkiyetinde olsun, kaleler akademinin korunaklı köşelerinin ötesinde ilk keşif ayak izlerini temsil ediyordu.

Kadın ellerini birleştirerek alkışladı, keskin ses Northern'ın dolaşan dikkatini ona geri çekti.

"Dikkat et, yaramaz!"

Onun küçümseyici tavrına hafifçe sinirlendi ama o, kesik tonlarda açıklamaya devam ederken dışarıdan soğukkanlı kalmaya devam etti.

"Sınavın iki kısmı var. İlk kısım pratik ve muhtemelen senin gibi bir sulu gözlü yavru için en kolay kısım. Tek yapman gereken, bana her saldırıyla gelmek. Ve evet, bu yeteneğini en üst düzeyde kullanmak anlamına geliyor."

Önemli bir şekilde duraksadıktan sonra ekledi, "İkinci kısım, yeteneğinin temel parametrelerini nicelendirip sınıflandırmak için özel bir aparat kullanmayı içeriyor. Okuduğunda tamamen çöp gibi görünse bile. Ancak, olağanüstü bir pratik gösterim, yine de sana üst düzey bir tavsiye kazandırabilir."

Bir nasırlı parmak, katlanmış mektubunu içeren cebe vurdu.

"Bana inan, onay mektubumla, Akademi'ye kabul edilmen neredeyse garanti. En azından, ikinci uyanışından önce daha fazla antrenman yapacak yeterli zamanın olur..."

Northern'ın gözleri şüpheyle kısıldı. 'Bu kadın böyle bir garantiyi kim veriyor?'

O, birkaç saniye boyunca onu anlamaya çalışarak inceledi, ta ki ayağının kum zeminle buluşan ani titremesi onu sarsana kadar, bu da onun soğukkanlılığını bozdu.

Büyük bir sarsıntı başladı, neredeyse sarsılan Northern'ı dengesiz hale getirerek kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Kötü bir gülümsemeyle ona bakan kadın, "Güzel... Demek ki gerçek gücün önünde titremek için bir hisse sahipsin." diye mırıldandı.

İyi.

Şimdi neye sahip olduğunu görelim, yavru!"

Yırtıcı bir çığlıkla, Northern harekete geçti, elindeki tüm hızla açıklığın ortasına doğru kendini fırlattı.

Yumruğunu geri çekerek, son birkaç metreyi gizemli kadına odaklanmış bir şekilde kapattı, onun sürekli yarı dolu şişesinden yudum alırken gösterdiği kayıtsızlığa aldırış etmeden.

Yine de, Shin ile yapılan sayısız alaycı dövüşten elde edilen keskin içgüdüler, uyarı niteliğinde çığlık atarak, boynunun arkasındaki ince tüyleri diken diken etti.

O tartışmasız altıncı hissine itaat ederek, Northern son anda garip bir kaçış hareketine geçti—vücudunun yeni bulunduğu alanı kesen hava bulanıklığını hissetmek için bir an çok geç kalmıştı.

Görünmeyen bir şey, bakir kumun içinden acımasız bir tünel açarken, yer devasa bir güçle yarıldı.

Kuzey, gözleri faltaş gibi açılmış ve ağır nefes alarak, doğaüstü gücün açıkça sergilenişine karşı sarsıcı bir duraklama ile kaydı.

Onu gerçekten hiçbir çaba harcamadan ikiye bölebilirdi.

O farkındalık yerleşirken, sırtında bir ürperti dolaştı ve solgun alnında soğuk terler birikmeye başladı.

İçgüdüleri sayesinde, ölümcül saldırıdan kaçmak için bir anlık fırsat bulabildi— bu sarhoş muamma, gözünü bile kırpmadan hayatını kolayca söndürebilecek bir öldürücülüğe sahipti.

Yine de o tamamen sıkılmış bir halde, onun çaresiz savunma eyleminden etkilenmedi.

Kuzey'in yüzünde şaşkın bir hayranlık, büyüyen bir korkuyla savaşıyordu, nihayet gerçeği anladığında.

O yerleşik içgüdülerine biraz daha yavaş bir şekilde dikkat etseydi, şimdi yok olmuş kumların üzerinde iki parçaya ayrılmış et ve kemik olacaktı.

Alaycı kadın sadece tekrar güldü ve küçümseyen bir el hareketi yaptı.

"Ohh… Gerçekten bununla kaçacağını beklemiyordum. Sanırım en azından iyi bir savaş yeteneğin var."

Gizli bir cebinden bir parça parşömen ve tüy kalem çıkararak, hızlıca okunaksız bir not yazdıktan sonra kabaca katlayıp sakladı.

"Bu değerlendirmenin amacı pratik yeteneğini değerlendirmektir," dedi, tek parlayan gözünü bir kez daha tamamen ona odaklayarak.

“Yani aslında, biliyorsun… bunu kullanman gerekiyor. Aksi takdirde…” Yeni bir farkındalık ona çarptığında, sesi alaycı bir ton aldı. “Bekle, bana söyleme— yeteneğin hız temelli mi?”

Kuzey, olumsuz bir şekilde başını hafifçe salladı, bakışları kilitlenirken ifadesi grim bir temkinliliğe dönüştü ve aralarındaki elektrikli gerilim yükseldi.

O, küçümseyici bir tıslama yaptı. “İyi… çünkü O, korkunç derecede hayal kırıklığı yaratırdı.”

Sessizlik uzadı, Kuzey yerinde kök salmış kalırken, keskin ölüm tehlikesinin hislerinden sönmesine kadar daha fazla alaycı bir tartışmaya girmeyi reddetti.

Sonunda, usta iç çekti. “Kaç yaşındasın, çocuk?”

“On dört,” otomatik olarak yanıtladı. “Neredeyse on beş.”

Gözünde bir şey parladı— belki onay ya da nostaljik bir tanıma. “Hıh… erken gelişen biri. Şanslısın.”

Kuzey’in temkinli cesareti, onun yeniden canlanan, boğucu tehdit havası altında çökerken, avcı bir gülümseme yavaşça dudaklarını sardı.

Durumu, hafif bir tehdit ile değişti; kalçaları yana doğru eğilmiş ve elleri alaycı bir şekilde kemerinin üzerinde duruyordu.

“Kendini ıslatma, çocuk. Sert olabilirim ama seni doğrudan öldürmem.”

Ancak, onun beden dilinden gözlerinin yoğunluğuna, vahşi bir eğlencenin parıltısına kadar her şey, tam tersini söylüyordu; onun önünde yetersiz performans sergilemek kesinlikle bir ölüm cezasını işaret ediyordu.

Ve daha önceki o keskin öldürücülük anını hatırlayarak, Northern kendini korkunç, ölümcül bir dehşetle titreyen, tüm vücudu sarsılan bir hale getiremedi.

Önceki çatışmaları onun yumruklarını çektiğini temsil ediyorsa, bu devin serbest gücünün tam etkisini yaşamak düşünülmeye bile değmezdi.

'Hayır, böyle felç olamam!' Korkusunu acımasızca azarladı, kararlılıkla omurgasını dikleştirdi.

'Daha önce o iğrenç varlıkla karşılaşırken bile, böyle bir felç edici korku hissetmemiştim. Burada daha derin bir şeyler dönüyor...'

Northern'ın bakışları, farkındalık yavaş yavaş belirmeye başladıkça lazer gibi keskinleşti.

"Sen... aslında bana saldırmadın. En azından fiziksel olarak."

Bu sözler, zihnine işleyen sürekli baskının altında hafifçe titreyen sesiyle, nefessiz bir aceleyle döküldü.

Onun görünür gözü biraz genişledi, ardından dudakları dengesiz bir gülümsemeye dönüştü.

"Eh, demek ki... Küçük yavru sonunda bir miktar akıl sahibi."

Ucuz bir içkiden uzun bir yudum alarak, alev rengi saçlı göçebe kayıtsızca şişeyi bir omzunun üzerinden fırlattı; şişe, uzak duvara çarparak ses ve cam parçaları patlamasıyla parçalandı.

Onun aralarındaki mesafeyi kapatmaya başlamasıyla birlikte, Northern, her ağır adımda zihnini ezici kötü niyetli aurayı daha da yoğun bir şekilde hissetti.

"Deneyimlediğin şey Ruhsal Baskı— kişinin öz ruh özünü aurası aracılığıyla dışarıya yayma yeteneği. Göreceli olarak basit bir teknik… en azından bir Usta için."

Usta olmak, Serseri ruh seviyesine ulaşmak anlamına geliyordu— bu en yüksek zirve değildi, ama yine de kendisi gibi bir ham uyanıcıdan stratosferik olarak uzaktı.

Eğer Shin'in ustalık gösterimleri bir şeyler ifade ediyorsa…

Northern, o korkutucu düşünceyi daha fazla düşünmeden önce, kötü niyetli varlık doğrudan önünde belirdi, onun etkileyici figüründen yayılan bayat alkol kokusunu duyacak kadar yakındı.

Bacakları kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı, baskı zirveye ulaştıkça vücudunda zavallı titremeler hızla yayıldı ve nefesini sıkıştırdı.

Bir nasırlı el omzunu kavramak için uzandı, acımasız parmakları etine saplanana kadar o da istemeden çığlık attı.

O kötü niyetli kırmızı göz ruhuna delip geçerken, göçebenin sesi zihnindeki bulanık umutsuzluğu keskin bir netlikte yararak geçti.

"Seni ciddiye almaya karar verdim… KUZey OĞUL." Son hecedeki ton, yakıcı bir zehirle damlıyordu. "Uzun zamandır gözüme çarpan ilk değerli aday sensin."

Hanımefendi beyan ettiğinde, atmosferde her şey değişti.

Kuzey, kendisini görünmeyen ağır bir güç tarafından baskı altında hissetti. Bunun ne olduğunu tahmin etmek zorundaydı; bu, hanımefendinin yetenek gücüydü ve bununla bir şekilde başa çıkması gerekiyordu.

Ama nasıl?

Şu ana kadar etkileyiciydi, çok şey öğrenmişti ve hatta kırsaldaki yeni uyanmış çocukları birkaç kez zekice alt etmeyi başarmıştı.

Diğer şeyleri babasından birkaç pratik düellodan öğrenmişti, ama yetenekle başa çıkma konusunda hiçbir ders almamıştı. Daha da önemlisi, böyle bir yeteneği hiç düşünmemişti.

Eğer onun yeteneği rakibinde korku uyandırıyorsa, bu hangi türde olurdu? Bilgin mi? Avcı mı?

Hayır. Tüm önyargı yanlıştı. O, ruhsal salınım hakkında konuşma şekliyle açıkça bir avcı sınıfındaydı.

Kuzey, direnmeye çalışırken dişlerini sıktı.

Hanımefendinin görünüşü, kaba görünümü, yaraları ve vahşi yüzü – sanki kendi babasından daha güçlü biri gibi bir hava yayıyordu.

Bir kez dışarı çıktı ve zaten babasından çok daha güçlü olabilecek iki kişiyle karşılaştı – babasının aslında kırsalda en güçlü olduğunu düşünmek.

Kuzey, o yerde gizlenerek çok şey kaybediyor olabilirdi ve bunu fark etmeye başlıyordu.

"Ne?" Hanımefendi diliyle tısladı. "Bir dakika önce çok kendinden emindin, şimdi başını kaldıramıyorsun?"

Kuzey, başındaki baskının etkisiyle mücadele ediyordu, onu aşağıya iten baskın güce karşı direnmek inanılmaz derecede zordu ve onun yanında nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Çıkış yolu yoktu…

Neredeyse.

Kuzey, bir olasılık aklına geldiğinde gözlerini yarı kapalı hale getirdi. Şu anda, hanımefendinin yetenekleri tamamen ona odaklanmıştı.

Peki ya bir kişiyi hedef almasını sağlayan bir yeteneği varsa?

'...bu her şeyi değiştirmeli değil mi…'

Tek ihtiyacı olan şey, bir saniyelik bir geri dönüş ve bunu anlaması için bir sürpriz unsuru gerekiyordu.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi, başı eğik ve aşağıya doğru bastırılıyordu. Kadın, genç çocuğun bir şeyden mutlu olduğunu hissedebiliyordu.

Kuzey'e olan baskı aniden arttı. Dizlerinin üzerine düştü ve kan tükürdü.

Kadın, onu görünce kaşını kaldırdı, yüz ifadesi parçalandı, merhamet doldu. Elini durdurmak için kaldırdı ama bir sonraki saniyede kaşlarını çattı.

"Seni yakaladım..."

Yüzünü yana çevirdi - onun için çok geçti - vahşi yüzü, nereden geldiğini bilmediği başka bir Kuzey'in uçan yumruğuyla karşılaştı.

Kuzey gülümsedi ve yavaşça ayağa kalktı. Şokuna... önündeki Kuzey parçalandı ve toza dönüştü. Gergin bir kaş çatma ifadesi yüzünü kapladı, ne olduğunu anlamadı.

"Tüm bu süre boyunca bir klonla mı savaşıyordum?"

Kuzey bir yumruk atmayı başarmıştı ama bu durumdan hiç memnun değildi. Kadının yüzü zarar görmemişti, etkilenmemişti. Yumruğu indirdiğinde, sanki bir metal duvara vurmuş gibiydi. Elinde bir şok veya kırılma acısı hissetti.

Şimdiye kadar, kadın dönerken soruyu sorduğunda, Kuzey hala acıyla başa çıkıyordu, elini açgözlüce sallıyordu.

"Hey! Yaramaz! Seninle konuşuyorum." Kadın, acıyan elinin bileğinden tutup kaldırdı.

Northern ona boş bir ifadeyle baktı, konuşmadan önce çaresizce iç çekti.

"Bu, sen gelmeden önceydi. Yetenek yeteneğimle bir şey denemek istedim, bu yüzden etrafta dolaşırken tezgahın arkasında bir kopya bırakmaya karar verdim."

Yaptığı şeyin birkaç nedeni vardı. Aslında ana neden, kadınla bir kavga öngörmesi değildi.

Northern, klonlamanın nasıl çalıştığını bilmek istiyordu, en çok endişelendiği şey, klonun alabileceği bilgi miktarıydı. Bilgilerin nasıl algılandığı ve zihinsel bir komutu geçip geçemeyeceğiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, her şey düşündüğünden daha iyiydi. Klon, kafasında olan şeyleri mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Gerçekten de, Northern klonun kendisinden daha iyi bir dövüşçü olduğunu hissetti. Ona ilettiği bilgiler anında yerine getiriliyordu. Eğer dövüşte kendisi olsaydı, 'neredeyse' bir unsur olacaktı.

Klonu sürekli olarak savaşa itmeyi ciddi şekilde düşünüyordu. Ama o tembel bir doğaya sahip biri değildi.

Tüm bunlar sadece bir tesadüftü, başından beri savaşa girmeyi planlamamıştı, bu da demek oluyordu ki, bunu yapması gerekmesine rağmen yeteneğini kullanmayacaktı.

Ama bazı şeyler spekülasyonlarının dışına çıkmaya başladı.

Bir. Kendisine aşılanan korkunun kadının yetenek yeteneği olduğunu düşündü. Eğer öyleyse, sistem neden bunu kopyalamak isteyip istemediğini sormuyordu?

İkisi. Onun klonu durumu kontrol etme konusunda harika bir iş çıkarıyordu ama parçalanmaktan birkaç saniye uzaktaydı.

Ve bunu kendi bedeninde canlı bir şekilde hissedebiliyordu. Klon parçalandığında ve dağıldığında, sanki kendisinin küçük bir parçası geri dönmüş gibiydi.

Ve bu, olanların özeti oldu.

"Evet..."

Yine de, kadının bakış açısından tüm senaryo farklıydı.

Dişlerini sıktı, kaşları acımasızca çatıldı.

"Beni kandırmaya cüret mi ediyorsun?!"

"Başından beri yeteneğimi kullandığımı fark etmediğin için suçlu değilim. Tamam, diyelim ki, seni yakalamak için çok akıllı davrandım... sen benimle başa çıkmak için yetenek yeteneğini kullanmaya o kadar odaklandın ki, arkadan gelen bir saldırıyı tespit edemedin."

Kuzey soğuk bir şekilde devam etti.

"Bana güven, eğer senin kadar güçlü olsaydım, iki kez ölürdün... birincisi, ruhsal serbest bırakmayı kullanmaya karar verdiğinde ve beni gerçekten saldırmadığında, kesinlikle bunu önceden görürdüm. İkincisi, tam şu anda."

Çocuğun sözleri sinir bozucu bir şekilde doğruydu.

Annette çok güçlü bir uyanıktı, akranları arasında bile korkuluyordu ve bir çatlak baskınında bir gözünü kaybetmiş deneyimli bir avcıydı.

Berbat bir karaktere sahip olmasına ve kurtarılamaz bir sarhoş olmasına rağmen, Crowndor şehrinin kamu kalesinin müdürü tarafından işe alınıp özel muamele görmesi için yeterince güçlüydü.

O özel biriydi ve bu sadece gücüyle ilgili değildi, yetenek yeteneğinin karmaşıklığı ve özelliği de buna katkıda bulunuyordu.

Ve onun gibi biri bir çocuk tarafından alt mı edildi?

"Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

Kuzey, sıkılmış bir ifadeyle hiçbir şey söylemeden yanıtladı.

"Arkamdan nasıl yaklaştın?!" Ona bağırdı.

Yüzünde bir kaşınma belirdi, "rehberlik istemenin ne güzel bir yolu."

Hanım başını geriye çekti, kaşları inanılmaz bir şekilde çatıldı.

"Bunda bir hile yoktu. Sen ona odaklanmıştın, ben sadece senin alışılmadık şekilde daha fazla odaklandığın anı ayarlamam gerekiyordu. Bu da son dakikada oldu. Tüm yolu emekledim, sonra son dakikada yumruğumla zıpladım... ki bu, gördüğün gibi pek işe yaramadı."

O, onun tuttuğu ele donuk bir şekilde işaret etti.

O kadar basit bir şekilde kandırıldığını düşünmek...

'Endişelenecek bir şey olmadığı için mi fazla rahatladım yoksa gözümü kaybettikten sonra mı paslandım.'

Annette alaycı bir şekilde gülümsedi ve onun bileğini bıraktı.

Ona sinirli bir bakış attıktan sonra zavallı bileğini okşadı.

Bunu yaparken, Annette bir parça kağıt çıkardı, birkaç şey karaladı ve sonra geri koydu. İfadesindeki yaşam, Northern'ın açıklamasını bitirmesinden sonra sönmüştü.

Seremonisiz döndü ve yürürken söyledi.

"Beni takip et... testin ikinci kısmını kapalı alanda gerçekleştireceğiz."

Gilbert ve on yaşındaki çocuğa benzeyen çocuk, pencereden süzülen eğik güneş ışınlarının mekâna sıcak bir parıltı kattığı ve garip gölgeleri köşelere sürüklediği bir ofiste oturuyorlardı.

Rughsbourgh etrafa bakındıktan sonra, "Bunları hâlâ burada tutuyorsun..." diye belirtti.

Sesinin tonu, kalıcı gölgeleri gözlemlerken kesildi, bu da Müdür'ün ona ciddi bir ifadeyle bakmasına neden oldu ve atmosferin gergin bir hale gelmesine yol açtı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Rughsbourgh iç çekti ve başını salladı. "Sen acı verici derecede sıkıcı bir insansın. Bu ne zaman değişecek?"

Gilbert omuz silkti, ciddi ifadesi değişmeden, karşısında yuvarlak bir masanın üzerinde iki kahve fincanı bulunan çocuk görünümündeki figürü inceledi.

Sonunda, Gilbert'ın sert sesi saygıyla dolu bir şekilde yankılandı. "Burada ne işin var?"

Rughsbourgh, yanıt vermeden önce kahvesinden hızlıca bir yudum aldı, sesinde bir yaramazlık ipucu vardı.

"Ciddi bir şey değil... Yüzyıllarca Milhguard'da kapalı kaldıktan sonra, yeni bir Müdür varken eski bir arkadaşın manzara değişikliğinin tadını çıkaramayacağını mı düşünüyorsun?"

Gilbert, birkaç saniye boyunca ona boş boş baktıktan sonra yanıt verdi.

"Hayır, seni çok iyi tanıyorum. Eski arkadaşlarla buluşmak ya da biraz temiz hava almak için sekiz yüz kilometreden fazla yol kat etmedin. Yalanları kes, Büyük Usta Rughsbourgh."

Gilbert'in ifadesinden sonra, Rughsbourgh'un yüzü komik bir şekilde buruştu, sanki ağlayacak gibiydi.

Ancak ifadesi hızla özlem dolu bir hale dönüştü ve karşılık verdi: "Bu çocuğun yüzü harika değil mi? Aman Tanrım, en son ne zaman gerçekten bir çocuk olduğumu neredeyse hatırlayamıyorum!"

Gençlik özelliklerini küçük parmaklarıyla izlerken yüksek sesle düşündü.

"Dolaşmaya devam mı edeceksin?" Gilbert ısrar etti, sabrı tükeniyordu.

"Sınırda işler ciddileşiyor," Rughsbourgh, sesinde Gilbert'in dikkatini çeken ciddi bir tonla söyledi.

"Tüm kıtanın canavarlara düşmesini önlemek için yapılacak bir şey olmasını dilerdim. Geçmişe her baktığımda, böyle büyük bir hata yüzünden kendimden nefretle dolup taşıyorum. Selia'nın başına gelen talihsizlik, Orta Ova'nın liderleri kararlı bir şekilde hareket etseydi önlenebilirdi. Ama nihayetinde, beklediğim için suç bende."

Derin bir iç çekti ve kahvesinden düşünceli bir yudum aldı.

“Ama olan oldu. Hızlı bir şekilde harekete geçmezsek, Koruyucular bu canavarların Orta Ova'ya girmesini durdurmak için yeterli olmayacak.”

“Ama Orta Ova farklı...” Gilbert itiraz etti. “Beş kıtanın en medenisi olan bizimkisi—”

“Ama en güçlü değil,” Rughsbourgh araya girdi, gözleri sertleşirken yüzündeki çocukça ifadeyi bir kaş çatma ile bozdu.

“Kuzey kıtasından gelen ve bizim en güçlülerimizi bile aşan göçebeleri gördüm. Eğer canavarlar topraklarımıza sızmaya başlarsa ve yarıkların artan salgınıyla birleşirse, bizim de unutulmuşluğun derinliklerine atılmamız uzun sürmeyecek.”

Sesinde derin köklü bir acı ve sessiz bir umutsuzluk vardı. “Bizden geriye hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey!”

Gilbert onu kayıtsız bir şekilde izledi, ağır sessizliğin sürmesine izin verdi ve sonra gözlerini indirerek ölçülü bir tonla konuştu.

“Sanırım buraya bir çözüm düşündüğünüz için geldiniz?”

Rughsbourgh geriye yaslandı, sarkan bacakları neredeyse yere değmiyordu.

“Evet, bir çözümüm var... ve bunu gerçekleştirmenizi istiyorum.”

Gilbert gözlerini kapatırken yorgun bir şekilde başını salladı.

“Daha önce bu tartışmayı yaptık, Usta Rughsbourgh, hiçbir koşulda Akademi'ye geri dönmeyeceğim... Orada benim için artık bir yer yok.”

“Gilbert, beni dinle.”

Gilbert, Rughsbourgh'un kararlı bakışlarıyla göz göze gelmek için bakışını kaldırdı.

“Özel bir öğrenci grubu yetiştirmek için bir planım var...”

Gilbert, çocuksu figürün kararlılıkla konuşmaya devam etmesi üzerine şüpheyle gözlerini kısarak baktı.

“Onlar, daha önce görülmüş olan herhangi bir serseriden farklı olacaklar... Onları Karanlık Kıta'nın sertliğiyle şekillendirmeyi planlıyorum.”

“Dur.”

Gilbert'in sesi, daha önce hiç duymadığı kadar keskin bir yoğunlukla havayı yararak geçti.

“Tam olarak neyi planladığını biliyorum, Usta Rughsbourgh. Daha fazla bir şey söylemene gerek yok— sonuçta, senin hizmetinde otuz yıl geçirdim, zihninin nasıl çalıştığını anlıyorum.”

“Bir grup öğrenci toplayıp onları canavarların hüküm sürdüğü bir kıtanın kalbine mi terk etmek istiyorsun?!”

Rughsbourgh, bakışını çevirdi, ifadesi korumacı ama çok şey anlatıyordu.

Bu tepkiyi gören Gilbert, meselenin kalbine dokunduğunu biliyordu.

Rughsbourgh gerçekten de Karanlık Kıta'nın kabus gibi derinliklerine bir grup genci göndermeyi planlamıştı.

Bu, onun özünde vardı—amaçlarına ulaşmak için ne kadar aşırı veya adaletsiz olursa olsun her türlü yolu denemek.

Rughsbourgh, sonuçlardan başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

Bu, Gilbert'i antik çocuk adamdan son derece temkinli hale getiren rahatsız edici bir özellikti.

"Bu mantıksız!" Sesini yükseltti, öne doğru eğilerek çılgınca el kol hareketleri yaptı.

"Büyük Usta Rughsbourgh, gerçekten de gerçek insanları alıp canavarla dolu bir ülkenin kalbine göndereceksiniz, sadece kıtamızı korumak için mi? O cehennem gibi yerde bir gün bile dayanamayacaklarını çok iyi biliyorsunuz!"

Rughsbourgh, küçük elini kayıtsızca salladı. "Ne demek 'göndereceksin'? Pffft, bana yön değiştirmem gerektiğini öğretmek için biraz geç değil mi?"

Gilbert'in yüzü, gerçeği anladıkça soldu. "Hayır... Bunu yapmadın."

Ancak Rughsbourgh, çocukça başını gururla salladı.

"Oh evet, yaptım. Bu proje üç yıl önce başladı. Şimdiye kadar oraya üç grup öğrenci gönderdim ve onlarla tüm iletişimi kaybettim."

“Onlar... ölü mü?” Bu sözler Gilbert'ın boğazından cam parçaları gibi geçti.

“Hayır, değiller,” Rughsbourgh karşılık verdi, başını sallayarak.

“Her biri için bir yaşam feneri yarattım. Bazıları öldü, evet, ama bu onların dörtte biri bile değil.

Her grup için yüz öğrenci ile, son on yılda üç yüz öğrenci gönderildi. Yine de onlardan en ufak bir fısıldama bile duymadım... Ölüm, dürüst olmak gerekirse oldukça doğal görünüyor.”

Gilbert, bu ürkütücü sözler karşısında kaşlarını karıştırdı. 'Doğal bir şey mi?'

Birinin, birkaç öğrencinin— hiç kimsenin deneyimlememesi gereken korkularla yüzleşmek üzere gönderilen çocukların— ölümlerini bu kadar kayıtsız bir şekilde 'doğal' olarak değerlendirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Rughsbourgh'un ahlaki çürüklüğü inkâr edilemezdi, ama Gilbert hala bu kadim kurnazlığa büyük saygı duyuyordu.

“Bu iğrenç kişiliği taşıyor olabilir, ama ona hayatımı borçluyum.”

Yavaşça, Gilbert içsel karmaşasını kontrol etti, gözleri bulanıklaşarak derin bir düşünceye daldı.

Sonunda konuştuğunda, tonu dikkatlice ölçülmüştü.

Yani hala hayattalar, ama iletişim kurma yeteneğinizin ötesinde bir yerde mahsur kaldılar mı?

“Kesinlikle,” Rughsbourgh başıyla onayladı.

Bu küçük figür sadece çağlarının önde gelen bilgini değil, aynı zamanda Beş Kıtanın en güçlü ve en erudite akademik zihni olan Savant rütbesinde Yüksek Magus'tu.

Rughsbourgh, akademik bilginin teorik sınırlarını çoktan aşmış, zaman, yerçekimi ve uzay gibi kavramsal büyülerin gizemli alanlarına dalmıştı.

Bu gizemli deha, onu kendisi oraya ayak basmadan Kara Kıtanın derinliklerine yüzlerce öğrenciyi göndermesine olanak tanıdı.

Gilbert, Rughsbourgh'un böyle bir başarıyı nasıl elde ettiğinin karmaşıklıklarını bilmiyordu, ama bir temel gerçeği anlıyordu: Eğer antik büyücü iletişimi kaybettiğini kabul ediyorsa, o zaman aslında iletişimi kaybetmemesi gerekiyordu.

Tek bir, rahatsız edici sonuç belirdi. “Bu, bir tür anomaliyi mi ima ediyor?”

“Muhtemelen hiç karşılaşmadığımız bir canavardı,” Rughsbourgh ciddiyetle belirtti.

“Henüz kataloglamadığımız yüzlerce varlık var, Usta Rughsbourgh,” Gilbert işaret etti.

“Doğru, ama bu farklı hissediyor…” Rughsbourgh öne doğru eğildi, gözleri kararlı bir merakla parlıyordu.

“Lanet olsun, içgüdülerimin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun, Gilbert. O terkedilmiş topraklarda, şimdiye kadar tüm dikkatimizi kaçıran bir şey gizleniyor ve onun sırlarını çözmeyi amaçlıyorum.”

Gilbert iç çekti, aklını bir kez yaptıktan sonra eski kurnazı etkilemenin bir yolu olmadığını biliyordu.

Ahlaki eksikliklerine rağmen, Rughsbourgh'un Orta Ova'ya katkıları ölçülemezdi.

Üstelik, Gilbert'in reddetme şansı yoktu. Rughsbourgh onu tuzağa düşürmek için bu kadar çaba sarf ettiyse, çocukça görünümü kesinlikle onun uyumunu sağlamak için hazırdı, ister istemez.

Hilekar ve alttan alta, ama tam anlamıyla Rughsbourgh'un tarzı.

Bir an tereddüt ettikten sonra, Gilbert korkusunu dile getirdi.

"Bu sefer benden ne istiyorsun?"

Rughsbourgh'un dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi, bu da Gilbert'in omurgasında bir ürperti yarattı.

O rahatsız edici gülümseme, düşünmek istemediği bir şeyi gizliyordu.

'Hayır... Master Rughsbourgh bu kadar kötü olamaz. Bu sadece aklımın oyunları.'

Yine de, o zamansız gözlerdeki parıltı, en kötü korkusunu doğruluyormuş gibiydi.

"Bunu söylememi mi istiyorsun, yoksa zaten cevabı buldun mu?" diye alay etti Rughsbourgh.

Gilbert, titrek bir sesle, düşünülemez olanı söyledi. "Beni… hayatta kalma hakkında bir sonraki öğrenci grubuna öğretmemi istiyorsun..."

Öğretmeyi her zerresiyle nefret ediyordu, bu durum Rughsbourgh'un çok iyi bildiği bir gerçekte, bu da demek oluyor ki, sapkın eski adam onun üzerine böyle işkenceler yüklemekten zevk alıyordu.

Gilbert'in büyük bir rahatlamasıyla, Rughsbourgh bu düşünceyi küçümseyerek geçiştirdi.

"Hayır... Öğretmeyi ne kadar sevmediğini biliyorum. Neden sana böyle bir şey yapayım ki?"

Kalbi neredeyse duracak gibi oldu, ama çocukça figürün sözleriyle tekrar dengelendi.

Ancak, sonrasında gelen çok, çok daha kötüydü.

Gözlerinde kötü bir parıltıyla öne eğilen Rughsbourgh, sadist bir sevinçle, "Bir sonraki öğrenci grubunu Karanlık Kıtanın kalbine götürmeni istiyorum." diye açıkladı.

Gilbert donakaldı, gözleri bulanıklaşırken derin bir hayal kırıklığı dalgası onu sarhoş etti.

Bu, çürümüşlüğün zirvesiydi...

Tekrar düşününce, hayır,... Rughsbourgh gibi birinden ne bekliyordu ki?

'Bu adamın ne kadar çürük olabileceğini gerçekten unuttum mu?'

İstenen şey, Rughsbourgh'un türünden bir adam göz önüne alındığında, sevimli olmalıydı.

Gilbert sıradan bir serseri değildi, Annette ve Danzo gibi güçlü olanlar bile onun yanında solgun kalıyordu.

Onların yanında, sadece amatörlerdi. Gilbert, kıtada eski Akademi Müdürü ile savaşabilecek nadir kişilerden biriydi.

Harika bir serseri olan Gilbert, gerçek bir isim almış ve bir bilge olmuştu, Shin ve sarhoş Annette'ten iki rütbe daha üstteydi.

Onun kalibresindeki driftçiler nadirdir, yalnızca özel klanlar ve özel kalelerde bulunur.

Ancak Gilbert, bu seçkin birkaçından çok daha etkileyiciydi - genç yaşta yarıklara dalarak edindiği korkutucu deneyimlerin bir sonucu olarak.

Rughsbourgh için vazgeçilmezdi, bu büyüklükteki bir projeyi yönetmek için mükemmel bir bireydi.

Eğer birisi canavarla dolu bir vahşi doğanın kalbinde hayatta kalabilirse, o da oydu!

Ancak, Gilbert'in kalibresindeki bir adamın önüne böyle tehlikeli bir talebin getirilmesi, son derece sinir bozucuydu.

Eski Akademi Müdürü'nden gelmiş olsa bile, bu kasıtlı bir hakaret gibi hissediliyordu, kendi sonuna yürümeye davet eden açık bir çağrıydı.

Bu, sadece çürümüş bir insan olan Rughsbourgh'un düşünebileceği korkutucu bir eylemdi.

Gilbert'in bir kısmı boyun eğmek istiyordu - başlangıçta düşündüğü gibi, bu kurnaz büyücünün onu buna çekmek için bir plan olmadan buraya gelmediğinden emindi, ister gönüllü ister gönülsüz.

Gilbert, Rughsbourgh'un cesaretinin yanlış bir iyilikseverlik girişiminden kaynaklandığına inanıyordu.

Rughsbourgh'a saygı duyuyordu, ancak yaşlı adamın değerini böyle küçümsemesine izin vermek ona iyi gelmiyordu.

Sonuçta, bu çılgın talep, en yüksek derecede bir hakaret değilse neydi?

Başını eğen Gilbert, odanın köşelerine sürgün edilen gölgelerin içeri sızmasına izin verdi ve ayaklarının etrafında kıvrılmaya başladı.

Rughsbourgh etrafa bakarken yüzü tehditkar bir gülümsemeye büründü ve 'gerçekten sinirli' Gilbert'i gözlemledi.

“Hey, hey, bunu benim üzerimde kullanmayacaksın, değil mi?” Rughsbourgh, gölgeler ayaklarına doğru uzanırken, eğlenceli bir sesle söyledi.

Gilbert'in yüzü derin gölgelerle kaplıydı, gözleri korkunç bir karanlığa gömülmüş, hiçbir mizah veya eğlence izine sahip değildi.

Rughsbourgh, kaslı yaşlı adamın heybetli figürünü görünce sesli bir şekilde yutkundu.

Sonunda, Gilbert'in sesi, yerin titremesine neden olacak korkutucu bir yankıyla yankılandı.

“Ne yaptığını sanıyorsun, BÜYÜK USTA RUGHSBOURGH?”

Altındaki gölgeler tehlikeli bir şekilde yükseldi ve Rughsbourgh'un bacaklarını daha yukarı çekmesine neden oldu.

Ancak tam o anda, Danzo içeri daldı ve kılıcını geniş bir yayla savurdu.

Siyah çelik, gölgeleri yararak ıslık sesi çıkardı ve gölgeler aceleyle köşelere geri çekilerek küçülüp titremeye başladı.

Danzo, ifadesi gök gürültüsü gibi değişerek Gilbert'a döndü.

"Bay Gilbert, bunun anlamı nedir? Zayıf durumda olan Müdüre zarar vermeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Mmhmm, mmhmm," Rughsbourgh, Danzo Gilbert'i azarlarken sahte bir acıma ile başını salladı.

İç çekerek, Gilbert başını salladı. "Her zamanki gibi gerginsin. Umarım bu, kendi sonunu getirmez."

Gözlerini gülümseyen Rughsbourgh'un bakışlarıyla buluşturdu, yüzü soğudu.

"Senin yöntemlerine güvenmiyorum... en azından niyetlerinin doğru olduğunu garanti edebilirim, ama henüz talebine bir yanıtım yok. Bunu ciddi şekilde düşüneceğim ve daha sonra sana geri döneceğim."

Konuşmasını bitiren Gilbert ayağa kalktı ve Danzo'nun kılıcının vurduğu yerdeki düzgün kesilmiş çentiğe bir göz attı.

Bölge temiz bir şekilde ikiye ayrılmıştı.

Gilbert'in gözleri Danzo'ya geri döndü, sonra yere doğru işaret eden siyah kılıcın ucuna kaydı.

Zemin sıradan bir yüzey değildi— bu, Orta Ova'nın en iyi inşaatçılarından biri olan büyük Mark Guberkson'un bir eseriydi.

Bir Usta'nın saldırısı bile bir iz bırakmamalıydı.

'...İlerledi.'

Gilbert daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, Rughsbourgh ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı, ancak yaşlı gülümsemesinin bir kalıntısı hala yüzündeydi.

"Anlamıyorsun, Gilly..." Yaşlı adam duraksadı, gülümsemesi kötü niyetle genişledi.

"Senden istediğim asla bir istekti... Demek istediğim... eğer istersen çirkin bir yoldan geçebiliriz?" Rughsbourgh kayıtsız bir şekilde omuz silkti, kötü gülümsemesi niyetlerini açıkça ortaya koyuyordu.

'Seninle ilişkiye girdiğim günü pişmanlıkla anıyorum... Bir zamanlar böyle birine güvenmiş olmama inanmak zor.'

Gilbert, Danzo'ya baktı, dudaklarının köşeleri aşağı doğru döndü ve bir süre sonra başını salladı.

Yazık ki, zavallı adam Akademi Müdürü'nü hizmet etme ve koruma konusunda aşırı bağlıydı, oysa kimse gerçekten ona zarar verecek güce sahip değildi.

Rughsbourgh'un beden değişiminden sonra en zayıf olduğu yalanı çirkin bir yalandı— Gilbert, böyle bir geçişten kısa bir süre sonra onun korkutucu gücünü bir kez görmüştü.

Rughsbourgh gerçekten korkutucu bir varlıktı ve Gilbert, işlerin ne kadar kötüleşebileceğini düşünmek istemiyordu.

Derinlerde, nihayetinde bu yolu seçeceğini biliyordu— başından beri başka bir seçeneği yoktu.

Çirkin ve sinir bozucuydu, ama Rughsbourgh her zaman her şeyin tamamen kendi istediği gibi gitmesini sağlardı.

Rughsbourgh'un sözleri Gilbert'ten gelen taş gibi bir sessizlikle karşılandığında havada yoğun bir gerginlik vardı.

Güçlü yaşlı adam, eski müdürüne risk alabileceği kadar düşmanca bir bakış attı— daha fazlası saygısızlık olurdu ve Danzo'nun öfkesini tetiklerdi.

En son istediği şey, henüz en iyi durumuna dönmemişken bir koruyucu ile kavga etmekti.

O anda, ağır bir sarsıntı tüm binayı sarstı.

Gilbert'in yüzü soldu... hatta Rughsbourgh'un gözleri bir anlığına büyüdü, ardından tehlikeli bir sevinç kıvılcımı içlerinde parladı ve dudakları zaferle kıvrıldı.

"Bir mücevher! Bir mücevher belirdi!!" diye heyecanla bağırdı.

Adımlarını geri almak yerine, Northern ve Annette sola döndü, onları bir çift kapıya götüren bir yan koridoru takip ettiler.

İçeri girdiklerinde, Northern'ın bakışları iki başka çalışana—beyaz bluzlar ve kalçalarının hatlarını vurgulayan siyah mini etekler giymiş güzel kadınlara—takıldı.

Gece siyahı saçları omuzlarının hemen altına dökülüyor, bıçak gibi keskin gözleriyle çerçevelenmiş yüzleri vardı.

Bir bakış, Northern'a bilmesi gereken her şeyi söyledi - bunlar, zarif bir şekilde öldürmek için yaratılmış yılanlardı ve başka bir şey değil.

Onlar, Annette ile birlikte gri boyalı odaya adım attıklarında nazik gülümsemeler ve sığ eğilmeler sundular; soluk renk şeması, soğuk bir donukluk havası vererek ifadelerini daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Önde, şüphesiz yetenek değerlendirme makinesinin bulunduğu odaya açılan başka bir kap belirdi.

İstasyonlarına doğru yürüyen Annette, kaba bir şekilde kağıdı masanın üzerine bıraktı ve bu, ela gözlü kadından hafif bir kaş çatma ile karşılandı.

"Ne oldu, kağıdımda bir sorun mu var?"

Annette, sesi belirgin bir tehdit tonu taşıyarak hırladı.

Yılanın bununla ilgili bir sorunu olduğu açıktı, ama akıllıca dudaklarında dans eden her türlü yanıtı yutmayı tercih etti.

Yüzünü düzelterek kağıdı düzeltirken, Annette'in verdiği notu görünce gözleri hafifçe büyüdü.

"Vay… A+ mı? Gerçekten seni etkilemiş olmalı."

Karşıt, anomaliyi incelemek için eğildi ve gözleri komik bir şekilde büyüdü.

"Ehh?! Gerçekten mi? Annette birine A+ mı verdi? Çocuk, sen ciddi bir iş olmalısın!"

Northern, işaretin kendisi için iyi bir şey olup olmadığından emin değildi, bu yüzden sadece hafif bir baş selamı verdi ve sessizliğini korudu.

"Ne oldu? Bana cevap verecek misin ve kafanıza bir tokat atmadan önce o kapıyı açacak mısın?!" Annette sabırsızca havladı.

"Hemen geliyorum!"

Ela gözlü kadın, kapıya yaklaşırken tuhaf bir gülümseme ile itaat etmek için sıçradı.

Elini üzerine koyduğunda, bir tür biyometrik güvenlik devreye girdi ve engelin düşük bir hışırtı ile açılmasını sağladı.

Annette'in arkasından, Northern dar girişten geçti, ancak kendisini merkezinde içten bir parıltı ile pulsan bir kristal sütunun hakim olduğu çok daha geniş bir odada buldu.

Yılan, onları daha içeriye götürürken, sütunun tabanında kıvrılan paneller ve parlayan boruların bir dizisini fark etti; bu borular, tuhaf aydınlatmanın kaynağı gibi görünen luminesan bir sıvı taşıyordu.

"Harika..." Hayranlıkla fısıldanan bu söz dudaklarından kaçtı.

"Biliyorum, değil mi?" Kadın yan bakışla yanıtladı.

"Bu, yarıkların içinde bulunan birçok harikadan sadece biri. Eğer birine girme şansın olursa, kapatmadan önce iyice keşfetmeyi unutma."

Kontrolleri kullanmakla meşgul olurken, Northern geri planda kaldı ve önündeki inanılmaz manzarayı göz kamaştırıcı bir hayranlıkla izledi.

Birkaç dakikalık titiz hazırlığın ardından, yılan döndü ve sıcak, ama yine de rahatsız edici bir avcı gülümsemesiyle ona el işareti yaptı.

“Tek yapman gereken, elini direğe koymak ve yeteneğini kullanmak.”

Kuzey'in bakışları onunla buluştu ve güzelliğin cilalı yüzeyinin altında, o keskin gözlerde bir katilin vahşi kurnazlığının parıltısını gördü. Bu kalesi, ne tür insanlardan oluşuyordu?

İncelemelerini bir kenara bırakarak, dikkatlice vızıldayan kristal direğe yaklaştı ve elini saydam yüzeyine koymak için uzattı.

Yılan cesaret verici bir baş salladığında, gözlerini kapadı ve bilincini ikiye böldü.

Bunu yaptığı anda, zihninde garip bir sistem uyarısı belirdi.

[Sistem Bildirimi]

[Büyük miktarda ruh özü tespit edildi...]

[Ruh özü, ruhunun boşluğuna çekiliyor...]

[Ruhun güçleniyor...]

Gerçekten de, varlığının derinliklerine sızan bir şey hissetti; kaşlarını çatmasına neden olan tuhaf, tarif edilemez bir his.

Başını kaldırarak bir açıklama arayan Northern, ela gözlü kadının beyazlaştığını, kontrol paneline titreyen elleriyle baktığını gördü.

Annette, hemen arkasında, derin bir endişe ve kafa karışıklığı ifadesiyle duruyordu.

Her iki kadın da önlerindeki okumalara kilitlenmişti, tavırları tam bir şok halini yansıtıyordu.

Birden, bir saç telinden ince bir çatlak, Northern'ın elinin temas ettiği noktadan başlayarak sütunun uzunluğu boyunca hızla yayıldı.

Northern, odanın kendisinin inanılmaz bir güçten sarsıldığını hissederek elini korkuyla geri çekti, neredeyse Annette ve yılanı yere devirecekti.

Sarsıntılar başladığı kadar aniden sona erdi ve geride ürkütücü bir sessizlik bıraktı.

İki kadın, kontrol paneline bakarak tamamen şaşkın bir şekilde duruyordu.

"Anlamıyorum," yılan kafa karışıklığı içinde mırıldandı.

"Birkaç saniye önce, sayılar dramatik bir şekilde yükseliyordu... ama şimdi hiç yeteneği yok diyor?"

Annette, Northern'ın iki formu arasında şaşkın bir bakış attı.

“Ve görünüşe göre gerçekten de yeteneği var, oldukça fazla. Bu lanet şey nihayet mi bozuldu?”

Diğer kadın, değerli teknolojisine yapılan hakaretten derin bir şekilde rahatsız olarak kaşlarını çattı.

“Sadece ‘deliye dönmüş’ olamaz! Bu kristal, kıtanın en iyi mühendislerinden biri tarafından yapıldı. Başka ne açıklama olabilir?”

“Hey, ben sadece gördüğümü söylüyorum,” Annette savunmacı bir şekilde karşılık verdi.

“İkimiz de o rakamların grafiklerden fırladığını gördük, bu, bildiğim kadarıyla bu kaledeki en yüksek potansiyel okumasıydı. Ve şimdi sıfır diyor? Sıfır, yeteneksiz demektir, unuttuysan. O çocuk sana en azından biraz bile yeteneksiz gibi mi görünüyor?!”

Bir kez olsun, yılanın alaycı bir yorumu yoktu, çünkü çatışan bakışları, sütunun yüzeyinde yayılan korkutucu, örümcek benzeri çatlaklara kaydı.

Bu kadar hasar imkansız olmalıydı… Aslında, bu durumun hiçbir anlamı yoktu.

Odaların kapıları bir kez daha hışırtıyla açıldı ve içeriye yeni gelenlerden oluşan bir dörtlü girdi— Gilbert ve Danzo da dahil olmak üzere üç adam, yılanın ikiz kardeşi gibi görünen çarpıcı bir kadınla birlikte.

Önde, Rughsbourgh'un kendisi, hızlı adımlarıyla Northern'a doğru ilerlerken, nihayet aniden durdu.

Antik akademisyenin gözleri, önünde serilen karmaşık manzarayı incelerken gizlenmemiş bir hayranlıkla parladı.

Northern, meraklı bir kaş kaldırarak, diğer yolculara yan bakışlar attı; hepsi yerlerinde köklenmiş gibi görünüyordu, yüz ifadeleri şaşkınlık ve korkunun karışımıydı, küçücük figürün yargısını bekliyorlardı.

Hazırlıksız bir şekilde, Rughsbourgh öne doğru adım attı ve küçük elini Northern'ın karın bölgesine koydu.

Gözleri kısa bir an için kapandı... sonra, Northern'ın daha önce hiç tanık olmadığı bir hayranlıkla açıldı.

Yavaşça, saygıyla, Rughsbourgh, odanın gerginliğinin dayanılmaz bir zirveye ulaştığı Gilbert'a döndü.

Kadim akademisyen nihayet konuştuğunda, sesi sert, titrek bir hırıltı olarak ortaya çıktı.

"Bu... bu harika..."

Rughsbourgh'un gözleri, ince seslerin yerini saf, kontrolsüz bir sevinç çığlığına bıraktığı anda tutkulu bir ateşle parlamaya başladı.

"Bu çok inanılmaz! Gerçekten... muhteşem bir mücevher!!"

Dramatik olaylar ve Rughsbourgh'un gösterilerinin ardından, Northern sonunda resmi bir rütbe kartı aldı— tüm driftçilerin sahip olduğu standart kimlik.

Gerekli bilgileri içeriyordu: isim, yetenek, yetenek sınıfı, ruh rütbesi ve kale bağlantısı (varsa).

Northern kartına bir miktar huzursuzlukla baktı, üzerinde yazılı olanlardan tam olarak memnun değildi.

Gerçekten "yeteneksiz" olarak değerlendirilmiş olsa da, kurtarıcı nokta Annette'in A+ değerlendirme notuydu.

O muhteşem değerlendirme, birçok kişinin aklında şüphe tohumları ekecek ve onu zayıf olarak reddetmeden önce iki kez düşünmelerine neden olacaktı.

Yeteneksiz tanımını telafi etmedi, ama bir şeydi.

Onu sessiz bir sevinçle dolduran bir diğer nimet, tüm kargaşanın ardından Rughsbourgh'un kendisinin Shin ile konuşması ve Northern için özel bir tavsiye mektubu yazmasıydı.

Akademiye katılmak için tamamen sponsorlu bir burs teklif ediliyordu ve Rughsbourgh ile birlikte sadece iki gün içinde ayrılması bekleniyordu.

Shin onu vazgeçirmeye çalıştı, ancak yaşlı eski Müdür, itirazlarını alaycı bir kayıtsızlıkla bir kenara itti.

"Artık Akademi'nin başı olmadığım için, bu tür meseleler benim yetki alanımın dışındadır. Kuzeyli çocuk bana eşlik etmelidir... böylece orada onun için kefil olabilirim, anlıyor musun?"

Bu sözlerle, Shin'in daha fazla itiraz etmesi boşuna görünüyordu.

Northern'ı bırakmak zorunda kalacaklardı, çünkü kadim planlayıcının entrikaları başka bir seçeneğe izin vermiyordu.

Oğlunu tanıyan Shin, Northern'ın yeniden bir araya geldikten sonra bu kadar kısa sürede ayrılma olasılığının onu sessiz bir acıyla doldurduğunu düşündü. Yine de, yaklaşan ayrılığı mümkün olduğunca katlanılır hale getirmek için çaba göstereceklerdi.

Kısa süre sonra, mütevazı kulübelerine geri döndüler; Shin, Northern'a sıcak, babacan bir bakışla bakmak için adımını yavaşlattı.

"Nedir?" Northern sordu, sesi küçük ve belirsizdi.

"Bilmiyorum..." Shin iç çekti, başını yavaşça salladı. "Annenin nasıl olabileceğini biliyorsun. Bu kadar kısa sürede ayrılmak zorunda kalmana kalbini kıracak. İki gün..." Sesi acı bir ton aldı. "Bunu asla hayal etmemiştik."

Northern'ın gözleri yorgun bir nefesle kapandı.

“Anlıyorum, Baba. Bunun bu kadar hızlı olacağını da öngörememiştim. Ama bu, parmaklarımızın arasından kayarsa bir daha asla elde edemeyeceğimiz bir fırsat. Yanında kalmaktan başka bir şey istemiyorum… ama aynı zamanda sizi koruyacak kadar güçlü olmak ve bir adam olmak için de can atıyorum?”

Onun sözleri samimiyetle yankılanıyordu, ancak ustaca yalanlarla ince gerçeklik iplikleriyle iç içe geçmişti.

Shin'in gözleri, gözyaşlarını tutarken parıldadı ve bir kolunu onlara sürterek, boğazındaki acı yumruyu yutmak için zorlandı.

“O kadar olgunsun ki, bu yaşlı adama doğru bir baba olma şansı bile vermiyorsun. Bu adil değil.”

Northern'ın ağzının köşesinde küçük, teselli edici bir gülümseme belirdi ve babasının koluna nazikçe dokunmak için uzandı.

Yolda devam ederken, şirin kulübe kısa süre içinde görünmeye başladı; mütevazı evi belirleyen ahşap çitin yanına bağlı üç at vardı.

Biri, Northern'ı rahatsız bir şekilde, daha dün karşılaştıkları vahşi yaratığı hatırlatan, yünlü, kömür siyahı bir canavardı.

Yaklaşmalarının sesi Eisha'nın kulaklarına ulaşır ulaşmaz, parlayan bir gülümseme yüz hatlarını aydınlatan muhteşem kadın ortaya çıktı. Ancak o sıcak ifade, Shin'in kasvetli yüz ifadesini görünce hızla soldu.

Akşamın loş ışığı çökmeye başladı ve kırsalı melankolik bir örtüyle kapladı; Shin, acı tatlı haberi sessizce iletirken, Eisha'nın gözleri hüzünlü gözyaşlarıyla doldu.

Elsewhere...

"Bu kadar cömert bir teklifi o çocuğa uzatma nedenini anlamıyorum," dedi Gilbert, başını sallayarak. "Anomalilere rağmen, değerlendirmesi onu yeteneksiz olarak açıkça işaret etti. Dolayısıyla, tüm ölçütlere göre, yeteneksiz."

"Ama bunu kendi gözlerinle gördün," diye karşılık verdi Rughsbourgh sakin bir şekilde. "Kendini klonlama yeteneğine sahip."

Gilbert alaycı bir şekilde güldü. "Bu herhangi bir illüzyon veya numara olabilir, en iyi ihtimalle izole bir anomali. Ciddiyetle eğlenemezsin—"

"Gilly..." Rughsbourgh onu kesti, delici bakışları çatlamış kristal sütuna sabitlenmişken, boş boş çenesini okşuyordu. "Bu kristal yapı… Onu sana hediye etmedim mi?"

Rastgele sorudan şaşıran Gilbert sadece kafası karışık bir şekilde, "Evet..." diye yanıtlayabildi.

"Ve doğru hatırlıyorsam," dedi küçük figür, "Bu bir Seviye V yarığından geldi, değil mi?"

Eski bilginin ürkütücü bir şekilde sakin tonu Gilbert'ın omurgasında garip bir ürperti yarattı. "E-Evet, doğru."

Aralarında ağır bir sessizlik uzandı, ardından Gilbert sormak zorunda hissetti, "Neden soruyorsun?"

"Gilly..." Rughsbourgh tekrar konuştuğunda, ince sesi etraflarındaki havayı donduruyormuş gibi geldi.

"Bu kristal yok edilemez olmalı. Onu ilkel kaynağından çıkarmak için benim ve iki diğer serseri seviye gezginin birleşik çabalarını gerektirdi."

Gilbert'ın gözleri, derin anlamlar aklına geldiğinde açıldı.

"Bu... bu imkansız olmalı..."

"Tam olarak, Gilly." Rughsbourgh'un dudaklarında yavaş, rahatsız edici bir gülümseme belirdi, küçük eli saç çizgisi boyunca çatlakları takip etti.

"Sıradan bir yürüyücünün böyle bir hasar vermesi, tamamen imkansız olmalı."

Bu sözler aralarında ağır bir şekilde asılı kaldı, yaşlı akademisyen mırıldandı, "'Özünün neredeyse yarısı emildi."

Rughsbourgh'un gülümsemesi, kristalden uzaklaşırken, Gilbert'ın ona şaşkınlıkla bakmasına neden olan, çocukça bir kahkaha patlamasına dönüştü.

Yıpranmış gezginin anlayışına göre, böyle bir olay korkunç bir alamet olmalıydı— bu alçakgönüllü gencin, yeni uyanmış biri için anlaşılmaz yetenekler ve güçler sakladığının potansiyel bir işareti.

Belki de o, bir yabancı ajan, acemi gibi davranan muazzam yeteneklere sahip bir gezgindi?

Onların aydınlanmış çağında bile, yeni yetenekler hala kitleleri büyülemeye devam ediyordu.

Bu, Yüksek Büyücülerden ciddi bir alarm ve kapsamlı bir araştırma için bir sebep olmalıydı...

Ancak Rughsbourgh, aşırı belirgin olan manik eğlencesinden kaynaklanan endişesini açıkça paylaşmıyordu.

Sonunda o korkutucu kahkaha dindiğinde, yaşlı akademisyen Gilbert'a döndü, dudaklarında hala rahatsız edici bir gülümseme vardı.

"Gilly... Yaptığın her şeyde, o çocuğa en keskin gözlemlerini yönlendirmeni istiyorum. Onunla ilgili çok tuhaf bir hisse sahibim. Bu, birçok şekilde kendini gösterebilir, ama emin ol, onun bekleyen kaderi üzerinde tam kontrolü elinde tutmayı amaçlıyorum."

O anda, Rughsbourgh'un amaçlarının tam, korkutucu derinliği nihayet Gilbert'a aydınlandı ve sesi boğulmuş bir hırıltı olarak çıktı.

"Sen… onu Karanlık Kıtaya göndermeyi mi düşünüyorsun? Hatta ebeveynlerine bile haber vermeden?"

Rughsbourgh'un kayıtsız omuz silkmeleri çok şey anlatıyordu.

"Böyle önemsiz şeylerle ilgilenmiyorum. Çocuk özel, diğer… özel edinimlerimin arasında yer alıyor."

Gilbert'ın kaşları çatıldı, tam bir farkındalık midesinde kurşun gibi yerleşti.

"Hayır… sadece meraklı değilsin. Ondan çekiniyorsun, onun temsil edebileceği potansiyelden korkuyorsun. Ya onu evcilleştirmemi istiyorsun… ya da tamamen gözden çıkarmamı."

Rughsbourgh duraksadı, kemikli omzunun üzerinden Gilbert'ın bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi.

Çocukça yüzüne kazınmış soğuk, kasvetli kararlılık, avcının omurgasında istemsiz bir ürperti yarattı.

“Görevindeki incelikleri kavradığını görmekten memnun oldum,” dedi antik figür düz bir sesle. “Senden ve ekibinden başka bir şey beklemiyorum, Gilbert. Hepimiz için.”

O korkutucu sözler havada asılı kalırken, Rughsbourgh topukları üzerinde döndü ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı, Gilbert'ı korkunç bir korku ve hızla parçalanan inançlarıyla yalnız bıraktı.

Gün erken doğdu, ikiz aylar tembelce parlak gökyüzüne yapışmıştı; biri diğerinin biraz daha altında, doğu ufkunda yayılan sıcak, mor bir parıltının arkasında duruyordu.

Kuzey, Rughsbourgh'a katılmak üzere çıkışını bekleyerek eşyalarını toplamayı bitirmişti.

Eski Müdürle çok erken buluşmak isteyen Kuzey, ulaşım araçlarını kaçırmamak için çok erken bir başlangıç zamanının olamayacağını düşündü.

Ya da belki, Everonian kırsalından nihayet ayrılma isteği onu huzursuz ediyordu.

Bu yanlış düşünce bir suçluluk duygusu getirdi, çünkü Akademi kaydının duyurulmasından bu yana etrafındaki genel hava oldukça kasvetliydi— son birkaç gün melankolik geçmişti.

Köy halkı kalabalık bir şekilde toplanmış, ona bir dizi veda hediyesi ve iyi dilekler sunmuştu.

Hediyeler arasında, sonsuz alan mucizesiyle kutsanmış sıradan bir çapraz çanta vardı— ister yetenekli bir mühendis tarafından dokunmuş, ister bir yarığın derinliklerinden çıkarılmış olsun, bu tür harikalar dünyalarında nadir değildi.

Sonsuz iç hacmi sayesinde, yeni edinilen hediyeleri saklamak basit bir iş oldu, ancak Kuzey kesinlikle birkaç "gereksiz" teklifi elinin tersiyle iterek annesinin küçük bir nankörlük hakkında dikkatli olmasını istemişti.

Çapraz çantanın yanı sıra, eşyaları sağlam bir deri seyahat çantasına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti, çünkü Eisha en azından bir saygınlık görünümünü korumasını istemişti— dünyaya oğlunun düzgün bir kıyafet setine bile sahip olmayan bir dağınık serseri olduğunu düşündürmek istemiyordu.

Güneş, tüm ihtişamıyla ufukta yükseldiğinde, sıcak, altın ışıltısıyla ikiz ayları kovarken, Northern, Shin ve Eisha mütevazı evlerinin önünde bir arada duruyorlardı. Eisha'nın ifadesi gergin görünüyordu, dudakları sıkı bir çizgi halinde büzülmüştü ve çalkantılı duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

Northern, bir adım öne çıkarak, ellerini onun ellerinin içine aldı, güven verici bir gülümseme sundu ve ardından yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

Nazik jest karşısında Eisha'nın yüzü öfkeyle kızardı ve bu durum Shin'in utangaç bir şekilde bakışlarını başka yöne çevirmesine neden oldu.

"Hmm, yani sadece annen veda öpücüğü mü alıyor?" Bir ses, sahte bir öfkeyle hırçınlaştı.

Northern, babasının şakalarına hafifçe alaycı bir gülümsemeyle karşılık vererek dudaklarını yukarı kıvrıttı.

Dikkatini tamamen Eisha'ya vererek, yumuşak ve gizli bir tonla, "Umarım bir kızdır... ve adının Gümüş olmasını istiyorum." dedi.

İmajinasyonun farkına varmasıyla Eisha'nın gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Bunu her zaman mı biliyordun?"

"İlk günden beri," hafif bir baş hareketiyle kabul etti. "Şüphelerim vardı ama bunu sadece bugün doğruladım. Eğer bunu basitçe reddetseydin, kendimi yanılmış sanırdım."

"Gördün mü?" Shin, yüzünde sevinç ve gurur ifadesiyle haykırdı. "Tamamen oğlumuzun zekası tarafından kandırıldın!"

Northern'ın keskin sezgilerinin diğer tarafında olmak nadir bir zevkti.

Shin'in anlık zaferi kısa sürdü, çünkü Eisha ona öyle bir bakış attı ki, bu anında neşesini aldı - onun 'ateş topu disiplini' konusunda ne kadar yetenekli olduğunu, herkesden daha iyi biliyordu.

Eisha'nın ifadesi bir kez daha yumuşadı ve gözlerini Northern'a çevirerek ona sıcak, güneş gibi bir gülümseme bahşetti.

"Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Bunu sürpriz olmasını istedim."

Yakınlaşarak, Northern tüm samimiyetiyle fısıldadı, "Gerçekten bir kız olmasını umuyorum."

Geri çekilerek, deri çantasını pişman bir gülümsemeyle kaldırdı.

"Artık gitmem gerek... Anne."

Eisha, gözlerinde biriken yaşların parıltısını dağıtmak için hızlıca göz kırparken, oğlunu son bir kez, kemiklerini sarsan bir kucaklamaya çekti ve başının tepe noktasına veda ve iyi dileklerini fısıldadı.

Duygusal veda sona ererken, Shin Northern'ı yönlendirdi ve ikili, kulübeye saygılı bir mesafede durdu.

"Senin çantanda karşılaştığımız o siyah canavardan ruh çekirdeklerini sakladım," dedi sert bir sesle. "Başlangıçta sadece onları satmayı ve gelirini harçlık olarak sana vermeyi düşünmüştüm... ama fikrimi değiştirdim. Bir canavar rütbesi canavarı çekirdeği oldukça yüksek bir fiyat— Akademi'ye gittiğinde göreceksin. Üçü de senin istediğin gibi kullanabileceğin güzel bir miktar getirecektir."

Northern'ı son bir kez, sert bir kucaklamaya çekti ve sonraki sözleri oğlunun kulağında gürültülü bir hırıltı olarak belirdi.

"Eve mektup gönder ve tatillerde yabancı olma, anladın mı? Mümkün olduğunca ziyaret et."

Northern ciddi bir şekilde başını salladı, Shin'in yavaşça kulübeye geri çekilirken ve bekleyen, gözyaşları içinde Eisha'nın formunu sessizce izledi.

Köye geri dönmek için yolculuk yapmasına gerek kalmayacaktı— Rughsbourgh'un mektubu, hazırlıkları tamamlandığında onu alacak bir ulaşımın geleceğini garanti etmişti.

'Hazır olduğumda beni alacak aracın geleceğini söyledi,' diye düşündü Northern, etrafındaki tarlaları ve yolları vaat edilen aracı görmek için tararken ayaklarını garip bir şekilde yer değiştiriyordu.

Cebinden parşömeni çıkararak, bir kez daha açtı ve kısa talimatları gözden geçirdi

: Zaman sabahın erken saatlerinde olmalı. Ayrılmaya hazır olduğunuzda, sadece konutunuzdan uzaklaşın, ulaşımınız mutlaka gelecektir.

Hafifçe kaşlarını çatarak, Northern omzunun üzerinden izleyen köylülerin küçük grubuna baktı, onların sürekli incelemesi durumu daha da garip hale getiriyordu.

Neden henüz hiçbir şey olmuyordu? Talimatları harfiyen takip etmişti...

Gözleri içeriği son bir kez tararken, mürekkepli kelimeler aniden parlayan bir ışık haline geldi, parşömen parmaklarından kayarak şaşırmış yüzünün önünde süzülmeye başladı.

Süzülen parşömenden beyaz sıcak alevler fışkırdı, dalgalanan notu mistik ateşin spiral bir girdabında açgözlülükle tüketti.

Bir sonraki anda, Northern kendini tamamen parlayan bir ışık sütunuyla kör edici bir şekilde sarılmış buldu.

Bir anlık bir karmaşa hakimdi— bu nasıl mümkün olabilirdi? Böyle bir yeteneği hiç görmemiş veya öğrenmemişti–

Herhangi bir soru dudaklarından hızla kayboldu, çünkü yakıcı parlaklık yoğunlaştıkça, Northern'ın duyularından tüm düşünceleri silip süpürerek gerçeklik etrafında parçalanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu bir S sınıfı teleportasyon büyüsü!" Shin ileri atılmak istedi, ancak Eisha'nın sıkı tutuşu tarafından durduruldu. "Böyle bir şeyi denemek için sadece bir Evanescent rütbesi yeter! Başka bir deyişle... bir büyük ustalık."

'Bir aktivasyon tetikleyicisini doğrudan mektubun içine mi yerleştirdi?' Hayretle başını yavaşça salladı, koca ve karısı, büyülü ışığın yükselen dev sütununu gökyüzüne doğru tırmanırken ve Northern'ın formunu tamamen tüketip varlığını tamamen silip süpürdüğünü izlediler. 'Kitaplar onun gerçek ustalığını asla yansıtamaz...'

Uzun, hüzünlü birkaç an boyunca, çift saygılı bir sessizlik içinde durdu, gökyüzüne, oğullarının bir kez daha hayatlarından ne kadar sıradan bir şekilde ayrıldığını izleyerek baktılar.

Son geçici büyü izleri tamamen kaybolduğunda, bir bütün olarak döndüler ve geleceğin onlara ne getireceğini beklemek için evlerinin yalnız köşesine geri çekildiler.

Northern'ın gözleri açıldı, ancak hemen zengin, kırmızı döşemeyle karşılaştı— sadece bir tür hava taşıma aracı olduğunu varsayabileceği, küçük ama zarif bir kabin.

Karşısında, çene uzunluğunda kesilmiş keskin, obsidyen saçlara sahip iki aynı kıyafetli kadın oturuyordu; delici bakışları ona, bekleyen bir yılanın bir avı beklediği hissini veriyordu.

Yanlarında başka bir kadın figürü vardı, uzun kızıl saçları yüzünü gizleyerek sessiz bir horlama ile uyuyordu.

En yakınında, lüks koltuklarda uzanan, Northern'ın hemen tanıdığı, yaşlı ve kaslı bir adam olan Gilbert vardı. Ancak, gözleri ağır bir kitabın sayfalarını takip ederken hafifçe kaymış bir okuma gözlüğü takıyordu.

Northern'ın incelemesinin ağırlığını hisseder gibi, adam kısa bir baş selamı ve sıradan bir gülümseme ile yukarı baktı.

'Ne oluyor...?' Northern'ın aklı, önünde serilen tuhaf manzarayı içselleştirirken döndü.

Bu... bu kesinlikle Akademi'ye yapacağı yolculuğu hayal ederken düşündüğü şey değildi!

Rughsbourgh, onun bilgisi olmadan gizli bir plan mı yaptı?

Gilbert'ın sessiz figürüne bakarken kaşları hafifçe çatıldı.

"Affedersiniz... tam olarak nereye gidiyoruz?"

Gilbert, okumasını durdurup kafası karışmış genç adama tam dikkatini vermek için döndü, ağzının kenarları güven verici bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Başka nereye? Elbette Milhguard Akademisi'ne gidiyoruz. Bu taşıma aracı bizi doğrudan devasa duvarlarına götürecek."

Northern, gözlerini pencereye kaydırarak, dağınık bulutların gri ve beyazların belirsiz bir bulanıklığı içinde geçip gidişini izlerken sadece şaşkınlıkla bakakaldı.

"Uçuyor muyuz...?"

Bu, dudaklarından şaşkın bir tonla çıkan zar zor duyulan bir soruydu.

Uçan bir gemideydiler, dış kısmı parlak güneş ışığını yakalayan altın plakalarla parlıyordu, mavi gökyüzünde süzülüyorlardı.

Hava gemisinin gövdesi, metalin altında parlamak için cilalanmış siyah ahşap yapısal destekle hareket ediyordu.

Uzun cam pencereler yanlarda sıralı bir şekilde uzanıyordu, yolcuların bulutların arasından dışarı bakmalarına ve aşağıda uzanan manzarayı görmelerine olanak tanıyordu.

İçinde, koridorlar gövdeyle aynı koyu ahşapla kaplanmıştı, bu da ona şık ama bir o kadar da rahat bir his veriyordu. Küçük masaların etrafında kırmızı yastıklı yumuşak sandalyeler yerleştirilmişti ve lambalar duvarlara asılmıştı.

Kabinin ana geçitten ayrıldığı; her biri lüks bir otel kadar zengin bir şekilde döşenmişti.

Hava gemisinin kalbinde motor odaları vardı; gökyüzünde onları iten vırıldayan dişliler ve hışırtılı buharlarla doluydu.

Ana güvertede, birkaç kişi manzarayı seyrederken dolaşıyordu, diğerleri ise gölgelik şemsiyelerin altında rattan sandalyelerde oturuyordu.

Rüzgar gürültüyle esiyordu, uzak bir fırtınanın kokusunu getiriyordu. Mürettebat üyeleri, her şeyin sorunsuz çalışmasını sağlamak için aletleri kontrol edip vanaları ayarlayarak gidip geliyorlardı.

Uçuş gözlükleri, hedeflerine doğru yelken açarken batmakta olan güneşin parıltısını yansıtıyordu.

Northern, gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde önünde serilen tüm manzarayı seyrederken geminin güvertesinde şaşkın bir şekilde duruyordu.

'Bu dünyanın medeniyeti ne kadar ilerledi?' Northern, dans eden gözlerle etrafa bakındı. 'Artık akademiyi görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum.'

Uçakların karmaşık işleyişine ilgi duyan Northern, lüks yolcu bölümlerinin ötesinde biraz keşif yapmaya karar verdi.

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden aşağıya, vırıldayan dişlilerin ve buhar bulutları salan hışırtılı boruların yanından geçerek alt güvertelere doğru ilerledi. Motor odaları, mürettebat üyelerinin ateşli ocaklara kömür attığı mekanik enerjiyle dolup taşıyordu. Geminin arka kısmında, metal kapısı ile geminin ahşap duvarı arasındaki küçük boşluktan mavi ışıklar yayan kristal oda vardı.

Odanın içinde, büyülü bağlarla dinlendirilen bir mavi kristal parçası vardı. Bu kristal, ölçüm cihazı olarak kullanılan bir yarıktan toplanan ruh özü kaynağıydı.

Kristaller, yarıklarda bulunan enstrümantal kaynaklardan sadece biriydi - inanılmaz bir ruh özü miktarını barındıran nesnelerdi.

Ruh özü ilk başta, birinin ruhundan kaynaklanan bir enerji akışı olarak görülüyordu. Bu teori yanlış değildi, ancak bir noktada, entelektüel olarak uyanmış ustalar başka düşünmeye başladılar.

Ancak, teorinin yanlış olmadığına kısa sürede vardılar; çünkü yarıklarla ilgili daha fazla şey ortaya çıktıkça, teori bir gerçek haline geldi. Yarıların ruhların en büyük tezahürü olduğu gerçeği.

Belirsiz ve soyut görünüyordu, ancak yarıkların ne olduğunu açıklamak için daha iyi bir teori yoktu.

Elbette, başka bir boyutu Ul'Tra-el ile ilişkilendirmeleri, onu tehlikeli bir şekilde benzersiz kılan bir şeydi.

Diğer bir şey ise, bağlı boyuttan farklı bir varlık olmasıydı; ancak doğru bir şekilde kullanıldığında, yarıklar, Ul'Tra-el'in tüm dünyasını, diğer dünyalar tarafından daha önce kaydedilmemiş bir medeniyet seviyesine devrim niteliğinde dönüştürmek için gereken ruh gücüne sahipti.

Bu odadaki kristal, geminin yer çekimine karşı gelmesini ve ileriye doğru itmesini sağlayan ham sihirli enerji yayıyordu.

Kristal Odası'nın etrafında, buhar kazanları, pistonlar, türbinler ve dişlilerle dolu Motor Bölmesi vardı. Bu makineler, kristalin sihrini düzenlemek, dağıtmak ve kontrol edilen itiş gücüne dönüştürmekte yardımcı oluyordu.

Buhar motorları, buharla çalışan bileşenleri hareket ettiren kazanları ısıtmak için yakıt kürekleyen stokçular tarafından beslenen kömür ocaklarıyla çalışıyordu. Bu, kristal sihrini mekanik enerji ile güçlendiriyordu.

Öne ve yanlara doğru, elektrik, ısıtma ve yemek pişirme için daha hafif işlevli buhar motorları vardı; ayrıca kabinler, mutfaklar ve depolama odaları bulunuyordu.

Bakılacak ve not alınacak sonsuz şey vardı, insanlar görülmeye değerdi. Farklı bölgelerden ve kültürlerden geliyorlardı ve kendilerine özgü giyimleri vardı. Bazıları düzgün kesim takımlar ve Panama şapkaları giyerken; diğerleri hafif tunikler, bol pantolonlar ve küçük ayakkabılar giymişti ve çoğu, erkek ya da kadın olsun, canlı renklerde şatafatlı kumaşlar giyiyordu.

Bu, Northern'a gemide daha fazla bu tür insanın olduğunu ima etti. Hepsi akademiye gidiyor mu diye merak etti.

Seyahat biraz sıkıcı hale geldi ve o gerçekten sosyal bir çocuk olmadığı için kimseyle sohbet edemedi.

Beyaz saçları genellikle insanların dikkatini çekerdi ve ona içtenlikle iltifat ederlerdi. Ancak Northern'ın yanıtı genellikle kısaydı.

Artan iltifatlar sonunda onu rahatsız etmeye başlayınca, Northern odasında daha fazla zaman geçirmeye başladı.

Gemide teleporta ettikten sonra, Gilbert'ten hepsinin aynı anda gemiye teleport olduğunu öğrendi, ama o biraz daha geç gelmişti.

Gemide küçük bir köşe odasına götürüldü; odada küçük bir yatak ve yanında bir masa vardı. Masanın üzerinde bir lamba ve tozlu bir eski kitap duruyordu.

Northern kitabı okumaya çalıştı ama başaramadı. Özellikle okuyamadığı harfler olduğu için. Sonuçta okuyamadığı bir kitapta olağanüstü bir şey yoktu, Tra-el'de birkaç dil vardı ve o iki dil öğrenmişti.

Ortak dil Vaixsic ve annesinin ana dili olan Krewun'du. Babasının dilini de öğrenmiş olacaktı ama Shin bile o dilde akıcı değildi.

Böyle bir kişiden öğrenmek zahmetliydi.

Diller oldukça çeşitlilik gösteriyordu, çoğu klan ve ailenin farklı dilleri vardı, ama hepsinin ortak dilden türediği söylenebilirdi.

Geçmişleri incelendiğinde, her kelimenin kökeninin genellikle Vaixsic ile diğer dillerden daha fazla ilişkili olduğu bulundu.

Diğer kıtaların da kendi dilleri vardı ve merkezi ova bile kendi ortak diline sahipti.

“Dillere daha derinlemesine dalmayı düşünmeliyim” diye düşündü Northern, hiçbir fikri olmadığı garip kitaba bakmaya devam ederken.

Bu, onun anlayabileceği herhangi bir klana ait bir dil olabilir. Ancak, onu çözemedeki gizem, onu çalmaya teşvik etti.

“Kim bilir... çok fazla faydalı bilgi olabilir ya da tamamen gereksiz bir şey olabilir. İkisi de olabilir, ama Northern'ın merakı onu ele geçirdi.

—

Northern, geminin kornasının sert sesiyle uyandı. Bu, bir durak noktasına ulaşıldığını belirtmek içindi.

Hemen uyandı, birisi cesurca kapısını açtı.

“Kalk, yaramaz! Okul seni bekliyor!”

Milhguard Akademisi, gizemle örtülü bir adada, Kızıl Gölge'nin Sığınağı olarak tüm esrarengiz ihtişamıyla duran bir kaleydi.

Bu ada, geniş Orta Ova'nın tam kalbinde yer alıyordu ve varlığını altında gizlenen tuhaf duman denizine borçluydu, geniş bir su kütlesine değil.

Tra-el, adanın bulunduğu krallık, bu adayı dokuz harikasından biri olarak tanıdı—bu harikalar, açıklanamaz fenomenlerin insan anlayışını zorladığı yerlerden oluşuyordu.

Bilginler bu harikaların ardındaki sırları çözmeye ne kadar çalışsalar da, çabaları boşa çıktı, çünkü harikalar gizemle örtülü kalmaya devam etti.

Uçan gemi yaklaşırken, Northern güverteden aşağıya baktı, gözleri aşağıda ürkütücü bir şekilde sürünen kırmızı dumanla karşılaştı.

Akademi kendisi güçlendirilmiş bir şekilde duruyordu, binalarını koruyucu bir şekilde çevreleyen yüksek duvarlarla sarılmıştı, etrafındaki gölgeli sisin korkutucu pençelerinden koruyordu.

Bu duvarların yüksekliği şaşırtıcıydı, o kadar yüksekti ki, geminin yüksek seyrinden bile içindeki yapılar görünmez kalıyordu.

Northern, nasıl içeri gireceklerini düşünürken, geminin daha yüksek bir irtifaya çıkması gerekip gerekmediğini merak etti.

Merakına yanıt verircesine, gemi doğrudan duvara doğru kaydı ve Northern, hava denizcilerinin dev direği ustaca katlayıp geminin tekerleklerini yönlendirdiğini hayranlıkla izledi.

Direk katlandığında, gemi daha az heybetli görünüyordu, hantal donanımından kurtulmuştu.

Birden, dev duvarın bir bölümü açıldı ve uzanan metalik bir hava köprüsü ortaya çıktı.

Aynı anda, geniş bir dairesel platform açıldı ve gemi yavaşça ona doğru kayarak düzgün bir iniş yaptı.

Beklenen an gelmişti - Northern'ın uzun zamandır beklediği akademiye girmesi zamanıydı.

Gözleri, akademinin korkutucu duvarlarının ötesinde onu bekleyen harikaları hayal ederken heyecan kıvılcımlarıyla dans ediyordu.

Tam o sırada, rüzgarda zarifçe dalgalanan siyah saçlarıyla genç bir kadın yaklaştı.

Kırmızı gözleri, baktığı her şeyi delip geçer gibi görünürken, fethetme arzusunu ima eden bir yoğunluk yayıyordu.

Derisi sıcak, kusursuz bir renge sahipti ve simsiyah perçemleri alnını çerçeveliyor, keskin ve belirgin kaşlarının hemen üstünde duruyordu.

Northern, etrafında dolaşan çiçeksi koku tarafından bir anlığına dikkatinin dağıldığını hissetti.

Ona bakmak için döndü, ama birkaç saniye sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

Kız da onun bakışlarıyla kısa bir süre göz göze geldi, ardından gözlerini başka yöne çevirdi ve birlikte, önlerindeki devasa duvara hayran kalmış bir şekilde sessizce durdular.

"Bu şeyi nasıl inşa ettiler?" Northern sessizliği bozdu, duvarın tüm görünümünü görmek için boynunu uzatmaya çalıştı.

Yaklaştıkça, yüksekliği daha da etkileyici görünüyordu.

Duvar, mimari ustalığın bir kanıtı olarak, en yetenekli zanaatkarlar tarafından inşa edilmiştir—savaş dışı, S sınıfı yetenekleri uyandıran ve Orta Ova'nın medeniyetine katkıda bulunmaya kendini adamış gezginler.

Dayanılmaz bir metal olan nadir Oregon mineralinden üretilen duvar, ustalıkla demir ve ateşin sert etkileşimiyle eritilmiş ve şekillendirilmiştir.

İnşası şaşırtıcı bir şekilde yetmiş üç yıl sürmüş, son yapı 9,448 metre yüksekliğe ulaşmış ve 10,000 kilometrekarelik geniş bir alanı kaplayarak bir imparatorluk olarak kabul edilebilecek kadar büyük olmuştur.

Orta Ova'nın yedi krallığı ve iki imparatorluğu bu toprakları bir araya getirip terk etmişlerdir, çünkü hiçbiri bu geçilmez engeli aşamamıştır.

Yine de, gizem devam ediyordu—akademinin kurucusu, bu adaya kırmızı gölgeler denizini nasıl geçmişti?

Zamanla, uçan gemilerin ve teleportasyonun ortaya çıkması adaya erişimi mümkün kılmıştı, ancak akademinin kökenleri hala bir muamma olarak kalıyordu.

Bir diğer kafa karıştırıcı nokta ise duvarların yüksekliği ve gerçek amacının ne olduğu; içi kırmızı gölgelerden korumak mı yoksa belki de tam tersine, hala spekülasyon konusu olarak kalıyordu.

Kuzey, duvara dikkatli bir gözle baktı, düşünceleri hızla ilerliyordu.

"İçeri dışarıdan mı koruyor... yoksa dışarıyı içeriden mi?" diye düşündü, sesi merakla doluydu.

Gemi yuvarlak platforma güvenle indiğinde, kornanın sert sesi huzurlu sessizliği parçaladı, keskin sesi neredeyse Kuzey'in kulak zarlarını patlatacak kadar yüksekti.

Genç adam refleks olarak kulaklarını kapatırken, yanındaki genç kadın etkilenmeden öne doğru adım attı ve güverteden platformun yüzeyine doğru otomatik adımlar düzenlendi.

Bir hava görevlisi, "İlk durak, Milhguard Akademisi. Eğer Milhguard Akademisi için buradaysanız, lütfen bagajınızı kargo bölümünden alın." diye duyurdu.

Görevlinin sesi yankılanırken, birkaç kişi geminin içinden çıkıp çantalarını sıkı sıkı tutarak dışarıya çıktı.

O anda Northern, bu yolculuğa çıkan tek potansiyel öğrenci olmadığını fark etti.

"Hepsi nerede kalmış?" diye düşündü, ardından kendisi gibi, muhtemelen yolculuk sırasında odalarında yalnız kaldıklarını sonuçlandırdı.

İniş yapan yolcuları tararken, alabaster saçlı çocuğu ve kaleye gittiğinde karşılaştığı koruyucuyu göremedi.

En azından yanında Annette, ikizler ve Gilbert vardı; bu farkındalık ona tuhaf bir rahatlık hissi verdi, ama hemen bunu kafasından atmaya çalıştı.

Northern bagajını almak için kargo bölümüne doğru ilerlerken, Gilbert gülümseyerek yanına geldi ve çantalardan birini kaldırdı.

"Bu senin, değil mi?" diye dostça sordu.

"Ah, evet, öyle," Northern biraz şaşırarak yanıtladı. "Teşekkür ederim," diyerek nazikçe Gilbert'in elinden çantayı aldı.

Diğer yolcularla sıraya giren Northern, etrafını inceledi.

Çoğu yol arkadaşı on dört ile on altı yaşları arasında görünüyordu, tek istisna hemen dikkatini çeken küçük figürdü.

Genç sadece kısa boylu değildi, aynı zamanda mavi saçlara sahipti ve sorunlu bir ruh halini ima eden soğuk, delici bir bakışa sahipti.

Northern'a göre, çocuk yerinde değildi, sanki burada bulunmaması gerekiyordu.

Northern, duvardaki boşluğa yaklaşırken bir kez daha etrafa göz attı, ama hâlâ Ruchsbourgh'un izine rastlayamadı.

Onun yokluğu Northern'ı rahatsız etmemişti, ancak burada onu davet eden kişinin yolculukta kendisine eşlik etmesini beklemişti. Aksi takdirde, Ruchsbourgh onları daha önce hiç gitmediği bir yere nasıl teleport edebilirdi?

Northern yürümeye devam ederken, biri onun temposuna ayak uydurmaya başladı ve bir çocuk başını hafifçe eğerek ona selam verdi.

"İyi akşamlar. Benim adım Ellis... Ellis Ruthsworn."

Northern ona kayıtsız bir ifadeyle baktı, hiçbir yanıt vermedi.

"Peki ya sen... adın ne?" Ellis, Northern'ın sessizliğinden etkilenmeden ısrar etti.

Northern içten bir iç çekti. 'Bir ipucu alabilir mi?' Kısaca cevap vermeden önce, "Northern." dedi.

Ellis, daha fazla bilgi bekliyormuş gibi Kuzey'i dikkatle inceledi.

“Ne?” Northern homurdandı, çocuğun incelemesiyle sabırsızlanarak.

“İmparatorluk ailesinden olmalısın...” Ellis gizlice fısıldadı.

“Kimliğini gizlemeye mi çalışıyorsun? Endişelenme, herkes Luinngard İmparatorluğu'nun beyaz saçlarını bilmiyor.”

Northern kaşını kaldırdı, ifadesi şaşkınlıkla doluydu.

“Sanırım yanlış kişiyi buldun.” Dedi, gerçekçi bir şekilde, Ellis ile akademinin kutsal duvarlarına girerken aralarındaki mesafeyi açmak için adımlarını hızlandırdı.

Gözlerinin önünde serilen manzara, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, muhteşem Milhguard Akademisi'nin tüm ihtişamıyla dolu görüntüsüydü.

Devasa duvarları aşarken, Kuzey'in gözleri hayranlıkla açıldı; sadece bir okul değil, tam bir şehirle karşılaştı.

Gökyüzüne uzanan devasa cam binalar, muhteşem güzellikleriyle onu delip geçiyordu.

Her yapı karmaşık ve muhteşem bir şekilde işlenmişti; keskin kenarları ve rahatsız edici kıvrımları bulutlara sarılır gibi spiraller oluşturuyordu.

Yeşil, parlak bitki örtüsü bazı alanları doldurmuş, zemini kaplamışken, diğerleri krallar ve lordlar için uygun, temiz beyaz mermerle döşenmişti.

İnsanlar bu mermer yollar boyunca yürüyüş yapıyor, bazıları yeşil yaprakların arasında banklarda dinleniyor, diğerleri pembe çiçekli ağaçların altında toplanmış, hareketleri amaçsız ama bir o kadar da anlamlıydı.

Onları birleştiren şey, antik giysilerin modern bir tarzda şekillendirildiği prestijli beyaz ve mavi üniformalarıydı; V yaka gömlekler, yanlarında mavi şeritler bulunan uzun beyaz pantolonların içine düzgün bir şekilde sokulmuştu.

Diz boyu botlar veya şık ayakkabılar kişisel tercihe bağlıydı, V yaka gömlekler ise kıyafetin üzerine ya sokulmuş ya da serbestçe akmasına izin verilerek ceket olarak giyiliyordu.

Bazıları beline özgün bir şekilde bağlanmış kemerler takmış, antik Doğu ve modern estetiğin şık bir karışımını yaratmıştı.

Genç kadınlar için kıyafetler erkeklerin giydiğiyle benzerlik gösteriyordu, tek fark, dizlerinin hemen üstünde kalan geniş eteklerdi.

Kuzey, cam asansör onu ve diğer öğrencileri duvar boyunca aşağı indirirken her şeyi dikkatle izliyordu.

Aşağıya ulaştıklarında, onları başka bir ofise yönlendirdiler; burada sert güvenlik görevlileri rütbe kartlarını aldılar ve geçici okul kimlikleri verdiler.

Daha sonra, ana kampüsten uzak, doğuya doğru yönlendirildiler.

Birkaç dakika içinde, merkezi akademinin ihtişamıyla kıyaslandığında solgun kalan, güzel ve muhteşem bir ıssız alana ulaştılar.

Öğrencilerin kalabalığından yoksun, hayalet gibi bir alan gibiydi.

Öğrenciler, grim yüzlü memuru sessizce takip ederken endişeli bakışlar alışverişinde bulundular.

Kuzey, Gilbert ve diğerlerini arayarak bölgeyi taradı, ancak onları göremedi.

'Başka bir yere götürülmüş olmalılar... belki akademi yetkilileriyle görüşmeye,' diye düşündü. 'Neden buraya getirildiğimizi merak ediyorum...'

Düşüncelerini bir kenara iterek, Kuzey bilinçli bir şekilde dolambaçlı yolu takip etti.

Doğu bölgesi, akademinin dış tahkimatlarından daha yüksek olmasa da yine de etkileyici olan büyük bir duvarla ayrılmıştı.

Akademinin kahverengi tonunun aksine, bu duvar bembeyazdı ve tepesinde dişli dikenler vardı.

Duvarların ötesinde, ana yapılarla karşılaştırıldığında önemsiz ama zarif mimariye sahip daha küçük binalar dizisi vardı.

Diğerlerinin arasında yer alan bir binaya girdiler ve kendilerini geniş, rahat ama soğuk bir ahşap salonda buldular.

Herkes içeri girdiğinde, fısıldamalar yükseldi, sonra memurun platforma doğru yürüdüğü sırada yavaşça sustu.

"Dikkat, katılımcılar."

Onun sesi sert ve kısa, varlığı itaat ve korku talep ediyordu.

“Akademiye hoş geldiniz. Anladığım kadarıyla çoğunuz ikinci uyanışı geçirmediniz. Soylular dışında, aralarınızda çatlaklar veya kayıcılar hakkında bilgiye sahip olan kimse olduğunu sanmıyorum.”

Kollarını açtı ve arkasında birleştirdi.

“Ama bu, endişe etmeniz gereken bir şey olmamalı. Bu akademide olmanızın nedeni, ne kadar çabalarsanız çabalayın 'yürümemenizi' sağlamaktır. Etrafınızda, bir çatlağa girememeniz için duvarlar var.”

Dudaklarını bir an bastırdı, sonra onlara ciddi bir şekilde hitap etmeye devam etti.

“Ancak, bir kırılma noktası olacak. Ne kadar çağrıya direnmeye çalışırsanız çalışın, sonunda ona kulak vermek zorunda kalacaksınız, yoksa delireceksiniz. Tamamlanmamış ruh çekirdeğiniz kırılacak ve canavarlardan daha kötü bir varlık haline geleceksiniz… bir Ruhsuz.”

Katılımcıların sesleri bir fısıldama gürültüsüyle yükseldi, ancak memurun sert bakışı üzerlerinde dolaşırken hızla sustular.

“Elbette, çoğunuzun muhtemelen tam anlamıyla kayıcılar olduğunun farkındayım. Ancak, aranızda hala bazı acemiler var. İkinci uyanışınız için gerekli bilgi ve eğitimle donanmak üzere akademidesiniz.”

“İki haftalık sıkı bir hazırlıkla, çatlaklar hakkında bilmeniz gereken her şeyle donanmış olacaksınız ve nihayet karanlık alemlere girerek güçlerinizin gerçek boyutunu alacaksınız. Ul sizi yönlendirsin ve kutsasın.”

Bununla birlikte, sahneden indi ve öğrencileri kendi hallerine bıraktı.

İlk birkaç saniye boyunca kafa karışıklığı hakimdi.

“Ne? Bu kadar mı?”

“Bekle? Bizim... yapmamız gereken bir şey mi var?”

“Bize odalarımız tahsis edilmeyecek mi?”

“Bu çok garip... onun böyle gitmesi uygun mu?”

“Eğitmenlerimiz kim? Burası ıssız!”

Birçok ses, salonda yayılan karmaşık fısıldamaların okyanusunda kayboldu.

Bu arada, Northern köşede sessizce duruyor, herkesi gözlemliyordu.

Kısa bir süre içinde, insanlar gruplar halinde toplanmış, neden orada olduklarını tamamen unutarak konuşuyorlardı. Yani, ikinci uyanış için ve akademinin tam anlamıyla öğrencisi olmak için.

Onları görmek, insanların her şeye ne kadar rahatlıkla alışabileceğini akla getirdi.

Ancak onu en çok rahatsız eden, akademinin niyetleri ve eğitmenin ani ayrılışıydı.

Saatler geçtikçe, kimse gelmedi.

Öğrenciler zaten yere oturmuş, çeşitli konular hakkında sohbet ediyorlardı.

Zengin soylular filtrelenirken, alt sınıf muadilleri etraflarında neşeyle dolaşıyor, eylemlerinden bu ayrım acı bir şekilde belli oluyordu.

Kuzey, daha fazla bilgi toplamayı çok isterdi ama o an ilgisini çekmiyordu.

Mevcut durumla ilgili bir şey rahatsız edici geliyordu.

Yoksa fazla mı düşünüyordu?

'Belki de herkesin birbirine alışması için zaman vermek istediler,' diye düşündü, duvara yaslanarak gözlerini yavaşça kapattı.

O anda, aniden bir sarsıntı tüm yeri sarstı.

Kuzey'in kalbi korkuyla titredi, bunun sadece ne kadar aniden olduğu karşısında bir şok mu yoksa sezgilerinin doğru olduğu gerçeği mi olduğunu bilemedi.

Yerde oturan öğrenciler etrafa bakındı, bazıları hemen dikkatle ayağa kalktı, yüzlerinde endişe ifadesi belirmişti.

Kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

Northern başını eğdi ve salonun ahşap zemininde yayılan parlayan beyaz bir daire fark etti.

Dağın çevresini izlerken gözleri büyüdü, önce yürüyerek, sonra beyaz daire daha parlak hale geldikçe platforma doğru koşarak ilerledi.

Bir şekilde, bu ona daha önce kendisine uygulanmış bir teleportasyon büyüsünü hatırlattı.

"Teleportasyon mu?" diye mırıldandı, daireye gözlerini kısarak baktı.

Kelime dudaklarından çıkarken, parlak bir ışık fışkırdı ve salonu mistik bir parıltıyla aydınlattı.

Işığı sönene kadar, hiç kimse kalmadı. Kesinlikle hiç kimse.

Somurtkan bir adam, yakındaki bir binanın ofisine girdi ve oturdu.

Elini yüzünün üzerine koydu ve ağzından hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş çıktı.

Bir süre sonra, olanları düşünerek boşluğa bakarken kapı açıldı.

Yaşlı bir adam, ofise girdi ve önünde, aralarında bir masa olacak şekilde oturdu.

"İyi hissettirmiyor olmalı, değil mi?"

"Ne? Bir grup çocuğa yalan söylemek..." Memur başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. "Hayır, hiç iyi hissettirmedi."

Onun ve adamın ortak noktası giydikleri üniformalardı. Bu daha çok askeri bir üniformaya benziyordu, ama beyazdı ve omuzdan bacaklara kadar uzanan siyah şeritler vardı.

Adamın yüzünde acı bir ifade vardı ve ağzını acı bir şekilde bükmüştü.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Zaten bildiğiniz gibi, bu dünyada, gıda zincirinin en altında yer alıyoruz, eğitmenlerin merhametine boyun eğmek ve bize verilen her emri yerine getirmek zorundayız. Bu, durumumuzun gerçeği."

Memur dudaklarını ısırdı, ardından birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra ağzını açtı.

"Bu bile değil..." Adamın gözlerinin içine tekrar baktı, "Bay Fergo... bir şeyler tuhaf. Bunu hissedebiliyorum. Çocuklara neden yalan söylememiz istendiğini veya neden aniden kaybolduklarını bilmiyorum, ama bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyebilirim."

"Ve buna dikkat etmemek bizim için yüz kat daha iyi olur. İşine odaklan, Oland."

Oland aşağıya baktı ve bir kez daha hayal kırıklığıyla dudaklarını ısırdı.

"Lanet olsun!" Masaya elini vurdu.

Fergo sadece onu izledi ve başını salladı, ardından birkaç saniye sonra ayağa kalktı, veda etti ve ofisten ayrıldı— genç memuru akademide bir işe kabul etme kararının pişmanlığına boğarak.

Akademide birkaç meslek rütbesi vardı. En düşük rütbe, temizlik gibi basit işlerden sorumlu olan İşçilerdi.

'Memurlar', okulun güvenliğini korumak için koruyucularla çalışan düşük rütbeli serserilerden oluşan bir gruptur, ardından Junior Eğitmenler, Kıdemli Eğitmenler, Bölüm Başkanları, yöneticiler, müdür yardımcısı ve nihayetinde müdür gelir.

Fergo en azından bir junior eğitmen olmayı istemişti, ancak düşük sınıf yeteneği ve yetersiz çatlak deneyimi nedeniyle bu işe uygun değildi.

Bu nedenle, elde edebileceğiyle yetinmek zorunda kaldı. Hasta annesine bakmak ve kız kardeşini sıradan bir okulda eğitmek için bir memur oldu.

Şu ana kadar iş tatmin ediciydi, junior eğitmenler tarafından zorbalığa uğradıkları zamanlar hariç.

Koruyucularla çalışmak bir ayrıcalıktı ve Oland bunu kelimelere dökmesi gerekirse, junior eğitmenlerin sadece ayrıcalıklarına kıskandığını söylerdi.

Sonuçta, bir koruyucu, prestijli bir rütbedir; bir adamın hayatını ve ailesini bırakıp kıtanın sınırını korumak için hizmet etmesi, verebileceği en yüksek hizmet seviyesidir.

Ve bu seviyedeki hizmet herkes tarafından saygı gösterildi ve takdir edildi.

Oland, böyle bir ortamda hayatta kalmaya çalışıyordu, özellikle de kıdemli eğitmenler ona böyle berbat işler yüklediğinde.

Oland, bu mesajı iletmemesi gerektiğini biliyordu.

Akademinin planladığı her neyse, bu genel bir bilgi değildi, bu yüzden bunu yapması istenemezdi.

Genellikle, öğrencilerle ilgili olduğunda, akademi bunu eğitmenler arasında gizli tutardı.

Oland, bunun bir itaatsizlik eylemi olduğundan emindi.

Bunu düşündüğünde, göğsünde garip bir ateş yanmaya başladı.

Olayı araştırmak, ne olduğunu görmek ve yetkililere bildirmek istiyordu. Hatta bunu ona bu işi yaptıran eğitmene inat olsun diye bile.

Oland, yeni gelenler için üzülüyordu ama olan oldu.

'Nerede olursanız olun. Umarım hayatta kalırsınız…'

—

Kızıl gökyüzünün altında, yanmış topraklar parçalanmış cesetlerle doluydu.

Kabarık, canavarımsı bedenler, karışık tüyleri ve vahşi pençeleriyle yarılmış halde yatıyordu, iç organları çamurlu yere dökülüyordu.

Bunların arasında, devasa yengeçlerin parçalanmış kabukları vardı, bacakları anormal açılarda bükülmüş ve kırık pençeleri hala viskoz sıvılarla damlıyordu.

Kuzey'in gözleri, hayal edilemez bir katliam manzarasına açıldı.

Kendini iki canavarımsı tür arasında geçen acımasız bir savaşın korkunç kalıntılarıyla çevrili buldu.

Hava, kanın metalik tadıyla ve çürüyen etin hastalıklı kokusuyla boğulmuştu.

Koyu, pıhtılaşmış kan, çimlerin arasından sızarak ezilmiş otları ıslatıyordu.

Kesik uzuvlar ve kopmuş başlar, grotesk enkaza benzer şekilde etrafa saçılmıştı.

Ağır, bunaltıcı bir sessizlik, tahrip olmuş toprağı sarhoş etmişti. Sinekler yaraların üzerinde cirit atıyor, vızıldayan kanatları ürkütücü sessizliği artırıyordu.

Kuzey'in şok olmuş nefesleri, ölümcül sessizlikte gürültülü bir şekilde yankılandı.

Çevresine dehşet içinde bakarken, önündeki kabus gibi manzaraya hayran kalmıştı. Gösterilen saf vahşet, kavranılamayacak kadar aşırıydı.

Ne tür bir ilkel nefret, böyle acımasız bir katliamı körüklemiş olabilir, diye düşündü? Bu lanetli toprak parçasında kaç hayat acımasızca sona erdirilmişti?

Ayaklarının üzerinde tökezleyerek, Northern savaş alanı mezarlığına göz attı ve dehşet verici manzaradan ürperdi…

Bir ses onu yarıda kesti… farklı bir ses, tanıdık bir ses.

Northern, sesin mesajını ilettiği sırada beliren runlara kaşlarını çattı.

"Bir yarık mı?"

Subay onlara bir yırtılma için hazırlanmaları gerektiğini ve iki haftaları olduğunu söylemişti, birdenbire bir yırtılmanın içine taşındılar.

'Bu saçmalık.'

Neden yalan söylemeye uğraşsınlar… eğer onları bir yırtılmaya göndereceklerse, neden sadece göndermiyorlar?

Öğrencilerin protesto etmesini engellemek için mi…?

Ancak Northern için böyle nedenlerle yalan söylemek çocukça ve gereksiz görünüyordu. Ayrıca, gördüğü o teleportasyon dairesi…

Işık, kesinlikle, onu hava gemisine teleport eden aynı tür ışıktı.

Eğer öyleyse, eski akademi müdürü bunun bir parçası mıydı?

Bu düşünce Northern için mantıklı görünüyordu. Az önce olanlar onu çok rahatsız etti ama aklında daha büyük bir şey vardı.

Bir çatlak içindeydi.

Çatlak eğitimi konusunda hiçbir sağlam bilgi veya eğitim yoktu.

Ve hiçbir silahı yoktu.

Ayrıca şu anda bulunduğu çatlağın seviyesinin farkında değildi!

Ve bir şekilde hayatta kalması gerekiyordu.

Böyle bir gerçeklikle karşı karşıya kaldığında… Northern'ın tüm bedeni titremeye başladı.

Normalde, böyle bir durumda ilk adım bilgi toplamak olurdu, ama Northern ölü canavarlar denizini sorgulamaya niyetli değildi.

Sinirli bir şekilde, yavaşça etrafında döndü, bayat kan birikintilerine basmak zorunda kaldı, bu da hoş bir his değildi. Hissettiği tiksinti, tüm vücudunu kıpırdatıyordu.

O, reenkarnasyona uğramış bir yetişkin adamdı, ama diğer çocuklar kadar çekingen biriydi.

Northern'ın tek farkı, çocuk olmamasıydı, bu yüzden o çekingenliği belli bir olgunluk seviyesinde idare ediyordu.

Yaşındaki diğerlerine kıyasla, böyle bir senaryoda oldukça iyi başa çıkıyordu.

Diğerlerinden bahsetmişken...

“Onlara ne oldu acaba?”

Teleportasyon dairesinin hepsini aynı yere taşıması gerekiyordu, Northern böyle düşünmüştü. Ama kendini burada, böyle bulduğunda... artık ne düşüneceğini bile bilmiyordu.

'Eski müdürün güçlü olduğu anlamına gelmiyor mu?'

Büyü, Kuzey'in kurgusal çizgi romanlarda ve isekai anime'de öğrendiğinden çok farklı, hassas bir konuydu. Anlaması zor ve kullanması son derece teknik olan bu yeteneğin kökeni, görünüşte savaşta işe yaramayan bir yeteneği uyandıran kurucuya kadar uzanıyordu.

Başlangıçta, işe yaramaz yeteneği nedeniyle alay edildi ve dışlandı. Yeteneğiyle yapabildiği tek şey, küçük bir ateş topunu aydınlatmaktı. Ateş topunun gidebileceği en uzak mesafe iki metreydi ve etkisi, bir alevin kıvılcımıyla bile karşılaştırılamazdı.

Ancak, Hemab Tahab: Büyü Dokuyucunun Günlüğü adlı bir grimoir buldu. Bu kitap, akademi kurucusunun hayatında dönüştürücü bir değişim getirdi. Yeteneği asla büyümedi, ama becerilerinin cephaneliği sürekli genişledi.

Felaket yarıklarından içeri girip çıkacak kadar güçlü hale geldi. Yeteneği nihayetinde gelişti ve yarıklar için katmanlar oluşturan ve bunları sınıflandıran kişi oldu.

Hemab Tahab ile silahlandığında, kendisi de bir Dokuyucu oldu... belki de Tra-el'in yerli olmayan Büyü Dokuyucusu kadar güçlü değildi, ama o, kelimelerle konuşmayı içeren büyü dokuma sanatının kurucusuydu.

Grimoir, öğrencilerine ve onların haleflerine Rughsbourgh dönemine kadar aktarıldı. Bu nedenle, Rughsbourgh kesinlikle Tra-el'deki en güçlü insanlardan biriydi. İnsanları çeşitli yerlere gönderen bir teleportasyon büyüsü yaratabilmesi, ne kadar tehlikeli ve güçlü olduğunu daha da kanıtladı.

Ama bu yine de hiçbir şekilde iyi değildi.

Kuzey derin bir nefes aldı ve etrafına baktı. Göz alabildiğine, uzak ufukta, uğursuz kırmızı gökyüzü kanlı toprakla eriyordu; kan denizinde yüzen canavarlara ait parçalanmış cesetlerle doluydu. Kesik uzuvların etrafa dağılmış halde bulunduğu yerlerde kan birikintileri oluşmuştu ve bu kan, çamurlu toprağa sızıyordu.

Çatlamış kemikler ve patlamış organlar irin sızdırıyordu, ıssız çölü bir yıkım mozaiğiyle boyuyordu.

Korkunç ve rahatsız edici bir manzaraydı.

Beyaz saçlı çocuk bu kanlı manzarayı yavaşça geçerken dikkatli adımlarla ilerledi. Canavarın kalıntıları arasında hafif bir parıltı yakalayınca, Northern duraksadı ve kaşları hafifçe çatıldı.

Omuzlarına asılı dipsiz çantaya uzanarak, elinde küçük bir bıçak çıkardı.

'İyi ki babam bunu bana verdi.'

Northern eğildi ve ölü canavarın iç organlarını ayırmaya başladı; çoğu kemiği parçalanmışken, kalanlar çatlamıştı ve Northern'ın bıçağı içeri girdiğinde, kırılgan bağlantılar az bir çabayla kırıldı.

Bu seviyede hasara neden olabilecek canavarın ne olabileceğini merak etti. Canavarların rütbeleriyle pek tanışık değildi, ama babasının savaştığı siyah canavar seviyesinde bir şey bunu yapabilirdi.

Yine de, pek emin değildi.

İşini bitirdikten sonra, Northern önünde iki çekirdek buldu. Çekirdekleri aldı ve çantaya attı, ağırlığın biraz değiştiğini hissetti.

Sonra aklına bir fikir geldi. Bu kesinlikle canavarlar arasında bir savaştı... öyleyse, tüm canavar çekirdeklerinin hala kalmış olması mümkün müydü?

'...bekle, ama canavarlar da birbirlerinin çekirdekleriyle beslenir.' Northern omuz silkti. Eğer bu canavarlar arasında bir savaşsa, hiçbir canavar birbirinin çekirdeklerini toplamak için zaman bulamazdı. Kanlı savaşın ardından yapılmış olabilir, ama birkaçını atlamış olmaları çok olasıydı.

Northern gülümsedi.

'Bu bir nimettir...'

O, solgun yüzünde açgözlü bir bakışla küçük bıçağını salladı.

—

Saatler sonra, Northern sadece altı çekirdek bulabilmişti: üç farklı canavardan ikişer tane. Sonrasında, karşılaştığı herkesi kontrol etmek için yürümeye devam etmeye karar verdi.

Ruh çekirdeklerinden ruh enerjilerini emememesi oldukça acınasıydı, ama onlardan bolca faydalanabileceğinden emindi.

Şimdi, sadece birini bulması gerekiyordu.

Ve böylece Northern yürümeye başladı. İki saat sonra, büyük canavarların cesetleri arasında dikkatlice yolunu açarak kanlı arazide yürümeye devam ediyordu.

Nihayet bir mağaraya ulaştı ama ağzında durdu. Yanında başka bir Northern belirdi, başını salladı ve mağaraya koşarak girdi. Birkaç dakika sonra, dışarı çıktı ve Northern'a 'tamam' işareti yaptı— tam da Northern'ın keşif yapması için sorduğunda yapacağı şeydi.

Klon bir sonuçla geri dönmeden önce, Northern zaten mağarada ne olduğunu biliyordu. Çantasının kayışını sıkıca tutarak, Northern temkinli bir şekilde mağaraya girdi.

Karanlıktı, ama görmek zor değildi. Mağaranın yaklaşan karanlığında, alevlerin dans eden parıltısı vardı. Yakın zamanda yapılmış gibi görünen terkedilmiş bir şömineydi. Northern'ın klonundan aldığı bilgi sonrası hemen tahmini, birinin yakın zamanda orada olduğu yönündeydi.

Belki de onun öncesinde teleport olmuşlardı. Bunun mümkün olup olmadığını sorguladı... ama bir kez böyle bir şeyin olduğunu hatırladı.

Ayrıca, Northern, bir ateş yakabilen herhangi bir şeyin bir yarık içinde var olabileceğini düşünmüyordu.

Hızla şömineye doğru ilerledi ve beklediği gibi, boştu. Northern onun yanına oturdu ve daha sonra kullanmak üzere kestiği birkaç parça eti çıkardı. Aç değildi ama onları gelecekte kızartmanın bir zararı yoktu. Ateşin önünde oturmak garip bir şekilde rahatlatıcıydı, karanlıkla çevrili olmasına rağmen.

Birkaç dakika sonra, etin üzerine dikkatle bakarak alevlerin onu içten dışa kızartmasını izledi, ara sıra etleri çevirdi. Öncelikle elindeki tüm eti küçük parçalara kesti ve her birini şişe geçirmeye başladı.

Aklında çok şey vardı. Buradan ne olacaktı? Ölecek miydi? Yaşayacak mıydı? Akademi onları kurtarmak için bir şey yapacak mıydı?

Bu soruları düşünürken, korku yavaşça kalbine sızdı. Herkesin ilişki kurabileceği tanıdık bir korkuydu— kendini vahşi kötülüklerle dolu bir boyutta bulmak, her köşeyi döndüğünde tehlikeli canavarların pusuya yatmış olabileceği ve ölümün her an adını çağırabileceği bir durum.

Yarın... hayır, hatta bir sonraki saatin ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Northern, bir sonraki saniyede bile saldırıya uğrayabilirdi.

Düşüncelerini doğrulamak için bekler gibi, karanlıktan korkunç bir kükreme yükseldi, kulaklarını kan dondurucu bir korkuyla kaldırdı.

Northern, bıçağı ellerinde sıkıca tuttu, ateşin aydınlattığı alana yaratığın girmesini beklerken geri çekildi.

Yavaşça, vahşi görünümlü mavi gözlere sahip beyaz tüylü bir yaratık karanlıktan sızarak çıktı, hırlayarak ve uzun dişlerini gıcırdatarak.

Bacakları korkudan titriyordu, ama yaratık onu korkutmaya çalışırken hırlamayı bırakmadı.

Korkmak yerine, Northern'ın gördüğü, her türlü zorluğa rağmen hayatta kalmayı başaran bir yaratık oldu.

Belki de annesi tarafından, dışarıda patlayan savaşta hayatını kaybeden annesi tarafından burada saklanmıştı.

Bir serseri olarak, ya da bir serseri olmayı arzulayan biri olarak, tüm yarık yaratıklarını öldürmesi bekleniyordu.

Şüphesiz, bazı yaratıklar evcilleştirilebilirdi, ama bu kişinin yeteneğine bağlıydı.

Uygun yetenek olmadan bir yaratığı evcilleştirmeye çalışmak esasen intihar etmekti.

Bir yavru olsa bile, bir gün büyüyecekti ve ne olacağı belli olmazdı.

Bu nedenle, kurallar Northern'ı bu yaratığı ortadan kaldırmaya zorladı.

Elini bıçağının etrafında sıkıca yumrukladı. Bir yavru ayı çok zor olmamalı.

Acınası genç yaratığın tüyleri bozulmuştu ve kan lekeleri farklı alanlara sıçramıştı.

Gözlerinde solan bir ışık vardı, ama yüzündeki vahşet, ne kadar cesur bir savaşçı olduğunu gösteriyordu.

Durumuna rağmen böyle cesur bir tavır sergilemesi, Northern'ın ağzında acı bir tat bıraktı.

Bu zavallı şeyi öldürmeye kendini getiremedi.

Northern bıçağını geri çekti ve çantasına koydu, ardından tehditkar olmayan bir şekilde elini kaldırdı.

Northern bunu yaptığında, yavru korkudan geri çekildi.

Ancak, yerinde durdu ve ona temkinli bir şekilde dik dik baktı.

İkisi de ortak bir şeye sahipti— Beyaz tüyler ve mavi gözler.

'Kader mi yoksa sadece bir tesadüf mü olduğunu merak ediyorum...'

Sonuçta, bu dünyaya yeniden doğmadan önce kader iplerini kontrol eden yaratıklarla karşılaşmıştı.

Kader veya yazgı gibi şeylere inanan biri olmasa da, Northern bu dünyadaki her olasılığa açıktı.

Ayrıca, burada bir şeylerin devrede olmaması imkansızdı— yarıklar, canavarlar... belki de onlar da insanlar kadar etkilenmişti ve hayatta kalmak için savaşmaktan başka çareleri yoktu.

"Bir canavarın bakış açısını anlamaya çalışmayacağım, ama en azından sen kendi başına yapana kadar sana yardım edebilir ve seni koruyabilirim. Gelecekte, bana bir iyilik borçlu olacaksın."

Northern, yavruya söyledi, onun onu anlayıp anlamadığından emin değildi.

Yavru, ona boş boş bakarak başını hafifçe eğdi.

Northern iç çekerken çantasına uzandı— o anda, tüylü yavru uyarı niteliğinde hırladı.

Bir sonraki saniyede, burnundaki tüm kıvrımlar kayboldu, havayı koklamaya başladı ve dikkatlice, yaratık Northern'a doğru yaklaşmaya başladı.

Northern, eti yere attı ve yavrunun onu son derece dikkatli bir şekilde almasını izledi.

Bu kadar temkinli olabilmesi için daha önce ihanet edilmiş olmalı.

Küçük şey temkinli bir şekilde ilk ısırığını aldı, gözleri hâlâ beyaz saçlı çocuğa odaklanmıştı.

Yaratığın etrafında huzur içinde yemek yemeyeceğini gören Northern nihayet döndü.

Hemen, canavar eti olabildiğince hızlı bir şekilde yedi.

Northern geri döndüğünde, işini bitirmişti ve ona tekrar hırlıyordu.

"Ne kadar nankör bir şey... en azından sana yiyecek verdim, bu yüzden benden saldırmanı beklemiyorum."

Northern kayıtsız bir şekilde şömineye döndü ve bir süre temkinli yavruyu gözlemledi.

Yeryüzündeki bir kurdu andırıyordu, tek farkı daha fazla tüyü olması ve kuyruğunun olmamasıydı. Ama diğer her parçası kurt gibi görünüyordu.

Yaratık ona temkinli bir şekilde baktı ve yerinden kıpırdamadı.

İkisi de sonraki birkaç saati birbirlerine karşı temkinli bir şekilde geçirdi.

Bir noktada, uyuklamaya başladı ama önce insanın uykuya dalmasını beklemeden uyumayı reddetti.

Ancak o zaman uykuya da yenik düştü.

Kuzey, ertesi gün, yavrunun derin uykuda olduğunu görünce şaşırdı; bir kez olsun huzurlu ve dinlenir görünüyordu.

Uykusunu rahatsız etmemeye karar veren Kuzey, dışarıda gökyüzünü incelemek için parmak uçlarıyla yürüdü.

Mağaranın girişine geldiğinde duraksadı, yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi.

"Bu ne?" diye mırıldandı.

Keyif aldığı uykunun en az dört saat sürdüğünden emindi.

Burada ne kadar süre kaldığını hesaplarsa, en az sekiz saat olmalıydı.

Bu hesaplama kesinlikle doğru olduğunu iddia edebileceği bir şey olmasa da, az çok doğru olmalıydı.

Artık güneş ya da bu bölgede ne deniliyorsa, en azından gökyüzüne tırmanmaya hazırlanıyor olmalıydı.

Ancak, gözlerini açtığında karşılaştığı şey aynı kül rengi karanlıktı.

Rifts, Tra-el ile bağlantılı ve orijinalinden koparılmış bir boyutun parçası olan garip dünyaların somutlaşmasıydı.

Başka bir yarık belirdiğinde, bu, Tra-el'e bağlı ve koparılmış başka bir boyut parçasıydı.

Evet, hava koşulları ve kavramsal yasalar açısından farklı olabilirlerdi.

Beklenecek özel bir şey yoktu ve her şey mümkün olabilirdi.

Ancak Northern'ın bunu bildiği söylenemezdi. Hiçbir bilgi olmadan bu yere itilmişti, bu yüzden gündüz olacağı varsayımında bulunmuştu.

Ancak eğer yoksa, bununla ilgili yapılacak bir şey yoktu. Sadece ileriye doğru devam etmesi gerekiyordu.

Northern, grotesk manzaraya baktı.

Kırmızı kan denizi, böyle bir manzaraya neden olacak ne tür bir dehşetin yaşanmış olabileceğini hayal etmesine neden oldu.

Düşünmek bile iğrençti— en azından yüz binlerce canavarın birbirine çarpışmış olması gerekiyordu.

Northern'ın cesetlerden anladığına göre, bir kısmı güçlü kemik orakları olan elere sahip kitinli bir yaratık. Diğeri ise kaslı uzuvları ve bir öküz başına benzeyen bir kafası olan hayvansı bir yaratık.

Kellsiz derisi, her hareketle birlikte kesinlikle dalgalanacak kaslı eti ortaya çıkardı.

Dudaksız burnu, dişleri sırayla açığa çıkaracak şekilde geri kıvrıldı, keskin, hançer gibi dişler sıralanıyordu.

Gözleri, karanlık mağaralar gibi, akıl veya duygu izinden yoksun, sadece ilkel kan içgüdüsüyle dolu, çukur göz yuvalarından parlıyordu.

Ya da belki de bu özel olanı ölüydü.

Kuzey, tüm vücudunun titrediğini hissetti. Birkaç saniye sonra, bu hisse veda etti ve güney yönüne baktı— geldiği yerden düz bir hat.

Kuzey, gözlerini kısarak birkaç saniye dalgın bir şekilde baktı.

İleri doğru hareket etmeye başlayabilir ya da geri mağarada kalıp ateşi yakan kişinin gelmesini bekleyebilirdi.

Bu iki karar arasında kalmıştı. İkincisi huzurlu ve güvenli görünse de, Kuzey, kurtarılmayı beklemek için yatmanın iyi bir fikir olmadığını hissetti.

Peki ya ona gelen kurtarıcı değil de, sonuysa?

Bu yüzden riski alıp yoluna devam etmeye karar verdi.

Tehlikeli ve korkutucuydu, ama başka seçeneği yoktu. Yapabileceği en az şey dikkatli olmaktı.

Kendini iki kopyaya böldü. Şimdilik, yönetebileceği klon sayısı sadece bir taneydi, umarım bu, canavarlara avlanmaya başladıkça değişir.

'Daha iyi bir kopya almış olmayı dilerdim, Shin'in değil. Ama böyle bir şeyin olacağını kim bilebilirdi...'

Babasının yeteneğini inceledikten sonra, yeteneklerin nasıl çalıştığını anladı.

Bir serserinin boyutsal bir ismi kazandığında, bu isim, uyandırdıkları yetenekle bağlantılıydı.

İsim nedeniyle, belirli nitelikler aldılar; bu nitelikler, yeteneklerini ve pasif etkilerini şekillendiren, ya onlarla ya da çevreleriyle ilgili olan pasif yetenekler gibiydi.

Sonra yeteneklerin kendileri de yeteneklere sahipti. Yetenekler çekirdekken, yetenekleri sonsuz bir şekilde büyüyebilirdi – elbette, bunun büyük bir kısmı yetenek sınıfına bağlıydı.

Örneğin, F sınıfı bir yetenek çok fazla büyüme kapasitesine sahip değildi ve yalnızca bir yetenek yeteneği ile donatılacaktı. Böyle yeteneklerle neler yapılabileceği açısından, çok sınırlıydı.

Ancak bu, büyümelerinin orada duracağı anlamına gelmiyordu.

Bir serserinin ruh rütbesi, yarıkları kapatma çabası veya öldürülen canavar sayısı ile orantılı olarak artıyordu.

Temelde, ne kadar ruh özü emilirse, ruh çekirdekleri o kadar doluyor ve nihayetinde yükseliyor, onları bir sonraki rütbeye taşıyordu.

Bir sonraki rütbeye ulaştıklarında, genellikle yeni bir yetenek yeteneği açılıyordu.

Ancak F sınıfı yetenekler, en düşük olanlar, yalnızca bir yetenekle sınırlıydı.

Rütbe atlamanın bir diğer avantajı, bedenin kendisinin güçlendirilmesiydi.

Eğer F sınıfı yeteneğe sahip bir serseri, eşsiz bir dövüş sanatçısıysa, en iyi ihtimalle C sınıfı yeteneğe sahip bir serseriyle karşılaştırıldığında bile güçlü olurdu.

Ayrıca birinin niteliklerinin etkisi de vardı. Nitelikler, görünmez kader ipleri gibiydi.

*

*

*

[A/N]

Düzenlemeye başladım, destekleriniz için teşekkürler arkadaşlar.

Güç taşlarınız ve altın biletlerinizle oy vererek beni destekleyin ve bu kitabı ilerletin.

Kuzey derin bir nefes aldı ve mağaraya bir kez daha baktı, yavruyu alıp almamak arasında kararsız kaldı.

Bu muhtemelen onun ölümüne yol açacaktı.

Ama zavallı şeyi alır ve ona bakmaya karar verirse, ki bunu yapacak durumda değildi. Belki bir şekilde bunu başarırsa... kaba bir beyaz vahşiliğe dönüştüğünde ne olur?

Kim bilir, neye dönüşeceğini.

Northern, seçimini yeniden gözden geçirdi ve yavruyu kurtarma düşüncesiyle başını salladı.

'Bir iyilik yeter…'

Kendini aşmaya niyeti yoktu.

Çantasının kayışına tutundu ve öne döndü. Bir adım atmak üzereyken aşağıdan hafif bir inleme sesi duydu.

Northern aşağıya baktı, işte oradaydı. Küçük yavru, mağaradan çıkmak için cesaretini toplamayı başarmıştı.

"Argh…"

Northern yorgun bir nefes verdi ve sonra canavara döndü,

: "Beni takip etme dostum… artık yalnızsın"

Ancak, canavar kendisine söyleneni tam tersine yapmaya karar verdi.

Northern'ın gözleri önde kaldı, belirli bir mesafeyi kat ettikten sonra bir kez bile geri dönmedi.

'Küçük bacakları var, bu noktaya kadar beni yakından takip etmesi imkansız' diye düşündü Northern arkasına dönerken.

Şaşırtıcı bir şekilde, küçük köpek tam arkasında, yürüdüğü cesetlerin kurumuş kanıyla delik deşik olmuştu. Ayaklarının tüyleri kana bulanmıştı.

Kuzeyin yüzü solgun, yorgun görünüyordu.

"Cidden... bu kadar uzağa nasıl gelebildin?"

Köpek, kalbini delip geçen yalnız bir soğuklukla ona masum mavi gözlerini kaldırdı.

Kuzey ona acıdı ama gerçekten bir evcil hayvan sahibi olma durumunda değildi. Önüne baktı ama tekrar durdu ve köpeğe döndü.

"Seni güvenli bir yere götüreceğim ve bu kadar." Dedi ve canavarı kucakladı.

Onu kollarında tutarak ileri doğru devam etti.

—

Kuzeyin klonu önünde, ve o da önündeki her şeyin zihinsel detaylarını doğrudan alarak, Kuzey kendinden emin bir şekilde ilerledi.

Kanla dolu bulanık zeminde ayak izleri bırakarak, Kuzey ellerinde yavruyla ileriye devam etti.

Bazen, mevsimlerin aşındırıcı etkisinden zaferle çıkmayı başaran küçük taş yüksekliklerinde dinleniyorlardı ve şimdi yerin bir seviyesinin üstünde durarak bir işaret olarak yükselmişlerdi.

Kanla lekelenmiş ilkel iğrençliklerin kanı ile, daha iyi değillerdi.

Diğer zamanlarda, Northern çekirdek bulmaya çalışırdı ve aynı zamanda köpeğe de bunu yapmayı öğretti.

Northern, onu çağırmak için ıslık çalma stresinden kurtulmak için ona Bay Fluffy adını vermeye karar verdi ve "Bay" eklemeden önce dişi mi erkek mi olduğunu kontrol etti.

Bay Fluffy hızlı bir öğreniciydi ve Northern'ı bir şekilde anladığı ortaya çıktı.

Northern'ın konuştuğu dili anlamıyordu ama el hareketleri ve muazzam zekasıyla konuyu kavradı. İki başarısız denemeden sonra buna göre hareket etti.

İlk seferinde Northern'a kırık bir kol getirdi, ikinci seferinde ise dökülmüş bir bağırsak.

...İkinci seferde Northern kusmuştu.

Sonra ona göstermek için yeni aldığı ruh çekirdeğini kullandı. Ondan sonra Bay Fluffy ruh çekirdeklerini bulmada çok faydalı hale geldi.

Northern'ın ruh çekirdeği ganimetinin sayısını on altıya çıkardı.

Bu noktada canavarların cesetleri büyük ölçüde azalıyordu, bu da Northern'ın ilerlediğinden emin olmasını sağladı.

Savaş alanının etki alanı küçülüyordu ve umarım çok yakında biriyle karşılaşır.

Ancak içinde garip bir his vardı, her şeyin onun lehine gittiğine dair ince bir korku.

Klonunun ondan uzaklaşabileceği en uzak mesafe 100m idi, mesafeleri 100m'yi aşmaya başladığında, Northern beynine bilgi detayları almaya başladı.

Klonun tezahürü, ruh özünün enerjisiyle besleniyordu, bu da ruh çekirdeğini doygun hale getiren bir enerji biçimidir.

Yarı uyanık bir gezgin için öz akışını doğru bir şekilde belirlemek zor olsa da, kurallar daha az ya da daha çok geçerliydi.

Bu nedenle, klon uzun bir süre onunla çok uzakta kalırsa, varlığını yitirecektir.

Northern bir an gözlerini kapadı, klonun detaylarını aldı. Kendisi orada gibi hissetmek gibiydi.

Ancak, beyninin böyle bir görevden çökmemesi için dikkatlice dikkat dağıtmadan yapması gerekiyordu.

İyi tarafı, bunun kısa sürmesiydi. Northern en son ruh çekirdeğini aldı ve ayağa kalktı.

Elinde küçük köpeğe düştü ve çekirdeğe geri döndü.

Sonra onu yere bıraktı.

Canavarlara nasıl çalıştığını bilmiyorum ama bu senin payın... biraz daha güçlü olabilmelisin, değil mi?

Mr Fluffy kafasını kaldırdı, şaşkın bir şekilde çekirdeğe doğru kaydı. Sonra Northern onu durdurmadan önce ağzını genişçe açtı ve beyaz orbun üzerine yumuldu.

Bir kısmı köpeğin ağzına girdi. Zayıf dişleri olmasına rağmen, tüm çekirdeği yemek için yeterliydi ve ağzını genişçe yawnladı.

Northern çaresizce başını salladı, canavarı ruh çekirdeğini emme şekliyle hayretle izledi.

'Acaba tüm canavarlar ruh çekirdeklerini böyle mi emiyorlar?' diye düşündü.

Bir an, tüm ruh çekirdeklerini Mr Fluffy'ye vermek istedi ama bu düşünce doğar doğmaz hemen öldürdü.

Her şey bir yana, ruh çekirdekleri ve kristaller, yarıklardaki en önemli malzemelerdi.

Henüz birkaç saat önce tanıştığı bir köpeğe böyle bir şey yedirmeye niyeti yoktu. Buna duygusal bağlanmak denir.

Ne olursa olsun, ne insanlar ne de sevimli tüylü canavarlar inançlarından ödün vermesine neden olacaktı.

Northern ileri doğru yürümeye devam etti, zaman geçtikçe zemin cesetlerle doluydu.

Zemin, her adımında havaya fırlayan kırmızımsı kahverengi kumla çıplaktı. Yürüyüşü bunun yüzünden yavaş ve zorlayıcıydı.

Ama önünde hiçbir tehlike olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Aniden Bay Fluffy'nin kulağı dikleşti, dikkat kesildi ve alçak bir şekilde homurdandı.

Aniden, hava Kuzey'in etrafında kavurucu sıcak ve bunaltıcı hale geldi.

Tepki vermeden önce, arkasından devasa bir şekil ona doğru fırladı ve keskin, siyah pençelerini korumasız yanına çarptı.

Çirkin korku saldırıya geçtiğinde, Northern çevik bir şekilde saldırıyı savuşturdu, dişlerini sıkarak hırıltılı bir sesle acı içinde kıvrandı - canavarı'nın keskin pençeleri cildine değmişti.

Hiçbir resmi dövüş sanatı eğitimi yoktu.

Babası, ailenin dövüş stilini öğretmeyi kesin bir şekilde reddetti, bunun nedenini asla açıklamadı.

"Oğlum, bir gün bir yırtıktan geçeceksin ve kendi mirasın olacak daha iyi bir dövüş sanatı keşfedeceksin. Benimkini öğretmek büyük bir haksızlık olur," demişti babası, bu konu açıldığında sözleri ağır, ifadesi sertti.

Bu yüzden Northern bu fikri terk etti.

Büyü sanatları gibi, dövüş sanatları da kolayca ustalaşılacak şeyler değildi.

En olağanüstü dövüş disiplinleri 'yollar' olarak ortaya çıkmıştı - diğer boyutların yerlileri tarafından bilinen içsel kültürel uygulamalar.

Çok şey gizemle örtülü kaldı, ancak açıkça bazı düşmüş medeniyetler açgözlü yarıklara ve onların canavari sakinlerine yenik düşmüştü, krallıkları yeni korkunç alanlara dönüştürülmüştü.

Egemen teori, eğer Tra-el asla fethedilirse, onun da boyutsal uzaya parçalanabileceğini, bir sonraki dünyaya taze bir yarık akını salabileceğini öne sürdü.

Doğrulanmamış olsa da, makul bir açıklama sundu.

Özellikle, yarıklar tarafından tüketilen bu halkların Tra-elians tarafından benimsenen Ul metafizik kavramından yoksun olduğu görülmüştür.

Ancak, savaş sanatlarının, büyü sanatlarının ve 'yolların' özüdür, olağanüstü güçlü kalmaya devam etti ve bir göçmenin gücünü katlanarak artırdı.

Seçkin soylular ve kraliyet aileleri, benzersiz savaş disiplinlerini titizlikle korudular, ustalıkları bir tür gurur ve statü nişanı olarak hizmet etti.

Neredeyse her hane, rütbe fark etmeksizin, bir tür miras alınmış sanatı - alt seviyeden ileri seviyeye kadar - övünçle sergiliyordu.

Hatta alçakgönüllü bir baron, diyarlar arasında göç eden ve zorlu zaferlerle geri dönen atalarının mirasları olan mütevazı teknikleriyle gurur duyuyordu.

Yine de bazı güçlü klanlar, olağanüstü yetenekleriyle efsanevi bir seviyeye ulaşarak kendilerini ayırıyordu.

Kageyama, imza niteliğindeki kuzgun sembolleri ve kan kırmızısı gözleriyle, evrensel olarak korkulan ölüm ustalarıydı.

Bu intikamcı ruh klanı, topraklar arasında sürüklenirken, geniş güçleri kralları bile korkutuyordu; otoriteleri uluslarla yarışıyordu.

Kuzgun bayrağının dalgalandığı her yerde, korku ve saygı kalpleri dolduruyordu, çünkü hiç kimse onları karşısına almadan varlığını sürdüremezdi.

Klanın Patriği, insanlığın seçkinleri arasında oturuyordu - tüm alemlerde sayılı olan bir Büyük Usta.

Geçici ruh rütbesine ulaşmak, insan potansiyelinin zirvesine ayrılmış onuru kazandırıyordu.

Ul'un kendisi tarafından öngörüldüğü gibi, efsanevi Işık rütbesine kadar yükseldiği iddia edilen bir efsanevi ruhun söylentisi devam etti, ancak bu, binyıllar boyunca doğrulanmamış bir efsane olarak kaldı.

Her açıdan, Geçici Büyük Ustalar, ulaşılabilir en yüksek zirvelerin ölümlü fetihleri olarak hüküm sürdü - bu, kendisi de saygıdeğer Rughsbourgh'u içeren yüksek bir kasttı.

Kuzey, kalbi gürleyerek, üzerinde ilkel bir kötülükle beliren tuhaf bir abartıyı izlerken geri çekildi.

Dört boş kırmızı göz, avcı bir odakla ona kilitlenmişti, sadist bir niyetle parlıyordu.

En karanlık rüyalarında bile böyle bir kabus terörünü hiç görmemiş, hatta hayal etmemişti.

Eğer babasıyla birlikte karşılaştığı felaket canavarı sunulabilir olarak adlandırılabiliyorsa, bu şey doğanın kendisinin çarpık bir alaycılığıydı.

Küçük mağarayı dolduran kötü niyetli aura, Kuzey'i iliklerine kadar dondurdu, korkunun buz gibi uzantıları, felaket canavarıyla yüzleştiğinden çok daha felç ediciydi.

O zamanlar, en azından, derin bir korkuyla titrememişti.

Her ağır kas lifinin ona bu canavarın önceki tehdidi kat kat aştığını söylemesi gerekiyordu.

'Bundan asla kurtulamayacağım...'

Durumu acımasız bir dürüstlükle değerlendirdi.

Babasının bir felaket canavarıyla savaşırken yaşadığı korkunç zorluğa tanık olduktan sonra - ve sadece şans eseri onu dar bir zaferle yenebildiğinde - nasıl olur da dövüş yeteneği ve bir ruh çekirdeği olmayan, henüz uyanmış bir serseri, bu kadar kat kat daha korkutucu bir şeye karşı galip gelebilirdi?

Ölüm, kaçınılmaz bir şekilde, gölgesi zaten yaklaşırken belirdi.

Kuzey'in nemli parmakları, yetersiz deri bıçak etrafında sıkılaştı, zihni panik ve umutsuzlukla dönüyordu.

Karşısında bu devasa iğrençliğe karşı, onun zayıf bıçağı bir kürdan kadar bile etkili olamazdı.

Ama teslim olamazdı, savaşmadan vazgeçemezdi, bu varoluş üzerindeki inatçı tutuşunu bırakamazdı.

Aklı, ruhunu yakan ilkel, alev alev bir isyan kıvılcımıyla savaşıyordu.

Umutsuz durumunun gerçeği, şans ne olursa olsun, son nefesine kadar çaresizce savaşma, mücadele etme iradesine karşı öfkelendi - mantıksız, sönmez bir irade.

Bu sefil yol, onu kanserle savaşırken kendi en karanlık vadisinden geçirmişti; umudun boşluğunu acı bir şekilde öğretmişti. Şimdi, insanın en nefret edilen yanılgısına, beyaz parmaklarıyla sıkıca tutunmuş halde buluyordu kendini.

Bu, ellerinde sıkıca tuttuğu deri bıçak olarak tezahür ediyordu; soluk mavi gözlerinde inatla parlayan bir ışıltı vardı.

O bakışı kaydeden canavarın grotesk yüzü, bir kaş çatma ile büküldü ve ardından sarsıcı bir hızla saldırdı.

İçgüdü, Northern'ı çılgın bir harekete yönlendirdi; babasının dövüş dersleri kas hafızasında zayıf bir yankı olarak çınlarken, beceriksiz ama çaresiz bir refleksle eğilip büküldü.

Canavarın kalın kuyruğu havada biçimlendirici bir bıçak gibi savrulurken, geçişinin rüzgârı Northern'ın yanağını ölümcül bir samimiyetle okşadı.

Yine de, acımasız şey, doğaüstü, akıcı bir zarafetle akıyordu; bir boğuk kükreme, sonraki bulanık ilerleyişinin öncesinde yankılandı ve tükürükle ıslak dişler Northern'ın yüzüne birkaç santim mesafede kapandı.

Kalbi kaburgalarına vururken, bıçağı vahşi, umutsuz bir yayda savurdu; mucizevi bir darbe için dua ediyordu.

Ancak canavar, küçücük saldırıyı alaycı bir şekilde savuşturdu; dişleri Northern'ın yanından geçerken, alev alev yanan bir acı ile keskin pençeleri yanına sürtündü.

Geriye savruldu, nefes nefese kalmıştı; görüşü gölgeler arasında dalgalanıyordu.

Yaratık, durmaksızın ilerliyordu; dört kötü niyetli göz, avcı bir tatminle daralıyor.

Son gücünü son bir, cesur hamleye dökerek, Northern, derin bir nefes alıp, iki elini de kullanarak avcının bıçağını canavarın zırhlı boğazına doğru savurdu - ama canavar, kayıtsız bir hareketle darbeyi kolayca savuşturdu.

Serbest bir şekilde açılan pençeleri, Northern'ın nefes borusunun etrafında bir vise gibi kapandı ve onu korkunç bir kolaylıkla ayaklarının altından çekti.

Bay Fluffy, Northern'ın canavarın ezici pençesinde yakalandığını görünce panik içinde ileri fırladı - ama güçlü kuyruğunun küçümseyici bir hareketi, couic'i yuvarlayarak uzaklaştırdı.

Karanlık, Northern'ın solan görüşüne yaklaşırken, Gece terörünün acımasız, zafer dolu gülümsemesini gördü; bu son görüntü, bilinçsizlik onu ele geçirmeden önce, zayıflayan bilincine kazındı.

Kuzey'in gözleri yavaşça açıldı. Önceleri her şey bulanıktı, ama görüşü netleşirken, önünde tanıdık olmayan bir manzara belirdi.

Kendini, mağara zemininde petrifiye dalgalar gibi dalgalanan kırmızı taşlardan oluşan sert bir yatakta yatarken buldu.

Hava, buram buram toprak kokusu ile doluydu, bu koku burun deliklerini sarhoş ederken midesini bulandırıyordu. Mekân bir mağarayı andırsa da, üzerinde tehditkâr bir gri gökyüzü açıkça duruyordu.

Sağında ve solunda, zaman ve çürümeyle kararmış eski demir parmaklıklar alanı çevreliyordu; bir zamanlar sağlam olan formları şimdi paslanmış ve dökülmüştü.

Kuzey, tanıdık olmayan çevresini incelerken bir huzursuzluk hissi kapladı.

Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak etti?

Düşünmeye çalıştığında başı ağrıyordu, ama bu düşüncelerini engellemiyordu. Kuzey, birkaç dakika önce karşılaştığı dehşeti iyi hatırlıyordu.

'Öldüğümü sanmıştım.'

Kuzey, taş zemininden yavaşça kalktı; nerede olabileceğini anlamaya çalışarak etrafa bakındı, ama konumunu belirtecek hiçbir bilgi yoktu.

Bu yarıkta tanıdığı bir yer yoktu. En azından gökyüzü tanıdık geliyordu ve arazi kırmızı bir deniz değildi.

O bulanık olanın yerine, bu zamanla çökelmiş gibi görünen kırmızı bir taş gibiydi.

Görüşünün her iki ucunda duran demir parmaklıklar onu rahatsız eden bir diğer şeydi.

Sonra metalin sesi dikkatini çekti, bu da onu uyandığından beri fark etmediği arka tarafa döndürdü.

Arka tarafı kalın bir demir duvar engelliyordu, kapısı yavaşça açıldı ve korkutucu bir gıcırtıyla açıldı.

Kuzey, kapıdan grotesk bir canavarın geçtiğini görünce gerileyerek soldu.

Tehditkar yaratık, iki gövde benzeri bacak üzerinde yürüyordu; varlığı, korku ve askeri güç karışımının ürpertici bir bileşimi; her adımı gürültülü ve kasıtlıydı, ağırlığı altında zemini sarsıyordu.

Derisi, savaşların ve varoluşunun sertliğinin bir kanıtı olan yara izleri ve kalın, derimsi bir örtü ile kaplıydı, korku hissini iletiyordu.

Canavarın bedeni grotesk bir şekilde kaslıydı, doğanın kurallarını çiğneyen şekilde bükülen ve kıvrılan kabarık uzuvlarla doluydu.

Ellerine, hala öyle denebilirlerse, insan ustalığının inceliğiyle değil, vahşetin ve gereksinimin ateşlerinde şekillenen bir silahı sıkıca tutuyordu.

Elinde, yüzeyi çukurlu ve geçmiş çatışmaların kalıntılarıyla lekelenmiş kaba bir balta vardı.

Kuzey, canavar ona yaklaştıkça kalbi titredi. O korkudan sağ kurtulmuş muydu, yoksa başka bir canavar tarafından yaralanacak mıydı?

Birkaç adım sonra, ilkel yaratık durdu ve ona yukarıdan baktı.

Gözleri, burun yerine daha çok bir ağız olan bir yüzün derinliklerinde, yırtıcı bir parıltıyla yanıyordu ve keskin dişler ağzından dışarı fırlıyordu.

Ancak bu canavarın gözlerindeki bakışta tuhaf bir şey vardı.

Northern, grotesk yüze bir göz atarken yutkundu. Korkunun bedeninde yarattığı titreme ile felç olmuş bir şekilde başını eğdi.

Canavar döndü, sağ duvarın uzak ucuna sabitlenmiş demir parmaklıklara doğru yürüdü.

Bu sırada, Northern'ın kafası kaçması, kendini kurtarması için çığlık atıyordu, canavar duvara doğru yürürken.

Ancak bacakları hareket edemedi. Northern kendini harekete geçirmeye çalıştı, ama bu tamamen boşunaydı.

Aynı durumu belki de günlerce yaşamış olan Northern'ın sinirleri, korkunun tezahürüyle donmuştu.

Hareket edemedi.

Ta ki canavar parmaklıklara gelene, eğilip bir şey alana ve geri dönene kadar.

Canavar, havada yankılanan bir gürültüyle yere kahverengi bir metal nesne düşürdü.

Northern, metal çubuğa baktı. Bir balta gibiydi, ancak sıradan bir balta.

Canavar, korkunç yüzünde hafif bir kaş çatma ile ona baktı.

Canavar ona bakarken, Northern'ın aklında bir anlayış belirdi; canavar, ondan bir şey yapmasını bekliyordu.

Northern, yavaşça ve korkarak metali aldı. Aldığında, canavar iki adım attıktan sonra durdu ve hala aynı yerde duran Northern'a geri baktı.

Northern, temkinli bir mesafede canavarı takip ederek aceleyle ileriye doğru gitti.

Bir süre sonra, manzarayı işaret eden dalgaların ilk tepesinde durdular.

Canavar ona baktı, baltayı ondan çekip aldı ve bir dönüşle tepeye vurdu.

Kulakları sağır eden bir çınlama havada yankılandı, Northern'ın kemiklerini titretti.

O ağır darbe ile tepe çatladı. Ve canavar baltayı kaldırıp ikinci kez vurduğunda, kırmızı parçacıklar fışkırarak etrafa düştü.

Canavar baltayı Northern'a doğru işaret etti. Northern titreyerek baltayı aldı ve canavarın kırmızı taşın içinden çıkan tüm kırmızı kristalleri topladığını izledi.

Derin bir kafa karışıklığı, onun solgun, kirli ve kanlı yüzünü çarpıttı. Northern belirsizlik içinde baktı.

'Bu ne... ne oluyor?'

Canavar, tüm parçaları bir noktada topladı ve Northern'a döndü, yüzünü buruşturdu.

Northern, elinde balta, kalbinde korku ve aklında milyonlarca soru ile baltayı sıkı sıkı tuttu.

İlk darbe... dağınık bir şekilde övgüydü. Northern neredeyse kendi vuruşundan takla atıyordu.

Baltayı kaldırdığı an, ağırlığı kaslarına düştü. Beklemiyordu ve zayıf kaslarının kaldırması için çok fazlaydı.

Ayrıca, ağırlığını geç fark eden Northern'ın koordinasyonu bozuldu ve baltanın kenarını tepenin eğimine sürterek yan tarafa savruldu ve neredeyse takla atıyordu.

Canavar kayıtsız bir şekilde baktı, ama Northern geri bir göz attı. O soğuk bakışta, arkasında gizlenen kurnaz hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

Baltayı tekrar aldı, dişlerini sıkarak. Tepesine vurdu; ikinci denemesi birincisinden biraz daha iyiydi ama yine de dağınık ve zayıftı.

Canavar, Northern'ın darbesinden kırmızı taşın parçaları fırladığı an hareket etti.

Sonrasında, olduğu yere geri dönecek, taşlaşmış ve olan bitenden etkilenmemiş bir şekilde kalacaktı.

Kuzey'in, elindeki siyah balta ile kayaya sürekli vururken, ölüm tarafından izlendiği hissi sürekli vardı.

Gece geldi ve daha fazla gece geldi. Kuzey'in kayaya vuran baltasının sesi, bir acemi demircinin geceyi bir ses silahına dönüştürme sesi gibi yükseldi.

Yırtıklar, tüm boyutları somutlaştıran uzaydaki çatlaklardı. Bir yırtığın içindeki ortamı tahmin etmek veya alışmak imkansızdı.

Birden fazla boyutu parçalayarak Tra-el'in uzayına birleştirdiklerinden, bu yırtıklar insanlık tarafından daha önce hiç görülmemiş iklimler ve koşullara sahip tamamen benzersiz dünyaları ortaya çıkardı.

Bazıları, dünyalarına bağlı garip, doğaüstü yasalara bile sahipti. Ancak yırtıkların en tehlikeli yönü, içinde var olan canavarların sıralarıydı.

Her bir serserinin böyle alanlara girmekte tereddüt etmesine neden olacak bir belirsizlik ve tehlike seviyesini temsil ediyorlardı. Ancak, bu yerlerde karşılaştıkları acımasız risklerle orantılı ödüller vardı.

Bu zorlukları dayanarak, bir serseri daha fazla ruh özü kazandı ve bu da onların ruhlarındaki derecelerde ilerlemelerini sağladı.

Elbette, ne kadar yükseğe tırmanırlarsa, o kadar zor hale geliyordu - bu yüzden bu çağda bir serserinin kaydedilen en yüksek ruh derecesi Paragon'du, diğer derecelerin açıkça var olmasına rağmen.

Artık herkes bu yüksek düzlemleri ölümsüzlerin alanı olarak görüyordu... sıradan ölümlüler tarafından dokunulamaz.

Bu dereceler, en güçlü ölümlü sınırlamalarını bile aşmıştı. Böyle yüksekliklere ulaşmak için hayal edilemez bir irade gücü gerekecekti.

O seviyede, belki de kendileri canavarlara dönüşeceklerdi. Sonuçta, bir Paragon'un gücü zaten ezici bir şekilde güçlüydü.

Bir ayak darbesiyle ovaları sarsabilir veya ruhlarını serbest bırakarak dağlarda depremler yaratabilirlerdi.

Paragonlar, kontrol edilemeyen doğa güçleriydi. Çok az kişi güç zirvesinde duruyordu.

İçerideki tehlikelere rağmen, serseriler keşfedebilecekleri hazinelerle çatlaklara çekilmeye devam ediyorlardı.

dövüş sanatları, büyü sanatları, beden geliştirme teknikleri, ruhsal serbest bırakma sanatları - bir serserinin yeteneklerini dramatik bir şekilde artırabilecek becerilerin grimoire'ları, düşük yeteneklere sahip olanlara bile büyüme şansı veriyordu.

Adalet dolu bir dünya... ya da en azından, bir zamanlar öyleydi. Şimdi, o adalet elitler tarafından satın alındı ve manipüle edildi, sıradan insanlara sadece artakalanlar bırakıldı ve onlardan minnettar olmaları bekleniyor.

Yarıklar içinde bulunan kaynaklar son derece aranan bir şeydi. Bu malzemeler, Tra-el'in medeniyetinin ilerlemesini sağladı: canavar leşleri, mineraller ve kristaller.

Bu kaynaklar geri getirildiğinde, büyük miktarlarda paraya satılabiliyordu.

Eşya bulmak, bir yarığı keşfetmenin başka bir ödüllendirici yanıydu. Canavarlar öldürüldüğünde veya kalıntılar keşfedildiğinde, Ul, gezginleri düşmüş canavarların kaderiyle bağlantılı eşyalarla ödüllendiriyordu.

Bu eşyalar, canavarı kontrol eden ve yarıkla bağlantısını sağlayan kader ipliklerinden yaratılmıştı.

Her eşyanın varlığı ve büyüleri, kaynağıyla bağlantılıydı ve farklı derecelerde geliyordu; her biri bir öncekinden daha güçlüydü.

Yine de, bu cazip ödüllere rağmen, gezginler yarıklarda böcekler gibi ölüyorlardı.

Birçoğu erken emekli oldu, daha güçlü olma hayalini bıraktı ve hayatlarının geri kalanını daha düşük seviyedeki gezginler, kaşifler, özel öğretmenler veya eğitmenler olarak geçirdi.

Bu yüzden Rughsbourgh gibi birinin, zorluklar ve güçlük ateşleriyle şekillendirilmiş daha güçlü bir gezgin nesline ihtiyaç duyduğunu görmesi gerekiyordu.

Hayatta kalmanın garanti edilmediği bir dünyada, Rughsbourgh'un asla öngöremeyeceği veya tahmin edemeyeceği şeyler vardı.

Zaman, Northern için anlamsız hale geldi. Acı, korku, cevapsız sorular ve sonsuz açlık tarafından tüketildi.

Northern ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı. Gökyüzü sonsuz bir şekilde onun üzerinde asılıydı, gece geceyi takip ediyordu ve bu alemde ne ay ne de güneş vardı. Her şey ona aynı görünüyordu.

Defalarca, zavallı çocuk kırmızı kristalleri çıkarmaya devam etti.

Başlangıçta, neden sadece kristal çıkardığını merak etti. Kristal yığını yeterince büyüdüğünde, bekçisi onları toplayacak ve Northern'ın madencilik hapishanesinden ayrılacaktı.

Bu, Northern'ın ağrıyan kaslarını dinlendirebileceği tek zamandı. Aynı zamanda, kapıyı kapatan demir duvarın üzerinden garip yiyecekler atılıyordu.

Aldığı yiyecek hoş değildi. İlk ve ikinci kez yediğinde, Northern kusmuştu.

Bu, bir tür yuvarlak, pişirilmiş ekmek gibi görünüyordu, ama Northern bunun annesinin kullandığı unla yapılmadığını tahmin etti. Ne olduğunu bilmiyordu, ama her yediğinde midesini bulandırıyordu. Sonunda buna alıştı, bu da onu korkutuyordu.

Izgara canavar etini tercih ederdi, ama bu garip yerde uyandıktan beri Northern çantasını veya gömleğini görmemişti.

Gömleksiz çalışıyordu, ama neyse ki hava çok sert değildi.

Bazen soğuk dayanılmaz oluyordu ve canavar arkasında duruyor, yüzünde derin bir somurtma ile, elinde baltasını sıkıca tutuyordu.

Northern, canavarın varlığına ve madencilik rutinine yavaş yavaş alıştı. Daha az uyudu, korkunç yiyecekler yedi ve doğal merakını terk etti.

Gece geceyi takip ettikçe, umudunu yavaş yavaş kaybetmeye başladı. Canavarın gideceği zamanları dört gözle beklemeye başladı —böylece nihayet uyuyabilir, yemek yiyebilir veya dinlenebilirdi.

Canavar etraftayken, Northern'ın elleri asla durmadı. Kabarcıkları patlayıp aynı yerlerde tekrar oluşuyordu.

Bu, bacakları titrerken ve elleri titrerken bile tekrar tekrar oldu. Canavar ona kaşlarını çatarak bakıyordu, sanki ölümle ne kadar yakın olduğunu test ediyormuş gibi.

Her şey anlamsız hale geldi. Northern'ın yapabileceği tek şey kristalleri çıkarmaktı… ta ki bir gün, bir şey oldu.

O ilk kafa karıştırıcı gecelerde, Northern, madencinin baltasının ağır ağırlığına ve sert ritmine uyum sağlamaya çalışırken, dinlenme anlarında ve aldığı az miktardaki yiyeceklerde kafasında parçalı düşünceler oluşmaya başladı.

İlk düşünce, yalnız olmadığıydı—diğer zavallı ruhlar, belki insan ya da hayvan, muhtemelen bu yeraltı hapishanesinde aynı acımasız esareti yaşamışlardı, bu garip kırmızı kristalleri, esirlerinin motivasyonları kadar belirsiz nedenlerle çıkarmak zorunda kalmışlardı.

O tuhaf kristallerden bahsederken, Northern uyanır uyanmaz, onların kırmızı parıltısı ile ölümcül çölü kaplayan kan denizi arasında rahatsız edici bir bağlantı hissetmişti.

Başlangıçta, bunu bir şok kaynaklı halüsinasyon olarak reddetti, ancak her balta darbesiyle birlikte, rahatsız edici bir tanıdıklık hissi güçlendi.

Kristallerin siyah çekirdekleri, bir tür... kanlı bir kin besliyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey daha fazla kesim yaptıkça, kan arzusu, her yorgun darbe ile zaten tahriş olmuş derisine keskin, hayali bir kenar gibi hissettirerek daha da belirginleşti.

Onun sert denetçisi, her zamanki gibi, bu garip olaya ilgi veya farkındalık göstermedi.

Kuzey, bunu aşmak için umutsuzca çalışmaya çalıştı—sonsuz öğütme, tepe tamamen çıkarılana kadar ara vermeye izin vermiyordu.

Bu süreç acımasız aşamalarda gerçekleşti: önce, kristalleri kaplayan kırmızı "kabuk"u ağır, gürültülü darbelerle kırması gerekiyordu (canavarın kolayca yaptığı bir şey), ardından yıpratıcı, tekrarlayan darbelerle yıkıcı çekirdekleri çentiklemek zorundaydı.

Kırmızı yamaçların, kristallerin karanlık enerjisinin uzun vadeli sızıntısından kaynaklanıp kaynaklanmadığı önemli değildi; sonsuz emeği devam ettikçe bu sorunun önemi giderek azaldı.

Kuzey, karamsar yükünün etrafındaki çarpık auraları düşündükçe, elinde kalan az sayıda sükuneti daha da yiyip bitiriyordu. Gerçek tehlike, sırt kırıcı işin, yaraların, açlığın ve uykusuzluğun ötesindeydi.

Hayır, en büyük tehdit Kuzey'in benlik duygusuydu—kendi kimliği—acının, korkunun ve yorgunluğun sürekli öğütmesi altında yavaşça çözülüyordu.

Başlangıçta, yavaş yavaş gelen ayrışmaya karşı sert bir şekilde savaştı, son bir irade gücüyle bireyselliğini korumaya kararlıydı.

Bu isyan kıvılcımı, dağınık düşüncelerini yeni bir umuda—intikamdan doğan, ateşli ve gerçek dışı bir umuda—yönlendirdi, ama göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü.

Her acı döngüde yaralar, açlık ve neredeyse bitmeyen uyanıklıkla, Northern'ın esirine karşı derin bir kin beslemesi, intikam için yanıcı bir arzuya dönüştü.

Başlangıçta, bu sadece acısıyla başa çıkmanın acı bir yoluydu, ama sonra, Northern ilk kez canavarı öldürücü niyetle parlayan aurasını gördüğünde, bu bir yemin haline geldi—koruyucusunun, korkulan Gece Korkusu ile eşit düzeyde, belki de daha güçlü olan en üst avcılardan biri olduğunu doğrulayan vampirsi bir parıltı.

Northern'ın geri dönebilme gücüne sahip olabileceği gerçeği, ne kadar saçma görünse de, hayalperestliğini neredeyse dini bir kararlılığa dönüştürdü.

Hayatının ne kadar önemsiz hissettirse de, imkansız görünse de, intikam yeminini sessizce etti.

Kritik an, bir gün, Northern acı kabarcıklar, açık yaralar ve neredeyse onu felç edecek kadar şiddetli kas ağrıları arasında çalışırken, baltasının kanlı ellerinden kayıp mağara zeminine düşmesiyle geldi.

Hemen, devasa bekçi sese döndü, kendi baltasını ölümcül bir niyetle kavrayarak homurdandı.

Northern'ın gözleri, bir kez daha korkunç sonuçlar vaat eden tehlikeli parıltıyı tanıyan yaratığın karanlık, boş bakışlarıyla buluştu.

O kırılmıştı. Sonsuz gecelerin birbiriyle kaynaştığı bir ıstırap girdabında, tam bir yenilgi eşiğinde duruyordu.

İçinden yükselen acı ve umutsuzluk, kendini korumak için inşa ettiği kırılgan duvarları ezip geçti.

Balta nihayet tamamen elinden kaydı ve dizlerinin üzerine çöktü.

“Artık... bunu yapamam. Ölüm... daha iyi olurdu...”

Onu ileriye itmek için kullandığı tüm inatçı düşünceler, acının bir şekilde sona ereceği konusunda ısrar eden tüm iç konuşmalar—hepsi kırılgan cam gibi parçalandı.

O sarsıcı anda, Northern, bir insanın katlanmaması gereken bir kabusu hayatta kalmak için kendine söylediği yalanları fark etti.

Önceki gücü umutsuzluğa karşı cesur bir duruş muydu, yoksa bu pes etme anı gerçek korkaklık mıydı, zorlamaktan kaçınmanın bir yolu mu?

Artık bunu ayırt edemiyordu.

Bir delilik, acı ve benlik kaybı dalgası zihnini sardı.

Eğer ölüm bu sürekli acıdan çıkmanın tek yoluysa, onu kucaklamaya hazırdı.

Yaratık tekrar homurdandı, öldürmek için baltasını kaldırdı. Northern, babasının dövüş derslerinin derinlerde bir yerlerde çığlık attığına rağmen, kaçmaya bile çalışmadı.

Fakat son anda, bedeni içgüdüsel olarak hafifçe yana kaydı ve darbenin tam gücünden zar zor kaçındı. Yine de, acımasız bıçak yırtık etinden geçti ve onu yanıcı bir acıyla doldurdu.

Canavara baltasını çektiği sırada yaradan kan fışkırdı.

Feryat ederek, Northern korkunç gerçek onu vurduğunda yere yığıldı.

"Ben... öleceğim..."

Hayatı, altındaki genişleyen kan havuzuna akarken, acımasız yaratık onun üzerinde duruyor, son darbeyi indirmeye hazırdı.

O anda, Northern'ın iki hayatı gözlerinin önünde belirdi—hastalıkla mücadelesi ve ardından Tra-el'deki ikinci şansı, burada hayatı büyük bir şey yaparak yakalamaya yemin etmişti, ister akademik parlaklıkla ister savaş ustalığıyla.

Ama şimdi, burada, kendi kan havuzunun üzerinde diz çökerek, güçlü inançlarına rağmen neredeyse vazgeçtiği bir umuda çaresizce tutunuyordu.

Korkunç gerçek daha net olamazdı, ancak, canavarı infazcısının karşısında bile, Northern ölümle tam anlamıyla yüzleşecek cesareti bulamadığını fark etti. Ne kadar yanıltıcı olursa olsun, hayatta kalma umudunu bırakmak istemiyordu.

Korku onu tüketti: bu canavarın elinde ölüm korkusu, sevdiklerini bir daha görememe korkusu—ebeveynleri, doğmamış kız kardeşi—başarısızlık korkusu, unutulma korkusu.

Ama belki de en kötüsü, bu acı dolu varoluşun ötesinde ne olabileceği konusunda bilinmeyenin korkusuydu.

Ve o korkular... o zayıflıklar... onun düşüşüydü.

Omzundan gelen yanıcı acı onu parçalarken, Northern'ın boğazından bir acı ve öfke çığlığı koptu, yüzünü ilkel bir dehşet maskesine dönüştürdü.

Canavar sadece alay etti ve baltasının sapını aşağıya doğru sert bir darbe ile indirdi, Northern'ı merhametli bilinçsizlik karanlığına gönderdi.

Kuzey, ikinci kez bayıldığında zamanın kollarında kaldı; canavar bir süreliğine gitti ve geri dönmedi.

Ona yiyecek verilmedi.

Umutsuzca yere uzanarak ölümünü yavaşça bekliyordu... ara sıra klonunu çağırmaya çalıştı, yarasını temizlemesine ve hayatta kalabilmesi için bir şeyler yapmasına yardımcı olmasını umarak.

Ancak bu deneme başarılı olmadı... aklına gelen tek sebep, klonun o zamandan beri dağılmamış olmasıydı.

Kuzey, Gece Korkusu ile karşılaştığında, klon çevreyi gözlemleyen önünde duruyordu, Gece Korkusu ise arkadan saldırdı.

Son bir çare olarak, klona yanına gelmemesini emretmişti ve her ne olursa olsun 100 metre uzakta kalmasını sağlamıştı.

Uyandıktan sonra klondan hiçbir iz yoktu, ondan herhangi bir zihinsel rapor alamadı, o zaman klonun başarısız olduğunu düşünerek, ölüm meleği tarafından inatla gözetlenirken onu çağırmanın aptalca bir karar olduğunu düşündü.

Sadece beklemesi gereken bir süre vardı. Canavar ilk kez gittiğinde denemişti, ama bu boşunaydı.

Kuzey bunu düşünmedi. Aslında, düşünmek için hiçbir şansı yoktu.

Ama şimdi klonun ortaya çıkmasına çaresizce ihtiyaç duyduğunda, yanlış gidebilecek şeyler hakkında dolaşmaya başladı ve ayrıca ya bir şeyin onun komutunu engellediğini ya da bir şeyin yetenek yeteneğini kullanmasını engellediğini gözlemledi.

İkincisinin mümkün olduğundan şüpheleniyordu. Sistem, bu dünyanın dışında var olan bir güç kavramıdır... bunun tanınmadığından şüpheleniyordu.

Tanınmayan bir şey engellenemez, bu yüzden muhtemelen birincisiydi. Kesinlikle komutunu engelleyen bir şey vardı.

Kan göletinin içinde yatarken, başında birçok soru koşuşturuyordu, neşesiz gri gökyüzüne bakıyordu.

Klon bile hayatta mıydı... onu hiç hissedemiyordu, içinde ya da dışında, ayırt edemiyordu.

Kuzey ne kadar zaman geçtiğini söylemedi, karnı yiyecek için ağlamaya başladı, canavardan beri ona hiçbir şey verilmemişti.

O piç muhtemelen diğerleriyle iletişim kurmuştu, onun ölmesine izin vermek için. Belki de öldüğünde, başka bir yedekle geleceklerdi.

En azından, umutsuzca istediği dinlenmeyi alıyordu.

Açlık Kuzeyli için dayanılmaz hale geldiğinde, eline geçirebileceği her şeyi kapmaya başladı.

Belki bir gün ona her zaman sundukları pişirilmiş canavar kemiklerinin artıkları kalmıştı... ya da belki de göklerden bir tür yiyecek düşmüştü.

Omuzlarındaki korkunç ağrı, yorgun bir kas ve sığ kırmızı kesiklerle tasarlanmış kirli, solgun bir bedeni vardı.

Ancak, madencilik Kuzeyli'nin bedeni üzerinde olumlu bir etki yarattı.

Solgun ve zayıf çerçevesi değişmemişti ama kasları artık o fildişi kaplamasının altında kıvrılıyordu, karın kasları karnında hafifçe konturlar oluşturuyordu.

Kuzeyli'nin bedeni, maruz kaldığı zorlu işçilikle yavaş yavaş eritiliyordu.

Şu anda, sadece bir kan havuzuyla kaplıydı, o görkem görünmüyordu.

Kuzeyli'nin karşısında sadece bir yiyecek seçeneği vardı. Canavarın alması imkansız olan çok az kırmızı kristal parçası, ama onun için mümkün, çünkü ellerinin türü farklıydı.

Kuzey döndü ve yavaşça küçük bir parça aldı, fikir çılgındı, belki de bir halüsinasyondu ya da sadece delilikti, bunu en azından onu tatmin etmesi gereken sertleşmiş bir kan yemeği olarak gördü.

Eğer değilse, savaş silahı kadar keskin bir öldürme niyetini nasıl serbest bırakması bekleniyor?

Sadece ustalar böyle öldürme niyetlerini kullanabilirdi ve bu, ruhsal serbest bırakmanın oynadığı role bağlıydı.

Ruhsal serbest bırakma, bir kişinin ruh özünü kullanarak ruhsallığını somut bir forma dönüştürme eylemiydi.

Çoğu zaman soyut bir formdu ama ustaca drift edenler tarafından kullanıldığında, kan toplayabilen görünmez bir bıçak haline gelebilirdi.

Böyle teknik bir şeyi yapabilen bir kristal düşüncesi çılgın bir fikirdi. Ama imkansız olduğu söylenemezdi.

Sonuçta, bir kristal drift edenin ruh gücünü ölçme rolünü oynuyordu, diğeri ise uçan bir gemi için anti-gravitasyon kaynağı olarak hizmet ediyordu.

Kuzey, kristali yavaşça ağzına doğru hareket ettirdi.

Şaşkınlığına, çiğnemesi o kadar zor değildi ve ağzında hafif bir acı tat bıraktı.

Ondan sonra etrafa baktı ve acınası bir şekilde sürünerek kan izleri bıraktı. Acıyı dayanmak için dudaklarını derin bir şekilde ısırdı, sonra kristali çiğnemeyi başardı.

Her seferinde sürünerek kristali yediğinde, canavara duyduğu nefretle zihnini demirledi ve ne olursa olsun intikamını alacağına yemin etti.

Bu canavar ve Gece Korkusu, bu hayat olmasa bile, bir sonraki hayatta kendi elleriyle ölecekti.

Kendisine, acı tatlı kristalleri yerken sonunu acı bir şekilde beklerken söz verdi.

Ama garip bir şekilde, o kristalleri yedikçe o son ondan daha da uzaklaştı.

Yavaş yavaş, ayakta duracak ve kırmızı kristalleri almak için birkaç adım atacak gücü kazandı.

Bazen midesindeki etkisi başa çıkılması zor oluyordu. Kan kusar ve neredeyse bağırsaklarının ağzından düşeceğini hissederdi.

Diğer zamanlarda ise dışkısında, sık sık dışkısını bıraktığı duvarın sağ tarafında bir köşe işaretlemişti.

Genel olarak, böyle bir şeyle beslenmek keyif verici değildi.

Ancak, Northern bu şeyin onu neden hayatta tuttuğunu bilmiyordu, bu yüzden mümkün olduğunca uzun süre bununla yaşamaya karar verdi.

Belki de tekrar balta sallayacak kadar güçlü olana kadar.

Zaman geçti, Northern bolca dinlendi, omzundaki yarası artık sol tarafını işaret eden kaba bir yara izi haline gelmişti, küçük kesikler de yara izlerine dönüşmüştü.

Vücudu iyileşmiş yaraların yamalı bir görüntüsündeydi.

Bir gün, canavar yeni bir mahkumla içeri girdi... ama eski mahkumunu sağlıklı bir şekilde, yüzünde karanlık bir kaş çatma ile gördü.

Canavar, Northern'ın böyle kaba bir yarayı hayatta kalmasını kesinlikle beklememişti.

Northern baltayı aldı ve kendinden emin bir şekilde canavara doğru yürüdü.

Onun yüzüne baktı ve maden hapishanesinde kendini bulduğundan beri ilk kez, sesi soğuk ve kurnazdı

: "Ne? Ben seninle işim bitmedi ve beni değiştirmek mi istiyorsun?"

Ve Northern, maden hapishanesindeki yerini böyle kazandı, ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, diğer mahkum, böcek başlı insansı bir yaratık dışarı çıkarıldı ve canavar, onun ölüm meleği olarak işine devam etti.

Northern, canavarı öldürmenin, onu alt etmenin, daha güçlü hale gelmenin birkaç yolunu düşünerek özenle maden çıkardı.

Ancak, geceler deniz dalgaları gibi akıp gitti, Northern'ın arkasında bıraktığı maden taşlarının mesafesi korkutucu ve endişe verici hale geldi.

Ve hala, daha büyük taş dalgaları ufukla birleşti ve sanki daha da uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Düşünmek, ne kadar uzakta olduğu, başında acı verici bir işkence haline geldi; zamanla kontrol edebileceği şeyleri kendi dümenine almayı karar verdi.

Şu anda tek şey madencilikti. O madencilik yaptı ve yaptı ve kısa süre içinde zihnini yeniden madencilik yaparken buldu.

En azından yaptığı hiçbir şey, ölüm meleğine ve Gece Korkusuna karşı duyduğu nefreti ortadan kaldıramıyordu.

Kuzey, hızla yeniden bir köle olmaya dönüşüyordu.

O zaman iki şey oldu... o gün Kuzey'in emdiği yetenek parçalarının sayısı arttı... ama bunun için hiçbir şey yapmamıştı.

İkincisi ise... dışarı çıktı... hapishaneye girdiğinden beri ilk kez, kırmızı maden krallığını gördü.

O gece, diğer her gece olduğu gibi, Northern bir yığın mayın döşemişti ve tarih meleği bunu bir toprak torbasına yerleştirmişti. Torbayı omzuna attı, North'a şüpheli bir bakış attı ve hapishanesinden çıktı.

Northern, ölümü yendiğinden beri, canavar onun etrafında son derece temkinli davranıyordu.

Ona ekstra dikkat gösteriyor ve genellikle olduğundan daha sertti.

Belki de Northern ona bir kez karşı çıkmaya cesaret ettiği için ya da Northern o saldırıdan ölmesi gerekirken bir şekilde şimdi daha sağlıklı olduğu için, kırmızı taşları korkutucu bir enerjiyle parçalıyordu.

Northern, canavarın dışarı çıktığını izledi ve metal kapıyı dışarıdan kilitledi. Canavar çıktıktan birkaç saniye sonra, yapraklara sarılı bir şey metal barikatın üzerine düştü.

Northern, ona doğru fırladı ve aldı. Yaprakları yırtarak açtı ve ona tiksinerek baktı.

Ne kadar alışırsa alışsın, yemeği açtığında gelen keskin kokuya gülümsemesi mümkün değildi.

Ekmek kırmızı ve çirkin görünüyordu, bugünkü ekmek larvalarla beslenmiş gibiydi.

'Belki bu canavarlar için bir yemek... insanlara bunu nasıl yedirebilirler'

Getirilen sonraki mahkumdan, Northern burada açıkça işkence edilen canavarların olduğunu anlayabiliyordu.

Ama burada canavarlar kadar insan olduklarına dair başka bir öneride bulundu.

Belki de birlikte teleport edilen öğrenciler de canavarlar tarafından yakalanmışlardı.

Bunu düşündüğünde, mağaradaki ateş anlam kazandı. Belki de birkaç kişi Gece Korkusu'nın ellerinde kaderlerinin sonuna ulaşmış ve bu kırmızı madene kristal toplamak için getirilmişti.

Hepsi canavarlar gibi muamele görüyordu ya da belki de gözlerinde görülen zeka kıvılcımına rağmen canavarlar, Northern'ın bir canavar olmadığını bilmek için yeterince zeki değildi... en azından henüz.

Northern iç çekti ve gözlerini kapadı, solucanlarla dolu, pişirilmiş kan yemeğinden bir ısırık alırken nefesini tuttu.

Bun tatmin edici değildi: Damağında boş, tatsız bir tat bıraktı ve yutarken, tiksinti kalbini acı safra gibi bir sel gibi yıkadı.

Tatsız lokma boğazından topak topak kayarak geçti, dilinden canlılığı emen cansız bir kül tabakası bıraktı.

'Kırmızı kristal şu anda daha iyi bir seçim gibi görünüyordu.'

Northern, çökmüş bir ifadeyle bunun üzerine baktı ve mırıldandı.

Gerçekten çok acı çektim.

Bir bip sesi kulağına girdiğinde dönmek üzereydi.

{Sistem Bildirimi}

{Bir Tehlike Şeytanı - Çürük Yürüyücü'yü öldürdünüz}

{+2 yetenek puanı kazandınız}

Kuzey, gözleri açılmış bir şekilde aniden durdu. Donmuş bir şekilde bir an beklerken, simit elinden kayıp düştü.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Bütün bu zaman boyunca... bu herif hayatta mıydı?'

Ama nasıl hayatta kalıyordu? Neden herhangi bir zihinsel rapor vermiyordu?

Kuzey, birkaç gece önce çıkardığı kırmızı kristallerin zeminine baktı, bunlar yerin kendisine bir kaplama haline gelmişti ve uzaktan kanla kaplı bir alan gibi görünüyordu.

Kuzey'in içini bir sevinç dalgası kapladı, iyi bir şeydi, o sert gerçeklikte klonunun nasıl hayatta kaldığına dair soruları olsa da, mutluydu.

Artık kaçış planı hayal kurma olmaktan çıkmıştı. Bunu başarabilirdi, tek yapması gereken klonla iletişim kurmanın bir yolunu bulmaktı.

Kuzey böyle düşündü. Ancak, birkaç dakika sonra umudu düşüp yok oldu.

Kuzey'in gözleri, klonun bedenine geri döndüğünü hissettiğinde daraldı.

Sinirle iç çekti.

Klonun savaştığı şey, görünüşe göre onu alt etmişti.

'Ama en azından bu iyi, şimdi klonum geri döndüğüne göre, bunu hala başarabilirim…'

Kuzey bu düşünceyi aklında canlandırır canlandırmaz, gökyüzünde gürültülü bir kornanın sesi yankılandı ve her hapishane madeninin dikkatini çekti.

Dışarıdan bakıldığında, hapishane madeni, binlerce yıl boyunca güçlü bir hava etkisiyle birleşmiş birkaç dağ dalgası gibi yayılıyordu.

Sonra demir çubuklar boyunca uzanarak, dalgaların zirvesine tırmanıp diğer tarafına iniyordu.

Her demir çubuk bir madeni diğerinden ayırıyordu ve böylece bir mahkumun bir hapishane madenini işgal ettiği binlerce duvar boyunca uzanıyordu.

Her mahkum, bir cehennem canavarı tarafından korunuyor ve izleniyordu.

Mahkumlar yorgunluktan öldüğünde veya ölüm melekleri tarafından öldürüldüğünde, mezara bırakıldılar, kırmızı kristal kanlarını emerek tekrar büyümek için bir besin kaynağı olarak kullandı.

Kristal yosunu, genellikle kanlarının kuruduğu yerlerde yetişirdi.

Canavar, başka bir mahkumla geri döner ve hemen madenciliğe başlamalarını sağlardı.

Kristal yığınları çıkarıldı ve hapishane milinin kuzeyinde uzak bir kaleye taşındı, daha düşük rütbeli yaratıklar tarafından taşındı.

Kuzey'in yüzü, kapının kendi kendine açıldığını görünce soldu. Zaman kaybetmeden ona doğru koştu.

Kapıdan çıktığında, karşısında kırmızı kayalardan oluşan baskın bir arazi vardı. Çeşitli türdeki canavarlar, daha korkunç olanlar tarafından emir alarak düz bir hat boyunca yürüyordu.

Onlar, onun kişisel ölüm meleği gibiydiler, tek farkla, farklı silahlar taşıyorlar ve farklı yaraları vardı.

Bunlardan biri, Kuzey'in başına arkadan vurdu ve onu öne doğru sendeletti.

Büyük bir zincir alındı ve boynuna, ellerine ve bacaklarına kilitlendi. Sonra canavar, yüzüne kükredi, pis nefesi Kuzey'in burnuna saldırdı.

Zinciri çekti ve Kuzey'i öne doğru zorladı.

Birkaç saniye boyunca, Kuzey ne düşüneceğini bilemedi…

Ne olmuştu?

Bütün bu canavarlar neden dağdan çıkarılıp, gri gökyüzüne daha yakın, kuzeydeki kaleye doğru yürütülüyordu?

Bu sorular zihnini kemirirken, Northern çaresiz hissetmekten kendini alamadı.

Onu endişelendiren bir diğer şey ise… hattın başında olduğu sürede hızlı bakışlarla arama yapmış olmasıydı.

Bazen başını geri çevirip canavarın dikkatini çekiyordu.

Arkasında bir tür fare yüzlü insansı bir canavar vardı, önündeki canavarın yüzünü göremiyordu ama uzun bir yapısı vardı, karanlık derisinin altında kasları kıvrılmış ipler gibi yuvarlanıyordu.

Ve kabaca yanmış bir sırtı vardı.

Arkasındaki başka bir insansı canavarı Northern iyi göremedi. Diğerleri de önde ve arkada vardı.

Northern bu noktada yanlış olabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Eğer bu hapisteki tek insan kendisi ise ne yapacaktı?

'Hayır... hayır... bu olamaz.'

Korku, yüzünü sarı bir solgunluğa bürüdü.

İlerlerken, Kuzey başlangıçta kaleye doğru gittiklerini düşündü.

Ancak, şaşkınlığına, kalenin yanından geçmeye devam ettiler, yolculukları sürdü.

Her adımda, dağın arazisi yavaş yavaş kırmızıdan kahverengiye geçerken, kaleden mil uzaklaştıkça, ıssız bir siyaha dönüştü.

Onlar, fark edilmeden ve göz ardı edilerek ilerlediler. Yetişemeyen ve yere yığılan mahkumlardan herhangi biri, acımasız şeytanlar tarafından hızla bıçaklanıp öldürüldü.

Hiçbir şey yürüyüşlerini engellemedi, hatta anlık bir duraklama bile.

Diğer canavarlar bu acımasız gösteriyi gördüklerinde, korku onları sardı ve yürümeye devam etmeye zorladı, hatta çıplak ayakla.

Ayakkabı olmadan taşlı yolları geçtiler, ancak bu sert koşullara alışkın oldukları görünüyordu.

Ancak, aralarındaki tek insan için bu, kaba ve rahatsız edici bir deneyimdi.

Gece Korkusu tarafından yakalandıktan sonra ilk uyandığında, Northern çoğu eşyasının kaybolduğunu fark etti. Çantası, gömleği ve deri botları tamamen kaybolmuştu.

Geride kalanlar, şimdi siyahlaşmış ve madenin kirleri ile kurumuş kanıyla lekelenmiş gri pantolonlarıydı.

Pantolonları belinden sarkıyordu, ama biraz çaba göstermeden düşmeyecek kadar da değildi.

Bazen, özellikle arka tarafının açıkta kalan kısmını gösterdiğinde, daha fazla utanç yaşamamak için pantolonunu çekmek zorunda kalıyordu.

Yavaş yavaş kayalık araziden ayrıldılar ve siyah düzlüklere girdiler.

Gökyüzünün rengi, griyken siyaha doğru hafifçe kaydı ve onları, hapisteki madenin karanlığından daha koyu bir geceye sardı.

Northern, ne kadar süredir yürüdüklerini kaybetmişti, ama en az beş mil olduğunu tahmin ediyordu.

Ayak tabanları uyuşmuştu, bastığı taşların keskin kenarları tarafından yıpranmıştı. Baldırları, dizleri, bel ve sırtı her adımda ağrıyordu.

Vücudunun her bir parçası acı içinde çığlık atıyordu. Dinlenmeyi arzuluyordu, ama bunun bir seçenek olmadığını biliyordu.

Bu canavarlar, durmaya cesaret ederse, silahlarını karnına saplamaktan çekinmeyeceklerdi. Bu yüzden, Northern, acı çeken bir zihinle, ileriye doğru hareket etmeye devam etti.

Sonunda, zorlu yolculukları sona erdi. Ancak, Northern'ın gördüğü şey ona hiçbir rahatlama getirmedi.

Önlerinde, yan yana dizilmiş canavarlardan oluşan bir duvar duruyordu, ilkel silahlarla donanmış ve kan içici bir aura yayıyorlardı.

Köleler canavarların arkasında kalmıştı ve geldiklerinde, bu zalim yaratıklar garip bir şekilde yollarını açarak kölelerin geçmesine izin verdiler, sanki saygıdeğer ünlüler gibi.

Ön sıraya ulaştıklarında, Northern nihayet durumun ciddiyetini kavradı.

Bir grup öfkeli canavar pusuya yatmıştı, şeytani kırmızı bakışları delilikle yanıyordu.

Kaplumbağa benzeri bacaklar, bozulmuş, pullu derilerinin altındaki keskin zemine sürtünüyordu.

Kıvrılmış siyah pençeler, çürümüş ellerden uzanıyordu; bazıları karanlıkta acımasızca parlayan zalim silahlar taşıyordu.

Dişleri keskin ve grotesk ağızlarını sıralar halinde kaplayan dişler, et parçalamaya hazır bir şekilde açılmıştı.

Bir ilkel vahşet aurası kalabalığı sarmıştı, duruşları bükülmüş ve gergin, kontrolsüz bir şiddetle saldırmaya hazırdılar.

Sayısal olarak Northern'ı ezdiler, boşluğu dolduran şekilsiz et yığınlarıydı.

Bu vahşi kalabalığın arasında köleler, canavarların yanında ön sırada dizilmişti.

Northern'ın gözleri farkındalıkla büyüdü.

'Bizi et kalkanı olarak mı kullanacaklar?' diye düşündü.

Belki de bu canavarlara fazla değer veriyordu, ama onları tüm mahkumları çıkarıp, bir savaş alanının kalbine kadar yürütmelerinin başka bir mantığı yoktu.

Savaşamazlardı ve savaşabilseler bile, zincirlenmişlerdi.

Ancak, Kırmızı Maden Krallığı'nın canavarları için savaşta avantaj sağlamak adına etkili kalkanlar olarak hizmet edeceklerdi.

Görünüşe göre çatışma yeni başlıyordu, çünkü canavarların da yeni geldiği anlaşılıyordu.

Northern, bu düşünceyle zihninde kısa bir tartışma yaşadı, ancak her iki taraftan figürlerin ortaya çıkmasıyla dikkati dağıldı.

Öncelikle, karşıt kalabalıktan çıkan devasa bir yaratığı gördü; kötü niyetli güç ve otorite yayan bir aura yayıyordu.

Gözleri, cehennem ateşine dönüşmeye hazır kor gibi parlıyordu.

Kasları, geçmiş savaşlardan kan sıçramalarıyla lekelenmiş, kül rengi ve yara izleriyle kaplı pullarının altında dalgalanıyordu.

Yüksek yapısı, her bir santimi kötülük hissiyle kazınmış sadist bir güç yayıyordu.

Her ağır adımda, ağzından ince bir kükreme kaçıyordu, ta ki kalabalığın ortasına ulaşana kadar, doğrudan onlara bakarak.

Northern'ın bakışı yavaşça yanına kaydı; burada, köleler kalabalığından başka bir canavar öne doğru ilerliyordu.

Şans eseri, Northern kendini ön sıranın ortasında buldu.

Canavar ona yaklaştıkça gözleri büyüdü.

Tanıdık yüzü tanıdıkça damarlarında yoğun bir öfke dalgalandı.

Dört boş kırmızı göz, avcı niyetiyle kötü bir şekilde parladı.

Kuzey, yaratığın bakışlarından ve heybetli duruşundan yayılan gurur ve ham güç dalgalarını hissedebiliyordu.

Orada duruyordu, canavarımsı varlık, kötü pençeleriyle bir çivili sopayı tutuyordu.

Dalgalı kuyruğu bacaklarının altında kıvrılmış, ölümcül bir harekete hazır bir şekilde bekliyordu.

Kuzey, yaratığa arkasından sert bir bakış attı, gözleri şiddetli bir yoğunlukla kısılmıştı.

Öfkeyle dolup taşsa da ya da bu canavarı yenme arzusuyla yanıp tutsak da, onun gözünde tamamen fark edilmediğini anlaması acı vericiydi.

Onun korkunç formuna en azından bir yara bile açamayacak olması, hele ki onu öldürmek bir yana, Kuzey'in öfkesini körüklüyordu.

Bu kadar nefret ettiği korkunun somutlaşmış hali tarafından fark edilmemesi çok sinir bozucuydu, değil mi?

Bu karanlık kıtaya geldiğinden beri Kuzey biraz sertlik görmüştü, ama kendi elleriyle bir canavarı hiç öldürmemişti.

Tabii ki, klonunun eylemleri dışında.

Kanla lekelenmiş elleri, kan arzusu gibi soyut bir silahı kullanmak için gerekli değildi.

Ne kadar derin bir nefret veya intikam arzusu olursa olsun, kan dökme eksikliği onu şiddetle dolup taşan yaratıklara görünmez kılıyordu.

Yüzünde sert bir bakışla, Northern Gece Korkusu'nun sırtını izlemeye devam etti.

Buraya saldıran ve onu buraya getiren canavarın, Kırmızı Maden Krallığı'nın tüm ordusunun komutanı olduğunu hiç beklemiyordu.

İçinde gurur ve nefretin karmaşık bir karışımı yükseldi; nefret, bu dehşetin tüm acılarının kök nedeni olduğunu anlamasından kaynaklanıyordu.

Onun düşüncesi kanını kontrolsüz bir şekilde kaynatıyordu.

Yine de, öfkesinin yanında, bu dehşetin sahip olduğu muazzam güç ve kudreti kabul etmemek elde değildi.

Her şeye rağmen, Kırmızı Maden Krallığı için gizlice destek mi oluyordu?

Dehşet bir adım öne çıktığında, pençeleri uzandı ve derisinin altında pulsatör gibi kabaran siyah damarlar ortaya çıktı.

Pençeli ayaklarını yere sağlam bir şekilde yerleştirerek, havada yankılanan, kulakları sağır eden boğuk bir kükreme yaydı.

Karşı ordunun komutanı, kendi yankılanan kükremesiyle yanıt verdi.

Aniden, Gece Korkusu ileri atıldı ve gecenin sarıp sarmalayan karanlığıyla kusursuz bir şekilde birleşen bir gölgeye dönüştü.

Kuzey, iki generalin çarpıştığına göz attı. Bu, çeliklerin çelikle çarpıştığı ağır bir çarpışmaydı.

Canavari doğalarına rağmen, pençeler ve dişlerle savaşmak yerine kaba silahlar kullanıyorlardı.

Onların savaşı izlenmeye değer bir manzaraydı. Darbeler, ciddi bir gecede ay ışığı yayları gibi havada kıvrılıyordu, stilleri belirgin ve yıkıcıydı.

Birkaç saniye içinde, zemin, savaşlarının acımasız yoğunluğuna yanıt olarak taş parçaları püskürtmeye başlamıştı.

Ne yazık ki, Northern daha fazla savaşı görme fırsatını bulamadı, çünkü çatışma her iki ordunun da savaşa girmesi için bir sinyal oldu.

Düşman, ayaklarının altındaki toprağı sarsan bozkırın kükremesi gibi öfkeli savaş naralarıyla birlikte, bir bozkır bufalosu sürüsü gibi ileriye doğru saldırdı.

Köleler acımasızca öne itiliyordu, silahlarla dürtülerek, krallık için kendilerini feda etmeye zorlanıyordu.

Kuzey, dişlerini gıcırdatarak, canavarlardan oluşan sürünün deli atlar gibi kendilerine doğru fırladığını izledi.

Bu onun için son mu olacaktı?

'Hikayem daha yeni başlıyor, kahretsin!'

Kuzey, yaklaşan ölüm düşüncelerini kabul etmeyi reddetti. Ölümle yüzleştiği geçmiş deneyimi ona önemli bir ders vermişti—zihnine kazınmış ve varlığının içine işlenmiş bir ders: korku.

Korku, damarlarında dolaşıyor, kalbini titretmesine neden oluyordu, ama onu korkak yapmıyordu.

O zor durumdan sağ kurtulmak, hayata umutsuzca tutunmanın yanlış olmadığını öğretmişti.

Ölümü cesurca kabul etmek aptallıktı ve kimse hayatta kalmak için korkarak çırpınmaktan utanmamalıydı.

Hayatını sürdürebilmek için kırmızı kristalleri tüketerek ölümün pençesinden mucizevi bir şekilde kurtulduktan sonra, Kuzey hayatta kalma zihniyetini benimsemişti.

Ölümün acımasız pençesini alt etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yenilmez hale gelecek, hayatta kalmanın bile yenemeyeceği bir piç olacaktı. Kaşları çatılmıştı, bu yaklaşan felaketten kurtulmanın bir yolunu umutsuzca arıyordu.

'Düşün, düşün, düşün. Hadi, Northern, düşün!'

Canavarlar ordusu her geçen an daha da yaklaşırken, önlerinde bekleyen köleler sırasını bekliyordu, kesilmek için.

Bu yakalanmış varlıkların yüzlerinde korku ve dehşet vardı. Northern'ın kendisi korku maskesi takıyordu, ama içinde bu korkunç duyguları ateşleyip bastırmayı bekleyen tehlikeli bir kıvılcım da vardı.

İçgüdüsel olarak, Northern hiç düşünmediği bir şeye yöneldi.

: Canavarlar ordusu kölelerle çarpışırken, kan sanatsal bir şekilde akıyor ve silahlar kaba bir şekilde savruluyordu, savunmasız tutsakları kesiyordu.

Hatların çarpışmasından önceki o geçici anda, Northern yere düştü, inişini bir canavarın silahının savruluşuyla zamanladı.

Silah ona ulaşmadan daha hızlı düşmeyi başardı, ancak hesaplaması biraz yanlıştı ve daha önce izsiz olan omzunda sığ bir yaraya neden oldu.

Yerde hareketsiz kalmaya devam eden Northern, stomping canavarların ve düşen bedenlerin ağırlığını taşıdı.

Hiçbir kasını bile oynatmadı. Ölü taklidi yapmak, bu kabustan çıkmanın en kolay yoluydu.

O, burada savaş bitene ve canavarlar geri çekilene kadar kalacaktı.

Sonra kalkacak ve bu cehennemden kaçmanın bir yolunu bulacaktı. Zihnini sağlamlaştırdı ve savaşın geri kalanına hazırladı, daha fazla bedenin üzerine düşeceğini ve daha birçok kişinin onu çiğneyeceğini bilerek.

Köleleri insan kalkanı olarak kullanmak stratejik bir hamleydi. Kırmızı Madenin canavarlarına ihtiyaç duydukları ivmeyi kazandırmıştı.

Düşmanlarına ulaşmadan önce bir grup köleyi katletmeye odaklanmak, karşıt canavarları yıpratmıştı, belki de sadece biraz.

Ancak bu küçük avantaj fazlasıyla yeterliydi. Savaş hızla korkunç bir kan banyosuna dönüştü, yankıları gecenin hüzünlü rüzgarıyla karışıyordu.

Acımasızca öldürme sesleri, melankolik bir senfoni gibiydi, havada yankılanan bir melodi, savaş alanını korkunç ve trajik bir atmosferle boyuyordu.

Hava, kanın metalik kokusuyla doluydu, canavar teri ve korkunun keskin kokusuyla karışıyordu.

Bir zamanlar sakin olan gece, çatışmanın gürültüsüyle parçalandı; çarpışan silahların, acı dolu çığlıkların ve boğuk kükreyişlerin senfonisi.

Karanlık gökyüzü, kasvetli bir arka plan olarak hizmet ediyordu; geniş alanı, dönen toz ve duman bulutlarıyla lekelenmişti.

Ay'sız gökyüzü, daha da bulanıklaşmış bir sisle kaplıydı ve mucizevi bir şekilde, aşağıdaki korkunç manzarayı yoğunlaştıran ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Gölgeler dans ediyor ve kıvrılıyordu, kanla ıslanmış toprağa grotesk silüetler düşürüyordu.

Her yerde, hayal edilemeyecek kadar büyük bir katliam manzarası vardı. Kesilmiş uzuvlar ve parçalanmış gövde parçaları yere dağılmış, kırık bedenlerin grotesk bir dokusunu oluşturuyordu.

Kırmızı havuzlar, kötü niyetli mürekkep gibi yayılıyor, savaş alanında kıvrılarak ölüm nehrini oluşturuyordu.

Yaralı ve ölü hayvanların boğuk çığlıkları gece boyunca yankılanıyor, Kırmızı Madenin canavarı zafer çığlıklarıyla karışıyordu.

Bu, bu korkunç manzaraya tanıklık eden talihsizlerin ruhlarından yankılanan uyumsuz bir koroydu.

Bu manzarayı aşan iki acımasız varlık, diğerlerinin üzerinde, acımasız bir güç havasıyla yükseliyordu.

Gece Korkusu, iri bir figür, hem kaba kuvvet hem de şaşırtıcı bir çeviklikle donanmıştı, bu da onu savaş alanında korkutucu bir güç haline getiriyordu.

Rakibi de en az onun kadar korkutucuydu, Gece Korkusu'na karşı hızlı refleksleri ve umutsuzluğu çağrıştıran akıcı hareketleriyle karşılık veriyordu.

Bu karşıt general, her ikisi de iki ayaklı canavarlar olmak üzere, Gece Korkusu ile benzerlikler taşıyordu.

Ancak, her iki tarafında üç alevli gözle süslenmiş akbaba benzeri ağızları ve tehditkar çenelerinin içinde gizlenmiş dişleri onu farklı kılıyordu.

Yılan benzeri dili her nefeste dışarı ve içeri kayarak, zaten grotesk görünümüne ürkütücü bir dokunuş ekliyordu.

Gece Korkusu'nun karanlık tüylerinin aksine, bu canavarın pürüzsüz gri pulları, kordon kaslarının etrafını dev bir pitonun sarmalları gibi sarmıştı.

Ucu keskin metalik bir uçla sonlanan kuyruğu, acımasızca saldıran ancak Gece Korkusu'nun çevik savunmalarına asla isabet etmeyen ölümcül bir zehirle doluydu.

Gece Korkusu'nun savaş alanındaki ustalığı, iki general arasındaki çatışmayı zahmetsizce yönlendirmesiyle belirgindi.

Hareketleri hesaplı ve kesindi, sanki savaşı kendisi koreografisi yapmış gibi, her fırsatı ölümcül bir verimlilikle vurmak için değerlendiriyordu.

Silahının her savruluşunda, hem güç hem de zarafet ustalığını sergileyerek, rakibini durmaksızın süren bir saldırıyla alt ediyordu.

Karşıt general, Gece Korkusu'nun canavari saldırılarına hızlı refleksler ve kör edici bir hızla karşılık verirken, hareketlerinde bir aciliyet hissi vardı.

Karşıt general, neredeyse üstünlük sağlama arzusuyla hareket eden çılgın bir enerjiyle döndü ve hareket etti.

Vuruşları, bir miktar dikkatsizlikle gerçekleştiriliyordu. Kendini, ortaya çıkan her fırsatı değerlendirme çabasıyla, umutsuzluk sınırında bir coşkuyla savaşa attı.

Generalin hareketleri, hızlı ve çevik olmasına rağmen, öngörülemez bir hava taşıyordu. Hızla dart ediyor ve kıvrılıyordu, saldırıları bir hareket bulanıklığı haline gelerek, Gece Korkusu'nu saf hız ve şiddetle alt etmeyi umuyordu.

Karşıt generalin becerisi ve azmine rağmen, eylemlerinde kendini gösteren bir hayal kırıklığı vardı.

Vuruşları, hızlı ve güçlü olmasına rağmen, Gece Korkusu'nun hesaplı hareketlerinin kesinliği ve zarafetinden yoksundu.

Çaresizce Gece Korkusu'nun savunmasında bir zayıflık bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Her başarısız deneme, çaresizliğini daha da artırıyor, rakibinin güçlü korumasını aşma çabalarını yoğunlaştırıyordu.

İlkeldir bir kükreme ile, Gece Korkusu hesaplanmış bir zarafet gösterisiyle ileri fırladı. Karşıt generalin çılgın saldırılarının arasından ustaca sıyrılarak, her bir kaçış bir ustanın dansı gibi bir hassasiyetle gerçekleştirildi.

Koyu kürkünün altında kasları dalgalanırken, zahmetsizce kaçtı; ince formu bir hareket bulanıklığıydı.

Karşıt generalin saldırıları daha düzensiz hale geldikçe, çaresizliği hissedilir hale geldi.

Öne atıldı, dişleri açılmış ve gözleri alev alevdi. Ama Gece Korkusu savunmanın bir maestro'suydu, içgüdüleri sayısız savaşla keskinleşmişti.

Akıcı bir hareketle, generalin dikkatsiz saldırısını yan geçti, onu dengesiz ve savunmasız bıraktı; anı yakalayarak, Gece Korkusu gürültülü bir güçle saldırdı.

Büyük sopası, generalin pullu derisiyle çarpıştı; kemik kırıcı bir etki senfonisi. Darbelerin gücü havada yankılandı.

Ancak karşıt general, sarsılmaz bir irade ile yenilgiyi kabul etmedi. Vahşi kesiklerle karşılık verdi, hareketleri çılgın bir dansı andırıyordu.

Gece Korkusu ustaca parry yaptı ve engelledi; kalın kolları bir yılanın akıcılığıyla hareket ediyordu. Canavarımsı formlarının her çarpışması, savaş alanında şok dalgaları gönderdi, sanki yer bile güçlerinin altında titriyordu.

Olağanüstü bir çeviklik gösterisiyle, Gece Korkusu generalin süzülen kuyruğunun üzerinden atladı, zehirli saldırısından kıl payı kurtuldu.

Gürültülü bir gürültüyle indi, gözleri rakibine kilitlenmişti. İki düşman, bir sonraki değişim için hazırlanırken savaş alanı nefesini tutmuş gibiydi.

Gece Korkusu, üstün gücünü avantajına kullandı. Generalin savunmasız anlarını yakaladı ve hesaplanmış bir hassasiyetle vurdu.

Onun sopası, generalin pullu bedeninin kritik noktalarına yıkıcı darbeler indiren hareket bulanıkları haline geldi. Darbenin etkisi havada yankılandı.

Gece Korkusu'nun hesaplanmış bombardımanı, karşıt generali geri çekilmeye zorladı; her gürültülü darbe, zırhındaki çatlakları artırıyordu.

Karanlık zehir, taze yaralardan sızarak savaşla harabe olmuş toprağa damlarken cızırdadı.

Avantajını gören Gece Korkusu, saldırıyı sürdürdü.

Bulanık bir hızla sopası, tozla dolu havada büyüleyici desenler örerek generalin zayıflayan savunmalarını aşmak için zayıf noktaları aradı.

Düşmanlar, savaş alanının engebeli, kraterli ve tehlikeli arazisinde ölümcül valslerini dans ettiler.

Gücü hızla azalırken, umutsuz general taktik değiştirdi - eğer dövüşte üstünlük sağlayamazsa, zekasıyla üstünlük sağlamalıydı.

İkna edici bir adım atarak, Gece Korkusu'nun saldırısı için cazip bir boşluk bıraktı. Kanı hisseden Gece Korkusu, güçlü bir savuruşa kendini adadı...general çevik bir şekilde yan geçti ve sopanın ivmesi, sahibini ileriye doğru savurdu.

Gece Korkusu toparlanmadan önce, general döndü ve kuyruğunun keskin ucunu bu baskın yaratığın savunmasız yanına doğru savurdu.

Gece Korkusu, acımasız dikenin karanlık kürkünü delip geçmesiyle şaşkınlık ve öfkeyle kükredi.

Alçakça yapılan saldırıdan sarsılarak geri çekildi - ama ayakta kalmayı başardı. Kırmızı Madenler Krallığı'ndaki sonsuz ve acımasız savaşlar, hem dayanıklılığını hem de öldürücülüğünü keskinleştirmişti.

Canavar, kesilen yere siyah pençelerini saplayarak yırtıp, kendisine daha da acımasız bir yaralanma bıraktı.

Gece Korkusu'nda ilkel bir öfke kabardı, her hareketini besledi. Yaralı yanındaki acı zonkluyordu, ama bu sadece öfkesinin ateşini körükleyip zehrin izlerini yakmak için bir fırsat oldu.

Yırtık kürkünden damlayan kan ve zehirin siyah sıvısı karışımıyla, canavarın gözleri ruhu yakacak bir yoğunlukla parlıyordu... birkaç saniye boyunca bakışlarını sabitledikten sonra, Gece Korkusu sopayı bırakıp elinden kaymasına neden oldu.

Gece Korkusu, korkunç bir kararlılıkla ileri atıldı, hareketleri artık hesaplı ve kesin değildi, ama baskın olma arzusuyla yönlendiriliyordu.

Pençeleri, ölümcül pençeler gibi uzanarak, kalbinin vahşetini yansıtan bir şiddetle havayı yararak geçti.

Karşıt general, kendisi de tiksinç bir yaratık, Gece Korkusu'nun serbest bırakılan öfkesini hissederek bir an için tereddüt etti.

Gözlerinde korku parladı, kontrolü dışında bir gücü uyandırdığını fark etti. Yine de, yaralı formunda bir isyan hala sürüyordu, savaşmadan teslim olmayı reddeden inatçı bir duruş sergiliyordu.

Gece Korkusu, bir anda mesafeyi kapattı, canavarımsı gücü onu doğanın bir kuvveti gibi ileriye itti.

Saldırısının etkisi felaketti. Pençeli elinin tek bir hamlesiyle, generalin savunmalarını yararak, pulları ve kasları korkunç bir gıcırtıyla parçaladı.

Karşıt canavar, yaşam kanı harabe olmuş toprağa dökülürken acı içinde çığlık attı.

Ama o ölmekte olan anda bile, son bir isyan eylemi gösterdi. Umutsuz bir enerji patlamasıyla saldırdı ve dişlerini Gece Korkusu'nun koluna batırdı.

Gece Korkusu'nun göğsünde derinlerden gelen vahşi bir kükreme duyuldu, karşıt generalin çenesi koluna batarken. Acı, canavarımsı bedeninde yanarak, öfkesinin ateşini körükledi.

İlkel bir hırlama ile Gece Korkusu, generalin başına acımasız bir darbe yağmuru saldı.

Her darbe, kemikleri kıracak kadar güçlü bir şekilde vurdu, havada şok dalgaları yayarak. Generalin pulları çatladı ve parçalandı, her yıkıcı darbe ile tutuşu zayıfladı. Kan, kırmızı yaylar halinde fışkırarak savaş alanının tozuyla karıştı.

Son bir çaresizlik eylemiyle, karşıt general tutuşunu bıraktı ve kaçmaya çalıştı. Ama Gece Korkusu, böyle bir yüzsüz geri çekilmeye izin vermeyecekti.

Gözleri, şeytani bir ateşle parladı ve ileri atılarak mesafeyi bir kalp atışında kapattı.

Dev pençeli elinin güçlü bir hamlesiyle, Gece Korkusu'nun darbesi generalin yanını yakaladı, eti parçaladı.

Karşıt canavar acı içinde uludu, çığlıkları savaş alanında yankılandı. Yaklaşan sonunun ağırlığı havada ağır bir şekilde asılıydı.

Ancak Gece Korkusu son darbeyi vuramadan, general geçici bir güç patlaması topladı. Umutsuz bir hamleyle, canavardan kurtulmayı başardı ve ayaklarının üstüne doğruldu. Kan, arkasında iz bırakarak geri çekilişini işaret ediyordu.

Gece Korkusu'nun gözleri, generalin zayıf kaçış girişimini izlerken sarsılmaz bir öfkeyle parladı. Rakibinin sonuçsuz kaçmasına izin vermeyecekti.

Yer sarsan bir kükreme ile Gece Korkusu peşine düştü, devasa formu savaş alanında gürültüyle ilerledi.

General, yaralarının engellediği hareketleriyle tökezledi ve sendeledi. Gece Korkusu'nun yaklaştığını hissedebiliyordu, amansız takibi, zaten yaralı kalbine daha derin bir korku sokuyordu.

Canavarı'nın egemenliği inkar edilemezdi, umuda yer bırakmayan ezici bir güçtü.

General savaş alanının kenarına ulaştığında, son bir çaresiz bakışla omzunun üzerinden geriye baktı ve Gece Korkusu'nun yanan bakışlarıyla karşılaştı.

O anda, gözlerinde bir korku ve kabulleniş karışımı belirdi, kaçınılmaz yenilgisinin sessiz bir kabulüydü.

Son bir hız patlamasıyla Gece Korkusu mesafeyi kapattı, uzanmış pençeleri geri çekilen düşmanına ulaşmaya çalışıyordu.

Ancak canavarın pençeleri hedefini bulmak üzereyken, general çevredeki ormanın gölgelerine kayboldu ve Gece Korkusu zaferinin eşiğinde durdu.

Savaş alanı, Gece Korkusu'nun ağır nefesleri ve iki ordunun geriye kalanlarının uzaktan çarpışmasıyla kesilen ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Gece Korkusu'nun göğsü, savaş alanını tararken, egemen gücünün ve sarsılmaz iradesinin bir kanıtı olarak kabardı.

Kayıpları artan Kırmızı Maden Krallığı'nın kılıçları ve dişleri karşısında daha fazla canavar düşerken, savaş alanı boştu, yerde yatan cesetlerin seliyle doluydu.

Bir isyan çığlığıyla sessizliği delen Gece Korkusu, başını karanlık gökyüzüne kaldırdı ve gürültülü kükremesi boş alanda yankılandı.

Zaferle ayakta dururken, güçlü formunun altında zemin titredi, savaş alanının arka planında bir siluet oluşturdu.

Gece Korkusu'nun ham gücünü gören birçok düşman, kararlılıkları kırılgan taş gibi çökerken tereddüt etti.

Onun baskın gücü, düşman saflarında şok dalgaları yaratarak, moral bozukluğuna ve derin bir korku ile şüphe hissine yol açtı.

Bir zamanlar şiddetli bir savaş alanı olan bu yer, şimdi dağınıklık ve geri çekilme sahnesine dönüştü.

Gece Korkusu'nun zaferi, Kırmızı Maden Krallığı'nın güçleri için bir toplanma çağrısı oldu ve gözlerinde deli bir öfke ateşini ateşledi.

Generallerinin baskın gücünden ilham alarak, çılgın bir coşkuyla saldırıya geçtiler ve karşıtlarının kalıntılarını pervasızca parçaladılar.

Gece Korkusu'nun zaferi savaş alanında yayıldıkça, düşmanın sükunetine ağır bir darbe indirdi.

Generalleri, güçlerinin ve liderliklerinin bir sembolü olarak, yüzsüzce kaçmıştı.

Moralleri bozulmuş ve safları dağılmış olan düşman kuvvetleri, koordineli bir savunma yapmanın giderek daha zor hale geldiğini fark ettiler.

Gece Terörü, müttefikleri savaşın kesin bir sona ermesini sağlarken, ormanın karanlığına son bir kez baktı... şimdilik.

Kuzey'in gözleri açıldı, ama şaşırtıcı bir şekilde, açık ya da kapalı olmasının belirgin bir farkı yoktu.

Bir noktada, üzerine yığılan canavarların kokusu ve ezilmenin uyuşturucu acısını çekerken, her şey uzaklaştı.

Bir şekilde, her şeye rağmen uyumayı başardı.

Şimdi uyanık ve durumu düşünürken, düşündü

: 'Böyle bir zor durumda kimse nasıl uyuyabilir? Yoksa ben sadece yorgun muyum.'

Kendini affetti ve etrafına dikkatini verdi.

Yavaş ve sessizce nefes alarak, canavarların hala savaşta olup olmadığını belirtebilecek en hafif sesleri dinledi.

Bu kadar acıya dayanmışken şimdi ölmek yazık olurdu, bu yüzden dikkatli bir şekilde bekledi, canavarlara ya dövüşlerini bitiriyor ya da savaş ganimetlerini yağmalıyor olabileceklerini bilerek.

Son derece dikkatli olmalıydı, her detaya dikkat etmeliydi. Birkaç dakika hareketsiz kaldı, sonunda kalkmadan önce tek bir sesin olmadığını doğruladı.

Kuzey, ceset yığınından geçerek ortaya çıktı ve taze savaş alanının ortasında durdu.

Yer, kanla süslenmişti ve cesetler dağınık bir şekilde etrafa saçılmıştı.

Bu manzara ona mide bulandırıcı geldi. Kanın keskin kokusunu önlemek için elini ağzına ve burnuna kapattı, kalbinin kıpırdadığını hissetti.

Akıllı bir insan böyle bir manzaraya dayanamazdı, etkilenmeden duramazdı.

Canavarların iç organları korkunç bir şekilde açığa çıkmıştı, uzuvları bükülmüş ve çarpıtılmıştı. Kuzey, hissettikleri acıyı sadece hayal edebiliyordu.

Solgun bir yüzle başını salladı ve eğilerek düşen canavarlardan birinin silahını aldı.

Bir kılıca benziyordu, et parçalamak için hevesle eğilmiş kaba bir kavis vardı.

Sapını sıkıca kavradı, alışılmadık ağırlığını hissetti. Son birkaç gecedir kullandığı ince bir balta sapından farklıydı.

“Eh, sonunda buna alışacağım konusunda eminim… ama onu kullanabileceğim bile değil,” diye mırıldandı kendi kendine.

Bakışları yeni çıktığı ceset yığınına kaydı.

Kendini toparlamak için birkaç saniye aldıktan sonra, canavarları parçalamaya başladı, ustaca organlarını ve ruh çekirdeklerini çıkardı.

Organları ve canavar çekirdeklerini toplamak, onun en iyi yaptığı şeydi.

Babasının yanında avlanırken, bu parçaları satmak için toplarlardı ve bazen Shin, kasabada ilk uyanışlarını yaşayan çocuklara çekirdekleri verirdi, böylece ikinci uyanış şanslarını artırmayı umardı.

İlk uyanış, ruh çekirdeklerinin oluşumunu ve yeteneklerinin uyanışını işaret ediyordu.

Ne kadar çok ruh özü emseler, kendi ruh çekirdekleri o kadar doygun hale gelirdi. Bu, yürüyüşçüler geldiğinde kritik bir rol oynuyordu.

Ruh çekirdeklerini doldurarak, isimleri veya nitelikleri olmasa bile fiziksel olarak daha güçlü hale gelirlerdi. Bu, yeteneklerini kullanmaları için daha büyük bir enerji havuzu sağlıyordu.

Ancak, ruh çekirdeklerini daha da rafine etmek ve daha zengin bir ruh özü çıkarmak için serseri olmaları gerekiyordu.

Yürüyüşçülerin ruh özleri ile serserilerin ruh özleri arasındaki fark, yürüyüşçüler için bunun sadece yeteneklerinin kullanılacağı bir havuz olmasıyken, serserilerin bunu geniş bir şekilde kullanabilmesiydi; ruh salımı, dövüş sanatları veya büyü sanatlarında uygulama, eşya becerilerinin aktive edilmesi.

Yürüyüşçülerle ilgili her şey hamdı.

Shin'in sarsılmaz yardımları sayesinde, köylüler onun ailesini sevmeye ve onlara derin bir şekilde önem vermeye başladılar. Hatta kasaba reisi, bir krizle karşılaştığında Shin'e yöneldi.

Üstelik, oğlunun kusursuz derecede yakışıklı görünümü, tüm ailesinin kasabada tanınmasına neden oldu, bu da bazen Northern'ı rahatsız etti.

Şimdi düşündüğünde, içinde bazı duygular uyandı. Kaçmakta olan gözyaşlarını tutarak, ruh çekirdeklerini alma görevine odaklandı.

Onları alırken gözleri büyüdü.

"İki ruh çekirdeği mi? Bu bir vahşi seviye," Northern şaşkınlıkla nefes aldı.

Şüpheli bir kaş çatma ile, bir sonraki canavara geçti ve onu kesmeye başladı.

Şaşkınlığına, yine iki ruh çekirdeği buldu. İncelediği her canavarda bu desen devam etti—her birinin en az iki ruh çekirdeği vardı.

Bu, Kırmızı Maden Krallığı'nın güçlerinin ve düşmanlarının tamamen vahşi seviye canavarlardan mı oluştuğu anlamına mı geliyor?

Bu farkındalık onu vurdu ve gözlerinin altında stres çizgileri belirdi.

Yırtıkların katmanları, içlerindeki canavarların rütbesi ve tehlike seviyeleri ile örtüşüyordu.

Tier I yarıkları – şeytanlar, vahşiler

Tier II – şeytanlar, vahşiler, canavar

Tier III – vahşiler, canavarlar, cehennem yaratıkları

Tier IV – vahşiler, canavarlar, cehennem yaratıkları, girdap

Tier V – canavarlar, cehennem yaratıkları, girdaplar, yok edici

Tier VI – canavarlar, cehennem yaratıkları, girdaplar, yok ediciler, dev

Tier VII – cehennem yaratıkları, girdaplar, yok ediciler, devler, belial

Tier VIII – girdaplar, yok ediciler, devler, belial'lar, leviathan

Tier IX – yok ediciler, devler, belial'lar, leviathanlar, titan

Tier X – devler, belial'lar, leviathanlar, titanlar, cehennemsel

Elbette, bu yarıkların gerçekten tehlikeli olmasının nedeni, içlerinde yaşayan canavarların tehlike seviyesiydi.

Canavarların, kendi türlerinin çekirdeklerini tüketerek bile, rütbelerini değiştirmeleri imkansızdı; daha güçlü veya daha zayıf olsalar bile, en iyi sonuç, kendi rütbelerinin zirve potansiyeline ulaşmalarıydı.

O eşiğin aşılması durumunda, canavarlar farklı tehlike seviyelerine sınıflandırılacaktı.

Bu tehlike seviyeleri, bir canavarın öngörülemezliğinin göstergeleri olarak hizmet ediyordu ve yarıkların son derece değişken ve son derece tehlikeli olmasına neden oluyordu.

Kuzey, bu tehlikeleri bizzat deneyimlememiş olsa da, geniş okumaları ve babasının deneyimleri sayesinde onlarla iyi bir şekilde tanışmıştı.

Karanlık kıtaya geldikten sonra, iki çekirdeğe sahip canavarlarla karşılaşmıştı; tek çekirdeğe sahip olanlar ise nadir bir manzaraydı.

Bu canavarların gücünü, cehenneminin başlangıcını tetikleyen Gece Korkusu ile karşılaştırdığında, Gece Korkusu'nun onları tek bir hamlede kolayca başsız bırakma yeteneğini hayal etmeden edemedi.

Bu bir tesadüf değildi; Gece Korkusu gerçekten de o kadar korkunçtu, ordunun komutanı olarak konumuna bakıldığında.

Kuzey, Gece Korkusu'nun hayal ettiği güç seviyesine sahip olduğundan emindi.

Muhtemelen bir felaket seviyesinde bir cehennem yaratığıydı, belki de daha da kötüsü, bir felaket seviyesiydi. Onunla, hapishanesini koruyan canavar arasındaki fark çok da önemli görünmüyordu.

"O da muhtemelen bir cehennem rütbesindedir, ama daha düşük bir tehlike seviyesine sahip," diye spekülasyon yaptı Kuzey.

Ancak, bunu belirlemenin kesin bir yolu yoktu, bir izci olmadan.

İzciler, bir canavarı, karınlarını açmadan sahip olduğu ruh çekirdeklerinin sayısını bilerek derecelendirme yeteneğine sahip yetenekli driftçilerdi.

Ayrıca, yarıkların seviyelerini belirlemekten de sorumluydular. Görevleri, yarıklara girip haritalarını çıkarmak, içindeki canavarların derecelerini ve tehlike seviyelerini belirlemek, konumlarını, grup dinamiklerini ve yarık koruyucusunu belgelemekti.

Genellikle, koruyucu diğer canavarlardan bir seviye daha yüksek bir rütbeye sahipti ve her yarıkta yalnızca bir koruyucu bulunuyordu.

'Gelecekte böyle detayları belirlememi sağlayacak bir yetenek edinmeliyim,' diye düşündü Northern.

Ayağa kalktı ve iki ruh çekirdeğini daha ortaya çıkardı.

Gözleri, bir korku belirtisiyle kısıldı.

"Üçüncü seviye bir yarığın içindeyim, öyle mi?"

Bu rahatsız edici bir farkındalıktı, çünkü ikinci uyanışta birinci seviye yarıklar normdu. Hiçbir yürüyücünün üçüncü seviye bir yarığa girdiği bir durum olmamıştı.

Elbette, şu anda 'yürümekte' olmadığını biliyordu. Bir ruh çekirdeği oluşturmadı, ilk uyanışı başarısız oldu. İlk uyanış olmadan ikinci bir uyanışın olmasının bir nedeni yoktu, bu nedenle ruh rütbesi yürüyücü olmasına rağmen yürümeye tabi tutulmadı.

O, koşullar hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama teleport edilme eylemi, bir yerde bir şeylerin tuhaf olduğuna dair yeterli bir kanıttı.

Muhtemelen, bu yere kasıtlı olarak getirilmişti.

Kuzey iç çekti.

"Düşünmenin ne faydası var? Şu an hayatta kalmaya odaklanalım."

Topladığı ruh çekirdekleri yığınını bir göz ucuyla süzdü, ardından başını kaldırarak korkunç bir manzarayı, korkunç tarlaya dağılmış cesetleri inceledi.

Bir sonraki canavarı kesmeye devam ederken, kılıcının kabzasını sıkı sıkı tuttu.

Kuzey, bu canavarların çekirdeklerini yağmalamaktan ne kadar keyif alsa da, hepsini yağmalayamazdı.

Onları saklayacak bir çantası olmaması bir yana, daha fazla kalacak parası da yoktu.

Bir başka canavarın, özellikle de Gece Korkusu'nun, ne zaman ortaya çıkacağını kim bilebilirdi?

Son seferinde nasıl yakalandığını hatırladı, tam bir savaşın ardından. Gece Korkusu'nun, hayatta kalanları araştırıyor olabileceği mümkündü.

Kuzey, aynı durumun kurbanı olmayı istemiyordu.

Yağmaladığı ruh çekirdeklerinin yığınını gömdükten sonra, Kuzey deliği kapattı ve iç çekti.

Geri döndüğünde tekrar bulabileceğinden emin olduğu stratejik bir yerdi.

Bir zamanlar yeşil bir alan olan bu yer şimdi kararmış, kana batmış ve canavar cesetleriyle doluydu.

Manzara içinde seyrek bir şekilde üç taş duruyordu, biri diğer ikisinden daha küçüktü. Uzun süre aramasına gerek yoktu; hemen görecekti.

Çekirdek yığını en küçük taşın hemen yanında gömülüydü.

Bir kez daha nispeten güvenli olduğunu doğruladıktan sonra - yani, bu yarıkta olabileceği kadar güvenli - Northern taşı döndü.

Zincirleri elini serbestçe hareket ettirecek kadar uzundu.

Kılıcı kaldırdı ve zincire defalarca vurdu, bu da ova boyunca yankılanan bir çınlama sesi yarattı.

Aniden, bu gürültünün dikkat çekebileceği aklına geldi.

Zincirli yürümek pek ideal değildi, ama başka seçeneği yoktu.

Elindeki sınırlı zaman içinde mümkün olduğunca uzağa koşmak zorundaydı.

Northern, cesetlerin bulunduğu zeminde koşarak karanlık bir ormana ulaşana kadar ilerledi. Bir an durakladı ve ormanı temkinli bir şekilde gözlemledi.

Bu yarıkta, hiçbir şey uğurlu görünmüyordu.

Nefesini verdi ve devam etti, bu sefer yavaş yürüyerek etrafını dikkatlice taradı.

Bir süre dikkatli ilerledikten sonra, her şey sakin görünüyordu. Northern, bir gülümseme ile bir sonraki adımlarını atarken omuzlarının rahatladığını hissetti.

“Son birkaç gün cehennem gibi geçti, ama burada bulunduğum süre boyunca bir kez olsun, huzurlu hissediyorum.”

Ancak, bir sonraki saniyede, Northern'ın bakışları yere düştüğünde, yüzü dondu ve gerginleşti.

“Kahretsin,” diye fısıldadı, şimdiye kadar siyah kan izlerini fark etmediğini anlayarak.

Northern derin bir şekilde kaşlarını çattı, ne olacağını bilmediği için. Korku göğsünü sıkarak kalbini acımasızca sıkıştırıyordu.

Ama ilerlemeye devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Kalbi endişeyle çarpsa da, devam etmeliydi.

Eğer geri dönüp başka bir yol bulmaya çalışırsa, Night Terror veya düşman tarafından keşfedilme ve köle olarak alınma riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Bilmediği bir şey vardı; bu kan kimin kanıydı. Night Terror'a ait olabilirdi.

Northern bu düşünceye alaycı bir şekilde gülümsedi.

“O iğrenç şeyi kesebilecek bir şey olduğuna inanmıyorum.”

Bu kanın kime ait olabileceğine dair birçok olası cevap vardı; bu, kaçmayı başaran sıradan bir canavara ait olabilir.

Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. O anda kaçmak doğru bir karar değildi.

Kuzey kendini teselli etti ve canavarı izleyerek yürümeye devam etti.

Birkaç metre yürüdü, ancak hiçbir iğrenç yaratıkla karşılaşmadı.

Orman karanlık ve gölgeli, bazen ağaçların altında ve arasında gizlenen gölgelerin canlıymış gibi, onu dikkatle izlediği hissine kapılıyordu.

Birkaç kez geriye baktı, inanılmaz bir hızla bir şeyin kayıp gittiğini hissetti.

Sonunda, dikkati başka bir yere kaydı. İleri yürürken yavaşça bir köşeyi döndüğünde, kulağına bir çiğneme sesi geldi ve tüm duyularını uyardı.

Kuzey hemen bir ağacın arkasına geri çekildi ve o noktadan gözlem yapmaya çalıştı.

Önünde ne olduğunu görmek için başını yavaşça hareket ettirdi.

İki ayaklı bacakları ve altı acımasız göz çifti olan ilkel bir yaratık gördü, iğne gibi dişleri gölgeli bir yaratığın siyah etinden bir parça koparıyordu.

Canavarın bedeni siyah kanla kaplanmıştı ve birkaç bölgede açık yaraları vardı.

Kulakları titredi, bu da başını hafifçe çevirmesine neden oldu.

O anda, Northern hızlıca bakışını çevirdi ama kendini ağır ağır nefes almakta durduramadı.

Canavarı tanıdı. Daha önce ortaya çıkan düşmanın generaliydi.

Gece Korkusu bununla aynı acımasız şekilde mi başa çıktı?

Northern, mutlu mu yoksa korkmuş mu hissetmesi gerektiğine karar veremedi, ama Gece Korkusu hakkında haklı olduğu için yüzünde hafif bir tatmin kıvılcımı belirdi.

Orman, düşük bir hışırtıyla fısıldadı ve Northern'ın dikkatini çekti.

“Bir şey yaklaşıyor,” diye fark etti, adrenalinin vücudunda yükselmesiyle hisleri keskinleşti.

Keşfedilme tehdidinin hemen öncesinde, Northern önleyici bir eylemde bulunmaya karar verdi.

Yakındaki bir ağaç kütüğünün derinliklerinden, klonu fırladı, savaşa hazır sessiz bir bekçi. Yaklaşan canavar bir homurtuyla tepki verdi, saldırganlığı hissedilir şekilde öne atıldı.

Övgüye değer bir çeviklikle, klon kendini alçaltarak, havada bir keskin bıçağın canavarın bacağını sıyırmasına neden oldu.

Yara, yüzeysel olmasına rağmen, canavarın geri çekilmesine neden olan bir acı kükremesi çıkardı, dikkati bir anlığına dağıldı.

Gergin bir karşı karşıya gelme içinde, Kuzey ve canavar düşmanlıkla dolu bakışlar alışverişinde bulundu.

Fırsatı değerlendiren Northern, yaratığın arkasına hızlıca manevra yaptı, kılıcı kesin bir darbe için hazırdı.

Bıçak havada kavis yaparak, canavarın boynunun arkasındaki savunmasız noktayı hedef aldı. Ancak, hedefini bulmadan önce, yaratığın refleksleri şaşırtıcı bir çeviklikle devreye girdi ve devasa formuna rağmen ölümcül darbeyi akıcı bir hareketle savuşturdu.

Canavarın beklenmedik manevrasıyla şaşıran Northern'ın gözleri, onun korkunç yeteneklerini fark ederek büyüdü.

Ona dönerek, canavar boğuk bir kükreme çıkardı, saldırıya geçmeden önce keskin dişlerini açığa çıkardı.

Şimşek hızında, kendini ileri fırlattı, pençeleri ölümcül bir saldırı için uzanmıştı.

Northern yana doğru sıçrayarak, vahşi saldırıdan kıl payı kurtuldu. Hızlı bir karşı saldırıda, kılıç darbeleriyle yaratığın savunmasız uzuvlarını ve gövdesini hedef aldı.

Yine de, yaralarına rağmen, canavar güçlü bir rakip olduğunu kanıtladı; hareketleri ustaca ve öngörülemezdi, Northern'ın darbelerini olağanüstü bir beceriyle defletti ve kaçtı.

Savaş devam ederken, Northern'ın aklı hızla çalışıyordu, amansız saldırıyı aşmak için bir strateji arıyordu. Böyle güçlü bir rakibe karşı sadece kaba kuvvetin yeterli olmayacağını biliyordu.

Ayrıca, hareketlerini engelleyen zincirler önemli bir engel teşkil ediyordu; bu, bir insan rakibi tarafından istismar edilebilecek bir zayıflıktı.

Umutsuzluk, Northern'ın lehine durumu değiştirecek bir yol ararken kararlılıkla iç içe geçti.

Canavarla şiddetli bir çatışmadan geri uçarak dönerken, Northern yakındaki bir ağaca çarptı ve yere yığıldı.

Yavaşça, yüksek abartının görüntüsünü korumak için ayağa kalktı. Şüphe dalgası Northern'ın üzerine çarptı. Gerçekten bu kadar büyük bir güce sahip bir yaratıkla yüzleşmeye hazır mıydı?

Canavarıyla karşı karşıya geldiğinde, Northern'ın savaş deneyimsizliği zihninde ağır bir yük oluşturuyordu. Bulduğu tek teselli, çocukluğundan beri kendisine yerleşmiş sayısız kılıç alıştırmasının kas hafızasıydı.

Kılıç kullanımı en iyi ihtimalle temel düzeydeydi, bu büyüklükteki bir düşmanla yüzleşmek için gereken incelik ve ölümcül tekniklerden yoksundu.

Savaş yeteneği pek de dikkate değer değildi, bunu çok iyi biliyordu. Akademideki başka bir öğrenci onun becerisiyle kolayca başa çıkabilirdi. Yine de, eksikliklerinin ortasında, Northern'ı akranlarından ayıran keskin bir zekaya sahipti.

Northern'ın keskin zekası ve dikkatli gözlem yetenekleri en büyük varlıklarıydı, bu da ona kendi yeteneklerini değerlendirme ve büyüme fırsatlarını arama imkanı tanıyordu.

Babasının ona olan sarsılmaz inancı, Northern'ın keskin doğasını ve sınırlı eğitimle bile mükemmel olma konusundaki kararlılığını anlamasından kaynaklanıyordu. Ancak babasının ona olan güveni, bir cehennem derecesi canavarıyla karşı karşıya kalmadığı için asla test edilmemişti.

Deneyimli bir Vagrant dereceli serseri olan Shin bile bu zorluğu korkutucu bulurdu, hele ki savaş deneyimi pek olmayan bir yürüyücü olan Northern için.

Northern'ın tehlikeli durumu kabulü, eylemlerinin dikkatsiz bir cesaretle sınırlandığını anlamasıyla dengelenmişti.

Umutsuzluk içinden geçiyordu, her ne olursa olsun hayatta kalma konusunda dikkatsiz bir kararlılığı körüklüyordu.

Eğer bu cehennemden sağ çıkmak istiyorsa, her fırsatı değerlendirmesi gerekecekti, ne kadar korkutucu görünse de şanslar.

Northern'ın eli, kılıcın etrafında sıkılaştırmaya çalışırken titredi.

İğrenç varlık, ikisinin üzerinde belirdi, devasa bedeni her nefeste sarsılırken, gözleri ilkel bir yoğunlukla yanıyordu ve bu, Northern'ın omurgasında bir ürperti yarattı.

Siyah sıvı yan tarafından sızıyordu ama yine de rahatsız olmuyormuş gibiydi.

Northern, yüzünü sıktı.

'Üstünlüğüm var…'

Bir şekilde, zaten acıyan yere vurması gerekiyordu.

Eğlenceli bir kararlılıkla ileri fırladı, hızı zincirler tarafından sınırlıydı ama klonu çoğunlukla bunu telafi ediyordu.

Northern öne doğru saldırırken, arkasından belirdi. Canavar, aynı anda iki kolunu ileri çekti, elinin şekli kıvrımlı siyah kamçılar gibi kıvrılarak, Northern'a aynı anda saldırdı.

Northern, geri doğru hareket etti ve saldırıdan kıl payı kurtuldu - çaresiz çabasına rağmen, yüzündeki bir kesik çizgiden bir damla kan aktı.

Ancak klonu daha dikkatsizdi, deli gibi koştu, kamçının altına kıvrıldı ve canavarın yanındaki paslı kılıcı çekti.

Önceki düşmanından aldığı yaraya acımasız bir güçle saplanmak.

Northern'ın gözleri büyüdü. 'Ne…'

Ama hiçbir şeye şaşıracak zamanı yoktu. Canavara yapılan saldırının onu nasıl etkilediğini görünce, işleri bitirmek için en iyi an buydu, ayrıca… klonu için seçtiği paslı silah şimdi canavarın bedeninde asılıydı.

Klonu korumasızdı.

Bir mermi gibi fırladı, kaba bir yay çizmeye hazırlandığı anda, canavarın etine doğru keskin bir darbe indirmek için hareket etti.

Zincirlerin sınırı düşman olmaya karar verdi, el hareketini acımasız şeytanın hemen üzerinde durdurarak engelledi.

'Lanet olsun!' Dişlerini gıcırdatarak sinirli bir şekilde söyledi.

Ellerinin arası oldukça açıktı, Northern'ın zincirlerde olduğunu fark ederek önemli bir bilinçle hareket ettiği belliydi, bu yüzden kendi hareketinin önüne geçmemeye çalıştı.

Ancak, durumun aciliyeti nedeniyle, bu son an onu sarsmıştı.

Northern'ın eli canavarın etinin hemen üzerinde süzülürken, zaman yavaşlamış gibiydi.

Onu bağlayan zincirler, son darbe indirme yeteneğini engelleyerek sınırlamalarının acımasız bir hatırlatıcısı haline geldi.

İçinde hayal kırıklığı ve öfke kabardı, ama umutsuzluğa kapılmayı reddetti. Şimdiye kadar çok yol kat etmişti, pes edemezdi.

Kararlılıkla, Northern duruşunu değiştirdi ve vücut ağırlığını kullanarak zincirlerin tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Metal bağlantılar baskı altında zorlandı, gıcırdayarak ve inleyerek, ama sağlam kaldılar. Northern'ın kasları çabayla yanıyordu, damarları adrenalinle pulsatıyordu.

Bu arada, klonu bu fırsatı değerlendirerek tekrar dikkatsizce dalış yaptı, kılıcı çıkardı ve canavara karşı çılgınca saldırısına devam etti, paslı kılıcıyla etini kesip biçiyordu.

Canavar acı içinde çırpındı ve kükredi, devasa bedeni durmaksızın süren saldırı altında titriyordu. Klon dikkatsiz bir cesaretle savaştı, Northern'a kendine bir an vermek için.

Northern'ın zihni hızla çalışıyordu, bir çözüm arıyordu.

Umutsuzluk, cesur bir plan zihninde şekillendikçe ilhama dönüştü. Canavarı zincirlerden kurtulmadan yenmenin bir yolunu bulmalıydı.

Hızlı bir hesaplama ile Northern stratejisini ayarladı.

Kaçış manevralarına odaklandı, canavarın saldırılarını çeviklik ve hassasiyetle atlatıyordu.

Yaratığın etrafında dans etti, hızını ve reflekslerini kullanarak bir adım önde kalmaya çalıştı. Canavarın devasa kollarının her bir darbesi hedefini ıskalarken, Northern'ın klonu zayıf noktalarına vurmaya devam etti.

Kuzey'in gözleri, canavarın savunmasında anlık bir boşluk gördüğünde kısıldı.

Hızla ileri atıldı, kılıcı yaratığın açıkta kalan yanına nişanlanmıştı. Ama tam vuracakken, zincirler onu geri çekti ve hareketini tekrar kısıtladı.

Kuzey'in damarlarında hayal kırıklığı yükseldi, ama bu duygunun onu tüketmesine izin vermedi, bu sefer zincirin sınırlarına daha fazla dikkat etmeye karar verdi.

Uyum sağlamalı, canavarın zayıflığını istismar etmenin başka bir yolunu bulmalıydı. Taktiklerini hızlıca değiştirerek, yaratığı oyalamaya odaklandı, dikkatini klonundan uzaklaştırmaya çalıştı. O, yem olarak hareket etti.

Boğazından kükreyen bir ses çıkardı

: "Gel üstüme!!! SEN O...!!!"

Canavar Kuzey'e döndüğünde, klonu fırsatı değerlendirdi.

İçeri daldı, canavarın tendonlarına ve bağlarına saldırarak hareketlerini engelledi. Yaratık acı içinde uludu, darbeleri yavaş ve uyumsuz hale geldi.

Kuzey'in kalbi göğsünde çarpıyordu, klonunun savaştığını izlerken, her şey değişmişti, hareketleri. Belki de Kuzey'in yakalandığı sırada vahşi doğada yaşadığı deneyim birikmişti.

Ayrıca, Kuzey'in düşündüğünden daha iyi görevleri yerine getiriyordu.

Zincirlerden kurtulamadı, ama yine de kendi yoluyla savaşa katkıda bulunabilirdi. Sadece düşünmeye devam etmeli ve savaşa odaklanmalıydı; bunu yaptığı sürece, düşünmeye gerek duymayan klonu, düşünme ile görev icrası arasındaki saniyenin kesirinden etkilenmeyecekti.

Her bir konsantrasyon damlasıyla, Northern canavarın hareketlerini analiz etti, istismar edebileceği zayıflıkları arıyordu. Bu, klonunu yönlendirdi, saldırılarını ve manevralarını hassas bir zamanlama ile yönlendirdi.

Birlikte, biri beyin, diğeri kas olan ölümcül bir ikili oluşturdular.

Savaş devam ediyordu, çeliğin çarpışması ve acı çığlıkları havada yankılanıyordu.

Canavar, boyutuna uygun bir şiddetle karşılık verdi, ancak klon geri adım atmayı reddetti, Northern da açıkları kapatmak için oradaydı.

Birden, Northern'ın klonu umutsuz bir saldırı başlattı. Güç patlamasıyla, paslı kılıcı canavarın kalbine derinlemesine sapladı.

Yaratık, korkunç bir kükreme ile bağırdı, bedeni ölüm sancıları içinde seğirtti. Ama ölmeden önce bile, bir darbe indirmeyi başardı.

Büyük bir kol klona doğru savruldu, etkisi kırılgan formu parçaladı. Klon, o çabayla yok oldu.

Hemen bu olduğunda, Northern bir tamamlanma hissetti, bu daha fazlasıydı. Klonun ani hareketinden gelen kas hafızasını, kendi bedenine kazındığını hissedebiliyordu.

Kasları ağrıyordu, sanki o vahşi hareketleri yapan kendisiymiş gibi.

Klonu gittiğinde, Northern yalnız duruyordu, hala zincirlerle bağlıydı ve birbiri ardına iki farklı ses kulağına girdi.

:

[Bir Tehlike Hellion'u - Friggian Yürüyücü'yü öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Northern'ın gözlerinde yaşlar belirdi, ayağa kalkarken vücudu yaralı ve morarmıştı. Bu mutluluk gözyaşlarıydı, içinde o kadar çok mutluluk dönüp duruyordu ki.

Gerçekten hayatta kalacağını düşünmüyordu. Ama başardı, bir hellion rütbesindeki canavarı yendi. Yaralı olsa da, bu büyük bir başarıydı.

Sınırlı savaş deneyimine sahip bir yürüyücüydü, zincirlerle mahkum edilmişti. Ve bir şekilde, bir hellion rütbesindeki canavarı öldürmeyi başarmıştı, daha önce bu başarı kaydedilmemişti.

Hiç kimse bir yürüyücünün hellion rütbesindeki bir canavarı öldürme cesaretine sahip olacağını beklemezdi. Bu inanılmazdı.

Northern, kaslarının ağrısından dinlenmeye çalışırken yorulmuş bir şekilde nefes aldı. Klon ona döndüğünden beri, hem kazançlarını hem de kayıplarını üstlenmek zorundaydı.

Nihayet nefesini düzenledi ve elindeki kılıcı daha sıkı tuttu, yolculuğuna devam etmeye hazırdı. Ancak döndüğünde…

Karanlığın bir tezahürü, ondan bir taş atımı uzaklıkta duruyordu, dört kırmızı göz, acımasız, et kesen bir kan açlığıyla parlıyordu.

Northern'ın ifadesi, hemen korkuyla ezildi; korku, soğuk uçlarla derisinin üzerinde sürünmeye başladı, bedeni kontrolsüz bir şekilde titredi.

'B–b–b—ne?...'

Bu anda mantıklı düşünmek imkansızdı. Düşmanı yine buradaydı.

Neden? Neden şimdi? Neden tekrar?

Tam zaferi nihayet elde ettiğini düşündüğü anda, bu cehennem gibi diyardan çıkmak üzereyken, tekrar geldi.

Dünyada bu saçmalık nedir?

Onu bu kadar çok öldürmek isteyen kimdi ki, hayallerinin gerçekleşmesi için her türlü yola başvuruyordu.

Tanrılar mıydı? Rughsbourgh mıydı? Ölünce kimin peşine düşmeliydi?!!

'Hıh…'

Bir anda Northern'ın yüzü grimleşti, bir saniye boyunca korku veya duygu yoktu.

'...ölümü düşündün, değil mi?' İçinde kendine söyledi.

Tehlikeli bir parıltıyla mavi gözlerini eğdi.

'Bunu yapma… burada ölmeyeceğiz. Biz… hayatta kalma uzmanıyız.'

Thud!

Kuzey'in çevresinde, neredeyse hissedilir bir ağır baskı çökmüş, ağaçların alt seviyesini çevreleyen gölgeler mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri çekilmişti.

Gece Korkusu bir an duraksadı, dört gözünü birden kısarak baktı.

Kuzey, yaşayan ölü gibi eğilerek harabe scimitar'ı aldı ve onu ileriye doğru hedefledi, ellerini ve bacaklarını bağlayan zincirlere kayıtsız kalmıştı.

'Umurumda değil... Seni nasıl olursa olsun delip geçeceğim.'

Gözleri, düşmanlarına intikamını uygulamak için durmaksızın ilerleyecek olan mutlak karanlığın bir tohumu gibi, deli bir öfke ve kararlılıkla doluydu… ifadesi korkunç bir şekilde karanlıktı.

Korku bir adım daha atmaya hazırlanıyordu ama hemen Kuzey'den iki adım geri sıçradı. Bir an için, sadece klonu sayesinde bir cehennem canavarı öldürmeyi başaran bir yürüyücü, ustaların yapabileceği bir şeyi başarmıştı.

Korkunun ifadesi öfkeli hale geldi, ona makul bir tehdit oluşturan her şeyi öldürme içgüdüsüyle hırladı.

Friggian Yürüyücü ile karşılaşırken bu kadar ciddi görünmemişti bile.

Ancak, bu sadece o anla sınırlıydı. Kuzey'in gözleri bir şey seçmeden, korku kör edici bir hızla ileri atıldı, pençeli eli hayatta kalma uzmanının yüzünü yakaladı ve o tepki vermeden yere çarptı.

'Hızlı!'

Bu, Northern'ın zihninin elinin yüzüne dokunmasından ve yere hafif bir çatlak göndermesinden bir an önce yapabileceği tek şeydi.

Başında acı bir baş ağrısı aniden patladı, ağzından kan fışkırırken çığlık attı. Bilinçli olmasının bir mucize olduğu söylenebilirdi.

Ayakta durmaya çalıştı ama Gece Korkusu onu birkaç saniye yere bastırdı ve etrafa bakındı.

Pursued ettiği generalin cansız bedeni, Northern'dan çok uzakta yere serilmişti.

Meraklı bir bakışla, ölü canavara baktı ve hala ayakta durmaya çalışan Northern'a göz attı. Canavar kafasını kararsız bir şekilde eğdi.

Birkaç saniye bekledikten sonra Northern'ın başından elini çekti. Northern, elinden geldiğince hızlı bir şekilde fırladı ve sendeleyerek geri çekildi.

Ancak bu sefer korkunun peşine düşmeye niyeti yok gibiydi.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

‘Bu ne?’

Gece Korkusu, canavarımsı yüzünde boş bir ifadeyle onun önünde duruyordu. Hiçbir şey yapmıyordu, hayır… Northern, onun ifadesinin ne olduğunu tahmin etmek isteseydi.

'...kararsız mı görünüyor?'

Doğruydu, Gece Korkusu bir şey hakkında çok kararsız görünüyordu.

Kuzey'in kaşı derinleşti.

'Kaçmayı mı denemeliyim…'

Birkaç saniye boyunca, tepkisiz canavarı gözlemleyerek duraksadı.

'Hayır, bu intihar olurdu. Belki de gerçekten bir şeyler yanlış.'

Kuzey, bu sefer dikkatsiz olmamaya ve sezgisine güvenmeye karar verdi. O keskin zihin, sessizce kalıp hiçbir şey yapmamayı söylüyordu.

Yavaşça, Terör'ü gereksiz yere uyandırmamaya çalışarak, Kuzey bacaklarını indirdi ve harabe bıçağı bıraktı; bunu yumuşakça yapmaya çalıştı ama eski bıçağın metalik sesini tamamen öldüremedi.

Gece Terörü, birkaç saniye boyunca daha önce olduğundan biraz daha yoğun bir şekilde baktıktan sonra canavarın cesedine döndü, sanki omuz silker gibi görünerek ileri doğru yürümeye başladı.

Bu noktada, Kuzey doğru bir karar verdiğini umarak çaresizce bekliyordu—kendini savunma şansı olmadan kafası uçarsa kendini asla affetmeyecekti.

Her neyse, bunun pek bir anlamı olmayacaktı.

Gece Terörü onu öldürmeye kararlıysa, onu durduracak bir şeyin olabileceğinden şüphe ediyordu.

Canavar önüne geldi—Kuzey'in bacakları titriyordu—canavar eğildi ve bıçağını aldı, sonra uzaklaştı.

Bir anlığına, Kuzey'in kalbinde bir rahatlama dalgası yayıldı, sanki bütün gün güneşte kaldıktan sonra soğuk bir su içmiş gibiydi.

Canavarı, Friggian Yürüyüşçü'nün cesedine gururlu adımlarla yaklaşırken izledi, ardından bir anda kılıcı savurdu ve canavarın başını bedeninden ayırdı.

Sonra Northern'a geri yürüdü.

Bu sefer, Northern daha önceki gibi titremiyordu, bu iğrenç yaratığın onu öldürmeyeceğini bu noktada anlayabiliyordu.

Canavar onun önünde durdu, kibirle zincirinin ortasından bağlantılarını yakaladı ve hareket etmeye başladığında onu arkasına fırlattı.

Northern'ın adımları tökezledi, ama yine de ayak uydurmayı başardı, canavarın sırtına intikam dolu bir tutkuyla bakarak.

'Yemin ederim… bu benim son işim olsa bile… ruhum, seni kendi ellerimle sona erdirmeden dinlenmeyecek.'

Northern, Gece Korkusu onu Kırmızı Maden Krallığı'na götürürken… ikinci kez yemin etti.

Bu sefer ise, durumu farklıydı. Bilinçliydi.

Belki bu iyi bir şeydi ya da kötü bir şey… Northern bunu anlayamıyordu, ama bir şeyin değişmek üzere olduğundan emindi.

Belki de uzaktan görebildiği içindir—daha önce savaş alanına götürüldüklerinde, Kırmızı Maden krallığını iyi görememişti çünkü tam arkasında uzanıyordu.

Görkemli bir manzaraydı, ama rahatsız edici bir şekilde kaba; Kırmızı Maden krallığı, yeryüzünde bir yara gibi, sonsuz bir şekilde ufka uzanan yüksek kırmızı dağlarıyla, gri, yıldızsız gökyüzünün sürekli örtüsü altında duruyordu.

Toprak, sanki bir zamanlar kan yağmuru ile sonsuz bir şekilde lanetlenmiş gibi, kurumuş kan rengindeydi.

Bu korkutucu alanın kenarında, kasvetli bir kale yükseliyordu. Kırmızı Maden'e giden ilk giriş noktasıydı, bu garipti—çünkü çoğu krallığın kaleleri her zaman krallığın ortasında yer alırdı.

Ancak Kırmızı Maden kalesi krallığın kenarında yer alıyordu.

Aşınmış taş duvarları, engebeli araziden cesurca yükseliyor, geçmişin yüzyıllarının yaralarını taşıyordu.

Derin çatlaklar yüzeyi bozuyor, zamanın acımasız geçişine tanıklık ediyordu; bir zamanlar görkemli olan kuleler şimdi yıkılmakta olan bekçiler gibi duruyor, zirveleri baskıcı gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Pas, girişini koruyan metal kapıları tüketti, bir zamanlar parlayan yüzeyleri şimdi mat ve aşınmış durumda.

Northern'ın gözleri, canavar büyük, paslı kapının önünde durduğunda yukarı kaydı.

Harabe haline rağmen, devasa aşınmış metal, istilaya karşı korkunç bir engel olmaya devam etti; krallığın egemenliğine meydan okumaya cesaret edenlere bir uyarıydı.

Kapı yavaşça açılırken, gıcırdayan bir homurtu çıkarırken Northern yutkundu.

Şatoda, beklendiği gibi, birçok canavar dikkatle bekliyordu; şekilleri kabus ve gerçekliğin grotesk bir karışımıydı.

Bazıları, Gece Korkusu gibi iki ayaklı bacaklara sahipti; hareketleri, avlarını takip eden yırtıcı hayvanları korkutucu bir şekilde andırıyordu.

Diğerleri daha insansı bir görünüm aldı; çarpık yüzleri karanlık bir etkiyle bozulmuştu. Dört göz, vahşi bir zekayla parlıyordu, kulakları ise Northern ve Gece Korkusu şatoya yavaşça girerken artan duyularla titriyordu.

Northern dikkatle gözlemledi, kalbi o kadar yüksek atıyordu ki, onların duyacağından endişeliydi. Her adım, onu yıkım yolunda yürüyormuş gibi hissettiriyordu; iğrenç bir vahşetle dolu yaratıklar her iki taraftan ona dikkatle bakıyordu.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı, hiçbiri Gece Korkusu'nu durdurmaya ya da yoluna çıkmaya cesaret edemedi.

Ana odaya girdiler, iç odaya—taht odasına giden karanlık koridordan yürüdüler.

Yaşlı ve karmaşık ama solmuş oymalarla süslenmiş, fetih ve egemenlik sahnelerini tasvir eden devasa kapılardan geçerken, Northern ve Gece Korkusu, gösterişli bir çürümenin ürkütücü tablosuyla karşılaştılar.

Oda kendisi genişti, yüksek tavanları gölgelerin içine kaybolmuş gibi görünüyordu.

Yıpranmış bayraklar, zamanla solmuş ve parçalanmış bir şekilde, kirişlerden sarkıyordu.

Duvarda çatlamış duvar halıları sıralanmıştı, canlı renkleri yılların ihmalinden solmuş, artık uzak anılar gibi görünen savaş ve fetih sahnelerini tasvir ediyordu.

Etrafa bakarken, Northern karanlık bir üstünlük hissiyle korkmuştu, ama bu, başını odanın uzak köşesini kaplayan gölgelere çevirdiği anda kalbinin nasıl duraksadığını hissetmekle kıyaslanamazdı.

Orada bir şey vardı... ama onu göremiyordu.

Birden, Northern'ın Kırmızı Maden krallığında hüküm sürdüğünü düşündüğü gururlu, güçlü ve tehlikeli canavar, her iki dizini yere kapaklanarak odanın sonuna tamamen eğildi.

Üzerine güçlü bir baskı düştü, onu görünmez bir şekilde, geçilmez karanlık bir örtü gibi sardı.

Odanın en uzak köşesinde, yıkık taşlardan oluşan bir platformun üzerinde, Kırmızı Maden'in tahtı oturuyordu. Karanlık, antik ağaçtan oyulmuş ve güç sembolleriyle süslenmiş taht, odanın arka planında kötü bir hayalet gibi yükseliyordu.

Arkasında, krallığın amblemini taşıyan yıpranmış bir bayrak asılıydı - kötü niyetli bir enerjiyle titreşen kan kırmızısı bir sembol.

Tahtın üzerinde, gölgelerle örtülü ve en koyu siyah yıpranmış giysilerle sarılmış Kırmızı Maden'in hükümdarı oturuyordu.

Özellikleri karanlık tarafından gizlenmişti, sadece diğer dünyadan bir ışıkla yanıyormuş gibi görünen kötü niyetli kırmızı parıltılı gözleri kalmıştı.

Hemen, Northern bakışlarını karşılamaya çalıştı, ama geri çekildi, o gözlerin üzerindeki ağırlığını hissettiğinde titreyerek küçüldü, onu korkuyla titretip bırakan sessiz bir yargıydı.

Gece Korkusu ayağa kalktı ve tahta daha yakın yürüdü, yıkılmış merdivenlerin önünde durdu. Friggian Yürüyücünün başını fırlattı ve odanın ortasında eğilen insana işaret etti.

Northern, ne olduğunu anlamak için bir göz atmaya çalıştı, ama korkusu çok büyüktü, bu yüzden bir fırsat vermedi.

Başını eğerek sessizce durdu, yere öperek ve keskin kokuyu hissetmemeye çalışarak, demirin keskin tadı ile eski taşın küflü aromasının karıştığı, hafif bir toprak kokusuyla vurgulanan bir koku altında.

Birkaç dakika sonra, Gece Korkusu insanın önüne ulaştı. O acımasız pençeleriyle, Northern'ı saçından kaldırdı, şaşırtıcı bir şekilde nazikçe.

Northern ayağa kalktı ve korkunç canavar birkaç adım geri gitti ve başını saygıyla eğdi.

Başlangıçta, Northern Gece Korkusu'nun ona eğildiğini düşündü. Hızla o kadar bir tiksintiyle kaplandı ki kusmak istedi, ama düşüncelerini şekillendirmeden önce fikri düzeltildi.

Odanın sonunda yaklaşan karanlık yavaşça daha yakın görünmeye başladı, beraberinde korkunun dev bir bulutunu sürükleyerek, yerde ürkütücü bir şekilde sürünüyordu.

Northern yutkundu ve geri adım atmaya hazırlanıyordu ama yerinde donup kaldı. Varlığın önünde başını hızla eğdi, korku kalbini yüz yıl boyunca keskinleştirilmiş bir bıçak gibi kesti.

Hala önünde, Northern bu yaratığın ne olduğunu tam olarak kavrayamadı.

"Bu güçlü... çok güçlü!"

Alnında ter damlaları belirdi. Gerçekten, önünde duran bu iğrenç şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama boynu sertti, başını kaldıramıyordu.

Her şey onun üzerinde çok ağırdı.

Sonra yaratık ona bir şey uzattı. Northern, başını hareket ettirdiğinde ilk kez hafif bir rahatlama hissetti—ama bu, yaratığın gözlerine bakmak için yeterli değildi.

Ancak, kendisine doğrultulan kılıcı net bir şekilde görebiliyordu.

Uzun bir kılıçtı; kılıcı tamamen siyah, sanki bir oniks taşından eritilmiş gibi görünüyordu, ama daha derin bir bakışla, Northern siyah çeliğin üzerinde damarlar gibi kırmızı çizgilerin geçtiğini görebiliyordu.

Çok düşünmesine gerek yoktu; o çizgilerin kökeni hakkında bir fikir, onları gördüğü anda aklına geldi.

"Kırmızı kristal."

Kılıcın, kırmızı kristali ham madde olarak kullanarak dövülmesi mümkün olabilirdi.

Bunlar kılıç hakkında dikkat çekici şeylerdi; diğerleri oldukça sıradandı. Kılıcın topuzu çok uzun değildi ve çapraz koruma yukarıya doğru hafif bir kavis yapıyordu, ardından hem topuzda hem de sapta hafif oymalar vardı.

Bu çok etkileyici görünen uzun bir çelik bıçaktı... ve yine de bu yaratık onu ona sunuyordu?

“Neden?” Northern merak etti.

Kuzey, karanlığın bir tezahürü olan bu hediyeyi almak için fazla beklemek istemedi.

Titreyen elleriyle, solgun uzuvlarını uzattı ve kılıcı aldı.

Sonra, tek kelime etmeden, yaratık orijinal oturduğu yere geri döndü.

Kuzey, onun hareket ettiğini görmediğine yemin edebilirdi. Aslında, orada oturuyormuş gibi görünüyordu.

Ama Northern, yaratığın kendisine doğru geldiğinden emindi - kılıç hala elindeydi ve gözenekleri genişlemiş, saçları uyanık bir şekilde dikilmişti.

Geç kalmış bir şekilde, eline baktığında fark etti. Yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi.

'Ne zaman...?'

Bacaklarını ve ellerini bağlayan zincirler siyah kum haline dönüşmüştü.

Northern bunun ne zaman olduğunu hiç bilmiyordu; yaratığın onunla herhangi bir şekilde temas ettiğinden oldukça emindi.

Northern, serbest eline ve elindeki karanlık uzun kılıca bakarken kaşlarında hafif bir ağrı hissetti.

Sonra bir şey oldu.

Northern, yanlış duymadığından emindi. Canavardan aldığı nesne ruhuna uyum sağlamıştı.

'Eğer iyi hatırlıyorsam, o lanet olası Friggian canavarı öldürdüğümde de bir nesne almıştım.'

Gece Korkusu ileriye doğru yürüdü, grotesk elini çevirerek Northern'a takip etmesini işaret etti.

Kuzey içgüdüsel olarak peşinden gitti.

'Bu yerden çıkmak için her şey...'

Tehditkar odadan çıkarken aklından geçen bir düşünceydi ve ortada kayıtsız bir şekilde oturan hükümdara son bir bakış attı.

'Eğer şans eseri... bu yarığın koruyucusu o şeyse... ve bu yarıktan çıkabilmek için onu yenmem gerekiyor,' Kuzey, kendine acıyarak başını salladı.

Görüşünü genişletmeye ve gerçekten uzaklarda hayal kurmaya çalıştı. Ama o şeyi yenmek... kendini kandırıyormuş gibi hissediyordu.

O şeyin, kesinlikle bir cehennem derecesinde olmadığından emindi... ve en önemlisi, eğer o canavar bir cehennem derecesinden daha yüksekse, o zaman tier iii bir yarıkta değil, tier iv bir yarıkta olduğunu gösteriyordu—bu, daha da moral bozucu bir farkındalıktı.

Tier iv bir yarıkta bir yürüyücü mü?

'Gerçekten, böyle acımasız bir kaderi hak etmek için kimi gücendirdim!' Yürürken dişlerini gıcırdatarak neredeyse dilini ısırdı.

Gece Korkusu'nun arkasına baktı.

'Yine de, sanırım işler bir şekilde ilerliyor. Şu anda yürüyorum... nefret ettiğim bir canavarın arkasında, onu sırtından bıçaklayıp içini çıkarmak istiyorum. Ama bu muhtemelen yaptığım en aptalca şey olacak.'

Ağzından nefesini vererek, içinde kaynayan öfke havasını hafifçe saldı.

'Bu kadar aptal olamam. Ben bir hayatta kalma uzmanıyım; bir hayatta kalma uzmanı gibi düşünmem gerekiyor.'

İlk olarak anlama geldi. Açıkça, onu bu yere zarar görmeden geri getiren şeyin, başka hiç kimse değil, Gece Korkusu'nun kendisi olmasının bir nedeni vardı.

Onlar canavarlardı ve onları anlayamıyordu, ama eylemlerini okuyabiliyor ve şeylere biraz anlam katabiliyordu.

Tahmini, burada Gece Korkusu'nun Friggian Yürüyüşçüyü öldürdüğünü görmüş olmasıydı; düşmanlarının generali olarak—basit düşünceli canavarlar olarak, onun hayatta kalan bir köle olduğunu ve hatta generali öldürmek için peşinden gittiğini düşünmüş olmalılardı.

'Hayır... Gece Korkusu bu kadar aptal değil... kaçmaya çalıştığımı şüphelenmiş olabilir.'

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

'Zincirler...'

Gözleri parlak bir ışıltıyla açıldı. Bu tamamen şanstı, bunda şüphe yok—Gece Korkusu'nun kaçmaya çalıştığını şüphelenmemiş olmasının nedeni zincirler olabilir.

Ve o, düşmanın generalini bile öldürmüştü—bir insan krallığı burada devrede olsa bile, bu Kuzeyli'nin özgür bir adam olmasına yeterdi.

Ama Kuzeyli, burada böyle bir şeyin olup olmadığından şüphe ediyordu. Muhtemel açıklama, rütbesinin yükselmiş olmasıydı.

Gözlerini karanlık kılıca indirdi. Bu, kalenin lordu tarafından kişisel olarak tercih edildiğinin kanıtıydı.

Gece Korkusu bile, çirkin yüzünde hafif bir kıskançlık ifadesiyle geriye bakıyor gibiydi.

'Ah kahretsin. Şu anda çok stresli hissediyorum.'

Sonunda, bir ahşap kapıya ulaştılar. Kapıyı gıcırdatarak açtılar ve ikisi de merdivenlerden aşağıya yürüdü.

Karanlık bir oda sokağı Northern'ın yüzünün önünde uzanıyordu, burası keskin, bataklık gibi bir koku taşıyordu ve bu yüzden burnunu sıkmak zorunda kaldı.

Gece Korkusu kayıtsız bir şekilde ileriye doğru devam etti ve bir odanın önünde durarak ona işaret etti, Northern'a dört kötü niyetli bakışla baktı... ne kadar kayıtsız görünmeye çalışsa da.

Northern başını salladı, kapıyı açtı ve tereddütle içeri girdi. Gece Korkusu, tamamen odasına girdiği ana kadar orada kaldı, sonra uzaklaştı.

Kuzey etrafa bakındı.

Buna terfi mi yoksa düşüş mü demesi gerektiğini bilmiyordu. Sonunda, kimse tarafından korunmuyordu ve kendine ait bir odası vardı.

Karanlık çoğu yerini kaplasa da, pencereler ve havalandırma yoktu. Yer altındaydı ve her yer sıcak hissediliyordu.

Northern, karanlıkta dikkatlice yolunu izleyerek duvara yaslanmış küçük bir yatak ayırt edebiliyordu.

Küçük bir masa vardı ve masanın üzerinde bir şey vardı—şu anda Northern bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama küçük bir ahşap kaseye benziyordu.

Yatakta oturdu ve bacaklarını çaprazladı, birkaç dakika gözlerini kapadı.

Karnının guruldaması, gözlerini açmasına neden oldu. Aç karnına elini koydu—

'Düşününce, uzun zamandır yemek yediğimi sanmıyorum.'

Yemek istemekle gelmeyecek gibi görünüyordu. Yaşam standardı değiştiğinden, bu yerde beslenmenin daha iyi olacağından emindi.

Bu nedenle, şimdilik yapabileceği şeylere odaklanmaya karar verdi.

Heykelsi yüzünden bir gülümseme belirdi.

'Şimdi, aldığım eşyayı göreyim.'

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [henüz alınmadı]

Özellikler: [Şekilsiz]

Ruh Sırası: [Yürüyücü]

Yetenek Parçaları: [666/1000]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1/1]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık]

'İşte buradalar…'

Kuzey'in gözlerinin önünde yeni bir sekme belirdi ve merakla yeni eşyalarını inceledi.

İsim: [Ölümlü Kılıç]

Tür: Silah

Rütbe: [Üstün]

Order: [II]

Açıklama: [En yüksek güç için açgözlülüğüyle körleşen deli monark, tüm krallığını harap etti ve onu sadece bir kan okyanusu haline getirdi]

Silah Yetenekleri: [Kan Avcısı], [Son Kan]

Kan Yiyici: [Ölümlü Kılıç, hedefinden kan emerek sahibinin yaralarını iyileştirecektir. Ancak, kanın kırmızı olması gerekmektedir]

Son Kan: [Sahibi ölüm noktasına geldiğinde, Ölümlü Kılıç, sahibinin Kan durumunu hedefinin Kan durumu ile değiştirebilir - ancak bu yetenek etkinleştirilmeden önce bir darbe yapılmalıdır]

Kuzey, açık kalan ağzını kapadı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ağlayacak mı yoksa gülecek mi. Ama bir saniye sonra yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

"Evet!"

Çığlığını bastırdı, gereksiz bir rahatsızlık vermemek için fısıldayarak çıkardı.

Kaleden aldığı kılıç şüphesiz harikaydı. Üstelik üst düzey bir kılıçtı.

Silahların gücü, bir sıralama süreci kullanılarak ölçülüyordu; yarıklar için seviye, yetenekler için sınıf, nitelikler için bir sıralama sistemi ve ruh için de sıralama vardı.

Silahlar, ruh ve yetenekler otomatik olarak Ul tarafından belirleniyordu, yarıklar için olanlar ise antik çağlardan gelen uzmanlar tarafından dikkatli bir iç gözlem sonrası bir araya getirilmişti, bu süreçte Ul doğal olarak bunu da benimsemişti.

Silahlar, nitelikler ve ruhlar sıralama sistemleri kullansa da, onların 'sıralamaları' büyük ölçüde farklıydı.

Düşükten yükseğe sıralanan silahlar şunlardı:

Normal > Üstün > Büyülü > Arcane > Lordlu > Kahraman > Efsanevi > Antik > İlahi > Abyssal > Kaderli

Özellik sıralamaları ise şunlardı:

Sıradan > Eşsiz > Gizemli > İlahi > Abyssal > Kaderli

Yetenekler için ise şöyleydi:

F > E > D > C > B > A > S > SS > SSS > Ex

Tüm bu sıralamalar, bir göçmenin gücünü oluşturan unsurlardı; elbette silahların 'düzeni' vardı ki bu tamamen silahın kökenine bağlıydı ve sahip oldukları yeteneklerin miktarını belirliyordu.

Örneğin, Düzen I olan bir silah yalnızca bir yeteneğe sahipken, Düzen VI olan bir silah altı yeteneğe sahip olacaktı.

Northern, elini yumruk yaptı; bu bir jackpot'tu. Bir canavardan Düzen II Üstün bir silah elde etmek imkansız bir başarıydı. Ama hala görecek başka bir şeyi vardı.

Önündeki paneli kapattı ve bir sonraki paneli çağırdı.

İsim: Sonsuz Alacakaranlık

Tür: Zırh

Rütbe: Büyülü

Emir: [I]

Açıklama: [Alacakaranlık genellikle bu zırhı gururla giyerdi, sabahın ilk ışıklarında savaşa yürüdüğünde ne kadar neşeli görünüyordu ve akşamüstü zaferin miğferinde geri döndüğünde. Şimdi geriye kalan sadece yozlaşma ve kan dökme]

Sipariş Yetenek: [Sis Yürüyücüsü]

Sis Yürüyücüsü: [beyaz ve kahverengi deri zırh, dikişlerinden ince sis ve toz salıyor, sis içindeki alanlara ışınlanabilirsiniz. Bu yetenek kullanıldıktan sonra, şafak vaktine kadar tekrar kullanılamaz]

Kuzey tekrar gülümsemekten kendini alamadı, daha iyi olamazdı.

Büyülü bir silah kazanmak inanılmazdı, ama sonra mucizevi bir şekilde yendiği bir cehennem dereceli canavardı.

Her iki eşya da harikaydı, Ölümcül kılıç daha ilginç görünüyordu ama Sonsuz Alacakaranlık da harikaydı.

Ancak, bir saniye sonra Kuzey'in ifadesi somurtkanlaştı.

Bu, ölümcül bir kusur olduğu içindi. O sadece bir yürüyücü olduğu için, ruh özünün tek etkisi yetenek yeteneğini kullanmaktı.

'Bekle…'

Kuzey düşünce sürecini duraklattı.

'Bu sadece gerçekten bir ruh çekirdeğine sahip olan yürüyüşçüler için geçerli olmalı, değil mi?' gülümsemesi dudaklarını ayırdı. 'Bu işe yarayabilir…'

Gözlerini kısarak, Sonsuz Alacakaranlığı çağırdı.

Binlerce eterik ip, sessizce vücudunun etrafında kıvrılarak birbirine dolandı; birkaç saniye içinde, vücudu karanlığın içinden parlayarak, yeri bir anlık aydınlatma ile kapladı.

Işık sönmeye başladığında, beyaz bir kumaş ve deri zırh sanatsal bir şekilde bedenini örtüyordu. Kirli beyazdan oluşan akışkan bir pelerin arkasında dalgalanıyordu; ipek kumaşı, sert giysilerinin geri kalanıyla tezat oluşturuyordu.

Özenle şekillendirilmiş sert kahverengi deriden karmaşık bir zırh, bedenini sarıyordu; her bölüm, güçlü bir giysi oluşturacak şekilde kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti.

Göğüs zırhı, atletik bir formda dikkatlice şekillendirilmişti; açılı konturlar, Northern'ın ince fiziğinin hatlarını takip ediyordu—başka birinin fiziğiyle de uyumlu olabileceği gibi.

Artiküle deri pauldronlar, her iki taraftaki spaulderları güçlendirerek, kas hareketinin tam bir aralığını sağlıyordu.

Şık bir çift eldiven, Northern'ın ön kollarını mat kahverengi deri ile kaplıyordu; esnek bantlar arasında parlayan çelik sivri uçlar, parmakların her hareketiyle kayıyordu.

Pürüzsüz grevler, yapılarında hiçbir zayıflık göstermeyerek, bacaklarını dizlerinin ortasına kadar koruyordu.

Bir anda, Northern, eterik zarafet ve karanlığa karşı tavizsiz dayanıklılığın bir birleşimiyle zırhlı güçlü bir bekçi haline dönüşmüştü.

Bir saniye önceki zayıf, gömleksiz köleden muazzam bir şekilde farklı görünüyordu. Yanakları hâlâ kemikli ve gözleri olması gerektiğinden daha derin olsa da, Northern hâlâ güvenilir bir savaşçının aurayı yayıyordu.

Elini etrafında hareket ettirdi–

'Etrafta hareket etmek kolay, hiç kısıtlama hissetmiyorum'

Yataklarından kalktı ve üç beş adım attı, bu onun bu küçük köşesinde gidebileceği en fazla mesafeydi.

Kapı çaldı

Kapı çaldı

Kuzey, kendini hayranlıkla izlemeye devam ederken kapının çaldığını duydu. Tereddütlü bir hareketle kapıyı açtı.

Odası önünde, yanmış bir yüzle korkunç bir yaratık duruyordu, Kuzey daha fazla rahatsız edici yüzünü görmemek için aşağı baktı.

İki ayrı tabağı sert pençeleriyle bir arada tutan bir ahşap tepsi. Kuzey tepsiyi aldı ve nazikçe uzaklaştı.

Canavar kapısından uzaklaştıktan sonra, kapıyı bacaklarıyla kapattı ve tepsiyi masanın üzerine düşürmeyi başardı–ama orada daha önce bulunan kâse kaydı ve yere düştü, huzurlu karanlığı yüksek bir gürültüyle rahatsız etti.

Kuzey onu aldı ve daha yakına getirdi, bu kadar yakınlık onun ne olduğunu ayırt etmesi için yeterliydi.

"Bir lamba mı?"

Eğer bu bir lamba ise, o zaman onu aydınlatmanın bir yolu olduğu anlamına geliyordu.

Kuzey kapısını çaldı ve bir saniye sonra açtı. Beklendiği gibi, koridorun girişini koruyan rastgele bir canavar kayıtsız bir şekilde ona doğru yola çıkıyordu.

Kuzey, ona ahşap bir lamba uzattı, canavar lambayı aldıktan sonra uzaklaştı ve bir saniye sonra lambanın kenarında dans eden mavi bir alevle geri döndü.

İçten bir gülümsemeyle, Kuzey lambayı topladı ve odanın ortasına yerleştirdi.

Artık ışık olduğuna göre biraz daha net görebiliyordu. Oda, sadece yatağı ve küçük bir masası olan küçük bir bölmeydi, masanın üzerindeki tabakların kapağını açtı.

Burnuna dolan aroma ne hoş ne de nahoştu, ayrıca yiyecekler yenilebilir görünüyordu; kahverengi sulu... belki de içinde yaprak ve et olan bir çorba, bir sonraki tabak ise şeffaf bir sıvı içeriyordu.

"Su!" Kuzey'in gözleri parladı, "bu yırtığa geldiğimden beri su içmiş miyim?"

Kuzey, sıvının yarısını yudumladıktan sonra yiyeceklere döndü. Yudumladı ve yüzünde tereddüt çizgileriyle bakakaldı.

Birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra, kasesini aldı ve sıvıyı içti; korktuğunun aksine, aslında lezzetliydi, baharatlıydı ama önceden yediği iğrenç şeylere kıyasla harikaydı.

Etin iyi pişirilmiş ve çok sulu olduğunu söylemeye gerek yok.

Kuzey yemek yemeyi bitirdiği anda kapısında bir knock sesi duyuldu. Merakla yukarı bakarak, Kuzey kapıyı açmaya gitti; önünde kimin durduğunu görünce yüzü sertleşti.

Northern, grotesk ölüm meleği önünde duruyordu. Canavar, her zamanki gibi, vahşi bir kayıtsızlık sergiliyordu.

O bir köle miydi yoksa artık köle değil miydi, umursamıyordu gibi görünüyordu.

Aslında, Northern, Nightterror'ın canavarı onu bayıltıp kaçırdığını hatırlayıp hatırlamadığını bilemiyordu. Ama hatırladığını düşündü.

O anda Northern'ın gözleri büyüdü.

Grotesk canavar başını eğdi ve Northern yürümeye çalışırken bir adım geri çekildi.

Northern duraksadı, yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdi.

'Eh? Bu ne?'

Şeytan rütbesinde olabileceğini düşündüğü canavar ona selam duruyordu.

Dikkatlice, Northern kapıdan içeri girdi, hâlâ inanmayan gözlerle bakıyordu.

İleri doğru yürürken, canavar arkasından onu takip ediyordu, ancak Northern, karanlık sokağın girişine ulaşmadan önce ondan fazla kez geriye bakmıştı.

Durdu, canavara karanlık bir kaşla döndü. Ona işaret etti ve sonra ileriye doğru işaret etti.

“Sen önde yürüyorsun, ben de arkanızda yürüyeyim ne dersin?” diye kaşlarını çatarak talimat verdi.

Canavar, gereksiz hareketler yapmadan, bir bacağını diğerinin arkasına koyarak ileriye doğru adım attı.

Kaşlarını kaldırarak, Northern içinden düşündü

: 'İlginç, iyi anlıyorlar...'

Onların bakışlarındaki hafif bir zeka kıvılcımı göz önüne alındığında, bu pek de uzak bir ihtimal değildi.

İleriye doğru gittiler ve birkaç dakika sonra yüzeye ulaştılar, birkaç adım daha attıktan sonra kalenin avlusuna çıktılar.

Birçok çirkin yaratık vardı, çoğu iki ayaklı ve siyah tüylüydü, neredeyse Gece Korkusu'na benziyorlardı ama boyut ve yıkıcılık aura açısından çok daha alt seviyedeydiler.

Onlar, onu en azından korkutmadı.

Hepsi, ortada hafifçe yükseltilmiş bir platformun bulunduğu açık kumlu alanda seyrek bir şekilde toplandı.

Varınca, ölüm meleği tekrar eğildi ve yürümeyi durdurdu. Onun gelişini fark eden diğer canavarlar, biraz yüz kadar olanları, döndü ve aynı şekilde başlarını eğerek, önlerindeki insana platforma bir yol açmak için kenara çekildiler.

Kuzey, dehşete kapılmış bir şekilde bu durumu ne yapacağını bilemedi.

'Şatodaki lord bana bir kılıç verdiği için bir tür savaşçı olacağımı düşündüm. Ama beni doğrudan bir general mi yapıyorlar?'

Kuzey birkaç saniye durdu, şaşkınlık içinde kaldı.

Kendini toparladıktan sonra, dikkatlice podyuma yürüdü ve tırmandı. Hemen ardından, altındaki tüm canavarlar diz çökerek selam durdular.

Atmosfer gerginleşti, sanki bir şey bekliyorlarmış gibi.

Kuzey, canavarlarla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu, bu yüzden kılıcını havaya kaldırdı ve boğuk sesiyle en iyi şekilde vahşi, yırtıcı bir çığlık attı.

Şaşırtıcı bir şekilde, canavarlar ordusu onun çığlığına daha da vahşi bir patlama ile karşılık verdi, çığlıkları gökyüzüne yükselerek onu parçalamakla tehdit ediyordu.

Kuzey kalbinin titrediğini hissetti, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu, heyecanın bir patlaması mı yoksa onların sesi ne kadar ağır ve gürültülüydü, bu yüzden hissettiği anlık bir korku muydu, bilmiyordu.

Ama her halükarda, girişiminin mucizevi bir şekilde işe yaradığı görünüyordu.

Canavarlar, korkutucu bir umutla parlayan ilkel gözleriyle ona dik dik baktı. Bu bir kıvılcım değildi, önlerinde duran kişiye yerleştirilmiş muazzam bir güven ateşiydi—gözleri bunun yansımasını veriyordu.

Kuzey, kendini toparladı ve hafif bir şaşkınlıkla aşağıya baktı.

'Gerçekten... gerçekten bir savaş generali mi oldum?'

Görünüşe göre öyleydi. Bir grup canavara savaş generali olmuştu.

Dudaklarının köşesi garip bir şekilde kıvrıldı.

"Lan, heyecanlanıp heyecanlanmamam gerektiğini bilmiyorum," diye mırıldandı.

Yavaşça platformdan indi ve canavar sürüsünden çıktığında, Gece Korkusu onu bekliyordu.

Canavar ona uzun bir bakış attıktan sonra bir şey uzattı.

Kuzey'in yüzü bir somurtmaya dönüştü.

'Bu herif... sonuçta hatırlıyor.'

O anlık, Nightterror'a kaşlarını çatarak bakarken, Northern emin değildi - ya da belki de öyleydi? Canavarı gülümserken görebilirdi ya da bunu hayal ediyor olabilirdi.

Her şeye rağmen, dibi olmayan çantasını topladı ve canavara belirli bir duygu olmadan baktı.

Ama Nightterror hala önünde, ifadesiz bir şekilde duruyordu.

Northern birkaç saniye daha bakışlarını geri çevirdi, ama bu durum kısa sürede garipleşti. Ayrılmak üzereyken, başka bir canavar, zincirlerin sesleriyle bahçeye girdi; zincirin alt ucunda, beyaz tüylü, mor havlayan bir yavru canavar sinirli bir şekilde duruyordu.

Ama zinciri tutan canavar umursamaz görünüyordu, sanki o garip yaratık sadece ısırmakla tehdit ediyordu.

Northern'ın gözleri yuvarlaklaştı.

“Bay Fluffy!”

Sinirli yavru aniden canavara karşı kibirli hırlamalarını durdurdu ve başını öne doğru attı. Gözleri bir sonraki saniyede parıldadı, kuyruksuz arka tarafı sağa sola dans ediyordu.

Nightterror, canavara el hareketiyle işaret etti. O da çömeldi ve yaratığın boynundaki zincirleri çıkardı.

Canavar onu serbest bırakmaya çalışırken bile, Bay Pamuk çaresizce ona hırladı - dişleri hala iğne gibi keskin ve beyazdı - sürekli olarak başını Northern'a doğru atıyor, ona koşmak için sabırsızlıkla bekliyordu.

Zincirler düştüğünde, hareket etmeye başladı, kısa bacaklarıyla düşüp kalkarak Northern'a ulaştı - etrafında dönerek onun botlarını öpüyordu.

Kuzey, küçük karışık köpeği izlerken hafifçe güldü.

'Bu adama bak, birbirimizi tanıdığımızdan şüpheliyim, bir saati bile geçmedi ve bana şimdiden ısındı.'

Başını, şimdi avludan uzaklaşan Gece Korkusu'na çevirdi. O durdu ve döndü.

Ardından, kanını donduran yoğun bir bakışla Northern'a baktı. Gece Korkusu, girişe adım atmak üzereyken, gökyüzünde korkunç bir boru sesi yankılandı.

Northern'ın yüzü güçlü bir korkuyla şekil aldı.

'O sesi tanıyorum!'

Şimdi, daha önceki kadar yakın geliyordu.

Son duyulduğunda, hapishane madeninin kapıları açılmıştı ve onları et kalkanı olarak savaş alanına götürmüşlerdi.

Bir kere, Northern artık bir köle değildi, bu yüzden et kalkanı olarak ölmeyecekti. Ancak, şimdi en son durumundan daha kötü bir durumda bulunuyordu.

O bir general. Bunun yanlış olma ihtimali yok, o boru sesi bir savaş çağrısıydı.

Northern bu konuda emindi.

Ancak, eğer gerçekten onun şüphelendiği gibi ise... bu, çok yakında savaşa gideceği anlamına geliyor.

Northern, ona yan bakış atan Nightterror'a baktı ve ardından odanın karanlığına doğru yürüdü.

'Kahretsin, kahretsin, kahretsin, o herif bir şeylerden zevk alıyormuş gibi görünüyor! Yine kahretsin!'

Horn sesi çaldıktan birkaç dakika sonra, farklı yönlerden gelen canavarlardan oluşan sıralar avluya girdi.

Şatonun avlusu, krallıktan uzaklaşan yola doğrudan bakıyordu. Kuzey ve Gece Korkusu'nun geldiği veya son savaşı yaptığı yönle aynı değildi.

Kuzey, avlunun karanlık tüylü canavarlarla dolduğunu fark etmeden, kendi yüz kişilik ekibinin kalabalık içinde kaybolduğunu gördü.

Kuzey, kenarda beklerken parmaklarını ısırdı, onun gibi birkaç başka general, Gece Korkusu kadar korkutucu olan Hellionlar görünmeye başladı.

Bir sebepten ötürü, ondan uzak durdular. Ama şu anda umursamıyordu.

'Kahretsin, Northern! Seninle ne oluyor? Unutma, hayatta kalma uzmanı olmamız gerekiyor, hatırlıyor musun!'

Acıyı kullanarak kendini gerçekliğe döndürmek için parmağını kasıtlı olarak sert bir şekilde ısırdı.

Diğer generaller, boğuk bir çığlık attığında ona baktılar, bağırmamaya çalışarak.

Bay Fluffy, bacağının hemen yanında sakin bir şekilde oturuyordu, canavarlardan oluşan kalabalığa merakla bakıyordu; zavallı şey muhtemelen böyle bir sahne görmemişti.

Odaklanmasını yeniden kazandıktan sonra, Northern generallere baktı, ardından podyuma doğru ilerlerken canavarlar ve Gece Korkusu'na göz attı.

'Bu bir savaş, bununla ilgili hiçbir şey değişmeyecek. Şu anda yapmam gereken, hayatta kalma şansımı nasıl artırabileceğimi düşünmek...'

Bir saniyeden fazla derin düşünerek duraksadı. Sonra yeteneklerini gösteren panelleri çağırdı.

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/1]

Yetenek: [Gelişmiş Klonlama]

Sınıf: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Birinin Birçok Hali]

Açıklama: [Ben birim, ben ikiyim, üç olabilirim... dört veya beş. Benim kişiliklerim sınırsızdır ve yalnızca hayal gücümle sınırlıdır, elimdeki tüm nesneler birden fazladır]

Yetenek Yeteneği: [Kendi Klonum]

Özellik: [Ruh sıralaman bu bilgiye erişmek için çok düşük]

Yetenek ilerlemesi: [0/600]

Bu cevaptı. Gözlerinin önünde duruyordu.

Kuzey derin bir nefes aldı.

Her zaman bu adımı atmak istemişti, ama yetenek parçalarını harcarken çok ekonomik olmak zorunda olduğu için çok tereddüt etti. Altı yüz, ayırması kolay bir miktar değildi.

Bin parça sınırında onu biraz daha iyi hissettiren şey, orada bulunan altı yüzdü— onu kaybetmenin ruhunu yaralayacağını hissetti.

Bir an önce bin yetenek parçasına ulaşmak ve ne olacağını görmek istiyordu, ama önce hayatta kalmayı düşünmek zorundaydı; baştan başlamak zorunda kalacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Yetenekleri altı yüz yetenek parçası kullanarak yükseltirse, birden fazla klon çağırma şansı olacaktı.

Bu, en azından bu savaşta ona bir avantaj sağlamalıydı. Bir klona sahip olmanın ona gözlemlediği birkaç şey vardı, örneğin klonun kas deneyiminin geri döndüğünde ona yerleşmesi.

Bu, eğer iki klonu olursa ve sürekli savaşırlarsa, aynı miktarda yetenek parçası almakla kalmayıp, çalışmadığı deneyim ve kas hafızası kazanacağı anlamına geliyordu.

Bu hoş bir düşünceydi.

'Evet, yeteneği evrimleştirelim,' Northern başını salladı.

{Yetenek 'İleri Klonlama'yı evrimleştirmek için 600 yetenek parçası kullanmak istediğinizden emin misiniz?}

Northern tereddüt etmedi, onaylayarak başını salladı.

{600 Yetenek parçası Yetenek ilerlemesine eklendi}

{Yetenek Gelişmiş Klonlama evrimleştirilebilir}

{İki evrim yolu var...}

Birçok Yol: [Gelişmiş Klonlama, birden çok olanı önceliklendirir. Daha fazla evrimleştikçe, klon sayısı artmaya devam edecek ancak güçleri azalacaktır]

Tek Yol: [Gelişmiş Klonlama, bir olanı çok olanın önüne koyar. Daha fazla evrimleştikçe, klon sayısı sadece bir ile sınırlı olacak, ancak güç yalnızca o klon üzerinde inşa edilecektir.]

Northern, ilk yolu gördüğünde önce gülümsedi, sonuçta istediği buydu. Ancak ikinci yolu görünce ifadesi ciddileşti.

'Birçok mu yoksa bir mi. Eğer birçok klonum olursa, güçlenirken arkamda sayısal bir destek olur ve sonunda diğer yetenekleri emebilirim. Ama eğer her şeyimi bu birine yatırırsam... ve onu benden çok daha güçlü yaparsam...'

İlk seçenek o kadar ilginçti ki Northern bunu denemek istemekten kendini alamadı. Sayısal olarak destek alırken daha güçlü olmaya odaklanabilecekti— ama Northern tamamen aptal değildi.

Dışarıdan havalı görünüyordu, ama uzun vadede ona zarar verecekti. Bu cehennem gibi yarıda mevcut durumuna dayanarak yargılarsa, sayıları seçerdi, böylece güvenliğini garanti altına alabilir ve bu alemi terk etmenin bir yolunu bulabilirdi.

Buna çoklu görev denir.

Ama ya gelecek, kaliteli bir şeye ihtiyaç duyduğunda ne olacaktı, ama onlar sadece sayıca büyümeye devam ediyorlardı, şimdi zayıf Kuzeylilerle dolu bir evi mi olacaktı?

Bu zor bir karardı, ama her halükarda vermek zorundaydı. Northern, çenesini kaldırdı ve kararlılıkla aşağıya baktı.

{'Birinin Yolu'nu seçtiniz}

{Bu yolu seçmekte emin misiniz?}

'Ne? Şimdi fikrimi değiştirmeye mi çalışıyorsun? Evet, eminim.'

{Yetenek Geliştirme Erişimi 'Gelişmiş Klonlama'}

{Erişim verildi}

{Yetenek 'Gelişmiş Klonlama' evrim geçiriyor...}

Northern aniden eğildi ve karnını tuttu. İçinde bir şeyin sıcak bir şekilde kabardığını hissedebiliyordu, bu da solgun tenini kaynatıp kızartıyordu.

Karnını sıkıca kavradı ve ağzını açarak içindeki kaynayan şeyi serbest bırakmaya çalıştı.

Ağrı yoğun ve yürek parçalayıcıydı— bu gibi bir yerde daha da kötüydü. Çığlık atmaktan kaçınması gerekiyordu, bu yüzden Northern, onu utandıracak her türlü çığlığı bastırmak için elinden geleni yaptı.

Generaller, ona şaşkın ifadelerle bakmaya başlamıştı, hatta Bay Fluffy de başını sağa sola eğiyordu.

Ancak Northern onlara dikkat edemedi, diz çökmesini engelledi ve her şeye rağmen ayakta kalmayı başardı.

Sonra kulaklarında yatıştırıcı bir ses yankılandı

: {600 yetenek parçası kullandınız}

O noktada Northern, bedeninden büyük bir gücün gittiğini hissetti.

{YETENEK "İLERİ SEVİYE KOPYALAMA" "TEKİLLİK" OLARAK EVRİLDİ}

O zaman karnındaki ateşin yatışmaya başladığını hissetti. Nerede olduğunu tam olarak söyleyemedi, ama kendisinde bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordu.

{Tebrikler, ilk kez bir yeteneği evrimleştirmeyi başardınız}

{Gerçek bir isim, Yetenek ve Niteliklere bağlı olduğu için, ilk kez gerçek bir ismi evrimleştirmeyi başardınız}

{İlk kez bir niteliği evrimleştirmeyi başardınız}

Northern gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakmaktan kendini alamadı.

'Bu nedir? Ne oluyordu...'

Bu, onun beklentilerini çok aştı.

'T—Gerçek İsim? Hatta Nitelikler?!'

Her şeyi evrimleştirmişti!

SAVAŞ CEPHESİ [BÖLÜM 1]

Canavarlar basit zihinli yaratıklardı, insanlardan çok daha az karmaşık ve düşünceliydiler.

Kuzey, onları anlamanın devasa bir görev olacağını düşündü.

Ama o bile denemek zorunda kalmadı ve bir şekilde, onları düşündüğünden çok daha iyi anladı ve tek sonucu şuydu

: '...onlar sadece çok basit zihinliler.'

Genellikle insanlar savaşa yürüdüklerinde, her zaman önce keşif ekipleri gönderirlerdi. Keşif ekipleri durumu doğruladıktan sonra, savaş alanında harcanabilir olan piyadeleri gönderirlerdi— neyse ki, en çok ölenler onlardı.

Sonra generaller genellikle sahne arkasında kalır, durum kritik olduğunda savaşa atılırdı. Bu, askerlerinin moralini yükseltmek ya da düşmanlarının moralini, generallerin tuhaf güç ve kudretiyle yok etmek için stratejik bir hamleydi.

Ama canavarlar bunun çok farklıydı - tüm bu mantık, taktikler veya stratejilerle ilgilenmiyorlardı.

Boğa ile doğrudan yüzleştiler.

Kuzey ve diğer generaller önde yürüdü, diğerleri ise arkasında yürüdü, her bir takım kendi generalinin hemen arkasında sıralandı.

Her generalin bir asistanı da vardı ve Kuzey için bu, hapishane madeninde görmekten bıktığı canavarın tanıdık yüzüydü.

Savaşta iken arkasından onu parçalamayacağından endişeliydi, ama bunun olmayacağına dair bir tür güveni vardı. Yine de, o yaratık çok güçlüydü, inanılmaz derecede.

Kuzey sağa ve sola baktı, düz bir general sıralaması vardı, hepsi savaş alanına doğru sabit ama yavaş olmayan bir yürüyüş yapıyordu.

'Sanırım daha önce bunu gözlemlemedim çünkü buna lüksüm yoktu, ama gerçekten de generallerini önde tutuyorlar.'

Birkaç dakika sessizce yürüdü, şaşırtıcı bir şekilde ayak uydurabilen Bay Fluffy'yi izleyerek.

Sonra aklını bu savaşa dair kendisine güven veren sürprizlere geri döndürdü.

Kuzey, bir yeteneğin evrim geçirerek bu kadar çok değişim yaratacağını hiç düşünmemişti - bunun bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

Ve şimdi, Yetenek Kopyalama Sistemini çok iyi kullandığını düşünmeden edemiyordu.

Pano üzerindeki değişiklikleri incelerken mavi gözlerinde heyecan kıvılcımları parıldadı.

[Kopyalanmış Yetenekler]: [1/1]

Yetenek: Tekillik

Sınıf: [S]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Ben, Kendim ve Ben]

Açıklama: [Ben tekim, sadece ben, kendim ve ben! Diğerleri beni güçlendiriyor]

Yetenek Yeteneği: [Ruh Klonu]

Nitelikler: [Bu bilgilere ruh seviyenizle erişemezsiniz]

Yetenek Gelişimi: [0/1000]

Nitelik kısmı dışında, Northern oldukça etkilendi, ama bu durum ona kötü bir tat bıraktı.

Altı yüz parçanın kaybı elbette ona ağır geldi, ama buna değdi.

Ancak, çoğu etki, bir yürüyücü olduğu için kilitlenmiş gibi görünüyordu.

Yine de, Northern mutluydu; belki de gelecekteki günlerin düşüncesi, bu yeteneği hakkında bu kadar coşkulu hissetmesini sağlıyordu.

Yetenek parçalarıyla, istediği gibi yetenekleri geliştirmeye devam edebilirdi; ancak bu bir karşılıklı durumdu; eğer yetenekleri geliştirmeye odaklanırsa, kişisel gelişimi yavaş olacaktı.

Sadece kişisel gelişimine odaklanırsa, yetenek gelişimi duraklayacak ve ruhlarını yükselttiğinde ve kopyalayabileceği yeteneklerin sınırı arttığında, yeni kopyalanan yeteneklere dikkat etmek zorunda kalacaktı.

Elbette, bunların hepsini telafi etmenin tek yolu, canavarlara aç bir avcı olmaktı— belki de ona daha fazla yetenek parçası verecek olanları hedef alarak, zamanını ve yeteneğini daha güçlü canavarlara karşı savaşmaya yönlendirmekti.

Her durumda, önümüzdeki günlerde hayatta kalmak için inanılmaz derecede güçlü olması gerekiyordu.

Kuzey'in gözleri ileriye bakıyordu, manzara birkaç saatlik yürüyüşten beri görmediği bir şeye doğru hafifçe kayıyormuş gibiydi.

Alışık olduğu diğer manzaraya kıyasla, bu alan rüzgarın nazik dokunuşu altında hafifçe sallanan sağlıklı, yeşil kahverengi otlarla doluydu.

Karanlık gökyüzünün altında, karşılarında bir grup canavar bekliyordu. Öncekiler gibiydiler, ama aynı zamanda farklıydılar.

Büyük kertenkelelere benzeyen, sırtlarından fırlayan ölümcül pençeleri ve keskin dikenleri vardı.

Dört ayak üzerinde güçlü bir şekilde duruyorlar ve serbest bırakılmayı bekleyen deli köpekler gibi uzaktan vahşice havlıyorlardı.

Birden, arka taraftan, yıpranmış canavarlardan oluşan bir kuyruk öne doğru ilerlemeye başladı.

Kuzey, kölelerin önlerinde sıraya girmesiyle hafifçe kaşlarını çattı.

'Bu gerçekten onların kültürü... bir tür tiksindirici.'

Doğası itibarıyla sürüngen olan, neredeyse emekleyen bacaklara sahiptiler, ama kertenkele benzeri olanların aksine, iki ayak üzerinde duruyorlardı.

Ön tarafa doğru devasa, korkutucu bir yaratık ilerledi. Çerçevesi güçle dolup taşıyor, iki çift kolu ve taş gibi sert yapısının altında kalın kaslarla donanmış iki güçlü bacağı vardı.

Diğer canavarlar gibi, bunun da sırtında her yere çıkıntı yapan keskin dikenler ve ağzında sivri, büyük dişler vardı.

Silah kullanmıyorlardı ve tamamen ilkel bir yapıya sahiptiler. General pençelerini açtı ve kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı.

Karanlık gökleri sarsacak kadar korkutucu bir kükreme ile, kütlenin önünde bulunan Gece Korkusu da sesini yükseltti.

Çarpışma başladı ve düşman onlara korkunç bir hızla saldırmaya başladı.

Yer titredi, Northern'ın kalbi de öyle. Düşüncelerinde asılı kalmıştı—bu durumu atlatıp atlatamayacağını, ilk eyleminin ne olması gerektiğini düşünüyordu.

Bir yudum nefes aldı ve kafasında dolaşan binlerce düşünceyi öldürdü.

Sonra ağzından yavaş bir nefes vererek kendini sakinleştirmeyi başardı ve hızla yaklaşan kalabalığa odaklandı.

'Sallamaya devam et, sadece sallamaya devam et,' diye düşündü içinden.

İlk grup canavarlar yaklaşırken, önlerindeki et kalkanlarını acımasızca yırtarak ilerliyorlardı.

O an Northern, et kalkanlarının neden gerekli olduğunu nihayet anladı— ancak daha sonra kendisinden tiksinerek.

Canavarın etini kesmek için düşmanın harcadığı iki saniye sayesinde Northern, kendini toparlamak ve kılıcıyla saldırmak için yeterince zaman buldu.

Ölümlü kılıç acımasızca ileri doğru savrulurken, canavarı sanki tofuymuş gibi kolayca kesip geçti.

Elini geri çekerek, Northern geri çekildi ve kılıcı ileri doğru fırlatarak, canavarın karnını kolayca deldi.

[Bir Felaket Canavarı Razorlf'yi öldürdünüz]

İki ses üst üste bindiğinde, Northern onları görmezden geldi ve hızla bir sonraki canavara döndü. Canavar bacaklarıyla saldırdığında, kılıcını başının üstünde savurarak onu kesti.

Hızla geri sıçradı, dişlerini gıcırdatarak.

'Lanet olsun, bu yüzeysel oldu.'

Tecrübesiz ve saf olan Northern, bir savaş alanının, özellikle de savaşın yeni başladığı bir anda, dikkatli olmadan dinlenmek için uygun bir yer olmadığını bilmiyordu.

Arkasından, kaba pençeler sırtına saldırdı.

Çarpışmanın üzerinden birkaç saniye geçmeden, savaş alanı korkunun kalın bir sisine büründü, hava kan kokusuyla ağırlaştı.

Yer, sayısız canavari formun acımasız bir mücadele içinde kilitlenmesiyle titreyen, kabus gibi bir çamur ve kan manzarasına dönüştü.

Kaosun ortasında, diğerlerinin üzerinde yükselen, iki farklı yaratık vahşi bir şiddetle çarpıştı, kükreyişleri ıssız genişlikte yankılandı.

Keskin pençeler et ve kemiklere saplanarak, ardında parçalanmış cesetlerin bir izini bıraktı. Her gürültülü adımda yer titredi, sanki yer, saldırı altında acı içinde inliyordu.

Henüz çok kısa bir süre geçmişti, hatta bir dakika bile olmamıştı, ama yerde o kadar korkunç manzara vardı ki; cesetler büyük sayılarda düşüyordu ve çatışmalar havada acımasızca yankılanıyordu.

Her taraftan, her açıdan, canavarlar acımasızca dişlerini gösteriyor ve ilkel, insana ait olmayan kılıçlar kullanarak birbirlerine saldırıyordu.

Kuzey daha önce bir savaş alanında olmamıştı— elbette, onun acımasızlığını, her saniyenin, her dakikanın taşıdığı aciliyeti bilmiyordu.

Ve onun kadar düşünceli biri için, bir saniyeyi bile boşa harcamak çok ciddi bir durumdu.

Reaksiyon vermeden önce, aç gözlü bir canavar onun üzerinden atladı ve sırtına tam bir kesik indirdi. Geç fark ettiğinde, Kuzey öne doğru koşarak kaçmaya çalıştı, ama başka bir canavar altından pençelerini fırlatarak yolunu kesti.

Ya önünü ya da arkasını feda etmek zorundaydı—

Ancak karar vermek için zaman yoktu. Yaptığı her şey içgüdüsel olmalıydı ve savaş alanında hiç bulunmamış biri için bu, kötü ve adaletsiz bir durumdu.

Northern ileri atıldığında, içgüdüsel olarak oniks kılıcını gelen pençeyi engellemek için savurdu ve arkasında bir figür belirdi, başının üzerinde acımasız bir balta kaldırdı. Figürün baltası ile canavarın çarpışması havada yankılandı.

Ancak figür, gücünde üstün olduğunu kanıtlayarak canavarı fırlattı ve baltasını yatay bir şekilde savurarak yaratığın başını temiz bir şekilde kesti.

O sırada, Northern karşısındaki canavarın çenesine kılıcını saplamıştı.

Geri döndü, yüzü sinirli bir kaş çatma ile şekil aldı.

"Ne lanet... bu herif beni mi korudu?"

Ölüm meleği ona kayıtsız bir şekilde baktı, baltasını korkunç bir şekilde döndürerek arkasında beliren canavarın boğazına sapladı ve Northern'a karanlık, kayıtsız bir bakışla baktı.

'Bu herif... neden bana meydan okuduğunu hissediyorum?'

Northern, kılıcıyla bir yay oluşturdu ve aniden üzerine atılan canavarın gövdesini yararak geçti.

[Bir Felaket Canavarı: Razorlf'yi öldürdünüz]

[+3 yetenek parçası kazandınız]

“...belki bu savaş ortamından dolayıdır. Bir felaket canavarını kolayca öldürdüğüme inanamıyorum.”

Tabii ki, bunlar ormanda Shin ile birlikte savaştığı Siyah Ruger'den çok daha zayıftı.

Ancak bir canavar sınıfı canavarı yenebilmek, Northern'ın bir yürüyücü olarak yapmaması gereken bir başarıydı.

Ancak bu bir savaş alanı olduğu inkar edilemez— bu, bire bir savaş ortamından farklı bir ortamdır.

Klonun kas hafızası da Northern'ın gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Klon hakkında konuşursak…

Northern'ın gözleri, engin bir odakla ileriye bakıyordu, soluk teninden aşağıya doğru akan ter damlalarıyla birlikte engelleyerek, kaçınarak ve ileriye doğru mücadele ederek ateş ediyordu.

“Her seferinde klonuma güvenemem… Bununla da yüzleşmem gerekiyor.”

Yetenek parçalarının büyük bir kısmı tükendiği için, Northern'ın gücü önemli ölçüde azalmıştı. Uyanmadan önceki halinden farksızdı.

İyi hareket edebilmesine rağmen, Shin ile yıllarca süren kesintisiz temel eğitim ve klonun Friggian Walker ile son zamanlardaki mücadelesi sayesinde, hareketlerini hassasiyet ve doğrulukla gerçekleştirmek için gereken hızdan hala yoksundu.

Birçok kez, Mr. Fluffy tökezlediğinde, düşmanının hareketini kibirle bacaklarına keskin dişleriyle ısırarak engellerdi.

Sonra Northern, yaratığı keserek parça parça yetenekleri topladı.

Northern'ın kalbi, devasa düşman kalabalığının arasında ilerlerken göğsünde çarpıyordu.

Her hareket, hayatta kalma içgüdüsüyle besleniyordu; oniks kılıcı, umutsuz bir zarafetle havayı kesiyordu.

Canavarlar, her yönden ona yaklaşıyordu; hırlamaları ve kükremeleri kulaklarında yankılanıyordu.

Başını eğip kaçtı, yüzüne doğru fırlatılan bir dizi keskin pençeden zar zor kurtuldu. Canavarların hareketleri hızlı ve öngörülemezdi; ölümcül bir kaos dansıydı.

Northern, onun altına kaydı, kılıcını yukarıya doğru sapladı ve çenesinden delip geçti. Karanlık kılıcı, onun üzerinde çıkıntı yapıyordu.

Saniyeler geçtikçe, Northern'ın kaslarında yorgunluk birikiyordu; aynı zamanda, adrenalin dalgaları damarlarında akıyordu, her geçen dakikada duyularını keskinleştiriyordu.

Onların nefesinin sıcaklığını cildinde hissedebiliyordu; terlerinin toprak kokusu, kanın metalik tadıyla karışıyordu.

Bu, her adımın son adımı olabileceği çarpık bir kabustu—böyle bir korkuyla karşılaşan Northern'ın dikkati korkutucuydu.

Gözleri düşmanından sapmadı ve saldırısı gereksiz hareketlerden arındırılmıştı.

Doğrudan konuya girdi. En küçük açılardan bile ya engelledi ya da faydalandı, canavarı içinden yararak geçti.

Elleri bıçağı sıkıca kavramıştı, her darbe zorlayıcıydı ve kaslarını yüklüyordu ama duramazdı–

Bir kez bile hareket etmeyi durdurmadılar.

Çömelmiş bir pozisyondan fırlayarak canavarın kalbine, onun saldırı için uzanmasından daha hızlı bir şekilde sapladığında, sanatsal bir şekilde fışkıran kan, hem onu hem de ölen canavarı kapladı.

İki nesnel sesin tekrar üst üste geldiğini açıkça görmezden geldi.

Bir başka canavar görüş alanına daldığında, onu şaşırttı, Northern sendeledi ama hedefini ıskalayan beceriksiz bir darbe yapmayı başardı.

Canavar daha da yaklaştı, kaba pençeleri kana susamıştı ve Northern düşen enkaza takıldı, keskin bir pençe boğazının yanından geçmeden önce dengesini zar zor sağladı.

Bu kaçırılan darbe, zihnine detaylar kazıdı—kılıcını tutması gereken tam pozisyon, darbenin arkasında yeterli güç oluşturmak için gövdesini ne kadar döndürmesi gerektiği.

Her geçen dakikada, hareketleri daha keskin hale geldi.

Bir canavar, ağzı genişçe açık bir şekilde saldırdı. Northern döndü, çelik, kürk ve etin içinden geçerken şarkı söylüyordu. Kırmızı kan yüzüne sıçradı ve solgun cildindeki kırmızı yaralar kapanırken buhar yaydı.

Başsız canavar çöktü, titreyen kütlesi hala Northern'ın bileklerini yakalıyordu. O, tutuşu gevşeyene kadar acımasızca ona saldırdı. İkisi daha öne atılarak yerini aldı.

Genç savaşçı bir kasırgaydı— eğilerek, kaçınarak ve her tırpan benzeri pençeyle çarpıştığında kılıcının şarkısını söyleyerek.

Bir adım hatası onu sarsarak düşürdü, tırnakların süzülmesi kumaşı ve deriyi yırttı. Kan, Sonsuz Alacakaranlık'ta açtı. Alev gibi bir acı, duyularını boğdu. Boğazından tırmanan çığlıkları yutmaya çalıştı.

Burada zayıflık için zaman yoktu!

Canavarlar, taze kan kokusunu alarak, öldürmek için yaklaştı.

Northern, terle ısınmış gözleriyle onlara dik dik baktı, göğsü kabarıyor, kan ve etle ıslanmış kılıcına sıkı sıkı sarılıyordu. Köşeye sıkışmış gibi görünse de, bu durumu çözmesi için klonunu çağırma cazibesine kapılmayı reddetti.

Üstelik, bu canavarlar onun bir klon yaratma yeteneğine sahip olduğunu asla bilmemeliydi. Özellikle Gece Korkusu…

Northern, Gece Korkusu düşüncesiyle gülümsedi, 'Sen, o herifi yok etmemde büyük bir rol oynayacaksın. Yani hayır, ona gizli kartımı bilmesine izin vermeyeceğim'.

Tanıdık bir karanlık figür, kargaşanın içinden ona doğru ilerledi.

Northern'ın periferal görüşünde dönen bir balta ve kan fışkırmaları belirdi, ölüm meleği arkasında zarif bir kayıtsızlıkla ölüm yolu bıraktı.

Northern gülümsedi ve harekete geçti, oniks kılıcı uyum içinde çaldı. Çirkin canavarın acımasız yeteneğine karşılık vererek, gözlerini canavarın hareketine ve aynı zamanda düşmanına dikti.

O anki odaklanması korkutucuydu, sanki bir bölgedeydi. Aşırı terlemesine rağmen, canavara yetişmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunun bir kanıtı olarak, Northern'ın odaklanması kaymadı, sadece daha da korkutucu hale geldi.

Kuzey'i her yönden saran savaş gürültüsü—canavarların boğuk kükremeleri, onların ölmekte olan çığlıkları, pençe ve çeliğin diş ve pençe ile çarpışmasının sürekli yankıları.

Kaosun içinde tek bir amaçla hareket etti, Kılıç havada ölümcül yaylar çizerek—hayatta kalmak!

Her düşmanı devirdiğinde, yorgunluk kaslarına daha derinlemesine sızdı, kılıcındaki tutuşu ter ve kanla kayganlaştı.

Ancak gözleri keskin kaldı, yanındaki canavarla yumruk alışverişi yaparken etrafındaki hiçbir şeyi kaçırmadı.

Çirkin şeytan, vahşi bir zarafetle savaşıyordu, devasa baltası, ona yaklaşmaya cesaret edenleri parçalara ayırıyordu.

Karanlık kan etrafında fışkırırken, kemikleri ezip uzuvları kesiyordu. Farkında olmayan bir göz için, bu kabus gibi savaş alanında gerçek tehdit gibi görünecekti.

Ancak Northern daha iyi biliyordu. Canavarın vahşetinin altında kurnaz bir zeka yatıyordu, saldırıları Northern'ın kendi düşmanlarını geri püskürtmek için tam zamanında geliyordu.

Tüm vahşetine rağmen, yaratık defalarca genç savaşçıyı zarardan korumayı seçti.

Neden adımlarını bu kadar sadık bir şekilde takip ediyordu? Northern'ın bu garip davranışın sebebi hakkında tahmini oldukça açıktı.

Onun kömür siyahı gözlerinde, bakışları kesiştiğinde söylenmemiş bir meydan okuma karşısında bir kısmı heyecanlanıyordu.

Belki de onun yeteneğini ve kararlılığını test etmeye çalışıyordu, yeni savaşçıyı daha da tehlikeli bir noktaya itmek için, ya da belki de onu korumak istiyordu çünkü o onun generaliydi… ya da belki de her ikisini de yapıyordu.

Hangisi olursa olsun, Northern bu oyunda kaybetmeyi planlamıyordu, ona kolay bir av olmadığını gösterecekti.

Northern'ın dikkati, teslim olmayı reddettiği için bir jiletin keskinliğine keskinleşti. Oniks kılıcı, canavarın baltasıyla birlikte Ölüm'ün şarkısını söylerken, birleşik güçleri kalabalığı kanlı bir adım adım geri püskürtüyordu.

Yine de, savaş sona ermeden sürüp gidiyordu.

Kesilen her canavar için, gölgelerden iki tane daha ortaya çıktı. Kuzey'in akciğerleri her zor nefeste yanarken, havayı ürkütücü bir aura sarhoş etti.

Onun hızlanan nabzı kulaklarında acımasızca çarpıyordu, etrafındaki savaşın ritmiyle eşleşiyordu.

Silahların çatışması, duyularını doldurana kadar başka hiçbir şey algılamıyordu.

Evreni, her bir varlığını fırtınada yön bulmaya adadığı bir şiddet girdabına sıkışmıştı.

Zamanın kendisi anlamını yitirmişti, ta ki tamamen kaotik anın içinde var olana kadar.

Önemli olan tek şey, kılıç kolu ve ona karşı dizilmiş acımasız canavarlardı.

Bu savaşın dayattığı eriyik, Northern'ın öz çekirdeğinden başka bir şeyi yakmamıştı—savaşçının ruhu, oniks kılıcıyla vahşi bir şiir yazarak bir düşmandan diğerine geçiyordu.

Savaş devam ederken, Northern yavaş yavaş savaş alanının tonuna uyum sağlamaya başladı.

Northern'ın acılığı, her hareketine, her darbesine sızmaya başladı.

Bu, belirgin bir şey değildi, ama tavrında ince bir değişim, çenesinin sıkılması, gözlerinde bir rahatsızlık parıltısı vardı. Bunu asla istememişti, savaş alanının şiddetini ve yıkımını aramamıştı.

Yine de burada, hayatı için savaşmaya, kan dökmeye ve acıya katlanmaya zorlanmıştı.

Her geçen dakikada, Northern'ın hareketleri daha keskin ve daha hassas hale gelirken, içinde büyüyen hayal kırıklığı da artıyordu.

Ancak, şiddetli bir kararlılıkla savaşırken, Northern savaş alanının doğası hakkında düşünmeden edemedi.

Bu canavarlar neden sürekli birbirleriyle savaşıyorlardı? Bunu ne tetiklemiş olabilirdi? Ne zaman sona erecek?

Binlerce soru aklından geçerken, Northern savaş alanında hareket etti, duyuları her yönden bombardımana tutuldu.

Düşmanlarının kanının yüzüne sıcak sıçraması, terin toprak kokusu ve kanın metalik tadı—hepsi korkunun çarpık bir senfonisi haline geldi.

Ancak Northern kaosun kendisini aşmasına izin vermedi, hareketleri yavaş yavaş içgüdüsel hale gelmeye başladı.

Northern'ın tökezlediği, darbelerinin hedefini ıskaladığı veya bir canavarın saldırısıyla hazırlıksız yakalandığı daha fazla an vardı.

Ancak zayıflığa yenik düşmedi. Acıyı, yorgunluğu ve korkuyu aştı. Sahip olduğu her bir güçle savaştı, kılıcı düşmanlarının bağırsaklarını keserken bir bulanıklık oluşturdu.

Ölüm meleği yanında duruyordu, vahşi bir sevinçle acımasız baltasını sallıyordu.

Northern, başka bir canavar dalgası savaş alanına akın ederken dişlerini sıktı.

Ne kadar çok keserlerse kessinler, karanlık koruyucusu ve kendisi, daha fazlası çıkmaya devam etti.

Tekrarlayan çatışmalar ve çığlıklar yavaş yavaş Northern'ın zihnine sızdı, durmaksızın süren şiddete karşı duyduğu acıma, kemiklerine kadar işledi.

O, bu kaynayan hayal kırıklığını karanlık kılıcının sallanışına yönlendirdi, darbeleri daha da büyük bir hassasiyetle isabet etti.

Ancak, karşısında durdurulamaz, sonsuz bir dalga varken hassasiyetin pek bir önemi yoktu.

Yorgunluk, Northern'ın uzuvlarını acımasızca çekiştirirken, göğsü hava için hırıldıyordu. Emici çamur ve kanlı enkaza her adımda botlarını yakalama tehdidi vardı.

Kaymak, diş veya pençenin savunmasız etine saldırması için bir açıklık bırakmak o kadar kolay olabilirdi.

Bir pençenin savrulmasından zar zor kaçındı, geçerken çıkan rüzgarı yanağında hissetti.

Bu kaçırma, onu öfkeyle doldurdu— düşmanlarına, şimdi üzerine zorla dayatılan bu zalim savaş alanının adaletsizliğine ve en acı şekilde, kendi zayıflığına karşı.

Artan öfkesi, Northern ileri atıldığında patlayıcı bir güçle patladı ve rahatsız edici uzvu vahşi bir kesikle kesti.

Koyu kan fışkırdı, yüzüne sıçradı, zengin demir tadı dilini kirletti.

Şiddetle tükürdü ve sonra kızarmış dişlerini iğrenç bir alayla açtı.

Legionlarını göndermelerine izin ver. Hepsini parçalayacak ya da denemekten ölecek, geride kırık bedenlerini yığınlar halinde bırakacak.

Yanında, koruyucu meleği onaylayarak hırladı, balta, Northern'ın şiddet melodisine acımasız bir uyum içinde uzuvlar kesiyordu.

Umutsuz itişlerine devam ettiler, Northern'ın kılıç kolu çaba ile yanıyordu, nefesi darbe arasında acılı hırıltılarla çıkıyordu.

Yine de, bir dinlenme gelmedi— sürü, sanki onlara bir sınır yokmuş gibi ilerliyordu.

Ne kadar zamandır durmadan savaşıyordu?

Dakikalar mı, saatler mi yoksa günler mi?

Zaman artık bir anlam taşımıyordu, Northern'ın zihnini bulanıklaştıran kırmızı sis tarafından yutulmuştu. Görüşü tünelleşmişti, gördüğü tek şey yok etmesi gereken düşmanlardı.

Çeliğin zırh ve kemiğe vurmasının tekrarlayan çığlığı, kafasına acımasızca kazınan kabus gibi bir şarkı haline geldi. Sıcak kan, tekrar tekrar derisine sıçradı, onu yavaşça insandan canavara dönüştürüyordu.

Ve yine de, Northern savaşa devam etti, içindeki o isyan çekirdeği teslim olmayı reddediyordu... sessizce ölmeyi reddediyordu.

Eğer bu sonsuz cehennem onun gerçeği olacaksa, o zaman bu diyarın canavarlarını her bir karış toprak için ağır bir bedel ödemeye zorlayacaktı!

Hatta kemikleri parçalanıp sinirleri yıpransa bile, son nefesini verene kadar savaşacaktı.

Canavarlar sonunda onu yıpratabilir, ama Northern, cehennem nihayet inatçı ruhunu ele geçirmeden önce her diş ve pençeyi engellemeye yemin etti.

Bir hırıltılı çığlıkla, bir kez daha dişlerini gıcırdatan çenelere doğru saldırdı, yanında koruyucusu dev bir gölge olarak belirdi...

Savaş alanı bir korku manzarasıydı— havada, Kuzey'in her kötü nefes alışında akciğerlerine sızan bir korku miasması vardı.

Hayaletimsi ışıklar, görüş açısının kenarında titreyerek, zaten kabus gibi olan sahneye ürkütücü bir gölge düşürüyordu.

Yıkılmış topraktan ve yanan etten yükselen dumanın içinde dönerken, etrafa dağılmışlardı.

Asidik koku, kanın demir tadıyla birlikte burun deliklerini dolduruyordu; o kadar yoğun bir şekildeydi ki, dilinde tadını alabiliyordu.

İç organları çıkarılmış cesetlerin dökülen kokusuyla karıştı.

Sağır edici çığlıklar etrafta yankılandı—ölmekte olan yaratıkların inlemeleri, canavarlara ait kan dondurucu kükreyişler, kemiklerin üzerinde sürekli tırnak sesleri.

Yerlere düşen savaşçıların ağırlığı altında zemin titredi, binlerce pençeli ayak toprağı çiğneyerek bataklığa dönüştürdü.

Yeni öldürülmüş canavarların kalıntılarını hevesle yuttu. Dökülen kanı, aç gözlü toprağı kaygan ve yapışkan dokusuyla ıslattı, Northern'ın dengesini sağlamakta zorlandığı tehlikeli arazide kendi botlarına yapıştı.

Cesetler ve parçalanmış uzuvlar korkunç bir engel parkuru oluşturdu, Northern'ı dikkatlice ilerlemeye zorladı, yoksa ölümün bekleyen çenelerine takılabilirdi.

Boğucu koku onu boğma tehdidi altında olmasına rağmen, Northern tiksintisini bir kenara bıraktı ve her avantajı kullanmak için duyularını ayarladı.

Düşmanlarını çizen ürkütücü parıltı, bıçağının ısısını ayarlamak için ona bir anlık fırsat verdi.

Korkunç çığlıkların korosu, onu çalkantılı kaosun içinden yönlendirdi.

Savaş alanının bunaltıcı duyusal seli arasında o hayat kurtarıcı avantajı filtreledi.

Bazen, ölümcül parıltı görme yetisini yanıltarak cesetlerin köşesinden fırlayıp yakalamış gibi görünmesine neden oldu.

Acılı çığlıklar, akıl almaz bir zirveye ulaştı ve kalbini hızlandırarak, sonsuz savaş onun dünyasını her nefese... her atışa... kestiği her kanlı canavara daralttı.

Bu kabus gibi eriyici, daha zayıf bir adamın aklını yakacak kadar sıcak yanıyordu.

Ancak Northern, demir ateşinde acı bir güç buldu ve korkunun iradesini kırılmaz bir kenara keskinleştirmesine izin verdi.

Savaşın atmosferi, zihnini bir jiletin kenarı gibi keskinleştirdi—duyuları bir sonraki saldırıya hazır, kasları karşı koymak için gerilmişti.

Artık tek önemli şey, her saniye kanlı manzaraya dayanabilmekti.

Northern'ın kısa bir mesafe uzağında, dev bir yaratığın tentakulları çaresiz bir kertenkele benzeri canavarı kaçınılmaz bir ölüm kavramıyla sarmalamıştı.

Mukoza kaplı kas ipleri, avını yavaşça ezerek, parçalanan kemiklerin korkunç çatırdamaları, acı dolu çığlıklarının arasından geçiyordu.

Kemikler, pıhtılaşmış kanla ıslanmış dağınık deriden yırtılarak dışarı fırlıyordu.

Başka bir canavara benzeyen bu yaratık, avını acımasız bir sevinçle sıkmaya devam etti; avın uzuvları korkunç bir şekilde sarkarken, ince et parçalarıyla yerinde tutuluyordu.

Daha ileride, kurt adam sürüleri, sıska, boş gözlü kertenkelelerden oluşan bir taburu yok ediyordu.

Kıllı bedenler korkunç bir hızla bulanıklaşıyor, dev çeneler boğazları ve et parçalarını eşit bir şiddetle koparıyordu.

Avlarının korkunç çığlıkları, diğer ölüm çığlıklarının cehennem gibi korosuna katıldı.

Ne kadar hızlı koşarlarsa, aç gözlü kalabalık o kadar çabuk saflarını geçti—ta ki hepsi kanlı göletler arasında parçalanmış halde yatana kadar.

İki dev Razorlf canavarı, biçimlendirilmiş pençelerin, kırılan dişlerin ve savrulan kuyrukların bir çığ gibi çarpışmasıyla dramatik bir şekilde çarpıştı.

İlkellerinin vahşiliği nefes kesiciydi; paslı zırhı ve deriyi parçalayarak, hemen altında atılan sıcak yaşam kanına erişmeye çalışıyorlardı.

Biri rakibinin korunmasız yanından avantaj bulduğunda, kıvrımlı bir boyun aşağıya doğru eğildi ve sürüngen bir baş, savunmasız boğaza yapışmak için indi.

Ölen yaratık, bir arteriyel püskürtme içinde aniden kesilen bir boğulma çığlığı çıkardı. Kertenkele-canavarı derin derin içti, omurga sırtları mutlulukla titredi.

Kuzey her yere bakarken, benzer katliam manzaraları sergileniyordu.

Bu canavarların acımasızlığı, yetişkin erkekleri çığlık atarak kaçmaya zorlayacak kadar korkutucuydu.

Ama kaosun ortasında, sanki adalet dağıtan bir intikamcı karanlık melek gibiydi—onyx kılıcı, gövde ve omurgaları keserken şarkı söylüyordu, ikor fıskiyeleri dökülüyordu.

Savaş, sonu görünmeyen bir şekilde devam ediyordu. Ama bu kadar ezici bir kan dökme içinde, Kuzey, fırtınayı aşma yeteneğinden dolayı bir heyecan hissetti.

Belki de ölümcül becerilerini mükemmelleştirmeye devam ederse, bir gün sadece şiddetini katlanmak yerine yıkımı dağıtabilir.

Bir gürültülü kükreme savaş alanında yankılandı, bir an için çeliğin ve ölen çığlıkların gürültüsünü boğarak.

Gece Korkusu ve sürüngen canavarı, savaşan fraksiyonlarının her ikisi de yüceltilmiş generalleri, kaosun ortasında karşılaştı.

Daha küçük yaratıklar yollarından kaçarken, bekleyiş dolu bir şiddet dalgası dışarıya yayıldı.

Dört lanetli kırmızı göz, avcı bir yoğunlukla parladı; Gece Korkusu, sürüngenin sağlam savunmalarında bir açılım ararken pençeli arka ayaklarıyla daireler çizdi.

İnsansız kuyruğu, beklentiyle savrulurken, dikenli ucu kanla ıslanmış toprağa yarıklar açıyordu. Keskin dişlerle dolu çenelerinden sıcak tükürük damlıyordu; bu dişler zırhı ve kemiği ezme kapasitesine sahipti.

İki ayaklı sürüngen, ona benzer şekilde daireler çizerken taş gibi pulları dalgalandı; köpekbalığı dişleri sıralarının arkasından düşük bir hışırtı yayıldı.

Yünlü kütleli korkunun yanında küçümsense de, sürüngen saldırmaya cesaret eden her kim olursa olsun acı verici bir sona dair bir aura yayıyordu.

Kıvrılmış siyah pençeler, savunmasız organları içini boşaltmak ve kemiği etten soymak için birbirine tıklıyordu.

İki cehennem yaratığı, keskin pençeler, çeneler ve acımasız güçle birbiriyle çarpışırken boğuk bir kükreme havayı sarstı.

Kas ve tendonlar çarpışırken, nefret edilen düşmanın etinden hayatı koparmak için mücadele edip parçalamaya çalıştılar. Her kanlı yarada, derinin ve pulların kesilmesiyle büyük yaylar halinde ikor fışkırıyordu.

Onlar ayrıldılar, gözlerinde yanan ilkel öfkeyle birbirlerinin etrafında döndüler.

Gece Korkusu, yılan gibi bir hızla feint yaptı ve ardından dönüş sırasında açığa çıkan savunmasız karın bölgesine derin dişlerini batırarak saldırdı.

Kertenkele acı içinde çığlık attı, adamantin dişlerin arkasındaki ezici, et öğüten ısırığı yerinden çıkarmaya çalışırken kıvrandı.

Vücudunu döndürdü ve dikenli kuyruğunun tüm ezici ağırlığını Gece Korkusu'nun yan tarafına çarptırdı.

Göğüs kafesleri, balyoz gibi bir darbenin altında çatırdayarak, canavarı omurgası parçalanmadan önce ölümcül tutuşunu bırakmaya zorladı.

Geri çekildiler, göğüsleri kabarıyor ve bedenleri parlak hayati sıvıların derin yarıklar halinde sızıyordu.

Ancak bu savaş henüz sona ermemişti. Bunlar, güçlerinin zirvesindeki zirve savaşçılarıydı ve her ikisinin de ruhlarına kazınmış yüzyıllarca süren acımasız savaşlar vardı.

Sadece yıkıcı yaraların değişimi asla teslimiyeti zorlayamazdı.

Bir sonraki patlayıcı hareket, yaralarına daha fazla travmaya karşı kendilerini hazırlamaları için onlara çok az zaman tanıdı.

Yeniden saldırdıklarında, soğuk kükreyişlerle çeneleri açıldı ve bu çatışma savaş alanında yankılandı.

Bir gürültülü kükreme, iki canavari generalin şiddet patlamasında çarpışmasıyla savaş alanını sarstı.

Gece Korkusu ve kertenkele cehennemi, etrafındaki kargaşanın gürültüsünü boğarak kan dondurucu çığlıklar saldı.

İzleyiciler, generallerin saldırısının durdurulamaz bir volkanik patlamanın gücüyle çarpıştığını görünce dağıldı. Toprak, bu kanlı savaş avatarlarının içinde zar zor tutulan devasa enerjiler karşısında korkuyla titriyor gibiydi.

Boğuşurken, zırh gibi derileriyle kaplı boyunlarından damarlar fışkırıyordu.

Kaslı kollar, metallerin kesilmesine yetecek kadar güçle birbirine itilirken, biseps kasları düğümleniyordu.

Pençeleri sert dış plakalara sürtündüğünde kıvılcımlar fışkırıyor, yumuşak iç kısımlar açığa çıktığında acının geleceğinin vaadiyle çığlık atıyordu.

Parlak, kan kırmızısı dört göz, neşeli bir kötü niyetle parlıyordu.

İp gibi sarkan tükürükle ıslanan dişler, pullara ve lekeli tüylere sürtünerek tekrar tekrar kapanıyordu, ama bir açılış bulamıyorlardı.

Bu savaşçılar nazik bir sparring bilmezdi, yumruklarını çekmezdi. Her çarpışma, diğerini tamamen toz haline getirme niyetini belirtiyordu.

İki durdurulamaz güç, her yıkıcı saldırının arkasında tüm orduların öfkesini yönlendiriyordu. Hiçbiri, önce tam ve kesin bir yenilginin nihai acısını yaşamadan teslim olamazdı.

Onlar ayrıldılar, göğüsleri kabarıyor, ama cesur görünmeye devam ediyorlardı. Disk şeklindeki gözbebekleri, birbirlerinin etrafında dönerken, avcı odakları düşmanın derisine kilitlenmiş olarak, hayvansı yarıklar haline daraldı.

Soğuk kükreyişler, devam eden kargaşanın üstünde bile, kulak misafiri olan herkesin tüylerini diken diken etti.

Bir anlık bir duraklama oldu... sonra savaşçılar bir kez daha havaya fırladı.

Bu sefer Gece Korkusu, bir yıkım topu gibi saldırdı, kemik kesen çenelerini zırhın içine ve boyun ile omuz arasındaki savunmasız noktaya sıkıştırdı.

Zafer çığlıkları kaybolmadan önce, kertenkele bir kesik darbe ile karşılık verdi, hemen parlak bir sıvı ile akan et şeritleri açtı.

Acımasız bir zalimlik, onların egemen olma ve kutsallığı bozma çabasında bir sanat biçimi haline geldi.

Yakınlarda, Northern, tamamen varlığının farkında olmayan savaşan canavarların arasında gizlice kayboldu.

Önde patlayan felaket düellosunun seslerine büyülenmiş bir şekilde, daha da yaklaştı.

Sonuçta görmesi gereken bir şey vardı. Gürültülü kükreyişlerini duyduğu andan itibaren, Northern harekete geçti, ustaca koruyucu meleğini kaybetti ve kükreyişin geldiği yere doğru yolunu buldu.

Northern, hareket eden kas ve zırh dağlarının arasında akarken, arayan gözleri uzakları taradı.

Sonunda, bakışları generaller arasındaki destansı çatışmaya odaklandı ve manzaraya bakarken gözleri büyüdü.

Asla böyle ham, kontrolsüz bir gücün canavari bir biçimde şekil aldığını görmemişti.

Avantaj için mücadele ederken, daha çok doğanın güçleri gibi görünüyorlardı, sıradan fiziksel varlıklar gibi değil.

Enerjinin taşması, Northern'ın uzaklığından bile cildine neredeyse çatırdayarak çarpıyordu.

Onların savaş dansını daha yakından incelemek, savaş ustalığının inceliklerini öğrenmek için can atıyordu.

Yakın çevresinde tehdit olmadığından emin olduktan sonra, Northern ağır hareket eden canavarların arkasına doğru daha da yaklaştı.

Süregeldiği kaos ve düellolarına tamamen dalmış olmaları nedeniyle, generaller ona dikkat etmediler.

Sonunda, bu açı Northern'a saldırıların, sahte hareketlerin ve karşı hamlelerin akışını yakından takip etme imkanı verdi.

Kendi hayatta kalmasının, çevresindeki düşmanların farkında olmasını gerektirmesine rağmen, dikkatle izliyordu.

Zafer çığlığı, Northern'ın bakışını yeniden odakladı tam o sırada kertenkele, bıçak gibi pençeleriyle acımasız bir aşağıya doğru kesme hareketi yaptı.

Beklenmedik hamle, Night Terror'ı hazırlıksız yakaladı ve boyundan karın bölgesine kadar uzanan uzun bir yaraya neden oldu.

Kızıl kan, general geri çekilirken aktı, hayati sıvılar devasa tüylü ayaklarının altında yayılan bir havuz oluşturdu.

Bir gözlemci olmasına rağmen, Northern, şu anda dezavantajda olan dört gözlü savaşçıya karşı tuhaf bir koruma içgüdüsünün kabardığını inkar edemedi.

'...burada ölemezsin… seni öldürmek benim hakkım.'

Bilinçli bir düşünce olmadan, klonunu çağırdı, onu mücadele eden Gece Korkusu'nun yakınında var olduğunu hayal etti.

Northern'ın klonu, dev Gece Korkusu ile ilerleyen sürüngen düşmanı arasında sağlam bir şekilde indi ve sonrasında, niyet edilen öldürücü darbeyi engellemek için düşünmeden aceleyle hareket etti.

Klonun müdahalesi, dört gözlü generalin dengesini yeniden kazanması için değerli birkaç saniye kazandırdı, ancak aynı zamanda düşmanın ölümcül odaklanmasının tam etkisini üzerine çekti.

Gece Korkusu, Northern'ın klonuna acımasız bir soğuk bakış attı.

O anda, Northern'ın gözleri büyüdü.

'Olmaz…'

Oniks kılıcı, iki generalin ilk başta sadece pençeleri ve çeneleri altında ezilecek bir engel olarak gördüğü kaba pençelere karşı gürültüyle çarpıştı.

Klon, keskin pençelerden kaçmak için yuvarlandı, karanlık kılıcı hazır bir şekilde dik durarak fırladı. Kızıl kan soğuk oniks metalini kapladı, ancak henüz ona ölümcül bir iz bulaşmamıştı.

Bir hışırtı, sinirlenmiş bir şekilde, kertenkele'nin dişli ağzından sarkarak geldi.

Bu küçük müdahale, çoğu küçük varlığın peçete gibi savunmalarının aksine, beklenmedik bir şekilde dayanıklı olduğunu kanıtladı.

Koyu gözler kısıldı, figürün hareket etme şeklinin tuhaf bir şey olduğunu fark etti— tamamen sessizdi, sadece çelik halkası dışında —fısıldayan bir gölgenin aurası yayıyordu. Bu, herhangi bir geleneksel sıcak kanlı gibi savaşmıyordu.

Kertenkele daha temkinli bir şekilde daire çizerken, Night Terror acılı sersemliğini üzerinden atıp Northern'a odaklandı. Başlangıçta cehennem ateşi gözleri şüpheyle kısıldı.

Çok az kişi bir canavar için bu kadar serbestçe kendini riske atardı, özellikle savaşan ırklar arasında bu kadar çaresiz bir mücadele içinde. Canavar muhtemelen Northern'ın en çok istediği şeyin de kanının tadını almak olduğunu iyi anlıyordu.

Night Terror çenesini kaldırdı ve kayıtsız bir şekilde başka yöne baktı. Klon yanıt vermedi ya da özellikle bir duygu göstermedi, gösteremezdi, Northern bunu istese bile.

Tecrübeli savaşçı sadece ifadesiz bir şekilde baktı. Ve kertenkele düşmanları acımasız bir saldırıya geçtiğinde bakışını kaydırdı.

İki ayaklı kertenkele ile savaşa girdiği ilk birkaç saniye boyunca, Northern'ın klonu mücadele ederken Night Terror durdu ve kertenkele pençelerinin kemik kırıcı saldırılarını çaresizce engellediğini izledi.

Ancak klon kendi başına durmaya devam ederken, kararlı bir odakla acımasız saldırılara karşılık verirken, Night Terror'ın tilki benzeri yüzünde bir merak parıltısı belirdi.

Hayatta kalma çabasındaki çaresizliği görebiliyordu. Tek bir hata yaparsa ölecekti. Night Terror'ın vahşi yüzü dört kötü niyetli gözde şaşkın bir kaş çatma ile buruştu.

Bu varlık kimdi ya da neydi, ne amaçla? Neredeyse onun elinde ölmesine rağmen, hala çaresizce korumak için savaşıyordu… Neden?

Night Terror'ın bilincinin kenarlarını okşayan tamamen içgüdüsel bir tanıdıklık hissi...

Canavarları kandırmak oldukça kolaydı... bir akrabalık hissi onu sarhoş etti. Beyaz saçlı insan, kertenkelelerin devasa saldırılarını çaresizce savuştururken, gözleri daha da vahşi bir şekilde parladı.

Kanayan yaralarını hala kucaklarken, Night Terror yine de bu düelloda üstünlüğünü yeniden tesis etmek için ileriye doğru adım attı.

Kasvetli yüz maskesinin arkasında, Northern hızlı bir şekilde savaş planları ve taktik analizler iletti, gölge klonun bağlantısı boyunca, klon kendisi de yönüne doğru fırlatılan tüm dişleri ve pençeleri ustaca savuştururken.

Klonun bakış açısından algısı farklıydı, önceki seferden daha iyi hissettiriyordu.

Şüphesiz, bu muhtemelen yeteneği yükseltmiş olmasından kaynaklanıyordu, ancak klonun savunmasını aşan saldırı sayısıyla, çoktan bir toz yığını haline gelmiş olmalıydı.

Ama hala soğuk bir resmiyetle ayakta duruyordu.

Night Terror, rakibini bir adım geri itmek için kesikler ve ısırıklar içeren kelimesiz bir ritim başlattı... sonra bir adım daha... ve bir adım daha.

Bu arada, Northern gözlemliyor ve hesaplıyordu, keskin bakışları kertenkelelerin sürüngen yüzeyindeki en küçük avantajlı açıklıkları işaretliyordu.

Klon, tuhaf bir zamanlama ile ileri atıldı, zayıf noktalara saldırdı ve herhangi bir misilleme vurmadan önce kayboldu.

Korkutucu ölçeklere sürekli olarak vuruyorlardı, kısa sürede daha büyük yaralara dönüşen çentikler ve çizikler açıyorlardı.

Northern, klonuna hangi hedeflere saldırması gerektiğini talimatlandırdı, kan kaybını ve yorgunluğu maksimize ederek.

Hellion'un kanını akıttılar, hareketleri yavaşlayana ve gözleri soluk bir hale gelene kadar.

Sessiz bir direktif ile birleşen klon ve Night Terror, düşmanlarını parça parça sökmeye başladılar.

Kolayca düşmeyecek gibi görünüyordu, ama onların koordineli vahşeti sayesinde kaçınılmaz bir yenilgi artık kesin gibi görünüyordu.

Northern, tüm duyularını Night Terror'un hareketine, saldırı şekline ve onun kaba şiddetine odakladı. Gölgelerle karış… sonra sert bir şekilde vur. Sadece bir kişi ayakta kalana kadar tekrarla.

Northern'ın dikkati keskinleşti, kendi gözleriyle ve hatta klonla olan bağlantısı aracılığıyla yoğunlaştı.

Bu, daha önce yapabileceği bir şey değildi ama umursayacak zamanı yoktu çünkü sürekli değişen savaş alanındaki her hareketi ve kararı yutmakla meşguldü.

Ölümcül dans devam etti, Northern'ın kopyası ve vahşi Gece Korkusu, rakiplerine karşı kusursuz bir uyum içinde çalışıyordu.

Kılıç darbesi ve kritik anlarda pençe saldırılarını artırma arasında, dezavantajlı kertenkele yavaşlamaya başladı. Açık yaralar bolca karanlık kan sızdırırken, dev göğüs hareketleri oksijen için yarışıyordu, bu da zayıflayan kasları besliyordu.

Yine de, gözlerinde hala vahşi bir öfke yanıyordu.

Yüksek düşman, teslim olmanın yok olma anlamına geldiğini biliyordu.

Kendi türü, son kıvılcım sönene kadar savaşmak için yaratılmıştı. Karanlığa nazik bir kayış yoktu— sadece, çenesi nihayet son nefesini alana kadar savaşın coşkusu vardı.

Kertenkele, dikkatsiz ve sınırsız bir şekilde, kendi korkunç sonunu kabul ederek, en az bir rakibini yanında götürmeyi göze aldı.

Öfkeli ölüm çırpınışları kanla kaplı zemini sarstı.

Gekko, Gece Korkusu ile bir kez daha boğuşurken çaresizce zorlandı.

Keskin pençeler ve çiğneyen dişler, kasların ve tüylerin ötesinde iç organları aradı, görünüşte tükenmez olan klon arkasından saldırılarına devam ederken.

Farklı bir his vardı, canlıydı. Önceden, klon geri döndüğünde her şey kaslarına kazınmıştı, şimdi ise bağlantıları aracılığıyla dikkatini vererek ruhuna kazınıyordu.

Kuzey'in kalbi heyecanla doldu; kendisi de savaşa katılmayı arzuluyordu; sanki denemek istediği yeni hareketler vardı.

Gece Korkusu'nun canavari yaklaşımı, karanlık canavarın düşmanını saf güçle alt etme şekliyle ilkel bir güzellik taşıyordu.

Ancak, ham güç açısından onu geride bırakan bir düşmanla karşılaştığında, Kuzey, korkunun en azından o dikkatsiz savaş tarzını terk edecek kadar akıllı olacağını ve büyük bir yaratık olarak rakibini zayıflıklarıyla manevra yaparak alt edeceğini düşünmüştü.

Ancak Gece Korkusu, savaş tarzına layık olduğunu kanıtladı. Kuzey, canavarın bir savaş tarzı bildiğinden bile emin değildi, sonuçta bu, onların birbirlerine kan dökme niyetiyle saldırdıklarını izlerken kendi sonucuydu.

Gece Korkusu hâlâ pençelerinin ve boyutunun baskın gücünü kullanıyordu.

Çok gözden kaçırılabilirdi, ama Kuzey iki perspektiften dikkatini veriyordu— kendi gözleriyle bazı şeyleri kaçırmış olsa da. Klonuyla arasındaki bağlantıyla bunu fark etti.

Gece Korkusu, savaş tarzına inatla bağlı kalsa da, savaşı örnek bir beceri sergileyerek yönetti.

Bir canavara yakışmayan bir şekilde, Kuzey canavarın düşünceliliğine kıskanarak bakmaktan kendini alamadı. Bu, sadece birinin başına gelen bir teknik değildi—bu, sonsuz savaşlar boyunca birinin özünün yüzyıllar boyunca şekillendirilmesinin bir sonucuydu.

Geviş getiren bir saldırı yerine, Gece Korkusu, dev kertenkeleye yalnızca bir noktada yoğun saldırı gücünü kullanarak sert taş derisini çatlatmayı başardı, oysa Kuzey'in kopyası her yöne saldırıyordu.

Ancak kopyanın hareket etme şekli bile, korkunun adımları tarafından belirlenmişti, sanki her hareket, kopyanın özgürce yürüyebileceği bir yol açıyordu.

Canavar vahşi bir içgüdüyle savaşırken, Kuzey'in kopyasına temiz bir şekilde darbelerini dokuyabileceği yollar sundu—ve bu darbeler, ağır kertenkeleyi bir iki saniye geciktirmede etkili oldu, böylece Gece Korkusu'na zarar vermek için yeterli zaman sağladı.

Bunun gerçekleşmesini izleyen Kuzey, kendini çok küçük hissetmekten kendini alamadı…

'Bu herif bir savaş dehası mı?'

Gece Korkusu'nun savaşta kopyayı gözetliyormuş gibi görünmesine rağmen, aslında kopyayı kendisi için işleri kolaylaştırmak amacıyla kullanıyordu. Ancak, Gece Korkusu'nun kurnaz hareketleri sayesinde kopyanın çizebildiği gösterişli yaylar nedeniyle bu çok fark edilmiyordu.

Kuzey, bu noktada, bu kalibredeki bir yaratığı yenmek için ne gerektiğini anladı ve bildi.

Birlikte, yakında zayıflayan rakiplerini alt ettiler, ancak Kuzey'in bağlantısı yaratığın olağanüstü çabalarını kaydetmeden önce değil.

Gözlerinde öfkenin ilkel isyanını gördü... Kendi kopyasındaki her direnen tendonu, hatırlanan ihtişam için acı bir şarkı gibi hissetti.

Bir şekilde, Northern, her ne olursa olsun, teslim olmayı reddeden bir akrabalık hissetti.

Belki de hepsi bu sonsuz öldürme alanında zincirlenmişti... acımasız güçlerin fetih oyunlarıyla bağlı köle askerler. Her iki tarafın ne tür canavarlar olduğu önemli değildi.

Sonunda, hepsini bekleyen ortak bir kader vardı.

Ölümün sabırlı iskelet eli nihayet borcunu toplamak için geldi.

Seçilen ölüm aracı neydi?

Razorlf generalinin gücü, sayısız ağır yaraların tollerini almasıyla nihayet tükendi.

Hem Northern'ın klonunu hem de vahşi Night Terror'u savuşturamayan general, travma ve kan kaybı nedeniyle jelatinleşen dizlerinin üzerine çöktü.

Yine de, zehirli bir meydan okuma hışırtısıyla, çamurlu toprakta derin yarıklar açan kıvrımlı pençeleriyle hırçın bir şekilde direndi; bu toprak artık kendi dökülen sıvılarıyla doymuştu.

Süt beyazı iç göz kapakları, dış pullar mat bir görünüm alırken şokla hızla göz kırptı.

Karşıtları zaman kaybetmeden, öldürmek için hızla harekete geçti. Klonun karanlık kılıcı, zırhlı çene pullarının altına kayarak boğazı derinlemesine deldi.

Aynı anda, Gece Korkusu, kertenkele'nin sırtına atladı ve saf kütle kullanarak onu yere doğru iterek kemik sarsıcı bir çarpma ile yere düşürdü.

Çirkin çeneler, baş ve boyun arasındaki savunmasız noktayı kapattı, dişler yapışkan et ve kıkırdağın içinden kolayca delip geçti.

Yatar pozisyondaki yaratık zayıf bir şekilde çırpındı, uzuvları ölüm sancıları içinde titredi.

Ama dört gözlü canavarın ağırlığı altında sıkışmışken kaçış imkansızdı; vahşi ısırışını ayarlarken, bir cehennem köpeği gibi kemirip yırtıyordu.

Sonunda bir öldürücü darbe seçen Gece Korkusu, dev pençelerini sağlamlaştırdı ve tüm vücudunu keskin bir döndürme hareketiyle çekti. Kertenkele'nin omurgası boyun kısmında parçalanırken korkunç bir ıslak çatlama sesi duyuldu, hemen ardından kas ve tendonların ayrılma sesi geldi.

Büyük kafasını küçümseyici bir hareketle sallayan general, eski rakibinin parçalanmış parçasını bir kenara fırlattı.

Dili, çenesine yapışan viskoz kanı toplamak için dışarı kayarken, Gece Korkusu doğruldu ve gökyüzüne gürültülü bir zafer çığlığı attı.

Yakınlarda, belirsiz gölge kopyası sessizce bekliyordu, oniks bıçağı artık daha derin, aç bir siyaha boyanmıştı; bu gün iyi beslenmişti.

Kuzey, gözleriyle dışarı bakarken, dişleri istemsizce açıldı; kaba manzaraya o kadar odaklanmıştı ki son öldürmeyi çalmayı unuttu.

Kertenkele generalinin yenilgisinin ardından etrafında katliam devam etti. Sürekli yükselen ceset dağlarıyla çevrili olan Kuzey'in karanlık bakışları yavaşça savaş alanında dolaştı.

Uzakta, klon ve Gece Korkusu birbirlerinden ciddi bir sessizlik içinde duruyorlardı.

Northern, klonuyla bağlantısı aracılığıyla acımasız canavar komutanının sarsılmaz kırmızı bakışlarıyla kısa bir süreliğine göz göze geldi.

Hala tatmin olmamıştı, daha fazla şiddet için açtı. O vahşi gözlerde somutlaşan kötü niyetli susuzluk sonsuz gibi görünüyordu.

Bu sadece dehşetin gözlerinde değildi, Kırmızı Maden krallığından ve bilinmeyen karşıtlıktan gelen her canavarda bunu fark etti.

Birden, bu durum ona korkunç ve garip geldi; ne kadar çok köle alınsa, ne kadar çok öldürülse ya da ne kadar çok savaş kazanılsa da… bu savaş asla sona ermeyecek gibi hissediyordu.

Hiçbir taraf gerçekten zafer kazanamayacaktı.

Son derece yüksek bir bedel ödemeden asla.

Gece Dehşeti, klonuna son bir bakış attı; yanıcı gözlerinde onay notu gibi bir şey vardı. Dönüp, kalan düşmanı yok etmek için devam eden savaşa atıldı.

Northern, bulunduğu yerden iç çekti… klonu göz ardı ederek. Ancak, sonrasında olanları, o bile beklemiyordu.

Bir bedenin fiziksel sınırlarını yoğun antrenman veya savaşla zorladığınızda, beden kaçınılmaz olarak bu baskıya karşı isyan eder.

Kaslar protesto edercesine çığlık atar, her zorlu kasılmada mikroskobik olarak lifler yırtılır.

Bu, dayanıklılığın sınırlarını test eden acımasız bir süreçti.

Northern'ın klonu durumunda—yaratıcısının iradesine bağlı ruhsuz bir yapı, kendi acısını hissetmeden hareket eder ve saldırır.

Refleksleri körelten laktik asit birikimi yok. Kapasitenin ötesine itilen uzuvları sarsan titrek spazmlar yok.

Kuzey'in bilincinin soğuk, mekanik bir uzantısı olarak işlev gördü; kendini koruma içgüdülerinden yoksun acımasız bir silah.

Klonun duyusal girdilere kayıtsızlığına rağmen, biyolojik stresler, bir insanın fiziksel bedenini bağlayan sert yasaların kaçınılmaz gerçekleri olarak kaldı.

Her çaresiz savunma, her ölçek ve kemiği delip geçen vahşi kesim, normal bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazlasını aldı—ve şimdi, klon gittiğine göre, Northern tüm o acının yükünü taşıyan kişi oldu.

Tendonları, sürekli gerilim ve sürtünmeden parçalanma tehdidiyle aşırı gerilmiş kablolar gibi zorlandı.

Kas lifleri, her patlayıcı hareketle mikroskobik yırtılmalarla yanarak çevresindeki dokuları yakıcı metabolik atıklarla doldurdu.

Hatta iskelet yapısı, kılıcın darbelerinden yayılan şiddetli kuvvetlere karşı protesto edercesine inledi.

Sonuçta, bu, Northern'ın ruhuna bağlı her şeyin tam bir kopyasıydı. Northern bile klon ortaya çıktığında ne kadar açıklanamaz bir şekilde farklı hissettiğini anlayabiliyordu.

Dayanıklılığı arttı ve bağlantı her zamankinden daha net hissediliyordu, Northern'ın zihinsel komutuna yanıtı da çok hızlıydı ve Northern'ın ondan aldığı tepkisel uyarılar daha net ve kafasına daha hızlı senkronize oluyordu.

Her şey daha iyiydi. Bu yüzden, o anıların kaslarına şekil verildiği sırada hissettiği acının çok daha fazla acı vermesi mantıklıydı.

Northern'ın bedeni, içinden geçen acı fırtınasıyla istemsizce titredi. Aniden hareket edemez hale geldi, tüm bedeni yere çimentolanmış bir taş kütlesi gibiydi.

Acı, kaslarından binlerce fırtınanın içinden yol alan deli bir yıldırım gibi geçti. Northern yere düştüğünde boğazından bir kükreme sesi çıkardı ve birkaç kişinin dikkatini çekti.

Mr Fluffy de dahil olmak üzere, topuklara yer seviyesinde zarar vermekle meşguldü ve pençeli ayaklar onu bir biftek haline getirmeden önce koşuyordu. Yavru, elinden gelen en hızlı şekilde koşarak Northern'a doğru ustaca manevra yaptı.

Ölüm koruyucusu, aynı çığlığı duyan ve artan bir vahşetle, kaba balta saldırılarının dalgalarını örerek düşmanlarını döverek Northern'ın diz çökme yerine kadar geldi.

Her iki canavar, Northern'ın karşısında durarak ordunun geri kalanıyla yüzleşti.

'Lanet olsun! Lanet olsun!'

Northern bunu beklemiyordu.

Ağrının bu kadar şiddetli olacağını düşünmemişti. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Daha önce, en azından bunu katlanabilir bulmuştu. Ama bu farklıydı.

Northern, elini yere dayayarak tüm ağırlığını yukarı itmeye çalıştı ama nafileydi. Vücudu hareket edemez haldeydi.

'Kahretsin. Night Terror ile başa çıkmaya çalışırken kendini gerçekten yordun.'

Northern, gözlerinin altında sert çizgilerle aşağıya baktı. Yüzünde ter birikmeye başladı ve yavaşça yere damladı, göğsü aralıklarla yükseklik ve alçaklık arasında inip çıkıyordu.

Sonunda yorgundu. Ve bu, hatta kendi yorgunluğu bile değildi.

Kuzey, karanlık gökyüzüne bakışını fırlattı, devam eden katliamın farkında olmadan garip bir kahkaha attı.

Vücudu o kadar acıyordu ki, yorgunluk her açıdan onu pençeliyordu, ama kafası muazzam bir bilgi yüküyle patlıyordu.

Bu, klonunun kaslarının anılarını ve bağlantı aracılığıyla zihniyle senkronize edebildiği bilgi miktarını, hatta kendi gözleriyle tanık olduğu şeyleri içeriyordu. Her şey mükemmel bir şekilde birleşti.

Şu anda, Kuzey, düşmanın generaliyle yüzleşmek için Gece Korkusu ile zorlu bir savaş verdi.

Görüşü, bulanık bir örtü inerek karardı, kenarları bulanıklaşarak çarpışan savaş alanını belirsizleştirdi.

Kulaklarında boş bir çınlama büyüdü, çığlıkların ve çeliğin gürültüsünü boğarak donuk, belirsiz bir gürültüye dönüştürdü.

'...kötü. Sanırım...'

Kuzey'in uzuvlarından güç hızla çekildi, bilincini daha fazla koruyamaz hale geldi.

Kılıcı, hissiz parmaklarından kayarak düştü ve dizleri çöktü, ağırlığını daha fazla taşıyamadı. Vücudu, kanla kaplı yere, kesik ipleriyle atılmış bir kukla gibi, çirkin bir şekilde yığıldı.

Karanlık tünel görüşü aracılığıyla, Kuzey, Gece Korkusu'nun bir katliam girdabında döndüğünü gördü.

Dehşet, vahşi ama sakin bir hareketle saldırdı; pençelerin ve keskin dişlerin her vuruşu, arkasında derin, sızan yaralardan oluşan yeni bir iz bıraktı.

Karanlık hayati özler müstehcen sel gibi akıp savaş alanını sanki bir sanatçının hastalıklı tuvali gibi cafcaflı çizgilerle boyadı.

Dört gözlü canavar, sürünün ortasında durdurulamaz bir yok etme kasırgası gibi görünüyordu; keçeleşmiş kürkü ve sert pulları acımasız bir kolaylıkla parçalıyordu.

Vahşiliği hem korkunç hem de sapkın bir şekilde nefes kesiciydi; doğanın serbest bırakılan en saf öfkesinin dehşet verici bir gösterisiydi.

Düşmanlarının sonuncusu yığınlar halinde yıkılıp parçalanırken, Gece Terörü esrarengiz bir hızla ortalıkta dolanıyordu.

Dünya dışı kırmızı küreler hemen Northern'ın savunmasız formunu buldu ve anında yırtıcı yoğunluktaki yeni potansiyel tehdide odaklandı.

Korku devasa kütlesini koruyucu bir şekilde düşmüş insanın üzerine doğru kıvırırken, yaklaşan gök gürültüsü gibi derin, vahşi bir hırıltı duyuldu.

Tükürükle kayganlaşan dişler hırlayarak ortaya çıktı ve önemsiz daha küçük canavarlardan herhangi birinin, açıklanamayan hücumuna doğru dikkatsiz bir hamle yapmasına neden oldu.

Yetersiz bir atıştırmalıktan biraz daha büyük olmasına rağmen Gece Terörü, birkaç dakika önce düşmanların içini boşaltırken uyguladığı acımasız odaklanmayla Kuzey'i korudu.

Tabii ki Northern'in ölüm koruyucusu ve Bay Fluffy de aynısını yapmayı planlamıştı, Gece Terörü daha hızlıydı; duraklamalarından ve yüzlerindeki şok ifadesinden anlaşılıyordu.

Savaşın geri kalanı, başlangıcı kadar çaba gerektirmedi; general öldüğünde, sürüngenlerin çoğu sadece kaçışıyordu.

Ve Kırmızı Maden Krallığı'nın canavarları kendilerini meşgul tutarak onları katlediyorlardı.

Bu, izlemeye cesaret eden herkesin ağzında acı bir tat bırakan bir vahşet oyunuydu. Kan, bedenlerden akarak dereler oluşturuyordu.

Kırmızı Maden Krallığı da birkaç asker kaybetmişti, ama bu savaşın galibi olarak duruyorlardı… şimdilik.

Çevresinden gelen gürültülü ses, kalbini sarstı ve uykusunun sona ermekte olduğu anda onu uyandırdı.

Kuzey'in gözleri yavaşça açıldı, altındaki stres çizgileri oldukça belirgindi.

Kendini destekleyerek, tüm vücudunu kollarıyla destekledi ve birkaç saniye gerçekliğe dönmeye çalıştı.

Kasları hala biraz ağrılı ve gergin hissediyordu, ama katlanılabilir bir durumdaydı. Kendini kaldırabilmesi bunun bir kanıtıydı.

Kuzey, mavi gözleriyle etrafa bakarak, görüş alanına giren her manzarayı emmeye başladı.

Sinirli bir şekilde sorduğu sırada kaşları hafifçe çatıldı;

“Neredeyim lan ben?”

Duvarlar kül rengi ve antik görünümdeydi, birçok yerinde çatlaklar vardı ve köşelerinde örümcek ağları yuva yapmıştı; yırtık ve yanmış kırmızı perdeler, içeriye dışarıda dans eden ışık parıltılarından koruyordu.

Ancak Northern hâlâ bir kargaşa olduğunu anlayabiliyordu, canavarlardan gelen gürültülü kükreyişler neredeyse yatağını titretiyordu.

Yavaşça yataktan sürünerek çıktı ve ayaklarını beton zemine nazikçe koyarak etrafa bir kez daha bakındı.

“Bu garip hissediyor… beni başka bir yere mi getirdiler?”

Northern, kırık aynaya doğru yürüdü; karanlık kıtaya geldiğinden beri kendisini ilk kez görüyordu.

Ve bundan pek gurur duymuyordu.

Aynadaki çocuğa tiksintiyle baktı ve uzaklaştı.

“Aç kalmış bir garip gibi görünmenin sebebi ne?”

Northern, geniş odanın ortasında durdu, kaldığı zindana kıyasla burası….

"Büyüklük, gerçek için yetersiz bir tanım." Diye düşündü homurdanarak ve yerdeki kırık ahşap mobilyaların parçalarından bilinçli olarak kaçınarak pencereye doğru koştu.

Perdeyi kenara çekti ve aşağıya baktı.

Onun önündeki alan, dev bir yaratığın etini parçalayan birkaç canavarın vahşi kükreyişleriyle doluydu; bu, dev bir yengeç gibi görünen bir şeydi.

Northern biraz kaşlarını çattı, yaratığın ne olduğunu net bir şekilde göremedi. Ama vahşi kükreyişler, bedenini parçalarken gözlerindeki sevinç, birbirleriyle boğuşma şekilleri, bazıları ise sanki bir kükreme yarışması yapıyormuş gibi görünüyordu.

Tüm bu aktiviteler, yer sarsan bir gürültü üretmek için bir araya geldi.

Northern sürekli olarak baktı, ifadesi boştu. Sonra birkaç saniye sonra, kayıtsız bir şekilde uzaklaştı. Duraksadı ve arkasına, yüzünde çarpık bir ifadeyle baktı.

"Tabii, istediğiniz kadar parti yapın, lanet olasılar. Sizi ben bitireceğim."

Karşısındaki kapının gıcırdaması, onun duruşunu değiştirmesine neden oldu; ilk saldırı için serbestçe hamle yapacak şekilde kendini doğru bir şekilde konumlandırdı.

Northern, içeri giren kişiye bakarken bacaklarına baktı.

'Az önce…'

Önceden pratik yapmamış ya da duruş ve ayak hareketleri hakkında düşünmemişti. Ama şu anda sergilediği şey, sanki buna çok alışkınmış gibi hissettiriyordu.

Northern kaşlarını çattı… Gelişimin bu kadar hızlı mı olduğu? Düşünmesi korkutucuydu, ama bu onun başına geldiği için daha heyecan vericiydi.

Bir klon aracılığıyla daha güçlü olma düşüncesi kalbini heyecanla çarptırıyordu.

Gözlerini tepsiyle içeri giren tanıdık canavara çevirdi. Ölüm koruyucusu başını biraz eğdi ve büyük yatağının ayak ucundaki masaya yemeğini bıraktı.

Northern sessizce çirkin yaratığın kendi başına çıkışını izledi, kafasında savaş alanındaki sahneler tekrar oynuyordu.

'Arkamdaydı… Bir canavarla yan yana savaştım… canavarlarla.'

Northern başını kaldırdı ve nazikçe yüzünü avuçlarıyla kapattı, başını eğerek derin bir iç çekti.

'Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum… sanki delirmek üzereyim… sanki boğuluyorum.'

Masadaki tabağa baktı, bu cehenneme girdiğinden beri yaşadığı cehennemi düşündükçe solgun yüzü lekeli hale geldi.

Yeniden pencereye doğru döndü… gözleri uzaklara dalmıştı.

'Bu yarığı kapatmam gerektiğini nasıl yapacağım?'

Yarıkların kapatılması teknik detaylar içeriyordu. Driftçiler genellikle yarıkları kapatmanın basit bir yolu olduğunu düşünme hatasına düşerlerdi, bu da onun koruyucusunu alt etmek anlamına geliyordu.

Bu yanlış bir düşünceydi, bir yarığı yenmek için, onun çekirdeğini bulmak ve çıkarmak gerekiyordu.

Elbette, çekirdeğine ulaşmak için, onun koruyucusunu geçmek zorundaydınız. Ancak, yarığın çekirdeğini bulmak her zaman yarıklarla karşılaşılan en zorlu zorluklardan biri oluyordu.

Çünkü gezginlerin sürekli olarak canavarlara karşı hayatta kalırken arama yapmaları gerekiyordu. Bir yarığın çekirdeğini bulabilmek için, her şeye dikkat etmek gerekir.

Bir yarık, bir boyutu boğarak yok olmasına neden olan bir hastalık olduğundan, çekirdeğini bulmanın ipucu, yarıkla ve yakalanan boyutla ilk temas noktasını bilmektir.

Bu, söylenmesi kadar kolay değildi; gezginlerin kendileri, bulundukları boyuta yarık girdiğinde orada değildi.

Ama Kuzey'in de bunların hepsini bildiği söylenemez, bu yüzden bir araya getirebildiği düşünceler, alınan her nesnenin bir şekilde yarığın tarihine bağlı olduğuydu. Ve bunu, Shin'in asla susmayan bir gevezelik yapması sayesinde biliyordu.

Özellikle sarhoşken.

Bazı özel günlerde, annesi onu oturtur ve maceralarını anlatırdı; elbette, o çok dikkatliydi ve annesi yarığın sunduğu zorlukların çeşitliliğinden bahsederken dikkatle dinlerdi.

Ancak, yarıklar hakkında resmi bir eğitim almamış olması, geniş bir mesafeden etkileniyordu.

Eğer bir soylu olsaydı, en azından akademiye hazırlanırken yetenekler, yarıkta neler olduğu ve hayatta kalma hakkında eğitim almış olurdu.

Ama Northern hiçbir şey bilmiyordu, sadece geniş cehennem çukuruna atılmış çaresiz bir çocuktu.

Alnındaki çizgilerde bir kaş çatma belirdi.

Bu onu durdurmayacak... durumu onu işe yaramaz hale getirmeyecek. Hiçbir şey bilmemesi önemli değildi, bu yerden kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

Ama önce, daha güçlü hale gelmeliydi... yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

'O becerilerden daha fazlasını absorbe etmeliyim, evet, daha fazla savaşa gitmeliyim, daha güçlü olmalıyım... Night Terror'ı yenmek için yeterince güçlü.'

Gözlerindeki neşe aniden söndü.

"Hayır... Night Terror kapının koruyucusu değil."

Doğru, Night Terror'dan daha korkutucu başka bir canavar vardı.

Northern bu cehennemde hayatta kalmak istiyorsa, Kırmızı Maden kalesinin lordunu yok edecek kadar korkutucu hale gelmesi gerekiyordu.

Kuzey için sonraki birkaç gece oldukça sıradışıydı—Öncelikle, bolca dinlenmeye özen gösterdi ve vücudunun iyi durumda olduğundan emin oldu.

Bunu yaparken, savaşta yaşadığı gelişimi de inceledi.

Kuzey'in gözleri, yetenek parçalarının 100 arttığını öğrendiğinde şoktan neredeyse yerinden fırlayacaktı.

'Kesinlikle çok sayıda canavarla savaştım.' diye düşündü kendi kendine.

Elbette, o Razorlf generalinin son öldürme puanını alamadığı için duyduğu pişmanlığı bir kenara atamazdı. Bu, ona kesinlikle en az altı yetenek parçası kazandırırdı.

Bu durumdan üzüntü duysa da, kendisini çılgın bir hedefle hızlıca motive etti—Night Terror'da son öldürmeyi almak. Elbette, onun muazzam generalinin daha fazla değer taşıması gerekiyordu.

Her neyse, bu Kuzey'in tahminiydi, canavarlardan aldığı yeteneklerin miktarında tehlike seviyesinin bir rol oynayıp oynamadığını gerçekten bilmiyordu.

Night Terror'dan bahsetmişken, Kuzey uyanalı beri ondan bir iz bile görememişti.

“Aldığı yaralar oldukça ciddi görünüyor, dinleniyor mu…” Kuzey kendi kendine mırıldandı.

O, kollarını iki yana açarak gülümsedi ve gözlerini kapadı.

“Sanırım onun gibi bir terör bile yenilmez değil.”

Gözlerini açtı ve düz bir mesafeye dik dik baktı, yumruğunu sıktı.

“Bunu yapabilirim…”

Gece Terörü'nü öldürmek kolay bir iş olmayacaktı, ama yapılabilir. Sadece son sefer yaptığı şeyleri daha fazla yapması gerekiyordu ve her şey yoluna girecekti.

Kuzey, zırhını çağırdı; dağınık zırhı vücudunun etrafında dokunarak odaya adım attı.

Kuzey'in odası, savaştan döndüğünden beri yaşadığı önemli bir değişiklikti; başta bunun geçici olduğunu düşündü, bu yüzden ona alışmamaya çalıştı. Ayrıca, canavarlara neden yeni odada olduğunu tam olarak öğrenmek için iletişim kuramadığı için çok sinir bozucuydu.

Ama şimdi bir süre geçti ve hala o odayı kullanıyordu; kimsenin bununla bir sorunu yok gibiydi ve ölü koruyucusu düzenli olarak ona hizmet ediyordu.

Yine de her zaman kayıtsız bir ifadeyle.

Bay Fluffy de onunla kaldı, tek farkla, artık canavarlara alışmaya başladığı için daha az hırlıyor ve daha fazla yiyordu… yavaş yavaş da büyüyordu.

Kaldığı kuledeki döner merdivenlerden aşağı indikten sonra, Northern açık bir yol çizmeye başladı, kalenin köşelerinden geçerek avluya doğru ilerledi.

Her zamanki gibi, birkaç canavar açık alanda duruyordu, birbirleriyle dövüşüyorlardı, acımasız pençeleri rakiplerine saldırarak etlerini yarıyor ve kemiklerini eziyordu.

Northern, sıradan canavarların sıralarına doğru yürüdü; onlara ulaştığında, yolunu açtılar; orada bulunanların çoğu kendi takımının üyeleriydi ve su kenarında gördüklerinden sonra ona mutlak saygı ve sarsılmaz bir güven gösterdiler.

Gece Korkusu ile savaşmak, diğer generallerin bile yapmadığı bir şeydi. Ve köşelerden, Northern'a onaylamayan bakışlarla baktılar, gözleri hoşnutsuzlukla doluydu.

Northern umursamadı, ne de olsa umursamıyordu. Onunla birlikte olmayan bir veya iki kişi olacaktı. Sadece canavarların olması rahatsız ediciydi.

Bir serseri olmayı düşündüğünde, ne yapacağını düşündüğü şey onlarla savaşmak ve onları öldürmekti. Onlarla savaşmak ve onlar için öldürmek değil.

Bunu düşündüğünde her seferinde yorucu oluyordu. Ancak, daha yorucu olan, geçirdiği sessiz günlerdi.

Belki de şimdi biraz daha güçlü hissettiği içindi, klonunun deneyimi ve aldığı yetenek parçaları ve eşyalar sayesinde, mümkün olan en kısa sürede savaş alanına geri dönmek istiyordu.

Ayrıca kafasında canlanan bu hareketleri denemek istiyordu. Belki de sadece bir şanstı, ya da belki de güçlenmişti; bunu bilmek istiyordu.

Serin kalmaya çalışıyordu, ama bu canavarların birbirleriyle dövüştüğünü görmek, ona da atlamak istemesine neden oluyordu.

Etrafa bakındı, gözlerini belirli bir çirkin şeytana dikti. Ona göz attığında, Northern gülümsedi ve ona doğru yürümeye başladı, canavarlardan oluşan kalabalığın arasında kolayca yürüyerek, bilinçli olarak yolunu kapatmamaya çalıştılar.

Kaslı yaratığa ulaşan Northern, boynunu uzatıp onun korkunç gözlerine baktı ve gözlerinde canlı bir parıltıyla söyledi.

"Benimle dövüş!"

Yaratık, birkaç saniye boyunca Northern'a kayıtsız bir şekilde bakmak için başını eğdi, insan savaşçısı düşüncelerini dile getirdikten sonra gözlerinde hiçbir ifade belirmedi.

Northern, gariplikten dolayı kafasını kaşıdı.

"Sanırım gerçekten anlamıyor..."

Northern birkaç saniye boş boş baktı ve aniden ellerini arenanın ortasına doğru fırlatıp kendisini ve canavarı işaret etti, ardından yüzünde kötü bir gülümsemeyle Ölümcül Kılıcı çağırdı.

Eğer canavar hiçbir şey anlamadıysa, son iki hareketi durumu oldukça netleştirdi, özellikle de yüzünde yapışık kalan o gülümseme.

Canavar, bir kez olsun, yüzünü rahatsızlıkla buruşturdu. İfadesi kelimenin tam anlamıyla "Yüzündeki o kendini beğenmişliği sevmiyorum, sil onu." diyordu.

Northern, canavarın ifadesinin ilk kez değişmesiyle daha da geniş bir gülümseme ile karşılık verdi.

Dönüp arenanın ortasına ihtişamla yürüdü. Birbirleriyle boğuşan iki canavar hemen durdu ve başlarını eğerek geri çekildi.

Northern, Ölümcül Kılıç'ın sapını kavradı ve merkeze doğru ilerledi, ardından döndü ve ölüm meleğini bekledi.

Canavar yavaşça yaklaştı, her gürültülü adımında kasları dalgalanıyordu.

Formu devasa, bir şekilde Gece Korkusu'na benziyordu, ama yaralar ve yanıklarla doluydu. İki ayaklı güçlü bacakları birer birer ileriye doğru hareket etti ve Northern'ın önünde durdu.

Arkadaşını sırtından çekip yere çarptı, ardından iki elini de sapına koydu.

Northern, dudaklarının bir köşesini kaldırdı.

'Kendini beğenmiş herif.'

Kuzey, çirkin canavardan on metre uzakta duruyordu, etraflarındaki derin sessizlik her sesi boğuyordu.

Etraftaki canavarlar sessizce bakıyordu, köşelerde bir araya toplanmış olan generaller bile hafif bir ilgi göstererek ara sıra yan bakışlar atıyordu.

Kuzey, Ölümcül Kılıcı yukarı kaldırdı, bir saniye boyunca ona baktı, sonra gülümsedi. Canavara geri bakarken, oniks kılıcı beyaz kıvılcımlara ayrıştı.

Çirkin yaratık, kaşsız gözlerini görünür bir alayla kaldırdı.

Ancak Kuzey sadece acımasızca gülümsedi ve iki saniye içinde elinde başka bir silah belirmeye başladı.

Onlar, savaşta topladığı birkaç şeydi; sağ elinde uzun, gümüşi bir kılıç, sol elinde ise bir hançer vardı.

'İkili silah kullanmayı hiç denemedim ama her zaman istedim...'

Kuzey, hala kendisine kayıtsız bir şekilde bakan canavara baktı.

İkisi de aniden birbirlerine doğru fırladı ve aralarındaki mesafeyi bulanık bir hızla kat ettiler.

Kuzey'in gözleri, bacakları vücudunu harekete geçirirken büyüdü. Artık her hareket, kafasında bir sürü düşünce varken ve bunları gerçekleştirecek deneyimi yokken olduğundan çok daha kolay hissediliyordu.

Klonunun, zorlayıcı liderle gerçek zamanlı bir savaşta yer alarak bir şekillendirme sürecinden geçtiği ve bu deneyimi kendi bedenine yaktığı için, Kuzey'in yetenekleri büyük ölçüde arttı.

Yaklaşan canavara doğru gümüş kılıcı savururken aniden durdu.

Bu sinsi bir hamleydi; herkes saldırılarının en azından çarpışmasını beklerdi. Ancak, tam hızla fırladıktan sonra saldırısını aniden durdurabilmek, generallerin bile hayran kaldığı büyük bir kontrol gösteriyordu.

Çirkin canavar, kılıcını engellemek için baltasını başının üzerine kaldırdı. Baltası havada bir darbe gücüyle dönerken, saldırıdan kurtulup vurmak üzereyken Kuzey orada değildi.

Canavarın karşı saldırısını öngörmüştü ve tam zamanında yön değiştirdi. Botları, bir an içinde yön değiştirirken sert toprağa sürtündü.

Kuzey'in hançeri, sıvı gümüş gibi parlayarak, açığa çıkan yanına saplanmadan önce baltanın geri savruluşunu saptırdı.

Dişlerini gıcırdatarak, cehennem yaratığı avantajını kullanarak, üstten gelen kesiklerle bir yağmur gibi saldırdı; her darbenin ağırlığı yerin titremesine neden oldu.

Kuzey, her darbeyi alırken kalbi hızla çarpıyordu, her sinir ucu tuhaf bir heyecanla canlanıyordu.

'Bir savaşta ne yaptığını bilmek böyle bir şey mi?'

Çeliğin çeliğe çarpmasıyla çıkan gürültü, onun kılıcı ve hançeri yaratığın devasa balta ile çarpıştığında havada yankılandı.

Geriye doğru dans etti, zarif ayakları onu süzülen yaydan uzaklaştırdı, ama tekrar kör edici bir hızla içeri daldı.

Darbe üstüne darbe, gümüş parıltılarla yağmur gibi yağdı, sol elindeki hançer de ölümcül kargaşaya katıldı.

Canavar kükredi, baltası yatay bir yayda savrulurken, Northern zaten hareket ediyordu. Eğilerek çömeldi, kılıç başının üstünde vınlayarak geçerken öne doğru eğildi ve hançeriyle saldırdı.

Canavar, gelen hançeri geç fark ederek, ellerini yukarı kaldırdı ve baltasıyla çeliği karşılamaya çalıştı, ama birkaç adım geri savruldu.

Durdular, Northern'a yoğun bir şekilde dik dik baktılar.

"Ne? Kaybettiğin için dövüşten memnun değil misin?" Northern karşılık verdi, elindeki hançeri döndürerek yüzünde kibirli bir gülümseme ile.

Canavar birkaç saniye sessizce baktı, alnında sert damarlar belirirken ağzı aşağıya doğru bir gülümseme oluşturdu.

Northern bacaklarını sağlamlaştırdı, sağ elindeki uzun kılıcı kaldırdı, sol elindeki hançeri ise gerektiğinde destek olarak dalabilmesi için biraz aşağıda tuttu.

Gürültülü bir kükreme ile, çirkin canavar ileri atıldı, hareketleri şimdi daha büyük bir vahşet ve güçle doluydu.

Ağırlığı altında zemin sarsıldı ve aralarındaki mesafeyi birkaç saniye içinde kapattı.

Northern'ın gözleri kısıldı, gülümsemesi kayboldu ve yaklaşan saldırıya hazırlanmaya başladı.

Durumunu değiştirdi, ayaklarını yere sağlam bir şekilde yerleştirerek canavara doğrudan karşı koymaya hazırlandı. Aralarındaki çatışmanın kaçınılmaz hale gelmesiyle hava heyecanla çatırdadı.

Canavar devasa balta ile sallandığında, Northern yıldırım hızıyla tepki verdi.

Gümüşi uzun kılıcıyla darbenin karşısında durdu, metalin çarpışması çevredeki sessizlikte yankılandı.

"–ick!"

Darbenin gücü kollarında şok dalgaları gönderirken, gözleri açılmış bir şekilde dişlerini sıktı. Neredeyse takla atıyordu ama yerinde durdu, vücudunu hızlıca yerleştirdiği bacaklarıyla destekledi.

Bu, Northern'ın korkunç darbelere karşı koyan klonundan gelmeliydi. Northern, klonuna darbeleri biraz daha dayanabilmesi için bacaklarını destek olarak kullanmasını söylemişti, ta ki Night Terror katılana kadar.

'Bunları oynarken kendimi görmekten mutlu mu yoksa korkmuş mu olmalıyım bilmiyorum…'

Yeteneklerindeki artış o kadar hızlıydı ki, Northern için gerçek dışı görünüyordu… bir şekilde hile yapıyormuş gibi hissetti.

Northern hızla önündeki düşmana odaklandı.

Canavar, başarısız saldırıya aldırış etmeden, her biri bir öncekinden daha güçlü bir dizi saldırı başlattı.

Kuzey'in hançeri, saldırıyı savuştururken bulanıklaştı, hareketleri hassas ve hesaplıydı.

Ancak, canavarın artan gücü etkisini göstermeye başladı.

Kuzey'in kolları durmaksızın gelen darbeler altında zorlandı ve enerjisinin azaldığını hissedebiliyordu.

Dişlerini sıkarak, Kuzey yüzünü buruşturdu.

Bir anda hızlanarak, yana doğru fırladı ve canavarın baltasından gelen yıkıcı bir darbeyi zar zor atlattı.

Fırsatı değerlendirerek, ileriye doğru hamle yaptı, uzun kılıcı ve hançeri saldırıya geçmek için hazırdı.

Ancak canavar bir adım öndeydi. Kuzey'in hareketini öngörerek, devasa elini savurdu ve silahlarını elinden düşürdü.

Uzun kılıç ve hançer yere düşerek, Kuzey'i bir anlığına savunmasız bıraktı.

Canavar fırsatı değerlendirerek, çirkin yüzünde hafif bir gülümsemeyle acımasız bir karşı saldırı başlattı.

Kolları, Northern'ın bedenine vurdu ve tüm varlığında bir acı dalgası gönderdi.

Hava da uçtu ve yuvarlanarak indi, kalkmaya çalışırken kan tükürdü.

Birkaç saniye boyunca vücudunu elleri ve dizleriyle destekledi, biraz daha kan kusarken.

'Bu herif... son darbesinde tereddüt etmedi. Aslında, gülümsüyormuş gibi görünüyordu.'

Kuzey, kumları yakaladı ve son bir kez kan tükürdü, sonra kendisine grimsi bir şekilde bakan çirkin canavara baktı.

'Sanırım hala uzun bir yolum var, değil mi... bekle beni. Seni ben bitireceğim.'

Canavar ona doğru yürüdü ve pençeli elini uzattı. Kuzey, eline tiksinerek baktı ama gerçekten bir seçeneği yoktu.

Bu canavarlara sarılmak zorundaydı... en azından şimdilik.

Bu ölüm bekçisini yeneceğini beklemiyordu.

Tek istediği, ne kadar iyi hale geldiğini test etmekti ve bunu görmüştü. Hellion seviyesindeki bir canavara karşı kendini savunacak kadar iyiydi.

Birini öldürmek intihar gibi olabilir, ama şimdi birine rastlarsa hayatta kalabileceğini biliyordu; Gece Korkusu ile olan ilk karşılaşmasıyla karşılaştırıldığında.

Kuzey dişlerini gıcırdattı, gözleri karanlık coşku ateşleriyle parlıyordu.

'Kahretsin... Bir gün Gece Korkusu'nu öldürebilme düşüncesi bile kemiklerime sevinç getiriyor. Artık savaşa gitmek istiyorum!'

Kuzey'in savaş arzusu karşılanmadı. En çok ihtiyaç duyduğu anda savaşın sona ermesi onu sinirlendiriyordu.

Gece gece, profiline bakar, değişmemiş ve yeni bilgi yoksunu olarak kalırdı.

Edindiği [Şekilsiz] Özellik, sadece bir süs gibi görünüyordu. Ne kadar uğraşsa da, bununla ilgili ek detaylar ortaya çıkaramıyordu.

Vakti geçirmek için, etrafta keyifli yürüyüşler yapardı.

Canavarlardan gördüğü saygıya bakarak, iki şey çıkarım yapabiliyordu: ya Gece Korkusu ile savaşı nedeniyle ondan korkuyorlardı, ya da savaş sonrası daha yüksek bir rütbe elde etmişti.

Ancak Kuzey, bunun ikincisi olduğundan emindi.

Gece Korkusu etrafında baskın bir korku havası vardı. Ona temas eden herkes kesinlikle bunu hissedecekti.

Ancak Northern, kalenin lordunu ve Gece Korkusu'nun ona nasıl saygı gösterdiğini düşündüğünde, hayranlıkla dolup taştı. Kalenin lordu ne kadar güçlüydü?

Northern profilini bir kenara attı ve kendini hazırladı. Pale vücudunun etrafında dikenli omuzlukları olan kolsuz siyah deri zırh örüldü.

Dirseklikler, botlar ve zırh karmaşık oymalarla kaplıydı, yoğun bir runik yazıya benziyordu.

Daha önce denemişti, ama çabalarına rağmen Northern, oymaların arkasındaki anlamı çözmeyi başaramadı, diğer eşyaları inceleyerek de faydalı bir bilgi edinemedi.

Şu ana kadar, zırh, dagger ve gümüş kılıç, savaşta elde ettiği en etkileyici eşyalar olmuştu. Elli'den fazla canavarı öldürmeyi başardığı düşünüldüğünde, bunlar yeterince rahatlatıcı değildi ama şikayet edecek kimse de yoktu… bu canavarlara mı?

'Böyle bir sonucun çıkacağını kim tahmin edebilirdi?' diye düşündü kuledeki dolambaçlı merdivenlerden inerken. 'Shin bunun farkında mı? Sahip olduğu klon sayısına bakılırsa, doğal olarak sayılar yolunu seçmiş gibi görünüyor.'

Northern'ın bakışları yürüyüşüne devam ederken yere odaklanmıştı.

'Ya da belki bu yol sadece yetenekleri evrimleştirme yeteneğim sayesinde bana açıktı,' diye düşündü, çenesini okşadıktan sonra ellerini arkasında birleştirdi.

Kalenin avlusuna ulaştı ve çevredeki canavarlara göz attı.

Her biri keyifli bir şekilde etrafta duruyormuş gibi görünüyordu... ta ki kapı gıcırdayarak açılmaya başlayana kadar.

Aniden kendilerini yeniden konumlandırdılar ve dikkatlerini kapıya çevirdiler.

Kuzey, ani hareketten şaşırarak ona katıldı.

Gözleri, görüş alanına dev bir yaratığın girmesiyle büyüdü. O, altı bacağıyla devasa çerçevesini zahmetsizce destekleyen, onun üzerinde yükselen kocaman bir canlıydı.

Yuvarlak ve etkileyici olan kitin kabuğu, sırtını kaplayarak güçlü bir koruma kalkanı sağlıyordu. Kabuğun yüzeyi, çevresel ışığı büyüleyici bir gri dansla yansıtan koyu bir parıltıyla parlıyordu.

Dört çift bileşik göz, yaratığın başını süslüyordu; her bir çift, ürkütücü bir parıltıyla parlıyordu.

Gözler, yoğun, ruhsal bir enerjiyle parlayarak, kadim bilgeliği ve anlaşılamaz sırları barındırıyormuş gibi görünüyordu.

Çevreyi, sanki canavar her şeyi derin bir anlayışla kavramış gibi, tuhaf bir hassasiyetle taradı.

Yaratık, altı bacağıyla kasvetli bir zarafetle hareket etti; devasa boyutuna rağmen, bacakları kaslı bir güçle hareket ediyordu.

Her adımı, yerin titremesine neden olarak, onun ham gücünü kanıtlıyordu.

Tekerlekleri yaratığın bedenine bağlayan zincirler hafifçe tıngırdadı; ses, havada yankılanarak bir hüzünlü melodi gibi duyuluyordu.

Kendileri, yığınlarca kırmızı kristalle süslenmiş tekerlekler, görülmeye değer bir manzaraydı.

Kristaller, kötü bir cazibe ile parıldıyor, kendi başına bir yaşamla atılan ominöz bir parıltı yayıyordu. Derin kırmızı tonları, tehlike ve yasaklanmış güç hissini uyandırıyordu.

Northern, önündeki hayranlık verici manzaradan gözlerini ayıramıyordu. Yaratığın muazzam büyüklüğü, içinde bir korku ve merak karışımı hissettiriyordu.

Sanki doğaüstü bir varlığın canlı bir tezahürü önünde duruyordu, önceki anlayışının sınırlarını aşan bir varlık.

Yaratık o kadar büyüktü ki, yirmi metre genişliğindeki kapının tepe kısmına neredeyse mükemmel bir şekilde sığıyordu. Tüm canavarların toplandığı avluda durdu.

Canavarlar, kırmızı kristalleri titizlikle boşaltıp odaya kaybolurken, Northern sessizce izledi, boğazı kuru ve kalbi hızlı atıyordu.

Birkaç dakika içinde, hepsi gitti ve Northern'ı avluda yalnız bıraktı. Gözlerini sağa sola çevirdi, artık yalnız başına durduğunu fark etti.

Alaycı bir gülümseme dudaklarının köşesinde belirdi. "... işte bu," diye mırıldandı.

Bu, beklediği fırsattı, belki de ihtiyaç duyduğu ipucuydu.

Birden, yanında ikinci bir Northern belirdi ve göz göze geldiler.

Birisi, başına kendiliğinden oturuyormuş gibi görünen bir kurbağaburnu kaskı taktı.

Onlardan biri ayrılırken, diğer canavarların izlediği yolu takip ederek kısa bir bakış alışverişinde bulundular, diğer Kuzeyli ise karargahın ortasında kararlı bir şekilde durarak dönüşlerini sabırla bekledi.

Kuzeyli, karargahın içinde yalnız duruyordu, devasa yaratığın yanında küçülmüştü. Yaratığın gözlerine bakmak için boynunu uzattı.

Gözleri, onun gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalışırken somurttu.

'Her şeyden kopmuş gibi görünüyor... üzgün mü?'

O gözler, yaratığı eski bir bilge gibi gösteren bir bilgelik seviyesiyle parıldasa da, Kuzeyli ondan bir kopukluk hissi duymaktan kendini alamadı.

Birkaç dakika içinde, canavarlar arabalarla geri döndü; onları zincirlere bağladılar ve canavar, talimat verilmeden, yavaşça kendini kaldırıp döndü, devasa formu neredeyse tüm kaleyi kaplıyordu.

Sonra kaleden çıkmaya başladı, Kuzeyli, kapı kapandıkça onun formunun kayboluşunu izledi.

Fakat kalbi çarpıyordu.

'O şeyi öldürmek bana kaç yetenek puanı kazandırır acaba?'

Birden gözleri açıldı—kopyası geri döndü.

Northern yürümeye çalıştı ama devasa bir acı kaslarını sardığında sendeledi.

'Ne? Ne oluyor?!'

Bağlantıya dikkat etmiyordu çünkü devasa yaratığa bakmakla meşguldü.

Klonu derinlikte bir yaratıkla savaşa girmişti. Northern ellerini dizlerine koydu ve kafasındaki bilgileri sıralamaya çalıştı.

Birden, gözbebekleri inceldi ve öğrendiklerinden titremeye başladı.

"Uh…Gece Korkusu…lar mı?"

Tam o anda, vahşi bir korna sesi duyuldu ve havayı titreşimlerle doldurdu.

Kuzey, gördüğünün anlamından emin değildi. Ama klonunun gözlerinin neye baktığından emindi.

Kristaller bir tür koza içine dökülüyordu ve o kozaların içinde, çok iyi tanıdığı generalle çarpıcı bir benzerlik taşıyan canavarlar vardı.

Onların sadece çarpıcı bir benzerlik taşımasıyla kalmıyordu, sanki hepsi aynıydı.

Klon kenara çekilmeden önce, bir bekçi ona saldırdı. Birkaç darbe atlattı, ama kendi yetenek seviyesine rağmen, bir darbe indirmeyi başaramadı.

Ama Kuzey bunu umursamadı çünkü başka bir şeye odaklanmıştı. Bağlantıya dikkat etmedi ve klon, onun komut vermeden bir silah kuşanamadı.

Bu yüzden klon, başka bir cehennem derecesiyle çıplak elleriyle savaşa girdi.

Kuzey, sessizce yürümeye devam etti. Sahip olmak istediği savaş nihayet burada. Ama bu durumdan pek de sevinçli hissetmiyordu.

Gece Korkuları?

Birden fazla Gece Korkusu mu?

Bir tane ile bu kadar çok sorun yaşıyordu, ama yüzlercesi, ya da kim bilir, belki de binlercesi? Yeraltında karanlıktı, görebildiği az şey, kırmızı kristalin kan kırmızısı parıltısı tarafından izin verilen kadardı.

'Ama eğer kırmızı kristaller bir tür malzeme olarak kullanılıyorsa…'

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

"Ah adamım… bok!"

ARRRRGGHHH!!

Bağırışı yanındaki canavarı ürküttü, bu yüzden bir jestle özür diledi.

Ancak, onun onu anlayıp anlamadığını gerçekten umursamıyordu.

Aklında olan şey çok daha önemliydi. Düşündüğü şey gerçekten orada olan şeyse… o zaman mahvolmuştu.

Ölü.

Yırtığı kapatma umudu yok.

Northern başını salladı.

'Hayır, olamaz. Bu olamaz…? Hayır, cehennem bile bu kadar kötü olamaz.'

O fikri reddetti ve hepsinin ileriye doğru yürüdüğü savaşın üzerine odaklandı.

Etrafına baktı; son savaşın ardından, Korku Gecesi'ni görememişti; hatta şimdi, korkunç şeytan onlara eşlik etmiyordu.

Onun yokluğu Northern'ı endişelendirdi.

Gözlerine çarpan şey, onu daha da fazla endişeye boğdu… neredeyse yerinde duracaktı—ama canavarlar kayıtsız bir şekilde ileriye doğru yürüdü.

Önlerinde dar bir dağ geçidi uzanıyordu, engebeli arazide kıvrılarak ilerleyen tehlikeli bir yoldu.

Her iki tarafta yükselen kayalıklar, bir izolasyon ve tehlike hissi yaratıyordu.

Hava durgundu ve karanlıktı… her zamankinden daha karanlık.

Kıvrımlı bir yol geçidi kesiyordu, yıpranmış yüzeyi bu acımasız manzarada yaşanan sayısız savaşın izlerini taşıyordu.

Canavarlar yolda ilerlerken, varlıkları sahneye bir korkutucu dokunuş ekliyordu.

Bazıları kararlılıkla yürüyordu, her adımda toz bulutları kaldırıyordu; bazıları ise, sanki tekrar başlarına gelecek olan korkudan korkarak, cansız bir şekilde yürüyordu. Birçoğu, kayıtsız bir şekilde, gelecekte kendilerini nelerin beklediğinden etkilenmiyordu.

Solgun bir yüzle, Northern düşündü.

'Bu lanet olası heriflerin başına ne geldi?! Bu arazi ne lan?!!'

Onun dışında kimse umursamıyormuş gibi görünüyordu; bu çok korkutucuydu... ve... yalnızdı...

Kuzey, sessizce takip etmekten başka çare bulamadı; yine de, bu kadar geniş ve sonsuz bir araziyi tutacak kadar büyük yarıkların ne kadar büyük olduğunu merak etmeden edemedi.

Birkaç saat yürüdükten sonra, dağ yolu geride kaldı ve uzaklarda kayboldu.

Artık yolu çevreleyen uzun ağaçlar vardı, dalları sanki ilerlerken onları sarmak istercesine uzanıyordu.

Yol, onları zamanın geçişinden etkilenmemiş bir yere götürmüş gibiydi; doğanın hâkim olduğu bir yerdi.

Uzun ağaçlar, eski bekçiler gibi duruyordu; dalları üstlerinde birbirine dolanarak gri gökyüzünün ışığını dağılmış ışınlara filtreleyen bir örtü oluşturuyordu.

Gölgeler yolda dans ediyordu, çevreye esrarengiz bir örtü seriyordu.

Suskunluk, sadece yaprakların hafif hışırtısı ve uzaktan gelen gizli bir akarsuyun fısıldamasıyla bozuluyordu.

Birden durdular.

Northern nefes aldı.

'Başlıyor…'

Kalbi heyecanla çarpıyordu, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayarak hazırlık yapıyordu.

Aynı olayların tekrar yaşanmasını bekliyordu, belki Gece Korkusu maçı başlatmak için zamanında gelecekti.

Düşmanın uzaktan kendilerine doğru etiketlendiğini bilerek bekledi.

Birden yer sarsılmaya başladı, Northern'ın kalbi de onunla birlikte titriyordu.

Karanlıktı, bu yüzden görmek biraz zordu.

Birdenbire yüksek, ilkel bir kükreme karanlık ormanın her tarafına yayıldı, düşmanlarının kalplerine korku saldı.

Northern, korkunun dalgalarını görebiliyordu, bu da müttefiklerinin yüzlerini çirkinleştiriyordu.

En can sıkıcı şey, hepsinin ona bakmaya devam etmesiydi—koruyucu meleği de dahil.

Northern başını sağa sola çevirdi, hepsinde de aynı şey vardı.

Kaşlarını çattı.

'Hayır... olamaz... bu olamaz?'

Gece Korkusu'nun yokluğunda, onları savaşa götürmeye layık tek bir kişi vardı.

Kuzey, Gece Korkusu'nun kesinlikle geleceğinden emin olduğu için bunu düşünmemişti ya da belki de çok meşguldü.

Yeraltında gördüğü şey, ritmini o kadar bozmuştu ki, herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Yine de, ona yapışmış gözler, ondan bir şeyler istemekteydi.

Hiçbir şey yapmak istemese de, bir saygı konumunda olmanın getirdiği zorunlulukla… Kuzey, görevini yerine getirmek zorundaydı.

Canavar olmalarına rağmen… bu, onun bir sorumluluğu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

'Bu, onların generaliyle savaştığım için mi yoksa gerçekten rütbe mi atladım?'

Kılıcını sıkıca kavrayan Kuzey, yavaşça öne doğru yürüdü, ardından savaşın merkezine doğru ilerledi.

Bir saniye geri baktı.

"Bugün et kalkanı yok mu?"

Bu, bu savaş cephesine giden yolun mesafesi ve geçişi açısından diğerlerinden farklı olduğu için makuldü.

Önüne döndü, ormanın gölgelerine bürünen figürlere odaklandı.

"Kahretsin. Bu savaş zor olacak." diye mırıldandı.

Kuzey birkaç dakika sessiz durdu.

"Hımm... sanırım sadece bağırmam gerekiyor."

Boğazını temizledi ve derin bir nefes alarak, ormanı delip geçen boğuk bir çığlık attı.

Düşmanlarına kıyasla zayıf olsa da, müttefiklerinin güçlü kükreyişlerini yükseltmek için yeterliydi.

Karanlık Orman'ın savaşı başladı…

Şiddetli kükreyişlerle, canavarlar gölgelerden ortaya çıktı, şekilleri büyük ve korkutucu bir şekilde belirdi. Saf kaslardan oluşan devasa yaratıklardı ve boynuzları, öfkeli bir ateşin alevleri gibi kıvrılıyordu.

Gözleri tehlikeli bir yoğunlukla parlıyordu ve nefesleri sıcak, öfkeli rüzgarlar halinde çıkıyordu. Korkutucu ve hayranlık uyandıran bir manzaraydı. Onlardan yayılan kötü niyeti hissedebiliyordu, omurgasında ürpertiler yaratan somut bir aura.

Önünde beliren canavarlar, bu alemi daha önce hiç karşılaşmadığı türden; daha büyük ve daha tehditkar bir şekildeydi.

Savaş ciddi bir şekilde başladığında, Northern bu korkunç yaratıkların lideriyle yüz yüze geldi.

Tüyleri koyu, düğümlü bir siyah renkteydi ve boynuzları ölümcül bir keskinlikle parlıyordu. Yaratık, gök gürültüsü gibi bir çığlıkla ona doğru saldırdı, toynakları yere vurduğunda, Northern'ın kemiklerinde yankılanan sarsıntılar yarattı.

Adrenalin patlamasıyla, Northern ona doğrudan karşılık verdi. Oniks kılıcı, yaratığın devasa boynuzuyla çarpıştı ve havaya kıvılcımlar saçıldı.

Çarpışmanın gücü neredeyse onu ayaklarından düşürecekti, ama o yerinde durdu.

Silahlar ölümcül bir dans içinde kilitlenmişken, Northern ve yaratık birbirlerinin etrafında yoğun bir bakışla döndüler, hareketleri akıcı ve hassastı.

Yaratığın savaş baltasının vahşi bir savruluşunun altından eğildi, tüm gücüyle yan tarafına saldırdı. Karanlık kılıç, yaratığın etine derin bir şekilde girdi ve fışkıran bir yara açtı.

Acı ve öfkeyle kükredi, kırmızı gözleri yeni bir yoğunlukla yanıyordu.

Sonra, durmaksız bir saldırıyla ileri fırladı, toynakları yere gök gürültüsü gibi bir ritimle vuruyordu.

Northern, sahip olduğu her damla güçle karşılık verdi, her darbeyi savuşturdu, kılıcı solan ışıkta çelik bir bulanıklık halindeydi.

Savaş devam ederken zaman sanki bulanıklaştı. Northern sadece liderle değil, aynı zamanda çatışmaya katılan diğer canavari yaratıklarla da savaşıyordu. Ancak, ölüm koruyucusu ve evcil hayvanı, canavar generalle yüz yüze savaşırken ona destek oluyordu.

Kılıçların her çarpışması, her savurma ve karşı hamle onu tükenmişlik sınırına yaklaştırıyordu. Ama dayanıyordu, her zorluğa karşı canavarı kesme çabasıyla daha da şiddetli bir şekilde savaşıyordu ve içinden, Night Terror'un pozisyonunda olmanın nasıl bir şey olduğunu tuhaf bir coşkuyla düşünüyordu.

Savaş sonsuz gibi görünüyordu, kan dökme ve şiddet döngüsü asla bitmeyecek gibiydi.

Hem dost hem de düşman bedenleri yere dağılmıştı.

Northern'ın kasları yanıyordu ve nefesi kesik kesik geliyordu, ama yine de devam etti, kararlılığı sarsılmazdı.

Metal çarpışmaları havada yankılanırken orman sanki canlanıyordu.

Çelikler çarpıştı, pençeler savruldu ve zafer ve acı çığlıkları kaotik bir senfonide karışıyordu.

Northern kendisi bir ölüm dansına katıldı, kılıcı bir acemi umutsuzluğu ile savruluyordu ama aynı zamanda bir kararlılık parıltısı da vardı.

Bu seferki rakipleri acımasızdı, saldırıları şiddetli ve amansızdı.

Kuzey, generalin ve işgalcilerin darbeleri de dahil olmak üzere, her darbeyi ustalıkla savuşturdu, siyah kılıcı saldırıları içgüdüsel bir hassasiyetle defletti.

Rastgele, general ile kendisi arasında kalan kalabalıklara sert bir şekilde saldırıyordu. Ancak her düşmanı devirdiğinde, yerini alacak iki düşman daha belirmekteydi.

Savaş, Ölümcül Kılıç'ın her savruluşunun onu boğma tehdidiyle karşılaştığı, bitmek bilmeyen bir şiddet dalgasıydı.

Kaosun ortasında, Kuzey müttefiklerinin, canavari formlarının çatışma içinde kilitlenmiş hallerini gördü.

İlkellikten gelen bir öfkeyle savaşıyorlardı, kükreyişleri ormanda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Ancak, güçlerine rağmen, düşman sayıca artıyor, sayıları sonsuz gibi görünüyordu.

Savaş devam ettikçe zaman bulanıklaştı, dakikalar saatlere dönüştü.

Kuzey'in bedeni ağrıyordu, hareketleri yavaşlıyordu, ama yine de savaşa devam etti.

Kılıcı, kendisinin bir uzantısı haline geldi, bu vahşi yaşam ve ölüm mücadelesinde hayatta kalma aracıydı.

O ve general, birbirlerinin rakiplerini katlederken, aralarındaki mesafe kilometrelerce uzaktı, gözleri bir anlığına tekrar buluştu ve o anda Kuzey, bir adrenalin patlaması hissetti.

İfade edilmemiş bir meydan okumayla yönlendirilen Kuzey, ileriye doğru ilerledi, kılıcı yorgun bir enerjiyle havada keskin bir şekilde süzüldü.

O, tüm enerjisini ve yeteneğini mevcut göreve odakladı. Oniks kılıcının her bir darbesi, onun büyümesine, acemi bir yürüyüşçüden güvenilir bir savaşçıya, güçlü bir bekçiye evrim geçirdiğine tanıklık etti.

Savaş devam ediyordu, yoğunluğu hala tam güçteydi. Northern, canavarlardan oluşan müttefikleriyle birlikte savaşıyordu, onların birleşik gücü dikkate alınması gereken bir güçtü.

Orman, titanların çarpışmasından titriyordu, hava kan kokusuyla ve yaralıların çığlıklarıyla doymuştu.

Sonunda, onları ayıran canavarların arasından geçerek tekrar çarpıştılar.

Northern'ın kasları, kaslı canavarın saldırısına karşı savunmasını tutmaya çalışırken yoğun acıyla kasıldı.

Northern'ın saldırıdan savrulduğunu gören canavar, başıyla dalış yaptı, onu o kaba boynuzlarıyla yakaladı ve havaya fırlattı.

Northern, gürültüden fırlayarak havada uçtu ve sırtını bir ağaca çarptı.

Canavar, Northern kendini toparlamadan önce mesafeyi kat ederek ona doğru atıldı, pençeleriyle onu yakaladı, ağaca sıkıştırdı ve balta için daha güçlü bir darbe yapmak üzere tutuşunu sıkılaştırdı.

Balta Northern'a doğru savruldu, havayı keskin bir doğrulukla kesti. Ancak, aniden önünde beliren grotesk bir yaratık, darbenin gücünü eşit bir şekilde deflettiğinde, ağaç, Northern ve canavar kendisi bir rezonans sesiyle sarsıldı.

Northern derin bir nefes alarak iç geçirdi. Ölüm meleğini görmekten bu kadar mutlu olacağı bir gün geleceğini hiç düşünmemişti.

Canavar, vücudunu dikleştirerek önündeki boğa başlı kaslı yaratığın gözlerine dik dik baktı.

Hırlayarak, ikisi de birbirlerine doğru koştu ve metalin sert bir çınlamasıyla çarpıştılar. Silahları, sürekli darbeler yönlendirirken bulanık hale geldi, güç güce, kuvvet kuvvete karşı mücadele ediyordu.

Bir süre, hiçbiri diğerini geçemedi gibi görünüyordu. Generalin her hareketi ölüm meleği tarafından karşılandı. Aynı şekilde, ölüm meleğinin her hareketi de boğa gibi olan general tarafından karşılandı.

Hiçbir hızlı hareket yeterli değildi, general muazzam bir güçle patladı. Zaman zaman, saldırılarının gücünden dolayı silahları titreşim sırasında donduruluyordu.

Kuzey, dövüşün gelişimini izlerken kendine bir an ayırdı.

Bu, onun ve klonunun arasındaki farktı.

Kendisine tiksintiyle kaşlarını çattı.

'Kahretsin! Bunun için hazırlanmış ya da savaşmış değilim. Elbette, dayanıklılığım hala berbat olacak!'

Kendine bir bahane uyduruyormuş gibi ses çıkardı, ama Kuzey hissettiği utancı bir kenara itti. Morarma yerine, bu savaşı bir şekilde sürdürmek daha iyi olacaktı.

Şu anda hiçbir canavar bakmadığı için, sonraki olanları göremediler.

Kuzey kendini ikiye böldü ve biri görünmeden önce fırladı, acımasız bir oniks kılıcıyla canavarlara doğru keskin darbelerle geçerek ilerledi.

Savaş, demirlerin çarpışması ve canavari kükreyişlerin ormanda gürleyen gök gürültüsü gibi yankılandığı amansız bir şiddetle devam ediyordu.

[Birini öldürdünüz…]

[Birini öldürdünüz…]

[Birini öldürdünüz…]

İki örtüşen ses, kanlı bir açlıkla kaba balta ve çekiçler kullanan yaratıkların kalabalıklarından acımasızca geçerken kulaklarında uzaktan çınladı.

Oniks kılıcı merhamet göstermeden, kendi bedeninin durumunu umursamadan, onların etini ölümcül bir hassasiyetle kesiyordu.

Yine de canavarlar asla durmadı, çünkü öldürülen her birinin yanında, savaş alanında daha birçokları belirdi.

General, dalgalanan kaslar ve kıvrılan boynuzlarla dolu devasa bir varlıktı ve kendisi bir güçtü.

Onun savaş baltası, Kuzey'in ölüm koruyucusunun doğaüstü hızı ve dayanıklılığıyla eşleşen, yer sarsan bir güçle havayı yararak geçti.

İki titan, çarpışan çeliklerin bir kasırgasında boğuşuyordu; dövüş dansları inanılmaz bir şiddet içindeydi. Gök gürültüsü gibi ses çıkaran darbeler ardı ardına yağıyor ve her darbe ile şok dalgaları dışarıya yayılıyordu. Hiçbiri bir inç bile geri adım atmadı.

Kuzey'in klonu, varlığının her zerresiyle savaşıyordu, hareketini engellemeye cüret eden daha düşük canavarlara saldırarak, düşmanlarının saflarında yıkıcı bir yol açıyordu.

Zaman bulanık bir şekilde akıyordu, ama kimse bunun farkında değildi. Karanlık orman, ilkel çığlıklar ve çeliklerin çarpışmasıyla dolmuştu, böylece ormanı zamanın bulanık akışında daha da derinlemesine ıslatıyordu.

Bedensel parçalar parçalanmış, kopmuş uzuvlar ve et parçaları her yöne dağılmıştı.

Uzaklarda bir yerde, Kuzey'in ölüm meleği hala general ile korkunç bir çatışma içindeydi.

Gerçek Kuzey, oniks kılıcına yaslanmış, nefesini yakalamaya ve bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu.

Dişlerini sıktı, aşağıya bakarken hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı.

Bacakları, ne kadar zorlasada hareket etmiyordu. Kuzey, her savaşta klonu kullanmaktan aldığı muazzam büyümeye odaklandığı için gelişiminin en hayati kısmını gözden kaçırmıştı.

Ve o yön dayanıklılıktı… o, neredeyse on beş yaşında, aşırı korunan, belirsiz bir gençti. Elbette, bu ölçekli bir savaşta savaşmak için gereken dayanıklılığa sahip değildi.

Diğer savaşlar her zaman hızlı bir şekilde sona ermişti çünkü Gece Korkusu genellikle önce generalin peşine düşer, onu öldürür ve rakibini moral olarak çökertirdi.

Ama şimdi Gece Korkusu garip bir şekilde mevcut olmadığında ve daha önce karşılaştıkları herkesten daha güçlü daha fazla canavar olduğunda, Northern gerçek sınırını görmek zorunda kaldı.

Bir süre boyunca, klonuyla bağlantısı aracılığıyla savaş alanının her santimini gözlemleyerek, kılıcının kanlı yaylarını havaya fırlatmasını izledi.

Northern ölüm meleğine baktı... sonra aşağıya baktı.

Gözleri kapandı ve eski bir ağacın kanla kaplı gövdesine yaslandı.

Artık ayakta duracak gücü kalmamıştı, savaşmak bir yana. Uzakta, klonunun kuşatıldığını, rakiplerinin sayısının ağırlığıyla boğulduğunu hissetti.

'Ah... berbat, sadece uyuyacağım.'

Northern'ın gözleri nihayet yorgunluk tarafından ele geçirilirken kapandı, oniks kılıcı gevşek tutuşundan kayarak düştü ve uyku onu aldı. Etrafındaki şiddet fırtınası içinde buruşuk bir yığın gibi görünüyordu.

Yine de, uykuya teslim olurken, kendisinin daha iyi bir versiyonu öfkeli bir şekilde savaşıyordu. Klonun oniks kılıcı hareketin bir bulanıklığıydı, ölçek ve kasları ölümcül bir güçle kesiyordu. Kılıcının her yayında bir düşman daha, kanla patlayan bir şekilde devriliyordu.

Ama acımasız dalga asla azalmadı— dişler, pençeler ve gıcırdayan çenelerin bitmek bilmeyen bir akışı açgözlülükle yaklaşıyordu. Klon, varlığının her lifini kullanarak savaştı, ancak sayının ezici ağırlığı tarafından yavaş yavaş boğuldu.

Yakınlarda, generalin baltasının Northern'ın ölüm koruyucusuna çarpması, yeri sarsıyordu.

Onların ilkel düellosu, değişimlerinin ölümcül yarıçapında yakalanan talihsizlere aldırış etmeden, kıyametvari bir şiddetle gerçekleşti.

Ölüm meleği, ağır ölçeğine meydan okuyan bulanık bir hızla hareket etti, zarif ama son derece güçlüydü. Balta, bedeninin bir uzantısıydı; her ölümcül yay, generalin kalın derisinde korkunç yarıklar bırakıyordu.

Yine de, yaratık aldığı kadar veriyordu. Baltası, gökyüzünden inen gürültülü bir güçle aşağıya doğru indi; her darbe, yerin içinde yerel depremler gibi titremelere neden oluyordu.

Defalarca, keskin kenar, ölüm koruyucusunun savunmasında zayıf noktalar buldu ve derin yaralar açtı.

Siyah ikor, derin yaralardan pul pul akarak ayaklarının dibinde birikiyordu.

Yine de, ölüm savaşçısı savaşmaya devam etti, gücü görünür şekilde azalmasına rağmen cesaretini kaybetmedi. Bu amaç için yaratılmış acımasız yıkımın bir avatarıydı.

General öfkesini haykırdı, canavari çenesi genişçe açılırken tükürükler fışkırıyordu. Baltasının her yer sarsan sallanışında, kasları karışık, boynuzlu derisinin altında dalgalanıyor ve toplanıyordu.

Ve canavarı gücüne rağmen, ölüm meleği soğuk, kayıtsız bir ölümcüllükle karşılayıp savunma yaptı.

Savaşları, durma belirtileri göstermeden devam etti; iki figür, çevredeki çatışmayı kayıtsızca kesiyordu.

Daha küçük canavarlara kesik atıldı ya da ayaklar altında ezildi; bedenleri, büyüyen parçalanmış ceset yığınlarına ekleniyordu.

Dünya, her yankılanan darbe ile kırılıp bulanıklaşır gibi görünüyordu; ölüm meleğinin silahı, generalin baltasının acımasız kenarıyla tekrar tekrar çarpışarak kıvılcımlar saçarak buluşuyordu.

Kenarında, Northern'ın klonu eşit bir çaresizlikle savaşıyordu, sonsuz kalabalığa yavaş yavaş yenik düşüyordu.

Birden, generalin savunmasında bir açıklık belirdi. Balta, yıkıcı bir yukarıdan aşağıya vurma hareketiyle çok yükseğe kaldırılmıştı ve yanları korkunç bir şekilde açığa çıkmıştı.

Sıvı bir zarafetle, ölüm koruyucusu generalin darbesinin etrafında akıp geçti ve baltasını yaratığın karnına derinlemesine sapladı.

General geri savrulurken boğazından korkunç bir kükreme koptu, kırmızı kan, felaket yarasından fışkırıyordu.

Balta elinden kayarken, kuyruğu öfkeyle savruluyordu, gücü görünür bir şekilde azalıyordu. Ölüm meleği durmadı, acımasız avantajını kullanarak mesafeyi bir kez daha kapattı.

Metal, et ve kemiği tiksindirici bir kolaylıkla keserek, generalin boynunun kalın sütununu bir kan çeşmesi gibi kopardı.

Canavarın başı serbestçe yuvarlandı, iki kez zıplayarak savaş alanının mezar gibi harabeleri arasında durdu.

Ölüm koruyucusu dimdik durdu, yanındaki katliamı ateşli bakışlarıyla süzerken, generalin ölümünün ağırlığı yavaşça kalabalık arasında hissedilmeye başlandı.

Karşı tarafın saflarında bir korku ve kafa karışıklığı dalgası yayıldı, düşen liderlerinin korkunç manzarasını gördüklerinde. Canavarımsı kükremeler, korku dolu çığlıklara dönüştü ve hızla kalabalık dağıldı.

Canavarlıklar, ölüm meleğinin ulaşımından kaçmak için deli gibi koşarak kendi aralarında itişip kakışarak sürüler halinde kaçtılar. Birkaç an içinde, orman bir kez daha ürkütücü bir sessizliğe büründü, sadece rüzgarın fısıldamalarıyla bozuldu.

Ancak o zaman ölüm bekçisi, hala geride kalanlarla savaşan Northern'a kötü niyetli bakışını çevirdi.

Sanki yavaş çekimdeymiş gibi, obsidyen formu içe doğru bükülmeye başladı, yaralarının travması altında çökmeye başladı.

Kılıcı, ölüm meleği kendine doğru katlanırken, elinden kayıp verimli toprağa düştü.

İtiraz eden metalin inlemesiyle, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Birden, Northern'ın gözleri açıldı ve tüm bedeni öne doğru sarsıldı.

'Kahretsin! Uyudum!'

Savaş alanında kim uyur?

Northern, elinin avuç içiyle yüzünü kapattı ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. Sırtını düzeltmeden önce birkaç saniye Mortal Blade'a yaslandı.

Savaş alanının görünümü, uyumadan önce birkaç dakika... belki de saatler önce olduğu kadar acımasızdı.

Daha fazla ceset ve kan kokusu hem toprağı hem de havayı dolduruyordu. Ormanın her köşesi, her iki tarafın canavarlara karşı yapılan zalimce katliamıyla sırılsıklam olmuştu.

Görmek iğrençti, midesi bulandı ve neredeyse kusacaktı, ama North, tiksintiyi yutmaya çalıştı ve düşmanının generalini aramaya başladı.

Sonra gözleri hoş olmayan bir manzaraya takıldı.

Northern kaşlarını çattı, mavi gözbebekleri gördüklerinden titriyordu.

Öne doğru eğildi, yüzü solgundu. Sonra aceleyle öne doğru koştu, her titrek bacak hareketiyle yere doğru çabaladı, neredeyse düştü.

Çaba göstererek, diz çökmüş çirkin canavarın önüne ulaşmayı başardı.

Kuzey ona baktı, yüz hatları sıkı bir şekilde buruşarak.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Düşmüş cehennem yaratığının arkasında, savaşın başında onunla çarpışan boynuzlu kaslı yaratığın cansız bedeni vardı.

Gerçekten de, ölüm meleği düşmanın generalini yenmeyi başarmıştı... ama kendi hayatının bedeliyle...

Henüz ölmemişti, ama sadece zayıftı. Ancak vücudundaki birkaç yaradan fışkıran kanla, birkaç zor nefes daha almaktan fazlasını yapamayacaktı.

Ve Kuzey bunu anlayabiliyordu.

Elini tereddütle hareket ettirerek canavarın omzunun üzerinde süzüldü... Kuzey dudaklarını ısırdı ve elini ona dokunmak için indirdi.

Başını eğdi.

Ölen bir canavarın kendisinde bu kadar çok duygu uyandıracağını asla düşünmemişti. Ağlayacak kadar olmasa da, yine de acı veriyordu.

Nedenini bilmiyordu ama göğsü tıkanmış gibi hissediyordu ve korku, derisinin üzerinde milyonlarca karınca gibi sürünerek onu boğuyordu.

Birkaç saniye boyunca nefes almakta zorlandı, ardından öksürmeye başladı.

Çevresinin tamamı kanla ıslanmış savaşlarla doluydu; bu seferki rakipleri güçlüydü. Onlardan birini öldürmek için bir askerin çabasından fazlası gerekiyordu.

Kimsenin, yoldaşlarının düşen yüzüne bakacak boş zamanı yoktu.

Kuzey, canavarın omzuna sıkı sıkı tutundu, derisi biraz fazla sert ve kılsızdı, ama şu anda bir canavara dokunmanın nasıl hissettirdiğiyle ilgilenmiyordu.

Kendi düşüncelerinin labirentinde kaybolmuş buldu kendini; belirsizlik ve içsel sorgulama dolu bir labirent, önünde sonsuzca uzanıyordu.

Düşüncelerinin ağırlığı omuzlarına ağır bir şekilde bindi, onu varoluşsal korkular denizinde boğma tehdidinde bulundu.

Bu da yürümek zorunda olduğu bir yol muydu?

Sonsuz çatışmalarla tüketilen bir yaşam, bekleyen tek teselli ölümün soğuk kucaklaması mıydı?

Bu, bilinç sınırlarını kemiren, avını takip eden acımasız bir yırtıcı gibi bir durumdu.

Sonsuz şiddet döngüsü, yok oluşa doğru amansız bir yürüyüş—bütün bunların ne amacı vardı?

Karşılaştığı ve müttefik olduğu canavari düşmanlar, empatiden veya pişmanlıktan yoksun, yok etmek için programlanmış basit robotlar mıydı?

Evet, onlar canavarlardı, ama aynı zamanda içgüdülerinin kölesi, öz farkındalık kapasitesinden yoksun muydular?

Bu soruları düşündü, kendisinin de ahlaki belirsizlik sınırında sallandığını fark etmenin rahatsız edici gerçeğiyle boğuşuyordu.

Her zaman bireyselliğiyle, mevcut durumu sorgulama yeteneğiyle övünmüştü.

Yine de, uyumun sinsice uzantılarını zihnine sızarken hissedebiliyordu; bu, onun amacı olması gerekenin titrek alevini söndürme tehdidinde bulunuyordu.

Bir zamanlar kaygı ve korku kaynağı olan savaş perspektifi, şimdi içinde ilkel bir şey uyandırıyordu—ölümcül bir çatışmaya girmeyi düşünmenin sapkın bir heyecanı.

Hangi amaç için savaştığı neyi değiştirdi ki? Sonunda, gerçek değişmeden kaldı: düşüncesiz şiddet girdabına acımasızca çekiliyordu, insanlığı her geçen gün kayboluyordu.

Ama bu karanlık gerçeklikle boğuşurken, zaferin cazibesini, çelişki ve bedenlerin çarpışmasıyla birlikte gelen adrenalin sarhoşluğunu inkar edemedi.

Bu, onu unutulmuşluğun uçurumuna daha da yaklaştıran baştan çıkarıcı bir siren şarkısıydı.

En azından, daha güçlü olacağını düşündü… yarığı kapatacak kadar güçlü.

Ancak gerçek şimdi hayalini bölerek, illüzyonlarını acımasız bir verimlilikle parçaladı.

Bir Tier 1 yarığı kapatmak için dörtten fazla yürüyücüye ihtiyaç vardı. Ve burada, Tier IV yarığı olabilecek bir yerde yalnızdı.

Bu imkansızdı, kalbi çökerken fark etti.

Bu cehennem gibi kabustan kaçış yoktu, bilinmeyenin amansız saldırısından kurtuluş yoktu.

Northern, bu gerçeğin ruhuna derinlemesine işlediği sırada gözlerini sıkıca kapadı.

'Ne yapmalıyım… ne yapmalıyım… ne yapmalıyım…?'

"...ne yapmalıyım?!!" Hiç kimseye özel olarak bağırdı.

Önündeki düşmüş şeytan, ağzını açmaya ve başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı.

Northern'ın gözleri, bir şeyin geç bir şekilde aklına gelmesiyle büyüdü.

'Bekle… eğer onu öldürürsem… son öldürmeyi ben alırım ve yetenek kazanabilirim, değil mi?'

Bu düşünce aklına geldiği anda, böyle düşündüğü için kendisinden tiksindi.

'Kahretsin! Bu sadece bir canavar, Northern. Kendine gel!'

Elini açtı ve çelik hançeri çağırdı. Birkaç saniye sonra, hançer elinde belirdi.

Ayağa kalktı, ölüm meleğine daha da yaklaştı ve acı bir şekilde onu kucakladı. Derin bir kaş çatma ile söyledi.

"Üzgünüm, dostum. İyi savaştın."

Hançeri canavarın karnına soktu ve başka bir canavarın onu görmesini engelledi.

{Bir Tehlike Hellion'u - Weldermorne'yi öldürdünüz}

{+4 yetenek parçası aldınız}

İlk kez... bir öldürme bu kadar iyi hissettirmedi.

Northern ayağa kalktı, vücudundan canlılık sızıyordu.

Yürümeye çalıştı ama adımlarında tökezledi.

O anda, yaralı bir canavar deliye döndü, onun yönüne doğru saldırdı.

Soğuk, kayıtsız bir bakışla, Northern döndü, belirgin saldırısından kaçındı ve tamamen dönerken ona temiz bir darbe indirdi.

Ul ve sistemin sesi o kadar uzaktı ki; savaş alanını kaplayan metal sesleri ve çığlıklar çok bulanık geliyordu. Her şey çok uzakta gibiydi.

Bir tür uyuşukluk...

Gözlerini kapattı ve klonunu ortadan kaldırdı.

Elbette, nasıl hissettiğine bakılmaksızın, acıyla başa çıkmak zorundaydı. Ama bu sefer, Northern vücudundaki her tendonun içine işleyen kaba bir yorgunlukla inlemek için bile güç bulamadı.

Dizlerinin üzerine düştü, Ölümcül Kılıç ellerinden kayıp gitti.

Bir şekilde, savaş onsuz devam etti.

Vahşi yaratıklar da katliamlarına devam etti.

Her iki taraf da acımasızca et kesmeye devam etti, kanlar kaba ama ruhsal bir sanatla döküldü.

Daha önce huzurlu olan orman şimdi cansız bedenlerin yığıldığı bir plato haline gelmişti, aralarında hiçbir boşluk kalmamıştı.

Görülmesi iğrenç bir manzara.

Oranın merkezinde, Northern kılıcının üzerine yaslanmış, nefes almaya çalışıyordu... her nefes alışında önünde serilen acımasız manzarayı içine çekiyordu.

Ruhunu yavaşça karartıyordu… onu tamamen deliliğe sürüklemeye teşvik ediyordu, ta ki yozlaşmış bir katil haline gelene kadar.

Yavaş yavaş… kendisini kaybediyordu.

Nasıl hissettiğine bakılmaksızın, içindeki boşluğa rağmen, yine de savaşmak zorundaydı.

Canavarlara karşı sıraları kesmek zorundaydı. Her bir canavardan daha sert, daha hızlı ve daha güçlü savaşmak zorundaydı.

Diğer herhangi bir generalden daha iyi.

Kuzey, silahını yukarıya doğru bir yay şeklinde savurdu ve canavarın gövdesinde korkutucu bir yarık açtı.

Her hareketle kasları acısa da, hareket etmeyi bırakmadı.

Soğuk gözleri sarsılmadı. Avlarına ustaca kilitlenmişti… bir noktada, yaklaştıkça, canavarlar titredi, kesilmeden önce korkunun soğuk uzantılarıyla bunalmışlardı.

Kuzey'in varlığı, savaş alanında dolaşan ve geçtiği her tek yaratığı yok eden boş bir yıkım kabı haline geldi.

'Belki de diğerlerinden daha iyi savaşabilirsem… en azından daha fazla insanın ölmesini engelleyebilirim.'

Kuzey, kaosun içinden bilinçaltındaki bir kararlılıkla geçti. Vücudu, mümkün olduğunca çok hayatı koruma ve kurtarma arzusuyla kendi kendine hareket ediyordu.

Kaslarından geçen acı ve üzerindeki yorgunluk, sarsılmaz odaklanmasıyla uzak birer his haline geldi.

Kılıcı, canavarların saflarını yararak geçti, her bir savuruşu hassas ve ölümcül oldu.

Her darbesiyle, geride parçalanmış uzuvlar ve kesilmiş başlar bıraktı.

Canavarlar, onu gördüklerinde korkudan titrediler, bir zamanlar vahşi tavırları titreyen kütleler haline dönüştü.

Şimdiye kadar cesurca direnen Kırmızı Madenler krallığının generalleri bile, dehşet içinde felç olmuş halde buldular kendilerini. Onun rakibi olmadıkları için yıldızlarına şükrediyorlardı.

Kuzey'in yüzü boştu, herhangi bir duygudan yoksundu.

Gözleri soğuk ve sarsılmazdı, hedefine odaklanmış bir yoğunlukla, bakışlarını karşılamaya cesaret edenlerin omurgasında ürpertiler yaratarak.

Yorgunluğuna meydan okurcasına akıcı bir şekilde hareket etti, oniks kılıcı ellerinde varlığının bir uzantısı gibi dans ediyordu.

Çevresindeki savaş alanı, cesetlerin üst üste yığıldığı bir kanvas haline geldi.

Kuzey, kaosun ortasında duruyordu, kılıcı omzunda dinleniyordu, nefesi yavaş ve kasıtlıydı. Aldığı her nefes, etrafını saran vahşeti emiyor gibi görünüyordu, bu da onun ruhunu tüketme tehdidinde bulunuyordu.

'Savaşmalıyım, şimdi duramam... Daha fazla savaşabilirim...'

Kendini daha önce hiç olmadığı kadar zorladı, daha hızlı ve daha güçlüydü, daha fazla hayatın kaybolmasını önlemek için kararlıydı... hatta bu hayatlar canavarlara ait olsa bile.

Onun için hiç önemli değildi.

Doğru bir şey yapıp yapmadığını, yanlış bir şey yapıp yapmadığını... yoksa sadece deli gibi mi koştuğunu bile söyleyemiyordu.

Kılıcının her savruluşuyla, bir yıkım yolu yarattı, hiçbir canavarın öfkesinden kaçamadığından emin oldu.

Savaş geceye daha da derinleştikçe, karanlık bulutlar daha ağır bir şekilde asılı kaldı.

Northern'ın hareketleri, düşmanlarını acımasız bir verimlilikle ortadan kaldırırken, ölümcül bir hassasiyet bulanıklığına dönüştü.

Bir zamanlar güçlü rakipler olarak görünen canavarlar, onun amansız saldırısına karşı duramazdı. Kılıcı, onların zayıf noktalarını hatasız bir doğrulukla buldu, etlerini korkunç bir kolaylıkla kesip geçti.

Savaş zirveye ulaştığında, Northern'ın bedeni nihayet yüküne yenik düştü.

Görüşü bulanıklaştı ve bacakları altından kaydı.

Son bir kılıç darbesiyle, dizlerinin üzerine çökmeden ve yere düşmeden önce son bir canavarı devirdi. Ölümcül Kılıç da elinden kayarak, kanla kaplı yere düştü.

Savaş alanının kaotik sesleri, Northern'ın bilincinin dalgalanmasıyla arka planda kayboldu. Tüm varlığıyla savaştı, onları korumak için elinden geleni yaptı.

Ancak fiziksel sınırları onu engellerken, Northern endişeliydi.

Yeterli miydi... Bu kadar acımasız bir kaderden yeterince canavarı kurtarabilecek miydi?

Yırtığın yanlış olduğunu kanıtlama konusundaki aptalca girişiminde mi? Bunun yerine, tuzağına daha da derinlemesine düşüyordu.

Savaş devam ederken, Northern ona kaybolmuştu. Bedeni hareketsiz yatıyordu, bu da mücadelenin ona çıkardığı bedeli gösteriyordu.

Savaş alanı, onun yarattığı yıkımın kanıtı olan kırık canavar bedenleriyle doluydu.

Savaş sona yaklaşırken, Northern'ın bilinçsiz bedeni Bay Fluffy tarafından bulundu; o, etrafında dönerken sürekli havladı ve burnuyla onu kaldırmaya çalıştı.

Aslında küçük köpek... artık o kadar da küçük değildi.

Diğer canavarlar ve generaller etrafında toplandı ve bedenini savaş alanından taşıdılar, yüzlerinde hayranlık ve endişe karışımı bir ifade vardı.

Onlar, tuhaf müttefik ve generalin, az sayıda kişinin eşleşebileceği bir kararlılık ve güçle savaştığını biliyorlardı.

Ve böylece, Northern'ın varlığı, cesur mücadelesine tanıklık edenlerin zihinlerinde kalıcı bir iz bıraktı.

Uykuya daldığında, Northern'ın rüyaları savaşın yankılarıyla rahatsız oldu; birçok ruh onu lanetleyerek sonsuz karanlığın ateşli derinliklerine çekti.

Kuzey, en sevdiği canavarın ölümünden sonra ne kadar zaman geçtiğini unuttu... eh, ikinci en sevdiği. Teslim olma arzusuna kapıldığını hissetti.

Ve bu, teslim olmanın o kadar da zor olmadığı bir duyguydu.

Savaşların sunduğu olanaklarla, en önemlisi kendi gelişimiyle, Kuzey bunu bir tür tuzağa düşmek olarak görmedi.

Yırtığın bunu yapmış olduğunu bile düşünmedi.

Ölüm meleğinin öldüğünü gördükten sonra, tek bir şey hakkında derin düşünmeye başladı.

Bir gün Kırmızı Maden Krallığı düşmanlarını yenemezse ne olurdu?

Onlar bunun yerine harabe haline gelir, katledilir, kanları lanetli tarlaları kaplardı, nerede olursa olsun felaketleri üzerlerine geldiğinde.

Bunun düşüncesi, omurgasında ürpertiler hissettirdi.

'Ölmek istemiyorum.'

Ve böylece Northern daha sert savaşmaya başladı.

İlk anda öfkeyle kaplandı; vücudunun her bir parçası uyuşmuş ve kontrol edilemez hissediyordu. Mevcut sınırı test edildi ve o karanlık ormandaki kanlı savaşın ortasında büyük bir potansiyel ortaya çıktı.

Sonrasında, Northern kendini sınırına kadar zorlamanın ağırlığını hissetti… Bilinçaltında olsa da.

Günlerce hareket edemedi… ya da daha doğrusu, gecelerce.

Yuvarlak odasındaki yatakta uzanıyordu ve yatakta yemek yiyordu; hareket ettiği tek zamanlar tuvalete gitmesi gerektiği zamanlardı.

Bu diğer boyuttaki tuvalet, Tra-el'deki tuvaletten farklı değildi; tasarımı biraz korkutucuydu. Bir canavarın ağzı gibiydi.

Bir canavarın ağzına dışkısını koyuyormuş gibi hissetti.

O zamandan başka, Northern ara sıra kendini pencerenin yanındaki masaya oturmak için götürürdü.

Birçok kez, sadece orada yatıp geleceği düşündü. Ta ki iyileşene kadar.

İyileştiğinde, vücuduna karşı rahat davranmadı.

Şimdi daha güçlü olma ihtiyacı ruhuna bir korku dağının ağırlığı gibi çökmüştü.

Kırmızı Maden krallığı sonsuza dek zafer kazanabilsin diye, antrenman yapmaya başladı.

Her canavarla dövüşmeye başladı, kendi hareketlerine aşina olmak için yavaş bir yol yürüdü.

Klonu ile olan bağlantının olağanüstü etkisi sayesinde, zaten oldukça sıradışıydı.

Ancak antrenmana kasıtlı bir çaba göstermeye başladığında, Northern bunun için daha fazla saat harcama ihtiyacını görmeye başladı.

Hareketler doğal hissediliyordu; neredeyse içgüdüsel olarak bunları gerçekleştirebiliyordu, ancak onlarla çok yönlü olamıyordu. Bunun nedeni, onlara aşina olmamasıydı.

Bir şeyi tüm hayatın boyunca bilmek gibiydi, öyle ki sorulduğunda onu heceleyebilirsin, ama o bilgi hakkında gerçekten düşünmemiş ve arkasındaki gerçek anlamı keşfetmemişsindir.

Ve o gerçek anlamı keşfettiğinde, bazen birinin anlayışını farklı bir seviyeye getiriyordu; gerçek potansiyelin kullanıldığı ve çok yönlülüğün uygulanabilir olduğu bir seviye.

Ama Northern bunların hiçbirini yapamıyordu.

Tabii ki, bunu tüm generallerden tekrar tekrar yenildikten sonra keşfetti.

Komik bir şekilde, onu defalarca yenseler de, ona alay ediyormuş gibi görünmüyordu.

Artık onu kendi aralarına kabul etmiş gibi görünüyordu.

Onlarla iletişim kurmak hala biraz garip hissettiriyordu. Northern'ı yalnızca tekrar eden jestlerle anlayabiliyorlardı ve o da yalnızca ne demek istediklerini tekrar tekrar işaret ettiklerinde onları anlayabiliyordu.

Başlangıçta zorlayıcıydı, ama daha sonra norm haline geldi.

Northern, onların hafif bir zekaya sahip olduğunu da anlayabiliyor ve onunla iletişim kurma çabalarını takdir ediyordu.

Kısa süre içinde, onların bir parçası haline geldi ve insani yönüyle daha az uyum sağladı.

Elbette, o onlarınki gibi alçakça davranışlara başvurmadı. Akıl sağlığı açısından, tutunacak az şeydi.

Savaş alanındaki canavarların çığlıkları günlük bir aktivite haline geldi.

Aslında, savaşların arttığı görünüyordu; Northern, kaç savaşta bulunduğunu saymayı unuttu.

Tüm savaşlar boyunca, her zaman ön saflardaydı, Kırmızı Maden krallığı için zaferi elde etme çabasından vazgeçmedi.

Her canavar, onun oniks kılıcının merhametine terk edildi; kan aktı ve etler kesildi. Defalarca… ta ki bu anı bulanıklaşana kadar.

Bir noktada, Gece Korkusu geri döndü.

Ancak Northern, korkunun geri dönmeden önce kaç savaşa liderlik ettiğini bile sayamadı.

Dahası, aynı görünmüyordu. Daha güçlü, daha sertti ve Northern'a karşı bir rekabet havası taşıyordu.

Bazen, savaş alanında Northern'a yetişmeye çalışıyormuş gibi

görünüyordu.

'Tanrım, sana hayranlık duyardım?'

Northern, onun hatalar yapmasını izlerdi ve ona aldırış etmezdi.

Bu garip Gece Korkusu'nun nereden geldiğini şüphelenmesine rağmen, bununla ilgili hiçbir şey yapmadı. Bunu yapma gereği hissetmedi.

Aslında, anı bir rüya gibi hissediliyordu… bir illüzyon, bir noktada kafasında oluşturmuş olmalıydı.

Savaşlar daha çok gerçeklik gibi hissediliyordu.

Zaferin sevinci bunaltıcıydı.

Düşmanlarının kaba kılıcına düşüşünü izlemek bir coşku kaynağıydı.

Canavarlardan aldığı hayranlık ve onur gerçekti. Onların arasında varlığının yüceliği… doğru hissediliyordu.

Yavaş yavaş… bir delilik tarafından tüketildiğinin farkında değildi.

Bu işe girmesi için ne olursa olsun gerekçeleri ne olursa olsun… savaş savaştır.

Kan dökme, kan dökmedir.

Ve bu savaşın sona ermesini istemedi, çünkü kazandığı her savaşta, daha güçlü bir canavar ordusunun meydan okumasını dört gözle bekliyordu.

Kırmızı Maden krallığı neredeyse geçilemez hale geldi ama savaşlar durmadı.

Ve Northern sorgulamayı bıraktı.

Başları keserken gülümsedi ve yüzüne kan sıçradı, mavi gözlerinde delilik ateşi yanarken dudaklarını yaladı.

Artık intikam yoktu.

Northern savaş eyleminin derinliklerine dalmıştı ve bununla birlikte korkutucu bir şekilde büyüyordu.

Egzersiz yapmayı bırakmadı, kendi hareketlerine alıştı ve hatta klonunu daha az kullanmaya başladı.

Bir noktada, hem sistemin hem de Ul'un sesi ona ulaşmadı.

Belki de bir klonu olduğunu unuttu.

Yetenek parçalarını avlaması gerektiğini unuttu.

Bir çatlakta olduğunu unuttu.

O kaybolmuş bir çocuk oldu.

Ve bir gün... adını da unuttu... ya da hiç sahip olduğunu bile unuttu.

Kuzey ve Kırmızı Madenler Krallığı'nın güçleri, canavarlara karşı omuz omuza durdular.

Metalin pullara çarpması, savaş alanında yankılanarak, şiddet ve kaosun bir senfonisini oluşturdu.

Obsidyen siyahı pulları ve keskin pençeleri olan kertenkele benzeri canavarlar, onlara vahşi bir öfkeyle saldırdılar. Gözleri, etraflarındaki ve içlerindeki ateşleri yansıtan kötü niyetli bir kırmızıyla parlıyordu, soğukkanlı doğalarına rağmen.

Kan dökme ortasında, Northern amansız bir çabayla savaştı. Ölümcül Kılıç, kaba bir akıcılık ve hassasiyetle hareket ederek, düşman saflarını buğdayın içinden geçen bir orak gibi kesip geçti.

Kan, kahverengi zırhına sıçradı ve onu koyu kırmızıya boyadı, ama etrafını saran kanlı manzaraya aldırış etmedi. Bir zamanlar kararlılık ve umutla işaretlenmiş olan yüzü şimdi bir hayalet ifadesi taşıyordu.

Her kılıç darbesiyle, Northern'ın gerçeklik üzerindeki tutuşu kayboluyordu.

Aklı bulanıklaşırken, düşünmeden saldırıyordu. Arkadaşlarının yüzleri, kimliksiz figürler denizine karıştı, sesleri silahların gürültüsüyle boğuldu.

Artık acı çığlıklarını veya merhamet dileklerini duymuyordu.

Kulaklarına ulaşan tek ses, kendi kalp atışlarının gürültüsüydü; bu düzenli ritim onu daha da deliliğin derinliklerine sürüklüyordu.

Değerli anılarının hatırası çözülmeye başladı ve geçmişinin parçaları parmaklarının arasından kum taneleri gibi kayıp gitti.

Bir zamanlar değer verdiği yüzler… babası, annesi çarpıtıldı, tanınmaz hale geldi.

Bir zamanlar aklında kazınmış olan isimler kayboldu, geride sadece boş bir boşluk bıraktı.

Geride kalan tek şey, zaferin amansız takibi, kan dökme için doyumsuz bir açlık oldu.

Savaş devam ederken, Northern kendini kaosun ön saflarında buldu, Kırmızı Madenler Krallığı'ndan gelen canavarlara liderlik ediyordu.

Bu arada, onun peşinden sarsılmaz bir sadakatle gittiler, vahşi içgüdüleri onun amansız hırsı tarafından keskinleştirilmişti.

İki ayaklı canavarlar, düşmanlarının üzerinde yükselerek, onlara karşı gelenlerin kalplerine korku saldı.

Kuzey'in aralarındaki varlığı, bir köleden yıkımın habercisine dönüşmesi, kendi kan arzusunu körükledi.

Bir zamanlar, iki serserinin ailesine evlat edinilmiş, zeki ve umut doluydu, ama şimdi savaşın deliliği tarafından tüketilmişti.

Artık ona bakan yansımasını tanımıyordu. Bir zamanlar sıcaklık ve merhametle dolu olan gözleri, soğuk ve cansız hale gelmişti.

Yüzünde kazınmış olan çizgiler artık bilgelik işareti değil, parçalanmış bir ruhun yaralarıydı.

Savaş sona ererken, savaş alanı düşenlerle dolup taştı.

Ölüm kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor, duman ve yanmış etin keskin kokusuyla karışıyordu.

Kuzey, enkaza karışmış halde duruyordu, nefesi hırpalanmış, bedeni hem dostların hem de düşmanların kanıyla kaplıydı. Yıkımı gözlemledi, göğsünde boş bir boşluk yerleşti.

O anda, savaşın yankıları sessizliğe dönüştü.

Kaos içinde kaybolmuştu, sadece yıkım için bir araç haline gelmişti. Kendi kimliği savaşın dehşetleri tarafından yutulmuştu, geriye sadece bir zamanlar olduğu çocuğun kabuğu kalmıştı.

—

—

—

Gece vakti, Northern'ın önünde başka bir savaş alanı uzanıyordu, geniş bir ıssızlık ve kaos alanı.

Kaslı canavarlar, kaslı bedenleri ham güçle dalgalanarak, gürültülü adımlarla ona doğru saldırdı.

Yer, ağırlıkları altında titredi ve kemiklerinde şok dalgaları gönderdi.

Derin bir nefes aldı, yeni kazılmış toprağın kokusu terin ve korkunun metalik tadıyla karışıyordu.

Hava, savaşın beklentisiyle gerilimle çatırdadı. Kalbi göğsünde çarpıyordu, kulaklarında yankılanan düzenli bir ritimle.

Dudaklarında bir savaş çığlığıyla, Northern ileri fırladı, karanlığın kucaklaması gibi parıltılardan uzak, pitch siyahı bir kılıcıyla.

Canavarlar etrafında toplandı, homurtuları havada yankılandı. Hareketleri çelik ve öfke bulanıklığına dönüştü, bedeni zarafet ve güç senfonisi haline geldi.

Silahların çarpışması havayı doldurdu, çınlayan çelik ve çaba seslerinin kakofonisi. Northern'ın kasları zorlandı ve acıdı, her darbeyi savuştururken bedeni son günlerdeki antrenmanların bir kanıtı haline geldi. Ter alnından süzüldü, gözlerini acıttı ama teslim olmayı reddetti.

Manzara etrafında kaydı, gri ve siyahın bir kaleidoskobu. Ayaklarının altındaki zemin düzensizdi, taşlar ve ezilmiş ot parçalarıyla dağınıktı.

Derisi üzerinde serin bir rüzgarın hissini duyabiliyordu, bu rüzgar düşen yaprakların fısıldamaları ve uzaklarda düşen canavarların çığlıklarını taşıyordu.

Bir canavarı ardı ardına yere sererken kanın tadı ağzını doldurdu. Hareketleri akıcı hale geldi, ölüm ve hayatta kalma dansıydı.

Zaman yavaşlamış gibiydi, her saniye sonsuzluğa uzanıyordu, o kalabalığın içinden geçerken.

Canavarlar öfke ve acı içinde kükredi, sesleri ilkel bir öfke senfonisiydi. Terleri onunla karışarak havada yoğun bir misk oluşturuyordu. Ayaklarının altında zemin sarsılıyordu, bu onların çatışmasının saf gücünün bir kanıtıydı.

İleriye doğru bastırdı, bedeni durmaksızın koruma isteğinin bir iletkeniydi… canavarlara.

Savaşın sesi boğucu bir sessizliğe dönüştü, duyabildiği tek ses, kanlı dudaklarından kopan hırpani nefeslerdi.

Göğsü kabardı, etrafa dağılmış parçalanmış bedenlere ve yırtılmış uzuvlara göz attı—bu, acımasız saldırısının sonuçlarıydı.

Bir boşluk hissi damarlarında dolaşırken, kan dökme sahnesini inceledi. Öldürülenlerin yüzleri birbirine bulanmış, korkunç ifadeleri sürekli bir ıstırap içinde donmuştu.

Kuzey'in obsidyen kılıcındaki tutuşu gevşedikçe, ağırlığı onu çiğnenmiş toprağa doğru çekmeye başladı. Bir sersemlik örtüsü indi ve etrafındaki dünya şiddetle eğildi.

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri önündeki cansız formlar denizine odaklanmakta zorlanıyordu.

Onlar onun öldürülen 'silah arkadaşları' mıydı yoksa yok etmeye yemin ettiği düşen hayvanlar mıydı?

Çizgiler çoktan belirsizleşmişti; onun eylemleri kod veya sadakatle değil, saf, ilkel içgüdüyle yönetiliyordu.

Boğulmuş bir ses, acı bir kahkaha ile yasak bir inleme arasında, çatlamış dudaklarından çıktı.

O anda, tamamen kopmuş hissetti, artık ait olmadığı bir alanda dolaşan bir hayalet gibi.

Amacın kavramı, ileriye giden yol kadar belirsiz hale gelmişti. Northern artık onu yönlendirecek sağlam bir el olmadan, yıkımın bir aracıydı, solan bir çağın kalıntısıydı.

Karanlık görüşünü kaplarken, gerçeklik üzerindeki zayıf tutuşu daha da kayboldu.

Yıpranmış ellerine baktı, kan kırmızısı akıntılar, nasırlı avuçlarının kıvrımlarında kayboluyordu.

Hangi kan onun derisini lekeledi? Artık şiddetli eylemleri ayırt edemiyor, onu tüketen kabusların ortasında kendini sabitleyemiyordu.

Boğazından gelen bir kükreme ile Northern, oniks kılıcını bir kenara fırlattı, toprağa çarpan sesi, kırık zihniyle yankılandı.

Bir zamanlar inançla dolu olan gözleri, şimdi deliliğin korlarıyla yanıyordu, obsidyen derinliklerinde belirgin bir yanma, sonsuz bir yokluk vardı.

Öfke ve acı kaslarını sarmaladıkça, Northern başını geriye attı ve sessizlik perdesini yırtan bir çığlık kopardı.

O anda, onun eski benliğinin son kalıntıları parçalandı, bu lanetli toprakların rüzgarlarında toz gibi savruldu. O, yolunun belirlediği habercisi haline gelmişti, savaşın sefaletinden doğmuş bir bela.

Kırık bir adamın kabuğu, yarattığı mezarlığın ortasında dizlerinin üzerine çöktü.

Kanlı dudaklarından acı, neşesiz bir kahkaha döküldü, ruhunu ele geçiren uluyan kaosa teslim oldu.

Kuzey etrafını taradı, kanla lekelenmiş ellerine bakarken neyin ne olduğunu artık bilmiyordu.

'Ben ne yapıyorum?'

Aklı bulanıktı ve sorulmamış sorular onu daha derin bir unutuluşa itiyordu.

Ceset yığınından aşağıya bakarak, savaşçı arkadaşları düşmanlarının geriye kalanlarını zincirlerken, onları kölelik hayatına mahkum ederken… madenci olarak.

O da bir zamanlar böyleydi...

Ama, gerçekten öyle miydi?

Her zaman bir generaldi... bir savaş generali, sadece Kırmızı Madenler krallığı için savaşan, acımasız zaferler kazanan.

Canavarlar tarafından bir kahraman olarak selamlandı...

Ve yine de bununla ilgili yanlış bir şey hissetmiyordu.

Gözleri sönmeye başladı, canlı kıvılcımları kayboldu. Gözbebeklerinin mavi rengi, soluklaşıp kayboluyordu. Geride kalan tek şey boşluktu.

Oniks kılıcını aldı ve ceset yığınının üzerinden atlayarak, zincirlerle tutsaklarını fırlatan canavarların sütununun arkasında yürüdü.

Bay Fluffy arkasındaydı, neredeyse beline ulaşıyordu. Küçük köpek şimdi karanlığın özünü somutlaştıran gözlere sahip, vahşi bir gri kurttu.

Kesici dişleri yavaşça kıvrılıyor ve ağzından çıkıyordu, diğer keskin dişleri mükemmel bir dizilimdeydi.

Efendisinin arkasında yavaş ve hüzünlü adımlarla yürüyordu, gözleri kaybolmuş ve yorgun görünüyordu.

Birçok manzarayı geçtiler, kabalıklarını umursamadan, ve kısa süre içinde evlerine… Kırmızı Maden krallığına vardılar.

Canavarlardan biri, bir başka devasa, yengeç gibi görünen canavarla sevinç içinde kutlarken, Northern kuleye doğru yürüdü ve yüz üstü yatağına düştü.

Tatlı uykunun… ya da ölümün kollarına yavaşça dalıyordu.

Bu günlerde, bu iki bilinçsizlik halinin arasındaki farkı ayırt etmek zordu.

Bazen umursamaz gibi geliyordu.

Kendini kaybediyordu ve umursamıyor gibiydi… ya da belki de kendini tamamen kaybetmişti.

Kim bilir?

Savaş günleri henüz sona ermemişti ve her seferinde, Northern, ordusunu eşsiz bir zaferle yönlendirirken, sorgusuz sualsiz ileriye doğru yürüyordu.

Kan dökme tutkusu sadece daha da kötüleşiyordu ve hiçbir şey onu tatmin edemiyordu.

Öldürmek giderek daha tatminsiz hale geliyordu… Bazen, bu iş kolay bile geliyordu.

Her düşen canavarla birlikte, gücünü artırdı, ancak seviyesinin farkında değildi.

Northern, başlangıçta yırtıktan girdiğinde olduğundan çok daha güçlü hale gelmişti.

Birkaç gece geçti, birkaç savaş kazanıldı ve birkaç ruh söndürüldü, yine de Northern her şeye rağmen hayatta kalmayı başardı.

Kendini nihai bir öldürme makinesi olarak kanıtladı.

Üç genellikle karşılaştıkları canavar ırkının en güçlüleri olan kaslı yaratıklarla uzun bir savaşın ardından bir gece, Northern yatağında oturmuş, düşüncelerine dalmıştı.

Gözleri, belirli bir şeye odaklanmadan, pencerenin perdelerine yapışmış gibiydi.

Solgun derisi, taze kan ve iyileşme sürecindeki yaralarla kaplıydı. Gözleri, her zamankinden daha cansız görünüyordu.

Yorgun bir iç çekerek, Northern yavaşça Yanlış Ölüm Kılıcını yanına bıraktı ve yatağa düştü, kırık tavana bakarak.

Uzun bir süre ona baktı... neye baktığını söyleyemiyordu, ama orada yırtılmış bir portre vardı— Sarışın bir kadına aitti, deniz mavisi gözleriyle.

Yüzlerinin bir kısmı yırtılmıştı, ama geriye kalanlardan, yüzünü süsleyen parlayan mücevher parçalarından, ışıltılı gülümsemesinden ve göz alıcı elbisesinden, kesinlikle bir prenses ya da kraliçe olduğunu anlayabiliyordu.

'Ama, prenses neydi? Kraliçe neydi?'

Düşünmek Northern için gerçekten zorlaşmaya başlamıştı.

Görünüşe göre, çoğunlukla bir canavara dönüşmüştü... tutmaya çalıştığı azıcık aklına ait olan davranışları bile yakında kaybolacak gibi görünüyordu.

Bu kabusta, kaybolmuş ve yalnız, Northern'ın çağıracak kimseyi yoktu... onu bulacak kimse yoktu.

Çok ağır gelen gözleri kapanmaya başladı... ve kısa süre sonra, tekrar uykuya daldı.

Soğuk bir karanlığa bürünmüşken, uzaktan garip bir ismin çağrıldığını duydu.

: "Kuzey…"

"Kuzey…"

Ses ne kadar çağırsa da, karanlığın kolları, kurtulmak için çok bunaltıcıydı.

Kendi adını... ya da annesinin sesini tanıyamayan Northern, huzurlu ve acımasız bir deliliğin sunduğu konfor içinde huzurla uyudu.

Bacağında keskin bir acı hissettiğinde gözleri açıldı. Dik oturdu, sağ uyluğuna saplanmış bir mızrak görünce gözleri büyüdü.

Onun bakışları, onu kavrayan acımasız yaratığa doğru yukarıya kaydı - tanıdık bir dehşet... aynı zamanda tanıdık olmayan.

Dört kötü niyetli göz, soğuk delilikle yanıyordu, kürk kaplı bir yüzün içinde yer alıyordu. Sıkı bir şekilde kıvrılmış kaslar, korkunç bir formu çerçeveliyordu; Kuzey'in çok iyi bildiği, ama uzun zamandır unuttuğu bir form.

Kaşları çatılmış, gölgeler ifadesini örtüyordu—bu, uzun zamandır gösterdiği en fazla duyguydu.

Soğuk bir bakışla, acımasız Terör, mızrağı serbest bıraktı ve Kuzey'in yatağında kanlı bir yağmur yarattı.

Mızrağı tekrar aşağı indirirken, Kuzey içgüdüsel olarak yan tarafa yuvarlandı ve acı bir inleme ile yere düştü.

Yavaşça doğruldu, sağ bacağındaki acı yüzünden sol bacağını tercih etti.

Kuzey'in solgun, terle kaplı yüzü, korkuya gergin bir sessizlikle baktıkça sertleşti.

Kendi kanının boğucu kokusu, perdeleri dalgalandıran soğuk rüzgarla karışarak odayı rahatsız edici bir hale getirdi.

Kılıcı yaratığın ayaklarının dibinde yatıyordu, onu silahsız bırakmış ve yeni bir silah çağıracak kadar kaybolmuştu, ya da bir silah çağırması gerektiğini bilecek kadar kaybolmuştu.

Sonuçta, savaşın acımasız ruhu onu tamamen deliliğe sürüklemişti, ta ki kendi ruhunun karanlığında kaybolana kadar.

Acımasız Terör, tek bir akıcı adımla mesafeyi kapattı ve mızrağı korkutucu bir hızla fırlattı.

Kuzey'in gözleri genişçe açıldı, ama o yana dönmeyi başardı ve arkasındaki duvara sıkıştı.

Yatak üzerinden atladı, Terör'ün birkaç an önce durduğu pozisyona yuvarlandı.

Yavaşça, Kuzey eğildi ve kılıcını aldı, kan arzusu ile yanan gözleriyle bıçağı düzleştirdi.

Savaşın kötü alevleriyle şekillenen her iki vahşi yaratık birbirine soğuk bir şekilde baktı. Terör, mızrağını duvardan çekti ve aniden, korkunç yüzünde kötü bir gülümseme varmış gibi görünmeye başladı.

Kuzey'in kaşı seğirdi ve gözleri, odasına başka bir benzer yaratığın girdiği girişe kaydı.

Durumun ne kadar açıklanamaz hale geldiğiyle, Northern yeni yaratığa tuhaf bir sakinlikle kayıtsızca baktı.

Onun duruşu hafifçe bükülmüştü, kan ve et peşinde Ölümcül Kılıcı uzatıyordu… önünde duran dehşeti, ya da daha doğrusu, dehşetleri parçalamak için.

Bunlardan biri zaten yeterince sorun çıkarmıştı.

Gece Dehşeti ile yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu hatırlayıp hatırlamadığı belirsizdi. Ancak, bilinci unutmanın soğuk karanlığına kaybolmuş olmasına rağmen, o karşılaşmadan gelen korku anısını hala hissettiriyordu.

Belki de şu anda onlara temkinli bir şekilde bakıyordu çünkü kafasında değil, kaslarında dolaşan söylenmemiş, göz ardı edilmiş korku anıları vardı.

İki dehşet ondan uzakta duruyordu, biri yere neredeyse öpücük veren keskin iğne benzeri ucu olan kötü, bozulmuş bir mızrak tutuyordu.

Diğerinin gözleri eşit derecede kötü niyetle parlıyordu, gözlerinde görülen kırmızı sisin ötesinde yanan saf kötülüğün güçlü bir alevi vardı.

Kuzey'in hırpalanmış nefesi, o anda her şeyi saran rahatsız edici bir sessizlikle birlikte duyduğu tek şey haline geldi, odanın tamamını önündeki korkunç yaratıkların neden olduğu yaklaşan tehlikenin gergin atmosferiyle doldurdu.

Mızrağıyla saldırmaya hazırlanan kişi aniden Kuzey'e doğru hamle yaptı.

Saldırıyı yan geçerek, Kuzey karanlık kılıcının kenarını mızrağın yönünü kontrol etmek için kullandı ve yanından geçerken kıvılcımlar çıkmasına neden oldu.

İki saniyelik bir boşluk yaratarak, yumruğunu canavara doğru fırlattı, elinden geldiğince sert vurdu.

Canavardan bir patlama rüzgarı çıktı ve odanın hafifçe titremesine neden oldu.

Hücum etmeye hazır olan diğer Terör, oniks pençeleriyle Northern'ın boğazını kesmek için havada süzüldü.

Ancak hemen kılıcıyla tepki verdi, parried darbenin şokunun ellerinde yankılandığı an hızlı bir nefes aldı ve elleri bir saniye boyunca sertleşti.

Geri sıçradı— her iki canavar yeniden toplandığında ona acımasızca baktı.

Biraz önce canavarı yumruklamak için kullandığı eline baktı ve yüzü, kendisinden böyle patlayıcı bir güç beklemediğini gösteriyordu.

Ancak yeni kazandığı gücün verdiği iyi hisse kapılacak zaman yoktu.

İleriye gitmek için hiçbir yolu olmayan ve sınırlı bir alanda iki güçlü canavarla karşı karşıyaydı.

Northern odanın etrafına göz attı, sonra bakışları pencereye takıldı.

Tek bir çözüm var gibi görünüyordu.

Bilinç kaybolsa bile, bu dünyadan önceki karakteri ve kişiliğinden şekillenen sezgisi, duyularını tamamen ele geçirdi.

Belki bu iyi bir şeydi... belki de değildi...

Ama şu anda, Northern'ın düşündüğü tek çözüm gözlerinde parlıyordu.

Her iki terör ona tekrar saldırdı, bir mızrak dönerken keskin ucu başına doğru yöneldi.

Northern başını yana eğdi, gözleri şokla açıldı ve mızrağın geçici kenarı yanağında küçük bir çizgi bırakarak yanından geçip gitti.

Bir saniye bile kaybetmeden, diğer canavarın pençesi hızla saldırdı, ama kılıcı araya girdi ve kaba pençeleri saptırırken korkunç bir metalik çığlık çıkardı.

Hemen, Northern yukarıdan gelen bir başka saldırıyı saptırmak için bıçağı tekrar döndürmek zorunda kaldı. Ardından, karnını delmekten bir saç telinin bile az daha yakın olan bir başka pençeyi savuşturmak zorunda kaldı.

Canavarların saldırıları koordine ve hızlıydı, ama daha korkutucu olan Northern'ın hareketleriydi.

Şiddetli bir zarafetle hareket etti, her iki terörün amansız saldırılarına karşı savunma yaparken sorunsuz bir şekilde geçiş yaptı.

Dönerek ve dönerken, Ölümcül Bıçak siyah çelik bulanıklığına dönüşerek kötü niyetli pençeleri ve tehlikeli iğne gibi keskin bir mızrağı saptırdı.

Her saptırma, kollarında kemik sarsıcı bir güçle yankılandı, ama Northern geride kalmadı.

Bir saldırıyı zorlamak onun için ne kadar zor idiyse, onlar için de bir açığı bulmak o kadar zordu.

Ama kaybeden bir oyun oynuyordu…

Her deflected darbe ile birlikte, Northern'ın kollarındaki ağırlık daha da arttı, hareketleri yavaşladı.

Ve vahşi yaratıklar bunu fark etti, pençeler ve mızraklar durmaksızın yağmur gibi yağarken saldırılarını daha da şiddetlendirdiler.

Dişlerini sıkarak, Northern bir darbenin gücünü iki eliyle kılıcının kabzasına sıkıca tutunarak absorbe etti.

O anlık zamanda, diğer Terör'ün pençeleri görüş alanında bulanık bir şekilde hareket etti, yukarıya doğru kanlı bir sel gibi kesildi.

Northern geri sendeledi, yüzü renksizleşti. Kendini toparlamadan, mızrağın sapı kafasına çarptı.

Dünyası eğildi ve saldırının gücü kafasını yana savururken kulaklarında korkunç bir çınlama doldu. Vücudu sarsıldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Canavarlar duraksadı, vahşi gözleri parlıyordu. Mızrak tutan kişi bulanıklaştı ve acımasız bir dönüşe geçti, ardından da dağınık Northern'a bıçağını fırlattı.

Northern çaresizce yuvarlandı, pencereye doğru hedef aldı. Tek bir akıcı hareketle, sıçradı… ama mızrak omzundan geçerken alev gibi bir acı patladı ve kaçışını havada durdurdu.

Şok içinde gözleri büyüyen Northern, etinden dışarı fırlayan kanlı uca baktı.

Korku onu acımasızca geri çekti, bedenini yere buruşuk bir yığın halinde bıraktı.

Kızıl kan, Kuzey'in beyaz sıcak acıdan nefes almakta zorlandığı taş zemin boyunca sızıyordu. Görüşünün kenarlarında karanlık noktalar dans ediyordu, neredeyse kaybettiği bilinci tamamen terk etme tehdidi altındaydı.

"...Kuzey"

Belki de içinde bulunduğu yarı bilinçli durumdan dolayı… ama ipeksi bir sesi duyabiliyordu.

Garip bir şekilde, bu ses tanıdık geliyordu. Ama çok uzaktı, önemli bir fark yaratacak kadar değil.

Peki, Kuzey kimdi?

Zorlanmış bir ifadeyle, bakışlarını yukarı kaydırdı, sadece iki acımasız Korkunun onun üzerinde durduğunu, gözlerinin kötülük ve düşmanlıkla yandığını gördü.

Sanki onun ölmesini bekliyorlardı… hayır, durum böyle değildi. Eğer onu öldürmek isteselerdi, öldürmek için saldırırlardı.

Ama saldırılarının bu kadar savunulabilir olmasının nedenlerinden biri, onu yaralamak ama öldürmemek için niyetlenmiş gibi görünmeleriydi.

Dişlerini sıkarak, gözlerini kapatmaya zorlayan inatçı karanlık kıvrımlarına karşı direnmeye çalıştı.

Mücadele ettiği her şey… bu, bunun sonu olamazdı.

Uyanık kalmaya çalıştı, gerçekten de kalmaya çalıştı… ama kaybettiği kan miktarı onu başını döndürmeye başlamıştı.

Kuzey'in bilincini koruması giderek zorlaştı. Sadece yerde yatıyordu, vücudunu kaldırmak için elini itmeye hazır bir şekilde ama asla denemeden, görüşü korkunç yaratıkların çirkin ayaklarına yapışmıştı.

Yavaşça, bilinci sönmeye başladı… ve çok geçmeden, Kuzey karanlığın çağrısına boyun eğdi.

Hafiflik, hissettiği şeyi tanımlamak için yeterli değildi, Northern gözlerini zorla açarken bulanık bir şekilde gördü. Sol omzunda yanıcı bir his vardı, oturmaya çalışırken düşük bir inleme ile birlikte onu sıkıca tuttu.

Northern birkaç saniye başını eğdi, kafasının etrafındaki sis her zamanki kadar yoğundu ve bu, gözlerindeki cansız bakışla yansıyordu.

Sonra başını kaldırarak etrafını gözlemledi.

Yeni çevre karanlığa bürünmüştü, parlayan kırmızı nesnelerle aydınlatılıyordu.

Sırtı kayalık bir kenara yaslanmıştı ve soğuk rüzgar gizlice yüzüne vuruyordu. Vücudunun çoğu Sonsuz Alacakaranlık tarafından kaplandığı için bunu pek hissetmiyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama sol elinden keskin bir acı saplandı; omzu yaralı olduğu için, eli kanı olmayan bir damar gibi sert ve solgun hissediyordu.

Cesur zırhının beyaz tunikleri kanla kararmıştı. Ayağa kalkamadığı için, Northern sert taşlardan oluşan duvara yaslandı, duyabildiği tek şey kendi nefesinin hırıltılı sesiydi.

Bir süre karanlığa boş boş baktı ve kırmızı parıltının nereden geldiğini merak etti - oturduğu yerden uzakta, bir kısmı dolduruyordu.

Yeraltındaki alanlar da aynı korkutucu ışıkla doluydu.

Ve bunun içinde bir şeyler rahatsız ediciydi.

Kuzey, kuru dudaklarını yaladı ve boğazını nemlendirmek için tükürüğünü yuttu.

Hala kafasında hiçbir düşünce oluşmamıştı, hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Sadece ölü bir ruhu olan bir insan gibi orada yatıyordu.

Kısa süre sonra, gözleri tekrar uykunun soğuk kollarına kapandı.

Çınlama

Çınlama

Kuzey bir kez daha uyandı, ama bu sefer metalik bir sesle, aynı zamanda sürekli bir ritme sahipti.

Birinin ya metalik bir yüzeye vurduğu ya da metalik bir nesneyle bir yüzeye vurduğu gibiydi.

Her darbe, karanlık mekanda hafifçe yankılanacak kadar güçlüydü.

Ve bu, Kuzey için özellikle rahatsız ediciydi çünkü çelik çınlamasıyla uyandığı andan itibaren, aklını ondan uzaklaştıramamıştı.

Bu yalnız karanlıkta, onun sahip olduğu tek arkadaşlık olarak hizmet ediyordu. Aklı, metalin her aralıklı darbesini takip etmekte bir teselli buluyordu.

Ve çok daha uzun süre uyanık kalmayı başardı.

Ancak bu, durumunu değiştirmiyor ya da ruhunu köleleştiren karanlıktan kurtarmıyordu.

Ancak, bu huzur verici gibi görünüyor... ve sakin.

Birkaç yüz gürültüden sonra... hoş olmayan bir hal almaya başladı.

Kuzey bunu düşündüğünde, ağır ayak sesleri yaklaştı.

Bu noktada, direnmek faydasızdı, onu bekleyen tek şey ölüm gibi görünüyordu. İşlevsiz bir el, silah yok...

Ayak sesleri önünde durduğunda iç çekti.

Hiçbir çaba harcamadan, dört gözlü bir canavar onu omuzlarının üzerine yerleştirdi ve kırmızı ışığın derinliklerine doğru yürüdü.

Kuzey, daha önce yattığı solgun karanlığın kendisinden uzaklaştığını izledi, ta ki tamamen simsiyah olana kadar.

Ama o noktada, eterik bir kırmızı parıltıya sahip bir odaya girmişlerdi.

Oda, şeffaf kozalaklarla doluydu ve her kozalakın tabanında minik formlara öğütülmüş parlayan kırmızı kristaller vardı.

Düşük gözlerle Kuzey, her kozalakların aynı canavara ait olduğunu gözlemledi; en azından aynı forma sahiplerdi.

Odada en uzak köşede, canavar durdu ve onu bir platforma yerleştirdi.

Platform dikdörtgendir ve kurumuş kanla kaplanmıştır, içinde dört kelepçe çimentolanmıştır.

Canavar onu yere bıraktığında, bir elini göğsüne bastırırken, diğer bileğine bir kelepçe taktı.

Northern'ın yüzü daha da soldu, canavarın diğer uzuvlarını zincirlemesini izlerken.

İşini bitirdikten sonra, uzaklaştı ve Northern'ı artık daha yüksek ve daha rahatsız edici olan çelik gürültüsü içinde bıraktı...

Her çarpma sesiyle birlikte, Northern'a anlık görüntüler geldi. Metalik ses, zihnindeki bulanık etkiyi boğuyormuş gibiydi.

Her çarpma ile birlikte, korkunç bir anı kazınmaya başlıyordu.

Ve bu çok hoş değildi.

Northern düşünmemeye çalıştı, gözlerini kapadı ama bunu başarmak zordu.

Bunu yapmasına bile gerek yoktu.

Saniyeler geçtikçe, tüm yer çeliğin çeliğe vurmasının gürültüsüyle yankılandı.

Raket, zihninde görüntülerin parlamasına neden oldu. Bu görüntüler göğsünde keskin bir acı hissettirdi ve kalbinin ağır ağır atmasına neden oldu.

Birdenbire, nefret ettiği bir yerde olduğunu hissetti. Ancak, hafızası ona doğru geliyorsa, daha önce bu odada hiç bulunmamıştı.

Kalbinde bu kadar korku, acı ve öfkeye neden olacak acı bir deneyimi yoktu.

İçinde bilinmeyen nedenlerden dolayı yükselen bu duygular işkence ediciydi, ama kulaklarına giren ses veya zihninde parlayan görüntüler kadar değil.

Zamanla, bu durum sadece kötüleşti... O görüntüleri bir daha görmek istemiyordu, çünkü bunlar sadece açıklanamaz acı ve işkence getiriyordu kalbine.

Görüntüler daha net hale gelmeye başladı ama bu netlik, daha da acı verici bir acıyı beraberinde getirdi.

Defalarca tekrarlandı.

Ve bu, ruhunu işkence ediyordu.

Zamanla, gördüğü görüntülerden birkaç şeyi ayırt edebiliyordu.

Beyaz saçlı, çıplak göğüslü bir çocuk, bir balta tutarak kırmızı kristallerin tepesine acı bir şekilde vuruyordu.

Çocuğun balta her sallayışı, odanın etrafında yankılanan metalik sesle senkronize oldu.

Ve sadece daha acı verici hale geldi.

Kötüleştikçe, Northern hareket etmeye çalıştı ama elleri zincirlenmişti.

Ağzı kurudu ve karnı guruldadı. Dudaklarını ve boğazını ıslatacak neredeyse hiç tükürüğü kalmamıştı.

Ve sadece, anıları çaresizce ruhunu köleleştiren karanlıktan kopmaya çalışırken dayanmak zorunda kaldı.

Uzun bir süre sonra... başka bir canavar geldi, ama bu sefer bir kristal tutuyordu.

Dört gözünde acımasız bir bakışla üzerine çökmüş ve bozulmuş bir gülümsemeyle kristali yarasına sapladı.

Northern, vücudunda keskin bir acı yayılırken boğazından gelen bir çığlık attı, vücudu spazm geçirirken ağzından köpükler çıktı.

Canavar, sevinçle izledi ve vücudu sakinleşip hareket etmeyi bıraktıktan sonra gitti.

…

Vücudundaki her kas ve sinirden gelen acıyla bunalmış, Northern karanlık tavana tamamen sessiz bir şekilde baktı.

Metalik gürültü hala arka planda yankılanıyordu.

Ancak… gözleri geniş ve titriyordu.

'...Kahretsin.'

Kuzey için en travmatik deneyim, hapiste geçirdiği günlerdi.

Bir canavara yakalanmış, kırmızı kristalleri sürekli olarak gece gündüz madende çıkarmaya zorlanan, omurgasız bir genç.

Dinlenebildiği tek zaman, onu koruyan canavarın çıkarılan kristal parçalarını toplamak için gittiği zamandı.

Yemekleri bok gibi tadıyordu.

Neredeyse ölmüştü... ve hayatını cehenneme çeviren bu iki canavarı öldüreceğine kendine söz vermişti.

Sonra, bir gece, diğer geceler kadar gri bir gökyüzünün altında, savaş alanına götürüldü, Kırmızı Madenin canavarları için bir et kalkanı olarak hizmet etme seçeneği verilmedi.

Onlara savaşmak için zar zor bir dakika kazandırdı.

Vücudu kırmızı kristallerin neden olduğu acıdan titrerken, Northern zihnini saran sisin içinden geçildiğini hissetti.

Bu kadar acıyla boğulmuş, zihni parçalanmıştı, bu da çaresiz anıların yüzeye çıkmasını kolaylaştırıyordu.

Nostalji duygusu, metalin çarpma sesleri devam ederken tamamen onu ele geçirdi.

Ve kafasında bir anı seli akmaya başladı.

Hayatta kaldı! Bir şekilde, şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmıştı.

Ancak, Northern kendisiyle gurur duyup duymayacağını... ya da bunu bir hayatta kalma olarak adlandırıp adlandıramayacağını bilemedi.

Gözleri büyüyerek kaşlarını çattı.

Kendisi içinde ne kadar kaybolmuştu?

Northern ayağa kalkmaya çalıştı ama hareketi zincirler tarafından kısıtlandı.

Karanlıkta dışarıya bakmaya çalıştı.

'Tsk... iğrenç.'

Zincirlenmiş olmak 'çok tanıdık' bir hisdi. Tam olarak hoş bir his değildi.

Ve burada yine vardı...

Northern bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve sakinleşmeye çalıştı. Birkaç saniye derin nefes aldıktan sonra, klonunu çağırdı.

Yanında kirli zırh giymiş solgun bir figür belirdi. Ne kadar dağınık görünse de, Northern'ın mükemmel kopyası hâlâ korkutucu bir soğukluk yayıyordu.

Klon, bir gümüş kılıç oluşturdu ve iki eliyle kabzasına tutunarak geri çekildi.

Gümüş kılıç havayı keserek Northern'ın ellerinden birini bağlayan zinciri yok etti; anlık olarak odayı çeliğin yankısıyla kapladı.

Hızla, Northern'ın kendisini bir kristalle bıçaklayan canavarı herhangi bir anda ortaya çıkmasını beklediği için üç başka deneme daha geldi.

Platformdan yuvarlandı, yere düştü. Odanın karşı tarafını çevreleyen beton duvarın dibine yaslandı.

Kristali çıkardı, inleyerek. Sonra yere vurdu, parçalarına ayırarak.

Klonu onun önünde duruyordu, o birkaç kristal parçası alıp yutarken girişe bakıyordu.

Tam o anda, ayak sesleri yaklaşmaya başladı.

Northern'ın klonu ileri doğru bulanıklaştı, koza arasındaki karanlığa karıştı.

Canavar yanından geçerken, klon arkasından belirdi; temiz bir hamleyle, gümüş kılıç gecede parladı ve canavarın başı yere yuvarlandı.

{Bir Felaket Canavarı - Shoremonger'ı öldürdünüz}

{+6 yetenek parçası kazandınız}

Kuzey, içinde hafif bir güç dalgalanması hissetti. Artık daha belirgindi. Neden? Merak etti ve neyi kaçırdığını görmek için karar verdi.

Hatırlayabildiği son şey, ne kadar yorgun olduğuydu… ölüm meleğinin sona ermesi.

'Onu kendi ellerimle sona erdirmeyi dört gözle bekliyordum ama bunu yapmak doğru hissettirmedi…'

Canavar bir kahraman olarak öldü… ona bile artık nefret edemiyordu.

O zamandan beri, kendisini canavarlara karşı durmaksızın alaycı savaşlara kaptırdığını hatırlıyordu.

Ve her zaman savaşa gittiğini hatırlıyordu.

Ama savaş sırasında ve sonrasında olanlar bulanıklaştı. Onları kafasında net bir şekilde canlandıramıyordu.

"Profilim." Diye mırıldandı.

{Erişim verildi}

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [henüz alınmadı]

Özellikler: [Şekilsiz]

Ruh Sırası: [Yürüyücü]

Yetenek Parçaları: [911/1000]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1/1]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 23 diğerleri.

Ağzı açık kaldı.

“Kahretsin! Bu kadar çok eşyayı mı aldım?!” Bilmeden ağzından kaçırdı ve hemen ardından ağzını kapadı.

Kimsenin peşinde olmadığından emin olmak için etrafa bakındı ve tekrar aşağıya baktı. Gözlerinde hala şaşkınlık kıvılcımları dans ediyordu.

Panele veda etti, ama kaşları çatıldı.

Onu en çok rahatsız eden şey…

“Her şey yolunda gidiyordu… eğer onlara savaşlar kazandırıyorsam… neden beni yakaladılar?” Kuzey içinden sorguladı.

Odayı dolduran canavar kozasına bakmak için döndü, solda ve sağda yayılıyor, kırmızı kristallerin eterik parıltılarının üzerinde büyüyordu.

Sonra aklına bir şey geldi.

“Bunu daha önce görmüştüm!”

Doğru. Bu yeri ilk kez görmüyordu; daha önce klonunu kırmızı kristallerin nereye gittiğini incelemek için göndermişti.

Ve bu, onun izini sürdüğü yerdi… ve burada ayrıca birkaç başka Gece Korkusu yaratıldığını keşfetmişti.

'Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa… O, bana saldıran aynı pisliklerdi.'

Savaş sırasında onlardan biri ona katıldı; belki bunu derinlemesine düşünmemişti, ama şimdi düşündüğünde, Northern emindi.

'O şey, bildiğim gece terörü değil… ve bana saldıran diğer iki tanrıça da… eşit derecede güçlü görünüyordu ama onlar değildi.'

İç çekti.

'Bu çok kafa karıştırıcı, artık neyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Kırmızı Maden krallığı nedir? Bu yerde ne oluyor? Savaşın bir nedeni var mı yoksa bu canavarların hepsi delice bir kan açlığına mı kapılmış durumda?'

Northern muhtemelen son sorunun cevabını biliyordu, sonuçta oradaydı.

Akıl hastalığına kapılmak, birinin ruhunu kaybetmesine neden olacak kadar. Eğer böyle bir etki bir canavarı etkiliyorsa, bu onun üzerinde yarattığı etkiden daha dramatik bir etki yaratmaz mıydı?

O zaman bu, bu yarıktaki tüm canavarların sürekli olarak birbirleriyle savaşmasının nedenini açıklardı.

Ama o anda başka bir soru ortaya çıktı.

Northern, yarıklar hakkında temel bir anlayışa sahipti ve onlardan ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Bir yarık, belirli bir boyutun tezahürüydü, bu da demek oluyordu ki, bir kişi bir yarıkta karşılaştığı tüm canavarlar o boyutla ilgiliydi.

Fiziksel görünüşlerinden alışkanlıklarına, mekanizmalarına ve hedeflerine kadar.

Ama burada sadece iki değil, dört farklı tür canavar vardı.

Her zaman egemenlik için savaşıyorlardı.

Kırmızı Maden krallığındaki canavarlar her seferinde zafer kazandığında, düşmanı kuşatmak için hiç çaba göstermemeleri tuhaf değil miydi?

Ve düşman, krallıklarının kapılarına kadar ulaşarak onu harabe haline getirememişti, hatta bir pusu bile kurmamışlardı.

Her şey tekrar tekrar aynıydı.

Borazan çalınır, savaşa giderler, kazanırlar, geri dönerler ve kutlama yaparlardı.

Tekrar tekrar… sonsuz bir döngüde, öyle görünüyordu.

Er ya da geç Kuzey'in aklı, kan için mantıksız bir arayışa yapışan delilik tarafından tüketilecekti.

Acı, onu o karanlık zincirlerden kurtarabilecek tek özgürleştiriciydi.

Bu kadar çok soruyla karşı karşıya kaldığında, yapabileceği çok az şey vardı. Ancak, aklında erken yerleşen bir şey vardı; bu yerde kalmaya devam edemezdi.

Ya da Kırmızı Maden krallığı.

Northern, klonuna çevredeki alanı araştırmasını ve başarılı bir kaçışa yol açacak yolları bulmasını talimat verdi.

Diğerinin girişe koşmasını sessizce izledi ve birkaç dakika boyunca kayboldu.

Klonunun yokluğunda ve raporunu beklerken, Northern bir an için aldığı parça sayısını düşündü.

Bir bin parçaya bu kadar yakın olmak için kaç tanesini öldürdü?

İç çekti.

'Kendimle mutlu mu yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilmiyorum?'

Aklı karışmıştı; bunun üstesinden gelmeyi başardı. Birisi övgüyü hak ediyordu… ama diğeri…

Kuzey, kendisine olan hayal kırıklığını ifade edecek kelimeleri bulamıyordu.

Eğer kendisiyle gurur duyduğu bir şey varsa, o da güçlü zihinsel dayanıklılığıydı.

Ama bu sadece ilk çatlağıydı ve çılgın çatlağın doğurduğu savaşın deliliği tarafından ele geçirilmişti.

Kuzey, çatlakların tehlikeli ve öngörülemez olduğunu her zaman biliyordu, ama bunu kendi gözleriyle görmek farklı bir şekilde etkiledi.

Gerçeklik son derece korkutucuydu.

Başını salladı ve hayal kırıklığını bir kez daha üfleyerek uzaklaştırdı.

Bu sefer, kendisini fazla abartmamayı öğrenmişti.

Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım... Ah! Aptal, bir dahaki sefere ne demek istiyorsun?

Gruuu

Kuzey, karanlıkta zayıf ama her zaman duyulan bir kükreme duyduğunda gözlerini kırpıştırarak duraksadı.

'Az önceki neydi…'

Kükreme tekrar geldi, biraz yorgun ve zorlanmıştı.

Artık, Kuzey'in kafasında daha önce olduğundan daha net bir şekilde kaydedildi. Başını geri çevirdi ve kükremenin nereden geldiğini izledi.

Neyse ki, kükreme tekrar öne çıktı, bu da karanlıkta izlemeyi kolaylaştırdı.

Kuzey, kurtulduğu platforma geri döndü, sonra birkaç adım yanına başka bir platform vardı.

Ve o platformda… başka bir canavar vardı.

Kuzey karanlıkta tamamen göremedi, ama o gözleri her yerde tanıyabilirdi… şimdi, zayıf bir şekilde yanıyorlardı, neredeyse hayatsız.

"Gece Korkusu?"

Gözleri, platforma zincirlenmiş figüre bakarken büyüdü... korkunç bir durumda.

Kırmızı kristaller, derisinden çıkıntı yaparak vücudunun her tarafında iğrenç kırmızı damarlar yayıyordu.

Platform, kanıyla yıkanmıştı ve birkaç koza tabanına giden bir yol oluşturan kanallar akıyordu; burada kırmızı kristal, hafif şeffaf kozaların temelini tutan taşlarla birlikte yerleştirilmişti.

Kuzey'in kaşları, şimdiye kadar hiç fark etmediği yolu gözlemlerken çatıldı. Dikkatini kaybetmiş bir şekilde, her yolu takip etti.

Kozaların arasında yürürken, kanın yollar boyunca akmadığını gördü, ama kurumuş ve siyah-kırmızı leke, bir zamanlar aktığını kanıtlıyordu.

Belki de uzun bir süre önce.

Ve sonra…

Kuzey, önündeki koza için başını kaldırdı.

Bazıları yırtılmıştı, ama bu hala içinde bir figür barındırıyordu.

Ve bu, Gece Korkusu'na çarpıcı bir şekilde benziyordu.

Onu saldıran iki kişi ve savaş alanına geri getirilen bir kişi.

Canavarla olan tuhaf intikam bağı sayesinde, onun tanıdığı canavar olmadığını anlayabildi. Ama dengesiz zihinsel durumu onu ele geçirmişti.

Kuzey, aklını mevcut durumuna; kaçırılmasına geri getirdi.

Bir şüphe aklına düştü.

Ve geniş gözlerle başını salladı.

'Bu olamaz... bu sadece çok çılgınca olur... değil mi?'

Bunu kabul etmek istemese de, durum için daha iyi bir cevap göremedi.

Gece Korkusu'nun Kırmızı Maden Krallığı'nın nihai askeri olduğunu ve bu kadar çok savaşın kazanılma sebebi olduğunu söylemek abartı olmazdı.

Ancak, yaralandı ve kayboldu, ve bunun birkaç saniye sonrasında bir dizi Gece Korkusu yaratıldı.

Gece Korkusu'nun kaybolması sırasında, korkunç bir general haline geldi.

Canavarları her savaşla zaferin kalbine yönlendirerek başka bir nihai savaş savaşçısı oldu.

Ama o asla yaralanmadı… hatta zayıflamadı bile… belki de bir şekilde kendini Night Terror'dan daha büyük bir nihai asker olarak kanıtladı.

Sonra buraya getirildi ve aynı planı uygulayabilmek için bir platforma bağlandı.

Night Terror'a saplanan birkaç kristal gibi, bir tanesi de ona saplandı.

Ancak, o acı yüzünden… zihni özgürleşti, kendini yeniden buldu ve klonu sayesinde kurtulmayı başardı.

Ama Night Terror'un kaçması için hiçbir yolu yoktu.

Northern'ın yüzü soldu, kaşlarındaki kırışıklık derinleşti, yüz hatlarında korku çizgileri oluşturdu.

'Yani… eğer kaçmamış olsaydım… beni çoğaltmak için bir deneye tabi tutulur muydu…'

Canavarlar onun bedeniyle oynayacaktı.

Korkutucu bir fikirdi, ama aynı zamanda, başına gelebilecek en çılgın şeydi.

Dudakları korkmuş bir kahkaha atmak için açıldı, ama ses çıkmadı; bu ne kadar komik olsa da… son derece korkutucuydu.

Bu düşünceyle omurgasında ürpertiler hissetti... ya Klonlama yeteneği yoksa ya da zincirleri kıracak kadar güçlü değilse?

Night Terror'ın zayıf kükremesi karanlıkta yankılandı ve Northern'ın düşüncelerinden dikkatini çekti.

Ölüme yaklaşan canavarın yardım aradığı açıktı.

Canavara doğru aceleyle ilerleyen Northern, elini kaldırdı; içinde siyah bir bıçak belirdi ve aşağı indirdi.

Night Terror'ı bağlayan zincirler parçalandı. Dört zinciri de kırdıktan sonra, Northern canavarı kaldırmasına yardım etti.

'Bundan sonra canavarlara karşı bir zayıflığım olacağını umuyorum…'

Kendisiyle birlikte bu iğrenç yaratıkları kesmekten başka bir şey istemediği ve bunu yaparken keyif almayı düşündüğü için, onların merhametine terk edilmesi çok sinir bozucuydu.

Doğru bir şey yapıp yapmadığını sorguladı.

Ama aynı zamanda, Northern ne yaptığını biliyordu.

Tüm bu garip olayların kökünde bir soru vardı.

Northern'ın gözleri bir an için soğukça parladı, bunu düşünürken. Aynı zamanda, korkunun tentakülleri cildinde ürperdi.

Bu operasyonun arkasında kim vardı? Gece Terörü'nün alınmasını kim emredebilirdi... onu kaçırmayı emretmeye cesaret eden kim olabilirdi...

Tek bir cevap vardı.

Kaçınılmaz bir kader olduğunu biliyordu, ama bu düşünce başka bir alternatif olmasını istemesine neden oluyordu.

Dudaklarını acı bir şekilde ısırdı.

Bu Gece Terörü'nün bile yüzleşemediği bir canavara nasıl karşı koyabilirdi?

Northern, daha önce kırdığı kristalden bir parça aldı ve Gece Korkusuna sundu.

Gururlu şeytan ona alaycı bir şekilde baktı. Zayıf olmasına rağmen, hala Northern'ın etrafında bir savunma hattı vardı.

'Hayal kırıklığına uğradım. Son savaştığımızda yoldaş olduğumuzu düşünmüştüm.' Northern, yüzünü acı bir ifadeye bükerek söyledi.

Gece Korkusu bir homurtu çıkardı ve pençeleriyle Northern'ın avucundaki küçük parçayı aldı.

Sonra Northern, elini ağzına doğru işaret etti, 'Oraya girmesi gerekiyor…'

Canavar ona bir saniye baktı.

Vahşi işkencenin kurumuş izleri derisinin üzerinde uzanıyordu, gözlerindeki güçlü ve ateşli alevler şimdi sönükleşmişti.

Northern tüm parçaları çıkarmış olmasına rağmen, iğrenç damarlar hala vücudunun üzerinde dolaşıyor ve atıyordu.

Kristali almanın yardımcı olacağını umuyorum.

Şu ana kadar, her şey yolunda gidiyordu; bu onun için işe yaramıştı, bu yüzden aklına gelen en iyi ilk yardım fikri buydu.

Kendisi için aldıktan sonra, bacaklarındaki ve bıçaklandığı omzundaki acı azaldı ve hareketlerini biraz daha kolaylaştırdı.

Ve beklediği gibi, onu kullandıktan birkaç dakika sonra, Gece Korkusu kendi başına ayakta durabiliyordu… korkutucu formunu saran yaralara rağmen.

Gece Korkusu hala güçlü görünse de, en azından Northern için daha acınası görünüyordu.

Northern'ın kopyası odaya geri döndü ve ikisinin önünde durdu.

Bu, Northern hala Gece Korkusu hakkındaki düşünceleriyle meşguldü, aniden oldu.

Eğer olmasaydı, dışarıdayken kopyayı hemen reddederdi.

Şimdi, atmosferde bir gerilim örtüsü düştü, bir şey yapmak için çok geçti.

Gece Korkusu döndü ve ona düşük, kalın bir kükreme verdi… gözlerindeki korku kıvılcımları neredeyse kendilerini yeniden canlandırıyordu.

"Ne? Seni kimin kurtardığını unutma. Geçmişi unut ve geleceğe odaklanalım, tamam mı? Şu anda, bu lanet yerden kaçmamız gerekiyor ve kopyam az önce gizli bir tünel veya güvenli bir kaçış olmadığını öğrendi."

Gece Korkusu konuşmayı bitirdikten sonra, gözleri birkaç saniye boyunca Northern'da kaldı.

İkisi de tamamen sessizlik içinde birbirlerine baktılar, ardından Northern iç çekti ve yüzüne vurdu.

'Ben ne yapıyorum, bir canavarla mı konuşuyorum?'

Gece Korkusu inledi ve ileriye doğru yürüdü, birkaç adım sonra durdu ve gözleri yanıp sönen Northern'a baktı. Sonra bir kez daha kükredi ve başıyla Northern'ı takip etmesi için işaret etti.

Sersemlemiş bir şekilde, Northern ayaklarını kaldırdı ve canavarın hemen arkasında takip etti.

Elbette, eğer birinin güvenli bir kaçış yolu bildiği varsa, bu yerin en güçlü canavarı olmalıydı... ya da ikinci en güçlü... yoksa üçüncü, dördüncü veya onuncu en güçlü müydü?... Zira şimdi birkaç Gece Korkusu vardı.

Northern tükürüğünü yuttu ve canavarın güçlü sırtının arkasında sessizce yürüdü.

Gece Korkusu geriye bakmadan önde gitti ve Northern bunu şaşırtıcı buldu.

O ve bu canavar bir zamanlar düşmandılar, aslında, ona karşı bir tür intikam duygusuyla hala yanıyordu. Ve yine de, ona böyle sırtını dönüyordu.

'Ölmekten korkmuyor mu... yoksa artık bana mı güveniyor?'

Kuzey, kendine alaycı bir kahkaha attı. Gece Korkusu gibi bir nihai askerin ona güveneceğini düşünmek çılgın ve sevimliydi.

Ya da belki duygusal olarak bağlanıyordu?

'Kendimi kontrol etmeliyim... Eğer canavarlara karşı böyleysem, bu cehennemden çıkıp insanlarla sosyalleşmeye başladığımda ne olacak...?'

Yırtıktan çıkma düşüncesi...

Kuzey, bu yere geldiğinden beri böyle düşünceleri eğlendirmemeyi seçmişti.

Hayatta kalmak için her şeyi yapacak olsa da, bir sonraki ne olacağına dair düşüncelerle kafasını doldurarak şansını kötü etmek istemiyordu.

Ya da diğerlerinin nerede olduğuna.

Hepsi tam olarak nereye teleport edildi?

Her şeyi bir seferde ele alacaktı. Şu anda, bu cehennemden hayatta kalmak öncelikliydi.

'Hayatta kalma modu açık!'

Kuzey, Gece Korkusu'nun arkasında yürürken biraz utanç verici bir gülümsemeyle düşündü.

Canavarin devasa sırtına gözleri tırmandı.

'...yine de, bu gerçekten bir cehennem canavarı.'

Artık Night Terror tarafından ezilmekten o kadar da kötü hissetmiyordu.

Her ne olursa olsun, bunu ödeyecekti, hatta bu, ölmeden önce yaptığı son şey olsa bile.

Dinlenmeden, sonsuz kıvrılan karanlık yollarla dolu bir mağara tünelinden yürüdüler.

Bir noktada, Northern, Night Terror'ın nereye gittiğini bilip bilmediğini ya da sadece amacsızca yürüyüp yürümekte olduğunu merak etti.

Night Terror'ın gerçekten onunla iletişim kurup kurmadığını ya da bunun sadece onun hayal gücü olup olmadığını sorgulamaya başladı.

Ya da belki zavallı canavar sadece kaybolmuştu... ve ikisini de kaybetmişti.

Bu düşüncelerin girdabında, Northern tek bir şikayette bulunmadan takip etti.

Ve zamanla, gözlerinin önünde gri bir ışık noktası belirdi, attıkları her adımla genişleyerek.

Kuzey bile ona doğru koşmak istedi ama bu, Gece Korkusu'nu geçmek anlamına gelirdi.

Canavarı, önünde yürümek için cesur kararından dolayı takdir etti ama o... asla!

Bir kez onu öldüren bir canavara sırtını dönmek mi? Hayır, bu imkansızdı.

'Tünelin sonunda bir ışık görmek' heyecanı birkaç dakika daha sürebilirdi.

Hayatını tehlikeye atıp bir canavara güvenmeye cesaret edemezdi.

Kuzey ve Gece Korkusu tünelden çıktıklarında, gri bir gökyüzü üzerlerini kaplamış, gözlerinin önünde sonsuz bir kahverengi yeşillik uzanıyordu.

'Bu yer neresi tekrar?' Kuzey merak etti.

Yarık o kadar büyüktü ki, gerçekten bir yarık olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı.

Gerçekten de içinde bulunduğu kadar büyük bir yarık olması mümkün müydü? Kuzey, gittiği yerlerin sayısını bile saymaya başlayamazdı.

Yine de Kırmızı Maden Krallığı, geniş ve cehennem gibi bir alemde bulunan tek canavar yerleşimiydi.

İnanmak zordu.

Kuzey, kollarını havaya açarak, rüzgarın cildine yumuşak dokunuşunu hissetti.

Anında, burnunu buruşturdu ve geri adım attı—rüzgar, midesini bulandıran kötü bir koku ile geldi.

Bir saniye sonra nefesini verdi ve etrafa bakındı, havanın iğrenç kokusundan uzak… bunu atlatmayı başardı.

Yüzüne soğuk bir gülümseme düştü ve kendine fısıldadı,

"Sonunda, bir süre sonra ilk kez… özgürüm."

Kuzey, geniş, kahverengi alanın kollarında duruyordu. Her şey bir kez doğru hissettiriyordu. Ah, kokusu hariç.

Arada sırada burun deliklerini sıkıyordu, ama bunun bir çaresi yoktu.

'Bu kadar keskin kokan ne olabilir... yoksa sadece rüzgar mı?' diye düşündü.

Bu yerle gerçekten bir şey söylemek mümkün değildi. Yarık kendisi bir anomaliydi; ayrıca farklı paketlerde birçok anomaliye sahipti ve bu da onlardan biri olabilirdi.

Kuzey başını çevirdi, bakışlarını sonsuz alandan, kendisinden bir taş atımı uzaklıkta duran savaşın tezahürüne kaydırdı.

Gece Korkusu hareketsiz duruyordu, ileriye bakıyordu. Ama Kuzey, canavarı neyin izlediğini anlayamıyordu.

'Düşünmüyor, değil mi?'

Kuzey kaşını kaldırdı...

'İmkansız' düşüncesini bir kenara itti ve canavara daha da yaklaşmaya karar verdi.

Yavaşça yaklaşırken, Gece Korkusu'nun korkunç gözleri yoğun bir kırmızı parıltıyla açıldı ve Northern'ın kanını dondurdu.

İçgüdüsel olarak geri sıçradı, elleri bir silah çağırmak için hazırlandı… gerçekten de çağırdı, birkaç saniye sonra, Ölümcül Kılıç ellerinde belirdi.

Ancak o zamana kadar korkunun gözlerindeki korkunç alev sönmüştü.

Northern kılıcı bıraktı ve ruhuna geri gönderdi, kılıç itaatsiz bir komutla kıvılcımlara dönüşerek parçalandı.

Sonra Northern, Gece Korkusu'na uzun bir bakış attıktan sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

"İhanet edildiği için çok öfkeli olmalı," Northern kendi kendine mırıldandı.

Bu şeyleri deneyimlemek, canavarlara karşı içinde bir zayıflık yaratıyordu. Sadece bunu düşündüğünde dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

'Lanet olası canavarı öldürmek istiyorum, kahretsin!'

Gece Korkusu da dahil olmak üzere, kale lordu ve delilikle tüketilen tüm o canavarlar ve onun alanını ve güvenliğini tehdit eden diğer tüm canavarlar.

He wanted all of them dead!

Ve bunun hakkında kötü hissetmek istemedi.

Bu yüzden Northern kendini daha da güçlendirmek zorunda kaldı ve duruma bakmamaya çalıştı.

'Bunun en iyisini düşünelim...' Northern derin bir nefes aldı ve nefesini verirken canavarlara karşı duyduğu merhameti dışarı üfledi, mantıklı düşünmeyi ise biraz zehirle içeri çekti.

'...Şatodaki lordla savaşmak için Night Terror'a ihtiyacım var. Artık onu öldürmek istediğinden eminim, tıpkı benim gibi... o zaman sadece bizi öldürmeye çalışan şato lordu ölene kadar geçici bir ittifak önerebilirim.'

Bu mantıklı bir anlaşma gibi görünüyordu... eğer bir insana yapılıyorsa.

Ama bir canavara?

'Gerçekten North, daha iyisini yapabilirsin.'

Canavarlar nasıl çalışıyor? Bu mümkün mü? Night Terror'un öfkeli olduğundan emindi, ama kime karşı?

Şu ana kadar, her şey yolunda; tüm gerçekler ortaya konmuş olsa da, Northern'ın elinde sadece spekülasyonlar vardı.

Bu spekülasyonlar üzerinde hareket etmek çok riskli hissettiriyordu. Eğer insanlarla veya daha zayıf bir canavarla uğraşıyorsa, bu çok mantıklı olabilirdi.

Ama bu Gece Korkusu'ydu.

'Daha güçlü oldum; bunu kemiklerimde, tüm vücudumda hissedebiliyorum; farkı anlayabiliyorum.'

Northern'ın gözleri, düşünceleri devam ederken yavaşça Gece Korkusu'na kaydı

: 'Ve biraz daha zayıfladı... ama ona meydan okursam onu yenebileceğimi hissetmiyorum. Yoksa bu düşük bir özgüven meselesi mi?'

Sonuçta, Gece Korkusu onu sayısız kez alt etmişti, bir avcı olarak ve hatta bir müttefik olarak.

Bilmeden, kötü niyetli varlığa karşı birkaç parça saygı geliştirmişti.

Gece Korkusu güçlü bir canavardır.

'Ama o yenilmez değil...' Northern'ın gözleri kararlılıkla parladı.

'Bununla çok dikkatli ve kurnaz olmalıyım... bu bir canavar. Benden daha akıllı olamaz.'

Bu bir riskti ve Northern, korkuları yüzünden geri adım atmayacaktı.

Her şeyin üstesinden gelmek için mantra olarak hayatta kalmayı benimsemiş olsa da... bu, normla yetinmek anlamına gelmiyordu.

Onun gibi, eğitimsiz, bilgisiz ve yeteneksiz bir yürüyüşçü için, bir yarığı kapatmak boşuna bir mücadeleydi... ve bu, başlangıçta bir yarık olup olmadığına bağlıydı. Umarım, her şeyde yanılmıyordur.

Ancak, planlarına Gece Korkusu'nun eklenmesi, bunun olma olasılığını artırdı.

Kuzey, ellerine bakarak onları yumruk yapıp sıkıca kenetledi.

"Bunu yapalım..." Kendine fısıldadı.

Kuzey, birkaç saniye arka planda izledikten sonra Gece Korkusu'na yaklaştı.

Korku yavaşça başını çevirdi, ona bir göz attı ve görünüşte amacsız bakışına devam etmek için döndü.

Kuzey, Gece Korkusu'nun gözlerinin yapıştığı yöne bakarak gözlerini kısarak

: "Neye bakıyorsun?"

Gece Korkusu yanıt vermedi, eski bir kömür heykelinden kesilmiş gibi duruyordu.

Kuzey, kendi aptallığının yarattığı gariplikte hareketsiz durdu.

'Sanırım gerçekten de bunu hayal ediyorum. Bu bir canavar; şeyler hakkında çok derin düşünmeyelim.'

Onu haksız çıkarmak istercesine, Gece Korkusu umutsuz bakışını çevirdi ve birkaç saniye boyunca Northern'a baktı, dört göz kısa bir süre için kırpıştı.

Northern, gözlerinin içine bakmasına bile gerek kalmadan, soyut bir ağırlığın üzerine düştüğünü hissedebiliyordu.

Başını çevirmeden önce bir saniye tereddüt ederek, Northern kaşlarını çattı ve sesinde biraz kibirle sordu

: “Ne?”

Gece Korkusu'nun gözleri ona odaklanmıştı… rahatsız olmaya başlayan Northern'ın kaşları daha da derinleşti.

Korkunun gözlerine derin derin baktı.

"Bir bakış yarışmasında kaybetmeyeceğimi biliyorsun..." Diye hırladı.

Korkunun bakışı sarsılmadı ve kayıtsızlık ruhuna derinlemesine işledi. Northern da aynı şekilde karşılık verdi ama sert, inatçı mavi gözlerle.

Sonra canavar bakışını çevirdi…

"Ha! Kazandım!!"

Kuzey kutlanan ama onun umursadığı tek kişi gibi görünüyordu. Gece Korkusu, geldikleri tünele baktı, sonra Kuzey'e döndü, ardından kaba pençelerini omzuna koydu ve mağaraya baktı; gözleri delilik ve öfke arasında bir şeyle yanıyordu.

Northern, canavarı bir an inceledikten sonra mağaraya baktı. Sonra kaşlarını çattı ve Gece Korkusu'nun yüzüne geri döndü.

Canavarın yüzündeki korkutucu ifadeyi görmek, dudaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Bana söyleme... bu herif de mi..."

Ağzı açık kalan Kuzey, dehşete kapılmış bir şekilde bakakaldı, ne hissettiği açıktı.

Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi, Northern, Night Terror'un mağaraya öfkeyle baktığını, gözlerinin acımasız bir nefretle yandığını hayretle izledi.

Kuzey derin bir nefes aldı.

Bu şekilde, korkularından biri artık sona ermişti.

Gece Korkusu'nun kalenin lorduna veya diğer canavarlara nefret edebileceğinden şüphe duyuyordu.

Ancak bu durumla birlikte, Northern cevabını bulmuştu. Aslında, Gece Korkusu, Northern'dan daha fazla öfke ve nefretle dolu görünüyordu.

Northern, mağaranın yönüne döndü ve Gece Korkusu'na baktı.

Bir sonraki anda yüzünde kötü niyetli bir sırıtış belirdi. Mağarayı işaret ederek Northern,

: "Endişelenme! Bu yere geri döneceğiz ve her şeyi yok edeceğiz." Elini geri çekti ve sonra Gece Korkusu'nun gözlerine baktı. "Ama önce, iyileşmen gerekiyor. Ve ben... Ben daha güçlü olmalıyım."

Gece Korkusu, Northern'a geri baktı, gözleri ilkel doğasını canlı bir şekilde ifade ediyordu ama Northern, korkunun ona bakışında hafif bir zeka kıvılcımı hissetmeden edemedi.

'Kesinlikle beni anlıyor!'

Yırtık mıydı? Ama o, Tra–el–Ukian'ın ortak dilini konuşuyordu.

Yeniden doğduktan sonra büyürken dili öğrenmesine bile gerek kalmamıştı, onu anlamak ve konuşmak onun için doğal bir şekilde geliyordu.

Elbette, Vheusmuin ve Elmarhi gibi diğer dilleri de öğreniyordu. Bunlar başka yerel dillerdi; biri Vheusmuin İmparatorluğu'ndan, diğeri ise doğu kıtasında yaygın olarak konuşulan bir dildi.

Gideceği zamana kadar bu şeyleri kavramak istiyordu.

Ortak dillerini kolayca anlayabildiğim için, bunun ya sistemden ya da dünyanın sesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Acaba dünyanın sesi, Night Terror'ın beni anlamasını sağlıyor olabilir mi?

Northern başını salladı.

Bu spekülasyonda bir hata vardı.

Ul, yarığın desteklenmesi için çalışmıyordu. En azından şimdiye kadar olanların kaydı bunun kanıtıydı.

Sesi, Tra-elians'ın yarıkların varlığını tamamen ortadan kaldırması için nihai bir amaç olarak görülebilir.

Bu nedenle, Ul'un oyunun bir parçası olduğunu söylemek yanlış olurdu.

Her neyse, Northern böyle hissetti... ama bu otomatik olarak doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Night Terror, sadece çok zeki bir canavar olabilir; örneğin, Mr Fluffy, Northern'ı da anlayabiliyordu.

'Lanet olsun, Mr Fluffy'yi özlüyorum.'

Northern derin bir nefes aldı, düşüncelerini bir anlığa başka yöne çevirdi ve kuyruksuz kurtun onsuz iyi olmasını umdu.

İç çekti ve Gece Korkusu'na baktı, spekülasyonlarını sonlandırarak.

'Yani, ya Gece Korkusu bu kadar zeki ya da yarık kendisi bir tür oyun oynuyor.'

Yine de, Northern kendisine yarıkta olabileceği konusunda yanılabileceğini hatırlatmayı ihmal etmedi.

Nereye teleport edildiğini ve nedenini bile bilmiyordu. Elbette, bu noktada Rughsbourgh'un bir yerde kirli oynadığını biliyordu.

Bu yüzden planı hayatta kalmayı önceliklendirmekti.

Eve dönmek, annesiyle, babasıyla ve henüz doğmamış kız kardeşiyle tanışmak istiyordu.

Ancak bunun bir yarık olduğunu düşünmek için geçerli bir nedeni vardı.

Öncelikle, güneşsiz gökyüzü.

İkincisi, bir özellik almıştı.

Özellikler yalnızca yarıkların içinde alınabilir ve yürüyücünün şu anda bir tür denemeden geçtiğinin sinyalleridir.

Ancak, Northern bu kadar uzun süren bir duruşma hakkında, elit driftçileri olan ebeveynlerinden bile hiç duymamıştı.

Ancak, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu cehennem gibi alemde inanılmaz derecede yalnız ve kaybolmuştu, her ışıksız günden korkuyordu.

Northern avucuyla yüzünü ovaladı ve Night Terror'a döndü.

"Bir süre kalabileceğimiz bir sığınak bulalım mı? Yiyecek ayarlamamız gerekiyor. Çantamı odamda unuttum... Yine lanet olsun."

Korku bir süre ona baktı, gözlerindeki nefret azalmaya başladı.

Sonra başını salladı ve ileri doğru yürümeye başladı.

Northern'ın gözleri büyüdü. Spekülasyonlarını doğrulamak için son bir kesin test yapmak üzere konuşmuştu.

'Görünüşe göre haklıyım. Bu herifle iletişim kurmak sorun olmayacak!'

Northern gülümsedi ve ileriye doğru acele etti, kahverengi otların arasında terörle yan yana yürüyerek, rüzgarın ara sıra yanlarından geçirdiği çürümüş kokusuna katlanmak zorunda kaldı.

Night Terror, diğer yandan, bundan rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu.

Garip grup, derin bir ormana ulaşmadan önce birkaç mesafe yürüdü; ormanın arka planında devasa bir dağ vardı.

Gece Korkusu, dağa yukarı baktı, sonra yüzünü yolunu kapatan ormana çevirdi ve ona sert bir bakış attı.

Kuzey de dağa baktı. Yalnızca korkunun peşinden gidiyordu ve canavarın nereye gideceğini tam olarak bildiğini inkar edemezdi.

'Dağ, gideceğimiz yer mi?'

Bir sığınak için harika bir fikirdi ve Kuzey, böyle bir fikrin bir canavara gelmiş olmasına şaşırmıştı.

Bir sığınak bulmalıyız dediğinde, nerede sığınacaklarını düşündüğüne dair bir fikri bile yoktu.

Gece Korkusu'nun yanında olması bir nimet gibi görünüyordu.

'Yine de, burada olduğuma inanamıyorum… beni yakalayan canavarla yan yana yürüyorum… kahretsin, o zaman beni bile öldürebilirdi.'

Kader çok garip bir şeydi… yoksa onunla oynamayı mı seviyordu?

Kuzey inledi, düşüncelerini bir kenara iterek Gece Korkusu'na odaklandı.

Yaratık ormana dikkatle baktı, gözleri mistik bir kırmızı ışıkla parlıyordu.

'Dört gözdeki parıltı, her zaman tetikte olduğunda veya öfkeliyken daha parlak görünüyordu...' Northern, Night Terror'ı gözlemlerken içten içe tahmin etti.

Yaratık birkaç saniye sonra ona baktı, ardından başıyla ileriye işaret etti, iki ayaklı bacakları sonrasında birbiri ardına hareket etti.

Northern, ormana girerken onun yanından dikkatle takip etti.

Başlangıçta, yerin kötü bir durumda olup olmadığını anlayamadı, sadece daha da güçlü ve yoğun bir şekilde hissedilen bozuk bir koku vardı.

Bunun yüzünden, burnunu eliyle tıkamak zorunda kaldı.

Daha sonra, ormanda birkaç dakika yürüdükten sonra, Northern'ın cildi soğudu ve kalbinde büyük bir gerginlik yükseldi, çünkü ormanda sürünen bir soğuk korku hissedebiliyordu.

Karanlığın ötesinde, arkasında ve yanında, bir şey... birçok şey onlara bakıyor gibiydi.

Şu anda yürüdükleri yer, kalın soğuk bir sisle örtülü karanlık bir ormandı. Karanlık ağaçlar sahneyi domine ediyordu, kıvrılmış dalları dim bir gökyüzüne karşı iskelet parmakları gibi uzanıyordu.

Orman kalın gölgelerle sarılmıştı, yollarını gizleyerek Northern'ın hissettiği kötü bir hisse katkıda bulunuyordu, ancak Night Terror, yollarını kaplayan mutlak karanlıktan etkilenmeden, sanki hiçbir şey yokmuş gibi ileriye doğru yürüyordu.

Korkunun aksine, yanında yürüyen zayıf insan, onun ötesinde veya yanında hiçbir şey göremiyordu.

Tek yapabildiği, düşmanına... şimdi geçici bir ortak olmuş olana yakın durmaktı.

Yoğun yaprak örtüsü, ormanın kendisinin yaşayan bir varlık gibi, içine girmeye cesaret eden herkesi kapatıyormuş gibi bir alan oluşturuyordu.

Hayat belirtisi yoktu, bu da yalnızlık ve gizem hissini artırıyordu.

Hava ağırdı ve korkunç koku, her zamankinden daha güçlüydü.

Ancak Gece Korkusu, kimsenin işine karışmıyormuş gibi hareket etti.

Bir süre boyunca bu ürkütücü yolda devam ettiler, Kuzey ara sıra etrafını korkuyla kontrol ediyordu.

Kötü kokunun etkisi giderek artıyordu ve bu durum onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Birden, Gece Korkusu duraksadı ve rahatsız edici bir ürperti kaynağını arayan Kuzey, hareketsiz canavara çarptı ve birkaç adım geri savruldu.

Alnını ovarken, başını kaldırdı ve homurdandı

: "Yo, ne lan bu…"

Ancak, gözleri Gece Korkusu'nun sırtıyla karşılaştığında durdu ve onun önünde, karanlığın köşelerinden sürünen daha fazla garip yaratıkla karşılaştı.

Kuzey içgüdüsel olarak elini kaldırdı, havadan kıvılcımlar çıkarak ellerinde beliren siyah bir kılıç oluşturdu.

Onların önünde beliren yaratıkların büyük, şişkin bedenleri, pürüzlü ve düzensiz bir dokuya sahip benekli bir deriyle kaplıydı.

Şekilleri kambur ve çarpık, ince ve kıvrımlı uzuvları, kıvrılmış kökler veya tentaküller gibi görünüyordu; uzunlukları boyunca keskin uçlar veya çıkıntılar vardı.

Ayrı bir başları yoktu; aksine, biçimsiz bedenleri boyunca dağılmış bir dizi açıklık vardı ve uzun boyunlarının ucunda, kemik iğneleri gibi uzun bir dizi kaba diş bulunuyordu.

Onlar, üzerlerinde beliren daha güçlü Korkuya yavaşça hırladı. Hareketlerinde bir tereddüt olduğu gözlemlenebilir ve henüz saldırmamışlardı.

Gece Korkusu, onlara saf bir nefret yayan acımasızca yanan gözlerle baktı. Yine de bu yaratıklar pusuya yatmıştı, ancak kitleler arasında korkunun yankılandığı görülebiliyordu.

Yine de direndiler, ancak on yıllardır yemek yememiş aç canavarlara benziyorlardı... Korkunun intimidasyonuna karşı direnen tek düşmanın açlığın deliliği olduğunu söyleyebilirim.

Ve bu yaratıklar, gözleri veya başları olmamasına rağmen, her şeyi yerle bir etmeye hazır tahrip olmuş dehşetler gibi görünüyordu.

Ormanın kalbinde ağır bir sessizlik sürerken, atmosfer gerginlikle doluydu.

Kuzey'in kalbi hızla atıyordu, damarlarında heyecanla karışık bir adrenalin akışı vardı. Bu muhtemelen, onu ele geçiren deliliğin acıyla silinmesinden sonra dövüşeceği ilk kezdi.

Kuzey, siyah kılıcını sıkıca kavradı, bıçağında güç kıvılcımları parlıyordu.

Gece Korkusu onun yanında duruyordu, ilkel bir korku yayarak yükselen bir varlık. Gözleri buluştu ve aralarında sessiz bir anlayış geçti.

Sonra bir sonraki anda olan her şey bir anda gerçekleşti!

Boğuk bir kükreme ile, yaratıklar ileri atıldılar, çürümüş uzuvları saldıran yılanlar gibi uzandı.

Kuzey'in hareketleri bir bulanıklık içindeydi, kılıcı havada ölümcül bir hassasiyetle savruluyordu. Her darbe ile kıvılcımlar fışkırıyor, karanlığı kısa parıltılarla aydınlatıyordu.

Hızla ileri doğru koşarken bir an için o bile şok oldu; kendisinden bu kadar büyük bir hız beklemiyordu.

Akıl hastalığı hapishanesinde geçirdiği süre boyunca yaşadıkları şaka değildi.

Kuzey, iğneye iplik geçirir gibi canavarlara karşı keskin bir şekilde kesip, dolanarak ilerlemeye devam etti.

{Bir Tehlike Yırtıcısını öldürdünüz - Ceset Paskalyası}

{+2 yetenek parçası kazandınız}

Gece Korkusu da korkutucu bir zarafetle hareket ediyordu, dev pençeleri et ve kemiği parçalıyordu.

Yaratıklar hırladı ve tısladı, şekilsiz bedenleri kinle bükülmüştü.

Kaçınarak ve dolanarak, Kuzey gölgelerle dans etti; yaratıkların bozulmuş hırlama sesleri kulaklarını dolduruyor, yaprakların hışırtısı ve ayaklarının altındaki dalların çıtırtısıyla karışıyordu.

Çarpık formları kötü niyetle kıvrılıyordu, benekli derileri burun deliklerine saldıran keskin bir koku sızdırıyordu.

Bu muhtemelen kokunun kaynağıydı. Ve eğer bu kadar uzaktayken bu kadar güçlüydü…

Kuzey, bu yaratıklardan ne kadar çok olduğunu sadece hayal edebilirdi.

Gözleri büyüdü.

Birdenbire mantıklı hale geldi!

'Kahretsin!'

Açıkça, bu canavarlar Gece Korkusundan korkuyordu… eğer bir veya iki ya da hatta on tane olsalardı, muhtemelen geri çekilirlerdi, değil mi?

Çünkü bu mantıklı değildi, Gece Korkusu öyle saf bir kötülük aurası yayıyordu ki, hiçbir canavar ona dişlerini göstermeye cesaret edemezdi.

Fakat bu canavarlar, açlıktan delirmiş bir halde, bunu yapmaya cesaret ettiler. Yarık, onlara diğer tüm canavarlara olduğu gibi etki ediyor olabilirdi, hatta Gece Korkusu'nun kale lorduna karşı olan aşırı öfkesi de bunun bir sonucu olabilir.

Sonuçta, canavarlar, biri diğerinden son derece güçlü olduğunda birbirlerinden korkmak için programlanmışlardı.

Bir Yırtıcı Sırası ile bir Cehennem Sırası arasındaki mesafe oldukça uzaktı.

Yarık tarafından delirmiş olsalar bile, yine de şu anda yaptıklarından daha fazla korkup tereddüt ederlerdi.

Ama eğer sayıları olsaydı… Kuzey, Dünya'daki karıncalar hakkında bir detayı aniden hatırladı.

Onlar gibi bir yaratıkla daha önce karşılaşmamıştı, ancak karıncaları hatırlamak harika bir benzetme işlevi gördü.

Eğer sadece bir veya iki tane, belki de bir grup olsaydı ve biri onlara basarsa, etrafa dağılırdılar.

Ama sayıları o kadar muazzamdı ki, yer siyah bir örtüyle kaplanmıştı, onlara bastığınızda bacaklarınız görünüşte zararsız bir karanlık örtü tarafından tüketiliyordu. Bu kadar küçük yaratıkların, güçlü bir Korkunun karşısında bile, sayılarının gücüyle durumu değiştirebilmesi hem şaşırtıcı hem de iğrençti.

Bu ormandaki tüm durum onların aleyhine çalışıyordu. Ve tek ipucu güçlü bir bozulmuş koku idi.

Northern aniden hiçbir şüpheye kapılmadı.

Ormandaki karanlık bunu gizliyor olabilir... ama içgüdüleri ona güçlü bir şekilde uyarıyordu.

Ormanın muhtemelen böyle canavarlardan oluştuğunu düşündü...

Eğer durum böyleyse, ne kadar süre içinde onları aşmaya başlayacaklardı?

Daha da çılgın olan şey, biri kılıcına veya Gece Korkusu'nun bıçağına düştüğü anda, karanlığa çekiliyorlardı ve Northern gerçekten etin yırtılma sesini duyabiliyordu.

Northern, bir sonraki eylem planını düşünürken Gece Korkusu'nu gözlemledi.

Kılıcını her savurduğunda, Northern kendi korkusunun ağırlığını hissetmeye başladı.

Ancak, kendine güvenle hareket etti, darbeleri şaşırtıcı bir doğrulukla isabet etti.

Yaratıklar, kaba dişlerini göstererek çılgın bir çaresizlikle karşılık verdiler, ancak Northern'ın kılıcı içlerinden geçti, farklı etleri bir kan sanatında parçaladı.

Gece Korkusu'nun varlığı, dikkate alınması gereken bir güçtü. Gözleri, üzerine saldığı canavari güçle birlikte başka bir dünyadan gelen bir ateşle parlıyordu. Uzuvlar parçalandı, bedenler onun acımasız saldırısı altında çöktü.

Orman, silahların çarpışması ve yaratıkların kükreyişinin ağaçlar arasında yankılandığı dönen gölgeler ve güç patlamalarının bir savaş alanı haline geldi. Northern ve Gece Korkusu, hayatta kalmanın ölümcül dansında senkronize hareket ederek bir bütün olarak savaştılar.

Savaş devam ederken zaman bulanıklaşmış gibiydi, her iki taraf da teslim olmaya istekli değildi. Northern ve ortağı tarafından ne kadar çok kişi öldürülse de, ceset yiyicilerin ordusu durmaksızın gelmeye devam etti.

Bu noktada… Northern, sonunda haklı olduğunu düşündü.

Tam o anda, diğerlerinden çok daha büyük bir Ceset Yiyici, karanlıktan aniden fırlayarak Gece Korkusu'nun göğsünde derin bir yarık açtı.

Kuzey, ne kadar büyük bir belada olduklarını fark ettiğinde, iş işten geçmişti.

Gece Korkusu ile arasındaki mesafeyi kapatmaya karar verdiği anda, onlara gözden kaçırdıkları tehlikeyi bildirmek için yaratığa yaklaşmayı düşündü ve bu tür zamanlarda kaçmanın kötü bir fikir olmadığını anlayacağını umdu.

Birdenbire daha büyük bir Ceset Yiyici karanlıktan fırladı, Gece Korkusu'nun gövdesine aşağıya doğru saldırdı, ancak Gece Korkusu bunu önceden görmüştü ve bir an önce geri çekilebildi.

Bu, ona canavara karşı daha da şiddetli bir saldırı ile tepki verme şansı verdi, pençelerini canavarın karnına fırlattı.

Hava, Gece Korkusu'nun canavara doğru fırlayan devasa kolu ile sanki yarılmış gibi görünüyordu, keskin pençeleri canavarın karnına kolayca saplanıyor ve arkasından çıkıyordu.

Güçlü Korku, delik açılmış canavarı gökyüzüne kaldırdı, kendisini siyah kanında yıkadı ve dört gözü daha fazla korkunun geleceği vaadiyle parladı.

O anda, daha küçük ceset yiyiciler geri sıçradı ve karanlığa doğru kaçmaya başladılar, hayatları için koşuyorlardı.

Kuzey, şaşkınlık içinde donakalmıştı.

'Kahretsin... Güçlü olduğunu biliyorum ama... bir kez daha kahretsin! Bu çok adaletsiz.'

Gece Korkusu, canavarın karnından elini çekti ve bedenini cansız bir şekilde yere düşmesine bıraktı. Elinde beyazımsı bir çekirdek ile döndü, Kuzey'in gözlerinin içine baktı ve onu yuttu.

Northern kaşını kaldırdı.

“Bu neyin nesi… yüzüme vurmak zorunda değilsin!”

Gece Korkusu, omuz silker gibi görünerek döndü ve ilerlemeye başladı.

Kuzey etrafına bakındı, kaşları hafifçe çatıldı.

'Bu şeylerle daha fazla karşılaşmaktan kaçınmak için hızlı hareket etmemiz hala kötü bir fikir değil.'

Gece Korkusu'nun yeni öldürdüğü ceset yiyicinin boyutunu göz önünde bulundurursak, tehlike seviyesinin bir Tehlike'den daha yüksek olduğunu tahmin etmek mümkündü.

'...ya da belki Felaket ya da hatta bir yıkım.'

Bu genellikle bir yaratığın diğerlerinden farklı olmasının açıklamasıydı.

Kim bilir, belki daha yüksek tehlike seviyesine sahip başka canavarlar da etrafta olabilir? Bu yüzden Kuzey, ormandan mümkün olan en hızlı şekilde çıkmaya çalışmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Bu yüzden, Gece Korkusu'nu harekete geçirmek için ne yapacağını düşünerek hızla ilerledi.

Canavara yaklaştığında, Kuzey hızını artırdı, elinden geldiğince hızlı bir şekilde ileri fırladı... sonuç elbette... etkileyiciydi.

O anda, yürüyen Korku ile arasındaki mesafeyi kapatıyormuş gibi ileri fırladı.

Kuzey, canavarın yanına ulaştığında, elini tuttu ve tekrar ileri fırladı, Karanlık Korku'yu da yanına çekerek.

En azından böyle olması gerekiyordu.

Ancak, korku elini geri çekti, Kuzey'i geri çekerek onu fırlattı. Kuzey, kullandığı muazzam hız nedeniyle oldukça fazla güçle geri yuvarlandı.

Yere düştü ve yuvarlanarak kalkmayı başarmadan önce uzaklaştı.

Karanlık Korku, yüzünde "oops, özür dilerim" ifadesiyle izledi.

Kuzey sessizce ayağa kalktı ve bir şey söylemeden ileri doğru yürüdü.

Belki de şu anda boğulduğu utanç seli yüzündendi ya da canavara o kadar öfkeliydi ki artık umursamayacaktı.

Karanlık Korku, insanın yanından geçişini sessizce izledi.

Başını yavaşça Kuzey'in küçük figürü arka plandan öne doğru yürürken takip etti ve ormanın derinliklerine doğru devam etti.

Garip bir şekilde, cesur canavar yüzünü özür dileyen bir ifadeye dönüştürdü, bu da onun korkunç görünümünü biraz kabul edilebilir hale getirdi.

Kuzey aniden durdu ve öfkeyle geri yürüdü.

Gece Korkusu'nun önünde durdu, kaşları çatık ve neredeyse onu tüketen öfkesinden patlayacak gibi görünüyordu.

“Şimdi hayatını kurtarmaya çalışıyordum, bunu yapmak zorunda mıydın?!”

Gece Korkusu, insanın bağırdığı sırada yüzüne tükürmesiyle başını geriye doğru savurdu.

Kuzey bunun farkında gibi görünmüyordu, ama canavar onun tükürüğüne maruz kalmamaya çalışıyordu.

“Görmüyor musun!” Kuzey tekrar bağırdı.

Gece Korkusu, başka bir tükürüğü ustaca dodging yaptı.

“Bu ormanda ölebiliriz, o şeylerden o kadar çok var ki. Şu anda buradan koşmamız gerekmiyor mu?” Kuzey panik içinde sordu.

Gece Korkusu biraz geri hareket etti, insanın öfkeli tükürüğünün sonuncusundan kaçınarak. Geriye doğru hareket etti ve korkunç uzuvlarından birini Kuzey'in omzuna koydu.

Kuzey'in gözleri ona doğru alçaldı ve canavarın çirkin yüzüne baktılar.

“Ne?” diye homurdandı.

Night Terror hiçbir şey söylemedi ve sadece omzunu sıvazlamaya devam etti.

Bu birkaç saniye daha devam etti. Sonunda, Northern sinirlendi ve canavarın elini omuzlarından savurdu.

Northern, en azından Night Terror'un hayatını kurtaracağını düşünmüştü, böylece o da canavara ilk karşılaşmadan bu yana ne kadar güçlü hale geldiğini kanıtlayabilecekti.

Ancak Night Terror'un aşırı güçlü bir canavar olduğunu kabul etmekten kendini alamadı.

Ormanda devam eden yolculukları bu gerçeği kafasında daha da pekiştirdi.

Night Terror'un ormanda koşmayı reddetmesiyle, Northern canavarla yan yana yürümekten başka çare bulamadı. Karanlıkta iyi bir görüşe sahip olduğunu övünemediği için.

Ve tahmin edildiği gibi, daha yüksek tehlike seviyelerine sahip daha fazla Ceset Yiyici tarafından saldırıya uğradılar.

[Bir Felaket Yırtıcısını öldürdünüz: Ceset Yiyici]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

Northern her yönden kuşatılmıştı, ama Mortal Blade'i bir elinde ve gümüş hançeri diğer elinde tutarak iyi bir şekilde dayanıyordu.

Silahlarıyla birkaç canavarı kesip geçti, karanlıkta aralıklarla beyaz ve kırmızı kıvılcımlar parıldadı.

Hızlıydı ve harekete geçmekte çabuk davranıyordu, ancak pitch karanlık, ne kadar yapabileceğini büyük ölçüde sınırlıyordu.

Kuzey, ona doğru hamle yaptıklarında sadece öldürmeye gidebiliyordu.

Savaşta gömülü olan o zamanlar nedeniyle, Kuzey'in son derece hızlı refleksler geliştirdiğini ve algı yeteneğinin de büyük ölçüde arttığını keşfetti.

Sanki cinayet niyetlerini hissedebiliyordu.

Bir canavar, onu parçalamak için kaba dişleriyle üzerine atıldığında, onu görmeden doğru bir şekilde hissedebiliyor ve saldırının nereden geleceğini bile tahmin edebiliyordu.

Eyleme geçmekte çok geç kalırsa, refleksi her zaman onu son anda kurtarıyordu.

Kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi muazzam bir şekilde atıyordu.

Her an, ölümden kıl payı kurtulduğunda, kanı donuyordu.

Ölüm korkusuna alışmak mümkün değildi.

Ancak Northern ilerlemeye devam etti.

Ancak Night Terror'ın nasıl gittiğine dair bir anlık görüntü elde ettiği her seferde kendini tamamen zayıf hissetti.

Canavar, Corpse Eaters'ın pençeleri ve dişlerinden zar zor kaçıyordu, tıpkı onun gibi.

Night Terror sadece bir tehditti ve başka bir şey değildi. Aslında, alışılmadık bir şekilde daha fazla eğleniyor gibiydi.

Kuzey dişlerini gıcırdattı, bir zamanlar onu öldürmeye çalışan korkunç canavardan daha iyi yapma motivasyonu hissettiğinde adrenalinin damarlarında aktığını hissetti.

'Kahretsin! Ben ne yapıyorum?' Bu soru Kuzey'in zihninde bir ağırlık oluşturdu, neredeyse canavara yaklaşırken hareketini yavaşlatacak gibi oldu.

Ancak Kuzey gümüş hançeri döndürdü ve belini çevirdi, kaba yaratığın kaldırılmış saldırısından sıyrıldı.

Hançeri canavarın boynunun arkasına gömdü ve bir başka dönüşle, oniks bıçağı havada siyah kanla dolu bir sel gibi keserken bedenini ayırdı.

[Bir Felaket Yırtıcısını: Ceset Yiyici'yi öldürdünüz!]

[+4 yetenek parçası kazandınız!]

Kuzey, canavarın bedeninin yere çöküşünü küçümseyen bir bakışla izledi.

Gözlerini çevirdi ve sürekli olan panele baktı.

'Bu benim mi yoksa sistem her zamankinden daha enerjik mi sesleniyor?'

Başında iki sesle bu kadar zaman geçirdikten sonra, Kuzey tonlarında hafif bir değişiklik olup olmadığını kolayca anlayabiliyordu; çünkü buraya teleport edildiğinden beri her zaman aynı eski tondu.

Bu arada, Gece Korkusu zaten işini bitirmişti ve onun için beklemekten yorulmuştu.

Canavar umutsuzca başını salladı, sonra omuz silkip döndü ve kendi başına ileriye doğru yola koyuldu.

“Senin gibi bir alçak! Ben sadece bir yürüyüşçüyüm, biliyorsun! Senin rütbende bu, bir şeytan gibi olmak demek! Kahretsin, beni görmezden gelme!”

Northern arkasında yürürken bağırdı.

Son o son kalabalıktan sonra, Ceset Yiyiciler gelmeyi bıraktı. Northern, onların cinayet niyetini hissedebiliyordu. Bu niyet güçlüydü ve karanlığın neredeyse her tarafından geliyordu.

Ama şimdi, ikili onlara o kadar çok korku aşılamayı başarmıştı ki, yaptıkları hiçbir şey onların et ve kemiklerini almalarına neden olamazdı.

'Yine de, sanırım bu daha kolay çünkü cesetleri canlı varlıklardan daha çok tercih ediyorlar?'

Bu daha mantıklı olurdu… Çünkü burası savaşın deliliğiyle istila edilmiş bir toprak, bu ekosistemde, besin zincirinin en altında oturanların olması sadece doğruydu.

Bu Ceset Yiyiciler, savaşları hatırlatan, birbirine yapışmış bedenlerle beslenen canavarlardı.

Bunu bir şekilde ifade etmek gerekirse, onların eşdeğeri…

'...akbabalar…'

Kuzey, onlardan birine sert bir bakış attı ve onun karanlığa daha derin bir şekilde geri çekildiğini hissedebildi.

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

'Korkuluyorum.' İçinde fısıldadı.

Sonra birkaç dakika daha, belki de saatlerce yürüdükten sonra, Kuzey ve Gece Korkusu, ormana girmeden önce baktığı dağın eteklerine ulaştılar.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

'Bekle, ne?!... Sakin ol, Kuzey. Bu olamaz, bu canavarın bize dağa tırmanmamızı önermesi imkansız!' Diye alay etti.

Kuzey etrafa baktı, yer taşlı ve kaygandı ama düzenli ve temizdi, en azından şimdilik hiçbir yaratık yoktu.

Başını salladı ve söyledi

: "Sanırım burada bir süre kalacağız?"

Hemen, Gece Korkusu ona absürt bir bakış attı, bu bakış onun çirkin yüzünü daha da çirkinleştirdi.

Canavar sessizce döndü ve yukarıyı işaret etti.

Kuzey, Gece Korkusu'nun elini takip etti.

“Ne? Eğer üst kısımı kullanmamızı istiyorsan… bu büyük bir mesele değil. Bu yerde yağmurun yağdığını hiç görmedim, bu yüzden bunun bir sorun olacağını düşünmüyorum.”

dedi, ağır adımlarla ilerlerken.

Gece Korkusu'nun gözleri sinirli bir kaş çatma ile büzüldü, canavar hızla ilerledi ve Northern'ı durdurdu, omuzuna ellerini koydu.

Sonra tekrar ileriye işaret etti.

O anda, Northern'ın kaşları karamsar bir şekilde çatıldı.

Gece Korkusu'na geri baktı ve hırçın bir şekilde homurdandı, sesi öfkeyle doluydu.

“Ne? Bize tırmanmamızı mı istiyorsun?”

Gece Korkusu, Northern'ın omzundan elini çekti, omuz silkti ve ileriye doğru yürümeye başladı.

Northern, korkunun sırtının kendisinden daha da uzaklaştığını izledi. Dişlerini sıkarak ve güçlü bir çığlık atarak

: “AAAAAAHHHHHHH!!!”

Öne doğru fırladı ve bir mesafeye ulaştığında durdu, havaya yükseldi ve yukarıdan canavara doğru bir tekme attı.

Gece Korkusu saldırıyı yan geçti, ama şans eseri, Northern'ın dengesi bozulmamıştı.

Bu yüzden bir dizinin üzerine inmeyi başardı.

'Berbat bir şey.'

Northern dişlerini gıcırdattı. En azından canavara tek bir sürpriz saldırısı yapabileceğini düşünmüştü.

'Belki de bağırmamalıydım.'

Gece Korkusu kendisi bir sürpriz unsuru idi ve eğer böyle bir unsuru geride bırakamazsa, korkuyu hazırlıksız yakalamaktan hâlâ çok uzaktaydı.

Northern başını kaldırdığında, kaşları çatıldı.

Onun üzerinde, dört parlayan kırmızı gözle aşağı bakan bir yaratık duruyordu, bakışı garip bir şekilde tanıdık ama küçümseyici bir şekildeydi.

'Bu herif! Gerçekten bunu yaparken beni gördü mü?'

Kuzey, utancını yedi ve konuyu daha derinlemesine açmamak için hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı.

İlerlerken geriye bakmadan ıslık çaldı.

‘Bu herif sadece ne kadar zayıf olduğumu yüzüme vurmak istiyor… kahretsin! Daha güçlü olmak istiyorum!’

Şu anda Northern'ın güçlenmesi için hiçbir yolu yoktu. Bir niteliği vardı ama yürüyücü olduğu için kullanılamıyordu.

Nitelikler, göründüklerinden daha önemli bir rol oynuyordu. Onlar, sürüklenenleri kaderlerine daha yakın getiren, kaderin manyetik çekimiydi… onları daha güçlü kılıyordu.

Özellikle, niteliklerin bir sürükleyiciye kazandırabileceği bir şey vardı. Bu da onu bu kadar önemli kılıyordu.

Northern ne olduğunu bilmiyordu ve nitelikler hakkında hiçbir şey de bilmiyordu.

Ama şu anda seçebileceği bir seçenek kalmadığı için başka bir şeye bakacak bir şeyi yoktu.

Şu an için sadece bir yeteneği kopyalayabiliyordu. Şu anda evrim geçirmiş olan yeteneğin niteliğini göremiyordu.

Kendi [Şekilsiz] niteliğini de kullanamıyordu.

Onun tanımı bile, hakkında hiçbir şey görülemiyordu. Sadece profilini süsleyen, boş sayfaları doldurmak için kelimelerle süslenmiş bir süs gibi görünüyordu.

Ve bu kadar sinir bozucuydu ki, seçeneklerinin tükendiği görünüyordu.

Ama sonra, eşyaları vardı. Unutulmuşlukta geçirdiği süre boyunca yirmiden fazla eşya kazanmıştı.

Northern başını salladı.

'Yapabileceğim en fazla şey, hayatta kalma şansımı artırmak, daha iyi bir silah, daha iyi bir zırh ve belki de bazı eğlenceli şeyler ama daha güçlü olmam için bir yol bulmalıyım. Daha hızlı.'

Onların burada sadece Gece Korkusu tekrar en iyi durumda olana kadar dinleneceklerini düşündü.

Bundan sonra, Northerm canavarı Kırmızı Maden Krallığı'na geri yürüyüşüne başlayacağından yüzde yüz emindi. Kale lordunun başını almak için.

Ve Gece Korkusu'nun tek başına kale lordunu yenebileceğinden şüphe duyuyordu.

Gece Korkusu da muhtemelen anladı. Onunla ittifak kurmakta bir sorun yaşamadığını görünce, Northern bunun farkındaydı.

Kale lorduna ulaşmadan önce yüzlerce canavarı aşmak zorunda kalacaklardı.

Şimdiye kadar, zaman gelene kadar…

'...Daha güçlü olmam gerekiyor,' Northern, dağa tırmanırken yumruğunu sıktı.

Dağın yüksek arazisine tırmanmak, karanlık ormanı geçmekten daha kolay bir yolculuk değildi.

İyi tarafı, canavarlara rastlamamış olmalarıydı ama Northern, kişisel görüşüne göre, bir grup vahşi rütbe canavarıyla savaşmanın dağa tırmanmaktan çok daha iyi bir seçim olduğunu teorize etti.

…ve bir terörün hızına ayak uydurmaya çalışmak.

Başlangıçta, katlanılabilir bir durumdu. Çünkü yer neredeyse düz ama dikti. Ama daha ileri gitmeye başladıkça, dikliği rahatsız edici hale gelmeye başladı, Northern herhangi bir şey hatırlamadan, elleriyle tırmanmaya başlamıştı.

Canavar için tırmanmak çok kolaydı, tek yapması gereken bir noktadan diğerine zıplamak, daha yükseğe çıkmaktı.

Northern başlangıçta bu tırmanma yöntemini taklit etmeye çalıştı ama iniş sırasında neredeyse tutuşunu kaybettiğinde kendisini fazla abarttığını çabuk fark etti.

Bu nedenle, yavaş olmasına rağmen bu yöntemi kullanmaya karar verdi.

Yolculuk zorlu geçti ama sonsuza dek sürmedi, sonunda Northern, Gece Korkusu'nun dağın içindeki bir açıklığa tırmandığını gördü.

O an, canavarı uzaklara bakarken neden böyle düşündüğü Northern için her şey anlam kazandı.

Ama aynı zamanda bu düşünce korkutucuydu.

Northern, bu düşünce aklına geldiği anda umutsuzca başını salladı.

"Hayır... bu olamaz." Kendine tırmanmaya devam ederken söyledi.

Eğer gerçekten Gece Korkusu bu kadar uzağı görebiliyorsa, kahverengi yeşillik alanından, o zaman canavarın görüş açısı beş kilometreden fazlaydı demekti.

Northern, yürüdükleri mesafenin daha az olmadığından emindi...

bacaklarındaki acı bunu söylüyordu. Bacağı zaten ağır yaralıydı ama yediği kırmızı kristal sayesinde dayanılabilirdi.

'İyi bir seçimdi...' Diye düşündü, korkunç düşüncelerine geri dönmeden önce.

Eğer Gece Korkusu gerçekten bu kadar uzağı görebiliyorsa, bu canavarın Northern yaklaşmadan önce barınak düşündüğü anlamına gelirdi.

Ve eğer bu doğruysa, o zaman Gece Korkusu, tünelden geçerken intikamını planlıyordu demekti.

Kuzey'in yardımıyla ya da onsuz, canavar efendisine karşı isyan eder miydi?

Kuzey, Gece Korkusu'nun ne kadar korkutucu ve havalı olduğunu zaten biliyordu ve bu onu daha da korkutucu ve havalı hale getirdi. Ve Kuzey bunu nefret ediyordu!

'Ama bu böyle mi olmalı? Rift ile ilgili olan her şeyde gerçekten yanlış bir şey var gibi hissediyorum. Annem, riftteki tüm canavarların, ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, riftin çekirdeğini korumak için tek bir amaç uğruna savaştıklarını söyledi.'

Tabii ki, annesi bu bilgiyi ona, birleşik bir kararlılığın ne anlama geldiğine dair bir örnek vermek için söylemişti.

Ancak bu konudan hiçbir şey elde edemedi... Kuzey çocukken, ebeveynlerinin farkında olmadan Ul'Tra-el hakkında bir veya iki bilgi vermesini sağlamak için garip konular seçerdi.

Shin'ı kandırmak en kolay olandı.

Ve bu küçük bilgiler sayesinde, Kuzey bir şeylerin döndüğünü hissedebiliyordu. Olmaması gereken bir şeyin muhtemelen riftte gerçekleştiği.

Eğer durum buysa, Gece Korkusu'nun isyanı açıklanabilir olurdu. Çünkü korkunun, riftteki en güçlü canavarı—kale lordunu korumaya odaklanması gerekmez miydi?

Ya da daha iyisi, en nihayetinde, nihai askerleri ordulara dönüştürmek için kaba yöntemlerine rağmen ona hizmet etmesi gerekmez miydi?

Canavarlar asla bir görüş belirtmeyecek şekilde programlanmamış mıydı, ancak... Gece Korkusu farklıydı.

Northern başını salladı.

Düşüncelerindeki tüm hedefler bir engelle sona erdi çünkü yeterli bilgi yoktu. Kısa süre içinde kafasının her an patlayacak gibi olduğunu hissetti, bu yüzden Kuzey dinlenmeye karar verdi.

O zamana kadar o da mağaraya ulaşmıştı. Yukarı tırmandı ve küçük girişe yuvarlandı, nefes nefese kalmıştı.

Sonra başını çevirip ortağına bir bakış attı. Northern biraz kaşlarını çattı.

Mağaranın içi tamamen karanlıktı, Gece Korkusu bir yerlerdeydi... oturuyor, belki de dinlenmek için uzanıyordu.

Her halükarda, Northern güçlü bir canavarın dinlenmek için yuvalandığı karanlık bir mağaraya girmekte pek rahat hissetmiyordu.

Bunun yerine, mağaranın girişinde oturabileceği ve isterse uzanabileceği küçük bir alan vardı.

Orası çok aydınlık olmasa da, mağaranın derin karanlığından daha iyiydi—üstelik, Northern geceyi oluşturan gri karanlığa çok alışkındı.

Bu yerde hiç gün ışığı görmemişti. Bir kez bile!

Sırtını duvara yaslayarak, Northern dışarıda ve dikkatli bir şekilde uyumaya karar verdi. Klonunu çağırdı ve duygusuz varlığı, herhangi bir tehlike yaklaşırsa nöbet tutması için yerleştirdi.

Sonra uyumaya çalıştı.

.

.

.

Bu boşuna bir denemeydi!

Kuzey hiç uyuyamadı!

Gözlerini açtı, yüzü çok sinirli bir ifadeyle buruşmuştu, gözlerinin altında karanlık halkalar vardı ve sklerası stresle kızarmıştı.

Ama uyku gelmiyordu.

Uykunun yokluğunda, yapılacak pek bir şey yoktu.

Antrenman yapmayı düşündü ama Northern'ın bedeni bu işe yaramayacak kadar zayıftı.

Öncelikle dinlenmesi… ve iyileşmesi gerekiyordu.

Çıkardığı kırmızı kristalin bir parçasını daha çıkardı ve yuttu.

Bir süre sonra, bu kadar mesafe yürüdükten sonra bacaklarında hissetmeye başladığı hafif ağrı kayboldu.

Northern bir süre boş boş baktı, gökyüzünü kaplayan kasvetli gri bulut kümelerini saymaya çalıştı.

Bunu yaparken başarısız olunca, birden bakmak istediği eşyalarının olduğunu hatırladı.

Northern profil penceresini çağırdı.

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [henüz alınmadı]

Özellikler: [Şekilsiz]

Ruh Sırası: [Yürüyücü]

Yetenek Parçaları: [978/1000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/1]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm bakışı] ve 23 diğerleri.

'Ohhh!! Bin parçaya ulaşmama daha yakınım. Kahretsin! Sonunda ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.' Kuzey, parçalarını gösteren runların gözlerinde parıldadığını düşündü.

Bakışını profilini çağırmanın ana noktasına indirdi.

Evet! Nihayet, delilik içinde kaybolurken aldığı tüm havalı eşyaları kontrol etmek için zamanı var.

*

*

*

Okuduğunuz için teşekkürler!

Umarım beğenirsiniz!

Bir sonraki bölüme hazırlanın!!!

İsim: [Ölümlü Kılıç]

Tür: Silah

Rütbe: [Üstün]

Order: [II]

Açıklama: [En yüksek güç için açgözlülüğüyle körleşen deli monark, tüm krallığını harap etti ve onu sadece bir kan okyanusu haline getirdi]

Silah Yetenekleri: [Kan Avcısı], [Son Kan]

İsim: [Ebedi Alacakaranlık]

Tür: Zırh

Rütbe: Büyülü

Emir: [I]

Açıklama: [Alacakaranlık genellikle bu zırhı gururla giyerdi, sabahın ilk ışıklarında savaşa yürüdüğünde ne kadar neşeli görünüyordu ve akşamüstü zaferin miğferinde geri döndüğünde. Şimdi geriye kalan sadece yozlaşma ve kan dökme]

Silah Yeteneği: [Sis Yürüyücüsü]

Kuzey, bu cehennemde aldığı ilk iki eşya ile içsel sorgulamasına başladı.

İlki şanslı bir öldürmeden, ikincisi ise lord kalesinden geldi.

Mortal Blade'in çok fazla potansiyeli vardı, özellikle de insanlarla ve kırmızı kanlı canavarlarla savaşırken—çünkü tüm canavarların kırmızı kanı yoktu, bazıları sert siyah, bazıları yeşil, bazıları mordu —

Ayrıca, kılıcın kullanışlılığı, ruh özünün ne kadar işlenmemiş olduğu nedeniyle bile aşılmadı. O bir yürüyücüydü, bu yüzden kimse gerçekten suçlanamazdı.

Yürüyücüler, bir serseri olmanın ne olduğunu anlamak için bir ön aşama olmalıdır, bir giriş aşaması. Ve Northern bir süredir giriş aşamasında sıkışıp kalmıştı.

Bir kez daha Mortal Blade tanımına baktı.

'Açıkçası, kılıca karşı bu duyarlı nefretim var... Onunla birlikte çok şey yaşadım. Ama aniden ona karşı bir nefret hissediyorum çünkü onu beni bir üreme makinesine dönüştürmeye çalışan aynı herif verdi!'

Northern, neredeyse sinir bozucu bir alaycı gülümseme çıkarmak üzereydi. Gözlerinde Mortal Blade'in runlarına karşı büyük bir küçümseme vardı.

Sonra içini çekti.

'Bırak gitsin North. Bu kadar küçük düşme. O sadece bir silah. Artık ruhumla bağlantılı.'

Ve bu yüzden, nerede bıraktığına bakılmaksızın onu çağırabiliyordu.

Hatta, kılıcın bulunduğu yerden çok uzakta olduğunda, otomatik olarak gerçeklikten kaybolup ruhunda parçalar olarak yeniden belireceğini teorize etmek bile mümkündü.

Çağrıldığında, o parçalar gerçeğe dönüşerek bütünleşir.

Ruhunda bu parçaların varlığını hafifçe hissedebiliyordu ve tanıdığı olanları belirleyebiliyordu.

Ölümlü Kılıç gibi, Sonsuz Alacakaranlık da şu anda bedenini kaplıyordu, her zamankinden daha kirli, kurumuş kanlarla lekelenmişti.

Kuzey, hangi canavarlar olduklarına dair herhangi bir açıklama yapamadı, çünkü büyülenmiş olduğu dönemde bunu üzerindeydi... delilik tarafından.

Hala gözlerinin önünde iki farklı panelde yüzen Ölümlü Kılıç ve Sonsuz Alacakaranlık'a bakıyordu. Gözlerini kaydırmak üzereyken geri getirdi ve daralttı.

Ölümlü Kılıç'ın tanımında dikkatini çeken bir şey vardı.

[En yüksek güce olan açgözlülüğüyle körleşen, deli monark tüm krallığını harap etti ve onu sadece bir kan okyanusu haline getirdi]

Kuzey, kulağını okşayarak ona dokundu ve dikkati tanıma derinlemesine gömüldü. Bunu kafasında tekrar tekrar okuyordu.

Sonra, hapisteki madenin içinde uyandığı ilk seferde düşündüğünü hatırladı.

'Zemin... sanki kan yağmış ve kurumuş gibi... onu kırmızı yapıyordu'

Sonra, kırmızı taşlarla kaplanmış kırmızı kristallerin büyümesi.

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Olabilir mi…'

Bu cehennemden çıkmak için aradığı ipucu…

'…eşya tanımında mı?'

Northern inanılmaz bir kahkaha attı.

Tüm bu zaman boyunca burnunun dibindeydi ve bunu göremedi.

"Cidden, bir dahi olmam gerekiyordu ama saçmalık…"

Kendini komik bir aptal olarak görmekten kendini alamadı!

Tanım açıkça şunu söylüyordu [En yüksek güce olan açgözlülüğüyle körleşen, deli monark tüm krallığını harap etti ve onu sadece bir kan okyanusu haline getirdi]

Söz konusu kan okyanusunun, madencilik hapishanesinin zeminini kırmızı yapan neden olduğunu varsaymak yersiz değildi.

Yine o yerin ne kadar geniş ve büyük olduğunu düşündüğünde, bu daha da mantıklı hale geldi.

O zaman deli monark olmalıydı.

Onun şüphesi sadece bir kişiye yöneldi.

Lordun kalesi.

Her şey anlam kazandı! Bulmacanın parçaları yavaş yavaş bir araya geliyordu ve bu oldukça doğru olabilirdi çünkü, eşyalar sonuçta canavarların ruhuna gömülü anılardan dokunmuştu.

Bir çatlakta kazanılan her eşya, çatlakla bir şekilde bağlantılıydı.

Kuzey, Sonsuz Alacakaranlık'ın tanımını inceledikçe bu konuda daha da emin oldu.

[Alacakaranlık genellikle bu zırhı gururla giyerdi, ah, sabahın ilk ışıklarında savaşa yürüdüğünde ne kadar neşeli görünüyordu ve akşamüstü zaferin miğferinde geri döndüğünde. Şimdi geriye kalan sadece yozlaşma ve kan dökme]

Tanımına anlam katarken, parmakları arasında kulağının lobunu sıkıştırdı.

'Bu başka bir krallıktan gelen bir canavardan geldiğine göre... alacakaranlık belirli bir savaşçının adı olabilir...' Kuzey, bir şeyi daha fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Sonra kendini düzeltti. '...ya da gerçek bir isim. Evet, bu daha mantıklı. Sonuçta çatlaklar ve Ul gerçek isimlerle ilişkilendiriliyordu... ahh... çok fazla karmaşa var'

Bir şekilde, Ul ve çatlakları bir araya getirmek yanlış gibi görünüyordu. Ul onların kurtarıcısı olmalıydı. Tüm sakinlerine çatlakların karmaşasıyla başa çıkma yolu sunan dünyanın sesi.

O, bu öğelerin tanımında 'Twilight' adının sıradan bir isimden çok daha gerçek bir isim olduğunu önerdi.

Ama bu düşünce yapısında bir kusur da vardı.

'Yırtıklar, yutulmuş diğer boyutlar olmalı. O zaman, bu boyutların düşüşüne yol açan olaylara dayanarak canavarlar yeniden yazılıyor.

Yutulmuş bu boyutlardaki varlıklar o zaman canavara mı dönüşüyor? Bekle, canavarlar bir zamanlar insanlar mıydı?!! Bu yüzden mi Night Terror beni anlayabiliyordu?!!'

Zihninde o kadar çok soru vardı ki, bunlara tek bir cevap bile yoktu. Bu çok sinir bozucuydu!

Üstesinden gelebileceği olanlara odaklanmaya karar verdi.

'Ben sadece Twilight'ın gerçek bir isim olduğunu ve Ul ile yırtığın bir tür komplosu olduğunu kabul edeceğim. Evet, şu an için en kötüsünü varsaymak güvenli, iyimser olmayalım. İyimser olmak berbat.'

Eğer öyleyse, bu Twilight adındaki kişinin başka bir krallık için savaşları kazandığını varsaymak güvenli mi... Kırmızı Maden krallığı olmayan bir krallık için mi?

'Yani Kırmızı Maden krallığı savaşları mı kaybediyordu?'

Geçmişte, Korku Gece gibi güçlü bir savaşçıyla bile, Kırmızı Maden krallığı nasıl kaybedebilirdi, düşünmek neredeyse imkansızdı?

Açıklamadan anlaşıldığı kadarıyla, Twilight birkaç savaşı kazandı... ama söylenenler sadece bunlardı. Bir kayıptan bahsedilmedi. Sadece "Geride kalan şimdi yozlaşma ve kan dökme." denildi.

Çok şey söylendi ama aynı zamanda çok az şey söylendi.

Northern, açıklamanın ne olabileceği konusunda düşüncelerini fazla dayatmak istemedi.

Bu, Twilight'ın ve savaştığı krallığın başına gelenleri ifade edebilir ya da sadece deliliğin onları tükettiği izlerden bahsediyor olabilir ve Twilight'ın bu zırhı giydiği gurur ve sevinç yerine, geride kalan şimdi yozlaşma ve kan dökme oldu.

Northern, bunun için daha iyi bir bağlantı bulamadı, delilikten başka. Bir savaşçıyı nasıl deli ettiğini görmüştü.

Ama bu, onun açıklamanın ne olabileceği konusunda düşüncelerini dayatmasıydı.

Eğer mantıklı olursa, bu hiçbir şey anlamına gelir... eşyaların açıklamasında bir yenilgiden hiç bahsedilmedi.

Northern, bu düşünceyi takip etmek istedi. Düşüncelerinin ne olabileceğine akmasına engel olamıyordu. Ve garip bir şekilde, bu doğru gibi hissettiriyordu.

Bu ipucu parçalarını bir kenara atmaya karar verdi... belki daha sonra geceler ilerledikçe ya da diğer eşyaları kontrol ettikçe, ilerleyeceklerdi.

'Peki, önce geri kalanına bakalım...'

Ne kadar kazandığını öğrenme heyecanı o kadar baskındı ki, daha fazla bekleyemedi.

İsim: [Gümüş Kılıç]

Tür: Silah

Rütbe: [Üstün]

Emir: [I]

Açıklama: [Bir Kahraman yükseldi ve ışığı dünyanın karanlığını aydınlattı]

Silah Yetenekleri: [Umut Işığı]

Umut Işığı: [Kılıç yukarı kaldırıldığında, gümüşi tüyler belirir ve etrafında nazikçe döner. Sizinle 30ft içinde bulunan her müttefik, korku ve sindirme etkisine karşı bağışıklık kazanır]

Kuzey hafifçe çenesini kaldırdı.

'Bunda iyi bir şey yok... Bir daha asla general olmayı planlamıyorum. Ama açıklama ilginç. Sanırım dünyadan karanlığı silen iyi tanınmış bir savaşçı vardı'

Ama bu kadardı. Bu bilgi bile bir şeyler yapmak için çok azdı.

'Sanırım bu şeylere düşüncelerimi dökemem. Kendi başlarına anlamlı olmaları gerekiyor, yoksa pek bir şey bilinemiyor. Tahmin edebilirim ve yanlış da çıkabilirim.'

Yapılacak en iyi şey, mantıklı olanı takip etmekti. Mortal Blade'den kan okyanusu açıklaması ve hapishane madeninin kırmızı taşları gibi. Bu çok mantıklıydı.

Sonraki bölüme geçti

İsim: [Ölüm bakışı]

Tür: Silah

Rütbe: [Üstün]

Order: [II]

Açıklama: [Tam bir delilikle yönlendirilen, ışık kahramanı bile karanlığın güzelliğiyle büyülenmiş lanetli bir ruh haline geldi]

Silah Yetenekleri: [Ölüm Öpücüğü], [Kan İçici]

Ölüm Öpücüğü: [Bu hançerle bıçaklanan herkes kesinlikle ölecektir]

Kan İçici: [Hançer bir hedefe bir süre saplandığında, hedefin kanını içmeye devam eder. Hançer dolduğunda, rengi siyah'tan kırmızı'ya döner, bu kan başka birini iyileştirmek için hançeri onlara saplayarak kullanılabilir]

Kuzey'in bu hançere bu kadar takıntılı olmasının nedenlerinden biri [Kan İçici] yeteneğiydi.

Bu bir tür iyileştirme yeteneğiydi—ki o buna sahip değildi—aslında, yetenek slotu arttığında ilk iş olarak bir iyileştirme yeteneğini kopyalamayı düşünmüştü.

'Şimdi buna bakınca… hançer ve gümüş kılıç aynı kişiden bahsediyor olabilir.' Kuzey düşündü.

Gümüş kılıç bir kahramandan bahsediyordu, ölüm bakışı da bir kahramandan bahsediyordu.

'Bu, bu Kahramanın aydınlatması gereken karanlığa düştüğü anlamına mı geliyor? Ne kadar gülünç.' Kuzey alay etti.

Sonra, sessiz geçen zamanın farkında olmadan, diğer eşyaları incelemeye devam etti.

Korkutucu bir odaklanma ve her detaya dikkatle Northern, diğer yirmi üç öğeyi inceledi.

Ve şimdi bunları faydalarına göre ayırdı.

Birçok işe yaramaz öğe vardı, işe yarayabilecek ortalama olanlar vardı ve hatta onu bile etkileyen olağanüstü olanlar vardı... En iyileri şunlardı:

İsim: [Unutulmuş Alevlerin Küpesi]

Tür: Tılsım

Rütbe: [Normal]

Emir: [I]

Açıklama: [Alevlerim unutuldu…]

Silah Yetenekleri: [Normal Ateş Direnci]

İsim: [Gölge Camı]

Tür: Silah

Rütbe: [Gizemli]

Emir: [I]

A thousand shadows live in this ghostly stiletto

Silah Yetenekleri: [Gölge Kısıtlama]

Gölge Kısıtlama: [Bu hayalet stileto, bir varlığı gölgeleri aracılığıyla kısıtlamak için kullanılabilir]

İsim: [Rehberler]

Tür: Eldivenler

Rütbe: [Normal]

Emir: [I]

Açıklama: [Ruh çağırıcı tarafından giyilen bu eldiven, karanlığı kovar]

Silah Yetenekleri: [Kirlenmemiş]

Kirlenmemiş: [Bu el sarmaçları takıldığında, nekrotik ve zihin saldırılarına karşı dirençlisiniz]

Bu pretty much kendini açıkladı. Kuzey bunu hemen gördüğünde, onu olağanüstü eşyalarının listesine eklemek için iki kez düşünmedi.

Eğer buna sahip olsaydı, kesinlikle yarıkın deliliğinden mağdur olmazdı.

En sonuncusu, en çok sevdiği kişiydi.

İsim: [Soul Taker]

Tür: Silah

Rütbe: [Gizemli]

Emir: [I]

Açıklama: [Düşenlerin ruhlarının çığlıkları, hiçbir şey kalmayana kadar durmayacaklar]

Silah Yetenekleri: [Soul Taker]

Soul Taker: [Bu obsidyen kılıcı, kesme direncini yok sayar ve ruh hasarı verir]

Kuzey, bu silahı ilk gördüğü anda sadece bir nedenle sevdi, onu olağanüstü olanların listesine eklemesinin tek nedeni buydu.

'Bunu acil bir durumda kullanmayacağım...' Bakışları mağaraya kaydı ve geri döndü.

Sonra geçiştirebileceği eşyaların listesi de oradaydı, bunlar pek de iyi silahlar değildi ve çoğunlukla yardımcı eşyalar içeriyordu.

Örneğin

: Kuzey elini açtı, parlayan parçacıklar belirdi ve birleşerek elinde yüzen bir ışık küresi oluşturdu.

Onun etrafındaki 10m hemen ışıkla aydınlatıldı.

Çalındığında çalanı uykulu hale getiren başka bir ahşap flüt vardı.

Başlangıçta Northern bunu işe yaramaz olarak sınıflandırdı, çünkü pratikte imkansız bir nesneydi. Kullanıcı çalarken uykulu hale gelirse ve uykuya dalarsa, melodi durur ve uyanır.

Başlangıçta bunun çalıştığını görmedi ama sonra bir klonu olduğunu hatırladı. Uykusuzluğun acımasızca bastırdığı zamanlar için bunu faydalı olarak sınıflandırdı.

Ayrıca ne kadar su dökülürse dökülsün asla dolmayacak kapaklı bir kupa da vardı.

Sonra ruhundan kurtulmak için sabırsızlandığı on kadar eşyası vardı.

Birini karşı konulmaz bir şekilde güldüren bir tüy, asla hedefine ulaşamayan bir taş, kırık bir kılıç gibi.

Üzücü bir şekilde, yırtığın durumu hakkında ona ipucu veren çok fazla bilgi yoktu.

İç çekti ve yüzen paneli kapattı.

Artık her zamankinden daha yorgun hissediyordu. Ayağa kalktı ve elinde yüzen ışık orbuyla kendini ileriye sürükledi.

Artık bir ışık kaynağı vardı. Aynı mağarada bir canavarla uyumak biraz daha katlanılabilir olabilir.

İlk gece geçti... eğer gün bu cehennem gibi alemi görünümüyle kutsasaydı, söylenmesi gereken buydu.

Dakikalar asla dakikalardan farklı değildi ve saatler birbirinden ne kadar uzak görünüyorsa, o kadar da yakın görünüyordu.

Kuzey, mağaraya girdikten sonra ne kadar süre uyuduğundan emin değildi ama uzun bir süreydi.

Sebebi, bu cehennem gibi aleme ilk adım attığından beri en iyi uyuduğu zamandı.

Ceza madenindeki günler, en kötü günleriydi; gözlerini kapamak bir günah gibiydi. İyi uyumak için çok az zamanı vardı.

Ve general olduğunda, işler daha iyiye gitti ama gardını indirmeyi reddetti. Bu, uyku yoğunluğunu otomatik olarak etkiledi.

Delilik günleri... hatırlayabildiği hiçbir şey yoktu.

Taşlı zeminde uyuyor olmasına rağmen, o günlerde yatağın lüksüne sahipti. Şimdi, o zamankinden daha fazla uykusunun tadını çıkarabilmesi ne kadar garipti.

Zihni huzur içindeydi… şimdi her zamankinden daha fazla.

Düşmanının yanında olmasına rağmen.

Kuzey, yoğun uykusundan uyandığında uzanıyordu. Etrafına baktı, cesur canavar hiçbir yerde yoktu.

Ayağa kalktı, yanında yüzen ışık orbunu gördü.

Sonra mağaradan dışarı yürüdü.

Dışarıda oturan cesur canavar, özellikle çömelmişti.

'Bir kez olsun, bu heriften daha uzunum' diye düşündü Northern, Night Terror'un yanında dururken.

Cesur yaratık ona hiç bakmadı ve sadece boş boş geniş alana baktı.

Her şey, onların önünde daha doğru bir şekilde yayıldı, her detay gözlerinin önünde kusursuz bir şekilde sergilendi.

Karanlık ormanın kalın, karanlık, yalnız ağaçları, sonsuz bir şekilde yanan kalın bir karanlık örtüyle kaplanmış.

Kahverengi yeşil alan, çıktıkları mağara. Tüm manzaranın arka planı, ufukla kaybolan dağlarla doluydu.

Kuzey, o dağların ne olduğunu tanımak için iki kez bakmasına gerek kalmadı.

'Hapishane madeni'

Bundan o kadar korkuyordu!

Kuzey öfkeyle Night Terror'a döndü.

Bakışının ona düştüğünü hisseden Night Terror, nihayet Kuzey'e bakmak için döndü, kırmızı gözleri eterik bir parıltıyla hafifçe parlıyordu.

Kuzey başladı

: "Sana söylemem gereken bir şey var…"

Korkunun duruşu, konuşurken biraz değişmiş gibiydi.

"Seninle… spar yapmanı istiyorum." Bunu söylemek o kadar zordu ki Kuzey kaşlarını çatıp bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

Gece Korkusu ona baktı, dört gözüyle göz kırparak.

Kuzey, yüzünü buruşturdu ve homurdandı.

: “Ne?”

Korku birkaç saniye sessiz kaldı ve yavaşça yükseldi. Sonra pençelerini açtı, Kuzey'e korkunç bir şekilde gülümseyerek.

"Serseri"

Gözleri açıkça şunu söylüyordu: "Bundan keyif alacağım."

Cesaretinin çok büyük olduğu açıktı ama Kuzey'in başka bir seçeneği yoktu.

Bu geceden bir önceki gece, Kuzey endişeliydi. Nihayet bir sığınak bulmuşlardı ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gece yaralarından iyileşerek geçireceklerdi.

Sonrasında Kırmızı Maden Krallığı'na geri dönecek ve her yerde kan dökeceklerdi.

Kesinlikle hiçbir plan yoktu. Kuzey böyle hissediyordu. Sonuçta bir canavarın "sürüye dal ve onları yok et!" dışında ne planı olabilirdi ki?

Diğer yeni yaratılan Gece Korkusu replikaları vardı, diğerlerine kıyasla bu olanların daha fazla sorun çıkaracağı kesindi.

Ama o umursamadı. Yapması gereken tek şey, daha zor işleri Gece Korkusu ve onun klonuna bırakmaktı.

Ancak, onun büyümesi ve çatlağın kapatılmasının ağır bir şekilde ödüllendirilmesi için son savaşa katılması gerekiyordu.

Ve kesin olan bir şey vardı ki, Night Terror onun yardımına ihtiyaç duyacaktı. Çünkü artık Northern, kalenin lordunun bir girdap seviyesinde bir canavar ve Night Terror'un bir cehennem seviyesinde olduğunu biliyordu.

'...ama yüksek bir tehlike seviyesiyle… belki de felaketle…' Northern şüpheleniyor.

Aksi takdirde, terörün ezici gücünün nasıl açıklanacağı başka bir şekilde olamazdı.

Son savaşın hatırına, Northern'ın tek bir şey yapması gerekiyordu. Büyümek!

Ve ona çok sınırlı seçenekler sunuldu. Eğer sadece birkaç gecede en azından biraz büyüyecekse, o zaman gururunu bir kenara bırakıp bir canavara dönüşmesi gerekiyordu.

Tüm canavarlardan… Night Terror? Onu neredeyse öldüren aynı canavar. Şimdi kendi büyümesi amacıyla onunla sparring yapacaktı.

Northern inanılmaz bir şekilde başını salladı.

"Kader garip bir şey. Ne kadar sinir bozucu."

Ve böylece o son savaşın hatırına, yapması gerekeni yapmak zorunda kaldı.

Elbette, akılsızca Night Terror ile dövüşmeyecek ve canavara tüm yeteneklerini zihnine kazıyacak şekilde açığa çıkarmayacaktı.

İkisi de nihayetinde birbirleriyle karşılaşacakları için, Northern bunun en yüksek aptallık biçimi olacağını biliyordu.

Henüz bir savaş tarzına sahip olduğunu söyleyemezdi ama Northern birkaç şey denemeye istekliydi.

Savaşla ilgili bazı pratik soruları, önümüzdeki birkaç gece Night Terror ile yapacağı düellolar sırasında cevaplayabilecekti.

Ve yapacakları birçok düello sayesinde, kendisi için, sadece ona özgü bir şey geliştirebilecekti.

Ve Night Terror, bunun için onun aracı olacaktı.

Bunun başka bir yönü vardı ki, Northern bunun başka bir iyi sebep olduğunu hissetti; karanlık.

Karanlıkta antrenman yapacaklardı. Ceset yiyicilerle dövüşürken, kasvetli ormandan geçerken, Northern kalın karanlık karşısında ne kadar çaresiz olduğunu fark etmişti.

Sahip olduğu tek şey, savaşla geliştirilmiş algısıydı.

Keskin ve doğruydu ama ya bazen yetişemezse?

Kendisine verebileceği tek cevap, karanlıkta sparring yapmaktı.

Ve işte buradaydılar.

Karanlık bir mağarada…

Korkunç bir yaratık ve düşüncesiz bir insan…

Bu durumu yerine oturtmak için mükemmel bir senaryoydu.

Bu yüzden, uyumadan önce Northern bunun ne olacağını karar verdi.

Ve bunun işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu.

Aslında, bunu gerçekleştirme düşüncesi heyecan vericiydi.

Sonraki birkaç gün boyunca… Northern bir canavarla durmaksızın dövüştü.

Bir zamanlar gururlu bir medeniyetin kalıntılarının harabe halinde yattığı, korkutucu bir ıssız manzarada.

Kale, artık eski ihtişamının çürüyen bir kabuğu olarak, zamanın geçişine ve felaket niteliğindeki bir olayın yıkıcı sonuçlarına dair hüzünlü bir tanıklık olarak duruyordu.

Duvarları, bir zamanlar sağlam ve görkemli olan, şimdi çatlamış ve aşınmış, geçmişteki felaketin izlerini taşıyordu.

Ayakta kalmaya çalışsalar da, yüksek kuleler gri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kalenin durumu ne olursa olsun, mimarisi muazzam bir ihtişam hissi uyandırıyordu.

Şato duvarının altında, felakete eşit şekilde maruz kalmış bir yerleşim yığını vardı, arazi birkaç alanda çatlamıştı, bazı binaların çatısı yoktu, daha birçok bina terkedilmişti… belki de orada çöken karanlıktan dolayı.

Şato duvarının tabanına daha yakın bir yerde, faaliyetlerini sürdüren bir halk görülebiliyordu.

Herhangi bir fantezi şehri gibiydi, sadece post-apokaliptik bir olayın önemli bir dokunuşuyla.

İnsanlar yırtık kıyafetler giymişti ve şişe geçirilmiş canavar etleri satıyordu. Diğerleri ise yerde oturmuş, pek de çekici olmayan satışa sunulmuş eşyaları sergiliyor, yüzlerinde satma umuduyla çaresiz ifadeler taşıyorlardı.

Yırtılmış ve bayraklardan dikilmiş çadırlar burada ve orada yer alıyordu ve bazı insan grupları gerçekten burada yaşıyordu.

Şato duvarına girdiğinizde, ahşaptan yapılmış daha fazla çadır ve geçici barınaklar avluyu süslüyordu.

Şato avlusunun noktasından geniş bir merdiven, şatonun içini barikatla kapatan karmaşık desenlere sahip büyük bir kapıya çıkıyordu.

Ve şatoda, post-apokaliptik dünyanın zorluklarına meydan okuyan, hareketli bir topluluk gelişiyordu.

Bir zamanlar terkedilmiş olan koridorlar ve avlular şimdi etkinliklerle dolup taşıyor, insan ruhunun dayanıklılığını ortaya koyuyordu.

Her yapı, kaynak yaratma ve uyum sağlama izlerini taşıyor, bu sert gerçeklikte bir sığınak yaratma kararlılığının bir kanıtıydı.

Bu geçici yerleşimde, yaşam sessiz bir canlılıkla atıyordu.

Çocuklar gölgeli köşelerde oynadı, kahkahaları koridorlarda yankılandı. İnsan grupları bir araya geldi, yemekler ve hikayeler paylaştı, ortak mücadelelerinde teselli ve dostluk buldu.

Tezgahlar ve masalar kuruldu, az sayıda malzeme sergilendi. Hava, pişirme ateşlerinin kokusu ve pazarlık yapanların canlı sohbetiyle doluydu; kalenin içindeki hayatta kalanlar, kurtarabildikleri veya bulabildikleri şeyleri takas ederken, dış yerleşimdekilerden daha iyi bir ifadeye sahiptiler.

Bu yerin daha küçük taht odasında—daha büyük olanı daha fazla insanı ağırlamak için kullanıldığı için—bir grup insan dikdörtgen bir masanın etrafında oturuyordu.

En iyi yüzler değildiler… iyi, birkaç istisnai kişi hariç… ama her birinin dayanıklılık havası yayıyordu.

Genel olarak, odada bir güç ve ikna havası hakimdi.

Masada başında tanıdık bir kahverengi sakallı adam oturuyordu, beyaz bir gömlek giymişti, kolları sıvanmıştı, beyaz artık beyaz olarak adlandırılamazdı.

Yeleği şimdi yıpranmış ve farklı yerlerden dikilmişti ama umursamıyor gibiydi.

Görünüşü ve yorgun yüzüne rağmen, gözleri odadaki herkesi ateşle aydınlatan bir kararlılık ateşiyle yanıyordu.

Tanıdık yüzler de vardı.

Kalın kıvrımlı kızıl saçlarla dolup taşan bir hanım gibi, bir gözünün üzeri bir göz bandıyla kaplıydı ve bu dünyanın ıssız köşesinde bile, hala koltuk altına bir şişe tutuyordu.

Karşısında, bakan herkesi delip geçiyormuş gibi görünen, kan kırmızı gözlere sahip genç bir kadın vardı. Uzun, dalgalı siyah saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu.

Yüzündeki sert ve esrarengiz ifadeye rağmen büyüleyiciydi. Etrafındaki hava, dikkat çekmeyi zorlamadan talep eden bir varlık hissi yayıyordu.

Odada, yeşil saçlı bir çocuk, eterik bir şekilde parlayan altın gözlere sahip beyaz saçlı bir kız, küçük ama canlı gözlerinde sorun barındıran koyu mavi saçlı bir çocuk, titreyen gözlüklü zayıf bir çocuk ve daha fazlası gibi diğer dikkat çekici insanlar da vardı.

Hepsinin dikkati, kalın sesiyle konuşmaya başlayan kişiye yöneldi.

: "Son dört aydır buradan uzaktaydık, bu yer hakkında bilgi topluyorduk… karanlık kıta."

Hepsine bakarak duraksadı.

"Altı ay önce buraya geldiklerinde çok deneyimsiz ve çocuk gibiydiler… ama şimdi hepsi güvenilir serseriler gibi görünüyor." Bir an, ağlamak ister gibi oldu ama bunu üzerinden attı ve devam etti.

"...hayatta kaldığınız için hepinize teşekkür ederim. Ama bu sadece başlangıç. Şimdi, hepimizin keşiflerinden bir araya getirdiği şeyleri paylaşmak için sırayla çağıracağım."

Adam, gözleri nazikçe iyi bakımlı zencefil rengi saçlara sahip genç bir adama kaydı, o da ayağa kalktı, başını eğdi ve sakin gözlerle herkesi taradıktan sonra konuştu.

"Tahmin ettiğiniz gibi, Sage Gilbert… Sloria'nın uzak batısında başka bir yarık vardı… orada da hayatta kalanlar vardı…" sıkı sıkıya kapalı elleri titredi, "Ama kapıları dışarıdan gelenlere kapalıydı. Sanırım, Sloria ulusunun geriye kalanları ve Luinngard İmparatorluğu tarafından destekleniyorlar."

Gilbert, çocuğa başıyla onay vererek oturmasına izin verdi. Sonra sağındaki en yakın kadına döndü.

Annette iç çekti ve ayağa kalktı, birkaç saniye boyunca kayıtsızca boğazından yudumladıktan sonra konuştu.

“Eh, küçük adamın dediği gibi… tek fark, hayatta kalanların olmaması.” Gözleri ciddiyetle kıvrıldı, sesi bir nefesin ardından titrerken ekledi. “Bu, dördüncü seviye bir kapıydı.”

Hemen masadaki herkesin gözleri büyüdü.

İfadesiz kalan kız bile hafifçe kaşlarını çattı.

Gilbert, bunu fark etmenin şokunu içinde tutamadı.

Elbette böyle bir şey bekliyorlardı, aslında daha fazlasını. Ama kendilerini zorla toparlayan hayatta kalanlarla etkileşimde bulunduktan sonra bazı şeyler netleşti ve Gilbert düşünmeye başladı… 'belki durum düşündüğümüz kadar kötü değil'

Altı ay önce, büyük bir grup öğrenci aniden ıssız bir şehrin kalbinde, başsız canavarlarla, boynu keskin dişlerle sonlanan bir şekilde, onlara doğru aç gözle koşan bir şekilde buldular kendilerini.

Öğrenciler tehlikenin ortasında bırakıldı ve hayatta kalmak için savaşmak zorunda kaldılar.

Bu, bazı insanların kendilerine belirgin bir isim ve itibar kazandırdığı sahneydi.

Hepsi korku ve dehşet içinde dağıldığında, tek bir kadın aniden öne çıktı, canavarlara karşı bir kelime bile etmeden sonsuzca savaştı.

O, mümkün olduğunca korudu, neden ağladıklarını ve bebekler gibi titrediklerini. Aptallıklarına rağmen onun direncini görmek, diğerlerinde kararlılık ateşini yakmaya başladı.

Önde onunla birlikte, öğrenciler sonunda vahşi canavarlar ordusunu aşmayı başardılar—hepsi serseri olduğu için bu zor olmadı—ve bir tür mülteci yerleşimiyle karşılaştılar.

Yerleşime ulaştıklarında, Gilbert, Annette ve onların bilgisi dışında taşınan ikiz kadınlarla karşılaştılar.

Gilbert, mucizevi bir şekilde otuz yıldan fazla hayatta kalan karanlık kıtanın hayatta kalanlarıyla bir etkileşim başlattı.

Onun duyduğu hikayeler… onu büyüledi ve ona umut verdi.

Belki, karanlık kıtayı kurtarabilir ve canavarlardan arındırabilirlerdi.

Öğrencilerin uyum sağlaması zor olmadı, özellikle de bazı insanların onlardan önce burada bulunduğu bilindiğinde.

Gilbert, Annette ve ikizlerin yardımıyla, göçmenlere bu tür ıssız bir toprakta hayatta kalma konusunda temel bilgiler verildi.

En iyileri seçildi ve canavarlar tarafından ele geçirilen bir şehir geri alındı.

Artık onların mülteci merkezi olarak hizmet ediyordu, hemen başa çıkılamayan daha güçlü canavarlardan onları koruyordu.

Gilbert'in sonrasında yapmak istediği şey, olanlar hakkında bilgi toplamaktı.

Diğer kıtalar tarafından pek bir şey bilinmiyordu. Aniden, canavarların sınırlarına ulaşmaya başladığı bir durumdu.

İlk olay yüzlerce canın kaybına neden oldu, bu da akademinin en güçlü göçmenlerini—koruyucuları—göndermesini gerektirdi.

Koruyucular, canavarların Orta Ova'ya geçmesini engellemek için sınırda görevlendirildi.

Ve bu operasyon şimdiye kadar muazzam bir başarı elde etti. Bu kadar çok canavarın nereden geldiği ve neden bu kadar geniş bir okyanusu kolayca geçebildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Starlock Kıtası'nın ne zaman düştüğü ve canavarlarla dolu bir arazi haline geldiği hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Birçok kişi bunun, sadece kendilerine en yakın olan kıtalardan biriyle birleşmesi gereken küçük bir kıta olmalarından kaynaklandığını düşündü.

Ancak içinde oturan güçlü bir imparatorluk nedeniyle… Starlock, bir kıta olma hakkını kazandı.

Çok fazla sorgulamanın ardından, Gilbert ne olduğunu öğrenebildi.

Sorun, yarık değildi.

Starlock Kıtası'nda yalnızca üç ulus olmasına rağmen, bunlar yarığın saldırısını durdurmak, ona meydan okumak ve bir şey olmadan önce kapatmak için fazlasıyla yeterliydi.

Özellikle, Luinngard İmparatorluğu. Çok az kişinin tanıdığı, hatta o az kişinin bildiği şeylerin kitaplardan öğrenildiği korkutucu bir ulus.

İmparatorluk ailesinin tamamının sadece beyaz saçı olması gibi.

Starlock Kıtası'nın karşılaştığı gerçek sorun, bölgelerinde aniden beliren türdeki yarıktı.

Aniden, dört yarık doğuda, kuzeyde, batıda ve güneyde belirdi.

İnsanlar oldukça şok olmuştu ama bu bir yarık olduğu için ve parçalanmadan önce hala zamanları olduğu için, çok fazla düşünmediler ve içeri girmek için hazırlıklara başladılar.

Ancak, bir gece. Merkezde başka bir yarık belirdi.

Bu yarık farklıydı... hemen ortaya çıktıktan sonra parçalandı ve farklı türde canavarlara kusmaya başladı.

İnsanlar, bu yaratıkların saldırdığı sayıların ve açgözlülüğün etkisi altında kaldılar.

Ne kadar çok öldürseler de, sadece gelmeye devam ettiler… kıtanın tamamını kaplayana kadar.

Her şeyi yerle bir ettiler.

Elbette… tek bir yer hariç. Luinngard İmparatorluğu.

Bu kaos içinde, komşu ülkelerin durumuna karşı bencil ve kayıtsız olan sağlam bir sütun olarak duruyordu.

Onların kapıları kapalıydı ve dışarıyla iletişim kesilmişti. İmparatorluk, hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları her şeye sahipti ve daha fazlasına ihtiyaç duyulduğunda da.

Bir keşif ekibi göndereceklerdi.

Ya da dışarıdaki hayatta kalanları destekleyip, onlara ihtiyaç duydukları şeyleri sağlayarak hayatta kalmalarına yardımcı olacaklardı, bu arada da imparatorluk için canavarlara ve minerallere avlanacaklardı.

İçinde bulunulan durum acımasızdı.

Zaman geçtikçe… kapılar sadece bir kez açıldı. Dört ana yarık, kırılma tarihi geldiği halde bile parçalanmadı.

Yırtılma, yarık seviyesine göre farklılık gösteriyordu. Birinci seviye bir yarığın yırtılması için gereken en fazla süre on dört gündür, ikinci seviye; yirmi bir gün, üçüncü seviye; kırk üç gün, dördüncü seviye; altmış gün, beşinci seviye; altmış dokuz gün, altıncı seviye; yetmiş bir gün, yedinci seviye; yetmiş beş gün, sekizinci seviye; seksen gün, dokuzuncu seviye; doksan gün, onuncu seviye; yüz gündür.

Ve kuzey-güney yönlerinde beliren tüm yarıklar üçüncü seviye olmasına rağmen, kırk üç gün sonra hiçbir şey olmadı.

Bu nedenle iki ulus bir ittifak kurdu ve merkezi yarığa girerek onu kapatmaya çalıştılar çünkü bu sorunun kaynağı gibi görünüyordu.

Ancak geri dönmediler.

Gilbert'i bu bilgide en çok şaşırtan şey, tüm bu yarıkların üçüncü seviye yarıklar olmasıydı.

'Belki de Starlock Kıtası gerçekten çok zayıftı, üçüncü seviye yarıkları sessizce halletmemiz gerekirdi' diye hissetti.

Ancak Annette'in söylediklerini duyduğunda… bir şeyin yanlış ve imkansız olduğunu hissetti.

"Dördüncü seviye mi? Bu imkansız. Hepsi bizim için üçüncü seviye olduğunu doğruladılar!" Gilbert, sesi havada gürültülü bir öfkeyle yankılanarak karşılık verdi.

Annette, tuttuğu şişeyi düşürdü ve kollarını kavuşturdu. Konuşmaya başladı, sesi buharla dolu bir nefesle dans ediyordu.

"İnsanların yalan söylediğini düşünmüyorum. Dört yarıktan ikisini ekibimle şahsen araştırdım. Ve onlarla ilgili bir şey vardı… eğer gerçekten yerliler yalan söylemiyorsa, aklıma sadece bir şüphe geliyor."

Gilbert kaşlarını çattı ve ona mırıldanarak yanıt verdi

A sapkın yarık…

Onun sözleri, hem solundaki hem de sağındaki ilk üç seyrin kulaklarına ulaşacak kadar duyuluyordu.

Kızıl gözleri ve siyah saçları olan genç kadın, kusursuz güzel yüzünü ona döndü ve sordu

: "Sapkın bir yarık nedir?" Sesinde nazik bir zarafet vardı.

Gilbert ona baktı ve iç çekti, ardından sesi saygıyla titreyerek yanıtladı. Dedi ki

: "Sapkın bir yarık anormal bir yarıktır. Farklı türleri vardır. Bazıları, bu krallığın sınırındaki yarık gibi, ortaya çıktıktan sonra hızla parçalanan türler olabilir. Ya da ruh enerjisini gizleyip, drift edenler içeri girdiği anda gerçek seviyesini ortaya çıkaran zayıf bir katman gibi davrananlar."

Devam etmeden önce bir an duraksadı

: "En korkulanlar… büyüyebilen yarık türleridir."

Tüm gözleri şokla açıldı. Kızıl gözlü kadın hariç. Pürüzsüz yüzündeki ifade neredeyse hiç değişmedi.

"Bu yarıklardan birinin büyüdüğü gerçeği, hızlı bir şekilde harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Gücümüz ve sayımızla, dört yarığı kapatabileceğimize inanıyorum…"

Birisi elini kaldırdı ve Gilbert'in durup onu çağırmasına neden oldu.

: "Evet Eric?"

Çelimsiz çocuk ayağa kalktı, eğildi ve yuvarlak gözlüklerini geç takarak düzeltti.

"Gerçekten sadece nesnel olmaya çalışıyorum... bir bütün ulus bu çatlakları temizleyemedi... bunu düşünmek bizim için cehalet değil mi?"

Masada oturan yeşil güzel saçları ve porselen gibi bir cildi olan bir adam, Eric'e sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Hafif konuşmasına rağmen, büyüleyici sesi odada yankılandı.

"O zaman ne yapmamızı istersin? Lanetimiz gelene kadar oturup bekleyelim mi?"

Eric başını eğdi, "Üzgünüm..." Güzel erkeğin önünde titredi ve başını eğdi.

Gilbert iç çekti ve uyardı

: "Bram'a izin vereceğim son sefer bu."

Yeşil saçlı çocuk ayağa kalktı ve içten bir gülümsemeyle Gilbert'a başını eğdi.

“Üzgünüm efendim”

Sonra oturdu, hem gözleriyle hem de dudaklarıyla gülümseyerek.

“Raven ve ekibinin son raporunu şahsen dinlediğim için bunu atlayacağım ve elimizdeki bilgilere dayanarak bir duyuru yapacağım.”

Duraksadı ve nefes aldı, devam etmeden önce kısa bir sessizlik vardı.

: “Kuzey Starlock kutbundaki kapıya gireceğiz. Daha fazla anomali olmadan önce kapatmanın doğru olacağını düşünüyorum.”

Gözleri etrafa kaydı, önündeki on takım liderinin gözlerine derinlemesine baktı.

“Bunun için altı aydır hazırlık yapıyoruz. Korkmayın. Bu yarıkları kapatmaya ve evimize dönebilmek için savaşmaya hazırız. Buraya geldiğinizde… sizler zayıf ve umutsuz çocuklardınız. Ama şimdi, sadece yakında ustalar olacak, cesur yürekler ve yiğit ruhlar görebiliyorum. Endişelenmeyin, bunu yapacak kadar güçlüsünüz…”

Bununla toplantı sona erdi ve herkes kişisel olarak hazırlanmaya gitti, aralarından birinin son altı aydır yaşadığı bir cehenneme girmek için!

Northern'ın eğitim planı mükemmeldi... aslında bu bir delilikti. Farklı ve el yapımı bir tür delilikti ve bunu fark etmesi uzun sürmedi.

Belki Gece Korkusu sadece bir antagonisti oynuyordu ve onun yaşadığı zamanlarda acı çekmesini istiyordu, belki de cesur canavar sadece çok dürüsttü ve Northern'ın iyiliği için açgözlüce savaşıyordu.

Ya da her ikisi de.

Her halükarda, bu hiç de kolay geçmedi.

Elbette, kolay olan Northern'ın aradığı şey değildi. Bunu çok iyi düşünmüştü.

Bu yerden hayatta kalmak istiyorsa, en zor yoldan yapmak zorundaydı; yoksa bir cehenneme atılmıştı.

Koruyucu canavarı yen, yarığın merkezini bul ve yok et, böylece onu kapat ve nihayetinde ailesinin kollarına geri dön.

Geri döndüğünde Rughsbourgh'a yapacağı kaba şeyleri düşündü ama Northern, amacını ve tutkusunu intikamla beslememeye karar verdi.

Bu sadece güç sağlıyordu ve sınırlı çok yönlülük sunuyordu.

Northern, kimsenin beklemediği şekillerde büyümeye hazırdı. Ve en iyilerin en iyisi olacaktı.

Bunu her ne olursa olsun atlatacaktı.

Ve bunu yapmak için… Night Terror ile savaşmaya devam etmesi gerekiyordu.

Başlangıçta, düelloları ona sadece kesikler ve yaralar kazandırıyordu. Korkunun saldırılarını engelleyemedi, temiz bir darbe indirmek bir yana.

Northern, bir eğitim kuklası haline getirildi, onun eğitim yapıp yapmadığını söylemek zordu, sadece Night Terror'un omurgasız bir insanla pratik yaptığı gibi görünüyordu.

Ancak bu sadece başlangıçtı.

Northern, dirençli bir savaşçının ruhunu gerçekleştirdi, azmi Night Terror'u bile şaşırttı.

Onun zihinsel dayanıklılığı güçlüydü ve Night Terror'un baskın gücü tarafından bir saldırı yolu tamamen yok edildiğinde, durmadı.

Bunun yerine daha da sertleşti, esneklik sağlarken aynı şeyi çalışana kadar ısrarla denemeyi seçti.

Zordu ama mümkündü. Aslında, ilk saldırı kayıp gittiğinde ve Night Terror'a ulaştığında, canavar şokunu ifade etti, birkaç saniye donakaldı.

Kuzey o noktada, Night Terror'u yendiğini hissetti ama işler daha da kötüleşti—o doğaüstü genişliği, dayanıklı bir ruhla desteklenmişti ve en korkunç vahşetle eşleşti.

Night Terror sadece daha hızlı hale geldi, saldırıları o kadar güçlüydü ki Kuzey bir bez bebek gibi havaya fırlıyordu.

Gece gece, Kuzey bu terörün elinde acı çekti ama devam etmeyi seçti.

Bu tek dövüşle tüm başarılarını elde etmeyi beklemiyordu.

Ne kadar parlak olursa olsun, zamanın ve deneyimin etkisine boyun eğmek zorundaydı.

Ama Kuzey'in kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, onunla Night Terror arasındaki bu dövüş, onun için ham bir temel oluşturacaktı.

Bununla, herhangi bir dövüş sanatı veya büyü sanatı öğrenmeden, katlanarak büyüyecekti.

Kendisiyle, güçlü olacaktı!

Huff

Huff

Ama bu, söylenmesi kadar kolay değildi.

Kuzey dizlerinin üstünde dinlenirken nefes nefese kaldı. Burnundan akan kan yere bir… bir… daha… damladı.

'Kahretsin! Bu zor…'

Başını kaldırdı ve elinin avuç içiyle burnundaki kanı sildi.

Kuzey, kafasına kırıcı bir baş darbesi aldıktan sonra yuvarlanıp mağaranın derinliklerine düştü ve kendini çıkmaz bir yere çarptı.

Sonunda ayakta durmak için 'sersemlik içinde yelken açmak' çok zaman aldı ama sonunda başardı… hâlâ biraz sersemlemiş olmasına rağmen.

'Gerçekten gelişiyor muyum yoksa sadece dayak mı yiyorum?' diye düşündü Kuzey.

Ama daha iyi bildi, yavaş ama bir ilerleme vardı. Dövüş başladığında, kaçmak için yeterince hızlı ya da blok yapmak için yeterince güçlü değildi.

Ama şimdi, bu ikisini de yapıyordu, her ne kadar kaslarında ve kemiklerinde yanıcı bir acıya katlanmak zorunda kalsa da.

'Yeterli değil, daha iyi olmalıyım, daha iyi yapmalıyım' Northern'ın gözleri mavi alevlerle yanıyormuş gibi görünüyordu, kararlılık ve inatçılık yayıyordu.

Duruşunu düzeltti, biraz gerindi ve yürümeye hazırlanıyordu ama aniden durdu, gözlerini kısarak.

'Eh? Bu ne…?'

Bu hafif ve neredeyse fark edilmeyecek kadar küçüktü ama Northern bunu gördü, aslında gözlerini kısması gerekiyordu—gözlerine sızan o küçük ışık huzmesi yüzünden.

Northern'ın aceleyle geri dönmesi çok şok ediciydi, gözleri açıldı.

'Nereden geliyor?! Işık nereden geliyor!'

Burası karanlık bir mağaraydı. Hiçbir ışık kaynağının olmaması gereken bir yerdi… tüm yarık kendisi ışık yoksunuydu.

Ve o kadar net bir ışık huzmesi sadece bir şeyi ifade ediyordu…

'Bir yerde ışık var… bir yerde ışık var!'

Bu, Northern'ın ışık kaynağını titizlikle ararken kafasında yankılanan tek şeydi.

Her köşeyi taradı ve sonunda gözlerini mağaranın çıkmaz noktasına çevirdi, orada çarpmıştı.

Orada, hafif bir çukur vardı ve içinden bir ışık huzmesi çaresizce kaçmaya çalışıyordu ama mağaranın sonsuz karanlığına emiliyordu.

Kuzey'in gözleri daha da büyüdü, neredeyse fırlayacak gibiydi.

Bir duvarın ötesinde yiyecek bulan aç bir hayvan gibi, köşeye doğru koştu ve kazmaya başladı.

Bu, dışarıyı içeriden bir şeyden gizlemek için düşmüş veya mağaranın sonuna taşınmış gibi görünen büyük taşların bir kümesiydi.

Ya da içerideki bir şeyi dışarıdan gizlemek için.

Hangisi olursa olsun, Kuzey bunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. En kısa sürede öğrenmek istiyordu, bu yüzden bileğiyle taşların arasından kazmaya başladı.

Yapabileceği çok az şey olduğunu görünce, bazı taşlar o kadar büyüktü ki, ince elleri bir darbe vurabilirdi ama kırılmadan değil.

Geri koştu ve korkuyu, düşmanını, arkadaşını ve şimdi öğretmenini getirmeyi başardı. O da oldukça kötüydü.

Karanlık Korku, Kuzey'in onu bir yere götürme konusundaki çaresiz çabasını gördükten sonra nihayet dikkate aldı ve mağaranın köşesine ulaştı.

Kuzey birkaç taşı hareket ettirip kırdıktan sonra içeri sızmayı başaran birkaç küçük ışık huzmesini gören canavar tereddüt etti ama sonunda bir darbe indirdi.

Bir korkunç darbe, tüm mağarayı sarsarak, taşları parçaladı ve parçalarını farklı yönlere fırlattı.

Ezici bir ışık seli karanlığı temizledi, karanlıkta yaşayanların gözlerini ışıktan korumalarına neden oldu.

Kuzey, yavaşça ışığın kaynağına dönerken... gözleri önündeki manzarada titredi...

'H-H—oly crap!'

Gözlerinin önünde, karanlık mağaranın arkasındaki geniş bir mağaranın yüksek kayalıklarına oyulmuş antik bir yerleşimin muhteşem görüntüsü yayılıyordu…?

Yukarıdan görünmeyen açıklıklardan süzülen ışık, kayalık yüzeylere tutunan karmaşık konut, köprü ve yürüyüş yolları üzerinde sıcak bir parıltı yayıyordu.

Işığın nereden geldiğini izlemek imkansızdı, ama bu, manzarayı kusursuz bir aydınlatma ile sonsuz bir şekilde sarhoş ediyordu.

Yapılar, hava koşullarına maruz kalmış ve aşınmış görünüyordu; taş işçiliği, mağara duvarlarının doğal konturlarıyla kusursuz bir şekilde bütünleşiyordu.

Kemerli pencereler ve kapılar, kayalık yamaçlardaki yapıları süslüyordu ve bu yer altı alanını evleri yapan bir zamanlar canlı bir topluluğun varlığını ima ediyordu.

Dolambaçlı yollar ve sarsak köprüler, çeşitli seviyeleri birbirine bağlıyordu ve yeşil bitki örtüsü, mevcut her çatlağa tutunarak toprak tonları arasında yeşil lekeler ekliyordu.

Aşağıdaki geniş derinliklerde, yavaş akan bir nehir yerleşim alanından geçiyordu; suları sıcak ışığı yansıtıyor ve taş duvarlar üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyordu.

Sanki bu gizli yerleşim, uzun zaman önce unutulmuş medeniyetlerin yükselişine ve düşüşüne tanıklık etmiş gibiydi.

Yine de, yıkık durumunda bile, her çatlak ve kemerde kalıcı bir gizem ve hayranlık havası vardı; bu da onları içeri davet ediyordu.

Kuzeyli ve Gece Korkusu bir süre, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakakaldılar.

Bulundukları mağaranın giriş noktası, bir kapı aralığı gibiydi.

Kuzeyli yukarı baktı, geriye döndü ve yerleşime doğru başını çevirdi.

'Belki de bu, onları dış dünyaya bağlayan bir tüneldi.'

Şüphesiz, bu boyutun geliştiği ve yarığın onu yuttuğu zamandan kalma bir yerleşim olmalı.

Kuzey atladı ve kayarak bir köprüye indi, şans eseri.

Gece Korkusu ağır bir gürültüyle indi. Ve tehditkar bir varlıkla doğruldu.

Kuzey gözlerini dikti ve alay etti. 'Pfft, gösteriş yapma'

Ona dikkat etmeden, canavar çevresine dikkat ederek ileri doğru yürümeye başladı.

'Burada neyi biliyor ki zaten...' Kuzey içinden homurdandı ve köprüyü geçerek bir kapıya girmeye başladı.

Girdiği odanın ortasında, kapının üzerine oyulmuş büyük bir kâse taşıyan bir kız heykeli vardı.

Kuzey garip kadının önünde durduğunda, sanki onun önünde diz çöküyormuş gibi hissetti...

'Garip hissettiriyor...' diye düşündü ve gözlerini başka yöne çevirdi.

Bina duvarına tırmanarak gözlerini daha iyi odaklamak için kısarak.

Duvarları süsleyen garip karmaşık oymaları görebiliyordu.

Northern, duvara oyulmuş ilk görüntü tanımından devam etti.

Bir süre gözlemledikten sonra başını geri çekti ve hafif bir şokla eğildi.

'Duvar resimleri?'

Duvarlarda, bir tür hikaye anlatıyormuş gibi görünen sanat eserleri olan duvar resimleri vardı.

Northern, bu yere girdiğinde buranın bir yerleşim yeri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ancak bu oymaları, heykeli görünce. Dahası, odada ev sahipleri tarafından bırakılmış tek bir eşya bile yoktu.

Burada burada kırık ve çürümüş masalar ve devrilmiş altın tabaklar vardı. Ama hepsi bu kadardı.

Ancak, duvarların her köşesi, sonsuz bir hikaye anlatıyormuş gibi görünen duvar resimleriyle doluydu.

İlk görüntü, odanın ortasına oyulmuş olanla aynı şekilde kâse taşıyan birkaç kadınla zincirlenmiş bir adamı tasvir ediyordu.

Northern, ona yaklaşarak başını çok yakına eğdi ve incelemeye başladı.

İki sıra bakirenin ortasında, başlarında aynı kâse ile yürüyen tek bir adam vardı.

Sonra sonraki duvar resmi hala onların yürüdüğünü tasvir ediyordu.

Kuzey, odanın penceresine kadar duvar resimlerini takip etti, dışarı atladı ve devam ettiğini görmek istedi ama geriye hiçbir şey kalmadığını gördü.

Sonra, yerde oturan son odaya baktı. Nehrin aktığı yerden sonra yukarıya baktı... en yüksek ve en büyük odanın uçurumun tepesinde gömülü olduğunu gördü.

Duvar resminde olağanüstü bir şey yoktu ama bir büyü gibi, kendisine çekilmişti, sadece iki şeyi bilmek istiyordu.

Kuzey, 'nereden geliyorlar... ve...' sorusuyla tekrar gözlerini aşağı indirdi, '...nereye gidiyorlar.'

Merakla kalbinde sıkışmış olan Kuzey, odaya atladı, sonra her odayı aşağıdakiyle bağlayan merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Sonunda ayakları en alt zemin seviyesine bastı. Kuzey bir an etrafa baktı ama Gece Korkusu'nu göremedi.

Canavara pek aldırış etmedi, çünkü ilgilenmesi gereken başka bir mesele vardı.

Belki de bu, hiç bilmediği bir yanını, tarihleri araştırarak keşfettiği bir yanınıydı.

‘Üniversitede her zaman tarihi sevmiştim!’

Gerçekten, her zaman öyleydi. Mühendislik, daha fazla para ve prestij vaat eden bir yoldu. İşte bu, onu etkiledi.

‘Geçmiş geçmişte kaldı, şimdi önümüzdeki bu duvar resmine odaklanalım’

Kuzey kendine geldi, yanağına bir tokat attı. Sonra ilk odaya girdi.

İlk odadan dar bir su akıntısı akıyordu.

Kuzey içeri girdiğinde kaşını kaldırdı.

Orada ortada, başında bir kova olan aynı kız duruyordu.

Ancak fark, bu kovanın suyla dolu ve aşağıya taşan bir durumda olmasıydı.

Yerde, suyun sonsuz bir şekilde aktığı dar bir boşluk oluşmuştu.

Kuzey aşağıya baktı ve su akıntısını gözleriyle takip etti.

‘Yol yapay görünmüyor… hatta tapınak bile’

Belki de geçmiş yaşamında bir mühendis olduğu için, Northern bu yerleşimdeki bazı küçük detaylara ya da daha iyi bir ifadeyle, tapınak odalarının kümesine oldukça benziyordu.

Bu yer, mağaralara bitişik olarak inşa edilen tapınakların en azından sahip olması gereken yapısal mimari tasarımdan yoksundu.

Her neyse, sanki doğrudan kayadan kesilmiş gibi görünüyordu, bu da oldukça garipti.

Bir kayadan bir grup tapınak oymak ve o küçük duvar resimleriyle tarih mesajı iletmek için ne kadar muazzam bir varlık yeterli olabilirdi?

Northern, bunun kim olabileceğini bilmiyordu ama o kişinin, bir heykeltıraş için bile, şüphesiz ihtişamın zirvesi olduğunu düşündü.

Duvara kazınmış ilk duvar resimleri yedi insanı tasvir ediyordu. Onların insan olup olmadığından emin değildi ama hepsi birer insan gibi görünüyordu; ancak farklı olan şey, bir şey tutuyor olmalarıydı.

Güneş. Kuzey, onların taşıdığı şeyin güneş olduğunu anlayabiliyordu çünkü taşıdıkları şeyin daha büyük bir versiyonu başlarının çok üzerinde oturuyordu ve ışığını herkese yayıyordu.

Sonraki duvar resmi Kuzey'in çenesini düşürdü.

Bir çubuğa benzeyen bir şeyle, çok daha büyük güneş başka bir insan tarafından vuruluyordu.

Bu insanla bir benzerlik vardı. Daha önce aynı odada giydiği gibi belinde aynı tunik vardı ve bir sebepten ötürü gözleri siyah boyanmıştı...

Kuzey, o özelliği gözlemliyordu ama aynı zamanda geldiği odada böyle bir şey gördüğünü de hatırlıyordu.

Kuzey, insansı duvar resminin gözlerine bakmak için bir saniye durdu.

Garip bir şekilde, derin ve geniş bir boşluğa çekildiğini hissetti.

Kendini neredeyse kaybetme hissi. Yine.

Northern gözlerini kırpıştırdı ve avucunu ve elinin arkasını kaplayan siyah el sarma bantlarına baktı.

'Hayır, bu olamaz.'

El sarma bantları, ona yönelik her türlü zihinsel saldırıyı önlemek için tasarlanmıştı. Ya sargı sahteydi ya da orada olanlar zihinsel bir saldırı değildi. Ya da hiç saldırı değildi.

Boşluğu sadece büyüleyiciydi.

'Ona çekildiğimi hissediyorum…'

Northern birkaç dakika ona bakarak geçirdi ama yakına gitmekten kaçındı, sonra diğer duvar resimlerine döndü ve onları da incelemeye başladı.

Büyük güneşin yok edilmesinin ardından, diğer yedi güneş taşıyıcısı, başka bir güneş yaratmak için güneşlerini bir araya getirdi.

Sonrasında, aralarında güneş yok edici ile bir karşılaşma oldu.

Bu, onların yenilgisiyle sonuçlanan bir savaştı.

Sonra güneşten bir varlık belirdi.

Yedi bakire ile birlikte.

İlkinin sona erdiği yer burasıydı.

Kuzey, duvarın etrafına baktı, başka yazılı semboller ve şeyler vardı… ne olduğunu bilmiyordu, ama bu tek görsel tasvirdi.

Bir kadın tarafından taşınan taşan su heykelinin bulunduğu duvar boyunca düz bir çizgi izliyordu.

Son bir kez geriye bakarak, Kuzey pencereden dışarı atladı, dikkatlice kayalığa tırmanması ve ardından pencereden bir sonraki odaya girmesi gerekiyordu.

Ve duvar resimlerini incelemeye başladı.

Bu noktadan itibaren, bakireler zincirlenmiş ve güneş yok edicinin önünde duruyordu.

Güneşten beliren adam, bakirelerin üzerinde süzülüyordu.

Sonra bir sonraki duvar resminde, bakireler güneş yok edicinin bileğine bir zincir takıyordu.

O noktadan itibaren, ileri doğru yürümeye başladılar.

Kuzey, bu sefer üçüncü binaya geri çıkmak için merdivenleri kullandı, hala yürüyorlardı.

Sonra, ilk girdiği bina olan dördüncü odaya geldi. Hala çalışıyorlardı.

'Onu nereye götürüyorlar?' Northern içinden sordu, odadan çıkarken beşinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken.

"Açıkçası, orada olanlar biraz garipti," yürürken kendine söyledi.

Zemin seviyesindeki duvar resmi, güneşten çıkan adamı ve bu güneş yok edicisinin savaşa girmek üzere olduğunu tasvir ediyordu.

Sonra, bakireleri çıkardı.

Ve güneş yok edici tepki veremedi mi?

Neden?

Northern, beşinci kapının önünde dururken iç çekti.

'Orada ya garip bir şey oldu ya da duvar resimleri eksik'

Sonra içeri girdi ve bir sonraki odayı incelemeye devam etti.

"Beklendiği gibi, hala yürüyorlar"

Bu beşinci odadan, uçurumun tepesinde yer alan binaya ulaşmak için sadece iki oda kalmıştı.

Sadece iki…

Northern'ın gözleri aniden büyüdü.

Güneş yok edici ile yürüyen bakireleri saymak için daha da yaklaştı.

Bunu fark edince, bir çığlık attı

: "Üç!! Üç!!! Bunu nasıl kaçırdım!"

Aceleyle dışarı fırladı, merdivenlerden aşağı inerken neredeyse kayıyordu ve önceki odayı kontrol etti.

Aynıydı, sadece dört bakire oraya ulaşmıştı. Northern aşağı baktı.

'Bilmeme gerek yok, muhtemelen o yerlere ulaşmam gerekmiyor.'

Uçurumun tepesine doğru yolculuk devam ettikçe bakireler azaldı.

Ancak, Northern bunun tapınağın tepesine gerçek bir yolculuk olmadığını, çünkü bunun bir duvar resmi olduğunu çok iyi tahmin etti.

Hikayeyi anlattığını varsayıyordu.

Ve her oda, yolculuklarının bir kontrol noktasıdır.

Her kontrol noktasında, bakireler azalır.

'Neden? Bakirelere ne oluyor?' Northern merak etti.

Gözleri, uçurumdaki en yüksek binaya doğru yükseldi. Bir şekilde orada bir cevap bulacakmış gibi hissediyordu.

Ve bu yüzden, sadece sonraki iki bakireyi atlayıp doğrudan tapınağa gitmek ve ne olacağını öğrenmek istiyordu.

Ancak Northern, detaylar söz konusu olduğunda çok titiz biriydi.

En yüksek mağarada ne olduğunu görmek konusundaki heyecanıyla, hislerini bastırdı ve son iki odayı kontrol etmeye özen gösterdi.

Ana tapınaktan önceki son odadan çıktığında.

Sadece güneş yok edici kalmıştı.

Ancak garip bir şekilde, hâlâ yürüyordu.

'Hizmetçiler hepsi gitti, şimdi o zinciri kırıp kaos yaratmanın ya da belki de ayı yok etmenin zamanı gelmedi mi?'

Northern'ın aklında birçok soru dolaşıyordu.

Güneş adamı tam olarak ne yaptı?

Bu hizmetçiler kimler?

Neden sürekli kayboluyorlar?

Neden dövüş, onların ortaya çıkmasıyla gerçekleşmedi?

Ve daha birçok soru.

Northern, bu hizmetçilerin güneş yok edicisinin zincir taşıyıcıları olabileceğinden şüpheleniyordu ama bu varsayım ona mantıklı gelmiyordu.

Sebebi ise… kayboluyorlardı.

Northern kafasını kaşıdı ve son binaya baktı.

Vücudu heyecanla titriyordu. Belki de böyle eğlendiği için bu kadar uzun zaman geçtiği içindi, bu yüzden çok heyecanlıydı.

Northern, annesinin ona anlattığı hikayeleri severdi, ancak o zamanlar bunları sadece bilgi almak için kullanıyordu.

Gözleri bir an için somurttu.

'Anneyi özlüyorum… Shin…'

Bir saniye sonra, rheu yeniden odaklandı ve kararlılıkla çatıldı.

Onunla tapınak arasında duran tek şey, tepenin zirvesine giden uzun, dolambaçlı merdivenlerdi.

Northern dudaklarını ısırdı ve ileriye doğru hareket etti, mırıldanarak

: "Kahretsin, merdivenlerden nefret etmeye başladığımı düşünüyorum."

Sinir bozucu bir tırmanışın ardından, Kuzey son odanın kapısına yaslandı, nefes nefese kalmıştı.

Son oda, kayalığın en üst noktasında yer alıyordu, aslında ilk oyulmuş gibi görünüyordu.

Diğerlerinden farklı olarak dış taş duvarlarını karmaşık desenler süslüyordu ve diğerlerinden farklı bir kapı vardı.

Ancak…

Kuzey kaşlarını çattı.

…kapı açıktı.

Yavaşça, Kuzey kapıyı daha da açtı ve içeri girdi, diyerek

“Yani, burası senin bulunduğun yer.”

Cesur Terör başını Northern'a çevirdi ve küçümseyen bir bakışla tekrar önüne döndü.

Northern kaşlarını kaldırdı ve bu durumu sorun haline getirmek istedi ama tereddüt etti.

Gece Terörü hakkında havayı ciddileştiren bir şey vardı.

“...yoksa bu yüzden mi?” Northern, terörün yanında dururken başını kaldırıp devasa heykeli seyrederken düşündü.

Diğer genç kızlardan farklı olarak, bu heykel farklıydı; cansız bir taş kesimi olmasına rağmen havayı etkileyici bir aurayla dolduruyordu.

Gözleri boştu, içi boştu, sanki heykeltıraş o kısmı atlamış gibiydi.

Ama Northern bunu tanımlayacaksa.

“Boşluk… hiçlik.” diye mırıldandı.

Nedenini bilmiyordu ama bu onunla çok bağlantılıydı.

'Neden?'

Northern'ın kafasında bir soru yankılandı.

Bu şeye neden bu kadar çekildiğini hissediyordu. İçinde bu duvar resimlerine yankılanan ne vardı?

Sonra başını Night Terror'a çevirdi.

Canavar, onun kadar sarhoş olmuştu. Yanına hiç bakmadan, heykelin boş gözlerine baktı.

'Sanırım o da benim kadar çekiliyor'

Northern, sinirli bir şekilde dudaklarını şapırdattı.

Onun hakkında özel bir şey olmadığını öğrenmek biraz can sıkıcıydı.

Bu, görenleri büyüleyen muhteşem bir anıydı.

O gözler… karanlık… kötü… boş… ama bir o kadar da güzeldi.

'Aklımı mı kaybediyorum?'

Belki etki tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı. Northern, el sargılarına baktı.

O kadar havalıydılar ki, ona bir gizem havası katıyordu. Belki de bu yüzden işlerini yapma yeteneklerine bu kadar güveniyordu.

Elbette, aktif hale getirilmesi gereken diğer silah yeteneklerinin aksine, bu normal şekilde çalışıyordu. Ona ruh enerjisi sağlaması gerekmiyordu.

Aslında, ihtiyaç duysa bile bunu yapamazdı.

Bu yüzden bu el sargıları Northern'ın gözünde çok etkileyiciydi. Ama eğer Northern'ın 'her şeyin mükemmel' el sargıları aslında etkisiz çıkarsa…

Başını sert bir şekilde salladı.

'Nedenini bilmiyorum ama bu bir saldırı değil gibi hissediyorum.'

Ya tekrar kandırılıyorsa, deliliğin geldiğini görmemişti.

'Oh, neyse… Sanırım yine tüketileceğim.' Northern küçük bir gülümseme bıraktı.

Kontrolünüz dışındaki şeyler hakkında endişelenmek tamamen gereksizdi.

Bu, Northern'ın inancıydı.

Hey, heykelin tamamını hayal etmek için geri adım attı.

Diğer bakireler gibi, adam da diz çöküyordu. Ama onun hissi... güçlüydü.

Northern derin bir nefes aldı, heykelin gücünü içine çekerken, sonra nefesini verdi.

Heykel bir bacak üzerinde diz çöküyordu, iki kolu da açılmıştı. Adamın, onu diz çökmesine zorlayan aşırı bir ağırlık taşıdığı gibiydi.

Ancak, üzerinde hiçbir ağırlık yoktu... sadece uçurumun kendisi dışında.

'Acaba tüm uçurumu mu taşıyor?' diye merak etti Northern.

Aslında, ona baktığında, öyle görünüyordu. Güneşi yok edenin, taşıyamayacağı kadar büyük bir ağırlığı taşımaya zorlandığı gibiydi.

Northern alaycı bir şekilde güldü. 'Güneşi yok eden bir adam için ne kadar ağır bir ağırlık olabilir ki?' diye düşündü.

Belki dünyanın ağırlığı?

Başta komik görünüyordu ama bir saniye sonra artık o kadar komik değildi. Heykeli izledikçe daha da somurtkanlaştı.

İkisi de orada derin bir sessizlik içinde, hareketsiz duruyor ve güneş yok edicinin boş gözlerine bakıyordu.

Sağda Gece Korkusu, solda Kuzey.

Bir süre... bakakaldılar.

Sonra adamın gözlerinin boşluğunun derinliklerinden gözlerine bir şey parladı.

Gece Korkusu'nun gözleri büyüdü ve pençeleri gecikmeden adamın sağ gözüne daldı.

Neyse ki, Kuzey geri kalmadı. O da parıltıyı görmüştü ve Gece Korkusu sağ göz yuvasına elini vurduğunda, onun elleri de takip etti ve sol göze daldı.

Yumruğu biraz hasar aldı ama bu onu pek ilgilendirmedi... çünkü yumruğunun ucunda bir şey vardı.

Yavaşça başını Gece Korkusu'na çevirdi, cesur canavar da aynı şekilde yaptı.

Sonra ikisi de ellerini geri çekti. Gece Korkusu'nun kaba pençesi içinde küçük bir orb vardı... bu, bir ruh çekirdeğine benziyordu ama çok daha küçüktü.

Tamamen siyahtı, sarmal bir karanlık denizini içeriyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey, orba baktığında biraz kaşlarını çattı. Sonra bir şey anladı.

'İşte bu!

Onu çeken şey... adamın gözlerindeki boşluktu.

Boşluk, sonuçta sadece her şeyi tüketmek isteyen tehlikeli bir karanlık denizdir, geride sadece umutsuzluk yankıları bırakır.

Eğer öyleyse o da öyleydi...

Kuzey duraksadı, düşünmeyi bitirmemişti ama Gece Korkusu'nun karanlık orbunu yutmasını görmek o kadar şok edici ve rahatsız ediciydi ki düşündüğü her şeyi durdurmak zorunda kaldı.

Gece Korkusu, dört kötü niyetli parlayan gözünü ona çevirdi, hissedilir bir açgözlülükle parlıyordu.

Kuzey kaşlarını çattı. "Hayır, yapamazsın."

Gece Korkusu bir şey yapmadan önce orbu ağzına attı ve yutarken canavara kötü bir kibir gülümsemesiyle baktı.

Gece Korkusu ona kayıtsız bir şekilde baktı, aralarında birkaç saniye süren bir sessizlik oluştu.

Sonra her ikisinin üzerine muazzam bir acı seli düştü, onları dizlerinin üzerine iterek.

Kuzey, boğuk bir çığlık attı; Gece Korkusu için bu, sanki yeri sarsan bir güç kükremesiydi.

İkisi de kolları ve bacaklarıyla yerden sıyrılmaya çalıştı ama bir şey kalplerine sıkı sıkı yapışmıştı.

Ve köklerini ruhlarına yaymaya başlıyordu.

Kuzey için bunu o kadar hissedebiliyordu ki... ruhunun her tarafına yayılan muazzam bir karanlık denizi. Her şeyi yutma tehdidiyle.

Ruh çekirdeği olmadığı için, aslında tüketilecek hiçbir şey yoktu.

Dayanmak zorunda olduğu acı, değerlendirmesi sırasında kristale dokunarak aldığı geniş ruh enerjisinin, ruhunun her tarafında hızla yayılan boşluk tarafından aşırı yüklenip bozulmasıydı.

Bu, yakan bir acıydı; bedeni o kadar zayıf hissettiriyordu ki yere yığıldı ve orada ölü bir adam gibi yattı. Boşluğun karanlığı ruhunu sararken, parmağını bile oynatacak durumda değildi.

Sonra bir ses duydu

:

[Ruh enerjisinin yokluğundan dolayı, Ul'un sesi zayıflamıştır]

[Yeni bir enerji türünün varlığı nedeniyle, Kopyacı sistemi Ul'un sesini geçecek kadar etki kazanmıştır]

Ul'un sesini kopyalayan sistem geçersiz kıldı.

[Tebrikler, bir İSİM aldınız]

[Üç yeni özellik aldınız]

[Ruhunuzda genetik bir özellik bulundu]

[Bir yeni özellik kazandınız]

BOŞLUĞUN YAVRULARI

[KAOS PRENSİ'NDEN BİR İZİ EMİYORSUNUZ]

[KAOS PRENSİ'NDEN BİR İZ, RUHUNUZDA KÖK SALIYOR]

[RUHUN BOŞLUK TARAFINDAN YENİLİYOR]

[RUH ÇEKİRDEĞİNİZ YOK]

[RUH ENERJİSİ BOŞLUK TARAFINDAN TÜKETİLİYOR]

[YENİ BİR ENERJİ TÜRÜNÜ UYANDIRDINIZ - BOŞLUK ESANSI]

[BİR İSİM ALDINIZ]

[İSMİNİZLE BAĞLI ÜÇ YENİ ÖZELLİK KAZANDINIZ]

[RUHUNUZDA SON DERECE Nadir BİR GENETİK ÖZELLİK KEŞFEDİLDİ]

[BOŞLUK ESANSI BU SON DERECE Nadir GENETİK ÖZELLİĞİ UYANDIRDI]

[YENİ BİR ÖZELLİK KAZANDINIZ]

Northern bu mesajların ne anlama geldiğinden emin değildi, ama sürekli olarak ortaya çıkıp kafasında çınladıkça, acı yoğunlaştı, gözleri boşaldı ve görebildiği tek şey karanlıktı.

Kuzey, kendini kucakladı ve kaslarından zorla geçen sarsıcı bir acıyı hissettiğinde titredi.

Şu anda Night Terror'a ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ama canavar da acı dolu kükremeler çıkarıyordu.

Bir noktada, kükremeleri zayıfladı ve sonra tamamen durdu.

İkisi de bir süre hareketsiz yere yattı, sonra sonunda bayıldılar.

Northern'ın gözleri yavaşça açıldı, ama önce bulanıktı. Ama her şeyin ayırt edilmesi zor değildi çünkü yoğun bir karanlıktaydı.

Ancak, kafasının arkasında hafif bir ağrı vardı. Tüm vücudu ağrıyordu.

Ayağa kalktığında, ağrısı biraz azaldı. Sırtını mağaranın duvarına yasladı ve derin bir nefes verdi.

Bu derin nefes, sadece yorgunluktan çok daha fazlasını taşıyormuş gibiydi.

Northern, ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Sonunda, hatırladı.

Hatırladığında… ayağa fırladı ve mağaranın en sonuna geri dönmeye çalıştı. Ancak, onda bir şey farklıydı.

Northern karanlıkta doğru bir şekilde yol alabiliyordu. Ayağa kalktığı andan itibaren her yolu ayırt edebiliyordu; hatta duvardaki taşlar ve küçük çatlaklar bile gözleriyle zahmetsizce algılanıyordu.

Her ne kadar uzakta olsa da, her şey onun gözünde çok yakındı.

Ve bu, gözlerine aşırı miktarda bilgi girmesine neden oldu ve başı döner gibi hissetmesine engel olamadı.

Sonra aniden, bir adım bile atmadan, yere yığıldı.

'Gözlerim... uyuşmuş gibi hissediyorum...'

Kuzey elini kaldırdı ve gözlerini ovalamaya çalıştı, birkaç saniye kapattıktan sonra tekrar açtı, uykulu hissini silkeleyerek.

'Tamam, şimdi daha iyi.'

Gerçekten de öyleydi. Bu yüzden ayağa kalktı. Ancak, gözlerine aynı miktarda bilgi akmaya devam etti.

Bu çok fazlaydı ve oldukça bunaltıcıydı.

Ancak, buna uyum sağlıyordu, bu yüzden katlanılabilir hale geliyordu. İlk seferle karşılaştırıldığında, Kuzey baş ağrılarıyla bunalmıyordu, aksine huzur buluyordu.

Arkasını döndü ve iki anteni ve dört bacağı olan küçük sürünen böceği gördü. Garip bir şekilde, dört bacağı olmasına rağmen, hala zıplıyordu... ve çok yavaş bir şekilde.

Kuzey, bu büyüklükte bir böcek görmemeliydi. O kadar küçüktü ki, onu görebilmek için çıplak gözden fazlasına ihtiyaç vardı.

Konu daha da kötüleşti, karanlığa rağmen bunu görebiliyordu.

'Bana bir şey mi oldu?!' Northern kendi kendine düşündü ve ardından ana hedefine geri döndü.

"Sanırım şimdi ekstra iyi görebilmem iyi bir şey." Kendi kendine fısıldadı ve ileri doğru yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra, bir çıkmaza ulaştı ve yüzünde korkmuş bir ifade belirmeye başladı.

"Burada ne oldu?"

Uçurumun gizemli ışığı kaybolmuştu. Tüm odalar... toza dönüşmüştü.

"Nasıl?" Northern'ın sesi titredi.

Hemen aklında tek bir olasılık belirdi.

'İlk odada yere yığıldığımdan eminim. Beni dışarı çıkarabilecek tek bir yaratık var.'

Gece Korkusu.

Onu kurtarıp tapınağı mı yok etti? Neden?

Northern bir süre düşündü. Night Terror'ın böyle bir eylemi neden gerçekleştirdiğini anlamak zor değildi.

Belki o da aynı şeyi yapardı.

'Bu bir canavar, onun hislerine kızamam... Yine de, başka birinin bunu keşfetmesini istemediği için tüm yeri yok etmek mi?'

Bu tamamen delilikti!

Northern etrafa baktı, karanlık olmasına rağmen detayları net bir şekilde görebiliyordu.

Garip hissetti ama yeni gelişmeyi sevdi. Karanlık ormanda geçmek artık bir sorun olmayacaktı ve gerçekten, karanlıkta görebilmek birçok sorununu çözmüştü.

"Ne oluyor… Night Terror gerçekten bunu mu yaptı?" Northern, bir duvardaki çatlakları, tamamen yıkılmış duvarları ve parçalanmış kayaları incelerken sessizce sordu.

Böyle darbeleri indirmek için devasa bir varlık gerekir.

Northern, karanlıkta gözlerini bu kadar iyi yapan her ne olduysa... birçok başka şeyin yanı sıra, kesinlikle Night Terror'a bir tür güç verdiğinden emindi.

Kuzey, soyulmuş hissetmeden edemedi.

'O piç.'

Dönüp mağaranın girişine doğru ilerledi. Dışarı çıkmıştı, ama yine de Gece Korkusu ortada yoktu.

Mağaranın kenarında oturdu, bacakları derin toprağın onu yutmasını kışkırtıyordu.

Ama Northern bu sefer düşmekten endişeli değildi.

'Her şeyi kontrol altında tutuyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi çok çok iyi hissediyorum.'

Northern içinden yorum yaptı ve absürt bir gülümsemeye başladı. Gülümsemeye alışkın değildi, bu yüzden şimdi ortaya çıkan gülümseme, solgun ve cansız yüzünde garip görünüyordu.

Northern gözlerini kapatıp açtı, sonra aşağıya baktı ve şok edici bir şey oldu!

Karanlık ormana kadar görebiliyordu. Ve orada, Gece Korkusu şu anda leşçilere karşı acımasızca saldırıyor, gözlerinde yanan ilkel bir sevinçle onları yok ediyordu.

Cesur canavar, Ceset Yiyicilerin saflarını kağıt parçalarını yırtar gibi parçaladı. Karanlıkta eriyip kayboluyor, vahşi canavarlarla oynuyordu.

Bir sebepten dolayı, Gece Korkusu'nun gözlerindeki kırmızı alevler, her zamankinden daha şiddetli yanıyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey'in kaşları çatıldı. Bu noktada emindi.

'O herif! Kesinlikle daha güçlü hale geldi!'

Ancak, Gece Korkusu'nun güçlenmesi Kuzey'i en çok eğlendiren şey değildi.

O da bir şey almış olmalıydı!

Kuzey'in kalbi heyecanla dans etti, profil panelini çağırdı.

"Ne varmış bir bakalım!"

*

*

*

*

*

Şu ana kadar okuduğunuz için teşekkür ederim!

Umarım keyif alıyorsunuzdur.

Unutmayın, güç taşlarınız ve altın biletleriniz çok işe yarar!

Ayrıca, okuyucular için yakında özel bir etkinliğim var.

Bizi izlemeye devam edin!

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: İsim Yok

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaosun Kalıntısı], [Tüm Gözler]

Ruh Sırası: [Yürüyücü]

Yetenek Parçaları: [978/1000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/1]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 23 diğerleri.

[Artık gerçek isminiz ve özelliklerinizin bilgilerini kontrol edebilirsiniz]

İlk başta öyle görünmüyordu, ama daha yakından bakınca profilinin gerçekten değiştiğini gördü.

“Lan! Beş özelliğim mi var?”

Ul standartlarına göre, driftçilerin sahip olmasına izin verilen maksimum özellik sayısı sadece biriydi.

Bir İsim alındığında, otomatik olarak bir özellik ona bağlanıyordu. Elbette, isim ve özellik genellikle yetenekleriyle bir şekilde ilişkiliydi.

Çoğu zaman, bu, bir driftçiyi, yırtık nedeniyle düşen geçmiş bir boyutta meydana gelen belirli olaylarla bağlamak için bir araya örülen kader ipleri gibiydi.

Kuzey, aynı şeyden geçmek üzereydi. Bir İsim alacak ve bir özellik kazanacaktı.

Ancak, bir anomali keşfedildi.

Kuzey, düşünürken elini katladı ve çenesini ovuşturdu.

'Sanırım sistem tam kontrolü ele geçirmemiş olsaydı, Ul beni zayıflatmak için bir şey yapardı?'

Ancak, Kuzey'in ruh enerjisini bozan boşluk özü nedeniyle bu imkansız hale geldi.

'Bunun kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi olduğunu bilmiyorum.'

Kuzey, bir süre kayıtsız bir şekilde durumuna baktı. Özellikle özellik bölümüne odaklandı. Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti,

“Beş Özelliğe sahip olmanın neyi kötü olabilir ki? Sadece iki değil, beş!”

Kalbinde bir şey kabardı, Northern, gelecek günlerin umut verici olacağını anlayabiliyordu, özellikle de henüz bir serseri olmamasını ve tüm serserilerin bir tane özelliği varken, onun beş özelliğe sahip olmasını düşündüğünde!

Ayrıca, artık Ruh enerjisinden çok daha büyük bir enerjiyi kontrol edebileceğini ve manipüle edebileceğini göz önünde bulundurursa —boşluk özü.

'Güçlü olma potansiyeli o kadar fazla… en güçlü olma potansiyeli. Tüm boyutlar arasında, tek onurlandırılan ben olacağım!!!' Northern, mavi gözlerindeki ışığın daha da parlayarak kötü bir şekilde parıldamasıyla gülümsedi.

Kendi yeteneğinin olmaması nedeniyle kötü hissetmişti, sonra bir yürüyücü olarak sadece bir yeteneği kopyalayabildiği için daha da kötü hissetmişti.

Ama aniden büyük bir tazminat ona sunulmuştu.

Ama en ilginç kısma geçelim… Northern, bunu beklerken gülümsedi.

Ul'un üzerindeki etkisi sistem tarafından tamamen kaldırıldığında, özelliklerinin detaylarını görebilmesi mümkün hale gelmişti.

Northern, zihniyle harfleri coşkuyla çağırdı.

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Açıklama: Sen Boşluğun bir yavrususun, sen hiçsin, yalnızca bir amaca hizmet etmek üzere tasarlanmış bir boşluk kabın. Kaos ve Yıkım. Adlandırılamazsın. Sen isimsizsin…

Northern başını sola, sonra sağa eğdi.

'Bu tanımda tuhaf, kötüye kullanan ve garip bir şekilde eğlenceli bir şey var.' diye düşündü.

Bunun ne olduğunu tam olarak anlayamadı ama tanım ona hiçbir şey demiyordu.

'Bu, Boşluğun doğasıyla mı ilgili? Bir boşluk kabı mı?'

Fark ettiği en eğlenceli şey buydu.

"Adım olamaz." Kuzeyli dudakları yukarı kıvrıldı.

"Bunun bir parçası beni özel hissettiriyor."

Eğer 'Bir isme layık değilsin. Sadece İsimsiz olmalısın!' deseydi durum farklı olurdu. Ama 'adlandırılamazsın. İsimsizsin' diyen o kısım oldukça güçlü bir anlam taşıyordu.

Kuzeyli'nin, adlandırma kavramından etkilenemeyen bir kap gibi olduğu hissediliyordu.

Kuzeyli, düşünceleri derinleştikçe başını salladı.

'Şimdilik bunu kontrol etmeye devam edelim.'

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Açıklama: [Sen Boşluğun bir ürüsüsün; sen hiçsin, yalnızca bir amaca hizmet etmek üzere tasarlanmış bir boşluk gemisisin: Kaos ve Yıkım. Adlandırılamazsın. Sen İsim Yoksun. Adın, başkalarını yutan ve yalnızca umutsuzluk yaratan geniş bir karanlık denizdir.]

UNİK YETENEK: UN-İSİM

UN-İSİM: [Başkalarının ismini emip onları isimsiz hale getirebilirsiniz. İsimler emildiğinde, nitelikler de emilir ve parçalara ayrılır. Nitelik parçaları, kendi niteliklerinizi artırmak için kullanılabilir. İsimlerin rütbesi ne kadar güçlü olursa, o kadar fazla parça alınır.]

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

'Wo woo wooooo woooooo!!!'

Heyecanından neredeyse dağdan düşüyordu ama dengesini yeniden kazanmak zor olmadı.

Belki de ruhunu şimdi dolduran boşluk özü yüzündendi ama ruh enerjisi kullanırken olduğundan daha belirgin bir beden kontrolüne sahipti.

'Ya da başka bir şey olabilir…' Northern yeniden düşündü.

İsimlendirilmiş bir kişiyi isimsiz hale getirebilmek büyük bir şeydi! Bu onu kelimenin tam anlamıyla bir anomali haline getiriyordu!

'Bekle! Bu, Ul'un bir anomali tespit edildiğini söylemesinin sebebi miydi?'

Bu, Ul'un tam kontrol verilseydi, kesinlikle onu zayıflatacak bir şey yapacağı anlamına geliyordu.

Northern derin bir nefes aldı ve içten bir gülümseme ile gülümsedi. Yine, çok komik görünüyordu. Sonra, panelin üzerine bakarak söyledi

Adam, Copycat sisteminin devreye girmesine gerçekten minnettarım.

Bir duraksamanın ardından, "Heyecanlanmaktan öleceğimi düşünüyorum, henüz özelliklerimi bile kontrol etmedim! Ama bekle, birinin adıyla bağlantılı yeteneklere sahip olmak gerçekten normal mi?" diye merak etti Northern.

Ancak, böyle bir soruya cevap yoktu, ta ki başka bir insanla karşılaşana kadar. Belki onlara sorabilirdi?

Ya da belki de değil.

Sosyal becerilerinden emin değildi, bu yüzden o düşünceyi şimdilik ertelemeye karar verdi.

Ancak, adı ona zaten aşırı bir potansiyel veriyordu. Başkalarının özelliklerini parçalara ayırabilmek ve bunları kendi özelliklerini geliştirmek için kullanabilmek çok umut verici görünüyordu.

Sanırım bu sadece Copycat sisteminin bir işiydi. Özellik parçaları, yetenek parçaları, hepsi aynı gibi geliyor.

Northern derin bir nefes aldı, açıklamayı okumaya devam etmeden önce bir süre duraksadı.

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Açıklama: [Sen Boşluğun bir yavrususun, hiçbir şeysin, yalnızca bir amaca hizmet etmek üzere tasarlanmış bir boşluk gemisisin. Kaos ve Yıkım. Adlandırılamazsın. İsimsizsin. Adın, başkalarını yutan ve sadece umutsuzluk yaratan geniş bir boşluk denizidir.]

Özel Yetenek: [İSİMSİZ]

[Özellikler]

İsim: [Şekilsiz]

Rütbe: [Kaderli]

A demon of development, flexibility, and adaptability. These attributes enable you to easily adapt to anything. Natural phenomenon, state of being, state of mind, state of physicality… you can become anything while applying a major level of flexibility to yourself. Your formlessness absorbs others' form into its own.

'Wow…'

Northern onaylayarak başını salladı. Sonraki bölüme geçiyor.

İsim: [Boşluğun Tohumu]

Rütbe: [Gizemli]

Açıklama: [Sen bir Boşluğun Tohumusun, bu yüzden Boşluk özünü büyük ölçüde tespit edebilir ve manipüle edebilirsin.]

İsim: [Sonsuz Boşluk]

Rütbe: [Gizemli]

Açıklama: [Sonsuz Boşluk, ruhunda var olan metafizik bir dünyadır.]

Northern, açıklamaya bir süre baktı ve kaşları yükseldi.

'Ruhumda bir dünya mı var?' Bu çok kafa karıştırıcıydı, ama o dünyayı görmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak, önce her şeyi görmek istiyordu, özellikle de sonuncusunu. [Tüm Gözler]'in mükemmel görüşünün nedeni olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden açıklamasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonra, bir sonraki bölüme geçti…

İsim: [Kaosun Kalıntısı]

Rütbe: bilinmiyor

Açıklama: bilinmiyor

Northern paneli inceledi, kafasının arkasını kaşıyarak kafası karışmış bir şekilde.

'Her zaman gizemli birinin olması gerekiyor, değil mi?' diye iç geçirdi ve devam etti.

Sonuçta, bilinmeyen bir özelliğe karşı yapılacak bir şey yoktu.

İsim: [Tüm Gözler]

Rütbe: [İlahi]

Açıklama: [Bu, her on nesilde bir ortaya çıkan son derece nadir bir genetik özelliktir. Şu anda, esrarengiz mavi gözleriniz hakkında pek fazla şey bilinmiyor]

Etkiler: [Ebedi Bakış, Mükemmel Vücut]

Ebedi Bakış: [Tüm Gözler, kullanıcısına olağanüstü görsel yetenekler kazandırır. Algıları artar. Dünyayı eşsiz bir ayrıntıyla algılayabilirler, bu da onlara sıradan bir görüşün ötesini görme yeteneği kazandırır. Gözleri, güçlerinin aktif hale geldiğini belirten büyüleyici bir mavi atmosferle parlayan belirgin bir görünüme sahip olur]

Mükemmel Vücut: [Tüm Gözler, sahip olduğunuz mükemmel vücut adı verilen belirli bir tür vücut gerektirir. Bu, sizi atalarınızdan daha nadir bir mücevher yapar çünkü bu görsel yeteneklerin tüm sahipleri mükemmel bir vücutla kutsanmış değildir. Ancak, bu görsel yetenekler için vücudunuzun uygun olması nedeniyle, vücudunuzu anlama konusunda doğuştan bir anlayışa sahipsiniz].

Kuzey ne yapacağını, gülüp gülmeyeceğini, ağlayıp ağlamayacağını yoksa sadece etrafta zıplayarak bağırıp bağırmayacağını bilmiyordu.

Bu overwhelming!

'Bir soy yeteneği! Kesinlikle doğru!! Doğumumdan sonra tüm bu dramayla özel olmam gerektiğini düşündüm.'

Boşluk özü sayesinde, gözlerinin doğuştan gelen yeteneği dışarı itilmişti.

Northern gülümsedi.

'Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, bu dağdan düşebilirim.'

O korkunç canavarın orada Ceset Yiyicileri yok ederken neden eğlendiğini şimdi anlamak mümkündü. Bir orb yuttuktan sonra muazzam bir şekilde güçlenmiş olmalıydı.

'...o herifi öldürmem gerektiğini düşünmek.'

Night Terror ile olan dövüşü düşününce omurgasında ürpertiler hissetti, sonunda birlikte olmanın lanetli kaderini sona erdirecekleri zaman.

Bu kaçınılmazdı. Ve Northern bunun nasıl olacağını tam olarak bilmiyordu. Ama muhtemelen ne zaman olacağını biliyordu.

Sonuçta, Night Terror'un onu inanılmaz Rift koruyucusunu—Northern'ın bir girdap rütbesi olabileceğini düşündüğü kale lordunu yenmek için ona ihtiyacı vardı.

'En azından düşük bir tehlike seviyesinde olsun' Northern içten içe yalvardı.

Bir süre karanlık ormana baktı, Night Terror'ın Ceset Yiyiciler ordusunu nasıl parçaladığını imkansız bir detay seviyesinde gözlemledi.

Akıcı hareketleri hızlı ve minimaldir. Pençelerinin fırlatışı.

Kuzey, yapacak bir şeyi olmadığı için izlemeye başladı.

Ancak, sahneyi daha fazla izledikçe yaratığı anlamaya başladı. Belki de bu [Tüm Gözler] veya [Şekilsiz] Nitelikleri nedeniyleydi.

Kuzey, özellikle hangisi olduğunu söyleyemedi, ama şimdi Night Terror'ın savaş biçimine dikkat edebiliyordu.

Kuzey, şekilsiz olmasının nedenini yavaş yavaş anlamaya başladı.

Ve bunun büyük bir yüzdesinin [Tüm Gözler] nedeniyle sahip olduğu bedenle ilgili olduğunu düşündü.

Tek sorusu, bunu nasıl aldığıydı. Gerçekten bir tesadüf müydü yoksa Ul, onun için olması gerekeni ona sıkı çalışması için bir ödül olarak şeker gibi mi vermişti, diye kendine sormaktan kendini alamadı.

Her halükarda Kuzey dikkat etti. Dakikalar saatlere dönüştü ve Night Terror'ı izlemekten o kadar meşguldü ki bu kadar zamanın geçtiğini fark etmedi…

Yine de, her halükarda fark edeceği gibi değildi; bu cehennem gibi alemde her saniye, dakika, saat ve gün tam olarak aynı görünüyordu.

Gece Korkusu sonunda ormanda koşmaya başladığında Northern bakışını çevirdi ve ayağa kalktı.

Görmesi gereken her şeyi görmüştü.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bir tür keşif yaptığı anlaşılabiliyordu. Ama bunun hakkında hiçbir şey söylemeyecekti.

En büyük düşmanına; özellikle de en çok korktuğu ama aynı zamanda bu çatlakta en değerli bulduğu kişiye.

Kuzey, mağaranın girişinde durdu ve ortaklarının geri dönmesini beklerken duvara yaslandı.

Gece Korkusu yaklaşırken dağ titremeye başladı. Canavar, ilk geldiklerinde harcadığı kadar zaman bile almadı.

Bacakları taşın içine çatlaklar açarak güçlü bir şekilde sıçradı ve dağın üzerine indi.

Tırnakları, dağın duvarını yakalarken kayalık taşın derinliklerine kazındı ve sadece bir el ile kendini daha yükseğe salladı.

Daha sonra Kuzey'in tam önüne güçlü bir şekilde indi. Kuzey alaycı bir şekilde gülümseyip mırıldandı

: "Gösteriş yapma."

Gece Korkusu, Kuzey'e baktı, gözleri yeni bir tür vahşetle parlıyordu, heyecanı o kadar hissediliyordu ki, somut gibi geliyordu.

Northern'ın yüzünde bir ter damlası belirdi, canavara daha yakından bakarken.

Bu gözlerle, Gece Korkusu'nun gücünü doğru bir şekilde algılayabiliyormuş gibi görünüyordu.

Ve kesin bir şekilde söyleyebiliyordu…

“Tehlike seviyen yükseldi, değil mi?” Gözlerini cesur yaratığa kaldırdı.

Gece Korkusu ona birkaç saniye boyunca baktı, gözleri ilkel bir vahşetle parlıyordu.

Orijinal doğasının geri döndüğü gibiydi… ama daha güçlüydü.

Northern bir süre korkmuş hissetmekten kendini alamadı. Derisi korkuyla ürperdi… ama sadece bir saniye için.

Gece Korkusu bakışını çevirdi ve kahverengi yeşilliklere doğru baktı. Geldikleri yere.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Northern mesajı yüksek ve net bir şekilde almıştı.

Canavarın dört gözünde yanan tüm neşeyle bu açıktı.

Hazırdı… onlar da hazırdı.

Ancak, Northern hala Night Terror ile pratik yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu hissetti ve aynı zamanda Night Terror'un hareket biçiminden uyarlanan onun için ölümcül olabilecek bir dövüş stilini de pratik etmeliydi.

Zaman en iyi müttefikleriydi, ama bu ikisi şimdi aniden sabırsızlaşmaya başlamıştı.

Northern elbette biraz şüpheciydi. Kendi başına kalsaydı, geri çekilip daha fazla antrenman yapmayı tercih ederdi.

Ama bir canavarla mantıklı bir şekilde konuşması mümkün değildi.

'Sonunda, bu beni bu cehennemden ayrılmaya bir adım daha yaklaştırıyor.'

Night Terror'a baktı, aklında garip bir düşünce belirdi. Hemen, iki yanağına tokat attı.

'Uyan, Northern! Cidden, bu herifi mi özleyeceksin?!'

Sosyalleşme gereksinimi olmadan terörle bu kadar zaman geçirdikten sonra, Northern'ın bir canavara bağlanmaya başlaması ve onu öldürme kararını yeniden gözden geçirmesi biraz anlaşılır hale geliyordu.

Ama yapmaları gerekeni yapmaları gerekiyordu.

Ve yapmaları gereken, kasırga seviyesindeki kale lorduna son vermekti.

Ancak Northern'ın yapması gereken tek şey... yalnızca, bu cehenneme son vermekti.

Yarığı bir daha asla kapanmayacak şekilde kapatmak.

Dağdan aşağı inmek o kadar zor değildi, hatta Northern için bile. Havaya sıçradı ve aşağıya daldı, cildine çarpan havayı hissederek zorla aşağıya doğru daldı.

Neredeyse yer seviyesine geldiğinde, Ölümcül Kılıcı çağırdı ve onu dağın kayalık yanına korkunç bir güçle sapladı.

Sonra hızını anında ayaklarıyla kesti, dağın yanına çok fazla güçle indi. Ve o güç, dağın yamaçlarında bir etki yaratarak yüksek bir şok dalgası oluşturdu.

Neredeyse imkansız bir şey bulması bir dakikasını bile almadı.

'Bu, bedenimi doğuştan anladığım anlamına mı geliyor?' diye merak etti Northern.

Ölümcül Kılıcı yerinden çıkardı, ruhuna geri gönderdi ve sonra dağ yamaçlarından kayarak tabanına indi.

Geri kalan basit bir aşağı yürüyüştü.

Gece Korkusu, tek bir sıçrama ile yere inmişti ve zaten Kuzey'den daha yakın bir mesafedeydi karanlık ormana.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, Kuzey ormana girdi.

Bu sefer, görme yeteneğinin olmaması nedeniyle, önceki seferki kadar dikkatli olması gerekmiyordu.

Çok karanlık olmasına rağmen, Kuzey kayıtsız bir şekilde yürümeye devam etti.

Işık orbü yanında belirdi, parlaklığı karanlık tarafından emildi ve bir kez olsun, Kuzey'in feneri tamamen işe yaramaz hale geldi.

'Bunun bir şey yapmasını beklemiyordum, sadece bir test olması gerekiyordu.'

Ceset Yiyicilerin konumunu görebiliyor, yerdeki sürünen böcekleri görebiliyor ve isterse toprağın durumunu bile görebiliyordu.

Hiçbir küçük detay gözünden kaçamazdı.

'Buna alışıp alışmayacağımı bilmiyorum... bu sadece harika.'

Bir kez daha Northern, onu sapkın gösteren bir gülümseme takınmasına izin verdi.

“Oh, o zaman, benim de biraz eylem yapmam mı gerekiyor?”

Kuzey, Gümüş Kılıcı çağırdı ve karanlıkta koşmadan önce onu döndürdü.

Tüm vücudunu derin bir anlayışla kavrayan Kuzey hızlıydı!

Karanlıkta bir ışık parıltısı gibiydi, kılıcı canavarlara tofu keser gibi kolayca etlerini kesiyordu.

Kılıcını yaylar halinde savurarak aralarından kayarak geçti, saldırılarından zahmetsizce kaçtı ve onlara kılıcıyla sapladı.

Gözleri, düşündüğünden çok daha büyük bir rol oynadı.

Ve bu onu daha da heyecanlandırdı.

Gözbebeği, yaklaşan Ceset Yiyicilerin tüm konumlarını bir saniyenin kesirinden daha kısa bir sürede algılayarak birçok yöne fırladı.

Sonra, vücudunun derin bir hareketiyle, Kuzey saldırı alanına daldı, canavarların arasında şimşek gibi hızla hareket etti.

Gümüş kılıç, canavarlara keskin bir akıcılıkla saldırırken karanlıkta dans eden ışık parıltıları gibiydi.

Gece Korkusu neredeyse tüm canavarlara zarar vermesine rağmen, Northern hâlâ aşırı sayıda Ceset Yiyici ile karşı karşıyaydı.

Ama onları öldürmek çok kolaydı.

Önceden, karanlığın içinden göremediği için zorlanmıştı. Şimdi, üzerine atlayanları bıçaklayıp parçalarken, kılıcı karanlıkta korkutucu bir hassasiyetle sallanıyordu.

Bazen, kılıcıyla parçaladığı şeye bile bakmıyordu.

Bir grup Ceset Yiyici önünden üzerine atıldığında, Northern en son öldürdüğü canavardan kılıcını çekti.

Fırlatma için kılıcının sapını yeniden kavrayarak, kollarını güçlü bir şekilde öne doğru savurdu ve kılıcı havada fırlattı.

Gümüş Kılıç ilk canavarı delip geçti, ardından sanki ağırlığı yokmuş gibi geriye fırlattı ve ikinci bir canavarı da delip geçerek her iki bedeni ağaca sıkıştırdı.

"Evet!"

Aslında bunun işe yarayacağını düşünmüyordu, ama işe yaradı.

'İki canavar, ha… Sanırım şimdilik tam gücüm bu kadarına yetiyor.'

Yedi yüzün üzerinde yetenek parçasıyla, kendini inanılmaz güçlü hissediyordu, ama gerçekte, o sadece…

Kuzey, düşünceden kurtulmak için başını sert bir şekilde salladı.

'Hayır, hayır, hayır, bunu yapma, Kuzey' Kendini durdurdu. Sonra gözleri kararlılığın alevleriyle parladı, durduğu karanlığın bir kısmını hafifçe aydınlattı.

'Zaten çok yol katettik. İyi bir iş çıkardığımız için kendimizi takdir edelim, ama gevşemeyelim. Bu yarığı kapatacağım ve en güçlü olacağım.'

Yine Ölümcül Kılıcı çağırdı, bu arada gümüş kılıcı elinden bıraktı.

Sonra, oniks kılıcı karanlıkla birleşerek parlayarak canavarlarla dolu ormanın içinden geçti.

Birkaç dakika sonra, Kuzey ve Gece Korkusu kasvetli ormanın dışında duruyorlardı.

"Sanırım bu sefer daha kısa sürdü." Arkasına bakarak fısıldadı.

Kaşları çatıldı, alnında hayal kırıklığı çizgileri gerildi, sonra alçak bir sesle ekledi

: "O lanet olasılar sürekli kaçıyordu."

Ceset Yiyiciler, Kuzey'in yarıkta karşılaştığı en zayıf canavarlardı.

Onlar sadece ölü şeyleri yiyen canavarlardı. Ancak, açlıkları ve sayıları onlara daha fazlasını isteme cesareti vermişti, canlı bir varlığa meydan okuma cesareti.

Ama şimdi, yürüyücü ve cehennem yaratığı onlara o kadar çok korku aşılamıştı ki, zararsız bile olsa nefes alan hiçbir şeye yaklaşmazlardı.

Kuzey ve Gece Korkusu artık daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü—Kaos Prensi'nin Kalıntısı sayesinde.

Gece Korkusu hareket etmeye başlamak üzereyken Kuzey hemen onu durdurdu.

"Ne yapıyorsun, lan?!" diye bağırdı, canavarın sol elini hızla yakaladı.

Kuzey, tüylerinin kaşındıran hissi nedeniyle hemen elini bıraktı. Üstelik, Gece Korkusu kafasını ısıracak gibi görünüyordu, canavara dokunduğu anda çok sert bir kükreme çıkardı.

"Ahem…" Kuzey gözlerini kaçırdı, "Yani, kaçtığımız aynı yoldan geçmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Canavar kafası karışmış bir şekilde ona baktı ama yine de ona odaklandı.

Kuzey birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra iç çekti ve açıkladı:

"Bak, işte buradan kaçtık. Yani, kaçtığımızı öğrendikleri anda o yeri kesinlikle kapatmışlardır. Eğer kapalı değilse, bu senin o aynı yoldan geri döneceğini bekledikleri içindir. Senin için bir tuzak bekliyor olabilir, biliyorsun."

'Yoksa onlara fazla mı değer veriyorum?'

Hatta o bile emin değildi... Belki de fazla düşünüyordu. Her halükarda, dikkatli olmak her zaman daha iyidir.

Gece Korkusu, bu noktada ona dikkat ediyordu. Belki de canavar, söylediklerinin mantıklı olduğunu düşündü.

Kuzey, korkunun tepkisinden memnundu, bu yüzden devam etti

: "Yani, onların beklediği şeyi yapmak yerine, asla beklemedikleri şeyi yapmayı deneyelim."

Gözleri yaramazca parladı.

"Ön kapı!"

Terror, başını eğdi, grotesk yüzü şaşkın bir kaş çatma ile şekillendi.

Bu yüzden Northern, kabul edilebilir bir açıklama ile yanıt verdi.

"Bu aptalca bir plan gibi görünebilir, ama şöyle düşün. İster ön kapı ister arka kapı olsun, sonuçta kalede neredeyse tüm canavarlara karşı savaşmak zorunda kalacağız, değil mi?"

Night Terror tamamen dikkatini vermişti.

"O halde, neden hiç beklemedikleri ön kapıdan geçmeyelim? Kim bilir, belki de arka tarafta ön taraftan daha fazla asker bulundurmuşlardır çünkü bizim o taraftan saldıracağımızı bekliyorlardır!"

Night Terror, düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu—Eğer canavarlar gerçekten düşünüyorsa.

Bu Northern'ın planı oldukça doğru ve mantıklıydı, ancak aynı zamanda şüphelendiği ölümcül bir kusur da vardı.

Canavarlar onların hiç beklemediğini düşünebilir!

Kuzey, hayatlarına devam etmiş ve başka bir savaş generalinin ortaya çıkmış olabileceğini ve belki de bir üreme makinesine dönüştürülmek üzere olduğunu düşündü... Eğer çok uzun süre uzak kalmamışlarsa tabii ki.

Ancak, işlerin kendi lehine çalışması için yapabileceği en az şey olduğu için bunu yapmaya karar verdi.

Bu planının tek bir amacı vardı; Gece Korkusu'nu bindiği otobüs haline getirmek.

Kuzey'in planı basitti;

Gece Korkusu'nu ön kapıdan saldırmaya yönlendirmek; bekliyor olsalar da olmasalar da önemli değildi; canavar, savunmalarını aşarak kaleye dalacaktı çünkü artık her zamankinden daha güçlüydü.

Kesinlikle sayılarına aldırış etmeyecekti.

Kuzey'in planı, o zamanı arka taraftan sızmak için kullanmaktı.

Ne kadar çok yetenek parçası almak, evrim geçirmek ve yetenek kopyalama yeteneği için yeni bir slot açmak istese de. Aslında, sadece bunu düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Ancak sabırlı olmalı ve hayatında hiç evrim geçirmediğini göz önünde bulundurmalıydı. Bunun ne anlama geleceğini bilmiyordu.

Nasıl çalışacağı.

Bu nedenle, bir savaşın ortasında bunu yapmak ona düşüncesizce geliyordu.

Ayrıca, bunun ne gibi değişiklikler yapacağı; elbette daha güçlü ve hızlı olacaktı; bir serseri olacaktı ve enerjisini—boş özünü—doğru bir şekilde kontrol edebilecekti; ama yine de yetenekleri kopyalayamayacaktı. Canavarlardan bunu yapabiliyormuş gibi değildi. Ve eğer yapabilseydi bile, bir canavarın yeteneğini istemek isteyip istemeyeceğinden şüphe ediyordu.

Yine de, yarığı kapatıp akademiye döneceği zamana kadar beklemek zorundaydı—orada binlerce harika yetenekle karşılaşması kaçınılmazdı.

Bu nedenle, bin parça ulaştıktan sonraki durumuna güvenmek yerine, hem kale lordunu yenmek hem de kaçınılmaz Gece Korkusu ile savaşında bu görevi tamamlamak için.

Gece Korkusu'nu yıpratırken, kendi gücünün çoğunu koruyup son anda, son savaşta serbest bırakmak için şansları düşürebilirdi.

Ancak, bunun söylenmesi kadar kolay olmadığını biliyordu. Northern, canavarın kendisinin oldukça zeki olduğunu kanıtladığı için bu planın mükemmel bir şekilde uygulanmasını beklemiyordu.

Ama başarısız olursa, Northern evrimine ve sonrasına güvenmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Ancak, gerçekten bu yoldan gitmek istemiyordu.

Gece Korkusu'nu kalenin ana kapısından geçmenin daha iyi olduğuna ikna ettikten sonra.

Hedeflerinin rotasını değiştirdiler. Kahverengi yeşillik ve tünelden geçmek yerine, etrafından dolaşmaları gerekecekti.

'Birinci adım tamamlandı! İkinci adım, bunun bana daha fazla güvenmesini sağlamak... Şimdi, umarım bu işe yarar.' Northern, ikisinin de uzaklaşırken kendi kendine düşündü.

Bu arada, yarığın dışında…

İki birey yürürken boş salonda ayak sesleri yankılandı.

Biri güçlü ve etkileyici bir şekilde gelirken, diğeri yumuşak ve neredeyse sendeleyerek yürüyordu. Kısa süre sonra bir kapının önüne geldiler, kapıyı itip açtılar ve içeri girdiler.

Yumuşak ayak seslerine sahip olan birey, odanın yıpranmış kanepeine yığıldı. Taşan kızıl saçları, rüzgarın her savruluşunda yüzüne nazikçe dokundu.

Yüzünde boş bir ifade vardı ve genellikle canlı olan ama şimdi solgun gözleri yavaşça, genellikle bir şişe tuttuğu baskın eline kaydı.

Ne yazık ki, bu sefer elinde bir şişe yoktu, koltuk altına da bir tane sıkıştırmamıştı.

Sinirli bir iç çekişle kanepeye başını yasladı ve örümcek ağlarıyla kaplı tavana bakarak durdu.

Kıyamet sonrası bir ortamda oldukları için, birçok şeyi elde etmek onlar için oldukça zordu. Özellikle alkol.

Canavarlara avlanarak yiyecek elde edildi.

Driftçilerin takımları oluşturuldu ve her takım, insanlar için yiyecek avlama görevini üstlendi. Elbette, driftçilerin her gün avlanmak zorunda kalmamaları için, kendilerinin de ölçülü bir şekilde yemeleri gerekiyordu.

Bu küçük düzenleme, Gilbert tarafından hepsinin buraya altı ay önce gelmesinden sonra oluşturulmuştu.

Ve bu, yerin önemli ölçüde gelişmesini sağladı. Lotheliwan ulusunun yarısı canavarlardan alındı.

Ancak diğer yarısı, öğrencilerin seviyesinde başa çıkamayacağı son derece güçlü canavarlarla doluydu.

Gilbert ve kalesindeki arkadaşları bunu halledebilir ve oradaki canavarları yenmeye çalışabilirdi, ama buna karşı karar verdi.

Bu, insanları korku aşılayarak kontrol etmek içindi; geldikten sonra onlara bu kadar çok şey yaptıktan sonra.

Starlock Kıtası'nın yerli halkı, özellikle Lotheliwanlılar, bu olaydan en çok etkilendikleri için onlara daha fazla bağımlı hale gelmeye başladılar.

O canavarları orada bırakmak, insanların özgür olduklarını düşünmemeleri için Gilbert'in fikriydi.

Yine de, felaketin sonuçlarını tamamen ele almıştı, böylece insanlar şimdi son otuz yıldan daha iyi durumdaydılar.

Elbette, olaylar gelip geçti... bunların birçoğuna karşı Gilbert'in pek bir şey yapabileceği yoktu.

Genel olarak, her şey yönetilebilir durumdaydı ve Gilbert'in bunu böyle sürdürmesi gerekiyordu.

Ahşap ofis masasına doğru yürürken, Gilbert kınını belinden çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Sonra döndü ve ona yaslanarak, Annette'e kayıtsız bir şekilde bakarak sordu.

"Peki… O hakkında ne olacak?"

Gözlerindeki sıcak ve yaşlı masumiyet, birkaç ay önce tamamen kaybolmuştu. Şimdi sadece soğuk bir tavır yayıyordu.

Annette bir kez daha iç çekti, sonra başını dikleştirip oturmak için kendini destekleyerek konuşmaya başladı.

"Aynı. Onunla ilgili hiçbir iz yoktu… O çocuğu aramaktan neden vazgeçmediğini bilmiyorum. Ya bizimle gelmedi ya da öldü. Grandmaster Rughsbourgh'un seni kandırmadığına dair ne kadar şans var?"

Annette'in sesi soğuk ve alışılmış enerjisinden yoksundu.

Gilbert, göğsünün önünde ellerini katladı, Annette'e yanıt vermeden önce on saniye kadar sessiz kaldı.

"Aramaya devam et, Slorianların onu almış olma ihtimali var. Hiçbir şeyden emin olamayız. Ancak bildiğim bir şey var ki, Rughsbourgh beni kandıramazdı."

Annette kaşlarını çattı, içten içe dişlerini sıktı. Ayağa kalktı ve başını eğdi, boğuk sesi çıkarken yüzündeki sert ifadeyi gizledi.

“Biliyorsun… Seni çok saygı duyduğum biriydin… ama Büyük Usta Rughsbourgh ile olan toplantından beri, artık kim olduğunu bilemiyorum; bir köpek… yoksa bir zamanlar tanıdığım kalenin başkanı mı?”

Ofisten arkasına bile bakmadan çıktı.

Gilbert, kollarını kavuşturup birkaç saniye boyunca manşetlerini sıkıca tuttu, sonra bıraktı ve derin bir nefes verdi.

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi, derin bir nefes aldı.

“Üzgünüm, Anne. O adamın iplerinden kurtulmaya çalışan bir köpekten başka bir şey değilim.”

Sonra yere oturdu ve daha ağır bir iç çekti.

Gece Korkusu ve Kuzey, Kırmızı Maden Krallığı'na doğru yolculuklarına başladılar. Çoğu zaman yan yana sessizce yürüdüler, dinlenmeye bile ihtiyaç duymadılar.

Kuzey, arada sırada manzaranın göz alıcı görüntüsünü izliyordu.

Üzerinde sıcak bir atmosfer yaratacak bir ışık kaynağı olmadan, her şey solgun görünüyordu, sanki toprak kendisi düşüşe geçmişti.

Kuzey, yürürken çatlakların merkezinin nerede olabileceğini düşünmeye başladı.

Bu çatlağın esasen Kırmızı Maden Krallığı tarafından etkilendiği anlaşılıyordu. Çekirdeğin, gücü için tüm krallığını feda eden monarkın hikayesiyle bir bağlantısı olabileceğini düşündü.

Daha güçlü olmak için.

Bunun dışında pek bir şey yoktu. Başka ne düşüneceğini bilmiyordu. Aslında, bu şeylerin nasıl çalıştığını da bilmiyordu.

Sonuçta, bu onun bir çatlakta geçirdiği ilk deneyimdi.

Sessizce Northern, Night Terror'ın yanında yürüdü, zaman yavaşça bulanıklaşırken her ikisi de... korkunç bir şekilde kahverengi yeşilliğin etrafında döndü.

Manzara geri çekilmeye başladı, kahverengi yeşillikten daha azı görünüyordu ve yürümeye devam ettikçe, gözleri tamamen ondan arındı.

Şimdi, sadece kasvetli bir havaya sahip çorak bir arazi vardı.

Canavarların cesetleri burada ve orada dağılmıştı ve neredeyse yere eriyordu.

'Savaşın etkisi...' Northern düşündü.

Arazi, canavarların sürekli katliamlarından ciddi bir zarar görmüştü, karanlık ve kan kırmızı kan toprakları kaplamış ve yaşamın filizlenmesini engellemişti.

Ve zaman geniş alanda etkisini gösterdikçe, korkunç hale geldi, bu alemi mahveden deliliğin felaket etkisine boyun eğdi.

Arazi kendisi... buna maruz kalmış gibiydi.

Northern, bakışlarını başka yöne çevirirken hapşırdı. Önlerinde, çorak, kayalık bir arazinin sonsuz genişliği karanlık gökyüzüyle buluşuyordu.

Neredeyse karanlığın korkunç ağzına doğru yürüyormuş gibiydiler.

Bir süre boyunca bu yolda ağır bir sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Arada bir Northern yukarıya veya yanlara bakıyordu.

Diğer zamanlarda sadece ileriye doğru yürüdü, gözleri amaç parıltılarıyla parlıyordu.

Elbette, o zamanlar bunun ne kadar zor olacağını düşündü ve üstesinden gelme kararlılığını güçlendirdi.

Diğer zamanlarda gerçekten doğru yönde gidip gitmediklerini merak etti. Yorgunluk bacaklarını çekiyor, her geçen saniye onları daha da yavaşlatıyordu.

Ama Northern… doğru yolda olduklarını anlayabiliyordu. Çünkü kırmızı dağ, hala arkasında duruyordu.

Her adımda onlardan daha da uzaklaşıyordu.

Ama yine de onların görüş alanından kaybolmuyordu.

Seyahatleri sürekli uzadıkça, tuhaf bir şey olmaya başladı.

Northern başını çevirdi, havayı gözlemledi. Alışılmadık bir durumdu.

Hava sıcak ve rüzgarlıydı… sadece ilerideki belirli bir alanda.

Gözlem noktasından, hafif bir tornado gibi görünüyordu.

Belki de [Tüm Gözler]'in görsel yeteneğini uyandırmasaydı kandırılabilirdi.

Northern, gözlerini kısmasına bile gerek kalmadan onu gördü.

Önlerinde, rüzgarın döngüsü içinde bir şey hafifçe parlıyordu. Ve o şey güçle çatırdayarak görünüyordu.

Northern hafifçe kaşlarını çattı, ne olabileceğini tahmin ederek yorgun adımlarını hızlandırdı ve ileri fırladı.

Şiddetli rüzgara doğru ilerlerken, Northern aniden durdu, rüzgarın içinde hapsolmuş olan şeye solgun bir yüzle baktı.

"Bu bir kapı... bir yarık!" diye haykırdı Northern.

İçinden yayılan mavi aura, uzaydaki dikey çatlak ve çevresini saran korkutucu ağırlık.

Her şey yalnızca bir cevaba bağlıydı.

Bir yarık!

'Ama nasıl? Bir yarık içinde nasıl bir yarık var? Yoksa bu bir yarık değil mi?'

Kuzey, karanlık kıta ve onun başına gelenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Rughsbourgh'un onları nereye gönderdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu da onu doğal olarak bunun bir yarık olduğunu düşünmeye yöneltti. Belki de Rughsbourgh her birini bir yarığa göndermişti.

Peki ama neden?

Onları test etmek için mi?

Akademiye girmeye layık olduklarını kanıtlamaları için mi?

Her ne sebep olursa olsun, Northern o adamın kararı yüzünden çok fazla cehennem yaşadı. Ve nefretiyle kendini beslemek istemese de, bu onun o deli çocuğa… ya da yaşlı adama… neyse işte, karşı öfke hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Şimdi, tüm bu zaman boyunca bir yarık olduğunu düşündüğü şeyin içinde bir yarık görmek onu çok şaşırttı.

'Hayır, bu kesinlikle bir yarık'

Northern'ın kesin olarak emin olduğu tek şey buydu. Son zamanlarda olanların başka bir açıklaması ne olabilirdi ki.

Kırmızı Maden Krallığı.

Dağdaki gizli tapınak.

Onlar, bir zamanlar bu boyutta yaşamış olan medeniyetin kalıntıları gibiydiler.

Kesinlikle, bu bir yarık.

Bu, yarığın dışına giden yol muydu?

'Hayır... bu olamaz. Bir yürüyücü girdiğinde yarık hemen kapanır. Ancak eğer parçalanmışsa ve eğer parçalanmışsa, içindeki canavarlar şu anda olduklarından daha az olur.'

Kesin olarak, bir yarık belirdiği anda ve sürükleyiciler girdiğinde, hemen kapanır—tabii ki, kapısının kaybolmadan önce gerekli sayıda sürükleyicinin girmesi gerekir.

Bunun bazı artıları ve eksileri vardı ki, Northern bunları pek bilmiyordu.

Örneğin, bir yarık belirdiğinde, kapısı hemen kaybolmaz, sürükleyiciler girse bile.

Ancak, yarığın oluşumu yetmiş iki saati geçtiğinde, kapı kaybolur eğer biri girerse.

Bu yüzden keşif yapan sürükleyicilerin yeri devriye gezmesi ve yetmiş iki saat içinde gerekli bilgileri bulması sağlanır.

Küçük Northern'ın bildiği, bir kez daha, ebeveynlerinden duyduğu hikayelerdi.

Yırtıklar ve serseri olma konusunda çok fazla bilgiye sahip değildi.

Bu durumun onun için çok karmaşık olmasına neden olan şey buydu.

Gece Korkusu arkasında belirdi, gözlerinde güçlü bir bakışla duruyordu.

Kuzey, canavarın muhtemelen kararını beklediğini anlayabiliyordu. Belki bunun ne olduğunu tanıyordu, belki de tanımıyordu.

Çevresinde o kadar çok belirsizlik vardı ki, ne olduğunu görmek için içeri girmek istese de, giremedi.

Halletmesi gereken bir şey vardı.

İç çekti ve ifadesini düzeltti, ardından kendine alçak bir fısıldamayla söyledi

: "Sinir bozucu ama gidemem. Bu yarığı kapatmam gerekiyor... Bunun bir kapı olduğunu sanmıyorum ama eğer öyleyse, bu durumdan kaçmanın ne anlamı var." Sonra döndü ve Gece Korkusu'na baktı.

'Ve bu herifin beni geçireceği de yok.'

Doğru, eğer yarıktan geçmek istiyorsa, Gece Korkusu'nu... en iyi durumunda geçmeye hazır olması gerekiyordu.

Bir iç çekişle, Kuzey döndü ve hedeflerine doğru devam ettiler.

Yırtığı geçtikten sonra, yolculuk artık çok uzak değildi. Dönemeçli bir patikada yürüdüler ve Northern'ın çok iyi bildiği bir noktaya ulaştılar.

Northern önce gözlerini şüpheyle kısarak baksa da, burası ona tanıdık geliyordu, burada hangi noktaya geldiğini hafızasında belirleyemedi.

'Belki de bu, bilinçaltımda kaybolduğum zamanlardan biriydi' Northern başını çevirdi.

Kendisine makul bir açıklama vermiş olsa da, bu hala kafa karıştırıcıydı. Sanki zihninde tembellik yapıyormuş gibi hissediyordu.

Bu yüzden, daha derin düşünmeye çalıştı.

Bu nokta, taşlı topraktan siyah toprağa geçtikleri yerdi, bu bölgedeki hava keskin ve iğrençti.

Ve neredeyse Northern'ı boğuyordu.

Öte yandan, korku koku gibi şeylerden etkilenmiyor gibi görünüyordu, Northern kötü kokularla her zaman saldırıya uğramıştı, o etkilenmeden duruyordu.

Kuzey biraz kıskandı. Hoş görebileceği her şeyin yanında... ama kötü koku...

'Kahrolsun o kasvetli çocuklar kasabada'

Kötü kokan, kötü nefesli veya vücut kokusu olan herkesle mesafesini açmaya kadar gidecekti, ne tür bir kötü koku olursa olsun.

Islak siyah toprağın, bacaklarını batırma tehdidiyle yürürken bir an durdu ve sola baktı.

Bir mağara girişi görünce, birkaç anı zihnine zahmetsizce doluştu.

"Tabii ki..." Gözleri parlayarak, bu görüntü zihninde bir çağrışım yaptı ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

'Bay Fluffy…'

Bir süre karanlığa bakarak duraksadı. Sonra gözleri açıldı—Northern hemen ileri fırladı.

Korkunun eylemini yanlış anlayabileceğini umursamadan—Night Terror ise başını sağa sola eğerek Northern'ı takip etti ve koşmadı.

Northern, mağaranın mürekkep karanlığında herhangi bir aksaklık olmadan ilerledi. Sonra durdu.

Küçük dallar bir araya toplanmış, kenarları yanmış ve altında kül birikmişti.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Taze…'

Buraya geldiği zamanki gibi…

'Mağarada yaşayan biri mi var?'

Elbette, Northern daha önce bunun öğrencilerden biri olduğunu düşünmüştü, belki de onunla birlikte yırtığa teleporte olan biriydi.

Ancak, o kişinin bu kadar uzun süre hayatta kalması imkansızdı, eğer mağarada kalmadıysa.

Mağarada kalmanın onların güvenliğini garanti edeceği de söylenemezdi. Eğer tehlikeye girmedilerse, tehlike 'onların' içine girecekti.

Birinin yırtıkta, özellikle de bu cehennem gibi alemde hayatta kalabilmesi için, çok iyi bilgilere sahip olması gerekiyordu.

'Daha önce geldiğimde ateş yanıyordu, şimdi… sanki yeni söndürülmüş gibi' Northern çömeldi, külleri dikkatle gözlemleyerek.

Onu dokunmadan sıcak olduğunu anlayabiliyordu, bu seviyede görünmez olması gereken ince duman dalgalarını görebiliyordu.

Northern ayağa kalktı ve yavaşça gözlerini mağaranın etrafında gezdirdi.

'Hayat belirtisi yok... hiçbiri yok'

Bir iç çekti ve dönerken Gece Korkusuna geçerken şöyle dedi:

“Hadi gidelim”

Arkasından sessizce bakarak bir miktar şaşkınlıkla duran cesur canavar döndü ve sessizce Northern'ı takip etti. Ayaklarıyla neredeyse hiç ses çıkarmadan.

Birçok kafa karıştırıcı soruyla dolup taşan Northern, ikinci hedefine yaklaşırken aklını net tutmaya çalıştı.

Birkaç dakikalık çalışmanın ardından başka bir yere ulaştılar, toprak Northern'ın en son gördüğünden değişmişti.

Kuru hale gelmiş ve çoraklığın öncüsü olmuştu. Ama onu ayırt eden üç büyük taş hala oradaydı, değişmeden.

Bu taşlarla Northern doğru yerde olduğundan emindi.

Bu, bu rotayı seçmesinin bir başka nedeniydi.

Elbette, Northern sadece varsayımlara dayanarak karar vermedi, çatlağın etrafında nasıl dolaşacağını biliyormuş gibi değildi.

[Tüm Gözler] aldıktan sonra, kendini dağın kenarına oturmaya götürdü, burada Gece Korkusunu gözlemledi.

Ancak, Gece Korkusu onun gözlemlediği tek şey değildi.

Tamamen tesadüfen, gözleri değerli eşyasını sakladığı alanı işaret eden üç kayaya düştü ve o zaman gömülü olan ruh çekirdeklerinin yığınını hatırladı.

Hangi kayanın yanında gömdüğünü bile hatırlayamıyordu ama kesinlikle bir kayanın yanında olduğunu biliyordu. Bu yüzden kazmaya başladı.

Ölümcül kılıç, sertleşmekte olan kumu kaldırmak için kullandığı bir kürek haline geldi.

Yeterince derin kazdıktan sonra, Northern, ellerinin arka tarafıyla—özellikle el sarma bantlarıyla—alnında biriken ter damlalarını sildi.

Sonra, en küçük olan bir sonraki kayaya doğru sürüklendi, bu kayada ortada yer alıyordu.

Gece Korkusu sessizce… üzgünüm… kükremeden insanı kazmaya başladığı sırada gözlemledi.

Kale lordunun kendisinin ona bahşettiği bir otorite pelerini. Canavarı yüzünde morbid bir eğlence ifadesiyle büküldü.

Canavar, Northern bağırdığında neredeyse alevlendi

: "Evet!"

Şüpheli bir delikanlı gibi üst dudağını yalayarak, tüm ruh çekirdeklerini çıkarmaya başladı ve oldukça fazla sayıda vardı.

Kuzey işini bitirdiğinde ayağa kalktı, döndü ve çekirdekleri işaret etti, gözleri gururla parlıyordu.

"Burada, ruh çekirdeklerini yediğini gördüm, bunları da yiyebilirsin ve önümüzdeki amaç için daha güçlü olabilirsin!" Kuzey canavara güvenle belirtti.

Onun sessizliği, ağır bir sessizlikle karşılandı, Gece Korkusu ifadesizdi, önce tepkisizdi.

Sonra yavaşça dört gözünü yere düşen ruh çekirdeklerinin yığınlarına çevirdi, onları Kuzey'e geri getirdi ve daralttı.

O da… muhtemelen insan kadar temkinliydi. Ve Kuzey bunu görebiliyordu.

Her iki elini havaya uzatarak Kuzey işaret etti

: "Sakin ol, sakin ol… Düşüncesiz davranmıyorum. Savaşırken otomatik olarak daha güçlü olacağım ama senin bunları yemen gerektiğini varsayıyorum. Yani bu adil bir takas, değil mi?"

Canavar, Kuzey'e on saniye boyunca baktıktan sonra nihayet ileriye doğru ağır adımlarla ilerledi ve bir çekirdek aldı.

Canavar, çekirdeği elinde ezdi ve ardından ağzına dökerek bir sonraki çekirdeğe geçti.

Korkunun arkasında, Kuzey sinsice tehditkar bir gülümseme çıkardı.

Artık planının ikinci kısmı tamamlandığına göre… Night Terror, en azından savaşları boyunca Northern'a güvenmek için geriye bakmamayı öğretecek kadar güvenilir.

Canavarlar, ne kadar zeki görünseler de, sonuçta basit düşünceli varlıklardı.

'Bunu yapabilirim…'

Bu cehennemde o kadar korkunç zaman harcadı ki, sonunda bunu kendisi sonlandıracak. Bunun tek bir yolu var…

Northern, Night Terror'a baktı, mavi gözleri parlıyordu, soğuk bir acımasızlık atmosferi yayıyordu.

Fısıldadı

“Bu… sadece benim istediğim şekilde gidebilir. Bugün bu cehennemi sonlandıracağım”

İkisi için de zorlu bir yürüyüşün ardından, nihayet kaderlerini belirleyecek paslı metal levhaya yüz yüze geldiler.

Ya da kaderleri… onların ne olacağı.

Her iki durum da Northern'ın omurgasında ürpertiler yarattı. Avuçları nemliydi ve boğazından tükürüğün kuruduğunu hissedebiliyordu.

Korku kalbini ele geçirmeye çalıştı ama Northern sakin bir nefes vererek yanıtladı, gözlerini kapatıp ağzından hava çıkardı.

Birkaç kez nefes alıp vererek sonunda nefesini dengeledi. Gözlerini açtı ve gözleri eterik bir mavi tonuyla parıldıyordu.

Northern, o anki iş arkadaşının durumu nasıl idare ettiğine bakmak için döndü, ancak yüzü soldu.

'Ne halt?'

Gece Korkusu, dudaksız ağzını açarak bir gülümseme ile, zaten çirkin yüzünü akbaba deliliği maskesiyle kaplıyordu.

O anda, Northern sadece 'Delilik onu ne kadar etkiledi?' diye düşünebildi.

Başlangıçta, Gece Korkusu'nun gerçekten delilikten etkilenip etkilenmediğinden emin değildi.

Normal davranıyordu, normal iletişim kuruyordu… sözlü olmasa da.

Northern birkaç gece onunla yaşadı, eğer Gece Korkusu bu süre boyunca aynı delilikten etkilenmiş olsaydı, bunun mümkün olabileceğini hissetmedi.

Ancak şu anda cesur canavara bakarken, bunun deliliğin kendisinin kusursuz bir tezahürü olduğunu hissetmeden edemedi.

Northern iç çekti ve ileriye baktı.

'Pekala, bu benim lehime çalışıyor. Ne kadar deli olursa, o kadar çok savaşır ve ben de gölgesinde yürüyüp onu öldürme zamanı geldiğinde ortaya çıkabilirim.'

Düşüncelerinden uzaklaşarak, Northern bakışını kaldırdı. Birkaç saniye bekledikten sonra, alçak bir sesle söyledi

: "Peki, bunu nasıl açtıracağız?"

Bu, onun planının bir parçasıydı, hiç düşünmediği bir şeydi.

Diğer taraftaki Gece Korkusu... bunun hesaba katıldığını zaten düşünmüş gibiydi.

Canavar daha da geniş bir gülümsemeyle Northern'a birkaç saniye baktı.

Bu, insanın kaşlarını kaldırmasına ve homurdanmasına neden oldu.

: “Ne?”

Ancak Gece Korkusu hiçbir şey söylemedi, söyleyebileceği bir şey de yoktu... ifadelerinde sık sık yaptığı gibi, bu sefer... sadece kayıtsızca baktı.

Northern, onun bir şeyler planladığını anlayabiliyordu. Belki de ikisi de birlikte iyi bir zaman geçirmişti.

Korkuyu giderek daha iyi anlamaya başlıyordu.

'Korkutucu... bu herif kesinlikle bir şeyler planlıyor'

Gece Korkusu'nun gözleri tuhaf bir tehditkar parıltıyla parladı. Northern'dan gözlerini kaçırdıktan sonra, kötü yaratık sola doğru yürüyerek duvar boyunca kayboldu.

Northern, gözden kaybolana kadar şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra kalenin kapısına döndü.

'Bu herif şimdi ne yapıyor'

Bir kaç dakika sonra…

Thud

Thud

Thud

Kuzey'in gözleri, dev bir yaratığın yavaş ama güçlü bir şekilde ilerlediğini görünce büyüdü.

Her adım, yeri sarsıyordu.

Ancak, kalbini sıkan şey yaratığın korkusu değildi.

Kendisine duyduğu büyük hayal kırıklığıydı. Kesinlikle, diğer çocukları geride bırakarak çok küçük yaşta okumayı öğrenmiş olan Kuzey, kendisinin eşsiz bir dahi olduğuna inanmıştı.

Bu, kendi düşüncesindeki bir kusurdu; kendisini akıllı sanıyordu ama sadece sınırlı sayıda, parlaklık ve zekayı belirlemesi gereken şeylere düşük maruziyeti olan insanlarla sınırlıydı.

O, kendisinin eşsiz bir dahi olduğuna inanmakta yanıltılmıştı… yanıltılmış.

Ancak, gerçekliği şimdi üzerine çökmüştü. Artık kendisini her zamankinden daha büyük bir aptal olarak görüyordu.

'Bunu neden hiç düşünmedim?!'

Kesinlikle bu canavarı bir kez görmüştü ve onun için kapıyı açtıklarını da görmüştü. Açmasalar bile, canavar duvarın üzerinden atlamalarına yardımcı olacak kadar büyük görünüyordu.

Ama o asla bunu düşünmedi. Kahretsin, kapıyı nasıl geçeceklerini bile düşünmedi.

Northern kaşlarını çattı, hayal kırıklığı yüz hatlarını gergin bir şekilde zorlayarak belli oluyordu.

Diğer düşüncelerle meşguldü, binlerce soru onu rahatsız ediyordu... bu durum birkaç kez yaşanmıştı, kendine bu kadar sert olmaya gerek yoktu.

'Hayır!'

Northern'ın gözleri, bir cerulean (gök mavisi) öfkeyle parladı.

'Bu sadece bahaneler... Sadece bahaneler üretiyorum...' İçten içe kendine söyledi.

Kendine karşı nazik olma lüksü yoktu, artık değil. Bu, üzerinde stres yapmaya değer bir acıydı ama kendini rahatlamaya başladığını hissediyordu.

Bu, onun olayların böyle gideceğini hayal ettiği şekilde değildi.

Son birkaç yaşam değişikliğinin zorluğundan dolayı entelektüel dayanıklılığı etkilenmiş miydi?

Zorluklar yüzünden zihinsel olarak yavaş yavaş geri mi çekiliyordu?

Northern, bir reenkarnatör olarak, bu hayatın sunduğu fırsatları duyduğunda heyecanlanmıştı.

Tehlikeliydiler ama bu kadar çok şeyi başarma düşüncesinin getirdiği heyecanı inkar edemezdi, denemek istediği şeylerdi, gitmek istediği yerlerdi ve en çok da… güçlü olmak istiyordu.

O kadar güçlü ki, bu dünyada hiçbir adam ona küçümseyemezdi. Küçümsemiş olsalar bile, ona gözlerinin içine bakacak cesareti bulamazlardı.

Kader olmak istiyordu… kader… herkesin başına gelen ve kimsenin buna bir şey yapamayacağı bir şey.

Ancak, bunların hepsini unutmuştu. Bunlardan uzaklaşmıştı.

Ve farkında olmadan beklentilerin altında davranmaya başlamıştı.

Şeylerle rahatlamaya başlamıştı. Neden?

Çünkü bu yerde zorlayıcıydı.

Kuzey, aniden boğazının ucunda bir tiksinti hissetti. Salya tükürdü ve kendisine karşı küçümseyerek bakışlarını çevirdi.

Güçlü canavar kapının önüne geldiğinde.

Yavaşça, dev metal kap gıcırdayarak açılmaya başladı.

Başlıyordu.

Son savaş başlıyordu.

Altı bacak, kapı açıldıkça havada süzülen gerginliğe yavaşça süründü.

İçerisi, ürkütücü bir sessizlikle doluydu; canavarların şu anda son derece dikkatli olduğu görülebiliyordu.

Dev canavar yavaşça yürüyerek içeri girdi, sanki zaten baskı altında olan atmosferin gerilimini artırmak istercesine.

Yük hayvanına bağlı hiçbir şey görünmüyordu. Genellikle ona bağlı zincir halkaları olurdu ve her hareketinde tıngırdarken, bu sefer yalnız hareket ediyordu.

Her canavar pençelerini çıkarmış, saldırıya hazır bir şekilde duruyordu; hepsi bir şeylerin yanlış olduğunu düşündüklerini gösteren bir şekilde bükülmüştü ve kendilerini fırlatmaya hazırdılar.

Kabuklu yaratık, kalenin duvarlarına tamamen girdi ve durdu. İki ayaklı canavar kapıyı kapatmak için hareket etti, ancak ses çıkaracak kadar bile hareket edemediler.

Boğazları kesildi ve bedenleri gizlendi.

Kapı kapanmıyordu.

Canavarlar şimdi hırlıyor, kapıya bakıyorlardı. Belki de bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğunu düşünüyorlardı.

Her ne kadar sadece muazzam bir delilikle ele geçirilmiş korku kabukları olsalar da.

Hava, gürültülü bir sessizliğin yerleşmesiyle soğudu.

Her şey ve herkes, birkaç saniye boyunca mutlak bir 'fırtına öncesi sükunet' kucaklamasında yerleşti.

Sonra…

Gece Korkusu gerçekleşti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, cesur canavar bir hareket bulanıklığına, kaos ve yıkımın bir kasırgasına dönüştü.

Keskin pençeleri, et ve kemiği kolayca keserek, uzuvları parçalayarak ve bedenleri yararak—şimdi, her zamankinden daha hızlı bir şekilde.

İstilaın şiddeti karşısında hazırlıksız yakalanan canavarlar, durmaksızın gelen saldırıya yenik düşmeden önce sadece zayıf savunma girişimlerinde bulunabildiler.

Kırmızı iç organ arcı havayı boyadı, etin yırtılması ve kemiğin çatlamasıyla birlikte tiksindirici sesler eşlik etti.

Gece Korkusu, şeytani bir zarafetle hareket etti, şekli yaşayan bir kabus gibi kayarak ve dalgalanarak, darbelerden kaçınarak ve yıkıcı bir güçle karşılık vererek.

İlk dalga canavarlar düştüğünde, kardeşleri cesaret topladı ve ileri atıldı, pençeleri ve dişleri açığa çıktı.

Ancak Gece Korkusu, doğanın bir gücüydü, arkasında sadece parçalanmış cesetler bırakan durdurulamaz bir devdi.

Kuzey, kaosun içinde sadece bir nokta olarak, Gece Korkusu'nun kalabalığın üzerine öfkesini saldığına hayranlık ve korkuyla tanık oldu.

Her darbe ile, yaratık hız ve güç açısından büyüyormuş gibi görünüyordu, karanlığı yolundaki her şeyi tüketiyordu… bir boşluk gibi.

Bu farkındalık anında, karanlık korkuya bir pelerin gibi yapıştı, vücudun içine girip çıkarken onunla birlikte yüzerek, geride korkunç kan sıçramaları bıraktı.

Kan dökme ve kaos, kötü niyetle havada yuvarlanıyordu.

Şüphesiz, Northern, Kaos Prensi'nin bir yavrusu olmanın ne anlama geldiğini gözleriyle birinci elden deneyimliyormuş gibi hissediyordu.

Gece Korkusu, eskisinden çok daha fazla büyümüştü. Son derece güçlü hale gelmişti ve yaptığı her öldürmede terlemiş gibi görünmüyordu.

Önceden katliam eyleminden keyif alıyordu… ama şimdi canavar sadece eylemden değil, aynı zamanda sanattan da keyif alıyormuş gibiydi.

Şato kompleksi, binin üzerinde insanı barındıracak kadar genişti ve hala daha fazla alan vardı, canavarlar burada ve orada dağılmıştı. Bazıları şu anda avludan çıkıyordu.

Hava, dökülen kan ve patlayan iç organların keskin kokusuyla kalınlaştı, savaşın kutsal olmayan senfonisi şatonun duvarlarında yankılandı.

Gelişmelerin veya artan sayıların bir önemi yoktu, Gece Korkusu geri adım atma belirtileri göstermiyordu, yıkım için doymak bilmeyen açlığı onu sürekli ileriye itiyordu.

Bir kamçı gibi saldırdı, dikkatsiz canavarları yakalayıp onları kırıcı bir güçle, katı taş duvarlara fırlattı.

Uzuvlar ve iç organlar grotesk patlamalarla parçalandı, etrafı kan ve korkunç bir dokuma ile boyadı.

Kalabalık, artan kayıplara aldırış etmeden ileri doğru itti, sayıları sonsuz gibi görünüyordu.

Her köşeden grotesk şekiller çıkıyormuş gibi görünüyordu, çarpık anatomileri tüm mantık ve akla meydan okuyordu.

Ağızları açık, pençeleri kesmek için kıvrılmış, savaşa daldılar, ancak Gece Korkusu'nun vahşi saldırısıyla karşılaştılar.

Pençeleri zırhlı derilerinin üzerinde kayarak, içlerinden ikor ve tuhaf sıvılar fışkırttı.

Dişler gıcırdadı ve kırıldı, Gece Korkusu'nun sürekli değişen formuna tutunmaya çalıştı, ama sadece boşluk buldu.

Bu yaratık, kontrol edilemeyen veya akıl yürütülemeyen ilkel öfkenin bir tezahürü olan yaşayan bir korkuydu.

Cesur canavar, öldürme işini o kadar doğru bir şekilde gerçekleştirdi ki, onun geçtiği yerden geriye kimse sağ kalmadı. Northern, onun arkasına bakıp bakmadığıyla ilgili endişelenmesine bile gerek kalmadı.

Ya cesur canavar baştan beri umursamıyordu ve sadece kan dökme arzusuyla derin bir deliliğe kapılmıştı ya da ona çoktan güvenmişti.

Northern, bunun sonuncusu olabileceğinden şüphe duyuyordu.

Believing Night Terror ona güvendi, eğer kapıda nasıl gülümsediğini görmemiş olsaydı, bu durum işe yarayabilirdi.

Şimdi, Northern'ın gözleri önünde, kaos ve yıkımın bir tezahürü gibiydi.

İzleri, korkunç bir ifadeyle yüzlerinde donmuş, bu kötü yaratığın mahvoluşuna düşerken cansız bedenlerle lekelenmiş koyu kırmızı kanla doluydu.

Ve bu, savaşması gereken canavardı?

O anda, korku Northern'ı sardı, tüm bedenine pençelerini geçirdi.

Ve bu kadar büyük bir korkunun terörüyle karşı karşıya kalan her yaratığın genellikle iki seçeneği vardı.

Kaçış mı?

İntikamı unut.

Yolda kesişmeleri gerektiğini unut.

Yarığı kapatmayı unut.

Ölecekti!

'Sadece kaçıp, yarıkta kendime bir hayat bulabilirim…'

Evet, eğer şimdi Gece Korkusu savaşırken kaçabilirse, kesinlikle hayatta kalabilecekti.

Bu bir yerde bir yarık bile vardı, içine girecek ve kim bilir, belki de gerçekten dışarı çıkmanın yolu buydu.

'Belki de öyledir… belki tekrar denemeliyim…' Kuzey düşündü.

Ama sonra birden ona tekrar aydınlandı.

Kuzey.

Yine yapıyorsun.

Beklentilerin altında davranmaya başlıyorsun.

Sanki birisi ona bu kelimeleri çaldı. Ve bu onu gerçeğe döndürdü.

Savaş…

Elini yumruk yaptı ve yavaşça dudaklarının bir köşesini kıvırarak başını geriye doğru attı.

Gözleri kötü niyetle parlıyordu, eterik mavi içinde uyukluyordu.

“Kim olursan ol, beni pes ettirmek için daha iyi bir şey yapmalısın!”

O an, Northern'ın gözleri kesinlikle bir şeyler algılamıştı.

Deliliğin kaynağı.

Buradaydı… bu yarıkta.

Ve kesinlikle onu döndürmeye çalışıyordu… Neden böyle yaptığını anlamak oldukça açıktı.

Az çok, Northern bu kalesini yok etmeye ve yarığı kapatmaya kararlıydı.

Bir şey… birisi, bir yerde bunun olmasını istemiyordu.

Kuzey gözlerini kısarak yumruğunu sıktı.

‘O biraz önce neydi… Kesinlikle üzerimde bir bakış hissettim’

Gözleri sağa sola kaydı, yıkımın içinden geçerek şüpheli bir yaratık olup olmadığını görmek için.

Ama hiçbir şey görmedi. Birkaç saniye sonra nefesini verdi.

'Belki de sadece hayal ediyordum? Hayır, çok canlıydı. Bu sadece bir hayal değildi. Biri beni izliyordu.'

Ve sanki o kişi, onun gitmesini savunuyordu.

Kuzey, Gece Korkusu'na baktı, onun şekli canavarlara karışarak kanlarında yıkanıyor ve kaos yaratıyordu.

'Gece Korkusu'nu bu kadar güçlü yapan ne varsa, bende de var…'

İkisi de Kaos Prensi'nin Kalıntısını yuttu.

İkisi de muazzam bir şekilde büyümüştü.

Dahası, Gece Korkusu'nun görsel yeteneği yoktu.

Kuzey ellerini açtı, yüz hatlarında çelik bir kararlılık belirmişti.

“Belki bu savaşa katılma zamanı geldi,” diye mırıldandı, siyah kıvılcımlar havada karmaşık desenler örerken canlandı.

Oniks kılıcı belirdiğinde, Northern kabzasını sıkıca kavradı ve bıçağı zarif bir yayla aşağıya savurdu.

Bir anda, görünmez bir güçle itilen bir ok gibi savaş alanına fırladı.

Northern, kör edici bir hızla hareket etti, bıçağı obsidyen bir bulanıklık oluşturdu ve gözleri mavi bir ışık huzmesi yayarak kalabalığın içinden bir yol açtı.

Obsidyen bıçağı canavarlara saplandı ama başladığı işi asla tamamlamadı. Northern ustaca canavarların üzerinden uçarak geçiyor ve onların düzenlerini yok ediyordu, onları yere düşmeye mahkum bırakıyordu.

Her canavar düştü ama ruhlarının alevleri sönmedi.

Onları bıçağının acımasızlığına terk etti.

Northern, onları kasıtlı olarak hayatta bırakıyordu. Son öldürmeyi almadığı sürece, yetenek parçaları kazanamayacaktı. Bu şekilde, bin yetenek parçasına ulaşırsa olacakları geciktirebilirdi.

Öldürmeyi geri tutmasına rağmen, Northern muhteşem bir dövüş tarzı sergiledi.

Obsidyen bıçağının her savruluşunda, havada karmaşık desenler ördü, vücut hareketleriyle hassasiyetini ve inceliğini kanalize etti, ayaklarının küçük döngülerinden mermi gibi ileri fırlayışına kadar.

Vücudunun tam anlayışını ve işlevini nasıl kavradığına hayret etti. Sanki kaslarının her lifini doğaüstü bir şekilde hissedebiliyordu, her sinirinin, içindeki her olayın tamamen farkındaydı.

'Ve eğer bu farkındalığı dışarıya ittirirsem ne olur?'

Kuzey, canavarlarda derin yaralar açarken, kasıtlı olarak hayati organlarından kaçınarak daha fazla deney yapmayı arzuladı.

Gerçekten de, bedenine dair sahip olduğu net farkındalık, mükemmel bedeninden çok, görsel yetenekleriyle ilgiliydi.

[Mükemmel Beden] sadece gözsel güçlerine maksimum potansiyellerine ulaşmaları için sağlam bir temel sağlıyordu, belki de bunu aşarak.

Ancak bedenindeki her bir detayın farkında olma yeteneğinin, gözleriyle ilgili olduğunu düşündü.

Eğer gözleri onun bir parçası olduğu için bedenindeki her detay ve hareketi hissedip söylemek mümkünse... o zaman çevresini not almak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Elbette, [Tüm Gözler] zaten bunu yapabiliyordu. Kuzey, çevresini eşsiz bir detayla algılayabiliyordu.

Ancak bu birbiri ardına gerçekleşiyordu.

Kuzey'in baktığı şey, bakmadan tüm alanının farkında olmaktı.

Böyle bir konuma ulaşmak mümkün müydü?

[Tüm Gözler] muazzam bir potansiyel göstermişti.

Kuzey, 'Bu gözlerle ne kadar güçlü olabilirim?' diye düşünmekten kendini alamadı.

—

Gece Korkusu, boyutuna aldırmadan bir zarafetle hareket ederek, kaosun içinde anlaşılması güç bir akıcılıkla süzüldü.

Tam bedenler tek bir, geniş bir darbe ile parçalandı, kopmuş uzuvlar savaşçıların üzerine grotesk bir yağmur gibi yağdı.

Kafalar ezildi, bedenler parçalandı, ama Gece Korkusu dokunulmaz kaldı, yok edici bir döner derviş gibi.

Şato'nun savunmaları çökerken, Gece Korkusu avantajını kullanarak barikatları ve tahkimatları kolayca yıktı.

Duvarlar çöktü, kuleler devrildi ve bir zamanlar korkutucu olan kale, Gece Korkusu'nun durdurulamaz gücünün bir anıtı olarak, sadece harabe bir kabuk haline geldi.

Savaşın gürültüsü, savaşçıların durmaksızın kükremeleri ve çığlıkları atmosferi sarhoş edici bir şekilde bastırdı. Ölüm kokusu havada yoğun bir şekilde asılıydı, her iki savaşçının varlığına yapışan bir çürüme miasmasıydı.

Yine de, tüm bunların içinde, Gece Korkusu yılmaz kaldı, katliama kayıtsız, yolundaki her şeyi tüketen bir yıkım girdabıydı.

Şekli kaydı ve bozuldu, giderek daha korkunç ve kabus gibi şekillere dönüşerek, her biri bir öncekinden daha korkutucu hale geldi.

Horde'nin sayıları azaldı, sıraları Gece Terörü'nün acımasız baskınlarıyla inceldi.

Hayatta kalanlar, tüm akıl ve mantığı aşan ilkel bir hayatta kalma içgüdüsüyle, umutsuz bir öfkeyle savaştılar. Yoksa bu sadece bir delilik miydi?

Ama bu yeterli değildi.

Gece Korkusu durdurulamaz bir güçtü, durdurulamaz veya kontrol altına alınamaz bir yok oluşun habercisiydi.

Tek bir amaçla hareket ediyordu; önünde duran her şeyi tamamen ortadan kaldırmak.

—

Kuzey, çatışmanın ortasında dans ediyordu, hareketleri akıcı ve zarifti, Gece Korkusu'nun yarattığı kaotik yürüyüşle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Kılıcı havada şarkı söylüyordu, her darbe kesin ve ölümcül, düşmanının hareketlerini dikkatli bir gözlem ve analizden kaynaklanan bir odaklanma ve kararlılıkla yönlendiriliyordu.

Çevresindeki baskın bir farkındalık yaratma çabası, savaş sırasında burada ve orada tökezlemesine neden oldu ama bu, solgun derisinde bir kesik bırakacak kadar bile değildi.

Dahası, Gece Korkusu ile olan savaşı etkili olduğunu kanıtladı.

'Şimdi düşündüğümde, bedenim Gece Korkusu ile savaşmaya alışmış gibi görünüyor. Bu [Şekilsiz] yüzünden olabilir mi?'

Bu, klon hareketlerinin kaslarına kazınmasının nedenini de açıklıyor mu?

'Hayır... bu olamaz. Bunu şimdi bir kez daha düşünmem gerekecek, odaklanmalıyım'

Bir mavi ışık patlamasıyla, Northern kendini ileri fırlattı, obsidyen kılıcı arkasında izler bırakarak.

Göz açıp kapayıncaya kadar, en yakın canavar kümesine olan mesafeyi kapatmak için kör edici bir hızla hareket etti.

İlk yaratık, keskin pençeleriyle, vahşi bir kükreme ile ona saldırdı. Ama Northern çoktan birkaç adım öndeydi… kılıcı bir bulanıklık halindeydi…

'Bir general mi?' Canavarı, darbenin yankılanan bir çınlama ile deflekte etmesiyle nefes nefese kaldı.

Northern topuğunun üzerinde döndü, oniks kılıcı, yaratığın gövdesinden cerrahi bir hassasiyetle keserek siyah bir iz bıraktı.

"Hayati noktalarından kaçındım..."

Canavarın gözlerinde, düşerken tanıma kıvılcımı geç bir şekilde alevlendi.

Belki de acı, onu da tüketen delilikten kurtardı.

Hemen, iki canavar daha üzerine doğru yaklaştı, dişleri gıcırdayarak açılmış ve kutsal olmayan bir açlıkla salya akıtıyordu.

Kuzey, hareketleri akıcı ve zarif bir şekilde, onların çılgın saldırılarını savuştururken hiç kıpırdamadı. Her darbe, keskin bir karşılıkla karşılandı, kılıcı siyah çizgilere dönüşerek hareket etti.

Bir bilek hareketiyle, Northern yaratıklardan birinin silahını etkisiz hale getirdi, kesilen uzvu yere düşerken iç kanla birlikte gürültüyle çarptı.

Yaratık kaybını bile fark etmeden, Northern'ın kılıcı fırladı ve tek bir, kesin bir darbe ile kafasını ikiye böldü.

'Kahretsin, bu bir hataydı!'

[Birini öldürdünüz…

İkinci canavarlık saldırısına devam etti, kardeşinin kaderinden etkilenmeden.

Northern, saldırıyı doğrudan karşıladı, kılıcı ölümün karmaşık bir dansını örerken, hızlı bir şekilde parry yapıp karşılık verdi.

Yaratığın darbeleri giderek düzensizleşti, hareketleri akılsız bir öfkeyle besleniyordu.

Ancak Northern sakin ve odaklanmış kaldı, gözleri her kas hareketini takip ediyor, her saldırıyı başlamadan önce tahmin ediyordu.

Kılıcını ustaca bir dönüşle, Northern yaratığın pençelerini ortasında yakaladı, keskin pençeler oniks çeliğe sürtünerek çığlık attı.

Tek bir, akıcı hareketle, yaratığın momentumunu yönlendirdi, kendi gücünü ona karşı kullanarak döndü ve kılıcını göğsüne derinlemesine sapladı.

“Ah… yine” diye mırıldandı.

Canavarlık, Northern kılıcını çekip çıkardığında, vücudu şiddetle spazm geçirirken boğuk bir çığlık attı ve yarıktan fışkıran bir ikor seliyle doldu.

Yaratık yere yığıldı ve savaş alanını kaplayan düşmüş canavarların artan yığınına katıldı.

Ne kadar dikkatli olursa olsun, savaşmak ve öldürmemek zordu. Ama yine de denemek zorundaydı.

Northern etrafa baktı, içeri girdiklerinde olduğu gibi manzara, kan dökülen ve leşlerle dolu bir iğrenç araziye dönüşmüştü.

Elbette, bunun yarısından fazlası Night Terror tarafından yaratılmıştı.

Canavarlar çok azalmıştı ve birkaç dakika içinde, geriye kalan son birkaç tanesi de hayatlarının sonuna ulaşmak zorundaydı.

Ama Northern'ı rahatsız eden bir şey vardı.

Şüphelerini doğrularcasına, aniden bölgeye korkunç bir sessizlik çökmüştü.

Night Terror, bir canavarın karnında asılı kalan eliyle bile duraksadı ve kalenin ana girişine doğru baktı.

Kuzey dişlerini gıcırdattı, 'Bir şey geliyor!' Kendini toparladı ve elini kılıcının kabzası etrafında sıkıca sıktı.

Kapının girişi titreyerek patladı ve tüylü bir canavar gururla kaleden dışarı fırladı, gözleri avcı bir vahşetle yanıyordu.

Bir zamanlar pırıl pırıl beyaz olan tüyleri şimdi kurumuş kanla kirlenmişti, bu da onu tüketen savaşın deliliydi.

Görünümünü bozan kirli olmasına rağmen, canavar tartışmasız bir güç yayarak her hareketinde tehditkâr bir hava taşıyordu.

Tehditkar bir bakışla çevreyi tararken, havada bir gerginlik hissediliyordu.

Gece Korkusu canavara kayıtsız bir şekilde baktı ve onu Northern'a doğru fırlattı.

İlk görünümünde, Northern neredeyse korkudan titremişti. Ama bir saniye sonra, gözleri büyüdü ve bilmeden önce bir şey söyledi.

"Bay Fluffy mi?"

Kırmızı Maden Krallığı'nın kültürü tek bir yasaya dayanıyordu.

Güçlü kurallar.

Savaş gemileri oldukları için, sürekli kan dökme ve yıkım peşinde koşuyorlardı, bu yüzden güçlere saygı gösterip itaat etme eğilimindeydiler.

Kuzey'in her savaşta kendini şampiyon olarak kanıtladığı gibi, başka herhangi bir canavar da bunu yapabilirdi ve şampiyon olarak kabul edilirdi, sorgusuz sualsiz.

Kuzey elbette bunun olacağını zaten varsayıyordu.

Sadece bunun... Bay Fluffy olacağını hiç beklemiyordu.

Küçük sevimli canavarın bu kadar değişmesi için ne kadar süre gitmişlerdi. Artık büyük, neredeyse Raith kadar uzun duruyordu.

Gözleri boştu ve bir delilikle parlıyordu, içinde başka bir niyet yoktu, sadece yıkım yaratmak ve eti parçalamak vardı.

Kuzey, ne yaparsa yapsın Bay Fluffy'nin onu tanımayacağını görebiliyordu.

Bu yüzden, adım attı, Gece Korkusu'na bir bakış attıktan sonra şöyle dedi:

: "Onunla dövüşmeyi bile düşünme. Bay Fluffy ile ben ilgileneceğim. Ona kendime bir akıl vereceğim."

Gece Korkusu'na canavarı halletmesine izin vermek büyük bir hata olurdu, bu acımasız canavarın dinlenme bilmediğini biliyordu.

Kanla kaplanmış yüzü ve karanlık derisiyle Gece Korkusu omuz silkti ve döndü. Diğer avların peşine düştü.

Yakında, ön bahçeden kayboldu ve arka bahçeye zorla geçti.

Kuzey ve evcil canavarı birbirlerine karşı duruyordu, her ikisi de kaçınılmaz olan için birbirlerini hazırlarken havada sessiz bir gerginlik vardı.

Bay Fluffy ileriye sürünerek geldi, dişleri salyalarla sarkarken mavi gözlerini Kuzey'e dikti.

Bazı adımlar atarak mesafeyi kapattıktan sonra duraksadı ve alçak bir kükreme ile yere çömeldi, atlama pozisyonuna geçti.

Kuzey gerginleşti, obsidyen kılıcının kabzasını sıkılaştırdı. Canavardan yayılan ilkel enerjiyi hissedebiliyordu, gözlerinde yanan şiddetli bir kararlılık vardı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Fluffy, büyümüşsün, seni tekrar Fluffy olarak çağırıp çağırmayacağımı bile bilmiyorum. Fluffy, kötü bir çocuk oldun ve baban sana biraz terbiye verecek."

Kuzey'in gözleri tehditkar bir şekilde parladı.

Rakibinden yayılan kan içgüdüsünü hisseden canavarımsı kurt, ileriye atıldı, devasa bedeni Kuzey'e doğru hızlı bir şekilde fırladı.

Kısa bir yan adım atarak, Northern saldırıyı savuşturdu ve havada keskin pençelerin geçmesini zar zor önledi.

Kurt duraksadı, etrafında dönerken, dişlerini Kuzey'in etine batırmak için açgözlüce kapanıyordu.

"Bu iyi, yüzündeki o ifadeyi koru. Onu hemen yüzünden sileceğim" diye yorumladı Kuzey, gözleri neşeyle parlıyordu.

Usta bir hareketle, kurtun saldırısını savuşturdu, metalin dişle çarpışmasının sesi gece boyunca yankılandı.

İkisi de birkaç çarpışma yaşadı ve bu, Kuzey'in elini geri savurdu.

'Kahretsin, kesinlikle daha güçlü hale gelmiş!'

Bu kadar kısa bir sürede, Bay Pamuk da büyük ölçüde büyümüştü. Belki de birkaç canavara ait çekirdek yemekten ve savaş atmosferine alışmaktan kaynaklanıyordu.

'Gittiğimde ne kadar yalnız kalmış olmalı.'

Kuzey, canavara acıdı. Belki de o da karanlıkta sıkışıp kalmıştı ve bu onun suçu.

Onlar ayrılmak üzereyken Bay Pamuk'u unuttuğu söylenemez. Sadece umursamak için zamanı yoktu.

"Üzgünüm, acılarını dindireceğim"

Gülümsedi ve sonra canavara güçlü bir şekilde çarparak ileri fırladı.

Kuzey'in planı basitti, Bay Fluffy'ye o kadar acı vermekti ki, zihnini tıkayan karanlıktan tamamen çıkabilsin.

Bunun düşüncesi onu kötü bir şekilde gülümsetti. Belki de canavarın bu kadar güçlü hale gelmesine rağmen Bay Fluffy'yi kolayca halledebileceğinden şüphe duymadığı içindir.

Bu bir blöf değildi. Gözleri tarafından ortaya konan doğru ve kesin bir hesaplamaydı.

Kuzey, şu anda dövüşte elinden geleni vermiyordu. Canavarı ne kadar yetenekli olduğunu görmek için oynuyordu.

Ancak bu, hatalar yapıp Bay Fluffy'nin bazı saldırılarının savunmalarının yanından geçmesine izin vererek ona verilen yırtıcı acıyı hissetmediği anlamına gelmiyordu; bu da üzerinde sığ kesikler bırakıyordu.

Canavarın etrafında koşmaya devam etti, onu en hızlı saldırısını yapmaya, kıvrılmaya ve en hızlı hızda ona ateş etmeye zorladı.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, her şey Kuzey'in tahminleri içindeydi.

'Bu bir canavar olduğu için mi... bu kadar basit'

İkisi birbirleriyle çarpışmaya devam ederken, Kuzey daha da korkutucu hale geldi. Beş dakikadan daha kısa bir süredeki büyümesi hayranlık vericiydi.

Hiçbir saldırı kaymadı, şimdi arkasında bir el ile Bay Fluffy'nin saldırılarını savuşturuyordu. Bacakları aceleci bir adım atmazken, yüzünde soğuk bir kötü gülümseme vardı.

Korkunç bir gürültüyle, Northern ve Bay Fluffy birbirlerinden uzaklaştı, Northern havada yuvarlanarak muhteşem bir şekilde ayaklarının üzerine indi.

Canavar yuvarlandı ve ivmeyi kullanarak ayağa kalkmayı başardı, yine de muhteşem bir şekilde...

Northern obsidyen çeliğine baktı ve gözlerini Bay Fluffy'ye çevirdi. Soğuk bir gülümsemeyle,

“Bunu sona erdirme zamanı” dedi.

Birden, yüzünü grim karanlık bir maske sarmaladı ve canavar içgüdüsel olarak geri sıçradı.

Bay Fluffy, bu insandan yayılan korkudan kurtulmaya çalışır gibi, vahşi bir kükreme çıkardı.

Sonra tekrar saldırdı. Hareketleri akıcı ve öngörülemezdi, Northern sadece hareketsiz durdu, canavar ona yaklaştı.

Hızlı bir karşı saldırıyla, canavarın yanına nişan aldı, kılıcı tüy ve etin içinden ölümcül bir hassasiyetle geçti.

Wolf acı içinde uludu, kanı yere damlayarak geri sendeledi, yaralı ama yenilmemişti.

Şiddetli bir homurtuyla, canavar bir başka saldırı başlattı, öfkesinin yarasının acısından azalmadığı belliydi.

Northern kendini hazırladı, canavara yaklaşırken kılıcı hazır bir şekilde bekliyordu.

Kurtun çenesi açıldı, dişleri tükürükle parlayarak Northern'ın boğazına doğru yöneldi.

Ve bir an içinde, Northern döndü, obsidyen kılıcı saldırıyı yankılanan bir çınlama ile defletti.

Darbenin gücü kollarında titremelere neden oldu, ama o kararlı kaldı, ayakları yere sağlam bir şekilde basılıydı.

Bir an bile duraksamadan, Northern karşı saldırıya geçti, kılıcı havada zarif bir yay çizerek süzüldü.

Kurt vücudunu döndürdü, saldırıdan zar zor kaçtı, ama Northern'ın kılıcı yan tarafında derin bir yarık açarak taze bir kan fışkırtmadan önce değil.

Canavar acı ve öfkeyle uludu, gözleri kutsal olmayan bir öfkeyle yanıyordu. Northern'ın etrafında dikkatlice dönerken, kasları gergin yaylar gibi gerilmişti, en küçük fırsatta saldırmaya hazırdı.

Northern çaresizce iç geçirdi.

'Cidden, bu kadar bile seni aklını başına getirmeye yetmiyor...?'

Canavarı öldürmemek için kendini ne kadar daha kontrol edebileceğini bilmiyordu.

Bu savaşın ona öğrettiği bir şey varsa...

Onun gibi birinin, öldür ya da öl durumu içinde savaşmayı öğrenmiş biri için, öldürmenin neredeyse nefes almak kadar kolay olduğu gerçeğiydi.

Öldürmeyi kalıcı olarak sona erdirmek için nereye nişan alacağını biliyordu ve bu, hem klonlarından hem de savaşın deliliğine teslim olduğu tüm o zamanlardan kaynaklanıyordu.

Öldürmek istemiyorsa, genellikle nişan aldığı yerleri vurmaktan kaçınması gerekiyordu. Ama bu, bir refleks hareketini durdurmaya çalışmak gibiydi.

Bu mümkündü ama sadece birkaç başarısız denemeden sonra.

Ve Mr. Fluffy'nin bu başarısız denemelerden biri olmasını istemiyordu. Dikkatli olmazsa... gerçekten bu canavarı öldürebilirdi.

Kuzey, kendisine karşı kötü hissediyordu.

'Yoldaşımı öldürmeyi düşünüyorum... ama hiçbir duygu yok...' Göğsüne dokundu.

Bu süre boyunca canavara özellikle bağlı hissetmedi, ancak onun etrafında olması gerçekten güzeldi.

Bu bile ondan biraz sempati beklemeyi gerektiriyordu.

Northern başını salladı.

'Sadece bir canavar'

Birdenbire hızla, canavar ileri fırladı, pençeleri havada süzülerek Kuzey'in karın bölgesine doğru yöneldi.

Kuzey, ustaca bir yan adım atarak yanıt verdi, kılıcı saldırıyı yankılanan bir çınlama ile defle etti.

Canavar toparlanmadan önce, karşılık verdi, obsidyen kılıcı havayı ölümcül bir hassasiyetle keserek vurdu.

Canavar kıvrıldı ve büküldü, bedeni neredeyse doğaüstü bir çeviklik sergileyerek Northern'ın darbelerinden kaçtı.

Ancak Northern acımasızdı, kılıcı ölümcül bir çelik dansı yapıyordu, her darbe hesaplı ve amaçlıydı.

İki dövüşçü birkaç saniye boyunca savaş alanında dans etti, hareketleri bir bulanıklık ve öfke içindeydi.

Northern'ın kılıcı havada şarkı söylerken, Mr Fluffy'nin vahşi saldırılarını defletti ve arkasında yaralar ve kesikler bırakan acımasız karşı saldırılar gerçekleştirdi.

Yine de, artan yaralara rağmen, Mr Fluffy'nin gözlerinde yanan delilik geri çekiliyormuş gibi görünmüyordu.

Bu, Northern'ın ifadesinde gergin bir gerilim yarattı. Kendini canavarı öldürmekten alıkoymakla, onu öldürüp birlikte paylaştıkları kutsal anıları unutmak arasında sıkışmıştı.

'Ben insanım, kahrolası!'

Northern, yoldaşını öldürmeyi düşündüğünde hangi duyguları hissetmesi gerektiğiyle mücadele etse de, ne yapması gerektiğini biliyordu.

İnsanları insan yapan ve şeytan yapmayan şeyler.

Şefkat.

Mr. Fluffy'nin sadece bir canavar olup olmaması önemli değildi. Önemli olan, birlikte bir bağ paylaşmalarıydı.

Ve bu neden, Northern'ın arkadaşından vazgeçmek istememesi için yeterliydi.

Canavarın saldırılarını tekrar engellerken dişlerini sıktı. Stresliydi ama doğru hissettiriyordu.

Bu boşluğun ne olduğunu söyleyemedi…

Northern aniden fark etti, gözlerini kısarak.

'Boşluk… hiçlik…'

Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı.

"Tabii ki… boşlukla ruhumu hissettikten sonra ne bekliyordum."

Northern, kendisinde ne tür değişiklikler olduğunu bilmiyordu. Ama bunların yavaş yavaş geldiğini biliyordu.

'Belki de Gece Korkusu'nu kapıda böyle gülümseten şey delilik değil… ama boşluktu.'

Korkunun kendisinden daha hızlı olduğu şüphesizdi.

Canavar, Northern'a acımasızca saldırdı, oysa Northern düşüncelere dalmıştı. Dişleri gıcırdadı ve hırpaladı, Northern'ın etini parçalamaya çalışıyordu, pençeleri havada süzüldü ve kan kırmızı izler bıraktı.

Savaş devam ettikçe, bu yaraların etkisi sonunda Mr Fluffy'nin bedeninde bir etki göstermeye başladı.

Hareketleri yavaşladı ve darbeleri daha az güçlü hale geldi. Northern bunu hissedebiliyordu.

Gece Korkusu ile karşılaşacağı zaman için enerjisini koruyan kendisi bile kaslarında yorgunluğu hissetmeye başlamıştı.

Canavarın etini çirkinleştiren bu kadar çok yarayla bu kaçınılmazdı.

Northern, acı bir tatla kılıcını indirdi. Sonra yumuşak bir sesle çağırdı

: "Mr Fluffy?"

Canavar ona öfkeyle hırladı, gözleri Northern'ın sesinin üzerinde yarattığı etkiye korkunç bir şekilde karşılık veriyordu.

Canavarın zihnini tıkayan karanlıktan kurtulmaya çalıştığını gören Northern, bunu önemsemedi ve yavaşça bir elini uzattı.

"Mr Fluffy… ben buradayım. North" sesi huzur içinde çıktı.

Canavarin ruhuna huzur damlacıkları düşürmekte. Gözbebekleri yavaşça genişledi ve ağzından düşük bir homurtu sızdı.

Yavaşça, Bay Fluffy aşağı indi ve başını eğdi.

Kuzey'in eli nihayet ona dokunduğunda, Kuzey'in kalbi neredeyse canavardan fırlayacaktı.

'Ah, onu kullanmak zorunda kalmadığım için mutluyum'

Arkasında bir şey ışık parçalarına patladı.

İkisi arasında kısa bir süre içinde oluşan bağı kullanarak canavarı sakinleştirme girişiminde bulunmasına rağmen, Kuzey hala şüpheciydi ve işler kötüye giderse arkasında bir siyah stileto belirmişti.

Artık Bay Fluffy'yi geri aldığında, bir sonraki düşman... Kuzey'in gözleri aniden titredi.

Sonra ağzından büyük bir kahkaha patladı, omuzları birkaç saniye daha geniş bir şekilde gülerken titredi.

Herkes onun deli olduğunu düşünebilirdi.

Sonra aniden durdu ve kaleye doğru kaşlarını çattı.

'O yere girmem mümkün değil. İçeride bir Gece Korkuları ordusu var!'

Tabii ki, sorun onun öldürülmekten korkması değildi. Northern, bu noktada Night Terror'ları öldürme yeteneğine güveniyordu.

Onu kaçırdıklarında, bir veya iki tanesini yenebilirdi... şimdi daha güçlü olduğunu söylemeye gerek yok.

Ancak bu, bedenini fazla zorlayacaktı, yine de klonunu gönderebilirdi.

Northern, fikri düşünürken girişe baktı.

'Eğer ona öldürmemesini emredersem, öldürmemesi gerekir, değil mi?'

Kollarını kavuşturdu ve eline bir parmakla vurdu. Sonra karar verdi.

'Hayır, Night Terror hepsinin üstesinden kendi başına gelebilir. Night Terror'ın gücü ve benim gücümle bile. Bir girdap seviyesindeki canavarı alt edebileceğimizden emin değilim. Üstelik, tehlike seviyesini bile bilmiyoruz' diye düşündü Northern.

'Ayrıca, özüm tükenebilir…'

Artık ölçüm kristalinden emdiği devasa ruh enerjisinin boşluk özü tarafından emildiği için her şey oldukça farklıydı.

Ruhunda dolaşan öz miktarını hafifçe hissedebiliyor ve söyleyebiliyordu.

Klonunu kullanarak ruh enerjisiyle koşuyordu ve ardından kalenin olayından dolayı bunun büyük bir miktarına sahip oldu.

Ancak boş öz, bunların hepsini ortadan kaldırmıştı, vücudundaki ruh enerjisi boş öz haline dönüştü ama orada olanın yarısı kadar bile değildi.

Kuzey, boş öz üzerinde o kadar da güçlenmediğini anlayabiliyordu. Ve eğer mantıksız hareket ederse, bu ona pahalıya mal olabilirdi.

Gece Korkusu'na yardım etmemeye karar vermişti. Kuzey, canavarın ondan türetilen bazı yarı varlık deneylerini halletmek için yeterince güçlü olduğundan emindi...

'O herif muhtemelen akrabalarını sevinçle öldürüyor'

Kuzey etrafa göz attı,

'Çok fazla öldürme var ve ben bundan pek bir şey kazanmadım'

Çok az sayıda öldürdüğü için, pek bir eşya da almadı. Ama bu iyi, bu her zaman planıydı.

Bu düşmanlardan alınan eşyaların pek bir değeri olacağını düşünmüyordu, hatta cehennem dereceli olsalar bile.

Şatonun lordu ise.

'Son öldürmeyi ben yapmalıyım'

Bu, ona birçok ödül verecekti. Ve Gece Korkusu'nu öldürmek de öyle.

İkisini birleştirdiğinde, bu çatlakta çektiği acılar için kesinlikle büyük bir tazminat alacaktı.

Northern'ın kalbinde bir yerde, çok heyecanlıydı.

Kuzey birkaç dakika sessiz durdu. Bay Fluffy'ye baktı, o bilinçsizdi. Boğuk kükremelerle karışık çamur sesleri duyabiliyordu.

“Gece Korkusu kesinlikle rahatlamıyor.” Kuzey mırıldandı ve girişin duvarına yaslandı.

‘O herif muhtemelen lordun odasına doğru savaşacak.’

O an katılacaktı. Aslında, Kuzey'in beklediği tek şey gürültünün azalmasıydı.

‘Havayı çığlıkların doldurma hızını göz önünde bulundurursak, muhtemelen yakında işini bitirecek.’

Kuzey parmağıyla saçını geriye taradı ve elini üfledi.

Tekrar etrafa baktı.

Bir zamanlar düzenli ve grotesk bir şekilde ihtişamlı olan kale… şimdi bir lanet diyarıydı.

Kuzey dağa doğru baktı.

'Muhtemelen dağlardaki madencilik faaliyetlerini denetleyen bazı cehennem canavarı yaratıklarıdır. Ama bu durumu değiştirmek için yeterli değiller.'

Kuzey gözlerini kapadı ve açtı, sonra duvardan uzaklaştı ve içeriye göz attı.

'Gürültü azaldı. Sanırım içeri girmeye zaman…'

Bir sonraki savaşı, kalenin lorduyla olacak.

Thump

Thump

Thump

Thump

Bu düşünceye daldıkça kalp atışları hızlandı.

'Bir girdap rütbesi canavarıyla savaşacağım' Girişin önünde durdu, gerçek derinlerine yerleşirken içeri girmeye hazırlanıyordu.

Bacaklarını içeri girmek için hareket ettirdiğinde, Kuzey aniden geri sıçradı, baskın eli bir kılıç saldırısına hazırlandı.

Bir kılıç zaten ona doğru şekil almaya başlamıştı.

Kaşları çatıldı ve siyah kılıcı döndürdü, zarif bir yay şeklinde aşağıya doğru savurdu.

'Gitti. Ama bu sefer onu canlı bir şekilde hissedebiliyordum…' Northern başını kaldırıp kaleye baktı.

Daha önce ona bakan aynı çift göz, tekrar ona odaklandı.

Ve kendi gözleri sayesinde bunu anlayabileceğinden emindi.

Ve bu sefer mekan daha canlıydı.

Northern'ın kaşları belirgin bir şekilde karardı.

'Kalenin lordu... ondan daha fazlası var'

Her halükarda, bunu bugün sona erdirmeliydi. Bir nefes egzersizi yaptıktan sonra, Northern kalp atışını ve nefesini düzenledi ve kaleye doğru ilerledi.

Beklendiği gibi, arazide Gece Korkuları yığınlarıyla doluydu.

Northern, birinin göğsüne kılıcını sapladı, kılıcını bir gıcırtı sesiyle döndürerek açılan yeri genişletti.

Sonra kılıcını, çekirdek nerede olmalı diye yönlendirmek için kullandı.

Northern kaşını kaldırdı.

'Tabii ki… ruh çekirdeği yok'

Ve Gece Korkusu onu çıkarmadı ve emmedi. Northern kendisi sadece canavarın etinin içinden kazdı ve savaş alanında böyle bir şey yapmak için zamanı nerede bulabilirdi.

'Onların deneyler olduğunu ve gerçek canavarlar olmadığını düşündüğüm için ruh çekirdeği olmayacağını tahmin ettim. Ama onlarla savaşsaydım yetenek parçaları kazanıp kazanmayacağımı bilmiyorum.'

Northern nefes aldı.

'Her iki durumda da önemli değil, üzülmektense dikkatli ve temkinli olmayı tercih ederim. Onlarla savaşmam için bir neden yok, kazanç yok, sadece dayanıklılığımı tüketirler. Evet, doğru kararı verdim'

Ceset yığınlarının arasından yolunu bulmaya devam etti. Onların üzerine basmamaya çalışsa da, bazen bu kaçınılmazdı.

Merdivenlere ve üst kata bile.

Northern, ağzında bir sinirlenme hissetti ve tükürmesi durumu daha da kötüleştirirdi. Sadece yutkunup fazla düşünmeden ileriye gitti.

En azından, bu kadar çok ceset görmekten etkilendiği için mutluydu. Bu, ruhundaki boşluğun o kadar da dramatik olmadığını gösteriyordu.

Sonuçta, her şey o kadar da kötü değildi —kendine düşündü— ve devasa çift kapının önünde durdu.

Kapı hafifçe açılmıştı, bu da Gece Korkusu'nun çoktan gittiğini gösteriyordu.

'O piç…'

Northern öfkeyle doldu ama kendini sakinleştirdi ve içeride olup bitenleri dinlemeye dikkat etti.

'Bıçak sesi yok… hiç ses yok'

Bu oldukça rahatsız ediciydi çünkü Northern, Night Terror taht odasına girdiği anda canavara saldırıların yağmur gibi yağacağını düşünmüştü.

Ama hiçbiri yoktu.

'Bir şeyler yanlış' Northern kaşlarını çattı ve kopyasını çağırdı.

Kendinin tam bir kopyası yanında belirdi, siyah zırh giymekteydi.

Gözleri mavi ışıkla parlıyordu ama orijinal Northern'ın gözlerindeki parıltıyla karşılaştırıldığında, onun gözleri oldukça solgundu.

Northern kopyasına döndü ve fısıldayarak emir verdi

: "Hey, senin için tek bir komutum var… o odadaki en güçlü canavara karşı savaşmak için şimdiye kadar öğrendiğin her şeyi kullan. Ve ne yaparsan yap… ölme"

Onun nedeni basitti. Bilgi iletmek veya bağlantıya odaklanmak için zamanı olmayacaktı. Bu yüzden bilgiyi baştan vermek daha iyiydi.

Klona kalıcı olarak ölme yeteneği olmadığı gibi, Northern, anıların içine yandığı ani acılardan dolayı kaslarının ağrıyabileceğinden endişeliydi.

"Şimdi, git..." diye emretti ve yavaşça geri adım attı, köşelere yapışan karanlığın kollarına girdi.

İkinci Northern, kararlılık ve amaçla dolu olarak ileri yürürken yavaşça gümüş bir kılıç belirdi.

Tehlikeli odaya adım attığında, karanlıkla giyinmiş bir varlığın gözleri önünde dik durmaya çalışan iki ayaklı bir canavara gözleri takıldı.

Şato lordu, kasıtlı bir yavaşlıkla başını çevirdi, solgun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sen..."

Northern'ın gözleri aniden büyüdü.

'Az önce iyi mi duydum... bir canavar mı konuştu?'

[Kaos'un İzleri özelliği sayesinde canavarların dilini anlayabiliyorsunuz]

Kuzey'in ağzı açık kaldı, şaşkınlığı belirgindi.

Lanet olsun... canavarlar gerçekten konuşabiliyor mu? Ve ben onların konuşmasını anlayabiliyor muyum? Hayatım daha mı karmaşık hale geldi?

Karanlıkta acı bir şekilde yüzünü buruşturdu, 'Derinlerde bir yerlerde, sanki gerçekten de öyle oldu gibi hissediyorum.'

"Hoş geldin... seni bekliyordum."

Kale lordunun sesi, birkaç derin sesin birleşimi gibi yankılandı. Hava, söyledikleriyle titriyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey'in klonu soğukkanlı, sessiz kaldı, ifadesinde hiçbir duygu yoktu.

Yavaşça başını çevirip, kale lorduyla göz teması kurmaya çalışan Gece Korkusu'na odaklandı.

Sonra, karanlık bir şekilde yüzünü buruşturarak, kılıcını çekti ve saldırdı.

Bir hız patlamasıyla, Kuzey kendini ileri fırlattı, kılıcı acımasız bir darbe yağmuru serbest bırakırken alevli bir ışık yayının arkasında iz bıraktı.

Keskin kılıcı havada şarkı söylerken, her bir kesiş, kalenin lordu tarafından inşa edilen görünmeyen bir engelle çarpıştığında enerji patırtısıyla vurgulandı.

Karanlık bir örtüyle sarılmış devasa varlık, Kuzey'e yoğun, tehditkar bir bakışla baktı, ardından gülümsedi ve canavar dilinde şöyle söyledi:

“Ne kadar boşuna.”

Ateşli gözleri, kadim bir öfkeyle yanıyordu ve havada, pençeli elini uzatırken, ham güçle çatırdayan bir enerji fırtınası serbest kalıyordu.

Kuzey, bombardıman arasında ustaca manevra yaptı, kılıcı dikkatli bir dansla, mistik patlamaların saldırısını savuşturup engelleyerek hareket ediyordu.

Küller ve duman etrafında dönerken, sıcaklık derisini yakıyordu—hissetmese de—saldırısını sürdürdü, fırtınanın savunmalarını aşmaya kararlıydı.

Kuzey, kale lorduna hamle yaptığında, Gece Korkusu'nun gözleri büyüdü. Sanki önemsiz insan olağanüstü bir cesaret göstermiş gibiydi.

Daha güçlü bir canavarla karşı karşıya kaldığında, kaçınılmazdı; Kuzey, Gece Korkusu'nun kale lordunun gözlerinin içine bakmak için başını bile kaldıramayacağını düşünmüştü.

İşte burada devreye girdi.

Gece Korkusu hakkında ne olduğunu bilmiyordu ama canavar farklıydı. O bir sapkındı ve belki de Gece Korkusu'nun böyle olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Bir canavarın ne olması gerektiği normlarına karşı gelen bir veya iki canavarın olacağı sürpriz değildi.

Onu korurken ölen ölüm meleği gibi.

Olması durumunda almayı karar verdiği çok riskli bir hamleydi ve bu hamle ilk saldırı yapmaktı.

Ancak, Northern ilk saldırının, gece terörünün, şato lordunun önünde durduğu anda onu tüketen korkudan kurtulmasını garanti edip etmeyeceğini bilmediğinden, klonunu göndermeye karar verdi.

Her şey kötü giderse, sadece hayatı için kaçacaktı. Ve başka bir gün savaşmak için yaşayacaktı.

Derinlerde, Night Terror'un korkmayacağını umuyordu.

Ancak umudu boşunaydı. Korkuları yüzüne serildi.

Ancak, Night Terror'un asi doğasına güvenmekte haklıydı.

Çünkü klonu saldırdığında, Night Terror'un gözleri ilkel bir öfkeyle parladı, onu yavaşça eğmeye başlayan korkuyu bastırarak.

Canavar o anda aniden kayboldu, Northern (klon) şato lorduna saldırırken.

Fırsatın doğmasını bekler gibi, şato lordu karşı saldırıyı gerçekleştirdi ve Northern'ın kılıcı, enerji patlamasının içinden acımasızca geçerken—

Gölgeden, Gece Korkusu ortaya çıktı, kas ve puldan oluşan devasa bir kütle. Gürültülü bir kükreme ile canavar çatışmaya katıldı, devasa pençeleri havada süzülerek yanmış toprak izleri bıraktı.

Kale lordu, yeni tehdide dikkatini çevirdi, siyah yüzünde ince bir kaş çatma belirdi, pelerinini savurarak karanlık bir girdap açtı.

Gölge tentakülleri, düşmanlarını yakalamak ve sıkıştırmak için kamçı gibi fırladı.

Kuzey'in kopyası fırsatı değerlendirdi, kılıcı hareket bulanıklığına dönüşerek ileriye doğru saldırdı, kaosun içinden geçerek.

Kılıcı hedefine ulaştı, kale lordunun eterik formunu keserek, ancak girdap hiçbir ses çıkarmadı.

Bunun yerine, varlık geri çekildi, kırmızı aurası titreyerek bir enerji girdabı çağırdı ve Kuzey'i yıkıcı bir patlama ile geri savurdu.

Gece Korkusu, yılmadan avantajını sürdürdü, dişlerini kale lordunun gölgeli etine batırarak, ilkel bir vahşetle yırtıp parçaladı.

Aynı şey oldu ve Gece Korkusu duvara çarptı, duvarda çatlaklar bırakarak yere yığıldı.

Girdap canavarını çevreleyen karanlık geri çekilmeye başladı, sanki geri çağrılıyormuş gibi.

Formu katılaşmaya ve daha net hale gelmeye başladı.

Karanlıktan gizli kalan Kuzey, gözlerini kısarak baktı.

'Saldırılar geçmedi mi?'

Görünüşe göre, az önceki her iki saldırı da karanlığın yüzeyine karşıydı.

Fırtınanın bedenini kaplayan karanlık pelerin aslında bir koruma örtüsüydü.

'Eğer durum böyleyse, neden kaldırılıyor?' Bu, klonunun gözleriyle gözlemleyen Northern için böyle görünüyordu.

Karanlık, canavarın bedeniyle tamamen birleştiğinde, uzamış uzuvları ve keskin, pençe benzeri elleri olan kaslı, insansı bir siluet ortaya çıktı.

Derisi simsiyah ve eski çağları çağrıştıran karmaşık kırmızı desenler ve sembollerle süslenmişti.

Canavarın kendisi, bir insan ve bir canavarın birleşimi gibiydi. Hükmettiği canavarlara hiç benzemiyordu.

En çarpıcı özelliği, şeytani bir görünüm alan başıydı.

Bir çift alev gibi parlayan kırmızı göz, karanlığın içinden delip geçerek, ruhlarına işleyen yoğun, tehditkar bir bakış yayıyordu.

Varlığın başından çıkan boynuzlar, korkutucu ve başka bir dünyadan geliyormuş gibi görünen yüzüne katkıda bulunuyordu.

Canavarın gürleyen sesi yankılandı

Bu oldukça sinir bozucu. Bir sahte ile benimle savaşabileceğini düşünmek, senin için son derece cehalet.

Artık karanlık, (alt bedenini giydiren bol bir tunik hariç) vücudunun çoğunu örtüyordu, kale lordu el hareketleriyle konuştu.

Gözlerindeki tehdit, korkutucu bir bakışla belirgindi.

Gözlerini sadece ayakta duran Gece Korkusu'na çevirdi. Boyun kemikleri, başı sağa ve sola dönerken çatırdadı.

"Bana karşı gelmeye cüret ediyorsun, Koll, Kan Zaliminin seçilmiş takipçisi?" diye kükredi, sesi küçümseme ve inançsızlık karışımıyla doluydu.

Gece Korkusu, kale lordunun etkileyici varlığından korkmadan, yerinde durdu, kasları gerilmiş ve saldırmaya hazırdı.

Derinlerden gelen düşük, boğuk bir kükreme, terörün göğsünden yükseldi; bu, odanın içinde yankılanan ilkel bir meydan okumaydı.

Kuzey, canavarın isyanını daha da etkileyici buldu; Gece Korkusu, isyan eden birinin beklentilerini aşıyordu. Gizlendiği yerden bile kalbinin titrediğini hissedebiliyordu.

"Saygısız yavru," diye hırladı Koll, pençeli elleri yumruk haline geldi. "Hayal edebileceğinden daha büyük bir güç verildi sana, ama yine de bu önemsiz insanla ittifak kurarak onu israf ediyorsun."

Kuzey'in kopyası sessiz kaldı, bakışları sabit ve sarsılmazdı; kale lordunun acımasız sözleri üzerine bir zehir seli gibi akarken bile.

“Fark etmez,” Koll alaycı bir şekilde gülümsedi, dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. “Senin aptallığını düzelteceğim ve varlığının gerçek doğasını hatırlatacağım.”

Koll, muazzam boyutuna rağmen aniden hızlanarak ileriye doğru saldırdı, pençeli elleri hasta bir kırmızı enerjiyle parlıyordu.

Kuzey'in kopyası kendini savunmaya aldı, kılıcı gelen saldırıyı defleyecek şekilde hazırlandı.

Darbenin sesi kulakları sağır ediyordu; çeliğin gürültülü çarpışması ve esrarengiz bir güç, odanın içinde şok dalgaları yayarak yankılandı.

Kuzey'in klonu güçlü bir şekilde yerinde durmasına rağmen, bir bez bebek gibi havaya fırladı, duvara çarparak neredeyse onu parçaladı.

Gece Korkusu anında ileri fırladı, devasa şekli hareketin siyah bir bulanıklığına dönüşerek kalenin lorduna siyah alevler ve pençeler yağdırdı.

Koll, iki yönlü saldırıyı savuştururken, şeytani yüzü öfkeyle bir gülümsemeye dönüştü.

Duvara çarpmış olmasına rağmen, Kuzey'in klonu hızla kendini toparladı. Yüzünde kararlılık ifadesiyle, ileri atıldı; kılıcı soğuk, gümüş bir ışıkla parlıyordu.

Gece Korkusu da saldırıya katıldı; pençeleri canlı karanlık gibi görünen siyah alevlerle yanıyordu.

Kuzey, önce bunun ne olduğunu merak etti, ama klonun gözünden ikinci bir bakışla anlayabildi.

Boşluk özü.

'Ama bu böyle mi olmalıydı... çok kötü görünüyor.'

Oda, çatışmalarının yankısıyla dolup taştı; koridorlarda yankılanan bir şiddet senfonisi.

Darbenin gücü etrafa şok dalgaları gönderirken, taşlar ve molozlar ardında dağılmıştı.

Taht odasında, kaleyi parçalamakla tehdit eden bir çelik ve pençe girdabı vardı.

Kuzey'in klonu, çaresizlikten doğan bir şiddetle savaşıyordu; kılıcı gümüş bir bulanıklık halindeydi ve her seferinde ölümden kıl payı kaçarken elinden gelenin en iyisiyle savaşıyordu.

Belki de düşmanları çoktan alt edilmiş olacaktı, eğer bu bir akıl almaz varlık ve bir girdap olmasaydı.

Kale lordunun tek başına konuşabilmesi ve kendine Koll demesi, Kuzey'in hesaplamadığı bir değişkeni tanıttı.

Ve şimdi, yanıtlanamaz bir soruyla karşı karşıya kaldı.

Gece Korkusu'nun gücüyle, klonu ve kendisi, bu canavarı yenebilecekler miydi?

Kuzey, savaş alanına geçmeden önce bu sorunun yanıtını bulmak istedi.

Elbette, saklandığı için bir korkak gibi hissediyordu ama bu duyguyu çoktan aşmıştı.

Güvenliğini önceliklendirmeye karar verdiği gün, bir korkak haline geldi.

Ve eğer korkak olursa, aşırı güçsüz biri olacaktı. Evet. Aşırı Güçsüz Korkak.

Çelik ile pençelerin çarpışması, Northern'ın klonunun kılıçlarını kötü niyetli kalenin lorduyla kilitlemesiyle gürültüyle yankılandı.

Kasları gerildi, damarları soluk derisinin üzerinde kabardı ve yerini korumak için her damla gücünü topladı.

Koll'un bıçak gibi keskin pençeleri, klonun kılıcının gümüş çeliği üzerinde kayarken kıvılcımlar fışkırdı, metalik çığlık havayı delip geçti.

Birbirleriyle boğuşurken, Night Terror korkunç bir kükreme saldı, ağzından siyah alevler fışkırdı.

Canavarın devasa formu, odanın ışığını emen kötü niyetli bir karanlıkla sarılmış pençeleriyle saldırırken bulanıklaştı.

Koll'un gözleri kısıldı, soluk yüzü kötü bir ifadeye büründü ve kolunu savurarak kırmızı bir aura dalgası yaydı.

Kırmızı aura, Night Terror'a bir dalga gibi çarparak canavarı bir an için sersemletti.

Sonra Koll, öfkeyle baktı. O sırada Northern'ın klonu, kılıcını aşağıdan yukarıya zarif bir yayla kaldırarak içeri girdi.

Koll, Night Terror'a odaklanmıştı, hatta Northern bunun kesin bir vurma olacağını düşündü.

Ama birdenbire, gümüş kılıç havada durdu. Bakmadan, Koll kılıcı elinde yakalamıştı.

'Ne halt ediyorsun...' Karanlıktan Northern korkunç bir şekilde yorum yaptı. İçten içe de.

Koll hala klonuna bir bakış bile atmadı. Etrafındaki hava, klonu hiçe sayar gibi görünüyordu ve onu ciddiye almıyordu.

Bunun yerine, gözleri Gece Korkusu'ndaydı. Canavarımsı sesi odayı tekrar doldurdu.

"Seninle ilgili bir şey farklı. Bu rahatsız edici. Sen farklısın, farklı kokuyorsun. Bunu anlayabiliyorum çünkü ustamın kanı damarlarında derin bir şekilde akıyor. Sen de Khorn'un bir yaratığısın. Kendine ne yaptın?"

Gece Korkusu yanıt vermedi, bunun yerine yavaşça eğilerek bir başka saldırı dalgası başlatmak için ona kötü bir şekilde baktı.

Koll başını klona doğru çevirdi, "Belki de getirdiğin insana sormalıyım"

İki saniye boyunca bir sessizlik oldu. Sonra kale lordu klonun gözlerine derinlemesine baktı.

"Oradasın, değil mi... bu sahte gözlerden beni görebiliyorsun."

Northern o anda karanlıkta geri çekildi, sendeleyerek neredeyse düştü.

Klonunun bağlantısı aracılığıyla onu görebilen bir canavar mı?

'Bu herifin ne tür bir dehşeti var?'

Kale lordunda bir şeyler çok yanlıştı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Belki de gerçek isyankar kale lorduydu, Gece Korkusu değil?

Bir anda Northern'ın aklından milyonlarca teori geçti.

Ve hepsi tek bir soruya indirgeniyordu.

'Ne yapmalıyım… kaçmalıyım yoksa savaşmalıyım?'

Northern kaşlarını çattı, bunu daha önce düşünmüştü. Ve tekrar düşünmesine gerek yoktu.

'Hayır, bu bugün sona ermeli!'

Artık kale lordu onun varlığının farkındaydı ve hatta klonunun gözleriyle onu görebiliyordu, saklanmanın bir anlamı kalmamıştı.

Sürpriz unsuru bozulmuştu. Savaşa katılmak zorundaydı.

'Bence, yavaşlatma ve dayanıklılığımı koruma planım şimdiye kadar başarılı oldu. Daha fazlası sadece açgözlülük olurdu. Şimdi, bu savaşı sona erdirmemiz gerekiyor'

Kuzey köşeden yavaşça çıkıp odanın girişine doğru yürüdü. Birkaç adımda, Gece Korkusu, klonu ve düşmanı ile aynı manzarada duruyordu.

'Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim... ama işe yarayacağına dair bir his var.'

Kuzey yumruğunu sıktı ve başını kaldırdı. Yapmayı düşündüğü şey, en yüksek düzeyde bir delilik ve sağduyusunu kaybetmekti.

Yüzünde bir kaşınma belirdi ve ağzı açıldı.

Hala işe yarayıp yaramayacağından emin olamadığı için tereddüt etti. Ama yine de Koll'a dönerek sordu.

"Sen kimsin?"

Kuzey'in sesi canavar dilinde sızlandı.

*

*

*

*

[A/N]

100. bölüme geldiğimizde büyük bir duyurum olacak, sabırsızlanın arkadaşlar, sizi şaşırtacağına yemin ederim. Heheeee

Bu sıradan adamın pişirmesine izin verin

Her zaman destek olduğunuz için teşekkürler.

Metaller, attıkları her adımda çınladı. Şehrin sol ve sağında, çeşitli avlarından elde ettikleri farklı zırhlarla örtünmüş bir grup serseri olarak hizalanmış insanlar vardı.

Sıradan insanlar, başkentin sonuna doğru bir yol açarken keyifle izlediler.

Gurur, farklı yüzlerinde kazınmış bir şekilde görülebiliyordu; bazıları sert, bazıları düzenli, bazıları ise yara izleriyle doluydu.

Her biri, serserilerin ordusunu sevinç ve doyumla izliyordu.

Uzun bir aradan sonra, yerleşimlerine en yakın olanı, onların düşüşüne neden olanı boyun eğdirmek için bir hamle yapılıyordu.

İnsanlar sadece heyecanla doluydu.

Elbette, oğulları ve kızları bu ordunun bir parçasıydı ama asıl kısım, birkaç ay önce gelen öğrencilerle doluydu.

Birçok şey oldu ama onların gelişi, her şeyin iyi bir şekilde sonuçlanmasını sağladı.

Ve şimdi, son başlıyordu.

En azından insanlar böyle düşündü.

Orduyun arka tarafının onlardan daha da uzaklaştığını ve ufukta kaybolduğunu izlediler.

Geçilecek yol, gereksiz dayanıklılık ve güç kaybını önlemek için daha önce temizlenmişti. Ve yarığa sorunsuz bir yolculuk başlatmak için.

Bu mükemmel bir şekilde çalıştı.

Birkaç saat sonra, lejyon devasa bir yıldırım çubuğuna ulaştı, yerden gökyüzüne parlayarak ve kıvılcımlar saçarak yükseliyordu.

Uzakta öyle görünüyordu ama yaklaştıkça, uzaydaki yırtık daha belirgin hale geldi.

Gilbert'in karşılaştığı diğerlerine kıyasla. Bu daha korkunç ve farklıydı.

Yarığın önünde durdu ve yukarı baktı, yaşlı yüzünde bir kaş çatma ile fısıldadı.

"Bu kadar büyük bir yarık hiç görmedim"

Yanında, simsiyah saçlı, kan kırmızısı gözlü bir kız vardı.

Ona baktı ve yarığa baktı.

"Zor mu olacak?"

Gilbert, yanındaki genç öğrenciye döndü.

"Kesinlikle, Raven."

Onun gücünü kabul etti, akranları arasında en iyisiydi ve bu, onun yanında bir yer kazanmasını sağladı.

Kendi ekibini yönetiyordu.

"Sırada ne var Müdür?" Annette, bu durumu daha çok bir eleştiri gibi yaparak, samimi bir şekilde yol arayışında olduğunu hissettirmedi.

Gilbert, tonundaki eleştiriyi fark ederek, bunu umursamadı ve sağa döndü. Raven'ın yanında duran kişiye hafifçe başını eğdi.

"Eğer müsaade ederseniz... Lady Terence"

Görünüşü ve boyu genç olmasına rağmen, Gilbert ona içten bir saygı gösterdi ve kimse bundan rahatsız görünmüyordu.

Hatta Annette bile.

Bunun yerine, beyaz saçlı ve altın gözlü bu Terence hanımı öne çıktığında hepsi mükemmel bir edep korudu.

O, kenarlarında ve bazı özel yerlerinde altın işlemelerle süslenmiş, vücuda oturan beyaz bir elbise giymişti.

Boynunu uzatıp yarığa bakarken gözleri parlıyordu.

Birkaç saniye kaldı ve o bakmayı bırakmadı. Hepsi endişeyle... mükemmel bir sessizlik içinde bekliyordu.

Sonra aniden titredi ve neredeyse ayaklarının üzerine düştü.

Ama siyah saçlı kadın hemen onu yakaladı.

"Nedir bu? Bir şey mi gördün?" diye sordu Raven, sesinde aciliyet vardı.

Diğerleri konuşmadı ama yüzleri açıkça yeterince kelimeyi ifade ediyordu.

Genç kadın, kurtarıcısının ellerinden kendini toparlamak için zaman aldı ve birkaç saniye nefes alarak gözlerini kapadı.

Fakat geçen her saniye sadece gerginliği artırıyordu.

Sonunda siyah saçlı kadına döndü ve Gilbert'a da baktı.

Yarık işgal edildi... içeri giremeyiz.

Gilbert'in yüzü grim bir kaş çatma ile buruştu.

Kalabalığın geri kalanında, yüzlerinde karışıklıklar belirmişti; ifadelerini farklı şekillerde zorlayarak aynı mesajı ilettiler.

Lotheliwan, etraflarındaki diğer tüm uluslar gibi birçok dini kültürle süslenmişti.

Tapınaklar inşa ettiler ve tanrılara ibadet ettiler.

Elbette, diğer kıtalardan birçok kişi de aynı şeyi yapıyor ama daha fazla insan bu eylemi gereksiz bir şey olarak görüyor.

Çünkü bu dünyada tanrıların varlığının yanlış olduğu kanıtlandı. Ama bu tanrılar genel nüfus tarafından kabul ediliyordu.

Neden?

Çünkü yücelttikleri varlık başka biri değil, Ul'dur.

Starlock kıtasındaki tüm ülkeler, Ul'a tek bir kalp verdiler ve sesi bir tanrıça olarak ibadet ettiler.

Elbette, uyanan herkes onu duyabiliyordu ama onun adına bir tapınak inşa edildiğinde, bir kehanet de seçiliyordu.

Kuştan kuşa, altın gözleri ve beyaz saçları olan bir kadın doğdu; Ul'un kehanetini bedeninde taşımak ve insanların kalbini tanrıçalarına bağlamak için.

Terence bu nesil için biriydi, ne yazık ki, bir felaketin ardından doğmuştu.

Nezaketle görünmesine rağmen, kendi hayatında birçok zorlukla karşılaşmıştı.

Ve olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Detayları kimse bilmiyordu, hatta Gilbert bile. O, bu genç hanımefendi etrafında özellikle çok dikkatliydi.

Herkes onun bir yarığın girilebilir olup olmadığını anlayabileceğini biliyordu, hatta yarıkta kaç kişinin olduğunu bile söyleyebiliyordu.

Terence'in ruh özü ile muazzam bir yeteneği ve bağlantısı vardı, bu da onun her şeyi hissetmesini sağlıyordu.

Harika, ama korkutucu.

"Yarığın işgal edildiğini ne demek istiyorsun?" Yeşil saçlı bir yay, kaba bir şekilde sordu, kaşları çatılmıştı.

Terence ona sert bir ifadeyle döndü.

"Duyduğun gibi, Bay Bram. Bu kapı bir kişi tarafından işgal edildi."

Belki de bu zamandan önce aralarında bir anlaşmazlık vardı, sesi alışılmadık şekilde yükseldi.

"Terence."

Yumuşak bir ses çağırdığında, gözlerini sesin sahibine çevirdi.

"Lütfen, bize daha fazla bilgi verebilir misin?" Siyah saçlı kadın nazikçe sordu.

"Bu sadece Raven'ı sorduğun için."

Raven, güzel bir gülümsemeyle başını salladı.

Beyaz saçlı kadın birkaç saniye duraksadı, gözlerini kapadı ve sonra açtı.

"Onun ruh özünün zayıf, hissedebildiğim sadece biraz ve hızla kayboluyor, sanki ruhu karanlık tarafından tüketiliyor ya da söndürülüyor. Ayrıca, onun çatlağın kalbinde olduğunu söyleyebilirim. Şu anda merkezine çok yakın."

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu.

Sonra Gilbert bu sessizliği bozdu.

Tamam o zaman. Bekleyip ne olacağını göreceğiz. Eğer çocuk ölmeden önce yarığı kapatmayı başarırsa, içeri dalıp elimizden geldiğince hızlı bir şekilde yardım edebiliriz ve eğer çocuk ölürse, yarık kapılarını açacak ve biz de içindeki kim varsa oradan alacağız.

Gilbert geri kalanlara döndü.

"Bölge etrafında kamp kuralım, ne kadar süreceğini bilmiyoruz ama ne kadar sürerse sürsün beklemeye razıyız."

Bu komutla, lejyon geniş alana yayıldı, çiftler halinde yürüyerek gerekli işleri yaparken sohbet ettiler.

Annette kollarını kavuşturmuş bir şekilde yarığın önünde duruyordu. Kamp kurmaya başladıklarından beri ve şimdi, neredeyse yarım saat sonra, hala duruyor ve yarığa bakıyordu.

Adımlar cesurca kör tarafından yanına geldi. Yine de, kim olduğunu bilmeden bakmasına gerek yoktu.

Gilbert hemen kapının önünde durdu, o da

: "Sence… çocuk burada olabilir mi?"

Gilbert'in kaşları çatıldı.

"Kesinlik yok… ama bunun mümkün olabileceğinden şüpheliyim. O bir yürüyücü değil miydi? Bir yürüyücü bu tür öngörülemez bir yarıkta nasıl hayatta kalabilir? Ben bile zorlanırım."

Annette'in dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı, "Biliyorum değil mi… bu neredeyse imkansız değil mi…"

'...ve yine, bu hisse sahibim…'

Bir ürkütücü kahkaha, maelstromun ağzından sızdı. Elini bir hareketle, klonu duvara çarptırdı ve Northern'a döndü.

“İlginç… sormak için ilginç bir soru.”

Kollarını havaya açarak başladı,

Ben sadece kan dökme umuduna güçlü bir inançla bağlı bir sadık hizmetkarım. Delilikle şekillendim ve içinde gelişiyorum.

Şüpheli bir gülümsemeyle Northern'ın gözlerine bakarak duraksadı.

Bundan bir cevabın var mı? diye güldü ve elini işaret etti, "asla… İnsanların gomers olduğunu duyuyorum. En iyi yapılarla donatılmış olsalar bile. Sizin sahip olduğunuz o beyin, dışarıda bir hazine biliyor musun?"

Onun sözleri o kadar doğal bir şekilde çıktı ki, Northern'ın alışık olduğu dil olmadığı için daha da korkutucuydu ama anlayabiliyordu! O kadar etkileyiciydi ki.

Birden fazla sesin birleşimiyle birlikte.

Northern'ın yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi ve tekrar sordu.

“Kime hizmet ediyorsun?”

Kale lordu gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Ne kadar ilginç bir insan. Sadece benimle anlayıp konuşabilmeni harika bulmakla kalmıyorum. Ama senin ilgin beni yüceltiyor. Bu beni çok mutlu ediyor. Tamam, nazikçe sorduğun için sana söyleyeceğim.”

Bir süre atmosferde sessizlik hakimdi, Koll kale lordu Northern'a gözlerini dikmişti.

Gece Korkusu, Northern'ın girdiği andan itibaren şaşırtıcı bir şekilde durgundu.

Kale lordunun yüz sesli sesi tekrar yankılandı, sessizliği paramparça

etti.

"Bu dünyada sizin önemsiz varlıklarınızın bilmediği varlıklar var. Tüm boyutlarda aynı şeyin oynandığını gördüm. Sizler, büyüklüğün ihtişamını ve ölçeğini kavrayacak kadar cehalet ve aptallık içindesiniz."

Devam ederken yürüdü.

"Daha azıyla yetiniyorsunuz. Daha az bilgi. Daha az anlayış. Daha az güç. Daha az kuvvet. Hepinizin neden daha düşük varlıklar olduğuna şaşmamak gerek."

Northern sessiz kaldı ama içten içe öfkeliydi.

'Ne zaman benimle alay etmeyi bırakacak ve gerçekten bana söyleyecek?'

Kelimeyi dışarıda söyleyemedi, Koll'un sesi kalbinde çok fazla korku uyandırmıştı. Şu anda fırtınanın önünde kibirli olmak için cesareti yoktu.

"Ah… belki, sana bir şans vereceğim, belki benim sıkıntılarımı anlayacaksın." Ses tonu ciddileşti.

Başını kaldırdı ve Northern'a döndü, ona daha da yaklaşarak başladı

Kan Tyranı, Ruhların Avcısı, Kaos'un Babası... Cesaret, Onur, Güç, Nefret ve Kan'ın Kökeni. O budur... o, var olan en büyük Köken. Ruhumu bulan ve beni sınırlamaların zincirlerinden kurtaran. Beni deliliğin yapabileceği iyiliği görmemi sağladı.

He said, Northern dikkatle dinledi ve tüm bu şeyler oldukça ilginç görünse de ve dikkatini çekse de, yine de anlayamadı.

Bu yüzden, bir soru sormaya karar verdi, cesaretini toplayarak ağzını açtı. Korkutucu kale lorduyla yüz yüze.

"Yani..." Koll ona odaklanırken aniden duraksadı.

Onun ateşli gözleri, Northern'ın ruhuna delikler açıyormuş gibi görünüyordu.

Northern yutkundu ve dudaklarını tekrar ayırdı, konuşurken tükürüğünün kuruduğunu hissetti.

"Demek istediğim şey şu... tam olarak bir köken nedir?"

Kale lordu birkaç saniye boş bir yüz ifadesiyle durdu, sonra kaşlarını çattı.

Öfkeli bir şekilde dişlerini gıcırdattı ve formundan kırmızı kötü niyetli bir öz patladı.

"Bana nasıl hakaret edersin?!!!" diye bağırdı ve Northern'a doğru hamle yaptı.

Yarı mesafeye bile ulaşamadan, zaten Northern'a yakınken, Gece Korkusu canavara çarptı.

İkisi de yan tarafa yuvarlanarak yerde çatlaklar açıyordu.

Kuzey, az önce kendini boşaltacak gibi hissetti. Bu kadar ani ve beklenmedikti.

'Böyle bir tepkiyi hak edecek ne yaptım? Tek yaptığım şey bir kökenin ne olduğunu sormaktı? Hiçbir zaman telaffuz etmemem gereken bir kelime mi? Eğer öyleyse, neden bana söyledi?'

Kuzey, birçok kafa karışıklığıyla doluydu.

Kapının özünün ne olduğunu ve kaosun prensinin kim olduğunu öğrenebileceğini düşünmüştü.

Koll, Kaosun Babası gibi bir şeyden bahsetmişti. Ama bu Kuzey için yeterli değildi. Sadece daha fazlasını bilmek istiyordu.

Ve ne yazık ki, bunun bugün gerçekleşeceği görünmüyordu.

Kuzey'in gözleri büyüdü ve daraldı.

'Ben ne yapıyorum?!'

Gerçekliğe geri dönen Kuzey, Gece Korkusu'nun pusu nedeniyle ortaya çıkan fırsatı değerlendirmek için harekete geçti.

Oniks kılıcı, ileriye fırlarken ellerine belirdi ve çatışmaya katıldı.

Saldırı yapmadan önce, kale lordu kör edici bir hızla döndü, pençeleri bir dizi darbe ile havada süzüldü.

Northern, geç kalmış bir şekilde geri adım attı ve kendini kılıçlarıyla korudu, bazı darbeler ondan kaçtı ama sadece yüzeysel yaralar açacak kadar.

'Kahretsin, Night Terror ile yaptığım eğitim olmasaydı'

Northern'ın kas duyuları, Night Terror'un görünmez hızla gelen insani olmayan saldırılarıyla keskinleşmişti.

'O canavarla eğitim yaptığımı kabul etmeliyim, karşılığını aldı.'

Night Terror hızla hamle yaptı, Koll'u Boşluk özüyle dolu bir girdapta saran siyah alevler fışkırttı.

Kale lordu, cehennem gibi saldırılardan etkilenmeden çıktı, sanki bu sadece bir rahatsızlıkmış gibi omuz silkti.

"Farklı olacağını düşünmüştüm, ama yanıldım mı? Beni alay etmeye cesaret ediyorsun... zincirli olduğum için kendimden daha az olduğumu mu düşünüyorsun?!" Diye kükredi, yeri sarsan bir kükreme ile.

Night Terror dört ayak üzerinde ileri doğru patladı, bir anda koşarak geçerken, Koll, Northern ve Night Terror'a doğru fırlayan bir dizi hayalet mızrak serbest bıraktı.

Klon, Northern'ın önünde belirdi ve ölümcül mermileri bir dizi kılıç darbesiyle defletti, bıçağı parlayan bir çelik girdabıydı, ama Night Terror o kadar çevik değildi.

Northern'ın gözleri, canavarımsı müttefikini görünce büyüdü.

Birçok mızrak, canavarı delip geçti, siyah dumanlar etinin içinden sızıyordu.

Gece Korkusu acı içinde uludu, işkence edici dikenleri atmaya çalışırken çılgınca savruldu. Kocaman kuyruğu havada savrulurken, Koll'a bir kuşatma kütüğü gibi çarptı ve onu uzak duvara fırlattı.

Şüphesiz, Northern'ın dayanıklı canavarı yıpratma planı mükemmel bir şekilde işlemişti, sonsuz hareket anları onun üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı.

Ve şimdi…

Acı bir tat, Northern'ın ağzına girdi.

'Neden kötü hissediyorum? Kötü hissetmek zorunda değilim ki? Sonunda birbirimizle savaşacağız, bu yüzden sadece kendimi düşündüm!'

Northern, hissettiği suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştı. Ancak, aklının arka planında sorulmamış bir soru onu rahatsız ediyordu.

Gece Korkusu yavaş yavaş zayıflamaya başlıyorsa… bu fırtınayı nasıl yenmeyi planlıyorlardı?

Kuzey kılıcını sıkıca kavradı, hiçbir anı boşa harcamadan, ileriye doğru hamle yaptı, bıçağı doğrudan Koll'un üzerine nişanlandı.

Şato lordu, doğaüstü bir hızla toparlandı ve pençeleriyle saldırıyı savuşturdu.

İki savaşçı, Koll'un bağırmasıyla birlikte, eterik pençelerin çeliğe çarptığı ölümcül bir dansla bir dizi darbe alışverişinde bulundu.

: "Siz sefil yaratıklar! Cahil! Aptal! Zayıf zihinlerinizle ve doyumsuz egemenlik arzunuzla."

Her bir sözü, Northern'ın oniks kılıcına pençelerinin çarpmasıyla yankılanan korkunç bir çınlama ile yankılandı.

"Kibirinizin sınırı yok, her şeyi çiğnerken, etrafınızdaki her şeyin efendisi olduğunuzu sanıyorsunuz!! Ama sizler, etrafınızdaki gerçek prensliklerin farkında olmadan karanlıkta koşuşturan basit böceklerden başka bir şey değilsiniz!!"

Korkunç bir kükreme ile, her iki yumruğunu Northern'ın kılıcına vurdu, bu da Northern'ın çaresizce havaya fırlayıp bir odun gibi yuvarlanmasına neden oldu.

Canavarımsı varlık duraksadı, sabit ama güçlü adımlarla mücadele eden Northern'a doğru ilerledi.

"Kırılgan düzen anlayışınıza tutunuyorsunuz, ama bunlar sadece illüzyonlar, kendi önemsizliğinizin sert gerçekliğinden sizi koruyan örtüler. Savaşlar açıyorsunuz, kan döküyorsunuz ve sizi besleyen toprakları onursuzca talan ediyorsunuz, hepsi de yanlış yönlendirilmiş ideallerinz adına. Ve yine de, kendinizi aydınlanmış olarak adlandırmaya cüret ediyorsunuz?!!"

Northern'ın kopyası yanında belirdi, sola feint yaptı, ardından kör edici bir hızla döndü, kılıcı Koll'un boynunu zar zor kaçıran parlayan bir yay halindeydi.

Şato lordu, kopyayı geri çekilmeye zorlayan bir kesme fırtınasıyla pençeleriyle acımasız bir karşı saldırıda bulundu.

Keskin pençeler klonun zırhında derin yarıklar bırakarak siyah çeliği yaraladı.

Sonra, hepsinin farklı düşmüş pozisyonlarına bakmak için duraksayarak devam etti. Sesi, hissedilir bir acı ve merhametle çıktı.

: "Ben, diğer yandan, sizin bu kadar korktuğunuz kaosu kucaklıyorum. Yıkımda, uyumsuzlukta ve getirdiği delilikte zevk alıyorum, çünkü gerçek özgürlük o delilikten doğar."

Derin bir nefes aldı ve güldü.

“Beni dizginleme çabalarınız sadece beni eğlendiriyor, kaosun deliliğindeki gücü kavrayamazsınız, Kanın Kökeninin gücünü anlayamazsınız.”

"Sus!"

“Uh??”

Koll, az önce bağıran canavara doğru başını eğdi.

Kuzey ayaktaydı, bir zamanlar karlı beyaz saçları neredeyse gözlerini kaplıyordu.

Bu canavarın ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu ama ideoloji hastalıklıydı.

Ve garip bir şekilde kafasında bir şeyler bağlanıyordu.

“Savaş mı? Kan dökme mi? Kaos mu? Sürekli kulaklarıma saçmalıklar fısıldıyorsun, bu çok sinir bozucu. Delilikten bahsediyorsun sanki bu ilahi bir durum… sen sadece kan dökme ve kaosun ötesini göremeyen sapkın bir varlıksın.”

O, dik durdu ve Koll'a kaşlarını çattı.

"Savaşlar ve kan dökme ile onuru nasıl ilişkilendirdiğin komik, sanki birini öldürmenin doğru bir yolu varmış gibi. Deliliğin özgürlük olduğunu söylüyorsun, ama ben bunu bir kez deneyimledim ve bu sadece kölelik... bu yüzden Koll'a söyleyebilirim... sen sadece bir köle ruhsun."

Koll birkaç saniye sessiz kaldı, karanlık yüzü uzaklaşırken korkunç bir öfke ifadesi yüzünü çarpıttı.

"Küstah ölümlü"

O, Northern'a ateş etti ve ikisi bir kez daha çarpıştı, birbirlerine korkunç darbeler indirdiler, Northern'ın vücudundaki yaralar artmaya devam etti, o canavarın derisini kesmeyi başaramadı.

Keskinliği savunmalarını aşsa bile, Koll'un derisi taş gibiydi.

Northern geri sıçradı, Koll'un pençelerinden kaçındı.

Elini kılıcının kabzasında yeniden konumlandırırken yüzünde rahatsız edici bir sırıtma belirdi.

"Sözlerim canını yaktı, değil mi? Olması gerektiği gibi... kendini kaosun habercisi olarak görebilirsin ama sen ve efendin sadece kendi çarpık arzularınızın piyonlarısınız. Ne kadar zarif bir durum." Northern, kalenin lorduna tiksinti dolu bir bakış fırlatarak sonlandırdı.

Birden yüzü o kadar kasvetli hale geldi ki, kaşları derin bir öfke ifadesiyle yüz hatlarını korkunç bir şekilde çarpıttı.

Şato lordu öfkeyle hırladı, şekli titreyerek kayboldu ve Northern'ın önünde belirdi, ardından vahşi darbeler yağdırmaya başladı, bağırarak

“Bana böyle küçümseyici gözlerle bakmaya cüret etme!! Ben senden daha büyüğüm?! Seni deliliğe kim sürükledi?! Sana özgürlüğü kim tattırdı?! Kim? Söyle bana seni yöneten ve savaş ve kan dökme alanını veren kimdi?!!

Şu anda sahip olduğun güç, büyümen! Bunu kime borçlusun?!!!”

Northern sürekli engelledi, her darbenin ellerini parçalamaya çalışırken kaslarında geri tepme hissediyordu.

Gümüş kılıcı kullanıyor olsaydı, şato lordunun şu anda ona vurduğu darbeleri deflekte etmekten kırılacağından emindi.

Öfkeliydi ve bu onu daha güçlü hale getiriyordu.

‘Kahretsin, gerçekten yanlış yere vurdum!’ Northern düşündü ama bir saniye sonra kaşlarını çattı, ‘Hepsine lanet olsun!’

Northern bu noktada artık umursamıyordu. Bir şekilde doğru bir insan değildi, en azından kendi bakış açısına göre.

Ne de olsa bazı kahramanlık inançlarına bağlı biri değildi, sadece kendi kişisiydi.

Geçmiş hayatından ve şimdi, kendi inançları vardı, bazıları bencildi ve bazıları mantıklıydı, ama hepsi kendi bakış açısına ve deneyimlerine dayanıyordu.

Koll'un konuşma tarzından, bu yaratığın yıkımdan ve getirdiği rahatsız edici tatmin duygusundan zevk alan bir varlık olduğu açıktı.

Şimdi, Northern tüm bu delilik konuşmalarının doğru olup olmadığından emin değildi... ama daha önce bir şeylerin gelişmekte olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Yanıt vermek için cesaretini toplaması gerekiyordu, hem de kibirli bir şekilde, çünkü bu, ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etmenin tek yoluydu.

Artık, kalenin lordu Koll ile tanıştığı günün, ruhunda delilik tohumunun ekildiği gün olduğundan çok emindi.

Koll, tüm canavarlara delilik aşılayan kişiydi.

Koll, gücü için halkını feda eden deli kraldır... bu da onun neden bu kadar güçlü olduğunu, konuşabildiğini ve bu çarpık ideolojilere sahip olduğunu açıklıyor.

Northern yavaşça nefes aldı, ağzından buharlı hava sızıyordu.

Kılıcını sol elinden sağ eline geçirdi ve ardından Gece Korkusu ile klonuna baktı.

Sonra bakışları, öfkeli kalenin lorduna geri döndü.

"Sorun değil... İhtiyacım olan tüm cevaplara sahibim. Seni arındırmam gereken kişi sensin, böylece bu cehennemden nihayet kurtulabilirim. Tüm krallığını güç uğruna bir kan okyanusuna dönüştüren deli bir insansın."

Koll kaşını kaldırdı, Northern devam ederken şaşırmış görünüyordu.

Yanlış anlama, yaptıkların umurumda değil, ben bir kahraman değilim, insanlığın değerlerini veya onurlarını korumuyorum, yaptıklarının doğru mu yanlış mı olduğuna dair bir fikrim yok. Sadece senin yarattığın bu cehennemden çıkmam gerekiyor...

Lütfen öl ve beni eve bırak.

Kuzey ve klonu, kalenin lorduna aynı anda saldırdı; Kuzey'in oniks kılıcı kaba bir yay çizerken, klonunun gümüş kılıcı aynı deseni takip etti ama zıt yönlerde.

Kale lordu yoğun bir şekilde savunma yaptı, Kuzey ve klonu etrafında dönerken ellerini her yöne doğru yönlendirdi.

Gece Korkusu da kavgaya katıldı: ağzı genişçe açılmış bir şekilde, Koll'u boş alevlerin bir dalgasıyla yutmaya çalışarak ileri fırladı.

“Beni sayılarla alt edebileceğini düşünmek, sadece hayalperestlik!” Kale lordu hırladı.

Ellerini salladı, klonu ve canavarı iten bir kırmızı öz patlaması salarak, kendisine değerli anlar kazandırdı.

Savaş devam etti, savaşçılar birbirlerine şiddetle vururken, bu şiddet kaleyi parçalamakla tehdit ediyordu.

Kuzey'in klonu köşeye sıkışmış bir hayvanın öfkesiyle savaştı, kılıcı ardında gümüş çizgiler bırakarak, durmaksızın bir saldırı yağmuru başlattı.

Koll ustaca savunma yaptı ve karşılık verdi, pençeleri bir kasırga gibi hareket ederek klonun etine tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Vücudunda yayılan yaralara rağmen, Gece Korkusu çatışmayı yer sarsan kükreyişlerle vurguladı, boş alevleri havayı yakarak odayı tuhaf, kötü niyetli bir parıltıyla aydınlattı.

Cesur canavarın pençeleri her salınımda taşta derin yarıklar açıyordu, muazzam boyutu ve gücüyle karşı konulmaz bir güçtü.

Kuzey, bir yanıltma yaparak saldırdı, kılıcı kalenin lordunun savunmasında herhangi bir zayıf noktayı arayan siyah bir bulanıklık gibiydi.

Ancak, her indirdikleri darbeye karşı, Koll bunu umursamaz gibi görünüyordu, kendi darbeleriyle karşılık vererek üçünü de sınırlarının eşiğine itiyordu.

Canavar, onların ona bir darbe indirmeye çalıştıklarını izlerken duraksadı. Üçü de geri çekilmiş ve etrafında duruyordu.

Solgun yüzünde bir sarkıntı belirdi.

"Bunu eğlenceli buluyorum. Beni temizleyeceğinizi söylediniz mi?" Diye ürkütücü bir şekilde kıkırdadı, "Beni temizleyeceksiniz? Kötü niyetli ve güç sarhoşu bir kralla, sahte bir varlıkla yan yana duran önemsiz bir varlık?"

Birkaç saniye boyunca kötü niyetli bir şekilde güldü.

"Bu, hayatımda karşılaştığım en tuhaf grup!"

Kuzey, canavar tekrar gülerken kaşlarını çattı.

'Önemsiz varlık... Sanırım bu benim. Sahte varlık... bu benim klonum... zalim ve güç sarhoşu kral...' gözleri yavaşça, vahşi bir duruşla bekleyen Gece Korkusu'na kaydı, dalmaya hazırdı.

'Gece Korkusu? İmkansız.'

Daha önce, Northern'ın güç uğruna krallığını kanla dolduran kale lordu Koll'u kanıtlamak için topladığı tüm ipuçları vardı.

O buna emindi.

Ama aynı zamanda, bir şeyler doğru değildi.

Koll'un konuşma şekli, söyledikleri ve kendisine hitap etme biçimi—Kanın Kökeninin Takipçisi.

Northern'ın içgüdüleri, Koll'un doğru kişi olmadığını hissettiriyordu.

Ancak, daha iyi bir açıklama yoktu.

'Sadece fazla düşünüyordum sanmıştım…'

Ama her şey değişir eğer Koll, Gece Korkusu'nu güç sarhoşu kral olarak kastediyorsa.

O zaman, bu cesur varlığın neden diğerlerinden bu kadar farklı olduğunu anlamak çok mantıklı olurdu.

Ve neden, isyan eden doğasına rağmen, hiyerarşiye tabi olması gereken bir canavar olmasına rağmen, kale lorduna bu kadar nefretle yaklaşmış gibi görünüyordu.

'Gece Korkusu elbette hiyerarşiye boyun eğemezdi çünkü Koll asla o hiyerarşinin bir parçası olmamıştı. Eğer Gece Korkusu gerçekten gücü için krallığını feda eden deli kral ise, o zaman hiyerarşinin en üstünde olması gereken kişi o olmalıydı. Ancak... Koll'un varlığı her şeyi değiştirdi.'

Koll kim peki? Ve burada ne yapıyordu?

Birçok soru duvarı yıkıldıkça, daha da zorlu olanlar ortaya çıkıyordu. Northern çok kafası karışmıştı.

'Gece Korkusu deli kral mı?'

O, tüm bu süre boyunca sorunlarının kaynağıyla yaşıyordu.

'Bekle, bu sefer acele etmeyelim ve aynı hatayı tekrar yapmayalım. Sakinleşmem gerektiğini düşünüyorum... ve bu herifle tekrar oynamalıyım'

Northern, sırtını dikleştirip kılıcını omzuna yerleştirerek, kuru ifadesini kibirli bir gülümsemeyle ıslattı.

Kale lordu buna derin bir şekilde kaşlarını çattı. Northern'ın yüzündeki bu kendinden emin gülümsemeyi görmek, önemsiz bir insanın kaybetmesine rağmen onu öfkeyle dolduruyordu.

Northern bunun olacağını biliyordu. Sonuçta, onun soğukkanlılığını kaybetmesini istemişti.

“Kendi halkını feda ettin, yaptığın yüzünden toprak bir korku ve kan dökme yeri haline geldi, onları vahşi canavarlara dönüştürdün ve kan açlığıyla deli olmuş aletler haline getirdin...”

Koll kaşlarını çatarak, aniden Northern'ı kesmişti.

"Orada seni durdurmak zorunda mıyım? Ne saçmalıklar konuşuyorsun?"

'Ah, bu herifin ağzı var ve konuşabiliyor olması ne kadar şanslıyım. Bu çok zor olurdu. Aman Tanrım, onu kandırmak bu kadar kolay.'

Northern sert bir bakışla karşılık verdi.

"Bu krallık, bu yıkım, bu diyarı dolduran delilik…"

"Bütün bunlar benim eserim… ama sadece bu toprakların insanları tarafından istendi. En büyük güç özünü yıkmak için bu kadar çok kan sunmaya başladıklarında yalnızdım."

Gece Korkusu'na baktı ve devam etti

: "Ancak, onların yol açtığı kan dökme, beni bu kadar enerjiyle doldurdu ve kendimin iki parçasını zincirlerinden kurtarma fırsatı verdi."

"Oh, yani krallık seni buraya getirdi?"

"Buna benzer bir şey…" Koll ilgisizce yanıtladı.

'Kaosun bir savunucusu için inanılmaz derecede dürüst.'

Koll, kendisini ikiye böldüğünü belirtmişti... bu kafa karıştırıcıydı ama Northern aniden bunu gördüğü bir şeyle ilişkilendirdi.

Bu, karşılaştığı iki ateşten başkası değildi.

Eğer bu seviyede bir zeka canavarıysa, o zaman belki de Koll gerçekten de doğruyu söylüyordu. Kan dökme sayesinde kendisini ikiye böldü.

'Kan dökme ona güç verdi. Bu, onun sadece bir canavar olmaktan daha fazlası olduğu anlamına mı geliyor?'

Northern, Koll'un başından beri kendisini kan tiranı, Kanın Kökeni'nin bir takipçisi olarak adlandırmasının nedenini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Bu Köken ne olursa olsun, Northern bunun kan üzerinde üstün bir güce sahip bir varlık olduğundan şüpheleniyordu. Ama sadece kan değil, aynı zamanda öfke, onur, güç ve nefret.

Hepsini birbirine bağlayan bir şey vardı. Ancak Northern bunu henüz bir araya getiremiyordu.

Bunu yapacak bir durumda bile değildi.

Northern derin bir nefes aldı ve dudaklarının köşesini kaldırarak söyledi.

"Bana tüm bu bilgileri anlatıyorsun... endişelenmiyor musun?"

Koll, iğrenç bir kahkaha ile çenesini kaldırdı, sonra kahkahanın azalmasıyla birlikte yanıtladı

: "Endişeli misin? Sana söylesem de söylemesem de, hiçbir şey değişmez. Yapmayı planladığım şeyi yapacağım."

Northern gülümsedi.

Ve orada… bulmacanın son parçasıydı.

Koll'un bilgi vermeye istekli olması sayesinde, Kuzey şimdi birkaç şeyi doğru bir şekilde anladı.

Ve bir gerçek sinir bozucu bir şekilde öne çıkıyordu.

Gece Korkusu, halkını feda eden kraldır. Ancak bu, işleri çözmedi.

Değerli bir bilgi olmasına rağmen, yine de işe yaramazdı.

Yırtıkların ruh çekirdekleri vardı, bu ruh çekirdekleri çoğu zaman varlıklarının nedeniydi.

Eşyaların sunduğu tüm bilgileri, canavarların desenlerini ve çevrenin dikkatli incelenmesinden elde edilen ipuçlarını bir araya getirerek, altında yatan bir hikaye keşfedilir.

Yırtıktan önce var olan bir hikaye.

Bu, Northern'ın bunu hissettiği şeydi.

Bu hikayenin merkezinde her zaman bir anahtar parça var ve o anahtar parça, onun çatlak ruh çekirdeğini bulmasındaki nihai ipucu olmalıdır.

Kuzey, kale lorduna birkaç saniye boyunca baktı, sonra gözlerini Gece Korkusu'na kaydırdı.

Biri, gücün adına tüm krallığını yok eden bir kraldı.

Diğeri, binlerce hayatın fedakarlığıyla ortaya çıkan bir güç özüdür.

'Şüphesiz, o çatlağın koruyucusudur. Onu öldürmek, çatlak ruh çekirdeğinin yerini açığa çıkarmalı. Ki bu yerin tahtın etrafında bir yerde olduğunu düşünüyorum.'

Çatlak hakkında duyduğu az şeyden, ruh çekirdeklerinin genellikle önemli alanlarda gizlendiğini ve koruyucu yenildiği anda açığa çıktığını biliyordu.

Ama onu rahatsız eden bir şey vardı, bu yüzden bilmesi gerekiyordu.

Kuzey iç çekti.

'Bir isyankarla değil, iki tanesiyle mi uğraşıyorum…?'

Koll'un bu yerde görünmek için bir nedeni vardı, bu çatlağın bu kadar esnek olmasını sağlayan şey olabilir ve zaman zaman karşılaştıkları üç farklı tür canavarla bir bağlantısı olabilir.

Kuzey, uzun zamandır onların nereden geldiğini merak ediyordu.

Karşılaştıkları yarık. Bu bir kapı değildi ve açıkça bir yarık gibi görünüyordu. Yani şüphesiz bir şeyler tuhaf görünüyordu.

Tek sorun, düşündükçe daha da karmaşık hale gelmesiydi. Ve başında ağır bir ağrı başlamıştı.

'Hepsine lanet olsun. Bu cehennemden çıkmak istiyorum.'

Diğer tüm gizemlere göz yummak iyi bir fikir olur muydu? Northern bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama bencil olmak istiyordu.

"..."

Bencil olmaya ihtiyacı vardı. Çünkü…

'Bu yerden ayrılmak istiyorum.'

Northern gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. Sonra ellerindeki siyah kılıç kayboldu.

"Kendini silahsızlandırıyorsun. Nihai kaderine sonunda teslim mi oldun?" Koll kulaklarından kocaman gülümseyerek sordu.

Hatta Gece Korkusu bile onun ani hareketine şaşırmış görünüyordu.

Ama Northern hiçbir şey söylemedi ve sadece ölü bir ifadeyle baktı.

Sonra klonuna baktı ve başını salladı. Yıpranmış Northern yavaşça dağıldı ve geri döndü.

Northern, kaslarında yayılan acıyla boğuşuyordu.

'Kahretsin! Buna asla alışamam' Acıyı dayanarak inleyerek ısırdı… hatta dizlerinin üzerine bile düşmedi.

Sadece kendini toparladı ve acı kaslarından geçerken öne doğru eğildi.

Kale lordu, kafasında bir kaş yükselmiş bir şekilde şaşkın bir ifade gözlemledi, ateşli gözlerinden pek bir şey okunamıyordu.

Acı azaldıkça Northern sırtını dikleştirdi.

'Tanrıya şükür, bu çok fazla değil. Bayılmak bu durumda çok kötü olurdu.'

Northern, Night Terror'a baktı.

'Night Terror'ın neden yarığın koruyucusu olmadığını hala merak ediyorum… belki de yarık her şeyi güç temelinde değerlendiriyor. Koll'un müdahalesi Night Terror'a güç sağladı, bu güç onlara doldurduğu delilikti. Ama onun da kendi amacı vardı…'

Northern derin bir nefes aldı, düşüncelerini düzenledi.

'...bunu öğrenme niyetim yok'

O sadece eve gitmek istiyordu.

Yavaşça ellerini yüzünün önünde kavuşturdu, havadan iki stileto belirdi.

Fakat beyaz kıvılcımlar yerine, siyah ve neredeyse fark edilmeyen kıvılcımlardan oluşmuşlardı.

'Sanırım şimdi ruh özüm boşluk özüne dönüştüğüne göre, diğer her şey etkileniyor.'

O, Gece Korkusu'nun kullandığı gibi boşluk özünü kullanamıyordu ama o da güçlenmişti.

'Bunu Gece Korkusu için saklıyordum ama sanırım bunu kullanmak zorundayım. Tch, sinir bozucu'

Gece Korkusu ile birkaç kez savaştıktan sonra, nihayet onun Koltuk Yiyicileri kolayca parçaladığını izledi.

Kuzey için nihayet bir şey yerine oturdu.

Bu sadece bir fikirdi ama doğru hissettiriyordu... [Şekilsiz] olarak adlandırılan o niteliğe sahip olmasının gerçek nedeni gibi geliyordu.

Bu, onun ana yeteneği olan Kopyacı sistemiyle daha fazla bağı olduğu anlamına geliyordu.

Northern'ın aklında aniden bir düşünce belirdi, Night Terror'un Ceset Yiyici ile dövüşünü izlerken.

'Böyle hareket edebilmek istiyorum...'

Bu bir hayalperest düşünceydi ama daha fazla düşünce zincirini ateşledi ve garip bir şekilde, sanki bulmacaları doğru yerlerine yerleştiriyormuş gibi hissetti.

Night Terror gibi nasıl hareket edebilir ve dövüşebilirdi, pençeleri yoktu ve Night Terror'un sahip olduğu hız ve güçte değildi.

Aslında, Night Terror'un hız ve güç seviyesine sahip olmasına gerek yoktu. Ama pençelerin eksikliği hala büyük bir dezavantajdı.

Ama Northern'ın ilerici düşüncesi, pençelere ihtiyacı olmadığını fark etmesini sağladı. Sadece, Night Terror'un yaptığı gibi ellerini hareket ettirmesine izin verecek bir şeye ihtiyacı vardı, aynı zamanda yıkıcı bir saldırı gücü olarak işlev görecekti.

Ve cevap basitti.

Hançerler.

Ayrıca iyi bir seçimdi, çünkü tek bir silah türüne bağlı kalmak istemiyordu.

Northern daha önce hançer kullanmıştı, oldukça amatörce olsa da, hançerleri ustalaşmanın gerçekten zor olmadığını inkar edemezdi.

Alışkın olduğu zamanlarda bile, tek elle kılıç kullanmaya kolayca geçebiliyordu ve bazen gümüş kılıcı iki elle kullanıyordu.

Tüm bu geçişler arasında, uyum sağlama ve esneklik kolaylığı vardı. Bunun [Şekilsiz] Özellikten geldiğini sonradan fark etti.

O su gibiydi, yani esasen fincan tarafından şekil alıyordu. Northern'ın bedeni ve şekli, silahının formuna uyum sağladı.

Daha önce, tüm bunlar bilinçli bir çaba ve doğru bir anlayış olmadan gerçekleşiyordu.

Ama şimdi bir dereceye kadar anladığı ve bu gözlere sahip olduğu için, her şeyin farklı olacağı kesindi.

'Hala burada bunu kullanmak zorunda olduğum için çok sinirliyim. Bunun kesinlikle Night Terror'ı yenmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm.'

Northern, Night Terror'a baktı ve sırıttı.

"Bu deli herife son bir dans verelim mi?"

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

DUYURU!!!

Söz verdiğim gibi, çok önemli bir olayı duyurmak için buradayım.

Bildiğiniz gibi, birkaç bölüm sonra Northern bu kapıdan ayrılacak. Aman Tanrım, spoiler... özür dilerim.

Diğer karakterlerle tanışacak ve sonunda onun gibi insanlarla çevrili olduğunda kim olduğunu göreceğiz.

En iyi üç hayranıma çok harika bir ödül vermeye karar verdim. Ne olacağı tamamen bir şok ve sürpriz olacak.

Ödüller verilmeden önce hala zaman var, hala en iyi hayran olmaya zaman var.

Bu noktaya kadar beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Ve gücünüz taşları ve altın biletlerinizle beni desteklemeye devam etmenizi içtenlikle umuyorum.

Teşekkürler

Çelik sesi, Northern'ın siyah stiletto'su Koll'un pençeleriyle kıvılcımlar içinde buluştuğunda odanın her yerinde yankılandı.

İnce bedeni kıvrıldı ve büküldü, diğer elindeki Ölüm Bakışı gümüşi yaylar çizerken kalenin lordunun formunu parçalamak için bir yol arıyordu.

"Kesinlikle, hareketlerin daha iyi, hatta daha hızlı hale geldi. Beni yenmek için bunun yeterli olduğunu düşünüyorsan hayal kırıklığına uğrarım!"

Koll, solgun yüzünde kışkırtıcı bir gülümsemeyle hırladı. Canavar kolay bir rakip değildi.

Zihinsel durumunu mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. Birkaç dakika önce aşırı sinirli görünse de, şimdi Northern ile suyun sakinliğiyle savaşıyor ve savunmasında hiçbir açığı es geçmiyordu.

Yüzü, Northern'ın saldırılarını küçümseyici bir kolaylıkla savuştururken bir kin ifadesine büründü; pençeleri, savaşçının etine tehlikeli bir şekilde yakın dans eden kırmızı bir bulanıklık halindeydi.

Gece Korkusu'nun devasa kütlesi, yaşayan bir gölge meteor gibi havada süzüldü.

Ağzı açıldı, imkansız bir şekilde genişleyerek bir boşluk alevleri seli fışkırdı ve Koll'u yakıcı siyah alevlerin bir kaosuna bürüdü.

"Bah! Boşuna çabalar!" Kale lordu, cehennem saldırısını geri püskürten bir şok dalgası yayarak meydan okudu.

Şekli titredi ve bir bulanıklık içinde Gece Korkusu'nun arkasında belirdi, pençeleri canavarın derisini yararak siyah bir ikor fışkırtmasını sağladı.

Kuzey, fırsatını gördü ve onu değerlendirdi, daggaları havada neredeyse kaybolurken kendini öfkeli bir dönen saldırıya fırlattı.

Ancak Koll daha hızlıydı, pençeleri fırlayarak Kuzey'in göğsü ve kollarında derin yaralar açtı.

Ağrı, Kuzey'in bedeninde bir ok gibi saplandı, yakıcı acı onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sersemledi, ayakları kayarken kahverengi deri zırhının üzerinde kırmızı bir leke açıldı.

Şiddetle kaşlarını çattı, acıyı ısırarak Koll'a baktı.

"Ne? İyi hissediyor musun?" Canavar gülümsedi. Kesinlikle bundan keyif alıyordu.

'Hayır... Henüz yapmıyorum... Gece Korkusu'nu hiç taklit etmiyorum'

Elbette bunun bir yürüyüş olmasını beklemiyordu.

'Hareketlerimde daha bilinçli olmalıyım. Bu kasıtlı olmalı. Gözlerimi Gece Korkusu'na odaklamalıyım'

Aynı zamanda rakibinin saldırısına karşı sürekli tetikte olmalıydı.

İmkansızdı!

Söyleyeceği şey buydu ama aslında çok mümkün. Farklı bir bakış açısına sahipti.

'Görsel yeteneklerimin Gece Korkusu'nu ve kale lordunu aynı anda gözlemlemeye yeteceğinden eminim'

Emin olduğunu söylese de, daha önce denemiş gibi değildi. Sadece işe yarayacağını hissetti. Ve bu hissi nedeniyle riski alacaktı.

'Ne kadar acınası bir durum… Böyle hareketler yapmayı sevmiyorum ama bu savaşı kazanmanın daha iyi bir yolu yok. Eğer Gece Korkusu'nun hareketlerini mükemmel bir şekilde kopyalayabilirsem, kale lordu bir hellion rütbesi ve bir yürüyücü ile değil, iki hellion rütbesi ile savaşacak.'

Bu düşünce absürd bir fikirdi, hatta Kuzey için – sıradan bir yürüyücünün bir hellion rütbesi canavarının yeteneklerini kopyalaması.

Ama zayıflıklarını biliyordu, ruh rütbesinin sınırlamalarını kabul etti ve bunu saf irade gücüyle aşmaya istekliydi.

Mavi gözlerinde bir kararlılık kıvılcımı yanarken kale lorduna sert bir bakış attı.

Koll kibirli bir şekilde gülümsedi, hatta kıkırdadı.

“Zamanımı alacağım ve bu odayı kabusların haline getirmekten keyif alacağım! Bana gelin! İnatçı aptallar!!”

Kuzey, Koll'un konuştuğu zaman hareket etmeyi seçtiği için sinirlenmişti. Ama aniden durmak çok küçük bir davranış olurdu.

O ve Gece Korkusu, Koll'a karşıt yönlerden hızla ilerleyerek onu her iki taraftan köşeye sıkıştırmışlardı.

Kuzey'in hançerleri, Koll'un pençeleriyle kıvılcımlar içinde çarpıştı, sarsıcı etki kollarında titremelere neden oldu.

Gürültüyle inledi, kasları, kale lordunun vahşi saldırısına karşı durmaya çalışırken gerildi.

Diğer tarafta, Gece Korkusu bir boşluk alevleri seli saldı, yakıcı siyah cehennem Koll'u kötü bir özle kapladı.

Korkunun devasa formu bulanıklaştı, pençeleri taşta derin yarıklar açarak kasırgayı saf, kontrolsüz bir vahşetle alt etmeye çalıştı.

Kuzey, bunun hiçbir parçasını kaçırmadı, gözleri Gece Korkusu'na korkutucu bir şekilde kilitlenmişti, canavarın hareketinin her nüansını takip ediyor ve kale lorduna hızla saparak aralıklı saldırılar yapıyordu.

Bu noktada kale lordu, Kuzey ve Gece Korkusu'nun saldırılarını kolayca engelleyerek gözlerini ileri geri hareket ettirerek muazzam bir hız sergiledi.

Ama Kuzey, kasırganın zorlanmaya başladığını anlayabiliyordu.

Başlangıç olarak, yüzündeki kibirli gülümseme hiçbir yerde yoktu.

Kuzey'in pençeleri gelmeden önce alanından dalma ısrarcı hareketi son derece rahatsız ediciydi.

O anlarda, Gece Korkusu kale lordunu çok kişisel bir şekilde ele alıyordu ve kasırgayı kemik kırıcı darbelerle dövüyordu.

Elbette, hepsi Koll tarafından kolayca engelleniyordu. Ne kadar hızlı veya ne kadar güçlü olursa olsun.

Çatışmaları havada yankılandı, her yere şok dalgaları gönderdi.

Ve tüm bunlar boyunca Kuzey'in gözleri her darbeyi takip ediyordu. Yetişmek zordu.

Gündelik bir göz için gördükleri sadece bulanıklıklar ve kıvılcımlar olacaktı. Ama Kuzey, pençelerle oyulmuş her zarif yayını görebiliyordu.

Her bacak hareketi - kuşkusuz ilkel bir doğaya sahipti ve bir insanda bulunmamalıydı.

Böyle savaşmak kesinlikle etkili olurdu ama zarif değildi... Böyle muhteşem bir savaş tarzını kırmak için bir insanla bir kavgaya girmek yeterli olurdu.

Kuzey, canavarların ve onların doğasının yanında yavaş yavaş alışmaya başlasa da, insanların farklı olduğunu unutmamakta kararlıydı.

Canavarlar basitliğin bir tanımıdır, insanlar ise karmaşıklığın.

Kesinlikle, bir canavarı saldırı desenini aşmak için fazla çaba harcamak gerekmeyecektir.

Ancak esnekliği ve hissi ile... eğer Gece Korkusu'nun hareketlerini bir insanın kullanabileceği şekilde rafine edebilirse.

Hatalarını düzeltip boşluklarını doldurmak.

'Harika... çok harika!'

Kuzey, bir anda kafasında bir bilgi selinin dolup taştığını hissetti. O kadar yoğun bir odaklanma alanında sıkışmıştı ki, istemese bile bakışlarını çeviremiyordu.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, iki vahşi canavar bulanık pençelerle bir dansa kilitlenmişti. Etrafında dönen karanlık ve kırmızı alevlerle giyinmiş, içeri girmeye cesaret eden her şeyi tüketme tehdidinde bulunuyordu.

Ve soluk tenli beyaz saçlı biri bu manzaraya gülümseyerek bakıyordu. Gözleri odak dışı, parlak bir mavi ışıkla parlıyordu.

'Bunu seviyorum. Bunu çok seviyorum!' diye düşündü çocuk.

Kuzey şimdi bunu kavradığını hissetti.

'Hayır... bu bir his değil. Başımda o kadar çok şey var. O kadar çok. Bu kadar bilgiyle kendimi çok güçlü hissediyorum'

Ne olduğunu veya neden olduğunu bilmiyordu ama her zamankinden daha fazla ne yapmak istediğini biliyordu.

Kasları, saldırılar havuzuna dalması için çığlık atıyordu. Göğsü kötü bir şekilde acısa da, heyecanla kabarıyordu.

Northern, savaşla aşık olacağını hiç düşünmemişti. Aslında, büyürken akıllılığını her ne pahasına olursa olsun ondan kaçınmak için kullanacağını ve sadece canavarlara saldıracağını düşünmüştü.

Ama şimdi, diğer insanların savaş stillerini tüketmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeden edemeyecek kadar büyük bir heyecanla doluydu.

Bu düşünceyle dudaklarını yaladı.

Bir isyan kükremesiyle, Gece Korkusu bir başka saldırıdan kurtuldu, devasa kuyruğu havada savrulup Koll'a bir kuşatma mermisi gücüyle çarptı.

Cesur canavar, bir başka boşluk alevi selini serbest bıraktı, yakıcı siyah cehennem, Gece Korkusu şarj ederken kale lordunun üzerine akıyordu, pençeleri çatlamış taş zeminde derin yarıklar açıyordu.

Northern'ın gözleri, bir mavi parıltıyla genişledi. Duyuları, korkunun hareketlerinin her küçük detayını işlerken aşırı hızda çalışıyordu.

Her salınımın arkasındaki ham, kontrolsüz gücü, Gece Korkusu'nun muazzam hacmini gizleyen vahşi zarafeti gördü.

Ve o anda, bedeni bunu bir daha kaldıramadı.

Kuzey, korkutucu diziyi hızla karşılayarak, birbirine akıp giden hızlı çift darbelerle çatışmaya daldı.

Darbeleri yüzeyde daha ilkel, canavarı taklit etmeye çalıştıkça daha vahşi hale geliyordu.

Kuzey'in zihni hiçbir şey düşünmüyordu, gözleri, mutlak bir odaklanma alanında askıya alınmıştı.

Darbeleri Koll için sorun haline gelmekle kalmadı, Koll'un darbeleri de Kuzey'in yüzündeki odak dışı bir ifadeyle kolayca savuşturuluyordu.

Bir girdabın solgun yüzünde ter damlaları oluştu.

Bir şey kalbini titretmesine neden oldu... eğer bir kalbi varsa. Soğuk tentaküller cildinde sürünüyordu.

'Bu nedir? Korkuyor muyum? Bu önemsiz ölümlüden mi?'

O gerçek zihnine kazındıkça, Koll'un ifadesi bir an soldu, ardından karanlık bir kaş çatma belirdi.

İsyan dolu bir çığlıkla, Koll her yöne uçan kızıl mızraklar fırlattı.

Kuzey'in gözleri burada, orada, orada, burada ve orada... bir saniyenin çok küçük bir kısmında kendisine doğru giden tüm mızrakların yollarını hesaplıyordu.

Öne fırladı, onlarla çarpıştı ve ellerini salladı, bıçakları bulanık bir şekilde ölümcül mermileri saptırarak saldırının içinde dans etti.

Şato lordu, kendini toparlamak için yeterince zaman bulmuştu, korkutucu bir siklonik tekme atarak Gece Korkusunu yere gömmüş ve o aynı anda Kuzey'e doğru fırlamıştı.

İkincisi mızrakların saldırısını aşarken, şato lordu önünde belirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kuzey'in ifadesi kayıtsızdı. Şato lordu henüz muhteşem bir sürpriz gerçekleştirmiş olmasına rağmen.

'Bu sokak köpeği. Benim saldırımı tahmin etmesi imkansız!'

Kuzey'in soğukkanlı duruşunun tek açıklaması buydu. Ama Koll, sıradan bir insanın saldırılarını okuyup tahmin edebileceğine inanmaktansa, bok yemeyi tercih ederdi.

'Asla!'

Koll, ezici bir öfkeyle hamle yaptı.

Kuzey yana doğru döndü, keskin pençeleri yanağını sıyırırken, Koll'u birkaç adım geri iten bir dizi hançer darbesiyle karşılık verdi.

Koll, Kuzey'e bir an için alaycı bir şekilde baktı ve Kuzey'in saldırısını basit bir rahatsızlık gibi umursamazca savuşturdu.

“Senin bir melez olarak yeteneklerini göz ardı ettiğimi düşündüm. Seninle ilgilenmek yerine açgözlü kralla uğraşmayı önceliklendirdim. Bu onurlu değil. Bunun için özür dilerim.”

O, çenesini kaldırdı.

“Ama yanlış anlama. Sen… eninde sonunda… sadece bir meleksin.”

Kuzey, öfkelenip öfkelenmeyeceğini ya da minnettar olup olmayacağını bilmiyordu.

Koll'un sözleri aynı anda samimi ve aşağılayıcı geliyordu.

Kuzey, ne olursa olsun, onu bir kenara attı ve önündeki canavara odaklandı.

Hala o ruh halindeydi ve şimdi her zamankinden daha fazla, bedeninin ve çevresinin her parçasıyla uyum içindeydi.

Çok daha büyük bir akışın parçası gibi hissediyordu. İçinde yolunu çizmeye çalışmak yerine, dalgaların onun yolunu belirlemesine izin veriyordu.

Bir Savaş Ustası gibi hissediyordu!

Gece Korkusu toparlandı ve öfkeyle ayağa kalktı.

Kahraman canavar, kalenin temellerini sarsan, kemiklerin ürpermesine neden olan bir kükreme kopardı.

Kuyruğu havada savruluyor, Koll'a çarparak onu odanın sütunlarından birine çarptırdı.

Düşmeden önce, Koll Gece Korkusu'nun arkasında belirdi. Cesur canavar havaya fırladı, vücudunu havada nazikçe kıvırarak kalenin lordunun keskin pençelerinden kaçmaya çalıştı.

Northern'ın bakışları tekrar korkuya kilitlendi, yeterince emdiği gibi görünmüyordu.

'Sahip olduğun her tarzı yutmayı planlıyorum!'

Northern emindi— Gece Korkusu, bir kralken çok güçlü bir savaşçı olmalıydı!

Northern daldı ve sola feint yaptı, ardından kör edici bir hızla döndü. Kılıçları, Koll'un boğazını zar zor sıyırarak gümüş izler bıraktı.

Kale lordu, Northern'ı geri çekilmeye zorlayan bir kasvetli karşı saldırıyla yanıt verdi, pençeleri bir kesme fırtınası içinde yağmur gibi yağdı…

…omzunda ve yüzünde birkaç derin yarayla birlikte geri çekilmeden değil.

Nefesi yavaş yavaş hırçınlaşmaya başladı. Yüzü darbe almıştı, kan lekeleri yer yer terle karışmıştı.

Ağızında kendi kanının tadını bile alabiliyordu.

Bıçakları değiştirdi ve sıkıca kavradı, ardından Night Terror ile başka bir saldırı çatışmasına girmiş olan kale lorduna odaklandı.

Derin bir nefes alarak, Northern ileri atıldı.

Artık işin içine girmeye başladığına göre, onlarla karışmak pek sorun gibi görünmüyordu.

Aslında, Night Terror'u doğru bir şekilde yansıtması için ona daha fazla alan sağlıyordu, ancak aynı zamanda sapkın bir girdaba çok yakın olduğu için belirli riskler de taşıyordu.

Northern katıldıkça savaş gerginleşti, her şey çok hızlı gelişiyordu.

Kale lordu, her iki savaşçının sonsuz saldırı akışının ortasında sıkışmıştı ve hiç kıpırdamıyordu.

Hayır, yüzünde korku ifadesi yoktu. Aslında, tüm saldırılarını savuştururken son derece sakindi.

Ancak karşı saldırı için tüm yollar kapalıydı.

Northern ve Night Terror birlikte ölümcül bir senfoni ördüler, hareketleri ölümcül bir dansla senkronize oldu.

Northern, girdabın etrafında kaba darbelerle dans etti ve dolandı, mesafeyi kapatırken ayak hareketleri bulanıklaştı, her açıdan sürekli bir saldırıyla vurdu ve terörün hayvani öfkesini tamamladı.

Her darbe Koll'un üzerine yağmur gibi yağdı, her bir darbe bir öncekinden daha acımasızdı. Odanın çatışmalarının gücüyle sarsıldı, hava, çatışmalarının ağırlığıyla titriyordu.

Gece Korkusu kükredi, çenesi genişçe açılarak kalenin lordunu saran bir boşluk alevleri selini serbest bıraktı.

Kuzey, korkunun hareketlerini yansıttı, bedeni bir yay gibi kıvrılarak kendini öfkeli bir dönen saldırıya fırlattı, stilettoları cehennemsel saldırıyı tamamlayan parlak kavisler çiziyordu.

Senfonilerinin giderek daha akıcı hale geldiğini gören maelstrom'un kayıtsız ifadesinde hafif bir kaş çatma belirmeye başladı.

Güçlü bir savuruşla ileriye doğru vurdu, Gece Korkusu'nu elinde beliren parlayan kırmızı bir mızrakla delip geçti.

Korku, bir bez bebek gibi geri fırladı, devasa bedeni taht koltuğuna çarparak parçalandı.

Koll elbette dinlenmedi, canavara vurduğu anda döndü, ellerinde bir başka kırmızı enerji mızrağı belirdi.

Kuzey'e vurdu ama insan bunu daha önceden görmüştü. Kuzey, kendi hançerlerini birbirinin üzerine geçirerek çapraz vuruşu engelledi.

Koll'un güçlü saldırısına dayanırken geri tepmenin kemiklerine ve kaslarına işlediğini hissedebiliyordu.

Ancak… o an.

Kuzey'in görüşü bulanıklaştı.

'Kahretsin. Abarttım…'

Kuzey, sonucun ne olacağını düşünmeyi başaramadı. Görsel yeteneği şüphesiz büyük bir yetenekti ama kusursuz muydu?

Bir veya iki geri tepme olacağını düşündü ama bununla fazla ilgilenmedi.

Belki de tüm bu duruma karşı fazla dikkatsizdi ya da anın içinde kaybolmuştu.

Görüşü bulanıklaştı. Mızrağındaki gücünün azaldığını hisseden Koll, hiçbir şansa bırakmadı.

Kırmızı Mızrağı döndürdü ve Northern'ın karnına sapladı, onu yukarı kaldırarak.

Northern, kırmızı bir paletin içini boşaltarak öksürdü, Koll'un görünüşü onun bakış açısından iki, üç, dört... olmaya başlıyordu.

Gözlerindeki bulanıklık kısa sürede geçecek gibi görünmüyordu.

Northern'ın dudaklarında küçük bir özlem dolu gülümseme belirdi, silahını dağıttı ve Mızrağı tuttu.

Aniden avucunu yakan bir kükreme çıkardı, ama bırakmayı reddetti—muhtemelen bu kadar acı vereceğini ya da hiç acı vermeyeceğini beklemiyordu.

"Boşuna çabalar... Melez. Boşuna çabalar."

Son bir parça özüyle, Northern'ın kopyası tekrar belirdi, eğilerek Koll'un alt kaburgalarına yıldırım hızıyla bir darbe indirdi.

Kale lordu canavarımsı bir çığlık attı ve kopyaya boyun kırıcı bir hızla kemik kırıcı bir tekme attı.

Kopya mesafeye fırladı, bir sütunun içine ve dışına çarparak kayboldu. Geldiği yere geri döndü.

Sonra Koll, yanına saplanmış olan hançere baktı, kaba şey siyahın tonlarından kırmızıya doğru hafifçe değişiyordu.

Onu kaldırmaya çalıştı. Dönüşümün odak noktasının kaydığını gören Kuzey, ona doğru hamle yaptı, elleri havada temiz ve zarif bir yay çizerek hareket etti.

Koll, Northern'ın elinde hiçbir silah olmadığından emindi. Silahını mükemmel bir şekilde saklamış olsa bile. Hançerler kullanıyordu.

Northern'ın bedeni hâlâ havada asılıydı, kan kırmızı Mızrak tarafından delik deşik olmuştu.

O kadar uzaktan bir hançerin ona ulaşması imkânsızdı... Koll'un muhtemelen düşündüğü buydu.

Ancak, Northern'ın elinde bir gümüş kılıç belirdi ve kılıcı Koll'un boynuna güçlü bir şekilde savurdu.

Bir ince çizgi, girdabın boynunda belirdi ve yavaş yavaş kan sızmaya başladı.

Northern yere düştü, inleyerek. Nefes almakta zorlanıyordu ve karnı sürekli kanıyordu.

Ancak, Koll daha kötü bir durumda gibi görünüyordu.

'Evet... Son vuruşu yapmayı başardım!'

Northern kendisiyle gururluydu. Görüşü hâlâ kötüydü ama girdabın başını boynuna tutarak geri sendelediğini görebiliyordu.

Hayat çizgisi kesilmiş olmasına rağmen ölümü reddediyordu.

Kuzey, bunun kalenin lordunun sonu olduğundan emindi.

Ancak, girdap hakkında bir şeyler değişmeye başladı.

Vücuduna geri çekilen karanlık yavaşça geri çıkmaya başladı.

Kuzey ne olduğunu bilmiyordu. Bacakları ağrıyordu, tüm kasları ağrıyordu ve görüşü kötüleşiyordu.

Fakat bunun iyi olmayacağını anlayabiliyordu.

'Hareket etmem gerekiyor.'

Kuzey titreyerek kendini yukarı itmeye çalıştı ama bu işe yaramadı.

'Hançeri... sadece hançeri almam gerekiyor...'

Düşüncelerinde bile zayıflıyordu, görüşü kararmaya başlıyordu.

Karanlık, kalenin lordunun etrafında dönerken, Nortjern izliyordu, ama buna karşı bir şey yapamıyordu, ne kadar çok istemesine rağmen.

Bu savaş nihayet sona erdi.

O, her iki eliyle de sona erdirmişti.

Sonunda zaferi getirmişti. Ama bu zayıflık ne... onu hareket ettirmekten alıkoyan tek şey yorgunluktu.

Dayanıklılığını korumak için çok fazla plan yapmıştı ve hepsi gitmişti... hatta boş özü de tükenmişti. Klonunu çağırmakta zorlandı.

Sonra Northern, kasırganın ötesine, Night Terror'ın çarptığı taht koltuğuna bakmaya çalıştı.

Gözlerini o kadar uzağa taşıyamadan, kasırganın karnından acımasız siyah pençeler fırladı ve içinde beyazımsı yuvarlak bir orb tuttu.

Northern bunu bulanık bir şekilde görebildi ama ona söylenmesine gerek yoktu.

'Ah, lanet olsun. O herif benim avımı çaldı.'

Night Terror, kale lordunun kalbini delip geçti ve onu Northern'a daha yakın bir şekilde öne doğru düşürdü.

'Ne bir mucize...'

Bu kadar yakın olmak, Northern'ın ileri doğru sürünmesi için yeterliydi. Tamamen yorgun olmasına rağmen, bedenini zorlayarak, içinde kocaman bir delik olan kasırga solgun cesedine daha da yaklaştı.

Sonra kırmızı hançerini çıkardı. Ve hemen kendine sapladı.

[Silah Yetenekleri: Kan İçici etkili oldu]

Yavaş yavaş, yüzünde, vücudunda ve karnında batan acı azalmaya başladı.

Ama o sırada, Gece Korkusu, pençeleri içinde soluk bir çekirdek tuttu, kırmızı gözleri ona bakarken kinle yanıyordu.

Sonra canavar, şu anda kendini kaldırmaya çalışan Northern'a bakışını çevirdi.

Elbette, o da muhtemelen anlıyordu... onunla bu insan arasında kaçınılmaz bir savaş olduğunu.

Belki de bu yüzden gözlerinde rahatsız edici bir kalpsizlik parıltısıyla bakıyordu.

Gece Korkusu'nun eli hareket etti ve ruh çekirdeğini ağzına attı.

Northern, onu durdurmak için bağırmak istedi ama ses çıkmadı.

[Ölüm Bakışı]'nın yeteneği sadece kanla ilgili yaralarını iyileştirdi. Yorgunluğunu tedavi etmedi.

Gözleri hâlâ bulanıktı, kasları hâlâ ağrıyordu. Ancak, birkaç saniye önceki haline göre çok daha iyi hissediyordu.

Northern, canavarı bir hapmış gibi girdap rütbesindeki bir canavardan ruh çekirdeğini yutarken izliyordu, bunun başına ne geleceğini merak ediyordu.

Night Terror kesinlikle daha güçlü olacaktı. İkisi de harabe haldeydi.

Ancak şimdi Koll'un ruh çekirdeğini aldıktan sonra, farklar aniden açılmıştı.

'Benim sonum geldi... her halükarda.'

Bu noktada yapılacak hiçbir şey yoktu.

Northern bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüğünde, aniden bir ses duydu...

... hiç özlemediği bir ses.

Kuzey'in yüzü soldu.

"Yırtığın ruh çekirdeği evrim geçiriyor?!!!"

Yeterli değilmiş gibi, sistem ekledi

: [Yırtık Koruyucusu "Tehlikeli Girdap - Kötü Niyetli Koll" öldürüldü]

[Yırtığın ruh çekirdeği tespit edildi]

[Yırtığın "Felaket Hellion - Gece Korkusu" ruh çekirdeği "Şeytani Hellion - Karanlık Korku"ya evrim geçiriyor]

[Tam evrim tamamlandığında, yırtık seviyesi V'ye yükselecek]

Northern, dünyanın ağırlığının başına düştüğünü hissetti.

Gece Korkusu, her zaman yırtığın ruh çekirdeğiydi.

"Oh hayır!"

Kuzey, bir karmaşa girdabıyla sarsıldı. Kendinden geçmiş bir halde, cesur canavarın kendisiyle savaştığını izledi.

Ona bir şey oluyordu, bedeni değişiyordu ve bu değişim korkunç bir acıyla geliyordu.

'Aptal! aptal! aptal! aptal!'

Bu sözler Northern'ın kafasında defalarca yankılandı. Her şeyi çözdüğünü düşündü ama bir şeyi göz ardı etti.

Yalnızca bir varlığın sapkın olmasına izin veriliyordu. Diğer canavarlardan farklı olmak, diğer canavarlardan daha güçlü olmak.

Bu, bir kapının koruyucusuydu.

Ancak, iki tane vardı. Northern, iki koruyucunun olabileceği olasılığını düşünmekle kalmadı, aynı zamanda bu gerçeği değerlendirmeyi ve Night Terror'a daha fazla şüphe duymayı da başaramadı.

Şayet kale lordu yırtık koruyucusu ise, o zaman Night Terror nedir.

Ona da suç atılamaz, sonuçta yırtık hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Northern, bu noktaya yalnızca ebeveynlerinin ona verdiği bilgilere dayanarak geldi. Tek başına, bu kapının bulmacasını bir araya getirdi ve bu noktaya ulaştı.

Ancak, yırtığın ruh çekirdeğinin tüm bu süre boyunca etrafında dolandığını düşünmek onu hala rahatsız ediyordu.

'Ama nasıl? Nasıl?'

Northern, bir yırtığın ruh çekirdeğinin gerçek bir canavar olduğu bir durumu hiç duymamıştı.

Her zaman, yer, koruyucu ile ilgilendikten sonra ortaya çıkıyordu ve genellikle son patron tarafından korunan bir yerdi... koruyucu olarak adlandırılan.

Ama bu yarık…

Şato lordu, Gece Korkusu'nu öldürmeye bile çalıştı.

Bu, yarığın ruh çekirdeğini nasıl koruyor?

Kuzey'in kafası, aklından geçen tüm düşüncelerden patlayacak gibi hissediyordu.

'Tüm bu sorun, şato lordunun gerçek kimliğinden mi kaynaklanıyor?'

Kuzey, girdabın söylediği bir şeyi hatırlarken kaşlarını çattı.

Cesede baktı…

'Kendini ikiye mi böldü… ve sadece yarısı bu kadar mı güçlü?'

"Umarım ben ve senin diğer yarın karşılaşmayız" diye mırıldandı şato lordunun cesedine.

Sonra bazı değişiklikler geçirmeye başlayan Gece Korkusu'na baktı.

Vücudu şişmeye başlamış gibiydi, sanki içinden bir şey çıkmaya çalışıyordu. Bu, canavarı boğuk bir kükreme ile tepki vermeye zorladı.

Kuzey, elini uzattıkça siyah kıvılcımlardan zarif bir kılıç yavaşça belirdi.

Tek kenarlı bıçağı, ışığı yansıtan ve akan suyu andıran ince ama büyüleyici bir desen oluşturan belirgin bir mavi tonuna sahipti; bu, bıçağın keskinliğini ve potansiyel öldürücülüğünü ima ediyordu.

Kılıcın tsubası (el koruma) karanlık bir sarma malzemesiyle kaplanmış gibiydi - bir tür yırtık siyah bant.

Kılıcın silueti karanlık odada, beyaz saçlı ölümlünün ellerinde zarif ama ölümcül bir atmosfer yaratıyordu.

Kuzey'in bulanık bakışları, Gece Korkusu'nun orantısız formundan sapmadı.

Canavar her geçen saniye daha da kötüleşiyordu...

Kuzey, ona neredeyse acıdı. Sonra, bu canavarı karşılaştığı korkunç olaylarla doldurarak iştahla başını salladı.

Beslediği tüm nefret ve intikam duyguları yeniden yüzeye çıkmaya başladı.

Ayrıca, Gece Korkusu'nu baştan öldürmenin onu bu cehennemden çoktan kurtaracağını fark edemediği için ne kadar aptal olduğunu düşündü.

İçinde öfke kaynadı, bu onun tüm iç organlarını ısıttı, göğsü rahatsızlıkla kabardı.

'Hiçbir şey. Sadece seni öldürmek istedim. Bu anı bekledim. Daha iyi bilseydim, savaşta, şansım varken seni bıçaklamalıydım.'

Ama o, ölümü elinden kurtarmak için bile ileri gitti.

Northern, içinde ne kadar kendinden nefret ettiğini anlatmaya başlayamazdı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi!

Ancak, tüm bunlar şimdi sona erecekti.

Gece Korkusu'nun evrimini tamamlamasına izin vermek bir dert olacaktı.

Hayır, dert demek az kalır.

Gece Korkusu, bir felaket tehlike seviyesindedir, evrim geçirdiğinde şeytan tehlike seviyesine yükselecektir.

Şeytan tehlike seviyesi, tarif edilemez bir hızda yıkım yaratabilir. Hatta bir cehennem derecesinde olduğu için, kaleleri yıkabilir ve bir bilge bile onunla başa çıkamaz.

Ve bu, karşılaşacağı canavar mıydı?

Ona söylenmesine gerek yoktu, Soul Taker ile bile umudu yoktu.

Bu yüzden Night Terror'un evrimini tamamlamasına izin veremezdi. Canavarı evrim değişimlerini yaşarken öldürmeliydi.

Şimdi vurması gerekiyordu. Ve Soul Taker ile, işe yaramalıydı.

Sonuçta, bıçak kesme direncini hiçe sayıyordu.

Northern, elinde beliren eterik kılıcın sapını sıkıca kavradı, yeni bir kararlılık damarlarında dolaşırken parmakları beyazladı.

Yıpranmış bedeni, Koll ile yaşadığı korkunç çatışmanın izlerini hala taşıyordu, ama o anda tüm acı ve yorgunluk önemsizleşti.

Çünkü intikam ve öfke tarafından tüketiliyordu.

—

Yırtığın dışında.

İhtişamlı yırtığı barındıran ıssız düzlükte birkaç çırpıdan yapılmış çadır süslenmişti.

Farklı türde zırhlar giymiş, şık ve büyük insanlar sohbet ederek gidip geliyordu.

Diğer çadırların dairesinden daha yakın bir şekilde, büyük bir çadır yarığın yanına doğru sarkıyordu.

İçeride, birkaç kişi yere oturmuş, bacaklarını çaprazlamış ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Peki, şimdi ne yapacağız? Kırılmasını beklemeyecek miyiz?" Yeşil saçlı çocuk nazikçe gülümseyerek sordu.

Tendeki diğer herkesin aynı endişesi vardı, bunu dile getirmelerine gerek yoktu - yüzlerinden belliydi.

Bram'ın sorusu ciddi bir sessizlikle karşılandı. Herkes aynı ikilemle karşı karşıyaydı. Açıkça.

Bu sırada, Terence aniden irkildi. Dışarıya baktı, gözleri titriyordu.

Aynı anda, Annette de dışarıya baktı, yüzü derin bir kaş çatma ile bükülmüştü.

Her ikisinin ifadesi Gilbert'ı o kadar endişelendirdi ki sormak zorunda kaldı

: "Sorun ne?"

"Yarık... özünün aniden yükseliyor"

Annette ona doğru atıldı ve başını eğerek çadırdan hızla çıktı.

Her bir kişi, çadırdan çıkarken eğilmek zorunda kaldı. Hepsi, uzaya açılan dev yarığın önünde durdu.

Şaşkın ifadelerle bakıyorlardı.

Yarığın görünümünde belirgin bir değişiklik yoktu ama ruh özünü hissetme konusunda son derece yetenekli olan iki kişi, endişeli ifadelerle yarığa bakıyordu.

Özellikle Annette sinirli görünüyordu. Dişlerini sıktı ve yumruğunu sıkıştırdı.

'Eğer o içerideyse… Nasıl hayatta kalacak? Kahretsin!'

Terence'in sesi, havadaki gerginliği bozarak çıktı. Gilbert'a baktı.

"Yarık evrim geçiriyor… yine"

Hepsi nefeslerini tuttu… Raven ve birkaç belirgin kişi bu habere kayıtsızdı.

Bram yine her zamanki gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Ama başka bir şey daha var…"

Gilbert, devam ederken Terence'in etrafına baktı.

Yırtığa geri döndü.

“Bir sebepten ötürü, koruyucusu ölmüş… kapı açık… en azından evrim süreci tamamlanana kadar. Benim düşündüğüm bu.”

“Bunu hissedemedim. O inanılmaz!” Annette düşündü. İfadesi, ateşli gözünde ateşlenen canlı bir kıvılcım ile canlandı.

“Ne bekliyoruz?! Şu lanet şeyin içine girin!” diye bağırdı.

Canavarın derisi dalgalandı ve gerildi, kemiklerinin yeniden şekillenmeye başladığı时，令人作呕的裂缝在空气中回响，重新塑造自己以适应这个怪物的生长。

Kalın, ip gibi uzanan obsidyen etin iplikleri yaratığın sırtından fışkırdı, yılanlar gibi kıvrılarak ve dalgalanarak dışarı doğru uzandı, uçları kötü niyetli dikenlere bölünerek, viskoz, katran benzeri bir sıvıyla damladı.

Gece Korkusu, acı dolu boğuk bir kükreme çıkardı, ses Northern'ın ruhunda yankılandı, canavarın çenesi açılarak, dişlerinin büyümesine uyum sağlamak için imkansız derecede genişledi.

Tırnakları, her biri yetişkin bir adamın kolu kadar uzun olan kötü niyetli pençelere uzandı, keskin kenarları kötü bir parıltıyla parlıyordu.

Bu, doğanın tasarımının perverz bir alaycılığı olan, gerçekliğin temellerini sarsma tehdidi oluşturan en karanlık kabuslardan birinden koparılmış bir manzaraydı.

Evrim sırasında bu kadar tehditkar olan bu varlık, Gece Korkusu bir şeytana dönüşürse ne kadar daha kötü olurdu.

'Düşünülemez, düşünülemez,' diye düşündü Northern.

Şimdi, tek yapması gereken harekete geçmekti, ama o kadar zayıftı ki ayakta dururken bile bacakları titriyordu. Bir an, öfkenin onu tüketmesi nedeniyle yorgunluğun geçtiğini düşündü.

Fakat yanıldığını anladı.

Bu, öfkenin bedenine güç verdiği doğaüstü bir hikaye değildi.

Gerçek şu ki, o yorgundu.

Ancak, hala mümkün olan bir şey vardı... Northern sadece bir süreliğine adrenaline güvenmek zorundaydı.

Gece Korkusu, harabe taht odasında yankılanan bir acı çığlığı daha kopardığında, kendisine bağırdı!

"Hareket et, kahretsin!"

Northern kendini ileri fırlattı, hayaletimsi kılıç, kendisi ile Gece Korkusu arasındaki mesafeyi kapatırken mavi ışık izleri bırakıyordu.

Korkunun kötü niyetli bakışları ona döndü, gözleri o kadar yoğun, o kadar ilkel bir nefretle yanıyordu ki, etraflarındaki havayı bile yakacak gibi görünüyordu.

Gece Korkusu, kabus gibi durumunda bile, Northern'a doğru siyah alevler fışkırttı.

Görüşü bulanıktı ama hisleri hala bir kılıcın ucu kadar keskin kalmıştı. [Tüm gözler] hala güçlü bir şekilde çalışıyordu, görüşü zorlanmış olsa da.

Northern, hayaletimsi kılıcı ileri doğru savurdu, alevlerin içinden kağıt gibi keserek geçti.

Vücudunu bir yay gibi sararak hızlı bir saldırıya yöneldi, Ruh Alıcı, cehennemin içinden keskin darbelerle geçiyordu.

Alevlerin kavurucu sıcaklığı, algısını burada ve orada çarpıtsa da, Northern hayatta kalma konusunda korkutucu bir kararlılıkla donanmıştı.

Bu, onun kendi son savaşı olmayacaktı!

O, her darbe daha umutsuzca olmak üzere savaşmaya devam etti, Night Terror'ın evrilen formuna karşı saldırdı.

Canavarın tentakulları fırladı, dikenli uçlar Northern'ın bedeninde sığ, yırtık yaralar bıraktı ve o, ölümcül kucaklamalarından zar zor kaçtı.

Acıyla inledi, bacakları bir an için büküldü ama tekrar dengesi buldu, kılıcı hayaletimsi ışık izleri bırakarak saldırıya devam etti.

Bir açılım yaratmaya çalışırken, canavarın düzensiz formunun ortasına saplamak için ilerledi, Night Terror'ın büyütülmüş kuyruğu havada savruldu ve Northern'a bir gelgit dalgası gibi çarptı.

Yaralı savaşçı, odanın içinde fırlatıldı, bedeni taht odasını çevreleyen yüksek sütunlardan birinin kalıntılarından geçerek çarptı.

Taş parçaları üzerine yağdı, ama Northern korkmayı reddetti, yolunu kazdı ve dişlerini sıkarak bulanık bir görüşle ayağa kalktı.

Kan alnından ve kaşlarından akıyordu, bu da zaten bozulmuş olan görüşünü daha da kötüleştiriyordu.

Ama hala nasıl olduğunu anlamak şaşırtıcıydı. Daha çok bedeninin her bir lifinin, ona doğru yükselen başka bir siyah alev akınına döneceği yeri bildiği gibiydi.

Northern, tüm vücudunu yana çekti, alevlerin yolundan uzaklaştı. Ama o anda, arkasında grotesk, düzensiz bir figür belirdi.

Bir gözü kan nedeniyle kapalıydı, bu yüzden bilmesi imkansızdı—canavar, kör tarafında belirmeyi başarmıştı.

Gece Korkusu'nun pençeleri, vücudunu engellemeye çalışırken göğsünü yırtarak derisinde derin yarıklar açtı ve taze kan fışkırttı.

Kuzey acı içinde çığlık attı, adımları tökezlerken dünya ekseni etrafında eğiliyormuş gibi görünüyordu.

'Lanet olsun... bu son mu?'

Her şey solmaya başladı, dünya ultra sessizlik bölgesine girdi. Neredeyse kendi sesini bile duyamıyordu.

Gerçekten başarısız mı olmuştu.

'Ölemem... Ölmek istemiyorum...' Kuzey'in aklında bu tek düşünce ağır bir şekilde yankılanıyordu.

Ve bu, Kuzey yavaş yavaş duyularını kaybetmeye başladıkça tekrar tekrar yankılandı.

Sonunda, kafasındaki yüksek ses, bir kararlılık kıvılcımını ateşledi ve bu hızla bir kaynak haline gelerek onu tamamen sarhoş etti, ölüm ve unutulma korkusunu hatırlattı.

Onu daha önce tatmıştı... ve ondan nefret ediyordu.

"Bu dünyada hala yapacak çok işim var! Cehennemde asla ölmem!!" Kuzey acımasızca haykırdı.

Kuzey gözlerini zorla açtı. Gerginlik hemen onun görüşünü kaybetme tehdidinde bulundu ama Karanlık Korku'nun menzilinden sıyrılıp kılıcını hazırlayarak geri dalış yapmaya hazırlandı.

Ancak, evrilen Korkunun etrafını saran muazzam bir patlama gücüyle bir bez bebek gibi havaya fırlatıldı.

Ancak o anda, gözlerinin önünde yeni bir dünya açığa çıktı.

Northern yere yuvarlanırken ve ayağa kalkmaya çalışırken, gözleri cennetsel bir mavi parıltıyla ışıldıyordu, öncekinden daha parlak bir şekilde, sanki denizin güzelliği gözbebeklerinin köşesiz sınırlarına hapsedilmiş gibiydi.

[Li'ae'l: Görmeyenlerin Gözleri'ni açtınız]

Daha fazla bilgi: [Görmeyenlerin Gözleri, [Tüm Gözler]'e yerleştirilmiş bir yetenektir; bu yetenek, sıradan görüşü aşarak gerçekliğin pelerinine sarılmış eterik ipliklere bakmanızı sağlar. Bu gözlerle zayıflıkları algılamak, yapabileceklerinizin sadece başlangıcıdır]

Northern'ın bu bilgiyi okumaya zamanı yoktu, neyse ki sistem aynı şeyleri kulağına fısıldadı.

Northern'ın gözleri ileriye daldı, yüzündeki korku incelmeye başladı.

Sanki evren aniden ona karşı çalışıyordu, sanki her ne olursa olsun onu öldürmek istiyordu… Gece Korkusu'nun evrimi nihayet başarılı bir sona ulaştı…

Ancak, Kuzey'in gözleri bir saniye sonra daha da büyüdü. Sistem sesi onun muhteşem ilerlemesini duyurduktan sonra şimdi daha netti.

Bu yüzden onu net bir şekilde gördü - geçici bir zayıflık, canavarın savunmalarında anlık bir boşluk, bedeni bükülüp yeniden şekillenirken.

Kuzey tereddüt etmedi.

Koridorlarda yankılanan bir çığlıkla, kendini ileri fırlattı, Ruh Alıcısı mavi ışık izleri bırakarak mesafeyi kapattı.

Gece Korkusu'nun şekillendirici tentakülleri şu anda içe katlanıyordu, ikinci bir bedenin son yolunu kazıyor ve ikinci bir kol çiftini şekillendiriyordu.

Kuzey aniden hızlı hale geldi. Sadece bu kadar net görebilmekle kalmıyor, sonsuz iplerin mavi dünyası onun için geçişi çok kolay hale getiriyordu.

Kuzey şu anda gerçeği örten gizli temelin algısında ilerliyordu. Bu odadaki her şeyin gerçek özünü görüyordu.

Bu nedenle, onunla ilgili her şey geçici olarak bir aşama dışı duruma girdi. Kuzey, çevresindeki her şeyle, hatta havayla senkronize bir şekilde kendini en iyi şekilde kullanabiliyordu.

Mesafeyi aşarak mavi izler bıraktı ve sağlam Karanlık Korku'ya ulaştı...

Şekli yeni halini tamamladığı anda, hayaletimsi kılıç hedefine ulaştı ve Gece Korkusu'nun göğsüne derinlemesine gömüldü, korkunç bir gıcırtıyla.

Kuzey, canavarı delip geçerken Ul'un sesini duyabiliyordu.

Ve onun sistemi…

[Evrim tamamlandı]

[Felaket Hellion - Gece Korkusu, Şeytani Hellion - Karanlık Korkuya evrildi]

Korku, derin bir acı çığlığı koparararak, devasa bedeni şiddetle sarsılırken, Ruh Alıcısı'nın derinlere kazdığı yere doğru gitti.

En kısa an için, dünya nefesini tutmuş gibi görünüyordu; canavarın hareketi yavaşladı, ince bıçak tamamen Gece Korkusu'nun boşluk özünü emerek pitch siyahına dönüştü.

Canavarın bedeni yavaşça soldu ve ayaklarının dibine çöktü.

Sonra bir ses, Northern'ın kulaklarında yankılandı.

Görüşü aniden pitch siyahına döndüğünde ve vücudunun bir inçini bile hareket ettiremeyerek yere yıkıldığında, onu bu kadar sevgiyle dolduran bir ses.

[Tebrikler]

[Şeytani Hellion - Karanlık Korkuyu öldürdünüz]

'Sonunda!' Northern zihninde sevinçle haykırdı.

Hatta sistem, bu duyuruyu yapmaktan mutlu görünüyordu.

[KAHRAMAN RANK ÖĞESİ KAZANDINIZ!!]

[+12 yetenek parçası kazandınız]

[1000 yetenek parçasına ulaştınız]

[Ruhunuz evrim geçiriyor]

[Kaos Prensi'nin Bir Kalıntısını emdiniz]

[Üç yeni özellik kazandınız]

[Yırtığın ruh çekirdeğini yok ettiniz]

[Yırtık Sınırsız Boşluk tarafından yutuldu]

[Sınırsız Boşluğun alanı büyüdü]

O kadar çok... Sistemin iletmek istediği o kadar çok bilgi vardı ama Kuzey'in bilinci yavaş yavaş tükeniyordu.

—

Taht odasının ortasında yoğun bir yırtık açıldı ve mavi özle ateşle yanmaya başladı.

Birkaç insan, zırhlarının metal melodisiyle çınlayarak dikkatlice içinden çıktı.

Hepsi kapının önünde durdu ve odaya etrafa bakındı, yüzleri ter damlalarıyla solgunlaştı.

“Burada ne olmuş olabilir…” ellilerinin sonlarındaki bir adam, sakallı bir şekilde mırıldandı.

Diğerleri etrafa bakındı, dikkatlice çevreyi araştırdılar. Tüm ekip farklı yönlere dağıldı.

Taht odasından çıktıklarında, zemini dolduran cansız canavarlar denizini gördüler. Yüzleri daha büyük bir korkuyla şekil değiştirdi.

Bu kadar çok canavarı ne öldürmüş olabilir?

İçeridekiler, taht odasında geriye kalanları dikkatlice incelediler.

Çatlamış zeminler, kırık duvarlar ve parçalanmış sütunlar, birkaç dakika… belki de saatler önce ne olduğunu anlatan hikayeydi.

“Kaptan! Bir kurtulan buldum!!”

Hemen canlı bir ses yükseldi, odadaki herkes, yönleri ne olursa olsun, sesin kaynağına doğru toplandı.

Özellikle Annette, savaşta bile sergilemeyeceği bir hızla yanına geçti.

“Sanırım nefes alıyor…” çocuk, onun yanına geldiğinde ona söyledi.

Hatta onun ne kadar hızlı geldiğine şaşırmıştı. Ama bunu önemsemedi, bu herkes için korkunç bir durumdu.

Yerde kendi kanı içinde yatan çocuğun bedenine, çerçevesini süsleyen kaba yaralarla baktı.

"Bütün bunlara tek başına neden olabileceğini düşünüyor musun–

Çocuğun sözleri, Annette'in yüzündeki ifadeyi görünce dondu.

Onu altı aydan fazla bir süredir tanıyordu, çok korkutucu bir savaşçıydı ve savaşlarda kendini kanıtlamıştı.

Çok kaba bir karaktere sahip olmasına rağmen, saygı duyuluyordu. Hiç kimse ona karşı gelmeye veya meydan okumaya cesaret edemezdi.

Ve yemin ederim ki, onu soğuk kalpli bir kadın olarak tanıyordu, ne olursa olsun yüz ifadesini asla değiştirmeyen biri, onun soğuk

bakışı her zaman aynı kalıyordu.

Ancak, şu anda…

Gilbert ve diğerleri ikisinin etrafını sardı. Hemen, adamın yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Karışık çocuk Annette'e baktı ve Müdür'e baktı.

Kesinlikle, bu durumda tek başına değildi.

Hepsi muhtemelen Annette'in dizlerinin üzerine çöküşünü ve çığlık atan çocuğu izlerken aynı duygular karışımını hissetmişti.

"Braham! Neredesin senin lanet olası!"

Gülümseyerek, yeşil saçlı çocuk kalabalığın içinden nazikçe yürüyerek çıktı.

"Usta Anne. Seni duyana kadar bağırmana gerek yok." Küçük bir gülümsemeyle ona yanıtladı.

Her diğer seferde, muhtemelen onunla kavga etmeye çalışır ve onu dövmeye çalışırdı ama bugün bunun için pek istekli görünmüyordu.

"Onu iyileştir" diye emretti.

Braham yavaşça gözlerini açtı ve Müdür'e baktı.

Gilbert, devam etmesi için ona başıyla onay verdi.

Önce Annette'e, sonra kollarındaki çocuğa baktı, vücudundaki yaraları inceledi.

“Bu kadar yarayla nasıl nefes alabiliyor, anlamıyorum... neredeyse yaşayan bir ceset.”

“Umurumda değil. Şu lanet yarayı iyileştir! Vücudundaki her bir yarayı.”

“Evet evet, ama önce bu alandan çıkmamız gerekecek.” diye yanıtladı ve onu iterek, yarığa doğru geri çekildi.

Yaptığında, Raven kaşlarını çattı ve etrafa bakındı.

Gilbert de içini çekti. Sonra fark etmeyen diğerlerine duyurdu.

“Yarık kapanıyor. Kullanışlı her şeyi kapın ve buradan çıkalım.”

Annette'in önünde yürürken, kollarında bu yarığın tek kurtulanını taşırken, ona uzun bir bakış attı.

“Büyük Usta Rughsbourgh... Nedenini bilmiyorum ama düşmanının yeni doğduğunu hissediyorum.” Kendi kendine mırıldanırken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu deli... nasıl hayatta kaldığını anlamıyorum." Braham, yüzünde şaşkın bir kaş çatma ile söyledi.

Northern'ı yarıktan çıkardıktan sonra, Annette'in sürekli emri altında onu incelemeye başladı.

Bu genç adamın, soğuk kalpli sarhoşu bu kadar değiştirebilecek biri olup olmadığını bilmiyordu.

Northern'ın getirildiği birkaç dakika içinde, Annette son altı ayda konuştuğundan daha fazla konuştu.

Bu kişinin kimliği sadece onu değil, neredeyse tüm grup üyelerini rahatsız ediyordu.

O, büyüyen yarıktan sağ kalan tek kişiydi.

Cevaplaması gereken çok fazla soru vardı.

Ne kadar süre yarıkta kalmıştı gibi sorular.

Kalede gördükleri o canavarlara kim öldürdü?

Ve o kim? Onlar gibi bir öğrenci mi bile?

Bir iç çekerek, Braham tüm düşüncelerini bir kenara itti ve kendisinden isteneni yapmaya karar verdi.

Braham özellikle bir şifacı değildi, ne de olsa şifa temelli bir yeteneği vardı. Bu, birkaç ay önce Göçebe rütbesine ulaştıktan sonra kazandığı bir yetenekti.

Elbette, Kuzey'den farklı olarak, Braham soylu bir aileden geliyordu.

Pyr'Eldoria ulusunda saygı gören bir diplomat olan bir Kont'un oğluydu.

Bu nedenle, büyüme için yeterli kaynaklarla donatılmıştı.

Yeteneği ne kadar umut verici olursa olsun, Braham akademi giriş sınavını, kimseye söylemeyeceği nedenlerden dolayı geçememişti, ancak daha sonra eski müdür tarafından yeniden keşfedildi.

Keşfedilmeden önce, üç kez yırtıklara girmişti, zaten göçebe rütbesine girmeye bir adım kalmıştı.

Herkesten bir adım öndeydi... iyi, bir kişi hariç.

Braham yanındaki kabı aldı ve gözlerini kapadı.

Kabın içi kumla doluydu, elleri ona değdiğinde, kumun kollarında yeşil bir parıltı belirmeye başladı.

Bir saniyede, bir tohum kumdan filizlendi ve sarı yıldız şeklinde bir çiçeğe dönüştü.

Braham, kabı Northern'ın göğsüne yerleştirdi ve yavaşça nefesini verdi. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bir kez daha gözlerini kapadı.

Çiçeğin yaprakları düşmeye başladı ve yeşil sap daha geniş uzanarak, Northern'ın bedeninin üzerine yavaşça sürünen bir sarmaşık haline geldi, birbirinden dallanarak savaşla tahrip olmuş zırhının her tarafına dokunmak için yayıldı.

Sarmaşık, Northern'ın bedenini tamamen sardığında, iyileşme süreci başlayacaktı.

Ancak Braham aniden gözlerini açtı ve kaşlarını çattı, yüzünden bir ter damlası süzüldü.

Sarmaşığın bozulmasını izledi: canlı yeşilden morumsu-siyaha dönüşüyor ve kırıntılara soluyordu.

Gergin bir gülümseme dudaklarını ayırdı.

'Bu herif neyin nesi? Hiçbir ruh çekirdeği yok mu? Ruh özü yok ama onun aşırı güçlü olduğunu söyleyebilirim.'

Braham omuz silkti ve diğerlerinin durduğu çadırdan dışarı çıktı.

Annette, dışarı çıktığında ona yoğun bir şekilde baktı ve sordu.

İşini bitirdin mi?

Braham hafif bir gülümseme ile ona baktı ve yanıt vermeden önce bakışlarını Müdür'e çevirdi.

: "Onunla ilgili bir şey, iyileştirme özümü reddediyor. Bilmiyorum... ama sanırım kendi başına iyi olacak. Vücudu o kadar harabe ama yine de bir şekilde nefes alıyor."

Gilbert başını salladı ve omzuna dokundu.

"Teşekkür ederim Braham."

Diğerlerine döndü ve onlara hitap etti.

"O uyanana kadar kaleye dönelim, şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok, onun uyanmasını beklemekten başka çaremiz yok."

Hepsi onaylayarak başlarını salladı, gözlerinde farklı kıvılcımlar parladı.

O canavar cesetleri selini görünce, bu kadar mutlu olmaktan kendilerini alamadılar. O kalabalıkla yüzleşmemiş olmaktan çok şanslıydılar.

Belki de lejyon geri bile dönemeyecekti.

Onlar sadece çok mutluydular.

Ve yine, bir hayatta kalan buldular. Canavarlardan oluşan bu ıssızlıkta hayatta kalan bulmak her zaman mümkün değildir.

Birkaç saat içinde, lejyon zaten Lotheliwan'a geri yürüyordu, birkaç omuz öldürülmüş canavarları ve bir kurdu taşıyordu, bedenleri karanlık kanla kaplı olmasına aldırış etmeden.

—

Kuzey'in gözleri açıldı. Etrafını saran geniş bir karanlık, farklı renklerdeki eterik parıltılarla doluydu.

Sanki içinde süzülüyormuş gibiydi.

Ama ayaklarının sağlam bir şeyin üzerinde durduğunu hissedebiliyordu… belki de bu yerdi.

Ancak, bu zemin etrafını saran karanlıktan farklı değildi.

Her yer aynıydı.

Ve garip bir şekilde, bu çok tanıdık geliyordu.

Kuzey tahmin edebiliyordu, ama emin değildi.

'Sonsuz Boşluk…'

Bu, onun içinde kendini bulduğu ilk seferdi.

Ah. Doğru, Gece Korkusu'nu yendim... Diğer Kaos Prensi'nin Kalıntısını absorbe etmiş olmalıyım." Etrafına baktı, "Sanırım içimde her şey şimdi tamam." Northern, göğsüne dokunarak mırıldandı.

Dedikleri gibi, içinde büyük ve boş bir şey hissetti. Güçlüydü... ve inanılmaz derecede güçlüydü.

Northern, Gece Korkusu'nu öldürmekten çok şey kazandığını anlayabiliyordu.

Ancak en iyisi henüz gelmemişti.

Bölge aniden titredi ve parçalanmaya başladı.

"Hıh... ne oluyor?" Northern'ın sesi titredi.

Karanlıkta çatlaklar gördüğünde kalbi korkuyla doldu. Alan güçlü bir şekilde titredi.

Sonsuz Boşluk... düşündüğü gibi parçalanıyordu.

Ancak, sistemin bildirimini gördükten sonra korkuları tamamen kayboldu.

[Tebrikler]

[Ruhunuz evrim geçirdi]

[Siz bir serseri oldunuz]

[Tüm yetenekler artık istediğiniz gibi kullanılabilir]

[Tüm silah yetenekleri artık istediğiniz gibi kullanılabilir]

[Kopyalanan yeteneğin tüm nitelikleri açıldı ve ruhunuzda kök salıyor]

[Kopyalanan yeteneğiniz sahip olunan yeteneğe dönüştü]

[Yeni bir yetenek yuvası eklendi]

[Kaos Prensi'nin ikinci Kalıntısını emdiniz]

[Ruhunuzda bir değişim oluyor]

[Üç yeni özellik kazandınız]

Sistemden gelen bu mesajların akını gözlerini doldururken, kırılan manzara nihayet parçalandı ve Northern kendini karanlık, devasa bir salonda buldu.

Salon sonsuz bir şekilde uzanıyordu, ışık yoktu. Yüksek sütunlar, antik kırmızı ağaçlar kadar muazzam, yanlarda ciddi sıralar halinde dizilmişti ve yüksek tavanı yukarıda tutuyordu.

Üstteki kavisli taş tenteye karmaşık desenler titizlikle oyulmuştu, detaylar sarıp sarmalayan karanlıkta zar zor seçilebiliyordu.

Geniş salonun en uzak köşesinde, kısa bir merdiven devasa bir tahtın önüne çıkıyordu - ancak taht, bu devasa koltuk için yetersiz bir terim gibi görünüyordu.

Dev bir devin ikametgahına uygun bir ölçekte inşa edilmişti, kolçakları uyuyan bir ejderhanın kanatları gibi uzanıyordu.

Ancak merdivenin zirvesine ulaşmadan önce, dalgalanan siyah alevlerden oluşan geçilemez bir duvar daha fazla ilerlemeyi engelliyordu ve gölgeli alanı hayaletimsi bir danse macabre ile aydınlatıyordu.

Zemin, karanlık bir aynaya benzer şekilde pürüzsüzdü ve cam gibi yüzeyinde titreyen gölgeleri ürkütücü bir bozulma ile yansıtıyordu.

Devasa salonda baskıcı bir sessizlik hakimdi, bu sessizlik yalnızca Northern'ın kendi nefesiyle bozuluyordu.

"Ne… lan bu?"

Sesinin yankısı sonsuz Boşlukta sonsuz bir şekilde yankılandı.

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun İzleri], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [0/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Özellik yetenekleri hakkında daha fazla bilgi: Bunlar, Özelliklerinizden gelen yeteneklerdir.

Genellikle Özellikler pasiftir. Bu, aktif bir yetenekleri olmadığı için değil, birinin ruh çekirdeğinin zaten yetenek özleriyle dolu olması nedeniyle, Özelliklerin aktif yeteneklerini gerçekleştirmesi için çok fazla alan bırakmamasındandır.

Ancak, siz bir ruh çekirdeğine ve yeteneğe sahip değilsiniz, ruhunuzda Özellik yeteneklerinizi gerçekleştirmek için bolca alan var. Serseri olduğunuzda, Özellik yetenekleri ruhunuzda tamamen şekillenir]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 24 diğerleri.

[Kaos Prensi'nin ikinci Kalıntısını aldınız: Boşluk Kalıntısı]

[Üç yeni özellik kazandınız]

[Özellik: Kaos Kalıntısı diğer yarısıyla birleşti].

[Özellik: Kaos ve Boşluk Kalıntısı yeni bir seviyeye evrildi]

[Kazanılan özellikler ikiye düşürüldü]

Kuzey, devasa, gösterişli tahtında tembelce uzanıyordu.

Genişliği ona uzanma imkanı tanıyor, bir kol dayanağına başını koyarken diğerine bacaklarını sarkıtıyordu.

Böyle bir büyüteç koltukta otururken, etrafındaki dans eden siyah alevler ona kraliyet gücü hissi veriyordu.

Belki de sadece bir kraldan daha fazlası...

'Ah ah... çok komik. Kendimi o tipte görmüyorum,' diye düşündüğü düşünceyi hafif bir kahkahayla geçiştirdi.

Night Terror'un hikayesi, böyle yüksek pozisyonlara karşı bir korku aşılamak için yeterliydi.

Onlar muazzam güçler sundular, birinin daha fazlasını aramasını fısıldayarak, ta ki açgözlülük tüketip deliliğe sürükleyene kadar.

'Sanırım liderin yüklerinden kurtulmayı seven biriyim. Yine de, liderlik edilmeyi de sevmiyorum. Yalnız birinin yolu daha tercih edilesi görünüyor...'

Başlangıçta başkalarıyla ilişki kurma konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Geçmiş yaşamında sosyalize olduğu arkadaşları önce ona yaklaşmıştı.

Elliot olduğunda, Northern sadece çalışarak en iyi olmayı hedefleyen, kitap kurdu bir nerd'dü.

"Ve tüm bunlar ne içindi... yanlış birine aptalca aşık olmak, sadece kullanılmak ve atılmak için," diye hüzünle fısıldadı.

'Bunun üzerine düşüneli epey oldu.' Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. 'Geçmiş geride kaldı... bu sefer daha iyi olmaya çalışalım. Şimdilik, yeni kazandığım gücümün sınırlarını araştırmak istiyorum.' Heyecanlı bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Northern oturdu, bacaklarını çaprazladı ve holografik panele doğru eğildi, birkaç dakika boyunca dikkatle baktı.

'Anlıyorum... yani Night Terror, Vestige'in Niteliklerini emmiş: Kaos ve Boşluk Vestige'i, Kaos İpliği ve Kaos Alevleri.'

Bilgiyi yoğun bir şekilde inceledi

: [Özellikler]

İsim: [Kaos Alevleri]

Rütbe: [İlahi]

Açıklama: [Ruhunuzun içinde sürekli yanan bir alev var, tutarsızlıkları ve düzensizlikleri yakma kapasitesine sahip. Bu durmaksızın yanan Alevler sayesinde, ruhunuz asla zarar göremez veya yok edilemez.]

Pasif Yetenekler: [Ruh Hasar Direnci], [Zihin Saldırısı Direnci]

Aktif Yetenekler: [Siyah Alev], [Alev Mızrağı]

Northern'ın varlığına bir sevinç seli aktı, kelimeleri özümsedikçe. En çok canını sıkan iki tehdide karşı direnç kazanmıştı - ruh hasarı ve zihinsel saldırılar?!

'Lanet olsun! Bu heyecan verici olmaya başladı!'

O zayıflıklar artık denklemin dışındaydı.

'Lanet olsun Gece Korkusu, seni öldürmek bu kadar zor olmasının sebebi bu muydu?' Northern düşündü.

Ruh Alıcı'yı kullanmasına rağmen, cesur canavar beklenmedik bir şekilde uzun bir süre dayanabildi.

Sonunda, ruhuna saldırmak ölümcül bir darbe indirmede etkisiz olduğunu kanıtladı.

Başlangıçta, Northern bunun yürüyüşçü olmasından kaynaklandığını düşündü. Ama şimdi, ruh saldırılarına karşı direncinin önemli bir rol oynadığını düşünüyordu.

Sonuçta, bu yeteneği aktif olarak kullanmasına gerek yoktu, [Ölümsüz Kılıç] gibi ön koşulları da karşılaması gerekmiyordu.

'Harika... gerçekten harika,' diye gülümsedi, memnuniyetle çalışmaya devam etti.

İsim: [Kaos İpliği]

Rütbe: [Gizemli]

Açıklama: [Kaosun kendisinin yok edilemez iplikleri bedeninizi bir arada tutar, yırtılmış et ve dokuları yeniden dikmek için her zaman tetikte durur.]

Bu kısım, [Kaos Alevleri] gibi pasif veya aktif yeteneklerden yoksundu ve Northern bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

'Sadece bir pasif yeteneği olan bir özellik olduğuna göre... açıklama iletilmesi gereken her şeyi kapsıyor.'

Duraksadı, birkaç kalp atışı boyunca sessiz bir düşünce hâkim oldu.

'Yani, bu benim çaresizce arzuladığım iyileştirme yeteneği mi demek?'

Gerçekleşme geç bir şekilde yerleşirken, gülüşü boş salonda yankılandı.

"Ah! Evet! Nihayet!!"

Hevesle bir sonraki panelin üzerine gitti

: İsim: [Kaos ve Boşluğun İzleri]

Rütbe: [Abyssal]

Açıklama: [Kaos Prensi... içine dalmaya başladı... keşfetti... ve... çok... değil... o...]

Kuzey'in kaşları parçalanmış açıklamaya bakarken merakla kalktı.

'Bu karmaşık pasajda ne var? Neden bu kadar tutarsız?'

Değişmez durumunu kabul etmeden önce birkaç dakika boyunca onu boşuna inceledi ve devam etti.

'En azından pasif ve aktif yetenekleri listeliyor.'

Pasif Yetenekler: [Boşluk], [Kaos]

Aktif Yetenekler: [Boşluk], [Kaos]

'Oldukça kafa karıştırıcı...'

Şaşkın bir ifadeyle, Northern sistemden daha fazla detay açıklamasını istedi.

Yeni bir panel belirdi ve gösterdi

: İsim: [Boşluk]

Tür: Pasif

Açıklama: [Boşluk, öldürdüğünüz varlıkların ruhlarını tüketir.]

İsim: [Kaos]

Tür: Pasif

Açıklama: [Kaos, tüm varoluşsal güçlerin akışıdır, hem evcilleştirilmiş hem de evcilleştirilmemiş. Bu kaotik akışı algılayabilirsiniz.]

İsim: [Boşluk]

Tür: Aktif

Açıklama: [Öldürdüğünüz herhangi bir varlığın ruhunu maddileştirmeyi seçebilirsiniz. Bunu yapmak, o ruhun yeteneklerini size kazandırır.]

İsim: [Kaos]

Tür: Aktif

Açıklama: [Her varlığın gücünü sürdüren kaotik akışı bozabilirsiniz. Parmaklarınızı şıklatarak, varlıklarını ortadan kaldırabilir veya sanatlarını dağıtabilirsiniz. Ancak, bu yetenekle birlikte gelen bir ölümcül kusur vardır.]

Kusur: [Boşluk ve Kaos arasında hassas bir denge vardır. Boşluğu kullanmak bu dengeyi bozmaz. Ancak Kaos muazzam bir güç taşır; onu çağırmak dengeleri sallar. Eğer bozulduktan sonra dengeyi hızla geri getiremezseniz, Kaos'un kaprisleri tarafından köleleştirilebilir ve onun gücünü kontrol edemezsiniz.]

'Başka bir deyişle, yetenek beni kontrol etmeye başlıyor, ben değil,' Northern içinden yorumladı.

*

*

*

*

*

[A/N]

Peki, bu düzenlenmiş bölüm için ne düşünüyorsunuz? Yorum yapın, böylece iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığımı bilebilirim.

Her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Ayrıca, bahsettiğim etkinlikte ödüller 1 Nisan'da görülecek, bu yüzden ilk üçte yer almak veya pozisyonu korumak için hala zamanınız var.

Her zaman teşekkürler, arkadaşlar.

Yetenek, kullanıcının kullanımına bağımlı hale gelmesini önlemek için sınırlamalar getiren bir şekilde işlev gösteriyordu.

Sonuçta, bir varlığın varlığını sadece parmaklarını şıklatarak yok etme gücü, hafife alınacak bir şey değildi.

Kontrolsüz bir şekilde, sadece bunu yapma yeteneğine sahip olduğu için, hayatları ve nesneleri acımasızca yok eden deli bir canavara dönüşebilirdi.

'O noktada, sanırım kaos tarafından köleleştirilmiş bir sapkın herif olmaktan başka bir şey olmayacağım.'

Kuzey bir süre paneli dikkatle inceledi.

'Bu güç... bana büyük bir sorun getirecek,' diyebiliyordu.

Muhtemelen, Kaos Prensi kendisi bu sınırlamayı uygulamıştı, böylece kullanımında aşırıya kaçılmasını önlemişti.

'Eğer bu Kaos Prensi gerçekten böyle bir yeteneğe sahiptiyse... o zaman bir güneşi yok edebilmesi sürpriz değil.'

Ancak, bu durum Northern'ın prensin neden asla karşılık vermediğini ve bunun yerine kendisini yedi bakirenin zincirlerine mahkum ettiğini, zorla bir hac yolculuğuna çıktığını sorgulamasına neden oldu.

'Öldü mü bile...' Northern düşündü. '...bu sadece duvar resminin zirvesiydi. Bu, onun hikayesinin sonu olmayabilir.'

Hem doğru hem de yanlış olduğunu hissediyordu.

Sebebi, heykelin gözlerinde o orb'ların bulunmasıydı: Kaos Prensi'nin İzleri.

Muhtemelen, o noktada geride bir şey bıraktı ya da orada öldü.

Bu sadece bir spekülasyondu - kesin bir bilgi yoktu...

'Açıkçası, bu gerçekten bir dert. Bu tür olaylarla sürekli karşılaşmamayı diliyorum.'

Kuzeyin istediği kadar, eğer kendine karşı dürüstse, Kaos Prensi'nin kalıntılarıyla tekrar karşılaşmasının kaderinde olduğunu hissedebiliyordu.

Ancak, nasıl bildiğini tam olarak ifade edemiyordu.

Belki de kader?

Başını sert bir şekilde sallayarak, bu düşünceyi reddetti.

'Bunu fazla düşünmeyi bırak. Şu anın tadını çıkaralım.'

Gerçek şu ki, Kuzey şimdiye kadar olduğundan daha güçlüydü... bu rütbede çoğu gezginin ulaştığı güçten daha güçlüydü.

Onu Ul'Tra-el diyarındaki en güçlü [Gezgin] olarak tanımlamak abartı olmazdı.

Ve muhtemelen, Ul bile bunun farkında değildi.

'Aksi takdirde, yeteneklerimi azaltmak için elinden geleni yapardı.'

Alışılmadık bir cesaret patlaması varlığını sardı.

'Bu, dinginliğin güç verdiği en iyi şey mi...' Northern içten içe düşündü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Ve henüz ödüllerinin tam kapsamını biçmeyi bile tamamlamamıştı.

Bu yeni güç, tamamen Kaos Prensi'nin Kalıntısı'ndan kaynaklanıyordu, ama o zaten bu kadar güçlü müydü?

'Aslında, diğer niteliklerimi incelemem ve bana hangi aktif yetenekleri sağladıklarını keşfetmem gerekiyor. Artık bir göçebe olduğuma göre, hepsi açığa çıkmalı, değil mi? Kopyaladığım yetenekten gelen nitelik de dahil.'

Kuzey'in gözleri önünde bir dizi yeni koyu mavi panel belirdi.

İsim: [Şekilsiz]

Rütbe: [Kaderli]

Açıklama: [Gelişim, esneklik ve uyum sağlama demonudur. Bu nitelikler, doğal fenomenler, varoluş halleri, zihniyet veya fiziksel durum gibi her şeye zahmetsizce uyum sağlamanızı sağlar... Kendinizi yeniden şekillendirmek için eşsiz bir esneklik uygularken her şey olabilirsiniz. Şekilsizliğiniz, başkalarının formlarını kendi formuna emebilir.]

Pasif Yetenek: [Değişim Demonudur]

Aktif Yetenek: [Taklit Demonudur]

İsim: [Değişim Demonudur]

Tür: Pasif

Açıklama: [Sen şekilsiz, canavari bir varlıksın - büyümeye devam eden bir şeytan.]

İsim: [Taklit Şeytanı]

Tür: Aktif

Açıklama: [Gerçek özünü algılayabildiğin sürece her şeyi taklit edebilirsin.]

Northern, o açıklamanın son kısmını okuduktan sonra neredeyse bayılacaktı.

Bu yetenek normalde bir sorun teşkil etmezdi, çünkü gerçek bir öz algılamak kimse için imkansızdır.

Annesinin bir kez bundan bahsettiğini duymuştu. Her şeyin gerçek bir özünün olduğu - insanlar için bu ruh çekirdekleri, canavarlar ve yetenekler, dövüş ve büyü sanatları, hatta doğa için bile aynıydı.

Eylemlerimizin arkasındaki nedenler, gerçek özün en temel ve anlaşılır tezahürlerini temsil eder.

Neden öksürüyoruz?

Neden böyle konuşuyoruz?

Neden birisi topallıyor?

Neden biri sağ eliyle dövüşmeyi sol eline tercih eder?

Bu açıklamalar, gerçek bir özün ne anlama geldiğine dair en sıradan yorumları temsil ediyor.

Ancak, onu gerçekten algılamak için gözlerle görmek gerekiyordu.

Yine de, bu gerçekleri görsel olarak ayırt etmek görünüşte imkansızdı - bunlar yalnızca sağduyunun sınırlarını yönetiyordu.

Üzücü bir şekilde, bu durumda sağduyu işe yaramaz hale geldi... çünkü, birkaç gün veya an önce... Northern, gözlerinin temel bir yönünü açmıştı.

[Li'ae'l: Görmeyenlerin Gözleri]

Daha fazla bilgi: [Görmeyenlerin Gözleri, [Tüm Gözler] içinde yer alan ve sıradan görüşü aşarak gerçekliğin örtüsüyle örtülü eterik ipliklere bakma yeteneğidir. Bu gözlerle, zayıflıkları algılamak ve bir şeyin gerçek özünü ayırt etmek, başarabileceğiniz şeylerin sadece başlangıcıdır.]

Northern, omuzları titremeye başladığında yüzünü kapadı.

Gerçekliğin örtüsüyle örtülü eterik ipliklere bakmak. Zayıflıkları algılamak. Gerçek özünü ayırt etmek.

Kendisine sunması gereken başka bir açıklama neydi?

Bu noktada, sevinçle zıplamak ve bağırma isteği hissetti.

'Kesinlikle Ul'un bu yeteneği bana kendi isteğiyle bahşettiğinden eminim... ya da belki de [Mükemmel Vücut] nedeniyle bunu aldım. Her halükarda, umurumda değil... bu muhtemelen en güçlü yeteneğim olabilir!'

Eğer bu gerçekten Ul ise ona bu özelliği bahşeden, o zaman yaptığı büyük hatanın farkında bile değildi. Bu, bir başarısızlık olarak tasarlanmış bir yetenekti.

İnsan gibi konuşmaktan, onlarla yürümeye, onlarla savaşmaya, büyü sanatlarını ve dövüş tekniklerini zahmetsizce kopyalamaya kadar.

Northern artık aşırı derecede güçlü hale gelmişti!

"Başka ne sürprizlerin beni beklediğini merak ediyorum... hehee..." Northern, panelleri incelemeye devam ederken dudaklarını istekle yaladı.

İsim: [Tüm Gözler]

Rütbe: [İlahi]

Açıklama: [On nesilde bir ortaya çıkan son derece nadir bir genetik özellik. Şu anda, esrarengiz mavi gözleriniz hakkında pek fazla şey bilinmiyor.]

Pasif Yetenek: [Sonsuz Bakış], [Mükemmel Vücut]

Aktif Yetenek: [Li'ae'l: Görmeyenlerin Gözleri]

'Gerçekten... doğru hatırlamışım,' Northern, hatırladığıyla eşleştiğini doğrularken sinsi bir gülümseme çizdi.

Sonra bir sonraki paneli inceledi

İsim: [Boşluğun Tohumu]

Rütbe: [Gizemli]

Açıklama: [Sen Boşluğun Tohumusun, bu da sana Boşluk özünü büyük ölçüde algılama ve manipüle etme yeteneği kazandırır.]

Aktif Yetenek: [Boşluk Gücü]

İsim: [Boşluk Gücü]

Tür: Aktif

Açıklama: [Boşluk özünü kullanarak kendinin etrafında görünmez bir savunma alanı oluşturabilirsin. Bu alan, tüm saldırıları etkisiz hale getirir.]

İsim: [Sonsuz Boşluk]

Rütbe: [Gizemli]

Açıklama: [Sonsuz Boşluk, ruhunun içinde var olan metafizik bir alemdir.]

Aktif Yetenek: [Sonsuz Boşluk]

İsim: [Sonsuz Boşluk]

Tür: Aktif

Açıklama: [Ruhunun içinde metafizik bir dünya barınmaktadır. Bu aleme eşyalar ve bireyler depolayabilirsin. Ayrıca, bu dünyayı geçici veya kalıcı olarak bir gerçeklik düzleminde var etmek için manifest edebilirsin.]

Ek Bilgi: [Boşluk tarafından tüketilen ruhlar bu dünyada yaşamaya gelir. Onları isimlerini söyleyerek çağırabilirsin. Şu anda, Boşluk'ta iki ruh bulunmaktadır:]

[Koll - Alter]

[Karanlık Terör]

*

*

*

*

[A/N]

Kuzey'in yetenekleri hakkında ne düşünüyorsunuz.

Yorumları akıcı tutun.

"Vay canına..."

Kuzey'in zihnini aşırı bir bilgi ve heyecan seli inund etti. İşlenecek çok şey, coşku için çok fazla sebep vardı.

O, bu iki varlıktan biri haline gelebilir mi?

Kuzey, onları hemen çağırmayı arzuladı... ama henüz değil. Yeni kazandığı ödüllerin tam kapsamını keşfetmeyi bitirmemişti.

'Ana yemeği açığa çıkaralım...'

Bu, sonuçta, bugüne kadar olan zorlu yolculuğunun katalizörüydü. Evrimini bu kadar hevesle beklemesinin nedeni.

Kuzey'in bakışı, daha küçük panellerin arasında belirgin bir şekilde yüzen en büyük panele geri döndü.

[Profil]

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [0/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 24 diğerleri.

Kuzey, belirli bir harf grubuna odaklandığında, yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

'Sonunda... sonunda, gitti.'

[Walker]'ın orada listelendiğini görmekten son derece yorulmuştu.

'Şimdi, geriye sadece sıralama kalıyor...' diye düşündü, incelemesini bir sonraki satıra kaydırarak.

"Yetenek parçaları iki bine yükseldi," diye yorumladı. "Ve... kopyalanmış yetenekler için iki boş slotum var. Ayrıca yeni bir giriş var... Sahip Olunan Yetenek."

Kuzey bir an düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

'Sadece bir ek slot kazanacağımı düşünmüştüm, ama iki tane daha harika... ve sanırım eski kopyalanmış yeteneğim sahip olunan birine dönüştü...?'

Doğrulamak için Kuzey, [Sahip Olunan Yetenekler] seçeneğine tıkladı. Hemen, üzerine yeni bir panel belirdi.

[Sahip Olunan Yetenek - 1]

Yetenek: Tekillik

Sınıf: [S]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Ben, Kendim ve Ben]

Açıklama: [Ben tekim, sadece ben, kendim ve ben! Diğerleri beni güçlendiriyor.]

Yetenek Yeteneği: [Ruh Klonu]

Nitelikler: [Hepsi Aynı]

[Artık Kopyalanmış Yeteneklerin Nitelik bilgilerini görüntüleyebilirsiniz.]

Yetenek Gelişimi: [0/1000]

[Ek bilgi: Ruh evrimi sırasında tüm Kopyalanmış Yetenekler ruhunuza entegre edilir ve Sahip Olunan Yetenekler haline gelir.]

Kuzey'in gözleri açıldı, mavi yıldızlarla parlıyordu.

"Oi! Oii! Oiii!! Eğer bir sonraki rütbeme ulaşabilirsem, üç sahip olunan yeteneğim ve kopyalanmış yetenekler için üç slotum olacak mı? Sonraki rütbede altı sahip olunan yeteneğim ve dört kopyalanmış yetenek slotum olacak mı? Bu muazzam!!!"

Avuçlarıyla yüzünü yıkadı, gözlerini sıkıca kapattı ve parmaklarının arasından yavaşça bakarak yeniden doğruladı.

'Belki rüyadayım...'

Yine de aynı bilgi, değişmez bir şekilde kaldı.

Aynı harf dizileri, aynı şaşırtıcı ödüller...

"Bütün bunlar... ve bunu almak için bir serseri olmam mı gerekiyordu?"

Gerçek gücü, sadece bir yürüyüşçü olmanın sınırlamaları tarafından gölgelenmişti.

Yürüyüşçü olmak, larva halinde var olmaya benziyordu. Şimdi, tam bir metamorfizmi deneyimlemişti ve dünyanın en güçlü varlığı olma inanılmaz potansiyelini ortaya çıkarmıştı.

'Bu Kaos Prensi'nin Kalıntıları'ndan gelen bu özelliklerle zaten yeterince güçlü olabilirim... ama bununla birlikte...' Northern kısa bir süreliğine duraksadı.

Henüz bitmemişti, daha kontrol edilmesi gereken bir... hayır, iki mesele vardı.

Northern, sesli bir şekilde yutkundu. Bu hızla, ortaya çıkan revelations tarafından bunalmaya başlıyordu.

'Değişiklik için sıradan bir şey hoş karşılarım...'

[Yetenek Özelliği]

İsim: [Hepsi Aynı]

Rütbe: [Eşsiz]

Açıklama: [Hepimiz aynıyız. Bu özellik, tüm klonlarla eşit güç korumanızı sağlar. Evrim sırasında, artık aynı yetenekleri paylaşan klonların sonsuz yaratımına izin veriyor.]

Aktif Yetenek: [Klon Oluştur]

[Ek Bilgi: özellik yetenekleri ortaya çıkmamalıdır. Ancak, bir çekirdekten yoksun olduğunuz için, bu gerçekleşmiştir. Özellik yeteneği, yeteneğin gerçek doğasını korumak için vardır.]

'... bu oldukça kafa karıştırıcı. Yanlış bir karar verdim ki...'

Kuzey, tek bir klonu sonsuz sayıda klon yerine seçmenin hatasını anladı.

Ancak o sırada özellik bilgilerini ayırt edemediği için, doğal olarak daha büyük sayıların bireysel kalitenin azalmasına neden olacağını varsaydı.

'Yanıldığım görünüyor... ancak bu özellik o hatayı düzeltir,' Kuzey yavaşça nefes verdi. 'Bu, yetenek özelliklerinin yeteneklerin içsel doğalarını korumak için var olduğu anlamına mı geliyor?'

Şu anda bir cevap bulamayan bu soru onu kemiriyordu - özelliklerin yetenekler ve ruh çekirdekleri ile ilişkisi neydi?

Ve ayrıca...

'Ruh çekirdekleri bir sınırlama mı?'

Çünkü ruhunda hiçbir çekirdek oluşmadığı için, Northern yetenekten yoksun, kusurlu bir varlık haline geldi. Ancak bunun karşılığında, niteliklerinin yeteneklerini aktif bir şekilde kullanabiliyordu.

Bu noktada, Northern ruh çekirdeğini drifterlar için bir güç kaynağı yerine bir kısıtlama olarak görmeye başladı.

Derin bir iç çekti ve dikkatini son kayda çevirdi. Bu, ödüllerinin sonuncusuydu - asla unutmayacağı bir şey.

'Gece Korkusu'nu öldürdükten sonra bir eşya kazandım... Ne olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.'

Northern, eşyanın detaylarını çağırırken hevesle gülümsedi.

[Eşya]

İsim: [Gece Korkusu]

Tür: [Zırh]

Rütbe: [Kahraman]

Sipariş: [IV]

Açıklama: [Güç hırsıyla deli olan bir kral, yıkımın bir varlığı haline geldi. Bir insanla tanıştı ve birlikte bir macera paylaştılar. Ölümünden sonra, bedenini insan arkadaşını korumak ve hizmet etmek için metalik bir kap olarak bıraktı.]

Northern, o açıklamayı okurken neredeyse kusacaktı. Öfke içinde, dikkatle yüzen panele aşağıya baktı ve öfke dolu bir şekilde öne doğru eğildi.

"Bu nedir? Arkadaş? Macera? Kim kiminle maceraya çıktı? Beni öldürmeye çalıştığı kısım ne olacak, lanet sistem? İki kez...

o canavar beni iki kez öldürmeye çalıştı!"

Geri çekilerek, Northern kollarını öfkeyle kavuşturdu. "Saçmalık. Tamamen saçmalık. Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Kim bilebilirdi ki sistemin de harika bir mizah anlayışı vardı? Northern'ın öfkesine rağmen, yeni bir panel ortaya çıkmadı.

Kalan bilgiler sabırla onun incelemesini bekliyordu.

Elbette, sistem ilk karşılaşmalarından beri özgürce iletişim kuran bir varlık gibi davranmamıştı.

Sadece onun komutlarına veya belirli gereksinimler karşılandığında yanıt veriyordu.

Northern, bir yanıt beklemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Bunun yerine, geri kalan detayları dikkatle inceledi.

Silah Yetenekleri: [Sarsılmaz], [Korku Yaratma], [Gece Korkusu], [Bir Korkunun Gözleri]

Sarsılmaz: [Bu zırh neredeyse yok edilemez. Daha düşük rütbeli herhangi bir silah bu zırhı delip geçemez.]

Korku Yaratma: [Bu zırhı giydiğinizde, etrafınızdakilerde felç edici bir korku yaratılır. Çok daha zayıf olanlar aşırı korkudan bilinçlerini kaybedebilirler.]

Gece Korkusu: [Bu zırhın gerçek gücü gece veya karanlıkta ortaya çıkar. Varlığınız tespit edilemez hale gelir, tamamen karanlık bir korku gölgelerde dolaşarak kan döker ve boyunları kırar.]

Bir Korkunun Gözleri: [Bu zırhın dört gözü vardır - iki sizin için, iki kendisi için. Aşırı durumlarda, zırh algılanamaz saldırıları hissedebilir ve anlık olarak bedeninizi kontrol ederek tepki verebilir.]

'Sonuncusu...'

Onu kontrol eden başka bir şeyin varlığı, hatta artık onun mülkiyetinde olan zırh bile, Northern içinde şüphe uyandırdı.

Gece Korkusu, onun acılarının birçok nedeninin katalizörüydü; o yenilmez canavar hem başlangıcı hem de acı sonu işaret ediyordu.

Zırhın bedenini kontrol etmesi, hatta kısa bir süreliğine bile, travmatik hissettirdi.

Birden, Northern'ın yüz hatları düşünceli bir kaş çatma ile yerleşti.

Şimdi gel. Sen bir çocuk değilsin - Gece Korkusu öldü. Bu inanılmaz bir zırh," dedi, etrafa gizlice bakındıktan sonra başını hafifçe eğerek. "Teşekkür ederim, Gece Korkusu... hediye için."

Son derece tuhaf ama bir şekilde... uygun hissettiriyordu.

'Canavarın ruhu burada bulunduğuna göre, böyle bir hatıra aldıktan sonra nankör kalırsam başıma ne kötü şeyler gelebilir, kim bilir?'

Kuzey, solgun bir şekilde gülümsedi ve tüm panelleri geçiştirdi.

"Şimdi, bu zırhın nasıl göründüğüne bir bakalım."

Karanlık sisin kıvrımları Kuzey'in bedenini sararken, parlayan siyah bantlar ustaca etrafında dolandı.

Bir an için, neyin gelişmekte olduğunu neredeyse ayırt edemedi, gözleri cildinde dans eden parlayan obsidyen şeritleri net bir şekilde gözlemlese de.

Parçalı oniks metal plakalarla oluşturulmuş karmaşık, mekanize siyah zırh, solgun etinin üzerine kayarak yerleşti ve köşeli, geleceğe ait bir estetik kazandırdı.

Siyah çelik kaplama neredeyse doğaüstü bir parlaklığa sahipti, yüzeyler o kadar sonsuz derecede karanlıktı ki tüm ışığı emiyor gibi görünüyordu.

Takım, Kuzey'in bedeninin büyük bir kısmını sararak etkileyici bir görünüm sergiledi.

Farklı bölümler boyunca, parlayan mavi enerji kanalları tuhaf bir parlaklık yayıyordu.

Bu aydınlatılmış hatlar zırhın konturlarını ve geometrik desenlerini takip ederek keskin yüzeylerini vurguladı.

Göğüs bölgesinde, bir çift daha büyük parlayan mavi unsur belirgin bir şekilde öne çıkıyordu, bir ejderhanın alevlenen gözlerini andırıyordu.

Ek zırh parçaları omuzlarını, ön kollarını süslüyordu ve alt vücudundan kıvrılmış bir kuyruk çıkıyordu.

Kask, boyun parçasıyla kusursuz bir şekilde birleşmişti, tepe noktasından iki vahşi boynuz çıkıyordu.

Dört ürkütücü mavi göz, rahatsız edici bir parıltıyla çevresine bakıyordu.

Northern parmaklarını esnetti, hareketliliğine olası kısıtlamaları değerlendiriyordu.

'Pürüzsüz.'

Diğer dünya hafifliğinin yanı sıra, zırh onunla birlikte ikinci bir deri gibi hareket ediyordu - zarif ve engelleyici değildi.

Eğer bir şey varsa, hareketleri alışılmadık şekilde daha akıcı hissediliyordu.

Bir düşünceyle, Northern kaskı reddetti.

Onlar, ustaca bir verimlilikle içe doğru katlandı ve başının etrafında bir yaka haline geldi, o iki şeytani boynuz ise başında sabit kaldı.

Varlıklarını görsel olarak doğrulayamayan parmakları, parlak kıvrımları takip etti.

'Kahretsin, şimdi bir şeytan mıyım?'

Kuzey, yeni yeteneklerinin son bir yönünü keşfetmek amacıyla çevresini bir kez daha gözden geçirdi.

Ancak, anormal bir olay planlarını bozdu.

Gerçeklikte bulunduğu odaya biri girdi ve açıklanamaz bir nedenle, onların varlığını hissedebiliyordu.

Gece Korkusu zırhını göz ardı ederek, daha fazla denemeyi erteledi.

Şu anda, bu olağandışı durumu değerlendirmesi gerekiyordu.

Böylece, gerçeklik düzlemine geri döndü... nazikçe gözlerini açarak.

Bilincini yeniden kazandıktan sonraki ilk birkaç dakika boyunca, Kuzey gözlerini sıkıca kapalı tuttu, bilinçsiz halinden herhangi bir belirgin değişiklik olmaması için nefesini düzenledi.

Hafif bir solunum düzenindeki değişiklik, yatağının yanında oturan kadının başını hızla çevirmesine neden oldu.

Ancak gözleri kapalıyken başka dalgalanmalar hissetmeyince, derin bir nefes aldı ve bakışlarını çevirdi.

'Her zamanki gibi algılayıcı,' diye düşündü içinden.

Onu tanımak için görsel bir onaya ihtiyacı yoktu - alkolün kalıcı kokusu ve ateş kırmızısı saçları tartışmasızdı.

Uyanır uyanmaz ilk selamlayan kişinin Eğitmen Annette olduğunu görünce beklenmedik bir rahatlama hissetti.

'Sanırım gerçekten eve döndüm, değil mi...'

Annette ayrıldıktan sonra, Northern gözlerini açtı ve dik oturdu, bir an daha gözlerini kapatıp etrafını inceledi.

Özellikle dikkat çekici bir şey yoktu - yatağı mütevazı odanın ortasında duruyordu, harabe haldeki mobilyalar dağınık bir şekilde dağılmıştı. Zemin ve duvarlar birbirine kenetli tuğlalardan yapılmıştı.

Solundaki tek pencere, beyaz örtülü perdelerden zayıf ışık sızdırarak bir köşeye az miktarda aydınlatma sağlarken, geri kalan kısmı gölgede bırakıyordu.

Karanlık, Northern'ın görüşü için bir engel teşkil etmiyordu.

Dünyayı algılayışı eşsiz ve sabit kalmaya devam etti, sadece ışık ve karanlığın ötesine geçti.

Çevresini de hissedebiliyordu, ancak bu [Tüm Gözler] özelliği değildi.

Belki de özelliklerinin bir etkisiydi? Ya da sadece Boşluk özünü manipüle etme konusundaki yeni yeteneği böyle bir algılamayı kazandırmıştı. Fiziksel varlığı şimdi daha hafif hissediliyordu.

'Bu evrimden kaynaklanıyor olabilir...' Northern, düşünceleri yakındaki bireylerin sayısına kaymadan önce kısa bir süre düşündü.

Nefes alma desenleri ve ayak sesleri belirgin işaretleri sağlıyordu.

'Burada bu kadar çok insan neden var?' Soru içten içe rahatsız ediyordu.

"Sanırım araştırmalıyım," diye mırıldandı, dikkatlice kalkarak kapıdan dışarı çıktı.

Önce koridorun boş olduğundan emin olmak için dışarı baktı, Northern, duvarları düzenli aralıklarla kaplı kapılarla dolu, loş ışıkla aydınlatılmış dar bir koridora adım attı - kuşkusuz daha özel odalardı.

Düzen tanıdıktı, onu kuleye taşınmadan önce yaşadığı yapıları anımsatıyordu.

'Bu yolu takip edersem, dışarıya ulaşmalıyım.'

Amacı, bu yeri tam olarak kaç kişinin işgal ettiğini belirlemekti - uyanır uyanmaz çok sayıda nefes ve ayak sesi hissettiğinde merakı artmıştı.

Kısa bir süreliğin ardından, Northern ana taht salonunun üst katlarından birine çıkan bir balkona çıktı.

Bir hükümdarın tebaasına hitap edeceği bir bakış açısı gibi görünüyordu.

Alışılmadık, kafa karıştırıcı bir manzara onun önünde açıldıkça, yüzünde endişeli bir kaş çatma belirdi.

‘Bu ne?’

Geçici çadırlar, devasa odanın zemininde düzensiz bir şekilde belirmişken, yırtık giysiler içindeki gruplar bir araya gelerek sohbet ediyordu. Bazıları çıkışa doğru yöneldi, amaçları belirsizdi.

'Burada bu kadar çok insan neden var?' diye zihninde kekelerken, korkuyla balkonun kenarını kavradı.

Kuzey, yarıktan ayrılmanın onu evine geri döndüreceğinden emindi.

Oraya izinsiz gönderilmesi, o hedefi tamamladıktan sonra hemen geri döneceği anlamına geliyordu. Ya da her zaman böyle varsaymıştı.

Ancak şimdi, kalbi bir rahatsız edici önsezi kök salarken korkmuştu - çok daha kötü bir şeyin gerçekleşmiş olabileceği düşüncesi.

Yaşına yakın bireyleri bile ayırt edebiliyordu, akademi giriş gününden tanıdık yüzler. Hepsi yıpranmış, sert görünüyordu ve bedenlerini süsleyen farklı metal levhalar vardı.

Bazılarının güçlü olduğunu, diğerlerinin ise... dikkatini çekmeyecek kadar önemsiz olduğunu algılayabiliyordu.

Bir bakışta, siyah zırh giymiş, kırmızı bir pelerinle donanmış siyah saçlı bir kızı, şık beyaz bir kıyafet içindeki beyaz saçlı bir arkadaşının yanında yürürken gördü.

Raven saçlı kadının ardından, onun bakışı aniden onunla buluştu.

Northern'ın ifadesi dehşetle büküldü.

'Kahretsin... burada korkunç bir şeyler yanlış. Bunu hissediyorum - korkunç bir şey oldu.'

*

*

*

*

[A/N]

Her zaman destek olduğunuz için teşekkürler. İlk cildin sonuna ulaştık ve hemen bir sonraki cilde geçeceğiz.

Güç taşları ve altın biletler için oy kullandığınız için teşekkürler. Gerçekten, oylarınız beni güçlendiriyor ve devam etmemi sağlıyor.

Oyların gelmeye devam etmesini sağlayın.

Sizi seviyorum, arkadaşlar.

Kuzey, ana salona bakarken gözleri korkuyla doluydu.

Korkuları, aşağıdaki her bireyi gözlemlerken zihninde korkunç kehanetler olarak dalgalanıyordu.

Kısa bir süre göz göze gelen kız ve arkadaşı şimdi bir köşeyi döndü ve başka bir koridora kayboldular.

Bu devasa yapı, şüphesiz bir geçitler labirentine ev sahipliği yapıyordu.

"Kuzey çocuğu! Nihayet uyandın!"

Arkadan gelen sert bir sesle gözleri açıldı.

Sahibini görmek için döndüğünde, kendisini hızlıca sıkı bir kucaklamanın içinde buldu.

Annette, gözleri kapalı bir şekilde mutlu bir gülümsemeyle onu kucakladı.

Buna karşın, Northern'ın yüz hatları endişeli bir kaş çatma ile gerildi.

Uzaklaşmayı düşündü ama onun tutuşu şaşırtıcı derecede sağlamdı.

Gerçek bir çaba sarf etmenin onu yerinden oynatmayacağı doğruydu, ama yine de...

Burnunu buruşturdu, Annette anın tadını çıkarırken, beklenmedik buluşmaya katlanmak zorunda kaldı.

Sonra dudaklarından alçak bir fısıldama kaçtı.

"Kötü kokuyorsun..."

Annette'nin gözleri açıldı ve onu sertçe geri itti.

"Ne? Seni endişelendiren birine böyle mi hitap ediyorsun?"

Northern kısa bir süre etrafa bakındıktan sonra ona donuk bir bakışla odaklandı.

"Bu yerde banyo yok mu?"

Annette'nin kaşları öfkeyle yükseldi ve titredi.

'Onu düşünmeyi bırak - bu yaramazı kıracağım!'

Northern'ın sert tavrına oldukça alışkındı, bu yüzden onu gerçekten şaşırtmadı.

Burada onunla konuşabilecek ve bununla yanına kar kalacak tek kişi o. O lanet olası yeteneğiyle bir kez onu alt etmeyi başardı.

'Ona çok kolay davranıyorum... bu, onu değerlendirdiğim için mi... burada sevdiğim tek çocuk o gibi geliyor'

Ya da belki ona aşırı bir serbestlik tanıdı, çünkü Rughsbourgh'un planlarında istemeden bir piyon olduğunu düşündü.

Belki de bir kez kalesinde babasını gördükten sonra ona bir sempati duymuştu.

Sonuçta, Shin'in yakışıklı görünümü, gençliğinde kadın gezginler arasında oldukça popüler olmasını sağladı - Eisha ile nihayet yerleşmeden önceki skandal dolu ilişkilerin sayısı birçok kişiyi şaşırtırdı.

Northern'ın yüzünde derin bir kaş çatma belirdi, bu da Annette'in dikkatini bir kez daha çekti.

Teslim olmuş bir iç çekişle, kollarını iki yana açarak ona hitap etti.

"Senin için çok endişelendim... Seni her yerde aradım. Bütün bu süre boyunca bir yarığın içinde olduğunu düşünmek."

Gözleri geçici barınaklara kısa bir süre odaklandıktan sonra ona yeniden odaklandı, sesinde bir şüphe tonu vardı.

"Burası neresi? Bir şey mi oldu? Bu insanlar kim?"

Annette, farkındalık belirdiğinde birkaç kalp atışı boyunca boş boş baktı.

'Bilmiyor. Elbette hayır - Sürekli bir çatışma içindeydi'

"Bana cevap verecek misin yoksa sadece bakakalacak mısın?" Northern sabırsızca homurdandı.

"O korkunç saygısızlığı düzeltmelisin. O zaman ve şimdi, benimle arkadaşınmışşın gibi konuşuyorsun."

Annette azarladı.

Northern kaşını kaldırdı, onun sözlerinin doğruluğunu geç de olsa kabul etti.

'Kahretsin, onu otomatik olarak eşit olarak görmem gerekiyor...'

Bazen kayıyordu, içgüdüsel olarak Elliot kişiliğine geri dönüyor ve mevcut koşullarını unutuyordu.

Çatışmadaki sonsuz engellerle, Elliot olduğuna dair hiçbir anısını hatırlamakta zorlanıyordu.

Her gün süren acımasız denemeler göz önüne alındığında, yirmili yaşlarındaki başarılı mühendis olarak eski hayatında takılı kalmanın ne faydası vardı?

Hâlâ, içinin bir kısmı bu düşünceyi tamamen atmayı ve tıpkı akranları gibi gerçek bir çocukluk yaşamayı arzuluyordu.

Ancak o yolda sapmak burada hiçbir amaca hizmet etmiyordu - korkunun fısıldadığı bir felaketin meydana geldiği, acil cevaplar talep ettiği zamanlarda.

“Üzgünüm, bu sınırı aştı... Ben sadece... gerginim,” diye sertçe düzeltti.

Annette, gerçek Northern ile pek az tanışıklığa sahipti, ama bu düşünceli özür, bir zamanlar tanıştığı kendini beğenmiş, aşırı özgüvenli çocukla çelişkili görünüyordu.

Değişimi yalnızca bir faktöre atfedebilirdi:

“Zor zamanlar yaşamış olmalı.” Gözlerinde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Zorluklar, en şişkin egoları bile alçaltma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipti, genellikle kurbanın farkında olmadan.

Onun gözünde, Northern, huysuz bir çocukluktan daha düşünceli, hâlâ ara sıra sert olan bir bireye evrilmişti.

Bu dönüşüm, hayat ve ölüm mücadelesiyle sürekli yüzleşmek zorunda kalmakla mümkün olabilirdi.

Ya da belki de sadece kendi varsayımlarını onun eylemlerine yansıtıyordu.

“Ama yine de bilmem gerekiyor... burada ne oluyor?” Kaşları yavaşça yeniden çatılırken kararlılığını korudu.

Yeni şekillenen tavrı, gerektiğinde sert ısrarı engellemiyordu.

"Bana açıklama yapmama izin ver," diye araya girdi bir bariton ses.

Kuzey, yaklaşan figürü görünce gözleri büyüyerek döndü. 'Burada ne oluyor?'

"Başkan Gilbert mi?"

Yaşlı adam hüzünlü bir gülümseme sundu.

"Nerede olduğumuz ve burada neden bulunduğumuz konusunda oldukça merak ettiğinizi tahmin ediyorum. Bunu özel olarak tartışalım mı?" Gözleri kızıl saçlı kadına kaydı.

O, buna karşı bir surat astı.

Kuzey, aralarındaki hissedilir gerginliği inceleyerek düşünceli bir sessizlik içinde kaldı, ardından Gilbert'a kararlı bir bakışla odaklandı.

"Tamam o zaman..."

'Bu yerin yok olmanın ardından kalmış gibi görünmesi için mantıklı bir açıklamaları olmalı.'

Gilbert ayrılmak üzere döndü, ancak Kuzey duraksadı ve Annette'e geri baktı.

"Gelmiyor musun?"

O, umursamaz bir şekilde omuz silkti.

“O yaşlı köpek orada olmamı istemezdi...”

Kuzey, suçlayıcı bir kaş kaldırdı. “Saygısızlık hakkında beni azarlayan biri için... sen çok daha kötüsün.”

Annette, fiziksel olarak vurulmuş gibi geri çekildi.

‘Bu yaramaz... zorluk ne olursa olsun, hiç değişmedi!’

Gilbert'e yeniden odaklanarak, Kuzey açıkça söyledi: “Eğitmen Annette bizimle katılabilir mi?”

Bir soru olarak ifade edilmesine rağmen, onun sert ifadesi itiraza izin vermedi.

Gilbert, onlara ilerlemeleri için elini salladı ve daha önce Kuzey'in çıktığı koridordan kayboldu.

Uyandığı odanın yanından kısa bir yürüyüşün ardından, koridorun sonuna - süslü çift kapılara ulaştılar.

Gilbert kapıları açarak, onları mütevazı bir karşılama odasına davet etti.

Annette hemen bir kanepe talep etti, Northern kendisini önünde konumlandırırken bacaklarını çaprazladı.

Gilbert karşısındaki masaya yaslandı, derin bir nefes vererek.

"Yani...?"

Northern'ın taş gibi sesi gergin sessizliği paramparça etti.

"Şu anda..." Gilbert yavaşça başladı. "Merkez Ovasında değiliz. Biz... Karanlık Kıtaya - Stelia, yaygın dilde Yıldız Kilidi Kıtası'na taşındık."

Thud

Northern'ın soğukkanlılığı anında bozuldu, ifadesi Gilbert'ın ruhuna doğrudan işleyen karanlık, cinayet dolu bir ifadeye dönüştü.

Yaşlı adamın gözleri korkuyla açıldı, bir soğuk titreme onu sarhoş etti.

'Kan arzusu?!'

İlkeldir korkunun kıvrımları omurgasında dolaşmaya başladı.

Henüz kılıcını çekmeye bile fırsat bulamadan, Northern mesafeyi kapatmıştı - şimdi siyah bir hançer Gilbert'ın boynuna tehlikeli bir şekilde baskı yapıyor, kan damlası çekiyordu.

"Sen de buna dahil miydin... Müdürle ne gereksiz saçmalıklar planlıyorsunuz?" Northern, deneyimli bir katilin soğuk ve acımasız bakışlarıyla sordu.

*

*

*

[A/N]

Bir an düşündüm, evet, elimde yığınlar var, sevgili okuyucularım için bir tane daha yayınlayacağım. Haha.

Her zaman destek olduğunuz için teşekkürler!

Güç taşlarına ve altın biletlerine ihtiyacım var. Teşekkürler.

Annette'in çenesi düştü, gözleri inançsızlıkla açıldı.

'Ne?'

Bir usta olarak, sıradan bir serseriden mezun olmuştu.

Bir serserinin gücünü ve kudretini fark etme yolculuğu, serseri rütbesine girdiklerinde ve ustalar olduklarında başladı.

Ruh özleri çok daha güçlü hale geldi ve ruhsal salınım gibi yetenekleri mümkün kıldı. Önlerinde geniş bir yeni yetenek repertuvarı açıldı.

Sadece bu değil, algı duyuları ve fiziksel yetenekleri inanılmaz bir şekilde arttı.

Normal bir dolaşmaktan on kat daha iyi duyabiliyorlardı, bedenleri yeniden yapılandırılmış ve olağanüstü güçle donatılmıştı.

Yetenekleri benzersiz yollar aldı ve onları diğerlerinden ayırdı.

Bu, ustaları son derece güçlü rakipler haline getirdi.

Diğer bir deyişle, onlar gerçekten bir dolaşmanın ne anlama geldiğinin başlangıcıydı.

Normal bir dolaşmanın hareketlerinin Annette'in keskin gözlerinden kaçması mümkün değildi.

Dağınık ya da değil, bu basitçe mümkün değildi!

Bir ter damlası, donmuş bir hareketle neredeyse ayağa kalkarken, kızarmış yüzünden süzüldü.

Tek hissettiği bir rüzgar esti; çocuğun hiç hareket ettiğini bile görmemişti.

'Nasıl? Bu tamamen mantıksız...'

Northern'ın hızı korkutucuydu, makul bir açıklamayı reddediyordu.

Cloning yeteneğini bizzat görmemiş olsaydı, onun hız tabanlı bir yeteneğe sahip olduğunu varsayardı.

Bir düşününce... o gün de hızlıydı... ama beni endişelendirecek kadar değil.

O zamanlar, Annette Northern'ı yaşına göre fiziksel olarak etkileyici bulmuştu.

Yine de... bu manzara çok güzel,' lüks kanepeye yaslanırken dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Northern, hareket etmeden önce boğazına siyah stilettoyu dayayarak Gilbert'a yan bakış attı.

"Bana cevap ver!" Northern öfkeyle bağırdı, etraflarındaki rüzgar şiddetle eserek öfkesini taşıyordu.

Gilbert, çocuğun bakışlarıyla kayıtsız bir şekilde karşılaştı, ama temkinliydi.

O güçlü... öfke ve hiddetle güçlenmiş... beni böyle şaşırttığı anlaşılabilir.

Durumu kolayca tersine çevirebilirdi, ama bu öfkeli genç adama haksızlık olurdu.

Bir iç çekişle, "Genç olan... Anlamıyorum..." dedi.

"Bunu inkar etmeye cüret etme." Northern, bıçağın baskısını artırarak Gilbert'ın boğazından aşağıya doğru bir kan damlası sızdırdı.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Değerlendirme gününde, Rughsbourgh'un bana bakışı. O berbat herifin bir şeyler planladığını anlayabiliyordum. Ve beklediğimiz salondaki teleportasyon büyüsü, beni o uçan gemide sana getirmek için kullandığıyla aynıydı!"

Gilbert'ın gözleri büyüyerek onu ele verdi.

Gözlerini buz mavisi yarıklar haline daraltarak, Northern devam etti, "Tepkine bakarak, haklıyım. Rughsbourgh senin yerinden ayrıldıktan sonra, kaleyi terk ettin ve akademiye geldin... Neden bir çatlakta bulduğumu bilmiyorum ama diğer öğrencilerle burada olmanın nedenini tahmin edebilirim."

Northern devam ederken, başını cesurca kaldırdı, "Bizi kullanıyorsun, değil mi? Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama kesinlikle bizi ebeveynlerimizin rızasına karşı kullanıyorsunuz!"

Gilbert, Northern'ın ateşli bakışlarıyla birkaç gergin saniye boyunca göz göze geldi ve ardından yavaşça nefesini verdi.

Northern aniden geri sıçradı, tek bir refleksif sıçrama ile beş metreden fazla yükselerek başladığı yere indi.

Hatta Annette bile hayran kalmaktan kendini alamadı. 'Sıçraması muazzam!'

Başka birine sıradan görünebilir, ama Annette ya da herhangi bir ustanın Northern'ın Gilbert'ın ruhsal salınımına içgüdüsel olarak tepki verdiğini fark etmesi gerekirdi.

Bu, kasıtlı bir sıçrama bile değildi - bacakları sarmal yaylar gibiydi.

'Eğer uzaklaşmasaydım... elimden olacaktım.'

Kuzey, stilettoyu sıkan ele baktı.

'Bu, Eğitmen Annette'in daha önceki blöfü gibi değildi... gerçekten elimden koparırdı.'

Farkındalık ona çarptı.

'Belki daha güçlü oldum, ama bu herifler kendi yollarında güçlüler. Farklı yetenekleriyle, öldürmek inanılmaz derecede zor olacak...'

O düşünceyi aniden kestik. 'Gerçekten bir grup insanı nasıl öldüreceğimi mi düşünüyorum?'

Kendini korumak için öldürmeye o kadar alışmıştı ki, bu düşünce doğal olarak geldi, kimse hemen bir tehdit oluşturmasa bile. En azından henüz.

Dagger'ını bir kenara atarak, dudaklarını büzerek yumuşak bir nefes verdi.

Gilbert'in sesi yankılandı, "Bazı şeylerde haklısın, ama diğerlerinde de yanılıyorsun. Bu tehlikeli kıtada hayatta kalmamızla ilgili olmayan hiçbir şeyi sana bildirmek zorunda değilim."

Boynundaki kanı siyah bir mendille sildi ve masanın üzerine bıraktı.

“Şimdi, bana mevcut durumu güncellememi ve nasıl eve döneceğimizi anlatmama izin verecek misin?”

Annette, onun sözlerine kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Daha önce yaşlı adamla konuşmak faydasız olmuştu.

Şu anda, bu yerden kaçmak ve tüm bağlarını koparmak istiyordu.

Onun için, Gilbert son birkaç ayda hayranlık duyduğu ikonik bir figürden, anlamsız bir köpeğe dönüşmüştü.

Elbette, Rughsbourgh ile olan bağlantısının derinliğini bilmiyordu, buna da umursamıyordu.

Tanıdığını düşündüğü Gilbert, zayıfların yanında duran bir adamdı, karşıtlık ne olursa olsun.

Artık... neyi bildiğinden bile emin değildi.

“Yine de bilmek isterim...” Northern'ın rahat tonu, aldatıcı bir şekilde rahat tavrının etrafındaki tehlike havasıyla çelişiyordu.

“Hepiniz benim gibi bir yırtığa mı gönderildiniz?”

Gilbert, birkaç dakika onu inceledi, ani ruh hali değişikliğini garip buldu, sonra yanıtladı,

“Hayır... hepimizden, tek olan sendin...”

Kuzey gülümsedi, ama bu ifadenin içinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Tamam... şimdi bana mevcut durumu ve nasıl eve döneceğimizi anlatabilirsin."

Gilbert kaşlarını çattı. 'O gülümseme son derece rahatsız edici. Onu hiç okuyamıyorum.'

Hatta Annette de ona şaşkınlıkla baktı.

Onun bir şeyler planladığını anlayabiliyordu, ama ne olduğunu kestiremiyordu.

Ve yine, onun koruduğu soğukkanlılık seviyesini aşamıyordu.

Onun arkasında otururken, her olası saldırı modelini düşünmüştü, ama Kuzey o kadar soğukkanlıydı ki, hepsi onun zihninde boşuna kalmıştı.

Onun hiçbir açığı yoktu!

İçinde 'O yarıkta sana ne oldu?' diye sormaktan kendini alamadı.

Kuzey, Gilbert konuşmaya başladığında dikkatle dinledi.

Yedi ay önce, hepimiz Stelia'ya geldik. Sanırım bu, senin kapattığın yırtığa girdiğin zamana denk geliyor.

Gilbert, Northern'a doğrudan bakarak devam etti.

Şu anda bulunduğumuz yer Lotheliwan Krallığı olarak biliniyor. Daha önce bir canavar sürüsüne kaybedilmişti. Geldiğimizde, yerleşecek bir yere ihtiyacımız vardı, ama her yer o canavarlarla doluydu.

Bu yüzden inisiyatif aldım ve öğrencileri buraya getirdim. Birlikte, canavarları öldürmeyi ve krallığın bu kısmını, kaleyi de dahil olmak üzere, geri almayı başardık.

Bir süre duraksadı.

Çok sonra, mülteci almaya başladık - Lotheliwan'ın yerlileri ve canavarların saldırısı nedeniyle evlerini kaybeden komşu klanlar.

Bize durum hakkında bilgi verdiler ve yırtıkların nasıl oluştuğunu anlattılar...

Gilbert, Northern'a yırtıkların ortaya çıkışını, oluşturduğu ciddi tehdidi ve seviyelerinin arttığını açıklarken sesi kısıldı.

Ancak, daha önce gelmiş ve başka yerlerde kaleler kurmuş diğer öğrenci gruplarının varlığı gibi büyük detayları atladı.

Birçoğu yok oldu, ama hayatta kalanlar şimdi felakete dayanabilen tek ülkeye sadık paralı askerlerdi.

Bir ülkenin felaketi atlattığını bile anmayı ihmal etti.

Bu, Northern'a her şeyi açıklamak istemediği ya da ihtiyaç duymadığı anlamına gelmiyor.

Aslında, ona bu kadarını söylemek bile Gilbert'in genç adamı özel bir misafir gibi muamele ettiğini hissetmesine neden oldu - bu düşünceyi nefret ediyordu.

Bu, onu daha temkinli hale getirdi ve diğer önemli bilgileri sakladı.

Sonunda, Northern'a karargahlarının nasıl çalıştığını anlattı.

"On parti var. Her biri dört driftçiden oluşan iki takımdan oluşuyor. On partiyi, şahsen seçtiğim en güçlü driftçiler yönetiyor."

"Görevleri, bir gıda kaynağı olarak hizmet eden canavarı avlamak ve ruh çekirdeklerini diğer karargahlarla hayati eşyalar ve günlük hayatta ihtiyaç duyulan olanaklar için takas yapmak."

Northern'a doğrudan baktı. "Planım, tüm yarıkları kapatmak ve zaferle eve dönmek."

"Anneciği gururlandırmak mı?" Northern acımasızca araya girdi, ifadesi küçümseyiciydi.

Gür bir kaşını kaldırarak, iri adam Northern'ı kötü bir ifadeyle inceledi. "Ne demek istediğini pek anlayamadım?"

Kuzey kollarını göğsünün üzerine kapattı. "Eve dönmenin bir yolunu bulmadan önce neden tüm yarıkları kapatmaya çalıştığını anlamıyorum. Kimi etkilemeyi amaçlıyorsun?" Gilbert'e meydan okurcasına baktı.

Şu anda öncelik evimize dönmek olmalı. Görmek istediğin ailelerin yok mu?" Öfke sesiyle karıştı.

"Bu insanları kurtarma şansımız var. Yarıklar fethedilebilir," diye ısrar etti Gilbert.

Northern, insan dışı, sapkın bir kahkaha attıktan sonra müdürü donuk bir bakışla sabitledi.

"Gerçekten birinin içine girdin mi?"

Gilbert kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Kollarını açarak Northern alaycı bir şekilde güldü, "Ve sen buna kolay diyorsun?" Karanlık bir şekilde güldü. "Eğer bu kadar basitse, bu insanlar neden otuz yıldır yarıklarla lanetlenmişti... yoksa yirmi miydi?"

O anda odada korkunç bir sessizlik hakim oldu.

O noktada, Annette Northern için küçük, gururlu bir gülümseme yapmasına izin verdi, oysa böyle hissetmeye hakkı yoktu.

Gilbert ile eşit olarak hitap ederkenki korkusuz tavrı son derece etkileyiciydi.

Gilbert cevap vermeden önce tereddüt etti, "Sonunda o yarıklara girmeyi her zaman planlıyorduk. Onlar sadece Seviye III - gerçek tehlike oluşturanı zaten kapattın. O zaman ne kadar kötü olabilirler?"

Northern'ın gözleri, müdürün sözleri kaydedildiğinde hafifçe büyüdü.

"Ne kadar kötü olabilir ki?" diye Gilbert'ın kayıtsız sorusunu tekrarladı, ardından korkunç yırtık deneyimlerinin anıları zihninde canlanırken karanlık bir şekilde güldü.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça vererek Gilbert'a düz bir bakışla sabitledi.

"Hiçbir fikrin yok, Müdür. Gerçekten ne kadar kötü olabileceği hakkında en ufak bir fikrin bile yok!"

Gilbert, ılımlı bir şekilde el hareketi yaptı, ifadesi sıcak bir şekilde ikna ediciydi.

"Ve tam da burada sen devreye giriyorsun. O yırtıkta altı ay hayatta kaldın. Sağlayabileceğin paha biçilmez bilgilerle, bu çaba çok daha kolay olacak."

Northern yavaşça başını salladı, kaşları çatık, dudakları karamsar bir şekilde aşağı dönüktü.

Bir kalp atışı kadar gergin bir sessizlikten sonra, sesini boğuk bir hırıltıyla yükseltti.

"Dediğin gibi, hayatta kalmamızla ilgili olmayan hiçbir şeyi bana söyleme yükümlülüğün yok. Ve kuşkusuz, bu amaç için neyin faydalı olduğuna sen karar veriyorsun."

Gilbert'ın bakışlarıyla göz göze geldi, gözlerini kırpmadan.

Aynı şekilde, eve dönmekle doğrudan ilgili olmadığı sürece size herhangi bir bilgi verme yükümlülüğüm yoktur.

Gilbert'in kaşları derin bir öfke ifadesine dönüştü.

"Saçmalık!"

Güçlü sesi odayı delip geçti.

"Ne diyorsun? Kritik bilgileri saklayacaksın mı?! Bildiklerinle, tüm yarıkları kapatıp eve dönebiliriz!"

"O yarıkları kapatmadan eve dönebiliriz. Ve onları kapattıktan sonra, bizi eve nasıl götüreceksin? Bunu bile düşündüğünü sanmıyorum. Planın intihar niteliğinde ve seni suçlayamam, Müdür. O yarıkların içindeki dehşetleri görmedin. Görseydin, böyle dikkatsiz fikirleri aklından geçirmezdin."

Gilbert'in yüzünde kendine güvenen bir gülümseme belirdi, sanki yavaş yavaş çözülüyordu.

"Senin gibi yeteneksiz bir çocuk bunu başarabiliyorsa, gerçek yeteneklere ve üstün temellere sahip olan bizlerin başarılı olmasını ne engelleyebilir?"

Kuzey tatlı bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Beni yeteneksiz olarak adlandırdığını duymadım gibi yapacağım. Bunu başardığım için senin de başarabileceğini düşünüyorsun. Ama ben sadece hayatta kalmak için her şeyi yapacak, hatta bir canavarın arkasını yalayacak kadar korkak ve bencillik yapan bir taşım. Seni adaletin bir kahramanı olarak görüyorum, her zaman iyi ve kötü olanı yargılıyorsun. Sen sadece yumuşak bir ekmeğin - o cehennem gibi yerde bir ay bile dayanamazsın."

Gilbert derin bir şekilde kaşlarını çattı. 'Onun huysuzluğu şaşırtıcı... Onu kasten kışkırtmaya çalıştım ama o kıpırdamadı.'

“Ayrıca, sizden bilgi saklama planım yok. Bildiklerimi paylaşacağım. Onlarla ne yapmayı seçerseniz, bu benim sorunum değil.”

Gilbert, Northern'a meraklı bir kaş kaldırdı.

“Ama sahip olduğum tek değerli varlığı bedavaya vermek benim için son derece aptalca olur, değil mi?”

Genç adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

*

*

*

[A/N]

Başkan Northern'ın Müdür Gilbert ile yaptığı görüşmeden sonra birkaç şey belirlendi.

Ancak en önemlisi, bağımsızlığını koruyabilmesiydi.

Northern, onlarla doğrudan ilişkilendirilmeden veya herhangi bir partiye katılmadan belirli avantajlar elde etmeyi başardı.

Elbette, Gilbert deneyimli bir serseri, bir bilgeydi. Northern'ın kendi çıkarları için basitçe manipüle edebileceği bir adam değildi.

Aslında, Northern, Gilbert'ın bazı şartlarını kabul ettiğinden şüpheleniyordu çünkü yaşlı adamın kendi kurnaz planları vardı.

Bu düşünce onu son derece rahatsız etti. 'İleride ona karşı çok dikkatli olmalıyım... o bir kaza için yola çıkan bir tren.'

Northern, Gilbert'ın kahramanlık ideallerinin tamamen saçma olduğunu düşündü.

Bu felaketin ortasında, neden kimsenin sadece eve dönmenin bir yolunu bulmaya odaklanmak yerine özverili bir kurtarıcı rolü oynamak istediğini anlamıyordu.

'Aptal... o son derece aptal. Ama onu tamamen suçlayamam. Gece Korkusu ile yüzleşmedi bile.'

Northern, aklında bir fikir belirdiği anda aniden adımını durdurdu.

Bir köşesini kurnaz bir gülümsemeye bükerek, kurnaz bir plan tasarladı.

“O gülümsemen beni korkutuyor,” diye belirtti Annette.

O, ustanın yanında yürüdüğünü neredeyse unutarak ona baktı.

“Hala burada mısın?”

“Evet, hala buradayım. Neden bunu böyle söylemek zorundasın?” diye homurdandı.

Northern kafasını eğdi, bir an için kafası karıştı. “Uhm, sanırım özür dilerim...?”

Annette, birkaç saniye sessizce ona baktıktan sonra, karanlık koridoru yankılanan kahkahalarla dolduran bir gülme patırtısı çıkardı.

Onun ani neşesi, Northern'ın şaşkınlığını daha da artırdı.

O, ona o canlı, ateş gibi gözleriyle baktı.

“Demek ki sen böyle birisin, ha? Sosyal olarak garip, ama bir bilge önünde böyle etkileyici bir soğukkanlılık sergiliyorsun.”

Northern utangaç bir gülümseme sundu.

“Açıkçası, işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Sadece denemem gerekiyordu, ne olursa olsun...”

Bir kaş çatma, onun solgun kaşlarını kırıştırdı.

"O adam... batmakta olan bir gemi. Onun deli idealleri etrafındaki herkesi yok edecek."

Annette, bir an boş boş ona baktı.

"Sanırım kendi cehenneminizi görmüş olmalısınız."

Onun kaşları, kötü niyetli bir bakışa derinleşti. "Bu, sadece bir 'adalet payı'ndan çok daha fazlasıydı, Eğitmen Anne." Kararlı bir şekilde ileriye doğru yürüdü.

Birkaç saniye sersemlemiş bir şekilde, Annette onun gidişini izledi ve ardından hızla yetişmeye çalıştı.

"Yine de, eğer deli idealleri olan kişiden bahsediyorsan, Gilbert'ın senin birincil endişen olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, başını çevirmeden.

Koridordan çıktıklarında, çiçeksi bir koku Northern'ı sardı ve onu aniden durdurdu.

'Bu kokuyu tanıyorum.'

Hızla sola ve sağa baktı.

“Ne oldu?” Annette, onun aniden durduğunu görünce sordu.

O anda, sağ taraftan platforma iki kadın figürü merdivenleri çıkıyordu.

Annette şeytani bir gülümseme ile, “İyi ki bahsettim...” diye mırıldandı.

Raven ve Terence, Northern'ın önünde durdu; hava, birkaç kalp atışı boyunca garip bir gerginlikle aniden soğudu.

Northern, yeteneklerini değerlendirerek ona dikkatle baktı, o da... ona aynı şekilde bakıyor gibiydi.

“Kahretsin... eğer bu ikisini yalnız bırakırsak, saatlerce birbirlerine bakarak geçirebilirler. Raven, sosyal olarak garip olan Northern için en kötü eşleşme,” diye düşündü Annette.

Ve görünüşe göre, durumdan endişe duyan tek kişi o değildi.

Gözleri Terence ile buluştu ve iki geçici yoldaş sessizce onaylayarak başlarını salladı.

Terence hafifçe alkışladı ve sevimli bir şekilde başını eğdi.

“Oh? Bu, yırtıktan gelen yeni driftçi olmalı. Kendini tanıtmak ister misin, Işık?”

Raven kısaca başını salladı. "Merhaba."

Terence donakaldı, ruh halini hafifletme çabası tam anlamıyla ters tepti.

"Merhaba..." Northern basitçe yanıtladı.

Raven ona gözlerini kısarak baktı, ardından açıkça söyledi, "Güçlüsün. Ve bir ruh çekirdeğin ya da ruh özü yok."

"Sanırım bunu sıkça duyuyorum...?"

Northern, yükselen dehşetini gizlemeye çalışarak dudaklarının bir köşesini kıvırdı.

'Beni sadece bakarak bu kadarını anlayabiliyor mu?'

Raven'ı sadece gözleri sayesinde inanılmaz derecede güçlü olarak algılayabiliyordu: [Tüm Gözler].

Belki [Görmeyen Gözler] kullanmak daha fazlasını ortaya çıkarırdı, ama bu, gözlerinin alışılmadık şekilde daha parlak parlamasıyla istenmeyen dikkat çekebilirdi.

Şimdilik, bu yerde mümkün olduğunca düşük bir profil tutmak istiyordu.

Gücünü saklamak zorunda değil, ama onu açıkça da göstermemeli.

Bu şekilde, insanlar etrafında savunmalarını düşürürler ve onun yeni yetenekleri tanımlamak için değerli zamanını almasına izin verirler.

"Kuzey... bu Raven. O, muhtemelen akranlarınız arasında en güçlü driftçi," Annette'in boğuk sesi ağır sessizliği parçaladı.

Raven, ona kayıtsız, etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra Kuzey'e döndü.

"Kendimi en güçlü olarak görmüyorum. Yeteneklerini doğru kullanabilen ve duyularını keskin tutabilen birçok kişi beni yenebilir. Mesela Adrien gibi—"

"Hey Light, bunu burada yapmayalım," Terence hızlıca, sinirli bir kahkaha ile araya girdi. "Üzgünüm, o biraz yetenek yeteneği meraklısı." Hafifçe eğildi ve Raven'ı koridora yönlendirdi.

Hemen ulaşmak üzereyken, Raven duraksadı ve geri döndü, gümüş sesi hafifçe yükselerek, "Adın ne?" diye sordu.

Kuzey de hafifçe döndü, o çiçeksi koku o anda yoğunlaşmış gibiydi.

"Adım Kuzey."

İnce kaşları çatıldı. "Ne garip bir isim. Başka bir ismin yok mu?"

“Eh, annem sık sık bana Lael der... bu, bana verdiği yerel bir isim olmalı, yani...”

“Tamam o zaman, sana Lael diyeceğim.”

Kuzey kaşını kaldırdı. “Bunu gizlice bana böyle çağırdığını söyleyecektim...”

Yine de, bunu duymak garip bir şekilde hoştu.

“Hangi partiye katılmayı planlıyorsun, Lael?”

Çenesini hafifçe kaldırdı, kendine güvenle doluydu. “Hiçbirine katılmayı planlamıyorum...”

Raven'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdi, kısa bir süre aşağıya baktıktan sonra tekrar onun gözleriyle buluştu.

“Pekala o zaman. Tekrar görüşeceğiz, Lael.” Bununla birlikte, döndü ve karanlık koridora, Terence ile birlikte kayboldu.

Kuzey, onun giden siluetine birkaç dakika boyunca baktı.

“Ne garip bir kız,” diye mırıldandı.

Raven, kapıyı itmeden önce nazikçe parmaklarını ahşap kapıya vurdu.

İçeride, Gilbert masasına eğilmiş, kolları kavuşturmuş, endişe dolu bir karanlık bulut yüz hatlarına yerleşmiş halde buldu.

"Sage Gilbert, her şey yolunda mı?"

Terence'in sesi, koridordan Raven'ın omzunun üzerinden bakarken içten bir endişeyle yankılandı.

Gilbert'in kaşları derin bir çatık kaş haline geldi. "Zor birisi," diye homurdandı, iki kadına bakmak için sandalyesinde geriye yaslandı.

"Ne oldu?" Terence, Raven ile birlikte odaya tamamen adım atarak sordu.

Gilbert, bakışlarını Raven'a çevirerek açıkladı: "Bize bilgiyi bedava vermeyi reddetti... ve evine dönmek yerine tüm yarıkları kapatma fikrinin intihar girişimi olduğunu düşünüyor."

Raven'ın ifadesi kayıtsız kaldı, kan kırmızı gözleri sabit durdu. "Anladım," dedi soğuk bir şekilde bir sessizlikten sonra.

"Herkes böyle düşünebilir,"

Terence, en büyük endişeyle konuştu, bakışları Gilbert ve Raven arasında gidip geldi.

“İmparatorluk bile artık tüm yarıklara dikkat etmiyor. Bu yarıkların yenilemeyeceğini anladılar. Birçok kişi onlara girdi, bir daha asla geri dönmedi. Yine de onları kapatmaya ısrar ediyorsun?”

Raven ona kısa bir onay başı ile yanıt verdi.

Terence, kırılmaz genç kadına baktı, solgun yüzü hayal kırıklığı maskesi gibiydi.

Bu kız, bu sürekli baş ağrılarıyla kesinlikle onun sonu olacaktı. Sağduyu, Raven Light Kageyama üzerinde işe yaramıyordu.

Derin bir nefes alarak, Terence sert bir şekilde sordu, “Light, bu yarıkları temizleyebileceğin fikrini sana kim verdi?”

Birkaç kalp atışı boyunca, Raven sessiz kaldı, bakışları kapalı kapıya kaydı, sanki onun ötesine bakıyordu.

Nihayet, “Bu daha önce sadece bir spekülasyondu. Ama şimdi dışarı çıktığına göre, daha da kendimden eminim.” diye yanıtladı.

Yüksek bir nefes vererek, Terence yüzünün yarısını avuçladı, başını salladı.

“Bunu kafandan çıkaramayacağım, değil mi?”

Ses tonu yalvaran bir hale büründü ve devam etti, “Sadece senin kıtanı ziyaret etmeye odaklanabiliriz, biliyorsun. Buradaki insanlar oraya seve seve seni takip eder.”

Ama Raven, başını sert bir şekilde sallayarak etkilenmedi.

"Asla kabul edilmeyecekler. Çiğnenip dışlanacaklar çünkü oldukları şey bu. Gerçek evleri için savaşmaları gerekiyor."

Onun sözleri, demir gibi bir kararlılıkla ve yaşının ötesinde bir bilgelikle yankılandı ki bu, Terence'in bile inkar edemeyeceği bir şeydi.

Her son yarığı fethetme ve kapatma çılgın planı Raven'ın fikriydi - bu tohumları Gilbert'ın aklına o ekmişti.

Terence, bilgini ikna etmek için kullanılan tam kelimeleri bilmemekle birlikte, Raven'ın onu planında bir fayda görmesi için yeterince ikna ettiği açıktı.

Diğer bir deyişle, Gilbert'ın onu bu kadar coşkuyla desteklemesinin nedeni, kazanacak bir şeyinin olmasıydı.

Ama Raven için... sadece bu yerinden edilmiş insanlara gerçek bir ev bulmalarında yardım etmek istiyordu.

Başlangıçta, Terence kızın niyetlerinden şüphe etmişti, o saf dış görünümün altında saklanan bencil veya ikiyüzlü bir tarafın olması gerektiğine emindi.

Bu yüzden başlangıçta Raven'ı bu kadar yakın tutmuştu - yüzeyin altında gizlenen kusurları açığa çıkarmak, bu yabancının neden hiçbir bağı olmayan bir gruba yardım etmek istediğini anlamak için.

Ancak günler haftalara ve aylara uzandıkça, Terence genç savaşçıya sadece daha derin bir hayranlık buldu.

Raven, bu kaleyi canavarlardan almak için kuşatmayı yönetmişti.

O, hayatta kalanları bulmak için partiler toplamış, onları kalenin göreceli güvenliğine geri getirmişti.

İnsanları beslemek için canavardan canavara avlanmıştı. Batı Kalesi Sloria ile müzakere etmek için yolculuk yapmış, mültecilere hala kapılarını kapatmalarına rağmen hayati bir ticaret anlaşması kurmuştu.

Her parti liderini seçen Raven'dı, yeteneklerini ve potansiyellerini Gilbert'a açıklıyordu.

Güçsüz olanları güçlülerden ayırmış, Sage Gilbert'a ikincilerini liderlik etmeleri için yetiştirmesi konusunda tavsiyelerde bulunmuştu.

Bütün bunlar kapalı kapılar ardında, yaşlı bilge ile özel meclislerde gerçekleşiyordu.

Uzun bir süre boyunca, Terence bu kapsamlı reformların Gilbert'ın fikirleri olduğunu varsaymış, her şeyin arka planda gerçek gücünü yönlendirenin kim olduğunu bilmeden.

Öğrendiğinde, ilk başta Raven'ı deli tipte biri olarak almıştı - gölgelerden yönetmeyi seven bir manipülatör... çünkü yaşlı bilgeyi parmağında oynatmanın başka bir yolu yoktu.

Çok sonra, Terence bunun gerçeğin tam tersinde olduğunu fark etti.

Raven, gerekirse açık lider olarak öne çıkabilirdi.

Ancak hayatta kalanlar ve öğrenciler, onları birleştirecek sağlam, yankılanan bir sese ihtiyaç duyan farklı gruplardı - bunu yalnızca deneyimli ve güçlü bir yaşlı olan Gilbert sağlayabilirdi.

Raven, buradaki herkesin üzerinde gücüne güveniyor olsa da, insanların hayatta kalmasını ve büyümesini kişisel egemenlik arzularından daha öncelikli bir yol seçmişti.

Ya da belki de dikkat çekmekten kaçınmasının başka nedenleri vardı... Terence'in şüphelendiği ama asla sorgulamadığı nedenler.

Raven'ın saf niyetlerine o kadar hayran kalmıştı ki, şüphe tohumları ekme riskini göze alamadı.

Terence, başkalarını yüceltmek için bu kadar özverili bir şekilde motive olmuş birine daha önce hiç rastlamamıştı.

Gilbert de o muazzam ruhu tanımış olmalı, bu yüzden en tuhaf fikirlerini bile eğlenceli buluyordu.

Raven'ın planları "çılgın" kelimesiyle tanımlanamazdı, ama yine de... bu planlar sayesinde bu kadar ilerlemişlerdi.

Kimse, vatanlarını geri almalarına yardımcı olabilecek bu gizemli genç kadından daha iyi olamazdı.

İç çekerek, Terence isteksizce başını salladı. "Haklısın, bizim olan için savaşmalıyız. Seni niyetinden vazgeçirmek için ne kadar ikna edici olursam olayım, bunu yapmanı engelleyemem. Peki plan nedir?"

Raven, kısa bir şekilde başını salladı ve kan kırmızı gözleri Gilbert'a dikkatle odaklandı. "Bize bilgiyi ne zaman verecek?"

“Birkaç gün dinlenip durumu değerlendirmek istedi,” yaşlı bilge yanıtladı.

"Ve karşılığında ne fiyat istedi?"

Gilbert alaycı bir şekilde gülümsedi. "Güncellenmiş bir eve eşit pay, kalabalıktan uzak, rahatsız edilmeyeceği bir yer... hatta canavarlardan geçilmeyen bir yer olsa bile. Hmph, bence yakında ölecek. Aptal, sıradan canavarların bile dışarıda oluşturduğu gerçek tehlikelerin farkında değil. Hatta bir felaket seviyesindeki Ceset Yiyici ile bile karşılaşmadı."

Raven'ın ifadesi ciddileşti, kırmızı bakışlarında sessiz bir azarlama vardı. "Onu küçümsememenizi şiddetle tavsiye ederim."

Gilbert sessizleşti, onun yoğun bakışlarıyla karşılaştı ve uyarıyı dikkate aldı.

"Bunu söyledikten sonra," Raven bir an sonra devam etti, "bir yolculuğa çıkmayı planlıyorum... ve onun benimle gelmesini istiyorum."

"Kim? Yeni çocuk mu?" Gilbert'in kaşları havaya kalktı.

Raven başını salladı, parlak siyah saçları hareketle hafifçe sallandı.

"Onun seni takip etmek isteyeceğini sanmıyorum," yaşlı bilge başını sallayarak şüpheyle yanıtladı.

Raven'ın dolgun dudaklarında küçük, esrarengiz bir gülümseme belirdi. "Endişelenme, bence isteyecek. Eğer ona doğru fiyatı teklif edersem."

Northern, Annette'in odasındaki yıpranmış kanepeye yaslandı, karşısında ama şu anda boş olan yatağı duruyordu.

Gilbert'in talimatları doğrultusunda konaklama ayarlarken birkaç saat kalması için onu davet etmişti.

'Onun yeri diğerlerinden ayrı...'

Hayatta kalanlarla dolup taşan sahte medeniyetten farklı olarak, Annette'in evi kutsanmış bir yalnızlık içinde duruyordu.

Yine de, canavarlara karşı saldırılardan kaçınmak için yeterince yakın kaldı - ancak bu konumda bile, Northern böyle tehditlerden tamamen kaçınabileceğinden şüphe ediyordu.

'Ama sonra, Eğitmen Anne oldukça güçlü ve muhtemelen sadece daha da güçlenmiştir... Gilbert'tan başka burada en güçlü olanı o olabilir... İkizlerin de burada olup olmadığını merak ediyorum.'

Birkaç keyifli dakika boyunca, Northern sadece kanepeye uzandı, aklı boş bir şekilde dolaşıyordu.

Ancak sonra, elinde bir görev olduğunu hatırladı. Gözlerini kapatarak, bir kez daha Sınırsız Boşluk'un taht salonunun ihtişamına açtı.

Kendini, devasa tahtı korkutucu bir otorite aurasıyla örtülü, tuhaf bir baleyle dans eden kötü niyetli alevlerin önünde buldu.

"Hmmm..." Northern, hipnotik dalgalara birkaç kalp atışı boyunca bakarak duraksadı.

Sonra, bakışını çevirerek yan tarafa döndü.

Sesine ciddi bir derinlik katarak, seslendi

: "Karanlık Korku..."

Gece kadar siyah kalın bir alev, önünde patladı ve dans eden mavi tonlarıyla parladı.

Yavaşça geri çekilirken, ateşli derinliklerden bir canavarın sağlam şekli belirmeye başladı.

Kırmızı dörtgen gözler, şekilsiz bir vahşilikle yanıyordu; Korku'nun ağzı hafifçe aralık, korkutucu şekilde dişlerle doluydu.

Öncekinden daha uzun duruyordu, Northern'ı o kavurucu parıltıya yukarıya bakmaya zorladı.

Siyah parlak boynuzlar başından kıvrılırken, orijinal çiftin altından ekstra bir çift kol çıkmıştı - her iki çift de canavarın oniks derisinin altında tel kablolar gibi dolanıyordu.

Dalgalı kuyruğu arkasından sarkarak nazikçe sallanıyordu.

"Her zamanki kadar korkutucu..." Northern mırıldandı, kollarını kavuşturup Korku'nun evrimini onaylayarak başını salladı.

Bakışları o yeni ikincil uzuvlarda takılı kaldı. 'Bunlar evriminden sonra olmalı.'

Doğru hatırlıyorsa, Gece Korkusu'nu o dönüşüm tamamlanırken öldürmeyi başarmıştı.

"Bu doğaüstü bir şanstı," dedi yumuşak bir sesle, dudaklarını büzerek. "Görmeyen Gözleri açmamış olsaydım şimdi nerede olacağımı bilmiyorum."

Nazikçe, Korku'nun kabarık, tüylü göğsüne bir elini koymak için uzandı. Derisi, kolunda tüyleri diken diken eden kötü niyetli, acı veren bir soğukluk taşıyordu.

"Bir daha asla ölme tehlikesiyle bu kadar yakınlaşmamamız gerektiğini garanti edelim," diye yemin etti Northern.

Bir iç çekişle, tekrar seslendi

: "Koll."

Aynı güçlü alevler, daha da görkemli bir alev patlamasıyla ortaya çıktı - sonuçta Koll, Night Terror'dan çok daha güçlü bir varlıktı.

'Ama ben Night Terror'u tercih ederim,' diye düşündü Northern, 'eğer bu yetenek bana onun güçlerini kullanma imkanı veriyorsa. Kaos'un Vestijinin yeteneklerini kullanmak mümkün olacak mı merak ediyorum? Eğer öyleyse, bu inanılmaz derecede faydalı olur... çünkü aklımda bir plan var.'

Gözleri, yavaşça Koll'un insansı formuna dönüşen enerjik alev plümlerine odaklandı.

Parlak karanlık bir deri, vücudunun tamamında kıvrılan kötü niyetli kırmızı oymalar.

Bir çift kötü niyetli göz, ilkel bir kinle dolu.

Başından fırlayan, Night Terror'un boynuzlarından daha uzun ve daha kıvrımlı şeytani bir boynuz. Figürünü örtüyle kaplayan saf gölgeli bir pelerin.

Bu manzara, Northern'ın kalenin lorduna karşı verdiği korkunç savaşı, Night Terror'un son anda o son öldürmeyi çalmak için nasıl süzüldüğünü hatırlattı.

Memnun bir gülümseme dudaklarını çekti.

'Her şeyin en iyisi için olduğunu varsayıyorum. O parçaları kendime alsaydım neler olabileceğini kim bilir?'

Gözlerini Gece Korkusu'nun hareketsiz formuna çeviren Northern, [Void] yeteneğinin kullanımına dair açıklamayı inceledi - zira aklında belirli bir fikir şekilleniyordu.

Açıklama: [Öldürdüğünüz herhangi bir varlığın ruhunu maddileştirmeyi seçebilirsiniz. Bunu yapmak, o ruhun yeteneklerini size kazandırır.]

Bir düşünceyle, solundaki klonunu çağırdı, ikisi de Sonsuz Alacakaranlık içinde örtülüydü.

Sonra klona Void yeteneğini kullanması için zihinsel bir komut verdi.

Anında, Gece Korkusu'nun sağlam şekli, klonu da kapsayan, kıvrılan siyah ve mavi alevler tarafından tüketildi ve uzun bir süre boyunca açgözlülükle formunu yedi.

Ateş nihayet söndüğünde, Northern klonunu... yeniden yapılmış olarak gördü.

Pürüzsüz bir coşku dalgası damarlarında aktı. Ama gerçek coşku henüz gelmemişti.

Gözleri, bir dizi bildirim panelinin aniden belirmesiyle büyüdü.

: [Tebrikler! Harika bir başarı kaydettiniz!]

[Başarıyla bir Singularity - Karanlık Terör oluşturduğunuz]

[Tekillik, Klonlama yeteneğinizden çıkarılacak]

[Bu, Klonlama yeteneğinizin orijinal seviyesine geri dönmesine neden olacak]

[Ancak, Tekillik artık bağımsız bir varlık olup, yalnızca sizinle zihinsel bir bağlantı paylaşmaktadır]

[Emrinizle, bağımsız eylemlerde bulunabilir ve orijinal klonlarınızla aynı büyüme kapasitesine sahiptir]

[Diğer bir deyişle, bu Tekillik Karanlık Terör, evrim geçirmeye devam edebilir ve her evrimde tüm gücünü size kazandıracaktır]

[Bu Tekillik diğer canavarlara saldırdığında, onların ruh özünü emebilir ve ruh parçaları kazanabilir]

[Sahip olunan yetenek Tekilliği (S - Sınıf) İlerleyen Klonlama (A - Sınıf) olarak geri döndü]

[Bu yeteneği daha da evrimleştirmek için yetenek parçalarını kullanabilirsiniz]

Northern'ın çenesi, başka bir açıklama paneli belirdiğinde düşüverdi

: [Tekillik klonunuzun Boşluk yeteneğini kullanmasını sağlayarak, sadece Karanlık Terör'ü maddileştirmediniz - o klonun varlığını kalıcı olarak bağımsız bir Tekillik haline ayırdınız]

"Aman Tanrım..." diye nefesini tuttu.

Kesinlikle böyle büyütülmüş, paradigma değiştiren bir sonuç beklemiyordu.

Asıl düşüncesi, Gece Korkusunu doğrudan kendisine yansıtmak yerine, bir klonun bunu yapmasının daha etkili olacağıydı.

Bu şekilde gücünü çeşitlendirebilir, özellikle de klon Kaos'un Kalıntısı'nın yeteneklerini de kullanabiliyorsa.

Fakat klonunun gerçek tekillik elde ederek Kalıcı Korku haline geleceğini düşünmek...

'Bu, Tekilliğin tek amacının her zaman bir klonu ayırmak, onu kendi varlığına yükseltmek olduğunu mu gösteriyor?'

Bu kesinlikle yeteneğin adını - Ben, Kendim ve Ben - ve açıklamasını: [Ben tekim, ben, kendim ve ben! Diğerleri beni güçlendirir.] açıklıyor.

'Şimdi düşündüğümde... gerçekten de bireysel benlik duygusunu geliştirmek için tasarlanmış bir şey gibi geliyor.'

Kuzey, hareketsiz Korkuyu inceledi, korkunç yüzünde en küçük bir dışsal duygu veya farkındalık yoktu.

Sonra bakışları, titreyen Koll'un şekline döndü.

'Yani eğer yeteneği daha da yükseltirsem, bir Singularity Koll yaratma şansım da olabilir mi?'

Görünüm neredeyse göz alıcıydı.

Biraz pişmanlıkla, Koll'u boşluğun kollarına geri gönderdi, geride sadece Karanlık Korku'nun varlığını bıraktı.

Geniş bir gülümsemeyle, Korku'ya konuştu

: "Seninle birlikte büyük şeyler başaracağız."

*

*

*

*

*

[A/N]

O kadar heyecanlandım ki, sonunda hikayeye girmişiz gibi hissediyorum ha ha.

Düşüncelerini bırak.

Northern gözlerini açtı, Sınırsız Boşluğun düzleminden çıkıyordu.

Annette kapıyı açıp içeri girdiğinde, yüzünde hala mutluluğun bir kalıntısı vardı.

"Huh? Uyumakta mıydın?" diye sordu, meraklı bir kaşını kaldırarak.

Kuzey ayağa kalktı, hafifçe başını salladı.

Harika deneyimin tadını çıkarmak istese de, hızla kendini toparladı. "Hiç de değil," diye yanıtladı, ifadesi kayıtsızlaşırken mavi gözleri Annette'in mütevazı evine göz attı.

Yaşam alanı, sert, kabaca işlenmiş bir çekiciliğe sahipti.

Yatak yanında basit bir oyma masa ve sandalye duruyordu, yüzeyde kurumuş hayvan derilerine benzeyen antika kahverengi kağıtlar yer alıyordu.

Yukarıda, geçici tavan, öldürülen canavarların derilerinden yapılmıştı.

"Buradaki yağmur bazen acımasız olabilir. Bir kez içeri girdi, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım," diye açıkladı Annette, Kuzey'in etkileyici olmayan tavana takılan bakışlarını fark ederek.

Utangaç bir şekilde kafasını kaşıdı. "Neden kendimi savunuyorum ki..."

"Gece sık sık canavarların saldırısına uğramıyor musun?" Kuzey araya girdi, ciddi gözleri onunla buluştu.

"Buradan yüz kilometreden fazla uzakta, o bölge onlarla dolup taşıyor. Ana yerleşim yerinden bu kadar uzakta olmak seni sık sık hedef yapmalı."

Annette'in kaşları bir an için çatıldı, ardından dudakları eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü. "Benden endişeleniyor musun?"

“Hayır. Sadece soruyorum,” dedi düz bir şekilde. “Neden bu kadar uzakta yaşamayı seçtiğini anlamak istiyorum.”

‘Bir dakika? Mesafeyi nasıl anlayabiliyor... daha önce orada mıydı?’

O, birkaç saniye onu inceledi, sonra kayıtsızca omuz silkti.

‘Cidden, bu adam... çok kayboldum!’

“Aslında, üç ay önceye kadar orada kalıyordum. Birçok şey beni sinirlendirmeye başladı, bunu geçelim. Evet, sık sık saldırıya uğruyorum. Bu sayede, beklenenden daha erken bir Savant olabilirim.”

Kuzey’in gözleri hafifçe büyüdü. “Oh, bu şanslı bir durum.”

“Kesinlikle.” Annette, mercan gözlerinde bir gurur parıltısıyla başını salladı. “Usta rütbesine ulaştığınızda, sanki görünmez bir duvara çarpıyorsunuz. Bir sonraki seviyeye geçmek, ruh çekirdeğinizin ne zaman nihayet tatmin olacağı düşüncesiyle, katlanarak daha zor hale geliyor.

Genel olarak, ilerlemek için yıllarca süren amansız avlanma gerekir, ama ben bunu sadece birkaç ayda başardım.” Bir an duraksadı, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Biliyor musun neden?”

“Burada karşılaştığın canavarların sayısından dolayı,” Kuzey çıkarsadı.

“Tam olarak. Ve onların rütbeleri de - buradaki en zayıflar vahşi rütbesinde. Başkent’in kuzey kısmında gizlenen bir zirve seviyesinde vahşi bile var...” Annette aniden kesildi, patlamak üzere olan kahkahasını bastırmak için dudaklarını ısırdı.

"Yapma..." Kuzey uyardı, sesi düz bir tonla. "Sadece devam et."

Ancak Annette artık gülümsemesini tutamadı ve geriye doğru tökezlerken gürültülü bir kahkahaya dönüştü.

“Başkent'in KUZEY kısmı! Kuzey, demek istediğim - kuzey kısmı!” Yüksek sesle güldü, gözyaşları gülmekten yanaklarını sıkarak gözlerine doldu.

Kuzey, ismiyle alay edilmesine alışkın bir şekilde, garip bir sessizlik içinde izledi - bu, şanssız bir kaderin, şımarık babası Shin'in bir oyunu.

Onu keşfettikleri günü canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu; o gün Shin, yeni doğan çocuğa 'onlara bir oğul bahşeden' ormanın adını vermeye karar vermişti.

Bu, annesini derinden utandırmıştı, ama kocasının isteklerine karşı gelmeye yüreği yetmemişti.

Sonunda, Kuzey'e kabilesinden gelen gizli bir isim verdi.

Annette'in kahkahası nihayet dindiğinde, dans eden gözleri Kuzey'in soğuk bakışıyla buluştu.

“Ahem...” Boğazını temizledi, kendini toparlamaya çalışarak.

“Beni affet... Senin talihsiz ismini öğrendiğimden beri bunu dört gözle bekliyordum.”

“Sanırım bunu sana Müdür verdi?” Kuzey, elini uzatarak beklentiyle sordu.

Elbette.

Ancak endişeliyim... verdiği konum kuzey tarafına işaret ediyor - tam da konuştuğumuz alan.

Cesaretle mücadele etmesine rağmen, ifadesi yine de Northern'ın sinirlerini bozuyordu.

Kaygısızca omuz silkti. "Sorun değil. Gitmek istediğim yer tam olarak burası."

Annette bir an onu dikkatle inceledi, sonra teslimiyetle iç çekti.

Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum. Ama kendine fazla güvenme. Gözleri yoğunlaştı. "Bir seviye V yarığından çıkmış olabilirsin, ama buradaki canavarlara da hafife alma."

Küçük, kendinden emin bir gülümseme Northern'ın dudaklarında belirdi ve itaatkar bir şekilde başını salladı. "Ben kendime fazla güvenmiyorum. Sadece yeteneklerime güveniyorum."

Annette'nin gözleri bir an için büyüdü, sonra hafifçe alay etti. "Anlıyorum..."

Kağıdı uzatarak devam etti, "Bu şehrin haritası. Tehlikeli alanlar kırmızı ile işaretlenmiş, senin evin ise siyah ile."

Teşekkür ederim, Northern yumuşak bir sesle haritayı kabul etti.

Hiçbir şey düşünme. Ama merak ediyorum..." Ona şüpheyle baktı. "Ne yapacaksın? Gerçekten hiçbir partiye katılmakla ilgilenmiyor musun?"

Başını salladı, ifadesi sertti. "Partilere ilgim yok. Altı ay boyunca canavarlara karşı savaştıktan sonra, bu tür bir şeye girmeden önce bir nefes almak istiyorum. Yaptığım her şey, Orta Ova'ya geri dönmeye yönelik olacak."

Annette'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Anlıyorum." Tereddüt etti, sonra dikkatlice devam etti, "O zaman son bir soru..."

Kuzey, onun bakışına umutla karşılık verdi.

Derin bir nefes alarak, "O yarıkta ne oldu? Neden büyüyordu? Nasıl hayatta kaldın... yalnız?" diye sordu.

Kuzey'in dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi, gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra yeniden açtı.

"Acelen ne? Bunları genel olarak açıklamayı seçtiğimde her zaman öğrenebilirsin."

Annette, birkaç kalp atışı boyunca onun anlaşılmaz bakışını tuttu, sonra hafifçe alay etti.

"Açıkçası, senin kafanda ne olup bittiğini anlamıyorum. Ve bu sinir bozucu."

Gizli kafasını düşünmeden kaşıdı.

"Her neyse, kalede kimseyi yaklaştırmayan dev bir kurt var. Çenesiyle bir çantayı şiddetle koruyor."

Kuzey kaşını kaldırdı. "Bay Fluffy?"

Birkaç dakika boyunca, Annette sadece şaşkın bir şekilde bakakaldı.

O, tuhaf kurt ile Kuzey arasındaki bağlantıyı şüphelenmişti, ancak aynı zamanda böyle fantastik bir düşüncenin imkansız olduğuna inanıyordu - canavarların, evcilleştirilmedikçe, kendi istekleriyle yolculara eşlik etmesi mümkün değildi.

Ve gerçek Evcilleştiriciler inanılmaz derecede nadirdi.

Onun canavarı ismiyle anmasını duymak, şüphesini tamamen doğruladı ve onu bir anlığına konuşamaz hale getirdi.

'Bu hızla, artık şaşırmıyorum. Muhtemelen bir Evcilleştirici olmadan nasıl bir canavar arkadaşı edindiğini açıklamayacak.'

Ağır bir şekilde iç çekti. "Sanırım babanın isimlerle ilgili sorunları olan tek kişi sen değilsin."

Kuzey'in kaşları karışıklıkla çatıldı. "Ugh?"

Elini kayıtsızca sallayarak, Annette kan kırmızı gözlerini ona yeniden odakladı.

"Birkaç dakika içinde bir avım var. İstersen istediğin kadar burada kalabilirsin. Döndüğümde sohbet etmek güzel olurdu, ama bunun mümkün olacağını sanmıyorum." Alaycı bir gülümseme dudaklarını çekti.

Ne yaparsan yap, dikkatsiz olma.

Northern, küçük ve samimi bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ayrılmak üzere dönerken, Annette, Northern'ın sesiyle adımlarını durdurdu.

"Um, Eğitmen Anne..."

Omzunun üzerinden sorgulayıcı bir bakış attı. "Evet, Kuzey Çocuk?"

"Sormamı affet, ama birinin eşyalarını başka birine nasıl transfer ettiğini öğrenmek istiyorum. Diyelim ki eşyaları satmak istiyorum - bunu nasıl yapabilirim?"

Gözleri inançsızlıkla büyüdü. "Bu adam... gerçekten o yırtıktan hiçbir şey bilmeden hayatta kaldın!"

Öğeler, driftçilerin dünyasında oldukça alışılmadık fenomenlerdi.

Alındıklarında, bir driftçinin ruhuna içsel olarak bağlı hale gelirlerdi ve driftçiden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, her zaman ruhuna geri dönerlerdi.

Bu, Northern'ın, kendisini wannabe Night Terrors tarafından yakalanmadan önce odasında bıraktığı Mortal Blade'i nasıl hala çağırabildiğini açıkladı.

Blade, ruhunun kollarına basitçe geri dönmüştü, sadece dokunmamış kıvılcımlar olarak ve o bile orada kalıntılarını içgüdüsel olarak hissedebiliyordu.

Ancak, kalıcı olarak mülkiyet devretme kavramı her zaman onu şaşırtmıştı.

Bir nesne, sürekli olarak orijinal sahibinin ruhuna geri dönerken, nasıl sonsuza dek bırakılabilirdi?

'Bunun bu kadar basit olacağını kim bilebilirdi?'

Annette, ayrılmadan önce kısaca açıkladığı gibi, tek yapması gereken istenen nesneyi çağırmak ve transferi zihninde isteyerek doğrudan hedef alıcıya iletmektir.

Nesne temasta kaybolursa, işlem başarısız olur ve tekrarlanması gerekir.

Ancak kalırsa, değişim başarılıdır - her iki taraf da ruhsal olarak kazanım veya kaybın farkındadır.

Açıklanamaz bir his, serserilerin basitçe anladığı bir şeydi.

Northern, fazla eşyalarını nasıl satacağı konusunda merak ederken, bu içgörü için son derece minnettardı.

Acele etmediği doğruydu, ama böyle bir bilgiye sahip olmak paha biçilmezdi.

'Öncelikle, yerleşmem ve durumu değerlendirmem gerekiyor,' diye düşündü pragmatik bir şekilde. 'Bu ortam hakkında bilgi toplayacağım - canavar felaketinden önce nasıldı ve diğer kıtalara seyahat için hangi yolları kullandılar. Sonra ben...'

Zihinsel stratejisi aniden duraksadı, birine çarptığında, refleks olarak "Özür dilerim" demek için yarım adım geri kaydı.

"Nereye gittiğine dikkat et, kardeşim!" Küçük, hırçın bir ses patladı.

Geç kalmış bir şekilde aşağıya bakınca, Northern kendisini on yaşında bile olamayacak kadar sert ve duygusuz siyah saçlı bir çocukla göz göze buldu.

'Bu kadar genç biri için kaba değil mi?'

Çocuk ona vahşi bir bakış attı. "Ne bakıyorsun?!"

Yavaşça nefes vererek, Northern burnunun köprüsünü sıkarak alnında sert bir ip oluşmasına neden oldu.

Yoluma dikkat etmediğim için özür dilerim. Yine de, senin gibi bir çocuğun diğerleriyle birlikte kalenin kapılarında olmaması mı gerekir? Burası oldukça tehlikeli.

Çocuğun yüz ifadesi daha da sertleşti. "Sana ne!" diye bağırdı, Northern'ın yanından geçerken kibirli bir tavırla yürüdü.

Northern, tuhaf çocuğun geri çekilen siluetini izledi, içinde garip bir tanıdıklık hissi belirdi - sanki bu çocukla daha önce karşılaşmış gibiydi, ama kesinlikle karşılaşmadığından emindi.

Eğer öyleyse, hatırlanacak kibir kalıcı bir iz bırakmış olmalıydı.

Gizemli karşılaşmayı bir kenara iterek, düşünceleri aniden değişti.

'Bay Fluffy!'

Annette ile işini bitirdikten sonra Bay Fluffy'yi almayı tamamen unutmuştu.

'Ah, neyse. Başkentteki bir sonraki ziyaretimde onu alırım.'

Kendine başını sallayarak, dar sokağı takip etti, taş konutların, pub'ların ve hanların kalıntılarıyla çevriliydi - bir zamanlar canlı olan yapılar şimdi boş ve ıssız, daha mutlu günleri anlatmaya çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, Northern, demir kapının olduğu bir malikanenin girişine ulaştı, demir siperlik karmaşık sarmaşıklarla kaplanmış ama aralık kalmıştı.

Açılışın içinden, malikanenin tek köşküne giden bakımsız yolu görebildi, çevresindeki orman belirgin bir aura taşıyordu.

'Lanet olsun, burası canavarlardan geçilmiyor.'

Uzaklardan varlıklarını hissetmişti ama kasten çatışmadan kaçındı - korkudan değil, takip edildiğinin farkında olduğu için.

Altıncı aylarca süren zorlu bir Tier V yarığından yeni çıkmış olması göz önüne alındığında, bu durum şaşırtıcı değil. Kesinlikle yeteneklerine meraklıydılar.

Aslında, Gilbert'in ona bu koordinatları vermesinin tam olarak bu yüzden olduğunu düşündü - bir tür söylenmemiş test.

Northern'ın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi, etrafını inceledi.

'Onlar da oldukça yetenekli - ayakları hafif. Bir Walker olarak, muhtemelen onları fark etmezdim.'

Drifter'a dönüşmek, çevresel farkındalığını olağanüstü bir seviyeye yükseltmişti.

'Acaba bu herkes için böyle mi, yoksa benim benzersiz gözlerim bana biraz mekansal farkındalık mı sağlıyor.'

Mekansal farkındalık kavramı - doğrudan gözlem yapmadan çevresinin panoramik bir hissine sahip olma - canavar ordusuna karşı kalede yapılan savaş sırasında uyandırmaya çalıştığı bir şeydi.

Savaşın içine girmeden başarılı olup olmadığını kesin olarak doğrulayamazdı, ama içgüdüleri bunun muhtemelen Drifter rütbesine ulaştığında ortaya çıktığını ısrarla belirtiyordu.

Her durumda, birkaç canavarla savaştığında ne yapacağını bilecektir.

Ama o, bunu yakında yapmayı düşünmüyordu. Takip edildiği zaman değil.

'Bunu biraz eğlenceli hale getirelim...' Tehditkar bir gülümseme yüz hatlarına yayıldı.

Sonra, önceden bir şey söylemeden, Northern kayboldu - geride sadece kırık zemin izleri bırakarak.

İki gözlemci, biri malikanenin kapısından elli metre uzakta, siyah taşların arasında kamufle olmuş ve diğeri terkedilmiş bir hanın penceresinden bakarken, avlarının varlığının aniden yok olduğunu görünce şaşkın bir inançsızlıkla tepki verdiler.

'Bizi keşfetmedi, değil mi?' Bina içinde bulunan keşifçi düşündü ve kırık pencereden bir bulanıklık içinde uçtu.

Ortağı onu takip etti, taşların üzerinde ses çıkarmadan hızlıca koşarak geçti.

Sonra havaya uçtu ve yuvarlanarak indi, ardından ayağa kalkıp birkaç adım ileri koştu.

İkisi de Northern'ın bulunduğu noktada birleşti.

Gergin kaşları çatılmış bir şekilde birbirlerine dikkatle baktılar.

"Sence örtümüz açığa çıktı mı?" taşların arasında yaşayan sordu, kaşları çatılmış halde.

Arkadaşı inatla başını salladı. "İmkansız. Gizlilik yeteneğim tamamen varlığımı siler. Bizi hissetmiş olamaz."

"O zaman neden o kadar aniden hareket ettiğini düşünüyorsun?"

Panik içindeki bakış, hanın köşesinde bekleyen kişinin kemikli, yara izleriyle dolu yüzüne yerleşti.

Ona ne korkunç şeyler olduysa, gözlerinin altından çene hattına kadar uzanan kaba bir çöküntü bırakmıştı, bu acımasızdı.

"Belki de ani bir tepkiydi," han sakini tahminde bulundu. "Bunu fazla düşünüyor olabiliriz."

"O zaman ne yapmalıyız?" Taş sakini sordu, yırtık pelerin çenesini hafifçe rüzgarda dalgalanıyordu.

Han sakininin gözünde kararlı bir parıltı belirdi.

"Başka ne? Onu takip ediyoruz."

Daha fazla tartışma olmadan, ikisi de bir kez daha harekete geçti - Tier V yarığından sağ kurtulan göçmenin gizemini çözmeye kararlıydılar.

Önündeki yol, geçilemez karanlıkla örtülüydü, dev ağaçlar gökyüzünde tentaküller gibi birbirine dolanmış kollarıyla ormanı tamamen karanlığa bürüyordu.

Yalnızca ışık kırıntıları kanopiden süzüldü, ama bunlar boğucu karanlık tarafından hemen tüketildi.

Karanlık elle tutulur bir şeydi, eğer herhangi bir parlaklık onun örtüsünü delip geçerse, dikkatsiz olanları geçici olarak kör edebilecek fiziksel bir varlık.

Görüşü tamamen işe yaramaz hale getiriyordu - kelimenin tam anlamıyla bir gölge göz bağı.

Ve yine de, bu karanlık boşluktan bir figür hızla geçti, zahmetsiz bir zarafetle daldan dala atlayarak.

Uzakta, iki takipçi vardı - biri yırtık paçavralara bürünmüş, diğeri ise yaralı yüzüyle şık siyah deri zırh giymişti.

Mesafeye rağmen, her ikisi de doğaüstü bir gizlilik ve zarafetle hareket ediyordu; bu bulanık derinliklerde gezinme yetenekleri, olağanüstü becerilerinin bir kanıtıydı.

'Vay... gerçekten iyiler!'

Northern, başka bir dala konarken içten içe hayranlıkla düşündü ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Bir kez daha bakışlarını ileriye çevirdi ve aşağıda hedefini gördü.

'Hmm... bu mesafe yeterli olmalı.'

Bir düşen yaprağın ağırlıksız zarafetiyle, humuslu orman zeminine indi, karanlık çevresini gözlemleyerek tek bir komut söyledi.

: "Karanlık Terör."

Yoğun karanlıkta mürekkep siyah alevler patladı, alanı parlayan mavi tonlarla aydınlatarak kısa bir süre dans etti ve sonra sönüverdi.

Şimdi Northern'ın önünde kötü niyetli bir varlık duruyordu, gözleri tehditkar kırmızı alevlerle yanıyordu - sürekli geceyle kusursuz bir kamuflaj içinde görünen tek özellik, sanki gölgeler kendileri dört adet kötü niyetli, parlayan göz çıkarmış gibiydi.

Birkaç kalp atışı boyunca, Northern varlığı inceledi, Dark Terror'un kötü niyetli bakışı kollarında tüyler ürpertmesine neden oldu.

'Kahretsin... Şansım olmadan kazanabileceğimi sanmıyorum.'

Gece Korkusu zaten son derece korkutucu olduğunu kanıtlamıştı.

Kaos Prensi'nin İzleriyle donatılmış bu daha da evrimleşmiş versiyla yüzleşmek... Northern içten içe titredi.

'Görmeyen gözleri açmasaydım muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum...'

Gece Korkusu güçlüydü, ama Karanlık Korku saf kötülüğün akıl dışı bir tezahürüydü - şeytani, cehennem derecesinde bir canavardı.

'Rahatladığımı hissetmeden edemiyorum.'

Böyle bir kutsal olmayan abartıyı yönetmek korkutucuydu, ama derin bir güven veriyordu.

Northern, bu yerleşimde yaşayan hiçbir insanın Karanlık Korku'nun saldırısına dayanabileceğinden emin değildi.

"Tamam o zaman... Doğru olup olmadığımı görelim."

Şeytana döndü ve "İlerleyin ve yolunuzu engelleyen her şeyi yok edin." diye emretti.

Şeytani canavar yavaşça döndü, karanlık bir şimşek gibi ileri fırlamadan önce kısa bir süre duraksadı ve arkasında bir örümcek ağı gibi çatlaklar bıraktı.

Kırık zemine göz atarken, Northern'ın omurgasında bir heyecan dalgası dolaştı.

'Bakalım bu nasıl gelişecek.' İnce bir gülümsemeyle, o da harekete geçti - gövdesinden dala zahmetsizce sıçrayarak bir kez daha dalların arasında belirdi.

Karanlık, etrafında koruyucu bir şekilde dönerken, dört dumanlı mavi gözle donanmış boynuzlu bir şeytanın etkileyici yüzü haline geldi.

Birkaç saniye sonra, korkutucu yüzey sürekli geceye geri eridi ve Northern'ı tamamen görünmez hale getirdi.

İki takip eden figürün görünmesi birkaç dakika sürdü.

—

Şeytani varlık karanlıkta hızla ilerledi, kırmızı gözleri duman gibi akarken bulanık izler bıraktı.

Büyük, hayvansı bir şekil aniden ortaya çıktı, kılcal kaslarla dolu kollarını uzatarak, kel ve solgun derisinin altında dalgalandı.

Karanlık Terör, yılan gibi bir zarafetle dönerken, keskin pençeleri bulanık bir hızla parlayarak, kaba canavarı başı kopmadan önce düzgün bir şekilde kafasını kesti.

Kesilen boyundan oniks kan fışkırırken kayıtsızca izledi, öküz benzeri yaratık dizlerinin üzerine çökerek iç organlarının yayıldığı bir havuzun içine düştü.

Kötü niyetli bakışını kaçırarak, çevresini yavaşça inceledi.

İki tane daha sığır yaratık, karanlıktan belirdi ve şeytanı tuzağa düşürmek için kaba bir çember oluşturdular.

Biri, yer sarsan bir kükreme ile saldırdı, yer, gürültülü ayak seslerinin altında titredi.

Karanlık Korku, hareketsiz kaldı, anlaşılmaz yüz hatlarına yerleşmiş bir küçümseme ifadesiyle, koşan canavar kendisine doğru gelirken.

Son anda, şeytan kayıtsız bir kolaylıkla yana döndü.

Çılgınca koşan canavar yanından geçerken, Karanlık Korku, keskin siyah pençeleriyle saldırdı ve rakibini göbekten sternuma kadar tek bir, iğrenç bir darbe ile yaraladı.

Kaynayan iç organlar, pis bir karmaşa içinde serbest kaldı, öküz canavarı durdurulamaz bir hızla, eski bir ağacın gövdesine omuzuyla çarparak ahşap parçacıklarının patlamasıyla devam etti.

Sonunda durdu, boynuzlarıyla derin yarıklar açarak, patlayan organlar ve sıvılarla kanlı bir şekilde yayılarak öldü.

Karanlık Korku, bu acınası gösteriyi izlerken kafasını eğdi.

'Bu herif...'

Kuzey, koruyucu karanlıktan gözlemledi, şeytanın niyetinden emin olmasa da, Gece Korkusu'nun zalimlik eğiliminden iyi bir şekilde haberdardı.

Eğer eski kişiliğinin bir kısmı, şimdi Boşluk tarafından yutulmuş ruhun içinde hâlâ kalmışsa... o zaman varlığın sadece sadistik arzularını tatmin ettiğini biliyordu.

İki tane daha sığır yaratık, karanlıkta gürültülü bir ritimle fırladı, çeneleri açık, düşmanlarını antik boynuzlarıyla delmek için.

Tembel bir dönüşle, Karanlık Korku, üzerlerine gelen canavarların arasında döndü, dikenli kuyruğu birini kaburgalarından delip geçti.

Kemikler kindling gibi çatırdadı, kötü niyetli diken zırhlı deriyi delip geçerken, canavarın sırtından kan fışkırarak çıktı.

Vücudu grotesk bir çekiç olarak kullanarak, Karanlık Korku, titreyen cesedi salladı ve kalan canavarı kendi akrabasıyla dövdü.

Kafalar gürültülü bir çatırdama ile çarpıştı, kuvvet, çaresiz yaratığı yere sererken çenesi parçalandı, kemik parçaları yüz derisinin harabe katmanlarından fırladı.

Karanlık Korku, yaratığı acımasızca dövmeye devam etti, onu tanınmaz, lapa lapa bir harabeye dönüştürdü.

Doyduğunda, cesedi küçümseyici bir kolaylıkla kenara fırlattı ve tek hayatta kalanı solgun, nefret dolu bakışlarıyla yere serdi.

Son canavar ileri doğru saldırdı, arka ayakları üzerinde yükselerek yaklaştı, kalın yumrukları beyin ezici bir saldırı için havaya kalktı.

Karanlık Korku, o etli balyozlar yok edici yaylar halinde inmeden, kıpırdamadı, hareket etmedi.

Son nanosekonde, yaratığın kaba kolları arasında duman gibi aktı, pençeleri keskin bir bulanıklık içinde, canavarı harabe bir kafes haline getiren kesici, içini boşaltan darbelerle parladı.

Yüzüstü çakıldı, kırılan kaburgaları kendi organlarını acımasız bir darbe ile delip geçti.

Çırpınırken ve sarsılırken, Karanlık Terör pençelerini yıkımın üzerinde yavaş, acı verici şeritler halinde sürükledi, etleri kemikten sadist bir tembellikle ayırdı.

Sonunda kasılmalar durduğunda, Karanlık Terör kötü niyetli bakışını önünde kök salmış iki figüre doğru kaldırdı, titreyen bacakları içgüdüsel korkularını ele veriyordu.

O alev gibi kırmızı gözleriyle onları incelerken, canavari ağzının kenarlarında ince, grotesk bir gülümseme belirmiş gibiydi.

'Ah... bok.'

İki figür karanlıkta hızla ilerliyordu, hareketleri bulanık bir hızla öne doğru koşuyordu.

Birden, ilerlemeleri korkunç bir kükreme ile kesildi ve bu ses ormanın ürkütücü sessizliğini parçaladı.

Yüzlerinde korku belirdi ve düşünceli bir bakış alışverişinde bulundular.

Kapalık giysili keşifçi önce konuştu, sesi endişe ile doluydu.

"Bu bir Bulfor olmalı. Muazzam güçte, öküz benzeri canavarlar. Bizim gibi hız tabanlı savaşçılar için korkunç bir eşleşme."

Ortakları, Vaughn adında bir yara izine sahip adam, birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldıktan sonra, bakışları kararlı bir kararlılıkla sertleşti.

“İleriye gidiyoruz.”

“Ama Vaughn,” Flynn itiraz etti, “bir Bulfor, canavar sınıfı bir canavardır. Nomad sıralarında bile, birine meydan okumak aptalca görünmüyor mu?”

Vaughn kaşlarını çattı, çenesi sıkıydı.

“Başkan Gilbert bize önemli bir görev verdi, altıncı ayını geçiren bir Tier V yarığından sağ kurtulan yabancının yeteneklerini gözlemlemek. Bu fırsatı korktuğun için terk etmemizi mi istiyorsun?”

Flynn kaşlarını çattı, gözlerini kaçırdı. “Korktuğumu hiç söylemedim.”

“Ne söylediğin umurumda değil,” diye karşılık verdi Vaughn, Flynn'in omzunu sıkı bir şekilde tuttu. “Flynn. Adam ol. Eğer böyle bir serseri gibi davranmaya devam edersen, ne zaman güçlü olmayı planlıyorsun?”

Vaughn ona hitap ederken, Flynn başını eğdi, tutuşu titreyen bir güçle sıkılaştı.

“Senin gizlilikte A sınıfı bir yeteneğin var, Flynn. Seni tanıdığım bu altı ay boyunca gerçek gücün potansiyelini gördüm. Ama eğer korkunun seni böyle ele geçirmesine izin verirsen, asla bir şey olamazsın - sadece bir korkaksın.”

Vaughn'ın sözleri havada ağır bir şekilde asılı kaldı, sonra daha yumuşak bir tonla devam etti.

“Bulfor'un peşine düşüyoruz. Yabancı muhtemelen onunla karşılaşmıştır. Bu, yeteneklerini birinci elden gözlemlemek ve Başkana rapor vermek için fırsatımız.”

"Korktuğumdan değil," diye mırıldandı Flynn, ama Vaughn onu teskin edici bir gülümsemeyle kesti.

"Endişelenme, anlıyorum. Hadi gidelim."

Kısa bir baş hareketiyle, ikili bir kez daha ileri fırladı, hızlı adımları onları ormanın derinliklerine taşıdı.

Mesafeyi kapattıkça, savaşan canavarların gürültülü çığlıkları daha da yükseldi, etin yırtılması ve kemiğin çatırdamasıyla kesilen korkunç seslerle kesildi.

Sonunda, aniden durdular, gözleri önlerinde açılan korkunç manzaraya genişledi.

İnsana ait olmayan, kötü niyetli bir yaratık, Bulfor'un derisi boyunca yavaş, acı verici şeritler halinde pençelerini geçirdi, eti kemikten ayırarak sadist bir tembellikle hareket etti.

Kan donduran bir korku kalplerini sıktı, kanları donarak yüzleri soldu.

Bacakları titredi, ayakta durmanın basit eylemi bile bir Herkül görevine dönüştü.

Korkunç yaratık bakışını onlara çevirdi, alev gibi kırmızı gözleriyle onları inceledi.

Birkaç kalp atışı sonra, yaratığın canavari ağzının kenarlarında ince, grotesk bir gülümseme belirdi.

O anda, tamamen mahvolduklarını biliyorlardı.

'Oh... lanet olsun. O herifin yüzündeki kötü gülümseme neyin nesi?' diye düşündü Northern.

Northern, Night Terror'ın kişiliğinin ruhunda kalıcı bir iz bırakacağını şüphelenmişti.

Onun tehditkar, kanlı gözleriyle davranışlarını görmek, bu şüpheyi daha da pekiştirdi.

İlk planı, bu iki serserinin böyle bir canavara karşı nasıl dayanacağını gözlemlemekti - bir tür hastalıklı eğlence, diyelim.

Doğruyu söylemek gerekirse, onların dayanacağını, cesur bir mücadele vereceğini gerçekten beklemişti.

Sonuçta, ikisi de vardı.

Ama tüm beklentileri, Dark Terror onlara ölümün kaçınılmaz adımlarıyla yaklaşırken, korkudan donakalmış ve rüzgarda yapraklar gibi titreyen halleriyle izlerken paramparça oldu.

Northern, onların acınası gösterisini izlerken hayal kırıklığı içinde kıvranıyordu.

'Gerçekten hiçbir şey yapmayacaklar mı?'

Night Terror ile ilk karşılaşmasını canlı bir şekilde hatırladı; nasıl da pusuya düşürüldüğünde bile elinden gelen her şeyiyle karşılık vermişti.

'Bir savaş ya da kaçış adrenalini tepkisi olmalıydı diye düşündüm,' içten içe hırladı. 'Bu aptallar neden sadece donup kaldılar? Savaşamazlarsa, en azından kaçmalılar!'

Gece Korkusu üzerlerinde belirdiğinde, gözlerindeki kırmızı alevler ruhlarına işleyerek, yaratık aniden dondu ve kıvrılan siyah alevler vorteksine dağıldı.

'Bu gerçekten sinir bozucu,' Northern, yakınlardaki bir ağaç dalında dururken, iki serserinin dizlerinin üzerine çöküşünü aleni bir küçümsemeyle gözlemleyerek mırıldandı.

Bacakları işe yaramaz hale gelmişti, sırtları soğuk terle ıslanmıştı.

Yaralı adamın elleri, ne kadar sert tutarsa tutsun, kontrolsüz bir şekilde titriyordu—

Kılık değiştirmiş Flynn, boş bir şekilde ileriye bakıyor, çenesinden akan tükürük ve ter damlalarıyla doluydu.

Northern, birkaç saniye daha acınası halleriyle onları izledikten sonra karanlığın gizleyici kollarına geri eridi.

Usta bir çeviklikle, ağaçtan ağaca atlayarak devasa bir malikanenin görünümüne ulaştı.

'Bu olmalı,' alaycı bir gülümsemeyle düşündü, ormanın kenarının hemen dışında hafifçe yere indi.

İleriye doğru adım atmaya başladığında, onu durduran bir şey oldu ve yoğun ağaç sırasına arkasını dönerek baktı.

“Orman her türlü canavarla dolup taşıyor... Umarım güvenli bir şekilde geri dönerler,” diye mırıldandı, yüzünde nadir bir endişe ifadesi belirdi.

Hemen etrafına dikkatini vererek, malikanenin çevresinde herhangi bir düşman yaratığın garip bir şekilde yokluğunu fark etti - sadece yayılmış alçak çalılar vardı. 'Garip...'

Bakışları, dolup taşan orman ile tehditkar yapı arasında kaydı, düşünceli bir kaş çatma alnını kırıştırdı.

'O ormanlarda pek çok canavar gizleniyor, ama sınırlarını aşmıyorlar. Ya o arazileri çok seviyorlar, ya da...' Gözleri bir kez daha malikaneye odaklanırken hafifçe kısıldı. 'O yerde bekleyen çok daha tehlikeli bir şey var.'

Öfkeli Bulforsların anısı yeniden canlandı, açık arazide sayısız kez bu öküz benzeri canavarlara karşı savaşmış Kırmızı Maden Krallığı'nın sert savaşçıları.

"O öküz başlı canavarlarla çatıştım," Northern mırıldandı. "Ormanlık alanları tercih etseler de, açık alanlardan tamamen kaçmıyorlar..."

Parçalar yerine oturdukça, yüzünde geniş, vahşi bir gülümseme belirdi.

"İçeride onları uzak tutan daha güçlü bir şey var."

Heyecanlı bir beklenti damarlarında çarparken, Northern ileri doğru yürüdü... belki de, o da... nihayet yeteneklerini sergileme şansı bulacaktı.

Geniş, kasvetli manzaralar arasında, devasa malikanenin görkemli bir mimari harika olarak duruyordu, ancak eski ihtişamı artık geçmiş zamanların ürkütücü bir hatırlatıcısıydı.

Bir zamanlar muhteşem olan bu gösterişli yapı, on yıllar süren ihmalin pençesinde karanlık bir harabeye dönüşmüştü. Sarmaşık, yıkılan duvarların etrafında dolanarak bir zamanlar cepheyi süsleyen karmaşık oymaları gizliyordu.

Bir zamanlar güneş ışığını karşılayan pencereler şimdi parçalanmış ve boş duruyordu, çerçeveleri bükülmüş ve çarpık hale gelmişti.

Şatafatlı bir taç gibi olan süslü çatı, zamanın ve çürümenin ağırlığı altında sarkıyordu.

Northern harabe girişten adım attığında, onu saran uğursuz bir karanlık, sanki canlı gölgeler malikaneyi koruyormuş gibi, geri çekilmesi için onu uyarıyordu.

'Oh oh... oldukça güçlü,' diye düşündü, korkutucu atmosferden etkilenmeden.

Toz ve molozlar bir zamanlar temiz olan koridorları kaplamış, ayak seslerinin yankıları geniş alanlarda çınlıyordu.

Northern, koridora derinlemesine baktı, şekli neredeyse karanlıkla bütünleşiyordu.

Ancak, garip çift ayın bir parıltısı açık girişten içeri sızmayı başardı, koridorun ortasını zar zor aydınlatarak.

Northern duraksadı, etrafını gözlemledi.

Her yerde karanlık ve örümcek ağları hâkimdi.

Karanlık kendisi olağanüstü bir his veriyordu, içgüdülerine bir önsezi çekiştiriyordu.

'Karnım doğru söylüyor... burada bir şey var. Ama bu garip...'

Genellikle bunu canlı bir şekilde hissederdi, ama bu sefer elinde sadece belirsiz bir his vardı.

"Her neyse... bu, yeteneklerimi pratikte kullanmak ve ne kadar güçlü olduklarını görmek için çok iyi bir fırsat olabilir," Northern mırıldandı.

İçgüdüsünü takip ederek, Northern malikanenin derinliklerine doğru ilerledi ve her iki taraftaki üst katlara giden döner merdivenleri atlattı.

Merkeze doğru, merdivenlerin altında, salon daha derin bir karanlığa daldı...

...korkunç bir yaratığın pusuya yattığı yer.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı.

'Aman Tanrım... kesinlikle bir cehennem derecesi.'

Birçok böyle varlıkla karşılaştığı için, güçlerini hemen ayırt edebiliyordu.

'Ve muhtemelen bir felaket derecesi... en fazla bir kıyamet derecesi. Kaos Prensi'nin Kalıntısını tüketmeden önceki Gece Korkusu kadar güçlü, belki.'

Çenesini okşarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bunlar daha önce elde edemeyeceği içgörülerdi.

'Belki de bir girdap derecesiyle karşılaştıktan sonra tehlike hissim keskinleşti.'

Gerçekten de, hemen ardından bir girdap derecesi canavarı ve bir evrilen cehennem derecesiyle savaştı.

Şimdi güçlerini ölçememesi garip olurdu.

"Tamam, dostum... hadi bakalım," Northern gülümsedi ve elini meydan okuma için uzattı.

Onun kışkırtmasına yanıt verircesine, korkunç yaratık yavaşça karanlıktan çıktı.

Devasa formu, parlak mürekkep siyahlığında kalın, zırhlı pullarla kaplıydı.

Yaratığı hayal etmek için boynunu uzatırken, Northern'ın dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi.

'Kahretsin, daha uzun olmam lazım.'

Uzun vücudu, yaklaşık 6.75 feet (205 cm) yüksekliğe ulaştı.

Yalnızca boyutuyla, muazzam bir güç sergiliyordu ve savaşta birden fazla eğitimli askeri alt edebilecek gibi görünüyordu. Sıkı kasları, derisinin altında sert yılanlar gibi kıvrılıyordu.

En korkutucu yanı, açılmış ağzında gizlenen parlayan kırmızı gözlerin sırasıydu - beş kötü niyetli, göz kırpmayan orb, Northern'a ruhsuzca bakarak, bu iğrenç formun içinde barınan tarif edilemez bir zeka ve kötülüğü ima ediyordu.

O doğaüstü, yanan gözleri daha uzun inceledikçe, içini kaplayan ilkel bir korku hissi daha da yerleşti.

Onun grotesk ağzının kenarında, talihsiz avları yakalamak, yırtmak ve parçalamak için açıkça uyarlanmış bir dizi diş vardı.

Ve hafif uzun bir uzantı dışarı sarktı.

Northern birkaç saniye boş boş baktı.

'Bu oldukça garip. Hiçbir canavarın gözlerinin ağzında olduğunu görmemiştim.'

O gözlerin olup olmadığından bile emin değildi.

'Bunda tanıdık bir şey var...'

Sanki daha önce benzer bir canavarla savaşmış gibiydi, ama kesinlikle hatırlaması gerektiğini biliyordu.

Tehditkar yaratık, ilkel bir vahşetin soğuk havasını ve bir katilin acımasızlığını yayıyordu, bu da Northern'ın bir an için titremesine neden oldu.

Birbirlerini tartarak birkaç gergin an boyunca ayrı durdular.

Sonra, canavar hareket etti.

Northern'ın gözleri açıldı, canavarın yıldırım hızındaki hareketini zar zor yakalayabildi.

Belki de yeni kazandığı yetenekler nedeniyle onu hafife almıştı.

Kollarını geç bir şekilde kavuşturduğunda, canavarın kafasıyla çarpıldı, etki onu derin salondan fırlatıp yere odun gibi yuvarlanmasına neden oldu.

Kırmızı kan kusarak öksürdü, ayakta durmakta zorlandı.

'Kahretsin. Bu gerçekten de fena bir darbe oldu!'

Geniş bir gülümseme dudaklarını ayırdı.

"Görünüşe göre bu, düşündüğümden çok daha büyük bir savaş olacak."

Ayaklarının üzerine devrildi, gözlerinde bir kötülük parıldıyordu.

Elleri yumruk haline getirerek, canavar yeniden belirdiğinde yan tarafa fırladı.

Hızlı bir tekme atarak havada döndü, ayakları canavarın kalın derisine çarparak yere çarptığında elastik bir top gibi geri sıçramasına neden oldu.

Bu anı değerlendirerek, Northern canavarın açıkta kalan yanına bir dirsek darbesi indirdi, bu da canavarın mermer zemine çarpmasına neden oldu.

Tüm bunlar o kadar hızlı oldu ki, sıradan gözler bu dizilimi takip edemezdi.

Kuzey dik durdu, vücudunu gerdi.

“Vay... vücudumun mükemmel kontrolünde olmak harika bir his. Ve bu zırh çok harika! Hareketlerimin bunun sayesinde daha da kolaylaştığını hissediyorum.”

Dehşet verici canavar ayağa kalkarken, yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

Ağzından dumanlar çıkararak yumuşak, ürkütücü bir kükreme salan canavar, ona tekrar saldırdı.

Ancak, Northern bu sefer hazırdı.

Bir koluyla darbe aldı, Gece Korkusu zırhı hasarı emdi.

Sonra, diğer elini canavara doğru çekerek, yumruğunu açtı.

Elinde, yaratığın hemen yanında beliren siyah bir mızrak, canavarın parlak gövdesine acımasızca saplanarak onu siyah kanla kapladı.

Yaratık, kulakları sağır eden bir hayvan çığlığı attı ve geri savruldu.

Northern, canavarın omzundan dışarı fırlayan ince, siyah mızrağa baktı; bu mızrak, görünüşe göre karanlık bir ağaçtan oyulmuştu.

Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı, gözleri bir demonun saf tehditkarlığıyla parlıyordu.

"Hayır... henüz benim için ölme"

Eski salonun temellerini sarsan, canavarımsı bir kükreme ile, korkunç yaratık omzundan obsidyen mızrağı çekip, alaycı bir kolaylıkla bir kenara fırlattı.

Tuğla kan fışkırdı, mermer zemin üzerinde yaratığın muazzam canlılığının grotesk bir gösterisi olarak sıçradı.

İğrenç yaratık şimdi Kuzey'e doğrudan bakıyor gibiydi, yuvarlak gözleri onun ruhuna kazınarak, sertleşmiş omurgasında bile bir soğukluk yaratan hissedilir bir öfkeyle damlıyordu.

Hiç etkilenmeden, Kuzey'in gülümsemesi sinsi bir kenar aldı, parmaklarını oynatırken, siyah eldivenler beklentiyle gıcırdadı.

“Ben de yeni başlıyorum,” diye kükredi, sesi, daha zayıf varlıkları korkuyla kaçıracak sadist bir sevinçle damlıyordu.

Bir göz kırpımında, arkasında görünmeyen güçler tarafından tutuluyormuş gibi havada süzülen bir düzine obsidyen mızrak belirdi.

Bir düşünceyle, ileri fırladılar, yaralı canavara yönelik ölümcül bir volkanın hayati noktalarına nişan alarak.

Ancak iğrenç canavar, devasa boyutuna rağmen, olağanüstü bir çeviklik sergileyerek, grotesk formunu hiçe sayarak saldırıdan zarif bir şekilde sıyrıldı.

Ağzı açıldı, dişleriyle dolu, korozif tükürük damlayan, yere temas ettiğinde cızırdayarak, arkasında keskin duman izleri bırakarak.

Kararlı bir şekilde, Northern elini geri savurdu, içine siyah bir kılıç belirdi - metal ve boşluk özünün çarpık bir birleşimi, etrafındaki ışığı emiyormuş gibi görünüyordu.

Öne doğru saldırdı, hareketleri bulanık bir siyah iz bırakarak, kaos ve yıkımın bir hayaleti gibi.

Canavar, onun saldırısına doğrudan karşılık verdi, devasa bedeni havada bir kuşatma kütüğü gibi fırladı.

Gürültülü bir çarpışmada çarpıştılar, şok dalgaları harabe halindeki salonda yankılandı, kılıç ve et bir şiddet çılgınlığında buluştu.

Northern'ın kılıcı, yaratığın zırhlı derisini yararak, pis bir ikor fışkırttı, ancak canavarın çenesi omzuna kemik kırıcı bir güçle kapandı.

"Hieek!"

Dişlerini sıktı, zırhının içinden bile, dişlerinin sertliğini hissedebiliyordu ve bu anlık bir şok oldu.

Şımarık bir gülümseme ile Northern, canavara doğru geri çekildi ve canavarın ona doğru kargalı bir saldırı yapmasını zar zor atlatarak darbeden kaçtı.

Sonra kılıç kolunu uzattı ve bir anlığına gözlerini kapadı, bir kez daha nazikçe açtı.

Bunu yaparken, kara alevlerin Mortal Blade'in çeliğini karanlık tentakullar gibi sararak, metali büyüleyici bir güzellikle yaladığı bir dalgalanma meydana geldi.

'Artık bir serseri olduğuma göre, bunu da yapabileceğimi düşünüyorum...'

Kuzey, babasının bu başarıyı birkaç kez gerçekleştirdiğini görmüştü ve bu, onların türü arasında da yaygın bir bilgi haline gelmişti.

Ruh özü, bir serseri olduğunda çok daha rafine ve pürüzsüz hale geliyordu, elle tutulur bir şekilde işlenebilir hale geliyordu, ancak ruhsal bir salınıma dönüştürme seviyesinde değildi.

Bunun yerine, kişinin bedenini veya silahını ince bir şekilde güçlendirmek için kullanılabilir, hız, güç veya kılıcın keskinliğini artırabilirdi.

Ancak Kuzey için bu süreç belirgin bir şekilde farklıydı.

Bir, ruh özünü kullanmıyordu, kullandığı şey çok daha güçlüydü - boşluk özü.

İki, bu boşluk özünü bu yeteneği beslemek için harcarken, onu doğrudan kullanmıyordu.

Bu, yalnızca [Kaos Alevleri] özelliğinin aktif bir yeteneğiydi.

Gece Korkusu'nun pençeleri ve ağızlarıyla kullandığı gibi, Northern da kılıcı ve tüm bedeniyle onu kullanıyordu, etrafını saran siyah alevlerle kendini güçlendirerek, sanki sonsuz gecenin bir pelerini gibi.

O anda, atmosfer üzerinde muazzam bir baskı belirdi, hissedilir ve boğucu, sanki havanın kendisi, şimdi yaratığın önünde duran dehşeti tanıyordu.

Northern, derinlerde yanan dört mavi gözle birlikte siyah alevlerin bir hayaleti gibiydi, etrafındaki karanlığı içe çeken gölge alevlerinden bir kılıcı sıkı sıkı tutuyordu.

Her adım attığında, mermer zemin ayaklarının altında çatlıyor ve parçalanıyordu, artırılmış bedeninin ağırlığına dayanamayarak.

Canavar, Northern'dan yayılan ani güç dalgasıyla bir anlığına sersemlemişti, ilerlemesinde tereddüt etti, yuvarlak gözleri ilkel bir korkuyla genişlemişti.

Northern'ın gözleri yoğun bir mavi tonuyla parlıyordu, içinde barındırdığı boşluğun derinliklerini yansıtıyordu.

Kötücül bir aura yayıyordu, varlığı kaos ve yıkımın bir tezahürü haline gelmişti.

Onu saran siyah alevler dans ediyor ve titriyordu, loş ışıkta kıvrılan ve bükülen korkutucu gölgeler oluşturuyordu, sanki hayalet pençeleriyle uzanıyormuş gibi.

Yaratık, ilk şokundan kurtulurken, boğuk bir hırlama çıkardı ve Northern'a bir kez daha saldırdı.

Pençeleri, jilet kadar keskin, havada süzüldü, bu alevli varlığın etini yırtmayı hedefliyordu, aniden önünde beliren.

Ancak [Kaos Alevleri] tarafından güçlendirilen Northern, mermi hızıyla hareket ederek yaratığın saldırılarından neredeyse ruhsal bir zarafetle kaçtı.

Hızlı ve akıcı bir hareketle, Northern alevli kılıcını savurdu, arkasında siyah alevler bir kuyruk yıldızının kuyruğu gibi süzüldü.

Kılıç, canavarın derisine çarptı ve kalın zırhı kağıt gibi keserek geçti.

Koyu, viskoz kan havaya fışkırdı ve zemin üzerinde korkunç bir şiddet gösterisi olarak lekeler bırakan tuzlu özsu ile karıştı.

Canavar acı içinde uludu, koridor boyunca yankılanan, malikanenin temellerini sarsan korkunç bir sesle.

Northern'ın darbesinin gücünden bir an için sersemleyerek geri çekildi, devasa bedeni dengesini korumak için mücadele ederken sendeledi.

Northern, karanlık bir kahkaha attı, ses duvarlardan yankılanarak, onu duyanların kanını donduracak bir melodi oluşturdu.

Canavarı, varlığı karşısında çaresiz bir şekilde seyrederken, muazzam bir gücü elinde tutmanın verdiği heyecanla, içini kaplayan çarpık bir sevinç ve coşku hissetti.

Sonra ileriye doğru hamle yaptı, hareketleri hız ve hassasiyetle siyah bir bulanıklık oluşturuyordu.

Bir dizi hızlı saldırı başlattı, hesaplı bir vahşetle vurdu, kılıcının her savruluşu canavarın etine derin yaralar açarken yüzünde rahatsız edici bir kulaktan kulağa gülümseme vardı.

Siyah alevler yaraları cauterize etti, herhangi bir yenilenme şansını engelleyerek, sanki kaosun özünün iyileşme şansını yok etmeye çalışıyormuş gibi.

Canavar çırpındı ve kıvrandı, hareketleri canlılığının azalmasıyla birlikte yavaşladı; bir zamanlar Brimfield malikanesinin gıda zincirinin zirvesinde duran dehşet, şimdi bu garip insan tarafından zorbalığa uğruyordu - eğer insan denilebilecek biriyse.

Şimdi Brimfield'in gerçek dehşeti kimdi?

Kuzey, bu kadar güçlü olmanın getirdiği saf sevinç ve coşku karışımıyla durmaksızın ilerledi.

Gözleri, canavarı titretmeye neden olan bir delilikle yanıyordu; canavarın yuvarlak gözleri, önündeki varlığı gördükçe daha da büyüyormuş gibi görünüyordu.

Bu gerçekten bir insan olabilir mi?

Bu da bir canavar olmalı... çok daha güçlü bir canavar... korkunç yaratık, saf ve katıksız gücün sergilenmesini izlerken muhtemelen böyle düşünüyordu.

Kuzey, canavara doğru yavaşça yürüdü; bedenini saran alevler yavaşça solarken, parlak siyah zırhı ortaya çıktı.

Canavarın üzerinde yükseldi ve küçümseyen bir bakışla aşağıya baktı, sanki gücüne meydan okuyan bir böceği inceliyormuş gibi.

"Eğlenceliydin, ama daha fazla direniş göstereceğini bekliyordum," diye alay etti, sesi küçümsemeyle doluydu.

Yaratık titredi ve başını eğdi, ayakta durmayı veya saldırısına devam etmeyi reddetti; böyle ezici bir güç karşısında savaş tamamen içinden çıkmıştı.

Kuzey, tepkisini görünce bir anlığına şaşkınlıkla donakaldı.

'Bir insan korku hissedebiliyorsa, bir canavarın da hissedebilmesi mantıklı,' diye düşündü, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

Sonuç son derece tatmin ediciydi.

'Diğer birkaç yeteneğimi bile kullanmadım. Sadece kaos alevlerini kullanarak denemeler yaptım.'

Bu, Kaos ve Boşluk gücünün küçümsenmemesi gerektiğini, kendi başına dikkate alınması gereken bir güç olduğunu kanıtladı.

Ve bu, Northern'ı Kaos Prensi'nin kimliği hakkında daha da meraklandırdı.

Northern bir an duraksadı ve canavara ciddi bir şekilde birkaç saniye boyunca baktı.

Sonra, aniden bir benzerlik aklına geldi, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

"Bu herif neden bir ceset yiyiciye benziyor?"

Northern'ın çatıştığı yarıktaki canavarlardan çok farklıydı - o canavarların bu siyah derisi yoktu ve orbsuz, ruhsuz gözleri yoktu - ancak diğer alanlarda oldukça benzer görünüyordu.

'Bu, bir Hellion rütbesi değil de bir vahşi rütbesi olduğu anlamına mı geliyor?'

Kuzey şaşkınlıkla sarsıldı.

Eğer öyleyse, farklılığının tek bir açıklaması olabilirdi.

'Ya bir şeytan... Derin ya da zirve seviyesinde...'

Gilbert, her biri güç ve amaç yayarak duran üç kişinin ortasında duruyordu.

Birinin derin mavi saçları geniş omuzlarının üzerine dökülüyordu, içten bir ışıkla parlayan mavi zırhıyla zarif bir şekilde süslenmiş, Olimpiyat atletik yapısına sahipti.

Diğeri, sıradan kalın bir palto giymişti, yüzünde soğuk bir kayıtsızlık ifadesi vardı, sanki dünyanın acımasızlıklarını çok görmüştü.

Sonuncusu, sadece geniş göğüslerini kaplayan bir tişört giymiş koyu tenli bir kadındı, tonlu kolları ve sıkı bir karın bölgesi açığa çıkıyordu.

Gilbert'e baktı, gri gözleri sayısız savaşla şekillenen bir iradeyi anlatan sarsılmaz bir odakla doluydu.

Üçüne de hitap ederken, birisi hızla yaklaştı ve Gilbert'in kulağına bir şey fısıldadı, sözleri aciliyetle dolu alçak ses tonlarıyla taşındı.

Hemen, Gilbert'in ifadesi karardı, yüzündeki çizgiler taş gibi sertleşti.

Kendini toparlamaya çalıştı, bir kez daha dinleyicisine dönerken sakin bir yüzey zorlayarak oluşturdu.

"Sage Gilbert, her şey yolunda mı?" Mavi saçlı genç, Arlem, endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Her şey yolunda, Arlem. Şu an bunu toparlamam gerekebilir, başka bir şeye katılmak için," Gilbert yanıtladı, tonu dengeli ve ölçülüydü, içinde dönen kargaşayı hiç belli etmedi.

"Sorun değil, Sage Gilbert. Ne yapmamız gerektiğini zaten anlıyoruz... ayrıca, Usta Annette her an gelebilir. Onu da görmem gerekiyor," Vida yanıtladı, sözlerine bir heyecan ipucu sızarak.

Gilbert'in bakışları birkaç saniye boyunca koyu tenli kadına kaydı ve dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten Annette'i doğasına rağmen seviyorsun. Etkileyici, Vida."

Kadın, utangaç bir şekilde gülümsedi, yanakları hafifçe kızardı. "O güçlü, ben de daha güçlü olmak istiyorum. Tek önemli olan bu."

Gilbert, gülümseyerek onayladı, gülümsemesi hafifçe genişledi.

"O tavrı sürdür, çok geçmeden Senior Master olacaksın."

Sonuncusuna döndü, saygın bir topluluk içinde olmasına rağmen kaybolmuş gibi görünen, bakışları uzak ve odaklanmamıştı.

"Ya sen, Ryan... ne var ne yok?"

"Hiçbir şey," duygudan veya tonlamadan yoksun kısa bir yanıt geldi.

Gilbert'in gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Her zamanki gibi, gerçekten bir kelimeden fazlasını söylemiyorsun, değil mi?"

Ryan sadece başını salladı, ifadesi kayıtsız kaldı, etrafındaki her şeye karşı ilgisizdi sanki etrafındaki her şeyden sıkılmış gibiydi.

O halde sizi baş başa bırakıyorum. Gitmem gerekiyor," dedi Gilbert, onlara son bir değerlendirme bakışı attıktan sonra topuklarını döndü ve kararlı adımlarla uzaklaştı.

Yüzü grim bir ifadeyle çizilmiş olan Gilbert, saygılı baş selamları ve "Sage Gilbert" fısıldamalarıyla karşılaşan kalabalıkların yanından hızlıca geçti.

Bir iki dakika kalabalıkların arasında ilerledikten sonra, tanıdık karanlık koridora ulaştı ve özel odasına girdi; ağır kapı arkasında bir sonluluk hissiyle güm güm kapandı.

Sofada oturan iki kişi, dizlerine yaslanmış başları öne eğik bir şekilde oturuyordu.

Yüzleri, buraya gelmeden önce ruhları emilmiş gibi solgundu.

Sofanın yanında, cebinde elleriyle duran bir başka uzun adam vardı; çenesini kaplayan kaba bir sakal, uykulu gözleriyle onları izlerken hiçbir şeyi kaçırmıyormuş gibi görünüyordu.

Gilbert masasına doğru yürüdü, ona yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu; bakışları önündeki üç figür üzerinde dolaşıyordu.

"Cehennem benzeri bir canavar gördüklerini iddia ediyorlar," dedi sakallı adam, sesi sayısız savaşın ağırlığını taşıyan kaba bir gürültüydü.

Gilbert ona baktı, sonra gözlerini oturan iki figüre kaydırdı.

Onların somurtkan ifadeleri ve hala bir şeyin korkunç dehşetiyle titremeleri olmasaydı gülerdi.

Davranışları, gözlerindeki perili bakış, Gilbert'e sadece boş sözler sarf etmediklerini gösteriyordu.

Gerçekten bir hellion rütbesi canavarı görmüş olmalılar.

Raporlarına şüphe duyamamasının bir diğer nedeni, yaralı yüzlü adam - Lotheliwan yerlileri arasında en iyi driftçilerin biri olan Vaughn'dı.

Söylediklerine göre, o krallığın izci şövalyelerinin elit bir üyesiydi.

Üstelik, driftçilerin veya canavarların rütbesini ya da gücünü bir bakışta ayırt etme yeteneğine sahipti.

Yani eğer o bir hellion rütbesi olduğunu söylediyse, yalan söylemiş olamazdı.

Gilbert derin bir iç çekti, sanki dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibi ağır bir nefes verdi.

“Ama bu Düzlüklerde hiç hellion rütbesi canavarı olmadı. Biz hiçbiriyle karşılaşmadık. Eğer karşılaşsaydık, şu anda hayatta bile olamazdık.”

Gilbert kararsızdı, neye inanacağına emin olamıyordu. Bir kez daha iç çekti ve sonunda "Vaughn" diye seslendi.

Yaralı yüzlü adam titrek bir şekilde yukarı baktı, başını saygıyla eğerek yanıtladı, sesi belirgin bir korkuyla titriyordu.

"Sage Gilbert."

"Sakinleşip gördüklerini bana rapor edebilir misin?"

Gilbert, sesi sakin ve güven verici bir tonla, şimdi havayı saran belirgin korkuya karşı bir merhem gibi sordu.

“Biz... biz... h-h-hedefi takip ediyorduk,” Vaughn kekelerken, kendini toparlamaya çalıştı ve bir kez daha akışını buldu. “Sonra Brimfield malikanesinin kapısına geldiğinde, birdenbire kayboldu. Ve böylece takip ettik. Bir canavarın kükremesini duyduğumuzda peşindeydik.”

Canavarla savaşan hedef olduğunu düşündük…”

“Biz?!!!”

Genç serseri Flynn, aniden patladı, ayağa fırlayıp yaralı yüzlü adama bağırarak, gözleri deli ve suçlayıcı bir şekilde parladı.

“Sana söyledim! Ama sen ısrar ettin!! Sert davranıyordun! Büyümem gerektiğini söyledin?! Sanki bende bir sorun varmış gibi davrandın!!”

“DUR!”

Gilbert'ın sesi odanın içinde yükseldi, Flynn'in öfke nöbetine son veren gürültülü bir emir, otoritesinin ağırlığı bir dalga gibi çarptı.

“Otur,” diye emretti Gilbert, tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Somurtkan bir isyan tavrıyla, Flynn sonunda kanepeye geri oturdu, dudaklarını ısırarak gözleri yere yapışmış halde, çaresiz öfkeyle yanıyordu.

“Sizin başınıza ne geldiğinden emin değilim,” dedi Gilbert, bakışları üzerinde bir miktar acıma ve endişe ile süzülerek. “Ama ikinizin de düzgün bir rapor vermek için doğru ruh halinde olmadığı açık. Bu bir.”

Bir süre duraksadı, sözlerinin etkisini hissettirdikten sonra devam etti. “İkincisi, o mülk içinde bir zirve seviyesinde vahşi canavar var.

En son onu malikanede doğruladık, ama dışarı çıkıp diğer canavarları avlamış olma ihtimali var ve siz de onunla karşılaşmış olabilirsiniz.”

“Hayır!” Vaughn şiddetle itiraz etti, gözleri Gilbert'ın kaşlarını şaşkınlıkla kaldıracak kadar bir tutku ile parlıyordu. “Bilmiyorsun! Onu görmedin! Ne gördüğümü biliyorum! O bir şeytan seviyesinde cehennem canavarıydı!! Yemin ederim, hayatımda gördüğüm en güçlü canavardı!!”

Gilbert'ın kaşları gergin bir şekilde çatıldı, yüz hatları bir kez daha sertleşti.

“Bir şeytan seviyesinde cehennem canavarı mı? Kendini bile duyabiliyor musun, Vaughn?”

Adamın yüzü daha da soldu, gözleri her geçen saniye daha da büyüyerek, tanık olduğu anının zihninde yeniden canlanmaya başladığını hissetti.

“İnanması zor olabilir, ama yemin ederim ki bu doğruydu. Gördüğümüz bir vahşi seviye değildi, bir cehennem canavarıydı, bir şeytan. Yemin ederim ki o şey tek başına hepimizi silip süpürecek.”

Gilbert, adamın paniklediğini soğukkanlılıkla izledi, vücudu inancının gücüyle titriyordu.

Birkaç gergin saniyeden sonra, yorgun bir iç çekti, dünyanın ağırlığı bir kez daha omuzlarına çökmüş gibi görünüyordu.

“Belki de bu işi yanlış insanlara verdim,” dedi, sesi pes etmiş bir şekilde. “Onları dışarı çıkar, Gustav.”

Uykulu gözlere sahip adam, Gustav, başını salladı ve iki keşifçiye baktı, bakışı etkisizdi.

Yavaşça ayağa kalktılar ve kapıyı açmalarına yardım etti, hareketleri yavaş ve uyumsuzdu, sanki hala bir uyanık kabusun pençesinde sıkışmış gibiydiler.

Sonra kapıyı kapattı ve Müdürün yüzüne döndü.

Gilbert, katlanmış ellerini serbest bıraktı ve kaneleden uzaklaşıp, masaya yaslanarak bir hayal kırıklığı sighı çıkardı.

"Gerçekten yalan söylediklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Gustav.

Gilbert birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yanıt verdi.

"Ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyorum. Kendim de kafam karışık. Eğer gördüklerinin bir cehennem derecesi olduğunu ısrarla söylüyorlarsa, bu bir şekilde doğru olmalı. Doğru olmasa bile, bir şey görmüş olmalılar."

"Anlıyorum…"

Gilbert ekledi

: "Ama merak ettiğim şey misafirimizin durumu. Eğer o korku, deneyimli gezginleri böyle etkileyebiliyorsa, rift'ten yeni çıkan acemi için ne demeli... Bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini hissetmeden edemiyorum."

Kuzey, korkunç canavarın önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

'Bu adamla ne yapacağım konusunda emin değilim. Onu öldürmek israf olur. Ayrıca...'

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

'...Müdür bunun benim için bir tür karşılama paketi olarak bıraktığını düşünmüş olmalı.'

Annette, buranın canavarlardan geçilmediğini belirtmişti, Müdür ona bu yeri verdi, güçlü bir canavarın içinde yaşadığını tamamen bilerek.

Northern, yaşlı adamın cesaretine hayran kalmaktan kendini alamadı.

Muhtemelen Northern'ın canavarı yenip yenemeyeceğini görmek için yaptı ya da onun kaçıp gideceğini bekliyordu.

Sonuçta, gerçekten bir kuyruğu vardı...

'Ona beklediği şeyi vermek sıkıcı olacak, değil mi?'

Bu tamamen alçakgönüllü olmazdı!

Northern, titreyen yaratığa baktı ve iç çekti.

"Hayatını bağışlamaya karar verdim." Ses tonu canavar dilinde gürledi.

Canavar hemen yukarı baktı, Northern'ın heybetli formunu içselleştirerek.

Varoluşundan beri akrabalarını tüketerek güçlenirken, asla rahatsız edilmemiş bir ses duymamıştı!

Akılında yankılanan tek şey, yok etme ve öldürme konusunda deli bir arayıştı - tüm canavarlara hükmeden tek ses.

Onların itaatini zorlayan çılgın çağrı.

Bu yüzden, kendisinden çok daha büyük bir canavara ait başka bir sesi duymak, ilahi bir kurtuluş gibiydi.

Kuzey'in güçlü tonu, kafasındaki çılgınlığı bastırdı.

İğrenç yaratığın gözleri saygıyla parladı.

Değişimi gözlemleyen Kuzey, kaşını kaldırdı, sesi tiksintiyle doluydu.

"Garip davranmamalısın... hayır, bunu yapma"

Gece Korkusu gibi başka bir canavarla arkadaş olmayı planlamıyordu.

Hiçbir canavarla arkadaş olmayı planlamıyordu!

İnsanlık düşmanı ile en iyi arkadaş olma hikayeleri yazma arzusu yoktu.

Ve garip bir şekilde, bu olasılık onu daha çok rahatsız etti çünkü ondan kaçınmak için güçsüz hissediyordu.

Ruhlarını tüketebilir, onları somutlaştırabilir...

Muhtemelen daha sonra peşinde bir sürü canavarla seyahat etmek zorunda kalacak.

Belki bu, kaderin oynamak istediği başka bir acımasız şakadır.

Ve Northern bunu nefret ediyordu.

İnanılmaz bir güç arzuluyordu, evet. Ama aynı zamanda normal bir yaşam da istiyordu... belki buna biraz çılgınlık da eklenmişti.

Derin bir nefes alarak, ifadesini kontrol etti ve yaratığa soğukkanlılıkla hitap etti.

"Seni affedeceğim ve burada yaptığın şeye, rahatsız edilmeden devam edeceksin. Sadece yollarımızın bir daha kesişmediğinden emin ol."

Canavar coşkuyla başını salladı.

'Harika, anlıyor! Görünüşe göre bu canavar dili işe yaradı.'

Bir el hareketiyle, Northern ona gitmesi için işaret etti.

İğrenç yaratık kendini geriye, daha derin bir odaya fırlattı ve karanlığın kollarında kayboldu.

Sonrasında, Northern bölgeyi inceledi - çatlaklar, yere kan bulaşmış.

Gilbert ve adamlarına durumu nasıl açıklayacağını düşündü, eğer gelirlerse.

“Sanırım onlara onunla savaştığımı ama kazanamadığımı, bu yüzden kaçtığımı söyleyeceğim.”

Her neyse, onların onayını aramıyordu.

“Şimdi kendime güzel bir yer bulma zamanı. Son altı aydan sonra yaklaşık bir haftalık dinlenmeye ihtiyacım var.”

Sol tarafa, merdivenlere doğru döndü; zırhı siyah alevler içinde parçalanarak, solgun, gövdesiz bir üst ve artık siyah lekelerle kaplı bir zamanlar beyaz pantolonunu ortaya çıkardı.

Northern, malikanenin üst katını keşfederek birkaç dakika geçirdi ve on yedi oda buldu. Son derece büyük odalar.

Bu, orayı kimin sahip olduğunun muazzam zengin biri olması gerektiğini düşündürdü; muhtemelen Lotheliwan Krallığı'nın bir düküydü.

‘Nobillerin ve kralın başına ne geldi merak ediyorum.’

Bu kadar yaygın bir yıkım ile, yok olma ihtimalleri yüksekti.

Canavar vebası, duyduğu söylentilere göre en az yirmi yıldır toprakları harap etmişti.

Küçük bir kısmı, kendisinin deneyimlediği şeydi.

Aslında, bunun küçük bir kısmı, onun deneyimleme fırsatı bulduğu şeydi. Kırmızı Maden Krallığı'nın sürekli savaş halinde olduğu üç farklı canavar ırkı arasında daha az canavara sahip olduğunu söylemek abartı olmaz.

Onların tek kurtuluşu, canavarlarının daha güçlü olmasıydı.

En zayıfları hayvan seviyesindeyken, düşmanları çok daha zayıftı - birçoğu şeytan seviyesindeydi.

Kırmızı Maden Krallığı'nın canavarlarıyla savaşmış olsaydı, bin parça elde etme süresini çok daha kısa bir sürede tamamlayabilirdi... ya da daha kötüsü, ölebilirdi.

Ancak, o kör bir delilik içinde geçen tüm savaşlardan sonra, Northern neden bu kadar uzun sürdüğünü ve parçaların nasıl toplandığına dikkat etmesi gerektiğini sorgulamıştı.

Bu, henüz hiçbir şeyi öldürmeden dinlenirken düşündüğü nedenlerden biriydi.

Yırtıkta, canavarlar ya zayıftı ya da düşündüğünden daha azını öldürmüştü.

Ancak sonunda her şey yoluna girdi.

'Diğerleri bireysel olarak daha zayıf olabilir, ancak sayılarının fazlalığı bunları etkileyici kılıyor. Bunu göz önünde bulundurursak, savaş alanında bizi ezmeleri mantıklı. Yine de, beşinci bir yarık var mı? Ve hemen parçalandı mı?'

Northern, Gilbert'tan aldığı bilgileri düşündü.

Müdür ona konuşurken, beşinci bir yarıktan ve hemen parçalanmasından bahsetti ve o zamandan beri bu durum Northern'ı sürekli rahatsız etti.

Kırmızı Maden krallığına giden yolda karşılaştığı yarığı düşünmeden edemedi.

Acaba, bu diğer yarıkları V. seviye yarığa ve tersine bağlayan yarık olabilir miydi?

Ayrıca, dört ana yarığın dört farklı canavar ırkını barındıran boyutlarla ilişkili olması da çok olasıydı, Kırmızı Maden krallığı da dahil.

'Kırmızı Maden Krallığı gittiğine göre, geriye üç tane kaldı, sanırım? Ve her biri muhtemelen koruyuculara sahip krallıklara da sahip... geri kalanlar muhtemelen Kırmızı Maden Krallığı'na kıyasla daha kolay başa çıkılabilir.'

Ama bir şey derin bir şekilde yanlış hissettiriyordu...

Uzun birkaç dakika hareketsiz durdu, düşüncelere daldı.

Sonra kafasını aniden kaldırdı.

Koll! Evet, o - o garip fenomen. O adamın iyi niyetle hareket etmediği hissini üzerimden atamıyorum.

Koll, hapsedildiğinden bahsetmişti. Ve Northern ile Night Terror'ın savaştığı şey sadece bir alterdi.

Ve bu alterlerden iki tane var...

'Diğer alter başka bir yırtıkta, başını belaya sokuyorsa... ya da daha kötüsü. Ya başka bir yırtıkta değilse?'

Buz, Northern'ın omurgasından aşağıya doğru sızdı. Titredi ve tüm düşüncelerini silkip attı.

"Kahretsin, dikkatim dağılıyor. Lanet olası bir yer bulmam lazım!"

*

*

*

*

[A/N]

Bir sorum var arkadaşlar, düzenledikten sonra bölümler hakkında ne düşünüyorsunuz, dil bilgisi karmaşık mı?

Ayrıca, en iyi üç hayranım için ödüller dağıtıldı. Çok fazla değil ama bu, bu hikayeyi sizinle birlikte sürdürme çabam.

Bu ayın en iyi üç hayranı için ödüllerini dört gözle bekleyin.

Kitabımı her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. O güç taşlarını ve altın biletleri göndermeye devam edin.

Düşüncelerine dalarak malikanede dolaştıktan sonra, Northern nihayet üst katta gizli bir merdiven keşfetti.

O merdivenleri takip etmek onu bir çatı katına götürdü.

İçeri girer girmez, 'İşte burası! Buradan itibaren yaşam alanım burası olacak!' diye düşündü.

Toz ve örümcek ağları, bir zamanlar düzenli olan kitap raflarını kaplamış, içindeki ciltler ihmal nedeniyle yavaş yavaş bozuluyordu.

Kemerli pencerenin camları çatlamış, loş odanın üzerine korkutucu gölgeler düşürüyordu.

Bir büyük peluş yatak, belki de bir zamanlar genç bir varisin yalnız kollarından dış dünyaya baktığı pencerelerin dibinde uzanıyordu.

Şimdi, unutulmuş ve parçalanmış bir halde, içi dışarıya dökülmüş, zamanın ve felaketin yıkımına teslim olmuştu.

Soyulmuş boya, ahşap kaplamalı duvarlara ve açığa çıkmış tavan kirişlerine yapışmıştı.

Solmuş, yıpranmış mavi desenli halı, kenarlarında kemirgenlerin izlerini taşıyordu.

Yazı masası, uzun zamandır yanmayan lambanın ampulüyle birlikte hüzünlü bir kalıntı olarak duruyordu, sandalyenin devrilmiş olması – sanki odanın son sakini yüzyıllar önce aceleyle ayrılmış gibiydi.

Kuzey etrafa bakındı, "Öncelikle biraz derin temizlik yapmam gerekecek." dedi.

Ama bu onun için hiç sorun değildi... hiç de.

Kuzey sevinçle gülümsedi ve seslendi

: "Karanlık Terör"

Ateşler önünde patladı, tehditkar şeytanı kusarak ortaya çıkardı.

O, Dark Terror'a büyüleyici bir gülümsemeyle baktı, sanki tamamen aptalca bir şey yapacakmış gibi.

İki klon onun yanında belirdi ve onlara döndü.

"Siz ikiniz doğrudan benden geldiniz ve benim anılarımı paylaşıyorsunuz, bu yüzden bir süpürgenin ne olduğunu bilmelisiniz. Bu adamı," Dark Terror'a işaret etti, "yönetmenizi istiyorum ve biraz kıyafet ve süpürge bulmanızı. Hepimizin kapsamlı bir temizlik yapması gerekiyor. Ve o aşağıdaki herif, onu tüm evi temizlemesi için zorlayın. Kirli bir evde yaşayamazdım."

Çoğu zaman çatı katında kalacak olsa da, malikanenin geri kalanının tamamen kirli olması fikri onu rahatsız ediyordu.

'Dark Terror, iki klon ve Ceset Yiyici ile her şeyi temizlemeleri gerekir ve ben de odamla ilgileneceğim,' diye düşündü Northern, klonlara başıyla onay vererek.

Dönüp dışarı çıktılar, Dark Terror arkasından geldi.

Merdivenlerden aşağı inerken onları izleyen Northern, ne yaptığını düşündü.

'Sadece canavarlara benim için işler yaptırmadım, değil mi?'

O inkar edilemez gerçeğin bir şeyleri tatmin edici hissettirmesi ve bunun tatmin edici hissettirmesi... korkutucuydu.

Northern bu düşünceyi bir kenara itti ve odasını temizlemeye odaklandı.

Elleri ve vücudunu gerdi.

'Bunu yapmamıştım, uzun zaman oldu.'

Yeniden doğmadan önce, Northern temizlik yapmaktan keyif alıyordu.

Beş yaşına geldikten sonra yeniden doğduktan sonra, Eisha'nın onu temizlik yaparken görmesi, herhangi bir talimat olmadan oldukça şaşırtıcıydı.

Bu, onu rahatlatan aktivitelerden biriydi; belki de bu alışkanlık, onun nerd doğasından kaynaklanıyordu.

Altı aylık bir acı çekme ve neredeyse ölümden kurtulma sürecinin ardından, yeni evi olacak odanın kapsamlı bir şekilde temizlenmesi ve düzenlenmesinden daha iyi bir rahatlama yoktu.

Elbette, bu kolay bir iş değildi...

—

Northern, masa ve sandalyenin karşısındaki yumuşak yatağa yığıldı.

Yoğun temizlikten sonra, yüzü ve bedeni ter içinde kalmıştı, hatta pantolonları da ıslanmıştı.

Bu kadar terledikten sonra, şimdi hoş olmayan, keskin bir koku yayıyordu.

Kendini koklayarak, Northern tiksintiyle geri çekildi ve aniden fark etti, 'Kahretsin! Altı aydır banyo yapmadım!'

Hızla kalktı ve pencereyi açtı. Ahşap çerçevesi, açarken gıcırdadı.

Sonra, bir maymunun çevikliğiyle, pencereden kaydı ve malikanenin kiremit çatısına indi.

“Buradaki manzara etkileyici.”

Derisi ürperdi ve Northern hemen kendini sardı. “Lanet olsun, çok soğuk!”

Bu kadar soğuk bir rüzgarın derisini ısırdığı son zamanı hatırlayamıyordu.

Biraz titremesine neden olsa da, sonsuz geceyi geride bırakmanın mutluluğu ve minnettarlığıyla doluydu.

Northern çevresini inceledi, bu mesafeden gözlerinin eşsiz etkisiyle her detayı canlı bir şekilde not edebiliyordu.

Sonunda, mülkün güney ucunda, yüksek ağaçların arasında gizlenmiş küçük bir gölet gördü.

“Tam ihtiyacım olan şey.”

Northern gülümsedi ve çatıdan atladı, havada yuvarlanarak yere güçlü bir şekilde indi.

Sonra, gölete doğru koştu, bu arada klonları, Karanlık Terör ve sapkın Ceset Yiyici malikaneyi temizliyordu.

Soğuk göldeki banyo, beklediği gibi hoş ve ferahlatıcıydı.

Vücudunun her yerini iyice yıkadı ve suyun soğuk kollarında derin bir dinlenme yaşadı, ne yapacağı hakkında düşündü.

Şimdi, hala tuzağa düştüğünün ortaya çıkması ve evlerine dönmesi gereken bir grup öğrencinin bir Serseri rütbesi tarafından yanlış yönlendirilmesi... bir bilge tarafından! Bu bir kez daha sinir bozucuydu.

'Sanırım her şeyi kendi başıma yapmam gerekecek... ve hızlı bir şekilde.'

Şüphesi doğruysa, Koll'un söylediği garip şeyler, hapsedilmesi, bir anda dört ana yarığın ortaya çıkması ve bir diğerinin merkezde yırtılıp hemen parçalanmasıyla, şüphesiz ki, bir belanın yaklaştığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen, bu durum yarıkların başlangıcını büyük ölçüde etkiledi.

Kuzey, bunun korkunç bir savaş olacağını, onların daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen bir savaş olabileceğini tahmin etti.

O kadar pervasız olmaya hazır olup olmadığından emin değildi.

Karşısına çıkan her türlü engeli aşacak kadar güçlüydü, ama kaos ve boşluğun gücüyle artık yenilmez olduğunu düşünerek kibirli ve gururlu değildi, yetenekleri kopyalama yeteneğiyle birlikte.

Kuzey, başını bankın kenarına yasladı.

'Sanırım önce yetenekleri bulmak için etrafa bakacağım...'

Henüz iç beyanını tamamlamamıştı ki uykuya daldı.

Altı uzun ayın ardından nihayet huzurlu, güzel bir gece geçirdi ve parlak ve sakin bir sabaha uyandı.

Kuzey'in gözleri açıldı, bedeni acımasız sabah soğuğuyla titredi.

Şaşırtıcı bir şekilde, gölde gece boyunca uyumayı başarmıştı, tek bir pozisyonda kımıldamadan kalmıştı.

Rift'e girmeden önceki Kuzey, böyle bir uyku türü değildi.

En yüksek sesle horlayarak etrafını çırpınarak ve çarparak uyurdu.

Ama o cehennem gibi diyar, Kırmızı Maden'in hapishanesi ona uyumak için çok az zaman tanıyordu.

Uyumak zorunda kaldığında bile, ölüm meleğinin gelmesine karşı tetikte kalmak zorundaydı.

O lanet olası canavarların onların dinlenmesini beklemediği gibiydi!

Hapishane madeninin zincirlerinden kurtulup kendi odasına sahip olduktan sonra bile, gönülden uyuyamadı.

Pratikte bir gözünü açık uyudu ve bir zaman geldi ki, uyuduğuna dair hiçbir hatırası yoktu.

Sonra mağarada, daha önce neredeyse onu öldüren bir canavarla uyumak zorunda kaldı.

İşte, bundan sonra gönülden uyuyabilirse, lanet olsun!

Kuzey, sudan çıkarken homurdandı, vücudundan damlalar akarak gölün yüzeyinde dalgalar oluşturdu.

Pantolonu ıslandı ama umursamadı. Parlak gökyüzüne baktı ve dudaklarında küçük, çekici bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Bu güzel bir his..." diye mırıldandı, sabah gökyüzünün sonsuz beyaz genişliğine bakarak.

Hayatında bir gün gökyüzünü görmenin değerini anlayacağını hiç düşünmemişti.

Kuzey omuz silkti ve Sonsuz Alacakaranlık'ı çağırdı.

Kuvvetli deri zırh, karanlık parçalarından etrafında beyaz giysilerle örüldü... belki de oldukça uğursuz görünen siyah ışık.

'Kuzey, "İnsanlar beyaz yerine siyah görünce ne diyecekler acaba?" diye içinden düşündü.

Eşyaları her zaman Kaos Prensi'nin Kalıntısını emmeden önce siyah parçacıklarla belirdiği için, bunun muhtemelen böyle olduğunu düşündü.

Ve siyah ışık parçacıkları, boşluk özünü kullanmanın bir etkisiydi.

Güçlü deri zırh hakkında başka bir gözlem, özellikle tunik... temizdi.

Sık sık savaşlardan kaynaklanan kan lekeleri yok olmuştu, sanki orada hiç olmamış gibi.

Sanki zırh, ruhunun içinde bir kuru temizlemeciye verilmişti.

Bu, daha önce fark ettiği bir şey değildi, ama bu onun için bir düşünceyi doğruladı - eşyalar, ruhlarına geri döndüğünde, muhtemelen kendilerini onarabiliyorlardı.

Kuzey, yürürken ve ormanın diğer tehlikelerini görmezden gelirken bunu kısaca düşündü.

Bunun hakkında çok az bilgiye sahipti, bu yüzden bunu bir gerçek olarak belirtmek dikkatsizdi.

'Belki de Eğitmen Anne'ye sorarım... dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey bilmemek berbat.'

Ve yine de bu kadar uzağa gelmişti...

Kuzey, memnun bir gülümseme ile dar orman yolunda ilerlemeye devam etti.

Artık gündüz olduğu için, ormanda gizlenen yaratıklar her zamankinden daha temkinli görünüyordu ve ormanın en derin kısımlarına geri çekildiler.

Onları canlı bir şekilde hissedebiliyordu, ama aynı zamanda onların kendilerini tutma çabalarını da hissedebiliyordu...

'Belki korku? Gece Korkusu'ndan mı geliyor... özür dilerim, Karanlık Korku'dan.'

Gece Korkusu'nu yeni adı olan Karanlık Korku olarak anmaya alışmak, aslında göründüğünden daha zordu.

Canavarı çağırmaya hazırlanırken isim değişikliğini kendisine hatırlatmak zorundaydı, bu da kendi başına oldukça yorucuydu... ama onun için endişelenecek bir şey değildi.

Kuzey, yetenekleri mümkün olan en kısa sürede kopyalama planı da dahil olmak üzere birkaç başka şeyi düşündü ve bir sonraki rütbeye geçmeyi planladı...

Birkaç dakika sonra, malikaneye ulaştı. Her yer ona parlıyordu, o kadar temizdi ki neredeyse mermer zemininde yansımasını görebiliyordu. İleriye doğru yürüdü.

Alanı kaplayan kanepe ve mobilyalar şimdi düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve temizlenmişti.

Dün onunla komşusu arasındaki çatışmadan kalan kan lekesi bile gitmişti.

Northern, canavarin bir gün önce yaşadığı derinliğe giden koridora ulaştığında duraksadı.

Şimdi, gün ışığında, onu net bir şekilde görebiliyordu. Girişten sonraki kadar büyük bir oturma odasıydı ama daha fazla yürümeye gerek kalmadan görünen mini bir kütüphanesi vardı.

'O herifin etrafta olduğunu göremiyorum.'

Dark Terror ve klonlarını da görmemesi hiç şaşırtıcı değildi.

Fiziksel formda kalmak için sürekli olarak boşluk özünü harcıyorlardı.

Ve onun çok da övünmediği bir şeydi, bu yüzden gece boyunca

Dark Terror muhtemelen Sınırsız Boşluğa geri çözünmüştü ve klonlar da ruhuna.

Ama Ceset Yiyici hiçbir yerde yoktu.

Northern, küçümseyerek başka yöne baktı ve ikinci oturma odasından döndü.

'Bir canavarın nerede olduğu umurumda değil.'

Yukarı çıkmayı planlayarak uzaklaştı, ama durdu.

Şu anda, tembel bir gün geçirmekle gerçekten bir şeyler yapmak arasında kalmıştı.

Ve bu şok ediciydi... neredeyse şöyle gibiydi...

Kuzey kaşlarını çattı.

'Hayır, bu kadar kötü olamaz... zorlukların sevdalısı mı oldum?'

Yırtıkta, her gün yapacak bir şeyi vardı - hayatta kalmak, antrenman yapmak, savaşmak... her zaman bir şey vardı.

Ama şu anda... hiçbir şey yoktu... ve önceki hayatını özlüyordu.

Kuzey, başını sertçe salladı ve hatırladı.

'Evet! Fluffy'yi almak zorundayım ve oraya gideceğim için, onlara istedikleri raporu da verebilirim,' Kuzey içinden karar verdi.

Ama tereddüt etti... sebebi ise,

'Muhtemelen birçok insanla tanışacağım.'

Güçlü driftçilerin önünde nasıl bir performans sergileyeceğinden emin değildi; kendisi gibi mağdur olanlar.

Ama onun başka seçeneği yoktu.

'Yapmam gerekeni yapmak zorundayım...' diye fısıldadı içinden, gözleri yoğun bir şekilde yere odaklanmıştı.

Düzenlemem gereken o kadar çok şey vardı, o kadar!

'Bir gecelik dinlenme yeter. Sanırım harekete geçmem gerekiyor... bu da diğer insanlarla yüzleşmek için cesaret göstermeyi gerektiriyor.'

Bunu söylese de, Northern muhtemelen onlarla karşılaşmamayı tercih edecekti.

O, gerçekten kendi alanına değer veren ve büyürken etkileşimlerden nefret eden biriydi.

Önceden, bunun nedeni çocuk olduklarını hissetmesi ve kendisinin çocuk olmamasıydı.

Ama şimdi, bu sadece bir alışkanlık haline gelmişti ve onu sosyal olarak geri çekilmiş hale getirmişti.

Belki de başka bir nedeni, son birkaç ayını canavarlarla etkileşimde geçirmiş olmasıydı.

Belki de bir canavara dönüşmekten korkuyordu... ya da daha kötüsü, insanlarla canavarlar gibi etkileşimde bulunmaktan korkuyordu.

*

*

*

*

[A/N]

Doldurucu kısımlar için özür dilerim, şimdi gerçek konuya gireceğiz.

Güç taşları ve altın biletlerle oy vermeyi unutmayın.

Lütfen yorum yapmanızı da istiyorum, böylece doğru yapıp yapmadığımı anlayabilirim.

Belki de gün ışığından dolayı, Northern'ın kaleye dönüş yolculuğu huzurluydu - bir noktada, neredeyse fazla huzurlu hissettirdi.

Hayat belirtisi yoktu, canavar yoktu, hatta sürünen bir karınca bile yoktu. Şehir gerçekten terkedilmiş gibi hissediliyordu.

Usta Annette'nin yerinde onu kontrol etmek için durdu, ama orada yoktu. Sonra kalenin kapısına doğru ilerledi.

Burada ve orada dağılmış barınak kalabalığından geçmek zorunda kalmak, Northern'ın ağzında acı bir tat bıraktı.

Bir şekilde, onu korkunç doğal felaketlerin, örneğin depremlerin veya tsunamilerin kurbanı olan evsiz insanlara hatırlattı.

'Benim geldiğim yerlerde bunun oldukça fazlası vardı,' insanların ne kadar yıkıcı ve acınacak halde göründüğü düşüncesinde bir an duraksadı.

Ama birkaç saniye sonra bu düşünceyi boğdu. Bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Felaket o kadar büyük hasara yol açmıştı ki, kimse bunu kontrol edemez veya önleyemezdi.

Northern, başlangıçta ne kadar korkunç olabileceğini sadece hayal edebiliyordu - aniden beliren bir yarık ve uyarı olmadan canavarlar doğuruyordu.

Krallığın büyük bir mücadele vermiş olduğundan emindi. Bunun öncesinde yıllarca dayanmış olmalılar.

'Ama yine de... yirmi yıl fazla değil mi?'

Canavarlar sayıca devasa olsa da, bunlar insandı...

Kuzey, bunun düşüncesine alayla yaklaştı.

İnsanlar, her şeyi dönüştürebilen, en acımasız durumları bile kendi lehlerine çevirebilen bir değişkenliğe sahipti.

Hiç kaybetmeyen bir ruha sahiptiler, korkuyla sınırlı olsalar bile, geri çekilseler bile.

Aralarından her zaman... bir şekilde her zaman işleri tersine çevirmeyi başaran aptal ve dikkatsiz kahramanlar çıkıyordu.

Bu nedenle, bu medeniyetlerin canavarlardan gelen felakete teslim olması – yenilmesi ve yok edilmesi pek hoş karşılanmadı.

'Belki de kazanma şansları olmadan pes ettiler?'

Koll'un da belirttiği gibi, insanlar dar görüşlü ve zayıftı. Onların kararlılığını kaybetmeleri için tek gereken, bunaltıcı bir korku veya kayıp hissiydi.

Her iki olasılığı da adil bir şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

Ama yine de...

'Burada bir şeyler var...'

Ve ne kadar çok düşünse, aklı o kadar çok Koll'a kayıyordu – ki umarım bu doğru değildir... bu durumla hiç ilgisi yoktur.

Northern, Gilbert'ın yırtığı kapatma hayalini takip etmeyi planlamıyordu, ama bu, o canavarlara avlanma ihtiyacı doğarsa geri adım atacağı anlamına gelmiyordu.

Onlar hakkında, şu anda ne kadar dikkatsiz olduklarını gördüğünde, kendisinin onlardan biri olduğu düşüncesini vermek istemiyordu.

'Onlar, ilişki kurmak istediğim türden insanlar değil—'

Hav hav!

Arkadaşının bağırışını duyduğunda aklı aniden durdu.

Northern, önüne bakarak neşeli bir gülümseme ile kollarını açtı.

“Bay Fluffy!”

Hemen çağırdı, dev kurt ona doğru koşarak geldi ve onu kucaklayarak yere devirdi, ikisi de yuvarlanarak uzaklaştı.

Bay Fluffy'nin boyu, Northern'ın net bir şekilde hayal edebildiği son zamandan beri etkileyici bir şekilde büyümüştü.

Elbette, canavarla dövüşürken bunu fark etmişti, ama dev formunun onu yere çekmesi ve kaygan dillerinin yüzünü keyifle yalaması şimdi daha da belirgin hale getirmişti.

Northern birkaç saniye boyunca kıkırdadı.

Çevresindeki insanlar solgun yüzlerle bakıyordu, bazı ifadeleri şaşkınlıktan boşalmıştı.

Bu tuhaf adamın yüzünü mutlu bir şekilde yalayan, kimsenin ona dokunmasına izin vermeyen canavari bir varlık.

Onların, bu kişinin yarıktan çıkan hayatta kalan olduğunu değerlendirmesi uzun sürmedi.

Kuzey hakkında söylentiler mülteci arasında oldukça uzaklara yayıldı, hikayeler farklı şekillere büründü.

Ancak garip bir şekilde, bu formların hepsi Kuzey'in zar zor hayatta kaldığı izlenimiyle sona erdi.

Ona saygı göstermek yerine, acınası bakışlarla onu değerlendirdiler - bu, nihayet kalkıp onlara baktığında, öncelikle sinir bozucuydu.

Ancak, onların ona nasıl baktığı üzerinde fazla düşünmek için zamanı yoktu.

Çünkü gözleri Bay Pamuk'a düştüğü anda, gözleri açıldı.

"Hey! Çantam!!"

Kuzey'in dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

'Usta Annette bunun bir çantayla olduğunu söylemişti, ama unuttum!' Hatırladı ve canavarı mutlu bir şekilde yumuşak beyaz tüylerinden okşadı, sonra çantasını aldı.

"Teşekkürler, dostum. Sana bir iyilik borçluyum." Bay Pamuk'un bedenine uzun bir bakış attı.

Yaralar, vücudunun birkaç yerini bozmuştu ve Northern, bir anlığına yaratığa acıdı.

'Gittikten sonra hayat oldukça zor olmalı,' diye içinden geçirdi, canavarı okşayarak.

"Vay... harika. Bir tahminimiz vardı ama gerçekten bir evcilleştirici olduğunu düşünmek."

Northern, temiz, erkeksi tonun kulaklarına girmesiyle kaşlarını kaldırdı.

Yukarı baktığında, sıcak bir varlığa sahip yeşil saçlı bir adamın önünde durduğunu gördü.

Adam güzel bir gülümseme takınmıştı ve yeşil zırhı dikkat çekiciydi.

Elini Northern'a uzattı ve kendini tanıttı

: "Ben Braham... Braham Lockson."

Northern, elini nazikçe aldı ve "Northern" diye yanıtladı.

Braham, yeşil kaşlarından birini kaldırdı. Sonra, birkaç saniye sonra, "Adını oldukça garip buluyorum. Bu bir takma ad mı?" dedi.

'Damn you, Shin,' Northern gözleriyle gülümsedi.

“Değil,” yanıtı kısaydı ve sert bir tonla doluydu.

Yüzündeki hoş gülümseme, sinirini gizliyordu; Braham, konuyu orada kapatması gerektiğini anlamak için söylenmesine gerek olmadığını biliyordu.

Hırçın kurtun üzerine bir bakış attı ve gözlerini Northern'a geri çevirdi.

“Sage Gilbert için burada olmalısın, değil mi? Benimle gel.”

Soluna döndü; orada, uyumsuz zırh parçalarıyla giyinmiş uzun ve ince bir çocuk duruyordu – göğüs zırhı, dirseklikler ve omuzluklar hepsi farklı tasarımlardaydı.

Bu, onun kıyafetinin tek bir parça değil, el yapımı bir şey olduğunu söylemek için yeterliydi.

Northern, Braham'ın bu genç adamla konuşmasını izledi.

“Raven ve yanındakileri getir. Onların adamı burada.”

Braham'ın 'onların adamı' derken tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordu, ama Northern, 'Raven' adını söylediği anda bir tür düşmanlık hissettiğine yemin edebilirdi.

Ancak, Braham ona dudaklarında samimi bir gülümsemeyle döndü ve gerçekten düşünmesine neden oldu...

'Belki onun tonunda gereksiz anlamlar okuyorum.'

İleri doğru yürüdü ve Northern onu takip etti, Mr. Fluffy sessizce arkasında yürüyordu.

Yani, Kuzey. Sana Kuzey demek sorun değil, değil mi?

Evet... Kuzey, Braham'ı takip ederken başını salladı.

Şatoya girmişlerdi ve şu anda kalabalığın arasında yürüyerek, farklı insanlardan gelen kötü kokulara katlanmak zorundaydılar.

Gerçekten çok kötü kokular.

Hangi ülkeden geliyorsun? diye sordu Braham, ustaca yollarını bulurken.

Bu atmosfere alışkın olduğu belliydi.

Böyle bir yere alışmak... Bilmiyorum hangisi daha kötü, burası mı yoksa Kırmızı Maden Krallığı mı.

Braham'a yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı.

Verulania.

Braham'ın gözleri döndü. "Vay... oldukça havalı, sen geçilmez Verulania Krallığı'ndansın. İlginç, ilginç..."

"Evet... ama kırsalda yaşadım, daha doğrusu başkent sınırında."

Kuzey, küçümseyici bir bakış yakaladı, ama Braham onaylamadan önce sıcak bir gülümseme takındı.

'Hayal mi görüyorum?'

"İlginç, bir kırsal çocuk. Akademiye kabul edilmek için muazzam bir yeteneğin olmalı."

"Pek sayılmaz," Kuzey yanıtladı, gözleri Braham'dan kayarak, sesi enerjisizdi.

'Bu konuşma beni sinirlendirmeye başlıyor.'

Daha çok, konuşmaları devam ettikçe Braham'ın ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Braham sıcak ve samimi bir gülümsemeye sahip olmasına rağmen, ondan bir şey Kuzey'i rahatsız ediyordu.

Ve bunu tam olarak belirleyemedi, ama en azından şunu anlayabiliyordu... Braham'ın sesinde, Kuzey'den hoşlanmadığı ve tiksindiği halde samimi görünmeye çalışırken, yapmacıklığı, yüzeyselliği koklayabiliyordu.

Ancak Northern'ın anlamadığı şey, Braham'ın bunu yapma zahmetine neden girdiğiydi.

'Eğer birinden tiksiniyorsan, bunu açıkça söyle. Neden bu gereksiz yalakalıklar?'

Belki de Braham korkuyordu.

Ya da belki sadece temkinliydi.

Northern, Braham'ı tanıştıkları ilk birkaç saniyede değerlendirmişti ve Braham'ın kendi tarzında etkileyici olduğunu anlayabiliyordu.

Braham'ın tam olarak hangi rütbede olduğunu veya ne kadar güçlü olduğunu kesin olarak ayırt edemese de, Braham'ın ruh özleriyle dolup taştığını hissedebiliyordu.

Bu, Northern'ın Kaos ve Boşluk'un Kalıntısı'nın pasif etkisi sayesinde canlı bir şekilde hissedebildiği bir şeydi.

Her şeyin içinde bir kaos akışı vardı.

Ve bu akışı otomatik olarak hissetmek, birinin sahip olduğu ruh özünün miktarını hissetmesini sağlıyordu.

Bu aynı zamanda, canavarlar veya insanlar olsun, bir varlığın yeteneklerini bir dereceye kadar değerlendirebilmesinin nedeniydi.

Sesindeki gevşek enerjiyi hisseden Braham, ileriye doğru döndü ve Northern'ı kalenin kapısına giden merdivenlerden geçirdi.

Ancak, bir anlığına yüzünü karartan bir ifade belirdi.

Sonra, kılıçlarını çaprazlayan ve ona "Kurt giremez." diyen bekçilere ulaştığında,

Braham, zaten anlayan Northern'a geri döndü.

Hatta bir an için Bay Fluffy'nin hala onların peşinde olduğunu unuttu.

Kurda döndü ve kalmasını emretti. Düşük bir homurtuyla, Bay Fluffy merdivenin dibine geri döndü, ruhu düşmüştü.

Northern ve Braham daha sonra kaleye doğru ilerlediler, burada Braham sürekli selamları yanıtladı.

'Eğer ben olsaydım, çok yorgun olurdum.'

Northern, her selamlandığında sıcak bir gülümseme takınmaya çalışırken, serseriyi izledi.

İnsanların ona bakışlarından, Braham'ın burada çok saygı gördüğünü anlayabiliyordu.

Ancak, Braham insanların ondan tiksindiği gibi görünüyordu. Yine de onlara gülümsüyordu.

Onun düşünme şeklini anlayamıyorum.

Hızla sol taraftaki bir koridora girdiler ve başka bir açık koridora giden merdivenleri çıktılar.

Uçta büyük, süslü bir kap vardı.

Braham onun önünde durdu ve Northern'a, kayıtsız bir şekilde ona bakan bir gülümsemeyle kapıya vurdu.

Kapıya vurduktan yarım saniye sonra, kapı içeriye gıcırdayarak açıldı ve ikisini de içeri davet etti.

Onları devasa bir salon karşıladı, ancak bu, insanların sığınmaya döndüğü ana salona hiç benzemiyordu.

Ancak, kendi tarzında da görkemliydi... ama onu süsleyenlerin çoğu sadece değerini yitirmiş antikalarla doluydu.

Salonda ortada iki tarafında sandalyeler bulunan uzun bir masa ve bir ucunda, taht koltuğuna doğru bir sandalye vardı.

Kapı, Braham'ın önceki astından oldukça onurlu görünen farklı zırhlar giymiş muhafızlar tarafından itildi.

Masanın etrafında şu anda üç kişi oturuyordu, etrafta temizlik yapan kadınlar vardı.

'Etkilendim.'

Bir şekilde, Gilbert bu yeri altı ay içinde bir arada tutmayı başarmış ya da daha iyi bir ifadeyle, bir araya getirmişti.

Guardların nasıl çalıştığı, insanların etrafında nasıl davrandığı... elbette bazı tutarsızlıklar olacaktı, ama bu sığınakların tam merkezinde, Northern düzen bulabiliyordu.

İnsanların Braham'a ve guardlara nasıl saygı gösterdiği bile.

Şimdi, bir çeşit uzun masa... ve bir toplantı odası mı?

'Görünüşe göre ben ölürken birileri krallık oynamakla meşguldü.'

İçeri girdikleri anda, masada oturan üç kişinin dikkati onlara döndü.

Hepsi, beyaz saçlı bir çocuğu, beyaz bir tunikle taşan kahverengi zırh içinde görebiliyordu.

Ona dikkatli bakışlar attılar, ama Northern umursamadı.

Onlardan herhangi birinin ruhuna girebilecek bir yeteneği olup olmadığını ve onun ruh özünün olmadığını bilip bilmeyeceğini umursamıyordu.

'Bekle... umursuyorum. Yani, bunu kopyalamak isterim.'

Evet... bunun dışında.

"Hmph! Bu, yarığın hayatta kalanıdır," mavi, gösterişli zırh giymiş, geniş göğsü ve karın kasları açıkta kalan bir adam alaycı bir şekilde gülümsedi ve Northern masaya yaklaşırken ayağa kalktı.

Braham'ın gözleri kısaldı, altında gergin çizgiler oluştu.

"Nezaket kurallarına dikkat et, Arlem. Bu adam bizim saygıdeğer misafirimiz..."

"Ya ne olacak? Beni dövecek misin, Uzun Bacaklı?"

Braham, karşısındaki kaslı adama sessizce baktı, aralarındaki atmosfer gerilimle doluydu.

Northern gözlerini devirdi.

"Tabii ki, tabii ki, ben insanlarla birlikteyim... sorunlar olacak." İkisine de baktı ve gülümsedi. Güzel bir manzaraydı.

Ancak, bu kısa sürdü.

Kapı yavaşça açıldı ve rüzgarda nazikçe sallanan siyah saçlı, kızıl gözlü zarif bir genç kadın ortaya çıktı.

Hemen ardından, beyaz saçlı bir kız içeri girdi ve tüm atmosfer aniden sakinleşti.

Braham bakışlarını çevirdi, etraftaki gerginliği hızla boğdu.

Arlem adındaki adamda da aynı şey gözlemlenebilirdi. Diliyle tısladı ve uzaklaştı, yerine geri döndü.

Raven ve arkadaşı içeri girdiğinde salon sessizleşti.

Arlem yerine oturdu ve yeni gelenleri görmezden gelerek sandalyeye yaslandı.

Braham dönerken, Northern'ın onu gözlemlediği gibi sıcak bir gülümseme sıkıştırdı.

"Braham," Raven ona kısaca selam verdi.

Sonra Northern'a döndü, gözleri hiçbir duygu göstermedi.

"Lael."

Northern, alnında belirgin bir damarla birlikte gözleriyle gülümseyerek soğuk bir şekilde yanıtladı,

"Bana öyle hitap etmezsen sevinirim..."

Raven'ın sadece annesinin kullanmasına izin verilen bir isimle ona hitap etmesi, bir şekilde son derece sinir bozucuydu. Onuruna bunu yapmasına izin veremezdi.

Genç kadının soğuk sesi yankılandı.

“Kuzey'den daha iyi bir şeyin yoksa.”

Northern kaşını kaldırdı.

“Ona kızmalı mıyım... bana hakaret ediyormuş gibi görünüyor...”

Aynı zamanda, Raven'ın samimi olduğu da görünüyordu.

Terence kenardan izliyordu, tırnaklarını ısırarak gözleri Kuzey ile Raven arasında gidip geliyordu.

“Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım, ne yapmalıyım...”

Usta Annette de günü kurtarmak için burada değildi.

Kuzey ve Raven şimdi bakış savaşına girmişti. İlki karamsar bir şekilde kaşlarını çatarak, diğeri ise boş boş bakıyordu.

Kapı tekrar gıcırdayarak açıldı ve daha fazla insan salona dolmaya başladı, kendilerini belirgin yüzler, zırhlar, özellikler ve ifadelerle taşıyarak.

Hepsinin ortak bir noktası vardı - güç. Ve Kuzey bunu anlayabiliyordu.

Bu salondaki herkesin ne yaşadığını da bilmiyordu. Onların onun cehenneminde şekillenmemiş olmaları, cehennemde şekillenmedikleri anlamına gelmiyordu.

'Bundan sonra, aşırı dikkatle ilerlemek en iyisi olacaktır.'

Cesur davranmadığı anlamına gelmiyor...

'Çok şey bilmiyorum; inanılmaz bir güçle övünmek benim için aptallık olur.'

Etrafa bakındı, insanların birbirleriyle takıldığını, konuştuğunu gördü. Bazıları masaya oturmuş ve diğerlerinin gelmesini sessizce bekliyordu.

Yakında, kapı tekrar açıldı ve son grup içeri girdi - Gilbert, Annette ve ikizler de dahil.

Onu hemen gördüler, gözleri parladı.

"Gerçekten anomali," dedi onlardan biri...

Öyle olsa da, aralarındaki farkı ayırt etmek hala zordu. Siyah saçları omuz boyundaydı, indigo gözleri eşit derecede soğuk ve keskin, neredeyse Northern'ı kesiyordu.

İkisi de merakla ona yaklaştı, başlarını öne eğerek Northern'ın başını biraz geri çekmesine neden oldular.

"Gilbert bize tier V yarığından yeni geldiğini söyledi. Nasıl hayatta kaldın?" Kırmızı şık zırh giymiş olan ikinci kişi sordu.

Kuzey gülümsedi.

"Bunu tartışmak için burada değil miyiz?" diye sakin bir şekilde yanıtladı.

Ne kadar telaşlı görünse de, cevabı bunu göstermedi. Etrafındaki herkes de bir şekilde onu keskin bakışlarla izliyordu.

“Gözlerinizi dikmeyi bırakın, kahretsin!” İkizler aynı anda bağırdı ve hepsi, kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Oturun, ikiniz de,” Gilbert, yanlarından geçerken emretti.

İkisi de dudaklarını büzdü ve başlarını sallayarak, koltuklarına mükemmel bir ritimle yürüdü.

Kuzey, hareketlerinin bu kadar mükemmel bir şekilde senkronize olduğunu hayretle izledi ve düşündü,

'Ölümcül bir kombinasyon oluşturacaklar.'

Gilbert masanın başına oturduğunda, hepsi zaten oturmuştu... tek istisna Annette'ti, o da Kuzey'i Gilbert'ın solundaki yerine, kendi yanına ve Raven'ın yanındaki Terence'in karşısına götürdü.

Ve Raven, sağında Müdür ile otururken, Annette solundaydı.

Hepsi hemen yerlerine oturdu, salonu temizleyen kadınlar çoktan gitmişti. Raven içeri girdiği andan itibaren, görevlerini toparlamaya başlamışlardı.

Gilbert'ın kalın sesi salonda yankılanmadan önce birkaç saniye boyunca ciddi bir sessizlik salonu kapladı.

“Hepinizin zaten bildiği gibi, bizimle önemli bir misafir var. Bu ani toplantı için özür dilerim. Hepimizin onun bize söyleyeceklerini birlikte dinleyip değerlendirmesi en iyisi,” dedi.

Diğerleri onaylayarak başlarını salladı ama hepsi mükemmel bir edep korudu.

Gilbert devam etti,

“Burada, Kuzey adında bu adamın, bir seviye V yarığının tek hayatta kalanı olduğuna hepimiz tanıklık ettik. Öldürülen canavarların miktarını ve yarıda meydana gelen felaketi gördük. Yine de hayatta kalmayı başardı... Benim kadar, hepinizin merak ettiğinden eminim, nasıl?”

Masanın etrafındaki herkes yoğun bir dikkatle yanıt verdi, hatta sorunlu bir adam gibi görünen Arlem bile Gilbert konuşurken ona odaklanmıştı.

“O, bizim saflarımıza katılmakla ilgilenmediğine ve eve dönecek bir yol bulmak için yalnız hareket etmek istediğine karar verdi, bu yüzden bu bilgiyi bir ticaret yapmak için kullanmayı tercih ediyor. Ona bir kısım ödeme yaptık ve bugün geri kalanını da vereceğiz.”

Salonda fısıldamalar yayıldı ama Gilbert'ın sesi tekrar duyulunca hemen sustular.

“Ve ayrıca, ihtiyacımız olan kapı hakkında bize bilgi vermek için de burada.”

Gilbert, Kuzey'e elini uzatarak konuşması için ona işaret etti.

Kuzey yutkundu ve başlamaya hazırlanıyordu, ama Gilbert'ın sesi onu kesti.

“Benim gibi bir ses gücünüz yoksa, herkesin sesinizi duyabilmesi için ayağa kalkmalısınız.”

Northern hafifçe kaşlarını çattı ve ayağa kalktı.

Ve beklenildiği gibi, bu farklı yüzler ve ifadelerle karşılaşınca üzerini kaplayan baskın bir his hissetti. Midesi bulandı, avuçları terledi ve ağzını açarsa kekeleyeceğinden korkuyordu.

Başını eğdi. 'Kendimi rezil etmeyeceğim,' diye içinden geçirdi ve ıslak avuçlarını sıktı.

Bundan sonra, başını kaldırdı ve onlara yoğun bir şekilde baktı, gözleri hafif bir mavi ışık parıltısıyla parlıyordu.

Onların çoğunun dudaklarının köşelerini kıvrıldığını görebiliyordu.

Şu anda ne düşündüklerini umursamadan, titreyen bir sesle başladı...

"Hepimizin toplandığı Akademi salonundaki gizemli parıltıdan sonra, gözlerimi ıssız bir toprakta açtım..." Northern duraksadı ve aşağıya baktı, sonra gözlerini onlarınkilerle birlikte gezdirdi.

Sonra düzeltti, "Hayır, ıssız bir toprak kelimesi doğru değil. Orası gehenna'ydı."

Bir kölenin bile duyma ayrıcalığına sahip olduğu bir hikaye vardı.

Bu hikaye, tüm uluslar, kabileler ve sınıflar arasında anlatıldı.

Bu, dünyayı bildiğimiz beş ayrı kıtaya bölen bir tarihti.

Yıkım ve kaos hikayesiydi—ilk büyük yarığın parçalanma hikayesi.

O noktada, insanlar yarıkların getirdiği değişikliklere ve anomaliye alışmaya yeni başlıyordu. Uyum sağlıyorlardı.

Sonra, şimdiye kadar fethettikleri her şeyden çok daha güçlü bir yarık belirdi.

Tarihçiler bunun bir seviye VI yarığı olabileceğini iddia ederken, bazı eski yazarlar bunun seviye V veya IV olduğunu ısrarla savunuyor.

Ancak, o zamanlar insanların çatlakların katmanlarını ayırt etme trickini henüz keşfetmemiş olmaları nedeniyle, gerçekten hangi katman çatlağı olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

O zamanlar dünya bir bütün olarak birleşmişti ve tek vücut olarak savaşıyordu.

Ancak felaket o kadar büyüktü ki, dünyanın nüfusunu yarıya indirdi.

İnsanlar ve birkaç diğer ırk, onu fethetmeye çalışırken yok oldular.

Nihayet fethedildiğinde, insanlar muazzam bir güç artışı elde ettiler ve daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hale geldiler.

Fazla kaynaklar vardı, ancak bazıları bunları tekelleştirmek isterken, diğerleri eşit bir şekilde paylaşmak istiyordu.

Sonunda, hiçbiri ortak bir anlayışa ulaşamadı ve hepsi çatlaklardan elde edilen farklı ödüller ve kaynaklarla yollarını ayırdı. Bu, toprak dağıtımının başlangıcını işaret etti.

Orta Ova, aslında oluşan son kıtaydı.

Ancak, ilk driftçilerin eğitim enstitüsü—akademinin etkisi nedeniyle, etkisi hızla yayıldı.

Nokta şuydu...

Zamanla, Gehenna, bir şeyin ne kadar korkunç olduğunu tanımlamak için bir ifade haline gelmişti.

Anneler, çocuklarına gece korkutucu hikayeler anlatmak için bunu kullanırdı - karşılaşılan canavarların dehşetleri, çaresiz ölümler... o kadar ki, 'Gehenna' kelimesini duyduklarında dünya genelinde insanlarda bir korku hissi uyandırıyordu.

Bu yüzden Northern bu kelimeyi söylediğinde, kafalarında korkunun mükemmel bir resmini yarattı.

Kollarını kavuşturarak, Arlem sessizliği bozdu, kendine güvenen sesi etrafta yankılandı.

"Gerçekten ne söylediğini biliyor musun? Gehenna? İçinde bulunduğun yarığın bir noktada seviye III olduğunu oldukça iyi biliyorum, değil mi Eric?" diye sordu, karşısındaki yuvarlak gözlü zayıf çocuğa dönerken.

Eric, beklenmedik bir şekilde yakalandı ve tükürüğünü yuttu.

Ancak konuşmadan önce, Northern'ın boğuk ve doğrudan sesi yankılandı.

"Bu bir savaştı... canavarlar arasındaki bir savaş." Northern başladı, tonu soğuk ve korkutucuydu.

Devam ederken, ağzından çıkan her kelimenin ağırlığını hissedebiliyorlardı.

"Bir yarığa hiç girmemiş, canavarlar ve yarıklar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir yürüyücü için... Gehenna'yı, ufka kadar uzanan, cesetler ve kanla dolu bir araziyi görmekten daha iyi bir şekilde açıklayabilir misin?"

Yüz ifadesi, hepsine bakarken bir kaş çatma ifadesine dönüştü.

Murmurlar masanın etrafında dolaşıyordu.

Bu noktada, sert ve sorgulayıcı ifadeleri yavaş yavaş parçalanmaya başladı.

Kuzey ağzını açtı, sözleri daha da korkutucu bir şekilde yankılandı.

"Gün ışığı olmayan bir alemdi. Zamanı ayırt etmenin bir yolu yoktu; gece gökyüzü sabitti. Ne ay ne de yıldız vardı... her yer karanlığa bürünmüştü."

Atmosfer ağırlaştı. "Yırtıktan içeri girdiğimden birkaç saat sonra, bir cehennem dereceli canavar tarafından saldırıya uğradım... Gece Korkusu."

Yüzlerinde şaşkınlığın belirmeye başladığını görebiliyordu; bazıları ona şüpheci bir kaş çatma ile bakıyordu.

İnsanların onun yalan söylediğini düşünmesi oldukça anlaşılabilir bir durumdu.

Kimsenin ona inanmasını beklemiyordu.

Aslında, ona inanmazlarsa bu onun lehine olacaktı, çünkü o zaman gerçekten şu anki kadar güçlü olduğunu da düşünmeyeceklerdi.

Ancak, anlaşmanın gereğini yerine getirecekleri için, onlara gerçeği borçluydu.

Genç çocuk, emin misin... bir cehennem dereceli canavar mı? Ve sen bir yürüyücü müydün?

"Bence yürüyüşçü olduğunu yalan söylüyor!" Arlem, kaşları çatılmış bir şekilde sertçe araya girdi.

Herkes fısıldamaya başladı. Bazıları kayıtsızdı.

"Arlem, Başbakan'ı cümlesi sırasında kesmek gerçekten yanlış."

Arlem, Başbakan'ın sağından gelen sesle geri çekildi.

Yüzünde bir ter damlasıyla başka yöne baktı. "Üzgünüm, Başbakan."

Gilbert onu görmezden geldi ve Terence'e döndü. "Ne düşünüyorsun?"

O, sert bir bakışla başını salladı.

Kuzey, onları gözlemlerken içten içe güldü.

'Yani, o...'

Gilbert'in muhtemelen yalanları hissedebilen veya birinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilen birini getireceğini düşünmüştü.

Kimsenin ona inanmasını beklemediği gibi, Müdürün de inanmasını beklemiyordu.

Yalanları algılayabilecek birinin olacağından emindi.

Kuzey, insanlarla ilerlerken hangi yetenekleri kopyalayacağı üzerine derin düşüncelere dalmıştı.

İhanetten veya tuzaklara düşmekten korunacak yeteneklere sahip olmak için dikkatli olmak istiyordu.

Öncelikle hangi yeteneklere odaklanacağına karar vermişti.

Onlara hitap etmeye devam ederken, Terence'e son bir dikkatli bakış attı ve gözlerini çevirdi.

"Oradaydın, Müdür Gilbert; yetenek değerlendirmem gözlerinin önündeydi. Yani evet, ben bir yürüyücüydüm. Ve beni öldürmemeye karar verdiği için hayatta kaldım... bunun yerine, beni bir hapishane madenine götürdü."

Gilbert kaşlarını çattı. "Canavarların bir madeni mi var?"

Kuzey küçük bir gülümseme bıraktı. "Aslında bir krallıkları var."

Gilbert şüpheci bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve Terence'e döndü, o da başıyla onayladı.

Kuzey'in gözleri o kısa an için ona dikkatle odaklandı, ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Ama hiçbir şey yoktu—sisteminden yeni bir yetenek kopyaladığını gösteren bir mesaj yoktu.

'Belki de yeterince erken dikkat etmeliyim, böylece onun yeteneği kullandığı zamanı kaçırmam.'

Zihinsel bir yetenek olduğunu düşündüğü için, onun bunu kullandığını gösteren fiziksel bir işaret görmeyi beklemiyordu.

Şu an için sadece ona odaklanacaktı.

"Yani bir canavar krallığına mı götürüldün? Muhtemelen seni bulduğumuz yer?"

Northern, ciddi bir ifadeyle başını salladı, Gilbert'a bir saniye bakarak gözlerini Terence'e geri çevirdi.

Gilbert'ın sesi tekrar ortaya çıktı: "Ve ne çıkarıyorlardı?"

Northern, gözlerini Gilbert'a çevirdi, ardından Sonsuz Alacakaranlık'ın zırhının arkasına elini sokarak bir kırmızı kristal çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Bu..."

Gilbert'in parmakları, kırmızı kristali nazikçe okşadı, gözleri onu yoğun bir şekilde incelerken, Northern'ın bakışlarıyla buluşmak için yukarı kaldırdı.

"Ve bu nedir?" diye sordu, meraklı bir kaş kaldırarak.

"Kırmızı bir kristal," diye yanıtladı Northern. "Özel bir adı olup olmadığını bilmiyorum ama iyileştirici özelliklere sahip bir kristal."

Gilbert'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü, masanın etrafındaki herkesin yüzündeki şaşkın ifadelerle yansıtıldı.

"Ama," diye ekledi Northern, sesinde bir miktar dikkatle, "bunun bir yan etkisi olduğunu da düşünüyorum..."

Gilbert'in eli durdu ve kristali incelemeyi bıraktı, başını kaldırarak kaşları çatık bir şekilde Northern'a baktı.

"Bir yan etki mi?"

Northern ciddi bir şekilde başını salladı.

"Evet, bence birini deli yapma eğilimi var... ya da en azından karanlığa ve kötülüğe karşı duyarlı hale getiriyor."

"Ne demek istiyorsun?" Gilbert'in sesi bir kafa karışıklığı notası taşıyordu. "Anlamıyorum."

Northern derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi, yüz hatları sertleşerek açıklamaya başladı.

"Riftlerde çok fazla bulunmadım, ama annemden bir şeyler duydum. Riftler, kırılmış boyutlar olmalı. Bir rift'i kapatmak için, onun merkezini bulmak gerekir ve merkezi bulmak için, o boyutun tarihini anlamak çok önemlidir—sonuçta, onun yok oluşuna neyin sebep olduğunu. Değil mi?"

Toplanan kişiler arasında fısıldamalar yayıldı, bu da Northern'ın etrafa belirsiz bir şekilde bakmasına neden oldu, anlayışının doğru olup olmadığından emin değildi.

Gilbert'in sesi düşük uğultunun arasından sıyrılarak dikkat çekti.

"Haklısın, ama düzeltilmesi gereken bazı şeyler de var. Kelime 'boyutlar' değil, 'bölgeler.' Gör, araştırmacılar rift bölgelerinin belirli bir boyutun farklı bölgeleri olduğunu öne sürüyor."

Gilbert konuşurken, Northern'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Yani her rift farklı olabilir... ama hepsinin farklı bölgeler olduğunu düşünüyoruz. Aynı bölgenin birden fazla rift'te göründüğü durumlar oldu."

Northern'ın kaşı daha da derinleşti.

'O teoriyi kimlerin öne sürdüğünü bilmiyorum, ama bu doğru bile hissettirmiyor!'

Eğer durum böyleyse, her bir yarığın arkasındaki geniş, zıt tarihleri ve koşulları nasıl açıklayabiliriz?

Bu özel olanı sonsuz gecelerin bir alanıydı. Eğer hepsi aynı boyutun bölgeleri ise, güneşin öpücüğünü hiç görmeyen bir bölgenin var olduğu anlamına mı geliyordu?

Diğerleri onun sıcaklığında güneşlenirken?

Anomalilerin giderek daha yaygın hale geldiği bir dünya düşünüldüğünde, bu mantıklı geliyordu.

Ama Northern inanmak istiyordu—hayır, o, bu anomalilerin arkasında ortak bir mantık olduğunu bilmek için yeterince kanıt görmüştü.

Öngörüsü için sağlam bir neden yoktu, ama yine de, yarığın gerçekliğinin eterik dokuları boyunca yürüdükten sonra, onların yanlış olduğunu söyleyebiliyordu.

Ancak, bunlar şu an için tutunması gereken düşünceleriydi.

Northern, başını alçakgönüllü bir şekilde salladı ve yaşlı adamın kendisini düzelttiği sırada Gilbert'ın bakışlarıyla buluştu.

Bu nedenle, yarıklar bu boyutları parçalar ve bu yırtıklar, kendi boyutumuzda görünen şeylerdir. Farklı sürükleyiciler tarafından alınan tüm bu kaynaklar ve mirasların, bir zamanlar birleşik olan bu boyutun yerlilerine ait olduğu düşünülmektedir.

Northern'ın gözlerinde bir anlayış ışığı belirdi ve başını sallayarak yanıtladı.

"Bu gerçekten çok mantıklı. Sanırım birçok şeyi açıklıyor." Küçük, minnettar bir gülümseme dudaklarını çekti. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gilbert boğazını temizledi, utançtan yanakları kızardı.

Raven'ın ifadesiz bakışları iki adam arasında gidip geldi ve sonunda Northern'a odaklandı.

"Yani, bu kristal. Açıklıyordun," diye teşvik etti, sesi duygudan yoksundu.

"Teşekkür ederim." Northern'ın ifadesi ciddileşti ve açıklamasına daldı.

"Demek istediğim, bu belirli boyutun... bölgenin temel tarihinin, efsanevi bir kralın tüm krallığını bir tür ritüel olarak öldürdüğü ve karşı konulmaz güç elde etmeye çalıştığıyla ilgili. Krallık, kırmızı madenlerle karakterizedir; bu kristaller, vurulduğunda güçlü bir kan arzusu yayabilir.

Bir şeyin büyük bir miktarını almak, muhtemelen kan arzusunu artırabilir ve sizi yavaş yavaş tamamen delilik alanına sürükleyebilir."

Gözleri onların yüzlerinde dolaştı ve ağır bir nefesin ardından ekledi, "Bu, gördüğüm şeylere dayanan kendi teorim, ama ben sadece küçük miktarlarda aldım. Ama bunun orada savaşı bu kadar sevmemde büyük bir rol oynadığını düşünüyorum. Ancak, özellikle kalenin lordunun gözlerinin ana etkiye sahip olduğunu düşünüyorum."

"Bir dakika bekle... kardeşim, sakin ol. 'Savaş' ne demek?" Keskin, köpek balığı dişleri olan ve gıcırtılı, kurbağa gibi bir sesi olan genç bir adam, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak söyledi.

Northern gözlerini devirdi, deneyimlerinin ağırlığı yüzündeki çizgilere hafifçe kazınmışken, "Ah, doğru... savaş vardı. Biz mahkumlar, Kırmızı Maden krallığından gelen canavarlara bir anlık nefes aldırmak ve savaşın seyrini değiştirmek için et parçası olarak savaşa atıldık." diye anlattı.

Ama ben ölüm taklidi yaparak ve diğer canavar cesetlerinin arasında saklanarak hayatta kalmayı başardım.

Yüzleri, korku ve acı karışımı bir ifade ile buruştu; bazıları ona korkuyla bakarken, diğerleri açıkça güvensizlikle inceledi.

Elbette, Northern böyle çeşitli tepkileri bekliyordu. Ama yine de devam etti, sözleri canlı ve ürkütücü bir tablo çiziyordu.

Anlatırken atmosfer gergin ve ağırlaştı, çatlak içinde meydana gelen büyük olayları aktardı.

Daha fazla açıkladıkça, yüzlerinde şüphe ve kuşku belirginleşti.

Ancak Annette, diğerlerinden farklıydı. Kaşları, ifadesini bir arada tutmaya çalışan bir güç gibi görünüyordu, gözyaşlarının dökülmesini engellemeye çalışıyordu.

İkizler, gözlerinde saklaması zor bir merhamet ve acı ile ona bakıyordu.

Terence de öyle—gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

Gilbert dikkatle dinliyordu, ama alnında hafif bir kaş çatma vardı.

Onun düşüncelerini ayırt etmek zordu, ancak Northern'ın anlatımı sırasında bir noktada, genç çocuğa karşı acıma ifadesi yüzünde belirdi.

Northern henüz on beş yaşındaydı, ama hiçbiri daha önce görmediği veya duymadığı bir cehennemi yaşadı. Hiçbiri!

Northern, onlara bahsettiği şeyler hakkında tamamen dürüsttü—canavarların seviyesi, Night Terror ile olan 'maceraları'—ama birkaç kritik detayı atladı.

Kaos Prensi'nin Kalıntısı.

Canavar dilini konuşabilme gerçeği.

Koll'un söyledikleri—Koll'un konuşma yeteneğinden bile bahsetmedi.

Açıklamalarında, bu konuların etrafında dikkatlice dolaştı, onları bu ipleri çözebilecek sorular sormaktan alıkoyacak yollar izledi.

Çünkü yalan söyleyemezdi.

Onu sadece anmaması gerekiyordu.

Bu gerçekler onun araştırması ve tutması için vardı. En azından Kaos Prensi'nin kimliğini ve Koll'un tapındığı bu Kökenleri bilene kadar... o zamana kadar, bunlar sadece ona aitti.

Sonuçta, Northern'ın söylediklerinden sonra herkes ona farklı ifadelerle bakıyordu.

Birçoğu, onun iddialarına inanmadığı açıktı; bazı detayları abarttığını ya da tamamen yalan söylediğini düşünüyorlardı.

Elbette, Terence'in yalanları ayırt etme yeteneğini bilen ve Gilbert ile olan ince iletişimine dikkat eden Raven, Gilbert, Annette ve diğerleri ona inandı.

“Sonunda, bunu kopyalamayı başaramadım…”

Ancak Northern, başka bir ikilemle kafası karışmıştı—yalan tespit etme yeteneği.

“Ul dünyasında bunu nasıl aktive ediyor?!”

Yetenek yetenekleri açısından, Northern, Copycat sisteminin bir yeteneği kullanırken gördüğünde otomatik olarak kopyalayacağını düşünmüştü.

Ya da belki de tüm önerisi yanlıştı, çünkü bu sadece bir kez olmuştu.

'...'

Bu noktada, ne düşüneceğini bilmiyordu.

İç çekti ve Gilbert'ın kalın sesi sessiz havayı yararken başını kaldırdı.

"Etkileyici... gerçekten, ne diyeceğimi bilemiyorum." Gilbert'ın bakışları Northern'a odaklandı. "Çok şey yaşadın."

'Büyük Usta Rughsbourgh'a karşı öfkesini haklı çıkaran türden...'

Gilbert devam etti, "İddia ettiğin o savaşların hepsini delilik halinde savaşmış olsan, şimdiye kadar bir usta olman gerekirdi."

'...bu da onun böyle hareket edebilmesini haklı çıkarıyor, sanırım.'

"Başına gelenler gerçekten bir lanet, ama bir şekilde bunun bir nimet olduğunu da düşünüyorum. Bu... canavarı arkadaşınla yolculuk ederken karşılaştığın yarık içinde yaşadığın yarık..."

"Gece Korkusu," Northern sağladı.

"Teşekkürler, Gece Korkusu. Gerçekten nereye gittiğini doğrulamadın mı?"

Northern sert bir şekilde yanıtladı. "Zaten sana söyledim. İstediğimde bile bunu yapamazdım. Patronunu öldürmesine yardım etmemi bekleyen bir canavarla seyahat ediyordum, o korkunun beni öldürmesini engelleyen tek şey faydalı olmamdı... aniden bir yarığa girmeye karar verirsem, hareket etmeden önce beni öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Gilbert kısa bir kahkaha attı. "Saygısızca görünüyorsam özür dilerim. Söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu anlaman gerekiyor, ama yarıklarla ilgili bildiklerimizle karşılaştırıldığında birçok tutarsızlık ve anormallik var—ki bunlar gerçekler."

“Ben de senin kadar çaresizim... sadece gördüğüm şeyler bunlar.”

Gilbert, sert sakalını okşadı.

"Hmm, anlıyorum... ama bazı şeyler de mantıklı. Merkezdeki yarık parçalandığında, içinden birkaç tür canavar çıktı, ama hikayeler en güçlü dört tanesinden bahsediyor: Bulfor, Razorlf, Weldermorne ve sonuncusu... Friggians."

Kuzey, Gilbert parmaklarıyla sayarken başını salladı. "Bu, birbirleriyle savaşan canavarların tanımına uyuyor. Ayrıca, Ceset Yiyicilerle de karşılaştığını iddia ediyorsun. Ve biz de Duman Hayaletleri ve Gorgemaws gibi canavarlara rastladık..."

Gilbert, "Eğer bu dört büyük canavar ırkıyla savaştığınızı söylüyorsanız, bu, bir şekilde onların yarığa girebileceği anlamına gelir. Hm, anlıyorum, gördüğünüz yarığın başka bir yarığa gittiğini çıkarmak mantıklı." diye devam etti.

Gilbert, konuşmadan önce etrafındaki tüm yüzlere bakarak etrafına göz attı.

"Bu, diğer üç yarıkta hangi canavarların olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor... merkezdeki bir sorun, ama Sloria'ya daha yakın ve bununla ilgili hiçbir şey yapmadılar. Şimdilik, bize tehdit oluşturabilecek olan yarığa odaklanacağız."

Başını tekrar Kuzey'e çevirdi.

"Genç dostum, senden son isteğimiz, canavarlar ve yetenekleri hakkında kapsamlı bir rapor sağlaman. Yazamazsan, burada Braham'ı çağırabilirim..."

"Yazabilirim," Kuzey keskin bir şekilde araya girdi, kaşlarını çatarak.

Yazma yeteneği olmadığı düşünüldüğünde, bunun neden anlaşılabilir olduğunu anlamak zor değildi; çünkü şehir dışlarında büyümüştü, burada çoğu çocuk özel ders alma lüksüne sahip değildi ya da böyle becerileri öğrenmeye yeterince zeki olarak görülmüyordu.

Asillerin kırsal halkı küçümseme şekli, bundan çok daha kötüydü.

Kuzey, oyuna biraz aşinaydı.

“Oh, tamam, o zaman raporu hazırlaman için sana güveneceğim.” Gilbert yarım saniye duraksadı ve devam etti, “Bununla affedilebileceğini düşünüyorum... çünkü sen bu birliğin üyesi değilsin, en iyisi bizim daha fazla plan yaparken bizi affetmen... değil mi? Yoksa fikrini mi değiştirdin?”

Herkes başını Kuzey'e çevirdi.

'Kurnaz... gerçekten kurnaz bir herif,' Kuzey dudaklarının köşesini kıvırdı ve sessiz bir alaycı gülümseme çıkardı.

“Sorun değil, Müdür. Kararımda hâlâ kararlıyım. Şimdi çıkıyorum.”

Eğildi ve masadan ayrıldı ama daha ileri gitmek üzereyken durdu. “Ama sen de kendi tarafını unutma.”

Gilbert gülümsedi ve yanıtladı, “Tabii ki.”

Sonra Kuzey salondan çıktı, kahramanlar birliğinin yapması gereken planlamalar neyse onlara bıraktı.

Salonda birkaç saniye boyunca sessizlik hâkim oldu, Kuzey tamamen gittikten sonra bile.

Sonra Arlem'in kibirli tonu her şeyi parçaladı.

“Cidden bu hikayeye inanacak mıyız?” diye sordu, kaslı kollarını kavuşturmuştu.

Terence kaşlarını çattı ve ona bir yanıt verdi, “Onu dikkatle izliyordum; yalan söylediği bir an bile olmadı.”

“Ama bu çılgınca... Yani bana o adamın tüm bunlardan geçtiğini ve hala hayatta olduğunu mu söylüyorsun?” Kızıl saçlı bir adam, gözleri şaşkınlıkla parlayarak belirtti.

“Etrafımda bir canavar olduğunu bilerek asla uyuyamayacağımı düşünüyorum... bunu kabul etmeliyiz... cehennemden geçti,” başka bir adam, kıvırcık kaşlarıyla siyah bir saç kesimi olan biri, yorum yaptı.

“Lady Terence, hayatta kalanımızdan hiçbir yalan tespit etmediğini söylüyorsa...”

Tüm gözler Gilbert'a döndü, bir anlık nefes aldı ve devam etti, “O zaman ona inanmamızın beklenmesi gerektiğini düşünüyorum. Dahası, hikayesi etrafımızda gördüğümüz bazı gerçeklerle örtüşüyor. Canavarlar hakkında vereceği bilgilerle, bir sonraki yarığa meydan okumaya hazır olmalıyız.”

Gilbert gülümsedi ve her zamanki soğuk ifadesiyle oturan Raven'a bir göz attı.

“Peki, bununla birlikte, bence bugünkü toplantının sonu bu olmalı. Sıra geldiğinde avınıza çıkmayı unutmayın. Bu yerde düzen sağlanmalı, beni duyuyor musunuz?” Gözleri son anda Arlem'e kaydı.

“Evet, efendim,” hepsi aynı anda, sesleri karmaşık ve boğuk bir şekilde yankılandı.

Toplantı odalarından çıkarıldıktan sonra, Northern etrafa bakmaya karar verdi; bu, onların ne inşa ettiğine özellikle ilgi duyduğu için değil, ama bir şekilde zaman öldürmesi gerektiği içindi.

Ya da belki, sonuçta ilgisini çekiyordu.

Toplantı salonuna açılan koridordan düz yürüyerek, buraya nasıl geldiklerine dair anılarını takip etti.

Koridordan sonra, merdivenleri aşağı indi ve gözlerinin önünde ana salonun manzarasını açan bir kapıyı açtı.

Farklı kaynaklardan gelen fısıldamalar ve sesler yeniden başladı.

Burası, hareketli bir pazar yeri gibiydi.

Sığınaklar burada ve orada dağınık bir şekilde yer alıyordu ve insanlar her türlü iş ve konuşma ile meşguldü.

Bir satıcı ruh çekirdekleri için eşyalar satıyordu.

Kuzey, yanında bazı canavar rütbesinde ruh çekirdekleri olduğu için onunla tanışma konusunda hevesliydi; bu, ona çok iyi eşyalar kazandırabilirdi.

Ancak bu düşünceyi hemen öldürdü.

'Epeyce eşyam var. Daha fazlasını almak için acelem yok...'

Şu anda sahip olduğu her şeyle oldukça iyiydi.

İlerledi ve başka bir yere baktı. Başka bir satıcı geçici zırhlar satıyordu.

'Gerçek eşyalar almak için yeterli parası olmayanlar için, ha...'

Bir şekilde, Kuzey'in aklı daha önceki Braham'ın astına takıldı.

'Ama gerçekten bazı insanların eşyası yok mu...'

Birkaç saniye duraksadı, sonra geçici zırhları satan zayıf yapılı çocuğa baktı.

O, birkaç başka ürün de satıyordu: tabaklar, kaseler, fincanlar, sandalyeler.

Hepsi onun etrafında düzenlenmişti, o ise salonun ortasında, solmuş bir kırmızı halının yanındaki yolda oturuyordu.

Kuzey, satıcının yanına yaklaştı ve eşyaların ve çocuğun üzerine baktı.

“Bu sıradan zırhı satın almak ister misin?” Çocuk gözleriyle gülümsedi. “Ahaha, bu sıradan zırhı almak isteyeceğini sanmıyorum. Üzerindeki zırh zaten oldukça havalı görünüyor.”

Doğru; Sonsuz Alacakaranlık zırhı neredeyse kusursuz bir görünüme sahipti, beyaz tunik ve pelerin, ilahi bir kahraman hissi veriyordu.

Beyaz giysiler daha iyi günler görmüştü, belki de süreçte saflıklarını kaybetmişlerdi, ama yine de çocuğun sattığı bu geçici eşyalarla kıyaslandığında çok daha iyiydiler.

Ve satıcının bu kadarını bilmesine gerek yoktu.

“Başka şeyler de alabilirsin. Hadi bakalım, ehmm...”

Etrafına bakındı, Kuzey'in ilgisini çekebilecek bir şey arıyordu.

“Oh, evet, bu var... bu bir alarm saati.” Dörtgen bir ahşap kutuyu camla birlikte çıkardı.

Muhtemelen, kaleden ve başkentteki diğer muhteşem binalardan toplanan malzemelerle inşa edilmişti.

Northern, düşünceye bile kapılmadan, kayıtsız bir şekilde alarm saatine baktı.

'Bu muhteşem bir şey. Onu kimin yarattığını merak etmeden edemiyorum.'

"Ne ile ödeyeceğim?" diye sordu.

Çocuğun gözleri heyecanla parladı. "Herhangi bir şey, elden çıkarmayı düşündüğün her şey. Senin için işe yaramayan bir eşya olabilir. Herhangi bir şey yeterli olur." Bir an, çaresiz görünüyordu.

Ve bu, Northern'ın gözünden kaçmadı.

Çocuk, Northern'a yoğun bir şekilde bakarak bir yanıt bekledi.

Ancak birkaç saniye sonra, kaşları yavaşça çatıldı. Northern'a bakarken gözlerinde tanıma kıvılcımı belirdi.

"Sensin!" Diye bağırdı, aniden net bir şekilde hatırlayarak.

Northern, çocuğa baktı ve bir kaşını kaldırarak, sorgulayıcı bir şekilde kendisine işaret etti.

"Ben mi?"

Çocuk hemen yanıtladı, "Evet! Sen. Akademi kapısından sen, hatırlıyor musun?"

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı. 'Akademiden mi? Bu kıtanın yerlisi olduğundan hiç şüphem yoktu.'

Stelia'nın yerlisi olduğu düşüncesi doğal bir şeydi; yıldız kilidi kıtası ve adaletin kahramanları, parti üyeleriyle birlikte öğrencilerdi.

Ayrıca, bu çocuk bir öğrenciye hiç benzemiyordu.

Saçları dağınık ve karışık, yüzünde siyah lekeler vardı ve kıyafetleri yırtık pırtık gibiydi.

Braham'ın önceki astı yüz kat daha iyi durumdaydı.

'Onu tanımıyor olsam da, merak ediyorum...'

Kuzey, hoşgörülü bir gülümseme ile karşılık verdi. "Seni hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değilim. Lütfen, bana hatırlatır mısın?"

Çocuğun gözleri açıldı, sanki Kuzey'in yüzünden kelebekler fırlamış ve kendi yüzünü kızartmış gibiydi.

Kuzey'in yaklaşımında onu bir girdap gibi çeken bir şey vardı.

Hızla başını salladı ve yanıt vermeden önce bakışlarını aşağıya indirdi.

"Ben Ellis Ruthworn..." dedi, bakışlarını kaçırarak.

Northern kaşını kaldırdı. 'Uh-uh... bu tepki neyin nesi?'

Çocuğa odaklandı, verdiği ismi hatırlayarak. "Ellis, öyle mi? Ellis, ben..."

"Northern," çocuk hızlıca söyledi, Northern cümlesini tamamlamadan.

Northern ona birkaç saniye boyunca boş bir ifadeyle baktı.

"O- Tamam... Ellis, beni hatırladığın için teşekkür ederim."

Ellis başını salladı, ama gözleri Northern'dan ayrılmadı.

'Tamam, bu garipleşiyor...'

Northern etrafa bakındı, görünür şekilde rahatsız olmaya başladı.

"Pekala, saati alacağıma sanmıyorum. Burada ticaretin nasıl çalıştığını anlamak istedim... O zaman... sanırım gidiyorum..."

Garip bir şekilde söyledi, adımlarını yavaşça geri çekerek.

Aslında, burada işlerin nasıl yapıldığını sormakla kalmadı. Aynı zamanda bir anlaşma yapmak istemişti.

Sonuçta, elindeki bazı yararlı ama ona faydasız olan eşyalarla ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı.

'Sanırım başka birini aramak zorundayım.'

Northern tamamen dönmeden önce, Ellis bağırdı ve ayağa fırladı. "Lütfen bekle!"

Sesinin yankısı salonda duyuldu ve anlık bir sessizlik oluştu.

Northern duraksamaktan kendini alamadı.

Bir saniye sonra, her şey eski haline döndü; alışıldık sohbetler ve gürültü geri geldi.

Sonra Northern döndü ve derin bir kaş çatma ile çocuğa – Ellis'e baktı.

"Neden böyle bağırdığın için bir açıklaman olmalı."

Ellis de kaşlarını çattı, yüzünde sarsılmaz bir kararlılık vardı.

"Stelia'ya gelen felakete rağmen Luinngard'dan bir prensin Akademi'de olmasını yanlış bulmuştum... ancak seni gördükten ve Luinngard İmparatorluğu'nun bu olaydan etkilenmediğini duyduktan sonra, belki de bir şeyler oluyor diye düşünmeden edemiyorum..."

Northern'ın kaşları çatıldı. 'Bu herif ne hakkında konuşuyor?'

“Dinle, sırlarınla ya da planlarınla ilgilenmiyorum.” Başını doksan derece eğdi. “Lütfen bana yardım et... Senin yardımına ihtiyacım var!” Yine bağırdı.

Kuzey utançtan bunalmıştı.

O anda, yerin açılıp onu tamamen yutmasını diledi.

İnsanlar onların tarafına baktı, ama nihayetinde kendi işlerine dalmışlardı.

Bu topraklarda bu kadar çok şey olurken, bir grubun başkalarının işlerine odaklanacak kadar zaman bulması endişe verici olurdu - böyle insanların var olmadığı anlamına gelmezdi.

"Lütfen kalk," Kuzey kararlı bir şekilde talep etti ve iç çekti.

Cevap vermezse, Ellis muhtemelen o garip pozisyonda kalacaktı.

Zavallı çocuk, Kuzey'in yüzüne baktıktan sonra sırtını dikleştirdi.

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra Kuzey önce konuştu, "Eğer senin için uygunsa, bu konuşmayı başka bir yerde yapabilir miyiz? Burada pek rahat değilim." Etrafına baktı ve gözlerini Ellis'e geri çevirdi.

"Tamam, elbette."

Ellis hızlıca ve düzensizce eşyalarını bir kenara koydu ve heyecanla Northern'ın önünde dikildi.

'Onun heyecanıyla rahat değilim... Ne oluyor?' Northern düşündü, endişeli bir şekilde.

Ancak bu düşünceleri bir kenara attı ve "Konuşabileceğimiz bir yer biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki, lütfen beni takip et..." dedi Ellis ve hemen harekete geçti.

Northern takip etti ama Ellis'in eşyalarının dağınık haline endişeli bir bakış attı.

"Eşyaların için endişelenmiyor musun? Çalınmayacaklar mı?"

Ellis, yolu gösterirken sert bir şekilde yanıtladı, "Bu eşyalar işe yaramaz. Çalınsalar bile, önemli değil." Geniş bir gülümseme yüzünü süsledi. "Senin yardımınla, sonunda o heriflerden kurtulacağım!"

Ellis, yumruğunu sıkarak bir kez daha heyecanlandı.

Başka bir salona girdiler, bu salon Northern'ı toplantı salonuna götürenin tam karşısındaydı.

Bu salon daha fazla insanla doluydu, hepsi yırtık giysiler ve Ellis'in sattığı gibi geçici zırhlar giymişti.

Havayı keskin, hoş olmayan bir koku doldurdu ve Northern içeri girdiği anda burun kıvırdı.

Ayrıca, salon oldukça dar ve karanlıktı, bu da burayı nefes almak için korkunç bir yer haline getiriyordu, hele ki yaşamak için.

Sol ve sağda, Northern'ın odalar olduğunu düşündüğü kapılar vardı.

Bu hemen onun uyanma anısını tetikledi ve oradaki salonu hatırladı.

'Ama burası kadar kötü bir durumda değildi. Orası sanki kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu... oysa burası...'

Northern, bu yeri farklı kılan bazı şeyleri not edebiliyordu.

Buradaki insanların giyimlerinden oldukça belirgindi. Parlak zırh giymiş kimse yoktu. Farklı insanlar, hatta çocuklar, koridorda gidip geliyorlardı.

Bazıları yerde oturmuş, yüzlerinde hüzün ifadesiyle—salondan geçmeyi oldukça zorlaştırıyorlardı.

Sonunda, Ellis bir kapı açtı ve bir odaya girdi.

Oda karanlıktı ta ki Ellis içgüdüsel olarak bir noktaya doğru yürüyene kadar, birkaç saniye sonra hafif bir ışık belirdi ve iç mekanda sıcak, hafif bir parıltı yaydı.

Ellis'in mütevazı evi Northern'ı alçakgönüllü hissettirdi. Elinde sadece bir yatak ve bir masa vardı.

'Savaş Genel Norther' olmadan önce Northern'ın yaşam koşulları çok daha iyiydi.

"Oturabilirsin," dedi Ellis, Northern'ı matrasına işaret ederek.

Eğer buna bir matras denilebilirse.

Northern yutkundu ve korkunç bir ifadeyle kararmış yatağa baktı.

'Muhtemelen üzerinde son derece kirli bir bedenle uyumuştu. Bu yerde banyo yapıyorlar mı ki...?'

Onları küçümsemek için değildi; aslında, daha kötü bir durumda olduğu için en iyi anlayan oydu.

Ama bu adamın altı aydır banyo yapmadığını bilerek yatağa oturmaya kendini getiremiyordu.

Yutkundu ve Ellis'e baktı, yüzünde bir kaş çatma belirdi.

"Ne istediğini bilene kadar, seninle dostça olmam için bir sebep olduğunu düşünmüyorum."

Bu bir maskeydi, ama aynı zamanda doğruydu ve Northern'ın 'oturmamak' için en iyi bahanesiydi.

Ayrıca, söylediklerine çok ciddiydi.

Ellis bir saniye boş boş baktı, sonra üzgün bir gülümsemeyle başını salladı. "Anlıyorum..."

"Öncelikle," Northern hemen başladı, "sürekli bahsettiğin Luinngard İmparatorluğu nedir?"

'Şimdi hatırlıyorum, akademiye girmek üzereyken beni rahatsız eden bir adam vardı. O zaman da Luinngard İmparatorluğu gibi bir şeyden bahsetmişti.'

Northern'ın yüzü daha keskin, meraklı bir kaş çatma ile buruştu.

"Anlıyorum, bana çok şüpheyle yaklaştığını anlıyorum," dedi Ellis.

"Herkes Luinngard kraliyet ailesinin belirgin özelliklerinin farkında değil."

Northern gözlerini kısarak başını biraz kaldırdı. "Hala bana mantıklı gelmiyorsun. Hangi özellikler?"

Ellis'in yüz ifadesi, Northern'a dikkatle bakarken küçük bir kaş çatmaya dönüştü.

"Ne, bilmiyor musun? Beyaz saç, tam senin gibi... ama seninki saf beyazlığını kaybetmiş gibi görünüyor, ama eminim iyice yıkanırsa, kar gibi beyaz olur."

Northern kaşını kaldırdı. "Beyaz saçım hakkında ne?"

Ellis'in ifadesi tamamen şüpheli ve karanlık bir kaş çatmaya dönüştü. "Ne? Luinngard prensi değil misin?"

Kuzey başını şiddetle salladı. "Hayır, ben bir prens değilim."

"Ne?! Neden daha önce söylemedin?!"

"Ben ne zaman bir prens olduğumu kabul ettim? Tüm bu varsayımları kendin yaptın!"

Ellis kaşlarını çatmış ve ağır ağır nefes alırken, Kuzey kaşlarını çattı ama sakin, derli toplu bir duruş sergiledi.

Birkaç saniye sonra, Ellis'in ifadesi bozuldu, kaşları yukarı kalktı ve alnında çizgiler belirdi.

Başını iki koluyla tutarak etrafta dolaşmaya başladı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Çok kötü durumdayım. Bitmişim!!"

Kuzey birkaç saniye onu izledi, sonra sordu, "Tam olarak neyin var?"

Endişeli değildi, aslında bilmek de istemiyordu... Ellis'in yardım istediği şey sorun gibi görünüyordu.

Ve sorun, Kuzey'in girmek istemediği tek şeydi.

Ancak, bu genç adamdan Luinngard İmparatorluğu hakkında daha fazla şey duyması gerekiyordu.

Northern'ın bir prens olduğunu inkar etmesi, bir zamanlar prens olduğunu unuttuğu anlamına gelmiyordu.

Doğduğu gece, aklında dün gibi tazeydi.

Beyaz saçlı kadının yüzündeki kırık ifade, o üç kız kardeş - her düşündüğünde, kalbi ağırlaşıyordu.

Bu nedenle, doğumunun ardındaki gizemi çözmek, beklediği sessiz bir hedef olmuştu.

Eğer bu adam, beyaz saçları yüzünden onu bir prens olarak şüpheleniyorsa, o zaman bu Luinngard İmparatorluğu hakkında bir şeyler vardı.

Northern her şeyi bilmeliydi.

Ellis'i sakinleştirmek ve onunla konuşmak için sinir bozucu birkaç saniye geçti.

Çocuk yatağında oturmuş, başı öne eğilmiş, yüzünde korkunç bir ifadeyle donmuştu.

Herkes Ellis'in büyük bir belada olduğunu anlayabilirdi.

"Bunun ne faydası var ki! Kendimi büyük bir belaya soktum! Kahretsin, hatta eşyalarımı bile unuttum!"

Ellis ayağa fırladı, dışarı çıkmak üzereydi ama Northern onu gömleğinin yakasından yakalayıp yatağa geri fırlattı.

'Ben kelimelerle iyi değilim. Bu herif için ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.'

Northern kollarını kavuşturdu ve karamsar bir ifadeyle aşağıya baktı. "Şimdi konuşacak mısın, yoksa gideyim mi?"

Ellis, sırtında hafif bir ağrı hissederek bir an kıvrıldı.

Northern'ın tutuşu daha güçlü olsaydı, yatağı kırabilirdi. Sırtını okşadı ve kaşlarını çatarak ayağa kalktı, titreyen ellerini sıkıca yumrukladı.

"Ne yapabilirsin? Yapabileceğin hiçbir şey yok! Senin Luinngard'dan olduğunu sanmıştım. Bu yerden kaçmama yardım etmeni istiyordum. Prens olarak etkini kullanarak Luinngard'a girebileceğimi düşündüm. Kahretsin, senin Luinngard'dan bir prens olduğunu bildiğim için şanslı olduğumu düşünmekte deliydim," diye açıkladı Ellis titrek bir sesle.

"Ah... Anlıyorum..." Northern bir an duraksadıktan sonra ekledi, "Neden?"

Ellis, tekrar konuşurken yüzüne baktı.

"Neden kaçmak istiyorsun? Ne oldu?"

Ellis iç çekti ve aşağıya baktı. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, sesi nihayet çıktı, "Dört ay önce başladı."

Kuzey, titreyen omuzlarıyla devam ederken dikkatle gözlemledi.

"Bizim savaşta işe yaramaz yeteneklerimiz olduğu için bir grup insan topladı. Bize ruh çekirdekleri kazanmamız için bir yolunun olduğunu söyledi. Sonuçta, biz de daha güçlü olmamız gerekiyordu... böylece daha fazla yetenek açabilirdik, belki bir şekilde işe yarar hale gelecektik..."

Ellis bir nefes aldı ve devam etti, "Bize kolları ve bacakları olacağımızı söyledi. Ona şeyler satmasına yardım etmemiz gerekiyordu. Bazı kurallar çerçevesinde başladık..."

Yüzü karardı. "Başlangıçta adil gibiydi. Birkaç ruh çekirdeği kazandık ve her şey güzeldi, ama bu sadece bir ay sürdü."

Dudaklarını titreyerek ısırdı. "Bir aydan sonra her şey sona erdi. Adamları, bize bazı sıradan şeyler satmamız için zorlayacak ve aldığımız her şeyi teslim etmemizi isteyeceklerdi, ve bize vaat ettikleri ruh çekirdeklerini bile vermezlerdi. Reddettiğimizde, bizi döverlerdi ve hatta et rasyonumuzu bile alırlardı."

'Zorbalık, ha...'

Her yerde vardı.

Ne kadar korkunç bir felaket olursa olsun, zayıflardan yararlanmak ve onları zorbalıkla ezmek amacıyla ortaya çıkan bazı deli dolular her zaman olacaktır.

“O zaman onları bildirmeliydin,” dedi Northern. “Eminim eğer bu adamları parti liderlerine bildirirsen, bir çözüm önerirler.”

Ellis'in yüzü ağırlaştı ve sertleşti, “Asla! Bu daha da kötü!! Eğer parti liderlerine bildirirsek, mesele ortaya çıkacak!! Eğer öyle olursa, o da bunu öğrenir! Onu güçlü ve faydalı biri olarak cezalandıracaklarını mı düşünüyorsun? Burada çok değerli bir yeteneği var.”

“Kimse onu elinden alamaz! Bu sadece bizim başımıza iş açar!!”

Northern, Ellis bağırırken kaşını kaldırdı, “Sakin ol, tonun rahatsız edici olmaya başladı.”

Bir sebepten dolayı, Ellis'in omurgasında ürpertiler dolaştı.

Hemen kendini toparladı, başını eğdi ve özür diledi, “Üzgünüm.”

“Sanırım bu gerçekten mantıklı... parti liderleri, Başöğretmen tarafından seçilen en güçlü insanlardır. Zayıf olanların zorbalık yapması yüzünden onları elden çıkarmak aptallık olur.”

Northern iç çekti. “Tahmin ettiğim gibi, bu gerçek bir sorun. Parti liderlerinden herhangi biriyle başım belaya girmesine aldırmam, ama gerçekten buna gerek olduğunu göremiyorum...”

İnsanlar her gün zorbalığa uğruyor, ister müdahale etsin ister etmesin, bu değişmeyecek bir yaşam gerçeğidir.

Durum böyleyken, Northern onların yeteneklerinden bile haberdar değildi.

Ancak, yeteneğine oldukça güveniyordu. En kötü durumda, Gece Korkusu bunu halledecekti.

Ayrıca Koll'un ruhunu kendisine malzeme olarak çıkarabilir ve hepsini yok edebilir ya da Kaos'u kullanabilirdi.

Dövüşü sona erdirmek için birkaç seçenek vardı... gerçekten, bu yüzden onlardan hiçbiri onu korkutmuyordu.

Ama işleri en kolay yoldan halletmeye karar vermişti, bireysel gelişimini ve yeteneğinin gelişimini onaylayacak bir yol.

Ayrıca [Şekilsiz] özelliğini kullanmayı dört gözle bekliyordu.

Kısacası, Northern bir şekilde dövüşleri dört gözle bekliyordu. Aynı zamanda, çok dikkatliydi.

Ve en önemlisi, bedava hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu.

Northern gözlerini kapadı ve açtı. "Yardım edebilirim..."

Ellis dişlerini sıktı ve bakışlarını çevirdi, yumruğunu sıktı. "Yapamazsın! Onu tanımıyorsun. O çok güçlü, diğer liderler arasında bile, onu yenebilecek üçten fazla kişi yok."

Northern nefesini verdi ve hemen, atmosfer sıkı bir gerginlikle doldu.

Ellis, birdenbire vücudunun ağırlaştığını hissetti, ayakta kalmak bir hayli zor hale geldi.

O, Northern'ın gözlerine bakmaya çalıştı ama dehşet kalbini sıktı.

Her yer gölgeli karanlığa bürünmüştü ve Northern'ın parlayan mavi gözlerinin arkasında iki çift kan kırmızısı bakış, delip geçiyordu.

Ellis'in yüz hatları parçalandı, yüzünde ter birikmeye başladı ve bacakları titredi.

Sonra Northern tekrar nefes aldı.

Her şey gitmişti—karanlık, korkunç parıltı, sanki hiç olmamış gibi.

"Ne—neydi o?!" diye kekelendi Ellis.

Northern'ın dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Eğer kimsenin bu liderini yenemeyeceğinden bu kadar eminsen... sana yeteneklerimin bir kısmını göstermek istedim..."

Ellis'in yüzünde inanmayan bir kaş çatma belirdi. "Cidden mi? O sendin? O gözler... o korkunç gözler, karanlık tarafından yutulacakmışım gibi hissettim."

Northern kötü bir şekilde kıkırdadı. "Korku hissini bildiğin için iyi... böylece ne kadar korkunç olduğumu anlayabilirsin."

Konuşmadan önce bir an gözlerini kapadı, "Son kez söyleyeceğim, Ellis. Sana yardım edebilirim..."

Ellis'in gözleri parladı... ancak, bir saniye sonra, Northern'ın yüzü sert bir kaş çatma ile karardı ve içindeki sevinç öldü.

"Ama neden yapmalıyım?"

Kuzey kollarını kavuşturdu, gözleri Ellis'in tereddüt eden bakışlarına kilitlendi.

“Ne—ne demek istiyorsun? Neden demek istiyorsun? Bu adaletsizlik! Yardım edebiliyorsan, etmemeli misin?”

Kuzey birkaç gergin dakika sessiz kaldı, ifadesi okunaksızken Ellis hafifçe kaşlarını çattı.

Sonunda konuştuğunda, boğuk sesi önce geldi.

“Böyle düşünüyorsan aptalsın. Adaletsizlik mi? Bu bir yaşam biçimi. Güçlü zayıfı yer. Canavarlara saldırıp etlerini endişe duymadan yediğinde buna adaletsizlik mi diyorsun? Hayır, bu normal.”

“Bir şekilde hayatta kalmalısın.”

Ellis'in yüzüne dikkatle baktı.

“Bak, şu anda başına tam olarak bu geliyor. O adamların hayatta kalması gerekiyor, ister sana ister başkalarına avlanarak. Ama bu senin için adaletsizlik...”

Kuzey alaycı bir şekilde güldü, gözleri sertleşti.

“Sinirlerim bozuldu.”

Son bir tiksinti dolu bakış attı Ellis'in bedenine ve dışarı çıkmak için döndü.

Kapıdan geçmeden önce, ağır bir gürültü kulağına ulaştı, sanki bir şey düştü.

Northern, dizlerinin üstünde oturan zavallı Ellis'i görmek için döndü, dudaklarını ısırıyor, gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

“Lütfen. Rica ediyorum. Merhamet et. Her şeyi yapacağım,” diye hıçkırdı, sesi titriyordu.

Northern'ın kalbi biraz sarsıldı, ama duygusal olmaktan çok mantıklıydı.

Adam yalvarırken çökerken, merhamet göstermekten çok 'Her şeyi yapacağım' kısmına odaklandı.

‘Merhametli olduğumu düşünmüştüm. Bana ne oluyor?’

Bir an için, Northern neye dönüşmekte olduğundan korktu.

Bazen hissettiği bu boşluk endişe verici hale geliyordu.

Öncelikle, bu Bay Fluffy ile oldu; eğer kendine kasıtlı olarak dikkat etmeseydi, canavarı öldürmekten rahatsız olmazdı.

Ve şimdi, bu adamı dertleriyle baş başa bırakmaktan rahatsız olmuyordu.

Ellis'in sonunda bunu atlatacağına dair temel bir inancı vardı. Bu, onun kendi hikayesiydi.

Sonuçta, kimse onun yardımına da gelmedi.

Kuzey derin bir nefes aldı, sonra sesi geldi, "Her şeyi yapacağınızı söylüyorsanız, sorun değil. Size yardım edeceğim."

Arkasını döndü ve kapı kolunu çevirdi, kapıyı açtı.

"Ama gidiyor musun?" Ellis'in sesi hemen ardından geldi ve Kuzey ona geri dönmesine neden oldu.

"Evet... gidiyorum. Ne? Beni bebek bakıcısı mı yapmak istiyorsun? Yoksa benimle mi yaşamak istiyorsun?"

Ellis bir saniye tereddüt etti, sonra tamamen uysal bir tonla yanıtladı, "Ben... umursamıyorum."

Kuzey hemen büyük bir kahkaha attı, sonra Ellis'e başını salladı.

"Bana güven... umursuyorsun. Buradaki hayatını tercih edeceksin. Merak etme, etrafta olacağım. Bir şey olursa, nerede olursan ol sadece Karanlık Terör diye bağır."

O el salladı ve arkasında kapıyı çarparak gitti.

Ellis oturur pozisyona çöktü ve birkaç saniye boş boş baktı.

Sonra başını ellerinin içine eğdi, sanki bağıracakmış gibi ama bağırmadı.

Bunun yerine, yumruğunu yere sertçe vurdu, anında pişman oldu çünkü eklemleri acı içinde protesto etti.

—

Northern ana salona geri döndü ve kendisi dışarı yürüdü.

Kapı hemen açıldı, Bay Fluffy'nin kulakları havaya kalktı ve beyaz kurt ayağa fırladı.

Gözleri parladı, Northern merdivenlerden inerken, ayakları son basamağa değdiği anda, yaratık ona doğru koştu, heyecanla etrafında dans etti.

Northern, kurdu hafif bir gülümsemeyle sıktı.

"Cidden, seninle ne yapacağım?"

"Güzel bir kurt, değil mi?"

Hemen Northern sesi duydu, havayı delip geçen keskin bir baskı, Northern'ın kaşlarını çatmasına ve hızla dönmesine neden oldu, bir kişinin boynunda durarak bir hançer belirdi.

Onun gözleri tanıdıkça genişlerken, kaşlarının altında oluşan çizgiler belirdi.

Raven, onun yüzüne baktı ve dudaklarının bir köşesini yukarı kıvrıldı.

Ancak Northern hala kaşlarını çıyıyordu, ama biraz.

'Ne komik? Benimle dalga mı geçiyor? Kan arzusu mu yoksa ruhsal bir rahatlama mı vardı?'

Az önce, yanılmadı - ona yöneltilmiş, kılıcın keskin ucu kadar yoğun bir öldürme niyeti hissetmişti.

Bir kişinin boğazını bir seferde kesmek istemesine neden olan bir şey.

Ve sadece, hançerinin tamamen belirdiği an, eli ileriye doğru fırladığında, öldürme niyetinin tamamen kaybolduğu için durmuştu.

'Bu gerçekten harika bir kontrol.'

Son derece tehlikeliydi, ama bunu kabul etmesi gerekiyordu. 'Bu kan arzusu mu yoksa ruhsal bir salıverme mi, bilemiyorum... böyle bir şey yapabilirdim ama sadece kan arzusu ile.'

Kuzey birçok kez kan arzusu yaşamıştı... sonunda onu da kullanmayı başarmıştı.

Ruhsal salıverme gibi çalıştı ama fiziksel zarara neden olamazken, ruhsal salıvermenin fiziksel zarara neden olması çok mümkündü.

Ruhsal salıvermenin noktası, özlerin havayı yırtacak kadar artırılmasıdır. Görünmez bir doğayı korurken, çok yoğun hale gelirler ve maddelleşebilirler.

Kan arzusu, birinin kan için susuzluğunun bir gerçekleştirilmesiydi. Bir varlığa nefret etmek ve o varlığı öldürmek istemek mümkündür ve o varlık bunu hiç fark etmez - bu daha önce de olmuştu.

Ama biri öldürdükçe, öldürdükçe ve öldürdükçe, kan kokusu etraflarında kalmaya başlar, her aldıkları kanla birlikte daha yoğun ve güçlü hale gelir ve sonunda, maddelleşebilecek bir seviyeye ulaşır ve sıradan varlıklar tarafından bile hissedilebilir hale gelir.

Ölümün arkasında beklediğini anlayabildiğiniz o his, bakmanıza bile gerek kalmadan.

Kuzey, Raven'ın bir usta olup olmadığından şüphe etti... eğer öyleyse, o zaman şu anda yaşadığı şey onun kan arzusuydu.

'Ama bu kadar mı? Ne kadar çok canavarı öldürdü? Ve bunu bu seviyede kontrol etmek mi?'

Kuzey, başka bir canavarla karşılaştığını hissetti... bir şekilde başka bir Gece Korkusu.

Kan arzusunun kontrol edilebilecek bir şey olduğunu bile bilmiyordu!

'Hayır... ona bu kadar kredi vermeyelim. Gece Korkusu başka bir seviyede.'

“Dudaklarındaki gülümseme sinir bozucu. Onu ortadan kaldırmanı sağlayacağım...”

Raven, sözleriyle bile, hala gülümsüyordu, içinde bir soğukluk barındıran parlayan kırmızı gözleriyle ona bakıyordu.

Onun yoğun bakışı, Northern'ın teninde ürpermelere neden oldu.

Elini geri çekti ve arkasında sakladı, sonra bıçağı olmadan dışarı çıkardı.

Bir anlığına, Raven'ın gözleri o hareketi takip etti, sonra bakışını tekrar onun yüzüne çevirdi ve nihayet gülümsemesini sildi.

"Sage Gilbert, ihtiyacın olan her türlü bilgiyi sağlamamı istedi."

Northern, "Oh, tamam..." diye yanıt verirken Bay Fluffy'nin pürüzsüz, düz kafasına hafifçe vurdu.

'Onun, benim için daha kolay olacağı için Eğitmen Annette'i göndereceğini düşünmüştüm. Belki aralarında düşündüğüm gibi bir şeyler oluyor... ve belki de daha derin.'

"Memnuniyetsiz gibi görünüyorsun."

"Tam olarak memnun değilim..." Northern biraz ürkütücü bir gülümseme bıraktı.

Kabul etmek gerekirse, rift'ten çıktıktan sonra gülümsemeleri gelişmişti, ama bu gülümseme aniden garip hissettirdi. Belki de fazla çaba sarf ediyordu.

Raven, onun bakışını görmezden geldi ve "Eğer bir serseri ve yetenekleri hakkında her şeyde bilgiye ihtiyacın varsa, beni geçebilecek kimse yok. Sana garanti ederim." dedi.

"Bu oldukça kibirli bir tavır..."

"Benimle ilgili kibirli olan hiçbir şey yok. Bu sadece düz bir gerçek." Başını yana eğdi, siyah saçları da eğildi. "Hareket edelim mi? Yoksa burada dersini almak mı istersin?"

*

*

*

*

*

[A/N]

Hey arkadaşlar, 500k görüntülemeye ulaştığımız için heyecanlandım ve iki bölüm daha yayınlamaya karar verdim.

Destekleriniz için teşekkürler, gerçekten, altın biletler ve güç taşları. Gerçekten mutluyum, ha ha.

Kim bilir, eğer güç taşları 500 civarına ulaşırsa günlük güncellemeyi üçe çıkarabilirim, şu an 300 civarındayız, sanırım. ;)

Raven ve Northern, ona açıklamasına başlarken kalenin dışına yürüdüler.

Temelleri atladı çünkü Northern zaten bu bilgiye sahipti, oysa ki bunu zor yoldan öğrenmişti.

Bazılarını annesi sayesinde bir fikri vardı, bu yüzden kapsamlı bir genişletmeye ihtiyaç duymadı.

Ama diğerleri...

"Bekle, yani yetenek sınıfını artırmanın imkansız olduğunu mu söylüyorsun?"

Raven ona bir göz attı ve başını salladı, sonra yürümeye devam ederken öne döndü.

"Yeteneklerin sınıflara ayrılmasının bir nedeni var."

Yırtık kıyafetler giymiş genç bir kadın yanından geçerken ona selam verircesine başını salladı.

Northern'a dönerken, "Yetenekler, özünde, bir Sınıftır. Bir göçmenin güç yolunu belirlerler. Bu sınıflar üç temel gruba ayrılır: savaşçı, büyücü ve mühendis." diye devam etti.

Bir selam daha verdi.

"Savaşçılar..."

"Kılıç ustaları, şövalyeler, okçular, yakın dövüşçüler," Northern nazikçe sözünü kesti.

"Evet. Ve büyücü sınıfı, bir sanat öğrenmeden yetenekleriyle silahlarla kullanılamayan ve bir şekilde mesafe sınırlamasını aşan drifters'tır. Sonra mühendislerimiz var, yetenekleri faydalı işler için harikadır."

Northern, anlayışla başını salladı.

"Yetenekleri sıralamak, onların durağan doğasına aykırı olurdu. Ve drifters'ın kesin bir sınıflandırma sistemi olmadığı için, yetenekler sınıflandırıldı."

"Sanırım anlıyorum... Yetenek sınıfınız, güce giden yolunuzu ve ne kadar verimli olduğunu ifade ediyor, bu da notlandırma olmalı. O zaman bu notlandırma sabittir ve değiştirilemez."

Raven başını salladı.

"Bunu anladığını görmek güzel. Sen doğuştan yeteneklisin."

"İltifat için teşekkürler... sanırım?"

'Aman Tanrım, aman Tanrım, bu beni tam olarak ne yapıyor?'

Yetenek sınıfları ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin büyüyemiyorsa, bu onu onurlandırılması gereken, bu evrende bir mücevher yapmaz mıydı?

'Yetenek sınıflarını evrimleştirebilirim... onları olduklarından daha iyi hale getirebilirim...'

Elbette, bu şu anda sadece kendisi içindi... şimdilik.

Ve birden fazla yeteneğim olabilir. Uzun vadede, birden fazla yetenek yeteneğine sahip olabilirim. Bir şekilde, birden fazla sınıfım olduğu söylenebilir ve istediğim her şeyi seçebilirim. Her yetenek için farklı bir kişiliğe bile sahip olabilirim. Ya da hangi tür savaşçı olmak istediğime karar verebilirim... bugün bir savaşçı, belki yarın bir büyücü.

Cehalet, eğer istersem mühendis bile olabilirim.'

Taklit yeteneğine konulan sınırlamalar, Northern'ın bunun üzerinde fazla düşünmemesine neden olmuştu.

Ancak uzun vadede, Tra-el'deki en güçlü varlık haline gelmesi kaçınılmazdı... ya da öyle hissediyordu.

'Kopyaladığım yetenekler konusunda çok dikkatli olmam gerekiyor...'

"İyi misin? Lael."

Raven'ın sesi, onu düşüncelerinden çıkardı.

Northern, yanındaki saf kadına biraz kaşlarını çattı.

"Bunun hakkında seni uyarmıştım."

"Üzgünüm... North."

Gözleri birkaç saniye boyunca ona boş boş baktı.

'Onun bu kadar kolay pes edeceğini beklemiyordum...'

"Sonraki konumuz, bu kıtadaki durum hakkında olacak."

Raven'ın sesi kayboldu, Northern'ı ana noktaya geri döndürmeye yardımcı oldu.

"Bunu bilmiyor olabilirsin ama Karanlık Kıta, beş kıtanın en küçüğüdür. Onu Merkez Ova'dan on tane çıkarabilirsin ve Merkez Ova yine de en büyük olmayacaktır."

"O zaman neden büyük olmadığı halde kıta olmasına izin verildi?" Northern merakla sordu.

"Çünkü Luinngard İmparatorluğu... yaklaşık elli yıl önce, Luinngard kendi kıtası olarak tanınmak için bir dilekçe sundu. Ondan önce, burası Merkez Ova'nın bir parçasıydı... ama oldukça uzakta bir ada."

Bir an duraksadı ve Northern'ın dinlediğinden emin olmak için ona baktı, ardından onun odaklanmış ifadesini gözlemledikten sonra ekledi, "Tam olarak Merkez Ova'nın kuzey ucunda yer alıyordu."

Northern ona birkaç saniye baktı, her ikisinin de ifadeleri ciddi bir şekilde boştu.

'Bana o yüzle şaka mı yapmaya çalışıyor?'

Raven, yüz ifadesini değiştiremeyen, duygusuz bir robota benziyordu.

Şüphesiz ki kusursuz bir güzelliği vardı, ancak yüzü taş gibi, sabit ve asla değişmeyen bir ifadeye sahipti... küçük gülümsemeler anlık olarak belirse de, genellikle uzun sürmezdi ve nadiren ortaya çıkardı.

Onlar, kurumuş bir drenaj sisteminin üzerinden kavisli bir köprü ile işaretlenmiş dış yerleşimin kenarında duruyorlardı—bir tür kanal.

Raven, beton çerçeveye yaslandı ve kollarını kavuşturdu, konuşmasına devam etti.

"Gücü ve etkisi nedeniyle, Luinngard sonunda Yedi Krallıklar Konseyi tarafından izin aldı."

'Evet, bu konuda bilgi sahibiyim. Bu, Reimgard İmparatorluğu'nun büyümesini dengelemek için bir önlem olarak ortaya çıkan Orta Ova'daki yedi krallığın konseyi.'

Ve Reimgard İmparatorluğu, Orta Ova'nın tek güç merkeziydi.

Akademi, Orta Ova'nın sevilip sayılmasının bir nedeni ise, Reimgard da nefret edilip korkulmasının diğer nedeniydi.

Raven'ın sesi, Northern'ın kulaklarına geri döndü.

"İzin verildikten sonra, iki başka vasal devlet ortaya çıktı: bu krallık Lotheliwan ve Sloria'nın Kum Ulusu."

Northern, kabaca tahmin edebiliyordu, 'Kum ulusu, ha... muhtemelen çöl etrafında yer alıyorlar.'

"Şimdi, çok fazla şey bilmiyoruz, ama bu felaketten ağır şekilde etkilenen iki ulusun olduğunu biliyoruz: Lotheliwan ve Sloria. Ancak, Sloria her şey için Luinngard'a bağımlı olduğu için oldukça iyi durumda—yiyecek, giysi, silah, her şey onlara gönderiliyor.

“Ama durumlarının çok daha iyi olduğunu söylemek de doğru değil. Krallıkları da harabe halindeydi ve orada var olan tek şey, her şeyi bir arada tutan bir serseriler kalesi. Orada serserilerden daha fazla serseri olmayan olduğunu düşünüyorum.”

“Anlıyorum... Raven, bir sorum var.”

Soğuk bir şekilde Northern'ın gözlerine baktı ve “Sor.” diye yanıtladı.

“Sloria ya da Lotheliwan'dan insanlar neden Luinngard'a taşınmadı? Sen felaketten etkilenmediklerini söyledin. İmparatorluğun gücüyle çok daha güvenli olmaz mıydı? Yırtıklarla savaşabilecekler ve sonunda kazanacaklardı.”

Raven, somurtkan bir şekilde başını salladı, yanıt vermeden önce duraksadı, “Luinngard İmparatorluğu'nun duvarları akademinin duvarları kadar yüksek. Kapıları dışarıdan gelenlere kapalı... İçerinin nasıl olduğunu gören bile yok. Her şey devasa bir duvarın içinde hapsolmuş.”

Northern, sözlerinin derinliğine dalarken başını salladı. 'Artık Ellis'in neden benim etkime ihtiyaç duyduğunu anlıyorum, beni Luinngard'dan bir prens sanıyordu.'

Northern, kararlılıkla gözlerini tekrar kaldırdı.

“Raven, bir sorum daha var.”

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu bilgi yığınları için çok üzgünüm, Northern sonunda kaçırdığı tüm bilgileri alıyor.

Raven, Northern'ın soru sorması için sessizce onay verdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını açarken ona bakıyordu.

“Yani... ruh çekirdekleri nasıl emilir?”

Raven'ın gözleri büyüdü.

İfadesiz bir varlık için bu an paha biçilmezdi, bir ödül rafında yer almayı hak ediyordu.

Kuzey, onu şaşırtmayı başarmıştı.

Bir an sonra, ancak, gözleri genişleyerek derin bir kaş çatmaya dönüştü ve kan kırmızı gözleri ölümcül bir parıltı yaymaya başladı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Kuzey gözlerini kapadı ve başının arkasında elleriyle nazik bir gülümseme yaptı.

“Çok özür dilerim, bunu kastetmedim... Sadece birçok şeyde oldukça deneyimsizim.”

Raven'ın kaş çatması üç saniye daha sürdü, ardından yüzünü alışılmış ifadesine döndürdü.

“Bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum,” Kuzey utangaç bir baş sallayarak yanıtladı, hâlâ kafasının arkasını kaşırken gülümsemeye çalışıyordu—bu da yine ona pek yakışmıyordu.

Raven sessizce baktı, sonra gözlerini kırpıştırdı ve başladı, "Ruh çekirdeklerini emmek basittir. Her serserinin bildiği genel bir yöntem vardır, öğretilen yaygın bir bilgidir. Ancak, birkaç klan ve soylu daha güçlü yöntemler geliştirmeyi başardı, her biri kendi beden yapısına, savaş tarzına ve ruh özelliklerine uyacak şekilde tasarlandı."

Bugün, ruh çekirdeklerinden öz emmek için kullanılan birkaç yöntem var, ama hepsinin genel yöntemden geliştirildiğini garanti edebilirim.

Kuzey, sözlerini bitirdiğinde başını salladı.

Öz emme, onun endişelerinden biriydi, çünkü bir gün ruh özünü emme umuduyla değil.

Şu ana kadar, bu hala imkansızdı.

Ama ruhundaki boşluk özünün miktarını artırmanın en azından küçük bir yolu varsa...

'Bu sadece bir varsayım. Ondan fazla bir şey beklememeliyim.'

Kuzey bu düşünceleri bir kenara attı ve gümüş sesi yankılanırken Raven'a baktı:

“Şimdi derslerime devam edebilir miyim?”

Ona, öğretmeninin sunabileceği her türlü bilgiyi yemeye hazır bir öğrencinin ciddiyetinde başıyla onayladı.

Raven devam etti, "Çünkü Sloria ve Luinngard bu felaketin kendilerine ait olmadığını düşünüyor," yüz hatları bir kaşınma ile buruştu, "Lotheliwan halkı en fazla zararı gördü ve fazla hayatta kalamadı, nüfusları ciddi şekilde etkilendi."

Bu garip, ama. Lotheliwan da Luinngard'ın bir vasal devleti olmaması mı gerekiyordu? Bunu daha önce söyledin.

Raven, dudaklarının köşesini kaldırdı, 'Güzel... Detaylara dikkat ediyor.'

Hafif gülümseme, fark edilmeden kayboldu.

Felaketten önce, Lotheliwan Kralı zaten İmparatorluğa karşı geliyordu ve onlarla olan ittifakları kesmek istiyordu.

Kuzey, kaşını kaldırdı, "Bu aptalca değil mi? Sadece üç tane olan bir kıtada, en güçlü lordluktan ayrılmak istiyorlar. Bu onların yok oluşuna yol açmaz mı?"

O, Raven'a dikkatle baktı.

Sanırım kral sadece bunu yapmak istemezdi... arkasında bir destek olmadan mı?

Onun düşüncesi de zeki... diye düşündü Raven içten içe.

Geçmiş bizimle ilgili değil. Önemli olan, bu eylem yüzünden Lotheliwan'ın tamamen terk edilmesi ve halkının acı çekmeye bırakılması. Sonunda, her yere dağıldılar ve dağlarda ve mağaralarda güvenli sığınaklar buldular, canavarlardan uzak bir yaşam sürmeye devam ettiler.

Kuzey, dış yerleşimin yırtık giysili insanlarına bakmak için döndü. Aralarında çocuklar görebiliyordu, bazıları burada ve orada çadırlarının önünde oturuyordu.

Sonra Raven'a geri döndü, "Böyle korkunç şeylerle karşılaştıklarında hâlâ üremeyi başardıklarına oldukça şaşırdım. İnsanlar gerçekten tuhaf bir şey."

Raven, tanıştıkları ilk günden beri olduğu gibi, onu dikkatle izliyordu.

'Gizemli,' diye düşündü, sonra devam etti.

"Geldiğimizde, bir yere yerleşmemiz gerekiyordu. Mağaralara gitmek en iyi seçenek gibi görünüyordu, ama bu aptalca bir fikir olurdu."

"Kafaya yerleşmiş olan zihniyet yüzünden, değil mi?" Northern devam etti ve Raven gözlerini kaldırdı.

"Eğer yerli halkla yaşamayı seçseydin ve onların yaşam tarzını kabul etseydin, ayrılmak ya da öğrencileri göndermek zor olurdu. Muhtemelen zayıf zihniyetleri var ve sadece hayatta kalmayı düşünüyorlar... Bu, onlara aradıkları en iyi şeyi sunardı: güvenlik ve konfor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve yarım saniye sonra korkutucu bir bakışla yer değiştirdi, "Bu iki şey en iyi gibi görünse de, inanılmaz derecede ölümcül olabilir." diye devam etti.

"Çünkü bir kez hepsi rahat ve güvende olduklarında, evlerine dönme fikrini terk edecekler. Yeterince yiyecek olduğu sürece, sonunda bu felakette yaşamaya devam edecekler ve her şeyi unutacaklar. Sadece... değersiz hiç kimseler gibi yaşayacaklar... hepsi korku, konfor ve güvenlik yüzünden."

Raven'ın yüzündeki şaşkınlık bu sefer daha uzun sürdü.

'Onu istiyorum!' Gözleri parladı.

Belki de hayatında, Northern onu bu kadar iyi şaşırtabilen tek kişiydi.

'Düşünce yapısı o kadar etkileyici ki!'

Raven, öğrencilerden hiçbirini ikna edememişti. Bu işe yaramıyordu; onlara Lotheliwan'ın başkentine gitmelerini ve şimdi güçlendiklerine göre canavarlara karşı koymalarını söylediğinde, ne yaptığını göremiyorlardı.

Neyse ki, Gilbert, Annette ve ikizler zaten oradaydı.

Bir bilgenin varlığıyla, öğrenciler sonunda savaşabilmeyi başardılar. Ve Gilbert, çok fazla açıklamadan sonra onun bakış açısını da anladı.

Ama Northern farklıydı. Ona bir şeyleri açıklamasına bile gerek yoktu!

Sanki... sanki... onun düşündüğüyle tam olarak aynı şekilde düşünüyordu!

'Ama anlamadığım bir şey var... eğer düşüncesi bu kadar verimliyse, neden partilere katılmayı reddetti? Kesinlikle, bunun onun için en iyi hareket tarzı olabileceğini görmüş olmalı...'

Raven için, Northern olağanüstü olabilir, ama sonunda o sadece bir serseri ve bir serseri olarak yalnız başına yapabileceği çok az şey vardı.

Northern'ın insanlara ihtiyacı vardı, bu gerçeği de anladı.

Eğer yarığı fethetmek veya eve dönmek istiyorlarsa, birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Peki, neden? Northern neden kendisini diğerlerinden dışlıyordu?

Raven'ın aklını kurcalayan düşünce, bu genç adam ne düşünüyor olabilir? Eylemlerinin arkasındaki düşünceler nelerdi?

Kuzey, entelektüel bir kişi olarak kanıtlandıysa, neden aksi şekilde davranıyordu? Bencil ve aptal.

Anlayamıyordu.

O düşünceleri dağıtmak için başını sallayarak, Raven Kuzey'e baktı.

"Etkileyici. Birçok alanda oldukça derin düşünüyorsun."

Kuzey kayıtsız bir şekilde omuz silkti.

"Benim yerimde olan biri böyle düşünürdü."

"Anlıyorum..."

Raven, birkaç saniye boyunca onu sessizce gözlemledi, ardından sesi kesildi.

"Bütün bunlardan sonra Gilbert'ın ne kadar aptal olduğunu düşünmeden edemiyorum..."

O, bu yorumu beklemiyordu ve irkildi.

Kuzey, onun tepkisini umursamadan devam etti.

"Eğer öğrencileri ikna edebilirse, Lotheliwan'ın başkentini geri alabilir, yerlileri kabul edebilir ve bir düzen kurabilirse. Her ne kadar burada burada yırtıklar ve delikler olsa da, yine de takdire şayan. Böyle bir düzenle, Orta Ova'ya dönebiliriz, buna eminim."

Raven kaşlarını çattı.

"Bu o kadar basit değil."

Çömelerek, küçük bir dal parçası aldı ve yere bir harita çizdi.

"Bu Stelia kıtası, Talcia - Fuego denizinin ortasında yer alıyor. Biz burada, güneybatı bölgesindeyiz. Buradaki kara kenarında, sonsuz deniz var, eğer Orta Ova'ya dönmek istiyorsak… buraya gitmemiz gerekiyor, Sloria kalesini geçip Kuzeydoğu bölgesindeki Luinngard İmparatorluğu'na ulaşmalıyız."

O noktaya vurguyla dokundu.

"Luinngard İmparatorluğu, Stelia'nın gücü boşuna değil. Bak, Kuzeybatı'dan başlayıp güneydoğuya kadar, toprakları her yeri kapsıyor."

Kuzey kaşlarını çattı, "Bu neredeyse kıtanın yarısı değil mi?"

"Evet." Raven haritayı işaret etti.

“Sorun şu ki, buradaki kuzeydoğu, Luinngard limanının bulunduğu yer. Liman, Orta Ova'ya giden tek yolumuz. Luinngard kapılarını bize açmadığı sürece, bir gemi bulup Orta Ova'ya geri dönemeyeceğiz.”

“Ama bir gemi inşa etmek ve etrafta dolaşmak da mümkün…”

Raven, dalı bıraktı ve ayağa kalkarken elini tozdan arındırdı.

“Sence bu sorunsuz bir yolculuk olur mu?” Cevap vermeden önce, “Koruyucular hakkında bir şeyler duydun mu?” diye devam etti.

“Duydum, ama tam olarak ne yaptıklarından emin değilim.”

“Koruyucular, kıtaya canavarlara girmelerini engellemek için sınırları korumakla görevli driftçiler.”

Kuzey'in kaşı şüpheyle çatıldı. “Hiçbir canavar o geniş denizi geçebilir mi?”

“Haklısın, Talcia - Fuego, yüzülerek geçilebilecek bir su kütlesi değil. Hiçbir canavar bu kadar uzağa kadar gidemeyecek.”

Raven'ın gözleri somurtkanlaştı.

“Ama koruyucular var çünkü canavarlar Astrionis'in sınırlarında sürekli ortaya çıkıyor.”

Kitap okumayı seven ve gazeteleri takip eden Kuzey, Orta Ova'daki krallıkları bir şekilde biliyordu; Astrionis bunlardan biriydi ve Reimgard İmparatorluğu gibi büyük bir ticaret şehriydi, ayrıca doğrudan yıldız kilidi kıtasındaki Luinngard'a giden büyük bir deniz limanına sahipti ve diğer kıtalara da bağlantıları vardı.

Diğer ülkelerin deniz limanları vardı ama Astrionis, bir şekilde ticaret şehriydi, hatta Reimgard onlara yaklaşamazdı.

Ticarette öyle…

"O zaman canavarlar nereden geliyor?" diye sordu, Raven'ın gözlerinde cevap arayarak. Gerçi gerçeği zaten tahmin ediyordu.

"Sanırım denizin kendisinde bir yarık var."

Kuzey'in kaşı derinleşti.

'Denizde bir yarık mı? Benim de düşündüğüm tam olarak bu…'

Başka makul bir açıklama yoktu.

Ama bu da gerçekçi değildi, çünkü tarihte denizde bir yarığın ortaya çıktığına dair hiçbir kayıt yoktu.

'Ayrıca tarihte bir anda beş yarığın ortaya çıktığına dair de hiçbir kayıt yok.'

Dünya yavaş yavaş değişiyordu ve her şey belirsiz ve son derece tehlikeli hale gelmeye başlıyordu.

"Anlıyorum… Luinngard'a gitsen bile, Merkez Ovası'na yolculuk tehlikeli olacak ama en azından gelecek tehlikelere dayanabilecek iyi bir gemi var. Ama bir gemi inşa etmek… Luinngard'ın sahip olabileceği o gelgit savaş gemileri kadar iyi olamaz."

Raven ciddi bir şekilde başını salladı. "Doğru."

“Doğru.”

“Çılgın, neredeyse ikna oldum… ama hayır, bu sadece aptalca. Yani…”

“Neden tüm enerjinizi Luinngard İmparatorluğu'na gitmeye odaklamıyorsunuz, sonuçta oraya gideceksiniz, değil mi?”

Raven ona baktı, sonra etrafa göz attı, bakışları insanların çeşitli aktivitelerine devam ederken onları delip geçti.

“Gerçekten Orta Ova'da kendilerini evlerinde hissedeceklerini mi düşünüyorsun?”

Kuzey kaşını kaldırdı ve başını çevirdi, bir an için Raven'ın onlara bakarken gördüğü şeyi anlamaya çalıştı.

Başını tekrar ona çevirdi.

“... 'evde hissetmek' bir lüks. Orada yiyecek, buradaki her köşede ölümün pusu kurduğu yerden daha iyi giysiler ve yaşam koşulları olacak. En azından orada gerçekten huzur içinde yaşayabilirler.”

“Peki ya burası?” Raven ısrar etti. “Bunun akıbeti ne olacak?”

“Luinngard İmparatorluğu sonunda bununla ilgilenecek.”

Raven kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Kıtanın durumunu neredeyse otuz yıldır ihmal ettiler."

"Bu garip... Eğer bir imparatorlarsa, bu yarıkları kapatma gücüne ve kudretine sahipler ama hiç hareket etmediler. Bir ulus ne kadar kayıtsız olursa olsun, sınırlarının etrafında yıkımın dolaşmasına izin veremezler, bu canavarlar öngörülemez ve inanılmaz üzücü bir gerçek var ki, uyum sağlama konusunda acımasız bir genleri var."

"Avlarına ulaşmak için yüksek duvarları bile yıkabilirler. Luinngard İmparatoru aptal, bu canavarların varlığını açıkça görmezden gelmeleri mantıksız, çünkü ondan korunuyorlar."

Raven gözlerini hafifçe kısarak, "İma ediyorsun…?"

Northern'ın gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Bundan kazanacakları bir şey var…"

*

*

*

*

[A/N]

Bu sıkıcı konuşmalar için çok üzgünüm arkadaşlar.

Yavaş yavaş konuya giriyoruz.

Kuzey'in varsayımı makuldü, ama önemli bir hatası vardı.

Luinngard İmparatorluğu'nun felaketten faydalandığı mantıklıydı, bu yüzden devam etmesine izin veriyorlardı.

Ancak Raven'ı rahatsız eden şey şuydu...

'Canavarlara kıtanızı talan ettirerek ne kazanabilirler ki?'

Luinngard, bol kaynaklara sahip, az nüfuslu, güçlü şövalyeleri olan ve eşsiz bir deniz ticareti seviyesine sahip bir refah ülkesiydi.

Mevcut durumun ne olduğu bilinmiyordu, ancak Raven başlangıçta Luinngard'ın kapılarını kapattığını, muhtemelen korkak bir İmparatorun aldığı bir karar olduğunu düşünmüştü.

Ancak Kuzey'in bakış açısını duyduktan sonra, duruşunu yeniden gözden geçirmeye başladı.

'Belki de felaketten bir şey kazanıyorlardır... ama bu ne olabilir?'

Raven birkaç dakika düşünceli kaldıktan sonra, gümüş sesi sessizliği deldi.

"Siyasi oyunlar için zamanımız yok. Buraya gelişimiz zorunlu oldu. Ironik bir şekilde, neden burada olduğumuzu bile bilmiyoruz. Ailelerimiz muhtemelen Akademi'de olduğumuzu düşünüyor, Rughsbourgh'un aldatmacasından habersizler. Buradaki her öğrenci onunla aynı kin ve öfkeyi paylaşıyor... bazı İmparatorluğun gündemlerini altüst etmekle meşgul olmamalıyız."

Bir an duraksadı ve ekledi, "Yani, eğer gerçekten bir gündem varsa."

Northern başını salladı.

"Bunu böyle gördüğüne sevindim. O zaman, şu an tüm kaynaklarımızın ve insan gücümüzün evimize dönmenin bir yolunu bulmaya odaklanması gerektiğini de anlamalısın. Ancak, Gilbert hepinizin çatlakları kapatıp meydan okumanızı istiyor..."

"Bu insanların hayatta kalması için tek yol bu," diye belirtti Raven, ifadesi kararlıydı.

Northern ona çılgınca baktı, ifadesi neredeyse titriyordu.

"Bu insanların hayatta kalması için 'tek yol' ne demek? Onlar için en iyisinin ne olduğunu belirleme pozisyonunda olduğunu mu düşünüyorsun? Biz kendimiz bu kadar zor bir durumda iken bu insanlara önem vermek bir lüks!"

Raven onun bakışlarıyla karşılaştı, çenesini hafifçe kaldırdı.

"Olan oldu. Buna katlanabiliriz ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp, bizi etkileyen her yönü değiştirebiliriz. Her şey bizimle ilgili olmak zorunda değil. Eğer onlarla birlikte savaşırsak, bu insanların hayatlarını geri kazanabiliriz. Birlikte daha güçlüyüz."

"Bu sadece aptalca bir ideoloji. Aptalca, aptalca, aptalca!"

Kuzey, gözlerine baktı, içlerinde azur alevler şiddetle yanıyordu.

Sonra, farkındalık belirdiğinde alnında bir kaş çatma oluştu.

"Gilbert'ın aptal fikrine mi kapıldınız? Hepiniz bu kadar kahraman olmak mı istiyorsunuz?"

"Bu benim fikrimdi," Kuzey'e yanıtladı, ifadesi en ufak bir değişiklik göstermedi.

Kuzey'in kaşları yükseldi, sonra bir saniye sonra çatıldı.

"Anlıyorum... Anlıyorum..."

Bir nedenden ötürü, buna inanmakta zorlanmadı.

Karşısında duran bu kadın, yürüyen bir felaket gibiydi ve bu aptal kahramanlık planının başından beri onun fikri olduğunu iddia ettiğinde bunu ancak o an fark etti.

Başını birkaç saniye aşağıya eğdi, sonra tekrar onunla göz göze gelmek için kaldırdı.

"Deli misiniz, hepiniz delisiniz."

Yüzündeki kaş çatma, stresle gergin ve ağır hale geldi.

“Sadece, Tanrı aşkına, eve dönebilirsin. Beş yarığı kapatmayı başarırsan bile, nihayetinde Luinngard'ın gemilerini ayrılmaları için istemen gerekmeyecek mi?”

“Biz...”

“O zaman neden?! Neden bu insanlara yardım etmeye bu kadar kararlısınız? Bu yardım bile değil, onları ölüme itmek. Çünkü eğer onlara yardım etmek istiyorsanız, onları Merkez Ovası'na taşımak için bir yol arıyor olurdunuz, bunun yerine 'evde gibi hissedebilirler mi?' gibi şeylerle ilgileniyorsunuz. Evde hissetmekten ne olacak! Siktir et evde hissetmeyi!!”

Yüzünde derin bir öfke ifadesiyle onlara parmakla işaret etti.

“Bu insanlar... acı çekiyor. Her gün yaşıyorlar, sonlarının ne zaman geleceğinden emin değiller. Onları bu çıkmazdan kurtarabilirsin... bu sadece bir arazi; Merkez Ovası'nda buldukları her şeye uyum sağlayabilirler. Ama onları ölüme itmeye ısrar ediyorsunuz.

Planınız birçok hayat alacak.”

“Değer,” dedi Raven, sesi kararlıydı.

Kuzey'in yüzünde korkmuş bir ifade dondu, ağzı hafifçe açık kaldı.

‘Bu kız bir canavar!’

Ağır bir iç çekti ve acı bir gülümseme belirdi.

“Seni ikna etmek mümkün değil. Sorun değil. Gilbert'a söylediğim gibi, istediğini yapabilirsin... Umurumda değil. Kendi işimi yapacağım.”

Ona el salladı ve dönüp gitmek üzereyken, sesi kulaklarına yankılandı.

“Seni işe alacağım.”

Northern döndü, kaşları çatıldı.

“Ne?”

Onun bakışı her zamankinden daha kararlıydı.

“Seni bir paralı asker olarak işe alacağım. Beni ve Terence'i bir yere götürmeni istiyorum.”

Aralarında birkaç an sessizlik oldu. Sonra Northern'ın sesi gergin havayı kesti.

“Bunu hoş bulmuyorum... benimle dalga mı geçiyorsun?”

Raven başını salladı.

"Hayır."

İki adım daha yaklaştı, ona sert bir bakış attı, yüzü neredeyse iki nefes mesafedeydi.

“O zaman ne yapıyorsun? Para işin içine girerse kabul edeceğimi mi düşünüyorsun? Ah, anladım...”

Başını geri çekti ve ona hüzünle başını salladı.

“Sen, her şeyi parayla ve klanının adını haykırarak çözebileceğini düşünen zengin ailelerden gelen o lanet olası çocuklardan biri olmalısın.”

Raven kaşlarını çattı.

“Ben ne zaman klanımın adını haykırdım ki?”

“Haykırmana gerek yoktu...”

Ona tiksintiyle baktı.

“Bana sunacağın herhangi bir fiyatla ilgilenmiyorum. Hiçbirinizle ilişki kurmakla ilgilenmiyorum.”

O döndü, ama sesi bir kez daha onu durdurdu.

“Hava gemisi olsa bile?”

Bir sonraki adımını atmak üzereyken bacakları dondu. Yavaşça ona dönerek yüzleşti.

“Hava gemisi mi?”

“Evet... tam olarak bir eşya. Luinngard İmparatorluğu'na gitmene gerek kalmayacak ve sana bunu verebilirim, böylece evine dönebilirsin... tabii ki, önce bana yardım ettikten sonra.”

Northern'ın yüzü korkunç bir şekilde buruştu.

'Deli! Bu kız deli!'

*

*

*

*

[A/N]

Destek için teşekkürler arkadaşlar. Haha.

Altın biletler için Shdel, Ryan ve Raul'a büyük bir teşekkür. Çok minnettarım arkadaşlar.

Destekleriniz için çok teşekkür ederim.

Ve altın biletler ve güç taşları ile destek veren diğer herkese, çok teşekkür ederim, desteklemeyi bırakmayın ve ben de size en iyi hikayeyi vermek için çalışmayı bırakmayacağım.

Bana güvenin, daha yeni başladık... dediğim gibi "Bana güvenin".

Northern için bu mantıklı değildi. Bu tam bir delilikti!

Eğer yırtıktan çıkmanın bir yolunu bulabilseydi, o yolu kapıp o yerden hemen çıkardı.

Korkaklık ile sağduyu arasında ince bir çizgi vardı, ama hayatta kalma söz konusu olduğunda bunun önemi yoktu.

Yaşaması gerekiyordu, belki geri dönüp başka bir gün savaşmak için, belki başka bir şekilde daha güçlü olmak için.

Kaçmak ne kadar korkakça görünse de, Northern bunun sağduyu ve makul olduğunu düşündü.

Kesin bir felaketle karşılaşmak, daha da korkakça ve aptalca bir şey gibi geliyordu.

Eğer bir hava gemisi olsaydı, denizdeki korkunç şeylerden kaçınabilir, Luinngard'a gitmesine de gerek kalmazdı. Eve güvenli bir yolculuk olacak.

'Peki neden? Neden onu kullanmıyor ve neden benim için ondan vazgeçmeye istekli?'

Northern gözlerini şüpheyle kısarak alay etti.

"Tamam, yani bana bir hava gemin olduğunu inandırmak istiyorsun ki bu, bu arada, Merkez Ovası'na dönüş yolculuğunu çocuk oyuncağı yapar. Geri dönmek için onu kullanmıyorsun, ayrıca benim için ondan vazgeçmek istiyorsun?"

Raven başını salladı, saçları nazikçe sallandı.

"Hayır, yanılıyorsun."

"O zaman?" Northern başını eğdi. "Açıklamak ister misin?"

"Henüz gemim yok."

Northern'ın kaşları çatıldı, gözleri altında buruştu.

"Anlamıyorum. Yani henüz sahip olmadığın bir gemiyle pazarlık yapmayı mı planlıyordun?"

O, ona aptal mı yoksa deli mi diyeceğini bilmiyordu.

'Ya da belki de o sadece tamamen aptaldır.'

Ancak Northern, önünde duran kızın aptalca bir şey olmadığını biliyordu.

'O ne kadar yaşında olabilir ki, 16 mı?' diye düşündü, ancak bir saniye sonra bu düşünceyi bir kenara attı. 'Böyle gereksiz düşüncelerin ne faydası var?'

Raven başladı

: "Gemiyi, istediğim zaman alabilirim, ama onu gizli tutmak için almamaya karar verdim."

"Tabii ki, bunu yapmalısın, çünkü eve dönecek bir yol olduğunu bilmek, sizin için küçük krallıkta oluşturduğunuz düzeni altüst edecektir."

Northern'ın kaşı aniden çatıldı, sonra bakışlarını Raven'a daha çok odakladı.

"Seni nereye götüreceğim?"

Raven tereddüt etmedi, Northern'ın her zaman sormasını bekliyormuş gibi konuştu.

"Lotheliwan prensi tarafından bir araya getirilen bir grup var. Rift'e meydan okumaya çalıştılar ve sanırım bir şeyi unuttular."

Her açıklaması sadece Northern'ın merakını daha da artırdı. Belki de yapmak istediği buydu.

Northern ona baktı, gözleri donuk ve yorgun görünüyordu.

'Kesinlikle, tüm bilgilerini açıklamak istemezdi, ama burada önemli olan bir hava gemisinin olduğu. Bu her şeyi değiştiriyor. Eve dönebilirim.'

Evin düşüncesi Northern'ın zihnini sevinç ve beklentilerle doldurdu.

Aynı zamanda korkutucuydu çünkü kendini yaban bir rüya görüyor gibi hissediyordu, bu rüyanın alevler içinde yok olacağına emindi.

Arkasında yumruğunu sıkıca kenetledi, birkaç saniye boyunca yere bakarak gözlerini Raven'a geri çevirdi.

"Peki bu hava gemisi nerede olacak?"

"Gittiğimiz yer," diye yanıtladı kararlılıkla.

Anlaşma o kadar cazipti ki; gerçekten eve dönebilirdi. Hiçbir şeyi umursamıyordu; bu adamlar zaten kaybedilmiş bir davaydı.

Diğer yarıklarda ne tür belaların gizlendiğini herkesten iyi biliyordu. Ve eğer Koll'un diğer alteri orada onları bekliyorsa, cehenneme doğru gidiyorlardı ve hiçbir konuşma onları bundan kurtaramazdı.

Ayrıca,

'Bu, o kızla yeterince yakın olma şansım olabilir. Adının Terence olduğunu düşünüyorum.'

Bu, elde edeceği tek şanstı. Terence ve Raven.

Raven'ın diğerlerinden ne kadar olağanüstü olduğunu tam olarak bilmiyordu, sıradan bir adamın bile partinin diğer liderlerinden ne kadar olağanüstü olduğunu fark edebileceği kadar.

'Onun yeteneğine sahip olmayı da çok isterim.'

Bu, sonunda onun yararına sonuçlanabilir.

'Ama sadece böyle kabul edemem. Onlardan zorla bir şeyler almalı!'

Northern kollarını kavuşturdu ve birkaç saniye düşünceli kaldıktan sonra ağzını açtı.

"Tamam, ama bir şartım var."

Raven kaşını kaldırdı, "O şart ne olabilir? Sana en iyi teklifi zaten verdim."

“Evet, kesinlikle yaptın. Ben de bunu biliyorum ama bir düşün,” Northern el hareketleriyle açıklamaya başladı. “Her şey ters giderse ne olacak? O zaman bu harcamanızdan ne kazanacağım?”

“Başarısız olamaz,” derin bir kaş çatma ile başladı. “Eğer başarısız olma ihtimali olsaydı, seni hiç sormazdım.”

Kuzey, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

“Oh? Aksine, bana başarı şansını artırmamı istediğini düşünmüştüm?”

Alaycı bir tonla ekledi.

“Yoksa beni test etmeye çalışmak gibi saçmalıkların peşinde misin?”

Raven, sessizliğini korudu ve ona sabit bir şekilde baktı. Kızıl bakışları bir noktada Kuzey'in yüzündeki kendinden memnun ifadeyi silip süpürecek gibiydi.

Bunun yerine, kaşları çatıldı ve ona açıkça belirtti:

“Eğer herhangi bir hilekarlık belirtisi yakalarsam, sana göstereceğim cehennemden daha iyi bir seçenek ölüm olacaktır.”

O noktada, Raven küçük ama kendinden emin bir gülümseme bıraktı.

“Elbette, endişelenecek bir şeyin yok. Seninle ihtiyaç duyduğum kadar açıktım.”

Northern'ın ifadesi dondu, mavi gözleri onun gözlerine delip geçti. Sonra yüzünü çevirdi ve hayal kırıklığıyla bir 'tch' çıkardı.

'Yüzündeki o gülümseme o kadar sinir bozucu ki! Kendimi onun tuzağına düşüyormuş gibi hissediyorum.'

Raven'ın sesi, dikkatini bir kez daha onun yüzüne geri çekti.

"Peki, senin şartın ne?"

Northern bir iç çekti.

'Birisiyle sadece birkaç dakika konuşmaktan bu kadar stresli olmamıştım.'

Raven ile yaptığı konuşma neredeyse yumurta kabuklarının üzerinde yürümek gibiydi.

Bir noktada, söylediklerinin kendisini test ettiğini hissetti ve garip bir şekilde, o testi geçmek istiyordu.

Diğer zamanlarda, ağzından çıkan kelimelerin değerlendirildiğini ve yargılandığını hissetti.

Bu, derisinde ürpermelere neden oldu.

Onun, onun iyi gözünde yer almak, bir şekilde onu etkilemek istediği hissi, çok, çok rahatsız edici bir duyguydu.

'Kaçmam gereken biri.'

Northern, o konuştuğunda bile sessizdi. Sadece ona şüpheyle baktı, gözleri hafifçe parlıyordu.

'Tamam. Bu sadece bir kez olacak. Repertuarıma iki yetenek daha ekleyeceğim ve işler yolunda giderse, evime dönecek bir yolum olacak, bu da bir bonus olacak.'

"Bu harcama sırasında aldığımız tüm ruh çekirdeklerini istiyorum."

"Bu harcama sırasında aldığımız tüm ruh çekirdeklerini istiyorum."

Bu kelimeleri söyledikten sonra bile, Raven'ın ifadesi kayıtsız ve korkutucu bir soğuklukta kaldı.

Northern'ın kaşları biraz çatıldı.

'Etkileyici, o bile kıpırdamadı.'

Aslında, Northern absürt bir fiyatı kasıtlı olarak belirtmişti çünkü onun reddetmesini istiyordu ve böylece aralarında bir anlaşma olmayacaktı.

Her teklif oldukça cazipti; onları reddetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Ama tuzağa düşme hissini aşamaması onu rahatsız ediyordu.

Bu yüzden, eğer bir şekilde kandırılacaksa, ondan mümkün olduğunca çok ödül elde etmesi gerekiyordu.

Raven nihayet ağzını açtı ve konuştu

: "Hepsini verebilirim, ama Terence'in hiçbirini veremem," pazarlık yaparken bile, yüz hatları soğuk ve sarsılmazdı.

Kuzey, tamamen sessiz bir şekilde baktı, sonra dudaklarını hafifçe kıvırarak çenesini kaldırdı.

"O zaman Terence'in yarısını alırım. Bunu kabul etmezsen, ben de yokum."

Kaşları yavaşça Raven'ın yüz hatlarını buruşturdu.

Bunu gören Kuzey, dudaklarını geniş bir gülümsemeye yaymaktan kendini alamadı.

Bunu gün gibi net görebiliyordu.

Onun için önemli olan yere vurmuştu.

'Terence, ha? Terence...'

Eğer konuşmalarıyla puan sayıyorlarsa, Raven muhtemelen yüz almıştı, Northern ise sadece bir.

Ama bu 'bir' bin gibi hissettiriyordu.

Raven'ın yüzündeki o ifade, öncekini geride bıraktı. Bu gerçekten bir ödül rafına layıktı.

Çok kararsız görünüyordu.

"Ne? Bunu yapamazsın mı?" Northern mızmızlandı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Onunla bunu tartışabilir miyim ve sana geri dönebilir miyim?"

Northern kibirli bir gülümsemeyle gösterdi.

"Tamam. Anlıyorum. Yapman gerekeni yap. Kararını verdiğinde nerede bulabileceğini biliyorsun."

El salladı ve yanından geçti.

Hadi, Bay Fluffy, eve gidelim.

O ve kurt benzeri yaratık, Raven'ı diğer ucunda bırakarak 'zorla ayakta duran' köprüyü geçti.

Kuzey, ona bir kez daha baktı ve onun zaten ayrıldığını gördü, sonunda yüzüne döndü.

'Sanırım sonuncusu onu oldukça sarstı. Bütün ruh çekirdeklerini bana vermekte tereddüt etmedi.'

Kuzey, bunun imkansız bir anlaşma olduğundan emindi çünkü ruh çekirdekleri, sürükleyicilerin daha güçlü hale gelmesinin tek yoluydu.

'Ama o, ruh çekirdeklerine ihtiyaç duymayan biri gibi.'

Kuzey, başını sert bir şekilde salladı. 'Hayır, bu imkansız.'

Kuzey ve Bay Pamuk, başkentteki ıssız ve sessiz meydanda yürüyüşe geçti. Yolda birkaç canavar vardı, Kuzey onlarla karşılaşmak yerine kaçınmayı tercih etti.

Sebebi, Gilbert'in adamlarının ona tekrar ulaşmış olabileceği ve belki de gizlilikte daha yetenekli birinin olabileceğiydi.

Mülkün kapısına ulaştılar ve Kuzey kapıyı açmak üzereyken aniden bir ses gökyüzüne yükseldi.

"Karanlık Terör!!"

Kuzey, ağzı açık bir şekilde döndü.

'Vay canına, sesinin buraya ulaşması için boğazını patlatmış olmalı.'

Bir gülümseme dudaklarına yerleşti.

"Onun bu şansı değerlendireceğini bile beklemiyordum. Ama yaptı, o yüzden ona yardım etmeliyim."

Kuzey kesinlikle Ellis'in söylediklerini göz ardı edeceğini ve sorununu çözmek için başka bir yol arayacağını düşünmüştü.

Ama şimdi...

"Kalk, Karanlık Terör."

Siyah alevlerden bir şeytan çıktı.

Kuzey, şeytanın yanan gözlerine baktı.

'Bu komutu tam olarak nasıl geçiyorum...'

Ellis'i tanıyor musun? Sen her zaman benimle olduğun için, sınırsız boşlukta olsan bile, onunla konuştuğumda onu görmelisin.

Dark Terror, Northern'ın gözlerine dik dik baktı, yanındaki kırmızı alevler bir saniye öncekinden daha güçlü yanıyordu.

'Sanırım anladı.'

"Eğer anladıysan, Ellis'in peşine düş, kimse tarafından görünmediğinden emin ol ve onun işini kurtar," Northern emir verdi ve döndü ama hemen tekrar geri döndü.

"Dur, Dark Terror!"

Şeytan, Northern'ın sesi gelmeden önce gölgesiyle birleşmeye başlamıştı. Durdu ve yerden çıkan siyah alevler gibi içinden yükseldi.

Northern, şeytana sert bir şekilde baktı.

"Ne yaparsan yap, kimseyi öldürme."

Şeytanın gözlerinin tekrar parladığını izledi, sonra nihayet gölgelerle birleşip hızla uzaklaştı.

'Bunun bir yetenek olup olmadığını merak ediyorum. Hangi tür bir yeteneği olduğunu bile kontrol etmedim? Benim gibi bir profili var mı.'

Northern döndü ve kapıyı açtı. 'Sanırım bunu daha sonra yapmalıyım.'

—

...birkaç dakika önce...

Bang! Bang!! Bang!!!

Ağır bir vurma sesi, Ellis'in küçük bedenini koridordan ayıran ahşap kapıyı sarsarak çaldı.

Kapısının önünde üç kaslı adam duruyordu, arkasında başı eğik ve vücudu kıpırdayan sağlam bir adam vardı.

Bang! Bang!! Bang!!!

"Ne halt ediyorsun?! Bu deli kim?!" Odanın içinden bir ses bağırdı, yankısı biraz boğuk geldi.

Kaslı adamlar birbirlerine kötü gülümsemelerle baktılar.

Daha kapıya yakın olanı, kapıyı daha fazla güçle çalmak için elini kaldırdı. Ancak, elini indirmeden önce ahşap kapı gıcırdayarak açıldı.

Ellis yukarı, sola ve sağa baktı, ardından yüz ifadesi parçalandı. Hızla geri içeriye dart etmek için koştu, ama adam daha hızlıydı, Ellis kapıyı geri kapatmadan önce güçlü kollarıyla kapıyı durdurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, salak?"

"Efendim?" Ellis alçakgönüllülükle yanıtladı, omuzları titriyor ve gözleri yüzlerine bakmaktan kaçınıyordu.

"Ne yaptığını düşündüğünü sordum?"

Konuşan adam, yüzünün yan tarafında küçük bir yılan dövmesi olan, koyu tenli, kel ve 'son derece' kaslı bir adamdı.

Gerçekten de, Ellis'in ahşap kapısını sadece yumruğunu fırlatarak ezebilecek gibi görünüyordu.

"Gunther, onunla konuşmanın bir anlamı yok..." bu 'Gunther' dediği adamın solundaki kişi konuştu.

O, Gunther'dan biraz daha az kaslı, açık tenli ve kafasında mohawk tarzı bir saç modeli vardı.

"Doğru," Gunther, Ellis'i yakasından tutup zahmetsizce dışarı çekti, onu kaldırıp omzuna attı, ardından hep birlikte koridordan yürüdüler.

"Lütfen! Lütfen! Hiçbir şey yapmadım!"

"Eğer hiçbir şey yapmadıysan, o zaman çeneni kapat!" diye yanıtladı Gunther, soldan ayrılarak uzun bir kemerli pencereyle biten başka bir koridora girdiler.

Ellis yukarı baktı. 'Lanet olsun! Bu adamlar beni arka bahçeye götürüyor! O lanet olası kötü yer!'

Orada, serserilerin kendi yerleri olarak seçtiği bazı yerler vardı, bir tür üs.

Arka bahçe böyle bir yerdi.

Ellis, arka bahçeye götürülmenin ne demek olduğunu hiç deneyimlememişti. Şimdiye kadar her zaman iyi bir çocuk olmuştu.

“Lanet olsun! Keşke Luinngard'dan bir prens olmadığını bilseydim!” Ellis, koridorun sonuna — pencereye yaklaştıkça dişlerini sıktı.

“Daha hızlı hareket et,” arkasındaki son kişi homurdandı, sağlam adamın kafasına vurdu.

Pencereye yaklaştıkça, Ellis'in zihnini daha fazla korku sarıyordu.

Dayak yiyecekti; onu rezil edeceklerdi ve döveceklerdi, en kötü senaryo...

Gunther'ın erkekleri sevdiğine dair bir söylenti vardı ve onlarla zorla birlikte oluyordu; hislerin karşılıklı olması gerekmiyordu.

Birden, bir adam tarafından anüsünün kirletileceği düşüncesi aklında belirdi, Ellis bu düşünceyi tamamlayamadı, korkudan korkunç bir çığlık attı ve bağırdı

: “Lütfen!! Lütfen beni bırakın!!! Hiçbir şey yapmadım!!”

“Sakin ol!!” Gunther güçlü bir şekilde susturdu.

Pencereye ulaştılar ve Gunther bir bacağını yerleştirerek atlamaya hazırlandı.

O anda, Ellis aniden Northern'ın sözlerini hatırladı.

Herhangi bir şey olursa, nerede olursanız olun sadece Karanlık Terör diye bağırın.

Lütfen, lütfen...

Ve Gunther pencereden atladığında, Ellis'in sesi, sahip olabileceği tüm 'boğazsal' güçle havayı delip geçti.

KARANLIK TERÖR!!!

THUD!

Gunther güçlü bir şekilde indi, sağlam bacakları komut verici varlığının altında toprağın hafifçe titremesine neden oldu.

Hiçbir nazik davranış göstermeden, Ellis'i omuzlarından kayıtsızca attı, zavallı çocuğun sırtı sert zemine çarptı.

Ellis, tüm varlığını anında saran, kemiklerine kadar işleyen acıyla kıvrılarak kendine kapandı.

“Neden bağırmaya devam ediyorsun? Delirdin mi?” Gunther, Ellis'in boğazını sıkarken demir gibi bir kavrayışla onu duvara çarptı ve orada sabitledi.

“Soruyorum. Delirdin mi? Cevap ver! DELİ MİSİN?!!”

“Hayır! Hayır, efendim!!” Ellis'in sesi titredi, korkunun soğuk parmakları kanını dondurdu, yüzü renksizleşti.

‘Ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum, çok ölüyorum!! Kahretsin! Onunla tanıştığım güne pişmanım!!’

O gün, diğer günler gibi bir gündü, hayatta kalmak, kalenin etrafında sürekli artan bir mücadeleydi.

Doğru, karnını doyuracak kadar yiyecekleri vardı, av partilerinin getirdiği et rasyonlarıyla besleniyorlardı.

Ama bir adam ağzında yiyecek olduğu için rahat kalıyorsa, böyle bir adam lanete mahkumdu.

Sonunda, rahat olmak sinsi bir suikastçıydı, birinin kaderiyle yüzleşmek ise adil ve onurlu bir cellattı.

Her ikisi de, nihayetinde, seni öldürecekti – ya cesur bir asker olarak ölürsün ya da aptal bir adam olarak yok olursun.

Ellis, aptal bir adam olarak ölmek istemiyordu.

O, küçük bir baronet ailesinden geliyordu ve ebeveynlerinin ilk doğan çocuğu olarak, ailenin gururu olmak için çok çalışmıştı.

Asil olmalarına rağmen, hala sıradan insanlar olarak görülüyorlardı, zayıf bir soydan gelen amatörler olarak algılanıyorlardı.

Sosyal etkinliklere katıldıklarında, lekeler ve kaba kusurlar olarak bakılıyordu.

Lanetlenmiş ve küçümsenmişlerdi.

Ellis, bir gün onların sözlerini yutmalarını, babası ve annesinin önünde diz çökmesini arzuluyordu.

Ailesinin statüsünü her ne olursa olsun yükseltmek istiyordu.

Umarım akademiden mezun olur ve ulusal bir şövalye olurdu.

Yeterince erdem kazanırsa, baron unvanına veya hatta kont unvanına sahip olabilirdi.

Bu yüzden çok çalıştı ve daha önce başarısız olanlar için akademinin ikinci şans sınavını geçmeyi başardı.

Burada olmak için çok çabaladı.

Onlara olanlar talihsizdi. Ama şimdi herkes ilerlediğine göre, savaşta işe yaramaz bir yeteneğe sahip olduğu için rahat bir yaşam sürmeye niyeti yoktu.

Ellis daha iyi olmak istiyordu... daha iyi olmak zorundaydı.

Bu yüzden, o adam teklifiyle geldiğinde, Ellis bunu muazzam bir fırsat olarak gördü.

Her ne kadar savaşa giremese de, yine de ruh çekirdekleri kazanabilecek ve yavaş yavaş daha güçlü hale gelebilecekti.

Sonunda Göçebe rütbesine ulaşacak ve umarım bir gün Usta unvanını alacaktı!

Ama bu bir tuzaktı. Bir yalandı.

Ruh çekirdekleri sadece yaklaşık bir ay dayanmıştı ve ondan sonra kullanılıyor ve zorbalığa uğruyorlardı.

Bu serseriler, onlara sıradan ürünler dayatıyor ve ruh bağlı eşyalar için satmalarını talep ediyorlardı, her şeylerini teslim edene kadar döverek zorla itaat ettiriyorlardı.

Ve o adam bir daha asla yüzünü göstermedi.

Bazıları adaletsizliği bildirmeye çalıştı, ama mesele asla gün yüzüne çıkmadı.

Hiç kimse umursamadı.

Bu, köpeklerin köpeği yediği bir sokaktı. Herkes kendi başının çaresine bakıyordu.

Parti liderleri, kitlelerin hayatta kalmasını sağlamakla zaten yeterince meşguldüler; bu yüzden bu tür önemsiz meselelerle ilgilenmeyecekleri bekleniyordu.

Onlar için bir çıkış yolu yoktu.

"Sağır mısın?!!" Gunther'ın sesi, daha önce boğuk olan sesi, Ellis'in görüşü yavaşça geri dönerken daha net hale geldi.

"Bana cevap ver! Neden mallarını bıraktın? Geçen hafta aldığın eşyalar nerede? Onları teslim etmedin mi?!!"

Ellis, kanayan ağzının köşesinden kan damlarken, Gunther'ın bronzlaşmış yüzüne ifadesiz bir şekilde baktı.

'Geçen haftaki eşyalar mı? Oh, o...'

Belki de sırtı o kadar şiddetli ağrıyordu ya da korkudan o kadar tüketilmişti ki, mantıklı düşünemiyordu.

Artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Bu adamlar muhtemelen ona ölmesini diledireceklerdi.

Gözyaşlarıyla yalvarmak yerine, kaderine razı olacaktı...

‘Ne önemi var? Zaten bana istediklerini yapacaklar.’

"Sağır mısın?!" diye bağırdı Gunther, Ellis'i geri çekip sırtını tekrar duvara çarptırarak.

Diğerleri sessizce, kollarını kavuşturmuş bir şekilde izledi.

Sağlam çocuk kıpırdandı, Ellis'in yüzüne gizlice bakmaya çalıştı.

Ellis'in gözleri ona döndü ve hemen çocuk bakışlarını kaçırdı, yüzü terle kaplanmıştı.

'O herif...' Ellis, adamın tekrar bağırdığı sırada bakışlarını Gunther'a odakladı.

"Dedim ki, eşyalar nerede?!"

Ellis'in dudakları çirkin bir gülümsemeye büküldü, çenesi yukarıda, Gunther'a alaycı bir bakışla bakıyordu.

"Ah, o... Onları çekirdeklerle takas ettim ve biraz daha güçlü oldum."

"Hı?"

Sadece Gunther değil, arka bahçede bulunan herkes şok içinde sessizliğe büründü.

Bu adamlar, onun bu alçak iş anlaşmalarında elini kolunu sallayarak kullanması için topladığı küçük çeteydi, bu yüzden kimse onlara saygısızlık etmeye cesaret edemedi.

Ayrıca, onun partisinin üyeleriydiler; aslında Gunther, kendisi de bir takım lideriydi.

Bu, burada sıradan bir serseriden daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen Ellis'ten on kat daha güçlüydü.

Ve yine de...

Gunther, dişlerini görünür bir şekilde sıktı, dudakları geniş, avcıca bir gülümsemeye yayıldı.

"Bir ölüm isteğin olmalı... endişelenme, bunu sana vereceğim." Elini o kadar sıkı tuttu ki, damarları derinin altında görünür yollarla yüzeye çıktı.

Sonra kolunu geri çekti, sanki hava bile Gunther'ın güçlü bir darbe hazırladığı için tutulmuş gibiydi.

Ellis kaşlarını çattı, 'Eğer öleceksem, güçlü bir adam olarak öleceğim... aptal bir adam olarak değil,' düşüncesi, Gunther'ın yumruğu ona doğru fırlarken zihninde yankılandı.

Darbe, Ellis'in yüzüne çarparak başını duvara vurdu.

Boğazından derin bir inleme çıkardı ve yere yığıldı, harabe halindeki yüzü burnundan ve ağzından fışkıran kanla ıslanmaya başladı.

Gunther ona aşağılayıcı bir bakışla baktı.

"Artık tekrar konuşmaya cesaret edebilirsin, aptal. Salak!"

Gunther'ın arkasındaki diğer iki uşak, Ellis'in yatmış haline kıkırdadı.

“Adamlar, onun biraz direneceğini düşündüm... ne oluyor burada?”

“Zayıf herif, nereye oturacağını bile bilmiyor...”

Birden, arka bahçe rahatsız edici bir karanlığa büründü... üzerlerine korkutucu bir sessizlik çökmüştü.

Her şey bir anda alt üst olmuştu, saçları dikilmiş, sırtlarında ürpertiler dolaşıyordu.

Bir şeyler yanlıştı.

Gunther etrafa bakındı, gözleri titreyen bacaklarına takıldı.

“Ne? Benimle ne oluyor? Neden böyleyim...”

Bir elini alnını silmek için hareket ettirdi.

“Terli miyim? Beni terleten ne...” Ellis'e döndü, acı içinde sessizce kıvranıyordu. “Kesinlikle, bu aptal olamaz.”

O zaman onu fark etti. Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

Ellis ile arasında dairesel bir gölge vardı.

'Ne... bu her zaman burada mıydı?'

Gunther gölgelerin içine dikkatle baktı. Aniden, derinliklerinde dört alevli göz parladı.

O anda, vücudundaki her sinir sadece bir ilkel komut haykırıyordu

: KAÇ.

Bir anda, Gunther geri sıçradı ve arkasındakilerden daha uzakta yere indi.

Elleri titriyordu, bacakları zayıf hissediyordu, sanki her an bükülecek gibi.

O sadece, karanlık bir alevin yavaşça yerden yükselip insan benzeri bir yüz haline gelmesini dehşet içinde izleyebildi... yoksa bu insan mıydı?

...en azından, onlara öyle görünüyordu... ta ki şekli tamamlanana kadar.

Varlık, iki bacak üzerinde duruyor, dört kolu, arkasından çıkan kıvrılan bir kuyruğu, kötü niyetle parlayan dört kan kırmızı gözü vardı. Ve başından yukarıya doğru kıvrılan iki siyah boynuzu vardı.

Şeytan, onların ve titreyen Ellis'in arasında duruyordu. O, yukarı bakmaya çalışmıştı... ama sadece bir canavara göz atmıştı.

O canavar, korkunun tentaküllerinin tüm varlığını sarmasına neden oldu. Önceki anlarda hissettiği şey şimdi çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

Böylesine bir dehşet karşısında, başını kaldıracak cesareti bile bulamıyordu.

Ayrıca, canavarı bir an bile görmek, anlaması için yeterliydi.

Hiç kimse bilmedi... Ellis kendi yolunda özeldi. Ve bu gerçeği gizli tutmuştu.

Çünkü ebeveynleri ona bunu yapmasını söylemişti.

'Ruh çekirdeği yok! Ama cehennem derecesinde bir varlık olarak kaydediliyor? Ayrıca bu hava! Tehlikesinin şeytan seviyesinde olduğunu hissedebiliyorum. Bu kalibrede bir canavar burada ne arıyor?!!'

Bir bakışla, Ellis yetenek yeteneği 'Gör'ü aktive etti.

Bu yetenek, Ellis'in herhangi bir canavarın ruhuna bakmasını sağladı; onların rütbe ve tehlike seviyesi bilgileri otomatik olarak zihnine kazındı.

Mevcut seviyesinde, onların adını ayırt etmesi imkansızdı.

Ayrıca, driftçilerle de çalışıyordu, ancak bazen, driftçi rütbesinin üzerindekilere karşı işe yaramaz hale geliyordu.

Kendinden daha güçlü driftçilerin ruhlarına bakması imkansızdı.

Ayrıca, eşyalarla da çalışıyordu, ancak kendi sınırlamaları vardı.

Basitçe söylemek gerekirse, Ellis varlığını gizlemek için özenle çalışan nadir bir mücevherdi.

Birkaç kez yeteneğinin sırrını açığa çıkarmaya çalıştı.

Ama ebeveynlerinin verdiği uyarı her zaman zihninde ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Ellis... güvendiğin birini bulana kadar... yaptıklarını asla kimseye gösterme."

Ellis, neden bu kadar ısrarla üzerinde durduklarını hiç anlamıyordu...

...ve şimdi bu artık önemli bile değildi.

Muhtemelen bu yerde yok olacaktı... bu canavar tarafından öldürülerek... işkencecileriyle birlikte.

Yüzünde tatmin edici bir gülümseme belirdi. 'En azından onlar da ölecek...'

Karanlık Terör birkaç saniye hareketsiz durdu, insanların tepkisini bekliyordu.

Ancak hepsi korkudan titriyordu, içlerinden biri - yuvarlak ve sağlam - hatta kendini kirletti.

Şeytan hareketsiz kaldı, kan kırmızı gözleri onlara soğuk, tehditkar bir kayıtsızlıkla yanıyordu.

Hepsi korkudan titredi ve yavaşça geri çekilmeye başladı. Onlar ile Karanlık Terör arasındaki mesafe giderek açıldı.

Ve arka bahçenin kenarına ulaştıklarında - ön bahçeye bağlanan açık bir sokağa açılan - şeytan hareket etti.

Hiçbiri tepki veremeden, birinin yüzünü yakalayıp duvara fırlattı, siyah bir ışık hızıyla ileri atıldı, diğerini yakalayıp alt eliyle karnına yumruklar indirdi.

Ve Gunther kaçmaya çalışırken, bacağı sokağa ulaşmaktan bir adım uzaktayken, kuyruğu bileğini yakaladı ve onu ters çevirdi, yere çarptı.

Hareketi birkaç kez tekrarladı, kaslı adamı sanki ağırsız bir tahta parçasıymış gibi acımasızca yere çarptı.

Sonra durdu ve yavaşça ileri adım attı, Gunther ile olan önceki yıkımdan yerde örümcek ağı gibi çatlaklar bıraktı.

Ellis'e daha da yaklaştı, tehditkar, alev gibi bakan gözleriyle ona baktı.

Talihsiz çocuğun tüm bedeni, onun incelemesinin nesnesi haline geldiğinde titredi.

Ellis gözlerini sımsıkı kapadı, başına ne geleceğini bekledi.

Sonra, aniden, baskıcı varlık kayboldu.

Sanki karanlık bulutların atmosferden yırtılıp gittiği gibiydi.

Yavaşça başını kaldırdı.

'Gitti!'

Artık canavar yoktu!

Her şey eski haline dönmüştü. Hayır, hatta daha iyi.

Hava taze ve nefes alınabilir, serin ve garip bir şekilde canlandırıcıydı.

Etrafına baktı. Önünde, dördü yerde baygın yatıyordu.

Üçü şeytanın işiydi, biri ise... iyi, kendi idrarının birikintisinin içinde yatıyordu.

'Ne kadar çok idrar yaptı...' Ellis düşündü, cesedin üzerinden geçerken ona sinirli bir bakış attı. Diğerlerinin yanından geçti ve can havliyle koştu.

Ellis'in aklında bir düşünce yankılanıyordu, arka sokaktan geçip ön bahçeye çıktığında.

'Karanlık Korku'

Nedenini bilmiyordu... ama içgüdüsel bir his vardı.

Bu, garip beyaz saçlı çocuğun Karanlık Korku diye bağırması gerektiğini söylediği şeydi.

Başka bir açıklama yoktu. Bu kesinlikle Karanlık Korku olmalıydı.

Eğer durum böyleyse, o zaman...

'Bu adam kim? Aman Tanrım, daha büyük bir belaya mı girdim?'

—

Northern, yatağında tembelce uzanıyordu, gökyüzünde yükseklerde parlayan güneş, tüm malikaneyi sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Odası, elbette, bu ışıltıdan karanlık ve biraz ihmal edilmişti, ama bazı zayıf ışınlar pencereyi geçerek odanın ortasını aydınlatmayı başardı.

Elleri başının arkasında, gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu.

Erken öğle saatinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

'Aman Tanrım, gün ışığını görmemin üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi hissediyorum... En son ne zaman güneşin altında yattığımı bile hatırlayamıyorum.'

Northern, güneşin sıcaklığında çıplak dışarı çıkmayı düşünmüş olabilirdi, ama ruh hali buna uygun değildi.

Raven ile yaptığı konuşma, hala bazı cevapsız sorular bırakmıştı... Onun teklifini kabul etmenin doğru bir karar olup olmadığını derin derin düşünüyordu.

Ayrıca, ileride ne yapabileceği konusunda ne gibi seçenekleri vardı?

Bu topraklarda nasıl hayatta kalabilirdi?

Nasıl daha güçlü hale gelebilir?

Düşüncelere dalmışken, aniden en garip şey oldu.

[Yetenek - Ruh Gözleri (C-Sınıfı) kopyalamak için 100 yetenek parçası ister misiniz?]

Kuzey'in gözleri açıldı.

'Evet!'

[Üzgünüm, yetenek kopyalamak için yeterli Yetenek Parçanız yok]

'Ne olduğunu bilmiyorum. Ama berbat!'

Kuzey, şeffaf panel kaybolduktan birkaç saniye sonra hâlâ sersemlemişti.

'Bu neydi? Etrafımda kesinlikle kimse yok... ve ben kimseyi görmedim...'

Birden duraksadı.

Potansiyel kaynağı fark etmesi uzun sürmedi.

Kaşları çatıldı, şüpheyle doldu.

"Hayır, bu mümkün olamaz. Fiziksel olarak mevcut olmadan yetenekleri kopyalayabilirim...?"

Kuzey'in şüphelendiği şey, dışarıya uzanan tek bir bağlantısının olmasıydı.

Eğer biri Karanlık Terör üzerinde bir yetenek kullanmışsa, o zaman bu mantıklıydı.

Ancak, bu farkındalık derin bir şoktu.

Bu daha önce olabilir miydi, yoksa bu, driftçi rütbesine ulaştığında kazandığı yeni bir yetenek mi?

Northern bilmiyordu.

'Kafam karışık.'

Ama içinde bir şey onu rahatsız ediyordu.

Profilini çağırdı ve birkaç saniye boyunca yoğun bir şekilde inceledi.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [0/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 24 diğerleri.

'Rift'ten döndüğümden beri yeteneklerim durakladı...'

Daha doğrusu, Annette'e göre, sadece dün uyandı.

Yaklaşık beş gün bilinçsizdi. Bu yüzden uzun bir süre gibi hissettirmedi ve hemen yetenek parçaları avına çıkma baskısı hissetmedi.

Ayrıca, uyanışından beri meşguldü.

Ancak bir Yetenek kopyalama fırsatı doğduğunda, yetenek parçalarının olmaması onu hayal kırıklığına uğrattı.

'Kahretsin, o zaman bazı yetenekler aramalıyım... Yeteneklerin nasıl çalıştığını denemek istiyorum...'

Northern, canavarlara karşı öldürme işlemi için verilen yetenek parçalarının sayısını, bu miktarların rütbelerle mi yoksa tehlike seviyeleriyle mi belirlendiğini merak ediyordu.

Ya da her ikisi de.

Keşfetmek istediği birkaç şey vardı.

Ama canavarlara ait ruhları görebilmesini, ruh çekirdeklerini görmesini ve mümkünse tehlike seviyelerini görebilmesini sağlayacak bir yeteneğe ihtiyacı vardı.

O yeteneği çaresizce arzuluyordu; bu bir savaş yeteneği olmasa da, sahip olmak istediği bir gereklilikti.

Ayağa kalktı ve hemen köşede uyuyan Bay Fluffy, başını kaldırdı, kulakları dikleşti.

Canavarımsı kurt, Northern'ın bedeninin etrafında bir şeyler örerken parlayan gözlerle izliyordu.

Birkaç saniye sonra, Northern parlak siyah bir zırh giymişti, başından iki boynuz çıkıyordu.

"İlgileniyor musun? Ormanı birlikte temizleyelim." Northern, kurt benzeri yaratığa söyledi.

O anda, bir gölge aniden odaya girdi ve Karanlık Terör ondan yükseldi.

O, gözlerini kayıtsız canavara dikti.

“Kimseyi öldürdüğünden eminim, değil mi?”

Karanlık Korku, kayıtsız bir şekilde baktı, gözlerindeki alevler bir an daha şiddetli yanarken, bir saniye sonra sönmeye başladı.

“Acaba bu, evet demenin bir yolu mu...”

Kuzey, şeytanı kovdu ve onu boşluğun alevlerinin kollarına geri gönderdi.

Sonra, aniden kaybolan varlığa karşı öfkeli bir şekilde hırlayan Bay Pamuk'a döndü.

Kuzey, canavara baktı.

“Gerçekten düşmanca davranıyorsun, değil mi...?” '...yoksa bu, Karanlık Korku'nun korkutucu varlığından mı kaynaklanıyordu?'

Canavarın başını okşadı ve yanında duran çantayı aldı.

Kuzey, bir kopya çağırdı ve çantayı ona verdi.

Yapmanız gereken tek şey, öldürdüğüm her canavardan çekirdekleri toplamaktır.

O, komut verdi ve bununla birlikte pencereden uçarak yere iniş yaptı, etrafında çatlaklar bırakarak.

Bay Fluffy onu takip etti, daha yumuşak bir adımla yere indi ve ileriye doğru fırlayarak Northern'ın hemen arkasında hızını korudu.

Öğleden sonra daha keskin ve sıcak hale geliyordu, şeytani zırhın içinde ısı yavaş yavaş birikiyordu, ama Northern bunu umursamıyordu.

'Bunun daha sonra bir sorun olup olmayacağını merak ediyorum...'

Sıcaklığa rağmen, bedeni serin hissediyordu, ama henüz herhangi bir sonuç çıkarmak için çok erkenydi.

Northern, çevresini gözlemleyerek cesurca ileriye doğru yürüdü.

Birkaç saniye yürüdükten sonra durdu.

"Hmm, etrafta yaklaşık dört... hayır, altı var..."

Her ruhun özünü örten küçük bir kaos akışı vardı ve bu akışı takip ederek, Northern etrafındaki varlıkların sayısını ayırt edebiliyordu.

Elini açtı, siyah bir çelik bıçak belirdi ve bacağını geri çekerek harekete geçmeye hazırlandı.

Dişlerini sıkarak hışırtılı bir nefes kaçtı ve bir anlık bir anda, Northern'ın figürü ormana siyah bir yıldırım gibi hızla girdi.

İlk öküz benzeri canavar hareketsiz duruyordu, belki de sert güneş ışığından sersemlemişti.

Northern tereddüt etmedi. Tek bir akıcı hareketle, yaratığın yanından geçti, kılıcı dönerken temiz bir şekilde boynundan keserek geçti.

[Tehlikeli Canavar - Bulfor'u öldürdünüz]

[+3 yetenek parçası kazandınız]

Duraksamadan, Northern dikkatini bir sonraki hedefe çevirdi.

Yakınlarda birkaç tane daha öküz benzeri canavarın varlığını hissedebiliyordu, kaotik enerjileri ormanda dalgalanıyordu.

Siyah çelik silahını sıkıca kavrayan Northern, ileri fırladı, ayakları neredeyse yere değmeden mesafeyi kapattı.

Bir sonraki canavar, gürültüden haberdar olarak, dev başını Northern'a doğru çevirdi, çenesi genişçe açıldı.

Ancak Northern daha hızlıydı. Yaratığın saldırısının altına eğildi, kılıcı yukarıya doğru hızlı ve kavisli bir hareketle keserek geçti.

Canavarın çenesi kesildi, acı ve kafa karışıklığı içinde kükreyerek kan bir yay şeklinde fışkırdı.

[Tehlikeli Canavar - Bulfor'u öldürdünüz]

[3 yetenek parçası kazandınız]

'Bu kolay...'

Elbette, öyleydi.

Northern duraksadı ve oniks kılıcı ustaca döndürerek bir elden diğerine geçirdi ve ormanın derinliklerine doğru döndü.

Bay Fluffy arkasında belirdi ve yavaşça hırladı.

Canavara yeteneklerini sergileme şansı bile verilmedi.

Northern sırıttı, "Endişelenme dostum, sen de çok yakında parlayacaksın..." Dişleriyle tehditkar bir gülümseme belirdi. "Bir sürüsü geliyor."

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu son birkaç bölümde sizi sıkmaktan dolayı üzgünüm arkadaşlar.

Benden kaçmayın, biraz sabır, yavaş yavaş içine giriyoruz.

Yorumlarınız, güç taşlarınız ve altın biletlerim benim motivasyonum.

Çok teşekkürler arkadaşlar.

Hepinize yeterince teşekkür edemem!

Kuzey birkaç an hareketsiz kaldı, sonra Ölümcül Kılıç üzerindeki tutuşunu bıraktı ve kılıcın siyah kıvılcımlara dönüşmesine izin verdi.

İki kolunu öne doğru dairesel hareketlerle savurdu, havada iki hançer belirdi.

Sonra, vücudunun önünde iki keskin, kaba görünümlü hançeri sıkıca kavradı; bu hançerler kana aç görünüyordu.

Atmosfer, Kuzey ve Bay Fluffy yaklaşan Bulfor ordusunu beklerken yoğunlaşmış gibiydi.

Gürültülü ayak sesleri, Northern ve Bay Fluffy'nin altındaki toprağın şiddetle titremesine neden oldu, sanki bir deprem an meselesiydi. Ya da belki de bir depremdi.

Northern'ın parmakları her iki stilettanın kabzası etrafında sıkılaştı, bakışları yaklaşan kalabalığa kilitlendi.

Mavi gözleri hafifçe parladı, gözbebekleri bir hedefden diğerine hızla geçiş yaparken - ilerledikçe.

"Yosh!"

Bir anda, Northern altı ilk canavarı öldüreceği hedef olarak belirledi.

Ve zaten - Görünmeyen Gözlerin yardımıyla - her biri için ölümün en uygun noktasını belirlemişti.

Tartışılmaz gerçek şu ki... aklında, onlar zaten ölmüştü.

Whoom!

Bir kasırga gibi fırladı, alev parçaları onu sararken anında mesafeyi kat etti ve ilk hedefine bir esinti hızıyla ulaştı.

Kılıcını döndürdü ve onu canavarın gövdesine sapladı.

Diğer kılıcı sıkıca tutarak, kolunu yukarı doğru savurdu ve canavarın diğer tarafını siyah kanla doğrusal bir şekilde kesip geçti.

Sonra, hızlı bir hareketle döndü ve canavarın boğazını kesti.

Onun yüzü belirsizdi—zaten bir sonraki hedefe geçmişti.

Hançeri, canavarı (boynuzunun hemen altındaki) beyninden delip geçerken rüzgar gibi bir bulanıklık oluşturdu.

Kuzey, diğer hançeri fırlattı, yönüne bile bakmadan bir tekme ile onu çiviledi.

Artık canavarın boynuzunu ele geçirmişti.

Stiletto'yu çekip çıkardı, bu da talihsiz Bulfor'un boğuk bir çığlık atmasına neden oldu, neredeyse başarısız bir berserker gibi... eğer böyle bir şey varsa.

Canavarın boynuzunu sıkıca kavradığında, boynuz çatladı ve biraz daha güç uygulasa onu kıracaktı. Ama Kuzey umursamaz görünüyordu.

Canavarı kendine doğru çekti, hançerini kaptı ve sanki 'nazik' operasyonlarını gerçekleştiren bir psikopat seri katil gibi karnına defalarca sapladı.

Vuruşları korkunç derecede hassas ve hesaplıydı. Her biri yaraya acımasızca saplanıyor, kolunu her savurduğunda daha derinlere iniyordu.

Bulfor çırpındı ve çığlık attı, Kuzey'in amansız saldırısına karşı boşuna kollarını savurdu.

Yaradan kan fışkırarak çıkıyordu, Kuzey'in zırhına sıçrıyordu ama o sarsılmaz kaldı, dikkati dağılmadı.

Sonunda canavara ölümü kucaklaması için izin verdi, su gibi bir sonraki canavara akarak.

Hançeri gözlerine saplandı, stilettoyu bıraktı. Northern, iki elini geri çekti ve buharlı bir nefes verdi.

An, sahneye gerilim katmak için ekstra bir çaba ile yavaşlamış gibiydi...

Sonra vahşi ve yırtıcı bir saldırı başladı.

Ellerinin hızı, yakalanamazdı; canavarın göğsüne, bir yılanın saldırısı gibi hızla vuruyor, durmaksızın ve delice bir odaklanma ile darbe üstüne darbe indiriyordu!

Gözleri kör ve sersemlemiş Bulfor, umutsuzca temas kurmaya çalışarak kaslı uzuvlarını savuruyordu.

Ancak Northern acımasızca zalimdi, yumruklarını canavarın gövdesine kemik kırıcı bir güçle indiriyordu.

Son bir darbe ile canavar geriye doğru fırlatıldı.

Bir saniye sonra, Northern yerde yatan cansız bedeninin üzerine geldi.

Hançerini çıkardı ve tam önündeki canavarın çenesine sapladı.

Sonra, aynı canavardan ikinci hançeri omuz bölgesinden kaba bir şekilde çekip aldı, tendonlarını parçaladı.

Northern havaya fırladı ve 360 derece bir tekme attı, bu da onu kalabalığın içine savurdu.

İki stilettoyu bir kez daha döndürdü ve onları ok gibi fırlattı, ardından ileri doğru koştu, her iki kolunda birkaç parça siyah ışık belirdi.

Bir elinde gümüş bir kılıç, diğer elinde ise hayalet gibi ince bir bıçakla, Northern mesafeyi kapattı ve çapraz yaylar şeklinde dışa doğru sallandı, her iki canavarın bedenlerinde kaba yaralar açtı.

Ardından her iki kılıcı bıraktı, ruhunun kollarına geri döndü, her iki canavarın gergin kollarını tuttu ve onları zorla birbirine çekerek çarpışmalarını sağladı.

İki hançeri de çıkardı, bir tarafa kaydı ve bir canavara şiddetli kesikler yağdırdı.

Ardından, boynuna son bir darbe ile Bulfor'u sessizce öldürdü.

Yine bir tarafa kaydı ve hançeri havada döndürdü (avuçlarının hemen üzerinde), geri yakaladı ve diğer Bulfor'un gözlerine fırlattı, diğer eliyle bir tane daha ekledi.

Her iki gözü de körleşen Bulfor, kontrolsüz bir vahşet ve yabanilikle saldırdı.

'Körlüğe verdikleri tepki aynı görünüyor.'

Northern'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi, yavaşça elini hareket ettirip canavarın başına (boynuzlarının arasında) dokundu.

Northern, Bulfors ona doğru koşmaya başladığı andan itibaren, hareketlerini bakışları önünde yavaşlatan Görmeyen Gözleri etkinleştirmişti.

Eğer isterse, o anda altısını, hatta onunu bile halledebilirdi... eğer öyle isterse.

Ancak [Li'ae'l: Görmeyenlerin Gözleri] sınırlı bir süre için fiziksel gücüne doğaüstü bir artış sağlayan bir yetenekti.

İsterse o süre içinde bunu sonlandırabilirdi; çok daha hızlı olurdu.

Ancak Northern bu fikre karşı oy kullandı. Kendisine bir güç artışı sağlasa da, bunu bir koza olarak saklamayı düşündü.

Ve kendisini ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa itebileceğini görmek istedi.

Daha da güzeli, Northern'ın etrafındaki alanı algılaması, gözlerini ve bedenini her kullandığında daha canlı hale geliyordu.

Bu, yalnızca gözlerin değil, tüm varlığının bir işlevi haline geliyordu.

Çevresinin farkında olmak, onlara doğrudan bakmak zorunda kalmadan tatlı bir his veriyordu.

Bu, delice tatlıydı!

Gözlerinin derinliklerinde alevlenen vahşi bir sevinçle, Kuzey soğuk bir şekilde söyledi

“Yak.”

Korkunç bir siyah alev, canavarı sarhoş bir şekilde inleyip, düzensiz bir şekilde dans etmesine neden olarak sardı.

Northern, canavarın geri geri takıldığını, diğerlerinin üzerine yuvarlandığını görünce gülümseyerek izledi ve alev başka bir Bulfor'a, bir diğerine daha sıçradı... kısa süre içinde, çevresi siyah alevlerle kaynamaya başladı.

Tüm bunlar... sadece otuz saniyede gerçekleşti. Otuz. Saniye.

'A Northern' ifadesiz bir şekilde durdu, ustasının yarattığı kargaşayı kaba bir gülümsemeyle izliyordu.

Şu ana kadar, kesilen canavarlara ait iç organları dikkatlice kesip her birinden üç canavara ait çekirdek toplama işini yapıyordu.

Ancak şu anda, bu görev oldukça zorlu bir hale geldi. Yine de, klon yüzünde en küçük bir ifade olmadan duruyordu.

Bu, Northern'ın heykelsi bir versiyonu gibiydi, tek farkla bu heykelin taşından daha fazla eti vardı.

Siyah alevler bu orman alanını ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Hatta Bay Fluffy bile kısa bir duraksama yapmak zorunda kaldı.

Önceden karşılaştırıldığında, küçük bir müdahaleciden, kaba ve acımasız yaraların dev bir habercisine dönüştü.

Sağlam kahverengi dişleri ve yıldırım hızıyla, doğuştan avcı olan Bulfors bile artık av olmaktan başka çare bulamadı.

Beyaz haşere, kas çerçeveleri arasında geçiş yaptı, derin yaralar ve sıçrayan siyah kan izleri bırakarak.

Ancak, Kuzey'in saldırısının gücünden bile geri adım attı. Ormanda yanan kötü niyetli alevler, genişlemiş mavi gözlerinde yansıdı.

Ve o gözler, aralarında duran adam için hayranlıkla parladı... gülerek.

'Tatlı... gerçekten tatlı!'

Kuzey etrafa bakındı, hayranlık içinde.

'Bu bir sanat eseri, ah be, her zaman sanatsal bir yanım mı vardı?'

Sanat, Kuzey'in her zaman kötü olduğu tek şeydi.

'Ama bu dünyada çok iyi bir sanatçı olduğumu düşünüyorum. Alevlerle harika şeyler yapabilen bir sanatçı. Şuna bir bak.' Alevlerin, yakında sönmeyecek gibi görünen dalgalanmasına doğru başını kaldırdı.

Bir kendini beğenmiş gülümseme dudaklarında yayıldı, 'Sana katılmalıyım, Kuzey, iyisin!'

Kollarını kavuşturdu ve birkaç saniye daha güldü.

'Tamam, bu da böyle, şimdi ne kadar kazandığıma bakalım, sistem sürekli akıyordu...'

Panele çağırdı.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [81/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 24 diğerleri.

'Seksen bir, bu adil... çünkü canavar rütbesi üç parça verdi, sanırım yaklaşık yirmi yedi tane öldürdüm?' Etrafına baktı, bir an sersemlemişti, 'vay... belki de Siyah Alev'in ne yapabileceğini küçümsemişim.'

Güçlendirme, [Siyah Alev] kendini kusursuz bir şekilde kanıtladı, sadece alevi kendisini ve kılıcını güçlendirmek için kullanarak, bir zirve seviyesindeki canavar korkudan titredi.

Ve sadece bir canavara saldırarak, diğerleri alevleri yakaladı ve yok oluşlarına dans edercesine yanarak gitti.

Bu, Kuzeyli'yi bir kez daha... sinsi bir sevinçle gülümsetti.

Kendine alkışladı, 'Tamam, tamam, gerçekten hareket edelim. Şeyleri bir sonraki seviyeye taşıma zamanı.' Northern gülümsedi ve ileriye doğru devam etti.

Klone hala geride, kıvrılmış yanmış bedenlerden çekirdekler topluyordu.

Ve Bay Fluffy hemen arkasındaydı, gözleri saygının parlak bir parıltısıyla parlıyordu.

İkisi de bir süre ormanda karşılaşmadan ilerlediler. Aslında, Northern, kapıya doğrudan giden orman yolunu neredeyse keşfettiklerini söyleyebilirdi, çünkü şimdi kapının önünde duruyorlardı ve daha fazla canavar bulamıyorlardı.

'Gerçekten böyle olursa hayal kırıklığına uğrayacağım...'

Etrafa baktı.

'Yani, bu ormanda yaklaşık yirmi yedi canavar rütbesinde canavar var. Ve Eğitmen Annette bunun tehlikeli olduğunu söyledi.' Başını umutsuzca salladı ve geri döndü.

Kaos aracılığıyla hayata olan duyarlılığı oldukça etkili olsa da, aynı zamanda o kadar değişken hissettiriyordu ki, Northern daha önce bunun algı için fazla güvenilmemesi gerektiğine karar vermişti.

Duyarlılık ve algı söz konusu olduğunda, insan duyularının en iyi duruma eğitilmesinin aşabileceği bir şey olup olmadığını sorguladı.

Bir serseri olmanın sunduğu sınırsızlıkla, Northern, beş duyusunu o kadar geliştirebileceğini biliyor veya şüpheleniyordu ki, bunlar transandantal bir seviyede işlev görebilirdi.

Elbette, hepsi spekülasyondu. Şu anda, kesin olarak bilmiyordu.

'Ama tüm spekülasyonlarımı deneyeceğim. Her şeyi!'

Ölüm korkusu bile bu macerasının bu kısmını durduramazdı. Şüphesiz hayatta kalma ile ilgiliydi ama bu, tehlikeden kaçınmak için rahat bir bahane olarak kalacağı anlamına gelmiyordu.

'Amacım o kadar güçlü olmak ki hayatta kalmak çocuk oyuncağı haline gelsin.'

Bir süre sonra Northern, birkaç canavarı yaktığı yere geri dönmüştü, klon hâlâ çekirdekleri söküyordu.

"Bay Fluffy, ona katılmayı düşünmez misin? Rift'te çekirdekleri topladığımız zamanı hatırla?"

Hav hav!

Bay Fluffy'nin bunu gayet iyi hatırladığı görünüyordu, Northern'a yaladı ve o da gülümseyerek yanıt verdi.

"Tamam tamam, ben de biliyorum. Ironik bir şekilde güzel eski günlerdi ve o zaman çok küçüktün."

Bay Fluffy'ye baktı, tükürüğü zırhından aşağı doğru akıyordu, "Adamım, altı ayda ne kadar hızlı büyüdüğünü tahmin ediyorum." Northern, beyaz yaratığa hitap ederken gülümsedi.

Sonra güzel anları aniden yüksek bir boğuk çığlıkla kesildi.

"DAAAAAARRRRRKKKK TEEERRRRROOOOORR!!!!!"

“Ne?”

Northern kaşlarını kaldırdı ve etrafa bakındı, ormanda siyah kuşlar çığlık ormanda yankılandığında hemen uçuştu.

"Bu ne? Ne oluyor?" Kaşları çatıldı.

Mr. Fluffy ve klonuna döndü.

"Siz burada kalın... Ben neyin yanlış olduğunu kontrol edeceğim."

Ok gibi fırladı, ormanda hızla ilerleyerek — malikaneye doğru gitti.

Ama doğrudan gitmek yerine, ormanın etrafında koştu. Eğer malikanenin önündeyse, sesin geldiği yer arka taraftaydı.

Malikane ormanın ortasında yer alıyordu, Northern doğrudan koşmak yerine ormanın etrafında koşmayı tercih etti.

Bu, iki sebepten dolayı anlık bir karardı.

İlk sebep, sesin nereden geldiğini anlayabilmesine rağmen, belirsiz olmasıydı.

Belki de mesafe, o kişinin ruhunu örten kaosun akışını okumak için çok uzaktı ya da yetenek sadece doğru değildi... belki de tüm ruhlar bu kaos iplikleriyle örülmemiştir.

İkinci sebep, kaçırdığı canavarlardan herhangi birini görüp göremediğini de kontrol etmek istemesiydi; bu, kaçırmış olabileceği kırıntıları temizlemek için bir fırsattı.

'Bu şeyleri göz ardı edemezsiniz.'

Swish!

Ölümlü Kılıç havada savrulurken, ormanın köşelerinden fırlayan canavarın pürüzsüz derisine derin yaralar açtı.

'Tahmin ettiğim gibi... Bazılarını kaçırdım...'

Kuzey, temel sorunun mesafe olduğunu şüpheleniyordu, ama şimdi işe yarayacak başka bir şey bulmaya çalışmak da fena olmazdı, değil mi?

Birden durdu ve bakmadan kılıcını aşağıya sapladı.

Altındaki ceset yiyici çığlık attı ve sonunda öldü.

[Tehlikeli Ceset Yiyiciyi öldürdünüz]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

Kuzey mesajı görmezden geldi, şu anda başka bir şeye odaklanmıştı.

"Gürültünün nereden geldiğini merak ediyorum... bu yerin etrafındaydı."

Ve komik bir şekilde, Kuzey bunun kim olabileceğini şüphelendi.

Bu düşünce oldukça inanılmazdı.

'Onun yapmış olabileceği bir şey yoktu.'

Northern, malikanenin arkasını işaret eden ormanın kalabalığında duruyordu, sesin nereden gelmiş olabileceğini değerlendiriyordu.

Ama yoktu... Kaşları çatıldı ve bakışlarını sola çevirdi, özellikle belirli bir kalın ağaca bakarak.

"Şimdi çık, yoksa seni çıkarırım."

Sessiz bir rüzgar geçti ve... daha sonra, ağaçtan yavaş bir adım çıktı.

6 fit 1 inç boyunda ince bir çocuk kendini gösterdi, başı öne eğilmiş ve neredeyse kıvrılıyordu.

Saçları siyahtı, ancak daha çok kahverengi gibi görünüyordu... ama dağınık görünümü göz önüne alındığında, herkes saçının ne kadar kirli olduğunu düşünecektir.

Farklı türde ağaçlardan bir araya getirilmiş gibi görünen geçici bir zırh giyiyordu, ancak göğüs zırhı yuvarlak bir metaldi.

Pantolonları akademiye giydiği aynı siyah pantolonlardı, botları şimdi diz boyu bir tür botla değiştirilmişti.

"Ö—özür dilerim..." Sesinde titreme vardı.

Kuzey, sözlerinin zihninde tam olarak yer etmesine rağmen, bunu sindirmekte zorlandı. Orada sadece durdu, gözlerini kırpıştırdı.

'Gerçekten o. Geldi...'

Northern birkaç saniye boyunca konuşamadı, o saniyeler ağır bir sessizlikte geçti.

Ağaç önünde duran ince çocuk, Northern ona karşı duruyordu.

Sonunda, Northern'ın sesi sessizliği deldi.

"Deli misin? Burada ne yapıyorsun?"

Ellis, Northern'ın boğuk sesi ona yöneldiği anda daha da titredi. Kalbi sanki küçülüyormuş gibi hissetti.

Northern'ın tüm görünümü kanını dondurdu. Northern'ın giydiği zırhın, onu kurtaran canavara çarpıcı bir benzerliği vardı.

Aslında, Ellis kesinlikle gelenin Karanlık Terör olduğunu düşünmüştü.

O, insanüstü bir hızla yaklaşan uğursuz varlığı hissedebiliyordu, bu yüzden yaklaşmadan önce saklanmayı düşündü.

Ancak yüzünü görünce, mavi ışık şeritleri gördü... canavarda hiç mavi görmemişti, sadece gözlerindeki kırmızı alevler vardı.

Northern, canavara benzer şekilde kötü niyetli bir aura yayıyordu, biraz daha zayıf olsa da, göz ardı edilemeyecek kadar benziyordu.

Ellis, bu canavar ile Northern arasında çok belirgin bir bağlantı olduğunu anında fark etti.

Muhtemelen bu, onun yeteneği ve yetenek kabiliyeti ile daha çok ilgiliydi.

'Mutluyum... Yanlış bir karar vermemişim!'

"Sağır mısın? Dedim ki, 'Burada ne yapıyorsun?'" Northern'ın sesi onu düşüncelerinden çıkardı.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diye özür diledi, 'özür dilerim' kelimesi ağzından çıktıkça doksan derece eğilerek.

Sonra titreyerek sırtını dikleştirdi ama yine de Northern'ın gözleriyle buluşmamaya çalıştı, yanıt verirken ona gizlice bakarak.

"B—Başka bir y—y—yere g—g—idemiyordum."

Northern kaşını kaldırdı, "Ne demek istiyorsun? Sakin ol ve benimle konuş..." tonu biraz yumuşadı.

Garip bir şekilde, tüm atmosfer rahatlamış gibiydi ve Ellis aniden kelimelerinin daha iyi aktığını fark etti.

“Şey şu ki... Karanlık Terör diye bağırdığımda beni kurtarmaya gelen garip bir canavar vardı.”

"Biliyorum," Northern'ın yanıtı keskin ve kısaydı.

"Ama daha büyük bir belada... "

"Bu benim işim değil mi? Zaten seni kurtardığım için bana bir borcun var."

"Evet. Ama durumdan kurtulmam için bana yardım edeceğini söyledin."

"Neden yardım etmem gerektiğini sordum ve benden makul bir yanıt aldığımı düşünmüyorum. Bana verebileceğin bir şey var mı..."

Northern, ona yukarıdan aşağıya bir süre baktı, sonra sesi devam etti. "Hayır, sanmıyorum ki bana verebileceğin bir şeyin olsun."

Northern daha da yaklaşmaya başladı.

"Ya da... kendini verebilirsin. Bana hizmet edebilirsin?" Dudaklarında bir sarkma belirdi.

Ellis hemen kaşlarını çattı ve sert bir şekilde karşılık verdi

: "O kölelikten kurtulmak için başka birine girmeyi düşünmüyorum."

"Tabii ki, tabii ki..." Northern duraksadı ve önünde, sessizce durdu.

Aniden, Northern'ın gözlerinin önünde bir panel belirdi.

[Yetenek - Ruh Gözleri (C-Sınıfı) kopyalamak için 100 yetenek parçası ister misiniz?]

[Üzgünüm, yetenek kopyalamak için yeterli Yetenek Parçanız yok]

Northern'ın gözleri büyüdü, 'Ne? Bekle, şimdi ne oldu?!'

Northern kaşlarını çattı ve Ellis'e baktı. O anda, Ellis'in başı aniden geriye doğru savruldu ve geri sendeledi.

Düşmemeyi başardı ve başını düzeltmek üzereyken, Northern önünde belirdi ve boynunu yakaladı.

"Aptal, ne yaptığını sanıyorsun?"

Ellis titredi, Northern boğazını sıktığında ona sert bir şekilde baktı, Northern'ın tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama çok güçlüydü.

Üstelik, sol gözü bulanıklaşmıştı ve gözünden yanağına bir damla kan akıyordu.

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

'O, o kişi. O yeteneğin sahibi!'

Birden daha anlamlı hale geldi, Dark Terror onu kurtardığında, Dark Terror'a bir göz atmaya çalışmış olabilir ve Dark Terror Northern ile bağlantılıydı.

Orada doğrudan bulunmadan yeteneği kopyalayabilirdi.

Ve şimdi tekrar kullanıyor.

'İsim gerçekten şatafatlı geliyor... ama ne olduğunu merak ediyorum. Hata yapmadığımdan emin olmak için çok titiz olmalıyım.'

Kuzey, zavallı çocuğa baktı, itaatkâr ve sakin bir şekilde kavrayışına uyum sağladı.

'Şimdilik, onu etrafta tutmalı ve yeteneği hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim.'

*

*

*

*

*

[A/N]

Güncelleme programındaki gecikme için özür dilerim, dün ve bugün çok şey oldu.

Ramazan Bayramınız mübarek olsun, Müslüman okuyucularım. Hepinize destekleriniz için teşekkür ederim!

Diğerlerine de, çok teşekkürler arkadaşlar.

Henüz desteklemiyorsanız, lütfen destekleyin, bu beni mutlu ediyor ve motive ediyor. Hehee

Kuzey ve Ellis birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerine karşı durdular.

Sonra Kuzey, zavallı adamın tutuşunu bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerken aşağıya baktı.

“Bu neydi? Hangi yetenekti bu?”

Ellis'in gözleri anında büyüdü, titreyen gözbebekleriyle başını kaldırdı.

“Olmaz, benim yetenek yeteneğimi görebildi mi?”

Ellis'in genişleyen gözleri derin bir kaş çatmaya dönüştü.

Bunu gören Northern, elini uzattı ve bir siyah stileto belirdi.

“Bu senin için ya iki şekilde gidecek. Konuşursun ya da konuşursun ama dişlerin kırık ve derin yaralar her yerinde oynuyor. Bunu iyi yapacağımı sanmıyorum, belki bana yardım etmesi için Dark Terror'u ararım.”

Bir an durdu, Ellis'e yoğun bir şekilde baktı ve yavaşça ekledi.

“Onunla daha önce tanıştın değil mi? Dark. Terror.”

Ellis, yanıt olarak başını şiddetle salladı, sonra başını eğdi ve bağırdı:

“Lütfen hayatımı bağışla!!”

Kuzey, bir elini beline koymuş, diğer elinde bıçağı eğlenceli bir şekilde çeviriyordu; oniks bıçağı, öğleden sonra ışığında kötü bir şekilde parlıyordu.

"Eğer hayatını kurtarmamı istiyorsan, o zaman bunu yavaşça yapmamız gerekecek... Ben sorarım, sen yanıt verirsin..." soluna baktı ve yumuşak bir şekilde çağırdı

: "Karanlık Terör."

Karanlık alev bulutları belirdi ve şeytanı ortaya çıkardı.

"Herhangi bir zamanda konuştuğumda ve bu adam yanıt vermezse, parmaklarını en acımasız şekilde kırmaya devam et."

Ellis titredi, yüzü soldu ve düşünceleri dağınık hale geldi.

Daha önce bu olasılığı düşünmüştü... hayır, Northern'ın Karanlık Terör adı verilen uğursuz yaratıkla bağlantılı olduğunu bir şekilde biliyordu.

Ama bunu gözleriyle görmek, vücudunun her yerinde korku dikenlerinin onu sarmasına neden oldu. Temelde ciddi bir soğuk algınlığına yakalanmış gibi titriyordu.

'Evet, işte tam da ihtiyacım olan korku miktarı,' Northern içten bir gülümseme ile düşündü.

"Şimdi, sorularıma yanıt vermeye başlayacaksın." Ses tonu soğuk bir şekilde çıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Titreyerek, Ellis yanıtladı

“Benim başka bir seçeneğim yoktu, beni öldürecekler.”

Northern yaklaşık on saniye sessiz kaldı, sonra sorgusunu yöneltti.

“Kim onlar?”

“O ve adamları! Ben—ben biliyorum ki bana yardım ettin ama buradan sonra sadece daha kötü olacak. Beni bulacaklar ve beni dövecekler!”

Northern'ın kaşları, Ellis'in sözleri yerleşirken hafifçe çatıldı.

'Bu doğru...'

Ellis'in sorununa geçici bir çözüm olarak Karanlık Terör'ü göndermişti.

Şimdi, müdahale ettiğine göre, bir tür sonuçla karşılaşması kaçınılmazdı.

O sonuç şimdi Northern'ın büyük bir fincan çayı içmesi gereken bir durumdu, çünkü Karanlık Terör ile ilgiliydi.

Bu aynı zamanda Ellis'in kalede geri kalamamasının nedeniydi. Bu 'o' doğrudan ona gelecek ve cevaplarını almak için her şeyi yapacaktı.

'Yine de, bu yere gelmek... canavarlardan dolu olduğunu bilmiyor muydu?'

Northern bu düşünceyi hemen bir kenara attı. Ellis arka taraftan gelmişti, bu da onun canavarlardan haberdar olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu bölgede çok fazla olmadıkları gerçeği.

'O farkındalık duygusu harika... çok harika,' Northern gözlerini kısarak Ellis'e bir adım daha yaklaştı.

"Sen... neden malikanenin arkasından geçtin?" diye sordu.

Ellis huzursuz oldu, tereddüt etti ama Northern'ın arkasında duran kötü niyetli şeytanla uzun süre dayanamadı.

"Bu benim özelliğim..."

Northern'ın gözleri büyüdü.

"Senin özelliğin mi?"

Ellis utangaç bir şekilde başını salladı, "Evet."

Northern bir süre sessiz kaldı, gözleri odaklanmadan birkaç şeyi düşünerek.

Sonra Ellis'e baktı ve ağzını açtı.

“Bunu netleştireyim.” Dedi, “Çevrenizi algılamanızı sağlayan bir özelliğiniz var mı?”

Ellis tekrar utangaç bir şekilde başını salladı.

“Açıkla,” Northern'ın sert tonu yankılandı, ondan sert bir şekilde sorguladı.

Ellis bir süre sessiz kaldı, konuşup konuşmama konusunda tereddüt etti. Northern onun önündeydi, Dark Terror da onun önündeydi, harekete geçmek için hevesle bekliyordu.

Belki de bundan daha geç kalırsa, canavar bile hareket edebilirdi.

Ve ailesine yeteneğini ifşa etmemesi konusunda söz vermişti...

'Anne, baba, çok üzgünüm. Öncelikle hayatımı kurtarmayı düşünmek zorundayım.'

İçini çekti ve başladı

: “Yeteneklerime Ruh Gözleri denir.”

“Oh, anlıyorum...” Northern, bu kelimeyi duyduğuna şaşırmadı, ancak gerçekten doğru olduğunu görmekten oldukça mutluydu.

Şimdi, sadece yetenekle ilgili kalan bilgileri bilmesi gerekiyordu, böylece kopyalayıp kopyalamayacağına karar verebilecekti.

“Bekle, bu mu?” Ellis, Northern'ın tepkisine şaşırmış bir şekilde sordu.

“Başka ne var?” Northern, kaşlarını çatarak sordu.

Hemen, Ellis bakışlarını çevirdi, neredeyse kıpırdadı.

“Hiçbir şey...”

“Devam et,” Northern sert bir şekilde talep etti.

“Yeteneklerim Ruh Gözleri, yetenek yeteneğim Görme ve özelliğim Duyma.” Durdular, Northern'ın yüzüne baktı ve devam etti.

“Görme, insanları, eşyaları, canavarı değerlendirmemi sağlıyor, yeteneklerini, yetenek yeteneklerini görebiliyorum, ancak gerçek isimleri ve özellikleriyle çalışmıyor, benden daha güçlü olanları da göremiyorum.”

Northern donakaldı... 'Kahretsin! Harika! İşte bu! Aradığım şey bu!!'

Hızla kendini toparladı ve bakışlarını Ellis'ten ayırdı. “Yani, az önce beni değerlendirmeye mi çalışıyordun? Gözlerinden kan akmasının sebebi bu mu?”

“Evet...” Ellis başını salladı ve yavaşça kaşlarını çattı, “ama bir şey farklıydı.” Başını Northern'a kaldırdı, o da kollarını kavuşturmuş, dinliyordu.

“Genellikle, bunu sadece başkaları için bilmem, daha önce Sage Gilbert üzerinde bile denedim... hiç bana geri tepmemişti. Bu yüzden bu garip, sen bir serseri rütbesindesin, gözlerimdeki geri tepme, kendimden daha fazlasına bakmaya çalışıyormuşum gibi hissettirdi... kaotik bir şeye.”

Ellis'in açıklaması nazikti, her seferinde ne demek istediğini taşıyacak mükemmel kelimeyi ararken yüzündeki yoğun ifadelerden görülebiliyordu.

Northern'ın onu en iyi şekilde anladığını umuyordu.

Ve Northern gerçekten de onu anladı, aslında, Ellis'in kendisini anladığından daha fazla.

“Sanırım bu kaos ve boşluktan kaynaklanıyor...”

Başka bir açıklama yoktu, çünkü Ellis, kendisinden daha büyük bir şeye bakmaya çalıştığını söyledi.

Northern'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, “Bu, gelecekte böyle rahatsız edici incelemelerden korunacağım anlamına mı geliyor?”

“Hayır, buna emin olamam... şimdilik, onun önündeki yeteneğe odaklanmalıyım. Her şeyi değerlendirebilmek, onu kopyalamak için yeterli. İhtiyacım olan her şeye sahip! Her şeye!”

"Duyularım, etrafımda birinin olduğunu anlamamı sağlıyor, alışılmadık durumlarda canavarlara da hissedebiliyorum..."

"İlginç, oldukça ilginç."

Ellis kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm efendim ama bu yetenekle ilgili ilginç bir şey yok. Tek yapabildiğim bazı bilgileri kontrol etmek, bu bile savaş açısından faydalı değil."

"Ve bazı bilgileri kontrol edebilmenin yeterince havalı olmadığını mı düşünüyorsun? Bir keşifçi olabilirsin! Anlamıyorum, neden şu anda bir keşifçi değilsin? Neden parti liderlerinin ayrılmaz bir parçası değilsin?"

Ellis somurtarak başını salladı ve bakışlarını çevirdi.

Özelliklerini gözlemleyerek, Northern tahmin edebiliyordu... "...onlara söylemedin mi?"

Ellis aşağı baktı, "Hayır, söylemedim."

"Neden?"

Ellis bir kez daha birkaç saniye sessiz kaldı.

'Cehennem, neden bu kadar isteksiz?'

Northern, Dark Terror'a baktı, hemen şeytan bir adım daha yaklaştı.

"Bekle! Bekle! Bekle!"

"Dinliyorum..."

"Beni sadece kullanacaklar ve atacaklar... Detayları bilmiyorum ama ailem benim gibi izciydi, yeteneklerimi herhangi bir koşulda ifşa etmemem konusunda beni uyardılar, sadece onların talimatlarına uymaya çalışıyorum."

"Anlıyorum..." Bir saniye sessiz kaldı, sonra sesi tekrar yükseldi, "şimdi neden bana söyledin?"

"Eh?" Ellis şaşırmıştı, "Sana söyledim mi? Beni işkenceyle tehdit ettin!!"

"Oh, öyle mi yaptım? Ah, anlıyorum, sanırım öyle yaptım."

Ellis'in kaşları çatıldı, Northern'a derinlemesine bakarak, 'Bu kişi ne tür bir yaratık? Benimle mi oynuyor?'

Northern alkışladı, Ellis'i kafasından çıkardı.

“Tamam o zaman, sorun yok! Ellis, sana bir sözleşme teklif edeyim.”

Ellis başını kaldırıp Northern'ın yüzüne baktı.

“Bir sözleşme mi?”

"Evet."

Northern gülümsedi ve ona daha da yaklaştı, sonra çömeldi.

“Kendini kurtarma şansı sunmak istiyorum. Bu sözleşmeyi kabul edersen, Dark Terror neredeyse senin gölgen olacak.”

Ellis titredi ve heykel gibi duran tehditkar şeytana baktı.

Sonra yutkundu ve gözlerini Northern'a geri çevirdi.

"Gerçekten mi?"

Northern başını salladı, “Evet, gerçekten.”

“Bu sözleşmede ne yapmam gerekiyor?”

“Bu basit, bir pazar açmak istiyorum.” Northern, Ellis'in her iki elini tuttu ve onu kaldırarak kendisi de ayağa kalktı.

"Bir pazar? Bir dükkan gibi mi?"

“Evet.” Northern, gözlerinin içine gülümseyen bir hayaletle baktı ve ekledi. “Karanlık Terör'ün korumasını almak ve bu meseleyi kökünden çekip çıkarmama yardım etmek için, bazı eşyaları satmama yardım edeceksin.”

Ellis kaşlarını çattı ve bir adım geri gitti, “Aynı hatayı tekrar etmeyeceğim.”

“Seni bir şey yapmaya zorlamıyorum. Teklifimi kabul edersen, herhangi bir hatayı tekrar etmiyorsun, sana onların yaptığı gibi herhangi bir ruh çekirdeği vermeyi vaat etmiyorum, onlara da ihtiyacım var. Ve benim değerli eşyalarım, onları satacağın için ruhuna bağlı olacak.”

Ellis'in gözleri büyüdü, “Bana bu kadar mı güveniyorsun?”

Northern birkaç kalp atışı boyunca gözlerini kırpıştırdı, sonra yüksek sesle patlayan bir kahkaha attı, neredeyse geri savruluyordu.

Kahkahası azaldıkça, Ellis'e bir bakış attı.

“Ben mi? Sana güvenmek mi? Delirdim mi? Hiç kimseye güvenmemi sağlayacak bir delilik seviyesi yok. Benimle bir şey denersen, ölürsün, Karanlık Terör'ün senin gölgen olacak dedim, o kısma sağır mıydın?”

Ellis, kuru dudaklarını yaladı ve Northern'a yanıt verdi, başını dikkatlice salladı.

“Evet efendim, evet efendim, anlıyorum, hiçbir şey yapamam efendim.”

“Tabii ki, hayatını bu kadar çok seven birine benziyorsun, onu kaybetmek istemezsin diye düşünüyorum,” Northern ona baktı ve alaycı bir şekilde güldü.

"Evet efendim."

Northern, başı eğik bir şekilde dururken ona baktı.

'Bu iyi... bu şekilde onu yanımda tutabilirim.'

Northern'ın planı, Ellis'i elindeki eşyaları satmak için kullanarak bazı ruh çekirdekleri kazanmak olsa da, aynı zamanda Ellis'in yanında olmasını sağlamak istiyordu, böylece yeteneğini kopyalamaya hazır olduğunda, zavallı adam erişilebilir olacaktı.

Northern döndü.

"Şimdilik malikaneye dönebiliriz, oraya vardığımızda konuşuruz..."

Durdu ve omzunun üzerinden geri baktı.

"Ve o malikaneye girdiğimiz anda yanımda sıkı bir şekilde yürümeyi unutma. İki adım geride olursan, güvenliğini garanti edemem."

"Benim g–g–güvenliğim? Neden?"

"Başka ne için? Malikanenin içinde bir canavar var." Northern elini sallayarak geçiştirdi ve elini işaret etti, "Hadi gidelim."

Ellis hemen geri çekildi.

Eh? Git? Nereye git? Orada bir canavar olduğunu söyledin mi? Neden hala gidiyoruz, senin kaldığın yere gitmeliyiz.

Kuzey bir iç çekti ve döndü, "Tam olarak, bu yüzden malikaneye gidiyoruz."

"Orada şimdi bir canavar olduğunu söyledin mi?"

"Ben orada yaşıyorum, canavar kiracı..." Kuzey bir an duraksadı ve yüksek sesle düşündü, "yoksa ev sahibi mi? Bilmiyorum, her halükarda, birlikte yaşıyoruz."

Ellis'in yüzü soldu, korkak yüz hatlarında ter damlaları oluşuyordu.

"Ş–şimdi ne demek istiyorsun? Ne diyorsun? Nasıl bir canavarla yaşıyor olabilirsin?"

"Eh, bu ve şu buna yol açtı ve şimdi ikimiz de birbirimize katlanmak zorundayız. Endişelenme, tuhaf dinamiğin içinde olmayacaksın. Senin için bir oda bulacağım ve Karanlık Terör'ü seni koruması için ayarlayacağım," Kuzey nazikçe gülümsedi.

"Ne? Orada mı yaşayacağım?"

"Tabii ki, neden olmasın? Düşmanların tarafından yakalanacağın kaleye geri dönmeyi mi planlıyorsun? Umurumda bile değil ama eşyalarım senin elinde olacak, zorlandığın gibi bahaneler duymak istemiyorum. O kalede herkesi öldüreceğim," bunu düşündü ve başını salladı, "sanırım bu daha iyi bir çözüm olacak, evlerine geri dönme konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaklar."

Ellis'in gözleri büyüdü, "O kadar mı güçlüsün?"

"Tabii ki hayır, bu sadece bir şakaydı. Şimdi gidelim."

Kuzey döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Eğer bana daha yakın yürümezsen, ormanda güvenliğini garanti edemem."

"Ah! Evet efendim!!"

Hemen, Ellis koştu ve ona yetişti.

Kuzey ve Ellis, malikaneye ulaşmışlardı, ancak arkadan geldikleri için ön tarafa dönmek zorunda kaldılar.

Ellis aniden durdu ve Kuzey'e söyledi.

"Burada biri var... birileri..."

Kuzey, ona meraklı bir kaş kaldırdı ve ön tarafa baktı, ardından dikkatlice adım attı ve kendini göstermeden önce göz attı.

'Eh? O burada ne yapıyor?' İçsel şokunu ifade ederken, kendini gösterdi ve Ellis'e de aynı şeyi yapması için elini salladı.

İkisi de malikanenin önüne doğru yürüdüler, burada dört 'birileri' karşı karşıya duruyordu, silahlıydılar ve birbirlerine saldırmaya hazırdılar.

Onlardan sadece biri değildi... Ateşli kızıl saçlı Theafy.

Annette, Kuzey'i görmek için başını çevirdi, hemen bir iç çekişle yüzüne tokat attı.

"Usta, şu anda ne oluyor..." yanındaki kahverengi tenli kadın sordu.

O, ellerini yüzünün önünde yumruk yapmış bir şekilde duruyordu, ellerini süsleyen metalik zırhlar pek de etkileyici bir tasarıma sahip değildi.

Hemen Northern ona göz attığında, her erkeğin içinde uyandırdığı şeylere karşı koyamadı.

Uzun bir boyu vardı, bu durum onun kadınsı özelliklerini oldukça belirgin hale getiriyordu, özellikle de böyle giyindiğinde — vücuda oturan tişört ve uyluklarını fazla açığa çıkaran kot şort.

Ancak kotların artık 'kot' olarak adlandırılacak niteliklerini kaybetmiş gibi göründüğü de bir gerçekti.

Ama bu mesele dışında, asıl konu...

'Kahretsin, onun uylukları...'

Northern bir an için bakakalmıştı.

Ta ki Annette müdahale edene kadar.

"Ah! Öğrencime bakarken yakaladım seni!"

Hemen, karanlık kadın yüzünü Northern'a çevirdi, yüzünde bir asık surat ifadesiyle.

Fakat hemen ardından gözlerini tekrar öne çevirdi, asık suratı şimdi bir şaşkınlık ifadesine dönüştü.

Onun önünde iki... belki de varlık vardı.

Biri daha önce gördüğü bir canavardı. Diğeri ise arkasında duran genç adamın tam bir kopyasıydı ama farklı bir zırh giymekteydi.

“Usta, o bir ikiz mi?”

Annette yanındaki kadına baktı, onun kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattığını görünce küçük bir gülümseme sızdırdı ve yanıtladı:

: “Hayır Vee, o değil. Bu onun yetenek yeteneği sanırım.” Annette bakışını Northern'a çevirdi.

“Ama herkes onun bir evcilleştirici olduğunu söylüyor... bu onu zaten bir mücevher yapıyor, iki yetenek yeteneğine sahip olduğunu mu söylüyorsun?”

Annette kafasını kaşıdı.

“Görüyorsun, ben bile kendim bilmiyorum... bu adam, hiçbir anlam ifade etmeyen tek şey.”

Northern daha da yaklaştı ve onun uyluklarına bir göz attı...

Uylukları kalın ve kahverengiydi, güneşin ışığı onun formuna düşüyordu, cildi parlıyordu ve uylukları da öyleydi.

"Ne bakıyorsun öyle?" Northern'a kükredi.

Hemen gözlerini geri çekti ve Annette'e kaydırdı, ardından boğazını temizledi.

"A-hem, Eğitmen Anne, seni buraya getiren ne?"

"Eh, seni kontrol etmek istedim... yani..."

Kuzey sözünü kesti, "Ve öğrencini de getirdin mi?" Kuzey, kadına sert bir bakış attıktan sonra gözlerini Annette'e geri çevirdi, kaşlarını çatarak.

"Sanmıyorum, Eğitmen Anne, ne istiyorsun?"

"Ne? Bir eğitmen, en sevdiği öğrencisine merhaba diyemez mi?"

"Bunu bırak, ben senin öğrencin bile değildim, sadece bir gün sınavımı yaptın ve hepsi bu..."

Annette bir anlığına kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes alarak göğsüne dokundu, yüzü şüpheyle hüzünlü bir ifadeye büründü.

"Ah cidden, Kuzey çocuğu, sen çok kötü bir çocuksun, senin etrafta olmadığın zaman bu eğitmenin senin için ne kadar endişelendiğini biliyor musun?"

Gözlerinden bir 'yaş' silmek için parmağını hareket ettirdi.

Mean... Northboy, you are so mean.

Hemen kahverengi tenli kadın -- Vida, döndü ve ona kaşlarını çattı.

Kuzey derin bir nefes aldı, şimdi Annette'in aldatıcı tuzağına yakalanmıştı. Kadının ona öfkeyle bakış şekliyle, muhtemelen onun sadece zalim olduğunu düşünecek.

Ellis oradaydı, adamın kafasında fikirler oluşmasını istemiyordu.

Ama gerçek şu ki, o ve Annette o kadar yakın değillerdi. Gerçekten de, onu gördüğünde rahatladığını hissetti ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Aylarca yalnız kalmıştı, nihayet geçmişte belki de ona nazik davranan biriyle tanışmak için dış dünyaya geri dönüyor, unutulmaması gereken, birçok tanıdık olmayan insanın arasında.

Bu, onların daha önce yakın olduğu anlamına gelmiyordu... ya da onun ondan herhangi bir özel ilgiye layık olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu, onun izinsiz olarak evine gelme ayrıcalığına sahip olduğu anlamına da gelmiyordu.

Ayrıca... o kadar yakın değillerdi ama onun karakterini yeterince tahmin edebilirdi, bu sarhoş burada sadece onu kontrol etmek için gelmezdi.

'Bahse girerim bir şeye ihtiyacı var.'

Kuzey'in sesi sessizliği ihlal etti.

"Benden bir şey istediğini biliyorum, neden sadece numarayı bırakıp ne istediğini söylemiyorsun?"

"Efendime böyle konuşmak saygısızlıktır." Vida, öfkeli bir bakışla ona dişlerini gösterdi, gri gözlerindeki ifadesiyle her şeyi parçalara ayıracak gibi görünüyordu.

Ancak Northern onu görmezden geldi ve Annette'e döndü.

"Nedir o?"

Annette derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Cidden, sen şımarık. Etrafındaki herkese neden şüpheyle bakıyorsun? Dinle, ben gerçekten buraya senin nasıl olduğunu görmek için geldim, bu arada öğrencimle, adı Vida, dövüşmeni istedim."

Northern ona baktı, sonra öğrencisine, bu sefer uyluklarına bakmadan, gözleri tekrar Annette'e döndü.

"Yani kısacası, buraya benim yeteneklerimi değerlendirmek için geldin, neye kadir olduğumu görmek istedin?"

Annette'in kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

"Bu ne saçmalık? Sana söyledim, buraya onun seninle antrenman yapması için geldim. Özellikle, üçümüzün birlikte çalışıp ormanı temizlemesini istedim çünkü orası canavarlardan geçilmiyor, biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm ve bu onun gelişmesi için iyi bir fırsat."

Kaşları yavaşça dağıldı, sonra ekledi.

Şu anda ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum. Etrafta yanmış cesetlerin yığını bulmanın şoku var, bir de... senin bana şüpheyle yaklaşman. Geçmişte yakın olmadığımızı biliyorum ama bu alemin içinde altı ay boyunca, seni tanıyan tüm insanlar arasında senin varlığını önemseyen tek kişi bendim. Bu bana yanlış geliyor.

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, 'Bir hata mı yaptım? Ama bunun bir nedeni yok, o beni bile tanımıyor, neden ormanı temizlememe yardım etmekle ilgilensin ki, eğer bu süreçte zarar görürse benden nefret eder, ya da sonunda benden ruh çekirdeklerini ya da bir tür ödül beklerse?'

Northern iç çekti, "Gerçekten sizleri anlamıyorum..."

Belki de geçmiş yaşamında aşk yüzünden her şeyi veren biriydi, bu onun kendi iyiliği pahasına rastgele insanlara bunu her zaman yapacak biri olduğu anlamına gelmiyordu.

Northern bir zamanlar biraz titiz ve mantıklı biriydi.

Ancak o mantık, aşık olduğunda işe yaramaz hale geldi.

Ve sonra oyuna geldi.

Belki de bilinçaltında, Northern insan eylemlerindeki samimiyeti görmeyi bırakmıştı ve bu nedenle iyi niyetten şüphe etmeye başlamıştı.

Eğer durum buysa, Raven'ın planını deli ve mantıksız görmesinin nedenini anlamak oldukça makuldü.

Ama bu onu insan olarak daha iyi mi yaptı? Yoksa daha kötü mü?

İlerliyor muydu yoksa geri mi çekiliyordu?

Şu anda malikanenin önünde, beş insan ve bir beyaz yaratık seyrek bir şekilde duruyordu.

Northern'ın kopyası ve Bay Fluffy hala Vida ve Annette'e karşı duruyordu.

Esmer tenli kadın şimdi çoğu korumasını indirmiş olsa da, hala oldukça sakin görünüyordu, sanki rahat bir şekilde duruyormuş gibi.

Northern kollarını kavuşturdu ve yorgun bir iç çekişle sessizliği sesiyle bozdu.

"Yani, diyelim ki ormanı temizlemeye geldiniz. Şimdi ne yapıyoruz? Her şey temizlendi."

Annette gözlerini ona dikti, varlığını birkaç saniye boyunca düşündü, sonra iki elini hareket ettirerek yanıt verdi.

"Pekala, bilmiyorum. Temizlendiğine göre belki siz ikiniz dövüşebilirsiniz? Eğer dövüşmek istemiyorsanız belki çılgın bir şey yapabiliriz." Gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi.

"Senin için ne çılgın bir şey var?" Northern, ona merakla bir kaş kaldırarak sordu.

Gözlerindeki vahşi parıltı büyüdü ve yırtıcı bir alevle patladı.

“Başka ne, o malikaneye daldık ve zirve seviyesindeki Ceset Yiyici'yi devirdik.”

Bir an için vahşi bir canavara benziyordu.

“Oh... o... Northern bir saniye sessiz kaldı, 'Bunu avlamakta bir sorun yok sanırım... sorun şu ki, o şey benim değerli yetenek parçalarımı tutuyor, bir vahşi seviye, zirve seviyesindeki canavarı öldürerek ne kadar yetenek parçası alacağımı bilmek istiyorum.'”

Geri döndü, kalenin girişine bakarak.

‘Ruh çekirdeğinin pek bir değeri olacağını sanmıyorum... sadece bir vahşi seviye. Ama ruh çekirdeğinin ne kadar değerli olduğunu da bilmiyorum, ne kaybedeceğimi bilmiyorum…’

Northern gözlerini Annette'e geri çevirdi ve sakin bir nefes aldıktan sonra ağzını açtı.

“Eğitmen Anne, o malikanedeki canavar çok çok tehlikeli. Hayatta olduğu gerçeği bile bunu sana söylemeli.”

Annette malikaneye baktı ve Northern'a baktı.

“Şüphesiz öyle, ama bu kadar mı? Sonuçta sadece vahşi seviye.”

Kuzey başını salladı.

“Gerçekten, gerçekten, muhtemelen bunu başarabiliriz ama bu şimdi olamaz.”

“Neden?” diye sordu Annette.

“Raven ile bir keşif gezisine gidiyorum.”

Annette'in gözleri büyüdü.

“Aman Tanrım…” kaşları yukarı kalktı ve gözleri ona baştan çıkarıcı bir şekilde parladı, dudaklarını cilveli bir gülümsemeyle bükerek. “Sizler zaten bu kadar… c.l.o.s.e.misiniz?”

Onun ifadesinde bir şey, Northern'ın hemen ona alaycı bir şekilde gülümsemesine neden oldu.

“Hayır! Böyle bir şey yok! Bana öyle bakma!”

“Aww, sen keskin bir çocuksun. Buraya geleli daha bir hafta bile olmadan atış yapıyorsun.”

“Bunun böyle olmadığını söyledim!” Northern ona derin bir şekilde kaşlarını çattı.

“Seni duydum, eğer gerçekten öyle değilse bu kadar sinirlenmene gerek yok.” Savunmasını geçiştirircesine elini salladı.

“Eğitmen Annette, sormak istedim.”

Annette, Northern'ın tonundaki ciddiyeti fark edince ifadesini düzeltti.

“Ne?”

Ne kadar süre baygın kaldım, uyanmadan önce?

"Oh." Üç parmağıyla işaret etti, "Üç... üç gün boyunca baygındın. Ve sanırım bugün uyanmanın ikinci günü olmalı."

'Yine de çok şey yaşamışım gibi hissediyorum...' Başını geri çevirdi, Ellis'e bir bakış attıktan sonra tekrar Annette'e döndü.

"Geri döndüğümde canavarla ilgili yardım etmeyi vaat ediyorum... O kızın planladığı her şey için elimde tutabileceğim her şeye ihtiyacım var. Şu an onunla gitmek pek de rahat değil. Bu tür bir canavara karşı savaşmadan gitmek benim için çok dikkatsiz olur."

Hepsi yalanlardı.

Kuzey elbette canavarı halledebilir ve yara almadan çıkabileceğini biliyordu.

Ama onların hiçbiri bunun farkında değildi.

Eğer onlara gerçekten yardım edecekse, ya numara yapması ya da en iyi ihtimalle klonunun işi yaparken bir yerde saklanması gerekecekti... eğer numara yapmak istiyorsa.

Artık, zayıf bir serseri olarak gerçek bir savaş vermenin mi yoksa zayıf bir serseri gibi numara yapmanın mı daha zor olacağı konusunda pek emin değildi.

Ama sonuçta...

'Onların bunu almasını istemiyorum... belki geri döndüğümde bunu göz ardı edebilirim ve onlara verebilirim.'

Annette kollarını beline koymuş, başını Vida'ya doğru eğdi ve göz kırptı, sonra Northern'a geri döndü.

"O zamana kadar bunu yapmak istiyorsan anlaşmayı değiştirelim mi?"

Northern'ın yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

"Değişiklikler mi yapmak istiyorsun? Hangi değişiklikler olacak?"

"Raven ile gittiğin yerden döndüğünde yardım etmek istiyorsan. O zamana kadar daha güçlü olacağından eminim, bu tek canavarla savaşmak yerine, bizimle bir yırtığa mı gideceksin?"

Northern "yırtık" kelimesini duyduğunda, içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve yüzünde karamsar bir kaş çatma belirdi.

"Ne? Deli misin? Neden seni bir yırtığa takip edeyim?" diye kükredi.

Annette ona doğrudan baktı, "Sakin ol, Northern. Son yırtığın senin için bir travma olduğunu biliyorum. O bir seviye V'di ve bak, yalnız çıktın. Artık bir serserisiniz, yırtıklara girmek her serseri için norm. Üstelik yalnız gitmeyeceksin."

Northern birkaç saniye nefes aldı ve iç çekti, gözlerini kapadı ve konuşmadan önce açtı.

"Üzgünüm, ne demek istediğini anlıyorum Eğitmen Anne..." '...Hiç düşünmeden tepki verdim ama haklı. İlk yırtığımda yaşadıklarımdan dolayı yırtıklara girmeyi düşünmekten korkamam. Sonunda korkularımla yüzleşmem gerekiyor ki korkularım beni etkilemesin.'

Northern, solgun yüz hatlarını muhteşem bir güzellikle süsleyen yumuşak bir gülümseme ile izin verdi ve dedi ki

Teşekkür ederim Eğitmen Anne, söylediklerin gerçekten doğru. Raven ile keşif gezimden döndüğümde seninle bir çatışmaya gireceğime söz veriyorum.

Annette gülümsedi, 'Hızla kendini toparlayabilmesi iyi. Onun bir zayıf olduğunu düşünmüştüm.'

Önce hayatta kalmalısın. Raven bir canavar, eğer seni şahsen görmek için geldiyse, aklında çirkin bir şeyler dönüyor demektir. Ama hayatını tehlikeye atacağını düşünmüyorum, aslında senin hayatını korumak için kendi hayatını feda eder. Ama yine de dikkatli ol." diye bitirdi ve uzaklaştı.

Hadi gidelim, Vida.

Kahverengi tenli kadın, Northern'a bir öfke bakışı attı ve hemen ustasının peşinden gitti.

Arka taraflarının ormana kayboluşunu izleyen Northern, derin bir nefes aldı ve sonra malikanenin girişine döndü, Ellis'e şöyle dedi:

İçeri girelim," diye yürüyerek ekledi.

Kuzey ve Ellis birbirlerinin karşısında oturuyordu. Kuzey yatakta otururken, Ellis sandalyede oturuyordu, bacakları şiddetle titriyordu.

"Neler oluyor?" Kuzey kaşlarını çatarak sordu.

"H-h-hiçbir şey!" diye çığlık attı.

Kuzey bir iç çekti ve bir an kafasının arkasını kaşıdı, sonra yorgun bir tonla konuştu.

"Sana söyledim, değil mi? Bir canavarla yaşadığımı söyledim..."

Ellis titredi, neredeyse kendi derisinden fırlayacak gibiydi.

Ellis canavarı görmemiş olmasına rağmen, 'hissetme' yeteneğinin çalışabileceği alana girdiği anda titremeye başladı.

Çünkü algısı son derece hassastı, canavarın ona ne kadar tehlike oluşturduğunu doğru bir şekilde ölçebiliyordu.

Ve Kuzey'in bir zirve seviyesindeki canavarla yaşadığını söylediğinde abartmadığını fark etti.

'Hasta! Bu hasta! Kesinlikle hiçbir anlamı yok!!' Ellis kendi kendine düşündü.

Karanlık Kıta'ya gelmeden önce her türlü insanı görmüştü, özellikle de halktan biri olmaktan çok uzak olmayan bir adam olduğu için, insanların kendisine nasıl baktığını görmüştü.

Harika olanları görmüştü.

Öne çıkanları görmüştü.

Son derece kibirli olanları görmüştü.

Güçlü olanları görmüştü.

Hepsinin gözlerinin önünde, bu şekilde sağduyuyu asla çiğnememişti.

Hepsi ona bu kadar korku vermemişti.

Bu noktada, ondan bu kadar küçülmesine neden olmamışlardı; onurunun önemi yoktu, hedefinin önemi yoktu, sadece bu adamdan kurtulmak istiyordu.

Bu canavarla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Ama aynı zamanda, bu adamın muhtemelen ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu söyleyen mantığı da inkar edemiyordu.

Ona borçlu olmayacaktı. Bu sözleşmedeki rolünü oynayacak ve belki... sadece belki... bu adamın etrafında kalırsa... bu yerden çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Umudunu böyle yükseltmek korkutucuydu, ama Ellis'in atamadığı bir içgüdüydü.

Ve algı etrafında gelişen yeteneklere sahip olan adamları karakterize eden bir şey, 'içgüdüsel hislerdi.'

Northern, birkaç saniye boyunca kayıtsız çocuğa baktı, artık bu durumun Ellis'e hiçbir açıklamasının mantıklı gelmeyeceğini anladı.

Çocuk muhtemelen şok içinde ve durumu anlamakta zorlanıyordu.

Ayrıca, geçtiler ve canavar, varlıklarını açıkça hissetmesine rağmen bir kez bile dışarı çıkmadı.

'O kısım iyiydi. Başka bir kişiyle olduğum için deli gibi davranacağını düşünmüştüm.'

Northern, gerekirse Ellis'i korumak için yeteneklerinin bir kısmını açığa çıkarmaya hazırdı.

Çünkü Ellis şu anda değerli bir kişiydi.

'Her şeyin iyi gittiğine şükür.'

Kuzey, yanındaki çanta açtı ve odanın köşesinde sakin bir şekilde oturan Bay Fluffy'ye göz attı. Kuzey ona bakar bakmaz, kulakları dikleşti ve başı yükseldi.

Ne yazık ki, Northern sadece canavarın iyi olup olmadığını doğrulamak istedi ve gözlerini çevirdi.

Ellis de canavara bir göz attı ve Northern'a baktı. Bin kez yutkunmanın ardından, Ellis sonunda ağzını açtı ve yavaşça konuştu.

"Ben... Sormak istedim."

Northern, çantasına elini daldırmakla meşguldü, bir an duraksadı ve ona baktı.

“Ne?”

"Gerçekten bir canavarla kalmakta bir sakınca var mı?"

Northern'ın kaşları çatıldı, "Hı? Yani onu dışarı atmamı mı istiyorsun? O iğrenç yaratık onu yer?"

Ellis hemen bin kez başını salladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, ben böyle demek istemedim, bunu kastetmiyorum?"

Northern, başını öne eğerek zavallı çocuğa hırladı, "O zaman neyi kastettin?"

Ellis bir kez daha titredi ve yenik bir şekilde başını eğdi, bu da Northern'ın başını geri çekmesine neden oldu.

Ellis'in sesi, devam etmek üzereyken kulaklarına doldu.

"O zaman, eğer bu kadar tehlikeli ise, canavar neden buraya gelip bizi öldürmüyor?" Zoraki bir şekilde sordu - Northern'a bir bakış fırlatarak.

Zorla oluşturduğu yüz ifadesi, cevaplar talep ettiğini gösteriyordu, oysa o tipik bir korkaktı.

Northern, bir süre sessizce gözlerinin içine baktı ve sonra dudaklarının köşesini kıvrıttı.

"Tahmin et neden?"

Ellis kaşını kaldırdı, sola ve sağa baktı.

"Karanlık Terör yüzünden mi?"

Northern biraz gülümsedi, "Evet... Bunu öyle adlandırabilirsin." dedi.

Ellis donakaldı, 'Bu tepki neyin nesi?' diye düşündü.

Northern'ın cevabına verdiği tepki, bir şeyleri bozan bir durumdu. Yeterli değildi.

Ellis, Northern'a gözlerini kısarak sordu

O zaman neden ölmüyor? Eminim Dark Terror onu öldürmekte daha fazlasıyla yeterli.

Kesin misin? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Ellis kaşlarını çattı, bir an düşündü, sonra olduğu gibi söylemeye karar verdi.

Güçünü gördüm. Bir şeytan seviyesinde, cehennem canavarı rütbesinde bir canavar. Eminim bu yerin en güçlü canavarıdır.

Kuzey biraz gülümsedi ve Ellis'e yoğun bir şekilde baktı.

Yani Ellis, bir şeytan seviyesinde, cehennem canavarı rütbesinin bir zirve seviyesinde, vahşi rütbeyi yenebileceğini düşünüyor musun?

Ellis, Northern'ın sorusuyla hemen bir çıkmaza girdi. Konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler çıkmadan kapattı.

Cevabın kesin olduğu görünse de, cehennem canavarı rütbesi vahşi rütbeden iki rütbe daha güçlüydü.

Ancak sorun, vahşi rütbenin bir zirve tehlike seviyesi olmasıydı.

Bu gerçek, tüm mantığı geçersiz kılıyordu.

Herhangi bir rütbenin zirve tehlike seviyesi, sağduyunun hiçe sayılabileceği bir noktada duruyordu ve herhangi birinden çok daha güçlü bir sapkın doğabilirdi.

Bir zirve seviyesinin diğer canavar rütbeleriyle nasıl bir performans sergileyeceğini tahmin etmek imkansızdı, çünkü bu, o rütbenin zirvesiydi.

Kuzey bunun farkında olmayabilir, ancak Ellis bunu çok iyi biliyordu, bu da Kuzey'in sorusunu cevaplamayı zorlaştırıyordu.

Kuzey elini küçümseyerek salladı.

Hepsini unut. Şimdi günün işine geçelim. Şimdi sana maddeleri atayacağım.

Ellis, Northern'a bulanık bir şekilde bakarak, farklı eşyalar çıkarmaya devam etti ve onları ellerine yerleştirdi.

O, eşyaların ruhuna sıçrayışını ve onun bir parçası haline gelişini sessizce izledi.

“O kadar çok... neden böyle?” diye merak etti Ellis, Northern ona tüm eşyaları vermeye devam ederken.

Sonunda işini bitirdiğinde, Northern başını kaldırdı ve Ellis'e baktı.

“Bu her şeyi özetliyor.”

Ellis başını salladı ve Northern devam etti.

“Benden bu eşyaları satmanı istiyorum. Onların ruh çekirdekleri karşılığında satılmasını istiyorum. Ve bu eşyaların değerini anlayacak bir gözün olduğunu umuyorum... bu eşyaların ne kadar değerli olduğunu bilmelisin. Eğer takas yapacaksan, daha düşük kaliteli eşyalarla takas yapmamaya dikkat etmelisin.”

Northern ona sertçe baktı.

“Ve asla beni kandırmayı düşünme.”

Ellis yutkundu ve acı bir gülümseme ile cevap verdi.

“Bana güvenin efendim, bu eşyaların en iyisini almanızı sağlamak için daha fazlasını yapmaya kararlıyım. Bu konuda mantıklı olmak için yeterince şey gördüm.”

Northern'ın gözleri birkaç saniye boyunca üzerinde kaldı.

Tamam, bu konuda sana güveneceğim. Sorununla ilgilenmek için burada benimle bir süre kal... planlarımda herhangi bir değişiklik olursa sana haber vereceğim. Ama şimdilik burada olmak güvenli.

Ellis kaşını kaldırdı, "Güvenli mi?"

Evet, güvenli. Senin düşündüğün gibi değil mi?

Senin bodrumunda... bir zirve seviyesinde canavar var.

Sana söyledim, o bir komşu. Ve ona karşı hiçbir şeyim yok. Onu burada tanıdım, ben gelmeden önce burada yaşıyordu. Eğer ben gelip onu öldürüp evini alırsam, canavara haksızlık olmaz mı?

Northern başını salladı.

Hayır, hiç de değil, bu mantıksız. Değil mi?

Ellis'in kaşları, sanki istemeden çekiliyormuş gibi, çelişkili bir şekilde buruştu.

Ne? Ona karşı hiçbir şeyin yok mu? Onu burada tanıdın...? Bu adam ne saçmalıyor?

Kuzey'in sözleri bir kez daha Ellis için açıkça ve kesinlikle saçmalıktı.

Bir serserinin böyle sözler söyleyebilmesini anlamıyordu.

'Neden canavarlar insanlarmış gibi konuşuyor?!'

Northern'ın canavara hitap etme şekli, sanki bir eşit varlıkla ilişki kuruyormuş gibi, sanki onun hakları varmış gibi bir tavırdaydı.

Bu garipti çünkü bunlar, düşünmeden herhangi bir ete dişlerini geçirecek canavarlardı. Kendilerini kurtarmak için, insanların onları etkili bir şekilde ve mümkün olan en hızlı şekilde yok etmeleri gerektiği mantıklıydı.

Northern'ın bu canavardan insan gibi bahsetmesi oldukça eğlenceliydi ama bir o kadar da korkutucuydu.

'Ona gülüyorum ama bir o kadar da korkuyorum...'

O kadar korkuyordu ki, Northern'a karşı herhangi bir şekilde karşı gelmeye cesaret edemedi. Aslında, bu noktada, kiminle daha çok korktuğunu bilmiyordu... o adam mı yoksa... bu adam mı.

Northern başını salladı ve ardından sırtını yatağa yasladı.

"Lanet olsun, açım."

"Eğer sakıncası yoksa, sabah yediğimiz son yemekten kalan biraz kızarmış etim var. O zamandan beri yiyemedim," dedi Ellis.

"Doğru, gerçekten de öyle. Bir gün uyandım ama sanki bir aydır uyanıkmışım gibi hissediyorum." Kendini bir yay gibi kaldırdı, "Kızarmış etten bahsetmişken, ondan biraz almalıyım!" Mr. Fluffy'ye döndü, "Tamam Mr. Fluffy, ilk buluşmamızı hatırlıyor musun?"

Canavar başını kaldırdı ve büyük ağzından bir kükreme çıkmasına izin verdi.

Ellis, ikisini de izledi, bu noktada gözleri sadece şaşkınlıkla boştu.

'Adamım, artık ne düşündüğümü bile bilmiyorum.'

Bu kadar tuhaf ve korkutucu olan her şeyin Kuzey'de nasıl anlamsız olduğunu düşünmeye devam ederse, ailesine dönmeden önce delireceğini hissetti.

'Hayır, henüz değil. Henüz deliremem. Merkez Ovası'na geri dönmem gerekiyor.'

Ve belki de bunun için ona garanti verebilecek birini bulmuştu.

Ellis, Kuzey'in çanta askısını taşıdığını ve aniden ters çevirdiğini izledi. Sonraki birkaç saniyede, Ellis'in daha önce hiç deneyimlemediği bir şok dalgası onu vurdu.

Kuzey önce elini çantaya daldırmayı denedi ama hiçbir şey bulamadı. Et hakkında düşündüğünde daha önce bunu denemişti.

Aslında bunun iyi olup olmayacağını ya da bozulup bozulmadığını merak etti.

Ancak Ellis ile konuşurken, bir şekilde kendini kaptırdı ve şimdi hatırladı.

'Aman Tanrım, içinde çok fazla ruh çekirdeği var.' Kuzey, sinirle çantayı tamamen çevirdi, salladı.

Ruh çekirdekleri, bulutlardan yağmur gibi çantadan dökülmeye başladı ve düştükçe ahşap zemin üzerinde sert sesler çıkararak bir küme oluşturdu.

Bir süreliğine, Northern çantayı sallıyordu ve ruh çekirdekleri içinden sonsuz bir şekilde dökülüyordu.

Bu, Ellis'in hafifçe açık kalmış ağzıyla donak kalmasına neden oldu.

Tam bunu bitirdiğini düşündüğünde.

Northern'ın eylemlerinden daha fazla şok ve şaşkınlık yaşayamayacağını düşündüğünde... bu oldu.

Northern, ruh çekirdeklerinin yağmur gibi döküldüğü sırada, kaşlarını çatarak Ellis'e baktı, bir saniye bile umursamadan.

“Ne?”

Ellis başını geriye attı ve avucuyla yüzüne sert bir şekilde vurdu.

"Kahretsin! Cidden her şeyi kahret!! Ne lanet bir duruma düştüm..."

Northern ona ilgisizce baktı.

"Sanırım bir süre önce aynı ifadeyi kullandığını hatırlıyorum. Bu ne? Daha önce ruh çekirdekleri görmedin mi?"

Ellis'in kaşları gergin ve zorlanmış bir şekilde çatıldı.

"Cidden adamım, cidden!! Sen ne halt ediyorsun?!!" diye bağırdı.

*

*

*

*

[A/N]

Hai Hai, bugün geç yükleme için bir kez daha özür dilemek için buradayım. Stresli bir seyahat günüyle başa çıkmak zorundaydım.

Ayrıca, son birkaç bölümün biraz yavaş gittiğini biliyorum, hikaye kurgularının geçişini yumuşatmak için gerekli olsa da, bu sıkıcı hale gelebilir ama endişelenmeyin, içine giriyoruz. Gelecek olan, gördüğünüzden çok daha iyi olacak, sıkı durun.

Her zamanki desteğiniz için teşekkür ederim; güç taşları ve altın biletler. Sizler sayesinde yükseliyoruz ve daha fazla görünürlük kazanıyoruz. Çok minnettarım.

Ve Zephyr'e hediye için teşekkürler, hiçbir hediye bu beceriksiz yazarın yüzünde bir gülümseme yaratmak için çok küçük değildir. Hehe. Çok teşekkürler adamım.

Swish

Kuzey, mavi ışıkla çizgisel bir iz bırakarak ileri doğru süzüldü, kılıcı Rizolf'un kalın derisine kolayca saplanarak o an içinde süzüldüğü sırada yararak geçti.

[Tehlikeli Bir Yırtıcı canavarı öldürdünüz: Friggian]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

Diğer tarafa ulaştığında, kılıcını döndürdü ve savurdu, ancak üzerindeki kan sıçramadan önce, kılıç tarafından emildi.

Kuzey, baskın eline baktı,

'Vay... yani bu böyle çalışıyordu?'

Bu canavarlara karşı neredeyse hiç güç harcamadan kendisini güçle yenilendiğini hissedebiliyordu.

[Kan Avcısı] emri, Kuzey tarafından öldürülen hedefin, ister insan ister canavar olsun, kanı kırmızı olduğunda yalnızca etkiliydi.

Kuzey, başlangıçta bunun yalnızca insanları öldürmekte faydalı olacağını düşünmüştü, ancak şimdi gördüğü ve daha önce gözlemlediği gibi, farklı kan türleri vardır ve hepsi canavarın iç yapısına bağlıdır.

Şu ana kadar her şey yolunda gitse de, Kuzey yalnızca kırmızı ve siyah kan görmüştü.

Başka bir Friggian, çılgın bir saldırıyla ona doğru saldırdı. Soğukkanlılığını kaybetmeden, aslında canavarı hareket etmeden önce bile geldiğini görmüş gibi davrandı.

Kuzey, elini nazikçe kaldırdı ve kılıcını canavara doğru uçtuğu noktada, canavarın kendisini öldürecek şekilde çapraz bir pozisyonda yerleştirdi.

[Tehlikeli Bir Vahşi Canavarı Yendiniz: Friggian]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

'Yine de, bu konuda hayal kırıklığına uğradım... sadece iki mi?'

Kuzey nereden başlayacağını bilemedi, savaşları sırasında deli olduğu zaman yetenek parçalarının pek birikmediğini gözlemlemişti.

Aslında, parçalar yükseldi ama canavarlara düşündüğü gibi öldürerek saldırmış olsaydı, çoktan bin parçayı geçmiş olması gerektiğini hissetti.

Ul müdahale ediyorsa ya da kazanılan yetenek parçaları çok azsa, belki de gerçekten öldürmüyordu.

Kuzey, deli bir durumda kendisinden emin değildi, canavarlara gerçekten öldürmelerini sağladı mı yoksa sadece onlara saldırıp bir sonrakine mi geçti?

Savaşlarda bu sıkça olurdu, kimsenin ölüleri kontrol edecek zamanı yoktu. Önemli olan, düşmanınızın bir daha hareket edemeyeceği kadar yeterince hasar vermekti.

"Tsk..."

Kuzey, dişlerini gıcırdattı ve gözlerinin önünde bir holografik panel belirdi, o yürürken panel de önünde onu takip etti.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [142/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 3 diğer.

'Sanırım o lanet olası yeteneği kopyalamak için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Kopyaladıktan sonra, sıkı çalışacağım ve bir sonraki rütbeye geçeceğim. Sonra bir süre büyümem duraklayacak ki o zamana kadar kopyaladığım yeteneklere tüm yetenek parçalarını yatırabileyim... hepsini bir üst seviyeye evrimleştireceğim... özellikle o ruh gözleri, onu evrimleştirdiğimde nasıl olacağını merak ediyorum.'

Kuzey, büyük bir tatmin havuzuna dalmış gibi derin derin nefes aldı.

Her şey oldukça iyi gidiyordu.

Fakat uzun sürmeyeceği hissine kapıldı. Özellikle Raven onu görmeye bile gelmemişti.

'Acaba neyin var? Şehre mi gitsem?' Başını şiddetle salladı, 'Hayır, bu beni çaresiz gösterir.'

"Öncelikle, eve dönüp o yeteneği kopyalamalıyım... sonra geri döneceğim ve bu yerde kalan canavarlara ne olduğunu bulacağım. Hepsini avlayacağım."

Kuzey bir adım öne çıktı ama durdu ve geriye baktı, durduğu yer tezgahlar ve arabalarla doluydu, her ne kadar hepsi harabe halde olsa da, üzerlerinde kahverengi otlar büyüyordu.

Farklı binalarda burada ve orada delikler vardı, canavarlar her köşeyi istila etmişti ama bugün, Kuzey bu pazarı temizlemeyi başarmıştı.

'Onlar pek bir şey değildi, şehrin diğer kısmına gitmeliyim, orada çok sayıda canavar olmalı... çünkü Eğitmen Anne, sadece şehrin bir kısmını geri almayı başardıklarını söyledi.'

Kuzey, neden geri kalanını öldürmeye zahmet etmediklerini bir an düşündü ama hemen sorunun cevabını verdi.

'İnsanlar muhtemelen kendilerini rahat hissedecekler... ve liderlik edilmesi zor hale gelecekler. O tehlikeden uzak tutmak için bir tür tehlike ve düzen olmalı...'

Bu, Gilbert ve öğrencilerin saygı görmesi ve takip edilmesi için tek yoldu, insanlar onları kesinlikle kahraman olarak görecekti.

'...ya da yanılıyor olabilirim. Belki de sadece meşguldüler.'

Northern, onlara düşüncelerini yansıtmamaya çalıştı, buna rağmen oldukça adil ve net düşündü.

Hava atladı, Gece Korkusu'nun ayakları bir yay gibiydi, onu havaya fırlatıyordu.

Birkaç atlayıştan sonra Northern, kendi malikanesinin çatısına geri döndü... iyi, yasal olarak değil ama durumu göz önünde bulundurursak.

Kırık pencereden odaya sızdı, bu Ellis'in sıçramasına neden oldu, çocuk derisinin dışına fırlayacak gibi görünüyordu, Northern küçük koyuna girdiğinde ağır ağır nefes alıyordu ve çantasını masanın üzerine bıraktı.

Şeytani zırh yavaşça dağılırken, Sonsuz Alacakaranlık kaldı. Sonsuz Alacakaranlık'ı giysisi, Gece Korkusu'nu ise zırhı olarak aldı.

"Hey Ellis..." Northern, sandalyeye otururken seslendi.

Bay Fluffy yavaşça yanına yürüdü ve bacağının yanına oturdu.

"Efendim?" Ellis cevapladı.

"Bir ricam var..."

"Ah ah..." Ellis utangaç bir şekilde kafasını kaşıdı ve güldü, "bir ricam... ha ha... senin için ne yapabilirim ki, efendim?"

'Bunun imkansız bir şey olacağını hissediyorum. Kahretsin, ona inanmakta haklı mıydım... kesinlikle beni zor bir şey yapmaya zorlayacak...'

"Bay Fluffy'ye ruh gözlerinle bakabilir misin?"

Ellis kaşlarını kaldırdı, "Efendim?"

"Bay Fluffy'ye Ruh Gözlerinle bak, ne gördüğünü bilmek istiyorum."

"O—key?..."

Ellis, Kuzey'e dikkatlice baktıktan sonra, heyecanla bekleyen, dik kulakları ve canlı gözleriyle canavara yöneldi.

Kuzey, Ellis'in kurt benzeri canavara baktığını dikkatle izledi.

[Yetenek - Ruh Gözleri (C-Sınıfı) kopyalamak ister misiniz?]

'Evet!'

[Yetenek - Ruh Gözleri kopyalandı]

[100 Yetenek Parçası düşürüldü]

'Sonunda'

[Yetenek - Ruh Gözleri (C-Sınıfı) kopyalamak ister misiniz?]

'Evet!'

[Yetenek - Ruh Gözleri kopyalandı]

[100 Yetenek Parçası düşürüldü]

'Sonunda'

Kuzey, parlak bir şekilde gülümsüyordu, dudaklarında büyük bir gülümseme vardı. Bu noktada, Ellis'in söylediklerine bile dikkat etmiyordu.

Hemen panelini çağırdı.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [42/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 3 diğer.

Sonra...

Yetenek: [Ruh Gözleri]

Sınıf: [C]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Kör Şarkı]

Açıklama: [Bir zamanlar, karanlık dünya doldurmuştu ve belirsizliğin güzel müziği sekiz alemin her yerinde yankılandı. Bu, onu duyan herkese huzur ve sükunet getirdi ve en karanlık kalpleri açığa çıkardı, en derin derinlikler sığ hale geldi, gizli olan her şey ortaya çıktı]

Yetenek Yeteneği: [Gör]

Nitelikler: [Duygu]

Yetenek Gelişimi: [0/100]

Sadece açıklamadan, Northern beyninin duracak gibi olduğunu hissetti.

'Eh? Bu karmaşık açıklama ne?'

Ellis'e baktı, o da ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Şu anda, Ellis'in kaş çatması önemli değildi.

Northern sadece merak ediyordu, 'Bu adam bu karmaşık açıklamayı biliyor mu?'

"Ellis..."

"Ne? Nihayet bana dikkat etmeye mi karar verdin?" Ellis neredeyse suratı asık bir şekilde söyledi.

“Hayır, sormak istiyorum. Gerçek bir ismin var mı?”

Ellis'in gözleri bir an için büyüdü ama hızla kendini toparladı ve bakışlarını çevirdi.

"Hayır."

“Yalan söylüyorsun.” Northern, dudaklarının bir köşesini kaldırarak devam etti, “Endişelenme, güvenebileceğin biriyim. Bana yalan söylemene gerek yok.”

Ellis, alnında hafif bir kaş çatma ile Northern'a yavaşça döndü.

Birden ve garip bir şekilde, ailesinin sözleri kafasında yankılandı... “Ellis... güvenebileceğin birini bulana kadar... kimseye ne yapabileceğini gösterme.”

Northern'da onu güvenmeye teşvik eden bir şey vardı. Ayrıca, Northern onun yeteneğini öğrenmeyi başarmıştı... 'Belki ona söylemek kötü bir fikir değil...'

Ellis, hafif bir tereddütle tükürüğünü yuttu ve yavaşça ağzını açtı.

“Evet... gerçek bir ismim var... ve bu 'Kör Şarkı' olarak adlandırılıyor.”

Northern bir an gülümsedi, “Anladım... bu ne anlama geliyor?”

Ellis omuzlarını silkti, “Bilmiyorum... belki körler için bir şarkı ya da bir şarkının adı, bilmiyorum. İnsanlar gerçek ismin gerçek gücünün, gerçek anlamı anlaşıldığında ortaya çıktığını söyler. Ben de gerçek ismimin gücünü açığa çıkaran çok az kişiden biri olabilmek için bunun üzerine çalıştım ama nafileydi. Onu hiçbir kitapta bile görmedim.”

Kuzey başını kaldırdı, Ellis'in söyledikleriyle bir şey açıktı.

'Tanımı yok... yani... bu sadece benim yapabileceğim bir şey mi?'

Kuzey, iç organlarının dans etmeye başlamasını istiyormuş gibi hissetti, içinde mutluluk kaynıyordu.

Bu, yalnızca onun gerçek isimlerde böyle bir tanımı görebileceği anlamına geliyor. Eğer durum böyleyse, o zaman açıkça, Kuzey, gerçek isimlerinin özünü açığa çıkarmak için göçebelerden daha yakın bir konumda.

Ve söylemeye gerek yok, gerçek isimlerinin gücünü açığa çıkarabilen çok az kişiden biri.

Evet, [İsimsiz] ona insanların isimlerini alma ve özelliklerini geliştirme gücünü verdi.

Kuzey, bu yeteneği hiç kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu. Ama buna dair şüpheleri vardı.

İnsanlar her zaman bir şekilde işleri berbat eder.

Ellis'e baktı ve dedi ki

: "Endişelenme, sırrın bende güvende. Gerçek ismini kimseye söyleme niyetim yok."

"Sen ne düşünüyorsun? Gerçek bir ismin var mı?"

Northern gülümsedi, "Ben isimsizim."

"Anlıyorum..." Ellis başını salladı.

Northern kaşını kaldırdı, 'Yüzündeki o ifadeyle ne demek istiyor? Adımı söyledim, değil mi? Neyse, bunu test edelim.'

Başını kaldırdı ve içtenlikle yeteneği aktive etti.

Aniden Northern'ın gözlerinin önünde bir holografik panel belirdi, Ellis'in yanında havada duruyor ve başına bir çizgiyle bağlıydı.

Northern'ın ağzı açık kaldı, başını geri çekmek ve iyi görebilmek için gözlerini temizlemek zorunda kaldı.

"Bir sorun mu var?" Ellis kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, her şey yolunda." '...bunu böyle görebilmem mi gerekiyor?'

Gerçek şu ki, hayır, Ellis bunu kelimelerle görmedi, bilgiyi otomatik olarak kafasında kaydetmişti.

Ama Northern sonuçta farklı bir türdü.

İsim: Ellis Ruthsworn

Gerçek İsim: [Kör Şarkı]

Nitelikler: [Duygu]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: Düşük

Yetenek: [Ruh Gözleri]

Yetenek Sınıfı: [C]

Yetenek Yeteneği: [Gör]

Kuzey parmağını kaldırdı, "Bana bir dakika ver..." diye mırıldandı ve yavaşça ayağa kalktı, pencereye tırmandı ve çatının üzerine çıktı.

Sonra içini çekti. Bir an sonra, geniş bir gülümseme yüzüne korkunç bir şekilde yayıldı.

Kuzey'in gözleri o kadar neşeyle parlıyordu ki, ellerini havaya fırlattı, zıplayarak bağırdı

: "Evet! Evet! Evet!! Evet!!! Evet!!!!!"

Çatının kenarından kayarak zıpladı ve yuvarlandı, 40 ft yüksekliğindeki bir binanın çatısından düştü... çünkü mutluydu.

Ellis yüksek bir gürültü duyduğunda hemen pencereye gitti ve Kuzey'in hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktığını gördü.

Bu ona düşündürdü, 'Bu adam neyin nesi?' kaşları çatık bir şekilde. Muhtemelen bu soruyu sormaktan asla bıkmayacaktı.

Kuzey, büyük ikramiyeyi kazanmış gibi kollarını ve bacaklarını savurarak etrafta zıplamaya devam etti.

Aslında, bu yetenekle gerçekten büyük ikramiye kazanmıştı.

“Kahretsin! Bu kadar harika olduğunu bilmiyordum!”

Sonunda, durdu ve gökyüzüne bakarak soluna ve sağına baktı.

“Bu harika, dostum... gerçekten harika. Bu benim için her şeyi değiştiriyor.”

Kuzey'in onu bu kadar mutlu eden neyi görmüş olabileceğini merak ediyorum ki 40 ft yüksekliğindeki bir binanın çatısından düştü?

*

*

*

*

*

[A/N]

Herkesin Kuzey'in neden bu kadar mutlu olduğunu öğrenmek için can attığını tahmin ediyorum, belki de hepiniz tahmin edebilirsiniz. Ha ha.

Yorum her zaman açık ve ben de hepinizin tahmin etmesini istiyorum.

Peki, bir sonraki bölümde görüşürüz.

'Bu büyük! Çok büyük!'

Kendini sakinleştirmeyi başarmış olsa da, içinde kabaran sevinç selini tutamadı.

Ellis'in yeteneği düşündüğünden bile daha etkileyici çıkmıştı!

Ve neden böyleydi? Bu oldukça basitti.

Northern'ın ana yeteneği yetenek kopyalamaktı. Ancak bunun kısıtlamaları vardı: belirli bir rütbede kopyalayabileceği yetenekler için sınırlı slotlar mevcuttu.

Bir şekilde, hangi yeteneği kopyalamak istediğini seçmesi imkansızdı.

Yetenekler, onun önünde aktif hale geldiğinde kopyalanıyordu. Elbette, gerekli yetenek parçalarına sahip olmasına rağmen onları kopyalamamayı seçebilirdi, ancak asıl sorun, bu yeteneklerin bilgilerini kopyalamadan önce görememesiydi.

Ancak, Ellis'in yeteneği [Gör]

Birine bunu kullandığında, onların profilini görebilir, gerçek adını, yeteneğini, niteliğini ve yetenek yeteneğini görebilirdi.

Bu çok fazla olmayabilir, ama bu, Northern'ın öncekine kıyasla artık hangi yetenek yeteneğini kopyalayacağını seçme seçeneğine sahip olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu, onun için büyük bir farktı!

Tesadüf, onun babasının yeteneğini kopyalamasına neden olmuştu. Başka birkaç kez, babasının yeteneği yerine başka birinin yeteneğini kopyalasa nasıl olacağını sıkça düşünmüştü.

Daha güçlü bir yetenek.

Ama buna takılmanın bir anlamı yoktu.

Ayrıca, [Gelişmiş Klonlama] sahip olmak, onun için birçok şeyi kolaylaştırmış ve şimdiye kadar beklenenden daha güçlü hale getirmişti.

Örneğin... Karanlık Terör.

Söylemeye gerek yok, ona koşulsuz olarak sadık ve itaat eden daha fazla Tekillik canavarı olma şansı daha fazla görünüyordu.

Sunmuş olduğu olanaklar güzeldi... oysa bu sadece bir tesadüftü.

Ellis'in durumu da bir tesadüftü.

Kuzey'in dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi.

'Şu ana kadar yaptığın işler için teşekkür ederim... bundan sonra, direksiyonu ben alacağım.'

Bu andan itibaren, Kuzey artık hangi yeteneği kopyalayacağına tamamen hakim oldu.

Nefesini verdi ve yukarı baktı, 'Adamım, o adama güzel bir yemek ısmarlamalı ya da ona bir şeyler almalı.'

Kuzey başını salladı, çömeldi, alt bacaklarına bir gerilme kuvveti uyguladı ve kendini serbest bırakarak, ateşlenmiş bir mermi gibi yukarı fırladı. Sonra havada rotasını yönlendirdi ve pencereye doğru kıvrılarak, zarafetle içeri indi.

Merhaba, Ellis.

Ellis, masanın üzerindeki bir çürüyen kitabı anlamaya çalışırken, şok içinde titredi ve neredeyse sandalyeden düşüyordu.

"Kahretsin! O neydi böyle ani bir giriş?"

[Duygu] her zaman çalışsa da, Northern'ın içeri girdiğini bile bilmiyordu — çocuk, duyusunun yetişemeyeceği kadar hızlıydı ya da belki de başka bir numara vardı.

Ellis kafasını kaşıdı ve yavaşça sandalyede kendini toparladı.

'Bu kıtayı terk etmeden önce kalp krizi geçirmem umarım.'

Yanıt bekleyen canlı gözlerle Northern'a boynunu uzattı.

"Beni... efendi mi çağırdın?"

Northern gülümseyerek başını salladı. Bu gülümseme Ellis için rahatsız ediciydi, onu huzursuz etti...

'Yine neydi? Onun kafasında ne olup bittiğini anlayamıyorum,' diye içinden şikayet etti Ellis.

Ellis konuştuğunda, Northern hemen birkaç ruh çekirdeği çıkardı ve bunları Ellis'in önüne döktü.

“Bunlar senin için.”

Ellis kaşını kaldırdı, çekirdekleri inceledi ve Northern'a tekrar baktı.

“Bunları bana mı veriyorsun?”

Northern başını salladı, “Evet,” diye ekledi, “bunları em ve kaleye gidelim. Yoksa döndüğümüzde mi yapmak istersin?”

“Hayır, hayır. Bunu şimdi yapmayı tercih ederim. Ama kalede ne yapacağız?”

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“Ne demek istiyorsun? Bana verdiğim eşyalar hakkında soru sormayacak ve ne yapabileceğini görmek için çaba göstermeyecek misin?”

“Ah... evet, ama her şeyin sakinleşmesini bekleyemez miyiz? Daha yeni üç gün oldu.”

“Üç gün, her şeyin yerleşmesi için uzun bir süre,” diye yanıtladı Northern, sesi alçak ve kararlıydı.

Ellis, Northern'ın gözlerine odaklanmış yüzünü sessizce gözlemledi. İkisi de bir süre birbirlerine baktı.

Sonra Ellis'in gözleri ayaklarının dibine dağılmış ruh çekirdeklerine kaydı, bazıları masanın altına yuvarlanmıştı.

“Bana bunu vermek istediğinden emin misin?”

Kuzey kollarını kavuşturdu, “Bunu geri almamı mı istiyorsun?”

“Hayır, hayır, hiç de değil. Ben sadece... şey, özür dilerim, şimdi onları emeceğim.”

Ellis hafif bir utançla bakışlarını kaçırdı ve sert ahşap zemine oturdu.

Tüm ruh çekirdeklerini bir araya getirmeyi başardı ve bacaklarını çaprazladı, ardından onları çapraz bacaklarının içine yerleştirdi.

Birini aldı, sağ eline koydu, avucunun içinde rahatça oturmasına izin verdi, sonra işaret parmağını üstüne, baş parmağını orbun yanına yerleştirip nefes almaya başladı.

Kuzey, Ellis'in çekirdekleri emişini biraz kıskançlıkla izledi.

“Gerçekten havalı görünüyor,” içinden alay etti.

Üç dakikadan kısa bir sürede, ruh çekirdeği çatlaklarla dolu cam gibi şeffaf hale geldi.

Bu noktada, sadece düşük sınıf süs tasarımları için ham madde olarak kullanılabilecek sıradan bir orb.

Northern, Ellis'in diğer dokuz çekirdeği tekrar ettiğini izledi. İşini bitirdiğinde gülümsedi ve ayağa kalktı.

'Değişiklikleri yavaş yavaş hissedebiliyorum...' Ellis yumruğunu sıktı.

Northern gözlerini kısarak, 'Görelim...' dedi ve tekrar [Gör]ü etkinleştirdi.

İsim: Ellis Ruthsworn

Gerçek İsim: [Kör Şarkı]

Nitelikler: [Duygu]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: Düşük

Yetenek: [Ruh Gözleri]

Yetenek Sınıfı: [C]

Yetenek Yeteneği: [Gör]

Northern, hafif bir kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı, 'Ne? Hiçbir değişiklik yok mu?'

Northern, "Ruh Çekirdeği Doygunluğu" kısmının Ellis'in ruh çekirdeği büyümesini gösterdiğini hissetti, belki de sonunda düşükten orta, sonra yüksek seviyeye geçecek ve belki de bir sonraki rütbeye yükselebilecekti.

On ruh çekirdeğinden sonra, en azından bir tür değişiklik görmeyi umuyordu. Ama hiçbiri yoktu.

İlerleme, onun gibi sayılarla kaydedilmiyordu.

Ama yine de, Northern meraklıydı.

Ellis'in gözlerinin içine baktı ve sordu

: "Şu ana kadar kaç ruh çekirdeği emdiniz?"

Ellis kaşını kaldırdı, yanıt vermeden önce birkaç saniye bekledi.

Orta Ova ve burayı sayarsam, yüzün biraz üzerinde ruh çekirdeği olduğunu söylerim.

Anlıyorum... Northern bir saniye duraksadı ve tekrar sordu, "bir sonraki rütbeye geçmek için ne kadar daha ihtiyacın var?"

Ellis'in gözleri biraz büyüdü, Northern'ın sorularından şok olmuştu ve umutları yavaş yavaş yükseliyordu... 'Bana daha fazlasını mı vermek istiyor?'

Bir sonraki seviyeye geçmek için yaklaşık dokuz yüz tane daha gerektiğini tahmin ediyorum, çünkü bir sonraki seviyeye geçmek için bin ruh çekirdeğine ihtiyaç var. Ama bu, ruh çekirdeklerinin canavar rütbesine de bağlı, rütbe ne kadar yüksekse, o kadar fazla öz içerir. Yani daha yüksek rütbeli canavar ruh çekirdekleri için, muhtemelen bu kadar fazla olmayacaktır.

Northern başını salladı, "Anlıyorum..." Ellis'e tekrar baktı, "peki bir driftçi olmak için kaç tane aldın?"

Ellis, kafa karışıklığıyla hafif bir kaş çatma ile alnını gerdi, "Garip bir soru soruyorsun. Bir yürüyücü iken ruh çekirdeklerini emmek imkansız. Çoğu insan, elit klanlar ve soylular gibi, çocuklarını eğitmek ve onlara her türlü şeyi öğretmek için çok para harcar. Ama bu boşa gitmez, çünkü bir yürüyücü ancak bir yarıktan başarıyla çıktığında bir sonraki rütbeye geçebilir."

Açıklamasını yaptıktan sonra, Ellis Northern'ın odaklanmış gözlerine baktı. Northern'ın aksine, o yürüyücü olmadan önce yarıklar hakkında birçok ders almıştı.

Bu konudaki eğitimi hala birçok kişiden daha düşük olsa da.

Ama Northern'dan çok daha iyiydi. Northern'ın yüzüne bakarken, Ellis, Northern'ın söylediklerine çok ilgi duyduğunu görünce devam etme arzusunu hissetti.

Genel olarak, canavarları öldürmekten ziyade yarıklara girmek hızlı bir şekilde büyümenin yoludur. Bir yarık temizlendiğinde, ruh çekirdeği kırıldığında, yarık özü ikiye bölünür. Yarık çekirdeğine vuran kişinin ruhuna yarısı dökülür, diğer yarısı ise yarıktaki diğer driftçiler arasında paylaşılır.

Bu basit ve doğrudan, emme tekniğine ihtiyaç yok, sadece otomatik olarak ruha dökülüyor. Bu yüzden birkaç serseri, büyümek için yarıklara girmeyi tercih ediyor.

Ellis işini bitirdiğinde, Northern'ın gözlerinin ona yapıştığını gördü.

'İyi hissediyorum... her zaman dikkat etti. Şimdi, ruh çekirdeklerim nerede?'

Northern, tüm bilgilerin yerleşmesiyle birlikte birçok şeyin daha temel bir anlayışını oluştururken başını salladı.

'Bu kadarını bilmediğime ve yarığa girdiğime inanamıyorum. Bekle, yarığı kendim temizlediğime göre, tüm öz benim üzerime dökülmemeli mi? Yoksa ruh çekirdeğim olmadığı için böyle çalışmıyor mu?'

Northern bir süre düşündü ve bu düşünceyi şimdilik aklının arka planına itti. Ayağa kalktı.

"Hadi Ellis. Şimdi kaleye gidelim..."

Ellis yavaşça kaşını kaldırdı, Northern'a bakarak, 'Hayır, ruh çekirdekleri?'

Ellis ve Kuzey, kalenin kapısına doğru özgürce yürüdüler. Kapıya çok yaklaştıklarında Ellis durdu.

"Ah, doğru. Tanıştırmak istediğim biri var."

Kuzey duraksadı ve ona baktı, "Kim?"

"Eşya alım satımında, hala en iyisi. O bir gezgin. Sıklıkla satış amaçlarıyla Sloria'ya gider ve ayrıca parti liderlerine ve Bilge Gilbert'e ihtiyaç duydukları her şeyi temin etmelerine yardımcı olur. Rastgele insanlara kıyasla, iyi ve faydalı şeyler bulunduruyor."

Kuzey başını hafifçe salladı ve sonra omuz silkti.

"Tamam o zaman, bu kişinin iyi olduğunu ısrarla söylüyorsan, başka bir şey söyleyemem. Hadi gidelim onu görelim," dedi Ellis'e.

"Tamam... peki..." Ellis yanıtladı ama yerinde durdu.

Kuzey, çocuğu kısık gözlerle izledi. Birkaç saniye duraksadı ve Ellis'in gerçekten gitmekte isteksiz olduğunu gördü, sonra sordu

: "Neyin var? Bu çocukla da bir sorun mu yaşadın?"

Ellis biraz huzursuzlandı ve hıçkırdı.

"Onunla bir sorunum yok. Sadece gerçekten beni korkutuyor," diye yanıtladı, ekşi bir ifadeyle.

Kuzey çenesini kaldırdı ve çocuğu tekrar gözlemledi, sonra küçük bir alayla başını salladı.

"Neden birinden korktuğunu anlamıyorum."

Ellis derin bir kaş çatma ile yanıtladı, "Oraya gittiğimizde göreceksin..."

Kuzey, dudaklarını aşağıya doğru bükerek ona baktı, "Bizi oraya götürmeyi başarabilirsen... şu anda ne kadar korktuğuna bakılırsa, bu değil mi?"

“Tamam, göreceksin.” Ellis yüzünü öne doğru attı ve nihayet bacaklarını çalıştırdı.

Kapıdan geçmediler; bunun yerine sola döndüler ve birbirlerinin önünde inşa edilmiş çadır barınakları ile kale duvarı arasında yürüdüler.

Bu yolun dar olmasına neden oldu, ama yine de geçilebilir durumdaydı, tabii ki keskin ve rahatsız edici koku affedilmeliydi.

Kuzey, bununla başa çıkmanın zor olduğunu genellikle bulmuştu, hatta burun kıvırarak bile.

“Kahretsin, buradaki durum göründüğünden bile daha kötü.”

Kalenin kenarındaki insanlar, muhtemelen kaledeki insanlardan daha kötü bir yaşam koşulunda olduklarını söylemek makul.

Kalenin içi de o kadar etkileyici değildi, ama Kuzey, orada harabe bir alan ve üst sınıf için bir yer olduğunu düşündü.

Ellis'in yaşadığı yer muhtemelen birincisiydi, çünkü buradan çok farklı değildi. Sadece kapalıydı, belki de daha kötü – dar bir koridor, iğrenç bir koku.

En azından burası açık havadaydı.

Bir süre sonra, büyük bir binanın önünde durdular.

“Buradayız.”

Northern, Ellis'in duyurusuyla gözlerini kaldırdı.

Yüksek bir kuleydi, taşla inşa edilmişti, ancak yeşil bitki örtüsü, taş yüzeyin çoğunu kaplamıştı.

Bina uzundu ve biraz harabe görünüyordu, tarihin bir kalıntısı gibi, bir zamanlar var olan bir yerdi.

Northern ve Ellis, bu binanın bulunduğu küçük tepeye doğru dolambaçlı merdivenleri tırmandılar, tam kalenin duvarının köşesinin arkasındaydı.

Diğer harabe binalarla çevriliydi, ancak seyrek ve ağaçlar etrafında koruyucu gibi duruyordu.

Northern, “Burası gerçekten ilginç bir yer!” diye düşünmekten kendini alamadı.

Böyle güzel bir yerin kenarlarda olmasını düşünmek zor.

Ama anlaşılabilir, muhtemelen kaleyle bir ilişkisi olan bir kuleydi.

“Krallıkların kule dedikleri şeyler olduğunu duyuyorum... Güzel görünüyor.”

Bu, Northern'ın birini görmesinin ilk kezdi; hatta onların işlevini bile bilmiyor.

Ellis, ahşap kapının önünde durdu, birkaç kez derin bir nefes alıp verdi.

Kendisi arkasından izleyen Northern, başını salladı, 'Bu adam umutsuz.'

İleriye doğru ağır adımlarla yürüdü ve kapıya yumruğuyla vurdu, sert bir şekilde kapıyı çaldı.

Ellis hemen panikledi, ellerini Northern'ı durdurmak için fırlattı, ama bir bakışla, bir ahtapot gibi kıvrıldı.

Northern bir kez daha sertçe kapıya vurdu ve bir yanıt bekledi.

Birkaç dakika sonra, hiçbir yanıt gelmedi. Tam tekrar vuracakken.

Titreme.

Her yer titremeye başladı. Northern hemen kaşlarını çattı, yere baktı ve etrafına göz attı.

'Ne oluyor?'

Yer, sanki dev birisi üzerinde yürüyormuş gibi şiddetle sarsılıyordu.

'...bir dev mi?'

Ellis titredi, "B-B-Ben sana kapısına vurma demeye çalıştım."

Kuzey, yüzünü sert bir şekilde çevirdi, "Bir şey daha söyle, pişman olursun."

'Tch, o çok sinir bozucu... her şeyden korkuyor.'

Tremor devam etti, Kuzey'i kafasından çıkardı, şimdi yoğunluğu artmıştı, sanki zemin her an çatlayıp düşecek gibiydi.

Kuzey dikkatlice durdu, gözleri kapıya kilitlenmişti, Ellis onun beş metre arkasında duruyordu.

Ahşap kap nihayet gıcırdayarak açıldı.

Başlangıçta, Kuzey sadece saf karanlık gördü... ta ki gözleri aşağı kayana kadar, işte oradaydı.

Bir adam... çok kısa bir adam, neredeyse Kuzey'in dizlerine bile ulaşamıyordu.

Kuzey kaşını kaldırdı ve Ellis'e döndü. Zavallı çocuk dudaklarını ısırdı ve Kuzey'e titizlikle başını salladı.

'Ne halt?'

Durum tamamen şok ediciydi ve bir şekilde Northern için garip hale gelmişti.

Ellis oradaydı, sanki vahşi bir canavar görmüş gibi davranıyordu, ama gözlerinin önünde kaleye açılan kapıyı açan kısa bir adam vardı.

Ancak, bir şey eksikti.

'Yerin titremesine neden olan kimdi?' Northern içinden sordu. Kaşını kaldırdı ve kendisine dik dik bakan adama baktı.

Sonra başını sallayarak alaycı bir şekilde, 'Hayır, o olamaz.' dedi.

'Bu kadar büyük sarsıntılara neden olacak kadar kısa olamaz...' Northern dudaklarının arasından söyledi ve alay etti.

'Hah? Şımarık! Kime kısa diyorsun?!' Kısa adam ileri fırladı ve yeri şiddetle sarsmaya neden oldu.

Havaya zıpladı—Northern'ın karnına ulaşarak—doğrudan bir tekme attı ve Northern'ı bir kağıt parçası gibi katlayarak hemen havaya fırlattı, tepeyi yuvarlanarak aşağıya düştü.

Ellis yutkundu ve kısa adamın gözleri ona döner dönmez hemen doksan derece eğildi.

'Hala hayatta kalırsa şanslı olur. Saygılı görünüyorsun, buraya neden geldin...'

Ellis, alnından bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti, 'Beni tanımadığına o kadar sevindim ki...'

Başını eğik tutarak, Ellis nazikçe yanıtladı, "Açık artırmaya bakmaya geldim... ayrıca takas etmek istediğim harika eşyalarım var."

"Hmm... beni takip et..."

Arkasını döndü ve içeri girmek üzereyken aniden durdu ve geri döndü.

Bir an gözlerini kısarak baktı, bir sonraki anda gözlerini açtı.

'İmkansız!' Zihni, gözleri Northern'ın onlara doğru yürüdüğünü görünce haykırdı.

'Nasıl? Ölmemiş olabilir ama bayılmamış mı? Benim yerle bir eden tekmeme rağmen nasıl bu kadar iyi yürüyebiliyor?!'

Küçük adam şaşkın bir şekilde durdu, ağzı hafifçe açık kalmıştı.

Biraz önce tekmelediği, soluk tenli beyaz saçlı çocuk onun önünde duruyordu, görünüşe göre etkilenmemişti.

Başını hafifçe geri çekti, 'Dünyada nasıl?... bu daha önce hiç olmadı!'

Bu, birine vurduğu ilk kez değildi.

Vuruşları, benzersiz yeteneği ve özellikleri sayesinde toprağı çatlatacak kadar güç içeriyordu.

O, çevrede kimsenin alay etmeye cesaret edemediği, hatta Sage Gilbert'in bile karşısında duramadığı korkutucu bir güçtü.

Onlar, onun konumunu, gücünü ve faydasını anladılar. Onu zorlamak isteseler bile, bir tek yumrukla akıllarını başlarına getirmek yeterdi.

Her ne kadar sadece bir yumrukla yetinmeyecek kadar çok şey yapabilse de, gerçek gücünü kullanması gerektiği için her zaman minnettar kalmıştı... çünkü gerçek gücünü kullanmak yıkıcı olurdu.

Bu arada, Northern ona hafifçe açık bir ağızla bakıyordu.

Yani... ona 'bakıyordu'.

Bu şekilde

: İsim: Hao Lee Redmond

Gerçek İsim: [Küçük Dev]

Özellikler: [Deprem]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: Yüksek

Yetenek: [Yıkım Lordu]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yeteneği: [Ağır Akış], [Sismik Dalgalar]

'Vay... S sınıfı bir yetenek. Lezzetli görünüyor...'

Northern dudaklarını yaladı, Hao'ya bakarak, bu adamın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Aptal! Bana bir yemekmişim gibi nasıl bakarsın?!"

"Eh? Lanet olsun, düşüncelerim sızdı mı?"

Hao'nun kaşları daha da çatıldı, "Düşüncelerin mi sızdı? Ne iğrenç düşüncelerin var, pis ruh!"

Tereddüt etmeden, Hao ileri fırladı, her adımında yer sarsılarak, yaklaşımını yavaşlattı... Northern gibi biri için (normalde Ellis için hızlı olurdu).

Bu sefer, Northern darbenin geldiğini gördü ve Hao'nun eli ona doğru uzanırken, önünü korumak için ellerini yukarı kaldırdı.

Wham!

Northern, yumruğu engellediğinden emin olmasına rağmen, öyle hissetmedi.

'Sanırım bir kemiğimi kırdım.'

Uçmaktan kendini alıkoyabilmiş olabilir, çünkü durduğu güçle birlikte tüm vücuduyla darbenin şokunu emip ayaklarına yönlendirdi—bunu Shin'den öğrenmişti.

Ancak, koruyucu ellerini yumruktan koruyamadı, çoğu doğrudan hasarı omuzladı. Karnına almak ve uçmak daha iyi bir seçim gibi görünüyordu.

Northern dudaklarını ısırdı, bacakları titredi ve eli cansız bir şekilde sarkarak düştü.

Hao, bunu görünce memnun bir gülümseme takındı, "Bir dahaki sefere, büyüklerine saygı duymayı öğretecek." dedi.

Ancak, bir saniye sonra, Northern yavaşça ağzının köşesini kıvırdı ve sırıttı.

'Yani bu böyle çalışıyor... tüh... acı verici!'

Yırtıktan çıkıp bir serseri olduğundan beri hiç hasar almamıştı. Bu, bazı özelliklerin ne kadar etkili olduğunu hiç görmediği anlamına geliyordu.

Özellikle [Kaos İpliği].

Northern, kemiklerinde yanıcı bir acı hissetti, sanki güçlü bir şey onları tekrar bir araya getiriyordu.

Yetenekleri konusunda iyi bir bilgiye sahip olduğu ve [Kaos İpliği]'nin nasıl çalıştığını görmek için sabırsızlandığı için hemen anlayabildi.

Dikişten birkaç saniye sonra, acı yavaş yavaş azaldı... ama tamamen kaybolmadı.

Derisinin koruyucularının arkasında, eli hâlâ yaralı ve şişti. Ancak fark, en azından ellerini hareket ettirebiliyor olmasıydı.

Elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı, kemiğinin zonkladığını hissetti. Kavrayışını bıraktı ve gözleri şimdi genişlemiş bir şekilde ona bakan Hao'ya baktı.

"Nasıl? O elleri bu kadar hızlı nasıl hareket ettirebiliyorsun? O darbe kemiklerini parçalamalıydı."

Kuzey ellerini salladı, "Oh, gerçekten de kemiklerimi parçaladı. Ama mesele şu ki, ben üstünden geçebileceğin bir zavallı değilim..."

Kuzey, o ifadenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etmeden önce konuşmuştu.

Ellis, yüzüne elini vurdu, 'Kahretsin! Bu adam nereden geldi! Hao ile mantıklı bir şekilde konuşmayı unut, bu noktada buradan canlı çıkarsak şanslıyız...'

Elbette, Ellis bunun olacağını biliyordu. Bunun hakkında en ufak bir şüphesi yoktu; düşünceleri sadece mecaz anlamdaydı... çünkü Hao şu anda Kuzey'in sonunu görmeden durmayacak gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, bunu kastetmedim—"

"Sismik Dalga!"

WHAAAAM!

Kuzey'in gözleri açıldı ve birdenbire ortaya çıkan muazzam bir rüzgar ona doğru fırladı.

Hemen, Hao'nun yaptığı gibi elini uzattı, gözlerini kısarak, ellerini hızlıca topladı ve gelen rüzgara yumruk attı, yumuşak bir şekilde

: "Sismik dalga..."

WHAAAAAAAAM!!

Eşit... hayır, daha da güçlü bir kuvvet, etrafındaki havadan patladı ve Hao'nun rüzgarıyla çarpıştı, tüm alanı bir rüzgar patlamasıyla sarstı.

Herkes geri savruldu, sadece Kuzey patlamanın kuvvetine dayanabildi, birkaç saniye geri sendeleyerek gitti ama keskin rüzgar tarafından farklı yerlerden yaralandı.

Ancak, vücudundaki hafif kesikler mor duman yaymaya başladı, yavaşça ve acı içinde bir araya gelmeye çalışıyordu.

'Ne oldu şimdi?'

Kuzey'in gözleri kocaman açıldı. Her şey bir anda olmuştu, bu yüzden olayları nasıl düzenleyeceğini bilemiyordu.

Bildiği tek şey, tetikte olduğu... bir saldırıyı beklerken daha önce hiç bu kadar tetikte olmamıştı.

Belki de Hao'nun onunla tanıştığı sadece birkaç dakikada ona verdiği zarardan dolayıydı, ya da Hao'nun becerilerini kopyalamak istediği içindi.

Belki de şimdi duyularını güçlendiren bir yeteneğe sahip olduğu içindi, ama bildiği şey, Hao yetenek yeteneğini kullanmadan önceki o küçük anda, gergin olduğu ve mekansal farkındalığının zirveye ulaştığıydı.

Ve bu, [Görmeyen Gözler]'in içgüdüsel olarak aktif hale gelmesine neden olmuş olabilir; bir anlığına, Hao'nun saldırısı gözlerinin önünde yavaşladı ve mavi iplikler dünyasında her şeyi algıladı.

Görünmez dalga etrafında akan iplikleri görebiliyordu, bunları birbirine bağlıyor ve aynı zamanda Hao'ya geri iz süren küçük, neredeyse fark edilmeyen bir ipliği de görüyordu.

O anın içinde yeteneğin anlayışı hemen aklına geldi.

Sismik Dalga, Hao'nun çekirdeğine kök salmış basit bir yetenekti ama rüzgarı iradelerinin ötesine hareket ettirerek saldırı gücünü genişletiyordu.

Bir kasırga oranındaki rüzgarı basit bir fırtınaya sıkıştırıp ileriye fırlatacak kadar güçlüydü, böylece daha etkili ve yıkıcı hale geliyordu.

Ancak Northern, bunun yeteneğin gerçek kapsamı olmadığını hissetti.

Belki de adam bu kadar zarar vermek istemiyordu...

Ancak bu kadar bile taklit etmek için yeterliydi... yeteneği kopyalamaya bile gerek yoktu.

Yeteneğin gerçek özünü tanık olduğu o kısa anda, Northern onu mükemmel bir şekilde kopyaladı ve daha güçlü hale getirmek için daha sert vurarak daha fazla ivme uyguladı.

Ve sonuç?

Hepsi birbirlerinden atıldılar, Ellis ve Hao yere yatmış, kalkmaya çalışıyorlardı. Aralarında, çatlaklarla dolu düzgün bir zemin vardı.

Hepsi birbirinden uzakta duruyordu. Hao kendini kaldırmayı başardı ama az önce tanık olduğu şok nedeniyle elleri titriyordu.

Diğer yandan Ellis... yüzü avucunun içinde gömülüydü, düşünceleri tamamen dağınıktı.

Lanet olsun, bu adam ne? Nasıl? Birinin yeteneklerini nasıl kopyalayabilir?!

Ellis için hiçbir anlam ifade etmiyordu... Yetenekler, bu kadar kolay bir şekilde kopyalanabilecek bir şey değildi; derinlemesine bir serserinin ruhunun özüne kök salmışlardı.

Onlar o noktadan 'yetenekler' olarak ortaya çıktılar, bu nedenle her zaman gözlemlenen şey, bir serserinin ruhunun özüne yerleşmiş yeteneğin yalnızca uzatılmış bir tezahürüydü.

Bu 'uzatılmış tezahürü' kusursuz bir şekilde taklit edebilen birini hiç duymamış veya görmemişti.

'Tamam, artık sürprizleri bittiğini düşündüğümde... yine beni şok ediyor. Karanlık Terör, bir klon, bir yırtık canavarı evcil hayvan olarak kullanıyor... artık ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Bu noktada beni öldür sadece.'

Ellis, Northern'ın birçok sırrı barındırdığından emindi... adamın yeteneğinin ne olduğunu bilmiyordu, ama bunun son derece karmaşık bir şey olduğundan emindi.

Çünkü birinin bu kadar güçlü olmasının mantığa aykırı olduğunu düşünüyordu.

Bu tamamen mantıksızdı... hiçbir anlam ifade etmiyordu ve nedenini çözememek, tüm varlığını tamamen hayal kırıklığına uğratıyordu.

Sonunda, titreyen elleriyle Hao, Northern'a işaret etti, sesi titreyerek sordu

: "N-n-nasıl? Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Northern alaycı bir şekilde gülümsedi, "Gerçekten uzun bir hikaye, ama benim özelliğimle bir ilgisi var. Sana anlatsam bile anlamazsın."

Hao'nun yüzü dehşetle buruştu. Northern bu durumu o kadar kayıtsız görünüyordu ki... bu onu öfkelendirmeliydi, ama bunun yerine derin bir korkuyla doldurdu.

Sanki kafasında parçalar yerine oturmaya başlıyordu.

'Öncelikle, benim saldırılarıma dayanabiliyor ve benim yeteneklerimi kopyalayabiliyor mu? Nihayet bize gönderildi mi... içinde bulunduğumuz bu çıkmazdan kurtaracak olan?'

Hao, birçok kişinin unuttuğu bir kehanete inanıyordu; o, bu tür inançlara hala bağlı kalan az sayıda yerli insanlardan biriydi.

Terence'den önceki son kahin son sözlerini söyledi ve şöyle dedi:

"Bir zaman gelecek, bir mesih gönderilecek, karanlık ve şeytani bir zırh giymiş bir varlık, yıkımın iplerini tutacak ve kaderin üzerinde bir rüzgar gibi süzülecek."

Elbette, başlangıçta pek bir anlam ifade etmiyordu, ama onlar için bu, karanlık kıtayı özgürleştirecek olanın gelişi olarak görülüyordu.

İlk başta Lotheliwan'ın son prensi olduğu düşünülüyordu; o da karanlık zırh giymişti. Ama asla başarılı olamadı.

Yıllar ve yıllar geçti, ve karanlık zırh içinde hiçbir mesih gelmedi.

Yaşlanıyordu ve kehanetten umudunu kesmişti.

Bunun yerine, elinden gelenin en iyisiyle hayatta kalmaya odaklandı.

Bu adam karanlık bir zırh giymiyordu.

Onun benzersizliği ve gücü, Hao'yu kehanette bahsedilen kişi olabileceğine inandırmaya itti. Onların mesihiydi.

Çünkü, parti liderleri arasında bile, onu bu kadar derinden etkileyebilecek birine rastlamamıştı.

'Pekala... o kız hariç... ama o bir kız...'

Hao, dişilikten çok erkekliği tercih etme eğilimindeydi. Evet, o tür biriydi.

Tüm bu düşünceler kafasında yerleştiğinde, iç çekti ve biraz sakinleşti.

Sonra konuştu

: "Sen kimsin ve burada ne işin var?"

"Ah! Nihayet!" Ellis haykırdı; Hao'ya bir kez daha eğildi ve konuştu

: "Arkadaşım ve ben—"

"Sana konuşmuyordum," Hao onu tamamlamadan kesti ve gözlerini Northern'a çevirdi, "Sana konuşuyorum. Sen kimsin ve burada ne işin var?"

Northern, Ellis'e yukarıda bir kaş kaldırarak baktı; diğeri başını salladı.

Sonra Northern, kısa adama doğru eğildi ve sert sesiyle yanıtladı

: "Arkadaşım ve ben müzayede evini görmek için geldik."

Hao'nun kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Oh oh? Öyle mi?"

Northern başını salladı, "Evet, efendim."

Hao bir kaşını kaldırdı, 'Şimdi saygılı bir şekilde konuşuyor, daha önceki tüm bunlar neydi...' diye sormak istedi ama sormamayı tercih etti.

Bunun yerine, Northern'a yanıt vererek

: "Umarım çok sayıda ruh çekirdeğiyle geldiniz."

Ellis'e bakan Northern, hemen daha da yaklaştı ve onların sohbetine katıldı.

“Eşya değişim bölümü için buradayız.”

Hao ellerini beline koydu, “Eşya değişimi, ha?” Bir elini çekti ve kısa sakalını okşamaya başladı.

“O zaman sanırım ruhlarınızda birçok eşya var.”

Yüzü taş gibi sert ve kareydi, gözleri kararlı ve gülümseyen, saçları kahverengi ve arkaya örülmüş, yanları tipik bir Viking gibi kel kalmıştı.

“Oh, evet efendim, yapıyoruz... çok,” Ellis, sevimli ve masum bir gülümsemeyle yanıtladı.

Adam dönerken Northern'a mutlu bir şekilde başını salladı ve onları kuleye doğru yönlendirdi.

Hao kapıyı açarken, “Müzayede evine gideceğiniz için aşağı iniyoruz, yukarı değil,” dedi.

İçeri girdi, sonra yere basmaya başladı.

“Hıh... ağır sarsıntılar gitti,” diye not etti Northern.

Bir süre basmaya devam ettikten sonra, Hao yumuşak bir sesle, “Seni buldum,” diye haykırdı. Eğildi ve yüzeyindeki kum ve kalıntıları silkeleyip bir sapı yakaladı ve yukarı çekti.

Onlara aşağıya inen kapı vardı. Arkasında dönen merdivenler vardı.

Onlara bakmak için döndü ve merdivenlere göz attı. "Müzayede evi orada aşağıda."

"Ah... Anladım..." Northern yavaşça başını salladı.

"Ne bekliyorsunuz?! O ince bacaklarınızı hareket ettirin!" Hemen bağırdı ve Northern ile Ellis aceleyle yere girdi, ardından Ellis onu takip etti.

Merdivenlerden aşağı indiler, sonra başka bir metal kapla karşılaştılar.

Hao kapıya doğru yürüdü ve çömeldi. Kapıyı tuttu—Üzerinde tutulma izleri vardı, bu yüzden tek yapması gereken, tutuşunu o oymalı izlerin içine yerleştirmekti—ve yavaşça, güçlü ve zorlanmış bir inleme ile kapıyı yukarı kaldırmaya başladı.

*

*

*

*

[A/N]

Bu sürekli destek için sizlere teşekkür etmek istiyorum, bu kitabın sizin sayenizde iyi gitmesinden çok mutluyum.

Güç taşlarınız ve altın biletlerinizle desteklemeye devam edin.

Eğer başlamadıysanız, asla geç değildir.

Sizlere çok teşekkür ederim.

Gelecek bölümde görüşürüz.

Hao'nun zorlanarak inleyen sesiyle kalın metal kap yavaşça yükseldiğinde, onlara devasa bir alan açıldı.

Hao, tüm gücüyle kapıyı fırlattı ve bu, tüm mekanın şiddetle titremesine neden oldu.

Kuzey, şaşırmış bir şekilde yukarı baktı ve Hao'ya baktı.

"Ne? Benimle bir sorunun mu var?"

Kuzey, zoraki bir gülümsemeyle başını salladı, "Aha, aslında yok. Sadece kapı."

"Başına düşmeyecek, o yüzden hareket et!" diye bağırdı, bu da Kuzey ve Ellis'in önlerindeki alana 'aşırı dikkatle' ve 'sürekli yukarı bakarak' girmesine neden oldu.

Kuzey ve Ellis içeri girdiğinde, kalın, yıpranmış sütunlarla desteklenen yüksek kemerli tavanla karşılandılar; bu sütunlar yukarıdaki ağırlığın altında inliyormuş gibiydi.

Zemin düzensizdi, çatlamış taşlar garip açılarda yukarı fırlamış, tehlikeli bir zemin oluşturuyordu.

Zayıf ışık huzmeleri, yüksek, kemerli pencerelerden süzülerek içeri girdi; bu pencereler kalın bir kir ve örümcek ağı tabakasıyla kaplıydı.

Hava, küf kokusuyla ve uzun zamandır unutulmuş eşyaların belirsiz, hafif kokularıyla doluydu.

İleri uçta, yıllarca terkedilmişliğin izleriyle yaralanmış ve lekelenmiş bir yüzeye sahip yükseltilmiş bir sahneye bakan, sarsak ahşap bankların sıraları vardı.

Arkasında, bir zamanlar gösterişli olan, şimdi solmuş ve yıpranmış bir perde asılıydı.

Hao, onları perdeden geçirdi; arkasında üst üste yığılmış ahşap kutular ve kapalı variller vardı.

Durdu ve onlara döndü.

“Açıkça soracağım ve benimle şaka yapmadığınızdan emin olun. Satabileceğiniz ciddi eşyalarınız var mı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Ellis'in yüzü de benzer bir ifadeye büründü.

“Ciddi olmasaydık bu kadar yol almazdık.” diye yanıtladı.

“Tamam.”

Hao döndü ve kendisinden iki kat büyük gibi görünen bir ahşap kutuyu kolayca taşıdı, kutuyu yere bıraktı ve bir sonraki kutuya döndü, böylece onları üst üste kaldırmaya başladı.

İşini bitirdiğinde, Northern ve Ellis'e döndü, elini tozdan arındırdı ve dedi ki:

“Burada zırhlar ve büyü eşyaları var, ilginç pek bir şey bulamayacaksınız ama gözünüze çarpan bir şey olursa bana bildirin.”

Northern, ellerini kavuşturdu, kutulara dikkatlice bakarak Hao'ya döndü.

Bir şeyi anlamıyorum...

Hao, konuşan kişiye bakışını çevirdi.

Kuzey devam etti, "Bunlar gerçekten eşyalar mı?"

Hao hemen ona kaşlarını çattı, "Ne?! Benim gerçekliğimi sorguluyor musun?"

"Hayır, öyle değil. Sadece düşünüyorum, eşyalar genellikle ruha geri dönmez mi? Bunlar uzun zamandır burada gibi görünüyor."

Hao, birkaç saniye boyunca ona doğrudan baktı, sonra derin bir nefes aldı.

"Cidden, bu çocuk, hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Ellis de derin bir nefes aldı, Kuzey'e döndü.

"Eşyaların çeşitleri ve kullanımları var... gerçekten ne kadar şey yapabileceklerini anlamaya başlayamayız. Bu yüzden bu eşyaların ruhun dışında uzun süre kalabilmesi gerçekten şaşırtıcı olmamalı." Hao'ya döndü, "ama sanırım onun bunu mümkün kılan başka bir eşyası var."

Hao gülümsedi, "Görünüşe göre bu çocuk zeki..." bir kutunun üzerine elini vurdu. "Ahşap kutular. İki tür eşya var, bilmediysen, bağlı ve bağımsız. Bağlı olanlar elbette ruhuna bağlı olan eşyalar, bunlar ruhunda oturabilir, ayrıca bağımsız eşyalar da var.

Bu eşyalar sadece ruhunun dışında kalır, ancak nerede olursan ol, onları istediğin anda her zaman önüne çıkabilirler."

Hao ellerini kavuşturdu, "Bağlı olmayan bir eşyayı taşıdığını bilmediğine şaşırdım."

Kuzey kaşlarını kaldırdı, "Hı? Ben mi? Nerede?"

"O çanta üzerinde..."

Kuzey çantayı tuttu, "Bu mu?"

"Ne düşünüyorsun? Bu dipsiz bir çanta değil mi? Bunun için ne kadar istiyorsun? Sana iyi bir şey verebilirim."

"Uh, hayır, bu satılık değil mi? Ama ciddisin değil mi? Bu bağlı olmayan bir eşya mı?"

Hao alaycı bir şekilde güldü, "Şu adama bak. Ne olduğunu düşünüyorsun? Sıradan bir çanta mı? Aptal."

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı, 'Aptal olarak anılmayı pek sevmiyorum ama sanırım bunu hak ettim. Bunu böyle düşünmemiştim. Kahretsin, bilmediğim o kadar çok şey var ki, kendimi çok aptal hissediyorum.'

Hao başını Ellis'e çevirdi.

"Peki bana ne veriyorsun? Hızlı ol, bu lanet parti liderleri kenarda, kahrolası sokağa çıkma yasağı. Müşterilerin uzun süre etrafta kalmasına izin veremem."

Ellis kaşını kaldırdı, adamın az önce söylediklerine, takas edecekleri eşyalardan daha fazla ilgi duyuyordu.

“Sokağa çıkma yasağı mı?” diye sordu.

Hao, birkaç saniye sessizce ona baktı, “Ne? Duymadın mı? Sizin nerede yaşadığınız belli. Bu kalede herkes sokağa çıkma yasağını biliyor.”

Ellis, utangaç bir gülümsemeyle eğildi, “Üzgünüm, biz ana şehirde kalıyoruz, burada olup bitenler hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Ama lütfen bize açıklayabilir misiniz?”

Northern, söylenenleri umursamadan merakla etrafa bakıyordu.

“Yani, parti liderleri birkaç gün önce sokağa çıkma yasağı ilan etti. Bazı serseriler dört gözlü bir canavar gördüklerini iddia ediyor.”

O noktada Northern donakaldı ve yavaşça bakışlarını çevirdi.

Ellis'in yüzü ciddileşti.

“Bir canavar mı? Dört göz mü? Bu tam olarak ne demek?”

“Başka ne olabilir?” Ellis'e sert bir bakış attı, “O lanet parti liderleri bir canavarın şehre girdiğini düşünüyor, bu yüzden herkes tetikte çünkü ne zaman tekrar geleceği belli değil. Hatta bir sokağa çıkma yasağı bile ilan ettiler ve güvenlik şimdi çok sıkı.”

Ellis yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum..."

Gülümsedi, "O zaman... ticarete devam edebilir miyiz, bence mümkün olan en kısa sürede ayrılmalıyız."

Kuzey de başını salladı... coşkuyla, "Onun dediği gibi. Sokağa çıkma yasağının burada yakalamasını istemiyoruz. O yüzden hızlı olalım."

Hao, Kuzey'e baktı, sonra Ellis'e. Sonra iç çekti.

"Peki, hepsi sizde. Gözünüze çarpan her şeyi seçin ve ben size..." Aniden adam duraksadı.

Kuzey ve Ellis önce birbirlerine baktılar, sonra bakışlarını Hao'ya çevirdiler.

"Üzgünüm? Bir sorun mu var?" diye sordu Ellis nazikçe.

Hao, gözlerini kısarak ona baktı, "Kapımı çalan bir lanet olası kişi var. Gidip kontrol edeceğim. Siz de burada bekleyin..."

Onlara böyle dedi ve itiraz etmeleri için onlara bir saniye bile vermeden döndü.

İkisi de birbirlerine döndü.

Ellis'in yüzü soldu, Kuzey'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Görünüşe göre bazı sorunlar olmuş, ne yapmalıyız?”

Ellis sinirli bir şekilde yüzünü ovuşturdu, "Bilmiyorum... önce bu yerden güvenli bir şekilde çıkmalıyız ve bu saçmalıklara kapılmamalıyız."

"Anlıyorum... burayı bitirdikten sonra hemen çıkabiliriz..." Northern ima etti.

Ve Ellis, buna katılarak başını salladı.

–

Bu arada, kapıda.

Yeşil zırh giymiş yeşil saçlı bir adam, arkasında iki koyu tenli adamla birlikte Hao'nun önünde duruyordu, yüzünde nazik ama biraz kaba bir gülümseme vardı.

Yavaşça ağzını açtı ve sordu

: "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ellis adında birini arıyoruz, ince yapılı, siyah saçlı ve çekingen gözleri var. Burada beyaz saçlı bir adamla görüldüğünü duydum."

Hao, yeşil saçlı adamın önünde duruyordu, yüzündeki ifadeyi karartan bir somurtma vardı.

"Yüzüme gelmek için biraz cesaretin var."

Yeşil saçlı adam nazikçe gülümsedi, gözleri kapalıydı.

"Dediğim gibi, burada Ellis adında bir çocuğu aramak için geldik. Onu çok iyi tanımalısın. Sonuçta, o olaydan o kadar delirdin ki, parti liderlerinden suçluları sürgün etmelerini istedin."

Hao, başını hafifçe kaldırdı, somurtması derinleşti.

"Açık bir şekilde konuş..." sesi biraz kafa karışıklığı taşıyordu, ancak Hao bunu göstermekte isteksiz görünüyordu.

Ancak önündeki adam son derece gözlemciydi ve Hao'nun yüzündeki en küçük titremeleri bile fark edebiliyordu.

Sonuçta, bahsettiği bu 'olay', Hao'yu tamamen öfkelendiren ve parti liderlerinden memnuniyetsiz hale getiren bir olaydı.

Adam, yatıştırıcı bir gülümseme yayarak dudaklarını açtı ve devam etti.

"Bildiğin gibi, kalede bir canavar tehdidi var. Tanıklıklar benim adamlarım tarafından verildi ve bu Ellis adındaki adamın da orada olduğunu iddia ediyorlar. Ancak sorun şu ki, kendisi hiçbir yerde bulunamıyor."

Canavara yendiği sonucuna vardık ve cesedini kapsamlı bir şekilde aramaya çalıştık. Ancak, birkaç dakika önce, kenarda olduğumda, birinin bana doğru koşarak geldiğini ve onu buraya beyaz saçlı bir bireyle geldiğini söylediğini duydum.

Adam, Hao'ya, gözlerinin içine bakarak, gözlerini hafifçe açtı.

“Aramızda beyaz saçlı sadece bir kişi var.”

Hao kollarını kavuşturdu, adamın... ya da belki de önündeki çocuğun söylediklerinin geçerliliğini ne kadar onaylayabilirse o kadar onayladı. Bunu kabul etmek ve müşterilerini ifşa etmek istemiyordu.

Bu, iş uygulamalarıyla örtüşmüyordu ve onların herhangi bir yanlış yapma şüphesi olduğu gibi görünmüyordu, ama yine de bu rahatsızlık hissini üzerinden atamıyordu.

Belki de bu durumu ele alan kişinin bu özel birey olmasıydı.

Hao, onunla birden fazla kez karşılaşmıştı ve her seferinde tuzaklarına tamamen düştüğünü kabul etmekten gurur duymuyordu.

'Bu herifin yine ne planladığını kim bilir?'

Ve hileler ve aldatmada son derece yetenekliydi, bu da yüzündeki tatlı gülümsemeyi Hao için sinir bozucu hale getiriyordu.

“Ama senin ne demek istediğini göremiyorum. Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

"Hao." Ses sert ve ciddi bir şekilde çıktı, "Bize sadece söyle. Yanında mı? Yoksa yanında değil mi?"

“O değil.” Hao hemen yanıt verdi.

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi; aslında, dudaklarının titrediği gibi görünüyordu, sanki gülümsemekte zorlanıyordu.

Elini ağzına sürttü, sonra bir an için yeşil gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve ardından Hao'nun bakışlarıyla buluşturdu.

“Biliyor musun, seninle makul olmaya gerçekten çalıştım.”

Dedi ve elini salladı.

“Onu kapıdan uzaklaştır. İçeri girmeme izin ver, Hao. Sana hiç inanmıyorum.”

İki koyu tenli adam, Hao'yu yakalamak için öne doğru koştu –

POW

POW

– ama hemen ardından, bir darbe karınlarına indi ve onları bez bebekler gibi fırlattı.

Hao'nun hareketi o kadar hızlıydı ki, yeşil saçlı adam neredeyse onu kaçırıyordu.

Hao, etkileyici bir yeteneğe sahip olmanın yanı sıra, duruş, ayak çalışması ve beden duruşu gibi tekniklerin eğitimini ve kullanımını asla ihmal etmeyen biriydi.

Genel olarak olağanüstü bir dövüşçüydü.

Aynı zamanda bir tüccardı.

Üstelik, başa çıkılması oldukça zor biriydi.

"Elbette, elbette." Düşen astlarının manzarasına acı bir bakış atarken söyledi. Sonra bakışları boş bir şekilde Hao'ya geri döndü. "Güçlü olduğunu biliyordum. Sadece direneceğini beklemiyordum. Şimdi, hepimizi kandırabilecek birini barındırdığını kanıtlayan bir delilim var."

Ölümünü taklit etti ve hepimizin bir canavar tarafından öldürüldüğünü düşünmesini sağladı, astlarıma bir illüzyon uyguladı ve bir şey gördüklerini düşündürdü, tüm bunları benim eşyalarımla kaçabilmesi için yaptı!"

Sesli bir şekilde iç çekti.

"Ne yazık ki, Hao... Onun senin eşyalarından çalan kişilerden biri olduğunu keşfettikten sonra bunu ona yaptırdın mı? Benden intikam almak için ona tehdit mi ettin? Elinde sadece suçlamalar vardı; benden insanları çaldırdığımı kanıtlayacak bir delil yoktu ve hâlâ bu kinle mi taşıyorsun?"

Hao'nun yüzü hoşnutsuzlukla bir grimasa dönüştü.

Adamın söylediği sözler, onu birden fazla şekilde rahatsız etmeye başladı.

Ancak öne çıkan durum, aradıkları bu bireyin... ondan çalan kişilerden biri olmasıydı!!

Elbette, bu adamın önünde gerçekler serildiğinde bile masumiyetine tutunması gibi başka sinir bozucu faktörler de vardı.

Ve şimdi, her türlü suçlamayı ortaya atıyordu.

Bu sinir bozucuydu; o sinir bozucuydu!

Ve Hao, var gücüyle ondan nefret ediyordu.

Ancak bu durum onun için de tamamen rahatsız edici hale gelmişti.

Öncelikle, kaçırdığı bir hırsız vardı... ve şu anda, o hırsız hazinelerinin bulunduğu evindeydi.

Önceden onu kandırmışlardı, bu yüzden hiçbir şey çalamayacaklarından bir nebze emindi... eşyalar, onu çağırdığında geri dönecekti.

Ve sahip olduğu şeylerin bir listesini tutuyordu.

Ancak yine de içeri girmesi gerekiyordu.

Ancak bu adamın istediğini yapmasına izin verme düşüncesi, Hao için daha da hoş olmayan bir durumdu.

Adamın gözlerine baktı.

“Sen sinsi yılan. Benim yerime giremeyeceksin.”

Gözleri bir an için büyüdü, sonra tekrar kısıldı.

Hao hazırdı; içgüdüsel bir dikkatle duruyordu, elleri yumruk yapmış, her an saldırmaya hazırdı.

Yeşil saçlı adam onu birkaç dakika boyunca gözlemledi, “Beni karşılamaya hazır olduğunu görüyorum.” dedi gülümseyerek.

“Seni evimden uzak tutmak için her şey,” diye yanıtladı Hao kısaca.

İkisi arasında gerginlik havada süzüldü.

Sonra yeşil saçlı adam—Braham, nefesini kuvvetle boşalttı ve ileri fırladı.

*

*

*

*

*

[A/N]

Okuduğunuz için teşekkürler.

Braham hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ve sizce Northern ve Ellis kaçmayı düşünmeli mi?

Braham ve Hao arasında bir dövüş görmek ister misiniz?

Sizin yorumlarınızı görmek isterim, arkadaşlar.

Sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim.

Sizi seviyorum, arkadaşlar.

Graham öne doğru fırladı, bir eli önünde, diğeri arkasında.

Hao ile mesafeyi kapattıkça, arkasındaki eli ileriye doğru savurdu, gümüş estetik bir stileto ile hızlıca salladı.

Hao hemen geri adım attı, yanağında sığ bir kesik oluştu.

Çömeldi ve bir yay gibi ileri fırladı, Braham'ın kasıklarına nişan aldı.

Ancak Braham zeki biriydi; o mini anda gözleri büyüdü.

Üreme organına ne olacağına dair zarar, gözlerinin önünde milisaniyeler içinde belirdi ve tüm içgüdüleri durumu karşılamak için bir araya geldi.

Hareketin ortasında, Braham geriye doğru sendeledi – bu en azından onu Hao'nun gelen saldırısından kurtardı, ama içgüdüleri aynı zamanda bir karşı saldırı gerçekleştirmişti.

Bu da demektir ki, geriye sendelediğinde dizinin güçlü bir şekilde yükselmesi, Hao'nun kasıklarına vurmasıydı.

İğrenç bir çatlama sesi, Hao'nun sırtından havayı patlattı. Aniden yayılan acıdan tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Bacakları titredi ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Braham derin bir nefes aldı ve "Oof!" diyerek önündeki saçlarını yukarı doğru savurdu.

Sonra elini saçlarının arasından geçirerek, karnını tutan ve acı içinde kıvranan Hao'ya baktı.

"Ah kahretsin! Bir an kalbimin durduğuna inanamıyorum..." alnını sildi. "Eh? Hatta terledim mi? Denedin, gerçekten denedin, Hao."

Braham, Hao'nun yan tarafına bir tekme attı, bu da onun daha da inlemesine ve yuvarlanmasına neden oldu.

Braham'ın yüzündeki kalın kaşlar çatıldı; sanki o tatlı gülümsemelerinin arkasında biriken her şey şimdi patlamak üzereydi.

Ve oldukça çirkinlerdi.

Aralarındaki kısa kavga, Braham'ın kesinlikle kazanması gereken bir şey değildi.

En azından bu kadar erken değil.

Az önce olanlar bir tesadüldü... şans Braham'ın lehine çalıştı.

Ve şimdi Hao'yu pek de öyle biriymiş gibi göstermedi.

Ama yanlış anlamayın... Hao çok güçlü bir driftçidir, hatta Gilbert tarafından bile saygı gösterilmektedir.

O da bir şeyler taşıyordu.

Braham öfkeyle ona doğru yürüdü—bu noktada kalkmaya çalışıyordu, ama bacakları hâlâ titriyordu.

Braham'a zorlanmış bir bakışla yukarı baktı, kaşları koyu bir şekilde çatılmıştı.

'Bu herif...'

Braham çenesini kaldırdı, "Eh, o bakış ne? Hâlâ yerini öğrenemedin mi?"

Bacakları Hao'nun yüzünden geçerken, adamın başı da aynı yönde savruldu.

Avucunu açtı, içinde siyah bir tohum ortaya çıktı, sonra tekrar kapattı ve elini geriye fırlattı.

Elini ileri fırlatırken, yumruğundan yeşil bir sarmaşık patladı, terkedilmiş bir sürüngenin kuyruğu gibi kıvrılarak hareket etti.

Sarmaşık Hao'nun bedenine vuracakken, Braham'ın eli havada durdu.

Braham, elini tutan kişiyi görünce yüzünde bir kaşınma belirdi.

Arkasında elini tutan beyaz saçlı adamın arkasında titreyen siyah saçlı bir çocuk vardı.

Elini Northern'ın tutuşundan çekti ve döndü.

"Sonunda yüzünü göstermeye karar verdin, pis suçlu."

Northern biraz hareket etti, Braham'ın görüşünü engelledi.

Braham yüzünü daha da kararttı ve emretti

: "Önümden çekil."

Northern yanıt olarak başını eğdi.

"Neden çekileyim?"

"Yabancı, yerini bil. Seninle bir sorunum yok... En iyi tavsiyem, korku göstermeden önce yüzümden çekilmen senin için en iyisi olacaktır."

Northern, Braham'ın sözlerini duyduğunda gözleri büyüdü. Düşüncelerinde yankılandı, '...korku...'

Kuzey önce kaşlarını çattı, ardından bir kaşı hafifçe yukarı kalktı.

“Korku mu?”

Braham çenesini kaldırdı, “Görünüşe göre birkaç gündür ilgi odağı olduğun için kendini bir şey sanıyorsun. Hayatının en cehennemvari deneyimini sana yaşatabilirim. Beni tanıdığın ve o kirli ellerinle elimi tutmaya cesaret ettiğin anı pişmanlıkla hatırlatabilirim.”

Northern'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Önce gülüyordu, ama düşündükçe daha da komik gelmeye başladı, bu yüzden Northern kendini tutamayarak çılgınca gülmeye başladı.

Elini öne uzattı, güldü, güldü ve güldü, gülerek dizinin üzerine yaslandı.

“Ohhh... saçmalık, saçmalık, saçmalık,” yavaşça kalktı ve gülmesi sona ererken Braham'ın omzuna vurdu.

“Yooo, yooo kardeşim... sen şakalarla dolusun. Ne kadar saçma şakalar.”

Braham'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı.

“O kirli ellerini omuzlarımdan çek.”

Northern hemen Braham'ın omzunu tuttu, onu sıkıca kavradı ve yüzüne baktı.

Yüz hatları yavaşça gülümsemenin kalıntılarından, mavi gözlerini canavari bir parıltıyla aydınlatan grimsi bir ifadeye geçiş yaptı.

“Dedim ki...”

Braham cümlesini yarıda kesti... hareket etmeye çalıştı ama Northern'ın yeşil zırhındaki tutuşunun daha da sıkılaştığını hissedebiliyordu.

Ve utanç verici bir şekilde, bu acı vermeye başlamıştı.

“Al...!”

Cracks, Northern'ın tuttuğu noktadan zırha doğru derinleşti. Dudakları titremeye başladı ve gözleri acının tüm varlığında kaydedilmesiyle birlikte gözlerini kırpıştırdı.

Dişlerini sıktı ve omzunu işkence eden acıya karşı koymaya çalıştı, bu da tüm varlığının soğuk bir korkuyla tepki vermesine neden oldu.

Kanının neredeyse donduğunu hissedebiliyordu.

Bacakları titriyordu, ama zayıflıklarına teslim olmamak için çok çaba sarf ediyordu.

Tüm kasları, liflerini saran ezici tehdide karşı isyan ediyordu.

Bu noktada, Braham bir daha tek kelime edemedi; dişlerini sıktı, hareket etmeye çalıştı ama başaramadı.

'Bu nedir? Bu baskı nedir... bu güç nedir?' aklı cevaplar için çığlık atıyordu.

Kuzey ona yoğun bir şekilde baktı ve gözlerini kısarak şöyle dedi:

: "Görüyorsun... en nefret ettiğim insanlar, yerini bilmeyen insanlar, senin gibiler."

Bir an duraksadı ve zaten ayakta olan Hao'ya baktı, yüzünde bir uyanıklık ifadesi vardı.

"...çünkü yerini bilmiyorsun, yaşlı birine istediğin gibi davranabileceğini sanıyorsun."

Ellis'e bir göz attı ve kelimelerini belirgin bir güvenle aralıklı olarak sürdürdü.

"Çünkü yerini bilmiyorsun, herkesi kandırabileceğini sanıyorsun."

Sonra yüzü derin bir korku denizine dönüştü. Braham onları seyrederken, sanki bir uçuruma bakıyordu.

Boşluk ve kaosla doluydu... gözlerinden geçen kargaşanın ne kadar yoğun olduğu ortadaydı.

Kendinden emin bir şekilde, Kuzey'in sözleri tekrar döküldü.

"Çünkü yerini bilmiyorsun... cesaret edip düşündüğün şeye bak," ona tiksintiyle baktı, "sen... bana korku mu gösterebilirsin? Cehennem mi gösterebilirsin?"

Kötü bir kahkaha Northern'ın dudaklarından kısa bir an için kaçtı. Sonra Braham'ın omzunu bıraktı, o bir santim bile hareket edemeden hızla boynunu yakaladı.

Northern, onu yavaşça yüzüne doğru çekti. Sonra kötü gülümsemesi geri döndü.

"Bana bak, insan... Ben korku... Ben cehennemin tanımısın."

(Birkaç dakika önce)

Kuzey ve Ellis aramaya devam etti. Hao kapıdaki kişiye bakmak için onlardan ayrıldığı anda, Ellis paniklemeye başladı.

Şehirde bir canavarın ortaya çıkması nedeniyle ne oluyorsa, bunun Karanlık Terör olayı olduğundan emindi.

Ve muhtemelen onun da peşinde olacaklardı. Sonuçta, partiden kaybolan tek kişi oydu.

Eğer onu arıyorlarsa, bu kesinlikle o adamın da onu aramakta olduğu anlamına geliyordu.

Bu, Ellis'e ulaşmak için mükemmel bir bahaneydi.

Ellis'i tamamen ele geçirmek ve ona itaat etme cesaretinden dolayı hayatını mahvetmek için.

O anda, Ellis, şimdiye kadar yapmaya çalıştığı her şeyin bir anda işe yaramaz hale geldiğini hissetti.

Bacaklarında zayıf hissetti; yakalanma ve işkence görme düşüncesi onu soğuk bir korkuyla rahatsız etti.

"Lütfen, Bay Northern, bana hatırlamamda yardım edeceğinizi söylediniz mi?" Sesinde titreme vardı.

Northern çocuğa baktı ve onun için çok üzüldü; yüzü dağınık, yoğun korku tarafından parçalanmıştı.

Northern bir süre Ellis'e baktı, gözleri onun yüzündeki korkuyu tasvir ediyordu. Bu bir şekilde güzeldi.

Northern düşündü, 'Onu bu kadar korkutacak kadar güçlü olan kişi ne kadar güçlüdür...' ve tekrar düşündü, '...adam, bu tür bir korkuyu o kişinin yüzünde yeniden yaratmak isterim.'

Yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi, gözleri hala Ellis'in gözlerine yapışmıştı.

Çocuğun omzuna dokundu ve ona şöyle dedi

: "Ellis, kaçmamaya karar verdim." 'Bunu yeniden yaratmalıyım!'

Ellis'in ifadesi daha da parçalandı; kaşları yukarı kalktı ve dudakları konuşurken titredi.

"Ne—ne demek istiyorsun? Söz verdin!!"

"Tam olarak, Ellis, ve sana verdiğim sözü yerine getirmek üzereyim. Senin için o adamı döveceğim." Kötü niyetli bir gülümseme yavaşça Northern'ın dudaklarına yayıldı.

Omuzları titredi, dudaklarından sessiz bir kahkaha kaçtı.

Ellis'in omzuna tekrar dokundu: ardı ardına iki kez.

Sonra arkasını döndü ve ondan talep etti.

"Beni takip et."

Ellis önce birkaç saniye sessiz durdu. Boğazının kuruduğunu hissetti; biraz tükürük toplamaya çalıştı ve yuttu, ardından zaten girişe ulaşmakta olan Northern'ın arkasından aceleyle gitti.

Kapıya ulaşana kadar birkaç dakika merdivenleri tırmandılar ve kapıyı açtılar.

Ancak Northern'ın gördüğü şey, içinde bir şeylerin kaynamaya başlamasına neden oldu.

Yeşil saçlı bir adam, burada eşyaları değiştirmek için geldikleri adamı tekmeliyordu.

Bunu görmek, hemen yüzünde grimsi bir öfkenin belirmesine neden oldu. Gözleri sıradan ve neredeyse duygusuzdu, bu da daha tehlikeli bir yüzeyin ipuçlarını veriyordu.

"Hey, Ellis... o herif, değil mi?"

Ellis başını salladı; elleri titriyordu ama onları arkasında gizlemeye çalıştı. Northern'ın güçlü ve kudretli olduğunu biliyordu.

Ancak bu kişi, kemiklerine o kadar korku ve dehşet aşılamıştı ki, onun varlığı karşısında eğilmek içgüdüsel bir tepki haline gelmişti.

Ne kadar felaket ve güçlü bir kişi olduğuydu.

Ancak, Northern bunu ne kadar çok görse, o kadar çok yeniden boyamak istiyordu... bu kişinin yüzünde.

Ve ne kadar rahatsız edici ve aptal bir kişi olduğunu görünce, Northern yanlış bir şey yapmayacağı için memnun oldu.

Northern, ağzından buharlı nefesler alıp verdi.

Bir anda mesafeyi kapattı, ayakları neredeyse yere değmiyordu.

Braham kolunu geri savurup bir sarmaşık kamçı yarattığında, Northern arkasında belirdi ve Braham onu bile fark etmedi—aptal adamı yere sermek için yeterince zamanı vardı.

Ama o anda karar verdi

: 'Bunu yavaş ve acı verici yapalım.'

Braham'ın eli ileri doğru savrulurken, sarmaşık çılgın bir dansla fırladı, Northern havada onu yakaladı ve Braham ona dönmek zorunda kaldı.

—

(Bu ana geri dön)

Braham Lockson.

Braham, seçkin bir bireydi; sınıfı itibarıyla, birçok insanın çok üzerinde bir yere konulmuştu.

Gerçek soylular arasında, öğrencilerden çok azı onun kadar seçkin biriydi.

Sadece sınıfı değil, aynı zamanda güçlü ve yetenekliydi, akranları arasında birçoklarından farklıydı.

Yeşil güzel saçları ve gözleri vardı, uyandığında, kendisini daha da gururlandıran etkileyici bir yetenek uyandırdı, bu yetenek ailesinin gururunu ve insanların ondan beklentilerini artırdı.

Ve böylece, çok fazla gurur ve beklenti taşıyarak büyüdü, bu yüzden hayatı boyunca kendisinden daha yüksek birini düşünmeye cesaret edebildiği bir an bile yaşamadı.

Karşılaşmadan dolayı Kara Kıta'ya getirildiğinde bile, Braham, olayların değişimine hızlı bir şekilde uyum sağlayan çok az kişiden biriydi.

O, tam olarak bu kadar zeki ve yetenekliydi.

Her türlü şekilde korkusuz ve cesurdu. İnsanların gücünü tanıyordu ama onlardan asla korkmuyordu.

Ancak, hayatında ilk kez, çok az önem verdiği birinin önünde durdu... ve aklından korkutucu bir düşünce geçti.

'O güçlü! Lanet olsun! O güçlü!!'

Braham, Northern'ın boğazındaki tutuşu sıkılaştıkça tamamen çaresiz hissetti.

Yüzündeki korkunun boş denizi, Braham'ın sistemine soğuk bir korku gönderdi.

Bu, onu istemsizce titretmeye neden oldu.

Daha önce hiç böyle korkmuş değildi.

Hayatında bu kadar korkmuş olmamıştı.

Northern, adamın yüzündeki yoğun korkuyla birlikte çöküşünü gördüğünde, yüzünde kulakları kaplayan bir gülümseme belirdi. Titreyen dudaklarını yavaşça açmaya çalıştı ve birkaç denemeden sonra fısıldayabildi

: "L-l-lütfen... b-b-beni... a-açık bırak."

Northern, adamın ağzına kulağını yaklaştırdı, "Ne? Ne söylediğini duymadım sanırım."

Braham dudaklarını birleştirdi, tekrar açmaya çalışmadan önce tereddüt etti.

Ancak, aniden durdu ve zayıf bir şekilde geriye baktı. Sonra dudaklarında yavaşça küçük bir gülümseme belirdi.

O anda, Northern çok rahatsız hissetti.

'Bu herif...'

Gözleri aniden büyüdü, 'Kahretsin! Bunu nasıl kaçırdım!!'

Hemen Braham'ın tutuşunu bıraktı ve göğsüne güçlü bir tokat attı, bu da onun havaya fırlayıp yakındaki bir ağaca çarpmasına neden oldu. Sonra hızla döndü ve arkasında duran kişiyi, birkaç başkasıyla birlikte, gördü...

Zoraki bir gülümseme dudaklarının köşesinde belirdi.

"Uh... nihayet tekrar karşılaşıyoruz. Bu kadar erken buluşacağımızı bilmiyordum."

Aslında, daha erken buluşacaklarını düşünmüştü.

Çünkü ona geri döneceğini söylemişti.

Ancak, bu buluşmaları dostça bir buluşma gibi görünmüyordu.

Sonuçta, kılıcı çekilmiş bir şekilde duruyordu.

"Peki, bu hoş sürpriz için neye borçluyum?"

"Hoş bir sürpriz mi?" Raven başını biraz eğdi, "Bu benim repliğim olmalı. Bu hoş sürprizi neye borçluyum," dedi soğuk bir şekilde.

Sonra, ağacın dibinde düşmüş Braham'ın görüntüsüne baktı ve yavaşça ekledi

: "Sen de bir arkadaşımı saldırdın..." kaşları hafifçe çatıldı.

Yüzü, alıştığı soğuk haline dönmeden önce bir saniye bile geçmedi.

"Buradaki arkadaşın... yaşlı birine saldırdı..."

Raven ona yoğun bir şekilde baktı, "Seni ahlak savunucusu olarak almadım."

Kuzey sahte bir şekilde güldü ve elini salladı, "Hayır, hayır, ben öyle biri değilim. Sadece bir şey yeniden yaratmak istedim ve bunu yaparken kötü hissetmemek istedim. Ve o, deneyime devam etmem için geçerli bir bahane verdi."

Raven bir anlığına bakışlarını Braham'a çevirdi ve sonra tekrar Northern'a getirdi.

“Sanırım deneyin başarılıydı?”

Northern, yere düşmüş yeşil saçlı adama baktı, sonra gözlerini Raven'a geri çevirdi.

“Eh, bu sonuç değildi, ama evet, bu...”

Raven, yavaşça kılıcını boynuna kaldırdı, “Haksız yere saldırıdan tutuklusun.”

Gözlerini Ellis'e çevirdi, “Ve sen de. Benimle geliyorsun... Tüm karargah seni ölü sanıyor. Belki de Braham haklıydı; bir illüzyon yeteneğin olmalı ve bunu bu adamlara uygulayarak günahlarından kaçtın.”

Raven'ın sözleri en yüksek soğukluk seviyesinde geldi. Tonunda hiçbir duygu yoktu; sıradan ve cansızdı.

Arkasında farklı zırhlar giymiş ve farklı silahlar tutan birkaç serseri vardı.

Northern, Terence'i fark etmedi, ama koyu saçlı, duygusuz gözleri olan ve solgun... aslında neredeyse beyaz bir cilde sahip uzun bir çocuğu fark etti.

‘Sanırım hepsiyle başa çıkmak zorundayım, öyle mi?’

“Bununla savaşmayı düşünme,” Raven o anda, sanki aklını okuyormuş gibi söyledi.

Onun zihnini okuyabilmesine gerek yoktu; onun hafif bir duruş değişikliğiyle... bir şeyler planladığını anlayabiliyordu.

Ve ona dair değerlendirmesi, burada herkesle başa çıkacak kadar güçlü olduğu yönündeydi.

Ama o da aynı derecede emindi...

“Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, seni durdurmak için gereken her şeye sahibim.”

Kuzey, hafif bir kaş çatmayla başını geri çekti.

“Onun kendine güveni sinir bozucu...”

Yeterince temkinli olmak için, yeni yetenek yeteneğini kullanmaya karar verdi.

“Acaba lezzetli bir şeyler var mı... buna bağlı olarak, onunla savaşmaya karar verebilirim.”

Eğer Raven'ın kopyalayabileceği makul bir yeteneği varsa, o zaman onunla savaşacak, onun yetenek yeteneğini kullanmasını sağlayacak ve onu kopyalayacak, sonra da onları dövecek ve mekandan çıkıp gidecekti.

Ya da belki onu kopyalayacak, sonra da bu durumu fazla zarar vermeden sonlandırmanın makul bir yolunu bulmak için savaşı durduracaktı.

Sonuçta, hala o hava gemisine ihtiyacı vardı.

'Her halükarda, bakalım.'

[Bu bireyin profilini görüntülemek için rütbeniz çok düşük.]

'Eh?' Northern hafif bir kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Sonra geri döndü ve yeteneği tekrar kullandı.

İsim: Braham Lockson

Gerçek İsim: [Kayıp Ağaç'ın Oğlu]

Nitelikler: [Doğanın Arkadaşı]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Tam]

Yetenek: [Yeşil Kucaklama]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yeteneği: [Aşırı Büyüme]

'İşledi... kahretsin, onun yetenekleri de böyle görünüyor...'

Ama o, önündeki sorunla daha çok ilgileniyordu.

Gözlerini Raven'a çevirdi ve Yeniden Gör'ü etkinleştirdi. Aynı şey belirdi.

: [Bu bireyin profilini görüntülemek için sıralamanız çok düşük.]

Sonra Northern'a gerçek çarptı, '...bu, ondan daha güçlü olduğu anlamına mı geliyor?'

Bu düşünce onun için kabul edilemezdi.

Bu adamların hiçbiri, onun kadar cehennemde zaman geçirmemişti; ondan daha güçlü bir akranının olması mantıksızdı.

'...hayır, hayır, olamaz... rütbe olmalı.'

Bu en azından biraz mantıklıydı. Ayrıca, sistem de 'rütbe' diyordu.

Bu, Raven'ın rütbesinin Nomad'dan daha yüksek olduğu anlamına mı geliyor?

'Kahretsin, o bir usta mı?'

Northern buna inanamadı.

Karşısında durup sert, soğuk bir bakışla bakan bu küçük kız bir usta mı?

Bu farkındalık yerleştiği anda, kendini yeniden toparlamaya ve şimdiye kadar tüm planlarını yeniden yapılandırmaya başladı.

Elbette, hala yolunu açabilirdi, ama bu, Dark Terror'u ortaya çıkarmaya veya bu insanlara yeteneklerinden daha fazlasını göstermeye hazır olup olmadığı sorusuydu.

En azından, ona zarar veremeyeceklerini biliyordu.

Ellis'e bir an boyunca baktı; zavallı adam, yüzünde yazılı olan korkudan titriyordu.

'Cidden, bu adam bir korkak.'

Northern daha sonra Raven'a döndü.

"Hiçbir şeyle savaşmayacağım, ama sana birkaç şeyi netleştirmek istiyorum."

Raven başını salladı ve ona dikkatle odaklandı.

"Öncelikle, o adam o adamlara herhangi bir illüzyon büyüsü yapmadı. Saygıdeğer Bilge Gilbert'e sormayı denedin mi?"

Raven kaşlarını kaldırdı, "Ne demek istiyorsun?"

Northern'ın gözleri bir an için büyüdü, sonra gülümsedi, 'Anlıyorum... ona bu konuda bir şey söylemedi.'

Etrafına baktı ve beyaz saçlı kız - Terence'in aralarında olmadığını gördü. Sonra devam etti

: "Ah, neyse, demek istediğim şey, şehrinizde serbestçe dolaşan ciddi bir canavar var ve ben de Ellis'i ondan kurtarıp evime getirdim."

Raven'ın kaşları yavaşça çatıldı, Northern ekledi.

"Bilmiyorum, sizlerin burada bu yalanlar mı yoksa gerçekler mi olduğu konusunda bu kadar endişelenmesi gerekiyor mu?"

Northern içten içe gülümsedi, 'Sizler bana seçenek bırakmıyorsunuz; Dark Terror'u kullanarak aranızda büyük bir anlaşmazlık yaratacağım. Sizi parmak uçlarınıza kaldıracağım.'

Bu an, siyah zırh içinde bir bilinçli kahramanın başlangıcıydı, yıkım dalgalarında sürüklenip, insanlığı Karanlık Kıta'da özgürlük çağına yönlendirdi.

Kehanetin tekerleği döndürmeye başladığı zamandı.

"Lanet olsun... burası gerçekten kirli..." Northern yüzünde belirgin bir tiksinti ifadesiyle mırıldandı.

Onu tutan zindan hücresinin bulanık bir zemin vardı; yer altındaki kanalizasyon sisteminin bir şekilde sızdığı ve zemine nüfuz ettiği görünüyordu.

Bu, yeri korkunç bir koku ile doldurdu. Northern'ı hücreden kaçmayı düşünmeye iten bir koku.

Ellis arkasındaydı, duvara yapıştırılmış yatakta oturuyordu, başı öne eğilmiş, ayakları sinirli bir şekilde yere vuruyordu.

Northern, zindanın paslı demir parmaklıklarını tuttu ve bir süre sessiz kaldı.

Buraya geleli birkaç saat olmuştu ve o sessizdi.

Bir hücreden çıkma gücüne sahip olmadığı ya da tutuklanmayı reddetmediği anlamına gelmiyordu.

Northern, bu tür sorunlarla başa çıkma konusunda şiddete başvurmadan nasıl hareket edeceğini bilmediğini biliyordu.

Aslında, şiddeti tercih ederdi ama her şeyi dikkatlice düşünüyordu.

Eğer bu durumu dövüşerek aşarsa, bu sadece Ellis'in durumunu daha da kötüleştirir ve Braham'ın onlara önerdiği şeyin doğru olduğu izlenimini yaratırdı.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Raven'ın söylediklerinden birkaç tahminde bulunabiliyordu.

'En azından, Ellis'in diğerlerine bir illüzyon büyüsü yaptığını ve tüm kalesi halkını onun öldüğüne inandırdıklarını düşünüyorlar.'

Northern, düşüncelerini bir saniye duraklattı ve dişlerini sıktı, demir çubuğu sıkıca kavradı.

'Ah, sinirliyim! Onlar benim Karanlık Terörümün sadece bir illüzyon olduğunu mu düşünüyor?! Ve neden böyle düşünsünler ki, onu gören başkaları varken? Eminim bu tamamen Gilbert'tan kaynaklanıyor. O adam bir şeyler çeviriyor olmalı.'

'Ama benim Karanlık Terörümün bir illüzyon olduğunu düşündükleri için sinirleniyorum...'

"Beyefendi Northern," Ellis'in sesi, zayıf ve azalan bir tonla, arkasından geldi.

Northern, kazara felaket bir duruma neden olduktan sonra verilen gülümseme ile döndü.

"Yo... hayata geri dönmeye karar verdin."

"Neden gülümsediğini anlamıyorum. Şu anki durumumuzda komik bir şey mi var?" Ellis, ona sert bir tonla iletti.

Bir nefes aldı ve Northern'a sert bir bakış attı.

"Kalabalığın içinden geçip savaşabilirdin. Kaçabilirdik!"

Northern'ın yüzü acıma ile büküldü, "Sonra ne olacak?" dedi, bir sonraki ifadesinden önce nefes aldı, "Kirlendiği topraklarda bile suçlu olarak mı damgalanacağız?"

Northern, acıyarak başını salladı.

"Bunu zorla geçmekten daha iyi yollar olduğuna eminim. Yapmaya çalıştığım şey, durumunu kalıcı olarak düzeltmek, daha da kötüleştirmek değil. Şimdi, ya bana güvenmelisin... ya da benden korkmalısın. Hangisini tercih edersin?"

Kuzey, ellerini çenesine koydu, "Kişisel olarak, bana güvenmeni istemiyorum. O değersiz insan harcamalarına ihtiyacım yok. Korkuyu tercih ederim, en azından bu, az önce yaptığın gibi bana karşı sesini yükseltmeni engeller."

Northern'ın yüz ifadesi hızla boş bir bakışa dönüştü.

O anda Ellis, yutkundu ve başında bir ter damlasıyla bakışlarını kaçırdı.

Northern, tatlı bir gülümsemeyle başını salladı ve önüne döndü.

"Oh, biri geliyor!" dedi, hemen [Duygu] varlığı hissetti.

Ve o kişinin yaydığı benzerliğin tanıdıklığı. Northern, kim olduğunu zaten biliyordu.

Birkaç dakika sonra, isyankar kızıl saçlarıyla büyük bir kahverengi palto giymiş bir kadın, Northern ve Ellis'in bulunduğu hücrenin önüne geldi.

Annette, hücrenin önünde birkaç sessiz saniye durduktan sonra yüzünü avuçlarının içine gömerek yorgun bir iç çekti. Ardından Northern'ın gözlerinin içine baktı.

O gülümsüyordu.

"Gülümsüyorsun?" Kaşları çatıldı; yumruğunu sıktı ve ona karnına sert bir yumruk atmayı gerçekten çok istedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Neden karargâhta bulunuyorsun? Neden Braham Lockson'ı dövdün ve neden bir suçluyu barındırıyorsun?"

Northern oyunbaz bir şekilde elini salladı, "Bu kadar endişelenme. Bu mesele o kadar da..."

Annette'in yüzü karardı, "Cidden, seninle neyin var? Ciddiyim. Eğer başka bir şey değilse, bir parti liderine saldırmak Raven ve Gilbert ile ölüm fermanı imzalamakla eşdeğerdir. Tüm insanlardan, Braham Lockson olması gerekiyordu!"

Northern gözlerini kısarak birkaç saniye düşündü.

"Ağzından çıkan şeylerde bir yanlışlık var gibi görünüyor. Yani burada en güçlü olması gereken sözde parti liderlerinin Raven ve Gilbert tarafından şımartıldığını mı söylüyorsun?"

"Ben ne zaman böyle bir şey söyledim?" Annette sordu.

"Tam şimdi. Bir parti liderine saldırdığım için neden sorun olsun? Eğer o, iddia ettiği kadar güçlü ise, o zaman meseleyi kendi aramızda halletmeliyiz. Eğer bir parti liderini dövebiliyorsam, bu sadece onun o kadar güçlü olmadığı anlamına gelir. Bu neden bu kadar büyük bir sorun olmalı?"

Annette başını biraz geri çekti. Ellerini beline koydu ve iç çekti.

Northern'ın anlatmaya çalıştığı noktayı muhtemelen anlayabiliyordu; bu geçerliydi.

Onun da bir nedeni yoktu, ama durum böyleydi — herhangi biri parti liderleriyle sorun yaşadığında, özellikle Raven bunu çok ciddiye alıyordu.

Ve şu anda, Northern'ın meselesinde de durum böyleydi.

Önemli değil; sana söylemeye çalıştığım şey, büyük belada olduğun... bu adamlar seni karargâhtan çıkarmayı düşünüyorlar.

Kuzey dudaklarını aşağı doğru bükerek.

"Bu nasıl bir sorun?"

Annette'in kaşları daha da çatıldı; bu noktada, tüm bu kaş çatmaktan dolayı kaşlarının zaten ağrıdığını hissediyordu.

"Burası dışarıda bir canavarlıklar çölü."

Kuzey, önündeki kadına doğrudan bakarak deli bir herif gibi kıkırdadı.

"Eğitmen Annette, ben canavarlıklar çölüne aileyim. Aslında, orada gelişiyorum."

Annette'in ifadesi dondu, sonra soldu.

Artık bu adamla ne yapacağını bilmiyordu.

'Neden bu kadar kibirli davranıyor?'

Kuzey, ona bir süre baktıktan sonra yüzünde samimi bir gülümseme belirdi, sözleri içten bir şekilde döküldü.

“Bak, Eğitmen Anne, benim için endişelendiğini biliyorum. Ve bunun için gerçekten minnettarım. Ama endişelenmene gerek yok...

Her şeyi kontrol altında tutuyorum. Ama senin yerinde olsam, güvenliğim hakkında endişelenirdim; o canavardan ne olursa olsun... o adamlar bunun hakkında yalan söylemiyorlardı.”

Ellis herhangi bir illüzyon büyüsü yapmadı.

Annette başını hafifçe kaldırdı ve Northern'ın yüzünü dikkatle inceledi.

"Ne demek istiyorsun?"

Northern omuz silkti.

“Kim bilir... sadece zindanda kilitli bir pervasız çocuğun sözleri,” diye güldü, sonra matrasın üzerine oturmak için geri çekildi.

Umarım gerçekten ne yaptığını biliyorsun? Braham Lockson ile uğraştın, o adam benim için bile başa çıkması zor birisi.

Kuzey biraz başını eğdi, "O ikiyüzlünün neyi var ki beni bir çukura düştüğümü düşünüyorsun?"

Annette, Northern'ın söylediği kelimelere inanamadı; ya durumunun farkında değildi ya da sadece kibirliydi.

"Kuzey çocuğu! Bir çukurdasın! Şu anda nerede kaldığını göremiyor musun?"

Northern, zindanın zeminine baktı ve burnunu buruşturdu; başını Annette'in gözleriyle buluşacak şekilde kaldırdı.

"Bu sadece geçici, endişelenme. Sadece kendine dikkat et. Oh, ve sanırım bundan sonra neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin, Usta Annette?"

Northern o kadar samimi ve saygılı görünüyordu ki, Annette ona hayır demekte zorlandı; derin bir nefes aldı.

"Ama bu neyi değiştirecek?"

Northern gülümsedi; bu noktada, yüzü zaten gülümsemeye alışmıştı ve onu sevimli bir şeytan gibi gösteriyordu.

"Bu, burada kalmaya katlanıp katlanmayacağımı ya da onlardan bana daha rahat bir oda sağlamalarını isteyip istemeyeceğimi belirleyecek."

Annette'in tek kaşı yukarı kalktı, "Gerçekten bir palyaço gibisin, değil mi?"

Kuzey başını sallayarak, "Hayır, o kadar etkileyici değilim." dedi.

Annette bir kez daha iç çekti, ardından Kuzey'e yumuşak bir iç çekişle baktı.

"Eğer gerçekten yaptığın şeyi yapmaya kararlıysan, o zaman endişelenmeyi bırakmalıyım." dedi.

Kuzey gülümsedi, "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. Ama ben iyiyim. Sizin bir Terör ile başa çıkmanız gerekiyor." dedi.

O, birkaç saniye boyunca ona ciddi bir şekilde baktı.

O birkaç saniye içinde, Kuzey hemen ona [Gör] kullanmaya çalıştı.

Ve sonuç?

[Bu bireyin profilini görüntülemek için rütbeniz çok düşük.]

'Anlıyorum... yani gerçekten yüksek rütbelere karşı çalışmıyor.'

Muhtemelen aralarında iki rütbe fark olduğu için. Annette bir Serseri rütbesinde; bir ustayken, o sadece bir dolaşan.

Bu, Raven'ın aynı zamanda bir usta olabileceği gerçeğini doğruluyor.

'Ama nasıl... bu mümkün olabilir ki?'

Binlerce canavarı öldürmüyorsa, sadece altı ayda bir usta olması mantıklı gelmiyordu.

'Ah, kahretsin, şu anda daha güçlü olmak için çok motiveyim.'

O şeyi görmekten nefret ediyordu.

: [Bu bireyin profilini görüntülemek için sıralamanız çok düşük.]

Bir nevi ona, 'Hey, dostum, bazı insanlarla karşılaştırıldığında hala zayıfsın.' diyordu.

Kuzey, onunla bir dövüşte kaybedeceğinden şüphe ediyordu, ama bu bir usta ile ilgili olduğu sürece, asla beklemediği değişkenler vardı.

Geniş bir yetenek yelpazesine sahipti ve en güçlü olanı, her şey başlamadan bitirebilirdi.

Ama bu onu çok kaotik bir duruma sokardı. Yani, [Kaos] kullanmanın sonuçlarıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmadıkça, şu anda bu yeteneği kullanmaya cesaret edemezdi.

Bu nedenle, o seçenek dışındaydı.

Dark Terror'ı kullanmak ya da Koll'un ruhunu üzerine almak da vardı.

Koll'un ruhunu alsa bile, sonunda bu kendi beceri ve deneyim seviyesine dayanıyor.

Altı ayda bir serseriden ustaya yükselen birini yenebilecek mi?

Raven'ın Dark Terror'u yenemeyeceğini kim söyleyebilir?

'Açıkçası, büyük bir belaya benzediği söylenebilir.'

Kuzey, sahip olduğu bu garip hissi inkar edemedi... Eğer onun koşulları ona verilseydi, hayatta kalırdı... belki de ondan daha güçlü bile olurdu.

Onunla kılıç çaprazlamamıştı; aslında, onu ya da kişiliğini tanımıyordu.

Ama sezgisi ona karşı son derece temkinliydi; her açıdan onu rahatsız ediyordu.

Ve bunu sevmedi. Bu yüzden, onun istediği her şeye yönelmek zorundaydı.

Kendisi için, onun ne tür bir canavar olduğunu görmeliydi.

Ve bunun gerçekleşmesi için, bu durumun mükemmel bir şekilde ele alınması gerekiyordu.

Hepsi arasında kargaşa çıkaracak olsa da, umursamadı; zaten buna inandıkları gibi görünüyordu.

'Yani, hatta bir sokağa çıkma yasağı bile getirdiler...'

Peki, neden onlara gerçekten vermeyelim?

Annette, sessizliğinden sonra Northern'a daha fazla söyleyecek bir şey bulamadı; inatçı olmaya devam edeceğini kanıtlamıştı.

Şu anda yapabileceği tek şey, onun istediği gibi ona bilgi vermekti.

Ellis'e dik dik baktı, sonra yanındaki Northern'a gözlerini kaydırdı.

"Kendine iyi bak."

Bununla birlikte, keskin bir dönüş yaptı ve geldiği tünele doğru ilerledi, ayak seslerinin yankısı uzaklaştı.

"Kahretsin, gerçekten endişe hastası," Northern dudaklarının arasından yorum yaptı.

Ellis, ellerini uyluklarının üzerinde nazikçe oturuyordu. Northern'ın ondan korktuğu ifadesi, aklını rahatsız etmeye devam ediyordu.

'Beni böyle konuştuğum için mi kırıldı... beni öldürecek mi... kahretsin! Neden böyle konuşmak zorundayım?!'

Düşünceleri dağınıktı. Northern, o kısa an içinde, her zaman bildiği ama unuttuğu kişi olmuştu—belki de aşinalıktan dolayı.

Ve şimdi, kendini çok aptal ve korkmuş hissetmekten kendini alamıyordu.

Ama yine de, bir şey öğrenmek istiyordu.

Elini yumruk yaptı ve sessizce sıktı, sonra başını kaldırdı.

Yavaşça Northern'a döndü ama utangaç bir gülümsemeyle.

"Ehm, Bay Northern... sorabilir miyim... tam olarak ne planlıyorsunuz?"

Northern gözlerini kapadı ve yüzünde kibirli bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Ne planladığımı mı, hımm..." gülümseme bir kahkahaya dönüştü, omuzlarını hareket ettiren bir kahkaha.

Northern ayağa kalktı, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı, yatakla bitişik duvara doğru durdu, karşı duvara bakarak, sonra çağırdı

: "Karanlık Terör."

Şeytani iblis, Northern'ın önünde heybetle duruyordu, dört gözleri acımasızca onun ruhuna delip geçiyordu.

Ellis, canavarı bir kez daha korkutucu yüzüyle görmek için başını hafifçe kaldırdı.

Gerçekten daha önce görmüştü, ama Dark Terror'a ne kadar çok bakarsa baksın, Northern'ın böyle güçlü bir canavarı kontrol edebilmesi gerçeği her seferinde onu yeniden etkiliyordu.

'Bu nasıl mümkün olabilir?' diye düşündü. 'Böyle bir canavarı nasıl evcilleştirip kontrol edebiliyor?'

Ellis'in şüphelendiği gibi, Northern gerçekten bir evcilleştirici ise, bu, canavarı başarılı bir şekilde boyun eğdirmek için ölümün eşiğine kadar yenmiş olduğu anlamına geliyordu.

Evcilleştirme genellikle canavarı alt etmeyi içeriyordu. Ve tüm canavarlar evcilleştirilebilir değildi.

'Bu, onun böyle bir canavarla savaşıp galip geldiği anlamına mı geliyor?' Yutkundu, 'Korkutucu, gerçekten korkutucu, gerçekten dilimi tutmalıyım.'

Bu arada, Northern Dark Terror'un önünde duruyordu, eli çenesinin altında, canavara sabitlenmiş bir bakışla inceleyerek.

İsim: Karanlık Terör

Gerçek İsim: [Tekillik]

Özellikler: [Kaos İpliği], [Boşluğun Yavrusu], [Kaos ve Boşluk]

Özellik Yetenekleri: [Boşluk Alevleri], [Karanlık Kucaklama], [Kaos Çılgınlığı]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Ruh Sırası: [Cehennem]

Ruh Parçaları: [14/300]

Yetenek: yok

Yetenek Sınıfı: yok

Yetenek Yeteneği: yok

'İlginç. Yani, Night Terror'un tüm özellikleri gerçekten kopyalanmış. Void gerçekten olağanüstü olmalı.'

Northern, önündeki yüzen runları birkaç dakika inceledikten sonra onları göz ardı etti.

'Yeni yeteneğim sayesinde onun profilini bu kadar ince detaylarla algılayabiliyor olmamın sebebi bu mu acaba...'

Uzun bir süre Karanlık Terör'e baktı. Gözleri aniden açıldı, çünkü önemli bir şeyi gözden kaçırdığını fark etti.

Hemen Karanlık Terör'ün profilini geri çağırdı ve dikkatle incelemeye başladı, ve işte oradaydı.

'Bekle, ne?!'

Ruh parçaları: [14/300]

'Bu mantıklı değil, eğer ruh rütbesinde ilerlemeyecekse... Bekle, bekle, bekle. Karanlık Terör gerçekten ruh rütbesinde ilerleyebilir mi?!'

Kuzey, heyecan ve endişe ile kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Bildiği şey, canavarların ruh rütbesinde yükselemeyeceğiydi; sadece tehlike seviyelerini artırabilirlerdi.

Ancak, Karanlık Terör'ün profilinde 'ruh parçaları' görmek, tamamen farklı, heyecan verici bir olasılığı işaret ediyordu.

Daha sonra kalbini hızlandıran bir sonraki detay ise

: Yetenek: yok

Yetenek yeteneği: yok

'Bu burada olmalı mı?'

Northern'ın bildiği kadarıyla, Yetenek sahibi bir canavarın kaydedildiği hiç olmamıştı.

Bu, canavarların Yetenek sahibi olmasının imkansız olduğu anlamına gelmiyordu.

Örneğin Koll; onun bazı özel becerileri vardı ve bunlar yetenekler ve yetenek yetenekleri olarak sınıflandırılabilirdi.

Ancak Northern, bununla ilgili bir vaka çalışması yapılıp yapılmadığını veya bir teorinin öne sürülüp sürülmediğini bilmiyordu.

Tek bildiği, Yetenek sahibi bir canavarın son derece nadir olduğuydu.

Yani eğer Karanlık Terör gerçekten Yetenek sahibi ise, o zaman bu canavar, beklediğinden çok daha değerli bir müttefik haline gelebilirdi.

Bu düşünce onu büyük bir sevinçle doldurdu. Sevinçten zıplamak istedi.

Ama bu sefer kendini tutmayı başardı.

Bir görev vardı.

O, yüz hatlarını ciddi bir ifadeye dönüştürdü.

"Hey dostum, senin için bir görevim var," canavar dilinde söyledi.

Ellis hemen soldu, gözleri büyüyerek geri çekildi, duvara yaslanarak, bacakları korkudan katlanmış haldeydi.

O diğer dünyadan gelen söz, kalbini anlaşılmaz bir korkuyla doldurmuştu, oysa ki bir kelime bile anlamıyordu.

Sanki Karanlık Korku efendisini anlayabiliyormuş gibi, gözleri bir an için acımasızca parladı, sonra sönüverdi.

Kuzey, bunu görünce küçük bir gülümseme ile kıvrıldı ve devam etti

: "Buradan çık... insanlarla görün, ama kimseye zarar verme... eğer sana zarar vermeye çalışırlarsa, karşılık ver ama öldürme. Ana hedefin burayı terk etmek ve tüm canavarlara son vermek. Bu çevredeki her bir yaratık."

Şeytanın tehditkar gözleri bir an daha kötü bir şekilde parladı ve yavaşça, tüm bedeni gölgeli kollarına çöktü ve kayboldu.

Kuzey gülümsedi ve kıvrılmış, titreyen Ellis'e baktı.

"Uh? Bu ne?" Gülümsemesi dudaklarından silindi. "Seni ne rahatsız ediyor?"

Ellis kendini açtı, nefes nefese ve ter içinde kalmıştı.

Yavaşça, yatak kenarına sürünerek Northern'a baktı, yüzünde korkunun derin izleri vardı.

Northern, zavallı çocuğun donmuş ifadesini gördü ve sinsi bir şeytan gibi gülümsedi.

"Şimdi, işte bu daha iyi. Ama bana söyle, seni ne rahatsız ediyor?"

Ellis, Northern'ın teşvik etmesine rağmen konuşmaya cesaret edemedi. Sadece beyaz saçlı adama baktı, gözlerinde yoğun bir korku vardı. Sonra, birkaç yudum aldıktan sonra sesini buldu.

Yavaşça sordu: "O dil nedir? Ve onu nasıl konuşabiliyorsun?"

Northern, kafasının arkasını kaşıdı ve utangaç bir gülümseme ile gülümsedi.

"Aman Tanrım, burada olduğunuzu tamamen unuttum. Bunu duydun mu?"

"Elbette duydum!" diye bağırdı Ellis, hemen tekrar geri çekildi.

Northern başını kaldırdı, birkaç saniye boyunca Ellis'e boş boş baktı.

'Bununla ne yapacağımı hiç bilmiyorum... sanki her şeyden korkuyormuş gibi.'

Şu anda, Northern canavarı dilinin bir insan üzerindeki etkisini anlamıyordu.

Bu dilin, birinin kalbini sebepsiz yere küçültecek kadar bedensel olmayan güçle dolu olduğunu bilmiyordu; her bir lifin açıklanamaz bir korkuyla dolmasına neden oluyordu.

Bu, tarif edilemez bir korku hissi aşılıyordu.

Canavar dilinin ne kadar garip ve güçlü olduğu böyleydi. Ancak, ne o ne de etrafındaki kimse bunun gerçek büyüklüğünü henüz kavrayamamıştı.

“Bak, bunların hepsini bir kenara bırak. Ve gelecek olanlara hazırlan. Çok yakında, gelecekler ve bizi serbest bırakacaklar,” dedi Ellis'e sert bir şekilde, kollarını kavuşturup devam etti.

“Hao'ya geri dönmeni istiyorum. Kaliteli kılıçlar, hançerler, zırhlar ve tılsımlar lazım. Sonra benim isteyebileceğim diğer eşyaları da alabilirsin. Ayrıca, senin kullanımına bırakacağım bazı ruh çekirdekleri de olacak. Onları ya büyümek için kullanabilirsin ya da takas edebilirsin. Ama dikkat et, döndüğümde yatırımımın geri dönüşünü bekleyeceğim.”

Ellis'in kaşları hafifçe çatıldı, “N-nereye gidiyorsun? Ne planlıyorsun?”

Çocuğun sorusunu görmezden gelen Northern, başını kaldırdı ve hücre demirlerine döndü.

“Öncelikle, Gilbert'in inşa ettiği sözde sistemi ve düzeni çökertmeye başlayacağım... oyunlar başlasın”

Şatonun kenarında, şato bölgesini terkedilmiş kasabaya bağlayan küçük köprünün tam önünde, iki grup karşı karşıya duruyordu.

Gökyüzü kararmaya başlıyordu ve her iki ay da birbirine karşı kavisli bir hilal şekli oluşturuyordu.

Bu, tüm bölgeyi neredeyse göksel bir parıltıyla doldurdu.

Gri ışık parçaları, birkaç yapının harabe çatısını aydınlatıyordu. Bu anın görünümü neredeyse ikonikdi.

Belki de çevrenin unsurları bile güçlü bir varlığın hükümranlığının başlangıcını kabul ediyordu.

Bir grubun önünde, siyah dalgalı saçları ve duygusuz gözleri olan uzun, ince bir çocuk duruyordu.

O, kendisine gülümseyen, mavi saçlı, kahverengi tenli bir adamın karşısında duruyordu.

Diğer yandan, o anın içinde kaybolmuş gibiydi. Bu toplantıda bulunmaktan çok kafasında gibiydi.

Kahverengi tenli adam kollarını kavuşturdu ve kasları ip gibi gerildi.

Arlem, önünde duran adamın—Ryan’ın—yüzünü görmek için boynunu biraz uzattı ve ardından ağzını açtı.

“Elbette, daha iyi bir düzenlemeyi tercih ederdim. Ama farklılıklarımızı bir kenara bırakmalı ve kalenin iyiliği için çalışmalıyız. Değil mi, Ryan?”

Adamın gözleri değişmedi; aslında, odak dışı gibiydi ve Arlem’in yanıtı kalmadı.

Bu, alnında bazı sert damarların görünmesine neden oldu.

Kapalı gözleriyle şişman bir adam Ryan'ın arkasından öne çıktı.

"Çok özür dilerim, sevimli liderim Arlem. Ryan'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Neden konuşmalarla ilgili düzenlemelerde liderliği almama izin vermiyorsun?"

Arlem'in gözleri birkaç saniyeliğine griye döndü, ardından keskin bir nefes alındı ve Arlem yanıtladı

: "Tamam. Percy, değil mi?"

"Evet, Percival Beaumont," şişman adam hafif bir baş eğmesiyle yanıtladı.

Arlem, ona hala boş boş bakan Ryan'a başını salladı.

"Böyle bir liderle sıkışıp kalmak zor olmalı."

Percival utangaç bir şekilde güldü.

"Tam olarak öyle değil... sadece farklı iletişim kuruyor. Ama elbette, sen, sevimli Arlem, birçok anlaşılmaz şekilde ilginçsin."

Arlem alaycı bir şekilde güldü.

“Ah! Sizler bu adamdan bir şeyler öğrenmelisiniz.” Partisindeki üyelere işaret etti.

“Peki, o zaman Percy, bugün av için lokasyona geçelim. Bu aptalın seni bilgilendirip bilgilendirmediğini bilmiyorum. Neden ortak operasyonlar yaptığımızı söyledi mi?”

Percival biraz eğildi.

“Evet. Garip canavarla ilgili meseleler nedeniyle, parti liderleri avlar sırasında eşleşmeye karar verdiler, en azından sorun çözülene kadar.”

Arlem, Percival'ın söylediklerine katılarak başını salladı.

“Peki, bu temel bilgi. Ve bu bir süre böyle. İki partiyi ve dört grubu birleştirdiğimiz için, daha fazla canavarı avlayabilmemiz bekleniyor. Bizim partide üç keşifçi var. Sizin partide kaç tane var?”

Percival, yanıt verirken utangaç bir şekilde kafasını kaşıdı.

“Bir, efendim. Ve sanırım o da benim.”

Arlem, ona kısa bir süre onaylamayan bir bakış attı.

O kısa anda, Percival'ın eğik ve küçük gözlerinden biri hafifçe açıldı ve eğik gözbebeği ortaya çıktı.

Sonra tekrar kapattı.

Ancak, o kısa an için, Percival'ın arkasında duran Ryan'ın tüm parti üyeleri titredi.

Neyse ki, Arlem'in bakışı değişti.

O, insanların uzmanlıkları nedeniyle onlara tepeden bakan biri değildi.

Aksine, Ryan'ın gücünü biliyor ve anlıyordu, hatta o kişiyle veya karakteriyle ilişki kuramasa da.

Eğer Ryan birini asistanı olarak seçmişse, Arlem bunun iyi bir nedeni olduğuna inanmak istiyordu.

Sonuçta Ryan, üçüncü en güçlü parti lideriydi.

'Ayrıca... bu adamda korkutucu bir şey var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.'

"Tamam, sanırım bu bizim için işleri çok kolaylaştırıyor. Neden genellikle işlerinizi nasıl yaptığınızı paylaşmıyorsunuz, biz de buna göre stratejimizi oluşturmanın bir yolunu bulalım."

Percival başını hafifçe eğdi ve yanıtladı

: "Evet, dost canlısı Arlem. Bu harika olur. O zaman neden planlama odasına geçmiyoruz?"

Arlem'in kaşı yukarı doğru kaydı.

“Bir planlama odanız mı var?”

“Ah, bu sadece Ryan'ın bizim için temizlediği bir yer... biz burayı planlama için kullanıyoruz.”

“Ah, anladım...”

“Percival.” Adı çağıran ses soğuk ve neredeyse cansızdı, boş bir karanlıkta kaybolmuş bir ruhun sesi gibi geliyordu.

Ancak arkasındaki herkes ona yöneldi. Hatta Arlem bile ona baktı.

“Kido'yu çağır. Şimdi.” Tonu keskin ve nettir.

Percival hiçbir soru sormadı ve sadece söyleneni yaptı.

Hızla çömeldi ve elini yere koydu. Yerde bir daire oluşturan birçok işaret belirdi ve bir bulut patlamasından iki dev dişli köpek ortaya çıktı.

Biri siyah, diğeri beyazdı.

Her ikisinin de yüzlerinde aç gözlü bir bakış vardı ve ağızlarından çıkıntı yapan dişler vardı.

Arlem bir an hayranlıkla baktı, ama olan bitene daha çok ilgi duyuyordu.

Ryan ve Percival'dan böyle ani ve aceleci bir tepkiyi neyin gerektirmiş olabileceği merak konusuydu.

"Sonunda—"

Ryan keskin bir dönüş yaptı, şehre doğru döndü ve komut verdi

: "Kara batıda, beyaz kuzeyde."

Hemen, beyaz renkteki köpek düz bir şekilde koşmaya başladı ve önünde uzaklara kayboldu, diğeriyse sola doğru fırlayarak Arlem ve arkadaşlarının yanından bir bulanıklık içinde geçti.

Arlem, her iki yaratığın muhteşem hızı karşısında şok olmuştu. Gerçekten, onları hiçlikten çıkarken gördüğünden beri şoktaydı.

Öyle bir yeteneğin var olduğunu düşünmemişti.

Ve bu, onu Percival hakkında daha da meraklandırdı.

'Sanırım haklıydım. Gerçekten harika bir adam!' Arlem içten içe gülümsedi.

Ancak tüm bu düşünceleri yutmak ve mevcut meseleyle yüzleşmek zorundaydı.

Ryan'a kaşlarını çattı.

“Bana ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Batıda bir canavar sürüsü var, sayıları... alışılmadık. Kuzeyde de başka bir sürü var... aynı durum.”

Percival küçük bir duraksama yaptı ve dikkatlice devam etti, yanaklarından bir damla ter süzüldü.

“Sanki aralarında bir felakete neden olan bir şey var...”

Ryan, beyaz köpeğin koştuğu kuzey tarafına baktı.

Sonra şöyle dedi

: “O bölgede... çok güçlü bir şey var...”

*

*

*

*

*

[A/N]

Destek için teşekkürler arkadaşlar!

Altın biletler, güç taşları, gerçekten minnettarım.

Umarım bakış açısının değişimi sizi sıkmaz.

Lütfen, alçakgönüllü bir şekilde beni desteklemeye devam etmenizi rica ediyorum.

BÜYÜK TEŞEKKÜRLER.

Kötü niyetle parlayan siyah gözlere sahip gölgeli bir figür, bir grup canavarın arasından geçerek arkasında korkunç bir kan hasadı bıraktı.

Görünmeyen varlık, karanlığın bir dokusu, vahşi canavarların kalabalığı arasında dans edip kendini ördü.

Gözleri tehditkar kırmızı tonlarla parlıyordu, bulanık formuyla birlikte hızla hareket ediyordu.

Kan, yüzünün geçtiği her yönde yere serilmiş ve havada yayılmıştı.

Bu bölgede on yıllardır hüküm süren canavarlar, bu korkunç katilin ahenksiz dansına terk edildi.

Pençeleri ölümün oraklarıydı.

Kırık dişleri, dehşet ve ıstırap ağızları.

Bu varlığın tüm şekli, sadece birkaç dakikalık görünümde, bu vahşilerin ruhlarına ilkel bir korku saldı.

Öyle ki, karşı koymak artık bir seçenek olmaktan çıktı.

Avcı olarak doğmuş canavarlar.

Bu topraklarda lordlar olarak hüküm süren, tüm medeniyetler için tehdit olan canavarlar...

...hayatta kalmak için korkup kaçmaya zorlandılar.

Boyutları önemli değildi.

Aralarında devasa boyutlar da vardı.

Ceset Yiyiciler ve Gece Korkusu'nun beden özellikleri nasıl değiştiyse, diğer canavarlar için de öyleydi.

Ruh rütbeleri veya ruh çekirdeklerinin sayısı artmayabilir.

Ancak bedenleri yeniden yapılandırıldı ve geliştirilmiş fiziksel özellikler kazandılar.

Ve bedensel değişiklikler çeşitli ve kalıplaşmamıştı.

Bazı Ceset Yiyiciler için daha küçük, daha hızlı ve daha ölümcül oldular. Diğerleri ise daha büyük, devasa ve daha güçlü olabiliyordu.

Hepsi, her canavarın bireysel özelliklerine dayanıyordu, ne kadar az da olsa.

İşte bu yüzden dört metreyi aşan, son derece uzun ön uzuvlara ve daha küçük arka uzuvlara sahip bir canavar var olabiliyordu—neredeyse dört ayaklı.

Hiç göz olmadan. Sadece uzun bir boyun ve son derece uzun, iğne benzeri dişler.

Şeytan, siyah alevlerle kaplanmış olarak gökyüzüne fırladı. İki ayın kollarında dönerken, canavara güçlü bir şekilde düştü ve onu muazzam bir gürültüyle yere serdi.

Yüksek bir çınlama tüm yeri sarstı, toprağın büyük bir sarsıntı geçirmesine neden oldu.

Ama Karanlık Korku umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Canavarın uzun boynunun ucunda, olması gereken başının yerinde derin, açılmış bir delik kalmıştı.

Şeytani canavar, acımasız dişlerinden buharımsı nefesler saçarak, yavaşça daha küçük hayvan sürülerine acımasızca yanan bir bakışla döndü.

Onlara tam olarak bakmadan önce, Ceset Yiyiciler, gözleri olmadan bile, kaçıştılar, yenilmiş yavru köpekler gibi inleyerek hayatta kalmak için uzaklaştılar.

Hepsinin belirli bir yöne doğru koştuğunu görmekteydik.

Görülmesi gereken bir manzaraydı.

Belirli bir yöne doğru koşan yüzlerce küçük canavar, sanki korkutucu bir aciliyetle göç ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Oysa aralarında sadece bir tek Terör, onlara huzursuzluk yaymıştı.

Aralarındaki dikkate değer olanlar, şeytani Terör tarafından içi boşaltılmış ve sakat bırakılmıştı—şimdi kaosun habercisi gibi duruyor, Işık Kahramanı'nın gelişini bekliyordu.

—

Uzun bir gecikme olmadan, Ryan bir ok gibi ileri fırladı, soğuk rüzgarın güçlü bir akıntısıyla kaplanmıştı.

İlk birkaç adımda neredeyse havada süzülüyordu. Ama bacakları yere değdiğinde, soğuk bir hava sızdı ve daha hiçbir şey fark edilmeden veya görülmeden, Ryan ince bir buz yolunda hızla ilerlemeye başladı.

Gözleri odaklanmış ve kısılmıştı, elleri geriye doğru sallanarak ona daha fazla ivme kazandırıyordu.

Arkasında olan Arlem, dişlerini gıcırdattı. "Tch, gösteriş yapma."

Birdenbire, tüm zemin şiddetle titredi ve hepsinin bir an için durmasına neden oldu.

Ryan yukarı baktı; en azından gökyüzünde dönen garip bir varlığın siluetini gördü, sonra düştü ve güçlü bir sarsıntıya neden oldu.

"Kahretsin, bu olmalı... o adamların bahsettiği canavar," Arlem'in sesi, nazik bir notla... (nazik olmak gerekirse)... dikkatle çıktı.

Ryan ona hafifçe döndü ve başını eğdi. "Korktun mu?"

Onun tek kelimesi soğuk ve alayla doluydu.

Her ne kadar alışılmış tonuyla söylese de, Arlem bunu derin bir hakaret olarak hissetmekten kendini alamadı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Keşke."

Bir elini uzatarak, bir kılıç bıçağı yavaşça elinde belirdi.

Bıçağı omzuna gururla yerleştirdi, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

"Ben şahsen o şeyi yok etmek için sabırsızlanıyorum."

Ryan kayıtsız bir şekilde bakışlarını çevirdi, gözleri hafifçe karardıktan sonra birden açıldı.

O anda, Percival ve Ryan'ın parti üyelerinin çoğu hızla siper aldı, kendilerini Ryan'dan dönerek korudular.

Işık, çocuğun uzaklara fırladığı büyüteç hızına imrenirdi, geride birkaç kişiye yüzeysel yaralar açan küçük buz parçaları bırakarak.

Arlem, geniş göğsünü açtığı için birkaç yerinde küçük kesikler alarak kaşlarını çattı ve Percival'a sert bir bakış attı.

"Üzgünüm, uyarmak için zaman yoktu..."

Bakışını, Ryan'ın havalandığı ön tarafa çevirdi.

"Sorun değil. Eğer o koşabiliyorsa, ben de zıplayabilirim!"

Bakışı daha da vahşileşti, yüzünde çılgın bir gülümseme belirdi.

"Fabian!" diye seslendi.

"Evet, Arlem," alnında kırmızı desenli bir bandana takılı, ince yüzlü bir adam hızlıca yanıtladı. Gözleri tembel ama hafif bir keskinlik taşıyordu.

"Takımı sen idare et," diye emretti Arlem.

Ve bununla birlikte, alçaldı, kasları sanki dalgalanıyor ve çömelirken sıkıştırıcı bir ses çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Ve bir yay gibi...!

Arlem, vahşi ve kötü niyetli bir kahkaha ile havaya fırladı.

Her iki taraf da onun uzak gökyüzüne doğru yükselişini izledi.

Parlak bir gümüş zırh giymiş olan Fabian, ileriye doğru adım attı ve daha az korkutucu ve daha rahat giyinmiş olan Percival'a gülümsedi.

Ancak, kollarındaki zırhlar olağanüstü görünüyordu, yılan benzeri bir ejderha yazısıyla oyulmuştu. Ve altındandı.

“Sanırım bu bizi işlere bırakıyor,” dedi Fabian yumuşak bir gülümsemeyle, dudaklarının kıvrılması tüm yüzünü dikkate değer bir yakışıklılıkla parlatıyordu, uykulu gözleri ve ince gözbebekleriyle bile.

“Onlar o şeyle ilgilenirken, biz de geri kalan kalabalıklarla mı ilgilenelim? Onlara sadece engel oluruz, değil mi?” diye önerdi Percival.

“Güzel söyledin, dostum.”

Bununla birlikte, her iki taraf da başka bir yöne döndü ve vahşi liderlerini terk etti.

Şeytan, uzaktan kendisine doğru gelen korkunç rüzgarı bekleyerek cesurca duruyordu.

Dark Terror, oniks gibi dört kollu bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Ve uzak rüzgar yavaşça yaklaştıkça, gözlerindeki kırmızılık daha da parlamaya başladı.

Birkaç saniye sonra, önünde muazzam bir patlama meydana geldi—şeytan hala kıpırdamıyordu.

Sadece birkaç saniye içinde, her yer devasa buz dikenleriyle kaplandı, Dark Terror da dahil.

Ryan, sergilediği mükemmel buz sanatına bakmak için yavaşça döndü. Sadece bir hareketle, başarmıştı—

ÇARPTI!

Arlem, açgözlü bir şekilde yere indi, zemini hafifçe sarsarak.

"Uh? Ben gelmeden önce mi bitti?"

Ryan, kahverengi tenli adama yüzünü döndü ve kayıtsız bir şekilde uzaklaştı, bakışlarını hala hayatları için kaçan diğer Ceset Yiyicilere odaklayarak keskin bir buz konisi oluşturdu.

Arlem ona birkaç saniye baktı ve başını salladı.

'Gerçekten, dehalardan nefret ediyorum...'

Arlem'in tanıdığı birçok çocuk gibi, Ryan da olağanüstü bir yetenekle doğmuş bir çocuktu.

Bununla da kalmayıp, çalışkan ve yaratıcı bir birey olduğu ortaya çıktı—bu iki değer, yeteneğine karşı ona büyük bir avantaj sağladı.

Ryan, bir Nomad rütbesinde bir serseri olmasına rağmen, Annette gibi bir Usta ile başa çıkabiliyordu.

Ancak savaş uzarsa, kaybetmesi kaçınılmazdı. Ama bir Usta ile karşı durabilmek oldukça etkileyiciydi.

'O lanet SSS yetenekleri,' Arlem içinden lanet etti.

Ryan aniden kaçmaya hazırlanırken durdu ve gözlerini yavaşça kısarak bakmaya başladı.

Arlem, devasa buz dikenlerinin arkasında durarak Ryan'a sert bir şekilde bakıyordu.

Bu yüzden adam aniden döndüğünde, kaşları içgüdüsel olarak kalktı.

Ryan, Arlem'in ötesine bakarak, gözleri doğrudan buza odaklandı.

Bir şeyler yanlıştı.

Her ikisi de parmaklarını üzerine koymadan önce, etraf tamamen soğuk, bulutlu bir havayla doldu.

Arlem kaşlarını çattı ve kılıcını yeniden konumlandırarak ucunu yere doğru yönlendirdi.

"Görünüşe göre antrenmanında gevşemişsin."

Ryan hiçbir şey söylemedi, ama derin bir kaş çatma ifadesi yüz hatlarını kapladı.

Yüzü öfke ve kafa karışıklığının bir karışımıyla büküldü.

"Ah, görünüşe göre çok kötü bir iş çıkardın, R.y.a.n," Arlem alaycı bir ifadeyle dudaklarını kıvırdı.

Ryan görünür bir şekilde dişlerini sıktı ama sadece kısa bir süreliğine. Zaman geçtikçe dikkati öne doğru kaydı. Ve soğuk hava daha da yayılarak etrafı tamamen bulutlandırdı.

Birden gözlerini kısıp kendini büyük bir buz parçasının içine hapsetti.

Aynı anda, Arlem kılıcını yüzünün üzerine fırlattı.

KANG!

Metal bir titreşim sesi, ıssızlıkta yankılanarak birkaç an boyunca alanı bulanıklaştırdı.

Ne olduğunu göremediler bile, ama - özellikle Arlem - gücünü hissettiler.

Öyle ki Arlem birkaç adım geri savruldu, ama kendini başarılı bir şekilde savunmayı başardı.

O tek darbeyi engellemekten dolayı elinin sertleştiğini hala hissedebiliyordu.

'Dünyada o canavar nedir? Böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım.'

Saf güç söz konusu olduğunda, Arlem'in lider parti lideri olduğunu söylemek bir tesadüf değildi.

Elbette, teknikleri eksikti ve Ryan ya da birçok diğerinin sahip olduğu estetik açıdan muhteşem becerilere sahip değildi.

Ama kaba güç ve savunma becerileri söz konusu olduğunda, yeteneklerine güveniyordu.

Bu nedenle, bir canavarın sadece saldırısıyla onu geri itebilmesi, tüm zihnini dondurdu.

Korkudan donup kaldı.

'Nasıl?' Duyuları sorguladı.

Bir an için, hiçbir şeyin anlamı kalmamış gibi görünüyordu.

'Bu canavar nedir? Nereden geldi? Hangi rütbede?'

Arlem'in aklında birçok soru dolaşıyordu. Ama tüm bunların arasında, yüzünde yavaşça geniş bir gülümseme belirdi.

Kılıcını güçlü bir şekilde savurdu ve toprağa sapladı. Sonra fısıldadı,

"Tam zırh donan."

Beyaz ışık parçacıkları göğsünde parlamaya başladı; onların kollarında, kahverengi oymalarla süslenmiş parlak mavi zırh, açıkta kalan derisine doğru sürünmeye başladı.

Işık parçacıkları kaybolurken, tamamen mavi zırh giymiş bir bekçi ortaya çıktı ve yırtık bir pelerin omuzlarından akıyordu.

'Bu sefer hazır olacağım!'

Donmuş sis giderek kalınlaştı, havayı ağır ve uğursuz hissettirdi.

Arlem, çorba gibi bulanık sisin içine dikkatle baktı, içindeki kötü varlığın herhangi bir ipucunu yakalamak için gözlerini zorladı.

Uyarı olmadan, karanlıktan devasa bir volkanik buz parçalarının patladığı korkunç bir çatırdama sesi duyuldu.

Arlem, parçalar düşerken kendini korudu, bunlar büyülü zırhına meteorlar gibi çarpıyor, kilitlenmiş duruşunu sarsıyordu.

Bir kemik sarsıcı darbe ardından diğeri, kılıcına çarptı; bu sefer, Arlem yerinde durdu, görünmeyen şeytanın itici gücüne güçlü bir şekilde direndi.

Bir hareket bulanıklığında, nihayet hafif bir bulanıklık gördü. Bu, onun için yeterliydi!

Gürültülü bir çığlıkla, Arlem ileri fırladı, kılıcı parlak ışık izleri bırakıyordu.

Kılıcı kör edici bir yayda yukarı savurdu, dışarıya doğru kabaran dönen sisin içinden doğrudan kesmeyi hedefliyordu.

Sadece bir an için, çelik hareketinin zirvesinde havada süzüldü... sonra dişleri sarsan bir çınlama ile geri sekerek fırladı.

Arlem geri sendeledi, koruması kırıldı ve kör edici beyaz bir patlama görüşünü yaktı.

Görüşü geri geldiğinde, önünde iki ayaklı bir canavar duruyordu - dört güçlü elin vücudundan çıktığı grotesk bir oniks sinir birleşimi.

Şeytan, kocaman ağzını açtı ve boğuk bir kükreme saldı.

Arlem'e doğru hamle yapmaya hazırlanarak, kollarını konumlandırarak geri çekildi.

Zaman, şeytan havaya kaybolurken yavaşlamış gibiydi ve o iğrenç şişlerin gölgesi ona doğru iniyordu—

*

*

*

*

[A/N]

Yazar burada, umarım okumanızı rahatsız etmiyorum. Nihayet diğer karakterlere dalıyoruz ve burada okuyucuları sıkacak mı diye endişeliyim.

Ama sıkıcı olmamalı çünkü Karanlık Terör hâlâ etrafta.

Ayrıca, destekleriniz için teşekkür ederim.

Kitabımız popüler sıralamalarda #2. sırada, bu bir başarı yoo.

Bu benim için ilk kez, bu yüzden heyecanıma izin verin.

Okuduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Şimdi bir sonraki bölüme geçelim.

Zaman, şeytan havaya kaybolurken yavaşlamış gibi görünüyordu ve o iğrenç şişlerin gölgesi ona doğru iniyordu—

—sadece var olan dev bir buz engeli tarafından engellendi.

Ryan, donmuş duvardan geçti, yüzü soğuk öfkeyle bükülmüşken, uzatılmış ellerinden keskin parçalar katman katman spiraller halinde fırladı.

Kendine özgü bir inleme ile, canavarı buzul dikenlerin bir kasırgasında hapseden dondurucu bir kar fırtınası saldı.

Ancak bu iğrenç varlık neredeyse hiç kıpırdamadı, buzul dikenleri kabuğuna çarparak, iki insana doğru boğa gibi saldırdı.

Dev ayak sesleri, toprağı çatlatıyor, havayı gürültülü şok dalgalarıyla sarsıyordu.

Ağzı açıldığında etlerini parçalamak için, Ryan yan adım attı, buzlu bir iz üzerinde kayarak yan taraftan taze buz volkanları fırlattı.

Bu siyah kabuklu şeytana karşı savaş gerçekten başlamıştı.

Arlem, topuklarını yere saplayarak, zırhlı formunu bir sonraki saldırıya hazırladı, Ryan ise donmuş öfkeyle karmaşık saldırılar yapıyordu.

Böyle kadim bir kötülüğe karşı durabilirler mi?

Arlem içgüdüyle hareket etti, kılıcı metalik ışığın dönen bir kasırgası gibi, şeytanın korkunç darbesini savuşturdu.

Ryan'ın elleri esrarengiz bir dokuma içinde bulanıklaştı, canavarı yakalamaya çalışan kırılgan buzdan parlayan bir bariyer oluşturdu.

Ama Karanlık Korku çok hızlıydı, şeytan gölgeli kucaklamaya kayboldu ve uzaklaştı.

Bir süre ürkütücü bir sessizlik oldu.

İki gezgin de dikkatli bir şekilde durdu, algı yetenekleri tetikteydi.

Küçük bir yanlış adımın hayatlarına mal olabileceğini tamamen biliyorlardı.

Rahatsız edici sessizlik uzadı, dönen sisler çevrelerini geçilemez bir örtü haline getirdi.

Arlem ve Ryan sırt sırta durdular, duyuları ölümcül sessizliğe karşı gerildi.

Yerdeki hafif bir titreme, Karanlık Korku'nun aşağıdan patladığı toprak ve parçalanmış taşların fışkırması öncesindeki tek uyarılarıydı.

O dört obsidyen kol, kötü pençelerle uçup, iki gezginin bir an önce durduğu yerlerde derin yarıklar açarak havada süzüldü.

Arlem ayağa kalktı, kanatlı omuz plakaları derin yarıklar açarak zırhlı vücudu yoğun sisin içinden bir yol açtı.

Alçak bir çömelme pozisyonunda, kılıcı savunmacı bir dövüşçü duruşuyla önde, Karanlık Terör'ün yanıcı kırmızı bakışları, kıvrılan karanlıktan ona delip geçiyordu.

Ryan zaten karşı saldırıya geçmişti, el işaretleriyle dondurulmuş mandalaları ateşleyerek dışa doğru spiral şeklinde yayılan parçalar oluşturuyordu.

Şeytan neredeyse etraflarında akıyormuş gibi görünüyordu, hacmi ve hızı, fiziksel kısıtlamaları hiçe sayıyordu.

O kıvrımlı ön uzuvlar bulanıklaştı, her bir savuruş, Ryan'ın buz yapılarının toza dönüşmesine neden olan siklonik izler bıraktı.

Kulakları sağır eden bir kükreme ile Karanlık Terör, ikisini de sarsan odaklanmış bir ses dalgası saldı.

Arlem homurdandı, duruşunu sağlamlaştırarak sıkıştırılmış toprağın içinden geri itildi. Daha hafif yapılı olan Ryan, momentumunu azaltmak için bir kavisli rampa oluşturana kadar vücudu ile fırlatıldı.

Toparlanır toparlanmaz, Karanlık Terör tekrar ileri atıldı, sanki doğrudan önlerinde belirmiş gibiydi.

Dört kolu da spiraller halinde dönen siyah alevlerle kaplıydı - her yıkıcı darbe ile havayı parçalayan dans eden alevlerin bir pelerini.

"Hieek!" Arlem homurdandı, kılıcı bir savunma döngüsüydü, her bir savrulan darbenin patlayıcı sesleriyle çınlıyordu.

Açıklar gördü, bıçaklama karşı saldırılarıyla karşılık vermeye çalıştı, ama şeytan sürekli hareket halindeydi, maddi dünyadan kayarak yer değiştiriyordu.

Ryan'ın yetenekleri, psiyonik buz mızrakları ve donmuş topçularla Karanlık Terör'ün gölgeli formunu parçalamak için daha iyi uyum sağlıyordu - sadece canavarın yeniden belirmesi, sanki maddesi ete bürünmüş siyah bir duman gibiydi.

"Hızına karşı koyamayız!" Arlem gürledi. "Onu etkisiz hale getirmeliyiz!"

Kasvetli bir şekilde başını sallayan Ryan, ayaklarını sağlamlaştırdı ve her iki yumruğunu gökyüzüne kaldırdı.

Genç dahi, konsantrasyonun bir stoik maskesiyle yüzünü kaplamıştı, damarları çaba ile pulsatör gibi atarken, bu umutsuz stratejiye tüm gücünü akıttı.

Etraflarında yükselen dev buzullar, Ryan'ın çevredeki her kalan parça ve buz kristalini bir araya getirmesiyle gökyüzüne spiraller halinde fışkırdı.

Kalınlaştılar, baş döndürücü bir hızda birleşerek gerçek bir dağ yükseldi - hepsi, kayıp iblisi donmuş sınırları içinde tutmayı hedefliyordu.

Karanlık Terör, üzerlerine doğru gelen ölümcül birleşimi hissetmiş gibi görünüyordu.

O, o korkunç kırmızı gözlerini Ryan'a çevirdi ve obsidyen bir füze bulanıklığında ileri doğru fırladı, pençeleri ve kesici gücüyle...

...sadece Arlem'in kilitlenmiş savunmasına bir gök gürültüsü gibi çarpmak için.

Yer sarsıldı, savaşçının zırhlı botları derin yarıklar açarken, kılıcı o saldırıyı saptırmanın saf şiddetinden çan gibi çaldı.

Arlem, kalp atışlarının gerilim dolu bir anında, şeytanın acımasız saldırısını durdurdu - tüm dünyası, o ölümcül obsidyen gölgeler fırtınasını katı bir çıkmaza kilitlemenin acı veren gürültüsüne daralmıştı.

Sonra ilk arktik mezar etraflarına kapandı, Karanlık Terör'ü kristal kucaklaması içinde hapseden.

Katman katman devam etti, Ryan kanlı dişleriyle hırlayarak, kötülüğü yüzlerce ton buz ve sıfırın altındaki basınçların altında boğdu.

Sonunda genç dehanın çabaları azaldığında, dev bir buzul düşmanlarını mezara gömmüştü - karanlığa doğru yükselen bir buz obelisk, Karanlık Terör'ün hapsolmuş varlığının tek göstergesi, çekirdeğin içinde zar zor görünen devasa şeklinin belirsiz, bozulmuş karanlığıydı.

Arlem sendeledi, zırhı bin yerden çatlamış, altındaki et vahşi morluklarla kaplıydı.

Yarılmış dudaklarından kan sızarken, o donmuş zirveye ve içerdiği sınırlı kötülüğe öfkeyle baktı.

"Bu... bu işi bitirmeli," diye hırıltılı bir sesle söyledi, bir kez olsun soğukkanlı maskesinin kaymasına ihtiyatlı bir saygı parıltısıyla izin verdi.

"Güçlerin..." Başını yavaşça salladı. "Gerçek değil, çocuk."

Ryan hiçbir yanıt vermedi, sadece son çabaların bedeni üzerindeki yükünü hissetmesiyle dizlerinin üzerine çöktü.

Uzun, dolu bir duraksama boyunca iki savaşçı sessizce diz çökerek, tükenmiş ama zaferle doluydular.

Sonunda, kaçınılmaz olarak, buzlu dağın merkezinden hafif bir gürültü geldi.

Ryan ve Arlem, umutsuz gerçeğe karşı umut etmeye cesaret eden solgun yüzlerle yukarı baktılar.

Buzulun üzerinde açılan çatlaklar, merkezden dışarı sızan donuk kırmızı bir parıltıyla daha da genişleyip derinleşerek çiçek açtı.

O pulsatör kırmızı parıltı, her geçen kalp atışıyla yoğunlaşarak bir anda Karanlık Terör'ün şeklinin serbest kalmasına neden oldu; dalgalanan siyah alevler ve dişli pençeler, sınırlayıcı buzu parçalayarak buzul şarapnellerinin patlamasıyla ortaya çıktı.

Sonunda özgürleşen şeytan, yavaşça ileriye doğru yürüdü; o dört lanetli göz, orada diz çökmüş insanları hemen buldu - yorgun, tükenmiş, güçleri bitmişti.

Ve belki de o anda, Karanlık Terör, neredeyse... zalim bir saygı kaydetti.

Çünkü onların önünde, hareketsiz duruyordu... sanki bekliyormuş gibi...

Ama bu canavarı gördüklerinde, şekli önlerinde belirdiğinde yüzleri tamamen dehşetle büküldü.

O buzu parçalayan şey, dişli pençeler değildi.

Bu canavar... o... dört farklı bıçak tutuyordu, siyah alevlerden yapılmıştı.

'Ah...lanet... bu bizim sonumuz mu...' Arlem'in zihni kederle parçalandı.

Onlar tükenmişti. Canavarla olan birkaç dakikalık mücadelesinde, fiziksel sınırı defalarca test edilmişti.

Ve bu, onun için doğal olmayan bir yorgunluğa neden olmuştu. Kendisiyle daha fazla utanç duyamazdı, yine de.

Sonuçta, kendisini parti liderleri arasında kaba kuvvet açısından en güçlü olarak adlandırıyordu.

Ve bu kötü niyetli yaratığın saldırısına dayanamadı.

Ryan tarafından tamamen taşındığını bile söyleyebilirsin. Çünkü adam kesinlikle güçlüydü.

Bu düşünce Arlem'i öfkeyle doldurdu.

'Böyle gidemem... hayır, gidemem.'

Kaşları çatıldı, gözleri yavaşça önündeki yaratığın formunu kavramak için yukarı kaydı.

'Bu yaptığım son şey olsa bile... tüm yeteneklerimi kullanmak zorunda kalsam bile, bunu sona erdirmeliyim. Ve bunu da yapabilirim...'

Arlem'in yüzü kararlılıkla şekil aldı, mavi gözlerinde hafif bir vahşi parıltı belirmeye başladı.

Ve saniyeler geçtikçe, gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım taşıdılar.

Arkasında, Ryan ona solgun bir yüzle döndü, Arlem'in canavara karşı durmaya çalıştığını izliyordu.

Diğer taraftan, onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini olması gerekenden daha fazla harcamıştı.

'Hareket edemiyorum...'

Hem fiziksel olarak...

'...bu kadar daha fazlası benim kusurumu aktive etmesine neden olacaktır.'

Ve yetenek açısından.

Yetenekler tamamen mükemmel değildi; ruh çekirdeği ile senkronize bir şekilde çalışıyorlardı. Bir yeteneğin ruh çekirdeği ile %100 senkronize olamayacağı teorize edilmektedir.

Eğer mümkün olsaydı, niteliklere ihtiyaç olmazdı.

Bir bakıma, niteliklerin ruh çekirdeğinde kalan küçük kusur yüzdesini düzenlemek için var olduğu da söylenebilir.

Ancak, bu küçük kusurun tamamen ortadan kaldırıldığı anlamına gelmiyordu.

Bu 'düzenleme'nin kapsamı ve gücü niteliklerin rütbesine bağlıdır; eğer gezgin kendini aşırı zorlar ise, nitelikler tamamen işe yaramaz bir düzenleyici haline gelebilir.

İşte burada 'kusur' devreye giriyor.

Çünkü yetenek, ruh çekirdeği ile senkronizasyonunun bozulduğu bir noktaya kadar kullanılmıştır, bu da senkronizasyonu ele geçirmeye başlar.

O ele geçirme anında, farklı türlerde (hepsi kişinin yeteneğiyle uyumlu) kötü bir etki serbest bırakılır.

Yeteneklerini kullanamaz hale gelirler, ta ki zaman geçene kadar ve yetenek yavaşça ve otomatik olarak ruh çekirdeği ile senkronizasyon sürecine geri döner.

Bu kötü etki, Ryan'ın kaçınmaya çalıştığı şeydir.

Dark Terror ile sadece birkaç dakika savaştılar, ama bu birkaç dakika yoğun geçmişti.

Canavar, onları son birkaç ayda hiç olmadığı kadar genişletti.

'Eğer hareket etmezsen... öleceğiz.'

Başındaki ses ona söyledi. Bu haklı mıydı? Kusurunun devreye girmesinden korktuğu için pes edip kendisinin veya arkadaşının ölmesini mi izlemeliydi?

Ryan'ın boş yüzünde yavaşça bir kaş çatma belirdi.

Buna izin vermeyecekti.

Sona kadar savaşmak zorundaydı...

'Sona kadar savaşmalıyım...'

Ancak, ikisi de tam olarak ayağa kalkmadan önce, önlerindeki dehşet silahını ateşledi.

Dördü de yavaşça havaya karıştı.

Canavar onlara birkaç saniye boyunca tehditkar bir şekilde baktı, yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi gibi göründü, sonra döndü ve gitti... işte böyle.

İşte bu şekilde bu ikisi Karanlık Terör ile karşılaşmadan kurtulmayı başardılar.

Onlar, şeytanın onu çağırdığında verdiği emir sayesinde kurtuldular.

"Buradan çık... insanlara görün, ama kimseye zarar verme... eğer sana zarar vermeye çalışırlarsa, karşılık ver ama öldürme. Ana hedefin burayı terk etmek ve tüm canavarlara son vermek. Bu çevredeki her bir canavara."

Öncelikle, şeytan asla onları öldürmeyecekti.

Ama bunun farkında oldukları söylenemez.

Gördükleri tek şey, onları öldürme kapasitesine sahip bir canavarın bir seçim yapması ve onları yaşatmayı seçmesiydi.

Böyle bir şeyin gerçekleştiğini hiç görmemişlerdi.

Ve şimdi, o adamların tanıklıkları anlam kazandı.

Son derece güçlü bir canavarla karşılaştıklarını iddia ettiler ve yine de hayattaydılar.

Parti liderleri elbette onlara inanmadı. Çünkü ifadeleri mantıksızdı.

Bir şeytan dereceli canavar bile saldırdığında, öldürmek için saldırır. Hiçbir koşulda avını affetmez.

Onların iddia ettiği kadar güçlü bir canavardan bahsetmeye bile gerek yok.

Birinin kaybolmuş olmasına rağmen, kan izleri veya onun öldüğünü gösteren hiçbir şey yoktu.

Bir canavarın bir insanı... canlı olarak kaçırması başka bir imkansız düşünceydi.

Bu yüzden neye inanacakları konusunda hepsi çatışma içindeydi. Sonra Braham bir keşif yaptı...

En azından onun iddiası buydu.

Kayıp olan bu kişinin illüzyonlar kullanabildiği keşfiydi.

Bu keşif her şeyi değiştirdi ve Braham olduğu için—şüpheler olsa da—herkes inandı.

Yanıldık...

Arlem artık ne kadar yanıldıklarını görebiliyordu.

“O adamlar haklıydı. Dünyada neyle karşılaştık?” Kendine sordu.

Ryan dizlerinin üstünde, yüzünde ter damlalarıyla. En azından, kusurunun devreye girmediğine seviniyordu.

Ama işler daha tehlikeli hale geldi.

“Bunu Lady Raven'a bildirmeliyiz.”

Bu kadar 'insan gibi' kararlar alabilen bir canavar... öldürmek için savaşmayan bir canavar.

Ryan, Arlem'e solgun bir ifadeyle baktı, ağzını açarken sesi titredi.

“Gittiğinden önce o gülümsemeyi gördün mü?”

Gördüğü şeyin hatırlanması, Arlem'in kalın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Dilinle tısladı.

“Tsk, haklısın... bunu bildirmemiz gerekiyor... partilerimizin karargaha dönmesi için sinyal vermeliyiz.”

Arlem tamamen ayağa kalkmayı başardı, zırhı ışık kıvılcımlarına dönüşürken, yırtık kahverengi vücudu ve dar pantolonları ortaya çıktı.

Sonra bir koni benzeri nesneyi kaldırdı ve havada salladı. İçinden bir şey fırladı ve gökyüzünde kırmızı toz haline patladı.

Arlem koniyi fırlattı ve Ryan'a kibirli bir gülümseme verdi.

“Görünüşe göre bugün seni sırtımda taşıyacağım...”

“...ah, lanet.”

Formasyonu koruyun! Kırmayın!!

Şıngırdak!

Wham!

Kes!

Kes!

Belki de canavarlardaki çılgınlıktan dolayı, onları öldürmek her zamankinden daha kolay görünüyordu.

Perceival ve Fabian yan yana ileri fırladı, ilki eldiven kullanıyordu, görünüşe göre dirseklikleri sadece dirseklik değil, aynı zamanda yumruklarını kaplayıp güçlü bir hasar veren bir büyülü rütbe silahıydı.

Fabian'a gelince, o çift kılıç kullanan biriydi, darbeleri hafif ve hızlıydı, kılıç konusundaki ustalığı takdire şayandı, o kadar akıcı hareket ediyordu ki, savaşın ne kadar güzel göründüğünde kaybolabilirsiniz.

Diğer partiler de boş durmuyordu.

Altı formasyona ayrıldılar, üçü önde, üçü arkada.

Fabian ve Perceival ise avın öncüsü olarak görev yaptı.

Genellikle saldırıya geçtikleri gibi değil, savunma hattı tuttular.

Ve sebep, canavarların garip davranışlarından başka bir şey değildi.

Genellikle, canavarlar insanları gördüklerinde, özellikle de Ceset Yiyicileri, hızlı bir şekilde saldırıya geçerlerdi.

Köşelerde saklanmayı ve saldırmak için doğru anı beklemeyi severlerdi.

Onlarla ve diğer canavarlarla karşılaşırken, canavarların saldırma şansı olmadan etkisiz hale getirilmesi amacıyla hızlı saldırılar gerçekleştirmek tavsiye edilirdi.

Ancak, bu durum farklıydı.

Bu canavarlar, önlerinde insanlar olduğunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Koşmayı durdurmadılar.

Başlangıçta grup saldırıya geçti, ancak bir süre sonra Perceival canavarların davranışında hiçbir değişiklik gözlemlemedi.

Sanki bir şeyden o kadar korkmuşlardı ki, bu insanların onları parçaladığını umursamıyorlardı.

'Ne kadar korkuyor olabilirler ki...'

O düşünce aklını kurcalarken, bir ses patlaması havayı sarstı ve dikkatlerini çekti—birçok kişi, Ceset Yiyicilerin sert koşusunu görmezden gelecek kadar yetenekli olmadıkları için bakmaya cesaret edemedi.

Ancak, Perceival ve Fabian, canavarlara bir anlık dalarak birkaç saniye bakış atabilirlerdi.

O zaman Perceival'ın kafasında bir şey yerine oturdu.

'O neydi... Sanırım Ryan ve Bay Arlem bununla karşı karşıya. O zaman bu canavarların bu davranış kalıbını sergilemesinin nedeni bu olabilir mi? Hayatları için kaçıyorlar mı?'

Perceival, durum böyleyse, çaresiz canavarların bir ordusunun içinden geçmenin kendilerine avantaj sağlayacağını düşündü.

Bu nedenle stratejide bir değişiklik yaptılar ve şimdi savunma pozisyonu aldılar ve bu Ceset Yiyicileri'ni kolayca öldürmeye başladılar, çünkü kaçmak için geçmeye çalışırken çaresizleşiyorlardı.

Birkaç dakika içinde, normal bir durumda bir grubun öldüreceğinden daha fazla Ceset Yiyicisi öldürdüklerini söyleyebilirim.

Normal bir durumda, üst Calamities'ten daha yüksek tehlike seviyesindeki Ceset Yiyicileri ile karşılaşmadan.

Hala Tehlike ve Felaket seviyesinde oldukları sürece, bu oldukça kolay bir avdı.

Ve bu tür bir avda, her biri üç bireyden oluşan üç takımdan oluşan bir grup, en az otuz Ceset Yiyicisi öldürürdü.

Daha iyi günlerde, hatta elli ila altmış tane bile öldürebilirlerdi.

Ancak, görünüşe göre, canavarların cansız bedenleri bu sayıyı iki katına çıkarmış gibi görünüyordu.

Ve kimse yaralanmadı.

Bu iyi görünüyordu... her şey onların düşündüğünden daha iyi ilerliyordu.

'Şimdi geriye sadece o iki kişiden sinyal beklemek kaldı...' diye düşündü Perceival.

Sonra adrenalin damarlarında dolaşarak ilerledi. Bu tür bir iyi gün, onu daha sert savaşmaya motive etti.

Hareketleri daha akıcıydı, hisleri daha keskin, ve bir kez daha herkesin bu savaşı hayatta kalabileceğinden mutluydu.

Her seferinde öldürmeye çıktıklarında belirsizlik savaşıydı.

Bir izci olarak, değerli hayatların sorumluluğunu taşıyordu.

Daha az tehlikeli canavarlara sahip yolları aramak zorundaydı, ve eğer bir anomali, yanlış hesaplaması veya asla hayal etmediği bir şey nedeniyle meydana gelirse—

Ve hayatlar kaybedildi—

Perceival, kimsenin üstlenmeyeceği kadar suçu üzerine aldı.

Bu kıyamet kıtası, son birkaç ayda, ona bir keşifçi olmanın ne anlama geldiğini, taşıdığı yükü ve ne kadar acı verici olabileceğini öğretmişti.

Bu nedenle, her seferde Perceival'ın tek dileği, hepsinin gittiği sayıyla geri dönmesiydi.

Ancak, her seferinde dileğinin her zaman yerine getirildiği söylenemezdi.

Ancak, bu sefer en azından... yerine getirileceği gibi görünüyordu.

Bu yüzden Perceival, damarlarında neşe dolarak ve gücünü besleyerek savaştı.

Ancak...

Anları kısa kesildi...

Birden tüm canavarlar dondu... ve titremeye başladı. Hepsi belirli bir yöne doğru gidiyordu ama donup, döndü ve farklı yönlere doğru fırladı.

Daha fazla hız ve iğrenç bir öfkeyle, farklı açılara fırladılar, yollarında duran her şeyi veya herkesi kaba bir şekilde saldırdılar.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, birkaç kalp atışında, az önce kalabalık canavarlarla dolup taşan tüm alan tamamen ıssızlaştı.

Her yer kuruydu... sadece, şaşkın ve nefes nefese kalan serseriler vardı.

"Dünyada az önce ne oldu?"

Yer, Fabian'ın mırıldanmalarının etrafındaki herkes tarafından net bir şekilde duyulacak kadar gürültülü bir sessizlikle doluydu.

Perceival, canavarların başlangıçta koştuğu yöne döndü ve küçük gözlerini biraz açtı.

Dudaklarının titreyerek ne zaman ayrıldığını bilmiyordu.

"Bir şey geliyor..."

Bunu üzerinden atamıyordu. Onu saran soğuk korku, tüm vücudunu hareketsiz dondurmuştu.

Belki de bu his böyle bir şeydi.

Çok nadir bahsedilen savaş ya da kaçışın diğer kısmı.

Donmak.

Yine de, diğerleri henüz fark edemedi. Onlar, onun kadar algılayıcı olmadıkları için, bir canavarın yavaşça onlara yaklaştığını anlayamadılar.

Yolda karşılaştığı Ceset Yiyicileri yok etmek için zaman alarak.

“Hey, bak...” onlardan biri gökyüzüne, yavaşça dağılmakta olan kırmızı toz bulutuna işaret etti.

"Perceival," diye seslendi Fabian, kendilerini destekleyen kısa boylu keşifçiyi dikkatle gözlemleyerek. "Bu, gitme zamanımız... bu cesetleri nasıl taşıyacağız?"

"Koş..."

“Ne?”

Sesinin başlangıçta boğuk ve duyulmaz olması, içini kemiren korkunun yoğun gerginliğiyle tıkanmıştı, bu yüzden Fabian, Perceival'ın ne demek istediğini net bir şekilde duyamadı.

"Hey, seninle ne oluyor–"

İfadesini tamamlamadan, Perceival vahşi ve keskin bir dönüş yaptı, yüzü solgun ve dehşetle doluydu, küçük gözleri kocaman açılmıştı ve boğazının en üstünden bağırarak haykırdı.

"KOŞUN!!!"

Ekstra bir onaya ihtiyaçları yoktu, çünkü Perceival onlara doğru koşarken, dört kollu insansı bir yaratık da onlara doğru hızla geliyordu.

—

Kuzey, Dark Terror'ı gönderdiği andan itibaren gözleri kapalı, bacaklarını çaprazlamış oturuyordu.

Ancak, bir an için bir gözünü açtı.

[Yetenek FrostHeart'ı (SSS - Sınıf) 5,000 yetenek parçası karşılığında kopyalamak ister misin?]

Her iki göz de daha da büyüdü.

[Yetenek Parçalarınız yetersiz]

'Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu neydi böyle? Bu lanet olası yerde kimin SSS sınıfı yeteneği var? Ve neden bu kadar değerli, beş bin yetenek parçası?!'

Şato kargaşa içindeydi. Birkaç dakika önce, Arlem Ryan'ı sırtında taşıyarak içeri girdi, ikisi de pek iyi görünmüyordu.

Gökyüzü loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve gece atmosferde güçlü bir şekilde devam ediyordu.

Ana salon, avcıların dönüşünü bekleyen insanlarla dolmuştu, ancak sadece Arlem ve Ryan geri döndü... et olmadan mı?

Sohbetler yükselmeye başladı...

"Ne oluyor?"

"Onların parti üyelerinden hiçbiri görünmüyor?"

“Oh, Tach'a ne oldu, hepsi mi yok oldu?”

“Neden böyle bakıyorlar?”

“Etimiz nerede?”

“Bu gece bizim için yiyecek yok mu?”

Hava, bu tür fısıldamalarla doluydu. Herkes, diğer parti üyeleri ve iki parti lideri tarafından hemen yaklaşılan Arlem ve Ryan'a bakıyordu.

Henüz bir şey söylenmeden iç odalara alındılar.

Ve şimdi, başları önde, dünyada umut kalmamış, lanetli köylüler gibi görünen, dövülmüş, kötü görünüşlü bir grup köpek, kaleye doğru yürüyorlardı.

Kenardaki insanlar, sessiz bir merakla, 'ne yanlış gidebilir ki?' diye düşünerek izliyorlardı.

Et yoktu.

Genellikle, bu insanlar, bir tekerlekli arabada bir sürü Ceset Yiyici sürüklüyor olurlardı, bazen de iki veya üç tekerlekli araba.

Ancak, onların arkasında onları takip eden bile yoktu.

Kötü bir günden bahsedin.

Bazıları hırladı ve kenardan uzaklaştı.

Her iki tarafın da yüzlerinde solgun ve sert ifadeler vardı, ancak insanlar tarafından hissedilen hayal kırıklığından etkilenmediler.

Bu karşılaşmayı yaşayabilmek, minnettar olmak için yeterliydi.

İnsanlar bu kadar açsa, o zaman silah alıp kendileri avlanmalılar.

Onlar, sessizce ana salona girmeleri için kapıyı açan bekçiler tarafından gergin ifadelerle karşılandılar.

Merak yüzlerinde ağır bir şekilde belirmiş olsa da, hiçbiri bir kelime bile etmedi ve sadece sessizce izlediler.

Pek çoğu durumu çoktan tahmin etmiş olmalı. Diğerleri bilmese de, bu başka bir kötü av günü olduğu açıktı.

Ancak bu çok daha kötüydü... ya da belki daha iyiydi. Seçmek zordu.

Hiçbir canavar cesediyle geri dönmediler... hiçbiri.

Avcılığın çok kötü olduğu günlerde bile, partilerin bir veya iki düşmüş gezginle geri döndüğü günlerde, her zaman canavar cesetleriyle geri dönerlerdi.

Bu sefer... düşmüş gezginlerle gelmemiş olabilirler, ama canavar cesetleriyle de gelmediler. Herkes için akşam yemeği yok.

Bu çok rahatsız ediciydi ve ağızlarında kötü bir tat bıraktı.

“Sage Gilbert, hepinizin hemen toplantı salonuna gitmesini ve kimseyle konuşmamanızı emretti,” kapıdaki bekçilerden biri onlara söyledi.

Fabian, ciddi bir ifadeyle başını salladı ve geri kalanları öne doğru yönlendirdi.

İnsanların mırıldanması daha da yükselse de, sessizce ilerlediler ve kimseye veya hiçbir şeye dikkat etmemek için ellerinden geleni yaptılar.

İstese de dikkat edemezlerdi.

O şeytanla yaşadıkları deneyim hâlâ kafalarında tazeydi.

Birkaç adım attıktan sonra, toplantı salonunun dev kapısı açıldı ve hepsi içeri yönlendirildi.

Her zaman sıradan parti üyelerinin bu toplantı salonunda diğer prestijli liderlerle bir araya gelmesi mümkün değildi...

Gerilimli bir atmosfer olmasına rağmen, yine de büyük ve kıskanılacak bir fırsattı—iyi, bunu düşünecek zamanı olanlar için.

Salonda ortada uzun bir masa ve etrafında sandalyeler vardı. Ancak parti liderlerinin çoğu oturmuyordu.

Bir tarafta, Ryan, hafifçe yeşil bir parıltı yayan bir sarmaşık kafesinin içinde yatıyordu.

Yanında, rahat bir beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş yeşil saçlı bir adam çömelmişti.

İçeri girer girmez, tüm parti liderlerinin gözleri onlara kaydı.

Kısa, hesapsız bir anda, sanki tüm dünyanın ağırlığı üzerlerine çökecek gibi hissettiler.

Omuzları belirgin bir şekilde titredi.

Sonra Sage Gilbert, kollarını kavuşturmuş bir şekilde konuştu.

"Sizlere tam olarak ne olduğunu açıklamanızı isteyeceğim." Sesinin kalınlığı ve sertliği, kalplerini korkuyla ağırlaştırdı.

Fabian, şakaklarından bir damla ter süzülen Perceival'a baktı.

O da aynı ifadeyi verdi ve ikisi de öne doğru adım attı.

Perceival derin bir nefes aldı ve başladı

: "Yola çıktığımızda, Ryan önümüzde garip bir varlık hissetti, bu nedenle ben de alanı keşfetmek için yeteneğimi kullandım. Tehdidin yerlerini keşfettikten sonra, Ryan daha büyük tehdide yönelmeye karar verdi, biz de geri kalanıyla ilgilendik."

Fabian, Perceival nefesini toparlarken devraldı.

"Canavarlara rastladık, Ceset Yiyiciler, hareketleri düzensiz ve garipti. Bir şeyden kaçıyorlardı. Bu da onları öldürmemizi oldukça kolaylaştırdı."

Perceival'a baktı, her ikisinin de yüzü gerginlikle doluydu.

"Biri konuşacak mı yoksa sizleri dövmemi mi istiyorsunuz?!" Partinin liderlerinden birinden boğuk, çatallı bir ses yükseldi.

O, köpekbalığı dişlerine sahip olan adamdı.

"Bir süre sonra... bizim için geldi..." sözleri Fabian'ın ağzından aceleyle döküldü.

Bir ter damlasıyla, Perceival başını salladı ve hızlıca araya girdi

: "Hayır, bunun böyle olduğunu düşünmüyorum."

Fabian ona baktı, "Ne demek istiyorsun? O şeyin bizi kovaladığını görmedin mi?"

Perceival kaşlarını gergin bir şekilde çatmıştı. Yavaşça başını sallayarak tekrar ağzını açtı.

"Gerçekten geldi... ama bizim için gelmedi... Sanırım... Ceset Yiyiciler için geldi." Başını parti liderlerine kaldırdı ve kararlı bir tonla ekledi. "Eğer bizim için gelmiş olsaydı, şu anda burada olmazdık."

Sage Gilbert bir an gözlerini kapatıp açarak iç çekti.

"Raporunuz, Arlem'in söyledikleriyle uyumlu. Görünüşe göre canavar onu ve Ryan'ı da affetmiş. Bu, o adamların söyledikleriyle de tutarlı."

Sage Gilbert birkaç saniye sessiz kaldı, bu da salonda ağır, acı verici bir sessizliğe neden oldu.

Sabrın tükenmek üzere olduğu anda, sesi keskin bir şekilde duyuldu.

"Ve bunu kabul etmek istememiştim... ama benim de kendi raporum var... onların kaçmayı başardığı bir yer... ancak bu, Kuzey ile, yeni göçmenle bağlantılı."

Braham'ın yüzü karardı ve ayağa kalkarak yumruklarını sıktı.

Raven, Sage Gilbert'e baktı.

"Bunu daha önce hiç söylemedin mi?"

“Gözlem yapıyordum... Sonuçlara atlamayı istemedim. Ama şimdi işler böyleyken... Seçeneğim yok.”

Raven'ın gözleri bir an için odaklanmayı kaybetti, 'Yani bu onun bahsettiği şey miydi?' diye düşündü, Northern'ın sözlerini hatırlayarak.

Sonra Sage Gilbert'a ciddi bir şekilde baktı.

“Bizimle dürüst olmadığını sevmiyorum...”

Sage Gilbert ona birkaç saniye sessizce baktı, ancak o saniyeler herkes için ağır bir gerilim anıydı.

Sonra bir iç çekti ve dedi

: “Üzgünüm, size daha önce söylemeliydim.”

“Durumu göz önünde bulundurursak, bağlantımız bu Northern. Raporunuz onunla ilgili. Ve tanıklardan biri onunla birlikte bulundu. Onu sorgulamak için getirmemizi öneriyorum,” dedi Terence.

Sage Gilbert başını salladı, “Haklısınız Lady Terence, yapmalıyız.” Guardlara doğrudan baktı. “Beyaz saçlı mahkumu buraya getirin...” diye emretti.

Northern, mat üzerinde oturmuştu. Ellis duvara yaslanmış ve çoktan uykuya dalmıştı, hatta horluyordu.

Northern, hızlıca bir bakış attı ve düşündü, 'Böyle bir yerde nasıl rahatça uyuyabiliyor?'

İç çekti ve aşağıya baktı.

Uykusuz kalmanın yanı sıra, onu rahatsız eden tamamen farklı bir şey vardı. Bir şey onu güçlü bir şekilde rahatsız ediyordu.

Ve bu, daha önce gördüğü şeydi.

'Beş bin yetenek parçası?'

Doğruyu söylemek gerekirse, Northern böyle cömert bir miktarı hiç düşünmemişti.

Tsk, bu rütbeden sonra ne olacağını bile düşünmemişti. Ve şu anda, birçok şeyde çok hoşgörülü olduğunu fark ediyordu.

'Hızla büyümem gerekiyor...'

Eğer Raven, sahip oldukları süre içinde bir Usta olabiliyorsa, o da daha iyi yapabilirdi.

Olayları daha iyi yönetebilirdi, belki de yırtıkta dolaşan biri olabilirdi.

Ellis, yürüyücülerin bir yırtık içinde dolaşanlar haline gelmesinin imkansız olduğunu söylemişti, önce yırtıktan çıkmaları gerekiyordu.

Ancak Northern, bunun kendisi için geçerli olup olmadığından şüphe ediyordu.

Sonuçta, o farklı bir türdü, ruh çekirdekleri olmayan bir dolaşan.

'Sanırım gerçekten berbat ettim, değil mi? Eğer kapıdayken dolaşan biri olsaydım, muhtemelen şimdiye kadar bir Göçebe olurdum.'

Kuzey dişlerini sertçe gıcırdattı.

Bu bir hataydı.

Çok aptalca ve sinir bozucu bir hataydı.

Ve etrafındaki diğerlerinin ne kadar güçlü hale geldiğini gören Northern, kendisinden nefret etmemek için kendini tutamadı.

Derin bir nefes verdi.

'Bunun için mızmızlanmanın bir anlamı yok... Şimdi yapmam gereken şey, büyümemin hızını artırmak. Şeylere karşı çok hoşgörülü davrandım. Ama şu anda, [Ruh Gözleri] evrim geçirmek, yükseltilmiş yeteneklerini görmek ve yetenekler için çalışmaya odaklanmak istiyorum.'

Northern birkaç saniye sessiz kaldı.

'Klonlarım... eh... hayır...'

Klonlar en iyi seçenek gibi görünse de, Northern onların kendisine mesafe ile bağlı olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Elbette, bir klonunun yakalandıktan sonra bir süre hayatta kalmayı başardığı mucizevi bir durum vardı, ancak bugüne kadar ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun en önemli kolaylaştırıcısının sahip olduğu muazzam miktarda ruh özü olduğunu biliyordu.

Şimdi, o kadar çok yoktu... ruh özü üzerinde çalıştığı kadar bile yoktu.

İşin işe yarayıp yaramayacağını söylemek imkansızdı.

'Sanırım sadece deneyeceğiz ve nasıl sonuçlanacağını göreceğiz.'

Kuzey yavaşça gözlerini açtı.

'Oh, zaten zaman mı?' Gülümsemesinin hayaleti dudaklarının köşesinde geçici bir iz bıraktı.

Birkaç saniye sonra, ayak sesleri geçitte yankılanmaya başladı, ardından birkaç dakika sonra, iki adam zindana geldi.

Deriden zırh giymişlerdi, dirsekliklerinin, omuzluklarının ve miğferlerinin renkleri belirgin bir şekilde farklıydı.

Bu da giydiklerinin geçici bir zırh gibi görünmesine neden oluyordu, ama biraz daha iyiydi.

Çang! Çang!

Mızraklarıyla hücre parmaklıklarına vurduklarında, Ellis uykusundan sıçrayarak uyandı.

"Huh? Huh? Artık ölü müyüz?!"

Northern ona belirgin bir tiksintiyle baktı.

"Sen kim olacaksın? Ben bu yerde ölmeyeceğim ve sen de ölmeyeceksin çünkü eşyalarımı toplamak zorundayım."

"Hey, sus! Beyaz saçlı çocuk, dışarı çık!"

Northern onlara sertçe baktı, 'Bu heriflere bir bakın!' Bir an için alay etti.

Sonra iki derin nefes alarak kendini sakinleştirdi ve ayağa kalktı.

"Ellis, Forte'yi sıkı tut, hemen döneceğim."

"Evet efendim."

Ne cevap verdiğini fark etmeden önce yanıt vermişti. Aynı anda, bekçiler Northern için demir parmaklıkları açarken geri bağırdı.

"Hey! Ne demek istiyorsun?! Burası bizim evimiz değil! Beni buradan çıkarmak için çalışmalısın, geri dönmek için değil!!"

Northern onu görmezden geldi ve hücreden çıktı.

"Ellerinizi," bekçiler talep etti.

İki elini öne uzatmadan önce, Northern her birine sırayla baktı ve şöyle belirtti:

“Eğer bana kelepçelemenin tamamen gereksiz olduğunu söylesem, bu yeri terk etmek istersem ikinizi de öldürürüm, bana inanır mıydınız?”

Bekçilerden biri kaşlarını çattı—absürt bir kanatlı miğfer takıyordu ve yüzü, bir öğrenci olamayacak kadar sertti.

'Sanırım o yerli...'

"Ağzını kapat ve ellerini getir!" diye bağırdı ve Northern'ın ellerine kelepçeleri taktı.

Northern onları izledi, sessizce mırıldanarak, "Bunların hepsine gerçekten gerek yok... hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Her şeye rağmen, ortadan alındı ve götürüldü.

Ellis sadece endişe ve özlemle demir parmaklıklara tutunarak, 'Umarım ona sorun çıkarmamışımdır.' diye düşündü.

Northern, sonuçta, tüm bu karmaşanın içinde onun yüzünden bulunuyordu.

'Belki, eğer onu dahil etmemiş olsaydım, işler onun için daha iyi olurdu...' Ellis, demir çubuğun etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve yavaşça başını eğdi.

—

Northern, daha önce bulunduğu bu salonda durduğunu fark etti.

Özellikle çekici değildi, yer yıpranmıştı, avizeler hala tavandan sarkıyordu ama paslanmış ve güzelliklerini kaybetmişlerdi.

Pencereler örtülerle kaplıydı, ama gecenin zaten karanlık olması nedeniyle bunun bir önemi yoktu.

Northern, büyük masanın önünde duruyor, on üç parti lideriyle karşı karşıyaydı.

Gerilmiş yüzleri ve titreyen omuzları olan bir grup insan yan tarafta duruyordu.

Birkaç saniyelik ciddi bir sessizlik geçti, kimse bir şey söylemedi ve o sadece orada durdu, yüzlerini gözlemleyerek derin bir sessizlik içinde bakıyordu.

Orada Raven vardı... o yüz, onu kemiklerine kadar rahatsız ediyordu.

Orada Annette vardı... o büyük bir yardım olmuştu ama bu nedenle kendini rahat hissetmemeliydi. Onun onların arasında olduğu gerçeğini değiştiren hiçbir şey yoktu.

'Ama, bence o sinsi davranıyor... kendi başına bir çatlak açmayı mı planlıyor?'

İkizler oradaydı, Northern'a göre, daha da ölümcül görünmeye başlamışlardı, belki de bir Taipan gibi.

'Sanırım onlar da bu kıtada karşılaştıkları zorluklardan değiştiler.'

Sonra Sage Gilbert vardı.

Altın gözlü, beyaz saçlı kız, Terence.

Başlayacağı kişi.

'Buradaki her bir kişinin yeteneğini kontrol edeceğim, dedektörle başlayarak!'

İsim: Terence Lukhasa

Gerçek İsim: [Ul'un Kızı]

Özellikler: [Ruh Bağlantısı], [Ruh Duyusu]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Yüksek]

Yetenek: [Kahin]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yeteneği: [Öngörü]

'İnanılmaz... ama burada herhangi bir yalan tespit etme yeteneği görmüyorum...'

"Kuzey... öyle mi?" Bilge Gilbert'ın kalın sesi karanlık havada yankılandı.

Kuzey, sesini duyduğunda biraz kaşlarını çatarak hemen başını kaldırdı ve yanıt verdi.

"Evet, Müdür Gilbert."

"Sana birkaç sorumuz var. Uygun olur musun?"

Kuzey, bir kaşını kaldırdı ve bir anlık alayla gülümsedi. Yanıt verirken alaycı gülümsemesini hatırlayarak başını salladı.

"O soruyu sorduğunu sanmıyorum. Çünkü eğer gerçekten bir seçimim olsaydı, bu zincirlerde olmazdım, burada rızam olmadan eskort edilmezdim?"

Çenesini biraz kaldırarak, tehditkar bir gülümsemeyle alay etti.

“Şimdi sormak ne kadar nazik...”

Gilbert gözlerini yorgun bir şekilde kapadı ve bir anda açtı.

“Görünüşe göre, Northern, nezaket seninle işe yaramıyor.”

Northern gülerek, “Ah, doğru, evet, benimle nezaket el ele gitmez, özellikle de o nezaket senin gibi gölgeli insanlardan geliyorsa.”

Salon küçük bir sohbetle doluydu. Ama endişelenecek bir şey yoktu... ta ki yeşil saçlı, gündelik giyimli serseri ayağa fırlayıp masaya vurana kadar.

“Bir Bilgeye böyle nasıl hitap edersin?!” diye bağırdı Braham.

Northern, korkutucu bir bakışla başını eğdi.

“Bu deliye bir bak!”

Braham dişlerini sıktı, neredeyse gıcırdatıyordu.

“Ne? Bana ne dedin?”

Northern, burnunu karıştırmak için ellerini hareket ettirdi ve bu, ağır bir sessizlikte kelepçelerin çarpmasına neden oldu.

"Deli dedim. Anlamını bilmek ister misin? Bu, beyni cevizinde olan insanların özel durumları için son derece nadir bir kelime. N.U.T dediğimde neyi kastettiğimi bilmek ister misin?"

"Senin gibi bir alçak! Cüret, sen köylü. Ne cüretle?" Braham hırladı, yüzü kızarmaya başladı.

"Buna bak, bu ıssızlıkta bunun ne önemi var. Üzgünüm Sayın Asil, umarım asil unvanın şimdiye kadar yaşamanıza yardımcı olmuştur. Eğer öyleyse, umarım benim etrafımda da devam eder..." o tehditkar gülümsemesini tekrar gösterdi.

"Sage Gilbert! Bunu duyabiliyor musun?! Bu bir ölüm tehdidi, bana tehdit ediyor!!"

Sage Gilbert gözlerini kapadı ve bir iç çekti, sonra emretti

: "Dur, Bram. Ve otur."

Braham kaşlarını o kadar sıkı bir şekilde çatıp Northern'a öfkeyle bakarken, kırmızı sıcak öfkeyle geri yerine oturdu.

Raven elini kaldırdı ve Gilbert'a baktı, "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki..." Raven konuşur konuşmaz Gilbert'ın yanağından bir ter damlası düştü gibi göründü... ya da belki de düşmedi...

Raven ayağa kalktı ve kendini sandalyenin ve masanın arasından çıkardı.

Kuzey'e doğru yürümeye başladı, vücut yapısı zarif ve küçüktü, kalçalarındaki düzgün kıvrımlar ona kusursuz bir vücut yapısı kazandırıyordu.

Neredeyse gerçeküstü bir model gibiydi.

Üzerinde giydiği ince metalik zırh ile bile, vücudunun tüm özellikleri hala öne çıkıyordu.

Bu nadir... ve büyüleyiciydi.

Önünde durduğu Kuzey, bir an için sersemlemiş gibi görünüyordu ama çoktan kendine gelmişti.

Kaşlarını çattı ve ona baktı.

"Ne?" '...neden bu kadar yakın duruyor?'

Sonra onun elini tuttu, parmak uçlarına biraz yaslanarak kulağına fısıldadı:

"Dikkatlice dinle, Lael. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu gerçekten planlarımızı geciktiriyor. Lütfen onlarla işbirliği yapabilir misin, böylece mümkün olan en kısa sürede çıkabiliriz."

Başını geri çekti ve gözlerinin içine baktı, ona daha da yaklaşarak duyulmaz bir şekilde mırıldandı.

“Yoksa eve gitmek istemiyor musun?”

Bu sözleri duymak Northern'ı yeniden umutla doldurdu. Kaşları yavaşça çatılmaya başladı.

Gözlerini başka yöne çevirdi ve yanıtladı.

“Tamam. Seni... duydum.”

“Eh?” Herkes aynı anda aynı sessiz şoku yaşadı ve merak etmeden edemediler, 'Ona ne söylemiş olabilir?'

Çünkü bir anda, Northern'ın tüm tavrı değişmiş gibiydi.

Ve zarif bir şekilde yerine döndü ve Sage Gilbert'a başıyla selam verdi.

Northern, durduğu yerden ona sert bir bakış attı.

'Sinir bozucu. Sinir bozucu. Çok sinir bozucu. Onunla ilgili bir şey beni o kadar sinirlendiriyor ki. Kahretsin! Lanet olsun!'

“Yani Northern, seni buraya birkaç soru sormak için getirdik aslında. Öncelikle... Eric'i nasıl tanıyorsun? Neden onunla buradasın?”

Sage Gilbert konuşurken, Northern kendisine daha yakın oturan adama bir göz attı.

İsim: Erikson Weatherby

Gerçek İsim: Mindless

Nitelikler: [Dahi Zeka]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Entellektüel Bilmece]

Yetenek Sınıfı: [SS]

Yetenek Yeteneği: [Mnemonic Mastery]

'Vay... etkileyici... bir dahi mi? Ve SS rütbesinde bir Yetenek mi? Bu insanları buraya kim topladı? Görünüşe göre burası tüm iyi şeylerin olduğu yer!'

"Northern mı?"

Hızla başını kaldırdı, "Ah, özür dilerim... Yani Ellis'i nasıl tanıdığımı soruyordun, değil mi?"

Duraksadı, nefes aldı ve devam etti

: "Aslında pek bir hikaye yok. İyi satış yapabilen ve eşyaları ayırt edebilen birine ihtiyacım vardı. O benim için mükemmel biriydi ve onu kaptım."

Gilbert, karşılık olarak başını sallayan Terence'e baktı.

'İşte yine o lanet olası yalan tespit etme yeteneği, ama nerede? Onun profilinde bulamıyorum!!'

Sinir bozucuydu!

"Anlıyorum... peki, siz ikiniz burada ne yapıyordunuz?"

Northern, Gilbert'ın gözlerinin içine baktı.

"Başka ne? Birkaç eşya takası yapmaya geldik." Cevabı kesin oldu.

'Bu yalan dedektörü kadınla, Dark Terror hakkında yalan söylemeyi reddetmek benim için oldukça zor olacak. Gerçekten bir yalan dedektörü olup olmadığını ya da beni kandırmak için sadece numara yapıp yapmadığını bile bilmiyorum.'

İçten içe duraksadı.

'Ah, kahretsin, neden bu olasılığı hiç düşünmedim? Bana bakar mısın?'

İçten içe gülümsedi, 'Görelim bakalım...'

"Tamam o zaman. Size sormak istediğimiz bir sonraki soru..." sesi yarım saniye boyunca alçaldı, sonra tekrar yükseldi, "Kale içinde bir canavar olayı yaşandı. Bunun hakkında bir şey söylemeden önce, size sormak istiyorum, hiç tuhaf bir canavara rastladınız mı... avını bağışlayan gibi düzensiz bir davranışı olan bir canavar?"

Northern kaşını kaldırdı, yüzü bir an boş kalmıştı.

"Evet."

Hemen ardından, Terence fırladı, gözleri büyüyüp titremeye başladı.

'Bir dalgalanma var... ama bu ne... sanki bu adamın ruh özü yok. Daha önce fark etmemiştim çünkü yalan söylemiyordu. Hissettiğim bu karanlık nedir?'

Gilbert, birkaç saniye boyunca Terence'e baktı.

Genç kahin inanılmaz derecede gergin ve zorlanmış görünüyordu, sanki düşmanı ile yeni karşılaşmış gibiydi.

"Bayan Terence?" diye ona yumuşak bir sesle seslendi.

"O-o, yalan söylüyor!"

Tüm parti liderleri, farklı türde kaş çatmalarla Northern'a döndü.

Bu arada, Northern içten içe gülümsüyordu.

'Demek ki bu gerçekten sahte değildi.'

Başlangıçta, Gilbert kendini çatışma içinde buldu. 'Kapıdan çıktıktan sonra neden tuhaf davranışlar sergileyen bir canavara rastladığını yalanlasın ki...'

Bir şeyler garip geliyordu. Gilbert, Northern'ın hiçbir şey hakkında yalan söylemediğine inanmak istiyordu.

Ancak Terence'in cevabını bir yalan olarak çıkarması onu çatışma içinde bıraktı, bu yüzden şimdilik yalan dedektörüne inanmak zorunda kaldı.

Bakışını Terence'den çekip, yüzünde sert bir ifade ile Northern'a odaklandı.

"Neden tuhaf bir canavara rastladığını yalan söylüyorsun? Burada şaka yapmak için mi bulunuyoruz?" Ses tonu keskinleşiyor ve kalınlaşıyordu.

Kuzey, kalınlık ve keskinlikten etkilenmeden, yavaşça başını salladı.

"Öyle değil. Garip bir şeyle karşılaştım... ama bu kapıda."

Cevap verirken, Terence'e bakarken, Sage Gilbert da aynı şekilde yaptı.

O, başını sallayarak yavaşça yerine yaslandı.

'Ah, demek ki bu böyle...'

Bu kısa anda, Kuzey birkaç şeyi hızlıca çıkarabilmişti.

Basitti; Terence'in yeteneği ya da neyse, yalanları tespit etmek için çalışıyordu, ama mükemmel bir yalan dedektörü gibi görünmüyordu.

Ve Kuzey bunun bir yetenek olup olmadığını bilmiyordu. Belki de, sadece onun anlayabileceği bir tür hileydi.

Çünkü Gilbert'in cevabı kesindi ve yanıtı doğruydu.

Gerçekten garip bir canavar görmüştü, ama birinin hayatını bağışlayacak bir canavar hiç görmemişti.

Yarığın içinde değil, dışında da değil. Night Terror bu tür bir canavara çok yakın bir örnekti.

Night Terror, diğer canavarlardan çok da farklı davranmadı.

Ancak sadece kendi görüşüne dayanarak, Night Terror bu tür bir canavarın çok mükemmel bir örneğiydi.

Onun gerçeği vardı, genel bir gerçek vardı.

Genel gerçek, insanları öldürmek yerine onlara acıyan bir canavarın varlığıdır.

Onun gerçeği, karşılaştığı tuhaf canavar Night Terror'un ona acımadığıydı. Onu öldürmese de, hayatını cehenneme çevirdi.

Ve sonunda, onu öldürmek zorundaydı.

Bu küçük tutarsızlıklar, her iki gerçekte de bir tutarsızlık parçası yarattı ve "evet" dediği anda,

O tutarsızlığın bir yalan olduğu keşfedildi.

'Yani... gerçekten bir numarası var, bu bir yetenek değil.'

Bu, onun özelliğiyle ilgili bir şey bile olabilir.

Anlamak zordu.

Ama en azından Northern emindi. Başka bir sebep de, gerçeğini açıkladığı anda,

Gerçeği genel bir gerçek haline geldi ve bu nedenle 'gerçek' olarak belirlendi.

Bu da demektir ki, Terence'in yalanları keşfetmek için kullandığı her neyse...

'...çöp.'

Çöpün çöpü! Dışarıdan iyi görünse de, zeki birisi tarafından kolayca kandırılabilir.

Çok zeki olmayan Northern bile, bir seferde onun kusurunu tespit edebildi.

'Bu Erikson'un bu kusuru zaten bilmiş olacağından eminim,' Northern'ın gözleri bir anlığına Erik'e gitti.

Çekingen çocuk, gözleri buluştuğu anda titredi ve bakışlarını kaçırdı.

"Saldıran ama öldürmeyen garip bir canavar hakkında bir durum var. Birini ciddi şekilde yaraladı, ama kişi hayatta. Ancak şu anda beni şaşırtan, son zamanlardaki tanıklık."

Canavarı iki parti lideriyle savaştı; yenildiler ve canavar onları öldürmeden yürüyerek gitti. Bu eylem, canavarlar hakkında binlerce yıllık deneyim ve çalışmalara tamamen ters düşmektedir.

Northern'a yoğun bir şekilde bakmak için durakladı, sonra devam etti

: "Kale'nin tüm güvenliği buna bağlı. Lütfen, bu canavar hakkında bir şey biliyorsanız, bize yardım edin."

Northern'ın dudaklarına ürkütücü bir gülümseme yayıldı, ardından dudakları yavaşça kelimeleri çıkardı...

"Neden çekileyim?"

Gilbert iç çekti ve aşağıya baktı, sanki o yanıtı bekliyormuş gibi.

Northern hepsine baktı, sonra son olarak gözlerini Gilbert'a çevirdi.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, sen de bana hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer bir şey varsa, haksız yere tutuklandığım için sinirli olmalıyım. Kale'nize asla bir tehlike oluşturmadım. Eğer bir şey varsa, tamamen tehlikesiz olmasını istiyorum."

Şimdi, bu başka bir genel gerçektir.

Ama kendi gerçeği okunamazdı... söylenene kadar.

Gerçek niyeti, Karanlık Terör'ün kalenin etrafındaki tüm canavarları ortadan kaldırarak kalede huzursuzluk yaratmaktır.

Bu eylemle, insanları her türlü tehlikeden de kurtarıyordu.

Ancak tüm canavarları öldürerek, Gilbert ve parti liderlerinin insanları itaat etmeleri ve teslim olmaları için inşa ettikleri güvenli sistem çökecektir.

Ancak bu, bu senaryoda, onun gerçeğiydi.

Ve bunu açıkça söyleme niyeti yoktu.

Gilbert, onaylayan Terence'e baktı ve Northern, bunun gerçekleştiğini izliyordu, çıkarımlarından ve bunların korkutucu bir şekilde doğru olmasından gurur duyuyordu.

İçten içe gülümsedi.

"Tamam, kaleye dair gerçek niyetlerin olduğunu biliyorum. Bu durumda bize yardımcı olmaya istekli misin, hatta bir bedel karşılığında?" diye sordu Gilbert.

'Bu durumdan bir şey elde etmek istediğinden eminim, sonuçta o sadece bir tilki...' diye düşündü Gilbert içinden.

Bu arada, sorusu birkaç saniye havada asılı kaldı.

Northern hiçbir şey söylemedi ve herkes gergin bir sessizlik içinde bakıyordu.

Sonunda, genç beyaz saçlı dolaşan kişi ağzını açtı ve yanıtını verdi.

"Hayır."

Northern'ın yanıtı, salonun atmosferinde bir anlık şok etkisi yarattı.

Hepsinin ona farklı türde öfkeyle baktı.

Braham, özellikle, o kadar öfkeliydi ki; yüzü kırmızıydı, damarları kafasından fırlayacak gibi görünüyordu.

Hatta Gilbert bile Northern'ın neden reddettiğini anlayamadı, sonuçta ona bunun için bir fiyat vermeyi teklif ediyorlardı.

"Neden? Sana bir fiyat vereceğimi söyledim, değil mi?"

Northern başını salladı, "Önemli değil. Bir savaşta canavarı yenip yenemeyeceğimi bilmiyorum; neden kendimi riske atıp sana yardım edeyim?"

Derin bir nefes aldı ve devam etti.

"Ayrıca, bana sunabileceğiniz hiçbir şey yok."

Sonra zincirli ellerini uzattı, "Bu zincirleri ellerimden alın, yoksa kendim kırarım."

Gilbert kaşlarını çattı, "Daha fazlası var... sadece birine yanıt verdin. Kendini fazla havalı sanma."

Northern'ın kaşları biraz birbirine yaklaştı. Anlayabiliyordu.

'Ah, sanırım zor kısım burada başlıyor...'

"Ellis Ruthsworn seninle neden birlikteydi?"

"Zaten birlikte eşyaları almak için geldiğimizi söyledim."

"O değil!" Gilbert sert bir şekilde araya girdi.

'Ah, bu gerçekten sinir bozucu olmaya başlıyor. Bana bağırdı, değil mi?'

Kuzey'in kaşları şimdi koyu bir şekilde çatılmaya başlamıştı.

"Ellis Ruthsworn bu kalede üç gün boyunca yoktu. Nerede oldu?"

Kuzey bir kaşını kaldırdı, "Bu açık olmamalı mı? O benim yerimdeydi."

"Neden?"

"Canavarlara avlanırken ona rastladım. Gidecek yeri olmadığını söyledi ve onu bırakmayı düşünmüyordum, ama ne kadar değerli birisi olduğunu keşfettikten sonra, hedefime ulaşmak için onu kullanırken benimle kalmasına izin vermeye karar verdim."

Gilbert, Terence'e baktı, o da yanıtladı

Doğruyu söylüyor.

Gözlerini Northern'a geri çevirdi, bir sonraki soru seti yankılanırken gözlerini kısarak.

: "Bahsettiğin bu mücevher nedir? Onu hangi hedefe ulaşmak için kullandın?"

Northern biraz başını geri çekti.

"Hey, hey, hey, hey, bu geçmemen gereken bir sınır. Yani, bu benim işim ve canavarla hiçbir şekilde alakası yok."

Zincirlerinin gürültüsüyle elini salladı.

"Ellis ve canavar meselesi benim işim değil. Ellis'in benim için faydalılığı da seninle ilgili değil. Ve kesinlikle bir serserinin ne kadar faydalı olduğunu bana söylememi beklemiyorsun. Bunu keşfetmediğin için tamamen senin suçun."

Gilbert, sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Raven elini hafifçe kaldırdı.

"Ona bir soru sorabilir miyim?"

Northern'ın bakışları yükseldi, kaşlarının eğilmesinde şüphecilik ortaya çıktı.

'Bu kız ne yapıyor... ne düşündüğünü sanıyor? Neden bana bir soru sormak istiyor...'

Raven'ın ona söylediklerine dayanarak, bu toplantıda onun sessiz müttefiki olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi, bunun için aptal ve yanıldığını hissetmeden edemedi.

Çünkü, dünyada neden ona bir soru sormak için ayağa kalkıyor?

Onun düşüncelerinden habersiz, ayağa kalktı ve ona baktı, gözleri en ufak bir duyguyu bile açığa çıkarmıyordu.

O soğuk bakışı, Northern'ın omurgasında ürpermelere neden oldu.

Şu ana kadar iyi gidiyordu, ama şimdi, onun söyleyeceği her şeyin her şeyi alt üst etmek üzere olduğunu hissetmeden edemedi.

Raven birkaç saniye sessizce ona baktı, sonra sordu

: "Bahsettiğimiz bu canavarı tanıyor musun? Hiç onunla karşılaştın mı?"

'...ah lanet olsun, berbat!'

Kuzey birkaç saniye sessiz durdu; Raven ona bakarken, o da ona dikkatle bakıyordu.

Onun için en sinir bozucu şey, onun neyi amaçladığını tam olarak anlayamamasıydı.

‘Onun benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm?’

Ancak Raven'ın herkes kadar karanlıkta olduğunu da anlaması gerekiyordu.

Belki, gerçekten de Northern'ın bu canavara hiçbir bağı olmadığını düşündü ve bu sorgulamayı tek seferde sona erdirmek istedi.

'Doğru... ya da gerçekten sinirimi bozan çok sinsi bir şey planlıyor olabilir.'

İkincisi mantıklı görünse de, Northern bunun böyle olduğunu hissetmiyordu.

Onu gerçekten okuyamıyordu, ama sanki sadece sorgulamayı dürüstçe sona erdirmeye çalışıyormuş gibi bir his vardı.

Çünkü... gerçekten kim böyle korkunç bir canavarı komuta edebilecek bir insanın olabileceğini düşünürdü ki?

Her halükarda, Northern'ın yakında bir yanıt vermesi gerekiyordu çünkü gecikmiş yanıtı parti liderlerine farklı mesajlar göndermeye başlamıştı.

Hepsi yüzlerinde şüphelerle onu izliyordu.

"Ah... eh, evet. Onunla... karşılaştım."

Bilge Gilbert parmaklarını kilitledi ve çenesini zar zor onlara yasladı. Gözleri Northern'ın ruhuna lazerler fırlatıyordu.

"Ama onunla bile savaşmadım."

Sage Gilbert, Terence'e baktı.

"Gerçeği söylüyor," ona fısıldadı.

Kuzey, elbette, ne yaptığını biliyordu. Soru basitti ve basit bir cevap gerektiriyordu.

Terence'in yalan tespit etme yeteneğinin nasıl çalıştığını kavradıktan sonra, doğru bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

Tüm durumun etrafındaki her şeyi anlatmasına gerek yoktu ve bu şekilde, kendi sırlarından herhangi birini ifşa etmeyecekti.

"Nasıl? Ne zaman? Ne oldu? Bize hepsini anlatabilir misin? Bir rapor ver?" Gilbert aceleyle talep etti.

"Sizin grubunuzun bir parçasıymışım gibi mi? Hayır. Size herhangi bir rapor borcum yok ve sanırım sorularınızı yeterince yanıtladım. Lütfen bu zincirleri ellerimden çıkarın."

Gilbert ona birkaç saniye boyunca yoğun bir şekilde baktı.

"Hiçbir şey söylemek istemiyorum... Müdür, sanırım artık yeter," Annette sonunda araya girdi.

"Ben de... Sanırım kendini yeterince kanıtladı. Bizimle bağlı hiçbir yükümlülüğü yok," Raven da ekledi.

Bu, Annette'i bir anlığına şok etti; bir kaşını kaldırarak genç kadına baktı.

Gilbert derin bir nefes aldı ve ellerini ayırdı, ardından sandalyeye yaslandı.

“Tamam, o zaman seni serbest bırakacağım, ama Ellis Ruthsworn'u serbest bırakma niyetim yok. O, kalenin bir üyesi olduğu için bize bir rapor borçlu.”

Northern onaylayarak başını salladı, “Anlıyorum, anlıyorum, sorun değil. Ama bil ki onunla bir sözleşme imzaladım. Eğer sizlere benim sırlarımı söylerse, onu öldüreceğim.”

Gilbert aniden ayağa kalktı, gözleri korkutucu bir turuncu ışıkla parlıyordu. Tüm atmosfer titredi.

Yavaşça elini masanın üzerine koydu, ama bir anda masa parçalarına ayrıldı ve kör edici bir güçle fırladı.

Parti liderlerinin bu olanlara tepki vermeye bile zamanı yoktu; gözlerinde masa bir an oradaydı, bir sonraki anda yoktu.

Yine de kimse yaralanmadı, hatta en ufak bir çizik bile yoktu.

Northern kalbinin göğsünden düştüğünü hissetti, tükürüğü kurudu ve nefes almak biraz zorlaştı.

Ancak bakışları önündeki korkutucu adamın görüntüsünden sapmadı.

Bunun garantisini aldı.

Ve onunla başa çıkacak yetenekli gözleri vardı,

Bu yüzden, diğerleri göremediğinde bile Gilbert'ın hareketlerini mükemmel bir şekilde ayırt edebiliyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, adam havayı yararak önünde belirdi ve parmağını alnına doğrulttu.

"Müdür!!" O anda Annette bağırdı.

İkizler de zaten ayaktaydılar, ter içinde kalmışlardı.

Gilbert duraksadı ve başını yarı döndürdü. Onun birkaç hareketi, tüm atmosferin farklı ve güçlü bir gerilimle parçalanmasına neden olmuştu.

Kuzey bile farkı anlayabiliyordu!

'Sanırım kibirimin beni getirebileceği yer burası...'

Gilbert ile arasındaki büyüteç çizgisini anlamadığı için değil.

Bu adamı sevmediği içindi, diğerleri nedenini bilmiyordu.

"Bir tane daha..." Gilbert'ın sesi nazikçe yankılandı, bu da atmosferi saran gerilimin büyüklüğü göz önüne alındığında oldukça endişe vericiydi.

Bir tane daha senden. Ve sana aramızdaki farkı göstereceğim.

Kuzey, adamın gözlerine dik dik baktı; yüzünde birkaç ter damlası oluştu ve orada dondu, gözleri ince bir mavi parıltıyla parlıyordu ve gülümsemeye çalışırken yanakları titriyordu.

Soğuk ayaklarla omurgasında dolaşan korkuyu inkar edemedi.

Avuçları ıslaktı ve bacakları titriyordu. Ama gözleri Bilge'nin gözlerinden sapmadı.

Gilbert, birkaç kalp atışı boyunca ona baktı ve derin bir nefes verdi.

Hemen, tüm atmosfer gevşedi. Sanki bir tür görünmez kavanozda sıkışmış hava aniden kaçmış ve tüm alanı tazelemiş gibiydi.

Çık. Onu bitirdiğimizde Ellis Ruthsworn'u sana göndereceğiz. Zincirlerini çıkarın, diye emretti ve Kuzey'den döndü.

Kuzey, sessizlik içinde donmuş halde durdu. Hiçbir şey söylemedi ve sadece kaşlarını çatarak onu getirenlerin zincirlerini çıkarmasını izledi.

Sonra onu salonun dışına götürdüler.

Ancak salonun dışına çıkar çıkmaz, düştü.

Kuzey, bacaklarındaki gücün korkunç bir hızla azaldığını hissetti.

Diz çökünce tüm ağırlığını ellerine yasladı.

"Eh? Seninle neyin var?"

Asla anlayamayacaklardı; sonuçta dışarıdaydılar.

"Korkutucu, gerçekten korkutucu," Kuzey kendi kendine mırıldandı.

Bir kez daha, kendisi ile diğer birkaç serseri arasındaki büyük farkı hatırlamak zorunda kaldı.

'Kahretsin, daha güçlü olmam lazım, gerçekten, gerçekten daha güçlü olmam lazım.'

Geçmişteki sonuçlarından dolayı rahatlamışsa, bu artık sona erdi. Bu andan itibaren, büyüme konusunda kayıtsız ve pasif olma lüksü yoktu.

Çünkü şimdiye kadar tam olarak bunu yapıyordu.

Kuzey, birkaç dakika sonra kendini ayağa kaldırmayı başardı ve yavaşça uzaklaştı. Gittikçe, salondan daha da uzaklaştıkça, yavaş yavaş gücünü geri kazandı.

Bir süre sonra zindana ulaştı. Yönüne dikkat ettiği için oraya gitmekte yardım almasına gerek kalmadı.

Elbette, girişte bazı bekçiler vardı. Zincirleri çözülmüş olduğunu görünce hemen onu durdurdular.

Girişte mızraklarını çaprazlayarak geçerken, içlerinden biri boğuk bir sesle sordu

: "Ne yapıyorsun? Nereye gittiğini sanıyorsun, evlat?"

Kuzey ona bir saniye baktı.

'Yaşlı görünüyor, öğrenci olamaz.'

Bazen, kalede sadece öğrencilerin olmadığını unutmak kolaydı.

Bu nedenle, gördüğü her bekçi veya serseri bir öğrenci olabilir ya da olmayabilirdi.

'Sanırım öğrenciler özellikle partilere seçiliyordu...'

Her neyse, bunlar sadece onun düşünceleriydi...

"Beni tanımıyor musun? Ben daha önceki mahkumum ve serbest bırakıldım. Oradaki arkadaşıma birkaç söz söylemek istiyorum, sonra gideceğim."

İkisi de birkaç saniye birbirlerine baktılar.

"Seni tanıyorum; o beyaz saç alışılmadık. Az önce götürüldün. Ama senin sadece kaçmadığından ve arkadaşını da kurtarma planların olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Kuzey, serbest kalan ellerini onlara gösterdi.

"Eğer öyle olsaydı, şu anda bu konuşmayı yapmıyor olacaktık. Görüyorsun, ellerim zincirli değil."

Bunu söyledikten sonra bile, yüzlerinde hala ağır endişeler vardı.

Onlara bakarak, Kuzey tekrar konuştu:

“Görüyorsun, eğer bu kadar kafan karıştıysa, o zaman sadece beni takip et...”

Birbirlerine baktılar, sonra daha yaşlı görüneni yanıtladı.

Tamam, seni takip edeceğim. Ama uzun süre kalamazsın.

Ortakına kısa bir baş selamı vererek, Northern'ı zindanın koridoruna götürdü. Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından, nihayet Ellis'in tutulduğu yere ulaştılar.

Talihsiz adam, parmaklıkların önünde duruyordu, onları tutarak suç ortağının ne zaman geri döneceğini bekliyordu.

Hemen Northern'ı görünce, sevinçle haykırdı

: "Geri döndün!" Sonra sesi alçaldı, gözleri Northern'ın ellerine takıldı, "ve serbest bırakıldın."

"Evet. Serbest bırakıldım. Orada seninle çürümemi ister misin?"

Ellis, gözleriyle gülümseyerek, kafasının arkasını kaşıdı, "Hiç de değil, efendim, hiç de değil, gerçekten serbest bırakıldığına sevindim."

Northern önce ona dik dik baktı, sonra birkaç nefes aldıktan sonra daha yakınlaştı ve dedi ki

: "Dinle, yakında bir sorgulama için çağrılacaksın. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil, ama eğer onlara benim sırlarımdan herhangi birini, Dark Terror dahil, söylersen, seni öldüreceğime... ya da hayatını cehenneme çevireceğime söz veriyorum."

Ellis bir an için titredi, Northern'ın gözlerindeki ölümcül parıltıyı görünce. Nedense, bu seferki diğerlerinden daha zalimceydi ve kanında ürperti yarattı.

"D-düşünme, seni asla ihanet etmeyeceğim," diye kekelendi Ellis.

"İyi."

Mesajı ilettikten sonra, Northern demir parmaklıklardan uzaklaştı.

"Peki... şimdi nereye gidiyorsun...?"

Ellis'ten döndü ve uzaklaşırken yanıtladı.

"Birkaç canavara sinirimi boşaltmaya."

—

Orman ürkütücü bir sessizlik içindeydi, tek ses Northern'ın botlarının altında yaprakların çıtırdamasıydı.

Gözleri cam gibi, zihni hayal kırıklığı içinde kaybolmuşken bedeni otomatik pilotta hareket ediyordu.

Arkasında bir dal kırıldı. Northern döndü, elinde stilettolar parıldarken, kamburlaşmış, hırlayan bir grup canavar açıklığa fırladı.

Onlar devasa sırtlanlar gibiydi, kasları dalgalanıyor ve bozuk çeneleri, dişleriyle dolu, keskin dişlerle kaplıydı—Ceset Yiyicileri.

Bunlardan birinin siyah, boncuk gibi gözleri vardı, diğerlerinden oldukça farklıydı ve Northern'a kilitlendi.

Birden, boğuk bir kükreme çıkardı ve diğerleri bu çığlığı yankıladı, aklı başında bir adamı derinden sarsacak bir öfke kakofonisi.

Ancak Northern geri adım atmadı. Sadece geri baktı, yüzü ifadesiz, alfa saldırırken.

Alaycı bir kolaylıkla, Northern canavarın saldırısından sıyrıldı. Sol stilettosu fırladı ve canavarın omzuna saplandı.

Acı içinde uludu ve yanından kayarak geçti, arka tarafı neredeyse Northern'ın bacaklarını altından alıyordu.

Durmadı. Duramazdı.

İki tanesi daha üzerine gelmişti, delirmiş kobra gibi 'başlarını' savurarak etini yırtmaya çalışıyorlardı.

Northern çömeldi, kapanan çenelerin hemen üstünden geçmesine izin verdi.

Stilettolardan biri, başının üzerinden geçerken daha yakın olan canavarı boğazından yakaladı.

Kan, ağır yaradan fışkırdı ve Northern'ın yüzüne ve zırhına sıçradı.

Canavar, ölüm çırpınışları içinde kıvrılarak yere yığıldı.

Diğer canavar sert bir şekilde yere indi, çeneleri boş havada kapanarak ses çıkardı. Şaşırtıcı bir hızla döndü, ağzından pis tükürükler fışkırarak Northern'a tekrar saldırdı.

Bu sefer kaçmadı.

Ağırlığını bırakarak, yaratığın kendi ivmesini yukarı kaldırdığı hançerine saplanmasına izin verdi.

Kolu darbeden titredi, ama hançerinin uçları kafasının arkasından geçerken kanlı bir kemik ve beyin sıçramasıyla sağlam durdu.

Kuzey, duygusuz gözleriyle bir sonraki tehdidi tararken, kılıcını serbest bıraktı ve cansız beden ayaklarının dibinde sarktı.

Paket bir an geri çekildi, sayıları azalırken hırlayarak ve havlayarak endişe içinde hareket etti.

Bu rahatlama kısa sürdü. Üç tane daha, dişlerini gıcırdatarak ve pençelerini savurarak Kuzey'e doğru fırtına gibi daldı.

Onlarla yarı yolda buluştu.

Çelik parladı, Kuzey hayvanların arasında dans ederken havada kırmızı damlacıkların kimyasal izlerini ördü.

O, dönen bıçakların bir dervişiydi, soğuk bir hassasiyetle saplayıp kesiyordu.

Her acımasız kesişte ve itişte ikor fışkırıyordu.

Bir canavar, arka bacaklarının üzerinde yırtık bir kesik ile yere düştü, tendonları sarkık ip gibi ayrıldı.

Toprağa çakıldı, hala çaresizce hırlayarak, arkadaşları onun üzerinden geçerken.

Kuzey, açılışı yakaladı ve en yakın canavarın sırtına her iki bıçağı da sapladı.

Canavar, sıçradı ve döndü ama o keskin hançerler, hayati organlarına derinlemesine saplandıkça onu yerinden oynatamadı.

Aşağılayıcı bir hareket, omurgasını kopardı ve o, düşen bir taş parçası gibi yere yığıldı.

Son canavar, bu cesur vahşetin ardından tökezledi.

Kuzey, iki adımda mesafeyi kapattı, gözleri boş ve merhametsizdi. Hançerler, zavallı yaratığa merhamet gösteremezdi.

Bir dakika sonra, cesetleri, boşaltılmış bağırsakların ve iç organların artan kokusu arasında açıklıkta dağılmış halde yatıyordu.

*

*

*

*

*

[A/N]

Beni mi özledin? Hehe

Özellikle Vova'ya ve beni destekleyen herkese teşekkür etmek istiyorum, destek için teşekkürler ve bu beni büyük ölçüde motive etti.

Hatta toplu bir yayın için motive oldum ama kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Teşekkürler arkadaşlar, bu benim böyle muhteşem bir destek seviyesini deneyimlediğim ilk kez ve bunun için çok minnettarım.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [84/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 4 diğer.

—

Kuzey, gözlerinin önünde yüzen panele boş boş baktı.

Bunlar, zayıflığının kanıtlarıydı.

Hiçbir yeteneği yoktu, ruh çekirdeği yoktu, temel öğrenimde hiçbir avantajı yoktu. Kısacası, o bir çöp gibiydi!

İşte bu, kendisine hatırlatılan şeydi.

Rift'teki tüm deneyiminde, sadece tek bir şeye odaklandı: hayatta kalmak.

Savaşmamaya çalışarak kendini korumaya çok çalıştı.

Savaşmaya karar verdiği zamanlarda bile, delilik tarafından ezildi. Belki de bu kadar büyümesi, deliliğinden kaynaklanıyordu.

Eğer akıllı olsaydı, bu kadar savaşır mıydı, pes etmez ya da kaçmaz mıydı?

Çünkü tek önceliği hayatta kalmaktı.

Bunun tek savaşma yolu olduğunu düşündü, hayatta kalmak için savaşmak. Daha güçlü olmak istediğinde bile, bu hayatta kalma şansını artırmak içindi.

Saf bir kin ve aşmak zorunda olduğu bir zorunlulukla savaştığı tek durum, düşmanı - Gece Korkusu - ile savaştığı zamandı.

Ve buna pek savaş denemezdi.

Zavallı şey zayıf bir durumda idi. Ve şans, savaşı kazanmasında hayati bir rol oynadı.

Az biraz ısrarla kendini toparlamış olsa da, tamamen şansla taşınmıştı.

Gerçek olup olmadığı önemli değildi.

Şu anda hissettiği buydu.

Ve bu onu kendisinden tamamen tiksindiriyordu.

O salondaki herkesin muhtemelen onun kadar zor bir durumu yoktu, hatta yoksa bile en azından yalnız değillerdi.

Yine de kendi yolunda güçlü oldukları ortaya çıktı.

Ve o, her gün sonunun ne zaman geleceğini bilmeden cehennemde çırpınan, ölüm korkusunu bırakıp daha güçlü hale gelmesi için her fırsat ve ortamı verilen,

ölüm korkusunda güç buldu, bunu hayatta kalmak için güçlü bir araç olarak benimsedi.

Bu parti liderlerini görmek, her şeye karşı suçlayıcı bir tutum takınma isteği uyandırdı.

'Ben kendimden memnundum... çok memnundum.'

Kesik Et yiyicinin cansız yatan bedeninden hançerini çıkardı.

'Ve bunun için somurtmanın bir anlamı yok...'

Diğerlerinin yavaşça geri çekilmeye başladığına bakarak gözlerini kaldırdı, gözleri korkutucu bir mavi tonuyla parlıyordu.

İçinde bir şey alevleniyordu.

Belki canavarlar bunu görebiliyordu, belki de onun giderek ne kadar tehlikeli hale geldiğini algılayabiliyorlardı.

Ama kesinlikle bir şey gördüler.

Ve o şey onları korkudan titretmeye neden oldu.

Northern, kanla lekelenmiş ellerine baktı, bu sefer eldiven takmıyordu.

Hançerleri bir kenara attı ve Ölümcül Kılıcı çağırdı. Silah ellerinde belirdiği anda, sol ve sağında iki kopya belirdi.

Her biri birer hançerle donatılmıştı.

Soluna baktı, sağına baktı, sonra doğrudan ileriye baktı.

Wham!

Northern'ın bacakları açıklıkta hızla hareket etti, kopyalarını geride bırakarak.

En öndeki Ceset Yiyicilerin önünde belirdi, bu kadar yakın görünce, yaratık boynunu ileriye uzattı, Northern'a çiğ, dişleriyle saldırdı.

Ama hedefinin görüntüsü yavaşça havaya karıştı, Northern yan tarafından, tam bir yay hareketiyle, canavarı tek bir darbe ile boynundan ayırdı.

[Tehlikeli Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdünüz]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

Canavarı bitirmeden önce, alanının tamamen farkında olarak, ona doğru gelen iki tane daha gördü.

Ceset Yiyici düştüğünde, Northern'ın serbest eli ileriye fırladı, bir hayalet bıçağın gerçekliğe dokunduğu ve önündeki canavarı engellediği bulanık bir şekilde.

Northern bıçağı kurtardı ve ileriye doğru bir döngü yaparak üçüncü hedefe çapraz bir kesik attı.

Hayalet bıçağı döndürdü ve onu zaten ayakta duran Ceset Yiyici'ye sapladı, ardından Ölümcül Bıçağı son öldürüşüne derinlemesine batırdı.

Her iki kılıcı da siyah kanın fışkırmasıyla kurtardı, bu da yüzünü ve zırhını lekeledi.

Sonra iki klona bakmak için döndü.

'Oh, vay, iyi gidiyorlar.'

Hareketleri ve becerileri, eğer bunu kelimelere dökebilseydi: Dark Terror için daha sonra bir beden haline gelen klonla karşılaştırıldığında biraz sulandırılmıştı.

Northern bir an duraksadı ve düşündü.

'Dark Terror'un bu kadar yetenekli olmasının sebebi klonun kendisi olabilir mi?'

Northern'ın Tekillik klonu o kadar çok savaş deneyimiyle yanmıştı, ama Dark Terror da bir o kadar korkutucuydu, bu yüzden daha önce bu düşünceyi pek aklına getirmemişti.

Ancak şimdi bunları görünce, bu düşünceyi kabul etmemek elde değildi.

Karanlık Terör gerçekten harika bir canavar, şüphesiz.

Northern, klonu devraldıktan sonraki Karanlık Terör'ün ilk dövüşünü hatırlamaya çalıştı.

Bu, bir tehdit tanımıydı.

O insanların yüzüne verdiği gülümseme.

'Kahretsin... gerçekten böyle olmalı. Başka bir açıklama yok.'

Ancak, Northern'ı rahatsız eden başka bir şey vardı.

Elini salladı ve kendisine doğru hamle yapan canavara dik bir kesik indirdi.

Yaratık, bir odun parçası gibi geri savruldu ama hızla kendini toparlayarak tekrar üzerine doğru daldı.

Ama Northern zaten harekete geçmişti, canavar dört adım bile atamadan ona ulaşıp hayaletimsi bıçağı ağzına sapladı.

Usta bir şekilde Ölümcül Kılıcı döndürdü ve onu boynunun yanına gömdü.

Canavar açgözlülükle kıvrıldı ve düştü.

[Felaket Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdünüz]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

[Klonunuz Tehlikeli Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdü]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

[Klonunuz Tehlikeli Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdü]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

[Klonun Tehlikeli Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdü]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

[Klonunuz Tehlikeli Yırtıcı - Ceset Yiyici'yi öldürdü]

[+2 yetenek parçası kazandınız]

Northern'ın düşündüğü bir diğer şey tam olarak bunlardı...

‘Doğru hatırladım, klonlarım benim için avlandığında yetenek parçaları kazanabiliyorum, değil mi?’

Bu konudaki hatırası biraz bulanıktı, belki de bu, deliliğin zihinsel dayanıklılığı üzerindeki etkisindendi.

Ancak, o delilik durumuna girmeden önce bazı şeyleri hatırlamak özellikle zordu ve o dönemde ne yaptığını ve nasıl davrandığını bilincinde değildi.

Ancak, şimdi çok geç olan önsezisiyle yanılmadığından emindi.

Aynı zamanda, onu şaşırtan şey şuydu...

'Eğer durum böyleyse, o zaman neden Karanlık Terör'den hiçbir yetenek parçası almıyorum?'

Şeytan muhtemelen bir yerlerde daha fazla canavarı avlıyordu. Bu ormana giderken avının izlerini bile görmüştü.

Başkentle kuzeydeki orman.

Karanlık Terör, onun emirlerine göre çok sayıda canavarı öldürmüştü.

Hatta yerde cansız yatan bazı devasa boyutlardaki canavarlara bile rastlamıştı.

"Ah, kahretsin! Bu bana bir şeyi hatırlatıyor!!"

Kuzey hemen döndü ve iki tane daha kopya çağırdı. Sonra serbest bırakıldıktan sonra kendisine verilen çantasını çıkardı ve onlardan birine verdi.

"Geri dön ve benim için tüm çekirdekleri topla."

'Bunu nasıl ciddiyetle unutabilirim?'

Diğer canavarlara döndü; onlar çoktan geride kalmışlardı, ya koşmakta ya da şanslarını denemekte sıkışıp kalmışlardı.

Ceset Yiyiciler, pek övülecek cesareti olmayan, omurgasız canavarlardır; ancak aynı zamanda et için aşırı bir açlıkla da hareket ederler.

Özellikle ölü et için.

Ama aynı zamanda sağlıklı ve canlı olanı da umursamazlar.

Onlarda yanan bu aşırı açlık, koşma konusundaki tereddütlerinin sebebidir; ormanın derinliklerine geri çekilirken bile Northern'a karşı acımasızca hırlamalarının nedenidir.

"Ah, siktir et!"

Northern, bir elinde Ölümcül Kılıç, diğer elinde Ruh Alıcı ile, dikkatsiz bir şekilde onlara doğru fırladı.

Ölümcül Kılıç, öndeki canavarın çenesinin altından geçerek, boynunun üstünden kanlı bir püskürtme ile fırladı.

Çeneleri yamuk bir şekilde sarkıyordu, siyah kan ve kemik parçaları yağmur gibi düşerken yere yığıldı.

Grup, avlarını küçümsemenin hatasını çok geç fark ederek bir çılgınlık içinde dağılmaya başladı.

Kuzey, aralarındaydı; Ruh Alıcı, acımasız bir hassasiyetle hayaletimsi bir ışık saçıyordu.

Sağındaki bir canavar, keskin kenarlı silahın kaburgalarını yırtarak açtığı yarayla sendeledi.

Ichor, Kuzey'in yüzüne sıçradı; bakır tadı, saldırısını sürdürürken burun ve ağzına doldu.

Dönerek, bıçaklar ölümcül bir dansla dönerken, dişleri kapanan çeneleri ve tırpan gibi pençeleri neredeyse alaycı bir kolaylıkla savuşturdu.

Gece karanlığında yıkanan Kuzey, iki bıçağı sonsuzca savurarak devam etti; yanında iki kopyası, arkasında ise daha iki tane ruh çekirdeği topluyordu.

Gece, onun hayal kırıklığını sessizce dinledi ve bu durum... alacakaranlığa kadar sürdü.

—

Huff

Huff

Huff

'Kahretsin, neden bu kadar çok canavar var... Bu ormanda?'

Kuzey'in yüzü kuru siyah kanla kaplıydı; göz kapakları sevinçle kapalıydı, ancak gözbebekleri hala tehlikeli bir mavi parıltı taşıyordu... ama solgundu.

'Kahretsin, yorgunum...'

Öfkeyle savaşıyor, sadece bir amacı aklında tutarak avlanıyordu.

Büyüme.

O sadece çok büyümek istiyordu!

Şimdiye kadar olan koşullarını değiştirmek istiyordu.

Bir daha asla böyle utanç verici bir durumla karşılaşmak istemiyordu.

Böyle alçaltıcı bir durum.

Yorgun bir şekilde öne doğru sendeleyerek ilerledi, neredeyse düşecekti ama Kendini Ölümcül Kılıç ile destekleyerek yere sapladı, hafif sendelemesinin ivmesini kullanarak. Ruh Alıcısını önündeki canavarın açığa çıkan yanına sapladı.

Bir darbe ile canavar kıvrıldı ve öldü.

Ceset Yiyicilerle süren sonsuz mücadelesinin birkaç saatinde,

Kuzey, şimdi yorgun olmasına rağmen, genellikle bulduğundan çok daha fazlasını keşfetmişti.

İlk olarak, ürün siparişlerinin kullanımıydı.

O, yetenekleriyle çok şanslı olduğu ve geniş bir seçenek yelpazesine sahip olduğu için bunu tamamen unutmuştu.

Şimdi, yeteneklerinin çoğunun görünmediğini fark ederek, bazılarını tam olarak kavrayamamıştı.

Örneğin, [Şekilsiz] ona en çok fayda sağlayacak bir yetenek gibi görünse de,

onu bilinçli olarak nasıl aktive edeceğini bile bilmiyordu.

Hao ile ne olduğuna dair bir şeyler anlatmadan önce olan her şey olmuştu.

Ancak kontrol edemediği şeyler üzerinde durmasına gerek yoktu. Emin olduğu bir şey varsa, o da bunu elde edeceğiydi.

Yine de, taşıdığı tüm güç olasılıklarını keşfetmesi gerekiyordu.

Unuttuğu en çok şey silah emirleriydi.

İsim: [Ebedi Alacakaranlık]

Tür: Zırh

Rütbe: Büyülü

Emir: [I]

Açıklama: [Alacakaranlık genellikle bu zırhı gururla giyerdi, sabahın ilk ışıklarında savaşa yürüdüğünde ne kadar neşeli görünüyordu ve akşamüstü zaferin miğferinde geri döndüğünde. Şimdi geriye kalan sadece yozlaşma ve kan dökme]

Silah Emri: [Sis Yürüyücüsü]

Sis Yürüyücüsü: [Beyaz ve kahverengi deri zırh, dikişlerinden ince sis ve toz salıyor, sis içindeki alanlara ışınlanabilirsiniz. Bu yetenek kullanıldıktan sonra, şafak vaktine kadar tekrar kullanılamaz.]

Yürüyüşçü olduğu ve rafine olmamış bir ruh özü taşıdığı için bu silah emrini kullanamadı, ama Northern da bunu unutmuştu.

Ayrıca, daha iyi bir zırh kazandı, değil mi?

Ve şimdi, karşılaştığı utanç sayesinde, kendisini bir dakikadan daha güçlü ve daha iyi hale getirmek için yollar düşünmeye başladı.

Gerçekten hiç hissetmediği bir açlık, karnının içinde doğmaya başladı.

Bu, dövüşürken kendisinin her yönünü incelemesine neden oldu.

Hatta, Boşluk özünün rezervini tükettiği için kopyalarını bile göndermek zorunda kaldı.

Sonunda, sıkışık bir köşeye itilmek, onu Ölümcül Kılıç'ın özellikle güçlü bir emrini kullanmaya zorladı.

İsim: [Ölümlü Kılıç]

Tür: Silah

Rütbe: [Üstün]

Order: [II]

Açıklama: [En yüksek güç için açgözlülüğüyle körleşen deli monark, tüm krallığını harap etti ve onu sadece bir kan okyanusu haline getirdi]

Silah Yetenekleri: [Kan Avcısı], [Son Kan]

Kan Yiyici: [Ölümlü Kılıç, hedefinden kan emerek sahibinin yaralarını iyileştirecektir. Ancak, kanın kırmızı olması gerekmektedir]

Son Kan: [Sahibi ölüm noktasına geldiğinde, Ölümlü Kılıç, sahibinin Kan durumunu hedefinin Kan durumu ile değiştirebilir - ancak bu yetenek etkinleştirilmeden önce bir darbe yapılmalıdır]

[Son Kan], yorgunluğunun zirveye ulaştığı, ölmek üzere olduğu anda aktif hale geldi. Korkunç kılıç, sanki bir dakikalığına elini ele geçirmiş gibi, deli bir silah gibi hareket etti.

Canavarı delip geçti ve tüm kanını kuruttu, Northern'ın yaralarını ve yorgunluğunu iyileştirdi.

Sonunda, Northern'ın geceyi nasıl hayatta kaldığı böyle oldu.

Ancak o deneyim, onun tüm eşyalarının siparişlerini hatırlamasına neden oldu.

Kanı Kafatası Yiyicileri'nin kanı kırmızı olmadığı için [Blood Reaver]'ı kullanamasa da,

[Mistwalker] gibi diğerlerini ve hatta bir çakıdan gelen gölge kısıtlama etkisini kullanabiliyordu.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Yetenek Parçaları: [276/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 4 diğer.

"...yeterli değil..."

Huff

"Hayır, bu yeterli..." Arkasında soğuk bir ses yankılandı.

Hafif bir kaş çatma ile, zorlanarak ve nefes nefese, yaralı bir halde, kanlı saçları ve yüzüyle, Northern yavaşça döndü.

Turuncu alacakaranlık ışığında yıkanmış siyah saçlı bir kadın duruyordu, kan kırmızı gözleri soğuk bir şekilde ruhunu delip geçiyordu.

"Sen... burada ne yapıyorsun?"

Kuzey, burada tam olarak ne yaptığını veya neden burada olduğunu bilmiyordu.

Umursadığı söylenemez ama şu anda çok 'sunulabilir' bir durumda değildi.

Şu anda, en düşük noktasındaydı, duraklama dönemindeydi.

Raven yavaşça ona doğru yürüdü, Northern'ın kaşlarını çattığını ve kılıcını yavaşça biraz hareket ettirdiğini görünce durdu ve ellerini kavuşturdu, ona sarsılmaz bir güvenle konuştu.

"Ne yapıyorsun? Seni bulmak için tüm şehri aradım."

Northern'ın kaşları güvensizlikle çatıldı.

"Beni mi aradın? Neden beni arayasın ki?"

"Başka ne sebeple? Sana bir cevap vermem gerekiyordu," yanıtı düz bir tonla geldi, duygularını belli etmedi.

"Cevap?" Northern'ın yanıtı ise yavaştı... hem ton hem de duygu açısından.

"Terence, ruh çekirdeklerinin yarısını vermeye karar verdi. Bu senin için adil mi?"

Northern birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra nihayet, ama yavaşça yanıt verdi.

"Ah... Anlıyorum..."

Raven'ın kaşları, onun resmi olmayan tepkisine hafifçe çatıldı. Ama o, bunu hemen göz ardı etti, hatta yüz ifadesiyle bile.

“Yarın şafakta taşınıyoruz. Bugün olması gerekiyordu ama...” dedi, onu baştan aşağıya süzerek. “...açıkça hiçbir yere taşınacak durumda değilsin.”

Onun sesi bir kez daha yankılandı.

“Lael, alabileceğin tüm dinlenmeyi al. Gitmeden önce ne yaptığımızı sana da anlatmam gerekecek. Yani gece yarısı buluşacağız. Endişelenme, seni bulmaya geleceğim.”

İfadesini tamamladı ve döndü ama bir adım atmadan önce duraksadı.

Omzunun üzerinden bakarak Northern'a söyledi.

“Zayıf değilsin... kendine nazik ol ve dinlen. Ayrıca, bu keşif senin büyümen için harika bir fırsat olacak. Bunu dört gözle bekle.”

Sonra yavaş ve zarif bir şekilde uzaklaştı, silueti sanki alacakaranlığın kollarına kaybolmuş gibiydi.

Northern orada birkaç dakika, hareketsiz ve sessiz durdu.

Sonunda hatırladı.

“Yine bana Lael dedi...” dişlerini sıktı, ama bunun bir faydası yoktu.

Artık bu konuda eskisi kadar öfkeli hissetmiyordu ve bu garipti.

Şimdi dişlerini gıcırdatmak, sahte bir öfke gibi hissettiriyordu.

Bu garipti, çok garipti.

Arkasını döndü; bu arada, tüm canavarlar kaçmıştı. Başlangıçta pek de fazla değillerdi çünkü ormanı neredeyse tamamen temizlemişti.

Ama en azından birkaç tane vardı...

'Sanırım burada dinlenmeliyim, değil mi...'

Demek istediğim, gücündeki ani artışı canlı bir şekilde hissedebiliyordu.

Her seferinde yetenek parçaları kazandıkça, fiziksel istatistiklerinin yükseldiği gibiydi.

Ve bir gecede iki yüzden fazla yetenek parçası, onun gücündeki farkı canlı bir şekilde hissetmesine neden olan büyük bir değişimdi.

'En azından büyüme görünür...'

Kuzey, bıçaklarını reddetti ve onları siyah kıvılcım parçalarına dönüşmeye bıraktı.

'Sanırım eve gitmeliyim... önce ruh çekirdeklerini hasat etmeliyim.'

İki kopya çağırdı ve onlara her zamanki gibi emir verdi.

Ayrıca, şeytanın savaş sırasında bu kadar yorgun düşmesinin büyük bir nedeni olduğu için Karanlık Terör'e geri dönmesi için zihinsel bir komut verdi.

Sonuçta, Karanlık Terör'ün maddileşmesi için hala bir miktar Boşluk özüne ihtiyacı vardı.

Yönetilebilir bir miktardı, ancak tam güçle çalıştığı bir durumda, bu ona büyük bir yük getiriyordu.

Northern yere düştü ve gökyüzüne bakarak yattı, kopyaları ruh çekirdeklerini hasat ederken yavaşça nefes alıyordu.

Bulutların kollarından yavaşça sızan turuncu parıltıya bakıyordu.

Sanki bulutlar, gün yıldızının parlak parıltısını yavaş yavaş ve dramatik bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Northern bir an güzelliğine hayran kaldı, ancak bir sonraki anda... gözleri kapandı.

Yavaşça ve huzur içinde nefes alarak, uykuya daldı.

—

Gözleri yavaşça açıldı, iki sebep yüzünden.

Birincisi, yeterince uyumuştu, kasları hala burada ve orada ağrıyordu ama çok dinlenmişti ve neyse ki enerjisinin çoğunu geri kazanmıştı.

İkincisi, gözlerine giren güneş ışığını engelleyen bir figürdü.

Northern uyanmak için çok uykulu hissetse de, birinin ondan bir şey çalmaya ya da ona zarar vermeye çalıştığından endişeliydi.

O kadar derin uyuyorken bile uyanmasına neden olan bir bilinçaltı düşüncesiydi.

Gözlerini açtığında, üzerine eğilen kişinin görüntüsü ilk başta bulanıktı.

Ama saniyeler geçtikçe, görüntü netleşti ve Northern görebildi.

"Ellis?" diye yumuşak bir sesle seslendi ve kendini dikleştirdi.

"Gerçekten burayı mahvettin, değil mi," yan taraftan kalın bir ses yankılandı.

Hala başı dönüyormuş gibi hissettiği için, Northern dönmeden önce birkaç saniye bekledi.

Ellis çömelmişti ve Hao hemen arkasındaydı, ama neredeyse ondan daha uzundu.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

“Seni her yerde arıyorduk.”

"Neden?"

Ellis'in kaşları merakla kalktı, “Neden demek istiyorsun? Bitirmemiz gereken bir işlem var...”

Northern birkaç saniye boyunca Ellis'e boş boş baktı.

“Endişelenme, sırlarını ifşa ettiğimden emin olabilirsin. O herifin neler yaptığını onlara söyleme cesaretini gösterdim. Ama sanırım, onlara sırrımı söyledikten sonra bunu kabul ettiler çünkü benden neyi sakladığımı sürekli sorup durdular.”

Northern bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi, gülümsemesini sakladı. 'O heriflere bak!'

“Neyse, onlara bunu söyledikten ve gösterdikten sonra, Lady Raven bana partisine katılmamı istedi. Ayrıca benim gelişimimden tamamen sorumlu olacağını da söyledi.”

Ellis havaya derin bir nefes verip tatlı bir şekilde nefes aldı.

“Lady Raven, o bir melek.”

Northern ona baktı, yüzü tiksinti ve sinirle şekil değiştirdi.

"Siz ikiniz de şımarıklığı bırakıp zamanımı boşa harcamayı keser misiniz?!" Hao'nun kalın sesi kesildi.

"Ah, doğru!" Ellis sonunda ayağa kalktı, kirli pantolonunu silkeleyerek. "Hao'nun senin için çok özel bir şeyi var."

Ellis, yerde oturan beyaz saçlı çocuğa elini uzattı.

Northern, Ellis'in eline birkaç saniye baktıktan sonra onu aldı ve ayağa kalktı.

Hao'ya baktı, "Bana bir şeyin var mı? Ne olabilir ki?"

Kısa adam omuz silkti ve döndü, "Hadi gidelim."

*

*

*

*

[A/N]

Altın biletler ve güç taşları için teşekkürler arkadaşlar.

Destekleriniz için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelimeler, gerçekten yok.

Minnettarlığımı ifade etmenin tek yolu, gerçekten güzel yemekler pişirip hepinizin iyi beslenmesini sağlamak.

Endişelenmeyin, o kısma geliyoruz... 'O kısma' hehee

Northern ve Ellis, başlangıçta sessizce Hao'yu takip etmeye devam ettiler.

Ancak Northern, ormanın derinliklerine gitmeye devam ettiklerini ve Ellis'in ne olduğunu anlamadığını fark ettikten sonra konuşmaya karar verdi.

"Üzgünüm, nereye gidiyoruz tekrar?"

"Sus ve beni takip et."

"Evet, ama kaleye dönüş yolu geride... bu sadece bizi başkentin dışına çıkarmalı, sanırım?"

"Ağzını kapat dedim."

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

'Bu adamdan gerçekten bıktım...'

Şimdilik sessizce yürümeye karar verdi...

Ormanda yürüdükçe ağaçlar sadece daha da kalınlaştı.

Northern, ormanın bu kadar büyük olduğunu asla düşünmediğine yemin edebilirdi.

Sadece şehrin kuzey sınırını, ötesinde ne olduğunu ayıran küçük bir bölüm olduğunu varsaymıştı.

Lotheliwan, krallık başkenti de dahil olmak üzere dört şehri olan bir krallıktır. Stelia kıtasının güneybatı ucunda yer alıyordu, ancak hala okyanuslardan büyük bir kanyonla korunuyordu.

Şehirler arası kalın ormanlarla çevriliydi, bu da güneybatı ucundaki kanyonun ve kuzeydoğusundaki geniş çölün varlığı göz önüne alındığında oldukça garip ve endişe verici bir arazi yapısıydı.

Üçü sessizce yürüdü, Ellis ve Northern, Hao'yu arkadan takip ediyordu.

Yürüyüş oldukça uzun sürdü, sonunda bir saat kadar sürerek, ahşap bir kulübenin bulunduğu bir açıklığa ulaştılar.

Northern, şüpheyle etrafa baktı, ardından adımlarını Hao'nun adımlarına uydurmak için hızlandı.

Bak, bir işlem yapmaya çalıştığımızı anlıyorum ve benim için özel bir şeyin olduğunu biliyorum. Ama niyetlerini sorgulamaya başlamaya başladım. Bu yer çok şüpheli görünüyor.

Hao durdu ve döndü, ona sert bir bakış attı.

“Bu yerle ilgili hiçbir şey gölgeli değil. Ve burası benim ana eşya dükkanım.”

Kuzey ve Ellis ona biraz şaşkınlık ve karışıklıkla baktılar.

Sonra Kuzey konuştu:

“Eşyalarını neden ayırıyorsun? Kalenin güvenilir olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Bir tüccarın bir numaralı kuralı kimseye güvenmemektir. Dahası, buradaki arkadaşın ve onun eski patronu bana gerçekten bazı kötü şeyler yaptılar.”

Ellis başını yenilmiş bir şekilde eğdi.

“Çok özür dilerim, efendim. Zorla yaptım ve hepsi onun emriydi.”

Kuzey, ikisi arasında gözlerini değiş tokuş etti, önce göz kırptı, sonra yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

“Her neyse, görünüşe göre bir şekilde halletmişler.”

Ellis ve Hao bir araya geldiğinden, aralarındaki her şeyi çöpe atmış olabilecekleri varsayımı güvenliydi.

Hao'nun konuşma şekli, muhtemelen Ellis'in zor durumunu anladığını da ortaya koyuyordu.

'Yine de merak ediyorum, ama sanırım bu bekleyebilir.'

Hao ciddi bir yüz ifadesiyle ileriye doğru yürüdü.

"Bizi buraya getiriyorsan, bu bizim güvenimizi kazandığın anlamına mı geliyor?" Northern, kısa adamın arkasında yürürken söyledi.

Hao dişlerini biraz sıktı.

"Kendini kandırma. Senin gibi şüpheli bir çocuğa asla güvenmem. Sadece sana borcum var ve borcumu ödemem gerekiyor."

Northern'ın kaşları biraz karışık bir şekilde çatıldı.

"Borç? Ama bana hiçbir şey borçlu değilsin. İşlem yapmak isteyen ben değil miydim?"

Hao dudaklarını şapırdattı ve Northern'ı görmezden geldi.

Sonunda kulübenin girişine ulaştılar. Adam eğildi ve elleriyle toprağı ayırarak kazmaya başladı.

Bir süre kazdıktan sonra, kirli elinde paslı bir anahtarla ayağa kalktı.

'Vay, oldukça titiz...' Northern, adamın anahtarı kapının anahtar deliğine sokup çok kafa karıştırıcı döndürmeler yaptığına sessizce tanık oldu.

Sonra kapı tıkırdadı ve gıcırdayarak açıldı.

Hemen ardından, onlara bir toz bulutu saldırdı ve bu da birkaç adım geri atmalarına neden oldu.

Ancak, Hao umursamadan içeri girdi, saldırının içinden kayıtsızca yürüdü.

Northern ve Ellis hızla onu takip etti. Northern beyaz ışık küresini çağırdı, ama o varlık kazanmayı tamamlamadan önce, Hao alkışladı ve hemen, tüm mekan sıcak bir parlaklık doğurdu.

Her şey aydınlandı.

Northern'ın ışık küresi, odanın sıcaklığına hafif bir parıltı eklemeye devam etti.

"Vay..." Ellis, gözlerinin önünde açığa çıkanlarla ağzını kapalı tutamadı.

İç mekan, raflarla doluydu ve bu raflarda farklı kutular vardı. Kutuların yanı sıra, farklı kolyeleri, yüzükleri ve zırhları tutan daha küçük ahşap askılar vardı.

Diğer bir tarafa, duvarda asılı kılıçlar ve zırhlar, alanı savaş estetiğiyle dolup taşan bir ihtişamla dolduruyordu.

Bütün bu şeyler tozla kaplı olsalar da, hâlâ çekici bir parıltıyla parlıyordu.

Kuzey, kolyelere gözlerini ayıramıyordu. Kılıçlar da güzeldi.

Ölümcül Kılıç ve Ruh Alıcı'ya sahip olmasına rağmen, bunları koleksiyonuna eklemekten rahatsız olmuyordu.

Hepsine sahip olmak istiyordu.

İki kişinin sessiz hayranlık anı, Hao'nun odanın ortasında duran masanın üzerine bir kutu fırlatmasıyla aniden kesildi.

"İşte sahip olduğum şey," diye duyurdu.

İkisi de döndü.

Hao, kutuyu yavaşça açtı. Hemen, hafif bir gümüş parıltı Kuzey'in gözlerine girdi, öyle ki bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Bu, Kahraman rütbesinde bir eşya. Tam olarak bir tılsım eşyası, altı emirle birlikte."

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

'Gece Korkusu zırhı bile dört düzinedir.'

Bu, bu nesnenin ne olursa olsun, onun Gece Korkusu zırhını geride bıraktığı anlamına geliyordu; bu zırh Kahraman rütbesindeydi ve IV. sıradaydı.

'Bir sipariş VI nesnesi... vay, ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.' Northern'ın gözleri açgözlü bir şekilde parladı.

"Bunu sana göstermeden önce, bir şey önermek istiyorum."

Northern içten içe dudaklarını yalarken, Hao'ya bakmak zorunda kaldı... Hao, şüpheli bir ifadeyle görünüyordu.

"Ne? Fikrini mi değiştirmeye çalışıyorsun?"

Hao iç çekti ve yanıtladı

: "Hayır, bu nesne çok değerli. Bazen ondan ayrılmak istemiyorum. Eğer onu almak için bir karar vereceksen, tüm eşyalarınızla takas yapacağım. Anlaşma mı, yoksa anlaşma değil mi?"

Northern, yüzündeki açgözlü parıltıyı sildi ve Hao'ya sert bir bakış attı.

"Neden? Yanımda taşıdığım eşyaların gücünü biliyor musun? Neden böyle bir öneride bulunuyorsun ve benim bunu kabul etmemi bekliyorsun?"

Hao gülümsedi, ancak gülümsemesi korkunçtu. Kemikli ve güçlü bir yüzü vardı; o gülümseme aslında bir canavarı korkutacak kadar korkutucuydu.

“Bunu böyle konuşuyorsun çünkü henüz bilmiyorsun. Sahip olduğunda, bana çok teşekkür edeceksin.”

Kuzey, Hao'ya birkaç saniye boyunca şüpheyle baktı.

“Sanırım bir anlaşma kurmaya çalışıyor çünkü bir öğenin bilgilerini sahip olmadan göremezsin... ama benim için durum böyle değil...”

Kuzey, gümüş kolyeye baktı.

Anında, detayları gözlerinin önünde belirdi. Kuzey'in ağzı açık kaldı; neredeyse yüksek sesle bir nefes aldı.

“Çılgın! Bu çılgın!!”

[Öğe]

Ad: [Seleane'nin Ninnisi]

Tür: [Büyü]

Rütbe: [Kahraman]

Sıra: [VI]

Açıklama: [Deniz kestanesine verilen bir gelin, son ölüm şarkısını söyledi... bu, güzel ve büyüleyiciydi. Giderken bile, sevdiklerine aşk melodileri bıraktı]

Büyü Yetenekleri: [Yıldız Gözlü], [Gözetleyenin Gücü], [Dokuz Hayat], [Denizlerin Şarkısı], [Denizlerin Nefesi], [Kayıp Yol]

Öncelikle.

Ellis'in, eşyayı normalde olduğu gibi gördüğü bilgiyi görmesi, onun yeteneğinin ne kadar muhteşem olduğunu bir kez daha kanıtladı!

Northern, tanıştıkları güne şükretmeden edemedi.

Aslında, onun anlık duygusu Ellis'e parlayan gözlerle bakmasına neden oldu.

Bu durum, Ellis'in kafasını karıştırarak kaşlarını çatmasına neden oldu, "Ne? Karar senin... Ona bunu yapamam."

Elbette, Ellis Northern'ın herhangi bir müzakereye geçmeden önce eşyayı kontrol etmesini istediğini düşünmüştü.

Ancak, Hao'yu bir kez zaten rahatsız eden biri için bu adil değildi.

Bu yüzden, bunu yapmamaya kararlıydı.

Northern, eşyaya kayıtsız bir şekilde geri döndü. Ellis'in düşünce yönünün nereye gittiğini biliyordu, ama şu anda umursamıyordu. Hiçbir yanlış anlamayı umursamıyordu!

Çünkü önündeki bu amulet gerçekten de altı dereceli bir Kahraman rütbesi eşyasıydı. Altı!

Bunu elde ederse, ruh rafındaki en iyi eşya olacaktı.

'Sakin ol, acele etmeyelim... Dereceleri şık bir şekilde inceleyeyim.'

Kuzey, gözlerini kolyeye odakladı ve içtenlikle [Gör] yeteneğini kullandı.

Pano tekrar belirdi. Ama hepsi bu kadardı.

Ne kadar aşağı bakmaya çalışsa da, gözlerini kısarak tekrar tekrar etkinleştirmeye çalışsa da, hiçbir şey olmadı.

Zaman şimdi geçmeye başlıyordu ve küçük kulübedeki ürkütücü sessizlik rahatsız edici hale gelmeye başlamıştı.

Bu yüzden Hao sormak zorunda kaldı

: "Peki, kararın ne? Alacak mısın yoksa almayacak mısın?"

Kuzey bir ikilemde kaldı.

'Güzel... ama tüm eşyalarım?'

Bunun kesinlikle etkileyici bir eşya olacağına dair bazı işaretler görmüş olsa da, sadece bu bir şey için tüm eşyalarını vermenin fazla olduğunu düşündü.

Sonunda gözlerini kolyeden ayırdı ve Hao'ya döndü.

Bu ürünün harika olduğunu biliyorum, dediğin gibi. Ama tüm ürünlerim, bu fazla değil mi?

Hao kollarını kavuşturdu, "Bu eşya da en az bu kadar önemli. Gerçek bir hazine, biliyor musun?"

Hao bir saniye duraksadı ve devam etti.

"Sana bunu göstermemin tek nedeni, senin o şımarık çocuğun beni etkilemeyi başarmış olması."

'...eyvallah, bazen onun aksanını dinlemek yorucu olabiliyor...'

Yüzüne şikayet etme cesaretini bulamazdı.

Hao'nun dilinde belirgin bir aksanı vardı, hepsi ortak bir dil konuşsalar da.

Stelia'nın yerlilerinin aksanının, dilbilgisi yapısını ve hatta bazı kelimelerin kullanımını, Orta Ova halkının bildiğinden farklı bir yola soktuğu doğrudur.

Ancak Hao'nun aksanı aşırıydı, sadece herhangi birinden daha derin bir kökeni işaret ediyordu.

Kuzey, bu hissi tam olarak tanımlayamıyordu ama Hao'nun farklı bir adam olduğunu biliyordu. Belki de bir mücevher gibiydi.

"Tamam. Sana bir tane daha eşya vereceğim... bu kadar etkileyici değil ama yine de etkileyici."

Northern, yüzünde büyük bir gülümsemeyle hızlıca başını salladı.

Hao derin bir nefes aldı ve rafın yanına yürüdü. Eğildi ve bir kutu çıkardı, kutuyu açtı ve metalin gürültülü sesi arasında birkaç kez dolaştıktan sonra, elinde bir şeyle ayağa kalktı.

Northern'ın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Elinde bir bez gibi, aslında bir siyah kumaş vardı. Ama yargılamadan önce, [Gör]ü kullandı.

'Bu yeteneğe sahip olmak gerçekten birçok şeyi benim için kolaylaştırıyor-'

[Eşya]

Ad: [Gölge Pelerini]

Tür: [Büyü]

Rütbe: [Gizemli]

Sıra: [III]

Açıklama: [Bir zamanlar, gölgeler insanların arasında yürüyen bir örtüydü, onlar bizden biri gibi giyinip hareket ediyorlardı. Ancak, ihanet edildiler]

Büyü Yetenekleri: [Buzlu Karanlık], [Siyah Peçe], [Gölge Adımı]

'Vay...'

Bu başka bir mücevherdi!

Fakat daha da önemlisi, Northern'ın aklını özellikle meşgul eden bir şey vardı, bu da onun kutlamasını kısa sürdürebiliyordu.

'Açıklama neden bir adam tarafından anlatılıyormuş gibi geliyor... bu yeni bir şey mi yoksa ben sadece fark etmemiş miydim...'

"Peki, ne düşünüyorsun?"

Kuzey başını salladı ve parmaklarını yukarı kaldırdı, "Sanırım ikisini alacağım."

"Tüm eşyalarınız için," diye ekledi Hao.

"Evet. Tüm eşyalarım için," diye yanıtladı Kuzey, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Gözlerini Ellis'e çevirdi ve başını salladı. Hemen ardından, Ellis öne çıktı ve önce bir kılıç çağırdı.

İşlem devam ederken Kuzey etrafa bakmaya devam etti.

Harika olmalarına rağmen, Hao'nun samimi olduğunu hissetti.

O iki gerçekten en iyi eşyalarıydı.

'Ama neden onları bana böyle veriyor ki...' diye düşündü.

Cidden, şimdi düşündüğünde bu durum gölgeli görünmeye başlamıştı.

'Beni bir tuzağa mı çekiyorlar? Düşününce, başlangıçtan beri davranışları şüpheliydi. Yani, bizi başkent dışındaki garip bir yere getirdi.'

“Evet, oldukça ilginç, bunlar gerçekten ilginç eşyalar. Hayal kırıklığına uğramadım.”

Kuzey, bu yorumu yaparken Hao'ya döndü.

“Şimdi benimkini alabilir miyim?” diye nazikçe sordu.

“Ah, evet,” Hao önce cübbeyi aldı ve Kuzey'e verdi.

Anında, Kuzey ruhunda bir ekleme hissedebildi. Bu, kelimelere dökülemeyecek bir his, her serserinin bildiği bir duyguydu.

Sonra Hao amulet'i aldı, parlayan gümüş kolyeye baktı ve iç çekti, ardından Kuzey'e verdi.

‘Onu vermek ona acı veriyor gibi görünüyor...’

Charm eşyası zaten oldukça muhteşemdi ve daha fazla inceleme ile daha da muhteşem çıkarsa, bu Hao'nun ona gerçekten büyük bir hazine verdiği anlamına geliyordu.

Bu da soruyu daha da güçlendirdi.

'Neden?'

Kuzey, birkaç dakika boyunca, sadece işini yapan ve kutuları geri toplayan Hao'ya temkinli bir şekilde baktı.

Ellis ona daha yakınlaştı ve fısıldadı

Her şey yolunda mı? Bakışların delip geçiyor...

Evet, biliyorum... Northern, elindeki kolyeyi daha önce yaptığı gibi kumaşı reddetti, sonra kollarını kavuşturdu.

Birkaç an sonra, sesi yankılandı

: "Hao."

"Ne?" Hao, çömelerek kutuyu rafın altına iterek yanıtladı.

Northern'ın kaşları yavaşça çatıldı, dudakları açıldı.

"Neden?..."

"Hey..." Ellis sessizce onu teşvik etti.

Ancak Northern onu tamamen görmezden geldi, gözleri Hao'nun sırtına odaklanmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun? Seni neredeyse hiç tanımadığın birine en değerli eşyalarını vermeni anlamıyorum."

Ellis bir gün kalp krizi geçirip ölecek gibi hissediyordu...

'Neden....neden...neden bunu sormak zorundasın?!'

Ellis, Hao'nun sinirlenip her şeyi geri almayacağını umarak dudaklarını içeri çekti.

Böyle bir işlemi bulmak çok nadirdir ve Northern bunu bilmeyebilir, ama Hao'nun doğasını biliyordu.

Adamın zenginlikleri koklayabilen bilge bir tüccar olduğu söyleniyor.

Birçok kişi bunu aşırı övgü olarak alıyor çünkü Hao gerçekten yaptığı işte çok iyiydi.

Ve Ellis, bunun sadece Hao'nun tüccar şakalarından biri olduğunu ummuştu ve her şeyin sorunsuz gitmesini, Northern'ın hiçbir şey söylememesini umuyordu.

Neden?

'Onun çok çılgın bir temperamenti var! Çok çılgın! Sadece dua edebilirim, eğer Ul bize merhamet vermek için yeterince cömertse, çünkü bu adam gerçekten çılgın!'

Hao, parti liderleri ve tüm kalenin arasında kötü ünlüydü.

O, partilerin avladıklarıyla beslenmeyen tek kişiydi ve parti liderleriyle gerçekten kötü bir geçmişi vardı, Ellis bunun nedenini bilmiyordu.

Ancak bildiği bir şey vardı ki, Hao bir zamanlar kaleye gelmiş ve büyük bir kargaşaya neden olmuştu.

Ve bu, ondan çalındığı zaman bile değildi.

Hao'nun ana salonda bulunan devasa bir masayı nasıl devirdiğini ve parçaladığını canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu.

O masa, insanların yemek yemek için toplandığı yerdi. Ama Kuzey içeri girdiğinde orada değildi, bu tamamen Hao'nun öfke patlamalarının sonucuydu.

Nedenleri bilinmiyordu. Sonuçta, Ellis böyle ayrıcalıklı bilgilere sahip olacak kadar sıradan biriydi.

Ancak bu anılar, içinde Hao'ya karşı bir korku beslemişti ve şimdi her şey güzel giderken, bunu mahvetmek istemiyordu.

Öte yandan, Hao sessizce ayağa kalktı, dönüp yukarıya bakana kadar ondan en ufak bir ses bile çıkmadı.

Yüzü kemikli ve sertti, ama gözleri bir şekilde çok anlayışlıydı.

Ellis, hafif bir kaş çatma ile onu izledi, 'Neden böyle görünüyor...?' diye düşündü, ne düşüneceğinden emin olamıyordu.

Sonra Hao gülümsedi.

Ellis, grotesk gülümsemenin görünümünde cildinde ürperme hissetti.

'Cidden?!!'

Ellis'in çılgın düşüncelerinin farkında olmadan, Hao Kuzey'e cevap verdi:

“Ben prestijli bir tüccar ailesinden geliyorum. Babam Lotheliwan Düküydü ve çok zeki bir tüccardı. Farklı uluslarla, hatta Luinngard İmparatorluğu ile büyük anlaşmalar yaptığına dair kayıtlar var. Koku alarak çok ileri gidebildi ve çok şey yapabildi.”

Kuzey, soluk alnında beliren gergin kafa karışıklığı çizgileriyle başını geri çekti.

“Koku almak?”

Hao devam etti, dudakları hâlâ önceki gülümsemesinin solgun hatıralarını ele veriyordu.

“Sadece şunu söyleyelim, içgüdülerimizi takip etme konusunda gerçekten iyiyiz.”

Kuzey, çenesini biraz kaldırdı, gözleri Hao'nun sözlerini değerlendiriyordu.

“O zaman senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Hao kollarını kavuşturdu ve dudaklarının bir köşesini kaldırdı, "Hmph, bir tüccardan bir iyilik mi isteyeceksin?"

Kuzey aşağı baktı ve Hao'ya geri döndü, "Sanırım. Zor bir şey değil."

"Önemli değil, asıl mesele bir iyiliğin diğerine layık olması. Ben dövizle çalışıyorum. Eğer senin iyiliğin yapabileceğim bir şeyse, o zaman yaparım. Ama benden de bir iyilik beklemeni bekleyeceğim."

"Bu zaten bir gereklilik değil mi? Böylece sana borçlu hissetmem gerekmeyecek."

Hao onaylayarak başını salladı, "Sanırım seninle iyi geçineceğiz."

Kuzey ne olduğunu bilmiyordu ama bu sözler hemen ağzında ekşi bir tat bıraktı.

'Bir şekilde, beni bir şeyler planlamak için kullandığını ya da bir gündemi olduğunu hissetmeden edemiyorum... ama en azından... zararlı hissettirmiyor.'

Ama yine de, fazla rahat olamazdı ya da kimseye güvenemezdi.

"Peki, senin iyiliğin ne?" diye sordu Hao, dudaklarında küçük bir gülümseme ile.

"Yakında ayrılacağım, gittiğimde Ellis'e göz kulak olmanı ve onu korumanı istiyorum."

Ellis'in gözleri büyüdü, "Eh? Ne? Bekle? Ne diyorsun?"

Bir karmaşa anında yakalandı, Northern'ın tam olarak ne kadar absürt bir şey söylediğine nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Onu korumak mı? Onun için dikkat mi etmek? Ve Hao mı?!! Hırsızlık yaptığı aynı kişi?!!!

Ve dahası, nereye... nereye gidiyordu?!!

'Bana bununla ilgili daha önce hiçbir şey söylemedi!'

Hao'nun sesi küçük odada yankılandı, "Hmph, seni pek de merhametli biri olarak düşünmemiştim."

Northern başını eğdi, "Ben değilim, ama onu korumak için bir anlaşma yaptım."

Hao başını salladı, "Hmph, en azından sözlerine değer veren ve onları tutan biri gibi görünüyorsun."

Birkaç saniye duraksadı ve sonra yanıtladı

: "Eh, bu adil. Geçmişteki yanlışımız için onu affettim, oysa benim önümde bir suçlu olduğunu çok iyi biliyordu, yine de bana ilginç bir müşteri getirdi. Bir tüccar olarak bunun için minnettarım."

Gözleri, Northern'ın hemen arkasında durup neredeyse titreyen Ellis'e kaydı. Hao ona sert bir şekilde baktı.

"Benden çalmaya kalkışma!"

Yüksek uyarı, Ellis'in cildinin titremesine neden oldu. Neredeyse geri savrulacaktı.

"Cüret edemezdim! O, o sefer ben değildim..."

Hao'nun kaşları hafifçe çatıldı, ifadesinde bir öfke gölgesi belirdi. Ses tonu yükseldi:

"O sefer ne olduğu umurumda değil."

Ellis başını eğdi, ağzının köşeleri fark edilmeden gerginleşti.

'Buna bile razı olmamıştım, kahretsin!!'

"Teşekkürler," dedi Northern ve Ellis'in omzuna dokundu. "Hadi gidelim."

Hao, kapı kapanana kadar ikisini de küçük eşya dükkanından çıkarken izledi.

Hemen dışarı adım attıklarında, Ellis durdu ve Northern'ın sırtına öfkeyle baktı.

Kuzey'in bakışlarının sırtını delip geçtiğini hissediyormuş gibi, adımlarını durdurdu ve arkasına döndü, Ellis'in ifadesini görünce şaşırmadı.

“Ne?” diye sordu.

“Ne demek ‘ne’? İçerideki o neydi?” Ellis’in tonu biraz yükseldi ve Northern’ın kaşlarında beliren hafif çatık ifadeyi fark etti.

“Demek istediğim... bana bununla ilgili hiçbir şey söylemedin,” bu sefer nazikçe ekledi.

Northern, duyulabilir bir nefes verdi.

“Seni koruyacağıma söz verdim, değil mi?”

Ellis başını salladı, “Evet.”

“Ben gideceğim. Ne kadar süre gideceğimi bilmiyorum ve Dark Terror’un burada olup olamayacağını da bilmiyorum. Nerede olabileceği mesafe ile sınırlı. Ne kadar uzağa gideceğimi bilmediğim için, seni korumak adına bazı hazırlıklar yapmak fena bir fikir değil.”

Ellis, Northern’ın açıklamasından sonra hala hafif bir kaş çatma ifadesi taşıyordu; önemli bir yolculuğa çıkacakları için ebeveynleri gibi gereksiz yere huysuzlanan bir bebek gibiydi.

Northern, Ellis’in omzuna elini koydu ve sesi kararlı bir şekilde çıktı.

“Bak, bu sadece birlikte çalışmamızın başlangıcı. Ve seni öldürmeme izin vermeyeceğim, döndüğümde bana daha fazla konuda yardım etmen gerekecek, bu yüzden güvende kalmalısın. Bu yüzden, fikrimi değiştirmeden önce teklifi alçakgönüllülükle kabul et.”

Northern, Hao'nun kulübesine baktı, sonra Ellis'e daha yakın adım atması için işaret etti.

Şaşırmış bir şekilde, Ellis bunu yaptı.

Sonra Northern, onun kulağına fısıldadı

: "Onun çıraklığına da başlayabilir ve şık bir şekilde nasıl koklayacağınızı öğrenmeye başlayabilirsiniz, ne dersin?"

Ellis'in ağzı açık kaldı, 'Eh?' Şok olmuştu.

Northern tekrar fısıldadı, "Yani, dövüşte zayıfsın, bu senin kendine önem katman için bir fırsat olabilir. Ama her şey senin elinde. Çok prestijli bir tüccar gibi göründüğünü düşündüm, bu fırsatı kendine değer katmak için kullanabilirsin."

Ellis, Northern'a hafifçe açılmış gözlerle baktı.

'Dünyada bu ne? Ne halt? Ben... Ben... Asla...'

Asla Northern'ın bu kadar düşünceli olduğunu düşünmemişti!

Sonraki birkaç dakika boyunca, ikisi de sessizce devam ettiler.

Bu noktaya kadar düz bir yolculuk olduğu için, yolda çok fazla yön bulma gereği yoktu.

Tehdit oluşturacak canavarlar ya Northern ya da Dark Terror tarafından aklanmış ya da ciddi bir göç gerekliliğini görmüşlerdi.

Bu yüzden, giderken ve şimdi geri dönerken canavar olmaması garip değildi.

Bu zamana kadar, güneşin sıcaklığı buraya yürüdükleri zamana göre daha serinleşmişti. O zaman Ellis bile terlemişti, ama şimdi çok iyiydi.

'Dayanıklılığı eksik gibi görünüyor...'

Kendisi muazzam bir dayanıklılık seviyesine sahip olduğunu övünmüyordu, ama ortalamanın üzerindeydi.

Ortalama, devasa bir canavar ordusuna karşı tüm gece dayanamazdı.

Ancak bu durumun birkaç nedeni vardı. Ama asıl mesele, dayanmayı başarmış olmasıydı.

Ve bu, onun çatlakta geçirdiği zamana bağlıydı.

O yürüyüşler, o yorucu madencilik, belki acı çekiyorlardı ama vücudunda bir şeyler başardılar.

Ancak Ellis, zayıf bir çocuk gibiydi. Ve garip bir şekilde... endişelenmeye başlamıştı.

Northern başını salladı, 'Boşver. Kendimi taşımak bile zaten çok zahmetli. Yani, ne kadar yetersiz olduğuma bak. Başka birini düşünmek mi? Tch, kendine gel.'

"Eee... yani..."

Ellis'in çekingen sesiyle kesilen Northern, yanına bakarak birlikte yürümeye devam etti.

"Yani... nereye gidiyorsun?... efendim."

"Detayları bilmiyorum ama Raven ile bir tür keşif gezisi olması gerekiyor."

Ellis'in gözleri altın parlayan ışıklarla aydınlandı.

Hızla Northern'ın önüne geçti ve onu durdurdu, haykırarak

: "Lady Raven ile mi çıkıyorsun? Beni de alabilir misin? Hayır. Beni de alman gerek."

Northern'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu ne? İyi misin?"

Ancak Ellis, o anda Northern'ın ne söylediğine bile aldırmadı, gözleri odaklanmadan uzaklaştı ve yüksek sesle düşündü.

"Bekle, eğer o geniş çantana sığabiliyorsam, bu mümkün olmalı, değil mi?" Gözleri Northern'a geri döndü, "Ya da ona benimle gitmek istediğini söyleyebilirsin." Northern'ı tuttu—

—gözleri yavaşça aşağıya kayarak aralarındaki temas noktasına odaklandı.

Ellis, yavaşça elini çekmeden önce söylenmesine gerek duymadı.

"Üzgünüm, çok üzgünüm." Northern'ın omzunu tozunu almak için yardım etti.

"Biliyor musun, sadece söylüyorum... Lady Raven gerçekten harika bir insan."

Northern hışkırdı ve yanından geçti.

'Aman Tanrım, o manipülatif siyah tilki!'

"Hadi, bekle!" Ellis hızla arkasından koştu, yalvararak

: "Cidden, benim için bu bir iyiliği yapamaz mısın? Hayatım boyunca sana minnettar kalırım!"

Northern duraksadı ve bakışlarını ona çevirdi, "Benden başka bir iyilik istemek için henüz hak kazanmadın. Şu ana kadar, iyilik seni bu noktaya getirdi."

Ellis'in ifadesi yavaşça düştü. Northern ile tanışmadan önceki durumunun ne kadar acınası olduğunu bir kez daha hatırlamak zorunda kaldı.

Bu kadar muhteşem, garip ve güçlü bir kişi olan Northern ile (onun bakış açısından) mevcut yerini kazanmadığını duymak onu iyi hissettirmese de, bu an için duyması gereken gerçeği yansıtıyordu.

Çünkü her şeye rağmen, Northern hala onun için bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Ellis'in nihayet ona daha iyi bir şekilde faydalı olmasını sağlamak için bir gündem olsa da.

Ama sonuçta, bu Ellis'in kendi yararına değil miydi?

“Üzgünüm...” dedi Ellis, ciddi bir tonla.

Northern'ın ağzında aniden acı bir tat bırakan bir ton.

"Biliyor olman iyi." Kötü hissetmesine rağmen umursamadı; bu Ellis'in gerçeğiydi, her şeyi şekerle kaplamak zavallı adama yardımcı olmayacaktı.

'Açıkça hoş şeyler söylemeyeceğim çünkü acı verici gerçeği söylemekten kötü hissediyorum. İçinde olan saçmalıklarla ilgilenmiyorum. Böyle devam ederse, sadece ölecek.'

Northern önüne döndü ve yürümeye devam etti.

Sessizlik, mülklerine geri dönene kadar onlarla devam etti.

Malikaneyi çevreleyen ormanda bile canavar yoktu... aslında, Northern daha önce onlarla başa çıkmıştı.

Bu malikanede muhtemelen sadece bir canavar kalmıştı.

Northern'ın komşusu.

Northern malikanenin girişinin önünde durdu.

Ellis, onun tutumundaki garip farkı gözlemleyerek sordu.

“Bir şey mi yanlış?”

Northern, her zamankinden daha sakin görünüyordu, ifadesi sertti ve gözleri yavaşça parlıyordu.

Parlayan gözler yaygın değildi ama garip bir şey de değildi. Güçlü driftçilerin nadir durumlarda sahip olduğu bir özellikti, çünkü gözlerin bir kişinin ruhunu çevreyle bağlayan temel bir organ olduğuna inanılıyordu.

Bir driftçının gözlerinin parlaması mümkündü; bu, ruh özlerini ne kadar iyi yönettiklerini kanıtlıyordu.

Elbette, Northern'ın kendi parlamasının nedeninin pratikte imkansız ve duyulmamış bir sebep olabileceğini hiç düşünmemişti—bir kişinin soyunun tarihine bağlı güçler inanılmaz derecede nadirdi.

Aslında imkansız derecede nadir.

"Ellis..." Northern'ın boğuk sesi o kadar soğuk geldi ki, Ellis'in derisinde ürpertiyle dolaşmasına neden oldu.

"Evet...?" O şüpheyle yanıtladı.

"Bugün, sana bir şey göstereceğim. Gücümün bir kısmını."

Ellis yutkundu.

Northern ona baktı; hala o sert ifadeye sahipti, ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bu, beni korkutman için değil ya da başka bir şey için değil. Sadece sana zayıf ve işe yaramaz olmaktan asla rahat olmaman gerektiğini söylemek istiyorum.

'Aah...'

Bu can acıtsa da, Ellis duyduğu şeylere dikkatle odaklandı.

Kuzey, elini yukarı uzattı, vücudunu sola ve sağa esnetti.

"Kahretsin, bütün gece savaştıktan sonra, vücudum biraz ağrıyor."

Ellis gözlerini kısarak içeri baktı, sonra gözlerini keskin bir şekilde Kuzey'e çevirdi.

"Bekle, bekle, bana söyleme..."

Kuzey kafasını yana eğdi, kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Sana neyi söyleyeyim?"

"Sonunda o şeyle savaşmak mı istiyorsun?" Ellis, malikanedeki canavara işaret etti.

Kuzey alaycı bir şekilde güldü, "Sonunda mı?"

Ellis gözlerini kısarak birkaç saniyelik bir sessizlikte sıkıştı, sonra sesi nihayet özgürleşti.

"Bekle. Daha önce bununla karşılaştın mı?"

Kuzey başını salladı, "Evet."

"Ve onu yenemedin ve kaçmak zorunda kaldın mı?"

Kuzey, tiksintiyle kaşlarını çattı, "Hayır... asla."

Ellis başını biraz geriye eğdi ve Kuzey'e gözlerini kısarak bakarak söylediklerini anlamaya çalıştı.

Ama sadece daha da kafası karıştı.

Sonunda sormak zorunda kaldı.

"Anlamıyorum, eğer daha önce onunla savaştıysan... ve kaybetmedin ve kaçmadıysan... savaşın ortasında mı pes ettin?"

Kuzey başını salladı, "Hayır..." Dudaklarında yavaşça kötü bir gülümseme belirdi. "O teslim oldu... bu yüzden ona acıdım."

Ellis'in kalbi düştü.

Ellis birkaç saniye boyunca tamamen sessiz durdu, eli göğsünde—göğsü şiddetle yukarı ve aşağı inip çıkıyordu.

Üzerinden üç dakikadan fazla geçmişti Northern'ın söylediklerinden sonra, ancak Ellis hâlâ bunun anlamını çözemezdi.

'Bir canavarı affetti mi?'

Northern'ın sürprizleri tükendiğini düşündüğü anda, bu olur mu?

'Artık şaşırmamayı başardığımı sanıyordum.'

Gerçekten de başarmıştı.

Ancak bu farklı bir durumdu.

Eğer gerçekten Northern, bir canavarı affedecek kadar güçlüydü... hayır, bir canavarın ona teslim olması gerekiyorsa, o zaman bu, Ellis'in Northern hakkındaki tüm değerlendirmelerini değiştirir.

Elbette, Northern'ı çok ilginç, garip ve birçok yönden güçlü buluyordu. Ancak bu yolların hepsi, gizem gölgeleriyle kaplıydı.

Bu nedenle, Ellis Northern'da belirli bir değer görse de, onu gördüğü diğer insanlarla, özellikle de savaş açısından karşılaştırmak biraz zordu.

Bu yüzden, Northern'ın Braham'ı yenebileceğini düşünmemesi oldukça anlaşılırdı, ta ki bunu kendi gözleriyle görene kadar.

Artık daha fazlasını görecekti.

Ve bu, Northern'ın türünden bir adamla zihnini ve kalbini güçlendirecekti.

O, Northern'a bakarak yutkundu; Northern yumruğunu katlayıp açıyordu.

"Yani... hımm, tekrar savaşmayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet," Northern kısaca yanıtladı.

"Ve daha önce de yaptın..."

"Evet."

"Ama bunu bıraktın mı?"

"Evet."

Ellis'in kaşları çatıldı, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra haykırdı:

“Ama neden?!”

Northern, Ellis'in alışılmadık mantık şikayeti devam ederken, başını yarı döndürüp kaşını kaldırdı.

“Neden sen, bir serseri, bir canavarı affedesin?”

Northern'ın kaşı indi; bu sorunun en azından ona göre basit bir yanıtı vardı.

“Çünkü teslim oldu? Öldürülmeyi kabul eden birini öldürmekte eğlence yok.”

Ellis duraksadı, yüzünde dehşet ifadesiyle hafifçe düşmüş bir ağız vardı.

“Öldürülmeyi kabul eden birini öldürmekte eğlence yok. Bu ne, bir oyun rezervi mi?”

Bu noktada, önündeki adamın nasıl düşündüğünü artık anlayamıyordu.

“Canavarlar onun için ne? Ya da insanlar onun için ne?”

Ellis çok kafası karışmıştı.

“Peki, seni oraya götürüp onunla savaşmamı izlemeni istiyorum. Bu ders senin için; sadece bakma. Öğren...”

“Esasen, bana hava atmayı mı düşünüyorsun?”

Kuzey başını sağa sola eğdi, sonra yanıtladı: "Buna hava atmak diyebilir miyiz bilmiyorum... çünkü tamamen dezavantajlı bir durumda onunla dövüşeceğim."

Ellis ona daha ciddi bir şekilde baktı ve sordu

: "Ne demek istiyorsun?"

"Bu basit. Son savaştığımızda, zirve noktamdaydım. En iyi zırhım, en iyi kılıcım vardı ve gerçekten havalı yetenekleri deniyordum. Sanırım bunların hepsi canavarı gerçekten korkutmak için bir araya gelmişti. Eğer ona aynı şekilde karşılaşırsam, yine teslim olacak."

"Evet, bu şekilde, onu öldürmek kolay olmaz mı?"

Kuzey, Ellis'in sözlerine gülerek alay etti.

"Kolay mı? 'Kolay' şimdiye kadar sana ne yaptı?"

Elllis'in düz göğsüne vurdu ve bir adım öne geçti.

Kuzey'in bacakları nazikçe birbirinin önünde hareket ederken, malikanenin girişine doğru düz bir yol izliyordu, vücudunu süsleyen beyaz ve kahverengi deri zırh—biraz siyah kanla lekelenmiş olmasına rağmen—yavaşça siyah kıvılcımlara dönüşüyordu.

Kuzey malikaneye bir adım attığında, üstü çıplak, üzerinde sadece ince bir keten pantolonla yürüyordu.

Ellis, Kuzey'in ne yapmaya çalıştığını geç fark ederek, öne doğru koştu ve bağırdı

“Bana böyle bir şeyle meydan okumayı düşündüğünü söyleme...!”

Northern, malikaneye bir adım atarak duraksadı, sonra dudaklarının köşesi yukarı kalkarak geri döndü.

“Ne düşünüyorsun?”

Ellis'in bacakları, Northern'ın önünde yavaşça iki metre durdu.

“Neden silahsız yüzleşiyorsun? En azından bir şey giy,” diye tavsiyede bulundu, tonu içten bir samimiyetle yankılandı.

“Silahlarla onu kolayca yenebilirim; bir şeyi kolayca yapmanın neresi eğlenceli ve gelişim sağlar? Bunun ne kadar zorlayıcı olabileceğini görmek istiyorum.”

“Yani zırh ve silah olmadan avlanacaksın.”

Northern yumruğunu sıktı ve ileriye baktı.

“Endişelenme, fazlasıyla yeterim.”

Gözleri, malikaneye girerken mavi kıvılcımlarla parladı.

Gündüz yıldızı yavaşça tüm parıltısını geri alırken ve güçlü bulutların kollarına geri çekilirken, çevre yavaşça kararmaya başlıyordu.

Ancak hafif karanlık, malikanenin içini çok karanlık hale getirmişti; etrafta gizlenen gölgeleri neredeyse dokunmak mümkün gibiydi.

Grrrrr

Kuzey'in şüphelendiği gibi, canavar yavaşça homurdandı.

Yavaşça kendisine doğru geldiğini mükemmel bir şekilde görebilmek için ışığa ihtiyacı yoktu.

Bu sırada, Kuzey ona bakarak dudaklarında bir gülümseme belirdi.

'Bir canavarın profilini ilk kez görüyorum. Nasıl olacağını merak ediyorum.'

Düşündüğü gibi, gözlerinin önünde, yavaşça kendisine doğru yürüyen, korkutucu bir şekilde homurdanan bu canavara dair bilgileri belirten bir panel belirdi.

[Canavar Profili]

İsim: [Ceset Yiyici]

Gerçek İsim: [ulaşılamaz]

Ruh Sırası: [Vahşi]

Tehlike Seviyesi: [Korkunç]

Özellik: [Yıkıcı Açlık], [Karanlığın Soyu]

'Ah, yani bu Korkunç bir seviye ve zirve değil... uff.'

Kuzey duraksadı ve gözlerini temizledi, sonra tekrar baktı.

'Kahretsin! Canavarların da özellikleri olabileceğini bilmiyordum! Harika!'

Ancak, bu yeni keşif hakkında düşünmek için fazla zamanı yoktu.

Neredeyse karanlıkla bütünleşmiş olan yaratık, yavaşça, kambur bir şekilde dışarı sızdı.

Beş kırmızı küre, ağzından acımasızca parladı.

'Gözlerinin ağzında nasıl olduğunu hala merak ediyorum. Belki bir tür evrim...'

Şimdi düşündüğünde, Gece Korkusu da benzer bir şey yaşadı.

Terör her zaman sadece bir çift kola sahipti, ancak şeytan rütbesine yükseldikten sonra başka bir çift daha büyüdü.

'Ne kadar zahmetli. Yani canavarlar, yeni tehlike seviyeleri ile bedenlerini evrim geçiriyor...'

Bu konudaki bilgisi eksikti, bu yüzden hala olgunlaşmamış bir fikirdi.

Şu ana kadar, sadece Gece Terörü ve bu canavar onun vaka çalışmalarıydı.

Ve bu tehlike seviyeleri oldukça önemliydi.

Bir canavarın tehlike seviyesinden felaket seviyesine evrim geçirirken, fiziksel bir evrimin her zaman gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu.

Ya da öyle de olabilir.

Kuzey bilmiyordu... ama artık istediği zaman canavarları [Görme] yeteneğine sahip olduğuna göre, bunu öğrenmek zorundaydı.

Bu yüzden acele etmesi gereken bir şey değildi.

'Keşfedilecek çok şey var. Ama önce, önümüzdeki şeye odaklanalım.'

Kuzey, kambur yaratığa gözlerini dikti. İki ayaklıydı, ancak dördüncü ayaklı gibi görünüyordu; bu, kambur duruşundan kaynaklanıyordu.

Her uzuv, kaba siyah pençelerle sona eriyordu. Parlak siyah derisinin altında kaslar, her hafif hareketle sıkılaşarak, acımasız ipler gibi yuvarlanıyordu.

Kuzey'in gözleri bir an bile sarsılmadı. Bunun yerine, dudaklarını yaladı ve yavaşça sırtını kamburlaştırdı.

Kolları aşağıda sarkıyordu, yumrukları sıkı sıkıya kapalıydı. Neredeyse başka bir canavara benziyordu.

Bakması garip ve rahatsız ediciydi... ama Ellis gibi olağanüstü bir görüşe sahip biri, bunu bir bakışta görebiliyordu.

'Canavarın duruşunu mükemmel bir şekilde kopyaladı. Hiçbir kusur yok!'

Ellis şok oldu. Girişte duruyordu—malikaneye bir adım içeri girmişti.

Ve Kuzey gibi, karanlıkta görmek için ışığa ihtiyacı yoktu; bu yüzden bunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Kuzey'in tüm formu, vücut pozisyonu, bir anda kesintisiz ve mükemmel bir şekilde akarak, önünde duran canavara dönüşmüştü.

Ellis'in bakış açısından, sanki iki Ceset Yiyici birbirine bakıyordu.

Garipti, rahatsız ediciydi; aslında ne hissedeceğini bilmiyordu, ama Ellis bu başarının ne kadar etkileyici olduğunu biliyordu.

'Tam o zamanki gibi... onun kopyalama yeteneği var mı? Hayır, bu mantıklı değil... o zaman, onun komuta ettiği canavar nasıl açıklanıyor? İki canavarı kontrol ediyor, bu yüzden sanırım bir evcilleştirme yeteneği var... ama bu sadece bu olamaz...'

Ellis, tüm düşünce akışlarından kafasının patlayacak gibi olduğunu hissetti.

'Sanırım onun söylediği gibi bu ana odaklanmalıyım,' diye karar verdi içinden.

Kuzey'in yeteneğinin ne olabileceğini düşünmemek için ekstra çaba harcasa da, bunu aklının arka planına itmeye çalıştı ve önünde açılmakta olan savaşı dikkatle izledi.

Birkaç saniye önce homurdanan Ceset Yiyici, Northern onun formunu aldığında durdu ve hemen sessizleşti.

Gözleri daha acımasızca yanmaya başlamıştı.

Northern nedenini bilmiyordu, umursamıyordu da.

"Bana gel!" Diye haykırdı delice bir gülümsemeyle.

Ve sesi duyulduğunda, Ceset Yiyici Northern'a kör edici bir hızla saldırdı, pençeleri uzanmış ve ağzı açılmış, dişleri sırayla görünüyordu.

*

*

*

*

*

[A/N]

Gecikmeli güncelleme için özür dilerim, cihazlarımın pili bitti ve şarj etmek için elektrik yok. Tüh, ülke sorunları.

Toplu yayın için hazırlık yapıyor olmam daha da sinir bozucu.

Umarım yeterince para kazanırım ve kendi jeneratörümü alarak bu tür sorunları ortadan kaldırırım.

Anlayışınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Ceset Yiyici, sağ pençesiyle acımasızca Northern'a doğru saldırdı.

Northern, canavarın şekli ve hareketlerini incelerken gözleri kısıldı.

Sonra, tek bir akıcı hareketle, Eater'ın saldırısını sağ elini güçlü bir yumruk şeklinde uzatarak yansıttı.

Geçici pençeleri çarpıştı ve darbenin gücü sarsıntılara neden oldu.

Eater geri çekildi, yanıcı kırmızı gözlerinde şaşkınlık belirdi. Bir an duraksadı, duruşu temkinli ve değerlendiren bir şekildeydi.

Northern, formunu bozmadan vahşi bir şekilde gülümsedi.

"Bundan daha iyi olmalısın."

Bunu söylese de, kan kırmızı kan parmaklarının arasından sızıyordu. Sonunda, pençesinin olmaması gerçekten ona geri döndü.

Öfkeyle kükreyerek, Yiyici geri çekildi ve her iki pençeli elini de Northern'ın başına indirmeye çalıştı.

Ancak o çoktan hareket ediyordu, vücudunu doğaüstü bir çeviklikle döndürerek darbeden kaçındı, hareketleri Yiyici'nin hareketleriyle mükemmel bir şekilde senkronize oldu.

Canavarın elleri yere çarparak zeminini çatlatırken, Northern kendi ellerini, açığa çıkan yanlarına yönelik bir saldırı olarak yukarı kaldırdı.

Onun yumruğu Yiyici'nin bedenine düştü, kanı yararak değil, sanki güçlü bir balyoz onun üzerine düşmüş gibi oldu.

Yiyici acı ve öfkeyle uludu, geri çekildi.

Northern, hazır bir duruşa geri akarken, gözlerinde daha fazla mavi kıvılcım dans ederken gülümsemesi genişledi… deli gibi.

Ellis hayranlık ve dehşet içinde izledi, 'Bu harika, her hareketinde canavara eşlik ediyor. Ve o şey kesinlikle bir Abysmal tehlike seviyesinde.'

Ellis'in elleri çenesine vuruyordu. Bir yandan, Northern'ın bunu nasıl başardığını anlamıyordu.

Başka bir açıklama yoktu, düşünmek istemese de.

Bu durumda cevap gibi görünüyordu. '...bu onun yeteneği olmalı… ama o zaman karanlık dehşeti ne açıklıyor…'

Ama o zaman gerçekten alışılmadık şeyleri düşünmesi gerekiyordu.

'...yoksa iki yeteneği mi var?' Ellis hemen başını salladı ve sessiz bir absürt gülüşle karşılık verdi. 'Bu, onun iki ruh çekirdeğine sahip olduğu anlamına gelir, bu pratikte imkansız'

Hiçbir zaman olmadı, kaydedilmedi ve Ellis bunun asla gerçekleşeceğini düşünmüyordu.

Bir insanın birden fazla ruh çekirdeğine sahip olmasına neden olacak her neyse, onlara canavar demek de mümkündür.

Çünkü sadece canavarların birden fazla ruh çekirdeği vardır.

Yine de dövüş devam ediyordu… Kuzey, giderek canavarın kendisinin vahşi, hayvansı tavırlarını alıyordu.

Sanki sadece Yiyici'nin hareketlerini taklit etmekle kalmıyor, onun özünü de somutlaştırıyordu.

Hareketleri akıcı ama kontrolsüzdü, yumruklar ve alçak tekmelerle karşılıklı darbe alıyorlardı.

Canavarın saldırılarını ürkütücü bir senkronizasyonla yansıtıyordu, katlanmış yumruklar ve alçak tekmeler, tırmalayan pençeler ve çeneleriyle buluşuyordu.

Şiddetli darbe darbe, yırtık zemin üzerinde şiddetli bir dans sergiliyorlardı, her insan ve canavar arasındaki kemik sarsıcı çarpışmada mavi kıvılcımlar canlanıyordu.

Ellis, önünde gelişen sahneyi neredeyse kavrayamıyordu.

Northern sadece Abysmal tehlike Corpse Eater'ın saldırılarına karşılık vermekle kalmıyordu - sanki onları önceden tahmin ediyormuş gibiydi, gözleri bu garip ışıkla canavara korkunç bir şekilde yapışmıştı ve öyle bir doğaüstü zarafetle hareket ediyordu ki, bu rasyonel bir açıklamayı reddediyordu.

Bir insan, yetenekli ya da yeteneksiz, bu kalibredeki bir rakibe nasıl bu kadar hızlı tepki verebilir ve algılayabilirdi?

Bu, beceri ve refleks sınırlarını aşıyordu.

Sanki Northern, kavramsal olarak Corpse Eater'ın kendisi haline gelmişti.

Bu farkındalık, Ellis'in omurgasında bir ürperti gönderdi, aynı zamanda nefes kesici manzaraya hayranlıkla bakıyordu.

Northern, her savunma dokusundan ve karşı saldırıdan, akan su gibi geçiyordu; Eater'ın kaba gücüne asla direnmeden, onu zararsız yollar boyunca yönlendiriyordu.

Onun saldırısı da en az acımasızdı.

Bazen, akrep kuyruğu gibi sertleşiyor, soluk kas ve tendonlar, yıkımın serbest bırakılmak üzere bekleyen yüksek gerilim tel gibi gergin titriyordu.

Bir sonraki göz kırpışında, dirsekler ve dizlerden oluşan dönen bir kasırgaya patlayarak, Eater'ın zırhlı yanlarına gürültülü darbelerle saldırıyor, kanı genişleyen yaylar halinde saçıyordu.

Canavar, her saldırıya vahşi bir yoğunlukla karşılık veriyordu, lekeli derisi üzerinde kaba şişlikler açılmasına rağmen yılmadan.

Pençeleri kör edici bir hızla savrulurken, yalnızca Northern'ın savunma dokuları veya kemik kırıcı karşı hamleleri tarafından geri çevrildi.

Onlar, her iki savaşçının da aldığı kadar acımasızca verdiği, görünüşte sonsuz bir çıkmaza kilitlenmişti.

Kuzey, Eater'ın korkunç gücüne açık bir meydan okuma ile tekrar tekrar kavga mesafesine yaklaşarak tamamen korkusuzdu.

Bir noktada, yaratık onu boğazından yakaladı, o korkunç çeneleri genişçe açılarak onu bütün olarak yutmaya hazırdı.

Çoğu, böyle bir yok oluş karşısında kaderlerini anında kabul ederdi.

Kuzey ise öyle değildi.

Korkunç bir sükunetle, parmaklarını Eater'ın ağzına sokarak, orbülleri viskoz bir sprey halinde ezdi.

O, ince bir çığlıkla onu bıraktı, harabe gözleri buharlaşan kanla fışkırarak geri savruldu.

Kuzey durmadı.

O, Eater geri savrulurken içeri daldı ve dirsekleri, dizleri ve botlu topuklarıyla felç edici darbelerden oluşan bir kasırga saldı.

Her gürültülü darbe, Eater'ın bir zamanlar korkutucu olan kas yapısını çökerten sesli bir şekilde kemiklerin kırılmasına ve sürtünmesine neden oldu.

Baraj, alt çenesini yok eden ve boğazının parçalanmış kalıntılarına gömülen kemikleri parçalayarak zıplayan bir dizle doruğa ulaştı.

Gurgulayan bir yığın halinde çöktü, yaşam kanı pulsatör jetler halinde akarken zayıf bir şekilde çırpındı.

Kuzey, rahatsız edici bir sükunetle kalan uzuvlarından birini ayaklarının altına aldı ve demir bir kavrayışla yüzünün yırtık kalıntılarını tutmak için eğildi.

Ellis, adamın kafasını yere çarpmasını beklerken ürperdi.

Kesinlikle, hiç kimse onu canavarı acımasızca öldürmekle suçlamazdı, çünkü yaratığın onu tüketme çabası iğrençti.

Yine de Kuzey, çok daha rahatsız edici bir şey yaptı.

Parçalanmış başını nazikçe kucaklayarak, neredeyse burun buruna gelene kadar eğildi... yırtık burun boşluğuna.

Dudakları, kanı ve tükürüğüyle kaygan dişlerini açarak psikopatça bir gülümsemeyle ayrıldı.

"Umutsuzluğunu tadabiliyorum," diye hırladı, sesi boğuk ve korkunç bir vahşilikte. "Kesinlikle... nefis."

Yiyici titredi, boğazının harabe halinden zavallı bir inleme yankılandı.

Northern'ın kahkahası, saf, neşeli bir kötü niyetin tüyler ürpertici bir gülüşüydü.

“O kadar açlık...” Burnundan derin bir nefes aldı, yanmış et ve boşaltılmış bağırsakların kokusunu tadını çıkararak. “Bunu üzerinizde her yerde hissedebiliyorum. Varoluşunuzu besleyen o aç gözlü, kemiren boşluk.”

Merhamet maskesini tamamen düşürerek, Yiyici'nin başını çirkin bir omurga gıcırtısıyla yana doğru çevirdi.

Bir kez titredi, zayıf bir şekilde, ve korkunç bir sessizliğe büründü.

Kuzey, Yiyici'nin ölüm çırpınışlarından sırtı ve omuzları boyunca derin yarıklar açan yırtıcı pençelerle akıcı bir şekilde yükseldi.

Siyah kan, saçlarını düğümleyip göğsünden kalın dereler halinde akarken, buna aldırış etmedi.

Bakışları uzaktaydı, sıradan bir savaş deliliğinden çok daha fazlasıyla aydınlanmıştı.

Elini kaldırarak, Kuzey, katılaşan pisliği dudaklarına sürdü, dili dışarı fırlayarak o iğrenç bozulmayı tatmaya çalıştı.

Gözleri kafatasında geriye doğru yuvarlandı ve nefesi, saf, sefalet dolu bir zevk iniltisiyle çıktı.

Ellis, tüm yetenekler ve ruhlar düşüncelerinden silinmiş bir şekilde, korkunç bir tiksintiyle izledi. O an Kuzey'in neye dönüştüğü, insana - ya da akla yakın bir şeye - çok ötesindeydi.

Ellis, gerçek, saf deliliği tanık olmuştu.

Ve parçalanmış psikolojisinin arka planında, küçük bir ses, Northern ile az önce acımasızca kırdığı Eater arasında herhangi bir fark olup olmadığını sordu.

Ellis'in bu soruya cevap vermesi zordu.

Kesinlikle Northern ile Abysmal seviyesindeki Ceset Yiyici arasındaki savaşın zor olacağını, aslında imkansız olacağını düşünmüştü.

Ancak az önce tanık olduğu şey, sağduyusunu ihlal ediyordu.

Bu korkutucuydu ve aynı zamanda şaşırtıcıydı.

Northern zaferini elde etmiş olsa da, bu kusursuz değildi ve acı bir bedel ödemeden gerçekleşmedi.

Sonuçta, vücudu kötü görünüşlü, acı veren yaralarla doluydu.

Ancak Ellis'i en çok endişelendiren şey, bu kısa anda Northern'ın farklı görünmesiydi; o kadar farklıydı ki, ona yaklaşmaktan korkuyordu.

Gerçekten Northern'ın ona iletmeye çalıştığı mesajı alıp almadığından bile emin değildi.

Çünkü gerçekten, onun kafasında dönen tek şey, bu kişinin peşinden koşmanın ne kadar boşuna olacağıydı.

Bir canavarı silahsız, ya da daha doğrusu, kendi tarzıyla yenmek.

İnsanların hamlelerini tahmin etmek bir şeydi, ama bir canavarınkini tahmin etmek imkansız olmalıydı!

Canavarlar basit zihinli varlıklar olarak tanımlanabilse de, bazıları diğerlerinden farklıydı.

Varyantlar olarak adlandırılan bu canavarlar, yüksek tehlike seviyeleri nedeniyle böyle anılıyordu.

Gece Korkusu bunlardan biriydi.

Ve bu Ceset Yiyici de.

Onlar neredeyse eşsiz bir zekaya sahipti ve görünüşte insani kararlar verebiliyorlardı.

Bu da onlarla savaşmayı alışılmadık şekilde zorlaştırıyordu.

Onları tahmin etmek, bir insan rakibini tahmin etmek gibiydi; mümkün olabilirdi, ancak Ellis bunun korkutucu bir odaklanma seviyesini gerektirdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Anında başarmak ve savaş boyunca tutarlı kalmak, inanılmaz bir şeydi!

Ellis, Northern'a olan saygısının kalbinde daha derin kökler saldığını hissetti. Gözleri hayranlıkla parlıyordu.

'Harika birisi!'

Bu arada, Northern uzaktan duruyordu, boş boş bakıyordu.

Başının hafiflediğini hissetti... çok hafif.

'Bende ne yanlış var...'

İçinde tuhaf bir şey yanıyordu... neredeyse bir açlık gibiydi.

İçinde bir kargaşaya neden olma tehdidi taşıyan bir şey vardı, sıcak ve rahatsız edici hissediliyordu.

Bu delice bir his gibiydi.

Ve 'delice' kelimesini gerçekten sevmedi.

'Yutma konusunda vahşi bir dürtü tarafından yönlendirildiğimi hissediyorum...' Northern, bunun mantıklı hale gelmeden önce bunu net bir şekilde düşündü.

Görmüş olduğu Ceset Yiyici üzerindeki belirli özellik ve diğer tüm Ceset Yiyicilerin ortak bir noktasıydı.

O [Yıkım Açlığı].

Belki de bu, ne kadar delice hissettiğinin açıklamasıydı.

Sonuçta, [Şekilsiz] Özelliğinin aktif yeteneğini bu kadar uzun süre kullandığı zamandı.

Garip hislerin dışında, tatlıydı... karnını alışılmadık bir sevinçle dolduruyordu.

Kuzey, ellerini gövdesinin üzerine koyarak, üzerlerinde duran kıvrımı gizlemeye çalıştı ve az önce ne kadar harika olduğunu hatırlamanın keyfini çıkardı.

Ve bunun tatlılığı.

O kadar coşku içindeydi ki... onu... ayakta... göremedi...

Ellis ise, solgun bir yüzle parmağıyla işaret ediyordu, ter içinde kalmıştı.

"Ehm, Kuzey? Kuzey, sanırım tekrar kalkıyor..." sesi yankılandı ama yumuşaktı, boğazının kenarında atılan korkunun boğduğu bir sesle.

"Hadi Kuzey!!!" Aniden, sinirli bir çığlık attı, hem can sıkıcı korkusunu hem de dikkati dağılmış Kuzey'i aştı.

Northern hemen bakışını Ellis'e çevirdi, ancak o anda gözleri büyüdü ve bir su akıntısı gibi—

Canavarı büyük kolları yere güçlü bir şekilde indiğinde ve etrafa parçalar fırlattığında, o neredeyse bir saniye önce akıp gitti.

Northern, ayakkabısız yumuşak bir iniş yaptı, dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı.

"Oh tatlı, gerçekten tatlı, ölmedin!" Gözleri acımasız bir mutlulukla parlıyordu.

Bu gerçekten mutluluk muydu? Belki de daha doğru bir ifadeyle delilik.

Ancak Northern, nasıl göründüğünü umursamıyordu. Şu anda, aklında sadece bir düşünce dolaşıyordu.

'Sanatın ve kopyalama eyleminin tam kapsamını görmek istiyorum! Şekilsiz'i en yüksek potansiyeliyle kullanmak istiyorum!!'

Gülümsemesi neredeyse yüzünü parçalayacak gibi görünüyordu, onu deli, absürt ve en önemlisi korkutucu yapıyordu.

Ellis, cildinde sürünen soğuk tentaklardan titredi; kıyafetinin yakasının terden ıslak olduğunu hissedebiliyordu... hepsi sadece birkaç saniye içinde.

Hangisinden daha çok korkması gerektiğini bilmiyordu... Northern mı yoksa Ceset Yiyici mi.

Ceset Yiyici, az önceki savaşın izleriyle hala yaralıyken, tehditkar ve vahşi bir varlık olarak duruyordu.

Son derece öfkeli görünüyordu, iki kırmızı orb kaybolmuştu, geriye sadece iki tane kalmıştı. Dişleri, kaba bir şekilde gıcırdayarak birbirine sürtünüyordu ve ince bir çığlık sesi çıkarıyordu.

Kapatılmış dişlerin derinliklerinde, Ellis kırmızı bir parıltının izlerini görebiliyordu; bu parıltı daha da parlaklaşmış ve kanlı bir ışıltıyla akıyordu.

Vahşi canavarla aynı alanda durmak, Ellis'in kalbini kıpırdatıyordu.

Gerçekten de bir kötülük felaketiydi!

Kuzey ise... Ellis pek emin değildi.

Gözleri, başka bir dünyadan gelen bir sevinçle yanıyordu, mantıksız bir zevk vardı, bu onu neredeyse deli gibi gösteriyordu.

Böyle bir yaratıkla karşılaştığında, Kuzey'in son derece mutlu olduğu hissediliyordu.

Ellis, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

'Gerçekten deli...'

Canavar gerçekten korkutucuydu, ancak Northern'ı izlemek, tüm ruhunu korkuyla çökertti.

Kuzey ve Ceset Yiyici, canavara kör edici bir hızla ateş etmeden önce göz göze geldiler.

Gözleri bir an için büyüdü, sevinci yüzünden kayboldu.

Kuzey, bir an bile kıpırdamadan, canavarın pençesi derisini yararak, soluk bedeninde derin yaralar açtı ve geri çekilerek kaçmaya çalıştı.

'Kahretsin!'

Bacakları geri kaydı ve bir şaşkınlık ve acı inlemesi çıkardı, parmaklarının ucundan aşağıya damlayan bilinçli bir kırmızı ipek gibi akan kanla dolan yaralara sarıldı.

Yiyici işini bitirmemişti - acı bir çabayla döndü, güçlü kuyruğunu Kuzey'in bacaklarını altından kırmak için yatay bir yayda salladı.

Onu sadece neredeyse vahşi refleksleri kurtardı.

Uzuv, tibialarının bulunduğu alanı keserken, geri doğru bir el takliti yaptı.

Yine de, tamamen kaçamadı - ucu çıplak ayağını sıyırdı ve bacağına uyuşuk bir güç dalgası gönderdi.

Kuzey, hantal bir şekilde yere düştü, ama zaten hareket ediyordu.

Yiyici, onu tehditkar bir şekilde gölgelere karşı yükselerek, yıkımın inişi gibi malikanenin içine sürünen karanlık gölgelerin arka planında duruyordu.

Zaferin çarpık bir gülümsemesiyle çenesi genişledi, yırtık boğazından yapışkan ipler halinde siyah sıvı yağmur gibi yağdı.

Kesinlikle, bu noktada Northern'ın hatasının ne olduğunu söylemesine gerek yoktu.

O, canavarı önünde belirdiği anda, tepki vermeden önce bunu fark etmişti.

Şüphesiz, kazanan durumunun etkisiyle kendini aşmayı başardı. Sadece dikkati dağılmakla kalmadı, o anlık dalgınlıkta rakibini hafife aldı.

Ve böylece, Ceset Yiyici aniden artan bir hızla saldırdığında, hazırlıksız yakalandı.

Bunlar, kendini rahat hissetmenin sonuçlarıydı... yine.

'Defalarca aynı berbat hatayı yapmaya devam ediyorum!'

Kuzey dişlerini acı içinde sıktı, bir eli hala kan sızan yanını tutuyordu.

Ceset Yiyici tehditkar bir şekilde önünde yükseliyordu, aşağıya bakarak, açıkça bir hayalet neşesiyle, yüz hatları hiçbir duygu belirtmese de.

Kuzey şimdi canavara teslim olmuştu. Elbette, ölecek gibi değildi.

Hala kullanabileceği seçenekleri vardı... ama böyle numaralara başvurmak onu üzüyor.

Çünkü bunu ham güçle kazanmak istiyordu.

Ceset Yiyici kükredi, alçak ama kükremeden belirgin bir vahşet sızıyordu.

Bunu Kuzey bile anlayabiliyordu.

"Sanırım çok fazla kin taşıyorsun, değil mi?"

Onun önünde tamamen çaresiz kaldığı tüm o anlar, kahretsin, onu tüm malikaneyi temizlemeye bile zorladı!

Canavar muhtemelen kaynıyordu, önünde diz çökerek bu insan kıyafetindeki kötülüğe karşı bu kadar nefretle patlamak üzereydi.

Korku ve açlıkla gürleyen bir kükreme ile geri çekildi, kalan ağırlığının tüm gücünü Northern'ın yatmakta olan formuna indirmeye hazırlanıyordu.

Böyle bir saldırıya dayanacak kimse kalmazdı - sadece taze kırmızı lekeler arasında parçalanmış, mangal bir kalıntı kalırdı.

Ve yine de...

Böyle bir yok oluşa yüz yüze bakarken, Northern'ın yüzünde çılgın bir gülümseme belirdi.

'Ah... lanet olsun, bende neyin yanlış olduğunu bilmiyorum... bu gerçekten harika.'

Northern'ın yüzündeki hastalıklı gülümseme, Eater'ın titremesine neden oldu. O an kendi kendine hareket eden Ellis bile, duraksayıp gözlerini kırpıştırarak durdu.

Northern'ın aniden değişen tavrı, tüm yeri tanıdık olmayan bir korku hissiyle sarhoş etti.

Hem Eater hem de Ellis bunu fark edemedi, ama ikisi de geri adım atmışlardı, bunu fark etmeden önce birkaç adım geriye sıçradılar.

Ellis'in yüzünden ter damlaları süzüldü.

Canavar muhtemelen kendi tarzında terliyordu.

Ancak Northern, sadece bakıyordu, dudakları geniş bir gülümsemeyle açılmış, gözleri korkunç bir şekilde parlıyordu ve yüzünde arzulu bir ifade oluşturuyordu.

An sessizlik içinde geçti ve Northern yavaşça yükselmeye başladı. Ancak tamamen kalkmadan önce, canavar ona yüksek bir boğuk çığlıkla saldırdı.

Korku zincirlerini kırdığı neredeyse söylenebilirdi.

Yine aynı kör edici hızla karşılaşan Northern, bu sefer aynı hatayı yapmadı.

Bakamayacak kadar zaman yoktu, bu yüzden canavar hareket eder etmez, yuvarlandı ve Yiyici'nin üzerine yıkıldığı yere çarparak yere çarptı, oraya çukurlar açtı.

Yeniden denge bulmaya çalışırken, bir akışkan, kemiksiz hareketle ayaklarına geçti.

Boşa hareket yoktu, gereksiz bir çaba yoktu.

Bir an yatar durumdaydı, bir sonraki an ise dik durarak parmaklarını Yiyici'nin yanındaki daha önceki bombardımanıyla açılmış dişli yarıklara taktı.

Kötü kokulu bağırsak ipleri, tutuşunu derinleştirirken serbestçe kaydı ve neredeyse ön kollarını yaratığın vücut boşluğuna gömdü.

'Eh?' Ellis birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Ne olduğunu bile göremedi. 'Ne zaman hareket etti?!'

Northern'ın böyle hareket edebilmesi harikaydı.

'Teleporte mi oldu?'

Teleportasyon oldukça uzak bir kavramdı; hatta o bile bunun sadece bazı türdeki serserilere, genellikle Büyücüler ve Akademisyenler olarak adlandırılanlara özgü olduğunu biliyordu.

Ve Northern böyle bir tür değildi.

Northern açıkça bir savaşçıydı.

Ama böyle kör edici... görünmeyen hareketi açıklayacak başka bir fenomen ne olabilirdi?

'Ah, artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum...'

En azından, bir mesaj almaya başlıyordu.

Northern gerçekten çok güçlü!

'Anlamıyorum, eğer bu kadar gücü varsa, neden yakalanmamıza izin verdi? Neden bu kadar çekingen ve sakin...'

Çılgın da olsa. Ama Ellis, bu kadar savaş yeteneğine sahip birinin bilinmemesini beklemiyordu.

Her neyse, Northern bir parti lideri olabilecek kadar güçlüydü. Bu konuda emindi!

'Kahretsin, o güçlü, o kadar güçlü!!' Ellis, Northern'ın ne kadar güçlü olduğunu ya da olabileceğini kabullenemiyor gibiydi.

Ceset Yiyici derin bir vahşi acı çığlığı attı, malikanenin içindeki havayı sarsarak, eğer yanılmıyorsam, tüm malikaneyi!

Uçmaya çalıştı, ama Northern sıkı tuttu, kendi ataletini kullanarak kollarını yanlara doğru yırttı.

Yırtılan kasların ve kırılan kemiklerin mide bulandırıcı yankısıyla, canavarı pelvisinden sternumuna kadar açtı.

Siyah kan ve iç organların dalga dalga fışkırmasıyla, ikisini de sıcak, zehirli bir yağmurla ıslattı.

Northern yüzünü patlamaya doğru eğik tutarak, Eater'ın yaşam gücünün fışkıran özünü yakalamak için dilini sarkıttı.

Bakır tadı damağında dolaşırken, onu coşkulu bir zevk içinde titretmeye başladı.

'Ahh... gerçekten harika.'

Hala kanlı mızraklarına saplanmış olan Yiyici, sadece kendi iç organlarının patlaması etrafında zayıf bir şekilde boğulabilirdi.

Artık hiçbir şey kalmamıştı, Northern'ın cesaretine ceza vermek için ne bir direniş ne de son bir güç rezervi vardı.

Yavaşça, kaçınılmazlık ve merhametin eşit ölçüleriyle, onu yere indirdi.

Northern'ın ön kollarından ince et ve kıkırdak iplikleri, ağırlık yerleşirken açığa çıktı.

Gözlerinin geriye kalan az bir kısmı, tamamen yenilmiş olmanın zamansız kabullenişiyle donuklaşmış bir şekilde onu buldu.

"Bana bak," Northern daha önceki o ürkütücü hırıltıyla kükredi.

Sesinin tonu, kadife ile kaplanmış çakıl gibiydi, sert ama büyüleyiciydi. "Korkunu ve umutsuzluğunu bana doldur... hepsini BENİM üzerime ateş et..."

Bu son kelimeleri keskin bir nefesle vurguladı ve Eater'ın ağzındaki solgun parıltının yavaşça sönüşünü izledi.

Tam o anda, kesik karnından iki siyahımsı küre yuvarlandı ve aynı anda, Northern sistemi duydu.

[Bir Abysmal Savage - Ceset Yiyici'yi öldürdünüz]

[+6 yetenek parçası kazandınız]

'Altı mı? Daha fazla olmasını bekliyordum, ama...'

O, o sırada bir şeytana dönüşen Dark Terror'ı öldürmekten iki kat aldı.

Bu da demektir ki, canavarlara nihayetinde ruh rütbeleri tarafından büyük ölçüde sınırlıydı.

Northern başını kaldırdı ve duyulabilir bir nefes verdi.

Bu arada, Ellis tüm bunları donmuş bir dehşet içinde izliyordu, kasları kilitlenmiş, nefesi akciğerlerinde duraklamıştı.

Gözlemlediği yerden bile, Northern'ın eylemlerinin...kutsal olmayan yakınlığını yanlış anlamak mümkün değildi.

Bu basit bir şiddet veya kan arzusu ötesindeydi.

Bu, derin bir şekilde sapkın ve ruhsuz bir şeydi.

Doğal ve sağlıklı olan her şeye karşı elemental bir ihlaldir.

Sonunda, Northern kendine geldi ve başını Ellis'e çevirdi, Ellis zayıf bir şekilde titredi.

"Bu..." dedi boğuk bir sesle, altı metre uzakta duran titreyen siyah saçlı çocuğa gülümseyerek, "Bir savaş böyle olmalı."

Alkış alkış alkış

Alkış sesini duyduğunda aniden kaşlarını çattı. Kesinlikle Ellis değildi çünkü gözleri şu anda Ellis'teydi ve o alkışlamıyordu.

Hemen hemen hiç hareket etmiyordu.

'Kim... kim olabilir?'

Hepsi bir mikro saniyede oldu, ama Northern'ın aklı, yeteneklerinin bir kısmını gören kişiyi öldürmek için binlerce düşünce ve yol taşıyordu.

"Kendini göster," diye talep etti.

Ve yavaşça, karanlıktan bir siluet çıktı.

Adım. Adım. Adım. Bir adım daha.

Kuzey'in göğsündeki gerginlik her adımda arttı. Elleri yavaşça açıldı, ya Ölümcül Kılıcı ya da Ruh Alıcısını tutmaya hazırdı.

İkisi de düşmanlarını neredeyse hiç çaba harcamadan alt edebilecek ölümcül silahlardı.

Muhtemelen bir insan olduğu için, Ölümcül Kılıç daha uygun bir seçimdi.

O şey açıkça insanları öldürmek için yaratılmıştı... bunu yanlış anlamak mümkün değil.

'Düşünmek bile, sonunda birini öldürmek zorunda kalacağım...'

Bu hoş bir düşünce değildi. Aslında, bu düşünce aklından geçer geçmez, Kuzey'in tat alma duyuları zaten acı ve tiksinmişti.

Ama yapılması gereken yapılmalıydı.

Adımlar nihayet durdu ve yavaşça, silüet karanlıktan çıktı, iki eli göğsünde katlanmıştı.

Kuzey, kimin olduğunu görünce gözleri bir an için büyüdü, sonra tekrar kısıldı.

İç çekti ve elini bıraktı, ancak kaşları sıkıca çatılmış bir şekilde sorguladı

: "Cidden, Eğitmen Anne? Burada ne yapıyorsun?"

Annette'in kaşlarından biri yukarı doğru kaydı.

"Biliyorsun, dillerle pek aram yok ama ağzından çıkan şeyin edebe aykırı olduğunu söyleyebilirim. Benimle konuşurken saygılı olmalısın. Eğitmenin olmanın yanı sıra, muhtemelen senden on yaş büyüküm."

"Evet. Peki ne olmuş?" Kuzey kayıtsız bir tonla yanıtladı.

Annette, ona daha da yaklaşmak ve kafasını patlatmak istese de, kendini tuttu ve sadece yüzüne tokat attı.

Gördüğü şeyle bile, ona vurmak başını belaya sokmak demekti.

Derin bir nefes verdi ve ardından ağzını açtı, kelimeleri çıkmadan önce biraz tereddüt gösterdi.

“Sen... İçinde bunu barındırdığını her zaman biliyordum, ama bu kadarını beklemiyordum. Silahsız bir şekilde bir zirve seviyesindeki canavarı yendin.” Annette'in sesi alçaktı, neredeyse boğuk, aslında.

Bu şekilde, içindeki karmaşayı bastırıyordu. Kendi başına kalsaydı, dilinin ucunda haykırmak isteyecekti çünkü az önce yaşadığı şey çılgıncaydı!

Parti liderlerinden hiçbiri bunu başaramadı!

Ve kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, Northern Klonlama yeteneğini bile kullanmamıştı!

Onun bunu yapmış olsaydı, savaş daha kolay geçerdi. Ama yapmadı; zırhsız, silahsız savaştı...

Bu çılgıncaydı! Bu akıl almazdı! Kesinlikle hiçbir mantığı yoktu!

Orada duruyordu, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, ama içinde biriken şaşkınlığı bastırmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Birkaç dakika boyunca Northern'a baktı.

Onun gözleri... uyanıklık ve küçümseme doluydu.

“Tamam, bak. Bu kasıtlı değildi. Gilbert ile olan olaydan sonra senin için endişelendim, bu yüzden geldim... sonra burada bir canavar olduğunu keşfettim. Öncelikle, bunun sorun yaşadığımız aynı canavar olduğunu düşündüm. Senin yerinde ne işi var diye seni şüpheli buldum, bu yüzden kendimi gizlemeye ve sadece gözlemlemeye karar verdim...”

O, canavarın ahlaka aykırı cesedine bakarak duraksadı. Sonra, acı bir tat alarak konuştu.

"Bunu... beklemiyordum..."

Şimdi bu noktaya gelindiğinde, Northern ne yapacağı konusunda büyük bir çatışma içindeydi.

'Sadece öldürmeli miyim?'

Bu çılgın bir fikirdi, ama imkansız değildi.

'Eğer Koll'un ruhunu alırsam, yeteneklerim artmalı, sonra Karanlık Terör ve bazı diğer kopyalarla, bu mümkün olmalı... ya da sadece Kaos yeteneğimi kullanabilirim...'

Ona yoğun bir şekilde baktı. Gerçekten bunu düşünüyordu!

"Üzgünüm... bana bu kadar yoğun bakıyorsun, sanki senin ellerinle ölmekle ölmemek arasında sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum."

Northern boş boş bakmaya devam etti...

"Ama beni öldürmen imkansız olurdu."

Biraz başını kaldırdı.

“Ne kadar eminsin?”

Annette güldü, “Yani, yeteneğimden ya da başka bir şeyden dolayı değil. Ama bu ıssızlıkta senin yanında olabilecek tek kişiyi öldürecek kadar aptal değilsin.”

“Tam olarak, bu da demektir ki, kelimenin anlamında beni İHANET edebilecek tek kişi olabilirsin. Şu anda seni öldürürsem, bunun olasılığını ortadan kaldırmış olurum.”

Annette bir an donakaldı, yüzü biraz solgundu.

“Sakin ol, kutsal Tach! Şaka yapıyordum, ama gerçekten beni öldürmeyi düşünüyordun?”

Kuzey omuz silkti, “Bunu düşünüyordum...”

“Yeteneklerini bu kadar mı saklamak istiyorsun?”

Kuzey uzaklara baktı, sonra omuz silkti.

“Özellikle saklamıyorum. Sadece göstermiyorum. Gerekirse göstereceğim. Sadece bu kadar dikkatli davranıyorum çünkü parti liderleri hakkında pek bir şey bilmediğime inanıyorum. Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimde, benim hakkımda bir şeyler bilmelerini istemiyorum.”

Annette başını salladı, bir süre duraksadıktan sonra söyledi

: "Görüyorum..."

Sonra, karanlık havada ikisi arasında garip bir sessizlik oluştu, ardından o güçlü sesiyle araya girdi.

“Eh, bolca zamanım var... etraftaki diğer canavarlara avlanan canavar sayesinde, burası çöküşe geçmeye başladı. İstersen, bilmek istediğin parti liderleri hakkında her şeyi ve diğer şeyleri de anlatabilirim.”

Kuzey, ruh çekirdeklerini toplamak için eğildi ama bunu yaparken şöyle dedi:

“Çöküş? Ne çöküyor?”

Annette, kollarını tekrar kavuşturdu ve onun, diğerlerinden biraz uzakta olan son siyah orba uzandığını görünce aşağıya baktı.

“Başka ne? Gilbert'ın inşa ettiği korku yapısı.”

“Oh, o mu? Ne var bunda?”

“Canavarlar öldüğü için, insanlar artık kendi başlarına et bulmaya çıkabileceklerini hissetmeye başladılar. Parti liderleri dışarı çıkmayı reddettiği için, onları durduran tek şey gerçek canavarın kendisi. Ne olduğunu kimse bilmediği için, herkes dışarı çıkma konusunda şüpheci...”

“Bu doğru... tüm canavarlar ölü olsa da ve insanlar artık kendilerini savunabileceklerini hissetse de, Karanlık Korku bir sonraki korku nesnesi haline geldi ve bunun etrafında başka bir yapı inşa etmeleri oldukça mümkün.”

Kuzey, elindeki orbü okşadı, düşüncelere daldı.

'Ama bu onların için de riskli olacak. Çünkü bu sefer kontrol edebilecekleri bir korku değil... Gilbert, böyle bir korkunun etrafında bir yapı inşa etmek istemezdi, çünkü bu hem onları hem de insanları etkiliyor. Onu ortadan kaldırmak daha iyi bir seçim...'

Annette'e baktı, "Korkuyorlar mı? Parti liderleri bu canavara karşı savaşmak için çıkamaz mı?"

Annette omuz silkti, "Gilbert birçok şey. Bazen nasıl düşündüğünü anlamıyorum, ama evet, parti liderleri zaten buna karşı bir araya geliyor. Ancak tuhaf olan, Raven'ın çekilmesi."

"Gerçekten mi?"

Annette devam etti, "Sadece çekilmedi; partisinin dağılmasına neden oldu ve artık bir parti lideri değil."

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

"Eh? Neden?"

Üçü de zemin katta duruyordu, Ceset Yiyici'nin cansız ve acımasızca öldürülmüş bedeni hala zemini lekeliyordu.

Birkaç saniyelik bir sessizlik, Northern nedenini sorduğunda gece rüzgarıyla geçti.

Ellis de Annette'in söyleyeceği bir sonraki şeye yoğun ilgi gösterdi.

Ancak, o sadece iki elini de omuzlarına atarak omuz silkti.

"Kim bilir? O kızın ne düşündüğünü kimse bilemez. Ben şahsen onun iki bacaklı bir felaket olduğunu düşünüyorum."

Northern bir an duraksadı, bunu ciddi bir şekilde düşündü.

'Sebep, yakında yola çıkmamız gerektiğiyle ilgili olabilir mi? Ama partisini dağıtmasına gerek yoktu, değil mi?'

Hatta o bile Raven'ın eylemini açıklamak için mantıklı bir sonuca varamadı.

"Eh, umurumda değil," diye ilan etti ve merdivenlere doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Annette ve Ellis doğal olarak onu sessizce takip ettiler.

İkisi de muhtemelen az önce tanık oldukları şeyin düşüncesine dalmışlardı.

Bu, onların zihinlerinin bunun hayretinden kurtulmasının zor olduğu... inanılmaz derecede zor olduğu anlamına geliyordu.

Ve üzücü olan kısım şuydu... henüz Northern'ın ne kadar yetenekli olduğunu görmeye bile başlamamışlardı.

Bu sadece Northern'ın [Şekilsiz] Özelliği maksimize etmeye çalışması ve onu isteyerek nasıl aktive edeceğini öğrenmesiydi.

Sonuçta, aklı bu belirli özellik hakkında belirli bir soruya her olası cevabı arıyordu.

Sonunda Northern'ın eviyle karşılaştılar. Hemen kapı açıldı. Bay

Fluffy zıpladı, bacağını öne uzattı ve yüksek sesle hırladı... sanki Northern'ı selamlıyormuş gibi görünüyordu, ama durum böyle değildi.

"Cidden bütün bu süre boyunca uyuyor muydun?"

Canavar düşük bir kükreme yaptı ve Northern'ın bacağını beyaz tüyleriyle okşadı.

"Ah, neyse... çok rahat olmamaya çalış."

Northern üç küreyi yatağına koydu, masadan sandalyeyi çekti ve Annette'e döndü.

"Burada oturabilirsin..."

Annette, ağzı aşağı dönük bir şekilde başını salladı, "Hm, yani misafirperversin? Bu beklenmedik ve iyi bir özellik."

Kuzey'in kaşları biraz yükseldi, "Ne için iyi bir nitelik?"

"Bununla ilgili endişelenme," elini sallayarak bir red işareti yaptı, "Bunun dışında tartışacak başka bir şeyimiz yok mu?"

Kuzey yatağa oturdu ve bacaklarını çaprazladı, sonra konuştu

: "Evet, bana parti liderleri hakkında bilmem gerekenleri söyleyeceğini söyledin. Fiyatın ne?"

Annette'in kaşları yavaşça çatıldı.

"Fiyat derken neyi kastediyorsun?"

"Fiyat artık fiyat, bu bilgiyi bana bedava vereceğin yok..."

Annette birkaç saniye sessiz kaldı, kuzeyin ruhuna vermilyon gözleriyle bakarak.

Sonra ağzını açtı, ama hafif bir tereddütle.

"Aslında, tam olarak bunu yapmayı düşünüyordum. Ama görüyorsun Kuzey, ciddi bir yardıma ihtiyacın var. Şimdi bunu söylediğine göre, bir fiyatım olacağını düşünüyorum. Ve fiyatım bu olacak."

Gözleri, Kuzey'in arkasında dağınık bir şekilde yatan ruh çekirdeklerine kaydı.

Northern, gözlerini onun gözleriyle takip etti, başını biraz geri çevirdi, sonra ona karşılık verdi.

"Asla! Hayır! Sana bunu vermeyeceğim. Bekle, eğer daha önce böyle yapmak istiyorsan, neden bunu ücretsiz yapmıyorsun? Bana bir şey kanıtlamak istemiyor musun?"

"Hangi şey?"

Annette ona gülümsedi; gülümsemesi yaşlı bir tilkinin gülümsemesine benziyordu. Çok rahatsız ediciydi.

"Yani... her şey için fiyat almak zorunda olmadığını mı?"

Onun ağzı yuvarlaklaştı.

"Oh, bunu bildiğini biliyorum." Sonra başını hafifçe salladı, "Hayır. Hayır, sana herhangi bir şeyi kanıtlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Sen hatalı bir insansın, birkaç vida gevşek, hiçbir şeyi kanıtlamanın bir anlamı yok."

Northern'ın ağzı hafifçe düştü, "Bu çok sert değil mi?"

Annette başını eğdi, "Öyle mi?"

"Her halükarda, bunları sana veremem. Bunun yerine, sana beş ruh çekirdeği vereceğim... ama bunları değil."

Ellis, ellerini kavuşturdu ve gözleri kapalı bir şekilde yanına bakmadan onun yanıtını bekledi.

"Pekala, ben buradan bir şey kazanmayı düşünmüyordum, ama senin güvensizliklerin sayesinde kazandım. Belki beş iyi olur... ya da onu on yapabilirsin."

"Bunu üçe indireceğim," bakışı neredeyse taş kesilmişti.

"Tamam, tamam, beş olur. Beni ısırma," Annette kabul etti, elini hafifçe kaldırarak. "Peki, parti liderleri hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey."

"Oh, anladım..." dudakları yavaşça kıvrıldı.

O konuşmayı durdurduğu anda bir sessizlik oldu.

Ellis kapının yanında duruyordu, duvara yaslanmıştı. Bay Fluffy yerde oturuyordu, sanki konuşulan her insan dilini anlayabiliyormuş gibi dikkat kesilmişti.

Kuzey, yatakta oturuyordu, Annette ise sandalyedeydi.

Sonra onun sözleri, zarif bir şekilde nezaket kurallarını delerek, kelime kelime çıktı.

Öyleyse, öncelikle on üç parti liderimiz var. On üç.

O duraksadı ve onun yüzüne baktı; o, sarsılmazdı. Sonra devam etti

: "Bu topraklarda biz hariç doksan dokuz öğrenci vardı, elbette ki biz öğrenciler değiliz." Yumuşak bir kahkaha attı ve devam etti, "Bu noktaya nasıl geldiğimizi biliyorsun, bu yüzden tüm bunları atlayacağım."

"Yetenek ve potansiyel açısından en iyi on üç öğrenci seçildi..."

"Nasıl? Dövüşle mi? Etrafınızda her an saldırabilecek canavarlar varken liderlik için düello yaptığınızı söylemeyin."

Annette biraz güldü, "Bunu yapsaydık daha eğlenceli olurdu. Ama seçimi yapan Müdür'dü. Onunla Raven arasında birkaç özel toplantı oldu, ama neden olduğunu bilmiyorum."

Northern bir an aşağı baktı, sonra başını kaldırdı, onaylayarak, "Anladım..."

"Peki, ilk parti lideri Raven... tam adı Raven Light Kageyama ve o..."

Annette o anda duraksamak zorunda kaldı çünkü o ismi anımsadığı an,

Northern'ın ifadesi değişti.

Gözleri büyüdü ve gözbebekleri daraldı; bir an, her zamankinden daha solgun görünüyordu.

Sonunda, başını kaldırdı ve tekrar sordu.

"Üzgünüm... ona ne demiştin tekrar? Onun klan adı mı?"

"Kageyama, Raven Light Kageyama."

'Tamam, şimdi ne oluyor?'

Raven Light Kageyama.

Raven Light Kageyama.

Raven Light Kageyama.

Kelimeler, Northern'ın zihninde çalmaya devam etti, onu ağır bir şekilde rahatsız ederek, endişe içinde kıvranmasına neden oldu.

'Raven Kageyama klanından mı? Shin ile aynı klan mı?'

Babasının klan adını değiştirmesi ve orijinal klanını nadiren anması rağmen, Northern'dan özellikle gizlemedi.

Öncelikle, klan bayrağı ve amblemi bir kutunun içinde katlanmış bir şekildeydi ve Northern bir kez buna rastlamayı başarmıştı.

Diğer zamanlarda, Shin klanının adını kullanarak anlamsız bir şekilde övünmüştü.

'Büyük Kageyama klanı,' derdi.

Bir diğer şey ise, pratik sırasında, keskin ve acımasız bir şekilde icra edilen garip ayak hareketleri kullanmasıydı, ama bunları Northern'a asla öğretmedi.

Ayrıca avlarda da asla kullanmadı... hayatı buna bağlı olsa bile.

Northern, ona neden böyle olduğunu birkaç kez sorduğunu hatırlıyordu.

Kullanmadığın bir savaş stilini neden eğitmekle uğraşıyorsun?

Ama Shin'in yanıtı şuydu:

: "Bir gün kaderimle yüzleşmek zorunda kalacağım. Artık bir ailem var... sen ve Eisha, kaçmaya devam edemem, değil mi?"

Onun sözleri her zaman o kadar ağır bir yük taşıyormuş gibi geliyordu ki, Northern bu soruyu sormaktan nefret ediyordu.

Ayrıca, cevaplarının her zaman tutarlı olması ve Northern'ın bu sorularla onu rahatsız ettiğini asla şikayet etmemesi oldukça garipti.

Elbette, Northern ne demek istediğini bilmiyordu.

Sadece Shin'in muhtemelen hala kaçtığı bir aile işi olduğunu düşündü.

Düşünceleri, üzerine daha fazla düşündükçe bulanıklaşmaya başladı.

'Raven ve Shin aynı klandan mı...?'

Bu ifşaat ne kadar şaşırtıcıydı ve bunun hakkında daha fazla bilgi edinmek istese de, bu isteği kontrol altına alması ve gömmesi gerekiyordu.

Sonuçta, ilgilenilmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

"İyi misin?" Annette, dikkatini çevresine geri getirirken sordu.

Başını sallayarak, kısa bir yanıt verdi.

"Evet."

"Tamam o zaman, dediğim gibi, Raven ilk parti lideri ve bence bu kalede en güçlü kişi."

'Buna şaşırmadım.'

"İkinci parti lideri, tabii ki, benim." Kendine kibirli bir gülümsemeyle işaret etti.

"Raven senden daha mı güçlü?"

Annette'in kibirli gülümsemesi anında kayboldu ve saçını iyice karıştırdı.

"Bir ruh halini mahvetmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Bence Lady Raven, Sage Gilbert dışında, kalede herkesten daha güçlü..." Ellis, ifadesini tamamlamadan donakaldı.

İki alaycı bakış ona lazer gibi fırlatıldı, bu da onun konuşmamış olmayı dilemesine neden oldu.

Kuzey ve Annette aynı anda hırladı ve gözlerini ondan çekip birbirlerine döndüler.

“Kesin olarak söyleyemem çünkü ikimiz de dövüşmedik. Ama onu yenebileceğimi de söyleyemem.”

Annette, sonraki birkaç kelimesini neredeyse sinirli bir tonla haykırdı.

“O kız bir canavar! Bu kadar genç birinin nasıl bu kadar katı ve korkutucu olduğunu anlamıyorum. Ama Kageyama klanından olduğunu hatırlayınca, bu biraz mantıklı geliyor.”

Kuzey, başını hafifçe geriye doğru kaldırdı.

“Neden? Kageyama klanı canavarlar yaratmakla mı ünlü falan...?”

“Bu çok da uzak bir ihtimal olmayabilir, Shin'i düşününce. Onun çok güçlü olduğunu biliyorum ama çoğu zaman bunu gizliyor.”

Aslında, Kuzey, Shin'in o gün uyanınca ondan kaçmasını istemesinin sebebinin, gerçek Kageyama dövüş tarzını görmesini istememesi olduğunu düşündü.

Ve o anda Kuzey çok endişeli olmasına rağmen, Shin'in canavarı nasıl yeneceğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Ne görebileceğinden emin değildi; çünkü o zamanlar dövüş sanatları ve stilleri hakkında pek geniş ve bilgili değildi...

Şu anda bile hiçbir şey yok.

Ama o zaman ile şimdi arasında hafif bir fark vardı.

Her neyse, benden sonra Ayu ve Myu'yu gösterebilirim. Ayu, üçüncü partinin lideri ve Myu onun asistanı.

Kuzey, onların isimlerini bilmiyordu ama seslerinin ne kadar benzer olduğundan tahmin edebiliyordu.

İkizler mi?

Evet, ikizler.

Annette çenesini hafifçe okşadı.

Ve ikisinin de üçüncü en güçlü olduğunu söyleyebilirim. Eğer onları ayırmam gerekirse, bireysel olarak daha zayıflar. Ve neredeyse hiç ayrı görmüyorsunuz.

Sizler, tanıştığım ilk driftçiler grubusunuz... hisar da.

Annette acı bir gülümseme ile gülümsedi.

Hatırlıyorum, kim bilebilirdi başımıza böyle bir şey geleceğini.

Kuzey gözlerini biraz kısarak Annette'e kaldırdı.

“Sormayı hiç başaramadım... siz insanlar buraya nasıl geldiniz?”

Annette birkaç saniye sessiz kaldı, ama tereddüt ettiği gibi görünmüyordu, ne de olsa bir şeyin yanlış olduğunu düşündüğü de yoktu.

Eğer öyle olsaydı, Northern bunu hemen fark ederdi çünkü kaleden gelen herkese çok şüpheyle bakıyordu ve Annette ile ikizlerin de işin içinde olduğunu düşünüyordu.

Yine de hala şüpheciydi ve doğru olup olmadığından emin değildi.

Ama Gilbert'ın onlara ne olduğunu ve buraya nasıl getirildiğini bildiğinden emindi.

“Şu anda bunu söylemem, sana o üç çekirdeği kaybettirir. Başka bir zaman bekleyebilirsin, ama şu anda, bana ne için ödeme yaptığınıza odaklanmalıyız.”

“Bunu yapman akıllıca...”

“Sadece beklentilerini karşılıyorum, hepsi bu.” Dudakları bir tilki gibi kıvrıldı.

Northern içten içe dişlerini sıktı; çok merak ediyordu ama en azından Annette'in bir şey saklıyormuş gibi görünmediğini söyleyebilirdi.

Ama bu düşünceye güvenmeyi de istemiyordu, ne içgüdülerine ne de onun yansıttığına.

Hiçbirine güvenmedi.

Annette'in sesi odada yankılandı, onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Dördüncü en güçlü için Ryan Johnson derim. O çocuk bir dahi ve yeteneği buz manipülasyonu. Bu çılgınca. Şu anda zaten çok güçlü ve henüz bir usta bile değil."

Kuzey'in beyni o anda çalışmaya başladı.

'Bu olmalı! Yeteneği beş bin yetenek parçasına mal olan adam!!'

"İlginç..."

"Evet, o zaman Arlem Phebe'nin beşinci sırada olması gerektiğini düşünüyorum. O, geçilemez bir savunma duvarıyla inanılmaz derecede güçlü. Sonra Braham'ın altıncı sırada olduğunu düşünüyorum... eh, Braham'ı zaten tanıyorsun."

Kuzey dudaklarını tamamen tiksintiyle aşağı çevirdi ve Ellis'e baktı, sonra yorum yaptı

: "O deli."

"Tamam, ne düşünüyorsan düşün, ama o adam bu karakolda sahip olduğumuz tek iyileştirici. Braham'ın iyileştirme yeteneği o kadar önemli ki, hatta kesilmiş bir eli bile iyileştirebiliyor."

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

"Şaka yapıyorsun olmalısın."

Hayır, değilim. Bu yüzden Braham, bu kalesindeki en değerli ve şımartılmış parti lideridir. Ne yaparsanız yapın, ona bir şey olamaz...

Kuzey'in gözleri odaklanmayı kaybetti, "Bunu böyle söylediğinde anlıyorum. İyileştirme yetenekleri çok nadirdir. Ve bu ıssızlıkta ona sahip olmak, onu sıradan birinin çok daha yüksek bir mertebesine yerleştiriyor. Bu yüzden bu kadar kibirli olması şaşırtıcı değil."

"Eh, durum bu. Yedinci rütbe Atticus Pemberton, bir dahi ama kibri çoğu zaman önüne geçiyor. Sekizinci rütbe, geçen gün benimle tanıştığın koyu tenli kadın Vida Beason. Dokuzuncu rütbe Esmeralda Humphrey. Onuncu ise Bertram Standish...

...

...

...

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Sizi tüm bu konuşmalarla sıkmak istemedim.

Destek için teşekkürler, bir sonraki bölümle birlikte bu arcın temel bir kısmı nihayet başlıyor.

Ah, bazen yazmak yorucu olabiliyor ama bunu yapmayı seviyorum, lütfen daha fazla destekleyin ve motive edin.

Teşekkür ederim.

Annette'in ona açıklayabildiği sadece temel tanıtımlardı.

Her açıklamaları pek bir işe yaramadı, ama ona biraz içgörü sağladı ve hiçbir şey bilmekten çok daha iyiydi.

En azından, şimdi öğrencilerin sadece partilerin üyeleri olmadığını biliyordu.

Ancak yalnızca öğrenciler lider olarak seçildi, belki de bu Gilbert'ın tarafında önyargılı bir oyundu.

Ayrıca bazı önemli olaylardan bahsetti; Sloria ulusunun kalesiyle yaptıkları ilk buluşma ve Raven ile Gilbert'in dövüşü.

İkinci kısım, Northern'ı en çok etkileyen kısım oldu, ne yazık ki gece geç saatlere gelmişti ve Annette uykulu hissettiğini iddia etti.

Onun bunu, onu merak içinde bırakmak için yaptığını düşündü ve muhtemelen ona daha fazla çekirdek yükleyecekti.

Çünkü gece boyunca, merak etmeden edemedi...

Dünyada onların dövüşüne ne sebep olmuş olabilir?

Bunu düşünmek de delilikti.

Raven kesinlikle bir ustaydı, ama bir Bilge ile dövüşmek mi? Bu akıl almazdı.

'Ve burada ben bu ıssızlıkta en deli kişi olduğumu düşünüyordum.'

Northern yavaşça kendini kaldırdı. Herkesin uyumak için ayrılmasından bu yana saatler geçmişti.

Annette ve Ellis muhtemelen bu malikanenin odalarından birinde, korkunç komşu gittiği için huzur içinde uyuyorlardı.

Ve o da... uyuması gerekiyordu. Ama kalbini o kadar rahatsız eden şey vardı.

Belki de sadece gelecek olan şeyin saf heyecanıydı.

Sonuçta, Raven bugün ona ulaşacağına söz vermişti.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı, gri gökyüzünde iki ay uzakta duruyordu, biri diğerinden daha uzaktı.

Onlar neredeyse yukarıdan ona bakan boş, deli gözler gibi görünüyordu.

Kendi zihnindeki deli bakışı ayırt etmekten bir tür akrabalık hissi bile hissetti.

Sonra başını salladı ve pencereden uzaklaştı, mırıldanarak

: "Biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Ama çok geç oldu..."

Kuzey hemen alevlendi. Hızla, sesin geldiği yöne elini fırlattı.

Ancak, elinin karşılaştığı şey bir tüy... onu görmedi ama elini ileriye uzattığı anda kesinlikle bir şey kanat çırptı.

'Ne saçmalık bu?'

Ve şimdi, kolları içinde sıkı sıkıya tutulmuş bir tüy vardı. Siyah, parlak bir tüy.

Bu, Northern'ı uğursuz ve son derece rahatsız hissettirdi. Ama her halükarda, onu gözlerine daha yakın getirdi ve dikkatle inceledi.

"Hiçbir şey yok..."

Kaşları yavaşça çatıldı, sonra tüyü masanın üzerine bıraktı ve etrafa bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Ancak, yarıda durdu ve duraksadı, ifadesi solgun bir farkındalıkla dondu.

Yavaşça ellerini yüzüne getirdi ve işte oradaydı.

Ortak dilde bir şey yazılmıştı, birkaç kelime gibi görünüyor.

Ve Northern bunu çok iyi okuyabiliyordu, dudakları hareket etti.

"Şehir meydanında, şafak vakti buluşalım."

Hiç şüphe yok.

Bu, Raven'dan bir mesajdı.

'Ama nasıl...?' Northern merak etti ama cevap bulamadı.

Sesini duyduğundan emindi, sonra birisi vardı, sonra yoktu, sonra uçup giden bir kuş gibi görünüyordu ve elinde bir tüy bıraktı.

...ve şimdi, bir şekilde, bir mucize gibi, avucunun içinde bir mektup vardı.

Eğer Raven voodoo ile ilgilenmiyorsa, bu garip olayı açıklayacak hiçbir mantık yoktu.

'Çılgın...'

Northern başını salladı, etrafa dikkatlice bir bakış attı, sonra yavaşça yatağına geri çekildi.

'Kahretsin, şafaktan önce biraz uyumalıyım.'

Kendini sararak, uyku soğuk ellerinin onu okşamasını bekledi.

Başlangıçta zor değildi... aklı düşünceler ve endişelerle doluydu.

Ama onları susturduğu ve hiçbir şey düşünmediği an... her yer sıkıcı hale geldi.

Ve uyku doğal olarak içeri sızdı.

—

Northern'ın gözleri aniden açıldı.

Yeni bir robot gibi fırladı ve doğrudan pencereye baktı.

"İyi ki geç kalmadım."

Gökyüzü turuncu renkteydi, gün yıldızının doğduğunu işaret ediyordu.

Asla yorulmayan, yükselen, alçalan ve dünyaya ışığını yayan dev bir enerji küresi.

Ayağa kalktı ve çantasını aldı. Hemen, Bay Fluffy'nin kulakları dikleşti, canavar dört ayak üzerine fırladı, endişeyle nefes alıyordu.

Northern, bu olduğunda pencerenin dışına atlamaya hazırlanıyordu.

Canavara döndü ve başını salladı, yavaşça pencereden geri çekildi.

Üzgünüm, dostum, bu sefer seni yanımda alamam.

Canavarın onu anlayacak gibi olduğu, düşük, yenik bir inleme çıkardı.

Kuzey ona yaklaştı ve dev kulaklarını okşadı.

Bunun yerine, Ellis ve Usta Annette'in etrafında kalmanı istiyorum. Onların korunduğundan emin ol.

Çantasından birkaç ruh çekirdeği çıkardı ve canavarın önüne bıraktı.

İşte, bunu alabilirsin.

Daha fazlasını çıkardı ve ayrı ayrı koydu.

Bunlar Ellis için.

Sonra beş tane daha çıkardı.

Ve bu da Usta Annette için, bilgi karşılığındaki bedeli.

Her zaman, Bay Fluffy dikkatle dinledi, mavi gözleri bir kez bile Efendisi'nden ayrılmadı.

Northern, canavarı başından okşadı ve yorumda bulundu.

"İyi, sen çok iyi bir çocuksun."

Bay Fluffy, bir başka düşük inleme çıkardı ama bu sefer yenilmiş gibi ses çıkarmıyordu, yine de biraz hüzünle azalmıştı.

Ama en azından, canavar, Northern'ın onsuz gideceği gerçeğiyle hemfikir gibi görünüyordu... yine.

"Şimdi gideceğim... Ellis ve Usta Annette uyanmadan. Hoşça kal dostum." Northern, canavarı bir kez daha okşadı ve pencereye doğru yürürken elini salladı.

Atlamadan önce Bay Fluffy'ye son bir hüzünlü bakış attı.

Yalnız canavar, gölgesinin sonuna bakarak, Northern'ın uzaklaştığını izledi ve hemen pencereye koştu, Northern'ın yere indiğini ve ormana daldığını izledi.

Northern'ın silueti kaybolduktan sonra bile, Bay Fluffy, kurt benzeri yüzünde ciddi bir ifadeyle bakmaya devam etti.

Birkaç saat sonra, Annette ağır ağır çatı odasına girdi, ama oranın boş olduğunu gördü.

Beyaz kurt benzeri yaratık, Northern'ın yatağının yanında oturuyordu ve pencereden dışarı bakıyordu.

Esnedi ve elini gözlerini iyice silmek için kullandı, sonra etrafa bakındı. İfadesi yavaşça meraklı bir hale geldi.

'Uh? Bu adam nereye gitti?' Annette içinden düşündü, etrafa bakarken.

Yanında, ahşap zemin üzerinde dağınık bir şekilde yatan birkaç küre gözlemledi.

Sonra bakışını Bay Fluffy'ye çevirdi.

"Northern'ın nereye gittiğini biliyor musun?"

Bay Fluffy alçak bir sesle hırladı ve yavaşça kendini kaldırdı, Annette'e doğru yürüdü, döndü ve ruh çekirdeklerinin önünde oturdu.

Burnunu kullanarak, beş tanesini Annette'e doğru itti ve tekrar hırladı.

Annette kaşını kaldırdı, "Bu kadar zeki olmanı beklemiyordum, ama sanırım öylesin..."

Dikkatlice, gözleri canavara kilitlenmiş halde, eğildi ve çekirdekleri aldı, sonra kalktı. Birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra, sesi geldi.

"Sanırım Northboy bunu seninle bıraktı? Nereye gittiğini biliyor musun?"

Bay Fluffy hırladı, kalın hırlamasını biraz daha uzatarak, somurtkan bir baş düşürme ile birlikte.

Annette kafasını kaşıdı, 'Öğrenci olduğumda hayvan dili dersleri almalı mıydım?'

Tam o anda, Ellis içeri girdi... bir amaçla. Aslında, gözleri neredeyse parlıyordu.

"Oh hey çocuk, Northern'ı gördün mü?"

Ellis'in kaşları hafifçe çatıldı, sonra yavaşça bir farkındalık yerleşince, gevşetti.

"Hayır... olamaz..."

“Ne yol? Ne oldu?”

“Kuzey gitti.”

Kaşları çatıldı ve sesi biraz kafa karışıklığıyla çıktı.

“Evet, Kuzey gitti. Şu anda gördüğüm tam olarak bu. Kör değilim, çocuk.”

Ancak Ellis'in ifadesi, onun söylediklerine aldırış etmedi. Gözleri neşesizleşti ve yavaşça yere düştü. Bir an için düşüncelerine dalmış gibiydi.

Ta ki Annette'in sesi onu bu durumdan çıkartana kadar.

“Onun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu, sesi daha yüksek bir ton aldı.

Şoktan biraz titreyerek, Ellis kendini toparladı ve konuşmayı başardı.

“Bana daha önce Raven ile gidecek bir yeri olduğunu söylemişti...”

“Anladım.”

Ellis, Annette onu kesmeden önce cümlesini bile tamamlayamadı.

O, yalnız canavara baktı.

“Ve bunu kimin için bıraktı?”

Ellis, Bay Fluffy'ye göz attı. O an, ikisi arasında bir akrabalık hissi hissetti.

Yavaşça canavara yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü, ardından yumuşak beyaz tüylerini ovmaya başladı.

“İkimiz de ondan terk edildik, değil mi?”

Canavar yavaşça homurdandı, hatta tahta zemin bile titredi. Sanki o ve Ellis iletişim kuruyorlardı.

Annette sadece izledi, başını salladı. Pencereden dışarı baktı; bölge, yeni günün ışığıyla yavaşça aydınlanıyordu.

Ve bir şekilde kasvetli bir aurayla parlıyordu.

Ya da belki de içinde bulundukları atmosferdi.

“Umarım dışarıda ne yaptığını biliyorsundur, çocuk...” Sonra gözlerini kırptı.

Ellis'e doğru birkaç kez daha göz kırptı ve ona baktı.

“Tahmin et, korkak.”

Ellis başını kaldırdı, “Hanımefendi?”

“Northboy'un evinde yalnızım. Kalk, eşyalarımı taşımama yardım edeceksin.”

Ellis'in kaşları merakla yukarı kalktı, “Hanımefendi? Taşımak? Nasıl? Daha bir saat bile olmadı gittiğinden.”

“Mekan değişikliği için can atıyorum. Buradaki canavarlar öldü, kalenin içindeki canavar da öldü. Şu anda burada yaşamak için en güvenli yer burası. Üstelik, neredeyse bir malikaneye benziyor, biliyorsun.”

Ellis sadece şaşkın bir şekilde baktı. Bu durumda söyleyebileceği bir şey olduğunu düşünmüyordu.

“Gel, taşınalım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

O sadece itaatkar bir şekilde Efendi'yi malikaneden takip etti.

—

Beyaz saçlı bir çocuk, elinde kahverengi bir kağıtla, harabe şehrin etrafında neredeyse amaçsızca dolaşıyordu. Durdular ve haritaya baktı, sonra etrafa bakındı.

“Tamam, burası olmalı.”

Kendine mırıldandı ve onu iki binanın arasında bulunan bir sokağa götüren bir patikada koşmaya başladı; bu binaların bir pub veya han olduğu görünüyordu.

Sokaktan geçerken, daha geniş ve daha az ıssız bir açıklığa çıktı.

Taş döşeli zeminlerin her bir birleşim noktasından otlar çıkıyordu.

Bazı otlar yeşil çiçekler bile açmıştı.

Bu, açıklığa neredeyse ruhani bir atmosfer kazandırıyordu; sanki doğa, bir zamanlar unutulmuş bu alanı canlı dokunuşuyla geri alıyordu.

Hava, yeni açmış çiçeklerin tatlı kokusuyla, toprağın toprak kokusunun karıştığı bir şekilde doluydu.

Bu, kentsel manzara içinde huzurlu bir vaha gibiydi.

Uzakta, ortada büyük, yuvarlak, kurumuş bir çeşme vardı; çatlamış taş havuzlar boş ve hareketsiz duruyordu.

Gizli bir köşede olmasına rağmen, etrafında doğal bir huzur hissi yayılıyordu.

Northern haritaya baktı ve çeşmeye göz attı.

Bu olmalı, kasaba meydanı," diye mırıldandı.

O anda, omurgasında bir ürperti hissetti ve istemeden titredi, ardından hızla arkasını döndü.

"Erken geldin."

Raven, ondan yaklaşık altı metre uzaktaydı, ona doğru yaklaşıyordu, arkasında Terence vardı.

Önünde durdu ve kısaca gülümsedi.

"Geldiğine sevindim."

Ancak Northern hiç gülümsemiyordu. 'Az önceki neydi...'

Ona göre, sanki bir canavar ona yaklaşmıştı, çok güçlü bir canavar, ama sonra Raven olduğu ortaya çıktı ve o oldukça uzaktaydı.

Diğer bir garip şey ise, bu [Duygu] Özelliği'nin şeyleri algılama şekli değildi.

İçinde bir şeyin dışarıdaki bir şeye yanıt verdiğini hissetti.

Özellikle

Boşluk ve Kaos.

Ama bunların hepsi birer önsezi olduğundan, onları bastırmaya karar verdi.

'Onun etrafında guardımı kaybetmeyi göze alamam.'

Onun şımarıklıklarının farkındaydı ve kendisinin bir oyuna getirildiğinden şüpheleniyordu.

Şu anda ihtiyacı olan şey o hava gemisi ve onların çekirdekleriydi. Adil payını alması koşuluyla, kullanılmaya itiraz etmiyordu.

'Tabii ki, bunun için ona kesinlikle karşılık vereceğim.'

Gerekçe ve sonuca bakılmaksızın, kullanılmak berbat bir şeydi.

Hakaret edici ve aşağılayıcı.

Günün sonunda, daha da tiksinti hissetmesi kaçınılmazdı.

Yani gerçekten Raven'ın planına acınası bir şekilde düşerse ve çabaya değer bir şey kazanırsa, yemin etti.

Ona on katı geri ödeyeceğim.

Kuzey, hem ona hem de Terence'e baktı, sonra iç çekti.

"Şimdilik, eve gidecek bir yol bulmaya odaklanalım."

"Benimle gel," diye ısrar etti Raven ve onun yanından geçti. Terence de hemen ardından gitti.

Arkasını döndü ve önünde hareket eden iki kadının mükemmel figürlerini izledi.

O zaman, bu onun için ilk kez farkına vardı.

'Kahretsin! Ben tek erkeğim!!!'

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca, üç kişilik grup birbirlerinin izlerini takip ederek, Raven önde yürüdü.

Bu, tamamen gariplik ve tanıdıklık açısından birkaç eziyet dolu dakikaydı.

Northen hiç böyle bir durumda olmamıştı. Kimseyle yürümeye alışkın değildi.

Ellis ile birlikte yürüdüklerinde bile, çocuğu eşit bir arkadaş olarak görmekten çok bir evcil hayvan gibi gördüğünü söylemek daha doğru olurdu.

Şu anda herhangi bir konuşma başlatmaya gerek yoktu, ama içindeki boğucu sessizlik nedeniyle rahatsız edici bir his vardı.

Bu duruma bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu.

Fakat Northern, o hisse kapılmaktan daha akıllıydı, çünkü o an o hisse kapıldığında, bu onun bir palyaço olma biletiydi.

En manipülatif insanlardan biriyle yürüyordu... belki de karşılaştığı en manipülatif kişiyle.

Bu düşünce birçok gerçek kontrolüne tabi olsa da, Northern şu anda bununla uğraşmak istemiyordu.

'Bir seferde bir kurnaz varlık...'

Beşikteki adımlar.

Yine de, sessizlik zorlayıcıydı.

'Bir gün sessizliği bu kadar nefret edeceğimi bilmiyordum...'

Kuzey, elbette, tek bir kelime bile etmeden, grup ile devam etti.

O zamandan beri kasaba meydanını terk etmişlerdi ve şehrin kenarını barikat gibi kaplayan başka bir ormana doğru yürümeye başlamışlardı.

Bu, Kuzey'in birkaç gün önce gittiği ormandan farklıydı.

Daha yoğun ve karanlıktı, şu anda geçtikleri noktadan bile görülebilen dev ağaçlarla doluydu.

Bu ağaçların görünmeye başladığı an, Kuzey'in bir soru sorma konusunda çok gergin hissetmeye başladığı andı.

Bu şehrin bu tarafında olmamıştı ve elindeki haritayı takip etmek açıkça zorlayıcıydı.

Şehrin tam ortasında bulunan kasaba meydanını bulmak için bile büyük bir çaba sarf etmesi gerekti.

Harita üzerinde birkaç dakika önce kaybolmuştu ve en sinir bozucu şey, Raven'ın sadece "Benimle gel" demesiydi.

'Lanet olsun, beni kölesi falan mı sanıyor...' Kuzey dişlerini gıcırdattı ve yumruğunu sıktı.

'Kahretsin!'

Onu hızlıca bulmak için ileriye doğru yürümeyi düşündükçe, bunu yapmak o kadar zor geliyordu.

Aklında, adımlarını nasıl hızlandıracağını ve sadece şöyle olacağını sürekli kurguluyordu:

-Hey, Raven, nereye gittiğimizi bana söylemek ister misin?

'Hayır, bu çok sıradan. Daha fazla güvenle yankılanan bir şey denemeliyim.'

-Raven, nereye gidiyoruz lan?

'Bu kaba mı? Bence oldukça normal... sorun olmaz, değil mi?'

Yine de! Zordu, inanılmaz derecede zordu.

Ve nedenini hiç bilmiyordu!

'Kahretsin, ben sadece bir korkak mıyım... düşündüm de, bu dünyada pek çok kızla gerçekten konuşmadım.'

Öncekinde bile, o tam bir nerd'dü.

'Tanrıların' yaptığı tek muhtemel eylem, göğüsleri büyük bir okul aşkını düşünürken üçüncü bacağını okşamak oldu.

Kadınları etkileyecek zekaya bile sahip değildi, ne de olsa karizması da yoktu.

Onu terk eden tek kız, ona ilgi duyan biriydi ve bir kez bile olayların böyle gelişeceğini düşünmemişti.

Hatta kanıtlar yüzüne bakarken bile.

İşte bu kadar yanıltıcı ve cehalet içindeydi.

Elbette, dersini aldı ve daha iyi olmak için çalıştı.

Ama bu, söylenmesi kadar kolay değildi.

Bir kere, sadece kızlarla konuşması gereken bir ortamda bulunmamıştı.

Büyürken birkaç kez konuştuğunda, hepsi kolaydı. Gözlerinin önünde, sadece birkaç çocuktu.

Ama bu durum farklıydı.

Elbette, Raven ve Terence muhtemelen Annette kadar yaşlı değillerdi, ama onun gibi aynı kadınsı aurayı yayıyorlardı.

Aslında, belki de ondan daha kadınsı ve zariflerdi.

Annette, bir anlamda, iyi, erkeksi biriydi.

Ama önünde yürüyen iki kadın, yürüyen 8'ler gibiydi. Vücutları, mükemmeliyet takıntısı olan bir ilahi sanatçı tarafından heykeltraş edilmiş gibi görünüyordu.

Her hareket, arka kısımlarının hafifçe sallanmasına neden oluyordu. Ancak, o hafifliğe daha fazla odaklandıkça, kalbi daha da patlayıcı bir şekilde atmaya başladı.

Hızla, domates gibi kızarmış bir yüzle yüzünü çevirdi.

'Aman Tanrım! Hadi kardeşim, şu anda ne yapıyorsun? Odaklan!

Odaklan!!'

Bu sözlerle, kendisini daha fazla düşüşten kurtarmayı başardı ve odaklandı.

O anda, Raven durdu, bu da Terence'in hemen durmasına neden oldu, ardından o da durdu.

Kaşını kaldırdı, 'Şimdi ne oldu?' diye merak etti.

Şehir ile ormanı ayıran sınırın tam kenarında duruyorlardı, ancak bölünmeyi belirten veya açıkça gösteren görünür işaretler ya da duvar yoktu.

"Bir şey mi yanlış, Light?" Terence sakin bir tonla sordu.

Onun sesi Northern'ın teninde ürpertiler oluşturdu.

Belki de sessizlikteki tuhaf güzelliği ya da daha önce bazı saçma düşünceleri taşıdığı gerçeğiydi.

Her halükarda, bunun hakkında düşünmek istemiyordu. Neyse ki, Raven'ın sıradan ve ilginç olmayan sesi günü kurtarmak için tam zamanında geldi.

"Muhtemelen nereye gittiğimizi merak ediyorsunuz," dedi.

Northern, ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan tükürüğünü yuttu. Ona boş boş baktı, o devam ederken elinden gelen en iyi sert duruşu sergilemeye çalıştı.

"Şehirden uzak olduğumuzdan emin olmak istedim."

Bu kısım, kaşlarını biraz kaldırmasına neden oldu, ama onu yarıda kesmek yerine, ne demek istediğini söylemesini istedi.

Öncelikli mesele, nereye gittiğini bilmekti.

“Dediğim gibi, asıl hedefimiz gerçekten çok uzak bir yer, ama o yere ulaşabilmemiz için bir dizi edebe aykırı operasyon gerçekleştirmemiz gerekecek.”

Kuzey, dudaklarının kontrolsüz bir şekilde yukarı kıvrıldığını hissetti.

'Ve burada bu tilkinin bir adalet kahramanı olduğunu düşünüyordum...'

"Ahlaka aykırı, diyorsun?" Her zamanki gibi boğuk bir sesle, kelimeler yankılandı ama bu sefer hafif bir küçümseme ipucu vardı.

"Evet. Açıklamamı ister misin?" Gözleri ona doğru delip geçiyordu, sanki ölümlü zihinlerin kavrayamayacağı bir yükle donmuş şeytani bir nöbetçi gibi.

Yalan söylemeyecekti; onun keskin kan kırmızısı bakışlarının derinliklerinde hem korkutucu hem de sinir bozucu bir şey saklıydı.

"Tabii ki, bunu sana söylemem mi gerekiyor?" diye yanıtladı ve bir saniye boyunca bakışlarını başka yöne çevirdi.

Raven aşağıya baktı, kısa bir an tereddüt etti ama bir saniye geçmeden, Kuzey'in gözlerine bakarak konuştu, gözleri tehlikeli bir kıvılcım ile parlıyordu.

"Pekala, çok da değil..." dedi, "öncelikle Sloria ulusunun karargahına gitmemiz gerekiyor, onların izni olmadan içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız, çünkü asla bize izin vermeyecekler. Sonra, bir ölüm borcum olan bir insanı öldürmemiz gerekiyor, ardından bir Bilge'den çalmalıyız.

Onu öldürmeden ondan çalmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden en kötü senaryoda, Bilge'yi de öldürmek zorunda kalabiliriz."

Kuzey'in çenesi düştü, ağzı yavaşça açıldı, Raven'ın sözlerinin ağırlığı içine sindikçe.

'Hepsi... hepsi bu... ve o bunu bu kadar sıradan mı söyledi?'

Kuzey birkaç saniye boyunca kayıtsız durdu, biraz gökyüzüne bakmak için boynunu uzattı.

Sonra başını aşağı indirirken, onaylarcasına başını salladı.

"Evet, bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. Senin söylediğin saçmalıklara inanmak için ne yapıyordum?"

Haritayı yuvarladı ve çantasına koydu. Sonra Raven'a acıyan bir bakış attı.

"Gelecek çabalarında iyi şanslar, genç bayan. Bir Bilgeyi öldürmek ya da birinden çalmak olsun, umurumda değil. Sen sadece delisin, işte bu."

Raven'ın yüzünde neredeyse görünmez bir kaş çatma belirdi, neredeyse bir şaşkınlık ifadesiydi.

"Anlamıyorum. Bu planı ne rahatsız ediyor?"

Kuzey arkasını döndü ve gitmek üzereyken onu duydu. Duraksadı, kapalı dudaklarının arasında dişlerini sıkıca gıcırdattı.

Onun sözlerinin onu kışkırtmak için kasıtlı olarak söylendiği gibi hissettiriyordu, çünkü başka bir açıklama olamazdı.

'Bunu kasıtlı olarak yaptığı çok muhtemel. Sakin ol, sakin ol.'

...bu, kendine söylediği şeydi, ama aksine, bu durumda sakinleşmek hiç de kolay değildi!

“Beni ne rahatsız ediyor??? Bekle, şu anda ciddi misin? Bu hava gemisini elde etmek için mantıklı ve gerçekçi bir planın olduğunu düşünmüştüm?”

Raven hafifçe kaşlarını çattı ve başını salladı, “Evet, var.”

“Ve bu, bir Bilge'den çalmayı ve birine zarar vermeyi içeriyor.”

O da başını salladı, “Evet, içeriyor.”

Onun yanıtı o kadar sıradan ve doğaldı ki, Northern'ın tonunda onun gördüğünü görmediği açıktı, en azından bunu söyleyene kadar.

“Bekle, gerçekten deli misin? Eğer seni doğru anladıysam, iki insanı öldürmeyi planlıyorsun? Canavarlar değil, insanlar!!”

“Evet, onlar nasıl farklı?”

Northern bir an donakaldı, başını yavaşça geri çekti, inanamayan bir şekilde kaşlarını çattı, sonra yavaşça yüzünü öne eğip başını eğdi.

“Nasıl... nasıl farklılar? Deli misin? Bunu nasıl söyleyebilirsin?!!”

Raven ona sessizce baktı, gözleri kararlı ve soğuktu, bu gergin konuşmada bile en ufak bir duygu belirtisi göstermiyordu.

Birkaç nefes aldıktan sonra ağzını açıp şunları söyledi:

: "Evet, Kuzey, ikisi arasında fark yok. Her iki varlığın da söndürülebilecek bir varoluş ateşi var. Sana bir soru sorayım. İlk öldürmeni yaptığında, Ul'un sesini ilk duyduğunda nasıl hissettin?"

Kuzey kaşını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu.

İçten bir şekilde hatırlamaya çalıştı...

“Hiçbir şey...”

Raven'ın bakışı bir süre ona kayıtsızca odaklandı.

Onlar hakkında hiçbir şey söylenemezdi, ama o, o kırmızı gözlerin ruhuna delip geçtiğini hissetmekten çok rahatsız oldu.

"Ne?" Diye kibirli bir tonla sordu.

"Sen, Kuzey, kendini kontrol etmelisin. En azından, burada birçok kişi ilk öldürmelerinde korkunç bir travma yaşıyor. Ama senin için bir şey değilse, belki de deli olan sensin, ben değil."

Devam etmeden önce bir nefes aldı.

Birincisi, bence ikiyüzlü olmamakla başlamalısın.

Northern'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı, sonsuz çantasının çapraz kolunu kavradı ve öfkeyle ileriye doğru yürüdü.

"Ne? Ben mi? İkiyüzlü mü? Adil bir davayı savunup herkesin hoşuna gitmeye çalıştığını söyleyen sensin, ama arka planda edebe aykırı bir şey yapmaktan çekinmiyorsun. Yani, sen bir tür kahraman olman gerekmiyor mu? Ve bazı insanları canavarlar gibi öldürmek için bir kaleye dalacaksın."

Bu, bir Bilge hakkında konuştuğunuzu bile söylemek değil!!"

Raven başını salladı.

"Ben bir kahraman değilim, North. İnsanlar beni öyle yaptılar. Ve buna uygun yaşamak benim görevim değil. Sadece yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Zihinlerinde benimle ilgili devasa imgeler oluşturmuş olmaları benim suçum değil. Yapma.

Yargıla. Beni."

Bununla birlikte, döndü, "Hadi gidelim, Terence."

Arkasına bakarak durdu.

"Bu kaleye geldiğinden beri temsil ettiğin şey tam olarak edebe aykırılıksa, bununla ilgili neyin kaygısını taşıdığını bilmiyorum. Rolü bırak ve sadece bencil ol."

Önüne döndü ve Terence ile birlikte yürümeye başladı.

Northern orada birkaç saniye durdu, sözlerinin keskin kenarlarının içinden onu acıttığını hissetti.

En sinir bozucu şey, onun kesin olarak belirleyememesi oldu...

Kesin olarak söyleyemedi...

Onun sözlerinin doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu...

Ve en azından kendisiyle dürüst olmak istiyordu.

Gerçekten de bir ikiyüzlü müydü?

'Ama gerçekten, insanları öldürmek... bu çok ileri gitmek değil mi?'

Yine de, bu noktaya gelirse, karar vermeden önce iki kez düşünmeyeceğini hissetti.

Kuzey başını hareket ettirdi ve göğsüne dokundu.

Bir kez daha, bu soyut ve geçici boşluğu hissetmekten kendini alamadı.

Bu ince ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti, ama onu çok rahatsız etti.

Öne baktı. Raven ve Terence, ormanın karanlık kollarına çoktan kaybolmuştu.

Bu yolculuk ne kadar rahatsız edici olsa da, Northern belki de bunun onun için geçmesi gereken bir başka zorluk olduğunu hissetti.

Ya da belki de değil.

Açıkçası, bunların hiçbiriyle pek ilgilenmiyordu.

Zorluk ya da zorluk olmadan.

'Ben sadece gemiyi istiyorum!'

Ve onu almak için her şeyi yapacaktı.

Raven'ın istediği gibi oynamak anlamına gelse bile. Elbette, ona geri ödeme yapma sözü hala geçerliydi.

Ve en önemlisi, bu onun için büyümek adına başka bir harika fırsattı.

Belki de bu sefer, daha güçlü olmak için kasıtlı bir çaba göstermeye başlayabilir ve bunu şansa bırakmazdı.

—

Bu arada, Terence ve Raven ormana doğru yürüyordu. Adımları daha da ilerledikçe, karanlık daha derin ve güçlü hale geldi ve aslında onları yutma tehdidinde bulundu.

Terence, Raven'a birkaç kez baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Ancak, genç kadın o zamandan beri onun bakışlarını yakalamıştı. Yorgun olduğunda, sonunda sordu,

“Ne?”

"Onu böyle mi bırakacaksın? Onun olmadan bunu yapamayacağını söylemiştin."

Raven'ın dudakları biraz kıvrıldı, ama "Gelecek."

"Gelecek mi?" Terence'in yüzü bir kafa karışıklığına dönüştü. "Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

Raven omuz silkti, "Bilmiyorum, sadece böyle bir his var içimde."

Terence ona bakarak yürüdü, gözlerini kırpıştırdı, sonra düşük bir tonla yorum yaptı.

"Işık, gerçekten iyi olduğunu umuyorum."

"Ben iyiyim..." Küçük bir gülümsemeyle yanıtladı.

"Davranışların—"

Raven durdu ve geriye baktı, "Geliyor." Gülümsemesi uzun bir süre sonra, belki de ilk kez tamamen oluştu.

Terence'in gözleri yavaşça büyüdü.

Bu... burada, Raven Light'ı gördüğü en güzel şeydi.

Northern, ikisine de sert bir şekilde baktı.

"Ne?" Tonu ağır bir kibirle yankılandı, neredeyse etkileyici ormanın boşluğunda yankılanıyordu.

"Hiçbir şey. Etkileyici."

"Olma! Bu yolculuğa seninle çıkmamın tek nedeni o hava gemisini almak ve eve uçmak. Dünyayı kurtarmak ya da yok etmek gibi ne yapmayı planladığın umurumda değil."

Raven biraz gülümsedi ve bunu sildi, "Adil."

Arkasını döndü, "O zaman... gidelim."

“Hayır, hayır, hayır, bunu yapmayacağım.”

Raven geri döndü, “Bu sefer ne?”

'Bu sefer ne? Ne halt ediyor?!'

Northern derin bir nefes aldı ve nefesini verdi, sonra dedi ki

: “Bak, bu görevi ortaklar olarak üstleniyoruz. Bana bazı ödüller verdiğini biliyorum, ama burada olmamızın sebebi senin yardımıma ihtiyacın olması, değil mi?”

Raven duraksadı, sonra başını salladı.

“Evet, haklısın.”

“Tamam, eğer durum böyleyse, planladığın her şeyi açık detaylarıyla bilmek istiyorum. Ve eşit muamele görmeyi talep ediyorum! Sanki bir çocukmuşum gibi değil, seni gezilere götürdüğün biriymişim gibi.”

Raven derin bir iç çekti.

“Seni eşit olarak görüyorum ve sana her şeyi anlatmayı planlıyorum, ama burada dururken değil. Şehirden daha uzak bir yere gitmemiz gerekiyor, sonra sana açıkça açıklayabilirim.”

Şimdi bunu tekrar söylediğinde, endişe verici hale geldi. Northern gözlerini biraz kısmıştı ve sordu

Şehirden neden kaçtığın hakkında ne düşünüyorsun?

Birçok şey. Öncelikle, Gilbert'e, Annette'e ve ikizlere güvenmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Bu durumu sona erdirmek için onlara güvenebileceğimi düşünmüyorum, bu yüzden bunu kendi başıma yapacağım.

Kuzey'in başı biraz geri hareket etti, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

'Vay, o çok sezgisel. Bunu ona veriyorum.'

“Neden? Neden ona güvenmiyorsun?”

Şu anda sadece benim önsezilerim olduğu için sana söyleyemem. Her ne olursa olsun, bunu kendi başıma sonlandıracağım.

Yani, tek başına üç mü yoksa dört yarığı mı zorlayacaksın?

Raven, sorusundan sonra sessiz kaldı. Saçları, hafif bir baş hareketiyle biraz sallandı. Gözlerini aşağı indirdi, sonra Northern'ın ruhani bakışına geri döndürdü.

“Bu çatlakları sorgulamanın tek çıkış yolu olduğunu kim söyledi?”

"Uhm, sen?"

Kuzey, kafasını karışıklıkla kaldırdı, ardından hemen kaşlarını çattı.

Raven sessizdi, bu da meyve bahçesinin uluyan rüzgarının daha da gürleşmesine neden oldu. Sonra birkaç saniyelik bir esintiden sonra, şöyle dedi:

: "Kuzey, neden şimdi devam etmiyoruz? Yolda her şeyi anlatacağım."

Kuzey, o sırada heykel gibi duran Terence'e baktı, nefesi bile atmosferi kesmiyordu.

Neredeyse görünmezdi.

İç çekti ve yanıtladı:

: "Tamam."

Bununla birlikte, grup yolculuklarına devam etti. Kısa tartışmanın ardından, onlarla yürümek biraz daha katlanılabilir hale geldi ve arkasında yürümek yerine, Raven'ın hemen yanında, Terence ise diğer tarafında yürüdü.

İlerleyen adımlarında birkaç dakika içinde, oldukça mesafe kat edildi.

Ve şans eseri, henüz herhangi bir canavara rastlamamışlardı.

'Acaba bu Karanlık Korku yüzünden mi?'

Dark Terror'ün bu noktaya kadar avlanıp avlanmadığını bilmenin bir yolu yoktu, ama şeytana sağlam bir emir verdiğini hatırlıyordu.

Başkent çevresindeki her canavarın yok edilmesiydi.

Tek sorun, Dark Terror'un geri çağrılmadan önce hepsini yok edip edemediğinden emin olmamasıydı.

Çünkü Boşluk özünün rezervini yakıyordu.

'Ne zaman bağımsız hareket edebileceğini merak ediyorum.'

Dark Terror'un tezahür etmek ve çalışmak için özüne ihtiyaç duyması, birlikte başarabilecekleri şeyler üzerinde büyük bir engel ve daha büyük bir sınırlama oluşturuyordu.

Kullandığı Yetenekler sırasında tükettiği öz oranı daha da fazlaydı.

Kuzey'in zindandaki hücresindeyken gözlemlediği gibi.

Onun tahmini, muhtemelen Dark Terror'un henüz evrim geçirmemiş olmasıydı.

Bir şeyleri doğrulamak için canavarın profilinin runelerini çağırdı.

Ancak, gördüğü şey aklını başından aldı.

İsim: Karanlık Terör

Gerçek İsim: [Tekillik]

Özellikler: [Kaos İpliği], [Boşluğun Yavrusu], [Kaos ve Boşluk]

Özellik Yetenekleri: [Boşluk Alevleri], [Karanlık Kucaklama], [Kaos Çılgınlığı]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Ruh Sırası: [Cehennem]

Ruh Parçaları: [300/300]

Yetenek: yok

Yetenek Sınıfı: yok

Yetenek Yeteneği: yok

Belki de bu sefer yapacak hiçbir şeyi olmadığı içindi. Northern, Karanlık Terör'ün öldürdüğü canavarlardan yetenek parçaları kazanamamasının ana nedeninin, canavarın kendisinin ruhlarını emmesi olduğunu geç de olsa tahmin etti.

Yetenek ruhun özünde yer alan bir çekirdek olduğundan, Kuzey'in özellikle kazanmış olabileceği bu yetenek parçacıklarının, Karanlık Terör'ün emdiği ruh parçalarıyla karışmış parçalar olarak tüketildiğini söylemek güvenlidir.

Ve o, bu runları çağırarak ruh parçalarının ne kadar uzaklaştığını görmek istemişti.

İlk kez Karanlık Terör'ün profilini çağırdığında sayıyı not etmemişti.

Karanlık olmasının yanı sıra, mevcut meseleler acil durumdaydı. Belki de bunu fark etti ama daha fazla endişelenecek şey olduğu için üzerinde düşünmeyi başaramadı.

Ancak, bunların hiçbiri artık önemli değildi.

Kuzey, her adım attıkça kalbinin ağır ağır attığını hissediyordu.

Kalbinin bir tarafında, kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bu gerçekten çok heyecan verici bir durumdu, ama herhangi bir garip davranış Raven'dan sorular doğurabilirdi.

Ve yalan dedektörünün onlarla seyahat ettiğini unutmamalıyız.

Şu anda değil, yolculukları boyunca Kuzey, genç oracle hanımına dikkat etmesi gerektiğini çok iyi anladı.

Kalbinin diğer tarafında ise, büyük bir sevinçle zıplıyordu.

Bu belirsizliğin sevinciydi.

O iyi bir şeyin olmak üzere olduğunu hissettiğiniz o duygu, ama ne olduğunu tam olarak bilemiyorsunuz.

Sevinci zirveye ulaştığında, gözlerinin önünde bir panel belirdi.

[Ruh Çağrısı: Karanlık Korku, güçlenmek için onayınızı bekliyor]

[Evrim mümkündür]

[Evrimi başlatmak için Sınırsız Boşluğa girin]

Kuzey'in gözleri bir an için büyüdü. Koşan kalbini sakinleştirmek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

'Kahretsin! Sınırsız Boşluğa girmem lazım!!'

Raven nihayet ona döndü ve sıradan bir şekilde sordu.

"Her şey yolunda mı?"

Kuzey birkaç saniye boyunca kayıtsız durdu. Durumu nedeniyle sorudan etkilenmişti. Cevapsız bir şekilde doğal olarak donakalmıştı.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve birkaç kelimeyle hayat buldu.

“Ah, ah, ben, ben iyiyim. Endişelenme. Sadece bir şey yapmam gerekiyor.”

Raven başını eğdi.

“Bir şeyi unuttun mu?”

"Hayır."

O zaman... burada ne yapman gerektiğini düşünebilir misin? Yırtıktan çıktığından beri bir ay bile geçti mi?

Kuzey, hafif bir kaş çatma ile başını geriye çekti.

"İma ettiğin şeyi sevmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

O iç çekti ve ellerini hafifçe silkerek başını salladı.

"Hiçbir şey, sorun değil, Kuzey. Ne yapman gerekiyor?"

Başını yana çevirdi ve mırıldandı.

"Rahatlamak..."

"Hı?" Raven önce duymadı, bu da onun neredeyse başını ona doğru eğmesine neden oldu.

Kuzey, yüzünde telaşlı bir ifadeyle sert bir şekilde yanıtladı.

"İhtiyacımı gidermem gerekiyor."

"Ah..." gözleri ona doğru kaydı.

Northern'ın kaşları grimsi bir ifadeyle çatıldı. O bakışı hiç sevmedi.

"Ne? Bu ne için?"

"Hiçbir şey. Değerli zamanını al. Ama bil ki zaman değerli değil."

"Her neyse," Northern, başını kibirle ondan uzaklaştırdı ve ormanın derinliklerine doğru yürüdü.

Ağaçların ve büyük yaprakların onu görmesini engelleyecek kadar derin yürüdüğünden emin oldu.

Sonra bir yere çömeldi, gerçekten dışkı yapıyormuş gibi davranarak.

Gözlerini kapadı ve ruhunun kollarına daldı.

Gözlerini açtığında, önündeki manzara değişti.

"Ah, buraya gelmem çok uzun zaman oldu."

Sesinin yankısı karanlık sarayın geniş boşluğunda dolaştı.

Her zamanki gibi, siyah alevler sürekli yanıyordu ve onun korkutucu koltuğu, dans eden alevlerin arkasında efsanevi bir kule gibi duruyordu.

Northern, bu yüzü hayranlıkla izlemeye devam etmek istese de, işleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sona erdirmek zorundaydı.

Ve böylece seslendi

: "Gel, Karanlık Terör."

Sarayın oniks zemininden, karanlığın alevleri patladı. Northern, hemen onun etkileyici varlığını hissedebildi.

Önceden, Karanlık Terör'ün ortaya çıkışı her zaman tehditkar bir yoğunlukla yanan alevlerin ateşlenmesi gibi görünmüştü.

Şu anda, daha güçlü görünüyordu, tehditkar elbette, ama eskisi kadar değildi.

Her neyse, kötü niyetli ve şeytani kelimelerdi.

Evet.

Çok şeytani.

Ve onu izlemek, derisini ürpertti.

Northern, kuru tükürüğünü yuttu.

'Bekle, henüz evrim geçireceğini düşünmüştüm.'

Tam olarak öyleydi. Northern, gözlerinin önünde beliren bilgi paneline baktı ve canavarın profilini gördü.

Ve altında, karnında kelebekler uçuran birkaç kelime vardı.

[Evrim mümkündür]

[Evrime başlamak ister misiniz?]

Gerçeküstü... soyut bir his vardı.

Hiçbir çaba harcamadan, şeytan mı değişiyordu?

Northern tekrar yutkundu ve içten bir şekilde onayladı.

'Evet.'

Hemen, panel kayboldu.

Tüm paneller kayboldu.

Sınırsız Boşluk aniden mükemmel bir ürkütücü sessizlikle kaplandı.

Bu karanlık sarayın alışılmış sessizliğine rağmen, bu sefer garip bir his vardı ve Northern'ın cildini soğuk beklenti kıvrımlarıyla ürpertti.

Birden, rüzgarın yüksek bir ulumasıyla, taht koltuğundan alevler fışkırdı.

İçgüdüsel olarak, Northern geri sıçradı, alevlerin dalgasından korumak için kollarını yüzünün üzerine kapattı.

Ancak şaşkınlığına, alevler ısıtıcı ve yakıcı olmaktan çok serinletici ve yatıştırıcıydı.

Tereddütle kollarını indirdi, gözleri yavaşça alevlerin seliyle oluşan büyüleyici sanata odaklandı.

Siyah alevler, mavi tonlarla karışarak efsanelerin gölgeleri gibi dans ediyordu, Dark Terror'ü çevreleyerek salonu karanlık, başka bir dünyadan gelen bir cazibe ile dolduruyordu.

Tüm yer, mavi yansımalarla parlıyordu, hatta yüzü bile, onu ruhsal bir parıltıya bürüyordu.

Alevler canlı gibi görünüyordu, büyüleyici bir balede kıvrılarak ve kıvrılarak dans ediyordu, duvarlar boyunca büyüleyici desenler oluşturuyordu.

Görkemli manzaradan bir gizem ve güç aurası yayılıyordu, hem güzel hem de korkutucu, sanki antik bir güç uykusundan uyanmış gibiydi.

Northern kendini hipnotik bir şekilde, önünde unfolding elemental dansının büyüsüne kapılmış buldu, daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemeyen ilkel enerji ve zarafetin nefes kesici bir görüntüsüydü.

"Güzel..."

Ağzından kelimelerin ne zaman düştüğünü bilmiyordu.

[Karanlık Terör evrim geçiriyor]

[Karanlık Terör'ün ruhu boşluğu kucaklıyor]

[Boşluk, ruhunun özüne sızıyor]

[Boşluk, ruhunun özünde kök saldı]

[Evrim tamamlandı]

[Karanlık Terör, boşluğun tam teşekküllü bir yaratığı haline geldi]

[Ruh Çağrısı: Karanlık Terör, Boşluk Çağrısı: Gece Terörü haline geldi]

[Tüm Yetenekler, yetenek yetenekleri, Nitelikler ve nitelik yetenekleri Boşluğun özüne dönüştürüldü]

[Boşluk öz havuzun genişliyor]

[Boşluk Çağrısı, ruh çağrısından tam bir varlıktır]

[Boşluk Çağrısı, içindeki Boşluğa sarsılmaz bir sadakat hisseder]

[Boşluk Çağrısı, tezahür etmek için Boşluk özünüzün rezervine ihtiyaç duymaz]

[Boşluk Çağrısı, Sınırsız Boşluk'ta fiziksel bedenini koruyabilir ve her zaman çağırdığınızda yanıt verir]

[Boşluk Çağrısı, mesafe ile sınırlı değildir]

[Sınırsız Boşluk, ne kadar uzak olursanız olun, hem sizin hem de Boşluk Çağrısı için bir bağlantı noktası olarak hizmet etmeye devam edecektir]

[Farklı Boşluk seviyelerinde, Boşluk Çağrısı Boşluk yeteneklerini uyandıracaktır. Bu yetenek, çağrının Ruh Çağrıları olduğu zamanki gerçek doğasıyla daha ilgili olacaktır]

[Boşluk Çağrısı Sınırsız Boşluk içinde olduğu sürece, yenilenebilir]

[Not: Boşluk Çağrısı yok edilebilir]

[Tebrikler]

İsim: Gece Korkusu

Gerçek İsim: [Tekillik]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yeteneği: [Boşluk Alevleri]

Ruh Parçaları: [0/1000]

[Boşluk Çağrısı Sıraları]

Yankılar: [Bağlantının zayıf ve neredeyse fark edilemez olduğu başlangıç noktası. Bu aşamadaki çağrılar yalnızca Boşluğun bir yeteneğini ortaya çıkarabilir]

Fısıldamalar: [Bu Boşluk Sıralarında, boşluğun hışırtısı duyulabilir bir fısıldamaya dönüşür. Yeteneklerinin artmasına neden olarak, ikinci bir Boşluk yeteneğini uyandırırlar]

Peçeler: [Çağrı Boşluğa daha derinlemesine daldıkça, kendilerini karanlık peçelerle örtmeye başlarlar. Bu yaratıklar, artırılmış gizlilik ve görünmeden hareket etme yeteneği kazanır]

Yayılımlar: [Bu sıralarda, çağrının Boşlukla bağlantısı onlara Boşluk aracılığıyla güçlü karanlık otoritesi verir. Boşluk yetenekleri, ona özgü bir yön kazanır]

Tutulmalar: [Çağrının Boşlukla bağlantısı yeni bir zirveye ulaşır, fiziksel formunu gölgeler. Bu, bedenlerinin evrim geçirmesine ve yeni bir forma bürünmesine neden olur. Ayrıca üçüncü bir Boşluk yeteneğini de uyandırırlar]

Boşluğun Hizmetkârı: [Bu sıralarda, Boşluğun etkisi Çağrı üzerinde patlayıcıdır. Çağrı, Nihai Boşluk Yeteneğini uyandırır]

Bu, sindirilmesi zor bir durumdu.

Kuzey birkaç saniye hareketsiz durdu, gözlerinin önünde sonsuz bilgi panelinin akışını izliyordu.

Onları gözleriyle takip ediyordu, ama nereden düşünmeye başlayacağını bile bilmiyordu.

Öncelikle, bu hiç beklenmiyordu.

Karanlık Terör'ün evrildiğini düşündüğünde, şeytanın farklı bir tehlike seviyesine dönüşeceğini düşünmüştü.

Ruh çağırma, Boşluk Çağırma?

Bunlar onun için tamamen yeni konulardı ve bunları hiç beklemiyordu!

Kuzey derin bir nefes aldı ve tüm baskıyı ve heyecanı dışarı üfledi.

‘Öncelikle...’ vücuduna baktı, ‘Boşluk özümdeki artışı hissedebiliyorum.

Onun çekirdeksiz ruhunun içinde akan özün genel akışı artmış ve genişlemiş gibi görünüyordu.

O, daha akıcı, daha pürüzsüz ve hızlı bir akışı canlı bir şekilde algılayabiliyordu.

Kaslarını biraz daha güçlendirdi, o kadar harika hissetti ki, mırıldanmaktan kendini alamadı,

"Vay..."

'Bu, her seferinde bir ruh çağrısı bir Boşluk Çağrısı haline geldiğinde, tüm niteliklerinin ve yeteneklerinin Boşluğa dönüşüp özünü artırdığı anlamına mı geliyor?'

Eğer öyleyse, bundan daha iyi bir haber olamazdı.

Kuzey, sonuçta, sınırlı bir Boşluk özü sorunu ile başa çıkmak zorunda kalmıştı.

Gece boyunca savaşana kadar bu özellikle bir sorun değildi.

Uzun bir süre boyunca kendini harcamak zorunda kalmadığı veya yeteneklerini aşırı kullanmadığı durumlar olursa, sorun yaşamazdı.

Fakat o geceden sonra, bu onu sessizce rahatsız etti.

Ruh çekirdeklerini ememiyordu, ama Derin Çürüyücü'nün ruh çekirdeği ile ilgili bir şeyler yapabileceğini umuyordu.

Bu yüzden onu özel olarak kendisi için saklamıştı.

Şu anda, tüm bunlar hiç önemli değildi. Çünkü bir atılım kendiliğinden ona gelmişti.

Kuzey'in dudakları yayıldı, her iki kulağa doğru sürünerek zalimce geniş bir gülümseme oluşturdu.

'Bu tatlı!'

Yüzünü kaldırarak önünde duran canavara... Boş Çağrı'ya baktı.

Karanlık... Gece Korkusu, birkaç saniye önceki gibi aynıydı.

Ancak, zalim gözleri ilkel bir kötülükle parlıyordu.

Bu, Kuzey'in bedeninde ürpermelere neden olan bir şeydi.

Dört gözünden sızan kırmızı alevler, daha zalim ve serbest bir derinliği ima ediyordu.

Kuzey, önünde duran yaratığın farklı bir varlık olduğunu bir bakışta görebiliyordu.

Yine de, Karanlık Korku'dan belirgin bir farkı yoktu.

Ama kesinlikle aynı değildi.

Ayrıca...

'Gece Korkusu, ha? Gerçekten birçok anıyı geri getiriyor.'

Northern, yeni ismin çok rahatlatıcı olduğunu düşündü, belki de eski... eski bir isim.

"Ah, lanet olsun! Çok uzun sürüyor, yüzeye dönmem gerekiyor!"

Gece Korkusu'nun gözlerine baktı, emretmeden önce duraksadı,

"Şehre git, Ellis'i her ne olursa olsun koru. Ve kimse tarafından tamamen görünmez olduğundan emin ol. Ayrıca, harekete geçmeden önce olayların gelişimini izle. Ellis'in seni koruduğunu bilmemesini de tercih ederim. Anladın mı?"

Şeytanın derin gözlerindeki kırmızı alevler tehlikeli bir şekilde alevlendi ve yavaşça söndü.

Sonra Gece Korkusu karanlık alevlerin kollarına geri döndü...

Northern, şimdi olan her şeyin muazzam dalgasında güneşlenerek nefes aldı.

Ne olursa olsun normal görünmesi gerekiyordu, çünkü onların gereksiz yere soru sormasını engellemek, zorlamalarından daha iyi olurdu.

Gözlerini kapattı ve açtığında, gerçekliğe geri dönmüştü. Yavaşça ayağa kalktı ve ormandan çıktı.

"Tamam mı?"

"Evet," Northern biraz huzursuz bir şekilde yanıtladı.

"Lütfen, Del'Vierre'ye ulaşana kadar daha fazla duraklama yapmayalım."

Northern, sonunda telaffuz ettiği garip isimden etkilenerek gözlerini hafifçe kısarak baktı.

Kendini açıklayacağı için, sormanın gereksiz olduğunu düşündü.

En azından, varacakları yerin orası olduğunu biliyordu.

Grup yolculuklarına devam etti, ancak bu sefer sessiz değildi.

Yolda birkaç dakika geçtikten sonra, Terence neşeyle yanına yaklaştı ve yürürken onu Raven ile arasında ortada bıraktı.

Northern, başlangıçta şok oldu. Ona kaşlarını kaldırarak baktı.

Ancak güzel kahin gözleriyle gülümsedi ve sonra konuştu,

"Yani Northern, Orta Ova'dan geldiğini duydum? Kimse konuşmak istemiyor ve sessizlik beni öldürüyor, belki kendini tanıtabilirsin?"

Saçlarına özellikle baktı.

"Aslında benimle ilgili pek bir şey yok. İki sıradan ebeveynle kırsalda yaşıyorum. Benim için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar ve dürüst olmak gerekirse, sanırım beni yaşadığım bu hayattan korumak istediler."

"Oh, bu yeni mi?" Sesinde neredeyse boğulmuş bir ton vardı.

Hava da garip bir sessizlik sürdü, sonra beklenmedik bir şekilde, Raven'ın sesi yankılandı,

"Muhtemelen senin için en iyi kararı veriyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir hayatı çocuklarımdan hiçbiri için istemezdim, eğer bir gün çocuk sahibi olursam."

Kuzey alay etti.

"Senin için söylemesi kolay, muhtemelen yetenekler ve yarıklar hakkında her şeyi altın bir tepside ve küçük yaştan itibaren öğrenen o çocuklardan birisin."

Raven durdu, bu da diğer ikisinin aniden durmasına neden oldu.

Northern'ın gözlerine baktı ve soğuk bir sesle söyledi,

"Gerçekten, haklısın. Her şeyim vardı, ve şu anda yaşadığım hayat muhtemelen daha iyi bir cehennem."

O, sonra yürümeye devam etti.

Kuzey, onun arkasını izlerken kaşlarını çattı, nedenini bilmiyordu ama onun az önce söylediği şey son derece rahatsız ediciydi ve aynı zamanda sinir bozucuydu.

'Daha iyi bir cehennem mi?'

Bu ıssızlığı daha iyi bir cehennem olarak adlandırmak için ne yaşamış olabilir?

'Bununla birlikte, kafası karışık olmalı.'

Terence, gözleriyle gülümsedi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, sanırım bir sohbet etmek çok kötü bir fikirdi."

Kuzey ona bir göz attı, gözleri küçümsemeyle gerilmişti.

Sonra, kelimesiz bir şekilde ileriye doğru devam etti.

Üçü, ormandan çıkana kadar bir daha konuşmadı.

İki farklı toprak, öfkeli bir nehir tarafından ikiye bölündü.

Nehrin bir tarafında, bulutları neredeyse delip geçen görkemli ağaçlarla dolu geniş bir yeşil alanın açıldığı yemyeşil bir vadi vardı.

Soğuk, keskin rüzgarla nehrin karşısına geçildiğinde, eşit derecede geniş bir ıssız alanla karşılaşılırdı.

Nehrin bir tarafındaki yemyeşil alan, yaşamdan yoksun, kurak ve güneşten kavrulmuş bir ovale dönüştü.

Bir tarafı egemen olan parlak yeşil, ıssız manzaranın üzerinde ağır bir şekilde asılı duran sert, solgun bir sisle yer değiştirmişti.

Bu terkedilmiş manzaranın ortasında, sayısız çağlar boyunca amansız rüzgarların güçlü kuvvetiyle şekillendirilmiş gibi görünen etkileyici bir kum kulesi duruyordu.

Monolitik yapı, devasa bir diken gibi gökyüzünü delip geçiyordu. Bu ıssız manzarada hiçbir yaşam hareket etmiyordu.

Tek hareket, kumulların üzerinden uluyan sürekli rüzgarlardan geliyordu; bu rüzgarlar, her açık yüzeyi sıyıran acıtan kum parçalarını taşıyordu.

İçinde bulunduğu ıssızlık ve boşluk hissi hissediliyordu, sanki toprak kendisi lanetlenmiş ve tüm canlılığından arındırılmış gibiydi.

Yeşil vadinin kenarında, yüzlerinde düşünceli ifadelerle duran üç kişi görülebiliyordu.

Biri, siyah saçlı, kırmızı gözlü bir kadındı; siyah, ince zırh giymişti ve soğuk bakışları önlerindeki alana odaklanmıştı.

Soğuk yüzünün arkasında, daha yakından bakıldığında hafif bir endişe fark edilebiliyordu.

İkinci birey, dağınık beyaz saçlı bir erkekti, saçları dağınık ve düşünceleri görünüşte dağınıktı.

Beyaz zırh giysisi, eğer zamanında çamaşır yıkamış olsaydı parlayacaktı, ancak şu anda, kaybolmuş ve unutulmuş bir kahraman gibi görünüyordu—evine dönen bir gezgin.

Son kişi, çocuğun biraz arkasında duruyordu ve hepsinin en temiziydi.

Uzak güneşin yansımasını andıran altın gözlere sahip genç beyaz saçlı bir kadın, yüzü endişe ile ağır ve gergin çizgilerle buruşmuştu.

Vücuduna sıkı bir şekilde oturan zırh giymişti, yanlarındaki ince kıvrımları vurguluyordu.

Bir an duraksadı, önünde biraz önde duran siyah saçlı kadına baktı ve sordu

: "Işık, bu özel durum için bir şey planladın mı?"

Raven başını çevirdi ve gözlerinde kendine güvenen bir ifadeyle onayladı.

Hemen ardından Terence göğsüne dokundu ve rahat bir nefes verdi.

"Uff, neredeyse tekrar deli olacağını düşündüm."

Kaşları çatılmış bir şekilde, Northern sözünü kesti, "En azından planladığı bu şey hakkında konuşmasına izin ver..."

Raven ona baktı, sonra gözlerini nehre çevirdi. "Bu basit," dedi, elini suyun üzerine uzatarak. "Diğer tarafa yüzerek geçeceğiz."

Terence'in gözleri her geçen milisaniyede daha da büyüdü.

"Bekle, ne? Işık, bu nehrin karşısına yüzerek geçemeyiz. Biliyorsun, canavalarla dolu olacak."

Raven gözlerini Terence'e çevirdi, derinliklerinde kararlı bir ciddiyet parıltısı yanmaya başladı.

"Endişelenme, seni koruyacağım."

Bu noktada, Northern daha fazla onay almadı.

‘O deli. Evet, sanırım o sadece zihinsel olarak hasta,’ diye düşündü, dudaklarını şapırdatarak ona sinirli bir şekilde bakmadan önce gözlerini nehre çevirdi.

‘Lanet olsun, yüzmeyi hala hatırlıyor muyum?’

Gerçekten, Northern insan olduğunda yüzmeyi öğrenmişti, ama ölümünden önce uzun zamandır yüzmemişti.

Şimdi, bu yeni hayatta, çeşitli türde canavarlarla dolu olma ihtimali yüksek olan bir öfkeli nehirde yüzme olasılığı korkutucu görünüyordu.

Bu mümkün mü?

Kuzey, bir anlığına geri dönmeyi ve başkente gitmeyi düşündü.

Ancak hızla başını salladı.

Gemi daha önemliydi.

'Bu delilik... eh, daha kötülerini gördüm, bu da bir şey olmamalı, değil mi?' diye düşündü, kararlılığını artırmaya çalışarak.

Ancak, derinlerde bunun kendi kişisel cehenneminden daha az korkutucu olmayacağını biliyordu.

Tüm cehennemler farklı acıtır, bir nehrin derinliklerindeki cehennemin, kanla kaplı bir yüzeydeki cehennemden kesinlikle farklı bir hissiyatı olacaktı.

Ancak bir planı olmadan da değildi.

Küçük, geniş bir gülümseme dudaklarını ayırdı.

'Onu gördüğümde Hao'ya özel bir teşekkür etmeliyim.'

Nehrin içine gergin bir bakış attı, sonra Raven'a son bir kez baktı ve "Biliyorsun... sen gerçekten çok aptal bir kızsın." dedi.

Ve bununla birlikte, atladı.

Kuzey nehre kendini attığında, soğuk su onu sarhoş etti ve anında omurgasında titremeler hissetti.

Akıntılar güçlü ve şiddetliydi, bedenine çekiş yapıyor ve onu sürükleme tehdidinde bulunuyordu.

Kuzey başlangıçta bununla çok zorlandığını hissetti, çalkantılı su dalgalarına karşı hayatta kalmaya ve savaşmaya çalışıyordu.

Ancak, aniden daha az ağır hissetmeye başladı.

Ve sonra önünde bir panel belirdi.

[Charm Ability: Breath Of The Seas etkinleştirildi]

[Suda rahatça nefes alabilirsiniz]

Kuzey nehrin derinliklerine daldı ve uzun bir rahat nefes aldı.

Akciğerleri soğuk hissediyordu, ama nefes almak zor değildi.

Bir nesnenin onun su altında nefes almasını sağlaması oldukça şaşırtıcıydı.

Çok imkansız, bir nefes daha alarak, ileri doğru yüzdü.

Raven, Terence'e baktı ve elini uzattı.

Küçük bir tereddütle, güzel oracle Raven'ın elini tuttu ve kendini hızlı bir hareketle onun kollarına bıraktı.

Raven gülümsedi ve dedi

: "Sıkı tut."

Hemen ardından, zarif bir şekilde nehre daldı; bu tür tehlikeli durumlarla olan aşinalığını gösteren bir zarafetle.

Terence'i kollarında sıkıca tutmasına rağmen, amacına yönelik yüzdü, suyu bir bıçak gibi keserek, gözleri karşı kıyıya odaklanmıştı.

Şu anda gösterdiği sorumluluk ve kararlılık ağırlığı, ilerlerken ondan yayılıyormuş gibiydi.

Elbette, ikisine kıyasla, Northern geçişi çok daha kolay buldu ve çoktan önde gitmeye başlamıştı.

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu, yolculuklarında hiçbir tehlike yoktu ve dürüst olmak gerekirse, her şeyin böyle sona ermesini diliyordu.

'Ah, kahretsin... Sanki şanssızlık getirdim...'

Kuzey, sinirle dişlerini sıktı, kendini çok rahatsız hissetmeye başlamıştı.

Belki de aklından geçmemesi daha iyi olurdu, çünkü hiçbir canavar tarafından saldırıya uğramadan geçmeleri gerektiğini düşünmüştü.

Ancak kıyı, ellerinin her hareketiyle daha da yaklaşıyordu.

Bu yüzden belki de ciddi bir şey olmadan kıyıya ulaşacaktı.

Ancak, bu düşünce kafasından geçer geçmez,

Kuzey arkasından gelen yüksek bir çığlık duydu.

Solgun ve sahte bir gülümseme dudaklarını süsledi.

'Evet... Biliyorum, değil mi...'

Terence ona sıkı sıkıya sarılmışken, Raven nehirden yüzdü, kasları birkaç çaba ile gerildi ama umursamadı.

Gözleri, sürdürdüğü yavaş ivmeye rağmen devam ederken korkutucu bir kararlılıkla dolup taşıyordu.

Onunla karşılaştırıldığında, beyaz saçlı çocuk yüzmeyi oldukça kolay buluyordu.

Bir an gülümsedi ve 'Sürprizlerle dolu' diye düşündü.

Şüphesiz Northern, onu tasvir ettiği gibi olduğunu kanıtlamıştı.

Güçlerini gizleyen güçlü bir serseri.

'Yetenekleri ne merak ediyorum.'

O an, zihnine biraz daha derinleştikçe, aniden hareketinde bir kısıtlama hissetti, özellikle bir bacağında.

Gözleri korkuyla büyüdü ve hemen bacağını tutan şeyden kurtulmak için daha fazla güç uyguladı.

Denemeye çalışırken, Terence aniden geniş bir çığlık attı ve bu, Raven'ın gözlerinin daha da büyümesine neden oldu.

Hemen suyun altına daldı, neyin yanlış olduğunu görmek için.

Ve o anda, ona bir göz attı.

Su derinliklerindeki sis, özelliklerinin çoğunu gizlemişti, ama o, o devasa gözlerin ruhuna bakarak ona baktığını anlayabiliyordu.

Dişlerini sıktı ve bel kemerinden, öldürdüğü bir canavara ait diş gibi kavisli bir hançer çıkardı.

Hızla elini çevirerek, bacağını tutan tentakelleri kesti, bu da suyun içinde kan bulutları patlatmasına ve derinliklere doğru seğirmesine neden oldu.

Hızla, dibe batan Terence'in belinden tutarak su yüzeyine yüzdü.

Yüzeye ulaştığında, Terence baygındı.

Altın gözbebekleri tamamen kaybolmuştu, hiçbir yerde yoktu.

Raven ona baktı ve dişlerini sıktı, "Lanet olsun, şimdi değil."

Daha fazla yüzmeye çalışırken, Northern ona yaklaştı.

Henüz bir şey söylemeden, o konuştu,

"Lütfen, Terence'i güvenli bir şekilde kıyıya götür. Ben bunu mümkün olduğunca tutacağım."

Su altında mı savaşacaksın?

Raven biraz gülümsedi, ama Northern onun samimiyetsizliğini görebiliyordu.

"Bu şey aslında benim eski bir düşmanım. Kim bilir, belki bugün onu yenebilirim," dedi.

Northern ona özlem dolu bir ifadeyle baktı ve Terence'i aldı, onun durumunu oldukça garip buldu.

'Ne oluyor? Kim bir nehrin ortasında bayılır ki?'

Northern, Terence'e sıkı sıkı sarıldı, onu belinden tutmak zorunda olduğu için biraz utandı.

'Hadi ama, bu ciddi bir durum!' Kendini gerginleştirdi ve yüzmeye başladı.

Raven'a bir bakış bile atmadan.

Terence'i yanında taşımak, olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyordu, neyse ki sadece bir nehirdi, altmış metre genişliğinde bir nehir.

Ama daha kafa karıştırıcı olan durum, üzerine çarpan dalgaların gücü ve kuvvetiydi.

Bu özellikle onun suları hızlı bir şekilde geçmesini çok zorlaştırıyordu.

Ne yazık ki, birkaç darbeden sonra nihayet kıyıya ulaştı, ağır ağır nefes alıyordu. Terence'i yere yatırdı.

Gözleri kocaman açılmıştı, ama güzel göz küreleri yoktu.

Kuzey, yüzündeki suyu silerken; saçları ıslaktı ve garip bir şekilde onu normalde olduğundan daha yakışıklı gösteriyordu.

Islaklığın solgun cildindeki etkisi oldukça muhteşemdi.

Terence'e gergin bir kaş çatma ile baktı, sonra parmağını burnunun altına koydu.

'Hala nefes alıyor.'

Onun hayatının herhangi bir tehlikede olmadığı görünüyordu, ama duyduğu o çığlık neydi?

Ve neden bayılmıştı?

Güzel kahinin başına ne geldiği konusunda çok meraklı ve endişeliydi,

'En azından, güvende.'

Nehrin yanına döndü; yüzey durgundu ve huzurluydu, sadece öfkeli dalgaların su kütlelerine karşı ara sıra çarpması vardı.

Kuzey yorgun bir iç çekti ve mırıldandı

: "Yardım mı etmeliyim yoksa etmemeli miyim?"

Tam o sırada, tüm nehir sanki titredi ve bir tentakül içinden fırlayarak havaya ince, insan benzeri bir bez bebek fırlattı.

Raven, çorak araziye doğru uçtu ve kumların içine yuvarlandı.

Kuzey, hafifçe açık kalan ağzıyla, geri çekilen tentaküllerle, yavaşça ayağa kalkan ama ciddi inlemelerle sarsılan kızı arasında bakış değiştirdi.

Şaşkın bir ifadeyle, şöyle dedi

: "Lütfen bana deniz canavarıyla mantıklı bir konuşma yaptığını ve onun seni serbest bırakmaya karar verdiğini söyleme?"

Raven ayağa kalktı ve birkaç saniye sessiz kaldı. Nefesini toparlarken dizine yaslandı ve ardından dik durdu.

"O canavarı asla yenemezdim; bu bir Felaket seviyesinde girdap."

Kuzey çenesini biraz kaldırdı, sonra geç kalmış bir şekilde şaşırmış gibi davrandı.

Ancak, Raven gülümsedi.

"Sanırım sen de birine karşılaştın. Etkileyici."

İleri doğru yürüdü ve Terence'in önünde çömeldi, başını ona dokundurarak.

Northern birkaç saniye sessizce aşağıya baktı.

Onun dövüşünü görmek istiyordu ama fırsatı kaçırmıştı.

'Ne yaptı... dövüş çok hızlı bitti!'

O kadar meraklıydı ki ama Raven ile yeterince yakın olmadığını düşündüğü için ona sorular sormak istemedi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu böyle sürdürmek istiyordu.

Bir gün onu kurtarıp kurtarmama kararı vermesi gerektiğinde, kendi bencil çıkarları doğrultusunda hareket etmeye karar verirse çatışma içinde olmak istemiyordu.

Kendini hatırlatmak, bunun tamamen bir iş seferi olduğunu bilmek çok yardımcı olacaktı.

O, Kuzey'e yukarı baktı ve nazikçe sordu

"Beni sırtıma almasına yardım edebilir misin?"

"Tabii," diye yanıtladı hafif bir baş hareketiyle ve hemen eğildi.

Onu iyi bir şekilde taşımak ve 'yerlere' dokunmamaya dikkat etmek biraz işti.

Sonunda, Terence Raven'ın sırtındaydı. Raven, nehrin arkasına bakarak Northern'a dedi ki,

"Bence nehirden daha uzaklaşmak bizim için güvenli olacak; o canavar yaptıklarımdan hala gerçekten kızgın olabilir. Ayrıca, burası çok açık; burası Slorian toprakları ve onların keşifçileri etrafta gizleniyor olabilir."

Northern, onun sözlerine onay vererek başını salladı ve ikisi de ıssız arazide ilerlemeye başladılar.

Tepe çevresine kadar gidecekleri zamana kadar, Northern nehirde ne yaptığını merak etmekten kendini alamadı.

Ama sormamak konusunda kararlıydı.

Bu soru değil, onun meselelerine biraz ilgi gösteriyormuş gibi görünmesini sağlayacak her soruyu sormak istemiyordu.

'Onun işlerine karışmayalım ki, o da benimkine karışmasın.'

Raven, güzel oraklıyı bir mağaradaki taş zemine nazikçe indirdi.

Mağaranın girişi, ağaç gövdesi veya köklerine benzeyen devasa, boş bir açıklıktı ve onları içindeki gizemlere daha derinlemesine yönlendiren yer altı alanına açılıyordu.

Bu yer altı harikasının merkezinde, onları içindeki bekleyen gizemlere daha derinlemesine yönlendiren çökük bir yol vardı.

Toprak tonları olan kahverengi ve okra renkleri, arazinin etrafını sardı ve mağaraya bir yaş ve antikite hissi verdi.

Kuzey, mağaranın girişinde kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor, dağınık ve karanlık derinliği gözlemliyordu.

Güneşin parıltısı, Sonsuz Alacakaranlık'ın altında hafifçe yakıcıydı.

Bu durumun, şu anda bulundukları arazinin doğasından mı yoksa sadece zamanın geçişinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Bu bölgede, gündüz güneşinin ısısını emen daha az ağaç ve bitki örtüsü vardı.

Ancak gün yavaş yavaş öğleye ilerliyordu, bu yüzden gerçekten karar vermek zordu.

Raven ayağa kalkarken, Terence'e hafif endişeli bir bakış atarken, gereksiz kaygıyı arkasında itti.

"Bu duruma alışkınmışsın gibi görünüyor."

Raven, Terence'e bakarak ona yanıt verdi.

"Terence özel... o, şeyleri görebiliyor."

Kuzey biraz kaşlarını çattı.

"Hangi şeyler?"

Raven nihayet gözlerini Terence'den ayırdı ve Kuzey'e baktı.

İnsani olmayan şeyler...

Kaşını kaldırdı.

“Yani, vizyonlar...”

Raven hafifçe başını salladı.

“Vizyonlar daha iyi olurdu.”

Mağaranın derinliğine döndü ve birkaç saniye derinlemesine baktıktan sonra Northern'a döndü ve sordu

: “Karanlıkta gözlerin ne kadar iyi?”

“Seninki kadar iyi mi?”

Raven hafifçe başını salladı.

“Gözlerim karanlıkta kötü...”

“O zaman bana bir ışık kaynağı çağırmamı ister misin?” Bir elini kaldırdı, avucunda ışık küresini oluşturmak için hazırdı.

“Hayır, bunu yaparsan yakalanırız,” gözlerini biraz kısarak, mağaranın derinliğine hızlıca bir bakış attı.

“Bu yol, Slorian kalesine keşfedilmeden girmemiz için bir şans.”

“Ve karanlıkta göremiyor musun?”

Raven biraz gülümsedi.

“Yeteneklerim ışıkla daha çok ilgili olduğu için, karanlık benim için gerçekten ölümcül bir zayıflık.”

“Ne ironik... siyah saçları ve kırmızı gözleri göz önüne alındığında.”

“Ne ironik, siyah saçlarım ve kırmızı gözlerim var... muhtemelen düşündüğünüz şey bu.”

Kuzey, hafif bir kaş çatma ile sırtını gerdi.

“Ne halt ediyorsun, zihin okuyabiliyor musun?”

“Hayır,” yine gülümsedi, ama bu soluk ve hayalet gibi bir gülümsemeydi, “herkes, yeteneğimin ışıkla ilgili olduğunu söylediğimde aynı tepkiyi veriyor.”

“Ah, anladım...” Kuzey başını salladı.

Sonra duvardan uzaklaştı ve kollarını açtı.

“O zaman bu derinliği bu kadar kötü bir görüşle nasıl geçmeyi planlıyorsun?”

“Eh, bir kere, gözlerin mavi ve güzel olduğu için benden daha iyi bir görüşe sahip olacağını düşünmüştüm.”

Kuzey hemen tüm bedeninin titrediğini hissetti.

“Eh? Hayır, hayır, hayır, hayır, buna kapılamazsın!”

Hiç kimse onun gözlerini güzel olarak adlandırmamıştı!

Ama yine de, neredeyse rahatsız edici bir his vardı... sanki adam olarak yerini kaybetmiş gibiydi.

“Bunu bu kadar sıradan bir şekilde nasıl söyleyebilir? Ayrıca, neden bu beni etkiledi? Romantik olarak bu kadar mı eksikim ki, küçük bir iltifata kapılacağım? Hadi ama Kuzey, sen çocuk değilsin!”

Ancak böyle zamanlarda yaşlı olduğunu hatırlıyor.

Kuzey, ona doğrudan söylemeden azarlamak için kaşlarını kararttı.

“Eh, gerçekten iyi bir görüşüm var. Ama bununla övünmek için bir sebep yok.”

“İyi. O zaman bizi mağaranın içinden neredeyse sen yönlendireceksin,” dedi, dudaklarında garip bir gülümseme ile.

Bir şey, Northern için pek iyi gitmedi.

Merakla yüzünü kaldırarak sordu

: “Gözlerin ne kadar kötü?”

“Çok kötü. Neredeyse körüm. Ses ve koku duyuma güvenmek zorundayım. Ama genelde, etrafımda bir ışık kaynağı olduğu sürece, iyi olurum. Ancak bu sefer, bunu yapamayız... girişimizi gizli tutmalıyız.”

"Anlıyorum..."

Gözleri, söylediklerini sindirirken uzaklaştı, sonra aniden kısıldı. Birkaç saniye onu şüpheyle inceledikten sonra sordu

: “Bekle, yani hiç göremediğime inanmamı istiyorsun ama beni o karanlık tünele girmemiz için güvenilir biri olarak kabul ediyorsun? Beni, bir hafta önce tanıdığın bir yabancı?”

“Önemli mi? Çıkarlarımız örtüşüyor ve hava gemisini o kadar çok istediğin için beni korumak için her şeyi yapacaksın. Bu, evine dönebilmenin yolu, değil mi?”

Northern gülümseyerek, neredeyse geri savruldu. Başını hafifçe salladı.

“Tamam, tamam, ne demek istediğini anlıyorum ama hesaplamalarında çok yanılıyorsun, Raven. Beni tamamen çözmüşsün gibi görünüyor ve bu durum çok sinir bozucu. Bu yüzden dikkatli ol, seni her an şaşırtabilirim.”

Görünmez bir gülümsemeyle başını salladı.

“Bunu aklımda tutacağım.”

Gözlerini Terence'e çevirdi ve onları ona geri getirdi, sormadan önce duraksadı.

Kuzey, onun ne demek istediğini neredeyse anlayabiliyordu.

“Daha iyi görebildiğin için Terence'i taşımaya istekli misin? Tek yapman gereken elimi tutmak ve yolu göstermek.”

‘Bunu biliyordum!’

Her neyse, zaten reddedemezdi.

Durum bunu gerektiriyordu.

Ama oldukça elverişsiz hale geliyordu.

‘Yolculuğumuz daha başlamadı bile ve o şimdiden yük oluyor.’

Kuzey ileri yürüdü ve Terence'i taşıdı; onu sırtına almak için yardıma ihtiyacı yoktu.

O, sadece onun önünde çömeldi, Raven ise cansız gibi görünen bedenini sırtına doğru yasladı.

Ayakta dururken geri kalanını ayarladı.

Küçük göğsünün sırtına yaslandığını hissederken büyük bir nefes aldı.

Yüzü kızarmaya başladı.

'Anüsümü sık! Sadece kutsal düşünceler.'

"İyi misin?"

"Evet, kesinlikle."

"O zaman tamam."

Onun tutması için elini uzattı.

"O zaman hareket etmemiz gerekiyor mu?"

Kuzey, zırhının deri kollarından dışarı çıkan açık ele baktı; zeytin yeşiliydi ve nasırlarla kaplıydı.

Yavaşça elini hareket ettirdi ve onları tuttu, düşündüğünden çok farklı, sert ve sertleşmiş bir avuçla karşılaştı. Northern, onun çok güçlü bir savaşçı olacağını anlayabiliyordu.

Bu, sonuçta, bu kadar çok çalışmanın kanıtı olmalıydı.

'Kahretsin, bir kızın elini tuttuğuma inanamıyorum ve diğer biri sırtımda. Ben neyim, bir bebek bakıcısı mı?'

Kuzey sessizce dişlerini gıcırdattı.

'Bunda şüphe yok, bu keşif çok kötü bir fikirdi.'

İleriye doğru yürüdü, onları mağaranın derinliklerine doğru yönlendirdi.

Kuzey hiç zorlanmadı.

Başlangıçta, mağaraya girmeye başladıklarında, Raven'ın belki de yalan söylediğini, belki de iddia ettiği kadar kötü olmadığını düşündü.

Çünkü gözlerinin güzelliği nedeniyle harika bir görüşe sahip olacağı spekülasyonuna dayanarak onun tüm bir plan yapmış olmasına nasıl inanabilirdi?

Bunu asla kabul etmeyecekti!

Bir şeylerin tuhaf olması gerekiyordu!

Ve bu yüzden Kuzey, Terence'i sırtında taşıyarak dikkatlice ilerledi.

Her adım attıkça, onun göğüslerinin sırtına daha fazla baskı yapması dışında, onun garip bir şekilde yükselen sıcaklığı hakkında da endişelenmek zorundaydı.

Ama bu ürkütücü karanlıkta konuşmaması gerektiğini hissetti.

Hiçbir zorluk çekmeden mükemmel bir şekilde görebiliyordu, ama bu mağaranın karanlığında, alışık olduğu sıradan karanlıktan belirgin bir fark yaratan bir şey vardı.

Gece bile, [Tüm Gözler] en küçük detayları noktalara kadar görebiliyordu.

Ve fazla bir çaba olmadan.

Ama burada, görüşünün sınırlıymış gibi hissetti.

Karanlığın derinliklerine bakmaya çalışmak karmaşık bir his uyandırıyordu, sanki güçlü bir örtü, gözlerinin yetenekleriyle delinemeyecek bir mesafeyi engelliyordu.

Ne kadar ileri gitse, o örtü de o kadar uzanıyordu.

Görme yeteneğinin detaylarının oranı, belirli bir mesafe ile sınırlıymış gibiydi.

Ve onun ötesinde, kendi ilahi gözleriyle bile delinemeyen, geçilemez bir karanlık vardı.

Bu garip ve rahatsız edici bir his uyandırıyordu, bu yüzden Northern bir noktada sessizce dişlerini sıktı.

Gözleri, elbette, genellikle mesafe ile sınırlıydı, ama bu, endişelenmeye değer olduğunu hiç düşünmediği son derece uzak bir mesafeydi.

Beş kilometreye kadar görebiliyordu.

Bu küçük karanlık tarafından aniden sınırlanmak, hem tiksindirici hem de sevimliydi.

Bu karanlıkta kesinlikle bir şey olduğunu ona kesin olarak hissettirdi.

Çözmekten çekinmeyeceği bir şey.

'Görmeyen Gözleri mi kullanmalıyım?' diye düşündü bir noktada.

Sonuçta, bu, gerçekliği örten iplerin gizemini çözebilen eşsiz gözlerinin yeteneğiydi.

Ama bu, elbette, onun için çok akılsızca olurdu.

Raven arkasındaydı ve Terence sırtındaydı.

Onların önünde böyle bir yeteneği kullanmanın ne gibi sonuçlar doğurabileceği bilinmez, özellikle de Raven için.

Northern, sırlarının onun ellerine geçmesini istemiyordu, hiçbiri!

Bu yüzden, sadece bunu kabullenip bu garip ve zor karanlıktan sessizce geçecekti.

Devam ederken, Northern'ın keşfettiği bir diğer şey Raven'ın samimiyetiydi.

O dikkatsiz olduğunda, onun bir şekilde bunu halledeceğini düşündüğünde, genç kadın çaresiz bir koyun gibiydi, neredeyse taşlardan tökezliyordu.

İlk gerçekleştiğinde, Northern onun sadece bir gösteri yaptığını düşünmüştü, ama sonra tekrar tekrar oldu.

Sonra kötü bir insan gibi hissetmeye başladı.

Aklı birkaç soru sormaya başladı.

Bunların çoğu, onun varlığını ne kadar anlamsız ve rahatsız edici bulduğuyla ilgiliydi.

Gerçekten de, tüm yolculuğunu onun yapabileceği şeylere göre planlamıştı.

'Acaba benim yeteneklerimi görebilen bir yeteneği mi var? Çünkü, nasıl bu kadar emin olabilir...'

Bir şey olmalıydı.

Northern o kadar çok kafa karışıklığına kapıldı ki, adımlarını neredeyse sarsılacak şekilde attı.

O, düşüncelerini yeniden düzenleyip karanlığı başarıyla aşmaya odaklanmaya karar verdiği andı.

Sonrasında, düşünceleri sustu. Birkaç dakika sonra, uzakta hafif bir ışık parıltısı belirdi.

Hemen görünür hale geldi, Raven'ın sesini duydu.

“Artık görebiliyorum.”

“Eh? Bu kadar hızlı mı?” Farkında olmadan düşüncelerini dile getirdi.

Raven gülümsedi, “Beni biraz daha tutabilmen için körmüşüm gibi davranmamı ister misin?”

Northern kaşlarını çattı, karanlıkta zoraki bir gülümseme dudaklarını ayırdı.

“Ne garip, senin gibi bir tuhafın mizah anlayışı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Ah, gerçekten bir mizah anlayışım olması gerekiyordu; bu yerde delirmek üzereyim, biliyor musun.”

O, omuzlarına hafifçe vurdu ve ileriye doğru yürüdü.

Northern, onu izlerken kaşlarını daha da çattı.

Yine, sanki bir yerden ihlal edilmiş gibi hissetti.

‘Bende neyin var böyle?!’

Hızla ileriye doğru gitti, sesi ondan önce koşuyordu.

“Hey, kızını almaya gelmelisin!”

Raven durmadı ve sadece ileriye doğru yürümeye devam etti.

Sonra durdu ve sağ elini sessizce kaldırdı, bu da Northern'ın yavaşça ona yaklaşırken dikkatli olmasını sağladı.

Fısıldadı

: “Ne?”

“Girişe daha yakınız; dikkatli olmalıyız, görünürde bir keşifçi yok,” diye yanıtladı ona alçak bir sesle.

“Oh, anladım...” Northern başını salladı.

İkisi de parlak girişin yakınında, ağır bir sessizlik içinde durdular.

Birkaç dakika sonra, Northern başını ona daha yakın eğdi ve fısıldadı

Merak ediyorum, ama... bu casuslara karşı çok dikkatli görünüyorsun. Sloria'nın bu kalesi, ne kadar özel?

Raven ona baktı, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Usta Annette sana bundan bahsetmedi mi?”

Kuzey tüm yüzünü buruşturdu.

“Hımm, hayır, bahsetmedi. Ve senin detayların beni, neden her şeyden önce, Eğitmen Annette'i bahsettiğini sorgulamama neden oluyor.”

“Her zaman etrafında mı?”

“Beni izliyordun?” Kaşları yavaşça birbirine doğru kapanıyordu.

“Bu bir zorunluluk değil mi? Sana ihtiyacım olacağını düşünüyorum ve sana büyük bir miktar ödüyordum. Hatta benden çok değerli bir eşyayı alacaktın.”

“Bekle, bekle, bekle, bunu anlamama izin ver,” biraz gülümseyerek, “yani ne zamandan beri beni izliyordun? Ve hava gemisini teklif eden sen değil miydin?” Bu noktada, Kuzey'in sesi biraz daha yükseldi.

Raven hemen parmağını dudaklarına koydu, ileriye baktı ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şunları söyledi:

“Biz konuştuktan sonra, sana geri döneceğimi söylediğimde, senin gerçekten ihtiyacım olan şeyi sahip olup olmadığını görmek için biraz zaman kazanmak amacıyla kasıtlı olarak geciktim.”

Kuzey, ciddi bir şekilde kaşlarını çattı.

“Tamam, bunu hiç hoş bulmuyorum. Ve ben bile bilmiyordum? Bunu nasıl yapabildin?”

Raven ona baktı, “Siyah kuş...”

Gözleri büyüdü.

“Siyah kuş???”

Northern ve Raven, onun son ifadesinden sonra sessiz kaldılar.

Kuş!

Bunun bir anlamı olmalıydı. Bilmek istiyordu!

Ama bu, onu kendi meselelerine çekmekten başka bir şey değil miydi?

Çok dikkatli ve son derece temkinli olmalıydı, bir aptal gibi davranmamalı ve kendini daha fazla ifşa etmemeliydi.

Bu yüzden sessiz kalmayı ve kuş hakkında hiçbir şey sormamayı seçti.

Tam bir keşif gezileri vardı; acele etmenin bir anlamı yoktu. Bu keşif gezisinde ne kadar kalabileceklerini kim bilir ki?

Northern derin bir nefes aldı ve ondan gözlerini kaçırdı.

“Yani... tam olarak bu yerden ne zaman çıkacağız?”

“N...”

Raven'ın ifadesi aniden durdu, gözlerini açtı ve Northern'ın sırtına döndü.

Birden, taşıdığı kişiye doğru elini fırlattı, ama elini uzatmadan önce Terence'ın başı zaten yukarı kalkmıştı, ağzından çıkan yüksek, korkunç bir çığlık karanlığı korkutucu bir dehşetle doldurdu.

Ve tabii ki... varlıklarını duyuruyordu.

O yüksek çığlıkla birlikte, kadın titremeye başladı, Northern'ın sırtından sarsılarak düştü. Düşmemesi için ekstra dikkat etmesi gerekiyordu ve onu nazikçe yere yerleştirmeyi başardı.

Yüzü gerginleşti, Raven'a döndü; onun yüzünde de neredeyse aynı ifade vardı, ama onunki daha öfkeli görünüyordu.

"Lütfen onu koru, hemen döneceğim." Northern'a bir saniye bile vermeden, rüzgar gibi hızla ileri fırladı, şimdi daha da belirginleşen karanlığa doğru daldı.

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

'Lanet olsun, nasıl kendi başına ilerleyip bir şeyler yapabiliyor!'

Bu ikinci kez oldu!

...Ve bu onu sinirlendirmeye başlamıştı!

Terence'e döndü, o hala büyük bir titreme içindeydi; bedeni, öfke nöbeti geçiren bir sürüngenin yerinden fırlamış kuyruğu gibiydi.

Kuzey, neredeyse kafasını duvara çarparken onun başını desteklemek için elini kullanmak zorunda kaldı.

Bütün bunlar onun için yeni bir alandı, ama Raven'in buna alışkın olduğunu tahmin ediyordu.

Kuzey, onun önünde çömeldi ve onu bir yere tutmaya çalışarak, nazikçe omuzlarına elini koydu.

Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey duymadı... dışarıdan bile.

Sabrı tükenmek üzereyken, dikkatle dolu ayak sesleri duymaya başladı. Hızla ayağa fırladı ve bıçağını çağırarak, figür ona ulaştığında elini savurdu.

Ancak eli havada durdu, soğuk bir kavrayış tarafından tutuldu. Raven yavaşça elini indirdi ve gülümsedi.

"Pürüzsüz."

Kuzey kaşlarını kaldırdı, onun yanaklarında kırmızı kan lekesi fark etti. Sordu:

“İstihbaratçılara ne yaptın?”

Ağzını açtı, duraksadı, sonra nihayet söyledi

Onları öldürdüm. Başka bir seçenek yok muydu?

Northern'ın ağzı açık kaldı.

Beni mi kandırıyorsun?

Kesinlikle," dudaklarının bir köşesini kıvırdı, "seni kandırıyordum." Sonra ekledi, "Senin umursuyormuş gibi davranmanı görmek eğlenceli... İçinde hangi şeytanın uyuduğunu merak ediyorum."

Garip... inanılmaz derecede garipti!

Northern'ı geçerek, Terence'in önünde diz çöküp onu kucakladı, sıkıca sarıldı.

Hanımefendi ne kadar şiddetle sarsılsa ve titrese de, Raven hepsini kabul etti, gözlerini kapatarak onu sıkıca tuttu.

Northern bunu bir süre izledi ve göğsünde hafif bir ağırlık hissetti.

Raven'ı manipülatif bir tilki, aptal ideolojilerle dolu, dikkatsiz bir kahraman olarak düşünmüştü... ama şu anda ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ve garip bir şekilde, bu atmosferde kötü ve kötü olanın kendisi olduğunu hissetti.

Hissettiği duyguya teslim olmayı reddederek, hiçbir şey yutmadı ve gözlerini başka yöne çevirdi.

Bir süre sonra, Terence sakinleşti ve yavaşça sarkarak uykuya daldı.

Northern, onlara ciddi bir dikkat gösterdiğini belli etmemek için yan bakışla gözlemledi.

Raven, güzel kehanet yere serildikten sonra ayağa kalktı ve

Northern'a döndü.

Northern o anda sordu,

"Sonra ne olacak? Ne yapıyoruz?"

Raven bir süre sessiz kaldı; konuşurken etrafa bakındı.

"Şimdi, kılık değiştireceğiz ve şehre gireceğiz."

Northern'a baktı ve devam etti:

"Bu Slorianlar oldukça benzersiz; onlar hakkında bilmek isteyebileceğiniz ilk şey, bizim gibi öğrencilerden oluşmalarıdır."

Kuzey'in kaşları kalktı, "Bizim gibi öğrenciler mi?"

Evet. Ama çok daha güçlüler, bu yerde bizden daha uzun süre geçirmişler. Aralarında Savant ve Bilgelerin bile olduğu bazıları var.

Kuzey, ağzının hafifçe düştüğünü hissetti.

Birinin bilge veya Savant olması için ne kadar zaman gerektiğini bilmiyor olabilirdi, ama bunun büyük bir yatırım olduğunu biliyordu.

Görünüşe göre ellili yaşlarının sonlarında olan Gilbert hala bir Bilgeydi.

Bu, bunun kolay bir başarı olmadığını ima etmek için yeterliydi.

Bir kez serseri olduğunda, bir sonraki rütbeye geçmek yüz kat daha zor hale geliyordu ve çoğu zaman, bunu yapmanın daha iyi yolu daha yüksek seviyedeki yarıklara meydan okumaktı.

Ancak bu özel eylem, serserilerin hayatını tehlikeye atıyordu.

Çünkü, yalnızca %20'sinin tier VII yarıklarına ve üzerlerine giren ustaların hayatta kaldığı kaydedilmiştir.

En az üç ustadan oluşan sekiz kişilik bir gruba ihtiyaç vardı veya en iyi senaryolarda bir Savant veya Bilge.

Tabii ki, bu sadece tier VI ve tier VII yarıkları içindi; diğer yarıklar için gereksinim son derece yüksekti.

Hala, bir seviye IX yarığının kapatılıp kapatılamayacağı bilinmiyor. Seviye VIII zaten kıtasal bir yıkım seviyesinde bir zorluk sunuyor.

Ve bu nedenle, onların da tıpkı kendileri gibi öğrenciler olan bilgeler olmaları harikaydı.

Ama Northern'ı hemen şaşırtan şey

: 'O zaman yarıklar hala burada neden?'

Bu kadar hızlı nasıl ilerleyebildiler... cevabı bir şekilde biliyordu, ama Northern merakla doluydu.

Diğer insanları da görmek ve ne kadar güçlü olduklarını bilmek istiyordu.

"Ama bu çılgınca... diğer öğrenciler de bizim gibi burada mı?"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Bu, Orta Ova Akademisi'nin itibarını sorgulamanızı istemiyor mu?"

Northern ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Açıkçası, onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Ama belki de onun algısı sadece çok muhteşemdi.

'Önemli değil, her şeyi olduğu gibi bırakalım... en azından ona güvenene kadar.'

İkisi de birkaç saniye boyunca tekrar sessiz kaldılar. Northern, söyledikten sonra hareket etmeye başlayacaklarını bekliyordu.

Ama o sadece orada durdu... bu da onun sormasına neden oldu,

"Yani... gitmeyecek miyiz?"

Raven ona baktı, ifadesi tekrar sert ve duygusuz hale geldi, sonra kısa bir gülümseme verdi.

Northern'ın sinirlerini bozan bir gülümseme... yani... ne komik?!

'Neden sürekli gülümsemeye devam ediyor?!!'

"Güneş hala yüksekte; görünmemek için alacakaranlığa kadar beklememiz gerekiyor."

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“Anladım.”

Sonra onun sesini tekrar duydu.

"Bu arada, ne yapacağımızı ve neden bir bilginden çalmamız gerektiğini duymak ister misin?"

*

*

*

*

*

[A/N]

Yazım tarzımda hafif bir değişiklik fark ettiniz mi bilmiyorum. Sadece yeni şeyler deniyorum ve nasıl sonuçlandığını görüyorum.

Şikayetleriniz varsa, lütfen bunları yorumlamaktan çekinmeyin.

Ayrıca, 12 Mayıs'ta toplu bir yayın yapacağım. Lütfen destek olmayı unutmayın.

Her zaman beni desteklediğiniz için teşekkür ederim, ne kadar sıkıcı olsam da.

Sizi seviyorum.

Elbette, neden böyle ilginç bir konuşmayı duymak istemesin ki?

Aslında, o bunu açıklayacağını söylediğinden beri bunu dört gözle bekliyordu.

Bu yüzden Kuzey havalı davrandı ve ona dedi ki,

"Eğer senin için uygunsa, lütfen devam et."

Raven, umutsuz bir bakışla ileriye doğru baktı.

Duvarın yanında duruyorlardı; Terence yerde yatıyordu ve parlak giriş onlardan birkaç metre uzaktaydı, ama karanlık etraflarını yoğun bir şekilde kaplamıştı.

Sonra o başladı

: "Üç ay önce miydi...? Sanırım üç veya dört ay önceydi. Buraya ilk geldiğimizde, tüm enerjimizi canavarlara karşı savaşmaya ve Lotheliwan başkentini geri almaya odakladık. Kişisel olarak, güvenli bir yerde kalmamız gerektiğini hissettim...

ama canavarlarla dolu bir şehrin ortasındaydık, dışarıda başka canavarların olma ihtimali varken buradan çıkmak için savaşmak mantıklı değildi.

"Bunun yerine, canavarlardan şehrin bir kısmını almayı ve kendimiz için güvenli bir ev, bir kale inşa etmeyi önerdim. Hayranlık uyandıran ve zahmetli bir çabayla bunu başardık... birkaç değerli insanı da kaybettik."

Northern'ın ağzı, onun son birkaç kelimesini duyduğunda acılaştı; bu kelimeler bir şekilde kafasında çınlıyordu ve onun da zor zamanlar geçirdiğini hatırlatıyordu.

Bu arada, Raven konuşmaya devam etti.

"Yerleştikten sonra, yavaş yavaş dışarı çıkmaya ve etrafımızdaki canavarları temizlemeye başladık. Kendimizi, Sage Gilbert, Master Annette ve ikizler tarafından yönetilen üç ana gruba böldük. Nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde buradaydılar ve aslında Orta Ova'ya aittiler..."

Raven daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama tereddüt etti. İki veya üç saniye sonra, kelimeleri geldi.

"Baskıyı daha da ileri götürmeye başladık, kuzey, batı, güney ve doğu kanatlarını alarak. O zaman hayatta kalanları bulmaya başladık."

Northern ona dikkat etti ama bu sözlerin onun başlangıç时 konuşmak istediği şeyler olmadığından emindi.

Şüphesiz, Raven o noktada kendini kontrol etti. Onun bu konuda aklındakileri bir yabancıya açıklama konusunda şüpheci olabileceğini anlıyor.

Sonuçta, o da oldukça şüpheciydi, ama ona kıyasla burada olmalarının Rughsbourgh'un bir oyunu olduğunu kanıtlayacak yeterli gerçeklere sahipti ve Gilbert bunun içinde güçlü bir rol oynamıştı.

“...hayatta kalanlar gelmeye başladıktan sonra, orada bulunan mümkün olduğunca çok insanı kurtarabilmek için geniş bir keşif ve boyun eğme ihtiyacını gördük. Bu boyun eğmelerden birinde, Sloria kalesi adında bir yerin var olduğunu keşfettik.”

Duraksadı, yumuşak bir nefes aldı ve devam etti

: “Elbette, canavarlara karşı mükemmel bir savunma duvarı inşa etmiş bir yer duyduğumuz an, bir anlaşmazlık çıktı ve bazı insanlar o yere gitmek istedi. Ben bile bunun o kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmedim; orası Lotheliwan'dan daha güvenli olurdu, biz sadece bir kale kurmaya çalışıyorduk... ayrıca, bu insanlara kıyasla oldukça deneyimsizdik.

Bu nedenle, hepimizin gitmek istemesi oldukça doğaldı.”

Northern yutkundu. Etraflarını saran karanlık ve onun anlatım şekliyle, gergin olmamak zordu.

Devam etti

: “Ve böylece gittik, bu üç ay önceydi. Sloria'ya geldik. Ama önce temsilciler göndermeye karar verdik çünkü durumun nasıl olduğunu bilmiyorduk ve hepimizin aynı anda seyahat etmesi tehlikeli olacaktı. Bu temsilciler herkesin adına müzakere yapacaklardı ve ben de onların bir parçasıydım.”

Duraksadı, bir saniye bekledi ve devam etti.

Sloria'ya, ön kapıdan geçerek ulaştık... canavarların duvarları yıkmaya çalışmaları durumunda engel olmak için keskin kenarlı kütüklerden yapılmış yüksek bir ahşap duvarları var. Büyücü sınıfı serserilerin büyü ve yeteneklerini yıkıcı ateş gücüyle boşalttığı kuleleri var. Pratikte, geçilemez bir kale gibiydiler. Gördüğümüzle, mutluyduk.

Bununla birlikte, güvende olacağımızı, belki de bu insanların yardımıyla daha güçlü hale geleceğimizi ve nihayet evimize giden yolu bulmaya başlayacağımızı hissettik.

Kuzey, sözleri zarif bir huzurla çıktıkça yüzüne baktı.

“...ama onlar farklıydı. Birçok şey farklıydı. Öncelikle, otoritesi baskın olan çok güçlü bir liderleri vardı. Sloria, birçok öğrenci için bir sığınak gibi görünebilir, ama benim için bu sadece başka bir cehennem kafesiydi.”

Titrek bir nefes verdi.

“O zamanlar, çok az şey biliyorduk, bu yüzden doğrudan liderlerine gittik ve onunla konuştuk. Güçlenebileceğimiz ve nihayet evimize giden bir yol bulabileceğimiz güvenli bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledik.”

Raven duraksadı... Kuzey'in içine girmeye başladığı kısımda...

“Bize bir şart sundu.”

'Tabii ki sundu.'

Bir lider olmak ve böyle bir yeri bir arada tutabilmek, onun tarif ettiği kadar geçilemez hale getirmek, bazı aşırı ve etik dışı önlemler gerektirirdi.

“Beni haremine katılmamı istedi. Ayrıca, o sırada bizimle olan Usta Annette de dahil olmak üzere tüm kadınların onun hizmetçisi olmasını talep etti ve her gece sırayla bizi kirletecekti.”

Kuzey, iç organlarının tiksintiyle karıştığını hissetti.

'Ne halt?'

Gerçekten de aşırı ve etik dışı bir şey bekliyordu, ama bu... bu, beklentilerinin ötesindeydi.

Kuzey, Raven'ın uzak bakışına baktı, yavaşça gözlerini kısarak bir soru sormaya teşvik edildi.

Bir süre tereddüt ettikten sonra, sordu

: “Yani... ne oldu?”

Cevap oldukça net olmalıydı çünkü Raven buradaydı ve Lotheliwan'dan hiçbir kadın hizmetçi olarak çalışmıyordu, özellikle de Annette değil.

Kuzey, kaba efendiyi bir hizmetçi kıyafeti içinde hayal etmeye çalıştı. Bu akıl almazdı; eğer bir nebze akıl alırsa, tamamen tiksindiriciydi.

Kaslarıyla... bir hizmetçi elbisesi giymek rahatsız ediciydi.

Yine de, Raven'a daha çok yakışacak gibi görünüyordu...

Onun düşünce akışı, onun yavaş ve taşlaşmış yanıtı tarafından kesildi.

O, Northern'a baktı, zamanını aldı, sonra dedi

: "Eh, onun karısı olmayı kabul ettim..." Sesinin kesilmesiyle birlikte bakışları tekrar uzaklara daldı. "Eh, bir süreliğine... Sonra onu öldürmeye çalıştım."

İfadesini solgun, özlem dolu bir gülümsemeyle sonlandırdı.

Kuzey, şu anda ne duyduğundan emin değildi, ama bunu yanlış anladığından da emindi.

"Bekle, ne yaptın? Sen... evlendin mi?"

Ve bu kadar genç yaşta mı?!

Bekle, o gerçekten genç mi? Yoksa o sadece onun yaşının ne olması gerektiğine dair kendi tahminini mi yansıtıyordu?

Aniden, bilme isteği hissetti.

Ama bu istek, birçok rahatsız edici hisle birlikte geldi.

Bazen, bir çocuğun bedeninde olmak, bir çocuk gibi yaşamak ve bu hayatın korkunç deneyimleriyle yüzleşmek zorunda kalmak, Kuzey'in Elliot olduğunu ya da daha önce olduğunu sık sık unutturuyordu.

Geçmişi bırakıp hayatı yaşamak daha kolaydı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu o kadar cazipti ki; bunu fark etmeden yapıyordu.

Yine de, utanmaz olabileceği bir derece vardı, bu yüzden bu, bir hanımın yaşını sormamak için dikkatli olmayı seçtiği zamanlardan biriydi.

Başaramadım. Onu öldüremedim.

Elbette değildin. Eğer öyle olsaydın, şu anda burada olmazdık.

Bekle, bana söyleme. Çalmaya gideceğimiz Bilge, öldürmeye çalıştığın bu karakolun lideri mi?

Raven ona kayıtsız bir şekilde baktı, birkaç saniye geçmeden cevap vermedi.

Başını salladı ve dedi ki,

“Hayır Northern, lider... o daha güçlü. Rütbesinden emin değilim, ama bir Bilge'den daha güçlü olduğundan eminim. Belki de bir

Grandsavant.”

Northern donakaldı, gözleri ve kaşları açıldı, sonra daha yakın eğildi, sesindeki şaşkınlığı bastırmaya çalışarak.

“Bir Geçici rütbe serserisini öldürmeye mi çalıştın?”

İnanılmazdı!

Bunlar, bu aşamada sıradan aklın ve ölümlü sınırlamaların ötesine geçmeye başlayan varlıklardı.

Bir Usta olmak etkileyiciydi, dikkate değer bir şeydi; bu, birinin 'güçlü' bir serseri olarak yolculuğunun temel başlangıcını oluşturuyordu, ama aynı zamanda sonu da olabilirdi.

Bu tamamen bir bireyin kararlılığına ve onlara sunulan kaynaklara bağlıydı.

Bu, büyük klanların ve krallıkların genellikle toprak anlaşmazlıkları iddia etmesinin nedeniydi.

Bir Bilge olmak başka bir kontrol noktasıydı.

Bir serserinin Bilge olduğu an, ruh çekirdeğinin yeniden yapılandırıldığı, ruhun yenilendiği ve uzantılarının daha derinlere uzanarak gerçek ruhların temeline - Takımyıldızlara - dokunduğu söylenir.

Şimdi, bu Kuzey'in pek de aşina olmadığı bir bilgelik alanıydı.

Takımyıldızlar hakkında bildiği şeylerden biri, ayların onlara göre adlandırıldığıydı.

Ve bazı insanlar gerçekten onlara tapıyordu; kendi annesi bir örnekti.

Eldech'e olan inancı o kadar güçlüydü ki bazen bu Eldech'in gerçekten bir insan olup olmadığını sorguluyordu.

Ama hayır, Eldech sadece bir ruh takımyıldızı, bir şekilde tüm dünyayı derin ve karmaşık bir şekilde bir arada tutan erken varoluşlardan biridir.

Bir Bilge, gerçek ruhla bir bağlantı kurar ve bu, onları farklı bir mertebeye yerleştirir; basitçe söylemek gerekirse, ruhları ölümlülüğü aşmıştır.

Ve sonra Grandsavants vardı, Geçici rütbe.

Bu sadece dünyanın şampiyonu olarak adlandırılabilir.

Ruh biçimleri şekil alabilir hale gelir ve takımyıldız biçimlerine duyarlı hale gelir, bu da onlara Yıldız otoritesi adı verilen yeni bir güç setini kullanma yeteneği kazandırır.

Bu daha derin bir şey... ve hatta beden dönüşümüne izin veriyor gibi görünüyor.

Kuzey emin değildi.

Ama en azından Raven'ın daha iyi bildiğinden emindi; rakibinin ne kadar güçlü olduğunu kesinlikle biliyor olmalıydı ve yine de onu öldürmeye mi çalıştı?

"Onu tekrar öldüreceğim."

Birkaç nefes aldıktan sonra duraksadı ve ekledi,

"Ama şimdi değil."

Kuzey, onun inatçı ve kararlı yüzünü gözlemledi; bu, onun için sorun olarak etiketleyeceği türden bir ışıkla doluydu.

Onun kan kırmızısı gözlerinin derinliklerinde gördüğü şey, geleceğine gelecek olan yıkımdan başka bir şey değildi.

Kendini kontrol etmesi gerekti, sadece bir korkak ve ödlek olup olmadığını sorguladı, ama aynı zamanda Raven'ın hayalperest bir kişi olduğunu da düşündü.

Ancak onun türden bir hayalperest olmasının korkutucu yanı şuydu... gözlerinde o hayalleri gerçeğe dönüştürme kararlılığına sahip tuhaf ve acımasız bir ateş yanıyordu.

Bu tamamen başka bir delilik seviyesiydi ve Northern'ı gerçekten korkutan o gözlerdi.

O gözlerindeki ifadeden dolayı, ona dersini alacağını ve yakında yerini bileceğini sıradan bir şekilde söyleyemedi.

'Yani... onu bir kez öldürmeye çalıştı.'

Olay hakkında Northern'ın aklında birçok soru belirdi; ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Nasıl kaçtı? Bunu nasıl planladı? Neden başarısız oldu?

Gerçekten onunla mı evlendi? Yataklarına mı çıktı? Kaç yaşında? Tüm bunlar olduğunda hangi rütbedeydi?

O kadar çok soru vardı ama onları sormak yerine, sessizce Raven'ın kaybolmuş gibi görünen bakışını inceledi.

Sonra sordu,

"Peki bu, çalmaya çalıştığımız Bilge ile nasıl bir ilişki içinde?"

Raven'ın kaşı hafifçe çatıldı; aslında, o ifadeyi geri tutuyormuş gibi görünüyordu.

İyi, ben bir suçlu oldum... çok önemli bir suçlu. Çünkü beni en sona saklıyordu ve işler bu kadar kötüleşmesine rağmen beni istemekte ısrar etti... beni en acımasız şekillerde ihlal edecekti. Zor bir durumdaydım; o zaman Helena ile tanıştım.

O, Northern'a baktı, sonra devam etti,

"Helena bir avcıydı ve kalede yalnız yaşıyordu. Hiç kimse onu rahatsız etmedi, bu yüzden bana yardım etmesi ve bununla gururlanması oldukça kolaydı."

Northern ona daha fazla ilgiyle baktı.

"Bu, onun bir bilge olmasından mıydı?"

Raven başını salladı, "Evet, ve görünüşe göre, o ve liderleri Afkon'un bir tür geçmişi vardı. İkisi de kalenin en güçlü driftçileri. Ve aslında Sloria kalesinin ayakta kalmasının sebebi olduklarını söyleyebilirim."

Bir an duraksadı.

Northern, onun titrek nefesler alırken dikkatle gözlemledi, yumruğunu sıktı.

İçinde yanan öfkenin çevresine taşmasına izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Ve bunu iyi başarıyordu. Derin bir nefes aldı ve sonra dedi ki,

"Onların neden özgürlükleri için savaşmak yerine kafeste kalmayı seçtiklerini anlamamı daha da zorlaştırdı. Kendi topraklarında neden esir olmayı seçsin ki biri?"

Onun sözleri ağır bir yük taşıyordu; Northern, kişisel duyguların onlarla karıştığını neredeyse hissedebiliyordu.

Az önce kendini sakinleştirmeye çalışmış olsa da... bu durumun onun için, onun anlayabileceğinden çok daha derin bir anlamı olmalı.

Ve dürüst olmak gerekirse?

Anlamak istemiyordu.

İnsanların yaşamayı seçmesiyle ilgili bir sorunu olabilmesi için, onun ne tür bir cehennem hapishanesinde yaşadığını bilmek istemiyordu.

Umursamıyordu. Ve ona asla acımak istemiyordu.

Helena birkaç gün boyunca beni korudu, ama bana onun gölgesinde kalamayacağımı da açıkça belirtti. Afkon'un benim onunla olduğundan emin olduğu an, onun evine doğru yürüyüp gidecekti ve Helena onunla bir kavgada galip gelemezdi; asla.

Raven nefes aldı.

"Helena ile kısa kalışım sırasında gördüm... Stelia kıtasının tamamının haritası."

Northern gözlerini kısarak baktı.

"Çalacağımız şey bir harita mı? Kendimizi tehlikeye atacağımız tüm o durumlar ve sadece bir harita mı?"

Raven ona uzun, soğuk bir bakış attı, sonra yanıtladı

: "Bu sadece bir harita değil. Bu, Stelia kıtasının tamamının haritası. O haritaya sahip olmak, nereye gideceğimizi tam olarak bildiğimiz anlamına geliyor. Bu kıtadan nasıl çıkacağınızı hiç düşünmediniz mi?"

"Oh..." Northern'ın ağzı bir an dondu, "...bu doğru." Utançla mırıldandı.

Birkaç saniye sonra, zorlanmış bir sesle dedi,

"Ama yine de, bir harita yüzünden bir Bilge ile savaşmak...?" Ağzını acı bir şey ısırıyormuş gibi bükerek yaptı.

Yapacakları şeyin düşüncesi, ağzında çok acı bir tat bıraktı.

Böyle aşırı eylemler için ödülün çok az olduğunu hissetti.

"Kim dedi ki savaşacağız? Bir Bilge ile savaşmayı mı düşünüyorsun? Oradan sağ çıkmayı garanti edebilir misin?" Sözleri, ona bir bıçak gibi keskin bir şekilde ulaştı.

Kuzey'in kaşları birkaç saniye boyunca çatık kaldı, sonra karşılık verdi, "Bir Bilge'den nasıl çalacağız, onlarla savaşmayı düşünmeden?"

Raven hafifçe güldü; bu gülüş daha çok alaycıydı ve Kuzey'i rahatsız etti çünkü ne dedi ki komik olan?

Onun aklından geçenleri umursamadan, Raven yavaşça yere oturdu ve bacaklarını katladı.

"Eh, en kötü senaryoda, savaşı ben yapacağım. Bir gezgin olduğunda güç seviyelerini ayırt etmek her zaman zordur. Bir Usta olduğun an, her şeyi tamamen farklı bir seviyede anlayabileceksin."

Küçük bir gülümseme yüzünden kayboldu.

"Şu anda ne kadar güçlü olursan ol, yeteneklerin ne kadar umut verici olursa olsun, bir Usta olmadığın gerçeğiyle sınırlısın."

Kuzey biraz kaşlarını çattı.

"Ve sen kimsin?"

Elbette, onun bir Usta olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Sadece gerçeği saklayıp saklamayacağını kontrol etmek istiyordu.

Evet, öyleyim. Ve bu yüzden sana şunu söyleyebilirim ki, Helena ile kavga etsem bile, kazanamam.

Northern, konuşmayı bitirdiğini düşündü ama birkaç saniye derin derin Northern'a bakarak ekledi,

"Benim EX sınıfı bir yeteneğim ve Abyssal rütbe özelliğim var; bir Usta olarak, dışarıdaki Ustaların yüzde ellisinden daha güçlüyüm ve sana söyleyeyim, onun üzerinde en azından bir çizik bile bırakabileceğimi sanmıyorum."

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, sonra ona baktı ve sordu,

"Bu, Sage Gilbert için de aynı mı?"

Raven, yanıt vermeden önce biraz duraksadı.

"Şey, bir driftçinin ne kadar zor olabileceğini belirleyen birçok şey var: yetenek, özellikler ve en önemlisi, driftçinin bu faktörleri bir araya getirip yeteneklerinin potansiyelini doğru bir şekilde maksimize etme şekli. Bana güven, harika yeteneklere sahip ama ustalık ve uygulama konusunda zayıf driftçileri, Ustaları, Savantları ve Sage'leri gördüm...

bu bazen beni üzüyor."

Gerçekten de ifadesi biraz somurtkanlaştı.

"Çünkü bu yetenekleri derin ve dikkatli bir şekilde kullanmak, birinin gücünü maksimize etmek için gereklidir. Savaşlar, sadece bir beyin yoksunu boynuz ve güçle bir kavgaya dalmakla ilgili değildir. Driftçiler birbirleri için kötü eşleşmeler olabilir ve bir Usta'nın bir Sage'i yenmesi bile mümkündür; bu tamamen savaşın koşullarına ve Usta'nın yeteneklerini nasıl kullandığına bağlıdır.

Hangi artıları ve eksileri dikkate alıyorlar? Çevre ne durumda? Yetenek uygulamasında çok yönlü olmalarına izin veriyor mu? Tüm bu şeyler çok kritik...

'Ah, kahretsin... bu ne böyle...?' Northern düşünüyordu, sesi kaybolurken.

Elbette, sözleri mantıklıydı, ama yetenekler ve bunların en iyi nasıl kullanılabileceği, şunu ve bunu nasıl uygulayacağı hakkında durmadan konuşmaya devam etti, ve bla bla bla bla.

Ancak, en korkutucu iki gerçek şuydu:

Biri.

Raven, yetenek sınıfını ve özellik sıralamasını bir anda mı söyledi?

Northern, onun hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyordu, ama sadece herkesin bildiği şeyleri bildiğinden emin ama belki de biraz daha derin bir bilgiye sahipti.

Ancak onu endişelendiren şey, onun Karanlık Terör ile bağlantısı hakkında bir şeyler bilip bilmediğiydi... Gece Terörü.

İki.

Yetenek hakkında konuşurkenki ifadesi alışılmadık, kafa karıştırıcıydı ve Northern'ı ürpertti.

Yüzü, heyecan verici güzel parıltılarla parlıyordu; gülümsemiyordu ya da özellikle bir duygu vermiyordu.

Ancak sesinde, el hareketlerinde, Northern onun konuştuğu heyecanı hissedebiliyordu.

'Ah... bu bir yetenek meraklısı, sanırım.'

Yeterince konuşmadan sonra, Northern iç çekti.

Hemen kendini toparladı ve hafifçe ağzını açtı.

"Üzgünüm, dikkatimi dağıttım."

Northern yorgun bir şekilde başını salladı.

"Evet, dağıttın... ama sorun değil. Gerçekten yetenekler hakkında konuşmayı seviyorsun."

Raven bir an için gözlerini huzur içinde kapattı ve açarken,

"Evet, harika yeteneklere ve korkutucu bir büyüme potansiyeline ve tutkusuna sahip insanlarla çevrili büyüdüm. Sanırım bu tür bir insan olmaya evrildim."

Northern'a baktı...

"Ya sen?" ...diye sordu.

Beyaz saçlı çocuk, buruşuk bir yüz ifadesiyle bakışlarını çevirdi.

“Çocukluğumun büyüme koşullarını paylaşacak kadar yakın olduğumuzdan emin değilim...”

İkisi arasındaki hava bir süre sessiz ve garipti. Sonra Raven'ın sesi ustaca kesildi.

“Hımm... tamam, anlatmaya çalıştığım nokta şu: Eğer kartlarımı doğru oynarsam, Sage Gilbert'i yenmek mümkün. Ama Helena farklı; onun yeteneği rakipleri için adaletsiz... yapacağım tek şey, işini bitirene kadar onu biraz geri tutmak.”

“Uh, anladım... bekle, ne?!”

"Üzgünüm, şimdi ne dedin? İşimi bitirene kadar mı? Hangi iş?"

Raven gülümsedi.

"Bu basit. İşler kötüye giderse... hayır, kötüye giderse, haritayı tek başına çalmak zorunda kalacaksın, ben de Çöl Avcısı'nı o işini bitirene kadar oyalayacağım."

Kuzey karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ve eğer beni bir tuzağa çekiyorsan? Ya bu senin planınsa, beni kandırmak ve kendi amacını gerçekleştirmek için beni kullanmak? Yoksa benimle ne kadar manipülatif ve zeki davrandığını fark etmediğimi mi düşünüyorsun?"

Raven ona ciddi bir şekilde baktı.

"Manipülatif davranmıyorum, hatta aşırı zeki de değilim. Hayatın boyunca tehlikeli insanlarla yaşadıysan, böyle olursun; senin durumunda, bence daha kötü..."

Bir an duraksadı ve iç çekerek devam etti.

"Seni kullanmak... bu harika bir kaynağı kullanmak için çok küçük ve önemsiz bir şey. İstersen bunu kendim de yapabilirim. Ama ikimizle birlikte daha iyi olacak. Hala bir canavarla yüzleşmemiz gerekiyor, unutma, ve keşif de bir yürüyüş olmayacak. Bence birbirimizi en iyi şekilde kullanarak mümkün olduğunca sağlığımızı korumalıyız..."

Bir süre sessiz kaldı, sonra sesi tekrar geldi, bu sefer... soğuktu.

"Ayrıca, Northern, burada ikimiz de birbirimizi kullanmıyor muyuz? Hatta, bu savaşta senin Terence ve benim aldığımızdan daha fazla fayda sağladığını bile söyleyemem."

Northern biraz geri çekildi, gözlerini bir an için kaçırdı. Sonra ona doğru fırlattı.

"Buna katıldın, değil mi?!"

"Evet, girdim."

"O zaman şimdi neden şikayet ediyorsun?"

"Şikayet etmiyorum, Northern. Sadece, o muazzam ödülü alamazsın ve bunun başarılı olması için kendi iş payını koymak istemezsin. Ayrıca, seni Helena ile savaşmaya bile zorlamıyorum."

Kuzey bir süre sessiz kaldı, aşağıya baktı.

"Yoksa Helena ile mi savaşmak istersin? Haritayı bulmak ve çalmak çok daha iyi bir seçenek, ama Helena ile savaşmak istersen, o senin. Sadece ölme."

Ona kaşlarını çattı.

"Eğer ölürsem senin için ne olacak?"

"Bu keşif senin ölmen durumunda başarılı olamaz."

Kaşları daha da derinleşti; ona aşağıdan baktı, birkaç dakika sessiz kaldı, sonra sesi yükseldi, alışılmadık bir tonla.

"Nedir bu? Benden tam olarak neye ihtiyacın var ve diğer serserilerden alamıyorsun? Beni bu keşfe katılmaya zorlamak için buz adamı ikna etmenin senin için çok kolay ve mümkün olacağını düşünüyorum. Onlar gerçekten güçlü adamlar, biliyorsun... onlarla karşılaştırıldığında, ben o kadar da değilim, biliyorsun."

Raven ona baktı ve alay etti.

"Beni senin güçlü olduğun gerçeğinden saptırmaya mı çalışıyorsun?"

Kuzey bir süre donakaldı ve içinden küfretti.

'Ne lan bu?!'

Elbette, onun ilerlemeleri Raven'ın niyetini ortaya çıkarmaktı. Kendine, o kadar da iyi olmadığını söylediğinde bunu kastetti.

Ama bu, onun her birini aşma potansiyelini bilmediği anlamına gelmiyordu.

Ancak, Kuzey'in bile bilmediği bir sorun vardı...

...Bu, bu ezici potansiyeli çok hafife alıyor olmasıydı. Ve Raven bunu görebiliyordu.

Ancak, nasıl görebildiği bir sır olarak kaldı.

Belki de onu, diğer parti liderleriyle yaptığı gibi, bu yolculuğa çıkarıyordu... içlerindeki gücü ortaya çıkarmak için.

Belki de ona gerçekten bu kadar çok ihtiyacı vardı.

Kuzey, elbette, düşüncelerinin bu yolları takip etmedi, hiç de değil.

Aslında, Raven'ın sözlerinde ve eylemlerinde hiçbir şey okuyamıyordu.

Onlar, ona inanması ve ona güvenmesi için zorlayıcıydı.

Ve o, her şeye, özellikle de ona karşı olan alaycı bakış açısı nedeniyle zar zor dayanıyordu!

Raven'ın sesi kulaklarına doldu.

"Bence kendini çok küçümsüyorsun. Bunu saklamak için mi yapıyorsun... ama neyi saklıyorsun? Gücünü mü, zayıflığını mı? Her şeyi saklarsan nasıl büyüyebilirsin? Yoksa sadece bir korkak mısın?"

Onun sözleri keskin bıçaklar gibiydi, derisine saplanıyordu.

Ama Northern, sabit ve kesintisiz bir bakışla, söylediklerinden açıkça rahatsız oldu.

Konuşma ne zaman böyle... onun hakkında olmaya başladı?

'Bu tilki!'

Raven nihayet başını kaldırdı ve ona baktı.

"Sen güçlüsün... gördüğüm herkesten çok daha güçlü... belki de seninle..."

Onun bakışı uzak çizgiler çizdi, aşağı ve kasvetli göründü, ardından sesi de alçaldı.

"Belki de seninle... mümkün olacak."

"Ne? Ne olacak?" Kuzey, ona sert bir bakış atarak sordu.

Gözleriyle gülümsedi ve ona sıcak bir şekilde baktı.

Hemen, Northern şaşırdı, gözleri büyüdü. O...

'...güzel... kahretsin!' Küfretti ve dişlerini sıktı.

"Northern, sana içtenlikle ihtiyacım var... Kendimi kendi cehennemimden kurtarabilmem için sana ihtiyacım var. Ve bunun olması için, daha güçlü olmalısın... potansiyelin var ama tutku eksik, sadece potansiyelde değil, gerçekten güçlü olmalısın. Bu keşif, bunun olması için ihtiyacın olan her şey olabilir."

Northern ona baktı, yüz hatlarında belirsizlik ve rahatsızlık karışımı belirdi.

Onun ifadesi onu o kadar rahatsız etti ki; o inanılmaz derecede güçlüydü ve kimsenin ona ne yapması gerektiğini söylemesine ihtiyacı yoktu.

Bu şekilde hissediyordu.

Ama aynı zamanda, Raven'ın sözlerinde bir gerçek onun içinde yankılanmaya devam etti.

Ayrıca, Sage tarafından ona verilen utanç, korkunç bir anı haline gelmişti.

O kadar güçlüydü ki, tüm bir varlığın iz bırakmadan yok olmasına neden olabilirdi, o kadar güçlüydü ki ruhu hiçbir yasaya ve kavrama uymuyordu,

Bir Bilge önünde hâlâ zayıf hissediyordu.

Bir Bilge çok şeydi, ama Northern daha iyi yapması gerektiğini hissetti.

Ve olaydan beri kendini yeniden değerlendirdiği gibi, Raven'ın sözleri bir kez daha yüzüne, fazla kendinden memnun olduğunu hatırlattı.

...Ve aptalca.

Ve değişmek istiyordu.

Gerçekten güçlü olmak istiyordu.

Sadece hayatta kalmak istemiyordu, her yönüyle savrulup, sunucu kartına çaresizce tutunarak.

Dalgayı sürmek, akıntıyı yönlendirmek ve onun üzerinde sağlam bir sörfçü gibi durmak istiyordu.

Dişlerini hafifçe sıktı ve ondan gözlerini kaçırdı.

'Yine de, bunun bana söylenmesi çok rahatsız edici ve sinir bozucu...' Northern içten içe şikayet etti.

Onun hakkında alaycı görüşünü korumaya devam edecekti. Ama belki de kendini samimi bir şekilde sorgulamaya başlama zamanı gelmişti.

Ve gerçekten sor.

: O günsüz gecelerin yarıkta ne için olduğunu?

Tüm bu acıların karşılığında ne vardı?

'Ah, berbat... Kendimi o kadar iğrenç hissediyorum...'

Kuzey, duvara yaslandı ve sessizce uzak girişe baktı; bu, Raven'ın gece körlüğü ile görebilmesi için yeterli olan tek ışık kaynağıydı.

Bir an onun yeteneği hakkında meraklandı, ışıkla ne alakası olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Ama merak etmek istemediği için ve onun da istemeyeceğini düşündüğü için, bir kez daha bu düşünceyi öldürdü.

Her şeyi kendi yoluyla keşfetmek daha iyiydi.

Onu en çok rahatsız eden diğer şeyler ise Raven'ın söyledikleriydi.

Kuzey, sana içtenlikle ihtiyacım var... Kendimi kendi cehennemimden kurtarabilmem için sana ihtiyacım var. Ve bunun gerçekleşmesi için, daha güçlü olmalısın... Potansiyelin var ama tutku eksikliğin var, çok güçlü olmalısın, sadece potansiyelde değil, gerçekten güçlü olmalısın. Bu keşif, bunun gerçekleşmesi için ihtiyacın olan her şey olabilir.

Ve tam olarak bununla ne demek istedi?

: "...Kendimi kendi cehennemimden kurtarabilmem için sana ihtiyacım var..."

Kuzey başını salladı ve ona baktı.

O, yerde oturuyordu, bacakları çapraz ve gözleri kapalı, sanki derin bir meditasyon seansındaymış gibi.

Şu anda yapacak bir şey olmadığı için Kuzey, durumu kontrol etmek için profilini çağırdı.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Boşluk Çağrıları: [1/100]

Yetenek Parçaları: [288/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 5 diğer.

"Çok fazla fark yok... bir dakika, o da ne?"

Boşluk Çağrıları: [1/100]

"Bu, onlardan doksan dokuz tane daha yaratabileceğim anlamına mı geliyor?"

Kuzey bir an duraksadı, ellerini çenesinin altına koydu ve bunu düşünmeye devam etti.

Öncelikle, Gece Korkusu'nu yaratma yolu zorlu bir yoldu, çünkü onun başarısının, klonunun bağımsız bir varlık olarak var olmasına izin veren gerçek adı Tekillik'e bağlı olduğuna inanıyor.

Elbette, hala onun düşüncelerini paylaşıyorlardı ve hareket etmek için onun komutuna ihtiyaçları vardı. Her halükarda ona bağlıydılar, ancak aynı zamanda kendi benlikleri olan birer birey haline gelmişlerdi.

Northern, bir Singularity klonunun çok uzun süre dışarıda kalmasına izin verilirse öğrenmeye başlayabileceğine inanıyordu; büyüyecek ve yavaş yavaş komutları olmadan çalışabilen bir varlık haline gelecekti.

Bu, düşünmek için ilginç bir şeydi.

“Başka bir yerde orada bile olmadan kaos yaratmayı düşün...” kötü niyetli bir gülümseme dudaklarından geçti.

Ama eğlenceli olduğu kadar, bunun da bazı olumsuz yanları vardı. Ya klon, kendine o kadar çok kimlik kazandıysa artık kaynağından ayrı bir hayat yaşamak isterse?

Northern bunun mümkün olabileceğinden şüphe ediyordu, ama yine de bunun olabileceği gerçeğini göz ardı edemezdi.

Bu yüzden, Singularity'yi diğer canavarlar için ham madde olarak kullanma amacıyla yetiştirmeye odaklanmaya karar verdi.

Void, öldürdüğü her canavarın ruhunu tükettiği için, Limitless Void'ta birkaç canavarın ruhunun olduğunu düşündü.

Düşüncelerini doğrulamak için Northern, kendisi kontrol etmeye karar verdi.

Gözlerini kapattı ve daldı, gözlerini karanlık ailevi salona açtı.

Görkemli salonunun karanlık ihtişamını asla aşamayacağını biliyordu.

Bu... bunaltıcıydı.

Yüksek kemerli tavanlar...

Onlardaki garip ama güzel oymalar...

Devasa sütunlar... ah! Ne kadar korkutucu!

Sonsuz bir şekilde her köşeye yayılmışlardı; saray o kadar geniş ve büyüktü ki sütunların sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Görünürde pencere ve havalandırma yoktu, ama hava yine de nefes alınabilir ve serindi.

"Burada daha fazla takılmayı düşünmeliyim... ama fiziksel bedenimle giremiyorum... bu yerin sadece zihinsel bir dünya mı yoksa gerçek bir fiziksel dünya mı olduğunu merak ediyorum... ama onu maddileştirebileceğimi söyledi... ama şu anda, nerede olabilir?"

Limitsiz Boşluk hakkında birkaç meraklı soru Northern'ın kafasında dolaşıyordu.

Onları göz ardı etti ve geldiği şeyi yapmaya karar verdi.

Onun hakkında düşündüğü anda aniden beliren bir panelin üzerine baktı.

[Koll]

[Ceset Yiyici]

[Ceset Yiyici]

[Ceset Yiyici]

[Ceset Yiyici]

[Ceset Yiyici]

Bir hayli Ceset Yiyici...

[Bulfor]

[Bulfor]

[Bulfor]

"Hepsini çağır."

Hemen, etrafı öfkeli bir siyah alev duvarıyla kaplandı, alevler yüzünde dans ediyor ve yansıyordu.

Bu, bacaklarının biraz geriye doğru sarsılmasına ve neredeyse titremesine neden olan aşılmaz bir alev miktarıydı.

Arkaya doğru da yayıldılar ve her bir alanı açgözlülükle isteyen yıkıcı bir yılan nehrine benzer şekilde kıvrıldılar.

Kuzey, şaşkın bir sessizlik içinde etrafa bakındı, ağzı hafifçe açık kaldı.

Sonra her şey... her yerde dramatik bir şekilde karardı.

Thud

Thud

Thud

Cam gibi zemin boyunca hafif titremeler geçti ve kemiklerine kadar ulaştı, alevli siyah gözlere sahip canavarlar alevlerden çıkmaya başladı.

Onlar, Gece Korkusu ve Koll'dan oldukça farklıydı, belki de bu güç seviyelerinden kaynaklanıyordu.

Sonuçta, Ceset Yiyiciler ve Bulforlar, bu iki canavara kıyasla daha düşük seviyedeki canavarlardı.

Sonra canavarların kalabalığında, Northern farklı birini gördü.

Gözleri, hafifçe genişleyen ağzında delik delik olmuştu ve alışılmış boncuk gibi gözleri yerine, felaketin kırmızı alevleri gibi yanıyordu.

Hemen anlayabildi, komşusunun da burada olduğunu görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Boşluk gerçekten de öldürdüğüm her canavarın ruhunu tüketiyor."

Bu gerçek bir kez daha zihninde derinlemesine yer etti.

Northern derin bir nefes aldı ve etrafa baktı.

Bu gerçekten bunaltıcıydı!

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Sonunda, toplu salıverme burada. Hehe, umarım hepiniz bundan keyif alırsınız.

Bu, her zaman beni desteklediğiniz için özel bir teşekkür. Eleştiriler, övgüler, hepsi benim büyümeme yardımcı oluyor ve onları seviyorum.

Her zamanki gibi beni desteklemeye devam edin.

PS: Castlew, Uzay Aracı ve Altın Gachapon'a da alerjim yok. Onları seviyorum!

İşte on bölümün tadını çıkarın!

"Nereden başlamalıyım?"

Mantık açısından, bunlar şimdilik sadece ruhlardı. Klonlarını çağırabilir ve her bir ruhun klonlarında ikamet etmesini sağlayabilirdi, ancak bu kalıcı bir şey değildi.

Bir klon öldüğünde veya geri döndüğünde, ruh da ayrılır ve aynı sonuçları elde etmek için onları yeniden çağırıp birleştirmesi gerekir.

Doğrusu, bu onun için çok fazla zahmetti.

Ama onları kalıcı olarak birleştirmek için, Klonlama yeteneğini sürekli olarak geliştirmesi gerekiyordu ve...

"Bekle, bekle, bekle, bekle, bekle... bunu yanlış mı düşünüyorum?"

Kuzey etrafına yoğun bir şekilde bakındı, sonra kendine mırıldanmaya başladı.

"Onlar Tekillik haline geldiği anda, canavarlara öldürdüklerinde yetenek parçaları kazanmayacağım çünkü tüm bunlar ruh parçalarına gidecek. Öte yandan, eğer klonlarım canavarlara dönüşürse, kesinlikle daha güçlü olacaklar ve bu, yetenek parçalarını toplamakta büyük bir avantaj sağlayacak."

Kuzey'in şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şey, sürekli bir yetenek parçası kaynağıydı. Daha fazla avlanmalı ve daha fazla elde etmeliydi çünkü bu, rütbe atlamadan güçlenmenin onaylanmış bir yöntemiydi.

Yeterince Yetenek Parçası ile, Klonlama yeteneğini ikinci aşamadan daha ileri bir seviyeye evrimleştirebilirdi.

[Ruh Gözleri] yeteneğini de evrimleştirip ne kadar ileri gidebileceğini görebilirdi.

Ne kadar büyürse, o kadar fazla yetenek parçasına ihtiyaç duyacaktı.

Birkaç güçlü ve bağımsız canavara sahip olma fikri tatlıydı, sürekli olarak yetenek parçaları toplamak için bir canavar ordusuna sahip olmanın harika ve mantıklı bir fikir olduğunu düşündü.

"En azından, çoklu kopya yolunun ne yapabileceğini görmeliyim..."

Kuzey, Karanlık Terör... Gece Terörü'ne yol açan tek kopya yolunu seçmişti.

Derin bir nefes aldı ve canavarlar ordusuna baktı.

"En azından, Koll'u ve oradaki komşumu Boş Çağırmalar listeme eklemeliyim. Buradan başlayarak deney yapmaya başlayabiliriz."

İşte bu onun hedefiydi.

Gerçekten rütbe atlamak, bir Göçebe olmak ve mümkün olan en kısa sürede Usta olmak istiyordu.

Usta olmanın onu farklı bir lige yerleştireceğini hissetti, elbette bu his Raven'ın açıklamasına dayanıyordu.

Ancak bunu dikkatlice yapmak istiyordu.

Kaosu ve Boşluğu temsil eden gücün değişkeni ile birlikte, ruhu imkansız bir vaka fenomeniydi.

Tek bir rütbe yükselmesiyle çok şey değişebilir, bu yüzden Koll ve Komşu tekilliklerini oluşturmak için çalışmak akıllıca olurdu ve sonra rütbe atlayabilirdi.

Rütbe atladıktan sonra, onun için yetenek parçaları toplayacak bir canavar ordusu yaratmaya başlayacaktı.

Memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Bence bu şu an için iyi bir plan... evet."

Kuzey gözlerini kapadı ve derin karanlığa açtı, neredeyse bir saniye süren hafif bir uyuşma hissetti.

Gittiğinden beri pek bir şey değişmemişti, Raven hala aynı görünüyordu ve Terence hala...

Onu gözlemlemek için başını hareket ettirdi.

...titriyordu.

Zaman geçti, geçti. Daha sonra, Kuzey de oturdu, düşünerek ve bazen Raven'ın orada, Buda heykeli gibi bacak bacak üstüne oturduğunu gözlemleyerek.

Çok sonra, mağaranın taş duvarına yaslandı ve uyumaya çalıştı.

Rahatsız ediciydi, duvarın taşları, deri zırhın korumadığı yerlerde sırtına batıyordu.

Ama uyumayı başardı... sonuçta uyuma konusunda bir ünü var.

Ancak, uyku uzun sürmedi, kısa süre sonra kalktı ve uzaktaki ışığa baktı.

Tek bekledikleri o ışığın kararmasıydı.

"Hımm... Sormak için özür dilerim, ne kadar süre baygın kaldım?"

Kuzey hemen başını sola çevirdi, aynı şekilde Raven da gözlerini keskin bir şekilde açtı.

"Geri döndün," dedi yumuşak bir sesle, ardından Terence'e zarifçe gülümsedi.

"Evet, geri döndüm. Işık."

Kuzey, şaşkın bir şekilde sordu:

"Nereden geri döndün?"

İkisi de ona döndü.

Raven bir süre sessiz kaldı, sonra konuşmak için ağzını açtığında, Terence onu geçerek konuştu.

"Ben yerler geziyorum ve birçok şey deneyimliyorum... bunun iyi tarafı, bu sayede çok şey biliyorum... kötü tarafı ise, çok şey de biliyor olmam."

Northern kaşını kaldırdı.

"Çok şey bilmek oldukça zorlayıcı olabilir..." diye ekledi, sonra somurtkan bir ifadeyle başını eğdi.

Karanlık korkunç bir süre sessiz kaldı, sonra bir patlama sesi duyuldu ve Terence'in sesi onu takip etti.

"Ay ay, ama burada siz varsınız... ne kadar kötü olabilir ki?" Gülümsedi ve başını yana eğdi.

"Evet... ne kadar kötü olabilir ki..." Kuzey mırıldandı.

Sonra bakışlarını çevirdi.

Bunun ardından, Raven Terence'e döndü ve elini nazikçe oraklın başına koydu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Terence başını salladı, bu da onun beyaz kısa saçlarının başı etrafında dalgalanmasına neden oldu.

“Henüz değil...” dedi, duraksadı ve çevresine göz attı.

“Görünüşe göre mağaraya ulaşmışız, tehlikeden kaçarken yemek hazırlamak oldukça sinir bozucu olmalı.”

Raven'ın yanından geçip Kuzey'i görebilmek için başını biraz eğerek söyledi.

Kollarını kavuşturmuş ve bakışlarını başka yöne çevirmişti.

“Tam olarak öyle değildi...” diye yanıtladı, neredeyse mırıldanarak.

Terence gülümsedi ve Raven'a baktı.

“Umarım bu sefer çılgın bir şey yapmamışsındır...”

Raven kollarını kavuşturdu, birkaç saniye sessiz kaldı, sonra dedi

: “Birkaç adamı bayılttım ve onları soyup bıraktım.”

“Ne yaptın?!!”

Kuzey ve Terence aynı anda haykırdı.

Raven, kayıtsız bir şekilde, Northern'a baktı ve Raven'a baktı, sonra sesinde en küçük bir duygu olmadan yanıtladı...

"Ne? Bize karışmak için gereken kıyafetler onlarda var."

"Light, sadece adamları soyamazsın? Bunu yaparken garip hissetmedin mi?"

Gözlerini kapadı ve kayıtsız bir yüzle yanıtladı.

"Garip hissetmekte ne var ki... onlar sadece erkekler."

Northern ona uzun bir süre baktı.

"Ah, kahretsin... Bu kız neyin nesi? Kendimi haksızlığa uğramış hissediyorum, çok ama çok haksızlığa uğramış!"

Birkaç saat geçti, Raven'ın "erkekler" konusundaki kayıtsız tutumu üzerine aralarındaki sessizlik sürdü.

Hepsi söyledikten sonra, onun özel bir şey bulmadığını düşündü.

Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu ve sadece abarttıklarını düşündü.

Bundan sonra, her biri düşüncelerinin mekânında zaman geçirdi.

Baktığınızda, sonuçta yabancılardı. Birbirleriyle konuşmanın bu kadar zor olması o kadar da garip değildi.

Ve Northern, konuşacak birini özellikle aramıyordu. Hayatı hakkında düşünerek, Raven'ın söylediklerini düşünerek oldukça rahat bir şekilde oturuyordu.

Onun tutku eksikliği var.

'O neyi biliyor ki... beni bile tanımıyor?!'

Northern sessizce dudaklarını şapırdattı ve biraz kaşlarını çattı, gözleri kapalı ve bacaklarını çaprazlamış bir genç kadının siluetine dik dik baktı.

Terence onun yanında oturuyordu, bacaklarını kucaklayarak karanlığa yavaşça taşlar atıyor, ne kadar hızlı kaybolduklarını ve sesin ne kadar sürdüğünü görmek istiyordu.

Ses rahatsız edici olabilirdi, belki de öyleydi, ama meditasyon yapıyor gibi görünen Raven şikayet etmedi.

Northern'ın düşünceleri daha önce bununla kesilmişti, ama ne yapacaktı? Ona çıkışmak mı?

Bekleyiş akıl yıpratıcıydı! İnanılmaz derecede sıkıcıydı!

Bu yüzden, ne yaptığını anlamak oldukça mantıklıydu.

O bile Sınırsız Boşluğa birkaç kez daldı, ama çok rahatlayıp zamanı unutmadan önce çıkıyordu.

Ama ne yazık ki, uzun bekleyişleri sona erdi.

Kuzey, ışığın sönüp tamamen karanlığa dönüştüğünü acı içinde izledi.

Raven'a baktı, o hala sessizdi. Hiçbir şey söylemeyi reddediyordu.

Gözlerini girişe çevirdi, ışık huzmesinin geldiği alan, mağaranın karanlığından hala biraz ayırt edilebiliyordu.

'Belki hala görebiliyor...'

Bu yüzden birkaç dakika daha bekledi, gözlerini kapatıp otururken sırtını duvara yasladı.

On saatten fazla bekliyorlardı!

"Kuzey, göremiyorum."

Kuzey gözlerini açtı ve önüne baktı. Bu noktada karanlık artık ayırt edilemez hale gelmişti.

"Yani, göremeyeceği zamanı bekliyordu?"

"Bir ışık kaynağı çağırmamı ister misin?"

"Hayır... etrafta bekçiler yok ama tedbirli olmakta fayda var, buradaki karanlığın penetrasyonu biraz zor, fark ettin mi?"

Kuzey kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Vay," etkilendi.

Karanlıkta göremeyen biri için, oldukça keskin bir algısı vardı.

Onun bunu anlayabilmesinin tek nedeni [Görmeyen Gözler]di.

Kuzey iç çekti.

"Haklısın. O zaman ayağa kalk, seni girişe götüreceğim."

Teşekkür ederim.

Gerek yoktu ama yine de yaptı.

Kendini yerden kaldırırken, Northern da aynı şekilde yaptı ve ikisinin arasına girdi.

Yanında duran Terence'e baktı ve sordu

: "Ya sen?"

"Bilmiyorum, bu karanlıkta görmek zor ama Light gibi tamamen kör değilim. Yine de, eğer senin için bir rahatsızlık olmazsa, yardımını almak hoş olur."

"Muhtemelen olur," Northern ona duyulmayacak şekilde mırıldandı.

Boğazını temizledi ve iyi bir şekilde yanıtladı.

"Ben iyiyim, hadi gidelim."

Onu ve Raven'ın bileklerini tuttu, sonra karanlığın içinden yürümeye başladı ve kısa süre sonra dışarı çıktı.

Gökyüzü griydi, Lotheliwan'ın üzerinde asılı olan mavi kadifeden çok farklıydı.

Bu oldukça garipti çünkü birbirlerinden o kadar uzakta değildiler.

Mağaradan çıktıktan sonra, Northern yavaşça her iki ellerini de bıraktı ve özellikle Raven'a sordu

: "Şimdi görebiliyor musun?"

"Evet, görebiliyorum. Ama gerçekten güzel ellerin var. Yanlış düşündüğümü sanmıştım, burada burada hafif nasır var ama uzun zamandır kılıç veya herhangi bir silah eğitimi aldığını düşünmüyorum."

Northern biraz titredi, yanaklarının bir kısmı neredeyse kızardı.

"Ne halt ediyor?! Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?"

"Burada Light'ın demek istediği, güzel ellerin olduğu," Terence gözlerini kapadı ve başını Raven'a doğru eğdi.

"Genç kadın, eğer iltifat edeceksen, bunu gerçekten doğru bir şekilde yapmayı öğrenmelisin."

Raven bir süre düşündü ve yanıtladı

: "...ama bunun bir iltifat olduğunu düşünmüyorum–"

“Evet, evet, peki bu insanlardan soyduğun bu kıyafetleri nereden alacağız?” Raven'ın ifadesini tamamlamadan önce sözünü kesti.

Raven, umursamadan, sadece mağaranın sol tarafını işaret etti, sonra ona daha yakın gitti ve eğilerek orayı kapatmak için kullandığı büyük bir taşı kolayca kaldırdı.

Northern bir süre gözlerini kısarak baktı.

'Bir kız için, bu kadar güç çok.'

Onun kıyafet yığınını çıkardığını ve ayırdığını izledi.

Kıyafetleri ayırdığını izlerken, aniden aklından bir düşünce geçti.

"Bekle, bu insanları öldürmedin, değil mi?"

"Hayır, öldürmedim," Raven son kıyafetleri ayırırken ve ayağa kalkarken sert bir şekilde yanıtladı.

Sesinin yeniden yankılandığı Northern'a baktı.

"O zaman onlara ne oldu? Onları bayılttıysan bile, eminim..."

Northern duraksadı, kaşlarını çattı ve gözleri faltaşı gibi açılan Terence'e baktı, o da başını şiddetle salladı.

Onu görmezden gelerek, Raven'in önünde kayıtsız bir şekilde durarak devam etti.

"Demek istediğim, kesinlikle uyanmış olurlardı. Sen sadece onları bayılttın."

Raven birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı ve sonra aşağı bakarak mırıldandı, "Anlıyorum..." yüzü karardı.

O noktada, Terence sadece döndü ve mırıldandı

: "Seni uyardım."

"Görüyor musun?" Northern'ın boğuk sesi hafif bir sertlikle yükseldi.

Başını kaldırdı ve Northern'a bir parça bez gibi görünen kıyafetleri uzattı.

"Önce kıyafetlerini al."

İsteksizce, Northern elini bezi toplamak için hareket ettirdi.

Elleri kumaşa dokunduğunda, Northern aniden dağ gibi bir hareket hissetti.

O yukarı bakmıyordu, ama sanki dev bir dağ elini hareket ettirip onu kütlesinin altında ezmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Bu nedenle, o anda, bulanık bir şekilde geri uçtu — sadece gözlerini kaldırıp Raven'ın havada, yakalamak için uzanmış elini gördü.

O kadar deli bir hızla hareket etmişti ki, ellerinden duman sızıyordu.

Boşta kalan eline baktı, gözlerini biraz açtı.

"Vay... bunu tahmin ettin mi?"

Kuzey, ciddi bir şekilde kaşlarını çattı.

"Saçmalamayı kes! Şimdi ne yapmayı düşünüyordun?!" diye bağırdı.

O, dudakları ve ağzıyla gülümsedi, sonra başını eğdi.

"Başka ne? Seni bayıltmak istedim... bakalım on saat sonra uyanacak mısın."

"Ugh?"

Kuzey'in boğuk sesi, neredeyse tehditkar bir kalınlıkla yankılandı.

Raven'a yüzünü ekşitti.

Bir an için şaşırmış görünüyordu, ama şimdi gözleriyle gülüyordu.

Sonra, "Görüyorsun, Kuzey..." dedi. Çenesinden neredeyse bir damar fırlayacak gibiydi. "Birini bayılttığımda... Kuzey, onların... sadece on saatte uyanmaları imkansız. Belki oradaki kayaya gidip nasıl olduklarına bakmak istersin?"

Mağaranın uzak tarafını, burada ve orada büyük kayalarla çevrili bir şekilde işaret etti.

Gözleri onun elini takip etti ve geri döndü. Kaşları yavaşça gevşedi, sonra yutkundu ve bakışlarını çevirdi.

"Ben... sanırım vazgeçiyorum."

"O zaman değiş," dedi Raven ve döndü. Hemen, siyah zırhı beyaz ışık kıvılcımlarına parçalanmaya başladı.

Üç saniyeden az sürdü. Northern, onun tüm arka görünümünü görebiliyordu.

Hemen başını çevirdi, yüzü kıpkırmızı oldu.

'Ne lan bu?!'

Ona bağırmak istedi, ama aniden bunun ne kadar absürt göründüğünü hatırladı. Teknik olarak, ondan daha yaşlı hissetmese de ya da öyle görünmese de, öyleydi.

Utancını dile getirdiği an, ne kadar yaşlı bir aptal olduğunu fark ettiği an olacaktı.

Hakkında düşünmek bile onu bin kat daha utandırıyordu.

Ama ciddi olarak, kızın derdi neydi?

Bir adamın önünde rastgele kim kıyafetlerini çıkarır?

"Değişmeyecek misin?"

Northern, Terence'e bakmak için döndü, onu gördüğü anda vücudunu sıcaklık dalgası kapladı.

O... eh... çıplaktı!

İkinci bacağını giymeye çalışırken, küçük göğsü, ahem, öyle güçlüydü ki, eğilmesine rağmen göğsünde dik duruyordu.

Northern, daha hızlı bir hareketle gözlerini çevirdi ve onlardan uzaklaşarak mağaraya geri döndü.

Acaba karanlık olduğu için mi? Onlar onun bu kadar net göremeyeceğini mi düşündüler?

Onları önünde serbestçe değişim yapmaya iten neydi?

Bu arada, Terence duraksadı, gözlerini kırpıştırdı. Sonra göğsüne baktı.

O an yüzü boş bir ifadeye büründü.

'Bizi görmedi, değil mi?' Yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. 'Hayır, bu olamaz, bu kadar net görememesi gerek.'

Haklıydı, genelde bu karanlıkta bir şey görebilmek için bir ışık kaynağına ihtiyaç vardı, ama Northern için bu geçerli değildi!

Saçının rengi nedeniyle onu biraz görebilmiş olabilirdi. O, onun gözlerinin soluk parıltısını ve saçını bile görebiliyordu.

Bu yüzden daha da rahatsızdı.

Kuzey gerçekten onları görebilirdi!

Yazık adam, karanlıkta zırhını çıkardı ve kendisine verilen sıradan olanı giydi.

Bir süre sonra, boş bir yüz ifadesi takınarak, duygusuz olmaya çalışarak mağaradan çıktı.

Ve oldukça karanlık olduğu için, bu kolaydı.

"İşin bitti, o zaman gidelim," dedi Raven.

Sonra daha ileri gitmeye başladılar, kayalık bir alanı geçerek. Kısa süre sonra, çevreleri kayalık alandan düşük kahverengi otlarla kaplı bir araziye dönüşmeye başladı.

Kuzey tekrar kıyafetlerine baktı. Hareket etmeye başladıklarından beri ona bakıyordu.

Sıradan kelimesi bunun için uygun değildi... neredeyse bir paçavra gibiydi.

Yine kendine baktı, sözde deri zırhı inceledi ve kalitesiz yapısından dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Dikişler düzensizdi, bir çocuğun çizimindeki düzensiz karalamaları andırıyordu, usta bir zanaatkarın hassas dikişleri yerine.

Geçmişte unutulmuş gibi sarkan gevşek iplikler, onun ne kadar aceleyle bir araya getirildiğini ele veriyordu.

Bu, sert ve deneyimsiz bir zanaatkarlığın kanıtıydı, her bir kusur kendi başına bir savaş yarasıydı.

“Gerçekten şok oldum...” başını kaldırdı ve Raven'a baktı. “O adamların sıradan zırh yerine eşyalarla donatıldığını gördüm.”

Raven kayıtsız bir şekilde yanıtladı, yürümeye devam etti.

“Hiçbir fark etmez... belki biraz fark eder, çünkü daha fazla acı çekeceklerdi ve ellerim tamamen onların kanıyla ıslanabilirdi.”

Kuzey'in yüzü dondu, bacakları da öyle. Raven'ın umursamaz bir şekilde ileriye yürüyüşünü izledi.

'Nasıl? Nasıl bu kadar alçak olabilir?!!'

Hızla adımlarını attı ve ona yetişti.

Raven'a bir kez daha baktı ve yutkundu.

'Adam, düşüncelerim olmaya başlıyor.'

Bir süre yürüdükten sonra, şimdi bir ormana benzer bir yerdeydiler.

Ancak Lotheliwan ormanıyla karşılaştırıldığında, burası kuru, sadece bir ağaçlık alandı.

Ağaçları devasa ve ürkütücü bir şekilde tehditkar görünüyordu, özellikle de gri gökyüzünden aşağı sarkıyor gibi görünmeleri nedeniyle.

Yaprakları ya da herhangi bir türü yoktu, yıllarca süren büyümeleri için hiçbir şey yoktu, sadece baskın yükseklikleri vardı.

Kuzey, bu ağaçların daha fazlasının görüş alanlarına yayılmaya başladığını görünce yukarı baktı.

Ne kadar yüksek olduklarını söylemek gerçekten zordu, olağanüstü gözleriyle bile.

Ağaçların gökyüzünden aşağı sarkıyormuş gibi görünmesi gerçekten de öyleydi.

"Buna fazla bakmaya çalışma... aklını enfekte ederler."

Kuzey başını eğdi ve Raven'a kaşını kaldırarak baktı.

"Aklımı nasıl enfekte edecekler demek istiyorsun?"

O, kayıtsız bir şekilde ona, "Zihin saldırılarını daha önce hiç görmedin ya da duymadın mı?" dedi.

Kuzey biraz yüzünü buruşturdu.

"Evet, gördüm ama bunun bununla ne ilgisi var? Onlar ağaçlar."

"Evet, onlar ağaçlar ama sıradan ağaçlar değiller..." diye devam etti yürürken. "Tepeye çok fazla bakarsan, ucu ayırt etmeye çalışırken, tuzağına düşersin."

Duraksadı ve ekledi, "Bu ormanda birçok kişi kayboldu... bu bir gizem... ama Afkon ve generalleri bu ağacın sadece bir ağaç olmayabileceğini, bir canavara ev sahipliği yapabileceğini düşünüyor."

Kuzey'in ifadesi soldu, ona odaklandı ve dedi ki,

"Bir canavara ev sahipliği mi? Nasıl?"

"Başka nasıl?" Duraksadı ve etrafa baktı. "Bu ağaçların hepsi, Kuzey, canavarlar tarafından enfekte olmuş olma ihtimali çok yüksek, ya da hepsi bir tek canavara ait."

Northern'ın ağzı açık kaldı.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Kutsal lanet..."

Northern şaşkınlıktan öteydi.

Canavarlara aşinaydı... onların çok yönlü olduğunu ve her şey olabileceğini biliyordu.

Ama hiçbir zaman her şeyin bu kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu!

'Bu doğru olamaz...' Northern'ın aklı sarsıldı.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Gözleri hafifçe parladı, [Ruh Gözleri]ni kullandı.

Gözlerinin önünde, beyaz ve zar zor görünen ince iplerle ağaçlara bağlı, hepsi aynı şeyi gösteren birkaç sekme belirdi.

[Profil]

Yaygın İsim: Siyah Ağaç

Gerçek İsim: (Salvia innoxia)

Ruh Sırası: Maelstrom

Tehlike Seviyesi: Apex

Özellik: [Kayıp Günlerin Yolculuğu]

Yetenek: [Bu detayı göremezsiniz]

Yetenek Yeteneği: [Bu detayı göremezsiniz]

Northern bir an duraksadı, önündeki ağaçların bilgilerini gösteren runlara bakarken her şey durdu.

‘Bu ne?’

Kesinlikle bir şeyler yanlış gitti!

'Öncelikle, Salvia'yı biliyorum... Salvia, yeşil damarların tedavisinde kullanılan bir ağaç türüdür. Tek yapmanız gereken, kabuğunu kesmek ve sıcak suya batırmak, ardından içmektir.'

Ve yeşil damar, birinin ruh çekirdeklerinden özün emilimi sırasında ters akış deneyimlediği bir durumdu.

Birçok şeyden kaynaklanabilir, ani ve tehlikeli kesintiler veya emilim sırasında nefes alma ve teknik hatalar bile olabilir.

Eskiden büyük bir meseleydi, ama sıradan şifacılar bunun çözümünü Salvia innoxia ile bulmayı başardılar, elbette.

Bu, hem sürüklenmeyenlerin hem de sürüklenenlerin kıtadan bağımsız olarak evrensel topluma ve dünyanın ilerlemesine katkıda bulunduğunu daha da kanıtladı.

Kuzey, elbette, bunların hepsini annesi sayesinde biliyordu; sıradan bir şifacı olmasa da, bitkiler hakkında çok geniş bir bilgiye sahipti ve ona bu konuda bilmesi gereken her şeyi pratikte öğretmişti.

Beş yaşında, Kuzey zaten zehirli bitkileri kullanabiliyor ve her birini ayırt edebiliyordu.

Sangı durdurmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

CPR yerine hangi bitkiyi kullanacağını biliyordu.

Ya da birinin nöbet geçirdiğinde hangi bitkiyi kullanacağını biliyordu.

Çok şey biliyordu. Ama elbette, bildiği kadar çok bitki vardı, bilmediği daha birçok bitki de vardı.

Öğretilmediği için değil, ama onlarla karşılaşmadığı için.

Sonuçta, dışarıda neredeyse sınırsız sayıda ağaç ve bitki vardı, özellikle de yarıkların getirdiği sürekli yenilikle. Annesi bunların hepsini özellikle söylemişti.

Özellikle, bu Kara Ağaç iyi bilinen biriydi.

Ve onun bir yeteneği, yetenek kabiliyeti veya hatta bir özelliği olmamalı, olmamalı!

Northern, gördüklerini hiç anlamlandıramıyordu.

Bir şey rahatsız edici bir şekilde yanlıştı!

Raven ve Terence durdu ve ona döndü.

"Bir şey mi var, Bay Northern?" diye sordu Terence yumuşak bir sesle.

Bir an tereddüt etti, sonra gözlerini doğrudan Raven'a çevirdi ve hafif titreyen bir sesle sordu

: "Raven, bir sorum var."

Raven gözlerini biraz kısarak başını salladı, "Devam et."

Kuzey, bunu söyledikten sonra bile, başka bir ses çıkarmak için bir süre bekledi.

Sesindeki titreme daha belirgin hale geliyordu, zihinleri burada olabileceklerin büyüklüğünü tam olarak kavradıkça.

"Bir grup canavar olabilir ya da tek bir canavar... Eğer canavarın ruh rütbesi Maelstrom ise ve tehlike seviyesi Apex ise, inanılmaz güçlü canavarlardan oluşan bir ormanın ortasında mı kaldık... şimdiye kadar gördüğüm en güçlüleri?"

Raven bir süre sessiz kaldı, sorusunu derinlemesine düşündüğünü anlayabiliyordu.

Terence, ikisi arasında bakışlar paylaştı, aynı anda biraz kaybolmuş görünüyordu, Raven'ın yanıtını Northern kadar bekliyordu.

Raven daha sonra Northern'a baktı, duraksadı, ardından yanıt verdi

: "Bunu söyleyebiliriz sanırım. Bu, Apex tehlike seviyesindeki birçok maelstrom rütbesinde canavarla çevrili olduğumuz anlamına gelir."

Northern kalbinin düştüğünü hissetti, bacakları zayıfladı.

Bu mantıksızdı!

Hatta çatlakta bile değildiler!

Ancak korkunç düşüncelerine daha fazla dalmadan önce, Raven'ın gümüş sesi kesildi.

"...Ama bu mantıklı olmayacak."

Kuzey ona baktı.

"Peki, bunun nedeni nedir?"

"Aslında, bu sağduyu, Northern. Öncelikle, bu bir yarık değil, olsa bile, bir yarıktaki canavarların ekosisteminde bir düzen vardır ve canavarların o ekosistemin hiyerarşisini takip etmesi ve itaat etmesi, kafalarında yerleşik bir uygulama gibidir. Ancak, canavarların tehlike seviyelerindeki farklılıklar nedeniyle, çok yönlü bir değişkenlik ortaya çıkmaktadır.

Bu, o ekosistemi bozacak bir canavarın ortaya çıkabileceği anlamına gelir. Muhtemelen bu durum, Felaket seviyesinden başlar. Bu nedenle, aynı rütbedeki ancak daha düşük tehlike seviyesine sahip canavarlar, bir adaptasyon mekanizması olarak yoğun bir iç savaşa girmek zorundadır. Daha yüksek rütbedeki canavarlar için de aynı şey geçerlidir...

Bu tehditi ortadan kaldırmak ya da daha iyisi, hiyerarşiye itaat eden bu değişkenle eşit derecede güçlü birçok canavarı üreterek değişkenliği dengelemek istemeye başlarlar."

Raven, Northern'a baktı ve devam etti

: "Şimdi, Northern, Apex'teki çok sayıda canavarı düşün... Apex, zirvenin zirvesi, canavarların seviyesi, o rütbe için Maelstrom, hepsi böyle bir yerde mi yaşıyor?"

Northern sessizdi, bir an aşağıya baktı ve Raven'a baktı, sonra cevap verdi

: "Bu isyan anlamına gelir, her canavar birbirine karşı bir adaptasyon aracı olarak hareket eder, sanırım?"

Raven başını salladı ve ekledi

Hepsi Apex olduğu için, Apex'in liderlik davranış kalıbı vardır, bulundukları her yerde üstünlük sağlarlar, rütbe önemli değildir. Apex seviyesindeki bir şeytan rütbesi, sahip oldukları doğa nedeniyle Apex seviyesindeki bir cehennem rütbesi canavara karşı gelmek isteyecektir.

Bir kez daha etrafa baktı ve dedi

: "Eğer bu ormanlarda bir canavarlar sürüsü yaşıyorsa, o zaman bu tam bir felaket olurdu... Sloria Kalesi'nde kimse hayatta kalmazdı."

"Haklısın..." Northern biraz aşağı baktı.

Raven onu bir süre inceledi ve sonra ağzını açtı.

"Gerçekten şok oldum, bu şeyler için temel bilgi almadın mı? Usta Annette, Bilge Gilbert ve Gizli Dagger'ları tanıdığın için bir kaleye gittiğini düşünmüştüm."

Kuzey kaşını kaldırdı.

“Gizli Hançerler mi?”

“Bu, Orta Ova'daki ikizler için kötü bir üne sahip bir isim.”

"Anlıyorum..."

“Onlar kötü ünlüydü... Tehlikeli olduklarını düşünmüştüm.”

Kuzey iç çekti ve Raven'a söyledi.

“Ben hiçbir kaleye gitmedim. Yetenek değerlendirme testim için gittiğim gün Rughsbourgh ile tanıştım. Ve sonraki iki gün, akademideydim, birkaç dakika sonra yırtıkta. Ailem bana yırtıklar hakkında pek bir şey öğretmedi. Plan, akademide öğrenmem gereken her şeyi öğrenmemdi.”

Ses tonu bir süre hüzünlüleşti.

“Acaba şu anda akademide olmadığımı biliyorlar mı? Annem çok endişelenmiştir. Babam da öyle, belki bir uyuşturucu bağımlısı ama harika bir adam...”

Kuzey başını kaldırdı, sadece Raven'ın gözlerinin büyüdüğünü gördü. Terence, gözünden bir damla yaşı silmekteydi.

Bu çok dokunaklıydı, ah Ul'u kutsa, senin de anlatacak bir hikayen var.

Başını geriye yasladı ve sinirle kaşlarını çattı. 'Ne halt oluyor?'

Sonra Raven'a döndü, kaşları kararmış ve grimleşmişti.

“Ne?”

Raven önce sessiz kaldı, tereddüt etti, sonra sordu:

: "Bekle, yani rift, canavarlar veya başka bir şey hakkında hiçbir ön bilgin yoktu mı? Bir kaleye gitmedin, özel hocalar, Usta veya Bilgeler gibi, seni temel dövüş eğitimi vermek ve ilk yürüyüşün için hazırlamak için eğitmedi mi?"

Kuzey başını salladı. "Bunların hiçbiri yoktu. Ama babamla vücudumu çok eğittim, bu yüzden evet, istediğim gibi hareket edebilirim ve onu birkaç kez avlanırken gördüm, bu yüzden nasıl bıçaklayacağım ve nereden bıçaklayacağım hakkında bazı fikirlerim var."

Raven biraz geriye sıçradı, başını salladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, bu ve şu iki farklı mesele, Northern." Bir an duraksadı, nefes aldı ve devam etti, "Bana bir rift'e girdiğini, içinde yalnız başına hayatta kaldığını ve bir rift'te nasıl hayatta kalınacağı hakkında hiçbir ön bilgin olmadığını söylüyorsun."

Kuzey çaresizce başını salladı.

"Hayır, ben... yapmadım..." Ona baktı.

Genç tehditkar kadın neredeyse şoktan parçalanıyordu.

“Biliyorum, bu kadar kötü. Bununla ilgili dramatik olmayı bırakabilir misin?”

“Hayır, Northern, anlamıyorsun. Bir çatlakta nasıl hayatta kalacağın öğretilmeden hayatta kalamazsın. Uzun zaman önce ölmen gerekiyordu, bu mantıksız.”

Northern'ın kaşları derin bir şekilde kıvrıldı.

“Bu bir lanet mi?”

“Hayır, seni lanetlemiyorum. Sadece gerçekleri belirtiyorum çünkü durum böyle olmalı. Durumu daha da kötüleştirmek için, bu bir seviye V çatlağıydı. Üç driftçi, iki göçebe ve bir ustadan oluşan bir grup bile seviye V çatlağını aşmakta inanılmaz zorlanır. Sadece şans onlara yardımcı olabilir. O seviyedeki çatlak, bir Savant veya Bilge için tasarlanmıştır ve sen bir Yürüyücü olarak bunu başardın?!”

Northern, gözlerini başka yöne çevirdi ve arka başını kendine güvenle kaşıdı.

“Eh, benim için de o kadar kolay değildi...”

Ancak, sonraki kısım, onun bile beklemediği bir şeydi.

“Ve sen buradan çıkıyorsun, bir zayıf gibi davranıyorsun?! Northern, şu anda sadece bizim kalesinde değil, bu kıtada en güçlü kişi olmalısın. Neden en zayıf gibi görünüyorsun?!”

Northern, kalbinde keskin bir söz okunun saplandığını hissetti. Acının ne kadar korkunç olduğu yüzünden dizlerinin üzerine neredeyse düşecekti.

Yüzünü buruşturdu, Raven'a sert bir bakış attı.

"Ne halt ediyorsun? Tüm bu dramalar sadece beni aşağılamak için miydi?"

Raven başını salladı, yüzü son derece ciddiydi ve sesi öncekine kıyasla şimdi sakindi.

"Seni aşağılamıyordum, sadece gerçekleri söylüyorum."

"Evet, tabii ki... seni sikeyim," dedi, son kısmı mırıldanarak.

Raven başını salladı, ona acıyan bir bakış attı ve ağaçlara baktı.

"Her neyse, bir grup mu yoksa tek bir canavar mı olduğu konusundaki sözlerim seni yanıltmaktı. Bir şeyi kontrol etmek istedim ve görünüşe göre bunu doğruladım."

Northern gözlerini kısarak baktı.

"Bir şeyi kontrol etmek istedin. Ne?"

Raven gülümsedi.

"Artık anlıyor musun, bu ormanın sadece bir canavar tarafından istila edildiğini, değil mi? Hem de son derece tehlikeli bir canavar. Apex seviyesinde bir Maelstrom."

Kuzey başını salladı, "Evet, haklısın."

Yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi.

“Ne?” Northern kibirli bir şekilde sordu.

O tuhaf gülümsemeleri onu sinirlendirmeye başlamıştı!

Gözleri Northern'a bir süre odaklanmışken, gülümsemesi daha da genişleyerek içten bir şekilde yanaklarını şişirdi.

Sesinin soğuk bir şekilde sızdığı, neredeyse tüm atmosferi korkutucu bir soğuklukla doldurdu.

“Sen, Northern, canavarların rütbelerini ve tehlike seviyelerini görebiliyorsun, değil mi? Bir keşif yeteneğin var, değil mi?”

Onun soruları Northern'a acımasızca çarptı. Kalbi birkaç saniye boyunca hızlı bir şekilde çarptı.

Acaba yeteneklerini açığa çıkarması için kandırıldı mı?

‘Bu herif!’

Northern'ın aklı başa döndü...

Raven, ona her ağacın içinde bir grup canavarın saklanıyor olabileceğini ya da bir canavarın tüm ağaçları konak olarak kullandığını bilerek söylemişti; eğer bir keşif yeteneği varsa, daha fazla bilgi edinmeye çalışacağını umuyordu.

Eğer Northern sessiz kalsaydı, muhtemelen onun bunu yapmadığını tahmin ederdi.

Ama o, [Soul Eyes] öncesinde tüm ağaçların Maelstrom seviyesinde görünmesi nedeniyle konuşmayı sürdürdü, bu da onun paniklemesine neden oldu.

Bunu hiç beklemiyordu!

Tamamen kandırılmıştı.

Ve en sinir bozucu şey şuydu...

Northern kaşlarını çattı, bu durumun bir kez değil, iki kez olduğunu düşündü.

Karanlıkta, Northern Raven'in durumu kullanarak onun gözleriyle ilgili bir yeteneği olup olmadığını öğrenmeye çalıştığını hissetmekten kendini alamadı.

Bu, onun başından beri bunu planladığı anlamına mı geliyordu?

Çünkü neden birdenbire onun keşif türü bir yeteneği olup olmadığını öğrenmek istediği mantıklı değildi.

...Başka bir şeye yöneliyorsa hariç.

Kuzey'in gözleri yarı açık hale geldi.

O, ona sert bir şekilde baktı.

Saçmalamayı kes, burada ne yapmaya çalışıyorsun? Beni bunun için mi getirdin? Sırlarımı açığa çıkarmak için mi?

Kuzey kendine inanılmaz derecede kızgındı.

Raven hakkında biraz, sadece biraz, farklı düşünmeye başladığını düşünmek.

Ama şimdi onun sadece onu rahatlatmak için manipülatif yolları olduğunu hissediyordu.

İkisi arasında bir anlık gergin bir sessizlik vardı.

Hala kuru odunların içindeydiler, karşı karşıya duruyorlardı, Kuzey öfkeli bir şekilde bakarken Raven soğuk bir gülümsemeyle duruyordu.

"Sadede gelir misin?"

Raven başlamadan önce birkaç saniye bekledi

: "Ellis Ruthsworn'un harika bir yeteneği var. Onu tüm partilerden uzak tuttum. O adam, son ordunun kritik bir parçası olacak bir mücevher."

Kuzey'in yüz ifadesi, ağzından çıkan her kelimeyle daha da karardı.

Başını biraz eğdi, "Ne? Son Ordusu, bu ne lan?"

Raven yukarı baktı ve gülümsedi, "Yaratmakta olduğum ordu, çatlağın geri kalanıyla savaşacak, Sloria ile savaşacak ve Stelia'yı eski ihtişamına döndürecek olan ordudur."

Northern'ın yüzü öfkeyle soldu.

'Yine bu saçma kahramanlık hikayeleri!'

Sadece şimdi, sanki bükülmüş gibiydi.

Raven aniden boynunu sıktı, öksürdü ve dizlerinin üzerine yaslandı. Birkaç kez acı içinde öksürdü, bu da Northern'ı biraz endişelendirdi.

Sonra boğuk bir sesle, aceleyle söyledi,

"Terence, sanırım saldırıya uğruyorum."

Northern da bunu net bir şekilde duydu.

Şok içinde duran Terence'e baktı, gözleri açılmıştı.

Yukarı baktı ve gözlerini kısarak Northern'a baktı, sonra titreyen bir sesle söyledi,

Bay Northern, bu kötü... bu gerçekten, gerçekten kötü.

'Eh? Bu adamlar benim bir anaokulu çocuğu olduğumu mu düşünüyor? Yine beni kandıracaklar mı?!'

Raven dik durdu ve düzenli bir şekilde nefes aldı, sonra Northern'a ciddi bir şekilde baktı.

Northern ona geri bakarken, şimdi onun kan kırmızısı gözlerinde derin ve ürkütücü bir boşluk fark edebiliyordu.

Önceden, gözleri soğuk ama amaç ve güvenle doluydu.

Şimdi, neredeyse cansız görünüyordu.

İstemese de, içgüdüleri ona şunu söylüyordu...

Hayalperest kahraman şu anda bir zihin saldırısı altındaydı.

'Ama bu ne tür bir deli zihin saldırısı? Ne amaçla gerçekleştirildi?'

Bildikleri ve emin olduğu tek şey, Raven'ın söylediklerinin inanılmaz derecede doğru olduğuydu.

Ve gerçekten de bir noktaya varıyordu.

Raven gülümsedi ve bir robot gibi devam etti.

"Ellis'in canavarların sıralarını görebilme yeteneği sayesinde, muhtemelen daha kolay bir savaşımız olacak. Savaşa tam olarak plan yapıp hazırlanmamız için yeterli içgörüye sahip olacağız. Evet, bu yüzden Ellis'i herkesin gözünden sakladım ve yeteneklerini keşfettikten sonra bile ona söylemedim."

O duraksadı, sonra Kuzey'e sert bir şekilde baktı, gözleri tehlikeli hale gelmeye başladı ama o gülümseme hala yüzünde sabit duruyordu.

"Ama senin, seninle ilgili özel bir şey var... eğer Ellis'in yeteneğini kullanabiliyorsan... sadece Ellis ile tanıştıktan sonra. Toplantıda Ellis'in gerçek bir mücevher olduğunu da söyledin..."

Raven aniden kaşlarını çattı ve kendi boynunu yakaladı, sıkıca sıktı.

Avuçları beyaz ışık yaymaya başladı, bu ışık boynuna acımasızca yanarak, buharın dışarı sızmasına neden oldu.

Terence, Raven'ın kendi boğazını yakma çabasını görünce, aniden ileri fırladı ve Raven'ın elini yakaladı. O, elini çekmeye çalıştı ama el hiç kıpırdamadı.

O, zorladı ve mücadele etti ama hiçbir şey olmuyordu, sadece zorlanmış inlemelerinin yükselen tonu ve Raven'ın cildini yakan ışığın hışırtı sesi ve yavaşça daha derine işleyişi dışında.

"Burada biraz yardım! Bu deli kızın kendi boğazını yakmasını ister misin!!"

O, Kuzey'e geri bağırdı.

Kuzey bir an için sersemlemiş halde durdu.

'Harika! Kahretsin, o harika!'

Zihin saldırılarının nasıl çalıştığını anlayabiliyordu çünkü kendisi de bir kurban olmuştu, Koll'un tehlike seviyesini bilmese de, bunun Apex olmadığından emindi.

Çok emindi.

Bu nedenle, Koll'un ona yaptığı zihin saldırısı muhtemelen bu olandan daha alt seviyedeydi. Olması zaman aldı ve yavaşça içine daldı, farkında olmadan.

Ama bu, Raven ağaçlara bakmaya başladığında hemen devreye girmiş gibi görünüyordu.

Bu da onun zihin saldırılarına karşı tamamen zayıf olduğu anlamına geliyordu, oysa şimdi buna karşı bir direnci vardı, sadece eldivenleri değil, çünkü o an eldivenleri bile yoktu.

Ancak, Northern'ı şaşırtan şey, Raven'ın kendisini gerçeğe döndürme şekliydi; bu, ikisinin de zihin saldırısı altında olduğunu, özellikle de Terence'in bunu bilmesini sağlıyordu.

Ve şimdi, bedeni tamamen kendi başına hareket ediyordu, konuşmayı durdurmak için boğazını yakmaya kararlı bir şekilde korkutucu bir şekilde çözülmüştü.

O deli bir varlıktı! Çok deli!

'Ama onun boğazını yakmasına izin veremem, sonuçta, bunların hepsini sona kadar duymalıyım!'

Bu muhtemelen onun sırlarıydı, kimseye söylemediği bir şey ve Kuzey ile ilgili birçok şeyle bağlantılıydı.

Bu, zihinsel saldırının birinin bir kişiyle ilgili en derin, en karanlık sırlarını açığa çıkarmaya zorladığı anlamına mı geliyordu?

Kuzey emin değildi.

Ama her ne olursa olsun, yardım etmeliydi.

Bir anda ileri fırladı ve Raven'ın önünde aniden durdu, bu da Raven'ın gözlerini bir anlığına bile olsa büyüleyecek kadar mükemmel ve kıskanılacak bir durdurma kontrolü sergiledi.

"Onu bırak!"

Hemen bağırdı ve Terence, elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri sıçradı.

Sonra Kuzey, yumruğunu güçlü bir şekilde sıkıp ağzından buharlı bir nefes verdi.

Tssss...

"Bu, beni kandırdığın için."

O, doğrudan karnına bir darbe indirdi, bu da onun bir parça kağıt gibi katlanmasına, tükürüğünü öksürerek çıkarmasına ve acı çeken karnını tutmak için elini instinctif olarak çekmesine neden oldu, o sırada havaya fırladı.

Ancak Raven hızla tüm ivmeyi havada yuvarlanmak için dönüştürdü ve ayaklarının üzerine indi, biraz sendeleyerek bir dizinin üzerine düştü.

Dişlerini sıktı.

Şüphesiz, o yumruk acıttı.

Dudaklarının bir kısmı yukarı kıvrıldı, ardından aceleyle ayağa kalktı.

Northern, onunla birlikte bir başka yumruk için hazırlandı.

Ancak, ona doğru koşmak yerine, Raven arkasını döndü ve başını omzunun üzerinden attı.

"Önce ben gideceğim."

Sonra hızla uzaklaştı, rüzgarın görünmez kollarında kayboldu.

Northern şaşkın bir şekilde kaldı.

"Eh?"

Terence garip bir şekilde gülümsedi.

“Ah ah, sanki kaçtı... ama bu, yumruğun onun kendine gelmesini sağladığı anlamına geliyor! Yaşasın!!”

Kuzey, ormanın dışına çıkarken Terence ile birlikte bile buna inanamadı.

"Işık, zihin saldırılarına karşı aşırı bir savunmasızlığa sahip."

"Bir kahraman için, bu oldukça ironik."

Terence kıkırdadı.

"Biliyorum, değil mi... Işık, o diğer herkes gibi. Sadece daha akıllı, deli, tutkulu ve iyi, çok iyi."

Kuzey bir süre onu inceledi.

"Ona hayranlık duyuyormuşsun gibi ses çıkarıyorsun."

Oracle neşeyle gülümsedi.

"Umurumda değil. Ben onun bir numaralı hayranıyım!"

Yürürken sessiz kaldılar, sonra on saniye sonra Kuzey dedi

: "Sen bu kıtadan mısın, değil mi?"

“Evet...” Terence yanıtladı.

“Yaşımızda olsan bile, bu ilginç. Ve bu kadar genç yaşta bir rahibe olman.”

Terence kaşını kaldırdı, “'Bu kadar genç yaşta' derken ne demek istediğini bilmiyorum... Çok fazla değil, ama 'bu kadar genç yaş' dediğin şey değil, eminim.”

Kuzey merakla kaşlarını çattı.

“Bekle, sen kaç yaşındasın? Sormamda bir sakınca yoksa?”

“Yirmi birim, ya sen?”

O, ona bakarak sordu.

Kuzey'in ağzı açıldı, ama kelimeler çıkmadı.

“Yirmi bir?!!! Kahretsin! Ben on beş!!! Eh, yirmi beşte öldüm, bu yüzden teknik olarak, yirmi beş artı on beş kırk. Evet, ondan büyüküm, ama kırk çok uzak...”

“Bu konuda bu kadar sessiz olduğuna göre, çok genç olduğunu tahmin ediyorum. Bakalım, Raven ile buraya kazara gelenlerden biri olduğuna göre, muhtemelen on beş veya on altı yaşındasın.”

O, yürürken gözlerini kısarak onun yüzünü dikkatle inceledi.

Sonra başını salladı.

"Evet, on beş yaşında olacağım. Kesinlikle on beş yaşındasın."

Kuzey kahkahasını patlattı.

"Ne, ne... seni bu kadar emin kılan ne?"

Terence gülümsedi ve başını yana eğdi, tam bir tilki gibi hedeflerini tuzağa düşürmek için.

"Sadece kekelemen, beni bu kadar emin kılıyor."

Kuzey bir süre ona baktı, bu muhtemelen ona en uzun baktığı zamandı.

Ve şimdi fark etti,

'Aslında yaşlı görünüyor!'

Terence bir çocuk gibi davranıyordu, çok küçük bir yapısı ve ince bir çerçevesi vardı. Ayrıca bebeksi bir yüzü ve kısa beyaz saçları vardı.

Bu yüzden, onun gözlerinde yansıyan yetişkinlik ipucunu görmek gerçekten zordu.

Tek bir kişi, Kuzey'in yaptığı gibi derin derin baktı.

Yaşları arasındaki büyük farkı gerçekten fark etmek, Kuzey'in ona şimdiye kadar nasıl baktığı için utanç içinde boğulmasına neden oldu.

Bir an için utancını gizlemek için döndü, yine sessizce yürümeye devam ettiler.

On dakika kadar sonra, ormandan çıktılar.

Ve çok ileride, kasvetli bir çürüyen manzara uzanıyordu.

Karşı tarafı kahverengi tonlarıyla dolmuştu, yapraklar solmuş ve çürümüş, çevreye bir melankoli havası yayıyordu.

Küçük taşlı yol, otlar ve solmuş sarmaşıklarla kaplanmıştı, taşlar çatlamış ve yerinden oynamıştı, zamanın geçişine bir kanıt olarak.

Yapraklar ve kalıntılar yere dağılmış, ayakların altında çıtırdayan bir çürüme halısı oluşturuyordu.

İleride, bir zamanlar görkemli olan bir torii kapısı, eski ihtişamının iskelet kalıntısı olarak duruyordu.

Bir zamanlar sağlam olan ahşap kirişleri, hava koşullarının amansız etkilerine yenik düşmüş, parçalanmış ve çürümüş, canlı kırmızı boyaları çoktan solmuş, mat ve cansız bir renge dönüşmüştü.

Kapının etkileyici boyutu ve karmaşık oymaları, şimdi yosun ve likenler tarafından gizlenmiş, eski ihtişamını ima ediyordu, ancak zamanın tahribatı onu çürüyen bir dev haline getirmişti; her şeyin geçiciliğinin ürkütücü bir hatırlatıcısıydı.

Soğuk ay ışığı, keskin gölgeleri köşelere kovalamayı başaran ince bir ışık yaydı, ama yine de, geçilemez bir karanlık kapının harabe halini ve sahneyi saran ürkütücü sessizliği vurguladı.

Bu manzaranın ortasında, yırtık pırtık giysiler içinde bir genç kadın duruyordu.

Çirkin görünümüne rağmen, ay ışığının zayıf parıltısı altında düşmüş bir yıldız gibi duruyordu.

Oldukça etkileyici... ve garip bir şekilde güzeldi.

Kadına bakarken, Northern onu öyle adlandırma isteği duydu. Ama ona acı ve küçümseme ile bakmak da zor değildi.

Sonuçta, onu kandırmıştı.

Sahneye daha da yaklaştıklarında, Terence'in sesi yükseldi:

“Bunun bir şekilde yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum, Bay Northern.” Adımlarını durdurdu.

Northern da aynı şekilde durdu ve ona baktı.

"Evet?"

“Işık seni hiçbir şekilde kandırmadı… elbette, kendi planları var, bunları sana veya başkasına söylemek zorunda değil, tıpkı senin de başkalarına söylemek zorunda olmadığın kendi planların olduğu gibi.”

“Ayrıca anlaman gereken bir şey var, o akıllı, inanılmaz derecede kaprisli ve çok, çok sezgili! Detaylara ne kadar dikkat ettiğine şaşırırsın. Yani onun söyledikleri, seninle ilgili bildiği şeyler, seni bir şekilde kandırmaya çalıştığı için değildi. O sadece bu kadar akıllı ve bence bu onun en derin sırrıydı çünkü bunu sana söylemek istemedi ve seni incitmekten korktu.”

Kuzey sessizdi, etrafa bakındı ve yüzünü Terence'e geri çevirdi, sonra sordu

: “Zihin saldırılarına karşı nasıl direnç gösteriyorsun?”

Terence bu sorudan biraz şaşırmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu onun beklediği bir şey değildi.

O küçük bir gülümseme ile cevap verdi

: “Ne bekliyorsun? Kendin söyledin, ben bir rahibeyim.” İleri doğru yürüdü ama durdu ve ekledi, “Ayrıca, translarımda gittiğim türden yerlerle, sarsılmaz bir zihinsel dayanıklılığa sahip olmam kaçınılmaz.”

Kuzey yavaşça başını salladı, “Anlıyorum.”

Terence gülümsedi ve uzaklaştı.

Ve onun Raven ile buluşmasını izledi, birkaç saniye kendi başına kaldıktan sonra ileri doğru yürüdü.

'Bu, onun yetenekleri kopyalama yeteneğimi bilip bilmediği gerçeğini değiştirmiyor...'

En kötü senaryoda, ne yapardı?

Hiç düşünmemişti çünkü birinin yeteneğini keşfedeceğini asla bilmiyordu.

Dünyanın, birden fazla yeteneği kopyalayabileceğini ve hatta seviyesini yükselttikten sonra bunu kalıcı olarak kendine dönüştürebileceğini bilmesi büyük bir meseleydi!

Sonuçlarının ne olacağını hiç düşünmemişti ama bunun korkunç olacağını biliyordu.

Northern dişlerini sıktı ve nefesini verdi.

'Her şeyi birer birer halledeceğim, şimdilik o lanet olası haritayı o Bilge'den çalmaya odaklanalım.'

Kapıdan girdiler ve çürümüş çalılıklar arasından... sessizce ilerlediler.

Ama bu sefer, sessizlik çok yıkıcıydı.

Çünkü açıkça Raven ile Northern arasında bir gerginlik vardı ve hiçbiri bunun hakkında bir şey söylemiyordu.

Terence, gerginliğin sonucunda acı çeken tek kişi gibi görünüyordu. Birkaç kez bağırmak istedi, ama sadece ikisine baktı ve gülümsedi.

Bunun muhtemelen kendi aralarında halletmeleri gereken bir şey olduğunu kolayca anlayabiliyordu.

Olaydan çıkacak her ne varsa çıkmalıydı, hem onların hem de özellikle Raven'ın iyiliği için.

Çünkü derinlerde... Terence, kendisinin de aptal olduğunu ve büyümesi gerektiğini hissediyordu.

Ama Raven son derece bencildi; çılgın olan, kendisini böyle görmemesiydi.

Yaptığı şeyler, insanlarla başa çıkma şekli bazen kontrol gibi görünüyordu, ama o bunu öyle görmüyordu.

Onun için, sadece onlara potansiyellerini görmeleri için gerçekten yardım ediyordu.

Başlangıçta herkes onu yanlış anlamıştı, ama şimdi herkes ona saygı duymaya başlamıştı.

Çünkü onun gerçek niyeti sonunda tek önemli olandı.

Yine de, Terence Raven'ın karakterine daha fazla dikkat etmeye başlaması için zamanın geldiğini hissetti.

Hiçbir şey bilmiyordu! Hiçbir şey!

Ve bazen, o da saf olabiliyordu. Oynanmak için tek ihtiyacı, kendisinden çok daha akıllı ve güçlü biriydi.

Terence, Raven'ın bunu fark etmeden oynanacağını kesin olarak biliyordu.

O, baştan sona bir dahi ama tamamen bilgisizdi.

Sonunda, binlerce yıl süren sessizliğin ardından, Northern konuştu.

"Artık insanları görmeye başlamamız gerektiğini düşündüm."

“Hayır, yapamayız. Bu yer bir arka kapı olmasının bir nedeni var.”

“Neden? Neden burada kimse yok?”

Raven, parmağıyla omzunun üzerinden işaret etti.

“Açık değil mi?”

Onun tonu Northern'ı rahatsız etti, ama buna katlandı ve geriye baktı.

“Ormanlar... bu çok mantıklı.”

Bunu söylemek, bir kez daha bir şey fark etmesini sağladı!

“Bekle, Raven...”

Raven, suçlu yakalanmış bir köpek gibi hızlıca bakışını çevirdi.

Northern ona kaşlarını çattı.

“Biliyordun! Ormanlar hakkında biliyordun! Ne yapacağını biliyordun ve bunun seni derinden etkileyeceğini biliyordun!!”

Raven ona yavaşça döndü ve iç çekti, yüzü elbette hala boştu, herhangi bir makul duygudan yoksundu. Sanki onun için hiçbir şey önemli değildi.

"Başka bir yol yoktu," dedi.

"Başka bir yol mu? Neden kendini böyle tehlikeye atıyorsun?!"

Raven'ın gözleri somurtkanlaştı, kısa bir süre aşağı baktı ve Northern'a baktı, gözlerinde derin bir inanç ateşi yanıyordu.

Korkutucuydu.

"En derin sırrımın bu olacağını beklemiyordum... aslında bu gerçekten bir sır değildi... senin bunu öğrenmenden şüpheleniyordum çünkü bu, planımdaki birçok şeyi mahvederdi. Ama ne zamandan beri benim hedefime ulaşmak için ne yaptığım seni ilgilendiriyor? Kendimi tehlikeye atıp atmadığım senin işin değil."

Northern ona daha da yaklaştı ve neredeyse iki ayak mesafede durdu, gözlerinin içine baktı.

"Bak, hanımefendi, kendine ne yaptığın umurumda değil. Ama bu yolculukta tek başına değilsin. Hayatı tehlikede olan tek kişi sen değilsin, bu yüzden hayatlarımızı ölümle pazarlık yapmayı bırak!" diye bağırdı, neredeyse inleyerek.

Kaşları sıkıca çatılmıştı ve gözleri parlıyordu.

Northern gerçekten öfkeliydi.

"Zihin saldırılarına karşı direncim olmasaydı ne olurdu?! Artık sıradan bir insanın görmesi gerektiğinden daha fazla karanlıkta göremeseydim ne olurdu? Hepsi bu mu? Ne yapardın?!!"

Göğsü inip kalkarak nefes nefese kaldı.

Kuzey, bu noktada sesi öfkeli bir şekilde yankılanırken kekeliyordu.

"N-nasıl? S-sadece nasıl? Tanımadığın birine hayatını pazarlık yapacak kadar nasıl güvenebilirsin? Bu hiç mantıklı değil!!!"

Kuzey, ellerini savurarak bağırdı.

Haklıydı. Kesinlikle mantıklı değildi!

Raven ona tamamen güveniyordu, sanki bu şeylerin üstesinden geleceğinden o kadar emindi.

Bu, onun hakkında bir şeyler bildiği için mi?

Yeteneklerini bildiği ve bunu yapabileceğini bilse bile, tüm hayatını ve planlarını onun ellerine bırakmasının mantıklı olmadığı hala geçerliydi.

Tam olarak böyle!

Onunla bunu tartışmadan.

Northern kafasını tuttu, bu düşünce neredeyse dayanılmazdı.

"Kahretsin, bu yolculuğa başlayalı neredeyse bir gün bile olmadı ve sanki bir yıl geçmiş gibi hissediyorum!"

Eğer tüm bunlar sadece bir günde olabiliyorsa, gelecekte onu ne bekliyordu?

Northern, buraya gelmeden önce zihnen öleceğinden emindi.

Çünkü bu kızın hiçbir eylemi ve düşünce biçimi mantıklı değildi.

Hiçbir anlamı yoktu!

"Kahretsin... kahretsin!"

"Northern..." Raven yumuşak bir sesle çağırmaya çalıştı...

...Ama Northern hala kafasında takılı kalmıştı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin."

“Kuzey...”

“Ne?!” Gerçekliğe geri bağırdı.

“Nedir?!”

Raven tükürüğünü yuttu.

“Bağırıyorsun, kalenin arkasına çok yakınız ve Helena'nın evi orada... Eğer böyle bağırmaya devam edersen, onun bizi fark etmesi sadece zaman meselesi olacak ve planımız suya düşecek.”

Kesin bir şekilde fikrini belirtti... Kuzey'e bile sert bakarak.

Onu duyduktan sonra, Kuzey kendini toparladı ve derin bir nefes aldı.

“Az önceki davranışım için özür dilerim... Üzgünüm, ama bir sorum daha var. Şimdi bunu söylediğine göre... hatırlıyor musun, burada iki şey yapmak için olduğumuzu söylemiştin...”

“Evet. Kuzey... evet, evet, evet, evet, evet, borçlu olduğum ölümcül kin Afkon'a, ve bu yerden ayrılmadan önce onu öldüreceğim.”

Northern'ın ağzı açık kaldı.

Bu sefer, hatta Terence bile Raven'a şaşkın bir şekilde döndü.

"Hayır... Işık, bunu kastetmiyorsun. Afkon?"

O, Oracle'a baktı.

“Evet, biliyorum, Terence.” Sonra gözlerini Northern'a çevirdi, gözleri korkunç bir inançla yanıyordu.

Gözlerindeki ifadeden, bu Tra-el'de onu başka bir şekilde düşünmeye ikna edecek hiçbir şeyin olamayacağı anlaşılabiliyordu.

Ağzını açtı, Northern'ın yüzüne bakarak konuştu.

“Biliyor musun... Afkon ve Helena, buraya on yıl önce gönderilen ilk nesil öğrencilerin geriye kalanları.”

Kuzey'in kaşları çatıldı.

“Ne?”

"Ne?"

Kuzey, duyduklarına inanamadı.

"Birinci nesil mi? On yıl önce mi? Buraya öğrencilerin kasıtlı olarak gönderildiğini mi söylüyorsun? Ve on yıl? Cidden mi?"

Raven nazikçe başını salladı.

"Helena bana söylediğinde ben de çok şaşırmıştım... o zamanlar akademide oldukça yetersizlerdi ve işe yaramaz yetenekleri yüzünden atılma eşiğindeydiler. Ama Rughsbourgh onlara yaklaştı, onlara daha güçlü hale getireceğini söyledi. Tek yapmaları gereken ona güvenmekti. Sonra onlardan on tanesini topladı ve buraya gönderdi."

Kuzey'in yüzü soldu.

Bu sadece bir şüpheydi, ama böyle duymak korkutucuydu, çok acı vericiydi.

O adam gerçekten hepsini kandırdı mı?

Ve Gilbert, Annette ve ikizler de bunun hakkında her şeyi biliyor muydu?

“Yani, burada aslında kasıtlı olarak gönderildiklerini mi söylüyorsun?”

Raven sert bir şekilde yanıtladı.

“Evet, ve terkedildik, her yıl gönderilen on öğrencinin yanı sıra, en sonunda biz... yüz.”

Kuzey'in eli yavaşça yükseldi ve ağzını kapadı.

“Kahretsin...”

Bir süre düşüncelere daldı. Sonra alnında bir kaş çatma belirdi ve Raven'a baktı.

“Bunu bana söylemenin ne anlamı var?”

“Henüz bitirmedim. Afkon, o adam... bunun hakkında bilgi sahibiydi.”

“Ne? Ve kabul etti mi?”

"Evet."

Kuzey başını salladı, "Bu mantıklı değil, neden ıssız bir ülkede gönderilmeyi ve terk edilmeyi kabul etsin? Yoksa terk edileceğini bilmiyor muydu?"

Hayır, bilmediği değildi. Olacak her şeyi biliyordu. Rughsbourgh ona söyledi ve o da kabul etti. Bu, onun ve Helena arasındaki büyük sürtüşmeye neden olan şeydi.

Kuzey karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

Bu çılgınca, düşündüğümden daha çılgın.

Biliyor musun, daha çılgın olan ne?

Kuzey, onun yüzüne baktı.

Her nesilde, Rughsbourgh'un planını tamamen bilen ve yine de ona uyan biri vardır.

Kuzey, ona şüpheyle baktı.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

Başka nasıl? Takip etmiyor muydun? Helena.

Yani, bu kadının sana söylediği her şeye güvenip kendi ölümüne atlayacaksın öyle mi?

Raven bir süre sessiz kaldı. Kuzey'in sorusuna cevap vermekte zorlandığı görünüyordu.

Birkaç derin düşünme anından sonra, nihayet gözlerini Kuzey'e kaldırdı.

"Neden bana yalan söylesin ki?"

Northern bir kaşını kaldırdı.

"Eh? Birkaç sebep olabilir. Belki de senin Afkon'un eşi olmandan kıskanıyor ve o da seni yüzünden onu mahvetmek istiyor, onu nefret etmeni sağlamak ve onu öldürmek isteyeceğini cesaretlendirmek, bu da demek oluyor ki, kendi ölümüne yürümek."

Northern tekrar düşündü, gözlerini devirdi.

"Ya da, Afkon'un liderlik işinde çok başarılı olduktan sonra onu unuttuğu için ona nefret ediyordu ve ona kin beslemek istiyordu. Böylece, seni, intikam için naif bir araç olarak kullanıyordu."

Northern ona üzgün bir şekilde başını salladı.

"Sen naif birisin, çok naif, Raven."

Raven'ın yüzü karardı, çok karardı. Genellikle yüzündeki duyguları görmek zordu, ama bu sefer, Northern'ın sözlerinin onu rahatsız ettiği açıktı.

"O nedenler, bu kadar gerçek ve doğru bir şey uydurmak için saçma ve mantıksız görünüyor."

"Tsk, tsk, hiçbir şey bilmiyorsun. Deneyimimden konuşuyorum. En iyi arkadaşın kız arkadaşınla bir ilişki yaşayacak ve bunun senin iyiliğin için olduğunu sana inandıracak. Dünya bu kadar acımasız işte."

Yani bu konu bu mu? Bu yüzden kimseye güvenmiyor musun? Çünkü en iyi arkadaşın kız arkadaşını mı aldı? Her neyse, kız arkadaşın olması için kaç yaşındasın?

Raven'ın bakışı, Northern kendini savunacak bir şey söylemeden önce tiksintiyle değişti.

"En azından aptallığın dışında bir miktar sağduyuya sahip olacağını düşünmüştüm. Ama belki de sana inanmakta yanıldım. Eğer bazı şeylerde aynı fikirde olamıyorsak, belki de senin Lotheliwan'a geri dönmen en iyisi, Northern."

O, cümlesini tamamladı ve görkemli bir şekilde döndü, yalnız başına uzaklara doğru yürüdü.

Terence ona birkaç saniye baktı, sonra derin bir nefes verdi.

"Vay... bu çok fazla baskıydı."

O, daha yakın bir mesafeye geldi ve genç adamın omzuna dokundu, parmak uçlarında durmak zorunda kaldı.

"Bunu çok sert alma. Bunun yerine, kendinle gurur duymalısın. Raven'ı gerçekten öfkelendiren birini daha önce hiç görmedim. Northern, senin özel olduğunu düşünüyorum. Hadi gidelim." dedi ve uzaklaştı.

Northern da onun uzaklaşmasını izledi.

Sonra başını kaldırdı ve iç çekti.

'Ah, kahretsin... ne oluyor?'

Kendi şüpheleri yokmuş gibi değildi. Raven'ın söylediklerinin hepsinin doğru olabileceğini zaten biliyordu.

Hayır, bu gerçeklerin doğru olduğuna bahse girdi.

Ancak, bu durumu nasıl ele alacaklardı, çünkü bu yüzden Raven Afkon'a kızgın.

Muhtemelen Gilbert'a da kızgın ama ona katlanıyordu.

...Bir gün Gilbert'ı öldürmek istediğini de mi söyleyecek?

'İnsanları öldürmek için etrafta dolaşamazsın, biliyor musun?'

Kuzey bir kez daha iç çekti ve geriye baktı.

Bu noktada, sadece iki seçeneği vardı.

Lotheliwan'a geri dönmek ve hayatta kalmak için zar zor yeterli olan sıkıcı ve tatmin edici hayatına devam etmek, gerçekten büyümeye ve aşırı güçlendirilmiş potansiyelini en üst düzeye çıkarmaya çalışmamak.

Ya da ne kadar rahatsız edici ve tehlikeli görünse de daha ileri gitmeye devam etmek.

Raven Light Kageyama gibi intihar eden bir kahramanla, hayatı sürekli tehlikede olacaktı.

O bununla ne yapmayı düşünüyordu?

Ya gerçekten hepsini başını belaya sokup öldürürse?

Kuzey, Raven'ın ne yaptığını bildiğine ve durumu kontrol altında tuttuğuna inanmak istemekle cezbedilmişti.

Ancak son birkaç olay onu bu yanılsamadan çıkardı.

O sadece ileri gitti ve ona körü körüne güvendi.

O... o deliydi.

Bu çok deliydi.

Kuzey omuz silkti, 'Zaten bir seçimim yokmuş gibi.'

Gelişmesi... ve daha güçlü olması gerekiyordu.

Heyecandan yoksundu.

Ne anlama geldiğinden, Raven'ın ne anlama geldiğinden emin değildi. Durum hayatını tehlikeye atarken tutkulu mu olmalıydı?

Başka bir gün savaşmak için yaşamak da onurlu bir şeydi...

'Bunların hepsi umurumda değil... Sadece güçlü olmak, eve dönmek ve Rughsbourgh'u öldürmek istiyorum.'

Kuzey iç çekti ve ileriye baktı; önündeki yol kıvrımlıydı, bu yüzden köşeleri vardı. Önünde, etrafındaki çalılar tarafından engelleniyordu.

Kuzey bir kez daha geriye baktı, gözlerini kapadı, açtı ve sonra ileriye doğru gitmeye başladı.

Şu anda verdiği bu kararın, tamamen kontrol dışı olacak birçok durumu beraberinde getireceğini çok iyi biliyordu.

Belirli bir kişinin zekası, saflığı ve kendine güveni yüzünden bile ölebilirdi.

'O yürüyen bir felaket, yemin ederim.'

Ama o hâlâ ileriye doğru gidiyordu... ve bu yolun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmesine rağmen neden bu yolu seçtiğini de biliyordu.

'...ama belki de haklıdır... belki de tutkum yok...' diye düşündü Northern.

Raven'ın söyledikleri artık kafasında bedava yaşıyordu ve bu onu düşündürüyordu.

Bunu yapmak, o sözleri yalan mı yapıyor... yoksa bunu yapmak, kendisiyle ilgili o gerçeği doğru mu hale getirecek?

Northern gerçekten de kimsenin kendi hayatı pahasına güç konusunda tutkulu olması gerektiğini anlamıyordu,

hayatta kalmaları gerektiğinde...

Ama belki de o da hayatta kalmanın ardından ne olacağını unuttu.

Belki de bu yolculuk, kendisine her zaman hatırlattığı bir hayali hatırlatmak içindi.

Northern köşeyi döndü. Raven ve Terence, kahverengi otların bittiği noktada duruyorlardı.

Önlerinde alçak bir bambu duvarı vardı. Açıklık, ay ışığı altında sessiz ve huzurluydu, karanlıkta parlıyordu.

Raven, Kuzey'e kayıtsız bir şekilde baktı. Harikaydı; az önceki dudaklarındaki gülümseme tamamen kaybolmuştu.

"Karanlıkta varlığını silen bir yeteneğin veya bir şeyin var mı?"

Kuzey bir saniye sessiz kaldı. Ona yoğun bir bakışla baktı ve yanıtladı

: "Evet."

"Tamam, Terence çalılıklara saklanacak. Ben onun kapısını çalacağım ve onu dışarı çekmeye çalışacağım. Senin evine girmek ve haritayı bulmanın bir yolunu bulmanı istiyorum. O bir siyah parşömen. Antikalarına olan sevgisi nedeniyle saçma sapan eşyalarını yığdığı bir masası var. Tek yapman gereken o masanın üzerine çıkmak; orada olacağından eminim."

Kuzey ona uzun bir bakış attı ve karşılık verdi

: "Ya orada değilse?"

"Orada olacak," dedi ona sert bir tonla.

Kuzey sinirle dudaklarını şapırdattı ve uzaklaştı. Uzaklaşırken, etrafında siyah kıvılcımlar uçuşmaya başladı. Görünümü, yoksul bir piyade görüntüsünden, boynuzları olan korkutucu bir titana tamamen değişti.

Raven'ın gözleri, onun ilerlerkenki kıyafetini hayranlıkla izliyormuş gibiydi.

Parlak siyah metal zırhında bir siyah ip de belirdi.

Kuzey, derinliklerden doğmuş karanlık bir şövalye gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra, kayboldu ve Raven onu göremediği gibi varlığını da hissedemedi.

Dudaklarını biraz yukarı kıvırdı ve Terence'e baktı.

"Sıra sende."

Terence ona baktı, bir an sessiz kaldı.

“Ne?”

"Bay Northern'ın söylediği bazı şeylerin doğru olduğunu biliyorsun. Ve gerçekten insanlarla olan ilişkine çalışmalısın." Bir iç çekti, "Eh, bence o da bunu yapmalı."

Bir kez daha ona baktı ve uzaklaştı, soğuk ve kaşındıran çalılığa girdi.

Raven, Terence'in tamamen gizlendiğinden emin oldu ve sonra ilerlemeden önce etrafa bakındı.

Omuzlarına kadar uzanan ahşap kapının önünde durdu.

Birkaç saniye durdu, sonra sadece bir bacakla geri adım attı.

Derin bir nefes alarak, yumruğunu sıktı ve ileriye fırlattı. Bir gök gürültüsü gibi, yumruğu tahta kapıyı parçaladı ve parçalarını etrafa saçtı.

Terence gözleri faltaşı gibi açıldı, açık kalan ağzını kapattı.

'O deli! Neden varlığını duyuruyor?!'

Raven, görkemli bir şekilde açıklığa girdi. Ortasında, rüzgarın yeterince çaba göstermesi durumunda yıkılabilecek gibi görünen, gelişigüzel inşa edilmiş bir kulübe vardı.

Bu kulübenin ne kadar çirkin göründüğüne rağmen, sahibi için oldukça uzun süre dayanmıştı.

Kulübenin kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve içinden biri çıktı.

O, Raven'dan daha inceydi. Kahverengi saçları vardı ve örgülüydü. Yüzünde avcı izlerini andıran mavi boyalar vardı, onu ilkel bir zarafetle boğuyordu.

Postlarla kaplıydı ve vücudunun çoğu açıktı. Kapatmaya önem verdiği yerler göğsü ve beliydi.

İnce kasları, derisinin altında yuvenil yılanlar gibi kıvrılıyordu. Genç ve güzel bir yüzü vardı.

Ancak gözlerinde, bastırılmış bir deliliği andıran vahşi ve tehlikeli bir parıltı vardı.

Raven kadar deli görünüyordu.

Helena, Raven'ın önünde durdu ve konuşmadan önce ona kaşlarını çattı.

"Buraya geri dönüp kapımı yok etme cesaretini bulmuşsun." Sesi güçlü geliyordu, görünüşünün ne kadar nazik olduğu ile tamamen zıt bir şekilde.

Raven bir süre kayıtsızca baktı, sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve aşağıya baktı.

Gözlerini yavaşça Helena'ya kaldırdı, gözlerinde gerçek bir delilik yanıyordu.

"Ne diyebilirim ki, birisi bana cesur olmanın ne demek olduğunu öğretti."

Helena bir süre bakışlarını başka yöne çevirdi; bir kahverengi gözünü kapattı, sonra açtı ve önündeki siyah saçlı kadına yanıt verdi.

"Evet, evet, kabul etmeliyim ki, harika bir öğretmenin varmış." Sinirli bir şekilde kafasını kaşıdı.

"Görüyorsun, küçük serseri, sanırım sana saygı ve onur hakkında bir şey öğretmedi."

Raven'ın dudaklarında yılan gibi bir gülümseme belirdi.

Hayır, o böyle değerlere sahip bir kişi değildi.

Helena gözlerini kaldırdı ve Raven'a sert bir bakış attı.

On iki saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonra sesi soğuk karanlıkta yankılandı.

"Çok deli olmalısın, Raven... ah, elbette, gerçekten delisin."

Helena bir elini yanına açtı; elinde bir ışık çubuğu oluşurken beyaz kıvılcımlar havaya fırladı.

"Buraya gelip kapımı bile kırdıysan, hayatla hesaplaşmanı yapmış olmalısın ve ölümün hesaplaşmasına hazır olmalısın."

Raven iki elini geriye attı ve üst vücudunu öne eğdi, şeytani bir gülümseme dudaklarını sardı.

"Şiirsel saçmalıkları kesip bana saldırmayı düşünmez misin?"

Işık soldu ve Helena kayboldu. O an Raven'ın gözleri büyüdü, bekliyordu ama yine de şok oldu.

Helena'nın kaybolması, Raven'ın iki kılıcının titremesine neden olan korkutucu bir çarpışma ile geldi. Hepsi anlık oldu!

Ancak bu kadar anlık hareketle, kılıçları yeni beliren Raven'ın bunu engellemeyi başarması daha da şaşırtıcıydı.

Helena siyah çubuğu geri fırlattı ve tekrar ileri savurdu.

Helena'nın hareketleri göz kamaştırıcı bir hızdaydı, Raven'ın savunma yeteneklerini sınırlarına zorladı.

Siyah çubuk tekrar ona doğru hızla gelirken, Raven ikiz kılıçlarını X şeklinde çarpıştırdı, darbenin kollarında şok dalgaları yaratmasıyla dişlerini sıkarak.

Çeliğin o gizemli karanlık çubuğa çarpmasıyla kıvılcımlar fışkırdı.

Helena'ya dinlenme fırsatı vermeyen Raven, geri çekildi ve şiddetli bir saldırıya geçti.

Kılıçları, her bir darbenin ölümcül gücünü taşıyarak, bir dizi kesme ve saplama ile yağmur gibi yağarken, sadece bulanık bir görüntüydü.

Ancak Helena da aynı derecede çevikti; zarif bedeni, saldırılar arasında neredeyse doğaüstü bir zarafetle süzüldü.

Etraflarındaki hava, yüksek hızlı hareketleriyle bozulmuş enerjilerle çatırdadı.

Kılıç ile çubuğun her çarpışmasında, güç kıvrımları silahların yüzeylerinde dans ediyordu. Raven, Helena'nın gücünü hissedebiliyordu - elbette, o sıradan bir rakip değildi.

O bir Bilgeydi!

Raven'ın tutunabilmesi bile harikaydı, daha başlamalarının üzerinden bir dakika bile geçmemişti.

Bir kılıçla feint yaparak, Raven diğer bıçağıyla Helena'nın sopasını bir bağda yakaladı.

Yüzleri birkaç santim mesafedeydi, gözleri yoğun bir irade çatışması içinde kilitlenmişti.

"Fena değil," diye mırıldandı Helena. "Ama hala oraya ulaşmaktan çok uzaksın."

Helena, baskın bir güçle Raven'ın bağını parçaladı ve cesur kadının geriye doğru sendelemesine neden oldu.

O anlık boşluktan yararlanan Helena, sopasının ucunu ileriye doğru iterek Raven'ın göğsüne sapladı ve onu kuru bir odun gibi fırlattı.

Raven havada yuvarlanmayı başardı ve ayaklarının üzerine düştü, hafif bir kontrol kaybıyla geriye doğru sendeledi.

Ancak Helena tekrar üzerine geldi, sopası arkadan hızla vuruyordu. Raven, o yöne doğru bir kılıcı rastgele fırlatarak sopanın kas gücüyle gelen saldırısını engelledi.

Aynı anda kılıca doğru elini fırlatırken, diğer eli zaten Helena'nın yanına kaba bir kılıç darbesi indirmek üzereydi.

Ancak, korkutucu bir esneklik sergileyerek, tüm vücudunu yukarı doğru döndürdü ve saldırıyı kıl payı atlatmayı başardı.

Asasını bir destek olarak kullanarak, tekrar döndü, kıvrılan bir yılan gibi, Raven'a kemik kırıcı tekmeler attı, Raven ise engellemekte çok geçti.

Raven geri sendeledi ve öksürdü, burnundan yavaşça bir kan damlası aktı.

Helena yere indi ve karanlık asayı omuzlarına yerleştirdi, başını kaldırdı ve alaycı bir gülümseme ile baktı.

"Ne oluyor, senin içinde çokça savaş olduğunu düşünmüştüm?"

Karanlığın görünmez kucaklamasından, Northern dikkatle izledi; iki zarif form birbirine çarparken, her hareketle birlikte soluk ışık izleri taşıyordu.

Her iki figür, dans eden yıldırım gibi, açığa karşı öfkeli bir şekilde çarpışıyor, birbirlerine kemik kırıcı bir güçle çarpıyordu.

Hızlıydılar, güçlüydüler, bir bakışta eşit görünüyorlardı.

Northern, savaşın teknikleri, stratejileri ve taktikleri konusunda baskın bir deneyime sahip olmasa da, en azından neye dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Üstelik, [Tüm Gözler] ona başkalarının göremeyeceği şeyleri görme yeteneği kazandırıyordu.

Örneğin, onların hareketleri.

Hareketleri bulanık bir hızda olsa da, gözleri her detaya korkunç bir şekilde uyum sağlıyordu. Gözbebekleri, göz kenarındaki her hareketi takip ederek ileri geri gidip geliyordu.

Ter damlaları solgun yüzünü lekeliyordu, ağzı hafifçe açıktı, izliyordu.

Raven kesinlikle güçlüydü!

Elbette, onu savaşta hiç görmemiş veya karşılaşmamıştı. Bu ilk kezdi. Bu, birinin böyle hareket ettiğini gördüğü ilk kezdi.

Bu, onun böyle korkutucu bir kılıç ustalığı gösterisini ilk kez görmesiydi.

Raven, vahşi kadının saldırılarını, aslında bir saç telinden daha fazla tutarlılık gösteren bir şekilde, zar zor da olsa atmayı başarıyordu.

Kuzey, kalbinin muazzam bir şekilde attığını hissetti. Gördüğü şey o kadar aydınlatıcıydı, o kadar gerçekteydi.

Bu, Gece Korkusu ve diğer canavarlardan öğrendiği vahşi savaş tarzıyla kıyaslandığında başka bir seviyedeydi.

Bu, inceltilmişti.

Bu, akıcıydı.

Bu, hızlı, teknik ve en önemlisi...

Bu, güzeldi.

'Ah, o yere girmem gerekiyor...'

Şu anda, Kuzey karanlıkta varlığını silmek için çalışan iki parça eşya giymekteydi.

İlk parça [Gece Korkusu] idi.

Bu yüzden, Helena Bilge ne kadar sezgisel olursa olsun, karanlığın derinliklerinde onu bu kadar uzaktan tespit edemeyeceğinden oldukça emindi.

Ve ikincisi, Hao'dan aldığı bir pelerin etkisiydi.

: [Öğe]

Ad: [Gölge Pelerini]

Tür: [Büyü]

Rütbe: [Gizemli]

Sıra: [III]

Açıklama: [Bir zamanlar, gölgeler insanlar arasında yürüyen bir örtüydü, onlar da bizim gibi giyinip hareket ediyorlardı. Ancak, ihanet edildiler.]

Büyü Yetenekleri: [Buzlu Karanlık], [Siyah Peçe], [Gölge Adımı]

Buzlu Karanlık: [Bu pelerin, birinin özünün izin verdiği sürece, geçilemez karanlık bir kalkan oluşturabilir.]

Siyah Peçe: [Bu pelerini giyen biri, karanlıkla bir bütün haline gelir, tamamen onunla kaynaşır.]

Gölge Adımı: [Gölgeler arasında seyahat etmek mümkündür.]

[Black Veil] yeteneği ve [Night Terror] ile Northern, aslında orada olmaktan daha iyi olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Şimşek hızıyla, kısa duvarın üzerinden atladı ve Helena ile Raven'a son bir bakış attı.

'Ona zor zamanlar gelmeden önce haritayı almayı daha iyi yapmalısın.'

Raven'ın oldukça iyi durumda olduğu, Bilge'ye karşı savunmalarını korumaya çalıştığı ve hatta saldırılar yapmayı başardığı gerçekten muhteşem görünse de, bazıları sinsi olmaktan çok sevimliydi.

Ancak gerçekte, zorlanıyordu. Öncelikle, yüzünde terlemeye başlamıştı.

Northern, Bilge'nin bu kadar hızlı hareketine ayak uydurmanın onun bedeni üzerinde etkisi olduğunu düşündü.

Bir diğer şey ise, henüz yeteneklerini kullanmaya bile başlamamış olmalarıydı.

Raven'ın yeteneklerinin adaletsiz olduğunu söylediğini hatırlıyordu, bu da daha önce bunu deneyimlemiş olabileceği anlamına geliyordu. O zaman muhtemelen sadece bir Drifter'dı.

'...Ya da belki bir Nomad.'

Her halükarda, Raven şu anda muhtemelen adaletsiz yeteneklere sahipti ama yine de, Bilge'yi alt etmek için yeterli olacak mıydı?

Bilge'yi alt etmek mümkün müydü?

Kuzey son bir iç çekişle içeri girdi, kayıtsız bir şekilde.

Kapı hafifçe açık olduğundan, gereksiz bir gürültü yapmasına gerek yoktu.

Ancak içeri girdiği anda kapı hafif bir gıcırtı sesi çıkardı.

Bu, Raven ile sıkı ve gergin bir dövüş içinde olan Helena'nın başını geriye atmasına neden oldu.

Hemen ardından, Raven'ın kılıçları ona, boğazını bir seferde kesmek için son derece vahşi pitonlar gibi yöneldi.

Geç kalmış olsa da, Helena sopasını döndürerek saldırıyı savuşturdu ve Raven'a doğru daldı, kendini döndürerek genç hanımın yan tarafına ilk olarak hedef alan bir döner tekme attı.

Raven bunu koluyla engellediğinde, Helena hemen döndü ve başına bir tekme daha atarak Raven'ı yere serdi ve geri savrulmasına neden oldu.

Helena yere çömeldi ve bir kurbağa gibi yaylanarak, bu sefer başıyla genç hanımın karnına daldı.

Raven, bir kağıt parçası gibi kıvrılarak, kan kusup yuvarlandı.

Helena dik durdu ve çubuğu omzunun üzerine koydu. Kapıya bir kez daha baktı.

'Hayal mi görüyordum?'

Helena duyularından emindi. Hissettiği şeylerden asla şüphe etmezdi ve hiçbir şey hissetmediğinde de asla şüphe etmezdi.

Çünkü çok sık, algı yeteneği kendisini gerçek bir şekilde kanıtlamıştı.

Ancak, tam şu anda, kapısının hafif bir gıcırtı çıkardığı gibi görünüyordu, oysa hiçbir şey algılamıyordu.

Helena bakışlarını daralttı, sonra dizlerinin üstünde duran ve öksüren Raven'a döndü.

"Hey, aptal," diye seslendi güçlü sesiyle. "Burada ne yapıyorsun? Seni buraya getiren ne?"

Raven birkaç saniye sessiz kaldı, sonra ağzındaki kanı tükürdü ve

Helena'ya baktı.

"Başka ne için? Sana bir teklif yapmak için geldim."

"Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra, bana bir teklif yapmak için mi geldin? Seni içeri aldım, bir kız kardeş gibi baktım, ve sen benden çalmaya cüret ettin mi? Üstelik, bana bir teklif ile geri geldin?" Harika bir şekilde güldü.

"Sana bir şey söylemeliyim, genç olan, gerçekten cesaret dolusun."

Raven bir an için irkildi, Helena'nın yanından gerçekten kötü bir üslupla ayrıldığını hatırladı.

"Üzgünüm, senden çaldım. Başka seçeneğim yoktu..."

Raven ellerini kaldırdı ve yavaşça, silahları ışık kıvılcımlarına dönüşerek kayboldu.

Helena, genç kızın silahlarını reddedişini şüpheli bir bakışla izledi.

"Ne yapmayı düşündüğünü sanıyorsun?" diye sordu.

Raven gülümsedi, "Sana söyledim. Senin için bir teklifim var. Seni dövüşmek için buraya gelmedim."

Helena, Afkon ile yaşadığı felaket sırasında Raven'ı almıştı. Helena'nın yardım etmeye karar vermesinin nedenlerinden biri, Afkon'un eş olarak aldığı kızlardan birinin onu öldürmeye çalıştığını duymuş olmasıydı.

Zamanla, Afkon, Helena'nın bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği mantıklı ve amaçlı genç adamdan, en saçma şekillerde anlamsız ve iğrenç bir zalim lider haline geldi.

Onu birkaç kez öldürmeye çalışmıştı, ancak Maverick rütbesi ile Geçici rütbesi arasındaki fark büyüktü.

Afkon'un çoğu kötü davranışı, Yükselen rütbesine geçtikten sonra başlamıştı.

On yıl önce, Sloria, Lothellian gibi daha kötü bir durumdaydı.

Helena, Afkon ve diğer sekiz öğrenci aniden öfkeli canavarların ortasında buldular kendilerini.

Şanslıydılar ki, Nomad rütbesine geçmek üzere olan deneyimli Driftçilerdi.

On kişilik bir grubun öfkeli bir canavar kalabalığıyla savaşması hiç de kolay değildi.

O gün, o anda, gözlerinin önünde dört arkadaşlarının öldüğünü izlediler.

Ancak güvenli bir alan bulmayı başardılar.

Afkon, o adamların ölümlerini üzerine aldı ve diğerleri güvende kalıp kendilerini koruyacak bir sığınak bulurken canavarlara karşı tek başına savaşmaya karar verdi.

Afkon'un bir avantajı vardı ve hala kimse o avantajın ne olduğunu bilmiyor, hatta Helena bile.

Tek bildikleri, geceleri dışarı çıkıp sabah canavarların kanına batmış bir şekilde geri döndüğüydü.

Bu günlerce devam etti. Diğerleri fark etmeden, Afkon bir Usta oldu.

Onları korumak çok daha kolay hale geldi. Tek başına canavarlardan kurtuldu.

Elbette, bu kadar güçlü bir güç olunca, insanlar ve otoriteler doğal olarak ona yöneldi.

Hatta Helena, o zamanlar onun türünden bir adam için kalbinin attığına yemin edebilirdi.

Güvenli bir sığınak bulmanın imkanı yoktu; tek seçenekleri bir tane yaratmaktı.

Ve böylece, Afkon birlikte bir kale inşa etmeyi önerdi. İnsanlar bu fikri doğal olarak kabul ettiler.

İlk yılı zar zor atlattılar, derken aniden on öğrenci daha belirdi.

Bu garip bir fenomen idi ve Afkon bunu çok rahatsız edici buldu. Biraz fazla rahatsız edici.

Sonra yeni gelenlerden biri öldü... ve bu canavarların işi değildi.

Adamın göğsünde kaba bir şekilde bıçak izleri bırakılmıştı.

Bu tür bir ıssızlıkta zaman zaman ölümler olur. Herkes olayı araştırmak için elinden geleni yapsa da, buna fazla dikkat edilemedi.

Genç ve büyüyen kale, sonuçta başka şeylere de hizmet etmek zorundaydı. Ve canavarlar hala büyük bir tehditti.

O zamanlar, şimdi olduğu kadar yüksek duvarları yoktu. Ve savaşta faydalı olan göçmenlerin sayısı ortalamanın altındaydı.

Tek değişken, kalesinin genel gücünün Afkon gibi bazı özel kişiler tarafından artırılmasıydı.

Ve her yıl geçtikçe sayıları arttı, ama her geldiklerinde genellikle birisi ölüyordu.

Beş yıl sonra, Sloria artık bir mülteci merkezi gibi değil, daha çok bir kalesi gibi görünmeye başlamıştı.

Yıllık olarak teleport edilen öğrenciler değil, Slorialılar da etrafta dolaşmaya başladı.

Güçlü olanlar, o zamanlar Alacakaranlık Koruyucuları olarak adlandırılan Afkon'un ordusuna katılmak üzere seçildi.

Basitçe, Sloria'nın geriye kalanını, düşmüş halini, gecesini, alacakaranlığını korumak ve savunmak için yaratıldıkları için.

Zayıflar korundu, güçlüler ayrıcalıklıydı.

Ama bu yeterli değildi. Canavarlar çok fazlaydı.

Sloria'nın geriye kalanını gerçekten korumak istiyorlarsa, yarıklara girmeleri gerekiyordu.

Bu kararla karşılaştıklarında Afkon'un yüzünde görülen şüphecilik belirgindi.

Herkes neden bu kadar tereddüt ettiğini anlamıyordu, sonuçta o, kalenin en güçlü kişisiydi ve bir Usta!

Durumun gerekliliği tarafından bu kadar baskı altına alındıktan sonra, Afkon altı generalinin, Helena'nın da dahil olduğu, özel bir toplantı yapmaya karar verdi.

Orada, Luinngard İmparatorluğu ile olan etkileşimlerini ve kendisine özel olarak hiçbir kapıya girmemesi gerektiğini bildirdiklerini açıkladı.

Buna karşılık, Luinngard, Sloria kalesine malzeme, savaş ve sosyal yardım malzemeleri gönderecekti. Canavarlara avlanacaklar ve canavar cesetlerini imparatorluğa vergi olarak ödeyeceklerdi.

Hatta çekirdekleri bile istemediler, bu nedenle tüm çekirdekler Afkon tarafından tekelleştirildi.

Bu, onun Hükümdar'a hızlı bir şekilde terfi etmesinin bir başka nedeniydi. Kimsenin sahip olmadığı bir avantajdı ve bu, şehirde en güçlü kalmasının nedeniydi.

Bu tartışma sırasında Afkon ile generalleri arasında büyük bir anlaşmazlık başladı.

Bazıları, kendilerine bu konuda bilgi vermeden çok kritik bir karar aldığını düşündü.

İmparatorluk ne zaman ziyaret etti?

Yoksa o mu İmparatorluğu ziyaret etti?

Tam olarak ne oluyordu ve Afkon onlardan neyi saklıyordu?

Afkon'un üç generali anlaşamadı ve Afkon'un liderlik pozisyonundan istifa etmesini önerdi.

Diğer üçü, Helena da dahil olmak üzere, Afkon'a aşırı derecede sadıktı; o zamanlar onu koşulsuz seviyor ve takip ediyordu, ama o asla ona bir kez bile bakmamıştı.

Elbette, Afkon asla pozisyonunu terk etmeyecekti.

Bu anlaşmazlık, o zamanlar Terek adında bir Göçebe tarafından yönetilen iki fraksiyona kalesini böldü.

Terek kısa sürede bir Usta oldu ama Afkon kadar güçlü değildi, ancak güvenilir müttefikleri vardı ve kurnazdı.

Afkon'u öldürmeyi planlıyordu, ancak bunu zehirle yapmak zorunda kalsa bile.

Ve gerçekten de Afkon'u zehirlemeye çalıştı.

Afkon ölmek üzereydi, ama Luinngard İmparatorluğu, canavarlara ait cesetlerin vergilerini almak için Şövalyeler gönderdi.

O çirkin ve kaba gecede, Terek ve fraksiyonunu yok etmek için sadece üç Şövalye yeterli oldu.

Afkon'un otoritesi, imparatorluktan gelen yardım ve sürekli tedariklerle güçlendirildi. İnsanlar Afkon'a inanmaya ve onu takip etmeye devam etti.

Ve Afkon, mutlak güçle sarhoş olmuş bir şekilde, yavaş yavaş değişmeye başladı.

Her güzel kadının sarayına hizmetçi olarak getirilmesini talep etmek.

Onun için hizmet etmeleri, canavarlardan öldürülmelerinden daha iyiydi.

Ve garip bir şekilde, üzücü olmasına rağmen, insanlar Afkon ile yaşamanın, kalenin içinde yaşamaktan daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüler.

Çocuklarını Afkon'a bırakmayı bir hizmet ayrıcalığı olarak gördüler.

Ayrıca, ebeveynler kendileri ücretsiz yemek tedarik etme ve koruma önceliği sağlayan bir etiket aldılar.

Böyle bir ıssızlıkta, kızlarını Afkon'a verenler soylular gibi yaşıyordu.

Zamanla, insanlar kızları olmasını dilediler. Bazıları genç kızları kaçırdı ve ebeveynleri olduklarını iddia etti. Afkon'un absürt uygulamalarıyla her türlü suç ortaya çıktı.

Bu seviyedeki suçlarla birlikte Afkon'dan daha güçlü ve daha katı bir kontrol seviyesi de geldi.

Zaman geçti ve Helena bunu sadece bir delilik olarak gördü.

Sonra sekizinci grup öğrenciler ortaya çıktı... ve Afkon sadece birini öldürmeye çalışmadı.

Ama hepsi.

Böyle bir seviyedeki bir katliamı örtmek imkansız olurdu, aynı zamanda göz ardı edilemeyecek bir durumdu.

Ama bu sefer Afkon'un planındaki gerçek kusur, birinin bunu görmesiydi.

Ve o, başka hiç kimse değil, onun sevgili Helena'sıydı.

Birinci günden beri onunla kalan çok az insandan biri, hatta onlardan bunu istemediği zaman.

Afkon, Helena'nın ne kadar değerli olduğunu biliyordu, çünkü bu noktada, ilk gelen öğrencilerin sayısı sadece dördü, bunlar arasında kendisi ve Helena da vardı.

Helena, onun bir gecede on öğrenciyi katlettiğini görmesine rağmen, bununla ilgili pek bir şey yapamadı, tek söylediği, gördükleri nedeniyle onun yoluna çıkmaması gerektiğiydi, çünkü bu ikisi için de zararlı olabilirdi.

Helena, olanları anlamakta doğal olarak zorlandı.

Durumu daha da kötüleştirmek için, o noktada Afkon'a olan sevgisi azalmaya başlamıştı.

Güç sarhoşluğu yavaş yavaş onu mahvetmeye başlıyordu.

Artık tanıdığı o şefkatli, amaçlı genç adam değildi.

İç savaşın ardından ve Luinngard İmparatorluğu'na vergi ödemeye başladıklarında, Afkon herkese karşı çok soğuk hale geldi.

Değişti.

Birkaç ay boyunca kendini sorguladı ve ne yapacağını bilemedi.

Her ne olursa olsun, Afkon'la birlikte kalmak zorundaydı, ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu, yokoluşa doğru gidiyordu ve aşkının onun sahip olduğu son iyi şey olabileceğini düşündü.

Bu güç sarhoşluğu içinde bile, Helena Afkon'un bir bebek gibi çöktüğünü ve evine gitmek istediğini söyleyerek ağladığını gördü.

Onun paniklediğini, bağırarak

: "Onları tanımıyorsun, çünkü onları tanımıyorsun!! ONLAR CANAVARLAR!!!"

"Hayır, onlar ÇOK DAHA KÖTÜ!"

Bu zamanlar, Afkon'un Luinngard İmparatorluğu ile neler yaşadığını, ikisi arasında tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu.

Ama söylediği şeylere de katılabiliyordu, sonuçta, gözleri önünde, önlerinde geniş bir kırmızı haç sembolü olan beyaz zırh giymiş üç adam, tek başına kalenin yarısını yok etmişti.

Manzara, kemiklerini donduruyordu.

Eğer bu insanlar isterse, tüm mevcut kapıları kapatabileceklerinden emindi!

Peki, neden bunun olmasını engelliyorlardı?

Afkon'un gitmesini neden engelliyorlardı?

Bu, onu o kadar şaşırttı ki, görmeye başladığı her şeye şüphe duymasına neden oldu.

Bu Afkon arızalarının bir gününde, ona kimsenin bilmemesi gereken bir gerçeği söyledi.

Afkon'un Rughsbourgh'un planları hakkında bildiği gerçek.

Yaşlı adam onlara bunun kendilerini güçlü kılacak bir proje olduğunu ve zaman geldiğinde aniden evlerine döneceklerini vaat etmişti.

Ancak, altı yıl sonra, Afkon Rughsbourgh'dan tek bir mesaj bile almadı.

Yine de her gün, öğrencilere aynı yalanları söylemeye devam etti.

Ancak Afkon, Rughsbourgh'un öğrencileri geçit olarak kullandığını öğrendi.

Planını bilen her öğrenci, teleportasyonunu yönlendirmek için bir tür geçit olarak kullanıldı, bu da en azından Rughsbourgh'un isterse onları kontrol etmek için gelebileceği anlamına geliyordu.

Ama gelmedi.

Bu cehennem, onların yaşaması için dayanılmaz hale geliyordu, o adam bunu görüyordu ve umursamıyordu.

Afkon öfkeyle yükselmeye başladı.

Bu öfke, altıncı yıla gelen on öğrencinin katledilmesine neden olan şeydi.

Afkon, Rughsbourgh'un daha önce kullandığı diğer her öğrenciyi öldürdü, böylece kurnaz yaşlı adamın onu kullanacak başka bir alternatifi kalmadı.

İhanet edilmekten korkuyordu.

Helena bunu öğrendiğinde, birçok şey değişti; Afkon'a bakış açısı değişti. İçinde ilkel bir öfke vardı; Afkon'un bu yerin ne olduğunu bildiğini ve yine de hepsinin gelmesine izin verdiğini biliyordu.

Ama aynı zamanda, onun bir kısmı onu anladı.

Çünkü onun tüm yükü üzerine aldığını, çoğu zaman her şeyi tek başına hallettiğini izlemişti.

Belki de bu, onun suçluluk duygusu ve hepsini hayatta tutma konusundaki çaresiz mücadelesiydi, ama yine de bunu başaramıyordu.

Afkon'un o çocukların ölümünden dolayı kendini çok kötü ve sorumlu hissetmesi gerektiğini anladı.

Onun bakış açısını anlamaya çalışsa da, artık ona güvenip peşinden gitmesi imkansızdı.

Bu, ikisi arasında bir sürüklenmeye neden olmaya başladı; diğer iki hayatta kalan, onun diğer generalleri, bu durumdan endişe duyuyordu.

Helena kimseye aldırış etmedi, kimseye bir şey açıklamadı ve bunun yerine sadece yavaşça onlardan ayrıldı.

Ancak bu olayın zirvesi, Afkon'un tekrar on öğrenciyi öldürmeye çalıştığı yedinci yıl oldu.

Ve o, bunun neden olduğunu bildiği için onu durdurmaya çalıştı.

Onların mücadelesi muazzamdı ve sahneyi parçaladı.

O zaman, Afkon zaten bir Bilge iken, o bir Savant olmanın eşiğindeydi.

Bu nedenle, göz açıcı bir yenilgi yaşadı.

Bu yenilgi, onu Maverick rütbesine yükseltti ve bir Savant olmasını sağladı.

Bunun sonucunda, bedeninde olağanüstü bir reform yaşadı. Afkon onu orada öldürebilirdi ama yapmadı.

Bunun yerine, sadece altı kelimeyle döndü

: "Hoşça kal Helena, bir daha asla karşılaşmayalım."

Ve bu, arkadaş olarak son kez buluştukları zamandı.

Diğer zaman, Helena'nın Afkon'un tüm öğrencileri öldürmesini durdurmaya çalıştığı zamandı ve her seferinde onu durdurmayı başardı.

Bir Bilge olduğunda bile, dokuzuncu yılı dört gözle bekliyordu, şimdi onu durdurabileceğinden emindi.

Ancak Afkon'un tamamen farklı bir kişi olarak uyanmış olduğunu ve bir Yükselen olduğunu öğrendi.

Bir Yükselen, bedeninde büyük bir değişim yaşar. Alt seviyeler de bedeni etkiler, ancak bu sadece içsel bir etki olup, bedenin fiziksel yeteneklerini etkileyerek onu muazzam bir şekilde artırır.

Ancak Yükselenler farklıdır; onların ruhlarının yeni bir derinliğe ulaştığı ve gerçek özüne dokunduğu, böylece "Benzersiz Yetenek" adı verilen bir şeyi uyandırdığı söylenir.

Benzersiz Yetenek, diğerlerine kıyasla farklı bir seviyede olan bir yetenek yeteneğiydi; bedenlerine kazınmıştı ve onlara neredeyse yenilmez kılan benzersiz bir beden özelliği veriyordu.

Ayrıca daha fazla yaşam süresi kazandılar.

O gün Helena ile Afkon arasında olanlar bir kavga değildi.

Hayır, bu bir kavga değildi.

Bu tek taraflı bir dayak oldu!

Afkon, Helena'yı döverken aynı zamanda birkaç öğrenciyi de öldürüyordu.

Helena, siyah çubuğunu omzunun üzerine yerleştirerek dik duruyordu, yavaşça ona vururken bakışları Raven üzerinde dikkatle duruyordu.

Raven da gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım dans ederken bakıyordu.

"Önce nerede?" Helena elini uzattı, "Benden çaldığın şey nerede?"

“Sana geri veremem.”

Helena'nın kaşları çatıldı, birkaç saniye boyunca Raven'a sert bir bakış attı ve boynunu kaşıdı.

“Beni mi test ediyorsun? Yoksa gerçekten bu kadar aptal mısın? Afkon tarafından öldürülmek üzereyken sana yardım ettim, seni korudum ve hatta kaçmana yardım ettim, ama sonunda değerli kalkanımı çaldığını öğrendim.”

Bir an nefes aldı.

“Genellikle, birisi kendisine büyük bir haksızlık yapmış birine bir teklif sunduğunda, hatalarını telafi etmenin bir yolunu getirir. Sen solucan, hatanı telafi etmenin tek yolu o Ravenheart'ı bana geri vermendir. Onu geri verdikten sonra bile, seni buradan bir bütün olarak gitmene izin vereceğimi sanmıyorum.”

Raven bir süre ona dalgın bir şekilde baktı, sonra gözlerini aşağı indirdi ve ciddi bir tonla söyledi.

“Ravenheart kalkanını geri veremem, belli sebeplerden dolayı. Ve bu teklifi kabul etmeni istiyorum çünkü bu, evimize dönmek için tek ipucumuz olabilir.”

Helena donakaldı... ve birkaç kez göz kırptı.

“Ne? Şimdi ne dedin?”

Bu arada...

İçeri girdiğinde, Northern burnunu iki parmağıyla tıkayarak yaşlı parşömen ve egzotik baharatların yoğun kokusuyla doymuş kalın havayı engelledi.

İç mekan hem rahat hem de eklektikti. Bir duvarın önünde, rustik bir kitaplık, deri kaplı ciltlerin ve sıkça karıştırılmış dergilerin ağırlığı altında inliyordu.

Yıpranmış haritalar, kenarları kullanımdan aşınmış, duvarları süslüyordu. Northern, haritaların önünde bir süre durdu, onları inceledi.

Elini çenesinin altına koydu.

'Sanki bir şey arıyormuş gibi...'

Haritalar, bir araya gelmeye çabalayan bulmacaların parçaları gibiydi; onlara bir bakışla Northern, Helena'nın bir şeyin peşinde verdiği çaresiz çabaları anlayabiliyordu.

Belki de bir şeydi, birisiydi ya da bir yerdi, bunu bilmiyordu.

Ama bildiği bir şey vardı ki, Helena şu anda bir şey arıyordu ya da belki de arıyordu...

'Bu bir süredir burada olmamış gibi görünüyor.'

Northern, köşeye döndü; orada, kulübenin kalbi olan sağlam bir meşe masa duruyordu, yüzeyi yarım kalmış eskizler, şifreli notlar ve kataloglanmayı bekleyen eserlerle dağınıktı.

Yanıp sönen bir yağ lambası, sahneye sıcak bir ışık yayarak masanın ayaklarını süsleyen karmaşık oymaları aydınlatıyordu.

Yakınlarda, yumuşak bir koltuk davetkar bir şekilde çağırıyordu; yastıkları yaşla aşınmış ama yine de yorgun ziyaretçilere konfor sunuyordu.

El dokuması bir halı, karmaşık desenleri antik sembolleri andırarak, aşınmış ahşap zeminini kaplıyordu; ayak seslerini boğarak sıcak bir atmosfer katıyordu.

Odanın merkezinde devasa bir taş sütun vardı; kaba işlenmiş yüzeyi, kulübenin sağlam yapısının bir kanıtıydı.

Ahşap çerçeveli çatıyı desteklemek için görkemli bir şekilde yükselirken, Northern bir süre afallamış bir şekilde yapıyı hayranlıkla izledi ve Helena'nın böyle bir yeri nasıl inşa ettiğini merak etti.

Onun bu yeri sadece bulmuş olma ihtimali vardı, ancak Northern böyle düşünmüyordu; bu yer, Helena'nın kendisi tarafından inşa edilmemiş olamayacak kadar köşeli görünüyordu.

Northern hafif bir iç çekti ve masanın yönüne döndü, aniden hafif bir ses duydu. Bu ince bir sestir; bir ses olduğundan emindi.

Bir ses çıkarması imkansızdı çünkü [Gece Korkusu] onun karanlıkta tamamen korunmasını sağlamalıydı.

Bu, sadece görünmez olmaktan çok daha büyük bir yetenek olduğu anlamına geliyordu. Northern, hareket eden bir karanlık gibiydi, ama belirgin bir şekilde görünür değildi.

Burada hiç yokmuş gibi olduğunu söylemek eşdeğerdi, peki nasıl bir ses çıkarabilirdi?

Bu, Northern'ın gözlerini kısmasına neden oldu.

'Birisi burada.'

Karanlığın görünmeyen derinliklerinden, Northern'ın gözlerinden mavi bir ışık ince bir şekilde yayıldı, etrafındaki gerçekliğin dokularına dalarken [Görmeyen Gözler]i kullandı.

Bir anda yüzlerce milyon iç içe geçmiş mavi ipliği işlemek, beyninin sürekli olarak parçalanıp yeniden bir araya geldiğini hissettirdi, özellikle de sıradan gerçekliğin ötesini görmeye çalıştığı bu anda.

Her iplik, varoluşun her dokusunu örten görünmeyen bir enerjiyle titreşiyordu.

Bu eterik iplikler dans ediyor ve iç içe geçerek, gerçekliğin genişliği boyunca uzanan karmaşık bir kafes oluşturuyordu; her parçacığı ve olasılığı ışık ve gölgenin büyüleyici bir senfonisinde bağlıyordu.

İç içe geçmiş ipliklerin bu ağının ortasında, gerçekliğin ince dokusunda hafif bir rahatsızlık vardı; sağlam masanın ve yumuşak sandalyenin üzerine serilmiş birkaç iplikte dans eden yavaş ama hareketli bir dalga, durgun bir gölete düşen bir çakıl taşı gibi, bir şeyin ipuçlarını veren ince girdaplar ve akıntılar yaratıyordu.

Northern o anda anlayabiliyordu, 'Seni yakaladım, herif!'

Alanına doğru yöneldi ve rahatsız olan ipliği dokunmak için yavaşça elini uzattı.

O anda, iplik hafif dokunuşuyla sanki tekrar düzenleniyormuş gibi düzleşti.

Aynı anda, dalgalı, omuz uzunluğunda siyah saçları olan bir figür hareketinde dondu, kendisini görebildiğini fark ederek gözlerini kırpıştırdı.

'Eh? Ne oluyor?'

Onun formu tekrar solmaya başladı ama son anda parladı ve gerçeğe geri döndü.

Adam kendine baktı ve tekrar denedi.

Bu sefer, hiç işe yaramadı; sadece arızalı bir ampul gibi titredi ve herkesin önünde, zarif beyaz zırhıyla belirgin ve görünür bir şekilde durdu.

Kaşlarını çattı ve bakışını çevirdi, elindeki siyah parşömeni yavaşça zırhına doğru hareket ettirdi.

Ancak bunu yapmadan önce, bir şey eline vurdu ve parşömen düştü ve yuvarlandı.

Hemen, onu kapmak için öne atıldı, ama bir şey... ondan daha hızlıydı.

Siyah parlak eller parşömeni aldı, esrarengiz figür yavaşça dik durdu ve ona dört mavi gözle baktı.

Anında, adam vücudundan soğuk terlerin damladığını hissetti, elleri ve dudakları bu iğrenç manzarayı görünce titremeye başladı.

Elbette, bu ıssız topraklardan Orta Ova'ya dönmek için çaresizce özlem duyan bir kişi varsa, o da Helena'dan başkası olamaz.

Raven'ın motivasyonlarını farkında olmadan kendisi ilham vermişti.

Raven'ın onunla kısa süreli kalışından çok önce, Afkon ile yollarını ayırdıktan hemen sonra yalnız başına yola çıktığında, Helena evine dönmenin bir yolunu bulmak için amansızca arayışa girmişti.

İlk keşfettiği olasılık deniz yoluyla seyahat etmekti.

Aslında Luinngard'dan geçmesine gerek yoktu. Sonuçta, bu adada tek deniz limanı onlar değildi.

Ancak diğer limanlar canavarlara ait bir egemenlik altına girmişti. Eğer o güzergahı denemeye kalkışırsa, bölgeyi geri almak, bir gemi inşa etmek ve çoğu zaman yırtık yaratıklarla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Bu ıssızlıktan kaçmak için ne kadar çaresiz olsa da, başkalarından farklı olarak, dikkatsizlik ile aptallık arasındaki ince çizgiyi tanıyordu.

Bu yüzden, o yola asla tam olarak girmemişti. Ancak, diğer limanlara gitmiş, birçok keşif yapmış ve birkaç gerçek ortaya çıkarmıştı.

Raven, onun bunları rahatça tartıştığını görmüştü.

Ve Raven, Helena'nın bildiği ama açıklamadığı çok daha fazlası olduğuna ikna olmuştu.

Bu tüm ıssızlıkta, yerli halkı hesaba katıldığında bile, onun kadar bilgili kimse yoktu.

Raven bu gerçeği bizzat doğrulamıştı.

Yerli halk, Helena'nın bildiğinin yarısını bile bilmiyordu.

Yani, çalmaya geldikleri harita çok önemliydi, ancak onun gizli gündemi Helena'yı onlara katılmaya ikna etmekti.

Önerdiği harita planı, Helena'nın onlarla gelmeyi reddetmesi durumunda bir yedek plandı.

Elbette, bu gerçeği hem ortaklarından ustaca gizlemişti.

Helena, şaşkın bir sessizlik içinde kafasını kaşıdı. Raven'ın sözlerini duyduktan sonra, sadece bir saniye için bile olsa, geçici bir umut duygusunun üzerini kapladığını yemin edebilirdi.

Ama sonra Raven'ın ne kadar aptal olduğunu hatırladı.

Afkon ile kendisi arasındaki fark belirgindi, yine de ona cesurca saldırmaya çalıştı.

Anlayabildiği tek şey, Raven'ın inançla o kadar meşgul olduğu ki, sağduyuya sahip olamayacağı, kendini kısıtlayamayacağı veya başkalarını tehlikeye atıp atmadığını bile düşünemeyeceğiydi.

Muhtemelen, her şeyin zamanla yoluna gireceğine inanan bir safdil idi.

Dalgalara hükmetmek yerine, onlarla birlikte sürerdi... o tür bir insan.

Helena uzun bir iç çekti.

Ama hala onu şaşırtan bir şey vardı.

Raven'ın Afkon ile ciddi bir yüzleşme yaşadığından emindi.

Afkon'un muazzam gücü göz önüne alındığında, Raven'ın nasıl kaçmayı başardığını, hele ki sadece bir Drifter ya da belki de bir Nomad olarak; emin değildi.

En azından birkaç ay önce tanıdığı o güzel, inatçı kızın bir Usta olmadığını biliyordu.

Bir Usta olarak bile, bir Yükselen'den kaçmak, bir çocuğun bataklıktan kurtulmaya çalışmasına benziyordu.

Bu... çok, çok... çok imkansızdı.

Ve yine de bu kız bir şekilde tam olarak bunu başarmıştı... hatta bir Usta olmadan.

Helena meraklıydı.

Gözlerini kısarak, ana tartışmadan uzaklaştı.

“Nasıl... nasıl oldu da yine Afkon'dan kaçmayı başardın...?”

Raven, eğlencesiz bir şekilde yanıtladı.

“Kaçmadım. Savaş verdik, ben kazandım, ama onu öldürmemin imkanı yoktu. Silahım onun derisine çarptığında parçalandı.”

Helena gözlerini kırpıştırdı, sessiz kaldı ama yüzünde belirgin bir şaşkınlık parladı.

Elbette, bir Yükselen'i öldürebilecek belirli türde silahlar vardı.

Genellikle, Lordluk rütbesi ve üzerindeki silahlar her zaman bu görevi yerine getirebilirdi.

Ama bu, Yükselen'in sahip olduğu benzersiz beden yapısına da bağlıydı.

Ve çeşitli yapılar vardı, her zaman ruhun kökünde ve takımyıldızlarda bağlantısını buluyordu.

Bir Bilge olarak, Helena bile ruh yapılarında takımyıldızların oynadığı muazzam rolü hâlâ keşfediyordu ve bunun bir yansıması kendi ruhunda belirmeye başlamıştı.

Belki de bir Yükselen olan Afkon, bunu daha iyi anlayacaktı ve bir Paragon'un, peşinde olduğu bu aydınlanmayı tam olarak kavrayacağından emindi.

Sonuçta, tamamen farklı bir güç alanında var oldukları söyleniyordu.

Özel yetenekler, Zihinsel Dünya ve Yıldız Birleşimi gibi yetenekleri kullanabilme yeteneğine sahip.

Afkon'un bir adım uzakta olduğu bir alemdi.

Ve yine de... bu... kız... onu yendiğini iddia etti mi?

Bu mantıksızdı.

Helena alaycı bir şekilde güldü.

"Bir anlığına sana inanmak üzereydim."

Raven hafifçe kaşlarını çattı.

"Savunmasını düşürdü ve yeteneklerini kullanmadan benimle savaşmaya karar verdi. Ham savaş konusunda benden daha iyi bir kavrayışa sahip olduğunu düşünmekte yanıldı. Ben bir katil ailesinde büyüdüm."

Onun tonu biraz yükselmiş gibi görünüyordu, ama ifadesi değişmedi.

Helena onu inceledi.

'Killer bir ailede büyümekle ne demek istedi...'

Meraklıydı.

Ama bu, onu bu inatçı kızın hayallerini ciddiye alacak kadar aptal yapmayacaktı.

Raven hayalperestti.

Ve onun gibi hayalperest çocukları bekleyen tek şey ölümden başka bir şey değildi.

Helena bir kez daha iç çekti ve sopasını yere dikerek, nazikçe ona yaslandı.

Silahın, üzerine olan ağırlığına rağmen nasıl sabit kaldığı oldukça dikkat çekiciydi.

Hatta Raven neredeyse ona bir bakış atıyordu, ama Helena konuştu.

"Bak, solucan. İnatçılığın yüzünden biraz zaman alabilir, ama sonunda ne kadar aptal ve hayalperest olduğunu anlayacaksın."

Siyah sopadan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu.

“Sadece umarım ki bunu yaptığınızda, çok geç olmamıştır ve yarattığınız cehenneme birçok insanı sürüklememişsinizdir.”

Raven, kafasını karışıklıkla eğdi.

"Tek yapmak istediğim evime dönmek. Bunun nesi yanlış?"

Vahşi Bilge bir kahkaha bastırdı, sonra Raven'a baktı.

"Eve dönmek mi? Cidden mi? Sadece bir solucan olduğunu düşünmüştüm, senin bir beceriksiz olduğunu kim bilebilirdi!"

Bastırdığı kahkaha nihayet kaçtı, ama hemen durdurdu ve Raven'a sert bir bakış attı.

"Bana bak, çocuk. Son on yıldır buradayım. Bu lanet kıtayı terk etmek ve Rugsbourgh'un beni bu cehenneme atmasının bedelini ödetmek için her olasılığı aramadığımı mı sanıyorsun?"

"Muhtemelen aradın... ama denemedin."

Helena'nın bakışı birkaç saniye boyunca Raven'da dondu, sonra başını hafifçe geriye eğdi, sinirli bir sesle.

"Daha ne yapabilirim ki?!"

Bu inatçı solucanın gözleri, söylediği sırada her zamankinden daha kanlı bir kıvılcım gibi parlıyordu.

Yarıklar... hiçbiriyle bile tanışmadın.

Helena'nın bakışları yorgunlaştı, altında görünür stres çizgileri oluştu.

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Okuma deneyimleri açısından dil bilgisi yapımı ve kelime seçimimi basit tutmaya çalışırken, aynı zamanda daha iyiye ulaşma çabası içindeyim.

Eğer bu bölümü biraz karmaşık bulursanız lütfen bana söyleyin, alışılmışa geri dönmekte bir sakınca görmüyorum. Sonuçta ben sadece gelişen bir yazarımdır.

Hepinize her zamanki destekleriniz için teşekkür ederim. Gerçekten uzun bir yolculuktu ve kelimeler, kusurlara rağmen yanımda olduğunuz için ne kadar mutlu olduğumu ifade edemez.

Sizi ve elbette daha fazla okuyucuyu sonuna kadar götürmekten memnuniyet duyarım.

Teşekkür ederim.

"Neden bu kadar korkuyorsunuz? Sizler neye bu kadar korkuyorsunuz?"

Helena, Raven'ın sorgulayıcı sorularıyla sessizliğe hapsolmuştu.

"Yarıkları kapatmak, eve dönüş yolunu garanti etmez. Ama bunun seni güçlendireceğini, denizin derinliklerinde gizlenen korkularla yüzleşecek kadar güçlü hale getireceğini anlamalısın."

Raven, düşünerek duraksadı ve ardından bakışlarını Helena'ya çevirdi.

"Böyle korkularla yüzleşmek için yeterince güçlü değil misin? Tek ihtiyacın eşit güçte bir ekip."

Bir adım daha attı ve Helena'ya samimi bir ifadeyle yaklaştı.

"Şu an sadece bir Usta'yım. Belki, senin yeteneklerine karşı koyacak gücüm yok, ama potansiyelimden eminim. Bu yolculuk sona erdiğinde, bir Bilge olacağım."

Helena, Raven'ı inceledi. Vahşi Bilge, bu ana kadar gergin ve ciddi bir tavır sergilemişti.

Şimdi... sadece gülümsedi ve kafasını şaşkınlıkla salladı.

"Aptal solucan. Saçmalıklarına yeter artık. Bana kalkanımı ver."

Raven'ın yoğun bakışları Helena'nın gözlerine delip geçti.

Aralarında birkaç kalp atışı boyunca bir sessizlik uzandı.

Sonra Raven bir kez daha söyledi, "Ben bir Bilge olacağım..."

Helena, önündeki genç kadına başını kaldırdı, sesinde bir gülümseme tonu vardı.

“Hayır, solucan. Yolculuğun üç yıl süren amansız canavarı öldürmeyi gerektirmedikçe, asla Bilge olamayacaksın.”

Raven'ın bakışı sessizlikte yoğunlaştı.

Sonra, birkaç an geçtikten sonra, tekrar konuştu: “O halde bir bahse girelim mi?”

Helena, Raven devam ederken kaşını kaldırdı.

“Benim ekibim ve ben döndüğümüzde Bilge olacağız. O zamana kadar, yarıkları mühürlemek için bize katılacak mısın...”

Helena'nın gülümsemesi genişledi, gözleri vahşi bir kıvılcım ile parladı.

“Pekala, solucan. Meydan okumanı kabul ediyorum. Eğer döndüğünde Bilge olmamışsan, sadece Afkon'un avı olacaksın ve yok olacaksın. Bilge olsan bile, Afkon'u öldürmenin mümkün olup olmadığından şüpheliyim. Onu kendim yenemem.”

Raven kaşlarını çattı.

“Bu senin için doğru olabilir... Ben onu sıradan bir Göçebe olarak yendim.”

Helena'nın şüpheci bakışı, Raven'ın kendinden emin yüz hatlarında duraksadı.

Sonra yorgun bir iç çekerek başını salladı.

“Her neyse, solucan. Her neyse.”

Raven'a bir bakış fırlattı, silahı yere vurdu.

“Ama kalkanımı geri vereceksin!”

Raven'ın kaşları daha da çatıldı.

Kendini konumlandırdı, elleri bir kez daha ikiz kılıçlarını çağırmaya hazırdı.

Helena ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Aklını mı kaybettin? Benden çaldın! Ve onu geri vermekte ısrarla direniyorsun. Çaldığın şeyi teslim etmek yerine savaşmayı mı tercih edersin?”

Raven kararlılıkla başını salladı.

“Bu benim için önemli.”

Helena'nın kaşları hafifçe çatıldı.

“Benden çaldığın bir kalkanın senin için önemli olduğunu söylemeni nasıl anlamam gerektiğinden emin değilim. Onu bu kadar önemli kılan nedir?”

Raven iki parmağını kaldırdı.

“İki sebep var.”

"Dinliyorum..."

Raven açıkladı

: “Birincisi. Beni uçurabilir ve bu, önümüzdeki yolculukta çok işime yarayacak.”

Helena'nın kaşları çatık kalmaya devam etti, bunu düşünürken, sonra sordu

: “Peki ya ikincisi?”

Raven gözlerini kaçırdı, yüzünde hafif bir utanç belirdi.

“R...a...ven,” sesi neredeyse duyulmazdı.

“Yüksek sesle konuş, yoksa sabrımı kaybedeceğim.”

Raven, Helena'nın gözlerinin içine bakarak kararlılıkla ilan etti

: “Bu benim adımın anlamı...”

“Huh?” Helena şaşkın bir şekilde baktı. “Ne iddia ediyorsun şimdi?”

“Ravenheart... adım Raven...”

“Huh?...” Helena birkaç saniye sessiz kaldı, bu gelişme karşısında tamamen şaşırmıştı.

“Peki... ne olacak?”

“Bunu sahiplenmem gerekiyor.”

“Sadece adını taşıdığı için mi?”

Raven kararlı bir şekilde başını salladı.

“Sadece bu nedenle değil... Bu nesnenin kaynağını araştırmak istiyorum. Kökenlerini ortaya çıkarmak istiyorum.”

“Neden? Neden umursuyorsun? O sadece bir silah mı? Diğer nesneler gibi bir nesne. Adını yansıtması sadece bir tesadüf. Neden buna takıntılısın?”

Raven kaşlarını çattı, bakışlarını kısa bir süre aşağıya indirdi. Sonra Helena'ya doğrudan bakarak karşılık verdi.

Size nedenlerimi veremem. Ama onların beni uzun zaman önce kaybettiğim birine yönlendirebileceğine inanıyorum.

Helena elini yüzüne kapadı, uzun bir iç çekerek.

“Bu noktada, küçük solucan, istediğin gibi yap. Seninle tartışmak, kafamın yakında parçalanacakmış gibi hissettiriyor.”

O anda...

Çarp!

Beyaz zırh giymiş bir adam, Helena'nın kulübesinden fırlayarak toprağa yuvarlandı.

"Ne?!"

Helena hemen başını çevirdi. Hatta Raven da hafifçe kaşlarını çattı.

Bir kere, bunun Northern olmadığından oldukça emindi.

“Lanet olsun, bunu sorunsuz halletmeye çalıştım...” Northern, ahşap evden kasıtlı bir şekilde yürürken mırıldandı.

Hemen ardından, Helena'nın bakışları dört gözlü iğrenç yaratığa düştü, tüm bedeni içsel bir korkuyla titriyordu.

Gözleri kocaman açıldı.

"Stelia'nın cehenneminde bu ne...?"

Raven kaşlarını çattı.

"Takım arkadaşım... Özür dilerim..."

Sonra, beyaz zırh giymiş adamın üzerine ilerleyen Northern'ı gözlemlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Helena, yaklaşan iğrenç varlıktan çaresizce kaçan adama bakarak başını eğdi, kaşları çatıldı.

'Bu Reno değil mi? Burada ne işi var?'

Helena, Raven'a döndü, "Bekle, az önce ne söyledin... takımının üyesi mi?"

Raven, Northern'ı izlerken gözleri parlayarak döndü ve Helena'ya şiddetle başını salladı.

Her ifadesinden gurur yayılıyordu.

Bu arada, Northern'ın kuyruğu uzanarak kaçan adamın bacağını sarıp onu havaya kaldırdı.

Northern, adamın bacağını yakaladı ve onu yere şiddetle çarparak etrafı sarsan bir gürültüyle yere indirdi.

Sonra gözlerini şaşkın, sessiz Raven ve Helena'ya dikti. Özellikle Helena'ya.

Kaskının plakası hızla yakasına geri çekildi ve başında şeytani bir boynuz bıraktı.

Onu gören herkes sadece şeytani bir yavru görebiliyordu.

"Üzgünüm, bunu temiz bir şekilde sonlandırmayı amaçladım, ama bu beklediğimden daha güçlüydü ve daha fazla direnç gösterdi, bu da beklenenden daha fazla güç kullanmamı gerektirdi."

Helena'nın bakışları uzun bir süre Northern'ın tam, grotesk yüzüne kilitlenmiş kaldı.

Sonra, onun boyunduruğu altına aldığı adama baktı.

"Ne yapıyorsun? O, Afkon'un generallerinden biri, Reno Görünmez Savaşçı."

Northern başını hafifçe eğdi. "Afkon, Afkon, ah evet... o..." Hatırlarken Raven'a doğru işaret etti.

Bu arada, o yoğun ve sorgulayıcı bir bakışla gözlemliyordu.

Helena'nın sesi yankılandı

: "Evet, o... Reno ile ne işin var? O nasıl görünür?"

Kuzey kayıtsız bir şekilde omuz silkti.

Onun görünmezliğini ortadan kaldırmış olabileceğimi düşünüyorum. Ah, ve eşyalarını çalmaya çalışıyordu.

Ortak aklın bir anlam ifade etmesi gereken bir derece vardı.

Bazı şeyler, ölümlü aklın sınırlarını aşar.

Ve bir ölümlünün bakış açısından, bu mutlaka aşkın bir bilgi ya da göksel bir vahiy olmayabilir.

Belki de sadece... mantıksızdır.

Çünkü bu pratikte imkansızdır.

Bu, Northern'ın az önce söylediklerine verilebilecek mükemmel bir açıklamaydı.

Görünmezliğini mi kaldırdı?

Bu, kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu!

Reno, Afkon'un generallerinden biriydi. Ancak, onların grubunda değildi ve sadece dördüncü yılda Stelia'ya geldi.

Bir şekilde özeldi.

Yetenekleri, muazzam savaş potansiyeline sahip olmasa da, gizlilikte eşsiz bir faydaya sahipti.

Ve bu yüzden, Afkon ona özellikle düşkün hale gelmişti.

Reno, neredeyse her şeye, hatta uyuyan bir girdaba bile yaklaşabilirdi.

Ve Usta olduğunda, çok daha fazlası değişti. Gerçeklikten tamamen varlığını silebilirdi.

Yürüyebilir, konuşabilir ve eşyaları alabilir... orada olduğunu kimse bilmezdi.

Herhangi bir gerçeklik düzleminden varlığını sildiğinde, olağanüstü algılayıcı olan Helena bile onu fark edemedi.

Ve yine de bu adam... bu adam kayıtsız bir şekilde şöyle dedi

: "Görünmezliğini ortadan kaldırmış olabileceğimi düşünüyorum..."

Helena'nın kaşları bir araya geldi, gergin ve çatışmalıydı.

Bu, bir süredir duyduğu en büyük saçmalıktı.

Ve Reno? Reno yerde, az önceki sert darbeden kıvranıyordu.

Bu neydi ki? Onu bir bez bebek gibi taşıyıp, makul bir güç uygulamıyormuş gibi yere fırlatması.

Reno muazzam bir savaş yeteneğine sahip olmayabilir, ama o bir Savant'tı!

Maverick rütbesine sahip bir Driftçi şaka değil!

Reno'nun kırılgan bir bedeni olmasına rağmen, yine de her sıradan driftçiyi geride bırakıyordu.

Helena yüzünü ekşitti.

Bu kişi bir Usta olmalıydı.

Başka bir açıklama yoktu.

Öncelikle, düşündüğü korkutucu canavarın aslında bir insan, bir Drifter olduğunu kabullenmek zorundaydı... bu düşünce akışında, merak etmeden edemedi

: 'Zırhı nereden aldı? Hangi korkuyla savaştı?'

İkincisi, Raven... bu küçük solucan... onun takım arkadaşı olduğu söyleniyordu. Bu kadar güçlü ve... ve...

Helena'nın yüzü domates gibi kızardı ve inanılmaz bir şekilde Northern'ın solgun yüzüne baktı.

'Nasıl... nasıl biri bu kadar yakışıklı olabilir?!!!'

İçinde yanıyordu, delirmek üzereydi, ama dışarıda su gibi sakindi, yüzü kızarmıştı ve gözleri, söylediklerinden sonra kayıtsız duran Northern'a odaklanmıştı.

Helena uzun bir sessizlik içinde dururken durum biraz garipleşti ve Northern'a bakmaya devam etti.

Raven sonra hafif bir hareket yaptı ve bu, onu düşüncelerinden çıkardı.

Hızla 'küçük solucan' dediği yere döndü ve şöyle dedi

Bu senin ekibin mi? Geri döndüğünde Bilgeler olacak olanlar...?

Raven bir süre sessiz kaldı; ya yanıt vermek için zaman alıyordu ya da Helena'yı kışkırtmaya çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra yanıt verdi

: "Sadece bu değil... Gözlemlemiş olmalısın... o yarıklardan biri gitti."

Helena hafifçe kaşlarını çattı.

"Kale'nizin onları teker teker indirmeye başladığını düşündüm."

Raven başını salladı.

"Gerçekten, planımız buydu... ama biz yapmadan, biri tek başına birini fethetti... bir seviye V yarığı..."

Başını kaldırdı ve rakibine odaklanmış olan Northern'a baktı, sonra ekledi

: "...ve bir yürüyücü olarak."

Helena biraz geriye doğru sendeledi, vahşi yüzünde inançsızlık belirdi.

Gözlerini kısarak baktı.

“Bu... bu imkansız. Teorik ve pratik olarak hiçbir anlamı yok. Bir Usta bile V. seviye bir yarığı mühürlemede zorlanır, ve bana birinin bunu bir yürüyücü olarak yaptığını söylüyorsun?”

Raven gülümsedi, yüzü sıcak. Sonra başını salladı.

"Onu gördüğümde senin kadar korkmuştum... onu çıkarmak için yırtığa girdik. Her şey zaten sona ermişti."

Helena, Raven'ın yüzündeki ciddi ifadeyi gözlemledi.

Raven o kadar basitti ki, yalan söylüyorsa ya da blöf yapıyorsa yüzünü okuyabilirdiniz.

Ancak, Helena da onun blöf yapacak ya da yalan söyleyecek biri olmadığını biliyordu. Ancak, bu iddiası inanılması için çok gerçek dışıydı.

Ama Raven'ın gözleri hiçbir şüphe veya dürüstsüzlük göstermiyordu.

Helena bir süre düşündü, sonra temkinli bir şekilde sordu

: "Şu anda hangi rütbede?"

"Drifter."

Hemen, Helena'nın dudaklarından bir kahkaha koptu. Bu, inançsızlık dolu bir kahkahaydı.

'Bu gerçekten absürt, gerçekten absürt.'

O, Northern'a döndü ve gözlerini kısarak baktı.

O, meselenin öznesi, yavaşça, Helena'nın gözlerinde baştan çıkarıcı bir şekilde, Reno'nun yakında ayakta olmayacağından emin olduktan sonra döndü.

Helena hemen yüzünü çevirdi.

Bu, tüm sağduyuya aykırıydı!

O muhtemelen bir çocuktu ve o bir yetişkin; kalbinin bir... için atmasına izin veremezdi.

'Bekle, bekle, bekle... bu düşünce çok ileri gitmiyor mu?!'

Helena uzun bir iç çekti ve kollarını iki yana açarak durdu, bir süre başını eğdikten sonra Raven'a... kaşlarını çatarak baktı.

"Ciddi misin?"

Raven cevap verdi

: "Olmamak için hiçbir nedenim yok..." duraksadı ve Helena'ya baktı, "Görevimizin olasılığını görmeye eğilimli misin?"

Helena kaşlarını çattı ve ona bir dakikaya uzayan saniyelerce baktı.

Sonra Northern'a doğru bakışlarını çevirdi.

"Açıkçası, şimdiye kadar sadece dikkatsiz davrandığını düşünüyorum... ama sen, her şeyin mümkün olabileceğine dair çok güçlü bir kanıt gibi görünen bir Drifter ile yürüyorsun. Bu, başarı şansını artırıyor, hatta bu neredeyse fark edilemeyecek bir yüzde olsa bile."

Kollarını kavuşturdu ve Raven'a baktı.

"Ama hayır, hâlâ sizin kendinizi öldürmek üzere olduğunuzu düşünüyorum."

Bir süre duraksadı, sonra şüpheli bir bakışla Raven'a sordu

: "Hey, solucan. Nereye gidiyorsun? Seni geri döndüğünde Sages olacağına bu kadar emin kılan bu yolculuk... nerede?"

Raven bir süre sessiz kaldı. Sonra gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir siyah kıvılcım yanarken ona baktı ve dedi

: "Uykulu Dağlar..."

O kelimeleri duyduğu anda, Helena'nın yüzü soldu. Hatta terlemeye başladı.

Kuzey, konuşmanın gittiği yönü görünce, baskı altındaki Reno'ya olan dikkatini kaldırdı ve Helena ile Raven'ı dinlemeye döndü.

Onun bakış açısından, ikisi arasında boy ve yapı açısından pek bir fark yoktu, ancak Raven biraz daha uzun bir fiziğe sahipti.

Ancak, Helena daha fazla kaslıydı, ince ve gergin, ama vücudunun çoğu açıkken, Raven'ın durumu tam tersiydi.

Raven'ın kaslarının Helena'nınki kadar sıkı olup olmadığını söylemek mümkün değildi.

Ve Northern böyle düşünmüyordu; onun gözleri önünde hala nazik görünüyordu.

Diğer bir fark ise yüzleriydi. Helena'nın vahşi, sorunlu bir yüzü, esmer saçları ve uzaktan bile güzel kahverengi gözleri vardı.

Raven'in saçı, Reno'nunki kadar simsiyah, belirgin kırmızı gözleri ve o zarif görünümünün etrafında ince bir felaket ipucu dolanıyordu.

Düzgün görünen bir genç kızın bu kadar çarpık olabilmesi inanılmazdı.

Northern, Raven'in söylediği gibi, ikisini izlerken hafifçe başını salladı.

“Uyuyan Dağlar.”

...Ve Helena terlemeye başladı.

Uyuyan Dağlar mı? Gittikleri yer orasıydı.

'Acaba uyuyan bir dağ mı var?' Northern, şaka yollu merak etti.

Bir kurbağa gibi gülümseme ona aşağıdan ulaştığında hala dikkatini veriyordu.

Adam gülerek aşağıya baktı.

Reno kalkmaya çalışıyordu ve aynı anda gülüyordu, bu da Northern'ın meraklı bir kaş kaldırmasına neden oldu.

Cezaevinde ne komikti?

"İkinizin güçlü bir grup olduğunu kabul ediyorum... Raven Light ve bu adam..." öksürdü ve duraksadı.

"Uyuyan Dağlara gitmek intihar."

Northern ona şaşkınlıkla baktı, sonra karşısında duran Raven'a baktı.

Gözleri bir açıklama istiyordu.

Uyuyan Dağlar tam olarak neydi ki, bir Bilge'den böyle bir tepki alıyordu... ve bu adamın saçmaladığı şeyler neydi?

Raven Reno'ya baktı ve kaşlarını çattı.

"Hepinizi yanlış çıkaracağım."

'O kaş çatma...'

...Bu, Northern'ı tamamen rahatsız etti!

Çünkü bunun onun tekrar dikkatsiz davrandığını anlayabiliyordu. Ona neyi peşinde koştuklarının tam hikayesini anlatmamıştı.

Haritayı çalmak ve bir Maelstrom seviyesindeki canavarı öldürmek, bu garip keşif gezisinin başlangıcının en önemli anları olacaktı.

Ama gerçekten, neyi peşinde koşuyordu ve neden?

Herkesin özgürlüğü olsa bile, neden bunu seçiyordu?

Bir hava gemisi vardı, değil mi... böyle bir şey olduğunu iddia etmişti ve hatta Northern'a evine dönmesi için onu vereceğini söylemişti.

Yolculuğu çok daha kolay olacaktı; denizin derinliklerinde yaşayan korkunç varlıklardan kaçınabilecek ve sürekli olarak Orta Ova'nın sınırına saldıranlardan uzak durabilecekti.

Ama ayrıca, Raven evine dönmekle ilgili endişeli değil miydi?

Gerçekten, neden bunların hepsini yapıyordu?

Soru o kadar kafa karıştırıcıydı ki, uzun düşünmek başını ağrıttı.

Raven.

O, onun planladığı her şeyin çok tehlikeli olduğunu biliyordu, ama belki de ne kadar tehlikeli olabileceğini hafife alıyordu.

"Ne söylediğimin bir önemi olmadığını biliyorum, sen yine de istediğini yapacaksın. Tıpkı o zamanki gibi."

Raven, şimdi ayakta duran Reno'ya baktı, Kuzey'in çatık kaşları ve yoğun incelemesi karşısında biraz temkinliydi.

"Yardımın için sana minnettarım, ama sizin gibi kayıtsız, tembel, rahat ve konforlu olmayı da istemiyorum. Bu ıssızlıktan çıkmanın tek yolu ileriye doğru gitmektir; İster Uyuyan Dağlar olsun, ister Korkular Denizi, ister cennet ya da her türlü cehennem. Ben bunu aşarak Stelia'nın Üstün Zaferi ve fethedeni olarak duracağım."

Onun sözleri kararlıydı; konuşurkenki güveni neredeyse dokunulabilir gibiydi.

Ancak Kuzey hiçbir şekilde etkilenmemişti.

Kendi fikri vardı; sadece kendine saklayacaktı.

Ancak, sanki Reno onun aklını okumuş gibiydi, ağzı açıldı ve Kuzey'in düşündüğü aynı soruyu sordu:

“Neden? Neden bu kadar hırslısın?”

Raven ona çok boş bir ifadeyle baktı. Başını kaygısızca eğdiği şekilde, çok kaybolmuş olduğu herkes tarafından anlaşılabilirdi.

Bir süre bekledi, sonra ağzını açıp sordu

: "Sorunu anlamıyorum. Hırslı değil misin?"

Reno'nun ifadesi dondu. Bir an için, bir robota, ortak akıl ve duygudan yoksun programlanmış, mekanik bir varlıkla konuşuyormuş gibi hissetti.

Reno etrafa baktı ve sinirli bir iç çekti.

"Raven, hırs sahibi olmanın ne anlamı var? Bize bak! Etrafımız sadece boşlukla, sağda solda dehşetle çevrili. Yapabileceğimiz tek şey, elimizdekiyle hayatta kalmak. Böyle bir yerde hırslı olmak, sahip olduğumuz hayatın geriye kalanını mahveder."

Raven sessizdi, düşündü, sonra ağzını açtı

: "Yani... hayatını tehlikeye atacak kadar hırslı olmaktansa, kendi zihninin köleliğinde yaşayan bir korkak, bir aptal olmayı tercih ediyorsun, oysa savaşçılar ve kurtarıcılar olabilirdiniz; sadece acımasız bir alçaktan aldıkları hayatın özgürlüğü için değil, aynı zamanda kaderin korkunç pençesinden kurtulmak için de savaşanlar."

Başını salladı.

"Sloria'daki herkesin aptal ve zekasız olduğunu her zaman biliyordum, ama bunun bu kadar derin olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

Bu keskin sözlerin sebebi neydi?!

Raven, Helena'ya döndü.

"Yeterince söyledim diye düşünüyorum... Uyuyan Dağların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum, ama bu tek ilerleme yolu."

O, Northern'a baktı.

"Haritan var mı?"

Northern başını salladı, sonra derin bir kaş çatma ile Reno'ya döndü.

"Bu adam burada da onu çalmaya çalıştı."

Ancak, gözleri, haritanın sahibi hala aralarında durduğunu geç fark ettiğinde büyüdü.

Ve... ve... ve yine de... Raven bunu sıradan bir şekilde mi söyledi?

Bu operasyonun amacı, Helena'nın çalındığını öğrenmemesi değil miydi?

Bu arada, gözleri sıkıca kapalı olan Helena, alnındaki bir veya iki damarın patlamak üzere olduğunu hissederek Raven'a döndü.

Siyah çubuğu zaten elindeydi, etrafında sıkıca kavrayarak.

Öfkeli ama bastırılmış bir sesle, şöyle dedi:

“Hey Raven... sen.” Duraksadı, çubuğu daha da sıkı kavrayarak, kasları tehlikeli bir şekilde kasıldı. “Sen... çok kibirli bir orospu olmalısın.”

"Boşver. Bu orospu ile mantıklı bir şeyler anlamaya çalışmaktan vazgeçtim!"

Helena, öfkeyle dolup taşarak, Raven'a saldırdı; Raven hemen geri çekildi, neredeyse yere düşerek indi.

Ancak Helena tekrar üzerine geldi, bu yüzden onun için bir anlık nefes alma fırsatı yoktu.

Çok daha kötü, silahını çağırmak için neredeyse hiç zamanı yoktu.

"Lütfen bekle!"

Raven, Helena'nın soldan patlayıcı bir güçle sopasını savurduğu sırada, yumuşak bir şekilde haykırdı.

WHOOM!

Kötü niyetli sopa, Raven'ın başının üzerinden geçtiği için o eğildi. Bir bacağını hafifçe öne attı ama gerekenin çok daha fazlasıyla, Helena'ya kemiklerini kıracak kadar sert bir düşük tekme attı.

Feral Bilge'nin bacağı sarsıldı, bu da onun dengesini kaybetmesine ve neredeyse düşmesine neden oldu. Hemen, Raven onun başını yakaladı ve dizini Helena'nın güzel yüzüne çarptı.

Ancak o diz, hedefine ulaşamadı.

Helena, güçlü bir avuç itişiyle, Raven'ın dizini geri gönderdi—sadece bu değil, itiş o kadar güçlüydü ki Raven yuvarlandı ve yüzünü yere çarptı.

Bir nesnenin belirli bir yönde yuvarlanmak üzere olduğu gibiydi ve ters yönde yeterince sert bir şekilde vuruldu... nesne, vurma kuvveti ve başlangıç hareketinin momentumu göz önüne alındığında bile kırılabilir.

Raven için şanslıydı, zemin kumluydu.

Ayakta durdu ve ağzından kumları tükürdü, yüzü tamamen beyaz kumla kaplanmıştı.

"Lütfen anlamaya çalış... bu gerekliydi. Senin haritan olmadan Uykulu Dağlara ulaşmamın imkanı yok."

"Oraya ulaşıp ulaşmamanı umursamıyorum. Önce benden bir Kahraman rütbesinde silah çalıyorsun. Sonra, Alcava'nın kalıntılarından almak için neredeyse hayatımı kaybettiğim bir haritayı çalmaya çalışıyorsun. Ve buraya gelip anlamaya çalışmamı mı istiyorsun? Gerekliydi mi?"

Helena'nın gözleri delilikle parlıyordu.

"Seni öldürmek yeterli olmayacak, solucan!"

Asasını savurdu ve ileri fırladı—kumların açılmasına neden olacak kadar hızlı—ancak Raven zaten iki stileto tutuyordu, bunlar yüzünün önünde çaprazlanmıştı ve asayı gözlerini parçalamaktan korumak için ucunu yakalamıştı.

Elleriyle iterek asayı havaya fırlattı ve Helena geri sendeledi. Raven keskin bir dalış yaptı ve bıçağını Yırtıcı Bilge'nin boynuna doğru savurdu.

Ancak Helena hareket etmedi. Sadece kaşlarını çattı... çok derin bir kaş çatma.

O anda, Raven saldırısını durdurdu, boynunda soğuk bir ter hissetti ve yüzünde yüklenmiş bir ifadeyle Helena'dan olabildiğince uzaklaştı.

Northern, izleyen, nedenini sormaktan kendini alamadı.

En azından, hiçbir şey gözlemlemedi.

Reno da yanında duruyordu; adam onun kadar meraklı görünmüyordu, bu yüzden bir şeyler biliyor olmalı.

Northern ona baktı ve birbirinden ayrı duran diğer iki kadına, havada tehlikeli bir gerilimle, göz attı.

'Kahretsin, bu konularda çok acemiyim.'

"Ne... oldu... ne yanlış gitti?"

Reno ona boş bir ifadeyle baktı; düşman değil miydiler?

Ama gülümsedi ve yanıtladı

: "O zaman bana beni nasıl görebildiğini söyleyecek misin?"

"Bu harika gözlerim var ve seninkini geçersiz kılan bir yeteneğim."

Reno bir süre sessiz kaldı, gözleri yere ve çenesinin altındaki ellere odaklanmıştı.

Sonra Northern'a baktı, güzelce gülümsedi ve başını salladı.

"Anlıyorum, oldukça makul."

İki hanımefendiye döndü.

"Eh, pek bir şey yoktu. Sadece Helena az önce yeteneğini kullanmak üzereydi. O iki kişi muhtemelen yeteneklerini kullanmadan şimdiye kadar dövüşüyorlardı."

"Oh, anlıyorum..." '...özel bir şey yok.'

Reno ekledi

: "Eğer Raven az önce geri sıçramasaydı, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu... Helena bu kadar güçlü... ya da böyle oldu."

Biraz kaşlarını çatarak sonlandırdı.

O yüz ifadesiyle, Northern'ın kafasında birçok soru belirdi. Helena'nın Afkon ile olan geçmişini, Raven'ın ona söylediklerinden biliyordu.

Şimdi bunun Afkon'un generali olduğunu da biliyordu. Muhtemelen on yıl boyunca buraya gönderilen kişilerden biriydi.

Onaylamak için, hala sorması gerekiyordu.

"Yani... Afkon ile aynı yıl mı geldin?"

Reno ona yukarıdan baktı.

"Oh, hayır, hayır, Helena, Afkon, Reiuse ve Shayanna ilk yıldan kalanlar. Ben beşinci yıldanım. Ve sanırım sen bu yıl, Raven'ın grubundansın. Ama yüzünü hiç görmedim."

Northern, hatırlarken kaşlarını çattı.

"Evet. Sürekli bir çatlakta kaldım."

Reno ona göz kırptı.

"Bir çatlakta mı kaldın? Bu nasıl çalışıyor?"

Northern iç çekti,

"Bana güven, anlamazsın ya da inanmazsın."

İkisine dikkatini yeniden odakladı, Reno'nun ne düşündüğünü umursamadan.

Adamın gizli bakışı birkaç saniye daha üzerinde kaldı, Raven tekrar konuşmadan önce—zaten daha önce konuşuyordu.

"...Seni memnun edecek bir teklif olmadan buraya gelmedim. Her şeyin bedelini ödeyebilmek için buradayım."

Helena yüzünü ekşitti.

"Her şeyin bedelini mi ödeyeceksin? Her şeyin bedelini mi ödeyeceksin? Bunu nasıl ödemeyi planlıyorsun, sen pislik? Seni kabul ettim ve korudum, bana nasıl geri ödeyeceğini tahmin et. Benden çalarak!!"

"Sana geri ödemeye bile başlamadım. Seni Orta Ova'ya geri döndürerek geri ödeyeceğim. Ailene geri dönmeni sağlamak için, bunu yaparken hayatımı bile kaybetsem. Bunu sağlayacağım."

Helena duraksadı, Raven'a baktı.

Onu böyle dokunaklı sözler sarf ederken nasıl öldürebilirdi ki?

Helena, Raven'ın kendisiyle ne kadar ilgilendiğini takdir etse de, tanımadığı insanlar için çok ileri gittiğini düşündü.

Ama gerçek şu ki, Raven'ın kazanacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

Ve ayrıca biliyordu ki... o, herkesin içinde, muhtemelen Orta Ova'ya gitmek istemiyordu.

Herkesin buraya gönderildiği için... bu bir lanetti.

Ama Raven için, muhtemelen bir nimetti.

Nedenine gelince... bu ıssızlıkta sadece Helena biliyordu.

Raven konuşmaya devam etti.

"Şu anda senin için ödülüm... hazır olmamız."

Helena ona baktı.

"Ne için hazır?"

"Ormandaki yaratık. Üçümüz onu avlayabilmeliyiz."

O, Kuzeyli'ye bir göz attı.

Helena kaşını kaldırdı, sonra ikisini de aşağı indirdi.

“Deli misin? Afkon bile bir Maelstrom seviyesindeki canavara meydan okumayı hayal etmez, hele ki bir zirve tehlike seviyesine. Tüm bu saçmalıkları bırak. Raven, sadece git.”

Raven başını salladı.

“Sana söylüyorum, biz üçümüz o canavarı öldürebiliriz... bu her zaman senin hayat boyu hedefin olmadı mı? İnsanların birbirine yaptırdığı tüm zalim şeyler için ondan intikam almak.”

Helena ona bakarak devam etti.

“Northern burada zihin saldırılarına karşı dirençli ve senin de kendini koruma yolun var.”

“Ya sen?” Helena sözünü kesti, “Sen buna karşı savunmasızsın ve belki de planladığın tüm zalim şeyleri söyleyiverirsin.”

Raven solgun bir gülümseme yaptı.

“Ben iyiyim, ya da öyle düşünüyorum. Burada ve orada anlamlı saldırılar yapacak kadar aklım yerinde olacak.”

Ancak Northern öne çıktı. Helena'ya, sonra Raven'a, sonra tekrar Helena'ya baktı.

İkisi de geri baktı, duraksadı ve onu gözlemledi.

Onu yakından gözlemlemek.

Onlardan sadece beş metre uzaktaydı, Reno hâlâ sekiz metre geride duruyordu.

“Zihin saldırılarından korunmanı sağlayacak bir şeyim var. Yani evet... bu mümkün olmalı.”

Raven'ın gözleri büyüdü.

“Oh... gerçekten öyle...”

Helena ona baktı, şok olmuş görünen Raven'a baktı ve tekrar ona döndü.

‘Bu ikisiyle neyin peşindesiniz... çok garip görünüyor.’

Kuzey iç çekti.

“Bak, kafanda ne planladığınla pek ilgilenmiyorum. Ayrıca, kaçınılabilen bir belaya girmeyi de istemiyorum. Ama aramızda bir Bilge olursa, bunun çok faydalı olacağından eminim. Üstelik, senden çok daha deneyimli ve aklı başında bir kadın olacak.”

Helena, şaşkın bir şekilde bakakaldı.

Bu arada, Raven Helena'ya bir göz attı ve bakışını Northern'a geri çevirdi.

“Onu biraz fazla mı abartıyorsun sence? Yani, o neredeyse benim öğretmenimdi.”

“Hey, seni orospu! Burada olduğumu fark ediyor musun?!”

“Ama haklısın. Onu yanımızda bulundurmak harika bir katkı olurdu.”

Helena ikisine de baktı.

“Siz ikiniz burada büyük bir detayı kaçırmıyor musunuz? Bahsettiğiniz canavar, Maelstrom seviyesinde, zirve tehlike seviyesinde. Muhtemelen ikinizin daha önce karşılaştığı en yüksek seviye.”

“Haklısın. Daha önce bir Maelstrom seviyesinde karşılaştım... ama bunun zirve seviyede olduğunu düşünmüyorum.”

“Yine de, daha önce bir Maelstrom avladın ve yetenek repertuarını kullanma şansına sahip olacaksın.”

Northern gözlerini kısıp baktı.

“Yetenek repertuarım mı? Benimle ilgili ne kadar şey biliyorsun?”

“Aslında pek bir şey bilmiyorum. Sadece günlük dövüşlerinin fiziksel becerilerinin bir gösterisi olduğunu düşündüm, hatta malikanedeki Ceset Yiyici ile dövüştüğünde bile. Gerçekten takdire şayan bir dövüştü, ama yalnız başına bir seviye V yarığına dayanmış bir Drifter'dan beklediğim şeyi gördüğümü sanmıyorum.”

Northern öfkelendi.

Rift'in, riftin çekirdeği olan Night Terror'un evrildiği son ana kadar seviye V olmadığını hatırlatmak isterim.

Her ne olursa olsun, bir yarık sadece evrimleşmez. Gece Korkusu'na, yarık çekirdeğine, yarık koruyucusunu aşmanıza büyük katkıda bulunmuş olmalısınız... bir koruyucu, drifterlar dışında herhangi bir şey tarafından öldürülürse, o şey bir sonraki koruyucu haline gelmelidir. Bu da başka bir tehlike seviyesine otomatik bir güncelleme anlamına gelir...

Gece Korkusu'nun durumunda, böyle muazzam bir gücün yarığın koşullarını değiştirdiğini ve seviyenin arttığını düşünüyorum...

Eğer yarığı hızlı bir şekilde yenmemiş olsaydınız, bunu yapmak çok daha zor hale gelecekti. Ama aynı zamanda, böyle muazzam bir başarıya ulaştığınız gerçeğini ve benim beklentilerimin altında yaşamaya başladığınızı geçersiz kılmaz.

Kuzey, kafasının patlayacak gibi hissettiğini, boynundaki damarların şiştiğini hissetti.

“Senin gibi bir orospu, benden ne bekliyorsun?”

“Bir kez daha orospu de, boğazını keserim.”

“Beni dokunacak kadar bile yapabileceğinden şüpheliyim... karanlıkta yürümek için yardımımı istemedin mi, zayıflığın beni eğlendiriyor.”

“Ve senin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun, bu ıssızlıkta en iyi Drifter olabilirsin, ama yine de kusurlarla dolusun ve sahip olduğun muazzam potansiyele rağmen bir Göksel Korkaksın. Hiçbir tutku, hiçbir inanç, hiçbir disiplin... bu hızla, tüm hayatın yıkıma doğru gidiyor.”

Birbirlerine keskin sözlerle saldırmaya devam ederken, Helena şaşkın bir sessizlik içinde onlara baktı.

Ne olduğunu anlayamadı.

İkisi de keskin sözlerle birbirlerinin boğazına sarılıyordu, göz göze geldiler.

Raven'ın kibirine ve gururuna karşı durabilen birinin olduğunu görmek harikaydı.

Ancak, Raven'ın birine karşı sinirlenmesini izlemek daha da harika ve lezzetliydi.

O kız bu zamana kadar neredeyse boş bir kabuk gibiydi. Hiç kimse onu öfkelendirecek, üzecek ya da mutlu edecek kadar bile etkileyememişti.

Ve şimdi... o kadar sinirli görünmesine rağmen, Helena bir tür gelişme gördüğünü fark edemedi.

Raven, birkaç ay önce tanıdığı o kız değildi.

Hala gidecek çok yolu olsa da, belki bu adam yanındayken... belki, Raven'ın onları yolculuklarında yönlendirecek bir sağduyu pusulası olabilirdi.

'...Ya da belki de hayır.'

Helena başını kaldırdı, o sırada onlara doğru gelen beyaz saçlı bir kızı gördü.

Gözleri büyüdü.

"Huh? Isn't that..."

Raven başını çevirdi.

"Ne yapıyorsun, Terence... henüz dışarı çıkmaman gerekiyordu."

Helena geniş gözlerini Raven'a kaydırdı.

"Hı? Terence... bana söyleme. Kehanetçi... Afkon'un sahip olmaya çalıştığı kişi..."

Raven yüzüne elini kapattı ve iç çekti.

"Evet... bu Terence, onu henüz içeri almak istemedim çünkü böyle birini dışarı çıkardığımda ne kadar korkacağını biliyordum. Ama o benimle gitmekte ısrar etti. Sonuçta, onun da güçlenmesi gerekiyor."

Bir an duraksadı, gözleri Helena'nın şaşırmış bakışlarına derinlemesine daldı. Sonra ekledi

: "Artık ormandaki canavarı yenebileceğimize inanıyor musun?"

Helena ona hafif bir kaş çatma ile döndü.

"Hayır, inanmıyorum."

Sonra gözlerini Oracle'a çevirdi.

"Ama denemek istiyorum..."

O, Northern'a baktı.

"Beni çok rahatsız eden bir adam var..." Raven'a baktı, "sen de varsan... inatçı bir cadı." Sonra Terence'e baktı.

"Ve sen, kutsallığın bir tezahürünü taşıyorsun; bu genç kız, Ul'un sesine en yakın olanıdır."

Bir an duraksadı ve birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra gülümsedi.

"Belki... sadece belki, ormandaki canavarı gerçekten yenebiliriz. Eğer yaparsak... Seni Uyuyan Dağlar'a götüreceğim, eğer yapamazsak, eğer birinin kaybolduğunu görürsem, kaçmayı önceliklendireceğim ve bir daha seni asla göremeyeceğim."

Raven gülümsedi ve başını salladı, sonra öne baktı.

“Sen ne düşünüyorsun?”

Uzakta, Reno utangaç bir kahkaha attı.

"Ben mi? Afkon'u asla ihanet edemem, savaş alanında da etkileyici değilim; size önemli bir yardımda bulunmam mümkün değil. Sadece Afkon'a geri döneceğim ve haritayı çalamadığımı söyleyeceğim."

Helena gözlerini kısarak bir an duraksadı ve sordu

Reno. Afkon haritayı neden istedi? Bildiğim kadarıyla, nereye gideceğiyle bile ilgilenmiyor.

Reno bir süre sessiz kaldı, sonra dedi ki

: "Ben de bilmiyorum... Afkon sadece gelip almayı istedi... seni izliyordu ve Alcava'nın kalıntılarından ne zaman aldığını biliyordu. Ayrıca..."

Gözlerini Raven'a çevirdi.

"Sanırım kalesinde bir hain var."

Bununla birlikte döndü.

"Ormandaki canavarı öldürmenizi ve Uykulu Dağlar'dan geri dönmenizi içtenlikle umuyorum. Ben de... hırslı olmayı çok isterdim, Raven..."

Sessiz kaldı...

"...ama biliyorsun, bizim için bu o kadar basit değil..."

Sonra içini çekti.

"Boşver, sizin gibiler asla anlamaz."

Uzaklaştı.

Dört kişi sıcak, rahat bir odada duruyordu, her yerde kağıtlar ve malzemeler dağınık bir şekilde yayılmıştı.

Her bakışta gözlükler dikkat çekiyordu, bazıları anlamlı bir şekilde, diğerleri ise sadece gereksiz gibi görünüyordu.

Bu dört kişi, odanın merkezini işaret eden bir masanın etrafında duruyordu.

Bir kadın, vücudunun çoğunu, hatta karnını açığa çıkaran hayvan derisi gibi görünen bir kumaş giymişti.

Kolları, masanın üzerine yaslandığında, diğerlerine hitap ederken kaslı yılanlar gibi kıvrılıyordu.

Diğer bir kadın, kadınsı figürünü, özellikle belini vurgulamak için sıkı bir şekilde oturan siyah deri zırh giymişti.

Siyah saçları, başının her hafif hareketiyle akıyordu.

Bakanın bakışları yoğun ve soğuktu, hiçbir duygu ipucu taşımıyordu.

Birisi onun kan kırmızı gözlerine derinlemesine baktığında, ruhu taşıdığı cazibede kaybolabilirdi.

Ancak o cazibe, bir kıvılcımın ötesindeydi; gözlerinin derinliklerinde soğukça yanan felaket alevleriydi.

Ancak biri yeterince yaklaştığında ona bir göz atabilir.

Üçüncüsü, pürüzsüz, güzel, vücuda oturan beyaz ve altın zırh giymiş zarif bir beyaz kadındı.

Altın gözleri, konuşma devam ederken odaklandı ve göz kırptı.

Onun hakkında pek bir şey söylenemezdi; çocuk olmadığını, ama muazzam yükler taşıyan bir varlık olduğunu kaçırmak kolaydı, yine de içten bir gülümseme ile başa çıkmayı başardı.

Masada, bu garip topluluğun tek erkeği olan tuhaf biri duruyordu;

beyaz saçlı, solgun tenli ve masanın arasına öfkeyle bakan mavi gözleri vardı.

Siyah, parlak bir zırh giymişti; bu zırh, gecenin karanlığında ve ikiz ayların ışığında kötü niyetle parlıyormuş gibi görünüyordu.

Yüzü herhangi bir duygudan yoksundu, boş ve kıskanılacak bir odakla gözlemliyordu; vahşi görünümlü kadın, bir Bilge, konuşmaya devam etti.

“Canavar Kirithon olarak biliniyor,” dedi, yüzlerine bakarak. “Bunun en zor yanı, gerçek bir bedeni olup olmadığını bilmemem. En azından, onu avlamaya çalıştığım her seferde, gerçek bedeniyle karşılaşmadım ve her zaman ciddi hasar gördüm.”

Sonra Raven'a döndü. “Küçük solucan, bu konuda bu kadar ısrarcı olduğuna göre, gerçek bedenini dışarı çekmenin bir yolunu düşündün mü?”

Raven bir süre sessiz kaldı. Sonra gözlerini herkesin yüzünde kısa bir gezintiye çıkardı, Helena'ya geri döndü ve dedi:

“Gerçek bedenin ormanda olacağını düşünüyorum. Ormanlardan birinde, girdaplar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bu canavar ne olursa olsun, bir tür yetenek yeteneğine sahip olduğunu güvenle söyleyebilirim.”

Kuzey başını hafifçe hareket ettirdi.

Şimdi bahsettiğine göre, o, genel olarak canavarlara dair bu gerçeği başından beri biliyordu.

Canavarlara karşı öldürerek yetenek parçaları kazanmasının mantıklı bir yanı yoktu.

Ruh, yaşamın tüm özünü kapsayan iç bir kabuktu.

Yetenek, o özün çekirdeğiydi.

Yetenek tezahür ettiğinde, ruhun çekirdeğini katılaştırır ve ona yapı kazandırır, bir ruh çekirdeği oluşturur.

Elbette, bir serseri için, ruh çekirdeklerinin ve yeteneklerinin daha da rafine edilmesi için bir yarığa girmeleri gerekiyordu.

Fakat bu, her şeyin temeliydi.

Canavarlarda katı bir ruh çekirdeği bulunduğundan, aynı sürecin geçerli olduğunu söylemek güvenliydi.

Ancak, sorun, onların ruh çekirdeklerinin rafine edilmemiş olması olabilir; tıpkı bir yürüyücünün bir yarığa girmeden önce olduğu gibi —yeteneğe ve özüne sahiptiler ama bunu kullanamıyorlardı.

Bu canavarların da yetenekleri ve özleri vardı ama bunları kullanamadılar.

Daha yüksek bir tehlike seviyesinde, rütbelerden bağımsız olarak, o ruh çekirdeğinin ve özünün ne kadar rafine hale geldiği ve belki de yeteneklerinin kendini gösterip göstermediği pek bilinmiyordu.

Ancak, bilinen bir şey vardı ki, Maelstrom rütbesindeki canavarlar, en azından Kuzey'in şimdiye kadar karşılaştığılar, hepsinin yetenekleri vardı ve yeteneklerini uyandırmışlardı, bu da daha rafine bir çekirdek ve öz ile oldukları anlamına geliyordu.

Ancak, başka bir sorun da Maelstrom canavarlarının dört ruh çekirdeğine sahip olması nedeniyle birden fazla yetenek olasılığıydı.

Hiç kimse bilmiyordu, ne Kuzey ne de odadaki diğerleri.

Sonuçta, onların hiçbiri, Kuzey dışında ve belki de konuyla ilgili birkaç saldırı başlatmış gibi görünen Helena dışında, bir Maelstrom rütbesindeki canavarla karşılaşmamıştı.

'Yine de... bir girdap... ne kadar yetenek parçası alacağımı merak ediyorum.'

Kuzey dudaklarını yaladı, Raven devam etti

: "Canavarın bedenini tek bir ağacın içinde sakladığından eminim, bilinçini projekte ediyor veya diğer ağaçlar üzerinde yetenek yeteneğini kullanıyor."

Helena bir süre düşündü, sonra şöyle dedi

: "Bu fikri hoş karşılasam da, o kadar basit olmayabilir. Ama canavar bedenini ağaçlardan birinin içinde saklıyorsa, o ağacı nasıl bulacağız? Çünkü eminim ki, baltalarla gidip ağaçları kesmemizi istemiyorsunuz."

Raven nazikçe gözlerini Northern'a çevirdi.

"Ağaçların farkını senin yeteneğinle anlamak mümkün olmamalı mı?"

'O, Ruh Gözleri'nden bahsediyor... çok sinir bozucu...'

Northern hafif bir tiksintiyle iç çekti ve yanıtladı

: "Bilmiyorum, belki derin derin bakarsam..."

Bir an durdu ve düşündü.

"Aslında, canavarın gerçek bedeninin nerede olduğunu tespit edebilmeliyim. Sadece bana biraz zaman kazandırmalısınız."

Helena başını salladı. "Tamam."

Birkaç dakika boyunca tüm alanı sessizliğe boğarak duraksadıktan sonra devam etti

: "Sizlerin anlamasını istiyorum ki Afkon ve ben bu yaratığı defalarca avladık ve onunla çok korkunç deneyimlerim var. Özellikle bir ekiple gittiğinizde, hepimiz kurnazlığın en kötüsünü beklemeliyiz... Size söylüyorum... zor durumda kaldığınızda, kendi hayatınızı önceliklendirin çünkü ben de tam olarak bunu yapacağım."

Onlara baktı ve ekledi

Kirithon, bizim kadar uzun zamandır burada... belki de daha uzun, bu yüzden bilmelisiniz ki, eski günlere karşı savaşacaksınız.

Kolunu kavuşturdu ve onlara sakin bir şekilde, "Yani... hangisi olacak, dinlenmek mi istersiniz, yoksa şimdi mi hareket etmeliyiz?"

dedi.

Raven ve Northern neredeyse aynı anda yanıt verdiler.

“Şimdi.”

Helena, ikisine de baktı ve alaycı bir şekilde güldü.

“Genç olmak gerçekten güzel bir his.”

Dördü, ağaçların bittiği ormanın kenarında duruyordu.

Helena'nın yüzünde çok sinirli bir ifade vardı.

Dudaklarını aşağı doğru bükerek tükürdü ve sonra ormana geri baktı.

Terence, yüzünde gergin bir ifade ile baktı.

Kuzey'in ifadesi boştu; özellikle herhangi bir duygu hissetmiyordu.

Aslında, bir Maelstrom seviyesinde bir canavarla karşılaşmaktan biraz endişeliydi, ama içinde en küçük bir korku yoktu.

Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

O sadece boş hissetti, neredeyse malikanesindeki Ceset Yiyici'yi öldürdükten sonraki aynı his.

Raven'a baktı ve bir çift mavi eldiven çağırdı.

"Bunlar zihinsel saldırılara karşı etkili. Ne kadar dayanacaklarını bilmiyorum, ama geri toplamayı planlıyorum."

Raven başını salladı ve eldivenleri topladı.

Teşekkür ederim.

Bir dakika sonra, eldivenler hayata geçti, beyaz ışık parçalarıyla ellerine dokunarak kendilerini ördü.

Raven, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle ormana daldı.

"Biraz korunduğumu hissediyorum." Soluna baktı, "Teşekkürler, Northern."

Çarp!

Helena avuçlarını birleştirip ovuşturdu.

"Yeter, sizler şimdi bunu yapmak istediğinizi söylediniz. Umarım pişman olmazsınız."

Herkesin üzerine baktı.

"Yani, canavarı buluyoruz, sonra bir plan yapıyoruz..."

"Şimdi bunu yaptığımızda bir plan yapmamamız gerekmiyor mu?" Northern sözünü kesti.

"Planlardan pek hoşlanmıyorum. Senin bir planın var mı?"

Northern bir an duraksadı, sonra başını salladı.

"Evet. Öyle düşündüm," diye karşılık verdi Helena. "Gerçek bedeni bulmaya odaklan."

Feral Sage gözlerini Raven'a çevirdi.

"Ya senin bir planın var mı? Ama kabul etmeyi düşünmüyorum çünkü senin planların kesinlikle bir felaket olacak."

Raven başını salladı. "Henüz bir planım yok..."

Helena ona yoğun bir şekilde birkaç on saniye baktı, sonra Terence'e döndü. "Hanımefendi..."

Terence hafifçe güldü. Sonra Northern'a baktı ve gülümsedi, ardından Helena'ya geri döndü.

"Bence iyi olacağız."

Helena başını hafifçe eğdi. "Bunu duyduğumda kalbime çok huzur geliyor."

Kuzey, Feral Sage'in Oracle'a her hitap edişinde tutumundaki ani değişikliği izleyerek kaşını kaldırdı.

Onun bir rahibe olduğunu biliyordu, ama harabe bir toprakta bu kadar önemli bir konumda olduğunu bilmiyordu.

Sonuçta, herkes aynı bokun içinde ve birisi Ul veya tanrılar tarafından terk edildiğini söyleyebilirdi.

Ama tanrıların bu dünyada gerçekten var olmadığını Kuzey biliyordu... belki de vardı, ama alışık olduğu şekilde bir kavramda değildi.

İç çekti ve Helena'nın sesi havayı delip geçerken ileriye baktı.

"İleriye doğru hareket ediyoruz!"

Korkusuzca, dördüncü kişilik grubu—şimdi dört kişi—Blackwood ormanına doğru yürüdü.

...

Bir süre boyunca, hepsi bir şekilde korunarak, devasa kuru ağaçların arasında yürümeye devam ettiler.

Ancak Helena, yukarı bakmadığından emin oluyordu, ama o da, şimdiye kadar, iyi gidiyordu—en azından son beş dakikadır.

"Belki de bize zaman aldırmanıza gerek yoktur."

Northern bir parmağını kaldırarak Raven'ın ağzını kapatmasını işaret etti.

Gözlerini hafifçe kısarak Helena'ya baktı.

"Hiç bu yere girdin mi ve tüm grup üyelerinizi onun yeteneklerinden bir şekilde koruyarak avlamaya çalıştınız mı?"

Helena bir süre düşündü, sonra Northern'a baktı.

"Sanmıyorum, neden soruyorsun?"

"Çünkü canavarların, etkisine tabi olmayan bir grup insan belirdiğinde köşeye sıkışmış hissetmeleri doğaldır ve köşeye sıkıştıklarında davranış kalıpları kesinlikle değişecektir."

Helena'nın gözleri bir süre ona odaklandıktan sonra, "Bu makul bir teori, ama bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?" diye karşılık verdi.

"Eh, canavarlarla çok zaman geçirdim ve çok küçük yaştan beri babamla avlanıyorum."

O, başını salladı.

“Anlıyorum...” Sonra ağaçlara göz attı. “Yani, alışıldık olanı beklemememiz gerektiğini mi söylüyorsun?”

Northern başını salladı.

“Evet.” Bir an duraksadı ve devam etti, “Ama her halükarda, gerçek bedeni bulacağım.”

Kuzey, duraksadı ve gözlerini kapadı... sadece bir sonraki saniyede açtı.

Onlara baktı.

“Siz ne yapıyorsunuz?”

Onlar, yüzlerinde yoğun bir merak ifadesiyle onu izleyerek durdular.

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Helena.

“Bilmiyorum... beni oyalamayacak bir şey,” dedi Kuzey aniden ve onlardan döndü.

Bir süre gözlerini kapadı ve tüm dikkat dağıtıcı düşünceleri susturdu. Bu konuda birkaç yol izleyebilirdi.

[Soul Eyes]’ı geliştirmeye karar verebilirdi—yetenek yeteneği şu anda pek bir şey yapamasa da, onu geliştirirse başka bir seviyesinin açılacağından emindi.

Ama bu, onun değerli yetenek parçalarına mal olacaktı ve şu anda, mümkün olan en kısa sürede Nomad rütbesine ulaşmaya çalışıyordu.

İkinci seçenek, [Görmeyen Gözler]i kullanmaktı—bu optik yetenek, ancak zihnini ağır bir şekilde yüklüyordu.

Kuzey, böyle güçlü bir yeteneği kullanmanın bir geri tepme yaratacağından da korkuyordu.

Gerçekliğin özünün ipleriyle neredeyse oynuyordu.

Birinin yeteneğini geri almak, büyük bir kural ihlaliydi ve böyle bir kuralı ihlal etmenin cezasız kalması mümkün değildi.

Kim bilir, belki de bu zaten devreye girmiştir ve belki de bunu dayanabilir, ama gerçekliğin dokuları aracılığıyla bir Maelstrom rütbesi canavarı bulmak çok farklı bir ölçek—çok daha güçlü bir ölçekti.

Ve zihinsel yük, bunu tekrar yapmak istemesi için çok ağırdı.

Bu nedenle, onu son bir çareye bıraktı.

İsim: [Kaos]

Tür: Pasif

Açıklama: [Kaos, tüm varoluşsal güçlerin akışıdır, hem evcilleştirilmiş hem de evcilleştirilmemiş. Bu kaotik akışı algılayabilirsiniz]

'Bunu daha önce olduğundan daha canlı bir şekilde hissedebilmeliyim...'

Daha önce, Northern bununla ilgili küçük bir ipucu algılıyordu - ve bu, algısının büyümesine ve [Soul Eyes]'ın ne kadar etkili olduğuna katkıda bulunmuştu.

Ama bunu tamamen farklı bir seviyeye taşımak istiyordu.

Ayak parmaklarının ucundan bu tüm düzlemi hissetmek ve farkı ortaya çıkarmak istiyordu.

Canavarların kaotik akışının ağaçlar, kumlar ve hava sürükleyicilerinin akışından farklı olacağından emindi.

Northern'ın dikkati, rahatsız edici bir karanlığa daha da derinlemesine daldı.

Derisinde ter damlaları oluştu çünkü daha derinlere inmekten kendini alamıyordu.

Ve sonra, tam zamanında, karanlığın derinliklerinden binlerce alev bağı belirdi.

…Bu hissetti…

Kaotik.

Varlığın özü o kadar karmaşık bir şekilde dokunmuştur ki, her yaşamın onu gerçekliğin özüne bağlayan kendi hassas düzeni varken, aynı zamanda bir düzensizlik de vardır.

Bu, olumlu ve olumsuz, iyi ve kötü, akıl ve delilik, düzen ve kaos, yaşam ve ölüm arasında basit, adil bir dengeyi temsil eder.

Bu hassas denge, yaşamın her nefesinin temel yapısını oluşturur; var olmaya duyarlı olduğu gibi, var olmaktan da vazgeçmeye duyarlıdır.

Kaos, bu dengenin diğer tarafına verilen isimdir; kaos olumsuzluktur, kaos kötülüktür, kaos deliliktir, kaos ölümdür.

Northern'ın zihninde bu gerçeğin kavramsal bir anlayışı, her bir bağın peşinden gitmeye başladığı anda yerleşti.

Binlerce bağ dalgası, çok daha büyük bir kaosa giden yollar gibiydi; o kadar karmaşık ki, Northern başlangıçta neden her birine bu kadar kesin bir hakimiyeti olduğunu ayırt edemedi.

Her birinin ardından yürümek, yanıcı bir yolda yürümek gibiydi; sıcaklık, korku, yıkım tehlikesi her taraftan onu sarhoş ediyordu.

Yine de bir sınır vardı, bunun yalnızca Kaos Prensi'nin kalıntısına sahip olduğu için mümkün olabileceğini düşündü.

Yine de, bu onun için yeterince ağır bir yük ve zarar vericiydi; her varlıkta Kaos'u gördüğünde bağlar zaten yeterince tehlikeli hale geliyordu.

Ağaçlar, ne kadar basit ve zararsız olsalar da, yıkımın ezici bir karmaşasını barındırıyordu ve yine de içsel ve huzurluydu.

O kadar huzurluydu ki, Northern bu kaosun diğer tarafının bu düzeydeki delilikle denge ve huzuru korumak için ne kadar güçlü olması gerektiğini düşünmekten kendini alamadı.

Ve her canlı varlığın, yaşam nefesi olan her şeyin, böyle bir yıkımdan nasıl kaynak bulduğuydu?

Kaosun yaratımın ayrılmaz bir kaynağı olduğu kavramını tam olarak anlayamıyordu.

Kabul etmek zordu, zihninde onun şiddetli doğasına dair içsel ve mükemmel bir anlayış olmasına rağmen, bu, [Kaos] aktif yeteneğini kullanmanın ezici etkisini ve bunun sadece ona değil, tüm dünyaya ne kadar zarar verebileceğini gerçekten anlamasını sağlıyordu.

Kaos bağlarına ve kaynaklarına bakmak, Northern'ın güçlü olduğunu ama denge kavramı tarafından ağır bir şekilde sınırlı olduğunu fark etmesini sağladı.

Dünyayı yok etmeyi planlamadığı sürece, böyle bir sınırlamadan kurtulamazdı.

Ancak, bu anlayış Northern'ın bir şeyi sorgulamasına neden oldu.

Kaos Prensi, bu kadar ezici bir güçle neyi başarmak istiyordu? Ne yok etmeyi umuyordu ve neden?

Duvar resimleri bu garip varlıkları tasvir ediyordu ve bunların Tra-el'in tarihi değil, farklı bir dünyanın tarihi olduğu açıktı; bu dünya, yarığın ayrılmaz bir parçası olmalıydı.

Yoksa Kaos Prensi yarığı yok etmeyi mi umuyordu?

Kaos Prensi var olduğunda gerçekten yarıklar var mıydı? Bu kadar güçle yarıkları yok etmek onun için oldukça kolay olmalıydı.

Ve bu, onun elinde tuttuğu şeyin sadece bir kısmıydı... ya da belki de değil, ama bu onun kalıntısıydı.

Bu, gerçek şeyin sadece bir iziydi.

Kaos Prensi'nin ne kadar güçlü olması gerektiğini düşünmek, Northern'ın soğuk terler dökmesine neden oldu.

Böyle bir varlığın güneşi kırabilmesi şaşırtıcı değil.

Tüm bir güneşin parçalanmasını hayal edin.

Northern titredi.

'Canavarı bulmaya odaklanalım.'

Her bir bağın izini sürmek çok işti, sanki binlerce karışık ip vardı ve onları çözmeye çalışıyordun, hangisinin iğnenin deliğine gittiğini bulmaya çalışıyordun.

Ve bu oldukça zaman alıyordu, öyle ki onun ekibinin merakı zirveye ulaşıyordu.

"Sence ne yapıyor?" diye fısıldadı Helena.

"Bilmiyorum..."

Raven'a uzun bir bakış bıraktı ve dudaklarını aşağı çevirdi.

"Bu oldukça hayal kırıcı, sonuçta o senin arkadaşın. Onu herkesden daha iyi tanıdığını düşünmüştüm."

Raven kaşlarını çattı.

"Biz arkadaş değiliz... Onunla ilgili bildiğim tek şey kafamda uymayan teoriler. Eğer gerçekten doğruysalar, o zaman onun gibi birinin var olması mantıksız. Bu yüzden fazla düşünmemeye çalışıyorum..."

Helena'nın gözleri yuvarlaklaştı.

"Oh oh? Artık fazla düşünmeyi durdurmaya çalıştığın aşamaya mı geldin?"

Bu sesi çıkarmanı sevmiyorum.

“Oh, onu sevmiyor musun? Tamam o zaman, onu ben alırım.”

Raven ona kaşlarını çattı.

“Bizden büyük olman gerekmiyor mu...?”

“Ne, yirmi dört mü görünüyorsun?”

Raven iç çekti ve gözlerini kaçırdı.

Aniden, tüm orman titredi ve üçü de etrafa dikkatle bakmaya

başladı.

Raven ellerini biraz dışarıya doğru uzattı ve kılıçlarını çağırdı.

Helena'nın elleri hafifçe açılmıştı ve her an bir şeye tutunmaya hazırdı.

Terence, aralarındaki en sakin olanıydı, altın gözleri parlıyordu ve Kuzey'e odaklanmıştı.

Tüm orman karardı ve korkutucu bir şekilde gürlemeye başladı; gecenin havası her zamanki gibi soğuktu, bu kadar gürültü çok ağır bir fırtınanın habercisi olmalıydı, ama rüzgarlar sakin ve hareketsizdi.

Eğer bir şey varsa, çok sessizlerdi.

Terence başını hafifçe hareket ettirdi ve Northern'dan uzaklaşıp ormanın derinliklerine baktı.

"Bir şey geliyor... insanlar... çok sayıda insan."

Northern'a bir göz attı, "Bay Northern'ın yapmaya çalıştığı her neyse işe yarıyor olmalı. Ani değişiklikler, canavarın şimdi bir tehdit hissettiğini göstermeli."

Nazik Oracle, Helena'ya baktı ve sordu

: "Daha önce canavarın önce saldırdığı bir zaman oldu mu..."

Helena duraksadı, sonra cevapladı

: "Buna bir savaş denilebilir mi bilmiyorum, ama evet, her seferinde bir grup buraya geldiğinde, geldikleri şeyi yapmamış olurlar... hatta birbirleriyle savaşmaya bile başlarlar, tartışmalar, nefret, anlaşmazlık ve sonunda hiçbiri geri dönmez. Geri dönmek her zaman bir dert."

"Eğer durum böyleyse, bu sefer farklı bir saldırı yöntemi seçiyor. O zaman, zihinsel saldırılar denemiş olduğu ve bunun işe yaramadığı oldukça açık. Şimdi, insanları gönderiyor."

Helena bir süre sessiz kaldı, rahibeye bakarak. Sonra endişeyle sormaktan kendini alamadı

Üzgünüm, hangi insanlar?

Terence yukarı baktı ve gözlerini ormanın derinliklerine geri çevirdi, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Şu ana kadar aldığı tüm insanlar..."

'Şimdiye kadar herkes alındı…'

O kelimelerin ağırlığı Helena'nın kalbinde yankılandı, kararlılığını artırdı.

Gelecek savaşa hazırlanırken, çatırdayan siyah çubuğu sıkı sıkı tuttu.

Helena'nın vahşi yüzünde ter damlaları belirdi, ama o acı bir gülümseme zorladı.

“Lan, bu başıma iş açacak,” diye mırıldandı.

Hızlı ve akıcı bir hareketle, Helena çubuğu bir dizi kavisli darbe ile salladı, kenarı ormanın kalın, bayat havasında temiz bir şekilde kesildi.

Silahın uzunluğu boyunca dans eden siyah kıvılcımlar, zar zor kontrol edilen bir güçle vınladı gibi görünüyordu.

Helena ağırlığını kaydırdı, çubuğu omzunun üzerine yerleştirirken keskin kahverengi gözleri ağaçları dikkatle taradı.

Birkaç saniye sonra, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ortaya çıkmaya başladılar.

Onlara benzer insanlar, kılıçlar, mızraklar, hançerler, yaylar ile silahlanmış, bazıları yumruklarıyla.

Hepsi ormandan zombiler gibi çıkmaya başladı.

Onlar, gruptan yaklaşık on metre uzakta durdular ve alanı anlık bir sessizlikle doldurdular.

Sonra, yüksek bir hareket patırtısıyla, ileri doğru fırladılar, silahlarını savurarak.

Helena'nın kalbi, kalabalık onlara doğru ilerlerken göğsünde çarpıyordu, silahları ağaçların arasından süzülen benekli güneş ışığında parlıyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendini merkezledi, ellerindeki siyah çubuk enerjiyle titreşiyordu.

İlk saldırgan ona ulaştı, yüksekten kaldırılmış kötü görünüşlü bir kılıcı olan iri bir adamdı.

Helena, bir dansçı zarafetiyle onun beceriksiz hamlesinden sıyrıldı, çubuğu kör edici bir yayla çevirdi. Adamın kaburgalarına çarptı ve boğulmuş bir çığlıkla yere yığıldı, etki noktasından siyah dumanlar yükseliyordu.

Duraksamadan, Helena bir sonraki rakibine döndü, paslı bir hançer kullanan ince yapılı bir kadındı.

Kadının gözleri boştu, herhangi bir duygu veya insaniyetten yoksundu.

Helena, kadın ona doğru saldırırken yüzünde bir tanıma parıltısı belirdi, sonra kayboldu.

Hançer yüzüne doğru fırlatıldı, ancak Helena çubuğuyla onu kenara itti ve kadının savunmasına girdi.

Üzüntüyle bir şey mırıldanıyormuş gibi görünüyordu, sonra bileklerini keskin bir şekilde çevirerek, çubuk karanlık enerjiyle çatırdadı ve kadının göğsüne çarptı.

O, geriye doğru savruldu ve yere sert bir şekilde çarptı.

Helena, düşüncesiz saldırganların bir başka dalgasını püskürtürken dişlerini sıktı.

Yere serdiği kadın gerçekten tanıdık geliyordu - kalesinde yaşarken arkadaşlık kurduğu birkaç göçmenden biriydi.

Ve o, ormanı boyun eğdirmek ve kaybolanları bulmak için gönderilen üçüncü gruptan biriydi.

Helena, bir pişmanlık hissetti, ama şimdi buna takılacak zamanı yoktu.

Çevresinde, diğer grup üyeleri kendi çaresiz mücadelelerine dalmıştı.

Raven, kargaşanın içinde dans ediyordu, ikiz kılıçları sıvı cıva gibi parlıyordu.

Bir kılıç, karın bölgesine doğru saplandı, ama o, neredeyse kayıtsız bir kolaylıkla onu kenara itti; karşı saldırısı, saldırganını yere yığılmasına neden olan bir bulanıklıkla gerçekleşti, omzunu tutarak.

Terence etkileyiciydi, Sage ve Master ile karşılaştırılamasa da, acımasız bir verimlilikle savaşıyordu; her hareketi, sıkı çalışmasını ve azmini gösteriyordu.

Uzun gümüş kılıcı burada ve orada savruluyor, ete saplanarak derin yaralar bırakıyordu. Ancak düşen her biri için, yerlerini almak üzere daha fazlası akın ediyordu.

Oracle'ın zarif bedeni, vahşi darbelerin arasında eğilip bükülerek kaosun ortasında dans etti.

Her kılıcı, zırhın arasındaki boşlukları muazzam bir hassasiyetle bulan ince, keskin çelik bir dilimdi.

Bir ok ona doğru fırladı, ama o kayarak düştü, merminin başının geçtiği yerden geçmesine izin vererek, acımasız bir çapraz kesişle okçusunu yere serdi.

Düşen adamı zar zor kaydederek, başını geriye çevirdi.

Diğer yöne bakan Northern, başını eğmişti, kalbi hızlı atıyordu. O anda Northern'ı bir saldırıya maruz bıraktığını düşündü, çünkü ondan kaçmıştı.

Ama garip çocuğun da işlerin etrafında bir yolu olduğu görünüyordu.

Northern ne yapıyorsa meşguldü, ama yine de zırhının zarar görmemesi için refleks hareketleri yapmasını sağlayan [Korkunun Gözleri] etkisine sahipti.

Ancak kalabalık, hızla büyüyen sayılarıyla akmaya devam etti, sanki sonsuz bir köleler kuyusu gibi, ileriye doğru tırmanıp keserek ilerliyorlardı.

Helena, kasları gerilirken vahşi bir yukarıdan gelen kesmeyi engelledi, ardından saldırganını geri itti.

O tökezlerken, acımasız bir itme ile devam etti, siyah çubuğun ucu göğsüne korkunç bir gıcırtıyla çarptı.

Siyah enerji iplikleri fırladı ve o geriye doğru uçtu, bedeni kasılmaya başladı.

Önüne baktı ve Northern'a hızlıca bir göz attı.

“Lanet olsun, ne yapıyorsa canavarı gerçekten etkiliyor olmalı,” diye hırladı ve kendi savaşına döndü.

Raven, yanına bir hareket bulanıklığı içinde belirdi, gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. Sonra, savaş gürültüsü arasında,

“Lütfen geri çekil, hepsiyle ben ilgileneceğim…” dedi.

Helena, bir dizi bıçak darbesini savuştururken homurdandı, saldırganının çenesine sopanın dip kısmıyla vurmak için döndü.

“Çok mu kendine güveniyorsun? Bu bir takım çalışması değil mi?”

“Northern, canavarın gerçek formunu nihayet bulduğunda gücüne ihtiyacımız var. Yeteneklerini kullanmadığını biliyorum ve bir sebep için saklanıyor olmalılar, değil mi?”

Helena hafifçe kaşlarını çattı.

“Kendi işine bak!”

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, ormanı sarsan korkunç bir kükreme duyuldu.

Bir devasa, ağır bir şekil ağaçların arasından fırladı, en büyük thrallların bile üzerinde yükseliyordu.

Belirsiz bir insansıydı ama pullu ve şekilsizdi, lekeli gri derinin altında kasları dalgalanıyordu.

İnsanı bütün olarak yutabilecek bir çeneden çıkıntı yapan dişler sıralanmıştı ve boncuk gibi siyah gözler vahşi bir kötü niyetle yanıyordu.

“Beni kandırıyorsun olmalı,” diye hırladı Raven, bıçakları hazır durumda.

Canavar, kocaman ağzını açtı, bir başka kulakları sağır eden kükreme koparak tükürük ve kötü nefes üzerlerine aktı.

Gürültülü bir adım öne doğru attı, her ayak sesi zemini sarsıyordu.

Onlara doğru koşan köleler bir dalga gibi açıldı, canavarın devasa formuna doğru bir yol açtı.

Gözlerini Helena, Raven ve Terence'e dikti, sıçramak istercesine kasları gerginleşti, sonra gözleri yavaşça gruptan uzakta duran siyah zırh giymiş insana kaydı.

"Bu... onun gerçek şekli olabilir mi?" Raven, sesinde hafif bir endişe ile sordu.

"Kahretsin, bilmiyorum... eğer öyleyse, o zaman erkek arkadaşın orada yaptığı her neyse bitirmesi gerekmiyor mu?"

Raven, Helena'ya hafifçe kaşlarını çattı, ama şimdi zaman değil. Gözlerini önlerindeki iğrenç yaratığa dikti.

Terence, arkasında duruyordu, önlerinde yükselen kötü niyetli yaratığa düşünceli bir bakışla bakıyordu.

Hala başa çıkmaları gereken insan uşağılar vardı, ama bu, daha önce karşılaştıkları her şeyden çok daha büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Helena, omurgasından aşağıya bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti, ama korkunun kök salmasına izin vermeyi reddetti.

Botlarını toprağa gömerek, siyah çubuğu yatay bir şekilde önünde tuttu, ucu tam olarak canavarın göğsüne nişan almıştı.

"Diğerlerini benden uzak tut," dedi alçak bir sesle. "Bunu ben halledeceğim."

Raven, kısa bir onay vererek döndü ve çelik bir kasırga ile tekrar kalabalığa dalmaya başladı.

Helena bir nefes aldı, kalbinin hızlı atışını sakinleştirerek tüm dikkatini önündeki yaratığa yoğunlaştırdı.

Yaratık, niyetini hissetmiş gibi görünüyordu, sararmış dişlerini gıcırdatarak saldırmak için gerildi.

Sonra, yer sarsıcı bir kükreme ile, üç dev adımda aralarındaki mesafeyi kapatarak saldırdı.

Helena bekledi, bekledi, canavarın gürültülü ayak sesleri hızla yaklaşırken... en son anda, hareket etti.

Helena'nın Raven'ın saldırılarına karşı gösterdiği çeviklikle, onun muazzam bir hızda bir yaratık olduğu tartışmasızdı, ama şimdiye kadar serbest bıraktığı şey, hareket etme hızına bile yaklaşmıyordu.

Onun silueti bir göz kırpmasında titredi ve doğrusal bir yolda hızla ilerledi.

Helena'nın şekli, yaratığın saldırısının etrafında doğaüstü bir zarafetle akıp gitti.

Canavarın pençeli eli, katı meşeden geçecek kadar güçlü bir şekilde yanından geçti, ama orada değildi - ustaca yana kayıyordu, siyah çubuk ellerinde dönerken.

Canavarın hamlesi aşırı uzandığında, göğsü ve savunmasız karnı açığa çıktı, Helena saldırdı.

Çubuk, bir yıldırım sesi gibi abominasyonun kaburgalarına çarparak siyah kıvılcımlar halinde bir çizgi oldu.

Bir güç şok dalgası dışa doğru patladı, çubuğun arkasında ağaçları keserek, o zar zor kontrol altına alınan güç bir bomba gibi patladı.

Canavar geriye fırlatıldı, yer sarsıcı kükremesi kötü bir sıvı püskürtmesiyle boğuldu.

Yere çarparak onu çökertti, sonra tekrar, eski meşe ağaçlarının gövdesinden çim gibi geçerek kırdı.

Helena yerinde durdu, orman bir kez daha ürkütücü bir sessizliğe bürünürken derin nefesler alıyordu, köleler ve grup bir anlığına donakalmıştı.

Canavar hareketlendi, grotesk et parçaları dökülerek harabe haline geldi ve kalkmaya çalıştı.

Helena'nın terle ıslanmış yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi, siyah çubuğu bir kez daha doğrulttu.

"Bu kadar mı?" diye meydan okudu, sesi tehditkâr bir şekilde damlıyordu. "Hadi, tekrar gidelim."

Canavar, başka bir kemik sarsıcı kükreme ile yanıt verdi, kalan gözü parlak bir öfkeyle alevleniyordu.

Tekrar ayağa kalktı, Helena'nın üzerinde o kadar büyük bir şekilde yükseldi ki, neredeyse ikiz ayları gölgede bıraktı.

Sonra, dünyanın temellerini sarsacak kadar güçlü bir şekilde tekrar saldırdı.

Canavar ileri doğru koşarken yer sarsıldı, her gürültülü adım küçük bir deprem gibiydi.

Helena, siyah çubuğu hazır bir şekilde, devasa formunun durdurulamaz bir ivmeyle üzerine geldiğini izlerken yerinde durdu.

Son anda hareket etti.

Bir dalış yuvarlanması yaparak kendini fırlatan Helena, canavardan birinin devasa ayaklarının altında ezilmekten kıl payı kurtuldu.

Çömelerek kalktığında, çubuğu savurdu ve ucu canavarın bileğine çarpıp kemik sarsıcı bir güçle vurdu.

Siyah kıvrımlar halinde kıvılcımlar dışarı fışkırdı, et ve sinirleri kemirerek.

Yaratık sendeledi, yer sarsan kükremesi artık acı ve öfkeyle karışmıştı.

Boyutuna göre şaşırtıcı bir çeviklikle döndü, Helena'nın tüm vücudundan daha büyük bir yumruk havada ona doğru, kemiği sıvılaştıracak kadar güçlü bir şekilde savruldu.

Ama o çoktan hareket ediyordu, birkaç inçle kaçınarak çılgın bir yumruktan altına girdi.

Canavarın kolu başının üstünden geçerken, Helena tekrar vurdu, siyah çubuk bir hareket bulanığı olarak, ön koluna ve omzuna bir dizi acımasız darbe yağdırdı.

Her darbe, bir el bombası gibi patladı, eti parçalayarak canavarın sarsıcı kütlesinden koparıyordu.

Öfke ve acıyla kulakları sağır eden bir kükreme ile geri çekildi, kolunun harabelerinden ichor fışkırıyordu.

Feral Sage, saldırıyı hızla artan bir dizi darbe ile sürdürdü; her biri dizlere, dirseklere, göğse hassas bir şekilde isabet etti.

Çubuğun vurduğu her yerde, yıkım peşinden geldi ve canavarı yok edici bir güçle parçalar halinde süpürdü.

Tüm bunlar boyunca, kalabalık geri durdu, sanki bu savaşın kapasitelerinin ötesinde olduğunu fark etmiş gibi geçici olarak hareketsiz kaldı.

Sadece Raven sürekli hareket halindeydi, kılıçları, müdahale etmeye cesaret eden her thrall'ı geri çeviren geçilemez bir baraj örüyordu.

Canavar, lanetlenmişlerin öfkesiyle karşılık verdi, başka birini anında yere serecek ağır yaraları umursamadan omuz silkti.

Tırnaklar Helena'nın yüzüne doğru uzandı, ama son anda çatırdayan siyah çubuk tarafından saptırıldı.

Onu, kaba güç ve durdurulamaz bir ivme ile alt etmeye çalıştı, ama o her zaman bir adım öndeydi; matadorun zarafetiyle ağır saldırılarının etrafında kaçıyor ve dolanıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, vurdu, vurdu, vurdu - canavarı yavaş yavaş yok eden bir yıkım davulunun ritmi gibi.

Et parçaları ve kırık kemiklerin etrafı sarsılan toprakta dağınık bir şekilde yer alıyordu.

Yine de, fiziksel olanın ötesinde bir öfke ve acıyla itilmeye devam etti.

Helena'nın kemiklerini sarsan bir kükreme ile geri çekildi, her iki harabe kolunu da son, umutsuz bir saldırıda yukarı kaldırdı.

Helena, güçlerin birikimini hissedebiliyordu, canavardaki büyüyen saldırının içinde zorla tutulan kuvvetlerin kıvrıldığını sezdi.

İşte bu - eğer bağlantı kurarsa, tüm ormanı yerle bir edecek kadar güçlü bir saldırıydı.

Onun bir şansı vardı.

Canavarın kolları yok edici bir güçle aşağıya doğru daldığında, Helena hareket etti.

Uzaklaşmak yerine, ileriye doğru, inen ölüm darbesinin tam kalbine doğru fırladı.

Siyah çubuk, yok edici bir parıltı yayı haline geldi ve saldırıyı doğrudan karşılayarak, Helena'nın dişlerini kafasında titreten yankılanan bir çarpışmaya neden oldu.

Bir şok dalgası, bir bombanın öfkesiyle dışarıya patladı, çevredeki ağaçları düzleştirerek bir yıkım girdabı oluşturdu.

Parçalanmış kabuk ve yerle bir olmuş toprakların ani fırtınası arasında, Helena canavarın sarsıldığını, kendi ezici gücünün geri tepmeleriyle sersemlediğini gördü.

Sonra tekrar, tekrar vurdu; her açıdan acımasız bir saldırı yağmuru ile, varlığının her zerresini durdurulamaz bir saldırıya döktü.

Siyah çubuk, onun iradesinin bir uzantısı haline geldi ve her gürültülü darbe ile kemiği parçalayarak ve eti ezerek, canavarı dağ gibi kütlesinde titreşimler yaratan şok dalgaları gönderdi.

Sonunda, dünyaları parçalayacak gibi hisseden son bir gürültülü darbe ile, canavar çöktü; dizleri işkence görmüş toprağı yararak aşağıya doğru çökünce, toz ve yıkım içinde bir bulut oluştu.

Yere çarptığında, ormanın titremesine neden olan bir etkiyle, hızla çürüyen maddelerin yapışkan bir miasmasına dönüşmeye başlamıştı.

Helena, çöken bulutun ortasında duruyordu, göğsü inip çıkıyordu.

Siyah çubuk, son darbesinin gücüyle bir ayak derinliğine toprağa saplanmıştı; etki noktasından dışarıya doğru yanmış toprak yayılıyordu.

Kasları yanıyordu, tendonları isyan ediyordu, ama iradesiyle kendini dik tutmayı başardı; zayıflık veya yorgunluk belirtisi göstermeyi reddetti.

Çünkü bu henüz bitmemişti... grup hala kölelerle başa çıkmak zorundaydı.

Onların hareket edebilmesi, bunun ormanın gerçek canavarı olmadığına dair yeterli bir kanıttı.

Ama bu şaşırtıcıydı.

Raven, Feral Sage'den gözlerini bile ayıramıyordu.

'Onu tek bir yetenek kullanmadan mı yendi?'

Helena, savaş boyunca kaba güç, hız ve silahının gücüyle taşındı.

Hiçbir yetenek yeteneğini bile kullanmamıştı. Tek bir tane bile!

Sage gerçekten, farklı bir güç seviyesiydi.

Uşaklar, şimdi dev canavarın hızla dağılmakta olan harabeleriyle cesaretlenmiş olarak, geçici sersemliklerinden uyanmış gibi göründüler.

Ölü gözleri yeniden odaklandı, elleri silahları daha sıkı kavradı çünkü bir fırsat hissettiler.

Raven, onlara daralmış gözlerle baktı, kılıçlarındaki tutuşu kendinden emin ve ustaca bir şekildeydi.

Helena'nın yorgunluğunu, sıcak dalgalar gibi üzerinden yayıldığını hissedebiliyordu.

Yırtıcı Bilge, o iğrenç varlığı sadece beceri ve ham güçle devirmek için açıkça muazzam bir çaba harcamıştı.

Raven'ın başındaki hafif bir hareket, niyetini iletmek için yeterliydi.

"Lütfen bir an dinlen," dedi alçak sesle. "Bunları bitirmeme izin ver." Terence'e baktı, "sen de."

Helena, siyah çubuğa ağırca yaslanırken, göğsü hala eforla kabararak en hafif bir onay işareti verdi, ucu yırtık toprağa kazınmıştı.

Terence kılıcını indirirken Raven'a düz bir şekilde baktı.

Raven, duruşunu hafifçe değiştirerek odaklanmasını bir jiletin kenarı gibi daralmasına izin verdi, tüm dikkat dağıtıcı unsurlar kayboldu ve sadece yaklaşan dans kaldı.

Elindeki çift kılıç, bedeninin uzantıları gibi uzanıyordu, zarif öldürücülüğün mükemmel dengelenmiş aletleriydi.

İlk thrall, vahşi bir homurtuyla, kılıcını yukarıda beceriksizce kaldırarak saldırıya geçti.

Raven gözünü bile kırpmadı. Tek bir kesintisiz hareketle, suyun kayaya çarpması gibi saldırıya akıp gitti.

Kılıçları, çelikten karmaşık bir ağ örerek, vahşi saldırıyı neredeyse küçümseyici bir kolaylıkla saptırdı.

Thrall'ın başarısız saldırısının ivmesinden dolayı savunması açıldığında, Raven saldırdı.

Çağının en yetenekli düellocularından biri olmasını sağlayan bulanık hız ve zarafetle, thrall'ın savunmalarının etrafında döndü.

Kılıçları, etin içinden geçerek ve tendonları keserek, bir kalp atışından daha kısa sürede süren bir saldırı fırtınasında hassas yaylar halinde parladı.

Thrall, saldırıları algılamadan önce uzuvları kesilmiş bir şekilde yere yığıldı.

Yanından üç kişi daha üzerine doğru koştu, harabe boğazlardan kopan hayvani kükreyişler. Raven, kılıçları ardında yansıyan gümüş bir bulanıklıkla, aralarına süzüldü ve karanlığı lekeledi.

Sonrası görüntü kaybolduğunda, iki thrall, parçalanmış tendonlar ve kesilmiş sinirlerle bedenleri işe yaramaz hale gelerek yere yığıldı.

Üçüncüsü, Raven'ın kılıcı boğazını bir inanılmaz hassasiyetle açmadan önce, boğuk bir nefes almayı başardı.

Duraksamadı, duraksamaya zamanı yoktu, daha fazlası içeri doğru akın ediyordu; orman zeminine yayılan kendi bozulmuş canlılıklarının kokusuyla çekilen amaçsız bir şiddet dalgası.

Raven, hipnotize edici bir dansla hareket etti, her adım bir sonrakine kusursuzca karışırken, kılıçları dönen çelikten geçilmez bir kalkan ördü.

Ayakları, Kageyama İkili Kılıç tekniğinin formlarını izledi - ölümcül uyumda ikiliğin yüce sanatı.

Burada, akıcı savunmaların bir dizisi, kılıçların gürültülü bir çarpışmasıyla bir dizi saldırıyla karşılaştı; engelleme veya karşılama değil, saldırıyı yönlendirme ve karşı saldırıya ivme kazandırma.

Ve orada, saldırı onu ezmek için uygun görünürken, en dar açıklıklardan ağır yaralar açan dönen kılıç hareketlerine geçiş yaptı, uzuvları kesip saldırıları yere inmeleri öncesinde etkisiz hale getirdi.

Tüm bu süre boyunca mükemmel bir denge ve kontrol içinde hareket etti, sonsuz düşmanlarla çevrili olmasına rağmen kendini asla bunaltmasına izin vermedi.

Bir noktada, bir thrall arkasından ona atladı, dişleri gıcırdayarak ve pençeleri uzanmış halde.

Havada bile olmadan, Raven döndü, bıçakları geçici gümüş ışık yayları çizdi.

Esir, iki düzgün şekilde kesilmiş parça halinde yere düştü, et cauterize yaralardan sızlıyordu.

Savaş devam etti, Raven'ın amansız gözüyle.

Düşen her düşman hemen başka birisiyle değiştirildi, ama tüm bunlar boyunca o, şekil veren etten başyapıtlar yaratan bir heykeltıraşın soğuk duruşuyla savaştı.

Dalga, sadece bıçak çalışmasıyla geri püskürtülemeyecek kadar kalınlaşmaya başladığında, Raven hızlandırdı.

Ayaklarını düşük İkilik Duruşu'na yerleştirerek derin bir nefes aldı, iradesini bir jiletin kenarı gibi odakladı.

Nefesini verirken, harekete patladı, bedeni parlayan çelikten bir dönen kasırgaya bulanarak bulanıklaştı.

"Düşen Sakura Tekniği" serbest bırakıldı, her darbe arasındaki mikroskobik duraklama, Raven'ı yeni, giderek daha ölümcül bir duruşta donduran bir kareydi.

Burada kılıçları, hamstring ve ayak bileklerini keserek saldırganları sakatlayan yakıcı çapraz kesimlerle alçaktan süzüldü.

Orada, her iki bıçağı da uzatarak, eşit ölçüde parçalayarak ve başsız bırakarak yok etme spiralleriyle pirouette yaptı.

Bir kalp atışı sonra, onun şekli illüzyona büründü, Raven'ın bedeni şaşırmış saldırganların arasında dokunan ardıl görüntülerin bulanıklığında kayboldu.

“Aynalı Lotus İllüzyonu” her açıdan ölüm getirdi, keskin kenarlı bozulma yaprakları hızlı bir şekilde etleri kemikten koparıyordu.

Son thrall düştüğünde, karanlık orman kesilmiş uzuvlar ve hızla soğuyan cesetlerle dolup taşan bir mezbahaya dönüşmüştü.

Raven, kılıçlarını indirirken her nefeste göğsü düzenli bir şekilde yükselerek merkezde duruyordu.

Giysileri bozulmuş vitae ile lekelenmişti, jet siyah saçlarının ön kısmı dağınıktı.

Yine de gözleri net ve odaklanmış kalmıştı, ağaçların arasını tarayarak başka tehditler arıyordu.

Son thrall'ın etkisiz hale getirildiğinden emin olduktan sonra savaş duruşunu gevşetti, sıkı potansiyel sarmallarının bir kez daha açılmasına izin verirken omuzlarını hafifçe gerdi.

Helena'ya kaldırdığı kaşla dönerken, Raven küçük bir gülümsemeye karşı koyamadı. “Iyi bir hafif ısınma için fena değil, değil mi?”

Helena bakışlarını çevirdi ve “Lanet olsun, o soylu klanların torunlarını sevmiyorum.” diye mırıldandı.

Raven'ın sergilediği şey, yetenek yetenekleri kullanmadan saf bir güçtü, tıpkı Helena gibi.

Ancak, onunla Helena arasındaki fark, Raven'ın klanı tarafından iyi bir şekilde eğitilmiş olmasıydı.

Raven'ın kullandığı ölümcül hareketler, şüphesiz Kageyama klanının derin tarihinden kök salmış ve yaratılmış olan Savaş Sanatlarıydı. Yürümeyi öğrenmeden önce muhtemelen savaş duruşları ve ayak hareketleri üzerinde pratik yapmaya başlamıştı.

Öte yandan Helena, diğer birçok kişi gibi sıradan biriydi.

Azim dolu bir ruhu ve biraz şansı olan bir kızdı.

Raven'a oldukça kıskanıyordu, bu yüzden onun gibi şanslı birinin neden dikkatsiz yaşadığını ve hayatını değerli görmediğini anlayamıyordu.

Of

Aralarında duyulabilir ağır bir iç çekiş yankılandı.

Hemen hepsi Northern'ın yönüne döndü.

Gecenin yıldızı, herkesin beklediği kişi nihayet döndü.

Ancak, döner dönmez, üçünün de yüzü dehşetle büküldü ve çok solgunlaştı.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

"Sorun ne?"

Terence titreyerek Northern'a işaret etti.

G-Gözlerin...

Kuzey, kafasını karışık bir şekilde kaldırdı, tam o sırada gözlerinin önünde bildirimler belirmeye başladı.

[Tüm Gözler Kaos ile yankılanıyor]

[Gözlerinizin yapısı ve bileşimi değişiyor]

[Kaos iplerini yeniden dokuyor]

Kuzey, bildirimlere kaşlarını çatarak baktı.

"Gözlerimde ne var?"

Raven'ın sesi dengeli bir şekilde yankılandı.

"Her gözünde iki birleşmiş göz küresi var... korkunç derecede güzel, ama bir canavara benziyorsun, Kuzey."

Kuzey birkaç saniye boyunca gözlerini kırpıştırdı, tamamen kafası karışmıştı, ama bir sonraki anda derin bir nefes alıp başını hafifçe hareket ettirdi.

"Bunlar için zamanımız varmış gibi. Hazırlanın, gerçek düşmanımız geliyor."

"Şimdi ne diyorsun?" Helena, sorgulayıcı bir ifadeyle başını öne eğdi.

Kuzey omuz silkti, "Dediğim gibi, gerçek beden ormandan yakında çıkacak."

Birkaç kez göz kırptıktan sonra, Kuzey'in çift gözbebeği (polikori) birleştirildi ve normal hale geldi.

Hepsi ona şaşkın bir sessizlik içinde baktı.

Şaşırılacak çok şey vardı, bu yüzden hangi yönü önce ele alacaklarına karar vermek zordu.

Sessizlik birkaç saniye daha sürdü, sonra Helena'nın enerjik sesi onu parçaladı.

"Üzgünüm, canavara tam olarak ne yaptın?"

Kuzey bir süre kayıtsız göründü, burada tüm ağaçların kaos yapısını bozma deneyimini hatırlayarak, canavarın onlardan herhangi birini uygun bir konak olarak bulamayacak şekilde düzenledi.

Tabii ki, önce canavarın kendisinin kaos yapısını bulduktan sonra.

Basit ama basit değildi.

Kaos'u her varlıkta ustaca—hatta ustalıktan öte—hisseden Northern, sahip olduğu Kaos özelliği ile onlara etki edebiliyordu.

Elbette, bu, [Kaos]u aktif bir yetenek olarak kullanmaya kıyasla farklı ve daha yönetilebilir bir ölçekti.

O daha dayanıklı ve yıkıcıydı.

Northern'ın yapması gereken tek şey, Kaos'un bağlarını izleyip onun bağlı kaynağını bulduktan sonra, bu varsayılan varoluşu incelemekti.

İlk bakışta, Northern, üç yüzün üzerinde bağı takip ettikten sonra, her yapıda—bağlardan bağlı varlığa kadar—küçük bir farkı fark etmeye başlamaktan kendini alamadı.

Gözden kaçırmak kolaydı. Aslında, Northern'ın görüşü, bunun görülmek için tasarlanmış bir şey olmadığıydı.

Ancak, [Tüm Gözler]in, bu kadar küçük ve fark edilmesi zor detayları ayırt etmesinde büyük bir rol oynamış olma olasılığı oldukça yüksekti.

Sonuçta, bağlarla ilgilenirken, kendisi gibi hissediyordu—sadece gerçekliğin iç işleyişlerine gömülmüş özel bir düzlemde var oluyordu.

Bu da, fiziksel bedeninin temel parçalarından biri olan gözlerinin, elini hissedip kullanabildiği kadar hissedilip kullanılabileceği anlamına geliyordu.

[Tüm Gözler] doğal olarak işlevini yerine getirmiş olabilir.

Eğer bu hipotezi doğruysa, bu, Northern'ın Kaos Prensi'nin asla sahip olmadığı bir şeyi kazandığı anlamına gelecekti.

Ancak, bu gerçeği düşünmek için zamanı yoktu.

Her Kaos yapısıyla fark edilemeyen farkı tanıdıktan sonra, Northern, bağlı varlıklarını izlerken onlara daha dikkatli bir şekilde yaklaşmaya başladı.

Beş yüz ligatürden fazlasına ulaştığında, Northern, hangi varlık olduğunu bilmeden bağlı kaynağa iz sürmesine gerek kalmadı.

Ağaçlar, toprak ve rüzgar – bunlar ana ligatürlerdi. Taşlar ve çakıllar, mantarlar, yosunlar ve likenler gibi bazı maddelere giden önemsiz olanlar vardı.

Zamanla, bu önemsiz olanlar da çok tanınabilir hale geldi çünkü sayıları fazla değildi.

Sonunda, Northern bu ormandaki Kaos yapısını mükemmel bir şekilde anlamıştı, bu yüzden canavarı gördüğünde hemen tanıdı.

Biraz zorlayıcıydı.

İlk başta, iki binin üzerinde ligatürü izledikten sonra bile, onu bulamadı.

Onu kaçırmış olabileceğinden korkarak, Northern tekrar dikkatli bir arayışa başladı.

Ancak, bu sefer daha hızlıydı çünkü yapılarla daha fazla aşinaydı.

Bu tanıdıklık sayesinde, belirli bir bağda gizli olan tuhaflığı bulabildi.

Diğerleri gibi, bu alt gerçekliği saran karanlıkta akan bir alev çizgisi gibiydi.

Ancak daha derin ve yoğun bir bakışla, Northern bunu görebiliyordu - farkı görebiliyordu.

Bağın içinde başka bir bağ vardı, çok daha şiddetli ama bir şekilde kontrol altında tutulmuş bir akış.

İki bağın birine gömülü olduğu gibiydi, bu da Northern'ın şimdiye kadar incelediği durum değildi.

Bir şeyin yanlış olması gerekiyordu.

Sonra aniden anladı.

Bu oldukça mantıklıydı. Eğer canavar ağaçlarda yaşıyorsa, bu onun Kaos yapısının da bu deseni takip edip canavarın kendisinin bir konak olarak kullandığı ağacın Kaos yapısında yaşıyor olduğu anlamına mı geliyordu?

Eğer durum buysa, o zaman bir yapıyı diğerinden çıkarmak mümkün olur muydu?

Ancak merakla başlayan şey, Northern'ı şansını denemeye yönlendirdi.

Çalışıp çalışmayacağından bile emin değildi ve çalışsa bile, bunun acı verici bir deneyim olacağından emindi.

Öncelikle, elini bağlara daldırmaya çalıştı, Kaos yapısına dokunarak.

Ve gerçekten de acı verici ve acı bir deneyimdi.

Hemen etkili bir şekilde, elleri içten dışa doğru parçalanmaya başladı.

İçten yanma hissiyle birlikte, sanki bir volkanın derinliklerinden gelen lavlarla yanıyormuş gibi.

Neyse ki, parçalanma hızı, [Kaos İpliği] tarafından yeniden inşa edilme hızına eşitti.

Bu, en azından, yapılarla anlamlı bir şey yapmadan önce ellerini kaybetmesini engelledi.

Ancak aynı zamanda, ona yüz kat daha fazla acı verdi—çünkü elleri kaos yapısında ne kadar uzun kalırsa, elleri o kadar hızlı parçalanıyordu ve bu da [Kaos İpliği]'nin eşit hızda yenilenmesine neden oluyordu.

Kuzey, ellerinin parçalanarak yanma acısına katlanmak zorunda kaldı, zorla bir araya getirildi ve tekrar tekrar parçalandı... sürekli olarak.

Yaptığı şeyle ilgili bir hata yapmadığından emin olmak için odaklanmaya devam ederken.

Bir Kaos Yapısına dokunmak asla mümkün olmamalıydı.

Ancak [Görmeyen Gözler] ve [Kaos İpliği] bunu mümkün kıldı, ancak Northern kesin olarak söyleyemedi.

Ancak, Kaos Prensi'nin bile bunu denemediğinden şüpheleniyordu.

Sonunda, gömülü bağın dikkatlice çıkarılmasından uzun bir süre sonra, Northern yapısını değiştirdi.

Kesin olarak bilmiyordu, ama eğer yapıyı öyle bir şekilde bozabilirse ki bağ başka bir bağa sığamaz hale gelsin, canavarın başka bir ağaca atlayacağını düşündü.

Kaos yapısını bozmak, bağları ayırmaktan daha az zordu.

Bu, sanki küçük alev liflerini ayırıp, onları farklı bir şekilde bağlamaya çalışıyormuş gibiydi.

İşini bitirdiğinde, bağ ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başka birine sığamayacağını anlayabiliyordu.

Çünkü bağın Kaos yapısı, başka bir bağa girmesine izin veriyordu - bu onun özüdür - ama yapıyla oynamak, o belirli özün yok edilmesi anlamına geliyordu.

Artık, bağın Kaos yapısı diğer bağlara sığamaz hale gelmişti. Belki sonunda bir eşleşme bulacaktı - Northern'ın bağladığı yeni dizilime uyan bir yapı bulma şansına sahip olabilirdi.

Ancak bu kesinlikle yakında olmayacaktı.

Bu bozulma, canavarın orijinal bedenine geri dönmesine neden olan şeydi.

Ve sonunda, Northern gözlerini gerçek dünyaya açtı. Neyse ki, hiçbir fiziksel hasar olmadan.

Ancak, zihni beklediğinden çok daha ağır bir bedel ödemişti.

Bu durumun ise avantajları ve dezavantajları vardı.

Kuzey, Helena'nın sorusundan sonra birkaç dakika sessiz kaldı. İçini çekti ve hafifçe başını salladı, sonra dedi ki

: “Açıklasam bile, anlamazdın.”

Helena kendinden emin bir şekilde başını salladı.

“Beni dene.”

“Bunu çok isterim, ama görüyorsun, gerçekten...”

Orman ağır bir şekilde titredi, onun konuşmasını kesintiye uğrattı. Northern titreyen ağaçlara etrafına baktı ve bir kez daha iç çekti, sonra tamamladı, "...zaman."

O, başını sağa sola eğdi, boynundaki kemikleri çatlatırken, ellerini katlayıp açarak iyi durumda olup olmadıklarını kontrol etti.

[Kaos İpliği] gerçekten harika bir nitelikti.

Onun onarma işini yaparken büyük acılar yaşatmasının yanı sıra, Northern'ın ellerinin tüm o ızdıraptan geçmemiş gibi hissettirmesi de dikkat çekiciydi.

Bu niteliğe sahip olmadan nasıl olacağını hayal etmek... bunu düşünmek bile istemedi.

Northern bir an aşağı baktı, sonra gözlerini hafifçe kısarak geri kalanlarına baktı.

Konuşurken şüpheci görünüyordu, biraz tereddüt etti.

"Bunu tek başıma halletmem mümkün olur mu?"

Üçü de gözlerini ona çevirdi.

Helena ilk haykıran oldu.

"Ah Metynnis'i kurtar, en azından biraz sağduyun olduğunu düşünmüştüm. Bütün bu zaman yanıldığımı düşünmek." Raven'a baktı. "Bu adamın rütbesi neydi tekrar?"

"Drifter," Raven kısaca yanıtladı. Hatta o bile Northern'ın cesur önerisinden etkilenmiş gibiydi.

"Doğru! Bir Drifter. Ve tek başına bir Maelstrom seviyesindeki canavarı alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Northern hafifçe gülümsedi ve ona dedi ki,

"Tek başıma olmayacağım, Bayan Sage..."

Helena başını geriye yasladı, gözlerini kısarak.

“Ne?”

Northern'ın küçük gülümsemesi biraz daha genişledi, son derece kibirli görünüyordu.

"Görüyorsun... Benim de arkadaşlarım var... benim gibi."

O anda, sağında ve solunda iki tane daha Northern belirdi.

Hepsi siyah, parlak zırhlar giymişti, canavardan daha az bir şeyle anılacak kadar korkutucuydu.

Helena ağzının açık olduğunu fark etti, konuşmayı umuyordu ama kelimeler onu terk etti.

Raven, her zaman olduğu gibi, çenesini hafifçe kaldırdı, ifadesi ise kayıtsızdı.

Ve Terence... gözleri hayranlık ve korkuyla parlıyordu.

Klonlama yeteneği gerçekten de nadirdi.

Ama zırhını mükemmel bir şekilde kopyalayabilmek daha da nadirdi.

Kuzey, diğer iki kişiye baktı, üzerlerindeki Gece Korkusu zırhını inceledi.

Bir süredir bunu düşünüyordu, ama tam olarak emin değildi.

Ama bir şekilde, gözleri ve duyuları artık ruhunun ne kadarının klonlandığını daha iyi ayırt edebiliyordu.

Zırh, işlevselliği kopyalanmış olsa da, düzen yeteneği kopyalanmamıştı.

Ayrıca, Kuzey şu anda klonlarının yeteneklerini kullanamadığını keşfetti.

Sadece Sahip Olunan Yetenekler hariç.

Yani yapabildikleri tek şey kendilerini klonlamaktı.

Ve bu oldukça mantıklıydı, çünkü o, rütbe atladıktan sonra sahip olunan bir yetenek haline geldi.

Belki de diğer yeteneklerini, bu yetenekler de sahip olunan yetenekler haline geldiğinde kullanabileceklerdi.

Ya da belki de kullanabilecekleri yetenekler için bir sınır vardı ve belki de o sınır, onun özellik rütbesini geliştirmemiş olmasından kaynaklanıyordu.

Başka bir olasılık da şuydu... Belki de Klonlama, özellik nedeniyle yapabilecekleri tek şeydi.

Sonuçta, onun hiçbir özelliğini kullanamadılar. Hiçbiri.

Hatta [Şekilsiz] bile.

"Orada... üç tane siz var."

Sonunda, kelimeler Helena'nın ağzından çıktı.

Kuzey, anı tam anlamıyla tadını çıkararak başını hafifçe kaldırdı.

"Aslında iki."

Ormanın titremesi bir kez daha yankılandı.

Ve aynı anda, siyah bir alev Kuzey'i ortasında sardı.

Diğer ikisi, Kuzey gülmeyi öğrenmemiş olsaydı nasıl olacağını yansıtan soğuk bir ifadeye sahipti.

Helena, siyah ateşin Kuzey'i yakmasını izlerken çok temkinli bir ifade takındı.

Elbette, panik yapacak kadar aptal değildi.

Üçü de bu genç adamın kollarında anlaşılmaz derecede şok edici bir şey olduğunu anlama konusunda temel bir anlayışa sahipti.

Ve bunun gelişimini izlemek son derece heyecan vericiydi.... Bu, hepsini büyüleyen büyüleyici bir gösteriydi.

Sonunda, alevler Kuzey'in derisinden sıyrıldı ve önlerinde tamamen farklı bir varlık belirdi.

Gözleri siyah ve acımasızdı, boş ve korkutucuydu.

Siyah saçları ateş gibi parlıyordu ve dev bir canavarın yelesi gibiydi.

Kömür rengi derisi üzerinde dövme gibi kırmızı runlar vardı, bedeni yaklaşan ve kasvetli bir karanlıkla zar zor örtülmüştü.

Etrafa yayılan ilkel kötülük.

O farklıydı.

O bir şeytandı.

O...

Koll.

Kuzey, dudaklarının köşesini kaldırdı, bu hiç de iyi görünmüyordu. Keskin dişleri, acımasız ve korkutucu bir gülümseme sergiliyordu.

Bu, Helena'nın soğuk korkudan geri çekilmesine neden olan bir gülümsemeydi.

O ne olursa olsun... bu bir dolaşan olamazdı.

Hayır, bunun bir Dolaşan'ın gücü olması mantıklı değildi.

Onun varlığı, ondan hissedebildiği güç, tüm mantığı geçersiz kılıyordu.

Bu bir canavardı!

Bir Maelstrom-rank canavarı!

Ormandaki titreme bir kez daha yankılandı.

Onlara doğru gelen ne varsa, kesinlikle zamanını alıyordu.

Adımları büyük ve ağır bir şekilde ses çıkarıyordu.

Muhtemelen tek bir hamlede onca metreyi kaplayacak kadar büyüktü.

Çünkü her yankılanan titreme, tüm manzarayı bir öncekinden daha fazla sarsıyordu.

Koll'un kötü ve şeytani yüz ifadesiyle kuzeyde, sonra dedi

: "Peki, ne dersin?"

Ses tonu her zamanki gibi boğuktu.

Şaşkın bir sessizlik içinde sıkışıp kalan Helena, Raven'a döndü.

O da, karşılık olarak omuz silkti.

Helena gözlerini Northern'a geri çevirdi.

“Pekala... sanırım savaş alanı senin.”

Sesinde hafif bir titreme vardı.

Vücudu heyecanla dolup taşıyordu.

Bir günün geleceğini bilmiyordu... bu iğrenç varlıklarla bir savaşı dört gözle bekleyeceği günü.

Birinin hayatını sona erdirebilecek bir savaş, nasıl gelişeceğini beklerken heyecanla dolup taşacağını bilmiyordu.

Koll'un görünümünde değil, onun ruhunu ve güçlerini de barındırarak ilerleyen Northern'ı izlerken, kalbi hızla çarpıyordu.

Yalnızca onun değil, Raven duygularını gizlemede daha yetenekliydi, ama gözleri geçerken hareket eden lanetin üzerindeydi. Kızıl gözleri onun peşinden gitti.

Derinliklerinde ince bir heyecan kıvılcımı vardı.

O da... Helena gibi, bunu dört gözle bekliyordu.

Kuzey, ikisini geçti ve önünde bekledi.

Helena ve Raven yavaşça döndü, sessizce gözlem yapıyordu.

Terence daha gerideydi, yüzü ilahi bir hayranlıkla kaplanmıştı. Kuzey kendini klonladığından beri ona böyle bakıyordu.

Diğer iki klon, Kuzey'in arkasında yürüyüp durdular.

Bir başka titreme, tüm ormanı sarsarak en şiddetli olanı oldu.

Ve nihayet, karanlığın kollarından çıkan yaratık, gerçek formunu ortaya çıkardı.

Kuzey... ve diğerlerinin başları, iğrençlik onların önünde belirdiğinde yavaşça yukarı kaydı.

...Sayısız grotesk tentakül ve uzantıyla kıvrılan kabus gibi bir birleşim.

Çekirdeğinde, belirsiz bir insansı şekil gizleniyordu, bozulmuş uzuvlardan uzanan uzun pençeler, değişen, benekli gri ve siyah tonlarından oluşuyordu.

Hastalıkla beyaz kemik çıkıntılar dışarı doğru fırlıyordu, her biri delice, önündeki geniş alanı gözlemleyen sayısız göz yanılsaması yaratıyordu.

Dişleri sivri, açılmış bir ağız, etrafında titreşen daha küçük ağızlarla çevrili, ana "başını" oluşturuyordu ve ilkel kaosun bir aurasını yayıyordu... Kuzeyli'nin alışık olmadığı bir şey.

Kuzeyli, canavarı oluşturan devasa, sürekli şekil değiştiren kütlenin ötesine baktı.

Ve ikiz ayların kaybolduğunu, bu tuhaf abominasyon tarafından silindiğini gördü.

Sinirli bir şekilde dilini ısırdı ve diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı.

"Kaçırıldık."

Helena kaşlarını çattı, bakışları artık boş olan gökyüzüne yükseldi.

"Bu olmalı... insanların yutulmak üzere getirildiği yer."

Raven'ın başı, önlerindeki devasa, akıl yiyen varlığı algılarken neredeyse hissedilmeyecek şekilde hareket etti - saf korkunun somutlaşmış bir birleşimi, büyüklüğü onları tamamen gölgede bırakıyordu.

Sonra onun altına baktı. Tüm şekli, tentakül benzeri sarmaşıklarla dolu çiçek şeklindeki bir meyve kabuğuna gömülmüştü, derinlere kök salmıştı.

Ve formunun tabanından... yavaşça yürüyen insanlar, çeşitli türde silahlar tutarak geliyordu.

Hepsini karanlık bir örtüyle karartmış, zihinleri önlerinde beliren iğrenç varlık tarafından sonsuza dek köleleştirilmişti.

Helena, kölelerin kendilerine doğru yürüdüğünü izlerken, daha da öfkeli bir şekilde parladı.

Tanıdığı insanları görebiliyordu.

Konuştuğu, savaştığı insanlar.

Hepsi, bu canavarın zihinsel ipleriyle kaybolmuş, kuduz ve vahşi bir şekilde hareket ediyordu.

Dudaklarını acı bir şekilde ısırdı ve Northern'a seslendi.

"Hey..." nefes aldıktan sonra, intikam dolu bir sesle devam etti. "O lanet canavarı sana bırakıyorum. Onu mümkün olan en korkunç ve acı verici şekilde öldür."

Northern, önce boş bir ifadeyle geri baktı. Sonra acımasızca gülümsedi.

"Bana bırak."

Helena da gülümsedi, canlı yüzünde o Vahşi Bilge ifadesini geri kazandı.

"O zaman bu hizmetkarları bize bırak."

Gözlerinde yansıyan bir kızıl yıldırım, Northern'ı yok etti. Üçünden hiçbiri onun hareket ettiğini görmedi.

Sadece bir anda.

Boş gökyüzünden tek bir darbe halinde yoğunlaşmış yüzlerce yıldırım çubuğunun birleşiminden oluşan kırmızı bir mızrak, korkunun üzerine güçlü bir gök gürültüsü gibi indi.

Kızıl mızrak, bir küçük kıyametin gücüyle iğrenç varlığın üzerine patladı ve anında çevredeki ormanı düzleştiren bir şok dalgası yaydı.

Ardındaki gök gürültüsü, yeryüzünün kendisinin parçalandığı gibi, kulakları sağır eden bir gürültüydü.

Bağlılar dengesini kaybetti, beceriksizce düştü, çoğu şok dalgasının gücüyle savruldu.

Bu durum grubu da etkiledi, ama onlar kararlı durdular, etraflarındaki en güçlü Drifter gruplarından biri olarak itibarlarına layık oldular.

Helena, gözlerini yukarıda tutarken yüzündeki şaşkınlık ifadesini silemedi.

Bu adam... Northern... beklentilerinin çok ötesindeydi.

Ve o bir Drifter mı?

O alaycı bir şekilde güldü.

'Burada bir şeyler ters gitmeli.'

Kuzey'in yer sarsıcı açılış saldırısından kurtulmaya çalışan thrall'lar, Raven'ın içlerinde parlayan çelikten oluşan bir kasırga gibi belirmesiyle neredeyse hiç zaman bulamadılar.

Kılıçları, her darbenin cerrahi hassasiyetle damarları, tendonları ve sinirleri kesmek için noktasal travma yarattığı, yok edici bulanık yaylar gibiydi.

O, öfkeli bir fırtınanın durmaksızın devam eden temposuyla hareket ediyordu; her hareket bir sonrakine kusursuzca karışıyor, kılıçları etrafında geçilemez bir yıkım küresi örüyordu.

Burada, bir çapraz kesişme, bir thrall'ı omuzdan karşı kalçaya kadar açarak, kötü kokulu hayat sıvısını pul pul bir yay şeklinde fışkırttı.

Orada, bir noktasal itiş, çene hattının altındaki yumuşak çukurlara ulaştıktan sonra diğer taraftan parçalanmış etin patlamasıyla dışarı fırladı.

Bu arada, ayak hareketleri muhteşemdi - baş döndürücü pivotlar, ustaca kaymalar, zarif dönüşler - Raven, parçalanmış uzuvlar ve iç organların püskürmeleriyle dağılmış bir kasırganın gözüydü.

O vurdu ve hareket etti, vurdu ve hareket etti; thrall'lar, onun dönen ölümcüllüğü önünde biçilen buğday gibi düşüyordu.

—

Kıyamet etkisine rağmen, korku görünüşte rahatsız olmamıştı; grotesk, sürekli değişen formu, saldırıyı bir kayanın denizi omuz silkmek kadar kolay bir şekilde karşılıyordu.

Eğer bir şey varsa, saldırıdan yayılan yıkıcı enerjileri neredeyse emiyor gibiydi; karanlık bir eğlenceyi ima eden bir şekilde pulsasyon yapıyordu.

Northern'ın şaşkın gözlerine göre, yaratığın belirgin bir zayıflığı yoktu - yıkıcı saldırılarını hedef alabileceği net bir nokta yoktu.

Bu, korkunç bir biçim verilmiş ilkel kaos ve kin yüklü, sürekli yenilenen şekilsiz bir kütleydi.

Her kesilen tentakül veya kesilen uzuv anında yerini alıyor, yıkım o dalgalanan, kıvrılan kütleye sorunsuz bir şekilde akıyordu.

Böyle bir varlıkla nasıl savaşmaya başlanırdı ki?

Elinde yanan kırmızı alevlerden oluşan bir çubuk belirdi. Onu sıkıca kavradı ve canavara sert bir bakış attı.

'Bu oldukça talihsiz, bu formda gözlerimi kullanamıyorum.'

Koll'un ruhunu donattığı için, Northern kendisinden çok farklı bir durumda bulunuyordu.

O, tüm form ve öz bakımından neredeyse Koll'du, kendisinin tüm fiziksel ve aktif yeteneklerini bırakmıştı.

Hepsi [Tüm Gözler]'in sunduğu şeyleri de kapsıyordu.

Bunu özlüyordu, ama Koll'un algısıyla dünyayı gözlemlemek de hoş değildi.

Her şeyden önce, her şey pürüzsüzdü. Her şey gözlerinin önünde öyle bir şekilde gelişti ki, en uygun zaman ve eylem biçimini ayırt edebildi, bu da ona en iyi hızda hareket etme veya en iyi saldırıları başlatma imkanı tanıdı.

Bu ham ve derin bir duyguydu.

Bağımlısı olabileceği bir duygu.

Ama bu yeterli olmayacaktı... [Tüm Gözler]'e ihtiyacı vardı.

'Tch...'

Kuzey, sinirle dilini çıkardı. Bu kadar çabuk pes etmek istemiyordu.

Kendini daha da zorlamak istiyordu.

Bu, hem kendisine hem de izleyenlere gücünü gösterme fırsatıydı.

Şu ana kadar topladığı her şeye rağmen nedenini bilmiyordu ama...

Gerçekten biraz eğlenmek istiyordu.

"Tamam..." kabul etti. "Hadi oynayalım."

İlk sorgulayıcı uzuv saldırdığında, pençeli bir ağızla uçlandırılmış, kıvrılan kas ipi gibi bir tentakül Northern zaten hareket ediyordu.

O, sıvı bir zarafetle saldırgan saldırının etrafında akarken, elindeki kırmızı mızrak kurnaz bir aldatmacaydı.

Momentum'un etkisiyle aşırı uzanan eklemin yanından geçerken, Northern saldırıya geçti.

Kızıl alev mızrağı, dişlerini gıcırdatan ucunun hemen üstünde, suçlu uzuvda patladı ve anında kırmızı, solgun enerjiyle etin cauterize olmasına neden oldu.

Bir şok dalgası, yakındaki ağaç gövdelerini parçalayacak kadar güçlü bir patlama ile dışarıya yayıldı.

Kesilen, dumanı tüten tentakül parçası, acı çekmiş toprağın içinden geçerek, nihayet hızla çöken harabe içinde titreyerek yattı.

Ama bu sadece başka bir açılış salvosuydu.

O ilk uzuv etkisiz hale getirilir getirilmez, korkunun atardamarından iki tane daha fırladı - Northern'a zıt açılardan doğru fırlayan, uçları yere düştüğünde cızırdayan kötü bir sıvıyla damlayan bir çift kamçı benzeri uzuv.

Gergin bir inleme salarak, Northern alçak bir şekilde sıçradı ve ardından dar bir açıklıktan geçerek vücudunu bir somun gibi döndürerek yukarıya doğru patladı.

Ağırlıksız yayının zirvesine ulaştığında, dönüşü sırasında başka bir mızrakla saldırdı.

İkili patlamalar havayı yırtarak, peşindeki tentakülleri hızlı bir şekilde atomize etti.

Northern yarı çökük bir pozisyonda indi, momentum onu omuz yuvarlanmasıyla ayaklarına geri taşıdı - zaten abominasyonun bir sonraki saldırısına karşı harekete geçiyordu.

Ve değişim devam etti, en küçük bir yanlış adımın, en hafif bir tereddütün bile anlaşılması zor bir bedeli olduğu ölümcül bir dans.

Zaman, Kuzey'in dehşetin saldırısını karşılayarak, her kabus gibi saldırıya Koll'un kendi klonlarıyla giderek daha vahşi karşılıklar vererek karşılık vermesiyle aynı anda hem yavaşlayıp hem de çılgınca hızlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ancak ne kadar kütlesini kesip, parçalayarak patlatsa da, yerini almak için daha fazlası sürekli olarak ileri doğru akıyordu.

Dişlerini gıcırdatan, pençelerini savuran, kamçı gibi uzantılar ve diğer her türlü grotesk varyasyonlardan oluşan bir kaleidoskopik dizi, ona acımasız, durmaksızın bir şiddet seliyle saldırıyordu.

Varlığın virülan biyokütlesinin muazzam boyutuna, yaydığı yanlışlık aura karşısında Kuzey, korku veya endişe belirtisi göstermedi.

Her şeyden çok, ifadesi bu son meydan okumayı değerlendirirken hafif bir heyecan ve kayıtsız bir analiz gibiydi.

Korkunun bunu hissettiği gibi görünüyordu; camın aşındığına benzer bir hışırtı, o birleşik formun içinden geçerek, tünel gibi açılan ağızlar, belki de bir beklenti veya eğlence içinde gıcırdayarak ilerliyordu.

Bu düşmanın gücü, tarif edilemez kozmik sınırların tehlikeli bir şekilde yakınında dolaşan farklı bir katmanda yankılandı.

Önemi yok.

Önemsiz kıvılcımlar, diğer tüm kıvılcımlar gibi sönecekti.

İsyan, unutuluşun kollarına sarılmadan önce ölümlülüğün tutunduğu bir yanılsamaydı.

Bu, daha önce sayısız insanın yaptığı gibi onu da kırardı.

Kara deliklerin olay ufkunun yırtılması gibi bir sesle, kırmızı ağaçlardan daha kalın uzantılar, ahlaka aykırı bir ritimle fırladı.

Keskin mızraklar, kancalar, bıçaklar - bu önemsiz noktanın, yüce olanın karşısında kendini kaldırmaya cesaret eden her türlü cezalandırıcı yapı, büküldü.

Ama Northern, ilk kapsama saldırısının etrafında akıcı bir şekilde dolaşırken, arkasında bulanık bir kırmızı iz bırakan bir parıltıydı.

Aynı hareketle, avucu dışarı doğru kesildi, parmakları sanki bir kutsama yaparcasına açıldı.

Kırmızı yıldırımlar parmak uçları arasında dans etti, hızla yok edici bir güç küresine yoğunlaştı.

Kolunun hafif bir hareketiyle, enerji özünün yoğunlaşmış hali dışa patladı ve korkunun araştırıcı uzantılarına çarpan bir güç tsunamisi serbest bıraktı.

Onlar, ezici saldırı altında anında yok oldular, termonükleer enerjilerin kör edici bir sisinde son atomlarına kadar yakıldı.

Şok dalgası dışarıya doğru patladı, çevredeki manzarayı geniş bir çarpma kraterine dönüştürdü, etrafa dağılmış enkaz ve devrilmiş ağaçlarla doldu.

Ama Northern durmadı, o yıkım torrentini spiral bir helis içinde yönlendirirken dönen bir dervişe dönüştü.

Bu sefer, yıldırım sarmalı kargaşa patladığında, dışa doğru yayılan sayısız ince kan kırmızı plazma mızrağı serbest bırakıldı.

Vurduğu her yerde, iğrenç varlığın araştıran tentakulları kesildi, parçalandı, bir düzine atmosferik yeniden girişin tek bir nokta darbesine sıkıştırılmış relativistik öfkesiyle kesildi.

Çevresindeki orman, yok edici fırtınanın sınırları içinde var olmaya cesaret eden her türlü biyomaddenin sistematik olarak etkisiz hale getirildiği apokaliptik bir öldürme bölgesine hızla dönüştü.

Vorteksin ışıldayan çekirdeğinde, Northern bir an askıda kaldı - bedeni, gücün yanıcı aurasıyla sarılıyken, bakışları dehşetin milyarlarca katı olan dikkatiyle buluştu.

Orada öfke yoktu, zafer ya da alay da yoktu.

Sadece serbest bıraktığı güç seviyesini yansıtan en hafif bir çaba ipucu vardı.

Koll'un yeteneğini kullanmak, onun için doğal bir şey gibiydi, bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Belki de bu, ruhunun Northern'ın bütünlüğüyle mükemmel bir sinerji içinde olmasındandı.

Koll'un güçleri üzerinde o kadar büyük bir kavrayışa sahip olduğu için, Maelstrom'un kesinlikle son karşılaşmalarında elinden geleni yapmadığını da biliyordu.

Belki de Koll'un yaptığı tek şey eğlenmekti ve sonra Night Terror ve Northern'ın saldırıları tarafından pusuya düşürüldü.

Kuzey, bu anda Maelstrom'un tam gücünün serbest bırakıldığını asla göremediklerini tamamen fark etti.

Ve bu iyi bir şeydi çünkü dehşetin uzuvlarını ne kadar kirlettiğini görebiliyordu.

Onun saldırılarının diğer ucunda kalmayı başaramazdı.

Bunu biliyordu.

Kuzey, yorgunluğu üfleyerek iç çekti.

Gözlerini dehşete kaldırdı.

Sonra bir kez daha var olmaktan silindi, sanki hiç olmamış gibi enerji özünün gürleyen bir kasırgası göz kırparak kayboldu.

Bir anlığına, sadece sessizlik ve neredeyse tamamen yıkımın yerleşen tozu vardı.

Sonraki an, Kuzey harabe arasında yeniden belirdi, iğrenç varlığın atardamar gibi atan, yenilenen kütlesinin yeniden ortaya çıktığı yerden on adım bile uzakta değildi.

Avucu bir kez daha kesildi, bu sefer beş parmağı kanın yeni doğmuş güneşleri gibi parlıyordu.

"Sim-Ursa Quintatic," dedi, konuşur gibi sakin bir tonla.

Bu sefer, o odaklanmış güç ışınları patladığında, kaslı mızraklar gibi fırladı - yok edici manzarada kaybolan beş parlak nükleer öfke mızrağı, yok oluşun kayan yıldızları gibi süzüldü.

Korkunun dalgalanan formuna hızlı bir şekilde çarptılar, o şekil değiştiren, sürekli yenilenen kütleye, siklonik ateş fırtınalarının öfkesini nokta etkileriyle patlatarak çarptılar.

Her gürültülü patlamada plazma ve yanmış, cam benzeri maddelerin fışkırmaları dışarıya doğru püskürdü.

Sanki varlık, yeni doğmuş bir güneşin yüzeyine çarpmış gibiydi, bu saldırıların neden olduğu yıkımın ölçeği öyleydi.

Yine de, Northern durmadı, stratejik, hassas darbelerle büyüyen sarmal kollarını ve araştıran uzuvlarını sistematik olarak yakarken tam güçteki atışları ardı ardına serbest bıraktı.

Boşa hareket yok.

Gösteriş veya şatafat yok.

Sadece, korkunun her saldırısını acımasız, kaçınılmaz bir güçle karşılayarak, odaklanmış, amansız bir nötralize etme saldırıları serisi.

Eğer o, kasların whip gibi kollarıyla saldırırsa, Northern'ın avuçları, onları var olmaktan silen gürleyen plazma toplarına dönüşüyordu.

Tutucu pençeler ve derin ağızlar fırladı, ama o iğne ince enerji öz mızrakları tarafından anında parçalandı; bu mızraklar, her savunmayı cerrahi bir hassasiyetle delip geçiyordu.

Bir noktada, korkunun tüm ağırlığı, Kuzey'i acımasız kütlesinin altında ezme vaadiyle, kaosun yaklaşan bir dalga cephesi olarak ileriye doğru yükseldi.

O, bu gerçeklikten basitçe göz kırparak kayboldu, ölümcül formu birkaç metre uzakta yeniden belirdi ve o anormal et tsunami, daha önce bulunduğu alana çarptı.

İfadesini bile değiştirmeden, Northern yeniden saldırıya geçti - çevresindeki kırmızı güç ışınları, canavarı geçerken bıraktığı dalgalanan, cam gibi sıvıya derin yarıklar açıyordu.

Savaş devam etti, Northern'ın yenilmez formu, canavarın ilerleme girişimlerini hesaplanmış, hassas darbelerle kurutuyordu.

İzinde kraterler açıldı, ormanlar kazındı ve sadece bir hava almayan ay yüzeyine daha çok benzeyen, yanmış, camlaşmış bir cehennem manzarası ortaya çıktı.

Yine de varlık kendisi, her zamanki gibi amansız ve verimli görünüyordu, kesilen her kütlesel parçasını, kesildiği kadar hızlı bir şekilde yeniliyordu.

Akıp şekil değiştiriyor, bu yeni tehdidin sınırlarını mutatif darbeler ve terörün makro oluşumlarına dönüşen saldırılarla test ediyordu.

Ancak, ne kadar biçimsiz, akıl sağlığını bozan yapılandırmalar doğursa da, Northern bunların hepsini çok boyutlu dejarik oynayan bir büyük ustanın matematiksel hassasiyetiyle eşleştiriyordu.

Tüm kıtaları silip süpürmesi gereken saldırılar, sonsuzca uyum sağlayan güç ekranlarına çarpıyordu.

Zihni sıvılaştırmak ve varoluşu parçalamak için tasarlanmış küfürler, Northern'ın görünüşte dayanılmaz psikolojisine karşı en küçük bir etki bulamadı.

O, bu ilkel dalganın kırıldığı, sarsılmaz, dokunulmaz, sarsılmaz bir kalesiydi.

Sonunda, o acımasız yok edici güç alışverişinin sonsuz gibi görünen bir süresinin ardından, korkunun çılgın hesaplamalarının içinde bir şey nihayet korunmayı saldırganlıktan önceliklendirmeye başladı...

Helena, şaşkınlığını ifade edecek kelimeler bulmakta zorlandı.

Raven, kölelerle başa çıkma konusunda son derece yetenekliydi, ama bu, onun aktif olarak katılmadığı anlamına gelmiyordu.

Olan şu ki, Northern savaşa daldığı anda, tüm yer sarsıldı.

Bu yüzden, önüne bakmaktan kendini alamadı.

Gördüğü şey dikkatini çekti; Northern, devasa korkuya yıkıcı saldırılar düzenlerken ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Her darbe ile birlikte, yer parçalandı, ağaçlar havaya fırladı ve köleler en az endişeleri haline geldi.

Artık, Northern'ın her bir saldırısından patlayan felaketten hayatta kalmaya daha fazla odaklanmaları gerekiyordu.

Ve bu görev, birkaç zihin kölesi gezginle başa çıkmaktan çok daha fazla enerji gerektiriyordu.

Bir noktada, Helena durmak zorunda kaldı ve geriye bakarak, Northern'a güvenliklerini de düşünmesi için bağırma isteğine zor da olsa karşı koydu!

Adam, neredeyse orada tek başına savaşıyormuş gibi savaşıyordu.

Ama bu fazla bir istekte bulunmak olurdu.

Bunun yanı sıra, korkunun baskın boyutunun yanı sıra, haksız bir ultra-iyileşme yeteneği vardı.

Northern, bu savaşı kazanmanın tek yolunun önce ağır saldırılar yapmak olduğunu muhtemelen fark etmişti.

Canavarın devasa bedeni nedeniyle, verilen hasarın hissedilmesi zorunluydu.

İkincisi, hasarı canavarın iyileşebileceğinden daha hızlı vermek zorundaydı.

Ve bu ağır saldırıları dakikada uygulanan oranla birleştirdiğinizde, O zaman bir sonucun meydana gelmesi kaçınılmazdı.

Sadece beyaz saçlı çocuğa güvenmeleri gerekiyordu.

Yoksa şimdi siyah saçlı mıydı?

Olayın ne olduğunu bile bilmiyordu.

Helena, Northern'ın son saldırısının şok dalgası kuvvetinden kaçarak hızla ileri fırladı,

Bu arada, Terence'i de yakaladı.

Raven kendi başına iyi iş çıkardı; dişlerini sıktı ve bir şekilde güçlü kuvvete karşı durmayı başardı.

'Ona kıskanıyorum...'

Helena, bir el ile desteklediği Terence'e gözlerini çevirdi.

"İyi misin, hanımefendi?" Helena, sorduğunda Terence'e daha fazla destek sağladı.

"Ah, evet, evet, iyiyim."

Öte yandan, Terence biraz telaşlı ve kafası karışmış görünüyordu.

O da, Northern tarafından yaratılan yıkıma gözlerini dikmişti.

Northern'ın zayıf olduğunu bir an bile düşünmemişti, ama şu anda olanlar, sahip olduğu beklentileri çok aşıyordu.

Raven'ın bile şoku ve sürprizi inkar edemeyeceğinden emindi.

Bir Drifter kadar güçlü olabilecek biri nasıl olabilir?

Terence biraz duraksadı, sonra başını hafifçe Helena'ya doğru çevirdi.

"Bilge Helena..."

Helena biraz daha yaklaştı.

"Evet, hanımefendi?"

"Bir sorum var."

"Sor," diye yanıtladı neşeyle.

"Sen bir Bilgesin. Kuzey'i savaşta yenebileceğini düşünüyor musun?"

Helena'nın gözleri bir an için büyüdü; şaşkın kalmıştı.

Ne zamandan beri rahibeler savaşlarla ilgileniyordu?

Onları her zaman nazik, savaşlardan çekinen kutsallık taşıyıcıları olarak hayal etmişti,

Herhangi bir zamanda, herhangi bir günde çatışma yerine konuşmayı seçmek.

Yine de, Terence'in sorusu onu gerçekten düşünmeye itti.

Bir süre sonra, şöyle dedi

: "Bir Drifter'ın bu kadar güç sahibi olması çok alışılmadık. Eğer bir mirası varsa, bu oldukça anlaşılabilir..." Helena duraksadı.

Miraslar, bir Drifter'ın gücünü artıran şeylerdir, rütbeleri ne olursa olsun.

Basitçe ifade etmek gerekirse, bu, bir Drifter'ın yarık keşfi veya zorluklar sırasında elde ettiği bir güç Vestijidir.

Farklı Vestijler vardır ve bunların amacı Drifter'ı gerçek adının gerçeğine daha da yaklaştırmaktır.

Bir Vestij, Drifter'ın gerçek adıyla rezonansa girdiğinde, otomatik olarak Drifter'ın ruhuna emilir ve bir Miras haline gelir.

Miras, Drifter'a farklı güçler verebilir, örneğin başka bir özellik, başka bir yetenek veya gerçek adının özüne bağlı benzersiz bir silah.

Bazı durumlarda, savaş ve büyü sanatları.

Kuzey'in çatlakta karşılaştığı şey gerçekten bir Miras'tı, ancak birçok açıdan oldukça farklıydı.

Helena hafifçe hareket etti ve omuz silkti.

"Açıkçası, kaybedeceğimi düşünmüyorum. Drifter'dan Drifter'a dövüşte katkıda bulunan birçok faktör var, bunlar arasında savaş stratejisi, arazi avantajı bulunuyor. Doğal unsurlar üzerinde bana avantaj sağlayan bir yeteneğim var. Eğer onunla karşılaşsaydım, benimle başa çıkması zor olurdu ve muhtemelen yorucu bir dövüş olurdu, ama hayır, kaybedemem."

Bunu net bir şekilde ifade etti ve şu anda merkezden oldukça uzakta olan Northern'a baktı; o, başka bir felaket saldırısının ortasındaydı ve artık o kadar endişelenmesine gerek yoktu.

Helena gözlerini hafifçe kısarak, bir saniye sonra sesi tekrar duyuldu.

"Ama o güçlü... Onunla başa çıkabilecek hiçbir Drifter veya Nomad olduğunu düşünmüyorum."

Terence başını salladı.

"Haklısın."

Bu arada, Northern ile Kirithon arasındaki yoğun savaş durmaksızın devam ediyordu; çarpışmaları yerin büyük titreşimler hissetmesine neden oluyordu.

Hava, iyonize parçacıkların ceset kokusuyla ağırlaşmıştı. Kırmızı, cızırdayan kıvılcımlar burada ve orada uçuşuyordu; bunlar Koll'un yıkıcı özünün kalıntılarıydı.

Onun özü farklıydı; birinci elden bir hisse sahipti. Northern, bunun ile daha önce sahip olduğu ruh özünün arasındaki farkı kesin bir şekilde ayırt edebiliyordu.

Her neyse, bu daha çok Boşluk özüyle benzerlik gösteriyordu, ama yine de bunu tam olarak tanımlayamıyordu.

Boşluk özünü en iyi kullandığı yer alevlerdi; Koll'un ruh özünde olduğu kadar yıkıcı bir ölçekte asla kullanmamıştı.

Kuzey, ellerini esnetti, kapatıp açtı. Sonra, inleyen Kirithon'a doğru baktı.

Canavar karanlık gökyüzüne çığlık attı, korkunç çığlığıyla havayı delip geçerek rüzgarın görünür titreşim dalgalarıyla titremesine neden oldu.

Her şey yoğun baskı altında dondu.

Kuzey bile zar zor dayanıyordu.

Canavar sonra yavaşça ona döndü, elleri bedeninden uzanarak yere çarptı.

Diğer elleri oluşturan iplikler, Kuzey'e kör edici hızlarla fırladı.

Ama o sadece avucunu salladı; bir an içinde, önünde bir dizi kızıl mızrak belirdi ve canavarın iplikleriyle çarpışarak havada bir patlama yarattı.

Kuzey iki mızrak daha maddeselleştirdi, onları kılıç gibi sıkı tuttu ve düşecekmiş gibi geriye doğru sendeledi, ama bir sonraki mini saniyede...

O kayboldu.

Kuzey, Kirithon'un devasa formunun üzerinde havada yüksek bir şekilde kayboldu ve yeniden belirdi.

İki kızıl mızrak, aşağıya doğru eğilirken ellerinde parladı ve gürültülü bir savaş çığlığı attı.

Mızraklar, Kuzey meteor gibi düşerken kızıl enerji izleri bıraktı.

Kirithon, buna karşılık olarak, yukarıya yüzlerce tentakül fırlattı ve Kuzey'in formuna yıkıcı bir güçle yaklaştı.

Her iki saldırı çarpıştığında, süpersonik bir yankı uzayı delip geçti ve parlayan ışığı bir an için geceyi gündüze boğdu.

Her şey, bir an önceki haline döndüğünde.

Kuzey, amansız bir şekilde, canavarın arkasındaydı.

Parlak ışığı, canavarın rahatsız edici gözlerinden kaçmak için bir örtü olarak kullanmıştı.

Bu, korkunun hakkında gözlemlediği birkaç şeyden biriydi.

O anda [Tüm Gözler] kullanmıyor olmasına rağmen, keskin gözlemi ve tedbiri ona kendi alışkanlığını kazandırmıştı.

Ve bu yüzden, tam zamanında, korkunun gözlerinin ona ne kadar yapıştığını söyleyebildi.

Bu, onun her saldırısının önceden tahmin edilmesini sağladı, bekleniyordu.

Ne kadar tam olarak geliştiğini söyleyemedi, ama Kirithon'un zihinsel saldırılar yapan bir canavar olduğunu düşündüğümüzde, bu çok da uzak bir ihtimal olmazdı.

Belki de bir tür zeka benzeri bir durumu vardı.

Ve belki de bu yüzden nerede bakacağını, nerede savunacağını ve yenilenme yeteneğini nerede odaklayacağını biliyordu.

Özellikle o yenilenme yeteneği, Northern için bir dert olmuştu.

Ağaçları kirleten ve onları toz parçacıklarına dönüştüren saldırılar, bu canavarın korkunç bir hızla iyileştiği anlamına geliyordu.

Ve Koll'un yıkıcı saldırılarının her birinden sağ çıkmayı başarıyordu.

Bir Maelstrom seviyesindeki canavarın gücünü fazlasıyla kanıtlamıştı.

Ve Northern, aslında bunun sadece bir Maelstrom seviyesindeki canavar olmadığını, aynı zamanda türü arasında bir zirve avcı olduğunu unutuyordu.

Northern, devasa Kirithon'un arkasında belirdi, elleri yoğun kırmızı enerjinin akışkan kumaşıyla örtülüydü, siyah kıvılcımlarla çıtırdayarak parlıyordu.

Hava yakalandı ve geri uçtu, etrafını bir anlığına havasız bıraktı—ancak o anda, Northern tereddüt etmeden canavara arkasından iki avucunu da vurdu ve etine saplanan yıkıcı bir kırmızı mızrak seli saldı.

Canavardan başarıyla kaçtıktan ve onun kör noktasında belirdikten sonra, saldırı canavarın bedenine derinlemesine nüfuz etti, öyle ki, karnından patlayarak yanan bir ışık yansıttı ve üst gövdesini tutacak küçük bir et parçası bıraktı.

Northern hemen gözlerini kısarak, beklemede olan iki klonuna zihinsel bir komut gönderdi.

İki karanlık bekçi, önceden hiçbir ipucu vermeden, mermiler gibi uzaklara fırladı.

Northern'ın saldırısının öfkeli felaketinin içine girip çıkarken, canavara korkutucu bir varlıkla yaklaşıyorlardı.

İkisi de iki farklı silah maddeselleştirdi.

Birinin elinde Ölümcül Kılıç, diğerinin elinde Ruh Alıcı vardı.

Kirithon'a yaklaşırken, korkuyu mavi çizgilerle süsleyen bir yay bombardımanı saldılar.

Neredeyse sadece yıkım ve... ölüm getiren bir takımyıldızın kaba uyanışı gibi görünüyordu.

Oymalı saldırılarla, Kirithon bir kez daha kükredi.

Bu sefer, çığlığı daha çok yaralı gibi geliyordu, korkutucu olmaktan ziyade, çığlıktan önemli bir hasar aldığı anlaşılabiliyordu.

Sonunda, toprağa gömülen elleri hareket etmeye başladı.

Canavarın kesinlikle bir şeyler planladığı belliydi.

"Sana izin vermeyeceğim..."

Kuzey, klonları hareket ederken başka bir felaket saldırısı hazırlamıştı.

Aslında, klonlarının rolü, biraz zaman kazanmak ve canavarı hızlı bir şekilde yeniden doğmaktan alıkoymaktı, böylece ona bir son darbesi daha vurabilecekti.

Bu, sonuncusu olacaktı.

Koll'un ruhunda çağırabileceği tüm gücü toplayacak ve bunu tek bir noktada yoğunlaştıracaktı.

Canavarın alt vücudunu barındıran çiçek tomurcuğu gibi perikarpından neredeyse kopararak, bu saldırı onun çekirdeğini tamamen işe yaramaz hale getirecekti.

Canavarın yeniden doğmak için harcayacağı sürede, onun çekirdeklerini patlatacaktı.

Tüm dört çekirdek.

O, saldırısını doğrudan o noktaya yönlendirecekti. Ve korkunun yeniden doğmasıyla meşgul olacağı için, kendini savunamayacaktı... belki bir dereceye kadar savunabilirdi.

Ancak, savunmadaki ilk yeteneği ile karşılaştırılamazdı.

Her ne olursa olsun, bu saldırı ya kritik hasar verecek ya da işi bitirecekti.

Sonuçlar ne olursa olsun, Northern bunları kabul etmeye hazırdı.

Kırmızı mızrakların karmaşık bir dizisi, Northern'ın önünde dokunmaya başladı; her biri Koll'un kırmızı ruh özünün güçlü bir yoğunluğuyla doldurulmuştu.

Hava, gücünün yoğunluğuyla çatırdadı ve bir an için Kirithon duraksadı, yaklaşan tehdidi hissetti.

Bedeni zaten etleri yakıyor, iç organları korkunç bir şekilde sürünerek, bedenini bir arada tutmak için çaresizce çabalıyordu; mor kan bir şelale gibi akıyor, çevreyi aşındırıcı bir kanla yıkıyordu.

Northern'ın saldırısının oluşturduğu güçlü tehdidi hissettiğinde, Kirithon meydan okuyarak kükredi, devasa elleri kör edici bir hızla savruldu.

Northern hemen dişlerini sıktı, ardından hızlıca, güçlü bir el hareketiyle, saldırısını serbest bıraktı.

Kırmızı mızraklar farklı yönlere patlayarak, Kirithon'a göz alıcı bir ışık ve enerji gösterisiyle birleşti.

Canavar intikam almaya çalıştı, ancak saldırıları Kuzey'in saldırısının muazzam gücü tarafından yutuldu.

Kirithon'un bedeni parçalanırken yer sarsıldı, yenilenme yetenekleri durmaksızın yağan saldırılarla aşırı yüklendi.

Kocaman et parçaları koparıldı ve yaratığın kalbinde dört atlayan çekirdek ortaya çıktı.

Northern, hemen onu görünce, gözlerini kısarak baktı.

Kırmızı mızraklar sanki kendi hayatları varmış gibi, canavara yağmura devam ettiler, peri şeytanları gibi etrafında uçup, etini parçalayıp canavarın yenilenme yeteneklerini zayıflattılar.

Ama bu yeterli olmayacaktı, çünkü Kirithon hâlâ iyileşmeyi başarıyordu ve hâlâ çok hızlıydı... ama öncekiler kadar hızlı değildi.

Bu yüzden Northern, çekirdekleri vurması gerektiğini çıkardı...

Ve bir başka tur kırmızı mızraklar oluşturdu.

Onların üzerinde özünü o kadar yoğunlaştırdı ki, kör edici beyaz bir ışıkla parlamaya başladılar.

Helena ve Terence uzaktan izlediler, Feral Sage'in yüzünde gergin bir kaş çatma vardı.

Terence, Helena'nın kolunu sıkıca tuttu, gözleri hem korku hem de hayranlıkla kararmıştı.

"Ben... Ben... sıradan bir Drifter'ın böyle dövüştüğünü hiç görmedim..."

Helena'nın şakaklarından bir damla ter süzüldü, zoraki bir gülümseme takınarak kendi kendine mırıldandı.

"Bu hızla... bu adam gerçekten bir Apex Maelstrom'u öldürebilir... yazıklar olsun."

Raven dişlerini sıktı, gözleri daraldı ve dikkatini thrall'lara odakladı, saldırılarını zarif ve hassas hareketlerle defletti.

Kuzey'in saldırısının şok dalgalarını havada hissetti ve çapraz ateşe yakalanmamaya dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Havada döndü ve kılıcını savurdu, kılıcının ardında üç thrall'ın başının yuvarlanmasına neden oldu.

Sonra bir dizinin üzerine indi ve önüne baktı, Kuzey'in ellerinde tuttuğu beyazımsı parıltıya odaklandı, bir mızrak atıcısının duruşunu aldı.

Önündeki düşmanı yok etmeye hazırdı.

Kaşlarının üzerinde hafif bir kaş çatma ile ona baktı.

Güçlerini her zaman mı saklıyordu?.... ama Karasuno'nun onu takip ettiğini bilmesi imkansızdı.

Tam olarak onun söylediği gibiydi.

Kageyama klanı, Karasuno adında eski bir gözetleme tekniği uyguluyordu.

Bu, birinin onu etkinleştirmek için özünü kullanması gereken, nesilden nesile aktarılan bir teknikti.

Etkinleştirildiğinde, teknik neredeyse canlı bir form alır ve hedefini fark edilmeden izleyen bir kara kuşu gibi hareket edebilir.

Gizli kalmak için tek ihtiyacı olan şey, ruh özünün varlığıydı.

Hedefinin ruh özü olduğu sürece, kullanıcı istemedikçe asla görülemezdi.

Kara kuşun gözleri aracılığıyla, hedefin ne yaptığını görmek mümkündü.

Kara kuşun ağzı aracılığıyla, hedefle bir konuşma yapmak mümkündü.

Ve kara kuşun tüyü aracılığıyla, mürekkepli bir mesaj iletmek mümkündü.

Elbette, bu sadece bir aile sanatı tekniğiydi çünkü onlar ünlü bir suikastçi klanıydı.

Raven'ın yeteneğiyle ya da yeteneğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve bu, bir Yükselenin bile görememesi gereken mükemmel bir teknikti... istisnai birkaç kişi hariç.

Raven, her türlü imkanla, Northern'ın o istisnai birkaç kişiden biri olmadığından çok emindi.

Peki, tam olarak ne oldu?

Genç kadın birçok kafa karışıklığı içinde boğuluyordu... ve bu dikkat dağıtıcı hale geliyordu.

Raven bir iç çekti ve bakışlarını çevirdi, geriye kalan az sayıda köleye odaklandı.

Onlarla tek başına başa çıktı ve vücudunda tek bir yara bile yoktu.

Birdenbire, tüm manzara titredi.

O anda Northern'ın yoğunlaşmış kırmızı mızrakları, kör edici beyaz bir ışıkla parlayarak Kirithon'un dört atardamarına doğru fırladı.

Canavar karşılık vermeye çalıştı, ama tüm şekli zaten Northern'ın önceki saldırısıyla ezilmişti.

Etinin sürekli olarak parçalanması.

Mızraklar çekirdekleri vurduğunda, gürültülü bir patlama bölgeyi sarstı.

Kirithon acı dolu bir kükreme çıkardı, devasa bedeni şiddetle sarsıldı.

Northern dikkatle izledi, saldırısının belirleyici olup olmadığını görmek için bekliyordu.

Yavaş yavaş, Kirithon'un hareketleri yavaşlamaya başladı, yenilenme yetenekleri zayıflıyordu.

Northern gözlerini kısarak bir fırsat hissetti. Son gücünü toplayarak ileriye doğru hamle yaptı, elleri kan kırmızısı enerjiyle sarılıydı.

"Bu şimdi sona eriyor!" Northern kükredi, avuçlarını Kirithon'un zayıflamış formuna çarptı.

Canavar ellerini ve uzantılarını ileriye doğru fırlattı, ancak saldırıları zayıf kaldı. Northern, elini bir hareketle onları uzaklaştırdı.

Sonra, dans eden kırmızı alevlerle kaplı elleriyle Kirithon'un bedenine daldı, etini yırtarak çekirdeğine ulaşmaya çalıştı.

Ancak, Northern'ın gözleri aniden çatıldı.

Ellerini artık ölüme yaklaşan canavarın bedenine daha da derinleştirdi, yüzünde derin bir kaş çatma belirdi.

Canavarın devasa bedeni cansız bir şekilde yere düştü, etrafında bir toz bulutu yayarak ve enkazları parçalayarak.

Kuzey ellerini çekti, elleri boştu...

Mor renkteki ellerine baktı, sonra gözlerini canavarın cesedine kaldırdı.

Bu sırada, Koll'un ruhu azalmaya başlamıştı ve yavaş yavaş orijinal bedenine geri dönüyordu.

"Vay! Hayran kaldım. Tamamen başka bir seviyedesin."

Helena'nın sesi sevinçle yankılandı, Kuzey'e doğru yaklaştı.

O, hala Kuzey'e hayranlıkla bakan Terence ile birlikteydi.

Raven hala uzaktaydı, ama temizliği bitirmiş gibi görünüyordu; kılıçları parıltılara dönüşüp kaybolmuştu.

Işığı kaplayan örtü nihayet kaldırıldı ve kızıl ışık ufuktan hafifçe sızıyordu.

Kuzey, solgun bir yüzle onlara döndü... konuşmasına gerek yoktu, yüz ifadesi Helena ve Terence'den büyük bir endişe uyandırmak için yeterliydi.

“Hey, çiçek çocuk, iyi misin? Az önce bir Apex Maelstrom seviyesindeki canavarı yendin, bu kutlama için pek uygun bir yüz ifadesi değil.”

Northern, devasa ölü bedene baktı ve Helena'ya döndü, ardından hafifçe başını salladı ve dedi

: "Ölmedi..."

Bu noktada, Raven onlara daha yakındı, bu yüzden ne söylediğini duyabiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Northern'ın sesi yorgun bir şekilde yankılandı.

"Çekirdeği almaya çalıştım, artık orada değil..."

Helena bir an gözlerini kısarak baktı.

"Saldırın, çekirdeğini yok etmiş olabilir."

Raven başını salladı ve konuşmaya katıldı.

"Bir ruh çekirdeği yok edilemez. Burada bir tuhaflık var..."
Northern'a birkaç saniye baktı ve sordu, "Öldüğünden emin misin?"

Northern birkaç saniye sessiz kaldı.

Ruh çekirdeklerinin yokluğunun yanı sıra, hiç parça almadı... hiçbiri.

Bu, Kirithon'un çok canlı olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerini kapadı ve yanıt verirken başını salladı.

: "Hayır."

"Anlıyorum..."

Raven de bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki:

: "Kaçmış olma ihtimali var..."

Helena başını geriye eğdi ve saçlarını kaşıdı, sinirli bir şekilde inledi.

"Argh! Bu sinir bozucu... bu nasıl çalışıyor?!"

Raven ona baktı,

"Apex seviyesinde pek çok girdap dereceli canavara rastlamadığımız için, pek bir şey söylenemez... aslında, pek çok apex seviyesinde canavara rastlamadık... ve bu apex seviyesi. O seviye kendisi her şeyin mümkün olduğu anlamına geliyor."

Kuzey bir süre kayıtsız kaldı, sonra gözlerini geri çevirdi ve özür diledi.

“Üzgünüm, daha dikkatli olmalıydım...” başını hafifçe Helena'ya eğdi.

O, ona yaratığın hayatını sona erdireceğine söz vermişti ve şimdi, o zamanlar ne kadar kendinden emin olduğuna dair bir utanç seliyle boğulmadan edemiyordu.

Raven, Helena'ya hafifçe başını eğdi ve yumruğunu sıktı.

"Eğer bizimle gelmeyeceğine karar verirsen... Anlayacağım."

Helena, gözleri açılmış ve boş bir ifadeyle Northern'a baktı, sonra Raven'a döndü ve tekrar Northern'a dönerek seslendi,

"Sizler deli misiniz?! Çiçek çocuğu, o şeyi neredeyse tek başına yok ettin! Ve benim zaten tatmin olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Raven'a kafasına bir vurdu, bu da onun hafifçe kaşlarını çatmasına ve yukarı bakmasına neden oldu.

"Saçmalık yapmayı bırakabilirsin. Bu yolculukta seni takip ettiğimi zaten biliyorsun, ayrıca, cehenneme, değerli haritamı seninle gitmene asla izin vermeyeceğim."

Çevresine baktı; bu ince bir detaydı ama artık sohbetler ve adımlar duyulabiliyordu.

Elbette, bu seviyede bir yıkım ile, tüm alan canavarın örtüsüyle kaplanmış olsa bile - ana şehrin hiçbir şey hissetmemesi veya hissetmemesi imkansızdı.

Buraya ulaşmaları sadece bir zaman meselesiydi.

Helena'nın kaşları biraz çatıldı.

"Şimdi, elimizdeki sorunlardan daha fazla karmaşıklıkla karşılaşmak istemiyorsak, bence harekete geçmemiz daha iyi," diye onları uyardı.

Bununla birlikte, grup acele adımlarla ileriye doğru hareket etti.

Northern duraksadı ve canavarı cesedine acımasız bir bakışla baktıktan sonra öndekilere katıldı.

Gittikten sonra, canavarın bedeninden dört solucan çıktı, birleştikten sonra toprağa gömüldü.

Adım. Adım.

Yavaşça, ormanın ortasına yaklaştıkça bacakları yavaşladı.

İnsanları kaçırma geçmişi nedeniyle girmekte özellikle temkinliydiler.

Ancak liderleri, koyu kahverengi dreadlock'ları olan zayıf bir adam, grubun moral kaynağı olmuş ve onları bu felaketin kalbine yönlendirmişti.

Sonuçta, o Afkon'un seçkin adamlarından biriydi,

Ve kendisine böyle bir pozisyon kazandıracak kadar güçlüydü.

Herkesin önünde durdu ve yere çakılmış sayısız kraterle karşılaştığında ilk duraklayan kişi oldu,

Ve etrafındakilere büyük bir anne gibi hizmet eden ortadaki krater.

İnsan bedenleri etrafta dağılmış halde yatıyordu.

Ve felaketin merkezinde, bir ev kadar büyük, solgun bir beden vardı.

Adam, Shade, yüzünde acı bir ifadeyle bu savaşla tahrip olmuş çevreye baktı.

Sesi titredi, kelimeler ağzından zorla çıktı.

"Nasıl? Kim? Bu büyüklükte bir şeyi kim yapabilirdi? Helena?"

Bir an duraksadı ve başını salladı.

"Hayır, Helena güçlüdür, ama Kirithon'u yenemez; çok kez denedi ve hepsi boşunaydı."

Küçük gözlerini etraftaki cansız bedenlere çevirdi. Gözleri, karanlık derinliklerinde tanıma ışığı yanarken büyüdü.

Bacakları hızla ileriye doğru hareket etti ve ilk düşenin yanına düştü.

Elleri, düşen kadına dokunmaya çalışırken duraksadı ve titredi.

Kaşları sıkıca çatılmış, yüzü hüzünle bükülüyordu.

Kadın bedeninin gözleri açık ve cam gibi, soluk derisinin altında siyah damarlar görünüyordu.

Onun her bir parçası, kesilmeden önce büyük bir değişim geçirdiğini ima ediyordu.

Fakat bu adam, gerçeği kabul etmeye istekli görünmüyordu,

Çünkü bu kadın, yan yana savaştıkları, onların yoldaşı, onun yoldaşıydı.

Hiç kimse, özellikle de Helena, onu herhangi bir koşulda kesmemeliydi.

O, yakalanıp ana şehre geri getirilebilirdi,

Ya da daha iyisi, bayıltılabilirdi.

Shade'in aklında farklı düşünceler karmaşık bir şekilde dolaşıyordu.

Yavaş yavaş nefes alıyor ve öfkeleniyordu; etrafındaki hava o kadar ağırdı ki, astları yavaşça geri adım atıyordu.

Fakat aniden, her şeyi bir anda yok eden bir adam belirdi.

Hava serbestçe dolaşıyordu; baskı kaybolmuştu ve tüm yer daha önce olduğundan bile daha özgür görünüyordu.

Adamın sarı saçları ve mavi gözleri vardı; saçları dalgalı ve omuzlarına kadar uzanıyordu, cildi ise sıcak altın tonuna sahip açık kahverengiydi.

Varlığına uyum sağlayan ve kahramanca bir hava katıyordu, hatta zırhı sıradan olmasına rağmen kutsal bir varlık yayıyordu.

Shade gözlerini kaldırdı ve sakinleşti, ardından ayağa kalktı. Hafif bir kaş çatma ile sordu

: "Burada ne yapıyorsun? Afkon'un yanında olmaman gerekmiyor mu?"

Adam başını salladı, sarı saçları nazikçe hareket etti.

"Hayır, Afkon kendisi buraya gelmemi ve durumu kontrol etmemi istedi..."

Cesetlere, kraterlere, parçalanmış ağaçlara ve ortada yatan canavara baktı.

Adam birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yorum yaptı.

O dedi

: "Bunu yapan kimse..." kesinlikle konuşmak için zaman alıyordu, "...aslında bu, bir gezgin ile bir canavar arasında bir savaş gibi bile görünmüyor. İki canavar arasında bir çatışma gibi görünüyor."

Cesetlere baktı.

Ancak, bunlar kılıç izleri.

Sonra tekrar sessizleşti, gözleri canavarı devasa formuna biraz daha odaklandı.

Shade'ın sesi yankılandı.

Gerçekten bir Drifter ise ne olacak? Gözlerini sarışın adama çevirdi.

Adam bir süre daha sessiz kaldı. Ardından derin bir nefes alıp ağzını hafifçe açtı.

Shade. Eğer bir Drifter ise... o zaman birçok sorun olacak. Özellikle Afkon öğrenirse... sessizce o kişiden kurtulmak akıllıca olur.

Bir an duraksadı ve bir kez daha derin bir nefes aldı.

Ama sonra, bu seviyede bir felakete neden olan birini sessizce ortadan kaldırmanın mümkün olacağını sanmıyorum... bu meseleyi İmparatorluk'a dahil etsek nasıl olur?

Shade başını salladı.

Bu en iyi hareket tarzı gibi görünüyor. Afkon'un başıboş dolaşmasını istemiyoruz; en azından Beyaz Şövalye Tarikatı, bunu sorunsuz bir şekilde halledebilir.

“Evet,” adam yanıtladı, “İmparatorluğa göndermek için bir rapor hazırlamalısın. Afkon'u bana bırak.”

Bununla birlikte, adam Shade'in omuzlarına dokundu ve uzaklaştı... rüzgârda kaybolmadan önce üç veya dört adım attı.

Shade derin bir nefes aldı, rahatlatıcı göğsüne dokundu ve adamın ardında bıraktığı görüntüye bakarak sessizce sorguladı.

“Bunu nasıl yapabiliyor?”

Sonraki birkaç dakika sessizlik hâkim oldu, ardından canavarı cesedine bakmak için döndü.

“Siz korkaklar ne yapıyorsunuz?! Hadi hareket edin; canavarın cesedini taşıyoruz! Bu kocaman bir et yığını, unutmayın!!”

Diğer Driftçilerin yüzleri korkudan solgunlaştı.

“Kahretsin, bu kadar devasa bir şeyi nasıl taşıyacağız?”

Kendi aralarında mırıldandılar.

—

“Uff, sanırım yeterince uzağız...” Helena arkasına bakarak yorum yaptı.

Kuzey, gözlerini kısarak sordu,

“Tam olarak neyin peşinden koşuyorduk?”

Kaleden çıkarken, karanlık tünele doğru ilerlerken, Helena aniden donakaldı; bir sonraki anda, onlara acele etmeleri ve mümkün olduğunca uzaklaşmaları için baskı yaptı.

Bu, onların koşmaya başlamasına neden oldu; hatta nazik oracle Terence bile hızla koşmak zorunda kaldı.

Sonunda, mağara tüneline yaklaştıklarında durdular. Helena ağır ağır nefes alıyordu.

Kuzey, birkaç metre koşmanın onu bu kadar yorgun düşüremeyeceğinden emindi.

O hala düzenli bir şekilde nefes alıyordu ve o bir Bilgeydi.

Ondan daha fazlası bekleniyordu,

Bu da muhtemelen ciddi bir şeyden kaçmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Helena ona baktı ve nefesini düzene sokmayı başardı.

“Ah, başka bir çiçek çocuğu var, ciddi bir baş belası. Onun varlığını hissettim... Bizimkini hissedip hissetmediğinden emin değilim; hissetse bile, Afkon'a daha yakın olması gerektiğinden bu kadar uzağa gelmek istemeyecektir.”

Raven kaşlarını çattı.

"Zephyr?"

Helena gözlerini Raven'a çevirdi.

“Evet. Şimdi, devam edelim.” Bir an duraksadı ve Northern'a döndü, elini uzattı. “Bundan önce, haritayı bana ver... başka çaremiz yok.”

“Tabii,” Northern, haritayı almak için zırhının içine elini soktu.

Ama aniden, gözleri büyüdü; tüm bedeni soğuk korkuyla titredi.

Yüzü soldu ve sesi titrek bir şekilde kelimeler çıkarken kekelemeye başladı.

“Gitti...”

Ve işte, Northern haritayı kaybetmişti.

Helena ona bakarak şaşkınlık içinde kaldı. Northern'ın etrafında koşuşturup, bedeninde siyah parşömeni aramaya başladığını izledi.

Şaka yapıyordu, şaka yapması gerekiyordu.

Helena ağzı ve gözleri açık bir şekilde buldu, ne kadar denese de kapatamadı.

Ve yine de, o anda kelimeler ona yetmedi.

Tam olarak ne söylemeliydi?

'Bu adam...'

Kuzey başını utançla eğdi, altında kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum, muhtemelen dövüş sırasında oldu, belki dikkatsizdim..." demek istedi ama durdu ve dişlerini sıktı.

Nasıl çalıştığını bile bilmiyordu.

Koll'un bedeni kendi bedenini geçersiz kıldı, bu süreçte haritanın bedeninden atılması mümkün müydü?

Ya da sadece Kirithon ile dövüşü sırasında düştü ve bunun olduğunu bile fark etmedi mi?

O, böyle aptalca bir hatayı yaptığı için kendisiyle tamamen kafası karışmış, sinirli ve tiksinmişti.

Kesinlikle haritanın seyahatleri için kritik bir malzeme olduğunu biliyordu.

Bu, ilk başta gitme nedenleriydi.

Ve yine de...

Kuzey, bunu düşündüğünde acı verici bir ağrı hissetti.

Bu arada, Raven ve Terence ona sessizce baktılar. Raven, her zamanki kayıtsız ifadesine sahipken, Terence biraz şaşırmış görünüyordu.

Bir süre sonra, Raven bakışını ondan çevirip Helena'ya döndü ve sordu

: "Bu, artık gidemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Helena, kollarını beline koyarak, Raven'a dikkatle bakarak durdu. Nefesini verdi ve yanıtladı

: "Görüyorsun... beni ne sanıyorsun?" Raven'ın yanıtını beklemeden devam etti, "Ben kronik bir kaşifim... harita ile ya da harita olmadan, seni Uykulu Dağlar'a götürebilirim... ama harita ile çok daha güvenli olur."

Gözleri neredeyse bir saniye aşağıya gitti, sonra Raven'a baktı.

"Ama önce, kibirli kız..." yarım saniye duraksadı, "tam olarak ne aradığını bana söylemelisin. Yeter artık numaralar, biz senin yoldaşların... Uykulu Dağlar'a gitmekle neyi başarmaya çalışıyorsun?"

Hepsi başlarını Raven'a çevirdi, bu noktada o dikkatlerin merkezi haline geldi.

Gözlerini sakin bir şekilde kapadı ve açtı, aynı anda nefesini verdi.

"Burada konuşmamızı mı istiyorsun, yoksa buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak en azından güvenli değil mi?"

Helena etrafa bakındı; tüm yer sabah sisleriyle kaplıydı, bu yüzden görmek özellikle zordu.

Ancak Raven'ın bazı bekçileri bayıltıp sakladığı kayalık alanlara yakındılar.

Gerçek şu ki... hala baygınlardı.

Muhtemelen keyifli bir gece geçirmişlerdi.

Helena gözlerini Raven'a çevirdi.

"Hayır, burada ve şimdi konuşmanızı istiyorum. Ayrıca, bu kadar güvenli. O lanet çiçek çocuğu bizi hissedebilseydi, çoktan burada olurdu."

Derin bir nefes aldı ve verdi, sonra devam etti,

"Eğer harita olmadan gideceksek, hepinizin bana güvenmesi gerekecek. Hedeflerimizi uyumlu hale getirmemiz ve ortak bir amacımız olduğunu anlamamız gerekiyor, bu güveni kurmanın tek yolu, en azından geçici olarak." Cümlesinin sonunda Raven'a sert bir bakış attı.

Raven hafifçe başını salladı ve karşılık verdi

: "Tamam o zaman. Israr ediyorsan, bunun hakkında konuşacağım." Bir an duraksadı ve elini biraz uzattı.

Sonra avucunda beyaz ışıklar parlamaya başladı, bir ışık kare şekli oluşturdu.

Işık nihayet sönünce, bir kitap ortaya çıktı... hayır, bu sadece bir kitap değildi.

Deri kapaklı, çatlamış bir kapağa ve gümüş takviyeli bir sırtı olan bir kitaptı. Kesinlikle bir tomdu.

Northern bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu, ama Helena bir bakışta anlayabiliyordu. Hemen sesi yükseldi.

"Hey, hey, hey, o şeyle ne yapıyorsun?"

Northern, Helena'ya bakarak yaşadığı hafif kafa karışıklığını çözmeye çalıştı. Terence ona doğru eğildi ve fısıldadı.

"O bir tom... biliyorsun, tomlar var, ama iki tür tom var: Bilgi Tomları ve Sanat Tomları..."

Bir süre sessiz kaldı, kitabın kapağını dikkatle inceledi.

“Üzerindeki kelimelere bakarak... Sanırım bu bir Bilgi Kitabı.”

Kuzey, gözlerini hafifçe açarak Terence'e baktı ve sordu.

“Üzerinde ne varsa okuyabiliyor musun? Kitapların yırtıklardan geldiğini düşünmüştüm, bizimle aynı dile mi sahipler?”

Terence, dudaklarında yumuşak, tatlı bir gülümseme ile ona döndü ve şöyle dedi:

“Ben, bu kıtadaki herkesin çok daha yakınında Ul'a ait olan, dikkate değer bir ruh özü miktarının bir taşıyıcısıyım. Elbette, çok dilliğim.”

Kuzey, gözlerini bir saniye kısarak bakışlarını başka yöne çevirdi ve tiksinmiş bir yüz ifadesiyle mırıldandı:

“Evet, tabii ki.”

Raven'ın sesi duyuldu:

“Bu Alv Erveedi'nin Kitabı...”

Helena kaşını kaldırdı.

Alv Erveedi, Tyranny Çağında olduğu gibi.

Raven hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

“Beklendiği gibi, bu kadarını bildiğine şaşırmadım.”

Kuzey, Raven ve Helena arasında bakış alışverişinde bulundu. İkisi de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu ve o pek orada değildi.

Aslında, oradan çok uzaktı. Onların ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyordu.

O, Zalimlik Çağı'ndan neyi kastetti?

Alv Erveedi neydi? Bu hangi dil? Rift dili mi yoksa ortak dil mi?

Terence onun yüzüne baktı ve başını salladı.

“Gerçekten bilgi peşinde gitmekte uzun bir yolun var,” dedi.

Raven, Terence'in sonlandırdığı gibi devam ederken Kuzey'e sert bir şekilde baktı.

“Kuzey'in iyiliği için, bence rift ve onun çağlarla, kitaplarla ve zalimlerle olan tarihi gibi bazı şeyleri konuşmalıyız.”

Helena, aralarındaki dışlanmışa baktı ve başını salladı.

"Gerçekten bu şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, en azından dönemler."

Kuzey, utanç içinde başını salladı. Bu sorunun sorulmasından yavaş yavaş bıkmaya başlamıştı ve hatta ailesine karşı bir öfke duymaya ve neden bu bilgileri ondan sakladıklarını sorgulamaya başlamıştı.

'Eğer evime sağ salim dönersem bu konuşmayı yapacağız,' içinden geçirdi.

Raven, Helena'ya baktı ve dedi ki

: "Yırtıkların tarihi konusunda bu kadar geniş bilgiye sahip olduğuna göre, bunu ona açıklaman gerektiğini düşünüyorum..."

Helena biraz kafasını kaşıdı ve iç çekti.

“Tamam.”

Kuzey'e baktı, "Dikkat et, çiçek çocuk, bu uzun bir açıklama olacak."

Helena bir an duraksadıktan sonra devam etti.

Parlak kahverengi gözleriyle Northern'a bir saniye baktıktan sonra nihayet başladı.

: "Hm, önce yarıklardan başlayacağım. Daha önce bir yarıkta bulunduğun için bu kolay olmalı, değil mi?"

Northern başını salladı.

"Birçok kişi, yarıkların aynı hastalıkla enfekte olmuş farklı boyutlu dünyalar olduğunu öne sürmüş olabilir. Gerçekten de öyle görünüyor, değil mi?"

Northern bu sefer onaylayarak başını salladı, sonuçta o da böyle düşünmüştü.

İlginç bir şekilde, Helena devam etti.

: "Evet, ama aslında öyle değil. Asıl mesele, birçok dünya değil. Yarık tek bir dünyadır."

Northern ona dikkatle baktı, bazı kelimeler dilinin ucundaydı.

Helena, devam etmeden önce bir süre onu inceledi.

"Muhtemelen bunun doğru olamayacağını düşünüyorsunuz, her çatlağın kendine özgü kültürleri ve çeşitliliği ne olacak... evet, gerçekten. Bu, çatlakların sadece bir boyut olduğuna inanmayı oldukça zorlaştırıyor... ama açıklamama devam edeyim."

Kuzey dinledi.

"Çatlak, benim gibi daha zeki akademisyenler ve deneyimli kaşifler tarafından karmaşık bir dünya olarak öneriliyor, ama bu farklı. Onların bir enfeksiyon olduğu düşüncesinden farklı, belki de belirli bir boyutu ele geçirdiklerinde, o boyut da bir çatlak haline geliyor. Hayır, hayır, bunun böyle çalıştığını düşünmüyorum...

"Antik duvar resimlerini incelediğinizde, eğer farklı çatlaklarda onlara rastladıysanız, belirli varlıklarla ilgili dünyanın tarihi arasında ortak bir bağlantı bulursunuz, bu varlıklar dünyanın yaratıcıları olarak bilinir... İlk dünyanın kökenleri."

Kuzey'in gözlerinde bir anlayış kıvılcımı parladı. Koll'un söylemeye çalıştığı her şey bir şekilde kafasında geri dönüyordu.

Maelstrom kökenlerden bahsederken, gerçekten bir tür tanrıdan mı bahsediyordu?

Düşüncelerini bir kenara bırakarak, Kuzey dikkatini Helena'ya geri getirdi.

"Görüyorsunuz, çatlakların var olan ilk dünya olduğuna inanılıyor. Var olan tüm dünyaları birleştiren bir dünya... ama biz... Ben, ona gerçekten bir şeyin olmuş olması gerektiğine inanıyorum..."

Elleriyle katladı ve Kuzey'e açıklamaya devam ederken kendinden emin bir şekilde durdu.

Epochlar, çatlaklar dünyasında esasen dönemlerdir... çatlaklara girmek veya onları ortaya çıkarmak için aktif bir yolun yaratılmadığını, ya da en azından benim bildiğim kadarıyla böyle bir yolun olmadığını biliyor musun? Ve şu anda bunun mümkün olduğuna kesinlikle inanmıyorum çünkü çatlaklar ortaya çıktığında, sadece ortaya çıkmazlar.

Onların zamanı ve mekânı, bizim zamanımıza ve mekânımıza yırtılıyor gibi, bu yüzden söylemeye çalıştığım şey, bir çatlakta birkaç dönem olduğu ve her dönemin baskın bir olaya, bir kültüre, bir kökene ve buna benzer daha birçok şeye sahip olduğudur. Çatlaklar ortaya çıktığında, düşündüğümüzün aksine - bizim dünyamızda olanlarla aynı zaman dilimini paylaşıyorlar - aslında öyle değil...

Bir soru sormak için Northern'a bir an duraksadı.

“Çiçek çocuğu, bir çatlakta hiç insan gördün mü? Kendin gibi bir insan?”

Northern bir süre düşündü ve başını salladı.

"Hayır."

“Tam olarak. Ama insanların çatlaklarda olması mümkün. Nasıl mı, diye soruyorsun? Çünkü ilk dünya da ilk varlıklar setinden oluşuyordu... bulunduğun çatlağın tarihini ne olarak önerdiğini bana söyleyebilir misin?”

Northern bir an düşündü ve ağzını açtı.

“Pekala, Kırmızı Maden vardı, ki bence her zaman bir krallıktı, ama kral halkını güç için sattı ve bir canavara dönüştü. Çatlağın koruyucusu olmak yerine, kral çekirdek haline geldi ve güç, kralın yerini alarak bir tür koruyucu oldu.”

Helena, Northern'ı dinlerken gözlerini kısarak dinledi. O bitirdiğinde başını salladı.

“Hayır, hayır, bu şekilde pek çalışmıyor. Bence bulunduğun çatlakta bir tür anomali vardı, bu da aniden ortaya çıkan çatlaklardan biri olduğu düşünüldüğünde yerinde olamaz.”

Northern gözlerini kısarak baktı.

O zaman ne öneriyorsun?

Kesin olarak bilmiyorum, ama canavarlar yarıkların temel bir parçasıdır. Onlar da bir medeniyettir. İlk dünyanın ne kadar geniş ve karmaşık olduğunu gösteriyor. Diğer dünyaların karmaşık bir kombinasyonu kadar büyük, bu yüzden eski kitaplar onu karmaşık bir dünya olarak adlandırıyor.

Şimdi, kendi alanımızda belirdiklerinde, kendi dönemleriyle birlikte ortaya çıkıyorlar. Bunu daha çok uzayda bir portal açılıyormuş gibi hayal edin ve siz de dün gidiyorsunuz ya da başka bir portal açılıyor ve siz de yarından sonraki güne gidiyorsunuz.

Kuzey kaşını kaldırdı. Bu karmaşık bir öneriydi; buna karşı çıkmaya teşvik edildi.

O konuştu

: "Ama bu, canavarların gerçek bir varlığının olmayacağı anlamına gelmiyor mu? Eğer geçmişten geliyorlarsa, bu onların zaten var olduğu anlamına gelmez mi?"

"Hayır, hayır, bu tam olarak böyle çalışmıyor, çiçek çocuk. Görüyorsun... yarık kavramını anlamaya çalışırken, onu dünyamızın kavramına göre yargılamaya izin verilmiyor. Bu canavarlar hala gerçek, ister geçmişten ister gelecekte var olsunlar. En azından seni öldürecek kadar gerçekler."

Kuzey, onun anlatmaya çalıştığı noktayı anladı.

Önemli olan, eğer hızlı hareket etmezseniz, onların gerçek olmadığını düşünmek... işte, riskleri biliyorsunuz.

Onları gerçek dışı olarak adlandırmanın tutarsız olmasının bir diğer nedeni de Bay Fluffy'dir.

O yarıkta bulduğu Bay Fluffy, normal, gerçek bir canavar olarak var olmaya devam etti.

Helena devam etti

: "Ve böylece, birkaç dönem var... bekle, sanırım bu konuda iyi bir anlayışa sahibiz?"

Kuzey bir saniye duraksadı, sonra yanıtladı

: "Ama benim birçok sorum var."

"Elbette, benim de var. Bunlar, duvar resimlerini ve antik kitapları inceleyerek öğrendiğim şeyler... O kadar çok sorum var ki, bu yüzden keşfetmeyi bırakamıyorum. Örneğin, ilk dünyanın ne kadar geniş olduğunu hala çok merak ediyorum.

Ayrıca, yarıkların ilk dünyanın bir kusurundan kaynaklanan bir fenomen olup olmadığını, kökenler ve tiranlar arasındaki bir kaza nedeniyle mi oluştuğunu, yoksa yarıkların kendi başına diğer dünyaları enfekte etme eğiliminde olan gerçek bir fenomen mi olduğunu merak ediyorum, tıpkı ilk dünyayı enfekte ettiği gibi."

Kuzey yutkundu.

Kesinlikle, Helena'nın bilgi seviyesi onun çok üzerindeydi.

Ama belki bu yolculuk ona bazı şeyler öğrenme fırsatı verecekti.

Nihayet, Koll'un bahsettiği bu kökenler hakkında bilgi sahibi olabilecekti ve Kaos Prensi'nin de bir köken olup olmadığını öğrenebilecekti.

"Sadece şunu öğrenmek istedim... Kökenler nedir? Tanrılar mı?"

Raven sorusunu yanıtladı.

Tam olarak değil," dedi, bir an duraksadıktan sonra ekledi, "Onların bir tür kişileştirme olduğuna inanılıyor. Ayın kişileştirmesi, güneşin kişileştirmesi, mutluluğun kişileştirmesi, hüznün kişileştirmesi gibi. Onlardan oldukça fazla var ve kökenler olarak adlandırılıyorlar, ancak aralarındaki tüm kavram ve tarih çok daha derin...

Eğer tanrılara yakın bir kavram varsa, bunun Tyranlar olacağını düşünüyorum."

Kuzey ona baktı.

“Bu nedir?”

“Tiranlar, güç yolunu yürüyen ve ilk dünyanın en güçlü varlıkları haline gelen, ölümsüzlük ve Kökenler seviyesinde güçler gibi şeylere ulaşan insanlardır. İnsanlar tarafından tapılmaya başlandılar ve o zaman Kökenler ortaya çıktı.”

Kuzey, kafa karışıklığı içinde, ikisine baktı ve garip bir hayretle sordu.

“Siz ikiniz bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsunuz? Bu yerde çatlaklara girmediğinizi düşünmüştüm?”

Helena kaşlarını kaldırdı.

“Hı? Çatlakların tarihinin bu topraklarda başladığını mı düşünüyorsun? İster Orta Ova olsun, ister başka bir yer, hepsi aynı, ama bir araya getirilmesi gereken çeşitli, parçalanmış bulmacalar.”

Helena çenesini kaldırdı, yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi ve ekledi

: “Ayrıca, akademide Çatlak Tarihçiliği üzerine uzmanlaştım, ama belirli bir şerefsiz yüzünden bitiremedim.”

Kuzey bir süre Helena'ya baktı.

“Vay, ne kadar havalısın.”

Ve sen de yanılıyorsun.

Northern ona baktı, "Huh?"

Helena biraz yüzünü buruşturdu.

"Yırtıklara girmediğimi söylemekte yanılıyorsun. On yıl içinde nasıl daha güçlü hale geldiğimizi başka nasıl düşünüyorsun? Sadece ana yırtıklara girmedik. Ama ana yırtıklar dışında, son on yılda her zaman ortaya çıkan daha düşük seviyeli yırtıklar vardı ve biz bunlara hızla meydan okuduk."

Northern gözlerini kısarak baktı.

"Yani siz gerçekten bir şeyden kaçıyorsunuz..."

Helena bir süre sessiz kaldı, sonra kafasını kaşıdı ve hafif, sinirli bir inleme çıkardı.

"Evet, neyse. Konuya dönecek olursak, bakmakta olduğun bu Bilgelik Kitabı, çiçek çocuk, Alv Erveedi Çağı'ndan: Kader Savaşı'na ait bir günlüktür."

Raven açıklamayı aldı.

"Kitap, dünyanın kaderini belirlemek için bir savaşın yapıldığı bir Çağ'da yazılmıştır... Canavarların Kralları ve İnsanların Kralları birbirleriyle çatıştı. Bu zamandan önce bir barış dönemi vardı. Ama o denge bozuldu... ama kim tarafından, bilmiyoruz."

"Kitap, bunun bir dolaşan Zalim olduğunu öne sürüyor... ama bu iddia, Zalimlerin izlerinin bu belirli Çağ'dan çok önce kaybolmuş olması nedeniyle gerçeklerle tutarsızdı."

"Anladım... yani Alv Erveedi, Kader Savaşı terimi mi?"

Raven başını salladı.

“O zaman bunların, bu Uykulu Dağlar'da yapacaklarınla ne ilgisi var?”

“Bu Kitap'ı okurken ve incelerken, bir şey buldum... oldukça garip bir şeyden bahsediliyordu... beyaz bulutlarla kör olmuş bir dağ, kaybolmuş harikaların ve Uykulu olanların asla uyanmadığı bir dağ.”

Helena'nın gözleri biraz büyüdü.

“Uykulu Dağ mı?”

Raven, Feral Bilge'ye döndü ve başını salladı.

Merakla solgunlaşan Helena'nın sesi yankılandı:

“Nasıl? Bu bir yırtık nesnesi değil mi? Kitaplar özellikle yırtıkları ele almaz mı?”

Raven başını salladı, “Tam olarak. Neyse ki, bu Kitap'ı bulan ilk kişi ben değildim. Lotherliwan'ın Lordu da bunu görmüştü ve tam olarak ne olduğunu araştırmak için Uykulu Dağ'a gitmişti...” biraz duraksadı. “Ama asla geri dönmedi.”

Helena ona baktı.

“Bundan bu kadar emin olabiliyor musun? Tanışmadığın insanlar hakkında bu kadar kendinden emin konuşuyorsun?”

“Geri dönebileni tek başına dönen çavuşunun günlüğü var bende...” duraksadı ve Northern'a bakarak devam etti, “Uçan bir gemide.”

Helena, sözlerine dikkatle odaklandı ve onları düşündü.

Northern gözlerini kısarak düşündü.

"O zaman neden uçan gemi Lotheliwan'da değil?"

"Çünkü geri dönmeye çalıştı... bu onun günlüğünün sonuydu."

"O halde bekle... ya gemi Lord'un uşağıyla birlikte yok olduysa?"

Hava sessizdi... sonra Raven, Northern'a yanıt verdi.

"Gemi kurtarma için bazı önlemler verdi, günlüğünü bulan kişiye... ve son sözlerini bıraktı: Geminin amacı, hayatınızı zarardan korumak ve korumak için hizmet etsin..."

Bir an duraksadı ve ekledi,

"Ayrıca bunların geminin tanımına kazınmış sözler olduğunu da söyledi. Gerçekten garip bir nesne."

"Onlar bu nesne olarak bir hava gemisini nereden buldular?"

Raven omuz silkti, "Ben nasıl bilebilirim?" Devam etti, "Bildiğim tek şey, bu felaket başladığında etraftaki insanların krallıklarını kurtarmak için ellerinden geleni yaptıkları. Ama bu boşunaydı. Bu yüzden ben de onların bıraktığı yerden devam edeceğim."

Helena'nın sesi alçak bir tonla konuştu

: "Ve nerede bıraktılarsa, Orman Dağları..."

Raven ona baktı ve başını salladı.

"Orman Dağları'nın bu kelimelerle ne ortak noktası olduğunu araştırmanın, Alv Erveedi Çağı'ndaki Kitap'taki bu kelimelerle ne bağlantısı olduğunu anlamamıza daha derin bir bakış açısı kazandıracağını düşünüyorum. Ve Lotheliwan'ın Lordu'nun da böyle düşündüğüne inanıyorum."

Helena başını salladı, elleri çenesinin altında derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, sonra Raven'a bakıp sordu

: "Peki Raven, bu günlük nerede?"

"Gilbert'te, ama önemli sayfaları yırttım..." belindeki bölgeye elini daldırdı ve kahverengi katlanmış bir kağıt çıkardı, Helena'ya uzattı.

Helena kağıdı yavaşça açtı, gözleri birkaç dakika boyunca okudu—bu sırada gün aydınlanmıştı—sonra gülümsedi ve sayfaları Northern'a uzattı.

Notları okuduktan sonra, Northern Raven'a baktı.

Orada her şey, onun iddia ettiği gibi; yalan ya da aldatmaca yoktu.

O iç çekti ve Northern'a baktı.

“Klonlarınızla... Bizi Uyuyan Dağlar'da hayatta kalmamızı sağlayacak bir planım var.”

Helena'nın yol bulma yetenekleri sayesinde, karanlık mağaradan geçmek zorunda kalmadılar.

O mağaradaki karanlık, bugün bile Northern'ı rahatsız etmeye devam ediyor.

Ancak, küçük bir kayalığı tırmanmaları gerekiyordu. İşte bu, Northern'ın dağcılık yeteneklerinin devreye girdiği andı.

Bu déjà vu idi.

Nasıl bu kadar iyi tırmanabiliyordu? Diğerlerinin merak ettiğinden emindi.

Bu, ona kibirli bir gülümseme attırdı.

Fakat bu, Night Terror ile takılmaktan zorunlu olarak geliştirdiği bir yetenekti.

Ve tırmanmaları gereken bu kayalık, onun ve Night Terror'un tırmandığı dağa kıyasla hiçbir şeydi.

Helena'nın onları tünelin üzerinden götürdüğü anlaşılıyordu.

Herkes gibi karanlıktan nefret etse de, bu yüzden bu yolu seçti.

Kısa süre içinde kalenin diğer tarafına ulaştılar. Ve yukarı aşağı tırmanırken, Northern tartıştıkları şeyleri düşünmekten kendini alamadı.

Her şey düşündüğünden çok daha karmaşıktı.

Ve onun şüphesi şuydu... Kaos Prensi muhtemelen bir Zalimdi.

Zalimler güneşi karartacak kadar güçlü müydü?

Ayrıca, güneşten çıkan ve bakireleri çağıran adam, bir Köken mi yoksa sadece başka bir Zalim mi olabilirdi?

Koll'un ustası, iddia ettiği gibi, bir Köken... Ona ne deniyordu yine?

Northern'ın en azından övünebileceği bir şey varsa, o da detaylı hafızasıydı.

'Kan Kökeni... hayır...' doğru kelimeler kafasında sıralanırken gözleri yavaşça açıldı. 'Kan Zalim, Ruhların Avcısı, Kaos'un Babası, Cesaret, Onur, Güç, Nefret ve Kan'ın Kökeni.'

O zaman, kale lordu Koll'un, hizmet ettiği kişiye sadece övgüler yağdırdığını düşünmüştü.

Ama Koll'un söylediği her kelimenin ve unvanın aslında daha derin bir anlamı varsa ne olurdu?

Bu, Koll'un bir Zalim'e hizmet ettiği anlamına mı geliyordu? Ama aynı zamanda onu var olan en büyük Köken olarak da nitelendiriyordu.

'Burada ne oluyor?'

Northern, kendini daha da karıştırmış gibi hissetti.

Birinin aynı anda hem Zalim hem de Köken olması gerçekten mümkün müydü?

Hayır, Kökenlerin bir tür kişileştirilmiş varlıklar olması gerekiyordu... gerçek insanlar değil.

Öte yandan, Zalimler insanlardı.

Bir Köken olmadan, bir Köken haline gelmek mümkün müydü?

Uçurumdan aşağı inerken aklında birçok soru dolaşıyordu.

Sabah havası hala onlara hoş geliyordu, en azından şimdilik gün ışığı sert değildi.

Ayakları yere değdiğinde, Northern bir an tereddüt etti, sonra dedi

Biraz söyleyeceklerim var, sormak istediğim bazı şeyler de var.

Helena, Raven ve Terence hepsi merakla ona odaklandı, yüzlerinde bu merak belirgin bir şekilde belirdi.

Onların kendisine olan bakışlarının yoğunluğu neredeyse onu titretmesine neden oluyordu; kendini biraz korkmuş hissetmemek için edemedi.

Özellikle gerçek yaşına en yakın olan Helena'ya karşı. Onun bakışı olgun ve anlayışlıydı, ancak zarif ve nazik bedeni herkesi yanıltabilirdi.

Öncelikle bunu söyleyeceğim ve sizlerin bana garip sorular sormanızı istemiyorum.

Helena ona şüpheyle gözlerini kısarak baktı. Sonra, Raven ve Terence ile tesadüfen aynı anda söyledi

Tamam.

Northern, devam etmeden önce hepsine baktı.

“Savaşmak zorunda kaldığım yarık koruyucusu, belirli bir Kökenin hapsedilmiş bir hizmetkârıydı... Khorn adında bir Köken.”

Raven, karşısındaki Helena'ya baktı, Helena da ona geri baktı. İkisi de hafif bir eğlence ifadesiyle Kuzey'e doğru başlarını çevirdiler, bu ifade Helena'nın yüzünde Raven'ınkinden daha belirgindi.

Terence, diğer yandan, sadece utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Sen... bir Origin adını duydun."

Kuzey ona döndü, "Duymadın mı? Tüm bunlar bununla ilgili değil mi?"

Helena başını geriye attı ve omuzları titreyerek güldü.

"Şimdiye kadar keşfedebildiğim en uzak şey, Origin'lerin ne olduğunu ve Tyrant'ların ne olduğunu bilmek... ve bu kadarını bu özel Kitap'tan ve onun geçmiş zamanla bahsettiği şekilden öğrendim..."

Kuzey birkaç saniye onlara baktı.

Helena da başını salladı, "Duyduğun gibi, çiçek çocuğu. Daha önce hiç duymadık... duvar resimlerinde, inceleyebildiğim tek şey görsel temsiller ve bir eşyamdan Origin terimini öğrendim... Tyrant ile de aynı şey. Tyrant'ları içeren bir tanıma sahip yaklaşık üç eşyam var. Ama asla belirli bir isim geçmedi."

Kuzey'in bir eşyanın tanımını duyabildiği gibi, Drifter'lar da Ul'Varu'nun sesini dinleyerek görebiliyordu.

Bu, eşya rütbesini ve diğer detayları bilmenin yollarıydı.

Bu yüzden Helena'nın yırtık olaylarıyla ilgili tanımlar hakkında bir şeyler bilmesi şaşırtıcı değildi.

Helena'nın müdahale etmeden önce Kuzeyli bir süre sessizce düşündü.

“Yani, bize daha fazla şey söylemek ister misin?” Diye sordu ve mutlu bir gülümseme belirdi.

Kuzey ona baktı ve başını salladı.

“Kan Tyranı, Ruhların Avcısı, Kaos'un Babası, Cesaretin, Onurun, Gücün, Nefretin ve Kanın Kaynağı. Onu var olan en büyük Kaynak olarak adlandırdı ve ona hizmet etti.”

Helena çenesini okşadı.

“Bekle... bu konuda bir yanlışlık var.”

Raven ekledi, “Tome'u titizlikle inceledim ve Kaynakların hizmetkarlarından hiç bahsedilmediğini güvenle söyleyebilirim. Ve Tyranlar hakkında, Bin Su Tyranı dışında pek bir şey söylenmedi.”

Kuzey ona baktı, “Belirli bir Kaos Prensi hakkında bir şey duydun mu?”

Raven başını salladı.

“Hayır, bu başka bir Kaynak mı?”

“Hayır, bu bir şey değil.”

Terence ona baktı ve hemen karşılık verdi.

“Yalan söylüyorsun. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil.”

Northern, yürüyen ve konuşan bir yalan dedektörü ile yolculuk yaptığını hatırlayınca hemen irkildi.

“Kahretsin.”

Helena, onun solgun yüzüne baktı ve dedi

: “Bu olağan bir şey değil. Hepimizin sırları var. Sadece bunun yolumuzu engellemediğinden veya hayatlarımızı tehlikeye atmadığından emin ol.”

Northern, sert bir bakışla başını salladı ve yanıtladı

: “Değil.”

“Tamam o zaman, çiçek çocuk.” Helena omzuna vurdu ve ekledi,

“Bu Kan Tyranı'nın tekrar bir Köken olarak anılmasından pek emin değilim, şimdiye kadar topladığım tüm bilgilerle çelişiyor, ama bizimle paylaşmaya karar vermen harika. Uyuyan Dağ'dan açıklamalar beklemeliyiz.”

İleriye baktı.

Şimdilik, seyahat ediyoruz.

Ama o duraksadı ve Raven'a baktı,

"Bekle... unutmadan önce. Yanılmıyorsam, uçan bir gemiden bahsetmiştin, değil mi?"

"Bunu söylediğimi sanıyorum..." Raven yanıtladı.

Helena başını eğdi.

"Bu, Northern'ın buradan zarar görmeden çıkması için en iyi şansı."

Helena bir süre sessiz kaldı. Sonra kurnazca güldü ve dikkatini Northern'a çevirdi.

"Bu lanetli kıtadan çıkmanın güvenli bir yolunu biliyorsun ve bunun varlığını gizli tutup Northern'a vereceksin." Ona sertçe baktı.

"Uçan bir geminin varlığını açıklamak, her iki kalenin arasında bir iç savaş çıkarabilir. Bu, şu anda göze alamayacağımız bir şey."

Bir an duraksadı ve devam etti.

"Ayrıca, Luinngard İmparatorluğu'nun insanları ülkesine almadığına dair acımasız bir neden olduğuna inanmak istiyorum. Bu lanetli yerden çıkmamız için en iyi şansımız olduklarını biliyorlar ama yine de bize erişim vermiyorlar. Gemiden haberdar olurlarsa ve bu onlara bir tehdit olursa ne olacak?"

Helena bir süre duraksadı ve hafifçe başını salladı.

"Burada düşüncen mantıklı... Bunu halka açıklamanın bir faydası olmayacak."

Raven gözlerini Northern'a çevirdi ve ekledi

: "Ayrıca, Northern'ın bu ıssızlıktan çıkma yolunu en çok hak eden kişi olduğuna inanıyorum. O zor zamanlar geçirdi, biz de geçirdik ama en azından birbirimize güvenebiliyorduk. Yalnız olmanın ona ne yaptığını kim bilir?" Gözleri sonunda hüzünlüleşti.

Kuzey içten içe kaynadı.

'Bu kız tarafından acınacak durumda olmaktan çok sinirliyim... bir sebepten ötürü, onun tüm sözleri küçümseyici geliyor.'

Helena ona şaşkın bir şekilde baktı, ama omuz silkti ve dedi ki

: "Eğer öyle diyorsan... ama şunu söyleyeyim. Northern, nefret ettiğim bir şey var ki, müdür haklıydı - bu cehennem, seni en iyi versiyonuna dönüştürecek bir ocak... neden geri dönmeden önce daha güçlü olmuyorsun?"

Northern gözlerini kısarak baktı.

"Buradaki her köşe ölümle dolu. Riftlerin de Orta Ova'da olduğunu biliyorsun. Geri dönüp güvenli bir şekilde daha güçlü olabilirim."

Helena'nın yüzü somurttu.

"Anlıyorum... bu kadar mı, ha?"

Northern'ın yüzünde bir kaş çatma belirdi.

"Bu ne demek? Ne?"

Helena ona yanıt vermeden bakışlarını çevirdi, bu da Northern'ın ısrar etmesine neden oldu.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Onun ona son bir bakışıyla ilgili bir şey rahatsız ediciydi.

"Beni yargılıyor musun?" diye bağırdı.

"Seni yargılıyor muyum? Hayır, hiç değil," Helena ona baktı ve devam etti, "Bir cehennem çukurundayız, çiçek çocuğu. Herkesin korkuları olmasına ve bu korkulardan kaçmayı ya da onlarla savaşmayı seçmesine izin var."

Duraksadı ve Northern'a baktı... gözleri tekrar kasvetliydi.

"Hiç var olmadıklarını iddia eden birini gördün mü... mantıkla onları gizlemeye çalışırken. Daha önce etkileyici olduğunu düşündüm, ama yanıldığımı anlaşılan. Tüm bu güçle, zihninin bu kadar zayıf olması mı?

"Merkez Ovası'na ulaştıktan sonra ne olacağını hiç düşündün mü? Müdür ne yapacak? Ya da insanlar ne yapacak? Kabul edilecek misin yoksa yerin için savaşmak zorunda mı kalacaksın... burada sabırlı olup daha güçlü olursan çok daha kolay olur."

Kuzey'in kaşı derinleşti.

"Bunu yapma! Beni tanıyormuş gibi davranma ya da insanları okumada bir uzmanmışsın gibi! Bunu yapma çünkü hayatta kalmak için neler yaşadığımı bilmiyorsun..."

"Ve birkaç kez daha ne verecek... korkuların hakkında neden bu kadar temkinli olmalısın? Onları yokmuş gibi engellemek zorunda değilsin. Ölmekten korkuyorsun. Buradan mümkün olan en kısa sürede çıkmak istiyorsun, ebeveynlerinin kollarına geri dönmek, her zaman hayal ettiğin gibi normal bir çocuk gibi yaşamak istiyorsun... ve çiçek çocuğu, bunda bir sakınca yok.

Gençsin, hatta on sekiz yaşında mısın?"

Northern boğazında acı bir sancı hissetti.

Helena, onun en iyi ihtimalle on sekiz yaşında olduğunu düşünüyormuş gibi onunla konuşuyordu.

Ama gerçekte, en azından şimdiye kadar, zihniyeti çok daha eski olmalıydı - onun kadar eski.

Bu çok acıttı.

Korkularını mı saklıyordu?

Onların var olmadığını mı iddia ediyordu?

Hiçbir korkusu yoktu!

Ancak şu anda, Northern bile bunun kendisi için zor olduğuna inanıyordu.

Muazzam bir güç kazanmış olmasına rağmen, yarıktaki olaylar onu beklediğinden daha mı fazla travmatize etti?

İyi olduğunu düşünüyordu.

Ama tüm bu süre boyunca, kendine mi yalan söylüyordu? Eve gitmenin bu cehennemden çıkmanın tek yolu olduğunu mu düşünüyordu?

Hayatta kalmak istiyordu. Elbette. Evet.

Ama kaçmak zorunda mıydı...?

Northern kaşlarını çattı ve başını eğdi, yumruklarını sıkıca sıkarak hiçbir şey söylemedi.

Diğerleri ona sessizce baktı.

Birkaç dakika sonra, grup arasında biraz garip bir durum oluşmaya başladı.

Ama Helena, seyahatleri sırasında genellikle ona bir tür pusula görevi gören yüksek kuleye doğru döndü.

Ancak gözleri, çok daha ötelere daldı.

İleriye işaret etti ve dedi ki

: "Hala çok uzağa gidiyoruz, şu anda baktığımız ufku işaret eden dağların arka planını görüyorsunuz."

Omzunun üzerinden geriye baktı ve gülümsedi.

"Bu, yolculuğumuzun başlangıcı olacak."

Sonra tamamen döndü, bir süre sessiz kaldı ve ardından Northern'a baktı.

“Bak, bu noktada geri dönmeni öneririm. Muhtemelen güvenli bir yerde olman daha iyi olur... tamam, belki bu yolculuğun ne kadar tehlikeli olacağını bilmiyorsun.”

O nefes aldı ve verdi.

“Sana söyleyeyim. Harita bize çeşitli seyahat seçenekleri ve yollar sunacaktı, çünkü her alan işaretlenmiş... seyahatimiz nispeten güvenli olacaktı...” duraksadı, “en azından harita ile neyi seçeceğimizi ve içine girdiğimiz tehlikeyi bilecektik. Ama onsuz, sadece karşımıza çıkan her şeyle yüzleşmek zorundayız.”

O, onun gözlerine daha derinlemesine baktı.

“Yani bu, girdiğin en tehlikeli durum olabilir... belki de daha önce karşılaştığın her şeyden çok daha tehlikeli. Uyuyan Dağlar, son kardinal yarığın yeridir... ve bu, IV. seviye bir yarık.”

Bir saniye duraksadı ve devam etti.

“Sanırım girdiğin yarık o seviyeye yakın bir şeydi... ama yarıkları hemen yargılamaya kalkma. Seviye sistemi sadece ruh özü okumalarına dayanıyor. İçeride karşılaşabileceğin şey, daha önce karşılaştığın her şeyden çok daha tehlikeli olabilir. Yani, daha önce başardığın için bunu üstesinden gelebileceğini düşünmek aptallık olur.”

O, kollarını beline koydu.

“Aslında, gitmenin senin için daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ne dersin? Geri deliklerine sürünmek ister misin, çiçek çocuğu?”

Kuzey'in başı hala aşağıdaydı, elleri o kadar sıkı bir şekilde yumruklanmıştı ki parmakları avuçlarına batıyordu ve umursamıyor gibiydi.

Helena'nın söyledikleri tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu, rahatsız ediciydi!

Derin bir kaş çatma ile ileriye doğru yürüdü ve mırıldandı

: "Hadi gidelim."

Helena ona boş bir ifadeyle baktı. Raven da ileri yürüdü, onun yanına durdu ve yorum yaptı

: "Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydın?"

Raven'a bakmak için döndü ve Northern'ın geri çekilen sırtına tekrar göz attı.

"O zayıf iradeli. Çok fazla potansiyele sahip ama bir şeyden kendini koruyor. Onun gibi insanlar en nefret ettiğim kişiler. Ama bu oldukça anlaşılabilir, bu ıssızlıkta olanlardan dolayı insanların zihinsel olarak parçalandığını gördüm. Öyle bir noktaya geldi ki, ben bile gerçekten kendimi toparlayamadım... ama bizi diğerlerinden ayıran şey, korkularımızı kucaklamamızdır...

Cesur olmak, korkularımızın olmaması anlamına gelmez. Bu sadece ayakta durduğumuz, bacaklarımız titrerken, ruhumuz korkarken ama kırılmadan devam edeceğimiz anlamına gelir."

Onun Northern'a olan bakışı derinleşti.

"Bu adam burada en kötüsü. Hiçbir korkunuz yokmuş gibi davranmanın, yaptığınız her şey korku kokarken mantıklıymış gibi görünmenin hiçbir gücü yok. Bu sinir bozucu."

Başını çevirdi ve sinirle tükürdü.

Raven'ın gözleri bir süre ona odaklandı, sonra başını salladı.

"Görünüşe göre yine de gitmeye kararlı. Hareket edelim mi?"

Helena omuz silkti.

“Eğer öldürülürse, beni suçlama.”

Raven alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Ölmeyecek.”

Bununla birlikte, grup yolculuklarına başladı; Northern diğerlerinden biraz uzakta, sessizce ve sadece hareket ederek yürüyordu.

Şu anda geçmeleri gereken yol zor değildi ama en azından kumlu ve yürümek için biraz zahmetliydi, bu yüzden yolculuklarının birkaç saatinde oldukça yorgun düştüler.

Üstelik, Sloria bölgesindeki gün ışığı bir sebepten dolayı daha sert görünüyordu.

Yolculuk neredeyse sinir bozucuydu çünkü kuleye yaklaştıkça, ondan daha uzaklaşıyorlarmış gibi geliyordu.

Ve geçmeleri önemliydi çünkü burası dağların girişini işaret etmesi gerekiyordu.

Grup sessizce ilerledi, sadece Raven ve Terence'in arada bir konuştuğu anlar dışında.

Diğer zamanlarda, Helena ve Terence vardı; Feral Sage bazen Tender Oracle'a olan düşkünlüğüyle sanki paha biçilmez bir mücevheri hayranlıkla izliyormuş gibi görünüyordu.

O ve Raven çok konuşmadılar ama ihtiyaç olduğunda bir iki kelime alışverişinde bulundukları zamanlar oldu.

Kuzey sadece kenarda durdu, etrafında kasvetli bir hava ile ilerledi.

Öfkeli idi, ama aynı zamanda bu noktada kendisiyle objektifti.

Helena'nın söyledikleri gerçekten doğru muydu?

Gerçekten cehennemi yaşadı. Evet. Aklı köleleştirilmişti. Evet.

Ve bu kadar korkutucu bir deneyim, ona ciddi bir zihinsel travma bırakmış olmalı... bu da sıradan bir durum olmazdı.

Yaşlı olmasına rağmen, Kuzey... hayır, Elliot, daha önce böyle bir korkutucu deneyim yaşamamıştı.

Ölümüne kadar sadece şımarık bir çocuktu. Kendisine yüksek beklentiler koymak zordu çünkü gerçekte,

Tra-el'den gelen birçok çocuk ondan çok daha dayanıklıydı. Örneğin Raven, kesinlikle ondan daha güçlü bir zihinsel dayanıklılığa sahipti.

Yine de, zihinsel olarak ondan çok daha yaşlı olduğunu iddia ediyordu.

Ancak ikisi de tamamen farklı ortamlarda büyümüştü.

Elbette, Northern Raven'ın yetiştirilmesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama en azından, kendi hayatının, üniversitedeyken bir kaza sonucu ebeveynlerinin vefatından önceki eski hayatı gibi sevgi dolu olduğunu biliyordu.

İhtiyacı olan tüm sevgiye sahipti, kendisini o kadar çocuk gibi görüyordu ki, bir yetişkin olarak kendisini görmek biraz zordu.

Bir şekilde saf hale geldi...

Northern dişlerini daha da sıktı.

'Ben saf değildim... sadece...'

O mazereti savunurken, kibri daha da yükseldi.

Şu anda en azından kendisiyle samimiydi. Gerçekten ölmekten bu kadar mı korkuyordu?

Ve eğer korkuyorsa, kim korkmazdı ki?

Hiçbiri kırmızı kristalleri çiğneyerek hayatta kalmak zorunda değildi.

Şu anda onun arkasını kurtaracak kırmızı kristaller yok.

Ve yine de, herkesin içinde, dışarıda Gece Korkusu'ndan daha büyük tehditler olduğunu biliyordu.

Orta Ova'da daha güçlü olma fikrinde ne kadar kötü bir şey vardı?

Drifter'lar yok mu... örneğin Orta Ova'da dikkat çeken birkaç Paragon? Güçlü olmak için Stelia Kıtası'na, bu ıssızlığa mı gelmek zorundaydılar?

O halde, güçlü olmak için böyle bir yere ihtiyaç duyulmasını söyleyen hangi kural vardı?

Kuzey bu düşünceyi kabul etmek istese de, Helena'nın sözleri onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu.

Rughsbourgh, Orta Ova'ya ulaşırsa gerçekten onu yaşamasına izin verecek miydi?

Her şeyi daha da kötüleştirmek için, kendisini diğerlerinden farklı bir yırtıkta bulduğu özel bir durumu vardı.

Rughsbourgh'un onu öldürmesini kasıtlı olarak istemiş olabileceği mümkündü.

Kuzey, müdürün neden onu öldürmek istediğine dair bir neden bulamıyordu.

Ama o, yüzlerce masum öğrenciyi canavarlara tuzaklanmış ıssız bir yere gönderen deli bir herifti... ne için? Çünkü en sert çelikler en sıcak ocakta dövülür mü?

'Kahretsin!!'

Bu sadece bir deli fikriydi, insana dair herhangi bir benzerliği olan bir adamın sahip olmaması gereken bir fikir.

Rughsbourgh, o adam, merhameti hak etmiyordu. Hatta ölüm... bu noktada onu çok kolay bir şekilde affetmek olurdu.

Ve şu anda, Northern bunu kabul etmekten nefret ediyordu, ama bir Paragon'u yenebileceğinden emin değildi... hayır, hatta bir Master'ı bile.

Bu yüzden daha güçlü olmak, yetenek yelpazesini daha iyi kullanabilmek için bir ihtiyaç vardı.

Ama bu, Helena'nın söylediklerinin hepsini kabul ettiği anlamına gelmiyordu.

'Tch, sanki bir şey biliyormuş gibi beni yargılıyor...'

Onların hiçbiri onun hakkında ya da karşılaşması gereken şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzden, bu noktada, onun hakkında ne düşündüklerine neden önem versin ki?

Kimseye kendisinden beklentiler koymasını istemedi ve onların yargılarını karşılama zorunluluğu yoktu.

Ama aynı zamanda, kendisiyle ilgili yapıcı eleştirilere de açıktı... en azından öyle hissetti.

Acımasız güneş, üç kadının ve bir erkeğin üzerine vuruyordu—erkek, birkaç metre gerilerinde yürüyordu.

Acımasız ışınları, ciltlerini yakıyor ve onları ter içinde bırakıyordu.

Aldıkları her adım bir mücadele haline geldi, kavurucu sıcaklık güçlerini alıyor ve havayı ağır ve boğucu hale getiriyordu.

Boğazları kurumuştu, dudakları ise sürekli susuzluktan çatlamış ve kuru görünüyordu.

Botlarının altındaki zemin, dokunulduğunda kavurucu bir sıcaklığa sahipti, kum o kadar sıcaktı ki, yanıcı kömürlerin üzerinde yürüyormuş gibi hissediliyordu.

Güneşin kör edici parıltısı, aralarındaki esmer tenli kadının gözlerini kısmasına neden oldu, görüşünü dar bir netlik dilimine indirerek doğru yolda olduklarından emin olmasını sağladı.

Çocuk, aralarında yavaşça yürüyordu, etrafında karanlık bir aura vardı. Yumuşak keteni vücuduna rahatsız bir şekilde yapışmış, terle ıslanmış ve kumla kirlenmişti, açık teni ise kızarmıştı.

Nefes almak bile bir işkence haline geldi, her nefes alış, sanki bir demirci ocağında ısıtılmış hava getiriyordu.

Ama yine de, sessizce devam etti... onlar da sessizce devam ettiler.

İlerlerken, güneşin alevi hiçbir merhamet göstermedi.

Her şeyden öte, bugün özellikle acımasız görünüyordu, geniş kum denizinin üzerine amansız bir sıcaklık yayıyordu.

Hava titriyordu, manzarayı serap benzeri illüzyonlarla çarpıtıyordu.

Yuvarlanan kumulların arasında, beyazlamış kemiklerin karmaşık bir yığını ortaya çıkıyordu, kıvrılmış formları bir zamanlar bazı kötü niyetli varlıkların varlığını ima ediyordu.

Kahverengi saçlı kadın, ilkine geldiğinde duraksadı, gözlerini kısarak etrafa bakındı ve elini gözlerinin üzerine koydu.

"Nedir bu?" Kızıl gözleriyle yanan koyu saçlı kadın ona sordu.

"Daha da yaklaşıyoruz..."

Bu noktada rüzgar daha güçlüydü, beraberinde kum dalgaları getiriyordu, bu dalgalar yollarını bir sis gibi kaplıyordu... bu bir kum sisiydi.

Ve ileriye bakmak inanılmaz derecede zordu.

Ancak, onlara liderlik etmeye devam etti, hatta kumun sisine doğru.

Birkaç adım daha attıktan sonra, gömülü kemiklerin daha fazlasıyla karşılaşmaya başladılar.

Ve bir süre sonra, nihayet kumun sisinden çıkıp, etkileyici ve korkutucu bir manzara ile karşılaştılar.

Devasa kaburgalar gökyüzüne doğru kavislenmişti ve dişleri düzensiz, keskin kafatasları yarı gömülü, kaygan kumlar tarafından kısmen gizlenmişti.

Her bir kemik, zamanla aşınmış ve yıpranmış, uzun geçmişteki savaşların ve bir zamanlar bu ıssız yeri dolaşan canavarımsı varlıkların sessiz hikayelerini anlatıyordu.

Bu iskelet mezarlığından yükselen, kumdan yapılmış devasa bir yapıydı, egemen olduğu kumdan şekillendirilmiş bir monolit.

Kulenin yüzeyi pürüzlü ve düzensizdi, kum taneleri sürekli olarak yanlarından aşağıya akıyordu sanki zaman kendisi temellerini aşındırıyordu.

Eski semboller, neredeyse seçilemeyecek kadar silinmiş ve sayısız yıl boyunca pürüzsüzleşmiş, tabanını süslüyordu, unutulmuş çağların sırlarını fısıldıyordu.

Yüzeyinde çatlaklar ve yarıklar vardı, bu da ona harabe bir görünüm veriyordu, sanki her an çökecek gibi.

Yine de, onun etrafında inkar edilemez bir gizem aura vardı, uzun zaman önceki bir çağa tanıklık eden, kum ve kemik denizinin ortasında yalnız bir bekçi gibi duruyordu.

Helena birkaç saniye boyunca yalnız bekçiye baktı. Sonra etrafa bakındı.

Raven onu birkaç dakika gözlemledi ve sordu,

“Sahra sisine girdiğimizden beri biraz temkinli görünüyorsun, bir sorun mu var?”

Helena bir an tereddüt etti ve sonra yanıtladı

: “Görüyorsun... küçük solucan, mesele şu ki...”

Geriye baktı, Northern sisin içinden yeni çıkıyordu.

“...bir sis olmaması gerekiyordu...”

Raven gözlerini kısarak baktı.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Emin değilim... ama olamaz...”

“Bir kum fırtınası olacak... devam edersek, gece içinde kalabiliriz ve hayatta kalamayabiliriz,” Terence Helena'nın sözünü kesti.

Hem Helena hem de Raven ona baktı, gözleri hafifçe açıldı.

"Bir kum fırtınası mı?"

Terence başını salladı.

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama sanırım bu, garip bir yaratığın döngüsel geçişi... sis bir işaret. Bunu nasıl açıklayabilirim? Söyleyebileceğim şey şu... bu, Kirithon kadar tehlikeli bir yaratık, ama bu bölgede belirli bir çevre etrafında döngü yapıyor."

Helena gözlerini kırpıştırdı.

"Ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum... ama sanırım bu, şu anda daha fazla devam edemeyeceğimiz anlamına geliyor."

Raven ona dikkatle baktı, sonra o da sordu

: "Bu, diğer sefer geldiğin yer miydi?"

Terence başını salladı, "Tam olarak değil... ama işaretler aynı."

Helena kollarını kavuşturdu, bir süre kendine düşündü. Gözlerini kısa bir süre Terence'e çevirdi, hala arkasında olan Northern'ı görmek için, ama onlara doğru değil, kuleye doğru ilerliyordu.

Kaşını kaldırdı.

“O aptal çiçek çocuğu ne yapıyor?”

Terence ve Raven başlarını çevirdiler.

“Sanırım kuleye gidiyor...?” dedi Terence.

“Evet. Neden?”

Helena soruyu sorduktan sonra kaşları çatıldı.

“Belki o da biliyor... bir kum fırtınası olacağını.”

Terence iç çekti.

“Her ne olursa olsun, kuleye gitmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Helena bakışını Terence'e çevirdi, meraklıydı.

“Neden?” diye sordu, “Yalan söylemeyeceğim, bunu düşünüyordum. Yani kum fırtınasından saklanmak için en iyi şansımız gibi görünüyor.”

Terence başını salladı, saçlarını nazikçe savurdu.

O kule, yarığın nedeniyle bir anomali. Otuz yıl önce yoktu.

Ama ben her zaman burada gördüm.

Bu, dört ana yarığın aniden patlak vermesinden birkaç ay sonra ortaya çıktığı içindir.

Bu açıklama Helena'yı şaşırttı, ciddi bir şekilde kaşlarını çattı.

Eminsin değil mi?

"Evet."

Raven bir süre düşündü ve ekledi:

Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım.

Terence, onlara yanıt verirken kaşlarını hafifçe çattı.

Ben de böyle bir şey yaşamadım... oraya girmememiz gerektiği hissi var... sanki o yerde olmamalıyız gibi hissediyorum. Belki de kum fırtınasından daha büyük bir tehdit oluşturur.

Bir an tereddüt etti ve ekledi:

Ayrıca, bize kapılarını açacağını düşünmüyorum... birçok kişi girmeye çalıştı, ama hiç kimse giremedi.

Helena hızlıca göz kırptı, kekelererek

Uhm, sanırım çiçek çocuğu yeni girdi.

Terence döndü, başı hafifçe eğilmiş ve gözleri açılmıştı.

"Hı? Nasıl?"

"Bana da öyle geliyor..." Helena yorumladı.

Raven da kuleye, Northern'ın yeni geçtiği girişe bakıyordu.

Yavaşça oraya işaret etti ve sordu,

"Yani... gidiyor muyuz?"

Terence bir an için titredi.

"Tehlikeli..." diye mırıldandı, korkudan geri çekilmiş gibi görünüyordu.

"Aynı zamanda dışarıda da kalamayız. Terence, ne oldu?" Raven doğrudan sordu, kan kırmızı bakışları Tender Oracle'ın gözlerine delip geçiyordu.

Terence birkaç saniye sessiz kaldı, tam olarak ne olduğunu belirleyemedi ama Ul'dan gelen güçlü bir uyarı hissini de inkar edemedi.

Kesin olmak gerekirse, özel yeteneklerinin yanı sıra, özlerin yönlerini okuyarak yaşıyordu. Bu, şeylerin algısının en yüksek seviyede nasıl işlediğiydi.

Şeylerin özünü okuyabiliyordu—elbette, Kuzey'in yaptığı gibi değil.

Ezici ruh özünden dolayı, Ul'un sesine normal serserilerden daha güçlü bir bağ hissetti.

Bu ezici ruh özünün bir diğer avantajı da, diğer özlerin yönünü, havadaki minik özlere kadar belirleyebilmesiydi.

Kuzey ise, bunu görebilen gözlere sahipti.

Ancak, hiçbiri bunun farkında değildi.

Bu nedenle, Kuzey'in eylemi onlara çok garip geldi, bir cevap talep eden bir eylem.

Ayrıca, bir süredir yürüyorlardı. Kimse bunu söylemiyordu ama kulede dinlenme düşüncesi bir şekilde mutluluk vericiydi.

Helena iç çekti.

"Belki de Ul'a itaat etmemek zorunda kalacağız?"

Helena konuşur konuşmaz, Terence'in yüzü korkutucu bir grimasa büründü ve bu, Feral Sage'in korkuyla geri çekilmesine neden oldu.

Raven, ancak, onun görüşünün önüne geçti ve yüzüne söyledi

: "Bizim için başka bir seçenek yok, Terence. Kendin söyledin, bir kum fırtınası geliyor. Eğer öyleyse, dağlara yürümek bir ölüm çağrısıdır. Northern'ın bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama o kuleyi açtı, bu yüzden eninde sonunda bir sığınma yerimiz var."

Terence sadece daha fazla yüzünü buruşturdu ve başını ikisinden çevirdi.

"Gidebilirsiniz... Ul'a itaat etmeyeceğim."

Raven kaşlarını çattı.

"Ciddi misin?"

"Evet." Yerinde durdu.

Raven'ın yüzündeki kaş çatma daha da derinleşti.

Nazik görünen kadın hızla döndü, siyah saçları havada dalgalanarak kuleye doğru yürüdü ve Helena'yı yanına çağırdı.

"Hadi gidelim..."

Helena, Raven ve Terence arasında bakış değiştirdi.

'Cidden, bu grupta ne oluyor...'

Hiç kimse Terence ve Raven'ın birbirleriyle anlaşmazlık yaşamasının mümkün olduğunu düşünmemişti.

Kesin olarak, Terence neredeyse Raven'ın hayranıydı.

Yani Ul'un Tender Oracle üzerindeki etkisi oldukça güçlüydü.

Bu, Helena'nın tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu.

Bu genç kızı dışarıda bırakamazdı... en azından Terence ona böyle görünüyordu.

Raven, yarı yola geldikten sonra geri döndü ve seslendi

: "Ne yapıyorsun? Hadi gidelim!"

Helena ona bakakaldı, inanılmaz bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Raven'ın kişilik ağında bir yerlerde bir acımasızlık streak'ı olduğunu her zaman biliyordu.

Ama yine de inanılmaz bir sürprizle yakalandı.

Bir rahibe.

Başka bir ülkede neredeyse tapınılacak biri, bir tapınağa yerleştirilecek ve tüm koruma ve saygı hakları verilecekti.

Raven'in bu şekilde muamele ettiği biri böyle biriydi.

'En azından onu daha fazla ikna edemez miydi? Önem verdiğini gösteremez miydi?'

Ama sonra... Raven'in yapabileceği en iyi şey "Ciddi misin?" oldu.

Ve şimdi, tüm bunlar, grubun başı olması gereken Feral Sage için zor bir durum yaratmaya başlamıştı... en azından, öyle olduğu söyleniyordu.

“Fırtına için ne yapacaksın?”

“Bir şekilde hayatta kalacağım.”

Terence çok karanlık bir yüz ifadesi takındı, bu onun çocukça yüzünden bir olgunluk izlenimi çıkardı.

'Şirin,' Helena içten içe güldü.

İç çekti ve kuleye baktı. Raven ona daha yakın duruyordu ve geriye bile bakmıyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum... Belki seni yalnız bırakırım.”

“Sorun değil, Lady Helena, ben...”

-Pat-

Helena'nın eli bir bulanıklık gibi hızlı hareket etti ve boynuna vurdu.

Yumuşak Kehanet, cümlesini tamamlamadan kollarına yığıldı.

"Özür dilerim."

Bununla birlikte, Terence'i omuzlarına yerleştirdi ve kuleye doğru yürüdü.

Bir süre sonra, o da kuleye girdi. İçeri girdiğinde, Kehanet'i yavaşça girişteki duvarın yanına bıraktı ve gözlerinin önünde açılan manzaraya hayranlıkla baktı.

Kuleye adım attığı anda, dışarıdaki dünya kaybolmuş gibi görünüyordu, her şeyi yutan bir karanlığa gömülmüştü.

İçerideki hava serindi, çölün kavurucu sıcaklığına zıt bir şekilde.

Duvarlardaki dar yarıklardan zayıf ışık parıltıları süzüldü ve geniş odaya ürkütücü, dans eden gölgeler düşürdü.

Karmaşık mozaikler zeminleri süslüyordu, her bir küçük taş parçası, her bakışta kayıp ve değişiyormuş gibi görünen karmaşık desenler oluşturuyordu, sanki kendi sihriyle canlıydılar.

Duvarlar, anlamları zamana ve gizeme karışmış eski sembollerle oyulmuştu, ancak varlıkları etkileyiciydi.

Loş ışıkta, bu oymalar, içlerinden yayılan garip, karanlık bir enerjiyle atıyormuş gibi görünüyordu.

İmkansız derecede pürüzsüz taşlardan spiral merdivenler yukarı doğru sarılıyordu, sanki desteklenmiyor ve yerçekimi yasalarını hiçe sayıyordu.

Helena, hayretle ağzını açmaktan kendini alamadı.

"Ben... kelimelerimi yitirdim..."

Raven etrafa bakındı, ince bir şekilde, o sürpriz kıvılcımları kan kırmızısı gözlerinde dans ediyordu.

"Ben de öyleydim," diye yorumladı.

Northern duvara yakın duruyordu, bakışları duvarı işaret eden sembollere sıkı sıkıya kilitlenmişti.

Arkasından ona bakan Helena, Raven'a doğru eğildi ve sordu

Onunla ne var?

O, yanıt olarak omuz silkti ve

Buraya geldiğimden beri böyle.

Helena yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum..."

Bayıltılmış Oracle'a bakmak için döndü.

Onu bırakmalıydın, dedi Raven. "Hayatını kaybetmek üzereyken öğrenir."

Onun ifadesine şaşıran Helena, solgun bir yüzle ağzını açmaktan kendini alamadı.

“Ne?”

Aman Tanrım, arkadaşların için çok acıyorum.

Arkadaşım yok.

Evet... Nedenini görebiliyorum.

Hepsini bir anda almak zorlayıcıydı.

Ama bir lanet olası Kule tarafından çağrılmak her şeyin zirvesiydi.

Birkaç dakika önce...

Hanımlar önlerinde yürürken, Northern yavaşça arkasında ilerliyordu.

Sand fırtınasının kalınlığı kör ediciydi ama onun için tam olarak öyle değildi.

Belki, bu sadece gözleri hakkında düşündüğünden daha fazla şey keşfetmeye başladığı anlamına geliyordu.

Ve Kaos'u yoğun bir şekilde kullandıktan sonra, daha iyi görebiliyordu.

Görüşü daha keskin ve daha doğruydu; sanki on kat daha iyi hale gelmişti.

Görüş alanı daha uzak ve daha genişti, gördüğü bilgiyi işleme oranı da fırlamıştı.

Ve sadece bu değil, şimdi... sanki 360 derece görebiliyordu.

Kesinlikle garip bir fenomendi.

Ama Northern hissettiklerinden emindi—arkasına bakmak için başını çevirmesine gerek yoktu.

Bildiği şey, [Görmeyen Gözler]i kendisini yönlendirmek için kullanmayı düşünürken, geri kontrol etmek istediğiydi.

İçgüdüsel olarak geriye bakmak yerine, polikoria gözleri hareket etti, her bir gözde kendi başına işlev görecek şekilde iki gözbebeğine ayrıldı.

İkisi de gözlerinin köşesine—kulaklarına doğru—hareket etti ve görüşünü beklediğinden daha fazla genişletti.

Her iki gözündeki görüşü, başının arkasında birleşecek şekilde döndü, hatta başını çevirmesine bile gerek kalmadı.

Üstelik, Northern yürürken birkaç şey denedi.

Yalnızca görebilmekle kalmıyor... gözlerini dört bölüme ayırarak aynı anda dört farklı şeyi görebiliyordu.

Bilgiyi işlemek, özellikle de bu durum, beyninde zorlayıcıydı ama zamanla, bu yeni yeteneğini anlamlı bir şekilde kullanırsa, bunun bir sorun olmayacağından emindi.

Ancak gözlerindeki şaşırtıcı ve garip değişiklikler, profilindeki bilgileri tekrar kontrol etmesine neden oldu.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun İzleri], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Boşluk Çağrıları: [1/100]

Yetenek Parçaları: [288/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 5 diğer.

Boşluk Çağrıları: [1/100]

İsim: [Kaos Gözleri]

Rütbe: [Abyssal]

Açıklama: [Gözlerin Kaos'un bağlarına göz atmış, onların yapısını görmüş, ellerinle onları ilgin doğrultusunda şekillendirmiş ve dokumuşşun... gözlerinle başlayarak, tüm varlığın Kaos'un iradesine uymaya başlıyor. Karanlık ve yıkım barındırıyorsun]

Daha fazla bilgi: [Tüm Pasif ve Aktif yetenekler gözlerin özüne kazınmış, Kaos Gözleri'nin çalıştığı temel üzerine inşa edilmiştir ve kendi başına bir yetenek olarak tekil hale gelmeyecek kadar değersizdir]

[Kaos yolunda yürümeye devam et ve belki de karanlık ve yıkım ile olan bağın, senin için gerçekten değerli bir Kaos Gözleri yeteneğini açar]

Bir şekilde Northern, bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadı.

En azından gördüğü açıklama ile gözlerinin bir şeyler yaşadığını ve belki de bunun iyi bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

Ancak, ek not daha çok bir hakaret gibi geliyordu, ek bilgi yerine.

İçini çekti ve paneli kapattı.

En azından şimdi, gözlerinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Ve böylece, [Görmeyen Gözler] ile gerçekten bir şey olup olmadığını kontrol etmek için Northern, onu bir kez daha özellikle kullanmak zorunda kaldı.

Ancak, onun görüşü önünde açılan şey tamamen farklıydı.

Onlar mavi akıntılardı, ama ip benzeri dokular yerine, derinliklerinde turuncu bir ton taşıyorlardı ve o... bağlar gibiydiler.

Tek fark, artık karanlık yoktu, sanki bu gerçeklikte akıyorlardı.

Mavi ve turuncu bir parıltıyla parlayarak Northern'ın gözleri önünde eterik bir güzellik yayıyorlardı.

Her bir bağ, bulanık bir yarışta kaynağına doğru yanıcı bir çizgi gibiydi, çevresini mavi ve mercan renginde bir ışıltıyla güzelleştiren renklerin karikatürüyle.

Ve sonra aniden, belirli bir bağ çizgisi öne çıktı, koyu mor bir akıntı içinde akıyordu, geri kalanlardan çok farklıydı.

Bulut, görüşünü örtse de, akıntının kaynağını ayırt edebiliyordu, gözleri üzerinde çok az çaba harcayarak ona odaklandı ve gözbebekleri muhteşem bir şekilde genişledi.

Ve işte oradaydı, Kule'nin girişi, mor akıntı bağları Kule'den geliyordu.

Ve sessizce ona işaret ediyordu, parlak bir şekilde yanıp sönerek ve ince ama rahatsız edici bir vızıltı sesiyle tekrar sönüyordu.

Kuzey merakla onu takip etti, ta ki sisin dışına çıkıp Kule'nin girişine ulaştı.

Kule'nin kapısı... orada bir kapı varmış gibi görünmüyordu.

Bir giriş varmış gibi görünmüyordu.

Ancak bu belirli bağın akışını takip ettiğinde, doğrudan Kule'nin içinden geliyordu.

Kesinlikle orada, bir şekilde bununla ilgili bir şey vardı.

Demek istediğim, ruhunda rahatsız edici bir his vardı... Northern bunun tam olarak ne olduğunu belirleyemedi ama bunu da göz ardı edemedi.

Bu yüzden her ne olursa olsun, ona işaret eden şeyi görmek zorundaydı.

Sonra eli yavaşça Kule'nin yüzeyinde kaydı, doğrudan bağın girdiği noktaya doğru yavaşça iz bıraktı.

Ve o noktaya geldiğinde, Northern, bunun olmasını durdurmadan önce içinden büyük bir Boşluk özü sızdığını hissetti.

Bir şey onları dışarı çekmiş gibiydi.

Hala endişeliydi, birden ürkütücü bir gıcırtı duymaya başladığında.

Yavaşça, o noktayı dokunduğu yerden itibaren Kule'nin duvarını ikiye bölen bir çizgi oluştu ve dışarıya doğru dikdörtgen bir çerçeve oluşturdu, toz ve kum fışkırdı.

Kulenin kapılarının tam o anda yapılıyormuş gibi.

Ve yavaşça Kuzey'e doğru açıldı.

Bu tam olarak ne olduğunu merak eden Kuzey, Kule'nin karanlığına yavaş ve temkinli adımlarla girdi.

Northern Kule'ye girdi, olağanüstü yapısını hayranlıkla inceledi.

İçerisi serindi, dışarıda dayanmakta olduğu kavurucu sıcaktan bir sığınak gibi soğuk bir kucaklama ile onu karşıladı.

Fakat bu sadece bu değildi, bu gözcüyü oluşturan her köşe, her unsur, ölümlülüğün sınırlamalarını çoktan aşmış bir varlığın ustalığını yayıyordu.

Northern, bunun bir tür aşkın varlığın el işçiliği olduğunu hayal etmeden edemedi.

Fakat bu, dikkatini çeken ya da en çok hayranlık uyandıran şey değildi.

Duvarda, her köşeyi dolduran, parlak bir zihnin yazıtları gibi karmaşık bir şekilde oyulmuş metinler vardı.

Bu yerin bir şeyleri, onun ve Gece Korkusu'nun dağda karşılaştığı harabeyi hatırlatıyordu.

Bir şey onunla o kadar tanıdık hissettiriyordu ki, ona çekilmekten kendini alamadı.

Bu yüzden gözleri onlara odaklanmış bir şekilde ileriye doğru yürüdü.

Kuzey, ana girişin tam karşısında, spiral pürüzsüz merdivenlerin başladığı noktada duvarın önünde durduğunda derin bir nefes aldı ve gördüklerini dikkatle inceledi.

İlk bakışta, bunlar kafa karıştırıcı görünüyordu. Kuzey, bunun Tra-el'de incelenmeyen bir tür runik yazı olduğunu kesin olarak biliyordu.

Sonuçta, o oldukça iyi bir yazardı ve sembolik temsil ve runik yazılar da dahil olmak üzere üç farklı dil öğrenmişti.

Ancak, burada ve orada Tra-el'in runik yazı stiline çarpıcı bir benzerlik gösterebilecek hafif çizgiler vardı.

Fakat esasen farklıydılar, aslında birbirlerinden oldukça farklıydılar.

Ancak sorun şuydu...

Bunu anlayabiliyordu.

Ve bunun olabileceğini düşündüğü tek senaryo, canavar dilini daha önce öğrenmeden veya duymadan konuşabilmesiydi.

Ve şimdi, daha önce hiç görmediği bu runik yazıları anlayabiliyordu.

Onları sanki normal runik harfleri okuyormuş gibi okuyabiliyordu.

Hemen hemen yanlış düşündüğüne inanacak kadar kendini kandırmıştı, bu sadece Tra-el'de alışkın olduğu runik yazı olabilirdi.

Ama hayır.

Kuzey kesinlikle emindi.

Çizgiler çok farklıydı... kesinlikle Tra-el'e ait değildi.

Ancak, başka bir medeniyete ait olabileceği olasılığını düşünmeye başlamıştı.

Aksi takdirde, her iki runik dilin temelinin ortak olması imkansız olurdu.

Bu mantıklı değildi...

Kuzey, beyaz perçemelerini çevirdi ve elini yorgun bir şekilde alnına koydu.

Bir süre duraksadı... o sırada Raven içeri girdi.

Ancak, geri dönmesine gerek yoktu, Raven olduğunu bilmek için. Tek yapması gereken, bir gözünü odak dışı bırakıp yan tarafa bakmaktı.

Ve sonra okuduğuna odaklandı.

Metinler rastgeleydi, bu yüzden onları bir araya getirmek zordu.

Bu nedenle, Northern bunların başlangıcını bulması gerektiğini düşündü.

Durdu ve sessizce, bu şeyleri neden anlayabildiğini derin derin düşündü.

Neden bir canavara konuşabiliyor ve onunla sohbet edebiliyordu?

Bu durumda bir şeyler olmalıydı.

Bir şeyin dahil olması gerekiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunun ne olabileceği konusunda sınırlı sayıda düşünceye sahip olabiliyordu - ve bunlardan biri oldukça farklı bir şekilde öne çıkıyordu.

Başlangıçtaki garip adam.

Kuzey iç çekti ve başını salladı.

'Şimdilik bunu geçelim...'

Evet. Önünde olanlara odaklanması gerekiyordu. 'Şu anı' anlamalıydı.

Bu yüzden, baştan itibaren izini sürecekti.

O sırada Helena içeri girdi ve Terence'i girişin yanına bıraktı.

Elbette, Northern her zamanki gibi başını çevirmek zorunda değildi.

Girişi gördüğünde yüzü rahatsızlıkla buruştu.

Onun sözleri tekrar kafasında yankılandı.

Doğruyu söylemek gerekirse, onun gibi insanlar en çok nefret ettiği türden insanlardı.

Kendi işine karışmayan ve birkaç kart çekip ellerindeki çizgilere bakarak birinin geçmişini, şimdiki zamanını ve geleceğini söyleyebileceğini düşünen insanlar.

'Tamamen sinir bozucu...' içten içe öfkelendi.

Onu ne kadar sinirlendirse de, ona karşı savaşamayacağını biliyordu.

Yine de, ne amaçla yapsın ki?

O bir Bilge olabilir, ama onu yenmenin yollarını bulabileceğinden emindi... evet, kendine karşı biraz güven kazanmaya başlamıştı, ne de olsa kin ve kibir yüzündendi.

Gerçek İsim yeteneğini kullanarak onu isimsiz hale getirebilirdi.

Ama bunu yapmak istemiyordu...

Gerçekten hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

Kendi başına ilerlemenin bir yoluna odaklanacaktı. Eğer bu, Cohort'tan farklı bir şekilde seyahat etmesini gerektiriyorsa, o noktada buna aldırış etmiyordu.

Birbirlerine bir şeyler fısıldayan iki kadını görmezden gelerek, Northern girişe geri döndü, baygın Terence'e bir göz attı ve metinleri incelemeye devam etti.

Başını salladı.

'Hayır, bu değil...'

Sonra tekrar ileri yürüdü, merdivenlerin ilk basamağına adım atmak üzereyken Raven'ın sesi karanlıkta yankılandı.

"Kuzey," diye seslendi, ama yumuşak bir şekilde.

Northern duraksadı ve ona baktı—belki de karanlıkta görmek onlar için biraz fazla geliyordu... özellikle Raven'ın durumu için, ama onun için değil—birkaç adım öne çıktı ve ondan yaklaşık üç ayak kadar uzakta durdu.

Karanlıkla mücadele ediyormuş gibi görünmüyordu, en azından o kadar da değil.

Northern sinirli bir tonla yanıt verdi.

“Ne?”

"Bu yere nasıl... kapıyı açtın? Burası daha önce kimsenin girmediği bir Kule olmalı. Üstelik, bu bir yarığın yaratımı."

Northern ilk basamaktan geri adım attı ve ona döndü, biraz kaşlarını çatarak.

"Yarığın yaratımı demek ne demek? Hangi yarık?" diye sordu.

Helena sohbete katıldı.

"Emin değiliz, ama rahibe Kule'nin burada olmadığını ve yarık patlak verdikten birkaç ay sonra ortaya çıktığını söyledi."

Northern'ın kaşları daha da çatıldı; söyledikleri mantıksız gelmeye başlamıştı.

"Yani diyorsun ki, Kule orada yoktu, ve voilà, şimdi Kule burada."

Helena ona yüzünü ekşitti ama derin bir nefes alıp yanıtladı

: "Voila'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama eğer bunun ne kadar absürt bir şekilde doğru olduğunu kastediyorsan, o zaman evet. Kule daha önce burada yoktu, ve voila, şimdi burada."

Kuzey'in Feral Sage'e karşı duyduğu rahatsızlık, onun daha fazla konuşmasıyla tavan yaptı.

Her açıdan onu öfkelendiren bir şekilde davrandı.

Onun gibi birine hayranlık duyduğunu ve onu harika düşündüğünü düşünmek.

Kendi zevkine hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı.

Raven'ın sesi, ürkütücü sessizliği bozdu.

"Yani, lütfen bize tam olarak ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Kuzey bir süre sessiz kaldı, dolu dolu bir şüpheyle.

Bu arada, Helena zaten...biraz sabırsızlanıyordu.

Ayaklarını yere vurarak sinirli bir şekilde Northern'a dik dik bakıyordu.

Bu çocukça bir şey değildi, sadece ondan tiksiniyordu... hepsinden.

Sonunda, Northern ağzını açtı ve bir yanıt verdi.

"Açıklayacak pek bir şey yok... sadece Kule beni çağırdı."

Açıklayacak pek bir şey yok...

...Ancak, bu ifadesi her iki kadının da gözlerinin büyümesine neden oldu.

"Ne demek istiyorsun, Northern?" Raven, onun az önce söylediklerini doğru duyduğundan emin olmak için sordu.

"Dediğim gibi... Kule beni çağırdı," diye devam etti, "Buraya geldiğimde kapı yoktu. Ancak ona dokunduktan sonra bir kapı belirdi ve açıldı."

Etrafa bakındı ve "Sanırım bu yerde ruhumla bir şeylerin rezonans yaptığını düşünüyorum," diye sonuçlandırdı.

"Sakat adam ne kadar özel olmalı..." Helena mırıldandı ama sesi net bir şekilde duyuldu.

Northern ona baktı ve gözlerini çevirdi. Birkaç saniye sonra, sesi yankılandı

: "Şu anda, duvardaki sembolleri herhangi bir ipucu için incelemeye çalışıyorum... ama nereden geldiğini bulmam gerekecek."

“Ne?”

Raven ve Helena'nın sesleri aynı anda çıktı.

İkisi de şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktı ve sonra gözlerini Northern'a çevirdiler.

"Bu saçmalığı çözebilir misin?" diye karşılık verdi Helena.

"Helena'nın demek istediği... bunları nasıl anlayabiliyorsun... Ben bunların sadece semboller olduğunu düşünmüştüm. Önemli bir anlam taşısalar bile, bu dünyanın değil, yarıktaki dünyanın önemli olması gerekmiyor mu?"

Northern sessizdi. Tereddüt ettiği için değil.

Ağzını açmadan önce, kendisi hakkında ne kadar bilgi vermeye istekli olduğunu düşündü ve yeteneklerini daha fazla açığa çıkarmaya yönelik herhangi bir soruya ne cevap vereceğini bile düşündü.

Onları kasıtlı olarak gizlemek istemedi, ama aynı zamanda hepsini açıklamak da istemiyordu, en azından kasıtlı olarak.

Değerli zamanını alarak, nihayet yanıtladı

Eh, onları anlamak pek de zor değil. Çizgiler bizimkine oldukça benziyor ve eğer runik harflerinizi elinizin arkasını bilir gibi biliyorsanız, sembolleri metne çevirmek sizin için kolay olacaktır.

Raven'ın gözleri somurttu, şöyle dedi:

: "Görüyorum..."

"Bunu o kadar kolaymış gibi anlatıyorsun."

Northern, Vahşi Bilge'ye hızlıca bir bakış attı.

Hala ona kızgındı, ama bunu görmezden geldi ve ona cevap verdi.

"Aslında dillerin temel anlayışı konusunda ciddi olsaydın, bu o kadar kolay olurdu."

Helena omuz silkti,

"O zaman beni bir öğretmen tutacak kadar parası olmayan ebeveynlerimi suçla."

Northern'ın kaşları yumuşamadı; sadece bakışlarını çevirdi ve döndü.

Aralarındaki kin, acıma ile sona ermeyecekti.

O, uzaklaşırken söyledi.

“En üst katından inceleyeceğim. Eminim bir şey bulacağım.”

Birden durdu ve döndü, kaşları çatık bir ifadeyle.

“Buraya neden geldiğinizi sorabilir miyim...” gözleri baygın Terence'e kaydı, “Ve neden arkadaşınız baygın?”

“Bir kum fırtınası olacak. Buraya gelerek ondan kaçmaya çalışıyorduk. Ancak Terence, Ul ona gelmemesini söylediği için gelmeyi reddetti... bu yüzden Helena onu bayıltıp buraya getirdi.”

“Öyle mi...” Northern'ın gözleri baygın Oracle'dan hafifçe kaşlarını çatan Feral Sage'e kaydı.

Sabrı zirveye ulaşıyordu... sonuçlarını umursamadan saldırabilir.

Northern, ondan gözlerini kaçırdı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Attığı her adım, geniş alanda yankılandı, ominöz ve neredeyse canlı bir nitelikle yankılanan bir ses.

Yükseldikçe, hava yoğunlaştı, belirgin bir gizem ve güç hissiyle doldu.

Yukarıda, garip, karanlık mekanizmalarla dolu geniş odalar açıldı.

Ev boyutunda dişliler sessizce dönerken, yüzeyleri gizemli yazıtlarla kaplıydı.

Bu mekanizmalar, ölümlülerin kavrayışının ötesinde bir amacı öneren, kesin, neredeyse hipnotik bir ritimle hareket ediyordu.

Tanımlanamaz bir metalden yapılmış zincirler yüksek tavanlardan sarkıyor, görünmeyen bir el tarafından dokunulmuş gibi hafifçe sallanıyordu.

İnce görünümlü cam köprüler, daha yüksek katları birbirine bağlıyor, baş döndürücü boşlukları aşıyor ve aşağıda kule içindeki mekanizmaların manzaralarını sunuyordu.

Kuzey, bu köprülerin üzerinden yürürken, boşluğa adım atıyormuş gibi hissetti; saydam malzeme, havada süzülme hissi veriyordu.

Bu üst katların duvarları, yoğun, örümcek ağını andıran yazılar ve ayrıntılı illüstrasyonlarla dolu eski metinleri tutan raflarla kaplıydı.

Kitaplar, sahip oldukları bilgiyi fısıldar gibi görünüyordu; varlıkları neredeyse bilinçliydi, sanki tuttukları sırların farkındaydılar.

En yüksek odada, geniş bir kubbe başın üzerinde yükseliyordu; yüzeyi karanlık, parlayan takımyıldızların bir dokumasıydı.

Ortada, büyük ve etkileyici bir mekanizma duruyordu; ustalığın bir başyapıtıydı ve amacı, Kule'nin kendisi kadar gizemliydi.

Bu oda derin bir sükunet yayıyor, hem hayranlık hem de korku uyandıran bir saygı hissi veriyordu.

Kuzey, dikkatlice merkeze doğru yürüdü ve durdu.

Mekanizma, ne olursa olsun, uyuyan bir titan gibi alanı domine ediyordu.

Temeli, bilinmeyen bir metalden yapılmış, karanlık, neredeyse sıvı bir parlaklıkla parlayan geniş, dairesel bir platformdu.

Kenarlarında, karmaşık oymalar içe doğru spiral şeklinde dönerek, merkezde devasa bir kristal soketin boş kaldığı yere doğru birleşiyordu; eski güç kaynağının kırık kalıntıları etrafında, düşmüş bir yıldızın parçaları gibi dağılmıştı.

Mekanın merkezi, insan ustalığını aşan bir hassasiyetle birbirine kenetlenen karmaşık bir dişli, tekerlek ve çark dizisiydi.

Bazı dişliler bir adam kadar büyüktü, diğerleri ise narin bir şekilde küçüktü, ancak her biri sessiz, neredeyse saygılı bir zarafet yayıyordu.

Bu uyuyan makine, sıradan anlayışın çok ötesinde bir amaca işaret ediyordu; tasarımı hem güzel hem de karmaşıklığıyla korkutucuydu.

Kuzey, bir bakışta buranın merkez olduğunu, buranın Kule'nin çekirdeği olduğunu anlayabiliyordu.

Ve bu mekanizma ne olursa olsun—bütün bunların başlangıcını keşfetmek için ipucuydu.

Merkezi platformdan, dışarıya doğru uzanan metalik kolların bir ağı yayılıyordu; eklemleri ve pivotları soluk ışıkta parlıyordu.

Bu kollar, platformu çevreleyen bir dizi konsantrik halka ile bağlantılıydı; her halka, Kule boyunca gördüğü daha fazla esrarengiz sembollerle süslenmişti.

Halkalar bağımsız olarak dönecek şekilde tasarlandı, hareketleri mekanizmanın dişlileri ve dişlilerinin karmaşık dansı tarafından yönetiliyordu.

Yükseklerde, kubbeden kalın, örgülü kablolarla asılı duran bir dizi devasa, çok yüzlü lens vardı.

Bu lensler, yaşlanmış ve ince bir toz tabakasıyla kaplanmış olarak, ışığı veya enerjiyi aşağıdaki kristal sokete odaklamak ve yönlendirmek için yerleştirilmişti.

Kuzey birkaç an duraksadı, lenslerin ışık ışınlarını bu harika mekanizmanın merkezine, boş bir kristal soketin bulunduğu yere nasıl yönlendirdiğini zihninde izlemeye çalıştı.

Mekanın etrafındaki duvarlar, eski yazıtlar ve diyagramlarla kaplıydı, bu yüzden bunu yaptıktan sonra hızla hareket etti ve her metni, her diyagramı gözlemeye başladı.

Kuzey'in kavraması biraz zaman aldı, ama anladığı an.

Duraksadı, ağzı açık birkaç adım geri gitti.

Ve titreyerek, sesi mırıldandı

: "Kule hareket edebilir mi?"

Duvarlardaki yazılar ve diyagramlar mekanizmayı aktive etme sürecini, kristalin enerjisini dişliler ve halkalar aracılığıyla yönlendirmeyi, tüm Kule'yi harekete geçirmeyi tarif ediyordu.

Oymalar, sanki Kule kendisi yaşam gücünün kaybını, parçalanmış kristali yas tutarcasına, kalıntı bir enerjiyle titreşiyordu.

Bu mekanizma, şimdi sessiz ve hareketsiz olmasına rağmen, gizli bir güç ve karanlık bir ihtişam hissi yayıyordu.

Gelişmiş ve gizemli bir medeniyetin kanıtı olarak duruyordu; işçiliği hem bir harika hem de bir muammaydı, eğer sadece enerji kaynağı geri getirilebilse, anlatılamaz bir potansiyel vaat ediyordu.

Ve Northern, Kule'nin ortaya çıkışından bu yana o gerçek anlamları çözebilen ilk bilinçli varlık olarak duruyordu.

Kule gerçekten hareket edebiliyorsa, o zaman çatlaklar görünmeye başladıktan sonra bu topraklarda nasıl aniden buldukları bir sır değildi.

Ancak bu, o zaman Kule'nin bir pilotu olduğu anlamına geliyordu... Kule'nin kendi kendine hareket etmesi oldukça olası değildi.

Dişlinin merkezi—kristal—kırıldığı için, Northern burada önemli bir şeyin gerçekleşmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

Kristali birkaç saniye daha hayranlıkla inceledi, Kule'nin mekanizmasını gerçekten kontrol edebilmek ve hareket ettirebilmek için dilekte bulundu.

Artık lanet olası bir uçan gemi aramasına kesinlikle gerek kalmayacaktı.

Kırık kristalleri aldı, gri ve mat görünüyordu, sanki cansızdılar.

Sonra ona [Ruh Gözleri] kullandı.

[Eşya]

Ad: [Vae'ri]

Tür: [Utility]

Rütbe: [Bilinmiyor]

Açıklama: [Bu kristal, Ayuva'nın kalesinin ağacından kesilmiştir]

'Hepsi bu mu?'

Hepsi bu.

Kuzey, odanın muazzam bütününü gözleriyle taradı.

Kule hareket edebilirdi, bunu biliyordu ama şu anda, onu hareket ettirmek muhtemelen imkansızdı.

Tek bir yol, bu ağaçtan Ayuva'nın kalesinde başka bir kristal kesmekti.

Ayuva'nın kalesi nerede?

Ayuva kimdir?

Ve bir kristalin nasıl olur da bir ağaçtan kesilebileceği?

Kuzey'in birçok sorusu vardı ama şimdilik, onları ertelemeye karar verdi.

Kule'nin hareket mekanizmasının tanımından sonra, karmaşık ama muhteşem bir hikaye anlatımına başladı.

Kuzey'in her zaman aradığı bir hikaye.

En üst odanın girişinde başladı.

Bu, kişisel bir kronikti.

Kulenin sahibi tarafından kazınmış olmalı... şu anki amacı hala bilinmiyor.

Ancak, Kuzey okumaya başladı.

Yazılar dikey olarak, yukarıdan aşağıya doğru düzenlenmişti, bu yüzden bir süre boynunu uzatmak zorunda kaldı.

Normal görüşe sahip biri için, dili anlayabilse bile, bu kadar yüksekte okumak imkansızdı.

Ancak bu, artık Kaos Gözleri olan Northern için değildi. Her harfi ayırt edebiliyor, dikkatlice okuyordu.

Zaman aldı ama Northern zamanın geçtiğinin farkında değildi.

Okuma ilerledikçe bacakları yavaşça hareket ediyordu.

Bir noktada, Kule'nin dışında yüksek bir fırtına koptu, bu da ışığın parlayarak yansımasına neden oldu.

Ancak bu hızla kayboldu, bu Gözcü Kulesi'nin sakin ve huzurlu karanlığı tarafından kovuldu.

Bu arada Northern bunların hiçbirinin farkında değildi, sadece okumaya devam ediyordu.

Bazen ifadesi soluyor, bazen gözlerini yarı aralık bırakıyor, diğer zamanlarda ise gözleri farkındalıkla açılıyordu.

Bazen de gülümseyerek hafifçe gülüyordu.

Birkaç saat sonra, tüm Kule şiddetle titremeye başladı, ancak Northern endişelenmedi.

Kitap yığınlarının içinde gömülü olan Raven, hemen başını kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Bir dakika duraksadı çünkü titreme durmuş gibi görünüyordu.

Ve okumaya döndüğünde, yine oldu.

Ayakta kalktı ve bulunduğu odadan çıktı, köprüyü geçerek merdivenlere yürüdü ve şimdi onun önündeki alt odaya bağlanan başka bir köprüye inmek için dolandı.

Helena'nın olduğu yer.

Vahşi Bilge, tıpkı onun gibi, bir kitap rafının önünde duruyordu, elinde özellikle bir kitap vardı ve gözleri metni hızlıca tarıyordu.

Raven, her zamanki nazik duruşuyla içeri girdiğinde başını kaldırdı.

“Sanırım kum fırtınası,” dedi Helena, Raven'ın burada olma nedenini çok iyi biliyordu.

“Anlıyorum... ama kum fırtınası, Kule'yi sarsacak kadar güçlü mü?”

Helena, okuduğu sayfanın arasına parmağını koydu ve kitabı aşağı indirdi, Raven'a tüm dikkatini verdi.

“O kum fırtınasının itici gücü bir canavar... şok olma, o kadar güçlü... bu kadar büyük bir Kule'yi sarsacak kadar.”

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

Sonra Helena sordu

: "Çiçek çocuğu ne olacak?"

"O sembollere ne kadar dalmış olduğuna şaşırdım. Yanına yaklaştığımda bile hiç kıpırdamadı. Şu anda üçüncü katta."

Helena bir an aşağıya baktı.

"Yedi kat daha var, öyle mi."

"Neden?" diye sordu Raven.

"Açıkça, çünkü bilgi paylaşmamız gerekiyor. Bir şekilde, o duvarlardaki her şeyin bu Kule'deki en önemli şey olduğunu hissediyorum. Burada birçok garip şey oluyor, ama çiçek çocuğun bunun kilidini açmak için kritik bir anahtar olmalı."

"Ona fazla beklenti mi yüklüyorsun?" diye sordu Raven, bir kaşını kaldırarak.

Helena iki omuzunu da silkti.

"Metinleri okuyabilen ben değilim... ama evet, evet, hiçbir beklentimiz yok, tek ihtiyacımız olan aradığımızı bulmak için bilgi."

Raven bir saniye için bakışlarını çevirdi.

"Lotherliwan Lordu'nun Kule'ye girdiğine dair bir kayıt yoktu."

"Muhtemelen girmedi," diye ekledi Helena.

Raven dışarıya baktı,

"Bu, Kuzey'in birinci olmasını mı sağlıyor?"

"Tam olarak. Onu oldukça özel kılıyor, değil mi... keşke gerçekten daha fazlası olabileceğini kanıtlayabilse."

Raven ona döndü, ama derin bir kaş çatma ile.

Onun kaş çatması Helena'nın kibirli bir şekilde sormasına neden oldu,

“Ne?”

"Bunu yapma..." diye sert bir şekilde Raven seslendi.

"Ne yapmayayım?"

"Düşüncelerini ona böyle yansıtma. O, olduğu gibi ve olacağı gibi olacak. Sen bu grubun ahlaki pusulası değilsin."

Helena çenesini biraz kaldırdı.

"Onun tarafını tutarken seni görmek sevimli. Ahlaki pusula mı?" Diye alay etti, "Böyle sefil bir şey olmayı hayal bile edemezdim. Sadece bunu bitirip bu toprakları bir Zafer olarak, bir Koşucu değil, terk etmek istiyorum."

Bir kez daha, Kule titredi.

Kum fırtınası devam ediyordu, Kule'nin her santimini güçlü bir şekilde sarsarak, ancak bekçi dimdik duruyor, etkilenmeden, ona çarpan muazzam güce karşı dayanıyordu.

Terence, uyandığı Kule'nin tabanında, bacaklarını çaprazlamış oturuyordu, yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı ve gözleri kapalıydı.

Helena ve Raven, odadan odaya geçerek okuyabildikleri her şeyi okumaya devam ettiler.

Gök gürültüsü gibi korkunç kükreyişlerle birlikte kum fırtınası devam ediyordu—öyle görünüyordu.

Ancak Northern'ın dikkati bu tüm olaylar boyunca sarsılmadı. Beyaz saçlı çocuk, duvardaki yazıtları farklı zamanlarda farklı ruh halleriyle incelemeye devam etti.

Fakat sonunda, Kule'nin tabanı olarak hizmet eden onuncu kata geri dönmüştü.

Terence'in oturduğu yerin etrafında, girişe kadar okumaya devam etti.

Onun yanında olmasına rağmen, Oracle gözlerini açmadı; bunun yerine, Northern'ın yaptıklarıyla ilgili olarak biraz kaydırdı.

Kule'nin kapıları çoktan kapanmıştı ve her şey yaklaşan bir karanlıkla örtülmüştü.

Bir zamanlar, hafif çatlaklardan sızan ince parıltı tamamen kayboldu ve gecenin varlığını işaret etti.

Karanlıkta birkaç parıltı vardı, bazı belirli semboller ve Northern'ın mavi gözleri.

Sonunda aşağıya bakarak duraksadı ve solgun bir yüzle titredi.

“Ne... son yol eksik mi? Yoksa daha doğrusu... onu bitiremedi mi?”

Bir tek vuruşla ifade edilen bir ifadenin başlangıcı vardı, ama yazarın son dakikada tereddüt ettiği ve kroniğinde en önemli şeyi yazmamaya karar verdiği gibi görünüyordu.

Kuzey, bu kadar öfkelenmemek için kendini tutamadı.

Gerçekten çok fazla gerilim vardı!

Metinlere yüzünü buruşturdu ve geri düştü, oturduğu yerden ellerine yaslandı.

“Lan, yorgunum,” diye mırıldandı kendine.

Muhtemelen altı saatten fazla ayakta kalmıştı ve senaryoya o kadar dalmıştı ki kendisinin farkında bile değildi.

Bu, sınavlar için çalıştığı ve her üç saatte bir yirmi dakikalık molalarla on iki saat boyunca okuduğu günleri hatırlatıyordu.

Bunlar, gerçekten keyif aldığı günlerdi.

‘Belki de bir akademisyen olmayı düşünmeliyim, böylece birçok kitaba erişimim olur ve zamanımın çoğunu okumakla geçiririm.’

Northern kitap bilgisiyle doluydu; zor konuları anlamayı biliyordu ve doğru ve kesin matematiksel problem çözme yetenekleriyle bir yeteneğe sahipti.

Ayrıca, bir ölçüde, iyi bir hafızayla işbirliği yapıyordu.

Ancak kitap bilgisi ile sokak bilgisi arasında büyük bir fark vardı.

Kitap bilgisi övgüye değerdi, ama bu, sert toplumda hayatta kalmayı sağlamıyordu, ne Dünya'da ne de Tra-el'de.

Ve bu yüzden Northern... Dünya'da daha önce kaybetmişti.

Yine de, aynı hatayı yapıyordu, bu dünyada da kaybına doğru yavaşça ilerliyordu.

Ama bu sefer farklıydı; en azından, nesnel oluyordu ve kendini sorguluyordu.

Ve etrafında... doğruyu söyleyen insanlar vardı—her ne kadar onlara güvenmese de.

Bir süre sonra, her yer sessizleşti, bir şekilde dehşet verici bir sessizlikle.

Northern yere uzandı, gözleri kapalı, az önce okuduğu her şeyi düşünüyordu.

"O kadar mutlu musun?" Terence'in sesi düşüncelerini kesmişti.

Gözlerini açtı ve Oracle'a bakmak için başını kaldırdı - onun gözleri hâlâ kapalıydı.

"Mutluluk kelimesi yeterli değil. Sadece heyecan verici."

"Anlıyorum..."

O andan sonra sesi azaldı.

Birkaç saniye daha sessizlik oldu, ardından Northern'ın sesi yükseldi.

"Kızgın görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Onun yanıtı ve tonu bir hançerin keskinliği kadar sertti.

"Neden?"

"Ul bana gelmememi söyledi..."

"Ama aynı zamanda, kum fırtınası uyarısını verdiğini söylediler." Tonu ve kullandığı kelimelerle dikkatli olmaya çalıştı.

"Biliyorum." Kızın kaşları biraz yumuşadı gibi görünüyordu. "Ben de bir cevap bulmayı dilerdim. Ama ben, Ul'dan gelen lütfu barındıran bir kaplayım. Eğer onun sesi bugün gelir ve benden ölmemi isterse, o zaman başka seçeneğim yok, Northern. Seve seve ölürüm."

'Uh... hayatı zor olmalı...'

Northern, başkalarının böyle düşündüğü için ölümü hayal edemezdi, bu hayatta, asla.

Bu, din nefretinin nedenlerinden biriydi; efsaneler ve mitlerle boyanmış varlıkların aşırı buyruklarına sarılan fanatikler.

Ama öte yandan, Ul gerçekti... Kökenler gerçekti ve Zalimler de öyle.

Fakat onu rahatsız eden bir şey vardı.

Dikkatlice, Terence'e baktı ve ağzını açtı,

"Terence. Bir sorum var."

Oracle, başını ona çevirdi ve gözlerini açmadan gülümsedi.

"Bu, adımı ilk kez söylediğin."

Northern, hafif bir şok ifadesi takındı; bunu bile fark etmedi.

"Sorunu sorabilirsin."

Onun bakışı, öncekinden biraz daha ciddi hale geldi.

"Ul... onun bir Origin, Tyrant veya tanrı olduğunu düşünüyor musun?"

Terence bir süre sessiz kaldı; tereddüt etti ama konuştu, önce şunu söyledi

: "Tanrıdan ne kastettiğini tam olarak bilmiyorum..."

'Doğru, o bir tanrının ne olduğunu anlamıyor.'

Tra-el'in ortak dilinde bazı kelimeler çevrilmemişti.

Northern, kendi bilgisiyle alfabelerden kelimeleri bir araya getirmişti, ama yine de kimse bunu anlamadı, çünkü bu kelimeler var olmuyordu.

Bu, tekrar ailesiyle olmuştu ve Northern dikkatli olmaya çalışmıştı, ama bu sefer, bu düşüncelerinin aslında dışa vurulmasıydı.

Ul'un gerçekten bir tanrı olma ihtimallerini düşünmeye başlamıştı... ya da bu durumda, tanrıça.

Terence nefes aldı ve dedi

: "Kendim de emin değilim... yarıkların tarihi, Tyrantların ve Originlerin varlığı hakkında bilgi edindikten sonra, Ul hakkında kendime birçok tartışmalı soru sordum.

“Bana aktarılan bilgi şöyle: ”

“Ul, yıldızların bir konvolüsyonu, bir takımyıldızı diğerine bağlayan çizgidir. Ve takımyıldızlarının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ruhların bir bedenselleşmesi, bir şekilde ifade etmek gerekirse, var olan ilk maddeselleşmeydi ve Ul, onların annesi ve dünyanın annesi olarak kabul edilir.”

Tra-el'de, aylar bu takımyıldızlarının her birinin adını alarak onurlandırılır.

Onlar özellikle tanrı değildi... aslında, hiçbir tarihte kendi başlarına hareket ettikleri kaydedilmemiştir.

Bir anlamda, neredeyse var olmuyorlardı.

Ancak, dünyadaki önemi, özellikle Drifterlar için, birinin Bilge olduğunda ruhunun bir kişilik kazanmasıydı ve bu genellikle bu on iki takımyıldızından biriydi.

Bu, birinin ruhunun o takımyıldızının tezahürüne tamamen uyduğu anlamına gelmiyordu; sadece söz konusu takımyıldızının ruhunun kişiliği ve çok daha fazlası için bir temel sağladığı anlamına geliyordu... Paragon olduklarında Yıldızsal Vücutları.

Terence, Northern'ın söylediklerine başıyla onayladı ve yanıtladı

: "Ul'un bir aracı olarak, annem bana en küçük bir şüphe taşımamam gerektiğini öğretti, çünkü bu, kendi kendime karşı keskinleşmiş çok tehlikeli bir silah haline gelebilir. Ul yanlışsa, o zaman ben de yanlıştayım... kaderim böyle."

Bir an duraksadı ve devam etti

: "Ul söz konusu olduğunda seçim yapma özgürlüğüm ve hürriyetim yok. Ve bu hayatla mutluyum; bunu seçmedim ve kesinlikle sonlandırmak istemiyorum."

Kuzey iç çekti.

"Zor mu?"

Birçok ruh özünün baskın bir kabı olmak, o kadar baskın ki başkalarının ruhunu doğru bir şekilde ayırt edebiliyorum? Elbette zor, ama bazen faydaların zorlukları aştığını düşünüyorum.

Durdu ama bir şey hatırladı, sonra sesi tekrar geldi.

: "Ruh özünden bahsettiğimize göre, ruh özünüzün olmadığını, ruh çekirdeğinizin de olmadığını biliyor musunuz?"

Kuzey'in kaşlarında hafif bir çatlak belirdi.

"Kızdığını hissedebiliyorum."

"Sanırım Raven'a bunu söyledin, değil mi?"

"Hayır, söylemedim... Sadece Raven'a sorduğu şeyleri, onun iyiliği için olanları ve emin olduğum şeyleri söylerim. Ancak senin durumun beni çok kafa karıştırıyor. Ruh çekirdeğin ve ruh özün yok, ama yine de senden belirli bir öz okuyabiliyorum, ruhundaki Ul'un sesi çok düşük, neredeyse başka bir şey tarafından bastırılıyormuş gibi."

"Teşekkürler... Benimle ilgili analizini takdir etsem de, bu oldukça rahatsız edici hale geliyor."

İkisi de bir süre daha sessiz kaldı. Ama Kuzey'in bakışları sürekli ona yönelmişti, derin düşüncelere dalmıştı.

Sonunda oturdu ve bacağını çaprazladı, sonra ona sordu,

"Yani, benimle ilgili bildiğin şeyin kesin olduğuna eminsen, Raven sorduğunda ona söyleyeceksin, değil mi?"

Kesinlikle yapacağım. Ona her şeyi, hayatımı da borçluyum. Ne yazık ki, hayatım benim vermem için değil, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bu.

Bana etrafında dikkatli olmamı mı söylüyorsun?

Hepimize karşı dikkatli değil misin, Northern?

Northern hafifçe güldü.

Bir şekilde, bugün gergin görünüyor. O lanet olası Sage'in ona yaptıklarından hala mı kızgın?

Terence başını biraz aşağı eğdi ve dedi

: "Northern, lütfen, bir iyilik isteyebilir miyim?"

Northern başını salladı,

"Tabii."

"Beni gözlerimi bağlayabilir misin?"

"Huh? Neden?" İstek Northern'ı şaşırttı.

“Bu yerde hiçbir şey görmek istemediğim için...”

Kuzey kaşını kaldırdı, “Anlamıyorum.”

“Sadece inancımı korumaya çalışıyorum.”

Kuzey duvarlara baktı ve gözlerini Terence'e geri çevirdi, sonunda anladı.

“Oh, yani bu kadar bilgiye karşı kendini koruyorsun çünkü bu, Ul hakkında şüpheye düşmene neden olabilecek bir gerçek sağlayabilir.”

Terence birkaç nefes boyunca sessiz kaldı, sonra tekrar söyledi

: “Lütfen gözlerimi bağla.”

“Tabii.” Ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı.

Aynı anda, ona siyah bir bez uzattı.

Kuzey onu aldı ve gözlerinin etrafına sardı, sonra arkasında sıkıca bağladı.

O anda, Helena ve Raven aşağıya indiler.

İkisini görünce adımlarında duraksadılar.

“Aman Tanrım... çok daha güvenli bir yer seçemezdin,” diye yorum yaptı Helena, dudakları aşağıya dönük.

Başlangıçta Northern, ona düşündüğü gibi olmadığını bildirmesi için teşvik edildi.

Fakat bazen, insanlar olarak, açıklama yapma arzusuna karşı koymamız gerekiyor.

Onu görmezden geldi ve Terence'in yanına oturmasına fırsat vermeden uzaklaştı, ancak Raven'ın sesi havayı doldurdu.

“Northern, lütfen bizimle gel. Bir şey bulduk.”

Northern ona baktı ve sırtını dikleştirdi.

“Bu nedir?”

“Gizli bir kapı.”

Northern'ın gözleri hemen büyüdü.

“Elbette, elbette gizli bir kapı vardı!”

Northern'ın düşüncesi, bunun bir Kule olması değildi ve bu tür Kuleler her zaman gizli kapılara sahip olacak şekilde tasarlanırdı.

Ancak, bu yazıların yazarı Fagnur'un gizli bir kitabı hakkında bir şeyler söylediği içindi.

Açıklamasında, on odanın tamamından ve bunların hizmet etmesi gereken amaçlardan bahsetti.

Bu Kule'nin neden inşa edildiği.

Hangi hapishane olması gerektiği.

Bu da Kaos Prensi'nin kendisiydi.

Elbette, bunu okurken Northern, Kule'nin neden onu çağırdığını anlamıştı.

Bu, içindeki Kaos ve Boşluk kalıntısıyla basitçe rezonans yapıyordu.

Eğer tam olarak söylemek gerekirse... Kaos'tan bahsederdi... çünkü Northern hala bir denge hissediyordu.

Bu da demek oluyordu ki, isterse çekimi reddedebilirdi.

Ve o, dengesinin Boşluğunun sağladığı huzurla sağlandığını hissetti.

Belki bu, Kaos Prensi'nin kendisinin başarmaya çalıştığı şeydi; Kaos'u o kadar dengelemeye çalışıyordu ki... bu yüzden güneşi bölmeye karar verdi.

Çünkü güneşin merkezinde, yalnızca Kaos Prensi'nin bildiği, doğmamış bir boşluk vardı.

Elbette, bunların hepsi Fagnur'un bahsettiği ekstra şeylerdi.

Çünkü bunlar, Kaos'un Zalim'i tarafından isyankar oğlunu hapsetmek için inşa edilen bir hapishanenin neden bir ev haline geldiği ile bağlantılıydı.

Ve Fagnur, gardiyan olarak, onun uşak oldu.

Northern, Raven ve Helena'nın onu bu gizli odaya götürmesine yakın bir mesafede takip etti.

Dördüncü kata geldiklerinde, köprüden geçip odaya girdiler.

Sonra Raven ileriye doğru hareket etti ve dikkatlice belirli bir tuğlaya ayağını bastı.

Kolayca, duvarlar açılmaya başladı ve kapı çerçevesi olmayan metalik bir yüzey ortaya çıktı.

'Beni çağırmalarına şaşmamalı.'

Ne kadar deneseler de, gizli odaya girmek imkansızdı.

Sonuçta, bu tamamen Kaos Prensi için yaratılmış bir şeydi.

Belki de, onu esir tutmak için tasarlanmış ana odasıydı.

Girmek zorunda kalacağı bir şeydi.

Bu planın tek kusuru, Kaos Prensi'nin babası, Kaos Kralı'nın, oğlunun Boşluğu tüketeceğini hiç düşünmemesiydi.

Ne yazık ki, Kaos Prensi bu yeteneği uzun süre kullanamadı, çünkü Kaos Kralı'nın hapishanesi işe yaramadı, onun için başka bir hapishane yaratıldı.

Fagnur, ustasının bir ömür boyu yolculuk yapmaya hapsedildiğinden bahsetti.

Ölümün tek hedefi olarak.

Onun gibi bir Zalim için soyut bir kavram olmasına rağmen.

Altı saatten fazla sürede on katlık senaryoları okurken Northern'ın aklından geçen birçok şey vardı.

Ve o hiç sıkılmadı, tek bir an bile.

Northern gözlerini kırptı—her iki gözbebeğini de çoğaltarak—dördüncü odayı gözlemlerken mavi bir eterik parıltı yaydılar.

Her şey normaldi, etrafında karanlık mor bir enerji akışı dışında.

Bu noktada, daha yoğun bir Kaos varlığına inanmak istediği bir şeydi.

Anlayabileceğinden çok daha karmaşık bir yapıya sahip bir Kaos biçimi, sıradan olandan daha güçlü bir şey.

Ve izleyebildiği şey, bunun sadece bir kalıntısıydı.

Bu onu şüpheye düşürdü… belki de… belki de, Kule'nin onu çağırmasına neden olan şey Kaos Prensi'nin başka bir Kalıntısıydı.

İçindekiyle yankılanıyordu.

Kuzey dikkatlice öne adım attı ve elini uzattı; eli kapıya dokunduğunda, sanki siyah metalik yüzey sadece bir hologrammış gibi kayıp gitti.

Merakları yüksek derecede artmış olan Raven ve Helena'ya geri baktı.

Sonra başını metalik yüzeye çevirdi, derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Helena hemen öne doğru koştu, ama yüzeye kafasını çarptı ve geri savruldu.

“Görünüşe göre buradaki çiçek çocuğu tek özel olan,” diye yorumladı, alnını ovalayarak.

Raven sadece sessiz bir hayranlıkla baktı.

Odanın içinde, bir ölümlünün gözlerinin asla görememesi gereken kalın bir karanlık sis vardı.

Ancak sorun, içeri girmeye izin verilenin bir ölümlünün gözlerine sahip olmamasıydı.

Ne de olsa bir Köken'e ait değildi.

Tiran? Hayır.

Hiç kimsenin, hatta tarihte bile görmediği bir tür gözdü.

Gökyüzü mavisi bir parıltıyla parlıyordu, üzerine düştüğü her şeye tuhaf, mistik ve baskın bir bakış atıyordu.

Karanlık, onun önünde açıldı, kendisinden çok daha büyük bir varlığın varlığına eğilerek.

Hava, nazik bir titreşimle titredi.

Kuzey, etrafında her şeyi görebiliyordu, sinirlerinde hissedebiliyordu.

Bu karanlık... karanlık değildi...

Bunlar... Boşluktan şekillenen varlıklardı.

Bunu nasıl ifade etmeliydi - açıklamak biraz zor ama Kaos Prensi'nin, Güneş'ten gelen varlık tarafından hapsedilmeden önce Boşlukla oynamak için biraz boş zamanı varmış gibi görünüyordu.

Artık Kuzey, Güneş'in Kökeni, Dünyanın Işığı, Yanan Gündoğumu, Tyrus olarak bildiği varlıktı.

Kaos Prensi'ne son veren o olduğundan, Fagnur'un Kule'deki yazıtlarında birkaç kez bahsedilmişti.

Bu varlıklar, onun anlayabileceği gibi, Gece Korkusu'na olanlarla aynıydı.

Tek farkları, kendi ruhlarının Boşluk'tan şekillendirilmiş olmasıydı.

O… henüz o seviyede değildi.

'Kesinlikle bir şeyi korumak için buradalar.'

Northern etrafa baktı, görebildiği tek şey, ondan geri çekilen bir karanlık sisiydi; bunların maddi bir bedeni yoktu ve kalın bir duman gibiydiler ama bir bakışta garip bir şekilde.

Northern başını biraz kaldırdı ve tonunda güç damlayarak sordu,

"Ne koruyorsunuz?"

Genellikle boğuk olan sesi biraz daha derin çıktı, Koll ile konuştuğu anda yüzlerce sıkıştırılmış ses gibi yankılandı.

Northern, onlara hitap etmeye karar verdiğinde, o korkunç dilin ağzından çıkacağını beklememişti.

Karanlık daha da geri çekildi ve yavaşça, böylece, odanın genişliği genişlemeye başladı.

Altıgen şeklindeki odanın tamamen ortaya çıkana kadar giderek daha genişliyor.

Bu, en ilkel ocaklarla güçlendirilmiş siyah metalden bir odadır... belki de en iyi zanaatkarlık.

Ve ortasında, üzerinde küçük bir kutunun durduğu bir masa vardı, sanki belirli birinin gelmesini bekliyormuş gibi—kehanetin gerçekleşmesi için.

Kuzey yavaşça odanın ortasına doğru yürüdü ve masanın ortasında durdu.

Elini kutuyu almak için uzattığında, kutu metal bir mekanizmaya geri çekildi ve kendini açarak muhteşem bir Kitap'ı ortaya çıkardı.

Bu, Kuzey'in gözlerinde parlayan bir kitaptı.

Kapağı, yıldız tozu ile dolmuş gibi parlayan, eterik bir renk dansında ışığı yakalayan, göz alıcı bir mavi ve mor karışımıydı.

Deri yumuşak ama dayanıklıydı, her bakışta parlayan karmaşık desenlerle işlenmişti.

Kitabın kenarları, iç içe geçmiş sarmaşıklar gibi görünmesi için titizlikle işlenmiş süslü gümüş tel ile bağlanmıştı.

Köşeleri altınla güçlendirilmişti, her biri gizli bir güç barındırıyormuş gibi hafifçe pulsatör bir şekilde parlayan benzersiz, antik bir rune ile süslenmişti.

Kitabın sırtı da aynı derecede büyüleyiciydi, ona etkileyici bir varlık kazandıran kabarık sırtlarla.

Yanında, zarif hat sanatıyla, uzun zamandır kaybolmuş bir dilde yazılmış kelimeler, spektral bir renkte hafifçe parlayarak,

: Kaos Sanatı Yanıcı Bin Adım.

Kuzey, kelimeleri içten okudu, gözlerinin önünde bir bildirim belirdi.

[Tebrikler]

[Bir Sanat Kitabı Buldunuz]

[Bir Miras Buldunuz: Kaos Sanatı Yanıcı Bin Adım]

[Mirası Emmek İster misiniz: Kaos Sanatı Yanıcı Bin Adım]

Miraslar.

Bunlar, Drifter'ların yeteneklerinin rütbe sınırını aşmaları için ikinci şanslardı.

İlki, niteliklerdi.

Ancak, bu herkesin kolayca elde edebileceği bir şey değildi.

Söylendiği gibi, birçok soylu aile buna sahipti ve bunu soylarının sanatları olarak çocuklarına öğretmişti.

Bu da demek oluyordu ki, bu Northern'ın kendi soy sanatı için çok iyi bir başlangıç olabilir.

Northern, şaşkın bir şekilde durdu, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak gerçekten ne olduğunu sindirmeye çalıştı.

Bir Miras, tam olarak böyle!

Derin bir nefes aldı ve sonra aşağıya baktı.

Soru paneli hala yüzüne bakıyordu, onun cevap vermesini bekliyordu.

Birkaç saniyelik mırıldanarak düşünmeden sonra, Northern nihayet cevap verdi.

: "Evet."

Konuşurken, Tome havada süzülmeye başladı, her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

O kadar parlaktı ki, tüm şekli beyaz ışıkla kaplanmıştı.

Ama birdenbire, beyaz ışık tamamen siyaha döndü, geniş karanlığında mavi parıltılarla.

Ve bir hareket dalgasıyla, Northern'ın göğsüne doğru fırladı, ruhuna bağlandı.

Northern bunu görebilmeden önce bir adım geri gitti.

Ve gözleri yavaşça başka bir bildirimi görmek için yükseldi.

[Tebrikler]

Bir Miras Kazandınız

[Kaos Sanatı: Yanıcı Bin Adım]

Miras Seviyesi: [1]

Miras Yetenekleri: [Bin Adım]

Miras Mirası: [Elde Edilmemiş]

Diğerlerinden farklı olarak, Mirasların rütbeleri yoktur. Elbette, bu onların birbirine eşit olduğu anlamına gelmez.

Öncelikle, seviyelerle ayrılırlar; bir Mirasın seviyesi ne kadar yüksekse, o kadar çok yetenek açabilirler ve nadir durumlarda, hem bir eşya hem de aynı zamanda bir eşya olmayan bir miras bile açabilirler.

Çünkü diğer eşyalarla karşılaştırıldığında, yok edilemez. Ve hasarını otomatik olarak onarabilir, bu da diğer eşyaların yapamadığı bir şeydir.

İkincisi, birinin Miras yeteneğindeki ustalığı, onları diğerlerinden ayıran bir başka şeydir.

Onun sanatıyla olan kavrayışı ve becerikliliği.

Northern, her şeyin bir Mirasını aldığı için mutluydu.

Ama gerçek yolculuk burada başladı.

Paneli dağıttı ve yukarı baktı, etrafında tutunabileceği bir şey olup olmadığını gözlemledi.

Hiçbir şey yoktu.

Yer sade görünüyordu.

Odayı terk etmek için döndü ama arkasından gelen ince sürünmeyi hissettiği için durdu.

Kuzey, geri çekilen karanlığa döndü ve baktı.

Bir elini uzattı ve konuştu, sesi devasa dillerde yankılandı.

"Hepiniz yalnız hissetmelisiniz... koruduğunuz şey artık gitti. Gitmekte özgürsünüz."

Kuzey döndü ama hala ona doğru süründüklerini hissedebiliyordu.

Adımlarında duraksadı, iç çekti ve keskin bir şekilde geri döndü.

Hızla, aynı frekansta yanıt vererek geri çekildiler ve odanın karanlık duvarına saklandılar.

Kuzey bir süre sessiz kaldı, sonra onlara yumuşak bir sesle konuştu.

“Hepiniz ne istiyorsunuz? Bana hizmet etmeye ve beni takip etmeye istekli misiniz?”

Karanlık ilerledi, bir sis gibi yükselerek birkaç insansı figüre can verdi.

Kuzey, onların fiziksel olarak ona yanıt vermesine ihtiyaç duymuyordu. Soru sorduğu anda, onların isteklerini zaten hissedebiliyordu.

İç çekti.

‘Umarım bu kötü bir fikir değildir.’

“O zaman gel…”

Aniden, karanlık sis ileri doğru süzüldü ve bedenine doldu.

Bildirim çaldı

: [Beş yeni Boş Çağrı kazandınız]

[Boş Çağrı kazandınız: Pangu]

[Boş Çağrı kazandınız: Lamla]

[Boş Çağrı: Kuku]

[Boş Çağrı: Hentu]

[Boş Çağrı: Shei]

Northern birkaç saniye aşağıya baktı ve başını salladı.

'Bu Kaos Prensi'nin isimlendirme anlayışını sorgulamam gerekiyor…'

"Her birinin ne yapabileceğini görmek isterim, ama sanırım bu daha sonra olacak."

Bununla birlikte, Northern gizli odada yapması gereken her şeyi tamamladı ve duvardan geçerek, içeride ne olduğunu duymaya çalışan Helena ile neredeyse çarpıştı.

Vahşi Bilge geri savruldu ve maksimum soğukkanlılığı korumaya çalıştı çünkü… işte, onun duruşu önemliydi.

Northern ona bir saniye boyunca sert baktı ama Raven sorduğunda dikkatini başka yöne çevirdi.

"Orada ne vardı?"

"Bir Cilt... sanatlar." Bir an duraksadı ve ekledi, "Kendini kötü hissetme, eğer bir milyon yıl boyunca deneseniz bile, hiçbiri buna ulaşamazdı. Bence bu özel olarak benim için ayrılmıştı."

Raven hafifçe kaşlarını çattı, konuşmadan önce onu gözlemlemek için gözlerini kısarak baktı.

"Peki, neden? Neden sensin?"

Northern bu noktada meraklarını gidermek için bazı bilgiler vermesi gerektiğini anlamıştı.

'Bunu, bana bunu bulmamda yardımcı oldukları için bir ödül olarak düşünelim.'

Omuz silkti.

"Çünkü, bununla ilgili bir özelliğim var."

Raven'ın gözleri bir süre odak dışı kaldı, kendine mırıldanmaya başladı.

"Elbette, elbette, senin var. Sonuçta, özellikler, birinin gerçek adının özüne giden yolda bir dokunuş gibidir."

Northern'ın durumunda ise, gerçek adı ve özelliklerinin birbirleriyle bir ilgisi olup olmadığından emin değildi.

Ama en genel durumlarda, evet, özellikler her zaman gerçek adlarla çok ilişkilidir.

"Peki, siz bir şey bulabildiniz mi?"

Raven başını salladı,

Hayır, kitapların çoğu bakılması ilginçti ama Drifterların otomatik olarak anladığı Bilgi Tomları gibi değildi. Bu yüzden okunacak hiçbir şey yoktu. Her yeri ve her şeyi aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Kuzey, Helena'ya baktı.

"Onun dediği gibi, hiçbir şey yoktu... bazı odalarda günlük ev eşyaları, kaşıklar, tabaklar bulacaksınız, oldukça eski ama. Aslında bu yerin bir ev gibi hissettirdiğini düşünüyorum."

"Bu bir hapishane, bir ev haline gelen bir hapishane..." Kuzey hüzünle söyledi.

Nedenini bilmiyordu ama bunu söylediği anda Kaos Prensi için çok acı hissetti.

Fagnur da öyle hissetti.

O yazdı - farklı olduğu için dışlandı, farklı bir tabakadan doğdu, daha önceki herhangi bir Zalimden farklıydı. Hatta babası bile ondan korkuyordu ve nefret ediyordu.

Çünkü gerçekte, Kaos Kralı'ndan çok daha yakın bir yerdeydi

Kaos'un özüne. Hem ışığı hem de karanlığı eşit şartlarda kullanarak durdurulamaz bir yıkım dalgası getirdi.

Kaos Kralı bile karanlıkla ışığı bir arada kullanamazdı, karanlığa dokunan hiç kimse ışığa dokunamazdı.

Ve ışığa dokunan hiç kimse karanlığı arayamazdı.

Ancak Kaos Prensi… her ikisinin de barışını ve dengesini anladı… kimsenin var olduğunu düşünmediği bir boşluğu aradı ve ona dokundu.

Raven ve Helena, Northern'a bakarak bir yanıt beklediler.

Elbette, onlarla paylaşacak çok şeyi olacaktı, sonuçta duvarlardaki yazıları incelemişti.

Kuzey nefesini verdi ve başını kaldırdı.

"Birçok şey var ve bunların çoğu şu anda bizim davamızla alakasız." Birkaç saniye durdu, aşağıya bakarak.

Sonra başını kaldırdı ve daha sert bir bakışla devam etti.

"Ama en çok öne çıkan şey... Kule'nin buraya nasıl geldiğidir."

O konuşurken gözleri daha da büyüdü.

Kule'nin mekanizmasını ve hareket edebilme özelliğini onlara açıkladı.

Her ağzı açıldığında, gözleri daha da büyüdü, hatta Raven bile içini dolduran hayranlığı tutamadı.

Kuzey onları birinci kata götürdü ve mekanizmayı gösterdi, bunun bir hapishane olarak hizmet etmesi gerektiğini açıkladı.

Ama aynı zamanda, bu şeylerin onunla ne ilgisi olduğu hakkında rahatsız edici sorular doğuracak bazı temel bilgileri de atlamayı sağladı.

Sonra ana noktaya geldiler, bu da Kuzey'in sindirdiği bilgilerin, Uykulu Dağ'a olan yolculukları için ne kadar faydalı olduğuyla daha çok ilgilidir.

Lotherliwan Lordu'nun kaydı hakkında hiçbir şey yoktu.

Ancak, uçan gemiden bahsedildi.

Gemi, Kule'nin bir ürünüydü, daha çok Fagnur'un ara sıra kullandığı bir seyahat aracı gibiydi.

Geminin neden dışarıda olduğu, Kule'yi yarıktan kimin çıkardığı ve o kişiye ne olduğu gibi bazı küçük bilgiler eksikti.

Birçok spekülasyon vardı. Northern'ın en çok inanmak istediği şey, Kule'yi en son kullanan kişinin, ister Fagnur olsun ister olmasın, gemiyi bir şey başarmak için dışarı çıkardığıydı.

Ancak, muhtemelen dışarıdaki vahşi ve öngörülemez canavarlar tarafından yakalandılar.

Bu da, girmeye hazırlandıkları yerin bir uçurumdan farksız olduğunu daha da işaret ediyordu.

Onları yalnızca sefalet, umutsuzluk ve ölüm bekliyordu.

Onlara bilgi verdikten sonra, Northern'ın serbest bıraktığı bilgi oranı, elinde tuttuğu bilgiye karşı 20:80 idi.

Bir süre dinlendiler ve küçük ışık huzmeleri kalenin duvarlarından geçmeye başladığında, grup kalktı ve seyahatlerine devam etti.

İlerlemek, Kule'ye girmeden önceki kadar zor değildi.

Onlar sabah oldukça erken yola çıktılar ve sabah sıcağı cildine vurulmadan önce makul bir mesafe katetmişlerdi.

Yine de, bu katlanılabilir bir seviyedeydi ve şu anda kimse bir şey hakkında endişelenmiyordu.

Grup alışılmadık şekilde sessizdi. Terence, Northern'ın arkasında sessizce yürüyordu.

Raven ve Helena önde yürüyordu, Feral Sage ise onların yol göstericisi olarak görev yapıyordu.

Northern çok daha az konuşuyordu, Kule'den ayrıldıklarından beri tek bir kelime bile etmemişti.

Gerçek şu ki, düşünmesi gereken çok daha fazla şey vardı, konuşması gerekenlerden daha fazla.

Zihni o kadar meşguldü ki, Helena ile ne kadar öfkeli olduğunu bile umursamıyordu.

Şu anda ona söylediklerini, onun hakkındaki görüşünü ve korkularını bile düşünmüyordu.

Gerçekten önemli olan, Kule'den aldığı muazzam miktardaki bilgiydi.

Tiranlar hakkında.

Kökenler Hakkında.

Ve Kaos Prensi'nin acımasız kaderi hakkında.

Açıkça, metinde Kaos Prensi kötü bir varlık olarak tanımlanmış, tüm güçlerin onunla savaşmak ve onu yenmek için birleştiği, ancak bunu başaramadığı belirtilmiştir.

Tyrus müdahale etmeden önce.

Ve onun için de işler yolunda gitmedi.

Fagnur tam olarak ne olduğunu belirtmemişti, ama Kaos Prensi ile başa çıkmanın onu çok daha kötü bir duruma soktuğunu, ödemeye istekli olacağına düşündüğünden çok daha ağır bir bedel ödediğini söyledi.

Kaos Prensi'nin bulunduğu dünyaya katlanması gereken birçok sorun çıkardığı görünüyordu.

O bir tehditti!

Birkaç saat sonra, güneşin ısısı acı vermeye başladığında, nihayet dağa ulaştılar.

Birlik, Uykulu Dağlar'ın eşiğinde duruyordu; burada heybetli zirveler aniden yerden yükseliyor, dorukları üzerindeki dönen sislerde kayboluyordu.

Dağların tabanı, yoğun ormanın kayalık arazide buluştuğu, canlı yeşil ve kahverengilerin muhteşem bir dokumasıydı.

Hava serin ve canlandırıcıydı, nemli toprağın toprak kokusu ve çam ağaçlarının taze kokusuyla doluydu.

Kalın, kıvrımlı gövdelere ve yayvan kanopilere sahip dev ağaçlar, alt yamaçları kaplayan yoğun bir orman oluşturuyordu.

Orman zemininde, yosun kaplı taşlar, dökülen yapraklar ve mavi ile mor tonlarındaki narin yabani çiçek kümeleriyle bir mozaik vardı.

Farnlar ve mantarlar gölgelerde gelişerek gür yeşil alt bitki örtüsüne katkıda bulunuyordu.

Yukarıdaki eriyen kar ve buzul kaynaklı dereler ve nehirler, arazide kıvrılarak ilerliyordu.

Temiz, soğuk suları dar vadiler açarak küçük, çağlayan şelaleler oluşturuyor ve havayı yatıştırıcı bir mırıltıyla dolduruyordu.

Yüzlerinde merak ifadesiyle dolu grup, dağa daha da derinlere doğru ilerleyerek muhteşem manzarayı gözlemliyor ve sunduğu huzurlu güzelliği takdir ediyordu.

Her yatıştırıcı ses, kalplerine huzur fısıldayan bir ritim oluşturuyordu.

Aslında, kendilerine böyle bir yerde bir yuva kurmanın kötü bir fikir olmayacağına dair bir yanılsama içinde olabilirlerdi.

Ancak, o anda Helena'nın sesi yankılandı.

Unutmayın ki bir yolculuktayız... bu barış değil. Sadece bir yanılsama. Haritayı takip etmek bizi bundan korurdu.

Northern etrafa bakındı.

'Bir illüzyon mu? Zihin saldırıları tekrar mı?'

Bunu öyle sınıflandırıp sınıflandıramayacağını bilmiyordu.

Çünkü zihin saldırılarına karşı etkileyici bir direnci vardı, ancak az önce, o da eve dönmeyi düşünmüştü.

Buradaki yaşamın nasıl olacağını hayal etmeye çalışmıştı.

Ormanın ihtiyaç duyulan her şeye sahip olduğu görünüyor, bir barınak inşa etmeye başlamak ve dağların bilinçli bir varlığı olarak yaşamak kötü bir fikir olmayabilirdi.

Tek sorun, zihinsel saldırılara karşı direncinin düşündüğü kadar etkileyici olmamasıydı; burada bir şeylerin devrede olması gerektiğini düşündü.

Ve gölgelerden... sadece yıkım getiren bir ordu geldi.

Kuzey, etrafını dikkatle gözlemliyordu; her yer aniden tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü.

Arkadaşlarının ayak sesleri sadece kaybolmamıştı, onlar da kaybolmuştu.

Bir anda, onlardan ayrıldı.

Karanlık kıvılcımların ardından, yüzünü buruşturdu ve Yüce Kılıcı yavaşça somutlaştırdı.

Gözleri, ormanın karanlık köşelerini dikkatle tararken kısıldı.

Başlangıçta, her şey korkutucu bir sessizlik içinde boğulmuştu; bu, Northern'ın neredeyse geri çekilmesine neden olacak kadar yoğun bir sessizlikti.

Her şey çok garipti.

Ve aynı zamanda, çekici bir his veriyordu.

Bu yalnızlık, aradığı tek şeydi; yavaşça ileri adım attı, dikkatlice geri adımlarını izledi.

Sonra aniden, düşük bir kükreme ona doğru yaklaştı.

Hızla dönen Northern, Yüce Kılıcı ileriye doğru savurdu.

Oniks kılıcı, Northern'a arkadan saldıran vahşi bir canavarın pençeleriyle titreşimli bir çarpışma ile çarpıştı.

Canavar hemen geriye fırladı ve dikkatlice yere indi, mavi parlayan gözleri avını dikkatlice değerlendiriyordu.

Kuzey de aynı şekilde temkinliydi.

Canavar... güzeldi, canavar olarak adlandırılmayı hak etmiyordu.

Çarpıcı bir görünümü vardı, sağlam, kaslı bir vücuda sahipti, karanlık, dokulu pullarla kaplıydı ve bu ona korkutucu bir görünüm kazandırıyordu.

Pullar, parlak, neredeyse metalik bir parıltıya sahipti ve bu da onun tehditkar varlığını artırıyordu.

Başında, kafasının yanlarından çıkan büyük, kıvrımlı boynuzlarla süslenmişti, yukarı ve dışa doğru kıvrılıyordu.

Boynuzlar, karmaşık, parlayan desenlerle işlenmiş, etereal, mavi bir renge sahipti ve bu da yaratığa mistik bir aura katıyordu.

Dört güçlü ve sağlam bacak üzerinde duruyordu, bu bacaklar pençeli ayaklarla sona eriyor ve boynuzlarıyla aynı mavi renge sahipti.

Bu pençeler keskin görünüyordu ve sert yüzeyleri kavrayıp yırtma yeteneğine sahipti.

Aynı mavi tonunda dikenler omuzlarından ve sırtından çıkıyordu, her biri boynuzlarıyla benzer parlayan desenlerle süslenmişti ve bu da onun korkutucu görünümünü artırıyordu.

Yaratığın kuyruğu uzun ve esnekti, vücudu ile aynı karanlık pullarla kaplıydı ama uç kısmı daha açık, neredeyse beyaz bir püskül ile geçiş yapıyordu.

Güzellik ve dehşet unsurlarını o kadar iyi birleştiren bir yaratık vardı ki, varlığı neredeyse görkemliydi.

Ama yine de, inanılmaz derecede tehlikeliydi.

Kuzey'in gözleri ona kilitlendi, ardından Kaos Gözleri geldi.

O anda, canavar sıçradı ve Kuzey öne doğru fırladı, kılıcının rehberliğinde canavarın pençe saldırısını ustaca deflekte etti.

Bir an için gözlerini kırptı ve bacaklarını yeniden konumlandırdı.

'Bunu öğrenmek için daha iyi bir zaman olamaz sanırım...'

Miras yeteneği zaten ruhuna işlemişti, bu yüzden içgüdüsel olarak temelleri biliyordu, ama temeller yeterli değildi.

Her Miras yeteneği, göçmenin bir araya getirmesi gereken karmaşık bir bulmacaydı; böylece gerçek resmi ortaya çıkarıp bir sonraki seviyeye geçebiliyordu.

Kuzey'in bacağının ilk itişi, miras yeteneğinin temel bir anlayışıydı.

Yetenek, kişinin ayak hareketlerini manipüle eden bir yetenekti; böylece enerji harcamadan, hızlı ve hassas bacak teknikleri kullanarak hareketin en iyisini ortaya çıkarıyordu.

Özünde, belirli bir hareket için en iyi eylem yolu, çok fazla zaman ve çaba harcamadan hareket etmektir.

Northern bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Ve bunun temellerini biliyordu.

Ama bu sadece başlangıcı işaret ediyordu; kendi başına, bu Miras yeteneğini... kendisi için çalıştırması gerekiyordu.

Nasıl?

Doğrusu, ne yapacağını bilmiyordu.

Şu an için sadece içgüdülerini takip edecekti. Sonuçta o bir acemi değildi.

Doğru bir şekilde öğrenmemiş olsa da, deneyimlerine dayanarak dövüş hakkında bir şeyler bildiğinden emindi.

Ve o deneyimden beslenen içgüdüleri takip etme kararının bir hata olmayacağını umuyordu.

Ayrıca inanılmaz bir değişkeni vardı.

[Şekilsiz]

[Gelişim, esneklik ve uyum sağlama iblisi. Bu nitelikler, doğal fenomenler, varoluş halleri, zihniyet veya fiziksel durumlar gibi her şeye zahmetsizce uyum sağlamanızı sağlar... Kendinizi yeniden şekillendirmek için eşsiz bir esneklik uygularken her şey olabilirsiniz. Şekilsizliğiniz, diğerlerinin formlarını kendi içine emer.]

Özünde, Şekilsiz, kendisine esneklik eklemesine olanak tanıyan bir temel olarak çalışıyordu.

Ve bu yüzden, Northern'ın bu yeni Mirası yönlendirmek için en mantıklı yolu içgüdülerini takip etmekti.

Aktif [Şekilsiz] yeteneği henüz bilinçli olarak kullanabileceği bir şey değil.

Northern, canavarı doğrudan üzerine atıldığında yanından sıyrıldı, ardından yan taraftan kılıcını güçlü bir şekilde savurarak canavarı kesmeyi umdu.

Ama bunun yerine, kılıcı sekerek, bileğinin acı içinde titremesine neden oldu.

Canavar ona şiddetle atladığında, aceleyle geri adım attı.

Geniş bir tuzağa çekmek için bacaklarını açarak Northern, bacaklarını kapattı ve mükemmel bir döngü tekmesi patlatarak canavarı geri fırlattı, onu bir ağacın arkasına çarptırdı.

Canavar düştüğünde inledi ve yavaşça ayaklarının üzerine kalktı.

Elbette, artık Northern bunun sıradan bir canavar olmadığını anladı.

Ve daha da önemlisi, onu görebiliyordu.

[[Canavar Profili]

Ad: [Lumidrake]

Gerçek İsim: [Düşen Gökyüzünün Kızı]

Ruh Sırası: [Canavar]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Özellik: [Her Şeyin Lordu]

Yetenekler: [Gökyüzü Alevleri], [Işıltılı Patlama], [Gölge Peçesi], [Yenilenme]

[Gökyüzü Alevi]

Açıklama: [Eterik mavi ateş akışı soluyabilir; bu ateş sadece yoğun bir sıcaklıkla yanmakla kalmaz, aynı zamanda onu görenler üzerinde büyüleyici, hipnotik bir etki yaratır.]

[Işıltılı Patlama]

Açıklama: [Vücudundaki parlayan desenler alevlenebilir, düşmanları şaşırtan ve geçici olarak kör eden kör edici bir ışık patlaması yayar.]

[Gölge Peçesi]

Açıklama: [Lumidrake, karanlık bir örtüyle kendini gizleyebilir, loş veya karanlık ortamlarda neredeyse görünmez hale gelir.]

[Yenilenme]

Açıklama: [Gerçek adının gücünden yararlanan Lumidrake, zamanla yaralarını hızla iyileştirebilir, bu da onu savaşta son derece dayanıklı hale getirir]

Northern, sırtını dikleştirip derin, ağır, bıkkın bir iç çekti.

Canavarlara karşı karşılaştığı hiç bir zaman—çok fazla karşılaşmamıştı—ama sahip olduğu tüm karşılaşmalarda, bu kadar çok yeteneğe sahip bir canavar görmemişti.

'Maelstrom rütbesinin yetenek almaya başlayabilecekleri yer olduğunu düşünmüştüm?!'

Yanlış olduğu ortaya çıktı... yine.

Canavar yavaşça ve görkemli bir şekilde güçlü bacaklarını hareket ettirdi, mavi gözleri Northern'a avını gözleyen bir yırtıcının tehlikeli bakışıyla parlıyordu.

Northern dik durdu, güzel canavara bakıyordu.

Her şeyin üstünde, Ölümcül Kılıç, zırhının üzerinden geçemedi.

Daha fazla güçle, muhtemelen olurdu, ama tüm bu durum sadece sinir bozucuydu.

Northern, bir an için diğer grubun nerede olduğunu ve aynı şeyle karşılaşıp karşılaşmadıklarını merak etti.

Ama bu düşünceyi hemen kafasının arka tarafına itti. Şu anda, sadece kendisine odaklanması gerekiyordu.

Koll'un ruhunu yeniden somutlaştırmayı düşündü, ama bu şekilde çalışmazdı.

Şu anda, bunu yapamayacağını biliyordu. Koll'un ruhunu başka bir seviyede kullanabiliyor ve bir Yükselen'in seviyesine bile yakın bir saldırı gerçekleştirebiliyordu, ama bu kendi ruhu üzerinde büyük bir yük oluşturuyordu.

Sık kullanımı bazı hasarlara yol açacaktı.

Bu yüzden ruhu kullanmanın en verimli yolunun klonuna koymak olduğuna karar vermişti.

Ve şu anda, bu sadece hile yapmak gibi görünüyordu.

Kirithon ile olan dövüşten hiçbir şey kazanmadı ve bundan o kadar da pişmanlık duymuyordu. O zamanki durum, yaratığın mümkün olan en kısa sürede halledilmesini gerektiriyordu.

Ama bu farklı bir durumdu.

Rift'teki gibi... bu... bunu da yaşamak istedi.

Kademeli olarak, Northern'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Siyah kıvılcımların patlamasıyla, Soul Taker diğer elinde belirdi.

Sonra sol ayağını biraz geri kaydırdı ve üst bedenini ona uydurarak alçaltı.

Mortal Blade dikkatsizce omzunun üzerinde dururken, Soul Taker'ın ucu dışarıya doğru uzanıyor, bu canavarın ruhunun besleyici özüyle süslenme coşkusuyla parlıyordu.

Ve...

Vuuş!

Northern kayboldu, canavarın arkasında yeniden belirdi, her yerinde mavi parıltılarla süslenmiş siyah zırh giymişti.

Lumidrake şiddetle geri sıçradı ve anında kendini yeniden sayarak, zehirli ağzından Northern'a doğru vahşi bir kükreme ile saldırdı.

Lumidrake'in kükremesi dağlık manzarada yankılandı, bu ses, havayı ilkel gücüyle titreten bir etki yaratıyordu.

Kuzey kendini toparladı, yaratığın sıçramasının gücü etrafında bir rüzgar estirerek geçip gitti. Canavarın mavi pençeleri korkutucu bir şekilde parlıyordu, sadece yıkım vaat ediyordu.

Northern'ın gözleri kısıldı, iki gözbebeği mesafeyi ölçerken ayrıldı.

Bir anda döndü, bedeni hareketin bulanıklığı içinde kayboldu ve Soul Taker'ı geniş bir yayla yukarı kaldırdı.

Blade, Lumidrake'in pençelerinden birine çarparak havada mavi kıvılcımlar yağmur gibi yağdırdı.

Canavar öfkeyle uludu, mavi gözleri yoğun bir öfkeyle yanıyordu.

Kuyrukla saldırdı, keskin, kristal benzeri dikenler Northern'ı delmeye hedeflendi.

Ama o hazırdı. Usta bir yan adım atarak, ölümcül uzantıdan kaçtı ve yaratığın açık yanına doğru Mortal Blade ile hızlı bir kesme hareketiyle karşılık verdi.

Ancak, Lumidrake beklediğinden daha hızlıydı.

Havada döndü, yanındaki pullar parlak bir şekilde parlayarak bıçağın kenarını saptırdı.

Northern, etkiyi kolunda hissetti ve dişlerini sıkarak güce karşı koydu.

Bir kükreme ile, Lumidrake'in ağzı açıldı ve Azure Flame'in bir akışını serbest bıraktı.

Eterik mavi ateş, Kuzey'e doğru yükseldi ve ormanın karanlığını aydınlattı.

Uzaklaşmak yerine, Gece Korkusu zırhının kaskı açıldı ve yüzünü kapladı.

Kuzey, alevlere daldı ve kendisi de bir hareket bulanıklığı haline geldi; canavar tepki vermeden önce, Ölümcül Kılıcı açık ağzına sapladı.

Her şey, beklediği gibi oldu.

Canavarın muhtemelen harcayacak fazla ruh özü vardı.

Ruh Alıcı ruh hasarı verdi, ancak Kuzey şu anda canavarın tüm saldırılarından sonra ne zaman öleceğini bilmiyordu.

Eğer tüm umudunu Ruh Alıcı'ya koymaya karar verirse, bu bir yıpratma savaşı haline gelebilir.

Ve bu, kazanıp kazanamayacağından emin olmadığı bir savaş olacaktı.

Ayrıca, sadece bir araca güvenmemeliydi. Şimdi, elindeki tüm silahları kullanarak zaferini sağlamak için nesnellik sütunu olarak duruyordu.

Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu anlamak için.

Oniks bıçağını daha derine kazdı, alevler kıvılcımlanarak patladı ve canavar Northern'ın kılıcında boğuldu.

Mavi kan, pahalı ipek gibi damladı.

Canavar sendeleyerek kaçmaya çalıştı, ama Northern'ın eli zaten alevli siyah bir mızrağı kavramıştı, ileri atılmaya hazır bir şekilde.

Northern elini ileri doğru savurduğunda hava yarıldı.

Acımasızca, mızrak canavarı deldi, canavar birkaç kez titredikten sonra nihayet ruhunu teslim etti.

Northern duruşunu gevşetti ve özlemle beklenen harflerin yüzüne doğru yükseldiğini gördü.

[Tebrikler, bir Felaket Canavarı'nı öldürdünüz]

[5 yetenek parçası kazandınız]

[Tebrikler, bir İsimlendirilmiş Canavarı öldürdünüz]

[Gerçek İsim: Kayıp Gökyüzlerinin Kızı'nı emdiniz]

Açıklama: [Bu vadide, Kayıp Gökyüzleri hüküm sürdü ve barış egemen oldu, ama bir gün, Karanlık Bulut kanatlarını açtı ve hortumlarla yıkım getirdi. Bu, Kayıp Gökyüzleri'nin verebileceği son hediye, vadinin gerçek özünü en azından korumak için yeni bir Lord atamasıydı…]

Northern, bu gelişmeye şaşırmış bir şekilde ağzı hafifçe açık kaldı.

'Yani bu böyle çalışıyordu.'

Adı nedeniyle, diğer isimleri emebilirdi... bunu gerçekten test etmemişti, çünkü pratik kullanım gerektiriyordu.

Bu yüzden, genellikle bu yeteneği ve Kaos'u son çare olarak düşünüyordu. Kaçınılmaz bir durum olmadıkça, bunu kullanmak istemiyordu.

Ancak, canavarlara karşı kullanılabiliyorsa, bu her şeyi değiştiriyordu.

Fakat, isimlendirilmiş canavarlara rastlamak oldukça zordu.

Northern, Lumidrake'in cesedine baktı. Kolay bir av olmamalıydı.

Kimse için kolay olmamış olmalı.

Bunu muhteşem zırhına borçluydu.

Hemen canavar düştü, dağ biraz daha aydınlandı, ürkütücü sessizlik gitti ve uzaktan, Northern kılıçların çarpma sesini duyabiliyordu.

Gece Korkusu zırhının vizörü, hızlı bir hareketle parlayarak aydınlandı, zarif bir şekilde koşarak, Gece'deki bir Korku gibi hareket etti.

Diğer birkaç Lumidrake, gruba saldırıyordu, ama grup, canavarların tehlikeli saldırılarını püskürtmekte herhangi bir sorun yaşamıyordu.

Beyaz saçlı kız bile iyi dayanıyordu.

Ancak, Northern [Gör] aracılığıyla, savaştığına kıyasla, onların gerçek isimleri olmadığını gözlemledi.

Ayrıca mavi boynuzları veya dikenleri yoktu, kuyrukları o kadar uzun değildi ve genelde o kadar büyük değillerdi.

Bu da demek oluyordu ki, biri onu hedef alarak gelmişti.

Hatta onu kişisel olarak ele almak için gruptan ayırmıştı.

Neden?

'Onur duymalı mıyım?'

Ne yazık ki, sormadan önce onun elinde acımasız bir sona uğradı.

Ancak, diğerlerinin sayıları oldukça endişe vericiydi.

Onların zırhları, karşılaştığı kişinin zırhı kadar sert olmayabilirdi, ama Raven'ın bile onları bir darbede öldüremediği göz önüne alındığında...

Onların zorlandığı söylenemez, ama genellikle, Raven gibi bir Bilge ve Usta için bu iş çoktan bitmiş olmalıydı.

Bu da bu canavarların ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor.

Kuzey, her iki kılıcı döndürdü, öne doğru eğildi ve bir bacağını geri itti.

"Böyle bir eğlenceden mahrum kalamam."

Kuzey'in kalbi, adrenalinin ve heyecanın karışımıyla çarparken, ileriye doğru fırladı; Gece Korkusu zırhı karanlık ve mavi, neredeyse eterik bir parıltıyla parlıyordu.

Aldığı her adım sessiz ve hızlıydı, zırhının adını doğrulayan bir kanıt.

Bir gölge gibi hareket etti, taş ve ağaçların uyuyan devleri arasında bir hayalet gibi.

Ormanda her köşede karanlık kalmaya devam etse de, gün olduğu açıktı. Belki de bu, ormanın hava sahasını kaplayan dev ağaçlar ve kocaman kayalardan kaynaklanıyordu.

Kuzey çatışmaya yaklaşırken, kılıçların çarpışma sesi yükseldi, Lumidrake'lerin kükremeleri ve hışırtılarıyla karıştı.

Tümen, yerlerini mükemmel bir şekilde koruyordu; hareketleri ölümcül bir zarafet ve hassasiyet senfonisiydi.

Raven, ikiz kılıçlarıyla, daha düşük seviyedeki Lumidrake'leri ustaca keserek beyaz ışık bir kasırga gibiydi.

Ve Helena, siyah sopasını kullanarak, yaratıkların arasında dans etti; darbeleri kesin ve ölümcül olmasına rağmen, her zamanki kadar etkili değildi.

Beyaz saçlı kız—Terence, ruh özü ve fiziksel yeteneklerin benzersiz bir karışımını—kılıcı aracılığıyla—saldırıları püskürtmek için kullanıyordu.

Hareketleri akıcı ve öngörülemezdi, bu da Lumidrake'lerin ona isabet etmesini zorlaştırıyordu.

Baskıya rağmen, yüzü soğukkanlı ve odaklanmış kalıyordu; etrafındaki kaotik savaşla keskin bir tezat oluşturuyordu. Aslında, her zamankinden daha soğukkanlı görünüyordu.

Elbette, Terence zayıf biri değildi. Kendini savunma yeteneğine her zaman sahipti, bu yüzden tek başına harika bir şekilde başarılı olması sürpriz değildi.

Kuzey, iki kılıcı—Ölümcül Kılıç ve Ruh Alıcı—ölümcül yaylar halinde dönerken, öfkeli bir gülümsemeyle kargaşaya katıldı.

Terence'e doğru ilerleyen bir grup Lumidrake'i hedef aldı; çeneleri aç bir şekilde hırıldıyordu.

Hızla bir sıçrayışla, onların ve onun arasında yere indi ve Soul Taker'ı ilk Lumidrake'in kafasına sapladı.

Yaratık seğirtti, gözleri karardı ve özü bıçağa çekilirken, ruhu tek bir darbe ile yok oldu.

O anda, Northern dudaklarını yaladı ve gülümsedi.

Duraksamadı. Bıçağı çekip çıkardı, döndü ve Mortal Blade ile başka bir Lumidrake'e saldırdı, ön bacaklarını tek bir güçlü darbe ile kesti.

Canavar acı içinde kükreyerek çöktü ve Northern aşağıya doğru bir darbe ile onun hayatını sona erdirdi.

Terence minnetle başını salladı, ama sözler için zaman yoktu.

Başka bir Lumidrake, Northern'a saldırdı, çenesi et ve kan için açılmıştı.

Tam zamanında yana kaydı, canavarın gıcırdayan dişlerinin zırhına sürtünmesiyle hafif bir titreme hissetti.

Momentumdan yararlanarak, her iki bıçağı da yaratığın boynuna indirdi ve tek bir hızlı hareketle başını kesti.

Raven yanında belirdi, bıçakları beyaz ışıkla yanarken havayı kesiyordu.

Şimdi ortaya çıkman çok nazik. Aniden kayboldun," dedi soğuk bir bakışla, ama gözlerinin derinliklerinde heyecan kıvılcımları vardı.

“Aniden kendimi yalnız buldum. Görünüşe göre bu şeylerin lideri bana kişisel bir ziyaret onurunu verdi. Belki de beni en büyük tehdit olarak gördü,” Northern, Soul Taker ile bir Lumidrake'in pençesini savuştururken yanıtladı. “Ama endişelenmeyin, zamanında iyi bir son verdim, böylece canınızı kurtardım.”

Aniden güçlü bir patlama sesi duyuldu, thwoom, bu da tüm toprağın titremesine neden oldu ve Northern ile Raven, sesin geldiği yöne bakmaktan kendilerini alamadılar.

Helena'nın sopası canavara güçlü bir şekilde saplandı ve çevresindeki alana önemli zarar veren devasa bir siyah kıvılcım patlaması yayarak taşları yerinden oynatıp parçalarına ayırdı.

Silahı döndürdü, onu çekip çıkardı ve havaya bir kan püskürtmesi gönderdi, ardından Northern'a dik dik bakarak

“Daha fazlası geliyor.” dedi.

Terence, Northern'a daha da yaklaştı.

“Sanırım liderlerini öldürdüğünüz gerçeği, neden bu kadar çılgına döndüklerini açıklıyor.”

Northern bir dakika aşağıya baktı.

Raven bunu fark etti ve başını hafifçe eğdi.

“Bir şey mi var?” diye sordu.

Kuzey tereddüt etti, biraz kaşlarını çattı ve sonunda endişelerini dile getirdi.

"Bence... onları öldürmemeliyiz."

"Çünkü onlar güzel mi...?"

"Hayır..." gözlerini kapadı ve aşağıya baktı, her iki kılıcı tutuşu daha da güçlendi. Sonra şunları söyledi:

: "Çünkü burası onların evi... ve biz onların evine geldik... Raven, bir grup canavarın yaşam alanına girip onları öldüremezsiniz. Bu adil değil."

Raven başını biraz eğdi.

"Onlar canavar. Ne zamandan beri adalet bir şey haline geldi?"

Kuzey iç çekti, "Tamam, belki garip ses çıkarıyorum."

Raven gözlerini biraz kısarak baktı.

"Sadece garip ses çıkarmıyorsun, tuhaf ses çıkarıyorsun. Eğer onları öldürmezsek, biz öldürüleceğiz."

“Biliyorum.”

Kuzey'in gözleri savaş alanını taradı.

Elbette, Raven'ın haklı olduğunu biliyordu; sadece hissettiği şekilde hareket edemiyordu.

Dağların derinliklerinden daha fazla Lumidrake ortaya çıkıyordu, sayıları sonsuz gibi görünüyordu.

Bu noktada, akıntıyı durdurmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu, yoksa ezileceklerdi.

Lumidrake'ler ormanın derinliklerinden sürünerek çıkarken, grup ikinci dalgaya hazırlandı.

Diğer birçok canavar ırkı gibi, liderlerini öldürmek onları bir çılgınlığa sürüklemişti. Bu güzel ve görkemli yaratıklar, sadece kan ve yıkım arayan yıkıcılar haline gelmişti.

Yine de, Kuzey hissettiği kısıtlamayı aşamıyordu. Belki de sadece o, buna hızlı ve eşit bir son verebilirdi, ama canavarlara karşı bu kadar adaletsiz olduğunu düşündü.

Elbette, bu onların liderinin Gerçek Adı hakkında okuduklarından kaynaklanıyordu.

Belki de, ormanı işgal eden ilk onlar değildi. İlk olan, onların denetçisini öldürmüştü.

Ve şimdi… onları öldürüyorlardı…

Bu adaletsiz hissettirdi.

Ama Raven haklıydı, eğer savaşmazlarsa, öldürüleceklerdi.

'...ama yine de.'

Hala düşünürken, Lumidrakes ileri fırladı, kükreyişleri havayı doldurdu.

Kuzey aniden başını yukarı kaldırdı. Kılıçlarına sıkı sıkı sarıldı ve şarj etmeye hazırlanırken Helena'nın sesi gürültüyü delip geçti.

"Çok fazla var! Onları yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıyız yoksa üzerimize gelecekler!"

Raven ona döndü.

"Kuzey…"

"Biliyorum..." dedi, hafifçe kaşlarını çatarak gözlerini kapadı ve tüm bu düşünceleri aklının arka planına itti, gözlerini açtığında.

Çevrelerinde, sayıları artmaya başladı, daha fazla Kuzeyli görünmeye başladı, ormanı doldurdular.

Birkaç saniye içinde, grup, Ölümcül Kılıçlar ve Ruh Alıcılar tutan bir kalabalık tarafından sarıldı.

Bu, klonlarından bu kadarını ilk kez kullanıyordu.

Kuzeyli bunu hissedebiliyordu, güçleri, sadece bir veya iki tane çağırdığında olduğundan daha zayıflamıştı.

Ancak bunun şaşırtıcı olan yanı, bu kadar çok bağlantıyı görebilmesiydi. Kaos Gözlerini kullanmadan, onların perspektifinden o kadar net görebiliyordu.

Helena sersemlemişti. Konuşmak için ağzını açtı ama hemen kelimeleri bulamadı. Çok sonra, küçük bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Harika."

Kolayca böyle, sayıları eşitlenmişti.

Lumidrake'lerin de bu gerçeği fark etmiş gibi görünüyordu. Duraksadılar ve çok dikkatli hale geldiler.

'Lütfen geri dön ve çekil, lütfen sadece geri dön, yalvarırım…'

Bu, Northern'ın hissettiği rahatsızlık duygusundan tamamen kurtulmanın tek mümkün yoluydu.

Muhtemelen, evlerinin kendilerinden alındığını ve denetleyicilerinin öldürüldüğünü bilseydi, aynı hatayı tekrarlayıp lordlarını öldürmezdi.

Ama iş işten geçti. Gerçekten hepsini öldürmek zorunda kalmamasını umuyordu.

Umuyordu, ama bu canavarların yüzlerindeki vahşi bakışlar… geri adım atacak gibi görünmüyordu.

Hiç de değil.

Northern'ın klonları hazır duruyordu, geçilmez bir çelik ve kararlılık duvarı oluşturuyordu.

Her klon, onun duruşunu yansıtıyordu, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Orman nefesini tutmuştu, tek ses Lumidrake'lerin düşük kükremesi ve yaprakların hışırtısıydı.

Bir an için, Northern'ın içsel yalvarışının yanıtlanabileceği gibi görünüyordu.

Ama sonra, Lumidrakes'ten biri kükredi ve saldırdı. Büyü bozuldu ve diğerleri de onu takip etti, öfkeleri azalmadı.

Lumidrakes, Northerns'ın duvarına çarptı ve orman kaosa sürüklendi.

Çelik ve pençelerin çatışması, hayvanların kükremesi ve çaba ile acının homurtuları havayı doldurdu.

Northern, ölümcül bir zarafetle hareket etti, kılıçları havada dans ederken saldıran canavarı acı bir tatla kesiyordu.

Kılıcıyla düşen her canavar, kalbini acıttı.

Yanlış bir şey yaptığını hissediyordu.

Ve tekrar tekrar yetenek parçaları kazanmak, onu daha iyi hissettirmedi.

Helena, Raven ve Terence de savaştı, Northern'ın kopyaları kalkan görevi gördüğü için, kendileri hakkında fazla endişelenmeden serbestçe savaşabildiler.

Helena'nın sopası karanlık enerjiyle çatırdadı, her darbe Lumidrakes'ın saflarında yıkım dalgaları gönderdi.

Raven'ın çift kılıcı, gümüş yıldırım gibi parlayarak havada ölümcül bir hassasiyetle kesiliyordu.

Terence, ruh özü kılıcında altın parıltılar gibi yanarken, canavarların saflarında hızlıca hareket etti, kılıcı bir hareket bulanıklığıydı.

Savaş gerginleşti ve bir süre devam etti, ormanı çirkin bir çelik gürültüsüne boğdu.

Klonları şiddetle savaşıyor, canavarı korkutucu bir hassasiyetle yok ediyor ve her saniye geçtikçe yetenek parçaları kazanıyordu.

Aslında, bu yöntemi daha önce denemediği için neredeyse merak etmeye başlamıştı.

Elbette, bunu düşünmemiş değildi, sadece buna ihtiyaç hissetmiyordu.

Klon gücüne aşırı derecede güvenmek yerine, Northern daha fazla deneyim kazanmak ve tüm dövüşü kendine ait kılmak istiyordu.

Niyeti iyi olsa da, bu durum büyümesinin bazı kısımlarında biraz bencildi.

Çünkü bu kararı, yetenek parçalarının akışını yavaşlatmış ve dolayısıyla büyümesini etkilemişti.

Yine de, daha iyi bir dövüşçü oluyordu.

Ve bilmediği halde, her hareketi, rakibinin her hareketi ve müttefiklerinin her hareketi, [Formless] içine kazınıyordu.

Elbette, her bir baskın savaş sanatı havuzuna erişebilmek şimdi başka bir soruydu.

Mücadele uzamaya başlıyordu ve Northern, boşluk özü rezervinde bu kadar çok klon kullanmanın yükünü hissetmeye başlamıştı.

Bir şey yapması gerekiyordu.

Kuzey, Kaos Gözleri'ne geçti ve ardından canavarlara doğru hızla hareket ederken tüm savaş alanını gözlemlemeye başladı, ardında yaralar ve kaba kan arcı bırakarak.

Bir tepeye doğru durdu ve geriye baktı. Bu noktada, çatışmanın ana alanından oldukça uzaktaydı.

Kuzey bir elini kaldırdı ve hemen havada yüzlerce alevli siyah mızrak belirdi.

Elini aşağıya savurdu ve aynı anda klonlarına Helena, Raven ve Terence'i korumalarını emretti.

Tüm orman, alevli mızraklar Lumidrake'lerin üzerine inerken titredi, her mızrak birden fazla canavarı ölümcül bir hassasiyetle delip geçti.

Patlayıcı etki, ormanda şok dalgaları gönderdi, patlamanın gücü ağaçları kökünden sökerek molozları havaya fırlattı.

Lumidrake'ler acı içinde kükredi, bir zamanlar güzel ve görkemli olan formları şimdi acımasız ve adaletsiz ölümlerle çarpıtılmıştı.

Kuzey, klonlarının düşen canavarların çekirdeklerini topladığını ağır bir kalple izledi.

Lance'ın kaba obsidyen alevlerinin kalıntıları burada ve orada parıldıyordu ve tüm atmosfer kontrol altına alınmıştı.

Terence ve Raven de bazı çekirdekleri topluyordu, bu arada Helena oturmuş, düzensiz bir şekilde nefes alıyordu; Kuzey'in bakış açısından açıkça bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Ama bunu göz ardı etmeye karar verdi, çünkü o, düşüncelerini düşüncesizce dile getirdikten sonra aralarındaki ilişkiler gerginleşmişti.

Öfkeli değildi; aslında, onun sözleri sayesinde, kendisini alışılmadık bir şekilde daha fazla sorgulamaya başlamıştı, ama onu basit bir şekilde görmezden gelecek ve onun meselelerine karışmaktan kaçınacaktı.

Raven yükseldi,

"İleri yol?"

Kuzey, Ceset ile çevresi arasında birkaç an bakış alışverişinde bulundu.

Raven bir süre onu izledi, sonra dedi

: "Onlar sadece canavarlar... seni bu kadar rahatsız etmesi neden?"

Kuzey bir gözünü kısarak yukarıya baktı, sonra döndü.

"İleri yol yukarıda... tepeyi aşmamız gerekecek."

Raven ciddiyetle gözlerini kapatıp açtı, sonra tepeye baktı.

"Bekle, tepeye çıkmak tehlikeli. Ve ne zamandan beri bizim rehberimiz oldun? Son hatırladığımda, yolculuğumuzu kolaylaştırabilecek tek şeyi kaybettin."

Kuzey, ayağa kalkmış ve sert bir şekilde kaşlarını çatmış Helena'ya

baktı.

Raven, aralarındaki bakışmaların arasında sessiz kaldı ve yavaşça çatışmalarının merkezinden uzaklaştı.

Kuzey, Vahşi Bilge'ye sessizce baktı. Sınırına ulaşıyordu.

Kaşları çatıldı ve sormak için ağzını açtı,

"Nedir bu? Benimle neden bu kadar sorunun var?"

Helena başını geriye eğdi ve alaycı bir hırıltı çıkardı.

"Sorun mu? Seninle mi? Bu zaman kaybı olur. Ne yazık ki, dikkatimi bile hak etmiyorsun, yani sen bir korkaksın."

Hıss

Kuzey içinde bir şeyin kaynadığını hissetti.

Gözleri soğudu ve yavaşça Bilge'ye doğru yürümeye başladı. Onun bir metre önünde durdu ve dedi

: "Dişlerini sık."

Helena kaşlarını çattı ve aniden elini öne doğru uzatarak Kuzey'in boynunu yakalamaya çalıştı.

Ancak onun ince elleri yarı yola ulaşmadan, bir parça kağıt gibi katlandı, kan kusarak uçtu ve arkasındaki ağaca çarptı.

Northern, elinin duman çıkarken ifadesiz bir bakışla izledi.

Helena inledi ve hemen fırladı.

'Bu neydi? Ne oldu şimdi?' Anlayamadı.

Northern'dan daha hızlı bir saldırı yaptığından emindi.

Yine de, önce o mu vuruldu?

Drifter'dan daha hızlı olduğundan da emindi.

"Hızın büyük ölçüde azalmış... açıkça seninle bir şeyler yanlış ve bunu fark etmiyor musun?"

Gözleri büyüdü.

Şimdi bunu söylediğine göre, normalden daha hızlı yorulduğunu fark etti; Lumidrakes ile olan savaşları sırasında bunu gözlemlemişti.

Ama belki de ormanda Kirithon minor ile savaştığı için yorgun olduğunu düşünmüştü. Üzerinde fazla durmadı.

Ama bu kadar şiddetli bir şekilde onu etkilemiş miydi?

Hızının büyük ölçüde azaldığını ve bunu bile fark edemediğini.

Değilse, Northern gibi bir Drifter ona nasıl saldırı yapabilirdi?

"Sizinle savaşmayı düşünmüyorum ya da böyle bir şey... Daha fazla kan tükürdükten sonra kendinizi daha iyi hissetmelisiniz."

Helena'nın kaşları daha da çatıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir Bilge olduğunuzu ve zehir soluduğunuzu bilmediğinizi oldukça şaşırtıcı buluyorum."

Northern bunu söyler söylemez, Helena geri sendeledi. Diğerlerine gergin bir kaş çatma ile baktı.

Raven, onun cildine baktı, sonra solgun olduğunu, yüzünün de öyle olduğunu fark etti.

Ama o, endişeli görünmüyordu, yüzünde şok ya da şaşkınlık yoktu. Sadece boş boş bakıyordu.

Terence de onun ellerine baktı.

“Zehir etkilerine karşı direncim var, bu yüzden bunu bilmemin bir yolu yoktu.”

Helena, Northern'a karşı yüzünü buruşturdu ve homurdandı.

"Yoksa bu, öfkemden kaçmak için bir bahane mi?!"

"Neden yapayım ki? Seninle dövüşmekten gerçekten korkmuyorum. Tüm kaynaklarımı bir araya getirirsem, seni yenebileceğimden son derece eminim."

Helena'nın yüz ifadesi sadece karardı. Avcı öfkesiyle dolu sesiyle karşılık verdi.

"Gitmek mi istiyorsun? Sen bir korkaksın."

Northern alaycı bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Gerçekten sadece zaman ve çaba kaybı olur." Dönerek, "Siz nereye gideceğinizi karar verebilirsiniz. Ben yukarı çıkıyorum." dedi ve tırmanmaya başladı.

Çiftleri, tüm çekirdekleri topladıktan sonra, birer birer kayboldu ve sadece dipsiz çantayı taşıyan biri kaldı.

Raven ona baktı ve kan kırmızı gözlerini Helena'ya geri çevirdi.

"Beklediğimden daha fazla huzursuzluk çıkarıyorsun... ve bu oldukça sinir bozucu. Northern'dan etkilendiğin için gruba katıldığını düşünmüştüm. Peki bu neyin nesi?"

Bir kez olsun—Kuzey dışında biriyle—tonu hafif bir öfkeyle doluydu.

Terence, birkaç saniye boyunca ikisini arkadan izledi, sonra öne doğru adım attı.

"Sadece Kuzey ile gideceğim."

Raven, Oracle'ın tepeye doğru yürüyüşünü izledi, iç çekti ve Helena'ya geri döndü.

"Sen sadece grubumuzu ikiye böldün." Başını kaldırdı ve iç çekti.

"Eğer Kuzey'in bu kadar etkileyici olduğunu bilseydim, seni kazanmak için o lanet olası girdabı öldürmeye çalışmak yerine haritayı çalmayı tercih ederdim."

Helena bulunduğu yerde titredi. Sesi bir süre havada asılı kaldı ama karamsar bir şekilde çıktı.

"Gerçek şu ki..." diye başladı ama bir an duraksadı, "Afkon'un bu hale gelmesinden çok kendimi suçluyorum... çocuklardık... sadece çocuklardık, bu dehşet, bu ıssızlık çok fazlaydı."

Dudaklarını ısırdı, başı öne eğik.

"Lanet olsun, ona kıskanıyorum."

Raven ona soğuk bir şekilde baktı.

“Her şeye sahip, yetenek, şans, her şeye sahip, ama yine de, yine de, o kadar alçakgönüllü.”

Raven hafifçe kaşlarını çattı.

“Yanılıyorsun.”

Helena'nın kaşları küçük bir çatık kaş haline geldi.

“Sen ne biliyorsun?”

“Onun hayatının daha önce nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ama bir şeyi biliyorum. Northern o yarıdan sadece şansla kurtulmadı. Eğer öyle olsaydı, onunla burada olmazdım. Hala onun bu ıssızlıkta şu anda en güçlü kişi olduğuna inanıyorum. Hala, yumruğunun etkisini gördükten sonra, onu geçip geçemeyeceğimi sorgulamaya başlıyorum.”

“Ama bu önemli değil; birbirimizi geçmek ya da birbirimizden kıskanmak konusunda endişelenmemize gerek yok. Çünkü Helena, biz aynı ırkız; burada aynı taraftayız... düşman Northern değil, düşman Afkon değil, düşman özgürlüğümüzü elimizden alan canavarlar ve müdür.”

Konuştuğundan sonra, Raven çenesinin ağrıdığını hissetti. Hayatında söylediği en fazla şeydi.

Helena'ya bir bakış attı.

“Önceliklerini belirle, Helena... hadi gidelim. Northern'a bir özür borcun var.”

Kuzey tepenin kenarında duruyordu, diğer tarafa bakıyordu.

Gördüğü şey yüzünü solgunlaştırdı, her zamankinden daha solgun; gözleri neredeyse titredi.

Yoğun, yeşil bitki örtüsüyle kaplı yüksek kaya sütunları, yerden dik bir şekilde yükselerek bulut denizini delip geçti.

Bu sütunlar, dik, sarp kayalıkları ve farklı yükseklikleriyle karakterize edilerek dramatik ve etkileyici bir manzara oluşturuyordu.

Bazı sütunlar doğal taş köprülerle birbirine bağlıydı, bu da mekâna mistik bir hava katıyordu.

Tüm yer, yumuşak, dağılmış güneş ışığıyla aydınlatılmıştı ve bulutlar derinliklerini örtüyordu.

Terence de Northern'ın yanına ulaştı ve hafifçe ağzını açtı.

"Nasıl geçeceğiz?"

Northern'ın bakışları korkutucu manzaraya odaklanmışken yanıtladı

: "Uçarız... sanırım?"

Terence ona baktı,

"Kuzey, uçar mısın?"

No…

O, bakışlarını çevirdi ve manzaraya baktı, muhteşem gözlerinin nazik bir kırpmasıyla izledi.

İkisi de sessizce izledi. Birkaç saniye sonra, Northern gülümsedi ve mırıldandı,

“İşte bu…”

Ancak Terence onu oldukça iyi duyabiliyordu. Bu yüzden, sordu

: “Bu ne?”

“Sütunlar… farklı aralıklarla yükselip alçalıyorlar…”

Terence gözlerini kısarak yavaşça söyledi,

“Ben… seni anladığımdan emin değilim.”

Northern, taşı işaret etti, “Eğer dikkatlice gözlemlersen, yukarıya doğru hafif bir hareket var. Aynı anda, o sütunun ardından gelen biraz aşağıya iniyor.”

Ona baktı, “Bu, bir nefes almak ve vermek gibi. Bir sütun aşağı iniyor, diğeri yukarı, ve tam tersi. Eğer zıplama zamanlamamızı sütunun aşağı gittiği zamana ayarlarsak, üzerine inebilmeliyiz…” duraksadı ve ekledi, “en azından bir şeye tutunacak kadar.”

Terence, hareketi görmeye çalışarak havada süzülen sütunlara baktı.

"Söylediğini anlıyorum ama, Northern, hiçbir şey göremiyorum."

Elbette, göremedi! Herkesin onun gözleri yoktu.

'Ah, unuttum…'

Havada süzülen sütunlara geri baktığında, Raven yukarı tırmandı ve yanına geldi.

Şaşırmış görünmüyordu.

Northern, onun yüzüne bir göz attı,

'Elbette biliyor… muhtemelen günlüğünde okumuştur.'

Onlardan daha fazla, Raven muhtemelen karşılaşacakları şeyler hakkında en çok bilgiye sahipti.

Rehberleri olması gereken Eben Helena, şimdiye kadar pek faydalı olmamıştı… oh, çöl boyunca onlara rehberlik etti.

Onlar doğru yoldan sapmamalarının sebebi oydu, bu yüzden biraz takdiri hak ediyor.

“Peki, nasıl geçmeyi planlıyorsun?” diye sordu.

Raven elini uzattı; beyaz kıvılcımlar havada uçuşmaya başladı ve kısa süre içinde muhteşem bir uçurtma şeklindeki kalkan haline geldi, alt kısmı bir noktaya doğru inceliyordu.

Kalkanın siyah, parlak olmayan bir yüzeyi vardı ve bu ona gölgeli bir görünüm kazandırıyordu.

Ve kalkanın ortasında, kanatları kısmen açılmış bir kuşun karmaşık bir tasviri yer alıyordu, sanki kargaşada yakalanmış gibiydi.

Kuştaki gözler soluk, ürkütücü bir parıltı yayıyordu ve bu da kalkanın korkutucu havasını artırıyordu.

Raven kalkanı sırtına yerleştirdi ve atladı.

Terence aceleyle uzandı, ama genç kadın zaten tepenin aşağısına dalmıştı.

Kuzey'in yüzünde hafif bir kaş çatma vardı ve yeni tırmanan Helena, alışılmadık bir sessizlik ifadesi taşıyordu.

Sonunda, Raven geri döndü, uzun siyah kanatları arkasında çırpınıyordu. Terence'e yaklaştı ve elini uzattı.

“Seni al mama izin verir misin?”

Terence ona baktı ve biraz gülümsedi.

"Tabii."

Raven, Oracle'ı kollarında aldı, Northern ve Helena'ya baktı, sonra havalandı.

Northern içten içe dişlerini sıktı. Uçmanın herhangi bir yolunu düşünmeye çalıştı.

Uçabilen bir canavar ruhuna sahip olduğunu bile düşünmedi.

Kendine acıyarak başını salladı, yanında duran kişiye bakmamaya çalıştı. Kendini toparladı.

Kaos Gözlerini dikkatlice kullanarak, taş sütununun alçaldığını izledi.

Hemen Northern havaya sıçradı, olağanüstü bir mesafe kat etti.

Sütunun üzerine zarifçe indi, pürüzlü yüzey nedeniyle sendeledi ama kaymamayı başardı.

Birkaç saniye sonra, Helena başka bir sütuna indi; tüm ağırlığının ve iniş gücünün taş sütunu hafifçe salladığı görünüyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan önce, o, bir tahta parçası bulutunun içinde sıçrayarak başka bir taş sütununun üzerine sert bir şekilde indi, kendine güveniyle hiçbir hata yapmadan… onun aksine.

'Lanet olsun... Bilgelerin gücü...'

Derin bir nefes aldı ve havaya fırladı, düşerken bacaklarını çılgınca salladı. Bu sefer zamanlaması biraz yanlıştı ama yine de taş sütuna tutunmayı başardı ve kendini yukarı çekti.

Raven çoktan gitmişti ve Helena bir kez daha atladı.

Kuzey, kendini yukarı çektikten sonra bir kez daha iç çekti.

Her atlayış, kalbinin bedeninden fırlıyormuş gibi hissettiriyordu.

En zor olanı, derinliklerde ne olduğunu merak etmekti. Bulut denizi gibi görünüyordu ama Kuzey, orada muhtemelen daha fazlasının gizlendiğini tahmin etti.

Tehlikeli bir şey.

Ham bir şey…

Fagnur'un böyle bir yere gelmesi ve geri dönmemesi başka nasıl açıklanabilirdi… eğer uşak, canavara yem olmamışsa? Eller? Acımasız bir canavarın.

Yutkundu, sonra bir kez daha güçlü bir atlayış yaptı ve bu sefer sağlam bir şekilde indi.

Güveni arttı ve birer birer taşların üzerinden atlayarak ilerlemeye devam etti.

Helena, onun önünde elastik bir yay gibi zıplayarak ilerliyordu.

Ona imreniyordu, ama kendine sadece bir Drifter rütbesinde olduğunu hatırlatıyordu.

Bir gün, umarım yakında, bir Sage olacaktı…

Northern, zamanlamasının çok yanlış olduğunu fark ettiğinde havadaydı… son atlayışını yaparken aptalca dikkati dağılmıştı.

Elini tutunabileceği en küçük taş yüzeyine uzatırken, parmakları kaydı ve tüm bedeni aşağıdaki bulutlara düştü, boğuk sesi tüm manzarada yankılandı.

Helena döndü, gözleri açıldı ve titriyordu.

Northern düşmüştü.

Kuzey, bulutların derinliklerine daldı, iç içe geçmiş sarmaşıkların arasından geçerek.

Ağırlığıyla, momentumunun aniden durması zordu, hatta sarmaşıklar bol olmasına rağmen.

Ancak ciddi şekilde azalmıştı, düşüşünden kaynaklanan hasar, Gece Korkusu zırhının emip dağıtacak kadar minimize edilmişti.

Bataklığa düştükten sonra, Northern bir dakika orada yattı, yüzünü zırhın kaskıyla kaplamıştı ve şu anda suda yatan bir iğrenç yaratığa benziyordu.

Bulutlara bakarak.

Bu açıdan, gökyüzü gibi görünüyordu, yukarıdaki her şeyi gizliyordu.

Ayrıca, sütunların alt kısımları hiçbir yerde görünmüyordu.

Bu da onların bulutların üzerinde süzüldüğü anlamına geliyordu.

Yoksa hepsi bulutlar yüzünden mi süzülüyordu?

Kim bilir, belki de onların yerçekimsel alanında bazı metafizik kavramlar devredeydi.

Northern hiç havada süzülen bir taşla karşılaşmamıştı, bunun mümkün olabileceğini de hiç düşünmemişti.

Elbette, o tür bir zihniyet onun geçmiş hayatından geliyordu. Şu anda, açık fikirliydi... çok.

Bir süre düşündükten sonra kalktı ve etrafını gözlemledi—bu zor bir görev değildi.

Tüm çevresinin kalın beyaz bulutlarla kaplı olmasına rağmen, Kaos Gözleri ile örtüyü kolayca delip ileride ne olduğunu ayırt edebiliyordu.

Ve orada hiçbir şey yoktu.

Bataklık ileriye doğru uzanıyordu ve gözlerinin gördüğü tek şey buydu... bataklık sürekli ileriye doğru gidiyordu.

Kuzey geriye baktı; üç yüz metreden daha uzakta, bir kayanın tabanı vardı, bunun daha önce yüzen sütunların üzerine zıplamaya başlamadan önce tırmandıkları tepe olduğunu düşündü.

İç çekti ve ileriye baktı.

İlerlemek için tek yol, önündeydi.

Son bir kez iç çektikten sonra, Kuzey zırhın kaskını kaldırdı ve Gölge Pelerini çağırdı.

Sonra, başını onunla kaplayarak, ileriye doğru yolculuğuna başladı.

Yürümeye devam etti, derinliklerin yoğun ışığının mutlak karanlığa dönüştüğünü izledi.

Hızla, karanlığın hareket eden bir hayaleti gibi ileri doğru yürüdüğü görülebiliyordu, etrafında sürünen ürkütücü seslerden etkilenmeden.

Kuzey, zihninde sıkılmış bir şekilde ileri doğru devam etti.

Dinlenmek istese bile, bataklık suyun içinde oturacak gibi değildi, bu yüzden dinlenemedi.

Bazen ileri doğru yürürken, adımları inatçı sarmaşıklar tarafından sıkışırdı ve bu sarmaşıklar o kadar canlı görünürdü ki, sanki ona ileri gitmemesi için yalvarıyorlardı.

Bazıları o kadar güçlü olurdu ki, Kuzey sadece gücüyle kurtulamazdı; Ölümcül Kılıcı kullanmak zorunda kalırdı.

Ve bu yüzden, eğer dikkatini kaybeder ve dinlenmeye karar verirse, sarmaşıklar tarafından kaçırılma olasılığının olduğunu biliyordu.

O zaman ne olacağını kim bilir.

Yapabileceği tek şey ileri doğru hareket etmekti.

Ve tam olarak bunu yapmaya devam etti. Gece boyunca bir noktada, o kadar uykulu hale geldi ki dinlenmek istediğini hissetti.

Hareketini iki klonuna atayabilirdi, biri bedenini taşır, diğeri ise bir bekçi olarak görev yapardı.

Ama bunu gecenin ortasında yapmak istemedi.

Geceyi tahmin edilemezliği nedeniyle, gündüz daha iyi dinleneceğine karar verdi.

Ve ileriye doğru devam etti.

Ve algısı ona uyardığı gibi, bu kararı vermekte haklıydı.

Kuzey sürekli Kaos Gözlerini kullanıyordu, bu yüzden ona yüz metre kadar yaklaşmadan önce onu görmüştü.

Bataklık alanın bu derinliklerinde gizlenen garip yaratıklar.

Başlangıçta, bunun sadece bir tane olduğunu düşündü.

Fakat tedbir olarak, Kaos Gözleriyle daha derinleri incelemeye karar verdi.

Ve bataklığın bu kısmının çeşitli türdeki canavarlarla dolup taştığını görebiliyordu.

Bulut sisinin ve bataklık suyunun içinde gizlenmişti.

Şüphesiz, bu onların doğal yaşam alanıydı. Ve muhtemelen Lumidrake'ler yüzünden onları görmek bu kadar uzun sürdü.

Olanlar, birkaç başka canavarı daha derinlere geri çekmemek için fazla geldi.

Ancak, bu canavarların sayısı veya ne kadar güçlü olabilecekleri Kuzey'i gerçekten rahatsız etmiyordu.

Başka bir şeydi.

Çok daha kötü bir şeydi.

Ölümlü Kılıcı bir elinde tutarak, Kuzey diğer elinde Ruh Alıcısını çağırdı ve dikkatlice ileriye doğru devam etti.

Kaos Gözleri, ileriye doğru yürürken çevresini dikkatlice ve keskin bir şekilde gözlemliyordu... görünüşte dikkatsiz bir şekilde.

İlk canavara olan bakışını çoktan kilitlemişti—bu canavar onu, yaklaşık elli metre uzaklığa gelene kadar fark etmedi.

Bir sonraki adımıyla, su hafifçe dalgalandı.

Durdu ve aşağıya baktı; suyun dalgalanması eşit ve yüzeyin altında birkaç titreşim noktası varmış gibi görünüyordu.

Kuzey, gözlerini yarı aralık hale getirerek, her iki güzel kılıcının etrafında dikkatlice sıkı tuttu.

Aniden, bir yaratık bataklıktan kirli suyun yoğun bir yağmuru içinde fırladı.

Anında, kask açıldı, Northern'ın yüzünü korurken, korkunç bir yaratığın dehşet verici yüzünü ortaya çıkardı.

Northern, Kaos duruşu aldı ve içgüdüsel olarak Miras yeteneğini kullanmak için bir fırsatı daha takdir etti.

Sular duruldduğunda, gözlerinin önünde devasa bir yaratık belirdi.

Ne de olsa ne olduğunu zaten biliyordu, bu yüzden yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yoktu.

Aslında, kaskının görünümü, sadece karanlığı ima eden, kötü ve okunaksız bir ifadeye sahipti.

Ancak, altında, gözleri artan bir kararlılıkla doluydu.

Sonunda tekrar yalnızdı,

Aman Tanrım, yalnız olmanın mutluluğunu ne kadar özlemişti.

Artık hiçbir şey için endişelenmeden tamamen kendini verebilirdi.

—

Helena bir sonraki tepeye indi, Raven ve Terence orada onları bekliyordu.

Terence arkasına baktı ve hafifçe kaşlarını çattı, sonra Helena'ya baktı.

"Kuzey'i göremiyorum."

Helena'nın yüzü somurtarak şekil aldı, ifadesi düştü ve dudaklarını ısırdı.

"Düştü."

Raven ona sertçe baktı.

"Helena..."

O yukarı baktı, gözleri derin bir şekilde çatılmıştı; öfkeyle doluydu.

Raven, Helena'nın yüzünü görünce gözleri büyüdü. O bakışı tanıyordu; Feral Sage'in kendisine inanılmaz derecede kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

Kuzey'in böylece düşmesine izin vermek için bu yeterli değildi.

Ancak bu noktada, tüm durum hakkında hiçbir şey söylememek muhtemelen en iyi çözümdü.

Birkaç dakika sessiz kaldı.

Sonra Terence konuştu.

"Hiçbirimiz... özellikle Northern, seni böyle bırakmazdı."

"Ben..." Helena konuşmak istedi ama yarıda kaldı.

Raven solgun bir gülümseme ile ona baktı ve aniden ona kan kırmızısı bir bakışla delip geçti, diyerek

: "İleriye devam et, hayatın buna bağlı olsa bile onu koru."

Terence Raven'a baktı.

"Rave..."

Tam olarak adını söylemeden, Raven derinliklere daldı.

Kuzey'in nefesi boğazında takıldı, etrafındaki hava gerilimle doluydu.

Bu korkutucu dehşet, hafifçe kayarak, üst üste binen parlak plakalarıyla uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi gibi tıngırdadı.

Altındaki bataklık kabarcıklar çıkararak hışırdadı, bazı sıvılar bulanık sulara sızıyordu.

Kuzey'in mavi gözleri, canavarı tarayarak her detayı alıyordu.

Yaratığın sayısız bacağı, her biri keskin bir uçla sonlanmış, yavaş ve ritmik bir şekilde hareket ederek zemini hafifçe titretmeye neden oluyordu.

Her adım, felaketin ağırlığını taşıyor gibi görünüyordu, bataklık üzerinde hissedilir bir korku ile baskı yapıyordu.

Uzun ve kıvrımlı antenleri, sürekli titreyerek, sanki havayı tadıyormuş gibi, herhangi bir tehdit veya av belirtisi arıyordu.

Bir yumuşak, ürkütücü parıltı, yaratığın gözlerinden yayılıyordu—diğer dünyadan bir ışıkla parlayan çok yüzlü küreler.

Soğuk, hesaplayıcı bir hassasiyetle çevreyi taradılar, hiçbir şeyi atlamadılar.

Northern, o gözler bir anlığına onunla kilitlendiğinde omurgasında bir ürperti hissetti, acı ve yıkımın sessiz bir vaadi.

Yaratığın başı, ölümcül çenelerle taçlandırılmış, hafifçe hareket etti ve yeşil, aşındırıcı sıvıyı bataklığa damlattı.

Çevresindeki hava, cızırdayıp bozuluyormuş gibi görünüyordu; zehrinin gücünü anlatan görünür bir bozulma.

Northern, durduğu yerden onu koklayabiliyordu; burun deliklerini yakan ve gözlerini yaşartan keskin, acı bir koku.

[Gör] kullanarak ne kadar güçlü olduğunu çıkarım yapabiliyordu.

: [Canavar Profili]

İsim: [Zırhlı Yılan]

Gerçek İsim: [Elde Edilmemiş]

Ruh Sırası: [Cehennem]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Özellikler: [Lanetlenmişlerin Laneti]

Kuzey, bir kez olsun niteliklerin detaylarına göz atmayı diledi ama bunun mümkün olup olmadığından şüphe duydu.

Bir şekilde ifade etmek gerekirse, kuralları o kadar çok çiğniyordu ki, bu kadarının aşırı olup olmayacağından emin değildi.

Umursamıyordu, sadece iyimser değildi.

Elleriyle Ölümcül Kılıç ve Ruh Alıcısı'nın ağırlığını hissedebiliyordu.

Kılıçlar, yaklaşan savaşın ağırlığıyla ağır geliyordu.

Bir yanlış hareketin yıkıcı olabileceğini biliyordu, bu yüzden dikkatli olmalıydı, ama korktuğu için değil.

Daha önce korkunç şeylerle yüzleşmişti ve bu... bu farklı değildi. Ancak, büyüklüğü ve aurası farklı bir fikri işaret ediyordu.

Ama Northern, bu yaratığı ortadan kaldırmaktan hiç korkmuyordu. Aksine, buna dört gözle bakıyordu, ama yoğun bir dikkatle.

Sonuçta, harcayacak bir hayatı yoktu.

Northern, kılıçlarının tutuşunu ayarladı, metal zırhlı ellerine karşı serin ve güven vericiydi. Gözleri kısılmış, Zırhlı Yılan'a yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

Zırhlı Yılan, düşük, gürleyen bir hışırtı çıkardı; ses, bataklıkta bir ölüm çanı gibi yankılandı.

Ağırlığını kaydırdı, birçok bacağı yumuşak toprağa kazınarak saldırmaya hazırlanıyordu.

Kaos Gözleri, zırhlı plakalarının altındaki kasların gerginleştiğini görebiliyordu, yaratık hafifçe kıvrılarak ileri atılacak gibi duruyordu.

Kuzey'in alnından bir ter damlası süzüldü, ama o hareketsiz kaldı, mükemmel anı bekliyordu.

Çevresindeki bataklık ürkütücü bir sessizlik içindeydi, daha önceki alışılmış koro, Zırhlı Yılan'ın varlığında boğulmuştu.

Kuzey, neredeyse kendi kalp atışını duyabiliyordu, onu sabit tutan düzenli bir davul gibi.

Derin bir nefes aldı, havanın akciğerlerini doldurduğunu hissetti ve kararlılığını pekiştirdi.

Ve aniden, Zırhlı Yılan saldırdı.

Siyah ve yeşil bir bulanıklık içindeydi, çeneleri korkunç bir hızla ileri fırlıyordu.

Kuzey içgüdüsel olarak tepki verdi, kendini yana attı ve bulanık suların üzerinde yuvarlandı.

Çenelerin birkaç santim yanından geçtiğini hissederken, birkaç an önce durduğu yer şimdi su kütlelerini ayıran kaynayan bir asit krateri haline gelmişti.

Kuzey, her iki kılıcıyla ayağa fırladı.

Kaos Gözleri, bir şey gördüklerinde bir an parladı - yaratığın başının alçak olduğu, zırhlı plakaların hafifçe ayrıldığı kısa bir an.

Kuzey, hızlı ve akıcı hareketlerle ileri fırladı ve Tükenmez Kılıcı tüm gücüyle indirdi.

Kılıç doğru bir şekilde vurdu, plakalar arasındaki boşluğa tatmin edici bir gürültüyle çarptı.

Zırhlı Yılan kükredi, sesi altlarındaki suları sarsacak kadar güçlüydü.

Gerildi, bedeni acı ve öfkeyle kıvrıldı.

Kuzey dengesini kaybetti, ayakta kalmakta zorlandı.

Yaratığın bedeni etrafında döndü, ona çarparak geri fırlatıldı.

Suya sert bir şekilde düştü ve yuvarlandı, nefesi kesildi ama acıyı görmezden gelerek hızla ayağa kalktı.

Yaratık bir kez daha kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı - şimdi hareketleri daha düzensiz ve şiddetliydi.

Başını savurdu, her yöne zehir sıçratıyordu.

Northern, zırhı ısıracaklarını düşünerek elinden gelenin en iyisini yaparak kaçtı.

Ancak, birkaç damla Gece Korkusu zırhına düştüğünde, diğer sıradan sıvılardan farksızdı—hatta daha az yapışkan gibi görünüyordu, zırhının parlak siyah yüzeyinden kolayca kayıyordu.

Şaşırmıştı, ama bu durumun onu geciktirmesine izin vermedi. Yaratığın hareketlerini izleyerek yan tarafa fırladı, başka bir saldırı fırsatı arıyordu.

Yaratık, ona doğru döndü, gözleri kinle parlıyordu.

Northern ileri atıldı, elinde Soul Taker korkunç bir parıltıyla parlıyordu.

Bulduğu zayıflıktan faydalanmayı umarak zırhtaki aynı boşluğa nişan aldı.

Bıçak bir kez daha isabetle vurdu, yaratığın etine derinlemesine saplandı, bu sefer sadece etine değil.

O an kafasında bir fikir belirdiğinde gözleri parladı.

Yaratığa mırıldanırken kötü bir parıltı belirdi—şimdi kıvranıyor, şiddetle çığlık atıyordu, "Yan"

Kılıca ve Yılanın tüm bedenine uzanan elinden, her yeri yalayan siyah alevler, canavarı dans eden bir karanlık ipekle giydiriyordu.

Zırhlı Yılan acı içinde uludu, bedeni seğirtti.

Kuzey, yaratığın etrafta çırpınışını izledi, zehrini her yere yayarak.

Bir süre sonra, beklediği kelimeler yüzünün önünde belirdi.

[Tebrikler, bir Felaket Cehennem Yaratığını, Zırhlı Yılan'ı öldürdünüz]

[4 yetenek parçası kazandınız]

Raven'ın cansız kanatları, bulanık sulara indiğinde hafifçe çırpındı. Etrafına bakındı, karanlık ve ürkütücü çevreyi gözlemledi.

Aşağıya inerken bir dizi sarmaşıkla mücadele etmişti, bu yüzden aşağıda daha fazlası olabileceği için ekstra dikkatliydi.

Genç, soğukkanlı kadın, elinde bir kılıç ve bir kalkanla ileri doğru yürümeye başladı; kan kırmızı gözleri etrafı soğuk bir şekilde tararken nazik adımlarla ilerliyordu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, Raven'ı hafifçe kaşlarını çatmasına neden olan bir şey gördü.

Birçok bacaklı bir yaratık, bulanık sularda cansız yatıyordu; bedeni kömürleşmiş ve karnında büyük bir delik vardı.

Çevresinde birkaç daha küçük canavar toplandı ve vahşice bedenini parçalara ayırıyordu.

Onlar hemen onu gördüklerinde, yüzlerini döndü ve kaba, saygısız bir kan içgüdüsüyle ona dik dik baktılar.

Soğukkanlı kadın kılıcını hazırladı, bir elinde Ravenheart kalkanını tutarken diğer elinde kılıcını yanından döndürdü. Hareketleri akıcı ve hayal gibi, olağanüstü bir ustalık seviyesini işaret ediyordu.

Yaratıklar ona doğru fırladığında, Raven bir ışık ok gibi ileri atıldı ve mesafeyi bir anda kat etti. Kılıcını savurdu ve yaratıkların başları havaya fırladı.

Yan taraftan bir başka atış daha geldi, ama Raven, hiçbir ifade belirtmeden, vücudunu geri kaydırarak saldırıdan kaçtı.

Canavar geçerken, kalkanının tabanı ile ona vurdu ve çirkin yaratık acı içinde çığlık attı.

Sonra ona son bir veda etti, kılıcını acımasızca çekerek serbest bıraktı.

Diğerleri, hâlâ korkusuzca, her taraftan ona dalmaya başladılar.

Ancak Raven tereddüt etmedi; adımları pratik ve hesaplıydı.

Ne zaman engelleyeceğini biliyordu ve öldürmeleri her zaman temiz kesiklerdi.

Gereksiz hareketleri bıraktı ve kalkanının arkasına saklanarak, onların dalmasını bekledi ve ardından karşı saldırıya geçerek, bedenlerini suyun yüzeyini lekeleyen cesetler olarak bıraktı.

Uzun bir dövüş oldu, o ilerlerken bile devam eden bir dövüş, ama Raven dayanıklılığını kaybetmedi.

Dövüş tarzı, çift kılıç kullandığında olduğu gibi abartılı değildi; gereksiz ayak hareketleri yoktu ve çoğu zaman, tam zamanında karşı saldırıya geçtiğinde yalnızca ileri hareket ediyordu.

Ve böylece ilerlemeye devam etti ve sonunda canavarları yok etti.

Not that she couldn't have done it faster.

Ama Raven, bu derinliğin canavarlarla dolu olabileceğinden şüpheleniyordu.

Dikkatsiz olmamak ve Northern'ı bulmayı önceliklendirmek akıllıca olurdu.

Öncelikle, onun için endişelenmesine gerek olmadığını iyi anlıyordu.

Onun yalnız olmasını istemiyordu.

Onun için endişeliydi... kimseye güvenememek, insanları canavara dönüştürme eğilimindedir.

Bu durumu anlayabiliyordu çünkü hayatının tamamını, cehennem gibi evinden kurtaracak kimse olmadan geçirmişti. Kardeş ve kız kardeş dediği kişiler, onun düşmanları ve rakipleriydi.

Hiç kimse ona değer vermedi.

Hiç kimse ona saygı duymadı.

Herkesi tiksindiriyordu.

Hepsi onun bir piç olduğu için... ve bunun yüzünden, her gün cehennemde büyümek zorunda kaldı.

Tek yapabileceği, sıkı çalışmak, kendini koruyacak kadar güçlü olmak ve bir gün hepsini geçmekti.

Ve böylece, Rughsbourgh'dan bir davet geldiğinde... yaşadığı cehennemden kurtulma fırsatıydı.

Nereye gideceği önemli değildi.

Önemli olan, ayrılmasıydı.

Başına gelen her şey yüzünden, yalnız olmanın ağırlığını ve bunun ne kadar zararlı olabileceğini anladı.

Gereksiz yere merhametli davranmıyordu.

Bir adamın, Northern gibi, kendisinden çok daha kötü bir canavara dönüşmesinin insanlık için büyük bir kayıp olacağını düşündü.

Onun yardımı olmadan bu ıssızlıktan kurtulmaları şans olurdu.

Gitmek istese bile, onu durdurma niyeti yoktu, ama en azından son bir şey için yardımını alacaktı.

Ve sonra geri kalanını kendisi yapacaktı.

O, iyimser bir şekilde ileriye doğru devam etti. Ancak, ne kadar ilerlediyse, o kadar çok bu çokbacaklı yaratıkla karşılaştı; bazıları yüzlerce kaba yarayla kalmış, derin mor sıvılar kanayarak bulanık sularla karışıyordu.

Diğer birçokları ise daha da kötü yanmıştı.

Ve her zaman etlerinden beslenen daha küçük canavarlara da katlanmak zorundaydı.

İşte böyle devam edip yürümeye devam etti ve Kuzey'in izinde olduğundan emindi.

Ama aynı zamanda, onun ne kadar çok canavarı öldürdüğünü merak etmeden edemedi.

Muhtemelen ondan fazla o çokbacaklı canavardan geçmişti—hepsi yalnızca onun tarafından öldürülmüştü.

Bunu düşündüğünde—ilk yırtığına kadar hiç eğitim almamış olması biraz inanılmazdı.

Gerçekten olağanüstüydü!

Ham bir elmas!

Kararlılıkla ileriye doğru bastırdı, düşmanlarını korkutucu bir hassasiyetle keserek. Ne kadar ileri giderse, o kadar çok canavar cesedi buluyordu.

Artık farklı türler vardı. Kanatsız, yerde çaresizce yatan böcek benzeri yaratıkları görebiliyordu; bedenleri birinin kılıcı tarafından en kaba şekilde ihlal edilmişti.

O, savaşların nasıl gelişeceğini hayal etmekten kendini alamadı.

Bazen, Northern'ın dayanıklılığının azalmış olup olmadığını merak ediyordu.

'O yorgun olmalı. Muhtemelen ona yakında yetişeceğim,' diye düşündü, ama yakaladığı tek şey daha fazla kanlı ceset ve mücadele etmesi gereken daha fazla sülük oldu.

Heyecanla dolu olarak, ileriye doğru devam etti ve bir şeyler fark etmeye başladı.

Gittiği bölgedeki hava çok daha soğuk hale geldi. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissedebiliyordu.

Raven gözlerini kısarak kalkanını yerinden oynattı ve bir kılıç daha çağırdı.

Yavaş almak yerine, bu derinlikte onu veya Northern'ın hayatını tehdit edebilecek bir şey varsa, böyle bir lükse sahip olamayacağını düşündü.

Soğukkanlı kadın temkinli bir şekilde ilerlemeye devam etti...

Ve sonunda, gördüğü şey onu şaşkına çevirdi.

Küçük tepenin üzerinde kalın bir gölge oluşturan parlayan bir ışık sütunu vardı... hayır, bu bir tepe değildi—Raven, ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini kısarak baktı.

Daha yaklaştıkça, net bir şekilde görebiliyordu; bu bir tepe değil, karşılaştığı aynı centipedal yaratıklardan biri, ama bu etkileyici bir şekilde devasa biriydi.

Bedeni bir yığın haline katlanmış olmasına rağmen, hala devasa ve muazzamdı, bu da hayatta iken çok daha güçlü ve korkutucu olacağı anlamına geliyordu.

Boynunu uzattı ve gözlerini kısarak baktı...

Bir insan, canavarın cesedinin üstünde oturuyordu, sert ve dağınık beyaz saçları rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu, yüzü mor kanla lekelenmişti ve mavi gözleri avcı bir yoğunlukla aşağıya bakıyordu.

Hemen hemen onun kemiklerine titreme gönderiyordu.

İnsan zahmetsizce aşağı atladı ve suda büyük bir rahatsızlık yarattı.

Onu birkaç saniye boyunca izledi, sonra iç çekti ve bakışlarını çevirdi, beyaz ışık sütununa döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Düştüğünü duydum... bu yüzden peşinden geldim."

Kuzey sessizdi, devam etti.

"Kanatlarım var; yukarı çıkabiliriz ve yolculuğumuza devam edebiliriz..."

Kuzey yukarı baktı; bütün yer karamsar bulutlarla kaplıydı, ötesi karanlık bir şekilde belirsizdi.

O, ışık sütununa baktı ve gözlerini şiddetle kısarak daralttı.

“Geri dönme niyetim yok.”

Raven kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu basit," Northern dedi, ışık sütununa bakmak için duraklayarak devam etti, "Orada, Raven, bir yarık var."

Işıltılı ışık sütununa yukarı baktı; şimdi daha yakından bakınca, onun tarafından oluşan uzaydaki hafif çatlakları görebiliyordu.

Raven biraz kaşlarını çattı ve gözlerini Northern'a geri getirdi.

Northern devam etti,

"İçeri gireceğim."

Gözleri hemen büyüdü ama tekrar kısıldı.

"Northern, bu tehlikeli. Yaydığı öz miktarına bakılırsa, bu gerçekten büyük bir yarık olacak. Neden içine girmek istiyorsun?"

"Bu dördüncü seviye bir yarık. Bunun, bulunduğum yarıkla aynı zorluk seviyesinde olacağını tahmin ediyorum." Sözleri bir nefesle gecikti, sonra devam etti, "Eğer zorluk seviyesi aynıysa, kendi gözlerimle bir şey görmek istiyorum."

Bu bir dördüncü seviye yarık; geldiğin yarık beşinci seviye...

Bu sadece sonunda evrimleşti...

Bekle, Northern, burada mesele bu değil. Dördüncü seviye bir yarığı zorlamak için en az altı Drifter'dan oluşan bir grup oluşturulmalı, bir Usta ve bir Savant ya da iki Usta dahil edilmelidir. Ve sen sadece böyle girmek mi istiyorsun?

Northern omuz silkti.

Daha önce yaptım; bu sefer çok daha kolay olacağından eminim.

Gerçekten senin fikrini aramıyordum, Raven.

Raven'ın kaşı çatıldı. Northern, onun ne düşündüğünü umursamıyordu; bunun yerine, ileriye doğru yürüdü.

Beyaz saçlı çocuğun tereddüt etmeden ilerleyişini sıkı bir kaş çatma ile izledi.

Bu, sadece yürüyerek girmeleri gereken bir şey değildi.

Maksimum hazırlığa ihtiyaçları vardı; bir plana ihtiyaçları vardı.

Northern'ın bunu yapması sinir bozucuydu ve artık onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını anladı.

Bu nedenle, geriye sadece bir seçenek kaldı.

O, Northern'ın ölü Yüksek Zırhlı Yılan'ın üzerine atladığını izledi; hemen ardından o da ileri fırladı ve üzerine atladı.

Northern, yarığın tabanına bakarken, gözlerini yavaşça ona çevirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Raven, acı bir gülümsemeyle başını salladı ve yanıtladı

: "Seninle birlikte yarığa giriyorum."

Northern'ın kaşları yukarı kalktı,

"Saçmalama; daha önce tier IV bir yarığa girdin mi?"

"Hayır, bu benim için bir ilk deneyim olacak ve şimdiden dört gözle bekliyorum."

Northern, başını biraz geriye eğdi; kaşları daha da çatıldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Neden benimle bir yarığa girmeyi düşünüyorsun? Bu da planının bir parçası mıydı?"

Raven başını salladı,

"Değildi; aslında burada bir çatlak olmasını beklemiyordum... Sadece dağın merkezine ulaşmak, hava gemisini bulmak, içindeki bir şeyi almak, geri dönmek, çatlaklarla yüzleşmek ve herkesi daha güçlü hale getirmek istiyordum. Bu şekilde, Luinngard İmparatorluğu'na zarar verebilir, gemileri çalabilir, eve dönebilir ve denizdeki korkunç canavarlardan da hayatta kalabiliriz.

Çünkü o zamana kadar herkes yeterince güçlü olacak ve önemli katkılarda bulunabilecek.

Northern'ın gözleri hafifçe büyüdü; biraz duraksadıktan sonra sordu

: "Bana planını mı söyledin?"

Raven başını salladı ve yanıtladı

: "Evet, söyledim... oh, ve hava gemisinde üç kişiyi Bilge yapacak kadar çok ruh çekirdeği var."

Northern'ın gözleri öfkeyle büyüdü.

"Ne dedin? Üç kişiyi Bilge yapacak kadar ruh çekirdeği mi? Ne diyorsun?"

"Lotheliwan'ın Lordu, o adam, güçlü ve tuhaf biriydi... yüz binlerce canavarı öldürdü ama asla ruh çekirdeklerini kullanmadı, yine de daha güçlü hale geldi. Ayrıca kimsenin kullanmasına izin vermedi, bunun yerine onları sakladı ki insanlar daha güçlü olabilsin. Onun çıraklığı hepsini kendisi için kullanacaktı.

Eğer öyle yapsaydı, muhtemelen Lotheliwan'a geri dönerdi; geri dönmemesi, öldüğünden önce geri dönmediğinin kanıtıydı.

Çenesini masaj yaptı; bir sebepten ötürü, son zamanlarda çok fazla konuştuğunu düşündü.

"Bu yüzden, canavarlardan öldürdüğümüz her ne kadar ruh çekirdeği alırsak, senin payını bana vermeyi kabul ettin mi?" Kaşları çatıldı, "Oldukça zeki, değil mi?"

Raven bir iki saniye aşağı baktı, sonra tekrar yukarı baktı; gözleri ilham verici bir kararlılıkla doluydu.

"Artık önemi yok, değil mi? Seni yarıma yalnız girmene izin veremem."

Northern gülümsedi; bir süre ona ciddi bir şekilde baktı ve bakışlarının sözleri kadar kararlı olduğunu görebildi.

"Aptal mısın? Mükemmel bir planın var; yukarı uçarak ruh çekirdeklerini alabilir, bir Bilge olabilirsin ve geldiğin her şeyi alıp Lotheliwan'a dönebilir, tüm bunlara son verebilirsin."

O, Northern'ın yüzüne sert bir şekilde baktı.

"Benimle gelecek misin?"

"Hayır."

"O zaman gidemem..."

“Neden?” Kafası karışık bir şekilde sordu.

O sessizdi, sonra tükürüğünü yutmuş gibi göründü ve cevap verdi

: “Geri çekilip seni geçmene izin veremem.”

“Hı?” Northern bir kaşını kaldırdı. “Ne diyorsun sen?”

O, yanına bakmadan, kaşlarını çatarak yanıtladı

: “Yarıkların sunduğu her şeyi kazanmak istiyorum, sonra da hava gemisindeki ruh çekirdeklerine geri dönmek; bu harika bir katkı olacak.”

Northern, inanılmaz bir şekilde kaşlarını çatarak başını geriye doğru eğdi. Onun bu sözlerinin nereden geldiğini anlayamıyordu.

Ama onu rahatsız eden başka bir şey vardı.

“Herkesin daha güçlü olabilmesi için o çekirdekleri geri almaz mısın?”

“Neden bunu yapayım? Bu dikkatsizce; kendilerini rahat hissedecekler. Benim ezici gücümü kullanarak onlarda korku ve saygı yaratmalıyım, onları bir yarığa yönlendirmeliyim ki kendileri için savaşsınlar ve büyüsünler.”

Kuzey başını salladı; bir bakıma haklıydı.

Ama yine de, sadece geçilmek istemediği için bu işin kolay yolunu terk edecekti.

Ne kadar küçümseyici olabilirdi?

Raven gülümsedi ve omzuna dokundu.

"Yırtığa girelim, Northern."

Diğer tarafa, Ceset'in üzerinden atladı ve uzayda bir yarığa düştü.

Northern diliyle tısladı ve başını salladı.

"O nasıl böyle gidebilir, ya geri dönüp yukarı çıkmaya karar verirsem?" diye mırıldandı.

Bir an geriye özlem dolu bir bakış attı ve o da atladı.

Soğuk hava, ciltlerine dokunarak gözlerini açtıklarında önlerinde uzanan muhteşem, buzlu bir manzaraya açıldı.

Büyük boyut ve şekillerdeki buz parçaları, sakin, mavi suyun yüzeyinde tembelce sürükleniyordu.

Bazı parçalar düz ve pürüzsüzken, diğerleri keskin, solgun güneşin altında parlayan kırık cam parçaları gibi dişliydi.

Raven hafifçe kaşlarını çattı ve titremekten kendini alamadı. Solgun bir dehşetle etrafa bakındı.

Gözleri yüzen buzların yolunu takip ederken, suyun devam ettiği orta alana çekildi; burada ek buz tabakalarıyla noktalanmıştı.

Bu donmuş labirent, her iki tarafta keskin bir şekilde yükselen uzak dağların heybetli silüetlerine doğru uzanıyordu ve muhteşem manzarayı doğal bir çerçeve haline getiriyordu.

Bu karla kaplı zirveler, gururla dimdik duruyordu; açılı oluşumları, güneşin yumuşak, gri ışığında kısmen aydınlatılmıştı.

Düşük bulutlar veya sis, daha yüksek yüksekliklere yapışarak, engebeli manzaraya mistik bir nitelik katıyordu.

Yukarıda, gökyüzü yumuşak, pastel renklerin bir başyapıtıydı; zirvede soluk mavi tonlarından, güneşin ışınlarının buzlu arazinin üzerine dokunduğu ufukta daha sıcak renklere geçiş yapıyordu.

Hafif bulutlar gökyüzünde tembelce süzülüyordu, hareketleri yavaş ve aceleci değildi, sanki aşağıdaki huzuru bozmak istemiyorlardı.

Tüm manzara derin bir huzur ve dokunulmamış güzellik yaymaktaydı.

Geniş, bakir buz ve kar oluşumları, insan eliyle işlenmemiş bir dünyanın izolasyonunu ve saflığını anlatıyordu.

Dağılmış aydınlatma, manzarayı yumuşatıyor, her şeyi nazik kollarıyla saran sakin ve huzurlu bir atmosferi artırıyordu.

Böyle bir yerin bir yarık olabileceğine inanmak zordu.

Titrek bir sesle geldi sesi

: "Bu yarık..."

"...güzel," Kuzey tamamladı.

Ancak, onların sorunu yeni başlıyordu.

Soğuk hava Raven'ın açıkta kalan cildine dokundu ve hafifçe titremesine neden oldu, ancak zırhının sıcak katmanları yeterli yalıtım sağladı.

Ancak Northern, pek etkilenmiş gibi görünmüyordu, Night Terror zırhı gerçekten her yönüyle etkileyiciydi.

Onun kendisine bakan gözlerini görmezden gelen Raven, gözlerini önlerindeki geniş alana dikti.

O gözlerini başka yöne çevirdikten bir saniyeden daha kısa bir süre sonra, etrafında ışık kıvılcımları parladı ve uzun bir kumaş şekil almaya başladı.

Işık sönünce, Raven, ketenin kenarında karmaşık ve sofistike görünümlü oymalarla süslenmiş mavi bir pelerin giymişti.

Eterik ve estetik görünüyordu. Pelerini daha sıkı çekti, ellerini kürklü astarına sokarak önlerindeki donmuş labirente bakmaya başladı.

Soğuk, yanaklarını acıttı, ama başka bir yerde kapalı kaldıktan sonra neredeyse canlandırıcıydı.

Northern, dediğinde buğulu bir nefes üfledi

: "İleriye nasıl geçeceğiz?"

Raven bir süre sessiz kaldı, sonra karşılık verdi

: "Belki su üzerindeki katı yüzeyleri hedef almayı deneyebilir miyiz?"

“Suya düşme şansımız var. Ve muhtemelen donması on dakikadan fazla sürmeyecek.”

‘Bunun benim için çok daha uzun süreceğinden şüpheleniyorum…’

Soğuk havayı neredeyse hissetmiyordu, ama Raven'ın bir pelerin giymesine rağmen hâlâ titrediğini görünce anlayabiliyordu. Manzara da bu kadarını çıkarmak için yeterliydi.

“O zaman ne yapmalıyız?”

“Senin söylediğin şeyi yapmalıyız. Sadece endişemi dile getiriyordum, şu anda tek yol bu. Sanırım suya düşmekten kaçınmalıyız.”

“Ayrıca uçabiliriz… ama beni taşımana izin vermen gerekecek.”

Kuzey bir gülümseme zorladı, “O kısmı neden bahsetmen gerektiğini anlamıyorum. Uçmayı son çare olarak yapabiliriz, bu soğuk havaya atlamak gerçekten mantıklı bir şey gibi görünmüyor.”

Raven başını biraz kaldırdı ve onayladı.

“Gerçekten haklısın, şaşırdım, sen olası bir lider gibi görünüyorsun.”

Kuzey başını eğdi.

“Farklı bir insan gibi görünüyorsun...”

“Çünkü bu bir yarık, birçok çirkin anı getiriyor, gömülü kalmak istedim.” Uzun, özlem dolu bir duraksama yaptı ve ekledi, “Belki de bu yanlış bir hamleydi... o çirkin geçmişler beni şekillendirdi, belki de onları düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak, olmam gereken türden bir insanı sulandırdı...”

Raven ona boş boş baktı, sanki kendisiyle konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Başını hafifçe salladı.

“Neyse, önemli değil. Bütün bunları bu yerde öğreneceğim.”

Raven'ın saçları, yüzünü yana çevirirken nazikçe dans etti, manzarayı bir kez daha gözlemledi.

Sonra sonunda Northern konuşurken tekrar öne baktı.

“Hadi gidelim.”

—

İki saatlik uçurumun kenarında bekledikten sonra, Helena ve Terence şüphelenmeye başlamışlardı.

Aşağıda birçok tehlike olabilirdi ve özellikle Feral Sage, şimdiye kadar yaptığı tüm eylemlerden pişmanlık duymaya başlamıştı.

Aşağı atlaması için teşvik edildi, ama Terence'in sesi duyuldu.

Onların peşinden atlamak hiçbir şey kazandırmayacak.

Helena, Oracle'a baktı, nasıl bildiğini merak etti, çünkü henüz hareket etmemişti.

Ancak sormadan önce, Oracle'ın nazik sesi devam etti.

Raven ölemez... eğer geri dönmüyorsa, bunun iyi bir nedeni olduğuna eminim. Bu, Uyuyan Dağlar'ın merkezine ulaşmamız gerektiği anlamına geliyor.

Helena sessizdi, birkaç saniye Terence'e baktıktan sonra tükürüğünü yuttu ve dedi ki

: Anlıyorum. Başını eğdi.

Belirgin bir şekilde üzgün görünüyordu, Terence bunu görebiliyordu, ama bu onun ona daha nazik olacağı anlamına gelmiyordu.

Onu bayıltıp Kule'ye taşımak, Ul'un uyarısını net bir şekilde belirttiğinde... bu onu çok kızdırmıştı.

Helena'nın Northern'a yaptığı dikkatsiz yorumu göz ardı etmişti çünkü Sage'in onlardan çok daha yaşlı olduğunu ve burada daha uzun süre bulunduğunu düşünmüştü— ve Helena'nın ona yaptıklarından sonra değerlendirmesini yeniden gözden geçirmek zorundaydı.

Belki de Vahşi Sage, Northern'ın iddia ettiği gibi ikiyüzlüydü.

Ve ikiyüzlülerin parmakla göstermesi yanlıştı.

Terence iç çekti ve alçak bir sesle söyledi.

“Şimdilik, dağların merkezine yalnız devam edeceğiz.”

Bir düz buz parçasından diğerine atlamak kolay değildi; her zıpladıklarında ve indiklerinde ağırlıklarını tamamen serbest bırakmamaya dikkat etmek için bilinçli bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu.

Ve sadece önlerindeki hedef için hiçbir umut olmadan ileriye devam ettiler.

Daha da ileriye gittiler ama sadece daha büyük buz parçalarıyla karşılaştılar. Bazen yüzey, ikisinin de rahatça yürüyebileceği kadar geniş ve sağlamdı.

Diğer zamanlarda ise zayıf olup, zıplamadan önce bile çatlayabiliyordu.

Ancak her şeye rağmen, ikisi de, muazzam bir verimlilikle, birbirlerine bir buz yüzeyinden diğerine geçmelerinde yardımcı oldular, önlerindeki beyaz ve karasız ufka aldırış etmeden. İleriye devam ettiler.

—

Gece yavaşça üzerlerine çökmeye başladı, bununla ilgili yapabilecekleri bir şey yoktu. Soğuk daha da yoğunlaşmaya başladıkça, geceyi hayatta kalmanın bir yolunu aramak zorundaydılar.

Northern bunu doğrudan hissetmedi, ama Raven'ı görebiliyordu. Onun ciddi bir şekilde titrediğini izlemek, ona "O sadece bir insan." dedirtti.

Soğuk, kemiklerine derinlemesine işleyerek hareket etmesini engellemeye başlamıştı; yürümeye çalışırken bacakları bile titriyordu.

Şüphesiz, gece soğukluk on kat artıyordu ve Northern bunun nedenini bile anlayamıyordu.

Ancak buna ihtiyacı yoktu; zorunlu hissetmiyordu. Şu anda öncelik, içindeki canavarlara karşı durmak ve her şeyin üstesinden gelmek olmalıydı.

Belki coğrafya, astronomi veya neyse biraz ilgisi olsaydı, belki bu farklı bir hikaye olabilirdi.

Northern, biraz daha büyük bir buz yüzeyine yerleştiklerinde yukarı baktı.

Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, yeşil ve mavi tonlarının göksel dansı gökyüzünde açığa çıkıyor, buzlu manzaraya tuhaf bir parıltı yayıyordu.

Gökyüzü ışıkları, ruhani ve büyüleyici, geceyi ışık izleriyle boyayarak, aşağıdaki donmuş alemi spektral bir ışıkla aydınlatıyordu.

Northern iç çekti ve titreyen Raven'ın yanına çömeldi.

Yüzünde bir merhamet ifadesiyle ona baktı, sonra başı dönerken bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ne-d-i?" Söyleyeceği hiçbir kelime parçalanmadan kalmadı.

Kuzey, ona yanıt vermeden önce etrafını araştırdı.

"Herhangi bir türde bir barınak aramalıyız. Yoksa sabaha kadar donarak ölürsün."

Şiddetli titremelere rağmen, bir gülümseme zorla çıkardı.

"Bu ne? Benim için endişeleniyor musun?" Sesinde ağır bir titreme vardı.

Kuzey yukarı baktı; bu durumda ne cevap vermesi gerektiğinden çok emin değildi.

O çok savunmasız bir durumdaydı ve en azından biraz acıma göstermeliydi, değil mi?

Ancak, Raven'ın sesi bir kez daha duyuldu.

"Yine de, oldukça şaşırdım. İyi gidiyor gibisin... çok iyi."

Kuzey aşağı baktı ve nazikçe siyah, parlak zırhının göğsüne elini koydu.

Göründüğünden daha etkileyici.

O titrek bir şekilde başını salladı.

"Rift koruyucusunu öldürerek mi bunu elde ettin?" Hemen korkunç bir hapşırık çıkardı.

"Konuşmalı mısın?"

"Ne fark eder? Soruma cevap ver." Ona baktı.

Northern bir süre sessiz kaldı ve sonra cevap verdi,

"Aslında, bunu rift çekirdeğini öldürerek elde ettim... rift çekirdeği, Gece Korkusu, o rift koruyucusunu öldürdü."

Raven solgun bir gülümseme ile tepki verdi ve

: "Ne garip..."

Northern ona derin bir merakla baktı.

“Ne?”

"Hiçbir şey, sadece... bir canavara 'o' diyorsun... ve birini öldürmekten rahatsız oluyorsun. Gerçekten ikiyüzlüsün, değil mi?"

Kuzey kaşlarını çattı.

“Hissettiğim şeyleri kontrol edemiyorum. Biraz ikiyüzlü olduğumu kabul etsem de, birini öldürmenin adil olmadığını düşünüyorum, ama eğer sırrım ya da hayatım tehlikede olursa bunu yapmaktan çekinmem. Sevdiğim insanları korumak için bunu yapmaktan da çekinmem.”

Devam etmeden önce bir nefes almak için durakladı,

“Ayrıca canavarların da belki huzuru hak ettiğini düşünüyorum... garip, değil mi? Ama onların arasında yaşadım ve huzuru hak ettiklerini, yaşama şansına ihtiyaçları olduğunu biliyorum... ama sonra bazen düşünüyorum, eğer iş buna gelirse... onları öldürmeme kararlılığım var mı, sonuçta canavarları öldürmek güçlenmenin tek yolu.”

Raven nefesini verdi; hava neredeyse burun deliklerini dondurdu ve birkaç kez hapşırmasına neden oldu, ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Boğazının tıkanıyormuş gibi hissetti.

Ama Northern hemen ona yardım etti; sırtını destekledi ve bir elinde siyah bir ateş yarattı, onu yüzüne yaklaştırdı.

“Tehlikeli, bu yüzden çok yaklaşma.”

Raven yavaşça nefesini düzenledi; ateşin sıcaklığı burun deliklerinde biriken buzu yavaşça eritti ve kısa süre sonra burun deliklerine ulaştı. Kendini daha iyi hissetmeye başladı ve iç çekti.

“Teşekkür ederim,” dedi Raven, Northern'a yumuşak bir gülümsemeyle minnettarlığını ifade etti.

“Sorun değil.” Dedi ve bir süre yüzünün önünde elini tuttu.

İkisi birkaç dakika sessiz kaldı, sonra Raven'ın sesi yükseldi.

Hiç kimse mükemmel değildir, Northern, ve henüz her şeyi çözmüş olmamak da sorun değil... Sanırım? Benim bile çözmem gereken birçok şey olduğuna eminim. Ailem... eh, onlar kaba ve karmaşık bir grup ve her şeye bakış açımı çarpıttılar. Ama Stelia'daki son birkaç ay, büyürken öğrendiğim her şeyi sorgulamama neden oldu.

O, duraksadı ve önlerine özlemle baktı.

“Bence en önemli şey, büyüme için çok fazla alan bırakmamız.”

Kuzey, yüzünde boş bir ifadeyle onu izledi.

Bu sözleri duyduğunda o kadar şok oldu ki, yüzündeki herhangi bir belirgin ifade kayboldu.

Ama bir an sonra, beyaz kaşları karamsar bir şekilde çatıldı.

Raven, etrafında dolaşan karanlığı gözlemleyerek hafifçe yukarı baktı ve sordu, “Sorun ne?”

Kuzey, elini sallayarak siyah alevleri dağıttı, sonra son derece temkinli bir ifadeyle ayağa kalktı.

Sonra fısıldadı,

“Bir misafirimiz var.”

Onun söylediklerini duyan Raven, elinden geleni yaparak kalkmaya çalıştı. Beklediğinden daha zordu; bir süre çömelmişti, bu yüzden ayağa kalkmaya çalışırken eklemleri acıyordu.

Ancak bu, onu endişelendirmek için yeterli değildi. Yüzünde hiçbir ifade olmadan acıyı göz ardı etti ve çevresini dikkatle gözlemledi.

Northern'ın belirttiği şey, gözleri önünde oldukça belirsizdi ve -bir dereceye kadar- inanılmaz duyularına rağmen, tüm detaylara dikkatle baktı.

Ancak Northern daha az araştırmacıydı; sadece orada durdu, elleri kalp kazımaya hazırlanıyormuş gibi pençeli bir şekilde.

"Kuzey... emin misin—"

"Şşş," Kuzey parmağını dudaklarına koyarak onu hızlıca susturdu.

Raven'ın şüpheleri vardı; sonuçta, o başkalarına hiçbir şey için güvenen biri değildi.

Kendi planlarını yapmayı ve kendi gerçeklerini çıkarmayı severdi. Çünkü insanlara güvenmek oldukça rahatsız edici ve hayal kırıklığı yaratabilir.

Ancak şu anki durum çaresiz bir durumdu.

İtiraf etmek onu üzüyor, ama gerçekten başka seçeneği yoktu.

Kuzey, yaratıkların formlarını doğrudan göremese de, kaos yapılarının net bir şekilde görebiliyordu.

Şu anda, hepsi soğuk suyun içinde, Kuzey ve Raven'ın üzerinde bulunduğu buz yüzeyinin tam kenarında süzülüyordu.

Onların dikkat çekici yanı, Kaos yapılarının su kütleleriyle o kadar iyi uyum sağlamasıydı ki, Kuzey orada olduklarını fark etmemiş olabilirdi.

[Duygu] ilk başta varlıklarını algılayan şeydi.

'Onlar muhtemelen suya oldukça iyi uyum sağlayabilen canavarlardır,' Kuzey çıkardı.

Su, onlara bir tür görünmezlik ve aşırı soğuk direnci sağladığını varsayıyordu.

Bu iklimle ilgili daha fazla yeteneğin varlığını öğrenmek onu şaşırtmazdı.

Kaos yapıları neredeyse mükemmel bir şekilde aynıydı, sadece burada burada bazı küçük bağlar vardı.

Ve bunlar, bir canavarın özü ile suyun özü arasındaki farkları sürdüren şeylerdi.

Kompozisyonları ne kadar benzer olursa olsun, sonuçta su sudur ve bir canavar bir canavardır; hiçbiri diğerinin yerine geçmez.

Bu bağlar, o temel gerçeği korumak için oradaydı.

Elbette, Northern'ın canavarın Kaos yapısıyla oynaması durumunda, o temel ilkeleri bile değiştirebileceği gibi çılgın bir fikri vardı.

Ancak bunun ağır bir geri tepme olmadan gerçekleşmeyeceğini düşünmüyordu.

O deneyin düşüncesi ne kadar ilginç olsa da, bunu aklının arka planına hızlıca itmek zorundaydı.

İlgilenilmesi gereken daha acil meseleler vardı.

Kuzey, gözleri dolu bir şüpheyle baktı.

Raven, yanında sessizce durarak, bir kez olsun ona güvenmeye çalışıyordu.

Gözleri umutsuzca etrafa bakınıyordu, onun gördüğü şeyi görebilmeyi umarak.

Birden, su kütleleri yükselmeye başladı; o anda, Raven'ın gözleri yarı yarıya kısıldı, ölümcül bir hassasiyetle parıldıyordu.

Yükselen sulardan bazı figürlerin ortaya çıktığını izledi. Kuzey, bir adım önde duruyordu, elini herhangi bir kılıcını çağırmaya hazır bir şekilde tutuyordu.

Bu figürler garipti; beyazımsı bir cilde sahiptiler, kaslı konturları derilerinin altında, oymalı taş gibi dalgalanıyordu, her bir çizgi ve sinir, sanki ilahi bir heykeltıraşın eliyle kazınmış gibiydi.

Yüzleri sert, neredeyse hayvansıydı, keskin, açılı hatları ve birinin ruhuna işleyen delici gözleri vardı.

Başlarının üstünde, büyük kıvrılmış boynuzlar, eski bir doğa gücünün görkemli tacı gibi yukarı doğru spiral şeklinde yükseliyordu.

Hepsi, alt vücutlarını kaplayan ve üst kısımlarını çıplak bırakan farklı ve aynı zamanda biraz benzer giysiler giymişti.

Geniş göğüslerini ve kaslı kollarını sergileyerek, gözlerinin derinliği tamamen siyah, ağır bir aşırı farkındalık ipucu taşıyordu.

Aralarında, yalnızca alt kısmı kaplı olmasına rağmen giyimiyle oldukça farklı olan bir tanesi vardı.

Diğerlerinin sadece sert malzemelerle giyindiği görünümle karşılaştırıldığında, bu, sert ve asil bir karışımın mükemmel bir birleşimiydi.

Geniş omuzlarının üzerine yırtık mavi bir tunik sarkıtıyordu. Ayrıca, boynuzları diğerlerinden daha uzundu, gözleri korkunun vahşi bir derinliğini taşıyordu.

Korkutucu görünümüne rağmen, duruşunda bir asalet vardı, sarsılmaz bir amaç ve kararlılık hissi.

Kuzey, bu yaratıklara karşı temkinli bir şekilde durdu, gözleri her birine dikkatle odaklanmıştı.

Onları öldüreceği ve yine de Raven'ı koruyabileceği birkaç senaryo hayal etmişti.

Ancak gerçek şu ki, bu simülasyonların hepsi ya bir duvara çarpmıştı ya da onu kaybetmişti.

Sonuçta, hesaplamaları genellikle rakipleri ve müttefikleri hakkında ne kadar bilgiye sahip olduğuyla sınırlıydı.

Gözleri, onun için zayıf noktaları bulmaya çalışıyordu ve bazen bu, duyulması kadar kolay olmuyordu—bunun gerçekleşmesi için sürekli olarak savaşın içinde, bilinç ve bilinçsizlik arasındaki ince çizgide kalması gerekiyordu.

Atmosfer sessizdi, her şey nefes kesici bir duraklama yaşadı... fırtınadan önceki huzurlu bir sakinlik.

Kuzey yavaşça ve sessizce bir bacağını öne kaydırdı.

Sonra siyah kıvılcımlar elini yıkadı ve içinde korkunç bir bıçak bıraktı.

Kuzey, ziyaretçileri gözlerinde garip bir bakışla izledi.

Onlar da geri baktılar; birkaç silahla donanmışlardı, çoğunlukla temiz kemiklerden yapılmış balta çeşitleri.

Ancak Kuzey ve Raven kadar temkinli görünüyordular.

Sonra Kuzey bir şey düşündü.

Yavaşça kılıcını indirdi.

Yaratıklar biraz irkildiler, ama gözlerinde garip ve belirsiz bir bakışla Kuzey'i izlemeye devam ettiler.

Kılıcı bıraktıktan sonra yeterince alçaldı, sonra iki elini kaldırdı ve canavar dilinde...

"Zarar vermek istemiyorum."

Raven, kafasını ona doğru çevirdi ve yüzünde karanlık bir fırtına gibi bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Uh? Dışarıdan gelen. Konuş. Ben. Anlamak. Dışarıdan gelen.

“Konuş. Dilim?” Bu yaratıkların lideri başını geriye atarak şaşkınlık içinde kaldı.

Kuzey, Raven'a baktı.

Elbette, bu yola gitmeye karar verdiği andan itibaren onun şokuna ve sorularına hazırlıklıydı.

Ancak, acımasızca güçlü canavarlara dalmaktan daha iyiydi.

Bu kadar düşünceli olmasının bir diğer nedeni de buydu.

: [Canavar Profili]

İsim: [Beyaz Yürüyücü]

Gerçek İsim: [Krullgath]

Rütbe: [Hellion]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Özellikler: [Kar ile kaplı], [Kar doğmuş], [Buzun Çocuğu]

Yetenekler: [Kış'ın Uyanışı], [Tundra'nın Kavrayışı]

Liderleri, muhtemelen Gece Korkusu kadar güçlü olan bir İsimli Canavardı—Gece Korkusu'nun ismi olmadığı düşünüldüğünde, muhtemelen daha da güçlüdür.

Ve diğerleri?

Hepsi Hellion rütbesindeydi ve Felaket tehlike seviyelerindeydiler.

Şu anda, başa çıkması kolay olmayacak canavarlara çevriliydiler.

Kuzey aklını kullanmak zorundaydı.

Northern bununla ne yapacağını bilmiyordu; manzara kendisinin ağzını hayretle açık bırakıyordu.

Bu neydi?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Gökyüzünde mi yürüyorlardı?

Kesin olmak gerekirse, bu gökyüzü değildi, Beyaz Yürüyücülerin liderinin söylediği gibi. Bu bir köprüydü.

Basit bir ifadeyle, gökyüzünde yürüyorlardı; özellikle, auroranın renkleri onlar için bir tür yürüyüş köprüsü işlevi görüyordu.

Liderin yapması gereken tek şey, üç kez bir baykuş sesi çıkarmak ve sonra baltasının altını yere vurmaktı.

Hemen, aurora ışıklarından oluşan bir sütunla çevrelendiler. Northern, kendisini ışık köprüsünde yürürken görmekten şok oldu.

O ve Raven, liderleri önlerinde olmak üzere diğer Beyaz Yürüyücülerin arasında yürürken sağda ve solda korunuyorlardı.

Yürüyüş bir süre devam etti; bu esnada, Northern aşağıdaki dünyayı gözlemeye çalıştı.

Ancak aşağıdaki dünya belirsiz, bulanık ve pek bir şey ayırt edilemiyordu.

Bu, sanki inşa edilmiş ayrı bir alan gibiydi. Bu durumu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

Ancak bu yerin inşa edilmiş olması gerektiğini algılayabiliyordu. Ve eğer şüphesi doğruysa...

İç çekti.

O, ne düşüneceğini bile bilmiyordu.

Bir süre sonra, bir sona ulaştılar. Beyaz Yürüyücülerin lideri başka bir uluma sesi çıkardı ve baltasının altını yere vurdu.

Aniden, her şey Northern için bulanık ve mide bulandırıcı hale geldi; ne olduğunu anlamadan, zaten yere düşmüşlerdi.

Aniden, ayakları yere değdi. Raven hızlıca yan tarafa koştu ve bir sürü şey söyledi... kustu, bu da Beyaz Yürüyücülerin bile tiksinerek bakmasına neden oldu.

Beyaz Yürüyücülerin lideri, kollarını kavuşturmuş bir şekilde alaycı bir şekilde kıkırdadı ve Northern'a canavara özgü dille söyledi,

"Senin kadın, yükseklikten korkuyor. Senin kadın zayıf, bizim kadın güçlü." Konuşurken Northern'a bicepsini gösterdi.

Raven, yüzünde korkutucu bir kaş çatma ile ağzını sildi ve sordu,

"O ne diyor?" Diye sordu, suratını ekşiterek.

"Seni zayıf olarak adlandırdı..."

Raven ona inanılmaz bir kaş çatma ile baktı.

“Evet, kaydet. Dikkatsiz olamayız.”

Kuzey gözlerini indirdi. Artık düz bir yüzeyde duruyorlardı, ancak bu, dokunulmamış ve bozulmamış, sadece buzlu örtünün altından sarkan birkaç dağınık taşla kaplı, bakir bir kar örtüsüydü.

Beyaz Yürüyücülerin lideri ona son bir bakış attı, sonra yolculuklarına devam ettiler.

Aldıkları her adımda hafif bir iz bırakıyordu. Karın üzerinde yeşil ve mavi ışık lekeleri dans ediyordu, yukarıdaki göksel gösteriden yansıyan ışıklar, auroranın ritmiyle atıyormuş gibi görünen canlı bir ışık ve renk dokusu oluşturuyordu.

Çevrelerinde, ufka yapışan sis örtüsü tarafından yumuşatılmış şekilleriyle buz oluşumlarının silüetleri görülebiliyordu.

Burası sessizlik ve durgunluk yeriydi, tek ses rüzgarın fısıldaması ve soğukta kaymanın uzak çatırdamasıydı.

Soğuktan neredeyse ölmekte olan Raven, şimdi daha iyi

görünüyordu.

Kuzey bunun nasıl veya neden olduğunu bilmiyordu, ama en azından onun yakında ölmeyeceği için mutluydu.

Bu, onun mutlu olduğu anlamına gelmiyordu...

'...Sadece vicdanımda gereksiz bir ölüm istemiyorum.'

Kuzey bakışlarını yoldan ayırdı ve hareket ederken gözlerini yola odakladı.

Kaos Gözlerini aurora köprüsünü araştırmak için bile kullanmıştı, ama olağanüstü bir şey yoktu.

Bu sadece normal bağlar ve Kaos yapılarıydı.

Ama elbette, birkaç yapay beden vardı, bu da onun aurora köprüsünün nasıl inşa edildiğini çıkarmasını sağladı.

Aurora kendisi gerçekken, bu yaratıkların görünmez bir malzeme ile muhteşem bir köprü inşa etmiş gibi göründüğü, auroranın özelliklerinden faydalandıkları anlaşılıyordu.

Ayrıca, şu anda bir yırtıkta olduğunu ve Dünya'da olmadığını da göz önünde bulundurması gerekiyordu. Bu aurora için başka bir tanım olabileceğine açık fikirli olmalıydı.

Ya da... belki de başlangıçta bir aurora bile olmayabilirdi.

Bir süre sonra, yukarıdaki huzurlu ışıkları mükemmel bir şekilde yansıtan devasa, korkutucu bir buz duvarına ulaştılar.

Beyaz Yürüyücüler büyük buz duvarının önünde durdular ve birkaç saniye sessiz kaldılar.

Sonra lider, yanındaki Beyaz Yürüyücüye baltasını verdi ve öne doğru adım attı.

Bacaklarını açtı ve sanki bazı işaretler dokuyormuş gibi ellerini savurmaya başladı, bir şeyi dışarı itmeye çalışıyordu.

El hareketinin sonunda duraksadı ve ardından sanki inanılmaz güçlü bir kapıyı ayırıyormuş gibi ellerini ayırmaya başladı.

Bir süre sonra, duvardan büyük bir titreme yankılandı, devasa bir beyaz sis bulutu sızmaya başladı ve gürültülü bir gıcırtı duyuldu.

Yavaş yavaş, ayrılmaya başladılar.

Önder dizlerinin üzerine çöktü ve ağır ağır nefes aldı.

Beyaz Yürüyücüler, sert bir ifadeyle, heybetli duvarların arasındaki hafif açılışa doğru yürümeye başladılar.

Kuzey, şüpheyle bacaklarını hareket ettirdi ve onlarla birlikte gitti.

Duvardan sadece yüksek değil, inanılmaz derecede kalındı. Nihayet diğer tarafa adım atmadan önce on adım yürümek zorunda kaldılar.

Kuzey'in gözleri, bu 'diğer tarafın' arazisi gözlerinin önünde bir rüya manzarası gibi açıldıkça hafifçe çatıldı.

Her biri, devasa iglo gibi görünen, kubbeli ve görkemli yapılarla inşa edilmişti ama sonsuz derecede daha sofistike görünüyordu.

Her biri, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş buz bloklarından inşa edilmişti ve bu bloklar sanki kusursuz bir şekilde birleşiyordu, yüzeyleri yumuşak, içsel bir parıltıyla parlıyordu.

Bu parıltı, içeride yatıştırıcı bir mavi ışık yayıyor, dışarıdaki sert beyazlığın keskin bir zıttıydı.

Bu evlerin içinde, sıcaklık şaşırtıcı bir şekilde sıcaktı, ısıyı hapseden ve tutan işlenmiş buz katmanlarıyla yalıtılmıştı, soğuk havadan bir sığınak yaratıyordu.

Her ev bir sanat eseriydi, günlük yaşam sahnelerini, efsanevi avları ve saygı duydukları mitlerin duvar resimlerini tasvir eden karmaşık buz heykelleri ve motiflerle süslenmişti.

Buzdan oyulmuş ve kalın kürklerle yastıklanmış mobilyalar, hem konfor hem de sıcaklık sunuyordu.

İçerideki hava, yakınlardaki buz bahçelerinden toplanan çam ve otların kokusuyla doluydu.

Kuzey, daha görkemli ve muhteşem bir manzaraya hiç tanık olmamıştı.

Kuzey ve Raven, yerleşimin merkezinde yer alan meydana getirildi. Burası, buz sarayı tarafından domine edilen geniş bir açık alandı.

Bu mimari harika, yükselen kuleleri ve parlayan burçlarıyla liderliğin merkezi ve toplumsal yaşamın bir simgesi olarak duruyordu.

Meydan, ticaret ve burada burada gerçekleşen diğer çeşitli etkinliklerle dolup taşıyordu. Buz bloklarından yapılmış tezgahlar kenarları sıralayarak hayatta kalmak için hayati öneme sahip mal ve erzak sunuyordu.

Etraftaki her Beyaz Yürüyücü, korumaların arasında yürüyen iki yabancıya göz attı.

Saraya girdiler ve büyük bir tahtın yer aldığı merkezi odaya ulaştılar, ardından dizlerini ve başlarını eğdiler.

Raven ve Kuzey'in aynı şeyi yapmadığını görünce hemen onları zorla indirdiler.

Taht o kadar büyük ve yüksekti ki üzerinde hiçbir şey görünmüyordu. Kuzey, üzerinde birinin olup olmadığından bile emin değildi.

Raven ve onu alan grubun liderinin, kıyafetlerine dayanarak Beyaz Yürüyücülerin lideri olduğunu düşünmüştü.

Ama yanıldığını anlaşılan.

Artık sadece bekleyebilirdi... onların korkutucu liderinin kim olduğunu merak ederek.

Bir anlık gergin bir sessizlik yaşandı.

Daha sonra bir şey öne doğru fırladı, diğerleri neredeyse hiç fark etmedi, ama Northern o şeyin hareket ettiğini ve yumuşakça yere indiğini gördü.

Northern yavaşça başını kaldırarak figüre baktı.

Onun varlığı, ruhsal bir güzellik ve nazik bir güç karışımıydı.

Derisi, donuk mavi bir renkte, cam gibi çatının arasından süzülen soluk aurora ışığında parlıyordu.

İnce, kaslı vücudu boyunca karmaşık dövmeler spiral şeklinde uzanıyordu; koyu mavi mürekkep, soğuk tonlu derisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Bu işaretler, onun dışında hiç kimsenin sahip olmadığı, kadim ve gizemli görünüyordu.

Koyu, dağınık saçları yüzünü çerçeveliyordu; düzensiz tutamlar, zaman zaman yoğun, buz mavisi gözlerini gizliyordu.

İşaretli kulakları, saçlarının altından sarkan basit, kemikten yapılmış küpelerle süslenmişti ve bu da onun ruhsal güzelliğini artırıyordu.

Boynunda dişlerden ve tüylerden yapılmış bir kolye asılıydı.

Kalın, siyah kürkten dokunmuş bir giysi giyiyordu, kenarları yıpranmış ve hafifçe dalgalanan beyaz, tüylerle süslenmişti.

Belini, işlev ve koruma için titizlikle yerleştirilmiş, cepler ve tılsımlarla ağırlaşmış bir deri kemer sımsıkı sarmıştı.

Kolları ve bacakları, daha fazla tüy ve küçük, cilalı kemiklerle karışık koyu, sinirli deriye sarılmıştı.

Bağlamalar ayaklarını çıplak bırakmış, sertleşmiş tabanları buzlu araziye alışkındı, her adım sessiz bir zarafetle atılıyordu.

Kuzey, "Genç..." diye mırıldandı.

Beyaz Yürüyücüler'in aksine, zayıf ve küçük, boyunun her köşesinde gençti.

Ama yine de, onda bir şey vardı, etrafındaki unsurları komuta ediyormuş gibi görünen bir şey.

Çocuk öne doğru eğildi, Kuzey'e yoğun, merak dolu bir bakış attı, sonra keskin bir hareketle—bir bulanıklık gibi—Kuzgun'un önünde, onu da dikkatlice gözlemleyerek durdu.

Sonra başını geri çekti ve iki adım geri gitti, bir süre sessiz kaldı.

Sonra elini Kuzey'e doğru salladı ve dedi ki

Adam, hoşuma gidiyor. Kadın, hoşuma gitmiyor.

Hatta canavar dili için bile, sözleri oldukça sertti ve daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu.

Aslında hepsi aynı şekilde görünüyordu.

Ama şu anda sorun bu değildi.

'Kadın beni sevmez demekle neyi kastetti... Raven'a karşı bir önyargısı mı var?'

Raven ona biraz yanaştı ve fısıldadı

: "Nasılsın?"

"Görünüşe göre, çocuk seni sevmiyor..." Northern geri fısıldadı.

"Evet, bunu anladım."

Eğer on beş yaşındaysalar, çocuk on bir yaşından biraz fazla gibi görünüyordu, oldukça genç ama güçlü ve sert bir varlığı vardı.

Üstelik, bu tüm yerleşimin lideriydi.

Northern etkilenmişti.

"Harika," Northern başladı, elbette canavar dilinde.

Ancak, Northern konuştuğu anda, çocuğun gözleri soldu, 'masaka' ifadesiyle geri geri gitti.

Bir şey, kemiklerine solgun bir şok soktu.

Ve Northern da şaşırmıştı.

'Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?' diye düşündü.

Endişeli bir şekilde, Northern sordu

: "Üzgünüm, yanlış bir şey mi söyledim?"

Bunun yerine, çocuk daha da soldu, bir adım daha geri gitti.

Birkaç saniye sonra, titrek bir şekilde konuştu.

"Ağız. Konuş. Dil. İyi. Çok. İyi," diye yorum yaptı Northern'a parmak kaldırarak.

"Eh?"

Northern şaşkına döndü.

'Onları konuşabildiğim için mi yoksa onlardan daha akıcı konuşabildiğim için mi şok oldular?'

Northern, bunun ikincisi olduğunu düşündü, ama Beyaz Yürüyüşçüler aynı tepkiyi vermediği için tam olarak anlayamadı.

Meraklı bir şekilde, çocuğu [Görmeyi] karar verdi.

[Canavar Profili]

İsim: Buz Yürüyüşçüsü

Gerçek İsim: Kar Tozu

Ruh Sırası: [Cehennem]

Tehlike Seviyesi: [Tehlike]

Özellikler: [Karla Bağlı], [Karla Doğmuş], [Buzun Çocuğu]

Yetenekler: [Donmuş Dokunuş], [Sura'nın Dokunuşu], [Kar Adımları], [Sura'nın Zırhı], [Buz Nefesi], [Buzul Hareketi]

Kuzey dondu.

'Eh? Ne kadar çok yetenek var?'

Bu, hayranlık verici bir durumdu.

Hellion rütbesi, Tehlike seviyesidir. Bu, burada etrafında toplanmış olan tüm muhafızların muhtemelen ondan daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Ancak, bu kadar çok yeteneğe sahip olması kesinlikle mantıklı değildi.

Kuzey'in bunu bağlayabileceği tek şey… gerçek adıydı.

Gerçek adın gücünün, sahip oldukları yetenek sayısıyla gösterildiğini söylemek güvenli mi?

Peki, bir canavarın yeteneğini tam olarak nerede bulabilirsiniz?

Gerçek Ad, ruh üzerinde damgalanmış bir isimdi, bu da yeteneklerin kendileriyle aynı yerde bulunduğu anlamına geliyordu.

Ancak, yetenekleri yok etmeden yetenekleri nasıl bulabilirsiniz?

Kuzey, bu düşüncenin neden tam bu zamanda aklına geldiğini bilmiyordu.

Ama gerçek isimlere sahip canavarlardan yetenekleri bir bütün olarak çıkarabilmesi gerektiğini hissetti.

Ancak, böyle canavarlar ölürse, onun için yetenek parçalarının olmayacağından da şüpheleniyordu.

Ama kim umursardı ki... Eğer canavarların yeteneklerini kopyalayabiliyorsa, bu onun için büyük bir ilerleme olacaktı.

Sonuçta bu kadar sınırlı olmayacaktı.

Northern, bu fikir zihninde parlarken içten içe gülümsedi.

Daha sonra bunun üzerinde daha fazla çalışacaktı, ama şimdilik, çocukla ilgilenmesi gerekiyordu.

Çocuk ona bakıyordu, gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça söyledi.

"Adam. Öğret. Beni. Dil. Beni. Öğret.

Adam. Bizim. Yol."

"Urgh?"

Tüm bekçiler şaşkın bir ifadeyle yukarı baktı.

Kuzey de birkaç dakika sersemlemiş halde buldu kendini.

Çocuk dili öğrenmek istiyordu ve bunun karşılığında Northern'a kendi yollarını öğretmek istiyordu.

Bu harika bir fikirdi, ama o kadar kolay geldi ki Northern bunun etkisini sorguladı.

Durumu böyle mi kabul etmeliydi?

Çocuk bir süre Northern'a baktı ve gözlerini Raven'a çevirdi, sonra kaşlarını çatarak dedi

: "Kadın. Git. Dışarı."

'Elbette.'

Anında, Northern'ın gözleri karardı.

Başını hafifçe salladı, çocuğun dikkatini çekti.

"Üzgünüm, ama ona zarar gelmesine izin veremem. O benim arkadaşım; eğer beni istiyorsan onu kabul etmelisin."

Çocuk, Northern'ın canavara özgü akıcılığına hala hayran kalmış bir şekilde duraksadı ve bir süre baktı.

Elleriyle katladı, birkaç saniye aşağıya baktı. Sonra kafasını aniden kaldırdı, gözleri bir fikirle parıldıyordu.

Senin. Kadın. Benim. Kadınım. Kim daha güçlü. Sura Tal.

Kuzey kaşını kaldırdı; çocuğun ne söylediğinden emin değildi, ama bir tahmini vardı.

Çocuk, yüzündeki karışıklığı görünce, devam etti.

“Senin kadın. Benim kadınım. Sura Tal.” Elini sıkı bir şekilde hareket ettirerek, yüzünde deli bir gülümseme ile işaret etti.

Kuzey'in tahmini doğru gibi görünüyordu.

O anda Raven, öne doğru eğildi.

“Ne oluyor?”

Kuzey bir saniye tereddüt etti, çocuğun coşkulu ifadesine baktı.

Raven'a biraz daha yaklaştı ve ona açıkladı.

“Görünüşe göre seni zayıf olduğun için dışarı göndermek istiyorlar, ama ben hayır dedim, bu yüzden şimdi senin onun kadınıyla dövüşmeni istiyor...”

Raven'ın gözleri kısıldı, kan kırmızısı bakışı tehlikeli bir alevle yandı.

Kuzey, onun gözlerindeki o bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Hayır" demek üzereydi, ama daha bunu söylemeden Raven konuştu.

"Ona, en güçlü erkeğiyle dövüşeceğimi söyle."

"Oh hayır. Seninle neyin var?"

Raven, gözleriyle gülümsedi ve Northern'a başını eğdi.

"Artık, herhangi bir şekilde küçümsenmekten hoşlanmadığımı bilmelisin."

Northern, karanlık tünelden geçtiklerinde Raven'ın bayılmasının o kadar da kötü olamayacağını söylediğini aniden hatırladı.

Gerçekten de, genç kadın küçümsendiğinde bunu iyi karşılamıyordu.

Ama yine de...

"Bu dikkatsizlik. Şu anda dövüşmek için en iyi durumda bile değilsin."

"İyi olacağım."

"Yine de..."

"Northern," soğuk bir sesle çağırdı, "İyi olacağım."

Gözlerindeki bakış, onun omurgasında ürpertiler yarattı.

İç çekti ve çocuğa baktı—şu anda daha önceki kadar coşkulu görünüyordu.

Bundan keyif alıyor gibiydi.

'Bundan keyif alıyor mu?' Northern merak etmeden edemedi.

"Senin en güçlü erkeğinle dövüşmek istiyor."

Northern konuşur konuşmaz, çocuğun yüzü karardı. Atmosfer o kadar karardı ki, Northern asla söylememesi gereken bir şeyi söylediğini hissetti.

Çocuğa kafası karışmış bir ifadeyle baktı ve içinden düşündü, 'Bu böyle olmamalı mıydı...'

Kendi sözleriyle Raven'ı başını belaya mı soktu?

Durumun ne olduğunu bilmiyordu, ama diz çökerek bekleyen bekçilerden biri, lider, yavaşça kalktı ve çocuğun arkasına geçti.

Northern yavaşça başını salladı.

'Felaket rütbesi mi? Gerçek bir isim ve yeteneklerle mi? Hayır, hayır, hayır, hayır.'

Raven'a döndü,

Bu deliliği sona erdirmek kötü bir fikir olmayacak. Bu yoldan gitmeyelim. O adam güçlü, ve sen şu anda zirve durumunda bile değilsin.

Ben iyiyim, Northern.

Yavaşça ayağa kalktı, hem çocuğa hem de bekçi liderine dik dik bakarak.

Çocuğun yüzünde hâlâ karanlık bir fırtına vardı; yüzünü liderine döndü ve emretti

: "Hayır. Merhamet yok."

Bekçi lideri bir dizini yere koydu ve sert bir şekilde yanıtladı.

"Hayır. Merhamet yok."

Northern, Raven'a bir kez daha baktı.

'Umarım iyi olur...'

—

İkili düello ilan edildikten sonra, Northern ve Raven buz sarayından - farklı yerlere - götürüldü.

Kuzey'e bir konut verildi; bu konut, diğer birçok konut kadar göz alıcı değildi ama aynı zamanda birçok diğer konut kadar sıradan da değildi.

Fakat basitti ve en azından Kuzey'in bu yaratıkların onu köleleştirmeyeceğini hissetmesini sağlıyordu—önceki deneyiminin aksine.

Ancak, Raven hakkında hala son derece endişeliydi.

Birkaç saat geçti ve dinlenmeye bile kendini getiremedi. Bunun onun yüzünden olmuş olabileceği korkusu vardı, konuşmalarının bağlamını tam olarak kavrayamadığını ve bunu bir düello olarak yanlış anladığını düşündü.

Peki, böyle bir şeyi kim yanlış anlamazdı ki?

Kuzey'in sabrı tükenmek üzereyken, Beyaz Yürüyücülerden biri kapısını çaldı.

Hızla yanıt verdi ve böylece açık bir buz arenaya götürüldü.

Yer, kalabalık değildi ama yine de burada burada birkaç Beyaz Yürüyücü boş koltukları doldurmuştu.

Kuzey, ön sırada oturtulup izlemeye zorlandığında derin bir nefes aldı.

Diğer Beyaz Yürüyücüleri gözlemledi, çoğunlukla erkeklerdi, kadınlardan ziyade.

Ve belki daha fazla bekçi.

Bir köşede, Beyaz Yürüyücülerin hükümdarının oturduğu büyük bir koltuk vardı—genç çocuk.

Birkaç sessiz dakikadan sonra, demir kapılar yavaşça yükseldi ve bir insan kızı dışarı çıktı.

Vücudunun ritmiyle uyumlu, şık siyah zırh giymişti.

Bir tanrıçanın şampiyonu gibi, mitlerden ve efsanelerden çıkmış gibi yürüyordu.

Kızıl gözleri, kararlılıkla korkutucu bir şekilde parlıyordu.

Kuzey, onun arenaya çıkışını izlerken derin bir nefes almak zorunda kaldı.

İyi olacağı gibi görünüyordu, bu durumu kendisi halledebilecek gibi duruyordu.

Fakat, bu adamı yenmesinin imkansız olduğunu düşünmekten kendini alamadı—Krullgath, Felaket Hellionuydu.

Üstelik, bir İsimli olanıydı.

Gece Korkusu'ndan daha yüksek bir zeka seviyesine sahip olan birisi.

Gıcırdama!

Başka bir metal kap yukarı doğru açıldı ve yavaşça, beyazımsı bir figür ortaya çıkmaya başladı.

Göğsü çıplaktı ve omzunda büyük bir kemik balta tutuyordu.

Aşağı vücudu sert giysilerle kaplıydı; çıplak ayakla yürüyerek, Raven'a doğru güçlü ve kararlı adımlarla ilerledi.

Sonra ondan beş metre uzakta durdu.

Bu sırada, iki kılıç zaten Raven'ın ellerinde kin dolu bir şekilde duruyordu.

Beyaz Yürüyücü'yü yoğun bir bakışla izledi ve saldırıya geçmeye hazırlandı...

...belki de savunmaya.

Arenanın soğukluğu Raven'ın tenine işledi, ama soğuk onun en az endişesi olan şeydi. Dikkati, buzlu genişliğin karşısındaki heybetli figüre odaklanmıştı.

Krullgath'ın devasa bedeni neredeyse heykelsi bir görünümdeydi, kemik baltası arenayı çevreleyen donmuş meşalelerin altında parlıyordu.

Onun her bir inçinden, kurnaz bir zekayı gizleyen ham, neredeyse ilkel bir güç yayılıyordu.

Raven, kılıçlarının tutuşunu sıkılaştırdı.

Stelia'ya gelmeden önce her zaman kullandığı Gece Düşümü ve bir olağanüstü savaş sonrası kazandığı Kenar, kısıtlanmış bir enerjiyle vızıldıyordu; bıçaklarını saran soluk beyaz bir ışık, onun zümrüt zırhıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Onların ince ağırlığını hissedebiliyordu; bu ağırlık, onun iradesinin ve bedeninin bir uzantısı haline gelmişti, havayı ölümcül bir hassasiyetle kesmeye hazırdı.

Hava yoğun bir sessizlikle dolarken, Krullgath ilk hamlesini yaptı.

Arenada yankılanan boğuk bir kükreme ile baltasını geniş bir yayda savurdu.

Sadece bu hamlenin gücü, izleyicilerin içini ürperten bir dondurucu rüzgar patırtısı yarattı.

Raven geri adım atmadı.

O, hareketleri akıcı ve hassas bir şekilde, ölümcül balta kenarından zarifçe kaçtı.

Bir kalp atışı süresince, karşılık verdi. Raven'ın kılıçları loş ışıkta parladı, Krullgath'ın açık yanına nişan aldı.

Ancak o, göründüğünden daha hızlıydı.

Kemik balta savunma amaçlı bir hareketle yukarı kalktı, darbenin yankılanan bir çınlama ile deflekte edilmesini sağladı, bu ses kollarında yankılandı.

kıvılcımlar havada uçuştu, yere kaplayan donla karıştı.

Raven devam etti, kılıçları bir hareket bulanıklığı içindeydi.

Bir dansçının zarafetiyle hareket etti, her adımı hesaplı, her savuruşu kasıtlıydı.

Krullgath'ın savunması etkileyiciydi; baltası, boyutuna rağmen, şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu.

Saldırılarını neredeyse kayıtsız bir kolaylıkla savuşturdu, ifadesi ise grim bir eğlenceydi.

İkisi de bir süre yoğun bir şekilde devam etti, saldırı ve savunmanın karmaşık bir savaşında kilitlenmiş, savaş arenasında yıldızların gece gökyüzündeki izleri gibi dans edip koşuyorlardı.

Krullgath'ın savunduğu bir gürültülü darbe ile havada döndü ve geri indi.

Bu noktada, arenada tuhaf bir sessizlik hakim olmuştu; daha önce, dövüş başladığında, alkışlar ve kahkahalarla doluydu.

Hepsinin Krullgath'ın tarafında olduğu görünüyordu, izleyen az sayıdaki kadınlar bile.

Kuzey, o yalnız savaşçıya acımaktan kendini alamadı.

Ama şimdi, muhtemelen alkışlarını yutuyorlardı, utanç ifadelerini lekeliyordu.

O ise, gururluydu.

Elbette, elbette, bu Raven Kageyama'ydı, kötü şöhretli Kageyama klanının bir kızı ve bir Paragon'un klan patriği ile ne bekleyebilirdi ki?

Beyaz Yürüyücü, Krullgath, dik durdu ve birkaç saniye boyunca Raven'a eşit bir şekilde baktı. Sonra dudaklarını ayırdı ve bir gülümseme yayıldı.

"Sen. Güçlü," diye kükredi, sesi isteksiz bir saygı taşıyordu. "Ama yeterince güçlü değilsin."

Raven'ın ifadesi karardı; ne söylediğini anlamıyordu ama bunun hoş olduğunu da düşünmüyordu. Yaratık kibirle doluydu.

Krullgath'ın bir sonraki hamlesi, gücünün büyüleyici bir kanıtıydı.

Hava ateşledi—sanki bir balista tarafından ateşlenmiş gibi—ve güçlü bir hamleyle, baltayı Raven'ın başına doğru indirdi.

Kılıçlarını yukarıda çarpıştırdı, darbe onu kemiklerine kadar sarsarak vuruşu engelledi.

Güç onu bir dizine kadar itti, buz gibi zemin baskı altında çatırdadı.

Ancak Raven inatçıydı. Dişlerini sıktı ve geri iterek Krullgath'ı adım atmaya zorladı.

Hızla ayağa kalktı, kan kırmızı gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Hızlı bir hareketle, kılıçlarını savunma pozisyonuna döndürdü, kenarları tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Arena, her iki düellocunun birbirine dik dik baktığı anlarda gergin bir nefes tutar gibi görünüyordu.

Krullgath'ın bakışı soğuk, hesaplayıcıydı, oysa Raven'ınki kararlılıkla yanan bir ateş gibiydi.

İnatçılık, yüzünde kontrolsüz ve yılmaz bir şekilde, önündeki her şeyi tüketmeye hazır bir yangın gibi parlıyordu.

Ancak onu bu noktaya getiren sadece saf inat değildi; o ateşli bakışlarının derinliklerinde zeki ve kurnaz bir zihin vardı.

Sürekli olarak sömürülecek güçler ve zayıflıklar arayan biri.

Evet. Güçler ve zayıflıklar.

Northern, koltuğundan ilgiyle izliyordu. Bugün bir kez olsun...

Raven'ın gerçek yeteneğini görebileceğini hissettiriyordu.

Kopyalama şansı!

Kalbi heyecanla sıçradı.

Krullgath aniden hareket etti, delice bir öfkeyle ileri doğru saldırdı.

Raven yan tarafa kaçtı, kılıçlarıyla karşı saldırıya geçti.

Ama Krullgath hazırdı. Balta ile arka taraftan vurdu ve Raven'ın sol kılıcını yakalayarak elinden fırlattı.

Bir an için, Raven dengesini kaybetti, ama hızla toparlandı.

Topuğunun üzerinde döndü, kalan kılıcı havada ölümcül bir yay çizerek Krullgath'ın boynuna doğru yöneldi.

O, bıçağın altına eğildi ve Raven'ı göğsünden vurarak geri savrulmasına neden olan güçlü bir tekme ile karşılık verdi.

Onun akciğerlerinden havayı aldı, ama düşüşle birlikte yuvarlandı ve diz çökerek ayağa kalktı.

Parmaklarının altındaki buzun soğuk ısısını hissetti ve göğsündeki acının batışını hissetti.

Ama acı yeni bir şey değildi. Aksine, onunla büyümek zorunda kaldığı tanıdık bir arkadaştı ve hala hayatta olduğunun kanıtıydı.

Krullgath ona doğru yaklaştı, ifadesi vahşi bir sevinçle doluydu.

"Kadın. Güçlü. Ben. Daha güçlü. Kadın. Zayıf.

Yeterince güçlü değil. Çok zayıf!"

Şövalye gibi durdu ve ekledi

: "Krullgath bunu sonlandıracak!!"

Raven'ın gözleri kısıldı. Ayağa kalktı, düşen kılıcını hızlı bir hareketle aldı.

Derin bir nefes aldı, kendini merkezledi ve kendine mırıldanarak garip bir duruşa geçti.

“Bunu kullanmaktan gerçekten nefret ediyorum...”

Onun etrafındaki havada bir şeyler karamsar ve inanılmaz derecede ağırlaşmaya başladı.

Kuzey'in gözleri ona kilitlenmişti.

“Geliyor... işte bu.”

Bunu hissedebiliyordu... ya da öyle düşündü.

Raven'ı çevreleyen garip atmosferden habersiz olan Krullgath, tekrar saldırdı, baltası hareketin bir bulanıklığıydı.

“Siyah Kanat Bombardımanı”

Raven, saldırısını doğrudan karşıladı.

Hatalara yer bırakmayan bir hız ve hassasiyetle darbelerini savuşturdu.

Kılıçları, onun baltasının etrafında dans ederek savunmasındaki boşlukları buldu ve açıkta kalan etine kesikler attı.

Her darbe, hesaplanmış bir hamleydi, onun refleksleri ve dayanıklılığının bir testi.

Her saldırıları amansızdı ve kılıçları çelik ve öfke fırtınası gibiydi.

Ancak Krullgath, o vahşi saldırılara dayanacak kadar güçlüydü. Baltaını acımasız bir verimlilikle savurdu, Raven'ı savunmada kalmaya zorladı.

O, alçak ve kıvrak hareketlerle dans eder gibi hareket etti, hareketleri zarafet ve güç senfonisiydi.

Hızla alçak bir anında, tekrar mırıldandı.

"Siyah Karga İkili Kılıç Sanatları... İlk Form... Kargaların Fırtınası."

Raven'ın etrafındaki hava, iki kılıcı arkasında uzatırken üst bedenini öne eğmesiyle hissedilir bir yoğunlukla çatırdadı.

Vuuş!

Tek bir hafif hareketle, bedeni yeni bir akıcılıkla hareket etti, kılıçları saldırı ve savunma arasındaki çizgileri bulanıklaştıran ölümcül bir dans örerek, soluk ama güzel ve saf beyaz bir ışıkla parıldıyordu.

Krullgath, Raven ileri fırlarken tepki vermek için neredeyse hiç zamanı olmadı.

Kılıçları, öfkeli bir kasırganın uzantıları haline gelerek, hızlı bir şekilde birden fazla açıdan vuruyordu.

Ruh özü etrafını dönen bir kumaş gibi sardı ve onun darbeleri sürekli kargalar doğurdu… sonsuzca ona saldırıyorlardı, sanki her bir darbesi kendi varoluşsal özüne sahipti.

Ancak onun kargaları siyah yerine… beyaz mıydı?

Beyaz Yürüyücü'nün bununla ilgilendiği söylenemez ama Kuzey bunu çok garip buldu, açıkça karga olmalarına rağmen her bir parçaları beyazdı, gözlerine kadar.

'Garip' diye düşündü ama dikkatini dağıtacak lüksü yoktu, sadece baktı.

Raven'ın her bir darbesi, bir öncekinden daha hızlı geliyordu, havada ölümcül bir hassasiyetle kesiliyordu ki bu, arkasındaki ham gücü gizliyordu.

Krullgath'ın kemik baltası, onun amansız saldırısını savuşturmaya çalışırken bir hareket bulanıklığı içindeydi.

Hareketleri güçlüydü ama Raven'ın saldırıları savunmasını aşındırdıkça giderek daha çaresiz hale geliyordu.

Arena, çeliğin kemiğe çarpmasının keskin yankısıyla ve Raven'ın kılıçları hedefini buldukça Beyaz Yürüyücü'nün ara sıra gelen acı inlemeleriyle yankılandı.

Onun saldırısının şiddetine rağmen, Raven Krullgath'ın gücünün küçümsenmemesi gerektiğini biliyordu.

Sonuçta, düellolarının son birkaç dakikasında kendini kanıtlamıştı.

O, baltasını geniş kavislerle savurdu ve bu, ona yaklaşımını uyarlamak zorunda bırakan soğuk rüzgarlar yarattı.

Her darbesiyle, onu saf fiziksel gücüyle alt etmeye çalıştı.

Ancak Raven'ın tekniği çılgınca akıcıydı. Bir avcı gibi hız ve zarafetle hareket etti, saldırıları Krullgath'ın savunmalarındaki en küçük açıklıkları kullanmak için hesaplanmıştı.

Her kılıç havada şarkı söylerken, Krullgath'ın etine keskin bir şekilde girdi ve her geçişte kan akıttı.

Bir kükreme ile Krullgath, Raven'ın saldırısını aşmak için umutsuz bir çabayla baltasını savurdu.

Kocaman silah havayı yararak, onun karın bölgesine kemik kırıcı bir güçle nişan aldı.

Ancak Raven onun hamlesini önceden tahmin etti. Vücudunu döndürdü, balta yanından zararsızca geçerken, acımasız bir yukarı doğru kesme hareketiyle karşılık verdi.

Her bıçağı hedefine ulaştı, Krullgath'ın göğsünden geçerek kan fışkırtarak buz gibi havaya savruldu.

Beyaz Yürüyücü geri sendeledi, yüzünde şok ve acı ifadesi belirdi.

Her yerde, arenada, rüzgarda, hatta nefesinde, olanların şokuyla duraklamış gibi görünüyor.

İster beğenin ister beğenmeyin, Raven bu savaşta üstünlük kazanmaya başlamıştı.

Vücudundan birden fazla kez kan almıştı!

Bakışı sertleşti, soğuk gözleri öfkeyle hafif bir beyaz ışıkla parlıyordu.

“Görünüşe göre işler zorlaşmak üzere…” Kuzey mırıldandı.

O an Krullgath bir ok gibi ileri fırladı, bir anda Raven'ın önüne geldi ve baltasını güçlü bir şekilde savurdu.

Elbette, geç de olsa Raven, saldırıyı engellemek için ellerini öne attı.

Ancak gücü o kadar yoğundu ki, kemikleri titreşti, geri adım atmak zorunda kaldı.

Ve bunu görmek, Krullgath'ın saldırılarının daha da artmasına neden oldu. O an, savaşın akışı tamamen Beyaz Yürüyücü'nün tarafına kaydı.

Ve izleyiciler her zamanki tezahüratlarını yapmaya başladılar.

Raven, savunma tuzağına düşmek zorunda kaldı, kılıcını her savuruşu, her manevrası, onun baskın saldırı zincirini aşmak için çaresiz ama genellikle başarısız bir denemeydi.

Bu durum sinir bozucu hale geliyordu, onun sinir bozucu saldırılarından endişe etmeden geri çekilmek için bile bir an bile alamıyordu.

Her hands throbbed with every swing, the cold did not favor her too and everything just seemed like they wanted her to lose.

Ve ne yazık ki, hayatı her zaman böyleydi.

Lanetlenmiş, diyorlar ona.

Bu dünyada yeri yoktu ve her şey bu gerçeği kanıtlamak için bir araya gelmişti.

Raven her zaman aşırı sayıda zorlukla savaşmak zorunda kalmıştı.

Stelia'ya gelmeden önce, her gün bir savaş gibiydi ve kaybettiğini kesinlikle bildiği bir savaşta savaşma hissini silemiyordu.

Stelia'ya geldikten sonra, bir süre o duyguyu unuttu.

Hayatında bir kez olsun, kendi hayatının, her şeyin mükemmel kontrolüne sahip olduğunu hissetti.

Ama şu anda, o duygunun tekrar hatırlatılıyordu.

Ve bu hiç de iyi hissettirmiyordu.

Berbat bir durumdu.

İsyan dolu bir çığlıkla, Raven, gelen saldırısına doğrudan dışarıya fırlattı. O kadar vahşi ve çılgındı ki, Beyaz Yürüyücü bir an için şaşırdı ve saldırısını geri çekti.

Ancak Raven'ın ayakları zaten baltasının ucundaydı—onu bir basamak olarak kullandı ve kendini havaya fırlatarak ondan uzaklaştı.

Krullgath şok içinde donup kaldı.

"Kadın. Çılgın." Diye mırıldandı, gözleri hala inanılmaz bir şekilde bakıyordu.

Ancak Raven, zaten yeni bir duruşa geçiyordu.

"Siyah Karga İkili Kılıç Sanatları, Beşinci form, Tüy Öfkesi," diye fısıldadı.

Sonra beyaz dans eden tüylerin ardında kayboldu.

Krullgath geri sendeledi, çünkü Raven bir an içinde önünde belirdi, bir dansçı zarafetiyle döndü, kılıçları havada geniş, süzülen yaylar çizerek kesiyordu.

Raven'ın kılıçları her yönden ona saldırırken, Krullgath'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Onun saldırılarını engellemeye çalışırken, baltası çaresiz bir çabayla hareket ediyordu.

Ancak Raven'ın hızı ve çevikliği onun için fazla geldi.

Her blades began to find their mark progressively, slicing into his flesh and drawing more blood with each pass.

Yaralarına rağmen, Krullgath vahşi bir kararlılıkla savaşmaya devam etti.

Balta ile geniş bir yayda savrulurken, Raven'ı darbeden kaçınmak için geri sıçramaya zorladı.

Ama o inatçıydı.

Bir anda aralarındaki mesafeyi kapattı, kılıçları hareketin bulanıklığı içinde bir başka forma geçerken dudaklarının altında mırıldandı

: "Kara Karga Çevresel Formu, Eklips Kesimi"

Kılıçlarını önünde çaprazladı, kenarları loş ışıkta parlıyordu.

Güçlü bir vücut dönüşüyle, Krullgath'ın baltasını saptıran ve onu geriye doğru sendeleten birleşik bir darbe saldı.

Krullgath hayal kırıklığıyla kükredi. Baltasını geniş bir yayda savurdu, Raven'ı yutma tehdidi oluşturan bir buz rüzgarı duvarı yarattı.

Ama o, bir gölgenin çevikliğiyle hareket ederek, savunmalarının arasından sızdı ve açıkta kalan yanına hızlı bir darbe indirdi.

Her bıçağı Krullgath'ın etine derin bir şekilde saplandı ve o acı içinde uludu.

Balta ile çaresiz bir şekilde onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama Raven zaten hareket ediyordu.

Onun etrafında dans etti, kılıçları loş ışıkta parlayarak her açıdan saldırdı.

Fakat bunu uzun süre sürdüremeyeceğini biliyordu, nedenini bilmiyordu ama Beyaz Yürüyücü'nün birkaç numarası olduğunu hissedebiliyordu.

Bu düelloyu sonlandırmak için çok güçlü bir saldırıya ihtiyacı vardı, ayrıca zaten ciddi şekilde yorgun düşmüştü.

Dayanıklılığı genellikle gurur duyduğu bir şeydi. Ama bu yerin soğukluğu ona hiç iyi gelmiyordu.

Northern, bu arada, samimiyetle arıyordu, bekliyordu, merak ediyordu

: 'Ne oluyor? Yeteneklerini kullanmıyor mu?'

Elini yüzüne yıkadı,

'Bana, tüm bu süre boyunca saf becerilerle bir Felaket Hellion'un gücüyle savaştığını mı söylüyorsun? Hiçbir yetenek yok mu?'

Raven, belki de Kageyama klanından olduğu için, içinde yerleşmiş saf becerilerle bir Felaket Hellion'un gücüne karşı koyuyordu.

Eğer Raven bu kadar etkileyici ise, Shin'in ne kadar güçlü olabileceğini düşünmeden edemedi.

Bu ölümcül kılıç sanatını birden fazla klonun elinde hayal et.

Gerçekten de öldürme için son derece ölümcül bir silah.

Shin bir Usta Taklitçi'ydi, Northern buna emindi. Bu noktada, o adamın etrafında hiç görmediği birçok gizem olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O kadar rahat görünüyordu ki, neredeyse aptal gibi görünüyordu aslında.

Northern, babasını aptal olarak adlandırmak istemiyordu.

Yine de, henüz kopyalayamayacak olsa bile, yoğun bir dikkatle izliyordu.

Kadının ne tür bir yeteneği olduğunu görmek için can atıyordu, neden bu kadar güçlü olduğunu görmek istiyordu.

Krullgath'ın gücü tükeniyordu. Mavi kan yaralarından akıyor, ayaklarının altındaki buzlu zemini kirletiyordu.

Hareketleri yavaşladı, darbeleri ölümcül hassasiyetini kaybetti. Ama yine de savaştı, gözleri şiddetli bir kararlılıkla parlıyordu.

Raven gücünü topladı, son bir, belirleyici saldırıya hazırlanıyordu.

Kılıçları, özünü onlara kanalize ederken soluk beyaz bir ışıkla parladı.

Bir başka yüksek isyan çığlığıyla, sanatının son formuna geçti ve bağırdı

: "Siyah Karga İkili Kılıç, Geliştirilmiş Form: Raven'ın Gazabı!"

Sesinin yankısı arenada dolaşırken, kör edici bir hızla hareket etti, kılıçları havada Krullgath'ın boynuna doğru ölümcül bir yay çizerek kesiyordu.

Beyaz Yürüyücü, vücudundaki tüm yaralara ve akan kana rağmen orada duruyordu, bakışları yaklaşan Raven'ın Gazabı'na odaklanmıştı—hedefine doğru koşarken onu dev bir beyaz karga ile saran bir saldırı, buzlu zemini bile yok ediyordu.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı,

'Ne yapıyor? Bana onun... kullanmak istediğini söyleme...' Kuzey içten içe nefesini tuttu.

Krullgath'ın yeteneğiyle müdahale ettiği hafif anlar olmuştu, ancak Northern bu hafif anların Beyaz Yürüyücü'nün yeteneklerinin hepsi olduğunu düşünmüyordu.

Raven, Beyaz Yürüyücü'nün önüne geldiğinde, her iki kılıcı da karşı taraftan boynuna doğru kayarken, aniden aralarında güçlü bir kar fırtınası patladı.

Anında, savaş alanındaki her şeyi beyaz bir sisle kapladı.

Northern gözlerini kısarak baktı; diğerleri ne olduğunu görememiş olabilir, ama onun için bu o kadar zor değildi.

Fırtınanın şoku onu bir an için dikkatsiz bırakmış olsa da, o gerçekten o anı kaçırdı.

Beyaz Yürüyücü, Raven'ın saldırısının gücünü karşılamak için çılgın bir güç kullanarak, onu etkisiz hale getirmişti.

Yankılanan gürültü ve patlama, her iki gücün birbirine çarpmasının sonucuydu.

Muhtemelen, başından beri bunu yapmayı düşünüyordu.

Raven, sendeleyerek ayakta duruyordu, alnından kan damlıyordu.

Ama Beyaz Yürüyücü, bu savaş sırasında ondan daha fazla yaralanmıştı.

Aniden, bir çınlama sesi duyuldu—bu Beyaz Yürüyücü'ydü.

Baltaını düşürdü.

Ve iki adım geri gitti, sonra ellerini yüzünün üzerine kapattı ve bir bacağını kaldırdı.

Hemen, kalabalık alçak sesle mırıldanmaya başladı.

Kuzey, olan bitenden kafası karışık bir şekilde yanındaki kişiye döndü ve canavar dilinde sordu.

"Üzgünüm, ne oluyor?"

"Komutan Şef. Teslim ol. Kadın. Güçlü. Çok güçlü."

Kısa bir boynuzu olan Beyaz Yürüyücü, Kuzey'e yanıt verirken ciddi bir şekilde başını salladı.

Kuzey rahat bir nefes aldı ve Raven'ı izledi.

Muhtemelen ona söylenmesine gerek yoktu. Silahını düşürmesinden zaten yeterince açıktı.

Ancak o duruş...

'Bacağını kaldırmak zorunda mıydı?'

Muhtemelen onların kültürünün bir parçasıydı, bu da Northern'ın yanındaki Beyaz Yürüyücü'ye tekrar hatırlayıp sormasına neden oldu.

"Sura Tal nedir?"

Beyaz Yürüyücü ona bir saniye baktı, sonra dedi

: "Sura Tal. Adam. Kadın. Gel. Ateş suyu. İç.

İç. Daha güçlü adam, daha güçlü kadın uyumaz. Daha zayıf adam, daha zayıf kadın uyur." Tamamladığında güldü.

Yanındaki diğerleri de gülüşü paylaştı.

Northern birkaç kafa karıştırıcı saniye boyunca boşluğa baktı.

'Yani... Sura Tal bir içki yarışması mı? Ateş suyu? Alkol? O zaman bayılan daha güçlü olan mı?'

Ağzı yavaşça düştü.

'Bu alkol yarışması olacaktı? Ne bok yaptım ben?!!'

Raven yavaşça yere yığıldı ama Beyaz Yürüyücüler'in komutanının kollarına düştü.

O, ona dedi

: "Kadın. Acı. Kadın dinlenmeli."

Northern, onun yere düştüğünü görünce, hızla arenaya atladı ve onların yanına doğru koştu.

Koşmaya başladıktan sonra, neden bu kadar aceleyle koştuğunu sorgulayıp utandı.

Ama durup gitmesi de mümkün değildi.

Onu Krullgath'tan aldı ve kollarında taşıdı.

Yorgunluk, yüzünü bir giysi gibi kaplamıştı, cildi beyazlaşmaya başlamıştı; soğuk, muhtemelen onun dikkatsizce kendini harcadığı için daha da kötüleşmişti.

"Senin Kadın. Güçlü. Ben. Üzgünüm." Krullgath başını biraz eğdi.

Northern, buna karşılık başını salladı.

Teşekkür ederim, sen çok onurlu bir insansın?

Beyaz Yürüyücü kafasını biraz karışık bir şekilde eğdi.

"Onurlu? İnsan?"

Açıkça, bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamıyordu, oysa canavar dilinde telaffuz etmekte hiç zorlanmıyordu.

Northern ona baktı, birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı.

Onlara onurlu bir tür olduklarını nasıl açıklayacağını pek bilemedi.

Karşılaştığı tek onurlu canavarlar, çirkin koruyucu meleği ve Gece Korkusu'ydu.

O iki canavarı hatırlamak aniden melankoli hissettirdi.

Krullgath, çocuk onlara doğru yaklaşırken diz çökerek yere düştü.

Northern başını eğdi.

Ama çocuk hemen doksan derece eğildi.

Öğretmen! İsim. Ulzred.

Kuzey, arenadaki herkes gibi şaşkın kalmıştı.

'Aman Tanrım... birisi bu kadar alçakgönüllü nasıl olabilir?!'

Halkının önünde, bir liderin başka birine, hatta onu öğretmen olarak görse bile, nasıl eğileceği?

Yoksa sadece saf mıydı?

Northern, otomatik olarak Beyaz Yürüyücülerinin garip topluluğu arasında kabul edildi.

Ona Öğretmen deniliyordu ve bu unvan sadece ismiyle sınırlı değildi; yerleşim yerindeki neredeyse herkes bir şeyler için ona geliyordu.

O konuştuğunda, dinlerlerdi.

Onlara bir tür bilge tavsiyesi almak için döndükleri gibiydi ve bu sadece bir nedenden dolayı oldu.

Onların lideri bu kişinin önünde eğildi.

Orada bulunduğu ilk birkaç gün boyunca Northern, Raven'ın iyileşmesini denetledi.

Bu yaratıkların ne kadar yetenekli olabileceği inanılmazdı. Açıkça buna ihtiyaçları olmasa da, soğuktan koruyan kalın pelerinler dokuyabiliyorlardı.

Northern, bu kıyafetlerin malzemelerinin muhtemelen bu diyarın sert çevre ve iklim koşullarına karşı direnç geliştiren pamuklardan elde edildiğini düşündü.

Bu nedenle, pelerinlerin kendilerinin soğuk direnci yetenekleriyle donatılmış gibi görünüyordu.

Bir tane Northern ve Raven için yapıldı, bu yüzden karanlık, korkutucu zırhında dolaşmayı bırakma ihtiyacı hissetti.

Raven daha iyi oldu, ama önünde gelişen gerçeği kabul etmekte zorlandı.

Zarar vermeyen bir canavar yerleşimi.

Muhtemelen sonunda Northern'ın ona bir süre önce söylediklerini anlamaya başlıyordu, ama ne yazık ki, genellikle bu konuyu tartışmak için etrafta değildi.

Kesinlikle günler geçmişti.

Bu, Northern'ın ilk yarılmasından farklı olarak, gece ve gündüz vardı, ancak aradaki saatler konusunda pek emin olamazdınız.

Raven bazen not tutmaya çalıştı, ama tutumlarının tutarsız olduğunu keşfetti. Ya sayımında hatalar yapıyordu ya da bu, yarılmanın düzensizliklerinden biriydi.

Ama yine de, bu konuları tartışacak bir Northern yoktu.

Beyaz saçlı çocuk, bu kadar erken bir yaşta bir öğretmen olmuştu.

Northern, bir kez olsun, zekasının iyi bir işe yaradığını düşündü.

Canavar dilini resmi olarak öğrenmemiş olmasına rağmen, sanki öğrenmiş gibi öğretim yapabiliyordu.

Sadece kelimelerin telaffuzunu doğru bir şekilde iletmekle kalmıyor, aynı zamanda en iyi nasıl yazılabileceğini de formüle edebiliyordu.

Bu, geriye atılmış bir medeniyet olduğu için, Northern, küçük Ulzred'i öğretirken karın üzerine yazmak için bir dal kullanıyordu.

Öte yandan, çocuk kral çok alıcı ve itaatkâr biriydi.

Onun için bekleyen yığınla program vardı, bu yüzden Northern genellikle onunla geçirecek sınırlı bir zamana sahipti.

Ve onu terk ettiğinde, diğer Beyaz Yürüyücüler, erkek ve dişi, etrafında toplanarak ondan öğrenmeye çalışırlardı.

Raven çoğu zaman onu devasa bir topluluğun ortasında bulur, onlara runlar ve kelimelerin doğru telaffuzunu öğretirdi.

Onlar için, o neredeyse saygı duyulan bir dini lider gibiydi. Bazen onu izlediğinde, öyle görünüyordu.

Birçok kez derslerine katılmayı çok isterdi, ama reddetti.

Raven özellikle, bir canavar dilini öğrenmeye karar verirse, içinde ne kadar insanlık kalacağını düşündüğü için endişeliydi.

Yani, "bir insanın öğrenmesi mümkün mü?" sorusundan bile daha ağır basıyordu.

Kuzey bunu nasıl öğrendi? Yoksa o sadece yeterince özel miydi?

O sonuncusuna inanıyordu. Ama aynı zamanda, Kuzey'in basit ve mantıklı olması gereken şeylerde neden bu kadar zorluk çektiğini düşündüğünü de biliyordu.

Çünkü onlarla bu kadar ilişki kurabiliyordu.

Canavarlarla yaklaşık altı ay yaşamanın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı.

Artık, onun ne kadar saf ve kendinden memnun olduğunu anlamadan edemiyordu.

O muhtemelen tüm gün ebeveynlerinin kollarında yaşayan bir çocuktu, aniden bir yarığa atılmış ve altı ay boyunca canavarlara karşı hayatta kalmak zorunda kalmıştı.

Sadece seçkin birkaç kişi çıkmayı başarmış ve akıllı kalmış, beklenildiği gibi davranırken her şekilde hesaplayıcı ve mantıklı olmuşlardı.

Kuzey böyle çıkmış olsaydı, o zaman gerçek olamayacak kadar iyi olurdu.

Onun ne tür bir insan olduğu ve bu yarık içindeki davranışları hakkında nesnel bir bakış açısına sahip olduğunda, Kuzey'in yarık dışında eksik olduğunu hissetmeden edemedi.

Burası... o kadar evinde gibi görünüyordu.

Geçen garip bir düşünceydi ama gerçekten öyle görünüyordu.

Farklı aktivitelerle dolup taşmasına rağmen, adam yarıkta olduklarının farkında gibi görünmüyordu.

Bu yüzden onun üzerine düşen bir şey olduğunu biliyordu; ikisi arasında kalan son insanlık kalıntısı oydu.

Bu yarık bir sebep için buradaydı; koruyucuyu ve yarık çekirdeğini bulmaları gerekiyordu... ve onu öldürmeliydiler.

Umarım bu, insanların üzerine düşen karamsar bakışını düşürmeden mümkün olur.

Düşünce, onun ağzında acı bir tat bıraktı; gözlerini başka yöne çevirdi ve yürümeye devam etti.

Bir süre sonra, gece çöktü. Raven, kendisi için tahsis edilen geçici buz kulübesinin içindeydi.

Ayaklarını çaprazlayarak ahşap işçilikle yapılmış yatağın üzerinde oturdu, gözleri kapalıydı ve elleri uyluklarının üzerinde dinleniyordu.

Medite ediyormuş gibi görünüyordu.

Yan sehpanın üzerinde duran, görünüşte doğrudan buzdan oyulmuş mavi parıltılı çubuk yavaşça titredi, sanki rüzgarın hafif ve görünüşte zararsız üflemesiyle titriyormuş gibi.

Bir süre bu pozisyonda kaldı, sonra gözlerini açtı ve sadece yatağa yığıldı.

Mavi, donmuş tavana bir süre bakarak, sonra mırıldandı

: "Huzurlu... çok huzurlu."

Yavaşça, gözleri huzur içinde kapandı. Raven uykuya daldı ve birkaç dakika sonra horlamaya başladı.

Ancak, bir ses duydu.

Raven... Raven... Raven....

O ses, ondan yanlış olamazdı; o Terence'in sesi!

"Terence, bu sen misin?" Hızla ayağa kalktı, odaya bakındı ama kimseyi bulamadı.

Ancak, Terence'in sesini duyduğundan emindi.

Ses bir kez daha yankılandı.

"İyi dinle, Raven... bu, seyahat ettiğimizde son gittiğim yer hakkında."

Raven gözlerini kısarak baktı.

Bunun hakkında sormuştu, ama Kehanetçi sessiz kalmayı tercih etti. Raven, elbette, genellikle onu konuşmaya zorlamazdı, eğer istemiyorsa.

Şu anda Raven'a gelmesinin bir nedeni olmalı; gittiği yerin, mevcut durumlarıyla bir ilgisi var.

Ve muhtemelen Terence bunun hakkında bir şeyler biliyordu, bu yüzden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedi.

Bu, onun Kuzey ile bir yırtığa gireceğini bildiği anlamına mı geliyor?

Terence'in gerçekten ne kadar şey bildiğini bilmenin bir yolu yoktu.

Ama Raven, kendisinin bir bilgi hazinesi olduğundan emindi. Ancak, ondan en küçük bir bilgi almak bile inanılmaz derecede zordu.

Ve bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu çünkü her gizli kelime veya bilgi için sonuçlar vardı.

Kehanetçi'nin sesi bir kez daha yankılandı

: "Orada mısın, Raven? Bu talimata dikkatlice odaklanmanı istiyorum."

Raven hafifçe kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Çocuk kralı al ve kaç. Northern'ı ikna etmelisin; bu onsuz başarılı olamaz. Eğer Northern buna razı olmazsa, ikiniz de öleceksiniz. Ona çocuk kralı almanız gerektiğini ve gökyüzündeki yeşil ışığı kullanarak Sura'yı bulmanız gerektiğini söyle. O yeşil ışıklar seni doğrudan Sura'ya götürecek."

Raven'ın kaşları biraz daha çatıldı.

Onun sözleri çok fazla sorun çıkarıyormuş gibi geliyordu. Eğer Northern buna razı olmazsa, ikisi de mi ölecekti?

Ne oluyordu?

"Terence, bu ne..."

Ancak cümleyi tamamlayamadan, uykusundan sıçrayarak uyandı ve gözleri tamamen açıldı.

Her zaman... uyanık olduğunu düşündü.

Gece boyunca, Raven uyumakta zorluk çekti. Bu garip rüyayı ne yapmalıydı?

Öncelikle, kendisini çok iyi tanıyordu; hayatı boyunca gördüğü rüyaların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdi.

Bu yüzden mantıklı olmaya ve bunun 'sadece' bir rüya olabileceğini iddia etmeye ne kadar istekli olsa da, bunun aleyhine olan olasılıkların farkındaydı.

Raven, Terence'in doğrudan yanına yürüyüp ona bir rüya aracılığıyla ulaştığı kadar gerçek hissetti.

Ama Oracle'ın böyle bir şey yapabileceğini asla bilmiyordu.

Eğer durum böyle çıkarsa... Raven utançla dudaklarını ısırdı.

'Onu küçümsedim...'

Hayır, Terence'in gücüne hayran kalmıştı; Oracle'ı güçlü olarak düşünüyordu ve bu açıdan ona saygı duyuyordu.

Ama belki de bu, beklentilerini çok aşıyordu. Ama yine de yönetilebilir bir kapsamdaydı.

Çünkü Oracle için yüksek beklentileri olmasına rağmen, Terence'in kontrolünden çıkma şansını her zaman memnuniyetle karşılıyordu.

Sebebi, Terence'in çoğu zaman çok sessiz olmasıydı. Raven, onun kendisinden birçok şeyi sakladığını biliyordu, ama bunun istemediğinden de emindi.

Bu yüzden, belirli bir şey hakkında sormadan önce Oracle'ın ruh halini okumaya her zaman dikkat ediyordu.

Ve şimdiye kadar sorduğu hiçbir şey için Oracle ona cevap vermemişti.

Cevaplar oldukça rahatsız edici olsa da, her zaman kimsenin telafi edemeyeceği şekillerde yardımcı oldular.

Uçan gemi hakkındaki bilgi Terence'den başladı, Kuzey'in gözleri hakkındaki bilgi de öyle.

Ve her zaman böyle geliyorlardı—rahatsız edici bilgi parçaları halinde, tam da böyle.

Bu nedenle Raven, bunun Terence'in yardımının ihtiyaç duydukları anda geldiği bir başka örnek olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Bu yüzden, bunu ciddiye almaya ve Kuzey ile konuşmaya karar verdi.

Bir sonraki şafağı beklemek için yeterince sakin değildi, ayağa fırladı, mavi renkli pelerininden bir kat daha aldı ve kendine sardı, ardından kulübeden fırladı.

Adımları sessizdi ve neredeyse yok gibiydi, çatıdan çatıya atladı.

Bir iki dakika içinde, yavaşça sarayın çatısına indi. Kuzey'in odası bu muhteşem binanın bir yerindeydi.

Kolayca, bekçilerin dikkatini aşarak geçti, bazen sanki kendisi bir gölgeymiş gibi.

Hareketi ve gizliliği, pratik bir kolaylıkla geldi.

Sonunda, terkedilmiş gibi görünen koridorun sonunda atılmış bir kapının önünde durdu.

Yavaşça kapıya vurdu ve bir yanıt bekledi.

Birkaç saniye sonra, yanıt gelmedi. Raven, içeri girmek için yollar düşünüyordu, ama aynı zamanda gürültüden kaçınmaya çalışıyordu.

Artık her zamankinden daha fazla, sessiz kalmaları gerekiyordu.

Ama Northern o kadar derin uyuyorsa ve onun kapıya vurduğunu duyamıyorsa, başka seçeneği yoktu.

Yumruğunu sıktı ve elini yavaşça geri çekti.

Elini ileri doğru fırlattığında, kapı açıldı ve yumruğu Northern'ın burnunun önünde aniden durdu.

Sarsılmadan, kaşını kaldırdı ve mırıldandı

: "İçeri gel."

Raven gözlerini biraz kısmıştı. Onu görünce hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

Onu bekliyor muydu?

O, Northern'ın odasına girdi ve etrafa bakındı; burada bulunduğundan beri ona bu kadar yakın gelmesi ilk kezdi.

İkisi de bir şeylerle meşguldü - özellikle o. Ayrıca, her seferinde Kral'ın değerli öğretmeni olarak muamele gördüğü için etrafında dolaşmak zordu.

"Gerçekten lüks bir yaşam tarzı sürüyorsun."

Raven, etrafa bakarken söyledi.

Onun odası, onun odasından çok daha güzel ve belirgindi.

Cam süslemeler duvarı ve rafları süslüyordu, güzel dokuma halılar duvarda karmaşık bir dekorasyon oluşturmak için kullanılmıştı.

Northern omuz silkti ve ona baktı, kolları kavuşturulmuştu.

"Sanırım buraya sadece odamı beğenmek için gelmedin."

Raven, gözlerinin içine doğrudan baktı.

"Böyle bir zamanda uyuman gerekmiyor mu?"

“Beni düşündüğün için gururlanmalı mıyım?”

Raven bir süre sessiz kaldı, sonra dedi

: "Buraya geleli birbirimizi görmedik ya da konuşmadık."

Northern, buna karşılık, aşağı baktı,

"Sanırım bu benim hatam. Birçok şey tarafından sürüklendim."

"Anlıyorum... peki burayı seviyor musun?"

Northern başını kaldırdı ve soruya kaşlarını çatarak yanıt verdi, başını biraz geriye eğerek.

"Bu nereden çıktı? Bir çatlağı mı seviyorum?"

Raven omuzlarını silkti,

"Yani, dışarıdayken, buradan ayrılmak, Merkez Ovası'na dönmek istiyormuşsun gibi görünüyordun, şimdi... sanki evindeymişsin gibi duruyorsun."

"Eh," Northern kaşını kaldırdı.

Onun sözlerini absürt buldu, ama aynı zamanda, bu sözlerin bir şekilde onu saçmalık olarak reddetmesine izin vermedi.

Başını salladı ve bunları şimdilik bir kenara itti, şöyle dedi:

“Bunların hepsiyle daha sonra ilgilenebiliriz. Şu anda ilgilenmemiz gereken başka bir şey var.”

Raven'ın gözleri biraz büyüdü.

“Terence sana da rüyanda mı göründü?”

Kuzey kaşını kaldırdı, kafası karışık.

“Terence rüyamda mı göründü? O ne, bir rüya peşinde koşan mı?”

Raven'ın gözleri, hafif bir hayal kırıklığı göstererek tekrar aşağıya düştü.

“O, yerlere seyahat edebiliyor. Tam olarak emin değilim ama sanırım geleceğe gidebiliyor ve ruhuyla başka yerlerde olabiliyor. Bunun adı neydi yine...” Raven düşündü.

Ama Kuzey hemen yanıtladı.

"Astral projection?"

"Ruh projeksiyonu... yakındın."

Kuzey bir an için bakışlarını çevirdi.

'Neredeyse aynı şey. Yine de, Oracle'ın bu kadar muhteşem olduğunu kim düşünürdü? O, dünyaların yürüyücüsü mü?'

Kuzey, Raven'a baktı.

"Yani o, rüyanda mı belirdi?"

Raven başını salladı ve Kuzey'e bunun nasıl gerçekleştiğini ve Terence'in ne söylediğini açıkladı.

Kısa açıklama sırasında, Kuzey'in derin düşüncelere daldığını gözlemleyebiliyordu. Gözleri odaklanmamıştı.

"Anlıyorum, anlıyorum." Sadece mırıldandı, o bitene kadar.

Birkaç dakika sonra, Kuzey hala derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonunda, daha fazla bekleyemediğinde, Raven sesini yükseltti ve sordu

: "Eğer Terence'i rüyanda görmediysen, neden beni bekliyormuşsun gibi görünüyorsun ve şu anda ilgilenmemiz gereken 'başka bir şey' nedir?"

Northern, birkaç saniye boyunca ona boş boş baktı, sonra yatağının yanındaki ahşap sandalyeye işaret etti.

"Otur... bu biraz zaman alacak."

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Haha, uzun bir süre oldu değil mi, bilmiyorum sizler beni özlediniz mi.

Her zaman kitabımı desteklediğiniz için çok teşekkür ederim, tüm tutarsızlıklara rağmen.

Bu kadar ileri gelebilmemi sağladığınız için sizlere çok teşekkür ederim, sizleri çok seviyorum.

Lütfen bana o güç taşları, altın biletler ve hediyelerle destek olmaya devam edin, daha samimi ve korkunç içeriklerle geleceğime söz veriyorum.

Arkanıza yaslanın ve rahatlayın, çene kırıcı bir maceraya çıkmak üzereyiz. Hehehee

Raven, sandalyeye oturdu ve rahatladı. Şaşırtıcı bir şekilde, kendi yatağından bile daha rahattı.

Ağaç, tamamen farklı malzemelerden yapılmış gibiydi.

Kuzey'in odasındaki her şey lüks kokuyordu.

Neredeyse kıskanıyordu.

Kuzey, düşüncelerini toplamak için birkaç an harcadı, Raven ise ahşap, rahat sandalyede bekledi.

Birkaç dakika geçtikten sonra, Raven mırıldandı,

"Yani...?"

Kuzey duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Bu yerle ilgili bir şey garip. Bunu nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Bu canavarların tüm medeniyeti Ulzred etrafında dönüyor.

Raven kaşını kaldırdı.

"Peki, bunun nesi garip? O onların kralı."

"Tam olarak, Raven. Anlamadığım için değil, ama bu şeyler bazen aşırı geliyor. O bir kral, süperstar değil."

Raven başını biraz yana eğdi.

"Süperstar nedir?"

Şaşıran Northern, gözlerini şüpheyle kısarak baktı.

Birkaç sessiz saniyeden sonra, dikkatlice sordu,

"Aides Four, onların şarkılarını dinlemiyor musun?"

Raven hafifçe kaşlarını çattı.

"Bir şarkı nedir?"

"Eh? Olmaz..."

Şarkıların kavramı garip değildi. Tra-el'de elektronik cihazlar vardı ama bunlar, onun bildiği dünyadan tamamen farklı bir şekilde yaratılmış ve yönetilmişti.

Bu yöntem tamamen yırtık kaynaklarına dayanıyordu, tıpkı bir kristalin bir uçan geminin güç kaynağı olması gibi.

Bu yırtık kaynakları, elektrik ve elektronik cihazlar da dahil olmak üzere birçok şeyi çalıştırabiliyordu.

Kuzey, babasıyla birlikte şarkı söylerken ve dans ederken insan sesini ilk kez bir radyoda duymuştu.

Bu, Shin her sabah uyandığında neredeyse her zaman oluyordu.

Başlangıçta, grubu sevmedi çünkü onların sesi, Dünya'daki 80'lerden bir country şarkısı gibi geliyordu.

Ama bir şekilde, ona alışmaya başladı.

On yaşında, babasıyla birlikte şarkı söylemeye başladı ama genellikle sadece odasında.

Birçok başka grubu tanımaya başlamıştı.

Yetenek kazanmak isteyen arkadaşları vardı, böylece şöhret endüstrisine—eğlence dünyasına—girebilir ve süperstar olabilirlerdi.

Ama böyle bir hayat asla onun için değildi. Kendini ıssız bir kıtada, hayatı için savaşırken hayal etmiyordu. Bu da istediği bir yaşam değildi.

Raven'ın bir şarkının anlamını bilmemesi, süperstarı bir kenara bırakması inanılmaz derecede şok ediciydi.

'Bir mağarada mı büyüdü?' diye düşündü Northern.

Bir şekilde, kızın çocukluğunun hiç eğlenceli olmadığını hissetmeden edemedi.

Çünkü en alt tabakadaki, kendisi gibi bir köylü bile bunun farkındaydı.

Onun bunu bilmemesi... kesinlikle...

"Bana öyle bakmayı bırakabilir misin ve söylediğin şeye devam edebilir misin?" Raven'ın sesi neredeyse sinirle damlıyordu.

Ne çekici ne de itici bir ses tonuna sahipti. Sesi oldukça normaldi.

Northern hafifçe başını salladı ve devam etti,

“Demek istediğim, bir kral için bile, bu kadar çok sevgi rahatsız edici olabilir. Bu adamlar, onun her işine burnunu sokuyorlar. Onlara ders vermek için oturduğumda, aslında beni öğretmemi istedikleri için değil. Benimle zaman geçirmek istiyorlar çünkü ben çocuğa zaman ayırıyorum.”

Hatırladıkça korkunç bir şekilde başını salladı.

“Bana soruyorlar, Kral Ulzred'in söylediği son söz neydi, yedi mi, çok gülümsüyor mu, devam ediyor ve bana güvenin, gerçekten çok garip sorular bile var...”

Raven ona gözlerini kısarak baktı.

Kuzey, yanıt olarak birkaç saniye boyunca ona baktı, sonra başını salladı.

“Hayır... Bunları sana söylemeyeceğim.”

Raven kararlı bir şekilde başını salladı,

“Beni dene.”

Gözleri, Northern'a konuşana kadar geri adım atmayacağını bildiren o inatçı kırmızı alevlerle yanıyordu.

Mahcup bir şekilde, Northern hafifçe döndü ve ona alçak bir sesle söyledi, “Bana PP'sinin boyutunu sordular...”

Raven kafasını bir kez daha eğdi.

“PP nedir?”

Kuzey’in gözleri, onun gözlerine kayarken büyüdü.

Onun gözleri, samimi bir kafa karışıklığıyla doluydu. Gerçekten PP'nin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Garip bir şekilde, açıklamaya çalıştı,

“Biliyorsun... bir adam için iki bacak arasında, ama iki bacak kadar büyük değil, üçüncü bir bacak gibi.”

O, kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

“Bir adamın üçüncü bacağı mı var? Bir adam nasıl üçüncü bacak sahibi olabilir? Bu bir kuyruk mu olmalı?”

“Evet! Bir kuyruk gibi, ama önde.”

“Önde bir kuyruk mu?”

Kuzey başını eğdi.

'Bu kız için umut yok. Gerçekten bir mağarada büyümüş olmalı!'

Raven ellerini kavuşturdu.

"Açıklamakta zorlandığını görebiliyorum. Bu PP meselesi, iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

Northern birkaç saniye boş boş baktı.

Bunu böyle ifade edersek... iyi mi kötü mü? Hatta onun bile haklı bir cevabı yoktu.

Omuz silkti.

"Sanırım bu sapkın bir şey gibi?"

Duygusuz bir yüzle, Raven devam etti,

"İyi sapkın mı yoksa kötü sapkın mı?"

Northern bu soruyla zor bir durumda kaldı.

Bir süre düşündü ve sonra yanıtladı,

Raven, bazı şeylerin iyi ya da kötü kadar basit olmadığını düşünüyorum.

Sonra bunu görmezden geliyoruz ve devam ediyoruz... önemli olan bu sapkın şeyin ne tür iyi ya da kötü bir etkisi olduğudur.

Kuzey bir süre sersemlemişti.

Onun düşünme biçimini nasıl işleyeceğini bilemedi.

'Onlar on iki yaşında bile olmayan bir çocukla bir orgi yapsalar... sanırım bu kötü bir şey gibi.'

Ancak bunu dile getirecek kadar akıllıydı, çünkü orginin ne anlama geldiğini açıklamak zorunda kalacaktı.

'Acaba cinselliğin anlamını biliyor mu?' diye düşündü.

"Peki... seni bu krallarına olan aşkı tuhaf bulduracak başka bir gözlem var mıydı?"

Kuzey'in bakışı biraz somutlaştı.

Loş ışıkla aydınlatılmış odanın gölgesinde, gözleri biraz parladı ve tartışmasız güzelliğini ortaya çıkardı. Raven'ın daha önce hiç görmediği bir güzellik.

"Benimle olduğunda en mutlu olduğu anlar gibi görünüyor. Ve bazen, ifadesi hep yardım istiyormuş gibi."

Raven'ın gözleri kısılırken sordu,

"Neden yardım istiyorsun?"

"Bilmiyorum... ama kesinlikle bir şeyler yanlış."

Bu temelsiz bir varsayım, Northern.

Biliyorum...

Raven ona birkaç saniye baktı, sonra dudaklarının köşesini kıvırarak alay etti.

Kuzey kaşlarını çattı.

"Nedir o?"

Oldukça şaşırdım. Bu yerin güzelliğiyle baştan çıkarıldığın konusunda en ufak bir şüphem yoktu. Burada sonsuzluğu geçirmeyi bile umursamayacakmışsın gibi geliyordu bana.

Northern yüzünü buruşturdu,

Delirdin mi? Kimse bir yarıkta sonsuzluğu geçirmek ister ki?

Hiçbir yere ait olmadığını hissettiğin oldu mu, sonra bir yere geldiğinde oraya ait olduğunu hissettin mi?

Northern ona birkaç saniye boş boş baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Böyle bir his, onun geçmiş yaşamında çok tanıdık bir duyguydu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, sadece uyumsuz bir dışlanmış olarak mücadele ediyordu.

Ve sözde kız arkadaşı onun yanına geldiğinde, o gerçekten hayatta hissettiği ve toplumda bir yuva bulduğu tek zamandı; onun ailesi, onun ailesi oldu.

Ama sonunda, hepsi yalanlardı.

Northern'ın ifadesi yoğun bir şekilde karardı.

Ne düşündüğüne bakılmaksızın, Raven devam etti.

"Stelia kıtası benim için bu. Bazen, ayrılmak istemiyorum... ve bu yarıkta gözlerini gördüğümde... buraya ilk geldiğimdeki gözlerime neredeyse benziyor."

Northern nefes aldı.

"Neredeyse dediğin için mutluyum." Bir an duraksadı ve devam etti, "Bu yeri heyecan verici bulsam da, aptal değilim ve görüşüm bulanık değil. Sonuçta, bu benim uymadığım bir gerçeklik. Sadece yıkım doğurmak için var."

Raven biraz gülümsedi.

"Korkutucu."

"Zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım... ama yalan söyleyemem, buranın çok rahat bir ortam olduğunu düşünüyorum. Rol yapmadan ve kısıtlamalar olmadan savaşabilirim."

Raven başını salladı ve bir kez daha gülümsedi.

Birkaç sessiz saniye geçti, sonra sesi loş ışıkla aydınlatılmış odada tekrar yankılandı.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz? Terence'in emirlerini mi takip etmeliyiz?"

Kuzey bir süre düşündü, gözleri yere sabitlenmişti.

Sonra karşılık verdi,

“Ulzred ile konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Raven onaylayarak başını salladı.

“Bu mantıklı, ve senin için tamamen kolay olurdu.”

Ancak Kuzey başını salladı.

“Hayır, bu koşullar altında değil.”

"Neden?"

Şöyle açıkladı:

“Tüm bu günler boyunca, açık bir şekilde hiçbir şey söyleyemedi. Bunun bir nedeni olmalı. Belki izleniyor ve yakalanmak istemiyor.”

Raven nazikçe saçını okşadı ve arkasına attı.

“Garip...” Geç kalmış bir şekilde, transa girmiş gibi görünen Northern'a baktı.

“Başka bir şey mi yanlış?”

“Hayır... hiç değil,” Northern yanıtladı, başını sert bir şekilde sallayarak. O hareketle birçok düşünceden kurtuluyormuş gibi görünüyordu.

“Gerçekten düşündün mü... belki de Ulzred'in senden ders istemesi, yardım gerektiği içindi?”

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

“Bence, onun yardım ihtiyacını iletmesi için daha iyi bir ortam yok. Ya sadece bu konuda akıllıca davranıyorsa?”

“Yani belki de onun için beklememiz gerekiyor diyorsun?”

“Ya da en azından, diğerlerinin şüphelenmeyeceği bir şekilde sormak, hatta ikinizi yoğun bir gözetim altında tutsalar bile.”

Northern'ın gözleri birkaç saniye aşağıya indi, sonra tekrar ona bakmak için kaldırdı ve yorum yaptı:

“Haklısın. Yazmayı kullanmayı düşünüyorum... şimdi düşündüm de. Yazmayı öğrenmeye her zaman çok ilgi duyuyordu, çünkü bunu önerdim. Ama Krullgath, ona yazmayı öğrettiğimi gözlemledikten sonra benimle geçirdiği zaman aniden azaldı. Bir keresinde bunun ne olduğunu sordu ve ben de bunun öğrenmesi son derece zor olan bir iletişim biçimi olduğunu söyledim.”

Northern duraksadı.

“Ne?” Raven, aniden sessizliğini görünce sordu.

“Eh... o zaman çok düşünmemiştim ama şimdi hatırlamaya çalıştığımda, bana biraz küçümseyici bir bakış atmış olabilir.”

Raven geriye yaslandı ve iç çekti.

“Peki, ne yapıyoruz?”

Kuzey bir süre sessiz kaldı.

“Ulzred ile işleri hızlandırmayı nasıl bulursun? Onun tarafında neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışacağım, sen de belki gökyüzündeki renklerin bizi Sura'ya nasıl yönlendirmesi gerektiğini bulmaya çalışmalısın.”

Raven başını salladı.

“Mantıklı.”

“Evet... çünkü rüyanda, Terence Sura'nın canlıymış gibi görünmesini sağladı ve bu yaratıklar ondan bir efsane gibi bahsediyor...”

“Sence o onlardan biri mi, bir Köken mi yoksa bir Zalim mi?”

Kuzey biraz başını salladı ve dudaklarının köşesiyle gülümsedi.

Hayır Raven, bunun bir seviye IV yarığı olduğunu unutmamalıyız. Koruyucu bir Maelstrom rütbesinde olacak. Hiçbir Origin veya Tyrant'ın Maelstrom rütbesinde olacağını düşünmüyorum. Muhtemelen çok daha yüksek bir rütbede olacaklar ve kim bilir, belki de driftçilerin rütbelerini takip ederler. Ama demek istediğim, eğer bir Tyrant veya Origin ile karşılaşıyor olsaydık, yarık seviyesi çok daha yüksek olurdu.

Raven nazikçe başını salladı.

"Bu mantıklı... çok mantıklı konuşuyorsun. Bunu şaşırtıcı buluyorum."

"Ve az önceki ifadenizi saldırgan buluyorum."

Raven kıkırdadı. Bu geçici bir andı, ama yüzü, en soğuk kalpleri bile etkileyebilecek karanlık, esrarengiz bir çekicilikle parlıyordu.

Northern göğsünde bir iki atışın atladığını hissetti ve hızla bakışlarını çevirdi.

"Sadece zavallı çocuğu düşündüğüm için endişeliyim, hepsi bu."

Gülümsemesi içten bir şekilde genişledi.

"Ulzred bir insan çocuğu olsaydı endişelenir miydin?"

Northern inatla kaşlarını çattı.

"Elbette endişelenirdim. Ne? Canavarlara insanlardan daha çok değer veren bir deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Raven gözlerinin içine baktı.

"Herkes böyle düşünebilir. Ama belki de herkes yanılıyordu. Ben mi yanıldım? Bana kim olduğunu anlamamda yardım etmeye istekli olur musun?"

Northern, etrafında bir kelebek rüzgarı estiğini hissetti; midesi de rahatsız bir şekilde karnına kramplar girdi.

Yanakları kızardı ve göğsü yanmaya başladı. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Bunu hiç sevmedi.

Northern, her zamanki gibi gününe devam etti, ancak önceki geceki konuşma nedeniyle çevresinin daha fazla farkındaydı.

Ve garip bir şekilde, onlar da ona daha fazla dikkat ediyor gibi görünüyordu.

Beyaz Yürüyücüler, dikkatli olmak için en küçük bir fırsatı bile kaçırmadılar ve liderlerine yakınlıkları yoğun bir şekilde denetlendi.

Tüm bunlar, Northern'a bu yaratıklar arasında çok garip bir şeylerin olduğunu gösteren ipuçlarıydı.

Belki de düşündüğü gibi nazik yaratıklar değildiler.

Ama nasıl ve neden? Kararsızdı.

Bu ana kadar, kendilerini tasvir ettikleri şekilde herhangi bir çelişkili şekilde tepki vermediler.

Onun etrafında ne kadar dikkatli olduklarına bakılırsa, onlara yaklaştığında ve selam verdiğinde, çok neşeli bir şekilde yanıt veriyorlar, sanki çok fazla sevinçle dolular.

Ama bugün, o samimi gülümsemeleri sahte görünüyordu. Northern, bunun kendi sorunu olup olmadığını bilmiyordu—belki de Raven ile gece yarısı yaptıkları tüm varsayımlardan sonra, gülümsemelerindeki samimiyeti görebilecek durumda değildi.

Şimdi, bu onların gülümsemelerinin samimi olmadığı anlamına gelmiyordu, ya da belki de öyle değildi...

İşte Northern'ın ne kadar kafası karışmıştı.

Ulzred'e genellikle ders verdiği buz uçurumunun kenarında oturdu.

Genellikle, etrafta dolaşıp insanların ona verdiği ilginin tadını çıkarırdı, ama bu sefer farklıydı.

Akılını temizlemek istiyordu; düşünmek istiyordu.

Devamlı olarak berrak beyaz gökyüzüne bakıyordu, içindeki renkler sanki yokmuş gibi görünüyordu, ama Northern onları görebiliyordu.

Gündüz ışığı nedeniyle soluk ve bulanıktı.

'Burada ışığın kaynağı ne merak ediyorum...'

Northern, bir gün yıldızının yokluğunu gözlemlemişti, bu yüzden aklında bu soruyu sordu.

Ancak, bu yarıkta bu bilgiyi öğrenmek için yeterince uzun kalacağını düşünmüyordu.

Onu rahatsız eden bir diğer şey, Kule'de okuduğu acı ve gizemdi, her şey söylenip yapıldıktan sonra.

Aklı sürekli olarak "Kaos Prensi ölü mü yoksa canlı mı?" sorusunu sorguluyordu.

Northern hangi cevabı dileyeceğini bilmiyordu. Kaos Prensi'nin tasvirine bakılırsa, yaşamı boyunca bir tehdit gibi görünüyordu.

Birçok sorunu olan biri.

Nordik'in güçlerini bildiğinde, onu yaşatmaya istekli olur muydu?

Nordik aniden kanının donduğunu hissetti; Kaos Prensi ile karşılaşma düşüncesi, aslında herhangi bir Köken veya Zalim ile karşılaşma düşüncesi onu korkuyla titretmeye yetiyordu.

Ve bu korkunun tek çözümü daha güçlü olmaktı.

Bir şeyler yapma isteği aniden onu sardı; en azından geleceği için böyle olmak istemiyordu.

Bu yüzden, daha henüz ne olduğunu anlamadan kafasını kaybetmeyecekti.

Çünkü bu varlıklar... onların kendisinden veya herhangi birinin bildiğinden farklı bir katmanda var olduklarından emindi.

Onlar, canavarların gerçek tanımıydı.

Gözlerini nazikçe kapatıp açtı, sonra uçurumun kenarından uzaklaştı.

Nordik, Boş ruh cephaneliğine eklediği yeni varlıkları çağırdı.

Hemen, etrafını saran mavi dumanın koagülasyonu oluştu. İlk başta bunu garip buldu çünkü onlarla ilk tanıştığında onları gölgeler sanmıştı.

Şimdi, ancak, daha çok bir kütle sisine benziyorlardı, gölgelerden ziyade.

'Bir bakalım...'

Kuzey hemen bilgilerini çağırdı.

İsim: Pangu

Gerçek İsim: nil

Tehlike Seviyesi: nil

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yetenekleri: [Ruh Kabı]

Ruh Parçaları: [0/1000]

Kuzey biraz kaşlarını çattı; diğer Çağrıları da inceledi, bunlar da aynı şeydi.

İşini bitirdiğinde, kafasının arkasını karışık bir şekilde kaşıdı.

'Ne halt?'

Ancak, tam o anda, görüşüne yeni bir sekme açıldı ve şöyle yazıyordu:

Ruh Kabı Açıklaması: [Pangu, Lamla, Cuckoo, Hentu ve Shei, bedensiz bir ruhu tutma amacına hizmet ettikleri için boş kabuklar olarak yaratılmıştır]

[Amaçları nedeniyle, somut bir ruh onlarla birleşene kadar bedensiz bir forma sahiptirler]

[Ruh onlarla birleştiğinde, ruhun kimliğini alırlar; ancak kendi kişiliklerini korurlar ve komutla bedensiz formlarına dönebilirler, aynı zamanda sahip oldukları ruhun özelliklerini ve yeteneklerini taşırlar]

[Bir ruhla birleşmek ister misin?]

Kuzey okumayı bitirdiğinde, kalbinin bir an atladığını hissetti. Bu, Raven ile olan o zamanki gibi değildi.

Bu, vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden iyi bir hisdi.

Heyecan dolu bir his.

Çünkü bu, şimdiye kadar karşılaştığı tek bir soruna çok rahatlatıcı bir çözüm sundu.

Bu seçenekle, Klonlama yeteneğini yükseltme konusunda gerçekten endişelenmesine gerek yoktu, bu genellikle onun büyüme süresinin ve yetenek parçalarının çoğunu alırdı.

Şu anda sahip olduğu iki en güçlü ruhu atadıktan sonra, hala daha fazla canavarla savaşırken kullanmak üzere üç ruhu daha saklayabilir.

'Bu iyi, çok iyi.'

Krullgath'ı almayı özellikle dört gözle bekliyordu. Komutanı öldürmek istemediği için değil; aslında, bunun düşüncesinden korkuyordu ve Raven'ın yanıldığını umuyordu.

Ama gerçekten, eğer yanılıyorsa, Raven'ın hiç yanıldığı oldu mu?

Bu düşüncenin yanlış olma ihtimali varsa, Raven kesinlikle bunu belirtirdi.

Her şey oldukça iyi uyum sağlıyor ve bir araya geliyordu.

Kuzey, bunu düşündükçe her şey hakkında daha da rahatsız hissetmeye başladı.

Gerçekten, her çatlağın kendi sıkıntısı ve zorluğu vardır. Ve birinin zorluğunu diğerine göre ölçmek mümkün değildir.

Kuzey yutkundu ve cevapladı,

"Evet, bir ruhu birleştirelim."

[Ruhunu seç]

[Koll]

[Ceset Yiyici]

[Ceset Yiyici]

Başka birkaç Ceset Yiyici daha vardı, sonra bulforslar. Ama Kuzey şu anda sadece iki ruh peşindeydi.

"Koll."

[Koll seçildi. Koll'u Pangu, Lamla, Cuckoo, Hentu veya Shei ile birleştirmek ister misiniz?]

"Onu Pangu ile birleştirelim..."

[Ruh Koll'u Boş Çağırma Pangu ile birleştiriliyor]

[Birleştirme Tamamlandı]

Hemen, önündeki sis biraz dans etti ve azalıyor gibi göründü.

Pangu'nun yeni bilgileri belirdi

: İsim: Pangu(Koll) >

Gerçek İsim: [İkinci Parça]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yetenekleri: [Ruh Kabı]

Ruh Parçaları: [0/1000]

Adın hemen önünde, profil bilgilerini değiştirmek için başka bir seçenek vardı.

Kuzey, bu sekmeyi okuduktan sonra doğal olarak değişti.

İsim: Koll(Pangu) >

Gerçek İsim: [İkinci Parça]

Özellikler: [Kan Yırtıcı], [Savaşın Oğlu], [Khorne'nin Lanetlisi]

Özellik Yetenekleri: [Kan Mızrağı], [Kan Laneti]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Ruh Sırası: [Fırtına]

Ruh Parçaları: [0/300]

Yetenek: [Karanlık Parçaları]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yetenekleri: [Karanlık Perdesi], [Kırmızı Mızrak]

Sonunda, her zaman kendine sorduğu sorunun cevabı vardı.

Canavarların yetenekleri var mı?

Açıkça, Koll'un profil bilgilerinden gördüğüne göre, şimdi biliyordu —canavarların da yetenekleri var.

'Elbette var, aksi takdirde yetenek parçalarını nasıl emebildiğim mantıklı olmazdı.'

Bu da, daha düşük rütbeli canavarlarda bunu görememesinin tek sebebinin, yeteneklerinin henüz tam olarak oluşmamış olmasıydı.

Canavarın Gerçek Adı varsa durum farklıydı.

Northern, bir Gerçek İsim'in bir canavara daha belirgin bir öz verdiğine inanıyordu, bu nedenle yetenekleri ortaya çıkabiliyordu, ancak tam anlamıyla oluşmuş bir yetenek kadar değil.

Şimdi onu rahatsız eden bir diğer soru, canavarların yeteneklerini nasıl kopyalayabileceğiydi?

Çünkü Koll ile savaştığına emindi ve ondan hiçbir şey kazanmadı.

Ya da belki de savaşları boyunca Kale Lordu yeteneklerini hiç kullanmadı.

Tek yol, yetenek bilgilerini incelemekti.

Karanlık Perde: [Karanlık, tüm varlığınızı sarar, nihai bir savunma perdesi. Bu formda saldırılar size nüfuz edemez, nüfuz etseler bile karanlıkta kaybolur.]

Kırmızı Mızrak: [Kararlılığınıza eşit bir saldırı ağırlığı taşıyan kızıl mızraklar ortaya çıkarabilirsiniz.]

'Ah, Karanlık Perdeyi biliyorum.'

Şüphesiz, bu Kale Lordu'nun her zaman giydiği karanlık pelerinidi. Ne yazık ki, ciddi olmaya hazırlandıklarında isteyerek çıkardı.

'Eğer çıkarmasaydı ne olacağını merak ediyorum.'

Northern'ın Koll'dan gördüğü güç seviyeleriyle, sürekli olarak kendisinin ve Night Terror'ın muhtemelen kolay bir zafer elde edeceğini hissetti.

İç çekti.

'Canavarlara ait yetenekleri, insanlara ait yetenekleri kopyalayabildiğim gibi kopyalayamıyorum sanırım.'

Eğer kopyalayabilseydi, her şey çok kolay görünecekti.

Şimdi, her şeyin kolay olmasında bir sakınca yoktu, ama 'kolay' zamanın ateşli testine dayanacak kadar derin köklere sahip değildi.

Bazen, zorluklar sonuç için değil, kişinin kararlılığını, zihniyetini ve dayanıklılığını inşa etme süreci için katlanılır.

Northern, şimdilik bunu bir kenara bırakmaya karar verdi; içe dönük bir zihniyetle kalacak ve canavar yeteneklerini nasıl kopyalayacağını daha sonra bulacaktı.

Bunun harika bir katkı olacağından emindi.

Ama şu anda, kontrol edebileceği şeylere odaklanması gerekiyordu: mevcut tüm kaynakları kullanarak daha güçlü hale gelmek.

Gözleri, yüzen panelin altına kaydı, orada şunu gördü

: Ek Bilgi: [Canavarlar öldürüldüğünde, Ruh Parçaları kazanılır ve bu, Boş Çağırma'nın büyümesine katkıda bulunur, Ruh Çağırma'nın değil.]

Koll'un bir Ruh olarak daha güçlü olmayacağı anlamına geliyordu, tıpkı Gece Korkusu'nun da olmayacağı gibi.

Ancak, Pangu daha güçlü hale gelecek ve muhtemelen bir Boş Çağırma olarak rütbesini bile geliştirecekti.

Diğer bir dezavantajı ise, Pangu'nun onun için Yetenek parçalarını hasat edememesi oldu çünkü öldürmeler Ruh Parçalarına dönüştürülüyordu.

'Yani, sonunda klonlarımı kullanmak zorundayım...'

Ama en azından, o değerli yetenek parçalarını harcamadan önce en azından Usta olmaya odaklanırken ona güçlenmesine yardımcı olacak müttefikleri olabilirdi.

'Bir Usta olarak, hesaplamalarıma göre, hem sahip olduğum hem de kopyaladığım on yeteneğim olacak.'

Kuzey içten içe kıkırdadı.

On yetenek!

Bir Usta olarak Helena'yı KOLAYCA yenebileceğinden emindi.

Bunun üzerine düşündüğünde dudaklarında acı bir gülümseme belirdi, ama bu kadarı yeterliydi.

'Sonraki... lezzetli olanı gerçekleştiğinde kaydedelim.'

"Ceset Yiyici'yi Lamla ile Birleştir."

[Ruh Ceset Yiyici'yi Boş Çağrı Lamla ile Birleştir]

[Birleştirme Tamamlandı]

İsim: Lamla (Ceset Yiyici)

Gerçek İsim: nil

Tehlike Seviyesi: [Apex]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yetenekleri: [Ruh Kabı]

Ruh Parçaları: [0/1000]

İsim: [Ceset Yiyici]

Gerçek İsim: nil

Özellik: [Yıkıcı Açlık], [Karanlığın Soyu]

Özellik Yetenekleri

: Tehlike Seviyesi: [Abyssal]

Ruh Sırası: [Vahşi]

Ruh Parçaları: [0/300]

Yetenek: yok

Yetenek Sınıfı: yok

Yetenekler: yok

Kuzey, gördüğünden memnun bir şekilde gülümsedi.

Her iki maddi bedeni de bu gerçekliğe çağırmayı çok isterdi ama görünme riski vardı.

Beyaz Yürüyücülerin peşinde bir veya iki tane olmadığını düşünmek istemiyordu.

Bu yüzden Ulzred gelene kadar ajandasında bir sonraki şeyi yapmaya karar verdi.

Kuzey, Soul Eater'ı somutlaştırdı, ardından bir bacak ileri itti.

Sonra, anın içine dalarak, kılıcını ileri doğru sallamaya başladı. Her sallayışında, bir adım kaydırarak bacağını hareket ettirdi.

Gerçekten ne yaptığını bilmiyordu; ancak, ulaşmayı umduğu şey bir tür aşinalıktı - kılıç ve Kaos ayak çalışmalarıyla aşinalık.

Ve böyle devam etti...

...birkaç saat sonra, Northern'ın yüzü soğuk terle ıslanmıştı.

Tek bir mola vermeden, her iki bacağını ve kılıcını sürekli hareket ettirerek her anı hislerine absorbe etti.

Kaslarının ağrıdığını hissetti, ama devam edebileceğini de biliyordu. Birkaç ağrı yüzünden durmak tembellik olurdu.

Bu yüzden Northern, eklemlerindeki ve kaslarındaki ağrılara rağmen devam etti. Ancak, aniden bir ses duydu.

"Yanlış yapıyorsun," dedi ses.

Duraksadı ve etrafına baktı; ortada kimse yoktu... açıkça.

Az önce duyduğuna aldırmadan, önüne döndü ve sallamaya devam etti.

“Oh? Beni göremediğin için beni tamamen görmezden mi geleceksin? Ne kadar kaba.”

Northern bu sefer duraksadı ve dik durdu.

Sesin içinde yoğun bir ekşilik vardı, bu yüzden konuşanın muhtemelen erkek olduğunu çıkarabildi.

“Neden saklanıp benimle konuşuyorsun?”

“Saklanmak mı? Ben saklanmıyorum. Kendimi göstermek için binlerce kilometre yol kat etmem gerekir - bu, benim gibi bir genç için bile çok fazla yürüyüş. Öğrenmek mi istiyorsun, yoksa konuşmak mı?”

'Garip...'

Gerçekten garipti, ama Northern öğrenmek istiyordu, yüzü olmayan bir sesle konuşurken kendini çok aptal hissetmesine rağmen.

“Öğrenmek istiyorum...”

“İyi, alçakgönüllülüğünü seviyorum... Hadi kılıcı doğru bir şekilde nasıl sallayacağımızla başlayalım.”

"Öncelikle, omuzlarını gevşet," ses talimat verdi.

Kuzey, uyum sağlamaya çalıştı, sırtını dikleştirip gerginliği attı.

"Bir kılıç bir sopa değildir. Hava içinde düşen bir yaprağın zarafetiyle hareket etmelidir, bir çekiçin gücüyle değil."

Kuzey, Soul Eater üzerindeki tutuşunu ayarlayarak başını salladı. Rahatsız hissetti, avuçlarındaki ter, kabzanın kaygan olmasına neden oluyordu.

"Kılıcı bir kuş tutar gibi tut," ses devam etti. "Kaçmaması için yeterince sıkı, ama ezmemek için yeterince nazik. Ağırlığını hisset. Onu kolunun bir uzantısı haline getir, sadece kullandığın bir nesne değil."

Kuzey, sesin Jack'in söylediklerini anlamadı, ama uyum sağladı, tutuşunu bir an için sıkılaştırdı, sonra gevşetti.

Ancak bunu yaptığı anda, kılıcın dengesinin çarpıcı bir algısı içine aktı. Neredeyse kendi başına bir yaşamla atıldığını hissedebiliyordu, her hareketine yanıt vermeye hazırdı.

Gözleri büyüdü ve sordu: 'Nasıl?'

Harika, değil mi? Bu kadar sert olmanıza gerek yok, bazen gevşemek ve ona kendi alanını vermek, hareket etmesi için bir alan, var olması için bir alan iyidir.

Ses duraksadı ve ekledi

: "İlk denemede bunu hissedebilmen beni oldukça şaşırttı? Beni kıskandırıyor, dahi misin yoksa? Hayır, buna şüpheliyim."

Kuzey biraz gülümsedi ama bu kısa sürede kayboldu, delirmiş gibi görünmemek için.

Ses devam etti

: "Şimdi, bedenini kılıçla hizala, ayaklarını omuz genişliğinde aç, dizlerin hafifçe bükülü. Ağırlık merkezinin düşük ve stabil olmalı.

Kendini köklü bir ağaç gibi düşün, güçlü ve hareket etmeyen, ama rüzgarla sallanacak kadar esnek."

Kuzey duruşunu değiştirdi, ayaklarının altındaki zeminin sağlam olduğunu hissetti.

Ayak tabanlarından köklerin uzandığını, onu yere bağladığını hayal etti. Derin bir nefes alarak, hemen yeni bir denge ve güç hissi hissetti.

“İyi. Şimdi, kılıcı başının üstüne kaldır, ucu rakibinin boğazına nişan al. Bu senin koruman, başlangıç noktan. Buradan itibaren, her hareket niyetle, hassasiyetle akmalıdır.”

Kılıcı kaldırdı. Yine, bunu yaptığında, kılıcın ağırlığı onun üstünde yerleşti.

Pozisyon kendini savunmasız hissettiriyordu, bu da onu rahatsız ediyordu, ama hiçbir şey söylemedi ve onu yönlendiren sese itaat etmeye karar verdi.

“Kılıcınızın ucundan bedeninizin içinden yere uzanan bir çizgi hayal edin. Bu sizin ekseniniz, denge noktanız. Bu çizgiden herhangi bir sapma sizi dengesiz hale getirecektir.”

Kuzey, çizgiyi hayal etti, düz ve sarsılmaz. Duruşunu hafifçe ayarladı, hizanın yerine oturduğunu hissetti.

“Şimdi, sallayın. Kollarınızla değil, tüm vücudunuzla. Güç, merkezinizden, kalçalarınızın ve omuzlarınızın dönüşünden gelir. Kılıç, niyetinizle yönlendirilerek havada zahmetsizce kesmelidir.”

Kalçalarını döndürdü, hareketin gövdesinden yukarı doğru dalgalanmasına ve kollarına ulaşmasına izin verdi.

Hayalet kılıç havayı tatmin edici bir fısıldama ile kesti, hareket akıcı ve kontrollüydü.

“Daha iyi. Ama unutmayın, bu sadece güçle ilgili değil. Zamanlama, hassasiyet ve farkındalıkla ilgilidir. Kılıcınızla, bedeninizle ve çevrenizle uyum içinde olmalısınız. Ancak o zaman gerçek gücü bulacaksınız.”

Kuzey hareketi tekrarladı, her sallayış daha rafine, merkezine daha bağlı hale geldi.

Kılıcın her düşüncesine yanıt verdiğini hissedebiliyordu, bıçağı iradesinin bir uzantısıydı.

“Gözlerinizi kapatın,” ses yumuşak bir şekilde emretti. “Etrafınızdaki havayı hissedin. Nefesinizin sesini, dünyanın kalp atışını dinleyin. Salladığınızda, sadece rakibinizi değil, zaman ve mekânı da kesmeyi hayal edin.”

Kuzey gözlerini kapadı, seslere ve hislere odaklandı.

Soğuk rüzgarın nazik hışırtısı ve kalp atışlarının düzenli ritmi.

Yine salladı ve bu sefer, kılıcın suyun içinden geçiyormuş gibi hareket ettiğini hissetti; direnç, pürüzsüz ve zahmetsiz bir kaymaya yerini bıraktı.

"Mükemmel. Anlamaya başladın. Kılıç sanatının özü, bıçakta değil, beden, zihin ve ruhun birliğindedir. Kılıç, içsel durumunu yansıtan bir aynadır. Onu ustalaştır, ve kendini ustalaştırırsın."

Kuzey, yeni bir netlik hissederek gözlerini açtı.

Ses haklıydı.

Kılıç şimdi daha hafif hissediliyordu, neredeyse onun bir parçasıymış gibi. Her sallayış bir dans, güç ve zarafetin uyumlu bir karışımıydı.

"Unutma," dedi ses, tonunda bir gurur ipucu ile, "gerçek bir kılıç ustası öfke veya korku ile savaşmaz. Amaçla, sakin ve odaklanmış bir niyetle savaşırlar. Pratik yapmaya devam et, ve ustalığa giden kendi yolunu bulacaksın."

Kuzey, hafifçe başını eğdi, bir minnettarlık jesti. "Teşekkür ederim," dedi görünmeyen rehbere.

Ses hafifçe güldü. "Rica ederim. Ama bu daha uzun sürmeliydi, ilk denemesinde bunu başaran kimseyi görmedim. Ben bile başaramadım. Neyse, kalbini sakin tut ve kılıcını keskinleştir. Başka bir zaman seni ziyaret edeceğim."

Bununla birlikte, ses kayboldu ve Kuzey'i düşünceleri ve kılıcıyla yalnız bıraktı.

Derin bir nefes aldı, heyecan, huzur ve kararlılık hissini duydu.

Şimdi kılıcının hareketi, kılıcı sallamaya başladığından beri hissettiği her şeyden çok farklı ve akıcıydı.

Elleri ve kılıcına baktı.

"Bu his nedir, sallamaya devam etmek istiyorum..." diye mırıldandı kendine.

Ne yazık ki, zamanı kalmamıştı, uzaktan çocuk kralın geldiğini hissedebiliyordu, bu yeni bir şey değildi, sonuçta [Duygu] Özelliği vardı.

Kuzey, kılıcını bıraktı ve çocuk kral neşeyle yanına ulaştığında, elleri arkasında gülümseyerek durdu.

Ulzred canlı bir şekilde eğildi ve başını kaldırdığında,

“Bugün de seninle ders yapmayı dört gözle bekliyorum.” dedi.

Kuzey'in gözleri biraz büyüdü, çocuğun konuşması, en son buluştuklarından beri çok iyi hale gelmişti. Kendini çok gururlu hissetti.

Sonra sıcak bir gülümseme dudaklarını süsledi, yüzünde güzel ve huzurlu bir parıltı vardı.

Her zamanki gibi Ulzred, sana da öğretmeyi dört gözle bekliyorum. Ama bugün Ulzred, sana farklı bir şey öğreteceğim.

Çocuk kral başını biraz eğdi.

Kuzey'in gülümsemesi genişledi, gözleri karanlık, tehlikeli bir parıltıyla parladı.

"Başka bir dil mi öğrenmek istiyorsun? İnsanların dili mi?"

"İnsanların dili mi? Başka bir dil mi?"

Çocuk önce şaşırdı ama Kuzey'in gözlerine bakarken, gözleri yavaşça büyüdü ve sonra titizlikle başını salladı.

"Evet!!"

Kuzey, önündeki genç krallara baktı. Ulzred'in gözleri merak ve hevesle parlıyordu.

Çocuğun heyecanı neredeyse hissedilebilirdi.

"Dil, kılıç dövüşüne çok benzer," Kuzey, sesi sakin ve ölçülü bir şekilde başladı. "Her ikisi de zarafet, pratik ve ince hareketlerin derin bir anlayışını gerektirir. Bugün, yeni bir yolculuğa başlıyoruz."

Kuzey konuşurken, az önce söylediklerinin kılıç dövüşü anlayışını daha da derinleştirdiğini fark etti.

Ulzred'in genç yüzü konsantrasyonla gerginleşti. "Zor olacak mı?"

Kuzey hafifçe güldü. "Göründüğü kadar zor değil, eğer dikkatle dinlersen ve kendi yeteneklerine güvenirsin."

Ulzred'in oturması için zamanla pürüzsüzleşmiş yakınlardaki düz bir taşa işaret etti. Çocuk kral oturdu, gözleri Kuzey'e odaklandı.

Kuzey, önünde yavaşça yürüyerek kelimelerini dikkatlice seçti.

"Dil," dedi, "sesler ve semboller üzerine kuruludur. Senin halkın ve benim halkım benzer sesleri temsil etmek için farklı semboller kullanır. İşin püf noktası, aralarındaki köprüyü bulmaktır."

Ulzred yavaşça başını salladı, ifadesi kararlılık ve kafa karışıklığı karışımıydı. Kuzey derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Rünlerimizi kelimelerimizin iskeleti olarak düşünün. Her rünün belirli bir sesi vardır, bu ses tüm kelimenin bir parçasıdır. Sizin diliniz, canavarların dili, benzer yapı taşları kullanıyor ama bunları farklı bir şekilde düzenliyor.”

Eğildi, bir dal ile karın üzerinde basit bir rün çizdi.

“Bu,” dedi, “'A' için rün. Sizin dilinizde, daha çok şöyle olurdu.” Sembolü biraz değiştirdi, eğrileri ve çizgileri Ulzred'e daha tanıdık bir forma birleştirdi.

Ulzred öne doğru eğildi, parmakları yeni sembolü izledi.

“Bu, bizim dilimizde 'Ah' için rüne benziyor.”

Northern başını salladı.

“Tam olarak. Ve bu benzerlik, öğrenmek için kullanacağımız şey. Birçok rünümüzün sizin dilinizde karşılıkları var. Onları haritalandırmamız ve pratik yapmamız gerekiyor.”

Geride durdu, Ulzred'in bilgiyi sindirmesine izin verdi.

Çocuğun gözleri semboller arasında gidip geldi, dudakları sessizce hareket ederken onları ezberlemeye çalışıyordu.

“Şimdi, basit bir şeyle başlayalım,” dedi Northern. İlk rünün yanına başka bir rün çizdi, sonra üçüncüyü ekleyerek bir kelime oluşturdu. “Bu 'Buz'. Sizin dilinizde şöyle görünürdü.” Rünleri biraz değiştirdi, Ulzred'in tanıyacağı şekillere basitleştirdi.

“Gözler,” dedi Ulzred yavaşça, sesleri birleştirerek.

“Evet, bu yakın,” Northern cesaretlendirdi. “Ama nasıl söylediğime dikkat et: ‘buz’. Sesler bir araya akıyor, pürüzsüz bir şekilde karışıyor.”

Ulzred bu sefer doğru telaffuza daha yakın bir şekilde tekrar denedi. Northern, çocuğun hızlı öğreniminden gurur duyarak gülümsedi.

"Çok iyi. Şimdi, başka birini deneyelim." 'Toprak' için runeleri çizdi ve her sembolü açıklar gibi yaptı. Ulzred dikkatle izledi, parmakları sanki sesleri kavramak ve sıkıca tutmak istiyormuş gibi titriyordu.

Sonraki bir saat boyunca bu şekilde devam ettiler. Northern yeni kelimeler tanıttı ve Ulzred onları tekrar etti, sesi her denemede daha fazla güven kazandı.

Çocuğun ilerlemesi dikkat çekiciydi; dil konusundaki doğal yeteneği parlıyordu.

Ancak Northern elbette, gerçek zorluğun iki dil arasındaki boşluğu kapatmakta olacağını biliyordu.

Bu sadece zihninde çeviri yapmakla ilgili değildi, aynı zamanda yeni dilde doğrudan düşünmeyi gerektiriyordu.

Bu, zaman, sabır ve her iki dili de derinlemesine anlama gerektirecekti.

Çalışırken, Northern ilginç bir şey fark etti.

Ulzred'in yeni sesleri ve sembolleri kavrama yeteneği neredeyse içgüdüsel görünüyordu, sanki her zaman bildiği ama asla tam olarak anlamadığı bir şeyi keşfediyormuş gibiydi.

"İlerlemelerin etkileyici," dedi Northern nihayet, sesi gerçek bir hayranlıkla doluydu. "Ama bir dili öğrenmek sadece kelimelerle ilgili değil. Ayrıca akışı, ritmi ve arkasındaki kültürü de anlamalısın."

Ulzred başını eğdi, gözleri sorgulayıcıydı.

"Dil," Northern açıkladı, "sadece seslerden daha fazlasıdır. Düşüncelerimizi, duygularımızı, varlığımızı ifade etme şeklimizdir. Gerçekten bir dili öğrenmek istiyorsan, onu konuşan insanların, onların yaşam tarzlarının, hikayelerinin de öğrenilmesi gerekir."

Duraksadı, bu soyut kavramı en iyi nasıl iletebileceğini düşündü. Sonra bir fikir aklına geldi.

"Bir hikaye anlatalım," dedi. "Öğrendiğimiz kelimeleri kullanarak basit bir hikaye."

Ulzred'in gözleri heyecanla parladı. "Bir hikaye! Evet, lütfen!"

Northern gülümsedi ve yavaşça, net bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar, 'çocuk kral' olarak bilinen birisi vardı, 'buzul' içinde yaşıyordu. 'Beyaz yürüyücülerden' oluşan bir 'yerleşim' üzerinde hüküm sürüyordu."

Duraksadı, Ulzred'in kelimeleri sindirmesine izin verdi. Çocuğun dudakları sessizce kelimeleri kendine tekrar ederken hareket etti.

"'Beyaz yürüyücüler' 'çocuk kralı' sevdi..." Northern devam etti, "çünkü o onların 'hükümdarı' ve onlar onun 'tebaasıdır'.

Northern, Ulzred'in ifadesini gözlemledi ve çocuğun yüzünde hafif bir kaş çatma fark etti.

Ulzred, Northern'ın sözlerini tekrarladıktan sonra, dalı aldı ve her kelimeyi telaffuz ederken yere yazdı.

'konu' yazdı, ardından 'cetvel' yazdı ve somurtkan bir ifadeyle Northern'a baktı.

Başını salladı ve kelimeler arasında bir ok çizdi, bunun yer değiştirmesi gerektiğini belirtti.

Küçük bir kaş çatma Northern'ın kaşlarını kırıştırdı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye merak etti. Sonra gözleri daraldı, Beyaz Yürüyüşçülerin geldiğini hissetti.

Üzerinden bir hüzünlü gülümseme geçti, çocuğa konuştu.

"Sanırım dersimiz bugün burada sona eriyor. Yarın devam edeceğiz... umarım."

Karla kaplı zemindeki tüm yazıları sildi ve soluna baktı, orada üç Beyaz Yürüyüşçü yaklaşıyordu.

Northern'a hafifçe eğildiler ve çocuk krallara daha derin bir şekilde selam durdular.

Northern, çocuk kralın ayağa kalktığını, hiçbir sevinç göstermediğini ve götürüldüğünü izledi. Çocuğun az önce iletmeye çalıştığı şeyi düşünmeden edemedi.

Ne kadar çok düşünse, kafasını o kadar çok endişe kapladı.

Yorgun bir şekilde, birkaç dakika önce Ulzred'in oturduğu düz taşın üzerine oturdu ve derin düşüncelere daldı.

İnsanların dikkatini ve saygısını kazanmak için yerleşime dönmek yerine, Northern kalmaya ve kılıcıyla daha fazla pratik yapmaya karar verdi.

Northern pratik yapmaya devam etti, sesin öğretileri zihninde yankılanıyordu.

Nefesi ile hareketleri arasındaki etkileşime odaklandı, kılıçla daha derin bir bağlantı arıyordu.

Her hareketin bir öncekinden daha hassas olduğu saatler geçti, bedeni disiplinli bir gücün aracı haline geldi.

Alacakaranlık yaklaşırken, buz manzarası üzerinde uzun mor gölgeler oluşturdu, Northern nefesini yakalamak için durdu.

Horizon'a bakarak, gökyüzü o tanıdık renklerle yeniden parlamaya başladığında, derin bir nefes aldı.

İç çekti ve kılıcını bir kenara bıraktı.

"Sanırım dinlenmeliyim..."

Gerçekten buna ihtiyacı vardı ve bütün gün hiçbir şey yememişti.

Raven, Beyaz Yürüyücü'nün ileri geri yürüyüşünü izledi. Saray duvarına yaslandı ve yerleşimi gözlemledi.

Hala bunun bir canavarlar topluluğu olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

İnsan benzeri davranışlarına rağmen, aklını korumasına yardımcı olan belirgin farklılıklar vardı.

İlk bakışta, yerleşim alanı geniş görünüyordu, ama şimdi Raven her bir köşesini keşfetmiş gibi hissediyordu.

Sarayın etrafında binalar her yere dağılmıştı.

Arkasında hariç.

Orada evler olmadığı için, Beyaz Yürüyücüler bu bölgede nadiren görülüyordu.

Aslında, orada hiç kimse görmemişti.

Arka planda sadece devasa bir buz dağı vardı, başka bir şey yoktu.

Sarayın duvarına yaslanarak, Raven ayağını yere vurmaya devam etti.

Bu, bir şey onu rahatsız ettiğinde alışkanlığıydı.

Dudaklarını ısırdı, duvardan uzaklaştı, sağa sola baktı ve sonra sarayın arka tarafına doğru hareket etti.

Bir süre sonra, kendini devasa bir duvarın arkasında buldu. Nedense savunmasız hissetti; bu yerde ne bekçiler ne de Beyaz Yürüyücüler vardı.

Sarayın arkasındaki devasa buz dağ duvarı karanlık, dar bir geçit oluşturuyordu.

Raven orada duruyordu, etrafa bakıyordu.

Bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını anlamaya çalışıyordu, derken tuhaf bir şey fark etti.

Elinin tersiyle alnını sildi ve ona baktı.

"Terli miyim?"

Daha doğrusu—sıcaklamaya başlamıştı.

Bu, yerleşimin bu kısmının en soğuk olması gerektiği düşünüldüğünde, hiç olmaması gereken bir durumdu.

Raven bu keşif karşısında kaşlarını çattı ve dağ duvarına dikkatle baktı.

Bununla ilgili tuhaf bir şey yoktu—sadece dağın tabanıydı.

Ama pes etmek istemiyordu. Bir şeylerin yanlış olduğuna emindi.

Orada bir şey olmalıydı... alışılmadık bir miktarda ısı üreten bir şey.

Ancak, Raven'ın araştırmak için fazla zamanı yoktu. Yaklaşan ayak seslerini, hafif kıkırdamalarla birlikte duyabiliyordu.

Bu yüzden geride bir şey bırakmaya karar verdi. Kolu üzerindeki manşetini kaydırdı ve dirseğinin yanındaki bir dövmeden siyah bir kuş çıktı. Havaya kanat çırparak yükseldi ve kayboldu.

Ardından Raven da kayboldu.

Birkaç saniye sonra, iki Beyaz Yürüyücü dağ tabanının önünde durdu—Raven'ın tüm gün incelediği aynı yer.

Sessizce durdular, tek kelime etmeden, sanki bir kapıyı koruyorlarmış gibi.

Ancak burada bir kapı yoktu.

Sarayın en yüksek çatısından, Raven bir gözünü kapatırken diğer gözünün rengi simsiyah oldu.

Elini hemen çektiğinde, gözü normal kırmızı rengine döndü.

Bekçilere bir göz attı ve derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye mırıldandı ve ardından bir kelebek gibi zarifçe uçup gitti.

Kuzey, doyurucu bir akşam yemeğinden sonra yorgun bir şekilde sarayın karanlık, korumalı koridorlarından geçerek ilerledi.

Burada düzenli bir sakin olduğu için kimse ona özel bir ilgi göstermedi, hatta saygı duyulan biriydi.

Kuzey şimdi, onu gözlemlemek için bu konuma yerleştirmiş olabileceklerinden şüpheleniyordu.

Çünkü bazen, tam olarak böyle hissediyordu. Sanki izleniyordu.

Umursamadı. Sadece karnına sarıldı ve bir kez daha Beyaz Yürüyücülerin tuhaf sebze çorbasını akşam yemeği olarak tüketmiş olarak uzaklaştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu insanlar vejetaryendi. Et ya da sebze çorbası dışında bir şey yemiyorlardı.

Çoğu sebzeleri sert iklim koşullarında yetiştiriliyordu, bu da muhtemelen Kuzey'in midesinin onları sindirmekte genellikle zorlanmasının sebebi olabilirdi.

Kapısını açtı ve içeri girdi, sonra kaşını kaldırdı.

"Şaşırmış gibi yap..."

"Beni şaşırtmak için daha iyi bir şey yapmalısın..."

Elbette, kapı koluna dokunduğu anda onun varlığını hissetmişti. O sırada o, odasına yeni girmişti.

“Ne için bu?”

Raven meraklı bir ifadeyle başını eğdi.

“Bugün daha önce bir plan yaptık. Bulduğumuz şeyleri geri dönüp rapor etmek doğru değil mi?”

“Oh, o… evet.”

Gözlerini Kuzey'e yılan gibi bir yoğunlukla kısarak baktı.

“O mu? Unuttun mu?”

“Tabii ki hayır. Neden unutayım ki?” Kuzey, mavi pelerini rahatça çıkardı ve yatağın üzerine attı.

Sonra Raven'a döndü. “Aslında, oldukça ilginç bir şey bulduğumu düşünüyorum.”

“Ben de,” dedi Raven.

Kuzey bir an ona baktı ve sonra elini salladı.

"Önce gitmek ister misin?"

"Hayır, sen önce git," diye yanıtladı.

Başını salladı. "Tamam, o zaman."

Yatağa oturdu ve başladı. Raven'a, çocuk kralı insan dilini öğretme fikrinden bahsetti, bu da onun ağzını hafifçe açmasına neden oldu.

Egzersizlerini ve çocuğun "hükümdar" ve "tebaa" kelimelerini nasıl değiştirdiğini açıkladı.

Üzerinde fazla düşünmek istemese de, teorisi çocuğun bu kelimelerle önemli bir şey iletmeye çalıştığıydı.

Aslında, Northern bu kelimeleri ve o belirli egzersizi, çocuğun tepki verip vermeyeceğini görmek için kasıtlı olarak seçmişti.

Bunun gibi birkaç egzersiz tasarlamıştı, bunlar bir tür soru işlevi görüyordu.

Onlara doğrudan sormak yerine, egzersizler aracılığıyla sordu, çocuk kralın bunları soru olarak tanıyacak kadar zeki olmasını umuyordu.

Değilse bile, Northern, eğer bir şey gerçekten yanlışsa, bu egzersizler olarak gizlenmiş sorulardan birinin çocuğun içinde bir şeyleri harekete geçireceğinden ve onun garip davranmasına neden olacağından emindi.

Şans eseri, bu ilk denemede gerçekleşti.

Raven kollarını açtı ve duvardan uzaklaştı.

"Yine de... ya sadece yanlış anladıysa?"

Northern başını eğdi, hafifçe kaşlarını çattı.

"Bu mümkün... ama yanlış anlama ihtimali nedir? Ulzred akıllı. Bunu kabul ediyorum."

"Yani, bir şeylerin yanlış olduğunu, yöneticinin özne ve öznenin yöneticiler olduğunu iddia etmeye bahse girmek ister misin?"

Kuzey ona baktı.

"Şu ana kadar kültürlerinin ne kadar garip olduğu göz önüne alındığında, bu çok da uzak bir ihtimal olmaz, değil mi?"

Raven başını salladı.

"Haklısın. Bu bir kumar. Ama daha iyi bir seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum."

"Evet..." Northern mırıldandı.

İkisi de bir süre sessiz kaldı, sonra Northern tekrar konuştu.

"Senin sıran. Ne buldun?"

Raven, raporunun kendi kısmına başlamadan önce biraz nefes alıp vermek için zaman aldı.

Ses tonu sakin, huzurlu ve geceye yatıştırıcı bir şekilde şöyle dedi:

“Tüm gün boyunca, şehirde, sokaktan sokağa, evden eve dolaştım ve kesinlikle hiçbir şey bulamadım.”

Northern kaşını kaldırdı.

“Gerçekten hayal kırıklığına uğradım...”

Bitirmeden kesildi; Raven devam etti.

“Sonra geceyi bekledim ve biraz daha etrafa bakmaya karar verdim. O zaman kendimi sarayın etrafında buldum...” duraksadı, pencereden dışarı bakarak gökyüzündeki izleyen renklere göz attı.

“En şüphe uyandırmayan yeri kontrol etmeye karar verdim... ve sonra tuhaf bir şeyle karşılaştım.”

Onun sözleri Northern'ın ilgisini çekti; gözlerinin ona dikkatle odaklandığı görülebiliyordu.

“Ve bu nedir?” Sesinde bir beklenti vardı.

“Sıcak...”

Önce Northern'ın kaşları hafifçe çatıldı, sonra zaman geçtikçe ve Raven'ın sözleri zihninde yer edindikçe, yüzündeki çatık ifade derinleşti.

“Sıcak mı? Bu garip.”

“Biliyorum, değil mi? Ben de aynı şeyi düşündüm. Sarayın arkasındaki dağın, oradaki buz ve kar birleşimi nedeniyle bu bölgedeki en soğuk yer olması gerekiyordu. Ama sıcak.”

“Bu çok garip.”

“Gerçekten...”

Northern gözlerini kısarak bir süre aşağıya baktı, sonra aniden ayağa fırladı.

“Bence bu, burada olan her şey için ipucumuz.”

Raven başını salladı.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Dikkatimizi o yere vermeliyiz...”

Raven gülümsedi,

"Kuşumu orada bıraktım..."

"Senin kuşun mu?" Kuzey, sorduğunda biraz kafasını eğdi.

Sonra Raven'ın yanıt verme şansı olmadan hatırladı.

"Ah, o..." diye mırıldandı.

"Evet, o..." Raven'ın dudaklarında hafif bir kibirli gülümseme belirdi.

Birkaç saniye geçti, sonra sadece yorum yapması gerekti.

"Merak etme, kimse kuşu bulamaz, sen bile bulamadın."

Kuzey ona kaşlarını çattı.

Ancak sesi, o sözlerini söylemeden önce kayboldu.

"Ama bu senin suçun değil," dedi, "teknik kendini atmosferik öz kullanarak gizlemek için yaratıldı. Hava veya ruhda öz olduğu sürece, kimse bunu hissedemez. Eğer bu benim aleyhime de kullanılırsa, muhtemelen ben de bilmem."

“Evet... iyi, peki, ilerideki plan ne? Oraya düşük profilli bir gözetim sürdüreceğiz...?”

“Sen de öğrencinden bu konu-hükümdar durumu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken.”

Kuzey, ona gözlerini kısarak baktı; birkaç saniye boyunca, odadaki hava sessizlikle doldu.

Sonra alaycı bir şekilde fısıldadı.

“Sesinde bir küçümseme hissediyorum... küçümseme ile damlıyor.”

Raven, buna karşılık olarak ona kayıtsız bir şekilde baktı; ancak bu sefer, kayıtsızlığı biraz zoraki görünüyordu. Alaycı bir şekilde güldü ve ondan gözlerini kaçırdı.

Sonra pencereye doğru yürüdü ve omzunun üzerinden konuştu.

“Sanırım eğlencen sona ermek üzere? Öğretmen Kuzey.”

Kuzey, gülümseyerek başını geri çekti,

“Sürdüğü sürece eğlenceliydi. Ama aslında başından beri onu pek sevmedim.”

Sonra gözleri bir miktar uzaklaştı.

“Ama Ulzred... o özel bir çocuk. Gerçekten iyi bir çocuk.”

Raven ona birkaç saniye baktı ve başını çevirerek, yüzünde her zamanki kayıtsızlığını bir örtü gibi taşıdı.

Sonra pencereden uçtu, havaya doğru kanat çırparak uzaklaştı.

Northern uzun bir süre pencereye baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve yatağına geri döndü.

“Yarın yine uzun bir gün olacak...”

Northern yatakta birkaç saniye yattı, zihninin dinlenmekte zorlandığını hissetti.

Sonra Sınırsız Boşluğa dalmaya karar verdi.

Tahtta belirdi ve büyük koltuğa yavaşça oturdu, uzanan sonsuz sütunları gözlemledi.

“Gece Korkusu'nu gördüğümden beri uzun zaman oldu.”

Northern hemen en sevdiği Boşluk Çağrısı'nın profilini çağırdı.

İsim: Gece Korkusu

Gerçek İsim: [Tekillik]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yeteneği: [Boşluk Alevleri]

Ruh Parçaları: [566/1000]

Northern'ın ağzı açık kaldı.

'Beş yüz altmış altı ruh parçası mı? Bu adam etrafta insanları mı öldürüyor? Ah, belaya bak...'

Northern biraz korkmuştu; bu onun için pek önemli olmasa da, insanlık izlenimini korumak adına, Night Terror'ın etrafta insanları öldürmemesini umuyordu.

Kendi sadık Çağırma'nın Ellis'i öldürmeyeceğinden emin olabilirdi, ama yoluna çıkan ya da onu rahatsız eden diğer insanlar için aynı şeyi söyleyemezdi.

Northern derin bir nefes aldı ve kendi profilini çağırdı.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz][1]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Tüm Gözler], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [948/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 5 diğer.

'Dokuza kırk sekizim var... Birçok lumidrake ve zırhlı yılan öldürdüm.'

Hızından memnun bir şekilde gülümsedi.

'Bin'e yakın olmak iyi; bu yarıktan ayrıldığımda bir Göçebe olmalıyım...' Kuzey duraksadı, gözleri yoğun ve tehlikeli bir mavi alevle parladı.

Daha yüksek, daha uzak hayaller kurma konusunda garip bir istek hissetti.

Çok uzak hayal etmenin, minnettar olması gereken durumlarda onu paramparça ve hayal kırıklığına uğratabileceğinin farkındaydı.

Bu yüzden şimdiye kadar dikkatli olmuştu.

Yani bir şekilde ifade etmek gerekirse, elbiselerini bedenine göre kesmeye çalışıyordu.

Ama efsaneler dikkatli insanlar tarafından yazılmaz. O kadar uzağa atış yapma düşüncesi onu gerginleştiriyordu.

Ama tam da bu yüzden Northern, doğru şeyi yaptığını biliyordu.

O gerginlik, o korku, işte bu olmalıydı.

Kaşları çatıldı ve gözlerindeki ateş daha parlak, daha güçlü, daha korkutucu ve ürkütücü bir şekilde alevlendi.

"Bu kapıdan çıkmadan önce Usta olacağım..." diye mırıldandı kendine.

Bu sadece basit bir konuşma değildi; bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapacaktı.

Northern düşündü.

Ancak, düşünceleri bir şey tarafından kesildi.

Kafasında derin bir kaş çatma belirdi; burada olmasına rağmen, diğer gerçeklik düzleminde neler olup bittiğini net bir şekilde biliyordu.

Ne yapacağına emin değildi, Boşluk'ta biraz daha mı kalmalı yoksa uyanmalı mıydı.

Çünkü şu anda... bedeni odasından çekiliyordu.

'Kaçırılıyor muyum?'

Northern devasa tahtında çapraz oturuyordu. Ne olduğunu tam olarak anlatacak canlı bir yol yoktu.

Sınırsız Boşluk'ta olmak, uyuyormuş gibi davranmak gibiydi; vücudunun etrafında neler olup bittiğini hissedebiliyor ve anlayabiliyordu, ama canlı bir şekilde değil.

'Dışarıdan bir gözetimle neler olup bittiğini görebilmeyi dilerdim…'

Bu, durumunu çok daha çözülebilir hale getirirdi, ama Northern bunu yapamadığı için şu anda yapabileceği tek şey oturup beklemekti.

Orada oturdu, kolları kavuşturulmuş ve gözleri kapalı, en azından hareketin duracağı anı bekliyordu.

Aniden, keskin bir his onu düşüncelerinden uyandırdı.

Kuzey'in gözleri açıldı—Sonsuz Boşluk'ta değil, somut dünyada—bir karanlık siluet pencereyi patlayarak geçti, ölümcül bir zarafetle dönerken Beyaz Yürüyüşçüleri bir fırtınadaki yapraklar gibi savurdu.

Bir anda, Northern ayağa fırladı, ancak bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan ağır zincirler onu geri çekti.

Bağlamalara karşı mücadele etti, metalin soğuk ısısı esaretinin sert bir hatırlatıcısıydı.

Raven onun önünde duruyordu, kılıcı ileriye doğru tutulmuş, kararlı bir ifadeyle. Gözleri, Northern'ın nadiren gördüğü bir yoğunlukla parlıyordu.

'Ne oluyor birdenbire?'

"Kadın... buna karışma," hızlıca toparlanan Beyaz Yürüyücülerden biri, sesi otoriteyle dolu bir şekilde Raven'a hırladı.

Ancak Raven sadece başını eğdi, dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi ve bir hareket bulanıklığında kayboldu.

Beyaz Yürüyücünün arkasında yeniden belirdi, kılıcı onun boynundan geçerek zahmetsiz bir hassasiyetle kesildi.

Onun başı havaya fırladı ve Raven kılıcını yana doğru savurdu, bıçağı temiz ve parlayan bir şekilde kanından kolayca arındırdı.

Geride kalan Beyaz Yürüyücüler tereddüt etti, gözleri Raven ile Northern arasında sinirli bir şekilde gidip geldi.

Onlara sert bir bakış attı, duruşunu değiştirerek yeniden ileri atılmaya hazırlandı.

Ardından gelen katliam hızlı ve acımasızdı. Raven karanlık bir hayalet gibi hareket etti. Kılıcının her savuruşu hesaplıydı, her darbe ölümcül.

Beyaz Yürüyücüler arasında ölümcül bir zarafetle akıp gitti, hareketleri takip edilemeyecek kadar hızlıydı.

Birkaç dakika içinde, elinde paslı bir anahtarla Northern'ın önünde durdu, onu zincirlerinden kurtardı.

Northern, ayakta dururken kaşlarını çattı ve bileklerini ovaladı. "Zincirlere karşı bilinmeyen bir fetişim var mı acaba?" diye mırıldandı, odanın etrafına dağılmış cansız bedenlere dikkatli bir bakış attı.

Raven'a baktı. "Ne oluyor?"

"Saldırıya uğradım," dedi kısaca, gözleri hala holü tarıyordu. "Sanırım keşfedildik."

"Nasıl keşfedildik?"

"Kuşum yok edildi," diye yanıtladı, sesi soğuk bir öfkeyle doluydu.

Tanıdıklarının kaybı, herhangi bir yaradan daha derin bir acı gibi görünüyordu ve Northern, onun sakin yüzeyinin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu.

Northern bir süre düşündü, sonra derin bir nefes verdi.

"Palatın arkasına kendi başına gitmeni istersem, iyi olur musun?"

Raven ona baktı.

"Ne yapacaksın?"

"Ulzred'i bulmam gerekiyor. Terence'in bizimle birlikte kaçmamızı istediğini söyledin, değil mi?"

"Evet. Ama eğer kaçıyorsak, neden sorun kaynağına gidiyorum?" Raven hafifçe kafası karışmış bir ifadeyle sordu.

Northern solgun bir gülümseme ile izin verdi ve dedi ki

: "Bu yüzden kaçmayacağız."

Raven derin bir kaş çatma ile tepki verdi, ama Northern devam etti, sesi sakin ve kararlıydı.

"Kızgınsın, değil mi? Kuşun senin için ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama şu anda kendini tutmaya çalışıyorsun. Bu kabul edilebilir. Ama görüyorsun, Raven, birkaç dakika önce düşündüm… bu kapıdan çıkmadan önce Usta olmak istiyorum."

Raven'ın kaşları biraz gevşedi, çünkü uzaktan birden fazla ayak sesinin yaklaştığını duydular.

"Kaçarak Usta olamam," Northern devam etti.

Helena bir bakıma haklıydı ve benim sorunum, temkinli oynamaya çalışırken, aynı zamanda rahatlamak istemediğimi söylemekti. Dikkatsiz olmak istemiyordum, radikal olmak istemiyordum. Ama şu anda bunun bir önemi yok, çünkü şu anda bildiğim şeylerden dolayı çok baskı hissediyorum.

Başını hafifçe salladı, gözlerinde kararlı bir parıltı vardı.

Bunu hissedebiliyorum… benim için bir fırtına geliyor. Ve bilmiyorum, hiç bir şey bilmiyorum. Bu yüzden bundan sonra savaşmaya başlamak istiyorum.

Bir elinde Ruh Alıcısını somutlaştırdı, bıçak yumuşak, yankılanan bir güçle vınlayarak, daha önceki hislerin ruhuna tekrar nüfuz etmesine izin verdi.

Beyaz Yürüyücüler zaten salonun her iki ucundaydı, silahları çekilmiş ve gözleri sert, buz gibi bir ışıkla parlıyordu. Northern bir uca dönerken, Raven diğerine döndü, sırtları neredeyse birbirine değiyordu.

Sonra ona fısıldadı, "Sen de, artık geri çekilmen gerekmiyor."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, ikisi de ileri atıldı, hareketleri koordineli bir yıkım bulanıklığıydı.

Northern'ın bıçağı havada şarkı söylerken, ilk Beyaz Yürüyücüyle hızlı, yukarıya doğru bir kesişle buluştu ve et ile kemiği yararak geçti.

Yaratık yere yığıldı, buz gibi kanı mor bir havuz halinde yayıldı.

[Tebrikler, bir Felaket Hellion'u öldürdünüz]

[4 yetenek parçası kazandınız]

Kuzey'in bedeni tekrar içgüdüsel olarak hareket etti ve Ruh Alıcı bir dönüş daha yaptı, mükemmel bir yayda sallanarak buzlu havayı kesip geçti.

Bıçak, diğer Beyaz Yürüyücü'nün bedenini kesmeden önce sadece bir anlık dirençle karşılaştı ve arkasında parlayan, hayaletimsi bir ışık izi bıraktı.

Yaratık düştü, kesilen parçaları yere boğuk bir gürültüyle çarptı.

[Tebrikler, bir Felaket Hellion'u öldürdünüz]

[4 yetenek parçası kazandınız]

Kuzgun, bir güç gibiydi; genellikle zarafet ve becerinin bir karışımı olan kılıç kullanımı, bir vahşet karmaşasına dönüşüyordu.

Gölgenin akışkanlığıyla hareket etti, kılıcı etrafındaki düşmanları keserek, onlara kaba ve çirkin yaralar bıraktı.

Vuruşları hızlı ve kesin, her biri hedefine ulaşıyordu ve bazen aynı noktaya birden fazla saldırı yaparak yaratıklara öfkeli bir saldırı fırtınasıyla karşılık veriyordu.

Bir Beyaz Yürüyücü ona saldırdı, ama o zahmetsizce yanına kayarak kılıcını kalbine sapladı ve ardından başka bir saldırganı başından vurmak için döndü.

Kuzey, elbette, Kaos Gözleri ile kılıç ustalığını anlamaya başladığı için daha keskin ve hızlı bir saldırı gerçekleştirebilirdi.

O, bir mızrak darbesini savuşturdu, silahı kılıcına çarparken, rakibinin kolunu kesen hızlı bir aşağı doğru kesme hareketiyle karşılık verdi.

Beyaz Yürüyücü çığlık attı, soğuk bir sesle salonu yankılandırdı ve Northern onu hızlı bir boğaz darbesiyle sonlandırdı.

[Tebrikler, siz…]

Northern'ın gözleri, salonun karanlığında hareket ederken avcı bir parıltıyla aydınlanarak her bir parçada ikiye ayrıldı.

Her hareketin titremesi, Beyaz Yürüyücülerin duruşlarındaki her nüans, gözlerinin önünde açığa çıkıyordu, sanki izlemiyormuş gibi görünse de.

Öğrenmiş olduğu derslerle denemeler yapmak için zaman ayırıyordu, sesin anahtar kelimeleriyle

: "Kılıcını bir kuş gibi tut, kaçmayacak kadar sıkı ama ezmeyecek kadar nazik."

"Onu elinin bir uzantısı haline getir, sadece kullandığın bir nesne değil."

İlk cümle pratikti, diğer ifade ise hala anlamaya çalıştığı bir şeydi.

Her darbenin, kılıcının her savruluşunun, bu ifadeyi daha iyi anlamasına yardımcı olmasını umuyordu.

Ancak her biri rakibini devirdi ve bu sözlerin ne anlama geldiğine dair pratik anlayışı kavrayamadı.

Kolayca anlaşılabilecek bir şey olsa da, bunu eylemlerle gerçekleştirmek farklı bir histi.

İlk ifadede olduğu gibi.

Kılıcını "bir kuş gibi, kaçamayacak kadar sıkı ama ezmeyecek kadar nazik" tutmak bir farkındalık hissiyleydi.

Kılıç ellerinde canlı gibi hissediyordu ve bazen, Kaos Gözleri'nin görüş alanıyla birlikte, sanki kılıç kendisi en iyi saldırı yolunu gösteriyordu.

Kuzey bunu çok sevdi. Bu canavarların kanını dökerken gözlerinin ne zaman kanla dolduğunu bile bilmiyordu.

Bu sefer canavara çok benziyordu.

Kuzey bir diğerini devirdikçe sakinliğini korudu ve son Beyaz Yürüyüşçüye avcı bir tehditkar bakışla baktı.

Beyaz Yürüyüşçü yüzünü buruşturdu ve ona bir mızrakla saldırdı, silah havada sert bir ıslıkla kesiliyordu.

Kuzey yana kaydı, bedeni akıcı ve tepkisel bir şekilde mızrağı savuşturdu.

Aynı hareketle, kılıcını hızlı ve acımasız bir yayla aşağı indirdi, yaratığın kolunu keserek.

Beyaz Yürüyücü uludu, sesi kemik dondurucu bir inleme olarak, geniş salonda yankılandı.

Northern yavaşça canavara doğru yürüdü, canavar hızla geri çekildi.

O, canavar daha fazla sürünmeden önce kılıcını bacağının içine sapladı, onu yere çiviledi.

Sonra eğildi ve Beyaz Yürüyücü'nün gözlerine dik dik baktı, gözleri korku ve tehditle karışık bir şekilde parlıyordu, gözlerini eterik bir mavi parıltıyla aydınlatıyordu.

Tam o sırada Raven de önüne geldi, ona baktı ve dedi

: "Ulzred'i güvence altına almaya odaklanmalısın, buradan ben hallederim."

Northern ona baktı. Ne demek istediğini anlayabiliyordu; kılıcını çekti, Beyaz Yürüyücü bir kez daha çığlık attı.

Sonra karanlığın içine kayboldu; birkaç saniye sonra, salon Beyaz Yürüyücü'nün korkunç çığlıklarıyla doldu.

Northern, salonların kanallarında hızla ilerledi ve sonunda büyük bir çift kapıya ulaştı.

Ama o kapının önünde tanıdık bir düşman vardı.

Krullgath, kapının önünde yalnızca gözleri kapalı dururken, gözlerini açtı ve Northern'a baktı.

Northern'ın aceleci duruşu yavaşça sönmeye başladı ve dikkatlice Beyaz Yürüyücülerin Komutanı'na doğru hareket etti.

Onun temkinli olduğunu fark eden Krullgath sabırlı kaldı ve sadece orada hareketsiz durarak Northern'a baktı.

Northern nihayet ondan neredeyse beş metre uzakta durdu ve duraksadı.

İkisi birkaç baskılayıcı saniye boyunca yüz yüze durdular. Sonra Northern absürt bir ifade kullandı.

"Ulzred'i savaşmadan kaçırmama izin verir misin?" dedi.

Hemen, yaratığın yüzünde derin bir öfke ifadesi belirdi. Elini aşağıya indirdi ve kemik baltasını hızla kaparak Northern'a doğru deli bir hızla fırladı.

Baltayı Northern'ın üzerine ağır bir şekilde indirdi.

Krullgath'ın hamlesiyle birlikte Northern'ın nabzı hızlandı, hava Beyaz Yürüyücü'nün çılgın saldırısının gücüyle titreşiyordu.

Kemik balta, acımasız bir yay çizerek inerken ölümcül bir melodi mırıldandı.

Ancak Northern'ın içgüdüleri devreye girdi; Kaos Gözleri genişledi, her küçük detayı mükemmel ve yavaş bir netlikte algıladı.

Yan tarafa kaydı, baltanın ölümcül kenarından zar zor kaçındı.

Krullgath'ın savruluşunun etkisi, taş zemine çarparak yerin derinliklerinde yankılandı ve taş parçaları havaya fırladı.

Kuzey, bir an bile kaybetmedi. Yan adımının ivmesini kullanarak, kılıcını akıcı bir hareketle yukarı kaldırdı ve Krullgath'ın açık tarafını hedef aldı.

Fakat elbette, Komutan görünenden daha hızlıydı.

Krullgath'ın boşta kalan eli fırladı, Kuzey'in kılıcını saptırdı, yumruğunun bir kısmı buzla sertleşmişti.

Çarpışma, metalin metalle çarpışması gibi olsa da, bir ölüm çanı gibi yankılandı.

Kuzey'in kılıcı, tutuşunda titreşti, ama tutuşunu sıkılaştırdı, tutuşu bir kuş gibi — sağlam ama ezici değil.

Krullgath homurdandı, bu ses daha çok bir canavara aitti, Kuzey'e o anlık bakışta hatırlatarak, sonunda bu yaratıkların canavarlar olduğunu gösterdi.

Ve bu hatırlatma, Kuzey'in gözlerinde parladı, Krullgath baltasını ters bir savuruşla sallarken gözleri donuklaştı.

Kuzey alçaldı, baltanın başının yanından geçerken havanın akışını hissetti. Öne doğru yuvarlandı, Krullgath'ın arkasında ayağa fırladı ve yaratığın sırtına hızlı, hassas bir kesik attı.

Kesikten koyu mor bir kan damlası fışkırdı, ama Krullgath neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi.

O, etrafında döndü, baltası bir hareket bulanıklığıydı ve Northern, ikiye bölünmemek için geri sıçramak zorunda kaldı.

Krullgath'ın salınımının gücü muazzamdı; Northern kaçarken, baltanın salınımından gelen basınç dalgasını hissedebiliyordu.

Northern, rakibinin etrafında dönerken, gözleri parlayarak her detayı alıyordu. Krullgath, korkutucu bir rakipti; bunu Komutanın

Raven ile olan dövüşünden görmüştü.

Hareketleri güçlü ve kontrollüydü, darbeleri ölümcül ve kasıtlıydı.

Eğer Northern bu dövüşü kazanacaksa, bir zayıflık bulması ve…

Orada duraksadı.

Bu akıllıca bir şey gibi görünse de, Northern biraz haksızlığa uğramış hissetti.

'Ben çok daha kötü bir çatlakta bulundum ve hayatta kaldım; ben güçlüyüm, bunu sadece aşırı güçle yapabilmeliyim, zayıflığını istismar etmeden.'

Bir sebepten ötürü, şu anda Northern, büyük bir heyecanla gülümsüyordu.

Northern'ın gülümsemesi, Krullgath'a dönerken genişledi, aralarındaki buz gibi hava, gelecek olanın gerilimiyle doluydu.

Canavarın, her şeyin yoğun ve farklı bir yöne gideceğini anlayacak gibi olduğu hissediliyordu.

Kaos Gözleri, dünyadışı bir ışıkla yanıyordu, parıltı Northern'ın bakışlarındaki avcı ışıltısında yansıyordu.

Şu anda Northern, bu deneyimin ne kadar ilginç olacağını düşünmenin tadını çıkarıyordu ve bu düşünce, yüzünde çarpık bir gülümseme bırakıyordu.

Birinin Komutanı giderek daha fazla sinirlendirdiği görünüyordu.

Krullgath, kemik baltasını daha sıkı tuttu. Beyaz Yürüyücü'nün gözleri kısılmış, hesap yapar ve temkinli bir şekilde bakıyordu.

Bir adım öne doğru temkinli bir şekilde ilerledi, ağır kemik baltasını yukarıda tutarak bir başka yıkıcı darbe için hazırlandı.

Ama aniden, Northern kayboldu.

Bir zikzak izleyerek öne doğru fırladı, kafa karıştırıcı hareket desenleri bıraktı, ama bununla birlikte akıcı ve hızlıydı.

Hareket halindeyken gözleri dört farklı göz bebeğine ayrıldı—Krullgath ne olduğunu anlamadan, baltayı tutan eli havaya fırladı, döndü ve uzakta yere düştü.

Komutan ona baktı, sersemlemiş ve afallamış bir halde.

Henüz Northern'ın garip hareketinden kaynaklanan kafa karışıklığından kurtulamamıştı.

Her şeyin kaynağı buydu.

O anlık hareketi ve kör edici hızı, Komutanı o kadar şaşırttı ki nereye saldıracağını bilemedi; en iyi savunma yolunun ne olduğunu da bilmiyordu.

Ve o anlık kafa karışıklığı, Northern'ın yıkıcı bir darbe indirmesi için gereken tek şeydi.

Böylece Beyaz Yürüyücü Muhafızlarının Komutanı sadece bir koluyla kaldı.

Birkaç saniye boyunca, Krullgath'ın yüzü korkuyla şekillendi, gözleri önünde duran insanın gücünden titredi.

Ancak, Beyaz Yürüyücü bir anda sakinleşmiş gibi göründü ve nefes aldı.

Sonra kesik eline baktı; ondan buz büyümeye başladı ve o kadar uzadı ki, keskin bir uç haline geldi. Sonra sertleşti, cam parçaları gibi küçük buz zerrecikleri yaymaya başladı.

"İyi ki, iyi ki hala o numaraların var. Aksi takdirde küçük deneyim bu kadar çabuk sona erecekti."

Krullgath'ın gözleri sertleşti, yeni silahına—kendi özünden oluşan kristal bir mızrağa—alışırken buz gibi bir parıltı geri döndü.

Duruşunu değiştirdi, vücudunu hafifçe alçaltarak, buz silahı salonun loş ışığında parıldıyordu.

Northern'ın gülümsemesi daha da genişledi, Kaos Gözleri beklentiyle parladı.

"Hadi gidelim, kardeşler?"

Aniden, Krullgath ileri atıldı, yeni oluşan buz mızrağı Northern'ın göğsüne doğru saplandı.

Ancak Northern hazırdı, her detay, her kas titremesi gözlerinin önünde zahmetsizce sergilendi. Sanki Krullgath'ın vücut hareketleri görünmeyi istiyordu.

Northern kolayca yan geçti, mızrak havada vücudunun birkaç santiminden keskin bir şekilde geçti.

Akıcı bir hareketle, Northern karşılık verdi, kılıcı aşağıya doğru eğilerek Krullgath'ın kalan koluna ölümcül bir darbe indirdi.

Ancak bu sefer Beyaz Yürüyücü daha hızlıydı.

Vücudunu döndürdü, buz mızrağı Northern'ın kılıcını yankılanan bir çarpışma ile karşılayarak savurdu.

Ancak, o çarpışmaya dikkatini vermişken, Northern'ın altından bir siyah stiletoyu çektiğini göremedi.

Geç fark eden Beyaz Yürüyücü kaşlarını çattı ve hemen Northern'ın stiletoları geri sekmeye başladı.

Geri sekmenin ardından, Northern da mesafe bıraktı ve Komutan'dan birkaç metre uzakta durdu.

Ona yoğun bir öfkeyle bakıyordu.

Ancak Northern korkmamıştı, hatta en ufak bir şekilde bile; aksine, bu durumdan keyif alıyordu.

Yapmayı hedeflediği şey oldukça basitti. İki şeyini, Kaos ve Şekilsizliği kullanmak istiyordu.

[Şekilsiz] onun için pek faydalı olmamıştı çünkü içinde nasıl hareket edeceğini bilmiyordu.

Ama Kaos'un miras yeteneğini ilk kullandığında, bunun kendisine bu kadar doğal gelmesinin kısmen [Şekilsiz] nedeniyle olduğunu hissetti.

Yüzsüz ses, kılıcın gösterimini kolayca yapabilme yeteneğini de övmüştü.

Northern'ın kendisi hakkında bildiği tek şey, kılıcı kullanmanın onun için hiç bu kadar kolay olmamış olduğuydu.

Shin her zaman, bu kolay olmalı, bunu yapabilmelisin, şunu yapmalısın derdi. Ama o, bunun için basitçe yeteneği yoktu.

Bu onu üzüyor olsa da, kılıcın güce giden tek yol olmadığını da çok iyi biliyordu, ayrıca pes etmedi.

Diğer insanlara kıyasla temel becerileri edinmek onun için zordu, ama yine de devam etti.

Shin ona temel alıştırmalar verirdi ve dövüşürlerdi, ama bazen bu o kadar komik olurdu ki bir şaka olarak adlandırılabilirdi.

Ancak, o anların hepsi bir araya geldiğinde, en azından bir kılıcı tutup sallayabilme yeteneği kazandırmıştı ona.

Ancak, Gece Korkusu'nu kopyalayabilmek?

Hayır, bu [Formless]’dan gelmek zorundaydı.

Northern bu fikri tamamen gözden kaçırmıştı ve sadece Chaos adımını kullandığında, sesi onu övdükten çok sonra aklına geldi.

Bu egzersiz, özür dilerim, şu anda bir savaş olarak, Northern için kendisini gerçekten zorlayarak neler yapabileceğini görmek için iyi bir fırsat olarak düşünmüştü.

Konfor alanını terk ederek.

Ve heyecanlanmaya başlamıştı. Gerçekten heyecan verici.

Tanrım, her an ölebilirdi; Krullgath onu alt edebilirdi ve uğruna çalıştığı her şey o küçük hata anında yok olabilirdi.

Ama şu anda, o korku önemli değildi.

Northern sadece büyük bir heyecanla dolup taşıyordu.

Komutanın önünde sırtını dikleştirirken tekrar gülümsedi ve mırıldandı,

"Buna alışabilirim..."

Yine çatışmaları yeniden başladı.

Krullgath, deli bir ok gibi ileri fırladı, Northern'ın önünde aniden durdu—çılgın bir hız kontrolü ifade eden bir şekilde—dönerek mızrağı Northern'ın bacaklarına doğru geniş bir yayla savurdu.

Northern geri sıçradı, mızrak dizlerine çarpmadan geçti ve hafifçe yere indi, hemen mesafeyi kapatmaya hareket etti.

Northern hızlı ve kaotik bir hareket sergiledi, bu sefer zikzak yapmadı ama hareket keskin, ani ve uyumsuzdu.

Krullgath, Northern'ın—şimdi—garip saldırılarından etkilenmemek için kendini hazırlamıştı, ama yine de ne kadar savunmasız hissettiğini engelleyemedi.

Acelesiyle geri sendeledi ve uzaklaşmaya çalıştı ama Northern ona yetişti.

Northern'ın gözleri tehditkar bir şekilde parladı ve o dar alanda yukarıya doğru bir kesme hareketi yaptı. Krullgath, dengesini kaybetmesine rağmen saldırıyı savuşturmak için hızlı bir şekilde tepki verebildi.

Ancak bu büyük bir hataydı; muhtemelen başka bir rakiple işe yarardı. Bu, refleksini kanıtlayan son anda yapılan bir hamleydi, ama bu Northern şu anda korkudan özgürlük arayan bir canavardı.

Komutan dengesini kaybettiği anda, aşağıdan ona doğru bir oniks kılıcı vahşice fırladı, sanki bir siyah mamba gibi.

Reaksiyon vermek için çok geçti; zamanı olsa bile, bu kadar alçak bir saldırıya karşı koyacak kadar refleksif olamazdı.

Ancak, daha önce yaptığı gibi bedenini sertleştirebilirdi.

Ve kılıç hedefine ulaştığında, tekrar geri sıçradı. Ama Northern'ın yüzünde vahşi bir sevinç görülebiliyordu.

Bu, Komutanı çok şaşırttı. Neden bu mutluluk? Kazanmadın, lanet olası—muhtemelen o anda düşündüğü buydu.

Northern'ın eli—Ruh Alıcı, o aynı anda ona doğru fırladı.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyormuş gibi görünüyordu. O hareket tamamen imkansızdı.

O paranın geri tepmeyi görmezden gelip, birini fırlattıktan hemen sonra ellerini ileri atmak, beden için akıl almaz bir görevdi.

Bu imkansız olmalıydı ve eğer başarılırsa, bireyi ya bir burkulma ya da en azından tamamen deforme olmuş bir eklemle bırakmalıydı.

Beyaz Yürüyücü, Northern'ın kılıcının göğsüne derinlemesine girdiğini izlerken, poposu yere değdi; yüzü acı, kafa karışıklığı ve hayranlık karışımıydı.

İnsan... güçlü... çok güçlü.

Northern, Siyah Ölümcül kılıcı geri verdi ve alay etti, ardından şöyle söyledi:

“Bu bile olayın en önemli kısmı değil.”

Northern, Beyaz Yürüyüşçü'ye daha da yaklaştı.

Mızrak elini salladı, ancak Northern buna aldırış etmedi ve kayıtsız bir kolaylıkla savurdu.

Ruh Alıcısını canavarın göğsüne bir kez daha sapladı ve bu, korkunç bir çığlık çıkarmasına neden oldu.

Northern, canavarın kasıklarına bastı ve iki boynuzunu tutarak çekmeye başladı.

Komutan acımasızca bağırdı, karanlık salonu korkunç çığlıklarla doldurdu.

Sonunda, Northern boynuzlarını kırdı ve onları fırlattı. Elini yaratığın başına koydu ve gözlerini kapadı.

Aniden, önünde bir sekme belirdi, ardından hafif bir gülümsemeyle gözlerini açtı.

‘İşe yaradı’

Sekmede, o gördü

: [Koşullar yerine getirildi]

[İsminizin yeteneğini kullanabilirsiniz: İsim Yok]

[Senin özün yok, kimliğin yok, etrafındaki her şeyin kimliğini ve özünü yutmaya ve çalmaya çalışan bir fırtınasın. İsim yok. Bu, yıkım yolundaki başlangıcındır]

[Hedef Gerçek İsim: Krullgath'ı emmek ister misin]

Not: [İsimleri emmek için iki yol vardır. Yol 1: İsimler saklanabilir ve belirlenen bir hedefe verilebilir. Şu anda, bu özellik yalnızca Boşluk ve Ruh çağırmaları ile çalışmaktadır.

Yol 2: İsimler yok edilebilir ve İsim parçalarına ayrılabilir. İsim parçaları yeni bir isim oluşturmak veya nitelik yeteneğini güçlendirmek için kullanılabilir. Şu anda, bir emilmiş ismin var—Kayıp Gökyüzünün Kızı]

[Bu nedenle, yolunu dikkatlice seç]

[Gerçek İsim: Krullgath'ı emmek ister misin]

Gördüğü bilgilerden dolayı birçok düşünceyle bunalmış olan Northern, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra nihayet mırıldandı

: "Evet."

Hemen, Beyaz Yürüyücü'nün bedeninden kemiklerin çatırdadığı bir ses duyuldu; titremeye başladı, sanki kemikleri kırılıyor ve yeniden yapılıyordu.

Sonra birkaç saniye sonra, işlem durdu ve Komutanı yere yatarak, ağır ağır nefes alırken bıraktı—onunla ilgili bir şey değişmişti.

Kuzey gözlerini aşağı indirdi.

[Krullgath ismini absorbe ettin]

[Gerçek ismi absorbe ettiğin için, ona bağlı olan nitelikleri ve yetenekleri de absorbe ettin]

[İsminin doğası gereği, kendine geçici olarak bir isim verebilir, nitelikleri ve yetenekleri aktive edebilirsin]

Kuzey hayretle baktı.

İşlemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama ilk dikkatini çeken, Beyaz Yürüyüşçü'nün acınası durumuydu.

[Canavar Profili]

İsim: [Beyaz Yürüyücü]

Gerçek İsim: [nil]

Rütbe: [Hellion]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Özellikler: [yok]

Yetenekler: [nil]

İsminin alınması, Komutan'ın itibarını kaybetmesine neden olmuştu; fiziksel formu birkaç dakika önceye göre çok daha küçük ve belirgin değildi, diğerleri gibi olmuştu.

Önceden, her hafif hareketle dalgalanan büyük, sıkı kaslarla övünüyordu.

Her şeyi kaybetmişti.

'Şok oldum.'

Kuzey, canavardan sahip olduğu her şeyi elde etmişti; ondan her şeyi çalmıştı.

Onun adı.

Onun gücü.

Her şey gitmişti!

Ve sadece bu da değil, emdiği ismi geçici olarak kullanabilir ve onların gücünü kullanabilir miydi?

Kuzey, deli gibi gülmeye başladı.

'Bu ne kadar ilginç hale gelebilir...?'

Bu hızla, sadece biraz daha fazla çabaladığı için dünyanın en güçlüsü olacaktı.

Bu daha hafif bir ruh halindeydi; bu başarıların kafasını bulandırmasına izin verecek kadar aptal değildi.

Eğer bir şey varsa, şimdi daha dikkatli oluyordu; bir canavardan birden fazla kullanımı vardı, bu da onları yetenek parçaları için düşünmeden öldürmeyi katlanılmaz kılıyordu.

Bir yandan, büyümek biraz daha karmaşık hale geldi, ancak daha büyük bir ölçek açısından, sonunda hepsi bir araya gelecektir.

İhtiyacı olan tek şey zamandı ve verimliliği ustaca yönetmekti.

Kuzey, kollarını kavuşturdu ve şimdi zayıflamış Komutan'a baskı yaptı.

Yavaşça ayağa kalktı, elleri ve bacakları titriyordu.

"Seni... öldüreceğim..." sesi bile titriyordu, sabit bir ton bulamıyordu.

Kuzey, gözlerinde kötü bir parıltıyla izledi, bir süre düşündü, sonra dudaklarını ayırıp konuştu.

"Seni öldürmem gerektiğini düşünüyorum. Ama seni öldürmekten pek bir şey kazanmayacağım."

Gerçek adını kaybetmek, Komutan'ın tehlike seviyesinin düşmesine neden olmuştu, bu da gücünün büyük ölçüde azalması demekti.

Kuzey şimdi onu öldürse, sadece dört yetenek parçası kazanacaktı, bu da onu bir Felaketken öldürmekle aynıydı; bu oldukça küçüktü.

Ama bu durumu eğlenceli hale getirmenin daha iyi bir yolu vardı.

Kuzey, fikir kafasında tam olarak şekillendiğinde gülümsedi.

“Yani, işte olacak olanlar. Seni affedeceğim ve intikamını almak için geri dönmeni bekleyeceğim. Söylemek istediğim, bu yenilgi duygusunu kullanarak daha güçlü olman, başka bir isim kazanman, daha güçlü hale gelmen ve beni kesinlikle yenmen. Eğer beni eğlendirirsen, sana onurlu bir ölüm vereceğim. Ancak, eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, senden her şeyi alırım ve yeniden başlamak zorunda kalırsın.”

Northern kendini net bir şekilde ifade ettikten sonra, Komutan'a son bir bakış attı ve Ulzred'in odasına doğru yürüdü.

Northern odaya girdiğinde aniden duraksadı. Etrafa baktı, ama çocuk kralı bulamadı.

Neredeyse süs eşyası gibi olan odanın ortasındaki büyük yatak boştu, yastıkları dağınıktı. Bir mücadele izleri vardı: kırık bir buz bitkisi vazosu, devrilmiş bir masa ve açık bir pencere.

Northern'ın gözleri yavaşça açık pencereye kaydı—daraldı.

Hemen, Northern odayı aydınlatarak pencereden dışarı uçtu, Kaos Gözleri genişledi.

Dışarı uçarak, Gece Korkusu zırhı vücudunun etrafında dokunarak siyah kıvılcımlar bıraktı.

Sonra Northern, güçlü bir "Thud" sesiyle yere indi ve büyük bir kar şok dalgası oluşturdu.

Durmadı. Bunun yerine, belirli bir yere doğru koşmaya başladı.

Koşmaya başladıktan birkaç dakika sonra, Northern arkasında çaresiz bir şekilde peşinden gelen Beyaz Yürüyücülerin belirdiğini fark etti.

Öncelikle onları görmezden geldi ve kendi hedefine odaklanarak hızla ilerlemeye devam etti.

Evlerin köşeleri arasında dolandı ve hatta bir bahçeye daldı, ağır botlarıyla narin bitkileri yok etti.

Sonra ana kapının solundaki yokuş yukarı giden açık bir kar alanına ulaştı.

Northern yukarıya baktı ve aşağıya göz attı; Beyaz Yürüyücüler yaklaşıyordu, yüzleri öfke ve delilikle çarpılmıştı.

Bu gece bir sebepten ötürü, yerleşim yeri ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Gece olmasına ve herkesin uyuması gerekirken, Northern, tek bir Beyaz Yürüyüşçünün bile dışarı çıkmamasını garip buldu.

Sonuçta, onun ve Raven'ın uğraştığı kişiler bekçilerdi.

Başını tekrar öne çevirdi, sonra ayaklarını aşağı indirdi ve gücünü onlara odakladı. Bir ayağını hafifçe ileri itti.

'Kaos, pratik bir çıktı ile maksimum verimliliği hedefleyen bir ayak tekniğidir. Bu yüzden, kendimi çok erken yormadan en iyi hızımı yakalamam mümkün olmalı.'

Bacaklarına daha fazla güç aktarırken kaşları hafifçe çatıldı.

Bacaklarını indirdiğinde, parlak zırhı sıvı gibi titreşiyormuş gibi görünüyordu ve sonra, korkutucu bir anda... tüm ivmeyi serbest bıraktı.

WHOOM

O anda, Northern, mavi-mor kadifemsi gökyüzünün altındaki karın üzerinde hızla ilerleyen mavi-siyah bir ışık çizgisine dönüştü.

Peşindekilerin yolunu gizleyen öfkeli bir kar izi bıraktı.

Aynı anda, hedefine göz açıp kapayıncaya kadar yetişti.

Northern, figürle çarpıştı ve ikisi de karın içine yuvarlanarak dağıldı.

Hızla Northern ayağa kalktı ve yavaşça başını tutarak ayağa kalkan Ulzred'in kaçıranına baktı.

Tamamen ayağa kalktığında, Northern'ın gördüğü şey önce gözlerini büyüttü, ardından yüzü derin bir kaş çatma ile şekil aldı.

'Burada ne oluyor? Bu adam her açıdan neden bu kadar insana benziyor?'

Onun önünde duran kişi uzun, ince ve kaslıydı. Üzerinde gömlek yoktu ve derisi, sayısız yaralarla işaretlenmiş, dayanıklılığın bir tuvali gibi görünüyordu; vücudunu saran dişli çizgiler, bir savaşçının onur haritası gibi geçiyordu.

"Ah, bu sinir bozucu…"

Kişi, dağınık gümüş ipliklerden oluşan saçlarını elini geçire geçire, canavari bir dille mırıldandı; bu saçlar, sert ve keskin bir yüzü çerçeveliyordu, vahşi, evcilleşmemiş bir yaşamı ele veriyordu.

Erimiş altın gözleri, ruhu delip geçebilecek bir yoğunlukla yanıyordu; bakışları sarsılmaz ve sertti.

Bol, derin zümrüt pantolonlar giyiyordu; her hareketinde hafifçe dalgalanarak akıyordu. Belini saran yeşil bir kuşak vardı ve sırtında, Northern'ın birkaç saniye boyunca gözlemlediği bir kılıç asılıydı; bu kılıcın ne olduğunu daha da kesinleştiriyordu...

'Bu kesinlikle bir katana. Onu yanlış tanıyamam,' diye düşündü.

İşlemeli kabzası, kişinin omuzlarının üzerinden görünüyordu; karanlık ipekle karmaşık bir şekilde sarılmıştı ve antik semboller taşıyan bir pirinç topuzla sona eriyordu; sanki harekete geçmeye hazır sessiz bir bekçi gibi.

Northern, bu varlığı çok garip buldu. Her açıdan insana benziyordu ve hatta canavari dili, diğerlerinden daha rafine ve pürüzsüzdü.

Biraz kaşlarını çatarak, Northern önünde duran kişinin bilgilerine baktı.

[Profil]

İsim: Caladhel Tauron

Gerçek İsim: [Rüzgarın Bacakları]

Nitelikler: [Rüzgar Yolu]

Ruh Sırası: [Bilge]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Rüzgar Adımları]

Yetenek Sınıfı: [A]

Yetenek Yeteneği: [Hızlı Koşu], [Shunpo], [Zaman Sarsıntısı], [Sonic Patlama], [Esinti]

Kuzey'in ağzı hemen açıldı.

Ancak, aynı zamanda...

[Hedef profili engellendi, artık hedef profilini göremezsiniz]

'Bekle, o bir Bilge mi? Neden bunu görebildim...'

Kuzey'in şu anda verebileceği bir açıklama yoktu ama aklında tek bir şey vardı; gözlerinde neyin değiştiği.

[Gör] yeteneği şüphesiz etkilenmiş olmalıydı.

"Uh? Bu zamana kadar sessiz kaldın, yani gözlerini ruhuma sızdırıyordun."

Bir kişinin sesinin dokusu bile zarafetle ezilmişti.

Sağlam görünümüne rağmen, aurası neredeyse ilahi ve korkutucuydu.

Ve en önemlisi, bu dondurucu bölgede gömleksizdi; bu durum Northern'ı tedirgin etmişti.

Bir an için olanları düşündü. Daha önce hiç birinin profilini gözlemlerken dışlanmamıştı.

'Bu bir yükseltme gerektiriyor...' diye düşündü Northern, ama yapacak o kadar çok şey vardı ki, şu anda yükseltmelere odaklanmak istemiyordu.

Usta olmak onun ilk hedefiydi.

"Uh... beni anlamıyor mu?" diye düşündü kişi, çünkü Northern şimdiye kadar tek bir kelime bile etmemişti.

"Seni anlıyorum. Sadece oldukça meraklıyım. Sen kimsin? Diğer bu yaratıklardan farklısın."

Northern, yavaşça onlara yaklaşan Beyaz Yürüyücülere geri baktı.

Adam iç çekti ve mırıldandı.

"Sen bir Gezgincimisin? Ben de senin gibi bir Gezgincim."

Northern kaşlarını kaldırdı.

“Üzgünüm, şimdi ne? Bir Traverser mi? O nedir?”

“Yırtık… İlk ben girdim. Burada yüz yetmiş iki gece kaldım, bu alemi yenmek için hazırlanıyordum. Ancak, sen ve hanımın aniden içeri daldınız ve işlerimi mahvettiniz. Şimdi, tüm süreç bunun yüzünden hızlanıyor.”

Kuzey, adamın söylediği bazı şeylerin daha fazla netlik gerektirdiğini düşündüğünde, ayak uydurmakta zorlandı.

Aklı sürekli onlarda takılı kalıyordu.

“Üzgünüm, sen de karanlık kıtadan mısın?” Kuzey sordu.

Ancak kişi kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

“Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

Sonra tuhaf bir soru Kuzey'in boğazında ürperdi. Onu sormanın, hiç bilmediği bir gerçeği ortaya çıkarabileceğini hissetti.

Bir süre tereddüt etti ama sonunda sordu:

“Nereden geliyorsun? Sen kimsin?”

"Hı? Nereliyim?" Adam bir an duraksadı, kafasını kaşıdı.

Sonra şöyle dedi

: "Nereden başlayayım? Strenaut'ı biliyor musun?"

Kuzey başını eğdi. "Strenaut?"

Adam, Orta Ova veya Stelia'da böyle bir yer olmadığından emin olarak beynini zorladı.

Adam iç çekti, üzgün bir tonla ekledi

: "Bileceğini beklemiyorum. Sen bir içindesin."

O, Kuzey'i daha da karıştıran terimler kullanıyordu.

Ses tonu tekrar kesildi.

“Ama şu anda bu konuşmayı yapmak istediğinizden emin misiniz? Oğlanı Sura'ya götürmeye çalışıyorsunuz, değil mi?”

Kuzey kaşlarını çattı. Bu, yalnızca oraklark arkadaşları sayesinde edindikleri bir bilgiydi.

Bu adam Sura hakkında bilgi sahibiydi.

'Burada yüz yetmiş iki gece kaldığını söyledi, bu yüzden araştırma yapıyor olmalı.'

Kuzey'in aklında birçok soru belirdi, ama mevcut durumlarının buna izin vermediğini biliyordu.

Beyaz Yürüyücülere, dikkatlice kendilerine yaklaşanlara bir göz attı.

Yabancıya bakarken, Kuzey kendini ikiye böldü. Ancak ikinci kopya, yanında belirmek yerine, genç kralın yattığı yerde belirdi. Hemen onu yakaladı ve yabancı tepki vermeden geri sıçradı.

Aynı anda, parlayan siyah derili bir canavar—Ceset Yiyici—yabancı ile kopya arasında belirdi.

Yabancı, küçük bir gülümseme takınan Kuzey'e döndü. Hafifçe omuz silkti ve ellerini kaldırdı.

"Ve ben de aynı tarafta olduğumuzu düşünüyordum."

Kuzey'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı, Beyaz Yürüyücüleri—gerilimli atmosferden de tedirgin olanları—gözlemlerken, mavi gözlerini yabancıya sabitledi.

“Görüyorsun... Güven konusunda küçük bir sorunum var...” dedi, kısa bir süre aşağı bakarak duraksadı. “Tamam, ‘küçük’ belki de hafif bir tabir. Ama mesele şu ki, yeni tanıştığım birine güvenecek kadar aptal değilim. Eğer aynı tarafta olmak istiyorsan, çocuk benimle kalacak.”

“Ne kadar iğrenç...” İkinci Northern ile Ceset Yiyici arasında bir bakış attı ve devam etti, “...tamam. Ama bak, ben burada senden çok daha uzun süredir bulunuyorum. Nerede ne olduğunu biliyorum ve eğer Sura'ya nasıl gideceğini bilmiyorsan, sanırım benim yardımıma ihtiyacın var.”

“Oh, peki, o zaman sanırım senin yardımına ihtiyacım yok.”

Northern bunu söylediği anda, kaşları çatıldı.

“Ne dedin?”

Northern omuz silkti. “Sura'ya gitme planım yok, en azından şimdi değil. Görüyorsun, halletmem gereken çok şey var.”

İşini bitirirken Beyaz Yürüyücülere döndü, ellerinde iki kılıç belirdi.

“Bekle. Deli misin? Onlarla mı savaşacaksın? Burası canavarlardan oluşan bir topluluk, acımasız bir Komutan var!”

Northern, kendine güvenen bir gülümsemeyle bir saniye bakışını başka yöne çevirdi ve mırıldandı

: “Acımasız Komutan, ne alaka.”

Yabancı başını hafifçe geriye eğdi, yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Kuzey tekrar omuz silkti ve döndü.

"İstediğini yap. Başlangıçta seni tanımıyorum bile. Sadece yoluma çıkma..."

Dövüş pozisyonu aldı, kılıçlarını ileri fırlatmak için hazırladı.

Bu arada, yabancı kafası karışık bir şekilde kaldı. Northern'ın kopyasını ve Ceset Yiyici'yi gözlemledi, ardından tekrar Northern'a döndü.

Bir karar vermesi gerektiğini biliyordu, tercihen tüm bir canavar topluluğuyla savaşmak gibi mantıksız bir karar olmamalı—ve sadece herhangi bir canavar değil.

Bunlar, kesinlikle zor bir savaş olacağını kanıtlayacak endişe verici bir zeka seviyesine sahipti.

Ve yine de...

'Tehlikelerin farkında değil mi? Sadece dikkatsiz bir çocuk mu?'

Yabancı dilini ısırdı.

'Dikkatsiz çocukları sevmiyorum... ama onun kopyası. Dahası, bu canavar... inanılmaz güçlü bir düşman hissi veriyor. Bir de o var. Bu tamamen dikkatsiz bir savaş.

Onunla kendi şartlarımla hareket etmek daha iyi olabilir. Dikkatsizliği onu her halükarda öldürecek; ben de çocuğu alıp o süre zarfında kaçabilirim. Yine de bu, önemli ölçüde geliştirmem gereken bir plan.'

İçini çekti ve Northern'a baktı, o artık bir canavarın boğazına kılıcını kolayca saplamış, çekip almış ve bir döner darbe ile başını ayırmıştı.

Duraksız bir şekilde, bir sonraki hedefe tekme attı - hatta bakmıyordu, bu yüzden hareketleri etkileyiciydi - elini sola savurdu ve kendisine doğru koşan Beyaz Yürüyücüden kan topladı.

Ardından, elini havada bir oyuncak bebek gibi döndüren başka bir kılıç savrulması geldi.

Sonra Northern, kendini döndürerek ve boyna son bir darbe indirerek ekstra estetik bir beceri sergiledi, canavarı tamamen çirkin bir X ile lekeledi.

Bu sırada - yabancı, kararını vermiş olarak, Northern'a doğru bir bulanıklık içinde hızla koştu ve Northern'ın tekmelediği Beyaz Yürüyücüye (şimdi Northern'ın üstünde) kemik kırıcı bir yumruk indirdi.

"Teşekkürü daha sonra yapabilirsin."

Northern, adama baktı ve hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı, başını çevirerek mırıldandı.

"Zaten kontrol altındaydım."

"Seni dikkatsizliğinde desteklemeye karar verdim. Şüphesiz, sana güçlü bir müttefik olacağım."

Kuzey kaşlarını çattı.

'Ne halt ediyor böyle...'

Elbette, Northern yabancının hiçbir şekilde yanlış olmadığını biliyordu; o bir Bilgeydi.

Hız temelli bir yeteneğe sahip olan.

Aslında, Northern'ın onun etrafta kalmasına ihtiyacı vardı.

O hız yeteneğini başka nasıl kopyalayabilirdi?

Kaygısız tavır, artık Ulzred'e sahip olduğu için sergilediği bir maskeden ibaretti.

Oğul kralı kaçırmak için bu kadar yol kat etmesi, bu çatlakta ne olursa olsun Ulzred'in bunun temel bir parçası olduğunu kanıtlıyordu.

Bu yüzden Northern, oğul kralı hemen güvence altına aldı.

Artık, garip yabancının onunla hareket etmekten başka seçeneği yoktu.

Ve Northern... tek ihtiyacı olan o hız yeteneğinin kullanılmasını sağlamaktı.

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu sadece sizin alçakgönüllü ve sıradan yazarınız, bana verdiğiniz destek için teşekkür ediyor.

Güç taşlarını, altın biletleri, hediyeleri takdir ediyorum! Cehennem, yakın zamanda bir kale bile aldım, çok teşekkürler @ Thomas_Cyr.

Kuzey ve yabancı bir kombinasyondu.

Kuzey, kılıcıyla canavarlara saldırırken, bir gözünü arkasındaki yabancının ona saldırmaya çalışıp çalışmadığını görmek için bir göz bölmesine bakarak izledi.

Ya da belki, klonuyla ve canavarıyla akıllı davranır.

Ama adam sürekli Beyaz Yürüyücülerle savaştı.

Hareketleri hızlı ve akıcıydı, çok hızlıydı ve herhangi bir Kuzeyli'nin karşılaştığına göre çok daha iyiydi.

Kuzgun, elbette, her zaman kendi yolunda olacaktı. Ama bu adam onunla karşılaştırılabilecek biriydi, ama onun hızı buna bile yaklaşmıyordu.

Beş dakikadan kısa bir sürede işlerini bitirdiler. Elbette, yabancı önce bitirdi, ama otuz saniye geçmeden Kuzeyli son düşmanını da alt etti.

Yabancıya döndü, o da hemen ona sordu

: "Peki, şimdi ne olacak?"

"Ortaklarımla yeniden toplanacağız. Unutma, çocuğun mülkiyetini almanıza izin vermiyorum. Ve eğer klonumu ve çağrımı ortadan kaldırmanın daha kolay yolunun beni öldürmek olduğunu düşünüyorsan, büyük bir hata yapıyorsun. Çünkü öncelikle, ben öldürülemezim."

Yabancı sırıttı ve omuz silkti.

"Bunu göreceğiz, değil mi? Bu ortağını tanımak için oldukça heyecanlıyım. O nerede?"

Kuzey, tüm yerleşim için arka plan olan kayalığa başını çevirdi.

Gözleri açıkça cevabı söylüyordu ve yabancı bunu fark ettiği an, ifadesi solgunlaştı.

"Hey, hey, hey. Hadi şimdi. Kendine bunu yapma."

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı ve derin derin gözlerine baktı.

"Ne yapmayayım?"

"Sen veya başkası neden oraya gitsin? Şu anda önceliğin Sura'yı bulmak olmalı."

"Bunu, bu yerin içinde neyin döndüğünü anladıktan sonra yapacağız."

Yabancı, elini yüzüne kapatarak başını biraz yukarı kaldırdı ve umutsuzca düşürdü.

"Ah... Kendi mezarlarına gidecek deli insanları takip etmeye karar verdiğime inanamıyorum."

Kuzey birkaç saniye boyunca izledi, neden böyle davrandığını merak etti.

Tehlikeli olduğunu biliyordu; o yer çok gölgeli bir yerdi. Hatta bir saatten kısa bir sürede Raven'in tanıdığını bile öldürmüşlerdi, bu da kimsenin öğrenmemesi gereken bir şeydi.

Şüphesiz, tehlikenin gizlendiği bir yuva idi, ama tamamen kabul edilebilirdi.

Çünkü bu sefer geri adım atmama kuralı koymuştu.

Yabancının da geri adım atmadığını umuyordu. Gerçekten umuyordu.

"Hareket ediyor musun yoksa etmiyor musun?" diye sordu, neredeyse kayıtsız bir tonla.

Adam ona birkaç saniye baktı, derin düşüncelere daldıktan sonra altın gözleri Northern'a kaydı.

"Ne yaptığını bilecek kadar fikrin var mı?"

Northern bir süre düşünüyormuş gibi yaptı ve boş bir şekilde yanıtladı.

"Evet. Ortağım ile buluşmaya gidiyorum."

"Tamam o zaman. Eğer beni ölümüne götürmekte ısrar ediyorsan, bu kesinlikle benim onurum olacaktır."

Northern döndü ve uzaklaştı; doğal olarak, klonu ve Ceset Yiyici onu takip etti.

Birkaç dakika sonra, dağın eteklerine varmışlardı ve yerleşime geri dönüyorlardı.

Ancak, yaklaşırken, Northern aniden durdu.

Ayrıca temkinli olan yabancı sordu

: "Ne hissediyorsun?"

'Ne hissediyorum? O oldukça gözlemci...'

Northern gülümsedi ve ona söylemeden önce biraz duraksadı.

"Hımm..."

"Caladhel. Kısaca Cal diye hitap edebilirsin."

"Tamam, Cal, bizim için birçok canavar geliyor. Öncelikle, koşarken hiçbiri evlerinden çıkmadığına garip gelmişti. Belki de başlangıçta orada olmadıkları için dışarı çıkmadılar."

Hafif bir kaş çatma ile Cal sordu

: "Peki şimdi, neredeler?"

Kuzey ayağını yere vurdu.

Yavaşça, Cal'ın altın rengi gözleri aşağıya kaydı. Gözlerini kısarak karı nazikçe bastırmak için bacağını kullandı; buna rağmen, hiçbir şey hissedemedi.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi fark eden Northern hemen ekledi

: "Burada değil, şehre doğru."

Cal'ın gözleri hemen takip etti. Northern'ın söylediği hiçbir şeyi göremedi ama en azından ona şüpheyle bakmıyordu gibi görünüyordu.

"Peki ne yapacağız?"

Elinde Soul Taker ile Northern, çenesini kaşımak için hareket etti.

"Başka ne? Dövüşüyoruz. Bu arada, sen ses misin?"

Cal kafasını eğdi.

"Hangi ses?"

"Aman, boşver."

Cal'ın sesi daha sertti, oysa ki diğeri kurbağa gibi ve biraz nazikti.

İki farklı ses vardı. Dahası, ses tonları çok farklıydı.

Northern, bunun da Cal olacağını düşünmedi; sadece merak ediyordu. Ancak, sorduğu anda pişman oldu.

"Önümüzdeki düşmanı yenmeye odaklanalım."

"Ben de oldukça sıkıldım, elbette birkaç esneme yapmaktan zarar gelmez," dedi, ellerini ve bacaklarını esneterek. Sonra, savaşa dalmaya hazır bir şekilde yumruklarını birbirine vurdu.

Kafası karışık bir şekilde, Northern ona sordu

: "Kılıcını çıkarmayacak mısın?"

Cal kaşını kaldırdı ve güldü.

"Kılıcımı çıkarmak mı? Hayır, hayır, bunlar bu kadar ayrıcalığı hak etmiyor. Paslanmaz özel; onu herkeste kullanmam."

"Anladım, bu yüzden onu arkanıza asarak dolaşıyorsunuz, oysa geri dönebilirsiniz... bekle, ona 'o' mu dedim?" diye aceleyle duraksadı, kendine şaşırmıştı.

Cal gülümsedi ve başını salladı, gülümsemesi daha da genişledi.

“Evet, yaptın. Ve bunu takdir ediyorum, ama onun bu hali benim için faydalı bir sıra etkisi var.”

Northern, anlayışla başını salladı.

“Anlıyorum...” dedi, sonra gözlerini başka yöne çevirdi ve iki kılıcı omuzlarının üzerine yerleştirdi.

“Peki o zaman. Sana bol şans diliyorum.”

O mırıldandı ve sonra yerleşime daldı, ileri doğru koşarken arkasında bir kar patırtısı bıraktı.

Cal, dudaklarını aşağıya doğru bükerek başını hafifçe salladı, ama gözlerinde biraz etki yansıdı.

Gözlerini klonun üzerine çevirdi. Hemen, Ceset Yiyici ağzını açtı ve ona kükredi.

Bu, adamın biraz titremesine neden oldu, korkunun kanında dolaştığını hissedebiliyordu.

“Cehennem, bundan şüphem yok, bu korkunç bir rütbe. Nasıl olur da bir çağırma için korkunç bir rütbesi var?! O adam gerçekten ne?”

THWOOM!

Tüm yer, karların yukarı doğru patladığı titrek bir sesle yankılandı ve içinden Beyaz Yürüyücüler fırladı.

Erkekler ve kadınlar, hepsi ilkel silahlarla ve sert bakışlarla donanmıştı, şimdi etraflarını sardıkları düşmana—Kuzey'e—dikkatle bakıyorlardı.

Uzaklardan izleyen Cal, dudaklarının köşesini hafifçe yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Bununla nasıl başa çıkacağını görelim..."

Kuzey'in gücü hakkında çok meraklıydı.

Gözlerinin önünde, Kuzey'in yanında iki tane daha kopya belirdi, her biri birer hançer tutuyordu.

Üç Kuzey birbirine yaslandı.

Korkutucu bir parıltıyla, her biri farklı yönlere daldı—

—ilk Beyaz Yürüyücü, Kuzey'in başına bir kemik balta savurdu.

Eğildi, geçişinin soğuk rüzgarının saçlarını savurmasını hissetti ve yaratığın kolunu dirseğinden kesen hızlı bir yukarı doğru kesme hareketiyle karşılık verdi.

Mor, donmuş kan karın üzerine sıçradı ve Kuzey, Yürüyücü'nün kafasını ikiye ayıran aşağıya doğru bir darbe ile devam etti, kafasını bir kavun gibi yararak.

Sağdaki klonu, bir çift Beyaz Yürüyücü ile şiddetli bir düelloya girmişti.

Onlar eş zamanlı olarak saldırdılar, kaba stilettoları karanlıkta parıldıyordu.

Klon, bir hançerle bir kılıç darbesini savuşturdu ve diğer hançeriyle bir çekiç darbesini engellemek için daldı.

Önceki, topukları üzerinde döndü, hançer ellerinde dans ederken, bir saldırganın boğazını hızlı ve hassas bir kesimle açtı.

Walker boğulmuş bir ses çıkardı, düşerken boynuna sarıldı. Diğer klon, zamanı ve anı kullanarak ileri atıldı ve hançerini ikinci Walker'ın göğsüne sapladı.

Yaratık spazm geçirdi, sonra klon bıçağını çekip bir sonraki tehdide dönmeden önce gevşedi.

Soluna doğru fırladı, hızla bir ölüm kasırgasına dönüştü, hançeri gümüş yıldırım gibi parıldıyordu.

Bir mızrak darbesinden kaçındı, silah karla kaplı yere saplandı ve saldırganını parçalara ayıran bir dizi kesme hareketiyle karşılık verdi.

Başka bir Walker ona doğru saldırdı, devasa bir sopayı sallayarak.

Klon, darbenin altına yuvarlandı, yaratığın arkasına geçti ve hançerini kafasının tabanına korkunç bir gıcırtıyla sapladı.

Walker bir taş gibi düştü ve klon zaten bir sonraki düşmana doğru hareket ediyordu.

[Tebrikler, birini öldürdünüz...]

[You have gained...]

[Tebrikler, birini öldürdünüz...]

[You have gained...]

[Tebrikler, birini öldürdünüz...]

[You have gained...]

Bu mesajlar, Northern'ı daha tatlı hale getiren hiçbir şey yoktu.

O, birçok parçayı kolayca topluyordu. Canavarlara saldırıyordu, iki kopyası da sürekli bir öldürme seansındaydı.

Sistem durmadı ve bu mesajlarla sürekli patladı.

Northern kendisi bile umursamıyordu; sadece yüzünde çılgın bir gülümsemeyle tofu gibi başları kesiyordu.

Cal, gergin bir ifadeyle soluk bir gülümseme ile durdu.

Northern'ın hareketlerinden anlayabiliyordu, sadece anlayabiliyordu.

"O güçlü."

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Gecikme için özür dilerim.

Win Win için bonusu kaçırmamak adına her gün güncelleme yapmak gerekmektedir. Bunu aramızda bir sır olarak tutabilir miyiz?

Güvendiğiniz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Wink ;)

Cal birkaç saniye daha hayranlıkla durdu, Northern'a bakarak Beyaz Yürüyücüler arasında hızla geçip kılıcını ustalıkla sallarken. Dikkati o kadar keskin ve derindi ki, Cal'ın gözleri parladı ve böyle bir kişiyle savaşmanın nasıl bir his olacağını merak etmeden edemedi.

Gülümseyerek baktı.

"Kendimi gerçekten unuttum..." bir süre saçını karıştırdı ve gözleriyle gülümsedi.

Sonra yumruğunu sıktı ve rahat bir şekilde ileri doğru yürümeye başladı, daha da sıkı sıkmaya başladı, o kadar ki damarları neredeyse dışarı fırlıyordu.

Bir tembel Beyaz Yürüyücü ona doğru atıldı ama bir kemik kırıcı ters yumrukla karşılaştı, bu yumruk onu havada yuvarlayarak yere çarptırdı.

Kal, düşmanının ölümünü doğrulamaya bile bakmadan ileriye doğru devam etti. Önüne bir diğeri çıktı, ama o, beyaz kılıcıyla bir darbe indirmeden önce Kal, Beyaz Yürüyücünün arkasındaydı.

Bir anlık gecikmeyle, yaratığın boynu bir gıcırtı sesi çıkardı ve yana doğru büküldü, Kal'ın elinden duman çıkıyordu.

Daha fazla Beyaz Yürüyücü ona doğru geldi, ama o pozisyon aldı ve tembelce bir elini bacaklarının arasına düşük bir şekilde sarkıttı, diğer elini ise kalçasında tuttu.

Bu, bir hız aşığı için oldukça garip bir pozisyondu.

Ancak bir sonraki anda, kayboldu.

Kal'ın kayboluşu neredeyse algılanamazdı, havada bir parıltı gibi.

Bir an önce ayakta duruyordu, elleri o tembel, neredeyse küçümseyen pozisyonda, bir sonraki anda ise ortadan kayboldu.

Beyaz Yürüyücüler, başlangıçta şaşkın bir şekilde etrafa bakındılar, ilkel zihinleri olan biteni anlamakta zorlanıyordu.

Kuzey, kendi ölümcül çatışmasının ortasında, gözlerinin bir köşesinden Kal'ın hareketlerini yakaladı.

Hareketin bir bulanıklığıydı, takip etmek için neredeyse çok hızlıydı, ama arkasında bıraktığı yıkımı görebiliyordu.

Karın içinde hareket eden bir gölgeyi izlemek gibiydi, yıkım izleri bırakıyordu.

Bir Beyaz Yürüyücü, Northern'a bir mızrakla saldırdı ve o, bir kılıcıyla saldırıyı savuştururken diğer kılıcıyla yaratığın göğsüne doğru kesik attı.

Yürüyücü geriye doğru sendeledi, derin yarasından kan fışkırırken, Northern avantajını değerlendirdi ve bıçağını kalbine sapladı.

Yürüyücü düştüğünde, Northern bir an Cal'a doğru bakmak için gözlerini çevirdi ve sonra aşağıya baktı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

[900 yetenek parçası karşılığında Windstride(A-Sınıfı) yeteneğini kopyalamak ister misin?]

Northern kaşını kaldırdı. 'Dokuz yüz yetenek parçası. Shin'in yeteneği A-sınıfıydı ve fiyatı üç yüz. Bu nedir?'

[Not: Yetenekler rütbelerine göre değerlidir. Usta rütbesindeki bir yetenek kopyalandığında, tüm yetenek yetenekleri de onunla birlikte kopyalanır. Bir Bilge'nin yeteneği kopyalandığında, tüm yetenek yetenekleri de onunla birlikte kopyalanır. Bu iki durumda, biri diğerinden daha güçlüdür ve ruhun için önemli değildir çünkü bir ruh çekirdeğin yok.

Bir Bilge olmasan bile yetenek yeteneklerini doğru bir şekilde kullanabilirsin. Ayrıca, onların sahip olmadığı bir avantajın var. Bir Bilge olduğunda, herhangi bir Bilge'nin sahip olması gerekenden daha fazla yetenek yeteneğine sahip olacaksın]

[Bu nedenle, yetenekleri kopyalamanın maliyeti her zaman iki katıdır]

[Yani: Usta(A-sınıfı) - 300 yetenek parçası]

[Savant(A-sınıfı) - 600 yetenek parçası]

[Sage(A-sınıfı) - 900 parça]

Ve bu, sınıflarına bakılmaksızın her yetenek için geçerlidir.

Northern, anlayışla başını salladı.

Bu, sistemin bir şeyi bu kadar ayrıntılı açıkladığı ilk kezdi ve bu durumdan çok memnundu. Daha önce, arkadaşının gerektiğinde konuşan biri olduğunu düşünmüştü.

Ama onu en çok mutlu eden, bu yeteneği kopyalamanın getireceği olanaklar ve yeni keşfettiği şeydi.

Temelde şöyle söylemek gerekirse: kendisinden daha yüksek rütbeli yetenekleri kopyalamak, kendi seviyesindeki birine bakmaktan daha iyiydi.

Çünkü kendi başarılarıyla başlayacak ve kopyalayacaktı.

Northern, yetenekleri onların yapabildiği gibi geliştirebilir mi bilmiyordu, çünkü bir göçebe rütbe atladığında, bir yetenek yeteneğini açığa çıkarıyordu.

Şimdi, Northern bunun mümkün olup olmadığından emin değildi. Gelişmiş Klonlama için böyle bir şey olmamıştı.

Ama kesin olarak emin olamadığı bir önerisi vardı

: Eğer ilerledikçe açığa çıkarabileceği yeteneklerin, sahip olunan yetenekler ve kopyalanan yetenekler olduğu ortaya çıkarsa.

O zaman önerisi doğru olurdu ve bu, kesinlikle dünyadaki en güçlü kişi olacağı anlamına gelirdi.

Tek yapması gereken daha güçlü insanları aramak. İster müttefiki, ister düşmanı olsun. Önemli değildi, yeter ki onların yeteneklerini kopyalayabilsin.

Northern ürkütücü bir şekilde güldü, 'Her şey daha iyi olmaya başlamak üzere.'

Nihayet sistemle yanıtını mırıldandı

: "Evet"

[Tebrikler, yetenek kopyalandı: Rüzgar Adımı (A sınıfı)]

[Yetenek Yeteneği: Hızlı Koşu eklendi]

[Yetenek Yeteneği: Shunpo eklendi]

[Yetenek Yeteneği: Zaman Sarmalı eklendi]

[Yetenek Yeteneği: Sonic Surge eklendi]

[Yetenek Yeteneği: Breeze eklendi]

Northern, yerleşme hissini hissetti. Hafifti, ama kaslarında yansıyan ince bir değişiklik vardı.

Bunu kelimelere dökmek zordu ve gerçek olarak adlandırmak için yeterince canlı değildi.

Bu yüzden Northern, bunun yeteneğin ruhuna getirdiği değişimlerin bir yansıması olduğunu düşündü.

Sonuçta, bu bir Bilge'nin yeteneğiydi.

Bir Bilge'nin yeteneğini kazanmıştı.

Pratikte, sadece yetenek ve güç açısından, o bir Bilge'ydi, ama zihniyeti ve deneyimi hala olması gereken yerden uzaktı.

Ve belki de gerçekten bunu görmeye başlıyordu, belki de hayır.

Northern bir an için kayıtsız durdu, sonra bacaklarını yana doğru uzattı, eğildi ve onları çok iyi esnetti.

O, ikinci bacağını da aynı şekilde yaptı ve sonunda ayağa kalktı.

“Şimdi, dostlar ve düşmanlar, düzgün bir şekilde başlayalım mı?”

Northern yeteneklerini kopyalamakla meşguldü ki, Cal bir Beyaz Yürüyücü'nün arkasında belirdi.

Ve bileğini rahatça çevirerek, Cal yaratığın sırtına yumruk attı, eli göğsünden çıkarken, parmakları hâlâ atan bir kalbin etrafında sıkı sıkı kapandı.

Yürüyücü'nün gözleri şokla büyüdü, bedeni kaderini anladıkça titremeye başladı.

Cal elini geri çekti, kalp parmaklarının arasından kayarak karın üzerine düştü, soğuk havada buharlaşarak.

Bir başka Yürüyücü, dişi olanı, yoldaşının düştüğünü görünce öfkeyle kükredi ve Cal'a doğru devasa bir çekiç sallayarak saldırdı.

Cal'ın gözleri eğlenceyle parladı, darbenin altına eğilirken hareketleri akıcı ve zahmetsizdi.

Dişi Yürüyücü'nün ivmesi onu yanından geçirdi ve Cal döndü, dizinin arkasına acımasız bir tekme attı.

Kadın Yürüyüşçü bir dizinin üzerine düştü ve Cal'ın eli fırladı, onu başının arkasından yakaladı.

Bir vahşi dönüşle, yaratığın boynunu kırdı, kırılan kemiklerin sesi açıklıkta yankılandı.

Bedeni bırakmasına izin verdi, ifadesi neredeyse sıkılmış bir kayıtsızlık içindeydi.

Bu arada, Northern'ın klonları kendi savaşlarına kilitlenmişti.

Klonlar, senkronize bir verimlilikle savaşıyor, hançerleri parlayarak bir Walker'ı diğerinin ardından etkisiz hale getiriyordu.

Bir klon, bir kılıç darbesinin altından geçerek Walker'ın bacaklarına saldırdı ve onu yere serdi.

Diğer klon içeri girdi, hançerini Walker'ın sırtına saplayarak omurgasını kesti.

Birlikte hareket ettiler, ölümcül bir çift olarak, yanlarına yaklaşmaya cesaret eden her Walker'ı kesip atarak.

Sonunda, Northern, kilitlendiği panelden başını kaldırdı, bacaklarını uzattı ve etrafa dağılmış diğer Walker'lara baktı.

Aslında, onları ne kadar yenerlerse, o kadar fazlası ortaya çıkıyordu.

Bu sırada Northern, savaştıkları şeyin tüm yerleşim yeri olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Sadece aralarında çocuk yoktu.

'Bekle, aralarında hiç çocuk var mıydı?'

Aslında bu, Northern'ın kaçırdığı bir şeydi. Beyaz Yürüyücüler yerleşiminde, Ulzred'in tek çocuk olduğu görünüyordu.

'Şüpheli, gerçekten şüpheli.'

Northern, esnedikten sonra sırtını düzeltti ve ileriye baktı.

“Şimdi, dostlar ve düşmanlar, düzgün bir şekilde başlayalım mı?”

Gözleri yeni bir enerjiyle parlıyordu, kalbi saf bir heyecanla atıyor, yeni yeteneğini kullanmaya hazır bir şekilde pompalıyordu.

Northern bunu hissedebiliyordu; yeteneği kullanma girişimi, kalp atış hızındaki artış gibi, bedeninde ve dışında önemli değişikliklere neden oluyordu.

Etrafındaki kaosun yavaşladığını hissetti. Beyaz Yürüyücülerin hareketleri yavaş görünüyordu.

Derin bir nefes aldı, soğuk havanın akciğerlerini doldurduğunu hissetti ve yeni yeteneklerini serbest bırakmaya hazırlandı.

O anki savaş alanı, şiddet ve umutsuzluğun donmuş bir tablosuydu ve bir sonraki anda…

…Keskin bir odaklanma ile belirdi.

Beyaz Yürüyücüler, yüzleri vahşi öfkeyle çarpıtılmış bir şekilde, her taraftan ona doğru yaklaşmaya devam ettiler.

Northern'ın klonları, kesin ve yılmaz bir şekilde yerlerini korudular, hançerleri yılan gibi diller gibi parıldıyordu.

Her şeyin içinde, Northern heyecan verici bir beklenti hissi duydu.

Sonra mırıldandı

:"Hız İtici"

Yetenek hemen aktif hale geldiğinde, etrafındaki dünya bulanıklaştı. Bir anda, Northern açıklığın karşısındaydı, kılıçları iki Beyaz Yürüyücü'nün boynunu kesmeden önce varlığını bile fark etmelerini engelledi.

Hız sarhoş ediciydi, onu neredeyse yenilmez hissettiren bir coşku.

Topuğunun üzerinde döndü, kendini başka bir düşman grubuna fırlatarak, kılıçları havada ölüm yayları çiziyordu.

Bu arada, Cal kendi acımasız balesine devam ediyordu.

Etrafında hava parıldıyordu, Beyaz Yürüyücüler arasında yeniden belirdiğinde hareketleri bir bulanıklık halindeydi.

Bir an oradaydı, bir sonraki an kayboldu, düşmanlarının arkasında yeniden belirdi, yumrukları ve ayakları yıkıcı darbeler indiriyordu.

Bazen mesafeyi bile umursamıyordu, uygun gördüğü gibi gerçeklikten girip çıkıyor, anında belirdiği için düşmanlarını sersemlemiş ve kırılmış halde bırakıyordu, sadece kendisine dikkat ediyordu.

Ancak Northern, şimdi mükemmel bir yeteneğe sahip olmasına rağmen, bu yetenek savaşta faydalı olsa da, yine de gözlerini Cal'a dikti.

Çok şey öğrenmek istiyordu, her bir yeteneği nasıl kullandığını görmek istiyordu. Göz bölmelerinden bir tanesi, garip Cal'ı takip etmek ve gözlemlemek için ayrılmıştı, aynı zamanda kendi savaşına da eşit derecede dikkat ediyor ve bazen Cal'ın hareketlerini bile kopyalıyordu.

Elbette, bu aynı zamanda maksimum odaklanmayı sürdüremediği için hareketlerinin burada ve orada yavaşladığı anlamına geliyordu. Dikkatini ikiye bölüp etkilenmeyecek kadar akıllı değildi.

Burada bir çizik, orada son anda bir kaçış, burada ve orada başka bir kötü atış.

Northern'ın Kaos Gözleri, Cal'ın hızlı hareketlerini zorlanarak takip etti, geliştirilmiş algısına rağmen.

Ve Cal'ın hareket ederken gösterdiği kesintisiz akıcılığa hayran kalmaktan kendini alamadı, rakiplerini rahat bir verimlilikle alt ediyordu.

Cal'ın savaşında bir sanat vardı, Northern'ın savaşın sıcaklığında bile hayran kalmaktan kendini alamadığı ölümcül bir zarafet.

Ama buna takılacak zaman yoktu. Northern, acil tehdide yeniden odaklandı.

Üçlü bir Beyaz Yürüyücü ona doğru saldırdı, ilkel silahlarını kaldırmışlardı.

Anın sıcaklığını hissederek, Northern Sonic Surge'i aktive etti ve pozisyonundan bir enerji dalgası patladı, saldırganları yere serdi.

Hızla üzerlerine gitti, kılıçları bulanık bir hareketle savruluyordu.

Birisi düştü, göğsü yarıldı, diğeri ise hızlı bir baş kesme ile başını kaybetti.

Üçüncüsü kalkmaya çalıştı, ama Northern'ın kılıcı kalbine saplandı ve mücadelesini sona erdirdi.

Ve komik bir şekilde, klonları onun hareketlerini tuhaf bir hassasiyetle yansıtıyordu.

Bir klon, bir mızrak darbesinin altına eğildi, hançeri Walker'ın karnında keserek iç organlarını kar üzerine döktü.

Diğer klon, bir kılıç darbesinin üzerinden takla atarak saldırganın arkasına indi ve bıçaklarını Walker'ın sırtına sapladı.

Onlar, Northern'ın iradesinin uzantıları gibi hareket ediyorlardı, her darbe mükemmel senkronizasyonlarının bir kanıtıydı.

Ama savaş daha yeni başlıyordu…

Kuzey, henüz bu kadar yüksek bir hız seviyesine alışkın değildi. Bazen bazı darbeleri indirmek için gereken süreyi yanlış hesaplıyordu—Çünkü Tüm Gözler başlangıçta onun görüşünü geliştirmişti, genellikle gerçekleştirdiği darbeleri uygulamadan önce hesaplamaya alışkındı.

Ve şimdi Tüm Gözler Kaos nedeniyle evrim geçirdiği için, o özelliği o zamandan beri çok daha iyi hale geldi.

Bazen, sadece tüm rakiplerine bakıyor, konumlarını belirliyor ve mekansal farkındalıkla, bir kez daha bakmasına gerek kalmıyordu.

Ancak, Kaos Gözleri'nin dört bölmeli görünümü ile artık daha iyi yapabiliyordu. Görüşü insan standartlarının ötesinde, belki de canavar standartlarına kadar optimize edilmişti.

Kuzey'in endişelenmemesi gereken bir şey varsa, o da görmekti.

Cal, önündeki bir Beyaz Yürüyücüye sert bir darbe indirdikten sonra nihayet durdu ve savaş alanını inceledi.

Gerisini döndüğünde, bir beyaz ceset seliyle karşılaştı. Kesinlikle çok sayıda öldürmüştü, ama daha fazla işin Kuzey ve klonları tarafından yapıldığını biliyordu.

Ve Kuzey hakkında şimdiye kadar gördükleriyle, son derece etkilendi. Önceden onu dikkatsiz bir çocuk olarak düşünmüştü.

Kuzey, cehennemden geçmek zorunda kalan deneyimli bir savaşçının gözlerine sahip olmasına rağmen, görünümü hala genç bir çocuk gibiydi, Cal'ın gözünde öyleydi.

Ama şimdi, onun yönelimleri başka bir yön arıyordu.

Tam düşündüğü gibi, Cal başını hareket ettirerek Northern'ın nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

Savaşırken, ileri doğru hareket ediyorlardı, bir evi diğerinden ayıran açıklıktan geçerek arkasında bir ceset izi bırakıyorlardı.

Klona artık görünmüyordu; muhtemelen bir düşmanı takip etmek için bir köşeye girmişlerdi. Ancak Northern önündeydi.

Cal başını öne çevirdi. O anda, bir klon köşeden çıktı, yüzü kanla kaplıydı, ona bir göz attı ve ileri fırladı.

'Bu neredeyse beni ürküttü.'

Eğer açık beyaz deri zırh giymiyor olmasalardı ve Northern siyah bir zırh giyiyordu, az önceki klonu kesinlikle Northern olarak yanlış tanırdı.

İleri doğru devam etti, Northern'ı uzaktan gözlemliyordu. Yaklaştığında ve Northern'ın hareketlerini net bir şekilde görebildiğinde, Cal'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Her zaman bu kadar hızlı mıydı?" diye mırıldandı.

Elbette, Cal'ın Northern ile ilk karşılaşması yarığın içindeydi. Bu yüzden Northern'ın o zamandan beri ne kadar güçlü olduğunu söylemek mümkün değildi.

Ve Northern'ın onun yeteneğini kopyaladığını aklından bile geçirmedi; neden geçirsin ki?

Başka birinin yeteneğini kalıcı olarak kopyalama kavramı, bu dünyanın formülasyonunda var olamaz.

Ve bunun nedeni, bir Ruh Çekirdeğine sahip olmama kavramının çok imkansız olmasıdır.

Sıradan insanların bile ruh çekirdekleri vardır.

Sadece onlarınki benzersiz bir yapıya sahipti ve özle uyum sağlamıyordu.

Bu onların suçu değildi, ya da kimsenin. Bu sadece kişinin ruhuydu.

Hiç kimsenin aklından geçmezdi. Ne yerli yabancılar, ne de yerliler.

Birkaç saniye daha izledi, sonra kaşları arasında küçük bir çatlak belirdi.

"Hıh... bu nedir?"

Cal, Northern'ın Beyaz Yürüyücüler arasında kayarken kendi hareketlerinin bazı benzerliklerini tanıyabiliyordu.

Bir tür kaos vardı, ama yine de hafif de olsa bir benzerlik vardı.

Cal kollarını iki yana açmış ve başını biraz eğmişti.

'Yoksa bunu hayal mi ediyorum?' diye düşündü, ama aynı zamanda belki de yapamayacağını düşündü.

Ayak hareketleri, hız temelli yeteneği için özel olarak tasarlanmıştı ve bunu ancak üç yıl boyunca birkaç alıştırmadan sonra ustalaşabildi.

O zamandan önce, hareketleri genellikle dağınıktı, çok karmaşıktı. Öyle ki, hızı genellikle kendi aleyhine çalışıyordu.

Amcası tarafından öğretilen Rüzgar Adımı ayak hareketlerini ustalaştıktan sonra her şey daha iyi hale geldi. Hareketleri de daha iyi oldu ve yeteneğini kullanma şekli büyük ölçüde gelişti.

Kuzey'in kullandığı şeyin kendisine ait olduğunu hemen anlayabiliyordu, ama aynı zamanda ritim eksikliği nedeniyle çok kafası karıştı. Herhangi bir şey olursa, parçalı görünüyordu.

Ve yine de...

Kuzey, kendi başına etkili bir şekilde onları birer birer yok ediyordu.

Gevşeme belirtisi göstermedi; hızla ve akıcı bir şekilde ilerlemeye devam etti, canavarlara göz kamaştırıcı bir hızla saldırıyordu.

Defansif ve saldırgan olduğu bir savaş olarak başlayan şey, sanki kalabalık canavarlara saldırıyormuş gibi tek taraflı bir katliama dönüştü.

Ve bunlar tamamen Hellion seviyesindeki canavarlardı.

Cal kısa süre içinde savaşa yeniden katıldı, ikisi de klonlarla birlikte ileriye doğru itmeye devam etti.

Northern'ın nefesi bir noktada dengelendi, çünkü o hala nefesini mükemmel bir kontrol altında tutuyordu.

Çabalarına rağmen, daha fazla Beyaz Yürüyücü karın içinden çıkmaya devam etti, bazıları evlerden, sayıları görünüşte sonsuzdu.

Ancak Northern ve Cal yavaşlama belirtisi göstermedi.

Canavarların savunmalarını tofuya dalıyormuş gibi kesip geçtiler.

Northern bir bacağını öne itti ve eğildi; hemen, rüzgar etrafında koruyucu bir Aura gibi döndü.

Bir sonraki anda, Northern karın içinde bir iz bırakarak Beyaz Yürüyücülerin grubuna girdi.

Hareketlerini zar zor takip edebiliyorlardı, koordineli bir savunma yapmayı bırak.

İki kılıç kolunu anında uzattı ve birlikte salladı, bu da sadece onarılamaz et hasarları yaratmakla kalmayıp, onları bowling pinleri gibi dağıtacak kadar güçle bir dizi darbe patlattı.

Cal, o anda Northern'ı izlerken duraksadı. Kendi yeteneğini tanımamak için kendini lanetleyecekti.

Ancak hala kafası karışıktı.

‘Bu ne?’

Kuzey'in yeteneklerini kopyalayamayacağından emindi. Bu, onun dünyasının tarihi açısından mümkün olmamalıydı.

Peki, ne oluyordu?

Northern'ın Beyaz Yürüyüşçüleri defalarca kesip biçmesini izlerken içsel olarak kendine sorguladı.

Kesinlikle kaybolmuştu, ama savaşın devam etmesi gerekiyordu, değil mi?

"Bunu onunla daha sonra konuşabilirim. Şu anda hayatta kalmaya odaklanalım."

Raven, yeni öldürdüğü canavardan kanını silmek için kılıcını yana doğru savurdu.

Birkaç saniye boş boş baktı. Zemin, akıl sağlığı yerinde olanlar için çirkin bir şekilde, kaba bir şekilde öldürülmüş Beyaz Yürüyücülerin cesetleriyle süslenmişti.

Yüzü ve zırhı mor kanla lekelenmişti. Kırmızı gözlerinden soğuk, buz gibi bir bakış yayılıyordu, çevreyi acımasızca tarıyordu.

Kuzey'in affettiği tek Beyaz Yürüyücü, yüzünde korkmuş bir ifadeyle diz çökerek oturdu. Zor nefes alıyordu, tüm yüz hatları o kadar kötü bir şekilde bozulmuş ve solgun görünüyordu.

O, kayıtsız bir şekilde durdu ve sadece bakarak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Dağ, kelimenin tam anlamıyla bir duvardı. Ancak, onun ötesinde bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Sonuçta, neden bu özel yerde bekçi bulundurulsun ki, ve neden bu kadar çokları, onun bu noktaya ulaşmasını engellemek için hayatlarını versin ki?

Ancak tüm çabaları -haksız yere- boşa gitti. Savaşta bile bir yara almamıştı.

Bir süre bakışlarını dikip, Raven diz çökmüş Beyaz Yürüyüşçü'ye döndü ve sordu

: "İleriye giden yol nerede?"

Beyaz Yürüyüşçü, onun sesini duyduğunda titredi. Elbette, ne söylediğini anlamıyordu ama yine de titreyerek buzlu kayaya doğru koşmaya başladı.

Önünde durdu, aşırı bir şekilde titreyerek. Raven, orada korktuğu bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

Ona bir bakışla delip geçti, tekrar titrediğini izledi. Bu kişi, onun korkusuyla tamamen başa çıkamamıştı.

Ona, şu anda görebildiği ve odaklanabileceği tek kişi olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Onunla işbirliği yapmayı reddederse, hemen ölümü kaçınılmazdı.

Ve ona fırlattığı acımasız bakışla bunu anladığı görünüyordu.

Ancak, kullanabileceği başka bir yöntem daha vardı...

O sadece istemedi; bunun son çare olmasını tercih ederdi.

“İleriye doğru,” dedi, sesini ve bakışını sertleştirerek.

Beyaz Yürüyücü hafif bir nöbet geçiriyormuş gibi titredi. Bir bacakta topallıyordu ve yavaşça yan tarafa doğru hareket ederek kayalık yüzeyi okşadı.

Elini bir noktada durdurdu ve içeri itti, bu da manzarada hafif bir titreme yarattı.

Beyaz Yürüyücü yine tereddüt eder gibi göründü, ama Raven'ın bakışı sadece daha da korkutucu hale geldi, bu da onun devam etmesine neden oldu.

Dağın tabanını oluşturan kayaların yüzeyinde gizli olan farklı taş parçalarını basmaya başladı.

Sonunda on taneye yakın bastıktan sonra durdu, geri adım attı ve titredi.

Tüm manzara ağır bir şekilde sarsıldı, ardından kayaların yüzeyini kaplayan kar düşmeye başladı, sanki bir şey yerinden oynatılıyormuş gibi.

Bir süre sonra, Raven'ın gözleri önünde karanlık bir mağara girişi belirdi.

Onu tatmin etmeyi başardığını umarak, Beyaz Yürüyücü yavaşça ona döndü, yüzü çaresizce merhamet dilenircesine bakıyordu.

Ancak, Raven elini yana savurdu ve başını temiz bir kesikle ayırdı.

Vücut yavaşça yere çakıldı. Ona küçümseyen bir bakış attıktan sonra gözlerini mağaranın girişine çevirdi.

Tünelin ağzı, buz dağının dik yüzeyinde uğursuz bir yarık gibiydi.

Dar girişten soğuk bir rüzgar ıslık çalarak geçiyor, beraberinde ürkütücü bir fısıldama getiriyordu.

Raven tünele adım attığında, dışarıdaki dünya yavaşça kayboluyormuş gibi görünmeye başladı, mağara duvarlarına yapışan bunaltıcı karanlık tarafından yutuluyordu.

Tünelin içinde hava belirgin şekilde soğudu, her temkinli adımda sıcaklık düşüyordu, ama Beyaz Yürüyücüler'in ona verdiği muhteşem soğuk dayanıklı pelerin sayesinde yine de idare edebiliyordu.

Dağdan oyulmuş olan duvarlar, pürüzsüz ama her titrek meşalenin loş ışığında parlayan ince bir buz tabakasıyla kaplıydı, her biri on metre arayla yer alıyordu.

Arada bir, duvarlardaki derin çatlaklardan soluk mavi bir ışık yayılıyordu, bu da buzun içinde gömülü olan bilinmeyen bir fosforlu mineralin sonucuydu.

Bu ara sıra beliren parıltılar, tünelin kaba, engebeli zeminini, kayalarla ve kaygan buz parçalarıyla dolu olan zeminini ortaya çıkarmak için yeterince ışık sağlıyordu; bu da dikkatsiz yolcuyu yere düşürme tehdidinde bulunuyordu. Böylece Raven, karanlık olmasına rağmen oldukça iyi görebiliyordu.

Raven tünelin derinliklerine indikçe, hava rutubetli, küflü bir koku ile yoğunlaştı.

Sıcaklık düşmeye devam etti ve akan suyun soluk sesi daha belirgin hale geldi, dağın kalbinden gelen düşük, uzaktan gelen bir gürültüyle karışıyordu.

Raven, bu noktada, soğuk havanın kemiklerine derinlemesine işlediğini hissetmeye başlamıştı. Hafifçe titremeye başlamıştı.

Soğukların kalbine ve kaynağına yaklaştığı hissine kapıldı.

Ve bu, beraberinde uğursuz bir his getirdi.

Raven yumruğunu sıktı ve kaşlarını çattı ama yürümeyi de durdurmadı.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, tünel geniş, mağara gibi bir odaya açıldı.

Plafon yükseklerde kaybolmuş gölgeler içinde yükselirken, zemin düzensiz buz ve eski taş işçiliğiyle dolu bir labirentti.

Odanın en uzak köşesinde, yer altı sarayının girişi unutulmuş bir canavarın ağzı gibi belirdi, kapıları aralık ve tehditkar bir şekilde karşıladı.

Raven derin bir nefes aldı, etrafını temkinli bir bakışla inceledi ve daha fazla bir şey olmadığını doğruladıktan sonra ileriye devam etti.

Sarayın kendisi harabe bir halde duruyordu, bir zamanlar güçlü olan duvarları çökmüş ve kalın siyah perdelerle örtülmüştü.

Yüksek buz sütunlarıyla çerçevelenmiş büyük giriş, çatlamış ve aşınmıştı; karmaşık oymalar, her şeyi yavaş ve kaçınılmaz bir gelgit gibi saran buzun altında zar zor seçiliyordu.

İçeride, saray bir zamanlar görkeminin bir kanıtıydı, şimdi ise ürkütücü yankılar ve sessiz anılara indirgenmişti.

Bir zamanlar binlerce mumun ışığıyla dolup taşan büyük salon, şimdi karanlık köşelerle çevrili devasa bir boşluk haline gelmişti; bu köşeler, unutulmuş hikayeleri fısıldar gibi görünüyordu.

Bir zamanlar ayna gibi parlayan mermer zemin, çatlamış ve çukurlarla dolmuş, üstünde çürüyen avizelerin hayaletimsi siluetlerini yansıtan tehlikeli bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

Solmuş duvar halıları, duvarlardan yırtıklar içinde sarkıyordu; zengin renkleri, eski canlılıklarının sadece gölgelerine dönüşmüştü.

Bir zamanlar gururlu ve heybetli olan taş heykeller, sessiz bir nöbet tutarak, yüzyılların donu ve ihmalinin etkisiyle erimiş ve yumuşatılmış yüz hatlarıyla duruyordu.

Salondaki merkezde, büyük bir merdiven yukarı doğru spiral şeklinde yükseliyordu; korkulukları, zarif bir buz dantelasıyla sarılmıştı.

Her basamak, donla kayganlaşmış ve düşen taşların kalıntılarıyla dolu tehlikeli bir yolculuktu.

Basamaklar, karanlık ağızlar gibi açılan bir dizi koridora ve odaya götürüyordu; bu kapılar keşif için davetkar görünse de, yalnızca korkunun soğuk kucaklamasını vaat ediyordu.

Raven, her şeyin ortasında duruyordu; bu yerden yayılan yoğun soğuktan titriyordu. Şüphesiz, burası buydu.

Bu, yarığın çok önemli olduğu bir yer olmalıydı.

Bu, yarığın kalbi olmalıydı.

Bu, çatlak çekirdeği olmalıydı.

Kaşları, bu farkındalık ona geldiğinde belirgin bir kararlılıkla çatıldı.

O anda, ancak, ağır ayak sesleri bir odanın içinde yankılanmaya başladı, yavaşça ona yaklaşarak daha da ağırlaşarak.

Bir şeyin güçlü ve büyük olduğunu onaylamaya gerek kalmadan anlayabiliyordu.

Yine de, yüzü hiçbir duygu göstermedi, en ufak bir korku belirtisi bile yoktu.

Yaratık yavaşça ona doğru yaklaşırken, Raven uzakta açılan odalardan birinden mavi, neredeyse mor bir parıltının yayıldığını görebiliyordu.

Dikkatle durdu, elleri kılıcını sıkıca kavramış ve kaşları yoğun bir şekilde çatılmıştı.

Gözleri, aslında, parlıyormuş gibi görünüyordu.

Ve yavaşça, yaratık gözlerinin önünde kendini gösterdi, odadan sabit adımlarla çıktı.

Onu gördüğünde gözleri büyüdü.

O kadar uzun değildi ama en azından ondan daha uzundu, muhtemelen altı fit dokuz inç civarındaydı.

Ancak, vücudu, loş ışıkta parlayan, yarı saydam mavi buzdan oyulmuş gibi görünüyordu. Her bir yüzey, göksel bir spot ışığı altında elmas gibi parlıyordu.

Görkemli boynuzlar, başından spiral şeklinde yükselerek, asil ama korkutucu bir zarafetle yukarı doğru kıvrılıyordu ve tanrısal bir güç yansıtan bir yüzü çerçeveliyordu.

Gözleri, ruhsal bir ışıkla parlayan, donmuş bir mavi derinlikteki havuzlar gibiydi; soğuk havayı delip geçen bir bakışla, eski çağların bilgeliğini ve bilinmeyen ama acımasız tehlikelerin tehdidini barındırıyordu.

Büyük, keskin ve tehditkar bir üç dişli mızrak, güçlü elinde sıkıca tutuluyordu; her bir dişi ölümcül bir parıltıyla parlıyordu.

Silahın sapı, en karanlık buzdan oyulmuş gibi görünüyordu ve tehditkar bir zarafetle uzanıyordu.

Raven bunların hepsini gördü ve ne zaman derin bir nefes aldığını bilmedi.

Hızla kalkanını çağırdı ve duruşunu alçaltarak, onu önünde ve gümüş kılıcını yanında tutarak, gözleri derin kırmızı havuzlarının içinde soluk beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Yaratık, yavaş ama ağır adımlarla yaklaştı ve sonunda Raven'dan neredeyse dokuz metre uzakta durdu.

Raven bir kez daha derin bir nefes aldı, bu nefes soğuk havada buharlaştı. Kalp atışı, harabe salonun içinden vızıldayan buz gibi rüzgardan daha hızlı olan tek şeydi.

Bakışları, yaratığa sabitlenmişti; sarsılmaz, korkutucu bir şekilde odaklanmış ve her köşesine ve yanına delip geçiyordu, hesaplayıcı ve yargılayıcıydı.

O, en iyi saldırı rotasını bulmak için kafasını aktif bir şekilde çalıştırıyordu.

Canavarı önce yaklaşması için bekledi, bu da havanın ağır ve gergin bir gerilimle dolmasına neden oldu.

Aralarındaki sessizlik, bir yay ipi gibi gerginleşti, sanki kopmaya hazırdı.

O an, dünya nefesini tutmuş gibi hissettiriyordu, kaçınılmaz çatışmayı bekliyordu.

Sonra, aniden bir hareketle, yaratık ileri atıldı.

Üç dişli mızrağı havada vızıldayarak, doğrudan Raven'ın kalbini hedef aldı.

O, alışılmış zarafetiyle yana kaydı ve kalkanıyla yanını savunarak, silahın kalkanına sürtünerek gıcırtılı bir ses çıkarmasına neden oldu; dişleri yere gömülerek, duvarları sarsan bir yankı ile çarptı.

Raven, topuğunun üzerinde döndü, kılıcı yaratığın yanına doğru hızlı bir yay gibi parladı.

Fakat yaratık hızlıydı—beklediğinden daha hızlıydı.

Yaratık, mızrağını yukarı savurdu, bıçağı kıvılcımlar içinde yakaladı ve hareketini kolayca bir bilek hareketiyle saptırdı.

Raven'ın kolunda bir sarsıntı yaratan parry'nin gücü, onun hareketini yavaşlatmasına neden olmadı, hiç de değil.

Avantajını zorladı, kılıcı gümüş bir bulanıklık haline geldi ve bir dizi saldırı başlattı.

Her bir savuruş, yaratığın açıkta kalan eklemlerine ve buzdan zırhının narin görünen yüzeylerine nişan alarak hesaplanmış bir darbe oldu.

Yaratık, eşit bir şiddetle karşılık verdi, üç dişli silahı ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu.

Silahı döndürdü ve çevirerek, dişleri havada hızlı ve akıcı hareketlerle keserek Raven'ı savunmaya zorladı.

Raven, parry yaptı ve kaçtı, kalkanı kaçamadığı saldırıların etkisini emdi.

Birdenbire, güçlü bir itme ile yaratık Raven'ı geri itti.

Raven sendeledi ama hızla dengede kaldı, kalkanı savunma pozisyonunda yükseltilmiş olarak birkaç adım geri çekildi.

Yaratık onu takip etti, üç dişli silahı havada bir dizi yıldırım hızında darbe ile keserek onu çaresizce parry yapmaya zorladı.

Raven'ın zihni hızla çalışıyordu, bir açılık arıyordu.

Ancak zihninden geçen binlerce düşünce arasında, yine de soğukkanlılığını korumayı başardı ve canavarı çoğu darbesini etkili bir şekilde savuşturdu.

Ve onun kalkanı, taşıdığı güçten dolayı, tutuşunu korumak için daha fazla güç taşıyanları emdi.

Birbirlerine doğru saldırdılar, vahşi ve öfkeli saldırılarla birbirlerine saldırarak, salonu çelik çarpışmalarının yankılarıyla doldurdular; bu yankılar öfke ve umutsuzluğun kakofonisini şarkı gibi söyledi.

O savaşın kaosunda Raven'ın gözleri bir şey yakaladı, ince bir detay—yaratığın saldırısında bir ritim.

Görünüşte düzensiz saldırılarına rağmen, her darbeden önce anlık bir duraksama, neredeyse algılanamaz ama yine de orada olan bir tereddüt vardı.

Bu, yaratığın buz gibi tutuşunun hafif bir sıkılaşmasıydı, bir sonraki darbe için kendini toplar gibi duruşunda neredeyse fark edilemeyecek bir kayma.

Raven'ın zihni hızla çalışıyordu. Bunu mükemmel bir şekilde zamanlamalıydı.

Yaratık ileri atıldı, üç dişli mızrağı havada ölümcül bir savuruşla onun karın bölgesine doğru yöneldi.

Raven tam zamanında yan adım attı, silahın birkaç santim yanından geçerken yer değiştiren havanın uğultusunu hissetti.

Üç dişli mızrak geçerken, onu tekrar gözlemledi—duraksama, tutuşunun sıkılaşması.

Yaratık toparlandı ve mızrağı tekrar savurdu, bu sefer alçak bir hedef aldı.

Raven, çatalın üzerinden sıçrayarak, takip eden hamleden kaçınmak için havada döndü.

Yine, o kısa tereddüt, yaratığın hareketlerinin neredeyse hesaplanmış gibi göründüğü, sanki donmuş çekirdeğindeki derin, tükenmez bir kaynaktan güç alıyormuş gibi bir an.

Topuklarının üzerine hafifçe indi, kasları sarılı ve hazırdı.

Bu işteydi.

Artık deseni görebiliyordu, her saldırıdan önce bir kalp atışı kadar tereddüt.

Bunu sömürmesi gerekiyordu.

Ve maksimum bir sonuç elde etmek için, yetenek yeteneğini kullanması gerektiğini biliyordu.

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu, onu kullanmaktan her zaman kaçınmıştı. Gerçek şu ki, onsuz da yeterince ölümcül biriydi.

Bu ona talihsizlik, acı ve üzüntü getiriyordu. Aslında ondan nefret ediyordu.

Ama şu anda zorlayıcı bir durumdaydı.

Yaratık kükredi, gözleri soğuk, başka bir dünyadan gelen bir ışıkla parlıyordu.

Bir kez daha saldırdı, üç dişli mızrak, bir kuşatma kütüğü gibi tüm gücüyle ileri fırladı.

Zamanında, Raven kendini toplayarak en zorlu savunmayı hazırladı.

Tüm gücünü ayaklarının altına gömdü ve ağırsız bir odun gibi fırlatılıp fırlatılmayacağına dair baskı altında güçlü bir şekilde durdu.

Kibirli olduğu anlamına gelmiyordu. Bir planı vardı ve ne yazık ki, bu onun planıydı.

Gözleri, canavarı—adımıyla zemini yok eden—yaklaştıkça tehlikeli bir öfkeyle parladı ve üç dişli mızrağını ileri fırlattı.

Raven, elini öne doğru uzattı ve bir bacağını arkasına itti. Titanları engellemek için tasarlanmış güçlü bir metal duvar gibi saldırıyı engelledi.

Sonra kılıç elini geriye fırlattı ve duyulmaz bir şey mırıldandı.

Hemen ardından, Raven damarlarında sıvı ateş gibi bir hafiflik hissetti.

Tüm bedeni, onu cennetsel bir varlığın kişileştirilmesi gibi gösteren yumuşak bir altın parıltısıyla parladı.

Canavara karşı güçlü bir saldırının etkisini dayanarak ve direnirken, derin bir nefes aldı, gözleri daralarak iğrenç yaratığa odaklandı.

Sonra Raven'ın eli bir bulanıklık içinde hareket etti, canavarı yan tarafından vurdu ve havaya buz parçaları saçtı.

Yaratık kükredi, biraz geri hareket etti ama belirgin bir öfke ve vahşet içinde boğuldu.

Tehditkar çığlığına rağmen, Raven gözünü bile kırpmadı. Ne yaptığını tam olarak bildiği gibi görünüyordu.

Onların boyutlarındaki fark, herhangi bir izleyicinin bu genç hanımefendinin kibirli olduğuna ve kaybetmeye mahkum olduğuna emin olmasını sağlardı.

Çünkü bu canavar sadece büyük ve baskın değil, aynı zamanda delice güçlendirilmiş, geçilemez bir deriye sahipti.

Ancak, onun hakkında farklı bir aura vardı, o önceki anlarda bir şey aniden değişmişti, tek fark şimdi altın parıldıyor olmasıydı.

Yaratık bir kez daha ileri atıldı, üç dişli mızrağı havada taşları parçalayabilecek bir güçle kesiyordu.

Ve Raven bu sefer saldırıyı kolayca savuşturdu. Yaratık pes etmedi ve hemen bir başka saldırıya hazırlandı, ama Raven yine engelledi.

Sonraki birkaç saniye boyunca, ikisi de çelik ile buz arasında gergin ve baskı dolu bir dansa kilitlenmişti.

Raven'ın zihni, yaratığın saldırıları etrafında dans ederken hızla çalışıyordu. Savurduğu her saldırı, gerçekleştirdiği her kaçış, tam, neredeyse mekanik bir şekildeydi.

Ancak hareketleri yine de biraz sarsak kalmıştı; kendini kafeste tutmaya çalışıyordu, bu savaşta en azını yapıyordu, çünkü içinde toplanan ışığı hissedebiliyordu, serbest bırakılmayı bekleyen muhteşem, parlak bir güç.

Yaratık bir kez daha mızrağını savurdu, alçak hedef aldı. Raven dişlerin üzerinden atladı, vücudu havada dönerken canavara odaklanarak hafifçe indi.

Yine o, her saldırıdan önceki o hafif tereddüt vardı.

Zamanıydı.

Tereddüt etmeden, bir derin nefes daha aldı, tüm vücut duruşunu ve ayak hareketlerini nefes alışıyla sabit bir şekilde korudu.

Sonra yaratık bir kez daha atıldığında, Raven ona doğru ilerledi, bir el ile arkasından kılıcını çekerken diğer el ile kalkanın tüm ağırlığını önde taşıdı.

Kalkanını güçlü bir şekilde öne itip, aynı anda kılıcını altın ışık patlamasıyla ileriye sapladı.

Vurmak üzereyken, yaratık bir an tereddüt etti, tam da onun tahmin ettiği gibi.

Ve o anda, Raven saldırdı.

Işık patlaması sadece kılıcına daha fazla hız kazandırmakla kalmadı, onu daha keskin hale getirdi, tüm bedeni öyle bir şekilde güçlendi ki, yaratığın saldırısını güçlü bir şekilde engelleyebildi ve kılıcını saplarken tüm bedenini hızlı bir tepki olarak ileriye fırlatabildi.

Tüm bunlar aynı anda, aynı saniyede gerçekleşti, normal bir gözün takip edebileceğinden önce.

Yaratık öfkeyle kükredi, kılıcı donmuş zırhını keserken, donmuş kristal parçaları her yöne fırladı.

Raven durmadı, bu darbe ile kapıyı açtı, daha da vahşice devam etti.

Hareketleri korkutucu bir ışık ve gölge dansına dönüştü, bedeni inanılmaz bir zarafet ve hızla hareket etti.

O dokunulmazdı, darbeleri hatasız bir doğrulukla isabet ediyordu.

Yaratık geri sendeledi, hareketleri daha yavaş, daha umutsuz hale geldi.

Yaratık, çılgın Raven'ın vahşi dansında kayboldu, her yandan aynı anda kesiliyordu.

Hareket etmeye devam etti, daha hızlı ve daha hızlı, çıplak gözle görünmeyen, sadece altın ışıkların ardında gerçekleştirilen saldırıları, hala orada ve savaştığını kanıtlıyordu.

Yaratık, hiçbir şey yapamadığını görünce aniden bacağını yere vurdu ve bu, tüm zeminin titremesine neden oldu—bu, Raven'ın süper hızlı hareketinde hafif bir dengesizlik yarattı.

Ancak o inatla canavara doğru koştu, şimdi iki kılıçla silahlanmıştı ve bu yaratığın kanına açtı.

Ancak yaklaştıkça, yaratık kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı, bu ses bariyerini yok etti ve ona canavara doğru koşarken fırlattı.

Yere yuvarlandı, vücudunun ışığı hafifçe sönmeye başladı. Ayağa kalkmaya çalışırken kanı yavaşça kulaklarından aşağıya aktı.

Yaratık, savaşın seyrini değiştirmişti—ya da öyle düşündü—görkemli bir şekilde duruyordu, ancak eterik ve canavari yüz hatlarıyla, yüzünde bir gurur notası şarkı söyler gibi görünüyordu.

Raven bunu umursamadı ve sadece ayağa kalktı. Sağ kulağından akan kanı sertçe sildi ve ona baktı.

Sonra kendi kanına karşı tiksintiyle yüzü buruşturdu. Kendi kanını görmekten nefret ediyordu.

Bu, yaralanmaktan nefret etmek gibi kibirli nedenlerden dolayı değildi.

Bu, Kageyama kanının damarlarında aktığını hatırlatıyordu.

Sonunda, o lanetli aileye bağlıydı.

Ve hatırlanmak onu kendine karşı inanılmaz derecede öfkelendirdi - doğduğu için, kaderine - böyle kaba ve korkunç bir ailede var olmasına izin verdiği için.

Ve şimdi o kızgın olduğuna göre, hiçbir şey artık mantıklı gelmiyordu.

Hayatının her bir gününde kullandığı kısıtlama tanımı bile.

Raven bir an hareketsiz durdu, yaratık atmosferdeki ani değişikliği hissederek yavaşça geri çekilmeye başladı.

Birdenbire kılıcındaki tutuşunu bıraktı, iki parlayan kılıcın yere düşmesine ve gürültüyle çarpmasına neden oldu.

Bir sonraki anda, beyaz kıvılcımlara dönüştüler ve ruhunun kollarına geri döndüler.

Raven sonra yaratığa baktı, gözleri alev alevdi.

Vücudundaki parıltı nazikçe soldu ama yanmaya devam etti.

Gerçek şuydu.

Raven'ın yeteneği, kılıç ustalığı için en uygun olanı değildi.

Elbette, az önce sergilediği şeyler yalnızca beden ve silah güçlendirmeleriydi. Bu, yeteneğinin temel etkisiydi.

Ancak gerçek güç, bunun çok daha ötesini kapsıyordu.

Basitçe ifade etmek gerekirse.

Yetenek sınıfı açısından, Raven bir savaşçı değildi... O bir Büyücüydü.

Bir elini öne uzattı, gözleri yüce bir soğukluğun yumuşak ışığıyla parlıyordu.

Sonra şöyle dedi

Işık Manipülasyonu...

Avuç içinde bir ışık noktası belirdi, yumuşak bir şekilde parlayarak, neredeyse havada dans ediyordu. Devam etti

: "...İsteğime boyun eğ, ileriye alevlen, Hikaros"

Aniden, beyaz ışık ileriye patladı, alevlenerek yolundaki her şeyi tüketti.

Yaratık, böyle vahşi bir saldırıya yakalanma tehlikesini hemen fark ederek, yoldan sıçradı, ama çok geçti; ışığın parçalanması sonucu bir bacağını kaybetti.

Raven soğuk bir şekilde izledi, elini geri çekip parmaklarını katladı, sadece iki parmağını (işaret ve orta) bıraktı, sonra tekrar söyledi.

"Işık Manipülasyonu, parmaklarımın emriyle çevre, belirin, Soros."

Vroom Vrooom Vroooom

Aniden, etrafında ışık küreleri belirmeye başladı, loş salonu parlak bir ışıltıyla doldurdu.

Gölgeler, ışığın varlığında tamamen yok oldu.

"Canavar, umarım sonun için hazırsındır."

Yaratık, gözlerinde yanıcı bir öfkeyle sert bir şekilde bakıyordu, yavaş ve ağır bir şekilde nefes alıyordu.

Donmuş bacaklarının üst kısmından buz uzanmaya başladı ve başka bir ayak haline geldi.

Ancak, yeni ayağının rengi vücudunun tamamından farklıydı; neredeyse beyazımsıydı.

Raven, bir bakışta bunun iyileşme değil, bir değiştirme olduğunu anladı.

Yaratık, tüm ağırlığını desteklemek ve kaybedilen bacak için telafi etmek amacıyla buz üretme yeteneğini kullanmış olmalıydı.

“Sanki bir fark yaratacakmış gibi. Ne yaparsan yap, seni bekleyen tek şey ölüm. Açık olayım. Beni muhtemelen anlamıyorsun, ama benim elimden öleceksin ve bu yerden bir adım bile atmam gerekmeyecek,” diye ilan etti.

Yaratık, onun tam olarak ne dediğini anlamamış olabilir ama tonu kavramış gibi görünüyordu ve ona attığı soğuk, kayıtsız bakıştan nefret ediyordu.

Nefesi giderek zorlaştı. Üç dişli mızrağını vahşice salladı, tüm salonda kükreyerek büyük bir titreme yarattı.

Ancak Raven, en ufak bir kıpırtı bile göstermedi.

Yüzü, hiçbir tereddüt veya korku belirtisi taşımıyordu, aksine, kararlılık ve öfkeyle sert bir şekilde şekillendirilmişti—bu kayıtsızlığın ardında yatan gerçek nedenin aşırı öfke olduğunu fark eden biri bakmadıkça görünmezdi.

Yaratık ileri doğru fırladı, havaya güçlü bir şekilde sıçrayarak yerden fırlayan taşların ardında bir iz bıraktı.

Uçtu, devasa kütlesini Raven'ın üzerine getirdi.

Ancak genç kadın orada durdu, etrafında vızıldayan ışık küreleriyle çevriliydi.

Yaratık alçaldıkça, bileğini salladı ve parmaklarıyla belirli bir ışık küresini kontrol etti.

Küre ileri fırladı, havada yaratığın yanına çarptı ve anında ışık mızraklarına patlayarak vücudunun farklı yerlerinden dışarı fırladı.

Sonra Raven hafifçe kenara adım attı, yaratığın yere çakılmasına izin verdi, acı içinde kıvrandı.

Soğuk bakışını yaratığın üzerine indirdi, elini yukarı kaldırdı ve bulanık bir hareketle aşağı savurdu.

Hemen, birkaç ışık küresi canavara düştü ve onu daha fazla ışık mızrağıyla deldi.

Yaratık seğirtti ve ayağa kalkmaya çalıştı ama zorlandı.

"Her bir ışık küresi, ıstırabımın ağırlığını taşır. Sanırım bunlardan birini bile taşıyamazsın..."

Raven yalan söylemiyordu.

Ona ışıkla yarattığı her bir küre, kendi ıstırabının ağırlığıyla doluydu ve intikamının keskinliğiyle formlarını manipüle ediyordu.

Bu nedenle, hedefine karşı intikam için ne kadar öfkeli ve tutkuluysa, o kadar keskinleşiyordu o ışık mızrakları.

Ağırlık sabit kaldı; şimdiye kadar, onları kaldırabilen tek kişi kendisi olmuştu.

Elbette, ana yeteneğini mümkün olduğunca kullanmaktan kaçınmış, yalnızca kılıca başvurmuştu.

Ancak bu sefer, tamamen öfkeden delirmişti; kendi kanını görmekten nefret ediyordu.

Raven, canavara son bir kez baktı ve emretti

: "Öl."

Aynı anda, tüm parmaklarını kapattı ve sıkıca yumrukladı.

Onun etrafında süzülen kalan küreler canavara yapıştı ve onu yere çiviledi.

O kadar parlak parlamaya başladılar ki, kör edici hale geldiler, tüm manzarayı saf beyazlık içinde dönüştürdüler, ama Raven gözlerini kapatmadı, geri de adım atmadı.

Onlara doğrudan baktı.

Sonra bir patlama yankılandı, bu tüm kayalığı sarsmıştı, ama hafifçe—ancak Raven'ın durduğu, bir ışık bariyeriyle korunan kısmı hariç, salondaki hemen hemen her şeyi yerle bir etti ve tüketti.

Patlamanın etkisi bir süre devam etti, zemin, duvarlar ve sütunları deli bir virüs gibi yiyip bitiriyordu.

Raven sadece orada durdu, etkisinin geçmesini bekliyordu.

Bir ışık bariyeriyle korunmasına rağmen, patlamanın ısısı cildinin erimesine neden oldu, ama cildi anında yeniden oluşmaya devam etti.

Bir süre sonra, ışık sönmeye başladı ve her şeyi alışıldık karanlığına geri döndürdü.

Devasa... devasa demek az kalırdı. Raven'ın önündeki her şey saf karanlıktı, oyulmuştu.

Bir sonraki adımının altında bile zemin yoktu.

Her şey derin ve geniş bir uçurumdu.

Karanlıkta, birdenbire bir ses yankılandı

: "Atölyemi yok etmeye cüret eden bu ne cesaret?!!"

Kuzey nefes nefese kaldı.

Ne zamandır savaşıyorlardı? Saymayı unuttu ve diğerlerini kaybetti.

Ancak arkasında, yalnızca kendisinin öldürdüğü birçok cesetten oluşan bir deniz vardı.

Binaların köşelerinde burada ve orada çatışma seslerini duyabiliyordu. Klonlarının ve Cal'ın muhtemelen sürekli gelen canavarlara karşı yorucu bir savaşta kilitli kaldığından emindi.

Yorgundu, aşırı yorgun, ve boşluk özü havuzu tükenmeye başlıyordu.

İki klonu—üç klonu—hayatta tutmak için zar zor yeterli vardı.

Elbette, Ceset Yiyici artık pratikte bir boşluk çağrısı olduğundan, onları ortaya çıkarmak için özüne ihtiyacı yoktu.

Boşluk çağrıları, kendi kendine var olan yaratıklardı. Onlar da gücü, onun çektiği aynı kaynaktan alıyordu. Onların da kendi boşluk özü rezervleri vardı.

Bu yüzden Northern, Ceset Yiyici hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Koll'u somutlaştıran Pangu'yu çağırmak da istemiyordu. Şu anda savaş alanında büyük bir varlık olacağı kesin ama Northern bunu reddetti.

O yolun son çare olmasını istiyordu. Şu anda, mümkün olduğunca çok yetenek parçası kazanmak istiyordu.

Nefes aldı ve Hem Ruh Alıcı hem de Ölümcül Kılıç üzerindeki tutuşunu ayarladı. Eklem yerleri uyuşmuştu ve mor kanla kabaca kaplanmıştı.

Yine de savaşmaya devam etmesi gerekiyordu; daha fazla Beyaz Yürüyücü saraydan çıkıyordu. Northern, girişte durdu, soğuk bakışlarıyla hepsinin çıkışını izledi.

Sonra Gece Korkusu zırhının kaskı açıldı ve yüzünü kapladı.

Dört vizör, gözlerini saran acımasız mavi alevlerle parlıyordu.

Kuzey, Ölüm Kılıcı'nı bir kenara attı ve Ruh Alıcı'yı iki elle tuttu.

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu, bu en ideal kılıçtı.

Çünkü doğrudan ruhu hedef alıyordu.

Artık eskisi kadar öz kullanamayacağı için buna büyük ölçüde güvenmek zorundaydı.

Şimdi, her şeyi minimize etmeli ve sadece onları kesmeye odaklanmalıydı; en iyi şekilde yararlanmak için Kaos ayak hareketlerini kullanarak.

Tek umudu, dayanıklılığının ona ihanet etmemesiydi.

Bir nefes vererek, Kuzey ileri fırladı ve bir anda Beyaz Yürüyücülerden oluşan küçük kalabalığın içine girdi.

Göründüğü anda, kılıcını birinin boynuna savurdu ve temiz bir şekilde kesip attı. Diğeri yanından silahını savurdu, ama o zaten görüş alanındaydı.

Kuzey, bir bacağını geriye atarak, balta mesafeye ulaşmadan önce onun bacağını tekmeledi. Bu, Beyaz Yürüyücünün dengesini kaybetmesine ve bir dizinin üzerine düşmesine neden oldu.

Hemen, Northern başını bir tekme ile döndürüp parçaladı.

O anda ona atlayan diğeriyse bir dişiydi. Northern sadece bir elini geriye uzattı ve mırıldandı,

"Yan."

Üzerine inmeye başlamadan önce, ellerinden aniden fışkıran siyah alevler tarafından tüketildi.

Bir sonraki saldırıyı zaten gördüğü için, Northern ne yapması gerektiğini biliyordu. Saray duvarına yakın bir yerde, üzerine doğru fırladı, üzerinde iki adım daha koşarak gelen saldırının üzerinden takla attı.

Arkasından, Soul Taker'ı canavara sapladı, yanından çekip çıkardı ve canavarın yanını yırtarak bıraktı.

Mor kan bolca aktı, yerin beyazlığını renklendirerek kaba ama estetik bir görüntü verdi.

Northern umursamadı, önemsemedi, kılıcını sapladığı kişilere bir daha bakmadı, çünkü onların sonunu kesinlikle bildi.

Bu güvenin temelini oluşturan iki neden vardı.

İlki, yüzü olmayan sesin ona öğrettiği dersti.

Aynı tarzı sık sık kullanması nedeniyle, sadece birkaç saat içinde, [Şekilsiz] bunu o kadar benimsemişti ki, Northern, sesin ona öğrettiği temeli yıllardır kullanıyormuş gibi içgüdüsel olarak kullandığını hissetti.

Eğer durum böyleyse, sadece o sese karşı minnettar olmaktan kendini alamıyordu.

Ve aynı zamanda [Şekilsiz]'in gerçek faydasını anlamaya başlıyordu.

Çünkü hiçbir koşulda kimse bir kılıcı alıp sadece birkaç saat içinde kesme ve savurma temelini ustaca öğrenemezdi.

Ne kadar içgüdüsel hissettiği nedeniyle, Northern her kesişin avını cansız bırakacak kadar derin olduğundan emindi. Elbette, sistemin sesi bu inancını doğrulamak için oradaydı.

Ve genellikle, her zaman haklıydı. Kesinin ne kadar derin olduğunu anlayabiliyordu; bu, kılıcı hedefinin etine her batırdığında elinin ucunda hissettiği bir duyguydu.

İkinci sebep, Ruh Alıcı'nın kendisiydi.

Silahı birkaç kez kullandıktan sonra, Northern kılıç hakkında basit ama büyüleyici bir şey anlamıştı.

Şüphesiz ruhu hasar veren bir kılıçtı.

Ancak hasarın gücü, kullanıcının iradesiyle senkronizeydi.

Northern'ın bazı düşmanları iki kez kesmesi gerekiyordu, bazılarını ise sadece bir kez kesiyordu; elbette bu, şimdiye kadar—yüzünü kaskla kapattığı zamandı.

Ruh Alıcısı'nın ruh üzerindeki keskinliği, kendi kesme kararlılığına yanıt verdi.

Ve şu anda, kararlılığı bıçak gibi keskinleşmişti.

Hareketleri de kesin ve netti.

Deseni kaotik ve tek bir forma bağlı kalmıyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu; hepsi içgüdüseldi ve bunun tamamen [Şekilsiz] yüzünden olduğundan emindi.

Bu özellik sadece insanlardan şeyleri kopyalamaya izin vermekle kalmıyor, onu bir uyum ve değişim demonuna dönüştürüyordu.

O kelimelerin ne anlama geldiğini daha önce bilmiyordu; bu savaşta bunu fark etmeye başlıyordu.

Bir diğer şey ise, şimdi artan hız istatistiklerinin etkisiydi. Başlangıçta, yeni yetenek [Rüzgar Adımı]nın değişimlerine ayak uydurmak zordu.

Ama şimdi, onun ritmine girmeye başlıyordu ve hatta, savaşları sırasında Beyaz Yürüyücü'nün sergilediği muhteşem hız kontrolünü sergilemek gibi yaratıcı doğaçlamalar yapmaya cesaret etmek istiyordu—önünde aniden durarak—ama kendisinden fazla havalı olmaması gerektiğini biliyordu.

Kendine kademeli bir büyüme vermesi gerekiyordu.

Ve [Şekilsiz]in gerçekten ne anlama geldiğini anlaması, değişiminin başlangıcıydı.

Her şeyin başlangıcı gelecekte olacaktı.

Şekilsizliği, onu kopyalanamaz, stereotipik olmayan bir şeytan haline getirecek esneklik, uyum ve gelişim şeytanı haline getirmek zorundaydı.

Şekilsiz bir şeytan.

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, sadece Northern'ın aldığı ilk niteliğin gerçek değerini anlaması için zaman ayırmam gerekiyordu, şimdi bu farkındalık onun büyümesi ve gelişimi için sağlam bir temel oluşturacak.

Şunu söylüyorum, bundan sonra birçok alanda değişiklikler görmeye başlayacaksınız, çünkü bu değişim kişiliğine bile yansıyacak.

Elbette, onun mükemmel olacağını söylemiyorum, ama en azından beklentileri karşılamaya başlayacak.

Bu noktaya kadar benimle kaldığınız için teşekkürler, gerçekten bu kadar sabırlı olduğunuz için çok mutluyum, can sıkıcı ana karakterimle :)

Desteklemeye devam edin, yaptığınız gibi. Sizleri seviyorum.

Kuzey, yorgun olmasına rağmen, Beyaz Yürüyücülerin etinde kılıcını savurmaya devam etti, ayak hareketlerine belirli bir dikkat gösterirken, görüşünün üç bölümünü düşmanlarıyla dolu olan her köşeye odaklamaya çalışıyordu.

Bu, bu savaş alanında mükemmel bir kontrolü olduğu anlamına geliyordu.

Bu bölümlü görüşü, mekansal farkındalığını insani olmayan bir seviyeye daha da artırdı. Kuzey, bu farkındalığına girdiği anda bunu hissedebiliyordu.

Çoğu zaman dönmesine gerek yoktu ve üstüne üstlük, refleksi tüm bu alıştırmaya alışmaya başlamıştı, bu yüzden tepkileri bazen hızlı ve beklenmedik oluyordu.

Kuzey, her iki eliyle Soul Taker'a tutunarak, yaklaşan Beyaz Yürüyücünün etini kesmek için çapraz bir şekilde indirdi.

Hızla, hızlı bir dönüş yaptı. Metal botları, dönerken donmuş toprağa sürtündü, Soul Taker havada vızıldıyordu.

Blade, loş ışığı yakaladı, kenarı bir an için parlayarak yaklaşan Beyaz Yürüyücü'nün göğsüne daldı.

Mor kan yaradan fışkırdı, Northern'ın zırhına sıçradı.

Kılıcı çekerek çıkardı, yırtılan etin sesi savaşın gürültüsü arasında zar zor duyuluyordu.

Duraksamadan, Northern alçaldı, dev bir balta başının üzerinden geçerken havanın akışını hissetti.

Beyaz Yürüyücü'nün üzerinde durduğunu neredeyse kötü kokulu nefesini tadabiliyordu.

Bir akıcı hareketle, Northern yükseldi ve Soul Taker'ı yukarı doğru savurdu.

Blade, yaratığın çenesinden geçerek kafasının tepe noktasından fırladı.

Bir an için, Beyaz Yürüyücü donmuş gibi durdu, gözleri şokla açıldı. Sonra çöktü, silahı yere düşerek çarptı.

Northern döndü, solundaki hareketin farkına varmıştı bile.

İki Beyaz Yürüyücü (zaten üzerine) saldırdı, silahları yukarıda yükselmişti.

Shunpo kullanarak, Northern bulunduğu yerden kayboldu ve henüz saldırıya geçmemişken aniden onların önünde belirdi.

Korkutucuydu; Beyaz Yürüyücüler tepki vermek için bile zaman bulamadılar.

Kılıcını yukarı savurdu ve havada ilkinin saldırısıyla karşılaştı; metalin metalle çarpışması yankılandı ve bıçaklar birbirine çarparken kıvılcımlar fışkırdı.

O momentumdan yararlanarak, Northern ileriye doğru itti ve rakibini dengesiz hale getirdi.

Beyaz Yürüyücünün dengesini yeniden kazanması için geçen bir an içinde, Northern çoktan hareket etmişti. Soul Taker parladı ve yaratığın başı kanla lekelenmiş karın üzerinde yuvarlandı.

İkinci Beyaz Yürüyücü—Northern birincisiyle ilgilenirken saldırısını yönlendirmeyi başarmıştı—şimdi onun üzerindeydi.

Büyük bir mızrak savurdu, dikenli başı havada vızıldayarak geçti.

Northern yana kaydı, silah yüzünden birkaç santim uzaktan geçerken rüzgarın hızını hissetti. Her bir dikenin, donmuş kan ve et parçalarıyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Northern'ın karşı saldırısı hızlı ve acımasızdı.

Soul Taker, Beyaz Yürüyücünün sert etinde huzur buldu ve korkunç bir kolaylıkla kaydı.

Yaratık, Northern bıçağı döndürdüğünde, omurgasını keserek boğuk bir çığlık attı.

Bedeni düştüğünde, Northern'ın gözleri o anda büyüdü, çift gözleri birbirinden ayrıldı.

Hızla diz çökerek, onu sırtından delip geçecek bir mızrak darbesinden kıl payı kurtuldu.

Onu kullanan Beyaz Yürüyücü hırladı, soluk yüzü öfkeyle büküldü.

Northern aniden onun görüş alanından kayboldu, Beyaz Yürüyücü sersemlemiş ve kafası karışmış halde kaldı.

Sonra aniden, Beyaz Yürüyücü tüm vücudunun titrediğini hissetti—sanki bir şeytan derinliklerden fırlıyordu. Eli arkasından uzandı, silahın sapını yakaladı.

Keskin bir çekişle, Beyaz Yürüyücü'yü dengesiz hale getirdi.

Öne doğru sendelediğinde, Northern Ruh Alıcı'yı acımasız bir yayda yukarı kaldırdı.

Bıçak derinlere daldı, zırhı ve eti bir arada keserek.

Beyaz Yürüyücü'nün gövdesi yarıldı, iç organları donmuş toprağa döküldü.

Ölüm ve çürüme kokusu havayı dolduruyordu, ama Northern'ın bunu düşünmeye zamanı yoktu.

Daha fazlası geliyordu.

Onları, yakın binaların gölgelerinden çıkarken görebiliyordu; gözleri tuhaf bir mavi ışıkla parlıyordu.

Kuzey'in kasları, Soul Taker'ı bir kez daha kaldırırken isyan edercesine bağırıyordu, nefesi kesik kesik geliyordu.

Vurmak için pozisyon aldığında, tüm manzarayı muazzam bir şekilde sarsan güçlü bir şok dalgası oluştu.

Kuzey ve hatta gelen Beyaz Yürüyücüler donakaldı; Kuzey yavaşça başını sarayın arkasındaki dağa çevirdi.

Kaşları çatıldı ve mırıldandı

: "Raven…”

Orada neler olabileceğini düşündüğü an, garip bir huzursuzluk içine girdi.

Sonuçta, bu felaketin kalbiydi ve Raven orada yalnızdı, bununla başa çıkıyordu.

Ona bir şekilde ulaşması gerekiyordu, ama önce, önündeki bu varlıklarla başa çıkması gerekiyordu.

Şok dalgası geçtikten sonra kendilerini toparlayan Beyaz Yürüyücüler, saldırılarına devam ettiler. Özellikle büyük bir Beyaz Yürüyücü, diğerlerinden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı ve devasa iki elle tutulan bir kılıç kullandı.

Kuzey'in bir Beyaz Yürüyücünün kılıç kullandığını gördüğü ilk seferdi.

Onun saldırısıyla yüz yüze geldi, kılıçları kıvılcımlar içinde buluştu. Çarpışma, Kuzey'in kollarında şok dalgaları gönderdi, ama o sağlam durdu.

Darbelere karşılık verdiler, her darbe hassas ve ölümcül oldu. Hava içinde kaba ve parlayan yaylar şeklinde savruldular.

Kuzey, Beyaz Yürüyücünün her bir darbesinin arkasındaki ham gücü hissedebiliyordu. Bu, doğanın bir gücüyle savaşmak gibiydi; amansız ve yılmazdı.

Ama bu, amansız ve yılmaz bir güce sahip olan tek varlık değildi. Kaslarının her bir kenarı itirazla inliyordu, ama Kuzey acıya katlandı ve dayanmayı başardı.

Yorgunluk kendini göstermeye başlamıştı ve bu, olabilecek en kötü zamandı. Ama Kuzey bunun olmasının kaçınılmaz olduğunu anladı.

Bu, onun sadece buna teslim olacağı anlamına gelmiyordu—şu anda, aslında, Kaos ayak oyununu canlı bir şekilde kullanmak için en iyi an olduğunu düşünerek—bir rakiple bir dakika boyunca bire bir savaşıyordu.

Daha fazla darbe alışverişinde bulundular, ama Beyaz Yürüyücü hiçbir açık bırakmadı; bir tane kendisi yaratmak zorundaydı.

Ne yapması gerektiğini anlayan Kuzey'in gözleri mavi alevlerle parladı; hızla ileri atıldı, sola feint yaptı, sonra sağa döndü.

Beyaz Yürüyücü, aniden yön değiştirmesiyle hazırlıksız yakalanarak, yanını açık bıraktı.

Northern, fırsatı değerlendirerek Soul Taker'ı yaratığın yanına derinlemesine sapladı.

Beyaz Yürüyücü uludu, bu ses Northern'ın omurgasında ürperti yarattı.

Yaratık çırpındı, bıçağı çıkarmaya çalıştı ama Northern tutmaya devam etti.

Bir çabayla homurdandı, daha derine iterek kılıcın diğer tarafa geçtiğini hissetti.

Beyaz Yürüyücü'nün gözlerinden hayat solarken, Northern kılıcını çekip çıkardı.

Bir sonraki dalga üzerine geldiğinde nefes almak için neredeyse hiç zamanı kalmadı.

Üç Beyaz Yürüyücü eş zamanlı olarak saldırdı, silahları ölümcül bir çelik ağı oluşturdu.

Northern'ın dünyası bir dizi flaş ve darbe ile daraldı; ancak, Kaos Gözleri yeni yetenek özelliği olan [Rüzgar Yolu] ile çarpışarak her sırayı yeniden düzenlemeyi başardı, beyin hızının işleyebileceği hızda yavaşlayıp senkronize oldu.

Bir darbeyi savuşturdu, diğerine eğildi ve kafasını koparacak olan üçüncü bir darbeden zar zor kaçındı, tepkisinin aciliyeti ve kafasına bir anda giren tonlarca bilgi nedeniyle dengesiz bir şekilde geri savruldu.

Bir tekme atarak, Beyaz Yürüyücülerden birini Gece Korkusu Zırhı'nın metal çizmeleriyle dizinden vurdu.

Eklemin kırılmasıyla birlikte mide bulandırıcı bir gıcırtı duyuldu.

Yaratık tökezlerken, Northern bu fırsatı değerlendirdi.

Ruh Alıcı bir kez, iki kez, üç kez parladı.

Her darbe, ölümcül bir hassasiyetle hedefine ulaştı.

Beyaz Yürüyücü düştü, bedeni neredeyse parçalara ayrılmıştı.

Diğer ikisi saldırılarını sürdürdü, Northern'ı saf güçle alt etmeye çalıştılar.

Geri adım attı, onların görüş alanından çıkmaya çalıştı; ancak ayakları kanla kaplı zeminde kaydı, bu da Shunpo Yetenekini hemen etkisiz hale getirdi. Bir an, dengesini kaybetme eşiğinde sallandı.

Ama sonra kas hafızası devreye girdi. Northern'ın bedeni, Kırmızı Maden Krallığı'ndaki sayısız savaş saatleri tarafından yönlendirilen kendi kendine hareket etti.

Yaklaşık düşüşünün ivmesini kullanarak döndü ve darbesine güç kattı.

Ruh Alıcı havada keskin bir sesle şarkı söyledi, bir Beyaz Yürüyücünün boynuzları arasındaki boşluğu buldu ve yüzünden göğsüne doğru ilerledi.

Canavarı çapraz bir şekilde keserken mor kan fışkırdı.

Son Beyaz Yürüyücü, arkadaşlarının düştüğünü görünce, bir an tereddüt etti.

Kuzey'in ihtiyaç duyduğu tek fırsat buydu.

Öne atıldı ve Ruh Alıcı'yı yaratığın boğazından tam olarak geçirdi.

Beyaz Yürüyücü'nün gözleri şokla büyüdü, ağzı boğuk ve gırtlaktan gelen bir çığlıkla açıldı.

Kuzey, onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki tuhaf mavi ışığın titreyip söndüğünü izledi.

Kılıcını çektiğinde, Kuzey savaşta anlık bir duraksama fark etti.

Düşmüş Beyaz Yürüyücülerin arasında, etrafında dağılmış bedenleriyle bir denizin ortasında duruyordu, sanki kırık oyuncaklar gibi.

Ama dinlenmek için zaman yoktu. Uzakta, daha fazlasının yaklaştığını görebiliyordu.

Solgun formları gölgeler arasında hareket ediyordu, silahları loş ışıkta parlıyordu.

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu bölümü yazmaktan keyif aldım. Haha.

Kuzey kılıcını sıkıca tuttu, bir kez daha gelen saldırıya karşı hazırlanmaya başladı.

Ancak bir anda, arkalarından büyük bir güç içlerinden geçti. O kadar hızlı oldu ki, Kuzey dışında başka bir izleyici, yerin sarsıldığı o kadar güçlü bir şok dalgası yaratan büyük bir sarı yıldırımın sadece bir izini görebilirdi.

Her şeyin nasıl olduğunu gören Kuzey, kaşlarını çattı.

'Sonunda kılıcını çekmeye karar verdi, ha.'

Northern, Cal'ın aşağıya doğru savrulmasını izledi ve kılıcındaki kanı sıçrattı. Sonra adam, katana'sını arkasındaki kınına geri koydu ve Northern'a yaklaştı.

"Şimdi bunu hissettin mi?" diye sordu Northern'ın önüne geldiğinde.

Northern ona bir saniye şüpheyle baktı ve cevapladı

: "Evet, hissettim." Dağa doğru bir göz attı.

"O zaman sanırım o senin ortağın?"

Kuzey başını salladı, "Evet."

"Ve onunla buluşacaksın?"

Northern tekrar başını salladı, "Evet."

Birden yüzünü buruşturdu ve başını Cal'a doğru eğdi.

"Bir dakika bekle, ona kadın olduğunu hiç söylediğimi hatırlamıyorum?"

Cal güldü, "Onu anlatış şeklinizden belliydi?"

Northern kaşını kaldırdı. Bir süre sessiz kaldı ve derin düşüncelere daldı.

Onun hakkında tam olarak nasıl konuştuğunu hatırlamaya çalışıyordu. Onu ona hiç bahsetti mi?

Cal omzuna dokundu, "Neden konuya odaklanmıyoruz—"

Henüz cümlesini bitiremeden, Ruh Alıcısı omuzlarının üzerinden geçti ve boynunu yalayacak gibi görünüyordu.

"Deli misin? Beni salak mı sanıyorsun? Kesinlikle sana partnerimin bir kadın olduğunu düşündürecek bir ipucu verdim diye beni gazlayarak kandırmaya mı çalışıyorsun? Sen kimsin lan?"

Cal iki elini de kaldırdı ve güldü.

"Sakin ol, tamam. Size zarar vermek istemiyorum."

"O zaman konuşmaya başlamalısın." Sesinde korku vardı.

Cal bir süre sessiz kaldı, bekledi. Sonra başladı

: "Sadece siz ikinizi yırtıktan girdiğinizde gördüm."

Northern gözlerini kısarak baktı.

"Kendimi ele vermek istemedim ve sizinle bile tanışmıyordum."

Kuzey kaşlarını çattı.

“Kendini kime veriyorsun?”

Cal saçını kaşıdı, gözleri stresli görünmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve Northern'a dedi

: "Beni dinle ve dikkatlice dinle, bu kapının iki koruyucusu var."

Northern'ın kaşları biraz daha çatıldı.

"Bu mümkün mü?" diye sordu.

Cal elini sallayarak, hafif bir hareketle dedi

: "Bu günlerde mümkün olan ve olmayanı bile bilmediğimizi kabul etmez misin? Yırtıkların akıntıları değişiyor, daha önce yırtıkların tanımı, yasaları ve sistemleşmesi olarak bildiğimiz her şey değişiyor, her şey değişiyor.

"Bu yırtık sadece iki koruyucuya sahip değil, aynı anda iki bölgeye bağlı bir girişi var ve birbirinin tam zıttı olan iki alan sektörü içeriyor. Ve cesaretle söyleyebilirim ki, belki de iki yırtık çekirdeğini karşılamamız gerekecek."

Onun sözleri bir anlam ifade etti ve Northern'a ihtiyaç duyduğu bazı açıklamalar verdi, bir yırtığın çekirdeğinin neden genellikle kaydedilmediği gibi bir canavarın çekirdeği olabileceğine dair nedenler sundu.

Bu, Cal'ın kendisinin daha önce benzer durumlar yaşadığı anlamına geliyordu.

Bu gerçek Northern'ı şaşırttı ve bu yabancının kim olduğunu ve nereden geldiğini merakını daha da artırdı.

'Stuart mı dedi?'

Ancak, bu Northern'ın sorularına cevap vermedi. Ne kadar ilginç görünseler de, Northern bunun bir dikkat dağıtma olduğunu anlayabiliyordu.

Ya da belki, yabancı konuşmayı bitirmemişti. Önceki düşüncesinde yanılabileceğini düşünerek, Cal'a şüpheci yaklaşmayı tercih etti.

"Peki?"

Cal, Northern'a birkaç saniye baktı ve duraksadı, sonra iç çekti ve kalın sesi bir kez daha duyulmaya başladı.

"Önceden bir varsayımım vardı, ama sanırım o dağın içinde bir koruyucu yaşıyor..." Sonra başını çevirdi, gökyüzündeki ışığın izini takip ederek, "ve bu ışığın ucundaki diğeri?"

"Peki, onlardan hangisinden kaçıyordun ve neden?"

Cal, gözleriyle gülümsedi. Northern'ın soruları, ne kadar dikkatini dağıtmaya çalışsa da, onu ana konuya geri getiriyordu.

Cidden, Northern'ın birkaç saat önce tanıştıklarında kolayca kandırılacağını düşünmüştü.

Ama aynı zamanda, o beyaz saçlı çocuğun o birkaç saat içinde çok şey yaşadığı hissine kapıldı; bir şekilde, farklı görünüyordu.

Yüzündeki bakış sakin, yaşına göre fazla sakindi.

Cal, gökyüzündeki ışık izine işaret etti ve dedi ki

Him. Sura.

Kuzey ışığa baktı ve kısa süre sonra gözlerini Cal'a geri çevirdi. Sonra sordu

“Ne yaptın?” Tonu ciddi ve sertti.

Cal'ı neredeyse tehdit edercesine, bu bir çocuk olduğunu, en azından öyle göründüğünü neredeyse unutturuyordu.

Yine gözleriyle gülümsedi ve kulaklarından kulağına kadar bir gülümseme yaydı.

“Pek bir şey yapmadık, sadece çok küçük bir anlaşmazlık yaşadık ve iyi geçinemedik, bu yüzden beni kendi alanından çıkardı.”

Kuzey inatla sordu, bakışları her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu.

“Peki, beni kandırdı ve ben de ona kendi ilacından bir tat verdim. O zamandan beri benden nefret ediyor ve başımı istiyor.”

Kuzey konuşmak üzereydi ama Cal'ın el hareketiyle durduruldu.

“Orada dur,” dedi, “sana cevap verme sorumluluğum yok. Bununla yetin ya da Sura'ya kendin sor.”

Northern ona sessizce baktı, aralarındaki atmosfer bir tür gerilimle askıda kalmış gibiydi.

Sonra Northern mırıldandı

: "O nasıl biri?"

"Hı?" Cal, Northern'ın söylediklerini çok iyi duymak için sordu.

"Demek istediğim, Sura, ne kadar güçlü?"

Cal bir saniye sessiz kaldı. Kollarını kavuşturdu ve aşağıya baktı, sonra bakışlarını Northern'ın yüzüne geri çevirdi.

"Adın ne?"

"Kuzey."

"Tamam, Northern, öncelikle Sura'nın sahip olduğu güç seviyesinin, bu yarığın IV. seviye yarık olması mantıklı değil. Durumu daha da kötüleştiren, onun tam zıttı olan bir ikizi var mı? Northern, eski seviye sisteminin mantığını hiçe sayan yeni bir yarık seti ortaya çıkmaya başlamadan önce, tek bir varlığın, sadece bir varlığın bir volkanın dumanını çıkarabilmesi mantıklı değil."

Northern başını biraz geriye eğdi.

"Üzgünüm, ne demek istiyorsun?"

"Sura, o bir sarhoş ve kronik bir sigara içicisidir, ama volkanın içinden sigara içiyor..."

Onun sözleri Kuzey için hiçbir anlam ifade etmiyordu, bir volkan mı içiyor?

'Bu nasıl çalışacak ki?' diye düşündü Kuzey.

"Çılgınca görünüyor, ama bu gerçek."

Kuzey ona baktı ve kollarını kavuşturdu,

"Sözlerinin doğruluğuna şüphe etmediğim gibi, onlara da güvenmiyorum, sadece bir canavarı bir volkanın içinden duman çıkarırken hayal etmeye çalışıyorum."

Cal biraz başını kaldırdı,

Bir canavar mı?

Northern başıyla onayladı,

"Öyle değil mi? Bu Beyaz Yürüyücülerden çok daha vahşi bir canavar..."

Cal'ın ağzından bir kıkırdama çıktı; ne kadar tutmaya çalışsa da, başaramadı. Northern'ın Sura hakkında bu kadar rahat konuşması onu çok güldürüyordu.

Keşke bilseydi, keşke görseydi...

Northern, Cal'a sert bir bakış attı, söylediği hiçbir şeyin komik olmadığını düşündü. Garip adam gülüşünü aniden kesti ve boğazını temizledi.

"Beni umursama, sadece... Sura'nın bir canavar olduğunu düşünüyorsun ve muhtemelen ben de öyle düşünürdüm eğer bu yarıkta karşılaştığım ilk şey o olmasaydı. Ama hayır, Northern, Sura bir canavar değil, en azından görünüşüyle değil. O, senin ve benim gibi görünüyor. Ve sanırım kardeşi de öyle."

Gözleri, az önce titreyen kar dağında kayboldu.

Northern hemen kaşlarını çattı, Cal'ın az önceki bakışını takip etti.

Başını iki veya üç kez ileri geri çevirdi.

"Bekle, bekle, neden o tarafa bakıyorsun?"

Cal kaşlarını kaldırdı, Northern'ın ifadesini gözlemleyerek seslendi

: "Sura'nın ikizi, bu bölgede sıcaklık ve ateşin sütunu yaşıyor, Sura ise soğuk ve buzun sütunu volkanik bölgede, çok doğuya atılmış, eğer spektral ışığı takip edersen ona ulaşacaksın."

Northern'ın gözleri bir an için büyüdü, Cal onu birkaç saniye daha gözlemledi.

"Gerçekten bilmiyordun."

O yüzünü ekşitti,

"Tabii ki bilmiyordum. Raven, ortağım, muhtemelen şu anda o dağın altında."

Hızla hareket etmek için döndü ama Cal tarafından bir adım atamadan durduruldu.

Northern, öfkeli bir bakışla başını geri çevirdi.

"Ne yapıyorsun lanet olsun?"

Cal derin bir nefes aldı,

"Bak, şimdiye kadar seni gözlemledim ve bunun şüphesi yok, sen güçlüsün, Sura'nın gücünü gördüm, eğer kardeşi de onun kadar güçlüyse o zaman hiç şansın yok."

Kuzey döndü, başını hafifçe salladı ve nazikçe Cal'ın kolundaki tutuşunu çıkardı, ardından yanıtladı.

Endişeniz için teşekkür ederim ama rakip güçlü olduğu için ortağımın arkasını dönemem. Ayrıca, koruyucudan kaçarken çatlağın özüne nasıl ulaşacağız?

Cal, biraz yanaklarını kaşındırdı, aniden, Kuzey'e, bir şey sakladığında Shin gibi görünüyordu.

Kuzey'in kaşları çatıldı.

"Nedir o?"

Cal duraksadı ve sonra ağzını açtı,

"Asıl mesele… her iki çekirdeği açığa çıkarmak için koruyucuları yenmenize gerek yok."

Kuzey'in kaşı derinleşti.

"Ne demek istiyorsun?"

Cal devam etti

: "Beyaz Yürüyücüler'in küçük kralı ve Kırmızı Yürüyücüler'in küçük kraliçesi ne için var sence?"

Northern kaşını kaldırdı.

Başka bir canavar türü olan Kırmızı Yürüyücüler mi vardı?

Muhtemelen volkanik bölgenin canavarlarıydılar ve bedenleri belki de Beyaz Yürüyücüler gibi, sıcaklığa uyum sağlamıştı.

Ve Ulzred'in bir kız kardeşi mi vardı?

'Bu yüzden bazen üzgün görünüyordu… bekle, gerçekten bir kız kardeşi olduğunu biliyor mu?'

Tüm bunlar kafa karıştırıcıydı ama bir şekilde anlam kazanıyordu.

Cal'a baktı, bir an duraksadı, sonra yavaşça sordu

: "Peki, bu çatlağın içindeki önemi nedir... bana söyleme..." Northern'ın sesi biraz yavaşladı, "çatlağın özü olduklarını mı söylüyorsun...?"

Cal, Northern'ın gözlerindeki ifadeyi gözlemledi ve dedi

: "Bununla başa çıkmakta zorlanıyormuşsun gibi görünüyor. Bunu sana söylemek zorundayım ama onların kaderi bundan daha acımasız. Bu yerin kralı, volkanik dağın derinliklerine inip özü kendisi almak zorunda, ve sıcak bölgenin kraliçesi buraya gelip buzul dağının derinliklerinden özü almak zorunda."

Bir an duraksadı, nefes alıp vererek devam etti, bu arada Northern'ın ifadesi duydukça daha da bozuldu.

"Bu düzenlemenin korkunç sorunu ise, sadece silahları almakla bitmiyor, öncelikle yoğun sıcaklık ve soğuktan ölme riskiyle karşı karşıyalar, fark etmiş olabilirsin ama çocuk kralın cildi ve cildindeki işaretler farklı, bunlar Sura ve kardeşi tarafından onlara sıcaklığa karşı belirli bir direnç vermek için çizildi ama ikisinin kaderini bildikleri için, ciltlerine sıcaklık ve soğuk için nihai direnç kazandırmadılar, bu yüzden eğer gerçekten her iki dağın derinliklerine ulaşabilirlerse, kül olup yanacaklar ve donarak ölecekler.

"Tabii ki, kapının her iki koruyucusu tarafından eşlik edilirlerse farklı bir sonuç olur. Ama Sura bunu asla yapmaz."

Northern ona somurtkan bir ifadeyle baktı ve sordu

: "Neden?"

Çünkü çekirdek şekli bir bıçaktır ve yalnızca ikisi de kardeşin çekirdeğine saplandığında ortaya çıkabilir. Bu, kardeşlerin çekirdeklerin ortaya çıkması ve yok edilmesi için ölmesi gerektiği anlamına geliyor, çünkü bu genellikle böyle olur. Ancak burada karmaşıklık, bunun bizim tarafımızdan yapılamayacağıdır. Ve sanmıyorum ki kardeşler ölmek istesin. En azından Sura, hayattan hala bekleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyor.

Northern ona buz gibi bir bakış attı.

"Bunların hepsini nereden biliyorsun? Senin uydurduğunu nasıl bileceğim?"

Cal gülümseyerek omuz silkti.

"Buna inanmak senin işin, neden yalan söyleyeyim ki? Sura kendisi bana bunu anlattı. Doğru söyledim, o kronik bir sarhoş ve sigara içicisiydi."

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, her şeyi sindirerek. Elbette, Cal doğruyu söylüyor olmalıydı. Her şey o kadar iyi bir şekilde senkronize oluyordu ki, buna yalan denilemezdi, ama yine de tam olarak emin olamıyordu.

Kafasındaki düşüncelerden sıyrılarak mırıldandı.

"Bunların hepsini daha sonra düşünebiliriz, şu anda, partnerime yardım etmem gerekiyor…”

Cal'ın kaygısız ifadesi, derin bir somurtmaya dönüşmeye başladı.

Yavaşça nefes aldı ve sesi biraz tehditkar bir tonla konuştu.

"Sana söylediklerimden sonra, yine de gitmek mi istiyorsun?"

Northern ona geri baktı,

"Bana söylediklerin, gitmek dışında başka bir yol olmadığını gösteriyor."

"En azından önce çocuğun kız kardeşiyle. Ve Sura ile ilgilenmemizi öneriyorum, zaten bir planım var."

Northern ona dikkatle baktı, sonra dedi ki

: "Evet, ama partnerim olmadan nereye gideceğim?"

"Argh, kahretsin, sonuna kadar inatçı mı olacaksın? Partnerin oraya kendi iki bacağıyla gitmedi mi?"

"Evet, ne olmuş yani? Onu terk etmemi mi söylüyorsun?"

"Bak… Sura'nın kardeşini henüz öldüremeyiz. Ve onu öldürmemek için vurduğundan emin olmadan onunla savaşamazsın, bunun için yeterince güçlü değilsin. Bu, partnerine saygı göstermek, bence en iyisi kızı alana kadar mümkün olan en hızlı şekilde gitmemiz..."

"Mümkün olan en hızlı şekilde mi? Bu bölge ne kadar uzak ve Kırmızı Yürüyücüler bizi içeri alıp kızı almamıza izin mi verecek? Ve eminim ki o yere adım attığın anda, Sura senin peşine düşecek, eğer senin başını istiyorsa, dediğin gibi. Yani bana söyle Cal, MÜMKÜN OLAN EN HIZLI ŞEKİLDE NE DEMEK...?"

Cal birkaç saniye sessiz kaldı.

Kuzey eklendi,

“Beni kandırmaya mı çalışıyorsun Cal? Çünkü birisi benimle akıllıca oynamaya çalıştığında gerçekten nefret ediyorum.”

Cal tereddüt etti, tükürüğünü yuttu ve dedi ki

“Seni kandırmaya çalışmıyorum. Bak, sadece yarıktan çıkmak istiyorum ve bunu başarmak için ne vermem gerektiği umurumda değil. Burada ne kadar zamandır olduğumu ve şimdiye kadar ne kadar dayanmak zorunda kaldığımı hayal bile edemezsin.”

Northern ona acıyan bir bakış attı. Başını salladı.

“Belki hiçbir fikrim yok, ama benzer şeyler yaşamış biri olarak acıyı ve hayal kırıklığını hayal edebiliyorum, ancak Cal, her ne olursa olsun ortağımı terk edemem. Ne yapman gerektiğini yapmanı anlıyorum ve kendini öncelikli kılmanı da anlıyorum, ben de buna göre hareket edeceğim.”

Cal'a olan bakışı soğuktu ve ifadesinin sakinliği inanılmaz derecede korkutucuydu.

Cal alaycı bir şekilde gülümsedi, başını biraz geriye eğdi ve gözlerini Northern'ınkine dikti.

“O zaman, çocuğu almama izin verecek misin?”

Northern başını salladı,

“Bunu yapma niyetim yok, çünkü sana güvenmiyorum.”

Cal tekrar kaşlarını çattı.

“O zaman bunu zorla almak zorundayım…”

Kuzey ona sert bir şekilde baktı,

“Sanırım… ama bunu yapabilmek için beni öldürmen gerekecek, yapabilir misin?”

Cal kısa bir kıkırdama çıkardı.

“Bu yola girmek zorunda kalmamı gerçekten nefret ediyordum…” Yavaşça ellerini kılıcına doğru hareket ettirdi.

Kuzey ciddi bir gülümsemeyle başını salladı.

“Evet, farklılıklarımızı suçlayalım.”

Kuzey'in nefesi soğuk havada buğulandı, Cal ile karşı karşıya geldiğinde.

Aralarındaki gerginlik neredeyse hissedilebiliyordu, Cal'ın kılıcından çıkan yıldırım gibi çatırdayarak.

Yırtığın ürkütücü sessizliği beklentiyi artırıyor gibiydi, her kalp atışı donmuş boşlukta bir davul gibi yankılanıyordu.

Cal'ın gözleri kısıldı, eli arkasındaki Stainless'in kabzasında hafifçe duruyordu. Kuzey, kendi kılıcının sapını sıkılaştırdı, parmakları kararlılıkla beyazladı.

Ölümlü Kılıç, uğursuz bir karanlık aurayla parlıyordu; sonuçta, bu durum için en iyi kılıç buydu.

Ve Northern sessizce böyle bir şeyi beklemişti. Kasları gerginleşti ve duyuları keskinleşti.

Cal'ın kılıcından yayılan ham gücü, henüz çekilmeden bile hissedebiliyordu; bu adamın sıradan bir rakip olmadığını tüm duyularıyla anlayabiliyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, Cal hareket etti. Çekişi göz kamaştırıcı bir hızdaydı, Stainless havayı keserek sızıldadı.

Northern'ın tepki vermek için neredeyse hiç zamanı yoktu.

Ağırlığını arka ayağına kaydırdı, hareketleri Kaos'un prensipleri tarafından yönlendiriliyordu. Vücudu öngörülemez, neredeyse yılan gibi bir hareketle döndü ve ilk saldırıdan kıl payı kaçtı.

Cal'ın takip eden hamlesi anındaydı.

Dönerek, Stainless'i Northern'ın omzuna doğru güçlü bir yayla indirdi.

Hava, kılıç aşağı inerken elektrikle vızıldıyordu.

Northern'ın refleksleri devreye girdi ve kendi kılıcını parry yapmak için yukarı kaldırdı.

Çarpışma kulakları sağır ediciydi, Cal'ın darbesinin gücü Northern'ın kolunda sarsıcı bir titreşim gönderiyordu.

Kuzey dişlerini sıktı, şoku emerek kararlılığını artırdı.

Cal'ın kılıcını yana doğru savurdu ve ileriye doğru itti, Ölümcül Kılıç karanlık bir parıltıyla Cal'ın orta kısmına yönelik bir karşı saldırı yaptı.

Cal hızlıydı, Kuzey'in beklediğinden çok daha hızlı. Akıcı bir zarafetle yana kaydı, Stainless, Kuzey'in saldırısını zahmetsizce savuştururken yıldırım gibi bir yol açtı.

İki kılıç ustası kar üzerinde dans etti, kılıçları siyah ve sarı ışıkların bulanıklığıydı. Her hareket kesin, hesaplı ve ölümcül.

Cal'ın saldırıları güçlü ve kasıtlıydı, her biri deneyiminin ve becerisinin ağırlığını durmaksızın hızla mükemmel bir şekilde harmanlayarak taşıyordu.

Kuzey'in tarzı ise, aksine, akıcı ve öngörülemezdi; Kaos'un özü adımlarını ve salınımlarını geleneksel tekniği reddeden bir şekilde yönlendiriyordu.

Cal saldırıyı sürdürdü, gözleri soğuk ve odaklanmıştı. Stainless, Kuzey'in hızlı ve güçlü savunmasını aşmayı hedefleyen hızlı kesimlerle bir dizi kesik yaptı.

Ancak Kuzey, defansif hareketler ve kaçınma manevralarıyla saldırıyı karşıladı; ayak hareketleri, Cal'ı şaşırtan döngüsel bir desenle onu taşıdı.

Kapışmanın ritmi çılgındı, her adam bir açılık arıyordu.

"Hız İtmesi"

Aniden bir hız patlamasıyla, Cal ileri atıldı ve Northern'ın göğsüne bir hamle yapmayı hedefledi.

Northern'ın gözleri saldırının hızına açıldı; hız yeteneğini iyi anladığını düşünüyordu ama Cal'ın sergilediği ani hız patlamasını gördükten sonra, düşünceleri kritik bir inceleme platformuna yerleşti.

Ancak, o anın tam ortasında, vücudunu yana döndürdü ve Stainless'ın ölümcül noktasından kıl payı kaçındı.

Hareket ederken, içindeki Kaos'un yükseldiğini hissetti; bu, yüce ve açıklanamaz bir duyguydu, o anda hissedebildiği ve Boşluktan farkını canlı bir şekilde ayırt edebildiği bir şeydi.

Sanki, Cal'ın onu götürdüğü seviyeye uyum sağlamak için çeviklik ve hız konusundaki çaresiz ihtiyacına yanıt veriyordu.

"Hız İtmesi"

Northern'ın ayak çalışması daha da düzensizleşti, hareketleri neredeyse bir bulanıklık haline geldi.

Northern mırıldandığı anda havadaki değişikliği hemen fark eden Cal, gerçeklikten kaybolarak Northern'ın önünde belirdi; ancak, onu takip eden Northern da gerçeklikten kayboldu ve ondan uzakta belirdi.

Bir sonraki anda, tekrar bir bulanıklık haline geldi, bu sefer ilk andan daha hızlıydı, öyle ki Cal onun bacağını hareket ederken göremedi.

Shunpo gibi ama değildi; Northern, Velocity Dash ile o kadar hızlıydı ki Cal'ın gözleri onu takip edemedi.

O bir anlık gösteri, Cal'ı büyük bir dehşete düşürdü.

Elbette, Northern'ın yeteneğinin daha çok bir kopyalama meselesi olduğunu tahmin etmişti. Bu, kendi kendisini bile kopyalayabildiğini gördüğünde mantıklıydı.

Cal, savaşın ortasında, Northern'ın da kendisini kopyalayabileceğini çıkaracak kadar ileri gitmişti.

Bu yüzden, Northern'ın yeteneğini çok tehlikeli bulmuş ve tüm kartlarını açığa çıkarmadan bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmeyi hedeflemişti.

Fırsat bulursa, yeteneklerinden herhangi birini kullanmak bile istemiyordu. Shunpo'yu kullandıktan sonra, sadece daha da sinirlenmiş ve rahatsız olmuştu.

Ancak, Northern'ın çoktan yeteneğini kopyalamış olduğunu ve bunu kalıcı olarak yetenek repertuarına eklediğini bile bilmiyordu.

Çünkü birinin yeteneğini tamamen kopyalama kavramı mevcut değildir; çekirdeksiz bir dolaşım kavramı da öyle.

Mortal Blade havada şarkı söylerken Cal'a doğru kavis yaptı. Geç kalmış bir şekilde, Cal karşılamayı başardı ama dengesini kaybetmeden yapamadı.

Ancak, kendini çabuk toparladı; tüm ağırlığını bir tarafa vererek Northern'ın gelen kaba itme saldırısını imkansız bir dönüşle yan tarafa yönlendirdi.

Fakat Northern, kılıcından bir elini çoktan çekmişti ve Cal yan tarafa dönerken, yüzüne doğru kavis yapan bir darbe ile karşılaştı.

Güç patlamasıyla, Cal yumruk saldırısından savruldu; kışın karla kaplı zeminde takla atarak yuvarlandı ve donmuş zeminle dizlerinin sürtünmesini kullanarak durmayı başardı.

Öfkeyle Northern'a baktı; hayal kırıklığı giderek artıyordu.

'Orada neydi?'

Kuzey'in tam orada atlatıldığından emindi; ama geleceği görebiliyordu, bu hareketi yapacağını nasıl bilebilirdi, hatta Cal bile bunu tahmin etmemişti.

O an sadece olan bir şeydi ve yine de Kuzey buna, sanki geleceğini görüyormuş gibi yanıt verebildi.

Cal, hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Üstün yeteneğine rağmen, Kuzey'in hareketlerini tahmin etmekte zorlanıyordu.

Dişlerini sıktıktan sonra Cal ayağa fırladı ve hırladı.

Hız Dash!

O kayboldu, hızla çizdiği düz bir çizgi, karın bile onun karşısında hayranlıkla yükselmesine neden oldu. Cal, mesafeyi anında kapattı. Kılıcı havada bir yay gibi hareket etti, arkasında bir yıldırım izi bırakarak.

Kuzey, Ölümcül Kılıcı parry yapmak için zar zor kaldırabildi. Çarpışma, kollarında şok dalgaları gönderdi, neredeyse onları uyuşturdu.

Artık çok yorgundu ama acı içinde dayanıyordu ve boşluk özünün rezervini tüketmemek için yeterince dikkatliydi, çünkü Raven'ın o dağda neyle uğraştığıyla başa çıkması gerekiyordu ya da en azından ona makul bir yardımda bulunabilmeliydi.

Dişlerini sıkarak, Kuzey geri itti, ivmeyi kullanarak alan yarattı. Duruşunu değiştirdi, Kaos'un düzensizliğini kucakladı. Ve bir kez daha o kadar düzensiz ve şekilsiz hareket etti ki, Cal'ın bakışları burada ve orada gidip geldi, neyi tahmin edeceğinden veya bekleyeceğinden emin olamadı.

Cal biraz sabır gösterdi ve aniden gözleri kısıldı, Kuzey'in son hareketini takip etti.

Bir sonraki hamle öncesi engellemek için Hızlı Hamle ile ileri atıldı, Paslanmaz bir sarı iz bırakarak.

Ulaştığı anda, Kuzey döndü, kılıç bir saç telinin ucundan geçerek onu ıskaladı. Hızlı bir kesme ile karşılık verdi, ama Cal zaten menzil dışındaydı.

Cal tekrar saldırdı, bu sefer bir dizi yıldırım hızında darbe ile ve Kuzey savunma yaptı, gereksiz hareketlerden kaçınarak, Cal'ın tüm saldırılarını eşit hızda keskin bir şekilde defle etti, aynı zamanda Cal'ın ayak hareketlerindeki ince değişikliklere de dikkat etti.

Bunu öğrenmek için kullanıyordu, temelini Kaos'unki ile karşılaştırıyordu.

Ve herhangi bir kavrayış elde etmek biraz zaman alıyordu ama Kuzey devam etti, ayrıca küçük deneyinin bir Bilge ile olan savaşını kesintiye uğratmadığından emin oldu.

Kuzey bunu kaçırmış olabilir, ama şu anda, bir Bilge'nin yetenek ve zekasını eşleştiriyor ve hatta sürecin içinde iyileştirme denemeleri yapmaya cesaret ediyordu.

Çoğu zaman, kendisine gerçekten de küçümseyerek bakıyor.

Savunma yaparken, Cal'ın kılıcı daha hızlı büyüdü, hareketini bulanıklaştıran acı verici yıldırım kıvılcımlarıyla çatırdadı, Kuzey hala karşılık veriyordu, Ölümcül Kılıç daha fazla sarkma belirtisi gösteriyordu ve onun ellerinde Ruh Alıcı kadar etkiliydi.

Birden, Cal bacaklarını hareket ettirdi ve aşağıya doğru bir hamle yaptı, o anda Kuzey'in gözleri büyüdü,

'Ne kötü bir oyun!'

İçten içe şikayet etti, bacağının buz gibi zeminde kaydığını hissetti.

O dengesizlik anında, Cal, zorla yarattığı açığa gülümseyerek, Paslanmaz'ı Kuzey'in açık yanına doğru fırlattı.

Kılıç geldiğinde, Kuzey kendini bıraktı, ivmeyi kullanarak yuvarlandı.

Kılıç zararsız bir şekilde başının üstünden geçti. Yukarı kalktığında, Kuzey bir şeyin değiştiğini fark etti. Düşüş, o kontrolsüz kaos anı, içinde bir şeyleri ateşlemişti.

Peki ya tüm bu süre boyunca, Kaos'u kontrol etmeye fazla çaba harcıyorsa, onu olduğu gibi bırakmak yerine, kendi tarzına uydurmaya çalışıyorsa, kendi tarzını ona uydurmaya çalışıyordu.

Basit bir ifadeyle, Formless'ı Chaos'a dahil etmesi gerekiyor, Chaos'ı Formless'a dahil etmeye çalışmamalı.

Formun yokluğu Kaotik olabilir ama Kaos'un kendisi asla Şekilsiz olamaz.

Kaos'un bir formu ve deseni vardı, bu bir ayak tekniğiydi.

Bunu ortadan kaldırmasına gerek yoktu, sadece kabul etmesi ve ona uyum sağlaması gerekiyordu.

Kuzey'in gözleri o anda açıldı, sanki bir aydınlanmaya girmiş gibiydi.

Yükseldi, duruşu artık farklıydı.

Hareketlerinde daha önce olmayan bir akıcılık vardı.

Kaos ayak tekniği evrim geçiriyordu, daha fazlası haline geliyordu.

Cal, değişikliği fark ederek kaşlarını hafifçe çattı.

Yine saldırdı, ama bu sefer Kuzey hazırdı. Cal'in saldırısını alışılmadık bir dizi hareketle karşıladı, kılıcı öngörülemez bir desen oluşturuyordu.

Kılıçla tanıştığı günden beri ilk kez, Cal rakibini okumakta ve geçmekte zorlandığını hissetti.

Northern'ın saldırıları imkansız açılardan geldi, ayak hareketleri ileri geri giden karmaşık bir dans gibiydi.

Northern avantajını kullandı, Ölümcül Kılıç havada acımasızca kavisleniyordu. Cal her darbeyi savuşturdu, ama geri itiliyordu.

Northern'ın saldırısından gelen bir güçlü itmeyle Cal dişlerini sıktı ve aniden ileri fırlayarak bir karşı saldırı başlattı, mırıldanarak

: "Sonic Surge"

Paslanmaz çelik, her yönden birden çarpan sarı yıldırım fırtınasına dönüştü.

Northern'ın Kaos gözleri, hepsini engelleyemeyeceğini fark ettiğinde büyüdü.

O çaresizlik anında, Northern'ın gözleri önünde bir gerçeklik belirdi—çaresizce manevra yapmaya çalışmak yerine, kendini ona bırakmak daha iyiydi.

Sonuçta o, Kaos'un somutlaşmış halidir, ne kadar kötü olabilir—bu sözler kafasında yankılanırken, Northern kendini tamamen Kaos'a teslim etti.

Bedeni kendi kendine hareket etti, daha önce mümkün olduğunu düşünmediği şekillerde bükülüp kıvrıldı.

Bir şekilde, imkansız bir şekilde, en kötü saldırılardan kaçındı.

Cal'ın gözleri inanamayan bir şekilde büyüdü. Daha önce hiç kimse o yetenekten sağ kurtulamamıştı. Çünkü bu yeteneğin Stainless'in yıldırım doğasıyla birleşimi, yıkıcı bir saldırı biçimi oluşturuyordu.

Bu imza yeteneği, düşmanlarını her zaman yok ederek kendini defalarca kanıtladı.

Yine de Northern onun önünde duruyordu, ağır nefes alıyordu, yüzünde küçük kesikler vardı ama hala hayattaydı.

Night Terror zırhı dokunulmamıştı, hatta en küçük bir çizik bile yoktu.

Cal şaşkın bir şekilde durdu, ne yapacağını… ya da ne söyleyeceğini bilemedi… ancak bir sonraki dakikada, sesi sinirli bir şekilde çıktı.

"Sen… sen nesin?"

Northern'ın dudakları genişledi, yüzünde kibirli bir gülümseme vardı.

"Ben neyim? Ah ah… görüyorsun Cal, mesele şu ki, ben bu sorunun cevabını bulmak için bir yolculuktayım. Ben kimim? Ben neyim?"

Devam etmeden önce nefes aldı, dik durarak.

"Biliyor musun, bir kahraman ile bir kötü adam arasındaki farkın, hissettikleri acıyla ne yaptıklarıyla ilgili olduğunu söylerler, bir kahramanın bunu başkalarının başına gelmesine asla izin vermediğini, oysa bir kötü adamın..." İçini çekti.

"...bunun onu tüketmesine izin verdiğini ve bunu başkalarına da uyguladığını söylerler. Bazen merak ediyorum, Kaos beni tükettiği anda bir kötü adam mı olacağım, yoksa zaten bir kötü adam mıyım?"

Aşağıya baktı, yüzü bir an için düştü ve şöyle dedi:

: "En azından bildiğim bir şey var ki, ben bir kahraman değilim. Çünkü her bir ruhu söndürdüğümde, beni insan yapan her şeyin elimden kayıp gittiğini hissediyorum... Kaos ve Boşluk içimdeki her şeyi tüketmeye devam ediyor."

Northern, Cal'a hafif bir mutluluk gösterisiyle başını kaldırdı, ancak bu gösteri oldukça yapmacıktı.

"Bu yüzden insan öldürmekten kaçınmaya çalışıyorum, bir şekilde bir insan öldürürsem içimde olacak değişikliklerden korkuyorum."

Kuzey derin bir nefes aldı ve tamamen başını kaldırarak, Cal'a ciddi bir yüz ifadesiyle baktı.

Cal, deli birinin doğumuna tanıklık etmiş gibi görünüyordu. Northern'da ne yanlış vardı ve neden böyle konuşuyordu?

Bir zihinsel çöküş mü yaşıyordu?

Zihinsel çöküş, abartılı değildi; kendi ırkı arasında sıkça olan bir durumdu. Bu, bazı insanların yarığın dehşetleriyle başa çıkacak zihinsel dayanıklılığa sahip olmadığını gösteriyordu.

Ya tamamen geri çekiliyorlar, sıradan serseriler olmaya razı oluyorlar ya da en iyi şekilde Usta olmaya çalışıyorlar ve serseri kariyerlerini orada sonlandırıyorlardı.

Northern da böyle biri miydi?

Cal buna şüpheyle yaklaştı. Gözlerinin içine baktığı o mavi gözler, deli bir insanın gözleri gibi görünmüyordu.

Northern, içten bir endişeyle konuşuyordu.

'Yani aslında insanları öldürmeye başlarsa başına ne geleceği konusunda endişeli. Kaos ve Boşluk onu tüketiyor mu?'

Cal, adamın söylediklerinden bir kelime bile anlamadı. Bir süre düşündükten sonra daha iyi bir yanıt bulamayınca, şöyle dedi:

“Her şeyi göz ardı edemez misin ve bana çocuğu veremez misin? Sonuçta aynı amaç için buradayız. Bu yarığı kapatmak için burada değil misin?”

Kuzey, Cal'a boş bir bakışla başını yana eğdi.

Kılıcıyla Cal'ı işaret ederek konuştu.

“Sen de bir düşün. Yarıkta, tüm hayatın boyunca tek başına olduğunu düşündüğün, canavar dilini konuşabilen, sivri kulaklı garip bir insanla karşılaştın. Bu insan, yarığa girdiğinden beri seni izliyor ama yaklaşmamayı seçiyor. Bunun yerine, yarıkta en önemli şeyi çalmak için yarattığın fırsatı değerlendiriyor.

“Ona yetişip çocuğu topladıktan sonra, çocuğu geri istemek için yalvarıyor ve bana güvenmemi söylüyor. Kaçtığı yere geri gireceğini söylüyor. Tamamen kendi başına…”

Kuzey duraksadı, sessizce nefes alarak Cal'a keskin bir bakış attı.

“Bana söyle, Bay Cal, eğer benim yerimde olsaydın, böyle bir yabancıya güvenmek için bu kadar aptal olur muydun?”

Cal, utançla kafasını kaşıdı.

“Eh, bunu böyle koyarsan…” İfadesi bir anda sertleşti. “Bu, bu durumu sona erdirmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Beni öldürmemi mi istiyorsun?”

Kuzey gülümsedi, "Beni onurlandırıyorsun. Beni öldürebileceğin izlenimini nereden edindin?"

Cal zorla bir yan gülümseme çıkardı.

"Henüz yeteneklerimi kullanmaya bile başlamadım... kendini fazla kaptırma."

Kuzey bu sefer daha da gülerek başını kaldırdı ve saymaya başladı:

“Hız Dash, Sonic Surge ve Shunpo'yu kullandın. Geriye sadece Zaman Sarsıntısı ve Esinti kaldı. Sanırım Zaman Sarsıntısı şu anki en güçlü yeteneğin ve bunu mümkün olduğunca kullanmaktan kaçınmak istiyorsun, ama Esinti ile ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Cal dondu, dehşet duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Her zaman gizlemeye çalıştığı şeyi Kuzey zaten biliyordu.

'Ne halt ediyor?! Nasıl... bu mantıksız! Bekle, belki birinin yeteneklerini görebiliyor. Daha önce ruhuma bakan gözler hissetmiştim,' Cal içinden tahmin etti.

Artan kafa karışıklığı, kendine bu açıklamayı verdiğinde geçici olarak durdu. Ama hala meraklı ve öfkeliydi.

Ve bu duygular, gerçekten merak etmeye başladıkça daha da kötüleşti; bu beyaz saçlı çocuk önünde neyin nesi?

Eğer tahmin yapmak zorunda kalsaydı, Northern en fazla on altı yaşındaydı, ama bir adamın gözlerine sahipti, yine etkileyici bir boyu vardı.

Her yönden korkutucuydu ve bu Cal'ı çok rahatsız ediyordu.

Gerçekten böyle birini yenip yenemeyeceğini sormaya başlamıştı.

Cal ve Northern, buz gibi tarlada hareketsiz duruyorlardı, etraflarında kar tembelce süzülüyordu.

Aralarındaki sessizlik elektrik gibiydi, şiddet vaadiyle çatırdayan bir gerilim vardı.

Cal duruşunu ayarladı, bacaklarını açtı, kılıcı sarı yıldırım gibi bir işaretçi gibi uzanıyordu.

Bakışı sabit, yüzü soğuk bir kararlılık maskesiydi.

Northern, onu izlerken, garip bir heyecan ve korku karışımı hissetti.

Northern derin bir nefes aldı.

Mortal Blade üzerindeki tutuşunu gevşetti, Kaos'un kuralının içinden akmasına izin verirken kaslarını biraz Void özüyle güçlendirdi.

Şimdi bunu hissedebiliyordu, kaosun bir ritmi, kalp atışlarıyla eşleşen bir nabız. Artık ona karşı savaşmıyordu. Onun bir parçası oluyordu.

Bir kelime bile etmeden, Cal hareket etti. Kör edici bir hızla öne doğru kaydı, Stainless parlayarak.

Northern'ın gözleri, Cal'ın şeklinin bulanıklaşmasıyla büyüdü; artık açıkça öncekinden daha hızlıydı, çok hızlıydı, ama Northern geri adım atmadı.

Bunun yerine, vücudunu hareketle akmasına izin verdi, artık neredeyse doğal bir şekilde yan tarafa doğru zarif bir şekilde kaçtı.

Cal'ın kılıcı o kadar yakından geçti ki Northern havadaki statik yükü hissedebiliyordu.

Vücudunu döndürdü, Mortal Blade'i geniş bir yay şeklinde yukarı kaldırdı.

Cal kılıcıyla karşı koydu, kılıçları gök gürültüsü gibi bir sesle çarpıştı.

Stainless'ten yıldırımlar patladı, bıçağın boyunca hızla ilerleyerek Northern'ı geri itti.

Dişlerini sıktı, darbenin etkisini bacaklarıyla emerek kendini yere sabitledi.

Cal hiç duraksamadı. Saldırısını sürdürdü, Northern'ı acımasız bir dizi darbe ile geri itti.

Her darbe, bir öncekinden daha hızlı ve daha hassastı, çelik ve yıldırım fırtınası gibiydi.

Kuzey'in kolları, engelleme, saptırma ve aşırı yorgunluk çabasıyla yanıyordu, ancak Kaos'un akışına uyum sağlayarak en kötü saldırılardan kaçındı.

Kuzey, özellikle acımasız bir saldırıdan sıyrıldı, ivmeyi kullanarak döndü ve karşılık verdi.

Onun oniks kılıcı geniş bir yayda fırladı, Cal'ın karın bölgesine nişan aldı.

Cal geri sıçradı, Ölümcül Kılıcın ucu ondan bir parmak kadar uzakta geçti.

Ayaklarının üzerinde hafifçe indi, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"İyisin," diye kabul etti Cal, nefes nefese. "Beklediğimden daha iyi."

Kuzey cevap vermedi. Sadece Cal'a boş boş baktı.

Cal'ın sesi bir kez daha çıktı.

"Ama yorgunluk hissetmeye başlamıyor musun? Bunu ne kadar sürdürebileceksin? O klonları tutmanın bedava olmadığını tahmin ediyorum. Şeyleri kopyalama yeteneğin de bir yükle gelmeli. Ne zamana kadar dayanacaksın?"

Cal duruşunu rahatlattı ve kötü bir gülümsemeyle kollarını iki yana açarak durdu, sonra dedi ki

:"Belki de seni kırana kadar bu savaşı biraz daha uzatırım."

Kuzey, Cal'ın ne yapmaya çalıştığını anladı ve gerçekten de bu akıllıcaydı. O kadar uzun süre savaşıyordu ki zamanın farkını kaybetmişti.

Üstündeki gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu, bu da muhtemelen sabaha yaklaştıkları anlamına geliyordu.

Eğer bunu değerlendirecek olursa, tüm gece savaştığını söyleyebilirdi.

'Tam da o zamanki gibi...' aklı, Lotheliwan kalesinde tüm gece canavarlara karşı savaştığı zamana kaydı.

Bu da benzer bir problemdi.

'Dayanıklılığımı nasıl artırabilirim...?'

Kuzey, başından beri gözden kaçırdığı temelleri düşünmeye başlamıştı; dayanıklılığı artıran o alıştırmalar ve egzersizler.

'Eğer şu anda buradan ayrılacak olursam kesinlikle bunu yapardım. Ancak şu anda... bir mucizeye ihtiyacım var...'

Cal ile savaşmakla bile endişelenmiyordu; bu savaşa Koll'u dahil etmeye karar verebilir ve Raven'a gidebilirdi.

Ancak Cal ile savaşmak istiyordu; deneyime ihtiyacı vardı.

'O zaman belki Pangu'yu Raven'a göndermeliyim,' diye düşündü Northern.

Sırtını dikleştirip çağırdı

: "Pangu."

Cal, Northern'ın önünde dans eden siyah alevleri izledi ve bu alevlerin kollarında, kömürleşmiş bir bedene ve derisi üzerinde dövme gibi kırmızı yazılarla süslenmiş boynuzlu ince bir figür yükseldi.

Yaratık sadece Northern'a baktı ve bir dizinin üzerine çökmüş durumdaydı.

"Raven'ı o mağarada bul ve ona yardım et."

Ancak Pangu orada diz çökmesine rağmen, hareket etmedi.

'Tahmin etmiştim…'

Çağrılan varlık Raven'ın kim olduğunu bilmediği için, Northern böyle bir komutu yerine getirmenin zor olacağını düşünmüştü.

Pangu'nun tepkisini görmek için denemeye karar vermişti. Görünüşe göre, hiç tepki yoktu.

Kuzey daha sonra ileriye işaret etti.

O dağın derinliklerine git. Orada kırmızı gözlü siyah saçlı kızı incitmeye çalışan herkesle savaş. Onları öldürme, önceliğin kızı korumak olmalı.

Pangu başını salladı, sonra yavaşça ayağa kalktı. Dağa döndü ve başını biraz kaldırdı.

Bir anda, tüm ağırlığını çömelerek bastırdı ve bir yay gibi havaya fırladı, sıçrayışının gücü yerde ağ benzeri bir çatlak bıraktı.

O kadar hızlı oldu ki, Cal sadece hareketin gücüyle işaretlendi.

Kuzey ona geri döndü.

Tamam. Şimdi iyi savaşabiliriz.

Cal hafifçe güldü; ancak o gülüş garipti. Gerçek bir gülüşten ziyade, kendini soktuğu beladan dolayı korkunç bir çığlık gibi görünüyordu.

Pangu'nun sıçradığı havaya baktı. Sonra gözlerini Kuzey'e geri getirdi.

Bekle, böyle bir kartın vardı ve onu bana karşı kullanmadın. Bu bir girdap seviyesinde canavar!

Cal bunu hemen hissedebildi çünkü Sura ile karşılaşmış ve onun varlığının ne kadar güçlü olduğunu görmüştü.

Pangu'nun durumu biraz zayıf olsa da, her ikisinin varlığı arasında bir benzerlik vardı; bu, Cal'ı az önce giden canavarın bir girdap rütbesinde olduğuna kesin olarak inandırıyordu.

Bir süre Northern'a baktı ve aşağıya doğru baktı. Sonra tekrar yukarı baktı, bu sefer ifadesi düşünceli görünüyordu.

"Başka hangi kartları saklıyorsun?"

Northern ona bir süre baktı, sonra omuz silkti.

"Eh, istersem kendimi bir grup canavarla çevreleyebilirim ve aslında çağırabileceğim bir canavarım daha var, en güçlüm, ama bunu yapmayacağım. Çünkü bu savaşı seninle yaşamak istiyorum."

Cal yorgun bir iç çekti ve kılıcının ellerinden kaymasına izin verdi.

Northern kaşını kaldırdı.

“Ne?”

"Pes ediyorum... benden daha güçlüsün. Bu savaşı kazandın."

Northern gözlerini yarım açtı.

"Ne yapıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Sen bir Bilge'sin, biliyor musun? Yeteneklerin dışında hala birçok numaran olduğunu biliyorum."

Bir Bilge hakkında kopyalayamayacağı bir şey olmalıydı, onları diğer rütbelerden ayıran bir şey.

Cal gülümsedi, "Hala bazı numaralar olduğunu kabul etsem de, bunların senin karşısında tamamen işe yaramayacağını da kabul etmem gerekiyor."

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

“Bu dövüş nereye varmadan pes ediyorsun. Senden henüz kan bile akıtmadım.”

Cal kayıtsız görünüyordu ve yine omuz silkti.

Bu, Northern'ın daha da öfkelenmesine neden oldu; dişlerini sıktı ve öfkeyle hırladı.

“Daha fazlasını bekliyordum! Böyle pes etme!!! Sen bir lanet Sage'sin, kahretsin!!”

Cal ciddiyetle Northern'a baktı, ifadesi ne gülümseme ne de kaş çatma gibiydi.

“Bak, North. Sen güçlüsün; kaybedeceğimi bildiğim bir savaşa devam etmek safça olur. Herhangi bir Sage, yetenekleri kopyalayabilen bir Usta karşısında aynı kaderle yüzleşir.”

Northern kaşlarını çattı ve grimsi bir bakışla başını eğdi.

“Yanılıyorsun. Ben bir Usta değilim.”

Cal ona baktı. “Ne?”

“Ben bir Drifter rütbesindeyim. Henüz bir Usta değilim…”

Cal kaşlarını çattı.

"Kendini bu kadar aşağı düşürmene gerek yok. Bir Drifter'ın benim hareketlerime ayak uydurup saldırılarımı böyle engelleyebileceği imkansız."

Northern, gözlerinin derinliklerine daha da baktı.

"Tam olarak, bu yüzden lütfen daha fazla mücadele et, tamam mı, bu sefer pes etme."

Northern'ın ciddiye aldığını fark ettiğinde, Cal'ın yüzü sadece dehşetle şekil aldı.

O, bir Bilge, bir Drifter rütbesine mi yenildi?

'Bu imkansız!'

Bir Drifter'a yenilmiş olamaz, değil mi?

Northern'a bir kez daha baktı—pale yüz hatlarında öfkeli bir kaş çatma ifadesi vardı.

Cal, bunu bir kez daha görebiliyordu.

Onu bir Usta ile karıştırmıştı çünkü kendini savunabiliyordu ve Northern'ın sadece gücünü sakladığını ve daha düşük rütbede görünmek için kendini gizlediğini düşünmüştü.

Ama aslında durum böyle değildi. O gerçekten de düşük rütbeye sahipti.

O, ondan üç rütbe uzaktaydı. Yine de…

Cal, utanç verici bir şekilde yüzünü kapatarak korkunç bir şekilde kıkırdadı.

"Ahhh…. Bu çok aşağılayıcı."

Cal utanç içinde yüzünü kapatırken, Northern aniden tanıdık bir ses duydu ve bu, gözünün önünde birkaç panelin belirmesine neden oldu.

Aşağıya baktı, gözleri yavaşça büyüdü.

[Tebrikler]

[Kaosa bir adım daha yaklaştınız]

[Miras: Kaos Sanatı Bin Kabaran Adım, Seviye 2'ye yükseldi]

[Yeni bir Miras Yetenği kazandınız: Kaos Kılıç Sanatı]

[Birinci Formu açtınız: Sonsuz Kaos]

[İlk formda üç alt formunuz var, onları daha sonra incelemeyi unutmayın]

[Klişeleşmiş yolları terk ettiniz ve Kaos'un gerçek özünü keşfetmeye başladınız]

Miras Yetenekleri: Bin Adım, Miras Yetenekleri: Kaotik Adım'a evrildi

Northern, şu anda içinde kabaran sevinci nasıl bastıracağını veya ifade edeceğini bilmiyordu.

Mirasının kesinlikle büyüyeceğini düşünüyordu, ancak bu kadar hızlı olacağını asla beklemiyordu.

Ve bu muhtemelen bu savaşın sayesinde oldu.

Modu aniden yükseldi; sert bir şekilde gülümsedi ve dağa doğru baktı.

Mirasıyla muazzam bir gelişim elde etmiş ve nihayet Kaos'un bir kılıç formunu kazanmış olsa da, hâlâ yorgundu.

Ama şu anda, hissettiği heyecanın karşısında, bunun önemi yoktu. Hiçbir şekilde.

Tek istediği kılıcını çekip birisiyle, herhangi biriyle dövüşmekti.

Cal'ı seçmeyi çok isterdi, ama kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Cal nihayet başını kaldırdı ve iç çekti.

Kuzey kendini toparladı; halledilmesi gereken bir mesele daha vardı, Ulzred ile ilgili olan.

Bu sefer Cal'ın kararının ne olacağını görmek istiyordu. Eh, teslim olduğu için, pek bir şey beklememek gerekirdi; Kuzey'in planlarına boyun eğmekten başka seçeneği olmayacaktı ya da Ulzred olmadan kendi yoluna gidecekti.

"Peki... şimdi ne yapacaksın?" Kuzey'in boğuk sesi sessizliği bozdu.

Cal biraz sırıttı; yüzü yorgun görünüyordu.

"Seçeneğim varmış gibi mi görünüyorum..."

"Evet." Kuzey başını salladı, "Kendi yoluna gitmeyi ve bunu kendin çözmeyi seçebilirsin. Ya da onu zorla almaya çalışabilirsin."

Cal birkaç saniye boyunca ona boş boş baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Bunu bırakmayacaksın, değil mi?"

"Evet. Tüm kartlarını oynamadan teslim olman beni sinirlendiriyor. Sarı yıldırım, bu senin kılıç işin mi yoksa kendi işin mi?"

Cal gülümsedi ve yanıtladı.

"İkisi de. Bir Bilge olduktan sonra, Ruh özü bir şekil alır; benimki o sarı yıldırımdır. Ancak, bunu Hızımla kullanmak vücuduma zarar veriyor ve derimi yırtıyor, bu yüzden onu kılıcımın üzerine kaplıyorum."

"Vücudunda bunu kullandığında ne kadar hızlı oluyorsun?"

Cal, sorusuna yanıt verirken ona baktı.

"Hızlı demek az kalır ve bunu ifade edemeyen bir kelime. Işık hızıyla karşılaştırılabilir."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Yani bu senin son kartın mı?"

"Evet ve Hayır, öyle ama sadece Zaman Sarsıntısı ile kullandığımda…"

"Zaman Sarsıntısı ne yapar?"

"Çok fazla soru sormuyor musun? Yeteneklerinle ilgili benim soruma cevap verecek misin?"

"Bu konuda sana hiçbir yükümlülüğüm yok…" Northern bakışını çevirdi, "Yani, burada kaybeden ben değilim…"

Cal'ın kaşları çatıldı.

"Beni alay mı geçiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece gerçeği söylüyorum. Neyse ki, sana sunacak hiçbir şeyin yok, bu yüzden arkadaşımın yanına gitmeli ve ona yardım etmeliyim."

Northern, Cal'dan uzaklaşarak kılıcını göz ardı etti ve saray duvarının yanından yürüyerek arkasına doğru el salladı.

Cal orada donakalmış bir şekilde kaldı ve ne yapacağını bilemedi. Northern gözden kaybolduğunda, başını ters yöne çevirdi.

Geldikleri yeri düşündü

: "Onun klonuyla ve canavarıyla mı savaşmalıyım, sonra çocuğu kendime alıp kaçmalıyım?"

Cal hafifçe başını salladı.

Northern'ın klonlarıyla kılıç çarpıştığında bunu anlayacağından emindi. Dahası, zaten kaybetmişti; böyle bir aciz hamlede onur yoktu.

Yenilgisini kabul etmeli ve bu garip çocukla birlikte çalışmalıydı.

Bir genç için ne kadar utanç verici ve aşağılayıcı olsa da, bunu kabul etmek zorundaydı.

Cal derin bir nefes aldı ve ardından Northern'ın izini takip etti.

Birkaç dakika sonra, Northern, dağ sarayını ayıran sarayın avlusuna ulaştı; yerdeki cesetlerin iç organlarının dışarı sızdığına tanık olduğunda yüzü tiksintiyle büküldü.

Şüphe yoktu; bu Raven'ın işiydi. Yukarı baktı ve mağaranın açık ağzını gördü.

Salivasını yutkunarak içeri girdi. Bir an sonra, Cal da geldi, yüzü Northern ile aynı tepkiyi gösteriyordu.

Mağaraya girmeden önce burnunu kapatmak zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra, Northern'ın kopyası ve Ceset Yiyici geldi; baygın Ulzred'i duvarın yanına bıraktılar ve her zamanki gibi yaptıkları işe devam ettiler.

Kopya, soğuk bir ifadeyle cesetlerin bağırsaklarına elini ustaca daldırdı ve tüm çekirdekleri çıkardı, ardından onları dipsiz çantaya yerleştirdi.

Ellerinde ve beyaz deri zırhında mor kan lekeleri vardı, bazıları kurumuş ve kararmış, diğerleri ise tazeydi.

Ceset Yiyici de eğildi ve çekirdek toplamaya devam etti. Savaşın başından beri yaptıkları iş çekirdek toplamaktı.

Northern'ın iki kopyası da göğüslerine tuttukları avuç dolusu çekirdeklerle geldi ve bunları dipsiz çantaya döktüler.

Birlikte daha fazla çekirdek hasat etmelerine yardımcı oldular. Ve bir süre hasat ettikten sonra, dört varlık mağaranın geniş ağzına girdi.

Kuzey karanlıkta devam etti, Kaos Gözleri sayesinde karanlıkta net bir şekilde görebiliyordu. Üstelik, karanlık, Sloria kalesine giderkenki gibi rahatsız edici değildi.

Yürürken, yerin titremesine neden olan ince titreşimleri duyabiliyordu.

Kesinlikle, Raven ölümcül bir savaşta kilitlenmişti ve o, onun parlayan zırhındaki şövalyesi olacaktı.

…ya da öyle düşündü.

Northern, karanlık tünelden bir süre yürüdükten sonra, karanlık bir salona, harabe bir saraya rastladı.

Ama çok ileri gitmedi çünkü göremiyordu.

O sadece girişte durdu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ileriye baktı. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde ne yapacağını düşünerek durdu.

Bir dakika ya da iki dakika sonra, Cal sessizce arkasından ona yaklaştı.

Ancak Northern ona bir bakış bile atmadı.

"Biraz şaşırmak çok hoş olurdu. Sen bir çocuksun, öyle davran."

Northern, sözlerine hiçbir tepki vermedi. Sadece kafası karışmış bir ifadeyle ileriye baktı, ona yanıt verirken bile.

"Zaten mağaraya girdiğinden beri seni gördüm, neden şaşırmış gibi davranayım? Ayrıca ben çocuk değilim."

Cal, arkasından ona baktı ve neredeyse alaycı bir şekilde gülümsedi ama bunu içe atıp ileriye baktı.

"Önde bir yol yok... Arkadaşın burada değil mi?"

"Burada," diye yanıtladı Northern, "O bu derinlikte ve benim çağrım da."

"Yani sen de gideceksin...?"

Northern bir an ona baktı ve sonra ileriye baktı.

“Hiçbir işe yaramayacak. Nasıl çıkacağım, uçamam, o uçabilir.”

“Arkadaşını kurtarmak konusunda bu kadar hevesli olan biri için, neden bu kadar isteksiz görünüyorsun? Korkuyor musun?”

Kuzey, derinlikten gözlerini ayırdı ve Cal'ın alayına on beş yaşındaki birinden beklenebilecek duygusal tepkiyi vermedi.

O dedi

: “Savaş bitti. Orada ne yapmam gerekiyor?”

Hemen bunu duyduğunda, Caladhel kaşlarını çattı.

“Ne? Ne demek istiyorsun?” Hızla aşağı baktı; yerin altındaki o ince titremeler artık yoktu, her şey ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Başını geriye doğru eğdi, sesi umutsuzluktan neredeyse parçalanacak gibiydi.

“Hayır, bu olamaz?”

“Evet, olabilir…” Kuzey, sinirli bir kaş çatmayla yanıtladı.

Sonra başını öne çevirdi. Birkaç vuruş sonra, birisi aniden derinlikten fırladı ve önlerine—dizinin üzerine—indi.

Northern, Pangu'ya baktı; yüzünde ustasına başarısız olmuş gibi bir ifade vardı. Başını eğdi, Northern'ın gözlerine bakmayı reddetti.

Bir an sonra, hafif bir rüzgar yükseldi. Raven, etraflarında dönen havayla nazikçe önlerine indi ve bir adamı saçından çekerek getirdi.

Saçını bıraktı, bu da baygın adamın yuvarlanmasına neden oldu.

Northern, adama baktı ve nedenini bilmediği bir şekilde hala temiz olan Raven'a baktı.

Çenesini biraz kaldırdı. Bir süre tereddüt ettikten sonra sordu

: "Sanırım adamla savaştın..."

Raven gururla başını salladı. "Evet, savaştım... bu çatlağın koruyucusu. Adı Fano ve Sura'nın kardeşi olduğunu iddia ediyor. Onunla ilgili bazı şeyler söyledi ki bu yüzden onu öldürmekten vazgeçtim. Bunlar hakkında senin fikrini almak istiyorum."

Bir an duraksadı ve yanında duran Caladhel'e baktı.

"Yeni bir arkadaş edinmişsin."

Son birkaç kelimeden hala şok içinde donakalmış olan Northern, geç de olsa başını Cal'a çevirdi.

“Eh? Uh? Hayır! Hayır! O benim arkadaşım değil. O bir düşman.”

“Artık ortak bir anlayışa sahip olduğumuzu düşünmüştüm, hadi.”

Kuzey hemen ona sert bir bakış attı.

“Senden döndüğüm an sırtımdan bıçaklamayacağından nasıl emin olabilirim?”

Cal gülerek, “Ne diyorsun sen? Bu yere senin arkanı dönerek geldim.”

“Bu mecazi bir ifade değildi? Aptal mısın?”

“Mecazi olan nedir? Bunun anlamı ne? Bana hakaret mi ediyorsun?”

Elbette, canavar dilinde anlamı olmayan bazı kelimeler vardı; bunun da onlardan biri olabileceğini düşündü.

Kuzey, elini yüzüne kapatarak Raven'a baktı ve normal dilde konuştu.

“Onu unut. 'Fikrimi almak' ne demek, ve bir maelstrom seviyesindeki canavarla savaştıktan sonra neden zarar görmedin?”

Raven'ın dudaklarını süsleyen keyifli bir gülümseme, onun son soruyu sorduğu anda belirdi.

Artık bir asi rütbesindeyim. Unvanım Savant.

Kuzey kaşlarını çattı.

“Ne?”

O anda, hemen hatırladı, sonra bakarak gördü.

Sessiz bir beklenti içinde bekledi. Nihayet, panel açıldı, ama aniden bir aksaklık oldu, sonra kayboldu.

Şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde, Northern onun yüzüne baktı. Yüzünde bir tür grimasa vardı.

"Ne yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?" Cevap verdi, sanki ne olduğunu hiç bilmiyormuş gibi, ama açıkça o tatmin edici gülümsemeyi takıyordu ve durumun tadını çıkarıyordu.

"Onun ruhuna bakmaya çalıştın, değil mi, benimle yaptığın gibi?"

Northern, Cal'a baktı. Bunun hakkında bilmemesi gerekiyordu, ama bunu engellemişti, belki de biliyordu.

'Engellemenin Ul'un işi olduğunu düşünmüştüm.'

Cal, onun yanıtı olmadan devam etti.

"Eğer öyleyse, o da benim gibi engelledi. Bir Savant için bu mümkün olmamalı, duyularını yoğunlaştırmaları ve ruhlarının koridorunu kapatmaları gerekir. Bir Sage için, ruh koridoru daha belirgin hale gelir çünkü ruhumuz şekil almaya başlar, ama bir Savant için bu durum geçerli değildir, bu da demektir ki... bu genç hanım inanılmaz derecede yetenekli."

Northern ona ifadesiz bir yüzle baktı.

Bu, Cal'ın hafifçe kaşlarını çatmasına ve sormasına neden oldu.

: “Ne?”

"Onu övmek yerine hiç konuşmazsan gerçekten minnettar olurum."

O, Raven'a döndü.

"Ve sen, o gülümsemeyi yüzünden sil." Korkunç görünüyorsun.

Northern bu konuda haklıydı çünkü Raven'ın yüzünde bazı ifadelerle uyumlu olmayan şeyler vardı—bu özel ifade onun bütünlüğünü temsil etmiyordu.

Northern, yerde yatan genç adama baktı. Cal'ın söylediği gibi, her açıdan insandı, tek farkı sivri kulakları ve uçlarında kırmızı tonları olan çok uzun saçlarıydı.

Kaşları da kalın ve keskin görünüyordu. Kendisi, bilinçsiz bile olsa, kusursuz bir şekilde yakışıklıydı.

Northern iç çekti ve Raven'a baktı.

"Sana, onu öldürürsen sonsuza dek yarığı kapatma şansını kaçıracağını ve burada hapsolacağını söyledi mi?"

Raven başını salladı.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Çünkü durum gerçekten böyle.” Cal'a bir göz attı. “Ulzred'i, kardeşi Sura'nın kaldığı ve kız kardeşinin bulunduğu volkanik bölgeye götürmemiz gerekiyor.”

Kikikikikikiii

Baygın yakışıklı adam uykusundan uyanırken, aşağıdan ürkütücü bir kıkırdama yükseldi.

Northern ve diğerleri, ürkütücü kahkahaların geldiği yöne döndüler.

Yerde, Fano yavaşça kalktı, ancak uzuvları titriyordu, bu yüzden Northern, Raven'ın ona ne yaptığını merak etmeden edemedi.

"Sen... Sura'nın... o lanet olası herifin seni kendi alanına girip kızı almanı sadece izleyip geçeceğini mi düşünüyorsun? Kikikiki... kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun."

Northern, titreyen Fano'ya baktı ve başını salladı.

"Sen ve Sura, bir madalyonun iki yüzü gibi değil misiniz?"

Fano, başını hafifçe kaldırdı ve konuşan kişiye sert bir bakış attı.

Northern, Raven'a göz attı ve devam etti:

“O seni yendi. Sura'yı da yenemeyeceğini kim söyleyebilir?”

Hemen bu sözler söylendiğinde, Fano yüksek sesle güldü. Ardından yavaşça ayağa kalktı, uzuvları hâlâ titriyordu ama ayakta durmayı başardı.

Sonra Northern'a iğrenç bir bakış attı.

"Sizlerden herhangi birinin Sura'nın üzerine elini koyabileceğini mi düşünüyorsunuz? Aynı madalyonun iki yüzü mü? Bahhh, hiçbir şey bilmiyorsun, insan. Öncelikle, benim dilimde konuşabildiğine şaşırdım. Ama sonunda, hepiniz sadece zayıflarsınız."

Northern'ın yüz ifadesi grimsi bir kaşınma ile bozuldu.

"Dolaşmadan doğrudan konuşmayı bırakmaz mısın?"

"Aptal, orada elde etmenin ne kadar zor olduğunu düşünüyorsun... bu alanın şimdi takip ettiği korkunç kuralı kim yarattı, kim yarattı beni, bu yeri yok etmek için anahtar olan çocuk ve kızı kim yarattı, ve neden böyle yaptığını düşünüyorsun?"

Northern'ın yüzündeki kaşınma daha derin ve karanlık hale geliyordu.

Bir tahmin aklına geldi... ve temkinli bir şekilde, bunu mırıldandı

: "Sura?"

"Tam olarak! Soğuk alan ve buz alanı ikisi de onun tarafından yönetiliyordu. Sıkıldığı için Beyaz Yürüyücüleri yarattı, Kırmızı Yürüyücüleri yarattı, beni yarattı ve Anahtarları yarattı. Her şeye aile dedi ve öyle karmaşık hale getirdi ki, kimse onun inşa ettiklerini yok edemeyecek."

Açıklama soğuk bir şekilde Northern'ın aklına yerleşti. Bir nedenden ötürü, Terence'in çocuğu aldıktan sonra doğrudan Sura'ya gitmeleri talimatını vermesinin nedenini anlayabiliyordu.

Bu kural var olduğu sürece, Sura'yı öldürmek her şeyi çok daha kolay hale getirecekti.

"Başın dertte. Beni yendiğin ve tüm Beyaz Yürüyücüleri öldürdüğün için, o bunu biliyor ve kesinlikle şu anda sizleri bekliyor."

Kuzey, elini yüzüne silip iç çekti.

Her şey karmaşık hale geldi. Bir kez daha, Kehanet'in talimatlarını takip etmemeye karar vererek çok kötü bir karar vermişti.

Bunu pişmanlık duymadığı için değil... henüz. Belki Sura'yı yenmek imkansız hale gelirse, o zaman pişman olacaktır.

Kuzgun ona yaklaştı ve omzuna dokundu. Gözleri, kararlı bir şekilde onunla buluştu, sonra şöyle dedi:

“Bunun için endişelenme. Sura'yı yeneceğiz ve yarığı kapatacağız. Buna eminim.”

Kuzey, elbette onun kendine güvenini suçlamıyordu; sonuçta, o Fano'nun söylediklerini duymuyordu.

'Şanslısın...'

Ama onun o kibirli güvenine ihtiyacı vardı. Gözlerini kapadı ve gülümsedi, sonra Fano'ya sert bir bakış attı.

Hiçbiri önemli değil. Sura'yı da yeneceğiz.

Fano yüksek sesle güldü. "Ne kadar aptal olabilirsiniz?"

Kuzey, şaşkın bir şekilde duran Cal'a baktı.

“Kendine gel. Şimdi ne yapacağız?”

Cal hafifçe başını salladı ve küçük bir gülümseme bıraktı.

“O herifin tuzağına düştüğüme inanamıyorum.” Kuzey'e baktı ve devam etti, “Şu anda başka bir yol olduğunu düşünmüyorum, doğrudan bir karşılaşmadan başka. Yorgunsun; bunu yapmak için gücüne ihtiyacın var.”

“Kendinle ilgilen. Bu zamana kadar Sura'dan kaçan sensin. Ne bekliyordun ve nasıl tuzağa düştün?”

Cal solgun bir gülümseme bıraktı ve şöyle dedi:

“Bana onu öldürmenin kardeşini güçlendireceğini söyledi. Aynı güce sahip olduklarını, o buzları kontrol ederken kardeşinin alevleri kontrol ettiğini söyledi. Eğer birisi onu öldürmek isterse, sadece Buz diyarının çocuk kralını kullanmaları gerektiğini söyledi. Ölüm gününü dört gözle bekliyordu.”

Kuzey hafifçe başını salladı. “Anlıyorum, ama bakarsan, bu çok derin bir yalan değil. Belki her şeyi tersine çevirdi ve senin bunu çözmeni bekledi, ama ona inanmakta naif kaldın.”

O sarhoştu.

“Evet, bir volkan mı?”

Cal kaşlarını çatarak sessizleşti.

Konuşmalarını takip edemeyen Raven, sadece orada sessiz kaldı.

İkisi de tartışmayı bıraktığında, Northern'a şöyle dedi:

“Yani bu, sıcak bölgeye gideceğimiz anlamına mı geliyor? Burası yerine orayı daha çok seveceğimi düşünüyorum.”

“Ölümlü kız... neden söylediklerimi yeniden düşünmüyorsun ve benim altımda birisi olmuyorsun? Seni daha güçlü yapacağım,” Fano, Raven'a söyledi.

Northern, onun ortak dillerinde konuştuğunu duyduğuna şaşırdı.

Yüzünü buruşturdu ve ona boynundan yakalamak için ileri atıldı.

“Dilimizi nasıl konuşabiliyorsun?”

Fano, tiksintiyle yüzünü ekşitti.

“Canavar dili, diğer tüm dillerin kökeni ve başlangıcıdır. Zeka sahibi herhangi bir varlık bunu anlayacaktır.”

Kuzey, bir an için bakışlarını aşağıya indirdi; Fano'nun söyledikleri doğruydu. Sonuçta, Ulzred de bunu anlıyordu.

Raven, Kuzey'in ellerini nazikçe kaldırdı ve Fano'ya dedi ki

: “Seni öldürmemi mi istiyorsun?”

“Sana söyledim, beni öldürdüğün an, tüm güçlerim Sura'ya geri dönecek. Kendini tehlikeye atmış olacaksın.”

Kuzey birkaç saniye boyunca boş boş baktı, gözleri odaklanmamıştı.

Sonra Fano'ya hafif bir gülümseme verdi.

“Sanırım bir fikrim var...”

Raven ve Cal ona baktı.

“Bu ne fikri?”

Kuzey onlara yanıt vermedi, bunun yerine sadece Fano'ya baktı.

[Canavar Profili]

İsim: [Beyaz Yürüyücü]

Gerçek İsim: [Ignis Domius]

Rütbe: [Maelstrom]

Tehlike Seviyesi: [Calamity]

Özellikler: [Cehennemsel]

Yetenekler: [Cehennem], [Phoenix Nefesi], [Alevli Öfke], [Köz], [Piroklazmik Kenar]

[Koşullar sağlandı]

[İsminizin yeteneğini kullanabilirsiniz: İsim Yok]

Kuzey, Fano'nun yeteneklerinin her santimini inceleyerek birkaç saniye boyunca dikkatle baktı.

Beklendiği gibi, gerçekten harika ateş tekniklerine sahipti. Onları kendisi için almak çok havalı olurdu.

Ancak, Northern şu anda kopyalayabileceği yetenek sınırına gelmişti. O kadar yeteneği kopyalayabileceğinden bile emin değildi.

Ancak yapabileceği şey, adını kendi adıyla değiştirmek ve belirli bir süre için yetenekleri kazanmaktı. Hatta bu da sınırlıydı ve kalıcı değildi çünkü İsimsiz, ruhundaki her şeyi tüketen baskın bir boşluk alanıydı.

Bu da demek oluyordu ki, adı gerektiğinden daha uzun süre tutarsa, onu kaybedecekti.

Northern, bu sorunun Kaos ve Boşluktan kaynaklandığını tahmin etti ve Kaos ile Boşluğun onunla uyum bulmasının sebebi, onun bir çekirdeğe sahip olmamasıydı.

Ancak, isimlerin çok büyük bir faydası vardı; bunlar, özelliklerini geliştirmek için parçalar olarak kullanılmanın yanı sıra.

Northern, bu isimleri çağırdığı varlıklara verebilirdi. Başka birine, çağırdığı varlıklar dışında bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Ama bunu açıkça inceledi ve diğer canavarlardan veya insanlardan çaldığı isimleri çağırdığı varlıklara verebileceğini gördü.

Bu yüzden Northern, isim çalmaya karar verdi.

Ancak, Fano'nun ismini çalmak, onu zararsız ve katlanılabilir hale getirmenin tek yoluydu; bu, Sura ile yüzleşecekleri sonraki birkaç adımda geçerli olacaktı.

Fano'nun gücünün Sura'ya geri dönmesi yerine, onu alacaktı.

Ama Sura'nın bunun gerçekleştiği anda muhtemelen bunu bileceğinden de emindi... zaten onları bekleyen bir düşmandan ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Bu zamanda ne yapacağını bilemeyen Northern, en azından ilerlemekten başka bir seçenekleri olmadığını düşündü.

Bu yüzden sadece ileri gitmeye karar verdiler.

Kesin olarak bildiği tek şey şuydu–

'Ölemem...'

Bu yola girmek için çok fazla kartı vardı.

Northern yavaşça elini ileri uzattı, hava onun ne yapacağını sessiz bir beklentiyle titretiyordu.

[Senin özün yok, kimliğin yok, etrafındaki her şeyin kimliğini ve özünü yutmaya ve çalmaya çalışan bir fırtınasın. İsim yok. Yıkım yolun önünde daha da uzanıyor]

[Gerçek İsim: Ignis Dominus'u emmek ister misin]

Northern hafifçe başını salladı ve içten yanıtladı

:'Evet'

Hemen, Fano ağzını ve gözlerini genişçe açtı. Vücudundan bir şeyin çıktığını hissedebiliyordu. Northern'ın tutuşundan kurtulmaya içgüdüsel olarak çalıştığı kadar, gücü hızla tükendi.

Ve sonraki birkaç vuruşta, yere düştü, saçının ucundaki kırmızı ton yavaşça soldu, siyaha döndü.

Kuzey, eline baktı, sıkıp açtı. Hafif de olsa, ruhundaki güç artışını hissedebiliyordu.

Ve biraz da Boşluk Özünden geri geldi.

Ağızları açık ve farklı dillerde, Raven ve Cal aynı anda sordular

: "Ona ne yaptın?"

Kuzey onlara baktı, gerçekten söyleyip söylememekte bir an tereddüt etti.

'Eh, bilmenin onlara bir faydası yok...'

"Onun gerçek adını aldım," özellikle Raven'a söyledi.

Raven kaşlarını çattı. "Ne dedin, onun gerçek adını mı aldın? Bu nasıl mümkün?"

Kuzey iç çekti.

"Bu, benim gerçek adım sayesinde mümkün."

“Gerçek bir adın var mı?”

“Elbette, var. Neredeyse herkesin var.”

Raven'ın gözleri birkaç saniye boyunca ona yapıştı, sonra derin bir nefes aldı ve verdi.

Kollarını kavuşturdu, bakışlarını başka yöne çevirdi ve Northern'a döndüğünde, yüzü tamamen buruşmuş ve neredeyse somurtuyordu.

Bu da Northern'ın, 'Yanlış bir şey mi yaptım?' diye düşünmesine neden oldu.

Bir sonraki saniyede onu görmezden gelerek, ne dediğini açıkça anlayan Cal'a baktı ya da en azından fikrini kavradı.

Cal'ın ortak dillerini anlayıp anlamadığını yeniden düşünmeye başlamıştı. Ya da Fano'nun dediği gibi, zekası olan herkes kelimeleri bir araya getirebilirdi.

Cal'ın sesi havayı keserek girdi.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz... Sura bizi bekliyor olacak.”

Northern başını salladı ve omzuna dokundu.

Endişelerini anlıyorum ve ben de oradaydım. Başını dik tut ve içgüdülerine sahip çık, başımıza gelebilecek en son şey ölüm.

Cal ona etkilenmemiş bir bakış attı.

“Ölmenin, var olmaktan vazgeçmek anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Kuzey, Raven'a baktı ve Fano'yu yukarı çekti - zavallı adam gücünün çoğunu kaybetmişti, ama yine de diğer dünyadan gelen güzelliğini koruyordu.

Gözleri hafifçe açıldı, konuşmaya çalıştı ama gücü yoktu.

Gerçek adının ondan alınması, ruhunun özünün ondan alınması gibiydi. Bunun önemli bir kısmının yenilenmesi biraz zaman alacaktı.

Bu süre zarfında, zayıf ve işe yaramaz hale gelecekti.

Kuzey'in yanında bir klon belirdi ve onu topladı, şimdi isimsiz koruyucuyu omzuna yerleştirdi.

Sonra dağ derinliğinden çıkmaya başladılar. Birkaç dakika sonra dışarıda oldular.

Dışarı çıkarken üç klonu ve Ceset Yiyici - Lamla ile karşılaştıktan sonra, dışarı çıkanlar sadece Kuzey, Raven, Pangu, dört klon, Lamla, Cal ve hala baygın olan Ulzred'di, onu Kuzey'in klonlarından biri taşıyordu.

Hepsi girişte durdular ve Raven'ın geride bıraktığı kaba manzarayı izlediler.

Northern ona bir kez daha baktı.

Bu sefer onun ne kadar yaşında olduğunu ve duygusal bir geri dönüş olmadan canavarı nasıl acımasızca öldürebildiğini merak etti.

Çocukluğu ne kadar karanlık ve travmatik olmalıydı ki bu kadar hızlı büyüyebilsin?

Ama bir sonraki dakikada, bunu aklından çıkardı ve odaklanmaya karar verdi.

Eğer haklıysa, hala önlerinde uzun bir yolculuk vardı.

"Bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum. Bu, bir riftin koruyucusuna birisiyle meydan okuduğum ilk kez ve bir riftte ikinci kezim. Yani, ikinizin de benden daha deneyimli olduğuna eminim. Bu durumsal partinin lideri olmak için kim reinsleri almak ister?"

Raven ona birkaç saniye soğuk bir şekilde baktı, alay etti ve yorum yaptı

: "Kesinlikle senden böyle sözler beklemiyordum."

Cal da gülümsedi ve biraz omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi.

Bu da Northern'ın ikisine birden bakmasına ve düşündü.

Yanlış mıydım?

Onun çalıştığı mantık, büyürken sıkça duyduğu şeydi.

Birden fazla kişinin olduğu bir çatlak, birinin kontrolü altında olmasını gerektiriyordu.

Bu nedenle, eğer bir grup serseri rütbesindeyse, bir Usta veya daha yüksek rütbeye sahip birinin katılması gerekiyordu. Eğer bir grup Usta varsa, bir Bilge veya hatta bir Sage gerekliydi.

Herhangi bir mantığa göre, Cal onların lideri olmalıydı, ancak Northern bunu yüksek sesle söylemekte kararsızdı.

Gerçekten de, Raven'ın bu işi yapmasını tercih ederdi. Adamı hala güvenilir bulamıyordu.

Hiçbiri bir şey söylemeye istekli olmadığında, Raven'a döndü.

"Yani bunu yapacaksın, öyle mi?"

"Neden yapayım? Sen buradayken?"

Northern başını geriye eğdi, onun ne demek istediğini anlamadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Raven, elini hareket ettirerek konuştu.

"Sen, tek başına, bir V. seviye yarığı hayatta kalan tek kişisin. Eğer bu durumsal partiyi senin tarif ettiğin gibi yönetecek biri varsa, o da sensin."

Sonunda parmağını onun yüzüne doğrulttu.

Northern, yüzünde bir rahatsızlık ifadesiyle ona baktı.

Bunun yerine, Raven Cal'a baktı ve ona sordu,

"Herhangi bir itirazın var mı?"

Cal hafifçe başını salladı ve Northern'a gülümsedi. Yüz ifadesi, kelimelerinin gerektirdiği her şeyi söylüyordu.

Raven, Northern'a kendinden emin bir gülümseme ile baktı ve dedi

: "Görünüşe göre bu büyük harcamayı sen yöneteceksin. Kendini kanıtlama şansını bulduğun için mutluyum."

Northern'ın yüzü, daha önceki halinden çok daha farklı ve canlı bir seviyede, şiddetli bir tiksintiyle şekil aldı.

Onun sözlerinin ne kadar hoşnutsuz olduğunu açıkça gösteriyordu.

Kendini kanıtlamak mı?

Kime? Neden bunu yapmak istesin ki?

Hiç böyle bir düşünceye sahip olmamıştı ve asla sahip olmayacaktı, yoksa hayatını kendisi dışında birisi için yaşamaya başlayabilirdi.

'Beni bencil ve kendini düşünen biri olarak nitelendir, ama diğer herkes de aynısını yapıyor.'

Northern derin bir nefes aldı ve sonra konuştu

: "Eğer beni lider olarak istiyorsanız, bunu yaparım. Ancak, hepimizin aynı fikirde olduğundan ve bu gruptaki herkesin güvenilir olduğundan emin olmam gerekiyor."

Gözleri Cal'a yapışmıştı. "Bu da demektir ki, eğer bizim için faydalı olabilecek herhangi bir sır veya bilgi varsa, bunu şimdi paylaşmak akıllıca olur."

Cal iç çekti ve biraz gülümsedi. Elbette, Northern'ın nereden vurmak istediğini biliyordu.

Northern'a baktı ve kendinden emin bir şekilde ilan etti

: "Bize yardımcı olacak hiçbir şeyim yok ve zarar verecek hiçbir sırrım yok."

Kuzey, tükürüğünü yuttu ve sonunda ilerleyecekleri yolu ilan etmeden önce daha fazla dik dik baktı.

Kuzeyliler, canavarlar ve göçebeler (gezenler) sıcak bölgeye doğru yola çıktılar.

Sıcak bölgeye yolculuk zahmetliydi. Bu nedenle Northern, Pangu'ya geri dönmesini ve Fano ile birlikte onlara Buz bölgesinde beklemesini emretmişti.

Ancak Cal, bunun en iyisi olduğunu söyleyerek bu fikre itiraz etti; hepsinin birlikte hareket etmesi ve birlikte geri dönmesi gerektiğini savundu.

Fakat Northern bunu aptalca bir fikir olarak gördü. Birlikte yürümekten hiçbir hayır gelmezdi. Bu grupta çok sayıda kişi vardı.

Üç Northern, orijinal olanı çıkarınca, biri Ulzred'i taşıyordu; Ulzred, şimdiye kadar hala baygın olan biriydi. Ayrıca Lamla, Ceset Yiyici, Raven ve Cal kendisi vardı.

Grup yedi kişiden oluşuyordu; Koll ve Fano'yu eklerse dokuz olacaktı. Nedense, Northern bu sayının gereksiz olduğunu hissetti.

Ayrıca, Sura'yı yenip volkanik dağın derinliklerinden çekirdeği geri aldıktan sonra soğuk bölgeye geri döneceklerdi.

Cal ne derse desin, Northern bunu duymazdan geldi. Cal, bu sorunu klonunu dağıtarak ve Ulzred'i taşımasına izin vererek kolayca çözebileceğini söylediğinde bile, ya da Northern istemezse Raven'ın taşıma işini yapabileceğini belirttiğinde bile.

Ancak Northern onunla aynı fikirde değildi, Cal'ın önerilerine uymadı ve lider olarak konumunu savundu.

"Eğer bana ne yapmam gerektiğini söylemeye devam edeceksen, neden gidip parti lideri olmuyorsun?"

O zaman Cal'ın sürekli teklifleri durdu. Ve huzur içinde, ana zaman için, gökyüzündeki hayalet ışığın altında yolculuklarına devam ettiler.

Buz bölgesinden ayrıldıklarında, gün doğmuştu. Yolculukları, neredeyse yeterince dinlenmeden geçirdikleri iki gün ve bir geceyi kapsıyordu.

İkisi de ne planladıklarını bilmediği için. Ancak Northern yeterince dinlenmeyi sağladı.

Bunu yapma şekli basitti: Sınırsız Boşluğa geri çekildi.

Nasıl ki bilincini Boşluğa geri çekebiliyorsa, fiziksel bedenini de aynı şekilde geri çekebilirdi. Ancak Northern, fiziksel bedeninin aniden yok olmasından ve birdenbire var olmasından her zaman endişe duyuyordu.

Ancak, etrafta aktif olarak üç kopyası varken, kendisini kaybettirebilir ve kimse tuhaf olanı sorgulamazdı.

Bir noktada, Raven ona neden kopyalarından birinin sürekli kaybolup tekrar belirdiğini sordu.

O gözlemci biriydi, bu yüzden Northern bunu bekliyordu. Ama ona başka bir cevap vermedi

: "Sadece bir şeyi kontrol ediyorum."

O konuşmada ona sorması da haklıydı,

"Ona güveniyor musun?"

Cal'ın onlardan biraz uzakta olduğunu ve onları duyamadığını göz önünde bulundurursak, ya da başka bir deyişle, onun süper insan işitme yeteneği varsa—böyle bir sorunun sorulması için daha iyi bir zaman olamazdı.

Ve onun yanıtı şuydu

: "Bilmiyorum... Ona güvenmiyorum ama sana güveniyorum. Ona güveniyor musun?"

Kuzey, tiksintiyle sessizce dilini ısırdı.

'Neden onun yanıtı her zaman garip olmak zorunda?'

Ona mırıldandı,

"Ona güvenmiyorum, hiç ama hiç güvenmiyorum."

O anki konuşmaları kısaydı. Raven'ın ilk planı hakkında konuştular ve neden onu takip etmek için onu terk ettiğini tartıştılar.

Ancak ona Terence'in planın mükemmel kontrolünde olduğunu anladırdı ve çekirdeklerin payı hakkında endişelenmemesini söyledi; sözünü sonuna kadar tutmayı amaçlıyordu.

Ancak, Northern hala Raven'ın neden böyle davrandığını merak ediyordu.

Onun, Sage aşamasına ulaşmak için kullanabileceği bir dizi çekirdeğin kendisini beklediği yarığa girmesi mantıksızdı.

Hatta onun payını alabilir ve onun ölmesini umarak Ascendant olabilirdi, ancak bu, herhangi birinin rütbe atlamak için karşılaştığı zorluklardan daha zorlayıcı olabilir.

Onun düşünce tarzını hiç anlamıyordu ve neden tanımadığı bir adam uğruna kendini tehlikeye atacağını merak ediyordu.

'Belki de benden hoşlanıyor...'

Northern bir süre bunu düşündü ve bu fikre omuz silkti.

Doğru olup olmadığı onu pek ilgilendirmiyor çünkü ona hiçbir şekilde ilgi duymuyor. Üstelik, o bir çocuk.

Bu yüzden hemen yasakladı.

İkinci günün gecesinde, sıcak bölgeye vardılar; ne yazık ki, yolculukları buna değdi.

Öğleden sonra itibarıyla, atmosferin hava koşularında belirgin bir değişiklik hissetmeye başlamışlardı.

Öncelikle, soğuk yavaşça azaldı, daha ileri gittikçe. Ne soğuk ne de sıcak bir noktaya geldiler; o noktada Raven, onun için örülen ceketi çıkardı ve alışılmış siyah zırhıyla devam etti.

Sonra o kadar sıcak hissetmeye başladılar ki Northern, Night Terror zırhını çıkarmak ve Twilight Dawn'ı kullanmak zorunda kaldı; bu da onun klonuyla karışmasını oldukça kolaylaştırdı.

Volkanik dağ ufukta belirdiğinde, sıcaklık hepsinin terlemesine neden oluyordu.

Cal hariç hepsi, o da sıcaklığa dayanıklı bir eşyası olduğunu söyledi.

Northern da bir zamanlar böyle bir şeye sahip olduğunu hatırladı, ama onunki ateşti; ancak hepsini Hao'ya satmıştı.

Selune'nin amuleti, suyla ilgili olarak ona daha fazla şey yaptı, buza, ateşe veya soğuğa göre değil. Tüm Düzen yetenekleri harikaydı ama hepsi suyla ilgiliydi.

Bu nedenle, kolyeyi takmış olmasına rağmen, bu konuda pek faydalı değildi.

Yine de ileriye doğru devam ettiler ve bir süre sonra, tüm manzara önlerinde belirdi.

Buz yerleşiminin aksine, bu yerleşimin duvarları yoktu. Kızıl ve obsidyenin korkutucu dokusuyla kaplı kül rengi bir manzaraydı.

Bu terkedilmiş toprakların kalbini, sülfürlü gökyüzünü delip geçen yüksek kuleleriyle büyük bir saray domine ediyordu.

Pencerelerinden ürkütücü kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, volkanın sürekli aktif ağzından yükselen duman ve külle karışan korkunç bir parıltı yayıyordu.

Erimiş lavların kan kırmızısı yarıkları, yerin yaşam kanı gibi yüzeye sızarak toprağı delip geçiyordu.

Hava, kükürtün keskin kokusuyla doluydu ve dağın huzursuz karnının düşük gürültüsüyle yankılanıyordu.

Her çatlak, durmaksızın bir sıcaklıkla pulsatör gibi titriyor, yerleşimi kararmış taşların üzerinde dans eden kötü niyetli bir kırmızı tonla aydınlatıyordu.

Beyaz Yürüyücülerle karşılaştırıldığında, canavarımsı sakinlerin evleri, sarayın etrafında dağınık bir şekilde kümelenmişti; geçici yapıları, durmaksızın devam eden sıcaklık ve ara sıra gelen sarsıntılara karşı zar zor dayanıyordu.

Aynı karanlık taşlardan ve yanmış malzemelerden inşa edilen bu konutlar, sanki çatlamış ve dumanlı topraktan çıkmış gibi neredeyse organik bir görünüm sergiliyordu.

Hepsi birkaç saniye boyunca, uzaktan sessizce gözlemlediler.

Onları ve ana yerleşimi ayıran büyük bir erimiş lav nehri vardı.

"Peki, ileriye doğru yol ne?"

Kuzey'e sormak için dönen Raven, aniden geri sıçradı. O anda, Cal'ın kılıcı kör bir şekilde parladı ve Kuzey'in başını temiz bir şekilde kesti.

Kan havaya fışkırdı ve bedeni yavaşça yere yıkıldı.

Yabancı başını biraz eğdi ve mırıldandı

Üzgünüm...

Kuzey'in üç klonu donmuş halde duruyordu ve kısa süre sonra havaya karışmaya başladılar.

Her şeyi bu kadar hızlı gören Raven, o kadar fazla kafa karışıklığı ve öfke içinde sıkışıp kaldı ki, istemeden donup kaldı.

O, Kuzey'i öldürdü.

Kuzey ölü müydü?

Onu öldürdü.

Neden...?

Kuzey neden ölsün ki?

Birden nefesini verdi. O anda içindeki tüm duygular eridi, sonra gözlerinde soğuk bir bakışla Cal'a baktı.

"Senin hakkında haklıydı."

Bir an Northern'ın yerdeki cansız bedenine baktı, başı ana bedenden birkaç ayak uzaktaydı.

“Ortakların az önce öldü ve sen bunu mu söyleyeceksin? Ağlamayacak, delirmeyecek ve bana saldırmayacak mısın?”

Raven biraz çenesini kaldırdı, ona boş bir ifadeyle bir süre baktıktan sonra yanıtladı,

“Ben senden daha fazla ölüm gördüm. Kendi annemin gözlerimin önünde ölmesine tanık oldum ve çığlık atmam ya da ağlamam yasaktı, onun için ne kadar daha fazlası.”

Ona bir saniye daha baktı ve gözlerini Cal'a geri çevirdi.

“Eğer bunu yaparak onu elde ettiğini düşünüyorsan, senden hayal kırıklığına uğradım.”

Cal, Northern'ın bedenine baktı.

O açıkça ölmüştü. Doğru olanı çok iyi biliyordu. Çünkü Northern, klonuyla yürüyordu, bu yüzden hangisinin gerçek Northern olduğunu takip etmek oldukça zordu.

Ancak bunu başardı. Ana Northern, sık sık Raven'ın etrafında dolaşan, onunla konuşan kişiydi; diğerleri ise sadece sessiz kalıyordu.

Elbette, bu onun için çok mantıklıydı. Sonuçta, onlar klonlardı; konuşmak biraz fazla geliyordu. Klonlarının konuşmasını sağlamak imkansızdı.

Eğer bunu yapabilseydi, o zaman yeteneklerini kalıcı olarak kopyalayabilirdi.

Ve birinin yeteneklerini kalıcı olarak kopyalamak imkansızdı. Çünkü bu, yetenekleri de kopyalamak anlamına gelirdi.

Bir serseri birden fazla yeteneğe sahip olamaz, çünkü sadece bir ruh çekirdeğine sahiptirler.

Bu, Cal'ın düşünce tarzıydı ve Northern hakkındaki tüm tahminlerinin sebebiydi.

Ancak, Northern'ı büyük ölçüde hafife almıştı.

Cal, Raven'ın az önce söylediklerini düşündü ama Northern'ın yerde yatan cesedine bakarken bunu kafasından attı.

Başının kesik olduğu yerdeki gözleri şok içinde ve cam gibi, ağzı hafifçe açık, tazeydi.

Onun sürpriz saldırısı, Northern'ı gerçekten şaşırtmış olmalı. Bu konuda en azından kendisiyle çok gururluydu.

Şimdi geriye kalan tek şey bu genç hanımla başa çıkmaktı.

Ama Cal ciddi şekilde tereddüt etti.

Raven, ondan bir rütbe aşağıda bir Savant'tı. Northern ile yaşananlardan sonra, aşırı dikkatli olmak istiyordu.

Üstelik, Raven'da kulağına tehlike çığlığı atan bir şey vardı.

Ama onunla ilgilenmek zorunda değildi...

Birden, duruşunu gevşetti ve sırtını dikleştirerek, gergin boynunun arkasını eliyle ayarladı.

Raven kaşlarını çattı, dikkatlice sordu

: "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Cal kendisini işaret etti. "Ne yapıyorum?" Kaygısız bir şekilde omuz silkti; konuşma şekli, içinde bulundukları duruma uygun olmayan bir sakinlik taşıyordu.

“Seni dövüşmek zorunda değilim,” dedi, Raven'a bakarak. Birkaç kalp atışı kadar duraksadıktan sonra ekledi, “Kendisi yapar.”

Cal konuşur konuşmaz, aniden bir ses onlara katıldı.

“Hayır, hayır, hayır, Caladhel, böyle genç bir kızla dövüşmeyeceğim. Ayyyaa, beni nasıl bir imajla tasvir etmeye çalışıyorsun?”

Bir sesin aniden ortaya çıkmasıyla irkilen Raven, fiziksel bir varlık hissetmeden etrafa dikkatlice bakarak, kılıcını daha da dikkatli bir şekilde kaldırdı.

Cal, sesin varlığına kaygıyla kaşlarını çattı.

Raven sessizdi ama gözleri soğuk bir şekilde etrafını izliyordu, bir şekilde fiziksel varlığının herhangi bir işaretini arıyordu.

“Ne kadar keskin bir hanımsın. Merak etme, sana geleceğim.”

Sesin konuşmasından bir saniye sonra, gökyüzünden karanlık mor bir ışık saçan bir şey düştü.

Düşmesine rağmen, sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi hiçbir şok dalgası yaratmadı.

Çevresindeki ışık sönükleşti ve kısa süre sonra yirmili yaşlarının ortalarında görünen, genç bir özgüven ve rahatsız edici bir sakinlik aura'sına sahip bir adam ortaya çıktı.

Saçları, gece mavisi bir şelale gibi dağınık, sürekli bir gülümseme taşıyan bir yüzü çerçeveliyordu; sabah sisinin arasından süzülen bir güneş ışığı kadar davetkardı.

Geleneksel bir kıyafet giymişti; yumuşak gri ve derin siyah tonlarında akan bir nehir gibi, her kat ve kıvrım, kendine özgü zarafetiyle uyumlu olacak şekilde titizlikle düzenlenmişti.

Robasının kumaşı, taşlara kazınmış eski hat sanatı gibi, kaybolmuş bir çağın hikayelerini fısıldayan ince, karmaşık desenlerle süslenmişti.

Elleri arkasında olan adam, Raven'a doğru yürüdü ve yüzünü ona yaklaştırdı.

Bir sebepten ötürü, ona karşı düşmanca değildi; ondan herhangi bir düşmanlık hissetmiyordu.

Ancak temkinliydi, bu da yüzünü ondan uzaklaştırmasına neden oldu.

Gülümsemesi hoştu ve gözlerini neşeyle parlatıyordu. Northern'ın cesedinin dağılmış olduğu yere baktı.

Sonra, yüzünde hüzünlü bir ifade ile göğsüne dokundu.

Ancak Raven, bu numarayı hemen görebiliyordu. Aslında zor değildi, çünkü samimiyet yerine alaycılık yayıyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve sadece adamı dikkatlice gözlemledi. Bu, konuşamadığı için değildi. Aslında, Raven'ın bu kadar dikkatli olması nadirdi.

Genellikle bakmadan önce atlar ve sonuçlarını çok sonra taşırdı.

Ama şu anda, onun tüm duruşu, şimdiye kadar bilinenleri yalanlıyordu.

Adam, kendi tarzında Kuzey'i yas tuttuktan sonra, yerde yatan ve hâlâ bilinçsiz olan Ulzred'e döndü. Sonra Raven'a döndü.

"Cal'in arkadaşını öldürdüğünden rahatsız olmadığını umuyorum."

Raven kaşını kaldırdı ama adam devam etti.

"Bunu yapması için ona emir verdim. Bu senin arkadaşın..." Yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi ama hemen kayboldu. "Neyse, o artık yoldan çekildi, bu yüzden ayyyaa, artık endişelenecek bir şey yok. Ateş Şehri'ne hoş geldin, Marabeth."

Raven, bu insan gibi görünen canavarların ortak dillerini konuşabilmesine artık şaşırmıyordu, ama giydiği kıyafet, garip olmasına rağmen, ona bir şekilde tanıdık geliyordu. Neredeyse atalarının giydiği gibi bir şeydi.

Onunla ilgili rahatsız edici bir şey vardı. Vücudunun her hafif hareketinde muazzam bir güç sergiliyordu ama aynı zamanda nazik bir akademisyenin varlığına sahipti.

Bu değerlendirme onu kafası karışmış ve durumu nasıl idare edeceği konusunda belirsiz bırakmıştı.

Bu yerde şu anda tek başına o vardı ve eğer bu adam gerçekten Sura ise, hakkında duydukları kişi, o zaman onu tek başına idare etmesi imkânsızdı.

Onun bakış açısından bir maelstrom rütbesindeydi, ama ona farklı bir seviyeye koyan bir aura vardı, daha önce tanıştığı tüm maelstrom rütbelerinden farklıydı.

Bu, onun muhtemelen bir zirve seviyesinde olduğunu çıkarmasına neden oldu.

Bu, Kirithon ile olan savaşa hiç benzemeyecekti. Sonuçta, bu zeka sahibi bir canavardı. Ve görünüşüne göre—çok fazla zeka ve sinsi yollar.

"Genç hanım, arkadaşınızın ölümünden şok olduğunuzu tahmin ediyorum, ama geçmişin sizi geleceğin hayatınıza getirmek istediği nimetlerden alıkoymasına izin vermeyin. Yas tutun, ama kısa olsun."

O, kendinden emin bir ifadeyle çenesini ovuşturdu ve Cal'ın sessizce durduğu yere yan gözle baktı.

"Nasıl oldu, Caladhel...?"

Moralsiz bir şekilde, Cal boş ve sıkıcı bir tonla yanıtladı.

"Mizah anlayışın her geçen gün artıyor. Bu günlerde kelime oyunlarına daha iyi hakim olduğunuzu düşünüyorum."

Bu sözler ezberlenmiş gibiydi. Gerçekte, onları o kadar çok söylemişti ki artık kendi kulaklarına sıkıcı geliyordu.

Ama yine de, bu bilinçli varlık her zaman onun bunu yapmasını gerektiriyordu.

Aniden, adam ona döndü ve omuzlarını tuttu, ciddi bir ifadeyle şöyle dedi:

Bu tür şeyler, Caladhel, ciddiye alman gerekiyor. Senden iltifat etmeni istemedim. Yani bunu ciddiye al, tamam mı? Parlak bir yüzle söyle ve bu sefer başka bir kelime seç, daha göz alıcı bir şey. Sen de konuşma sözlerin üzerinde çalışmalısın. Aslında, ben senin öğretmenin olabilirim.

Evet! Seni özel ders vermeliyim!!

Her kelimesiyle, Cal'ın ifadesi giderek daha da yorgunlaştı.

Birden, arkasından boğuk bir ses yankılandı.

“Kahretsin, şu anda o kadar tiksindim ki kusabilirim.”

Hemen ardından ses duyuldu, adamın yüzünde keskin bir soğukluk belirdi.

Yavaşça döndü, sadece elleri kavuşturulmuş bir şekilde Raven ile arasında duran, ergenlik çağında gibi görünen beyaz saçlı bir çocuğu gördü.

Adamın gözleri kapandı ve tatlı bir gülümsemeyi ayırt ederken titredi.

"Ayyyaaa, bu ne? Ölmedin mi?"

Adam bariz olanı söyledi, başını Cal'a doğru hafifçe çevirerek - ki o da hepsinin en çok şok olanıydı.

Northern'ın hayatta olması ona mantıklı gelmiyordu. Kılıcının Northern'ın boynunu nasıl kestiğini hissetmişti, kanı gördü ve çıkarımı... doğruydu.

Gözleri titreyerek ve sesi kırılarak, umutsuz sözler yankılandı, "Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

Kuzey, Cal'a küçümseyerek baktı ama yanıt vermeden bakışını çevirdi. Şu anda, önemsizdi ve yanıtını hak etmiyordu; ona aldatma karşılığında adil ödülünü vermeyecekti ama önce daha büyük balıklarla ilgilenmesi gerekiyordu.

Bakışlarını sakin bir şekilde adama odakladı.

"Sanırım sen Sura'sın?"

Sura, gözleri hala kapalıyken, başını bir tarafa eğdi.

"Ve kim olursan ol, ilgilenmiyorum. Güçlerimi çaldın."

Kuzey, başını biraz eğdi ve alaycı bir tonla,

"Oh? Senden çaldığım küçük bir şey yüzünden kin mi tutuyorsun?"

Sura ona bir süre boş ve okunaksız bir ifadeyle baktı.

'Bu gerçekten bir volkanın dumanını içen adam mı? Bana göre o…'

Nazik, tatlı ve kibar.

Sura, Cal'ın onun hakkında söylediklerinin hiçbirine uymuyordu. Ya da belki, Cal her zaman yalan söylüyordu.

Kuzey, bu düşünceyi karşılarken Cal'a baktı.

“Hırsızlarla iyi geçinemem, Caladhel'e sorabilirsin. O, benim küçük kızımı çalmaya çalıştı ve şimdi bunun bedelini sonsuza dek ödeyecek. Sen…” Derin bir nefes aldı, “güçlerimin bir kısmını çaldın. Bu, kardeşime bir veda hediyesiydi, onu zorbalıkla sindirdin ve ondan aldın!!”

Sura'nın sesi öfke ve öz kontrolle karışık bir şekilde sertleşti. Konuşmayı bitirdiği anda birkaç kez derin nefes aldı ve sonra Kuzey'e tekrar gülümsedi.

“Bunu göz ardı edeceğim, tamam, yeni bir başlangıç yapabiliriz ve ortak bir hedefe doğru olası bir yol bulabiliriz. Çünkü bir hedefi paylaştığımızda, sırları rahatça paylaşabiliriz ve sırlar paylaşıldığında, gerçek dostluklar kurulur. Yani, paylaşılan bir sır, bir dostluk demektir.”

Son sözlerinin sonunda ona göz kırptı.

Kuzey, o iğrenç sözlerden dolayı tiksintiyle ona baktı, ağzında acı bir tat kaldı.

Başta garip adamla ne söyleyeceğini bilemedi, Sura, düşündüğü gibi görünmüyordu.

Bu nedenle, Kuzey'in herhangi bir sohbeti sürdürmesi oldukça zorlaşıyordu.

Ancak, buraya neden geldiğini ve bu kapıda bulunma nedenlerini biliyordu.

Ulzred'e doğru baktı.

Başarabileceklerinden emin değildi, sadece o ve Raven ama denemeden nasıl bilebilirdi ki.

Sura gözlerini takip etti ve gülümsedi.

"Gerçekten Caladhel ve kardeşimin sana söylediklerine inandın mı?"

Kuzey'in kaşları çatıldı.

"Eh, bir kısmı doğru. Ama gerçekten inandın mı? Caladhel'in seni elde edemediğini görünce, ona güvenmediğin anlamına geliyordu, bu yüzden inanman biraz şaşırtıcı."

Kuzey'in kaşları daha da çatıldı. Tamamen inanmıyordu ama bazı şeyler mantıklıydı, bu yüzden bir dereceye kadar inandı.

Ayrıca, Sura'nın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmak istemiyordu.

Ve… Başka bir şey onu rahatsız ediyordu… şu anda, soruyu nasıl soracağını bilmiyordu. Bu yüzden, onu gömmeye karar verdi.

"Eh. Her neyse, şimdi ne yapmak istiyorsun? Kızımı almanı istemiyorum."

Kuzey'in yüzü korkunç hale geldi.

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra iç çekti ve dedi ki

: "Sanırım arkadaşlığımızın korkunç bir başlangıcına doğru gidiyoruz."

Sura bir süre güldü, "Bunu sevdim. Alaycılığı biliyor."

"Gerçekten mi?" Northern biraz kafasını eğdi.

Ancak Sura'nın ifadesi korkutucu bir ciddiyetle bozuldu. Hiçbir şey söylemeden döndü ve ardından mor parlayan ışıkların ardında gökyüzüne doğru fırladı.

Caladhel'i geride bıraktı, titreyerek yavaşça geri yürüdü.

Northern ona, gözlerinde zalim bir ışık parlayarak döndü.

"Bana söyle Cal, hiç bizim için mi oldun, yoksa ne zaman bize ihanet etmeye karar verdin? Onun kardeşini öldüreceğini söylediğine göre."

Northern bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi ve devam etti, "Ondan sonra sana bir mesaj iletmiş olmalı, bu da muhtemelen hikayenin doğru olduğu ama ondan bir teklif aldığın anlamına geliyor. Sanırım sana bir şey vaat etti, belki eve dönüş yolu? Bu, umutsuzca istediğin şey, bu yüzden bu kadar aptalca davranabilirsin."

Cal, kelimelerden yoksundu, gözleri hafifçe titredi ama genel olarak, Northern ona karşı dururken hala kibirli bir duruş sergilemeye çalışıyordu.

Raven, Northern'ın arkasında, sessizce izliyordu. Ve özellikle Northern'ın bu durumdaki kararını dört gözle bekliyordu.

Northern elini uzattı, Soul Taker'ı çağırdı.

"Yani, seninle benim halletmemiz gereken hesaplar var, değil mi? Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu kadarına kendini hazırlamışsın, değil mi?"

Caladhel'in gözleri ağır bir yük taşıyordu, altında yorgun çizgiler oluşmuştu, kaşları çatık, ve gözlerinden kasvetli bir bakış yayılıyordu.

Yavaşça Stainless'i çıkardı ve onu aşağıya doğru uzattı.

"Üzgünüm North."

"ADIMI ANMA!" Northern bağırdı.

İhanetten acı çekmiyordu. Sadece Cal hakkında yanılabileceğini düşündüğü gerçeğinden nefret ediyordu... hatta bu sadece bir an için bile olsa.

Ve Cal'in bunu yaptığına sevindi, Cal'in kendisini ihanet ettiğine sevindi.

En azından şimdi vicdanı, ona birine güvenmesini sağlamaya çalışmayacaktı.

Kuzey başını kaldırdı ve rakibine söyledi.

"En iyi şekilde gel, bunu hızlı yapalım..." Aynı anda, aklında,

'Ekip adı, Ignis Dominus'

[Gerçek Adın Ignis Dominus]

Korkunç bir mavi alev, Soul Taker'ı kapladı, bir pelerin gibi akıyordu.

Aralarındaki hava kısa bir süre gerginlik içinde tutuldu.

Cal'ın yüzünde sert bir kaş çatma vardı; olan olmuştu ve yaptığı şeyin gerçek nedenleri vardı.

Northern'ın öne sürdüğü gibi, Sura ona eve dönüş yolu vaadinde bulunmuştu. Çünkü biri yarığa girdiğinde, yarığın merkezi yok edilene kadar çıkamazdı.

Sura, bazı nedenlerden dolayı bunun bir yarık olduğunu biliyordu ve nereden geldiğini de biliyordu. Northern Fano'nun adını söylediğinde, hemen Cal ile iletişime geçti ve Northern'ın hızlı bir şekilde öldürülmesini talep etti.

Yarığın dışına bir kapı yaratmayı ve Cal'ı eve geri göndermeyi vaat etti. Sura'yı yenme umudunu tamamen kaybeden Cal, bunu mükemmel bir takas olarak gördü.

Northern güçlüydü, ama Northern'ın Sura'yı yenebileceğine asla inanmadı, ne şimdi ne de asla.

"Bu savaşta ölsem bile, Sura yine de seni ve partnerini öldürecek. Bu yarık senin sonun olacak." Sesinde büyük bir kesinlik vardı.

Northern başını önce sola, sonra sağa eğdi, Cal'ın az önce söylediği kelimeler hakkında biraz düşündü, ardından gözleri aniden tatlı bir gülümsemeyle Cal'a düştü.

“Harika! Ölmeğe karar verdin!!”

Cal'ın yüz hatları gerginleşti, gözleri Kuzey'e karanlık bir şekilde dikildi. Bir süre duraksadı ve sonra sordu

: “Hiç bir adam öldürdün mü?”

Kuzey sessizdi ama gözleri kötü bir bakışla doluydu, Ruh Alıcısı ateşin ipekleriyle dans ederken korkutucu bir mavi ışık yayıyordu.

Hiç bir adam öldürdü mü?

Cevap hayırdı. Hiçbir zaman. Ve asla istemedi.

Ahlaki olarak, Kuzey bir insanı öldürmeyi nefret ediyordu, bunu kötü ve ahlakın ihlali olarak düşünüyordu.

Drifterlar zaten oldukları gibi yeterince güçlü; bu güç canavarlara ve yarıklara son vermeye, daha iyi bir dünya yaratmaya odaklanmalıdır.

Birbirimizi öldürmek, dünyada daha fazla sorun yaratmaktan ve yarıklarla savaşacak drifter sayısını azaltmaktan başka bir şey değildi.

Bunun bir anlamı yoktu.

Ancak, bir insanı öldürmenin gerekli eylemini düşündüğünde, sahip olduğu şeyi korumak için ya da o durumda o kişiyi serbest bırakmanın doğru gelmemesi nedeniyle, hiçbir şey hissetmedi.

Tüm duygularının uyuştuğu gibiydi. Boştu ve içindeki bir şey yavaş yavaş kayboluyordu.

Bu nedenle Northern, yolculuklarına başlamadan önce Raven'a karşı bir ikiyüzlü gibi hissetti.

Çünkü ona birini öldürmemesi gerektiğini söylemişti, oysa bu, duygusuz bir şekilde yapabileceği bir şey gibi görünüyordu.

Şu ana kadar Chaos ve Void ona çok iyi gelmişti ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Duygusuz bir varlık haline gelmek istemiyordu, içinde neyin değişeceğini bilmiyordu ve bu yüzden biraz korkuyordu.

Bu yüzden gerçekten kimseyi öldürmek istemiyordu.

Ama bu adam burada… Cal, yaşama hakkını hak etmiyordu.

'Onu affetmektense sefaletin içine düşmeyi tercih ederim.'

Northern kılıcını daha sıkı tuttu ve Cal'a daha acımasız bir bakış fırlattı, gözleri küçümsemeyle yanıyordu.

"Cevap yok." Cal alaycı bir şekilde gülümsedi, "Sanırım kararını verdin."

Elleri Paslanmaz'ı tutan eline birleştirdi, sonra gözlerini kapadı.

Yavaşça, etrafındaki hava kaynamaya, yoğunlaşmaya ve biraz sisli bir varlık kazanmaya başladı.

Kuzey hemen bir şeyin geldiğini anladı. Cal'ın daha önce hiç kullanmadığı bir şey.

Muhtemelen, bir Bilge'yi diğer gezginlerden farklı bir kategoriye yerleştiren şeydi.

Ruhlarının bir kişilik kazandığı söyleniyor ve Cal'ın ruh kişiliğinin yıldırım olduğu görünüyordu.

Kuzey, yıldırıma atfedilen takımyıldızını biliyordu ama unuttu ve şu anda bu tür şeyleri düşünmek için doğru zaman değildi.

Cal muhtemelen ona yıkıcı bir şey saldırtmak üzereydi.

Ve bunu istemişti, çünkü bu yeni Hız yeteneğinin en iyi öğretmeni, yeteneğin asıl sahibi dışında kim olabilirdi ki.

Cal hareket ederken etrafında yıldırım çarptı. Bir bacağı hafif önde, diğeri ise biraz geride bükülmüştü.

Garip bir pozisyondaydı, eğer hızlı bir kesim hedefliyorsa ihtiyaç duyduğu ivmeyi ona vermezdi.

Ancak, gözleri ilkel bir kötülükle parlıyordu, bu da Northern'ın Cal hareket ettiğinde geri adım atmanın mümkün olmadığını fark etmesini sağladı.

Ya hain kesilecek, ya da hain onu kesecek.

Ve o, ölmek için hazır değildi, ne şimdi, ne de yakında.

Northern yavaşça nefes aldı ve tekrar nefes verdi. O da elinde bir kart tutuyordu.

Mirasını bir sonraki seviyeye yükselterek harika bir şey elde etmişti.

Bunu denemek için daha iyi bir zaman olamazdı.

'Kaosun hissini hatırla, onu kontrol etmeye çalışma, onunla ak…' İçinde kendine söyledi.

[Şekilsiz] ile Northern, akışın o esnekliğini kazandığını keşfetti.

Tek yapması gereken hissi kaslarına yerleştirmek ve bu anıyı asla unutmamaktı.

Kazandığı kılıç tekniklerini kullanmanın ilk adımı Kaos ayak çalışmasıydı.

Bu nedenle, bacaklarını biraz öne doğru hareket ettirdi, alevli kılıcını öne getirdi ve iki eliyle tuttu, gözleri Cal'a kilitlenmişti.

Havada gerginlik arttı, her yer ikisi arasındaki atmosfer sayesinde biraz kasvetli hale geldi.

Hatta Raven de sessizce bekliyordu.

Ve hiçbir uyarı olmadan, Cal hareket etti. Ve her şey hemen durdu.

O hafif 0.0001 saniyede, Northern'ın Kaos gözleri kendini gösterdi. Zaman durmasını hemen gördü.

Bu, Cal'ın kullanmayı reddettiği son yeteneğin gerçek gücüydü. Kullanıcının yaratıcılığına bağlı olarak birkaç şekilde uygulanabilirken.

Bu, onun için bulunabilecek en iyi aşırı güçlü kullanımdı.

Northern ile savaşmıyor olsaydı kazanırdı...

Zaman kelimenin tam anlamıyla durdu, herkes ve her şey dondu.

Ancak o zaman durması, Kaos Gözlerini tetikledi ve bağların görünümü Northern'ın görsellerine zahmetsizce aktı.

Zaman durması nedeniyle, Cal'ın fiziksel varlığı görünmüyordu.

Zaman Sarsıntısının tüm amacı, kullanıcıyı zamanın kollarına yerleştirerek bir noktadan diğerine taşımaktı.

Görünüşte anlık gibi görünebilir veya Shunpo ile aynı gibi görünebilir, ama öyle değil.

Shunpo, mesafeyi aşma kavramıyla çalışıyordu, ancak sonunda, birinin görebileceği mesafe ile sınırlıdır.

Biraz gecikme de var, bu da savaşlarda daha deneyimli ve dikkatli olan biri tarafından fark edilebilir.

Time Warp, ancak birinin fiziksel varlığını gerçeklikten çıkaran, dış bir tepkiyi önlemek için zamanı durduran ve kişinin varlığını istediği yere bırakırken, iş tamamlandıktan sonra zamanı yeniden başlatan tehlikeli bir yetenekti.

Bu da demektir ki, bu anda kimsenin bilinçli olmaması gerekir.

Cal, bunun işe yarayacağından hiç şüphe duymuyordu; yeteneğinden emindi ve bunu düşmanları arasında birkaç kez görmüştü.

Ancak, Northern hakkında onu rahatsız eden bir şey olduğunu da inkar edemezdi.

Northern, bağları hemen gördüğünde düşünmeye gerek duymadı.

Chaos Eyes, aşırı bir süreç anındaydı, Chaos ayak hareketlerindeki hafif ustalığıyla çarpışıyordu, o an her şey mükemmel bir şekilde senkronize olmuştu.

Ve bir kas hafızası gerçekleştirdi—Northern, kendi bedeninin refleksiyle ileriye doğru yönlendirildi, asla geliştirmediği veya sahip olmayı düşünmediği bir refleksle.

Bu, Chaos'a ait olan bir refleksdi.

Ve şaşırtıcı olan, bunu kullanmak üzereyken, gerçekleştirilecek olan belirli kılıç tekniği hakkında bilgi beynine akıyordu.

Gibi görünüyordu ki, Chaos Eyes ona bunu besliyordu.

Bu, Cal kaybolur kaybolmaz Northern'ın mırıldanmasına neden oldu.

Kaos Sanatı, alt form, DÜŞEN YILDIZ

Hemen ardından, Northern, havayla temas ettiğinde yoğun bir enerji patlaması serbest bırakan aşağıya doğru bir darbe gerçekleştirdi.

Bu durumda, serbest bırakılan enerji, tüm havayı tüketen mavi alevlerin bir patlamasıydı ve onu alevler içinde bir daireye hapsolmuş halde bıraktı.

Ve vurulan hava, zamanın maskelendiği Cal'dı. Northern'ın darbesi, Cal'ın kendi darbesini başlattığı mükemmel zamanla senkronize olmuştu ve bu da büyük bir şok dalgası oluşturdu.

Ancak Northern, bunun olacağını bildiğinden, hemen kılıcını ileriye doğru bir karşı saldırı için fırlattı.

"Kaos Sanatı, ikinci alt form, Kuyruklu Yıldız Öfkesi"

Şaşırmış Cal'a birden fazla açıdan saldıran hızlı ve hassas bir dizi darbe serbest bıraktı.

Şaşkın ve nihai yeteneğinden kopmuş olan Cal çaresizdi ve Northern kararlıydı.

Herhangi bir kontrol sağlamak için, Cal'ın en iyi seçeneğin Northern'dan mümkün olan en hızlı şekilde uzaklaşmak olduğunu biliyordu.

Baskı altında bile düzgün düşünebilmesi, onun deneyimli bir savaşçı olduğunu kanıtlıyordu.

Ama çok geçti, çünkü Northern'ın artık hız yeteneğine sahip olduğunu unuttu.

Ya da, Northern'ı yeteneğinin kalıcı olarak kopyalandığını fark etmeyecek kadar küçümsemişti.

Ne yazık ki, bunu fark ettiğinde son nefesini alıyordu.

Cal geri doğru hamle yaptığında, Northern Velocity Dash ile ileri doğru patladı ve Chaos Sword Art'ı kullanıyordu.

"...İlk Form, üçüncü alt form, SESSİZ REKİBİM"

Cal, herhangi bir şeyi anlatmadan önce gözleri büyüdü. Bunu gördü ama hareket halindeydi, bu yüzden harekete geçemedi.

Northern, ondan daha hızlı bir hareket içindeydi, basit bir ileri itme olan ölümcül bir yeteneği sergiliyordu, hızlı ve sessizdi, karnına, soyulmuş bir portakala nazikçe giren bir bıçak gibi girdi.

Kırmızı kanını sıkıştırarak, Soul Taker boynundan çıktı.

Ve onu ateşli mavi alevlerin dansına sararak.

Cal çığlık atmaya çalıştı ama sesi ona ihanet etti, ağzı kanla dolmuştu, boğazında boğuluyordu ve dışarı akıyordu.

Gözleri büyüdü ve gözlerinin köşesinden kan damlıyordu.

Elini ileri uzatarak Northern'a ulaşmaya çalıştı ama tam o anda Northern kılıcı boynundan çekip çıkardı ve boynundan kan fışkırmaya başladı.

Cal'ın bedeni yere yığıldı, ama ateş onu sarmaya ve yalayıp geçmeye devam etti. Northern, kanının bir havuz oluşturduğunu izledi.

Bir adamı öldürmek gerçekten de ağzında ve kalbinde bir acı bıraktı.

Bu, ilk kez bir canavarı öldürdüğünde hissettiğinden farklıydı, her iki durum da öldür ya da öl durumu olmasına rağmen.

O an kalbi rahatsızlıkla kıpırdandı, ancak bir sonraki anda.

Yüzüne gelen bildirim nedeniyle gözleri sevinçle açıldı.

[Tebrikler, bir Geçici rütbe Alt Gezgini öldürdünüz]

[Bir Bilge öldürdüğünüz için 64 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Eşya kazandınız]

Kazandığı yetenek parçalarının miktarı ağzını açık bıraktı.

Bir öğe de - gerçekten düşündüğü gibi olmasını umuyordu.

Ancak, bu deneyimin tadını çıkaracak zamanı yoktu. Raven arkasından yanına yaklaşıp omzuna dokundu.

"Bunun iyi hissettirmediğini biliyorum. Ama bu kesinlikle gerekliydi."

Northern'ın ifadesi, onun sözleriyle soldu. Korkmuş bir yüzle geri döndü,

"On beş yaşında mısın? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kesinlikle gerekli ne demek? Yani, bunu yapmaktan da bir sorun çıkmaz mı?"

Raven, küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

"Hayır, yapmam. İlk öldürmem yedi yaşındayken oldu. Beni bir adamın yetenek gücünün sonucu olan siyah yılanların bulunduğu bir çukura attılar. Görevim yılanlardan hayatta kalmak ve çukurda adamı öldürmekti."

Northern'ın ifadesi daha da soldu.

'Kageyama klanı ne düşünüyor! Shin'in onlardan nefret etmesi de boşuna değil'

İç çekti ve biraz başını salladı.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum…" Yerleşim yeri Marabeth'e doğru döndü. "Ama önümüzde bir savaş var, değil mi?"

"Evet, yapıyoruz," diye yanıtladı Raven ve Northern'a döndü. "Seninle savaşmak bir onur."

Küçük bir gülümseme Northern'ın dudaklarında belirdi, sonra başını salladı, "Seninle savaşmak da bir onur."

"Ah, bu arada on yedi yaşındayım. On beş değil."

Northern, Raven'ın düzeltmesine kaşlarını çattı.

'Yani o daha büyük mü?'

Ona alaycı bir şekilde güldü, "Tabii, neyse..."

Pratikte, o daha büyük değildi ama bunun hakkında düşünmek istemedi.

Ulzred'i almak için bir kopya çağırdı, ancak gözleri, çocuk kralın artık orada olmadığını fark edince büyüdü.

"Kahretsin, Sura'nın onu aldığını görmedim."

Raven da Ulzred'in yatması gereken yere boş boş baktı.

O nefesini verdi ve dedi

Eh, hangi durum olursa olsun, bunun bizim son çizgimiz olduğunu düşünüyorum. Sura'yı ve bu tüm yerleşimi yenmeden önce çocuk hakkında endişelenebiliriz.

Northern başını salladı.

Evet, buradan ayrılmadan önce Usta olmayı planladığım için, onların hiçbirine gitmelerine izin vermek niyetinde değilim.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz][3]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Yavrusu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun İzleri], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [848/2000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [2/2]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [1]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [9/10]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Işığı] ve 6 diğer.

Kuzey ve Raven, lav nehrinin önünde duruyordu, bu, Kırmızı Yürüyücülerin yerleşimini onlardan koruyan tek şeydi.

Ya da onları Kırmızı Yürüyücülerin yerleşiminden koruyan.

Hangisi olursa olsun, yakında öğrenmeyecek miyiz?

Bahsedilen canavarlar grubu bile kaçınılmazla yüzleşmeye hazır görünüyordu.

Nehrin diğer kenarına dizildiler ve iki serserinin geçmesini sabırsızlıkla beklediler.

Hırıldayarak ve homurdanarak aç hayvanlar gibi.

Beyaz Yürüyücüler gibiydiler ama onların kırmızı taş gibi derileri, ateşli kırmızı gözleri vardı, dişleri vahşi orklar gibi ağızlarından dışarı fırlıyordu ve boynuzları Beyaz Yürüyücülerinkinden biraz daha kısaydı.

Ancak genel olarak, daha güçlü, daha deli görünüyorlardı ve taş kalıplı kaslarında daha fazla güç barındırıyorlardı.

Bazıları diğerlerinden daha belirgindi, daha büyük vücut yapıları ve taş gibi derilerinde damarlar gibi akan küçük lav çatlakları vardı.

Ham silahlar, balta, çivili sopalar, mızraklar, asi kılıçlar—köpekbalığı şeklinde ve korkak zihinler için sağlıksız.

Ancak Northern ve Raven yalnız duruyordu, Raven iki kılıç tutuyordu, Northern da eşit şekilde iki kılıç tutuyordu.

İkisi de canavarlardan oluşan kalabalığa soğuk, sarsılmaz bir bakışla sabitlendi.

Yüzlerinde korkunun en küçük bir izi bile yoktu.

Sayısal olarak dengesiz bir şekilde ezilmiş olsalar da, tereddüt veya pişmanlık belirtisi göstermediler.

Özellikle Northern içten içe kendini övüyordu. Çünkü genellikle bu kadar çok canavar, onun savaşmak yerine kaçmayı seçmesine neden olurdu.

Çünkü rakamlar gerçekten bunaltıcıydı ve her zaman bir başka gün savaşmak için yaşamanın bir utanç olmadığını düşünmüştü.

Ama şimdi açıkça görebiliyordu ki, belki de bu durumu, kendisinden beklenmeyen korkaklığı için bir bahane olarak kullanıyordu.

Eski benliğini bu yarıkta bırakmaya ve daha iyi, daha güçlü, hayal edilebilecek en güçlü kişi olmaya karar vermişti; rütbelerin sınırlarıyla bağlı olmadan.

İçinde bulunduğu durumu aşmak için kararlılıkla ilerlemeye daha fazlasıyla kararlıydı. Hayatı, böyle bir güç seviyesine ulaşmak için vereceği şey olacaktı.

O zaman hazırdı.

Eğer gerçekten ölürse, bu onun güçlü olmayı hak etmediği anlamına geliyordu—Northern bununla barıştı.

Ama bu, şimdiye kadar sahip olduğu tüm gücün şans olduğu anlamına da geliyordu. Şimdi, bu yarıkta kontrol etmek istediği şey buydu.

Gerçekten şans mıydı? Yoksa bunun için mi çalıştı?

Eğer şanssa, gerçekten çaba gösterirse ne kadar daha fazla kazanırdı?

Ve eğer bunun için çalıştıysa, neden o yarığı terk edip aniden korkak ve aptal oldu?

Bu Northern için savaş, çok uzun ve derin bir öz değerlendirme anı olacaktı.

Ve dikkatinin dağılmasını istemedi.

Bu yüzden sadece iki klon çağırmaya karar verdi ve Lamla'yı çağırarak canavara Ulzred'i bulmasını emretti.

İki klon ekstra eller olarak hizmet edecekti, yanlardan ona klonlar getirerek yetenek parçalarını toplamasını hızlandıracaklardı.

Yeni aldığı eşyayı somutlaştırdı ve beklediği gibi oldu.

Elinde daha temiz bir katana benzeri bir blade belirdi.

"Bunu daha sonra keşfedeceğim, şimdilik sen al," Northern bunu klonlarından birine verdi.

Ve diğerine iki daggery taktı.

Kendisi, başlangıçtan beri yanında olan Soul Taker ve Mortal Blade ile silahlanmıştı.

Onlardan ayrılıp ayrılamayacağını bilmiyordu, öncelikle Mortal Blade'in yapabileceği şeylerin yarısını bile keşfetmemişti.

Ve Soul Taker'ın verdiği ruh hasarı, birçok şeyi onun için gerçekten kolaylaştırıyordu.

Kuzey kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve hazır olduğu görünen Raven'a döndü.

"Ne?" diye sordu, tonu bir parça kibirle doluydu.

Kuzey, memnun bir gülümsemeyi dudaklarından atmaya çalışarak bakışlarını çevirdi, bunu yaparken şöyle dedi:

"Hiçbir şey değil, sadece seninle ilk buluşmamı düşünüyordum. Seni ne kadar sevmediğimi düşün, ama işte buradayız..."

"...sırtını benim korumam için bana bırakırken, sen de benimkini koruyorsun."

"Kendini kandırma, sana bunu yapacak kadar güvenmiyorum."

Raven'ın dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi, başını eğdi ve gözlerinde bin yıllık bir tilkinin kırmızı ışığı parladı.

"Ama bence durum tam tersi. Bence bana güveniyorsun, ama bunu kabul etmekten utanıyorsun."

Kuzey gözlerini devirdi, "Ah lütfen. Sadece gelecek savaşa odaklan ve hayatta kalmanı sağla, ben kendi sırtımı korurum."

Raven başını salladı ve omzuna dokundu, "Merak etme dostum, seni koruyacağım."

Yüzü sinirle buruşurken, Kuzey karşılık verdi, "Hı? Senin dostun kim lan?"

Raven ileriye baktı, yüzü kararlı bir ciddiyetle kırıldı.

Bir süre duraksadı, sonra hala ileriye bakarak söyledi.

"Sana söz veriyorum, seni bu yarıktan çıkaracağım. Ve son seferdeki gibi acı çekmek zorunda kalmayacaksın. Hiçbir durumda seni yalnız bırakıp acı çekmene izin vermeyeceğim, eğer birisi tuzağa düşecekse, o kişi ben olacağım, sen değil."

Northern, o konuşurken başını eğdi, yumruğu sıkıca kapandı ve o kadar sıkı tuttu ki titriyordu.

Anlamadı. Bu kız kimdi? Neden? Yeniden anlamaya başladığı anda, her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Onun acı çekmesine asla izin vermeyeceğini söylemeye ne hakkı vardı, kendini feda edecekti—ya da birisi tuzağa düşerse, o zaman ben olacağım, sen değil demekle neyi kastetmişti.

Bu ifade Northern'ın bağırsaklarını öfkeyle kaynatıyordu.

Bu kadar mı kahraman olmak istiyor? Onun yardımını mı istedi? Onun merhametini mi?

Bu arada Raven, yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı, gözlerini kaçırdı. Sonra duyulacak şekilde mırıldandı.

"Bu şekilde inşa ettiğim için üzgünüm. Tüm hayatım boyunca çok fazla zarar gördüm, geçmişim, çocukluğum o kadar acımasız ki, hatırladığımda kusuyorum, korkudan titriyorum, bunu kimseye istemem. Yani, böyle olduğum için üzgünüm."

Kuzey, nefesini içeri çekip dışarı verdi ve yüzündeki öfkeyi sildi, düz bir ifadeyle yukarı baktı ve dedi ki

Önümüzdeki şeye odaklanalım Raven. Şu anda, mümkün olduğunca çok canavarı öldürmek… hayır, bu canavarların hepsini öldürmek.

Raven sordu, "Nasıl geçmeyi planlıyorsun? Beni... istemiyor musun?"

O cümlesini tamamlamadan, Northern gözünden kayboldu ve lav nehrinin hemen ardından, canavarların önünde aniden belirdi.

Gözleri büyüdü, ancak hemen ardından hayranlık ve şaşkınlıkla gülümseyerek büzüldü.

'O neydi? Hatta yürümüyordu!! Daha da güçlenmiş!!!'

Northern'ın gücünden gerçekten mutlu görünüyordu, arkasında bir kalkan belirdi ve hemen kanatlarını açarak onu havaya taşıdı.

Gelmelerinden önce Northern, görünmeden savaşa girmişti.

Raven'ın görebildiği tek şey bir dalgalanmaydı, genellikle bir dalgalanma olurdu ve ardından havaya fırlayan bedenlerin bir devrimi olurdu, kan ve iç organlar dökülürdü.

Onların arasında hızla ilerledi, yolundaki her şeyi tüketen Kaos Alevleri patlaması oluşturmak için Sonic Surge kullandı, ilk başta yaptığı tek şey koşmaktı, koşmak, koşmak ve koşmak.

Bunu Cal'dan öğrenmişti.

Cal bu yüzden bir Bilgeydi, ruhunun kişiliği yıldırım gibiydi, Sonic Surge'ı Cal gibi kullanamıyordu ama o anın sıcaklığında düşündü.

Ya sadece Bilgelerin sahip olduğu o ruh kişiliği gibi bir şey gerekiyorsa?

Buna bakıldığında, çok da bir şey değildi, sadece ruh özünün fiziksel bir bedene bürünmesiydi.

Açıklamaya uyan neye sahip olduğunu düşündü ve başka bir şey yoktu, sadece Kaos Alevleri vardı.

Yangını bile yakabilen kötü niyetli siyah alevlerdi ve yaktığı şey var olmaktan vazgeçene kadar yanmayı durdurmazdı.

Bu, savaş alanının bir kısmının dans eden siyah alevlerle sarılmasına neden oldu.

Kaos Alevleri denizinde her şeyi Sonic Surge ile ıslatıyordu, hangisinin hangisi olduğuna aldırış etmeden.

Ve o halde bile, Northern savaş alanının yarısını kaplamamıştı.

O sadece en uç noktadaydı ve çoğu Kırmızı Yürüyücülerin bulunduğu ana yerleşime girmemişti, orada savaş için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

O kadar kalabalık idiler ki, arkadakiler öne atılamıyor, sadece sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Ve Northern, uzaktan siyah alevlerle ilerliyordu.

Onlar, denizden kıyılara ayrılan küçük bir siyah alev mızrağı ile kırmızı bir deniz gibiydiler.

Eğer Raven, havadan bakarak sayılarını tahmin etseydi, muhtemelen en az dört bin olurlardı.

Onun tahmini abartılı gibi görünse de, binlerce olduklarından emindi ve bu sadece bir bin değildi.

Demek istemiyorum—ileriye baktı—kötü kulelerin karanlık gökyüzüne uzandığı büyük saray vardı.

Büyük sarayın açık balkonundan, daha önce gördüğü adam görünüyordu, çok rahat bir sandalyeye oturmuş, geriye yaslanmış, ağzında bir pipo vardı.

Gökyüzünü takip eden spektral ışık dalgası, tam balkonun önünde sona eriyordu.

Raven daha dikkatli bakmaya karar verdi, sonra kaşları inançsızlıkla çatıldı.

"O..."

Işıklar, Sura'nın ağzında tuttuğu sigara borusundan doğrudan geliyordu, soğuk bir ifadeyle onlara bakıyordu, gözleri biraz boş gibiydi.

Okunaksız, hatta eğlenmemişti, sadece oradaydı, sanki sıkılmış gibiydi.

Raven bir an dehşete kapıldı. Bu nasıl bir anlam taşıyordu?

Bu ışıklar, yüzlerce kilometre ötedeki Beyaz Yürüyücüler bölgesine kadar gidiyor.

Bir sigara borusu nasıl olur da ışık yayıyor, aslında duman yayması gerekmiyor mu? Yoksa bu ışıklar gerçekten renkli dumanlar mı?

Raven kafası karışmıştı, ama bu Sura'nın etrafında bir gizem olduğunu çok iyi anladı. Ve o gizem onu ciddi şekilde rahatsız etti.

Şimdilik bunu görmezden gelmeye karar vererek, savaşa daldı, indiğinde, üç kilometre çapında yıkıcı bir ışık patlaması oldu.

Herkesi ve her şeyi yok eden bir patlama.

Bu, kırmızıların denizinde büyük bir delik oluşmasına neden oldu ve tüm savaş alanının büyük bir şekilde titremesine yol açtı.

Öyle ki Northern bir an duraklayıp başını sallamak zorunda kaldı.

Savaş alanına sadece bir adım atmıştı ve o, ondan çok daha fazlasını öldürmüştü.

Ancak, o anda beklenmedik bir şey oldu.

[10.000 yetenek parçası karşılığında Aeros Luminous(EX) yeteneğini kopyalamak ister misiniz?]

Northern'ın ağzı aniden açıldı, ancak o anda elini yana savurdu, kollarını yukarı kaldırmış olan canavara kılıcını sapladı, sonra onu çekip mor kan fışkırarak yukarı doğru kesti.

'Ne lan bu? On bin yetenek parçası?!!!'

Bu, ona beş bin yetenek parçası gerektiren o adamı hatırlattı.

Slotunun zaten dolu olmasının yanı sıra, gerçekten on bin yetenek parçası kazanmak için çalışmayı mı istiyordu, sadece onun yeteneklerini kopyalamak için mi?

Onun yeteneği on bin parça değerinde olacak kadar ne kadar güçlüydü?

Ve bu EX'di,

'Bu en yüksek yetenek sınıfı değil mi?'

Northern, Raven'ın yeteneklerinin ne kadar çılgınca pahalı olduğunu düşünerek geçirdiği zamanla daha fazla kafa karışıklığına kapıldı.

Bunun için çok parasızdı, yapamazdı, şimdi değil, yakında da değil.

Ve bu onu acıttı, beklediği şeyin tam önünde olduğunu düşünmek ve onu kavrayamayacağını bilmek, şimdi değil, yakında da değil.

Bu üzücü ve acı vericiydi.

'Bu kız bozuk... Yaşayanların diyarından silinmeli, çünkü ne halt?'

Yetenek hakkında daha fazla şey görmek istese de, şu anda bunu yapamazdı.

[Gör] Raven'ın ruhunu göremedi. Bu da durumu inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

Üstelik, hala bu savaş vardı.

Bir başka canavarı başından kesti. Etrafında bir kopyası vardı, dikkatini dağıttığı sırada yaklaşanları yok ediyordu.

Diğeri uzaktaydı, onu bile göremedi. Ve ayrıca, bunun Raven'ın yeteneğini tanık olan kişi olduğunu tahmin etti.

Çünkü bunu görmedi.

Northern başını salladı ve savaşa devam etmek üzereyken aniden keskin bir acı hissetti ve durdu.

Kaşlarını çattı ve yürümeye çalıştı ama göğsü sıkışmıştı.

Ölümcül Kılıç ve Ruh Alıcı elinden kayıp düştü, dizlerinin üzerine çöktü.

Buna karşı koymaya çalıştı ama acı daha da arttı, sanki iç organları birbirleriyle savaşır gibi karmaşadaydı.

Aniden etrafındaki dövüşen kopya kayboldu.

Sonra Northern gördü

: [2000 yetenek parçasına ulaştınız]

[Ruhunuz evrim geçiriyor…]

'Ne? Nasıl? Ne zaman?'

Raven, yetenek yeteneğinin yıkıcı etkisiyle yere indikten sonra hemen çift kılıç stilini kullanmaya başladı.

Kageyama çift kılıç sanatı, bir miras tarafından ortaya çıkarılan bir soy sanatıydı.

Miraların en şaşırtıcı yanı buydu: nesilden nesile aktarılabiliyorlardı. Mirasçının kan bağı ile ilgili olması bile şart değildi; mirasçı bir serseri olduğu sürece aktarılabilen bir şeydi.

Ancak çoğu klan ve aile, bunu kendi kanlarına aktarmayı tercih etti, bu yüzden bir şekilde, geçmişte muazzam miraslar elde eden kahramanlar, çeşitli soy sanatı olan çeşitli aileler oluşturmuştu.

Kageyama Klanı da böyle bir klandı; ilk ataları karanlık element yeteneğine sahip büyük bir suikastçıydı. Bu daha sonra karanlıkla olan tanışıklıklarını oluşturdu; belirgin jet siyah saçları da aileleri tarafından oldukça bilinen bir şeydi.

Ve yetenekleri, daha da önemlisi, her zaman bir Savaş sınıfı yeteneğiydi. Ancak Raven, bir Büyücü sınıfı yeteneğini uyandıran ilk kişiydi.

Şüphesiz güçlüydü, ama babası ve kardeşleri için işe yaramıyordu.

Bir hizmetçinin çocuğu olarak, on üç kardeşinden daha fazla acımasızlık ve ihmal ile karşılaştı.

Yine de, acının onu tüketmesine izin vermedi; babasını gururlandırmak istiyordu, ondan bir şey beklemesini istiyordu.

Her kardeşlerinin ve kız kardeşlerinin onu öldürmek için verdiği her denemede, her zaman galip gelirdi, babasının bir kez ona bakmasını umarak... Sadece bir kez bile olsa.

Diğerlerinden farklı olarak eğitim aldı; sonunda, doğal yeteneği kendini gösterdi ve soy sanatı herkes gibi kullanmayı başardı.

Mirası ve onun yeteneklerini de kazandı.

Ve gece gündüz, uykusuz günler geçirerek, kılıcı sallayarak ve ailesinin nefret ettiği için EX sınıf yeteneğini unutarak sıkı bir şekilde çalıştı.

Ama o adam ona hiç bakmadı.

Ve akademi müdürü onun yeteneğini keşfettiğinde, ona yaklaştı ve akademiye gelmesi için ikna etti.

Bunu görmezden geldi; gitmek istemedi, ailesinin klanından hiç kimse oraya gitmemişti. Büyük aile adını lekelemek istemiyordu.

Ancak bir gün Raven buna karşı karar verdi. Elbette, bu kararın bir katalizörü vardı, ama şimdilik, bu onun geçmişinde gömdüğü gizem kutusunda kalıyor.

Rughsbourgh'un onu en güçlü yapma vaadi, onu buraya getirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onun saçmalıklarına inanmayan %1'lik kısımdaydı.

O, başka bir erkeğin onu en güçlü hale getireceğine güvenmiyordu, ama ailesinden uzaklaşmak istiyordu.

Tam kaybetmeden ve onları rastgele öldürmeye başlamadan önce.

Baba'sına karşı gelmek zorundaydı, ve adam ona bir söz verdi.

Ölüm sözü.

Klanı terk ederken, her zaman klanı terk eden herkes için geldiklerini çok iyi biliyordu.

Bu yüzden Raven için Stelia kıtasında olmak bir nimetti.

Ama aynı zamanda aktif olarak çalışıyordu, daha güçlü olmak için çalışıyordu. Kuzey'den farklı olarak, Merkez Ovası'na dönmek için acele etmiyordu.

Aslında, gerekli olandan daha uzun kalmaktan rahatsız olduğu görünmüyordu; çünkü Kuzey'e yardım ettiği için ona uçan koyunları ödül olarak vermekte tereddüt etmedi, o zaten bundan bolca kazanacaktı.

Kararlılığı güçlü ve kırılmazdı ve kılıçlarının hareketinde görülebiliyordu.

Hava da yaylanarak, o taş derilere saplanıyordu. Gözlerinde bir tereddüt yoktu, kalbinde bir sarsıntı yoktu.

Bakışı sabit ve tehlikeliydi, hareketleri hızlı ve keskin, kılıçları acımasız ve affetmezdi.

Bu savaş alanında bir iğrençlikti, bu canavarlara karşı bir düşmandı.

Raven ileri fırladı ve kılıcını birinin boynuna sapladı, o da kılıcını vurmak için kaldırmıştı—Northern'ın kopyaları kayboldu—ve bunu gözleriyle gördü.

Hemen yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Neden aniden kopyalarını yok etti, diye düşündü Raven. Belki de savaşa daha fazla odaklanmak istiyordu.

Ama bir yandan da bunun olasılıksızlığını düşündü. Northern, kopyalarının bu savaşta büyük bir yardım olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu savaşı hızlı bir şekilde kazanmak için sayılara ihtiyaçları vardı. Raven, Northern'ın bu kadar dikkatsiz bir şey yapacağını düşünmüyordu, en azından şimdi değil.

Endişeli bir şekilde, Raven kalkanını kuşandı ve havaya uçtu.

Birkaç saniye taradıktan sonra, sonunda Northern'ı yerde, canavarlardan uzaklaşmak için kılıcını rastgele sallayarak ayağa kalkmaya çalışırken gördü.

Yüzünde bir kaş çatma belirdi ve "Ruh çekirdeği... ilerliyor mu?" diye mırıldandı.

O anda gözleri büyüdü ve tereddüt etmeden, kurtarmak için daldı.

Kuzeyin arkasına iniş yaparak, kanı havaya saçan ve hatta kendi yüzünü ve zırhını lekeleyen şiddetli bir yatay darbe savurdu.

O, Northern'a geri döndü ve şöyle dedi:

“Şu an kendine odaklan… Ve sırtını bana bırak.”

Kuzey, sinirle dişlerini sıktı.

Neden böyle olmak zorundaydı? Ona işine karışmamasını ve bunun yerine kendi işine odaklanmasını söylemişti.

Yine de burada, çaresiz bir şekilde onun yardımına ihtiyaç duyuyordu.

Northern öfkeli hissediyordu, ama aynı zamanda başka seçeneği olmadığını da biliyordu; bu durumla ilgili bir söz hakkı yoktu.

Yapabileceği en az şey, çocuk gibi davranmamak ve durumu kabullenmekti.

Başını eğdi ve teslim oldu.

“Ah, tamam. Sırtımı sana bırakacağım.”

Gözlerini devirdi, ama sonunda bilinci azalırken gülümsemeye başladı.

O sözlerle aniden güçlenmiş gibi, Raven vücudunda bir adrenalin patlaması hissetti.

Her bir kası ve uzvu, onu korumak için alışılmadık bir şekilde hazır görünüyordu.

Belki de bu, onun bu sözlerinin onun tarafından kabul edildiğini çok iyi anladığı içindi.

Belki de bu yüzden onun için savaşmaya, onu korumaya bu kadar heyecanlıydı.

Gözleri heyecanla parlıyordu, tatlı bir gülümseme yüzünü zarif bir şekilde güzelleştiriyordu.

[Ruhun evrim geçiriyor…]

Northern, sıcak, karanlık bir alanın onu sardığını hissetti; fiziksel bedenini hissedemiyordu ve her şey bir rüya gibi geliyordu.

Bu, Driftçi olduğunda hissettiği kadar canlı değildi; belki de bu yüzden Nomad rütbesi gerçek bir rütbe yerine bir köprü olarak kabul ediliyordu.

Ancak bu kadar evrim, Northern'ın başa çıkmaktan nefret ettiği çok fazla acıya neden oluyordu.

Drifter olmanın bu kadar acı verdiğini düşünmemişti.

Tüm varlığının yanıyormuş gibi hissetti.

Ancak bu uzun sürmedi.

Çok geçmeden, Northern aşırı soğuk hissetmeye başladı; bu, sıcaklıktan daha iyiydi; tüm bedeni soğuk ve sakin hissetti ve kısa süre içinde her şey yerli yerine oturdu.

Her şey o kadar yerli yerine oturdu ki, huzur içinde nefes alabiliyordu.

Kelimenin gözünün önüne çıktığını görünce bir iç çekti.

[Tebrikler]

[Bir Göçebe oldun]

[Boşluğun boşluğuna daha da yaklaşıyorsun]

[Boşluğun Tohumu, Boşluğun Çocuğuna evrildi]

[Özellik aktif yetenek Boşluk Gücü, seni gerçeklikten ayıran bir boşluk gücü haline gelmek için Sınırsız Boşluk ile birleşti]

Ek Bilgiler: [Her zaman sınırsız boşlukta bulunuyorsunuz, ancak kiminle doğrudan etkileşimde bulunacağınızı, kimin zararlı veya zararlı olmadığını etiketleyerek seçebilirsiniz. Sınırsız Boşluk, onları kendi içgüdüsel yargınıza göre tehdit olarak tanır ve bir mikro saniye içinde sizi tehditin gerçekliğinden ayıran bir boşluk kuvveti oluşturur]

Ek Bilgi: [Onların saldırıları asla sana ulaşamayacak çünkü senin şu anda tezahür eden gerçekliğine ulaşmak için sınırsız Boşluk'tan geçmeleri gerekiyor. Mesafeyi kısaltabilir veya uzatabilirsin. Saldırıyı Boşluk'un Sınırsız Boşluk gücüne girdiği anda bile yönlendirebilirsin.]

Diğer panellere bakmaya bile zahmet etmeden, Northern bu panelde donup kaldı.

'Bu hastalıklı! Aslında bozuk!'

Elbette, elbette, Boşluk Gücü vardı, ama Northern bunu tamamen unuttu çünkü bir rakibe saldırırken bunu sürdürmenin ne kadar stresli olacağını düşündü.

Saldırı akışı, savaş içindeki kararlar vermesi gereken anlar ve sonra sürekli olarak korunaklı kalmanın ne anlamı olduğunu düşündü.

Ve böyle bir aşırı güçlü savunma yeteneğine sahip olduğunu tamamen unuttu.

Ancak şimdi daha iyi hale geldi, hepsi Boşluk onu kabul ettiği için.

Bunu söyledi, ama Northern bunun muhtemelen Cal'ı öldürmesiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu.

O düşünceyi geride bırakarak, Northern yeteneğe dikkatle baktı, okudu ve düşündü.

Kısacası, saldırıların ona ulaşması imkansızdı, çünkü önce Boşluk'tan geçmeleri gerekiyordu, çünkü Boşluk onun gerçekliği ile normal gerçeklik arasında yer alıyordu.

Kesinlikle karmaşık bir şeydi; Northern, bunu basit terimlere dökmeye çalışırken başının ağrıdığını hissediyordu.

Ancak en azından, bu saldırıyı bilinçli olarak aktive etmesine gerek olmadığını anladı; bu, içgüdüsel yargısına yanıt veriyordu. Bu yüzden bununla ilgili herhangi bir sorun yaşamayacağını biliyordu.

Ayrıca, artık Sınırsız Boşluk ile birleşmişti, bu da her zaman orada olduğu anlamına geliyordu.

Heyecanla iç geçirdi ve geri kalanını araştırmaya devam etti.

[Sahip olduğunuz yeteneğin yeni yetenek yeteneği açıldı]

[Tüm kopyalanmış yetenekleriniz sahip olduğunuz yeteneklere dönüştürüldü]

[Yeni yetenek slotları eklendi]

Northern yalan söyleyemezdi; paneller önüne geldiği anda, bedenine baskın bir güç dalgasının aktığını hissetti.

Bu hissi kelimelere dökemedi, ama ruhunun yeni rütbesi nedeniyle bedeninde meydana gelen hafif değişiklikleri canlı bir şekilde fark edebiliyordu.

Birkaç dakika önce olduğundan biraz daha uzun hissetti.

Ancak bu onun ana ilgisi değildi. Northern, bir zamanlar önerdiği bir teoriyi doğrulamak istiyordu.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz][3]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Çocuğu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [0/3000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/3]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Işığı] ve 6 diğer.

Kuzey duygularla boğulmuştu. Haklıydı! Doğruydu!

Artık üç yeni yetenek slotu ve üç sahip olduğu yetenek vardı. Ayrıca, bir şey fark etti…

Ne düşündüğünü kontrol etmek için kendini sakinleştirdi ve sahip olduğu yetenekler panelini çağırdı.

[Sahip Olunan Yetenek - 3]

Yetenek: Gelişmiş Klonlama

Sınıf: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Ben, Kendim ve Ben]

Açıklama: [Ben tekim, sadece ben, kendim ve ben! Diğerleri beni güçlendiriyor.]

Yetenek Yeteneği: [Kendi Klon], [Diğer Klon]

Nitelikler: [Hepsi Aynı]

[Artık Kopyalanmış Yeteneklerin Nitelik bilgilerini görüntüleyebilirsiniz.]

Yetenek Gelişimi: [0/600]

'Tamam, bu, Karanlık Terör benim tekillik klonumla birleştiğinde başa döndü.'

Bir kez daha birden fazla klon yaratabilmesinin sebebiydi.

Bilgileri gözden geçirirken, Northern hemen bir şey fark etti ve bağırdı

: "Evet!!"

Sesinin karanlıkta yankılandığı duyuldu.

Ne gördü?

Görünen o ki, eklenen tek yetenekti.

Henüz yeteneği kontrol etmemişti, ama yetenek yeteneğinin arttığı gerçeği, eğer iyi anladıysa, bir şeyi ifade ediyordu.

Northern, ruh rütbesinde ilerledikçe, diğer tüm Drifterlar gibi, yeteneğini gerçek potansiyeline açabilir.

Yani, ilerledikçe daha fazla yetenek açılır.

Şu anda sadece bir tane var çünkü daha önce yalnızca bir sahip olduğu yetenek vardı.

Artık üç tane var, bu da demek oluyor ki, bir sonraki rütbesine geçtiğinde, Soul Eyes ve Windstride dahil olmak üzere üç yetenek için daha fazla yetenek kazanacak.

Onun ne kadar daha güçlü olacağını bilmekten daha heyecan verici bir şey yoktu.

Hiçbir şey; bu dünyada onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Ve Northern, bu anlayışla iyi bir şekilde birleşmeye başlamıştı.

Sonra yeni yeteneği kontrol etmeye karar verdi.

[Diğer Klon]

Açıklama: [Diğer şeyleri Klonlayabilirsiniz. Klonlamaya çalıştığınız şeyin ruh rütbesi ne kadar yüksekse, onu Klonlamak ve klonunu sürdürmek o kadar zor olur]

Northern'ın çenesi düştü.

'Kahretsin! Bu sadece... Kahretsin...'

Ne diyeceğini bilmiyordu ama kahretsin.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Haziran ayının son günü; sizlere heyecan verici bir duyurum var.

Öncelikle, yeni ayın ilk haftasını ayrıcalıklar için toplu yayın yapmaya ayıracağım; ayrıca yeni ayrıcalıklardaki bölüm kilitleri için indirimler de vereceğim.

Şimdi, işte duyuru geliyor.

Yazar-okuyucu kazan-kazan yarışmasına katılmamızı istiyorum. Bu nasıl olacak?

En iyi satış sıralamasında ilk on içinde yer almama yardım et. [En iyi satış sıralamaları, okuyucuların kitabınıza harcadığı madeni para miktarıdır].

Temmuz ayını trend sıralamasında ilk on içinde tamamlarsam, o zaman okuyucular için ödül, Ağustos ayı boyunca her gün beş bölüm toplu yayın olacak ve o ayki tüm ayrıcalıklı bölümlerde %90 indirim uygulanacak.

Peki, ne dersiniz, Temmuz ayında trend sıralamasında ilk on içinde yer almama yardım etmenin mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?

Bunu öğreneceğiz.

Her zamanki desteğiniz için çok teşekkür ederim; bu noktaya kadar hepinizin sayesinde geldim.

Kuzey doğruyu görüyorsa, bu sadece kendisini değil, başka şeyleri de klonlayabileceği anlamına mı geliyor?

Öğeleri klonlayabilir, belki insanları klonlayabilir mi?

Sonuncusunu düşündüğünde başını salladı.

'Hayır, o kadar güçlü olamaz. Aksi takdirde, beni Raven gibi bozuk bir birey yapar.'

Ancak gündemi kafasından temizledikten sonra bile, bir süre buna takılı kalmaktan kendini alamadı. Çünkü gerçekten yapabilirse, bu bunaltıcı olurdu.

Denemeden başka bir yol yoktu.

'Ah, lanet olsun,'

Kuzey aniden etrafına bakındı, gözleri faltaşı gibi açıldı.

Bu yerde büyümesini keyifle yaşarken, Raven çaresizce onun için tonlarca canavardan savaşarak koruyordu.

'Hadi Northern!' İçinde bağırdı, hemen kendini toparladı.

Durdu ve düzenli bir şekilde nefes aldı, ardından gözlerini kapadı, yumruğunu sıktı.

Şu anda içinde birçok sinirsel gerginlik hissetti ve dürüst olmak gerekirse, tam olarak nedenini bile belirleyemedi.

Bu, kendisi için çok heyecanlı olduğu için mi? Yoksa ne yapacağını ve nasıl yapacağını düşündüğü için mi?

'Sadece akışa mı uymalıyım yoksa akışın kendisi mi olmalıyım, her şeyi aşırıya mı kaçırmalıyım?' diye düşündü Northern.

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu, Northern kendi sözleriyle akışa uymaya çalışıyordu. Kendini veya gücünü ortaya koymadan işleri en az seviyede tutmaya çalışıyordu.

Gizlenmiyordu, sadece bunu da göstermiyordu ve bu, onun beklediği birçok tutarsızlık ve çelişkiye yol açmıştı.

Night Terror kesinlikle onun hayatını nasıl yaşadığını görse gururlanmazdı.

Bu yüzden Northern doğru seçimi yapmak istiyordu.

Öncelikle, önceliklerini netleştirmek istiyordu.

'Hala eve gitmek istiyorum... Orta Ova'ya gidip ailemle buluşmak istiyorum. Ama Helena haklıydı. Artık güçlü olmaya odaklanmalıyım, yeterli kaynaklara sahip olduğum için, Orta Ova'ya adım attığım an ne olacağını, kimlerin benim için geleceğini bilmiyorum.

Kahretsin, tüm ailemi tehlikeye atabilirim ve onları koruyamam, bu yüzden... Güçlenmeye odaklanmalıyım.'

Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Evet, bunu önceliğimiz yapalım. Her ne olursa olsun güç, ailemi korumak için, kendimi korumak için ve dünyada bir ses sahibi olmak için, elbette özel bir sebep için değil, kendim ve sevdiğim insanlar için."

Bu sözleri söylerken nazikçe göğsüne elini koydu.

Bu sözlerin kalbine yerleştiğinden emin oluyordu. Böylece bu hedeften sapmayacak, sapsa bile tekrar hatırlanmak istiyordu.

Northern daha sonra gözlerini açtı ve açtığında.

Yeniden doğmuştu. Gözleri mavi ışıkla parlıyordu ve ezici bir kararlılıkla yanıyordu.

Yaydığı kararlılık aurası, gerçekten de çekingen birini boğabilirdi.

Anında farklıydı. Fiziksel varlığında hiçbir şey değişmemişti.

Ama bir kişinin sadece şimdi bir amacı olduğu için ne kadar farklı olabileceği gerçekten harikaydı.

Northern nihayet bir amaç, kararlılık ve bir neden bulmuştu.

İleride nelerin olacağı konusunda emin değildi. Ama ileride ne yapması gerektiğinden emindi.

İç çekti ve gözlerini kırpıştırdı. Sonra manzarası değişti.

O göz kırpmasıyla, Northern gerçekliğe geri döndü.

Çevresindeki her şey temizlenmişti, canavarların cesetleri yere dağılmıştı, ışıkla parlayan ateşli bir kadın dairesel hareketlerle dalgalanıyordu ve kan, hareketinin övgüsü olarak gökyüzüne fışkırıyordu.

Raven, yarattığı açığı kapatmaya cüret eden her canavarı acımasızca yok ediyordu ve onları daha da ileriye itiyordu.

Birçokunu ortadan kaldırmıştı, ama geriye kalanlar da göz ardı edilecek bir sayı değildi.

Northern, düzenli bir şekilde nefes aldı ve yavaşça ayağa kalktı, dizine yaslandı ve sonunda ayağa kalkmadan önce biraz öksürdü.

Öksürdüğü anda, Raven duraksadı ve başını geriye çevirdi.

Onun sırtını dikleştirdiğini izlerken yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

O da bunu hissedebiliyordu. Onun varlığındaki fark, bu sadece içinde bir şeylerin değiştiği bir durum değildi.

Sonunda kendisinin eksik parçasını bulmuş gibiydi.

Muhtemelen, buraya kontrol etmek için geldiği şeyi kontrol etmişti. Heyecanlı ve mutlu bir şekilde, arkasını döndü ve kılıcını aşağıya doğru savurdu, bir canavarı bıçaklarından biriyle dikey yarılara ayırdı.

Kuzey iç çekti ve eline baktı, kılıçlarını somutlaştırmak üzereydi ama aniden duraksadı ve mırıldandı

: "Hayır, bunu yapmanın çok daha hızlı ve kolay bir yolu olmalı..."

Bu düşünceyle dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Sonra başını hafifçe omzunun üzerinden çevirdi ve Raven'a dedi ki,

"Bana bunu halletmem için biraz alan vermez misin?"

Raven durdu ve hızla geri sıçradı. Yüzünde biraz şüpheli bir ifade vardı.

Elbette, onun farklı olduğunu biliyordu, güçlenmişti ve gözleri de farklıydı.

Ama yine de, o artık sadece bir Göçebe idi, hatta bir Usta bile değildi. Raven, sadece yapmaktan emin değildi...

"Endişelenme, sadece buraya uç." Northern ciddi bir şekilde gülümseyerek söyledi.

Ses tonundaki güven, Raven'ın yüzünü şaşkınlıkla dondurdu.

Bir saniye sonra başını salladı ve mırıldandı

: "Hmm,"

Sonra kalkanını ortaya çıkardı ve gökyüzüne doğru havalandı, Northern'ın ne yapacağını yukarıdan izledi.

Sura da kaleden izliyordu, acıyarak mırıldanarak

: "Onu ölümüne mi terk ediyor?"

Hemen ardından Raven sahneden çıktı, tüm canavarların dikkati Northern'a yöneldi.

Ve bir an bile kaybetmeden, hepsi ona doğru dalış yaptı, silahlarını şiddetli bir öldürme için kaldırmışlardı.

Northern orada durdu, ayakları yere sağlam basıyordu ve başı hafifçe eğikti, sonra yavaşça başını kaldırdı ve doğrudan büyük sarayın balkonuna baktı.

Sura aniden titredi, Northern'ın bakışlarının o mesafeden doğrudan üzerine geldiğini hissederek soğuk bir ürperti hissetti.

"Ne? Cüret mi ediyorsun?" Dişlerini gösteren kötü niyetli bir gülümseme dudaklarının köşesini bükerek belirdi.

"Küstah insan... Seni öldürmeden önce volkanın içinde acı çekmeni sağlamak için şahsen ilgileneceğim." Dedi, dişlerini sıkarak.

Nazik yüzü öfkeyle bozuldu, karamsar ve karanlık bir hale geldi.

Bu arada Northern orada durdu ve iki kolunu öne doğru açtı.

Sonra sessizce söyledi

: "Siyah Alev…"

Kuzey seslendiği anda, ateşler havada yayılmaya başladı, önce yavaş ama bir sonraki saniyede hızlandı, karanlığın bir tsunamisi gibi her çatlağa dalarak yolundaki her şeyi yutuyordu.

Bunlar sıradan alevler değildi. Yaşayan gölgeler gibi kıvrılıyor ve bükülüyordu, dokundukları her şeyi doyumsuz bir açlıkla yutuyordu.

Siyah alevler, zaten kavrulmuş manzarayı kaplayarak, dokundukları her yerde kırmızı sıcak lavı obsidiyene dönüştürüyordu.

Karanlık cehennemde yakalanan canavarlar dehşet ve acı içinde çığlık atıyordu.

Çığlıkları volkanik düzlükte yankılandı, sadece alevlerin uğursuz çatırdaması tarafından yutuldu.

Ne kadar dövseler ya da kaçsalar da, siyah ateş onlara yapıştı, söndürmeyi reddederek geriye sadece kül kalana kadar.

Hava, volkanik sıcaklıktan farklı olarak yoğunlaştı.

Bu, atmosferden hayatı emen soğuk, boş bir sıcaklıktı.

Kükürt buharları, karanlık alevlerin keskin kokusuyla karışarak, ateşten bile daha hızlı yayılan boğucu bir miasma oluşturdu.

Kuzey, serbest bıraktığı yıkımın korkutucu güzelliğine hayran kalmış bir şekilde duruyordu.

Siyah alevler, geniş gözlerinde yansıdı ve etrafındaki dünyayı karanlık ve sönmekte olan korların kabus gibi bir tuvali haline getirdi.

Bu, yeni bir ruh rütbesine ulaştığında Kaos Alevi'nin yenilenmiş versiyonuydu.

Ve ruhunun evrim geçirmeye devam ettiği sürece, niteliklerinin de onunla birlikte daha yetkin hale geleceğini kesin olarak biliyordu. Hem Kaos hem de Boşluk.

Bunun düşüncesi onu heyecanlandırdı ve izlemeye devam etti.

Raven havadaydı, ancak siyah alevin sıcaklığından etkilenmemek için daha da yükseğe uçmak zorundaydı; yukarıdan hayranlıkla izliyordu.

Hatta kaya oluşumları çöktü, ısıdan değil, varlıklarının özünün tüketilmesinden.

Karanlık ateşin durmaksızın ilerleyişini izledi, her köşeye giriyor, yolundaki her şeyi tüketiyor, hatta volkanın yanına doğru ilerliyordu.

Raven için bu sıradan bir ateş olmadığı netleşti. Bu, yok edici bir güçtü, biçim almış bir açlık, yolundaki her son yaşam ve madde parçasını yutana kadar durmayacaktı.

Sura'nın da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyordu, yüzü dehşetle kırışmış, gözleri titriyordu, dumanlı pipayı ağzından çıkarmış ve titreyen dudaklarla aşağıya bakıyordu.

Yapmış olduğu her şey, uğruna savaştığı her şey, hepsi bir anda tüketiliyordu.

Önemsiz bir çocuk tarafından, gücünün yanında mum bile tutamayacak bir varlık tarafından.

Sura bir an donakaldı,

'Ama o ateş ne… o kadar uğursuz ki, daha önce böyle bir şey görmedim'

Gözleri parladı, sonra bu düşünceyi bastırdı.

'Hepsini lanetleyin, onu öldüreceğim.'

Kuzey'in nerede durduğunu belirlemek için bakışlarını yeniden odakladı, etrafa baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Sonra bir anda, Northern'ın gözleri onun gözlerinin tam önündeydi, bir saç telinin mesafesinde.

"Beni mi arıyordun?"

Gözleri büyüyen Sura, hızla geri geri gitti, sandalyesinin üzerine takılıp oturur pozisyona düştü.

Northern, balkonun sınırında çömelmiş, gülümseyerek duruyordu.

Daha sonra aşağı adım attı ve ona yaslandı.

"Senin, değil mi Sura, senin."

Sura, Northern'ın kendisine bu kadar yakın belirmesine hala şaşırmıştı ve onu hissetmemişti, bakışları Northern'a takılı kalmış ve korkudan ağzı titriyordu.

Northern, buna rağmen devam etti.

"Bana kılıç dövüşü hakkında ders veren sendin. O sesini tanıyorum. İlk kez belirdiğinden beri bunu düşünüyorum."

Sura hala şaşkın, korku dolu ifadesinin parçalarını toparlayamıyordu.

O, Northern konuşurken dehşet içinde sadece baktı.

Northern, Sura'nın sandalyesinin yanına, elindeki sigara piposunun düştüğü yere baktı.

Pipoyu aldı ve Soul Eyes ile inceledi.

[Eşya]

İsim: [Taerun Lor'un Pipo]

Tür: [Çeşitli]

Rank: [Antik]

Order: [II]

Açıklama: [Bu, yıldızların kumaşından el yapımı bir sigara piposudur. Taerun Lor, bu pipo'yu, onun iyi bir sigara içici olduğunu bildiği için, hac yolculuğunda sevgilisine verdi. Bu pipo, onun her zaman ona geri dönmesine yardımcı olacaktır]

Sipariş Yetenekleri: [Yol Bulucu], [Ses Projeksiyonu]

Yol Bulucu: [Bu pipodan yayılan, Taerun Lor'a giden bir aurora spektral ışığıdır]

Ses Projeksiyonu: [Bu eşyanın kullanıcısı, aurora'nın iletim ışığını kullanarak sesini belirli bir noktaya iletebilir]

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

'Bu oldukça bir nesne…'

Sonra Sura'ya baktı, Sura'nın kendini toparlamış gibi göründüğünü fark etti. Gözleri şimdi sert ve kaşları çatık haldeydi.

Sura kendini toparladı ve Northern'ın elinden pipoyu kaptı.

Elini yüzüne silip, sinirli bir iç çekti.

Sonra pipoyu giysisinin geniş koluna soktu.

"Sen bir kadın gibi görünmüyorsun. Yani bu eşya senin için değildi. Onu çaldın ve gerçek sahibini mi öldürdün?"

Sura karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sus."

Northern kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Görünüşe göre doğru yere bastım." Gülümsemesi yavaşça soldu. Sonra bir grimasa dönüştü.

"Başka ne var? Her zaman sigara içtiğine göre, bir yere gitmenin yolunu mu arıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Sura ona baktı, yüz ifadesi her geçen saniye daha da kararıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve ardından soğuk bir şekilde Northern'a baktı.

Elbette, Northern da hemen bunu fark etti. Gerçek gücünün ifşası

Sura üzerinde yarattığı şaşkınlık süresi sona ermişti.

Ama bu kadarla sınırlı değildi.

Hala verecek daha birçok şaşırtıcı sürprizi vardı.

Ve Northern onunla işini bitirdiğinde, Sura muhtemelen savaşmadan önce bu sürprizden ölecekti.

"Sen önemsiz bir varlık..." Sura'nın sesi güçlü bir kinle doluydu.

"Kendini bana bir tehdit mi sanıyorsun?" Diye alay etti, "Cahilsin ve aptalsın. Burada senin için hiçbir şey yok, sadece kendi ölümün var."

Northern'ın dudakları soğuk bir şekilde açıldı, gözleri sakin bir denizin nazikliği ve şefkatiyle yumuşadı, başını biraz eğdi ve sakin bir şekilde söyledi.

"Ölmeyi dört gözle bekliyorum Sura."

İkisi de birbirinin ruhuna kaba bir şekilde bakıyordu.

Sura orada duruyordu, boş ve okunaksız bir ifadeyle, bakışları huzurla doluydu. Gözleri gece yarısı mavi tonundaydı ve Northern'a odaklanmıştı.

Northern da aynı huzur seviyesinde, ama daha fazla soğuklukla yanıt verdi.

Birbirlerini sakin bir şekilde değerlendiren, her an birbirlerine saldırabilecek gibi görünen zalim yılanlar gibiydiler.

Sura biraz başını kaldırdı. Northern hala ona ciddi bir şekilde gülümseyerek, adamın ne yapacağını bekliyordu.

Sonunda, Sura'nın sesi yankılandı

: "Nankör orospu. Sana kılıç sallamayı öğrettikten sonra, onu bana karşı mı sallayacaksın?"

Northern'ın kaşları biraz çatıldı. Sura'nın ifadesi onu rahatsız etti.

Çünkü aslında büyümesini büyük ölçüde o sese borçluydu ve sesi ustası yapmaya kendini zihnen hazırlamıştı.

Ancak Sura'nın bir sonraki ifadesini söyledikten sonra hissettiği hafif rahatsızlık sadece bir saniye sürdü.

"Bana gel, benim için savaş, kılıcını benim için kaldır ve sallayın, seni olduğundan daha güçlü yapacağım!"

Kuzey başını eğdi.

Bu, Sura'nın yaptığı absürt bir tekliftir. O kadar absürt ki, sadece gülmeye başladı, sonra titreyen omuzlarıyla kahkahalar attı.

Bir süre sonra durdu, ifadesini avucunun içine sakladı.

Kuzey, çok öfkeli bir yüz ifadesiyle avucunu kaldırdı ve dedi ki

: "Bana çok üzücü ve acı bir anıyı hatırlattın. Uzun zaman önce gömdüğüm bir anı."

Kuzey'in bu dünyada asla yapmayacağı şeylerden biri, onu travmatize eden bir şeydi.

Ve sebebi, ölümünden önce yaptığı hatadan başka bir şey değildi.

Reenkarnasyonunun ilk günlerinde sürekli bunu düşündü.

'Eğer bir aptal olmasaydım ve o kızı takip etmeye devam etmeseydim, babasının işini sadece onu memnun etmek için yapmasaydım, bu benim etik ve ahlakımla çelişse bile, her şey farklı olur muydu.'

Hastalık ve ihanet belki de ona, insanlara verdiği şeyleri geri veren bir karma idi. Böyle bir işi kabul ettiği için yayılan acımasızlık.

Şeytan gibi bir adam için hiçbir şikayet olmadan çalışmak, sadece karısını memnun etmek istemek. O iyi olduğu sürece, o da iyiydi.

Onun bir nesilde bir fenomen mühendislik olduğu, en iyi mezun öğrencisi olduğu ve zekası ile akademik sonuçlarının hükümeti bile etkilediği bir tuzak olduğunda.

Eğer orada çalışmamaya karar verseydi, gitmek istediği her yerde yüksek maaşlı işler bulabilirdi.

Ama onun için çalıştı, onun yüzünden.

Ve bu ona ne yaptı.

Hayatında, çocukken kendine yemin etmişti ki, birisi için çalışmayacak, birisi için kılıcını sallamayacak ya da birisi için savaşmayacaktı.

Yalnızca kendi çıkarlarını gözeterek yaşayacak ve her şeyin üstünde duracaktı.

Bu yüzden Sura böyle bir teklif yaptığında, onu kızdıracak daha kötü bir şey yoktu.

Şimdi Northern öfkeliydi.

Sura, Northern'ın tavırındaki değişikliği fark ederek temkinli hale geldi. O, ya bir şey için kendini hazırlıyordu ya da bir şey hazırlıyordu gibi görünen hafif beden hareketleriyle dikkatlice gözlemledi.

"Benden bir şey öğretmemi mi istedin? Neden senin için çalışayım? Kılıcımı senin için sallayayım, deli misin? Hiç mi aklın yok?"

Northern'ın boğuk tonu sert bir şekilde düştü, ifadesi bile sert ve soğuktu.

O kadar ki Sura bir an için merak etmek zorunda kaldı,

'Ne yaptım? Sadece bir teklifti... hayır diyebilirdi...'

Ancak konuşmak yerine, şaşkın bir ifadeyle Northern'a baktı.

Kendisi kadar güçlü biri için, olan bitenler nedeniyle, şu anda topraklarını yiyen kara alevden başlayarak, Northern'a karşı inanılmaz derecede temkinli hale gelmişti.

Bu yüzden sadece baktı ve Northern'ın söylediklerini kabul etti. Northern bir kez daha soğuk gözlerini ona dikti ve sonra çenesini kaldırarak, sesi kin dolu bir şekilde söyledi.

"Biliyor musun... kendine git."

Sura'nın yüz hatları o anda aniden çarpıldı. Ciddi bir hale geldi, kaşları ustaca birbirine kenetlendi, şakaklarındaki damarlar neredeyse fırlayacak gibi oldu.

Northern'a sert bir bakış attı ve sonunda bir elini ileri doğru uzatarak parmağını işaret etti.

"Defol, alçak."

Hemen, binlerce ince, iğne benzeri buz mızrağı Kuzey'i her taraftan sardı.

Kuzey, kayıtsız, soğuk bir şekilde hepsini değerlendirdi, derin bir nefes aldı ve nefesini verdi.

Gözlerini bir an kapatarak, hiçbir şey yapmıyordu, Sura elini kaldırır kaldırmaz, Kuzey'in Ruh Gözleri yeteneği, [hissetme] tehdidi çoktan algılamıştı.

Ve bununla birlikte, Sınırsız Boşluğun Boşluk gücü, anında geri sayım başlamadan önce etkinleştirildi.

Bu yüzden Kuzey, bunun nasıl işleyeceğini merakla bekliyordu.

"Bu mızraklar ince buz tabakalarıyla dokunmuş, bu da onları dondurmayı ve hatta uzayı parçalamayı oldukça kolay hale getiriyor, savunmalarınız işe yaramayacak."

Kuzey gülümsedi,

"Bu yeni, yeteneklerinin ne yapabileceği hakkında bana ders veren düşmanlarla hiç karşılaşmadım. Göster ve anlatma."

Kuzey'in sözleri Sura'yı öfkelendirdi. Yüzünü buruşturdu ve parmağını şıklattı.

Anında, mızraklar her taraftan Kuzey'e doğru fırlamaya başladı ve fırlamaya, fırlamaya, fırlamaya devam etti, asla durmadı.

Kuzey, temiz havanın ortasında duruyordu, gözden kaçması kolaydı ama yağmur gibi yağan mızraklarla Kuzey arasında hala hafif bir mesafe vardı.

O, mızrakların üzerine yağmur gibi yağmasına rağmen, açıkça zarar görmemişti.

Sura, onların hakkında yanılmamıştı; kör edici bir hızla hareket ederken, hava bir anlığına vızıldadı ve dondu ama alan kendini iyileştiren bir kumaş olduğu için, donma anında iyileşti.

Elbette, Sura'nın saldırısı, alanın kendini yenilemeden önceki o anı avantaja çevirmek için tasarlanmıştı, böylece en yüksek savunmayı bile aşabilirdi.

Ancak tüm bunlar Northern karşısında işe yaramıyordu.

Mızraklarının sürekli ileriye fırladığını ama asla hedefe ulaşmadığını izlerken, Sura'nın yüzü dehşetle soldu. Ağzı açık kaldı.

"Nasıl? Nasıl?" diye sordu, "Vurduklarında, daha küçük parçalara ayrılmalı, ek hasar vermeli ve bedeni paramparça eden tehlikeli parçaları dağıtmalı. Peki, şu anda neden paramparça değilsin?!"

Kuzey, ellerini kavuşturmuş, acımasız Gece Korkusu zırhını giymiş bir şekilde duruyordu. Etrafındaki havanın her bir parçası ilkel bir korku yayıyordu.

Rakiplerine acı ve korku vermek için Kaos'un özüyle güçlendirilmiş olan bu korkunç aura, kimseyi serbest bırakmıyordu.

Güç farkının umutsuzluğunu hissettikleri sürece, zırhtan yayılan korkunun varlığını hissedeceklerdi.

Şu anda, bu yarığın zirvesinde duran Sura, yeraltından hesaplaşılması gereken bir varlık, korkudan donmuş bir şekilde, önünde duran sıradan bir Göçebe—daha doğrusu bir çocuk—görüntüsünde titriyordu.

Çocuk hareketsiz duruyordu, saldırmıyor ama aşağıya dönük bir gülümsemeyle bakıyordu.

Sonunda, Sura mızrakları bir kenara attı, geri kalanları elinin tersiyle iterek kalesinin duvarına fırlattı. Mızraklar parçalanarak duvarı daha da küçük parçalara ayırdı, Sura'nın söylediği gibi.

Artık saldırısında bir sorun olmadığını biliyordu. Sorunun Kuzey'den gelmesi gerekiyordu.

'Mızrak saldırımı nasıl engelleyebildi?'

Bu Sura için mantıklı değildi, çünkü o saldırı uzayı donduruyordu.

Eğer Northern'a ulaşmadıysa, bu Northern'ın yeteneğinin bu alanın gerçekliğine uymadığı anlamına gelir; bu gerçekliğe bile uymuyordu.

Sura aşağıya bakıyordu, bunu düşünüyordu. O düşünce aklına girdiği anda, gözleri büyüdü.

'Bu imkansız! O olamaz... böyle bir varlığın bu dünyada serbestçe dolaşmasına asla izin verilmemeli.'

Gözleri yoğun bir korkuyla titrerken Northern'a bakmak için kaldırdı.

Sonra, titreyen bir sesle sordu

: "Sen... bir Zalim misin?"

Northern gözlerini kırpıştırdı; yüz ifadesinde bir şey değişti.

"Sonunda..." diye mırıldandı, sonra Sura'ya doğru yürümeye başladı, Sura içgüdüsel olarak geri adım attı.

"Zalim? Zalim nedir, Sura? Sen de bir Zalim misin?"

Sura yarım yamalak bir gülümseme çıkardı, neredeyse kıkırdadı.

Elbette, sen onlardan biri olamazsın. Ben de olamam, biz sadece iki önemsiz varlığız.

Kısa bir gülümsemenin ardından, kendine geldiği görünüyordu. Dikleşti, daha kendinden emin bir aura yayıyordu.

Sonra Northern'a eşit bir şekilde baktı ve başını salladı,

"Kabul ediyorum, beni şaşırttın ve seni hafife aldım. Ama bu kadar. Artık bir Zalim olmadığını bildiğim sürece, korkacak bir şeyim yok."

Northern, Sura'ya gözlerini kısarak baktı, başını biraz geriye çekti ve dedi ki

: "Korkacak bir şeyin yok mu? Hatta Kökenlerden bile mi?"

Hemen gözlerinde fırtınalı bir öfke belirdi; Northern'ın söylediği kelimeye karşı duyduğu şiddetli hoşnutsuzluk, duruşunun her yerinde belirgindi.

Northern, hemen bir sinir noktasına dokunduğunu anladı.

Ve bu onu daha da memnun etti. Dudakları kıvrıldı ve çenesi yükseldi.

"Ah, ah," biraz alaycı bir şekilde güldü, "hangisi? Onlardan mı korkuyorsun yoksa onlardan mı nefret ediyorsun? Senden bir şey mi aldılar?"

Sura ona yanıt vermedi, bunun yerine sadece öfkeyle dik dik baktı.

Onun şu anki ifadesi, daha önceki alışılmış yüz ifadesinin tam zıttıydı.

Ve Northern, bunun nasıl geliştiğini keyifle izliyordu. Bu varlığın duygularıyla dalga geçebilme durumunu eğlenceli buluyordu.

"Hangi Origin'di? Taerun Lor mu? Yoksa sevgilisi mi?"

Sura'nın öfkeli yüz ifadesi, Northern'ın sözleriyle yankılandı.

'Evet! Yine doğru tahmin ettim!'

Northern, sigara borusunun bilgileri arasında gözlemlediği isimleri rastgele söylüyordu.

Ve görünüşe göre bu iki kişiden biri Sura'yı öfkelendirmişti.

Şimdi, Northern Sura'nın bir Origin ya da bir Tyrant olduğunu düşünmüyordu. Eğer bu iki varlıktan biri olsaydı, çatlak daha yüksek bir rütbeye sahip olurdu.

Ancak Sura'nın, bu iki varlığı tanımasını ve hatta birine nefret duymasını sağlayan önemli bir şey olduğunu düşünüyordu.

Ve koruyucunun tepkisine bakarak, Northern birine korktuğunu ve diğerine tamamen nefret ettiğini anlayabiliyordu.

Hala Sura'nın tepkisinden hangisinin daha tehlikeli olduğunu değerlendiremiyordu.

Çünkü hangisinin daha güçlü olduğunu bilmiyordu: bir şeyden korkmak mı yoksa ondan nefret etmek mi.

Korku seni küçültür; ancak nefret, seni sahte bir gerçeklik, şansın olduğunu düşündüren yanılsamalarla maskeler.

O yanılsama, birinin yargısını bulandırır ve yeteneklerini abartmasına neden olur.

Elbette, her iki duygu da bir spektrumda var olur ve etkileri yoğunluk ve bağlama göre değişebilir.

Ancak Northern'ın düşüncesinin noktası, Sura'da nefret uyandıran Origin'in, en azından Sura'nın tepkisine göre, ona korku veren Tyrant'tan daha güçlü olduğuydu.

Elbette, herkes onun düşünce yapısının dikkatsiz ve gerçek dışı olduğunu düşünebilir.

Ham güç açısından, korku uyandıran bir varlık daha güçlü olarak kabul edilebilir çünkü korku, genellikle acil hayatta kalma içgüdüleriyle bağlantılı olan ilkel bir duygudur ve bu varlığın önemli ve tanınabilir bir tehdit oluşturduğunu öne sürer.

Ancak, nefret uyandıran varlık küçümsenmemelidir.

Derin, kalıcı olumsuz duyguları ilham verme yeteneği, farklı bir güç türünü—belki de daha sinsice veya daha geniş kapsamlı bir etkiye sahip olanı—önerir.

Bu yüzden Northern, Sura'nın tepkisine dayanarak, Origin'in Sura için Tyrant'tan daha büyük bir tehdit olduğunu hissetti.

Elbette, bu onun Sura'nın tepkisine dayanarak Tyranların oluşturduğu tehdidi göz ardı ettiği anlamına gelmiyordu.

Ancak şu anda elinden geldiğince daha fazla bilgi çıkarmaya çalışıyordu.

Sura derin, duyulabilir bir iç çekti ve ardından dudaklarını memnun bir gülümsemeye bükerek.

"Sen yılan. Benden bilgi almak için aldatıcı taktikler kullanıyorsun?"

Kuzey kaşını kaldırdı. Sura'nın duyguları üzerindeki ani kontrolüne şaşırmış ve hayret etmişti.

Üzücüydü. Gerçekten daha fazlasını görmek, daha fazla düşünmek, değerlendirmek ve makul bir sonuca varmak istiyordu—en azından bir şeyler yakın.

Ancak eğlence sona ermişti.

Kuzey omuz silkti ve "Sürdüğü sürece eğlenceliydi," diye mırıldandı, ardından Sura'ya içten bir gülümseme ile baktı.

"O halde bunu sonlandıralım mı?"

Kuzey bir parmağını, işaret parmağını kaldırdı, hala Sura'ya gülümseyerek.

Ancak hava aniden değişmişti ve Sura bunu hemen hissetti. Şüphesiz öfkeliydi, ama şimdi solgunlaşmaya başlamıştı, birkaç dakika önce hissettiği korkuyu hatırlıyordu.

"İşte, bunu geri al." Northern ona parmağını işaret etti.

Bir anda, Sura'nın tüm mızrakları havadan ona geri fırladı.

Şimşek gibi refleksl erle tepki veren Sura, ellerini kaldırdı ve mızrakların yörüngelerini bilek hareketiyle değiştirdi.

Cam gibi silahlar yanlış yola saptı ve duvarlara gömülerek gürültülü bir çarpma ile duvarı parçaladı.

Ancak Kuzey'in saldırısı burada sona ermedi.

Katı karanlık gibi bir siyah mızrak, ellerine çatırdayarak girdi. Gözlerini yarım açtı ve neredeyse hiç çaba harcamadan ileri kaydı, havayı delip Sura'ya bir anda ulaştı.

Şaşırmış bir şekilde, gözleri büyüyerek, Sura kendisini kuzeyin şimdi ona fırlattığı uğursuz siyah mızraktan kurtarmak için yine bir çaresizlik içinde geri geri gitti.

O, sakar bir şekilde tökezleyip düştü ve Northern'ın siyah mızrağı başının üzerinde sallanarak birkaç saç telini kesti.

Bu ilk bakıştı, ancak etki alanına bir kez daha bakınca, Sura'nın tam o anda düşmesi çok şanslıydı çünkü Northern, mızrağını itmekte olduğu hareketi bir salınıma yönlendirmişti ve Sura kaçarken mükemmel bir darbe alacaktı.

Ancak, tesadüf onu kurtardı.

Northern hayal kırıklığıyla dilini ısırdı.

Sura'nın sarayının iç işleyişi ise… her şey gitmişti.

Siyah mızraktan temiz bir kesimle koparılmıştı. Kesimin gücü o kadar zarif, yok edilemez ve nazikti ki.

Sarayın üst kısmı, bir adamın başından rüzgarla uçup giden bir şapka gibi nazikçe havaya kalktı.

Ancak düşüş, Northern'ın siyah mızrağının arkasındaki acımasız ve adaletsiz gücü şarkı gibi yankılandırıyordu. Tüm yarığı o kadar güçlü bir şekilde sarsarak gökyüzünün düşecek gibi görünmesine neden oldu.

Sura, saçlarına hafifçe dokundu ve orada fazla bir hasar görünmediği için derin bir nefes aldı. Ama sarayına baktı ve birkaç kez göz kırptı.

Ayağa kalktı ve elbiselerini silkeleyerek biraz başını salladı.

“Kahretsin, ayılmam gerekiyor.”

O, Northern'a sert bir bakış attı. Uzun süre, ikisi de neredeyse beş feet (yaklaşık 1.5 metre) mesafede durarak birbirlerine baktılar.

Northern'ın yüzünde boş bir ifade vardı; ne gülümsüyordu ne de kaşlarını çıyıyordu.

Aslında biraz şaşırmış görünüyordu. Siyah mızrağın bu kadar güçlü bir etki yarattığını hatırlamıyordu.

Ama sonra…

“Siyah Alev de öyleydi, tamamen farklı bir seviyede.”

Siyah alev ve siyah mızrak, Kaos Alevleri'nden aktif yeteneklerdi.

Ruh evrimi sonrasında Kaos Alevleri'nde bir şeyler olmuş olabilir.

Her halükarda, Northern şu an için umursamıyordu; hepsi onun lehine çalışıyordu.

“Görünüşe göre bunu düşündüğümden daha hızlı bitirebileceğim,” dedi kendi kendine, ama Sura'nın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sen küstah aptalsın. Şimdiye kadar seninle sarhoş ve hoşgörülü olduğum için bana hakaret ediyorsun.

Kuzey gözlerini başka yöne çevirdi.

"O zaman merhametli olmayı bırak. Yapacak o kadar çok işim var."

"Beni öldürürsen, bu alemin içinde sonsuza dek kaybolacağını biliyor musun? Dünyana giden hiçbir yolun olmadan hapsolmuş olacaksın."

Kuzey kafasını eğdi ve alaycı bir gülümseme bıraktı.

"Bu, hayatını bağışlamam için yalvarma şeklin mi?" diye sızlandı.

Sura yüzünü buruşturdu ve iki elini öne doğru uzattı.

Eterik, cam gibi buzdan yapılmış zincirler ellerinden uzandı.

"Bu zincirler katı nesnelerin içinden geçebilir, bu da onları kaçınması veya engellemesi zor hale getirir," Sura bir kez daha övündü, zincirler Kuzey'e doğru ilerlerken.

Ama ne yazık ki, ona asla ulaşamadılar.

Önüne ulaştılar ama hâlâ hareket etmeye devam ettiler, sanki başka bir uzay gerçekliğine yönlendirilmiş gibiydiler.

Sura, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

'O ne?'

Şu anda ne olduğunu anlamıyordu ve bu durum, bu savaşın başından beri kontrolü elinde tutamadığı gerçeğinden daha fazla yük getiriyordu ruhuna.

Hemen ardından, başka bir zincir Kuzey'e doğru fırladı.

Ancak beyaz saçlı çocuk, bunun geleceğini bildiği için en ufak bir kıpırtı bile göstermedi.

Onlar da aynı sonucu yaşadı, ona doğru hızla ilerlediler ama asla ulaşamadılar.

Sonuç, Sura'nın ağzını şok içinde açmasına neden oldu. Solgun bir şok.

"Ne? Beni böyle numaralarla korkutabileceğini mi düşündün?"

Sura dişlerini sıktı.

"Duyduğum her şeyle senden daha fazlasını bekliyordum, Sura. Hadi, beni sıkma. Daha sana saldırmaya bile başlamadım."

Sura dişlerini sıktı; dişlerini sıkması daha da belirginleşti. Sakin bir tavır sergilemek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

Kontrol denilen şey üzerindeki tutuşunun yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti.

O ince ipi zar zor tutuyordu ve ruhundaki delilik fırtınasını serbest bırakmaktan biraz uzaktı.

Yine de, harika bir iş çıkarıyordu, gerçekten tutunmaya çalışıyordu.

Northern, onun sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bir iç çekerek yüzünü Northern'a doğru çevirdi ve bir kez daha hoş bir gülümseme ile.

"Tamam, seni şimdi daha ciddiye alacağım..."

'Bu sinir bozucu hale geliyor; neden bunu erteleyip duruyor? Anlamıyorum; kaçırdığım bir şey mi var? Yoksa belki ondan bilgi almaya çalışabilirim.'

Northern bir süre biraz hüzünlü görünüyordu, sonra ona sordu.

"Neden?"

Bu soru, Sura'nın tavrının bir an için donuklaşmasına neden oldu. Sonra kaşlarını çattı.

"Neden ne?"

“Beni öldürmek istemiyor musun? Şu anda, bu yarığı korumak senin önceliğin olmamalı mı?”

Sura ona uzak gözlerle baktı, sonra aniden kahkahalarla gülmeye başladı.

Onun gülüşü birkaç kalp atışı boyunca sürdü, sonra yavaşça azaldı.

“Neden? Sana karşı bir kin beslemiyorum. Sadece, bana geri dönmesi gerekeni aldığın için rahatsızım ve bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Seni öldürmek mi? Bu Yarığı korumak mı?” Sura bir kez daha güldü.

“Burası benim için sadece bir sürgün yeri. Eğer burayı yok edersen, ben de yeraltına geri dönüp intikamımı alabilirim,” dedi, elini sıkı bir yumruk haline getirerek.

'Yine yeraltı dünyasıyla.'

Kuzey bunu bir süredir fark ediyordu. Yeraltı dünyası.

Bu ne anlama geliyordu?

Ancak, Sura'ya sormayı reddetti, çünkü bu, şu anki konuşmalarının ilerleyişini mahvedebileceğini çok iyi biliyordu.

Bunun yerine, başka bir şeyi doğrulamayı seçti.

Bir saniye bekledikten sonra sordu.

"Yani, eğer burası senin için bir sürgünse, bu demek oluyor ki en başından beri yalnızca sen buradaydın?" Kuzey, Sura'nın cevabını beklerken gözlerini kısarak sordu.

"Tabii ki. Kırmızı yürüyücüleri volkanlardan, beyaz yürüyücüleri ise buzul dağlarından şekillendirdim. Bu alemin kavramlarını çarpıttım ve herkese Ulzred ve Alana'nın yarığın yenilmesi için gerekli olduğuna inandırdım."

Kuzey başını salladı, Sura devam ederken kaşları yavaşça çatıldı.

“Şey, bunu nasıl söyleyeyim, ne ben ne de Fano krallığın koruyucusuyuz. Koruyucuyu çok uzun zaman önce öldürdüm. Elbette, beni doğal olarak koruyucusu yapmaya çalıştı, ama bu çok büyük bir yük olacaktı, bu yüzden Ulzred ve Alana'yı yarattım ve rolü ikisi arasında böldüm.”

O, küçük bir gülümsemeyle boynunun arkasını kaşıdı.

"Onların dağa girmesiyle ilgili tüm hikaye, Fano'nun dikkatini onların koruyucu olduğu gerçeğinden uzaklaştırmak için uydurduğum yalanlar."

"Bekle…"

"Evet, Fano, onu da ben yarattım, ama onu kendi kanımdan yarattım. Ulzred ve Alana'yı kanımın ve gökyüzünün dokusunun karışımından yarattım."

Kuzey, gerçekten gerçek dışı şeyler duyuyordu; rengi soldu.

"Sen… kimsin?"

Sura gülümsedi ve kendisini işaret etti.

"Ben mi? Ben sadece Tearun'un fahişesiyle yanlış ayakla yola çıkan bir gezginim. Bizim dünyamızda, güçlüler yüksekten hükmeder ve zayıflar boyun eğer. Benden çok daha büyük bir kişi olan Taerun, bir fahişe yüzünden beni sürgün etti."

Konuşmasının sonunda öfkeyle doldu.

Kuzey uzun süre boş boş baktı. Sonra başını salladı.

“Ben hala ne söylediğini anlamıyorum.”

Sura, birkaç saniye boyunca çenesini ovuşturduktan sonra Northern'a şöyle dedi.

“Genç adam, birbirimize yardım etsek mi? Sonuçta bana bir borcun var. Ama biliyorsun, birçok insanla yanlış ayakla başladığımı gözlemledim ve aslında benimle ilgilenen arkadaşlarım olsun istiyorum. Bu yüzden borcunu sileceğim; karşılığında, bize her şeyi yoluna koyma şansı verebilirsin.”

Duraksadı, Northern'ın tavırlarını gözlemledi ve devam etti.

“Görünüşe göre benim bilgime biraz ihtiyacın var, öyleyse bunu yapayım ve bana Fano'dan güçlerimi nasıl aldığını söyle.” Duraksadı ve kısa bir süre düşündü.

Sonra bakışlarını Northern'a yeniden odakladı.

“Belki de bunu açıkça söylemeliyim. Arkadaş olduğumuz için sana dürüst olacağım.” Nefes aldı, “Bana da bunu nasıl yapacağımı öğretmeni istiyorum?”

Northern yanıt vermedi, bunun yerine bir süre Sura'ya baktı.

Pratikte bunun imkansız olduğunu biliyordu, ama bu fikri Sura'ya iletmenin yolunu bulamıyordu, böylece sırrını satmak istemediği gibi görünmesin.

İç çekti ve dedi

“Her şey onlara bir teknik sahibi olmak kadar basit mi? Yani bu canavarı, öğretilebilir tekniklerle mi yaratıyorsun?”

Sura hemen hafif bir kaş çatma ile başını geri çekti ama çabuk bir şekilde ifadesini yüzünü güzelleştiren bir gülümsemenin arkasında gizledi ve dedi

Hayır, hayır, arkadaşım… bu senin gibilerin merak etmemesi gereken bir şey değil.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı.

Ah, hala ayrımcılık mı yapıyorsun? Ve arkadaş olmak mı istiyorsun?

Ne? Ayrımcılık mı? Ben mi? Hah!

Kuzey, yere gömülmek istiyormuş gibi hissetti.

Cidden, bu adam ne kadar daha utanç verici olabilir…

Sura'yı kandırmaya çalışmak açıkça işe yarıyordu, ama adamın gerçekliğinin üzerinde çok belirgin bir maskesi vardı, Kuzey bunun nasıl çıkarılacağını bilmiyordu.

Ve o maskeden dolayı, Kuzey ona güvenemiyordu, maskeyi çıkarabilse bile, yine de güvenemeyecekti. Çünkü kim güvenirdi ki?

O herif, Eldech'in ne kadar süredir bildiği hakkında tüm çatlağa yalanlar uydurdu.

Kuzey, dikkatli adımlar atmak zorundaydı, niyetini belli etmemeli ve Sura'dan istediğini sormadan alabilmeliydi.

"Bunu öğrenmek yasak bir sanattır, bu yüzden sizin gibi insanların merak etmemesi gerektiğini söyledim," Sura, Kuzey'e sakin bir tonla açıkladı.

"Anlıyorum... Ama ne tesadüf ki... benim durumumda da aynı şey geçerli."

Sura, Kuzey'e gözlerini kısarak devam etti.

"Bu, ismimin özüne özgü bir sanattır. Öğretilemez. Sadece ismim nedeniyle yapabildiğim bir şey."

Sura, aşağıya dönük dudaklarıyla anlayışla başını salladı.

"İstediğin başka her türlü yardımı sağlayabilirim. Bunun karşılığında, soruma cevap verebilir misin?"

Sura, birkaç saniye boyunca ona şüpheyle baktı, sonra sonunda Kuzey'in teklifini kabul ederek başını salladı.

"Yeraltı dünyası nedir? Stuart ile aynı yer mi?"

Sura, yüzünde ifadesiz bir bakışla dik dik baktı.

Bu, Kuzey'in gergin bir şekilde sormasına neden oldu.

“Ne?”

Sura omuz silkti ve kayıtsız bir şekilde, "Yani, bana daha anlamlı bir soru soracağını düşündüm çünkü bana borçlu olmaya istekliydin." dedi.

Kuzey hemen kaşlarını çattı, "Ne? Borçlu mu? Ne zaman ben…"

Bitirmeden, Sura'nın sesi açıklama yaparken onu kesmişti.

"Cehennem, basit. Cehennem, bir dünyanın altındaki dünyadır. Ancak bu durumda, kendi dünyanızın altındaki dünya. Hiç yarıkların ne olduğunu merak ettiniz mi?"

Kuzey, ilk ifadesi hakkında hâlâ endişeliydi, ama açıklamasına dikkat edilmesi gerekiyordu.

O cevapladı

: "Onların, boyutları yutan uzayda bir yırtık gibi olduğunu düşündüm?"

Sura ona hayal kırıklığıyla baktı.

"Uzayda yırtık mı? Boyutları yutmak mı? Ne berbat bir açıklama. Sizin dünyanızdaki insanlar da böyle mi düşünüyor?" Başını salladı ve dilini ısırdı.

"Sizi acıyorum; sizler gerçeğe çok uzaksınız. İkimize de yıkımlar başladığında, acaba hepinizin başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorum."

İç çekti ve ana açıklamasına devam etti.

“Eh, senin dünyan burada, zirvede.” Elini havada bir el hareketiyle işaret etti.

“Bizim dünyamız burada, seninkinin tam zıttı, hemen altında.”

Northern'a baktı.

“Şimdi, iki dünyayı ayıran şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?”

Taşlaşmış bir ifadeyle, Northern yavaşça mırıldandı,

“Yarıklar…”

Eh, yarıklar değil mi? Ama aynı zamanda yarıklar. Bunun ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama yarıklar, bizim dünyamızı yok ederken yüzey dünyasına girmeye başladı. Yani evet, bu sorun haline geldi. Ama bu kadar güçlü figürlerin olması bizim tarafımızdaki sorunu çözdü ve sizler o kadar zayıfsınız ki, daha güçlü olmak için yarıklara girmeye devam ediyorsunuz.

Tsk tsk.

Başını salladı, dilini şapırdattı.

Sura konuştuğunda Northern hâlâ düşünüyordu.

Sura, diğer yandan, ona bir süre baktıktan sonra ekledi

Stuart, elf şehri Stuartalle için kısa bir kelimedir.

Kuzey, kaşlarını çattı ve biraz geri çekilerek inanamıyormuş gibi başını hareket ettirdi.

Elfler mi? Beş yüz yıldan fazla yaşayabilen, uzun kulaklı, insan gibi görünen varlıklar mı?

Sura kafasını eğdi, "Herkes beş yüz yıldan fazla yaşayamaz mı? Ruh, özün kontrolüyle çok esnektir; günümüzde her şey yapılabilir."

Eh? Gerçekten mi?

Sura gururla omuz silkti, "Evet, sana söylüyorum, arkadaşım."

Kuzey bir dakika şaşkın kaldı, ama kendini toparladı ve onayladı,

"Yani bu elfler benim tanımıma uyuyor."

"Evet, uyuyorlar... ve başa çıkması zorlar. Öldürdüğün Caladhel, Stuartalle'den bir elf adamdı. Ve bazıları senin dünyanda bile sığınak alıyor diye duyuyorum."

Kuzey biraz yüzünü buruşturdu,

"Nasıl?"

"Yarıklar, senin dünyandan daha kolay bir şekilde yer altından erişilebilir. Ama senin dünyandan da yapılabilir. Eğer yer altından biri senin dünyanla aynı dünyaya girerse, yarıkla karşılaşabilir ve hatta senin dünyana geçebilir."

İç çekti.

"Bunun yasak olduğunu biliyorum. Ve şu anda, yer altının bazı sakinleri senin dünyana gitmekten dolayı ödül avında."

'Bu kadar esnek miydi? Yani Orta Ova'da dolaşan elfler olabilir mi?'

Bunun düşüncesi Kuzey'in kanını heyecanla kaynatıyordu. Aniden her şey ilginçleşmeye başladı.

Sura'nın yüzüne baktı, sonunda sormaya karar vermeden önce tereddüt etti.

“Peki, Tyranlar ve Kökenler hakkında ne düşünüyorsun? Onlar sizin dünyanızın en yüksek tanrıları gibi mi?”

Sura dudaklarının bir köşesini kaldırdı.

“Eğer Tyranlar ve Kökenler yeraltında olsaydı, bizim sıradan insanların yaşayabileceği bir dünya kalmazdı. Hayır, onların kendilerine ait bir dünyası var, Tyranların olduğu gibi, Kökenlerin de. Ama bizim dünyamız sadece Kökenlere kolayca erişilebilir.”

“Anlıyorum…” Northern'ın bakışları yere odaklanmıştı, tamamen dağınıktı.

“Bu arada, bu iki borç…”

Sura'nın sesi, başını yukarı kaldırmasına neden oldu.

“Ne?!” Sert bir şekilde sordu.

Ancak Sura, umursamaz bir tavırla gülümsedi ve Northern'a yanıt verdi.

“Sen sadece Stuart ve Yeraltı hakkında sormak istiyordun. Ama sonuçta Kökenler ve Tyranlar hakkında sordun. Eğer bunu bu kadar merak ediyorsan, ben de bunu başka bir borç olarak eklerim dedim.”

Northern'ın kaşları hafifçe birbirine kaydı.

"Sana ne zaman borçlu olduğumu söyledim?"

Sura dudak bükerek, "Ama bana yardım edeceğini söyledin, değil mi?"

"Yardım bir borç değildir!"

Sura ona baktı, dudak bükerek gözlerini kırpıştırdı. Northern, yirmili yaşlarının ortasında gibi görünen bir erkeğin dudak bükerek sevimlilik yapmaya çalışmasını izlemeye devam ederse kusacak gibi hissetti.

Kendine tokat attı ve bakışlarını çevirdi.

"Unut gitsin."

Sura ile oynamaya çalışıyordu ama sonunda oynanan kendisi oldu.

'Bu adam bir tilki!'

İç çekti ve ona baktı.

"Peki, tam olarak ne istiyorsun?"

Hemen, Sura'nın ifadesi parlak bir ışıkla parladı ve içinden samimi bir gülümseme çıktı.

Sonra, heyecanla,

"Beni bu yarıktan çıkar."

Kuzey kaşını kaldırdı ama dinledi.

"Çekirdeği kendim yok edemem; bunu yaparsam, Taerun bunu fark edecek ve hemen peşime düşecek. Ama eğer yarık bir dışarıdan biri tarafından yok edilirse, parçalanacak ve otomatik olarak dünyama yönlendirileceğim. Bu senin ve benim için kazan-kazan durumu."

Kuzey gözlerini kısarak baktı; hala bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu çözemedi.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve sordu

: "İkinci borcun nedir?"

Sura, küçük bir gülümsemeyle elini salladı ve dedi

: "Arkadaş olduğumuz için, bunu senin için silerim. Bunun yerine, sadece benim için bu tek şeyi yap."

Kuzey başını salladı; bir süre sessiz kaldı, Sura'nın ona söylediklerini düşünerek.

Birden bir şey fark etti, bu farkındalık onu kaşlarını çatmaya, Sura'ya yönelmeye ve boynunu sıkıca kavramaya neden oldu.

Sura, bu süreçte etkilenmedi, aksine gözlerini kapatmış, bir köşeden gülümseyerek titriyordu.

"Bu ne? Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm?"

Kuzey dişlerini sıktı. Kızgın bir şekilde bakışlarını Sura'ya çevirdi.

“Deli misin? Beni salak mı sanıyorsun? Yırtığın çekirdeğini yenmek için koruyucuyu öldürmem gerekiyor ve eğer Ulzred ve kız kardeşlerini yırtığın koruyucuları yaptıysan, bana iki çocuğu öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun? Üstelik, hikayeniz efsanevi. Sen bir Köken olmadıkça, ruh çekirdekleriyle binlerce canavar yaratabileceğini göremiyorum.”

Sura başını salladı,

"Seni memnun etmek zor, değil mi?"

"Kesinlikle öyleyim. Çünkü bu, benim için döşediğin bir yalanlar yatağı. Gerçek niyetin ne?!"

Rudely sordu, Sura'yı daha sıkı kavrayarak.

"Bak, tamam, tamam. Belki biraz abarttım, ama Ulzred'i, Alana'yı ve

Fano'yu da yarattım. Tamam, bu üçünü gerçekten yarattım."

Northern gözlerini ona dikti, bir süre gözlemledi.

"Yemin ederim yalan söylemiyorum." Bu sefer konuşmakta zorlandı çünkü Northern'ın tutuşu nefes almasını engellemeye başlamıştı.

Sura soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama alnı zaten sıcaktı ve ter içinde kalmıştı.

Northern nihayet bıraktı ve ona sert bir bakış attı.

Sura boynunu ovaladı, birkaç kez öksürdü ve Northern'a baktı, o anda Northern şöyle dedi

: "Yine de, benden bir çocuğu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Sen bir çocuğu öldürmüyorsun; benim kuklalarımı öldürüyorsun. Anlamsız şeylere aşırı anlam yükleme ve ruhunu gereksiz yere yükleme. Ulzred benim kuklam, Alana da öyle; ikisini de eski koruyucunun çekirdeğini kullanarak yarattım. Tek yapman gereken onları öldürmek, tamam mı?"

Kendisiyle kişisel bir ilişki kurduğu ve öğrettiği birini kendi elleriyle öldürmek.

Gerçek ne kadar acımasız olabilir.

Eğer Sura doğruyu söylüyorsa, o zaman bu gerçekten Ulzred'in çatlağın koruyucusunun çekirdeğini tutmak için yaratılmış bir kukla olduğu anlamına gelir.

O gerçek bir varlık değildi.

O aslında bir insan bile değildi, ama Northern onunla bağ kurmuştu, ona merhamet duymuştu ve bu yarığı yenmek istemesinin nedenlerinden biri de çocuk kralı, onu acıtan her şeyden kurtarmaktı.

Ancak şimdi Ulzred'in gerçek olmadığını ve sadece bir kukla olduğunu kabullenmek zorunda.

Zaten karanlık ve boş bir derinliğe düşmekte olan ona gerçekten adaletsizlikti.

Bu kimin oyunu? Kader mi? Kaos ve Boşluğu tükettiği anda bu yolda gitmesi mi yazgısıydı?

Northern, kader ve yazgı gibi şeylere inanmazdı; olaylar, onları yaptığımız için gerçekleşir.

Bulunduğumuz her durumda her zaman bir seçimimiz vardır.

Elbette, bu yeni dünyada olmak ona bazı şeylerin sadece tesadüf olamayacağını da öğretmişti.

Ama bu ders bile, kalıplaşmış bir şekilde tutunduğu bir ders değildi; yani, yolda herhangi bir fikir değişikliğine göre öznel bir durumdu.

Bu yüzden bu zalimliği kadere atfetmeyecekti; kendine suçlayacaktı.

Rift'teki bir yaratıkla gereksiz bağlar kurduğu için.

Bu zorlu denemeyle sona erecek bir çocuğa karşı merhamet ve acıma geliştirdiği için.

Bu tamamen onun hatasıydı. Bir seçeneği vardı ve bu seçeneği seçti; şimdi bak, ona ne acılar çektirdi.

Ulzred'i kendi elleriyle öldürme düşüncesi Northern'ı acıttı.

Ama o da hayatının geri kalanını bir çatlakta geçirmeye hazır değildi.

Geri döneceği bir ailesi vardı, gelen bir kız kardeşi vardı... inşa etmesi gereken bir hayatı ve öldürmesi gereken bir adamı vardı.

Tüm bu şeyler, bu çocuk kral için hissettiği merhametten daha ağır basıyordu.

Bu yüzden Northern bir kez daha bir karar vermek zorunda kaldı.

Sura, Northern'ın yüzünü bir süre gözlemledikten sonra, Northern'ın gerekli olanı yapmaya karar verdiğini yansıtan ince değişiklikleri gördükten sonra ellerini birleştirip gülümsedi.

Sonra şöyle dedi

: "Duyguların üzerinde kontrol sahibi olmanı takdir ediyorum. Diğer insanların gereksiz yere bağlandığı ve bir ruhu almak yerine kurtarmak için her şeyi yapacak kadar değişken olmadığını görüyorum."

Bu iltifat, Northern'a kelimelerin arkasında "Sen acımasız bir varlıksın." demek gibiydi.

Ve Northern şu anda kendisini tam olarak böyle algılıyordu.

Ve ne yazık ki, umursamadı. Umursamadı. Sadece biraz incinmişti; acı geçecek ve gelecekteki çabalarında daha dikkatli olacak.

Northern, Sura'ya sinirle dırdır ederek döndü ve sonra kara alevle delik deşik olmuş çorak toprağa atladı.

Tam yere indiği anda, Raven, ellerini tutan genç mavi tenli bir kızla geliyordu.

Ceset Yiyici, Ulzred'i omzunda taşıyordu.

Sura yavaşça aşağı süzüldü ve canavarın Ulzred'i yere bıraktığını, Northern'a eğildiğini ve biraz geri adım attığını hafif bir şaşkınlıkla izledi.

Northern'a arkasından baktı.

'Bu adamda zorbalık tohumunun olmadığından emin miyim... bir canavarı nasıl kontrol edebilir?'

Bu Sura'ya mantıklı gelmedi ama düşünceleri de oldukça uçuktu, bu da onun başını sallamasına ve içinden daha fazla söylemesine neden oldu.

'Olmaz... zorbalık tohumu Hayalet bıçağı tarafından yok edildi. Hayır, onda olamaz.'

Sura'nın bakışları hala partneriyle konuşan Northern'ın sırtında duruyordu.

Raven sordu

“Neden hâlâ hayatta? Bunu çoktan sonlandırmış olmanı bekliyordum.”

“Sonlandırırdım ama hayatı için yalvardı.”

Bu sözleri duyan Sura hemen bağırdı, “Hey!!”

Kuzey, gergin bir bakışla geri döndü.

“Ne?”

Onun ifadesini gören Sura biraz geri çekildi ve sessizce söyledi.

“Güzel bir hanımefendinin önünde beni böyle göstermek zorunda değilsin. En azından biraz onur ver bana.”

Kuzey onu görmezden geldi ve Raven'a döndü. Genç kıza, ellerini tutan Alana'ya baktı.

Alana, Ulzred gibi görünüyordu, tek farkı saçlarının daha uzun olmasıydı; keskin gözleri, derin bir anlayışa sahip gibi görünüyordu.

O, Kuzey'e baktı ve gözlerinde hiçbir duygu olmadan döndü.

Raven ona bir göz attı ve Kuzey'e dedi,

Onunla iletişim kurmaya çalıştım; hiçbir şey söylemedi. Ve onu bir taşın altında saklanırken yakaladım.

Kuzey biraz kaşlarını çattı,

"Saklanmak mı? Neden saklanıyordu?"

"Bilmiyorum, bu konuda onu sorgulamaya çalıştım ama tek bir ses çıkarmadı."

"Şey, gürültüyü göz önünde bulundurursak, kendini korumak istemiş olabilir. Sonuçta o çok daha kırılgan bir çocuk," diye araya girdi Sura.

O, Raven'a baktı ve gözlerini kıza çevirdi, kaşlarındaki hafif çatlağı silerek Kuzey'e söyledi.

"Şimdi yapacak mısın?"

Kuzey'in yüz ifadesi karışıklıkla büzüldü.

Yüzündeki ifadeyi fark eden Raven hemen sordu

: "Ne yapacak?"

Kuzey ona baktı ve derin bir nefes aldı. Sonra ona dedi ki,

“Gel, biraz uzaklaşalım.”

Raven'ı durdukları yerden Sura'dan uzaklaştırdı ve konuştular.

Kuzey, Sura'nın ona söylediklerini her şeyi açıkladı ve ardından onun yanıtını bekledi.

Raven için—onun buna soğuk tepki vereceğini varsaydığı—bu, acımasız bir şey gibi görünüyordu.

Onun tutumunun ne kadar çatışmalı olduğunu anlayabiliyordu.

Ancak başını ona kaldırdı ve şöyle dedi:

“Kapının yollarını gerçekten tahmin edemeyiz; önce Sura'yı öldürüp, eğer onu öldürdükten sonra çatlak çekirdeği gerçekten ortaya çıkmadıysa, ikisini de öldürmeliyiz. Çünkü kendini korumak için yalan söylüyor olabilir.”

Kuzey, onun söylediklerini düşündü, ama bir şekilde Sura'yı öldürmenin bir israf olduğunu hissetti. Gözleri bir süre yere odaklandıktan sonra yukarı bakıp Raven'a yanıt verdi.

“Bence, Sura'nın bu iki kişinin dahil olduğu konusunda yalan söyleyeceğini düşünmüyorum. Elbette, onun da tam gerçeği söylediğini düşünmüyorum. Aslında, hangisini gerçeği olarak ayıklayacağımı bile bilmiyorum ama onu öldürmenin bir israf olduğunu içtenlikle hissediyorum.”

“Aşağı dünyadan dolayı mı?”

Northern başını salladı.

"Tam olarak ne planlıyorsunuz?"

Kuzey derin bir nefes aldı ve dedi

: "Sura'nın gerçekten yeraltı hakkında doğru söylediğini bilmenin tek yolu bu iki kişiyi öldürmek. Eğer gerçekten geri dönerse, o zaman ondan duyduğum her şeyin doğru olduğu anlamına gelir; eğer dönmezse ve beni kandırdıysa..."

Bakışı soğudu,

"Eh, orada hiçbir şey yok, onu istediğim zaman... kolayca öldürebilirim."

Raven ona saf bir huzur gülümsemesiyle baktı, yüzü muhteşem bir parıltıyla aydınlandı. O kırmızı gözleri, en sert taşları bile büyüleyebilirdi.

Ama Northern'ı değil.

O başını salladı ve ona dedi.

“Güvenine bayıldım, bu zamana kadar neredeydin?” Dedi ve Sura'ya uzun bir boş bakış attı.

“Ama şu anda tuhaf bir varlıkla uğraştığımızı hatırlatmak isterim. Planın tam olarak nedir?”

Northern'ın yanıt verme şansı olmadan, Lamla'nın Sura'nın hemen yanında koruduğu küçük çocuklara bakarak devam etti.

“Öğrettiğin birini öldürmeye bile hazır mısın?”

Bu soru, Northern'ın göğsünde sıkışık bir his yarattı; göğsünü tutmaktan kendini alıkoymaya çalışıyor ve duruma karşı soğukkanlılığını korumaya çabalıyordu.

Derin bir nefes aldı ve tüm tavrını sakinleştirerek, Raven'ın etrafındaki ani sakinlikten şaşırmasına neden oldu.

“Sorun değil… Bir şekilde halledeceğim, planım ne olursa olsun…” dedi geri dönerken.

Raven, Northern'ın arkasına endişeli bir yüz ifadesiyle baktı ve onun eskisinden biraz daha uzun olduğunu fark etti.

‘Burada uzun süre mi kaldık?’ diye sordu kendine.

Northern, Ulzred'in yattığı yere geldi, çocuğu kaldırdı ve Sura'ya korkutucu bir bakış attı, tüm hatlarını grimsi bir şekilde bükerek.

Sonra şöyle dedi

Bana yalan söylemediğinden emin ol... seni öldürmek, acının başlangıcı olacak. Ve bana güven, ölümden sonra bile sana acı çektirebilirim.

O, kucaklarında çocuk kral ile birlikte uzaklaştı ve kısa süre içinde karanlık alevin ardından oluşan sisle kaplı volkanik dağa doğru kayboldu.

Sura gülümsedi ve şimdi ona doğru yürüyen Raven'a döndü; gözlerinde acımasız bir kırmızı ışık yansıyordu.

Onun önünde durdu, hiçbir şey söylemedi ve sadece orada bir heykel gibi kaldı.

Sura için birkaç garip dakikadan sonra, ona konuşmak için korkunç denemeler yaptı.

Ancak o, hiçbirine yanıt vermedi. Bir süre sonra, denemekten yoruldu ve pes etti, Northern'ın dönüşünü beklemeye başladı.

Bu arada…

Northern, volkanın eteklerine ulaştı. Bu bölgede sıcaklık kavurucuydu; sanki kendi derisinin alt katmanlarına eriyen ikinci bir deri gibiydi.

Gece Korkusu zırhı, dayanmayı daha da zorlaştırıyordu.

Northern, zırhın soğuk karşısında iyi olduğunu ancak sıcaklığa karşı çok zayıf olduğunu keşfetmişti.

Bunun dışında, başka bir zayıflığı olduğunu düşünmüyordu.

Elbette, Limitsiz Boşluk'un savunmasıyla artık saldırıya uğramaktan endişelenmesine gerek yoktu.

Pratikte, ona ulaşmak neredeyse imkansızdı. Ama esasen, hislerini aşabilecek saldırılar olduğu gibi, içgüdülerinin geç tepki verebileceği saldırılar da olduğunu anladı.

Bu yüzden, böyle bir durumda kendini alçakgönüllü kılması iyi oldu. Ve sadece daha güçlü olmayı arzuladı.

Küçük bir taş parçası gördükten sonra, Northern Ulzred'i oturur pozisyonda oraya bıraktı.

Volkanın sıcaklığına rağmen, yerin ve taşların kendisinin sıcak olmaması şaşırtıcıydı. Aksine, soğuk gibi görünüyordu.

Bu, Northern'a Raven'ın buz sarayının arkasındaki buzul dağının nasıl hissettirdiğini hatırlattı. Soğuk yerine sıcak.

'Belki de yarığın kendine özgü bir özelliği.'

Northern, Ulzred'i birkaç kez uyandırmaya çalıştı, gövdesi çıplak olduğu için açıkta kalan koluna vurdu.

Birkaç vuruştan sonra, çocuk yavaşça gözlerini açtı ve biraz inledi.

Fısıldadı

: "Öğretmen…"

Kuzey, o sözler çıktığı an kalbinin atışını hissetti.

Çocuk hâlâ biraz uykuluydu; Caladhel'in ona kullandığı ilaç ne olursa olsun, muazzam derecede güçlü olmalıydı.

Çünkü Ulzred bu olay boyunca kelimenin tam anlamıyla uyumuştu.

Ancak şimdi uyanmıştı ve öğretmeniyle birlikte olmaktan şüphesiz memnundu.

Northern melankolik bir gülümseme ile genç çocuğun başını okşadı ve sözleri boğazında keskin bir karıncalanma hissiyle çıktı.

"Eğer yeniden doğma şansın olursa... senden nefret etmeni, bana kin beslemeni ve sadece benim yok olmamı istemeni istiyorum. En azından bu, affetme yeteneğine sahip olmadığın için kendimi daha az berbat hissettirir."

Bir kez daha hüzünle gülümsedi. Diğer yandan genç çocuk kaybolmuş görünüyordu; Northern'ın ne söylediğini anlamıyordu.

Kelime dağarcığını bilmemesinden değil, o kelimelerin bu zamanda neden geldiğini anlamıyordu.

Ancak konuşmadan önce, kan kırmızı bir şekilde ağzından damladı.

Yine de konuşmaya çalıştı, ama boğazında gırtlaksı bir sesle, ağzını açarak solgun ve genişlemiş bir yüzle gürültü çıkardı.

Elleri, sessizce göğsüne saplanmış olan hançeri çekmeye çalışarak tuttu.

Ama Northern onları göğsüne çok daha güçlü bir kuvvetle tutuyordu.

Sonra yavaşça elini öne uzattı, ama yere yıkılırken Northern'ın yüzünü kanıyla lekeledi.

Northern karanlık gökyüzüne baktı, yüzünden akan gözyaşlarıyla birlikte yanaklarında soğuk bir karıncalanma hissi hissetti.

Bir kez daha, ondan uzaklaşan bir şey hissetti; gözleri karardı ve ruhundaki ışığı zar zor koruyan bir alevin sönmüş gibi göründüğünü fark etti.

İçindeki Kaos ve Boşluk acımasızdı, onu insan yapan her şeyi alıyor ve onu kim bilir neye dönüştürüyordu.

Ama o anda Northern geleceğin onun için ne getireceğinden emin değildi, ama kendisine bir yemin etti.

Bu dünyada yaşamaya ve havayı solumaya devam ettiği sürece, tek amacı yarıkları söndürmek ve arkasındaki tüm beyinleri ortadan kaldırmak olacaktır.

Başından beri tanıştığı tanrılar, Zalimler veya Kökenler olsun. Cehenneme, Ul olup olmadığını bile umursamıyordu.

"Hiçbir şeyden çekinmeyeceğim… Onlara acı çektireceğim. Ruhlarının katlanamayacağı bir acı. Onlar yere kapanacak ve başlarını yere koyarak benden dileyecekler. Onları yok edeceğim. Hepsini!"

Northern konuşurken dişlerini sıktı, gözleri korkutucu bir kararlılıkla doluydu, soğuk, aynı zamanda gözlerinde acımasızca yanıyordu.

Bu kararı sadece Ulzred ile yaşananlarla ilgili değildi.

Rughsbourgh'un saçmalıklarından başlayarak, çatlağın acımasızlığı, dışarıda da pek farklı değildi.

Her yerde, herkes yıkıma doğru bir yaşam sürüyordu ve şu anda bu durum Kuzey'i ciddi şekilde sinirlendirmeye başlamıştı!

Kuzey, elinde beyazımsı bir küre ile üçlünün yanına yavaşça yaklaştı. Yüzü kanla lekelenmişti ve ifadesizdi.

Raven'in önünde durdu, Raven ona kayıtsız bir bakış attı, elindeki çekirdeğe baktı, sonra kılıcını ortaya çıkardı.

Hızlı bir hareketle, Raven'in kılıcı parladı ve olduğu yere geri döndü.

Arkasında duran küçük kız yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, boynunda ince bir çizgi belirdi. Düştüğünde, başı tamamen boynundan koptu.

Kuzey, Raven'in bir genç kızı en ufak bir duygu göstermeden başını kesişini izlerken yüzü soldu.

Ne kadar soğukkanlı bir katil olabilirdi?

Ama o hiçbir şey söylemedi ve sadece dudaklarını büzerek dişlerini sıktı.

Raven eğildi, ellerini kızın göğsüne daldırdı ve başka bir beyazımsı küre çıkardı, eli kanla kaplıydı.

Northern sonra Sura'ya döndü. Yalan söylemeyecekti; bu anda birçok karışık duygu hissetti.

Ve dikkatlice hepsinin arasında barışı sağlamaya çalıştı. Tek bir şey onu beklemede tutuyordu.

'Eğer Sura onlara ihanet ederse, eğer Sura sonunda yalan söylerse...'

Bu düşünce, Northern'ın zihnini sürekli kemiren bir haşere gibiydi.

O, bunun olmasını sabırla bekliyordu. Çünkü başından beri Sura'ya asla güvenmemişti.

Yaptığı tek şey bir kumardı.

Sura'nın onlara kukla dediği gibi, yine de çocuk kralın hayatıyla kumar oynamak insani hissettirmiyordu.

Yakından eğittiği biri, kurtuluş için ona bakan biri.

Bu an bile Northern'ın kalbini paramparça ediyordu, bu yüzden Northern, Sura saçmalamaya kalkışırsa onu paramparça etmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

“Sonra ne olacak? Yırtık çekirdeğin kendini gösterdiğini göremiyorum...”

Onun sesi güçlü ve tehditkar bir tonla yankılandı.

Herkes, ne kadar korkutucu ve soğuk bir ses tonuna sahip olduğunu duyduğunda titrerdi.

Ancak Sura %100 sakinliğini korudu. Her zamanki gibi keyifle gülümsedi ve ellerindeki çekirdekleri inceledi.

"İşte burada, dostum. Elinde."

Kuzey kaşlarını kaldırdı ve ona baktı.

Hemen Sura, iki elini de uzattı.

"Çekirdekleri getir..." dedi.

Düşünceli bir ifadeyle, Kuzey Raven'ın elindeki çekirdeği topladı ve her ikisini de Sura'nın avuçlarına koydu.

Onlara gülümsedi ve başıyla onayladı. Sonra çekirdekleri birbirine yavaşça yaklaştırmaya başladı.

Hemen dokunduklarında, her ikisinden de parlak beyaz bir ışık yayıldı ve tamamen birleşene kadar daha da parlak bir şekilde parlamaya devam etti.

Parlaklık yavaşça azalırken, Northern, kulaklarında alışılmış monoton sesiyle panellerin belirdiğini gördü.

[Rift'in koruyucusunu öldürmeden ruh çekirdeğini tanımladınız]

Northern'ın kaşları hemen çatıldı; aynı anda, Sura'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Northern o anda, Sura'nın dudaklarında yayılan gülümsemeyi gördüğünde, vücudunun her yerinde elektrik çarpmış gibi bir his hissetti.

'Lanet olası herif'

Kontrolsüz bir şekilde tepki verdi, Sura'ya yay gibi fırladı.

"Ne kadar saf..." Sura, kötü niyetli bir gülümsemeyle söyledi ve "Donma Yansıması" diye mırıldandı.

Şeffaf, yansıtıcı bir buz tabakası etrafında parıldadı, Northern ona siyah bir Mızrakla ulaşmadan önce havada hızla yayıldı.

Sonunda, siyah mızrak ileriye doğru fırladı, tabakaya şiddetli ve yer sarsan bir saldırı yaptı, ancak anında geri yansıtıldı ve Northern'a doğru fırlatıldı.

Saldırı, ona yaklaştığında kayıtsızca kayboldu.

Sura artık siyah mızrak ve muhtemelen siyah alevin bile delip geçemeyeceği bir savunma katmanına hapsolmuştu.

Hatta saldırıları yansıtan birisi.

Ancak, bir şey fark ettiğinde yüzü soldu. Elindeki çekirdek... bir şey doğru hissettirmiyordu.

Ve bunu sadece şimdi fark ediyordu.

Hemen Raven öne çıktı ve gülümsedi, başka bir beyazımsı küre çıkardı ve Northern'a verdi, aynı zamanda yeni beliren kopyası tarafından ona başka bir çekirdek de verildi.

Sura, Northern'ı ve elindeki iki çekirdeği izlerken kaşlarını çattı.

"Bu nedir? Ne oluyor?"

Ona sahte çekirdekler mi verdiler?

Hayır, öyle değildi. Sahte çekirdekler asla bu şekilde birleşmezdi. Bir dakika bile olsa, bu kürelerin özgünlüğünü hissetti.

Ne yanlış gitti? Ne zaman değiştirdiler?

'Saldırıyı başlattığında mıydı? Bir şey mi yaptı?'

Northern, kendine güvenen bir gülümsemeyle dudaklarının köşesini kıvırdı ve başını salladı.

"O kadar kafan karışmış ki. Bu oldukça ilginç bir manzara; bunu sonsuza dek yakalayabilmeyi dilerdim..."

Sura'nın kaşları daha da çatıldı.

"Ne yaptın?"

"Şey... sana söyleyeceğim," Northern nefes aldı. "Bu basit, ne olursa olsun sana güvenmeye kendimi ikna edemedim, bu yüzden sana verdiğim küreyi klonlamaya karar verdim. Ayrıca Raven'ın bana uzattığı küreyi de klonladım ve onu elinden aldım, orijinalini ona bıraktım. Buraya gelmeden önce, klonuma benimle olanı tutması için verdim. Ve işte buradayız..."

Bu, Raven'a yürüyüp giderken söylediği plandı.

Northern'ın gülümsemesi tatminle doluydu.

"Sana güvenmemekle haklı çıktım. Daha mutlu olamazdım."

"Yani sonuçta bu yarığın koruyucususun."

Sura iç çekti ve yüzüne vurdu.

Elbette, değilim. Eğer öyle olsaydım, o çekirdeklerle yaptıklarımı yapabileceğimi mi düşünüyorsun?

Kuzey'in yüzü, bir farkındalık anı onu vurduğunda hemen grimleşti. Aklı şu anda hayatta olan tek kişiye gitti.

"Fano?"

Sura tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Onu yendikten sonra anılarını ve soyunu kendi soyumla değiştirdim. Ona bir aile verdim, ona bir neden verdim. Yani, benim kardeşim olduğuma çok inanıyor ve birlikte ateş ve buz krallığını korumak için yaşıyoruz."

Kuzey, tiksintiyle başını salladı, sonra bir an gözlerini kapadı.

Bir saniye sonra, tüm yarık sarsıldı.

Ve küreler kendi kendine havaya kalkmaya başladı, birbirlerine yaklaşırken beyaz ışıkla parıldıyordu.

Sura, olanları görünce hemen korktu; daha önceki tüm soğukkanlılığı şimdi parçalanmaya başladı.

"Ne? Ne? Ne yaptın?"

Kuzey kafasını eğdi.

“Başka ne var? Ben çatlağın koruyucusunu öldürdüm. Senin denediğin gibi çatlağın çekirdeğinin gerçek formunu zorla açığa çıkaramayacağımı düşündüm, ama koruyucuyu tanıdığım için onu öldürebilirdim. Bu yüzden, astlarıma bunu yapmalarını emrettim.”

Tabii ki, Pangu'nun (Koll) Fano ile birlikte olduğunu unutmadı.

Sura titredi ve çekirdekler birleşirken dizlerinin üzerine çöktü ve sonunda biraz daha büyük bir çekirdek ortaya çıktı.

Titreyen gözlerle Northern'a baktı.

“Ne yaptın?” Dehşet içinde sesi titredi.

Ter damlaları alnından süzüldü ve yüz hatları dehşet içinde bozuldu. Elleri titriyordu ve gözleri, büyük bir korku görmüş gibi açılmıştı.

Bu, Northern'ın Sura'nın yüzünde bu tür bir ifadeyi gördüğü ilk kezdi.

Daha önce Tyrant'tan bahsettiğinde bile bu kadar korkmuş değildi.

"Ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz yok!!" Northern'a bağırdı.

Kimse gerçekten umursamadı.

Kuzey'in aklında tek bir şey vardı; elinde çatlak çekirdeği vardı; nihayet, çıkabilirlerdi.

Sonunda, bir çatlakta bulunduğu son zamana kıyasla bu kadar uzun süre geçirdiği için çok mutlu görünmüyordu.

Elindeki çekirdeğe birkaç saniye baktı ve donma yansımasını çözmeyi reddeden Sura'ya başını kaldırdı, ama ciddi şekilde titriyordu.

O yansıtıcı savunma, Kuzey'in ona ulaşmasını engelleyen tek şeydi.

Ve Kuzey onu o kadar çok istiyordu ki.

Raven ona bir adım daha yaklaştı ve kollarına ellerini koydu.

"Buradan çıkalım."

Kuzey başını ona çevirdi ve küçük bir gülümseme verdi.

Sonra bakışını Sura'ya geri çevirdi ve dedi

Hoşça kal Sura.

Çekirdeği elleriyle ezdi.

[Tebrikler]

[Yırtığın çekirdeğini yok ettin]

[Bazı inanılmaz başarılar elde ettin]

[Sadece sen, yırtığın üç binden fazla canavarı yok ettin]

[Ne kadar olağanüstü bir başarı]

[Bir yeraltı yaratığını yendin]

[Çaban göz ardı edilmeyecek]

[Ruhun evrim geçirdi]

[Demirci ocağının ateşi ruhunda giderek güçleniyor, Kaos ve Boşluğu seninle birleştiriyor]

Bu puanlar için yetenek parçaları kazanacaksınız.

[Yetenek parçaları +100 kazandınız]

[Yetenek parçaları +150 kazandınız]

[Yetenek parçaları +200 kazandınız]

Paneller gözlerinin önünde belirdiğinde, Sura'nın çığlığı neredeyse kulaklarını kör etti.

Çığlık atıp, deli gibi inledi. Sonunda Kuzey'e küfretmeye başladı.

"Siz haşereler! Cüret ediyorsunuz!!! Beni kandırmaya cüret ediyorsunuz!!! Sizi bulacağım!!! Bin yıl sürse bile, sizi bulacağım ve sizinle ilgili olan her şeyi bulacağım!!! Sizi öldüreceğim ve sizinle bağlantılı olan herkesi öldüreceğim, onlara acı çektireceğim ve ölümlerini dileyecekler."

Bu cesareti gösteriyorsunuz! Asla affetmeyeceğim!!!"

Çığlık atarken bedeni parçalanmaya başladı, içinden beyaz ışık sızıyordu.

Sonunda, ışık daha fazla dışarı çıkmaya zorladı, çığlık atarken bedenini parçaladı.

"Lütfen! Lütfen!! Beni kurtarın!!! O beni bulacak!! Onunla böyle karşılaşamam, hazır değilim!!! Acı çekeceğim!!!"

Sura, ışık parçacıklarına ayrılırken bağırdı.

Tüm bunlar boyunca, Northern ona soğuk bir bakışla baktı.

Sura nihayet kaybolduktan sonra, Northern sonundaki yalvarışı hakkında biraz endişelendi.

O acı çekecekti, hazır değildi, onunla böyle karşılaşamazdı.

Bu Taerun Lor muydu? Yoksa bir Zalim mi?

Northern hangisi olduğunu bilmiyordu, en azından bu olay onun daha güçlü olma gereğini daha da pekiştiriyordu.

Çünkü bir gün... onlarla yüzleşmek zorunda kalabilir.

Ve eğer bunlar bu yarıkların arkasındaki beyinlerse...

Kuzey iç çekti.

'Hiçbirine acımayacağım.'

Yarık büyük bir sarsıntı geçirdi; artık dayanamayacak kadar zayıflamıştı çünkü merkezi yok edilmişti.

"Kuzey, sanırım gitme zamanımız geldi."

Raven ona arkasından söyledi, sonra başını geriye çevirdi.

Arkalarında beyazımsı bir görünümü olan bir ruh özü dönen havuzu vardı.

Kesinlikle, bu yarıktan çıkış yolu buydu.

Northern, yarıktan aldığı ödüllere baktı.

Çoktu ve yetenek parçalarının böyle bedava verilebileceğini hiç beklemiyordu.

'Eğer çok sayıda yetenek parçası ödülünü alabileceğim bir yer varsa, o da o lanet olası Kırmızı Maden Krallığı olurdu.'

[Sadece Drifter rütbesi ve üzeri başarı ödüllerini toplayabilir]

[Ruhun hala bir yürüyücü olarak tamamlanmadığı için, bunu yapamazdın]

'Hmm,' Northern başını salladı.

Kalan bildirim paneline göz attı.

[Limitless Void tarafından yutulmuş Rift]

[Sınırsız Boşluğun alanı büyüdü]

[Limitless Void için bazı yeni özellikler açıldı]

[Onları daha sonra keşfetmeyi unutmayın]

Northern, ölü kıza bir göz attı ve Ulzred'in bedenini lav nehrine attığı yöne baktı.

Sonra ağır bir kalple geri döndü ve portalın yoluna yürüdü.

Ceset Yiyici ve Koll çoktan Boşluğunun kollarına geri dönmüştü, bu yüzden yalnız başına Raven ile yürüdü ve portaldan girdi...

...bataklık ormanında çıktılar.

Aniden, yüksek ve gürültülü bir sarsıntı tüm manzarayı sarstı, öyle ki Raven ve Northern adımlarını neredeyse kaybettiler.

Raven kaşlarını çattı ve kaşları da çatılan Northern'a baktı.

[Duygu] ruhu evrim geçirdiğinden beri daha iyi hale gelmişti, bu yüzden hemen anlayabiliyordu.

Ormandaki tüm canavarlar saldırıyor... Bilmiyorum, sanki bir şey uyanıyor gibi.

Raven'ın yüzündeki kaş çatma aniden karardı, gözleri fırtınalı bir griye daraldı ve yoğun, hoşnutsuz bir bakışla doğrudan ileriye odaklandı.

"Bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

Raven'ın alnından bir ter damlası süzüldü.

"Lord Lotheliewan'ın günlüğünü araştırarak bu yolculuk için planlar yaparken, yaptığım küçük bir pazarlık vardı."

Northern ona baktı; ağzından çıkacak olan şey hakkında çok kötü bir hisse sahipti.

Aslında, onun durmasını istemişti, ama ne yazık ki, bilmesi gerekiyordu.

En azından, yırtığın dışında bile dürüst oluyordu.

Devam etti,

"Eğer pazarlık başarısız olursa, hepimizin öleceğinden emindim. Hiçbirimiz geri dönemeyecektik..."

Northern çenesini biraz kaldırdı.

Artık onun ne kadar düşüncesiz, dikkatsiz ve cehalet dolu olabileceğine şaşırmıyordu.

"Hayatımla pazarlık yaptın ve beni bile bilgilendirmedin mi?" Northern ona kükredi.

"Tüm ruh çekirdeklerini topladın, bence bu senin hayatını tehlikeye atmanın yeterli bir bedeli. Ayrıca, her canavarla olan savaşın hayatının pazarlık konusu olduğunu bilmiyordun gibi değil."

"Evet mi? Ama bu, yenemeyeceğin bir canavarla, hiçbiri yenemeyeceğimiz bir canavarla, değil mi?"

Raven kaşlarını çatarak bakışlarını başka yöne çevirdi, sonra geri döndü.

"Belki önceden... ama şimdi, hayatta kalabileceğimizden eminim."

Kuzey birkaç saniye sessiz kaldı.

'Eh, neredeyse haklı... ama canavarı bile bilmiyorum. Bu derinlikteki tüm canavarlara saldıran şey, çok güçlü bir şey olmalı.'

Yine de, kendisini hiçbir şeye ölürken görmüyordu. Şu anda, hiçbir zaman.

"Peki ya gemi?"

"Yüzeye geri uçmamız gerekecek..."

Northern etrafa bakındı; canavar cesetlerinden yaptığı tepe gitmişti, sadece bulanık suların yüzeyinde dağılmış kuru kemikler kalmıştı.

"Neyse ki ne kadar zaman geçti? Görünüşe göre birkaç ay geçmiş."

"Bir noktada zamanın farkında olamadık, ayrıca her çatlağın dışarıyla aynı zaman akışına sahip olduğunu da bilemeyiz."

O bir an için odaklanmadı ve geri döndü,

"Neyse, yüzeye çıkmalıyız." Northern'a elini uzattı.

Northern, solgun bir tiksintiyle geri geri gitti,

“Ne?”

"Seni taşımama izin ver?" Yüzünde garip, şeytani bir gülümseme belirdi. Bu anın tadını çıkarıyordu.

"Ne? Kötü olduğun şakalar yapmanı görmek güzel ama o çirkin gülümsemeyi yüzünden sil."

Hemen, Raven ifadesini düzeltti, yüzündeki gariplik sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Sadece şakayı denemeye karar vermişti, ama şimdi kendisinden çok utandı, hafifçe döndü, yanakları kızardı.

Kuzey, bir gözünü kısarak durdu, işler kaotik bir garipliğin derinliklerine iniyordu, daha kötüleşmeden bir şeyler yapması gerekiyordu.

Sanırım başka seçeneğim yok, seni taşıyabilmem için kalkanı almama izin vermeyeceğini düşünmüyorum.

Raven ona döndü ve yüzünü buruşturdu.

Şükürler olsun ki, bu onun alışılmış haline geri dönmesini sağladı.

Bunu ben de düşündüm... O zaman seni taşımama izin vermekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Şu anda, Northern'ın uçabilen bir canavarı yoktu, Koll en yakın olanıydı ama o büyük bir sıçrama gücüne sahipti, uçuşa değil.

Ayrıca, şu anda yetenek repertuarını en iyi şekilde nasıl kullanacağını bilmiyordu, onlardan uçuş yaratmanın bir yolunu da düşünmüyordu.

Bu yüzden, şimdilik Raven'a güvenmek zorundaydı.

Raven gülümsedi ve kalkanı sırtına çağırdı, var olurken parıldadı, beş metreyi aşan siyah, mat kanatlar sırtından yayıldı.

Yavaşça havalandı ve Northern'ın alması için elini uzattı.

Centilmence, elini aldı ve onunla birlikte yukarı çıktı, başlangıçta onu çekmekte biraz zorlandı, kanatlar bile ağırlığı hissetmiş gibiydi.

Ama yavaş yavaş yukarı doğru uçarak daha iyi hale geldi.

Sonunda, Raven'ın ayrıldığı yüzeye indiler.

Dizlerinin üzerine eğildi ve bir süre ağır ağır nefes aldı - Northern'ı yüzey seviyesine kadar çekmek bu kadar yorucuydu.

Muhtemelen 20 ft'den fazla bir derinlik.

Ancak Northern ayağa kalktı, sonra ileriye baktı...

Gözleri...

...gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

"Bu nedir?"

Raven, sesindeki titremeyi hemen fark ederek dik durdu ve onun baktığı şeyi görünce hemen kaşlarını çattı.

Bunu ne yapmış olabilir.

Onların önündeki manzara, eşsiz bir dehşet ve ilkel bir vahşet içindeydi; anlaşılması güç bir felaket ve kan dökme tablosuydu.

Yer, sanki şiddetle yerinden oynatılmış gibi görünüyordu; üzerinde patlak veren vahşi çatışmanın yaralarıyla scarred.

Düşen yaratıkların cesetleri, bükülmüş ve kırılmış, sonsuz bir ölüm denizinde manzarayı kirletiyordu.

Kanları, yoğun ve koyu, kaosun içinden kıvrılarak ilerleyen sürekli büyüyen bir nehir haline gelmişti; bir zamanlar stabil olan toprağı çirkinleştiren derin çukurlara dökülüyordu.

Bu çukurlar, arazideki açılan yaralar gibi, sayısız varlığın kanıyla doluydu ve Northern'ın midesini bulandıran, nefesini kesen korkunç bir tablo oluşturuyordu.

Hava, çürümenin pis kokusu ve kanın metalik tadıyla ağırdı; yaşanan katliamın ölçeğinin boğucu bir notasıydı.

Görüntü tek başına derin bir korku uyandırmaya yeterdi; ruhu kemiren ilkel bir korku.

Burası, yaşamın özünün acımasız bir vahşet gösterisinde söndüğü bir yerdi.

Çatışmanın yankıları sanki sürüyordu; akıl almaz bir vahşet ve acı hikayelerini fısıldıyordu.

Northern ve Raven sahneye bakmaya devam ederken, bir soğuk gerçeklik yerleşti—bu durumu kendi akrabalarına yapabilecek tek yaratık hakkında bir korku hissi.

Birden Northern, vücudunda bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissetti. Midesi düğümlenerek grotesk manzaraya karşı isyan ediyordu.

Aniden karnının derinliklerinden yükselen kontrol edilemez bir dürtü hissetti, boğazına tırmanan bir bulantı.

Umutsuzca, Northern manzaradan döndü ve karnına sarıldı, bedeni sarsılırken iki büklüm oldu.

Ağzında ekşi bir tat belirdi, ardından yemek borusunu yakan bir yanma hissi geldi.

Şiddetli bir spazm ile kusmaya başladı, kasları istemsizce kasıldı.

Karnının içindekiler fışkırarak yere ıslak, mide bulandırıcı bir sesle sıçradı.

Nefes almakta zorlandı, bedeni kramplarla sarsılıyordu.

Her kusma, bir öncekinden daha güçlüydü, onu zayıf ve titreyen bir hale getirdi.

Boğazı yanıyordu ve acı sarı su zorla dışarı çıkarken gözleri yaşardı.

Alnında soğuk terlerin birikmesini hissedebiliyordu, vücudu onu bunaltan toksik korkudan arınırken nabzı hızla atıyordu.

Raven, kusarken ona acıyarak baktı.

Kuzey'in daha önce korkunç bir manzarayla karşılaşmamış olduğu gibi değildi, sonuçta bu, ilk çatlağına girdiğinde gördüğü ilk şeydi.

Ama bu... bu tamamen başka bir seviyedeydi.

"Bu dağlardaki tüm yaratıklar burada ölmüş olmalı..."

Northern, elinin arka tarafıyla ağzını sildi, sırtını dikleştirirken alnı hâlâ solgundu.

"Bundan şüpheliyim... ama derinlikte neler olup bittiğini düşünmek istemiyorum."

Tüm canavarların neden saldırdığını anlamak zor değildi.

"Bunda şüphe yok, o canavar bunu yapmış olmalı."

Northern bir süre sessiz kaldı, hâlâ manzaradan uzak duruyordu. Kaşlarını çattı ve konuştu, tonu gergin ve biraz titrekti.

"Raven, bu canavardan kurtulabileceğimizden emin misin?"

Elbette korkuyordu. Ama korkudan o kadar etkilenmemişti ki, yapabileceklerini gözden kaçırabilsin.

Gördükleri ne olursa olsun, bu şeyle savaşma amacı hiç olmamıştı.

En azından Northern, Raven'ın bunu ifade etme şeklinin net olduğunu düşünüyordu.

Onların yeterince güçlü oldukları şey, bunun üstesinden gelmekti. Bu, daha önce hesaplamalarında bile yoktu, yırtığa girmek gibi.

'Cidden, baştan sona kadar tüm bu hesaplamaları yaptı ve bu tekini mi unuttu?'

Northern şaşırmıştı.

Bu yolculuğun başından itibaren, Raven ne yaptıklarının korkutucu bir kontrolünü göstermişti.

Helena'yı işe almaktan, Kirithon ile savaşmaya kadar.

Muhtemelen her şeyin değişmeye başladığı an, Northern derinliklere düştüğünde ve onunla birlikte oraya girmek zorunda kaldığında oldu.

Yani, beklemediği şey dışında, bu canavar muhtemelen Raven'ın yolculuklarında kontrol edemediği tek şeydi.

Onun planı muhtemelen ondan kaçmak ya da bir şekilde hayatta kalmaktı.

Northern gülümsedi, Raven'ın kontrol edemediği bu tek şeyin kalbine garip bir rahatlık getirdiğini bilerek.

"Cidden gülüyor musun... Şu anda içinde bulunduğumuz durumla mı?"

Northern ona baktı, küçük gülümsemesini silerek.

"Bir adam biraz rahatlayamaz mı? Gördüğün gibi, bu durumun gerçekliği tarafından en çok etkilenen benim," dedi Northern, kusmukuna bakarak.

"Hayır. Sen sadece bir zayıfsın."

Northern "Aah..." dedi, yüzü düz bir ifadeyle. Sonra Raven'ın tavrı bunu komik bulmadıktan sonra tonunu değiştirdi.

“Peki, buradan nereye gidiyoruz? Helena ve Terence'i mi bulacağız?”

“Kahretsin, o vahşi kadını düşünmek beni sinirlendiriyor. Onu görmek bile istemiyorum.”

Raven başını salladı.

“Terence burada olsaydı, buraya geldiğimiz şeyi alır ve giderdi.”

Northern, onun söylediklerinden sonra sessiz kaldı. Ama birkaç dakika boyunca ona bakmaya devam etti, tereddüt ederek.

Sonunda, konuştu

: “Buraya tam olarak ne için geldik? Ödeme karşılığında seni eşlik ettiğimi biliyorum ve bu bilgiye girmem gerekmiyor. Ama neden buraya kadar geldik?”

Raven ona baktı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Northern, artık benim arkadaşımsın ve sana güveniyorum, bu yüzden sormak sorun değil.”

Duraksadı ve açıklamaya başladı.

“Öncelikle, peşinde olduğumuz şey 'gözyaşı damlası' adında bir nesne.”

"Teardrop?" Northern onun ardından tekrar etti. "Bu nesnenin bu Çoraklık'ta hayatta kalmak veya burayı terk etmekle ne ilgisi var?"

Raven başını salladı, ifadesi sertleşti.

"İyi bir soru," diye övgüde bulundu ve devam etti, "Gözyaşı, seli tetikleyebilecek bir nesnedir. Ve bunu, ıssızlıktan ayrılmamız gereken bir kez için istiyorum."

Northern ona düz bir şekilde baktı, onun bir kez derken ne demek istediğini anlamadı.

"Bu açıklamaya daha fazla çaba göstermelisin."

Raven bir an için aşağı baktı ve başını tekrar kaldırdı.

"Yırtıkları başarıyla temizlediğimizde, gemiler için Luinngard'a gideceğiz. Muhtemelen bizi içeri almayacaklar, zorla içeri gireceğiz ve büyük bir kargaşa yaratacağız, bu kargaşadan yararlanarak Orta Ova'ya gidecek gemileri çalacağız."

Northern'ın ağzı açık kaldı, o hala devam etti...

"Luinngard'dan gemi almak, herhangi bir yırtıkla yüzleşmekten daha zor. Onlar hakkında bildiğimiz tek şey güçlü şövalyeleri olduğu ve imparatorlarının neredeyse bir canavar olduğu. Sel, o zamanda burayı terk etmek isteyen insanları alacak kadar gemi çalmanın anahtarıdır."

Northern, konuşmasının sonuna geldiğinde bile hala şaşkınlık içinde kalmıştı.

'Bu kadar ileri düşündü mü? Kafanda ne kadar hesap var, lanet olsun?' İçinden sorguladı.

Raven hüzünle gülümsedi.

"Ama muhtemelen, bunların hepsini yapmadan çoktan gitmiş olursun."

Northern, ondan döndü ve tekrar korkunç manzaraya baktı. Çürümüş koku o kadar boğucuydu ki, burnunu sıkmak zorunda kaldı.

Ama Raven'a yanıt vermedi. O da yakında ayrılacağı için mutluydu, mutluydu.

'Bu hissettiğim tatminsizlik nedir...'

İçinde bir şey onu sıkıştırıyordu. Kaşlarını çattı ve dedi

: "Peki, ileriye doğru yol nedir? Bu yerden ayrılmak için her şeyi yaparım."

"Muhtemelen Helena ve Terence gitmiştir."

İleriye baktı, kan ve ceset denizinin nerede durduğunu haritalamak bile imkansızdı, ufka doğru yayıldığı görünüyordu.

Raven geri döndü.

“Geri dönüyoruz...”

Northern, ona birkaç kalp atışı boyunca baktıktan sonra sordu.

"Emin misin? Geri dönersek ve sadece orada sıkışıp kaldıklarını ya da öldüklerini öğrenirsek? Peki ya gemim?"

Raven, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Helena'nın bir Bilge olduğunu unuttuğunuzu sanıyorum. Ve Terence'i anlamıyorsunuz, o kadın bir gizem kutusu. Ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz. Geminiz muhtemelen geri dönmek için kullandıkları şeydir. Dağın sonunda bizi bekliyor olacaklar."

Northern'ın gözleri bir süre onunla kaldıktan sonra yanıtladı:

"Anlıyorum... yeteneklerine çok güveniyor gibisin."

"Ben de seninkine güveniyorum." Gözlerinin içine baktı.

Sonra gözlerini kaldırdı ve geçmeleri gereken yüzen sütunlara baktı.

"Bu sefer takılma."

Northern kaşlarını çattı,

Elbette hayır. Beni ne sanıyorsun? Bir gezgin mi?

Raven havaya uçtu ve kanatlarını açtı. Hemen ardından Northern da havaya fırladı, öyle büyük bir ivmeyle ki, altındaki zemin parçalandı.

İlk taş sütununa indi ve bu sütunu güçlü bir şekilde sarsmasına neden oldu.

Artık atlayışını zamanlamasına bile gerek yoktu çünkü istediği gibi zıplayıp inebilecek kadar güçlüydü.

Bunu net bir şekilde görebiliyordu.

'Ah, kesinlikle daha güçlü hale geldim.'

Elbette, bunun farkındaydı; ancak bunu bu kadar canlı bir şekilde fark etmek farklı bir his uyandırıyordu.

Bu, karnını heyecanla döndürüyordu.

Northern, taştan sıçradı ve başka bir taşın üzerine büyük bir 'thud' sesiyle indi, sonra tekrar zıpladı.

Her zıplayıp indiğinde, taşlar sanki ağırlığını kaldıramıyormuş gibi sarsılıyor ve denge bulmak için biraz sendeleyerek hareket ediyordu.

Raven, onun kolayca yüzen sütunların üzerinden geçişini izlerken dudaklarının köşesini kıvırdı.

Bir anda karanlık, tüm manzarayı kapladığında hızla ileriye doğru gitmek üzereydi.

Dağ karanlık gökyüzleriyle doluydu, ama bu çok daha karanlık ve tehditkardı. Anında Raven'in hiçbir şey görememesine neden oldu ve düşmeye başladı.

Karanlıkta parlayan Kaos Gözleri olan Northern, hızla gökyüzüne atladı ve başka bir taş sütununun üzerine kolayca indi.

"Ne oluyor? Bu karanlık nedir?"

Raven'in sesi zorlanarak çıktı.

“Hiçbir şey göremiyorum.” Sesi daha da gerginleşti, “Northern...

Sanırım bu bizim kaosumuz. Sanırım geliyor.”

"Ne demek istiyorsun?" Northern sordu, gözleri karanlıkta dolaşıyordu.

"Bu karanlık, sana tanıdık gelmiyor mu?"

Northern kısa bir saniye sessiz kaldı, sonra kaşları karardı.

Haklıydı.

'Tünel...'

Raven'ın geçmesine yardım etmesi gereken tüneldeki karanlık canlı gibi hissediliyordu. Normal karanlıktan daha yoğun hissediliyordu.

Bu da öyleydi, her şey tamamen engellenmişti, bu da kimsenin ileriyi görememesini imkansız hale getiriyordu. Görüşün alındığı gibiydi.

Ancak Northern için öyle değildi, biraz stresliydi ve görüş mesafesi kısaydı ama yine de görebiliyordu.

Kaos Gözleri'nin görüş uzmanlığına girmek ve bakış açısını değiştirmeye karar verdi.

Karanlığın bağlarına bakmak.

Kuzey'in beklediği gibi, hiçbir bağ yoktu. Her şey tamamen karanlıktı.

Kuzey bir süre kafasında düşünerek kaldı.

'Hiçbir bağ yok mu? Bu ne olabilir? Bu ne olabilir?'

Akla sadece bir cevap geldi.

Karanlığın bağlarının olmaması, onun gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Çünkü gerçek karanlık ve ışığın bile bağları vardır.

Yani muhtemelen... bu karanlık ve mağaradaki karanlık...

"Bu bir illüzyon..." diye açıkladı karamsar bir şekilde.

Kuzgun'un sesi hemen onu buldu.

"Bundan bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?"

“Gözlerim yeterince özel ki bunu söyleyebilirim.”

Kuzey, bulunduğu taş sütunun üstünden çömeldi ve başka birine atladı.

“Buradan gitmemiz gerekiyor, yoksa o ortaya çıkacak. Bu ne kaossa...”

Kuzey aniden arkasından ona çarpan güçlü bir kuvvet hissetti.

Elbette, saldırı ona ulaşmadı, ama o kadar güçlüydü ki dengesini kaybetmesine neden oldu.

Kuzey, elinde Raven ile adımlarını tökezledi ve düştü.

Ancak, bir elini sütunun duvarına geçirdi ve parmakları yırtılarak kanla soyuldu.

Ağır bir yük gibi Raven ona tutunarak düşmesini engellemeyi başardı.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı ve yukarı baktı.

Ne olduğunu anlamadı, saldırının geldiğini bile görmedi ve Sınırsız Boşluk kuvveti geç tepki verdi.

Yine de, bu kadar gecikmiş bir eylem, saldırının ona ulaşmaması için yeterliydi.

Şimdi işler oldukça karmaşık hale geliyordu.

"Boynuma sıkı tutun," dedi Raven'a.

Bir eli, onun tüm ağırlığını kendine çekerek boynuna sarılmıştı ama şimdi geri tırmanmak için ikinci eline ihtiyacı vardı.

Raven yanıt verdi ve ellerini onun boynuna sıkıca sardı.

O anda, Northern onun göğsünün kendisine yaslandığını hissetti, başını salladı ve ihanet düşüncesini uzaklaştırdı.

Sonra ikinci elini taş sütuna geçirdi ve yukarı tırmanmaya başladı.

Her seferinde, elini taşa geçirdiğinde parmak uçları soyulup kanadı, bazı tırnaklarının düşmüş gibi göründüğünü fark etti.

Raven'ın ağırlığıyla birlikte katlanmak zorunda olduğu keskin, batıcı acıdan bahsetmiyorum bile.

Sonunda, kayanın yüzeyine geri tırmandı. Etrafına baktı.

Kaos Gözleri'nin görebileceği mesafe sınırlı olduğu için, saldırının hangi yönden geldiğini belirleyemedi.

Onlara saldıran neyse, karanlığın kolları içinde derinlerde saklanıyordu.

Kuzey, etrafını tararken yüzünü buruşturdu.

"Bu ne?" diye sordu Raven.

"Hiçbir şey... Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum," diye yanıtladı Kuzey.

Kaos İpliği, elini yeniden bir araya getiriyordu, hatta yeni bir tırnakla.

Raven'ı kucakladı, yavaşça etrafına son bir bakış attıktan sonra başka bir kayaya atladı.

Zaman kaybetmeden, Kuzey tekrar atladı ve yine başka bir kayaya indi.

İndiğinde—bu sefer gözleri açıldı ve geleni gördü, bu da gözlerini geri çevirmesine neden oldu—saldırı tam önünde durdu.

Sınırsız Boşluğun gücü tarafından engellendi.

Kuzey, yolunu zorla açmaya çalışan sivri kenara doğrudan baktı ama hiçbir ilerleme kaydedemedi.

"Bir dal mı?"

İlk başta böyle görünüyordu ama Northern tekrar baktı ve nihayet şekli belirleyebildi.

Bir daldı. Uzaklardaki çoğu gövde karanlıkla birleşmişti, bu yüzden onları görmek zordu, ayrıca çok uzak bir yerden uzanmışlardı.

Northern bir parmağını uzattı ve mırıldandı

: "Kaos Alevleri."

Ya Kaos Alevleri ya da Siyah Alevler, siyah uğursuz ateş her zaman çağırdığında yanıt vermeyi biliyordu.

Daldaki uç noktadan, siyah alev bir veba nehir gibi fışkırdı, dalların izini takip ederek her şeyi acımasız alev plümleriyle sarıp sarmaladı.

Hemen, gökyüzünü delip geçen yüksek, korkunç bir çığlık gökleri yararak yankılandı ve havada süzülen sütunlar arasında sarsıntılar yarattı.

Hepsi bir an için sarsılmış gibi göründü, sanki onları havada tutan güç tamamen kaybolmuştu.

Ama bu sadece bir saniyeydi. O saniyede ise, Northern, Shunpo kullanarak, gözlerinin görebildiği en uzak taşa belirdi.

Artık, en uçtaki dağ görünmeye başladı ve sadece iki taş sütunu yollarındaydı.

Kuzey aniden kayboldu ve dağın üzerinde belirdiği anda, sonuncusundan çok daha güçlü bir başka güç ona çarptı.

Elbette saldırı geçmedi. Ama şok dalgası, onu ve Raven'ı havada savurmak için yeterliydi.

Ağaçla çarpıştılar ve yere yığıldılar. Kuzey ayağa kalkmaya çalıştı ama kan tükürdü.

Elinde biraz titreme vardı.

Raven'a baktı, o oldukça iyi görünüyordu. O da yavaşça ayağa kalktı.

Garip karanlık gitmişti ya da daha doğru bir ifadeyle, bu tarafa ulaşmamıştı.

Raven, Kuzey'i kaldırmasına yardım etti ve yüzünde hafif bir kaş çatma ile yukarı baktı.

Karanlık, yukarıda bir duvar gibi, bu tarafı o taraftan engelliyordu.

Kuzey derin bir nefes aldı ve yukarı baktı.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu...

'Eğer normalde saldırısının gücü benim Sınırsız Boşluğumu sarsabiliyorsa, onun saldırısına maruz kalmak ne kadar çılgınca olurdu?'

Northern bunu kavrayamadı.

O dalların altında kalmak ölümle sonuçlanırdı.

"Bundan kurtulabildiğimize sevindim. Raven, gitmeliyiz."

Ancak Raven yanıt vermedi, yukarıya bakmaya devam etti, gözleri yavaşça daraldı.

"Raven, ne oldu?" Northern sordu.

Yanıt vermeden önce bir an duraksadı ve ağır bir tonla konuştu.

"Karanlık... Yayılıyor."

"NE?!"

Northern, gergin bir şekilde karanlıkla Raven arasında bakış alışverişinde bulundu.

"Yola çıkmamız için daha fazla sebep var, kahretsin! Hala görebildiğin sürece koşalım."

Onun elini tuttu ve ileriye doğru koştu. Doğal olarak hız yeteneklerini kullanırdı ama Raven'ın bunu gerçekten kaldırıp kaldıramayacağından endişeliydi.

İkisi de ileriye doğru koştu ve ormanın içinden koşmaya devam etti.

O anda karanlık hızını artırmış gibi görünüyordu, yolundaki her şeyi tüketiyor ve onlara daha da yaklaşıyordu.

Northern, sinirle dilini ısırdı. Bu onun için çok yavaş gidiyordu; eğer tek başına olsaydı, bu lanet şeyi çoktan geride bırakırdı.

Birden düşünmeden durdu, Raven'ı kollarına aldı ve ona dedi

Hazır ol.

Bir nefes bile almadan, Northern gökyüzünden düşen bir yıldırım gibi ileri fırladı.

Hareketi o kadar hızlıydı ki göz neredeyse kaydedemedi, geride sadece soluk bir ardıl görüntü ve yerinden edilmiş havanın bir akışı bıraktı.

Ancak karanlık acımasızdı, tüm gücüyle onlara saldırıyordu.

Northern daha da koşarken, gözleri aniden bir şey yakaladı.

Kalbinde sevinç uyandıran bir şey.

Aynı anda, kaos tekrar vurdu.

Karanlıktan ileri atıldığında, ağaçlar sadece gücünden parçalandı.

Bu sefer dallar birbirine dolanarak dayanıklı bir mızrak oluşturdu, Northern'ı çevreleyen görünmez kalkanı delmeyi umarak.

Ancak aynı sonuçla karşılaştı.

Güç o kadar güçlüydü ki Northern'ın hızını etkiledi ve onu ve Raven'ı takla atıp ileriye yuvarlanmaya zorladı.

İkisi de birbirine dolanarak çarptıkları büyük bir ahşap duvar sayesinde durabildiler.

Ayağa kalkmaları bir an sürdü ama kalkar kalkmaz, yukarıdan birisi isimlerini haykırdı.

"Çiçek çocuk!! Çiçek kız!! Artık birbirinizle seviştiğinizi görmek güzel!"

'Ah, lanet olsun...'

Aslında o sesi nefret ediyordu ama aynı zamanda kalbinde hafif bir rahatlama sağladı.

Çarptıkları soğuk ahşaba dokundu ve başını kaldırarak Helena ve Terence'i gördü.

Her zamanki gibi, vahşi Sage gürültülüydü ve Terence onlara ciddi bir gülümsemeyle bakıyordu.

Gerçek bir azizenin sahip olması gereken türden bir gülümseme.

"Ehm, bu güzel buluşmayı bozduğum için üzgünüm ama gördüğünüz gibi, o karanlık şimdi daha yakın. Ne yaptınız da korkunç canavarı rahatsız ettiniz?"

Northern başını kaldırarak karanlığa baktı. Helena elbette haklıydı. Şimdi her zamankinden daha yakındı ve bu, bu ıssızlıktan mümkün olan en hızlı şekilde ayrılmaları için bir işaretti.

Orada bütün gün bekleyecek misin yoksa o merdiveni alıp yukarı mı çıkacaksın!!

Kuzey gözlerini yana çevirdi, o ve Raven hızla koştu ve merdivene tutunarak, olabildiğince hızlı tırmanmaya başladılar.

Geminin güvertesine ulaştılar. Daha yüksek güvertede olan Helena, kontrol yüzeyindeydi.

Terence kabine girmişti ve birkaç saniye sonra gemi zaten havalanıyordu.

Kuzey hayranlıkla izledi.

'Gerçekten de uçan bir gemi.'

Raven yalan söylemiyordu, gerçekten de uçan bir gemi vardı. Onu Güney Ovası'na güvenli bir şekilde geri götürebilecek bir şey.

Kalbi sevinçle doluydu ama aynı zamanda hafif bir ağırlık da hissediyordu.

Ama gemi gerçekti! Şu anda tek önemli olan buydu. Geri kalanını daha sonra düşünecekti.

"Oh... lanet olası... günler..."

Kuzey, Helena'nın bakışlarının yapıştığı karanlık yöne döndü, ağzı açık kalmıştı.

Orada, canavar, kaos, Raven'ın öldürmeyi hayal bile edemeyeceği karanlığın yaratığı ortaya çıkıyordu, karanlık pelerininden fırlayarak.

Başını çıkardığında, başı tek başına manzaradaki her şeyi, ağaçları, dağları gölgede bırakıyordu.

Organik unsurların grotesk ve kabus gibi bir birleşimiydi ve dışarıya doğru kıvrılan, ölü ağaç dallarından oluşan bir taçla süslenmişti, sanki fosilleşmiş tentaküller gibi.

Yaratık başını çıkardığında, ağzını açtı ve iğne gibi keskin dişlerin sıralarını ortaya çıkardı; her bir diş, hızlı bir yok oluşun parlayan vaadiydi. Bu, gemide bulunan herkesin omurgasında ürperti yaratan vahşi bir çığlığa yol açtı.

Başının en dikkat çekici özelliği, eterik ışığın alev alev yanan bir küresi olan tek bir gözdü, altın enerjinin bir korona ile çevrelediği.

Bu göz anomali, hem kadim hem de yabancı bir zekayla atıyordu.

Canavarın derisi, her bir segmenti doğaüstü evrimin çağlarını kanıtlayan pullar ve çıkıntılarla dolu bir dokuydu. Kemik plakaları ve sırtlar, formunu süsleyerek geleneksel biyolojiyi reddeden bir siluet oluşturuyordu.

Yaratık, gerçek dallar gibi olan bacaklarıyla ileri doğru fırladı ve her adımında köklerini yere gömüyordu.

Ve hemen önünde, canavarın rahatsız edici bedenine başka bir kök gömerek, devasa kütlesini destekleyen bir ağaç yaratmak için çıkıyordu. Bu, onun doğaüstü ve garip hareket mekanizmasıydı.

Ve şimdiye kadar Northern'ın gördüğü en korkutucu şeydi.

Bu onu soğuk bir şekilde etkiledi.

"Kuzey, Raven, şimdi iç kabinlere çekilin!!" Helena emretti.

Kuzey, dehşet içinde kaosa bakarak donmuş halde duruyordu. Bununla ilgili bir şey vardı. Onu gerçekten sinirlendiren bir şey.

"KUZEY!!" Ancak Helena'nın bağırışı onu düşüncelerinden çıkardı.

Raven'ın peşinden koştu ve geminin iç kabinlerine girdi.

Helena, kaosa sert bir şekilde baktı ve yaklaştıkça bağırdı

: "Hey korkunç canavar!! Bugün sadece ben ve sen olacağız!!!"

Güçlü elleriyle direksiyonu çevirdi ve hava gemisini keskin bir U dönüşü yaparak yan tarafa savurdu.

Sonra altında pervanenin kontrolü vardı. Geminin ahşap zeminine bastı ve iki çubuk fırladı.

Hızla direksiyonu bıraktı ve her iki çubuğu da tutarak aşağı bastırdı.

Bunu yaparken, hava gemisi korkmuş ama muhteşem bir tay gibi ileri fırladı ve tam hızını buldu.

Kuzey, Terence'in de oturduğu ve gemiyi uçuşa geçirdiği motor kabininde duruyordu.

Birkaç saniye etrafa baktı.

Havayı yumuşak bir vızıltı doldurdu, buna hafif, ritmik bir enerji nabzı eşlik ediyordu.

Oda geniş ama verimli bir şekilde düzenlenmişti, hava gemisini güçlendiren karmaşık sistemleri barındıracak şekilde tasarlanmıştı ve mürettebatın kolay bakım ve navigasyon yapmasına olanak tanıyordu.

Motor odasının ortasında, havada zahmetsizce asılı duran küçük, parlak bir kristal süzülüyordu.

Bu kristal, bir insan parmağı büyüklüğünde olup, tüm odayı huzurlu, başka bir dünyadan gelen bir ışıkla aydınlatan yumuşak, çok renkli bir parıltı yayıyordu.

Havada süzülen kristal, enerjisini artıran ve yönlendiren ince bir altın filigran kafesle kaplanmıştı.

Kristal, yavaşça dönerken odanın her tarafında yankılanan sakin bir hum sesi yayıyor.

Çekirdek Kristali'nin etrafında, bir ağacın dalları gibi dışa doğru uzanan bir dizi karmaşık, saydam tüp ve kanal bulunmaktadır.

Bu kanallar, kristalle aynı ruhsal parıltıyla atarak enerjisini geminin çeşitli kısımlarına taşıyor.

Motor odasının her iki yanında, büyük, şık motorlar sessiz, mekanik bir zarafetle vızıldıyordu.

Bu motorlar, büyülü doğalarını simgeleyen runlar ve sembollerle süslenmiş, cilalı metal kaplamalar içinde yer alıyordu.

Northern, kristalin bulunduğu odanın ortasına doğru yavaşça yürüdü. Sonra dikkatlice gözlemledi.

[Eşya]

Ad: [Vae'ri]

Tür: [Utility]

Rütbe: [Bilinmiyor]

Açıklama: [Bu kristal, Ayuva'nın kalesinin ağacından kesilmiştir]

'Tam olarak aynı şey!'

Öncelikle, kuledeki kristal parçalanmış olmasına rağmen, rengin benzerliğinden dolayı bunu şüphelenmişti.

Ancak [Ruh Gözleri] ile bakmak gerçekten ona fark ettirdi.

Aynı şeyler!

Kule için ana güç kaynağı olması gereken kristal, bu hava gemisinin ana güç kaynağı olarak hizmet eden aynı tür kristaldi.

Kuzey şaşkın hissetti.

'Bu, hava gemisinin kuleye ait olduğu anlamına mı geliyor?'

Bu, o zaman kulede olan kişinin tüm o ruh çekirdeklerine sahip olduğu anlamına gelirdi. Muhtemelen, Fagnur.

Kuzey, noktaların birleştirildiğini hissetti.

Belki Fagnur kuleyi terk etti ve bir şeyler aramak için gitti. Birçok canavarı öldürdü ama ruh çekirdeklerini hiç kullanmadı çünkü onlara ihtiyacı yoktu.

'Tam benim gibi...'

Kuzey, bunun onun tüm noktaları zorla birleştirmeye çalıştığını fark etti, düşüncelerinde tam olarak doğru olması gerekmiyordu.

Ama doğru yolda olduğundan emindi.

Kule bu dünyaya, muhtemelen yer altından geldi.

Onunla birlikte gelen kişi, hava gemisiyle kuleden çıkarak uyuyan dağlara bir şey bulmak için gitti.

Ancak, o geri dönmeyi asla başaramadı.

Bu, Northern'ı çok önemli bir soruyla baş başa bıraktı.

'Ne arıyor olabilirlerdi?'

Northern duvara yaslandı ve derin bir nefes verdi.

Tonundaki ağırlığı fark eden Terence sordu

: "Her şey yolunda mı?"

Northern ona baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

"Evet. Sadece bir şey hakkında düşünüyordum."

O da soluk bir gülümsemeyle yanıt olarak başını salladı. Biraz melankolik bir ruh halindeydi.

Bu, Northern'ın beklediğinin tam tersiydi. Sonuçta Raven geri dönmüştü.

Bunun yerine sormak yerine, buna karşı karar verdi.

Eğer kuledeki konuşmalarından öğrendiği bir şey varsa, o da Terence'in işlerine karışmamayı öğrenmekti. Herkesin işlerinden çok daha uzaktı.

Ama özellikle Terence şimdi, Ul'un bir aracı olarak, paylaştığı her bilgi için büyük bir sorumluluk taşıyordu.

Onun meselelerine karışmanın ona bir faydası olmayacaktı. Eğer ona biraz bile önem veriyorsa, işlerine gözünü dikmemeliydi.

...Bu şekilde görüyordu.

"Üzgünüm..."

Onun sesi, düşüncelerinden dikkatini dağıttı ve ona ciddi bir ifadeyle dönmesine neden oldu.

"Ne için üzgünsün?"

"Yarıkta pek yardımcı olamadım. Olayın geleceğini görmeme rağmen."

Haklı!

'Orası da var...'

Northern, Terence'in aslında her şeyi önceden gördüğünü ve hiçbir şey söylemediğini, hiçbir şey yapmadığını unuttu. O sadece olmasına izin verdi.

O, üzerine düşen sorumluluğu ve yükleri anladı. Ama biraz da olsa alınmadığını söylese yalan söylemiş olurdu.

Şu anda kafasında neler geçiyor, kim bilir. Kendine neyi saklıyor olabilir.

Ona güvenmeyi kendine bir türlü kabul ettiremiyordu.

Yine de, güvenilmesini istemiyormuş gibi de değil.

Northern gülümsedi ve dedi ki

: "Yeterince yardımcı oldun. Üzgün olman gereken bir şey yok. Aziz."

Terence hüzünlü bir şekilde gülümsedi,

"Aziz..." diye mırıldandı, "soğuk hissediyor."

Northern bir an ona baktı ve gözlerini kaçırarak kristale yöneldi.

Bu durumla ilgili ne yapmalıydı...

WHAM!

Bir anda bir güç gemiye çarptığında, tüm gemi titremeye başladı ve aklında bu düşünceler vardı.

Geminin etrafında çatlaklar oluştu, motorların uğultusu bile bozuldu.

Şok içinde ve şaşkın bir şekilde, Northern motor odasından dışarı fırladı.

Güverteye geldiğinde, Raven da oradaydı, ellerinde iki kılıç tutuyordu.

Helena bir dizinin üzerine çökmüş, güverteden aşağıdan çıkan güçlü dallar tarafından ivme çubukları kırılmıştı.

Olanlara şaşırmış bir şekilde, Northern başını kaldırdı ve tamamen karanlık içinde olduklarını fark etti.

Birden dışarı çıkan Raven orada duruyordu, gözleri kör olduğu için bulunduğu yerden bir adım bile atamıyordu.

Helena, az önceki saldırıdan ciddi şekilde yaralanmış gibi görünüyordu.

İşleri daha da kötüleştiren, yaratığın dev başı hafifçe açılmış ağzıyla üzerlerinde belirmişti.

Kesinlikle onları tamamen yutmaya hazırdı.

Geminin hareketi yavaşlamıştı. Dalları yakmak için elinden geleni yapabilirdi ama bunun bir faydası olmayacaktı, sadece yavaşça uçacaklardı çünkü pervanelerin kontrolü—çubuklar kırılmıştı.

Dahası, gemi alttan saplanmıştı, bu sıradan bir hasar olduğunu düşünmüyordu, gemi yavaş olacaktı.

Ve bitmek bilmeyen karanlık ve dev canavarı vardı.

Eğer daha önce onlara felaket yazılmamışsa, şu anda büyük harflerle felaketi yazıyordu.

Bu durumdan çıkış yolları tek başına gemiyi terk etmekti.

Ama gemiyi terk mi etmek?

Uzun zamandır sahip olmayı beklediği gemi mi?

Durumun gerçeği onu hızla buldu. İşleri daha da kötüleştirmek için, zaman şu anda onun için önemli değildi.

Bir karar vermesi gerekiyordu ve bunu hızlı bir şekilde yapmalıydı.

Kaşları çatık ve sinirli bir çığlıkla, Northern Raven'ın elini tuttu, onu gemiye fırlattı.

Terence'in hâlâ bulunduğu motor kabinine çarptı, bu da onun ayağa fırlamasına ve telaşlanmasına neden oldu.

Northern ona aceleyle baktı ve kristale baktı.

"Patlayıcılar! Bu gemide patlayıcı var mı?"

Terence hızlıca başını "hayır" anlamında salladı ama aynı anda ekledi.

“Ama ruh çekirdeklerini kullanabiliriz mi?”

Northern, ona umutsuzca kaşlarını çattı.

“Eğer geminin çekirdek kristalini aniden alırsak ve gemiyi durdurmazsak, motorlar kontrolden çıkacak. Kontrolden çıktıklarında, patlayacaklar ve ruh çekirdekleri mevcut olduğunda, patlama güçlendirilecek ve yayılacak.”

Northern bir süre düşündü.

Haklıydı, Terence haklıydı, çünkü çekirdekler öz içeriyor, aniden ve güçlü bir kuvvet, dış gövdeyi parçalamak için yeterli olduğunda, içindeki ruh özünün dışarı akmasına neden olacaktır.

Temelde etrafındaki her şeyi, bu durumda ateşi artırmak.

“Gemiden ayrılacağım, ama o lanet olası ağzını yok edeceğim.”

Northern'ın gözleri ilkel bir kötülükle parladı, alnı karardı.

Sonra bakışlarını Terence'e çevirdi, “Şimdi bu gemiden ayrılıyoruz. Raven'ı al ve...”

Hatta cümlesini tamamlamasına bile gerek kalmadan, o hızla hareket etti—neredeyse bir esinti gibi—Raven'ın elini onun elinden kapıp dışarı koştu.

Northern bir an için şaşırdı, daha geriye düşünerek, ona patlayıcılar hakkında, onların ne için gerektiğini bildiği gibi yanıt verdi.

Acaba bunu da mı önceden gördü? Ve kimseyle bu konuda konuşmadı mı?

Yoksa Raven ile mi konuştu? Bu, Raven'ın her zaman ne olacağını bildiği anlamına mı geliyordu?

Onu kandırdılar mı?

Northern başını sert bir şekilde salladı.

Bir değişken vardı, o da yarıktı. Raven en azından bunun geleceğini bildiği gibi görünmüyordu?

Yoksa numara mı yaptı?

Belki de Terence ona sadece bundan bahsetmeye karar vermişti?

Northern, bu düşünce dalgalarıyla boğulmasına izin verdikçe paranoyaklaşmaya başladığını hissetti.

Kendini yüzeye zorladı, önemli olan gerçeğe dikkatini vererek, keskin bir hareketle, çekirdek kristale yöneldi ve kafesin içinden geçerek onu yakaladı.

Hiç zaman kaybetmeden, Northern odadan fırladı ve öne doğru gitti.

Gemi ön güvertesine geldiğinde, Helena döner çubuğuyla dalların saldırısını savuşturuyordu.

Ama o anda, birçokları onun yanından kayarak geçiyor, vücudunda, yanaklarında, burada ve orada kan izleri bırakıyordu.

Ama inatla pozisyonunu korudu, çaresizce daha fazla saldırısını savunmaya çalışırken inliyordu.

Northern öne atıldı ve soğuk bir yüz ifadesiyle hemen yanında durarak emir verdi

: "Kaç. Gemiden atla."

Helena sersemlemiş bir ifadeyle duraksadı ve Northern'a baktı.

"Emin misin? Peki ya shi–"

"Sadece git Helena."

Koşmaya başlamadan önce ona bir göz attı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yaratık Northern ön tarafa geldiği anda saldırısını durdurdu.

Karanlık aurası arttı, karanlığı daha da yoğunlaştırdı.

Canavarın tek gözünde bir tanıma parıltısı yansıdığı gibiydi.

Ele geçirilen dal yavaşça duraksadı, belki de Northern'ın işini bitirmesini bekliyorlardı.

Belki de canavarın istediği tek şey Northern'dı.

Northern onu deli etti.

Northern, solgun yüzüne yapışmış karanlık bir gülümsemeyle yukarı baktı.

"Sayounara, orospu"

Elinde kalan çubukları kaptı ve gücüyle onları temellerinden çıkardı, ellerinden Kaos Alevleri sızarak geriye patladı ve kontrol cihazlarına kuvvet ekledi.

Hemen, tüm gemi canavara doğru alay etti, titreyerek ama yaralı, gök gürültüsü gibi ona doğru fırladı, boynuzları sakat bir yürüyüşle gökyüzünü kazıdı.

Northern, iki elini öne doğru uzattı ve çağırdı

Black Lance!

Üzerinde birkaç kalın karanlık mızrak belirdi, havada süzülerek üzerlerindeki kütleye dalmayı bekliyordu.

Ancak, yaratık dallı uzuvlarını fırlatarak, hava gemisinin gövdesine korkunç bir gıcırtıyla delip geçti.

Çatırdayan metalin altında kıvılcımlar uçuştu ve metal gerginlik altında inledi, canavarımsı uzuvlar yan tarafında kocaman bir delik açtı.

Soğuk bir rüzgar güverteden geçerek, çürümüşlük kokusunu beraberinde getirdi.

Geminin çevresinden yeni çıkmış olan Helena, dizlerinin üzerine düşerek, hava gemisinin şiddetle sarsıldığını dehşetle izledi.

Yaratığın tek gözü, kutsal olmayan bir ışıkla yanarak, Northern'a avcı bir yoğunlukla odaklanmış gibiydi.

Çevresindeki kaosu görmezden gelen Northern, saldırısını başlattı.

Kara Mızraklar, Kaos'un bu unsurları, kemik titreten bir çığlıkla ileri fırladı.

Havayı yararak, obsidyen uçları yaratığın etli, atardamarları atan kütlesinin derinliklerine saplandı.

Kaosun içinden korkunç bir kükreme yükseldi, karanlık gökyüzünün temellerini sarsacak gibi bir ses.

Saldırı için kullandığı dallar geri çekildi ve Siyah Mızraklardan birini ortadan ikiye kırdı. Ancak, o anda - görünmez bıçakların dalların üzerinden geçtiği gibi - parçalandılar.

Ancak, kalan mızraklar sağlam kaldı ve yaratığın etine daha derinlemesine saplanmaya devam etti.

Ölümcül yaralı hava gemisi tekrar titredi. Motorlar tıkanarak boğuldu ve siyah duman püskürttü.

Hava gemisi elbette Kuzey tarafından itildi, canavara doğru yavaş yavaş yaklaştı ve sonunda kendisini dev varlığa çarptı.

Aynı anda, Helena da gemiden atladı, düştü ama ayaklarının üzerine indi.

Geminin çarpma etkisi felaketti.

Hava gemisinin gövdesi içe doğru büzüldü, metal yaratığın grotesk derisi karşısında kağıt gibi yırtıldı.

Canavarımsı dallar bir çılgınlık içinde saldırdı, bunlardan biri kokpitin parçalanmış kalıntılarını yakaladı ve gökyüzüne fırlattı.

Yaratığın etinde hala gömülü olan Siyah Mızraklar, her geçen an yaratığın gücünü emiyormuş gibi, uğursuz bir ışıkla pulsatör gibi titredi.

Aniden, kör edici bir patlama gökyüzünü yararak geceyi bir an için gündüze çevirdi.

Etraftaki havayı titreten muazzam bir patlamaydı!

Bir ruh enerjisi dalgası, etki noktasından dışarı doğru yayıldı ve patlamanın daha da genişlemesine neden olarak boogeymonster'ın kütlesini yuttu.

Kalan Siyah Mızraklar parçalandı ve karanlık duman kümelerine dönüştü.

Helena, Raven ve Terence gözlerini parlak ışıktan korudular.

Işık söndüğünde, sahneye ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Karanlık yavaşça dağılırken, yukarıdaki karanlık bulutlar anlık olarak açıldı ve yukarıda tek bir parlak güneş yıldızı belirdi.

[Tebrikler, bir Kaos Yavrusu'nu öldürdünüz]

[Kardeşlerini öldüren biri olarak, yolun daha karanlık kalıyor]

[Mirasını yükselttin]

[Bir miras kazandın]

[Bir Felaket Yıkıcısını öldürdün]

[12 yetenek parçası kazandın]

Tebrikler, bir Kaos Yavrusu'nu öldürdünüz.

[Kardeşlerini öldüren biri olarak, yolun daha karanlık kalıyor]

[Mirasını yükselttin]

[Bir miras kazandın]

[Bir Felaket Yıkıcısını öldürdün]

[12 yetenek parçası kazandın]

Northern, kelimeleri net bir şekilde duyduğunda yere çakıldı.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadı ve en çılgın hayallerinde bile böyle bir canavarı öldürebileceğini düşünmemişti.

O kadar büyük bir felakete kapılmıştı ki, ona [Ruh Gözleri] kullanmadı.

Bu bir Yıkıcı rütbesiydi!

Northern, bir girdaptan başka bir şey bilmemişti.

Hiçbir şey olmamış gibi yavaşça ayağa kalktı, oysa bu kadar yüksekten düşmüştü.

Hayır, Limitless Void'un gücünün onu düşüşten koruduğu gibi bir şey değildi.

Kuzey'in bedeni sadece bu kadar güçlü hale gelmişti.

Limitless Void, onun gerçekliğini kendisine doğru gelen herhangi bir maddenin gerçekliğinden ayırıyordu, o değil.

Kuzey, gözlerinin önünde beliren sekmeler dizisine boş boş baktı.

Hepsini hemen incelemek istese de—özellikle başka bir Kaos Kılıcı Sanatı düşündüğünde—uyuyan dağlardan mümkün olan en kısa sürede çıkmaları gerekiyordu.

Çünkü karanlık yavaşça dağılırken, ışık sızıyordu. Ve ışık dağlara sızarsa.

Uyuyan Dağlar olarak adlandırılmasının nedeni açığa çıkacaktı.

Kuzey bunu bilmiyordu. [Duygu] ona her şey hakkında gerçekten rahatsız edici bir sezgi verdi.

Bu yüzden kaçmaya karar verdi.

Öndekilerle buluşmak. Onlar da onu bekliyordu, ancak neyin yanlış olduğunu oldukça iyi biliyorlardı.

Kuzey onlara ulaştığında, durmaya çalışarak aceleyle söyledi.

"Durma, koş," Raven ona sakin bir şekilde söyledi ve hemen ateşlenmiş bir mermi gibi fırladı.

Kuzey bir an sersemledi. Sonra geriye baktı. Sis yavaşça onlara yaklaşıyordu.

Çok fazla düşünmeden, Raven'a itaat etti, [Hızlı Koşu] kullanarak, ön tarafa doğru hızla geçti ve koşarken arkasında izler bıraktı.

Sonunda birkaç dakika koşmalarının ardından, sonunda uyuyan dağlardan çıktılar.

Neyse ki hiç kimse sisin içine yakalanmadı.

Dördü de ciddi şekilde nefes nefese kalmıştı ama Kuzey, diğerlerinin koşmaktan tüm nefeslerini tüketmiş gibi görünmesine rağmen, biraz daha rahat görünüyordu.

Kuzey hafif bir kaş çatma ile geriye baktı.

"O neydi?"

Helena başını kaldırdı ve derin bir nefes alarak, iki elini beline dayadıktan sonra konuştu.

"Bu dağ neden Uyuyan Dağ olarak adlandırıldığını açıklıyor." Bir nefes daha aldıktan sonra devam etti, "Bu kıtanın sakinleri burayı kaybolmuş ruhların dağı, geri dönüşü olmayan dağ, sonsuz uykunun temel taşı olarak adlandırıyordu.

"Bütün bunlar beyaz sis yüzünden, insanlar içine girdiğinde uykuya dalıyorlar. Ama her şey yarıklar geldiğinde değişti. Sis aniden kayboldu, belirli bir alanda beliren bir karanlık tarafından devrildi, ara sıra yayıldı ve azaldı."

Yumuşak, vahşi gözlerinde parlak bir ilgi ışığıyla Northern'a baktı.

"Sanırım karanlığa neden olan canavarı öldürdün. Ve şimdi karanlık ortadan kalktığına göre, sis geri dönüyor."

Northern derin bir nefes aldı ve söylediklerini bir süre düşündü.

"Helena," dedi, o Raven'a dönmek üzereyken.

"Ne?" Vahşi Bilge Northern'a döndü.

"Eğer insanlar sisin içinde uyuyorsa, neden hiç insan bedeni, hatta kemik bile bulamıyoruz?"

"O derinlikte dolaşan canavarların sayısını gördün mü?"

"Evet... kemikleri de mi yiyorlar?"

Helena omuz silkti, "Bir canavarın ne olabileceğini kimse bilemez. Yani, çatlakların ilk kez ortaya çıkmasından bu yana kaç yıl geçti ve hala yeni canavar çeşitlerini keşfetmeye devam ediyoruz."

Northern ona katıldı, ama farklı bir düşüncesi vardı.

'Fagnur ya da kuleyi hava gemisiyle terk eden kim varsa bununla bir ilgisi var... ah... hava gemisi.'

Northern bakışını gökyüzüne kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi, etrafa bakındı. Hava gemisinin parçaları etrafa dağılmıştı, onun değerli hava gemisi.

Northern yüzünü avuçlarıyla kapadı ve büyük bir nefesle aşağı yıkadı.

Çalıştığı her şeyin, sadece böyle feda edildiğini hissetti.

Peki, ne için?

'Bu aptalları kurtarmak için...'

Northern kendi kendisinden, kendi kararından tiksindi.

Ama garip bir şekilde, pişmanlık duymuyordu. Ve bu, onu en çok tiksindiren duyguydu.

'Bana söyleme, değişmeye mi başlıyorsun?' İçinde kendine söyledi.

Ve sonrasında alay etti.

'Kendimi lanetleyeceğim. Evet, son zamanlarda olan olaylar dizisi. Sadece kafam karışık.'

Kendini ikna etmeye çalıştı, bu çaba neredeyse umutsuz görünüyordu.

Raven, Helena ile bir şeyler konuştuktan sonra ciddi bir gülümsemeyle ona döndü ve dedi ki

: "Northern, konuşabilir miyiz?"

Northern'ın zaten karamsar olan ruh hali daha da karardı, ona kaşlarını çatarak baktı ve o daha ileri yürürken onu takip etti, ikisini diğer ikisinden ayırarak.

Helena, onların ileri doğru yürüyüşünü izledi, elleri çenesinin altında.

"O iki... Bilmiyorum. tssss." Dişlerinin arasından hava çekti, "aralarındaki havada bir şeyler farklı hissediliyor."

Terence ona somurtkan bir gülümsemeyle döndü.

"Sanırım birbirlerine daha da yakınlaştılar. Artık gerçekten arkadaşlar."

Helena, Terence eklerken Raven ve Northern'a baktı.

“Birçok şey olmuş olmalı...”

Yerli Bilge, küçük göğsünün üzerine kollarını katladı ve dudaklarını şapırdattı, bu sefer yüzündeki işaretler gözlerinin üzerinden geçen dikey çizgilerdi.

“Çok merak ediyorum, neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Çok merak ediyorum!”

Başını Terence'e çevirdi.

“Gerçekten bilmiyor musun?”

Kutsal kadın, ona bakmak için biraz boynunu uzattı ve ardından açıkça görmezden geldi.

Sonra birkaç sessiz saniyeden sonra söyledi.

“Kaç kez söyleyeceğim... Bilmiyorum.”

Raven, Terence ve Helena'dan biraz uzakta durdu. Onlara bir göz attı ve Northern'a baktı.

"Üzgünüm, bu şekilde gelişeceğini bilmiyordum."

Northern ona şüpheyle baktı ve homurdandı,

"Emin misin? Bana öyle geliyor ki, bana gemiyi teklif ettiğinde ne olacağını tam olarak biliyordun. Kontrol edemeyeceğin bir şey olduğunu söylemedin mi?"

"Gemiyi terk edeceğini hiç düşünmemiştim ya da bunun üstesinden gelebileceğini ya da herhangi birimizin gelebileceğini düşünmemiştim."

Northern, özür dilerken kaşlarını çattı. Aralarındaki hava soğudu, sonra Raven derin bir nefes aldı ve dedi ki

:"Terence'in yetenekleri göz önüne alındığında buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Ama sana yemin ederim ki, bu olayla ilgili hiçbir bilgi paylaşmadı."

“Ve tam olarak sözlerinize nasıl inanmalıyım?”

“Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok!” Raven'ın ifadesi, tonundaki vurguyu artırıyordu; yavaş yavaş sinirleniyordu.

Kuzey ona birkaç saniye boyunca dik dik baktı ve sinirli bir şekilde omuz silkti.

“Bak, umurumda değil, Raven. Buradan kendi yolumla gideceğim. Ne yapmak istiyorsan, sana bol şans. Ve benim çekirdeklerimi unuttuğumu düşünme. Sage olmak için kullanmayı planladığın çekirdeklerin gemide yok olduysa umurumda değil. Senden bin çekirdek toplayacağım.”

dedi, başını geriye attı ve ileriye doğru yürüdü. Yalnız.

Raven onu durdurmaya çalıştı ama bir şey söylemeden durdu, ardından yüzünde hüzünlü bir ifadeyle arkasına baktı.

İç çekti ve Helena ile Terence'e baktı.

İkisi de önce sessizdi, ta ki Raven Terence'e odaklanıp sordu

: “Aldın mı?”

—

Kuzey kendi başına ilerledi, önündeki kumlu arazide yürüyerek taşlı manzarayı geçiyordu.

Yürürken, büyümesini inceledi.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]³

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Çocuğu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [1799/3000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [0/3]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Işığı] ve 6 diğer.

Edindiği yetenek parçalarının miktarı şaşırtıcıydı. Ve bunun çoğu çatlaklardan geliyordu.

Daha önce, Northern, çatlakları yenerek böyle olağanüstü bir ödül kazanabileceğini fark etmemişti.

Artık, çatlakları yenmenin en kolay büyüme yolu olduğunu hissediyordu.

Bir an duraksadı. O düşünce…

'Anlıyorum…'

Bu, diğer tüm Drifter'ların da düşündüğü bir yoldu. Kesinlikle, canavarlara karşı savaşıyorlardı, ancak çatlakları yenmek çok daha iyi bir ödül veriyordu.

Bu yüzden, çoğu hala tüm tehlikelerin, hem düşünülebilen hem de düşünülemeyenlerin bulunduğu bir yer olmasına rağmen çatlaklara girmeye devam ediyordu.

'Sonuçta, aslında o kadar da farklı değilim.'

Ancak bu, kendisini diğer serserilerle aynı düşündüğü anlamına gelmiyordu.

Temelde, bir çekirdek olmadan, daha azdı. Ama sistemle, çok daha iyi.

Rughsbourgh'un yüzündeki ifadeyi gerçekten dört gözle bekliyordu, çünkü yaşadığını fark ettiğinde.

Çekirdeksiz çocuk.

'Onlara göstermeliyim…'

Bunun düşüncesi onu coşkuyla kaynattı. Ama yine de soğukkanlılığını korudu ve ileriye doğru yürüdü.

Bir sonraki sekmeyi incelemek.

[Kaos Sanatı: Yanıcı Bin Adım]

Miras Seviyesi: [3]

Miras Yetenekleri: [Kaos Adımı], [Kaos Kılıç Sanatı 1: Sonsuz Kaos], [Kaos Kılıç Sanatı 2: Fırtına Öfkesi]

Mirasa Ait Eşya: [Grengar]

Kuzey adımlarını durdurdu ve mirası çağırdı.

Hemen ellerinde belirdi,

'Şüphelendiğim gibi, bu bir eşyaymış.'

Ancak bu, Kuzey'in daha önce tuttuğu hiçbir şeye benzemiyordu. Kullandığı tüm silahlardan farklıydı.

Karanlık bir ustalık eserine benziyordu, kötü niyetli bir aura yayan çift kenarlı bir sopa.

Uzun, abanoz rengi sapı neredeyse Kuzey'in kendisi kadar uzundu, etrafındaki ışığı yutan gizemli, obsidyen benzeri bir malzemeden yapılmıştı.

Sopanının uzunluğu, form ve işlevin kıvrımlı bir karışımıydı, taşıyıcısının dövüş sanatları tarzı için ulaşım ve kontrol arasında mükemmel bir denge sunuyordu.

Sopanının her iki ucunda, avcı zarafetiyle dışarıya doğru fırlayan hilal şeklindeki bıçaklar vardı, bu da onların ölümcül amacını ima ediyordu.

Bıçaklar derin, parlayan bir çivit rengiyle kaplıydı, kenarları bir jiletin keskinliğinde işlenmişti.

Onlar neredeyse saydam görünüyordu, zamanın donmuş anında kırılan bir dalganın ince kenarı gibi ve kış fırtınasının biting rüzgarı kadar keskin.

Mor ve elektrik mavisi, bıçakların yüzeyinin hemen altında karmaşık, yıldırım gibi damarlar halinde pulsatörler, karanlığı korkutucu, kaotik parıltılarıyla aydınlatıyordu.

Personelin tutma yeri, darbe şokunu emmek ve kullanıcısına sağlam, esnek bir tutuş sağlamak için tasarlanmış yumuşak, koyu deri ile sarılmıştı.

Kuzey, tutma yerini kavrarken güçlü bir tutuş hissi ve hafiflik hissetti. Sanki silah, içinde bir şeyle mükemmel bir şekilde rezonans yapıyordu.

'Eğer bu bir Eşya ise, onun bilgilerini görebilmeliyim, değil mi?'

Kuzey, [Ruh Gözleri]'ni açtı ve silaha göz attı.

[Eşya]

İsim: [Grengar]

Tür: [Silah]

Rütbe: [Şeytani]

Emir: [I]

Açıklama: [Bu eşya, Kaos Prensi sıkıldığı zaman yarattığı lanetli bir silahtır. Boşluktan yaratılan yıldırımlarla özelleştirilmiş, iki bıçaklı büyük bir değnektir. Yaratıcısının agresif dövüş sanatları tarzına uyacak şekilde adapte edilmiştir. Belirli anlarda, kaotik bozulmalarla parlayan yıldırımı görmek mümkündür]

Sıra Yeteneği: [Dehşet Verici Silah]

[Korkunç Silah]: Bu silahın kendi aklı var. Genellikle uyku halindedir, ancak uyandığında, kullanıcı için asla iyi değildir çünkü gücünü artırmak için kullanıcının enerjisini emer]

Northern bıçağa baktı; neşeli mi yoksa üzgün mü olması gerektiğini bilmiyordu.

'En azından, çok etkileyici bir silah gibi görünüyor.'

Aslında, şimdiye kadar elde ettiği en etkileyici silah, ayrıca Şeytani bir ranga sahipti.

Dahası, yapısındaki değişikliği gerçekten takdir etti.

Northern, silahı parlayan güneş ışığında iyi bir şekilde görmek için yukarı kaldırdı.

Doğru görüp görmediğinden emin değildi, ama beyaz giysiler içinde bir figür havadan ona doğru yaklaşıyordu.

Northern, neyin yanlış olduğunu anlamak için biraz duraksadı. Figür yaklaştıkça gözleri büyüdü.

O, acımasızca ona doğru bir şovalye mızrağı fırlatan bir varlıktı.

Kuzey gözlerini kısarak yaklaşan figüre odaklandı, çölde düşen bir parıltı.

Güçlü bir GÜM sesiyle sisin içine indiler ve ona doğru yürümeye başladılar.

Yaklaştıkça, detaylar netleşti.

Zırhları, beyaz ve kırmızı arasında çarpıcı bir kontrast oluşturuyor, acımasız güneşin altında parlıyordu.

Aldıkları her adım, avcı bir zarafetle yankılandı ve onlardan yayılan hissedilir bir enerji, etraflarındaki havayı delilik ve niyetin serapına dönüştürüyordu.

Figür, varlıklarının bir uzantısı gibi görünen uzun ve zarif bir mızrak tutuyordu. Sayısız savaşın kazanıldığına dair bir aşinalıkla tutuluyordu.

Bıçak tehditkar bir şekilde parladı, ona karşı duran herkese ölüm vaat ediyordu.

Yakın adımlarla, zemin geri çekilmiş gibi göründü, sanki figürün temsil ettiği tehlikeyi kabul ediyordu.

Kuzey, çift kenarlı sopasının tutuşunu sıkılaştırdı. Silahın nabzını hissedebiliyordu, neredeyse kendi kalp atışıyla senkronize olmuş gibi, sanki canlıydı ve yaklaşan çatışmanın farkındaydı.

Onunla ilerleyen savaşçı arasındaki hava yoğunlaştı, yaklaşan şiddetin beklentisiyle doldu.

Konuşmak, sorular sormak istedi. Çünkü bu kişiyi tanımıyordu ve birden gözlerinin önünde belirmişti, kan içici bir hava taşıyordu.

Figür nihayet on adım kadar uzakta durdu. Kuzey bu kadar uzaktan onları daha net görebiliyordu.

Gözleri—vahşi ve dengesiz—Kuzey'e sevinç ve kötülük karışımı bir ifadeyle odaklanmıştı.

Kısa, dağınık saçları, hem güzel hem de korkutucu bir yüzü çerçeveliyordu, dudakları, serbest bırakacakları vahşeti ima eden bir gülümsemeye doğru kıvrılıyordu.

"Sen? Adın ne?"

Kuzey, duruşlarının her köşesini değerlendirerek temkinli bir şekilde duraksadı.

'Mükemmel! Hiçbir açık yok!' Kaos Gözlerini kullanmasına rağmen, hiçbir açık göremedi.

"Cevap ver!!" Sesleri daha güçlü bir şekilde yankılandı, güçlü bir tonla ve melodi olmadan ama kesinlikle dişiydi.

Evet, şüphesiz bir dişiydi.

'O kadar güçlü hisseden bir dişi…' O, Northern'ın karşılaştığı en güçlü insandı.

Bu, daha önceki hiçbir zamana benzemiyordu, Northern'ın önünde duran rakip, şimdiye kadar [Duygu] ile algıladığı en güçlü kişiydi.

Derin bir nefes aldı ve yanıtladı

: "Northern… ve kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Bah!" Kısa bir alaycı gülüşle sesini çıkardı ve aniden…

…Mızrağı, inanılmaz bir hız ve doğrulukla fırlattı.

Northern, zar zor yana dönebildi, mızrak, bir kalp atışı kadar önce durduğu yerin üzerinden geçti.

Arkasındaki yere gürültülü bir darbe ile çarptı, toz ve moloz bulutları havaya fırladı.

Hemen, Northern bir şeylerin yanlış olduğunu anladı.

[Duygu] ile saldırıyı bile göremedi, sadece kendi algısı ona yardımcı oldu.

Etrafını saran garip bir soğuk aura da vardı. Bunu nasıl tanımlayacağını bilmiyordu.

Sanki soğuk algınlığına yakalanmış gibiydi…

Kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu!

Çünkü pasif bir yetenek olması gereken [Duygu] çalışmadı, onun Sınırsız Boşluk gücü de aktif olmadı.

'Şimdi, bu kesinlikle adil bir şey değil. Nasıl olur da yeteneği kazandıktan hemen sonra işe yaramaz hale gelir.'

Hemen [Gör] kullanmaya çalıştı ama hiçbir şey görünmedi.

'Eh? Bu ne?'

Arkasına baktı ve alan yaratmak için [Shunpo] kullanmaya çalıştı, aynı şeydi.

Sonuç yoktu.

'Ne… lanet… tüm yeteneklerim çalışmıyor…'

O anda, Northern'ın aklı hızla çalışmaya başladı.

Birçok rakiple karşılaştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Hareketleri sadece hızlı ve düzensiz değil, aynı zamanda bir kasırga gibi saldırganlık ve öngörülemezlik ile dolu görünüyordu; tüm yeteneklerini engelleyebiliyor muydu?!

Bu, onun için yine felaket demekti!

Ona gülümsedi, gözleri saf bir delilikle parlayarak onu hayranlıkla izliyormuş gibiydi, sonra ileri fırladı.

Hücum ederken, mızrağını akıcı bir hareketle geri alırken, gözleri asla onunkilerden ayrılmadı; bu, hem kişisel hem de ölümcül bir meydan okuma gibiydi.

"Etkileyici," Northern, kadının saldırısından kaçmak için tekrar geri uçarak bağırdı.

İçinde dönen rahatsızlığa rağmen sesi sabit kaldı.

İndi ve ekledi, "Ama beni bu kadar kolay deviremeyeceksin."

Kadının kahkahası gerginliği keserek, keskin ve rahatsız edici bir şekilde yankılandı.

"Hadi, o zaman!" diye alay etti, sesi çılgın bir heyecanla doluydu. "Bana neyin var göster!" NORTHERN!" Adını deli bir kadın gibi haykırdı.

Kızgın bir şekilde bağırırken Northern, Gengar'ı sıkıca tuttu.

Bu onun hayal gücü olabilir, ama o anda, çift kenarlı sopa ellerinde titriyordu sanki dövüş için can atıyordu.

Ona doğru hamle yaptı, mızrağı hareketin bir bulanıklığıydı.

O, sopasını hızlı bir dönüşle saldırıyı savuşturdu, kenarları çarpıştıkça kıvılcımlar saçıldı.

Darbenin etkisi kollarında yankılandı, ama o sağlam durdu, onun bir sonraki saldırısını hızlı ve hassas bir darbe ile karşılık verdi.

Onların savaşı hızla ölümcül bir zarafet dansına dönüştü, her hareket akıcı ama bir o kadar da sertti.

O amansızdı, mızrağı kendi başına bir hayatla dart ediyor ve dolanıyordu.

Northern, onun hızlı darbelerini engellemek ve karşılık vermek için her yeteneğini ve refleksini kullanmak zorundaydı, bedeni neredeyse içgüdüsel olarak hareket ediyordu.

Şimdi daha kötüydü çünkü bu, çift kenarlı bir sopayı ilk kez kullanışıydı. Bunu yapabilmesi, Helena'nın sopasını bağlar dünyasından izlediği kadardı.

Bu, gerçekte olabileceğinden daha fazla aklında kalmıştı ve içgüdüsel olarak ifade ediliyormuş gibiydi.

Silahını daha alışkın olduğu bir şeyle değiştirmek için geri çekilme şansı yoktu.

Kadının dövüş sanatı, her sert ve güçlü saldırı yayında onu girdabına çeken bir kasırga gibiydi. Kaotik ama korkutucu bir şekilde etkiliydi.

Bir an, her düşünülebilir açıdan saldıran bir hareket bulanıklığıydı; bir sonraki an, neredeyse doğaüstü bir çeviklikle feint yapıp kaçıyordu.

Kuzey, her darbenin ağırlığını Gengar aracılığıyla hissedebiliyordu; sopanın karanlık enerjisi her hareketini güçlendiriyordu.

Ancak bu yeterli olmayacaktı; Kuzey, bu kadının hala onunla bir çocukmuş gibi savaştığını hissetmekten kendini alamıyordu.

Karanlık halkalı gözlerinin altında hoş, bozulmuş bir gülümsemesi vardı.

Gerçekten sinir bozucuydu.

'Kahretsin... sadece kahretsin!'

Yine saldırdı, mızrağı doğrudan kalbine nişan almıştı.

Northern, Gengar'ı geniş bir yayla çevresinde döndürerek yanına kaydı.

Personelin çift bıçağı, mızrağıyla çarpıştı ve altlarındaki zeminde bir şok dalgası gönderdi.

Toz ve enkaza karışarak, savaşlarının fırtınasında döndüler.

Kadının gözleri, avantajını kullanırken vahşi bir ışıkla parladı, mızrağı havada ölümcül bir zarafetle süzüldü.

Kuzey, her darbenin karşısında çaresizce karşılık verdi. Burada burada kusurlar vardı ama o gerçekten elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

İkiz bıçaklı mızrak, daha önce hiç böyle bir şey kullanmamıştı, her şeyiyle onunla mükemmel bir uyum içindeydi ama bu sadece bu değildi.

Darbelerin zamanlaması, alışılmadık hareketler, darbelerinin hassas ve doğru hesaplaması, bunların hiçbiri üzerinde kontrolü yoktu.

Ve hanımın darbelerinden çaresiz bir savunmaya zorlandı.

O duraksadı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona baktı. Gözlerini elindeki silaha çevirdi ve tekrar yüzüne döndürdü, onunki hala o küçük gülümsemeyle lekelenmişti.

Kuzey, onu tanımlayabilseydi, ona psikopat bir güzellik derdi.

Gözleri, günlerce uyumamış gibi karaydı; gözlerinin altında da stres çizgileri vardı. Saçları dağınık ve koyu kahverengi bir tondaydı.

O kadar dağınık görünüyordu ki, onun tek çekici yanı, daha çok bir üniformaya benzeyen zırhıydı. Mızrağı, kırmızı ve siyahın karışımı olan güzel bir silah.

İnce ve uzun. Gerçekten ölümcül ve güzel bir silah.

Oysa onunki o kadar... kaba görünüyordu.

Kadın bacağını geri çekti, kumların içinden süzüldü, ardından ileri atıldı, Northern'a doğru koştu. Hemen yanına yaklaştı.

Her taraftan şiddetli ve vahşi bir mızrak fırlatma başladı. Northern, sarsılmış bir arı kovanında birden fazla öfkeli eşek arısı tarafından saldırıya uğruyormuş gibi hissetti. Mızraklarının uçları, kötü niyetli bir ışıkla parlayarak, ona karşı acımasız bir sürü gibi saplanıyordu.

Northern, engellemeye, bloke etmeye, saptırmaya çalıştı ama denemeleri, yolda karşılaştığı her atıştırmalığı kapmaya çalışan bir çaresiz çocuğun çabaları gibiydi.

Bir noktada, kadının mızrağının onunla ve kaba silahıyla etiket oyunu oynuyormuş gibi göründü.

Ve tüm bunlar boyunca, onun inkar edilemez bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Bu ifade, Northern'a onun hiç de yeterli olmadığını söylüyordu. Öncekinden çok daha kötüydü; en azından birkaç dakika önce başladıklarında, onunla eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Ama şu anki ifadesi, içini öfkeyle karıştırıyordu.

İkiz kenarlı sopanın alışılmadık ağırlığı ve dengesi, zaten yoğun olan dövüşe ekstra bir zorluk katıyordu.

Her engelleme hareketinde, silahın garipliğini, hantal uzunluğunun koordinasyonunu ve zamanlamasını test ettiğini hissetti.

Ve o? Fırtınanın öngörülemezliğiyle hareket ediyordu!

Her saldırıları her açıdan geliyor, her biri bir öncekinden daha agresif!

Onun son derece şekil alabilir hareket deseni, Northern'ın uyum sağlamasını zorlaştırdı. Zihni ve bedeni, onun saldırılarının kaotik ritmine ayak uydurmak için zorlanıyordu.

Uyum sağlama yeteneği onun güçlü yönü olmasına rağmen, bu seferki diğerlerinden daha zorlayıcıydı.

Onun dövüş tarzı, birinin kendi tarzını bozmak için özel olarak oluşturulmuş gibiydi; bu, canavarı öldürmek için tasarlanmış bir stil değildi!

Bu kadın, sıradan bir deneyimli dövüşçü değildi.

Doğduğundan beri tek bir amaç için yaşamış gibi görünüyordu.

Öldürmek.

Altlarındaki zemin, toz ve molozlarla dolu bir savaş alanına dönüştü; her adım ve hareket, gözlerini ve boğazını acıtan toz bulutları yükseltiyordu.

Sağdan hızlı bir aşağıya doğru kesme hareketi geldi.

Northern bunu zar zor engelleyebildi, darbenin gücü onu birkaç adım geri itti.

Bir yay hareketiyle karşılık vermeye çalıştı, ancak hareket beklediğinden daha yavaştı; Gengar'ın alışılmadık ağırlığı zamanlamasını bozuyordu.

O, zahmetsizce kaçtı, alaycı kahkahası onun kulaklarında çınladı.

“Bu mu, Northern? Daha iyisini yapabileceğini düşünmüştüm!” diye alay etti, sesi çılgın bir heyecanla doluydu. “Senden daha fazlasını bekliyordum!”

“Benden daha fazlasını beklemek için kimsin sen?”

Northern dişlerini sıktı, hayal kırıklığı artıyordu.

Gengar'ı geniş bir yayda salladı, onu hazırlıksız yakalamayı umuyordu, ama o zaten hareket ediyordu, mızrağı havada onun karın bölgesine doğru kesiliyordu.

Yalnızca kenara kıvrılmayı başardı, bıçağın yanına sürtmesiyle ince bir kan çizgisi oluştu.

Hemen dudaklarını yaladı ve sanki kanının tadını çıkarıyormuş gibi gülümsedi.

Northern, yanındaki keskin bir acıyı hissetti, ama bu acı zihnini odaklamasına yardımcı oldu.

Artık daha fazla hata yapma lüksü yoktu.

Bu savaşın seyrini değiştirecek bir yol bulması gerekiyordu.

Unutulmaz kelimeler, yüzü olmayan ses... Sura ona söylemişti, Northern Gengar'ı tutuşunu ayarladı, çift kenarlı sopayı daha rahat ve etkili bir şekilde kullanmanın yolunu bulmaya çalışıyordu.

Çoğu, personelin hangi noktayı tuttuğuna bakılmaksızın, onun eline mükemmel bir şekilde uyum sağladığını hissettiği için yapılmıştı.

Ancak Northern bu noktada belki de daha rahat bir nokta olması gerektiğini hissetti; en iyi bulacağı bir denge noktası gibi.

En azından bu, onun sopanın uzunluğu boyunca ellerini kolayca kaydırmasına ve onu etkili bir şekilde döndürüp sallamasına olanak tanımalıydı ve hassasiyetinin ve doğruluğunun eksik olduğunu hissetmemeliydi.

Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu; bu noktada, bunun savaş deneyiminden dolayı bildiği bir şey olduğunu hissetti.

Kılıcının sürekli sallanması, ister eğitim ister savaş olsun.

Tüm bu deneyimler şimdi onun savaş IQ'sunu geliştiriyor ve bu "Savaş" adı verilen şeyi kavrayışını artırıyordu.

Bir zamanlar ne kadar çaresiz olduğunu düşünmek. Nihayet o kadar doğal hissettiren bir tutuş buldu.

Belki de Gengar kaosun bir silahı olduğu için, bu birleşme hissini hissedebiliyordu. Silahın ellerinde olmadığı gibi, aynı zamanda oradaymış gibi hissediyordu.

Tutmakta olduğu noktada ağırlık tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. Ama Northern bunun böyle olmadığını biliyordu.

Bu, ona silahın toplam ağırlığını doğru bir şekilde hesaplama ve darbelerini, geldikleri açıyı belirleme imkanı tanıyordu—sonuçta ağırlık, saldırıların etkisinde büyük bir rol oynuyordu.

Başını biraz eğdi ve silahı iki eliyle yanına tutarak, bacaklarını hafifçe açarak biraz alçak bir duruşa geçti, ağzından buhar çıkararak nefesini verdi.

"Kaos Sanatı form bir..."

“Kaos Kılıcı Sanatı Alt Form bir: Düşen Yıldız”

Northern'ın çift kenarlı sopası, patlayıcı, ani ve karmaşık bir hareketle yukarı doğru süzüldü.

Hanımın derisinin altında titremeler oldu, bu da onun heyecanla titremesine neden oldu, Northern önünde patlayarak Gengar'ın bir kenarıyla çapraz bir şekilde aşağıya doğru kesme hareketi yaptı.

Kuzey'in aniden, savaş sırasında büyüleyici güzelliğiyle tuzağa düşürülmüş, dili dışarıda çirkin bir ifadeyle lekelenmişti, kaçmayı unuttu.

Northern'ın saldırısı gerçekten ona çarpacak gibi görünüyordu ama bir sonraki anda, Gengar kumun içine girdi.

Northern başını şaşkınlıkla kaldırdı, gözleri etrafa hızlıca bakındı.

'Nereye gitti…'

Sadece yukarı bakmasıyla, orada, yukarıdan düşen onu gördü.

Hızla kılıcını yukarı kaldırarak engellemeye çalıştı, ama onun saldırısının ağırlığını gökyüzü büyüklüğünde bir kaya gibi üzerine bastırdığını hissetti, bacakları kumun içine gömüldü.

Dişlerini sıktı ve onun saldırısının ısıran gücüne karşı koymak zorunda kaldı ama bu işe yaramadı.

Sanki yukarıdan onu iten bir güç varmış gibi, o onun üstündeydi, yatay bir şekilde, ve bedeni yere düşmüyordu, aksine daha da üzerine bastırıyormuş gibiydi.

Mantıken bu mümkün olmamalıydı.

'Eh, mantığın bu dünyada hiçbir şeyi tanımladığına inanırsam, lanet olsun.'

Northern biraz inledi ve karnından bağırarak kadının saldırısını yan tarafa fırlattı, bu anı kullanarak zıt yöne sıçradı.

'Kaos Gözlerini, baskı nedeniyle bilinçaltımda kullanmayı bıraktım ama normal gözlerim de yeterince eğitilmiş... Yine de onun hareketini hiç göremedim.'

Kaos Gözleri ağır bir yetenekti, kendisinde gerçek kaosun farkına varılmasıyla ortaya çıkan, tüm gözleri enfekte eden ve ele geçiren bir göz.

Bu, Northern'ın alışık olduğu göz setinden farklıydı ve kullanması son derece zorlayıcıydı.

Her zaman kullanma fikrini benimsemişti ama baskı çok fazla olduğunda, her zaman bilinçaltında normal gözlere geçiyordu.

Artık bunun üzerinde çalışması gerektiğini görmüştü.

Ancak Northern'ı rahatsız eden şey, Kaos Gözlerinin varlığı ve etkisi nedeniyle gözlerinin kendi görüşünde büyük ölçüde gelişmiş olmasıydı.

Artık eskisinden çok daha iyi görebiliyordu. Tek sorun, dövüştüğü bu deli kadının ışık hızından daha hızlı olmasıydı, bu mantıksızdı.

'Işık hızından daha hızlı…'

Northern bu düşünceyi tekrar değerlendirdi.

Onu tanımlamak istese de, gerçekten. Aklı buna karşı çığlık atıyordu.

'Olmaz…'

Kadına gözlerini dikti ve yavaşça sırtını düzeltti.

Sonra kadına kaşlarını çattı.

"Sen güçlü birisin, hatta yeteneklerimi bile engelliyorsun..."

O, heyecanlı bir ifadeyle ona baktı, yüzünde bir gülümseme vardı ve gözleri parıltılarla doluydu. Gerçek parıltılar.

Onun ifadesi Northern'ı neredeyse rahatsız etti.

Şeker görmüş bir çocuk gibi görünüyordu...

Northern, ona şöyle dediğinde kaşları ölümcül bir şekilde çatıldı,

"Bu savaş, önceki gibi olmayacak."

Kadın başını şiddetle salladı, yanakları domates gibi kızıla dönmüştü.

"Anlayabiliyorum. Gelişiyorsun, bu çok güzel, çok ateşli!"

Northern'ın ağzı açık kaldı, sersemlemişti ve ne söyleyeceğinden emin olamıyordu.

'Mutlu mu… sesleniyor?'

Bu deli kadın, onun savaşta büyümesinden içtenlikle mutlu görünüyordu.

Çevresine baktı, bu çöl topraklarında yalnızdılar.

'Artık Raven ve arkadaşları burada olmalı…'

Onların yardımına güvenmiyordu, ama varlıklarının bir şekilde savaşı kesintiye uğratacağını düşünmüştü.

Bu konuda gerçekten bir fikri yoktu, yeter ki buradan zarar görmeden çıkabilsin.

Başka bir insanı öldürmek istemiyordu. Yani, bu savaşta kazanacak bir şey yoktu.

'Ahh, neyse…'

Kuzey, boynunu biraz sola ve sağa kırdı, sonra bakışlarını kadına sabitledi ve bir bacak öne çıkararak pozisyon aldı.

Kadın da buna karşılık yüzünü kötü bir sevinçle doldurdu. Salya akıtıyordu.

İkisi de aynı anda birbirlerine saldırdı. Kadın mızrağını vurmak için hazır tutarken, Northern çift kenarlı sopasını ellerinde akıcı bir zarafetle döndürüyordu.

O, onun ilk saldırısından sıyrıldı ve sopayı hızlı bir yay şeklinde yukarı kaldırarak saldırısını deflekte etti ve onu geri savurdu.

Kadının gözleri, Northern ona doğru hızlandıkça şaşkınlıkla büyüdü.

"Kaos Kılıcı Sanatı, alt form iki, Kuyruklu Yıldız Öfkesi"

Bir dizi hızlı saldırıyla vurdu, her biri onun savunmasındaki herhangi bir açığı kullanmayı hedefliyordu.

Gengar'ın ağırlığı artık ağır hissettirmiyordu; bunun yerine, hareketlerini yönlendiriyordu. Yine de, kılıçlara alışkın olduğu için Kaos Kılıcı Sanatı'nı dokumak için silahı eğmek biraz garip ve zorlayıcı hissediyordu.

Ancak ikisini karşılaştırsa, çift kenarlı sopa ona kılıçlardan daha hoş sonuçlar veriyordu.

Her bir saldırısını engelledikçe, onun etkisini kemiklerinde, kaslarında, karnında hissedebiliyordu.

Bir şeyin kesinlikle vurduğunu bildiğinizdeki gibi, mükemmel bir vuruşun heyecanı, o tüm saldırılarını açıkça engellese bile.

Northern, onun savunmasındaki saldırılarının baskısını hissetmeye başladığını biliyordu.

Onun savunmasını tamamen parçalayana kadar sadece bir süre var.

Northern vazgeçmediğini fark etti.

"Kaos Kılıcı Sanatı alt form bir, Düşen Yıldız"

Güçlü bir aşağıya doğru darbe indirirken, Gengar havada vızıldayarak ileriye atıldı.

O, mızrağıyla engelledi, ancak darbenin patlaması onu bir dizinin üzerine düşürdü.

Northern, yerini korumakta zorlandığını gözlerindeki gerginlikten görebiliyordu.

Ama o aynı anda, yaramaz bir gülümsemeye dönüştü.

O, o gülümsemeyle gözlerinin içine baktı ve titreyen bir sesle söyledi.

"Artık silahını kullanmayı öğrenmeye başladığına göre, gerçekten savaşmaya başlayabilir miyiz?"

Kaşları yukarı doğru kalktı, yanakları daha da kızardı.

Northern o anda, ondan uzaklaştı ve bir sıçrayışta mümkün olduğunca uzağa indi.

Yüzü solgundu, gözleri titriyordu.

"Bu az önce neydi…?"

Kuzey, bunu hayal ettiğini düşündü.

Hanım konuştuğu anda, gölgelerden ona doğru kötü bir şey, çok kötü bir şey parladı.

O kadar emin değildi, his çok gerçeküstüydü, bu yüzden ondan bir şey çıkaramadı.

Omuzlarını dikleştirerek, onu dikkatlice gözlemlerken bir an duraksadı, sonra sordu

: "Ne demek istiyorsun?"

Hanım omuz silkti, "Mücadele ettiğini biliyordum... hareketlerinden belliydi. Bu yüzden senin hızına uyum sağladım ki silahına alışabilesin. Böylece bu benim için çok daha keyifli, senin içinse korkunç olacak."

Kuzey kaşlarını çattı.

'Ne saçmalıyor... bu benim hızımı ayarlaması mıydı?'

Hanımın yaramaz gülümsemesi, Kuzey'in yüzündeki gerginliği gördükçe daha belirgin hale geldi.

"İnanmaman oldukça anlaşılabilir. Ama inanıp inanmamanın ne önemi var? Buraya gelme sebebim seni ezmek, benim meslektaşım ise senin grubundaki diğerlerini ezmek."

'Ah, bu yüzden…'

Kuzey, kaşlarını biraz gevşetti. Sanki Raven ve diğerlerinin de bir yerde kendi savaşlarını verdiklerinden dolayı rahatlamış gibiydi.

Kuzey aniden kaşlarını kaldırdı ve kadına odaklandı.

"Ne demek istiyorsun meslektaş... ya da meslektaşlar?" diye sordu, 's' harfine vurgu yaparak.

Kadın sessizdi, sanki bunu düşünüyordu. Sonra Kuzey'e baktı ve işaret parmağıyla gösterdi.

"Eğer bir kişi ise, meslektaş mı yoksa meslektaşlar mı?"

Rhetorik bir soru soruyormuş gibi görünüyordu ama Kuzey, bir sebepten dolayı onun ciddiyetle sorduğunu anlayabiliyordu.

"Sanırım sadece bir kişi o zaman..." Başını geriye doğru eğdi, inanamıyordu.

'Sadece bir kişi, o adamlara bakmak için yeterli olmaz'

Çok endişeliydi. Neden sadece bir kişi onlara gidiyor ve bir kişi de ona.

Bu çok adaletsizdi.

"Merak etme, sana garanti edebilirim, kesinlikle hepsini öldürecek."

Northern ona kaşlarını çattı ve sordu

: "Gerçekten mi? Emin misin? Onlar oldukça güçlü, bir Bilge ve bir Uzman. Benim güçleriyle kıyaslanacak bir yanım yok."

Kadın, canlı ve kendinden emin bir gülümsemeyle başını salladı.

"Endişelenme, o tek haneli bir Şövalye."

Kuzey ona baktı.

"Peki ya sen?"

"Ben çift haneli bir şövalyeyim."

"Hangi numara?"

"On iki."

"Peki ya o?"

"Dokuz."

"Yani, bu bir şey mi, imparatorluktaki tüm şövalyelerin numaraları var mı?"

Başını salladı, gülümsemesi biraz soldu ama tamamen kaybolmadı.

No. Biz, Karanlık Elçiler olarak adlandırılan özel bir Şövalye rütbesiyiz. Annemiz olan ulusun sadece bir kopyasıyız. Sadece bu özel rütbelerdeki şövalyeler numaralandırılır ve genellikle tüm Şövalyelerin en güçlü ellisidir.

Northern, anlayışla başını salladı.

Bazı şeyleri anlamadı ama ana noktayı anladı.

Birkaç saniye daha ona baktı, sonra sordu.

: "Sana başka bir soru sorabilir miyim?"

Hanımefendi sessizdi, ona o gülümsemeyle bakıyordu—bu arada Kuzey'e biraz ters düşüyordu.

Dikkatle izledi, sonra sorusunu sordu.

"Şimdiye kadar benimle konuşmaya hazır görünmüyordun. Neden birden bu kadar çok konuşuyorsun?"

"Çünkü sıkıldım ve sana ilgi duymuyordum. Sevmediğim insanlarla konuşmayı sevmiyorum."

Kuzey, kuru dudaklarını biraz yaladı ve aşağıya baktı, kafası karışıyordu. Gözlerini tekrar onun yüzüne çevirdi.

"Beni seviyor musun?"

O, titizlikle başını salladı.

"Hmm!!"

"Ve beni öldürmek mi istiyorsun?"

Yüzü saf bir zevk ifadesine büründü, gözleri ve dudakları yukarı doğru kıvrılırken cildi pembeleşti.

Dilin pis bir şekilde dışarı çıktı ve Northern'ın ellerinde ölmesi düşüncesiyle kendini sarmaladı.

Northern, gözleri önündeki durumu anlamakta zorlanarak bilinçsizce bir adım geri attı.

Bu deli kadın gerçekten kim?

Bayan nihayet kendini bıraktı ve ciddi bir ifade vermeye çalıştı, ama hala zorlanıyordu.

Yukarı baktı ve iç çekti, sonra uzaktaki Northern'a baktı ve sordu.

"Kaç yaşındasın?"

"On beş..." Kuzey bekledi ama yanıtladı.

Gözleri büyüdü ve bir sonraki dakikada titremeye başladı.

Göğsüne dokundu, başını ve gözlerini tatlı bir gülümsemeyle eğerek yanakları kızardı ve dedi ki

: "Daha önce on beş yaşında birini öldürmemiştim. Ama on altı, on yedi ve on dokuz yaşında öldürdüm. Ama bundan zevk almadım. Onlar, dünyanın ne olduğunu bilmeyen zayıf çocuklardı."

Gözlerini ona çevirdi.

"Ama sen… sen farklısın. Savaşarak geçirdiğimiz birkaç dakikadan keyif aldım, bu dünyanın payına düşeni gördüğünü biliyorum, savaş tarzın deneyimlerinin bir notası. Başka bir şey düşünemiyorum, her şeyi ezmek dışında."

Bir yandan baştan çıkarıcı, diğer yandan acımasız bir şekilde gülümsedi.

"Sonunda ruhunun mızrağım tarafından ezileceğini anladığında yüzündeki umutsuzluk ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum ve bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kuzey biraz kafasını eğdi.

"Gerçekten beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Hanımın coşkulu ifadesi bir anda kayboldu, yerini hafif bir kaş çatmaya bıraktı.

Northern'ın tavrı aniden değişti ve bu durum onu rahatsız etti.

Kesinlikle onun yeteneğini engellemişti, bu yüzden onun saklayacak hiçbir kartı olmamalıydı.

Peki, neden etrafında cesaret ve güven havası vardı?

Northern gülümsedi, gülüşü onun cesaretini alaycı bir şekilde küçümsüyordu, sanki kibirliydi.

Sonra şöyle dedi

: "Beni yenemezsin. Bu kesin, yeteneklerimi engellesen bile, kaçınılmaz olan tek şey senin kendi yenilgin."

Derin bir nefes aldı ve ekledi,

"Seni dövmek düşüncesi bana senin kadar zevk vermese de, bu deneyimi elimden geldiğince tadını çıkararak yaşayacağım."

İki uçlu sopasını bir tarafa uzattı ve mırıldandı

: "Siyah alevler..."

WHOOOSH

Bir siyah alev seli aniden sopanın her iki ucundaki iki bıçağı sarıp sarmaladı.

Kuzey, sopayı döndürdü ve sanki dönen bir ateş kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Bayan… yüzünde şaşkın bir ifade ile dudaklarını ısırarak mırıldandı.

"Nasıl?"

Gözleri, Northern'ın yanlarında dönen siyah alevlerin dairesinin önünde titredi.

Northern'ın gözleri açıldı, ikiye ayrıldı ve aniden ileriye doğru daldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, önünde belirdi ve aşağıdan mızrağı fırlattı.

Kadın, inançsızlıkla titreyen gözleriyle geri geri gitti ve saldırının yukarıdan geçmesine izin vermek için üst sırtını aşağı iterek geç kalmış bir şekilde hareket etti.

Kuzey hemen saldırısını geri püskürttü, doğal olmayan bir şekilde döndü ve aşağıya doğru getirdi.

Ancak ondan daha hızlı, kadın bir tekme attı - bu, onun saldırı sırasında sıçramak zorunda kaldığı bir hareketti.

Kadın sonunda alan verdiğini düşündü. Ama Kuzey, ısrarcı bir sivrisinek gibi önüne geri döndüğünde, henüz nefes bile almamıştı.

O anda ona doğru bir hamle yaptı, ama refleks olarak, onun mızrağı yukarıya doğru saptırdı.

Kuzey'in eli zaten ona doğru, siyah alevlerle kaplanmış bir şekilde fırlıyordu.

O, ortada yakaladı, bir kadın için olağanüstü bir güçle kolunu tuttu.

Kuzey, bir an için onun tutuşuna baktı. İçgüdüsel olarak Gengar'ı yönlendirdi ve onu dikey olarak üzerine indirdi.

Onu engellemesi gerekiyordu, ne olursa olsun, ona olan tutuşu zayıflayacaktı.

Ve o, onu kıtır kıtır yakmak için o anı kullanacaktı.

'Kimseyi öldürmemek için lanet olsun'

Ölümüne karşı çıkmak için rakibini öldürmemeye çalıştığı için ölmeyecekti, eğer kadın hayatını herhangi bir şekilde bağışlamayacaksa.

O da aynı şeyi yapmayacaktı, eğer onu tamamen alt edebileceğinden emin olamazsa.

Ne yazık ki, rakibini hafife aldı. Blok yapmaya çalışmak yerine, kadın mızrağını havaya fırlattı ve ardından bisiklet tekniğiyle ona doğru atladı, onu bir basamak olarak kullanarak havaya sıçrayıp mızrağını yakaladı.

Sonra ondan uzakta yere indi, Northern yavaşça, onun uzaklaştıktan sonra bir bez bebek gibi yuvarlanmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bu hafif bir tekme ama o kadar güçlüydü, o kadar hızlıydı. Momentumunu, hızını, esnekliğini mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu.

Kadının yetenekleri ve hareketleri o kadar etkileyiciydi ki, yüksek bir savaş zekasına sahip olduğunu gösteriyordu.

Diğer yandan o… Eh, gelişiyordu.

Kadını izlemeye devam etti, ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama o yere indiği an, onda bir şey değişti.

Etrafındaki hava karardı.

Ve şimdi, ayaklarının etrafında yanıcı bir karanlık gibi bir şey dönüyordu.

Gözlerini kısarak, daha yakından görebilmek için Kaos Gözlerini kullandı. Hemen ardından Northern, gördüğü şeyin korkunçluğundan geri adım attı.

Hayatında hiç böyle dağınık ve düzensiz bağlar görmemişti.

Onlar zorla var olan bir şey gibi görünüyordu.

Geri adım attıkça, karanlık yanmaya başladı ve hanımı sarıp sarmalamaya başladı.

Northern'ın ifadesi karanlık bir kaş çatmaya dönüştü.

Hanımda meydana gelen değişiklikler onu çok rahatsız ediyordu.

Bu duruma karşı ince ama kesinlikle güçlü bir tepki hissediyordu.

Karanlık girdabı aniden temizlendi ve temizlendiğinde.... Northern, gözlerinin önünde açığa çıkan manzarayı görünce titredi.

Hafızasının karıştırılması bir saniye bile almadı.

O, tehditkar bir figür olarak duruyordu, varlığı havada ürkütücü bir sessizlik emrediyordu.

Bir kumaş gibi akan karanlık bir örtüyle örtülmüş, soğuk, hesaplı bir vahşet aurası yayıyordu.

Kaskı, metalden korkutucu bir maske, yüzünü tamamen gizliyordu, tek bir dar yarıktan, alev alev yanan kırmızı bir gözün, kutsal olmayan bir yoğunlukla parladığı dışında.

Göz, yanan bir kömür gibi parlıyordu, yıkım vaat ediyordu.

Siyah duman kıvrımları etrafında dolanıyordu, pelerininin kenarlarından karanlıkta yılanlar gibi sürükleniyordu, bu da onun uğursuz varlığını artırıyordu.

Yanında, bir mızrak, masum güzelliğinden karanlıkla boğulmuş çirkin bir koyu çeliğe dönüşmüştü.

Kuzey'in gözleri, onun yeni figürüne yapışmıştı. Bir şeyler doğru değildi.

Resim parçaları bir araya geliyordu. Kesinlikle daha önce gördüğü bir şeydi.

Bu şeyin anılarına bu kadar yakın olmasının nedenini bilmiyordu, ama ona hiç iyi bir his vermiyordu.

Kuzey, baskın bir güvensizlik hissi hissetmeye başladı.

İçinde bir şeyin tıklandığı gibi bir his vardı.

Öldürme konusunda samimi bir arzu.

Öldürücü bir niyet yaymaya başladı. Ve aniden, istemeden hızlanarak, Northern çölde parladı.

O kadar hızlı hareket edebildiğine kendisi bile şaşırmıştı. Önündeki manzara birden arka plana kaybolmuş gibiydi.

Önündeki karanlık şövalye ise daha önceki gibi şaşırmış görünmüyordu.

Onun mızrağı zaten hareket halindeydi, Northern'ın saldırısına doğrudan karşı koyan ölümcül bir hassasiyetle bulanık bir şekilde buluştu. Çarpışma, ıssız manzarada yankılandı.

Northern'ın gözleri kısıldı, Gengar'ın çift bıçağı, gelen saldırıyı savuşturmak için savunma yayına döndü.

Metal metalle buluştuğunda kıvılcımlar fışkırdı, bir ateş yağmuru yere geçici bir ışık saçtı. Darbenin gücü kollarında bir titreme yarattı ve onun da savunmalarının ağırlığını hissetmiş olacağından emindi.

Onun mızrağı ellerinde dans ediyordu, ölümcül niyetleri neredeyse güzel görünen karmaşık desenler oluşturuyordu.

Northern, duyularının keskinleştiğini hissetti, dünyası tek bir odak noktasına daraldı ve bedeni içgüdüsel olarak hareket etti.

Her hareketi, pratik beceri ile ham, kontrolsüz kaotik hareketin bir karışımıydı.

Dönerek, alçalarak ve kıvrılarak, her hareketi onun silahının ölümcül kenarından kaçınma çabasıydı.

İlk başta, onun durmaksızın saldırısına ayak uydurmak zordu, açılacak hiçbir alan bırakmıyordu, hızı çılgındı.

O an Northern, onun sürekli olarak hızına ayak uydurduğunu söylediğinde ne demek istediğini gerçekten fark edemedi.

Çünkü şu anda, neredeyse hiç blok yapmıyordu. Geliştirilmiş hareketleriyle bile, savaşın akışını kontrol etmenin bu kadar zor olduğunu buluyordu, en azından sadece hareketlerle.

Ancak, yeteneklerinin mevcut olmasının bu savaşı çok daha kolay hale getireceğini kabul etti.

Ama bu yine de onun için büyük bir ders oldu. Bu, kendisine tamamen kendi başına nasıl hayatta kalacağını öğretmek için mükemmel bir rakipti.

Ancak kafasında bir fikir olduğu için bu durumun bir daha asla gerçekleşeceğinden şüphe ediyordu.

Yine de bu fırsatı ciddiye almak ve ne kadar ilerlediğini görmek istiyordu.

Ayrıca, onu tek seferde yok etmek için Siyah mızrağı kullanmamasının da sebebiydi.

Ancak sabrının tükendiğini hissediyordu. Kaybetmesi sadece birkaç dakikanın meselesiydi.

Onların mücadelesi karanlık ve öfke dolu bir girdap, doğanın yasalarını hiçe sayan bir kaos fırtınası gibiydi.

Kuzey, tehditkar Gece Korkusu zırhı içinde, karanlık şövalyeyi grotesk bir ölüm dansında yansıtıyordu.

Silahları çarpıştı ve kıvılcımlar saçıldı, havada dalgalar yaratan bir şiddet senfonisi, havayı parçalanma eşiğine getirdi.

Kuzey'in dört gözü, rakibinin her küçük hareketini takip ederek doğaüstü bir hızla dart etti.

Bu zorlayıcıydı, ama o kendini kilitlemişti, gerilimi düşünmek için bir saniye bile harcamadı.

Onun saldırılarını tam olarak şekil almadan görebiliyordu, duruşundaki küçük değişiklikler, kaslarının gerginleşmesi ve loş ışıkta bıçaklarının parıltısı.

Her darbe, onun şiddetine hesaplanmış bir yanıt olarak geldi, bıçakları onun amansız saldırısıyla buluşurken bir bulanıklık oluşturdu.

Her iki el de kamçılar gibi savrulup çarparken, havada yüzerek birden fazla ardıl görüntü bıraktı.

Her ikisinin de kullandığı silahın uzunluğu önemli değildi.

Birbirlerine yakın bir mesafede karşı karşıya durdular ve alışılmadık açılardan saldırılar fırlatarak, insan kemiğinin bükülüp kırılmasını gerektiren yönlerden geçtiler.

Ayaklarının altındaki zemin, her darbe ile titredi, etraflarında bir fırtına gibi kum ve molozlar havalandı.

Savaş alanı bir yıkım arenasıydı, attıkları her adım toprağa yaralar açıyordu.

Karanlık şövalye, tek bir kırmızı gözü kötü niyetli bir ışıkla parlayarak, neredeyse başka bir dünyadan geliyormuş gibi akıcı bir zarafetle hareket etti.

Mızrağı, elinin bir uzantısı gibi, havada hatasız bir keskinlikle keserek, hata payı bırakmadan ilerliyordu.

Kuzey, ondan yayılan kötü niyetli enerjiyi hissedebiliyordu; onu bunaltma tehdidi oluşturan, somut bir güç, hayır... yok etme tehdidi.

Ama inatla, tutunmaya devam etti. Her parry ve riposte ile ona karşı koyarak, her darbesine karşılık verdi.

Gengar'ın çift kılıçları, çelik bir kasırga gibi parlayıp titreyerek, onun her saldırısına eşit bir şiddetle karşılık verdi.

Zaman, ölümcül danslarını yaparken yavaşlamış gibiydi; her an sonsuzluğa uzanıyordu.

Kuzey, kaskın içinde alnında ter damlacıklarının biriktiğini hissedebiliyordu; savaşın baskısı, varlığının her lifine kazınıyordu.

Yine de, geri adım atmayı reddetti; bu, hayatta kalma arzusu nedeniyle bir saniye bile gevşemeye tahammül edemediği bir kararlılık anı değildi.

Hayır.

Kuzey, bu savaşı tamamen ve kesinlikle keyifle yaşıyordu.

İkisi de çılgın savaşçılar gibi savaşıyor, çarpışan kılıçlarla manzaralar boyunca koşuyorlardı.

İkisi de karanlığın Elçileri'ydi, her biri kendi tanımını temsil ediyordu.

Kesinlikle, birinin karanlığın ne olduğunu ve ne olması gerektiğini doğru bir şekilde tanımlaması gerekiyordu.

Kuzey mi olacaktı? Yoksa deli kadın mı?

Bir şekilde, ikisinin de bunu öğrenmek için sabırsızlandığı görünmüyordu.

Bunlar sadece savaşa kilitlenmişti, toplayabildikleri her güçle savaşıyorlardı.

Bu aşamada, Kuzey artık mücadele etmiyordu; onun saldırısını savunma ile eşleştirmeye başlıyordu ve karşı saldırı yapacak kadar keskinleşmişti, onu zor bir duruma sokuyordu.

Henüz tahmin etme konusunda tam olarak ustalaşmamıştı, çünkü rakibi acemi değildi.

Hareketlerini değiştirme konusunda tuhaf bir yeteneği vardı, onu şaşırtmak ve hazırlıksız yakalamak için.

Kuzey, bu çatışmada birkaç kez buna düştü, sadece Gece Korkusu'nun geçilmez metalinin onu kurtarmasıyla.

Bu zırhı giydiği sürece, Kuzey'in herhangi bir şeyin gerçekten geçebileceğinden şüphesi vardı.

İkisi arasındaki metalin ölümcül dokusu, elbette, nefes almadan devam etti.

Delikanlı kadın bir makine gibiydi; Northern, insana benzemeyen biriyle savaştığını hissediyordu.

Anlamsızdı; onun hareketleri hiç azalmıyordu, hatta bir parça bile.

Northern, ona farklı avantajlar sağlamaya çalışmıştı, ama o kadar yetenekli ve zeki biriydi ki, kendini öyle bir şekilde kurtarıyordu ki, bu durum onu bile şaşırtıyordu.

Onun savaş zekasına hayran kaldı ve şu anki seviyesine ulaşmak için ne kadar antrenman yapmış olabileceğini merak edemedi.

Northern, yaşam ve ölüm mücadelesinin ortasında, bir kez daha sıkı çalışmanın, zamanın ve eğitimin önemünü fark edemedi.

Şimdiye kadar, Şekilsiz sayesinde kıskanılacak bir büyüme seviyesine ulaşmıştı.

Ama sonunda, temeller önemliydi ve bunu mümkün olduğunca kendisine yerleştirmesi gerektiğini hissetti.

Belki de temeller özüyle bütünleştiğinde, [Şekilsiz] kullanmayı daha kolay bulacaktı.

Gerçekten bunun böyle olmasını umuyordu.

Ama önce, bu savaşı geçmesi gerekiyordu.

Sonunda, planını gerçekleştirme zamanı gelmişti.

Kadının mızrağı yanından ona doğru fırlarken, Northern Gengar'ı döndürdü ve yanına doğru engellemeye çalıştı. Ama kuvvet o kadar güçlüydü ki kendini tutamadı.

Tüm o tarafındaki kemiklerin ve derinin acıyla titrediğini ve kıvrıldığını hissettiği sırada kadından uzaklaştı.

Neyse ki, ondan uzaklaşmak için ihtiyaç duyduğu zamandı.

Ama sol kolundaki acı şaka değildi.

Northern ayağa kalkarken inledi.

Karanlık bir şövalye gibi giyinmiş olan kadın, mızrağının ucu kumlu zemine sürterek yavaşça ona doğru ilerliyordu.

Northern yavaşça bir elini kaldırdı ve sessizce, gururla seslendi.

"Siyah Mızrak."

Whooosh

Birdenbire, kadının etrafındaki hava tehdit altına girdi ve Northern'ın üzerinde karanlıktan şekillendirilmiş gibi görünen maddi bir mızrak belirdi.

O, nefesini verdi ve başını eğerek şöyle dedi

Elveda.

Sonra elini öne doğru savurdu.

Siyah mızrak havada vızıldayarak, hanıma doğru yol alırken havayı yarıyordu; hanımın vizöründeki kırmızı ışık bir anda parladı.

Şüphesiz ki o bile şok olmuştu.

Siyah Mızrak, Kaos'un kendisinden dokunmuş son derece güçlü bir saldırıydı.

Hanımefendinin tek kırmızı gözü, siyah mızrak ona doğru fırlatılırken kısıldı.

İnsanın üstünde bir refleks göstererek, mızrağını baş döndürücü bir yayda döndürdü ve projeyi güçlü bir darbe ile saptırdı.

Ancak, kendisi de güçlü bir hasar almadan değil.

Siyah mızrağın görünmez kesme gücü patladığında, şiddetle geriye fırlatıldı, havada kontrolsüz bir şekilde, sönmüş bir balon gibi uçtu, uçarak geri giderken havanın içinden çıkıp gittiği hissediliyordu.

Şıklıkla indi, mızrağını yere saplayarak sürtünmeyi kullanarak hızını azaltıp durdu.

Gözlerindeki kırmızı parıltı bir an daha parlak görünüyordu. Sonra uzaktan, elini ileri uzattı.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Geliyor...'

Akılında bunu söyledikten hemen sonra, gözlerinin önünde bir panel belirdi.

[Yetenek Kopyalamak İster misiniz: Silme (B-Sınıf) için 500 yetenek parçası]

'Hah! Uygun fiyatlı, o halde neden olmasın'

[Tebrikler, yetenek kopyaladınız: Silme (B-Sınıf)]

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

'Bu kadar mı?'

Bu kişinin en azından bir Bilge rütbesinde veya Yükselen olacağını düşündüğü için daha fazlasını görmeyi bekliyordu.

Caladhel bir Bilgeydi ve şimdiye kadar her şey yolundaydı, tembel demek gerekirse, burada genç hanımla dövüşmektense Caladhel ile dövüşüp onu yenmeyi tercih ederdi.

Onun zeka seviyesini takdir etmesine rağmen, onunla başa çıkmanın çok zor bir rakip olduğunu düşündü.

Aynı zamanda, bugün karşılaşmalarından dolayı minnettardı.

Ancak, ondan daha fazlasını bekliyordu.

'O, bir Savant bile değil!'

Bu, en fazla bir Usta olacağı anlamına geliyordu. Yetenek, beş yüz yetenek parçası için sabit görünüyordu.

Eğer daha fazla olsaydı, Northern bunun daha fazla maliyeti olacağına inanmak isterdi.

Acımadı ama ne lanet oluyordu?!

Bir usta bu kadar mı güçlü?!!

Bir Savant, bir Bilge olursa ona ne olurdu... gücü artar ve savaş zekası da öyle.

Kuzey ona birkaç saniye boyunca baktı ve melankolik bir şekilde iç çekti.

Sonra kendi kendine mırıldandı.

"Bu kadar potansiyele sahip birini öldürmek gerçekten acımasız olurdu."

Gelecekte karşılaştıklarında, o sadece onun büyümesi için bir katalizör olacaktı.

Ona ciddi bir bakış attı ve dedi ki

: "Hanımefendi, burada sona eriyor."

Konuşmasının ardından, Kuzey, hanımefendinin önceki aktivasyonundan etkilenmeyen yeni yeteneğini aktive etti.

[Yetenek yeteneğini kullandınız: Kilit]

Kadın aniden titredi, eli hala uzanmıştı ama bir şekilde donmuş gibiydi, sanki bir şeylerin yanlış olduğunu fark ediyordu.

Elleriyle kendine baktı, bedeni titriyordu ve Northern'a baktı.

O da aynı anda gülümsedi.

"Seni yakaladım..."

Onun yeteneğini kullandığı anda, onun yetenek yeteneği de kilitlendi.

Yani, onun üzerindeki etkileri silinmişti.

Şimdi, tüm yetenekleri geri dönmüştü ve onun Silme yeteneği şimdilik kilitli tutuluyordu.

Northern yavaşça ona doğru yürüdü ve dedi ki

: "Bugün, şimdi, ikimiz arasındaki farkı sana göstereceğim."

O, ortada duraksadı ve ona baktı, ancak bir sonraki anda, Northern kayboldu.

Kadın irkilerek geri savruldu, ama Northern'ın sesi arkasından ona ulaştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun."

Onun eli zaten sırtında, bölgeyi hassas bir şekilde işaretledi, sonra sadece ellerine Hızlı Hamle uyguladı...

Olayların ne olduğunu bilmek için kimsenin yeterince hızlı hareket edemediği kadar hızlı hareket ettiler... biz de dahil.

Sonrasında olan tek şey, kadının karanlık şövalye olarak kumların içinde yuvarlanmasıydı, yavaşça durmadan önce yuvarlandı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Northern kumların içinden hızla geçti ve yanına tekme atarak onu havaya fırlattı.

Hemen yukarısında belirdi ve ona bir başka tekme indirdi.

O yere düşmeden önce, o zaten yerdeydi, Gengar golf topuna vuracak gibi poz vermişti.

Düşerken, bıçağını düz yüzeyiyle ona vurdu ve bu, onu yine havaya fırlattı, ama bu sefer daha çapraz bir şekilde.

Düştü ve bir süre dördü üzerinde kaldı, onu saran karanlık bozuluyordu, normal figürünü biraz ortaya çıkarıyordu.

Kaskından kan damlıyordu, orada ağız için bir işaret olmasına rağmen.

Güç topladıktan ve acıya dişlerini sıktıktan sonra, kadın yavaşça kalktı.

Ancak Northern ona doğru yürüyordu. Bir elinde kılıcı ağır ağır sallanarak yaklaştı.

"Aptal, tüm bu zaman gücünü saklıyordun."

Northern gülümsedi ve ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Saklamak mı? Ben mi? Hayır, sen benim yeteneklerimi kilitledin. Senden hiçbir şeyi saklamadım."

Elindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

"O zaman nasıl? Nasıl mühürünü açtın?"

"Tabii ki, senin yetenek yeteneğini kopyalayarak. Senin yeteneğin yetenekleri kilitleyebilse de, özellikleri kilitleyemezdi. Ve o savurduğun Siyah mızrak aslında bir özelliğim nedeniyle sahip olduğum bir yetenekti."

"Sus! Bu imkansız. Özelliklerin yetenekleri olamaz! Sadece yetenekler vardır."

Kuzey gururla omuz silkti.

Ben imkansızlığın tanımıyım. Neyse ki, Black Lance'in bir yetenek yeteneği olduğunu düşüneceğini bildiğim için, onu senin üzerinde kullanmaya karar verdim, senin yetenek yeteneğini kullanmaya çalışacağını çok iyi biliyordum. O zaman gerçekten onu kullanmanı görecek ve kopyalayacaktım. Onu ilk kez kullandığında kaçırmış olabilirim.

Kadının bacakları hafifçe titriyordu.

Önündeki genç çocuğun söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ancak gerçekten de yetenekleri engellenmişti. Bunu defalarca denemişti ama hiçbir işe yaramamıştı.

'Bu adam... gerçekten yetenekleri kopyalayabilir mi?'

Bu noktada karanlık zırhı vücudundan kaybolmaya başladı ve ayaklarının altındaki yere geri döndü.

"Ama emin misin? O zırhın seni korumaması, ciddi şekilde yaralanacağın anlamına geliyor," dedi ona.

Ancak, beklediği gibi değil, kadının dudakları yukarı kıvrıldı.

O iğrenç ifade yüzüne geri döndü ve sırıttı.

"Kuzey! Kuzey değil mi! Seni seviyorum!!! Lütfen bana acı çektir?"

Northern tükürüğünün kuruduğunu hissetti.

'Ne?'

Kuzey neredeyse içgüdüsel olarak kadından bir adım geri çekildi.

'Deli mi bu?'

Onu birkaç saniye boyunca izledi, yüzünde solgun bir ifade vardı.

Sonra başını salladı ve nefesini verdi.

"Neyse, onunla ilgileneceğim, ta ki tekrar hareket edemez hale gelene kadar ve burayı terk etsin."

Gengar'ı döndürdü ve…

Vuu

…hızla önünde belirdi, kadının gözlerini açmasına neden olan bir hızla.

Yanakları o kadar kızardı ki.

Northern, Gengar'ı alttan savurdu, ama o hemen mızrağını döndürdü ve aşağıya indirdi.

Ancak, Northern'ın yumruğu onun açık yanına çarptı.

Gözleri bir kez daha büyüdü.

'Feint?!'

O düşünceyi bir an başardıktan sonra, kumların içine yuvarlanarak kayboldu.

Kuzey hemen arkasından geldi, önünde yere indi ve çenesine bir tekme attı.

Havada yuvarlandı, yere çarptı ve yine de uzaklaştı.

Kuzey bir kez daha oradaydı.

Ancak o anda, aniden kayboldu ve Kuzey'in önünde belirdi, yüzünde çılgın bir gülümsemeyle kılıcını ona doğru savurdu.

Ancak yüzündeki gülümseme, olanları görünce soldu.

Kuzey gülümsedi ve yavaşça omzunun üzerinden geriye baktı.

Mızrak onun önünde duruyordu. Ne kadar itmeye çalışsa da, mızrağın ona ulaşması sonsuz bir zaman alıyormuş gibi görünüyordu.

Biraz gülümsedi ve kadına dedi ki,

"Biliyor musun, aslında bir şey hakkında merak ediyordum."

Kadın yukarı baktı ve aniden Northern'dan uzaklaştı.

Yüzündeki gülümseme, temkinli bir gözlem haline dönüştü.

Northern devam etti

: "Senin yeteneğin benim Sınırsız Boşluğumu etkiledi. Nasıl? Sınırsız Boşluğum bir süreliğine bağlantıdan kopmuştu, bu yüzden yeteneklerimi kullanabileceğimi düşünmemiştim. Ama sonunda kullanabildiğimde, merak ediyordum. Nasıl olur da o zaman kullanamıyorum?"

O yukarıya ve etrafa baktı.

Gözlerini kısarak ona baktı.

"Bu yerin üzerinde bir engel mi var?"

O hemen gözleri açıldı. Ancak bir sonraki saniyede gülümsedi.

Tatlı ve ciddi bir gülümseme, başını biraz eğerek.

En azından bu saniye için bakışı, bir su zambağı kadar saf ve nazik görünüyordu.

Sonra şöyle dedi

Kalbimi fetheden adamdan daha azını beklemiyorum.

Sonra yukarıya baktı.

"Engel benim bir yeteneğim değil, her Karanlık Elçi'nin aldığı bir nesne. Çünkü izlerimizi bırakmak istemiyoruz."

Kuzey ona baktı ve başını salladı.

"Bu, Sınırsız Boşluğumla etkileşime giren şey mi?"

Hala, bunu sürdürmek için çok fazla boşluk özü dökmesi gerekiyordu.

Bu, önceden olduğu gibi değildi.

Bu şey, tehlikeyi hissettiği anda otomatik olarak devreye girmeliydi.

Şimdi, çok manuel hissediliyordu.

'Acaba engel oluşturulduğunda Sınırsız Boşluğu etkileyip onu zayıflatmış ve onun Silme yeteneğine maruz bırakmış olabilir mi?'

Doğrulamak için, Northern kendisine Kilit yeteneğini kullandı.

O anda, Sınırsız Boşluğun yok olduğunu hissetti.

Fırsatı değerlendirerek, Northern'ın varlığındaki farkı hissettiğinde, kadın ileri atıldı ve bir anda yanından geçti.

Ancak karnına Northern'ın yumruğuna doğru daldı.

Sırtından bir hava patlaması çıktı, arkasındaki kıyafetlerini yırtarak. Sonra, bir ok gibi fırlayarak havada uçtu, kararlılıkla ve inanılmaz bir hızla havayı keserek ilerledi.

Yere yuvarlanıp durmadan önce, bu sefer daha fazla kan kustu.

Alt çenesi kana bulanmıştı.

Northern kendine baktı.

'Haklıydım. Engeller Limitless Void'u zayıflatıyor.'

Yetenekten vazgeçti ve hemen gücün geri döndüğünü hissetti. Sadece bu sefer ondan daha fazla öz alıyordu.

Tam ileri adım atacakken, önünde bir panel belirdi.

[Void Summon Night Terror'ınız evrim geçiriyor...]

Kuzey dondu.

'Ne...?'

O, karanlık bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

'Bu canavar, bin ruh parçası elde etmek için ne yapıyor?'

Elbette, Gece Korkusu'nun ruh parçalarını canavarları öldürerek kazandığını çok iyi biliyordu.

Bu nedenle, gerçekten de Gece Korkusu'nun sadece canavarları öldürdüğünü umuyordu.

Çünkü olanlarla o kadar meşguldü ki Gece Korkusu'nu düşünmemişti.

Eh, onun tüm canavarlarla savaştığına dair kanıt vardı.

Bu kanıt, Kuzey'in bir yeteneği kopyalamak isteyip istemediği sorulmamış olmasıdır.

Bu da Gece Korkusu'nun herhangi bir insanla karşılaşmadığı anlamına geliyor.

Bunu hatırlamak, aklını biraz rahatlattı. İnsanları öldürmeyi reddetmedi, ama Gece Korkusu'nun kendi denetimi olmadan bunu yapmasını istemiyordu.

Kaos ve Boşluğun ona neler yaptığını bir düşün. Zaten zalim olan canavara ne yapacak, kim bilir?

Kadın ayağa kalkmaya çalışırken ona baktı. Kayboldu ve önünde belirdi, ayaklarıyla başını yere bastırdı.

"Gerçekten zamanım kalmadı ve orada işim olduğu için Lotheliwan'a dönmek istiyorum. Bu yüzden seninle açık olacağım."

Duraksadı ve onun acınacak haline baktı. Hiçbir şey hissetmedi, ne acıma ne de sempati.

'Sonuçta, o da beni öldürmek üzereydi, neden duygularımı boşa harcayayım?' Düşünceleri çağrıda bulundu.

Devam etti

: "Teslim ol ve hayatını bağışlayacağım."

Ayaklarının altında olmasına rağmen kadının ayağa kalkmaya çalıştığını hissetmeye başladı.

Çabayı fark eden Northern, gözlerini kısarak kadına ağır bir tekme attı, bu da tüm zeminin titremesine neden oldu.

Hatta kendisinden böyle bir güç beklemiyordu.

'Gücüm bu kadar arttı... sadece Nomad rütbesindeyken.'

Her zaman Drifters'ın süper insan olarak adlandırıldığını biliyordu, ama bu kadar mı? Kendisine hayret etti.

Hatta gurur bile duydu.

Sonra sonunda ayağa kalkan kadına baktı. Yüzü darbe almış ve kanlar içinde, morluklarla kaplıydı.

Yine de o ifade ile başardı ve dedi:

: "Lütfen durma! Beni kirlet! Lütfen acı çekmeme neden ol. Senin ellerinde acı çekmek istiyorum!!"

Bu, Kuzey'i rahatsız etti ve hemen eline bir tekme atmasına neden oldu, bu da onu havaya fırlattı.

O, ondan uzakta yere çakıldı, ama Kuzey Shunpo kullanarak ona doğru yürümeye başladı. İki adım attıktan sonra durdu.

Sonra hala kalkmaya çalışan kadına baktı, yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı.

"Sen kimsin... hayır, sen nesin? Neden böyle oldun?"

O titredi ama dizlerinin üzerine kalktı ve Kuzey'in yüzüne baktı.

Her yerinden darbe almış ve morarmış olmasına rağmen, yüzü hala güzel bir gülümsemeye bürünmüştü.

"Beni böyle yaptın, aşkım. Hiç bu kadar genç ve erkek gibi birini görmedim. Seni seviyorum, seni çok seviyorum. Başka kimse tarafından öldürülmek istemiyorum, sadece sen. Lütfen bana acı çektir, bunu tatminin için yap ve istediğin gibi öldür. Yavaş yapmayı seçebilirsin, uzuvlarımı parça parça koparırken çığlıklarımın tadını çıkarabilirsin.

Ya da beni yakabilirsin ve acı içinde ağlarken, sana olan sonsuz aşkımı haykırışımı izleyebilirsin.

Northern'ın ifadesi, bu kadar inançsızlık ve stresle buruştu. Bu kadın tam olarak kim?!

Onun davranışları, ağzında kötü bir tat bırakmaya başlamıştı.

Bir kez daha ona baktı ve ondan döndü.

Ondan uzaklaşmak istedi, ama o aceleyle sürünerek bacağını yakaladı ve yalvardı

: "Lütfen gitme... gitme, bana daha fazla acı vermeden. Daha fazla acı çekmeme neden ol, lütfen beni yaşatma. Senin ellerinle ölmek istiyorum. Hayatımı almak ve yaşadığım iğrenç hayat için acı çekmemi sağlamak için en layık adam sensin."

Northern, onun son ifadesinde bir şey fark etti. Gözleri bir süre mavi ışıkla parladı, sonra kadına döndü ve bacağından onun tutuşunu çekti.

O, dizlerinin üzerine tekrar kalkmaya çalışırken tökezleyerek geri gitti, inleyerek ve kanayarak.

Northern, uzaklaşırken durdu, sonra sesi yankılandı

: "Ben bir aziz değilim, ne de olsa birinin savunucusu değilim. Ama kimse, yaşadığı iğrenç hayat için acı çekmeyi hak etmez. En azından, bu karar onların vermesi gereken bir şey değil."

Sonra uzaklaştı.

Bir şekilde, sözleri onu o kadar rahatlattı ki bir süre sessiz kaldı, gözleri neredeyse kapalı bir şekilde aşağıya baktı.

Çenesiyle kalınlaşmış kan sızıyordu ve görüşü bulanık, kanla kaplıydı.

Yavaşça ellerini hareket ettirdi ve avuçlarına baktı.

Hayatında ilk kez, o kadar çok... huzur hissetti.

Sonra, sırtı ona daha da uzaklaşan Northern'a baktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten, senin tarafından öldürülmeliyim. Bu benim için çok hak edilmiş ve huzurlu bir ölüm olacak."

Birden ayağa kalktı ve ona doğru koşmaya başladı, sendeleyerek ve kan tükürerek, adını haykırarak,

"Bay Northern! Bay Northern, Efendim Bay Northern!!"

İki çağrısından sonra nihayet onu duyan Northern geri döndü, gözleri kısılmıştı.

“Ne? Bana ne dedin?”

Sonunda kadın onun önüne geldi, nefes nefese kalmış ve kan kusuyordu.

Konuşmaya çalışırken biraz daha öksürdü ama sonunda konuşabildi.

"Sonunda karar verdim."

Kuzey, gözlerini kısarak ona ciddi bir ifade verdi.

O dik durdu, birkaç nefes aldı ve titreyen bir sesle başladı,

"Seni seviyorum, Efendi Kuzey. Hayır, Lordum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Senin gibi genç, güzel ve saf bir kalbe sahip birini hiç tanımadım. Yanında kalmak istiyorum. Senin için yaşamak istiyorum ve bu, yaptığım kötü şeyler için benim acım olsun... Böylece en azından ellerinde ya da yanında huzurlu bir şekilde ölebileyim."

Kuzey birkaç saniye donakaldı.

Onun söylediklerine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Ona hizmet mi?

Aşk mı?

Onun yanında mı ölmek?

'Bütün bunlar ne?'

Kuzey kelimelerden yoksundu.

Ancak, kadın devam etti.

"Benim adım Lerta Jeci, hayatımın geri kalanında size hizmet etmek istiyorum."

Aklında

: 'Bu, ona yapışık kalmanın tek yolu, böylece bir gün, beni öldürmesini sağlayabilirim!'

Kuzey birkaç saniye boyunca ona boş boş baktı. Sonra sesi geldi, "Ama sen Luinngard İmparatorluğu'nun bir Şövalyesi değilsin."

"Sorun değil. Reimgard Prensi olarak, çok fazla sorun olacağını düşünmüyorum. Başlangıçta zor olacak ama sonunda halledeceğiz."

Northern'ın ifadesi konuşurken boştu.

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra konuştu,

"Reimgard Prensi, kim?"

Jeci ona yüzüne baktı,

"Sen."

Kuzey geri baktı, sonra kendisini işaret etti.

"Ben mi?"

"Evet. Sen."

Gözleri yavaşça büyüdü, ağzı da. Sonra elini ağzının üzerine koydu.

"Bana Imperium'da büyümediğini söyleme."

Kuzey'in kaşları çatıldı.

"Kırsalda büyüdüm ve bir zamanlar Luinngard prensi olmakla suçlandım. Şimdi, beni Reimgard prensi olmakla suçluyorsun. Birçok insanın kafası karışık çünkü benim beyaz saçım var—"

“Hayır, hayır, hayır, bu sadece o değil.” Jeci sözünü kesti.

“Gerçekten, sahip olduğun beyaz saç sadece Reimgard ve Luinngard imparatorluk ailesine özgüdür. Ancak, o mavi gözlerin. Nereye gidersem gideyim onları tanırım.”

Kuzey, ona kaşlarını kaldırarak baktı.

“Yüksek Eş, Hanım Henai”

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“Onun hakkında ne?”

Jeci iç çekti ve ona ciddi bir şekilde baktı. Yüzündeki morluklar ve kanla görünümü biraz komikti.

“Luinngard ve Reimgard hakkında şöyle bir durum var. Luinngard, Reimgard'ın kardeş ulusudur, ancak tarihimizden daha derin bir geçmişe sahiptir. Luinngard'ın ilk İmparatoru, o zamanın Reimgard hükümdarının kardeşiydi. Her ikisi de beyaz saçı ve kırmızı gözleri vardı. Ancak zamanla, Luinngard İmparatorluğu kül beyazı saçlara sahip olmaya başladı, oysa Reimgard o kar beyazını korudu.”

“Bunu kaçırmak oldukça kolay çünkü Reimgard imparatorluk ailesi dünya işlerinde kendilerini göstermez. Kimse onların hakkında bir şey bilmez, Luinngard genellikle dikkatleri üzerine çekerken, Reimgard arka planda faaliyetlerin iplerini tutar.”

Yüzü daha da ciddileşti.

“Ama beni dikkatle dinle Kuzey. Seni ilk gördüğümde şüphelerim vardı. Ama bunun hakkında bir hata olamaz. Eminim, sen Reimgard'ın yedinci prensi, on beş yıl önce kaybolan Hanım Henai'nin oğlusun.”

Kuzey, kadın konuşurken ona boş boş baktı.

Elbette, babası ve annesinin gerçek oğlu olmadığını biliyordu.

Onu aldıkları günü çok iyi hatırlıyordu, annesini zar zor görebilmişti ama o zaman durumun aciliyetini anlayabiliyordu.

Üç kız kardeş de...

Ve hepsinin ölmüş olabileceğinden şüphelenmişti.

Ama bir Prens olmak inanılmaz geliyordu. Eliis yanılıyor olabilir.

Ama Luinngard İmparatorluğu'nun bir Şövalyesi olamazdı. Değil mi?

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

"Bütün bunları biliyordun ve yine de beni öldürmek istedin mi?"

"Emir, Raven ve onun yoldaşını öldürmek için verildi. Gönderilen iki kişiden en zayıfı benim. Genellikle bir şövalye yeterli olmalı ama senin yoldaşların arasında bir Bilge var. Bu yüzden ben eklendim."

Kuzey, kendisini en zayıf olarak adlandırdığı için ona biraz acıdı.

'En zayıf ve yine de başa çıkması bu kadar zor.'

Kuzey, hafifçe başka yöne baktı, yüzündeki utancı gizleyerek.

“Sen zayıf değilsin. Benim için bile başa çıkması zor biriydin.”

Jeci gülümsedi, morarmış yüzü bir melek gibi parlamayı başardı, ama düşmüş bir melek olarak.

“Nazik sözlerin için teşekkür ederim, lordum.”

Kuzey hemen protesto için ellerini kaldırdı,

“Hey, hey, lord meselesini biraz sakinleştirelim. Kesin olarak hiçbir şey bilmiyoruz. Prens olsam bile, bunun pek bir şeyi değiştirdiğini düşünmüyorum...”

O, daha fazla konuşmadan önce sözünü kesti.

“Her şeyi değiştiriyor!”

Northern kaşını kaldırdı.

“Ne?”

“Bu bir ‘ya ne olursa’ sorusu değil, sen. Henai'nin oğlu olduğundan eminim. Henai, mevcut Luinngard İmparatoru'nun kız kardeşi. Her şeyi değiştiriyor. İmparator senin amcan! Ve kız kardeşini çok seviyor.”

“Beni Luinngard'a takip et. Ne demek istediğimi göreceksin.”

Kuzey ona düşünceli bir şekilde baktı.

Mutlu hissetme isteği içindeydi ama bir şekilde kendini durdurmaya çalışıyordu.

'Luinngard İmparatoru amcamdır...'

Birden omuzlarının yükseldiğini, karnının mutluluktan karnının dönmeye başladığını hissetti.

Ama aynı zamanda, bu Ellis'in yaptığı gibi çılgın bir varsayım olabilirdi.

Gerçekten en iyisini ummamaya kendini durdurmak için elinden geleni yapıyordu.

"Söylediklerin doğru olsa bile, Luinngard İmparatorluğu'na gidemem, Lotheliwan'da yapmam gereken işler var."

Jeci ona amaçlı bir şekilde baktı.

"Yapmak istediğin her şeyde sana yardımcı olacağım, yanında kalıp seni koruyacağım."

Kuzey ona gizlice baktı.

"Evde dönüşünü beklemiyorlar mı?"

Başarısız oldum, beni bekleyen tek şey ölüm. Ayrıca, gerçekten İmparator'un kuzenini öldürdüğüm ortaya çıkarsa, yine de öleceğim. Ama bunların benim için bir önemi yok, sadece acıyı susuz bırakmak ve seni acı çekerken görmek istedim.

Her yüzü somurtkanlaştı.

“Ama ne yazık ki, senin acını pek göremedim. Ama eminim ki senin yanındayken daha fazlasını görebilecek ve seninle birlikte acı çekeceğim.”

Kuzeyin ağzında kötü bir tat vardı.

“Üzgünüm, akli dengeniz yerinde mi?”

Jeci ciddiyetle başını salladı ve karşılık verdi

: “Senin aşkınla akli dengen bozuldu.”

Kuzey çaresizce nefes verdi ve gökyüzünü işaret etti.

“Lütfen bu engeli kaldır.”

“Eğer haklıysam, numara 9 arkadaşlarınla savaşıyor. Onlara yardım etmeyi mi düşünüyorsun? Onu yenemezsin, ben bile yenemem.”

Kuzey, onun yönüne bile bakmadı, sanki söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Gökyüzünü inceledikten sonra şöyle dedi.

"Senin dokuzuncu numaran bu adamları öldüremez. Eğer o çoktan ölmüşse şaşırma."

Jeci'nin yüzü bir an için şaşkınlıktan boş kaldı. Sonra ciddi bir bakışla Northern'a odaklandı.

"Arkadaşlarının yeteneğine güvendiğini seviyorum ama numara—"

"Lütfen sadece engeli kaldır, beni buradan çıkar."

"Evet, efendim," başını hafifçe eğdi, ama aklında

: 'Aman Tanrım, bana sesini yükseltti. Eğer kötü bir kız olmaya karar verirsem, sinirlenip beni döver mi merak ediyorum.'

Northern'ın öfkeyle bakışını görünce hemen kendini toparladı.

Bir küp malzeme çıkardı ve onu bir araya getirdi.

Bunu yaptığında, küp parçalandı ve yer yavaş yavaş daha aydınlık hale geldi.

Yalnızca daha aydınlık hale geldiğinde Northern, tüm yeri kaplayan turuncu bir ışık tonunun olduğunu fark etti.

Jeci, Northern'a ödül bekleyen bir yavru köpek gibi baktı.

Ancak Northern ona tiksintiyle baktı ve döndü, ileri doğru yürümeye başladı.

"Şimdi nereye gidiyorsun, efendim?"

"Kuleye," Northern yanıtladı.

"Kule mi?" Başını eğdi, kafası karışık bir şekilde, sonra ifadesi aniden aydınlandı. "Ah! O kule!!"

Northern ona yanıt vermedi ve sadece ileri doğru yürümeye devam etti.

"Peki ya arkadaşların?"

"Onlar benim arkadaşlarım değil."

"Ama onların bedenlerini kontrol etmek istemez misin?"

Northern duraksadı ve yüzünde kirli bir sırıtmaya sahip olarak ona döndü.

"Dokuz numaranın bedenini kontrol etmek istemez misin?"

O gülümsedi, "Pfft, o iyi."

Kuzey başını salladı, "Tam olarak bu adamlar hakkında hissettiğim gibi." Ona döndü, "Eğer gerçekten beni takip etmeyi düşünüyorsan, en çok değer verdiğim şey sessizlik. Sessizlik benim için altındır."

Jeci'nin yanakları kızardı, aşağı bakarak, bir solucan gibi kıvrandı.

Birkaç kelime çıkardı, ama Kuzey önce duymadı.

"Ne dedin?" Ona sertçe baktı.

Biraz daha yüksek sesle konuştu,

"Eğer kötü bir kız olmaya karar verirsem... beni burada... döver misin..."

Arkasını işaret etti.

Ve dürüst olmak gerekirse, onun fiziği birçok kişi arasında kıskanılacak bir durumdaydı.

Kuzey'in tüm yüzü kızardı.

“Ne lanet oluyorsun?!!” diye bağırdı ve sert bir şekilde döndü, hızla ileri doğru hareket etti.

“Efendim, efendim, lütfen beni döv efendim,” diye bağırdı Jeci, onun peşinden koşarken.

Bir noktada, Northern bile koşmaya başladı, o da adımlarını hızlandırdı, bağırarak

: “Efendim! Efendim!! Lütfen popomu döv, beni ağlat efendim!!!”

İkisi de, Northern dev bir solucan deliği gördüğünde durana kadar koştu, yerde ölü yatıyordu.

Mor kanı, çölün kumlu zeminini ıslatarak bir havuz haline gelmişti.

Bu, onlardan saklanmak zorunda kaldıkları aynı solucandı, kum fırtınasına neden olan.

Northern'ın gözleri titredi.

Böyle bir yaratığı kim öldürebilirdi? Ul'un onları uyardığı bir yaratık.

Jeci nihayet onun yanına ulaştı ve durdu, solucanın dev bedenine bakarak.

“Numara dokuz bunu öldürdü.”

Northern iç çekti. Raven ve Helena'nın, Şövalye Luinngard'ın yolladığı her şeyi halletmek için yeterli olduğundan daha önce çok emin olduğunu biliyordu.

Ama şu anda, önceden sahip olduğu güvenle ilgili karışık düşüncelere sahipti.

Açıkça, bu tek haneli Şövalyeler sıradan savaşçılar değil.

Örneğin Jeci'yi ele alalım. Eğer bu kadar güçlü olabiliyorsa, o zaman tek haneli bir Şövalye ne kadar daha güçlü olurdu?

Bir süre düşündü ve geriye baktı.

'Onlar için geri mi dönmeliyim?'

Northern başını salladı.

'Hayır, eğer şimdi ölürlerse, bu onların suçu. Zayıf idiler ve her halükarda öleceklerdi.'

Northern omuz silkti ve ileriye doğru hareket etti, ölü solucanın büyük kütlesinin etrafından dönerek, bu kadar endişeli olduğu kuleyi nihayet gördü.

Northern Kuleyi görünce hafifçe gülümsedi.

Ve kristalin gerçekten işe yaradığını umdu.

Eğer işe yararsa, bu, tüm binayı nasıl hareket ettireceğini tam olarak bilmemesine rağmen, kulesini hareket ettirebileceği anlamına geliyordu.

'Her ne olursa olsun, bunu çözeceğim,' diye umdu.

Kuzey kuleye yaklaştı ve sonunda önünde durdu.

Jeci hemen arkasındaydı, Kuzey'in ona talimat verdiği gibi sessizce yürümüştü.

Kule önünde durduklarında, harabe halindeki binaya yukarı baktı.

Kuzey yutkundu ve binaya girdi, yaklaşırken, bir malikanenin efendisini selamladığı gibi, kapılar açıldı.

İçeri girerken Jeci bile şok oldu.

Kulenin içi hala değişmemişti.

Kuzey bununla ilgilenmiyordu ama Jeci, harabe bir bina olacağını düşündüğü şeyin ruhsal tasarımına kapılmış, şaşırmıştı.

Kuzey, zaman kaybetmeden en üst kata gitti. Merdivenlerden koşarak geçti.

En yüksek odaya girdi ve hızla odanın merkezine ulaştı; burada geniş, dairesel bir platform duruyordu.

Platformun ortasında durdu ve kristal sokete baktı.

Sonra hava gemisinden çıkardığı kristali çıkardı ve nazikçe sokete yerleştirdi.

Soket, kristali bir mıknatıs gibi çekti ve hemen, hava gemisindeki gibi bir kafes, soketin tabanından açılarak kristali kapsadı.

Northern, bu kadar şaşkınlıkla geri çekildi ve ağzı 'O' şeklinde açıldı.

Oda içindeki mekanizmalara gözlerini dikti, mekanizmalar hafifçe titremeye başladı.

Sonra tüm kule büyük bir sarsıntıyla titremeye başladı.

O anda, Jeci merdivenlerden fırladı ve en yüksek odaya uçarak Northern'ın önüne kayarak mızrağını somutlaştırdı.

"Efendim, lütfen arkamda kalın..." diye duyurdu, etrafa dikkatlice bakarak.

Northern iç çekti ve onu kenara itti.

Beni affedin lütfen.

O ne halt ediyor?

O, platformun önünde durdu ve meydana gelen değişiklikleri yavaşça izledi.

Bir yandan, şimdi oymaların üzerinde parlayan bir spektral eterik ışıltı vardı.

Platform, önünde duran kişiye uyacak şekilde küçülerek kendini yeniden yapılandırıyordu.

Yeniden yapılandırma tamamlandığında, kristalin sağında ve solunda iki soket belirdi.

Kuzey, onları gözlemledi ve ellerini soketlere yerleştirmeye karar verdi.

Yaptığı anda, tüm kule canlanmaya başladı.

Sonra bir panelin yükseldiğini gördü.

[Tebrikler]

[Eski bir rütbe eşyası kazandınız]

[Eşya]

Ad: [Trammel Kulesi]

Tür: [Bilinmiyor]

Rank: [Antik]

Sipariş: [Bilinmiyor]

Açıklama: [Bu yapı, Kaos Kralı tarafından, kendisinden daha iyi Kaos'u yönetip manipüle eden oğlunu engellemek ve kısıtlamak için yaratılmıştır. Ama kim bilebilirdi ki bu bir ev olabilirdi]

Sipariş Yetenekleri: [Bilinmiyor]

Northern, bilgiyi okuduktan sonra kaşlarını hafifçe çattı.

Sonra aniden, ellerindeki soketin tutuşunun azaldığını hissetti, ardından yavaşça platforma geri katlandılar.

Ancak, Northern'ın elleri gökkuşağı gibi parıldıyordu.

Sanki ellerinin hemen üzerinde bir ışık kaplaması vardı.

Bir süre böyle kaldılar, sonra yavaşça karanlık duman haline dönüştüler ve cildine kaydılar.

Ardından, sistem duyurdu

Tebrikler, bu kulesinin Ustası olarak tanındınız.

Bu kulesini Sınırsız Boşluğa taşıyabilirsiniz.

Northern, yeni duyuruya gözlerini kısarak baktı.

'Olmaz!' Diye itiraz etti kafasında.

Ancak sistem ona yanıt vermedi. Hiç kimse vermedi.

Bu kadar büyük, fiziksel bir şeyin ruhuna nasıl girebileceğini bilmiyordu.

Ya da böyle bir şey, Sınırsız Boşluğun ne olduğunu düşündüğü şeydi.

Kendi alanında bir boyut.

Oraya fiziksel olarak gitmeyi öğrendiğini anladı ama bunun kendisi dışında insanlar ve şeyler için mümkün olabileceğini düşünmedi.

Northern, önündeki duvara ve oymalarına bakarak düşündü.

'Sanırım bunu denemek için tek fırsatım bu....'

Jeci gemideydi, sadece onu kontrol edecek ve gerçekten de kulesinin uzaklaşıp ruhuna gireceğini görecekti, Jeci ile birlikte.

Kuzey, beklentiyle nefes aldı.

'Eğer bu gerçekten işe yararsa... harika olur'

Sınırsız Boşluk'tan herhangi bir şeyi içeri ve dışarı aktarabilme düşüncesi, onu heyecanla hasta ediyordu.

Kuzey iç çekti ve yavaşça platformdan uzaklaştı. Sonra, baktığı oymaların olduğu duvara doğru yöneldi.

Duvarın hemen önünde durmak için küçük bir platform vardı.

Kuzey yavaşça tırmandı ve hemen, ışıklar parlamaya başladı.

Kuzey, vücudunda dolaşan ve parmak uçlarında yoğunlaşan, adrenalin artışına benzer bir enerji hissedebiliyordu.

Ne yapması gerektiğini nasıl bildiğini bilmiyordu ama şu anda... sadece yaptı.

Elini hafifçe yukarı kaldırdı ve kulesinin titrediğini hissedebildi.

Jeci bu arada arkasından ona bakıyordu, Northern bu muhteşem yapının görünmez iplerini alıp sürmeye başladığında hayretle donakalmıştı.

Northern'ın gözleri önünde bir dikdörtgen projeksiyon belirdi.

Bu bir sistem değildi, altın rengiyle boyanmış ve birçok alanın işaretleriyle doluydu.

Ancak Northern hemen ne olduğunu anlayabildi. Belki de daha önce Lotheliwan'ı çalıştığı için ya da coğrafya aşığı olduğu için.

Hemen tanıyabiliyordu. Ve mırıldandı

: "Bir harita mı?"

Northern gözlerinin önündeki projeksiyon haritasına gülümsedi ve ileriye doğru parladı.

"İleriye giden yol çok kolay olacak"

Bir elini hafifçe yukarı kaldırdı ve kule manzaradan parladı.

Kuzey, Kule'nin Sınırsız Boşluk'ta belirdiğini hemen hissetti; bu, yenilemeyen bir şeyi yutmak ve onun karnında yerleştiğini hissetmek gibiydi.

Ancak bu sefer, ruhuna yerleşiyordu.

Bu pek olası bir his değildi ama tamamen rahatsız edici de değildi.

Kuzey, yavaşça odanın duvarına doğru yürüdü ve yavaşça ona dokundu.

Dokunduğunda, duvardan bir ayrım açılmaya başladı ve bulunduğu Sınırsız Boşluk manzarasını gösteren bir pencere oluştu.

Kuzey'in bakışı uzaklaştı, nerede olduğunu görünce şok içinde kaldı.

Bu çok tanıdık bir manzaraydı. Asla unutamayacağı bir manzara.

O kırmızı dağları nasıl unutabilirdi? Nasıl unutabilirdi?

"Bu yer..."

Kuzey pencereden dışarıya dikkatlice baktı. Karanlık gökyüzü ve kırmızı dağ arka planı.

Bu kesinlikle buydu!

Kırmızı maden krallığı. Daha spesifik olmak gerekirse, Kırmızı Maden'in kendisi.

Onun hapsedildiği ve kemiklerine kadar çalıştığı cehennem.

Acılarının başladığı yer.

Tekrar neden buradaydı?

Bir dakika bekle.

Kuzey, başka birinin açıldığı pencerenin karşısındaki tarafa aceleyle geçti.

Uzakta, karanlık ufka doğru, devasa bir kalenin silueti

görünüyordu.

Ayrıca, onu hissedebiliyordu.

"Bu şüphesiz Sınırsız Boşluk."

Birkaç saniye kafası karıştı. Son kapattığı yarıktan ne gördüğünü hatırladı.

Yukarı baktı—kuleye efendi olduğunda, sadece isim olarak efendi değildi.

Kulenin efendisi olmak, artık Kule mekanizması, odaları ve kulede var olan her gizli yer hakkında her şeyi bildiği anlamına geliyordu.

Tüm bilgileri, ustadan ustaya geçen bir anı gibi kafasında yer alıyordu.

Bu nedenle, kuleye dışarıdan çıkmanın bir yolunun olduğunu biliyordu.

Kule hareketini kontrol ettiği küçük platformda durdu ve elini biraz yukarı kaldırdı.

Hemen, platform yükselmeye başladı ve onu çatının üstüne kaldırdı.

Çatının bir kısmı açıldı ve platform ona bağlandı, Northern'ı kuledeki açık hava alanına taşırken aynı zamanda odanın içinde bir sütun oluşturdu.

Jeci, tüm bunları boş bir ifadeyle izledi.

"Harika," Northern çatının üstüne kaldırılırken kendi kendine mırıldandı.

Kulenin tepe kısmı bir kaleye benziyordu. Dairesel ve oldukça genişti.

Northern, kırmızı madenlerin arka planını görebileceği bir kenarda durdu.

Yanlış görmüyordu. Gerçekten de o acımasız yerdi.

Ancak, başını çevirdiğinde, kırmızı maden dağlarının hemen yanında büyük beyaz dağlar görebiliyordu.

Dağın kırmızıdan beyaza geçiş yaptığı gibiydi, ardından beyazın arkasında Northern'ın gerçekten göremediği, uzak mesafeden dolayı daha büyük bir dağın silueti vardı.

Ama ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Sonuçta, bu onun kendi ruhuydu.

Her şeyin ne olduğunu biliyordu.

O, o yöne gözlerini kısarak baktı.

"Volkan manzarası, donmuş manzara, kırmızı madenler. Bunlar gittiğim tüm yarıklardır."

Kuzey, yendiği ilk yarık için bildirim geldiğinde baygındı.

Ama ikinci yarık hakkında oldukça bilinçliydi ve ne söylediğini canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu.

[Limitless Void tarafından yutulmuş Rift]

[Sınırsız Boşluğun alanı büyüdü]

[Limitless Void için bazı yeni özellikler açıldı]

Kuzey, sınırsız boşluk için bazı yeni özelliklerin açıldığını sistemin tam olarak ne anlama geldiğini kontrol etmesi gerektiğini unuttu.

Kendisi dışında bir şey getirebilmek, muhtemelen şüphelendiği yeni özelliklerden biriydi.

Ayrıca şimdi, gerçekten de Sınırsız Boşluğunun yuttuğu yarıktan büyüdüğünü anlıyordu.

Bu da, gelecekte Sınırsız Boşluğun daha da büyüyeceği anlamına geliyordu.

Peki, ne kadar büyüyecekti... muhtemelen yarıkları yenmeye devam ettikçe.

'Sanırım buna Limitless (Sonsuz) denmesinin bir nedeni var'

Northern biraz gülümsedi ve manzaranın tamamını, belki de bu durumda bir ruh manzarasını, içine çekmek için döndü.

Limitless Void (Sonsuz Boşluk) gerçekten de büyüktü, batı ufkunda bulunan kalenin Limitless Void'un tamamı olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi, bunun Limitless Void'un sadece küçük bir kısmı olduğunu yeni fark ediyordu.

Ve o duygu, bunu düşündüğü an, geleceğinin ne kadar güzel olabileceği konusunda ona büyük bir sevinç verdi.

Ruhunda yaşayan bir dünya olacaktı.

'Bu nasıl mümkün olabilir?'

Northern, bunun nasıl bir anlam ifade ettiğini düşünmeye teşvik edilse de, düşünmedi.

Bu, Kaos ve Boşluk sayesinde mümkün oldu.

Bu, Kaos Prensi'nin de sahip olduğu bir şeydi.

Ve şimdi, hepsi onun da.

Ancak Northern son kısım hakkında pek emin değildi. Ama onların sadece kendisine ait olmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Northern biraz açgözlü hissetti, bu düşünceyi kabul etti, ama yüzünde kararlı bir ifadeyle elini sıkıca kavradı.

'Her neyse, dağınık bıraktığı eşyaları için kaos prensi suçlu'

Gülümsedi ve kaleye baktı.

'Bu benim ruhum olduğuna göre, sadece istemem yeter, değil mi?'

Manzara değişti ve Northern kendini beyaz tahtın önünde ve dans eden siyah alevlerin arasında buldu.

'Gerçekten'

Aşağıya baktı ve sekmeyi çağırdı, Sınırsız Boşluk'ta artık açılmış olan yeni özellikleri inceledi.

[Sınırsız Boşluk'ta ruh ve boşluk çağrılarını kalıcı olarak bırakabilirsiniz, bu boşluk özü rezervlerini yakmaz]

[Sınırsız Boşluk'a dışsal eşyaları, canlı veya cansız olarak aktarabilirsiniz]

[Sonsuz Boşluk'ta sonsuz bir Boşluk özü döngüsüne sahipsiniz. Sonsuz Boşluk'ta bulunduğunuzda Boşluk özünüz asla bitmez, ayrıca Boşluk özünüzü yenilemek için geçici olarak Sonsuz Boşluk'a geri çekilebilirsiniz]

Son paneli okurken hissettiği coşkuyu kelimelerle anlatmak mümkün değildi.

Açık kalan ağzını birkaç saniye kapadı, sonra yavaşça elini indirdi.

“Bu inanılmazın ötesinde. Bu çok! Sonsuzca bulabilirim... özüm tükendiğinde Boşluğa çekilip sonra geri dönüp savaşa devam edebilirim.”

Elbette, bu onu savaşta her şeyin üstünde kılmadı; hala bir zayıflığı vardı, o da dayanıklılığıydı.

Göçebe olduktan sonra çok büyümüştü, ama yine de yorulabiliyordu.

Kuzey sakinleşti, panelin üzerine bakarak, sonra bir farkındalık ruhuna hafifçe yerleşti.

'Ama Rift'i Usta olarak bitirmedim.'

Ama bu konuda kötü hissetmiyordu. Bu ilerlemeye baktığında, sadece mutlu ve kendisiyle gururlu olmaktan kendini alamıyordu.

İçten bir gülümseme belirdi.

"Her şeyi yavaş ve temkinli alalım."

Sonra paneli önünden süpürdü ve başka birini çağırırken,

"Şimdi, bu adamın neyle meşgul olduğunu görelim."

İsim: Gece Korkusu

Gerçek İsim: [Tekillik]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Boşluk Sırası: [Fısıldama]

Boşluk Yeteneği: [Boşluk Alevleri], [Boşluk Verme]

Ruh Parçaları: [48/2000]

Northern, paneldeki runelere baktı ve endişelenmemek için kendini tutamadı.

'O sadece bir Boş Fısıldama'ya evrimleşti ve zaten kırk sekiz ruh parçası mı kazandı? Ne oluyor burada?'

Gözlerini şüpheyle kısarak, şeytanı burada çağırmaya karar verdi.

Ama Northern duraksadı. Gece Korkusu'nu çağırmaya karar verirse, Lotheliwan'da olan her şeyi rahatsız edebileceğini iyi biliyordu.

Bu yüzden bir süre tereddüt etti ve kararsız kaldı.

Ama aklını tahminlere bırakamazdı. Gece Korkusu'nun ne yaptığını bilmesi gerekiyordu.

Tek yol, Gece Korkusu'nu Sınırsız Boşluğa geri getirmekti. Gördükleri anda, bağlantıları yeniden bağlanacak ve şeytanın yaptığı her şeyi otomatik olarak bilecekti.

'Kısa tutacağım.'

Nihayet karar verdi ve canavarı çağırdı.

Gel, Gece Korkusu.

Yerde dönen siyah alevler, yavaşça yükseldi ve kötü niyetin kendisinin korkutucu bir tezahürünü ortaya çıkardı.

Gece Korkusu, o iki ayaklı bacaklarıyla dizlerinin üzerine düştü.

Dört eli de yere değiyordu ve gözleri eğilmişti, gözlerinin ürkütücü kırmızı parıltısı biraz sönmüştü.

Kuzey, canavarın görünüşü karşısında donup kalmıştı.

Ona ait tamamen siyah derisi, farklı renklerde kanla kaplanmıştı ve kırmızı da görünüyordu.

Bundan birkaç saniye sonra, bir bilgi seli Kuzey'in zihnine akın etti.

Ne kadar ani olduğu yüzünden soğuk bir titreme geçirdi.

Bunun dışında, oldukça iyiydi.

Eğildi ve dizine yaslandı, bir süre ağır ağır nefes aldı.

Bundan sonra, başını kaldırdı, terliyordu.

Görüyorum... işte olan bu. Uh... gidebilirsin.

Hemen, şeytan ayağa kalktı ve siyah alevlerin içinde kayboldu.

Kuzey'in gözleri, Gece Korkusu gittiğinde uzak ve soğuklaştı.

Bunun bir noktada olacağı belliydi. Kalesinin kendini yok etmesi sadece zaman meselesiydi. Ama anlamadığım şey, Gece Korkusu'nun tüm bunların kahramanı olarak nasıl durduğu...

Kuzey, Gece Korkusu'nun anılarından gördüklerini düşünerek boynunu kaşıdı.

Onların yokluğunda çok şey olmuştu ve geri dönmeleri için daha iyi bir zaman olamazdı.

Kuzey, yüzünde kötü bir gülümseme yaydı.

Bu ilginç hale gelmek üzere. Lotheliwan'a mümkün olan en hızlı şekilde gitmem gerekiyor.

Kayboldu ve kulede geri belirdi, Jeci'ye, onu korkuttuğu için,

Gidiyoruz...

Kadına bir saniye bile karşılık verme lütfunda bulunmadı; ikisi de anında ıssız alanda buldular.

Jeci etrafına bakındı; gözlerinde, eski manzaranın aniden kaybolmuş gibi, bir illüzyon gibi olduğunu hissetti.

Yorgun görünen gözlerini bir kez daha Northern'a çevirdi, içten içe bu şeyleri yapabilmek için ne kadar yetenekli olması gerektiğini düşündü.

Drifter'larla pek tanışık değildi ve yeteneği o kadar işe yaramaz olduğu için yasaklı biri olarak lanetlenmişti.

Onlar hakkında pek bir şey de bilmiyordu ve drifter olma hayaliyle kısa bir süre yaşadı, ama bu hayal kaderin acımasızlığı tarafından ondan alındı.

Bu yüzden, şu anda Northern'ın gücünün ne olduğunu ve tam olarak neyi nasıl yaptığını doğru bir şekilde söyleyemiyordu.

Yine de sormak istiyordu, ama ağzı sıkı sıkıya kapalıydı.

Northern ona baktı ve dedi ki,

"Lotheliwan'a mümkün olan en hızlı şekilde ulaşmayı planlıyorum..."

"Seni kesinlikle hiçbir şekilde engellemeyeceğim. Ama ya arkadaşların?"

"Arkadaşlarım için endişelenmene gerek yok... ahh! Onların arkadaşım olmadığını söyledim. Onlar için endişelenme ve hadi gidelim!!"

“Evet, efendim!!”

“Lütfen bana daha fazla bağır!!” Northern ona dönerken, o yaramazca gülümsedi.

Beyaz saçlı çocuk bir bacağını geriye kaydırdı ve ağzından buhar gibi bir nefes çıkardı.

“Kaotik adım... ve Hız Dash,” diye mırıldandı.

Ve...

Vuuş!

Birden, çocuğun bulunduğu yerden bir hareket bulanıklığı patladı.

O, inanılmaz bir hızla ileri doğru koşarken arkasında mavi ışık ve renk izleri bıraktı.

Jeci biraz donmuş bir şekilde durdu, korku ve heyecandan titriyordu ve yanakları kızarıyordu.

“Benden dövüşürken bile daha hızlı!!” Aklı çığlık attı.

Northern'ın çoktan gitmiş olan bedeninin bıraktığı izlere baktı ve kendini bir kez daha sıkıca sarıldı.

“Aman Tanrım, sanırım ona takıntılı olacağım.”

Sonunda kendini bıraktı, ardından nefesini verdi ve sonra ileriye doğru koşmaya başladı.

O, düzenli bir şekilde nefes alıp vererek bir tempoda koşuyordu.

Sonra aniden, havayı dağıtan bir hız patlaması oldu.

Sonra Northern'ın yanındaydı.

Koşan Northern, yüzünde karamsar bir ifadeyle ona döndü.

Bu, ulaştığı en yüksek hız seviyesiydi ve Kaotik Adım ile Hız Patlaması'nı birleştirme kararı anlık olarak verilmişti.

Onun gerçekten kendisine yetişeceğini hiç beklemiyordu.

Ve işte oradaydı, onun hızında koşarken ona kibirli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Genç bir çocuk, ince yapılı, biraz uzun, dağınık siyah saçlarıyla bulanık ağaçların arasında koşuyordu.

Hırıltı içinde nefes alıyordu, yüzünden akan ter damlalarıyla doluydu.

Yorgun ifadesine rağmen, gözleri ön tarafa kilitlenmişti ve içinde kararlılığın olgun bir ışığı parlıyordu.

Çocuğun adımı sarsılmadı, hızı bir saniye bile düşmedi. Koşmaya devam etti… odaklanmış bir bakışla.

Arkasında, boğa başlı birçok kaslı canavar çaresizce peşinden koşuyordu.

Her biri, kaba, eski balta ve savaş çekiçleriyle silahlanmıştı; adımlarının her biri, yerin korkuyla titremesine neden oluyordu.

Hırçın inekler gibi homurdandılar ve nefes aldılar, önündeki çocuğu yakalama kararlılığıyla sadece çılgın bir hızla koşuyorlardı.

Peşine düşme bir süre devam etti, çocuk ormanda yolunu manevra yapma konusunda etkileyici bir yetenek sergiliyordu. Sanki bacaklarında yay varmış gibi dallara atladı.

Daldan dala, sanki ormanda doğup büyümüş gibi sallandı; bazen, dalların kendisinin onu yakalamak için hevesli olduğu görünüyordu.

Dişlerini sıktı ve düşüncelerinde işaret etti.

'Lanet olsun! Karanlık Terör Efendisi neden böyle bir zamanda kaybolmak zorundaydı? Lanet, lanet, lanet! Kuzey, geri döndüğünde güçlü olmamı istedi, ama işte bu kadar ilerledim… kaçmak! Yine!!'

Birden yere indi ve gelen canavarlara doğru hızla döndü.

Bir gümüş, son derece kavisli bir hançer, dönerken ellerine parladı ve gözlerinde tehlikeli bir ışık parıldıyordu.

Dişlerini sıktı ve titreyen ayaklarını yere bastı.

'Sonsuza kadar kaçmaya devam edemem!!'

Elleriyle yüzünün önünde kollarını kavuşturdu; bir eli hançeri tutuyordu, serbest olan eli hafifçe açıktı.

Sonra bakışlarını tamamen öne odakladı.

Canavarlar görünmeye başladığında, öne atıldı, canavarın öküz gibi başına doğru uçtu.

Sonra düştü ve hançerini gözlerine doğru yüksek bir çığlıkla sapladı.

Canavar etrafta çırpınırken hemen kıvrık boynuzları yakaladı.

Çocuk sıkı bir şekilde tutundu ve canavarın gözlerine defalarca bıçak saplamaya devam etti.

Defalarca sapladı, birçok çığlık ve bağırışla birlikte, ta ki canavar nihayet durup dizlerinin üstüne çökene kadar.

Sonra çocuk yuvarlandı, ama hemen ayağa kalktı ve pozisyon aldı; sonuçta hala savaşması gereken dört düşmanı vardı.

Ona baktılar ve o da onlara öyle baktı, dişlerini göstererek hırladı. Her iki dövüşçü, biri canavarımsı, diğeri insani, ilkel bir şekilde birbirlerinin etrafında döndü.

Çocuğun zayıf, koyu gözleri canavarlara kilitlenmişti; alçak bir pozisyonda durarak, onlara nasıl yaklaşıyorlarsa öylece dikkatlice etraflarında döndü.

Sonra, ormanın garip ulumasıyla birlikte gelen hafif bir duraksama oldu.

Ve bir sonraki an, canavarlardan biri güçlü bir şekilde kendini ileri fırlatarak, bedeniyle rüzgarı yararak geldi.

Çocuk, zayıf ellerini öne doğru fırlattı ve canavarın baltasını geç bir zamanda engelledi, bu da her yöne kıvılcımlar saçılmasına neden oldu, tuhaf ve kutlanmamış bir havai fişek gibi.

Çocuk, saldırının etkisiyle geri savruldu, başının üzerine yuvarlandı ve sırtını bir ağaca çarptı.

Kan tükürdü ve öne düştü. Ama hemen kendini kaldırdı.

Canavar yavaşça ona doğru yürüdü, bu anın tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Şu anda tüm şanslar çocuğun aleyhinde; keskin ama küçük hançeriyle, bu kaslı canavarlara çok az ya da hiç zarar veremeyecekti.

Ancak daha önceki gibi bir fırsatı vardı. Ve bu tür fırsatlar, her gün gelen bir ziyaret haline gelmez.

Çocuk dişlerini gıcırdattı.

Elleri titriyordu, ama onları ileriye doğru hareket ettirdi, hançeri daha da sıkı tuttu.

"Böyle sona eremez… Böyle sona eremem… Ölmek istemiyorum… ama… ama…"

Dudakları titreyerek kendine mırıldandı.

"Daha güçlü olmak için çok çaba harcadım. Artık bir Usta oldum."

"Yeteneklerim gelişti, hislerim de keskinleşti. Artık Faction'ıma ve Bay Karanlık Terör'e gerçek bir varlık oldum."

"Artık çok iyi koşabiliyorum ve çok çevikim. Duygu yeteneğim sayesinde mekansal farkındalık kullanabiliyorum ve düşmanlarımı fark etmeden önce bakmama bile gerek yok."

"Savaş teorisi bilgisine sahibim ve bazı stratejik ve savaş belirleyici saldırılar yapabilirim. Ayrıca, bir yıpratma savaşında kendimi savunabilirim."

"Gerçekten gelişim gösterdim, zayıf değilim… Eskisi gibi değilim. Değiştim, belki sadece biraz. Değiştim. Yemin ederim ki değiştim!!!"

Bağırdı ve kendini ileriye doğru fırlattı, koşarken sendeleyerek ama sendelediği için yükselmek yerine daha da alçalmayı fırsat bildi.

Bir domuz gibi alttan saldırarak, canavara baltasını indirmeden önce. Çocuk, canavarın bacaklarının arasından geçti ve canavarın topuklarındaki iki tendonunu kesti.

Çocuk döndü ve zıpladı, kılıcını kaldırarak canavarın boynuna sapladı.

Delik açmayı tekrarladı, deli gibi bağırarak, kan yüzüne sıçrarken umursamadan.

İşte böyle, canavar da düştü. Fırsat vermeden, diğerleri üzerine geldi.

Hemen geri atladı, yer açmak için, ama bir canavar arkasından belirdi.

Gözleri büyüdü, canavarın bir ağaçtan geldiğini geç fark ettiğinde.

'Benden saklandı mı? Ne zaman?'

Kendini kurtarmak için çok geçti.

Ve böylece, canavarın çekiciyle güçlü bir darbe aldı.

Uçtu, bir ağaca çarparak yere düştü.

Diğer üçü duraksadı ve geri döndü, ardından ona doğru koşmaya başladılar.

Kan, yüzünden aşağıya doğru aktı ve gözlerinden birinin görüşünü bulanıklaştırdı.

Ama yine de canavarlara yaklaşırken onları ayırt edebiliyordu.

'Lanet olsun...' diye düşündü, 'Gerçekten başarısız oldum, değil mi...'

Canavarlar ona ulaştığında gözleri yavaşça kapandı ve silahlarını kaldırdılar.

Ancak, onları indirmeden önce, aniden büyük bir rüzgar yeri geçti ve üç canavar da siyah alevlerle alevlendi.

Dans etmeye ve öyle yüksek ve kalın bir şekilde homurdanmaya başladılar.

Çarptığı ağacın hemen arkasında biri durdu; başka bir kişi önünde durdu.

Önündeki kişi, yırtık beyaz ve kırmızı zırh giymiş bir kadındı.

Yüzünde ilgisiz bir ifade vardı.

Bulanık görüşüyle çocuk, canavarların etrafta debelenip sonunda yere düştüğünü izledi.

Gözlerini zorlayarak, önündeki kadına kaldırdı.

'O muydu?'

Sonra biri önüne doğru yürüdü.

Kişi parlak siyah metal zırh giymişti, çenesine kadar uzanan uzun beyaz saçları rüzgarla nazikçe dalgalanıyordu.

Yüzleri solgun ve sertti, ama gözleri. O gözler.

Çocuğun gözleri, ilkel bir ışıkla parlayan mavi gözleri görünce hemen büyüdü.

'Kuzey... Kuzeyli mi?'

Kuzeyli, küçük ve acınası bir gülümsemeyle bir elini kaldırdı.

"Selam, Ellis."

Genç, ince çocuğun belinin kırılmış olması ve ayakta duramaması bir yana, önünde gördüğü şeyin şoku o kadar ağır bir etki yarattı ki, sadece donmuş bir ifadeyle oturuyordu.

Ellis'in onu görmesinden sonraki sessizliği Northern için durumu biraz garip hale getirdi.

Seyahatteyken, çok zaman aldığını düşünmemişti. Ama şimdi geri döndüğünde, yıllardır gitmiş gibi hissediyordu.

Ellis çok büyümüş.

Ten rengi daha sıcak görünüyordu. Yüzü, yaralı olmasına rağmen, şimdi yaşam ve amaç doluydu.

Saçları daha uzundu, ama sert ve kirliydi. Üzerindeki zırh, daha önce giydiği geçici olandan daha iyiydi.

Jeci, yüzünde hafif bir kaş çatma ile Northern'a döndü.

"Efendim, bu zayıfı ortadan kaldırmalı mıyım?"

Northern ona kötü bir bakış attı ve gözlerini çevirdi. Sonrasında sessizleşti ve hiçbir şey söylemedi.

Bu arada, Ellis sadece aşağıya baktı, duraksadı, sonra yavaşça başını kaldırdı.

"Gerçekten sen misin? Northern?"

Northern ona küçük bir gülümseme verdi, bu gülümseme solgun ve yaralı yüzünde tatlı bir şekilde duruyordu.

"Evet Ellis, başka bir Northern yok."

Ellis derin bir nefes aldı ve dişlerini sıktı, sıkıca kapalıydı.

"Kuzey'e geri döndüğün için çok mutluyum. Seni çok özledim, hepimiz özledik."

Northern bakışlarını başka yöne çevirdi, hafifçe dudak bükerek.

"Bende neyi özleyeceksin ki? Ben iyi bir adam değildim."

Şimdi geri döndüğünde ve burada geçmişini hatırlarken, Northern ne kadar eksik olduğunu görmeye başladı, hepsi dikkat çekmekten kaçınma bahanesiyle.

Ama şu anda bunlar yeterliydi.

Yüzü ciddileşti ve Ellis'e sordu.

"Diğerleri nerede?"

Ellis biraz daha duraksadı; konuşmaya çalışırken öksürdü ve neredeyse kan kusacak gibi oldu.

Northern o noktada onu durdurdu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Şu anda konuşmaman en iyisi, sadece buluşma noktanıza doğru yol göster."

Ellis kısa bir süre duraksadı, şok olmuştu.

'Bunu nasıl biliyor…'

Birkaç şey oluyordu; Ellis'in bu ormanda koşması kesinlikle bir tesadüf değildi.

Ancak Ellis, Northern'ın olanlardan herhangi birini bilmesini beklemiyordu.

Tereddüt etti ve sonunda sordu,

"Buluşma noktası. Bunu nasıl bildin?"

Northern, Ellis'in ellerini omzunun üzerine koydu,

"Başka nasıl bildiğimi düşünüyorsun?"

Northern devam ederken Ellis kaşlarını kaldırdı.

"Gece Korkusu bana söyledi. Şimdi, sus ve beni oraya götür…”

İnce çocuğun dudakları titredi.

"Ama orada birçok canavar var, Sir Korku olmadan onları nasıl geçeceğimizi göremiyorum."

'Sir Korku'

Bunu duymak garipti, ama Northern'ın sorması gereken başka önemli konular vardı.

İçini çekti ve açıkladı.

"Buraya gelirken ormanın etrafına klonlarımı dağıttım. Bu yere varmadan önce bazılarıyla ben ilgilendim."

Başını Jeci'ye çevirdi.

"Buradaki bu kadın da çok iyi bir savaşçı. Bizi çok iyi koruyacağını düşünüyorum. Değil mi?"

Jeci titizlikle başını salladı, yüzü heyecandan kızardı.

Ellis bir süre aşağıya baktı, yüzü bir tür melankolik görünüyordu, bu yüzden Northern sordu.

“Ne?”

Başını hafifçe yukarı kaldırdı.

"Malikaneniz. Onu kaybettik... öncesinde çok şey oldu..."

"Biliyorum Ellis, biliyorum, sadece beni buluşma noktasına götür."

Ellis başını salladı ve yavaşça Northern'ı yönlendirmeye başladı.

Yürüyüşleri yavaş ama ilerleyiciydi; Ellis, ilerlerken etrafta yatan çekirdekleri eksik canavarlara ait cesetleri not etti.

İlerledikleri süre boyunca bir kez bile çatışmaya girmelerine gerek yoktu.

Ve on dakikadan fazla bir süre sonra, bir açıklığa ulaştılar.

Burası bir tahta kapıyla barikatlanmıştı; bir ormanın ortasında inşa edilmiş olmasına rağmen, canavarlardan zarar görmemiş ve dokunulmamışlardı.

Ancak, duvarların içindeki acımasızlığı yabancılara haber vermek için yapılmış gibi kaba işaretler vardı.

O işaretlerden dolayı, cesaret eden herkes korkudan geri titremek zorundaydı. İster canavar ister insan olsun.

"Gece Korkusu," diye mırıldandı Northern.

Onu net bir şekilde duyan Ellis konuştu.

"Siz gittikten sonra işler kötüleşti, o alçak Braham, peşimi bırakmadı. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan sadece Usta Hao ve Bay Korku oldu. Ama adam çok ısrarcıydı… yetmezmiş gibi, tüm karargahı ihanet etti ve bizi Sloria'ya sattı.

İşleri daha da kötüleştirmek için, aniden başka bir yarık açıldı… her şey o kadar hızlı oldu ki, kendimizi kurtarmak için bile zaman bulamadık."

Ellis aşağı baktı.

"Burada bulunan Sloria delegelerinden malzeme çalmam gerekiyordu… çünkü Savant Annette ve diğerleri yarığa girmeye hazırlanıyorlardı."

Ellis'in elleri titriyordu, ama onları sıktı.

"Ama başaramadım, Bay Korku aniden kayboldu, peşindekilerden kurtulmak için çaresiz bir şekilde, toprak dışı bir yol almaya karar verdim… peşime düştüler ve en azından hayatta kalabilmek için malzemeleri atmak zorunda kaldım."

Northern, çocuğun sırtını sıvazladı.

Her şey yolunda... her şey yolunda...

'Bu çok fazla…' Etrafına bakındı ve dedi

: "Yani, canavarlar buraya gelmiyor çünkü Gece Korkusu burayı işaretledi mi?"

Ellis başını salladı.

"Ağaçları yüz metre içinde işaretledi. Bunun sayesinde, bu yerde güvendeyiz ve Sloria halkı bize ulaşamaz."

Northern hafifçe başını salladı ve kapıya baktı.

"Peki, içeri nasıl gireceğiz?"

Ellis, Northern'dan nazikçe uzaklaştı, sonra yavaşça tahta kapıya doğru topallayarak ilerledi, ona yaslandı ve üç kez vurdu, durdu, iki kez vurdu, durdu ve beş kez vurdu.

Sonrasında, kapı yavaşça açıldı ve Ellis, nazik bir gülümsemeyle geri döndü, içi sevgi dolu bir aura ile doluydu.

"En iyi durumda olmadığını biliyorum, ama hoş geldin evine Northern."

Northern, geçici sığınak içinin açılmasıyla boş bir ifadeyle baktı.

O, kelimelerden emin olmadan mırıldandı.

"Ev...?"

Kapı gıcırdayarak açıldığında, sığınak Northern'ın görüşüne girdi. Taşınması aceleyle yapılmış bu yerin kaba tahta yapıları, buranın hızlıca inşa edildiğini anlatmaya yetiyordu; ancak, kesinlikle dayanıklıydı.

Northern, Ellis 'Ev' kelimesini söylediğinde tükürüğünün kuruduğunu hissetti.

Bu yeri herhangi bir zamanda evi olarak mı düşündü? Lotheliwan?

'Ne alaka bu evle?'

Northern, Ellis'in söylediklerine şaşırmış bir şekilde, çocuğa kayıtsız bir bakış attı ve ileriye doğru adım attı.

Sığınaktaki yapılar sert ve hamdı, ahşap çerçeveleri kaba ama sağlam bir şekilde inşa edilmişti.

Ağaç, yaşlı ve çatlamış, geçici onarımların hikayelerini anlatıyordu.

Merkezi bir bina öne çıkıyordu, geniş, sarkık çatısı uyumsuz kiremitler ve branda parçalarıyla kaplanmıştı. Duvarları, tahtalar ve kütüklerin dağınık bir karışımıyla, ipler ve metal parçalarla desteklenmişti.

Bu ana yapının etrafında daha küçük kulübeler ve sığınaklar vardı, her biri hayatta kalmanın ve yaratıcılığın bir kanıtıydı.

Bazıları, duvarları yırtık kumaş veya metal levhalardan oluşan çerçevelerden ibaretti, diğerleri ise biraz daha kapalıydı ve bir miktar mahremiyet sunuyordu.

Zemin düzensizdi, toprak ve dağınık taşların karışımıydı, yaban otlarının çıkmaya çalıştığı yerler vardı.

Hayatın acımasız sınavları tarafından yıpranmış ve yıpranmış gibi görünen insan grupları, kararlı bir zarafetle hareket ediyordu.

Giysileri yırtık, yüzleri zorluklarla çizgiliydi, ama gözlerinde bir azim kıvılcımı parlıyordu.

Yorgun görünümlerine rağmen, bir amaç ve dostluk duygusuyla devam ettiler.

Kuzey ve Jeci, Ellis'in hemen arkasında yürüyordu; etrafta dolaşan insanlar, yeni gelenlere dikkat etmeden işlerine devam ediyorlardı.

Bu, yeni insanların gelmesine ne kadar alıştıklarının bir göstergesiydi.

Keşke bunların sadece yeni insanlar olmadığını bilselerdi.

Keşke Kuzey'i tanısalardı.

Raven'ın aksine, Kuzey bu insanların arasında kendisini tanıyan ya da adını bilen birinin olup olmadığından şüphe ediyordu.

Yakında merkezi binaya vardılar.

Ellis, duvarın kapısını itti ve birlikte üçü de içeri girdi.

Merkezi binanın duvarları içinde, buradaki insanlar dışarıdakilerden daha düzgün görünüyordu; etrafa dağılmışlardı, bazıları başında, elinde, bacağında bandajlarla, görünüşte kırılgan olan duvara yaslanmışlardı.

Northern kaşını kaldırdı.

Gece Korkusu'nun anılarından gördüklerinden, Lotheliwan'ın iki fraksiyona ayrıldığını biliyordu.

Bunlardan biri Braham ve Sloria'nın delegeleri tarafından, diğeri ise Annette ve Gece Korkusu tarafından yönetiliyordu.

Şu anda birbirleriyle savaşan iki ana fraksiyon buydu.

Ama bir fraksiyon daha vardı.

Kuzey, Gilbert ve bazı parti liderleri tarafından yönetilen gizli fraksiyonu böyle adlandırmaya karar verdi.

Elbette burada da bazı parti liderleri vardı ve bazıları Braham ileydi.

Kuzey, Ryan ve Arlem'in bu fraksiyonda olduğunu öğrenince daha da şaşırdı.

Bu ikisinin, özellikle, Gece Korkusu ile olan savaşlarından sonra burada olacağını düşünmemişti...

Neden ona hizmet etmeyi seçmişlerdi?

Gece Korkusu'nun hafızasından, kararlarını etkileyen ilhamı alamadı.

Alamadığı birkaç başka şey daha vardı, bu yüzden daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Bu nedenle, Annette'in her şeyi baştan anlatmasına izin verecek ve tüm anlatıyı kendi bakış açısıyla inceleyecekti.

Kuzey etrafa bakındı ve binaya girdi.

Çok büyük olmayan bir salona girdi, ancak Annette ve birkaç diğer kişiyle birlikte uzun bir masayı rahatça barındıracak kadar büyüktü.

Annette onların etrafındaydı ve onlarla konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Ellis ve Jeci içeri girdiğinde, gözleri girişe kaydı ve hemen büyüdü.

Hemen ardından geniş, delice bir gülümseme belirdi.

Önündeki insanları kaba bir şekilde aştı ve Kuzey'e doğru fırladı; önüne ulaştığında, onu kollarına aldı ve etrafında sarıldı.

Kuzey, Annette'in yüzünü göğsüne sokarken nefes almakta zorlandı.

O, kendini ondan uzaklaştırdı ve sert bir şekilde baktı.

“Ah ah, hiç bu kadar seni görmekten mutlu olacağım bir gün geleceğini düşünmemiştim!”

Annette söyledi.

Yavaş yavaş, odanın sıcaklığının arttığını hissetmeye başladı; bilinçsizce alnını sildi, sadece terlediğini fark etti.

Bir an donakalmıştı, eline ve sonra Northern'a baktı.

Northern'ın arkasında, öfkeli bir şekilde bakan koyu saçlı bir kadın vardı. Annette'e güçlü ve kötü niyetli bir bakış fırlattı, varlığı odanın her yerini etkiliyordu.

Northern ona yan gözle baktı.

“Hey.”

Hemen Jeci gözlerini kapadı ve nefesini verdi. Başını eğdi ve dedi

: “Özür dilerim.”

Annette, kadın özür diledikten hemen sonra odadaki sıcaklığın hızla düştüğünü anında hissetti.

O, kadına ve zırhına bir kez daha baktı. Sonra kaşları çatıldı.

"Hey Northy. Bu kim biliyor musun?"

Kuzey ona baktı.

"Gergin olmana gerek yok. Ben biliyorum ve o kimseye zarar veremez."

"Northy, sen—"

"Şu anda konuşmamız gereken bu mu?" diye onu yarıda kesti.

Annette donakaldı, onu izledi ve tekrar geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

"Haklısın. Bu şu anda dilimizde olmamalı. Gel, seni herkesle tanıştırayım ve olan biteni anlatayım."

Annette, artık ona ve beyaz saçlı çocuğa bakan insan grubuna geri döndü.

"Lütfen, önce Ellis'e bakın. O kritik bir darbe aldı..."

Ellis şaşırdı.

'Bu nereden geldi?'

Northern ona baktı.

"Ne? Seni kullanmak için geri döndüğümde sırtının kırılmasını istemiyorum."

Ellis tatlı bir gülümseme ile yanıtladı.

"Tabii ki. Tedavi olacağım. Öncelikle Annette ile konuşmalısın."

Annette küçük bir gülümseme ile ona başını salladı.

Northern sonra ileriye doğru hareket etti; bazı yüzleri tanıyabiliyordu.

Örneğin, elleri kavuşturmuş Arlem, derisinin altında kasları canlıymış gibi kıvrılıyordu.

Ryan, Arlem'in arkasında duruyordu, bakışı uzak ve kaybolmuştu, ama soğuk bir güç yayılıyordu.

'Onun yeteneğini kopyalamayı hala dört gözle bekliyorum'

Vida gibi başka insanlar da vardı, muhteşem kıvrımlı bir vücuda sahip, koyu tenli bir kadın, sanki daha da iyi görünüyordu.

Bu ıssızlığın durumu onun üzerinde hiçbir etki bırakmamış gibiydi.

Diğerleri onun kadar genç görünüyordu, bazıları biraz daha yaşlıydı ve Annette hepsine liderlik ediyordu.

Annette, onların arasına ulaştıktan sonra, Northern'a baktı, duraksadı, sonra dedi ki

: "Bu Northern, onun hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Ama sanırım bilmen gereken ilk şey... o, canavar kahramanımızın ustası."

Hepsinin yüzü boş bir ifadeye büründü.

Annette gururla tekrar etti,

"Evet. Bu Karanlık Terör'ün ustası."

Hatta Northern bile şok oldu.

Kuzey, Annette konuşur konuşmaz hemen ona kaşlarını çattı.

Ancak o, yüzüne gülümseyerek bakıp başka yöne döndü.

Diğerleri hâlâ buna inanmakta zorlanıyordu. Aralarında fısıldaşıp Kuzey'e bakışlar atıyorlardı.

Bunlardan biri, ancak Kuzey'in önüne doğru adım attı ve ona yukarıdan baktı.

Arlem, Kuzey'den çok daha büyük ve uzun bir bedene sahipti; beyaz saçlı çocuğun tam önünde durduğunda, ondan daha yaşlı birisi gibi görünüyordu.

Kuzey, kaşlarını çatarak yukarıya baktı, burnunu biraz buruşturdu.

"Güçlü bir canavara sahipsin!"

"Biliyorum," Kuzey sessizce yanıtladı, Arlem bağırmış olmasına rağmen.

Adamın kendine karşı kötü bir doğası vardı.

"Hmph hmph, iyi gidiyorsun." Northern'ın omzuna, sanki yaşlı birisiymiş gibi vurdu ve geri yürüdü.

Ryan, Northern'a bir göz attı ve bu kadardı.

Diğerleri ona yaklaşmaya başlamadan önce, Annette boğazını temizledi ve dikkatlerini çekti.

"Northern'ı durumumuz hakkında bilgilendirmem gerekiyor. Lütfen bize biraz mahremiyet verin."

O söyledikten sonra hepsi dışarı çıkmaya başladı.

Bir süre sonra odada kalan tek kişiler Annette ve Northern'dı.

Ona birkaç saniye baktıktan sonra gülümsedi ve başladı.

"Öncelikle, artık bir Savant'ım. Ve muhtemelen bu sonraki yarıkla birlikte bir Sage olacağım. Ha! Bu çok güzel bir his, seninle birlikte olabileceğim daha iyi bir zaman yok; hatırlıyor musun, benimle bir yarığa girmeyi vaat etmiştin?"

Northern kaşını kaldırdı.

“Dedim mi?”

"Evet. Vaat ettin. Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Bizi bulduğun durum hakkında çok meraklı olduğunu biliyorum."

Northern, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasındaki masaya dikkatlice oturdu, Annette'a bakarak.

“Bana söyleyeceğin her neyse, gerçekten umarım ki benim mülkümü nasıl kaybettiğini içeriyordur.”

“Ah, o…”

Annette, garip bir gülümsemeyle saçının arkasını kaşıdı.

Bu arada, Northern ona sert bir bakış attı.

“Bu sorun Braham ile başladı,” diye iç çekti. “Brahm'ın ciddi bir sorun olduğunu her zaman biliyordum; hepimiz biliyorduk ama onu geliştirmek için çok değerliydi. Bu tüm kalede, iyileştirme yeteneğine sahip tek kişi o. Yani, yeteneği o kadar güçlü ki tek bir seferde iyileştirebiliyor.”

“Ama daha önce, Raven onu kontrol altında tutuyordu, bu yüzden hiç sorun olmamıştı. Onun varlığı bile onu oldukça korkutuyordu. Ama sonra o da kayboldu ve Braham aniden beş cesaret buldu.”

Bir an duraksadı ve Northern'a baktı.

“Bu süre boyunca onunla birlikteydin, değil mi? O nerede? Onu bu fraksiyona katılmaya ikna edebileceğini düşünüyor musun?”

Northern ona yoğun bir şekilde baktı, bu da onun ana konuşma noktasına geri dönmesini sağladı.

Boğazını temizledi ve yorum yaptı

Bu sadece bir ara nottu. Raven gittiğinde, Braham Ellis'in peşine Lotheliwan'dan bazı yerlilerle, çetesiyle geldi.

“Hao ile ciddi bir kavga ettiler; işler zorlaştı, bir canavar onlara yardım etti, hepsini ölüm noktasına kadar dövdü.”

Devam ederken Northern'a ekstra bir bakış attı.

“Bildiğiniz gibi, bu canavar parti liderlerinin zaten endişelendiği bir şeydi. Yani, işler hızla kötüleşti; serserilerin ve Braham'ın durumunu gördükten sonra, canavarı kontrol altına almak öncelik haline geldi. Eh… bu, parti liderlerinden hiçbiri için iyi gitmedi.”

“Ellis, bu süreçte bana ulaştı, canavara karşı çıkmamam konusunda uyardı. Ne dediğini anlayamadım ve bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeye başladım.”

“Sonunda ona baskı yaptıktan sonra, bana gerçeği söyledi.”

“Elbette söyledi. O zayıf,” Northern mırıldandı.

“Onu suçlama. Çok fazla baskı vardı ve bu durum için en iyi karardı.”

“Eğer yapmasaydı, işler kontrolden çıkacaktı. Senin canavarının yenilmez olduğunu mu düşünüyorsun?”

Northern'ın dudakları kibirli bir şekilde kıvrıldı.

“Aptal,” Annette, yüzündeki kendine güvenen gülümsemeyi görünce söyledi.

"Onunla başa çıkma şansının olmasının tek nedeni, ona öldürmemesini emretmemdir."

Annette başını kaldırdı ve biraz güldü. Sonra Northern'a bir bakış attı.

"Kendini fazla beğenme Northern. Unutma ki biz göçebeyiz ve canavarlara karşı koymak, onları öldürmek için varız. O şey bir canavar; eğer benim yüzümden olmasaydı ölmüştü."

"Oh? Bana anlat."

"Ellis bana bunu anlattıktan sonra, diğerlerine söyledim, bunun bir çağrı olduğunu, bir ustası olduğunu ve bir sebep için hareket ettiğini söyledim. Ellis'ten uzak durduğumuz sürece, bize rahatsızlık vermeyecekti."

"Canavardan çok sayıda yenilgi aldıktan sonra, sonunda parti liderleri benim önerimi kabul etmek zorunda kaldı. Geri çekildik ve canavar da öyle yaptı... ancak Braham bu gelişmeden hoşlanmadı."

"Ellis'i her ne olursa olsun istiyordu."

Kuzey yüzünü buruşturdu.

"Neden?"

Annette ona ciddi bir şekilde baktı ve karşılık verdi:

"O adam bir pislik, soylu bir pislik, bu dünyanın ıssızlığında bile gururlu, egosunu beslemek ve gereksiz otorite kullanmak için aptalca yollara başvuracak kadar. Şüphesiz değerleri var, ama bu gerçek kafasını bozdu."

Öfkeyle neredeyse nefesini tutarak derin bir nefes aldı ve dedi:

Çok rahatsız edici olmaya başladı, çocuğu almak için kendi yöntemlerini kullanacağını söyledi. Bu yüzden Ellis'i uyurken kaçırmaya çalıştı. Ama senin canavarı kurt tarafından başa çıkıldı.

“Bay Fluffy mi?” Northern gülümsedi, çenesine dokunarak. “Yani, Braham iki kez işini bitirdi. Bu tatmin edici.”

Annette devam etti.

“Neyse ki, Braham’ın Sloria kalesiyle iletişimde olduğu ortaya çıktı. Onlara bizimle ilgili bilgiler veriyordu, karşılığında eşyalar ve malzemeler alıyordu. Kendi zenginliğini biriktiriyordu.”

Northern’ın ifadesi ciddileşti.

“Kendi zenginliğini mi biriktiriyordu? Neden?”

“Adamım, bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. Tek düşündüğüm şey, Luinngard’a girebilmek için olduğu.”

“Luinngard’a girmek için zenginliğe mi ihtiyaç var?”

“Eğer öyleyse, Sloria kalesindekiler çoktan girmiş olmaz mıydı?”

Annette yanıtladı:

“Ben de bilmiyorum. Sana söyledim, bilmiyorum. Ama daha kötüsü geldi… Sloria göçebeleri bize saldırmaya başladı.”

"Sizlere saldırmaya mı başladılar? Neden?"

"Açıkça Braham onlara bir canavarı barındırdığımızı söylediği için. İnsanları anlayabilen ve onlarla iletişim kurabilen bir canavar."

Northern gözlerini kısarak baktı.

Yalan mı söyledi? Daha ne kadar sefil olabilir ki?

Annette birkaç saniye sessiz kaldı, Northern'a doğrudan bakarak.

Northern bakışını geri çevirdi ve sordu.

"Ne? Yapmadı mı?"

Başını hafifçe salladı.

"Hayır, yapmadı."

Sonra gözlerini kısarak, "Northern, geri döndüğünden beri Mr. Fluffy'yi gördün mü?"

Northern başını salladı, "Hayır, görmedim. Sadece geri döndüm ve buraya direkt geldim."

Annette sonra yavaşça başını salladı, "Anladım, bu yüzden…"

"Bu yüzden ne?"

Yüzünü ona kaldırdı ve ona yoğun, ateşli bir bakış attı.

"Canavarı kurtunuz büyüdü... gerçekten büyüdü. Ve bizimle konuşamasa da, bizi açıkça anlıyor."

Kuzey bir süre düşündü; bununla ilgili bir sorun olduğunu düşünmüyordu.

Rift'te oldukları zamandan beri, Bay Fluffy açıkça onu anlayabiliyordu ve komutlarına göre hareket ediyordu.

Bu, herkesin endişelenmesi gereken bir iletişim düzeyine dahil edilebilir mi?

"Burada aynı sayfada olup olmadığımızdan bile emin değilim..."

Annette derin bir nefes aldı ve kelimelerine hayat veren hafif el hareketleriyle açıkladı.

"Demek istediğim, canavarı kurtunuz insanların fantastik bir düzeyde ilişki kuruyor. Ve homurtularla yanıt veriyor. O şey, kelimenin tam anlamıyla Ellis'in en iyi arkadaşı; ayrıca işler de yapıyor. Herkesin bir arkadaşı."

Kuzey başını salladı, "Sanırım bu büyük bir sorun... ama Sloria kalesi neden bununla ilgilenmeli?"

Annette sessiz kaldı, ateşli gözleri Kuzey'in üzerinde durdu, sonra devam etti,

"Görüyorsun, bunu sana hiç söylemedim. Ama Sloria'nın çok büyük bir desteği var."

Luinngard İmparatorluğu, sanırım? Yani bunun hakkında bir şeyler biliyorsun.

Annette, şaşırmış bir şekilde neredeyse geri düştü.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

Kuzey hafifçe omuz silkti.

“Pekala, çok şey oldu.”

Annette onu şüpheli gözlerle izledi.

“Siz ne kadar süre gittiniz... çok şey olmuş olmalı.”

Kuzey aniden ona sordu.

“Üzgünüm, ne kadar süre gittik?”

“Bilmiyor musun?” İki parmağını işaret etti. “Siz tam iki ay boyunca gittiniz.”

“Ahh... anladım...”

'Gerçekten beklediğim kadar değilmiş.'

"Yani o iki ayda, bir Savant oldun ve neredeyse ondan kurtuldun mu? Driftçileri dövmenin bu başarıyı kazandırdığını düşünmüyorum."

Annette, coşkulu bir tatminle gülümsedi.

"Sakin ol ve oraya ulaşmama izin ver."

Devam etti.

"İmparatorluk, canavarların meseleleriyle ilgilenen tek taraf oldu; ben emin değildim. Braham, Bay Fluffy'nin varlığını Sloria'ya bildirdikten sonra, bize saldırdılar ve canavarı onlara teslim etmemizi istediler; sonra bize katılmamıza izin vereceklerdi.

"Bu noktada, Fluffy herkesle ilişki kurmaya başlamıştı. Bazıları bunu yapmaya karar verdi, bazıları ise karşı çıktı. Bu, başka bir ciddi ayrılma savaşına neden oldu. Gerçekten Sloria'nın driftçileri tarafından alt edildik ve Bay Fluffy, belirli bir kişi tarafından kaçırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Onu tanıyacağınızı sanmıyorum; Zephyr adını kullanıyor."

"Sonra Gece Korkusu geldi… onunla savaştım ve neredeyse öldüm. Ama tahmin et, canavarını kim kurtardı? Ryan, Arlem, Vida ve ben!!"

Kendisi övünüyormuş gibi ses çıkardı.

Northern'ın boş bakışları yüzüne yapışmıştı.

Birisi neredeyse Gece Korkusu'nu öldürdü mü?

Haber çok şok edici geldi ve onu ilk kez sorgulamaya itti.

Gece Korkusu bir Boş Çağırma... ölürse ne olacak?

Kuzey omuzlarının titrediğini hissetti; yutkunurken tükürüğü aniden kurudu.

Annette'in daha önce anlatmaya çalıştığı nokta nihayet yerleşti.

Ona baktı ve titrek bir nefes verdi.

Teşekkür ederim.

Gece Korkusu onun en güçlü varlığı; o canavarı kaybetmek ruhuna büyük bir darbe olurdu.

Annette sevinçle gülümsedi.

"Rica ederim."

Hikayesini devam ettirmeden önce birkaç saniye duraksadı.

"Olaylar bu şekilde gelişince, Bay Pamuklu malikaneye döndü ve ayrılmayı reddetti. Bu arada Sloria malikaneyi çevreledi ve ateşe vermeye hazırlanıyordu. Ya canavarı almışlardı ya da onu öldürmüşlerdi.

İç çekti; hatırlamak onu daha da endişeli hale getiriyordu.

"Canavarı gitmesi için yalvardık... reddetti; malikanenin yanıyordu ve o lanet canavar gitmeyecek gibiydi. Ellis, gitmesi için yalvarıyordu ama reddetti ve o malikanedeki çatı katında kaldı. Sonunda, Kâbus onu zorla dışarı çıkardı."

"Sloria'daki savaşçılardan kaçarken bu yeri bulduk; Kâbus, canavarları uzak tutmak için burayı işaretledi. Ve bir buçuk ay sonra, bu yapıları inşa edebildik. Elbette, Bay Fluffy, Kâbus ve Hao'nun büyük yardımıyla."

Kuzey, tükürüğünün kalanını yuttu ve ellerini sıktı.

Çok öfkeli hissediyordu.

Annette ona baktı ve tekrar doğruladı.

"Yani, mülkünü kaybetmiş değiliz. Sloria tarafından yakıldı."

Kuzey, buharımsı bir nefes verdi ve dedi

: "Yani, tüm bunlar Braham ve Sloria tarafından yapıldı. Dahası, Bay Fluffy, malikanemi korurken neredeyse öldürülüyordu."

"Sanırım bu bir şekilde ifade edilebilir."

Bay Fluffy şu anda nerede?

"Eğer Ellis ile değilse, bu onun Perceival ile birlikte dolaştığı anlamına geliyor."

Northern başını hafifçe eğdi.

"O kim?"

"Hmm, adamın bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama o ve Bay Fluffy'nin bağı tamamen başka bir seviyede. Bu, seni bile kıskandırabilir."

"Peki, ne zaman etrafta olacaklar?"

"Çok yakında."

Northern döndü ama Annette'in sesiyle durduruldu.

"Bu meseleden daha önemli şeylerle yüzleşmemiz gerekiyor. Dört ana yarıktan birine girmeyi planlıyorum. Night Terror ve hepimiz bu amaçla eğitim aldık. Birçok canavarı öldürdük ve bu nedenle büyüme gerçekleşti."

Northern başını salladı; sırtı hala ona dönüktü.

O biraz kaşlarını çattı ve ona sordu,

"Kuzey, iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bay Fluffy'yi bekleyeceğim," diye yanıtladı.

"Sonra?"

Çok karanlık bir yüz ifadesiyle omuzlarının üzerinden geriye baktı,

"Sonra Sloria kalesinin tamamını yakacağım."

Kuzey, küçük bir çadırda oturmuş, iştahla kızarmış eti yırtıyordu.

O, kahverengi bir deriden su yudumladı, biraz duraksadı, yutmak için zaman alarak etle devam etti.

Ellis, ona dikkatle bakıyordu.

"Yavaş yavaş, sakin ol ve yavaş ye, yemek kaçmıyor, biliyorsun?"

Northern başını salladı ve ağzında çok fazla et varken boğuk bir sesle konuştu.

"Uzun zamandır bir şey yemedim... çok uzun zaman oldu."

Northern'ın muhtemelen en son bir şey yediği zaman, çatlakta olduğu zamandı.

O gece kaçırıldığı zamandan beri, hiçbir şey yememişti.

Ve sadece kızarmış bir canavar etinin kokusunu aldığında bunun farkına vardı.

Jeci, arkasında oturuyordu, bacakları ve kolları da çapraz, gözleri kapalı ve sessizdi.

Ellis, bir göz atarak, sessizce Northern'a doğru kaydı ve sordu,

"O kim?"

Northern elini kayıtsızca salladı ve etine devam etti.

Etini bitirdikten sonra, kemiğin kenarını diliyle yaladı ve sonunda onu terk etti.

Sonra, destek olarak elleriyle geriye yaslandı ve derin bir memnuniyetle nefes verdi.

Muhtemelen dört gündür yemek yemediği için, bu onun için yeterince fazlaydı, hatta geğirmesine neden oldu.

"Gerçekten geri döndüğüne sevindim. Raven hanımefendi ne durumda, iyi mi? Ona herhangi bir zarar geldi mi?"

Northern başını kaldırdı ve ona alaycı bir şekilde baktı.

Ellis, söylemek üzere olduğu şeyin geri kalanını yuttu ve küçük bir utançla aşağı baktı, Northern'ın alaycı ifadesinin devam ettiğini görünce tekrar yukarı bakıp hemen aşağıya baktı.

Birkaç garip sessiz saniyeden sonra, itiraz etmek için sesini yükseltti.

"Yani, sadece onun için endişeliydim, biliyorsun."

Kuzey başını salladı.

Anlaşılır. Sadece bana sorma, kendin de onu bulabilirsin.

Acaba neden henüz burada değiller?

Jeci gözlerini açtı, Northern ve Ellis'e baktı, sonra tekrar kapattı.

Peki, Hao ne olacak? Onu görmedim.

Ellis aşağı baktı, gözleri kasvetliydi.

Ne oldu? Northern, çocuğun ifadesini görünce hafifçe kaşlarını çattı.

Hao, Sloria delegeleri tarafından alındı... Ama onun hayatta olduğunu biliyoruz. Öldürülmesi için çok değerli.

Northern başını eğdi, kaşları daha da karardı.

Anlıyorum... Sesi birkaç kalp atışı boyunca duraksadıktan sonra geri geldi.

Peki, nerede tutuluyor?

Muhtemelen onu karargahlarına götürdüler.

Northern başını salladı.

Bunun uygun olduğunu düşünüyorum.

Ellis ona baktı, duraksadı ve sonra sordu.

: "Ne demek istiyorsun?"

Kuzey derin bir nefes aldı ve kendini kaldırdı, ardından çadırdan çıkarken Ellis'e söyledi.

Beni etrafta gezdir.

—

Orman, karanlık yaprakların arasında keskin bir kontrast oluşturan beyaz bir canavarın ormanın içinden hızla geçmesiyle çıtırdayan dallar ve hışırtılı yaprakların sesiyle yankılandı.

Parlak mavi gözleri, güçlü vücudunun her kası kontrol altındaki bir saldırganlıkla dalgalanırken, şiddetli bir yoğunlukla parlıyordu.

Sırtında, kapalı, küçük eğik gözleri ve yukarı doğru dikleşen saçlarıyla genç bir adam sıkı bir şekilde tutunmuştu, bakışı keskin ve kararlıydı.

Güçlü bir sıçrayışla, canavar devrilmiş bir ağacın üzerinden uçarak geçti, pençeleri yumuşak toprağa kazınarak zarifçe indi.

Önde, boğa başlı canavarlar, devasa ve tehditkar bir şekilde görünmeye başladı, ağır ayak sesleri yerleri sarsıyordu.

Canavar tereddüt etmedi. İleriye doğru fırladı, beyaz tüy ve ölümcül niyetin bulanıklığıydı.

İlk canavar, canavara saldırmadan önce sopasını kaldıracak kadar zaman bulamadı, dişleri kemik kırıcı bir güçle kapanıyordu.

Canavar, canavarın dişleri kalın derisini yırtarken acı içinde kükredi, kan korkunç bir yay şeklinde fışkırıyordu.

Kurtun sırtındaki genç adam, hesaplanmış bir hassasiyetle hareket ediyordu, hareketleri akıcı ve kontrollüydü, kurtu ağırlığını hafifçe kaydırarak yönlendiriyordu.

İkisi de birbirleriyle mükemmel bir şekilde senkronize olan akışkan bir yağ gibi hareket ediyordu.

Başka bir canavar, boynuzlarını kurtun yanına doğru hedef alarak saldırdı, ama canavar daha hızlıydı.

Havada döndü, saldırıdan kaçındı ve canavarın açıkta kalan boynuna atıldı.

Vahşi bir kükreme ile dişlerini sıktı, canavarın bedeni gevşeyene kadar başını şiddetle salladı.

Canavarların boğuk kükreyişleri sessiz ormanın derinliklerinden sürünerek geldi, sadece canavarın vahşi bir hırlamasıyla karşılaştı.

Genç adamın canavarın üstündeki varlığı, fırtına ortasında sakinliğin çarpıcı bir görüntüsüydü, gözleri odaklanarak daraldı ve canavarı bir sonraki düşmana yönlendirdi.

"Bay Fluffy... ileri!" diye bağırdı.

Bay Fluffy, adam konuşur konuşmaz ileriye doğru fırladı, güçlü adımları aralarındaki mesafeyi kapatıyordu.

Genç adamın parmakları, Bay Fluffy'nin yelesine sıkı sıkı sarıldı, canavar ileriye doğru zıplarken.

Ormanın farklı taraflarından daha fazla canavar fırladı, ancak büyük beyaz canavar ve onun sürücüsü rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Bay Fluffy'nin kulakları kafasına yapıştı, dudakları geriye doğru kıvrılarak parlayan diş sıralarını ortaya çıkardı.

Göğsünden derin bir kükreme yükseldi, ilkel bir ses havada titremelere neden oldu.

En yakın canavar, geniş bir yayda bir balta salladı.

Genç adamın gözleri kısıldı, anında yörünge ve hızı hesapladı.

Vücudunda hafif bir kaydırma ile Bay Fluffy'yi sıkı bir yuvarlanmaya yönlendirdi.

Balta, canavar ve sürücüsü onun altında dönerken zararsız bir şekilde üstten vızıldadı.

Aynı akıcı hareketle, Bay Fluffy döndü, ivmesini kullanarak canavarın açıkta kalan yanına doğru fırladı.

Pençeleri sert derinin üzerinden geçerek, koyu kanla dolan derin yarıklar bıraktı.

Canavar acı ve öfkeyle kükredi, kısa parmakları canavarı yakalamaya çalışıyordu.

Ama Bay Fluffy çoktan gitmişti, yaratığın etrafında beyaz bir bulanıklık gibi süzülüyordu.

Genç adam sıkı sıkı tutundu, vücudu Bay Fluffy'nin sırtına yaslanmıştı.

Orman etraflarında karanlık, yeşil ve kahverengi bir baş döndürücü kaleidoskop gibi dönüyordu.

Kırık dallardan akan reçinelerin keskin kokusu havayı dolduruyor, taze kanın bakır kokusuyla karışıyordu.

Başka bir canavar saldırdı, sığır başı aşağı eğilmiş, keskin boynuzları doğrudan onlara doğru hedeflenmişti.

Bay Fluffy'nin kasları, binicisinin altında gerginleşti.

Genç adam, gücün patlamasını hissederken terledi, gelecek sıçramayı bekliyordu.

Patlayıcı bir güçle, Bay Fluffy yukarı fırladı.

Onlar, saldıran canavarın üstünde süzüldüler, o kadar yakındılar ki genç adam, canavarın boncuk gibi gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Zaman, havada asılı kalmış gibi yavaşlamış gibiydi, orman altlarında uzanıyordu.

Sonra yerçekimi kendini yeniden hissettirdi. Bay Fluffy havada döndü.

Canavarın geniş sırtına sert bir şekilde indiler, pençeleri tutunmak için kazındı.

Canavar kükredi, onları atmak için bucking ve döndü.

Ancak Bay Fluffy sıkı tuttu, çenesi kalın boynuna kapanmıştı.

Genç adam yaklaştı, elinde bir hançer belirdi ve uzanarak hançeri canavarın sırtına acımasızca sapladı.

Ardından başını vahşice salladı. Bay Fluffy canavarın boğazını yırttı.

Sıcak kan fışkırdı, beyaz tüyleri siyaha boyadı.

Devasa beden yere çakıldı, yeryüzünde sarsıntılar gönderdi.

Ancak zaferi tatmak için zaman yoktu.

İki tane daha öküz başlı yaratık onlara doğru ağır adımlarla yaklaşıyordu, ağır silahlarını yukarı kaldırmışlardı.

Mr. Fluffy'nin göğsü kabardı, nefesleri hızlı hızlı geliyordu.

Ama gözleri hala güçlü bir kararlılıkla parlıyordu.

Genç adam, elinin altında kurtun hızla atan nabzını hissederek boynuna hafifçe vurdu.

"Sadece iki tane daha, dostum," diye fısıldadı. "Bunu başarabiliriz."

Mr. Fluffy'nin kulağı, sesini duyunca titredi.

Alçak bir şekilde çömeldi, kasları yaylar gibi gerildi.

Canavarlar şimdi dikkatlice yaklaştı, kardeşlerini devirmiş olan bu ölümcül ikiliye karşı temkinliydiler.

Havada gerilim, statik elektrik gibi çatırdadı.

Bir anda esen rüzgarda yapraklar hışırdadı, yaklaşan bir fırtınanın metalik kokusunu taşıdı.

Canavarlar birkaç saniye duraksadı, sonra aniden kendilerini fırlatarak, bir bütün olarak saldırdılar, sopaları yıkıcı bir aşağı doğru darbe ile indirdiler.

Ama Bay Fluffy zaten hareket ediyordu - devasa bedenlerin arasında dart eden beyaz bir hayalet.

Dişleri parladı, açığa çıkan ete saldırdı. Kan serbestçe aktı, orman zeminini lekeledi.

Genç adam sıkı sıkıya tutundu ve savrulan uzuvların altına eğildi, Bay Fluffy'yi en hafif dokunuşla yönlendirdi.

Birlikte, tüy ve dişlerin bir kasırgasıydılar, ağır canavarlar karşılık vermeden önce vurup geri çekiliyorlardı.

Bir canavar düştü, bacağı Bay Fluffy'nin keskin pençeleriyle kesildi.

Yere çarparak sarsıcı bir etkiyle düştü, ağaçlar bu güçten titredi.

Diğer canavar öfkeyle kükredi, baltasını vahşice salladı.

Bay Fluffy saldırıdan uzaklaştı, hareketleri hala zarifti ama önceki patlayıcı güçten yoksundu.

Genç adam, canavarın yanlarının altında nefes alırken her nefesin zor bir nefes olduğunu hissedebiliyordu.

Kalan canavar avantajını kullanarak ikiliyi dev bir ağacın yanına sıkıştırdı.

Küçük gözleri, son, ezici bir darbe için balta kaldırırken kötü bir zaferle parladı.

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu.

Genç adamın kalbi göğsünde güm güm atıyordu, bu, Bay Fluffy'nin vücudunda hissedebildiği hızlı nabzıyla eşleşiyordu.

Canavarın kasları, aşağıya doğru sallanmaya başladığında kabardı.

O donmuş anda, genç adam gülümsedi. Bay Fluffy'nin kulağına yaklaştı ve tek bir kelime fısıldadı

: "Şimdi."

Güçlü ve patlayıcı bir hamleyle, Bay Fluffy sıçradı.

Canavardan uzak değil, ona doğru.

Orta salınımda, öküz başlı yaratıkla çarpıştılar, hedefini saptırdılar.

Balta, arkasındaki meşe ağacına saplandı ve parçalar havaya fırladı.

Canavar toparlanmadan önce, Bay Fluffy'nin çenesi onun boğazına yapıştı.

Genç adam, saldırıya tüm gücüyle ağırlığını ekledi.

Birlikte, yaratığı yere indirdiler.

Canavar çırpındı ve kükredi, Mr. Fluffy'nin dişleri daha derine battıkça çığlıkları zayıfladı.

Son bir hırıltıyla, hareketsiz kaldı.

Ormanda sessizlik çöktü.

Tek duyulan sesler, Mr. Fluffy ve genç adamın hırıltılı nefesleri ile kurtun tüyünden damlayan kanın yumuşak sesi oldu.

Yavaşça, dikkatlice, genç adam Mr. Fluffy'nin sırtından kaydı.

Bacakları yere değdiğinde titredi, kasları yoğun savaşın ardından itiraz ediyordu.

Canavara yaslandı, yüzünü tüyüne gömdü.

Mr. Fluffy başını çevirdi, nazikçe genç adamın saçlarını okşadı.

Dili dışarı sarkmış, yorgunluğuna rağmen zafer dolu bir kurt gülümsemesi vardı.

Genç adam hafifçe güldü, sesi rahatlık ve coşkuyla doluydu.

Mr. Fluffy'nin kulaklarının arkasını kaşıdı, dev canavardan memnun bir homurtu çıkardı.

"İyi çocuk," diye mırıldandı. "En iyi çocuk."

Ancak canavar yavaşça havayı kokladı.

Mr. Fluffy'nin gözleri aniden açıldı ve ayaklanarak yere güçlü bir şekilde bastı.

Perceival, canavarın ani hareketi karşısında geri savruldu, kafası karışmıştı.

Perceival'a tek kelime etmeden, Mr. Fluffy patlayıcı bir hızla ileri fırladı.

Mr. Fluffy hızlı ve güçlü bir adım atarken yer sarsıldı. Perceival, canavarı yakalamaya çalıştı ama bunu başarması uzun bir süre alacaktı.

Bir noktada, sadece oturup nefes nefese kalmışken, Mr. Fluffy'nin uzaklara kayboluşunu izledi, düşünerek

:'Ne olmuş olabilir? Daha önce hiç böyle olmamıştı.'

Mr. Fluffy'nin sosyalleşmeye başladığı andan itibaren, insanların arasında yaşamaması gereken bir canavar olduğu gerçeğiyle ilgili endişe verici bir an olmamıştı.

Canavarın insan toplumunu anlamada güçlü bir yeteneği var gibiydi, merhamet, naz, empati ve sevgi taşıyordu.

Bunlar, bir canavarda olmaması gereken niteliklerdi.

Ve onlarla zaman geçirdikçe bu daha da belirgin hale geldi.

Şimdiye kadar, tüm barınak Bay Fluffy'ye o kadar güveniyor ki, onun etrafında endişelenmiyorlar.

O ve Gece Korkusu sık sık sığınak arasında kahramanlar gibi yürürler.

Ancak garip bir şekilde, ikisi de pek iyi geçinmez.

Perceival, canavarın bıraktığı izleri izlerken son bir iç çekti.

Kaşının yanını kaşıdı ve yere yığıldı, inleyerek. Önceki dövüşten gelen yorgunluk hala ağır bir şekilde hissediliyordu.

Ve o sadece biniyordu; Bay Fluffy'nin ne kadar yorgun hissettiğini hayal edememek elde değildi.

Elbette, canavarın insanlardan belirgin şekilde daha üstün bir dayanıklılığa sahip olduğu açıktı.

'Sabahdan beri turlar atıyoruz… canavarları temizliyoruz. O hâlâ yorgun olmalı!'

Bu arada, Bay Fluffy, sığınağı barındıran açıklığa yaklaşırken, ahşap kapının açılmasını beklemedi.

Duvarda koştu ve üzerinden atladı, içeri güçlü bir GÜM sesiyle indi!

Her meşgul kişi duraksadı ve yer sarsıcı sesin nereden geldiğini görmek için başını çevirdi.

Mr. Fluffy'yi görünce, yaptıkları her neyse ona geri döndüler.

Canavar, az önce neden olduğu karmaşadan habersiz, yavaşça ilerleyerek havayı kokladı ve belirli ama görünmez bir izi takip etti.

Yırtık pırtık insan kalabalığının arasından geçerek, sonunda açık beyaz zırh ve kahverengi deri giymiş uzun beyaz saçlı bir adamın arkasını gördü.

Hemen, Mr. Fluffy oturdu, kişi dönerken, kuyruğu olmasa da, arka tarafı neredeyse sağa sola dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey'in yüzünde hoş bir gülümseme belirdi, gözleri önünde oturan… devasa, kurt benzeri canavara odaklandı.

Mr. Fluffy'nin hayranlık uyandıran görüntüsü kafasında yer edindikçe, canavarı yeniden değerlendirmek için bir adım geri gitti.

"Mr. Fluffy?"

Efendisinin adını çağırdığını duyan Mr. Fluffy, düşük ve kalın bir şekilde homurdandı, tonu biraz belirgin bir mutluluk hissiyle karışmıştı.

İkisi arasında düşünceli bir sessizlik vardı ama bu, birbirlerine sarılmadan önce bir saniye bile sürmedi; Kuzey, yüzünü canavarın tüylerine gömdü.

Mr. Fluffy artık o kadar büyüktü ki, Kuzey onun yüzüne bakmak için yukarı bakmak zorundaydı.

Canavarın dişlerinden bahsetmiyorum, o kadar büyük ve vahşi hale gelmişlerdi.

Gözleri şimdi mavi derinliklerinde gizli bir soğuk vahşetle parlıyordu ve son gördüğünden biraz daha derin, daha koyu bir mavi kontrastı vardı.

Bay Fluffy birçok yönden değişmişti ve Northern o kadar şok ve sürprizle doluydu ki, bakışlarını ayıramadı, ağzı hafifçe açık kaldı.

İtaatkar yaratık dikkatlice önünde oturdu, gözleri parlıyordu.

Northern gülümsedi ve elini yaratığın tüylerine gömerek keyifle kaşımaya başladı.

Bu, Bay Fluffy'nin başını hafifçe yukarı kaldırmasına neden oldu, tatlı hissin tadını çıkarırken bir bacağını salladı.

Northern durduğunda, başını öne eğdi ve büyük, salyalı diliyle Northern'ın yüzünü yaladı.

Northern, canavardan gelen hafif güçlü itişle neredeyse geri düştü.

Arkasını döndü ve Ellis'e baktı, sonra dedi

: "Birazdan geri döneceğim."

Hemen, yaratığın sırtına atladı ve ona daha da yaklaştı.

“Hao'nun kim olduğunu biliyor musun bilmiyorum ama seninle birlikte bir kurtarma görevine çıkacağız.”

Kuzey bir an duraksadı, hafifçe gülümsedi.

“Ve malikanemi yakan ve seni de onunla birlikte yakmaya çalışan o heriflere karşı intikam alacağız.”

Fısıldadıktan sonra, canavar düşük, titreşimli ve tehditkar bir kükreme çıkardı.

Kuzey, çok memnun bir gülümsemeyle ona dokundu ve emretti

: “Git!”

Bay Fluffy havaya daldı. Tek bir süper güçlü sıçrayışla, kısa mesafeyi aştı ve duvarın üzerinden uçtu.

Sığınak dışında yere indi, ardından ormana daldı.

Ellis, şaşkınlık ve üzüntü içinde başı dönerken baktı.

Kuzey, Bay Fluffy ile birlikte fırlamıştı ve eğer iyi duyduysa, Hao'yu kurtarmak için.

Hemen, zayıf bacaklarını döndürdü ve binaya doğru koşmaya başladı.

Hemen içeri girdi, hızlı bir bağırışla Annette'e rapor verdi.

"Kuzey, Bay Fluffy ile sığınaktan ayrıldı!"

Önceki kişilerle masada olan Annette—bir şeyler planlıyor gibiydiler—başını yukarı kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çattı.

Dişlerini sıktı ve boğazından yükselen lanetleri bastırdı.

"O adam, buna inanamıyorum..."

Diğerlerine baktı ve onlara söyledi.

"Bu öncelikli. Onun peşinden gidebilmemiz gerekiyor."

Arlem ellerini kavuşturdu ve sakin bir şekilde konuştu.

"Gerçekten mi?"

Annette ona baktı, yüzünde baskı yapan karanlık bir ifade belirdi ama bu bir kaş çatma değildi.

“Ne dedin?”

Arlem boğazını temizledi ve daha yüksek sesle konuştu.

“Sadece şunu söylüyorum, bu çok güçlü bir kişi, tahmin ediyorum. Eğer O, Terörün Efendisi ise, oldukça güçlü olmalı. Bizim yardımımıza ihtiyacı var mı?”

Annette birkaç saniye sessiz kaldı, aşağıya baktı ve o anlarda düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu.

Sonra, kelimelerini bulduktan sonra ateşli gözlerini Arlem'e geri çevirdi,

“Kuzey, tutunmam gereken son sağduyu kalıntısı. Beni duygusal olmakla suçlayabilirsiniz ama buraya gelmeden önce onu tanıdığım için ona karşı bir kayırma duygusu geliştirdim. Onun peşinden gitme kararım, ne kadar güçlü olduğuna bağlı değil.”

Hepinize sert bir şekilde baktı ve ekledi.

“Ve sizin herhangi birinizin benimle gelmesi de zorunlu değil. O benim öğrencim, eğer başı belaya giriyorsa, onu kurtarmak benim görevim.”

Arkasını döndü ve Ellis'in yanından geçerek binadan çıktı.

Koyu tenli bir kadın hemen arkasından onu takip etti.

Ellis diğerlerine baktı, yüzünde hafif bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi. Yutkundu ve sonunda o da dışarı çıktı.

Northern ve Bay Fluffy orman manzarasında hızla ilerlediler, etraflarındaki tek bir canavarı umursamadan. Yollarına cesaret edenler, Beyaz canavarın kaba ve acımasız pençesiyle karşılaştılar ve korkunç bir kan sıçramasıyla sonları geldi.

Birkaç dakika geçti ve sonunda ormandan çıktılar. Bay Fluffy kayarak durdu, Northern'ın yönünü bulmasına izin verdi.

Northern'ın gözleri, önlerindeki manzarayı incelerken kısıldı.

Göz alabildiğine uzanan yuvarlak tepeler, ağaç kümeleriyle dolu ve kıvrımlı yollarla kesişiyordu.

Bu, Lotheliwan'ın alışık olmadığı bir yoldu, ama o kadar da zor değildi. Sonuçta, çöl düzlüklerinin Sloria'nın hemen önünde olduğunu görebiliyordu.

Tek yapması gereken oraya bir yol bulmak ya da gerekirse bir yol açmaktı.

Kuzey, Bay Fluffy'nin kulağına yaklaştı. "Tamam dostum, hadi… ileri gidelim."

Kurttan gelen tepkiyle kulakları titredi.

Tereddüt etmeden, Bay Fluffy bir kez daha ileri fırladı, güçlü bacakları onu açık arazide hızla ilerletti.

Çayırlar altlarında bulanıklaştı, zemin hedeflerine doğru koşarken geçici bir anıydı.

Rüzgar, Kuzey'in saçlarını savururken, gözleri kararlılıkla yarıklar gibi açıldı, atına sıkı sıkı tutundu.

Şehre yaklaştıkça manzara bir kez daha değişti.

Orman, hakimiyetini yeniden kazandı, ağaçlar başlarının üzerinde doğal bir kapı oluşturacak şekilde eğildi.

Gölgeler orman zemininde dans ediyordu, yaprakların arasından süzülen ışık, mistik bir parıltı yayıyordu.

Bay Fluffy, yoğun yaprakların arasında ustaca hareket ederek, akıcı ve kesin bir şekilde ilerledi.

Ormana daldıklarında temposu asla düşmedi. Dallar hızla geçerken, Northern'ın kollarında ince çizikler bıraktı.

Canavar, sadece onun hissedebileceği bir yolu takip ederek, alt çalılıklar arasında eğilip büküldü.

Orman daha da yoğunlaştı, üstteki örtü gün ışığının çoğunu engelledi.

Üzerlerine garip bir sessizlik çökmüş, bu sessizliği yalnızca Bay Fluffy'nin patilerinin yumuşak sesi ve ritmik nefes alışı bozuyordu.

Birden ağaçlar açıldı ve geniş, akıntılı bir nehir belirdi.

Suyun yüzeyi, keskin kayalarla parçalanarak köpürüp çalkalanıyordu.

Uzak bankta, bir çöl yolu devam ediyordu ve dik bir tepeye doğru kıvrılıyordu.

Northern, Bay Fluffy'nin boynunu okşayarak atlayışa hazırlanıyordu. Ama canavar kendini sıçramaya hazırlarken, kemiklerini donduran bir uluma havayı yararak yankılandı.

Northern hemen bunu hissetti ve gözlerini kısarak odaklandı.

'Bir şey geliyor!'

Canavarı ormana döndürdü, ormandan çıkacak olan her neyse ona dikkatle bekliyordu.

Ve ormanın gölgelerinden bir kabus yaratığı ortaya çıktı.

Mr. Fluffy'nin boyunun iki katı kadar duruyordu, üzerlerine uzun bir gölge düşürüyordu.

Bedeni, kurt ve ayının çarpık bir birleşimiydi. Kaslı çerçevesini kaplayan karışık tüyler, sayısız yara iziyle bozulmuştu.

Gözleri, önündeki çifte aç bir şekilde sabitlenmiş, doğaüstü bir sarı ışıkla parlıyordu.

Mr. Fluffy'nin gözleri tehdide karşı öfkeli bir şekilde kısıldı, sırt tüyleri dikleşti ve göğsünden düşük bir kükreme yükseldi.

Northern'ın eli içgüdüsel olarak kurtun tüyünde sıkılaştı, aklında binlerce şey geçiyordu.

Fakat tüm bunların arasında, göğsünde oturan sarsılmaz bir huzur ve sakinlik hissini inkar edemedi.

Sanki sadece biliyordu.

Kaybetmemeliydi.

Onun ve Bay Fluffy'nin arasında, canavarın yeteneklerini doğrudan anlamasını sağlayan ve kendi yeteneklerini de canavara çok iyi bir şekilde anlamasını sağlayan gerçeküstü bir senkronizasyon vardı.

Belki de bu yüzden Bay Fluffy, diğer canavarlara karşıyken olduğundan daha kibirli görünüyordu.

Ancak Northern'ı hala endişelendiren bir şey vardı.

‘Bu bölgede bulunan canavarlar dört ana kategoriye ayrılıyor. Daha önce bu kadar grotesk ve devasa birini hiç duymadım ya da görmedim.’

Bu, Northern için birçok şüpheye açık bir alan bıraktı, ama sonra yine de nehrin derinliklerindeki canavarı düşündü.

Yılan ve uyuyan dağlardaki deli canavar.

Bunlar da hesaba katılmıştı.

Ancak en azından, bu canavar birkaç ay önce o ve Raven geçerken orada değildi.

Ve o da bu yoldan gelmişti, ama çok hızlı koştuğu için tam olarak aynı yol değildi.

‘Buradaysa, en azından onu hissetmem gerekmez miydi…’

Northern'ın aklı ne düşüneceğine gidip geldi ama sonunda, endişelenmeden önce onu öldürmeye karar verdi.

Northern'ın soğuk gözlerinde onay sezer gibi, canavar aniden saldırdı—kütlesine göre şaşırtıcı bir hızla.

Bay Fluffy, son ana kadar bekledi ve yanına fırladı, pençeleri toprağa derin izler bıraktı.

Yaratığın ivmesi onları geçmesine neden oldu, bu da Northern'a düşmanını daha iyi değerlendirme şansı verdi.

Kötü niyetli pençeler, devasa patilerini süslüyordu, her biri Northern'ın ön kolu kadar uzundu.

Sarı dişler, uzamış burnundan dışarı fırlıyor, kötü kokulu tükürük damlıyordu.

Ancak en korkutucu olanı gözleriydi – zeki ve kötü niyetli bir açlıkla doluydu.

Canavar döndü ve başka bir kulakları sağır eden uluma çıkardı.

Bu sefer, ormandan yanıt veren çığlıklar yankılandı. Karanlıkta daha fazla parlayan göz belirdi, Northern ve Bay Fluffy'yi çevreledi.

Northern'ın ağzı yavaşça açıldı.

'Daha fazlası vardı... ve ben onları bile hissetmedim mi? Tamam, berbat, sanırım bu Ruh Gözlerini geliştirmem gerekiyor.'

İç çektim, 'Ve ben bir Usta olduktan sonra evrilen her şeyi bekletebileceğimi düşünmüştüm. Sanırım bu sefer bir istisna yapmam gerekecek.'

"Görünüşe göre elimizde bir dövüş var, dostum," Kuzey mırıldandı, canavarı oyun oynarcasına tüylerinden okşayarak.

Durumdan en ufak bir rahatsızlık bile hissetmiyordu.

Bay Fluffy'nin tek tepkisi kaslarını gerip, her yöne atlamaya hazır durmasıydı.

Hava, avcı ve avın birbirini tarttığı gerilimle çatırdadı.

Öndeki canavar ilk hamleyi yaptı, şaşırtıcı bir çeviklikle ileri atıldı.

Pençeleri, Bay Fluffy'nin bir an önce orada olduğu havayı yararak geçti.

Beyaz canavar geri dans etti ve yaratığın yanına hızlı bir ısırıkla karşılık verdi.

Yaradan kan fışkırdı, ama canavar etkilenmiş gibi görünmüyordu. Saldırısını sürdürdü, Bay Fluffy'yi çalkalanan nehre daha da yaklaştırdı.

Diğer canavarlar da yaklaşarak kaçış şansını kesti.

Northern, Bay Fluffy'nin kulağına yaklaştı. "Hey dostum," diye fısıldadı. "Nehre doğru git, bu heriflerin ne kadar çaresiz olduğunu görmek istiyorum... eğer çok çaresiz değillerse, onlarla başa çıkmak için her zaman geri dönebiliriz."

'Aslında etrafta yeni bir yarık olup olmadığını görmek istiyorum. Eğer geri döndüğümde hala burada iseler, o zaman kimsenin fark etmediği yeni bir yarık var demektir. Yoksa... ah, o zaman bu gerçekten çok şüpheli.'

Canavarın kulağı onaylarcasına titredi.

Sola doğru bir hamle yaptı, öncü canavarın dikkatini çekti, sonra aniden döndü ve nehre doğru atladı.

Akıntının üstünde süzülürken zaman yavaşlamış gibi görünüyordu.

Northern, her bir su damlasını görebiliyor, yüzünde su sıçramasını hissedebiliyordu.

Arkalarında, canavarlar öfkeyle kükredi.

Bay Fluffy'nin patileri, kaygan kayalar üzerinde tutunmaya çalışarak uzak bankaya vurdu.

Kalp durduran bir an için, geri çalkalanan sulara kayabilecekleri gibi görünüyordu.

Sonra, güçlü bir hamleyle, canavar onları güvenli bir yere çekti.

Ancak onların kurtuluşu kısa sürdü. Doğaya aykırı bir delilikle yönlendirilen canavarlar, peşlerinden nehre daldılar.

İçten gelen bir şey hemen iki tanesini aşağı çekti, öfke çığlıkları köpüren yüzeyin altında boğulmaya dönüşerek kayboldu.

Ancak, öndeki canavar bu kadar kolay vazgeçmeyecek.

Güçlü uzuvları suyu yararak, korkutucu bir hızla uzak kıyıya doğru ilerliyordu.

Kuzey, hepsi nehir bankasına doğru hızla ilerlerken onlara baktı, orada Mr. Fluffy ile birlikteydi.

Ve düşünmeden edemedi.

'Kahretsin, oldukça çaresizler, değil mi?'

Kuzey, yaklaştıkça yüzünde karanlık bir ifade vardı. Yavaşça Mr. Fluffy'den kaydı ve canavarı nazikçe sıvazladı.

"Arkadaşım, bu sefer kenarda kal. Ne kadar büyüdüğünü göstermek istiyorsun biliyorum. Ama aynı zamanda yorgun olduğunu da biliyorum."

Gülümsedi ve canavarlara döndü,

“Size ne kadar büyüdüğümü göstereyim.”

İki kolunu uzattı ve yumruk yaptı, sonra bir bacağını öne doğru itti ve içinden mırıldandı

“Kaotik Adım”

“Gengar ile Kaos Kılıç Sanatı kullandığımdan beri düşündüğüm bir şey var…”

Kuzey, düzenli bir şekilde nefes aldı ve ellerini havada daireler çizerken, yavaşça onları uğursuz siyah alevlerle kapladı.

“Bir kılıç sanatı olarak adlandırılıyor ama Gengar ile kullanmanın sağladığı senkronizasyon ve güç, bir kılıç kullanmaktan aldığım güçten daha güçlüydü.”

Ancak, Gengar ile kullanmak, bir kılıç kullanmaktan oldukça daha zordu.

Fakat sonuçlar daha patlayıcıydı.

Bu, Kuzey'in bu bahsedilen Kılıç Sanatının gerçek doğası hakkında düşünmesine neden oldu.

Şekilsizlik altında bir sanat olabilir mi yoksa [Şekilsiz] niteliği ona etki ettiği andan itibaren mi Şekilsizdi?

Ne olduğunu tam olarak bilmese de, bunun sonuncusu olduğunu hissetti.

Kaos Prensi'nin İzleri ile temas etmeden önce uzun zamandır [Şekilsiz] özelliğini kazanmıştı. Ayrıca, bu özellik ona Ul tarafından, onun ruhuna erişimi olduğu zaman verilmişti.

Kuzey, düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

Bu dövüş, ikisinin gerçekten ne olduğunu test etmek içindi. Yetenek gerçekten Şekilsiz mi yoksa sadece [Şekilsiz] tarafından mı etkileniyor.

[Şekilsiz] özelliğinin Mirası üzerinde yarattığı şaşırtıcı bir etki vardı, bu da onu Mirasın gerçek doğası hakkında oldukça kafa karışıklığına sürükledi.

'Sanırım buna bir sebep olduğu için Şekilsiz deniyor…'

Kuzey, yaratığa gözlerini dikti, yaratık yaklaştıkça duraksadı ve gürültülü bir savaş çığlığı ile, bir kuşatma kütüğü gibi güç ve hızla ileri atıldı.

Kuzey, etkilenmeden durdu, iki eliyle bir yukarı, bir aşağı doğru kavisli bir daire çizer gibi duruyordu.

Her iki yumruğundan da dans eden siyah alevler çıkıyordu.

Ve canavar onun bölgesine girdiğinde, Kuzey zamanını aldı, ağzını hafifçe açarak buharlı bir nefes çıkardı ve bir bacağını ileri iterek canavarın karnına bir yumruk yerleştirdi.

Kaos Sanatı, alt form, DÜŞEN YILDIZ

Canavarın orta kısmına yumruk vurduğunda, aniden patlayan bir alev patlaması meydana geldi.

Kuzey, canavar bu yumruğa tepki vermeden önce diğer yumruğunu fırlatıyordu.

İlk yumruk bağlantı kurduğunda, ikinci de bağlantı kurarak korkunç bir kombinasyon saldırısı oluşturdu.

İkinci alt form, KUYRUKLU YILDIZ ÖFKE

İkinci yumruk hemen bağlantı kurduğunda, ardı ardına hızlı, bulanık yumruklar geldi.

Kuzey, canavarı acımasızca dövmeye başladı; her yumruğu, havayı yalayan ve etraflarındaki ışığı boğan bir alev seli patlatıyordu.

Bu arada, yardımcılar da kıyıya tırmanmayı başarmıştı, ancak sayıları nehirin altındaki dehşet tarafından büyük ölçüde azaltılmıştı.

Kuzey, Kaos Gözleriyle dışarı sürünen onları hemen gördü; ondan iki kopyası fırladı ve o yöne doğru hızla gitti.

Acımasızca dövmesini bir an bile durdurmadı. Nefes almak için bir an bile durmadan, Kuzey bir kolunu geriye çekti, yumruğunda gururla dans eden alevler vardı.

Üçüncü alt form, SESSİZ REKİEM

Onun yumruğu neredeyse görünmezdi ve tamamen sessizdi. Karanlıkta hızla hareket eden küçük bir beyaz ışık izine benziyordu.

Sadece karanlıktan çıkıp çok daha büyük bir güce bağlandığında, içinde barındırdığı görünmeyen alevlerle aydınlatıldı.

Bu durumda, alevler geceyi andıran karanlık ve zalimceydi.

Kuzey'in yumruğu canavarın karın bölgesine vurduğunda, kağıt gibi katlandı, gözleri fırladı.

[Birinci Form Nihai, Sonsuz Kaos'u Kullan]

Kuzey'in gözleri biraz genişledi, her şey bağlantı kurduğunda. Nedenine Subform denildiği ve neden asıl formu hiç kullanmadığı anlaşıldı.

Bu, ana saldırının tetiklenmesi için kesintisiz bir şekilde başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesi gereken bir kombinasyon saldırısıydı.

İlerleyişinden memnun olan Kuzey'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, elini yeniden yapılandırdı.

Kuzey'in ifadesi korkutucu bir şekilde odaklanmış hale geldi, kollarında deli bir boşluk özü toplarken, siyah alevlerin daha da çılgınca dans etmesine neden oldu.

Derin bir nefes alarak, serbest bıraktı

İlk form Nihai, ETERNA KAOS

Bu kelimeleri söylerken, etrafındaki hava bozulmuş gibi görünüyordu.

Avuçlarında dans eden siyah alevler şimdi tüm vücudunu sararak saf bir yıkım aurası oluşturuyordu.

Kuzey'in bedeni karanlık ve uğursuz bir zarafetle hareket etti, hareketleri akıcı ve hassastı.

Artık yaralanmış canavara doğru kendini fırlattı, yumruğu canavarın göğsüne çarptı.

Çarpma anı sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Bir an için her şey sessizliğe büründü. Sonra, kaos patlak verdi.

Temas noktasından büyük bir karanlık alev patlaması meydana geldi, hem Kuzey'i hem de canavarı sarhoş etti.

Şok dalgası dışarıya doğru yayıldı, havanın titremesine neden oldu.

Tozlar yerleştikten sonra, Kuzey dimdik durdu, nefesi ağır ama kontrol altındaydı.

Canavar, geriye kalan şey, yavaşça toza dönüşen bir iskeletti, dört ruh çekirdeği yere düştü.

[Tebrikler, bir Apex Hellion'u öldürdünüz]

[16 yetenek parçası kazandınız]

'Apex miydi? Vay…'

Ve işte böyle, inanılmaz bir şekilde, Northern bir Apex Hellion'u öldürdü.

'Gerçekten daha güçlü hale geldiğimi sanırım…'

Elleriyle bakarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

En azından bir kılıç veya Gengar kullanırken bunu keşfetmeyi gerçekten isterdi.

Ama yine de, bu kötü bir ilerleme değildi.

Lideri bitirdiği anda, diğer panelleri de gördü.

[…kazandınız]

[Kazandınız….

Northern, gururlu bir gülümsemeyle göğsüne vurup Bay Fluffy'ye döndü.

"Görüyorsun, oldukça güvenilir hale geldim, değil mi?"

Canavar, ön uzuvlarını neşeyle yere vurarak mutlu bir şekilde kükredi.

Jeci biraz esnedi, gerindi ve çadırdan çıktı.

Tam da onun yaptığı gibi, Ellis onu sıkıştırdı ve önünde aceleyle durdu.

O, aceleci tavırlarını gözlemleyerek biraz kaşlarını çattı ve sordu,

“Genç çocuk, ne oldu?”

“Kuzey. Kuzey. O gitti…”

Kadının kaşları daha da çatıldı. Siyah, kaba gömleğinden tuttu ve onu kolayca kendine çekerek, ayaklarını yerden biraz kaldırdı.

“Huh? Ne dedin?”

“Kuzeyde, kendi başına bir düşman kalesine gitti. Bir arkadaşını kurtarmak için.”

Jeci gözlerini kısarak gömleğini bıraktı. Ayakları yere değdiğinde neredeyse tökezledi.

Parmaklarını birleştirerek, yüzünde çılgın bir gülümseme ile eklemlerindeki gerginliği hafifletti.

“Beni bu düşman kalesine götür. Onun tüm eğlencesine katılmasına izin vermeyeceğim.”

Annette aniden yanına yürüdü, gülümseyerek.

"Ne tesadüf, ben de oraya gidiyorum."

Jeci'nin yüz ifadesi, karşısındaki kadına yoğun bir şekilde bakarken aniden bozuldu.

Annette'in daha fazla yara izi kazandığı görünüyordu, kasları gergin bir şekilde kasılmıştı, sanki ruhunun ilerlemesiyle liflerinin ipleri daha da sıkılmıştı.

Üstelik kolsuz bir üst giymişti, her iki kolundaki yara izlerini birer ödül gibi sergiliyordu, ceketini omzuna atmıştı.

Saçları da daha uzun görünüyordu ve bu sefer örgülüydü, bu yüzden ateşli bir sarhoş gibi görünmüyordu.

Arkasında, sanki ilahi eller tarafından oyulmuş, bir abanoz kayasından kesilmiş en güzel şey gibi görünen bir kadın vardı.

Vücut şekli, bu kadar ıssız bir toprakta bile erkeklerin boğazında tükürük kurutuyordu.

Annette bir kez daha gülümsedi ve Jeci bir şey söylemediğinde sordu.

"Bizimle gelmek ister misin?"

Kadın, Annette'e ve arkasındaki kadına baktı.

"Kuzey'in de arkadaşlarıyız," diye ekledi.

Jeci nihayet başını salladı.

"Tamam... beni oraya götür."

Annette gülümsedi ve başını salladı. Hepsi aynı yöne doğru ilerledi ve kampın dışına çıktı.

Bu arada.

Kuzey, Sloria kalesinin kapısında duruyordu.

Burada en son bulunduğunda, göçebelerin gözlerinden kaçmak için arka tünelden girmişti, geldikleri işi güvenli bir şekilde yapıp çıkmak için.

Ama bugün, burada sadece bu yeri mahvetmek için bulunuyordu.

Gözleri deli bir ışıkla parıldarken, Bay Fluffy de bu duyguyu yansıtıyormuş gibi görünüyordu, havayı düşük, gürleyen kükremesiyle ileriye doğru üfleyerek.

Kuzey gözlerini kısarak, tahta kapıya temkinli bir şekilde baktı.

Barınaktakiyle karşılaştırıldığında, bu kapı bir mamut gibiydi.

Kuruyup, bambu benzeri ağaçlardan yapılmış çubuklar, bazı türlerden oluşan sağlam ve kırılmaz bir duvar oluşturmak için çakılmıştır.

Kapının sol ve sağ kenarında kuleler vardı.

Ve şimdi, o kuleden gelen serserilerin, Northern'ın kimliğini doğrulamak için içeri girmesine izin vermeden önce sahip oldukları yeteneklerle nişan alması gerekiyordu.

Ancak yer ıssız görünüyordu.

Kapı kapalıydı.

Northern, Bay Fluffy'ye biraz vurdu, beyaz yaratık yavaşça ileri doğru yürüdü, tüyleri nazik kumlu rüzgarda gururla dans ediyordu.

Northern ondan kayarak indi ve kapıya doğru yürüdü. Kapıya vurdu ve birkaç saniye bekledi.

Hiçbir yanıt yoktu.

Sonra tekrar vurdu, bu sefer daha agresif bir şekilde.

Yine de yanıt yoktu.

Derin bir nefes aldı, aynı anda gözlerini kapatırken beş parmağını ahşaba nazikçe koydu.

O nefesini verdi.

Ve hızlıca elini yumruk yaparak, en küçük bir hareket israfı bile olmadan ileriye doğru fırlattı.

Elinin kalın bambunun içinden bir delik açtı. Sonrasında, her şey yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

Yumruğunun en iyi yaptığı şey, ahşap kapıya bir delik açmak gibi görünüyordu.

Ancak Northern neyi hedeflediğini biliyordu.

Kaos Gözleri'ni kullanarak, kapının bağ yapılarının en zayıf noktasını tespit etmiş ve o belirli bölgeye saldırmıştı.

Yavaşça geri adım attı ve bunu yaparken, kapı titremeye başladı.

Northern yukarı baktı ve çatlakların bir bambudan diğerine yayıldığını izledi, her şey ağır bir şekilde parçalanmaya başladı, sanki içten dışa doğru bir şey onları ayırıyordu.

Sonunda, ana kapının değil, tüm duvar yapısının Northern'ın önünde çöktü.

Hatta kuleler yere düştü ve parçalandı, ancak bambu çubuklarının parçalanmasından gerçekten etkilenmediler.

Sonuçta, farklı malzemelerden yapılmışlardı.

Kuzey'in gözleri, önündeki manzarayı görünce bir an için büyüdü, sonra yavaşça kısıldı.

'Tam düşündüğüm gibi.'

Gerçekten de bir şeyler ağır şekilde yanlıştı.

Tüm karakol terkedilmiş görünüyordu ama en azından geçici evler oldukça 'iyi' bir durumda gibiydi.

Yine de, arka plandaki harabe binalarla kıyaslandıklarında hiçbir şeydi.

Kuzey, geçici evlerin arasında yavaşça yürüdü, Bay Fluffy yavaşça arkasındaki çevreyi gözlemliyordu.

Ve bir süre bu yolda devam ettiler ama hâlâ kimseyle karşılaşmadılar.

Bu noktada, Kuzey'in beklentisi zaten zirveye ulaşmıştı. İlerlerken hızlı bir şekilde sağa ve sola baktı.

Sonunda, Kaos Gözlerini kullanmaya ve ileriye bakmaya karar verdi.

Gibi, mesafenin görüşüne çekildiği gibiydi, sanki aniden gözleriyle yakınlaştırmış gibiydi.

Ve oradaydılar.

Büyük bir kalabalık bir arada kümelenmişti ve Northern'ın bakmakta olduğu şeyi görmesini engelliyorlardı.

Ama en azından neden evlerinde olmadıklarını biliyordu.

Her bir kişi muhtemelen o yerdeydi, bir şeye bakıyordu.

Genellikle, Northern bu durumdan çekinirdi, kalabalık çok büyüktü ve orada duran insanların çoğunun muhtemelen en az Drifter rütbesinde olduğunu dikkate alması gerekiyordu.

Ama sığınaktan çıktığı andan itibaren çok iyi hazırlanmıştı.

Kimseyi öldürmek istemiyordu.

Ama bu noktada, eğer bu, onları şimdi kendisinden ayıran aşırı ve adaletsiz mesafeyi fark ettirmek için gerekiyorsa, o zaman merhametsizce öldürecekti.

Mr. Fluffy'ye tırmandı ve beyaz canavarla yavaşça ilerlemeye başladı.

Northern yolun yarısına geldiğinde, yüzünde aniden bir kaş çatma belirdi.

Kalabalık arasında hissettiği varlıktan dolayıydı.

Asla bunu karıştırmazdı.

'Burada ne yapıyorlar…'

Raven ve ekibinin şu anda aynı yerde olduğunu fark ettiğinde daha da hızlı devam etti.

Ne yapmaya geldiği oldukça açıktı, ama Mr. Fluffy kalabalığa doğru koşarken merakından delirmek üzereydi—şimdi daha iyi görünüyordu.

Northern, ana kalabalıktan birkaç metre uzakta aniden durdu, onunla kalabalık arasındaki mesafe, bir kanalizasyon tünelinin üzerinden kavisli bir şekilde uzanan kırık bir köprüyle ayrılmıştı.

Mr. Fluffy'den indi ve kurdu okşadı.

“Burada bekle, ne olduğunu göreceğim.”

Başlangıçta hissettiği varlık, kişinin dövüşüyor olduğunu düşündürüyordu. Bunun mantıklı olması gerekiyordu.

Ancak şimdi daha yakın olduğunda, metalin metalle çarpıştığını duyamıyordu, kalabalık içinde herhangi bir sert mücadelenin belirtisi yoktu.

Gerçekten bir mücadele varsa ve bir şeyi kaçırdıysa, o zaman kalabalığın böyle toplanmış olması imkansızdı.

Kuzey, kırık köprünün sapına atlayarak dikkatlice diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

Sonunda kalabalığa ulaştı ve dikkatlice arkasından gözlemledi.

Ses duyma yeteneğinden o kadar gururlu değildi ama bu mesafeden yeterince duyabiliyordu.

Ve duyduğu şey kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Bu kız ne yapıyor böyle...?”

Oradaydı, kalabalığın ortasında, halka hitap ediyordu, her zaman konuştuğu aynı saçmalıkları saçıyordu.

"...Sloria kalesinin en fazla serserisi var, siz insanlar yaratıcısınız ve bu Çoraklık'ta kendinize bir yuva inşa etmeyi başardınız. Bu gerçekten takdire şayan ve muhteşemdi. Ama kendinize sormanız gereken bir şey yok mu, tam olarak ne yaptığınız hakkında?"

"Anneler, babalar, kardeşler, hepsi sizin geri dönüşünüzü bekliyor, ya da daha da kötüsü, içinde bulunduğunuz cehennemi hiç bilmiyorlar. Eski müdür muhtemelen onlara iyi olduğunuzu yalan söylüyor. Oysa burada, istemediğiniz bir kaderle zorla karşı karşıya kalmışken, hayatınız için acı bir şekilde savaşıyorsunuz!"

"Sadece akademiye gitmek ve yararlı bir serseri olmak istiyordunuz. Aileniz için bir gelecek sağlayacak kadar değerli biri."

Etrafına göz attı ve devam etti.

"O adamlar, o noktada ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, şu anda önümde duran işe yaramaz serserilerden çok daha güçlüler. Çünkü en azından sevdikleri insanlar için, kendileri için, gelecekleri için bir adım atmaya çalışıyorlardı."

"Ancak şu anda, gerçek durumlarının farkında olmadan, sadece bir rahatlık yanılsamasıyla körleşmiş, zihinsel olarak tembel bir kalabalık haline geldiler."

Ses tonu güçlü bir yoğunluk kazandı.

"Kendilerine sahip çıkıp ayakta durabilirlerdi! Savaşın! Kendinizi bir kez daha kaldırın ve aileniz için savaşın. Geleceğiniz için savaşın. Bu ıssız kıtayı terk etmek mümkün, gerçekten mümkün."

Kalabalıktan bir ses yükseldi,

"İnsanların umutlarını artırmanın zararlı etkisini hatırlatmak isterim. Konuştuklarınız belirsiz. Yırtıkları yenmeyi başarabilirsek, önerdiğiniz gibi onları yenersek, Luinngard İmparatorluğu ne olacak? Altı yıldır iş yapıyoruz ve asla duvarlarına girmemize izin vermediler."

Gerçekler açısından, sadece onların denizden bizi geçirebilecek gemileri var. İster hava yoluyla ister kara yoluyla.

Konuşan kişi birçok saçı olan bir adamdı. Kıvırcık, dağınık kahverengi saçları vardı.

Vücut yapısı büyük ve karanlıktı, Helena'nın yüzündeki işaretlere benzer şekilde, vücudunun üzerinde düz çizgilerle ve açıkta kalan bedeninde desenler oluşturan pitch siyahı işaretler vardı.

Devam ederken bir adım öne çıktı, her adımı dikkatlice yönlendirilmişti, tüm tavrı saf ve ilkel bir güç yayıyordu.

"Bize belirsiz planlarla, bir çocuğun hayalleriyle yaklaşıyorsun. Rahatlık yanılsamasıyla kör mü oldun? Hiçbir şey bilmiyorsun! Naifsin. Ve eğer yarığı yenmeyi başarırsan ne olacak?! Luinngard'a girersen ne olacak?!"

Nehirden geçersen ne olacak?! Merkez Ovası'na geri dönersen ne olacak?! Ve ne olmuş yani?!!

"Mutlu Mutlu Bak Kim Evde?! Seni kucaklayacaklarını düşünüyorsan yanılıyorsun. Dönüşünden memnun olacaklarını düşünmek aptallıktır."

Konuşmaya devam ederken boynunda kalın damarlar belirdi, Raven'a dik dik bakarak.

"Aptalsın! Kibirli! Ve cehalet içindesin! O kıtaya döndüğün an, oradaki herkes seni bir tehdit olarak algılayacak. Bu Çoraklığa geldiğimiz günden itibaren kaderimiz belirlendi Raven! Bu dünyanın iyiliğinde bir yer hak etmeyenleriz, en azından çektiğimiz acılar için hak ettiğimiz bir yıkım gerçekleştirebiliriz."

Adamın yüzünde geniş, neredeyse delice bir gülümseme belirdi, ifadesini sonlandırdı.

Northern, gözlerini ikisine de dikmişti. Etraflarındaki hava aniden gerginlikle ağırlaşmış gibiydi.

“Sana konuşma özgürlüğü verdim ve şimdi Raven, seni öldürme hakkım var. Ama bunu yavaşça yapmayı planlıyorum...”

Kuzey etrafa bakındı,

“Ne garip... Terence veya Helena'nın izleri yok...?”

Raven ona sert bir bakış attı ve ona doğru kasıtlı bir şekilde yavaş adımlarla ilerledi, önünde durdu.

Boynunu hafifçe uzatarak onun avcı bakışlarıyla buluştu.

“Bana konuşma özgürlüğü verdiğini ve bahse girdiğini sanırım çünkü halkını savaşmaya ikna edebileceğimden emin değildin.”

Birden gülümsedi ve geri adım atmaya başladı,

“Ama beni yanlış anladın Afkon, senin tek bir sorunun var ki o da her zaman gücümü kabul etmemekte başarısız olman. Beni bırakmak, uyuyan dağlara gitmeme izin vermek, halkınla görüşmeme izin vermek. İşte bu Afkon, çok aptalca bir hamleydi, bunu yaptın çünkü benim otoriten için bir tehdit oluşturduğumu düşünmüyorsun.”

Gülümsedi, “Beni izleyin, seni yanılttığımı kanıtlayacağım.”

Raven diğer kalabalığa döndü, bir anlığına, bakışları Kuzey'in bakışlarıyla buluştu.

Ve Northern, onun yüzünde küçük bir gülümseme gördüğüne yemin edebilirdi.

Burada olmaktan rahatsız hissetmeye başlamasına neden olan bir şey.

Kaşını kaldırdı ve Raven'ın birkaç adım uzağında duran adama baktı.

'Yani, bu Afkon mu?'

Tüm durum biraz kafa karıştırıcıydı ama şu anda olanları anlamaya başlıyordu.

'Oh Raven, bu sefer ne boktan bir şey yaptın?'

Northern, başka ne yaptıklarından emin değildi. Ama burada hiç yoktular, bir yerde gizlenmiyorlardı.

Burada olan tek kişi Raven'dı.

Bu, düşmanın kampına doğru yürüdüğü halde, onlara onu takip etmemeleri konusunda inatla ısrar ettiği anlamına geliyordu.

Northern, onun hakkında bunu kolayca hayal edebiliyordu.

Muhtemelen, gerekirse ölmeye kendini razı etmişti. Elbette, tanıdığı Raven, böyle bir yerde ölmemek konusunda da kararlıydı.

'Onu tam olarak neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum…'

Herkesten farklı bir bakış açısını nasıl koruyabildiği ve herkesin iyiliği için çalıştığı, açıkça dikkatsiz ve kusurlarla dolu olmasına rağmen, onu şaşırttı.

Ve aynı zamanda ona olan nefretini daha da artırdı.

'Ne zaman duracağını bilmiyor.'

Muhtemelen buraya işe almak için gelmişti.

Artık Raven'ın planının dört ana çatlağa karşı savaşmak olduğu açıktı.

Bunu yapacaksa, güçlü müttefiklere ihtiyacı olacaktı. Lotheliwan'daki kayıcılar güçlüydü, ancak Sloria kalesinin sunduğuna kıyasla zayıflamışlardı.

Bu yüzden, aralarındaki düşmanlığa rağmen muhtemelen Afkon ile tanışmak için buraya gelmişti.

Bir bahis yapmış olmalılar.

Ve Raven'ın Afkon'un asla beklemeyeceği bir şeye sahip olması gerekiyordu.

Kuzey, bunun ne olduğunu düşündüğünü hissetti.

Tam Northern'ın düşündüğü gibi, genç koyu saçlı kadın ellerine bir şey çağırdı.

Northern hemen iç çekti.

"Elbette..."

Ellerini kaldırdı, kavradığı şey küçük bir şişe, bir iksir şişesi gibi ama siyah bir gövdeye ve altın oymalarla süslenmişti.

'Bu gözyaşı mı? Sel için oldukça çirkin.'

Raven, sesini yükselterek konuştu.

"Bu, hepinizin muhtemelen aradığı cevap. Luinngard'a girip çıkmanın kesin bir yolu."

Bu noktada, fısıldamalar yükselmeye başladı, şimdiye kadar, bir mezarlık gibi bir görgü kuralıydı.

O konuşurken kimse bir iç çekme sesi bile çıkarmadı.

Şimdiye kadar.

Bu, taktiklerinin işe yaramaya başladığı ve Northern'ın bunu fark eden tek kişi olmadığı anlamına geliyordu.

Kahverengi saçlı adam—Afkon, hemen yanında duruyordu ve yüzünde küçük bir kaş çatma vardı.

"Beni dikkatlice dinle, çünkü Afkon'un asla söylemeyeceği bir şeyi anlatacağım."

Bakışlarını ona çevirdi.

"Ve bunu söylememi engellemeye cüret etme. Onlar senin liderliğine güveniyor, değil mi? Onlara saygı gösteriyorsun, değil mi? Bu yüzden bana konuşma fırsatı verdin, değil mi? Çünkü sen, halkının senin liderliğine sarsılmaz bir güveni olduğundan eminsin. Değil mi?"

Sonra kalabalığa döndü,

"Oysa siz onları kandırıyordunuz, onlara yalan söylüyordunuz, onları öldürüyordunuz, onları kullanıyordunuz. Gözyaşı damlasının varlığını biliyordun, değil mi?"

Hemen bunu söylediğinde, bazı kişiler arasında fısıldamalar başladı.

Sonunda, onların seslerinden biri yükseldi.

"Bize bu saçmalığı verme. Gözyaşı damlası, Lotheliwan ve Sloria'nın var olduğunu düşündüğü efsanevi bir nesnedir. Onu bulmaya çalışırken öldüler."

Raven, konuşan buzz cut'lu çocuğa gülümsedi ve başını salladı.

Gerçekten dostum, haklısın. Onlar bunu bulmaya çalışırken öldüler. Ve her biri krallığına bir günlük bıraktı, tüm ipuçları oradaydı ve şüphesiz krallar da bu ıssızlıktan çıkmanın kesin yolunun Luinngard'dan geçmek olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama Luinngard asla kapılarını kimseye açmayacak.

Şimdi, insanların neden kapılarını kilitli tutup bu yerdeki felakete gözlerini kapattıkları konusunda düşünmeyi başaramadıklarıyla ilgili temel nedenlerden bile bahsetmeyeyim.

Afkon'un bildiği ve hiçbirinize söylemeyi reddettiği şey!!!

Kuzey kollarını kavuşturdu ve arka plandan gözlemlemeye devam etti.

Dikkatini daha çok Afkon'a vermişti, genç adam rahatsız olmaya başlamıştı.

Ama Raven ona kaba bir askı vermişti, eğer şu anda bir şey yapmaya çalışırsa, insanları kendisine karşı döndürecekti.

Ama Kuzey, bu durumda sağduyuyla bu kadar ileri düşünecek biri olduğunu da düşünmüyordu.

Muhtemelen Raven'ın açıklamasının doğru olup olmadığını görmek için bekliyordu.

Ağzından biraz gerçek duyduğu an muhtemelen onun boğazına saldıracaktı.

Kuzey buraya yeri yerle bir etmek için gelmişti. Raven'ın ağzından bir şeyler duymaktan da rahatsız olmuyordu.

Çünkü genellikle bunu sadece söylemezdi.

Derin bir nefes aldı ve devam ederken kendine güvenle etrafa baktı.

“Bana inanmayı reddetsen de bu böyle. Geçmiş Kralların hakkında bilgi edindiği bu nesne. Bu nesneden gelen sel gücü, Luinngard'ın güçlü duvarlarını yıkmak için yeterli. Şehirlerini yok edecek ve ihtiyaç duyduğumuz kadar gemiyi çalmak için mükemmel bir örtü.”

Afkon'un duruşu konuşurken hafifçe dikleşti. Bu, yalnızca Afkon'a odaklanan biri olan Northern gibi birinin fark edeceği küçük bir değişiklikti.

Önceki ifadesi yavaşça soldu.

'Raven yanlış mı?'

Hafifçe kaşlarını çattı.

Belki de Raven'ın göz önünde bulundurmadığı bir şey vardı ve o bunu biliyordu.

Bu da demek oluyordu ki…

'Bu adam aslında her şeyi biliyor…'

Afkon'un duruşu ve jestleri, bu İflas hakkında ve Luinngard'ın bu konudaki rolü hakkında herkesten daha fazla bilgiye sahip olduğunu kesinlikle gösteriyordu.

Ve bu bilgiyi vermeyi reddediyordu.

'Keşke daha önce bahsettiği temel nedenlerden sadece bahsetseydi.'

Çünkü özellikle kafası karışmıştı ve sürekli olarak, neden Luinngard'ın ihtiyaç içinde olan insanlara yardım etmek için kapılarını açmadığını sorguluyordu.

Yirmi yıldan fazla!

Bu tamamen kötü bir şeydi, arkasında bir neden olmalıydı.

Ve Kuzey, bir şekilde o nedenin Rughsbourgh ile bağlantılı olduğundan şüpheleniyordu.

Bunu nasıl bilemedi ama o şüphe zihninde ağır bir şekilde asılı kalmıştı.

Bazen, sık sık düşündü ki, belki de bu tüm Yıkım, şu anda başlarına gelen her şey insan eliyle… zorla uygulanmıştı.

Bu doğru olamazdı, değil mi?

İki ülkeyi, medeniyeti tehlikeye atacak kadar deli olamazlardı, değil mi?

Değil mi?

Kuzey, gerçekten onların olmayacaklarına inanmak istiyordu.

Çünkü ne amaçla hizmet edecek?

Afkon, Raven'ı nefes alırken keserek güldü. Hafif bir kaş çatma ile ona döndü.

Gülmek için zaman aldıktan sonra, ona döndü—dudakları kıvrılmış, gözleri masum bir kötülükle parlıyordu.

"Görüyorsun kız, sen sadece bir çocuksun. Bir çocuk sadece çocuk gibi düşünür. Büyüme ve olgunlaşma, kader seni seçtiğinde, teslimiyetin bir seçenek olmadığını anlamaktır. Bunu bizimle ilgili yapma, saygın Kagayema klanının genç kızı, her ne olursa olsun eve dönmek istiyorsun, değil mi? Baba'nın kollarına ve korumasına geri dönmek istiyorsun?"

Bu şekilde ifade ettiğinde güldü. Kalabalıklar da öyle yaptı.

Afkon'un gülüşünü taşıma şekilleri, onun ve kalesi arasındaki kırılmaz ilişkiyi kanıtlamak için yeterliydi.

Onlar için sadece bir lider gibi görünmüyordu. Konuştuklarında bile, onun savunmasını yapıyorlardı.

Gözlerinde şüpheler yansısa bile, sanki liderleri Afkon'u durumdan nasıl ayıracaklarını ciddi bir şekilde düşünüyorlardı.

İşte ona ne kadar deli gibi bağlı olduklarının kanıtıydı.

En azından Kuzey'in görebildiği buydu. Ve Raven'ın bunu görememesi oldukça hayal kırıcıydı.

Belki bunun üstesinden gelebileceğini düşündü.

Raven iç çekti ve yavaşça yumruğunu sıktı, ona bakarak.

Gözleri bir anlığına uzaklara daldı, sonra Afkon'a kaldırdı, yüzündeki tüm duygular kayboldu.

"Afkon, ev? Burası benim evim. Buraya kalmak için geldim."

"Hı?"

Afkon'un yüzü yavaşça şaşkın bir ifadeye dönüştü.

Kuzey dahil herkes onun kadar şaşkındı.

'Bununla ne demek istedi?'

Northern'ın düşünceleriyle rezonans yaparcasına, Afkon tam bu soruyu sordu.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Raven kayıtsızca omuz silkti.

"Abartılı bir şey değil, sadece şunu söylüyorum, düşündüğünüz gibi değil. Klanıma geri dönmeyi istemiyorum. Ve yanlış anlamayın, eğer babam benimle en azından bir parça ilgilenseydi... bu kıtanın tamamı kanla kaplanırdı. Yani aslında onun umursamadığı için minnettar olmalısınız."

Afkon ona gözlerini kısarak baktı.

O, boş bir ifadeyle konuştu ama gözlerinde açık ve kaba bir dürüstlük ateşi yumuşakça yanıyordu.

Belki de bu, Afkon'u bu kadar rahatsız eden şeydi. Onun sözleri daha önce hiç duyulmamıştı!

Birden yüksek sesle güldü, sonra ona dedi.

"Deli misin, bu adamların önünde bu kadar sert davranmana gerek yok. Seni anlıyoruz, şımarık çocuk."

Raven, küçük, alaycı bir gülümseme bıraktı. "Şımarık çocuk… Keşke, Afkon, keşke…”

Artık Afkon ona karşı çok temkinliydi. Gözleri onun dolgun yüz hatlarına odaklanmıştı, yüzünde gergin bir kaş çatma vardı.

Kalabalık da sessizdi.

Kuzey, bakışlarını Raven ve Afkon'a sabitleyerek iç çekti.

'Sanırım bu hepsi… Buraya bir şey yapmak için geldim, ama bu rahatsız edici kız yüzünden planımda biraz stres var. Ama yine de

Hao'yu kurtarmalıyım,' diye düşündü.

Birkaç saniye boyunca, hem düşüncelerde hem de hareketlerde hareketsiz kaldı, Raven ve Afkon'dan gözlerini ayırdıktan sonra kalabalığı gözlemlemek için onları hareket ettirdi.

Kaos Gözleriyle yapabileceği en kolay şey gözlem yapmaktı.

Sloria kalesinde, alışılmışın aksine daha az serseri vardı; en azından atmosferin görünümü, adamlarının çoğunun başka bir yere gönderildiğini söylüyordu.

Ve o başka yer muhtemelen Lotheliwan'dı, ancak Sloria'nın şu anda zorbalık yaptığı başka bir yer daha vardı.

Bu arada, Afkon Raven'a baktı ve ona doğru birkaç adım attı.

"Sana pazarlık ettiğin tüm fırsatları verdim. Onlarla konuşmak istedin, onları seninle savaşmaya, beklemedikleri bir ev için savaşmaya ikna edebileceğinden emindin. Ne kadar saf olduğunu görüyorsun, küçük kız. Benimle kalmalıydın ve o zaman sana öğretmeme izin vermeliydin."

Onu baştan aşağıya inceledi, dudaklarını yaladı, kahverengi gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir ışık yanıp sönüyordu.

"Pekala, sana hala bir şeyler öğretebilirim… kendini bana teslim et Raven."

Elini uzattı ve iki kılıcı çağırdı.

Afkon kaşlarını çattı ve kılıçları parlayan beyaz ışıklarla varlık bulurken bir kaşını kaldırdı.

"Bu gerçekten seçeceğin yol mu Raven? Buradaki tüm insanlara bak, hepimize karşı tek başına durabileceğini mi düşünüyorsun?"

Raven ustaca kılıcını döndürdü, gözleri derinliklerinde karanlık ve tehlikeli bir kıvılcım ile parladı.

"Hepinizle başa çıkabileceğimden eminim..."

Afkon kafasını yana eğdi ve gülümsedi.

"...ama kimse benim yalnız olduğumu söylemedi."

Hemen, Afkon'un gülümsemesi solmaya başladı. Başını dikleştirip ona baktı, gözlerinde ciddi bir ışık belirdi.

Diğer insanlar birbirlerine ve etrafa bakmaya başladılar.

'Ah... bu orospu...'

Elbette, onun bunu yapmasını bekliyordu. Eğer bunu yapmazsa Raven olamazdı.

Northern umursamıyordu, bu onun için işleri çok daha kolaylaştırıyordu.

Etrafındaki hiçbir şeyi umursamadan, cesurca ileriye doğru yürüdü.

O anda herkesin bakışları ona kaydı. Her yer aniden ağır, sıcak ve yakıcı bir baskıyla dolmuş gibi görünüyordu, o ise yanına bile bakmadan ileriye doğru yürüdü.

Hepsi temkinli bir şekilde durdular, ona her an saldırmaya hazırdılar.

Ama aynı zamanda, sanki zamanın hareketsiz sarmalları içinde yakalanmış gibi hepsi donakaldı.

Kuzey, sonunda Raven'ın önünde durdu ve ona kayıtsızca baktı.

İkisi arasında birkaç an sessizlik hâkim oldu, sonra o dedi ki

: "Bununla eşitiz…”

Raven başını salladı.

"Seni görmek güzel."

Kuzey gözlerini başka yöne çevirdi,

"Öldüğünü düşünmüştüm…”

"Öldüm."

Kuzey, ona sırtını dönerken ona bir göz attı.

O ekledi. "Ölümle bile çok inatçıyım." Yüzündeki küçük kendine güvenen gülümsemenin izi kayboldu.

Kuzey hepsini dikkatle inceledi.

"Yani, ben geri kalanıyla ilgilenirken sen Afkon'la git."

Raven başını salladı ve sessizce dedi,

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Kuzey yanıtladı,

"Ben işimi bitirmeden onu öldürme, kurtarmam gereken biri var."

İkisi de zıt yönlere koştu, Raven Afkon'un önünde belirdi, oysa Kuzey…

Eh…

"Kaos Alevi"

Manzara hızla karardı; Northern'ın etrafında acımasız ve affetmeyen doğaya sahip cansız siyah alevler alevlendi ve gece hayaletleri gibi ileri doğru aktı.

Ortamı boğuk çığlıklar ve yıkımın çevresel izleriyle boyadı.

Northern gürültüyü umursamadı; bu sesler onun için müzik gibiydi.

Onlara gerçekten acıyordu; en azından Raven'e katılmayı seçselerdi… belki… sadece belki kurtulabilirlerdi.

Siyah alev, insanların öldüğünü hissetmeden öldürmenin kolay bir yoluydu.

Onları hiçbir şey kalmayacak şekilde yakıp tüketen acımasız ve sonsuz alevin varlığı, onlara kılıcıyla doğrudan saplamaktan hâlâ daha iyi hissettiriyordu.

Ancak bu, onun Boşlukla olan yetkinliğini artırmada herhangi bir etkisi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki, Northern artık bununla bile ilgilenmiyor gibiydi.

Alevlerin arasında, özünün elçisi gibi kayıtsız bir şekilde yürüdü, alevler etrafında dans ederken çığlıklar ve acı feryatlarına kulak tıkayarak.

Yanarken tüm yüzlerini inceledi, Kaos Gözleri'ni kullanarak bariz olanın ötesini gözlemledi.

Ancak hiçbiri Fluffy ve Night Terror ile savaşan adamın imajına uymuyordu. Sonuçta, bunu Night Terror'un hafızasında görmüştü.

Lotheliwan kalesini bastırmaktan sorumlu olan kişiydi.

Malikanesini yakan aynı adam.

Northern onu bulmak için can atıyordu.

Bu arada, Raven ve Afkon metal ile ete karşı bulanık bir dansa kilitlenmişti.

Raven'ın kılıcı havada şarkı söylüyordu, her darbe kan için korkutucu ve kaba bir tutkuyla doluydu.

Ancak, Afkon etkilenmedi, çıplak elleri onun saldırılarını sanki sadece rahatsızlıklar gibi kolayca defletti.

O, ona gülümsüyordu, o kadar ki, o onun alanına girip çıkarken bacaklarını bile hareket ettirmedi.

"Geliştin, küçük kuş," diye alay etti Afkon, gülümsemesi asla sarsılmadı. "Ama hala anlayamadığın bir fırtınada kanat çırpıyorsun."

Raven geri dönerken kaşlarını çattı,

"Beni öyle çağırmaya cüret etme..."

Afkon'un dudaklarının bir köşesi kıvrıldı,

"Ne? Benim karım gibi davrandığın günlerden nefret mi ediyorsun? Aslında bunun keyfini çıkardığını düşünmüştüm. O kadar iyiydin ki, beni sevdiğine inandırdın."

Bir kaşını kaldırdı, "Kesinlikle sevmedin mi?"

Raven dişlerini sıktı, onun sözlerinin konsantrasyonunu etkilemesine izin vermedi.

"On yedi yaşında olduğumu ve senin tekrar ne yaşında olduğunu biliyor musun? Yirmi altı mı?"

Afkon, utanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı,

“Yaşın önemi yok; bacaklarının arasında bir delik var ve göğsünden iki top dışarı çıkıyor. Tek önemli olan bu.”

“Serseri.”

Hızla ileri fırladı ve sola feint yaptı, ardından sağa döndü, kılıcı Afkon'un açıkta kalan boynuna doğru kavislenerek gitti.

Ama bir kez daha, eli oradaydı, bıçağı baş parmağı ve işaret parmağı arasında yakaladı.

“Tahmin edilebilir,” diye iç çekti, sesinde hayal kırıklığı vardı.

Bir bilek hareketiyle, Raven'ı geriye doğru sendeletti.

Hızla dengelerini buldu, gözleri daralarak rakibini yeniden değerlendirdi.

Afkon'un kayıtsız tavrı, inanılmaz gücünü ve hızını gizliyordu. Yeni bir yaklaşım gerekiyordu… ve sadece bir tane vardı.

Kullanmayı sevmediği bir tane.

Bu arada Afkon, kelimeleriyle yönlendirici hareketler yaparak ileri adım attı.

"Eğer beni yenebileceğini düşünüyorsan, Raven, çok yanılıyorsun. Bu Yıkım'da beni yenebilecek kimse yok, hatta teyzelerin Helena bile cesaret edemez."

Raven yine uzakta indi ve iki kılıcını da daireler çizerek döndürdü, bacaklarını hafifçe öne iterek üst bedenini biraz eğdi.

Çok yükseğe sıçrayacak gibi görünüyordu.

Ama bunun yerine, çok alçak gitti.

Vücudu, aralarındaki mesafeyi aşarken beyaz bir bulanıklık haline geldi.

Afkon o anın sıcaklığında kaşlarını çattı ve bir elini öne doğru fırlattı.

Bu sefer sadece elini kullanarak engellemedi. Önünde, Raven'ın doğrudan vurduğu yerde, siyah bir madde, uçurtma şeklinde, alanı kapladı.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Sonunda benden korkmaya mı başladın? Kirli kral?" dedi.

Ona baktı, gözleri neredeyse fark edilemeyecek kadar kaygı dolu bir parıltıyla parlıyordu.

"İşte bu," dedi Raven, sesinde bir tatmin ipucu vardı. "Senin yenilmez olmadığını anlaman."

Afkon'un gülümsemesi geri döndü, ama bu sefer saygı dolu bir keskinlik taşıyordu.

“Belki seni küçümsedim, ama yanılıyorsun küçük kuş. Beni bile çizemiyorsun. Beni bu yeteneğimi kullanmaya zorlamak, yapabileceğin en iyi şey. Kendinden daha fazlasını bekleme. Rüzgar yükseldiğinde ne kadar iyi uçtuğunu görelim.”

Bununla birlikte, Afkon'un hareketleri değişti.

Önceden savunmada kalmaktan memnunken, şimdi bir dizi yıldırım hızında saldırıya geçti.

Elleri insana ait olmayan bir hızla hareket ediyordu, her darbe kemiği parçalayacak kadar güç taşıyordu.

Raven kendini savunmada buldu, kılıcı gümüş bir bulanıklık olarak Afkon'un saldırılarını çaresizce savuşturuyordu.

Hemen hemen kaçırdığı her darbeden gelen hava akımını hissedebiliyordu, her biri onun yenilgiye ne kadar yakın olduğunu hatırlatıyordu.

İkili birkaç dakika boyunca devam etti, savaşları daha yoğun ve takip edilmesi zor hale geldi.

Afkon'un elleri hızlıydı; sanki sadece iki elden fazlaymış gibi görünüyordu ve Raven'ın elleri zar zor yetişebiliyordu, darbelere karşı zar zor savunma yapıyordu.

Yorgunluğunun birikmeye başladığını söylemek değil.

Buraya Luinngard İmparatorluğu'nun tek haneli bir Şövalyesi ile savaştıktan hemen sonra gelmişti.

Ascendant ile Savant arasında gezegen mesafeleri olduğunu söylemek değil.

İkincisi, birincisiyle başa çıkmaya çalışırken, daha hızlı bir şekilde tükenmesi kaçınılmazdı.

Raven, alışılmadık bir şekilde kendini daha fazla zorluyordu ve bunun farkında değildi; yorgunluğu çılgınca artıyordu. Kendini sınırlarına itilmiş buldu.

Afkon'un acımasız saldırısı onu geri adım atmaya zorladı, her blok, kollarında şok dalgaları gönderiyordu.

“Zaten yorgun musun?” Afkon alay etti, yumruğu Raven'ın yanağını hafifçe sıyırırken o da zar zor kaçındı.

Raven, bir yanıt vermek için nefesini boşa harcamadı.

Afkon'un onu bir hata yapmaya kışkırttığını biliyordu.

Bunun yerine, nefesine, vücudu boyunca akan öz akışına odaklandı. Dönüşü sağlamak için bir fırsat arıyordu.

Tek bir hata yapmasını bekliyordu.

Afkon'un bir sonraki saldırısı geldiğinde, Raven blok yapmadı.

Bunun yerine, darbenin omzuna çarpmasına izin verdi ve ivmeyi kullanarak Afkon'un korumasının içine döndü. Kılıcı yukarı fırladı, kalbini hedef alıyordu.

Bir an için, Afkon'un yüzünde şaşkınlık belirdi.

Sonra, imkansız bir hızla, eli Raven'ın bileğine sıkıca kapandı, bıçağı göğsünden sadece birkaç santim uzakta durdurdu.

"Zeki," diye kabul etti, sesinde gerçek bir hayranlık vardı. "Ama yeterince zeki değil."

Bir dönüşle, kılıcı Raven'ın elinden çekip aldı ve yere düşmesine neden oldu.

Diğer eli fırladı, ona doğru saplanan diğer kılıcı iterek, onun boğazını kavrayıp ayaklarını yerden kaldırdı.

Raven mücadele etti, ayakları havada işe yaramaz bir şekilde tekme atarken, Afkon'un demir gibi tutuşuna tırnaklarıyla saldırdı.

Görüşünün kenarlarında siyah noktalar dans ederken, akciğerleri hava için çığlık atıyordu.

"İyi savaştın, küçük kuş," dedi Afkon, neredeyse hüzünlü bir şekilde. "Ama uçuşun burada sona eriyor."

Raven'ın bilinci kaybolmaya başladığında, her ikisinin üzerinde yoğun bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Afkon'un başı aniden döndü, gözleri önündeki manzarayı görünce büyüdü.

Kuzey, savaş alanının kenarında duruyordu, etrafında dönen siyah alevler onu yaşayan bir pelerin gibi sarıyordu.

Bir elinde, kendisiyle savaşmaya cüret eden birinin kömürleşmiş kalıntılarını tutuyordu.

Kaos'un gücüyle parlayan gözleri Afkon'a kilitlenmişti.

"Bırak. Onu. Git." Her kelime, siyah alevlerin yükselmesiyle vurgulanıyordu.

Afkon'un Raven üzerindeki tutuşu gevşedi, ona değerli havayı içe çekme fırsatı verdi. Önceki kendine güveni, etrafına dikkatle bakarken temkinli bir saygıyla yer değiştirdi.

Gözleri Northern'a geri döndü, sonra Raven'a yöneldi.

“O senin erkek arkadaşın mı? Küçük kuş, bu beni kırdı.”

Northern, sözlerini duyduğunda tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

O kız bana birçok iyilik borçlu, şüphesiz. Ama sen, özellikle, benim ilgimi çekiyorsun.

Afkon nihayet Raven'ı terk etti ve tamamen Northern'a yöneldi.

Sen kimsin ve ne arıyorsun?

Northern yüksek sesle ıslık çaldı, bu da Afkon'un bir kez daha etrafa dikkatle bakmasına neden oldu.

Birkaç saniye sonra, büyük bir canavar onlara doğru koştu ve nihayet Northern'ın arkasında durdu.

O kadar korkutucuydu ki, Afkon'un bakışları onu bir dakikadan fazla inceledi, gözlerinin derinliklerinde gizli olan dikkat ışığından bahsetmiyorum bile.

Görüyorsun, ben bir adam arıyorum, Northern başladı, o uzun, sarı saçlı, mavi gözlü.

Afkon gözlerini kısarak, "Zephyr mi?"

Sanırım onu tanıyorsun. O benim arkadaşımı aldı ve ben sadece onu geri almak için buradayım.

Afkon bir süre kıkırdadı, "Eh, sen gerçekten aptal birisin, Zephyr ile buluşmak için buraya kadar gelmene gerek yoktu, o hala Lotheliwan kalesinde kamp kurmuş durumda. Tüm kaleyi yanında olmadan geri dönmeyecek."

Northern kaşını kaldırdı.

'Neden bunu düşünmedim ki?'

Onun kararı anlık bir karardı, bunu biliyordu ama bunun ne önemi vardı.

Düşmanına bunu bildirmeye gerek yoktu.

"Aptal mı? Hayır, değildim. Her halükarda bu yeri tamamen yakmak istiyordum. Gördüğünüz gibi, hiçbir tebaanız kalmadı."

Afkon, burada burada parçalanmış giysiler gibi dans eden siyah alevlerin kalıntılarına baktı.

Sonra Northern'ın yüzüne baktı, bu seferki ifadesi biraz sert ve güçlüydü.

Konuşmak istedi ama tereddüt etti, hala Northern'a bakıyordu. Dudaklarını hafifçe vurdu ve gülümsedi.

"Ordumun yarısından fazlası Lotheliwan'da. İmparatorluğun şövalyelerinin yok olduğu haberi artık imparatorluğa ulaştı ve Lotheliwan'ı yok etmek için özel bir güç oluşturuluyor. Bugün sizleri bekleyen tek şey yıkım."

Başını Raven'a çevirdi.

"Küçük kuş, sağ tarafa gel. Tüm bunlar bittiğinde, Luinngard kapılarını bize açacak."

Raven, hafifçe boynuna dokunarak sendeleyerek ayağa kalktı,

"Bu yüzden mi akrabalarını sattın, sana tüm benlikleriyle güvenen insanları?"

Ses tonu biraz boğuk başladı ama devam ettikçe gücünü geri kazandı.

"Çünkü Luinngard, tüm bunlar bittiğinde sana kapılarını açacaktı? Hayatlarıyla pazarlık yaptığını biliyorlar mıydı?"

Afkon omuz silkti, "Zaten öleceklerdi, bu Yıkım sadece yıkım sundu. Bunun ne zaman olacağı sadece bir zaman meselesiydi. Ve bak, bana ders verme hakkın yok... buradaki arkadaşın hepsini öldürdü!!"

Bağırırken boynunda damarlar belirdi.

Başladıklarından beri bir kez olsun, Afkon'un heyecanlandığı görünmeye başladı.

Raven, Northern'a baktı, gözlerinde gördüğü küçük bir tiksinti kıvılcımı vardı. Ama bunu Afkon'a yönlendirdi.

'Beni mi yargılıyor?'

Birçok insanı öldürdü ve bundan çok şey kazandı. Ve şu anda, bunun için kendini kötü hissetmiyordu.

Ancak, Raven'ın gözlerindeki o hafif ve neredeyse fark edilmeyen bakışın neden bu kadar rahatsız edici olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kaşları çatıldı.

'Bununla işim bitti…'

Başını hafifçe kaldırdı, kararını verdiğinde.

"Biliyor musun…" gözleri bir süre Raven'a odaklandı, sonra Afkon'a döndü, "Cevabımı aldım. Arkadaşının nerede olduğunu biliyorum. Bundan sonra ne olursa olsun umurumda değil."

Afkon keyifle gülümsedi.

"Ne kadar şatafatlı bir gençsin. Devam et."

Northern, Raven'a sert bir bakış attı ve onlardan uzaklaştı, Mr. Fluffy'ye tırmandı ve canavarda hızla uzaklaştı, Raven'ın Afkon'un kollarında ölmesi umurumda değildi.

Northern ve kurtunun izleri çoktan kaybolduktan sonra, Afkon Raven'a tatlı bir gülümsemeyle döndü, dudaklarının köşelerini süsleyen bir gülümseme ile.

"Küçük kuşum, nerede kaldık?"

Raven yavaşça dik durdu ve kılıçlarını bıraktı. Afkon'un yüzüne baktı ve duygusuz bir şekilde söyledi.

"Hiç merak ettin mi, Afkon, yeteneklerimin neler olduğunu?"

Afkon alaycı bir şekilde, "Açık değil mi, kılıç hanımı? Hızlı hareketin, kılıçla hızlı ve hassas doğruluğun. Bu sıradan bir şey değil... Bunu çoktan çözdüm, saf becerilerle beni yenemezdin. Yeteneklerin, kılıcına eklenen bir şey."

Raven kaşlarını yukarı kaldırdı, "Yanılıyorsun, Afkon. Yeteneklerim olmadan seni yendim. Ama bir konuda haklısın, kılıçla olan hızım ve çevikliğim sıradan değil; bunu elde edebilmek için defalarca antrenman yaptım ve öldüm."

O duraksadı ve ona doğrudan baktı.

"Afkon, dediğimde ciddiydim: Beni. Öldüremezsin."

Afkon, soğukkanlılığını koruyarak, başını hafifçe eğdi.

"Ah, benim küçük kuşum. En sonuna kadar yanılsama içinde."

İki kolunu açtı ve gülümsedi, vücudundaki işaretler, etten sökülen bandajlar gibi soyulmaya başladı ve gerçeğe dönüşmeye başladı.

Siyah işaretler etrafında tentaküller gibi dalgalanarak, onun emirleriyle fırlamaya hevesliydi.

Yüzünde kibirli bir gülümseme vardı, yeteneğinin özünü Raven'a sunarken gözlerinde tehlikeli ve çarpık bir vahşet vardı.

Ancak Raven, etkilenmiş gibi görünmüyordu. Saçlarını eline alıp başını eğdi.

Onun tavırlarından, alacağı yoldan gerçekten nefret ettiğini söylemek mümkündü.

Sonra mırıldandı.

"Işık Manipülasyonu. Sella'nın Halosu."

Hemen, başının üzerinde bir ışık halkası belirdi. Ardından, vücudundaki tüm yaralar iyileşmeye başladı, gözleri kan kırmızısından parlak beyaz ışığa dönüştü, saçları tamamen beyaz oldu ve bedeni altın bir aura ile parladı.

Afkon, bu varlıktan tamamen şaşkına dönmüştü, ifadesi somurtkanlaştı.

Artık hiçbir şey komik değildi.

Raven'ın dönüşümü Afkon'u bir anlığına sersemletti.

Vücudunu saran altın aura güçle titreşiyordu, beyaz saçları suda asılıymış gibi süzülüyordu.

Başının üzerinde süzülen ışık halkası, ıssız manzaraya başka bir dünyadan gelen bir parıltı yayıyordu.

Afkon'un önceki kendinden emin tavrı buharlaştı, yerine kararlı bir azim aldı. Bu mücadelenin akışının değişmek üzere olduğunu biliyordu.

"Yani, küçük kuşun pençeleri varmış," diye kükredi, siyah işaretleri etrafında huzursuz yılanlar gibi kıvrılıyordu. "Bakalım yeterince keskinler mi."

Hiçbir uyarı olmadan, Afkon'un işaretleri Raven'a doğru fırladı ve bıçak gibi keskin mızraklara dönüştü.

Raven'ın şekli bulanıklaştı, insana ait olmayan bir hızla kaçarken arkasında izler bıraktı.

Mızraklar, daha az önce durduğu yere gömüldü.

Raven, Afkon'un arkasında yeniden belirdi, kılıcı elinde belirdi.

Şimşek gibi bir hassasiyetle vurdu, hedefi boynu oldu.

Afkon'un işaretleri bir kalkan haline geldi, darbenin etkisini zar zor saptırdı.

Darbenin gücü havada şok dalgaları gönderdi, toz ve molozları havaya kaldırdı.

Afkon döndü, bir kamçı gibi uzanan bir tentakül ile saldırdı.

Raven onun altına eğildi, geçişinin rüzgarının saçlarını savurmasını hissetti.

Bir dizi hızlı kesme hareketiyle karşılık verdi, kılıcı ardında altın ışık izleri bıraktı.

Afkon savunmaya geçmek zorunda kaldı, işaretleri Raven'ın amansız saldırısını savuşturmak için sürekli değişen bir engel oluşturdu.

Kılıç ile yaşayan mürekkep arasındaki her çarpışma kıvılcımlar saçtı, hava enerjiyle çatırdadı.

"Bütün bu zaman boyunca geri duruyordun," diye hırladı Afkon, sesinde hayal kırıklığı belirgindi. "Böyle bir güç saklarken çaresiz küçük kuş gibi oynuyorsun."

Raven'ın ifadesi kayıtsız kaldı, parlayan beyaz gözleri rakibine odaklanmıştı. "Sana söyledim, Afkon. Beni öldüremezsin. Ölümü korkmaktan çoktan vazgeçtim, çünkü çok fazla öldüm."

Her sözleri sadece Afkon'u daha da öfkelendirmiş gibi görünüyordu.

Onun işaretleri bir çılgınlık içinde dışa doğru patladı, Raven'ı yutmaya tehdit eden kıvrılan tentaklalarla dolu bir orman oluşturdu.

O, aralarında dans etti, hareketleri akıcı ve zarifti, kılıcı ölümcül beyaz yaylar halinde parlıyordu.

Raven'ın kılıcı Afkon'un işaretlerine dokunduğu her yerde, kutsal ateşle yanmış gibi cızırdayarak geri çekildiler.

Afkon, her kesik hissettiğinde sanki kendi etine vurulmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sen nesin?" diye sordu, sesi ilk kez gerçek bir korkuyla titriyordu.

Raven duraksadı, kılıcını hazır tutuyordu. "Ben her zaman olduğum gibiyim, Afkon. Bir hayatta kalan. Senin gibi insanların yolundaki her şeyi ve herkesi yok ederken, çok fazla ölüm ve acı gördüm, bu yüzden boş duramam."

Öne doğru hamle yaptı, hızı gözün takip etmesi için neredeyse çok hızlıydı.

Afkon zar zor kaçabildi, kılıcının yanaklarına değdiğinde sıcaklığını hissetti.

İnce bir kan çizgisi belirdi ve o, Raven'a inanamaz bir şekilde baktı.

"Sen... gerçekten beni incittin," diye mırıldandı, titreyen parmaklarıyla kesiyi dokunarak.

Raven geri adım atmadı, avantajını zorladı. Kılıcı bir hareket bulanıklığı haline geldi ve Afkon'u tüm işaretlerini yoğun bir kalkan haline getirmeye zorladı.

Her darbe, vücudunda sarsıntılar gönderdi; Raven'ın darbelerinin arkasındaki güç, ince yapısının öne sürdüğünden çok daha fazlaydı.

Afkon, işaretlerini yere yönlendirdi ve bunların Raven'ın etrafında bir daire şeklinde patlamasına neden oldu.

Yüksek bir sıçrama yaparak, onu delip geçme tehdidi oluşturan siyah dikenlerin üzerinden takla attı.

Aşağı inerken, kılıcı altın ışıkla parıldarken, Afkon bir fırsat gördü.

İşaretlerini tek bir dev mızrağa yoğunlaştırdı ve Raven'ın korunmasız sırtına nişan aldı.

Mızrak ona doğru fırlarken zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, ölümcül bir darbe vaat ediyordu.

Ama Raven'ın sözleri Afkon'un zihninde yankılandı: "Beni öldüremezsin."

Son anda, Raven havada döndü ve kılıcı Afkon'un mızrağını sanki dumanmış gibi keserek geçti.

Zarif bir şekilde indi, beyaz gözleri Afkon'un şaşkın yüzüne kilitlenmişti.

“Nasıl?” Afkon fısıldadı, güveni tamamen sarsılmıştı. “Her hareketimi nasıl tahmin edebilirsin?”

Raven dik durdu, Afkon'a kayıtsız bir ifadeyle bakıyordu.

“Diğerlerinin arasında seni okumak benim için çok kolay bir şey. Sadece seni okuyamam, Afkon, aklımı koyduğum herkesin ruhunu okuyabilirim.”

Gözleri bir süre uzaklara dalmış ve üzgün görünüyordu.

“Eh, bir kişiyi saymazsak. Ama daha önce seninle savaştığımda, seni kolayca kışkırtabileceğimi düşündüm. Bu tüm mesele, senin Lotheliwan'ı hedef alman, İmparatorluğun nihayet harekete geçmesi, bu süre boyunca kontrolün altında olduğunu mu sanıyorsun?”

Afkon'un gözleri birkaç saniye boyunca ona odaklandı, gözlerini kıstı ve dedi

: "Ne demek istiyorsun?"

“Demek istediğim, Afkon, bu karargahı terk ettiğim andan itibaren benim oyunumun içine düştüğünü bile fark etmedin.”

Güldü.

“Evet, bunu söylemek senin için kolay, yıkım benim karargahımdan sana doğru gelirken. Bu, senin inşa ettiğini bildiğim bir şeyi yok ederek senin hamleni oynamam.”

Raven ona gülümsedi.

Bu, bunu yapmanın tek yoluydu.

O noktada, Afkon tavır ve sözlerinde temkinli hale geldi.

"Sen blöf yapıyorsun. Bunun sana ne faydası olabilir?"

Raven derin bir nefes aldı ve ellerini kaldırdı, baş parmağını katladı.

"Bir. İç savaş çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Gerçekten, herkesi bir araya getirdim ama bu sadece bizi daha güçlü kılmak içindi, herkesin büyüme kapasitesi yok ve bazı belirli durumların, birinin doğuştan yeteneğinin açığa çıkması için yerine getirilmesi gerekiyor. Gerektiğinde iş birliği yaptık ve bunun işe yaramasından memnunum ama bu bizi ancak bu kadar ileri götürebilirdi."

O iç çekti.

"Aramızda bazı belirli hainler varken, yapabileceğimiz sadece bu kadar."

Afkon ona hafif bir kaş çatma ile baktı.

"Ve hain derken, Braham'dan bahsetmiyorum. O, dikkatimi hak edecek kadar bile değerli değil, Braham'ın Braham olmasına izin vermem gerekiyordu bunun gerçekleşmesi için. Beni hayal kırıklığına uğratmadığı için mutluyum. Ah, kimse asla hayal kırıklığına uğratmaz... O adam hariç."

"Ne hakkında konuşuyorsun? Saçmalıyorsun."

"Braham'ın bize ihanet etmesine izin verdim, çünkü Lotheliwan'ı ele geçirmek için bir yol aradığını biliyordum. O zaman geldiğinde, iç savaş olacağını biliyordum çünkü Sage Gilbert asla sana izin vermeyecekti, sonra da diğer ikinizden farklı bir taraf seçmesi için üç güvenilir müttefikimi ayırdım."

Bu, Lotheliwan güçlerinde büyük bir bölünmeye neden olacak. Aramızda sadece Braham'ın ve bazı diğer aptalca zayıf driftçilerin olabileceksiniz.

Afkon, tiksintiyle başını salladı.

Peki, kendi takım arkadaşlarınla ne amaçla satranç oynadın?

Afkon, sen çok daha kötü değil misin? Rughsbourgh'un buraya gönderdiği her öğrenciden birini öldürdün, bu adamı neyi kanıtlamak için, seni asla atamayacağını mı? Ve bunun karşısında ne yanıt verdiğini tahmin et.

Afkon gözlerini kısarak baktı.

Rughsbourgh bu sefer bir bağlantı göndermedi. Hepinizi buraya ölmeniz için gönderdi. Sadece ölmeniz için!

Raven gülümsedi.

Bunu mu düşünüyorsun?

Onun sözleri hemen onu öyle bir hale getirdi ki, karanlık bir şekilde grimasa dönüştü ve kötü niyetli bir aura yaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

Raven ona baktı ve kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Rughsbourgh bu sefer bir bağlantı gönderdi. Tanıyamayacağınız, hatta öldüremeyeceğiniz birini gönderdi."

Afkon, inançsızlıkla geri çekildi, yüzü şekil değiştirdi.

"Bu imkansız. Hiç kimse yok..." Aniden duraksadı ve Raven'a gözlerini kısarak baktı.

"Gilbert ve ekibi... Bu yüzden onlardan ayrılmamıza ihtiyacınız vardı. Çünkü onlara güvenemezdiniz."

Raven başını salladı ve gülümsedi.

"Bu Çoraklık'tan ayrılmadan önce en önemli olan planımın bir sonraki aşamasına geçmek için, güvenemediğim kişileri kesmem gerekiyordu."

Afkon'un yüzü büyülenmişti, ama korkunç bir şekilde.

"Ve bunu benim kalesinden ayrıldığın günden beri planlıyordun." Sesinde yüce bir korku vardı. "Sen bir canavarsın, manipülatör."

"Ben bir manipülatör değilim, Afkon. Sadece herkesin evine dönmesine yardımcı olmak istiyorum."

“Onlara evlerine dönmelerine yardım etmek mi istedin? Bu tamamen kendi kendine hizmetti ve sen bunu biliyordun.”

“Kendi kendine hizmet nasıl?” Raven duraksadı, ona bakarak devam etti.

“Kendi kendine hizmet olsun ya da olmasın, bu Çoraklık'ta doğru olanı yapan tek kişiyim, oysa sizler, cehennemde çürümeyi hak eden bir adamın size verdiği bir kaderle eğleniyorsunuz.”

Afkon hafifçe kaşlarını çattı.

“Rughsbourgh'u sevmediğimi mi düşünüyorsun? Beni kullandı ve terk etti. Bana bir efsane olacağımı vaat etti. Ama sen, küçük kuş, içine girdiğin şeyin ne olduğunu hiç bilmiyorsun.”

Raven omuz silkti, başını hafifçe sallayarak,

“İçine girdiğim şeyin ne olduğunu hiç bilmiyorum mu? Luinngard İmparatorluğu'nun bu felaketin olmasına izin vermesi mi? Yoksa dört ana yarığın ortaya çıkmasının tesadüf olmadığı mı...”

Duraksadı ve sert bir bakış attı, boğazı kurumuş gibi görünüyordu, dilinin ucundaki birkaç kelime çıkmaya tereddüt ediyordu.

Yeterince sabırla, onları geri yuttu, en azından şimdilik.

Ama Afkon zaten uzun zamandır şaşkın bir havada askıya alınmıştı.

İfadesi birkaç kalp atışı boyunca boştu. Ama kaşlarını çatarak kendini toparladı ve kararlılıkla Raven'a odaklandı.

"Ne hakkında konuştuğunuza dair hiçbir fikriniz yok. Bu saçmalık ve sizi ne kadar değerli bulsam da, küçük kuş, ikimiz arasındaki farkı göstermek için artık tam zamanı."

Bir an duraksadı ve biraz kibirle çenesini yukarı kaldırdı.

"Sana yaşamaya devam etmeme izin veremem, Raven."

Kötü niyetli ve tehditkar bir gülümseme Raven'ın yüzünü sardı.

"Daha önce sana söyledim, Afkon, ve yine söyleyeceğim. Beni öldüremezsin."

Afkon da eşit şekilde gülümsedi, biraz centilmen ama korkutucu bir şekilde endişe vericiydi.

"Bunu göreceğiz."

Kollarını havaya açtı.

Onu çevreleyen kıvrılan mürekkep sarmalları, vücuduna dalmaya başladı ve tekrar cildiyle birleşti.

Gömleğini kolayca yırttı ve saçını bir at kuyruğu yapmak için bir bağ olarak kullandı, ne kadar sert ve çirkin göründüğünü umursamadan.

Şimdi, ancak, tanrısal bir el tarafından şekillendirilmiş gibi olan geniş, keskin göğsü tamamen açığa çıkmıştı.

Geceyle kusursuz bir şekilde bütünleşerek, bir Zalim'in korkutucu yüzünü yansıtıyordu; o kadar güçlü bir varlık ki, karanlığın kendisiyle yarışıyormuş gibi görünüyordu.

Bu gerçeğin tam zıt tarafında duran Raven, yüzündeki tehdit ifadesini sarsmadan... bu arada, masum... görünüşte zararsız bir tehdit.

O an havada bir ağırlık oluştu. Büyük bir şeyin düşmek üzere olduğu oldukça açıktı.

Toprağın hafif titremeleri bile küçük taşları korkudan titretmeye yetiyordu.

“Bugün sana bir ders vereyim, Raven. Ruh sıralamasıyla ilgili hiç düşünmediğin, kimsenin düşünmediği ama Geçici rütbeyi aşma ayrıcalığına sahip olanlar tarafından her zaman bilinen bir şey var.”

Yavaşça sağ elini kaldırdı ve gözlerinde küçük bir hüzün yansıyarak ona baktı.

“Büyük rütbeler var ve küçük rütbeler var. Bir yürüyücü olarak, yarım kalmışşın. Ancak bir dolaşan olduğunda, gerçek gücün ne olduğunu tatma şansına sahip olursun. Göçebe olmak... ah, tsk.”

Başını salladı ve dişlerini şapırdattı.

“Sadece orada, ruh hâlâ bir serseri gibi hissettiği gibi hissediyor. Ama Serseri rütbesine ulaştığınız an, bir serseri olarak hissettiğiniz şeyin tadını alıyorsunuz. Ama bu sefer iki kat daha fazla. Ham hissediyorsunuz, ruhunuzla daha önce hiç hissetmediğiniz kadar büyük bir bağlantı kuruyorsunuz.”

O sessizleşti, kuru zeytin rengindeki derisindeki işaretleri gözleriyle izleyerek—artık hüzün yansıtmaktan, delice bir hayranlık ifade etmeye geçmişti.

“Sonra bir Bilge oluyorsun, hmm, çok daha yakın bir bağlantı var. Ama bunu Usta olarak hissettiğinle karşılaştıramazsın, ancak şimdi bir Bilge olduğun için bunu anlamak imkânsız. Ama bir Bilge olduğun an.”

Yüzünü kaldırdı ve gözlerini kapadı, gecenin çıtırdayan, görünüşte yanmış havasını içine çekti.

Sonra Raven'a baktı.

“O noktada, küçük kuş. O, FORCE'un ne anlama geldiğini anlamaya başladığın gerçek noktadır. Bir Ruh Gücü nedir... Ve senin bunu anlamanı veya ilişkilendirmeni bile beklemiyorum.”

Nefesini verdi ve ifadesini yavaşça düzelterek, sert bir şekilde Raven'a baktı.

“Raven. Ve sana verdiğim bu içten tanımlar, ruhun Ephemeral rütbesine evrildiğinde ve bir YÜKSELEN olduğunda hissettiğin şeyle hiçbir ilgisi yok.”

Ses tonu yüksek ve güçlü hale geldi.

“VE SANA GÖSTERECEĞİM, RAVEN, BİR YÜKSELEN OLMAK NE DEMEK!!!”

Hırıldarken, etrafındaki alan belirgin bir titreme ile sarsıldı ve yer çatladı.

Hava bile titredi.

Ve bir sonraki an, Raven'ın zihni olan biteni kaydedemeden.

Afkon, gölgelerinden yükseldi, ellerinde küçük bir bıçak gibi tentakullerini tuttu ve onu karnına doğru sapladı.

Sadece savaşçı refleksiyle, Raven kendini yoldan çekti, ayaklarının altındaki büyük bir ışık patlamasını kullanarak ondan uzaklaştı.

Ama bu işe yaramadı, adamın gölgeye eridiğini ve ona yılan gibi bir desenle, çok hızlı bir şekilde doğru süzüldüğünü gördü.

Kendini fırlatmadan yere inmeden önce, tekrar onun hemen altında, kötü niyetli bir yılan gibi gölgelerden yükseldi.

Yine, saldırısı ona doğru geldi.

Raven kaşlarını çattı ve ellerini öne doğru fırlattı, tam zamanında etrafında dönen parlayan bir kalkan oluşturdu. Afkon'un saldırıları altın kalkanla çarpıştığı anda, o savruldu.

Nereye düştüğünü görmeden, o çoktan gitmişti. Gölgelerde kaybolmuştu.

İşte bu noktada Raven'a muhtemelen bu adamın... çok zorlu bir rakip olacağı kaydoldu.

Gözlerini kısarak etrafındaki her şeyi inceledi.

Onun on adım içinde, her şeyi görmek kolaydı çünkü ışık, parlaklığını yayacak kadar güçlüydü ve karanlığı uzaklaştırıyordu.

Ancak bu savaşı vermek için seçtiği zaman, onun aleyhineydi.

Akşam saatlerinde gelmişti ve şimdi geceye doğru ilerlemişti.

Gece ilerledikçe durumu daha da zorlaşıyordu, bu onun için daha az avantajlı hale geliyordu.

Çünkü gece görüşü son derece sınırlıydı.

Afkon, onun görüşünün sınırlı olduğunu keşfettiği anda ona karşı avantaj elde edecekti. Bu, sürekli savaşmak zorunda oldukları bir savaştı.

Ve o aptal değildi, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Raven'ın, bu zaman diliminde Afkon'u yenmesi gerekiyordu. Bu, bu durumdan çıkmanın tek yoluydu. Bu yenilgi ne şekilde olursa olsun.

Ya da kaçabilirdi.

Ama onun gözleri, pes etmeye istekli birinin gözleri gibi görünmüyordu.

Bu noktaya kadar çok savaştı.

Şimdi büyük bir dezavantajda olduğu için bunu bırakmayacaktı.

Şanslar ne zaman onun veya Northern'ın lehine oldu ki?

'Lanet olsun... Onu bırakmama nefret ediyorum...'

Bu, belki de son anı olabilecek bir karar anında, Raven kendini sadece bir kişinin düşünceleriyle baş başa buldu.

Gece yumuşak bir karanlığa bürünmüştü, derinlere inerek her parıltılı ışık izini unutulmuş bulut katmanlarına yavaşça boğuyordu.

Toprağın altında bu karanlığın duygusal bir yansıması yatıyordu.

Bu hafif aydınlatılmış gecenin ortasında, üç figür yürüyordu ve geride önemli bir yıkım izi bırakıyordu.

Cesetler kaba bir şekilde dövülmüş ve yaralanmış, nefes alacak hava kalmadığı için aç kalmıştı.

Üç figür, arkasındaki yıkıma kayıtsız bir şekilde ilerledi.

Ancak biri, özellikle bu lig için biraz düz ve uygun görünmüyordu.

Yürürken hafifçe titredi ve kendisinden önceki iki figür, bir zamanlar tanıdık olan krallığın harabe sokaklarında cesurca yollarını açarken, onlara zorla yetişebildi.

Birkaç adımın ardından, bir veya iki köşeyi keserek ve kaslı kadın, yollarını engelleyenlere kemik kırıcı darbelerle kolayca saldırarak, daha ne olduğunu bile anlamadan nihayet hedeflerine ulaştılar.

Üçü, metalden yapılmış devasa bir barikatın önünde durdu.

Yaşlanmamış haliyle, kalenin kapısı hala devasa ve korkutucu bir savunma bekçisi olarak duruyordu.

Önünde duran iki askeri gölgede bırakıyordu.

O kadın—kadınlardan biri, görünümünde vahşilik yazılı olan, öne doğru adım attı.

Duraksadı, derin kırmızı gözlerinde gizli bir duygusallıkla çevresine bakındı.

Bunu söylemeyecekti, kimse söylemeyecekti, ama bu yer kesinlikle anıları geri getiriyordu.

Birçok kişinin canavarlara dolu bir Çoraklığa atıldığı ve hayatları için çaresizce savaşmak zorunda kaldığı gerçeği göz önüne alındığında, onları iyi anılar olarak sınıflandırmak haksızlık olurdu.

Ama bu, iyi zamanların en fazla elde edebilecekleri şeydi.

O, kendisi, o zamanların sağladıkları için kaderin en azından onlara biraz adil olduğunu söylemişti.

Barış, bağlar.

Ama bu noktada.

'Siktir et kader'

Annette, kaderin bunda hiçbir rolü olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Bu yüzden bu durum onu herkesten daha çok üzüyor.

Herkesten en az istediği şey, birlikte durmalarıydı. Ve bunu düşündükçe, bu durum hakkında daha da sinirleniyordu.

Braham'ı uzun zamandır parçalamak istemişti ama Raven ve Gilbert onu çok korumuşlardı.

Elbette, onun ne kadar değerli bir varlık olduğunu biliyordu. Ama Braham gibi sadece kendini düşünen adamların, sonunda iğrenç sıçanlar haline geldiğini de biliyordu.

Büyük bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi.

Kenardaki ıssız durum, öfkesinin eşiğine itiyordu ama sakin kalması gerekiyordu.

O kadar akıllıydı ki kendisine bu kadar ders vermeyi başardı.

Gözlerini kapatıp nefes egzersizini yapmak için önündeki adamlara baktı.

Gözleri güçlüydü, onları neredeyse pantolonlarını ıslatacak kadar korkutmak için ekstra bir çabaya ihtiyaç duymuyordu.

“Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir zamanlar yoldaştık. Seninle bir derdim yok, ama seni öldürmek zorunda değilim. Tarafını seçmek için başka bir şansın var. Birçok kişi böyle bir şansı sık sık bulamaz.”

Gözleri onlara ciddi bir şekilde kısıldı.

“Gerçekten Braham'ın yaptıklarının doğru olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bizi, hepimizi sattı, böyle bir adamın sadakatinizi değerli bulduğunu düşünmenizin sebebi ne?”

Koruma görevlileri onun önünde duruyordu, onları katlanmak isteyen korkuya rağmen, gözlerinde kararsız ama takdire şayan bir kararlılıkla onun gözleriyle buluştular.

Bunlardan biri sonunda konuştu,

“Parti üyesi olduğumuz günden beri, her şeye rağmen sadakat yemini ettik ve onun partinin en iyi çıkarları için çalıştığına inanıyoruz. Bizi aile olarak adlandırıyor, eğer genç efendi Braham'ın hepinizin güvenini kırdığını düşünüyorsanız, o zaman hepimizi sattık demektir.”

Hemen konuşmayı kesti—bir saniye bile geçmeden—başı havanın kendisi tarafından sert bir şekilde ezildi, korkunç bir manzara bırakarak.

Ellis neredeyse kusacak gibi oldu ve iki bedenin cansız bir şekilde yere düştüğünü görünce hızla döndü.

Annette, yanındaki kadına bir göz attı ve ifadesiyle bununla ilgili bir sorunu olup olmadığını onayladı.

Hemen cevabını aldı ve öne doğru ilerledi.

Kapının önünde durdu, yukarı baktı ve dişlerini sıktı.

“Vay, bu Kapıyı her zaman sevdim…” diye mırıldandı.

Sonra birkaç adım geri çekildi, yumruğunu o kadar sıkı bir şekilde sıktı ki, geri çektiğinde kaslarının her lifinde ham gücün aktığını hissetti.

Ön kolunda damarlar, inanılmaz bir şekilde güçlenirken belirdi.

Ve sonra ileri atıldı ve yıkıcı darbesini savurdu.

Geceyi yankılandıran ve yeri titreten bir darbe.

Ancak ardından öyle mükemmel bir görgü kuralları geldi ki, kimse hiçbir şeyin işe yaramadığını düşünmeye kapılabilirdi.

Ancak bir sonraki saniye…

Kapı gıcırdamaya başladı. Gıcırdamayla başlayan şey, ağır bir şekilde sarsılmaya başladı.

Birden, Jeci, Ellis'i yakasından tutup geri fırlattı.

Tam o anda, kapı parçalarına ayrıldı ve metal parçaları her yere fırlayarak çevredeki yapıları yok etti.

Yıkım bununla da kalmadı, duvarlar yavaşça çökmeye başladı—bu, her iki bekçinin zorlu on yıllar boyunca birbirlerine ne kadar dayanıklı bir şekilde tutunduğunun kanıtıydı.

Annette, kapının son öfkesine rağmen cesurca durdu, gözlerini zar zor kapattı ve kendisine doğru gelen parçaları yumruklayarak uzaklaştırdı.

Sonra duvar çökerken gözlerini kapatmak ve başka tarafa bakmak zorunda kaldı, her şeyi toz ve taşla kapladı.

Gece derinleşiyordu, toz dumanı durumu daha da zorlaştırıyordu.

Ancak gözlerini açmadan önce daha fazla beklemedi.

Açtığında derin bir nefes aldı.

'Ah, kahretsin, Kuzey'de olduğunu sanmıyorum... bu herifler bizi bekliyordu'

Onun önünde en az üç yüz adamdan oluşan bir birlik vardı.

Farklı türde zırhlar ve silahlarla donanmış ama ortak bir şeyle silahlanmışlardı.

Yüzlerinde eğitilmiş, disiplinli ve kararlı bir ifade vardı.

Annette ve Jeci'nin dışarıda karşılaştığı her şey, bu eğitimli Sloria grubuyla kıyaslanamazdı.

Şatonun duvarlarının üzerinde açık bir balkon vardı ve üzerinde dört kişi duruyordu.

Balkonun terasına yaslanmış bir kişi, güzel mavi gözlerini zarif bir şekilde Annette'e çevirmişti.

"Eğitmen Annette, uzun zamandır görüşemedik. Hoş geldin... Bu işi bir kez ve herkes için bitirmeye mi geldin?"

Annette yukarı baktı ve gülümsedi ama gülümsemesi, yeşil saçlı çocuğu görünce yavaşça soldu.

Dişlerini sıktı ve öfkeyle bakışlarını ona çevirdi.

"Oh, o larva oğlu"

Lotheliwan ormanını ve Sloria'nın çöl ovalarını ayıran nehrin derinliklerinde, suyun derinliklerinde pasif bir su canavarı yatıyordu.

Her iki bölgede de taşınan yıkım havasına rağmen, nehrin yüzeyi mükemmel ve durgundu, gökyüzünün soğuk kucağında birbirini destekleyen iki hilal ayı yansıtıyordu.

Nehrin kenarında sürünen, neredeyse bir yılan boyutunda biraz büyük bir solucan vardı. Uzakta yatan ölü canavarlardan önemli bir parçayı yedikten sonra görünüyordu.

Kuru kumda yavaşça süründü ve kısa süre sonra suya daldı.

Nehrin sol kıyısında, solucanın girdiği yerde, siyah saçlı küçük bir çocuk duruyordu. Eğilmiş bir şekilde solucanı dikkatle izliyordu, ta ki solucan nehre girene kadar.

Sonra, gözlerinde kararlı bir ifadeyle nehre baktı.

Yere dokundu ve hafif bir titreşim hissetti. Bu, onu hızla ayağa kalkmaya teşvik etti.

Bir kez daha nehre baktı ve titreşimin geldiği yöne geri döndü.

Biri ona doğru geliyordu, yerin titremesine neden olacak kadar güçlü adımlara sahip dört ayaklı bir yaratık.

Gözlerini kısarak küçük bir gülümseme belirdi,

"Umarım bu, bana zaman kazandırır."

Sonra yavaşça havaya karıştı.

Birkaç dakika sonra, Bay Fluffy güçlü adımlarla ve sabit bir hızla nehre doğru koştu.

Kuzey, gözleri sert bir şekilde kısılmış olarak onun üzerindeydi. Önündekine odaklanmış gibi görünüyordu ama aslında derin düşüncelere dalmıştı.

Raven'ın gözlerini düşünmekten kendini alamadı. Yavaş yavaş ne olduğunu, kim olduğunu kabul ediyordu.

Artık kimseyi yargılamak istemiyordu, ikiyüzlü olmak istemiyordu ve en önemlisi, istediği gibi yaşamak ve istediği şeyleri yapmak için üzülmeyecekti.

Bu, lanetli kaleye intikam almak için, malikanesini yakmaya ve Fluffy'yi öldürmeye cüret ettiği için olmalıydı.

'Aslında, belki de geri dönüp Afkon'a benimle karşılaştığında ne olacağını göstermeliyim.'

Karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve Fluffy'ye daha yakın eğildi, canavarı adımına biraz daha hız katmaya yönlendirdi.

Ama aniden Northern'ın [Duyusu] bir şey fark etti ve onu aniden durdurdu.

Bunu tam olarak anlamıyordu ama bir şeyler yanlış gibiydi.

Nehirden neredeyse yüz metre uzaktaydı, yüzey sakindi, hava karanlık ve serindi, aslında soğuktu.

Başını çevirdi, yavaşça etrafını gözlemledi ve sonra tekrar önüne döndü.

'Kesinlikle bir şeyler yanlış, bunu hissedebiliyorum.'

Gözlerini kısarak, Kaos Gözleri hiçbir şey seçemedi.

'Belki bu, Soul Eyes'ı geliştirmek için bir fırsattır. Bu belirsiz his ne olduğunu bilmeden ilerlemeyi riske atmak istemiyorum'

Northern derin bir nefes aldı ve panelini çağırarak aşağıya baktı.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz]^3

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Çocuğu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [1299/3000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/3]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Ölüm Bakışı] ve 9 diğerleri.

'Bir yeteneği geliştirmek ne kadar tutuyor, bir bakalım'

[Sahip Olunan Yetenek - 3]

Yetenek: Gelişmiş Klonlama

Sınıf: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Ben, Kendim ve Ben]

Açıklama: [Ben tekim, sadece ben, kendim ve ben! Diğerleri beni güçlendiriyor.]

Yetenek Yeteneği: [Kendi Klon], [Diğer Klon]

Nitelikler: [Hepsi Aynı]

[Artık Kopyalanmış Yeteneklerin Nitelik bilgilerini görüntüleyebilirsiniz.]

Yetenek Gelişimi: [0/600]

Yetenek: Soul Eyes

Sınıf: [C]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Kör Şarkı]

Açıklama: [Uzak ufuklarda bir melodi, çirkin olanı ötesindeki bir dünyaya yönlendirmek için çağırıyor]

Yetenek Yeteneği: [Gör]

Nitelikler: [Duygu]

Yetenek Gelişimi: [0/400]

Yetenek: [Rüzgar Adımları]

Yetenek Sınıfı: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Rüzgarın Bacakları]]

Açıklama: [Rüzgarın ayakları yoktur, ama seninle birlikte, gururla yürür, hafifçe basarak ve yolu kolayca aşarak ilerler]

Yetenek Yeteneği: [Hızlı Koşu], [Shunpo], [Zaman Sarsıntısı], [Sonic Patlama], [Esinti]

Özellik: [Rüzgar Yolu]

Yetenek Gelişimi: [0/600]

[Kopyalanmış Yetenek –1]

Yetenek: Silme

Sınıf: [B]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Unutulmuş Lanet]

Açıklama: [Gözünü diktiği her şeyi lanetleyen öfkeli bir lanet]

Yetenek Yeteneği: [Kilit], [Aç]

Özellikler: [Güçlü Mühür]

Yetenek Gelişimi: [0/500]

Bunlar, şu anda sahip olduğu hem Kopyalanmış hem de Sahip olduğu Yeteneklerdi.

Hepsi üzerinde göz gezdirmek için birkaç saniye aldı, sonra şu anda önemli olan panele geri döndü.

Sonra, Duygu Gözleri Yetenek Gelişimine dört yüz yetenek parçası yatırdı.

Hemen üzerinde yeni bir panel belirdi.

[Yetenek: Duygu Gözleri (C–sınıfı) Yetenek: Duygu Görüşü (B–sınıfı) olarak evrimleşmek istiyor musunuz]

'Tabii ki, neden olmasın.'

[Evolving talent]

Pano bir süre devam etti, sonra kayboldu ve tekrar belirdi.

[Tebrikler]

[Yetenek: Ruh Gözleri (C sınıfı) Yetenek: Ruh Görüşü (B sınıfı) olarak evrimleşti]

[Sahip olunan Yetenek –3]

Yetenek: Ruh Görüşü

Sınıf: [B]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Kör Şarkı]

Açıklama: [Uzak ufuklarda bir melodi, çirkin olanı ötesindeki bir dünyaya yönlendirmek için çağırıyor]

Yetenek Yeteneği: [Ruh Gör]

Özellikler: [Tehlike Duyusu]

Yetenek Gelişimi: [0/500]

O daha fazla yetenek kazanmadı ama önceden var olan yetenek ve Özellik kesinlikle bir şeyler yaşamıştı.

Kuzey'in söylenmesine gerek yoktu, bunu bilmeden önce. Anında, yetenek evrimleştiği gibi, sadece beş duyusundan gelen algı anormal bir seviyeye yükselmedi.

Ve birkaç dakika önce hissettiği o duygu anında çok daha net hale geldi ve bunun etrafında anında dokunmuş olan Boşluk gücünün etkisine katkıda bulunduğunu hissedebiliyordu.

Kuzey artık sadece şeyleri algılamakla kalmıyor, aynı zamanda tehlikeleri meydana gelmeden önce açıkça algılayabiliyor.

İyi bir ilerleme kaydedildi ama ne yazık ki Northern herhangi bir kutlama havasında görünmüyordu.

Tehlike algısı nedeniyle bu sefer neyin yanlış olduğunu tam olarak biliyordu.

Mr Fluffy'den indi ve canavarın tüylerini okşadı, sonra ona şöyle dedi.

"Üzgünüm dostum, seni terk etmek istemiyorum ama başka seçeneğim kalmadı. Bu sefer kenarda oturmanı isteyeceğim."

Ancak canavar itiraz edercesine homurdandı, gözleri kararlılıkla odaklanmıştı.

Northern, o gözlerin ne söylediğini anlayabiliyordu: Mr Fluffy bu sefer gitmeye hazır değildi, hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

Northern özellikle endişeliydi çünkü sadece derinlikte ne olduğunu bilmiyordu, tehlike hissi onun üzerindeki tehdidin büyüklüğünü algılayabiliyordu.

Ve bu yüzden suya bakmadan bile bunu anlayabiliyordu.

Kirithon'dan çok daha güçlü bir canavardı, onu gemisini kaybetmesine neden olan iğrenç canavarla karşılaştırmak istemiyordu, o başka bir seviyedeydi.

Ve eğer israf edilen fazla Ruh çekirdekleri olmasaydı, muhtemelen ölmeyecekti.

Ancak bu olay sayesinde, Northern güzel bir kazanç elde etti ve şu anda aklında Soul Core'ların birkaç kullanımını gözden geçiriyordu.

Bununla birlikte, bu konuda derinlemesine düşünmemişti çünkü bu zaman değil.

Kum solucanı muhtemelen çok daha güçlüydü, bir sebepten dolayı, kendisine en yakın tanım Kirithon'dan başkası olamazdı.

Ancak Northern, o derinlikte ne olduğunu biliyordu, bu yüzden durum daha da tüketiciydi.

O okyanusun derinliklerindeki dehşet birkaç ay içinde aniden olgunlaşmadıysa, böyle etkileyici bir varlığa sahip olamazdı.

Northern yumruklarını birbirine vurdu ve parmaklarını çıtlattı.

"Neyse, bunun ne önemi var. Her halükarda onu öldüreceğim."

Hızla ilerledi ve Mr Fluffy dikkatlice arkasından geldi.

Canavar, nehir kenarına yaklaştıkça daha da alçalmış gibi görünüyordu.

Kenardan beş metre uzaklığa geldiklerinde, Mr Fluffy daha fazla gitmeyi reddetti.

Beyaz canavar yavaşça kulaklarını indirerek çömeldi.

Kuzey, endişeli bir şekilde canavarın davranışını gözlemledi ve nehre geri baktı.

Yüzeyi temiz ve berraktı, gökyüzünü ve özelliklerini yansıtıyordu.

Ama Kuzey'in tehlike hissi her zamankinden daha canlıydı, başını ağrıtıyor ve boynunun arkasını soğuk hissettiriyordu.

"Yanılmam mümkün değil, o nehrin derinliklerinde bir şey var.

Hesaplanmamış bir şey…"

Kuzey, aniden savaştığı canavarları hatırlamaya itildi. Rift'te veya ayrılmadan önce etrafta onların türüyle hiç karşılaşmamıştı.

Şimdi, bu…

Kuzey iç çekti ve zırhının katmanları arasında gizlenmiş gümüş kolyeyi okşamayı başardı.

Ardından suya baktı ve içine atladı.

Kuzey suya daldı, ağzından baloncuklar çıkıyordu, başlangıçta nefes almak zordu.

Ancak, boynundaki gümüş kolye parlamaya başladı ve Kuzey kendini orada normal hava varmış gibi kolayca nefes alırken buldu.

O, nehrin karanlık derinliğine baktı ve daha derinlere dalmaya başladı.

Birkaç dakika daha yüzdükten sonra durdu. Derinlik, sıradan bir derinlik değildi.

Çok karanlık ve tehditkâr bir yerdi, Northern daha fazla gitmemeye ve bunun yerine Kaos Gözlerini kullanmaya karar verdi.

Ve öyle yaptı.

Ona tanıdık bir şey çarptı.

Hemen, gerçek ona aydınlandı, havayı geri kazanmak için çaresizce kendini yukarı fırlattı.

Ama tentaküller ondan daha hızlıydı, uzaklaşmadan önce bacaklarının etrafında dolanarak onu derinliklere çekti.

Kuzey, soğuk, kaygan tentakların bacaklarının etrafında dolandığını hissederek, onu nehrin karanlık derinliklerine çekti.

Kurtulmak için mücadele etti, ama tutuş çok güçlüydü, onu acımasız bir güçle çekiyordu.

Elini açtı ve karanlık stilettoyu somutlaştırdı, bu bulanık sularda hız ve hassasiyetin müttefikleri olacağını biliyordu.

Su baskısı daha da arttı, daha derinlere çekilirken kulakları acı bir şekilde patladı.

Kesinlikle, nefes almakta zorlanmıyordu, ama karanlık bunaltıcıydı ve görüş mesafesi sınırlıydı.

Kaos Gözlerini etkinleştirdiğinde, etrafındaki dünya ince bir şekilde kayarak çevresinin gerçek doğasını ortaya çıkardı.

Kirli su daha net hale geldi, onu aşağı çeken sarmallar daha görünür oldu.

Kuzey, karanlık stilettosuyla sarmallara saldırdı, bıçağı kalın, lastiksi uzantılardan geçerek kesti.

Yaratık, şiddetli bir sarsıntıyla yanıt verdi, onu devasa bedenine daha da yaklaştırdı.

Aşağı inerken, canavarı gördü: biraz mutasyona uğramış bir ahtapot gibiydi, kolları dikenli sivri uçlarla kaplıydı, bedeni hasta bir yeşil parıltıyla puls ediyordu.

Yaratık sadece bir canavar değildi; bir iğrençlikti, bir Yıkıcıydı, bilinmeyen bir güç tarafından bozulmuştu.

Kuzey, hızlı bir hareketle bedenini döndürdü ve bir başka sarmalı kesti.

Çevresindeki su, karanlık, mürekkep gibi kanla bulanıklaştı, Yıkıcı acı içinde çığlık attı, ses suyun içinde titreşti.

O, dikkat dağıtma anını kullanarak kendini uzaklaştırdı, ama yaratık acımasızdı.

Daha fazla sarmal fırladı, onu bir kez daha yakalamayı hedefliyordu.

Kuzey'in zihni, sarmalların arasından kaçarken hızla çalışıyordu. Elbette, nefes alabileceğini bilmek, bu savaşta suyun içinde kazanabileceği anlamına gelmiyordu.

Mücadelenin yüzeye çıkması için bir yol bulması gerekiyordu. Bu iğrenç şey ne olursa olsun, burasının kendi bölgesi olduğunu çok iyi biliyordu.

Northern, onun peşinden gitmeye istekli olacağını düşünmedi. Bu da demek oluyordu ki, onu zekasıyla alt etmesi gerekiyordu.

Akıllılık konusuna gelince, Northern bu konuda kafasını güvenle kaldıracak durumda değildi. Ama bu durumun ona gerçekten bir seçenek sunduğu da söylenemezdi.

Canavara baktı, karanlığın engelleyici etkisi ortadan kalkmıştı, yaratığın parlayan gözlerini fark etti ve bir fikir oluştu.

Suyun içinde manevra yaparak, kıvrılan tentakullardan kaçındı ve yaratığın başına doğru yüzdü.

Yaklaştıkça, merkezi gözü görebildi; devasa, parlayan bir küre, her şeyin gücünün kaynağı gibi ışıldıyordu.

Yıkıcı kükredi, niyetini hissederek, tentakullardan oluşan bir saldırı başlattı.

Northern, saldırılardan kaçınarak çevik bir şekilde aralarından geçti ve stilettoyu savunma aracı olarak kullandı.

Parlayan göze odaklandı, çünkü bu onun en iyi şansıydı. Acı veren bir saldırı, Yıkıcı'dan bir anlık uzaklaşmasını sağlayacaktı.

İyi giderse, bu zalim su mogulu öfkelenir, sahip olduğu her türlü aklı kaybeder ve onu yüzeye kadar takip eder.

Güçlü bir itişle, stilettoyu göze sapladı ve bıçağı döndürdü. Yaratık seğirtti, tentakulları çılgınca savruluyordu.

Northern, yaratığın çırpınmasının gücüyle geri savruldu.

Yaralı canavardan hızla uzaklaşarak kendini toparlamayı başardı.

Yıkıcı'nın çığlıkları suyun içinde yankılandı, saf bir acı sesi.

Ama henüz bitmemişti.

Gözleri kamaşmış ve öfkeli olan yaratık, suyu öfkeyle çalkalayarak rastgele saldırmaya başladı.

Northern, dikenli bir tentakülün Twilight Dawn'ın kol korumasına sürtünmesiyle keskin bir acı hissetti ve derin bir yarık bıraktı.

Acıyla yüzünü buruşturdu ama acının onu yavaşlatmasına izin vermedi. Yüzeye çıkmalı, yeniden toplanmalı ve bir sonraki hamlesini planlamalıydı.

Yukarı doğru yüzdü, ama Yıkıcı onu bırakmaya hazır değildi. Ardından hızla ilerledi, devasa bedeni güçlü bir akıntı oluşturarak onu geri çekme tehdidinde bulundu.

'Aman Tanrım... ne oluyor burada?'

Yaratığın hareketinin gücü, su kütlelerine bir komut gibiydi.

Yüzme daha zor hale geliyordu, sanki tüm su, Northern'ın bedenine tırmanarak onu yavaşlatmaya çalışıyordu ki Devastator yetişebilsin.

Ve Northern bunun olmasını istemedi.

Gözlerini kısarak, yavaşça eterik bir mavi ışıkla parlayan gözleriyle mırıldandı.

"Sonic Surge"

Northern, suyun içinde bir pervane gibi ileri fırladı, gücü tüm derinlikte yankılandı ve suların titreşimi ile baloncuklar oluşturmasından, nehirin derinliklerinde iki büyük görünmez gücün kargaşaya neden olduğu anlaşılabiliyordu.

Yüzeyde, kargaşa yansımaya başladı, su yüzeyi dans etmeye ve kabarcıklar çıkarmaya başladı, sanki suyu boynundan yakalayan bir şey, içinde tuttuğu az miktardaki havayı boğmaya başlamıştı.

Bu arada, nehir kenarında, Bay Fluffy dikkatle bunu izliyordu, mavi gözleriyle her an dışarı çıkacak olan herhangi bir şeye atlamak için kararlılıkla toprağa pençelerini kazıyordu.

O cesur mavi gözlerin derinliğinde hâlâ bastırılmış bir korku vardı.

Northern kendisini daha hızlı fırlatacak kadar güç yaratmış olsa da, bunun bir sınırı vardı.

Karada Sonic Surge kesinlikle onu millerce daha hızlı fırlatırdı, ama su altında hareketi büyük ölçüde kısıtlanmıştı, nehir kenarına yakın olmasına rağmen, arkasında öfkeli bir alevle ona yaklaşan Devastator vardı.

Northern çaresizce etrafa bakındı, avantajına kullanabileceği bir şey arıyordu.

Nehrin tabanından dışarı fırlayan keskin kayalıklara bir grup görünce, kafasında bir fikir belirdi.

Kayalara doğru yüzdü, Yıkıcı onun peşindeydi.

Kayalara yaklaştıkça, hareketini mükemmel bir şekilde zamanladı ve dişli kenarların arasından hızla geçti.

Yaratık, kör ve çılgın bir şekilde kayalara çarptı ve keskin uçlara saplandı.

Çevresindeki su kana bulanmıştı, Yıkıcı'nın hareketleri zayıflıyordu.

Northern, onun ölü olup olmadığını görmek için beklemedi.

Yükselmeye devam etti, boynundaki kolyenin yardımıyla rağmen akciğerleri yanıyordu.

Su yüzeyine çıktığında, hava için nefes nefese kaldı, serin gece havası akciğerlerini doldurdu.

Hemen, Bay Fluffy ona doğru fırladı ve dişleriyle onu nehir kenarına çekti.

Northern kumun üzerine yığıldı, su altında nefes almasına rağmen akciğerleri hala yanıyordu ve yorgunluk derinlemesine yerleşmişti.

O irkildi ve hızla kendini destekledi. Bunu yaparken, yanında bir kopya belirdi ve paslanmaz çelik şekil aldı.

Kuzey'in zırhı siyah kıvılcımlara parçalandı ve o kıvılcımların akışından daha da vahşi ve karanlık bir metal zırh şekillendi, bu zırhtan çok daha güçlüydü.

Grengar'ı tuttu, mavi gözlerini suyun yüzeyine odakladı ve mırıldandı

: "Geliyor"

Nehrin yüzeyi, Devastator ortaya çıktığında şiddetle dalgalandı, devasa, atardamar gibi vücut suyun içinden korkutucu bir hayalet gibi fırladı.

Ay ışığı, her biri hedefini ararken çılgınca savrulan dikenli kollarında parladı.

Northern ayakta durdu, kasları gergin ve hazır, zırhı karanlık, neredeyse kötü niyetli bir parıltıyla parlıyordu.

“Geri çekil,” Northern, sesi kararlı ama sakin bir şekilde Mr. Fluffy'ye komut verdi.

Canavar tereddüt etti, gözleri sadakat ve korkunun bir karışımını yansıtıyordu.

Düşük bir kükreme ile Mr. Fluffy birkaç adım geri çekildi, gerekirse harekete geçmeye hazırdı.

Northern'ın mavi gözleri, Yıkıcı'nın parlayan, kanlı gözleriyle kilitlendi.

O, yaratığın içinden yayılan nefret ve acıyı görebiliyordu; öfkesi hissedilir derecede yoğun, sanki ona karşı kişisel bir kin besliyormuş gibiydi.

Nehrin kıyısı titredi, canavar kendini karaya daha fazla çektiğinde, muazzam ağırlığı yerin sarsılmasına neden oldu.

Northern, Grengar'ı sıkıca kavradı, her iki kenardaki ikiz kılıçlar, kendi Kaos'u ile uyumlu bir özle vızıldıyordu.

Derin bir nefes aldı, kendini merkezledi, ardından ileri fırladı, hareketleri hız ve hassasiyet bulanıklığıydı.

İlk tentakül saldırdı, ama Northern zaten hareket ediyordu.

Saldırıyı yan geçerek, Grengar'ı döndürdü ve yan tarafında tırmanırken uzantıyı hızlı, ustaca bir hareketle kesip geçti.

Yıkıcı kükredi, çığlığı boğuk, başka bir dünyadan gelen bir sesle geceyi yankılayarak yayıldı.

Northern'ın klonu, zaman kaybetmeden ileri fırladı ve hareketlerini mükemmel bir şekilde yansıtarak çatışmaya katıldı.

Birlikte, yaratığın etrafında dans ettiler, savunmasız noktalarına acımasız bir verimlilikle saldırdılar.

Klonun hafifçe kavisli kılıcı, Devastator'un derisine çarparak her güçlü darbe ile etrafa kıvılcımlar saçtı.

Devastator, kör olmasına rağmen, hızla uyum sağlıyormuş gibi görünüyordu.

Geriledi, ardından tentakellerini geniş bir yay şeklinde aşağıya doğru vurdu, Northern ve klonunu tek bir yıkıcı darbe ile ezmeye çalıştı.

Northern yana doğru yuvarlandı, darbeden kıl payı kaçarken, klonu tentakelleri bir dizi hassas parry ile deflected etti.

Bir anlık nefes alma fırsatı olmadan, Northern ileri atıldı, yaratığın başına nişan aldı, ancak Devastator onun hamlesini önceden tahmin etti.

Bir dikenli tentakeli yıldırım hızıyla savurdu, Northern'ı hazırlıksız yakalayarak kumun üzerine savurdu.

Northern'ın yan tarafında acı patladı, duraksayarak kaymaya başladı.

Dişlerini sıktı, tam zamanında kendini kaldırarak klonun birkaç tentakelle sarıldığını gördü.

Bir bilek hareketiyle, Northern, canavarı deli bir yarasa gibi yutan siyah alevlerin bir dalgasını gönderdi.

Yıkıcı, yürek parçalayıcı bir çığlık attı, derin acı içinde kıvrandı. Ama Northern umursamadı. Dikkati, ikiz bıçaklı sopayı ustaca döndürürken keskin bir kenara kesildi ve tekrar ileri fırladı.

Çirkin yaratığa yarı yolda daha da yaklaşırken, Northern hızla ileri fırladı, kılıcını tekrar döndürerek canavarın görünüşte delinemez derisinde derin yaralar açmaya başladı.

Yıkıcı acı ve hayal kırıklığı içinde uludu, devasa bedeni çırpınarak vahşice saldırdı.

Northern fırsatı değerlendirdi ve Grengar'ı yaratığın yanına derinlemesine sapladı.

Koyu, mürekkep gibi kan yaradan fışkırdı, kumun üzerine sıçrayarak nehir kenarını lekeledi.

Yaratık geri çekildi, kalan tentakülleri Northern'ı atmak için çaresizce çırpındı.

Ama o sağlam durdu, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Hızlı, hesaplanmış bir hareketle, bıçağı döndürdü ve Yıkıcı'nın etine daha derinlemesine sapladı.

Bir tentakül ona doğru savruldu, ama Northern'ın kopyası onu engelledi ve darbenin ağırlığını üstlendi.

Klone sendeledi, şekli titredi ama yerinde durdu, saldırgan uzuvla acımasız bir verimlilikle kesmeye başladı.

Kuzey, yaratığın gücünün azaldığını, hareketlerinin yavaş ve uyumsuz hale geldiğini hissetti.

Gözlerini kısarak, son bir güçlü itişle Grengar'ı yaratığın kalbine sapladı, bıçak uğursuz bir enerjiyle titreşiyordu.

Bir an için, sessizlik manzaralarında hâkim oldu ve Kuzey gerçekten de o zalim canavarı alt ettiğini düşündü.

Ancak Yıkıcı gözlerini kapatmadı ve hatta kendi gözlerine dik dik bakıyormuş gibi görünüyordu.

Yaratığın kanlı, ölmekte olan gözlerinde pes etmeyi reddettiğini görebiliyordu. Kin, intikam arzusu ve sadece intikam tutkusundan kaynaklanabilecek bir delilik vardı.

Yanılıyor olabilirdi ama o canavarın ona karşı bir kin beslediğinden emindi.

Ağzında acı bir tatla, silahını çıkardı ve yaratığın kanının kumu daha da kirletmesine neden oldu.

Gücü büyük ölçüde azalmıştı ve tüm bedeni yere çakılarak, zeminin biraz titremesine neden oldu.

Kuzey, çift kenarlı sopayı döndürerek siyah kanı sıyırdı.

Canavara son bir bakış attı, hissettiği rahatsız edici duyguyla başa çıkmak zorunda kaldı.

Ne yazık ki, bunu sadece bırakamazdı. Ölmekte olan yaratığın birkaç adım uzağına yürüdükten sonra durdu ve geri döndü, yeni evrimleşmiş ruh görüşüyle onun ruhuna bakarak.

[Canavar Profili - Enfekte]

İsim: [Genç Yıkıcı - Ev sahibi], [Kirithon - Parazit]

Gerçek İsim: [nil]

Rütbe: [Yıkıcı], [Fırtına]

Tehlike Seviyesi: [Felaket], [Zirve]

Özellikler: [yok]

Yetenekler: [nil]

[Not: Bu tamamlanmamış bir süreçtir, Genç Yıkıcı hâlâ hayatı için savaşıyor, öldüğü anda Kirithon bedenine ve yeteneklerine hâkim olur]

Kuzey'in ağzı hafifçe açık kaldı ve onu ne kadar şok ve şaşkınlık içinde olduğunu ifade edecek kelimeler bulamadı.

Elbette, lanet olası şeyin hayatta kaldığını şüphelenmişti ama bu şekilde hayatta kaldığını düşünmemişti.

Ve hatta bir Yıkıcı rütbesindeki canavarın bedenine girmeyi başarmıştı.

'Su altındaki zorba gerçekten büyük bir mesele... Raven'ın o zaman buna karşı çıkmaması da boşuna değil'

Çünkü kazanamayacağını biliyordu.

Ancak, durumu tamamen daha kötü hale geldi.

Belki de bu savaşı biraz kolaydı çünkü Yıkıcı zaten ölmekteydi ve Kirithon ile hayatı için savaşıyordu.

Ancak Kuzey sayesinde o savaşı kaybetti ve her şey çöpe atıldı.

Kuzey'in gördüğü ekstra not doğruysa, bu, her an o canavarı oluşturan kütlenin yükselmeye başlayacağı anlamına geliyordu.

Kirithon'un savaşı kazanması için gereken tek şey, Yıkıcı'nın kendisinin ölmesiydi.

Şimdi, Kuzey tekrar bir düşmanla savaşmak zorunda kalacak, bu düşman sadece bir daha karşılaşacakları günü korkuyla beklemişti.

Hafifçe nefesini verdi, bıkkın bir şekilde.

"Ah, beni kahretsin..."

Hava, bir fırtınadan önceki boğucu sessizlik gibi gerginleşti.

Annette'in kasları, hedefiyle arasındaki ordunun üzerine yıkım salmak için hazır bir şekilde gerildi.

Vermilyon gözleri, çelik eritmeye yetecek bir öfkeyle parlıyordu ve balkonun üzerindeki mavi gözlü adamın kendinden emin yüzüne odaklanmıştı.

Jeci ve Ellis, arkasına doğru yavaşça yürüdü, her ikisi de bastırılmış korku ile karışık bir kararlılık ifadesi taşıyordu.

Jeci için bile, bu kadar çok asker ve sadece üçü olmak fazla gibi görünüyordu.

Annette'e bir göz attı ve bir şekilde ilerleme yolu hakkında hiçbir şey söylenmesine gerek olmadığını hissetti.

Bu durumun nereye gittiğini anlayabiliyordu. Annette geri adım atmayacaktı.

Başını Annette'e çevirmeden, şöyle dedi:

“Şimdi onların sayıları lehine olduğu için geri çekilme planın olmadığını duyduğuma sevindim.”

Annette alaycı bir şekilde gülümsedi, “Ama bu mantıklı bir hamle değil. Bu, üzerimize yağmur gibi yağmaya bekleyen bir grup serseridir.”

Bu noktada Jeci başını çevirdi ve Annette'in yüzüne sert bir bakış attı.

“Eğer bunlar güçsüz sıradan insanlar olsaydı, bu savaş nasıl sonuçlanırdı?”

Annette tekrar askerlere baktı, hepsinin sert ve taş gibi ifadeleri onu korkutmaya çalışıyordu, ama onun kızıl bakışıyla karşılaştırıldığında—bir serçenin bir Anka kuşuyla mücadele etmesi gibiydi.

Annette gülümsedi ve ona yanıt verdi.

“Sanırım bu, bir grup karıncayı ezmekten farksız olurdu.”

Jeci gülümsedi ve başını salladı,

“Tam olarak böyle olacak.”

Konuştuğu an, Annette kaşlarını biraz kaldırmasına neden olan bir şeyi fark etti, ardından kaos öncesi huzuru tadını çıkararak derin bir nefes aldı.

Parmaklarını esnetti, damarlarında çarpan ham gücü hissetti. Ağız kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi ve askerlerine seslendi.

“Son şans, çocuklar. Kenara çekilin ya da değerli kapınızın kaderini paylaşın.”

Ön sıralarda bir huzursuzluk dalgası geçti, ama disiplin sağlam durdu.

Kalkanlar daha sıkı kilitlendi, mızraklar bir dikenler duvarı oluşturacak şekilde aşağı indirildi.

Balkondan Braham'ın sesi, küçümseyici bir tonla yankılandı.

“Şimdi, şimdi, Annette. Eski arkadaşları böyle mi selamlıyorsun? Belki yukarı çıkıp medeni bir şekilde konuşmak istersin?”

Annette'in yanıtı, saf bir küçümsemenin hırıltısıydı.

Hızla hareket ederek, en yakın asker grubuna doğru fırladı.

Elinin öndeki savaşçının kalkanına çarpması, bir gök gürültüsü gibi yankılandı, titreşimler çevredeki askerleri sarsarak geri savurdu.

Ve işte böyle, savaş patlak verdi.

Jeci'nin gözleri daraldı, durumu değerlendiriyordu.

Ellis'i düşen bir taş parçasının arkasına sertçe itti. "Yerde kal," diye hırladı, ardından kendisi de ölümcül bir zarafetle çatışmaya atladı.

Gece havası, çeliğin çarpışması, bedenlerin yere düşmesi ve Annette'in öfkesinin ilkel kükremesiyle doldu.

Doğanın bir gücü gibi safları delip geçti, her yumruğu kemikleri kırıyor ve zırhları parçalıyordu.

Askerler, kırık oyuncaklar gibi havada uçuşuyordu, acı çığlıkları savaşın gürültüsünde kayboluyordu.

Savaş o kadar kolay görünüyordu ki, bunun gerçekten olup olmadığını sorgulamasına neden oldu. Her asker, Annette'e yetenekleriyle saldırmaya çalışırken, kaosa sürüklendi, ama bu çabalar boşa gitti.

Bunlar, her bir güçlerini şekillendiren ve bunu kullanmamalarının mümkün olabileceğini düşünmeyen insanlardı.

Jeci'nin türündeki yeteneğin varlığı asla dikkate alınmamıştı. Eğer dikkate alınmış olsaydı bile, bu kişiler böyle bir durumu öngörme yeteneğine sahip değildi.

Jeci kendisi, onların arasında bir yıkım kasırgasıydı, kan kırmızı mızrağı, soğuk ve acımasız bir yıkım getirmek için yaratılmış kan emici bir çubuk gibiydi.

Hareketleri zarif ve akıcı, hızlı ve kesindi. Birinin üzerine atladı, parmaklarıyla gözlerini oyarak, aynı anda mızrağını diğerinin göğsüne kesmek için savurdu.

Atladığında, mızrağını diğerinin kafasına sapladı ve hızla geri sıçrayarak ilkinin bacaklarını kesmek için yöneldi.

Başka birinin yaklaşmasına fırsat vermeden, onlara doğru atıldı, mızrağını sert ama hayranlık uyandıran bir ustalıkla salladı.

Yukarıya doğru keserek, birini karnından kolayca yararak, kolayca döndü ve aşağıya doğru keserek rakibini parçaladı.

Bir an bile duraksamadan, bir hava akımı gibi ileri fırladı, mızrağını her iki tarafında döndürerek kanı kaba estetik yaylar halinde saçıverdi.

Annette'in yumrukları meteorlar gibiydi, her darbe kırık bedenler ve parçalanmış zırhlar bırakarak kraterler açıyordu.

Ham gücünü gizleyen akıcı bir zarafetle hareket etti, asker kalabalığının arasından geçerken sanki onlar sadece gölgelerdi.

Vermilyon gözleri, en cesur savaşçıları bile tereddüte düşüren bir yoğunlukla yanıyordu.

Çevresindeki sayılardan cesaret alan bir deli asker, kılıcını yukarı kaldırarak ileri atıldı.

Annette'in dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Çocuk kılıcını indirmeden, görünmez bir güç tarafından sıkıştırıldı, düzleşti. Bir kan patlamasıyla patladı.

Korku, etraftaki birçok kişinin kalbini sarstı, ama yine de kan içici hayvanlar gibi dişlerini göstererek ona saldırdılar.

O, birinin bıçağından kolayca sıyrıldı, adamın bileğini yakaladı ve döndürdü.

Kemiklerin kırılmasının mide bulandırıcı sesi, adamın acı dolu çığlığı tarafından boğuldu.

Bir an bile duraksamadan, talihsiz ruhu bir insan çevirici olarak kullandı, onu geniş bir yayda sallayarak ondan fazla arkadaşını havaya fırlattı.

"Bu mu en iyisi? Eğer bana sunabileceğin tek şey buysa, çok hayal kırıklığına uğradım!!" diye kükredi, sesi savaş gürültüsünün üstüne yükseldi. "Büyük ihanetçiden ve arkadaşlarından daha iyisini bekliyordum!!"

Balkondaki mavi gözlü adam—Zephyr, sürdürdüğü cesarete rağmen omurgasında bir soğukluk hissetti.

Bu planına göre gitmiyordu. Gözleri yanındaki koyu saçlı adama kaydı, aralarında sessiz bir komut geçti.

Adam başını salladı, "Onunla ben ilgileneceğim."

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi, balkon korkuluğunun üzerinden atladı.

Bir kuyruklu yıldız gibi düştü ve yere çarptığında zemin sarsıldı.

"Hey!!!" diye seslendi, sesi sahte bir neşeyle doluydu. "Çok uzun zaman oldu. Dans edelim mi?"

Annette'in gözleri, yeni geleni tanıdıkça kısıldı. "Shade!" diye tükürdü, isim dilinde zehir gibi bir tat bıraktı.

"Seni bu kadar motive eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum ki, liderini Güney'de bırakıp benim için geldin."

"Kendini kandırmaya devam et!"

İkisi birbirlerine doğru koştu ve çarpıştılar.

Zephyr'in sağında, balkona yaslanmış ve gözlerini kısmış bir kadın vardı.

"Hey, Zeph..."

“Ne?”

"O kadının giydiği Luinngard İmparatorluğu üniforması değil mi..."

Zephyr, mızrak tutan kadına odaklandı ve gözlerini kısarak baktı.

Diğer askerleri etrafında süzüldü, yüzünde kısa bir süre endişe belirdi.

"Önemli değil, git ve onunla ilgilen, Shila."

Kadın, saçları yüzünün çoğunu kapatarak küçük ağzını ortaya çıkararak gülümsedi ve kendini aşağıya attı.

Şimdi, balkonda kalan tek kişiler Braham ve Zephyr'di.

Shade saldırdı. Yumruğu, çatırdayan mor havayla sarılı, kör edici bir hızla fırladı.

Annette, kollarını çapraz bir blok yaparak zar zor kaldırabildi, darbenin gücü onu geriye kaydırdı.

Kan içgüdüsünü zorla bastıran vahşi bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Sonunda, gerçek bir meydan okuma."

Shade doğruldu ve ona küçük bir gülümsemeyle baktı, "Bunu söyleyen son kişi bir daha dayanamadı."

"Beni dene!!"

İki savaşçı, her darbenin havada şok dalgaları gönderdiği bir öfke içinde çarpıştı.

Shade'in ruh özü ile güçlendirilmiş darbeleri, Annette'in ham fiziksel gücüyle yıkıcı bir dans içinde buluştu.

Bu arada, Jeci kendisini yeni bir rakiple giderek daha fazla zorlanmış buldu.

Shade, Annette ile meşgulken, askerler cesaretlerini bir nebze geri kazanmış gibi görünüyordu.

Yeteneklerinin neden çalışmadığına dair bir cevap bulamasalar da, her taraftan saldırarak durmaksızın çelik ve et dalgası oluşturuyorlardı.

Jeci'nin mızrağı, ardında kan izleri bırakarak kırmızı bir bulanıklık haline geldi.

Bir piruette döndü ve vurdu, her hareketi ölümcül bir sanat eseriydi. Ancak, sınırlı olan insani zarafeti, sadece iki kavisli hançerle donanmış rakibi tarafından eşit şekilde karşılanıyordu.

Üstelik, o sınır daha önce Northern ile yaptığı dövüşle güçlü bir şekilde şekillendirilmişti.

Bir kesik, savunmasını aşarak kaburgalarının boyunca sığ bir yarık açtı.

Acı içinde hırladı ama geri adım atmadı, saldırganını geriye savuran acımasız bir hamleyle karşılık verdi.

Ellis, gizli bir noktadan savaşı büyüyen dehşet ve hayal kırıklığıyla izliyordu.

Jeci'nin tökezlediğini, sayıca üstün olan düşmanlar ve siyah elbiseli bir kadın tarafından neredeyse boğulduğunu gördü.

Annette'i, Shade ile öfkeli bir çatışma içinde, arkadaşına yardım edemeden gördü.

Yine, ve tekrar, her zaman korunması gereken bir pozisyonda olmuştu. Bunun sona ermesini istiyordu.

Fakat, bir kez daha denemek için bile çok korkuyordu. İlk seferde, bu neredeyse hayatına mal oluyordu; onu kurtaran Kuzey'di.

Ne işe yarar ki, eğer savaşa girip, kurtarmak istediği insanlardan kurtarılmak zorundaysa?

'Bunu lanet olsun nefret ediyorum!!'

İçinde bir şey koptu. Ellis ileriye doğru öfkeyle baktı, gözlerinde özverili, tehlikeli bir ışık parlıyordu.

Korku ve öfkenin eşit parçası olan bir çığlıkla, Ellis saklandığı yerden fırladı.

Hançerini çağırdı ve sabit bir rüzgar gibi ileriye doğru atıldı, neredeyse düşecekti ama kendini tekrar toparladı.

"Ben işe yaramaz değilim!" diye bağırdı, çatışmaya dalarak.

İlk vahşi darbesi bir askeri hazırlıksız yakaladı, adamın göğsünde yırtık bir yarık açtı.

Jeci, Ellis'in savaşa daldığını görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Aptal!" diye bağırdı, ama artık onu durdurmak mümkün değildi.

Ellis'in yeteneksizlikte eksik olduğu şey, çaresiz öfkeyle telafi ediliyordu.

Kanıtlamak için, sadece bir yük olmaktan daha fazlası olmak için, dikkatsizce kesip biçiyordu.

Kaosun merkezinde, Annette ve Shade ölümcül düellolarına devam ediyorlardı.

Shade'in güçlendirilmiş darbeleri onu yavaş yavaş zayıflatıyordu, her darbe kollarını uyuşmuş ve karıncalanmış bırakıyordu.

Darbelere rehberlik eden mor hava izinin yanı sıra, her darbe bağlantı kurduğunda, Annette'in kendi ruh özünü emen bir güç patlaması oluyordu.

Ve özünün bir şey tarafından emildiğini anladıktan sonra darbelerinden kaçınmaya çalıştıkça, bunu yapmak neredeyse imkansız hale geliyordu.

Çünkü rakibi bu kadar baş ağrıtıcıydı. Shade, sonuna kadar akıllı, deneyimli bir savaşçıydı.

Onun stillerinde cezbetme, feintleri zahmetsiz ve maskesizdi, Annette başlangıçta bunu öngörülebilir bir form olarak çıkarsadı.

Aslında bir tuzaktı, savaşın her inçinde tuzaklar kuruyordu ve güçlü bir kaba kuvvet prensibiyle şekillenen Annette, tüm girişimi yok etmek umuduyla her seferinde buna çarpıyordu.

Ama her seferinde, onu alt etmeyi başardı. Ve şimdi onun gücü, enerjisi ve özü yavaş yavaş azalmaya başlıyordu.

"Yorgun musun, yaşlı kadın?" Shade alay etti, sırıtarak sinir bozucu bir şekilde.

Annette'in yanıtı, Shade'in çenesine tam isabet eden yıkıcı bir üst yumrukla takip edilen yıldırım hızıyla yapılan bir feint oldu.

Gerileyerek kan tükürdü.

"Hâlâ çok uzaktasın, çocuk," Annette hırladı.

Ancak avantajını sürdürürken, Annette Jeci ve Ellis hakkında endişelenmekten kendini alamadı.

Drifter'ların yeteneklerinden endişe etmeden üzerinden geçebildiğinde ilk başta şok olmuştu.

Ama bunun Jeci'nin işi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Ama Annette'in gücünü ve görünüşe göre Annette'in rakibini bırakmıştı.

Bu da demektir ki, onun yeteneklerinin bir bedeli var. Jeci'yi, hâlâ kendini korurken ama açıkça yorgun görünürken gördü.

Ve Ellis... kalbi sıkıştı, onu beceriden çok daha fazla heyecanla dövüşürken gördüğünde.

Shade, dikkatini dağıldığını hissederek, bir dizi saldırıya geçti. Mor hava, yumruklarının etrafında çatırdayarak Annette'e darbeler yağdırdı.

O fırtınaya dayanabildi, ama her blok, yorgun kollarında acı darbeleri gönderdi.

Umutsuz bir hamleyle, Annette savunmasını bıraktı ve Shade'in yumruklarından biri yanağını sıyırmasına izin verdi.

Acı yoğun bir şekilde hissedildi, ama bu ona ihtiyaç duyduğu fırsatı verdi.

Kendi yumruğu fırladı ve Shade'i güneş sinirine kemik kırıcı bir güçle vurdu.

Savaşçının gözleri, havanın akciğerlerinden çıkmasıyla fırladı. Gerileyerek, nefes nefese kalmış bir şekilde göğsünü tutarak geri adım attı.

Annette durmadı, hemen avantajını değerlendirdi ve Shade'i daha da geri iten bir yumruk yağmuru başlattı.

Ama zafer elinin altında gibi görünürken, acılı bir çığlık havayı kesip geçti.

Yüreği boğazında, bir askerin kılıcı altında Ellis'in düştüğünü görmek için döndü.

O dikkatsizlik anında, Shade saldırdı.

Onun yumruğu, çatırdayan havayla sarılı, Annette'in şakaklarına çarptı.

Dünya, acı ve baş dönmesiyle dolu bir kaleidoskopa patladı.

Ayakta kalmaya çalışırken sendeleyen Annette, Jeci'nin kendi mücadelesini bırakıp Ellis'e yardım etmek için koştuğunu gördü.

Mızraklı kadın, bir şeytan gibi hareket ederek, kendisiyle düşmüş genç adam arasında duran herkesi biçip geçti.

'Ah, lanet olsun...'

O, mücadelenin başından beri böyle olmaması gerektiğini biliyordu.

Her ne kadar haklı olsa da, öfkesi onu bir tuzağa sürükledi, ayrıca şu anda Northern'ı görmediğini de söylemeye gerek yok.

Burada yapmaya geldiği tek şey ölmek miydi? Sadece böyle mi pes etmeliydi?

Sayıca azdılar, silahça üstün değillerdi ve şimdi bölünmüşlerdi.

Zafer, birkaç dakika önce bu kadar yakın görünürken, parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyordu.

Ama Braham ve Zephyr'in durduğu balkona baktığında, her gözenekten kibir fışkırırken, içinde bir şey sertleşti.

'Hayır, böyle bitmesine izin veremem... Bunu yapamam'

"Ne? Nihayet pes etme hissi mi duyuyorsun," Shade, Annette'in etrafında dönerken söyledi.

Sessizlik dudaklarını kilitledi, birkaç saniye sonra Annette ağzını açtı.

"Senin için hiçbir sözüm yok. Ama oldukça hayal kırıklığı, biliyorsun, on yıl boyunca Usta olarak kalmamın tek nedeni bir duvara çarpmam değildi. Aslında, çok iyi bir temele sahiptim, istersem bir akademi eğitmeni olabilirdim. Ama Ul'un bana verdiği güçlerin acımasızlığını keşfettikten sonra, benim kaderim olması gereken şeye karşı savaşmak istedim."

Yukarı baktı, ifadesinde pişmanlık vardı.

'Rughsbourgh'un bunu bildiğini ve beni buraya itmek için Gilbert'i kullandığını bilmiyorum... O herifin bir taşla kaç kuş öldürdüğünü merak ediyorum.'

O derin bir nefes aldı ve başını aşağı indirdi.

"Genç adam Shade, son dualarını et ve bana gel. Artık seni ciddiye alacağım."

Shade hafifçe kaşlarını çattı.

Onun ifadesini fark eden Annette kaşlarını kaldırdı, "Ah, bilmiyor muydun? Ben ruh özü ile bedenimi güçlendirerek seninle savaşıyordum, şimdi yeteneklerimi kullanmayı planlıyorum."

Shade gözlerini kısarak baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Annette başını yukarı kaldırdı, gözlerinde kararlılık parlıyordu, diğer elindeki göz bandını çıkardı.

Aniden, derinliğinden tek bir alev kıvılcımı alevlendi ve hafifçe dans etmeye başladı.

Vuuş!

Şaşırtıcı bir ateş patlaması hayata geçti, her şeyi yutan kırmızı ve altın bir girdap.

Shade'in gözleri, alev duvarı ona doğru yükselirken şokla büyüdü, havada sıcaklık titriyordu.

İlk patlamadan zar zor kaçınarak geri sıçradı.

Onların etrafındaki serseriler o kadar şanslı değildi.

Çığlıkları aniden kesildi, anında kül haline geldiler, zırhları mum gibi eridi.

Annette, ateş fırtınasının merkezinde duruyordu, kan kırmızı gözleri başka bir dünyadan gelen bir ışıkla parlıyordu.

Alevler etrafında dans ediyordu, cildine dokunup soyuyordu ama o bununla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Bir adım öne çıktı ve ayaklarının altındaki zemin çatladı ve kabardı.

“Bu,” dedi, sesi ateşin gürültüsünü aşıp, “tutmaya çalıştığım şey.” Duraksadı ve devam etti, “Ve bu bir koz sakladığım için değil... Bu, etrafımdaki herkes kadar beni de incitiyor, sadece biraz daha toleransım var.”

Vücuduna baktı, “Bunun için gösterecek izlerim var.”

Shade dişlerini sıktı, mor enerji yumruklarının etrafında çatırdadı.

“Önemli değil, seni her halükarda yok edeceğim.”

Öne doğru hamle yaptı, Annette başka bir patlama yapmadan mesafeyi kapatmayı umuyordu.

Ama Annette ona hazırdı. Bileğini çevirerek, ateşten bir kamçı fırlattı.

Shade, altına eğildi ve sıcaklığın saçlarını yakmasını hissetti. Yan tarafa yuvarlandı, sadece başka bir alev tentakülünün onu beklediğini buldu.

Bu, ateşten yapılmış bir hydra ile savaşmak gibiydi.

Her seferinde bir saldırıdan kaçtığında, yerini alacak iki tane daha vardı.

Hava duman ve külle kalınlaştı, nefes almak zorlaştı, görmek zorlaştı.

Balkondan Zephyr, artan bir endişeyle izliyordu.

Bu planın bir parçası değildi. Braham'a döndü, sesi aciliyetle gergin. "Onun yeteneği hakkında bir şey biliyor muydun? Sadece görünmez bir gücü kontrol edebildiğini söylemiştin."

"Yemin ederim, bu tam olarak böyleydi, birlikte yaptığımız tüm baskınlarda, gördüğüm buydu," diye kekelendi Braham.

"Lütfen sus. Tüm bu zamanlar sadece ruhsal salınım kullanıyor olma ihtimali çok yüksek."

Braham kaşlarını çattı,

"Ruhsal salınım, gücün bir blöfü gibidir. Kesmek için bir numaradır..."

Bu, amacının ne olduğunu gösteriyordu. Ama eğer bir şekilde bu blöfü ustaca yönetmeyi başardıysa ve gerçek ruhsal özgürlüğü nasıl gerçekleştireceğine dair bir aydınlanmaya ulaştıysa, bu garip olmazdı. Ve bir büyücü sınıfı için, bu oldukça yapılabilir bir şeydi.

Kaşlarını çattı ve balkona vurdu.

"Lanet olsun."

Zephyr gözlerini Braham'a çevirdi.

"Aşağı inip bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın."

Braham, gözleri titreyerek ona baktı, "Ne demek istiyorsun? Aşağı inemem. Onun benden bir rütbe daha yüksek olmasının yanı sıra, benim yeteneklerime karşı en kötü eşleşme. Sarmaşıklar ve dallar kesinlikle alevlere karşı galip gelemez. Yoksa benim sizin için bir varlık olduğumu kanıtlamadan önce ölmemi mi istiyorsun?"

Zephyr derin bir nefes aldı ve nefesini verdi, ardından dikkatle savaş alanını izledi.

"O zaman sadece üç kişinin üç yüz elli kişilik bir orduyu yok etmemesi için dua etmelisin. Aksi takdirde, bir varlık kanıtlamak en az endişen olacak."

Braham duraksadı, gözleri savaş alanına kaydı.

"Bekle, aşağı iniyorum. Annette ile başa çıkamayabilirim ama kalan iki kişiyle başa çıkabilirim, size benim boş biri olmadığımı kanıtlayabilirim. Özellikle de arkadaşınızın yardıma ihtiyacı var gibi göründüğü için."

Braham haklıydı, kadın Jeci'ye birkaç diğer gezginle birlikte saldırmış olmasına rağmen, zorlandığı belliydi.

Zephyr, savaşın kendi tarafına baktıktan sonra,

"Önce çocuğu öldür."

Braham gülümsedi, "Çok kolay."

Balcony'nin üzerinden atladı ve bir kedi gibi zarif bir şekilde indi, ardından hızla ileri fırladı, Ellis'e arkasından yaklaşırken yerden hızla büyüyen sarmaşıklar bir araya gelerek dolanmaya başladı.

Cehenne'nin kalbinde, Annette ve Shade ölümcül danslarına devam ediyorlardı.

Shade, bir düzine küçük yanıkla kanıyordu, kıyafetleri yanmış ve duman çıkarıyordu.

Ama geri adım atmayı reddetti, saldırıları her geçen an daha çaresiz hale geldi.

Annette ise, savaş devam ederken daha da güçleniyormuş gibi görünüyordu.

Alevler onun iradesine yanıt vererek, Shade'in darbelerini engellemek için kalkanlar oluşturuyor ve ölümcül bir hassasiyetle saldırıyordu.

"Bu kadar mı?" diye alay etti, sesi ateşin gürültüsünün üstüne yükseldi. "Afkon'un kişisel korumasından daha fazlasını bekliyordum."

"Sus! Afkon'u koruyacak kadar bile güçlü değilim!"

Shade, buna karşılık hırlayarak, kendini ona doğru kayıtsız bir şekilde fırlattı.

Yumruğu Annette'in yüzüne doğru fırladı. Bir an, darbenin isabet edeceği gibi görünüyordu.

Ama son anda, Annette'in eli yukarı kalktı ve Shade'in yumruğunu demir gibi bir kavrayışla yakaladı.

Ateş, birleşen ellerinin etrafında dönerken, Shade'in gözleri acı ve şokla büyüdü.

"Sıra bende," diye kükredi Annette.

O, Shade'in momentumunu aleyhine kullanarak döndü. Tek bir akıcı hareketle, onu bahçenin diğer tarafına fırlattı.

Kale duvarına kemik kırıcı bir güçle çarptı ve taşta örümcek ağı gibi çatlaklar bıraktı.

Savaş alanı ateş ve duman kaosuydu, çeliğin çarpışması ve yaralıların çığlıkları havayı dolduruyordu.

Her şeyin ortasında, Ellis korku ve kararlılıkla doğan bir umutsuzlukla savaşıyordu.

Onun hançeri, deneyimsiz ellerinde ağır hissediliyordu, ama tüm gücüyle salladı ve bir dolaşan düşmanı ardı ardına devirdi.

Birden, omurgasında bir soğuk rüzgar esti.

Arkasına döndü, tam zamanında kıvrılmış sarmaşıkların kendisine doğru yükseldiğini gördü.

Ellis geriye doğru sendeledi, bitkileri kontrol eden figürü tanıdıkça gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Braham," diye nefes aldı, titreyen bir savunma ile kılıcını kaldırdı.

İhanet edenin dudakları acımasız bir gülümsemeye büründü. "Merhaba, Ellis. Uzun zamandır görüşmüyoruz, değil mi? Nihayet, anlaşmazlığımızı sona erdirebiliriz."

Sarmaşıklar kamçılar gibi saldırdı, Ellis'i kaçmaya ve zigzag yapmaya zorladı.

O, dagasıyla onlara saldırdı, ama kestiği her sarmaşık için birkaç tane daha yerini alıyordu. Onu boğacak kadar sonsuz bir yeşil karmaşasıydı.

"NEDEN?" Ellis bağırdı, sesi duygudan titreyerek. "Bunu neden yapıyorsun?! Sana ne yaptım ki?!! Hayatımı cehenneme çevirmekle zaten mesajını verdin, neden bu kadar ileri gitmek zorundaydın?!!"

Braham'ın gözleri sertleşti. "Hı? Hala bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülümsedi, "Hayır, Ellis, bu seninle ilgili değil, hiç değil, bu kaçınılmazdı. Bu sefer seni kurtaracak beyaz saçlı çöplüğün olmaması üzücü."

Özellikle acımasız bir sarmaşık Ellis'in göğsüne çarptı ve onu yere serdi.

Ellis, nefes nefese kalarak ayağa kalktı, zırhı ezilmişti.

Jeci ve gizemli kadın birbirlerine saldırmaya devam ettiler.

Kadın, Jeci'nin tamamen savunmasız kalacağını asla hayal etmediği kurnaz ve sinir bozucu bir forma sahipti.

Ancak sorun, yorgunluğun bedenine ve ruhuna yerleşmiş olmasıydı.

Yeteneklerini kullanmanın özünü tüketmesi dışında, daha önce zaten fiziksel olarak yorgundu.

Genellikle, savunması bu kadar kırılmazdı, ama Kuzey ile olan dövüş ona büyük bir zarar vermişti.

Ama her kaçış, her atlayış bir saç telinin inceliğiyle olsa da, o hala oldukça direniyordu.

Annette ve Shade, gürültülü ve titreyen bir çatışmada tekrar karşılaştılar.

Shade, mor dumanlı havayla yanan yumruklarıyla Annette'e doğru fırladı.

O, kendi elleri ateşle parlayarak onun saldırısına doğrudan karşılık verdi.

Onların çatışması, havada şok dalgaları yayarak yakınlardaki serserileri ayaklarından düşürdü.

"Bunu kazanamazsın," diye hırladı Shade, saldırısını sürdürerek. "Sayıca üstün, silahça zayıfsın. Şimdi pes et, belki merhamet gösteririz."

Annette'in yanıtı vahşi bir gülümsemeydi. "Merhamet? Senin gibilerden mi? Yanmayı tercih ederim."

Avucunu ileriye doğru iterek, Shade'in geri sıçramasına neden olan bir alev seli saldı.

Ateş, birkaç talihsiz serseriyi yakaladı; çığlıkları aniden kesildi ve bir anda kül haline geldiler.

Ancak savaşırken, Annette'in keskin gözleri savaş alanının geri kalanını da gözlemliyordu.

Ellis'i, Braham'ın acımasız sarmaşıklarına karşı çaresizce savunurken gördü. Jeci'yi, kuşatılmış ve yavaş yavaş aşırı güçlenirken gördü.

Karnında soğuk bir korku düğümü oluştu.

Kaybediyorlardı. Tüm gücü, tüm öfkesiyle, yine de kaybediyorlardı.

'Hayır,' diye düşündü öfkeyle. 'Bunun böyle bitmesine izin vermeyeceğim.'

Bir isyan kükremesiyle, Annette tüm gücünü serbest bıraktı.

Çevresindeki alevler, o kadar yoğun bir ısı ve ışık patlamasıyla dışarı fışkırdı ki, Shade bile geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ellis! Jeci!" diye bağırdı, sesi savaş gürültüsünün üstüne yükseldi. "Bana gelin!"

Ellis, çağrısını duyduğunda, son güç rezervlerini topladı. Umutsuz bir çığlıkla, onu tutan sarmaşıkları kesip Annette'e doğru koştu.

Braham'ın lanetleri peşinden geldi, ama hain, Annette'in etrafındaki cehenneme çok yaklaşmaya cesaret edemedi.

Jeci de çağrıyı duydu. Süper insan hızında bir patlama ile, rakiplerinden ayrıldı ve savaş alanında koşmaya başladı, mızrağı, yoluna çıkanları temizliyordu.

Annette'e ulaştıklarında, ikisini de yakaladı, onları yakına çekti.

Alevler etraflarında açıldı ve onları koruyan bir ateş kozası oluşturdu.

"Bekle," diye hırladı Annette, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bu zor olacak."

Doğa yasalarını hiçe sayarcasına bir hareketle, Annette mavi-beyaz yanan yoğun bir ateş sütunu çağırdı. Onları sarıp sarmaladı ve etraflarında bir ateş girdabı oluşturdu.

Balkondaki Zephyr gözlerini kısarak baktı. Mavi gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldıyordu.

Elini ileri uzattı ve anında, kıvılcımlar olmadan, güçlü bir beyaz yay ellerinde belirdi.

Bu yay, cennetsel bir örtü gibi görünüyordu. Bulutlarla dövülmüş gibi duruyordu.

İpini çektiğinde, yay bir ışık okunu oluşturdu ve geriye doğru daha fazla çektiğinde ok daha da parladı.

Ateş girdabı yerden fırladığında, Zephyr okunu serbest bıraktı ve ışık oku, havayı yakıyormuş gibi çığlık atan bir sesle kısa mesafeyi kat ederek fırladı.

Ok, ateş girdabına çarptı ve alevlerin her bir plumasını ayıran muazzam bir patlama yarattı ve üçünü de havada farklı yönlere fırlattı.

Zephyr'in dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi, "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun... hmph"

Ancak, hiçbiri yere inmeden, gökyüzünden bir şey düştü.

O, bunu göremedi çünkü hız takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Sonra bir sonraki düştü ve bir sonraki düştü.

Üçünün durumu, onun en az endişe duyduğu şey haline geldi.

Sonra o şeylerden biri savaş alanında düştü ve yavaşça ayağa kalktı.

Yüzü yaşlıydı, sakalları dolgun ve kahverengi saçlarıyla birkaç beyaz tel ile birleşmişti. Gözleri ateşli ve soğuktu.

Fiziksel yapısı durgundu ve gömleği ile yeleği o kadar kirlenmişti ki, artık bu şekilde adlandırılma hakkını kaybetmişti, yine de korkunç bir güç aurası yayıyordu.

Zephyr, balkonu o kadar sıkı tuttu ki, çimento yüzeyi çatladı ve soyuldu.

"Gilbert…”

Yalnızca o değil—Zephyr başını çevirdi.

"Helena... de mi?"

Tüm güçlü insanlar burada toplandı.

Ay ışığındaki nehir kıyısı titredi, savaş alanına garip bir sessizlik çöktü.

Northern'ın mavi gözleri, grotesk dönüşümün önünde gerçekleştiğini gördükçe büyüdü.

Yıkıcı'nın devasa bedeni, bir zamanlar kıvrılan tentaküller ve atlayan et kütlesi olan, bükülmeye ve yeniden şekil almaya başladı.

Yaratığın derisinin altında kemikler çatırdadı ve kaydı, gece boyunca yankılanan mide bulandırıcı patlama ve öğütme sesleri üreterek.

Şekli uzadı, görünmeyen bir heykeltıraşın ellerinde hamur gibi gerildi ve büküldü.

Dokunaçlar geri çekildi, yeni uzantılar patlayarak ana gövdeye karıştı.

Dört bacak, her biri antik ağaç gövdesi kalınlığında, yaratığın yanlarından fışkırdı. Chitin ile örtülü, soluk ay ışığında metalik bir parıltı ile parlayan üst üste binen plakalarla kaplıydılar.

Adamın kolu uzunluğunda, keskin pençeler kumda derin yarıklar açarak şekil almaya başladı.

Yıkıcı'nın başı şekil değiştirdi, özellikleri, dişleri sıralı bir şekilde dolu bir sürüngen burnuna uzadı.

Kafasından kemikli dikenlerden oluşan bir taç fışkırdı, omurgasına kadar uzanan doğal bir zırh oluşturdu.

Bir zamanlar kanlı ve odaklanmamış olan gözler, şimdi başka bir dünyadan gelen bir zeka ve sönmeyen bir nefretle parladı.

Dönüşüm tamamlanmaya yaklaşırken, yaratığın derisi dalgalandı ve sertleşti.

Bir zamanlar yumuşak, jelatinimsi et şimdi, dişli çıkıntılar ve dikenlerle süslenmiş, geçilemez bir zırh haline geldi.

Birkaç dakika önce yaralarından sızan siyah sıvı, kristalleşerek ikinci bir organik zırh katmanı oluşturdu.

Northern, Grengar'ı daha sıkı tuttu, eldivenlerinin altında parmakları beyazlamıştı.

İkiz bıçaklı mızrak, yaklaşan savaşı hissedercesine, beklentili bir enerjiyle vızıldıyordu.

Bay Fluffy arkasında hafifçe inledi, canavarın içgüdüleri tehlikeyi haykırıyordu.

Metamorfoz, etraflarındaki havayı sarsan gürültülü bir kükreme ile zirveye ulaştı.

Şimdi Northern'ın önünde duran yaratık, Yıkıcı ile Kirithon'un kabus gibi bir birleşimiydi; savaş ve intikamın doğurduğu belirgin bir vahşet.

Devasa başı Northern'a döndü, burun delikleri açılarak onun kokusunu aldı. Gözlerinde tanıma parladı, ardından bir öfke tsunamisi geldi.

Yaratığın kasları gerginleşti ve kıvrıldı, uzun zamandır beklediği avına atılmak için hazırlanıyordu.

Northern, canavarın ilk hamlesini yapmasını beklemedi.

Öne fırladı, Grengar hareketin bir bulanıklığı olarak yaratığın ön bacağına nişan aldı. Bıçak, yankılanan bir sesle temas etti, kıvılcımlar uçuştu, ama zırhlı uzvun yüzeyini zar zor çizdi.

Bir an bile duraksamadan, Northern klonunu çağırdı.

İkiz, karanlık enerjinin bir girdabı içinde belirdi ve hemen canavarın dikkatini çekti.

Yarasa, yaratığın yanına doğru fırladı, bıçağı zırhlı derisine çarptı.

Kafa karışıklığı, Northern'a nefes almak ve stratejisini yeniden değerlendirmek için bir an verdi.

Northern'ın en az endişe ettiği şey, bu şey tarafından öldürülmekti; ölüm aklından bile geçmiyordu.

Bu canavarı etkisiz hale getirmesi ve bunu çok hızlı bir şekilde yapması gerekiyordu.

Canavar bir kez daha kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı, bu sefer ağzından zehirli gaz patlamasıyla birlikte.

Yeşilimsi bulut Northern'a doğru yayıldı, o da içgüdüsel olarak nefesini tuttu ve geri sıçradı. Gazın yere değdiği yerlerde kum cızırdadı ve dumanlandı.

Northern'ın kopyası o kadar şanslı değildi.

Zehirli bulutun içinde yakalanan formu titredi ve dağıldı, aşındırıcı atmosferde bütünlüğünü koruyamadı.

Fırsatı değerlendiren yaratık saldırıya geçti.

Devasa formu, boyutuna aldırmadan bir hızla hareket etti ve aralarındaki mesafeyi kalp atışları kadar kısa bir sürede kapattı.

Kuzey'in gözleri etrafa bakındı, bir kaçış yolu arıyordu, ama bu canavarı alt edemeyeceğini biliyordu.

Bunun yerine, yerinde durdu, Grengar hazırda bekliyordu.

Canavar ona doğru ilerlerken, Northern özünü çift kenarlı sopaya yönlendirdi.

Silah güçle titreşti, karanlık alevler uzunluğu boyunca yaladı.

Son anda, Northern yana kaydı ve Grengar'ı geniş bir yayla savurdu.

Alevli kenar, canavarın zırhlı derisiyle kaplı olmayan birkaç yerden biri olan gözüne çarptı.

Canavar acıyla kükredi, arka ayakları üzerinde geriye doğru yükseldi.

Northern avantajını değerlendirdi, canavarın sırtına atladı. Kemik çıkıntılarına tutunarak, canavarın altında bucklayıp dönerken tutunmaya çalıştı.

Bir elinde bir diken tutarak, Grengar'ı tekrar tekrar aşağı indirdi, zırhındaki boşlukları aradı.

Canavarın derisi, boşlukla infüze edilmiş kenar çarptığında kıvılcımlar ve dumanlar çıkardı, ancak Northern savunmalarını aşamıyordu.

Canavar yuvarlandı, Northern'ı devasa ağırlığının altında ezme tehdidinde bulundu.

Son anda tekme attı, ezilmekten kıl payı kurtuldu. Havada yuvarlanırken, canavarın kuyruğu bir kez daha saldırdı.

Bu sefer, Northern tamamen kaçamadı, ayrıca buna da ihtiyacı yoktu.

Son dakikada, her halükarda onu koruyan boşluk gücüyle korunduğunu düşündü.

Şiddetle fırlayan kuyruk önüne ulaştı ve geri sekerek Northern'a dalmak için ihtiyaç duyduğu alanı sağladı.

Ancak, canavar hızla yanına geçti ve üzerine çökmeye başladı, kalan gözü kötü bir zaferle parlıyordu. Ağızını açtı, ezici darbeyi indirmek için hazırlanıyordu.

Northern, canavarın boğazına kadar görebiliyordu; keskin dişlerle kaplı karanlık bir boşluk.

O çaresizlik anında, Northern vahşi ve işlenmemiş bir fikir düşündü.

Bedeni karanlık bir aura ile çatırdadı, etrafındaki hava yoğunlaşmış Boşluğun ağırlığıyla ağırlaştı.

İlkel bir çığlıkla, Northern Grengar'ı yukarı doğru, yaratığın açık ağzına doğru fırlattı.

Boşluk özüyle süper şarj edilmiş çift kenarlı mızrak, canavarın damaklarının yumuşak dokusunu delip beynine girdi.

Canavarın gözleri şokla büyüdü, devasa bedeni sertleşti.

Bir kalp atışı için, zaman duraklamış gibi görünüyordu. Sonra, yeryüzünü sarsan bir çığlıkla, yaratık seğirmeye başladı.

Boşluk özü içinden onu tüketti ve ağzından ve gözlerinden döküldü.

Kuzey, Grengar'ı serbest bıraktı ve canavara ölüm çırpınışları içinde kaçtı.

Zırhlı derisi çatlamaya ve parçalanmaya başladı, içindeki yıkıcı gücü tutamaz hale geldi. Son bir umutsuz kükreme ile, bu iğrenç varlık kan ve parçalanmış zırh plakaları yağmuru içinde patladı.

Şok dalgası Northern'ı ayaklarından yere düşürdü, onu kanla kaplı kumların üzerinde yuvarladı.

Sonunda durduğunda, uzun bir an orada yattı, nefes almak için mücadele ederken göğsü kabarıyordu.

Sonrasındaki sessizlik kulak tırmalayıcıydı, sadece nehrin kıyıya hafifçe vurmasıyla bozuluyordu.

Sonra bildirim geldi,

[Tebrikler, bir Apex Maelstrom'u öldürdünüz]

[20 yetenek parçası kazandınız]

[Tebrikler, bir Felaket Yıkıcısı'nı öldürdünüz]

[6 yetenek parçası kazandınız]

Northern ayağa kalktı ve iç çekti.

'Bu, son seferle karşılaştırıldığında oldukça kolaydı'

Kirithon'un gücünün yarısı son dövüşlerinden kaybolmuştu ve Northern sadece çok daha iyi ve etkili bir silaha sahip olmakla kalmamış, o zamandan beri tonlarca daha güçlü hale gelmişti.

Ve şimdi eski düşmanı ortadan kaldırıldığına göre, Hao'ya mümkün olan en kısa sürede ulaşmaya odaklanmak istiyordu.

Mr. Fluffy ile buluşmak için geri döndü, o sırada uzakta bir ateş sütunu gördü, ancak onun bakış açısından, bu, yayılan küçük bir ışık gibiydi.

Bu, onu Kaos Gözleri ile aniden yakınlaştırmaya itti. Böylece sadece bir ışık değil, güçlü bir ısı kaynağı olduğunu görebildi.

Northern daha yakından bakmaya çalıştığı anda, o yönde büyük bir tehlikenin farkına vardı.

Ve tehlike hissi sadece bir şeye tepki vermekle kalmadı, duyuları aşırı aktif bir şekilde bir şeylerin yanlış olduğunu algılıyordu.

Bu, Northern'ın hızını artırmasına neden oldu, Mr. Fluffy üzerinde vücudunu hafifçe sallayarak uçtu.

Canavar derin bir şekilde homurdandı, gözleri Kuzey'in gözlerindeki aciliyeti yansıtan bir kararlılıkla yumuşak mavi ışık yayıyordu.

Bir anda ileri atıldı, dört ayağını yere vurdu ve nehrin kenarına geldiğinde, Bay Fluffy güçlü bir sıçrama yaptı.

Bedeni gökyüzüne yükseldi, tüyleri rüzgarın soğuk elleri tarafından nazikçe okşandı. Northern bunun üstesinden geleceklerini düşünmedi.

Ancak o herhangi bir şey anlatmadan önce, canavar nehrin üzerindeki kayalığa indi.

Gözleri büyüdü ve baktı, 'nasıl?'

Bay Fluffy, ancak Northern'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini umursamadan ileri fırladı.

Northern ayrıldıktan birkaç dakika sonra, suyun üzerindeki alan dalgalanmaya başladı. Bu, suyun yüzeyinde bir etki yarattı.

Yüzey dönmeye başladı, yavaşça ve kısa süre içinde dev bir girdap haline geldi, bu da o yerin atmosferine yaklaşan bir yıkım kokusu yaydı.

Girdabın merkezinin üzerindeki alan aniden kırıldı.

Bir pençeli el, hafif bir çatlak arasından dışarı çıktı.

Ardından, nehrin kenarında beliren küçük bir çocuk vardı, girdabı umursamıyordu. Etrafındaki hava acımasızca suya çekiliyordu, her yer büyük bir fırtınanın patlak vermek üzere olduğu gibi görünüyordu.

Çocuk orada duruyordu, zorla açılan çatlayan boşluğa bakarak, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

“Sonunda, efendim, sizi geri getirmeme bir adım kaldı.”

O, Northern'ın geçtiği yöne döndü.

“Şimdi geriye kalan tek şey, bu savaşın seyrini alması ve kan dökme ile deliliğin nihayet hüküm sürmesine izin vermesi.”

Savaş alanı anlık bir duraklama durumuna girdi. Yeni gelenler kendi yerlerinde durarak çevrelerini gözlemliyor ve en önemlisi, balkondaki adamı izliyorlardı.

Annette'in çağırdığı ateş sütunu nedeniyle savaş alanında büyük bir hasar verilmişti. Geride kalan askerler, yere düşüp kalkmaya çalışan ve bu yeni gelenlerin yaydığı güç aura'sının yarısını bile karşılayamayan acemi askerlerdi.

Annette, kalkmaya çalışırken nefesi düzensizdi. Savaş alanına yeni giren insanlara baktı ve kendi kendine mırıldandı.

“Sizlerin burada olması uzun sürdü…”

Bir süre dizinin üstünde dinlendi, sonra diğer tarafa bakarak onları tekrar görmek istedi.

Burada olmasını beklediği bazıları vardı, bazıları ise onu şaşırttı.

Ryan, Arlem, Vida, Ayu ve Myu bir tarafta duruyordu, ancak birbirlerinden uzaktaydılar. Gilbert ve Helena daha önde, öncü olarak yer aldılar.

Annette, bu olayın ne olduğunu ve nasıl bu zamanda burada olduklarını çok karışık buldu.

Slorand'da olması gereken Helena, Gilbert ile ne yapıyordu?

Ayu ve Myu'dan bahsetmiyorum bile. Elbette, Gilbert'in fraksiyonunu seçmişlerdi, bu fraksiyon tüm bu iç savaş saçmalığından vazgeçip tüm yarıkları kapatmaya odaklanmıştı.

Annette de yarığı kapatmaya odaklanmışken, onu Gilbert'in fraksiyonundan ayıran şey, Lotheliwan'da kalma ve her ne olursa olsun intikam alma konusundaki inatlarıydı.

Sloria'dan kaynakları çalarak besleniyorlar ve sonunda zaman geldiğinde bu ıssızlıktan kaçmaya devam edeceklerdi.

Annette, bugün burada gücünün tam kapsamını serbest bırakacağını asla hayal etmemişti.

Şu ana kadar her şey yolunda, dalgalar onun tarafından sürülmemiş olsa da, pişmanlık duymuyordu.

'Keşke böyle bir anda ortaya çıksa…'

Zephyr'in soğuk sesi sessizliği yarıp geçti.

"Ve bununla ne elde etmeyi umuyorsun… Slorianlar olarak elimizde sadece bu var sanıyorsun."

Gilbert başını kaldırdı, sesi kalın bir yankı ile doluydu,

"Güzel çocuğa iyi bak. Ordularının çoğu yok edildi. Şu anda liderin Raven ile acımasız bir dövüşle karşı karşıya."

Zephyr'in yüzündeki duvar titredi, ama kendini toparladı ve kaşlarını çattı.

"Gülünç. Afkon hakkında endişelenemem, o hepimizden en güçlüsü. Ve çok az zamanın var. İmparatorluk takviye gönderiyor."

Gilbert başını salladı, "Evet, kesinlikle, ama onlar buraya gelmeden sen öleceksin. Dahası, İmparatorluğun senin gibilerine elit askerleri harcamayacağından çok eminim. Yani, başa çıkamayacağımız bir şey değil."

Zephyr, balkondan uzaklaştı ve onlara yoğun bir şekilde baktı. Karşılarında bekleyen kadın arkadaşına bir bakış gönderdi.

Gözleri, savaş delisi olduğunu yansıtan uyanık bir pozisyonda duran Shade'e kaydı.

Braham geri çekiliyordu, ifadesi endişe ve kaygı doluydu. Muhtemelen yerin dibine girmek istiyordu.

Zephyr'in gözleri araziyi taradı. Kılıçlarla düşen insanların yanmış bedenleri, kaba bir şekilde dağılmış ve kendi kanlarıyla sarkmıştı.

Bu, mide bulandırıcı bir manzaraydı.

Gözleri nihayet Gilbert'a geri döndü.

"Ne öneriyorsun?"

Gilbert, hafifçe başını sallayarak, kayıtsız bir şekilde konuştu.

"Bu durumu bırak. Hala birlikte savaşabiliriz. Yırtıkları birlikte zorlayabiliriz ve birlikte eve dönebiliriz."

Zephyr, balkonun üzerine elini vurdu ve bağırdı,

"Ev yok, Gilbert!" Başını geriye çekti, suratında somurtkan bir ifadeyle onlara dik dik baktı. Gözleri kızarmıştı. "Ne zaman anlayacaksınız, lanet olasılar?"

Bir anlık sessizlik rüzgârı geçti, sonra sesi tekrar girdi.

"O kıtaya adım attığımız an. Başımızı alacak, sana söyleyeyim!"

“Seni bu kadar emin kılan nedir?” Gilbert gözlerini kısarak sordu, “Belki de bilmediğim bir şey biliyordur…”

Bu, Rughsbourgh için çalıştığı ilk sefer değildi. Adamı sevmiyordu, çünkü insanları bilgilendirmeden kullanan biriydi.

Yine de ona bir şeyler borçluydu… onun için cehenneme girecek kadar.

Bir şey daha biliyordu ki, eğer Rughsbourgh bunun insanlık için iyi olduğunu söylüyorsa, o zaman gerçekten insanlık için iyiydi.

Ancak, Rughsbourgh'un bir amaca ulaşmak için kullandığı yöntemler her zaman çok sorgulanabilir.

Ve Gilbert kendini her zaman “Son, araçları haklı çıkarır mı?” sorusunu sorarken buluyordu.

Yanıtını bulamadığı zor bir soru.

Eğer Rughsbourgh'un başka bir oyun oynama ihtimali varsa, bunu öğrenmek ve kendi planını yapmak istiyordu.

Bu sefer lanet olası adamı iki yüzlü yapacaktı. Ve ona bir daha asla borçlu kalmayacaktı.

Zephyr cevap vermedi, ancak gözlerinde bir tereddüt belirtisi vardı. Yavaşça nefes verdi ve masadan uzaklaştı.

Yüzü yavaşça sertleşti, gözlerinde kararlılık parladı.

“Bize sadece bir emir verildi. Sizin lanet olası kalesinizi yıkmak ve sizin evcilleştirdiğiniz iki canavarı yakalamak. Ve tam olarak bu olacak.”

Balkonun alt duvarına yaslanmış olan yayı aldı ve gökyüzüne kaldırarak ipini güçlü bir şekilde gerdi.

Bu sefer yayda ışık ok yoktu, ama yine de şiddetle gerdi, gökyüzüne nişan aldı.

Sonra şöyle dedi

: "Ölümünüzle yüzleşin. Cennetsel Yargı."

İpini bıraktı. Kulakları sağır eden bir çığlık gökyüzüne yükseldi, karanlık bulutları yararak.

Ondan sonra bir an, bulutlar aydınlanmaya başladı, sanki ışık geceyi zorla delip geçiyordu.

Gilbert bağırdı, "Saklanın!!!"

Hemen bağırdığı anda, herkes kendi başının çaresine bakarak farklı yeteneklerini kullanarak kendilerini korumaya çalıştı. Kendini koruyamayanlar, gökyüzünden yağmur gibi düşen ışık okları başlamadan açık havadan uzaklaştılar.

Oklar yere değdiğinde, eriyerek küçük bir delik açtı.

Muhtemelen dokundukları kişilere sığınacaklardı.

Kaosun ortasında, Ellis, korunmasız bir şekilde hayatını kurtarmak için kaçıyordu.

Her kaçış, bir kıl payıydı ve şansın bir kanıtıydı, ama sonunda şansı tükendiğinde bir sarmaşık üzerine takılıp düştü.

Gözleri, sarmaşıkların içinde ona acımasızca gülümseyen Braham'a kaydı.

Ellis'in yüzü korkuyla büküldü ama hızla kendini toparladı ve kalkmaya çalıştı; ama bir şekilde çok zordu—bir şey bacağını aşağıda tutuyordu.

Arkasına baktığında, bileğinin etrafında dolanmış bir sarmaşık gördü, onu aşağıda tutuyordu.

Ve başka bir ok yağmuru geliyordu.

Gözleri yaşardı ve Braham'a tüm kalbiyle lanet etti. O ok kendisine doğru yaklaşırken gözlerini kapadı.

Ancak, uzun saniyeler sonra, hala hayattaydı.

Yavaşça gözlerini açtı. Ve dört kolu ve dört gözü olan güçlü bir yaratığın üzerinde durduğunu gördü.

Gece Korkusu, öncekinden farklı görünüyordu, bedeni karanlık-gümüşi bir zırh gibi.

Gözleri, parlayan alevlerle dans eden öfkeli kırmızı bir ışıkla yanıyordu.

Yaratık, Ellis'in başını okşadı ve ondan uzaklaşıp Zephyr'e döndü.

Ve sıçradı.

Bir anda, Night Terror balkonda, çömelmiş bir şekilde, alt kolları kenarı kavrayarak, pençeleri içine dalmıştı.

Zephyr aceleyle geri çekildi, oturduğu yere düştü. İfadesi dehşet içinde oldu ve bacaklarından güç çekilirken, omurgasında ürpertiler dolaştı.

'O hız ne? Neden bu kadar değişti?' diye içinden sorguladı.

Gece Korkusu ona sert bir bakış attı, dört gözü delilikle parlıyordu.

Yaratık kükreyerek bir ses çıkardı ve Zephyr'e doğru atladı, onu parçalamayı hedefliyordu.

Zephyr kum haline gelmeye başladı. Gece Korkusu hemen geri sıçradı, balkondan uçarak geri döndü ve yere indi.

Balkon patladı, taş parçaları etrafa fırladı.

Orada ne oldu? Kimse bilmiyordu. Ama herkes tetikteydi.

Bu adam, sonuçta, Afkon'dan sonra en çok korkulan ve tehlikeli kişiydi.

Ve en korkutucu sebep, Gece Korkusu ve Annette dışında kimsenin nedenini bilmemesiydi.

Ve Annette, onun yetenekleri veya kabiliyetleri hakkında teorik bir şey söyleyecek kadar bile bilgiye sahip değildi. Ve Gece Korkusu'nun iletişim becerisi yoktu.

Varsa bile, bu cesur yaratık sohbet etmeye pek uygun bir tip gibi görünmüyordu.

Hepsinin gergin bir sessizlik içinde askıya alındı. Hep birlikte, gözleri yavaşça önlerindeki diğer insanlara doğru kaydı.

Sloria'nın hayatta kalan birkaç serserisi, Shade ve ortağı Braham, kaybolmuştu.

“Ona verdiğim aynı seçeneği sana da vereceğim,” dedi Gilbert

Shade'e. “Birbirimizle savaşmaktan daha önemli meselelerimiz var. Teslim ol ve bizimle savaş.”

Shade başını salladı ve kıkırdadı.

“Bina kayboldu diye her şeyin bittiğini düşünmek aptallık olur.”

Gilbert temkinli bir şekilde baktı, önündeki adamın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

“Siz kaybettiniz. O adam bir numara yapmayı başarırsa bile, bizim sayımızı görebiliyor musun? Belki azız, ama burada en güçlü insanlar biziz,” dedi, elleriyle işaret ederek. “Sizin hiçbir şansınız yok.”

Shade omuz silkti. “Asla bilemezsin.”

“O halde, bana başka bir seçenek bırakmıyorsun,” dedi Gilbert ve elini uzattı.

Yer aniden sarsıldı ve herkes olanlardan korkarak geri savruldu.

Sarsıntı dindikten sonra, gözleri hâlâ huzursuzdu.

Bir titan toprağı sarsmış gibiydi, peki nasıl huzursuz olmasınlar?

Vırr!!

Yukarıdan bir şey düştü ve dikenler gibi kırmızı şeritlerin gürültüsü her alana, her köşeye, her havaya daldı.

Kırmızı çubuklar gibi hızla ilerleyerek herkesi parçalamayı hedefliyordu.

Bazıları kaçmayı başardı, bazıları sıyrıldı ve bazıları, Arlem gibi, vücutlarında en ufak bir yara bile olmadan tamamen kendilerini savundular.

Gece Korkusu homurdandı ve gözlerini dikti.

"Gerçekten de haklılar. En iyiler burada toplandı. Ama hepinizle başa çıkmak için yeterim."

Shade'in önünde bir figür duruyordu, kırmızı ve beyazın bir kasırgası, varlığı savaş alanını bir fırtına gibi yönetiyordu.

Gilbert yüzünü buruşturdu. "Zephyr…”

Değişmişti: sarı saçları vahşi bir şekilde dalgalanıyor, parlayan ayın ışığını yakalıyor, düşmüş bir meleğin etrafında bir halonun varmış gibi bir izlenim veriyordu.

Gözleri, ikiz katanaları ölümcül bir hassasiyetle kavrarken yoğun, neredeyse vahşi bir kararlılıkla parlıyordu.

Onun kıyafeti, renklerin keskin bir kontrastını oluşturuyordu: boynuna ve omuzlarına sarılmış uzun, akıcı bir kırmızı atkı, herkesin bir anda delip geçtiği ve hemen normal bir atkıya geri çekildiği kırmızı dalların kaynağıydı.

Beyaz hakama, sayısız savaşın kanıyla lekelenmişti. Kollarını süsleyen karmaşık siyah zırh, hem koruma sağlıyor hem de karanlık bir zarafet aura sunuyordu.

İki katanayı omuzlarına yerleştirdi ve Gece Korkusu'na baktı.

"Bunu tekrar mı yapmak istiyorsun? Hadi gidelim."

Öne fırladı, hepsinin arasında dans ederken, kırmızı atkı arkasında dalgalanıyordu.

Gece Korkusu, onunla gürültülü bir çarpışmada karşılaştı, hava metalin metalle çarpışma sesiyle yankılandı.

Bundan sonra, etrafındaki herkes için her şey bulanık hale geldi, ancak savaşlarını anlatan, çevrelerinde meydana gelen felaketti.

Kırmızı, beyaz ve siyah şeritler manzarada uçuşuyordu.

Zephyr ile Gece Korkusu arasındaki savaş yoğunlaştıkça, diğerleri sadece hayranlık ve korkuyla izleyebiliyordu.

Etraflarındaki manzara, kırmızı, beyaz ve siyahın gözlerinin önünde parlayarak kaotik bir yıkım tuvali haline dönüştü.

Zephyr'in kırmızı atkısı, havada yaşayan sarmallar gibi dalgalanarak, Gece Korkusu'na ölümcül bir hassasiyetle saldırıyordu.

Yaratığın gölgeli formu bükülüp kıvrılarak, her saldırıdan kıl payı kaçıyordu.

Onların hareketleri o kadar hızlıydı ki, izleyicilere sadece bulanık görüntüler gibi görünüyordu.

Gece Korkusu'nun pençeleri havada yarıklar açarak, ardında karanlık alev izleri bırakıyordu.

Zephyr'in çift katanası, geceyi keserken şarkı söylüyordu, insana ait olmayan bir hızla savunma yapıp karşılık veriyordu.

Silahlarının çarpışması, savaş alanında yankılanarak, bunu gören herkesin omurgasında ürperti yaratan bir şiddet kakofonisi oluşturuyordu.

Ayaklarının altındaki zemin, her darbe ile çatlayıp parçalanıyordu. Kayalar paramparça oldu ve havanın kendisi, çatışmalarının yoğunluğuyla titreşiyormuş gibiydi.

İki doğa gücünün çarpışıyormuş gibi, her biri diğerini yenmeye kararlıydı.

Gilbert ve diğerleri, yıkımdan korunmak için geri çekildiklerini buldular.

Arlem, grubun bazı üyelerinin etrafında koruyucu bir bariyer yükseltti, yüzünde endişe ifadesi belirmişti.

“Bu, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor,” diye mırıldandı Arlem, gözleri inançsızlıkla açılmıştı.

Shade, durumu belki de hafife aldığını fark ederek, savaşın hem büyüleyici hem de korkutucu bir karışımıyla izledi.

Zephyr'in, şüphesiz, çok güçlü olduğunu bilmesine rağmen, sergilenen bu ham güç, beklediğinden çok daha fazlaydı.

Annette, savaştan uzaklaşıp gökyüzüne baktı. Bir şey garipti.

Helena da yukarı baktı. "Ah, kahretsin... oluyor," diye mırıldandı.

Annette, ondan uzak olmayan bir yerde, "Oluyor? Ne oluyor?" diye sordu.

Helena, siyah asasını çağırdı ve yavaşça Annette'e doğru yürümeye başladı.

"Ben Terence'in adına buradayım. Ayrıca Gilbert ve adamlarını benimle gelmeleri için ikna eden de benim, Terence ise senin insanlarını ikna etti."

Bir an duraksadı ve yukarı baktı.

"Buraya gelmemizin sebebi işte bu."

Annette de yukarı baktı. Gökyüzü dalgalanıyordu ve yavaşça, bulutlar arasında bir çatlak oluşmaya başladı.

O, kaşlarını çattı ve öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

"Ne? Bu ne lan? Bu bir yarık mı? Böyle bir zamanda...?"

Helena başını salladı. "Hayır. Bu sıradan bir yarık değil. Bu, parçalanan bir yarık. Yani, bir canavarlar çığlığıyla başımızın belaya girmek üzere olduğu anlamına geliyor..."

Bay Fluffy, her köşeden bulanık bir hızla geçerek öne doğru şiddetle koştu. Düşmüş sütunların ve yıkık yapılarının üzerinden atladı.

Metal bir duvarın geçilmezliğiyle öne doğru devam etti. Dört bacağı da inanılmaz bir güçle yere vuruyordu.

Kuzey, saf canavarın üzerinde öne doğru eğildi, gözleri öne odaklanmış, yumuşak bir mavi ışık yayıyordu.

Birden, Bay Fluffy aniden durdu, hızlıca yana kayarak ileri doğru sürüklendi ve inanılmaz hızını azaltmak için yeterli sürtünmeyi yarattı.

Kuzey kaşlarını çattı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Canavar düşük bir kükreme çıkardı ve başını kaldırdı.

Kuzey gözlerini kısarak Bay Fluffy'nin bakış hattını takip etti.

Gözleri büyüdü. Gökyüzü cam gibi kırılıyordu.

Öne baktı. Görüş açısında, harabe halindeki kaleyi görmek mümkündü.

O bölgede durum çok daha kötüydü; sadece gökyüzü kırılmakla kalmıyor, aynı zamanda canavarlar içinden uçuyordu.

Gökyüzünün arkasındaki bir başka bölüm de çatlamaya başladı.

Kuzey biraz ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

'Ne oluyor? Yarıklar mı?'

Bir değil, iki değil, üç tane. Hepsi aynı alanda.

Mr. Fluffy'den atladı ve bakışlarını yukarıya çevirdi, yarığın cam parçaları gibi kırılarak havaya karıştığını izledi.

Bir arı sürüsü gibi, canavarlar dışarı uçmaya başladı. Bazıları düştü, bazıları uçtu, havayı korkunçlukla doldurarak geceyi daha da karanlık hale getirdi.

Kuzey ellerini açtı, içinde siyah kıvılcımlar yanmaya başladı ve bir çubuğu kavramaya başladı.

Grengar tamamen maddeselleştiğinde, ileri atıldı ve ilk canavara çarptı; dişleri keskin, tüyü olmayan, iki ayaklı bir canavardı ve tek bir gözü vardı.

Kuzey, çift kenarlı sopayı yukarı döndürdü ve canavarın gövdesinin üzerinden omuzlarına doğru kesti. Silahı havada döndürdü ve diğer omzuna indirdi, derisini aşağıya doğru yırtarak yeşil kanla doldurdu.

Kuzey, bir an bile duraksamadan, bir sonraki hedefine doğru koştu.

Bay Fluffy ayrıca vahşi bir egemenlik gösterisine de katıldı, her canavara atlayarak güçlü dişleriyle acımasızca parçalayarak saldırdı.

Canavar, lekesiz tüylerini kirleten kana aldırış etmedi ve carnal bir vahşilikle savaşa daldı.

Canavarlar karanlık gökyüzünü kapladı, çoğu gökyüzü hâkimiyeti olan yaratıklardı, havada uçuyor, çığlık atıyor ve yollarındaki tek muhalefete dalıyorlardı.

Yine de, Northern işleri iyi yönetiyordu. Hızı zamanla arttı. Sürekli olarak sadece bacaklarında değil, tüm vücudunda Velocity Dash kullanıyordu.

Bunu tüm vücuduna uyguladı; el hareketleri, hızı ve refleksleri hepsi iki katına çıktı.

Bu, canavarlara beklemeden ölümcül darbeler indirmeyi çok daha kolay hale getirdi.

Grengar ile olan ustalığı inanılmaz bir şekilde gelişiyordu. İki uçlu sopayı elleri arasında döndürürkenki hareketi.

Her iki ucu da dönerken bulanıklaşıyordu. Aniden belirli bir mesafeye fırlıyor, bir canavarın önünde aniden duruyor ve sopanın bir ucu ile onu parçalıyordu.

Hızla döndü ve diğer ucu ile canavarın başını kopardı.

Silah konusunda bu kadar yetenekli olacağını hiç düşünmemişti, en azından bu kadar kısa bir sürede.

Kılıç kullanımıyla karşılaştıracak olursa, çok daha kolaydı. Kılıçta deneyimlemediği bir akıcılık vardı.

Belki bunun nedeni her iki ucunda da bıçaklar olmasıydı.

Kuzey'in hareketleri, hassasiyet ve ölümcül zarafetle bulanıklaştı. Grengar havada vızıldadı, ikiz bıçakları canavarlık ordusunun içinden karmaşık yıkım desenleri çizdi.

Gözleri, kaotik savaş alanında dolaşırken aynı anda birden fazla hedefi takip eden o ürkütücü mavi ışıkla parladı.

Derisi deri gibi ve dikenli pençeleri olan kanatlı bir yaratık aşağıya süzüldü, ağzı imkansız bir şekilde geniş açılarak iğne gibi dişlerin sıralarını ortaya çıkardı.

Kuzey adımını bile bozmadı. Grengar'ın bir ucunu yere sapladı ve kendisini gökyüzüne fırlatmak için bir pivot olarak kullandı.

Canavarın zafer çığlığı, Kuzey havada dönerken bir gurgulama sesine dönüştü; bu, sopayı yıkıcı bir yayda döndürerek başını omuzlarından ayırdı.

Kuzey yere indiğinde hemen alçak bir çömelmeye geçti.

Çok fazla uzuv ve gözleri olan devasa, ayı benzeri bir yaratık ona doğru ağır ağır ilerliyordu, kükremesi havayı sarsıyordu.

Kuzey'in dudakları grimsi bir gülümsemeye dönüştü.

Daha fazla enerjiyi Hızlı Koşu'ya yönlendirdi, damarlarında güç patlamasının tanıdık akışını hissetti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, yaratığın arkasındaydı.

Hareketini kaydetmeden önce, Northern bir dizi darbe savurdu.

Grengar'ın bıçakları, et ve kemiği keserken şarkı söyler gibi ses çıkardı, canavarın derisinde derin yarıklar bıraktı.

Canavar acı ve öfkeyle kükredi, hacmine rağmen şaşırtıcı bir hızla etrafında döndü.

Northern, vahşi pençelerinden uzak dans etti, her bir kaçış zırhına beyaz kıvılcımlar çarparak sürtünüyordu.

Yüzünden geçerken yaratığın pençelerinden gelen hava akışını hissedebiliyordu.

Ancak Kaos Gözleri ile her şey yavaş çekimde gerçekleşiyordu, bu da ona yeniden konumlanma ve karşı saldırı için bolca zaman tanıyordu.

Son, belirleyici bir itişle, Northern Grengar'ı canavarın göğsüne derinlemesine sapladı.

Canavarın kükremesi boğazında kesildi ve geriye doğru devrilerek devasa bedeni altında birkaç daha küçük yaratığı ezdi.

Northern, bir an nefesini toparlamak için duraksadı ve savaş alanını taradı.

Bay Fluffy, yıkımın bir kasırgasıydı, pırıl pırıl tüyleri artık kan ve iç organlarla karışmıştı.

Canavarın çenesi, bir uçan yaratığın üzerine kapandı, omurgasını korkunç bir gıcırtıyla ezerek cansız bedeni bir kenara fırlattı.

Gözleri kısa bir süreliğine buluştu, aralarında sessiz bir iletişim geçti.

İkisi de yeteneklerine rağmen sayıca çok fazla olduklarını biliyordu.

Gökyüzündeki yarıklar, her geçen saniyede yeni dehşetler yaymaya devam ediyordu.

Northern dişlerini sıktı, Grengar üzerindeki tutuşu sıkılaştı.

Yorgun hissetmiyordu ama boşluk özünün dibe vurduğunu hissetmeye başlamıştı. Sürekli Hız İtmesi kullanmak, Limitless Void'un yeni yeteneği olmasaydı asla cesaret edemeyeceği cesur bir hamleydi.

Boşluk özünü beklemeden yeniden şarj etmenin bir yolunu bulduğu için sadece cesaret edebildi.

Boşluk özünün durumunu umursamadan, Northern kendini daha da zorladı.

Annette'in gözleri, Helena'nın sözlerini işledikçe büyüdü, aklı olasılıklarla dolup taşıyordu.

"Bir canavarlar çığlığı mı?" diye fısıldadı, sesi yakındaki savaşın gürültüsü arasında zar zor duyuluyordu. "Bu nasıl mümkün?"

Helena, siyah sopasına daha sıkı sarıldı, parmakları beyazladı.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Aziz kadın bu durumun sadece basit bir yarık olmadığını söyledi - bu, gerçekliğimizi başka bir şeyden ayıran dokunun çöküşü."

Sözlerini pekiştirircesine, gökyüzündeki genişleyen çatlaklardan korkunç bir kükreme yankılandı.

Bu ses, onu duyanların omurgasında ürperti yarattı, ilkel bir korku kalplerinde kök saldı.

Annette'in eli içgüdüsel olarak sıkı bir yumruk haline geldi. "Diğerlerini uyarmalıyız. Eğer söylediklerin doğruysa, şu anki tartışmalarımızdan çok daha büyük bir tehdit ile karşılaşmak üzereyiz."

Helena, karamsar bir şekilde başını salladı. "Elbette, hepimizin burada olmasının sebebi bu. Ama önce, o iki kişiyi durdurmalıyız," dedi, Zephyr ve Gece Korkusu'nun bulanık formlarına, hala titanik mücadelelerine kilitlenmiş bir şekilde bakarak.

Onların savaşı, yıkımın yeni zirvelerine ulaştı.

Zephyr'in kırmızı atkısı, canavarımsı boyutlara ulaştı, canlı bir varlık gibi saldırıyor, her bir tentakülü taş ve metalden geçebiliyordu.

Night Terror'ın formu etrafındaki ışığı emiyor gibiydi, dört gözü başka bir dünyadan gelen bir açlıkla parlıyordu.

Onların etrafındaki manzara kabus gibi bir çöl haline dönüşmüştü.

Yerde kraterler vardı ve hava toz ve enkaza boğulmuştu.

Diğer savaşçılar çoktan daha güvenli bir mesafeye çekilmişti, kendi çatışmaları bu ham güç gösterisinin karşısında unutulmuştu.

Endişe dolu bir ifadeyle Gilbert, Annette ve Helena'ya yaklaştı.

"Bu deliliğe bir son vermeliyiz," dedi, sesi boğuk. "Böyle devam ederlerse, o... şeyler geldiğinde savunacak hiçbir şey kalmayacak. Kendi güvenliğimizi bile garanti edemem."

Annette, Gilbert'a memnuniyetsiz bir bakış attı ama gözlerini kaçırıp başını salladı, aklında bir plan oluşturmak için düşünceler hızla geçiyordu.

"Şu anda o canavarı kontrol edebilecek tek kişi hâlâ onun efendisi."

"O zaman Ellis'i bulmalıyız, değil mi?"

Annette kaşını kaldırdı, "Ne için?"

Canavarı durdurmak için. Bu canavarla her zaman bir bağlantısı olmuştur, herkes bunun onun olduğunu anlamış olurdu. Ayrıca, savaşta zayıflığı ve bunu telafi etmek için güçlü bir canavara sahip olması çok şey ifade ediyor.

Annette ona birkaç kalp atışı boyunca göz kırptı ve grim bir tatminle gülümsedikten sonra şöyle dedi:

“Hayır Müdür. Yanılıyorsunuz. Ellis bu Terörün efendisi değil. Aslında, efendisinin emriyle Ellis ile birlikte.”

Sage Gilbert, Annette'e yoğun bir şekilde baktı, “O zaman beni aydınlatır mısın, Annette.”

“Ah, keşke bu anın döngüsünde sıkışıp kalabilsem,” Annette, Gilbert ile konuşmak için ağzını açarken kafasında düşündü.

“Başka kim?” omuz silkti. “Tabii ki Kuzeyli.”

Gilbert'in gözleri büyüdü, gözbebekleri titriyordu. “Ne? Ne demek istiyorsun?”

Bu arada, konuşmada Kuzeyli'nin adını duyan Helena da panikledi ama daha sakin bir şekilde.

Odaklanmasını, kendisini dövebileceğini düşündüğü Zephyr ile eşit şartlarda savaşan pitch-siyah canavara kaydırdı, her ikisi de Sage olmasına rağmen.

Sonra Annette'e geri döndü. Ama ateşli kadının o anki dikkati Helena'da değildi.

“Bu olamaz. Hiçbir anlamı yok.”

Annette daha da geniş bir gülümsemeyle, "O kadar güçlü olamaz mı? Bu planla çelişiyor?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı, "Ne diyorsun?"

Annette'in yüzü ciddiyetle şekil aldı, "Biliyor musun? Belki de bu konuşmayı yapmanın zamanı geldi. O lanet olası müdür bizi buraya ne yapmamız için gönderdi?"

"Annette, ne söylediğine dikkat et!" diye kükredi Gilbert.

Helena, ikisine kısa bir süre baktı ve iç çekti.

"Bu konuya çok ilgi duyuyorum ve nasıl gelişeceğini görmek istiyorum, ama başımızda beliren bir canavar felaketi var. Hızla hareket etmemiz gerekiyor."

Konuşurken, üzerlerindeki gökyüzü korkutucu bir gürültüyle inledi.

Yarık önemli ölçüde genişlemişti ve içinden karanlık bir alemin görüntüleri görünüyordu.

Garip, kıvrılan şekiller, mürekkep siyahlığında hareket ediyordu, formları kavranamaz bir şekildeydi.

Arlem, etrafındaki grubu koruyan bariyeri hala güçlü bir şekilde tutarken, yukarı bakıp, parçalanmış yarıktan inen yaratığın dehşeti karşısında şaşkınlıkla bakıyordu.

Helena derin bir nefes aldı, kendini toparladı. "Bir fikrim var, ama riskli. Zephyr ile Gece Korkusu'nu ayırmak için geçici bir engel oluşturma yeteneğimi kullanabilirim. Uzun süre dayanmayacak, ama Zephyr'e durumu açıklamak için yeterli zamanı kazandırabilir."

Gilbert'ın gözleri kısıldı. "Peki ya aniden bize döner ve engeli bıraktığınız anda kaçmaya karar verirse?"

"O zaman o zaman geldiğinde bununla başa çıkacağız," diye araya girdi Annette. "Şu anda bir seçeneğimiz yok. Helena, yap."

Helena başını salladı, asasını yukarı kaldırdı. Etrafındaki hava enerjiyle çatırdamaya başladı, gücünü yönlendirdikçe saçları yüzünün etrafında savruluyordu.

Bir çığlık atarak, asasını yere indirdi ve çağırdı

: "Prizmatik Alan."

Çarpma noktasından parlayan enerjiden oluşan bir kubbe fışkırdı, hızla dışa doğru genişledi. Birkaç saniye içinde Zephyr ve Gece Korkusu'nu sararak yıkıcı danslarından ayırdı.

Engelin aniden ortaya çıkması, her iki dövüşçüyü de hazırlıksız yakaladı.

Zephyr'ın atkısı geri çekildi, onu koruyucu bir yılan gibi sararak dolandı. Gece Korkusu'nun gölgeli formu katılaştı, dört gözü şaşkınlıkla etrafa bakındı.

"Bunun anlamı nedir?" Zephyr'ın sesi gürledi, gözleri zorla kontrol edilen öfkeyle parlıyordu.

Gece Korkusu, tehditkar bir kükreme çıkardı, pençeleri engelin iç kısmına sürtünerek ses çıkardı.

Annette öne doğru adım attı, ancak Helena onu durdurdu ve şöyle dedi:

“Sanırım Zephyr ile konuşmam en iyisi.”

Annette başını salladı ve geri adım attı, Helena'nın ellerini yatıştırıcı bir jestle yukarı kaldırarak öne doğru yürümesine izin verdi, Zephyr ise alaycı bir şekilde, “Sen hain.”

“Sakin ol, ben burada seninle kırık kemiklerle uğraşmaya gelmedim. Seni dinlememiz gerekiyor.” Yukarı baktı, “Gördüğün gibi, üzerimizde bir yarık var ve o yaratığın dışarı çıkmaya çalışması düşmesi için sadece birkaç saniye mesafe.”

Ona sert bakarak, “Eğer bu durumu atlatmak istiyorsak, birlikte savaşmalıyız.”

Zephyr'ın gözleri kısıldı, ikiz katanalarının tutuşu sıkılaştı. “Ve hangi koşulda, Helena, seninle savaşmaya istekli olacağımı düşünüyorsun?”

“Çünkü sen Afkon değilsin,” diye yanıtladı ve duraksadı. Sonra devam etti, “Kişisel kinleri bir kenara bırakmayı ve hayatta kalmayı ne zaman önceliklendireceğini biliyorsun. Şu an tam da o zamanlardan biri.”

Zephyr derin bir nefes aldı ve Night Terror'a baktı.

“Peki ya o canavar? Bu bariyerin düşmesiyle hemen üzerime gelmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?”

Helena, Gece Korkusu'na doğru yürüyen Annette'e geri baktı.

“Olmayacak.”

Zephyr yüzünü buruşturdu.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu bir vahşi canavar.”

Helena omuz silkti, “Biliyorum çünkü onun efendisini tanıyorum. Biz arkadaşız.”

"Deli misin? Ne diyorsun sen?"

"İzle, Zephyr," Helena onu kesti.

Zephyr, Gece Korkusu'na döndü. Annette canavara karşı duruyordu, yanında konuşan Ellis de vardı.

O dedi

Gece Korkusu Bey, beni korumakla meşgul olduğunuzu biliyorum. Ve bu adam gerçekten sizi kızdırdı. Ama lütfen, kininizi bırakıp bugün hepimizi koruyabilir misiniz?" Eğildi.

Gece Korkusu düşük bir kükreme çıkardı ve neredeyse bir iç çekiş gibi nefesini verdi.

Ellis başını sevinçle kaldırdı ve içten bir gülümseme ile gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim, Gece Korkusu Bey."

Annette başını Helena'ya çevirdi ve onayladı.

"İşte... bunu elde ettin."

Zephyr hala canavara bakıyordu, ifadesi olan bitene şaşırmıştı.

'Gerçekten iletişimi anlayan bir canavar.'

Bu farkındalık, Gece Korkusu ile daha fazla savaşma isteği uyandırdı. Üstelik, canavar son dövüşlerinden bu yana muazzam bir şekilde büyümüştü; dövüşmek istiyordu.

Ama Helena haklıydı. Başını kaldırdı.

'Sanırım hayatta kalmak öncelikli.' Sonra ona baktı. 'Lanet olası engelini kaldır.'

O durumda, üzerlerinde gökyüzü bir başka uğursuz inleme çıkardı.

Yarık, açılan bir ağız haline gelmişti ve içinden, artık sayısız canavarı kıvrılırken net bir şekilde görebiliyorlardı.

Gece Korkusu'nun dikkati yukarıya çekildi, dört gözü tanıma olarak tanımlanabilecek bir şekilde büyüdü.

Bir dizi düşük, boğuk ses çıkardı, bedeni savaş için hazırlanıyormuş gibi gerginleşti.

Zephyr, Gece Korkusu'nun bakışını takip ederek, mırıldandı. "Daha önce yarıklar gördüm, ama böyle bir şey değil. Bunu ne tetikliyor?"

Helena öne çıktı, asası hala enerjiyle titreşirken bariyeri korumaya devam ediyordu.

"Tam olarak emin değiliz, ama bir şeyin ya da birinin yarıkları zorla açtığını ve belirli bir bariyeri kasıtlı olarak çökerttiğini düşünüyoruz."

"Ne? Bu mantıklı değil! Bir yarığı zorla açamazsınız!"

Helena omuz silkti. "Evet, işte elimizde bu var ve bu bilgiyi sadece Aziz'in önsezisi sayesinde edindik."

Zephyr, Helena'ya bir göz attı ve canavarlara baktı.

İlk yaratık, genişleyen çatlaklardan kaymaya başladığında sanki bir işaret almış gibiydi.

Devasa, yılan benzeri bir şeydi; vücudu, her hareketle renk değiştiren iridesan pullarla kaplıydı.

Her biri keskin dişlerle süslenmiş birden fazla baş, yere doğru inerken hırlayıp dişlerini gıcırdattı.

"Kutsal takımyıldızlar adına," Gilbert nefes aldı, yüzü solgun. "Bu ne tür bir iğrençlik?"

Daha fazla yaratık takip etti, her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Çok sayıda göze sahip kanatlı canavarlar, etraflarındaki havayı yutan amorf kütleler, hareket ettikçe tıkırdayan iskelet canavarlıkları – sanki her kabus biçim almış ve dünyalarına salınmış gibiydi.

Zephyr'in ifadesi sertleşti, önceki öfkesi yerini kararlı bir azme bıraktı. "Engeli kaldırın," diye emretti. "Şimdi savunma hattı kurmalıyız!"

Helena bir an tereddüt etti, onay için Annette'e baktı. Onun başıyla onay vermesiyle, Helena asasını indirdi ve enerji kubbesini dağıttı.

Gece Korkusu hemen harekete geçti, gölgeli formu dışa doğru genişleyerek etraflarını kaplayan karanlık bir sis yarattı.

Sis içinde, dört gözü birer işaret gibi parlayarak gökyüzünü gelen tehditler için taradı.

Zephyr'in kırmızı atkısı bir kez daha açıldı, ancak bu sefer etrafındakilere saldırmak yerine, genişleyerek başlarının üzerinde bir kırmızı sarmal örtü oluşturdu.

"Bu onları yavaşlatmalı," diye homurdandı. "Ama bir plana ihtiyacımız var."

Annette hızla kontrolü ele aldı, taktiksel zihni hızla çalışıyordu.

"Gilbert, en güçlü savaşçılarını topla. Bu yaratıklarla yüz yüze gelmek için bir ön cepheye ihtiyacımız var. Arlem, daha savunmasız üyelerimizin etrafında koruyucu bir bariyer tutabilir misin?"

Arlem başını salladı, alnında ter damlaları birikerek bariyerini daha geniş bir alanı kapsayacak şekilde genişletti.

"Bunu bir süre tutabilirim, ama sonsuza dek değil. O yarığı kapatmanın bir yolunu bulmalıyız."

"O şeyin içine girmek zorunda kalacağız, değil mi?" diye sordu Helena, sesinde tereddütle.

"Ne yapacağımızı tam olarak ben bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, o canavarlara karşı savaşmamız gerektiği."

Annette yanıt verirken, yumruğu alevlerle aydınlandı ve ellerine uzanarak rüzgarın melodisine hareket eden bir kumaş gibi dans etti.

Diğerlerine baktı.

"Bu, sonun başlangıcı olabilir, bu yüzden ölmemeye çalışın, arkadaşlar."

Ayakları aniden alevlerle alevlendi ve onu havaya fırlattı.

Bir patlama ile yılan benzeri canavara çarptı ve alevler bir süre havayı kapladı, kimsenin ne olduğunu görmesini engelledi.

Diğerlerinin seyirci olmasına gerek yoktu; Annette'in üzerlerine inen felakete cesurca dalması, bunun üstesinden gelebilmeleri için yeterli bir motivasyon olmuştu.

Hepsi eşyaları ve yetenekleriyle silahlanmaya başladı.

Ve bazı canavarlar düştüğünde, vahşi hayvanlar gibi kendilerini fırlattılar ve kararlılık ve şiddetle yaratıklara saldırdılar.

Canavarlara saldırırken yüzleri, çığlıkları, saldırılardan kendilerini koruyarak, canavarların hattını aşarak ve silahlarını onlara saplayarak ortaya çıktı.

Birdenbire tüm zemini sarsan bir çarpma oldu. Yılan benzeri yaratık büyük bir düşüş yaşadı.

Annette ona doğru koştu, alevler bacaklarını itiyordu. Yine canavara çarptı ve onun formunu dövmeye başladı, yumruğu kendi derisini bile yakan kızgın alevlerle kaplıydı.

Yılan benzeri yaratık, onun fırtınalı saldırısına rağmen hareket etmeyi başardı. Birden fazla başı farklı yönlere saldırdı, bu da yaklaşmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Gilbert'in adamlarından biri, dev bir balta kullanan iri bir savaşçı, başlardan birini kesmeyi başardı, ama yerine iki baş daha çıktı.

Savaş alanı kaosun kendisiydi. Bir zamanlar rahatlatıcı bir mavi genişlik olan gökyüzü, şimdi genişleyen yarıktan daha fazla canavar geçtikçe karanlıkla çalkalanıyordu.

Savaş çığlıklarının, canavari kükreyişlerin ve diğer dünyadan gelen etlere çarpan çeliğin gürültüsüyle dolu hava.

Zephyr'in kırmızı atkısı, havada yaşayan bir şey gibi dans ederek, havadaki yaratıklara saldırıyor ve onları yere çekerek imha ediliyordu.

Gözleri, saldırılarının şiddetiyle eşleşen bir yoğunlukla parlıyordu.

Her hareketi, yılların savaş deneyimiyle keskinleşmişti, ancak saldırılarında bir çaresizlikten kaynaklanan bir vahşet vardı.

Gece Korkusu, yaşayan bir gölge gibi hareket ediyordu; formu sürekli değişiyor ve birden fazla düşmanla aynı anda savaşırken yeniden şekilleniyordu.

Dört gözü, ürkütücü bir ışıkla parlıyordu ve karanlığına dokunan her yerde, canavarlar soluyor ve çürüyordu.

Ancak bu güçlü varlık bile, sonsuz korkular dalgasına karşı zorlanıyordu.

Helena, fırtınanın merkezinde duruyordu; asası, rakiplerine saldırırken dönerken bir bulanıklık halindeydi.

Siyah şimşekler, çubuğundan yayılırken, yaratıklara çarpıyor ve geride dumanlı kraterler bırakıyordu. Yüzünden terler akıyordu, dişlerini sıkmıştı.

Annette, hydra benzeri yılanla savaşırken, yukarıdaki dönen girdaba bir anlık bakış atmayı başardı.

Her alevleri, yaratığın pullarının geniş alanlarını yakmıştı, ancak verdiği her yaraya rağmen, yaratık daha da güçleniyor ve öfkeleniyordu.

Gilbert, zırhı çökük ve farklı on iki canavardan sıçrayan kanla kaplı bir şekilde, Zephyr'ın yanına doğru savaştı. "Yırtığa girmemiz, koruyucusunu bulmamız ve içerden kapatmamız gerekiyor."

Zephyr, teklifi düşündükçe gözlerini kısarak bakıyordu.

Bu riskli, neredeyse intihar gibiydi. Yırtıktan o kadar çok şey çıkıyordu ki; içinde daha ne kadar bekliyordu, dışarı çıkmayı bekleyen? Ama seçenekleri hızla tükeniyordu.

Kuzey, silahını canavarlardan oluşan kalabalığın içine sonsuz bir şekilde sokarak, derilerini parçalayarak kanlı bir şekilde yarıyordu.

Onun formu durdurulamazdı, bazen neredeyse kıvrılarak, hareketlerinin düzeninde düzensizdi ve her canavara eşit bir şiddetle karşılık veriyordu.

Keskin bir çığlık dikkatini yukarıya çekti.

Büyük, yılan benzeri bir yaratık yarıktan iniyordu, pulları loş ışıkta cilalı obsidyen gibi parlıyordu.

Uzun, kıvrımlı boyunların ucunda birden fazla baş kıvrılıyordu, her biri kötü niyetli keskin boynuzlarla taçlandırılmıştı.

"Bay Fluffy!" Northern yeni tehdide işaret ederek bağırdı.

Canavar daha fazla teşvik gerektirmedi. Güçlü bir sıçrayışla, Bay Fluffy Northern'a doğru atıldı ve o da bir akışkan hareketle sırtına fırladı.

Birlikte, inen canavara doğru saldırdılar.

Yaklaştıkça, Northern yaratığın gözlerinde parlayan kötü niyetli zekayı görebiliyordu—bir zamanlar Night Terror'da gördüğüne benzer bir şey.

Bu, akılsız bir canavar değil, muhtemelen yarıktaki en güçlü varlıklardan biri olan kurnaz bir avcıydı.

Hydra benzeri canavar, iki başıyla saldırdı, dişleri aşındırıcı zehirle damlıyordu.

Bay Fluffy, doğaüstü bir çeviklikle saldırılardan kaçındı, darbelere arasında süzüldü.

Kuzey, atının sırtına alçakça eğildi, Grengar bir tarafa uzandı.

Yaratığın kıvrılan kütlesinin altından geçerken, Kuzey saldırdı.

Grengar'ın kılıcı bir boynun pullarına derinlemesine girdi ve karanlık bir sıvı fışkırttı.

Yaralı baş acı içinde çırpındı, neredeyse Kuzey'i yerinden fırlatıyordu.

Bay Fluffy, bir başka saldırı için etrafında döndü, ama bu sefer hydra hazırdı.

Vücudunu sarmaladı, kendi kütlesini bir kalkan olarak kullanırken başları, saldıran kobralar gibi dışarı fırladı.

Kuzey ve Bay Fluffy geri çekilmek zorunda kaldı, kapanan çeneler ve şiddetli kuyruklardan zar zor kaçındılar.

Kuzey'in aklı hızla çalışıyordu, bir strateji oluşturmaya çalışıyordu.

Yaratığın boyutu ve çoklu başları onu korkutucu bir rakip haline getiriyordu ve her dakika yarıklardan daha fazla canavar geçerken uzun süreli bir savaşa giremezlerdi.

Umutsuzluk ve cesaretten doğan bir fikir aklına geldi.

“Bay Fluffy,” canavarın başının üzerinden bağırdı, “bana onun üstüne çıkmamı sağlamalısın!”

Altındaki canavar gerginleşti, komutu anladı.

Güçlü bir bacak itişiyle, Bay Fluffy kendini gökyüzüne fırlattı.

Hydra'nın çırpınan başlarının üzerinde süzüldüler ve atlayışlarının zirvesinde, Northern sıçradı.

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, canavarın sırtına doğru düşerken.

Northern, kalan enerjisinin her zerresini Hızlı Sıçrama'ya döktü, bedenini mutlak sınırına zorladı.

Grengar, ellerinde bir ölüm girdabı haline geldi, imkansız bir hızla vurdu.

Northern'ın ayakları yere değdiğinde, hydra'nın bedeni onlarca derin yarayla kesişmişti.

Bir an için, büyük canavar hareketsiz durdu, sanki şokta gibiydi.

Sonra, yer sarsan bir inleme ile, çöktü.

Kuzey tökezledi, yorgunluktan görüşü bulanıklaştı. Bay Fluffy hemen yanında belirdi, genç savaşçının ona dayanarak destek almasına izin verdi.

Ama dinlenmek için zaman yoktu. Daha fazla yaratık, hydranın düşüşüyle pozisyonlarına doğru yaklaşıyordu.

"Yorgunluk için zaman yok..." diye mırıldandı ve parmaklarını şıklattı.

Hemen yanında bir kopya belirdi. Kopya, etrafında neredeyse siyah alevler gibi akan siyah bir aura ile örtülmüştü, sadece belirsizdi ve havaya benziyordu.

Kuzey kopyaya dokundu ve kayboldu.

Siyah aura kendi bedeninin etrafında oluştu, gözleri yenilenmiş güç ve özle parladı.

Kuzey Grengar'ı diğer eline geçirdi, başlangıçta kullandığı eli katlayıp açtı.

Eklemler biraz serbest hissettikten sonra, Grengar'ı sağ eline geri aldı ve hızlı bir bulanıklık içinde döndü, gözleri hesaplayıcı bir yoğunlukla etrafa dart etti.

Gergin ve buharlı bir nefesle, Kuzey nefesini verdi ve mavi bir ok gibi fırladı.

Ardında, izlerinin bıraktığı ölü canavarlardan oluşan bir kakofoni vardı.

İkiz bıçaklı sopa, elinde uzayda bir girdap gibi dönerken her açıdan dışarı fırlıyor ve canavarlara, ete saplanan ve en sert derileri bile yarabilen acımasız kavisli bıçaklarla hazırlıksız yakalıyordu.

Northern'ın canlılığı, damarlarını dolduran bir boşluk özü dalgasıyla yenilendi. Hızı muazzamdı ve arada bir, mesafe kavramını hiçe sayarak Shunpo kullanıyor, canavara ulaşarak silahını saplamadan önce hiçbir şeyden haberdar olmasını engelliyordu.

Canavarlar yukarıdan akmaya devam ederken, Northern boşluk çağrıları veya kopyalarını çağırma ihtiyacı hissetti. Hemen bu fikri reddetti.

Bu anı mümkün olduğunca uzatmak istiyordu. Bu, çok fazla savaş deneyimi kazanmak için harika bir fırsattı. Burada kimse yoktu, bu yüzden gücünü saklama ihtiyacı hissetmiyordu.

Bu yüzden Northern tüm gücünü kullandı.

WHOOM!

Gökyüzü anında karardı, çünkü Northern boşluk özündeki baskıyı serbest bıraktı.

Defalarca, Northern kendini keşfedilmekten korumak için boşluk özünün minimal bir salınımını bilinçaltında ustaca yönetmişti.

Boşluk özü, ruh özüne benzer görünse de, oldukça farklıydı. Ancak, minimal bir boşluk özü miktarı olduğunda bu fark fark edilemezdi.

Bu nedenle, Northern'ın her zaman çıktıyı sıkılaştırmasının sebebi buydu.

Ve az önce yaptığı şey, tüm atmosferin ve hatta gökyüzünün anında değişmesine neden olan şey—çıktının yolunu genişletmekti.

Büyük bir miktar boşluk özü bir anda vücudundan kaçtı ve bu, boşluk özünün gerçek doğasının ortaya çıkmasına neden oldu.

'Ne…'

Hatta o bile şaşırmıştı.

Her yer karanlık bir örtüyle kaplanmış gibiydi, ışığın en ufak bir izinin bile geçmesine izin verilmiyordu.

Böyle aşırı miktarda boşluk özünün aniden salınması, atmosferi alışılmadık bir karanlıkla doldurmuştu.

Canavarlar etrafta koşuşturuyordu, görüşleri engellenmişti. Ancak, Northern mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

'Bu, her şeyi sona erdirmek için mükemmel bir fırsat.' Northern, değneğin ortasını daha sıkı kavradı ve gözlerini kararlılıkla yeniden odakladı.

Northern, karanlık yavaşça dağılmadan önce çoğu canavarı ortadan kaldırmak istiyordu—bu, o kadar boşluk özünü salmanın bir yan etkisiydi ki, bunun olacağını bile tahmin edememişti.

Grengar'ı başının üzerinde döndürdü ve hızlıca yanına indirdi, hava yere çarparken geri doğru yavaşça çekildi, kavisli bıçak tehlikeli bir enerjiyle vınladı.

"Kaos Sanatı 2, ikinci alt form, FIRTINA KESİCİ"

Kuzey, özünü çift kenarlı asa içine kanalize etti ve muazzam bir hızla patladı, asa yoğun bir güçle titreşiyordu.

Bir dizi yıldırım hızıyla, yatay ve dikey kesikler yaparak, her bir savuruşu havada dalgalanan boşluk özleriyle birlikte, neredeyse görünmez hale gelerek birçok canavarı kesti.

Kuzey, farklı canavarlar arasında koşmaya devam etti, aralarında kaos yaratıyor ve her seferinde onlara doğru ilerledikçe ölümün kollarına teslim ediyordu.

Yetenekleri zirveye ulaştığında, hareketleriyle birlikte havada dev bir şok dalgası patladı, öyle ki bazı canavarlara sadece geçmek bile onları parçalara ayırıyordu.

O, canavarların beklemediği durdurulamaz bir ölüm gücüydü. Ve karanlığın kollarında hepsini ezmeye devam etti.

Bazen bir yılanın hareketiyle hareket etti, tek farkı hızlı olması, daha hızlı olması ve havayı bile parçalamaya tehdit eden bir enerji şok dalgasıyla birlikte olmasıydı.

Ancak karanlık yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu. Zaman artık onun yanında değildi - en azından karanlıkta.

Bu kadarını fark ederek, Grengar'ı döndürdü ve devasa bir denizin dalgaları tarafından itiliyormuş gibi daha da muazzam bir dalgayla hareket etti.

Hareketi, yıldırım hızını aşarak kör edici hale geldi.

“İlk alt form, Siklonik Darbe”

Kuzey, çift kenarlı sopayı sağa sola hızlıca döndürerek, canavarlara doğru koşarken her iki taraftan da etleri kesiyordu.

Bazı noktalarda, o kadar büyük hale geldi ki, silahı canavarlara doğru dönen bir rüzgar gibi görünüyordu ve etlerini acımasız kavislerle kesiyordu.

Kuzey, yeteneğin zirveye ulaştığını hissettiğinde, ikinci alt formu tekrarladı.

Yine ileri fırladı, hızı arttı—arkasında mavi bir ışık izi bıraktı, gözleri havada parlayan iplikler gibi akan mavi çizgilerle parlıyordu.

Yüzü alışılmadık şekilde solgundu, dikkati uzak görünüyordu ve hareket ederken ağzından hafifçe nefes alıyordu.

Silahı vücudu etrafında döndürürken döndü ve öne doğru fırladı, öyle güçlü şok dalgaları yarattı ki, koşarken yer bile sarsılıyordu.

Canavarların hiç şansı yoktu.

Ve üçüncü alt formun etkinleştirilmesinde…

"Dönme Fırtınası"

Kuzey tamamen gözden kayboldu; ondan hiçbir şey görünmüyordu. Ancak, canavarlar burada ve orada patlamaya başladı.

Her şey yavaş hareket ediyormuş gibi oldu ve anlık görünüyordu. Çekirdekleri havaya kayıtsızca akıyordu.

Ve uzuvları sadece rüzgarın gücüyle parçalandı.

Kuzey yeniden belirdiğinde, karanlık ve yeşil kanla kaplıydı. Kaskından dört mavi ışık yayılıyordu.

Bir boynuzlu şeytan gibiydi, canavarların kabusu. Ağzından buhar çıkararak döndü, çift kenarlı sopayı çevirerek.

"Dördüncü alt form…"

Konuştuğunda yer ve hava titredi. Ama karanlık yavaşça dağılmaya başladı.

Canavarların çoğu ölmüştü ve hayatta kalanlar da ölüm pençesinden çok uzakta değildi—en azından, şimdi biraz görebiliyorlardı.

Edge

Northern'ın bacakları karmaşık ayak hareketleriyle ileriye doğru hareket etti. Kalan canavarlara doğru yürüyordu ama birdenbire yürümeyi bıraktı.

Kaos Adımı ve Hız İtmesi'ni kullanarak, göz kamaştırıcı bir hızla hareket etti. Manevra yaparken, Grengar ile her hareketin bir sonrakiyle kesintisiz bir şekilde akmasını sağlayarak, hassas ve hesaplanmış itişler ve kesikler yaptı.

Birbirine bağlı birkaç desene girdi ve bu da ona birden fazla açıdan saldırılar yapma imkanı tanıdı, canavarlara güçlü bir güçle vurdu.

Grengar her bağlantıda onlara bez bebekler gibi havaya fırlatıyordu.

Saldırıların hızı ve hassasiyeti, canavarların savunma veya karşılık vermesini imkansız hale getirdi—hatta zeki bir varlık bile savunma veya karşılık verme konusunda çok zorlanırdı.

Ayrıca, her darbe siyah mızrak etkisinin bir parçasını taşıyordu. Northern her vurduğunda, hava canavarın tüm bedenini parçalayacak kadar güçlü bir patlama ile patladı.

Bazıları patlamadan kaçmayı başardı ve sadece parçalanmış bir uzuv, karnında bir delik veya parçalanmış bir kafa ile fırlatıldı.

Ama hiçbiri canlı kaçamadı.

Ve karanlık yavaşça çekilirken, her zamanki geceyi ortaya çıkardı.

Northern yerinde durdu ve başını eğdi. Gece Korkusu zırhı, sessiz ama acımasız bir mavi ve siyah aura ile vınladı.

Northern'ın sesi güçle yankılandı, yumuşak bir şekilde çağırdı.

"İkinci Kaos Sanatı, TEMPEST FURY"

Onun etrafındaki hava enerjiyle çatırdadı, karanlık boşluk özü kıvrımları elektrik mavi şeritlerle iç içe geçti.

Grengar, onun kavrayışında vızıldadı, ikiz kılıçları beklentiyle titreşti.

Bir anda, Northern yıkımın bir girdabı haline geldi.

Şekli bulanıklaştı, arkasında ardıl görüntüler bırakarak kalan canavarlara doğru yırtıcı bir şekilde ilerledi.

Her hareket, ölümün bir senfonisiydi, mükemmel bir şekilde koreografisi yapılmış ve insana ait olmayan bir hassasiyetle icra edilmişti.

İlk canavar, çok sayıda kolu ve gözü olan dev bir yaratık, tepki vermek için bile zaman bulamadı.

Grengar'ın kılıçları havada şarkı söyledi, yaratığın derisi üzerinde karmaşık desenler oyarak geçti.

Karanlık ikor yaylar halinde fışkırdı, havada bir an askıda kaldıktan sonra Northern'ın saldırılarının saf gücüyle buharlaştı.

Kuzey pivotli, dört vizörü o korkutucu mavi ışıkla parlıyordu.

O, üzerine inen bir grup kanatlı canavarı fark etti, pençeleri uzanmış ve ağı açık.

İkiz kenarlı sopa, ellerinde bir kasırga haline geldi.

Kuzey, havada dönerken yükseldi ve uçan yaratıklarla karşılaştı.

Grengar'ın bıçakları, arkasında boşluk özü izleri bırakarak, kanatları parçalayıp uzuvları koparan ölümcül bir girdap oluşturdu.

Ağrı ve korku çığlıkları havayı doldurdu, Kuzey'in amansız saldırısı devam ederken kesildi.

Yere indiğinde, başka bir dev, yılan benzeri yaratık—ama tek başlı—ona saldırdı, dişleri Kuzey'in uzuvları arasındaki bağları koparmak için genişçe açılmıştı.

Ancak Kuzey zaten hareket ediyordu. Canavarın saldırısının altından yuvarlandı, Grengar yaratığın karın kısmını kesmek için fırladı.

Bir akıcı hareketle, tekrar ayaklarının üzerinde, yaralı canavara dönmek için döndü.

Yılanın gözleri şok ve acıyla büyüdü, ama Kuzey zaten tekrar hareket ediyordu. İleri doğru fırladı, Grengar yol gösteriyordu.

Sopanının bıçakları, yaratığın etine derinlemesine girdi, her darbe kaotik enerji patlamalarıyla birlikte, kas ve kemiği parçaladı.

Son, yıkıcı bir darbe ile Northern, Grengar'ı yılanın kafasından geçirdi.

Canavarın ölüm çırpınışları yerin titremesine neden oldu, ancak Northern zaten bir sonraki hedefine doğru ilerliyordu.

Kalan canavarlar, bu savaşın onlar için ne kadar yıkıcı olmaya başladığını çoktan fark etmişlerdi.

Onlar yıkımın tezahürleri, sadece kaos yaratmak için yaratılmış kabuslar olmalıydılar. Bunun yerine, iki bacaklı bir kaosun yarattığı bir kabus tarafından yıkılanlar kendileriydi.

Kaçmaya başladılar.

'Ne manzara...'

Northern onların kaçmasına izin vermedi. Yeteneğine daha fazla özünü kattı ve Sonic Surge'i kullandı, yeteneği sınırlarına kadar zorladı.

Çevresindeki hava bozulmaya başladı, gerçeklik kendisi böyle yoğun bir kaos karşısında şekil değiştiriyormuş gibi görünüyordu.

Northern'ın hareketleri daha da hızlandı, fizik yasalarına meydan okuyarak.

Bir anda her yerdeymiş gibi görünüyordu, imkansız açılardan ve imkansız bir güçle vuruyordu.

Bir grup daha küçük, çevik yaratık kaçmaya çalıştı, kırık arazide koşarak ilerlediler. Northern'ın gözleri kısıldı, geri çekilen şekillerine odaklandı.

Bir kalp atışında, onların arasındaydı. Grengar ellerinde döndü, her darbe kesin ve ölümcül.

Uzuvlar havada uçuştu, bedenler yere yığıldı ve birkaç saniye içinde grup, titreyen ceset yığınlarına dönüştü.

Son canavar düştüğünde, Northern duraksadı, göğsü eforla kabarıyordu.

Savaş alanı tam bir kan dökme sahnesine dönüşmüştü.

Çeşitli şekil ve boyutlardaki bedenler yere dağılmış, kanları toprağı lekelemişti.

Hava, ölüm kokusuyla ve boşluk özünün kalıntılarıyla doluydu.

Zephyr, yarığa bir dakika boyunca odaklandı. İçinden bu kadar çok canavar çıkmasına rağmen, daha birçok canavar hala dışarı çıkmak için savaşıyordu. Sanki bir şeyden kaçıyorlarmış gibi görünüyordu.

Zephyr aniden gözlerini açtı. "Olmaz... bu olamaz..." Gözleri birkaç saniye boyunca yarığa kilitlendi. Sonra etrafında en yakın dövüşen kişi olan Helena'ya döndü.

"Hey, bence yarığa girmemiz gerekiyor."

Helena, asasını döndürdü ve yüzüne ısrarla çenelerini kapatan acımasız dört ayaklı canavara son bir darbe indirdi—başını ve dişlerini paramparça etti, siyah çubuğu karanlık yıldırımlarla çatırdadı.

Derin bir nefes aldı ve tüm dikkatini Zephyr'a verdi. "Biliyorum ama oraya çıkmak çok zor olacak. Ayrıca, burada bir sürü canavar varken hepimiz yarığa giremeyiz."

Zephyr hızlıca başını salladı. "Anlamıyorsun. Bence yarıda dışarıdan daha az canavar var."

Helena gözlerini kısarak baktı. "Ne?"

"Ama orada inanılmaz derecede güçlü bir şey olabileceğini de düşünüyorum. O kadar güçlü ki, bu canavarların korkup her ne olursa olsun oradan çıkmak istemelerine neden oluyor."

Helena yukarı baktı, alnından bir ter damlası süzüldü. Başını eğdi ve Zephyr'e baktı. "Bu fikri sana kim verdi?"

Zephyr gökyüzünü işaret etti. "Görmüyor musun? Dışarı çıkmak için savaşıyorlar. Kesinlikle etimiz o kadar tatlı olamaz ki, sadece onu almak için yırtık kapıdan kendilerini parçalasınlar."

Helena'ya yoğun bir şekilde baktı. "Üstelik, yırtık anlık bir çatlama oldu, tıpkı bu felaketin başladığı zaman gibi. Kayıtlar, yırtık çatladıktan hemen sonra canavarların sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi dışarı akmaya başladığını söylüyor."

Helena, onun söylediklerini düşünürken sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra başını salladı ve karşılık verdi, "Umarım haklısındır. Peki oraya çıkanlar kimler ve oraya nasıl gideceğiz?"

"Aklında başka insanlar varsa bilmiyorum. Ben o canavarla oraya gidiyorum."

Helena, Night Terror'a baktı, kaşlarını çattı ve Zephyr'a döndü. "Beni salak mı sanıyorsun? Sen sadece seninle canavarı karşı karşıya getirmek için oyun oynuyorsun—"

Birden durdu, asasını döndürdü, bir bacağını öne kaydırdı ve önünde beliren bir canavarı yukarıdan aşağıya doğru keserek asasını aşağıdan süpürdü.

Sahasında dönerken siyah yıldırımlar asasının etrafında dans etti ve tekrar aşağıya yerleşti.

Zephyr devam etti, "İkimizin yalnız gitmesi gerektiğini söylemedim. O canavarın en güçlü olduğunu düşünüyorum. O yırtıkta ne varsa, bu canavarlardan on kat daha güçlü olmalı. Bununla başa çıkmak için en güçlüye ihtiyacımız var."

Helena sessizdi. Onun kararlı gözlerine baktı. Onun ifadelerini tamamen kabul etmedi, ama Night Terror'ın en güçlü olduğu gerçeğiydi.

Yırtığa girecek olan, her şeyi sona erdirebilecek biri olacaktı.

İçeriği diğerlerine ileteceğim.

Bu sözü söylerken, çubuğunu salladı ve siyah yıldırımlarla sarılı bir şekilde ileriye doğru deldi.

Zephyr, Annette'e doğru yolunu keserken onu izledi ve bakmadan bir canavarın başını kılıcıyla kesti. Gözlerini onlardan ayırdı ve diğer elini açarak başka bir katana malzeme haline getirdi.

Sonra alev alev yanan kırmızı atkısıyla ileriye doğru fırladı.

Annette, yılanı bırakıp Gece Korkusu'na doğru yönelmek üzereyken, aniden tüm yerin titrediğini hissetti. Uzakta, karanlık bir örtü onların daha ileri görmesini engelliyordu.

Bu karanlığın özelliği, korkutucu olması ve aşırı bir korku yaymasıydı; öyle ki kalbinin düşmek üzere olduğunu hissetti.

Tek başına değildi; savaş alanında anlık bir duraksama oldu. Hatta canavarlar bile korkudan geri adım attı.

Birden belirli bir yöne döndü ve bağırdı, "Ryan! Bunu şimdi bitirmeliyiz ve yırtığa girmeliyiz."

Ayın altında dans eden siyah saçlarıyla, bir hançer için buz parçalarıyla savaşan soluk tenli bir çocuk, önündeki canavarı gövdesinden kesip durdu. İki parçayı da bıraktı ve döndü.

Zephyr, bulunduğu yerden ne olduğunu merak etti. 'Oraya nasıl gideceğimizi hala çözmeye çalışıyorum... o ne diyor?'

Gilbert ve Annette ile gelen her diğer Drifter, canavarlardan geri çekilmeye başladı, bu da Zephyr ve astlarının tam olarak ne olduğunu merak etmelerine neden oldu.

Birdenbire, buz manzarayı kaplamaya başladı, yolundaki her canavarı tüketerek onları bir koni haline dondurdu.

Birkaç atışta, tüm savaş alanı, yukarıdaki canavarların gürültüsü dışında, bir buz zeminine dönüşmüştü.

Ryan çömeldi ve yere dokundu.

Bunu yaparken, buz merdivenleri hiçbir şeyden oluşmaya başladı ve gökyüzüne uzandı; hatta dondurulmuş zeminle birleşmek için aşağıya uzanan sütunlar bile büyüdü ve nihayet yarıktan birkaç metre uzakta durdu.

Shade'in ağzı titredi. "Bu kadar güçlü birine nasıl sahipler?"

"Mutlu mu olmalıyım yoksa berbat durumda mıyız, bilmiyorum," yanındaki kadın söyledi. Dikkatini ona çevirdi ve "Aldatıldık mı? Luinngard İmparatorluğu'nun bize göndermesi gereken takviye nerede?" dedi.

Shade başını salladı, "Şu anda, Lana… Bilmiyorum. Ama Zephyr yarığa girdiği için, seninle benim eve dönüp Afkon'a olan biteni güncellememiz gerekiyor."

Helena'ya son bir kez baktı, ona sert bir bakış attı ve aklından, 'Bütün bunlar bittiğinde seninle hesaplaşacağız.' dedi.

Annette isimleri çağırmaya başladı, "Gece Korkusu! Arlem, Vida, Ryu ve Myu, Zephyr. Hepimiz yarığa gireceğiz!"

Helena'ya baktı ve başıyla onayladı.

Zephyr gülümsedi ve merdivenlere doğru koştu. Hızlı bir hareketle, bir kar fırtınası gibi hareket etti ve patlayıcı bir güçle yarığa daldı.

Yarığın girişindeki tüm canavarlar, onun içeri girmesiyle geri itildi.

Gece Korkusu onu takip etti, Annette'in çağırdığı diğer tüm isimler de öyle, diğerleri ise yerde durup izledi.

Kuzey, gökyüzüne uzanan buzdan merdivenleri izlerken, ardından bir kırmızı bulanıklığın içine doğru hızla girdiğini gördü.

Sonra tanıdığı diğerlerinin de yarığa atladığını gördü.

Bu, gözlerini yukarıdaki yarığa çevirmesine neden oldu. Şu an sessizdi, ama içinde hala bir şeyin olduğundan şüphe yoktu.

“Bay Fluffy”

Canavar adı söylendiğinde isyanla kükredi. Bay Fluffy, başını sert bir şekilde salladı, kulakları aşağı düştü ve gözleri Kuzey'den uzak kapalıydı.

“Ama ben henüz hiçbir şey söylemedim…?”

Canavar bir kez daha homurdandı ve ondan uzaklaştı.

Bu, Northern'ın bu noktada ne söyleyeceğini bildiği gibiydi.

"Tamam, bu kadar inatçı olduğun için, eğer yırtığa kendin girmeyi bulursan, kalmanı istemeyeceğim."

Canavarın gözleri sevinçle kocaman açıldı.

"Evet, bunu kastettim." Northern etrafa baktı.

Yüksek binalar vardı, ama hiçbiri canavara yırtığa atlamak için yeterince yüksek görünmüyordu.

Ancak, konuşmayı bitirdiği anda, canavar homurdandı ve yavaşça, ince ince ama kesin bir şekilde boyutunu artırmaya başladı.

Northern'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

Bay Fluffy, orijinal boyutunun iki katıydı, devasa ve neredeyse muazzamdı.

Northern, canavarın yüksekliğini iyi bir şekilde kavrayabilmek için boynunu ciddi şekilde uzatmak zorunda kaldı.

Ne oluyor, Bay Fluffy?! Eğer bu kadar büyüyebiliyorsan, neden bu zamana kadar yardım etmedin?

Canavar gülümsedi ve her adımında yer sarsılarak uzaklaştı.

Yerden sıçrayarak belirli bir binanın çatısına indi, harabe halindeki çatının geriye kalanını parçalayarak.

Ancak güçlü bir sıçrama için iyi bir pozisyon aldı ve onu gökyüzüne fırlatırken, tüm binayı arkasında çökertti.

Ve işte böyle, Northern Bay Fluffy'nin yarığa doğru uçuşunu izledi.

Orada durdu, Bay Fluffy'nin beklenmedik dönüşümü ve gidişi karşısında bir anlığına şaşkın kaldı.

Yerin hala canavarın güçlü sıçramasından titrediğini hissediyordu ve çöken binadan tozlar havaya kalkıyordu.

Hem eğlence hem de bıkkınlık karışımıyla başını sallayarak, Northern dikkatini yukarıda beliren yarığa geri çevirdi.

Gerçeklikteki yırtık, başka bir dünyadan gelen bir enerjiyle pulsatör gibi titriyordu, kenarları canlı şeyler gibi parlıyordu ve kıvrılıyordu.

Northern bunun çekimini hissedebiliyordu, varlığının tam dokusuna ince ama ısrarcı bir çekim yapıyordu. Belki de bu, ruhundaki Kaos rolüyle bağlantılı özel bir his idi.

Derin bir nefes aldı, kendini merkezleyerek zihnini yarığa nasıl gireceğine odakladı.

Shunpo kullanmak en kolay cevap gibi görünse de, başarısız olacaktı; Shunpo'nun onu götürebileceği en uzak yer çatlağın önündeydi ve hemen geri düşmeye başlayacaktı.

'Bu saçma bir fikir, bunu nasıl düşünebiliyorum?'

Grengar'ı sıkıca tutarak, Northern ikiz bıçaklı sopasına özünü kanalize etmeye başladı.

Silah, yanıt olarak vızıldadı, bıçakları zar zor kontrol edilen güçle titreşiyordu.

Mor ışık kenarlarında dans etmeye başladı, etraflarındaki havadan rengini emen boşluk özünün iplikleriyle iç içe geçiyordu.

Northern'ın gözleri, çevresini değerlendirirken alışılmadık bir mavi ışıkla parladı.

Bay Fluffy'nin fırlatma rampası olarak kullandığı çökmüş bina söz konusu olamazdı. Farklı bir yaklaşım gerekiyordu.

Bir düşünceyle, Northern Hız İtmesi'ni aktive etti.

Çevresindeki dünya yavaşlar gibi görünürken, algısı ve refleksleri süper insan seviyelerine yükseldi.

İleriye doğru fırladı, ayakları neredeyse yere değmeden enkaza ve düşmüş canavarlara zigzag yaparak geçti.

Yakınlarda kısmen sağlam bir yapıyı fark eden Northern yön değiştirdi.

O, her adımda yer çekimine meydan okuyarak binanın yanına koştu. Zirveye yaklaştıkça, yarığın çekişinin güçlendiğini hissedebiliyordu.

Tereddüt etmeden, Northern kendini çatının kenarından aşağı fırlattı.

Bir anlığına, havada asılı kaldı, yer aşağıda baş döndürücü bir mesafedeydi.

Sonra, ayaklarından çıkan siyah alevlerle kendini daha yükseğe fırlattı. Yarığa doğru süzülürken, Northern Grengar'ı hedef aldı.

Asanın bıçakları havayı keserek, arkasında kaotik enerji izleri bıraktı. Yarığa yaklaştıkça direnci hissedebiliyordu—sanki ona karşı koyuyordu ve görünmez bir engeli aşmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Son bir güç patlamasıyla, Northern yarığı aştı.

Çevresindeki dünya büküldü ve şekil değiştirdi, renkler birbirine karışarak imkansız şekillerde akıyordu. Bir kalp atışı boyunca, her yöne çekiliyormuş gibi hissetti.

Gözlerinin önünde karanlık, baskıcı bir alan uzanıyordu, gökyüzü olması gereken yerde. Bunun yerine, hastalıklı bir sarımsı ton karanlıkla iç içe geçmiş, toprağa korkutucu bir solgunluk yaymıştı.

Sanki gökyüzü parçalanmış, felaketin kalıntılarıyla değiştirilmişti ve şimdi bükülmüş bir gökyüzü benzeri oluşturuyordu.

Aşağıda, toprak çorak ve cansız yatıyordu. Her yüzey, tüm canlılığı emen sinsice bir hastalıkla çürümüş gibiydi.

Toprak, çatlamış ve ıssız, dağılmış kuru kemiklerin kalıntılarını taşıyor, bir zamanlar var olan yaşamın keskin hatırlatıcıları olarak dağlar ve vadiler oluşturuyordu.

Hava kendisi kalın ve bunaltıcıydı, ölüm ve ıssızlık kokusunu taşıyor, sanki toprak kaybettiklerinin sürekli yasını tutuyordu.

Kuzey etrafa bakındı, Bay Fluffy'yi bulmaya çalıştı, ama ondan hiçbir iz göremedi.

Ancak bir sonraki anda, yerden büyük bir sarsıntının yükseldiğini hissetti, bunu kalp atışlarıyla birlikte boğucu bir gürültü izledi.

Kuzey hızla döndü ve gürültünün yönüne doğru fırladı, belirli bir dağa tırmanırken şekli bulanıklaştı.

Dik yokuşu koşarak çıktı. Daha yükseğe tırmandıkça, içinde bir huzursuzluk hissi belirmeye başladı. Hava soğudu ve karanlık bir varlık manzaranın üzerinde asılı gibi görünüyordu.

Nefesini toparlamak için durdu, etrafa bakındı ve yerden fırlayan tuhaf oluşumları anlamaya çalıştı. Gözleri yokuş boyunca yukarıya kaydı ve donakaldı, gözleri inanamayan bir şekilde büyüdü.

Geçtiği sırtlar sadece kaya oluşumları değildi, devasa, boynuzlu bir başın konturlarıydı.

Bu gerçek, ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Düşmüş bir canavarın devasa kafatasının üzerinde koşuyordu, antik, beyazlamış kemikleri artık çorak manzaranın bir parçasıydı.

Gökyüzüne grotesk bir şekilde kıvrılan devasa boynuzlar, korkunç gerçeği doğruladı. Bu dağ aslında bir dağ değildi, bir zamanlar güçlü olan bir yaratığın son dinlenme yeri, onun canavari biçimi şimdi geçmişe dönük çarpık bir anıttı.

Ancak şimdi Kuzey'in korktuğu şey şuydu…

'Dünyada böyle bir canavarı öldürecek kadar güçlü olan neydi?'

Devasa cesedin zirvesine ulaştıktan sonra, Northern şimdi manzarayı daha iyi görebiliyordu.

Birkaç mil uzakta, beyaz bir yaratık, etrafında dolanan dev bir yılanın pençesinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Bay Fluffy!”

Beyaz canavar bir delilik içinde çırpındı. Bay Fluffy, devasa boyutuna rağmen yılanın kıvrılan tutkusundan kendini kurtarmanın çok zor olduğunu düşündü.

Ancak bu, yalnızca bir şeyi ima ediyordu - yılan güçlüydü.

Kuzey, daha önce buna benzer bir yılanla karşılaşmıştı ve onu yenmek için Bay Fluffy'nin yardımını almak zorunda kalmıştı.

Kaos Gözleri'ni kullanarak, bu yılanın daha da güçlü olduğunu anlayabiliyordu.

Rahat bir nefes aldı ve Grengar'ı döndürdü. Sonra havaya sıçradı. Havada ulaştığında, vücudunun tamamından siyah alevler püskürterek kendini daha da ileriye fırlattı.

Her iki yaratığın üzerinde belirdi ve inerek çift kenarlı sopayı sıkıca kavradı.

Bıçağın kavisli kenarıyla döndü ve aşağıya dalış yaptı, süzülerek indi. Yolda, siyah alev patlamasıyla Hız İtmesi uygulayarak hızını ve gücünü anında artırdı.

Grengar, Kuzey yere indiğinde yılanın içine daldı ve yerde çatlaklar ağı oluşturdu.

Bay Fluffy, Kuzey yere indiğinde yılanın gücünün neredeyse anında azaldığını hissetti ve hızla geri çekildi, cansız yaratığa karşı acımasızca hırladı.

"Öldü," dedi Kuzey ve Grengar'ı başından çekip çıkararak kanı yere saçtı.

"Bana soruyorum, sorumluluğu üstlenmeyeceğim. Buradan itibaren, kendi başınasın."

Canavarın kurt gibi kulakları düştü, bakışı da öyle. Düşük bir kükreme çıkardı ve boyutunu küçülttü.

Northern iç çekti ve bakışlarını çevirdi, arazinin geri kalanını inceledi.

Arazi çoraktı, ama burada burada, o gibi birkaç leş yerden çıkıyordu.

Northern, tehlike hissine daha fazla odaklandı, ama hiçbir şey algılamıyordu. Belirli bir hedef olmadan ileri doğru yürümek fikrinden pek emin değildi.

Bu yüzden, bulunduğu yerde birkaç dakika bekledi, bakışlarını gerçekliğin diğer tarafına çevirdi.

Her şeyden birkaç bağ akıyordu, geniş alan gözlerinde rengini kaybetti ve her şey siyah beyaz oldu, gökyüzü hariç.

"Bu daha önce hiç olmadı," Northern gerçeklik görünümüne geri döndü ve her şey rengini geri kazandı.

Başını gökyüzüne kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Son zamanlarda, uçuş yeteneği kazanma ihtiyacı hissediyorum. Neden hep uçmam gerekiyormuş gibi geliyor?"

Sonra aklında bir fikir oluştu. Hemen, Northern Sınırsız Boşluğa daldı ve fiziksel bedeni bir heykel gibi ayakta kaldı.

Boşluk, öldürdüğü her yaratığın ruhunu depolama yeteneğine sahipti ve Klonlama yeteneği sayesinde onlara geçici olarak giydirebileceği bir beden verebiliyordu.

“Birkaç uçan yaratığı öldürdüm. Onları kullanarak uçabilirim, böylece lanet olası özümü boşa harcamam.”

Elbette, bu yaratıkları sürdürmek için öz gerektiriyordu ve teknik olarak hem bir klonu hem de bir ruh çağrısını aynı anda koruduğu için iki katı kadar öz gerekiyordu.

“Ancak, önce bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.”

“Çağrı Profili”

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz][3]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Çocuğu], [Sonsuz Boşluk], [Kaos ve Boşluğun Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [2346/3000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/3]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Gümüş Kılıç], [Ölüm Bakışı] ve 10 diğerleri.

"Bunu tahmin etmiştim..."

Kuzey, o yaratıkları öldürürken parçalarının birikmiş olmasından korkuyordu.

Son seferde olduğu gibi, Kopyalanan Yetenek slotlarını kullanmadığı için aniden bir ruh evrimi bildirimi almak istemiyordu.

Bu yüzden, yeteneğini evrimleştirmek için en az birkaçını harcamayı planlıyordu.

Özellikle klon yeteneği.

"Evolve Klonlama Yetenekleri"

[600 yetenek parçasını 'İleri Klonlama' yeteneğini evrimleştirmek için kullanmak istediğinize emin misiniz?]

"Evet"

[İki evrim yolu var...]

Birçok Yolu: [İleri Klonlama, birden çok olanı tek birine tercih eder. Daha fazla evrimleştikçe, klon sayısı sürekli artacak, ancak güçleri sürekli azalacaktır.]

Tek Yolu: [İleri Klonlama, tek olanı birden çoğa tercih eder. Daha fazla evrimleştikçe, klon sayısı yalnızca bir ile sınırlı olacak; ancak, güç yalnızca o klon üzerinde inşa edilecektir.]

O kelimeler iki farklı panelde belirdiğinde, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Daha önce, Northern kötü bir karar verdiğini hissetmişti, ama şimdi tekrar baktığında, öyle düşünmedi.

Ruhları kurtarmak için bir yeteneğe ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi.

"Her zaman kaliteyi nicelikten daha çok tercih ederim." Nefesini verdi, "Ama bakalım bu ne sunacak."

Northern, seçtiği yolu seçti ve hemen her iki panel de kayboldu.

[Birçok kişinin yolunu seçtiniz...]

"Bekle!" Kuzey aceleyle süreci durdurmaya çalıştı, ama dinlenmedi.

[Gelişmiş Klonlama Gelişimi]

[Tebrikler, Gelişmiş Klonlama (A) Çoğaltma (S) olarak evrimleşti]

[Yetenek Yeteneği, Kendi Klonum Çoklu Klon olarak evrimleşti]

[Yetenek Yeteneği, Diğer Klon Bağımsız Klon olarak evrimleşti]

[Yetenek Özelliği, Hepsi Aynı Tanımlama olarak evrimleşti]

[Yetenek (Gerçek) Adı, evrim sürecinde kayboldu çünkü evrimleşen Yetenek için yeni amaç ve öz ile hiçbir ilişkisi yoktu]

Yetenek: Çoğaltma

Sınıf: [S]

Yetenek Yeteneği: [Çoklu Klon], [Bağımsız Klon]

Özellikler: [Kimlik]

[Belli bir bin klondan birinin kimlik duygusu kazanma ihtimali var. Bu klon kimlik duygusu kazandığında, ruh çağırma için ayrı bir kap olarak kullanılabilir ve daha sonra Boş Çağırma'ya evrimleşebilir.]

"Gece Korkusu gibi..."

Northern bir süre paneli inceledi, düşündü. Sonrasında derin bir nefes aldı ve bunu bırakmaya karar verdi.

"Sanırım bu tamamen bir kayıp değildi..."

Evrimi onayladıktan sonra, Northern daha fazla Boş Çağırma'ya ihtiyaç duyduğu için nicelikten çok nitelik yolunu araması gerektiğini fark etti. Bu yüzden bunu durdurmaya çalıştı.

Ama hepsi boşunaydı.

Şimdi, Boş Çağırma'ları tam olarak nasıl yaratacağı konusunda sıkışıp kalmıştı.

Bildiği kadarıyla, daha önce olduğu gibi yeteneği geri evrimleştiremeyebilirdi.

Bu yüzden, hatası sayesinde gerçekten sıkışıp kalmıştı, ancak bu sefer bir umut ışığıyla.

Ve bir tek ışının ne kadar parlak parlayabileceğini gerçekten söylemek mümkün değil.

Northern derin bir nefes aldı ve yaptığı hatayı kendine telafi etmeye çalıştı, bu özel yeteneğin sunduğu iyilikleri düşündü.

Çoklu Klon: [İkiden fazla klon çağırabilirsiniz]

Bağımsız Klon: [Sadece bir klon çağırabilirsiniz; ancak bu klonu kendi egosuna sahip olacak şekilde belirleyebilir, böylece sizin kararlarınızdan ve seçimlerinizden bağımsız hareket etmesini sağlayabilirsiniz. Ancak bu klon asla size itaat etmemeyi seçemez]

Northern ikinci yeteneğe biraz kaşlarını çattı, sonra gözleri büyüdü.

"İyi, iyi, bu çok iyi."

Şu anın birkaç saniye öncesinde hissettiği hayal kırıklığı, bu bir umut ışığı olduğu için tamamen kayboldu.

"Eğer onu bağımsız hale getirebilirsem, o zaman ona bir ruh çağrısı yükleyebilir ve bağımsız hareket etmesini sağlayabilirim."

Elbette, bu yeteneğin bazı kusurları vardı; sonuçta, klon sadece bir klon ve Gece Korkusu gibi bir ruh çağrısı değil. Bunun bir Boşluk çağrısına evrimleşip evrimleşemeyeceğini henüz bilmiyordu.

"Olabilir; denemeden bilemeyeceğim."

Kuzey omuz silkti ve memnun bir gülümseme belirdi. Sonra paneli kapattı.

Beklediği bir sonraki yetenek evrimleşiyordu.

"Evrimleşen yetenek, Rüzgar Adımı."

Kuzey bu kelimeleri söylerken sevinçle doldu. Ne kadar hızlı hale geleceğini bilmiyordu…

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyim."

Fakat sadece bu düşünce bile beklentilerini sınırların ötesine sıçratıyordu.

[Yetenek, Rüzgar Adımı (S) evrimleştirmek için 600 yetenek parçası kullanmak istediğinizden emin misiniz?]

Kuzey başını salladı, "Evet."

[Gelişen Yetenek…]

[Tebrikler, Yetenek Rüzgar Adımı (A) Hız Yürüyüşü'ne evrildi]

[Yetenek Yeteneği, Hızlı Koşu Flash Adım'a evrildi]

[Yetenek Yeteneği, Shunpo Seyahat'e evrildi]

[Yetenek Yeteneği, Zaman Sarsıntısı Fazla Mesai'ye evrildi]

[Yetenek Yeteneği, Sonic Patlama Hız Patlaması'na evrildi]

[Yetenek Yeteneği, Esinti Rüzgar Adımı'na evrildi]

Flash Adım: [Birinin hızını artıran ve mesafe gereksinimini ortadan kaldıran bir ayak tekniği. Shunpo'dan farklı olarak, son derece çok yönlüdür]

Seyahat: [Gördüğünüz veya bulunduğunuz yerlerde belirebilirsiniz]

Mesai: [Yeterli hızla zamanı geçersiz kılabilirsiniz]

Hız Patlaması: [Bu yetenek aktif olduğunda, ışık hızından daha hızlı bir şekilde bir saniye boyunca hareket etme avantajı kazanırsınız]

Rüzgar Adımı: [Bacaklarınız rüzgar kadar hızlıdır]

Northern başını salladı.

"Sanırım memnunum..."

Parçalarının sayısına baktı ve bir tane daha yapmaya karar verdi.

"Ruh Görüşünü Geliştir."

[Yetenek, Ruh Görüşü (B)'ni geliştirmek istediğinizden emin misiniz?]

"Evet," Kuzey yanıtladı.

[Gelişen Yetenek...]

[Tebrikler, Yetenek, Ruh Görüşü (B) Gaye Gözleri (A) olarak evrimleşti]

[Yetenek yeteneği, Ruh Görüşü Spektral Görüş olarak evrimleşti]

[Tehlike Duyunuz ve algı duyularınız gelişti]

[Algı duyularınızın gelişmesi nedeniyle, belirli bir mekansal farkındalık seviyesine ulaştınız]

Northern, bu bilgiye şaşırmadı. Mekansal farkındalık, All Eyes günlerinden beri sahip olduğu bir şeydi.

"Chaos Eyes iyi, ama All Eyes'ın potansiyelini öldürdüğünü merak ediyorum... Onu kullanmaya başladığımdan beri gerçekten bir ilerleme görmedim."

Bunun dışında, onunla çok yetkin hale geldiği gerçeği var.

"Lanet gözler hala kullanırken baş ağrısı yapıyor."

Ancak, o baş ağrısına alışmıştı.

Northern nihayet tüm panelleri kapattı ve geriye ne kaldığına baktı.

Yetenek Parçaları: [646/3000]

Kendisi için biraz kötü hissetti ama kopyalamak istediği yeteneklere daha fazla odaklanmaya karar verdi.

Ve ayrıca, tüm bunları yapmaya başlama nedenine.

Bir tek klon çağırdı, birkaç saniye boyunca Korku Gece zırhındaki yansımasına baktı, ardından az önce öldürdüğü canavarların ruhunu çağırdı.

Bir kez daha, bir grup canavar tarafından çevrildi, kısa, uzun, sağlam, her türlü, sağda ve solda, ve onların ortasındaydı.

Kuzey, onlara bir an dikkat etti ve başını salladı.

"Birçokunu öldürdüm..."

Onların arasında, uzakta duran tanıdık bir yüzü gördü.

"Cal mı? Evet! Cal!! Onu da öldürdüm!"

Şu anda, bir uçuş binek hayvanı bulmaktan vazgeçmek ve Cal'ı yoldaşı olarak kullanmak istiyordu. Ayrıca, onun yeteneğine sahip olup olmayacağını ve genç adamın ruh çağırma olarak neler sunabileceğini merak ediyordu.

Ama bunların hepsi bekleyebilirdi.

"Daha fazla zamanım yok. Bunu sona erdirmeliyim."

Gözlerini çevirdi ve belirli bir canavarı gördü. Bir wyvern gibiydi: ön uzuvları kanatlarına bağlıydı ve arka uzuvları büyüktü, büyük, kavisli pençelerle sona eriyordu.

Canavarın başı, en korkutucu kısmıydı.

"Bu şeyi gerçekten öldürdüm mü?" diye düşündü Northern.

Muhtemelen çok hızlı oldu. Öldürdüğü canavarların yüzlerini bile kaydetmek için zamanı yoktu.

Canavarın ruhunu ayırdı ve onu klonuna komuta etti.

Canavar hemen klona doğru koştu ve temas ettiğinde, her iki varlık mavi ışıkla birleşti ve wyvern canavarı tamamen şekillendiğinde ışık soldu.

"Aerisyles…"

Northern, canavarın profili üzerinde görüntülendiği gibi canavarın adını mırıldandı.

Onları Sınırsız Boşluk'ta bırakabileceğinden, çağrıyı iptal etme konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ayrıca, bu durum onun boşluk özünü de herhangi bir şekilde tüketmiyordu.

Northern sadece Boşluktan çıktı, tüm Boşluğunun yavaş yavaş kabusların derinliği haline geldiğinden habersizdi.

Gerçekliğe gözlerini açtı ve Aerisyles yanında duruyordu.

Bay Fluffy'ye bir bakış attı ve "Dediğim gibi, kendi başınasın. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." dedi.

Bay Fluffy, Northern'ın canavara oturmasını izlerken öfkeyle hırladı ve canavar havalanıp üzerlerindeki sarımsı boşluğa kanatlarını açtıktan sonra bile hırlamaya devam etti.

Birkaç saniye sonra, Northern sarımsı genişliğe doğru uçuyordu.

Geçerken gözleri büyüdü.

"Dünyada bu ne?"

Bu bir gökyüzü değildi, bununla ilgili çıkarabileceği ilk şey buydu.

Varsayılan gökyüzü, bir gökyüzünün olması gereken herhangi bir şeyden ziyade tamamen parçalanmış bir manzaraya benziyordu.

Northern, canavara devasa kanatlarını yukarıya çırparken sağa ve sola baktı.

"Bu konuda kötü bir his var... çok kötü bir his."

Kuzey, tüm manzaranın yavaşça geçişini izledi. Sanki parçalanmış uzaydan geçerek neredeyse eşit derecede ıssız başka bir alana geçiyordu.

Bu alan biraz daha düzenli görünüyordu, ancak grotesk tasarımlarında korku yayıyordu.

Gökyüzüne doğru uçarak, siyah taşlar bir mağaranın derinliklerinden sarkan sarkıtlar gibi fırladı.

Bir tür koagülasyon oluşturmak için birleştiler, gökyüzüne geniş bir şekilde yayıldılar.

Kuzey, daha yukarıda bir yol olduğunu bile düşünmedi.

Bu yüzden döndü ve kayaların ne kadar uzandığını görmek umuduyla düz bir şekilde uçmaya devam etti.

Bir süre uçmaya devam etti ta ki etrafındaki tüm ışık sönmeye başlayana kadar.

Yavaş yavaş o boş gökyüzünün sarımsı ışığıyla aydınlatılan alanları terk ediyor ve başka bir yere doğru gidiyordu.

Hiçbir fikri olmadığı bir yere.

“Son girdiğim çatlakta en iyisini gördüğümü düşünmüştüm. Ama bu, bu bir başka seviyede,” diye düşündü Kuzey.

Başını hayal kırıklığıyla salladı ve bilinmeyenin sızan korkusuyla tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Uzakta, karanlıkta bir şeyler ayırt etmeye başladı: gökyüzünden aşağıya doğru uzanan devasa siyah zincirler, kayaların üzerine kadar uzanıyordu.

Zincirlerin girdiği alan, Kuzey'in şimdiye kadar gördüğü tek yerdi ki bu yer keskin kenarlı kayalarla dolu değildi.

Aerisyles zincire indi ve kelepçelerin bir tarafında ileri doğru koşmaya başladı. Canavarın hareketinin ağırlığına rağmen, zincir titremedi veya sarsılmadı.

Hala durgundu ve kaynaştığı kayaya ulaşana kadar sabit kaldı.

Northern canavardan atladı ve kayaya dokundu. Eliyle biraz pullu gibi hissetti; neredeyse gerçekten bir kaya olmadığını, sadece uzaktan bir kaya gibi göründüğünü hissetti.

"Şimdi buna baktığımda, gerçekten bir yer graniti duvarı gibi görünüyor," diye düşündü.

Bir an gözlerini kapattı ve açtı, gözbebekleri ikiye bölündü.

Hemen ardından, Northern'ın gözlerinin önünde başka bir sahne belirdi.

Öncekilerin aksine, bu sefer siyah beyaz değildi. Granit duvarı, bir sis duvarı gibi görünüyordu.

Ve o sis duvarının içinde, Northern milyonlarca bağın birbirine dolandığını gözlemleyebiliyordu.

"Her bağın diğerleriyle bir etkileşimi var. Bu, gördüğüm en karmaşık olanı olmalı," diye mırıldandı.

Ama en önemli şey, Northern'ın bu duvarın ötesinde başka bir şey olduğunu keşfetmesiydi.

"Bu duvarı kim yarattıysa, harika bir iş çıkarmış. Şimdi, neyi gizlemeye çalışıyorlar?"

Northern, devasa zinciri göz önünde bulundurarak bunun ilginç olacağını düşünmüyordu.

Ancak bir çatlağı kapatmanın sadece bir yolu vardı. Ve şu anda o yolu takip ediyordu.

Keskin bir şekilde, duvarın her yönünü incelemeye başladı, ama çıplak gözleriyle değil.

"Böyle karmaşık ve iç içe geçmiş bir bağ, kesinlikle bir boşluk bırakacaktır..."

Northern, duvarın bir yüzeyinde elini durdurdu ve gülümsedi.

"İşte burada."

Elini yumruk yaptı, zırhının eldiveni parlayarak güçlü bir yumruk için geri çekildi.

Yumruğu ileriye doğru gitti, yüzeye çarparken bulanıklaştı. Tüm granit duvar titredi.

Northern, elini çıkardı ve oluşturmayı başardığı deliğe göz attı.

"Oh, hayal ettiğimden oldukça farklı. Beyazlık neyin nesi?"

Kuzey gözlerini delikten çekti ve kapattı.

"Teleport."

Duvarın ötesinde kayboldu ve yeniden belirdi.

Mekanın parlaklığı inanılmaz derecede kör ediciydi ve birkaç saniye gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Mekanın genişliği de cabası. O kadar genişti ki, beyaz boşlukta küçük bir karınca gibi hissetti.

Birkaç köşe altın rengiyle parlıyordu. Ancak, o köşelerden siyah zincirler çıkıyordu, bu yerin ne olduğunu göz önünde bulundurduğunda zıt bir görüntüydü.

Dört zincir, her biri karşıt köşelerden uzanarak odanın ortasında buluşuyordu.

Ve ortada, her biri bir kübik prizmanın dört kenarını tutuyordu.

Northern, prizmaya bakarken gözleri büyüdü.

"İçeride biri var."

Farkında olmadan Hız Patlaması kullanarak, beyaz boşlukta hızla ilerledi—ayakları neredeyse yere değmeden—ve prizmanın önünde durdu.

Prizmanın içindeki figür dizlerinin üstünde, sırtı bükülmüş, iki kolu geriye doğru uzanmış ve altın bir bilezikle bağlıydı.

Saçları beyazdı ve fildişi rengi cildi, bir porselen kavanoz kadar pürüzsüzdü.

Prizmanın etrafında, birkaç rune kelimesi projeksiyonlar gibi akıyordu.

Kuzey geri çekilmeye çalışırken, içinde bir şeyin rezonans yaptığını aniden hissetti. Bu ince bir titreşimdi, ama sanki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Tehlike hissi yüksek sesle çığlık attı, cildindeki tüyler diken diken oldu ve Kuzey o anda kaçmanın bir seçenek olmadığını biliyordu.

Ancak, geri sıçradığında, vücudundan kırmızı bir ışık fışkırdı ve prizmadaki figüre aktı.

Kuzey aynı anda iki şeyin olduğunu hissetti. İlk olarak, bir ruh çağrısının kaybıydı.

İkincisi, beyaz odanın titremesi ve zincirlerden birinin büyük bir şekilde titremeye başlamasıydı; sonunda prizmaya bağlı olduğu noktada parçalandı.

Ama neyse ki, prizma hâlâ sağlamdı. Diğer üç zincir hâlâ güçlü bir şekilde tutuyordu.

Ancak, bir ruh çağrısının kaybı çok travmatikti.

"Kim... kimdi o?" Kuzey, içinden sorguladı, samimiyetle arayarak.

İnce bir şekilde, bir şeylerin yanlış olduğunu bulmayı başardı; Pangu, alışılmış formuna geri dönmüştü.

"Koll..." Northern mırıldandı.

Ruh çağrılarının en güçlüsü gitmişti. Northern kaşlarını çattı.

O anda beyaz boşlukta bir ses yankılandı.

"Biliyor musun, bu sahneyi senin için kurdum... Beni hayal kırıklığına uğratmadığın için mutluyum."

Diğer taraftan Northern'a doğru, yüzünde kibirli bir gülümseme olan küçük bir çocuk yürüyordu.

Çocuk çok gençti; Northern onun yaşını toplasa, on yaşından fazla olmamalıydı. Siyah saçları neredeyse gözlerinin altına düşüyordu ve ıslak görünüyordu.

Gözlerinde kötü, çocukça olmayan bir ifade vardı; kötü bir ışıkla yanıyordu.

Northern, şüphesiz bir şeylerin doğru gitmediğini biliyordu. Ya kandırılmıştı ya da bir tuzağa düşmüştü.

Ama bir şey onu rahatsız etmeye devam ediyordu…

'Bu adam korkunç derecede tanıdık görünüyor.'

Çocuğu tam olarak nerede gördüğünü çıkaramıyordu, ama onu bir yerde tanıdığını biliyordu.

Ancak nerede olduğunu anlamak için tüm zamanını harcamak istemiyordu.

Çocuk şimdi prizmanın diğer tarafında duruyordu, içindeki tutsakla küçük dudaklarında bir gülümsemeyle bakıyordu.

Sonra başını Northern'a kaldırdı, onun yüzünde hala korkmuş bir ifade vardı.

Çocuk, iki elini arkasına koydu ve prizmanın etrafında yürüyerek Northern ile buluşmak için geldiğinde şöyle dedi:

“Biliyorsunuz, hepiniz gerçekten bu noktaya ulaşmamı kolaylaştırdınız.” Güzel bir şekilde güldü; bir kez olsun, grim yüzü hayat belirtisi taşıyordu, sonra tekrar grimleşti.

“Başlangıçta, bu büyüklükte bir şeyi gerçekten başarabilir miyim diye endişelendim…” Yukarı baktı ve sinirli bir iç çekti. “Ama sonunda başardım. Ve bu tamamen sizin yardımınız sayesinde. O garip isim neydi yine, Northern mı? Northern, değil mi?”

Northern yüzünü buruşturdu. Bir süre tereddüt etti, sonra dedi ki

: “Sen kimsin? Hiç tanımadığım biri olarak benim güzel adımı bilmen ne kadar adaletsiz?”

Çocuk omuz silkti. “Beni tanımaman sadece kendi dikkatsizliğini kanıtlıyor. Belki de seni baştan fazla abarttım.”

Northern çocuğa sertçe baktı, birkaç saniye sessiz kaldı, sonra hırladı

: “Mecazlarla konuşmayı bırak da bana kim olduğunu söyle!”

Çocuk geri çekildi, kendini kucakladı, dudakları aşağı dönüktü. “Korkunç, korkunç, çok korkunç.”

Bir sonraki saniyede dik durdu ve güldü, sonra daha ciddi bir tavra geçti.

“Ne kadar utanç verici birisin, on yaşındaki birine böyle bağırıyorsun.”

Prizmdeki figüre bakan çocuk.

“Ama ruhumu geri getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim. Planımı yaparken, ruhumun bir kısmını geri kazanma şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Bir süre önce bağlantısı kesildiğinden beri, bu yırtığa girdiğin anı beklemeden onu hissetmemiştim.”

Northern'ın gözleri, çocuğun sözleri beyninde işlemeye başladıkça büyüdü.

Sonra, çatışmaları sırasında Koll'un ona söylediği sözleri hatırlamaya başladı.

'Zincirlenmiş olmaktan bahsetmişti…'

Northern, birkaç saniye daha düşünerek, o zaman Koll'un tam açıklamasını hatırlamaya çalıştı.

Gece Korkusu'nun hüküm sürdüğü krallık, daha büyük bir güç özlemi içindeydi. İnsanlar kurban olarak kullanıldı; kan döküldü ve bu, kale lordu Koll'un zincirlerinin iki parçasını kırması için bir boşluk yarattı.

'Eğer kale lordu Koll bir parçaysa… o zaman bu demek oluyor ki…'

Northern'ın ağzı, kafasında bağlantılar kurulduğunda açık kaldı.

Önündeki çocuk gülümsedi ve çenesini biraz yukarı kaldırdı.

Senin için şaşırmak çok erken değil mi? Yani, hala senin için birçok sürprizim var. Henüz ağzını açma.

“Bu olamaz,” diye itiraz etti Northern ve kekelemeye başladı. “Sen Koll olamazsın… Sen küçüksün ve konuşman… sen, insan dilinde konuşabiliyorsun.”

Çocuk, üzerinde bulunan yırtık kıyafetleri yırtarak, kısa pantolon ve sıradan botlar bıraktı.

Sonra, Northern'a hitap ederken, elini sıkıp acımasızca gülümsedi.

“Öğrenmek zorundaydım, değil mi? Bir kez çaba gösterildiğinde, senin dilini öğrenmek sonunda zor bir iş olmadı. Zor olacağını düşündüğüm şey, senden kaçınmaktı. Ama birdenbire, kayboldun. Ve seni ihtiyaç duyduğum zamanda geri dönmeye karar verdin.”

Northern, çocuğa baktı, gözleri mavi ateş gibi parlıyordu.

"Ne yaptın?"

Çocuk, neredeyse konuşmalarını ciddiye almıyormuş gibi başıyla omuz silkti.

“Ne yaptım? Yine ne yaptım?” Çenesine dokundu ve yukarı bakarak derin düşünüyormuş gibi yaptı.

Sonra aniden Northern'a gözlerini dikti, aynı kötü gülümsemeyi tekrar gösterdi.

“Yarığı manipüle ettim…”

Northern kaşını kaldırdı. “Ne? Bu ne? Bu nasıl bir anlam taşıyor?”

İnan ya da inanma. Yaptığım şey bu. Arkadaşların muhtemelen bu yarığın diğer tarafında, onun dehşetlerine karşı savaşıyorlar. Her damla kan, her nefret, her öldürme arzusu, hatta bazı insanların onurunu buradan elde etmesi... hepsi tek bir amaca doğru ilerliyor.

İzin ver tahmin edeyim... efendini kurtarmak.

Çocuk içten bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten harika bir hafızan var. Bunu seviyorum. Kendimle birlikte, Kaos'un Babası, bir zamanlar yaşamış en büyük Zalim, gerçeğe dönecek."

Kuzey, konuşmaya başlamadan önce sessizce dişlerini gıcırdattı.

“Önceki gibi, Kaos'un Babası, şu ve bu. Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum. Başarmak için durmayacağın saçmalıklarla mı motive oldun?”

'Umarım yalanımı keşfetmez…'

Gerçekten, Kuzey ve Koll'un ilk karşılaştıkları zaman bu bir yalan olmamıştı. Koll'un efendilerine nasıl hitap ettiğini gerçekten anlamıyordu.

Ancak şimdi, birçok şey değişmişti. Kuzey artık bir Zalim'in ne olduğunu ve bir Köken'in ne olduğunu biliyordu.

Bu varlıkların ne anlama geldiğinin kapsamını bilmiyor olabilir, ama en azından bir fikri vardı.

Çocuk, neredeyse hırlayan sesini duyduğunda, yüzü yavaşça ciddileşti.

"Sana bir açıklama ayrıcalığını sunacağım." Durdular; birkaç saniye geçti ve devam etti.

Kaos'un Babası'na, bir köken haline gelen tek ve yegâne Zalim'e hizmet ediyorum. Genellikle, Zalimlerin köken haline gelmesi imkânsızdır, ancak Kryos farklıydı. O, cesur bir adamın tanımıydı. Oğlunu yutarak köken haline geldi, bir kurtarıcı olarak övüldü, ancak diğer kökenler sadece bir kusur gördü.

Kryos'un şimdi sahip olduğu güçten kıskanıyorlardı ve onu öldürmeye çalıştılar. Ama bir kökeni öldürmek imkânsızdı, hele ki bir Zalim'in ve bir kökenin yavrusunu yutmuş birini öldürmek.

Kuzey, noktaları birleştirirken kaşlarını çattı, yüzü solgundu.

Eğer doğruysa, Kaos'un Babası Kryos, Kaos Prensi'nin babasıdır.

Kaos Prensi, bir köken ve bir Zalim'in yavrusuydu.

Ve Kaos Prensi babası tarafından mı öldürüldü? Daha doğrusu, yutuldu mu?

'Ne zaman? Bu ne kadar kafa karıştırıcı hale gelebilir?'

Northern, zaten yolu takip ettiğine yemin edebilirdi ve duvar resimlerinin Kaos Prensi'nin son yolculuğu olduğundan emindi.

Sonu tam olarak göremese de, Kaos Prensi'nin karşılaştığı sonun o tapınakta, o bakireler tarafından karşılandığını varsayıyordu.

Bu varsayımın nedeni, Kaos Prensi'nin İzinin orada bulunmasıydı.

Ayrıca, onun için bir heykel inşa edildi.

'Son zaman diliminin bu olduğunu düşünmüştüm... Yanılıyor muyum?'

Kule, Kaos Prensi'nin ölümüyle ilgili hiçbir şeyi kaydetmedi.

Sadece Boşluğu arama konusundaki muhteşem eylemini bahsetti. Kaos Prensi Boşluk ile birleştiğinde, düşüşü başladı.

Fagnur, Kaos Prensi'nin değişmeye başladığını yazmıştı.

Ancak onun ölümü ve buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir şey yoktu.

Kuzey, duvar resmini okuduktan sonra, Kaos Prensi'nin güneşi bölmesinden sonra öldüğünü düşündü. Güneş Tanrısı tarafından öldürüldü ya da bu durumda, güneşe atfedilen herhangi bir Köken tarafından.

Ancak Koll'un şimdi ona açıkladığı şey, bildiği her şeyi dağıttı ve başka bir yöne işaret etti.

Ayrıca, Kuzey'in bir Zalim'in Köken haline gelmesinin ciddiyetini anlayabilmesi mümkündü.

'Bu, bir şeytanın melek olması gibi...'

Bu, onun için bulabildiği en yakın tanımdı. Ama tam olarak aynı şey değildi.

Bu, birbirinden tamamen farklı varlıkların kavramlarıydı. Ancak, bu açıklamayı kendi kolay anlayışı için kullandı.

“Tüm gün orada durup bakakalacak mısın?”

Çocuk konuşmadan sonra Northern kafasından fırladı.

“Ben, ben,” diye kekelemeye başladı, “bu senin ustanın muazzamlığı karşısında sadece büyülenmiş durumdayım.”

Koll, Northern'ın tatlı iltifatını görmezden gelerek kaşlarını çattı, sanki Northern'ın ne yapmaya çalıştığını tam olarak biliyormuş gibi.

Gözünü bile kırpmadan devam etti.

“Kryos'u öldürmek imkansız olduğundan, mühürlendi. Belirli bir gerçeklik çizgisi arasında mühürlendi. Kan dökümünün deliliğe dönüştüğü o belirli, göz ardı edilebilir nokta.”

Öfkeyle yumruğunu sıktı, tonu öfkeyle doluydu.

“O zeki herifler, onu kendi yetki alanında mühürlendiği kadar mühürlü olduğu sürece açmanın imkansız olduğunu düşündüler.”

Northern önce sessizdi, sonra daha fazla dayanamadı ve kelimeleri tutamadı.

"Tam olarak kan dökme ve delilik arasındaki çizgide mühürlenmiş birini nasıl özgür bırakmayı planlıyorsun?"

'Kaos Gözlerim olmasaydı, böyle bir eylemin mümkün olup olmadığını sorgulardım.'

Northern, bu çocuk Koll'un söylediklerine şüphe duymak için çok şey görmüştü.

"Başka nasıl? Denedim ve denedim, belirli bir yerde sonsuzca savaşlar dokudum. Onun mühürlendiği belirli çizgiyi bulmak için sadece birkaç yer kullanmak zorundaydım, savaşın o yerde büyümesini izledim ve devam ettim. Sonunda, insanlar deliliğe doğru yavaşça sürüklenmeye başladılar. Neredeyse oradaydım… ta ki o köpek Sura, Kökenlerin köpeği, beni bulana kadar.

"Burada yakalandım ve hapsedildim, ancak… bir insan aniden yarığa müdahale etti, bir seferde dört yarık, bu zincirlerden kayıp geçmem için yeterli örtü sağladı. Yeniden başlamaya başladım, sadece bu sefer elimde dört yarık olduğu için çok daha hızlıydı."

Memnuniyetle gülümsedi ve Northern'a odaklandı.

"Sadece birini kapatmayı başardın, ama oradaki iş bile tamamlandı. Diğer üçüyle devam ettim ve siz insanlar bunu yapmamı o kadar kolay hale getirdiniz ki. Şu anda, o canavarlar harabe haline geldi. Sadece saf delilikle hareket ediyorlar. Sadece bir süre alacak, çizgi yakında açılacak."

Northern yutkundu. Çocuğun söylediklerinden sonra, kelimeleri bulmakta zorlandı.

'Sura'dan bahsetti, hepsi birbirine bağlı olmalı. Bu noktaya ulaşmak için çok hassas ve titiz bir iş yaptığını söylüyor. Ve hepimiz insanlar, onun piyonları olarak kullanılıyorduk…'

Aklına başka bir şey geldi.

'Birinin yarığı değiştirdiğini söyledi. Dört yarığın aynı anda ortaya çıkmasının tesadüf olduğunu düşünmek istemedim. Eğer gerçekten yarıklar ile oynandıysa, o zaman bununla oynayan kişinin başka biri değil, Rughsbourgh'un kendisi olduğuna inanıyordum. Ve Luinngard İmparatorluğu'nun bununla bir ilgisi var.'

O, dişlerini öfkeyle gıcırdattı. 'Cidden, burada gerçekten ne oluyor?'

Bu olaylar dizisi, Rughsbourgh'a olan öfkesini daha da artırdı.

'İnsan için o berbat şey.'

Kid Koll devam etti, "Sana her şeyi düzgün bir şekilde açıkladım. Şimdi, burada işleri bitirelim ki ben de efendimi dünyaya geri götürebileyim."

Koll konuştuğunda Northern sessiz kaldı. Sonra, birkaç saniye sonra, elini yüzüne sürdü ve dedi ki

:"Çok üzgünüm, Koll. Yaptığın şeyin asil bir şey olduğunu düşünüyorum. Efendinle ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Eğer bir şey varsa, gerçekten efendini kurtarmanı umuyorum. O kendi oğlunu yuttuğu kısmı pek anlayamasam da. Ama hey, ben kimseden yargılayacak kimim ki?

Ben de bir zamanlar hükümete kötü şeyler yaptım ve cezamı çektim.

"Ancak, tüm bunların üzücü yanı, bazı belirli insanları içermesi. Bu insanların hepsiyle ilgilenmiyorum. Ama içlerinde gerçekten benimle ilgilenen bazıları var ve böyle arkadaşlarım pek yok. Yani…."

Duraksadı ve Kid Koll'a ciddi bir şekilde baktı.

"Çok üzgünüm, Koll, ama seni durdurmam gerekecek gibi görünüyor. İnsanlarımı kaybedemem. Kötü hissetme, tamam mı."

Çocuk önce kaşlarını çattı, gözleri odaklanmadı, sonra biraz homurdandı,

"Eğer beni durdurmak istiyorsan, o zaman yap gitsin. Neden bana bununla ilgili insan dostluğu konuşması yapıyorsun?"

Kuzey omuz silkti ve geniş bir gülümseme ile gözlerini kapadı.

"Sadece kötü hislerin olmadığından emin olmak istedim. Belki daha önce seni tek başıma alacak durumda değildim, ama sana söyleyeyim, o zamandan beri her şey binlerce kez değişti."

Aralarında bir sessizlik oluştu. İkisi de sonraki birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi; sadece birbirlerine dik dik baktılar.

Sonra çocuk hareket etti. Northern'a doğru koştu, elleri arkasında, öne doğru eğildi.

Northern'ın alanına girdiğinde, alçak bir pozisyona düştü ve bir süpürme tekmesi savurdu, Northern'ı düşürmeyi ya da en azından sendeletmeyi umarak.

Fakat Northern kaybolmuştu.

Çocuk kaşlarını çattı ve hızla ayağa fırladı, havada vücudunu döndürerek beyaz saçlı çocuğu bulmaya çalıştı.

Northern'ı fark ettiğinde, çok geçti - Northern'ın yumruğu yüzüne birkaç santim kalmıştı.

Yumruk, bir kuşatma kütüğü gücüyle bağlantı kurdu ve onu havaya fırlattı. Vücudu havada bir bez bebek gibi yuvarlandı, beyaz duvara çarptı ve cansız bir şekilde yere düştü.

Çocuk hızla ayağa kalktı, ama Northern daha hızlıydı. Tekmesi çocuğun yüzünü yana doğru vurdu ve onu yere devirdi.

"Sana söyledim, değil mi? Her şey farklı olacak."

Çocuk gözünü bile kırpamadan, Northern tekrar belirdi ve ona karnına bir tekme attı, bu da onu havaya fırlattı.

Northern, çocuğun saçını yakaladı ve onu diğer tarafa fırlattı. Çocuk çaresizce havaya uçtu ve prizmaya çarptı.

Brrrzzzzt.

Çarpma, prizmanın elektrikle titremesine neden oldu ve hemen onu geri itti. Çocuğun başı metal zincire çarptı, havada dönerken yere düştü.

Northern ona acımadı. Başka birine göre, on yaşındaki bir çocuğa zorbalık yapıyormuş gibi görünebilirdi.

Ama ona göre, bir felaketi durduruyordu. Çocuğa doğru yürüdü.

Kid Koll yavaşça ve zahmetle dizlerinin üzerine çöktü.

Kalın, kırmızı tükürük akıyordu, alnı kanla kaplıydı ve görüşü bulanıklaşmıştı. Birkaç iç yarası vardı ve bir uzvu kırılmıştı.

Kuzey'in yumrukları ve tekmeleri, vücuduna çarpan metal kayalar gibi hissediliyordu. Her yumruğu vurduğunda, tüm bedeni yoğun şoktan dolayı elektrikleniyordu.

'Onunla yüzleşmenin bu kadar zor olacağını bilmiyordum.'

Kuzey, çocuğun önünde durdu ve aşağıya baktı.

"Koll... Neden bir anlaşma yapmıyoruz?"

Çocuk, Kuzey'in yüzüne baktı. Alnı kanla boyanmış, daha az çocuk ve daha çok bir savaşçı gibi görünüyordu.

Çocuk, yanıt vermeden önce acımasızca gülümsedi.

"Tamam, anlaşmanı söyle."

Kuzey başını salladı ve dedi

Bu yeri arkadaşlarımla terk edeyim, sonra bunların hepsini yapabilirsin... Hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğim çünkü bu benim işim değil.

Birkaç an için sessizlik çöktü. Sonra çocuk ciddi bir kahkahaya patladı.

Öksürdü ve kan döktü, sonra gülüşünü yavaşça bastırdı ve yüzü ciddiyetle bükülmüş bir şekilde Northern'a baktı.

"Delirmiş olmalısın. Hayalime bu kadar yakınken, ölüm korkusuyla her şeyi bırakmamı istiyorsun?"

"Kendi derimi kurtaracak mısın?"

"Bak, Northern, bana bak!" Çocuk bağırdı, karnındaki yanıcı acıya dayanarak. Umursamıyordu.

"Bütün bu yolu sadece pes etmek için mi geldim?!"

Northern, çocuğa birkaç saniye boyunca baktı ve onaylayarak başını salladı.

"Haklısın. Bunu yaptığını düşünmüyorum. Ama ben de bu kadar yolu seni geçilmek için gelmedim."

Kid Koll, Northern'a başını sallayarak gülümsemeden bir kahkaha attı. "Zaten beni her zaman geçtin, Northern. Bu savaşın tek kazanacağın kısmı bu. Beni öldürmek, Kryos'un inişini durdurmayacak."

"Üç yarığı titizlikle birleştirdim. Kendi alttan alta hilelerimle daha fazla yarık bile ördüm. Arkadaşların yarıklara girdi, beklenmedik bir şekilde koruyuculara ulaşacaklarını ve yarığı yenebileceklerini düşünüyorlar. Ama başaramayacaklar çünkü önce… hat kırılacak… ve ne kadar küçük olursa olsun, küçük bir çatlak Kryos'un geri dönmesi için yeterlidir."

Kuzey hafifçe başını salladı.

"Anladım, yani eğer arkadaşlarımı kurtarmak istiyorsam, burada seninle boş boş sohbet etmemeliyim."

Konuşmasını bitirdiği anda, ellerinde siyah bir kılıç belirdi.

Kuzey, çocuğa baktı, kılıcı döndürdü ve kolayca aşağıya doğru savurdu.

Çocuk yuvarlanarak, saldırıdan son anda kaçmayı başardı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kendini kaldırarak, Kuzey'in tekrar önünde olacağını bilerek birkaç adım geri gitti. Ama arkasından, sırtına bir şey saplandı ve önüne çıktı.

Kuzey, başını okşadı ve kulağına fısıldamak için alçaldı.

"Dediğim gibi, sana karşı kötü hislerim yok. Sanırım yanlış kişiyle karşılaştın."

Merhamet göstermeden, kılıcı çekti ve beyaz zemin üzerine kan döküldü. Çocuk kıkırdadı, kan kırmızı sıvı soluk teninden ve ağzından boynuna doğru aktı.

Kuzey'e dönebildi. Ölümünün yaklaşması karşısında korkmuş bir ifade yerine, grimsi bir gülümseme vardı.

Bu, Kuzey'i rahatsız etti, ama küçük bir çocuğun acı içinde ağlamasını izlemekten daha iyiydi. Çocuğun son ana kadar soğukkanlılığını koruması, onu daha az pişman hissettirdi.

Ancak çocuğu öldürme konusunda, hiçbir sempati hissetmedi ve yapması gerekeni yaptı.

"Sonuna kadar kendine güvenmen gerçekten güzel," diye yüksek sesle söyledi Northern, çocuğun dizlerinin üzerine çöktüğünü izlerken.

Kid Koll konuşmaya çalıştı, ama zor oldu. Nefesi hırpalanmış ve zorlanmıştı, yavaşça sona yaklaşıyordu. İçindeki tüm gücü toplayarak Northern'a baktı ve bir kez daha büyük bir gülümseme ile parladı.

"Eğer ölürsem başıma ne geleceğini düşünüyorsun?"

O anda, Northern'ın gözleri büyüdü ve Kid Koll'un yere yığılmadan önceki son sözlerini duydu.

"Yine kandırıldın..."

Artık, Northern korkmuş bir ifadeye sahipti. Etrafına bakarken yüzü soldu.

'Bedeni prizmanın içinde hala tutsak, o ne demek isteyebilir—'

Northern'ın düşünceleri, elinde tuttuğu Koll'un ruhuyla ilgili olanları hatırladığında aniden durdu.

Bu, onun bir başka özgür ruhuydu.

Ancak, çok geçti. Beden bir ışık topuna dönüşmeye başlamıştı.

Yüzünden terler akarken, Northern korkuyla ışık küresinin prizmaya fırlayışını izledi.

Bir kez daha, tüm yer titredi ve bir zincir daha kırıldı, geriye iki zincir kaldı.

'Hala iki zincir kaldı… bu tutmalı, değil mi?' Northern içtenlikle umuyordu.

Ama bütün oda titremeye başlamıştı. İki zincir karşı köşelerde gevşek asılı duruyordu. Kalan iki zincir, tüm oda ile birlikte hafifçe titriyordu.

Northern, prizmanın içindeki varlığa dikkatini yoğunlaştırdı. Yüzü hala eğikti ve elleri arkasında bağlıydı.

Northern, birkaç dakika boyunca daha dikkatli bir şekilde inceledi. Varlığın ellerinin hareket ettiğini görünce kaşları çatıldı.

Figür yavaşça başını kaldırdı. Taşan beyaz saçları yüzünü gizlese de, alnındaki kıvrımlı boynuzlar görünür hale geldi.

Şiddetle gülümsedi ve kaslarını germeye başladı.

Northern, figürün kollarında yaşayan solucanlar gibi kıvrılan kas iplerini izledi.

Sonunda, güçlü bir çekişle, adam altın bileziği parçaladı ve ellerini serbest bıraktı.

Kuzey'in kalbi karnına düştü.

"Ellerinin serbest," diye mırıldandı kendine, titreyerek.

Figür Kuzey'e ilgisizce baktı. Keskin dişleri hafifçe açıldı ve ağzından buhar gibi bir nefes çıktı.

Yavaşça ayağa kalktı, her iki bileğini de ovaladı.

'Uzun!'

Şimdi ayakta durduğunda, Kuzey gerçek Koll'un kendisinden ne kadar daha uzun olduğunu fark etti. Muhtemelen en az yedi fit boyundaydı ve Kuzey zar zor altı fit bir inçti.

Boylarındaki fark muazzamdı.

Figürün pırıl pırıl beyaz saçları, Kuzey'in kendi saçlarını kül gibi gösteriyordu. Saçları beline kadar döküldü. Vücudu temiz ve düzenliydi, kas tonları cildinin her açısında hizalanmıştı ve neredeyse tanrısal bir şekil olarak adlandırılabilecek bir görünüm sergiliyordu.

Kuzey, varlığın yüzünün gözleri önünde açılmasını izlerken ağzı kurudu.

'O ne…?'

Koll, prizmanın şeffaf duvarına yaklaştı ve nazikçe dokundu, bu da elektriğin dalgalanmasına neden oldu.

Gözleri hala beyaz, kabarık saçlarıyla kaplıydı, ama korkudan donup kalmış olan Northern'a dikkat etmiyor gibiydi.

İşaret parmağındaki kavisli pençeyi salladı ve şeffaf duvarı sanki sıradan bir kumaşmış gibi yırtmaya başladı.

Duvar, aşağıya doğru yırtılırken sanki itiraz edercesine elektrikle çatırdadı, ama Kid Koll ona çarpıldığında olduğu gibi herhangi bir güçle itmedi.

Koll, elleriyle yırtığı genişletti ve içeri, beyaz odaya girdi. Artık onu ve Northern'ı birbirinden ayıran hiçbir şey yoktu.

Northern, kalbinin şu anki kadar hızlı attığını hiç hissetmemişti.

Binlerce düşünce kafasında dağınık bir şekilde koşarken, kendini sakinleştirmeye çalıştı.

'Onu yenebilirim, bu savaşı kazanabilirim. En kötü senaryoda, sadece Kaos'u kullanmam gerekecek…'

Northern kaşlarını çattı ve o düşünceyi geri aldı.

'Bunu Kaos kullanmadan kazanacağım.'

Parmaklarını şıklatarak her şeyi sona erdirebilecek bir yeteneğin varlığı, birinin büyümesi üzerinde sınırlayıcı bir etki yaratacaktı.

Çünkü kişi, zor bir duruma düşerse, o yeteneği kullanarak her şeyi sona erdireceğini hisseder.

Doğrudan ilerlemek yerine, itilir ve itilerek, sonunda hiçbir önemli büyüme gerçekleşmez.

Bu tür sınırlamalar, birinin büyümesine zarar verebilir. Kaos kullanmanın getirdiği sonuçları da unutmamak gerekir.

Northern, sonuçları düzeltmenin bir yolunu bulmadıkça bunu kullanmaya hazır değildi.

Bu yüzden kendini daha da sertleştirdi, buna başvurmadan kazanma kararlılığıyla. Bu kararlılık, mavi gözlerinde yansıyordu.

"Ne muhteşem bir göz çifti."

"Huh?" Bu iltifat Northern'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bir sonraki anda, Northern daha gözlerini bile kırpmadan, iki keskin parmak gözlerinin önünde belirdi. Northern, o hararetli anda, vücudunun tamamında soğuk bir his hissetti.

Gözlerinin bunu kaydetmekte geç kaldığı gibiydi, ama ruhu, tehlike hissiyle rezonansa girerek, ona yaklaşan şeyden korkuyla çığlık atıyordu.

Şu anda Kaos Gözlerini kullanmamasına rağmen, Northern geç de olsa Boşluk Gücünü kullanarak saldırıyı engelledi.

Koll, elinin Northern'ın önünde durduğunu hissetti, sanki uzay tarafından çekiliyormuş gibi.

Hızla geri sıçradı, Northern ile arasında biraz mesafe bıraktı.

Bu arada, Northern gözlerini kontrol etti, sağlam olup olmadıklarını doğruladı.

'Onu bile göremedim. Eğer Ellis'in yeteneğini yükseltmemiş olsaydım, Boşluk Gücü aktive olmazdı.'

Yüzünü elinin tersiyle sildi ve titrek bir nefes verdi.

'Bu kötü bir haber. Bu adam kötü bir haber!' Zihni huzursuz bir şekilde çığlık attı.

Bu, Koll'un gerçek benliğiydi, kökleri tarafından mühürlenmiş gerçek varlık.

Northern, böyle bir varlıkla başa çıkmak zorunda olduğunu kabullenmekte zorlandı, ama aynı zamanda durumun gerçekliğini de reddetmedi.

Bu, o kadar bunaltıcıydı ki. Onun gibi bir yan karaktere yakışmıyordu.

Her zaman istediği tek şey, alçakgönüllü kalmak ve eve dönmekti. Kendini herhangi bir ana karakter olarak görmüyordu.

'Ve işte buradayım, mini patronla savaşıyorum. Raven bu pozisyon için daha uygun, yemin ederim.'

Northern, önündeki varlığa bakmaya devam etti.

Koll'un yüzünde bir şok ifadesi vardı, kafası hafifçe eğilmişti. Northern'ın gözlerine ulaşamayan iki parmağı göz seviyesine kaldırılmıştı.

Ama saçları hala yüzünün çoğunu kaplıyordu, bu yüzden Northern adamın tam olarak neye baktığını anlayamadı. Ancak, içgüdüsü Koll'un saldırısının geçmediği için kesinlikle şok olduğunu söylüyordu.

'Evet, doğru. Sonsuz Boşluğun Boşluk Gücüne sahip olduğum sürece, iyi olacağıma inanıyorum.'

Tek endişe, Koll'un tehlike hissinin algılayabileceğinden daha hızlı olmasıydı. Ama Northern bunun artık olacağını düşünmüyordu.

Çünkü bu andan itibaren, ne kadar acı vereceği ve maliyeti umursamıyordu, bu savaş boyunca Kaos Gözlerini kullanacaktı.

Koll tekrar hareket etti. Ancak bu sefer, Northern'ın gözleri onu takip etti. Neredeyse anlık bir durumdu; Kaos Gözleri altında her şey yavaşlasa da, Koll hala hızlıydı.

Gerçek bir atletin alışılmış hızında koşuyormuş gibi görünüyordu.

Bu da demek oluyor ki, Northern'ın gördüğünden en az on kat daha hızlı olacaktı.

“Onu görememem de bir tesadüf değil.”

Northern, Koll'un pençeleri aşağı doğru süzüldüğünde aceleyle siyah kılıcı kaldırdı. Kılıcı kıvılcımlar saçarak savurdu.

Bir bacağını öne kaydırdı ve arkadan—alçak—Koll'un gövdesine doğru yukarıya bir saldırı yaptı.

Ancak kılıç boş havayı kesti ve Koll, çıplak ayaklarıyla yumuşakça yere indi.

Northern gözlerini kısarak baktı.

“Bunun kolay olacağını düşünmemiştim, ama o hız neyin nesi? Bu adam Cal'dan bile daha hızlı.”

Bir kez daha Koll hareket etti, ama Northern'a doğru değil; etrafından dolaştı.

Northern, Chaos Eyes sayesinde arkadan gelen saldırıyı gördüğünde, Koll'un pençeleri farklı yönlerden yaklaşırken hızla geri döndü.

Her iki saldırıyı da hızlıca savurdu, kılıcı bir bulanıklık haline geldi.

Koll'un saçı o anda havada savrulurken, sarı yatay gözleri ortaya çıktı. Hava, Northern'a kapalıyken, bir an için yavaşlamış gibiydi.

Sonraki an, Northern'a karşı öfkeli bir saldırı serisi başlatıldı.

Adamın hareketleri inanılmazdı. Northern, sanki birden fazla elin ona saldırdığını hissetti.

Koll'un hızı, Northern'ın daha önce karşılaştığı her şeyin ötesindeydi.

Pençelerinin her bir darbesi, ardında izler bırakıyordu.

Kaos Gözleri, yavaşlatılmış dünyada her küçük detayı yakalamaya çalışarak zorlandı, ancak Koll'un saldırıları gerçekliğin çatlaklarından kayıp gidiyordu.

Her blok ve savunmada, Northern'ın kasları yanıyordu.

Çatışmalarının yankıları kollarına kadar ulaştı, siyah kılıcın sapını sıkılaştırdı. Koll'un amansız saldırısı, Northern'ı geri çekilmeye zorladı; her geri adım bir hayatta kalma dansıydı.

'Akışı değiştirmezsem, ezileceğim,' diye düşündü Northern, zihni Koll'un hareketleri kadar hızlıydı.

Akışı değiştirmek için, ne kadar küçük olursa olsun, bir fırsat bulması gerekiyordu.

Ama ne kadar ararsa arasın, hiçbiri yoktu!

Kaos Gözleri'nin bir bölmesini Koll'u incelemek için kullanıyordu, diğer üçü ise saldırılarının her bir parçasını tespit edip izlemeye odaklanmıştı.

Bulduğu tek bir açılma yoktu.

Varlığın tüm saldırıları, birbirine akıcı bir şekilde geçiş yapan bir akış gibiydi.

Kuzey'in nefes alma şansı bile yoktu. Şu anda tek seçeneği, ikisi arasında mesafe koymaktı.

'Eğer işler böyle devam ederse, çabuk yorulacağım...'

Kaşlarını çattı, gözlerinde kararlılık yanıyordu. Kaos Gözleri'nin dört gözbebeği, pençelerinin daldığı her açıyı izleyerek birkaç yöne birden hareket etti.

Kuzey'in Koll'un saldırı hızına karşı bu kadar uzun süre tek bir yara almadan dayanabilmesinin tek nedeni Kaos Gözleri'ydi.

Ancak, biraz geri çekildiği an, ne kadar az olursa olsun, Koll'un saldırısının bu pozisyondan teleport olma şansı bulamadan vuracağını korkuyordu.

Teleport anlık bir eylemdi.

'Ve bu herifin hızı da öyle!' Kuzey'in gözleri, aklında bir fikir belirdiğinde yumuşak bir mavi ışıkla parladı.

Ama o bunu vermedi. Koll'un neredeyse iki dakikadır durmaksızın devam eden saldırı serisini engellemeye devam etti—kılıcı, Koll'un eli kadar hızlı hareket ediyordu.

Şıngırdak!

Koll, arkasından gelen bir Kuzey klonunun, yıldırım giymiş kılıcıyla saldırmasıyla geri çekilmek zorunda kaldı.

Kuzey'in üzerinden uçarak, sadece tek bir sıçrama ile yirmi metre kadar uzağa—prizmaya daha yakın bir yere—indi.

Sonra etrafa bakındı.

Kuzey'in arkasında altı başka Kuzey vardı, hepsi yatay olarak sıralanmıştı.

Ama Koll bununla hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. İki elini açtı ve siyah ile kırmızı yıldırımlar, kavrayışında belirmeye başladı.

Yankılanan bir sesle, yıldırımlar son bir kez çatladı ve her biri elinde olmak üzere iki siyahımsı-kırmızı mızrağa katılaştı.

Kuzey, bir eline Ruh Alıcısını çağırdı, Paslanmaz'ı tutan klona Karanlık Ölüm'ü verdi ve her iki kılıcı da tuttu.

Elbette, Paslanmaz bir odachi idi, Ruh Alıcısından biraz daha uzundu, ama bu silah seçiminde bir nedeni vardı.

Başını hafifçe hareket ettirdi ve beş klon öne doğru fırladı.

Koll'un hepsini yenmesi için tek gereken bir saniyeydi.

Northern, Koll'un figürünün burada kaybolup orada belirişini izledi. Her seferinde, mızrakları hızla döndürüp Northern'ın kopyalarının üzerine fırlatıyordu.

Son görünümünde—Northern'a daha yakın—beş kopya aynı anda yere düştü.

Ancak, Koll'un bilmediği şey, arkasından ona doğru on tane daha mızrak fırlatıldığıydı.

Koll, Northern'a doğru koştu, şekli neredeyse kayboldu. Ancak, Northern'a ulaşmadan hareketi aniden durdu.

Northern'ın kopyaları onun bacaklarını tutuyordu; ikisi saçından çekerek geri itiyordu.

Biri omzuna oturmuş, bacakları Koll'un boynunun etrafında dolanıyordu.

Northern gülümsedi ve zaman kaybetmeden ileri fırladı. Kendisi bir mavi ışık parıltısına dönüşerek kılıcıyla saldırdı—

Pang!

Pang!

Koll'un mızrağını ayırarak, elini döndürüp kılıcını indirmeye çalıştı, ama Koll, o anın tam ortasında gülümsedi.

Northern o darbe hareketini tamamlamadı, bunun yerine kaybolup uzakta yeniden belirdi.

Koll'un ilk saldırısında olduğu gibi, bu sefer de aynı şey oldu.

İniş yaptıktan neredeyse bir milisaniye sonra, Koll'un etrafındaki her şey kan kırmızısı alevler içinde yükseldi.

Kuzey, klonunun buharlaştığını korkmuş bir ifadeyle izledi.

'Bana da böyle mi olacaktı?'

Klonlar duman haline geldiği anda, Koll tekrar harekete geçti, ancak Kuzey pek etkilenmiş görünmüyordu.

Havadan, klonları belirdi ve Koll'un yoluna atlamaya başladılar, ama onu neredeyse hiç yavaşlatmadılar. Mızrakları neredeyse bir kamçı gibi, klonları kolayca bulanıklaştırıp kesiyordu.

Sonunda, Koll Kuzey'e ulaştı. Silahları birbirine çarpıp, metalin korkunç ve kulak tırmalayıcı bir gürültüsüyle bulanıklaştı.

Kuzey, dövüşün ortasında ağzını açtı ve Koll'un yüzünü yakan siyah alevlerin kükremesini haykırdı. Havada döndü ve onu bir geri tekmesiyle fırlattı.

Koll, beyaz boşlukta yuvarlanarak nihayet durdu.

Siyah alev hala yanıyordu ve yakında duracak gibi görünmüyordu.

Koll'un başı aniden kırmızı alevler içinde yükseldi; kırmızı, siyah ile dans etti ta ki siyah artık görünmez hale gelene kadar.

Koll, güzel yüzünden kırmızı alevin çözülmesiyle ayağa kalktı ve mırıldandı.

"Kaos Alevleri mi? Zayıf olsalar da..." Sesinde neredeyse dokunulabilir bir küçümseme vardı.

"Ne? Bunu nasıl bildin?" Northern'ın sesi titredi.

Cevap alamadı. Bunun yerine, Koll'un görüntüsü havada bölündü ve Northern'ı tamamen hazırlıksız yakaladı.

Sınırsız Boşluğun Boşluk Gücü'nün ortaya çıkması için bile zaman yoktu. Ne olduğunu anlamadan, Koll'un mızraklarından biri Gece Korkusu zırhının gövdesine sürtündü.

Northern geri savruldu. Her zamanki gibi, Gece Korkusu zırhı imdada yetişti.

Ancak...

Northern, mızrağın yeni sürtündüğü bölgeye bakarken yüzü soldu.

O bölümde büyük bir çizik vardı, sanki zırh yırtılıyormuş gibi, ama yarık zırhı delmeyecek kadar derin değildi.

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

Bu, bir saldırının onun sözde yok edilemez zırhında bir leke bıraktığı ilk kezdi.

O tek işaret, içinde şiddetli bir öfke ateşi yaktı. Zırhın pürüzsüzlüğü ve güzelliğinin o tek çöküntüyle lekelendiğini hissetti.

Koll, Northern'ın zırhındaki tek bir yaraya üzülmesini beklemeyecekti.

Geri çekildikten sadece birkaç an sonra, Northern'a doğru hızla fırlıyordu.

Ama Northern hazır duruyordu.

As Koll yaklaştı, ikisini de kapsayan siyah alevlerin bir selini serbest bıraktı.

“Asla öğrenmiyor musun?” Koll, kurbağa gibi bir sesle kükredi.

Kırmızı alevler, yanan kanı andırarak, Northern'ın siyah cehennemiyle birlikte aralarında döndü.

Koll'un başında meydana gelen aynı fenomen yeniden başladı— ancak Northern, Koll ile şiddetli bir çelik mücadelesine girmişti.

Çevredeki hava yanıcı sıcaklıkta, zırhının vücudunu yakmasına neden oluyordu.

Sıcaklık arttıkça, Koll'un mızrağının en küçük bir açıda zırhına saplanmaması için ellerini sürekli hareket ettirmek zorunda kaldı.

Yine de, Northern, sıcaklığın üzerindeki etkisini görmezden gelmeyi reddetti.

Bir karışım olan hayal kırıklığı ve vahşetle kükredi. Bunu yaparken, siyah alevlerin geriye kalan kısmı daha derin yanmaya başladı.

Birden, kırmızı alevler bir kez daha tüketilmeye başlandı.

Siyah alevin içinde dikkate değer bir değişim meydana geldi. Karanlıklaştı, neredeyse Northern'ın muazzam bir miktar Boşluk enerjisini serbest bıraktığında ortaya çıkan boşluk benzeri karanlıkla eşleşiyordu.

Siyahlık, gözlerini kapattığında gördüğüne rakip oluyordu.

Ancak alevler geri savaştı. Northern ve Koll bu girdap içinde birbirlerine darbeler indirmeye devam ettiler.

İki mızrak, iki kılıçla çarpışıyor ve havada şeytani bir yoğunlukla kesiliyordu.

Elleri, alev girdabı içinde burada ve orada aynı anda dartlarken birçok ardıl görüntü bıraktı. Koll nereye ateş ederse, Northern orada belirdi ve karşı koydu.

Northern geri çekilmeye çalıştığında, Koll daha büyük bir güçle ileriye doğru baskı yaptı.

İkisi, birbirine çarpan iki dev deniz dalgasını andırıyordu; birleşik güçleri dünyayı ikiye yarabilecek kadar güçlüydü.

Beyaz oda, silahlarının her çarpışmasıyla gıcırdadı ve titredi. Hareketleri altında zemin, ağ şeklinde çatlaklarla doldu.

Alev girdabı, her adımlarını takip etti—bir taraf kırmızı, diğer taraf siyah—her biri diğerini tüketmeye çalışıyordu.

Northern saldırıya geçtiğinde, girdabın siyah kısmı ileriye doğru fırladı. Koll karşı koyduğunda ve zekice saldırıya geçtiğinde, kırmızı bölüm ilerledi.

Bu desen, savaşın önemli bir kısmında devam etti; her iki savaşçı da ölümcül bir dansa kilitlenmişti, hiçbiri teslim olmaya istekli değildi.

Çatışma devam etti, çelik ve alevin bir senfonisi.

Northern'ın her saldırısı bir öncekinden daha acımasız hale geldi. Saldırıları ve savunmaları korkutucuydu; zırhındaki çizik anısı zihnine kazınmıştı ve onu yeni bir vahşilik seviyesine itiyordu.

O, muhteşem zırhında daha fazla çökme olmasını önlemek ve var olan tek lekeyi intikam almak için savaştı.

Koll, ona karşılık her darbede eşleşti. Ara sıra, rüzgarda savrulan saçları, duygusuz yüzünü ortaya çıkardı.

Siyah alevler yükseldi, kırmızı cehenneme karşı iterek geri püskürttü.

Kısa bir an için, Northern'ın üstünlük kazanacağı gibi görünüyordu. Ama Koll amansız kaldı, mızrakları hareketin bulanıklığı içinde Northern'ı sürekli savunmada tutuyordu.

Silahları tekrar tekrar çarpıştı, her darbe odada şok dalgaları gönderdi.

Kalan iki zincir, her değişimde zemin ve duvarlarda daha fazla çatlaklar oluşurken, baskı altında inledi.

Northern, Gece Korkusu zırhının altında alnında terin birikmeye başladığını hissetti.

Isı dayanılmaz hale geldi, sözde delinemez korumanın içinden bile. Cildinin kabarmaya başladığını hissedebiliyordu, ama teslim olmayı reddetti.

Koll'un mızrağı bir başka açığı buldu, Northern'ın göğüs zırhı boyunca ince bir çizgi daha açtı.

Çocuk, hayal kırıklığı içinde kükredi ve Koll'u geçici olarak geri püskürten bir Boşluk enerjisi seli saldı.

Koll duraksadı, şaşkın bir ifadeyle Northern'a baktı.

Ses, sinsi bir şekilde dışarı sızdı.

"Önce Kaos alevi... şimdi de bu tanıdık uğursuz enerji. Sen kimsin?"

Ancak Northern beklenildiği gibi yanıt vermedi. Bunun yerine,

şunu ilan etti: "Gelecek olanlara hazırlıklı ol." Northern buhar gibi bir nefes verdi ve mırıldandı, "Rüzgar adımı."

Hareket ederken, tekrar fısıldadı, "Hız Patlaması."

Whoom!

Koll bir şey kaydedemeden, Northern onu geçip gitti ve yan tarafında derin bir yarık açtı. Yaradan altın rengi sıvı sızıyordu.

Koll kanına dokundu ve geri döndü.

"Aptal insan, hep geri duruyordun."

Kuzey omuzlarını silkti.

Gerçekten değil. Geniş bir yetenek yelpazem var. Katıldığım her savaşı, becerilerimi basit bir şekilde uygulayarak en üst düzeye çıkarmayı seçiyorum. Bu yeterli olmadığında, daha karmaşık stratejilere başvuruyorum.

İki kılıcı da reddetti ve Grengar anında canlandı, kendisine siyah-mor kıvılcımlar yağdırdı.

Kuzey, çift kenarlı sopayı döndürdü ve gözleri mavi ışıkla parlayarak dik dik baktı.

"Geliyorum."

*

*

*

*

*

*

[Yazarın Notu]

Bir süredir, biliyorum. Sizlerle dört yüz bölümü tamamlayabildiğim için çok mutluyum. Cesaretlendirici sözler oldu, cesaret kırıcı sözler de ama bu kitabı desteklemeniz kadar beni motive eden başka bir şey olmadı.

Minnettarım ve hepinizin beni desteklemeye devam etmesini takdir edeceğim.

Güç taşları ve altın biletler oylayın, böylece bu beceriksiz yazar da iyi gelir elde edebilir.

Geçen ay en iyi on içinde yer alamadık ama bu ay tekrar denemek istiyorum. Ve içtenlikle umuyorum ki bunu başarırız.

Ve ay boyunca, ayın sonuna kadar her gün en az üç bölüm yayınlayacağım.

Teşekkür ederim.

Northern'ın beyanı havada bir kalp atışı kadar asılı kaldıktan sonra harekete geçti.

Grengar'ın çift kenarlı sopası ellerinde dönerken, siyah-mor kıvılcımları havada ışık izleri bırakarak Koll'a doğru saldırdı.

Oda, Northern'ın artırılmış hızı devreye girdiğinde etraflarında bulanıklaşmaya başladı, şekli karanlık bir şerit haline geldi.

Koll'un gözleri büyüdü, duygusuz maskesi bir anlığına çatladı ve mızraklarını savunmak için kaldırdı.

Silahların çarpışması gök gürültüsü gibi yankılandı, beyaz odada yankılandı.

Northern avantajını kullandı, Grengar'ın her darbesi bir öncekinden daha hızlı gelerek Koll'u geri adım atmaya zorladı.

"Etkileyici," diye homurdandı Koll, kurbağa sesi zorlanarak her darbeyi savuştururken. "Ama sadece hızın yeterli olmayacak!"

Noktasını kanıtlarcasına, Koll'un şekli aniden üç aynı görüntüye bölündü.

Chaos'un gözleri kısıldı, her birini kolayca takip etti; gerçek Koll'u diğerlerinin arasında takip etmek, açık gözlerle görmek kadar kolaydı.

Grengar'ı geniş bir yayda döndürdü, sahte görüntüleri dağıtarak Koll'u geri sıçramaya zorladı.

"Hızın yeterli olmayacak," Northern taklit etti, ileri doğru baskı yaparak. "Ve bunun en iyi karşısının illüzyonlarla olacağını mı düşünüyorsun?"

Koll'un gözleri kısıldı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Bir saniye sonra kaşlarını çattı ve mızrağını savurdu—bu daha çok bir jestti, saldırıdan çok.

Koll'u çevreleyen kızıl alevler yoğunlaştı ve katı formlara dönüştü.

Ateşli yapılar, kıvrılmış, şeytani yaratıklara benzeyen şekiller, cehennemden ortaya çıktı; gözleri kötü niyetle parlıyordu.

Onlar Northern'a doğru saldırdı, dikkatini bölmeye zorladı.

Northern dişlerini sıktı, Grengar, Koll ve ateşli hizmetkârlarla mücadele ederken bir bulanıklık haline geldi.

Her seferinde bir yapıyı devirdiğinde, kıvılcımlar içinde patlayarak yok oldu, ama birkaç saniye sonra yeniden şekil aldı.

“Lanet olsun,” Northern mırıldandı, hareket ettikçe Windstride ve Speed patlaması kullanmanın yükünü hissetti.

‘Kahretsin, bu savaşı sona erdirmem gerekiyor.’

Bir zamanlar yaptığı gibi, Northern, muazzam bir miktar Boşluk enerjisini serbest bıraktı ve odanın içinden geçen bir karanlık dalgası saldı.

Ateş yapıları sarsıldı, Boşluk özü onları tüketirken şekilleri dengesizleşti.

Koll geri sendeledi, kendi alevleri yaklaşan karanlığa karşı savaşırken titremeye başladı.

Geçici bir nefes alma fırsatını değerlendirerek, Northern enerjisini Grengar'a odakladı.

Bir kükreme ile Northern, arkasında Boşluk özü izleri bırakan bir dizi saldırı başlattı.

Koll'un mızrakları çaresiz bir savunma ile hareket etti, ancak onun insanüstü hızı bile yeterli olmadı.

Northern'ın saldırısı kırıldı ve Koll'un vücudunun her yerinde darbeler aldı.

Onlarca yaradan altın rengi sıvı akıyordu, yere düştüğünde cızırdayarak.

Ancak Koll henüz bitmemişti; aniden durdu ve mızraklarını yere çarptı.

Tüm oda sarsıldı ve yerden kızıl alev sütunları fışkırdı.

Northern, sütunlardan kaçınmak için birden fazla yerde beliren ve kaybolan bir şekilde kaçmak zorunda kaldı.

"Bu kadar yol katettin ve beni yeterince etkiledin. Gerçekten de değerli bir rakipsin," diye hırladı Koll, yaraları zaten kapanmaya başlamıştı. "Ama elimde daha önemli görevler var."

Kızıl alevler bir kez daha birleşti ve bu sefer dev, yılan benzeri bir ejderha oluşturdu. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve Northern'a doğru atıldı, çenesi açık ve onu tamamen yutmaya hazırdı.

Northern'ın gözleri büyüdü, ama yerinde durdu. Son anda, yerden aniden siyah alev sütunları fışkırmaya başladı.

Ancak ejderha, sütunlardan ustaca kaçtı. Northern'ın gözleri, siyah alevleri birleştirirken keyifle parladı ve karanlık, boş gözlere sahip dev bir yılan benzeri ejderha oluşturdu.

Ejderha, gece kadar siyah olup, tüm alanı karanlıkla doldurarak Koll'a doğru fırladı.

Koll'a ulaşmadan önce, Koll'un alev ejderhası ona çarptı, ikisi de yan tarafa yuvarlanarak birbirlerinin etrafında döndü.

Siyah ve kırmızı alevler etrafa saçılarak çırpındılar, ta ki sağlam zincirlerden birine çarpıp prizmanın tutuşunu kırana kadar.

Bu olduğunda, tüm oda büyük bir sarsıntıyla titredi.

Bu, Northern'ın yüzünde endişeli bir ifade oluşturdu. Ama Koll, olanları zaten bildiği gibi görünüyordu.

'Şekilsiz'in güçlendiğini hissediyorum…'

Northern, her şeyin şekline bürünme yeteneğinin daha belirgin hale geldiğini hissediyordu; mutlu oldu ama bu tüm dövüşü bir deney haline getirmeye niyeti yoktu.

Bu yüzden elini açtı…

Shringgg

Northern'ın elinde siyah bir mızrak belirdiğinde, Koll'un yüzü soldu.

“Ne—bu ne?”

“Kekeleme mi? Ah, sonunda biraz gelişme.” Northern gülümsedi ve siyah mızrağı ona bir cirit gibi fırlattı.

Koll, odanın etrafında dönerken bulunduğu yerden karşı tarafa doğru hızla geçti ve durdu.

Siyah mızrak beyaz zemine saplandığı an, patladı ve devasa görünmez bir bıçak gibi, o noktadan itibaren tüm odayı ikiye böldü.

Odada her şey temiz bir şekilde kesilmişti. Hatta geriye kalan son zincir bile.

“Onu daha fazla boşluk özüyle doldurmaya çalıştım…”

Siyah mızrağın sahip olduğu güç karşısında her zaman şaşırmaktan kendini alamıyordu. Kaos'tan sonraki en güçlü yetenekti.

Siyah mızrakla birine doğrudan vurmak, tek atışta öldürmekti. Koll'un da bunun farkında olduğu görünüyordu, zira ondan kaçmak için odanın yarısını koşarak geçti.

Oda bir kez daha titredi ve eğilmeye başladı; iki ayrı taraf yavaşça birbirinden uzaklaşıyor, aşağıya doğru eğilerek, altlarındaki karanlık boşluğa düşmek üzereydi.

Northern, düşmemek için bir yol bulmak zorundaydı; Koll'un da aynı şeyi yapacağını varsayıyordu.

Ancak, Koll'un kendisine doğru hamle yaptığını görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü, uzayın yaklaşan çöküşünü görmezden geldi.

Koll'un saldırısındaki şiddet hissediliyordu, mızrakları havada keskin bir şekilde süzülürken kırmızı alev izleri bırakıyordu.

Oda eğilip parçalanırken, Northern hızlı hareket etmek zorundaydı. Koll'un dikkatsizliğine kendi daha çılgın dikkatsizliğiyle karşılık vermekten başka bir seçeneği yoktu.

Kuzey'in gözleri, Koll'un saldırısına karşı dururken kararlılıkla parladı.

Odanın etrafında eğilmeye ve parçalanmaya devam etti, ancak her iki dövüşçü de yaklaşan felakete kayıtsız görünüyordu, sadece çatışmalarına odaklanmışlardı.

Grengar, Kuzey'in ellerinde dönerken, siyah-mor enerjisi Koll'un ateşli mızraklarıyla çarpıştığında çatırdadı.

Çarpışma, çöken mekanda şok dalgaları gönderdi ve etraflarındaki daha fazla enkazın yağmasına neden oldu.

Yumruklarını değiş tokuş ederken, altlarındaki zemin kaymaya başladı.

Kuzey, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti, ama Koll'un gözlerinden ayırmaya cesaret edemedi.

Her darbe, her savunma, zafer ile yenilgi arasındaki fark olabilirdi.

Kuzey, Koll'un iki darbesini savuşturdu ve Koll karşı saldırıya geçmeden önce [Seyahat] kullanarak beyaz odanın diğer yarısına, neredeyse dik bir şekilde düşmekte olan yere ışınlandı.

Umursamadı; hemen ortaya çıktı ve yanında eğildi, elleri gerideydi ve siyah mızrağı sergiledi.

Northern, siyah mızrağın canlandığı anda geri koşmaya başlayan Koll'a yıkıcı bir saldırı başlattı.

Duvarın ve çatının üzerinde koştu, yerçekiminin etkisini şaşırtıcı bir şekilde göz ardı etti.

Siyah mızrak, yarıya bölünmüş odanın duvarına daldığında, duvarda bir delik açtı ve birçok keskin dalga anında duvarın çeşitli kısımlarını yararak gönderdi.

Northern'ın kullandığı ilk saldırı kadar güçlü değildi çünkü bu sefer o kadar Boşluk özü uygulamamıştı, ama yine de korkutucu bir saldırıydı.

Koll, Northern'ın bulunduğu kısma indi ve bina yavaşça aşağıya düşmesine rağmen umursamadı. Northern, dikey odada dengeyi korumakta zorlanıyordu.

Ama Koll kesinlikle yerçekimini göz ardı etti ve ona doğru fırladı. Koll ona doğru gelirken Northern'ın gözleri büyüdü.

Grengar'ı yere saplayarak bir tutunma noktası oluşturdu ve Ruh Alıcısını somutlaştırdı.

Koll yan taraftan korkutucu bir kesme hareketi yaparken, Northern Ruh Alıcısı ile karşılayarak savunma yaptı. Savunma yaparken, diğer mızrak ona doğru döndü.

Northern gözlerini kısarak, diğer saldırıyı engellemek için kılıcını hızlıca hareket ettirdi.

Bir eli Grengar'a sıkıca tutunmuştu, böylece düşmeyecek, diğeri ise Koll'un saldırılarını savuşturmak için Ruh Alıcısını kullanıyordu.

Gerginlik hissedilirken Northern, tehlikeli pozisyonunu korumak için Koll'un amansız saldırısını savuşturmaya çalışıyordu.

Dikey oda, derinliğe doğru inmeye devam etti ve zaten yoğun olan savaşlarına ekstra bir kaos katmanı ekledi.

Northern'ın başı ağrıyordu—zihni, durumu tersine çevirmenin bir yolunu arıyordu.

Sonsuza dek savunma yapamazdı, yerçekimi aleyhine çalışırken ve Koll, düşen çevresinden etkilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Koll'un mızrakları Soul Taker'a bir kez daha çarptığında, Northern anlık bir karar verdi.

Grengar'ı bırakıp serbest düşüşe geçti. Koll, bu ani hamleyi beklemediği için gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Düşüşünün ivmesini kullanarak, Northern vücudunu döndürdü ve güçlü bir tekme ile Koll'u hazırlıksız yakaladı.

Darbenin etkisi, insana ait olmayan savaşçıyı geri savurdu ve

Northern'a kısa bir nefes alma anı verdi.

Northern bir saniye bile kaybetmedi. Düşerken, hepsi bir kozunu serbest bırakmak amacıyla üç yeteneği aynı anda aktive etti.

"Hız Patlaması, Işık Adımı, Rüzgar Yürüyüşü."

Onun çerçevesi, kenarlarını saran parlak mavi bir ışıkla bulanıklaştı. Sanki Northern'ın bedeni o milisaniyede bozuluyordu.

Her şey aniden durduğunda, kalkışından önce.

[Yetenek Fazlası etkinleştirildi]

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Harika olacağını tahmin etmiştim, ama bu... deli.'

Zaman Sarsıntısı istediği kadar etkili değildi; başlangıçta o kadar da etkileyici değildi. Ama onu zamanın geçişinde hapsolmuş gibi hissettirdi.

Neredeyse Seyahat gibi ama daha karmaşık, tıpkı Cal ile kullandığı gibi.

Yanlış anlamayın, bu harika bir yetenekti. Ama zamanla ilişkilendirildiği için, Northern daha fazlasını istiyordu.

Bu yüzden [Fazla Mesai] geldiğinde, denemek için hevesliydi. Ancak, yeterli hızla zamanın üstesinden gelebileceği talimatlar açıktı.

Northern, yeterli hıza nasıl ulaşacağı konusunda fazla düşünmek zorunda kalmadı. Sadece her şeyi aynı anda kullanmanın ona yeterli hızı vereceğini düşündü.

Bu, yeteneklerini bu kadar aşırı kullanmayı destekleyecek bir özünün olduğu anlamına gelmiyor.

O anda her şey durdu. Northern, şaşkınlıkla etrafa bakmaktan kendini alamadı. Ancak, fazla zamanı yoktu.

O, etrafındaki enkazdan geçerek büyük bir düşen enkaza yeniden belirdi ve onu geçici bir platform olarak kullandı.

Sonra her şey, platforma indiği anda hemen devam etti.

Koll, birkaç saniye önce düşen Northern'ı görünce gözlerini kısarak şaşırdı; şimdi stabil hale gelmişti.

"Sürprizlerle dolusun, çocuk," diye seslendi Koll, sesi rüzgarın uğultusunu aşarak ulaştı.

O, başka bir enkaza oturmuş, ateşli bir gargoyle gibi görünüyordu. "Ama bunu ne kadar sürdürebilirsin?"

Northern dişlerini sıktı, Koll'un haklı olduğunu biliyordu.

Bu savaş uzadıkça, görünüşte yorulmaz rakibine daha fazla avantaj sağlıyordu. Bunu sona erdirmesi gerekiyordu ve hızlı bir şekilde.

"Hadi öğrenelim," diye bağırdı Northern, boşluk özünü Soul Taker'a yönlendirerek—bunu ilk kez yapıyordu.

Boşluk özünü her an yeniden şarj edebileceğini keşfettikten sonra, Northern bu özün uygulanmasına daha pratik bir yaklaşım benimsemeye başlamıştı.

Blade, güçle vınladı, karanlık enerji boyunca çatırdayarak ilerliyordu.

Hızla, Northern kendini konumundan fırlatarak, Koll'a olan mesafeyi kapatırken daha küçük enkaza parçalarını basamak olarak kullandı.

Onun neredeyse süpersonik hızı, onu sadece bir bulanıklık gibi gösteriyordu ve arkasında izler bırakıyordu.

Koll, mızrakları kırmızı alevlerle sarılı olarak, yükünü doğrudan karşılamaya gitti.

İki savaşçı havada çarpıştı, silahları patlayıcı bir güçle buluştu.

Çarpışmanın etkisiyle ikisi de havaya fırladı, sadece yakınlardaki enkazı kullanarak tekrar birbirlerine saldırdılar.

Savaşları, düşen enkazın ortasında ölümcül bir dans haline geldi.

Koll ve Northern, parça parça ricochet yaparak, birbirlerine yaklaştıklarında yumruklarını değiş tokuş ettiler.

Silahlarının her çarpışmasında kıvılcımlar fışkırdı, etraflarındaki karanlığı kısa bir süre aydınlattı.

Savaşırken, Northern tuhaf bir şey fark etmeye başladı.

Yeteneklerinin tanıdık hissi değişiyordu...

Boşluk özü, etrafındaki karanlıkla tuhaf ve rahatsız edici bir şekilde rezonans yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey'in duyuları, Boşluk özünün etrafındaki karanlıkla olan garip rezonansı fark ettiğinde keskinleşti.

Her geçen anla birlikte rahatsız edici his daha da güçlendi, sanki gerçekliğin dokusu etraflarında kayıyordu.

Ancak Northern, kendi hayatını kurtarmakla o kadar meşguldü ki bu his hakkında bir saniye bile düşünmeye fırsat bulamadı.

Koll, karanlıkta serbest düşüş yaparken onu durmaksızın dövmekte ısrarcıydı.

Onun saldırıları daha hızlı geliyordu, mızraklar karanlıkta keskin alev izleri bırakıyordu. Northern, hayatta kalmak için elindeki her numarayı ve yeteneği kullanarak karşılayıp kaçıyordu.

Buna rağmen, ruhundaki huzursuzluk sadece kötüleşti ve nihayetinde dikkatini bölmek için çok çaba sarf etti. Etraflarındaki karanlık kalınlaşmış gibi görünüyordu, neredeyse yoğunluğu hissedilebiliyordu.

Northern dişlerini sıktı, dikkati dağılmayı reddetti. Daha fazla Boşluk özü Soul Taker'a yönlendirdi, kılıç karanlık enerjiyle titreşiyordu.

Koll ileri atıldığında, Northern onun saldırısını doğrudan karşıladı.

Silahları kırmızı ve siyah kıvılcımlar arasında muhteşem bir gösteriyle çarpıştı.

Çarpışmanın etkisi, etraflarındaki düşen enkazda şok dalgaları gönderdi ve daha küçük parçaları toza dönüştürdü.

Geçici dikkat dağınıklığını kullanarak, Northern bir kez daha [Travel]i etkinleştirdi ve Koll'un mızrağı temas etmek üzereyken kayboldu.

Rakibinin arkasında yeniden belirdi, Soul Taker zaten harekete geçmişti.

Koll, insanüstü bir hızla döndü, ama yeterince hızlı değildi.

Soul Taker'ın ucu, yanına saplanarak altın rengi bir sıvı fışkırttı.

İnsanüstü savaşçı acıyla hırladı ama duraksamadı, hemen mızrağının acımasız bir savurmasıyla karşılık verdi.

Kuzey, zar zor kaçabildi, mızrağın ucu yanağını sıyırdı.

Keskin bir acı hissetti ve sıcak kanı yüzünden aşağı doğru süzüldü, ama buna takılacak zamanı yoktu.

Sonsuz karanlıkta düşmeye devam ederken, yumruklar değiş tokuş edilirken ve saldırılardan kaçarken, Kuzey rahatsızlığın daha da güçlendiğini ve göz ardı etmenin zorlaştığını hissetti.

Dikkatini dağıtmamak inanılmaz derecede zorlaşıyordu ve daha da önemlisi, bu his kendini göstermeye başlıyordu ve bir şekilde Kuzey korkmaya başladığını hissediyordu.

'Koll? Hayır, bu olamaz...'

Birden etraflarındaki karanlık kaymaya ve şekil almaya başladı.

Karanlığın sarmalları uzandı, sanki onları yakalamaya çalışıyormuş gibi. Northern'ın gözleri, karanlığın aniden şekil aldığını fark ettiğinde büyüdü.

Koll da onun kadar şok içinde görünüyordu. Her iki dövüşçü de birbirlerinden güçle fırladı.

Ama nereye koşabilirlerdi ki—uçarken, başka bir tentakül kıvrıldı, Koll birini geçecek kadar hızlıydı, ardında hayalet görüntüler bırakarak.

Kuzey, başka bir yarış için geri sıçrayamadan, o anda özü ona ihanet etti. O milisaniye, karanlığın hemen onu tentakülleriyle sarması için yeterliydi.

Koll düşen enkaza indi ve Kuzey'in karanlığa daha derin çekildiğini izlerken acımasızca gülümsedi.

"Senin lanet olası herif!! Bu, başından beri planın mıydı?!"

"Dinlen, çocuk. Kaderin mühürlendi, o karanlıkta sonunla karşılaşacaksın."

Koll büyük bir taş parçasından sıçradı. Bunu yaparken, sırtından büyük beyaz tüy gibi bir kanat çıktı. Havada sendeledi.

Ama sonunda, sırtının bir tarafında sadece bir kanatla uçmayı başardı.

Kuzey, Koll'un uçuşunu tamamen küçümseyerek izledi.

'O herif her zaman uçabiliyormuş… Yani bu bir tuzak mıydı?'

Northern, bu noktaya kadar olan her şeyi düşündüğünde dişlerini sıktı.

Koll'un kazanmayı hiç beklemediği, ama bu durumun onun son çare olduğu mu?

'Hayır,' Northern inkar ederek diliyle tısladı.

Koll güçlüydü, çok güçlüydü, savaşın kaderini belirlemenin bir yolu yoktu.

'O zaman, en başından beri sonuna kadar savaşmayı hiç planlamadı mı? Çünkü lanet olası babasını kurtarmak istiyordu.'

Northern, karanlık kıvrımlar etrafında daha sıkı sarıldıkça acı içinde inledi.

İşleri daha da kötüleştirmek için, özü tükenmişti.

'Peki, bu basit bir şey olmalı...' diye düşündü ve gözlerini kapatıp Sınırsız Boşluğa girmeye çalıştı.

Ancak, Northern tüm vücudunun titrediğini hissetti ve gözleri aynı karanlığa açıldı.

“Ne?”

Çok daha kötü, karanlık titremeye başladı, şiddetle titreşiyordu. Kıvrımlar etrafa yayılmaya başladı, onu tüketiyordu.

Kuzey, kopyaladığı tüm yeteneklerini kullanmaya çalıştı ama her seferinde vücudunun titreştiğini hissediyor ve hiçbir şey olmuyordu.

Karanlığın, onun tüm yeteneklerini bir şekilde baskı altına alıyormuş gibi hissetti.

'Bu mümkün olmamalı,' Northern, karanlığın etkisine karşı direnmeye çalışırken inledi.

Ancak, direniş için kullandığı her güç oranıyla birlikte, uzantılar iki katına çıktı ve vücudunun tamamına yayıldı, şimdi yavaşça yüzünü kaplamaya başladı.

Kargaşa Gözleri ile Northern, karanlıktan kurtulmak için her şeyi denedi. Vücudunun çoğu karanlığa gömülmüş olmasına rağmen, ona karşı savaşmak için elinden geleni yaptı ama bu boşunaydı.

Karanlık tamamen yüzünü kapladığında, Northern karanlıktan bir elini çekmeyi başardı. Baş parmağını ve işaret parmağını hareket ettirdi ve parmaklarını birbirine çarpacak şekilde hazırladı, ama daha küçük uzantılar her iki parmağın buluşmasını engelledi.

Northern, ilerlemeye çalıştı ama karanlığın daha büyük bir kısmı ellerini sardı ve onları bir araya katladı, yüzü tamamen kaplanmışken.

Hiçbir şey yapamadan, Northern karanlığa yutuldu.

Bilinçinin yavaşça kaybolduğunu hissetti. Ne kadar sıkı tutmaya çalışsa da, kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Eski hayatından anılar, doğumu ve etrafındaki gariplikler hakkında birkaç şey denedi. Doğum annesinin nasıl görüneceğini düşündü.

'Eğer bir kez bile olsa… Onunla tanışmayı çok isterdim…'

Shin ve Eisha'yı, küçük kız kardeşini düşündü, eğer gerçekten bir tane varsa.

'Onun adını Gümüş koyacaklarını umuyorum, sonra benim Gümüş adını koymamın sebebi olduğunu öğrendiğinde sinirlenecek ve ben de onunla dalga geçeceğim...' düşüncesi bir an için alçaldı, '... Onu korumak, ona güçlü ve güvenilir bir abisi olduğunu göstermek için yanında olmak istiyorum.'

Tanıştığı herkes hakkında düşündü, Annette, Ellis, Bay Fluffy, Gece Korkusu… Raven, Helena, Terence…

Yine Raven'ı düşündü.

'İkimizin de ne kadar çarpık bir kaderi var… Neden bir parça bok haline geldiğini öğrenmek istemezdim…'

Kuzey, bunun son olduğunu hissetti.

Ve yaşadığı her an gözlerinin önünde canlandı.

Garip bir şekilde, o anlardan biri zihninde baskın bir şekilde kaldı.

Reenkarnasyondan önce o iki varlıkla tanışması.

'Acaba tekrar reenkarnasyon geçirecek miyim…'

Aklı titredi.

'Ölmek istemiyorum…'

Bununla birlikte, Northern daha fazla dayanamadı. Bilinci ellerinden kayıp gitti ve soldu.

[BOŞLUĞUN İZİ BOŞLUĞUN ORİJİNASIYLA REZONANS YAPIYOR]

[BOŞLUĞUN İZİ BOŞLUĞUN ORİJİNASINI EMİYOR]

[BOŞLUĞUN İZİ KAOSUN İZİNDEN DAHA BÜYÜK OLDU]

[BOŞLUĞUN İZİ BOŞLUĞUN TOHUMUNA DÖNÜŞTÜ]

[BİR ORİJİN TOHUMU RUHUNDA EKİLDİ]

Yukarıdan bakıldığında, birkaç karıncayla çarpışan pitch-siyah bir deniz gibi görünüyordu. Ama daha yakından bakıldığında, daha fazla detay ortaya çıkıyordu.

Canavarlar sayıca devasa, bir araya toplanmış, gözleri mantıksız bir öfkeyle parlıyordu.

Vahşet ve delilikle, onlara karşı duran az sayıdaki insana saldırdılar.

Ancak o insanların sahip olduğu güç, bu savaşın herkesin düşündüğü kadar adaletsiz olmasını sağlamadı.

Bir savurma ile, vadiler kadar büyük buz konileri etrafa yayıldı, hem havadaki hem de karadaki canavarları dondurdu.

Ryan, yumruğunu sıkarak buz konilerini ham kan yağmuru içinde parçaladı.

Duraksamadı ve saldırıya devam etti. Yakın dövüşte olduğu kadar geniş alan saldırılarında da yetenekliydi.

Ancak odaklanma yeteneği daha çok geniş alan saldırılarında öne çıkıyordu. Aynı anda birden fazla düşmana karşı koyabilecek türden bir güce sahipti.

Ve bu savaşın ölçeğinin dengede olmasının başlıca nedenlerinden biriydi.

Diğer bir neden ise sarışın adamdı, şimdi Zephyr'in kıyafeti değişmişti. Artık kırmızımsı pullar gibi zırh kaplaması vardı, alt sırtından kıvrılan bir kuyruğu vardı.

Bir kılıç yerine, parmaklarının her ucunda kıvrılmış keskin pençelerle donatılmıştı.

Büyük kanatları, başka bir pençe gibi öne doğru kıvrılmış, onu savaş alanında etkili bir hızla taşıyor, gerektiğinde rakiplerini parçalamak için bükülüp birleşiyordu.

O, bir yıkım kasırgası gibiydi. Nerede hareket etse, canavarlara onun eliyle düşüyordu. Hızlıydı ve savaş alanında kırmızı bir şerit gibi görünüyordu.

Ancak bu savaşta en korkutucu güç, gecenin dehşetinden doğmuş olan siyah, zalim canavardı.

Gece Korkusu kelimenin tam anlamıyla görünmezdi. Canavarların gözlerinin takip edebildiği tek şey, etrafında dönen ve hayatları alan durdurulamaz bir karanlık kütlesiydi.

Ne kadar deneseler de, ona bir darbe bile vuramadılar. Karanlığın ne olduğunu görme şansları olmadan, onun bıçaklarıyla düşmüşlerdi.

Ryu ve Myu, iki hançerle büyük canavarların arasından geçen küçük mavi ve kırmızı iplikler gibiydiler ve derileri tofuymuş gibi kesiyorlardı.

Akrobasi ve kombinasyon saldırılarından bahsetmeye gerek yok, her bir saldırıları birbirine akıyordu.

Diğer kişiyle beyin paylaşmadan böyle bir seviyeye ulaşmak imkansız olarak kabul edilmeli, ama bu ikisi tam olarak bunu başarmıştı.

Myu ve Ryu ayrılmaz bir takımdı. Saldırı sinerjileri zaten yeterince iyiydi ve bu ıssız topraklara adım attıkları günden beri sadece daha iyi hale geldiler.

Her biri bu noktada Maverick ruh seviyesine ulaşmıştı ve Geçici seviyeye geçmek üzereydi, bu nedenle Bilgelerin unvanını kazandılar.

Onlar kendi yollarında güçlerdi. Bu savaş alanına eklendiklerinde, dikkate alınması gereken bir güç haline geldiler.

Diğer dikkat çekici savaşçılar Arlem ve Vida'ydı.

Arlem'in zırhı tamamen donatılmıştı, başını kaplayan miğferine kadar.

Bu sefer bir savaş baltası kullandı ve kalkanı yoktu. Hareketleri minimaldi, ama saldırıları çığır açıcı ve kemik kırıcıydı.

Bazı canavarlara karşı başa çıkmak için tek bir balta darbesi yeterliydi. Tek bir darbeden ölmemeyi başarsalar bile, saldırının gücüyle savrulmaktan kaçamazlardı.

Bu yeterli bir bozulmaydı. Vida ve Annette, sırasıyla onun sol ve sağ yanında, artıklarıyla ilgilenmek için duruyorlardı.

Vida tamamen bir dövüş sanatları kullanıcısıydı. Hiçbir silah kullanmıyordu ama ellerine bağlı kırmızı giysileri vardı. Sadece elleri ve ayaklarıyla canavarlara vuruyordu.

Yumrukları, tuğlaları parçalayarak giden bir metal top gibi onların karnına saplanıyordu.

Yetenekleri, vücut güçlendirme yeteneğiydi, ancak yetersiz ustalığı ve rütbe sınırlamaları nedeniyle, Vida sadece vücudunun bir kısmını güçlendirebiliyordu.

Genellikle ön kollarını ve bacaklarını (ayak ve uyluk birlikte) güçlendiriyordu. Bu, kalın uyluklarının ve sıkı poposunun nedenlerinden biriydi.

Annette. Hareketsinden bile son derece yorgun olduğu anlaşılabiliyordu.

Ama yine de, vücudunun üzerinde ateş kıvılcımları yanıp sönüyordu. Cildinin büyük bir kısmı kızarmıştı ve zaten yara olan yerler kanıyordu.

Yüzü kanla kaplıydı, ama gözleri, pes etmeyen yaralı bir avcınınki gibi güçlü ve ateşli bir bakışla doluydu.

Attığı her yumruk, son yumruğu gibi hissediliyordu. Tendonlarının ve kaslarının acıdığını hissediyordu ve her adımında zonklayan bir ağrı vardı. Vücudunun acımadığı bir yer yoktu.

Ama hareket etmeyi bıraktığı an, hepsi için sonun geleceğini anlıyordu.

Zephyr'in çıkarımı bir tuzağa dönüşmüştü. Yırtığa girdiklerinde, her yer çorak ve boştu. Yırtık koruyucusunu bulma amacıyla yollarını bulmaya başladılar.

Ama bunun yerine, aniden tüm manzarayı kaplayan bir canavar kalabalığı tarafından pusuya düşürüldüler ve gündüzü geceye çevirdiler.

Hemen, ekip bir kan banyosuna daldı, nefes almak için bir an bile durmadan, her saniye hayatları için savaştılar.

Birdenbire, tüm yer titredi ve canavarlar duraksadı. Tüm göçebeler de öyle yaptı.

Başlarını kaldırdılar ve aniden gökyüzünde beliren ince beyaz bir çizgi gördüler. Ondan ışık parlıyordu ve hepsi bu kadardı.

Manzara tehditkâr bir havadaydı. Bu, orada bulunan herkesin cildini farklı bir korku türüyle ürpertti.

Hepsi kalp atışlarını duyabiliyormuş gibi hissediyorlardı.

'Bu ne? Ne oluyor? Bu çok uğursuz...' Annette kendi kendine mırıldandı.

En korkunç olan Gece Korkusu bile, duraksadı, gözleri çizgiye odaklanmış, omuzları hafifçe titriyor ve ayaklarının etrafındaki karanlık yavaşça geri çekiliyordu.

Birden, gökyüzünden başka bir yönden yarığa bir şey düştü.

Yaratık, toz bulutları içinde yere indi ve yavaşça ayağa kalktı, bir kanadı nazikçe çırpınıyordu.

Hepsine acıklı gözlerle baktı ve bakışını da yukarı kaldırdı.

Şeytani bir gülümseme dudaklarında yayıldı.

"Sonunda, çizgi kendini gösterdi." Koll titreyen omuzlarıyla kıkırdadı.

Yüzü gerçek ve samimi bir mutlulukla parlıyordu.

Yüzlerce yıl, çalışarak, hapsedilerek ve mücadele ederek... hayali nihayet gerçekleşmişti.

Kesintisizdi, soğuktu, sonsuzdu, hissedilemeyen kurnaz bir duyguydu.

Çünkü duyuları baştan ölüydü. Ama derinlerde, bilinçaltında, bir şey bir his olduğunu söyleyebiliyordu.

Tüm beyin uykuya daldıktan sonra pasif bir şekilde aktif kalan o beyin kısmı izliyordu. Ama bilinçaltı olarak nitelendirilebilecek olandan daha yoğun bir dikkatle.

Karanlık mekandı, mekan karanlıktı, karanlıktan başka hiçbir şey yoktu mekanda.

Ve bu alemde var olan tek şey işte buydu—mekan ve karanlık.

Ama bu sıradan bir karanlık değildi. Giysi gibiydi, körlük kadar derindi, gece veya gölge bu tür bir karanlıkla karşılaştırılamazdı.

Hiçliğin kökeniydi, yaratılışın başladığı yerdi.

Northern'ın bilinçaltı, karanlık alanından ayrılan küçük bir karanlık kürenin, bir girdap gibi dönerken yavaşça büyüdüğünü izledi.

Bu bilginin her bir parçası açığa çıkarken zaman yavaşça geçti.

Parıldayan ışıklar oluştu, karanlık alanın genişliği etrafında yavaşça dans etti.

Küçük bir karanlık küre olarak başlayan şey, kısa bir süre sonra—sonsuzluk gibi bir süre sonra—devasa bir küreye, bir dünyaya dönüştü ve karanlıktan uzaklaştı.

Bu dizi, Northern'ın izlediğinin bile farkında olmadığı bir film gibi devam etti.

Bu süreç, bilinçaltının muhtemelen bin kez saydığı şekilde tekrarlandı.

Sonunda, karanlık hareketsiz kaldı, kıpırtısız, tamamen siyah ve en derin gölgelerden bile daha karanlık.

Sakinlik devam etti, ancak aslında görünmeyen ama hissedilebilen bir değişim oluyordu.

Doğal bir anlayış, Northern'ın bilinçaltına girdi.

Bu karanlığın hafızasını okuyabiliyormuş gibi hissetti ve bu şekilde bu karanlığın kimliği kafasında ilk kez oluştu.

Boşluk.

Başlangıçta, yalnızca var oldu, her şeyin kaynağıydı.

Boşluk, ışık yaymayan, emmeyen veya yansıtmayan bir madde biçimi olarak başladı, bu da onu görünmez kıldı ve belirli ilkeler aracılığıyla, örneğin madde yaratımının hafif hareketi gibi, tespit edilebilir hale getirdi.

Temelde, öz olarak bilinen doğaüstü enerji biçimlerinin geniş bir alanıydı.

Ancak bu öz, kökenine sadık kalmadı. Boşluk'un madde yaratımlarının her biri kendi özünü taşıyordu.

Boşluktan daha da uzaklaştıkça, madde şekil ve boyutlarda evrimleşmeye başladı. Boşluk özü artık onların evrimine ve etkilerine maruz kalıyordu.

Sonunda, Boşluk özünün evriminin son noktası ve en iyisi, şimdi Ruh özü olarak adlandırılan şeydi.

Bu dünya tarafından böyleydi; ancak bazı diğerlerinde, buna aether diyorlar, bazıları ise mana olarak adlandırıyor.

Ve bu, Kuzey'in bilinçaltının kavrayabileceği bir gerçekti çünkü Boşluk'un hatırası sadece bir hatıra değildi, bu, herhangi bir biçimde sınırlı olmayan uzay ve zamanın kaydıydı.

Çünkü Boşluk'tan uzaklaşan o maddeler, bu karanlıktan doğan, beslenen ve evrimleşip açılmaları için gönderilen dünyalardı.

Her biri, doğasına ve birlikte yaşama tarzına özgü bir yaratım ortaya koydu.

Ve sonunda, Boşluğu kendi doğasına—hiçliğe—bırakmak.

Hiçlikten bir şey geldi… uzun bir zaman sonra, nihayet hiçliğe geri döner.

Ancak, bu belirli bir şeyin geri döndüğü hiçlik Boşluk değildi.

İşler dünyalar oluşturmak için uzaklaştığında, kaynaklarının ne kadar güçlü olduğu nedeniyle, kendi şey ve hiçlik kavramlarını ve tanımlarını belirleyecek kadar güçlüydüler.

Karanlık var oldu,

Gece var oldu.

Uçurum var oldu.

Ve yavaş ama kolayca, Boşluk kendisi unutuldu.

Ta ki Kaos Prensi onu bulana kadar.

Ancak, unutulmuş o eonlar boyunca, değişme ve evrim geçirme umuduyla, Boşluk kendisinden başka bir doğa kazandı.

Emme.

İşte hafızanın durduğu yer ve Kaos Prensi ile geçirdiği zamanın bile kaydı yoktu.

Kaos Prensi'nin Boşluğu nasıl bulduğu ya da onu nasıl emip Kaos ile bir arada var olmasını sağladığı tam olarak bilinmiyor.

Tüm bu bilgiler parçalanmıştı.

Ama bu an, bilginin Northern'ın kafasında kaydedildiği andı.

Bedeni ve ruhu temel bir değişim geçiriyordu.

İçinde bir köken tohumunun ekilmesinden başka bir sebep yoktu.

Boşluğun muazzam bir kısmıyla özdeşleşmişti.

Bir köken ve sadece herhangi bir köken değil.

Boşluk, her şeyi var eden hiçlikti. Kaos'un bir yaratımı olduğu söylenemese de,

Kaos'un var olmasının temel bir nedeni vardı. Çünkü, eğer hiçbir şey yaratılmamışsa, o zaman hiçbir şeyin yok edilmesi gerekmeyecekti.

Ve şimdi, Northern'ın ruhu her iki gücü de barındırıyordu, biri bir zorbanın, diğeri ise bir kökenin baskın olduğu.

Böylece bedeni ruhunun değişimlerine uyum sağlamaya başlamıştı.

Ve bu, sahip olduğu tek bir özellik sayesinde mümkün oluyordu.

[Şekilsiz]

Başka bir kişi, ruh çekirdeğine sahip olsun ya da olmasın, böyle bir güç özünü taşırken bedeni parçalanırdı.

Kaos Prensi özel biriydi, beden ve ruh olarak, belki bir ruh çekirdeğine sahipti ya da belki yoktu.

Ancak bir zorbanın ve bir kökenin ürünü olmak, ona Boşluğu emme konusunda bir avantaj sağlamıştı.

Bu avantaj Northern için [Şekilsiz] idi, onu esneklik ve değişim demonuna dönüştüren bir özellik.

Bu, Northern'ın Boşluk Prensi olduğu andı. Bedeni bir Bilge'den bile daha güçlü hale geldi. Söylemeye gerek yok, bu sadece başlangıçtı.

Hala ruhunun büyümesi gereken bir rütbedeydi. Tohumun da filizlenip büyümesi gerekiyordu, bir gün güçlü bir ağaç haline gelmek için.

Northern'ın gözleri yavaşça Sınırsız Boşluğa açıldı.

Bu yerde büyük değişiklikler olduğunu hemen anlayabiliyordu.

Öncelikle, saray tam olarak aynı görünüyordu, ama daha büyüktü.

Sütunların sayısının arttığı görünüyordu.

Taht, hala dans eden siyah alevlerin ötesinde yalnız duruyordu.

Fakat farklıydılar, kenarları mavi bir ton almıştı. Bunun etkisinde kalmamasına rağmen, Northern bölgedeki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Ayrıca, sarayın ortasında çıplak duruyordu.

Kendi bedenine baktı ve bunun kendi bedeni olduğuna inanmak istemedi.

'Daha uzun hissediyorum…'

Bedeni, kaslarla düzgün bir şekilde şekillendirilmişti, karın kasları, göğsü büyük olmasa da sert ve sağlamdı, omuzları genişti, bu hayatı boyunca hiç böyle olmamıştı.

Onun bacaklarından bahsetmeye gerek yok, uzun ve güçlü hissettiriyorlardı.

Northern ayaklarının üzerinde o kadar hafif hissetti ki, henüz bir adım bile atmamıştı.

'Zıplayabileceğimi hissediyorum–'

Northern zıplamak için atıldığında, havaya fırladı ve Boşluk Sarayı'nın çatısından aşağı düştü.

Geç kalmış bir şekilde kendini yönlendirmeye çalıştı ama çatı boyunca sürüklendi, metal levhalara sürtünerek bir sütuna çarptı.

Çarptığı sütun başka bir sütuna, sonra bir diğerine ve ardından bir başkasına çarptı.

Northern, sadece zıplamaya çalıştığı için güzel sarayının yarısının yıkılışını izledi.

Boş bir şaşkınlıkla ellerine ve bacaklarına baktı.

"Ne oluyor?"

Sonra bir elini göğsüne koydu.

"Boşluğu, Kaos'u hissettiğimden daha canlı hissedebiliyorum. Kaos ve Boşluk dengesi kullanıldı. Bu, artık Kaos yeteneğimi kullanabileceğim ve hiçbir şey için endişelenmemem gerektiği anlamına mı geliyor? Bekle…"

Northern duraksadı, çöl çenesini okşadı.

"Buna acele etmeyelim. Şu anda yapmam gereken daha önemli bir şey var."

Northern gözlerini kapadı ve Gece Korkusu zırhını çağırdı, çelik plaka siyah-mavi kıvılcımlardan oluşarak vücudunun her yerine yayıldı, kask da öyle oldu.

Sonra Northern bir elini uzattı ve önündeki boşluğa parmağıyla dokundu.

Hemen önündeki boşluk parçalanmaya başladı.

Boşluk anılarının büyük bir kısmıyla birlikte, yeteneklerinin çoğunu uygulamak için etkili bir yol da geldi.

Yırtık yaratımını yönlendiren aynı ilke olmasına rağmen, Northern sınırsız Boşluğunun alanını Koll ve diğerlerinin şu anda bulunduğu yere bağlıyordu.

Ve Gece Korkusu orada olduğu için, nerede olduğunu otomatik olarak biliyordu.

—

Koll'un yüzü yırtığı izlerken yoğun bir zevkle büküldü.

"Biraz zaman alacak, ama inişin burada... bunu durdurabilecek tek kişi intikamcı bir karanlık tarafından yakalandı."

Gözleri hayranlık kıvılcımlarıyla parladı.

Efendim, lordum ve kurtarıcım, sizi tekrar dünyaya karşılıyorum. Bu sefer, birlikte bu dünyayı sizin ayaklarınızın altına alacağız.

Birdenbire, alanın tam önünde çatlamaya başladı.

Herkesin görebileceği açık bir alanda.

Atmosfer gergindi, her şey askıda bir sessizlik içindeydi. Hatta canavar bile hareketsizdi.

Drifterlar, sanki sonlarıyla karşılaşmış gibiydiler. Sadece Koll'un görünüşü hepsini dondurdu.

Ona bir bakış, hatta Zephyr'in bile daha önce karşılaşmadığı bir canavarla karşı karşıya olduğunu anlamasına yetti.

O sırada, Night Terror aniden hareketsiz hale geldi. Fakat farklı bir sebepten—bu, Northern'ın ruhunun bir değişim geçirmeye başladığı zamandı.

Bu çatlağın içinde yeni bir yarığın ortaya çıkması, hepsinin kalbini hızlı atmaya başladı. Ve bunun kesinlikle sonları olacağından korktular.

Ta ki, siyah takım elbiseli, dört gözlü bir şeytan yarıktan çıkana kadar.

Yeni gelenin görünümünde, Koll da dahil olmak üzere hepsi titredi.

Varlığın varlığı, omurgalarında korkunun sürünmesine neden oldu. Primal bir korku duygusu bedenlerine sızdı ve onları hareketsiz bıraktı; hepsi donup kaldı.

Annette de bunu hissetti, karanlık, uğursuz bir varlık, ama rift'ten yeni çıkanın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

O zırhı Kuzeyli olarak tanıdı; Ellis ona bundan bahsetmişti. Dahası, onun varlığında bir tanıdıklık vardı, ama ondan yayılan uğursuz hava ona mantıklı gelmiyordu.

Sonuç olarak, o da yaklaşmaya cesaret edemedi. Diğerlerinden daha kötü bir durumda bileydi.

Dört gözlü şeytan gözlerini etrafa dolaştırdı, sonra Annette'e odaklandı.

Başını salladı ve kaskı boynuna katlanırken,

"Ah, lanet olsun, çok zavallı görünüyorsun."

Annette, sezgilerinin doğru olduğunu fark ettiği anda büyük bir rahatlama ile nefes verdi.

"Kuzey, gerçekten sensin?"

Kuzey kollarını kavuşturdu ve gülümsedi.

"Evet, Annette, gerçekten benim. Senin zavallı halini terk etmem."

O alaycı bir şekilde güldü, "Şaşırdım, hiçbiri için bir şey ifade ettiğimizi düşünmemiştim."

Kuzey bakışlarını çevirdi, "Haklısın, ama Gece Korkusu burada. Konumumu korumam gerekiyor, değil mi?"

Gözleri Koll'u görünce yüzü ciddileşti.

Koll'un yüzü titredi ve karanlık bir kaş çatma ifadesine büründü.

"Bu nasıl mümkün? Sen... burada olmamalısın!" diye haykırdı Koll.

Kuzey omuz silkti ve başını hafifçe kaldırdı.

"İşte bu da benim, Koll. Birini bir kez nefret ettiğimde, onu dünyanın sonuna kadar nefret ederim. Seni nefret ediyorum, Koll, ve eminim henüz dünyanın sonuna gelmedik."

Koll homurdandı, "O berbat mizah anlayışı sana hiçbir fayda sağlamayacak."

Kuzey duraksadı, Koll'a bakarak hafifçe başını salladı. Sonra dedi ki

: "Burada bugün sadece iki şey olacağını bildiğim için mizah anlayışına sahip olma lüksüm var."

Kuzey, işaret parmağını Koll'a doğrulttu.

"Senin ölümün..." sonra gökyüzündeki beyaz çizgiyi işaret etti, "Ve onun hapsi."

Koll'un dudakları delice kıvrıldı, ama daha yakından bakıldığında titrediği görüldü.

"Seni daha önce yendim ve yine yapabilirim."

Kuzey, inanamayan bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Beni daha önce mi yendin? Ne zaman? Beni kandırıp karanlığa attığını, asla çıkamayacağımı umarak, çünkü beni yeneceğinden emindin demek istiyorsun."

Koll'un ifadesi bozulmaya başladı.

“Beni güldürüyorsun, sen zavallı insan.”

'İyi, istediğim tepkiyi alıyorum…' Northern ona sert bir bakış attı ve başını üstünlükle kaldırdı.

"Hala gülebiliyorken gül, Koll. İlk koparacağım şey ağzın olacak."

"Sen küstah herif, cesaretin var mı–"

Cümlesini bitirmeden, Northern kayboldu. Gözleri, kaybolmadan hemen önceki rüzgar esmeden önce ne olduğunu göremedi; Northern, Koll'un yüzüne bir tokat attı ve sadece bir darbe ile çenesini kırdı.

Koll'un ağzının alt kısmı tamamen yoktu, altın rengi bir sıvı boynuna doğru akıyordu.

Konuşmaya çalıştı ama ağzı ona ihanet etti.

"Tam da olması gereken yerde."

Koll kaşlarını çattı; birkaç saniye boyunca kendine güvenen bir ifade takındı, sonra yüzü çöktü.

Northern kötü bir şekilde kıkırdadı ve dedi ki,

"Harika yenilenme yeteneğinin neden çalışmadığını merak ediyorsun, değil mi?"

Gururla elleriyle omuz silkti, "Yani, o alevlerin ne kadar iyileştirici olduğunu gördüm. Ama benimkiler daha güçlü..."

Bir elini kaldırdı, siyah-mavi alevlerin küçük kıvılcımları eldiveninin etrafında dans ediyordu.

"Eldivenimi alevlerimle kapladım, bu muhtemelen iyileşmeni engelleyen şey. Zamanım yok, Koll. Gerçekten sabrım kalmadı."

Northern'ın ifadesi somurtkanlaştı.

Koll ona sert bakışlar attı, ama Northern daha boş ama ciddi bir bakışla karşılık verdi.

Koll'a dokunmak için elini uzattı, ama ağızsız Helot kaybolmuştu ve aralarında büyük bir boşluk oluşmuştu.

Koll'un fark etmediği şey, Northern'ın zaten arkasında olduğu, yumruğunun etrafında siyah ve mavi kenarlı yıldırımların parladığıydı; yumruğunu ileriye doğru fırlatıp Koll'u yanından vurdu.

Saldırıdan şok olan Koll, hızla geri dönüp kontrolü yeniden sağlamak için çabaladı ama çok yavaştı. Northern, gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlıydı.

O, Northern'ın acımasız ve sürekli saldırılarının karşısında çaresiz kaldı; her biri yıldırım izleriyle fırlıyordu.

Northern'ın yumruğu her çarptığında Koll'un bedeni dans ediyordu, yer sarsılıyor ve çatlıyordu. Bu kadar güçlü bir darbe, onu yüz mil geri savurmak için yeterliydi ama Northern tarafından yere yapıştırılmıştı.

Her darbe anında gerçekleşiyordu.

Kuzey nihayet son darbeyi—bir üst yumruğu—vurduğunda, Koll havaya fırladı.

Yüzü, darbe almış ve kırılmış halde, tanınmaz hale gelmişti. Vücudu morarmış, kırılmış, eklemleri çıkmıştı. Kırık bir bebek gibi yere çakıldı ve yuvarlandı.

Kuzey güçlü bir nefes aldı ve gözlerini kısarak baktı.

Bir adım attı ve adım yere değmeden, Koll'un düştüğü yere, Ölüm Kılıcı yukarıda, tam olarak geldi.

"Sana bir sürprizim var, Koll... bu, bana general yaptığında verdiğin kılıç."

Koll'un gözleri büyüdü; Kuzey, onlarda bir duygu parıltısı gördü.

"Bunu hatırlamana sevindim... bir takdir ifadesi olarak, seni bu kılıçla öldüreceğim."

Koll'un gözleri kötü bir şekilde büyüdü; kırık uzuvlarını protesto edercesine çırpınmaya başladı, ama Kuzey'in yumruğu göğsünde belirdi.

Göğsünde tüm dünyanın ağırlığı varmış gibi fazla bir şey yapamadı. Sonra durdu ve Kuzey'in gözlerine dik dik baktı, gözleri kızarmıştı.

"Benden daha fazla nefret et, Koll. Umurumda değil. Eğer tekrar hayatta kalmayı başarırsan, benim için gel. Sana ölümü gümüş bir tepside sunacağım."

Koll'un boynuna kılıcı sapladı ve döndürdü. Zavallı Helot'un gırtlağını tıkayacak bir ağız bile yoktu; çenesindeki açık yaradan kan kabarcıklar halinde fışkırıyordu ve sonunda gözleri açılmış bir şekilde öldü.

[Tebrikler, bir Felaket Yıkıcısını öldürdünüz]

[12 yetenek parçası kazandın]

[Efsanevi Bir Başarı Elde Ettiniz]

[Bir Gözcüyü Öldürdünüz]

[1,000 yetenek parçası kazandınız]

Northern, elindeki korkunç oniks kılıcıyla o kadar korkutucu görünmemeye çalışarak, geri kalanlara parlak, uyumlu bir gülümseme ile döndü.

"Hey çocuklar, şu anda hepinizin bakmayı bırakmasını takdir ederim?"

Hepsi gözlerini kırpıştırdı ve Northern'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Koll savaş alanına girdiği an, hepsi bunun sonları olacağını düşündü.

Hatta Zephyr bile bunun onun için bir yolun sonu olduğunu hissetti. Kendini kurtarmak için onlara ihanet etmenin bir yolunu düşünmeye başlamıştı.

Başlangıçta onlara herhangi bir sadakat borcu da yoktu.

Northern, gökyüzüne bakarak birkaç saniye boyunca orada durdu, sonra gözlerini indirdi, yüzünde endişe belirdi.

Annette yorgun bir şekilde ona doğru sürüklendi ve yukarı baktı.

"O şey nedir?"

Ona baktı.

"Ne? Az önce o adamı tanıyormuşsun gibi görünüyorsun ve bunun ne olduğunu bildiğini varsayıyorum."

Northern birkaç an duraksadı, sonra iç çekti.

"O şey, kan dökme ile delilik arasındaki ince çizgi olmalı."

Annette başını biraz eğdi.

“Bu ne anlama geliyor? İnce çizgide ne var?”

“Hmmm… bunu tam olarak nasıl açıklamalıyım…” Northern birkaç saniye sessiz kaldı, sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Ul hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi?”

“Dünyanın sesi mi? Evet.”

“Dünyanın sesi meselesini bir kenara bırak. Onu dünyamızda üstün bir varlık olarak adlandırırdım.”

O omuz silkti, “Eh, tamamen haksız değilsin, tek farkla ki o dünya…”

“Eh, o yerdeki yaratığın Ul'un gücüyle yarıştığını söyleyelim. O bir Köken ya da bir Zalim, neyse işte, hangisi olduğunu bilmiyorum,” Northern kayıtsız bir şekilde söyledi, tonunda korku ya da önem belirtisi yoktu.

Annette ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Bu imkansız. Ne hakkında konuştuğunu biliyor musun…” duraksadı ve nefesini düzenledi, “Eğer bu iki kelimeyi: Köken ve Zalimler'i yeni söylememiş olsaydın, bunu söylerdim.”

Northern kaşlarını kaldırdı, “Oh? Bunun hakkında bir şeyler biliyor musun?”

"Açıkça değil, ama hükümetle çalışırken bazı dosyalarla karşılaştım..." cümlesine ara verdi, "Bunun açıklaması için şimdi doğru zaman olduğunu düşünmüyorum. Bununla ne yapacağız?"

Northern tekrar yukarı baktı ve hafifçe başını salladı.

"Açıkçası, bunu geri kapatmanın mümkün olabileceğini düşündüm, ama yanıldım..."

Annette yukarı baktı ve morarmış yüzünü ona doğru getirdi, hafif gergin.

"Yanıldım derken ne demek istiyorsun? O şey aşağı düşerse, ona karşı durabilecek misin?"

Northern hemen ona baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Asla, kesinlikle hayır. Başlamadan önce ölürüm."

Northern neden bu kadar emin olduğunu bilemedi, ama o soruyu ona fırlattığında hemen bildiği bir şey gibi hissetti.

'Acaba tohumdan mı kaynaklanıyor...' Northern omuz silkti ve bu düşünceleri bir kenara itti. 'Şu anda, onun gelmesini durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.'

Kaos Gözleri ile denemişti zaten, hatları geriye dikebileceği düşüncesiyle, ama Kaos Gözleri hiçbir şey algılamadı.

Gözlerin bir tür işe yaramaz olduğu ilk seferdi.

İleriye gidecek bir yolu kalmamıştı.

Durumu daha da kötüleştiren şey, tüm bakışların üzerinde yoğunlaşmış olmasıydı, hatta bunu gizlemeye çalışsalar da. Umutlarını bastırmış bir şekilde ona bakıyorlardı.

Ve Northern bundan nefret ediyordu. Bir an için, Raven'ın o bakışların görüş noktasında durduğunu hissetti. Bu ona acı verdi ve sadece onlardan ayrılmak istedi.

Kaşlarını çattı ve onlardan uzaklaşıp yukarıya baktı.

Sonra gökyüzüne fırladı ve havada asılı kalmış bir şekilde çizgiye daha yakın durdu.

Beyaz çizgiye dikkatle baktı ve aşağıdaki diğer canavarlara göz attı.

Aşağıya doğru geri uçtu ve Annette'e döndü.

"İyi olan şey, çizginin Kryos'un geçebileceği kadar geniş olmaması. Ama bu sadece bir zaman meselesi."

Annette, bir kaşını kaldırarak ona baktı, "Ne yapmalıyız?"

"Hepinizin bu yarıktan çıkması gerekiyor."

Hemen yüzünü buruşturdu, "Hayır, Northern, seni terk etmeyeceğiz."

Northern'ın gözleri, hafif bir coşku ile ona odaklandı, "Ne kadar dövülmüş göründüğünü gördün mü?"

Annette sessiz kaldı, dudaklarını birleştirerek, "Yine de—"

"Tabii ki, beni terk etmeyeceksin. Kahraman ya da kurtarıcı gibi mi görünüyorum?"

Annette bir an için ciddi bir ifade takındı, sonra gülümsedi, "Belki birine benzemiyorsun, ama birisin."

"Evet, tabii ki…" onu görmezden geldi ve boş bir alana döndü.

Sonra parmaklarının ucunda alevler yanarak düz bir çizgi çizdi.

Çizgi yavaşça alanı parçalamaya başladı ve kısa süre sonra, herkesin şaşkınlığına, gözlerinin önünde bir yarık kapısı oluşuyordu.

"Bu, herkesi gerçeğe geri götürecek."

Annette'in ağzı hafifçe açılıp kapandı. Yeniden konuşmadan önce, Northern sözünü kesti.

Hiçbir soru yok. Sadece istediğim gibi yap.

Hemen sorularını yuttu ve diğerlerine bağırmak için geri döndü.

Hemen herkes hareket etmeye başladı. Canavarlar, gözlerindeki alevli öfkeyle birlikte bilincini yeniden kazandı.

Kendilerini savunmak ve karşılık vermek isteseler de, Northern bağırdı,

"Hiç kimse karşılık vermeyecek, sadece korkak gibi koşun!"

Bazılarının yüz ifadelerine bakılırsa, muhtemelen onun kelime seçiminden hoşlanmadılar. Ama umursamadı.

Yine de, bazıları ona hayranlıkla baktı.

Canavarlar doğal olarak peşinden gitti, ama Northern'ı geçmeyi başaramadılar.

Northern'dan ne kadar uzakta oldukları önemli değildi; onu geçemediler.

Sonsuz Boşluğun görünmez boşluk gücünü, onların ilerlemesini durdurmak için bir duvar olarak kullandı.

Ufkun sonuna kadar yayarak, insanlara geçiş izni verirken, canavarlara bunu reddetti.

Ve herkesin işini bitirmesini bekledi. Yorgun durumuna rağmen Annette, herkesin yarığa girdiğinden emin oldu.

Hepsi gittikten sonra durdu ve Northern'ın sırtına baktı.

"Şimdi ne?"

Northern, bir süredir yanında sessizce duran Night Terror'a baktı.

"Night Terror, geldiğim alemi bilmelisin. O yarığa gir; bu seni doğrudan oraya götürecek ve Fluffy'yi Sınırsız Boşluğa alacak."

Night Terror başını eğdi ve yarığa girerek uzaklaştı.

Bu, Annette ve Northern'ı bu yarıkta yalnız bıraktı.

İçini çekti ve duyulacak şekilde mırıldandı.

"Lanet olsun, ruh çağırmalarımın çoğunu kaybetmek üzereyim."

Northern, karamsar bir iç çekişle gözlerini kapadı.

Boşluğun alevleri anında yayıldı, tüm manzarayı siyaha dönüştürdü ve içinden siyah ve mavi derili canavarlar çıkmaya başladı.

Vücutlarının boşluk tarafından tüketilmiş gibi göründüğü anlaşılıyordu. Korkunç, dehşet verici görünüyorlardı ve onları görenlerin kalplerinde korku uyandırıyordu.

Annette'in yüzü daha fazla endişe ve kafa karışıklığıyla büküldü, ama hiçbir soru sormadı.

Northern döndü ve ona, "Hadi gidelim." dedi.

Annette onun yüzüne baktı, "Emin misin? Yine kaçmayacak mı?"

"Kaçsa bile, bu yarık kapısı kırıldığı için mühürlenecek."

Şatonun avlusuna doğru, iki acımasız savaşçının birbirleriyle sert bir şekilde çarpıştığı metalik bir çınlama duyulabiliyordu.

Biri bir sopa kullanıyordu, diğeri ise çıplak yumruklarla savaşıyordu. Ancak onun yumrukları, alevler gibi görünen ama daha şeffaf bir bedene sahip olan mor bir özle yanıyordu—tamamen yoğunlaşmış öz.

Bir serseri özünü bir noktaya odakladığında, öz bir biçim ve özellik kazanır; bu özellik, onların yeteneğiyle yakından ilişkilidir. Elbette, bunu yapmak için bir Bilge olmak gerekir.

Helena'nın siyah sopası da aynı özelliğe sahipti: siyah yıldırımlarla çatırdayarak.

"Biliyor musun, buraya geldiğimde, o saf biriydi. Gerçekten sana hayran kalmıştı ve ona ne kadar iyi öğrettiğin için seni seviyordu... Onu öldürürken gözünü bile kırpmadığını tahmin ediyorum."

“Bana ne yapmamı istersin? O, beyin olarak ölüydü. O lanet parazitin insanlara ne yaptığını biliyor musun? Bilmediğin gibi konuşuyorsun.”

Yeniden bir kıvılcım fırtınası içinde karşılaştılar, Shade'in yumrukları mızrağıyla çarpışıyordu, sanki metal metalle çarpışıyordu.

“Belki de yaptığın kadar çaba gösterebilirdin. Belki de her şeye biraz daha fazla çaba gösterebilirdin!”

Bağırırken, onu kuvvetle geri fırlattı ve ona doğru koştu, elleri kavisli, yüzüne korkunç bir yumruk savuruyordu.

Helena hızla mızrağını kaldırarak engellemeye çalıştı, ama saldırı devam etti, Shade'in sesi avluda, küçümseme ve öfkeyle yankılanıyordu.

“Her şeyi, hiçbir şey denemeden bırakıyorsun! Diğer insanları yargılamanın konforunda oturan tembel birisin! Senin için işler rahatsızlayıcı hale geldiğinde, ne yapıyorsun? Aptal bahaneler uydurup, işe yaramaz bacakların arasında korkak kuyruğunla kaçıyorsun!”

Her bir ifade, Helena'nın bedeninin yorgunluk ve korkuyla titremesine neden olan güçlü bir darbe ile kesiliyordu.

Shade'in öz tüketen bir yeteneği vardı, bu bir sır değildi. Ancak, gerçek yeteneği ve yapabileceği diğer şeyler bilinmiyordu.

“Afkon'a en çok ihtiyacın olduğu zaman, ona döndün!”

Enerjiyle kaplanmış yumruğu, onun çubuğundan kaymayı başardı ve karnına vurdu; tükürük kustu ve bacaklarının zayıfladığını hissetti.

Shade yumruğunu geri çekti ve o anlık fırsatı değerlendirerek yan taraftan bir yumruk attı, onun yanağına bir darbe indirdi ve onu yere devirdi.

Helena duvara çarptı. Sopasına yaslandı ve ayağa kalkmadan önce ağzındaki kanı tükürdü. Alışılmış ilkel gözleri kaybolmuştu; şimdi isteksiz görünüyordu.

"Ne? Şimdi pişmanlık duyduğunu söyleme bana?" Shade, ona doğru yürürken söyledi.

Elleri kaplayan öz ateşleri kaybolmuştu, ama içindeki yanma güveni hala parlak bir şekilde parlıyordu.

Öte yandan, Helena ruhen yenilmiş gibi görünüyordu. Kaşlarını çattı, başı öne eğildi.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun, Shade," sesi titrek bir şekilde çıktı. "Afkon için elimden geleni yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, yapmadın," o daha fazla konuşmadan araya girdi. "Hiçbir şey denemedin. Çünkü birine yardım etmeye çalıştığında, gerçekten birine yardım etmeye çalıştığında, denemeyi bırakmazsın, artık denemeye gerek kalmadığında bile."

Ses tonu daha yoğun ve güçlü hale geldi.

"O sana açıldı, sana güvendi, seni önemsediyordu. Ve sen, herkesin içinde, ona bunun büyük bir hata olduğunu hissettirdin. Ona ne kadar zarar verdiğini asla bilemezsin!"

"Hata yapan oydu, Shade! Ona durmasını söyledim!" Helena bağırdı, yüzü öfkeyle kırıştı.

"Bu senin bahane, Helena. Ama unuttuğun bir şey var. Afkon lider olduğunda ve Luinngard İmparatorluğu ile çalışmaya başladığımızda, hepimiz sessiz bir antlaşma yaptık. Hangi tarafta olduğumuzu anladık ve bununla yaşamayı seçtik. Senin çıkman, ne olursa olsun, bir ihanet. Sen bir hain, Helena!" diye bağırdı, gözlerinde karanlık bir grimasa işaret ederek.

Helena gözlerini birkaç dakika boyunca onun gözlerine dikti, ağır ağır nefes alıyordu. İkisi de birbirlerine öfkeyle bakıyordu, gözlerinde nefret yanıyordu.

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?"

Helena ve Shade hızla bahçenin köşesindeki açılışa döndüler.

"Zephyr?"

Mavi gözlü yakışıklı adam duvardan uzaklaştı ve her ikisine de sırayla baktı.

Konuşmaya başlamadan önce biraz duraksadı, doğrudan Helena'ya bakarak.

"Shade, az önce söylediği konuda haklı. Kendini ne kadar haklı çıkarmaya çalışırsan çalış, Helena; sen bir hainisin. Hepimizi sattın."

Shade'e döndü.

"Çok vaktimiz yok. Elici al ve buradan çıkalım."

Shade'in yüzü biraz buruştu. "Bir şey mi var?"

Zephyr ayrılmak üzere dönmüştü ama yerinde durdu, geri döndü ve ciddi bir tonla yanıtladı: "Dedim ki, Shade. Elici'yi al ve buradan çıkalım."

"Anlaşıldı, Kaptan." Helena'ya son bir öfkeyle baktı ve uzaklaştı.

Gittikten sonra, Zephyr Helena'ya baktı. "Eğer senin için en iyisini biliyorsan, bu işten kendini kurtarmanın bir yolunu bul. Burada her şeyin doruğa ulaşmak üzere olduğunu tahmin ediyorum. Sadece yıkım bekliyor."

Bununla birlikte, kararlı adımlarla uzaklaştı.

Helena, onun arkasına bakarak bahçeden çıkana kadar izledi ve sopasına yaslandı.

"Keşke yapabilseydim, ama artık her şeye o kadar daldım ki kendimi çıkaramam." Gözleri umutsuzla doldu. "Artık hain olarak anılmak istemiyorum..."

Zephyr ve adamları Lotheliwan kalesinin kırık kapısından çıkarken, açılan yarık bir kez daha parladı. Herkes etrafa dağılmıştı ve iki kişinin ortaya çıkmasını izliyordu.

Bunlardan biri uğursuz siyah zırh giymişti. Diğeri ise vücudunda kurumuş kanla kaplı yaralı bir kadındı. Yorgun olmasına rağmen normal bir şekilde yürümeyi başardı.

Hemen, Jeci kimin olduğunu gördü, yorgunluğuna rağmen kendini toparladı.

Takviye güçler gelmişti ve ona ilk yardım bilgisine sahip sıradan insanlar olan sağlık görevlileri bakıyordu.

Aralarında, onlara şunu yapın, bunu yapın diye yönlendiren belirgin beyaz saçlı bir kadın vardı. Annette ve geçici ekibi yarıktan geçtikten sonra takviye güçleri buraya yönlendirmişti.

“Efendim,” diye bağırdı, ona doğru sendeleyerek yaklaşırken, yaklaştıkça ayaklarının dibine düştü.

“Ah… kahretsin, bu çok utanç verici…” Northern, Jeci'nin istediği gibi davranmasına izin verdiği için bir an pişman oldu, onun eylemlerinin insanlara nasıl bir izlenim vereceğinden endişeliydi.

Öte yandan, onun açıkça gösterdiği sadakat karşısında hayrete düştü. Belki de ona dikkat etme zamanı gelmişti.

Yırtıktan çıktıktan sonra, Kuzey hemen kapıyı kapattı.

İnsanlar hareket etmeye başladı; hangi taraftan geldikleri önemli değildi—üstelik, karşıt tarafların liderleri aniden ortadan kaybolmuştu.

Yaralılar ilgilendirildi ve birçok kişi kalenin yıkılmış tuğlalarına yaslanmış halde görülebiliyordu.

Kuzey, binanın geriye kalan kısmına girmişti, Hao'yu arıyordu ve Jeci, yaralı olmasına rağmen, kuyruğunu sallayan sadık bir köpek gibi onu takip ediyordu.

Kuzey, ona belirgin bir dikkat göstermedi, ama aklı yavaş yavaş onun lehine kaymaya başlıyordu.

Bir sığınak benzeri kapıdan içeri girdiler ve merdivenlerden aşağı indiler, çürümüş, boğaz kesici bir kokuya sahip yer altı zindanı ortaya çıktı.

Kuzey, elini burnuna sıkıştırarak, ilerlerken boğuk bir sesle "Hao?! Hao?!" diye seslendi.

İlerlemeye devam etti, hâlâ seslenerek, durmadan önce sağa sola bakarak.

"Burada olduğunu biliyorum. Sadece bana cevap vermenin sana ne zararı var?" Kuzey, yüzü sertleşirken burnunu elinden çekti ve sesi ciddiyetle doldu.

Ancak o an, o kadar güçlü bir koku ile karşılaştı ki, hemen burnunu tekrar sıkıştırdı ve yüzünü dehşetle çarpıttı.

"Burada ne lanet olası bir şey öldü?!" diye bağırdı.

Sonunda, başka bir ses zindan koridorunda yankılandı.

“Ah, sonunda çocuk kendini göstermeye karar verdi.”

Northern, başlangıçta bulunduğu demir parmaklıkların hemen önünde durdu. Hao'nun konuşmasına gerek yoktu; bu yere adım attığı andan itibaren adamın varlığını hissetmişti.

Tek ihtiyacı olan, onun sağlam olup olmadığını bilmekti, bu yüzden sürekli arıyordu.

“Sağlıklı görünüyorsun, beklediğim gibi değil.”

“Ve sen…” Hao duraksadı, Northern'ı neredeyse parlayan geniş gözlerle süzdü, sonra gözlerini daraltarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “Grunt! Bütün bunlara sebep oldun!!”

Northern, şaka yaparcasına başını geriye doğru eğdi. “Hey, hey, tüm suçlamalarla dikkatli ol.”

Hao ona dik dik baktı ve arkasında duran kişiye döndü. Hemen alaycı bir şekilde güldü.

“Ne, artık bir eşin mi var?”

Northern karamsar bir şekilde kaşlarını çattı. “Yeter artık şaka, seni buradan çıkarmalıyız.”

“Bu bir demir çubuk—”

Kuzey sağ eliyle çubuklardan birini çıkardı. Durdular ve Hao'ya samimi bir merakla baktı.

“Ne dedin?”

Hao, sözlerini yuttu ve tükürdü. "Hiçbir şey, buradan çıkalım..." diye düşündü, *O metal, kurumuş bir volkanın karnındaki kayalardan dövülmüş; yok edilemez olmalı...*

İzlerken, Northern'ın demir parmaklıkları bir bez parçasını yırtar gibi yırtışını izlerken birkaç kez daha yuttu.

Sonrasında, diğer mahkumları kurtardılar ve binayı terk ettiler.

Yüzeydeki insanlar, yaralılar için çoğu ilk yardımı yapmışlardı. Kale, Gilbert'ın ağzını acı bir tatla dolduran bir durumda idi.

Yüzünde umutsuz bir ifadeyle ona baktı.

Annette, dinlendiği yerden onu görünce, kendini yukarı iterek uzun bir tahta çubuk yardımıyla ona doğru yürümeyi başardı.

O da, daha önce patlayan kalede açılan dev deliklere baktı.

"Bir kez olsun dünyaya yardım edebileceğimi düşünmüştüm."

Annette ona burun kıvırdı, sonra yüz hatlarını sakinleştirip bir iç çekti.

Gilbert, o bir şey söylemeden önce sesi yankılandı. "Burada böyle durup, bu kırık eve bakmak, geçmişteki seçimlerimi düşünmeme neden oluyor."

Annette araya girdi, "Bugün çok kişi öldü. Bu felaketin dışında başarılı olabilecek sürüklenenler. Bazılarını kendi ellerimle öldürmek zorunda kaldım ve bazılarını canavarlara karşı düşerken izledim."

Bakışları sertleşti. "Ve bu tamamen Rughsbourgh'un yaptığı yüzünden."

Gilbert'in kaşları çatıldı. "Gilbert'in yaptığı, bu yeri kurtarmak içindi."

"Sus, Gilbert!" Annette bağırdı, sesi açıkça saygısızlıkla doluydu.

Gilbert ona sert bir bakış attı, aniden yükselen sesiyle kelimeleri boğuldu.

"Eğer Rughsbourgh gerçekten yardım etmek isteseydi, Bilgelerin ve Yükselenlerin toplanmasını sağlama gücüne sahipti ve bunu yapardı. Ama sana garanti ederim ki, o adamın bu çocuklar için planladığı şey saf bir kötülük."

"Annette, sesini kıs..." dedi temkinli bir şekilde.

İnsanlar onlara doğru çekilmeye başlamıştı ve Annette umursamıyormuş gibiydi.

Daha da kötüleştirmek için, Gilbert'in temkinli tonu onu zaten olduğundan daha da öfkelendirdi.

Onunla kalsaydı, Gilbert'in son bir yıldır içinde bulundukları yıkım ve acıda bir rolü olduğunu haykırmak için bağırırdı.

Ancak o, bu isteği bastırdı ve sessiz kaldı, adamın üzerine öfkeli bir bakışla sabit nefes alarak durdu.

Sonra, Northern'ın binadan çıktığını görünce yüzünde tehditkar bir gülümseme belirdi. Gilbert'a daha da yaklaştı ve ona fısıldadı,

"Kıyametin acı ve dehşetle sana doğru yürüdüğünü söyleyebilirim. Onun hayatını ve Rughsbourgh'un hayatını cehenneme çevireceğinden eminim."

Bundan sonra, Northern ile buluşmak için bastonuna dayanarak öne doğru yürüdü.

Gilbert, bulunduğu yerden Northern'ı izledi. Bir noktada, göz göze geldiklerinde, bakışının sarsıldığını hissetti—bu korkudan mı yoksa sadece sindirilmekten mi olduğunu bilmiyordu.

Northern'ı en son gördüğünde, onu yenebileceğinden emindi, hatta oldukça kendine güveniyordu.

Ama şimdi, Gilbert hiçbir şeyden emin değildi. Northern daha az kendine güvenen ve daha alçakgönüllü görünüyordu—bu da onu okumayı daha da zorlaştırıyordu.

Ayrıca, onun Gece Korkusu'nun ustası olduğu haberi hızla yayıldı.

Gece Korkusu'nun tüm canavarlara saldırdığı olay sırasında hepsini kandırıyordu.

O olay, Raven'ın yokluğu ile birlikte, Lotheliwan Kalesi'nde meydana gelen değişikliklere büyük ölçüde yol açtı.

Ölü canavarlardan oluşan bir okyanus varken, insanlar kendi başlarının çaresine bakmaya başladılar. Kale dışındaki yerleşim, harabe şehirlerine yayıldı.

Parti liderlerine olan ihtiyaç azaldı. Braham bir öfke nöbeti geçirdi, bunu Gece Korkusu'nu avlayarak onurlandırmaya çalıştı, ama bu boşunaydı.

Annette tuhaf davranmaya başladı, bu da nihayetinde onun elinden ve gözetiminden uzaklaşmasına yol açtı.

Braham, onların hiçbir işe yaramayacaklarını görünce onları terk etti ve Sloria Kalesi'nden askerler getirdi.

Bir süredir onlara bilgi sızdırdığını ve ayrıca Hao'nun bağlı olmayan eşyalarını Sloria'ya çaldığını öğrendi.

Ruhla bağlantısını koparabilen bir uzman vardı. Bu eşyalar Luinngard İmparatorluğu ile takas ediliyordu ve Braham ile Afkon'un evlerine dönebilmek için nasıl para harcadıklarıydı.

Bütün bunları, Ryu ve Myu'nun, uzman casuslar olarak, bu her şey başlamadan önce Braham'ı takip ettiklerinden biliyordu.

Braham'ın onlara ihanet etme eğiliminden haberdardı, ama adamın önemi onlara başka bir seçenek bırakmıyordu.

Ve şimdi, bunun hepsine pişmanlık duyuyordu.

Kuzey'e doğru, minnettar mı yoksa öfkeli mi olması gerektiğini bilmiyordu.

Ama hislerinde bir şey açıktı: Gece Korkusu güçlüydü ve Kuzey'in böyle bir canavarı yenip onu evcilleştirmesi gerekiyorsa, o zaman çok daha güçlüydü Gilbert'ın düşündüğünden.

Gece geç saatlerde, Northern'ın gözleri yavaşça açıldı. Boşluğun yapabileceği şeylerin sadece bir kısmını kullanmak aşırı bir yorgunlukla geldi.

Boşluk özü artık sınırsızdı, ancak bu onun dayanıklılığı üzerinde büyük bir yük oluşturuyordu, bu yüzden Northern sabah 5 civarında gün doğumundan 11'e kadar uyuyordu.

Elbette, uyurken birçok şey olmuştu.

Northern, Annette'in olduğu söylenen yataktan yavaşça kalktı.

Kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktığında, hareketleri daha az yavaş oldu; sanki bedeni mevcut durumun gerçekliğine kolayca geçiş yapıyormuş gibiydi, oysa milisaniyeler önce çok yorgun hissediyordu ve uyku hiçbir şeyi düzeltmemiş gibiydi.

Northern, dışarıdaki herkese başıyla selam verdi, gözlerinin ona parıldadığını görünce şaşırdı. Bu, onun küçülmek istemesine neden oldu.

Sonunda Ellis'i ateşin önünde, etleri şişlerken bulduğunda, o da eğildi ve alevlere baktı.

Ellis, yaptığı işe tamamen dalmışken, yanına bakmayı geciktirdi ve neredeyse arkasına düşecekti; ancak Northern onu kurtardı.

Ve onu dengeli bir pozisyona geri çekti.

"Şu anda dışarıda olmalı mısın? Biraz soğuk."

Ellis, elbette, herkes gibi birçok yaralanma yaşamıştı. Ve Braham gibi faydalı bir kaynak mevcut olmadığından, iyileşme süreci son derece yavaş ilerlemişti.

"Açım ve sen bütün gün uyudun. Uyanınca yemek yemelisin," dedi Ellis, bifteğin altındaki titrek alevlere bakarak.

Northern dudaklarını aşağı çevirdi ve zar zor fark edilen bir gülümseme belirdi.

"Beni etkilemek istiyorsan, bu işe yaramıyor."

"Kimse seni etkilemek istemez ki?"

"Aah."

Ellis biraz güldü ve yavaşça, ifadesi ciddileşerek tekrar ateşe baktı.

Bir nefes aldıktan sonra, Northern onun sesini duydu, "Hepimizi kurtardın. Vida bana ne olduğunu söyledi."

Kuzey başını eğdi. "Vida?"

Ellis inanamayan bir şekilde kaşlarını çattı. "Vida'yı tanımıyor musun?"

"Tanımam mı gerekiyor?"

"Annette'in öğrencisi, örgülü koyu tenli kız. Güçlü, gerçekten güçlü. O çatlakta bulundu ve senin, önünde durmakta zorlandıkları bir varlığı yenişini gördü. Yani, onu o kadar kolay yenmediğini söylemiyorum, sana hiç terletmedi... En azından o böyle ifade etti."

Ellis, açıklamadan biraz daha neşeli görünüyordu, Kuzey'in bu kişiyi tanımadığına neredeyse sinirlenmiş gibiydi. Onu tanımlarken harcadığı enerji de özel bir dikkat gerektiriyordu.

Kuzey, onu kısık gözlerle izledi. O noktada, Ellis rahatsız olmaya başladı.

"Ne—ne?"

"Hiçbir şey," Kuzey şüpheli bir gülümsemeyle yanıtladı.

Ellis birkaç saniye boyunca bakışlarını başka yöne çevirdi ve geri döndüğünde, Kuzey'in yüzü hala o gülümsemeyle kaplıydı.

"Bunu yapma."

"Ne durduruyorsun?"

"Ne yapıyorsan. Kalbim sadece Lady Raven'a ait."

Kuzey aniden kaşlarını çattı. Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra sordu,

"Raven'dan bahsetmişken. Onunla ilgili bir şey duydun mu?"

Ellis ağır bir kalple yanıtladı, "Hayır, Helena ve kahin bu sabah onu bulmak için ayrıldılar, ama hiçbiri geri dönmedi."

Kuzey'in bakışları ateşin derinliklerine kaydı. "Anlıyorum..."

İkisi arasında bir sessizlik oluştu, tek duyulan ses, alevlerin ve etin altında çıtırdayan odunların yumuşak sesi oldu.

Uzun sürmeden, Ellis merhametle Kuzey'e baktı, gözlerinde bir ışık vardı.

"Sen de gidemiyor musun?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Kuzey'in yanıtı kararlı ve kesin, ifadesi de öyleydi.

Ellis'in merhameti, başını geri çekip ateşe dönerken bir kaş çatmaya dönüştü.

“Sen kötü birisin.”

“Ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyorsun, Ellis. Ayrıca, Raven güçlü. Hayatta geri dönecek.” Ateşten eti aldı ve büyük bir kısmını kolayca parçaladı.

Ellis ona baktı, ifadesi yükseldi.

“Gerçekten, öyle mi düşünüyorsun?” Sesinde bir neşe vardı.

Kuzey, etin bir parçasını ağzına atıp ayağa kalktı. Ellis'e bakarak, çiğnerken yanıtladı,

“Hayır, seni daha iyi hissettirmek için sadece bunu söyledim.”

Uzaklaştı ve Ellis, arkasına acımasızca baktı, ama sonunda sadece kendisine bırakılan küçük et parçasını yemekle yetinmek zorunda kaldı.

Kuzey kalabalığın arasında yürürken, bir şey fark etti

: 'Sığınak, en son geldiğimden daha kalabalık görünüyor.'

Terence'in her iki tarafın yaralılarına baktığını ve hepsinin birlikte getirilmesini talep ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

'O lanet olası iyi niyetli.'

Kuzey, Koll'dan kurtuldukları için herhangi bir baş ağrısıyla uğraşmak istemedi, bu yüzden yorgunluğuna teslim oldu ve uyumaya gitti.

Artık uyanmışken, yine de herhangi bir baş ağrısıyla uğraşmak istemedi, bu yüzden biraz daha dinlenmeyi ve Luinngard'a bir yol bulmayı planladı ve nihayet evine dönmeyi düşündü.

Düşünürken durakladı.

'Gerçekten Luinngard'a gitmek istediğimden emin miyim?'

Jeci'nin ona söyledikleriyle, şu anda Luinngard İmparatoru'nun annesinin kardeşi, amcası olduğunu göz önünde bulundurursak, kucaklayıcı bir şekilde karşılanacağı gibi görünüyor.

Ancak bazı temel komplikasyonlar vardı.

Jeci, onu öldürmek için gönderilen bir şovalyeydi ama sadece görevinde başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda İmparatorluğu da ihanet etti.

Luinngard İmparatorluğu'nun, Rughsbourgh'un Orta Ova'da oynadığı oyunlarla ilgili olduğu yüksek bir ihtimal var.

Aslında, Kuzey Rughsbourgh'un çatlakları yarattığı görüşündeydi.

'Eğer bunu yapabiliyorsam, bu mümkündür demektir. Onun yapamayacağına dair bir şey yok.'

Bu tüm karmaşık durumlar bir araya geldiğinde, herhangi bir şeyden herhangi bir şeyi seçme gereği doğarsa onu zor bir duruma sokardı.

Kuzey, o kısmın olasılığını düşündüğünde, aniden rahatsız ve huzursuz hissetti. Düşünce, kötü bir işaret gibi geliyordu.

Nefesini verdi ve başını kaldırdı, hemen dudaklarını ısırarak, sığınağa giren insanları görmek için ileriye baktı.

"Lanet olsun, et birden iyi tadı kalmadı."

"Hey," Northern, onun önünde durduğunda elini kısa bir şekilde salladı.

"Hey, Northern."

Onu birkaç saniye boyunca izledi.

Raven… en azından zırhı dövülmüş ve yıpranmıştı, birkaç yerde kaba yaralar vardı. Kan, burada ve orada, hatta yüzünde bile kurumuştu.

Ama o kurumuş kanın altında pürüzsüz, kusursuz bir fildişi rengi cilt vardı.

Bu, Northern'ı şok etti.

"Senin berbat göründüğünü söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyorum. Çünkü gerçekten berbat görünüyorsun, ama aslında berbat görünüp görünmediğinden emin değilim."

Raven yumuşak bir gülümseme ile gözlerini onunla buluşturdu.

"Boyun uzamış," bir an duraksadı ve ekledi, "ve daha güçlü… hem de çok kısa bir sürede. Nihayet Usta mı oldun?"

Northern alaycı bir şekilde güldü, "Kim bilir, oldum mu?"

Helena ve Terence ona kayıtsızca baktılar; daha önemli şeylerle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Northern, her iki ifadesini de gözlemledi ve onları görmezden gelmeye karar vererek dikkatini Raven'a geri getirdi.

"Burada olmanın, Afkon'un öldüğü ve planının bir sonraki aşamaya geçeceği anlamına geldiğini tahmin ediyorum."

Raven, gözlerinde kararlılıkla başını salladı ve dedi

Ancak, sana içten teşekkürlerimi borçluyum. Dört yarık aniden kapandı.

Kuzey bir süre kaşlarını çattı, sonra hatırladı, *Evet, Kryos'un herhangi bir sızıntıdan çıkmasını engellemek için hepsini kapatmıştım.*

Kas intentionally frownunu artırdı ve onu ona yönlendirdi.

Eğer içten bir minnettarlık hissediyorsan, o zaman beni gelecekteki planından çıkar.

Ona bunu açıkça belirtti ve döndü. Ancak, Helena'nın sesi onu durdurdu.

Yalnızca herkesin iyiliği için yaptığı şeyler var. Kendi kendini ihmal etti ve…

“Helena…” Terence yumuşak bir sesle çağırdı, Helena'nın daha fazla konuşmasını engelledi.

“Raven kimsenin bilmesini istemiyor,” diye fısıldadı.

Bu, Helena'nın sözlerini geri almasına ve dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

“Bencil davranıyorsun, Kuzey. Bu kızın bu lanetli kıtayı terk etmesi için ne kadar acı çektiğini hiç bilmiyorsun.”

Northern kanının kaynadığını hissetti, geçmişten sakladığı tüm öfke ve kin aniden serbest kalmaya başladı.

Northern yumruğunu sıktı, dişlerini gıcırdattı. Hızla arkasını döndü.

"Bana cüret etme..."

Raven'ın gözleri büyüdü ve bir saniye sonra daraldı. Hızla bağırdı, "Northern, dur!"

"Bana bencillikten bahsetmeye cüret etme!"

Raven müdahale edemeden, Northern mavi bir ışıkla yanından geçti. Yumruğu Helena'nın göğsüne çarptı, onun gözleri geç açıldı.

Tüm vücudu elektriğin etkisiyle parçalandığını hissetti, ardından devrilerek tahta kapıya çarptı ve sığınaktan dışarı fırladı.

Kendi işlerine dalmış olan herkes hemen gürültüye dikkat kesildi. Northern'ın yumruğu duman çıkarıyordu.

Raven'ın gözleri hala açık kalmıştı. 'O, benim tepki vermemden daha hızlı hareket etti. Bu sadece normal bir hız değil; mantıksız,' zihni ağır ve gergin hissediyordu, yaşadığı deneyimle başa çıkmaya çalışıyordu.

Öte yandan, Terence pek şaşırmış görünmüyordu. Alt dudağını ısırdı, bir şeyi zorla tutmaya çalışıyordu.

Kuzey nefes aldı ve yorum yaptı

“Şimdi, bu çok iyi hissettirdi.” O, Raven’a döndü, “Raven. Bunu sana netleştireyim. Seçtiğin şeyler için acı çekiyorsun, kimsenin sana dayattığı şeyler için değil. Kendini seçme şansın vardı, ama sürekli olarak kendin yerine başkalarını seçtin. Şimdi, acının detaylarını bilmiyorum, ama bu senin kararın ve bunun kendisi bir tür bencillik olduğuna inanıyorum.

“Kendim için en iyisini yapıyorum, bu yüzden yolumdan çekilmeni içtenlikle rica ediyorum.”

O döndü ve uzaklaştı ama üç adım attıktan sonra durdu, Raven’a geri döndü ve Helena’yı işaret etti, “Ve o cadıyı yolumdan uzak tut, lütfen. Bir sonraki sefer, onun güvenliğini garanti edemem.”

Raven başını salladı ve onun uzaklaşmasını izledi. Northern gözden kaybolur kaybolmaz kafası hemen Terence’e kaydı.

“Biliyordun?”

Terence, gözlerinde umutsuz bir ifadeyle başını salladı.

“Bir nevi.”

Raven gözlerini kısarak, “Anlamıyorum…” dedi.

“Üzgünüm, Light, sana söyleyemem.”

Raven gülümsedi ve başını salladı. Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra tekrar sordu, “Benden daha mı güçlü? O bir Usta mı?”

Terence başını salladı.

"Hangi?" Raven ısrar etti.

Terence, ona sert bir şekilde bakarak ismini boş bir şekilde çağırdı.

"Raven."

"Tamam, Helena ile ilgilen. Ben Annette'e ulaşırım."

"Bana ulaşmana gerek yok. Az önceki kargaşayla buraya ulaşmamam imkansız."

Annette, yavaşça işlerine dönen kalabalıktan sıyrıldı, kaynayan etler ve birbirleriyle şakalaşan insanlar arasında.

Gece yarısı olmasına rağmen, neşeli bir atmosfer vardı.

"Yani, Afkon'u mu öldürdün?" Annette, neşesiz bir yüzle sordu.

Kolları sargılıydı ve yüzünün bir kısmı ile gözleri kapatılmış, sadece işleyen gözü görünüyordu.

Raven başını salladı, "Başka seçeneğim yoktu."

“Sakin ol, çocuk. Seni yargılamıyorum. Benimle gel.”

Raven'ı sığınağa götürdü, bazı insanların sol ve sağda kendilerini konumlandırmasıyla otomatik olarak oluşturulan geçitten geçerek, arada biraz boşluk bıraktı.

Annette, ilerlerken sordu: “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“İmparatorluk'un güçleri katledildi.”

Annette kaşlarını kaldırdı, “Gerçekten, Zephyr'in İmparatorluk'tan yedek güçleri olduğunu belirtmişti. Ama katledildi mi? Nasıl?”

“Canavarlardan tahmin ediyorum. Sadece tek taraflı bir katliam olduğunu biliyorum.”

Annette duraksadı, gözleri kafa karışıklığı ve biraz korkuyla doldu, “Bu imkansız. Onlar İmparatorluk'un güçleri…”

“Son derece güçlü bir şeyle karşılaşmadılarsa, öyle. Her neyse, bu yeni gelişme nedeniyle hızlanmamız gerektiğini hissediyorum.”

Raven duraksadı ve Annette'nin gözlerine derinlemesine baktı.

“İmparatorluk daha güçlü güçler gönderecek, bundan eminim. Son zamanlarda yok etme çabalarında birçok başarısızlık yaşadılar. Eminim, gönderecekleri sonraki şövalyeler yenilmez olacak. Hızla hareket etmemiz gerekiyor.”

Annette'in ifadesi bir süre boş kaldı, gözleri hareketsizdi ve derin düşüncelerine daldı. Sonunda bakışını Raven'a çevirdi, ona şüpheyle bakarak konuşmaya başladı.

"Senin bakış açını anlıyorum. Ama tam olarak hangi şeylerden bahsediyorsun?"

Annette'in sorusundan sonra, Raven sessiz kaldı, etrafındaki herkesi gözlemledi ve ardından gözlerini Annette'e geri çevirdi.

“Daha… bir yere gidebilir miyiz?”

“Oh, anlıyorum,” Annette tamamlamadan yanıtladı.

Annette'in Raven'a davranışında dikkat çeken bir şey varsa, o da saygıydı. Bu, şimdiye kadar bilinen o kızıl sarhoşla oldukça uyumsuzdu.

Raven'a saygı duyuyor ve bir nevi ona hayran kalıyordu; aynı zamanda, ona kıskanıyor ve güvenmiyordu.

Yine de, Annette Raven'ın birden fazla alanda ne kadar yetenekli olduğunu biliyordu. Onun öngörüsü, tanıdığı birçok ünlü ustaca planlayıcıyı bile geride bırakıyordu.

Oracle ile olan olağanüstü ilişkisini söylemeye bile gerek yok. Terence, Raven sahneye çıkana kadar birçok kişi tarafından ulaşılması zor biri olarak kalmıştı.

Birçok şey yerine oturdu ve o, tüm sürtünmeleri azaltan yağ gibi, her bir mekanizmanın mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirleriyle akmasını sağlıyordu.

Bunun bir kanıtı, o ayrıldıktan hemen sonra kalenin hızla dağılmasıydı.

Sonunda, Raven ve Annette sığınma evinin ana binasına girdi. İçeri girer girmez, Annette herkesi dışarı çıkarmasını emretti, Raven'a döndü ve masaya yaslandı, kolları kavuşturulmuştu.

"Peki?"

Raven bir an duraksadı, ifadesi Annette'in ciddiyetinin havaya kattığı hafif gerginliğe rağmen kayıtsızdı.

“Luinngard'a gitmemiz gerekiyor.”

Annette kaşını kaldırdı—şu anda sadece bir tane var.

“Deli misin? Luinngard'a mı gideceğiz? Şu anda bizim için geleceklerini söylemedin mi? Onlara gitmemiz neden gerekiyor, oysa onlara karşı durmak için hazırlanmalıyız?”

“Sonra ne olacak?” Raven'ın kaşları küçük bir çatık ifadeyle birleşti, “Ne zamana kadar dayanacağız? Sıkıştık. Luinngard İmparatorluğu ile savaşmaktansa, şu anda tek ilgilenmemiz gereken şey kaçmak.”

Annette ellerini açtı, sonra masanın üzerine yasladı, yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı.

“Yani, neyi ima ediyorsun? Kaçmak bir hayal, bunu hepimizin anladığını düşündüm. Ayrılmak istiyorsak bir mucizeye ihtiyacımız olacak.”

“Kalan üç Cardinal yarığını kapatmak da bir hayal gibi görünüyordu, bir zamanlar.”

Annette iç çekti, “Kuzey…”

Gözleri birkaç saniye yere düştü, sonra başını kaldırdı ve sordu

: “Sanırım bir planın var…?”

Raven yanında küçük bir şişe çıkardı ve dedi

Lotheliwan ve Sloria'nın liderleri, canavara karşı bir avantaj olarak bunu arıyorlardı. Bu gözyaşı, bu tüm kıtayı suyla kaplamak için yeterli; her şeyi yok edecek. Luinngard'ın yüksek duvarları içinde yaratacağı felaket seviyesini hayal edebiliyor musun?

Annette'in gözleri büyüdü. "Raven?!" Sesinde titreme vardı, "Bir ulusu yok etmek istiyorsun çünkü…"

"Gemiler," Raven sözünü kesti, tekrar ederek, "...gemiler yüzünden. Bizi buradan çıkaracak deniz ve hava gemilerine sahipler. Bu sel, gemileri çalıp kaçmamız için ihtiyaç duyduğumuz avantajı verecek, onlar sel ile uğraşırken."

Annette birkaç dakika sessiz kaldı, Raven'ın söylediklerini ciddi bir şekilde düşündü.

Bir süre sonra, sesi yükseldi, "Planını anlıyorum." Bir süre duraksadı ve tekrar iç çekti, "Raven, masum hayatların kaybolacağını, insanların geçim kaynaklarının etkileneceğini anlıyorsun, değil mi?"

Annette'in söylediklerine rağmen Raven kayıtsızdı; sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Yaşamak için bir seçim yapmamız gerekiyor. Değil mi?"

Annette, yüzüne bakarak, hem şok olmuş hem de aynı zamanda şaşırmamıştı. Gözlerinde yanan tehlikeli bir kararlılık vardı, çok tehlikeli bir kararlılık.

Annette, hayretle yüzüne vurdu ve bir kez daha iç çekti.

"Ah benim Eldech'im, sen gerçekten acımasız bir kızsın. Hiç çocuk olma fırsatın oldu mu?"

Raven ona yanıt vermedi ve sadece kayıtsız bir şekilde baktı.

Annette, genç kadının yumruğuna baktı ve gözlerini şüpheyle kısarak daralttı.

"Tahmin edeyim, bu hepsi değil mi?"

Raven başını salladı. "Hayır, hepsi değil."

Annette bir kez daha iç çekti, "Bu kadar ağır nefesle ölme ihtimalim var gibi hissediyorum. Konuş."

"Bu, Northern hakkında."

Annette'in yüzü hemen buruştu. "Northern hakkında ne?" Sesinde, Raven'ın söylemek istediği şeyi düşünmeden önce bin kez düşünmesini sağlayan bir sertlik vardı.

Ama Raven'dı... çok da umursamadı. Hiç umursamadı. Her halükarda konuştu, Annette'in korkutuculuğundan etkilenmeden.

"Eğer bu işe yarayacaksa ona ihtiyacımız var."

Annette'in yüzü, tüm ciddiyetiyle Raven'a yapışık kaldı. "Ona tam olarak ne için ihtiyacınız var?"

"Northern'ın Luinngard'a kolayca girebileceğini tahmin ediyorum..."

Annette çenesini ovuşturdu. "Onun peşinde bir Luinngard şövalyesi var. Bunun detaylarını bilmiyorum ve bilmem de gerekmiyor. Ama neden onun Luinngard'a kolayca girebileceğine inanıyorsun?"

"Açıkçası, bilmiyorum. Ama Northern şimdi güçlü. Onun için gürültü çıkarmadan girmek zor olmamalı."

Annette omuz silkti. "Aslında haklısın. Bir şekilde haklısın." Duraksadı ve Raven'a baktı. "Ama neden bunun için bana geliyorsun? Doğrudan Northern'a gidip ondan yardım isteyebilirsin. Sonuçta bu da onu ilgilendiriyor."

O noktada Raven, somurtkan gözlerle aşağı baktı.

Onun ifadesi Annette'i şaşırttı. '...Bu, onun ifadesini değiştirdiği ilk kez ve bu Northern hakkında mı? Bir şeyler seziyorum.'

"Şu anda dünyada Northern'ın en nefret ettiği kişi muhtemelen benim."

Raven, gözlerinde daha da güçlü bir kararlılıkla başını kaldırdı.

"Ouuuu, Northern'ın nefretini kazanmak. Bu iyi olamaz. Dışarıdaki o kargaşa bununla mı ilgili?"

Raven başını salladı.

Annette bir kez daha iç çekti ve masadan uzaklaşarak kollarını kavuşturdu.

"Yine de, Northern'a gitmem uygun değil. O artık farklı; onunla uyuduğum her saniyede dikkatli olmam gerektiğini hissettim, yoksa varlığımı yitirebilirim. Onun nefret ettiği bir konuyu açarsam ne olacağını hayal edemiyorum ya da söyleyemem."

Raven, Annette'nin gözlerine baktı.

"Tam olarak ne oldu?"

Annette omuz silkti. "Ben de bilmiyorum; tek bildiğim, onun gerçekten çok güçlü hale geldiği. Artık bir Savant'ım ve Northern'ın beni öldürmeden önce bile öldüğümü fark edemeyeceğimden oldukça eminim."

"O sadece bir Göçebe."

Annette, Raven'a işaret etti. "Ve bu durumun en korkutucu kısmı tam olarak bu, Raven… o sadece bir Göçebe rütbesinde bir serseri."

Kuzey, Raven'a bir parça akıl verdikten sonra biraz daha uyudu.

Sabah aydınlıktı; gün yıldızının ışıkları beyaz bulutlar tarafından engellenmişti, ama yine de her yeri eterik bir parıltıyla yıkamayı başardılar.

Kuzey uyandığında, birçok insan hâlâ uyuyordu. Jeci, yatmadan önce ona yapmamayı söylediği barınakının önünde dikkatle duruyordu.

O, dışarı adım attığı anda diz çökerek ona selam verdi, sadece içten ve en yüksek saygısını gösterdi.

Kuzey, kimliğinden şüphe duymuş olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar buna inanmak zorunda kalırdı.

Ama elbette, Kuzey hiç şüphe duymadı. Gerçekten kaçabilmeyi diledi. Bu, kişiliği için ilginç bir yükseliş olmadığı için değil.

Ama bununla birlikte gelecek karmaşıklıklar yüzünden. Shin ve Eisha gerçekten de onun evlat edinildiğini biliyordu.

Ama onun bunu bilmesini beklemiyorlardı; bu en zor kısım değildi. Peki, o gerçeği yüzleşmenin getireceği değişiklikler ne olacak?

O kadar çok şey oldu ve hâlâ olması gereken o kadar çok şey var. Tüm bunların düşüncesi biraz bunaltıcıydı.

'Ama ben gelecek her şeye hazırım...'

Northern barınakının önünde durdu ve gökyüzüne baktı. Jeci onun arkasındaydı.

“Efendim.”

"Bu Northern."

"Hayır, seni asla bu sıradan unvanla hitap etmem."

Northern kaşını kaldırdı. "Sıradan unvanın benim adım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir isimle anılmak yakışık almaz. Sana bu ismi veren kişi ölmeyi hak ediyor."

Northern'ın gözleri tembelce yukarıya kaydı. "Sanırım o benim babam."

Jeci aceleyle geniş gözlerle baktı. "Baban mı? Baban Reimgard İmparatoru."

Northern ona yumuşak ve tatlı bir gülümsemeyle bakarak yüzünü canlandırdı.

"O adamın kim olduğunu bile bilmiyorum; neden ona babam diyeyim ki? Jeci, doğumumla birlikte birçok karmaşa oldu. Şimdi hatırlıyorum, beni korumaya çalışırken insanlar öldü. Bunun neden olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Jeci'nin gözleri bir an için aşağıya gitti.

Northern, onun gözlerindeki tereddütü fark etmeden edemedi.

'Bir şeyler biliyor.'

Northern derin bir nefes aldı ve etrafa bakındı, burada burada uyuyan insanları izledi, kendilerini maruz bıraktıkları tehlikelerin umursamazlığıyla.

"İstemezsen bana söylemek zorunda değilsin. Yine de öğrenirim."

Jeci ellerini sıktı ve konuştu, "İstemediğimden değil..." Sesinde titreme vardı. "Bunun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bildiklerim dedikodunun parçaları; yanlış bir şey söyleyip seni karıştırmak istemiyorum."

Northern ona baktı, biraz kaşlarını çattı, sonra kaşlarını açtı ve sordu,

"Annem, o nasıl biri?"

Jeci mutlu bir gülümseme ile başladı, "O, var olduğuna inandığım en güzel insan. Sadece fiziksel güzelliği değil, kalbi de.

"O kadar saf ve kusursuz ki. Nazik, kibar, sevgi dolu, ilgili; en alt rütbedeki askerlere bile aynı şekilde davranıyor. Tüm isimlerimizi biliyor; bize kekini denetiyor. Bazen birçok kişi onu sıradan biri sanıyor. Çünkü çoğu zaman onu bulduğun yer orası. Çiftlikte, demirci dükkanında."

Jeci gülümsedi. "Onun çok yetenekli olduğunu bile söyledim mi? Elbette bir serseri değil, ama birçok sıradan işte yetenekli. Kendi mutfak bıçaklarını yapıyor. Kıyafetler dikiyor; hatta askerlerin zırhlarını demirci dükkanında onarıyor."

Kuzey, göğsünde ağır bir yükün düştüğünü hissederek gülümsedi. "O, başa çıkılması zor birine benziyor."

Jeci'nin sesi, "O çok inatçı ve kimseyi dinlemiyor. Hatta imparator olan kendi kardeşi bile onunla başa çıkamıyor." diyerek coşkuyla yankılandı.

"Evet, gerçekten zor." Kuzey tekrar gülümsedi, yüzü yavaşça kuruyordu. "Ama onu tanımak isterim."

"Tanımalısın..." Jeci onayladı.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı ve "Bir sorum var, Jeci." dedi.

"Efendim, sormaktan çekinmeyin."

Kuzey, "Luinngard İmparatoru, o nasıl biri?" diye sordu.

Jeci, Kuzey'e şaşkınlıkla baktı. "Luinngard İmparatoru senin baban değil, buna eminim..."

"Bunu bırak, Jeci." Kuzey'in sesi sert bir katılıkla yankılandı. Devam etti, "Sen ve ben, Luinngard İmparatorluğu ile Sloria arasındaki tuhaf ilişkiyle ilgili pek çok şeyi ziyaret etmediğimizi biliyoruz. Neden otuz yıl önce yardım elinizi uzatmadınız ve neden hala uzatmayacaksınız ama bize saldırmak için birlikler göndereceksiniz?"

Sesinde neredeyse vahşi bir kükreme kalınlığı vardı.

“Eğer bana sadık kalmak veya bana her şekilde hizmet etmek istiyorsan, o zaman bana her şeyi söylemeye istekli olmalısın.”

Jeci, yenilmiş bir yavru köpek gibi başını eğdi. "Size her şeyi, her şeyi anlatacağım. Ama ben sadece bir cephane; fark yaratacak hiçbir şey bilmiyorum."

Nefesi titrek bir şekilde, derin derin nefes almaya çalıştı. Hızla Northern'ın gözlerine baktı ve gözlerini aşağıya indirerek konuştu.

"Luinngard İmparatoru'nun üç oğlu var; ancak oğulları... canavarlardır. Birbirleriyle değil, kendi babalarıyla bile rekabet eden, güç açlığı çeken tuhaf varlıklardır."

"Daha da kötüsü, üçünün de Yükselen olması, babalarının ise Birinci olmasıdır. Elbette, Birinci ile Yükselenler arasındaki mesafe, dünyalar kadardır. Bu yüzden, cesaret edemediler."

"Ama onlardan biri, Prens Andre, kontrolden çıkmaya başladı. Prens Andre'nin ihtiyaç duyduğundan daha fazla müttefik kazanmasını engellemek için İmparator, şehrin surlarını kapattı."

"İmparatorluğun diğer ulusların işlerine karışmamaya karar vermesi de üç Prens ile ilgiliydi. İmparator, onlara en küçük bir fırsat verilirse, onu devireceklerine inanıyordu."

Northern ona kaşlarını çattı. "Bana tüm bunların otuz yıl önce olduğunu mu söylüyorsun? Otuz yıl önce, Prensler daha yeni doğmuş ya da en azından genç olmaları gerekmiyor muydu?"

"Prensler genç değil…"

Northern gözlerini kısarak, şaşırmış bir şekilde sordu. "Üzgünüm, peki İmparator tam olarak kaç yaşında?"

Jeci, yanıt vermeden önce duraksadı, "Oldukça yaşlı ama hiç de öyle görünmüyor."

Kuzey gülümsedi. "Ve annem?"

"Annen kırklı yaşlarının sonlarına gelmiş, eğer doğru saydıysam."

"Prensler annemden daha yaşlı, o da imparatorun küçük kız kardeşi olmalı?"

Jeci iç çekti. "Açıklamak biraz zor. Ama sana aile ağacını ve bunun yaşlarını nasıl etkilediğini en iyi şekilde açıklamaya çalışacağım."

"Mevcut İmparator'dan önceki İmparator, Luinngard'ın üçüncü İmparatoru, iki karısı vardı. Birini genç ve güçlü olduğunda evlendi. Bu kadın, mevcut İmparatorumuz ve kardeşlerini doğurdu. Eski İmparator'un ruhu Geçici rütbesine ulaştığında, bedeni yenilendi. Yeniden gençleşti, gençlik enerisiyle doldu.

“O, özel bir kabileden başka bir eş aldı. Bu kabile, mavi gözleri ve beyaz saçlarıyla tanınır. Aslen Kuzey kıtasından geldikleri söyleniyor, ama yarısı göç etti. Ve bu kabilenin, her şeyi görebilen bir çocukla ilgili bir kehaneti var. Gerçekliğin dokularını görebilme yeteneğiyle doğacak bir erkek çocuk. Elbette, bunların hepsi sadece eski masallardı.”

O, Kuzey'e bakarak biraz gülümseyerek devam etti.

“Eski İmparator bu kabileden bir eş aldığında, mevcut İmparator otuz yaşındaydı. Eski İmparator seksenlerine yaklaşıyordu. Elbette, yeni bir Paragon olduğu için çok daha genç görünüyordu.”

“Sonunda, annen ve ikiz kardeşi dünyaya geldi.”

Kuzey, şaşırarak kaşlarını kaldırdı, “Annemin bir ikiz kardeşi mi vardı?”

“Duyduğuma göre, mevcut İmparatorun kardeşlerinden biri tarafından öldürüldü.”

“Tahmin edeyim, mevcut İmparator da kardeşlerinin katiliydi.”

Jeci nazikçe, “Gerçekten acımasız bir kader.” dedi.

“Ve katılmam gereken tür?” Kuzey içten içe güldü, “O zaman prens olmanın iyi bir yanı olduğunu sanmıyorum.”

O, yoğun bir bakışla ileriye baktı ve Jeci'ye sordu,

“Yani, bu, annem ile amcası arasındaki büyük yaş farkını açıklıyor. Annemin Reimgard İmparatoru ile nasıl evlendiğini ve neden şu anda Reimgard'da olmadığını biliyor musun?”

Jeci başını salladı ve şöyle dedi: "Hiçbir fikrim yok, ama bunun bir çıkar evliliği olduğunu biliyordum..."

Görünüşe göre daha fazla şey söylemek istiyordu.

"Jeci, ne söylemek istiyorsan duymaya hazırım, bu yüzden benden hiçbir şeyi saklamamalısın."

Alt dudağını ısırdı ve konuştu, "Annenin Reimgard'da nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum, ama onun onu kırmış gibi görünüyor, sonra tek çocuğunu kaybetmek onu sahip olduğu tüm ruhunu kaybettirdi."

"Artık tek yaptığı şey pencereden oturup şehrin çatısına bakmak. Açıkçası, onun Reimgard'a hiç gitmemesini dilerdim."

Kuzey bir an aşağıya baktı.

"Tabii ki, suikaste uğradım... bunu düşünmüş olmalı."

Jeci, yüzünde bir dizi duygu ile ona baktı.

"Ne?" Northern, ona geri bakarak sordu.

"Bilmiyorum, tüm bunları iyi karşılıyormuşsun gibi görünüyor."

"Bu iyi bir şey değil mi? Bir çocuk gibi ağlayıp kırık dökük mü olmamı istiyorsun?"

Jeci omuzlarını silkti, "Sen bir çocuksun... henüz on sekiz yaşında bile değilsin."

Northern gülümsedi, "Sanırım öyleyim..." Sonra omuzlarını düşürdü, gözlerini kısarak birkaç dakika sessiz kaldı, sonra aradı.

"Jeci"

"Evet, efendim"

"Diyelim ki, kehanet, bu eski hikaye doğru, bu da anneme uygulanabilir demektir, değil mi?"

Jeci, yanıt vermeden önce birkaç kalp atışı boyunca derin derin düşündü, "Bu soruya tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Annenin kabilesi çoktan onun olmadan ilerledi. Ama sanırım bu durum yersiz olmazdı, ama ikiz kardeşi hakkında özel bir şey yoktu, eğer bir şey varsa, hanımefendi onun bunu hak ettiğini bile düşünüyor."

"Vay, oldukça acımasız..."

Jeci gülümsedi, "Bu onun ölümüne neden olmayacağı anlamına gelmez."

"Sorun değil..." Northern kollarını kavuşturdu, insanlar ayağa kalkmaya başlamıştı ve ışığın parıltısı daha da şiddetlendi.

"Biraz dinlenmelisin, hiç dinlenip dinlenmediğinden şüpheliyim."

Hayır, efendim, hala–

"Jeci," diye yanıtladı, "git biraz dinlen." "Gereksinim olacak."

"Evet, efendim." Cevap olarak başını eğdi ve uzaklaştı.

Jeci odaya girdiğinde, Northern iç çekti ve havaya söyledi,

"Neden bana yaklaşmıyorsun?"

Birkaç saniye sonra, Annette birdenbire ona doğru yürüdü, fazla gülümseyerek.

"Sana yaklaşmaktan korktuğum falan yoktu, sadece seninle konuşman için sana zaman vermem gerekiyordu, hımm… o kimdi yine?"

Northern gözlerini devirdi, "O kim olduğunu biliyorsun. O Jeci."

"Ah, doğru, Jeci. Peki, onu nasıl tanıyorsun?"

"Sadece sorunu doğrudan sormanı tercih ederim, bu yorucu. Tam olarak ne istiyorsun?"

Annette'in gülümsemesi azaldı, bunun yerine ciddi bir şekilde Northern'a baktı ve ufka yöneldi.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Northern ona alaycı bir şekilde baktı, "Melankolik misin?"

"Bir kez ciddi olur musun?"

Northern başını salladı, "Tamam, olacağım. Ama seni vasiyetime dahil etmiyorum."

"Buna gerek yok, muhtemelen benden daha fazla eşyam var."

İlerlerken alay etti, "Ruh çekirdeklerimi görmek istemezsin."

"Ah, doğru… o deli miktardaki ruh çekirdekleri. Ama neden onları hiç kullanmıyorsun?"

Northern aniden sessizleşti, yüzünü düz tutarak. Annette ona baktı ve sırıttı.

"Bir sürü sırrın var. Yani hala bana güvenmiyor musun?"

"Aslında sana güveniyorum. Sadece bazı şeylerde sana güvenmiyorum. Night Terror'ı, Mr. Fluffy'yi ve Ellis'i korudun, bu benim için çok şey."

Onaylayarak başını salladı, "Sanırım bu kabul edilebilir, daha fazlasını istemek bencillik olurdu."

İkisi de sessizce ilerlemeye devam ettiler, birkaç dakika sonra—barınaktan oldukça uzaktaydılar—Annette başladı.

"Kuzey."

"Dinliyorum."

"Güçlendin." İkisi de yürümeye devam ederken ona söyledi.

"Teşekkür ederim sanırım, ama bu bir gerçek değil mi? Herkes büyüdü."

"Demek istediğim, gerçekten de öyle. Ama senin büyümen inanılmaz, Northern. Yarıkta o şey ortaya çıktığında, tek bir his hissettim…"

"Ölüm." Northern, onun ifadesini tamamlayarak ona baktı.

"Tam olarak bu kelimelerdi, tam olarak bu his. Nasıl?"

"Çünkü ben de daha önce hissetmiştim, hapsolduğum yarıkta."

Annette kaşlarını çattı, "Ne? Onu yarıkta mı tanıdın?"

"Aslında onun dörtte biri. Onu yendim. Ya da en azından öyle düşündüm, ama o her zaman bizi kandırıyordu, böylece ona zincirlerinden tamamen kurtulmasına yardım edebilirdim."

Annette'in ağzı hafifçe açıldı, "Bu... korkunç."

"Evet, ve o korkutucu, bunu tek başıma yapmazdım, o zaman yalnız olsaydım kesinlikle ölürdüm."

"O zaman nasıl hayatta kaldın?"

"Kabus Gece vardı, o zaman benim canavarımdı tabii ki, geçici bir ittifaktaydık. Kabus Gece onu öldüren kişiydi, onu öldürmek Kabus Gece'nin evrim geçirmesine neden oldu. Neyse ki, benim için, Kabus Gece'nin evrimi onu bir süre etkisiz hale getirdi, ben de saldırdım ve Kabus Gece'yi öldürdüm, böylece çatlağı kapattım."

Kuzey, yaptığı her şeyi küçümsemekte iyi bir iş çıkardı. Çünkü Annette'in böyle bir canavarı yenmek için ne kadar zorluk çektiğini bilmesini istemiyordu.

Bu inanılmaz derecede basit geliyordu, sanki herkes bunu yapabilirmiş gibi. Ama Kuzey, herkesin bunu yapamayacağını biliyordu.

Annette de boş durmuyordu, Kuzey'in ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Sonuçta, bu Kabus Gece'yi daha önce görmüştü.

'Kesinlikle o kadar kolay olmamıştı, o bir süre etkisiz hale getirilmiş olsa bile.' Annette belirtti.

Kuzey ona baktı, "Ne düşünüyorsun?"

O hüzünlü bir şekilde gülümsedi, "Sadece çatlakta yalnız başına ne kadar dayanmak zorunda kaldığını düşünüyorum."

Kuzey, bunu hiçbir şeymiş gibi yüz hatlarıyla savuşturdu.

“Aslında yalnız değildim, yanımda iki canavar arkadaşım vardı. Hala benimleler.”

O başını salladı, “Yani, bilmeden ona kaçmasına yardım ettin, sonra o seni öldürdü ve bizim peşimize düştü… ama ölümün dişlerinden geri dönmeyi başardın.”

“Bunu böyle ifade edebiliriz sanırım.”

Annette ona öfkeyle baktı.

“Başka bir açıklama almayacaksın, Annette, bu, alabileceğin en yakın şey.”

“Neden bu kadar çok şey saklıyorsun? Bana hiç güvenmiyor musun?”

“Bu soruları zaten yanıtladığımı düşünüyorum. Beni burada sorgulamak için mi getirdin?” Northern'ın tonu rahatsız olmaya başlamıştı.

“Hayır, öyle değil. Üzgünüm. Sanırım senin yardımına ihtiyacımız olacak. Ama sormadan önce son bir şey merak ediyorum.”

Northern bir iç çekti, “Sor.”

“Seninle Raven arasında ne oldu?”

O anda, Northern'ın ifadesi karardı, "Ne? Şimdi Raven hakkında mı soruyorsun?"

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kesinlikle ciddi bir şey oldu ve evet, bunu bilmek isterim."

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, aşağıya bakarak.

Başını kaldırdı ve yanıt verirken Annette'e döndü, "Beni kandırdı ve kullandı."

Annette kaşlarını kaldırdı, "Buna şaşırmadım, o temelde herkesi kullanıyor, ama seni tam olarak nasıl kandırdı?"

Northern'ın gözleri öfkeyle parladı, bunu düşünürken. Birkaç nefes aldıktan sonra ağzını açtı ve konuştu.

"Bizi buradan çıkaracak bir uçan gemi olacaktı. Eğer ona bir şeyde yardımcı olursam, onu bana vereceğini söyledi. Ben de kabul ettim ve sonunda her şey bittiğinde, herkesi kurtarmak için uçan gemiyi kullanmak zorunda kaldım. O berbat Oracle'ın bunu bildiği ortaya çıktı ve eğer Terence biliyorsa, Raven'ın da bilmemesi imkansızdı."

Annette'in gözleri büyüdü, "Yani, Raven'ın zaten gemiyi kullanarak onları kurtaracağınızı bildiğini ama yine de sizi gemiye almak için söz verdiğini mi söylüyorsun?"

"O, ne olacağını tam olarak bildiği için bu durumdan etkilenmedi."

Annette başını salladı, çenesine nazikçe dokunarak, "Bu oldukça karmaşık ve korkutucu... ama Northern, bu durumu pek iyi değerlendirdiğini düşünmüyorum."

"Ne demek istiyorsun, doğru şekilde bakmıyorum mu?" Northern, gözlerini incelerken hafifçe kaşlarını çattı, onun yanıtını bekliyordu.

"Demek istediğim şu... onun hikayesini duydun mu? Kehanetçi ile konuştun mu?"

Northern ona birkaç saniye boyunca sert bir bakış attıktan sonra kaba bir şekilde hışırdadı.

"Ne diyorsun? Oturup 'Oh hey, Terence, bana Raven ile nasıl beni kandırdığınız hakkında hikayenizi anlatın, her ikinizin de hava gemisiyle ne olacağını bildiği zaman?' demem mi gerekiyor?"

Yüzünde boş bir ifadeyle bitirdi.

Annette yutkundu ve bakışlarını kaçırarak utanç verici bir gülümseme zorladı. Birkaç kelime çıkarmayı başardı.

"Bunu böyle söylemek zorunda değilsin... sadece—"

"Boşver, Annette." Northern araya girdi. Bir an duraksadıktan sonra devam etti, "Onlarla işim bitti, tamam mı? Artık lanet olası bir kadına faydalı bir araç olmaktan bıktım. Bir noktada ona arkamı güvenerek inandığıma inanamıyorum."

"Vay canına, bu muazzam olmalıydı."

Northern ona yüzünü ekşiterek baktı. "Bu bile komik değil. Neden böyle gülümseyerek duruyorsun?"

Annette gülümsemeyi yüzünden sildi ve kaşlarını çattı. "Daha iyi mi?"

Northern bakışlarını çevirdi. "Her neyse." Annette, onun arkasından dikkatle izlerken birkaç saniye boyunca uzun ağaçlara baktı.

Birden yanına yaklaştı, onu biraz ürküttü ama tehlikeli bir şekilde değil. Yanında dururken omuzlarını onunla ölçerek ona bakarken kaşını kaldırdı.

"Lanet olsun, Northern! Lanet olsun!"

“Ne?”

“Ne kadar uzamışsın! Bu, sınav için kaleye gelen on dört yaşındaki çocuk mu? Vay canına, gerçekten şaşırdım.”

Kuzey, iltifata kaşlarını çattı. Bu onu rahatsız etti ve buna nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Henüz yapmadan, aklı başka bir şeye kaydı.

"Annette, şu anda hangi aydayız?"

"Oh, bir dakikanı al." Annette parmaklarıyla saydı, onlara dikkatlice odaklandıktan sonra Kuzey'in gözleriyle buluştu.

"Şu anda Tach Ayındayız ve görünüşe göre yirmi dokuzuncu doğum günümün farkına bile varmamışım."

Kuzey, onun söylediklerinden şaşırmadı. Sonuçta, on altı yaşında olup olmadığından bile emin değildi.

Bu Çöl'de, her gün kendi içinde bir savaşken, kimse doğum günlerinin lüksüne sahip olamazdı. Gerçekten de önemli değildi.

Ancak Annette'de onu rahatsız eden bir şey vardı ve uzun bakışının bunu ele verdiği görünüyordu.

"Ne?" Annette bağırdı.

"Sadece merak ediyorum, eğer yirmi dokuz yaşındaysan ve on beşinde uyanmışsan, neden bu kadar uzun süre Usta oldun? Yani, Raven'a bak. O on sekiz yaşında ve ikiniz de aynı ruh seviyesindesiniz. Bu utanç verici değil mi?"

Annette, sözlerinin acısını bastırarak kıkırdadı. "Senin konuşmaya hakkın yok. Baban bir Usta değil miydi?"

"O zaman ikiniz de çok zayıf ve tembel olmalısınız, öyle mi?"

Annette omuz silkti. "Belki, belki de değil. Ama Orta Ova'ya ulaşıp topluma girdiğinde, çatışmaların burada her yönden karşılaştığın gibi değil, daha çok siyasi olduğunu keşfedeceksin."

Kuzey, devasa ağaçlara son bir kez bakarak, onların şaşırtıcı yüksekliğini içine çekti ve ardından Helena'ya baktı. Güneşin güçlü ışınları gözlerini biraz kısmasına neden oldu.

"Geri döndüğümüzde birçok şeyin değişeceği gibi görünüyor."

Annette omuz silkti ve birkaç saniye sonra iç çekerek, "Kuzey."

"Ah, işte buradayız..." Kuzey, hayal kırıklığıyla nefesini verdi.

Sinirli tavrını bir kenara iterek, Annette devam etti, "Herkesin buradan çıkmasına yardım etmelisin."

Kuzey'in yüzü karardı ve Annette'ye acil bir şekilde hitap etti. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve hepinizin kurtarılması bunun bir parçası değil. Bu benim sorumluluğum değil. Eğer bunu yapmaya karar verirsem, bunu istememden dolayı yapacağım, zorunluluktan değil."

"Kuzey, ben—"

“Ne varsa kaydedebilirsin, Annette. Şu anda, kimseyi kurtarmak istemek için hiçbir neden görmüyorum. Raven her şeyi planlamış, değil mi? O zaman siz de onun peşinden gidebilirsiniz ve güvende olduğunuzdan emin olabilirsiniz,” dedi, sesi ciddiyetle doluydu.

Annette'in ağzı açık kaldı, o bitirdiğinde. Hiçbir şey söyleyemedi ya da onun uzaklaşmasını durduramadı.

'Nereye gidiyor bu adam?' diye düşündü. Northern'ın sırtını izledi, ormanın derinliklerine doğru kaybolana kadar onu göremez hale geldi.

Ve o, sığınma evine doğru gitmiyordu.

Başını kaldırdı, yorgun bir iç çekti ve sonra tekrar düşürdü.

"Gerçekten bu iş için uygun değilim." Biraz inledi ve sığınma evine doğru geri yürüdü.

—

Annette sığınma evine geri döndü. Ana salona girdiği anda, Raven ayağa kalktı, onu bekliyordu.

Şok olmuş olan alaca sarhoş biraz duraksadı ve "Hiç uyumadın mı?" diye sordu.

Raven kısaca yanıtladı, "Şu anda uyku benim için bir lüks."

Annette başını salladı. "Eve göndermek için bu kadar çok şey yaptığın insanlar şu anda huzur içinde uyuyor. Uyku nasıl lüks olur? Saçmalama. Dünyayı kurtarmak senin kaderin değil."

"Bunu bilemezsin..." Raven'ın gözleri keskinleşti.

Vermilyon sarhoş, ona bir süre baktı ve sonunda omuz silkti, Raven'ın fikrini değiştirecek hiçbir şey söylemeyeceğine karar verdi.

Yine de, Annette bu genç kızın ne tür bir çocukluk geçirdiğini merak etmeden edemedi.

Bir sandalyeye oturdu ve bacağını ahşap masanın üzerine koydu.

"Northern, bir hava gemisiyle ilgili aldatıldığını söyledi. Bu bilgiyi hepimizden sakladığını bir kenara bırakalım—o, senin ve Terence'in ne olacağını bildiğiniz için gerçekten sinirlenmişti ama onu bir aptal ve bir araç haline getirdiniz."

Raven'ın kaşları çatıldı.

"Olmaz, neden böyle bir şey yapayım? Ne olacağını biliyorsam, müdahale etmezdim. Ve eğer müdahale etseydim bile, ona yüzüne söylerdim, onu kandırmazdım."

"Değil mi? Bunu söylemek istedim ama biliyorsun, senin ve ekibinin güvenilirliğinden emin olamam. Terence ne zaman öğrendi?"

Raven sessizdi, bir an aşağıya bakarak yanıt vermeden önce düşündü.

"Northern ve ben bir çatlakta iken oldu."

"Vay canına, ikiniz birlikte bir çatlağa bile meydan okudunuz.

Gerçekten büyük bir macera olmalıydı." Rahatlayarak nefes verdi ve ayağa kalktı.

Eh, elimden geleni yaptım. Görünüşe göre, yine de Kuzey olmadan bunu yapmanız gerekecek. Size tam destek verebiliriz ve elimizden gelenle idare edebiliriz, çünkü haklısınız. Bu lanet toprakları terk etme ve eve dönme zamanı geldi.

Kuzey, beyaz çölü aşarken biraz inledi, rüzgar deri zırhına sert bir şekilde çarpıyordu.

Henüz Lotheliwan'dan ayrılmıştı ve Annette'in konuşmalarından kurtulmak için yürümeye karar vermişti.

Ancak, Lotheliwan'ın hemen dışında, nehrin kenarında bir katliama rastladı.

Kuzey, nehirdeki canavarı yendiğinden emindi, bu yüzden bu askerleri neyin öldürdüğünü ve nedenini merak etti.

Ölümün kaba şekli bir yana. Kesinlikle bir canavardı.

Hangi canavar? Kuzey, katliam alanını terk ettiğinde daha da meraklandı. Takip edilecek izler yoktu, canavarın varlığına işaret eden hiçbir belirti yoktu, sadece yaraların acımasız izleri vardı.

Kuzey, canavarı bulma umuduyla ileriye doğru yürüdü ve zaman yavaşça geçti, ama sadece ileriye devam etti.

Sonunda, ufkun ötesinde, Sloria'nın hemen ardından, gökyüzüne dokunan yüksek bir duvar gördü. Bu, akademi yolculuğunun anılarını geri getirdi, ama akademiye kıyasla daha harabe bir haldeydi.

Ancak yanılmayın, bu devasa duvar son teknoloji bir güzellikti.

Kuzey, garip bir şekilde, duvara doğru yönelmeye karar verdi. Başlangıçta aklında belirli bir plan yoktu, ama çölü aşarken neden gittiğini düşündü.

Tek bir amacı vardı.

Onun annesi.

Dışarıdan bakıldığında, bu cesur ve aşırı ileri gidiş gibi görünse de, içten içe ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sonunda, devasa duvarın manzarası gözlerinin önünde canlı bir şekilde uzandı. Dikkat çekici bir kuleydi, tüm mantık ve akla meydan okuyan monolitik bir yapıydı.

Duvar devasa, gökyüzüne doğru uzanıyordu; yüzeyi, gökyüzündeki sakin ve geri çekilen yıldızın altında parlayan pürüzsüz, kesintisiz bir taş alanıydı.

Sanki dünya kendisi yarılmış, dünyanın kenarında nöbet tutan bu imkansız engeli ortaya çıkarmış gibiydi.

Sağında ve solunda, duvar içe doğru kıvrılıyordu, toprakta devasa, kova benzeri bir çöküntü oluşturuyordu.

Sanki arazi, dev bir el tarafından kazılmış, içinde her şeyi küçülten bu devasa boşluğu geride bırakmış gibiydi.

Duvarın kıvrımı o kadar mükemmel, o kadar kesintisizdi ki, zaman içinde donmuş dev bir dalga izlenimi veriyordu; üzerlerine çarpacak gibi duruyordu ama görünmeyen bir güç tarafından tutuluyordu.

Bu devasa engelin merkezinde, dar bir yarık vardı—belki bir kapı—taşın, ileriye doğru bir yol önerircesine yeterince açıldığı yer.

Eski, geçilemez bir kalenin cephesindeki bir çatlak gibi duruyordu; hem geçiş hem de tehlike vaat ediyordu, eşit ölçüde.

Kapı karanlık bir metaldi, neredeyse kendi enerjisiyle titreşen gölgeli bir yarık gibi görünüyordu.

Tüm manzara, sadece Northern'ı değil, kapının önünde duran iki tam zırhlı metalcinin de yanında küçümsüyordu.

Onlar, kum manzarasında yalnız figürün kendilerine yaklaştığını izlerken, mızraklarını öne doğru eğdiler. Zırhın vizörünün altında, havada şiddetli bir iz bırakan yumuşak bir şekilde yanan beyaz bir ışık vardı.

Northern, onların yaydığı baskın aurayı umursamadı. Şüphesiz, bu kişiler, ruh kırıcı eğitimle değiştirilmiş Usta kadar serseriydi.

Duruşları bile aşırı bir egemenlik gösterisiyle doluydu.

Northern nihayet on adım kadar yaklaştı ve durdu. Kapı bekçileri dikkatle gözlemliyordu, yine de sert ve vahşi bir ışıkla.

Ve Northern orada durdu, hareketsiz ama gözlem yaparak. Yüzünü ve başını Twilight Dawn'ın taşan giysileriyle kapladı, bu yüzden onların yüzünü veya saçını görmeleri imkansızdı.

Kırmızı toz yavaşça üzerlerinden geçerken rüzgar hafifçe uludu. Sessizlik tamamen yerleşti, gerilim de öyle.

Hiçbir kelime paylaşılmadı, ama mesaj oldukça açıktı.

Ölüm, bir hareketle her iki tarafı da bekliyordu.

Northern derin bir nefes aldı, onlara baktı, mavi gözleri kıyafetlerin katmanlarının altında parlıyordu, sonra bir bacağını hareket ettirdi.

Bacak yere değmeden, bir an için rastgele ve düzensiz bir ışık akışı gibi görünen bir hareketler karmaşası oldu.

Northern havadaydı, karşısında iki metalik kapı bekçisi vardı. Claymore'ları, yeniden saldırmaya hazırlanırken sırtlarının arkasında hafifçe yukarı kaldırılmıştı—havada.

Northern da havada akıyordu, ikisini hafif bir alayla gözlemlerken yavaşça düşüyordu.

"Sizler benim altımda kalıyorsunuz, Bay Pamuk, Gece Korkusu."

Vuu

Her birinin arkasında karanlık bir girdap belirdi. Hemen, kılıçlarını döndürüp salladılar, keskin duyularının ve kapsamlı kontrollerinin kanıtını gösterdiler.

Fakat bu yeterli değildi. İkisi de karanlıktan hemen fırlayan yaratıklar tarafından yere savruldu.

Bay Pamuk, devasa boyutuyla birinin üzerine indi, Gece Korkusu ise yere dalarken birini acımasızca parçaladı, pençeleri metalin içinden geçerek kırmızı kanı saçıverdi.

İndiğinde, Bay Pamuk zırhı ısırdı ve vahşi bir köpek gibi şiddetle yırtmaya başladı. Bir süre devam etti, ta ki yerde sadece sıçrayan kan ve tanınmaz bir kafa kalana dek.

Kuzey, başını saran kıyafetleri çıkardıkça yavaşça her iki canavara baktı.

Gözleri, kötü niyetin kıvılcımlarıyla yanıyordu, siyah alevler derisini yalarken derin yaralar bırakıyordu.

Kuzey'in yüzü artık ciddi şekilde yaralanmış birinin yüzüydü, sert ve neredeyse hayatta değildi. Kapıya doğru sendeleyerek koştu ve ağır bir şekilde vurmaya başladı.

"Lütfen! Lütfen!! Ölmek üzereyim, lütfen yardım et, lütfen beni kurtar!!"

Kapı o kadar kalın ve sertti ki, hiçbir insanın vurması kapının diğer tarafında duyulacak kadar güçlü olmamalıydı.

Ancak, Kuzey kapıya o kadar sert vurdu ki, diğer taraftaki kapı bekçileri hafif bir titreme hissetti.

Öndekilere kıyasla, en azından açık yüzlü miğferler takıyorlardı.

Birbirlerine kaşlarını çattılar, biri diğerine şöyle dedi,

"Sakın geri çekilme, müdahale etme yerimiz değil."

Bununla birlikte, içerdeki kapı bekçeleri sessizleşti.

Ancak, hissettikleri hafif titreme devam etti. Birkaç dakika sonra, aniden önlerinde bir adam belirdi.

Mor bir cübbe giymiş olan ikisi diz çökerek selam verdiler,

"Hoş geldin, Kule Bilgini."

Koyu mor uzun saçları beline kadar uzanan adam gözlerini kısarak baktı.

"Kapıyı açın."

Onun emri ikisini de şaşırttı, ama tereddüt etmediler.

Hemen, kapının sol ve sağ taraflarına gidip, arkasındaki tekerleği tüm güçleriyle döndürmeye başladılar.

Kapı, her iki adam da tekerleğin kolunu acı içinde iterek açıldıkça yavaşça ayrıldı.

Bu devasa engelin yarığında diz çökerek oturan beyaz saçlı bir çocuk, morarmış ve neredeyse ölüydü, ağır ağır nefes alıyordu.

Arkasında, iki canavar acımasızca birbirleriyle çarpışıyordu.

Birisi beyaz, dört ayaklı bir canavardı, diğeri ise gölgelerin bir bilmecesiydi, karanlık dalgaları gibi bükülüp bükülmüyordu.

Adamın bakışı titredi. Ancak, dikkatini çeken arkasındaki şey değildi. Daha çok, önünde diz çökmüş olan çocuğa odaklanmıştı.

"O gözler, o saçlar... çok benziyor..." Olasılığı düşündükçe aklı dağıldı.

Çok fazla zamanı olmadığından, "Hızlı! Çocuğu içeri alın!" diye emretti.

İki asker çocuğu hızla yakaladı. Bunu yaparken, iki canavar öne fırladı, delilikle koşarak öldürmeye çalıştılar.

Adam bir el uzattı ve canavarları uzak tutan mor, şeffaf bir bariyer oluşturdu, bu sırada kapıcılar aceleyle kapıyı kapattı.

Yaralıya ciddi bir bakış attı ve kapı tamamen kapandığı anda kayboldu.

Duvarların içinde yeniden belirdiğinde, çocuk bayılmıştı.

İki kapıcı ona saygıyla bakan gözlerle baktı.

"Ne yapmalıyız? O kadar hasar almış ki hala hayatta kalması bir mucize."

Adam, kalın kaşlarının arasında endişe ifadesiyle baygın yatan çocuğa baktı. Hafifçe kaşlarını çattı ve Northern'ın bedenini destekleyen diz çökmüş askere, "Onu kuleye götür," dedi.

Bu noktada, ikisinin de gözlerinde biraz isteksizlik vardı ama bir şey söylemekte tereddüt ediyorlardı.

Henüz söylemeden, adam "Bu olayı Kapı Komutanına rapor edin ve dışarıdaki kapıcıları değiştirmesini sağlayın. Hemen," diye vurguladı.

"Evet, Kule Bilgesi!"

İkisi de yanıt verirken eğildiler. Aşağıdaki kişi, Northern'ı sırtına aldı ve Kule Bilgesi'ni takip ederek yürüdü.

Luinngard İmparatorluğu, eski tanrıların elleriyle dokunmuş bir halı gibi altın gökyüzünün altında uzanıyordu.

Batmakta olan gün yıldızının altın tonlarında yıkanan bu antik metropol, zamansız bir parlaklıkla parlıyordu; her taş ve sütun kendi hikayesini anlatıyordu.

Palatoya ait devasa duvarlar manzarayı domine ediyordu, kemerleri ufka karşı dimdik duruyordu.

Aşağıda, sokaklar şehrin kalbinde damarlar gibi kıvrılıyordu; yüzyıllar boyunca sayısız ayak tarafından aşındırılmış taş döşemeleri pürüzsüzleşmişti.

Her yol ve ara sokak, tarih yükünü taşıyor, savaş arabalarının tekerleklerinin yankılarını ve uzun zaman önce unutulmuş sohbetlerin fısıldarını barındırıyordu.

Bu sokakları sıralayan binalar, harabeler ve restorasyonların karışımıydı; cepheleri yıkılmakta ama hala bir ihtişam havası taşıyordu.

Hava, adam sokağın içinde yürürken saygı dolu bir hisle, sessiz bir hayranlıkla doluydu.

Günün güneşiyle ısınmış toprağın kokusu, nüfusun ince bir parfümüyle karışıyordu. İnsanlar burada ve orada duruyordu, çoğu yavaşça tezgahlarını topluyordu; bazıları hala alacak çok şey ya da az şey vardı.

Kule Bilgesi ve arkasındaki asker, nihayet sarayın kapısına ulaşmak için birkaç sokağı geçtiler.

Onların önündeki saray, mimarinin ve hırsın en gerçek harikasıydı; yalnızca en vizyoner zihinler tarafından tasarlanmış bir yapıydı.

Şehrin kalbinde görkemle yükselerek, manzarayı devasa varlığıyla domine ediyordu; bu, onu inşa eden medeniyetin gücünün ve ihtişamının bir kanıtıydı.

Saray sadece bir bina değildi; bir sembol, göklere uzanıp dokunuyormuş gibi görünen ilahi otoritenin bir tezahürüydü.

Tasarımı, her biri zirveye doğru yükseldikçe genişleyen bir dizi terastan oluşuyordu; bu, tüm yapıya devasa bir ziggurat görünümü veriyordu.

Temel muazzamdı, sarayı yere sabitleyen sağlam bir taş temeli; ancak yapı yükseldikçe, boyutunu inkar eden bir zarafet ve hafiflikle yükseliyordu.

Daha yüksek teraslar, belki de efsanevi kahramanlar ve imparatorların heykelleriyle süslenmişti. Altın formları, batmakta olan güneşin ışığında parlıyordu ve aşağıdaki şehrin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Sarayın en tepe noktasında, devasa bir canavar heykeli duruyordu; figürü saf altından oyulmuştu ve huzurlu bir otorite pozunda oturuyordu.

Heykelin bakışı şehri izliyormuş gibi görünüyordu, tüm yapıya bir huzur ve sarsılmaz bir dikkat duygusu katıyordu.

Canavarın gözleri, büyük ve değerli taşlarla süslenmiş, güneş ışığında parıldıyordu, sanki içinde çağların bilgeliğini barındırıyordu.

Sarayın duvarları beyaz mermer ve altın karışımından oluşuyordu, sıcak ışığı, miles uzaklıktan görülebilecek bir parlaklıkla yansıtıyordu.

Her yüzey, yaratılışın, savaşların ve zaferlerin hikayelerini, ve yönetme hakkının ilahi doğasını anlatan karmaşık oymalarla kaplıydı.

Oymalar o kadar detaylıydı ki, her figür neredeyse canlı gibi görünüyordu, sanki saray kendisi, halkının tarihi ve kültürüyle nefes alan bir varlıkmış gibi.

Tereddüt etmeden, beyaz ve altın karışımından oluşan muhteşem zırhlarıyla askerler kapıyı açtı ve Kule Bilgini, arkasındaki kapıcıyla birlikte içeri girdi.

Adam etrafa bakmaktan kendini alamıyordu; gözleri döndüğü her yönde parlıyordu. Her şey muhteşemdi ve diğerlerinin kitaplarda yazdığı ya da hikayelerde anlattığı gibi güzel bir şekilde tasvir edilmişti.

İmparatorluk üç ana sektöre ayrılmıştı. Bu kısım, üçü arasında en yükseğiydi ve onun gibi sıradan birinin, dip sektörden gelen birinin burada yapacak bir şeyi yoktu. Hatta kapı bekçileri bile doğuştan soyluydu.

Birkaç virajdan sonra, nihayet sarayın arkasında yer alan piramit benzeri bir yapıya ulaştılar. Ana saray kadar büyük değildi, ama güzel bir arka plan oluşturuyordu.

Altın zırh giymiş iki şövalye, Kule Bilgini'ne yaklaştı ve başlarını eğdi.

"Kule Bilgini, Prens Rhazakar odalarınızda."

Aniden, yüzü karardı. "Shambles, genç adamı hastaneye götür ve bu askeri biraz altınla gönder."

"Evet, Kule Bilgesi," altın zırh giymiş adam saygıyla yanıtladı ve kapı bekçisine döndü, "Beni takip et."

Kule Bilgini nazikçe kabul odasına girdi, biraz lobiyi andırıyordu. İç mekan, yumuşak, zarif sandalyelerle doluydu ve bu adamın havasını vurgulayan bir ihtişam aura taşıyordu.

Odadaki tek ve öncü sandalyede genç, yakışıklı bir adam oturuyordu. Gözleri şiddetli ve bir kartalın bakışı gibi şekilliydi, saçı kül beyazıydı ve yüzü, açılı olmasına rağmen, cazibe doluydu.

Kule Bilgini önünde eğilirken, çarpıcı bordo gözlerini kaldırdı ve nazikçe selamladı.

“Yüksek Majesteleri.”

“Guillever, otur. Seninle konuşmam gereken bazı bekleyen meseleler var.” Prens, sağındaki iki kişilik kanepeye doğru elini işaret etti.

İstenildiği gibi—odası olmasına rağmen—Kule Bilgini, Guillever, prensin yanına doğru hareket etti ve tam olarak oturması istendiği yere oturdu.

Prens, ikisi birkaç dakika sessizce yemek yerken yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

Davranışı yumuşak ve zarifti, Guillever ise onun önünde oldukça sakin görünüyordu; bu, Prens'in sahip olduğu otorite ve saygının bir kanıtıydı.

Prens nihayet ağzını açtı ve konuştu: "Andre dışarıdakilerle bir tür iş yaptı. Bunun farkında mıydın?"

Değişmeyen bir sakinlikle, Guillever yanıtladı: "Evet, Yüksek Şanlım, doğrudan değil."

"Hatta on numara ve dokuz numarayı da kendi istekleri doğrultusunda hareket ettirdi. Bunun da farkında mıydın?"

"Bunu Majesteleri'ne bildirmeye çalıştım, ama İmparator sizin ne yaptığınızla pek ilgilenmiyor."

Prens Rhazakar iç çekti ve kanepeye yaslandı, elleri zarif bir şekilde kol dayama yerine dinlendirildi.

Hayal kırıklığıyla konuştu: "Ailemdeki her şeyin parçalandığını hissediyorum. Babamız bizi düşman olarak görüyor ve iki kardeşim dışarıdakilerle iletişim kurarak onların isteklerini yerine getiriyor. Tüm bunların üzücü yanı, ne yaptıklarını bile bilmemem."

Sesini zorlayarak duraksadı, derin bir nefes alarak devam etti.

"Sen, Guillever," Kule Bilgesi'nin gözleriyle göz göze geldi, "Her şeyi biliyorsun. Ailemi kurtarmama yardım edebilirsin."

Kule Ustası, konuşmalarının başladığı günden beri bir kez olsun, gözlerini güvenle kaldırdı, prensin gözlerinin içine baktı ve karşılık verdi.

“Kule'nin bir üyesi olarak, imperium'un iradesine uymayan, daha ziyade imparatorluğun genel çıkarlarına hizmet eden bir sorumluluğum var. Kule, halkı ve imparatorluk ailesini korur ve hizmet eder.”

“Bunu söylüyorsun ama her an teyzemin üstünde gözetleyici gibi duruyorsun. Onu tartışmalarımızdan koruyup kolluyorsun. Asla bilmeyeceğimi mi düşünüyorsun?” Prens'in sesi, hafifçe de olsa, sinirleniyordu.

Guillever tereddüt etti, ama yüzündeki hafif kaygıyı bastırdı ve görünür bir bağlılık olmadan yanıtladı—ne yüzünde ne de sesinde.

“Lady Henai daha iyisini hak ediyor. O, bu İmparatorluğun önemli bir parçası, benim sorumluluğum diğer her vatandaş kadar.”

Prens güldü, rahatladı ve Kule Bilgesi'ne parmağını işaret etti.

“Sen, Guillever, akıllı bir adamsın.”

“Sen sadece diğer kardeşlerimin ve babamın bana yapmaya çalıştığı aynı şeyi yapıyorsun: beni tarafına çekmek. Ama Kule'nin asla taraf tutmamasının bir nedeni var, hatta İmparator'un bile. Kule, bu ulusta bağımsız bir prensliktir. Lütfen bizi aile savaşınıza karıştırmayın.”

Prens Rhazakar gülümsedi ve kol dayanağına hafifçe vurdu, Kule Master'ının sözleriyle kabul ederken dudaklarını şapırdattı.

“Tamam, Guillever, tamam. Kararlılığını seviyorum. Sadece aklının değişmediğinden emin olmak istedim. Yeni dalgalar üzerimize doğru akıyor, buna eminim. Yakında bir şey olacak ve buna hazırlıklı olmalıyız.”

“Babam bu yalnız çatlakta Paragon'un sınırlamalarını aşmak ve Luminary olmak için eğitim alırken, iki kardeşim tahtla daha çok ilgilenirken, bu toprakları korumak benim, ilk prensin ve senin görevine kalıyor.”

Guillever başını eğdi ve şöyle dedi: "Merak etmeyin, Yüksekliğiniz, eğer ulusa tehlike arz eden bir durum olursa, tereddüt etmeden müdahale edeceğim çünkü Kule'nin amacı budur."

Bununla birlikte, prens onaylayarak başını salladı ve ayağa kalktı. Parlak yüzü bir kez daha içten bir gülümsemeyle aydınlandı. Ancak o sakin gözlerin arkasında bastırılmış bir bordo iblis vardı.

Kule Bilgesi gülümsedi ve prens yürüyüp giderken onu uğurladı.

Girişe geldiğinde, prens durdu ve geri döndü, "Ah, kapıda bir kargaşa olduğunu duydum. Canavarlara, Kule'nizin gözetimi altında bu kadar ileri gidebileceklerini asla düşünmemiştim." dedi.

Guillever derin bir şekilde başını eğdi, "Konu şu anda konuştuğumuz gibi çözüldü."

Prens Rhazakar gülümsedi ve başını salladı, "Elbette, elbette, sevgili Guill. Sen çok yetenekli bir genç adamsın."

Son sözle, Meclis'ten ayrıldı.

Hemen ardından, Kule Bilgesi Guillever derin bir nefes aldı, sanki kalbi bu süre boyunca dışarı fırlamak istemiş gibi.

Prens tarafından yönetilen atmosfer şaka değildi. Eğer en ufak bir zayıflık gösterseydi, prens daha da ileri gidecek ve belki de aşırıya kaçacaktı.

Elbette, bu Guillever'in her gün katlanmak zorunda olduğu bir şeydi çünkü imparatorluk ailesinin çatışmasında hiçbir tarafı desteklememeyi seçmişti.

Sadece soyu, zarafeti ve önemi nedeniyle korumaya yemin ettiği Lady Henai'yi kurtar.

Elbette, bu hikayenin Guillever'in kendisinden başka kimseye kabul etmeye istekli olduğu kadar fazlası vardı.

Bir kez daha nefesini verdi ve aniden içeri getirdiği kişiyi hatırladı.

Guillever kapıdan geçti ve aynı Kule binasındaki hastaneye aceleyle yöneldi.

Ona hafif bir baş selamı veren Shambles adındaki aynı şövalye karşılandı ve çocuğun bulunduğu odaya yönlendirdi.

Hastaneye girdiklerinde artık orada bir çocuk yoktu.

Orada kimse yoktu.

"Hey, bugün Northern'ı gördün mü?"

Ellis kafasını sağa sola eğdi, birkaç saniye düşündükten sonra yanıt verdi.

"Bunu sormam gereken ben değil miyim? Onu en son gördüğümde, ikiniz de dışarı çıkıyordunuz."

Annette biraz kaşlarını çattı ve başını salladı, "Teşekkür ederim, Ellis." dedi ve ondan uzaklaştı.

Ancak, daha fazla yürümeye başlamadan önce, Ellis meraklı bir ifadeyle önüne koştu. Ne soracağını zaten biliyordu.

"Hiçbir şey yok, Ellis. Herhangi bir anlaşmazlık yok. Belki sadece canavarlara karşı savaşıyor ya da bir yerde dinleniyordur. Arkadaşını tanıyorsun."

Ellis'in ifadesi biraz rahatladı. Bir iç çekti ve "Onu tanıyorum. Bu yüzden sizinle Lady Raven arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum." dedi.

Annette bir an onu gözlemledi. Ona seslenirken hafifçe kaşlarını çattı.

"El, sana bir sorum var."

Ellis kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı, kafası karışık, "Tamam... tabii ki?"

"Eğer Raven ve Northern farklı tarafları seçerse, hangi tarafı takip edeceksin? Yani, bu iki kişinin birbirini sevmediği bir sır değil. Peki, bu durumda kimin peşinden gideceksin?"

Ellis gülümseyerek, "Bu sorunun cevabını zaten bildiğini düşünmüyor musun?"

Annette kaşını kaldırdı, "Yani sevgili Lady Raven'ı mı takip edeceksin?"

Ellis hemen kaşlarını çattı, "Ne? Asla! Northern'a hayatımı borçluyum. Neden Lady Raven'a olan aşkımı Northern'a olan sadakatimden üstün tutayım? Kimse bende bir iyilik görmediğinde, Northern gördü. O bana inandı ve hâlâ bana inanıyor.

Şu anda onun bulunduğu yerin yanına bile yaklaşamıyor olabilirim, ama onun gibi güçlü birinin bana inanmasıyla, bir gün benim de dikkate alınacak bir güç olacağıma eminim."

Annette ona saygı ve hayranlıkla baktı, sonra yüzünden bir gülümseme belirdi, "Etkileyicisin. O iyi beynini koru."

Etrafına baktı, "Her neyse, Northern'ı bulmamız gerekiyor. Her şey hızla gelişiyor. Raven Luinngard'ı işgal etmeye hazırlanıyor. Onun planının tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Gözleri tekrar Ellis'e döndü, "Jeci ne olacak?"

"Birkaç dakika önce uyandı. Ona sormana yardımcı olabilirim."

Annette ona başıyla onay verdi, "Bana bunu yapmanda yardımcı ol. İnsanlara hitap etmem ve sonunda bu tehlikeli görevle ilgili onlara bilgi vermem gerekiyor."

Ellis ona temkinli bir şekilde baktı ve uzaklaşırken seslendi, "Eğitmen Anne..."

Annette dönmeden geriye baktı.

"Eve dönebilir miyiz sence?"

Gülümsedi, "Eve dönene kadar denemekten vazgeçmeyeceğiz." Sonra uzaklaştı, sağ ve sol yanları çekici bir şekilde sallanarak yürüdü.

Ellis gözlerini geri çekti ve son gördüğü yerden Jeci'ye doğru ciddi bir şekilde ilerledi.

Bu, arka tarafta, eğitim için açık bir alan olarak belirlenmiş küçük bir avluydu.

Ellis, Annette ona yaklaşmadan önce onun o tarafa doğru yürüdüğünü görmüştü, bu yüzden doğal olarak oraya gittiğini düşünmüştü.

Birkaç kişi açık alanda burada ve orada sparring yapıyordu. Geçen günün herkes üzerindeki etkisine rağmen, enerjik görünüyordular.

Ayrıca, Gilbert de buradaydı. Bir köşeye doğru durdu ve birine talimat veriyormuş gibi ya da en azından öğretiyormuş gibi görünüyordu? Belki de açıklıyordu...

'...ah, bilmiyorum, benim işim ne,' Ellis homurdandı ve boynunu çevirdi, diğer her kişiyi dikkatlice gözlemledi.

O sırada, Jeci'yi bir adamın karşısında, elinde mızrağıyla tehditkar bir şekilde gülümserken gördü.

"Oh hayır, bu iyi olamaz," diye mırıldandı Ellis ve aceleyle adamın yanına koştu.

Aralarına girdi ve kollarını açarak Jeci'ye döndü.

"Lütfen bunu yapma."

Jeci kaşlarını çattı, "Ne demek istiyorsun?"

Ellis titredi ama konuşmak için cesaretini topladı, "Bu adam bir tür kaynak. Hala eve dönmenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Kimseyi öldüremezsin!"

Jeci'nin kaşları daha da çatıldı, karanlık ve korkutucu bir hale geldi.

"Genç çocuk, ne demek istiyorsun? Bu hanımdan bir dövüş istemiştim çünkü mızrak kullanıyor ve onun bu konuda yetenekli olduğunu görebiliyorum."

Adam, ellerindeki sopayı kaldırdı, "Görünüşe göre öyle değil, ama ben de bir mızrak kullanıcısıyım."

Ellis birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve garip bir şekilde ellerini bırakarak kafasının arkasını kaşıdı, "Ah, bunun böyle olduğunu bilmiyordum. Bu bir spar mı?"

Yavaşça ortalarından Jeci'nin yanına geçti. Her yer birkaç anlık bir sessizliğe büründü.

Adam sonra bozuldu, güçlü sesi yankılandı, "O halde, devam etmek istiyorsanız?"

Jeci cevap vermek üzereydi; ancak Ellis aceleyle araya girdi, "O yapamaz!" Adamın yanına döndü ve hızlıca Jeci'ye döndü, "Sen yapamazsın."

Adam, Ellis'e hafif bir kaş çatma ile baktı, "Çocuk, bu senin kararın değil—"

"Yapamam," dedi Jeci, adamın ifadesini tamamlamasına fırsat vermeden. Bu, adamın Jeci'ye karşı yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Ancak öfkesi sadece birkaç saniye sürdü. Her şeyi dışarı üfledi ve düz bir tonla söyledi.

"O halde, eğer istediğin buysa, genç bayan." Başını hafifçe eğdi ve uzaklaştı.

Jeci hemen Ellis'e döndü, kaşları çatılmış bir şekilde.

“Kendini açıkla, langer.”

“Ne? Bana ne dedin?” Ellis yoğun bir kaş çatma ile sordu, ama Jeci'nin ifadesi daha korkutucuydu, bu da onun hafifçe öksürmesine ve alçakgönüllülükle cevap vermesine neden oldu.

“Yani, şey, Eğitmen Anne Kuzey'i arıyordu.”

“Kuzey” kelimesi geçtiği anda, Jeci'nin tüm tavrı değişti.

Gözleri büyüdü ve titredi.

“Ne? Ona ne oldu?”

“O zamandan beri hiç görülmedi ve Eğitmen Annette bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyor.”

Jeci elini yüzüne kapadı ve acı çekiyormuş gibi titreyerek eğildi.

“Jeci, iyi misin?”

Derin bir kaş çatma ile ayağa kalktı, “O... Luinngard'a gitti.”

Ellis inanmayan bir kaş çatma ile başını geriye aldı, “Luinngard mı? Neden gitsin ki?”

O, Ellis'e hüzünlü bir ifadeyle döndü ve "Annesini görmek için." dedi.

O cevabı verdikten hemen sonra, Jeci harekete geçti, açık alandan hızla çıkıyordu.

Ellis bir an için hayran kaldı, düşünerek, *"Annesi mi? Gerçekten Luinngard'ın prensi mi?!"* Başını kaldırdı ve hızlıca bağırdı, "Bekle, benim için bekle!" Jeci'nin peşinden olabildiğince hızlı koşarak gitti.

Jeci ona yanıt vermedi ve sadece sığınaktan çıkıp ormana doğru koştu.

Raven, Jeci dışarı fırlarken içeri giren girişteydi ve Ellis ona doğru koşarak, "Bekle. Bekle!" diye bağırıyordu.

Ellis'i durdurdu, geçmesine izin vermeden kolunu tuttu. Kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Ellis, artık gitmiş olan Jeci ile ona sert bir bakış atan Raven arasında bakış değiştirdi, ne yapacağına tam olarak emin değildi.

Bir an tereddüt etti, sonra "Kuzey kayboldu." diye yanıtladı.

Onun yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi görmedi; bu bilginin onu etkileyeceğini düşünmüyordu.

Sonra onun, "Eğitmen Annette bana bundan bahsetti. Onun nerede olabileceğine dair bir fikri olan var mı?" dediğini duydu.

Ellis'in yüz ifadesi şaşkındı. Annette'nin ona sorduğu soru ve Jeci'nin ona söylediklerinin hassasiyetiyle, hiçbir şey söylemek istemiyordu.

Ancak Raven ona, ister istemez o cevapları alacakmış gibi bakıyordu.

Üstelik, ona saygısızlık yapmayı da göze alamıyordu.

O yutkundu. "Jeci'nin Luinngard'a gitmiş olabileceğini düşünüyor."

Raven bir an aşağı baktı, sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Neden gitsin ki?"

Ellis başını salladı. "Benim de hiçbir fikrim yok."

Raven elini bıraktı ve iç çekti. "Teşekkür ederim, Ellis."

Ellis'in yüzü umut ışığıyla parlıyordu. *"Adımı biliyor!!"* Zihni çığlık attı.

Raven'ın yanında ince ve biraz daha uzun olan Helena ile yürüyüşünü izledi.

Sonra durdurulmadan önce bir şey yaptığını hatırladı.

"Tamam! Jeci!!" Hemen sığınaktan fırladı.

Bu arada,

Annette sığınaktaki ana salondaydı. Yer oldukça dolmuştu, burada ve orada oturan insanlar vardı—hatta Gilbert, Myu ve Ryu da.

Raven içeri girdiğinde, odadaki tüm dikkatleri üzerine çekti. Gözlerinde bir aciliyet vardı.

Masanın önünde durdu, tüm gözler ona odaklanmıştı, ama yine de en ufak bir titreme bile göstermedi.

"İşleri hızlandırmamız ve Luinngard'a doğru hareket etmeye başlamamız gerekiyor."

Annette kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Orada dur, Raven. Seninle neyin var?"

Raven, Annette'e baktı. "Üzgünüm, Eğitmen Annette. Hiçbir saygısızlık kastetmedim. Ama bir fırsatın verildiğini düşünüyorum ve bunu değerlendirmemiz gerekiyor."

"Önce bu fırsatı açıklamıyorsan, buraya gelip herkesi senin lanet olası piyonların gibi yönetmeye çalışıyorsun!" Tonu ateşle doldu.

O noktada Raven sessizdi, sakin bir şekilde Annette'in parlayan gözlerine bakıyordu.

Başını eğdi, sesi yankılandı. "Üzgünüm, kimseye saygısızlık etmek istemedim. Sadece Kuzey'in Luinngard İmparatorluğu'nda olabileceğini duydum."

Annette'in gözleri büyüdü, masada oturan diğer herkesin de gözleri büyüdü.

Hepsi şok olmuştu ve hiçbiri Raven'ın sözlerinde en küçük bir şüphe taşımıyordu. Sebepler oldukça açıktı.

Kuzey'in yeteneğini ve deliliğini sorgulamak yerine, tek gereken Raven'ın kendi ağzından çıkan kelimelerdi.

Eğer buna inanıyorsa, o zaman onların her biri de inanıyordu.

"H–Nasıl?" Annette kekelendi.

"Bundan emin değilim, ama onu takip eden kadının bizi öldürmek için gönderilen şövalyelerden biri olduğunu biliyorum. Eğer o, Northern'ın Luinngard'a gideceğinden eminse, o da… Belki de içeri girmeyi başardı."

Annette, bacaklarının gücünün gittiğini hissetti ve koltuğuna yaslandı.

"Kahretsin, Northern, o çocuk."

Keskin dişlere sahip, diken gibi saçlı bir çocuk, Raven'a kaşlarını çatarak baktı ve sordu,

"Peki, Luinngard'da olmasının bizim oraya gitmemizle ne ilgisi var?" Her hece arası duraklamasında sesi bir homurtu gibi geliyordu.

"Çünkü oradaki kapı bekçilerini etkisiz hale getirmiş olacaktı."

"Onları hemen değiştirmeyecekler mi?" Annette tonladı.

"Evet, değiştirecekler. Ama bunlar geçici değişiklikler olacak. Kalıcı değişiklikler getirmeden önce onları etkisiz hale getirebiliriz."

“Evet, Raven, bekçileri etkisiz hale getirmenin bir sorun olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen düşündün mü?”

Raven'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve hemen kayboldu. "Haklısın, Eğitmen Annette."

"Ne var?" Annette hafif bir kaş çatma ile sordu.

"Şu anda, bu kadın Northern'a gidiyor, o yerin geçilemez bir kale olduğunu bildiği halde."

Annette'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, başka bir giriş yolu bildiğini mi düşünüyorsun?"

Raven, Annette'nin tahminine başını sallayarak yanıtladı, "Muhtemelen bizim bunu bildiğimizi istemeyecek. Bu yüzden kimseye bir şey söylemeden oradan fırlayıp gitti. Ellis onu takip etti ama bence yine de yetişemeyecek."

Arlem araya girdi, "Bu kadının Northern ile derdi ne?"

"O, şu anda bizim işimiz değil. Şu anda hareket etmemiz gerektiğini hissediyorum," dedi Raven sert bir şekilde.

Annette, Arlem'e baktı ve ifadesindeki alınmışlığı fark etti. Sonra herkese hitap etti.

"Raven haklı. Şu anda önemsiz şeylerle ilgilenme lüksüne sahip değiliz. Ben de çok meraklıyım ama böyle bir lüksümüz yok."

Gözleri Raven'a kaydı. "Onun planı muhtemelen berbat. Eğer Jeci, onu ülkesine girmek için kullandığımızı öğrenirse, muhtemelen bizden nefret eder. Ama elimizde ne seçenek var? Ya onlar ya da biz, ve eve dönmemiz gerekiyor."

Herkes, Annette'in söylediklerine katılarak mırıldandı ve başını salladı. Odayı güven ve kararlılık kapladı.

Annette, Raven'a baktı ve sordu: "Jeci şu anda Luinngard'a doğru yolda. Bu konuda tam olarak planın nedir?"

Raven gülümsedi. "Tabii ki, onu zaten takip ediyorum."

"Onu takip mi ediyorsun? Nasıl?" Annette'in sesi şaşkınlıkla yankılandı.

"Bunu paylaşmayı tercih etmem, ama etrafımda tanıdıklarım var. Onlardan biri onu geçerken gördü, ona onu takip etmesini emrettim. Yani, şimdi en azından hareket etmeye başlayabilir miyiz? Beş kişi yeter."

Annette, Raven'a inanamayarak baktı ve düşündü, 'Aman Tanrım, bu kız tehlikeli.'

Northern, altın miğferi başına takarken derin bir nefes aldı ve köşede baygın yatan neredeyse çıplak adama baktı.

"Parlaklık dolu," diye fısıldadı, giydiği altın zırhı gözlemlerken.

Tesis içindeki her bir asker, parlak altın zırh giymişti, bu yüzden onun yıpranmış deri zırh içinde dolaşması elbette ki tuhaf olurdu.

Diğer bir şey, Northern'ın son birkaç saat boyunca sarayı gizlice gözlemleyerek keşfettiği, farklı bölümlerin olduğu idi.

Ve her askerin zırhı altın olmasına rağmen, miğferlerinde farklı bir desen vardı.

Ve bunu fark etmek bile zor değildi. Aslında, ilk dikkatini çeken şey buydu.

Örneğin, geldiği yerden gelen askerlerin üç uçlu kenarları vardı, bir üçgen gibi, ve zırhları yüzü açığa çıkarıyordu.

Başka bir yerde, altın miğferleri yüzlerini tamamen kaplıyordu ve miğferin kenarında beyaz, akıcı, at kuyruğu gibi saçlar vardı.

Bir diğerinde, birbirine doğru kıvrılan boynuzlar vardı, gözleri kapalıydı ve sadece yüzleri görünüyordu, Northern'ın fark ettiği iki tane daha belirgin vardı.

Northern bir süre ellerini hareket ettirdi. "İyi hareket kabiliyeti."

Zırhın ana bölümleri, göğüs zırhı, omuzluklar ve bacağa kadar olan zırh, katmanlı plakalarla karmaşık bir şekilde detaylandırılmıştı ve bu da ona sağlam ve savaşmaya hazır bir görünüm kazandırıyordu.

Eldivenler ve botlar da aynı şekilde iyi işlenmişti, esneklik sağlarken güçlü koruma sunan bölümlerle donatılmıştı.

Zırhın tasarımı hem zarif hem de korkutucuydu, modern bir dokunuşla öne çıkıyordu.

Northern birkaç saniye izledi ve sonunda yola çıktı, altın mızrağıyla sanki hiçbir şey olmamış gibi yürüdü.

Saray bölümlerden oluşuyordu; her bölümün, ana piramit benzeri yapıya garip bir labirent dönüşüyle bağlı olan kendi ana binası vardı, bu da özellikle gece navigasyonu zorlaştırıyordu.

Ancak şu anda, Northern da mekansal farkındalık kullanıyordu. Boşluğun daha büyük bir kısmıyla kaynaştıktan sonra, mekansal farkındalığı daha iyi hale gelmişti.

Dört ile iki yüz metre arasında neredeyse her şeyi hissedebiliyordu, eğer kendileri gizlilikte ustalaşmışlarsa.

Çünkü mekansal farkındalığıyla birlikte, artan duyuları ve tehlike hissi de keskin bir şekilde çalışıyordu.

Bir şeyi kaçırması onun için çok zordu.

Northern, sarayda dolaşan askerlerin sayısını bile söyleyebiliyordu. Çünkü burada ve orada gizlice bulunmuştu.

Bu, yerin zihinsel haritasını çıkarmak istediği için kasıtlı bir eylemdi.

Saraydaki herkesin varlığını hissetmek ve ruh özlerinin yaydığı miktara göre ayırmak istiyordu.

Bazıları ruh özlerini gizlemede ustalaşmış olsa bile, neredeyse sıradan bir insanınki kadar az görünse de, Northern onların bunu sakladığını anlayabiliyordu.

Ve bu tür birçok durum vardı. Tek başına, şimdiye kadar fark ettiği herkesle başa çıkabileceğinden emindi.

Ama eğer hepsi ona karşı birleşirse, bu farklı bir hikaye olurdu. Ama o aynı zamanda düşündü,

'Kendime ait bir ordum var...'

Kısa bir gülümseme ile başını dik tutarak ileriye doğru devam etti.

Birkaç adım attıktan sonra bir köşeye döndü ve arka planda birçok duvarın arasında görünen binanın penceresine başını kaldırdı.

Duvarlar bir labirent gibiydi, sanki kimsenin daha fazla yol almasını zorlaştırmak için yapılmıştı.

Northern, gece ortasında bile altın rengiyle parlayan pencereye bakarken duraksadı.

Gözlerini kısarak kendi kendine düşündü.

'Ona ne söylemeliyim?'

Hiçbir fikri yoktu. Bu noktada geri dönmenin daha iyi bir seçim olacağını hissetmeye başladı.

'Ya beni tanımazsa...'

Böyle bir olasılığı düşündüğünde, Northern'ın mızrağı tutan eli titredi.

Aniden, birisi müdahale etti, çağırarak,

"Hey!! Ne yapıyorsun?! Böyle mi duruyorsun?!"

Kuzey, onu çağıran kişiye dönmek için dönerken sendeledi.

Adam, yüzünü kaplayan ve sadece gözlerini açığa çıkaran bir kask takıyordu.

'Kuleden...'

Yaklaştı ve Kuzey'in önünde durdu. "Komutan, bir işgalci bulmamızı emretti. Burada ne yapıyorsun?"

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı. "Üzgünüm, ama ben Kule Garnizonu'nun bir parçası değilim."

Asker bir adım daha yaklaştı, Kuzey'in üzerinde tehditkar bir şekilde duruyordu. Kuzey, onun tüm yüzünü göremiyordu, ama gözleri şu anda kanlı bir açgözlülükle parlıyordu.

"Yani, İmparatorluk Garnizonu'nun bir üyesi olduğun için, üstlerinden gelen emirlere uymamanın sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

'Oh, anlıyorum... Bunun ne olduğunu anlıyorum... bir zorba.' Kuzey küçük bir gülümseme ile karşılık verdi ve kaşlarını çattı.

“'Üstün' kelimesiyle ilgili olarak, önce kışlamdaki insanlara yanıt verme sorumluluğum var, diğerlerinden önce.”

Northern, gözlerinde korkusuz bir bakışla yanıt verdi.

Bu, diğer askerin yoğun bir öfkeyle Northern'ın gözlerine dik dik bakmasına neden oldu.

Sonra bir şey fark etti ve gözleri büyüdü.

"Mavi..."

Northern onun mırıldandığını duyduktan hemen sonra zaman kaybetmeden adamın karnına bir yumruk attı ve arkasından büyük bir hava patlaması çıktı.

Asker bayılarak yere düştü, ağzından köpükler çıkıyordu.

Northern hızla döndü, ayakları neredeyse yere değmeden, bir kurşun gibi fırlayarak duvarın farklı köşelerinden geçti.

Sonunda, iki askerin yerleştirildiği kapıya ulaştı.

Onlar onu görebilmeden, kayboldu—ikisi de ani rüzgarın etkisiyle birbirlerine baktı ve omuz silkti.

Northern, pencerenin çatısına yumuşakça indi ve aşağıya baktı.

Kalbi hızlı atıyordu, gözlerini dikip bakarken. Son adım pencereden girmekti ve sonra gerçek doğum annesiyle tanışacaktı.

Göğsüne nazikçe dokundu.

'Bunun benim için hiçbir anlamı olmadığını düşünmüştüm, peki neden bu kadar gerginim?'

Nefesini düzenledi ve elini yavaşça indirdi. Gözlerini kapadı ve açtı, sonra tüy gibi hafif adımlarla çatının kenarına doğru yürüdü ve kendini bıraktı.

Pencereden geçerken içeriye iyi bir bakış attı, Northern'ın figürü aniden kayboldu.

Hava boşluğundan çıktığında, Northern'ın botu işlenmiş kırmızı halının üzerine nazikçe bastı.

Odanın odak noktası, zengin, koyu perdelerle örtülü büyük bir canopy yataktı; yumuşak, bordo veya derin kırmızı nevresimlerle döşenmişti.

Yatak, bir kemerin altına yerleştirilmişti, bu da mekanın ihtişamını ve tarihi havasını artırıyordu.

Oda, karmaşık oymalarla süslenmiş taş kemerler ve sütunlarla çerçevelenmişti, bu da yaş ve mimari güzellik hissini artırıyordu.

Şamdan ışığı sıcak, titrek bir altın parıltı sağlıyordu, odanın samimi ve bir nebze gizemli atmosferini güçlendiriyordu.

Duvarlar derin, toprak tonundaydı; muhtemelen zengin bir kırmızı veya kahverengi tonuydu ve odanın genel sıcaklığını tamamlıyordu.

Birkaç parça koyu ahşap mobilya görülebiliyordu, arka tarafta bir sandık veya dolap gibi görünen ve muhtemelen yan tarafta küçük bir masa da vardı.

Yatakta bulunan demir işçiliği ve genel tasarım unsurları lüks bir zevki öneriyordu.

Zengin renklerin, mum ışığının ve ağır kumaşların birleşimi odaya hem sıcak hem de etkileyici bir atmosfer veriyordu.

Kuzey, tüm manzarayı içe çektikten sonra yavaşça ileriye doğru yürüdü. Yatak yanında durdu ve kaşlarını çattı.

Hemen arkasından, bir bıçak boğazına dayandı. Bıçağı tutan eller solgun, soğuk ve kemikliydi.

Onlar, fark ettiği ilk şeydi.

'Annemin elleri,' bu sözler ona neredeyse bir aydınlanma gibi geldi.

"Seni kim gönderdi?"

Onun sesi kalındı, yumuşak bir alt tonla.

'Belki de korkutucu görünmeye çalışıyordur,' Kuzey gülümsemekten kendini alamadı.

"Sen Lady Henai misin?"

Hanımefendi kaşını kaldırdı. "Buraya gizlice girmeden önce bunu çok iyi bilmelisin. Neden bana soruyorsun?"

Kuzey gülümseyerek, 'O çok sert...' dedi.

Birden, onun elinden kayboldu. Gözleri büyüdü, ama hemen önünde belirdi, ama ona sırtını dönmek yerine yüzüne bakıyordu.

Gözleri onun yüzünü görünce daha da büyüdü. Elleri titremeye başladı.

Kuzey önce kaşlarını çattı, 'Onunla neyin yanlış olduğunu düşünüyorum?' diye düşündü.

Önce geriye doğru sendeledi, sonra kendini durdurdu. Ağzı hafifçe açıktı, sanki konuşmak istiyordu ama yapamıyordu.

Sonra elleri yavaşça ileri uzandı, bacakları onu takip ederek, yavaşça ve nazikçe bir adım attı.

Onun önünde durakladı, gergin bir yudum aldı. Sonra ellerini tekrar yavaşça hareket ettirerek, Kuzey'in kaskını nazikçe dokunup başından çıkardı.

Metal kask yere düşerken bir gürültüyle çarptı.

Sesin ne kadar rahatsız edici olabileceğini umursamıyordu, ama kesinlikle birkaç kişi tarafından duyulmuştu.

Beyaz saçları metal kapağı çıkarır çıkarmaz yüzüne döküldü.

Yüz ifadesi nihayet gözyaşlarına boğuldu. Sarsıldı ve yere düştü, Northern'ın yüzüne bakarak.

Bu arada, Northern hafif bir kaş çatma ile onu gözlemliyordu.

Düşünerek, 'Olmaz... beni mi tanıdı? Hemen mi? Bu, bu imkansız!'

Northern, düşünceli bir şekilde ayağa kalktı ve sanki yavaş çekimde gerçekleşen bir anın içine daldı.

Kadının yüzü birkaç dakika önceki halinden daha solgundu. Titreyen elleriyle bulunduğu yerden ona ulaşmaya çalıştı.

Akalpini saran ağır acının ne olduğunu bilmeden, Northern yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Kadının elini aldı ve onu yanağına doğru yönlendirdi, gözleri neredeyse kapanacak gibi olurken ona baktı.

Bu belirli binanın etrafında birkaç dokunuş görülebiliyordu, ancak ikisi de bununla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Bu hayata onu ilk kez getiren kadını gören Northern için, onu görmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünmüştü.

Ama yanılıyordu; her şeyi değiştirdi. Ve en zor olanı, duygularla nasıl başa çıkacağını bilememesiydi.

Göğsünde bir acı sıkışıyordu. Nihayet annesini görmenin mutluluğunu hissedebiliyordu, ama aynı zamanda o mutluluğun yanında bir hüzün yükünü de hissedebiliyordu.

Her şey o kadar belirsiz, o kadar kafa karıştırıcıydı. Daha önce hiç hissetmediği bir duygusal paletin cehennemi.

Bir şey, farkında olmadan yanağını gıdıklamıştı. Onu hissettiği an, Northern'ın kaşları çatıldı ve buruştu.

Parmağıyla küçük sıvıyı sildi ve boş boş ona baktı.

'Ağlıyor muyum?'

Onun gözyaşları, annesinin gözyaşlarıyla karşılaştırıldığında, okyanusta bir damla gibiydi; önündeki kadın zaten kova kova ağlıyordu.

Omuzları titriyordu, Northern'ın yanağını büyük bir özenle okşarken, yüzünde hüzünlü bir gülümseme nazikçe güzellik katıyordu.

Birçok asker ve hizmetkar, İmparatorluğun değerli hanımefendisini kontrol etmek için aceleyle binaya koşarken, düzensiz bir adım ritmi yankılandı.

"Benim o–o–ğlum…" Kelimeler çıkarken sesi titredi.

Northern kaşlarını çattı, 'O nasıl bu kadar emin olabilir? Gözlerinde en küçük bir şüphe yok.'

O da bunu görebiliyordu. Beyaz saçları, onun saçlarına kıyasla oldukça kirliydi. Mavi gözleri tam da onunki gibiydi.

Birkaç kez kendi yansımasına bakma fırsatı bulmuştu ve şu anda, bir kadının etinde kendisine bakıyormuş gibi hissediyordu.

İkisi arasında çarpıcı ve vazgeçilmez bir benzerlik vardı.

Bu şekilde, Kule Bilgesi'nin onu bir bakışta tanımasının mantıklı olduğunu anladı.

Onun Leydi Henai'ye bu kadar benzemesi için bir deha olmaya gerek yoktu.

Ve neredeyse herkes Leydi Henai'nin çocuğunu kaybettiğini biliyordu.

"Anne?" Northern kelimelerin nasıl döküldüğünü bilmiyordu, ama döküldü.

Ve hemen döküldüğünde, kadın onu aceleyle yanına çekti ve sıkıca sarıldı, büyük bir şekilde ağladı.

O anda, birkaç asker kapıyı kırarak içeri girdi, hepsi silahlarıyla donanmış ve cehennemi yaymaya hazırdı.

Ama hepsi olan biteni görünce duraksadı. Kadın, beyaz saçlı birine sarılıyordu.

Yavaşça odasının dışına geri çekildiler, aralarından sadece bir adam ileriye doğru yürüdü.

Guillever arkasındaki kapıyı kapattı. Kapı hafifçe hasar görmüştü ama yine de dayanıyordu.

Gözlerinde nazik bir hüzünle ikisini izledi.

Lady Henai, Northern'dan uzaklaştı ve tüm vücudunu incelerken titredi.

"N-neden? Böyle mi giyindin? N-n-nereye gittin? Nasıl büyüdün? Nerede yaşadın? Nasıl hissediyorsun?

Ne—"

Guillever'in eli yavaşça omzuna dokundu, bu da onun sözlerini dondurdu. Gülümsedi ve ona,

"Henai, neden önce dinlenmesine izin vermiyorsun? Bu anın tadını çıkaralım. Sorular daha sonra gelebilir." dedi.

Lady Henai, arkasında çömelmiş olan Kule Bilgesi ile önünde diz çökmüş olan Northern arasında bakındı.

Yüzü daha da hüzünle büküldü. "Ama şimdi bilmek istiyorum! Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Bu sefer eminim, Gilly, bu benim çocuğum."

“Biliyorum, Henai,” sesi nazik bir şekilde yankılandı. “Ben de görebiliyorum. O kesinlikle senin oğlun. Yani, Henai, bana güven, ona iyi bakacağım. Böyle bir zamanda kargaşa çıkarmak istemezsin. Onunla bu gece ben ilgileneyim; sen dinlen, yarın benim evime gelebilirsin.”

Kuzey'in yüzü ciddileşti.

Bunu gören Henai, Kule Bilgesi'ne hızlı bir yanıt verdi.

“Hayır, hayır, bunu istemiyorum. Sana güveniyorum ama oğlum sana güvenmiyor gibi görünüyor. Onu bir an bile kaybetmek istemiyorum. Onu bir daha gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Kendi çocuğumu kucaklama şansım bile verilmedi. Onu korumak adına ellerimden alındı.

Ve şimdi bana tam olarak aynı şeyi yapmamı söylüyorsun.”

“Henai, bu—”

“Yardımını takdir ediyorum, Gilly, ama hayır.”

Kule Bilgesi yumruğunu sıktı ve ayağa kalktı. “O zaman, geceyi burada nöbet tutarak geçirmem uygun olur mu?”

Kuzey merakla başını eğdi. 'Adamda neyin yanlış olduğunu anlamıyorum.'

Henai'nin Kuzey'e tekrar baktıktan sonra tereddütünü gördüğünde ekledi.

“Buraya bir engel koyacağım. Konuşmalarınız dışarıdan, hatta benden bile güvende olacak.”

“Bu adam gerçekten benim buna inanacağımı mı bekliyor?” Hafifçe kaşlarını çattı, ama annesi ifadesi fark edilmeden konuştu.

“O zaman sorun değil, Gilly.” Daha önce Northern'ın fark ettiği şefkatle yanıtladı.

Guillever başını eğdi ve geri çekildi. Kapıyı açtı—ahşap kapı, zorla açarken acı bir şekilde gıcırdadı.

Kapıyı kapatmak biraz gürültülüydü çünkü neredeyse tamamen yırtılıyordu.

Ama Guillever denedi ve sonunda kapıyı kapattı. Kapı hemen kapandığında, aniden her yerde sessizlik hâkim oldu.

Northern havayı gözlemlerken kaşlarını çattı. “Farklı… neredeyse ayrı bir alan gibi.”

Lady Henai, Northern'a gülümsedi. “Söylediği şeyi yapacak, endişelenme.”

Northern gözlerini kısarak annesine birkaç saniye baktı, sonra bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi, utangaç bir şekilde boynunu kaşırken, “İnsanlara bu kadar kolay güvenemezsin.” dedi.

Hanımefendinin mavi gözleri birden açıldı ve hemen küçüldü, yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

Kolay olmamış olmalı büyümek. On beş yaşındasın, beş ay ve üç gün.

Northern'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir saniye sonra, "Vay," dedi.

Devam edecek kelimeleri bulmakta zorlandı.

O, bir kez daha üzgün bir gülümsemeyle çenesine dokundu. "Nasılsın? Bu kıtada nasıl gidiyor?"

Northern, onun eline baktı ve kaşlarını çattı, kendini ondan biraz uzaklaştırdı.

Bu hareket, Lady Henai'yi üzüntüyle sarsılmasına neden oldu, yüzü Northern'a çaresiz bir yavru köpek gibi bakıyordu, ama sabırla Northern'ın konuşmasını bekledi.

Birkaç dakika sonra, ona sert bir şekilde baktı ve ağzını açtı.

"Hiç beni aradın mı?"

"Evet, aradım. Baban bana yardım edeceğini söyledi, ama asla geri dönmedi. Çok fazla düşman vardı ve belki de senin saklanmanın en iyisi olduğunu önerdi."

Northern, ona birkaç saniye boş boş baktı, sonra temkinli bir şekilde sordu, "Babam. Babam kim?"

Yüzü kararlılıkla katlandı ve konuştu. "Baban, Reimgard İmparatorluğu'nun otuz dördüncü İmparatoru, Regallion Reshard Reimgard, üçüncüdür."

'Görünüşe göre Jeci aslında yanılmamış…' diye düşündü ve ona baktı. "Peki ya benim adım?"

O, birkaç saniye ona baktı, yutkundu ve sonunda onun adıyla cevap verdi.

"Rian Artemis Reimgard…" Bir an duraksadı ve devam etti, "Tüm kardeşlerin ve diğer imparatorluk aile üyelerinin isimlerinde bir R var çünkü onlar imparatorluk ailesinin kanından geliyorlar. Ancak…" Sesi duraksarken titredi.

Northern kaşlarını çattı, daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Hiçbir şey söylemedi ama ifadesi onun devam etmesini rica ediyordu.

O, konuşurken utanç içinde aşağı baktı. "Sadece meşru olmayanlar hariç… Ben farklı bir soydan geliyorum. Annem Reimgard ve Luinngard ailelerinden farklı bir kabileden. Ah, bana bak. İki İmparatorluğun garip aile ağacını bile sana açıklamadım. Bekle, biliyor musun bile—"

Northern, nefes nefese kalmadan hemen onu keserek, "Biliyorum, sadece devam et… anne." dedi.

Duyduğu bu kelime, hayatının son on beş yılında duyduğu her şeyden daha çok kalbini ısıttı. Gülümsedi ve devam etti.

"Çünkü sen onların gerçek kökeninden değildin, sadece Reimgard isimlerinden birini taşımana izin verildi. Orta adın için, annemin sık sık hikayelerini anlattığı kabilesinin kurucusunun adını vermeye karar verdim. Artemis."

Northern biraz omuz silkti. 'Görünüşe göre gerçekten de güzel bir adım var.' Biraz güldü ve yere oturdu, kadına baktı.

Aklında çok şey vardı ama adını duymak harika bir ilk adımdı.

'Ben bir piçim... bir tür...'\nBu gerçeği anlamak hiç de acıtmıyormuş gibi görünüyordu.

Başında umursadığı söylenemezdi. Gerçekten sormak istediği en önemli soru vardı.

Annesine kaşları çatılmış bir şekilde baktı ve sesi güçle yankılanarak sordu.

“Anne, beni öldürmeye çalışan kim?”

Kuzey, bacaklarını çaprazlayarak, annesi Lady Henai'nin konuşmasını sessizce bekliyordu.

O da sessiz kaldı, ancak yüzü kaygı ve belirsizlik karışımıydı.

Kuzey, ellerini kavuşturup ona sabırlı olmaya karar verdi, konuşması için ona zaman vermeye karar verdi.

Birkaç dakika geçtikten sonra, Lady Henai nihayet başını kaldırdı. Kuzey'in yüzüne tutkulu bir şekilde baktı ve dedi ki

Geçmişte kalmasına izin veremeyiz mi? Sen hayattasın ve bu en önemli olan. Luinngard'da yeni bir hayata başlayabiliriz. Annenle, benimle birlikte huzurlu ve sessiz bir hayat süreceksin.

Northern'ın ifadesi, onun sözlerini duyduğunda katlandı.

Bu işteydi. Bu, korktuğu komplikasyonlardan biriydi.

“Hayır,” diye yanıtladı keskin bir şekilde. “Luinngard'da kalmayı düşünmüyorum. Daha önce, Orta Ova'da bir hayatım vardı ve o hayata geri dönmeyi planlıyorum. Annemin bu ulusta bir prenses olduğunu öğrendiğimde, onun nasıl göründüğünü kendim görmek zorundaydım. Üzgünüm, ama sizden hiçbir şey beklemiyorum.”

Onun sözleri, kalbini derinlemesine parçalayan keskin dikenler gibiydi.

Ancak, onun iletmeye çalıştığı noktayı çok iyi anladı.

Lady Henai muhtemelen, on beş yıldan fazla bir süre beklediği oğlunu almak istiyordu. Onları bir daha ayıracak hiçbir şey istemiyordu.

Ancak, oğlunun başka ebeveynler tarafından büyütüldüğü gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı.

Bu, Northern'ın gözleri önünde on beş yaşında böyle sert bir çocuk olarak nasıl geliştiğine bakıldığında, gerçekten de iyi bir iş çıkardıklarını gösteriyordu.

Ama yine de, oğlunu ikinci kez bırakmak istemiyordu.

“İstemezsen bana söylemene gerek yok,” dedi Northern ona.

Onun ifadesi sakin ve nazikti.

"Ama senin yardımına ihtiyacım var."

Lady Henai'nin yüzü hemen aydınlandı. "Senin için her şeyi yaparım, oğlum," diye sevinçle yanıtladı.

Kuzey, yüzünde hafif bir gülümseme ile başını salladı. Bir saniye duraksadı ve ona dedi ki

: "Merkezi Ova'ya geri dönmem gerekiyor. Biliyor musun bilmiyorum ama ben bu ıssız kıtaya aniden getirilen akademinin öğrencilerinden biriyim. Son on ay boyunca fırtınalar ve ateşle hayatta kalmak zorunda kaldım. Şimdi, eve dönmek için bir fırsat belirdi."

Duraksadı ve derin derin gözlerine baktı.

"Anne, lütfen bana eve dönmemde yardım edebilir misin?" Kuzey, gözlerine kayıtsız bir şekilde bakarak samimi ve ciddi bir sesle söyledi.

Onun isteğinden sonra duraksadı, yavaşça ona daha yakınlaştı ve dedi ki

: "Benimle biraz zaman geçirmek istemiyor musun? Seni amcanla tanıştırabilirim. Kardeşim Luinngard İmparatoru. Onun oğulları, en iyi karakterler olmayabilir ama eminim senin etrafında olmaktan memnun olacaklardır."

"Olacaklar mı?" Kuzey gülümsedi. "Bak, misafirperverliği takdir ediyorum ama yapmam gereken çok daha önemli bir şey olduğunu düşünüyorum."

Annəsinin tonu sürprizlə dolu idi. "Bəs bu nə ola bilər? Mənimlə danışa bilərsən, oğul."

Northern, birkaç saniye boyunca ona boş boş baktı, aklında bazı sözlerini bölerek. 'Ona güvenebilir miyim? Elbette ona güvenebilirim. Ama onu tüm bunların içine almak tehlikeli olmaz mı?'

Raven, bu Çoraklıktan kaçış için çaresiz planında tüm ulusu büyük ölçüde su basmayı planlıyordu.

Ve görünüşe göre tüm hayatta kalanlar bu konuda onun yanındaydılar. Sloria'dan olanlar bile, Zephyr ve onun astları hariç.

Braham'ın yeri de bilinmiyordu. Haberler açısından, Afkon ölmüştü, ama kimse bunun hakkında konuşmadı, kimse bunu bile doğrulamadı.

Ancak, Northern için, Raven'ın hayatta geri dönmesi yeterli bir kanıttı.

Bir an düşündü, 'Bir Yükselen ile bir dövüşte nasıl hayatta kalıyor, yoksa onlar söylentilerdeki kadar güçlü değiller mi?'

Northern, Yükselenlerin güçlü olması gerektiğini, inanılmaz derecede güçlü olmaları gerektiğini düşündü ve onları yenmek için gereken tek şeyin bir Yükselen olduğunu düşündü.

Ya da belki beş Bilge bunu başarabilirdi. Bir Savant için bu basitçe imkansızdı.

Bu da onu, Raven'ın rütbelerin önemini hiçe sayan çok tehlikeli bir kozu olduğundan şüphelenmeye yönlendirdi, örneğin onun Kaos yeteneği.

İsterse bir Paragon'u bile yok edebilirdi.

Geç kalmış bir şekilde dikkatinin dağıldığını fark etti, kendini sahneye geri getirdi ve iç çekti.

“Üzgünüm, anne. Aklımda çok şey var.” Bacaklarını açtı ve yere oturdu, ellerinin üzerine yaslandı.

Bir kez daha annesine baktı ve başını yukarı kaldırarak tavanın mimari işçiliğini hayranlıkla inceledi, sonra konuşmak için başını tekrar aşağı indirdi.

“Anne…” 'Kahretsin, neredeyse garip ses çıkardım,' Northern'ın zihni hafif bir utançla küçüldü, ama yine de devam etti. “Buradan sessizce ayrılmam gerekiyor. Bu gece mümkün olmayabilir, ama yarın sabah ilk iş ayrılmak istiyorum.”

Lady Henai, başını ona daha da yaklaştırdı, güzel yüzünden kararlılık yayılıyordu.

“Eğer öyleyse, seni takip edebilir miyim?”

Northern'ın ağzı, onun sözleriyle açık kaldı.

"Neden?"

“Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum. Seni gözümün önünden asla ayırmayacağım.”

Northern, onu bir süre gözlemledi, sonra ellerinden uzaklaşarak dikkatlice omuzlarına nazikçe yerleştirdi.

Gülümsedi ve ona güvence verdi, “Beni bir daha kaybetmeyeceksin ve seni görmek için geri döneceğim. Söz veriyorum.”

O, Northern'ın gözlerine çatlamış bir ifadeyle baktı. Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi ve aynı anda bir gözyaşı düştü.

“Gerçekten de fiziksel özelliklerimin hepsini alıyorsun. Böyle olduğu için mutluyum.”

“Ben de mutluyum,” Northern gülümsedi. “Sen harikasın,” diye övgüde bulundu.

Teşekkür ederim.

İkisi arasında birkaç an sessizlik oldu, ardından Lady Henai karmaşık bir soru sordu.

“Artık Reimgard prensi olduğunuzu bildiğinize göre, oraya gitmeyi düşünüyor musunuz?”

Onun sorusu oldukça beklenmedikti ve bu başka bir karmaşaydı. Üzerinde hiç düşünmediği bir karmaşa.

O, dünyanın en büyük kıtasının üzerinde hüküm süren güçlü bir imparatorluğun prensi idi.

Diğer iki kıtadaki uluslar hakkında yeterli bilgi olmadan, Reimgard'ı Tra-el dünyasındaki en güçlü ulus olarak adlandırmak da mümkündü.

Ve o, o yerin prensiydi. Oraya geri dönmek istemeyen kimse var mıydı?

Şatafatlı, prens hayatını düşündü ve dürüst olmak gerekirse, bu çok cazipti.

Hizmetkarlar tarafından hizmet edilen, çocukluğundan beri sahip olmak istediği bir yaşam tarzıydı. Ama onu öldürmeye çalışan insanlar vardı.

Bunun da ötesinde, saraya döndüğünde, o insanların tekrar peşine düşmeyeceklerine dair ne bir kanıt vardı.

İmparatorluk ailesi onu kabul edecek miydi? O, baştan sona bir gayrimeşru çocuk.

Bu, oraya geri dönmek istese bile, önce güçlü olması gerektiğini fark etmesine neden oldu. Ve aslında oraya geri dönmesine gerek yoktu, sadece prens olmanın gelecekteki planlarını daha iyi yaymasına yardımcı olup olmayacağına bağlıydı.

Başka bir deyişle ve açıkça söylemek gerekirse, bu, bir araç olarak gördüğü bir aileydi. En azından şimdilik, ama annesi böyle bir kötülüğü hak etmiyordu, en azından şimdilik.

'Kimseye güvenmiyorum ve bu meselenin altını açana kadar da güvenmeyeceğim. Ama beni doğurdu, bu yüzden uzlaşmaya hazırım.'

Kuzey başını dik tutarak kadının gözlerinin içine bakarak yanıtladı.

"Hayır, şu anda değil, buna niyetim yok."

Annesi duraksadı ve tekrar sordu, "Peki ya gelecekte?"

Kuzey'in ifadesi, daha önceki yanıtında olduğu gibi aynı kaldı, "Bilmiyorum, bu gelecekte seçeceğim yola bağlı. Şu anda on beş yaşında değil miyim?"

O gülümsedi ve başını salladı, "Gerçekten de öylesin, ama on beş yaşındaki birinin olmasından çok daha olgunlaştığını hissediyorum."

Kuzey biraz gülümseyerek, "Bu cehennem hepimiz için kolay olmadı. Her birimiz bir şeyler öğrenmek zorunda kaldık ve bu, şimdi olduğumuz kişi olmamıza katkıda bulundu."

Bir an aşağıya bakarak düşündü, 'Özellikle ben, çok şey öğrendim…'

Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi ve hemen kayboldu.

Lady Henai dudaklarını bastırdı ve bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi, "Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Ne yapardın?" Northern başını eğdi.

Bir saniye sonra gülümsedi, "Ayrıca, gerçek adımı öğrendiğim için mutluyum. Artemis isminin çok prestiji var, onu seviyorum."

"Benim karnımdayken, baban ve ben seni sık sık Art diye çağırdık."

Northern ona garip bir şekilde baktı, başını biraz geri çekerek, "Merkez Ovası'ndaki en güçlü Monark ile romantik bir an yaşadığınıza şaşırdım. Bu, düşündüğüm şeyle oldukça ironikti."

Lady Henai, gülümseyerek dudaklarını kapadı ve ardından, "Buna inanmazdın ama aslında beni sevdiği için benimle evlendi." diye yorum yaptı.

Northern'ın gözleri büyüdü, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Yani, tüm güzelliğinle, seni kim evlenmek istemez ki."

"Bu hiçbir şey, gençliğimdeki halimi gerçekten görmelisin."

Northern kaşlarını çattı, başını eğerek, "Aman Tanrım, bir an için hala genç olduğunu düşündüm."

"Görünüşe göre kadınları övmek için bir yetenek kazandın, birçok kadının kocası olmalısın."

Kuzey kısa bir kahkaha attı ve ellerini kavuşturup yanıtladı: "Aslında, ben hiç kimsenin kocası değilim. Ve bu şekilde olmasını seviyorum."

Gerçekten kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Diğer yandan, o, hayatının çekildiği gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca ona boş bir ifadeyle baktı.

Sonra derin bir nefes alıp sakin bir şekilde söyledi.

"Sanat, gece burada kalman sorun değil mi, yarın seni limana götürebiliriz ve Orta Ova'ya gideceksin... ama ben de seninle geliyorum, itiraz yok."

Kuzey, kadının gözlerine baktı, bir şekilde şimdi daha önce hiç olmadığı kadar benzerliği görebiliyordu. O, belirli bir kararını değiştirmeyeceğinden emin olduğu zamanlarda sahip olduğu aynı gözlerdi.

'Bu kadın...' Kafasının arkasını kaşıdı ve yanıtladı: "Tamam, ama bir sorum var."

Lady Henai derin bir nefes aldı, "Sor," dedi.

"Orta Ova'dan ayrılmanın bir nedeni yok mu? İmparator sana aşıksa, neden bir ormanda doğum yapıyordun? Ve neden insanlar hayatımın peşindeydi?"

Bir başka nazik ama titrek nefes verdi, dayanıklılık kazanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen bu soruya cevap vermek zorunda kalmamayı diliyordu.

Kuzey, yapmayacağını düşünmesine rağmen, başladı.

Üzgünüm. Bilgim çok sınırlı ve özellikle kim olduğunu bilmiyorum, bu senin kardeşlerinden biri ya da onların vasalları olabilir. Bilmiyorum. Ayrılma nedenime gelince, artık dayanamadım. Senin yokluğun ve benim o yerdeki varlığım beni eziyordu, bu yüzden ondan eve gelmesini istedim. İstemedi ama sonunda izin verdi.

Kuzey hafifçe başını salladı ve cevaplarını verdikten sonra, onun sözleri tekrar akmaya başladı.

Kaç kardeşim var?

On bir kardeşin var, sen en küçük çocuksun, bu da seni on ikinci yapıyor, özellikle beş kız ve altı erkek.

Kuzey'in çenesi düştü, bir an sessiz kaldı, sadece bakakaldı, şaşkın.

Sonra… "Vay, on bir kardeş, bu çok. Onun kaç eşi var?"

Lady Henai gülümsedi, "Sadece bir tane."

Bir kadın hepsini mi doğurdu?

O başını salladı, "Evet, oldukça güzel bir hanımefendi."

Kuzey gözlerini kısarak, "Gerçekten mi? Yani, kocasını biraz çaldın..."

Lady Henai, "Başlangıçta zorlayıcıydı ama işler daha iyiye gitti." dedi.

"Onun beni öldürmeye çalışan kişi olmadığından nasıl bu kadar eminsin?"

Lady Henai kaşlarını çattı, sert bir yanıt vermek üzereyken tüm bina büyük bir sarsıntıyla titredi.

Bütün çöl, bir insanın öfkeli adımları yüzünden titredi.

Fırtınanın içinden geçen Jeci, kırmızı kumu belirli bir yöne ayıran bir fırtına gibiydi, arkasında öfkeli dalgalar gibi yükselen bir kum ve toprak tepeciği vardı.

O sadece koşan bir savaşçıdan fazlasıydı, kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği güçlü bir doğa gücü gibi görünüyordu.

Uzaklardan bile, yedek kapı bekçileri zaten gözlerini dikmişti, silahları ellerinde ileriye doğru yönelmişti, herhangi bir garip saldırıya karşı tetikteydiler.

"Gelen bir fırtına gibi görünüyor," dedi biri partnerine.

"Umarım sadece bu kadarla kalır," dedi diğeri, yüzünde daha solgun bir ifade ile.

Aniden fırtına kayboldu ve her şey sakinleşti, uzaktan yükselen toz dalgaları yavaşça yerleşti.

İkisi de mesafeyi titiz bir dikkatle inceledi, ilk konuşan kişi tekrar söyledi.

“Gitti gibi görünüyor?”

“Hm, gitti gibi görünüyor…” diğerinin sesi kalınlaştı, bu da onun daha yaşlı olabileceğini gösteriyordu.

Onlar için fırtına sona ermişti, ama Jeci, onların görüşünden kaçmak için gereken örtüyü mükemmel bir şekilde uygulamıştı.

Fırtına bulutu bir tesadüf değildi, onların dikkatini dağıtmak için tasarlanmıştı. Böylece, onun geldiğini bile göremeyeceklerdi.

Biraz riskliydi çünkü fark edilme şansı vardı, İmparatorluk kapı bekçileri her zaman algı konusunda özel olarak eğitilmişti.

Fark edilmediği gerçeği, orijinal kapı bekçilerinin ölmüş olması gerektiğini, bu da Kuzey'in zaten imparatorluğun içinde olduğu anlamına geliyordu.

Hayal kırıklığıyla dilini ısırdı, yüzü bu kadar zihinsel stresten dolayı yıpranmıştı.

‘Bunu bana nasıl yapabilir?’ diye düşündü ileri koşarken.

Bu sefer, adımları hafifti, ama hızlıydı, rüzgar gibi koşarak istikrarlı bir şekilde ilerliyordu.

Terleme, yüzünün her yerinden aşağı doğru süzüldü, hatta kıyafetlerinin arka kısmı da ıslaktı, ama yüzünde hafif bir kaş çatma ile ileriye doğru devam etti.

Bir süre sonra, her zamanki gibi dışarıya doğru kıvrılan duvara ulaştı, yukarı baktı ve gözlerini kısarak odaklandı. Sonra elini duvarın yüzeyinde gezdirdi, gözlerini kapattı.

Daha çok dokunma duyusuna odaklanmaya çalıştı, diğer duyularından daha fazla. Ve kısa süre sonra, bir şey hissetti.

Duvarın genel yüzeyi kusursuz bir şekilde pürüzsüzdü, temiz soğuk metalin derisi gibi, ama hafifçe dışarıya doğru kabarık olan bir yer olması gerekiyordu.

Jeci, bunu fark ettiği anda gözlerini açtı ve kaşlarını çattı.

Şişkinliği içeri doğru itti.

Hemen, yerin altında bir kapı açıldıkça kum aşağı doğru sızmaya başladı ve karanlık, harabe merdivenler ortaya çıktı.

Jeci, geri baktığından emin oldu ve yerin altında kimsenin olmadığını doğruladıktan sonra merdivenlere atladı.

Merdivenlerden aşağı inerken, giriş noktası otomatik olarak kapandı. Şişkinlik yavaşça tekrar öne doğru itilirken, kum açılan yerin yüzeyini kaplamak için hareket etti, sanki görünmez bir güç tarafından taşınıyormuş gibi.

Bir süre sonra, en zeki dedektif bile bu yerde bir giriş noktası olduğundan şüphelenmeyecekti.

Yaklaşık bir saat sonra, birkaç kişi çölün kenarında duruyordu.

Onlar

: Raven, diğer zamanlara kıyasla temizdi, yüzü loş gecede düzgün bir şekilde parlıyordu. Ancak, kan kırmızı gözleri acımasız ve duygusuzdu.

Siyah, ince zırh giymişti, vücudunun üzerinde karanlık gibi dalgalanan bir siyah pelerin vardı.

Helena, yeşil hafif bir kıyafet giymişti, vücudunu kaplayan tek şey dizinin hemen üstünde biten sıkı bir şorttu, üst kıyafeti ise birbirinin üzerine geçen bir yakaya sahip kimono tarzındaydı – kaslı vücut hatları sergileniyordu.

Gözleri temkinli bir şekilde ileriye bakıyordu.

Orada Ryan, John vardı - mavi dikenli saçları olan, kısa ve keskin dişli bir çocuk.

Ve son kişi Erikson'du, görünüşü ve şekli itibarıyla "utangaçlık" olan biriydi.

Ellis'ten daha utangaç görünüyordu ve sosyal olarak da garipti.

Böyle bir adamı kalabalıkta asla göremezdiniz, aslında, o nadiren görülüyordu.

Raven, o zaman bir parti lideri olmasını ısrarla istemişti. Ve herkes sonunda buna katılsa da, hala onun pek faydasız olduğuna inanıyorlar.

Ve şu anda, Raven Erikson'un onlarla gelmesini ısrarla istedi.

Herkes neden böyle bir şey istemesini anlayamıyor, hatta Erikson'un kendisi bile anlamıyor. Ama o yine de ısrar etti.

Hepsi, imparatorluk duvarlarına giden kırmızı çölün başladığı noktanın kenarına dizilmişti.

"Gerçekten güzel bir yer. Muazzam!" diye haykırdı Helena.

Raven ona onaylamayan bir bakışla göz attı.

"Ne?" diye inledi Helena.

"Eğer buranın harika olduğunu düşünüyorsan, akademiye gerçekten gitmemişsin demektir. Gerçekten, Luinngard İmparatorluğu'nun duvarları muhteşem ama akademi..." sözleri boğazında düğümlendi.

Sonra John onun yerine devam etti, "Gerçekten muazzam..." yüzünde küçük bir kaş çatma ile ona baktı.

Raven, takdir eden bir gülümseme ile ileriye, ufku saran kıvrımlı duvara odaklandı.

Helena omuz silkti ve birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra konuştu.

“Yani, burada durup bütün gece mi izleyeceğiz?”

Raven kaşlarını çattı, “Tabii ki hayır.” Gözleri sağa ve sola döndü, yanındaki herkesi gözlemledi.

Sonra ileriye döndü ve “Bir tür dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var. Helena, yeteneğin bulunduğun atmosferle ilgili bir şey değil mi? Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?” dedi.

Helena'nın kaşları çatıldı, 'O nasıl bildi?' düşünceleri aklından geçti.

Her halükarda öne adım attı ve çömeldi, elleriyle kumla temas etti.

Gözleri amber bir parıltı yaymaya başladı, yüzündeki işaretler hemen büyüdü, yüzünde birbirinin üzerine geçerek yayıldı. Çenesinin her iki yanından, gözlerinin üzerinden alnına kadar uzandı.

Gözlerini kapadı ve açtı.

Hemen kum dalgalar gibi yükselmeye başladı ve güçlü bir şekilde ileriye doğru hareket etti.

John'un gözleri büyüdü, “Aman Tanrım, ne yaptın?”

Helena eline baktı, “Aslında, çevremdeki özellikleri değiştirebilirim, ama belirli koşulların sağlanması gerekiyor.”

O, tsunami gibi ileriye doğru dalgalanan güçlü çöl kumuna baktı ve ekledi: "Yaptığım şey, çöle su özelliği vermekti ve onu oldukça kaotik hale getirdim."

“Bu etkileyici,” diye övgüde bulundu John.

“O etkileyici,” diye onayladı Raven, “şimdi gitmemiz gerekiyor.”

O anda, tüm bakışları inatçı hale geldi.

Beşinin tamamı, fırtınanın örtüsü altında Raven'in arkasında ilerledi. Uzun birkaç dakikanın ardından, duvarın bir yanına ulaştılar.

Bu sırada, kum tsunamisi duvarın kapısına çarpmıştı. Elbette, somut bir etkisi kalmamıştı. Ancak, kapı bekçileri sadece kumla kaplanmıştı.

Raven, Jeci'nin yaptığını tekrarladı ve bir an sonra, yerdeki giriş noktası açılmaya başladı.

Raven sabırla izledi, her şey, ona beslenen tanıdığının anısında olduğu gibi gelişiyordu.

Birini kaybettikten sonra, bu sonuncusuydu ve onu bırakma konusunda gerçekten şüpheciydi. Bu tanıdıklar, Raven'in sahip olduğu en yakın aile gibiydi.

Çünkü çocukluktan itibaren, ailedeki her bireye kim olduklarına bakılmaksızın bir çift verilir. Elbette, bu familiyalar daha da güçlü türlere sahiptir.

Kuzgun kaşlarını çattı ve onları dikkatlice sığınağa yönlendirdi. Aşağıya indiler ve kısa süre sonra yukarı tırmanmaya başladılar.

Ancak, yukarı çıkış kapalıydı. Kuzgun'un familiyası içeri girmedi çünkü dikkatli olmak istedi, bu yüzden Kuzgun kapıyı nasıl açacağını tam olarak bilmiyordu.

Ancak buna ihtiyacı yoktu. Karanlıkta diğerlerine baktı ve bir konuşma yaptı.

"Bu bir kavşak..." onlara dedi, "bu kararla yaşayamayacağız, binlerce insanın geçim kaynağını mahvederek evimize dönmek istiyoruz. Ama başka bir seçeneğimiz yok, buradan çıkmanın başka bir yolunu göremiyorum. Eğer acımasızsam özür dilerim," dedi ve içtenlikle başını eğdi.

Diğerleri sessizce inledi.

John ona baktı, yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. Kaş çatmayı bir kenara bıraktı ve "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Kuzgun küçük şişeyi çıkardı, "Bu şişedeki su ve güç, bir insanı paramparça edecek kadar güçlü. Bu yüzden, ben açarken herkesin geri çekilmesini isteyeceğim."

Orada olmayan Ryan, aniden Kuzgun'a yüzünü buruşturdu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Bayan Kuzgun? Eğer bu şey bir insanı paramparça edecek kadar güçlü ise, neden onunla kalacak olan sen olmalısın?"

Raven gözlerini ona çevirdi, yüz ifadesi değişmeden. "Eğer ben yapmazsam, bunu kim yapacak?"

Ryan göğsüne vurdu, gözleri güvenle dolup taşıyordu, "Yapabilirim! Kendimi koruyacak buz konileriyle kaplayabileceğimden eminim."

Raven başını salladı, "Üretilen güç bu yeri anında yok edecek, yerden tüm şehre yayılacak, güç muhtemelen kapılarını devirecek kadar güçlü ya da en azından çok yaralı bir durumda bırakacak kadar güçlü. Ryan, endişen için teşekkür ederim ama bunu yapamazsın. Buz gücün yeterli değil."

"O zaman ya sen?" Çocuk bağırdı, "Bununla kendini öldüreceksin!!"

Raven gülümsedi ve başını eğdi, "Evet, acı verecek ama endişelenme Ryan, ölmeyeceğim."

Onun sözleri samimi ve yatıştırıcıydı. Ryan onları duydu ve öfkesi hemen dağıldı.

Raven, arkadaşlık kurduğu ilk birkaç kişiden biriydi, onu daha az sosyal olarak garip bir insan haline getiren kişiydi.

Daha önce, sadece bir delikte ya da karanlık bir yerde saklanıyordu. Gece dışarı çıkıp yiyecek bir şey bulmaya çalışırken, gündüz saklanıyordu, ta ki bir kader gecesi Raven ile karşılaşana kadar.

O gece, arkadaşlıklarının başlangıcını işaret etti, Raven onun kabuğundan çıkması için sonsuz bir ısrarla bekledi.

Bu yüzden ona her şeyini, sadakatini borçluydu. Annette'nin grubuna katılmasının tek nedeni, Raven'ın Gilbert'a karşı bir kin beslediğini bilmesiydi ve Sloria'nın ona yaptıkları yüzünden ona karşı bir düşmanlığı vardı.

Onu bırakmak onun için inanılmaz derecede zordu ama az önceki gülümsemesi her şeyi kolaylaştırdı.

Elleriyle sıkıca kenetlendi ve merdivenlerde geri adım attı. Diğerleri de Raven'a baktı ve anlayışla başlarını salladı.

Helena, yüzünde acıma ifadesiyle Raven'a baktı. Diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi görünüyordu ve hiçbir şey söylemeyecekti.

"Kendine iyi bak," dedi Raven'a ve dönen ilk kişi oldu.

Döndükten sonra, diğerleri Raven'a bir bakış attı ve yürümeye başladılar.

Ryan kalana kadar.

Raven ona uzun bir bakış attı ve "Sen de şimdi gitmelisin, Ryan," dedi.

Dişlerini sıktı ve döndü, "Ölmemeye bak," dedi ve yürüyerek sığınaktan merdivenleri tırmanarak çıktı.

Raven, silüetlerini kaybolana kadar izledi ve "Ölümden kaçamam. Ama en azından ölü kalmayacağım," diye mırıldandı.

Şişeyi nazikçe yukarıdaki basamağa yerleştirdi, onu engelleyen kapağı dikkatlice çıkardı ve hızlıca geri adım atarak merdivenlerden aşağı düşmesine izin verdi.

Şişe önce hafif, sonra hızla titremeye başladı.

Sonrasında, sadece sığınağı parçalamakla kalmayan, aynı zamanda yüzlerce metre içindeki zemini de yok eden güçlü bir patlama meydana geldi. Sanki yerin altına bir patlayıcı bomba yerleştirilmişti ve bu da tüm yüzeyin devrilmesine neden oldu.

Her yerde, sarsıntılar yerin üzerinde deli köpekler gibi koşmaya başladı, her yer titremeye başladı. Titreşimler devasa duvarı sarsmaya başladı.

Ve aniden, herkes bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabildi.

Duvarın bir kısmından, devasa bir su kaynağı aniden havaya fışkırdı, evlere doğru patlayarak ilerledi ve yolundaki her şeyi sürükledi.

Sel, sokakları parçalayarak şehirde kaos yarattı.

Su, öfkeli bir hızla yükseldi, sokakları nehire, meydanları ise çılgın girdaplara dönüştürdü.

Bu muazzam güç, ağaçları kökünden söküp attı, pencereleri kırdı ve molozları her yöne savurdu.

İnsanlar daha yüksek bir yere kaçmaya çalışırken çığlıklar havayı doldurdu, amansız dalgadan kurtulmaya çaresizce çabaladılar.

Sel, korkutucu bir ivmeyle hareket etti, yolundaki her şeyi yutan yaşayan bir canavar gibi.

Bir anda, bir zamanlar kalabalık olan pazar yeri su altında kaldı.

Tezgahlar, arabalar ve eşyalar sürüklendi, kalıntıları çalkalanan sularda döndü.

Sel suları, hayvanları, vagonları ve bir zamanlar şehrin bekçileri olarak gururla duran ağır taş heykelleri sürükledi.

Tehlikeye yanıt vermek için kimse bir şey yapamadan her şey, aşırı miktarda suyun içinde kayboldu.

Şehrin uzak tarafında, deniz limanını engelleyen devasa taş duvar baskı altında inledi.

Uzun zamandır geçilemez olarak düşünülen antik yapı, sel sularının ona karşı amansız bir güçle itmesiyle çatlamaya başladı.

Çatlaklar yayıldıkça, duvar büküldü ve gürültülü bir çöküşle, başka bir yıkım dalgasını serbest bırakarak yerle bir oldu.

Taş duvarın çöküşü, devasa bir çekiçin toprağa vurması gibi yankılandı, sarsıntılar uzaklara yayıldı.

Bir an için sessizlik vardı—kaos öncesinde süzülen tuhaf bir durgunluk.

Sonra, kulakları sağır eden bir gürültüyle, sel suları ileriye doğru fırladı, eski sınırlarından kurtuldu.

Su, karanlık ve enkaza doymuş bir şekilde, korkutucu bir hızla hareket etti.

Deniz limanına yakın ilk evler sırasına çarptı, ahşap yapılar anında parçalandı.

Binalar kibrit çubukları gibi çöktü, temelleri yerden koparılarak sel tarafından sürüklendi.

Şehrin diğer bir tarafında, sel suları dar sokaklara daha da yayıldı, öfkesini yönlendirerek, ara sokakları ölümcül akıntılara dönüştürdü.

Yüzyıllardır yolları döşeyen taşlar koparıldı ve sürüklendi, yıkıma eklenen ölümcül mermilere dönüştü.

Pencereler selin gücüyle paramparça oldu, duvarlar büküldü ve çatılar çöktü, hepsi durmaksızın gelen dalgalarla boğuldu.

Panik anında patlak verdi, selin ani saldırısıyla yakalanan insanlar, daha yüksek bir yere veya herhangi bir sığınak bulmak için çabaladı.

Annesi çocuklarını sıkıca kucakladı, yüzleri dehşetle bükülmüş halde koşarken, kaosun ortasında güvenlik arayışında umutsuzca çabaladı.

Bazı babalar ailelerini kendi bedenleriyle korumaya çalıştı, ancak acımasız akıntı tarafından sürüklendi, son çığlıkları öfkeli sular tarafından boğuldu.

Sel, ayrım yapmadı; yolundaki herkesi aldı.

Koşacak kadar zayıf olan yaşlılar hızla yakalandı, sığınak bulma çabaları boşuna sona erdi.

Çocuklar ebeveynlerini çağırdı, ancak selin gücüyle koparıldılar.

Tüm aileler bir anda ayrıldı, ardından gelen karmaşada yeniden bir araya gelme şansı kalmadı.

Aynı anda, sel saraya doğru akarken şehri terörize etti, limanı da terörize etti. Limanda demirlemiş bazı gemiler ve serbest yüzen diğerleri, dalganın gücüne karşı koyacak durumda değildi.

Küçük gemiler neredeyse hemen alabora oldu, mürettebatları çalkantılı sulara atıldı, orta boy gemiler ise halatlarından koparılarak iskelelere çarpıldı.

Büyük olanlar kalabalığın gücüne dayanabilse de, su içlerine akarak insanları sürükleyip eşyalarla çarpıştırdı.

Ağaç ve metalin çarpışması, gemilerin parçalanmasıyla yankılandı, kalıntıları suyun üzerinde dikkatsiz bir çocuğun bıraktığı oyuncaklar gibi dağılmıştı.

Limanın kendisi, Luinngard imparatorluğunun zenginliğinin ve gücünün gururlu bir sembolü, kısa sürede sel tarafından yutuldu.

Denizlerden gelen mallarla dolu depolar su altında kaldı, içerikleri—baharatlar, ipekler, silahlar—sokaklara sürüklendi ve dağınık bir şekilde yayıldı.

Bir zamanlar hareketlilikle dolup taşan iskeleler, şimdi enkaza dönüşmüş bir çöl haline gelmişti; birkaç hayatta kalan, akıntıyla sürüklenirken bulabildikleri her şeye tutunuyordu.

Sular yükselmeye devam ederken, en yüksek binalara sığınanlar, güvenlik için son umutlarının acımasız dalgalar altında boğulmasını dehşetle izlediler.

Birçok kişi, hayatta kalma umuduyla, çatıları, ağaç tepelerini, hatta yüzen enkazları tutmaya çalıştı.

Ama sel acımasızdı. Akıntı, insanları tutundukları yerlerden koparıp, aşağı sürükledi ve şehirlerinde oluşturduğu karanlık, çalkantılı denize götürdü.

Uzakta, imparatorluğun devasa duvarı, dış dünyaya karşı yüzyıllar boyunca bir bekçi gibi duran mühendislik harikası, titremeye başladı.

Sel, şehrin içinden yolunu açtıktan sonra, şimdi duvara tüm gücüyle baskı yapıyordu. Duvar, sadece bir engel değil; imparatorluğun yenilmezliğinin bir sembolüydü, onu gören herkese savunmalarının aşılmayacağını hatırlatıyordu.

Ama şimdi, selin acımasız saldırısı altında, o yenilmezlik test ediliyordu.

Su, duvara vuruyordu, gücü garip bir basınç ve kuvvetle büyüyordu, sanki bu selin, sağduyuyu aşan bir gücü vardı.

İlk başta zar zor görülebilen çatlaklar, duvarın tabanında belirmeye başladı ve hastalıklı bir ağacın damarları gibi yukarı doğru yayılmaya başladı.

Bir zamanlar kırılmaz olduğu düşünülen pürüzsüz taş, çatlaklar genişledikçe parçalanmaya başladı ve tuğla parçaları aşağıdaki selin içine düşmeye başladı.

Her geçen an, basınç arttı.

Sel suları, kolay bir çıkış bulamadan, yükselmeye başladı, duvara tırmanarak kenarından taşmaya başladı.

Duvarın diğer tarafındaki bir zamanlar kuru olan kumlar şimdi ıslanmıştı, su gökyüzünden bir şelale gibi akıyordu.

Şehir içinde panik doruk noktasına ulaşmıştı. Güvenli yerlerde saklandığını düşünen insanlar, suyun daha da yükselmesiyle tuzağa düşmüşlerdi.

Bazıları binaların üst katlarına sığınmaya çalıştı, ama orada bile sel onları takip ediyordu, korkutucu bir kaçınılmazlıkla yükseliyordu.

Bir zamanlar gururlu ve disiplinli olan imparatorluğun şövalyeleri, şehri kurtarmak ve sığınak sağlamak için dışarı fırlamışlardı, ancak birkaç dakika içinde dağılmış ve düzensiz hale gelmişlerdi.

Duvarın etrafında ve kapının yanında konuşlanmış olanlar en korkutucu deneyimleri yaşadı; su kendini onlara fırlatıyor ve korkunç bir öfke ve şiddetle duvara ve kapıya çarpıyordu.

Diğerleri emirler bağırarak kontrolü sağlamaya çalıştı, ama herkes duvarın uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

İlk yarılma, şehrin dört bir yanına yankılanan bir çatırdama sesiyle geldi.

Kesintisiz baskı nedeniyle zayıflayan duvarın bir bölümü çöktü ve su, boşluktan bir gelgit dalgasının öfkesiyle aktı.

Yarık hızla genişledi, taşlar suyun zorla geçmesiyle parçalanırken, kısa süre içinde duvar ciddi şekilde çökme belirtileri göstermeye başladı.

Büyük taşlar, bazıları bir insan kadar büyük, yerlerinden düşerek aşağıdaki şehre çarptı.

Bazı yüksek ve sağlam binalar, selin etkisine dayanmayı başarmışken, bir anda yıkıldı ve düşen enkaza altında ezildi.

Sel suları, artık engellenmeden, boşluktan fışkırarak şehri zincirlerinden kurtulmuş intikamcı bir canavar gibi yırtarak geçti.

İnsan, su seviyelerinin düşmesi gerektiğini düşünebilir, ama hayır, su seviyeleri yükselmeye devam etti ve daha da şiddetli hale geldi.

Bir yanda duvar çökmeye devam ederken, şehrin bölümleri yutuluyordu.

İmparatorluk sarayına daha yakın olan soylu bölgesi aynı korkuyla karşılaşmaya başladı. Sanki su, duvarı yıktıktan sonra egosunu gösteriyordu.

Ancak, soyluların bölgesi sadece imparatorluğun bir parçası değildi. İmparatorluğun en güçlü ailelerine ev sahipliği yapıyordu.

Birkaç serseri dışarı uçmaya başladı, ellerini uzatıp, öfkeli suyu durdurmak için bir engel fırlatmaya çalışarak, hepsi yoğun bir korkuyla çığlık atıyordu.

"Sel aniden nereden geldi?"

"Bu nasıl mümkün?!"

"Eldech, başımızı kurtar!!"

"Sarayı koru!!!"

Engeller bir süre dayanabildi, ama uzun süre dayanamadı, her kişi kendi Engeller türü gücüyle bunu hissedebiliyordu.

Selin her şeyin yolunda yok etmeye niyetli olan ezici gücünü hissedebiliyorlardı.

Engeller alacakaranlıkta parıldıyordu, Drifterların uzatılmış ellerinden yayılan ışık arkları, selin acımasız gücüne karşı savaşırken pulsasyon yapıyordu.

Su gücünün saf gücü neredeyse doğaüstü görünüyordu, sanki kötü niyetli bir irade tarafından yönlendiriliyormuş gibi, soyluların toplayabileceği her savunmayı aşmayı amaçlıyordu.

Bir zamanlar lüks ve ayrıcalıkların sığınağı olan soylu bölgesi, şimdi doğanın öfkesine karşı bir savaş alanıydı.

Şatafatlı cepheleri ve özenle bakılan bahçeleri olan büyük malikaneler şimdi kuşatma altındaydı, sel sularının onlara karşı sert bir şekilde çarpmasıyla temelleri titriyordu.

"Hattı tutun!" Drifterlardan biri, göğsünde gümüş kanat arması olan yüksek rütbeli bir soylu, selin gürültüsünün üstünde bağırdı.

Yüzü kararlılıkla çizilmişti, ama inşa ettiği engelin içine daha fazla ruh özü dökerken gözlerinde bir çaresizlik parıltısı vardı, elindeki her güçle onu güçlendiriyordu.

Ama su acımasızdı. Kükreyerek ileriye doğru fırladı, engellere çarparak havada şok dalgaları yaratan bir güçle vurdu.

Işıkların parlayan duvarlarında çatlaklar belirmeye başladı, darbe noktalarından örümcek ağı gibi yayılmaya başladı.

Drifters dişlerini sıktı, kolları titreyerek engelleri korumaya çalıştılar.

Evlerin içinde aileler bir araya toplanmış, yüzleri korkudan solgun görünüyordu. Çocuklar ebeveynlerine sarılmış, küçük bedenleri titreyerek suyun taşlara çarpan gürültülü sesiyle dinliyorlardı.

Genellikle bu kadar sakin ve zarif olan soylu kadınlar şimdi telaş içindeydiler, gözleri engellerin ince örtüsünün hemen ötesinde öfkeli bir şekilde akan selin olduğu pencerelere kayıyordu.

Bir saray binasının çatısından, beyaz saçlı bir çocuk bu felaketi karanlık bir kaşla izliyordu, tüm ulusu tamamen dehşete düşürüyordu.

Öfkeyle mırıldandı, "Lanet olası Raven."

Kuzey, annesinin odasının tepesinden felaketi izledi ve yüzünde yoğun bir öfke ifadesi vardı.

Bunun böyle olacağını bekliyordu, ama bu, olayların bu seviyeye ulaşmasından önceydi.

Ayrıca, burada durup insanların selde çığlıklar ve feryatlar içinde yok olduğunu izlemek her şeyi yanlış gösteriyordu.

Genç kızın yaptığı şey, şeytani, bedensel ve kötü bir şeyden başka bir şey değildi. Bu insanlar bu kadar acımasızlığa layık değildi.

İzlerken, kaynar öfkeyle kaynadı. Muhtemelen insanlar bunu izleseydi, kendilerine karşı da bu kadar nefret hissederlerdi.

Eve dönmek için her şeyi yapmaları anlaşılabilirdi, ama bu seviyedeki bir felaket ahlaki olarak adaletsiz ve sağduyuya aykırıydı.

Kuzey, elini yüzüne sildi. Şu anda, saray mümkün olduğunca çok insanı ana saray binasına tahliye etmeye çalışıyordu.

Kuzey, piramit gibi duran ana binanın neden tercih edildiğini bilmiyordu, ama bu insanların bir tür planı olduğunu tahmin etti.

Sonuçta, tahliye işlemi Kule Bilgini tarafından yürütülüyordu.

Ancak, İmparator'dan hiçbir şey duymamıştı.

'Jeci, yalnız antrenman yaptığını söylemişti; belki de dışarı çıkmayacak,' Northern, etrafı sakin bir bakışla tararken ince bir şekilde düşündü.

Afar, soylular ve askerler suyu tutmak için hala savaşıyorlardı, ama engellerinin yıkılması sadece bir zaman meselesiydi.

Kuzey iç çekti. "Görünüşe göre başka seçeneğim yok."

Çatının üzerinden atlamaya hazırlanıyordu ki aşağıya baktı. Birisi ona doğru koşuyordu.

Gözlerini kısarak, "Jeci?" dedi.

Bir mızrak elinde olduğu halde, neredeyse bir maymun gibi binanın tepesine tırmandı.

Eğimli çatıda yere indi ve Kuzey'e selam durduktan sonra ayağa kalkıp gözlerinin içine baktı.

"Bunu neden yapmak zorundaydın?"

Kuzey biraz gülümsedi, onun öfkesini güzel gülümsemesiyle aşmayı umarak, "Üzgünüm, Jeci. Sanırım sadece annemi görmek istedim," dedi.

Jeci daha da öfkelendi, ama Kuzey'in bu samimi sözleriyle uzun süre kızgın kalamadı.

Bir hayal kırıklığıyla iç çekti ve selin yönüne döndü, yüzü ağır bir endişeyle buruştu.

“Dünyada aniden ne oluyor?”

Kuzey'e aniden bir farkındalık geldi ve kaşları çatıldı.

“Jeci, Raven seni çıkarken gördü mü?”

Jeci, bu sorudan dolayı kafası karışmış bir ifadeye sahipti. Kuzey'e cevap vermeden önce merakla bekledi.

“Kırmızı şeytani gözlere sahip siyah saçlı kız mı? Evet, gördü.”

Kuzey'in kaşları daha da çatıldı. Başını eğdi ve yumruğunu sıkıca sıktı, sesi acı ve öfkenin yoğun bir karışımıyla mırıldanarak onun adını söyledi.

Jeci havanın sıcak ve ağırlaştığını hissedebiliyordu. Havanın altında boğulmak istemediği için içgüdüsel olarak biraz geri adım attı.

Kuzey derin bir nefes vererek kendini sakinleştirdi. İfadesi donuklaştı ve ona şöyle dedi,

“Güvende olduğundan emin ol, Jeci. Ben gidip buna bir son vereceğim.”

Cevabını beklemeden, Kuzey binadan havalandı, yumuşakça yanındaki binanın tepesine indi ve soyluların toplandığı, selle mücadele eden yüksek binalardan birine ulaşana kadar binalar arasında zıplamaya devam etti.

Kuzey, daralmış gözlerle sel duvarını izledi ve düşündü: 'Bu kadar büyük ve güçlü. Böyle bir şey nasıl var olabilir?'

Bu kadar küçük bir nesnenin suyun bu kadar yıkıcı gücünü barındırdığını düşünmek imkansızdı. Bu nasıl bir anlam taşıyabilirdi?

Kuzey, her halükarda başını salladı ve dövüşen denize sert bir şekilde baktı, Kaos Gözleri kendini gösterdi.

Kaos Gözleriyle görebildiği an, mekansal farkındalığı imparatorluğun tamamına yayıldı.

O şok edici anda, Kuzey belirli bir noktada ezici bir baskı ve korku hissetti. Hızla farkındalığını oradan geri çekti ve geri katlandı, neredeyse tökezleyecekti.

Bakmamaları gereken bir şeye baktığını hissetti.

'Dünyada bu neydi?'

Hiçbir fikri olmamak onu tamamen açık ve son derece rahatsız hissettirdi. Ama şu anda bilinmeyenden korkup köşeye çekilmekten daha önemli şeyler yapması gerekiyordu.

Kuzey ayağa kalktı, gözlerini kapadı, ellerini havaya uzattı ve açtı.

"O deli kim?" aşağıdan biri, Kuzey'in ne yaptığını görünce mırıldandı.

"Şu anda buna ciddi bir şekilde odaklanıyor musun? Eğer Baba ve diğer soylular ve şövalyeler selin gücü altında çökmeden önce tahliye işlemini bitiremezsek ailelerimizi kaybedeceğiz ve sen burada birine bakıyorsun."

“Kanka, sadece git. Konuşarak benden daha fazla zaman kaybettin,” diğeri yanıtladı ve bir sonraki binaya koştu.

Kimsenin görmediği, suyun derinliklerinde pitch-siyah girdaplar belirmeye başladı.

Ve suyun derinliklerinden, güçlü bir kuvvet seli içine çekmeye başladı.

Bir anda, soylular suyun kuvvetinin azaldığını fark etti ve hızla birbirlerine baktılar.

Hepsi savaşa çıktığında, niyetleri sadece ailelerinin çoğu tahliye edilene kadar yeterince dayanmaktı.

“Görünüşe göre Yıldız Dizisi bizi terk etmemiş.”

Birbirlerine söylediler ve engelle geri itmeye başladılar. Hayatta kalabileceklerini fark etmek, kaslarını güçle ve ruhlarını özle doldurdu.

Kuzey, hepsinin muazzam bir güçle geri savaştığını izledi.

Bir saniye sonra, yavaşça azalmaya başlayan suya bakışını çevirdi, Sonsuz Boşluğa dökülüyordu.

Sonsuz Boşluk'taki dağlara bir yol açmış ve birkaç kapı yaratmıştı, ancak bunları normal uzay yarıkları olarak yaratmak yerine, Boşluk üzerindeki küçük otoritesini kullanarak bir çekim kuvveti oluşturdu.

Su derinliğinin doğası, ligatürler ve Kaos yapılarıyla olan aşinalığıyla birlikte, işleri kolaylaştırdı.

Sonuç olarak, deneyimle öğrendiği her şey Luinngard İmparatorluğu'nu kurtarmada faydalı bir şekilde ortaya çıktı.

Kuzey, suyun önemli ölçüde azalmasıyla memnun bir şekilde gülümsedi.

Birden, yüzünü yana çevirdi. Ne olduğunu kaydedecek kadar zaman bulamadan, bir darbe aldı.

Kuzey, vücudundaki tüm kasların parçalandığını hissetti, ancak bunlar içindeki Boşluk ve Kaos İpliği tarafından zorla bir arada tutuluyordu.

Henüz saldırganını göremeden, çekiç gibi bir saldırıdan çaresizce uzaklaştı.

Selin kaynağı olan sığınakta parçalanmış bir beden yatıyordu. Bu bedenden geriye kalanlar sadece et parçaları, yayılmış kan ve yırtık giysilerdi.

Aniden, kanın kırmızı havuzu yavaşça geçiş yapmaya başladı, önce su gibi renksiz hale geldi, ardından yavaşça doğasına beyaz bir atmosfer kazandırdı.

Birkaç saniye içinde, sıvı hale gelmesine rağmen şeklini korumayı başaran bir kar havuzuna benziyordu.

Birkaç dakika önceki kan havuzu, karanlık zemin üzerinde yumuşak bir şekilde parlayan beyaz bir örtü haline geldi.

Yakında, bu beyaz sayfa bir araya gelmeye başladı. Hareket inceydi ama kesinlikle görünürdü.

Yavaşça, yere dağılmış et parçaları beyaz sıvı tarafından çekiliyordu; sanki ışık sıvı bir forma bürünmüş ve şimdi bir tür manyetik çekim gücü gibi davranıyordu.

Birkaç saniye geçti ve et parçaları her zamankinden daha yakın hale geldi. Mucizevi bir şekilde, her koparılmış et parçası bir bulmacanın parçaları gibi bir araya geldi.

Bir süre sonra, yerde çıplak bir kadın bedeni oluştu. Et parçalarının birbirine yapıştığı yerlerde harita gibi birkaç iz vardı.

Bu izler, parlayan beyaz bir ışıkla çizildi ve kısa süre içinde her şey iyileşmeye başladı. İzler kayboldu, yaralar—her şey, orada hiç olmamış gibi gitti.

Tüm süreç boyunca, Raven'ın gözleri açık kalmıştı; bilinci bir an bile sönmedi.

Selin gücüyle parçalara ayrıldığı andan itibaren, şimdi tekrar bütün olduğunda, çok canlı ve bilinçliydi.

Böylece, bedeni parçalandığı acı verici deneyimle yaşadı ve kendini tekrar bir araya getirme sürecinin daha da cehennemvari deneyimine katlanmak zorunda kaldı.

Böylesine muazzam ve korkunç bir acı hissi, bir ölümlünün zihnini kırmak ve onları sadece deli bireylere dönüştürmek için fazlasıyla yeterliydi.

Ancak, Raven ayağa kalktığında, vücudu etrafında var olmaya başlayan zırhı ile, gözleri sınırsız bir kararlılıkla doldu.

Gözleri, birkaç dakika önce "ölmeden" önceki kadar sert görünüyordu.

Aslında, teknik olarak ölmedi; bedeni hasara dayanamadı.

Ancak, esasen konuşursak, Raven ölümsüz bir varlıktı.

Ölümün izlerini, herkesin hayal edebileceğinden daha fazla taşıyordu.

Ağrıyı hiçbir şey yokmuş gibi umursamadan omuz silkti ve yavaşça sığınaktan çıktı.

Ancak yüzeye ulaştığı anda, yüzü kafa karışıklığıyla büküldü. Su seviyesi dizinin altına düşmüş ve hala hızla düşüyordu.

İlerlerken, neyin yanlış gittiğini keskin bir merakla inceleyerek alnında bir kaş çatma oluşturdu.

Birkaç dakikalık incelemeden sonra, selin neden aniden geri çekildiğini hala bulamadı.

Ancak zarar verilmişti; limana giden yol tam önündeydi, herhangi bir bina veya engel olmadan.

Arkasında, okyanusun gücü nedeniyle duvarın büyük bir kısmı yıkılmıştı ve uzaktan, öfkeyle imparatorluğa doğru yürüyenleri görebiliyordu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, hızla döndü ve harabe limana doğru görkemli bir şekilde yürümeye başladı.

Bu arada…

Kule Bilgeleri, prensler ve bazı prestijli Şövalye Komutanları, herkesi Merkez İmparatorluğu'na toplamakta başarılı olmuştu.

Hepsi büyük salonda dağılmıştı, esas olarak gece boyunca sarayda bulunan önemli ve yüksek rütbeli yetkililerdi.

Diğer ülkelerden gelen tüccarlar ve soylular gibi özel misafirler vardı.

Felaket ne kadar korkunç olursa olsun, Luinngard İmparatorluğu diğer tüm ülkeler gibi çalışıyordu, daha az değil. Prestij, vergi ve uluslararası ilişkiler topluyordu.

Salondaki bir köşede, pencerenin yanında, Lady Henai duruyordu, kalabalıkta bir şekilde kaybolan oğlu için endişeliydi.

Ancak Guillever, oğlunu geri getireceğine söz vermişti, bu yüzden diğer herkes panik yaparken o sabırla bekliyordu.

Birden, gökyüzünde süzülen kırmızı bir iz gördü.

Hemen nefesini tuttu, "Kardeşim."

Aynı anda, biri kül beyazı saçlı ve diğeri ondan biraz daha beyaz olan iki prens, aynı anda yüzlerini buruşturup mırıldandılar.

"Baba yalnız eğitimden çıktı."

"Onun enerjisini de hissedebiliyorum. Gittiğinden daha güçlü." Guilever, prensleri suyun engellendiği soylu bölgesine götürüyordu, birden su azalmaya başladı.

Sonra İmparator aniden gökyüzünde süzüldü ve birini çatıdan yukarıda yerle bir eden bir darbe ile acımasızca delip geçti.

Bireyin havada uçtuğunu, birkaç seçkin binaya çarparak girdiğini ve sonunda belirli bir binadan çıkmadan çarptığını izlediler.

"Ama o kim?" beyaz saçlı prens, Prens Andre, sordu. Sesinin ince bir çığlık gibi kesildiği gibiydi.

"Hiçbir fikrim yok, ama Baba dışarı çıkarsa, bu iyi değil," dedi daha büyük prens Rhazakar.

Bu arada, Guillever sessiz kaldı, kendi kendine düşündü...

'Az önce muazzam bir aura hissettim, karanlık, zalim ve inanılmaz derecede güçlü bir şey. Eminim İmparator da bunu hissetti ve varlığından son derece tehdit altında hissetti, bu yüzden hemen üzerine gitti.'

Dudaklarını birleştirdi. "Bu daha da karmaşıklaşmadan önce Lady Henai'nin oğlunu bulmalıyım."

Prenslere döndü ve onlara "Üzgünüm, efendiler, ama birini bulmam gerekiyor." diye duyurdu.

Prens Rhazakar kaşlarını çattı. "Birini mi? Kim?"

Kule Bilgesi başını eğerek yanıt vermeden aceleyle oradan ayrıldı.

Prens Andre, hızla uzaklaşırken ona dişlerini sıktı ve kısa süre sonra sıçradı.

O adamı hiç tahammül edemiyorum; şu ana kadar onu hayatta tutan tek şey Lady Henai ve Baba.

“Söylemlerinle kendine bak. Onu alt edebileceğinden emin misin? O sadece bir Bilge olabilir, ama elinde binlerce yıllık bilgi var. Bu, ikiniz arasındaki güç dengesini çok daha fazla etkiler.”

Gökyüzüne karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. “Şu anda, karanlık yıldızlarda o kişinin kim olduğunu bulalım.”

Düz bir dizilimde sıralanmış prestijli binalardan birinin çatısında bir adam duruyordu. Varlığı atmosferde ani bir sessizlik yarattı.

Aşağıda onu tanımayan tek bir soylu yoktu.

O, güçlü selin ardından havada süzülen kibirli rüzgârlardan etkilenmeden, çıplak göğsüyle duruyordu.

Kaslı bedeni, güç arayışının amansız bir takibi gibi görünüyordu.

Göğsü, her biri savaşların yapıldığı ve kazanıldığına dair birer kanıt olan yaralarla doluydu; bu, kelimelerle değil, etle anlatılan bir hikayeydi.

Karın kaslarının sert hatları, omuzlarının güçlü kıvrımı ve kollarındaki sarsılmaz güç, disiplin ve zorluklarla şekillenen bir yaşamı anlatıyordu.

Beyaz saçları, parlak bir günde gökyüzünü andırıyordu ve rüzgâr tarafından dağınık bir şekilde savruluyordu; yoğunlukla işaretlenmiş bir yüzü çerçeveliyordu.

Koyu, keskin gözleri, en zorlu rakiplerin içinden geçebilecek bir bakışa sahipti; ancak derin, daha az dayanıklı bir adamı kıracak deneyimlerin gölgesindeydiler.

İfadesi, sayısız deneme ve savaşla kazanılan sessiz bir kararlılıktı; bu, sadece bedenini değil, ruhunu da test eden bir kararlılıktı.

Belini ve bacaklarını saran siyah kumaş, saçlarının keskin beyazlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu; rüzgârla birlikte akıyordu sanki kendi hayatı varmış gibi.

Kumaş sıkıca sarılmıştı, böylece hareketini engellemeyecek şekilde, diğer kısımları ise akıcılık ve hız sağlıyordu.

Bu, zırh gerektirmeyen bir savaşçının kıyafetiydi; savunması, refleksleri kadar zihninde de bulunuyordu.

Elleri, bileklerinin ötesine uzanan koyu bantlı eldivenlerle sarılmıştı; malzeme, koruma sağlamak için yeterince kalın ama yetenekli bir savaşçının ihtiyaç duyduğu tam hareket aralığını sağlamak için yeterince esnekti.

Onun varlığında soğuk, tehlikeli bir aura vardı ve bu, tüm soyluları korkudan donduruyordu. Orada kimin durduğunu bilmek için çatıdaki kişiyi görmelerine bile gerek yoktu.

Aslında, uçup giden kişi hakkında endişeliydiler.

İmparator gözlerini kısarak, az önce vurduğu kişinin öldüğünden emindi. Ardından bakışlarını şehrin geri kalanına çevirdi.

Şehir harabe halindeydi, doğanın en yıkıcı biçimde serbest bırakıldığına dair korkunç bir kanıt.

Bir zamanlar her şeyi yutan amansız bir sel, nihayet geri çekilmişti ve geride, birkaç saat önce—İmparator için günler—neye benzediğinden tanınmaz bir manzara bırakmıştı.

Bir zamanlar gururla yükselen, başarılarının sembolü olan binalar, artık eski hallerinin iskelet kalıntılarıydı.

Bir zamanlar sarsılmaz olduğu düşünülen temeller, öfkeli sular tarafından zayıflatılmış, çatlamış ve dökülmüş halde kalmış, bazıları sadece moloz yığınlarına dönüşmüştü.

Günlük yaşamın uğultusuyla dolup taşan sokaklar, şimdi kalın, çamurlu tortuların altında gömülmüştü. Hem tanıdık hem de yabancı enkaz her yerde dağınık haldeydi—parçalanmış camlardan, bükülmüş metalden ve suya doymuş kişisel eşyaların kalıntılarından oluşan, kaybın kaotik bir dokusuyla iç içe geçmişti.

İmparatorun karanlık yüzü, tüm manzara zihnine daldıkça daha da karardı. Tek başına bir Paragon sınırını aşmak için eğitim yaparken, ulusunun yok edildiği gerçeği yerleşti.

Durduğu yerden, her şeyi avucunun içindeymiş gibi görebiliyordu. Kalabalığın, kırık ulusuna doğru acımasızca ilerlediğini görebiliyordu.

Garip bir ışık yayan tuhaf kadının limana doğru yürüdüğünü görebiliyordu.

Her şey sinir bozucuydu, ama İmparator yine de soğukkanlı, sakin bir tavır sergilemeyi başardı.

Tüm soyluların gözleri üzerindeydi, bakışları "İmparator burada; nihayet her şey yoluna girdi" diyordu.

Onların gözleri, onun varlığında büyük bir güven ve saygıyla parlıyordu.

Ancak, onun sakin ve soğukkanlı tavrı onların ona olan güveninden kaynaklanmıyordu. Aksine, bu, kendi yeteneklerine olan güveniydi.

Basitçe söylemek gerekirse, bu kıtada ondan daha güçlü tek bir kişi olmadığından oldukça emindi.

Ancak, hafif bir rahatsızlık vardı, ama bu önemli değildi çünkü onu hemen ortadan kaldırmıştı.

Bu yüzden sadece—

Donakaldı ve tuhaf çocuğu fırlattığı yöne keskin bir şekilde başını çevirdi.

Ancak, karşı taraftan, bazı siyah, kararsız karanlıklar şimşek gibi delip geçti. İmparator bakmadan, onu bir eliyle yakaladı.

Sonra yavaşça başını yaratığa çevirdi.

Gece Korkusu çoğu zaman boş bir ifade ile görünüyordu. Canavarın ifadesinde ne olduğunu okumak zordu.

Sadece dövüşün tadını çıkardığı bazı özel muhteşem anlar dışında.

Ama şu anda, yüzünde bir zevk ifadesi yoktu.

Bu, saf bir korkuydu.

Evet, ilk kez, büyük Gece Korkusu bile karanlık damarlarında korkunun aktığını hissetti.

Hemen, elini zorla kopardı, ön kolunu adamın tutuşunda bıraktı ve mümkün olduğunca geri sıçradı.

Arkadan, biri var olmaya başladı.

Kişinin beyaz, akıcı saçları vardı ve normal bir insandan daha uzundu. Yüzünde boş bir ifade vardı; bedeni o kadar solgundu ki neredeyse beyazdı.

Gözleri, yalnızca İmparator'a odaklanan altın bir iris taşıyordu.

İmparator hafifçe kaşlarını çattı. Yaratığın çok rahatsız edici bir varlığı vardı, ama onu kafasını karıştıran bir şey vardı.

“Kesinlikle o değilsin, ama neden senden aynı uğursuz enerjiyi hissediyorum?” dedi İmparator, açıkça insan olmayan beyaz saçlı varlığa bakarak.

Varlık sessizdi, hiçbir şey söylemedi.

İmparator başını hafifçe eğdi ve sert bir bakış attı. Gözleri acımasızlıkla doluydu ve bir sonraki saniyede, ortadan kayboldu.

Hayır, bir sonraki saniye çok abartılıydı. Sanki bir sonraki saniye, çıplak ayaklarıyla birlikte patlayan bir rüzgarla adamın yanına ulaştığı andı.

Varlık bir şey yapmadan önce, elinin sıkı bir kavrayışıyla varlığın boynunu ezdi.

Aynı anda…

Kuzey, Boş Saray'ın tahtında tembelce oturuyordu, Koll'un ruhu varlık harekete geçmeden önce yok edildiği için tamamen şok olmuştu.

Açıkçası, Koll'un en güçlü parçası olduğunu düşünmüştü. En azından Gece Korkusu kendini kurtarmayı biliyordu.

‘Hayır, hayır, bunu böyle düşünmeyelim. Ya o, Koll ile Gece Korkusu'na göre daha yoğun bir şekilde ilgilenmişse? Tek yaptığı Gece Korkusu'nun saldırısını engellemekti. Saldırının geleceğini görmek için bakmasına bile gerek yoktu.’

Kuzey derin düşüncelere daldı.

'Bundan tam olarak nasıl çıkabilirim... bunda şüphe yok. O bir Paragon. Kesinlikle İmparator olmalı!'

Northern, yanına baktı. Yanı kelimenin tam anlamıyla boştu; vücudunun o tarafındaki tüm organları tamamen yok olmuştu. Ancak şimdi, canlıymış gibi nefes alan mürekkep karanlığıyla dolmuştu.

Kaos İpliği, organlarını en başından itibaren dokurken, genellikle böyle çalışmaması gerekiyordu.

Çünkü organları yok olduktan sonra, ölümün eşiğinde ya da çoktan ölmüş olması gerekiyordu.

Ancak Northern, içindeki delilik derecesindeki Boşluk tarafından hayatta tutulduğunu buldu. O kadar uyuşmuştu ki hiçbir şey hissetmiyordu.

Ancak, Kaos İpliği organlarının parçaları arasından geçerken keskin bir acı vardı.

Bu yüzden şu anda yüzey dünyasına geri dönme lüksü yoktu.

Hemen indiğinde, kendini Sınırsız Boşluğa daldırdı ve yüzey dünyasındaki varlığını tamamen sildi.

Ve karanlığın bir büyüğü gibi, yüzey dünyasında savaşını onun için yapması için ruh çağrıları gönderdi, o iyileşirken.

Aynı zamanda, burada oturup hiçbir şey yapamadan beklemek zorunda olmasına nefret ediyordu.

İyileşmesi gerektiğini biliyordu, ama bilmek çaresizlik hissini daha iyi hale getirmiyordu. Bu adam, çağrılarını denemeden yok ediyordu.

Yorgun bir şekilde yukarı baktı ve "Pangu"yu çağırdı.

Onun önünde bir karanlık kıvrıldı ve dans eden siyah alevlerin önünde diz çökerek eğilen bir adamın siluetini oluşturdu.

Kuzey, Kaos İpliği'nin acı veren dokusu devam ederken acı içinde nefes aldı.

"Daha önce Koll'un ruhuna sahip olan sendin, değil mi? Şimdi sana vereceğim ve onu Boşluğun gücüyle kalıcı olarak seninle birleştireceğim. Kendini kaybedeceksin ve Koll da olmayacaksın. Bunu yapmak ister misin?"

Karanlık bir saniye sessiz kaldı.

Kuzey, özellikle onun ve birkaç diğerinin Kaos Prensi tarafından özel olarak yaratıldığını bildiği için, onun görüşünü sormak için çaba sarf etmişti.

Yapmak üzere olduğu şey, tüm bunları tamamen değiştirecekti. Kaos Prensi'nin tüm yaratımlarını geri almayı planlıyordu.

Kuzey, Kaos Prensi'nin nasıl canlı varlıklar yaratabildiğinden emin değildi, ama bir tahmini vardı.

Kaos Prensi'nin kendisinin, elbette, aşkın bir seviyede kavrayabildiği Kaos Yapıları görebiliyordu.

Daha önce, Kuzey, Kaos Prensi'nin bağları ve onların Kaos Yapılarını göremediğini veya etkileyemediğini düşünmüştü. Kendi türünün ilki olduğunu sanıyordu.

Ancak, kulede gördüklerinden ve Kaos Prensi tarafından yaratılan bu canlı varlıklarla tanıştıktan sonra, başka bir şekilde düşünmeye başladı.

Boşluk, kendisinin Kaos'tan daha büyük bir parçası haline geldiğinde ve Boşluğun hafızasını ve anlayışını kazandığında—ama hepsini değil—Kuzey artık Kaos Prensi'nin göründüğünden daha fazlası olduğunu anladı.

Artık Kuzey, Kaos Prensi'nin aslında Kaos Yapıları yaratabileceğini düşünüyordu. Ancak, bu fikrin çok çılgın ve güçlü olduğunu da hissetti.

Olasılığını reddetmiyordu, ama şu anda daha inandırıcı olan gerçeklere dayalı teoriler oluşturmak istiyordu.

Bu nedenle, Kaos Prensi'nin Kaos Yapılarını manipüle edebileceği düşüncesine karar verdi, tıpkı onun yapabildiği gibi. Hayır.

Kuzey'in yapabileceği, Kaos Prensi'nin yapabilecekleriyle karşılaştırıldığında manipülasyon olarak adlandırılacak bir şey değildi.

En azından, Pangu ve diğer şekilsiz çağrılarla ne yaptığını düşündüğünde değil.

Ancak şimdi Northern, Boşluk ile senkronize olduğunda, aynı şeyi yapabileceğini hissetti.

Başlangıçtan değil, ama aşırı, titiz bir şekilde ele alınması gerekecekti. Ayrıca, dayanıklılığının önemli ölçüde azalacağından emindi.

Tanrım, bu yola giderse savaşabilip savaşamayacağını bile bilmiyordu.

Çünkü Boşluk, ona böyle aşırı güçlü bir yetenek verdiği için karşılığında hiçbir şey istemiyormuş gibi görünse de—henüz tam olarak keşfetmediği bir şey—şimdi her zamankinden daha fazla dayanıklılığını çalıyordu. Northern neredeyse bir bacağını bile kaldıramıyordu. Orada felç olmuş gibi oturuyordu.

'Sanırım denemek zorundayım...' Northern düşündü ve iç çekti.

Northern, Boşluk Yapıları'nın varlığından hiç haberdar olmamıştı.

Evet, Kaos Yapıları gibi, Boşluk Yapıları olarak bilinen bir şey de vardı ve her ikisi de bir bağın kas lifleriydi.

Ancak, Kaos Yapıları'nın Boşluk Yapıları'ndan daha aktif bir rol oynadığı için.

Boşluk Yapıları, bir bağın temelini oluşturuyordu. Onları sabit tutan şeylerdi. Başka bir deyişle, Boşluk Yapıları esasen gerçekliğin temeli—uzaydı.

Kaos Yapıları, ancak, bağlar içinde varlığın daha aktif bir parçasıydı—zaman ve olayların sırası.

Ancak Northern, bu yararlılıklarının o kısmına derinlemesine dalmaya hazır değildi.

Yapmak istediği şey basitti. Kaos Prensi bu canlı varlıkları varlıklarının önemli bir parçası olarak Kaos'u kullanarak yaratmış olsa da, içlerinde hâlâ o boşluk vardı.

Şekilsizlikleri ve gölgeli halleri bunun için yeterli bir göstergeydi.

Northern'ın şimdi yapmak istediği şey taraf değiştirmekti—Kaos'u geri planda, Boşluğu ise ön planda yerleştirmek.

Bunu yapmak, canlı varlığı boş ve hissiz bırakırdı ki bu da Northern'ın tam olarak ihtiyaç duyduğu şeydi.

Boş ve hissiz olduğunda, ona bir ruh yerleştirecek ve böylece kalıcı olarak farklı bir şey yaratacaktı. Doğacak olan her şey her ikisinin karışımı olacaktı ama kendi özelliklerine sahip olacaktı.

Northern önce bunu Gece Korkusu ile yapmayı düşündü, ancak Gece Korkusu'nu kaybetme düşüncesi onu korkuttu.

Bu yüzden Koll'u kullanmaya karar verdi.

Northern, Pangu'yu öne gelmesi için işaret etti.

Silüet, alevlerin içinden etkilenmeden yavaşça geçti ve Northern'ın ayaklarının önünde durarak kendini alçaltı.

Kuzey gözlerini kapattı ve yavaşça açtı, Kaos Gözlerini ortaya çıkardı.

Sonra, birbirine dolanan alev çizgilerini değiştirmeye başladı, nazikçe sıkıştırarak ama kesinlikle Pangu'ya öz ve varlık vererek.

Kuzey, karnındaki devam eden dikişin acısına katlanmak zorunda olduğu için zorlanmak zorundaydı, aynı zamanda birini diğerine çevirerek birden fazla dokumayı çözmeye çalışıyordu.

Bunu yaparken, siluetin formunda, Gece Korkusu'nun zırhı gibi bir parlaklık ve ışıltılı yüzey kazanma gibi ince değişiklikler fark edilebiliyordu.

Ve Kuzey işini bitirdiğinde, canlı varlık hareketsiz duruyordu. Vücudu bir parlaklık kazanmış olsa da, hala biçimsizdi, sulu bir sıvı gibi sarkıyordu ve bir şekil tutmakta zorlanıyordu.

Sonra, az önce öldürülmüş olmasına rağmen hala iyi olan Koll'u çağırdı. Elbette, o esasen bir klondu. Kuzey, onu klonunun içine yerleştirmişti, ama şimdi onu başka bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

Sakin bir şekilde nefes aldı ve içindeki Boşluğun otoritesiyle, Koll'a canlı varlıkla birleşmesini emretti.

Koll'un ruhu, en küçük bir itaatsizlik veya gecikme olmadan, siyah bir ışık topuna dönüştü ve canlı maddeye uçtu.

Hemen, form düzleşmeye başladı. Kuzey, bunun gerçekleştiğini görünce kaşlarını çattı.

Gerçek şu ki, bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Sadece bir tahminde bulundu ve Boşluğun hafızasından edindiği şeylerle yenilikçi olmaya çalıştı.

Eğer başarısız olursa, çok güçlü bir ruhu kaybedecekti, bu da Night Terror'ı kullanmanın neden bir seçenek olmadığını gösteren bir diğer sebepti.

Ama başarılı olursa…

'Öncelikle umarım başarılı olur…' Tüm heyecanından kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Şekil daha katı hale gelmeye başladı, bir adamın zarif çerçevesini oluşturuyordu. Tamamen siyah, vücudu boyunca devreler gibi beyaz çizgilerle kaplıydı ve gövdesinin ortasında bir daire oluşturacak şekilde birleşiyordu.

Mavi yarık gözbebeklerine sahip keskin, kartal gibi gözler hayata açıldı, küçük bir sivri burun oluştu ve varlığın ağzını beyaz bir çizgi yararak açtı, içindeki kusursuz beyaz dişler hiçbir şeyden oluşuyordu.

Northern, varlığın önünde belirmesini hayretle izledi.

İlk başta Koll kadar uzun değildi, ama Northern'dan daha uzundu, belki de 6'9" boyundaydı. Kasları, kolları ve sırtı boyunca birbirine bağlı birkaç siyah yılan gibi tonlu ve kıvrımlıydı.

Northern'ın ağzı hayretle açıldığında, "Aman Tanrım, başarılı oldu" diye mırıldandı.

Kuzey, yeni yarattığı varlığa boş boş baktı. Her ne kadar her şeyi baştan yapmamış olsa da, bu varlık kendi eylemleri nedeniyle var oldu.

Ne Koll ne de Pangu'ydu.

Kuzey gözlerini kısarak bakmaya çalıştı ama başaramadı. Her zorlamayla birlikte acı arttığı için geri oturmak zorunda kaldı.

Ama en azından, durumu zaten daha iyiye gidiyordu; vücudunun bir tarafı, orada bir delik varmış gibi tamamen kapandı.

Yine de, önünde duran varlığa kaşlarını çatmayı ve yoğun bir şekilde incelemeyi başardı.

Vücudu, güç ve zarafetin mükemmel bir birleşimiydi; kasları belirgin ve gergin, ancak tamamen insana ait herhangi bir deriden yoksundu.

Bunun yerine, yüzeyi obsidyen siyahıydı, o kadar derin bir ton ki etrafındaki alevlerin ince mavi ışığını yutuyormuş gibi görünüyordu.

Doku metal gibi, sert ve katıydı, ama daha organik bir şeyin rahatsız edici görünümüne sahipti—et benzeri, ama et değildi.

Kâbus gibi formunun üzerinde ince, beyaz çizgiler vardı, bir makinedeki devreler gibi karmaşık desenler çiziyordu.

Bu çizgiler ritmik bir şekilde pulsatör gibi atıyor, gövdesinin merkezinde birleşerek neredeyse elle tutulur bir enerjiyle vızıldayan mükemmel simetrik bir daire oluşturuyordu.

Varlığın başı saçsız, pürüzsüz ve şıktı, yüzünün keskin açılarının vurgulanmasına neden oluyordu.

Yaratık her açıdan tehditkâr görünüyordu. Bu yaratıkla ilgili üzücü olan şey, sistemin hiçbir şey göstermemesi oldu.

Northern, bu varlığın ne yapabileceğine dair bir tür duyuru veya ona yardımcı olacak bir şey bekliyordu, yetenekleri ve kaydetmesi gereken diğer bilgiler.

Ama kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Ancak, aynı zamanda, Northern bu varlıkla canlı bir bağlantı hissediyordu. Ve bu, onunla klonları arasındaki bağdan daha güçlüydü.

Şu anda, bu yaratığın ne yapabileceğini bilmiyordu, ama isterse bunu bilebileceğini hissediyordu. "Eğer hafızamı daha derinlemesine kazarsam, hatırlamalıyım" gibi ince bir his vardı.

Bu yüzden vurgulamamaya ve bunun yerine…

"Ne kadar iyi yapabileceğini görelim," dedi.

"Hadi... görelim... ne kadar iyi... yapabileceğini..."

Kuzey'in gözleri büyüdü. "Ne halt? Az önce mi konuştu?"

Tam olarak onun söylediği şeyi söyledi. Ancak, konuşması kaba ve çocukça bir şekildeydi. Ama Kuzey duyduğunu biliyordu.

O yaratık az önce konuşmuştu. Dahası, sesi de onunki gibi boğuk bir tınıya sahipti.

Kuzey, kendini zorlayarak ayağa kalkarken ağır bir şekilde inledi. Hala dik durmayı başaramıyordu, yaratığa bir adım daha yaklaşırken eğildi.

Elini kaldırdı ve yaratığa dokundu.

"Hey, evlat," dedi Kuzey, kendini biraz etkilenmiş hissederek.

Bir süre varlığa bakakaldı, bir isim düşünmeye çalıştı. Kuzey, yaratığın doğası ile eski dünyasındaki belirli bir kelime arasında benzer bir şey hatırladı.

Sonra devam etti, "Artık adın Siyah Mamba olacak."

Yaratık, tehditkar gözlerini Northern'a indirdi ve kabaca söyledi,

"Siyah... Mamba."

Northern, kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Evet, anladın. Siyah Mamba. Şimdi, Siyah Mamba, ilk görevinin zamanıdır."

Northern yavaşça yerine geri çekildi ve ellerini çırptı.

Anında, Siyah Mamba Boşluk Sarayı'ndan kayboldu ve çatıya aniden belirdi.

İmparator, bir şeyin peşine düşmek üzere atlamaya hazırlanıyordu, ama bir anda bir saniye donakaldı.

Yüzünü buruşturdu ve yavaşça geri döndü, bu sefer dişlerini sıkarak ve tavrı neredeyse hissedilir bir rahatsızlık havası taşıyarak.

Öncekine kıyasla, rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu.

Onun önünde, ne olduğunu anlayamadığı bir varlık duruyordu. Neydi bu? İnsan mı? Yoksa canavar mı?

Bu, daha önce karşılaştığı herhangi bir insan veya canavardan tamamen farklı hissettiriyordu.

Ve bu adam burada birçok canavarla karşılaştı.

İkisi de sessizce durdu, birbirlerine bakıyorlardı. İlk başta, Siyah Mamba şaşırmış ve ifadesiz görünüyordu.

Sonra, saniyeler geçtikçe, yüz hatlarına yavaşça bir farkındalık ifadesi belirmeye başladı. İlk kez, Siyah Mamba kaşlarını çattı.

İmparatorun yüzündeki o gergin, rahatsız edici gülümseme gibi.

“Sen nesin ve beni kime gönderdin?” diye sordu İmparator, bacağını derin bir dövüş sanatı duruşuna indirerek.

Siyah Mamba kayıtsız durdu, İmparator'u gözlemlerken başını yana eğdi.

Bir anlık sessizlikten sonra, “Siyah Mamba,” diye yanıtladı, hafif bir konuşma bozukluğu ile.

“Ne garip bir takma ad… Ben çok konuşan biri değilim, ama senin için bir istisna yapacağım. Senin ne olduğunu bilmiyorum, ama güçlü bir kişi olduğunu algılıyorum. Ancak, deli gibi bir potansiyele sahip olduğunu söyleyebilirim.”

Derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve devam etti, “Seni öldüreceğim. Eğer şu anda kendini kurtarmak ve benimle yüzleşmeden önce daha fazla zaman kazanmak istiyorsan, gitmene izin vereceğim. Ve bunu sadece bir kez söylüyorum.” Sesi, kelimeleri kadar netti.

Ancak, Siyah Mamba'nın yaptığı tek şey, meraklı bir yavru köpek gibi başını sağa ve sola eğmekti.

İmparator iç çekti, "Sanırım bu senin cevabın." Sonra kayboldu.

Siyah Mamba gözünü bile kırpmadan, İmparator bir yumruğu karnına gömerek, tüm derisinin dalgalanmasına neden oldu. Gücün birikmesi ve yerleşmesi için hafif bir gecikme oldu.

Bunun ardından, çatı plakaları yoğun kuvvet altında parçalandı ve Siyah Mamba yuvarlanarak o yumrukla birlikte havaya fırladı.

Bir sonraki binaya çarptı ve tüm yapı titredi, çatlaklar her tarafına yayıldı.

İmparatorun kaşları daha da çatıldı, dumanlı eline baktı ve mırıldandı,

"Ağrıyor mu...?"

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama garip yaratığın derisine doğrudan yumruk atmak, elini acıttı.

Çok güçlü bir darbe indirdiğinden emindi. Aynı zamanda, ne olduğunu anlamıyordu.

Siyah Mamba'nın çarptığı bina titremeye başladığında, gözlerini ellerinden çevirdi.

İmparator gözlerini kısarak baktı, ama aniden bir şey hızlıca siyah bir çizgi çizince gözleri açıldı, dikkatini çekti.

Black Mamba oradaydı, onun üzerinde, süzülerek yavaşça iniyordu, zarar görmemişti.

İmparatorun bakışı keskinleşti, kasları gerginleşti ve Black Mamba havadan aşağı indi.

Yaratığın bedeninde herhangi bir hasar belirtisi yoktu, onun güçlü darbesinin herhangi bir etki yarattığına dair bir gösterge yoktu.

Bu, sayısız düşmanını çıplak elleriyle devirmiş bir adam olan İmparatoru şaşırttı.

Bir an için, zaman sanki uzadı, ikisi sessiz bir karşı karşıya dururken, etraflarındaki gece yaklaşan bir şiddet havasıyla doluydu.

İmparatorun kaşları, Black Mamba'nın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken yoğunlaşma ile çatıldı.

Ama bu yaratıkta rahatsız edici bir öngörülemezlik vardı.

Obsidyen derisindeki karmaşık beyaz çizgiler ritmik bir enerjiyle pulsatör gibi atıyordu ve göğsündeki daire, bilinmeyen bir kaynaktan güç çekiyormuş gibi senkronize bir şekilde atıyordu.

Sonra, aniden, Black Mamba hareket etti.

Yaratığın hızı hayal edilemezdi, gecenin karanlığına karşı bir siyah bulanıklık.

İmparator, hareketi kaydetmek için neredeyse hiç zamanı olmadan, demir kadar sert bir yumruğun yanına vurduğunu hissetti.

Darbenin etkisi, şehrin temellerini sarsacak kadar güçlü bir şekilde havada yankılanan bir gök gürültüsü gibiydi.

İmparatorun gözleri, vücudundan geçen acıyla birlikte şok içinde büyüdü. Geriledi, dudaklarında kötü bir gülümseme belirdi.

Toparlanması için bir an bile verilmedi. Siyah Mamba acımasızdı, saldırıyı hızlı darbelerle sürdürüyordu, ancak İmparator, saldırılarını bir el ile doğru bir şekilde engelliyordu.

Siyah Mamba'nın yumrukları isabet etmeden önce, İmparatorun savunması zaten yerindeydi.

Her darbe kesin, hesaplanmış ve yalnızca insan sınırlamalarıyla bağlı olmayan bir şeyin başarabileceği türden bir verimlilikle gerçekleştiriliyordu.

Yine de her darbenin arkasında vahşi, ilkel bir enerji vardı, sanki yaratık kendi gücünü test ediyor, potansiyelini gerçek zamanlı olarak keşfediyordu.

Ancak evet, tüm darbeler—ne kadar hızlı, güçlü veya hassas olursa olsun—İmparatorun acımasız savunmasıyla karşılandı.

Saldırı devam ederken, İmparatorun gülümsemesi genişledi, gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi.

Sayısız rakiple karşılaştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Gerçek bir meydan okumanın heyecanı, damarlarında dolaşarak uzun zamandır uykuda olan bir ateşi ateşledi.

Bir anda duruşunu değiştiren İmparator, karşı saldırısını başlattı.

O, yumruğunu sarmalanmış bir yılan gibi fırlatarak, Siyah Mamba'nın karın bölgesine nişan aldı.

Yaratık kıvrıldı, darbeden kıl payı kaçtı, ama İmparator'un diğer eli zaten harekete geçmişti.

O, Siyah Mamba'nın çenesine çarptı, etki havada yankılandı.

Siyah Mamba geri savruldu, başı yana döndü, ama çatıdan kaymadan önce kendini toparlamayı başardı.

Bir an için sersemlemiş gibi göründü, ama sonra gözleri İmparator'a yeniden yoğun bir şekilde kilitlendi.

Vücudu üzerindeki beyaz çizgiler daha parlak bir şekilde parladı ve keskin kenarlar oluşturacak şekilde değişmeye başladı, zigzag desenine benzer bir şekil aldı.

Siyah Mamba'nın gövdesinin ortasındaki daire, bir yıldırım şekline dönüştü.

Birden, Siyah Mamba ileri atıldı, kolu imkansız bir şekilde uzadı.

İmparatorun gözleri şaşkınlıkla büyüdü, neredeyse uzamış uzvun altına eğilmeyi başardı.

Başının üzerinden geçerken havanın akışını hissetti, yaratığın eli saçlarına dokundu.

Anı değerlendiren İmparator, yukarı doğru fırladı ve omzunu Siyah Mamba'nın göğsüne doğru itti.

Yaratık acı içinde hırladı, bedeni anormal bir açıyla geriye doğru büküldü.

Ancak düşmek yerine, momentumunu kullanarak İmparator'un başının üzerinden takla attı ve arkasında zarifçe indi.

İmparator döndü, yumruğu zaten hareket halindeydi ama Siyah Mamba hazırdı.

İmparator'un bileğini yakaladı, tutuşu çelik gibi sertti.

Bir an için, güç mücadelesinde kilitlendiler, hiçbiri geri adım atmaya istekli değildi.

Çevrelerindeki hava enerjiyle çatırdadı, atmosferin kendisi sanki bükülüp dönüyordu.

Bir çığlıkla İmparator serbest kaldı ve aynı anda Siyah Mamba'nın karın bölgesine yıkıcı bir tekme attı.

Yaratık geriye doğru fırladı ve yakındaki bir binanın duvarından çarparak geçti.

Yıkıntılar yağmur gibi yağdı, toz ve beton havayı doldurdu.

Bir an için her şey durdu. İmparator, gözlerini duvardaki delikten ayırmadan duruyordu.

Sonra, karanlıktan düşük, gürültülü bir ses yükseldi.

Başlangıçta yumuşak, neredeyse algılanamazdı, ama hızla ses ve yoğunluk kazandı.

Siyah Mamba, molozların arasından fırladı, bedeni şimdi dönen, mürekkep gibi bir karanlıkla kaplıydı.

Derisindeki beyaz çizgiler parladı ve sonra…

Vuu

İmkan dışı bir hızla hareket etti, göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

İmparator, Siyah Mamba üzerindeyken kendini savunmak için kollarını kaldıracak kadar bile zaman bulamadı.

Onun yumrukları bulanık bir hızdaydı, fizik kurallarını hiçe sayarcasına bir güçle vuruyordu.

Her darbe, İmparatorun bedeninde şok dalgaları gönderdi, kemiklerini parçalama tehdidinde bulundu.

Sonunda, son bir darbe İmparatoru çatının üzerinden fırlatıp yere çarptı—ama ayaklarının üstüne indi.

İmparator başını sağa ve sonra sola eğdi, sıkı sıkıya kapattığı yumruklarını serbest bıraktı, onları katlayıp açarak eklemlerindeki gerginliği hafifletmek için birkaç kez bu hareketi tekrarladı.

Sonra gözlerini Black Mamba'ya sabitledi, o da aşağı doğru süzülüyordu.

Diğer tüm soylular, bölgeden mümkün olan en hızlı ve en uzak şekilde kaçmaları gerektiğini söylemeye gerek kalmadan anladılar.

Black Mamba yumuşak bir şekilde yere indi ve şimdi kan kırmızısı bir aurayla taşan İmparator'a doğru yavaşça yürümeye başladı.

Ateş gibi bir görünümü vardı ama hiçbir özelliği yoktu; ateş gibi yanan temiz su gibiydi.

Ve atmosferi ince bir şekilde değiştirdi.

Başlangıçta fark edilmezdi, ama aniden soylulara yardım etmek için toplanan bazı askerler, dört yüz metreden fazla uzakta olmalarına rağmen, çökme belirtileri göstermeye başladılar.

Usta, Bilgeler ve Bilgelerin olduğu daha yaşlı soylular da aynı şekilde hissettiler, ancak alt rütbelere verdiği zarara dayanacak ruh kapasitesine ve zihinsel dayanıklılığa sahiptiler.

Ancak bu, üzerlerinde baskının daha kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Aslında, İmparator'un yüz metre içinde baskının ne kadar acımasız ve yıkıcı olacağını merak etmeden edemediler.

İmparator, havanın kuruması nedeniyle duraklayan Siyah Mamba'ya yoğun bir şekilde baktı. Ortam sıcak ve buharlaşan bir his veriyordu.

“Sana geri çekilmen için bolca fırsat verdim, ama yine de muhteşem hayatını feda etmeyi seçtin. Ne kadar aptalsın,” diye inledi İmparator, sesi kötülükle doluydu.

Kuzey, Boşluğun kollarında oturuyordu, her şeyin gelişimini hissediyordu. Olan biteni doğrudan görmüyordu, ama Siyah Mamba'nın yaşadığı şeyleri hafızasında kaydeden bir his vardı.

Bu yüzden o anda Siyah Mamba'nın bedenine sızan korkuyu hissedebiliyordu.

Yaratık donmuş halde duruyordu, derin bir aşağılık duygusuyla titriyordu.

O an, İmparator'a yaklaşmadan, ikisi arasındaki güç farkını fark etmiş gibiydi.

Ve Northern aynı farkındalığı hissedebiliyordu.

Siyah Mamba'nın harika bir yeteneği vardı—uyum sağlama yeteneği. Northern, vücudundaki çizgilerin değiştiği an bunu anladı ve hızı inanılmaz bir şekilde arttı.

Bu yaratık, ona atılan her şeye uyum sağlamak için şekillendirilmiş bir bedene sahipti, belki de onu aşacak kadar. Ancak, bu bir yeni doğmuş bebek gibiydi.

Büyümek ve evrim geçirmek için zamana ihtiyacı vardı. Northern, canavarı Luinngard İmparatoru ile, o zamanın bir Paragon'u ile savaş alanına atarak olağanüstü bir şey ummuyordu.

Öncelikle zaman kazanmak istiyordu; ikincisi, İmparatorun gerçekten neler yapabileceğini görmek istiyordu.

Ancak, tüm bunlar önemli olmayabilir çünkü İmparator, Northern'ın ciddi bir dövüşe başladıklarını düşündüğü sırada Siyah Mamba ile oynuyordu.

İmparatorun uyguladığı baskı, daha önce yaptığı her şeyin muhtemelen çocuk oyuncağı olduğunu ima ediyordu.

Siyah Mamba, Northern müdahale etmezse muhtemelen bu durumu atlatamayacaktı.

Ancak...

Yarık yanına baktı. Bir tarafı açıktı; diğer taraf kapalıydı. Dikiş süreci yarı yoldan geçmişti.

Ve çok yakında tamamen iyileşeceğinden emindi, ancak dayanıklılığı hakkında aynı şeyi söyleyemezdi.

Kaos İpliğinin çalışmasını sürdürmek için şu anda onu harcıyordu.

Onda aşılmaz bir Boşluk Özelliği vardı; ancak, dayanıklılığı pek de tatmin edici değildi.

Kuzey, ne olacağını beklerken yavaş ve ağır bir şekilde nefes aldı ve bunu durdurmanın bir yolunu düşündü.

'Tüm ruhumu ve Boşluk çağrılarımı mı göndermeliyim...?'

Olamayacak olmasının yanı sıra, Kuzey bunun hiçbir fark yaratacağını düşünmüyordu.

Baskıyı hissedebiliyordu, yüzey dünyasında olmamasına rağmen tehditini hissetti. Başının küçüldüğünü hissetti.

Düşük rütbeli canavarlar muhtemelen bunun altında ölecekti.

'Sadece ruh özünün varlığıyla bir canavarı öldürmek mi? Kahretsin, bir Paragon'un gücünü gerçekten hafife aldım,' diye düşündü Kuzey.

Her zaman onların tüm sürükleyicilerden, hatta bir Yükselen'den farklı bir düzlemde var olduklarını duymuştu. Ama buna gerçekten inanmadı.

Çünkü Afkon bir Yükselen'di ve Raven, bir Bilge, hayatta geri dönmüştü.

Ruh rütbelerinin muhtemelen Ul'un kaygan temsilleri olduğunu neredeyse düşünmüştü.

Ancak bir Paragon onu dehşete düşürdü.

Yüzeyde, İmparatoru çevreleyen alev alev kırmızı aura aniden kayboldu. O anda, dünya donmuş gibi hissettiriyordu, sonra alev geri döndü.

Ancak, sadece ayaklarını kaplıyordu, dizlerine kadar, rüzgarda sallanan yırtık bir bez gibi deli gibi esiyordu.

İmparatorun fildişi rengi cildi kararmıştı, sanki alevler tarafından şiddetle yakıldıktan sonra bir bedenin kalıntıları gibi. Karanlık, vücudunun her tarafına yayılmamıştı, bunun yerine burada ve orada lekeler halinde yayılmıştı.

Bir adım öne attı ve hemen ayakları yere yandı, yeri erimiş magma haline getirerek yavaşça daha derinlere doğru aşındırdı.

İmparator, alevli bacaklarını magmadan çıkardı; kaynayıp taşmasına rağmen, bacağı etkilenmedi.

Aldığı bir sonraki adım da aynıydı. Ve böyle devam ederek, erimiş magma izleri bırakarak yürümeye devam etti.

Siyah Mamba, İmparator önüne gelene kadar donmuş halde durdu.

İmparatorun gücü ve korkusuyla o kadar etkilenmişti ki, ne zaman zonkladığını bilmiyordu.

Gözleri varlığının farkına yeniden vardığında, şokla açıldı.

İmparator, sert ve gülümsemelerle dolu bir yüzle, aşağıdan bir tekme savurarak yaratığın kafasına çarptı.

Bir mide bulandırıcı, kemik kırıcı ses havada yankılandı, Black Mamba'nın boynu kırıldı. O pozisyonda sallandıktan sonra yere çakıldı.

İmparator, yüzünde belirgin bir gülümseme ile, bacağını yukarı kaldırdı ve yere indirdi. Ama bacağı yere inmeden mikro saniyeler önce havada siyah bir bulanıklık uçtu ve yerin tamamını yok ederken büyük taş parçalarını havaya fırlattı.

Black Mamba yere düştü, yuvarlanarak ve dengesiz bir şekilde uzaklaştı, o saldırıdan kaçmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Yaratığın hayatta kalma içgüdüsü muhtemelen devreye girdi ve o saldırıyı önlemezse muhtemelen öleceğini fark etti.

Ve aynı anda, Sınırsız Boşluk içinde, benzer bir farkındalık Northern'ı da vurdu.

Hızla yükselen göğsüne dokundu, solgun yüzünden ter damlaları süzüldü, gözleri yere donmuştu.

Bir Paragon ile karşılaşmayı hayatta kalmanın bir yolu yoktu, kesinlikle yoktu.

İmparator ile adil bir şekilde savaşmaya karar verirse, ölecekti.

Bu kesin.

Bu yüzden onunla savaşmayacaktı.

'Eh, onunla savaşmayı hiç düşünmüyordum. Adam birdenbire ortaya çıktı ve içime bir delik açtı!' Northern bunu düşündüğünde hayal kırıklığına uğradı.

Nasıl karşılık vermemiş olabilir? Bir yumrukla neredeyse yaşam destek ünitesinde!

Geri yaslandı ve düşündü, 'Eh, onunla savaşmak zorunda değilim. Ona ben kız kardeşinin oğluyum diyebilirim ve beni yaşatması gerektiğini söyleyebilirim. Raven ile yüzleşmesi gereken kişi.'

Northern bu düşünceyle huzur içindeydi. Aynı zamanda, sezgisi ona şunu söylüyordu, bu yüzden oldukça çatışma içindeydi...

Rughsbourgh'un Stelia'daki yarıklarla oynamasıyla ilgili ne tür bir plan varsa, Luinngard İmparatoru kesinlikle bunun bir parçasıydı.

İmparatorun ayakları acımasızca alevlenmeye devam etti, Black Mamba'ya her adım attığında yerin derinliklerine kadar yakıyordu.

Black Mamba, sefil bir dilenci gibi yerde biraz çabalayarak ayağa kalkmaya çalıştı, ama hareketleri korkuyla dolu bir aceleyle işaretlenmişti.

Yavaşça ayağa kalkmayı başardığında, yaratık İmparatorun kötü niyetli ifadesine odaklanarak geri geri gitti.

O gözlerde merhamet zerresi yoktu. O anda, Black Mamba gerçek korkunun ne olduğunu öğrendi.

Vücudu dondu ve yoğun baskı altında küçüldü, aklında bunun üstesinden gelemeyeceğini kaydetti.

Ancak, yaratığın tepkisi beklenmedikti. Ruhunun derinliklerinde yankılanan korkuya boyun eğmek yerine, yaratık yavaşça sırtını dikleştirip İmparator'un gözlerine dik dik baktı.

Bu sadece bir bakış değildi; bu, İmparator'un uyguladığı aynı kötü niyetli bakıştı. Her iki bakışta da uğursuz bir benzerlik vardı.

İmparator kendisi bunu anlayabiliyordu, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Önünde duran bu yaratığın, onun yakıcı baskısı altında durma kararlılığını kazanıp kazanmadığı önemli değildi; şu anda var olan tek bir kesinlik vardı.

: Ölüm—Siyah Mamba'nın.

Aniden, İmparator'un gözleri büyüdü, ardından kaşları çatıldı ve yavaşça "Nasıl?" diye mırıldandı.

Siyah Mamba'nın ayakları, İmparator'un kanlı bakışını yansıttıktan sonra, karanlık alevlerle alevlendi, neredeyse İmparator'un alevleri kadar korkutucuydu.

Alevler yoğunlaştı ve zemini yakmaya başladı, ancak erimiş magma, İmparator'un kavurucu bacaklarının bıraktığı izler kadar belirgin değildi.

İmparator gözlerini biraz kısarak, zamanın durduğu ve hareket için alan açtığı bir an yaşadı; İmparator bir adım daha attı.

Tek bir adım gibi görünen şey, kan kırmızısı bir aurayla patlayan bir bulanıklığa dönüştü.

O noktada hareket etmeye hazırlanan Siyah Mamba aniden donakaldı, yüzü solgun ve gözleri titriyordu.

O anda, yeni bir şey öğrendi - acı.

Yaratık bunun nasıl olduğunu hiç anlamadı. Vücudu muhtemelen son derece sert ve şekil alabilir şekilde yaratılmıştı.

Şekil alabilirlik, savunma oranının saldırının gücüne orantılı olabileceği anlamında. Yaratık bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve ilk karşılaşmalarında saldırıları engellemeye pek de önem vermiyordu.

Ancak işler ciddileşince ve korku ruhunun boşluğuna girmeye başladığında, saldırıdan kaçmak için aceleci kararlar almaya başladı, yüz yüze almak yerine kaçmayı tercih etti.

Bu, İmparator'un bir mucize gerçekleştirdiği andan önce yapmak istediği şeydi: gerçekten hareket etmeden önce hareket etmek.

İmparator, kan görmediği için kaşlarını çattı.

"Tahmin ettiğim gibi, sen garip bir varlıksın..." dedi, ardından ekledi, "Eh, bunun bir önemi yok. Beni dinlemeliydin. Zirveye ulaştığında savaşmayı çok isterdim."

Başını salladı ve acı bir şekilde diliyle tıkladı, "Hayatını heba ettin."

Elini yaratığın bedeninden çekti, parmaklarını açtı ve ileriye doğru hamle yaptı. Saldırısının ortasında durdu ve garip bir şekilde hafif bir kaş çatma ile elini geri çekti.

Bacaklarındaki alev azaldı, vücudunun etrafındaki karanlık lekeler de öyle - yere değmeden önce havaya döküldü ve parçalandı.

Başını yarı döndürerek arkasındaki kişiyi net bir şekilde görmek için dişlerini sıkarak neredeyse grimasa dönüştü.

“Sen… Sen ölmedin.”

Kuzey, ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı, “Beni öldürmek için tek bir yumruk yeterli olmaz, benim gibi dayanıklı bir hayatta kalmacıyı öldürmek için daha fazlası gerekir.”

“Ho ho?” İmparator eğlenmiş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi, Kara Mamba'dan Kuzey'e dönerken biraz değişti.

“O yumruğun karnına girmesi gerekirdi, eğer bir şey olsaydı…” duraksadı ve baştan aşağı karanlık metal zırh giymiş olan Kuzey'i inceledi.

İmparatora göre, Kuzey tamamen iyi görünüyordu, sanki hiç darbe almamış gibiydi.

Beyaz saçlı çocuk, kendini mümkün olduğunca ulaşılabilir kılmak için elini kaldırdı ve hızlıca, “Ben senin düşmanın değilim, seninle savaşmak da istemiyorum.” dedi.

İmparatorun ifadesi, Kuzey'in barış ilanına rağmen bir milim bile değişmedi.

Bunun yerine, Kara Mamba'ya bir göz attı ve sonra tekrar Kuzey'e odaklanarak, “Bu… şeyle olan ilişkin nedir?” diye sordu.

Kuzey, karnında büyük bir delik olan Kara Mamba'ya baktı.

‘Kahretsin, benim çocuğuma çok zarar verdi…’ İmparatora yanıt verirken düşüncelerini belli etmeden mantıklı bir ifade takılmaya çalıştı.

Onu benim uşağım olarak adlandırmazdım, ama yetenek yeteneğim sayesinde yapabildiğim bir şey gibi.

Beni bir aptal mı sanıyorsun? Yetenek yeteneği mi? Senin bile bir ruh çekirdeğin yok. Mucizevi bir şekilde, diğer tüm Drifterlar gibi ruh rütbende ilerliyorsun, ama sen sadece boş bir kabuksun.

Onun ifadesi, Northern'ın yüz ifadesinin hemen değişmesine neden oldu. Northern'ın yüzünde karamsar bir kaş çatma belirdi.

Böyle sözler, en sade halleriyle, kalbini delip geçen mızraklar gibiydi.

Northern aslında diğer insanlardan farklı olduğunu unutmuştu. Sistem olmasaydı, şu anda bile güçleri olmayacaktı.

Uyandığında, ruh çekirdeği yoktu ve dolayısıyla yeteneği de yoktu.

Ama sistem geldi, babasının yeteneğini tesadüfen emdi ve yolculuğu oradan başladı.

Ruh çekirdeği olan her bir Drifter ile karşılaştırıldığında sınırsız potansiyele sahip olduğu gerçeği varken, güçsüz bir hiç gibi hissetmek için hiçbir nedeni yoktu.

Şu anda zayıf olabilir, ama denemeden bile, dünyanın zirvesinde durması kaçınılmazdı.

Northern'ın kaşları ciddi bir şekilde çatılmıştı; İmparatorun ağzından çıkan ifade o kadar küçümseyiciydi.

Açıkça, bu adam-canavar ona tepeden bakıyordu.

Ve başına gelen her şeyden, çektiği acılardan ve bu noktaya ulaşmak için katlandıklarından sonra, Northern bir daha asla küçümsenmek istemediğini düşündü.

Gözlerinin görebildiği tek şeye baktı.

'Ateş tipi yeteneklere gerçekten ilgi duymuyordum, ama onun yeteneğinde bir benzersizlik var gibi görünüyor. Ayrıca, bir Paragon'un yeteneği kesinlikle çok tatlı olmalı.'

Northern dudaklarını yaladı.

'Onun kıçını tekmeleyemeyebilirim ama kendi yeteneğini kullanarak, ona boş biri olmadığımı göstereceğim.'

[Yetenek kopyalamak ister misin, Nsair'in Külleri (S-rank) için 2,000 yetenek parçası?]

Northern aslında sadece bir yetenek için bu kadar harcamak istemediğini düşündü. Çeşitlendirmek, sahip olduğu yetenek parçalarını farklı yetenekleri kopyalamak için paylaşmak istiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, belirli bir kişinin yeteneğine bakıyordu, Kule Bilgini.

O adamın çektiği o engel şeyi—Northern bunu beğendi.

Ama onu kopyalayacak zihinsel durumda değildi. Doğum annesini yeni görmüştü ve sistemin kopyalamak için bir bildirim verip vermediğinden bile emin değildi. Emin değildi.

Ama şimdi düşündüğünde, gerçekten bunu ve Kule Bilgelerin yapabileceği daha birçok şeyi istiyordu.

Fakat şu anda, bunların hiçbiri pek önemli değildi çünkü bu adamın burada söylediklerini yedirecekti.

İkisi de birbirlerinin karşısında duruyordu. Aynı anda, etraflarında birkaç şey oluyordu.

İki prens köşeden izliyordu, tam olarak ne olduğunu gözlemliyordu.

Raven çoktan gitmişti, limanın harabe kollarında kaybolmuşken, Annette ve diğerleri de limana doğru düşüyordu.

Duvara yaklaştıkça, askerler şehirlerini savunmak için etraflarında toplanmaya başladı.

Ancak onların ince ve keskin kılıçları, Drifterların vahşi doğada yaşadığı vahşet ve acımasızlıkla başa çıkamazdı.

Vahşi çığlıklar ve kaba çabalarla, kayıtsız bir şekilde ileri atıldılar, askerlerin arasından geçerek gemilere ulaşmaya çalıştılar, yüzleri delilik ve umutsuzlukla doluydu.

Bu grup için, bu ya da hiçbiri yoktu.

Guillever, sarayın duvarının üzerinde duruyordu, elinde dürbün vardı. Dürbünle gözlerini ayarlayarak İmparatorun neden çırpınmayı durdurduğunu tam olarak görmek istedi.

Ve oradaydı—Kuzey İmparator'un önünde duruyordu.

Hemen, dürbün ellerinden düştü ve gözleri şokla büyüdü.

“Deli mi? İmparatorun önünde böyle mi duruyor? Ölüm isteği mi var?” O kadar şaşırmıştı ki, düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini bilmiyordu.

Kaşlarını çattı ve duvardan atladı.

Saray duvarı, ana imparatorluk duvarının yarısı kadar yüksekti, yine de Guillever kendini serbest düşüşe bıraktı. Tam yere değmek üzereyken, bedeni aniden durdu.

Bir saniye sonra, yere indi ve bir yıldırım gibi ileri fırladı.

Gahalad, Luinngard III, Kuzey'in önünde boş bir ifadeyle duruyordu. Gözlerinden hiçbir duygu okunamıyordu.

Kuzey, onun korkutucu varlığına muazzam bir güvenle karşılık verdi; orada bulunan herkes onu kibirli olarak nitelendirirdi.

Ne yaptığını bilmiyordu. İmparator bir Paragon, ruh rütbesi yok olma seviyesine ulaşmış bir Drifter'dır—modern terimlerle, zirve varoluştu.

En azından, gerçek zirveye en yakın güçlerin bir tezahürüydüler. İlerlemede büyük bir duvara çarpmış olmaları, bu beyaz saçlı çocuğu yerinde durduracak kadar güçlü olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Onların etrafındaki hava sessizdi; gece zirveye ulaşıyordu. Ancak, ay ışığı gökyüzüne muhteşem bir parlaklık yayıyordu, bu da geceyi sokaklarda gezinmek ve selin neden olduğu yıkımı görmek için yeterince aydınlık hale getiriyordu.

İmparatorun yaptığı açıklama hala Northern'ı rahatsız ediyordu; o zamandan beri aralarında hiçbir söz alışverişi olmamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse, daha derin düşündüğünde, o da rahatsızdı. Çok rahatsızdı.

"Kahrolası imparatorluğunu kurtardığımı biliyorsun, değil mi?"

Onun gibi küçük görünen bir çocuktan böyle bir tonla gelince, İmparator karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

"Görünüşe göre hiç terbiye öğrenmemişsin. Özellikle bir monarkın önünde durduğunda."

"Eğer bana eğilmemi istiyorsan, bunun için şimdi biraz geç olduğunu düşünmüyor musun? Karnıma bir delik açtın ve şimdi beni dikkatsiz, zayıf bir serseri olarak adlandırıyorsun. Terbiyeyi umursamıyorum."

Northern'ın tonu, özür dilemeden saygısızlıkla doluydu.

İmparator kaşlarını çattı, ama sabrı sona ermek üzereydi. Şakaklarında damarlar kabarıyordu ve çenesi sertleşiyordu.

Hiç kimse bir çocuktan böyle bir saygısızlığı hafife almazdı, özellikle de İmparator değil!

Yer sarsıldı ve İmparator kayboldu, Northern'a doğru roketin itiş gücü gibi arkasından alevler saçarak hızla ilerledi. Yumruğu, hedefine doğru fırlarken havayı yırtıyormuş gibi görünüyordu.

Northern'ın muhteşem gözleri önünde, tüm bunlar yavaşlatılmış bir hareketler serisine dönüştü; İmparator'un hızından etkilenmedi.

Aslında, oldukça şaşırmıştı.

'Onu fazla mı abarttım? Bu onun yapabileceği en iyisi ise hayal kırıklığına uğrayacağım.'

Northern, İmparator'un yumruğunun içinden kolayca manevra yaptı, başını kenara eğerek. Kaos ayak hareketleriyle, düşecek gibi görünüyordu.

Fakat sadece vücudunu çevirip diğer tarafa yuvarlandı. İmparator, Northern'ın çaresiz son dakika manevrası nedeniyle düşeceğinden emindi—herkes böyle görürdü.

Fakat şaşırtıcı bir şekilde, Northern onu geçerek arkasında belirdi.

Aynı anda, Northern'ın gözleri, İmparator'un yumruğunun havaya çarpmasıyla çevreyi sarsan etkiyle genişledi, yerin ileriye doğru fırlatılan güçle yerle bir olmasına neden oldu.

Refleks olarak, İmparator döndü, bedeni özünde alev alıyordu. Northern, İmparator'un alanından kayboldu ve aniden uzakta belirdi.

Gözleri, az önce tanık olduğu ateş gücünün canlı şokunu hala taşıyordu.

'Deli, çılgın!' Northern'ın zihni çığlık attı.

İlk kez olduğunda bunu görme şansı olmamıştı. Şimdi görebildiğinde, bir Paragon'un gücünü ne kadar hafife aldığını gerçekten fark etti.

Tabii ki, o sadece orada düşünmüyordu. Northern'ın ayakları mavi bir alevle yanıyordu, bu anında İmparator'un yüzünde genişleyen gözler yarattı.

Northern'ın yeteneği ile onun arasında belirgin bir benzerlik vardı. İmparator, her kas lifinde bunu hissedebiliyordu—bu onun yeteneğiydi.

Northern gülümsedi ve ileri fırladı. İmparator, ona güçlü bir blokla karşılık verdi. Northern'ın tekmesinin kollarını çaprazlamasıyla yere çarpması, zeminin ağır bir şekilde sarsılmasına neden oldu; etrafında çatlaklar bir saniye boyunca yayıldı.

Birbirlerine alan vermeden devam ettiler. Her bir darbeleri o kadar güçlüydü ki, etki gücünün zemini parçalıyor gibi görünüyordu.

Her atılan saldırıyla birlikte felaket gibi, yüksek sesler havaya yankılandı. İkisi de hızlıydı—öyle hızlıydı ki, soylular arasındaki Savantlar ve Bilgeler bile ne olduğunu tam olarak göremedi.

Gördükleri tek şey, birbirinin etrafında dönen kırmızı ve mavi alev benzeri izlerdi; etrafa saçılan kıvılcımlar ve aralıklı titremelerle.

O kadar ki, Kule Bilgesi donakaldı, gözleri inançsızlıkla titriyordu.

'O, Lady Henai'nin oğlu mu? Böyle bir çocuk İmparator ile nasıl böyle savaşabiliyor?'

Guillever büyülenmişti, son derece etkilenmişti ama aynı zamanda endişeliydi. 'Savaş ne kadar uzun sürerse, Henai'nin çocuğu için o kadar tehlikeli olacak.'

Guilever dişlerini sıktı, 'Bir şekilde müdahale etmem gerekiyor.'

O, binanın tepe noktasından başını kaldırdı ve selin birçok yapıya verdiği zarar sayesinde, limanı kendi noktasından görmek oldukça kolaydı.

Birçok gemi devrilmişti, ama üç tanesi hala denizin dev canavarları gibi gururlu bir şekilde ayakta duruyordu.

Gözleri, birçok yırtık elbiseli insanın askerlerin sıralarını acımasızca yarıp geçtiği yola doğru kaydı.

Her şey dağınıktı; sel, çoğu sivil ve şövalyeye büyük zarar vermişti. Birçok kişi soylu bölgede bulunuyordu. O insanları durdurmaya çalışanların morali dipteydi.

Muhtemelen neyi korumak için bu kadar savaştıklarını bile bilmiyorlardı.

Hafif ama öfkeli bir şekilde homurdandı ve tekrar etrafa bakındı.

Şu anki duruma bir şeyler yapması gereken, babalarına İmparatorluk'ta düzen ve organizasyon getirmelerine yardım etmesi gereken prensler, gizlice izliyor ve muhtemelen babalarına saldırmak için bir fırsat bekliyorlardı.

Bir ülkeyle ilgili yanlış gidebilecek her şey bir gecede oldu. Sinir, kanında kaynadı ve onu öfkelendirdi.

“Birbirlerini suçlayıp babalarına karşı komplo kurmaktan başka bir şey yapmadıklarında, ne işe yarıyorlar? Korkak fareler. Liderlik yapmaya uygun değiller,” diye mırıldandı.

Ama Guilever, onların neden bu kadar sabırsız ve aptal olduklarını da biliyordu. İmparator bir Paragon'du, onlardan bile daha genç görünüyordu.

Eğer dikkat edilmezse, tahta ulaşamazlar ve bu doğal olarak torunlarına geçer.

İkisi de bir ulusu yönetmenin ne anlama geldiğini asla anlayamayacakları korkusunu taşıyordu—İmparator olamayan prensler.

Ancak, bu korku onları tamamen kör etmişti.

‘Çok üzücü, bu ulusta görebilen tek kişi benim,’ Guilever pişmanlıkla diliyle tısladı ve dikkatini Northern ve İmparator'a geri getirdi.

Bir Paragon'a karşı Northern'ın ne kadar direndiğine hayret etmeden edemedi.

Gözlerinde bir gülümseme belirdi, ‘Ne kadar kötü bir adam olursa olsun, Reimgard kanı sonuçta Reimgard kanıdır, bu sahte kanlı pisliklerle karşılaştırılamaz.’

Hava, iki savaşçının yaydığı saf güçle çatırdadı.

Kuzey'in mavi alevleri etrafında dans ederken, İmparator'un özü bir kızıl cehennem gibi alevleniyordu. Baş döndüren bir hızla hareket ettiler, şekilleri renkli izlere bulanıyordu.

Her biri yer sarsıcı bir çarpışma ile karşılaştıkça, her darbe yerin derinliklerine titreşimler gönderiyordu.

Kuzey, İmparator'un katı bloklarıyla karşılaştığı o yıldırım hızındaki tekmelere devam etti. Değiş tokuşlarının gücü, toprağa derin yarıklar açıyordu.

Birden, Kuzey bir fırsat gördü ve ileri atıldı, bacağı yıkıcı bir savurma ile fırladı.

İmparator'un gözleri büyüdü, ama refleksleri yıldırım hızındaydı. Havaya sıçradı, bedeni zarafet ve hassasiyetle dönerken, saldırıyı sadece birkaç santimle atlattı.

Kuzey durmadı, saldırısı amansızdı. İmparator'u takip etti, hareketleri mavi ve siyah bir bulanıklık içinde bir dizi darbe serbest bıraktı.

İmparator, her blokla birlikte özü daha da parlayarak karşılayıp kaçtı, ama Kuzey'in hızı ve şiddeti onu savunmada tutuyordu.

Kuzey'in üstünlük sağladığını düşündüğü anda, İmparator'un ifadesi değişti.

Gözlerinin köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi ve bir sonraki anda, gözden kayboldu, Kuzey'in arkasında yeniden belirdi ve yumruğu zaten sırtına doğru fırlıyordu, tüm hareketleri kızıl özün bir izini bırakıyordu.

'Aman Tanrım! Tabii ki!' Northern'ın gözleri büyüdü, ama panik yapmadı.

Topuklarının üzerinde döndü, kendi yumruğu İmparator'un yumruğuyla çarpışarak etraflarındaki havayı sarsan devasa bir çarpışma yarattı.

Zemin titredi, çatlaklar dışa doğru yayılırken iki titan hızla yumruklaşıyordu.

Mücadele bir hareket bulanıklığıydı, her darbe dağların ağırlığını taşıyordu.

Northern'ın çevikliği ile İmparator'un ham gücü eşit seviyedeydi, hiçbiri belirleyici bir avantaj elde edemedi.

Bu, iradelerin savaşıydı, diğerini kaçınılmaz kırılma noktasına kadar itebilecek olanın testi.

İmparator'un gözleri kısıldı ve Northern, havanın dokusunda bir değişim hissetti.

İmparator'un özü yoğunlaşıyor, saf, yıkıcı bir gücün tekilliğine birleşiyordu.

Northern kendini hazırladı, çünkü gelecek olanın belirleyici bir darbe olacağını biliyordu.

İmparator aniden başını geri çekti, havayı içine çekti ve sonra kükredi.

Ancak o kükreme, yolundaki her şeyi saran bir ateş dalgası yaratan yıkıcı bir alev patlamasıyla birlikte geldi.

Bu alev o kadar yoğundu ki, hemen katı kayaları erimiş lav haline dönüştürmeye başladı.

Tüm alan, acımasızca sıcak alevlerin sıcak parıltısıyla aydınlatıldı. Soylular, hepsini savuracak olan sıcak bir kar fırtınasının tehditkar etkisini hissettiler.

Hatta Guillever bile saldırıdan korunmak için bir bariyer kullanmak zorunda kaldı. Bu delilik ve çılgınlıktı. Olayı izlerken yüzü soldu.

Üzerinde durduğu bina, merhametsiz bir şekilde güçlü rüzgarın saldırısına uğrayarak, muazzam yapıyı acımasızca aşağı çekiyordu.

Ancak, Guilever etkilenmedi. Başlangıçta, bu durumun Northern için kesin bir son olduğunu düşündü. Sonra, daralmış bir ifadeyle daha dikkatli baktı.

Alevler her tarafından onu sarmıştı, bu yüzden Northern'ın canlı canlı yanmakta olduğunu düşünmüştü.

Fakat sadece bir anlık bakış, alevlerin içinde kayıtsız bir şekilde duran beyaz saçlı çocuğu görme fırsatını verdi.

Yüzü ve saçları şimdi acımasız bir kaskla kaplıydı, ona daha da şeytani bir varlık kazandırıyordu; sırtında dans eden siyah gölgeli bir pelerin vardı.

İçinden sessizce haykırmadan edemedi, "Sen… nesin?"

Alevler tarafından dokunulmamasına rağmen, Limitsiz Boşluğun Boşluk gücü sayesinde Northern hala sıcaklığı hissediyordu.

Giydiği zırh nedeniyle, Gece Korkusu zırhının soğuğa karşı dayanıklı olduğunu, ancak ısıya karşı inanılmaz derecede zayıf olduğunu gözlemlemişti.

İyi bir savunma sergilemesine rağmen, ter içinde kalmıştı.

Alevler, sanki önünde bir hava duvarı varmış gibi, onun önünde durdu. Önündeki zemin, kaynayan erimiş taş havuzuna dönüşmüştü.

Gözlerini kısarak küçük bir gülümseme ile hareket etti, bedeni bir bulanıklık içinde yukarı fırladı, etrafındaki kaosa rağmen havada zarafetle döndü.

Alevler onun altında kükredi, yakıcı dilleri topuklarına dokunmaya çalıştı ama yine de ona ulaşamadı.

'Alevlerim neden ona dokunmuyor…?' İmparator bu garip olaya kaşlarını çatarak baktı.

Kuzey'in kasları yaylar gibi gerildi, onu ateş fırtınasının ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

İmparator'un saldırısı acımasızdı, yolundaki her şeyi tüketen, canlı bir canavar gibi ham, ateşli bir güç dalgasıydı.

Kuzey'in gözleri kararlılıkla parladı, ileri fırlarken mavi alevleri yumruklarının etrafında alevlenerek İmparator'a doğru hızla ilerledi.

Aşağıdaki zemin, daha önceki çatışmalarla zaten çatlamıştı, yoğun baskı altında çöktü, erimiş taş kaynayıp hışırtılar çıkararak savaşlarının saf gücüyle ezildi.

İmparatorun gözleri hayretle büyüdü. Şimdiye kadar ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı; ancak bu anda, ifadesi tamamen değişti.

Yüzünde bir deli gülümseme belirdiği anda, Kuzey ile yüz yüze geldi, içinden patlayan bir kırmızı öz parıltısı. Son derece mutlu görünüyordu, o kadar mutluydu ki bu, Kuzey'i neredeyse korkutuyordu.

“Muhteşem! Hiç kimse, hatta değersiz oğullarım bile, beni senin gibi etkileyemez. Bireysel olarak, kendimi tutmayı bırakmak istiyorsun!”

İki yumruk havada çarpıştı, çarpışmanın etkisi dışa doğru yayılan bir şok dalgası yarattı, erimiş zemini parçaladı ve taş parçalarını her yöne fırlattı.

Şok dalgası çevredeki manzarayı parçaladı, ağaçları devirdi ve savaş alanını gizleyen toz bulutları oluşturdu.

İmparator her saniyeden keyif alıyormuş gibi görünüyordu, ama bu Kuzey için o kadar basit değildi. İmparator ile bu kadar başa çıkmak, onu hayattan alıyordu.

Kendini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu ve her an düşebilirdi. Her saniye iki şeyle aynı anda savaşıyordu: İmparator ve bilinçli kalmak.

Kuzey havada döndü ve kılıcını çıkardı, hareketleri güç ve çevikliğin kusursuz bir karışımıydı.

Mavi alevler, bir dizi saldırı başlattığında, çubuğun her iki bıçağını da kapladı.

İmparator homurdandı, kasları her darbeyi neredeyse mekanik bir hassasiyetle savuştururken zorlanıyordu, ama Kuzey'in amansız saldırısı onu geri adım atmaya zorladı.

'Ellerini kullanarak mı savuşturuyor? Deli mi?' Kuzey aniden durdu; İmparator'un doğal olarak bir silah çıkaracağını düşünmüştü. Adaletsiz savaşmayı istemiyordu, ama sınırına yaklaşıyordu.

Onun daha fazla kartı vardı, ama dayanıklılığı daha fazla dayanamazdı.

Ve adam birkaç saniye önce ne demişti... kendini tutuyordu.

'Kendini tutmasaydı nasıl olurdu?' Northern içsel olarak delirmek istiyordu ama sakin bir tavır sergiliyordu.

O zayıf ve yorgun hissediyordu, her an bayılacak gibi hissediyordu.

Ve İmparatorun yüzünde bu deli gülümseme vardı, birkaç saniye sonra şöyle dedi:

“Hadi, çocuk, işlerin yeni ilginçleşmeye başladığını söyleme, yorgun mu hissediyorsun?”

Kuzey bir saniye durdu, yolculuğunu ve karşılaştığı tüm rakipleri düşündü.

Onların arasında, Koll en güçlüydü, uyuyan dağlardaki Kirithon ve Yok Edici'nin özel durumları hariç.

Ancak Koll'un ilk formu tam bir tehditti; Kuzey, onu gerçekten yenmenin mümkün olacağını düşünmüyordu. Gece Korkusu sayesinde, o imkansızlık mümkün hale geldi.

Onu yenemeyeceğini hissettiren birkaç başka rakiple de karşılaştı ve bir şekilde, rütbeler ne olursa olsun, hala burada duruyordu.

Ancak bugün, geçmiş savaşlarını düşündüğünde, korkunun dışında bir şey kafasına daldı.

Şimdi İmparator'a bakarken, Kuzey, Gengar ile savaşmasına rağmen İmparator'un hiçbir silahı olmadığını fark etti.

İmparatorun bedeninde hiçbir yara yoktu; cildi neredeyse parlıyordu. Hiçbir şekilde yorulmuş gibi görünmüyordu.

Kuzey ise ağır nefes alıyordu, göğsü ve omuzları yorgunluğun yüküyle yukarı ve aşağı hareket ediyordu.

Dayanıklılığı tükenmişti ve bir hareket daha yapmanın onun sonu olacağını hissediyordu.

Ancak bakışları, şimdi ona acı bir ifadeyle bakan İmparator'dan sapmadı ve "Ne kadar moral bozucu... Gerçekten bunu sevmeye başlamıştım." dedi.

Bir an duraksadı, Kuzey'e hitap ederken çenesini hafifçe kaldırdı. "Genç çocuk, adın ne?"

"Kuzey," genç çocuk yanıtladı.

İmparator kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Ne kadar mistik bir isim, Kuzey, değil mi." Ardından kollarını kavuşturdu.

"Yorgun olduğunu görebiliyorum, bu yüzden mantıksız olmayacağım. Kendini açıklaman için sana bir şans veriyorum. Ancak, ağzından çıkan her ne olursa olsun yeterince mantıklı değilse, sözlerinden sonra bir daha nefes alamayacaksın."

"Ben senin yeğeninim."

İmparator bitirmeden, Kuzey hızlıca kelimeleri araya soktu, İmparator'a bakarak göz kırptı.

İmparator kaşlarını çattı, soluna ve sağına baktı; diğer tüm soylular bölgeyi terk etmişti.

Tüm manzara, onların mücadelesi nedeniyle değişmişti. Bunu görmek, Northern'ı düşündürüyordu, *Eğer o tüm gücünü kullanmaya karar verirse, bu ulusa ne olur?*

Northern'ın ağzı neredeyse açık kaldı, gerçeği fark ettiğinde, *Paragonların krallıkları yok edebileceği söylendiğinde abartı değildi.*

Elbette, kırsalda büyümek ona pek çok habere erişim sağlamadı. Kitap okudu, ama bunlar asla yeterli olmadı.

Çocuklar genellikle etrafta toplanır, oyun oynar ve sohbet ederdi. Northern, çocukken, onların etrafında dolaşırdı tek bir amaçla

: Ağızlarından dünyayı daha fazla öğrenmek için. Bu krallığın ötesindeki dünya. Efsanelerin ve kahramanların var olup olmadığını ve nasıl karşılandıklarını bilmek istiyordu.

Ve bir ölçüde öğrendi. Kolayca duyabildiği şeyler Paragonlar ve adımlarının altında yerin nasıl titrediğiydi.

Sadece bir kişi tüm bir ulusu yıkabilirdi. Ayrıca yıldızsal formlara sahip olduklarını da duymuştu.

Northern bunun ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden çocukların abartısı olarak geçiştirdi.

Ama şu anda, her şey kafasında oynuyordu ve çocukların aslında haklı olduğunu tam olarak fark ediyordu…

Paragons tamamen farklı bir katmanda var.

Ve Northern, bunu fark ettiğinde bedeni huzurla titredi. Pes etmiyordu; gerçekten de pes etmediğini düşünmek istiyordu.

Ama İmparator güçlüydü; bu gerçekti. İmparator'un yeteneğine sahip olmasına rağmen, kullanımın etkisi karşılaştırılamazdı.

Onların rütbeleri çok farklıydı, bu yüzden yeteneklerinin sonuçları da elbette farklı olacaktı.

Northern, İmparator'a tekrar bakmadan önce derin bir nefes aldı ve dışarı verdi, İmparator şimdi ona doğrudan bakarak sordu,

"Ne diyorsun?"

Northern omuz silkti, "Basit. Ben Lady Henai'nin kayıp oğluyum. Rian."

İmparator yüzünü buruşturdu, sağ eli yükseklerde yükselen kızıl alevlerle yanıyordu. Bir adım atmak üzereyken, aniden aralarında diz çökerek biri belirdi.

İmparator'un elindeki alev anında yok oldu, duman çıkmaya başladı.

"Guilly, ne yapıyorsun, benim kız kardeşimin adını ağzıyla lekelemeye cüret eden o alçağı koruyarak?" İmparator'un tonu kalın ve tehditkar, aynı zamanda çok soğuktu.

Her şekil ve formda, tipik bir güçlü İmparatorun nasıl görüneceği gibi görünüyordu.

Northern ona neredeyse hayran kalıyordu.

Guilever, İmparator'a yanıt verirken başını daha da eğdi.

"Haklı, bu Lady Henai'nin oğlu."

İmparator'un gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun, Guilly? Ölüm isteğin mi var?"

"Üzgünüm, majesteleri. Bunu dün öğrendik." Sesinde titreme ya da korku yoktu; mesajı verirken kararlı ve kesin bir şekilde konuştu.

İmparator'un gözleri Northern'a odaklandıkça daha da büyüdü, ardından ağzı hafifçe açıldı ve farkına vardı.

Ancak Northern'ın yüzüne odaklandığında gerçekten fark etti. Eğer o an ne olduğunu düşünmemiş olsaydı, Northern'ın yıllar önce ölen kız kardeşinin çocuğu olduğunu keşfedecekti.

"Ama... nasıl?"

Gahalad, Northern'ın bebekken ölümüne dair detayları bilen çok az kişiden biriydi, hatta kendi doğum annesinden bile daha fazla.

Bu, ona bu kadar yoğun bir şaşkınlık yaşatmasının sebebiydi.

Titrek bir şekilde, elini ileriye doğru uzattı ve Northern'ın yanağına dokundu.

Northern iç çekti. Aynı anda, tesadüfen, daha fazla dayanamadı. Vücudundan güç çekildiğini hissetti ve yere yığıldı.

Şans eseri, İmparator onu yakaladı ve eline doğru yasladı.

Guilever ayağa kalktı ve biraz geri adım attı, İmparatora Northern'ı iyi desteklemesi için alan verdi.

İmparator baygın Northern'a baktı.

"Guilly, emin misin?"

Kule Bilgesi başını salladı. "O biraz karanlık biri olabilir, ama gerçek olan o. O, onun oğlu."

Gahalad'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Onun oğlu...? Ve bu kadar güçlü mü?"

Birden, havada yüksek bir kornanın sesi yankılandı. Hemen ardından, İmparator ve Kule Bilgesi limanın yönüne baktı.

Denizin devasa canavarlardan biri yavaşça kıyıdan uzaklaşıyordu.

İmparator gergin bir kaş çatma ile, "Git ve buna bak. Ben şimdi bu çocukla geri çekileceğim." dedi.

“Hayır, bunu yapamazsın.”

Yukarıdan biri bağırdı.

İmparator doğal olarak yukarı baktı. Üzerinde, metalik kanatları olan, siyah zırh giymiş, koyu saçlı bir kız uçuyordu.

Tekrar Kule Bilgesi'ne baktı ve “Bütün bunların nedeni o. Onu yakalayın. Ama ölmemesini sağlayın.” dedi.

“Üzgünüm, buna izin veremem.”

Başka bir ses kulağına girdi. Bu gidişle, oldukça sinirlenmeye başlamıştı.

Kimin olduğunu görmek için döndü. Gökyüzündeki kadın ve Kule Bilgesi de bakmak için döndü.

Raven, İmparator'un karşısında duran beyaz saçlı kızı fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Kaşlarını çattı ve hızla onun önüne indi.

“Dünyada ne yapıyorsun, Terence?” Raven, hızla indiği sırada söyledi.

Azize gözünü bile kırpmadı. Raven'a ve ardından İmparator'un ellerine yaslanmış olan Northern'a baktı.

Sonra kaşlarını çattı ve tekrar Raven'a baktı.

"Bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Raven gözlerini kısarak, "Ne?" diye sordu.

"Yaptığın korkunç şeylerin bedelini ödemek için kendini İmparatorluğa teslim etmeyi planladığını."

Raven iç çekti ve ciddi bir şekilde Terence'e baktı. "Bunu biliyorsan, benim yolumdan çekilmeliydin. Burada ne yapıyorsun?" Tonu biraz yükseldi, sanki öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

Terence ona üzgün bir şekilde baktı ve titrek bir sesle, "Işık, neden kendini bu kadar önemli hissediyorsun?" dedi.

Bu soru, Raven için saldırgan ve oldukça şok edici geldi; neredeyse kekelererek, "N–ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Terence, Raven'dan gözlerini kaçırdı ve doğrudan İmparator'a baktı.

"O önemli değil. Ona ihtiyacın yok. Oysa ben Lotheliwan'ın Azizesiyim, muhtemelen ulaşabileceğin tek Ul bağlantısı."

"Lotheliwan'ın Azizesi..." dediği andan itibaren, hem İmparator'un hem de Guilever'in gözleri yavaşça büyüdü.

“Kendimi size teslim edeceğim. Bunun karşılığında, lütfen bu aptal kadını ve o çocuğu kendi uluslarına geri gönderin.” diye duyurdu.

“Terence, ne yapıyorsun?” Raven öfkeyle sordu, bu da Terence'in ona sert bir bakış atmasına neden oldu.

“Her zaman bir şeyler karıştırdığını biliyordum. Her şeyi dikkatsizce yapış şeklin, bana zaman aldı ama anladım ki muhtemelen tüm bunları yapmayı düşünüyordun ve kendini Luinngard İmparatorluğu'na bir mahkum olarak teslim edecektin. Evini bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Raven'ın kaşları çatıldı. “Evet, Terence, o yeri bu kadar nefret ediyorum ve oraya geri dönmek istemiyorum. Bu yüzden yolumdan çekil ve bunu yapmama izin ver.”

Raven dönmeden önce, Terence bağırdı, “Hayır!!” Elleriyle yumruk yaptı, acı dolu ifadesini saçlarının perçeminin altında gizledi.

“Bu sefer istediğin gibi yapmana izin vermeyeceğim!!” diye bir kez daha bağırdı.

İmparator, duygusal oyunlardan bıkarak iç çekti ve ağzını açtı, tehditkar tonu sert bir şekilde yankılandı.

“Siz ikinizin durumunuzu anladığını düşünmüyorum.”

Bu sırada, şövalyeler ve soylular yaklaşıyordu, hatta prensler bile harabe manzarasına adım atmıştı.

İmparator devam etti, “Şu anda sizin için bir seçenek yok. İkiniz de mahkum olarak alınacaksınız.” Gözlerini aziz kadına çevirdi, “Ul'un bir kapısını kendi ulusumda bulundurmak gerçekten altından daha değerli. Ama onu ya da onu serbest bırakma niyetim yok.”

İmparator Limana doğru baktı.

“O gemiyi tek bir saldırıyla yok edebilirim. Ama onu serbest bırakacağım. Halkınız buraya ulaşmak için çok savaştı, eve dönmeyi hak etmiyorlar mı?”

Raven ve Terence, İmparator'un emriyle gözaltına alındı, geminin ise gitmesine izin verildi.

Prensler, babalarının neden böyle gitmelerine izin verdiği konusunda bir öfke patırtısı çıkarmaya çalıştılar, ancak Gahalad onlara makul bir dikkat göstermedi.

Elbette, prensler her zaman bir şeyler planlıyordu. Babalarının bundan habersiz olduğu söylenemez; sadece buna özel bir dikkat göstermeyi tercih etmedi.

Duvarların dışına şövalyeler gönderdiklerinde bile, bu kesinlikle yasaktı.

İmparator, piramit yapısının zirvesinde bulunan taht salonunda duruyordu.

Tahtına, karmaşık oymalar ve motiflerle süslenmiş muhteşem bir altın sandalyeye doğru dönmüştü.

Koltuğun zengin, derin kırmızı kadife ile kaplıydı, kraliyet otoritesinin bir havasını yayıyor ve bir dizi basamak üzerine yerleştirilmişti.

Tahtın etrafında, yükselen altın sütunlar, ışığı yakalarken parlayan yüzeyleriyle kubbeli bir tavana doğru yükseliyordu.

Bu sütunlar sadece işlevsel değildi, aynı zamanda geçmişin görkemlerini anlatan veya bu kutsal alanın koruyucuları olan efsanevi varlıkları tasvir eden oymalar ve kabartmalarla ağır bir şekilde süslenmişti.

Tahtın arkasında, bir kemer sahneyi çerçeveliyordu; yapısı da süslü desenlerle dekore edilmişti ve tüm odaya ilahi bir parıltı yayan, güneş benzeri bir sembolle taçlandırılmıştı.

Bu ışık halkası, odanın etrafında stratejik olarak yerleştirilmiş vitray pencerelerden süzülerek mermer zemin üzerine renkli desenler düşürüyordu.

Işığın bir kısmı İmparator'un üzerine düşerek, ona ihtişamına uygun bir parıltı veriyordu.

Arkasında, başı eğik bir şekilde diz çökerek Guillever vardı. İmparator dönüp konuşana kadar sessiz kaldı.

"Tam olarak ne oldu?"

Guillever, İmparator konuşmayı bitirir bitirmez raporuna başladı.

"Bir seldi, kendi gücüne sahip bir sel. Bu sadece bir doğa gücü değildi; sanki bu selin kendi iradesi vardı. Yıkım iradesi."

Gahalad, çenesinin yanındaki sakallarını kaşırken, Kule Bilgesi'nin az önce rapor ettiği şeyle ilgili kaygısız görünüyordu.

"Ve o sel şimdi tam olarak nerede?" diye yanıtladı, sıradan bir tonla.

Guillever konuşmak için ağzını açtı ama donakaldı. Gözleri bir an uzaklara daldı, selin nasıl aniden ve şüpheli bir şekilde kaybolduğunu düşündü.

Sanki kurumuş gibiydi.

'Bunu İmparator'a nasıl bildiririm?' diye düşündü, zor bir ikilemde yakalanmıştı.

Sonra gözlerini daraltarak tekrar İmparator'a baktı.

İmparator, her zamanki gibi, ağır ve denetleyici bir bakışla ona karşılık verdi, sanki tüm krallığı bir anda izliyormuş gibi.

Dış görünüşü itibarıyla, otuzlarına yaklaşan keskin bir genç adam gibi görünüyordu. Ama İmparator zaten seksen yaşını geçmişti.

Yüzü onur ve güç yayıyordu. Siyah gözlerinin derinliklerinde sakin bir şekilde oturması, içinde bir şeylerin kötü olduğunu hissettiriyordu.

Guillever'in gözleri yarı açık hale geldi, sonra Kule Bilgesi sordu: "Majesteleri, bunu zaten biliyor muydunuz?"

İmparator, Guillever'e bir göz attı ve iç çekti. Sonra arkasını döndü ve yavaşça tahtına doğru merdivenleri tırmanmaya başladı, konuşarak.

"Bunu bildiğim anlamına gelmiyor. Sadece kaçınılmaz," sesi salonda yankılandı, sütunlar arasında sekerek."

“O zaman bu konuda bir şeyler biliyordun ve yine de olmasına izin mi verdin?”

İmparator hemen yanıt vermedi, ancak Guillever sabırla beklerken tahtına ulaşmak için birkaç dakika harcadı.

Sonunda altın merdivenin zirvesine ulaştığında, arkasını döndü ve aşağıya baktı.

“Guillever, ne zaman bir Paragon oldum?”

“Otuz üç yıl önce…”

İmparator başını salladı ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. “Otuz üç yıl geçti, Guillever, ve ben hâlâ bir Paragon olarak sıkışıp kaldım. Bir Luminary olma kapısının elimde olduğunu hissetsem de, içeri girmek o kadar zor ki.”

Duraksadı ve Guillever'a baktı. “Bu şekilde hisseden tek kişi olduğumu mu düşünüyorsun?”

Guillever başını salladı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesiyle yanıtladı: “Hayır, Majesteleri, dünyadaki tüm Paragonların sizin durumunuzu paylaştığından eminim.”

İmparatora şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Muhtemelen düşünüyorsun, bir gecede ülkemizin yarısı yok olurken benim durumumun ne önemi var?”

Guillever, İmparator'un ne düşündüğünü tahmin edebilmesine şaşırmadı. Adam, yalnız eğitimine girmeden önce keskin bir gözlemci ve akıllı bir danışmandı.

O zamandan beri, İmparatorluk işlerinden yavaş yavaş kopmuştu, neredeyse umursamaz hale gelmişti.

Bu, prenslerin babalarının gözü önünde hareket etmeye cesaret etmelerinin tek nedeniydi; hala hayatta olduğu sırada tahtını istemek.

Ancak, düşüncelerini tahmin etmek mevcut sorunu çözmeyecek; sadece keskin gözlem yeteneklerini sergilemek hiçbir işe yaramayacaktı.

Aslında, Guillever düşünmeye başlamıştı, 'Belki de o bile yönetmek için uygun değil.'

İmparator, konuşmasının ardından gülümsedi. Tahttan Kule Bilgesi'nin gözlerine baktı, sonra bir elini kol dayama yerine yasladı ve çenesini oraya koydu.

"Belki de artık yönetmek için uygun değilim diye mi düşünüyorsun?" diye sordu Kule Bilgesi'ne, dudaklarında neredeyse sıradan bir gülümseme ile.

Guillever ifadesini değiştirmemeye çalıştı ve yanıt vermeyi reddetti.

İmparator daha sonra başını salladı, Kule Bilgesi'nin sessizliğini düşünceli bir kabul ile dudaklarını bastırarak onayladı.

"Benden çok kızgın olmalısın," diye başladı. "Kule'nin yüce bir amacı var: İmparator'un eylemlerini denetlemek. Bizi doğru yola yönlendiren bir rehberdir. Babamdan tahtı alacağım zaman, seninle birlikte diğerlerini ortadan kaldırmak için işbirliği yaptık, seni kalan tek Kule Bilgesi yaptık.

O zamandan beri, bu ulus için elinizden gelenin en iyisini yaptınız. Diğer dört Kule koltuğu olmadan, Kule'nin ulusumuzda anlamını yitireceğini düşünenler oldu. Ama hem soyluları hem de halkı yanılttınız.

Birlikte, Guillever, sen ve ben güçlü bir ulus yarattık.

Durdu, bir anlığına uzaklara baktı ve yavaşça yüzü öfkeyle şekil almaya başladı.

Tonunun o kadar yoğunlaştı ki, sanki oda kendisi titriyordu.

"Ve günün sonunda, biz neyiz? Bir ikincil ulus, bir İmparatorluk olarak saygı görmeyecek kadar bile büyük olmayan—Reimgard'ın bir vasal devleti ve uzantısı olarak var olan bir ulus."

İmparator bu kadar öfkeyle konuştu.

"Babam ve onun babası aptal gibi hizmet ettiler; kendi hırsı olmayan bir budala olan ilk İmparatorun iradesine saygı gösterdiler ve onu takip ettiler.

"Luinngard İmparatoru için değerler olarak neyin kabul edildiğini biliyor musun? Luinngard'ın ne olduğunu biliyor musun? Sadakat, İtaat, Hesap Verebilirlik, Uyum Sağlama, Destekleyicilik, İletişim, Alçakgönüllülük!!

"Bana nedenini söyle?! Neden ben, bir İmparator olarak, bu denizin diğer tarafında oturan lanet bir ülkeye hesap vermek zorundayım? Neden onlara sadakat borçlu olmalıyım?! Bu delilik değil mi?!"

Ses tonu yavaşça azaldı. "Tek başımıza duramayız; aslında, bir Krallık olmayı hak edecek kadar bile değiliz. Dünya bizi sadece Reimgard'ın söylediği için bir İmparatorluk olarak tanıyor. Biz neredeyse bir şehir bile değiliz. Sahip olduğumuz her şey bize verilmiş—olağanüstü duvarlar, zenginlikler, şövalyeler, hatta insanlar! Her şey bize verildi!"

Aniden durdu, kaşları titriyordu. "Bana söyle, Guillever, ben bir kukla kraldan bile daha kötü değil miyim?"

Kule Bilgeleri İmparator'a baktı. Bu noktada, soğuk ve kayıtsız bir yüz ifadesini daha fazla koruyamazdı. Kaşları hafifçe çatıldı ve başını eğerek dişlerini ve çenesini sıktı.

Ayrıca Gahalad'ın ne hakkında konuştuğunu da biliyordu. Kule, aslında Reimgard'dan "Gözcüler" olarak bilinen bir fraksiyon tarafından yaratılmıştı.

Bu fraksiyon, İmparatorluğun diğer uluslar ve kıtalar üzerindeki faaliyetlerini denetliyordu.

Ve genellikle Kule koltuklarını dolduruyor, onları Reimgard'dan deniz yoluyla getiriyorlardı. Hatta Guillever'in kendisi de çocukken Reimgard'dan gelmişti.

Yolda, gençken Gahalad ile arkadaş oldu ve Reimgard yerine Gahalad'a güvenini ve sadakatini verdi.

Guillever, derinlerde Gahalad'ın neden bu kadar çok çalıştığını anlıyordu.

Reimgard'ın gelmesi sadece bir zaman meselesiydi, son yıllarda yaşanan olaylar nedeniyle.

Kule koltuklarının ani ölümü, Stelia'daki felaket ve Luinngard İmparatorluğu'nun müdahale etmemesi.

Otuz yıl boyunca, Gahalad sürekli olarak Reimgard'ın tüm imparatorluk emirlerini göz ardı etti.

İmparator'un acısına çok fazla empati yapabiliyordu. Ama bu, tüm ulusun acı çekmesine izin vermekle ne alakalıydı? Guillever bunu anlayamadı.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi, sonra çenesini bırakarak ileri adım attı. İlk merdivenin dibinde yürümeyi durdurdu ve İmparator'a yukarı baktı.

"Gahalad," diye seslendi, sesi yankılanıyordu. "Az önce söylediklerini anlıyorum. Çocukken, gerçek bir imparatorluk kurma hayalini paylaştık. Bu yüzden o zalim eylemleri gerçekleştirdik—çünkü kontrol edilmek istemiyorduk, kendi bireyimiz olmak ve gerçek bir ulus inşa etmek istiyorduk. Gerçekten onun monarkı olduğun bir ulus."

Hafifçe kaşlarını çattı, elini hareket ettirerek devam etti, "Eğer bu 'elden düşme' dediğin insanlara bile bakamıyorsak, sadece boş hayaller mi kuruyoruz?"

İmparator tekrar eline yaslandı, Guillever'a inatçı bir bakışla aşağıdan baktı.

Guillever, aşağıdan İmparator'un ifadesini dikkatle inceledi, sonra yüzünü buruşturarak sordu, "Gahalad, ne yaptın?"

İmparator omuz silkti.

"Otuz üç yıl önce, bir adam bana bu saçmalıkların içinden çıkmanın bir yolunu sundu."

Guillever'ın gözleri yavaşça büyüdü. "Hayır, Gahalad, tam olarak ne yaptın? Bu adam sana ne söyledi?"

"Ani yarıklar... aslında, o kadar ani değillerdi, Guilly."

"Ne demek istiyorsun?"

"O, benim durumumu anlayarak geldi. Gerçekten tatlı bir dili vardı, ama aynı zamanda haklıydı. Bir Paragon'un bir sonraki seviyeye geçmesi için yüksek seviyeli yarıklara erişim sağlaması gerekiyor—ben seviye 8 ve 9 yarıklarından bahsediyorum. Ne yazık ki, bunlar nadiren mevcut."

Diğer alternatif canavarlardır—ya aşırı sayıda düşük seviyeli canavar ya da inanılmaz derecede yüksek seviyeli canavarlar. Yüksek seviye yarıklar çok nadir olduğundan, ikincisi de imkansızdır.

O, derin bir nefes aldı ve eğlenceli bir yüz ifadesiyle Guillever'a baktı.

"Hiç yalnız antrenmanın ne olduğunu merak ettin mi?"

"Binlerce kez," diye yanıtladı Guillever kararlılıkla.

"İşte bu Drifter, benim gibi bir Paragon, Merkez Ovası Akademisi'nin altındaki bir yarığa bağlanan bir kapı yarattı."

Bunu duyduğunda, Guillever titredi ve geri savruldu.

"Ne? Tüm bu süre boyunca bir yarığa mı girdin? Hayatını tehlikeye atarak daha güçlü mü olmaya çalışıyorsun?"

"Evet. Guilly, tüm bu süre boyunca bunu yaptım. Eğer bir Luminary olan ilk insan olursam, benim için ne kadar çok kapının açılacağını biliyor musun? Hatta Reimgard bile gücüm karşısında titrer."

Guillever'ın gözleri İmparator'a acıma ile titredi, bu da onun hemen bağırmasına neden oldu.

"Bana öyle bakmaya cüret etme!!!"

Guillever başını salladı. "Gahalad, makul bir hedefin var; bu tamamen mantıklı, ama yöntemlerin çok yanlış. Beni, senin ve bu adamın Lotheliwan ve Sloria'da binlerce ölümün kasıtlı olarak sebebi olduğunu mu söylüyorsun? Ve tüm bunlar ne için? Güç mü?"

“Bu sadece güç değildi, Guilly. Görmedin mi? Felaket, bizi Reimgard'ın gözetiminden muaf tutacak bir neden verdi. Bize faydamız olmadığını düşünerek bizi ihmal ettiler. Kız kardeşimi bile terk ettiler. Felaket, ben Luminary olmak için sıkı çalışırken izlerimizi örtmenin bir yoluydu.”

“Bir Paragon olmanın ne kadar güç getirdiğini gördüm. Bir Luminary olarak daha neler yapabileceğimi hayal bile edemem.”

Kule Bilgesi, İmparator'un ağzından çıkan şeylere inanamadı. Aynı çocukla büyüdüğüne, o kadar saf ve iyi kalpli olduğuna inanamadı; şimdi bu şeyleri söylüyordu.

“Gahalad, sen delisin. Çıldırdın. Bu hızla, İmparatorluk, insanlar veya hayallerimiz umurumda değil—güç hırsı tarafından tüketildin!”

İmparator ayağa kalktı. “Bunları böyle gördüğün için suçlu değilim, Guilly. Her zaman saf oldun. Bu senin zayıf tarafındı. Ama gerçekten umursamadım ve şu anda, Reimgard'a karşı intikam alma fırsatı nihayet elimde.”

Kule Bilgesi'nin gözleri açıldı.

“Ne? Bunu kastetmiyorsun! Gahalad, o kız kardeşinin oğlu! Onu pazarlık için kullanamazsın!!”

İmparator umursamadı; bunun yerine gülümsedi. “O bir piç olsa da, Reimgard'ın kanı her zaman Reimgard'ın kanıdır. Tüm İmparatorluk, onu geri almak için gökleri yıkmaya hazır. Onların çaresiz olmaları yeter.”

İmparator ve Kule Bilgesi karşı karşıya duruyor, aralarında yüz adım mesafe vardı.

Aralarındaki hava büyük bir gerilim taşıyordu, neredeyse tek bir ses bile çıkmıyordu. Tüm salon derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Sonra İmparator'un sesi, ince bir ipi koparan bir jilet gibi sessizliği yararak kesildi.

"Guilly, uzun bir yol katettik. Çocukken hayalini kurduğumuz o gelecek, bizi tüm Kule koltuklarını sona erdirmeye iten — o gelecek şimdi."

Kule Bilgesi başını eğmişti. Bir süre sonra, başını kaldırdı ve İmparator'a kare bir yüz ifadesiyle yanıt verdi.

"Seni duydum, ama Lady Henai ve oğlunu bu işin dışına bırak."

İmparator bir an gözlerini kapadı, başını salladı. "Üzgünüm, Guilly, bunu yapamam."

“Gahalad, o senin kız kardeşin. Bunu önermem gereken ben miyim? Onu görmekten mutlu olduğunu düşündüm; etkilendiğini düşündüm?!”

“Mutluyum, Guillever; etkilendim. Henai, çocuğun kaybı için çok fazla acı taşımak zorunda kaldı; içsel olarak acı çekti. Onun içinde bir boşluk bıraktı.”

“Ve hala ona bunu yapmak istiyor musun?”

İmparator elini salladı. “Tam olarak neyi yapalım, Guilly? Bu adam Reimgard'ın bir yavrusu. Onlarla birlikte olmalı. Ne kadar güçlü olduğunu gördün mü? Doğru ortamda, kesinlikle açılacak.”

“Gahalad, onu öldürmeye çalıştılar! Bunu biliyorsun!”

“İyi olacak.”

Guillever şok içinde donakaldı, birkaç kalp atışı boyunca gözlerini kırpıştırdı.

“Şu anda ciddi olamazsın. O çocuğu böyle mi yerinden edeceksin?!”

İmparator Gahalad bir adım attı ve bir rüzgar patırtısıyla Guillever'in önünde belirdi.

Kule Bilgini geri adım atmadı; İmparator'a sert bir şekilde baktı.

İmparator yavaşça elini kaldırdı, sonra onu Guillever'ın sağ omzuna koydu.

"Kararını vermen ve tarafını seçmen için sana gereken zamanı vereceğim. Henai'nin oğlunu öldürmeye çalıştığım gibi değil. Sadece çocuğun gelişimi için en iyisini yapıyorum."

Guillever yüzünü ekşitti. "Kendine böyle mi söylüyorsun?"

"Guilly, dinlenmem gerekiyor. Eğitimim henüz bitmedi." İmparator bir iç çekti ve devam etti. "Öğrencilerin Merkez Ova'ya dönüşüyle yeni bir çağ başlayacak."

"Ne demek istiyorsun?" Kule Bilgesi kaşlarını çatarak sordu.

"Bu olaydan kazanç sağlayan tek kişi ben değildim. Aslında, o adam düşündüğümden daha kurnazdı. Eğer haklıysam, muhtemelen bir Işık Taşıyıcısı olma yolunda düşündüğümden daha yakın."

"Dahası, o gemideki tüm öğrenciler Merkez Ova'da zaten var olan serserilerle kıyaslanamaz."

Guilly gözlerini kısarak İmparator'un söylediklerini sindirip dikkatlice düşündü.

"Onların arasında bir Usta, Merkez Ova'daki çağdaş bir Usta'yı alt eder. Bir Bilgenin en iyisini bile geçeceğinden eminim. O adam, ordularca canavar yarattı."

İmparator dudaklarındaki küçük gülümsemeyi sildi, bir an aşağıya bakarak sesi tekrar yankılandı.

"...ve bu tüm canavar sürülerinin içinden, görünüşe göre kuzenim hepsinden en korkutucusu."

İmparator başını salladı ve Kule Bilgesi'ni sıktı. "Seninle daha sonra konuşacağım. Şu an dinlenmem gerekiyor. Lütfen işe yaramaz oğullarımı odama sokma ve çocuk sonunda uyandığında, benim bunu bilen ikinci kişi olmam gerektiğini unutma."

Taht salonundan çıktı ve Guillever'ı orada yalnız bıraktı.

Birkaç saniye boyunca Guillever sessizce durdu, gözleri uzak düşüncelere dalmıştı. Sonra, aniden gerçekliğe döndü ve taht salonundan aceleyle çıktı.

Hemen Henai'nin odasına doğru yola çıktı, burada Northern huzur içinde uyuyordu.

Öncelikle bir hastaneye kaldırılmıştı, ancak Lady Henai kendisi onu odasına taşıdıktan sonra, onu ağırlamak için aceleyle hazırlanmış büyük bir oda vardı.

Henai, Northern derin bir uykuya daldığında gece gündüz onun yanında oturdu, neredeyse ölü gibi görünüyordu. Nefesi zar zor hissediliyordu.

Ancak doktor, hayati belirtilerini doğrulamış ve ona iyi durumda olduğunu söylemişti; tek ihtiyacı olan bolca dinlenmeydi.

Henai de ona bunu veriyordu.

Bir süre sonra, Northern getirildiğinde, Jeci gizlice yanına yaklaştı ve ona Northern hakkında daha önce her şeyi anlattı.

Anne hakkında Northern'a söyledikleri de dahil. Ancak onun imparatorluğa hemen ulaşmasını beklemiyordu.

Henai, hikayesini kolayca inandı çünkü Jeci'yi tanıyordu; genç kızı görmüştü.

Ancak Jeci'nin ona daha çok takıntılı olduğu görünüyordu.

Jeci'nin Kuzey için yapılan dairede gizlice yaşamasıyla birlikte, Henai son üç gündür ikisini koruyordu. Ve bu şekilde devam etmeye hazırdı.

Fakat Guillever aniden Henai'nin saraydaki odasına daldı, hızını azaltmadan onun dairesine kadar geldi.

Elbette, hiçbir muhafız ona dur demeye cesaret edemedi, ama etrafta birçok göz vardı.

Ancak şimdi umursamıyor gibiydi. Sadece bir şey halletmek ve hızlıca halletmek istiyordu.

Odaların önüne geldiğinde, Henai'nin hizmetçisi, sağ gözünün altında bir ben olan mor saçlı genç bir kadın dışarı adım attı.

O sadece Henai'nin hizmetçisi değildi; tüm imparatorluk sarayının baş hizmetçisiydi ve Henai'nin arkadaşıydı.

Onun cazibesi bazen korkutucu olabiliyordu, öyle ki Guillever onun delici bakışları altında gerginleşiyordu.

"Ne istiyorsun, Kule Bilgini?"

Henai'ye karşı Guillever'ın yirmi yıllık bir hayranlığı olduğunu da çok iyi biliyordu.

“I–I…” Zavallı adam bir saniye kekelemeye başladı, sonra nefesini sakinleştirmeyi başardı. Kadının gözlerine baktı ve devam etti, “Mariam, Henai'yi görmem gerekiyor.”

“Oh? Benim huzurumda bu kadar cesur olabiliyorsan, bu önemli olmalı.” Gülümsedi, ama bu niyetli değildi; gülümsemesi olgun bir cinsel çekicilik yayıyordu.

Birine yirmi yıl boyunca aşık olan bir adamın, zahmetsizce direnebilmesi ancak böyle olurdu.

"Beni takip et."

Guillever, onun arkasından yavaşça yürüdü, o döndü ve koridorlara girdi. Bir süre ilerledikten sonra durdu ve döndü, ardından solundaki kapıyı açtı.

Başını eğerek içeri girdi, “Yüksek Şanlım, Guillever sizi görmek için burada.”

Lady Henai, bir iğne ve iplik ile beyaz bir mendil ile meşguldü. Mariam'a biraz uzak bir ifadeyle baktı, yaptığı işten tamamen kopmak istemiyordu.

“Guillever? Bu garip. Neden? Meşgul olmaması gerekmiyor mu?”

Mariam gülümsedi. “Onu gönderebilir miyim o zaman?”

“Hayır, Mariam, içeri al.”

O, omzunun üzerinden başını çevirdi ve Guillever'a alaycı bir şekilde baktı, “Bugünden itibaren ondan habersiz ona ulaşamayacaksın.”

Guillever, onun zor durumunu çok iyi anladı. Northern'ın Lady Henai'nin odasına girdiği gece, Mariam yoktu ve muhtemelen kendi odasında derin uykudaydı, bu yüzden neler olup bittiğini bilmiyordu.

Durumu duyduktan sonra, muhtemelen inanılmaz derecede sinirlenmiştir.

“Planım yok,” diye yanıtladı Guillever ve içeri girdi. Diz çökerek prensesin önünde saygı duruşunda bulundu.

Sonra ayağa kalktı ve “Lady Henai, üzgünüm ama gitmemiz gerekiyor,” diye başladı.

Lady Henai kaşlarını kaldırdı ama tekrar kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun, Guilly?”

“Demek istediğim, mümkün olan en kısa sürede ayrılmalıyız.”

“Tam olarak, neden gitmeliyim? Neden?”

Guillever konuşmakta tereddüt etti ve Lady Henai bunu görebiliyordu.

“Eğer konuşmayacaksan, Guilly, o zaman bu yerden ayrılmıyorum.”

İçini çekti ve sonra ağzını açtı. “İmparator, oğlunuza kötü niyetler besliyor.”

İmparator mu? Kendi kardeşim mi? Ne diyorsun?

“Açıklamak benim için zor ve bu, bakış açınıza bağlı olarak kötü bir niyet olmayabilir. Ama onu ait olduğu yere geri göndermeyi planlıyor.”

Lady Henai karamsar bir şekilde kaşlarını çattı. “Bunu neden yapsın ki? Ne için?”

“Onu bir pazarlık kozu olarak kullanmak için,” dedi Mariam, bu da Lady Henai'nin arkadaşına bakmasına ve soluklaşmasına neden oldu.

“Kardeşimin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?”

Mariam omuz silkti. “İmparatoru tanıyorum. Tahtı elde etmek için her şeyi yapar. Ve taht derken, bağımsız bir ulusu kastediyorum. Gerçekten onun hükümdarı olduğu bir ulusu.”

Duraksadı, Lady Henai'ye yumuşak bir bakış attı ve devam etti.

“Sen ve ben, kardeşinin her zaman tek bir hedefe yöneldiğini biliyoruz.”

“Bunun benim oğlumu Reimgard'a geri göndermekle ne ilgisi var? Onu öldürmek isteyen bir yer! Kardeşim o yerin onun gibi bir çocuk için uygun olmadığını biliyor.”

Guillever gözlerini kapatarak iç çekti ve konuşurken açtı.

“İşte mesele, Yüksek Hanım. İmparator, oğlunuzun bir çocuk olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor. Aslında, onun iyi olacağını ve ortamı büyümek için kullanabileceğini düşünüyor.”

Bu sözler Lady Henai'yi derinden sarstı. Kendi kardeşi, yıllardır hissettiği acıyı ne kadar bildiğini düşündü; oğlu ölmüş sanıyordu.

Ve şimdi geri döndüğünde, bu an hayatında yaşadığı en mutlu andı.

Bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu biliyordu, ama en azından oğlu babasıyla yüzleşmeye hazır olmadığı gerçeğinde bir huzur bulmuştu, ya da daha doğrusu, yüzleşmek istemediği görünüyordu.

Onun için bu yeterliydi; o, oğlu o bölümle yüzleşmeye hazır olana kadar onu korumalıydı. Reimgard'ın bunu öğrenmesini engellemeliydi.

Çünkü İmparator haklıydı. O bir piç olabilir, ama bir kişinin damarlarında Reimgard kanı aktığında...

Kar beyazı saçlar, kan kırmızı gözler, solgun güzel ten ve bazen fildişi. Onlarda Reimgard kanının aktığını inkar edilemez kılan stereotipik bir görünüm vardı.

Bu yüzden, oğlunu korumak için kendi planlarını yapıyordu. Onu istediği gibi Merkez Ovası'na götürmek ve elbette onunla gitmek istiyordu.

Ama acısını en iyi anlayan kardeşi ona hiç merhamet göstermedi.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi; bunu yaptığı anda, gözlerindeki acı ve hayal kırıklığı iz bırakmadan kayboldu.

Sonra ağzını açtı ve "Şaşırmadım. Ağabeyim her zaman böyleydi, ben çocukken bile." dedi.

Biraz başını eğdi, dudaklarında hafif bir kaş çatma ile, "Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım." dedi.

Mariam ona baktı, gözlerinde nazik bir merhametle, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Lady Henai derin bir nefes aldı ve tekrar verdi, ama bu sefer oldukça yumuşak bir şekilde, sesinde kararlılık belirgin bir şekilde hissediliyordu.

"Guilly'nin aklında ne plan varsa onu takip edeceğiz." Başını Kule Bilgesi'ne çevirdi.

Onun güzel yüzü ve mavi gözleri bu kadar kararlılıkla parıldarken, Guillever'in kalbi istemeden de olsa çarpmaya başladı.

"Yani, büyük Kule Bilgesi, tam olarak planın nedir?"

"Yapmamız gereken tek bir şey var." Lady Henai ve Mariam'a sert bir bakışla başladı. "Onu buradan çıkarmalıyız, Orta Ova'ya geri dönmesine izin vermeliyiz, orada hayatı... İmparatorla başa çıkacağız."

Lady Henai, onun ifadesini birkaç saniye boyunca inceledi, sözlerini derinlemesine düşündü. Sonra yavaşça bir farkındalık belirdi.

Yavaşça kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun? Yalnız gitmesini önerdiğini söyleme." diye sordu.

Kule Bilgesi ona somurtkan bir ifadeyle baktı, önce hiçbir şey söylemedi.

Onun tam olarak bu kelimeleri kastettiğini fark edince, titredi ve kaşlarını fırtınalı bir öfkeyle birleştirdi.

“Şu anda ciddi olamazsın! Eğer bana oğlumu ikinci kez terk etmemi istiyorsan, benden nasıl farklısın, büyük kardeşimden?”

“Hanımefendi, o son on beş yıldır Orta Ova'da, Reimgard'ın tam gözü önünde yaşıyor ve işte burada. Daha fazlasını yaşayabileceğinden eminim. Ancak, Orta Ova'ya adım attığınız anda, Reimgard'daki herkes hemen bilecek. Beyaz saçlı bir çocukla görünmeniz hiçbir şekilde yardımcı olmayacak. Eğer ona yardım etmek istiyorsanız, onu bırakmalısınız.”

Mariam, kollarını kavuşturmuş, birkaç saniye boyunca Kule Bilgesi'ne boş boş baktı ve Lady Henai'ye döndü.

“Hanımefendi, haklı.”

Onun sözlerini duyduğunda hemen titredi, neredeyse düşecekti ama Guillever onu kollarında tuttu.

Başını salladı, gözyaşları yüzünden süzüldü.

“Lütfen, onu bırakmak istemiyorum…”

“Üzgünüm, hanımefendi.” Guillever başını salladı ve dudaklarını ısırdı.

“Onun güvenliğini düşünmeliyiz. On beş yaşında olabilir ama kesinlikle bir çocuk değil; kendi başına sana ulaştı ve İmparator'a karşı savaştı. Kendine bakabileceğinden eminim. Ona verebileceğin en iyi yardım, ona gereksiz dikkat çekmemektir.”

Haklıydılar; Reimgard her yerde göze sahipti. Mavi gözlü beyaz saçlı bir çocuğa kimse şüphelenmeyecek çünkü Reimgard'ın tüm kraliyet üyeleri her zaman beyaz saçlı ve kan kırmızısı gözlüdür.

Ancak, Bayan Henai onunla görülürse, bu ilgi ve merak çekecektir.

Bu kötü bitecekti.

O, onların doğruyu söylediğini de fark etti. Oğlunu bulmanın ardından onu tekrar bırakmak zorunda kalmanın içini acıttığını içtenlikle hissetti.

Ve bu, kardeşinin lanet olası açgözlülüğünden kaynaklanıyordu.

Mariam, Kule Bilgini'ne gözlerini dikti, "Peki, şimdi bununla ilgili ne yapmayı planlıyorsun? İmparator, bunu nasıl bilmeyecek?"

Kule Bilgini iç çekti ve ileriye doğru yürüdü, Kuzey'in yatağının perdesini hafifçe açarak durumunu kontrol etti.

Ancak, gözleri büyüdü.

Lady Henai boş yatağa doğru koştu, "Oğlum, oğlum, oğlum. Oğlum nerede?!"

Kule Bilgini kaşlarını çattı ve bir an uzaklara daldı, sonra Lady Henai'nin kolunu tuttu, onu yatağı daha fazla sarsmaktan alıkoydu.

“Belki de bu en iyisidir.”

Hanımefendi, Kule Bilgini'ne absürt bir şekilde solgun bir bakış attı, bu da onun başını hafifçe eğmesine neden oldu ve açıklama yaptı.

Odanın dışına çıktığını görmedik, bu yüzden onun tehlikede olmadığından emin olabiliriz.

Emniyetli mi? Ya biri görünmezlik kullanıp onu almışsa?

Guillever, kendine güvenle başını dikleştirdi, "Bu imkansız, hanımefendi. Hiç kimse benim tespit yeteneğimi aşamaz."

Az önce bunu yapmadı mı?

Kule Bilgesi, yanıt vermeden önce odaya etrafına baktı.

Bu alanı başka birine bıraktığı için hiç fark etmemiştim.

Lady Henai daha da soldu, sorularla dolup taşıyordu, "Bu ne anlama geliyor?"

Guillever konuşmaya başlamak üzereydi ama gözleri Mariam'ın gözlerindeki acımasız bakışı yakaladı.

Onlar, ona mesajı açıkça iletmişlerdi, "Gerçekten ona tüm sihir sanatı saçmalıklarını açıklamaya mı başlamak istiyorsun?"

Guillever bazı açılardan fazlasıyla dürüsttü. Retorik tanımayan biriydi. Zeki olmadığı için değil, sadece dürüst bir nerd'dü.

Bir saniye duraksadı ve tekrar başladı, "Onun bu yerden kaçmaya çalıştığından eminim. Belki de konuşmamızı duymuştur. Neden onun için yolu açmıyoruz? Bu şekilde, kendi başına kaçmış gibi görünmesini sağlayabiliriz ve İmparator ile kendimiz ilgileniriz."

Lady Henai, yatağın üzerinde otururken gücünün tükendiğini hissetti.

Mariam nazikçe ona yaklaştı ve omzuna dokundu, "Kule Bilgini haklı. Endişelenme, oğlun hayatta. İkinizin tekrar buluşmasını sağlayacağıma söz veriyorum."

Northern, Boşluk Sarayı'nın tahtında bir süre oturarak odadaki insanların konuşmalarını dinledi.

Guillever odaya girdiği anda ve Lady Henai'nin dikkati dağıldığında, sessizce onların alanından çıkıp Sınırsız Boşluğa girdi.

Orada kaldı ve konuşmalarını dinlemeye devam etti, ta ki sonunda bitene kadar. Sonrasında derin bir nefes aldı ve bacaklarını açarak tahtın arkasına yaslandı.

Ateşlerin önünde, onun altında duran, dikkat çekici savaşçıları, Siyah Mamba ve Gece Korkusu vardı. Bunlar, kendi iradesinden bağımsız bir benlik duygusuna sahip olan Boşluğun iki yaratığıydı.

Ve kendi iradeleriyle orada durmayı seçmişlerdi. Görünüşe göre, inanılmaz güçlü bir rakiple karşılaştıktan sonra herkes, hayal kırıklığı içinde düşünerek hayatlarının en iyi zamanını geçiriyordu.

Gece Korkusu'nun gözlerinde alışılmış duygusuz alev yanmıyordu; bunun yerine, acımasız ve ateşli görünüyordu. Dört gözündeki kırmızı alevler, daha önce hiç görülmemiş bir yoğunlukla açısal bir şekilde yanıyordu.

Ve Siyah Mamba'nın bakışları merakla alevlenmişti. Gözlerinde bir kopukluk vardı, ama yine de, ötesinde oturan Boşluk Sarayı'nın Monarkı'na yapışmışlardı.

Kuzey, ikisini de umursamıyordu; onun daha büyük bir sorunu vardı. O daha büyük sorun, Luinngard'dan çıkmaktı.

Diğerlerine kıyasla, bu yerden çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Ne kadar devasa bir yapı olsa da, sonunda bir yolculuk hala bir yolculuktu.

Ancak Kuzey, başka bir sahne yaratmak istemiyordu. Birincisi, ikincisi ise Kule mekanizmasının çalışmaya başlaması ve hareket etmesi için bir süre geçmesi gerektiğiydi.

O kısa süre içinde, İmparatorun onu yok etmemesi için gerçekten şanslı olacaktı.

Artık bir Paragon'un gücünün birinci elden tanığı olduğuna göre, Kuzey, tam ölçekli bir savaşta hayatta kalamayacağını anlayabiliyordu.

İmparatorun kendini oldukça sınırladığı açıktı ve içtenlikle, Kuzey bunun için minnettardı.

İmparator, bir Paragon ile olan kavgası, onun için her şeyi çok daha net hale getirmişti.

Onun nihai hedefi, karşılaştığı her deneyimle kesin bir şekil ve form kazanmaktı. Ve bunun için minnettar olmaması nasıl mümkün olabilirdi?

Kuzey, ellerine baktı ve mırıldandı: "Bir Paragon'un, bir Işık Kaynağı'nın gücü—gerçek gücün başladığı yerin burası olduğuna eminim. Sonra Transandantal ve Zirve var, ki bu da tarihin kitaplara ulaşmayı başardığına göre, kimsenin ulaşamadığı zirve olarak kabul ediliyor."

Kuzey, gözlerini ileriye dikip daralttı. "Başka türlü inanmak istiyorum." Biraz duraksadı, yüzü kararlılıkla şekil aldı. "Bu dünyada ve çağda, oraya ulaşan ilk ben olacağım. Zirvede duracağım ve yalnızca ben onurlandırılan kişi olacağım."

Bir zincirleme reaksiyon gibi, o ateşli kararlılık da Siyah Mamba ve Gece Korkusu'nun gözlerinde alevlendi. Her iki Boşluk yaratığı, kötülüğün özünden çok daha derin ve acımasız bir karanlık yankı ile parladı.

Kuzey, tahtının kol dayama yerine vurdu, kayıtsız bir şekilde ayağa kalktı ve az önceki ciddi atmosferi dağıttı.

"Oh, iyi, önce buradan çıkmam gerekiyor. Kuleye, herkes." Bir adım öne attı ve kayboldu.

Kuzey, soylu binalardan birinin tepe noktasında belirdi. Etrafına baktı ve sonra gözlerini limana odakladı.

Kaşlarında solgun bir kaş çatma belirdi, limanda meydana gelen felaketi gördüğünde.

Gece hafif karanlıktı; her iki ay da dolunaydı ve çevreye biraz rahatsız edici bir parlaklık yayıyordu.

Bu kadar karanlık olsa bile, Kuzey o kadar uzağı görmekte zorluk çekmeyecekti.

O, irkildi ve geriye baktı. Hemen ardından, birisi çatıya indi ve diz çökerek oturdu.

“Jeci.”

“Efendim.”

“Sonunda evdesin. Kalmak istemiyor musun... hayatına geri dönmek?”

Jeci, “Sana olan sadakatimi ilan ettiğim andan itibaren, hayatım senin ellerindeydi. Burada hayatım yok. Dahası, Lady Henai şahsen benim seninle gelmemi emretti.” diye yanıtladı, başını eğik tutarak.

Kuzey kaşını kaldırdı. “Annem böyle mi söyledi?”

Jeci başını salladı. “Evet, efendim.” Kuzey'in yüzüne baktı ve yavaşça ayağa kalktı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra konuştu.

“Peki, plan nedir?”

Kuzey tekrar limana baktı ve “Plan oldukça basit. Okyanusun üzerinden Kule'yi geçeceğiz.” dedi.

Jeci, inanamayıp başını eğdi. “Üzgünüm, efendim. O Kule'yi, girdiğin yerden Merkez Ovası'na kadar geçeceğinizi mi söylediniz?”

Kuzey omuz silkti. “Evet. İtirazın var mı? Daha önce gördün, değil mi?”

Jeci, geniş ve uzak gözlerle yanıt verdi, aynı zamanda olayı hatırlamaya çalışıyordu.

“Gerçekten,” neredeyse mırıldanıyormuş gibi seslendi, “gerçekten, böyle bir şey hissetmiştim.” Northern'a baktı, “...ama aynı zamanda, denizin öte tarafında.”

Northern'ın bakışları, içten endişesini dile getirmesine rağmen limana odaklanmaya devam etti. Son sözlerine yanıt vermedi, denizin ötesine bakarken düşüncelere daldı.

Gözleri o dev su kütlesinde daha uzun süre kaldıkça kafasında bir şey belirmeye başladı.

'Ulaşabileceğim bir yerde. Gerçekten geri döneceğim. Babamla, annemle… kız kardeşimle buluşacağım.' Bir sonraki saniyede kaşları çatıldı.

'...ve Rughsbourgh. Ona milyonlar borçluyum.'

Hızla Jeci'ye döndü ve “Bunun kolay bir yolculuk olmayacağını biliyorum, ama ne zaman kolay bir yolculuk oldu ki? Belki sen ilişki kuramazsın, ama şu anda sahip olduğum her şey ve olduğum kişi için, ölümün eşiğinde savaşmak zorunda kaldım.” dedi.

Ona melankolik bir gülümseme verdi. “En kötü şansa sahibim. Ve bu yolculukta daha fazlasını beklemiyorum.”

“Kaderin en büyük meydan okuyucusu olarak hikayemi yazacağım. Şans kavramının üstünde yükseleceğim ve kendi kaderimi çizeceğim.”

Konuşmasını elini ileriye doğru uzatarak sonlandırdı.

Jeci, arkasından onun kararlılığını hayranlıkla izledi, sonra aniden hatırladı. Ona sert bir şekilde baktı ve sordu,

“Efendim, unuttum söylemeyi, arkadaşlarınız Raven ve beyaz saçlı azize İmparator tarafından yakalandı.”

Kuzey'in yüzündeki heyecan söndü. Donuk gözlerle geriye baktı.

“Onlar nasıl?”

Jeci nazikçe yanıtladı, “İyiler. Eminim İmparator azizeye dokunamaz. Raven hakkında pek emin değilim.”

Kuzey derin bir nefes aldı ve limana döndü. “Yapılması gereken her şey yapıldı. Sanırım bu onun kefaret tanımı, oldukça naif ve aptalca. Eh, insanların hayatlarına değer vermeyen birini kurtarmak için bir neden görmüyorum. Jeci, gidelim.”

Kuzey binadan sıçradı. Jeci de onu takip etti.

Northern, Jeci'nin hemen arkasında olduğu halde, beyaz kumların üzerine nazikçe indi.

Yer harabe halindeydi; hem ahşap hem de metal gemilerin parçaları acımasızca parçalanmış ve yere dağılmıştı. Bazı parçalar, binaların yapısına kaba bir şekilde saplanmıştı.

Etrafa bakındı ve acıyarak diliyle dişinin arasına tıkladı. “Raven, o kız deli,” diye düşündü, toprağa gömülü enkazların üzerinden dikkatlice adım atarken.

Jeci arkasını döndü ve kaşlarını çattı, sonra Northern'a döndü.

“Efendim,” diye acil bir şekilde seslendi, “geliyorlar.”

“Onlar mı? 'Onlar' kim? Ve neden bu kadar korkmuş gibi ses çıkarıyorsun?”

“Üzgünüm, lordum, kendi başınıza ilerlemek zorundasınız. Sizi arkamdan koruyacağım.”

Kuzey, konuşurken döndü ve hemen yüzünde gergin bir kaş çatma belirdi.

“Oh, ne hakkında konuştuğunu anlıyorum.”

“Üç tane tek haneli Şövalyenin bize doğru yürüdüğünü bilmiyorum, ama bunun Prenslerle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Her halükarda, endişelenmeyin, bunu halledeceğim.”

Kuzey gülümsedi, nazikçe omzuna dokundu ve merhamet dolu bir tonla, “Jeci.” dedi.

Gözlerini onunla buluşturdu, kafasında beliren karışıklıkla Kuzey devam etti.

“Endişelenme, üçünü de halledeceğim.”

Öne doğru adım atarken onu nazikçe geri itti ve parmaklarını şıklattı.

Sol ve sağında iki karanlık girdap belirdi.

Her girdaptan kalın, sıvı bir karanlık kütlesi yükselmeye başladı ve yavaş yavaş insansı varlıklar şekil almaya başladı.

Birisi Gece Korkusu; diğeri, Siyah Mamba.

Gece Korkusu'nun dört gözü ilkel bir öfkeyle parlıyordu, dört eli ve pençesi genişçe açıldı.

Siyah Mamba'nın oniks vücudu üzerinde dolaşan devreleri andıran beyaz çizgiler, gözleri kaşlarını çatarak daraldıkça yavaşça pulsatıyordu.

Kuzey, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor, izliyordu.

Şövalyeler, güçlü kamyonlar gibi tam hızla saldırdı, yerden geçerken parçalanmış enkaza izler bıraktı.

Bir Şövalye binalara çarparak girdi ve çıktı, diğeri sanki bacaklarında kanat varmış gibi sıçradı, üçüncüsü ise duvarlardan maymun gibi zıplayarak, hepsi aynı anda liman girişine indi.

Kuzey onları izliyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Şövalyelerden biri—ortada olan—zarafetle ileriye doğru yürüdü, tüm vücudu ay ışığında parlayan gümüş zırh ile kaplıydı.

Omuzlarından akan beyaz bir pelerin, sırtına doğru yuvarlanarak ilerlerken rüzgarda dalgalanıyordu.

"Jeci... seni görmek harika."

Jeci onu yere indiği an, gözleri titredi, korkudan genişledi，似乎触及了她的内心深处。

"S-S-Sir Lynus," diye kekelendi.

Kuzey, omzunun üzerinden bakarak Jeci'nin yüzünü inceledi, sonra Şövalye'ye döndü.

"Anlıyorum... tahmin edeyim. Bu küçük İmparatorlukta en güçlü

Şövalyesin."

Öndeki Şövalye, Lynus, acı bir şekilde grimasa yaptı, başını yana eğdi. "Ne küstahlık."

Soluk mavi gözü çatıldı, neredeyse korkutucu bir yoğunlukla parlıyordu—soğuk bir kararlılık ve kontrol edilemeyen güç ışığı.

Parlak siyah saçları, asi ve vahşi teller halinde dökülerek, geçmiş savaşlarla işaretlenmiş bir yüzü çerçeveliyordu.

Yüzünün sağ tarafında, bir zamanlar onu kırmaya çalışan güçlere karşı hayatta kalışının ve direnişinin bir kanıtı olan, dişli bir yara izi vardı.

Yara izi, onun sert görünümünü azaltmıyordu; aksine, çenesinin sert hatlarını ve ağzının kararlı duruşunu vurguluyordu.

Koyu bir göz bandı sağ gözünü kapatıyordu, henüz açığa çıkmamış sırların bir ödülü gibi takılıydı, dünyadan gizleyen ince bir kumaş şeridiyle sınırlıydı.

Pelerin rüzgarda hafifçe hareket ederken, etrafındaki havada çakan aynı huzursuz enerjiyle neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Onun duruşunda bir sükunet vardı, altında kaynayan fırtınayı gizleyen kasıtlı bir sakinlik.

Her yönüyle, sadece bir savaşçının değil, aynı zamanda evcilleşmeyi reddeden bir koruyucu ve asi bir unsurun aurasıyla parlıyordu.

Kuzey, Lynus'un yaydığı isyan ve güç havasını takdir etti ve Soul Eyes kullanmadan bile, bununla başa çıkmanın zor bir rakip olacağını biliyordu.

Ama o da biliyordu.

'Onu yenebilirim.'

Eğer birisi onun düşüncelerini duysa, onu kibirli ve hayalperest olarak düşünebilirlerdi. Rütbelerindeki farkın belirtilmesine gerek yoktu; her iki tarafın da ayrı durmasıyla bu açıktı.

Night Terror ve Black Mamba vahşi bir yoğunluk yayarken, Kuzey buna kıyasla oldukça sıradan görünüyordu.

Lynus, Kuzey'e birkaç saniye daha baktı, gururla çenesini kaldırdı ve Kuzey'in az önceki hakareti göz ardı etmeyi seçti.

Bakışlarını çocuktan arkasında duran Jeci'ye kaydırdı.

"Kendini kurtarma şansı vereceğim, Jeci. Üzerinde çalıştığın her şey —bunu tanımadığın biri için harcama. Onu yakala ve Birinci Prens'e götür, sana tek haneli bir zırh verilecektir."

Jeci burun kıvırdı.

"Bu saçmalık." Aniden, az önce hissettiği tüm korku tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. Devam etti, "Lord Lynus, hayal kırıklığına uğradım. Hala, beni tek başıma bir rakam kazanmaya layık görmüyorsunuz. Bu teklifi yapmanızın tek nedeni, onun İmparator'a karşı direndiğini bilmenizdir."

"İmparator ona nazik davrandı. Jeci, benimle gururlanma."

"İmparator'un ona nazik davranması, onun bir Paragon ile savaştığı ve hayatta kaldığı gerçeğini değiştirmiyor ve herkes lordumun henüz bir usta olmadığını biliyor," dedi kendinden emin bir şekilde, omuzları dik durarak.

Lynus'un ifadesi karardı, sesi öfkesini bastırmak için dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi alçaldı.

"Senin Lord'un?"

Jeci gülümsedi ve yanıtladı, "Evet, hizmetime layık olan tek kişi."

O, dik durarak, sözleri ve duruşu güvenle doluydu ve Northern ona karşı gurur duymaktan kendini alamadı.

"Sen nankör bir—"

Bitirmeden, bir şey parladı ve yanağını sıyırdı.

"Ona böyle hitap etmeye cüret etme. Bu kelimeyi kullanma izni olan tek kişi benim."

Northern, elini uzatmış bir şekilde duruyordu, ifadesi ciddiydi. Açıkça Lynus'u susturmak için bir şey fırlatmıştı.

"Bir sonraki sefer, hedefi kaçırmayacağım."

Rahatsız edici olan şey, Lynus'un bunun gerçekleştiğini görmemiş olmasıydı. Beyaz saçlı çocuğun söylediği gibi—bu kasıtlı bir kaçırmaydı.

Bu, Northern istemiş olsaydı, Lynus'un çoktan ölmüş olacağı anlamına geliyordu.

Bu farkındalık, Lynus'un sırtında soğuk bir ürperti hissettirdi.

'Onunla ilgili rahatsız edici bir şey var. Ne zaman hareket etti? Nasıl?'

Lynus kendisi yumruk atarken, diğer iki şövalye, az önce olanları görerek öfkeyle ileri atıldılar.

"Ne cüretle?!" diye bağırdı onlardan biri, ikisi de Northern'a saldırmak için fırladı.

Ancak iki şövalye hareket ettiğinde, onlara Gece Korkusu ve Siyah Mamba karşılık verdi.

Şövalyelerin refleksleri inanılmazdı; her iki yaratık da saldırdığında, biri keskin pençeleriyle, diğeri ise dağ gücünde bir yumrukla saldırıyordu.

Hareket halindeyken, şövalyeler döndü ve bedenlerini kenara atarak saldırıların sadece havayı vurmasına neden oldular.

Rüzgar titredi ve arkasında duran Lynus'u rahatsız ederek patladı.

Ancak şövalye kıpırdamadı veya pozisyonundan ayrılmadı. Tek gözü, soğuk ve hesaplayıcı bir tavırla Northern'a yapışmıştı.

Northern, soğuk bakışını geri çevirdi; kendi bakışı, kayıtsızlığında daha sinsi ve ölümcül bir şekildeydi.

Ancak Northern da endişeliydi, 'Şu anda bu adamlarla yüzleşmeyi göze alamam. İmparator'un beni yakalamasını istemiyorum. Beni serbest bırakmayacağı oldukça açık.'

Northern, uygun bir çözüm düşündüğünde çenesini hafifçe kaldırdı. O sırada, Siyah Mamba ve Gece Korkusu iki şövalye ile çatışmaya girmişti.

Çatışma, havaya metal ve kemiklerin çınlamasını gönderiyordu.

Biraz tereddüt eden tek kişi Lynus'tu, muhtemelen yenilgiden korkuyordu.

Northern gülümsedi ve konuştu.

"Sanırım en güçlü olmanın anlamı bu. Hiç kimseye kaybetmek istemezsin."

Onun sesini duyan Lynus kaşlarını çattı ve sordu, "Ne demek istiyorsun, çocuk?" Son kelimelerini vurguladı, açıkça Northern'ı alay etmeye çalışıyordu.

Ancak Northern, kendisini çoktan bir çocuk olarak kabul etmişti. Bu durum onu bile etkilemedi.

"Eğer beni bu soğukkanlı halimden çıkaracaksan, benim gibi bir çocuğu çocuk diye çağırmaktan çok daha iyi bir iş çıkarman gerekiyor. Sonuçta, ben daha on yedi yaşında bile değilim."

Lynus'un gözleri büyüdü.

Northern daha da gülümsedi. "Şimdi, o tepkilerin paha biçilmez. Sadece senin gibi birinci seviye bir şövalyenin on beş yaşındaki bir çocuk tarafından yenilgiye uğradığını hayal et. Kayıtların için pek iyi görünmez, değil mi?"

Lynus kaşlarını çattı, neredeyse öne doğru eğilerek hırladı, "Sus! Ben asla senin gibi bir çocuğa kaybetmem."

"Evet, tabii ki, eğer benimle dövüşmezsen. Ama dövüşürsen, kaybedeceksin. Yani eğer benim gibi bir çocuğa kaybetmek istemiyorsan, sadece arkanı dön ve git."

Lynus dişlerini sıktı, Northern'a öfkeyle baktı. Önceki sakin bakışı yoğun bir öfkeye dönüştü.

Ancak Northern ifadesini değiştirmedi. "Bak, Aslan ya da adın neyse, sana kendi yok oluşundan kurtulman için bedava bir bilet veriyorum. Lütfen alçakgönüllü ol ve bunu kabul et," diye tavsiyede bulundu Lynus'a yorgun bir şekilde.

Şövalye, diğer yandan, sadece daha da öfkelendi.

Öfkeyle başını eğdi, zırhından beyaz yıldırımlar fışkırırken sağ elini uzattı.

“Efendim, onu devirmek için tek bir darbe yeter. Onun yeteneği çok sinsi olabilir. Onu hayatım boyunca inceledim. Saldırısını doğrudan karşılamayın,” Jeci arkasından uyardı.

“Asla böyle bir planım yoktu,” Northern ona yan bakarak, önündeki adama odaklandı.

Lynus'un saldırı pozisyonuna yanıt olarak, Northern da bir elini öne uzattı.

“Üzgünüm, ama görünüşe göre bu tek yol. Burada daha fazla kalamam.”

Lynus, iki parmağıyla havada düz bir çizgi çizmeye başladı. Çizgi hemen beyaz yıldırımın uzun bir çubuğuna dönüştü ve binlerce kıvılcım saçmaya başladı.

Northern gözlerini kısarak, 'Aman Tanrım, bu dünyama çok zarar verecek.'

“Asil'in Işığı.”

Konuşur konuşmaz, mesafeyi aşarak, yıldırım çubuğunu yakaladı ve Northern'a ulaşırken bulanıklaştı.

Ama beyaz saçlı çocuk ne korku ne de şaşkınlık gösterdi. Her şey plana göre gidiyordu.

Lynus ona ulaştığında, Northern'ın dudakları hareket etti ve şövalye kelimeleri okuyabildi, "Üzgünüm."

Lynus'un yüzü kafa karışıklığıyla büküldü, ama çok geçti. Önündeki alan kırıldı ve karanlığın siyah bir tentakülü onu ve yıldırımını emdi, o bile direnmeden.

Hemen, yarık kapandı ve Northern tüm ruhunun titreştiğini hissetti.

'Bu kesinlikle harika bir saldırıydı,' diye düşündü ve parmaklarını şıklattı.

Aynı anda, Siyah Mamba ve Gece Korkusu rakiplerine saldırdı. Şövalyelere yaklaştıkça, karanlık bir kütleye dönüştüler, şövalyelerin üzerine bir bulut gibi düşerek onları Sınırsız Boşluğa emdiler.

Northern döndü, gülümsedi ve sonra nefesini verdi.

"Bu kolay değildi..."

Jeci, dehşet içinde, Northern'a baktı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Onlara ne yaptın?" diye kekelendi.

Northern ona baktı ve omuz silkti. "Onları Sınırsız Boşluğa taşıdım."

Bir an duraksadı, düşüncelere daldı. Sonra Northern'a haykırdı.

"Beni götürdüğün yer?! "

"Evet."

"Bu senin için özel bir yer değil mi?"

Northern başını salladı. "Evet."

"Lynus, çıkmak için her ne olursa olsun onu yok edecek!!" endişeyle bağırdı.

Northern, onun başına dokundu. "Endişelenme. Onunla savaşmak için bekleyen canavarlar var ve savaşmak için sonsuz bir öz kaynağına sahipler. Üstelik, Gece Korkusu ve Siyah Mamba da orada. Lütfen buradan çıkalım."

Jeci, Northern'ın denize doğru kayıtsızca yürüyüşünü izledi. Su dizlerine ulaştığında durdu ve ileriye baktı.

Elini uzattı, gözlerini kapadı ve havada bir tür runik kelimeler çizmeye başladı.

Ayların soluk ışığı altında sakin deniz parıldarken, imkansız bir olay huzurlu manzarayı paramparça etti.

Hiçbir uyarı olmadan, okyanusun yüzeyi devasa, köpüren bir patlama ile yerinden fırladı.

Bir kalp atışında, devasa bir yapı derinliklerden fışkırdı sanki deniz tarafından doğmuş gibi. Su, yanlarından şelaleler gibi akarak bir kuleyi ortaya çıkardı.

Onun ortaya çıkışı yavaş bir yükseliş değil, anlık bir maddeselleşmeydi—bir an yoktu, bir sonraki an deniz manzarasında imkansız varlığıyla hüküm sürüyordu.

Kule, yerçekimine ve mantığa karşı meydan okurcasına duruyordu, tabanı hâlâ çalkalanan suların içinde gömülüydü. Formu antik ve mimarisi görünüşte harabe gibiydi.

Kuzey orada durmadı. Parmaklarını kullanarak havaya kelimeler dokumaya devam etti, runik yazılar yazıyordu. Bu arada, Jeci orada, şok içinde donakalmıştı.

Kule, dalgalanan denizin üzerinde bekçi gibi dururken, daha da olağanüstü bir dönüşüm başladı.

Yapı titredi, derin bir inleme içinden yankılandı. Önce yavaş, sonra artan bir hızla, kule kaymaya ve değişmeye başladı.

Northern, Trammel Kulesi'nin Efendisi olduğunda, diğer tüm Kule Efendilerinin anılarını miras aldı.

Evet, o andan itibaren, Stelia'dan nasıl çıkacağını zaten biliyordu. Bu, Luinngard İmparatorluğu'na gitmek için böyle önlemler almasının nedeniydi.

Annesinden yardım istemekle uğraştı çünkü bir sahne yaratmak istemiyordu. Kule belirdiği anda, her göz ona çevrilecekti.

Ancak, Raven'ın bu ulusta yarattığı kaos sayesinde, insanlar onu görmemiş gibi görünüyordu; belki de birçok kişi, evlerinin ve hayatlarının geriye kalanını kurtarmanın bir yolunu aramakla meşguldü, dilekçe verip İmparator'un neyin yanlış gittiğini söylemesini bekliyorlardı.

Yapı muhtemelen görenler bile, umursama lüksüne sahip değildi.

Bu, bir yandan kendi yararına çalıştı ama Raven'ın yaptıklarını daha katlanılır hale getirmedi.

Kule yapısının büyük bölümleri, ağır bir zarafetle soyulmaya başladı.

Sabitleşmiş gibi görünen taş şimdi sıvı gibi akıyordu, bilinen tüm fizik yasalarını hiçe sayarak.

Dönüşen destekler açıldı, dışa doğru uzanarak bir gövdenin başlangıcını oluşturdu. Kule'nin zirvesi eğildi, yavaşça geminin pruvası haline gelmek için alçaldı.

Dönüşüm ilerledikçe, hava taşların gıcırdaması ve yerinden oynayan suyun hışırtısıyla doldu.

Kulenin orta kısmı dışa doğru şişti, pürüzsüz yanları bir geminin gövdesinin oluklu görünümünü aldı.

Pencereler, diğer dünyadan bir ışıltıyla parlayan camlarıyla porthole'lara dönüştü.

Bir an önce gökyüzünü delip geçen bir kule varken, şimdi devasa bir gemi şekil almaya başladı.

Gövdesi, gri ve dokulu, aşınmış çimentonun belirgin görünümünü taşıyordu. Devasa taş bloklar, kusursuz bir şekilde birleşerek güverte ve üst yapıyı oluşturdu.

Sanki antik bir kale kökünden sökülüp suya bırakılmış gibiydi.

Geminin kıç kısmı suyun üstünde en son yükseldi, gerçeküstü dönüşümü tamamladı.

Süslemeler, bir zamanlar kulesinin dekoratif unsurları olan, şimdi geminin yanlarını süsleyerek unutulmuş medeniyetlerin ve kozmik yolculukların hikayelerini anlatıyordu.

Metamorfoz sona erdiğinde, gemi şaşırtıcı bir yüzme yeteneğiyle dalgaların üzerine yerleşti.

Taş yapısına rağmen, geleneksel bir geminin zarafetiyle dalgaların üstünde süzüldü.

Serin denizle sıcak taşın buluştuğu yerden sis yükseldi, alt güverteleri eterik bir örtüyle kapladı.

Kuzey başını kaldırdı, neredeyse boynunu uzatarak tüm manzarayı görmek için. Dalgaların bir titanı gibi görünüyordu, hayallerden yapılmış bir harika.

İmkansız bir varoluş.

Kuzey, derinlemesine bir hayranlık içindeydi.

Mirasa aldığı anılardan, Kule'nin Şekli hakkında öğrendiği özel bir anı vardı.

Kuzey, Kule'nin nasıl yaratıldığını bile görmüştü ve o anıdan kalan belirli bir isim aklında kalmıştı.

"Ateşin Eli."

Bu kelimeleri mırıldanarak, artık onu Merkez Ovası'na kadar götürecek devasa bir gemi haline gelen Kule'nin gücüne gözlerini dikti.

Geçmişteki tüm Kule Ustalarının anılarından, hatta ilkinden, Northern hepsini kafasında yazılı olarak tutuyordu.

Bu yapıyı inşa eden ilahi ve insani olmayan el.

Her Ustanın Kule'nin gerçek şekli hakkında sorgulamasına neden olan garip gerçeklik.

Trammel Kulesi sadece bir gemiye dönüşebilen bir yapı değildi; bu, Usta'nın iradesiyle gemiye verilen bir yapıydı.

Bu konuda daha fazla karmaşıklık vardı, ama Northern şimdi bunları düşünmenin zamanı olmadığını düşündü.

Northern, gerçekten de eve giden yolun nihayet açıldığını fark ettiğinde kalbinin hızlı attığını hissetti.

Bir adım öne çıktı, durdu ve harabe İmparatorluğa, doğrudan Saraya ve annesinin odasına baktı.

Sonra ileri döndü ve arkasında Jeci ile birlikte gemiye doğru yürümeye başladı.

Gemiye yaklaştıkça, betonun içinden bir kapı açıldı ve içinden düzenlenmiş yüzen merdivenler çıktı, Northern'a ihtişamla bir giriş sağladı.

Northern kontrol odasına adım attı, ayak sesleri taş zemin üzerinde yankılandı.

Geleneksel gemilerin köprüsünün üst güvertede bulunduğu yerden farklı olarak, bu kontrol merkezi geminin kalbinin derinliklerine yerleştirilmişti.

Oda, antik mimari ile diğerworld teknolojisinin mükemmel bir birleşimiydi.

Kristal paneller duvarları kaplıyordu, içten gelen bir ışıkla pulsatör gibi yanıp sönüyordu, bu ışık Northern'ın varlığına yanıt veriyormuş gibiydi.

Merkezi konsola yaklaştıkça, taşa oyulmuş karmaşık runlar parlamaya başladı, yumuşak ışıltıları odayı dolduruyordu.

Jeci, hemen arkasında, takdirle düşük bir ıslık çaldı.

"Bunun zirvesini gördüğümü düşünmüştüm... Ama bu başka bir şey," diye mırıldandı, gözleri bir harikadan diğerine kayıyordu.

Northern, elini merkezi sütuna koydu ve bedeninde bir enerji dalgasının aktığını hissetti. Geçmiş Kule Ustalarının anıları zihnini doldurdu, eylemlerini yönlendirdi. Bir düşünceyle, geminin sistemlerini aktive etti.

Tüm gemi hayata geçti, derin, yankılanan bir titreşim Northern'ın kemiklerinde hissediliyordu.

Dışarıda, alt güverteleri çevreleyen sisli örtü dönmeye ve birleşmeye başladı, geminin etrafında koruyucu bir bariyer oluşturuyordu.

Kristal panellerden, Northern Luinngard İmparatorluğu'nun kıyısının uzaklaştığını görebiliyordu.

Annesini ve geride bıraktıkları kaosu düşündüğünde bir suçluluk duygusu onu vurdu. Raven ve Terence'in hala orada olmasından neredeyse kötü hissetti.

Ama eğer kesin olduğu bir şey varsa, o da Raven'ın sadece alınmayı istediği için kendini alınmasına izin verdiğidir.

Açıkça bir gizli amacı vardı; artık onun meselelerine kendini sokmayacaktı. Sadece, böyle kötü niyetli bir kadın tarafından isteyerek kullanılan Terence için gerçekten acıyordu.

İç çekti ve ileriye baktı.

"Merkezi Ova'ya doğru rota belirliyoruz," Northern duyurdu, içindeki karışık duygulara rağmen sesi sabitti.

Geminin tepkisi anında geldi, devasa boyutuna rağmen zarafetle yönünü ayarladı.

Jeci, Northern'ın yanına durmak için hareket etti, ifadesi hayranlık ve endişe karışımıydı. Ama bir kelime bile etmedi.

Birkaç saniyelik ciddi bir sessizlikten sonra, Northern konuşmaya karar verdi.

“Jeci.”

Adını duyduğunda hemen yanıt verdi.

"Evet, efendim."

"Artık bu yolculuk pürüzsüz olmayacak. Merkezi Ova'ya ulaştığımız an, hayatımın nasıl şekilleneceğini bilemiyorum. Eğer geri çekilmek istiyorsan, şimdi tam zamanı."

Jeci gülümsedi ve başını salladı. "Çok üzgünüm, yüksek dereceli. Ama nereye gideceğimi düşünmüyorum. Ölünceye kadar seni takip edeceğim."

Geminin hızı arttıkça, dalgaları imkansız bir kolaylıkla yararak, Northern omuzlarındaki ağırlığın kalktığını hissetti.

Sonunda, bu acı dolu alemi terk ediyordu; bu yer, kendisi için bir kötülük habercisi olarak görünmüştü. Ve nihayet evine, Orta Ova'ya dönüyordu; ailesiyle bir kez daha buluşacaktı.

Bu harika bir duyguydu.

Northern, kontrol odasından ayrılmadan önce birkaç dakika bu düşünceyle meşgul oldu ve sonunda uzanabileceği başka bir boş odaya gitmek için çıktı.

Jeci'ye kendini evinde hissetmesini ve istediği her şeyi yapmasını, kontrol odasına dokunmadan çıkmadan önce talimat verdi.

Northern, sanki iki aydır uyumamış gibi yatağa yığıldı. Çok uyumayı planlasa da, önce bir şey yapmayı da düşünüyordu.

Gözlerini kapattı ve maddi bedeni olmadan Sınırsız Boşluğa girdi.

Saraya göründü ve gördüğü manzaraya oldukça şaşırdı.

Üç şövalye de yere diz çökerek, ellerini kısıtlamak için yerden fırlayan zincirlerle bağlıydı. Eğer biraz hareket etselerdi, zincirler gerilecekti ve daha fazla hareket etmelerini engelleyecekti.

Lynus ve adamları, Northern aniden onlara göründüğünde acımasızca bakıyorlardı.

Lynus kendisi bağırdı: "Ne yaptın? Beni nereye getirdin?!!"

Kuzey, bu manzaraya olan şokunu hala atlatmaya çalışırken, iç çekti ve bakışlarını onlara yeniden odakladı. Sonra konuşurken gülümsedi.

"Sizi zaten bağlanmış olarak beklemiyordum, ama sanırım savaşa dayanamadınız."

Lynus ona baktı ve gözlerini kısarak, "Yaptıklarından pişman olacaksın." dedi.

"Biliyor musun, seni şu anda öldürebilirim ve kimse bunun hakkında bir şey bilmeyecek?"

Lynus, o noktada donakaldı, ama hala öfke havasını taşıyordu.

Kuzey, sözlerinin etkisini göstermeye başladığını görünce konuştu.

"Merak etme, sizi buraya bir plan olmadan getirmedim. Şu anda, benim tarafımdan köleleştirildiniz. Ama zamanla, özgürlüğünüz için yeterince çalıştığınızda, sizi Luinngard İmparatorluğu'na geri döndüreceğim."

Lynus ve astları yüzlerini buruşturdu, Lynus sordu: "Şu anda neredeyiz?"

Kuzey gözlerini açarak hatırladı: "Ah, benim hatam, size söylemeyi unuttum, Orta Ova'ya gidiyorum, bu da demektir ki siz de Orta Ova'ya gidiyorsunuz."

"Uhhh?" Hepsi yüzlerinde şok ifadesiyle duruyordu.

Northern başını salladı ve onlara açıkladı: "Evet, burası sadece ruhumda var olan bir gerçeklik düzlemi. Şu anda, diyelim ki ruh manzaramdasınız. Ve birlikte Merkez Ova'ya doğru ilerliyoruz."

Şövalye Lynus, önünde duran kişiye karşı son derece dikkatliydi. Bu yerin içindeki tuhaflığın farkındaydı.

Buraya geldiği ilk andan itibaren kibirle hareket ediyor olabilir, ama bu, görünüşte değersiz ve zayıf olan bu insanın bir ruh manzarasına sahip olduğunu görmediği anlamına gelmiyordu. Lynus için bu kelime çok tuhaftı; ancak boşluk sarayının atmosferik gücü bile onu hayranlıkla titretmeye yetiyordu.

Alevlerin yanması, devasa ve korkutucu sütunlar, arkasında korkunç heykeller gibi duran iki canavar—bunların hepsi beyinlerine tek bir şey iletmek için birleşmişti: güç.

Ve bunun farkına varmak o kadar sinir bozucuydu ki, Lynus'un kalibresindeki birinin kibirle tepki vermemesi imkansızdı.

İmparatorluğun umudu olarak görülüyordu; bir Bilgeydi, Yükselen olma yolunda çok yakındı. Nihayet bir Yükselen olduğunda, İmparatorun nihayet ona bakacağından emindi.

Soylular ona saygı gösterdiler ve ona "Soyluların Gururu" lakabını verdiler. Hatta çok saygın Kule Bilgini bile ona büyük bir saygı ile yaklaştı.

"Lynus" isminin sesi, kimin duyduğuna bağlı olarak, kalplere sevinç, nefret, huzur, güven, aşk ve korku aşılıyordu.

O sadece söylentilerle güçlü değildi; o bir işaretti. Gerçekten de Kuzey'i tek bir darbe ile yenebilirdi, ama şu anda, uzuvları zincirlenmiş bir şekilde diz çökerek, kendini çok küçülmüş hissediyordu.

Onu sadece on beş veya belki de on altı yaşındaki birinin elinde, ev dediği ve ev olarak düşündüğü tek yerden uzaklaştırılırken, Lynus utanç ve acı hissetti.

Lynus bunu düşündükçe, daha da öfkeleniyordu. Kendini daha fazla kibirle tepki vermekten alıkoyamıyordu.

Öne doğru atıldı; zincirler sert bir şekilde sıkıştı, ama yine de mücadele etti. Öfkeli bir şekilde çekildiğinde, yerin çatlayacak gibi göründü.

"Senin gibi bir piç! Cüret!" diye kükredi, boğazından gelen bir öfkeyle.

Kuzey, Lynus'un sergilediği güçten bir anlığına şaşırarak başını biraz geriye doğru kaldırdı. 'Oh? Gerçekten buradan çıkabilecek gibi görünüyor…'

Onları bağlayan zincirler gerçek ve gerçek dışıydı.

Onlar Kuzey'in iradesiyle var oldular, ama Void Sarayı'nın ya da Sınırsız Boşluğun temel ve gerçek bir parçası değildi.

Kuzey, Sınırsız Boşluk'ta bir ağacın büyümesini isteyebilirdi ve bu tam olarak istediği gibi olurdu. Ama o ağaç, Sınırsız Boşluk'un gerçek bir varlığı değildir; şu anda Sınırsız Boşluk'un bir parçası olan Kırmızı Maden dağları veya buz dağları ve volkanik dağlar ile karşılaştırıldığında.

Çünkü bu ikincil yaratımlar, Sınırsız Boşluğun gerçek bir varlığı değil, Northern'ın iradesinin bir yansımasıydı; bu nedenle, elbette, yaratıcının iradesine göre bir dayanıklılığa sahiptiler.

Sınırsız Boşluk'taki normal bir ağaç parçalarına ayrılabilirken, Northern tarafından Sınırsız Boşluk'ta yaratılan bir ağaç, eşit hasara dayanabilir veya parçalarına ayrılması için bu kadar hasara bile ihtiyaç duymayabilirdi. Bu, Northern'ın iradesinin bir faktörüydü.

Bu nedenle, Lynus'u ve onun astını yere bağlayan bu zincir, Northern'ın iradesinin sağladığı bir şeydi. Boşluk Sarayı'nın zeminine eşit derecede güçlü olması gerekiyordu, ancak Lynus o kadar güçlü bir şekilde çekti ki, o bölgedeki zemin bile titriyordu.

Gerçekten de Lynus'un gücünü kafasında takdir etmesi gerekiyordu. Northern'ın ağzından bir gülümseme belirdi; manzarayı hayranlıkla izledi. Lynus gibi birinin öfkeyle homurdandığını görmek ama nihayetinde durumunu değiştiremiyor olması, onu büyük bir coşkuyla dolduruyordu. Bu, farklı bir zevk türüydü. 'Buna alışabilirim...' Northern içten içe güldü.

"Eğer benimle işbirliği yaparsan, seni bir bütün olarak geri getireceğime söz veriyorum."

Lynus'un yüzü öfkeli bir canavarınki gibiydi, dişlerini acımasızca sıktı. Daha fazla güçle öne doğru eğildi, elleri kelepçeler tarafından güçlü bir şekilde geri çekiliyordu.

"Peki ya yapmazsam?" Tonu korkusuz, inatçı ve şiddetli bir yoğunlukla yankılanıyordu.

Northern kayıtsız bir şekilde omuz silkti ama hemen kayboldu. Lynus'un gözleri Northern'ın kaybolduğunu kaydedemeden, Northern Lynus'u yere çarptı, yüzünü yere bir ayakla bastırarak tuttu.

Başını Şövalye'ye doğru eğdi ve açıkça belirtti, "Gerçekten de geri döneceğini garanti edemeyebilirim." Gülümsedi. "İster bir numara ister iki numara olsun, İmparatorun üç Şövalye'nin aniden kaybolmasıyla pek ilgileneceğinden eminim."

Bacağını kaldırdı ve geri yürüdü, elleriyle neşeyle işaret ederek devam etti, "Ve eğer ilgilenirse, bunun ne faydası var? Seni asla bulamayacaklar."

Diğer ikisinden birinin yanında durdu ve omzuna sempatik bir şekilde dokundu. "Bunu sevmeyeceksin. Söz veriyorum."

Northern sonra gözlerini Night Terror ve Black Mamba'ya çevirdi.

"Bu adamları Lamla'ya götürsen ve onun da diğer canavarlarla birlikte kırmızı kristalleri çıkarmasına izin versen nasıl olur?"

Northern konuşur konuşmaz, yerden şekillenen zincirler, üçünü de kısıtlayan dallara sahip tek bir uzun zincir haline geldi.

Lynus, canavarlar onu ve astlarını Void Sarayı'ndan çekerken bile onlara bakmayı bırakmadı. Northern? O da soluk yüzünde çirkin bir gülümsemeyle geri baktı.

Üçü Saray'dan ayrıldıktan sonra, Northern iç çekti ve ifadesini düzeltti. Ellerine baktı, daralmış gözlerle düşündü.

'Void ile yapabileceğim birkaç şey keşfettim. Ruhların birleşimiyle void çağrıları yaratabilmek bunun büyük bir parçası.'

Duraksadı ve derin bir nefes aldı, yüzünde yavaşça beliren kararlı bir ifadeyle ileriye baktı.

'Ama ben henüz bir Usta bile değilim… Merkez Ovası'na dönmeden önce Usta olamadım. Bu oldukça utanç verici… Shin'e hava atmayı, ona meydan okumayı ve belki de çok kibirli olmazsam onu yenmeyi gerçekten istemiştim.'

Northern, bu ıssız yere ilk geldiği zamana kıyasla artık bir yetişkin gibi hissediyordu. Çok şey deneyimlemiş ve birçok aptalca karar vermişti, ama sonunda, tüm bu şeyler o anki kişiliğine katkıda bulunmuştu.

Northern memnuniyetle gülümsedi—o anda, aniden Kule'den, teknik olarak Kule Gemisi'nden muazzam bir titreme hissetti.

Northern gözlerini açtı ve uyuduğu kral boyu yataktan kendini fırlattı.

Limitless Void'ta aktif olmasına rağmen, sanki harika bir uyku çekmiş gibi, önceden sahip olduğu biraz dayanıklılığı geri kazandığını hissetti ve her şey bir rüyaydı. Ancak, gerçek bedeniyle Limitless Void'a girmeye karar verirse durum farklıydı.

Odayı hızla terk etti ve kontrol odasına doğru merdivenleri tırmandı. İçeri girer girmez, Jeci de içeri daldı.

Kontrol odasının duvarı kristal gibi görünüyordu ve neredeyse şeffaf gibiydi. Northern içeriden her şeyi net bir şekilde görebiliyordu; ancak dışarıdan görünen tek şey, bir beton yapıydı.

Kuzey, ne olduğunu dikkatle gözlemleyerek daralmış gözlerle kaşlarını çattı.

'Bir canavar tarafından mı saldırıya uğruyoruz?'

Suda yaşayan canavarların denizde yaşadığı haberi yeni değildi ve Northern, Lotheliwan ile Sloria arasındaki nehirdeki gibi bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu.

Ancak, bu kadar erken bir canavarla karşılaşmayı beklemiyordu, bu da aklında endişeleri yeniden yankılandı.

'Tam olarak ne oluyor?'

Odadan, Northern denizde veya gemide herhangi bir anormallik göremedi. Ancak yine de endişeliydi.

Gemi devasa bir boyuttaydı; onu bu kadar sarsan şey de aynı derecede devasa olmalıydı. Bu büyüklükte bir canavar, uyuyan dağlarda yaşayan Kaos'un Yavrusu'nun gücüyle karşılaştırılabilir.

Ve Northern'ın o canavarla olan savaşında her zaman nefret ettiği tek şey, bunun aslında bir savaş olmamasıydı. Hayatında eksik olan çok nadir bir şans unsuru da dahil olmak üzere, bu sefer birçok faktör onun yanındaydı.

Eğer bir daha böyle bir canavarla karşılaşırsa...

Northern aniden kafasındaki düşüncelerin akışını kesti ve yumruğunu sıkıca sıktı. Nefes aldı ve üzerinde durduğu zemine hareket etmesini emretti.

Sözlü bir iletişim yoktu, ama Northern hemen aşağıya baktığında, yerden kesilmiş dikdörtgen platform onu alıp çatının açıldığı yere götürdü.

Sonra platform, geri kapandığında çatıyla birleşti. Northern, kolları yanlarında durarak dikkatlice başını çevirdi.

Gördüğü tek şey, denizin sakin ve saydam yüzeyiydi; gündüz yıldızı gökyüzüne yükselmeye başlıyordu.

Dışarıdaki hava sıcak ve güzeldi, o sırada Twilight Dawn'ı rahatça giyiyordu.

Güçlü zırh, ilk günlerden beri parlak beyazlığını kaybetmişti; şimdi neredeyse kahverengi görünüyordu. Gerçek kahverengi deri zırhın her yerinde birkaç kesik vardı.

Eşyalar nihayetinde kendilerini onaramazdı. Ve durumu daha da kötüleştirmek için, Northern'ın eşya düşürme oranı "düşük" ifadesinin çok altında kalıyordu.

Ancak bu onu şaşırtmadı. Ul'dan uzaklaştı ve Ul'a erişim olmamasının sonuçlarından biri olarak bunu değerlendirdi. Gerçekten de bundan nefret etmiyordu.

Henüz keşfetmediği daha birçok potansiyel güç kaynağı vardı.

Northern, birkaç dakika daha taze ve sıcak havanın tadını çıkardıktan sonra gökyüzüne baktı ve başını eğerek bir rahatlama iç çekti.

"Görünüşe göre hiçbir şey yok..." diye mırıldandı ve döndü.

Northern döner dönmez, denizin büyük bir kısmı arkasında bir dalga gibi yukarı fırladı. Ama bu daha belirgindi ve gerçek bir dalgadan çok su tentakülü gibi görünüyordu.

Kuzey durdu. Denizin tentakülü ileri doğru fırlarken, yavaşça döndü, saldırıya pek aldırış etmeden.

Kollar, Northern'ın gözlerinin önünde durdu, daha fazla ilerleyemedi.

Başka bir kol yükseldi, önceki olandan daha güçlü ve daha kalın, ardından Northern'a o kadar güçlü bir şekilde fırladı ki, bedeni geriye doğru itildi.

Ancak sonuç yine aynıydı. Saldırının gücü ve kudreti önemli değildi; hepsi Northern'a ulaşamadı.

Northern gülümsedi, yavaşça Kaos Gözlerini açarak suyun ne olduğunu incelemeye başladı.

Gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe şaşkınlıkla mırıldandı, "Ne? Bu nasıl mümkün?"

Northern'ın beyaz kaşları yavaşça çatıldı. 'Kirithon'u öldürdüğümü sanıyordum?'

Kirithon'un ellerinde öldüğünden oldukça emindi. Bunun için yirmi yetenek parçası bile kazanmıştı.

Peki, neden tam olarak zirve ağaçlarının ormanında gördüğü aynı şeyi görüyordu? Neden denizin her bir ipliği kirlenmişti? Neden her şey enfekte görünüyordu?

Northern, Ruh Gözlerini kullanmasına gerek olmadığını biliyordu, şimdi Spektral Görüş, ama yine de kullandı.

[Zirve Denizi]

Gerçek İsim: [nil]

Rütbe: [Maelstrom]

Tehlike Seviyesi: [Apex]

Özellikler: [Su gücü], [Denizde Apex]

Yetenekler: [nil]

Su Gücü: [Su kütlesinin tamamı kontrol altında, Apex canavarı – Kirithon'un uzuvları olarak hizmet ediyor]

Denizde Apex: [Bu denizdeki tüm yaratıkların efendisi. Bu denizdeki tüm canavarlar, apex canavarı – Kirithon tarafından kontrol edilebilir]

Kuzey, hepsini okurken kaşını kaldırdı ve düşündü, 'Gerçekten de Kirithon. Tamam, bu gerçekten büyük bir sorun olabilir.'

O anda, su tentakülü pulsasyona geçti, daha büyük ve daha güçlü hale geldi, ardından her yöne patlayan bir su fışkırması bıraktı ama yine de Kuzey'e dokunmadı. Hatta saç telinin bir tanesi bile ıslak değildi.

Ancak Kuzey bu durumdan tamamen memnun değildi. Eğer Kirithon su kütlelerini işgal ettiyse, o zaman bir kez daha o korkunç deneyime başlamak zorunda kalacaktı – belki bu sefer – milyonlarca bağın ayrılması mı?

Bu deniz kadar büyük bir su kütlesinde bulunan bağların sayısını bile vermek mümkün olmadığından, iki kıtayı ayıran bir deniz. Hatta bir damla su bile yüzlerce bağ içerebilir çünkü su karmaşık bir yapıdır ve sıvı doğası zorluğunu artırır.

Bu bir spekülasyon değildi; Northern'ın ligatürler hakkındaki bilgisi zamanla arttı ve bu yüzden bu kadar kesin bir şekilde söyleyebiliyordu.

“Ah… kahretsin, sanırım yine ona bir güzel dayak atmam gerekecek…”

O mırıldandı ve ardından “Aerisyles” diye çağırdı.

Uzun boyunlu bir wyvern formuna benzeyen yaratık, karanlıktan süzüldü ve korkunç uzun kanatlarını açarak sahneye girdiğinde çığlık attı.

Northern, denizin yüzeyinden daha fazla su tentakülü yükselirken gülümsedi. Yüksek sesle düşündü

: “Eh, hadi dans edelim.”

Kirithon, Northern'ın sözlerini anlayabiliyormuş gibi, dalgalar yükselmeye başladı. Bu sefer, daha çok tentaküller gibi değil, daha çok dalgalar gibi görünüyordu.

Tüm deniz, normal seviyenin üzerine yavaşça yükseliyormuş gibi görünüyordu, sanki kabarıyordu.

Northern korku göstermedi ve bunun yerine Aerisyles üzerinde elleri arkasında kaygısız bir şekilde durdu, yaratık yavaşça çalkantılı hale gelen mavi gökyüzüne yükselirken.

Deniz, gökleri sarsan bir öfkeyle kükredi. Bir zamanlar sakin olan genişliği, şimdi karanlık, köpüklü suyun çalkalanan girdabı haline gelmişti ve rahatsız edici bir bilinçle doluydu. Sanki yaralı ve intikam peşinde bir canavar gibi, şiddetli bir niyetle saldırıyordu.

Çalkalanan derinliklerden, devasa dalgalar canlı duvarlar gibi yükseldi, zirveleri köpüklü, dişli bir taçla taçlandırılmıştı.

Dalgalar, denizin yeni öfkesinin itmesiyle yukarı doğru fırladı ve Aerisyles havada kavis yaptı, ilk dalganın ezici gücünden zar zor kaçındı.

Denizin öfkesi somut bir şekilde hissediliyordu; kendi kötü niyetli kalp atışıyla pulsatör gibi kaynayan, sıvı bir öfkeydi.

Kuzey'in mavi gözleri, keskin ve çelik gibi, aşağıdaki kaosu taradı.

Çadırlar—parlak ve kıvrımlı—yüzeyin altından çıkmaya başladı, avcı bir zarafetle çırpınıp dolanıyordu.

Her bir çadır, Aerisyles'den daha büyük, kontrolsüz bir öfkeyle saldırıyor, arkasında köpük ve yıkım izleri bırakıyordu.

Onlar, Kuzey'e yılanlar gibi saldırdı, hem binişi hem de canavarı yakalamayı hedefliyordu.

Kuzey, elini geriye doğru savurdu; geri savurmadan önce, silahı şekil almaya başlamıştı. İleri doğru savurduğunda, Soul Taker kendisine doğru hamle yapan çadırları kesip geçti.

Üst yarısı okyanusa geri patladı, ama neredeyse hemen ardından, çadır yeniden oluştu.

'Elbette, suyla savaşmak işe yaramaz,' dedi Kuzey ekşi bir ifadeyle.

Ruh çağrısı alçaldı ve savruldu, kanatları fırtına gücündeki rüzgâra karşı öfkeli bir şekilde çırpınıyordu. Northern, hızla ona doğru sallanan başka bir tentaküle nişan aldı.

Güçlü bir savuruşla, Ruh Alıcısı'nı kıvrılan uzantıya doğru savurdu.

Kılıç havayı yararak, parlayan bir ışık izi bıraktı ve tentaküle yankılanan bir çatırdayışla vurdu.

Yaratık geri çekildi, tentakül çılgınca çırpınarak yüzeyin altına geri döndü.

Northern, bir anlığına, ellerindeki silaha bakarak hayranlıkla inceledi.

'Harika, gerçekten harika,' diye düşündü Northern, Ruh Alıcısı'na keyifle bakarak.

Ruh Alıcısı, esasen hedefinin ruhuna zarar veren bir silah idi. Elbette, Northern kılıcın faydasını unutmamıştı.

Grengar yüzünden, kullanımına rağmen onu terk etmiş olabilirdi. Ancak, onu kullanma kararı, fiziksel hasar dışında zarar verebilecek bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündüğü içindi.

Ve Ruh Alıcısı, onun ihtiyacı için mükemmel bir silah idi. Ancak, bu silahın suyun yüzeyini böyle yaracağını gerçekten beklememişti.

Ruh Alıcısı'na tekrar bakmak, bu harika kılıç hakkında etkileyici bir şeyi kaçırmış gibi hissettirdi.

O, gülümsedi ve kılıcın sapını daha da sıkı tuttu.

Kuzey'in düşünceleri, Soul Taker'ın büyüleyici parıltısında bir an kayboldu, ancak hemen karşısındaki tehdit onu tekrar odaklanmaya zorladı.

Deniz, öfkesinde acımasızca saldırmaya devam ediyordu.

Dokunaçlar yeniden şekilleniyor ve bir kez daha yükseliyordu, kıvrımlı formları neredeyse bilinçli bir kinle yüzeyin üzerinden geçiyordu.

Aşağıdaki dönen sular, denizin öfkesiyle uyum içinde atılıyormuş gibi görünüyordu, her dalga onun canlı öfkesinin bir kanıtıydı.

Aerisyles, derimsi kanatları rüzgara karşı gerilirken, kaosa meydan okuyan bir zarafetle dalış yapıyor ve yön değiştiriyordu. Kuzey, wyvern'ın üzerinde otururken duruşunu ayarladı ve derin bir nefes aldı.

Kılıcı, boşluk özünü hafifçe enjekte ederek, Soul Taker'ın gizli güçle titreşmesine neden oldu; bu güç, çatışmanın özüyle yankılanıyormuş gibi görünüyordu.

Ve o anda, Kuzey yeni bir keşif yaptığını hissetti. Silahın iradesini hissedebiliyordu—ancak sadece bir irade değil; silahın kendisinin zor, kötü niyetli ve şeytani niyetini, diğer binlercesi gibi hissedebiliyordu. Bu neredeyse bir yük gibi hissediliyordu.

'Düşenlerin ruhu ağlıyor, hiçbir şey kalmayana kadar durmayacaklar.'

Böyle bir zamanda, Kuzey'in aklı silahın garip tanımını hatırladı.

Ve bu ona, belki de Soul Taker'ın sadece ruhları kesmekle kalmayıp, aynı zamanda onları emdiği hissini verdi.

Artık tüm bu iradeleri özünde canlı bir şekilde hissedebildiği için, kılıç aniden çok ağır hissetti.

Derinliklerden dev bir dalga yükseldi, zirvesi karanlık suyun dev bir duvarıydı.

Kuzey'in gözleri daraldı, düşüncelerinden bir mola aldı. Kaos içindeki deseni aradı.

Denizin saldırısının rastgele olmadığını biliyordu; bu, Kirithon'un zekası tarafından yönlendirilen stratejik bir saldırıydı. Apex ya da

Felaket olması fark etmezdi, bir canavar her zaman bir canavardı.

Kesinlikle bir desen olmalıydı. Ayrıca, belki de bedeni değişmişti; Kuzey, Kirithon'un öncekinden çok daha zayıf olması gerektiğinden emindi. Daha önce iki kez onunla savaşmıştı.

Onu rahatsız eden tek şey, canavarın nasıl olup da sürekli olarak ona geri dönebildiğiydi. Ve özellikle ona.

Dalgalar yaklaşırken, Kuzey Ruh Alıcısını yukarı kaldırdı, ağırlığının bir amaçla kaydığını hissetti.

Keskin kenarı, fırtına bulutlarının arasından süzülen geçici güneş ışınlarını yakaladı ve çalkantılı deniz üzerinde geçici bir yansıma oluşturdu.

Hızlı ve kararlı bir hareketle, kılıcı aşağı indirdi, dalgayı temiz, neredeyse zarif bir hareketle keserek geçti.

Su, kılıcın etkisi altında tekrar ayrıldı. Kuzey daha önce şüphe etmişse de, kılıcın sadece ruh hasarı vermediğinden emindi; fiziksel hasarı da aşırı şekilde alıyordu.

Ruhların kılıçtaki çığlıklarının, o varlığın içindeki her şeyi parçalayana kadar durmayacakmış gibi hissettirdi. O zaman, Soul Taker'ın ruh hasarı vermesinin nedeninin daha anlamlı hale geldi.

Kuzey gülümsedi.

Ancak dalga azalmaya başladığında, denizin tepkisi anında geldi, bu yüzden gerçekten tadını çıkaracak pek zamanı yoktu. Suyun arasından yeni tentaküller ortaya çıktı, öncekilerden daha saldırgan ve sayıca fazlaydılar.

Kirithon, Northern'ın her saldırısından öğrenerek uyum sağlıyormuş gibi görünüyordu. Bu rahatsız edici bir farkındalıktı—bu canavar, Northern'ı durdurmaya hazır değildi.

Northern, Ruh Alıcı'yı sıkıca kavradı çünkü Kirithon'un saldırısı şiddetlendi. Deniz, sanki canavarı durdurulamaz bir nefretle yönlendiren bir yaşamı varmış gibi yükselmeye başladı.

Aerisyles havada dönerek, artan hız ve hassasiyetle savrulan tentakullardan kaçındı.

Northern'ın aklı hızla çalışıyordu, canavarın sırtında dengeyi korumak için bir strateji arıyordu. Üstteki gökyüzü daha da karardı; dalgalanan bulutlar aşağıdaki kaosu yansıtıyor, yıldırımlar keskin şeritler halinde parlayarak sahneyi belirgin bir şekilde aydınlatıyordu.

Bir başka tentakül, pürüzsüz ve parlayan, kör edici bir hızla ona doğru fırladı. Northern'ın tepkisi anlık oldu.

Ruh Alıcı ile keskin bir hamle yaptı, kılıç havada yankılanan bir vınlama ile, içindeki hapsolmuş ruhları şarkı gibi söyleyerek kesildi.

Tentakül ikiye bölündü, kesilen yarılar dev bir sıçrama ile okyanusa geri düştü. Ama düşerken, derinliklerden yeni tentaküller yükselmeye başladı, acımasız ve kararlıydı.

Northern kaşlarını çattı, kılıcın elinde daha ağırlaştığını hissetti.

Silahın içinden geçen emilmiş ruhların kötülüğü her saldırıyla birlikte büyümeye devam etti.

Bu, onu cesaretlendiren ama aynı zamanda boğma tehdidi oluşturan çaresiz çığlıkların bir korosu gibiydi. İçindeki sızlayan huzursuzluğu atarak, gözleri denizin altındaki bir şeyin şekline kilitlendi—yüzeyin altında kıvrılan gölgeli bir kütle.

Kuzey, şüpheyle gözlerini kısarak düşündü: *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Kirithon'un onu yakalamak için elindeki her şeyi kullanacağından emindi. Zihninde, canavarın okyanusun derinliklerinde yaşayan yaratıkları kullanmaya başlamasının daha zor ve karmaşık olmasını diliyordu.

'Görünüşe göre eski dostumuz hiç rahat durmuyor. Onun kinini kesinlikle hafife aldım.'

"Aerisyles, yukarı!" Kuzey emretti ve canavar güçlü kanat vuruşlarıyla onlara fırtınalı gökyüzüne daha yükseğe fırlattı. Yaratığın kasları, başka bir süpürücü saldırıdan kaçarken gerildi, deniz tentakülü bir saç telinin ucundan geçerek kaçtı.

Kuzey'in gözleri soğuk bir ateşle parlıyordu, zihni hâlâ gidip gelerek bu durumu bir an önce sona erdirmenin bir yolunu arıyordu, gözleri tentaküllerin her hareketini izleyerek bir desen anlamaya çalışıyordu.

Ne olursa olsun, bunu çözse bile pek bir anlamı olmayacaktı, çünkü şimdi diğer canavarlar da çatışmaya katılmaya başlıyordu. Kuzey, daha büyük olanın peşinden giden daha fazla gölgeli kütlelerin suyun yüzeyinin altında koştuğunu görebiliyordu.

Aşağıya bakarken zihninde bir plan oluştu—düşüncesiz ve tehlikelerle dolu, ama akıntıyı tersine çevirmenin tek yolu.

Kuzey, daha fazla boşluk özünü Soul Taker'a yönlendirdi ve bıçağın zar zor kontrol edilen güçle titrediğini hissetti.

Silah, onun özüne özellikle yoğun bir şekilde yanıt veriyormuş gibi görünüyordu; içindeki ruhlar öfkeyle çığlık atarken parıltısı artıyordu.

Boşluğun özü, kötü niyetlerini güçle besleyen bir kötülük gücü gibiydi ve bu, Northern üzerinde ağır bir yük oluşturuyordu.

Dişlerini sıktı, iradesini gürültünün üstüne zorlayarak kılıcı aşağıya doğru hedefledi.

"Bunu kaldırıp kaldıramayacağını görelim," diye mırıldandı ve Ruh Alıcısını doğrudan havaya daldırdı.

Blade, gerçekliğin dokusunu keserek, etrafındaki ışığı yutan dar, atlayan bir yarık açtı. Boşluk enerjisi dışarı fışkırdı, yırtıktan karanlık tentaküller, büyük bir canavarın aç gözlü ağızları gibi, denize doğru çekildi.

Etki anında oldu.

Denizin tentakülleri, yarığın boşluk enerjisi saldırdıkça geri çekildi ve onları saf hiçlikten oluşan bir kavrayışla yakaladı.

Çırpındılar ve kıvrıldılar, kurtulmaya çalıştılar ama boşluk katıydı, açlığı doyumsuzdu. Ruhlar neredeyse fiziksel bir bedene sahip olmuştu.

Northern, boşluk enerjisini kılıca aktardıkça, onların daha fazla güç kazandığını hissetti.

Boşluk üzerindeki otoritesiyle, artık iradelerini somutlaştırabiliyordu. Ama aynı zamanda daha endişe verici bir şey vardı: kılıcın kendisinin o kadar ağırlaşmaya başladığı, parçalanacak gibi hissettirdiği gerçeği.

Kılıcın içindeki ruhlar zaten çok fazla güçle dolup taşıyordu. Onların kılıçtan kurtulmadan önce bunu sona erdirmeliydi.

Aynı zamanda, boşluğun etkisi ve önemi karşısında hayran kalmaktan kendini alamadı. Elindeki bu ilkel boşlukla diğer silahların başına neler geleceğini keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Tüm su, sanki o bölgeye bir nükleer bomba düşmüş gibi parçalandı.

Northern'ın kalbi, kendi gücünün dalgasında sürerken hızla çarpıyordu.

Onun ile Soul Taker arasındaki bağ, silahın kötü kökenlerini aşan bir ortak kararlılık hissiyle her zamankinden daha güçlüydü, ama bu, onu taşımayı daha kolay hale getirmiyordu.

"Aerisyles, dal!" Northern'ın sesi keskin ve emrediciydi.

Canavar kanatlarını katlayarak, bir mızrak gibi çırpınan denize doğru düşmeye başladı; rüzgar, yanlarından geçerken gürültülü bir patırtı çıkardı.

Northern, Soul Taker'ı önünde tuttu; kenarı, boşluğun yarıklarının uzantıları denizin inatla yenilenen kollarına vurmaya devam ederken, ölümcül bir vaatle parlıyordu.

Yüzeye çıkmak üzereyken, Northern kılıcı geniş bir yayla savurdu ve suyu bir gelgit dalgasının gücüyle kesen yoğun bir boşluk enerjisi patlaması bıraktı.

Boşluk ve denizin patlamasında yakalanan tüm canavarlar şiddetle titredi. Şekilleri parçalanmaya başladı, kolları tutarlılığını kaybederek, fazla gergin çekilmiş ipler gibi çözülmeye başladı.

Deniz, sanki çığlık atıyormuş gibi görünüyordu; Kirithon'un üzerindeki etkisi zayıfladıkça havada yankılanan gürültülü bir inleme.

Bir zamanlar görkemli olan dalgalar sakinleşmeye başladı, çalkantılı girdap, yaratığın gücünün azalmasıyla birlikte hafif bir dalgalanma haline dönüştü.

Northern'ın nefesi, yaratık yukarı süzülürken hırpalanmış nefeslerle geldi, alnında ter parıldıyordu, ama gözleri keskin ve inatçıydı. Soul Taker hala elinde titriyordu.

“Henüz bitmedi,” Northern mırıldandı, aşağıdaki okyanusu tarayarak.

Kirithon geçici olarak bastırılmış olsa da, onun yenilmediğini biliyordu. Sonuçta, henüz gerçek formunu bile göstermemişti.

Tüm deniz sakin durumuna geri dönmüştü. Kuzey, Aerisyles'te birkaç saniye daha kaldı, okyanusta başka anormallikler olup olmadığını gözlemledi.

Denize son zararı verdikten hemen sonra, tüm boş özünü Soul Taker'dan hızla geri çekti. Aşağıya bakarken gözleri Kaos Gözleri'ne döndü.

"Hala orada..." Kuzey öfkeyle dilini ısırdı.

'Eğer okyanusla birleştiyse, o zaman sadece okyanustan çıkmam yeter, değil mi?' Kuzey spekülasyon yaptı ve döndü.

Denizin aldığı bu kadar zarardan sonra, bağların muhtemelen daha önce yapabildiklerinden daha az güç çekmek için çok zayıflamış olacaktı. Bu nedenle, Kirithon'un seçenekleri muhtemelen sınırlıydı.

Kuzey, canavarı kendisinin sonunu görmeye kararlı olduğu için saldırısını durdurmasını beklemiyordu.

Ancak denizin sakinliği, onun ihtiyaç duyduğu kadar hızlı hareket etmesi için daha fazla zaman verecekti.

Kuzey kuleye geri uçarak girdi.

"Yüksek Sözler! O neydi?!" Jeci büyük bir heyecanla sordu.

Yüzü solgun görünüyordu; muhtemelen Kuzey'in denizle tek başına savaşını izlerken çaresizlik içinde kalmıştı.

"O neydi? Ne oluyor?" Jeci, Kuzey kontrol odasının ortasına doğru ilerlerken aceleyle onu takip etti.

Kuzey kontrol panelinin önünde durdu ve havaya elini sallamaya başladı, açıkça bir şeyi kontrol ediyordu.

Ancak, neyi kontrol ediyorsa, Jeci onu göremedi.

Sadece Kuzey'i izledi, tamamen bir kafa karışıklığı içindeydi. Kuzey'in dikkati dalgalanıyordu, gözleri kısılmıştı ve kuleye bilgi kodu düzenliyordu.

Birkaç saniye sonra, kule hızlanmaya başladı; hareketi bir gemiden çok, yutmak için hareket eden bir köpekbalığına benziyordu.

Kuzey iç çekti ve panel masasına yaslandı. Şu anda durumu geçici olarak hallettiği için, tüm yorgunluğun vücuduna yerleştiğini hissedebiliyordu. Ve bu tamamen Soul Taker yüzündendi.

'Lanet olsun, bir kılıcı kullanmanın bu kadar zorlayıcı olacağını hiç düşünmemiştim.' Zihni bir an için uzaklaştı, tüm deneyimi hatırladı. 'Karanlık Ölümcül'ün neler yapabileceğini merak ediyorum. Hatta Grengar'ı, bu boşluğu aldıktan sonra kullandığımı sanmıyorum.'

Kuzey, sırtını dikleştirip elini kaldırdı, tüm vücudunu gererken esnedi.

Jeci, geri döndüğünde ona yoğun bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Bir an için gözlerini kırpıştırdıktan sonra ona sordu.

"Ne? Bu bakış neyin nesi?"

Başını salladı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum... ama sen tam olarak nesin?"

"Bu bilgiyi seninle paylaşmaya hazır olduğumu düşünmüyorum. Hazırlan, muhtemelen her yönden saldırıya uğrayacağız."

Jeci'nin tavrı değişti, daha ciddi hale geldi ve sordu, "Bununla ilgilendiğini sanıyordum—"

Kuzey araya girdi, "Bizi tehdit eden canavar bir Apex seviyesinde ve Maelstrom rütbesinde. Dahası, şu anda fiziksel bir bedeni yok ve denizi kendisinin bir uzantısı olarak kullanıyor."

Duraksadı, sesi yükselirken Jeci'ye yoğun bir şekilde baktı. "Yani hayır, Jeci, hiçbir şeyle ilgilenmedim. Aslında, buradan itibaren daha da zorlu bir savaş olacak."

Gözleri kararlılıkla kısıldı. "Ama endişelenme, ikimiz de Merkez Ovası'na, sağ salim ulaşacağız."

Jeci, onun konuştuğu an gözleri büyüdü, sonra bir saniye düşündü, 'Bir çocuk nasıl bu kadar erkeksi olabilir?'

Yanakları kızardı ve hızla bakışlarını çevirdi, ama aniden kendine geldi ve yüzünde sert bir kaş çatma ile başını yukarı kaldırdı.

“HAYIR!” diye bağırdı.

Kuzey, kaşlarını kaldırarak geriye baktı, “Üzgünüm, şimdi ne?”

“Seni korumam gereken kişi benim. Tam tersine değil,” diye ilan etti, gözleri ve sesi güvenle doluydu.

Kuzey, gözlerini ondan kaçırdı ve kontrol odasından çıkmaya döndü.

GÜRÜLTÜ

Tüm kule aniden tekrar sarsıldı; bu sefer his daha ağır ve güçlüydü, sanki bir şey onlara çarpmış gibiydi.

Kuzey kaşlarını çattı ve dişlerini sıktı. 'Hadi ama, bu kadar erken değil…'

Jeci hemen bir dizinin üzerine çöktü. “Lütfen, seni koruma şansını ver. Çok fazla dinlenmeye ihtiyacın olduğu oldukça açık. Neden bununla ilgilenmeme izin vermiyorsun?”

Kuzey ona şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra dedi

: “Bu tamamen aptallık. Az önce sarsıntıyı hissettiğinden eminim, o şey kesinlikle büyük. Tek yeteneğin başkalarının yeteneklerini engellemek. Ve bu durumda diğerleri kesinlikle canavar değil.”

Sesinde çok kısa bir duraklama oldu ve devam etti: "Hayatın boyunca insanlarla ve driftçilerle savaşmak için eğitildin; bir canavarla, hem de bu kadar büyük bir canavarla savaşmak, benim için tamamen bir dikkatsizlik. Ve bunu kabul etmeyeceğim."

Jeci'nin gözleri büyüdü. Eğer dürüst olursa…

'Onun sözleri canımı yaktı.'

Çünkü bu, hayatının tüm tanımıydı.

Gerçekten değerli bir varlık olarak görülse de, günün sonunda o sadece düşük sınıf bir driftçiydi. Övünebileceği pek fazla yeteneği yoktu; hatta gelişimi bile sınırlıydı; rakibinin yapması gereken tek şey, onun yetenek kilitleme yeteneğini aşmaktı.

Ve bir driftçi olarak, bir canavara karşı hiç iyi değildi. Bu, hayatı boyunca korktuğu bir gerçeği.

Kuzey haklıydı ve ona bunu hiç merhamet göstermeden söylediği için minnettardı.

Kaşları çatıldı. "Her ne kadar…"

Uzaklaşan Kuzey aniden durdu.

'Onun hala konuşabileceğini beklemiyordum…'

Northern, kendi çıkarları için onun moralini tamamen bozmayı seçmişti; ancak, içinde hissettiği herhangi bir arzuyu daha da körüklemiş olabileceğinden korkmaya başlamıştı.

“Buna rağmen,” diye devam etti, “gitmek istiyorum… Seni koruyabilmem için pervasız olmak istiyorum.”

Northern, çaresizliğine acıyarak iç çekti ve hafif bir hayal kırıklığıyla, “Benden korumaya ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedi.

Jeci başını salladı. “Biliyorum… ama bu tür basit görevleri bile yerine getiremiyorsam ne işe yararım ki?”

Northern omuz silkti. “Tamam o zaman, kendin bilirsin.”

Konuşmasının ardından parmağını salladı ve Jeci'nin üzerinde durduğu alanın karosu aniden onu çatıya yükseltti; burada, gemilerinin arkasına yapışmış dev deniz yaratığını daha net görebilecekti.

Çatıya ulaştığında, elindeki kırmızı mızrağı canlandı. Üstündeki gökyüzü, günün solan ışığıyla lekelenmişti ve her şeye donuk, tehditkar bir ton veriyordu.

Kule, ona yapışan canavarlığın ağırlığı altında gıcırdayıp inliyormuş gibiydi.

Yaratığın geniş, yılan benzeri bedeni, tabanın etrafında dolanıyordu; pulları loş ışıkta ıslak, karanlık çelik gibi hafifçe parlıyordu.

Jeci'nin gözleri dart etti, yaratığın boyutunu anlamaya çalışıyordu.

“Devasa,” diye mırıldandı, kırmızı mızrağını sıkıca kavrayarak. Silahı, kaygısına ve kararlılığına yanıt verircesine vınladı.

Kaşlarını çattı ve gözlerini yaratığın üzerinde tuttu. Deniz canavarı yavaşça hareket ediyordu, her hareketi kulede titremelere neden oluyordu.

Birden, yaratık saldırdı. Kocaman başı geriye doğru kalktı, sonra avına saldıran bir yılan gibi ileri fırladı.

Jeci, kör edici bir hızla tepki verdi, bedeni bulanıklaşarak saldırıyı atlattı ve Kirithon'un burnuna bir kesik attı, hepsi bir akış içinde gerçekleşti.

Darbenin etkisi havada yankılanarak yayıldı ve yaratık geri çekildi, öfkeyle kükreyerek deniz köpüğünü saçarak.

Kendisine bir an bile dinlenme vermeden, tekrar harekete geçti, geminin beton duvarına atladı ve fırladı, mızrağı ellerinde dönerken.

Mızrağını ileri doğru savurdu, yaratığın gözünü hedef alarak.

Mızrak kırmızı enerjiyle çatırdadı, sert deriyi delerek hışırtıyla geçti.

Ancak bu sefer, saldırısı zar zor geçti, yaratığın zırh gibi parlayan pullarına çarparak kaydı.

"Lanet olsun!" diye küfretti Jeci, yaratık kuyruğunu ona doğru savururken tam zamanında geri çekildi. Yan tarafa yuvarlandı, ezilmekten kıl payı kurtuldu.

Kuyruğun darbesi duvara çarparak parçaları havaya fırlattı.

Bu arada, Kuzey iç kısım titremeyi hissetti ve geminin hemen arkasında dışarıda neler olduğunu gördü.

O düşündü, 'Gerçekten ona bırakabilir miyim, yoksa oraya mı gitmeliyim...?'

O, insanlara bir şeyleri bırakmaya ve hiçbir şey yapmamaya pek alışkın değildi.

Bu yüzden, kendini böyle bir durumda bulmak oldukça garip hissettirdi.

Aynı zamanda, onu geri adım atması için zorlamak amacıyla tüm o kötü sözleri söylemişti, en azından ona istediği gibi bir şans vermek yapabileceği en az şeydi.

Ama yine de, hala rahatsız oluyordu. Sinirle kafasını kaşıdı.

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Merhaba, ben yazarım. Geçen ay düşündüğüm gibi geçmedi, hayatımın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken okuyucuları hayal kırıklığına uğratmamaya da dikkat ettim, bu yüzden planladığım kadar güncelleme yapamadım ve bunun için gerçekten üzgünüm.

Ne olursa olsun güncellemeyi durdurmamaya özen gösterdim. Bu ay boşuna vaatlerde bulunmayacağım. Sadece yazmaya ve bu hikayenin en iyisini sizlere sunmaya devam etmek istiyorum.

Bu Arc sona yaklaşırken, sizin muazzam sabrınız ve dayanıklılığınız için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Güç taşları ve altın biletler için teşekkür ederim.

Ve lütfen, beni desteklemeye devam edin! ;)

Jeci'nin hareketleri hızlı ve kesin, yaklaşan deniz canavarının arka planında kırmızı ve çelikten bir bulanıklık oluşturuyordu.

Tereddüt edecek zamanı yoktu, hata yapacak yeri yoktu.

Canavarın devasa bedeni kule etrafında daha da sıkı sarılırken, kule tehlikeli bir şekilde bir tarafa eğildi. Northern'ın sözleri zihninde yankılandı:

“Bu tamamen aptallık.” Ama onu haksız çıkarmaya kararlıydı, sınırlı bir yeteneğe sahip sadece bir serseri olabileceğini göstermek istiyordu.

Canavar başını geriye doğru kaldırdı, ağzı açılarak keskin dişlerin sıralarını ortaya çıkardı.

Jeci'nin kalbi göğsünde çarpıyordu, kendini hazırladı. Canavarın çenesi gürültülü bir patırtıyla kapandı, o geri sıçrarken neredeyse ona çarpmadı, mızrağı ellerinde dönerken.

Kulenin kenarında zarifçe indi, ayakları dar çıkıntıda sağlam bir yer buldu.

“Odaklan,” diye mırıldandı, canavara gözlerini kısarak baktı.

Bu yaratık, daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu, Jeci sıkı bir eğitimden geçmişti ve bu onun hareketlerinde yardımcı olmuştu ama yine de bir canavarla savaşmak, hayal ettiğinden çok farklıydı.

Yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu, her hareketi kasıtlı ve güçlüydü. Pulları parlıyordu, her biri yukarıdaki kararmış gökyüzünü yansıtan bir ayna gibiydi. Canavar, okyanusun kendisinin bir tezahürüydü—geniş, inatçı ve acımasız.

Jeci derin bir nefes aldı, kendini merkezledi ve ruh özünü döktü. Mızrağı daha parlak bir şekilde parlamaya başladı, gözlerindeki kararlılıkla eşleşen kırmızı bir renkle atarak.

O, ileri fırladı, bedeni bir hareket şeridi gibi canavara doğru hamle yaptı.

Mızrağı enerjiden titriyordu, canavarın boğazına doğru iterek ulaşımını uzatıyordu.

Ancak canavar hızlıydı—beklediğinden daha hızlı. Başını çevirdi, saldırısını hızlı bir hareketle deflekte ederek havada bir şok dalgası yarattı.

Çarpmanın gücü Jeci'yi geri savurdu, onu çatı boyunca kaydırarak yere düşmesine neden oldu. Dişlerini sıktı, dengesini korumak için kasları gerilirken mücadele etti. Canavar onun üzerinde belirdi, gözleri kötü niyetli bir zeka ile parlıyordu.

Jeci, canavarın niyetini hissedebiliyordu—onu ezme, isyanını bir kez ve herkes için sona erdirme arzusunu.

Kuzey, kontrol odasından izliyordu, ifadesi okunaksızdı.

Görüntü penceresinden savaşın gelişimini görebiliyordu, Jeci'nin mızrağının parıltıları canavarın saldırılarından kaçarken dans ediyordu.

İçinde bir kısmı müdahale etmek, savaşı tek bir kesin darbe ile sona erdirmek istiyordu, böylece hızlı hareket edebilirlerdi.

Ancak bunun Jeci'nin savaşı olduğunu biliyordu, onun kadar onun da savaşıydı. Kendisine sadece ona değil, kendisine de kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Jeci durmadı. Kendini sınırlarına zorladı, hareketleri her geçen saniye daha akıcı ve hassas hale geldi.

Canavara doğru döndü, kulesine çarparken ezici ağırlığından zar zor kaçındı.

Mızrağı hızla fırlattı, yaratığın pullarına acımasız bir şiddetle vurdu. Metalin zırhla buluştuğu her çarpışmada kıvılcımlar fışkırdı, her çatışmanın sesi havada bir davul sesi gibi yankılandı.

Ancak canavar acımasızdı. Vücudu yılan gibi kıvrılarak Jeci'ye doğru hızla saldırdı.

Her darbe, onu yıpratmak, tükenmişlik sınırına itmek için hesaplanmış bir saldırıydı.

Jeci, dayanıklılığının azaldığını hissediyordu, nefesleri hırıltılı bir şekilde geliyordu. Elinde ne varsa veriyordu ama bu yeterli görünmüyordu.

Bir kükreme ile canavar ileri fırladı, çenesi Jeci'nin topuklarına doğru kapanıyordu.

Havaya yüksekten sıçradı, canavarın darbesinin ivmesini kullanarak kendini daha yükseğe fırlattı.

Mızrağı, aşağı inerken kör edici bir ışıkla parladı, vücudu havada dönerken yaratığın açık karnına nişan aldı.

Mızrağını tüm gücüyle savurdu, ucu canavarın pullarını delip derisine derinlemesine battı.

Canavar, korkunç bir kükreme ile bağırdı, vücudu şiddetle sarsılırken kasıldı.

Jeci sıkı bir şekilde tutundu, mızrağındaki kavrayışı, yaratık onun altında kıvrılırken gevşemedi. Yaradan kan fışkırdı, koyu ve viskoz, canavarı yerinden atmaya çalışırken çatıya lekeledi.

Jeci dişlerini sıktı, tutuşunu korumak için kasları gerilirken savaşıyordu.

Ancak canavar henüz yenilmemişti.

Birdenbire, şiddetli bir dönüşle, Jeci'yi sırtından fırlattı ve onu havada savurdu.

Jeci kuleye çarptı, bedeni çeliğe korkunç bir gürültüyle vurdu. Acı içinde patladı, ama kendini ayakta tutmaya zorladı, görüşü bulanıklaşırken kendini dengelemeye çalıştı.

"Efendim!" Jeci bağırdı, sesi gergin ama meydan okurcasına. "Henüz bitmedim!"

Kuzey'in gözleri hayal kırıklığı ve hayranlık karışımıyla parladı.

Jeci, kendini sınırlarının ötesine itiyordu, ezici bir güç karşısında geri adım atmayı reddediyordu.

Onun gözlerindeki kararlılığı, sönmeyen ateşi görebiliyordu. Sadece onun için değil, kendi değer duygusu için savaşıyordu.

Ki bu, Kuzey'in hala anlamsız bulduğu bir şeydi. Ama en azından, onun gözlerindeki ateş, onu düşünmeyi bu kadar zor hale getiriyordu.

Saygı ve güven talep ediyorlardı.

Canavar bir kez daha başını geriye attı, gözleri avcı bir parıltıyla Jeci'ye kilitlendi.

Kuzey, yaratığın son darbesini hazırladığını biliyordu; bu darbe, savaşı anında sona erdirecekti.

İkisini sıkıca yumrukladı, aklı hızla çalışırken seçeneklerini tarttı. Jeci'ye bir şans verme sözü vermişti, ama onun parçalanmasını izleyemezdi.

"Yeter," Kuzey mırıldandı, gözleri kısılarak ileri adım attı.

Etrafındaki hava enerjiyle çatırdadı, Karanlık Ölümcül'e uzanırken, eli kılıcın kabzasını sıkıca kavradı.

Platform onu kule yüzeyine çıkardı, hemen komut verdi

: "Jeci, geri çekil!" Kuzey bağırdı, sesi kaosun içinden keskin bir şekilde geçti.

Jeci dişlerini sıktı ama tereddüt etmedi—yana daldı, bedeni çatı boyunca uçarak ve yuvarlanarak gitti, Kuzey harekete geçti.

O, kör edici bir hızla hareket etti, şekli gölgeli bir bulanıklık olarak yaratıkla arasındaki mesafeyi kapattı.

Kuzey'in şekli, duvarda koşarken gölgelerle kaynaşıyormuş gibi görünüyordu, deniz canavarı yönünde, Karanlık Ölümcül elinde kötü bir kenar parlayarak.

Etrafındaki hava, bir taşın disturb ettiği su dalgaları gibi karanlık enerjiyle parlıyordu.

Onun varlığı tek başına gökyüzünü karartıyor, savaş alanına uğursuz bir gölge düşürüyordu. Hareket ederken, vücudundaki her kas sarmalanmış ve hazır durumdaydı, sanki gücünü serbest bırakmayı bekleyen bir yay gibiydi.

Deniz canavarının gözleri Jeci'den Northern'a kaydı, yeni bir tehdidi hissederek, gözleri heyecanla sıkıştı.

Bir kükreme çıkardı, boğuk bir ses, kuledeki beton yapıda titreşim yaratarak tüm gemiyi mahvetme tehdidinde bulundu.

Ağzı genişçe açıldı, dişleri Jeci'nin çabasının kalıntılarıyla parlayarak, daha önceki savaşın kanlı bir kanıtıydı.

Northern, canavar ileri atıldığında sıçradı, çenesi boş havaya kapanırken o onun üstünde süzüldü.

Bir şahin gibi hassas bir şekilde alçaldı, Dark Mortal ile keskin bir darbe indirdi.

Blade havada hışırtıyla kesildi, yaratığın derisine vuran karanlık alevlerin kıvrımlarıyla iz bıraktı.

Darbe, korkunç bir çatırdama ile bağlantı kurdu, dışarıya doğru bir şok dalgası gönderdi. Deniz canavarı geri çekildi, Northern'ın kılıcıyla kesilirken pulları parçalandı, karanlık kan sızan yaralı bir boşluk bıraktı.

Jeci, konumundan izledi, nefesleri hırpalanmış ama gözleri hayranlıkla genişlemişti.

Northern'ın hareketleri akıcıydı, her darbe hesaplı ve yıkıcıydı. Sanki kullandığı silahın bir uzantısı gibiydi, her hareket bir yıkım dansıydı.

Onu böyle izlemek, aslında ne kadar haklı olduğunu fark etmesini sağladı; sonuçta o işe yaramazdı, her zaman böyle olduğunu biliyordu ama şu anda gerçekten daha iyi olmak istiyordu.

Olmayı diledi. Öğrendiği her şeyi unutmaktan ve yeniden öğrenmekten başka bir şey istemiyordu.

Deniz canavarı kıvrandı, bedeni şiddetle çırpınıyordu.

Kocaman kuyruğunu, saldırganını yerinden etmek için çaresiz bir çabayla savurdu. Northern havada dönerken, ayakları yaratığın pullarına zar zor değdi ve saldırıyı imkansız bir zarafetle atlattı.

Canavarın sırtına hafifçe indi, duruşu canavarın vahşi hareketlerinden etkilenmedi.

Bir hırlama ile Northern, Karanlık Ölümü tekrar aşağıya indirdi ve bıçağı yaratığın pullarının derinliklerine gömdü.

Silah titreşti, karanlık alevler bıçaktan fışkırarak canavarın bedeninde bir ağ gibi yayıldı.

Canavar uludu, atmosferde yankılanan saf bir acı sesiyle.

Devasa formu kasıldı, kasları kontrolsüz bir şekilde spazm geçirirken Northern'ın alevleri onun özüne sızdı.

Jeci, fırsatını gördü. Morali bozuk olmasına rağmen, son güç rezervlerini topladı ve ileri fırladı.

Her mızrağı, yaratığın kuyruğuna atladığında kırmızı ışıkla bulanıklaştı ve ivmeyi kullanarak kendisini başına doğru fırlattı.

Hareketleri Northern'ınkiler kadar akıcı değildi, ama tamamen irade gücüyle yönlendiriliyordu.

Havada döndü, mızrağı vurmak için hazırken, yaratığın kafasına sert bir şekilde inerek gözlerinin arasındaki savunmasız noktayı hedef aldı.

Mızrak, korkunç bir gıcırtıyla delip geçti ve canavarın çırpınması arttı.

Jeci, silahına sıkı sıkıya sarıldı, kasları itiraz ederken tutuşunu korumak için savaştı.

Northern, onun darbesinin isabet ettiğini görünce, kılıcını çekip canavarın sinirlerini parçalayan hızlı ve hassas kesikler yaptı.

Her kesim kasıtlıydı, yaratığın temelini zayıflatarak kendi ağırlığını daha fazla taşıyamaz hale getirdi.

Son bir gürültülü kükreme ile deniz canavarı çöktü, devasa bedeni geminin yanına çarparak kaydı.

Tüm yapı titredi, çarpmanın yükü altında inledi. Jeci ve Northern, yerlerinden fırlayarak çatı boyunca kaydılar.

Bir an her şey durdu. Canavar yenilmiş halde, devasa bedeni cansız bir titan gibi kuleye serilmişti.

Jeci, titreyen kollarıyla kendini yukarı itti, göğsü kabarırken öldürülen canavara baktı.

Kan, saçlarını yapıştırmıştı ve bedeni zorlamadan acıyordu, ama gözlerinde zafer ve meydan okuma konuşan bir ateş vardı.

Northern'a baktı, o zaten ayaktaydı, Kara Ölüm omzunda rahatça duruyordu.

Northern ona yaklaştı, ifadesi okunaksızdı.

Bir el uzattı ve Jeci onu tuttu, ayağa kalkmasına izin verdi.

Bir an orada, yan yana durdular, ikisi de ağır ağır nefes alıyor, birlikte devirdikleri yaratığa bakıyorlardı.

Northern'ın gözleri ona kaydı, onay gibi bir şeyin kısa bir an parladığı bir ışıltı belirdi, ardından her zamanki soğukkanlı tavrı geri döndü.

"İyi iş çıkardın," dedi, sesi alçak ama kararlıydı.

"Ama kendini bir daha dikkatsizliğe sürükleme. Bir sonraki sefer, dinle."

Savaşlarının ikinci kısmı sona ermişti, Northern başka bir canavarın peşlerine düşmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ve kim bilir, o okyanusun ne kadar vahşi olacağı. Kulesinin hızına odaklandı.

Devasa gemi, denizde hızla hareket ediyor, okyanusun yüzeyinde ince, pürüzsüz çizgiler çizerek yavaş bir hızla ilerliyordu.

Northern, huzurun tadını çıkarıyordu, daha önce gördüğü siyah alevlerin gücünü hissetmek için denemek istiyordu ama denemek için çok yorgundu.

'Siyah alev ve siyah mızrak kesinlikle içimdeki boşluğun değişiminden beri katlanarak artmış olmalı. Dengenin kaymaya başladığını hissedebiliyorum..'

Northern'ın zihni daha derinlere daldı, aynı zamanda ruhunun derinliklerinde gömülü olan yorgunluğun yavaşça dışarı sızmaya başladığını hissedebiliyordu.

Bir an daha, Jeci'yi ve onun nasıl olduğunu düşündü, onun savaşını bozmak istememişti ama dürüst olmak gerekirse sonunda kazanacağını düşünmüyordu.

'Bu bir girdap rütbesinde canavar, Annette bile ustayken onu yenmekte zorlanacak'

Northern, dışarıdaki diğer serserilerden farklıydı; ona bu kadar odaklanıldığında, bu canavarların aslında güçlü olduğunu unutmamak kolaydı, diğerleri muhtemelen onlarla savaşırken ölecekti.

Zihni, diğer insanları zayıf olarak adlandırmadan güçlü olduğunu anlamaya çalıştıkça daha da uzaklaştı.

Kısa süre sonra, Northern hafifçe horlamaya başladı ve bu sefer Sınırsız Boşluğa gitmedi. Derin ve dinlendirici bir uyku çekiyordu.

Bu arada Jeci başka bir odada kaldı, Northern ona yaralarına bandaj ve ilk yardım uygulamasında yardımcı olmuştu.

Bir elinde kılıcıyla, önündeki tahta direğe bakarak duruyordu. Oda, tuğla duvarlarla dolu, sıcak bir hava ve neredeyse keskin bir nem kokusuyla dolu bir salon gibiydi.

Orada birkaç dakika durdu, açıkça kendi düşüncelerine dalmıştı; Northern katılana kadar olan savaşı düşündü ve artık bununla başa çıkamayacağını, bu yüzden Northern'a bırakmak zorunda kaldığını hatırladı.

Oldukça üzücüydü, kendisinden çok utanıyordu, aynı zamanda kendisine öfkeliydi.

Günün sonunda, Luinngard İmparatorluğu'nun şövalyelerini canavarlara karşı savaşçı olarak eğitmesinin onun suçu olmadığını biliyordu; gerçek düşmanlar canavarlardı.

Ancak bu noktadan itibaren alacağı karar, onun sorumluluğuydu. Bu yüzden, bunu değiştirmeye karar verdi.

Bunu yapmak için mızrağını bırakmak zorunda kalırsa umursamıyordu, dövüş stilini değiştirmek zorunda kalırsa da umursamıyordu.

Bu noktada, tek istediği büyüme idi.

Jeci derin bir nefes aldı ve düzenli bir şekilde nefes verdi, gözlerini kapattı ve bacaklarını açarak yere doğru kaydı.

Sonra, kendisi ile canavar arasındaki savaşın nasıl gittiğini hayal etmeye çalıştı. Hemen görüntüyü iyi bir şekilde kavrayabildi, hareket etti.

Uzaklığa doğru hızla geçerek havaya sıçradı, mızrağını acımasız bir kamçı gibi savurdu, canavarın kuyruğunu ona nasıl savurduğunu tam olarak hayal ederek.

Şu anda, kafasında canavarla bir revanş yapmaya çalışmıyordu, ancak canavarın savaştığı şekilde savaşmaya çalışıyordu.

Akıllı olduğu şekilde dövüş stilini genişletmek.

Ve havada dövüşmeye devam ederken, canavarın hareketlerini en iyi şekilde taklit etmeye çalıştıkça içinde ince bir sevinç yükselmeye başladı.

Yakında, kendisini kaybettiğini hissetti, zaman geçti ve yüzünde ter damlaları oluştu, dili dışarı çıktı ve gözleri odaklanma ve coşkuyla büyüdü, alanlar arasında dart yaparak, mızrağını havaya daldırdı.

Hareketleri çılgın ve keskin idi, ama her noktada, keyifle bağırmaya devam etti, "Daha fazla!"

Öyle ki, geceye daldıklarının farkında bile değildi ve gece yarısı düşünmeye başladığında, bacakları çöktü, dizlerinin üzerine düştü ve yere yığıldı.

Elbette, bu kadar yoğun ve fazla antrenmanın, onlara daha fazla tehlike geldiğinde artık hareket edemez hale getireceğini düşünmüştü.

Ama yaralıyken ne yapabilirdi? Sadece Northern için sinir bozucu bir engel olacaktı.

En azından, böylece iyileşmeye çalışıyordu, dinlenecek, uyanacak ve tekrar deneyecek ve bu büyük sınırlama duvarında bir atılım hissetene kadar denemeye devam edecekti.

Bu arada, Northern boyunca uyuyordu, ancak gece uyanmış ve hem Night Terror hem de Black Mamba'yı geminin yüzeyine çağırmıştı, burada nöbet tutuyorlardı.

Şafak vakti, ufkun ötesinden gökyüzüne turuncu bir ton sızarken ve yansıması huzurlu okyanus yüzeyine yumuşakça düşerek sıcak bir ışıltı veriyordu.

Okyanus bedeni tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer daha rahatsız edici bir hareket vardı, birkaç dalga hareket etti ve okyanus yüzeyinin altında gölgeler geminin yanına belirmeye başladı.

Night Terror'ın dört gözü, okyanusun altındaki gölgeleri gözlemlerken kısıldı.

Black Mamba da ayağa kalktı, beyaz gözleri merakla sağa sola bakıyordu.

İkisi de birbirlerine bakıştılar ve suya atladılar.

Su, Night Terror ve Black Mamba'yı kucakladı, yüzeyin altına daldıklarında, deneyimli avcıların kolaylığıyla okyanusun derinliklerine doğru keserek ilerlediler.

Aşağıdaki dünya, garip ışık saçan yaratıklar ve derinliklerde dans eden gölgelerle dolu bulanık bir alanıydı.

İkisi de hassas bir şekilde hareket etti, gözleri suları tarıyor ve etraflarında hareket eden yaratığı gözlemliyordu.

Gece Korkusu, dört parlayan gözüyle karanlık sularda çoğu insandan daha uzağı görebiliyordu.

Şekli, zarif ve avcı bir yapıda, akıntılar arasında sessizce hareket ediyordu. Siyah Mamba, daha kaslı bir yapıya sahip olarak, kıvrılıp dönerken, oniks vücudu suda parlayarak Gece Korkusu'na ayak uyduruyordu.

Yalnız değillerdi. Yüzeyin altında gizlenen gölgeler şimdi bir araya geliyordu.

Bir zamanlar sakin olan okyanus, şimdi hareketle doluydu.

Çeşitli boyut ve şekillerdeki yaratıklar derinliklerden ortaya çıktı, formları yukarıdan süzülen loş ışıkta zar zor görünüyordu.

Gece Korkusu, Siyah Mamba ile keskin bakışlar aracılığıyla iletişim kurdu.

Onlarla doğrudan savaşacak kadar çoktular, ama hareket etmeden önce tehdidi değerlendirmeleri gerekiyordu.

Daha büyük şekillerden birine doğru yaklaştılar, Jeci'nin savaştığı olandan çok daha büyük, hatta yukarıdaki gemiden bile daha büyük bir yaratık.

Yüzeyi, doğaüstü bir ışıkla parlayan pullarla kaplıydı ve gözleri derin, uğursuz bir kırmızıyla parlıyordu.

Reaksiyon gösteremeden önce, yaratık suyun içinden yankılanan düşük, gürültülü bir kükreme çıkardı.

Ses, bir uyarıydı, daha küçük yaratıkları gemiye doğru aynı gündemle hareket etmelerine rağmen kaçmaya zorlayan bir bölgesel iddiaydı.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba yerlerinde durdular, ama dezavantajda olduklarını biliyorlardı.

Bu yaratık antik bir varlıktı ve gücü okyanus boyunca bir nabız gibi yayıldı.

Gemide, Northern uykusundan uyandı, aşağıdaki sulardaki rahatsızlığı hissederek.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba ile olan bağlantısı, onların huzursuzluklarını hissetmesini sağladı ve hızla ayağa kalktı.

Keyifli uykusu artık uzak bir anıydı, yerini sorumluluğun tanıdık ağırlığına bırakmıştı.

Ayağa kalktı ve kayboldu, geminin güvertesinde belirdi, serin sabah rüzgarı cildine dokundu.

Güneş yavaşça yükselmeye başladıkça gökyüzü turuncu ve pembe tonlarıyla boyandı.

Ancak sabahın güzelliği, havada asılı duran gerginlik tarafından gölgelenmişti. Northern bunu hissedebiliyordu—denizin derinliklerinde ne olursa olsun, o küçük ve nazik dalgaların arkasında bir fırtına patlak vermek üzereydi.

Jeci de uyanmıştı, vücudu kendini zorladığı yoğun antrenmandan dolayı ağrıyordu.

Northern'ı geminin kenarında, gözleri aşağıdaki suya odaklanmış bir şekilde buldu.

Onun etrafında sessiz bir yoğunluk vardı, fırtınadan önceki bir sükunet, bu da onu huzursuz ediyordu.

“Başka biri mi geliyor?” Jeci sordu, sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu.

Kuzey, gözlerini sudan ayırmadan başını salladı. “Güçlü bir şey…” gözlerini kısarak devam etti, “Şu anda Gece Korkusu ve Siyah Mamba ile durumu değerlendiriyorum… ama bunun sonuncusundan daha zorlu bir savaş olacağından korkuyorum.”

Jeci'ye yoğun bir şekilde kaşlarını çattı, “Sana katılmana izin vermeyeceğim.”

Jeci buna karşılık, üzgün bir şekilde aşağı baktı, “Sonuçta sana sadece bir engel olacağım.”

Kuzey ona bakarken, böyle konuştuğu için hemen pişmanlık hissetti. Ama bir saniye sonra başını kaldırdı, gözleri kararlılıkla kaşlarını çatarak konuştu.

“Ama sonsuza kadar bir engel olmayı planlamıyorum, bir gün, senin savaşamayacağın bir tehditle savaşacak kadar güçlü olacağım, en azından o noktada değil ve seni korurken öleceğim.”

Kuzey ona hafif şaşırmış bir ifadeyle baktı, ağzı açık kaldı.

Sonra bir kez gözlerini kırptı ve gülümseyerek gözlerini yavaşça kapadı, “Tamam o zaman. Git dinlen, bunu halletmeme izin ver.”

Jeci zor bir şekilde yutkundu, bunu ilan etmişti ama önceki başarısızlığının ağırlığı hala aklındaydı.

Kendini sınırlarına kadar zorlamıştı, ama yine de yeterli olmamıştı. Mızrağının tutuşunu sıkılaştırdı, ellerindeki silahın tanıdık ağırlığını hissetti.

Northern ona daha uzun süre baktı, ifadesi yumuşadı. "Geçen sefer iyi iş çıkardın, Jeci. Şüphelerin zihnini karartmasına izin verme. Hepimizin sınırları var, ama onları aşma şeklimiz bizi tanımlar."

Jeci başını salladı, ama bu sözler göğsündeki gerginlik düğümünü hafifletmeye pek yardımcı olmadı. Daha güçlü olmaya karar vermişti, ama bunu kanıtlama zamanı şimdi değildi, mızrağını daha sıkı kavradı ve kuleye geri döndü.

Northern onun içeri girdiğini izledi, ardından ileriye döndü.

Sanki felaket Jeci'nin içeri girmesini bekliyormuş gibiydi—girdiği anda, geminin altındaki su aniden şiddetle çalkalanmaya başladı, dalgalar gövdeye artan bir güçle çarpmaya başladı.

Northern'ın gözleri, devasa bir şeyin yaklaşmasını hissettiğinde kısıldı. Gece Korkusu ve Siyah Mamba yüzeye çıktı, bir akış içinde güverteye sıçradı.

Gece Korkusu, güvertede diz çökerek Northern'a düşük bir kükreme çıkardı, Siyah Mamba bir an için üstüne baktı ve aynı şekilde diz çökerek Gece Korkusu'nu taklit etti.

Sonra konuşmaya çalıştı, "Düşmanlar... güçlü... yoğun... sayılar... muazzam."

Northern, yarattığı canavarın öğrenmesini izlerken gülümsedi, bu kalbini yeni bir sevinçle doldurdu.

Ama bu histe fazla kalacak zamanı yoktu, yüzünü okyanusa sert bir ifadeyle çevirdi.

Derinliklerden, Siyah Mamba ve Gece Korkusu'nun daha önce gördüğü devasa yaratık ortaya çıktı, devasa formu suyun içinden korkunç bir kükreme ile fırladı.

Bu, Northern'ın daha önce karşılaştığı hiçbir yaratığa benzemiyordu, (Kaos Yavrusu ve solucan deliği hariç)—eski okyanus canavarı ile karanlık, ilkel enerjinin bir birleşimiydi.

Vücudu, ürkütücü bir ışıkla pul pul olmuş, dişleri keskin bir şekilde parlıyordu ve gözleri kötü niyetle yanıyordu.

Arkasında, daha küçük yaratıklar, delice bir açlıkla onu takip ederek etrafında dolanıyordu.

Gemi kuşatılmıştı, parçalamaya hazır yırtıcıların bir çemberinin içinde sıkışıp kalmıştı.

'Kirithon, berbat cehennem için ne kadar deli?'

Kuzey'in aklı durumu değerlendirirken hızla çalışıyordu. Kaşlarını çattı ve bu sefer canavarla savaşacaksa, bunu sonuna kadar yapması gerektiğini kafasında netleştirdi.

Merkez Ovası'nda hayatını yaşarken o mantıksız canavarın tekrar peşine düşmesini istemiyordu, ancak bu onların son buluşması olacağı oldukça açıktı.

Kuzey, bu denizden ayrılıp Kirithon'u yendiği an sonunda özgür olacağına emindi. Bu kesinlikle onun son sınavıydı.

Ancak, sadece bazı kızlara hava atmak için rastgele savaştığı bir yaratığın kendisinden bu kadar nefret edeceğini ve ona bu kadar sıkıntı çıkaracağını asla hayal etmemişti.

Sinirle dişlerini sıktı ve bu sefer çift kenarlı sopasını çağırdı.

"Siyah Mamba, Gece Korkusu, hemen arkamda"

Hava uçarken, ikisi gölgeli izler gibi peşinden gitti.

Kuzey, havada süzüldü, çift kenarlı sopası sabah ışığında parıldıyordu.

Siyah Mamba ve Gece Korkusu ona eşlik etti, zarif formları tuzlu rüzgarda yaşayan gölgeler gibi kesiliyordu.

Canavara yaklaştıkça, gerçek boyutu ortaya çıktı - gemilerini kolayca gölgede bırakıyordu.

Canavarın ağzı açıldı, bir adamın kolu kadar uzun dişler ortaya çıktı.

Öne atıldı, Kuzey'i bütün olarak yutmaya çalıştı.

Kuzey, vücudunu hızlı bir şekilde döndürerek saldırıdan kaçtı ve asasını yaratığın burun kısmına sert bir şekilde indirdi.

Etki suyun içinde şok dalgaları gönderdi, aniden canavarı çevreleyen daha küçük yaratıkları sersemletti.

Siyah Mamba fırsatı değerlendirdi, çalkalanan denize daldı.

Onun şekli sersemlemiş yaratıkların arasından süzüldü, vücudundaki beyaz çizgiler ellerine doğru hareket etti ve beyaz, keskin pençelere uzanarak canavarların arasında yüzdü.

Gece Korkusu da onu takip etti, dört elinin pençelerini canavarların derisine derinlemesine batırarak onları ağır bir şekilde yaraladı ve suyu kan bulutuyla doldurdu.

Dev canavar öfkeyle kükredi, sesi havayı sarsıyordu.

Çılgınca çırpındı, dev dalgalar gemiye çarptı.

Kuzey dişlerini sıktı, savaşı gemilerinden uzaklaştırması gerektiğini fark etti, böylece gemiyi ve Jeci'yi koruyabilirdi.

"Gece Korkusu, Siyah Mamba! Daha küçük olanları uzaklaştırın!" Kuzey bağırdı, sesi savaşın gürültüsünü aştı.

Onun yaratıkları hemen anladı. Gece Korkusu sudan fırladı, geminin pruvasının duvarına bir an için indi, sonra denize daldı, yüzeyin üzerinde kayarak sürü halindeki yaratıkların dikkatini çekti.

Siyah Mamba derinliklerden fışkırdı, dev şekli aç gözlü yırtıcılara karşı karşı konulmaz bir hedef oldu.

Birlikte, canavarlar okulunu gemiden uzaklaştırmaya başladılar, Northern'ı antik devle yalnız başına yüzleşmeye bıraktılar.

Northern, bir kez daha geminin güvertesinden atladı ve doğrudan okyanusa daldı.

Hao'dan aldığı kolye sayesinde nefes almakla ilgili endişelenmesine gerek kalmadı, bu yüzden derinlere dalmaktan çekinmedi ve yaratığın bacağının olduğu noktayı aradı.

Onu gördüğünde, Northern o noktaya dik dik baktı ve parmaklarını şıklattı. Hemen, okyanusun dibinde siyah bir yarık açıldı.

Yarık dönmeye başladı ve etrafındaki her şeyi güçlü bir kuvvetle çekmeye başladı. Hatta su bile onun çekişine karşı koyamadı.

Ancak, canavar çok büyüktü ve etkilenmedi. Yırtığın girdabının onu çekebilmesi için uygun bir pozisyona getirilmesi gerekiyordu.

'Onu çökertmem gerekiyor,' diye düşündü Northern, yukarı yüzerek canavarı okyanusa nasıl indireceğini düşünmeye başladı.

En azından, onun çökmesini sağlamalıydı. O, okyanusa derinlemesine kök salmış iki bacakla ayakta duran bir canavara benziyordu, diğer iki bacak ise gerçek kollar gibiydi.

Her yönü korkunçtu ve Northern bile hissettiği korkuyu inkar edemedi.

Ancak, bu hala bir Maelstrom'du ve zirve seviyesinde bile değildi. Aksi takdirde, Kirithon böyle bir canavarı hareket ettiremezdi.

Bu noktada Kirithon'u düşünmek Kuzey'i öfkeyle kaynatıyordu.

Yüzeye geri yüzdüğünde, canavardan yukarıda havada kayboldu ve yeniden belirdi, silahına düşen muazzam miktarda Boşluk özüyle kolunu geriye savurdu.

Grenger, bir yeraltı dünyasının derinliklerinden gelen bir alevi andıran koyu mor enerjiyle parlıyordu.

Kuzey, gözlerini kısarak, elini keskin bir şekilde fırlatarak silahı fırlattı. Garip nesne havada hızla ilerleyerek canavarı bir kuşatma kütüğü gücüyle delip geçti ve onu yavaşça geri savurdu.

Kuzey durmadı; canavar sendelediğinde, o zaten ona doğru düşüyordu.

"Hız Patlaması."

Kuzey bu kelimeleri mırıldandığında, hemen vücudunun üzerinde ağır bir yük hissetti, bununla birlikte parçalanan bir güç. Vücudu boyunca yıldırımlar çaktı, hatta Twilight Dawn'ı bile yırtarak, ama o an Kuzey, kendini gördüğü en hızlı haliydi.

Hızının izi, o belirli mesafede havayı yararak geçti, bu da o izinin oksijen de dahil olmak üzere tüm hava özelliklerinden yoksun olduğu anlamına geliyordu.

Kuzey, canavarın gövdesine, tüm okyanusu sarsacak bir güçle çarptı. O an, okyanusun yüzeyinde dalgalar uzaklara yayıldı.

Canavar okyanusa çöktü ve devasa bir su dalgası yaratarak, sanki tüm deniz dev bir güç tarafından bölünüyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey, canavarı denize—özellikle, altındaki yarığa—ittikçe yıldırımlar ondan sıçradı.

Tahmin edildiği gibi, canavar düştüğü anda, denizin derinliklerinde oluşan girdap, canavarın kütlesini bacaklarından yavaşça çekmeye başladı ve tüm bedeni tüketilene kadar devam etti. Northern hemen ardından geldi.

Canavar diğer taraftan düştüğünde, Sınırsız Boşluk'taki her bir yaratık, farklı alanlara yayılmıştı—bazıları Kırmızı madenlerde, kırmızı kristaller çıkarırken, diğerleri buzul ve volkanik dağlarda, mağaralardan ve dağ eteklerinden madenler topluyordu—hepsi başlarını kaldırıp devasa canavarın gökyüzünden düştüğünü gördü.

Artık buzul ve volkanik dağlar arasında büyük bir göl oluşturan doğaüstü su gücüne sıçrayarak düştü.

Su gücü, bir duvar gibi güçlü bir şekilde yükseldi ve canavarın kendisi gelmeden önce gökyüzündeki yarıktan düşen deniz suyunu hemen dışarı sıçrattı.

Onları yan yana zorla dışarı çıkardı—volkanik dağa ve buzul dağa.

Ve canavar düştüğünde, okyanus kendine doğru dönmeye başladı, Northern'ın daha önce hiç görmediği bir girdap seviyesini uyandırarak.

Tüm göl, kendini ezmeye çalışan bir güç gibi iç içe geçmişti.

Northern, gökyüzünden düşerken bu olayı hayretle izledi. Kendini yeniden konumlandırdı, sanki havada duruyormuş gibi ayaklarını yere koydu.

Elbette, bu mükemmel bir yeniden konumlandırma değildi. Bir elini uzattı ve hemen elinde siyah parlayan bir çubuk belirdi.

Siyah yıldırımlarla kaplı gibi görünüyordu ve uğuldayarak çatırdadı. Northern aşağıya baktı, elini geri attı, düzenli bir şekilde nefes aldı ve siyah mızrağı canavara fırlattı.

Bu tek atışla ölüm oldu.

Canavarın yanı sıra, tüm göl, yaratıkla birlikte ikiye bölündü.

Ancak, neredeyse hemen, yerden gelen karanlık tentaküller her şeyi yapıştırıcı gibi geri toplamaya başladı.

Kuzey, Sınırsız Boşluğun bir dakikadan daha kısa sürede kendini iyileştirdiğini izledi ve sanki tüm ruh manzarasını sarsan felaket yokmuş gibi görünüyordu.

Ancak, canavar gölün kıyısında kaldı, bedeni mükemmel bir şekilde ikiye ayrılmıştı.

Kuzey'in ağzı hafifçe açıktı. Gerçek Boşluğu kazandığı için Siyah Mızrak'ın farklı olacağını beklemiyordu.

Ancak bu yıkım seviyesi yoğundu—tam bir felaket.

O anda, Jeci ve gemisi uğruna dışarıda kullanmamaya karar verdiği için yıldızlarına teşekkür edebilirdi.

Kuzey, bildirimler çaldığı anda Boşluktan kayboldu.

[Şeytani Bir Fırtına'yı öldürdünüz, Deniz Yürüyücüsü]

[20 yetenek parçası kazandınız]

Gece Korkusu ve Siyah Mamba, diğer canavarlarla aktif olarak mücadele ediyorlardı ama dezavantajlıydılar. Temelde su soluyanlar olmadıkları için zaman zaman okyanustan çıkmak zorunda kaldılar.

Ayrıca, daha fazla deniz canavarı onlara doğru yüzmeye devam ediyordu.

'En azından şu an büyük olanlar yok...'

Kuzey, bir an bunu düşünmüştü ama aniden düşünce tarzından dolayı pişmanlıkla dudaklarını ısırdı.

'Ah, lanet olsun. Beni mahvet.'

Kaygan bir tentakül okyanusun derinliklerinden fırladı ve geminin güvertesine düştü. Bunu yaparken, Kuzey karada hızla ilerledi, ayakları neredeyse yere değmiyordu.

Elleriyle beliren Karanlık Ölüm'ü salladı ve tentakülleri kesti, hemen gemisinin kenarını tekmeledi.

Derin morumsu kan, geminin beton güvertesine sıçradı ve altından düşük bir kükreme yükseldi. Su derinliği yoğun bir şekilde titreşti.

Kuzey'in yüzü öfkeyle buruştu ve bir elini kaldırdı. Kızıl alevler ön kolundan sıçrayarak, rüzgarda zarifçe dans etti.

Kuzey ileriye baktı ve bağırdı,

Bir kez daha benimle yüzleşmek için yeterince cesaret toplaman nasıl? Elimdeki bu alevlerle bu okyanusu tamamen eritirim.

Hedefime yürümek zorunda kalırsam umurumda değil—en azından, denizle birlikte sen de öleceksin!

Northern duraksadı, denizin yüzeyinde süzülen ince dalgalara sert bir bakış attı.

“Eğer yeterince kendine güveniyorsan, doğrudan benimle yüzleş ve bu işi bitirelim.”

Northern konuşurken, karanlık yavaşça bulutları sardı, dalgalar daha da yükseldi, ta ki tüm denizi gölgeleyene kadar. Bir anda, sabah olan şey şimdi karanlık bir geceye dönüştü.

Northern'ın bakışı sarsılmadı. Soğuk bir kararlılıkla mavi gözlerini fırtınaya dikmişken mırıldandı,

“Evet, işte bu… Gel, benimle yüzleş.”

Kuzey, yaklaşan fırtınaya sert bir bakış attı—dalgalar korkutucu bir yükseklikte yükselirken, neredeyse gökyüzüne dokunan bir duvar oluşturdu, gözleri sabit ve inatçı kalmaya devam etti, fırtınaya yoğun bir şekilde bakıyordu.

Bu arada, Gece Korkusu ve Siyah Mamba diğer canavarlarla ilgileniyordu, dünyada umursamadan okyanusun yüzeyine kan dökerek.

Kuzey, onların ne yaptığını umursamıyordu ve umursamasına da gerek yoktu.

Şu anda, Kirithon'un onun son düellodaki meydan okumasını kabul etmiş gibi görünüyordu.

Northern, canavarın kendini gösterip göstermeyeceğinden tamamen emin değildi; tüm avantajların onun tarafında olduğu göz önüne alındığında, sözlerine saygı gösterme nedeni yoktu.

Ancak Kirithon'dan gelecek bir sonraki saldırının inanılmaz derecede güçlü olacağından emindi.

Ve daha büyük bir güçle karşılık vermeye hazırdı.

Canavara aralarındaki güç farkının ne kadar büyük olduğunu göstermek konusunda kararlıydı.

Gözlerini kapadı ve kollarını açtı, şimdi ruhunu dolduran devasa boşluğun bilinçli hissine derinlemesine odaklandı.

Bu, göründüğünden daha zorlu bir görevdi.

Boşluk, tüketen bir öz biçimiydi ve tüketme hızı, Koll'un gerçek bedeniyle olan olaydan bu yana hızlanmıştı.

Northern, derinliklerine daldıkça kendisinin parçalarının ilkel karanlıkta kaybolduğunu hissedebiliyordu.

Bunu yapmak, Boşluğun gerçek gücünü daha iyi kavramasını sağlasa da, aynı zamanda onu insan yapan şeyleri de tüketiyordu.

Şu an için, Northern bunun yaratabileceği dramatik sonuçları düşünmek istemiyordu. Kendisine verilenleri kabul etmekten başka bir yol göremiyordu.

'Sonunda, tüm güç bir bedel öder…'

Yuttu ve yavaşça gözlerini açtı.

Gözlerini açtığında, kendisinin kopyaları havadan belirmeye başladı, geminin güvertesini doldurarak—önce toz tanecikleri gibi, sonra güvertede hiç yer kalmayana kadar.

Bazıları geminin kenarına o kadar itildi ki, düştüler.

Northern gözlerini açtı, ilahi bir varlığınkiler gibi parlayan mavi ışıklar. Yüzünün önüne iki parmağını koydu ve mırıldandı,

"Ruh Maddeselleşmesi, Sınırsız Bağlantılar Mülkleri, aktif ol."

Hemen, tüm kopyaları değişmeye başladı, bedenleri bozuldu, bazıların başlarından boynuzlar çıkarken, diğerleri grotesk bir şekilde kemik ve uzuvlarının uzamasını yaşadı.

Kemiklerin kırılma sesi havayı doldurdu—buna rağmen, yaklaşan tsunaminin gürültülü kükremesi tarafından hala bastırılıyordu.

Bir sonraki dakikada, farklı türde canavarlar geminin güvertesinde duruyordu.

Kopyalama yeteneğini kullanarak, öldürdüğü canavarlardan tam yüz ruhu şekil vermişti.

Fırtınaya karşı durdu, gözlerinde hala parlayan aynı soğuk kararlılık vardı, sonra emretti

Şarj.

Canavarların vahşi çığlıkları havayı doldurdu, suya atlamaya ve fırtınaya doğru yüzmeye başladılar, sanki deli canavarlar gibi.

Gelen fırtınayla birlikte, Northern'ın daha önce gördüğünden çok daha büyük bir canavar sürüsü vardı.

Bu yüzden ruhlarını çağırmayı seçmişti.

Bu sefer, belirli birinden elde ettiği özel bir silah kullanmaya karar verdi.

"Paslanmaz," Northern'ın sesi tiz ve inceydi. Ellerine baktı ve siyah kıvılcımlar içinde, ince bir katana benzeri kılıç belirdi.

Keskin kılıcı bir usta kılıç ustası gibi döndürdü. O bir usta olmayabilir, ama kesinlikle acemi de değildi.

'Umarım bu, Boşluk özümü kontrol edebilir ve panik yapmaz.'

Ruh Alıcı ve Karanlık Ölüm'ün uğursuz doğası nedeniyle, onlara Boşluk özünü kullanmak bir şeyleri tetikliyormuş gibi görünüyordu.

Northern, bununla şimdi uğraşmak isteyip istemediğinden tam olarak emin değildi. Bu kılıçların daha güçlü Boşluk özümle ne yapabileceğini araştırmak için zamana ihtiyacı vardı.

O araştırma, herhangi bir hata ile başa çıkabileceğinden emin olana kadar beklemek zorundaydı. Ve bu kesinlikle böyle bir savaşta değildi.

Northern bıçağa baktı; ona odaklandıkça, etrafında aniden kızıl alevler belirdi ve bıçağı yutmaya başladı.

Northern alevli kılıcı döndürdü ve ileriye baktı. Kılıç alevlerle dönerken, çevresinde sarı yıldırımlar dans ediyordu.

Northern dizini indirdi, bacaklarını geminin güvertesine yeterince kuvvetle iterek çatlatmayı başardı. Sonra havaya fırladı.

Fırtına, sanki onu bekliyormuş gibi, şiddetli bir yoğunlukla yükseldi. Sular canlı gibi görünüyordu, her şeyi parçalamaya kararlıydı—bulutlar bile yuvarlanan dalgalar tarafından tehdit altındaydı.

Ancak Northern fırtınayla çarpışırken korku göstermedi.

Çarpışmaları, karanlık bulutları ayıran dev bir ateş ve su patlamasına neden oldu, güneşin ışığının gökyüzüne bir an için sızmasına izin verdi.

Northern kılıcını savururken, bıçaklarındaki alevlerin suyu buharlaştırıyormuş gibi göründü.

Northern, bir Paragon'un alevlerinden daha fazlasını beklemiyordu.

Onların doğası, onun siyah alevlerinden belirgin bir şekilde farklıydı.

Siyah alev, sonsuzca tüketen bir yıkım özüdür.

Ama bu alevler—dürüst olmak gerekirse, gerçek alevler olarak adlandırılacak kadar şeffaf görünüyordu.

Onlar, yanan saf bir öz biçiminde görünüyordu. Northern, onları böyle kullanarak, bunların büyümeyi sembolize ettiğini hissedebiliyordu.

Sayısız aşamalardan geçmiş bir ateş biçimi. Paragon'un böyle bir ateşi mükemmelleştirmek için ne kadar çalıştığını hayal bile edemiyordu.

Onunla başa çıkmak, kendisini neredeyse yetersiz hissettirdi…

'Ah, lanet olsun, dikkatim dağılıyor.'

Northern yeniden odaklandı, havada dönerken mırıldandı,

"Ebedi Alev."

Okyanusun derinliklerinden birkaç ateş sütunu fışkırdı, ezici dalgaları delip geçerek gökyüzüne ateşlenmiş lazerler gibi yükselirken her şeyi buharlaştırdı.

Northern, alçaldıkça gözlerini şaşkınlıkla açtı. Hayret içinde donup kalmaktan kendini alamadı.

'Bir Paragon'un yeteneği ne kadar güçlü olabilir ki?'

Alevler kelimenin tam anlamıyla suyu yakıyordu!

Sadece sahip olduğu bir yetenekle, bu savaşın seyrini değiştirmişti.

İmparatorun yeteneği A sınıfı bir yetenekti. Northern, yeteneğin kabiliyetlerini incelemek için ekstra bir düşünce harcamadı; onu tamamen kinle kopyalamıştı ve adamın yeteneğine sahip olmasına rağmen savaşta bir fark yaratamadığı için utanç duyuyordu.

Öfkeliydi ve sadece ne kadar zarar verebileceklerini bildiği için Siyah Alevler ve Siyah Mızrakları kullanmaktan kaçınmak için yeteneği attı.

Kirithon ile bir an önce ve kesin olarak ilgilenmek isterken, tüm denizi yok etmeyi düşünmüyordu.

'Bu alev seçiminin, Siyah Alev'den daha büyük bir yıkım gücü olduğu ortaya çıktı.'

Northern okyanusa düşmeden önce, bir rüzgar gibi, Aerisyles hemen altında uçtu.

Yaratığın üzerine sağlam bir şekilde indiğinde, kanatları genişçe açıldı, yeterli ivmeyi toplamak için yavaşça çırpındı ve güçlü bir savrulmayla fırtınanın içine daha yükseğe yükseldi.

Fırtına artık kül rengi karanlık ve kırmızı bir kargaşaydı, varoluşun dalgalanan kumaşları gibi güçlü rüzgarlar, onları yakma tehdidinde bulunan alev sütunlarına karşı savaşıyordu.

Okyanus ve rüzgar, alevlerin kötülüğünü dağıtmak için öfkeyle işbirliği yaptı, ancak bu sadece daha vahşi ve iğrenç bir savaşa dönüştü.

Northern, bu olayları izlerken, henüz kartlarını oynamamıştı. Paslanmaz çeliği kullanma sebebi olan Siyah Alevlerini kılıçta kullanmaya bile başlamamıştı.

Ancak şimdi İmparator'dan kopyaladığı alevlerin gücünü ve dehşetini gördüğünde, Northern her ikisini kullanmaya karar verdiğinde ne tür bir uyumsuzluğun ortaya çıkacağını merak edemedi.

Ama şimdi, sadece Siyah Alevleri kullanmak istemiyordu. Siyah Alevlerle yapmak istediği şey, İmparator'un alevlerinin sahip olduğu türden bir güç vermekti.

Elbette, bu teoride bir araya getirmek kolaydı. Ancak Northern, bunun pratikte mümkün olup olmadığını bilmiyordu.

Siyah Alevler bir yetenek değildi; bu, onun özelliği nedeniyle mevcut olan bir element biçimiydi.

Yapılandırılmış bir kullanımı yoktu, bu da onu yetenek tipi bir elementten ayıran şeydi.

Yetenekler, çok yönlü olmalarını engelleyen bir tür yapı ile donatılmıştı. Öte yandan, son derece güçlüydüler.

Elbette, Siyah Alev'in bu kadar çok yönlü olması, ona bir yetenek yeteneği yapısının verilmesinin çok kolay olacağını düşündürüyordu.

Ama durum böyle değildi—bu, vahşi bir hayvanı evcil bir hayvana dönüştürmeye çalışmak gibiydi.

Meydana gelebilecek aksaklıkların seviyesi tahmin edilemezdi. Siyah Alev'in öngörülemezliği, göze alabileceği bir şey değildi.

'Düşünmek, tam önümde bir düşmanım var ve endişelendiğim şey onu yok etmek değil, denize geri dönüşü olmayan zarar vermek.'

Northern yorgun bir şekilde iç çekti. Bu gerçekten oldukça üzücüydü—güçlü bir kişinin sorumluluğu, öyle görünüyor ki.

Fırtınanın gözüne baktı. 'Denemekten başka çarem yok.'

Northern, kararlılıkla gözlerini kısarak, fırtınaya doğru kanat çırpan Aerisyles'e baktı; daha yükseğe çıktıkça daha fazla direnişle karşılaşıyordu.

Kuzey kılıcı sırtına yasladı ve elini uzattı; ardından siyah ve mavi alevlerin bir plüme kılıcın bıçağını yalayarak, ateşli bir şekilde dans etti.

Kuzey, kötü niyetle yanan alevlere göz attı ve kırmızı alevlerle savaşan fırtınanın odak noktasına baktı.

Sonra, kılıcının kabzasına ikinci elini ekledi ve kılıcı önüne yerleştirerek, karşı bir açıdan görüntüsünü mükemmel bir şekilde ikiye böldü.

Kuzey, önüne yoğun bir şekilde odaklandı. Yapmak üzere olduğu şey hassas bir eylemdi; sadece işe yarayıp yaramayacağını umabilirdi.

Alevlerin çok yönlülüğünü kendi Kaos Kılıcı ile birleştirerek, istediği şeyin bir benzerini yaratmaya çalışıyordu.

Bu, Sonsuz Alev kadar etkili olmayabilir, ama bir başlangıç olacaktı.

Artık Kuzey, kendi alevlerini de şekillendirmeye başlamak istiyordu. Onlar, varlığının kritik bir parçasıydı.

Siyah Alevler ve Siyah Mızrak, Kaos ve Boşluğun unsurlarıydı—gerçek gücünü adlandırabileceği tek şey.

Onu şekillendirmek ve geliştirmek, İmparator'un alevleriyle karşılaştırılabilir verimli sonuçlar getirecekti, belki uzak, belki de yakın gelecekte… kim bilir.

Kuzey gözlerini kapadı, bedenindeki her bir kas hafızasına dikkat etti.

Kaos İlk Formu'nun zirvesine bir kez ulaştığı için, üç alt formun yapısal çalışmalarını haritalamak zorunda kalmadan bunu tekrar yapabileceğine inanıyordu.

Kuzey yavaşça gözlerini açtı ve gözlerinde tehlikeli bir derinlik vardı—her zamanki gibi aynı mavi ışığı taşıyorlardı.

Ama bu sefer, tehlikeli bir yoğunlukla yanıyordu—aslında korkunçtu.

Kuzey, kılıcı tek bir darbe ile indirdiğinde mırıldandı.

"Sonsuz Kaos."

WHOOM.

Sadece sular değil—tüm atmosferi bozan ağır bir titreme vardı. Elbette, bu, gerçekliğin dokusunu tehdit edecek kadar güçlü ve ilkel değildi.

Ama havada bir bozulmaya neden olacak kadar korkutucuydu.

Rüzgarlar, bilinmeyen bir güç tarafından yavaşlatılmış gibi görünen spektral bir renk formunu ortaya çıkardı.

Sonra, gökyüzünden mavi-siyah alevlerin bir akışı patlak verdi. Bir yay gibiydi—fırtınayı ve alevleri ayırmaya başlayan devasa bir alev yayını, her iki unsuru da tüketerek.

Kuzey, fırtınanın Siyah Alevlerin gücüne kurban gidişini izledi; çok yönlülüğü, Kaos Kılıç Sanatı'nın yıkıcı gücüyle birleşmişti.

O sırıttı, Kaos Gözleri bakışında kendini gösterdi. Northern, Aerisyles'ten uzaklaşıp fırtınanın kollarına doğru atladı, bir şey kapmak için elini uzattı.

Kuzey, şiddetli rüzgarlar, durmaksızın gelen tsunamiler ve biri kırmızı, diğeri karanlık gibi kıvrımlar halinde iki farklı alev biçimiyle gürleyen fırtınanın kalbine doğrudan atladı.

Fırtınayı yararken Kara Alev'i kullandığı o kısa ve geçici anda, bir şeyin olduğunu fark etti.

Güç ve artan tüketim yeteneği gerçekten de beklediğinden daha fazlasını aşmıştı, yolundaki tüm unsurları yutuyordu.

O an, Kuzey tuhaf bir olaya tanıklık etti.

Kara Alevlerin her şeyi tüketme yoğunluğu nedeniyle, sanki uzayın kendisi tüketiliyormuş gibi görünüyordu.

Uzay, yükselen denizin fiziksel özüyle birlikte, istikrarını kaybetmeye başlamıştı. Bu yüzden anında Kaos Gözleri'ne geçti.

Fırtınanın ağzına doğru, o belirli yırtığa doğru atıldığında, Kuzey ellerini Boşluk özüyle sardı.

Ellerinde giyinmiş ve dans eden kalın karanlık gibiydiler, onları tamamen siyah hale getiriyordu. Yırtılmış uzaya, yüzünde çılgın bir gülümseme ile daldı.

Düşmeye başladığında, Kuzey, ellerinin tuttuğu şeye tüm gücüyle sıkı sıkı sarıldı. Denize doğru düşerken bile bırakmamaya özen gösterdi.

Nesne çürümüş et gibi uzanmaya başladı, ancak büyük bir direnç gösteriyordu, tüm gücüyle zaten yeniden birleşmekte olan olgunlaşmış alana geri dönmeye çalışıyordu.

Ancak Northern'ın tutuşu, doğal olmayan yapışkan bir yapıştırıcı gibiydi. Garip yaratığın Northern'ın tutuşundan kurtulmak için uyguladığı güç ne olursa olsun, tamamen işe yaramazdı.

Northern nihayet denize düştü, canavarın etinin anormal şekilde uzamış bir kısmıyla birlikte.

Alan artık sadece kapanması gereken bir nokta kalmıştı. Ancak, uzamış et, noktanın tamamen kapanmasını engelliyordu.

Bu, alanın yenilenmesini tamamen engelleyen yabancı nesneyi dışarı atmasına neden oldu. Alanın içinden bir şey fışkırdı, okyanusun yüzeyinde yuvarlanarak sonunda dibe battı.

Northern, canavarın ani fışkırmasıyla birlikte onu da çekme tehdidi nedeniyle elindeki eti anında bıraktı.

Aerisyles aşağı indi, onu bacağıyla yakaladı. Northern, yaratığın yukarı doğru uçarak arkasına tırmandı.

Yaratık hemen gemiye indi ve Northern, suya daldığı noktaya odaklanarak arka tarafa doğru yürüdü.

Öndeki fırtına sakinleşmişti; sular yavaş yavaş huzurunu geri kazanıyordu, bulutlar da öyle.

Kızıl alevlerin ve Siyah Alevlerin izleri kalmamıştı. Siyah Alevler, kızıl alevleri tüketmişti, oysa alan kendisi Siyah Alevleri yok etmiş, varlıklarını o alanın içinde basitçe silerek yenilenmişti.

Atmosfer soğumaya başladı. Northern'ın zırhı belirmeye başladı, siyah yüzey vücudunda parlayarak ortaya çıktı.

Koll'dan aldığı işaret hâlâ oradaydı, zorlu bir savaşın kanıtıydı. Onyx boynuzları Northern'ın başından dışarı doğru kıvrılırken zırhı vücudunda şekil almaya başladı.

Sonra üzerinde siyah bir pelerin belirdi, okyanus rüzgârında nazikçe dalgalanıyordu.

Northern, arkasındaki sulara dikkatle baktı ve çok geçmeden, su yüzeyi dalgalanmaya başladı.

Gözlerini kısarak, Soul Taker'ı sıkıca kavradı.

Diğer birkaç canavar hâlâ su altında savaşıyordu. Elbette, savaş Northern'ın canavarları için aleyhteydi; ancak ne o ne de canavarlar bununla ilgileniyordu.

Tek odaklandığı şey, zorla gerçek formunda çıkardığı Kirithon'u yenmekti.

Bu sefer, binlerce bağın çözülmesine gerek kalmadan.

Su yüzeyi dalgalandı ve ona doğru yaklaşmaya başladı; altında bir şey, muazzam bir hız ve güçle ona doğru koşuyordu.

Northern, geminin kenarında dururken Stainless'ı ikinci kez sıkı sıkı kavradı, havaya fırlamaya hazırdı.

O yaratık, suyun içinden korkunç bir sıçrayışla fırladı; kas, kemik ve bozulmuş formun kabus gibi bir birleşimiydi.

Kuzey'in gemisinin yüzeyine doğru yöneldi, ancak Kuzey çoktan havalandı ve her ikisi de havada çarpışarak aşağı doğru düşmeye başladı.

Kuzey elini uzatırken okyanusun yüzeyinde siyah bir yarık açıldı—ikisini de yutuyordu.

Okyanusun yüzeyi sakinleşti; su altında küçük bir savaş devam ediyordu, ancak bu gerçek savaşın önemi açısından pek bir şey ifade etmiyordu ve çevredeki yeni huzuru tamamen bozmadı.

Bu arada, Jeci'nin yapabileceği tek şey, her şey gelişirken çaresizce izlemekti; Kuzey'in gücünün gerçek gerçeği zihninde belirmekteydi.

Gösterim boyunca, bildiği gerçeğe şüphe duymaya başladı.

Onu izlerken kendine defalarca 'Olmaz, o bir Göçebe olamaz.' dedi.

Kule Bilgesi ile İmparator'un birbirleriyle savaştığını görme şansına sahip olmuştu—bu sadece bir sahte savaş olsa da. Ayrıca, iki Yükselen'in eğitim sırasında birbirleriyle dövüştüğünü de görmüştü.

Kuzey'in sergilediği savaş yeteneği, yıkıcı saldırısı ve bunların deniz üzerindeki etkisi, o güç merkezlerinden hiç de aşağı değildi.

Peki, Kuzey'in bir Göçebe ruh derecesinde olduğunu nasıl inanarak kabul edebilirdi?

Eğer gerçekten öyleyse, bu demekti…

Düşünce o kadar tehlikeli geldi ki, bu fikri takip etmeyi reddetti. Sadece başını salladı ve boş bir şekilde kendine mırıldandı.

Hayır, onun Nomad rütbesinde olma ihtimali yok.

Kuzeyli ve Kirithon gökyüzünden Kırmızı Maden'in dar kanyonuna daldı. Yaratık yuvarlanarak uzaklaştı, Kuzeyli ise hızla ayaklarıyla sürtünerek kendini durdurdu.

İkisi de momentumla düştükleri için, yönleri yataydan dikeye dönmesine rağmen momentum devam etti.

Yavaşça sırtını düzeltti ve dik durdu. Kirithon da aynı şekilde yaptı, ona sert bir bakış attı.

Kuzeyli, Stainless'ten tutuşunu bıraktı, aynı anda Soul Taker ve Dark Mortal'ı somutlaştırdı. Yaratığın gözlerinin içine bakarak şöyle dedi:

: "Gel üstüme, bir orospu oğlu."

Kuzey'in önünde duran yaratık, geleneksel biyolojiyi sorguluyordu. Soluk, neredeyse hasta görünümdeki derisi, kaslı bir çerçevenin üzerine gergin bir şekilde gerilmişti ve damarlar ile tendonlar, sanki doğaüstü bir güç tarafından canlandırılmış gibi rahatsız edici bir ritimle pulsat ediyordu.

Torosundan birden fazla uzun kol çıkıyordu, her uzuv, şiddete hazır, orak gibi kıvrılan keskin pençelerle sonlanıyordu.

Bu uzuvlar, vücudu etrafında neredeyse yılanvari bir şekilde kıvrılıp dolanıyordu, hem zarafet hem de grotesk bir çeviklikle hareket eden bir yaratığı işaret ediyordu.

Uzun, beyaz, örgülü bir saçla taçlandırılmış başı, vücudunun solukluğu ile keskin bir tezat oluşturuyor, gözlerindeki vahşi yoğunlukla lekelenmiş neredeyse insansı bir yüz görünümü veriyordu.

Bu gözler, delici bir sarı renkte, avcıların sürekli av peşinde olduğu keskin algı ile çevreyi tarayan bir yırtıcı zekâ ile parlıyordu.

Keskin dişler, avlanma ve hayatta kalma için yetiştirilmiş bir yaratığın görünümünü tamamlayarak, ağzından fırlıyordu ve insan doğası kavramından çok uzak bir alanda var oluyordu.

Yaratığın eklemleri ve derisi, parazitik damarlar gibi vücudu boyunca kıvrılan karanlık, etli ipliklerle iç içe geçmişti ve zaman zaman kendi kendine bir zihinleri varmış gibi titreyip dolanıyordu.

Tüm yapısı, akıl dışı bir alanın kaotik dokusu tarafından şekillendirilmiş, her hareketi organik ile canavari olan arasındaki sınırı bulanıklaştıran bir varlık olarak, şiddetli bir amaç hissi yayıyordu.

Kuzey, yaratığın yüzüne bakarak, yüzü sinirle buruştu.

Kirithon, dağın her tarafında yankılanan boğuk bir çığlık attı. Madencilik alanı sarsıntılarla titredi ve şu anda madencilik yapan ruh çağırmaları korkuyla geri çekildi.

Madencilik yapan Lynus ve astları da ellerindeki aletleri bıraktı ve çığlığın geldiği yöne baktı.

Lynus'un yüzünde gergin bir kaş çatma belirdi, bu da onun belirli şeylere karşı son derece temkinli olduğunu gösteriyordu.

'Önce gökyüzünden düşen dev canavar, şimdi de bu canavarımsı çığlık mı? Bu adam ne yapıyor?'

Gerçekten Kuzey'in yaptığı her neyse, sonunda onu kendi yıkımına sürüklemesini içtenlikle umuyordu. O zaman buradan çıkabilecekti.

Ama şu anda, hafife aldığı bu çocuğun ne kadar güçlü olduğunu gözlemlemekten başka seçeneği yoktu.

Aletini aldı, etrafında kayıtsız bir hava yayılırken diğerleri hala olan bitenden endişeliydi.

Ruh çağırmaları, özellikle de monarkı için korkan bir yaratık seviyesinde bir endişe gösterdi.

Yaratık, Sınırsız Boşluğun karanlık gökyüzünü sarsan bir başka kükreme çığlığı attı.

Kötü gözlerini Northern'a dikti, ardından boyutuna aldırmadan deli bir hızla kayboldu, bir bulanıklık gibi hareket ederek Northern'ın tam önünde belirdi.

Ağzını açtı, açılma noktasında siyah ışık şeritleri toplandı. Anında, Northern'ın yüzüne doğru siyah bir ışık topu fırlattı.

Ancak Northern'ın savunma yapmasına gerek yoktu. Sonuçta bu Sınırsız Boşluk'tu. Savunma gücü kalıcı olarak yüksekti.

Northern kendi ruh manzarasındaydı; bu, Kirithon'un asla kazanamayacağı bir alandı.

Siyah enerji boşaldı ve nükleer bir bomba gibi patladı, manzarayı yıkıcı bir yoğunlukla yerle bir etti.

Ancak Northern hala ayaktaydı, ayaklarının altındaki toprak dokunulmamışken çevresindeki arazi yok olmuştu.

Hava, patlamanın kalıntısı olan artan ısıyla kaynıyordu, patlamanın ardından gelen sesler uzak gök gürültüsü gibi çatırdamaya devam ediyordu.

Yaratığın çığlığı, şimdi hayal kırıklığıyla karışmış bir şekilde, boşlukta yankılandı ve geniş boşluk tarafından yutuldu.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Burada kibir için zaman yoktu. O, çaresizlik hızında değil, bu savaş alanlarını sayısız kez geçmiş birinin kesin, ölçülü adımlarıyla hareket etti.

Hamle yaptı, elindeki karanlık kılıç Sınırsız Boşluk'un yoğun havasında ölüm fısıldayarak kesildi.

Kirithon tepki verdi. Uzunlamasına uzuvlarının bir dizi hareketi öne doğru fırladı, Northern'ın etini kemikten yırtmak için hedeflenmiş, karmaşık bir biçimde bıçak benzeri pençelerle dolu bir saldırıydı.

Northern vücudunu döndürdü, her hareketi, onu bir savaş alanında duman gibi süzülmesini sağlayan hesaplanmış bir kaçıştı.

Pençeler, yüzünün birkaç santim yakınından kesildi, kuvvetlerinden gelen rüzgar zırhını çekiştiriyordu, ama hiçbiri hedef bulamadı.

Bir an içinde, Northern'ın duruşu değişti.

Topuğunun üzerinde döndü, ivmesi onu yaratığın savunmasının altına alçak bir şekilde taşıdı.

Oniks kılıcı, boşluğun loş ışığında parıldadı, yukarı doğru saplanarak Kirithon'un korunmasız karın kısmını hedef aldı.

Kılıç vurdu.

Soluk, hasta etin derinliklerine daldı, sanki hem organik hem de değil bir şeye ısırıyormuş gibi bir dirençle karşılaştı.

Yaralıdan, acıdan değil, saf bir öfkeyle bir hışırtı yükseldi, yaratığın formu yaradan karanlık tentaküllerin çılgın yılanlar gibi fırlayarak titredi.

Tentaküller Northern'ın kolunun etrafında dolandı, zırhına karşı yanıcı sıcaklıkta, her tentakül, yaratığın doğaüstü kalbinin düzensiz atışıyla uyumlu bir ritmik titreşimle pulsatör gibi atıyordu.

Northern dişlerini sıktı, tentaküllerin etine sızan yanmayı hissederek, kolunu çekmeye çalışıyordu.

Ancak o kararlıydı, karanlık bıçağı daha derine sokarak, diğer elini döndürüp bıçağı kasıtlı bir zalimlikle getirerek, Soul Taker ile Kirithon'un karın bölgesinin başka bir kısmını keserek.

Kirithon geri çekildi, bedenini içine saplanmış silahından kurtararak, uzantıları ıslak, kaygan bir sesle tekrar şekline döndü.

Koyu, viskoz bir sıvı, karanlığın kendisi kadar karanlık, yaradan sızarak yere damladı ve temas ettiğinde cızırdayarak buharlaştı.

Sonsuz Boşluğun temellerini sarsan bir kükreme ile yaratık saldırıya geçti, birçok uzvu binlerce vuran yılanın hızıyla hareket etti.

Kuzey hazırdı. Duruşunu değiştirdi, Kaos Adımı'nın prensiplerini takip ederek, bedeni su gibi akarak ilk saldırının yanından kaydı, hareketleri akıcı ve kesintisizdi.

Ruh Alıcısını geniş bir yayla yukarı kaldırdı, bir sonraki darbeyi saptırdı, ardından döndü, ayağı yaratığın uzanmış kollarından birine çarparak onu geri savurdu.

Ancak Kirithon acımasızdı.

Rahatsız edici bir çeviklikle toparlandı, uzuvları dolanıp çözülürken bir kez daha Kuzey'e doğru fırladı.

Bu sefer, acımasız bir niyetle hareket etti, artık önceki gibi vahşi ve dağınık bir saldırganlık yoktu.

Öğrenmişti. Uyum sağladı. Hareketleri daha kasıtlı hale geldi, her darbe Kuzey'i köşeye sıkıştırmak, kaçış yollarını kesmek ve onu ölümcül bir hata yapmaya zorlamak için hesaplanmıştı.

Belki de Kirithon bile karşısında ne olduğunu, bu aleme adım attıkları ilk andan itibaren savaşın nasıl kararlaştırıldığını bilmiyordu.

Canavar, vücudunda beliren birçok yaraya rağmen hızını kesmedi.

Her adım giderek daha aceleci ve şiddetli hale geldi ve Kirithon için sinir bozucu bir şekilde, Northern her bir saldırıyı zarifçe karşılıyordu—kolayca, demek gerekirse.

Canavar, rakibine ne kadar uzak olduğunu umursamadan, tüm kollarını ileriye doğru bir saldırı yağmuru şeklinde fırlattı.

Northern başlangıçta şaşkınlıkla başını geriye çekti. 'O mesafeden mi?'

Ancak, canavarın ellerinin sürekli olarak ileriye doğru uzandığını görünce gözleri büyüdü.

Gerçekten şaşırmıştı, ama etkilenmedi; sadece orada durdu, canavarın elleri sürekli olarak onun gerçekliğini kendi gerçekliğinden ayıran görünmez kuvvet alanına çarparken.

Sonsuz Boşluk'ta, kuvvet alanının gücü daha da çarpıcıydı.

Görünmez ön, saldırı kuvvetini geri püskürten bir engelleyici kuvvetti; saldırının kaynağını geri püskürtmeden, saldırının kaynağının kendi hasarını almasına neden oluyordu.

Canavarın sekiz uzvu aniden geri çekildi, elastik gibi büzüldü. Bacakları, büzülme kuvvetini emerek, bir yay gibi sıçradı ve tüm kütlesini gökyüzüne fırlattı.

Northern canavara yukarıdan bakarak merak etti

: 'Şimdi ne yapıyorsun?'

Kirithon, uçuş gücünün zirvesine ulaştığında, sekiz elini bir araya getirip aşağıya, Kuzey'e doğru işaret etti.

'Görünüşe göre yıkıcı bir saldırı yapmaya çalışıyorsun,' Northern gözlemledi.

"Tamam o zaman. İkimiz arasındaki güç farkının ne kadar büyük olduğunu sana göstereyim."

Bu, Northern'ın üstün olduğu bir alemdi. Kirithon bunun farkına varmak üzereydi.

Canavar, sekiz koluyla aşağıya doğru dalarken, dirseklerinin yanında büyük gözenekler aniden açıldı ve içlerinden uğursuz yıldırımlarla çatırdayan siyah küreler fışkırdı.

Yıldırımlar canavarın etrafında dönerken, Northern'a yaklaştığında parmaklarını şıklattı.

Canavar hemen gökyüzünde kendini buldu. Sanki hiç hareket etmemiş gibiydi.

Ama oldukça komik olan şey, şu anda bile hareket ediyor olmasıydı; Northern'a doğru hamle yapıyor, etrafında dönen siyah küreler kıyamet yıkımı yaratmak için bekliyordu.

Ancak, yerde duran çocuğa yaklaşmıyordu.

Sonra Northern ağzını açtı ve "Bu benim dünyam. Bu dünyadaki her şey benim iradem in ve hayal gücümün etkisi altındadır," diye yorum yaptı.

Northern gülümsedi, "Hatta sen bile."

Elini çırptı ve Kirithon kayboldu, hemen önünde belirdi, tüm kolları genişçe açılmış, karnını Northern'a vurması için ortaya koymuştu.

Usta bir kavisle kılıcını sallayarak, Northern her iki kılıcı karnına X şeklinde indirdi.

Onları İmparatorun aleviyle ateşledi ve her ikisi de etrafında kendisinin uzantıları gibi dönerken havaya fırladı.

Sonra aşağıya doğru hamle yaptı, Kirithon'un açığa çıkan karnında kaba kavisler keserek—ve bu arada—Kirithon çaresizdi ve parmağını bile kıpırdatamıyordu.

Siyah küreler daha yoğun bir şekilde çatırdadı, bu da öfkesinin arttığını gösteriyordu.

Northern canavardan on metre uzakta indi. Her iki kılıcın tutuşunu yeniden ayarladı, bıçaklarının kenarları sırtına doğru yönelmiş ve kolları birbirinin üzerine geçmişti.

Gözleri keskin bir kararlılıkla kısıldı, mavi ışıkla parlayarak ileriye doğru yürüdü, ilk adımından itibaren bacakları hemen bulanıklaştı.

Kirithon hâlâ hareketsiz bir durumda sıkışmıştı. İnsan ifadesi grotesk bir öfkeyle büyüdü. Yaratık, barbarca bir yoğunlukla çığlık attı ve hırladı.

Northern ona yaklaşırken havada yuvarlandı ve kılıcını kasırgalar gibi savurdu, ancak canavarın dış iskeleti, Northern'ın hedef aldığı yüzünde büyüdü.

Kılıç, metalik deriden çığlık atarak sıyrıldı ve ışık kıvılcımlarıyla fırladı.

Kuzey yere indi, canavara dik dik baktı. Yüzünden bir damla ter süzüldü, yaratığı inceledi.

'Harika, savunmasını artıran bedensel yetenekleri bile var. Bu, onunla dövüştüğüm diğer iki seferle hiçbir şekilde benzerlik göstermiyor.'

'Ve bu sonuncusu olmalı,' Northern'ın bilinçaltı ekledi. Kinini bırakmayan bir canavarla başa çıkmak giderek daha da sinir bozucu hale geliyordu.

"Birlikte oynama zamanımız şimdi sona ermeli," dedi Northern ve duruşunu rahatlattı. Canavara soğuk bir bakış attı, ifadesi okunaksızdı.

Kirithon aniden daha önceki kadar ferocious bir kükreme çıkardı, o kadar ki Northern kulak zarlarının patlayacak gibi olduğunu hissetti.

Yaratık ona sert bir bakış attı, gözleri nefret ve korkunun karışımıyla yanıyordu.

Northern, Soul Taker'a baktı, "Hepsini dışarı çıkarmak ister misin?"

Kılıç, Northern'ın "Evet" olarak algıladığı hafif bir titreşimle yanıt verdi.

Karanlık Ölümcül'e baktı ve kılıca, "Endişelenme, senin zamanın gelecek."

Sonra kılıcı bir kenara bıraktı ve yalnızca Soul Taker'a odaklandı.

Kılıcın sapını iki eliyle tuttu ve hareketsiz durumdan kurtulmaya çalışan Kirithon'a doğrudan baktı.

Kuzey gözlerini kapadı ve özünü hayalet kılıcına aşırı bir şekilde dökmeye başladı.

Kılıcın neredeyse beyaz olan bıçağı, ondan siyah, uğursuz duman sızmaya başladıkça siyahlaşmaya başladı.

Duman büyüdü ve karanlık, korkunç alevlerin bir türbülansa patlamasına neden oldu.

Çırpınan ruhların tanıdık yükü tekrar kollarına düştü. Kılıç hemen bir kez daha ağırlaştı.

Kuzey bu sefer daha fazla zorlandı; özgürlük havasını tattıktan sonra, köleleştirilmiş ruhların kılıcın bıçağından çıkmak için daha fazla çaba sarf ettikleri görünüyordu.

'Bu kılıcın hayatta kalacağını sanmıyorum...' Kuzey kılıcı yukarı kaldırırken spekülasyon yaptı.

Bu, kılıcı bırakıp saldırıyı durdurma isteği uyandırdı, ama aynı zamanda devam etmesi gerektiği konusunda güçlü bir içgüdü hissi vardı.

Kuzey, ruhlara özgürlük vermek istiyordu, bu kılıcı kaybetmek anlamına gelse bile.

'Her halükarda, Mortal Blade ve Grengar'ım var...'

Gözlerini kapadı ve kılıcı başının üzerinde ileri doğru çekti.

Keskin kenar aşağı doğru eğildiğinde, uzakta bulunan Kirithon, etkilenen kenarın hemen altında belirdi ve her ikisi bir araya geldiğinde, karanlık özün devasa bir patlaması çevresine yayıldı, geçici olarak Sınırsız Boşluğu görünmez karanlığa boğdu.

Karanlık sıradan bir karanlık değildi; bu, Boşluk ile etkileşime giren güçlü bir kuvvetti ve büyük bir patlamaya neden oluyordu.

Ve bu garip kuvvet Kirithon'dan gelmiyordu.

Kuzey, önünde beliren bildirimleri içsel olarak okudu.

[Apex Maelstrom, Kirithon'u öldürdünüz]

[20 yetenek parçası kazandınız]

[Acheronix'in bir canavarı öldürdünüz]

[100 yetenek parçası kazandınız]

Kuzey, bildirimlerin son kısmına başını eğdi.

'Acheronix? Bu ne anlama geliyor?'

Elbette, Kirithon için özel bir durum olmalıydı; aksi takdirde, acımasızca güçlü olmasının hiçbir anlamı yoktu.

Northern iç çekti ve Soul Taker'a baktı. Beklediği gibi, kılıç kırılmıştı.

Bunu görmek, ona pişmanlıkla dilini ısırttı. Kılıcın ruh hasarı yeteneği, eşyalarının çoğu arasında inanılmaz derecede nadirdi.

Ve zaten o kadar çok eşyası yoktu—kendi düşme oranları son derece düşükken.

Northern iç çekti ve düşünceleri bir kenara attı. 'Neyse ki, Hao'm var.'

Hao hakkında kasıtlı olarak düşünmüştü çünkü ruh çekirdekleri için bir harcama kaynağına ihtiyacı vardı. Şimdi çok fazla eşyası olmadığını öğrendiğine göre, bunların iyi bir amaca hizmet edeceği ona mantıklı geldi.

Hepsi, Bay Fluffy ile birlikte Sonsuz Boşluk'ta bulunan dipsiz çantasının içinde yığılmıştı.

'Hala, o kadar güçlü bir şeyi öldürdükten sonra bile, hiçbir eşya düşmedi.'

Northern iç çekti ve birkaç saniye sonra öfkeyle baktı.

Kirithon, bir Maelstrom seviyesiydi, ancak diğer benzer canavarlara kıyasla inanılmaz derecede güçlü hissediliyordu.

Bir Apex seviyesinde olduğunu anladı. Apex seviyesinin özelliği, tahmin edilemezliğin zirvesinde oturmalarıydı.

Onlar, belirli bir seviyenin gerçek canavarlarıydı. Sadece Fiend seviyesine sahip bir Apex seviye canavar, muhtemelen yedi driftçiden ya da sayıca onu aşmadıkları sürece diğer driftçiler tarafından öldürülemezdi.

Ve sadece bir Fiend seviye canavar için bu kadarını kim yapardı?

Yedi Nomad seviyesi muhtemelen bir mücadele verebilir, ayrıca tek bir Master seviyesi—yaşayarak kaçmak için yeterli—ama bir uzuv kaybetmeden değil.

Ancak iki Master kesinlikle onu öldürürdü.

Kuzey'in çıkarımı, şimdiye kadar canavarlarla olan deneyiminden geliyordu.

Tüm düşüncelerini bir kenara attı.

'Artık bittiğine göre, sadece gidip dinlenebilir miyim?'

Hareket etmeye çalıştığında, aniden göğsünde bir sıkışma hissetti. O kadar ağırdı ki, hareket etmesini engelledi.

Kuzey hemen eğildi ve acı kalbini sıktıkça göğsünü tuttu. Hareket etmekte zorlanmaya başladı ve sinir bozucu bir şekilde bu garip duygunun ne olduğunu bile çıkaramadı.

Ama acı vericiydi.

Geriledi, görüşü bulanıklaştı ve üstüne bir çığlık sesi kulaklarına girdi. Ses yumuşaktı ama çok rahatsız ediciydi.

Ayakta durmaya devam edemedi, bu yüzden dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle yere destek olurken diğer eliyle göğsünü tuttu.

Bir noktada Gece Korkusu zırhını bile dağıttı ve acı devam ettikçe göğsünü daha sıkı sıktı.

Sonra aniden, üzerinde bir rahatlama dalgası hissetti. Sanki bu kadar acı çekmemiş gibi, az önce ölecekmiş gibi hissetti.

Yere oturdu ve sırtını geriye yasladı, gökyüzüne baktı.

O anda gözlerinin önünde birkaç bildirim belirmeye başladı.

[Tebrikler, yeni ruh çağrıları kazandınız]

[Benzersiz bir ruh çağrısı kazandınız]

[Bir Zalim'in eksik ruhunu kazandınız]

[Tohumun ruhla rezonansa giriyor]

[Tohumun büyüme aşaması başladı]

[Eşsiz bir yetenek kazandınız]

[Bağlantı]

[İçinizdeki tohum nedeniyle, doğanız etkisini göstermeye başlıyor. Zalim'in ruhunun rezonansı ile birlikte, bakım ve denge amaçları için bir karşı önlem olarak bir yetenek oluşturuldu.]

'Yani, basitçe ifade etmek gerekirse, Zalim'in ruhunu kazandığım için bazı dalgalanma etkileri oluştu ve şimdi o dalgalanma etkisini kontrol etmek için bana bir yetenek verildi. Bağlantı.'

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, bilgiyi sindiriyordu.

Hangi varlıktan—Ul? Nexus? Sistem?—aldığına bile karar veremediği bir yeteneği bedava almış olması, onu hem şaşırttı hem de kafasını karıştırdı.

Northern, bacaklarını çaprazlayarak oturdu ve göğsüne dokundu.

'Sanırım göğsümdeki o acı, Zalim'in ruhu veya tohumun filizlenmesiyle bir ilgisi var...'

Bir iç çekti ve ayağa kalktı. Sonra ayaklarını hareket ettirdikçe etrafındaki manzara değişti.

Northern, Boş sarayın oyuk salonuna doğru yürüdü, alevlerin içinden geçerken sanki bunlar sadece birer illüzyonmuş gibi davrandı ve tahtına oturdu.

Sonunda bildirimlere baktı, onları geçiştirdi ve düşündü

:'Bir Zalim'in ruhu…'

Bu, birkaç başka canavardan biri olan bir Zalim'in Ruh Alıcı tarafından düşürüldüğü anlamına geliyordu.

Sonra Northern'ın zihni çalışmaya başladı.

Boşluğa tepkisi, güç ve ağırlık.

'...Kaos Prensi olabilir mi?'

Bu fikir, aklından geçer geçmez kulağına tuhaf geldi. Elde edilmesi çok kolay gibi görünüyordu ve aynı zamanda çıkarım mantıklıydı.

Ancak Northern şansını sevmediği için iyimser olmak istemedi.

'Kaos Prensi'nin ruhuna sahip olmak mı? Hayır, beni hemen öldür. Bu kadar kolay olamaz.'

İç çekti ve sonunda ruhları çağırmaya karar verdi.

Bir ateş kütlesi, sarayın ortasında, alevlerin tam önünde patladı. Karanlık giysileri gibi kıvrılan alevlerin patlamasıydı, rüzgarla birlikte hareket ediyordu.

Alevler kendileri geri çekilmeye başladı ve Northern artık ruhların şekillerini görebiliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, hepsi - ya da çoğu - insansıydı.

Hayır.

Northern, onların canavarlardan çok insan olduğuna daha fazla ikna olmuştu. Belki insan değillerdi, ama kesinlikle canavar değildiler.

Northern, başını aşağı eğdi ve ruhları keskin bir algıyla inceledi.

[Ruh Çağrısı]

Ad: [Malaketh]

Gerçek Ad: [The Witch King]

Özellikler: [Eski Olan], [Tomb Kings'in 5.'si]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdeği: [Beyaz]

Yetenek: Demir Çember

Yetenek Sınıfı: [Ölçülemez]

Yetenek Yetenekleri: [Kaos Grimoire], [Antik Büyücülük], [Alay]

Kuzey, bilgileri gözlemlerken yanağını kaşıdı.

"Sadece üç yetenek yeteneği olan bir Paragon mu?"

Northern sağ elini saymaya başladı ve devam etti: "Bir Drifter'ın bir yetenek yeteneği, bir Nomad'ın iki, bir Master'ın üç, bir Savant'ın dört, bir Sage'in beş yeteneği var. Bir Ascendant'ın altı, bir Paragon'ın yedi yeteneği olduğunu varsayıyorum."

Sonra ellerini bıraktı ve panele baktı, "Peki, bu Paragon neden sadece üç yetenek yeteneğine sahip?"

Bir cevap bulamayınca çenesini ovuşturdu. Cevapsız kalınca bir sonraki panele geçti.

[Ruh Çağrısı]

İsim: Aenerony

Gerçek İsim: [Metal Kral]

Özellikler: [Eski Olan], [Mezar Krallarının 7.'si]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdeği: [Turuncu]

Yetenek: [Titan Eğiticisi]

Yetenek Sınıfı: [Ölçülemez]

Yetenek Yetenekleri: [Büyük Vortex], [Büyü Rüzgârları], [Büyük Duvar], [Antik Düşüş], [Yük Hayvanı], [Kaos Eğiticisi]

'Bu bir Ascendant ve altı yetenek yeteneğine sahip. Bu diğerinde bir sorun var demektir,' Northern konuşurken gözleri iki ruh formu arasında dolaştı.

Aralarında belirgin bir fark yoktu. Vücutları siyah ve boştu, sadece insansı çerçevelerini belirginleştiriyordu.

Northern'ın geçtiği geri kalan, ilk ikisine oldukça benziyordu.

Mezar Kralları'nın 3'üncüsü, Mezar Kralları'nın 4'üncüsü, Mezar Kralları'nın 9'uncusu. Sonra Krallara atfedilmeyen Eski Olanların yerine daha az önemli olanlar vardı—eğer Northern titizlikle saydıysa, bu sayı bin civarındaydı.

Sonra, onların arasında öne çıkan tek bir ruh vardı. Bir bakışta, kalabalığın geri kalanından daha uzun görünüyordu; ayrıca o da bir boşluk formuna sahipti, ancak vücut yapısı daha belirgin ve kaslıydı.

Northern, nefes kesici bir nefesle, bu özelinin profilini çağırdı ve bunu yaparken kendini hatırlattı.

'Bu bir Zalim.'

İsim: [Revant]

Nitelikler: [Düşmüş Yükseliş], [Tiran Kalıntıları], [Zalim'in Requiem'i], [Umutsuzluk Manipülasyonu], [Ruh Tüketimi], [Kırıkların Egemenliği]

Ruh Sırası: [Göksel]

Umutsuzluğun Zalimliği: [Düşmüş Zalimlik]

Northern başını biraz sola, sonra biraz sağa eğdi.

'Hepsi bu mu?'

Ruh çekirdeği yok.

Yetenek ve yetenek kabiliyeti yok.

Sistem tarafından sunulan tüm bilgiler bunlardı.

Ve Northern, bunun muhtemelen Tyranlar hakkında bilmesi gereken her şey olduğunu hissetti. Onların ruh çekirdeği yok; dolayısıyla, yetenekleri de yok.

Çenesini ovalamaya devam etti.

'Tyranların ruh çekirdeğine sahip olmaması, Kaos Prensi'nin Boşluk ile kaynaşabilmesi göz önüne alındığında mantıklı.'

Northern ile Kaos Prensi'nin Boşluk ile olan ilişkileri arasındaki ortak nokta, Northern'ın sahip olmadığı tek şeydi.

Eğer bir ruh çekirdeğine sahip olsaydı, Boşluk onu çoktan yok etmiş olurdu; ya ölmüş ya da en kötü senaryoda sakat bir Göçebe haline gelmiş olurdu.

Sakat bir Göçebe, çekirdeklerinin çatladığı nadir bir durumdur. Bu çatlak, özün geri akışına yol açar; özlerini yönlendiremezler ve aşırı zorlamak, ruhlarını kalıcı olarak yok edebilir.

Ölüm, endişelenmeleri gereken en az şeydi.

Bir sakat Drifter, Wilding Essence tarafından kontrol edilen deli bir Drifter haline gelebilir. Bu tür durumlar öngörülemezdi.

Bazılarında, uyku hali yaratır; bazıları psikoz geçirir; bazıları ise inanılmaz nadir morfolojik mutasyonlar yaşayarak canavara dönüşebilir.

Bu daha kötü etkilerin oranları inanılmaz derecede nadirdi, ama duyulmamış da değildi. Eğer bir ruh çekirdeğine sahipken Boşluğu emmiş olsaydı, muhtemelen durumu böyle olurdu.

Ama öyle olmadı, bu da Boşlukla bir bütün olma gerekliliğini kanıtladı. Bu aynı zamanda Kaos Prensi'nin de bir ruh çekirdeğine sahip olmadığı anlamına geliyordu.

Kaos Prensi'nin yarı-Öz, yarı-Zalim olduğunu çok iyi biliyordu. Belki de onun hakkında olağanüstü bir şey daha vardı.

Ama bu Zalimde ruh çekirdeğinin olmaması, çıkarımları için yeterli bir ön koşuldu.

İçini çekti ve sonrasında yutkundu. Sonra paneli kapattı, başını eline yasladı.

'Lanet olsun, başım ağrıyor...' Zihni bir süre sessiz kaldı, sonra tekrar düşündü, 'Bu ruhlarla tam olarak ne yapmalıyım? Klonlarımla maddelleşebilecekler mi?'

'Yoksa klonlama yeteneğimi geliştirmeli ve daha neler çıkabileceğine mi bakmalıyım?'

Yine içini çekti, ne yapacağı konusunda endişeliydi, bunu bir nimet mi yoksa bir lanet mi olarak adlandırması gerektiğinden emin değildi.

Bir Zalim ruhu harikaydı. Böyle bir şeye sahip olmak onun için bir sonraki seviye bir oyundu. Ama bunu kullanamamak?

Ve özellikle şimdi Orta Ova'ya dönerken?

Bu gerçekten büyük bir hayal kırıklığı olurdu.

Elbette, lanetli müdüre öfkesini göstermek için buna ihtiyacı yoktu, ama Northern bunun faydalı olursa büyük bir avantaj olacağına inanıyordu.

Beyaz perçeminin altını ovaladı ve biraz havalandırdı.

O kadar uzundu ki, aşağı çekildiğinde bir tutam üst dudağına ulaşıyordu. Ve bazen görüşünü bile engelliyordu.

Northern bir saniye öne eğildi ve bir kopya çağırdı.

Kopya, hiçbir güzelleştirme etkisi olmadan belirdi, ardından Tyrant'ı çağırdı.

Kopyanın boş girişiyle karşılaştırıldığında, karanlık, uğursuz ama güzelleştiriciydi.

Ruh, kopyanın yanında durarak onu gölgede bıraktı.

Northern bir an için baktı, 'Tyrant nasıl olur da Soul Taker kılıcıyla öldürülür… yoksa kim cesaret edebilirdi?' diye düşündü.

Ruhun yüzü tek başına etkileyici ve korkutucuydu, daha önce kazandığı herhangi bir ruh çağrısından çok daha fazlaydı.

Tiran'ı bir boş çağırma nesnesine dönüştürme düşüncesi onu büyük bir mutlulukla doldurdu. Ve denemek üzere olduğu şeyin büyük bir başarıya dönüşmesini ummaktan başka bir şey yapamadı.

Kuzey, her iki bedeni inceledi ve ardından "Tamam... başlayalım." diye emretti.

Kuzey, son olarak, Kaos Prensi tarafından yaratılan varlıklardan biri olan Shei'yi çağırdı.

"Bu sefer, üç özelliği bir araya getireceğim."

Kuzey, korkutucu bir gülümseme yaydı.

"Umarım klonumun özelliği ile, insan bedeni ve yüzü kazanırsın. Mutlaka benimkine benzemek zorunda değil."

Kuzey omuz silkti ve deneyin başlaması için elini salladı.

Hemen işaret etti ve kalın bir boşluk girdabı üç bedeni sararak şiddetle dönmeye başladı.

Kuzey'in önünde yanan alevler, daha da yükseğe fışkırarak daha vahşi bir atmosfer oluşturdu.

Kuzey, sandalyenin kolunu sıkıca kavradı, çünkü Boşluk alevinin baskısı onun için inanılmaz derecede yoğundu.

Elbette, bu önemli bir zarar vermiyordu, ama rüzgarları bile onu koltuğundan savuracak kadar tehdit ediyordu.

Gürültülü rüzgar ve alevler birkaç dakika boyunca sürdü, Kuzey dikkatle izliyordu.

Sonunda, son geldi.

Alevler aniden bir rüzgar patırtısıyla dağıldı. Havada süzülen, yavaşça aşağı inen, fildişi gibi beyaz bir tene ve ince kaslara sahip, zarif, uzun bir çerçeve vardı; parlayan koyu, taşan saçlarıyla.

Kuzey, coşkulu ve parlayan gözleriyle, ellerini aceleyle uzattı ve bedeni havada durdurdu, levitasyon yapıyordu.

Alevlerin içinden yürüyerek bedene yaklaştı.

Yüzü muhteşem ve güzeldi, solgun ve küçük, ama kendi yüzüne kıyasla burada farklı bir kayıtsızlık tonu vardı.

Eğer o soğuk ve kayıtsız olarak değerlendirilebiliyorsa, bu da sıcak ve kayıtsız olarak değerlendirilebilirdi.

Bu, ona tuhaf bir şekilde belirli birini hatırlatıyordu.

"…Sura."

Sura'nın, kötü bir parça olmasına rağmen, sahip olduğu bu kayıtsız sıcak kalpliliği vardı. Elbette, bunların hepsi bir maskeydi.

Ancak, bu duygunun var olması Kuzey için rahatsız edici hale geldi.

O, düşünceleri uzaklaştırmak için başını salladı ve yaratığa olan bakışını uzattı.

Birkaç saniye sonra…

“Neden uyanmıyor?” Northern merakla kaşlarını çattı.

[Duyuru]

[Yeni bir boşluk çağrısı oluşturdunuz]

[Ancak, yaratıkla 'Bağlantı' özel yeteneğini kurmadınız]

[Bu nedenle, Boşluk yaratığı geçici bir uykuya alıyor, ta ki Bağlantı kurulana kadar]

Northern bir kaşını kaldırdı. “Bekle, ne?”

Acelesiyle, yeni yeteneğin panelini çağırdı.

Yetenek adı: [Bağlantı]

Yetenek Sınıfı: [S]

Açıklama: [Yüksek profilli bir ruhun varlığı nedeniyle, klonlama yeteneğinize özgü özel bir yetenek bir tekillik haline geldi]

Yetenek Yeteneği: [Bağlantı Kur], [Bağlantıyı Geliştir], [Bağlantıyı Sil]

Kuzey, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Yani bir varlık etrafta dolaşıp benim oluşturduğum klonlarla bağlantı kurabilme yeteneğimi kendi başına bir yetenek haline mi getirdi? Şimdi, bu harika değil mi?"

Bu konuda hafifçe konuştu, ama içten içe dikkat ve endişe ile delirmek üzereydi.

Kuzey, yetenek yeteneğini sessizce inceledi.

Bağlantı Kur: [Seninle bir Ruh arasında bir bilinç hattı oluştur. Bir bağlantı kurmak 1.000 yetenek parçası maliyetindedir.]

Bağlantıyı Geliştir: [Seninle bir ruh arasındaki bağlantıyı bir sonraki seviyeye yükselt. Bu yetenek yeni bağlantı özelliklerini açar. Bir bağlantıyı geliştirmek, bağlı ruhun ne kadar güçlü olduğuna bakılmaksızın 1.000 yetenek parçası maliyetindedir.]

Bağlantıyı Sil: [Mevcut bir bağlantıyı kalıcı olarak sil. Bir bağlantıyı silmek hiçbir maliyet gerektirmez.]

Kuzey acı içinde inledi. Bir saniye boyunca boş boş gözlerini kapadı, kafasında sisteme sövüyordu.

"Bana yetenek parçalarını çalma fırsatını asla kaçırmayacaksın, değil mi?"

İç çekti ve bir anlığına aşağıya baktı.

Bu noktada, Northern sistemin kendisinin onun büyümesini yavaşlatmaya çalıştığını hissetmekten kendini alamadı.

Şimdi, iyi nedenlerle mi yoksa kötü nedenlerle mi, Northern bunu söyleyemedi.

Ancak, onun çıkarına hareket etmediği anlaşıldığında, Northern kendisini sistemden ayırmak için tam güç planı uygulamaya hazırdı, bu ölüm anlamına gelse bile.

Bir kez daha derin bir nefes aldı ve yüzen bedene bir kez daha baktı.

Sonra elini salladı. Bunu yaparken, yerden oymalı taşlar çıkmaya başladı, bir tabut oluşturacak şekilde büyüdü ve üstü yavaşça açıldı.

Northern, bedenin nazikçe tabuta yerleşmesini izledi, ardından bir kez daha nefesini verdi ve Sınırsız Boşluk'tan ayrıldı.

Yüzey dünyasında belirdiği anda gördüğü şey onu oldukça korkunç bir şekilde şok etti.

Gemi güvertesinde belirdiğinde gözlerini büyüttü.

"Uhhh?" Ağızı açık kaldı.

"Prensim? Nerede kaldınız?!" Jeci, güvertede belirdiğinde bağırdı.

Güvertenin bir tarafında konumlanmıştı, mızrağı aşağıya doğru fırlatıyor ve çaresizce gemiye tırmanan yaratıkların başlarını parçalıyordu.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba denizin içinde, her yönden onlara doğru gelen canavarlar denizinde kargaşa yaratıyordu.

Gece Korkusu bir anlığına suyun dışına fırlayıp nefes almak için yukarı çıkarken, Siyah Mamba suya kalıcı olarak uyum sağlamıştı ve hava solumaya bile ihtiyaç duymuyordu.

Kuzey birkaç saniye boyunca boş boş bakarak ciddi şekilde şok oldu.

"Nasıl? Nasıl?" Aklında bu soru hızla dönüp duruyordu, kelimeleri bozuk bir şekilde çıkıyordu.

Deniz, yüzeyi kalabalıklaştıran o kadar çok canavarla doluydu ki.

Onların gözlerinde, rahatsız edici bir şekilde tanıdık bir delilik, tüm akıl formlarını terk etmiş gibi görünen bir kan içiciliği görebiliyordu.

Kuzey kaşlarını çattı, solgunlaştı ve yıkıldı.

"Hayır hayır hayır. Bana söyleme..." Dudakları mırıldandı.

Yaratıklar, onlara daha da kötü niyetle ve umutsuzlukla daldılar.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba denediler, ama canavarlar çok fazlaydı; acımasız dişlere sahip köpek balığı benzeri canavarlardan, perdeli ayakları ve dişleri olan dört ayaklı canavarlara kadar.

Denizde yaşayan tüm farklı canavar tonları, gemilerine takıntılıydı.

Her ne olursa olsun onu ezmek için bir geçit töreni.

Kuzey, hepsine baktı, sonra gözleri tekrar büyüdü ve yukarı kaldırdı.

Onu çevreleyen felaketin arkasında, uzak bulutlara gömülü, siyah, yüksek bir metal duvarın arka planı vardı ve yavaşça görünür hale geliyordu.

Bu, gözlerinin umutla parlamasına neden oldu.

"Evdeyim!"

Hızla Jeci'ye döndü. "Jeci, hemen gemiye gir!"

Usta bir balıkçı gibi mızraklarını fırlatmakla meşgul olan Jeci, Kuzey'e şaşkın bir ifadeyle baktı.

Sonra bir saniye sonra kaşlarını çattı.

"Yüksek Majesteleri, lütfen, en azından ben—"

İfadesini tamamlamadan, Kuzey parmaklarını şıklattı ve tüm gemi aniden kayboldu, su yüzeyinin büyük bir kısmını boş bıraktı.

Northern suya düşerken gülümsedi. Sonra sevinçle iki elini havaya kaldırdı ve suyun içinde kayıtsızca bacaklarını çırptı.

"Bana gelin, hepiniz!"

Sınır.

Birkaç on yıl önce, Orta Ova'nın liderleri, Orta Ova'nın batı sınırını barikatlamak için geçilmez bir demir duvar oluşturmak üzere bir araya geldiler.

Bu, Stelia kıtasındaki felaketin patlak vermesi ve canavarların denizden sızdığı keşfedildiğinde acil bir durumdu.

Büyüyen felaketi bastırmak için birkaç grup serseri gönderildi, ancak hiçbiri denizi geçemedi.

Ne yılan benzeri felaketle ne de okyanusun dev canavarıyla. Hiç kimse denizin ortasına kadar bile ulaşamadı.

Gemilerin geçişi zorlayıcıydı ve bazen hava gemileri bile güvende değildi. Merkez Ovası'nın sınırında bir gün aniden böyle güçlü canavarların belireceği düşüncesi, birçok kişinin zayıf zihinlerinde solgun bir korku yarattı.

Sonra Rughsbourgh, Koruma Duvarı fikrini ortaya attı. Birçok lider bu fikri hemen benimsedi ve krallıkların kasıtlı kaynaklarıyla, duvar kısa sürede yükseldi.

Bu, Orta Ova'nın en soğuk bölgesinde bulunan karanlık bir koruma kalesiydi.

Teknologlar, batı sınırındaki atmosfer koşumunun, canavarların varlığı nedeniyle atmosfer özünün yüksek deşarj oranının neden olduğu doğal olmayan bir fenomen olduğunu öne sürdüler ve kuzey sınırının doğal olarak en soğuk olması gerektiğini belirttiler.

Elbette, Orta Ova, diğer üç kıtanın ortasında rahatça yer alıyordu ve bu çağın batı dünyası olarak adlandırılabilirdi.

Sınır duvarında, olağanüstü bir şey olmuyordu. Göçebeler, hükümet, soylu aileler ve krallıklar tarafından buraya gönderiliyordu.

Çoğu zaman, bu göçebeler, böyle bir felaketin eşiğine gönderilmeyi, ölümden daha kötü bir ceza olarak görüyordu.

Ancak yine de, bir koruyucu olmak, muazzam bir tanınma ve saygı seviyesini beraberinde getiriyordu, çünkü karanlık kıtanın canavarlarından kıtayı koruyan bekçiler olarak görülüyorlardı.

Ancak, duvarların içinde, canavarlara karşı denizdeki ara sıra görevler ve sıkı eğitimlerden geçiyorlar.

Ve bazen, bu boyun eğdirme o kadar korkutucu olabiliyor ki, canavarı okyanusa kadar takip etmek zorunda kalıyorlar. Birçok kişi, çoğu zaman hayatını kaybediyor.

Ve bir kaptanın küçük bir hatası son derece maliyetli olabilir.

Son iki gündür, sınırlar özellikle yoğundu.

Her zamanki gibi bir canavar akını olduğu için değil, hayır. Ama bir insan akını nedeniyle… öğrenciler.

Uzun zamandır kaybolmuş öğrenciler.

Aniden bir gemi kıyıya ulaştı, bir şekilde harabe halindeki denizi geçmeyi başardı. Su altındaki kale, canavarların zararlarına dayanarak geniş denizi aşmayı başarmıştı.

Metalik gövdesi korkunç bir şekilde çizilmiş, metal plakalar vücudunun çeşitli yerlerinden soyulmuştu. Köşelerde, yalnızca inanılmaz boyuttaki canavarlar tarafından yapılmış olabilecek büyük bir çöküntü görülebiliyordu.

Bu kadar uzağa gelmeyi başarması bir mucizeydi. Ve bu mucizenin bir faktörü, en azından devasa boyutu ve gövdesiydi.

Luinngard İmparatorluğu'nun belirgin logosu, canavarlar tarafından yenilmiş ve çizilmişti, bu yüzden tanınamaz hale gelmişti.

Hemen, bu kurtuluş gemisi kıyıya doğru çekilmeye başladı; birkaç koruma birimi büyük ölçekli bir fetih operasyonu için hazırlandı.

Şaşkınlıkla, gemiden insanlar inmeye başladı.

Herkes, yedi yıl önce akademiye giden kız kardeşinin adını haykıran bir koruma olana kadar şoktaydı.

Akıl sağlığını tamamen kaybederek, ona doğru koştu ve sarıldı. Herkesin gözleri büyüdü ve kafaları karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

Ne tam olarak oluyordu?

Başlangıçta yavaş ve garipti, ama insanlar daha sonra dikkat çekildi ve önemsendi. Sınır kalesine vardıklarında, koruyucular arasında haberler yayılmaya başladı.

Bu, aralarından birinin delirmesine neden oldu, sınırda bakım için getirilen kalabalığın içinde bağırarak arayışa geçti—

"Kuzey! Kuzey! Kuzey!"

İsminin anılmasıyla başını kaldırmayan kimse yoktu, çünkü isim kendisi efsanevi bir nitelik taşıyordu.

Tek başına beşinci seviye bir yarığı kapatma başarısı mıydı?

Yoksa Brimfield malikanesinin korkusu mu?

Vahşi Gece Korkusu'nun efendisi ve o gece birçok kişinin kurtarıcısı.

Ellis, yüzünde bir yara izi olan kahverengi saçlı adamın yanına koşmaktan kendini alamadı, çaresizce Kuzey'i haykırarak aradı.

Sadece Ellis değil, iki gece boyunca birçok kişi gelip bu kişi hakkında, kendi oğlu hakkında garip şeyler anlattı.

Shin, bu tür övgüleri duyduğunda garip hissetti. Ne bekleyeceğini bile bilmiyordu.

Oğlu mu? Yoksa tamamen yabancı biri mi?

Onun hakkında anlatılan hikayeler, tamamen farklı ve olgun bir adamı tarif ediyordu. Neredeyse bir kahraman.

Ne yazık ki, bazıları onu oldukça kötü bir şekilde tasvir eden başka şeyler söyledi; birçok kişinin ona saygı duyduğu kadar, daha fazlasının onun sahip olduğu güçten korktuğunu gösteriyordu.

Aralarındaki en yaşlı adam bile.

Kuzey, akademiye gitmek için ayrıldığından beri birçok şey oldu. Ve duvarın tepesinde durup okyanusun yüzeyine bakarken, Shin o lanet yerin Northern'ın gitmesine izin verdiği günü düşündüğünde pişman olmaktan kendini alamadı.

Duvarın metalik kenarına yaslandı ve iç çekti. Tam o anda, bir yoldaşı yanına geldi ve omzuna empatiyle dokundu.

Shin ellerini ovuşturdu, her nefesi ağzından dumanla çıkıyordu; üniformaları onları yoğun soğuktan koruyan kalın giysilerden oluşuyordu.

Ama bu gece, diğer gecelere kıyasla korkunç derecede soğuk hissetti. Belki de gergin ve korkmuştu.

Birçokları geri döndü ve oğlu henüz burada değildi. Orada dururken aklından birçok şey geçti.

Yanında duran adam aniden titredi.

“Aman Tanrım. Bu gece neden bu kadar soğuk?”

Shin kaşlarını çattı ve ayağa kalkarak, “Sadece benim için olduğunu düşündüm.” dedi. Gözlerini okyanusa dikti, hemen yoğun sisin farkına vardı.

O kadar yoğundu ki, okyanusu görmek imkansızdı.

Shin karamsar bir şekilde kaşlarını çattı. “Ansene, bir şeyler ters gidiyor. Komutanı uyar. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyor!”

Ansene, Shin'in gözlerindeki aciliyeti gördü ve hemen duvarın yüzeyinde yürüyerek bir kuleye girdi ve aşağıya inmeye başladı.

Bu arada, Shin duvarda duruyordu, denizi dikkatle inceliyor, gözlerini görmeye zorlayarak.

Birden, hiçbir yerden bir alev sütunu fışkırdı ve kalenin tüm temeli titremeye başladı.

Shin'in kaşları daha da karardı. Soluna ve sağına baktı, sonra gözlerini kapadı.

Başının üzerinde çok büyük bir kuş, bir kuzgun, belirdi, kanatlarını tamamen açarak üzerine doğru yayılıyor ve neredeyse sıvı bir deriden sızıyordu.

Kuştaki gözler, Shin'in gözleri kadar kırmızıydı. O, kalın sisin içine doğru uçarak tam olarak ne olduğunu görmek için ilerledi, Shin ise sabırla duvarın yüzeyinde bekledi.

Birkaç dakika sonra, gözleri aniden büyüdü.

Okyanusun yüzeyinde kalabalıklaşan bir canavarlar kargaşasını görebiliyordu. O kadar çoklardı ki, suyu görmek bile zordu.

Ve hepsi, hayatı için acımasızca savaşan tek bir kişiye çaresizce muhtaçtı, canavarları kolaylıkla yok ediyordu.

Tanıdık gözleriyle kişiye daha yakından bakınca, adamın ne yaptığını bildiği gibi görünüyordu ama sayılar korkunçtu.

Ancak, Shin'in neredeyse geç fark ettiği şey beyaz saçlardı. Saçları kirliydi ve onun oğlunun kar beyazı saçları ve kusursuz cildini hatırladığı gibi değildi.

Ancak, Northern'ın yüzünü görebildiği an, hemen ona bilgi verdi.

Shin, ne olduğunu söyleyemeden, bacakları kalenin duvarından fırladı.

Shin kendini havaya fırlatırken buldu. Duvarın tepesinden sıçrayarak, parlak gökyüzüne doğru, tek bir sıçrayışla muazzam bir mesafeyi aşarak kılıcını çekti.

Atlayışı zirveye ulaştığında, "Kageyama Kılıç Sanatları, Birinci Form, Karanlık Kuzgun." diye mırıldandı.

Shin, havada vücudunu döndürerek alçalmaya başladı. Kılıcından sızan benekli duman gibi siyah bir aura, tüm vücudunu sararak karanlık bir dev karga görünümünü oluşturdu—denizin üzerine doğru alçaldı.

Deniz yüzeyine çarpması büyük bir gürültü ve patlama yarattı. Çarpmanın etkisiyle dalgalar dışarıya doğru çarparak, çevredeki denizi yutan şiddetli bir dalgalanma meydana getirdi.

Shin, kaostan çıkarak suyun yüzeyinde durdu, karanlık aura hala etrafında koruyucu bir örtü gibi dönüyordu.

Artan duyularıyla etrafı taradı. İniş yaptığı yer tam olarak Northern'ın bulunduğu yer değildi, ama onu gözetliyordu, bu yüzden oğluna giden yolu biliyordu.

Ancak, birkaç canavarı kendine çekmiş gibi görünüyordu, çünkü şimdi daha fazla canavar ona öfkeli bir hızla yüzüyordu.

Shin, öfkeyle kaşlarını çattı ve kılıcının kabzasını sıkılaştırdı.

Havada çırpınan ham enerjiyi hissedebiliyordu, sabırsızlık ve öfke içinden geçiyordu.

Hızlı bir hareketle ileri fırladı, karanlık özü etrafında bir aura oluşturdu, sönmekte olan bir alev gibi titreyerek yeniden alevlendi.

İlk canavara yaklaştığında, tekrar zıplayarak bu sefer aşağıya doğru keskin bir öfkeyle kesmeye başladı. "Form İki, Bozulma."

Bir hız patlaması onu havada ileri fırlattı ve bir bulanıklık haline geldi, su yüzeyini kesen karanlık bir iz bıraktı.

Canavar geri çekildi, ama çok geçti.

Shin'in kılıcı etine çarptı ve bir şok dalgası patladı, pul parçaları havaya fırladı.

Yaratık acı içinde kükredi, derinliklere geri dalarken çırpındı.

Ama zaferinde sevinç yaşamak için zaman yoktu.

Derinliklerden daha fazla canavar ortaya çıktı—daha küçük ama bir çekirdek gibi saldırgan, dişleri açılmış ve öfkeyle parlayan gözleriyle.

Shin dişlerini sıktı. Böyle bir zamanda, aklında sadece bir düşünce belirdi: 'Kuzey.'

Ve bu tek düşünce, kararlılığını adrenalinle besledi.

Dönerek, karanlık enerji ve vahşetle dolu bir kasırga gibi, kılıcı havada keskin bir şekilde hareket etti.

Her darbe, etrafında dans eden gölgeleri çağırdı, yaklaşan kalabalığı yere serdi.

"Form Üç, Gece Şahini."

Kılıcından fırlayan bir dizi kuzgun benzeri siluet, her biri canavarlara saplanarak arkasında karanlık izler bıraktı.

Deniz, savaşın kaosuyla çalkalanıyordu, yaratıkların çığlıkları gökyüzünde yankılanıyordu.

Her kesişte, her kılıç sallayışında, Shin akıllıca oğluna giden yolu açıyordu, yoğun bir odaklanmayla canavarı acımasızca yok ediyordu, tüm kartlarını ortaya koyuyordu.

Genellikle olduğundan farklı bir yoğunlukla savaşıyordu. Etrafını saran hava sert ve kasvetliydi.

Yakında, bir koruyucu birliği sahile ulaşmaya başladı.

Bazıları durakladı ve Shin'in suyun içinde tek başına bir canavar fırtınasını nasıl kesip biçtiğini hayranlıkla izledi.

Suyun seviyesi dizine kadar geliyordu, bu da hareketini makul bir ölçüde yavaşlatması gerekiyordu.

Ancak, Shin rahatsız veya yavaş görünmüyordu.

Belki de yavaşlamıştı, bu yüzden onların onun uğursuzca güzel kılıç sanatını görebilmeleri mümkün oluyordu.

Bunlardan biri, "Onu bu kadar... ciddi görmemiştim." demişti.

"Harika!"

Shin, sınırdaki birinci ve şimdi ikinci görevinde son derece neşeli bir kişi olarak biliniyordu.

Takım kaptanları etrafında gizemli bir hava olduğunu hissetse de, bu düşünce çoğu zaman göz ardı ediliyordu çünkü gerçekten çok aptaldı.

Bu yüzden onu şimdi görmek, birkaç askeri kendi zihinlerinde bir sisin içinde kalmış halde bıraktı, 'Bu gerçekten Shin mi?' diye merak ediyorlardı.

Büyük ölçekli bir sürüngen, Shin'e doğru hızla ilerledi, devasa şekli suyu korkunç bir hızla yararak geçiyordu.

Ulaştığında, deniz boyunca yankılanan korkunç bir kükreme saldı, havada hissedilir bir titreme gönderdi.

Devasa ağzı genişçe açıldı, keskin obsidyen gibi parlayan diş sıralarını ortaya çıkardı, onu tamamen yutmaya hazırdı.

Hepsi korkudan donakalmışken, Shin'in içgüdüleri hemen devreye girdi.

Canavarımsı çenelerin aşağı indiğini görebiliyordu, güneşi gölgeleyen bir karanlık. Zaman, bir sonraki hamlesini hesapladıkça yavaşlamış gibiydi.

"Dördüncü Form, Derin Darbe!" diye bağırdı, enerjisini kılıcına yönlendirdi.

Onu saran karanlık aura yoğunlaştı, bir fırtına gibi dönerken canavarın saldırısına karşı koymaya hazırlandı.

Shin, suya sıçrarken topuğunun üzerinde döndü ve boyutuna aldırmadan bir zarafetle yana kaçtı.

Su akışını hissetti, canavarın çenesi birkaç inç mesafede kapandığında, kuvvet etrafında bir dalga yarattı.

Anı yakalayarak, canavara doğru döndü, kılıcı karanlık enerjiyle parlıyordu.

Güçlü bir sıçrama ile suyun yüzeyinden fırladı, doğrudan canavarın açık sırtına nişan aldı.

"Kuzgun'un Kucaklaması!"

Bir meteor gibi düştü, kılıcı kalın, zırhlı pullara nişan almıştı.

Kılıcı temas ettiğinde, havada bir şok dalgası yayıldı ve canavar acı içinde uludu, bedeni onun altında kıvrıldı.

Ama acımasızdı. Vahşice çırpındı, onu atmaya çalışıyordu.

Dev yüzgeçler suyun içinde savruluyordu, onu aşağı çekme tehdidi oluşturan girdaplar yaratıyordu.

Shin dişlerini sıktı, saf iradesiyle kendini sabitledi.

Kararlılıkla, hızlı bir dizi darbe serbest bıraktı, her darbe karanlık özle yankılandı.

Canavar geri çekildi, pulları amansız saldırı altında çatırdadı.

Diğerleri onun canavarla inatla başa çıkışını izlerken, böyle bir savaş gücü, soğukkanlılık ve zeka—yetenekleri onun adına konuşuyordu.

Bu kesinlikle bir savaş amatörü değildi! Shin açıkça bir efsaneydi!

Shin boğazından derin bir kükreme çıkardı, tüm gücünü son bir saldırıya yönlendirdi.

Hava yükseklerde yükseldi, etrafında karanlık bir aura toplanarak hareketlerini yansıtan dev bir kuzgun oluşturdu.

"Karanlık Kuzgun'un Öfkesi!"

Göz kamaştırıcı bir hızla alçaldı, kuzgunun şekli canavarın kalbine saldırdı.

Darbenin etkisi deniz ve kıyı boyunca bir şok dalgası yaydı—koruyucular, canavar son bir acı kükreme ile dalgaların altına geri batmadan önce denizin dalgalarından ve yoğun rüzgardan korunmak zorunda kaldılar.

Savaş alanında sessizlik çökerken, Shin suyun üzerinde zarifçe indi, ağır ağır nefes alıyordu.

Su yoluna devam etmek için döndü ama aniden kuzgunun gözleriyle suyun içinde dövüşen çocuğun kaybolduğunu fark etti.

‘Lanet olsun! Çok odaklandım, görmedim…’ Acı içinde dişlerini sıktı.

Kuzgunu etrafta aramak için kontrol etmeye çalıştı ama aniden donakaldı.

Birkaç kalp atışından sonra, titreyerek, Shin arkasını döndü, denizin kıyısına doğru.

Ondan üç metre uzakta, parlayan, güzel mavi gözlere sahip beyaz saçlı bir çocuk solgun bir gülümsemeyle ona doğru yürüyordu.

"Baba—"

Kuzey, Shin öne fırlayıp onu soğuk havaya rağmen sıcak kollarına çekmeden önce kelimeyi tamamlayamadı.

Dişlerini sıktı ve gözlerini kapadı, sol gözünden bir damla yaş düştü.

"Geri döndüm, Baba…"

Shin daha da sıkı sarıldı, dudaklarını bastırarak bir an daha duraksadı, ardından titreyen bir sesle yanıt verdi.

"Hoş geldin."

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Bu şekilde, ikinci cildin sonuna geldim ve hemen üçüncü cilde başlayacağım.

Herkese içtenlikle teşekkür etmem gerekiyor. Hepiniz sayesinde bir başka dönüm noktasına ulaşabildim. Hikaye ilerledikçe beklentilerinizi karşılamayacağıma söz veriyorum.

Her zaman benim için oy kullandığınız için teşekkür ederim. Lütfen benim için oy vermeye devam edin.

Güç taşları ve altın biletler için oy vermeye başlamadıysanız, başlamak için asla geç değildir çünkü altın biletleriniz ve güç taşlarınız bu kitabın daha fazla görünürlük şansı elde etmesini sağlıyor.

Teşekkür ederim. Sizleri seviyorum. Ev yok.

Shin, sınır konutlarının oldukça geniş ama karanlık koridorunda kapının yanında duruyordu. Bu, deniz kıyısında ortaya çıkan hayatta kalanlar için hazırlanan acil bir sığınaktı, ta ki Merkez Ova'ya gönderilene kadar.

Detayları bilmiyordu, ama Komutan ve üst düzey yetkililer bazı resmi işlemler üzerinde çalışıyordu.

Onun gibi, uzun zamandır kız kardeşiyle karşılaşan adam gibi, oğullarını veya kızlarını arayan birkaç aile vardı.

Bu dilekçe aylardır bir kargaşaya neden oldu, yıllar önce patlak vermesi gereken bir uyumsuzluğu ince bir şekilde kışkırtarak.

Fakat elbette, bu garip olayların arkasında eski okul müdürü vardı. Ve o, hiçbir yerde bulunamıyor!

Okul müdürü, bununla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylemek için medyaya başvurmuştu. Birçok aile bunu kabul etmedi, ama sonunda tüm mesele beklenenden daha düşük bir seviyede kaynamaya devam etti.

Ailelerin akademiye delice saldırmalarını engelleyen bir şeyleri vardı ya da onlar da, onun gibi, akademiye karşı tek başlarına yapabilecekleri neredeyse hiçbir şey olmadığını fark etmişlerdi.

Bu nedenle her şey bir tür ince kontrol altında kalmıştı. Ve şimdi geri döndüklerinde, Koruyucuların hükümetler aracılığıyla belirli formaliteleri geçmeleri gerekiyordu.

Bu, onlara bir sonraki eylem planını daha da bildirecekti.

Elbette, Shin bu tüm formalite sürecinin bir parçası olmak ve tam olarak ne yaptıklarını bilmek istiyorsa, bu zor bir mesele olmayacaktı.

O, burada en saygı duyulan eski koruyuculardan biriydi ve on yıldan fazla bir süre uzak kaldıktan sonra bile yetenekleri hiç azalmamıştı.

Eh, bunu kendileri de gördüler.

Shin yukarı baktı, hafif keskin kaşlarının üzerinde gergin ve üzgün bir kaş çatma vardı. Yüzü sertti, çenesini ve çene hattını kaplayan sakal tüyleri vardı.

Bir süredir canavarlara karşı savaşmaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyordu; yüzünde endişe verici bir boşluk havası vardı.

Salondaki sağ taraftan bir adım sesi, ona doğru yaklaştıkça yankılandı.

"Shin. Biraz dinlenmelisin," dedi Ansene, rahat yüz hatlarına sahip kahverengi saçlı bir adam, Shin'e yaklaşırken.

Shin ona bir an kayıtsızca baktı ve gözlerini çevirdi. Konuşmadan önce bir an tereddüt etti.

"Anlamıyorsun, Ans. Anlamıyorsun."

Ansene biraz kaşlarını çattı, Shin'e bakarak sert bir tonla yanıt verdi.

"Evet, gerçekten anlamıyorum. Ama anladığım şey, on beş saati geçti ve sen buradasın, hemşire ona baktığından beri."

Shin iç çekti, "Tamam, dinleneceğim. Sadece biraz daha burada kalıp onu koruyayım, tamam mı?"

Ansene karşıt bir şekilde başını salladı, "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun, efendim? Hayır, hayır, şimdi dinlenmeye gitmeni istiyorum."

Shin'in tavırlarını bir süre gözlemledi ve bir iç çekişten sonra ekledi.

“Tamam, o zaman ben onu koruyayım, sen de bedenini dinlendir. Sonra tamamen dinlendikten sonra geri dönebilirsin.”

Shin, Ansene'ye biraz şaşkın ve tereddütlü bir şekilde baktı. Ağzını biraz açtı, "Ama gerçekten buna gerek yok, Ans. Ben iyiyim. Gerçekten."

Kahverengi saçlı adam, rahat bir gülümsemeyle yüzünde başını salladı ve Shin'e isteğini pekiştirdi.

"Lütfen, Shin. Bunu senin için yapmama izin ver; birçoğumuz hayatımızı sana borçluyuz. Son altı ayda benim veya birçok başkasının hayatını kaç kez kurtardığını sayamam. Senin için her şeyi yaparız."

Shin ona uzun bir bakış attı ve yüzündeki gülümseme sarsılmadı, bu da onun ciddi bir şekilde ısrar etmeye devam edeceğini gösteriyordu.

Eğer Shin pes etmezse, muhtemelen daireler çizmeye devam edeceklerdi.

Bir iç çekerek, "Tamam. Tamam. Biraz dinlenmeye gideceğim. Lütfen, o uyanır uyanmaz bana bir mesaj gönder," dedi Shin'in sesi pekiştirdi.

Ansene gülümsedi ve başını salladı.

"Evet, evet, seni anladım. Lütfen dinlen; burada her şey yolunda."

Shin, koridordan kararlı bir şekilde çıktı, sanki uyumak ve uyanmak için acele ediyormuş gibi.

Aklında çok şey vardı; omuzları ve ayakları ağır hissediyordu, kasları ağrıyordu. Ailesinin kılıç sanatını kullanmaya karar verdiğinden beri çok uzun bir süre geçmişti.

Ve bunu tereddüt etmeden yaptı…

Shin bir an aşağıya baktı; binadan çıkarken aklında çok şey olduğu belliydi, karın üzerinde yürüyerek koruyucuların geçici olarak sıkıştığı bir sonraki bloğa doğru ilerliyordu.

Ancak binaya girmeden önce, genç bir koruyucu ona doğru koşarak selam durdu: sol elini göğsüne koyarak sağ bacağını hafifçe kaldırıp geri indirdi.

Shin döndü, küçük ama istemeden solgun bir gülümseme ile, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Çavuş Havant?"

Genç koruyucu sessizleşti, Shin'in adını nasıl hatırladığına şaşırmıştı.

Buraya bir şey teslim etmek için geldiğini hatırlayarak, konuşmaya başladı ama ilk birkaç kelimesinde kekelemeye başladı.

"Ehm, efendim, k–komutan sizin varlığınızı istedi."

'Tam düşündüğüm gibi.'

O adamın geldiğini gördüğü an, aslında Komutanın muhtemelen onu çağırdığını düşünmüştü.

Çünkü burada etrafında kimse ona rahatsızlık vermiyor. Ve Komutanın onu yanına istediği zaman, kişisel olarak odasına gelip içki içip sohbet ediyordu.

Sonuçta, onlardan biri on yıldan fazla bir süre önce eski arkadaşlardı.

Shin yutkundu ve nazikçe söyledi.

"Tamam. Yolu göster, Çavuş."

Çavuş, Shin'in bugün sert bir yüz ifadesine sahip olduğunu fark etti; genellikle her zaman neşeli ve gülümseyerek yürüyordu, bu da insanların aklında neler geçtiğini anlamasını zorlaştırıyordu.

'Her zaman mutlu görünüyor, ama takım kaptanı onun da oğlunu kaybettiğini söyledi,' diye düşündü çavuş, Shin'i başka bir bloğa götürürken.

Sağ duvarın kenarına atılmış çok daha büyük bir metal kalesiydi - askeri faaliyetlerle dolup taşan, birkaç ofis, topçu ve eğitim salonlarıyla yerleşmiş bir yerdi.

Bir süre sonra, Shin ve Çavuş Havant binaya girdi.

Shin metal kalesine girdiği anda, kulakları metalin çarpması ve matkapların ritmik sesiyle karşılandı; bunlar, uzaktan gelen top atışlarının gürültüsü ve emirlerin keskin sesiyle karışıyordu.

Yapı kendisi büyük bir monolit gibi yükseliyordu; çelik ve betonun korkutucu bir örneği, dış yüzeyi askeri verimliliğin amansız temposuyla işaretlenmişti.

İçerideki hava, yağ ve metal kokusuyla doluydu; makinelerin vızıltısı ve avluda ilerleyen tankların uzaktan gelen gürültüsüyle kesiliyordu.

İç mekan bir aktivite kovanıydı: üniformalı koruyucular amaçla hareket ediyordu, botlarının cilalı zeminlerde yankılanması duyuluyordu.

Uzun koridorları ofisler sıralıyordu; her kapı, içindeki kişilerin rütbe ve unvanlarıyla işaretlenmişti.

Duvarda, ara sıra motivasyonel posterler veya mevcut ya da geçmiş deniz fetih operasyonlarını detaylandıran haritalar dışında hiçbir şey yoktu.

Shin, tepsilerin gürültüsü ve düşük bir sohbet sesiyle dolu olan hareketli bir yemekhaneden geçti ve burada, yeni koruyucuların eğitimden geçirildiği bir antrenman salonu vardı; hava ter ve bağırışlarla doluydu.

Kalenin kalbi, gürültü ve dikkat dağıtıcı unsurlardan uzak, yapının derinliklerinde yer alan Komutanın toplantı odasıydı.

Shin oraya yaklaştıkça, atmosfer daha sakin hale geldi; askerlerin sohbeti, subayların sessiz verimliliğine yerini bıraktı.

Oda, içindeki önemli şeylerin önemini açıkça hatırlatan iki etkileyici koruyucu tarafından korunuyordu.

Shin yaklaştığında, ellerini göğsüne koyarak tanıdılar.

Shin, göğsüne sağ elini koyarak yanıt verdi, ardından ağır çelik kapıyı onun için açtılar.

Bu, Komutanın ofisindeki ilk ziyareti değildi, ama her seferinde o mekâna adım attığında, otorite ve komuta havası her zaman baskın oluyordu.

Oda geniş ama sade, tavandaki lambalardan gelen soğuk, sert ışığı yansıtan uzun, cilalı metal bir masa ile hâkimiyet kurmuştu.

Masanın etrafında, yüksek sırtlı sandalyeler titiz ve düzenli bir şekilde yerleştirilmişti, her biri oturacak subayın rütbesine göre tasarlanmıştı—şu anda, çoğu genç ve sert yüzlerden oluşan tanıdık olmayan yüzlerle doluydu.

'Geri dönenler mi?'

Shin, Komutanın ofisindeki insanların şokuyla kısa bir duraksama yapmak zorunda kaldı.

Odanın en uzak köşesinde, genellikle taktik haritaları gösteren büyük bir dijital ekran boş beyazdı.

Komutan, masanın başındaki koltuğundan Shin'e bakarak, buruşuk yüzüne oldukça uygun bir sıcak gülümsemeyle onu karşıladı.

"Shin. Seni bekliyorduk, lütfen otur."

Shin oturacakken, askerlerden herhangi biri tepki vermeden önce birisi aniden yanına koştu.

Zayıf görünümlü, siyah saçlı, utangaç gözleri olan çocuk, selamını verirken Shin'e doksan derece eğildi.

"Senin Kuzey'in babası olduğunu duydum! Tanıştığımıza memnun oldum, efendim! Ben Kuzey'in arkadaşıyım!! Adım Ellis ve onun tek arkadaşıyım. Lütfen başka kimsenin sizi kandırmasına izin vermeyin. Kuzey'in tek arkadaşı benim."

Cümlesinin sonunda neredeyse kaşlarını çatarak konuşuyordu.

Shin, kafası karışık ve buna nasıl yanıt vereceğinden tam olarak emin olmadan, garip bir gülümseme çıkardı.

"Oh, ah ah, tanıştığımıza memnun oldum Ellis. Kuzey'in arkadaşı olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de!"

Shin'in gözleri aniden yerinden fırlayan koyu tenli kadına kaydı.

"Biz arkadaş olarak anılacak kadar yakın değildik ama ona gerçekten saygı duyuyorum!"

Shin kaşlarını kaldırdı, 'Saygı? Kuzey?'

Annette gururla gülümsedi ve onun gözlerine de baktı—ama ayağa kalkmadı.

Eh, onu gerçekten can sıkıcı biri olması için yetiştirdin, ama onun ebeveynlerinden bolca sevgiyle büyüdüğünü söyleyebilirim. Annesine ve babasına geri dönme konusundaki direnci ve kararlılığı bizi buraya kadar getirdi... elbette, sadece onun değil...

Shin bunu nasıl alacağını bilmiyordu; içinde birçok duygu karışıyordu.

'Onun annesine ve babasına geri dönme azmi ve kararlılığı…'

O kısım özellikle kafasında yankılandı ve göğsünü kalp kırıklığıyla döndürdü.

"Oğlunuz güçlü bir adam," aralarındaki yaşlı adam onaylayıcı bir baş hareketiyle söyledi.

Odada atmosfer gerçekten coşkulu görünüyordu, hepsi oğlunun övgülerini söylüyordu.

Ve Shin bunu inanılmaz buldu; aklı, Northern'ın tam olarak ne yaptığını sorgulamaktan kendini alamıyordu. Ve kalbi, annesiyle ilgili her kelimede kırılıyordu.

Sonunda, Komutanın sesi devreye girdi, "Lütfen, zaman kazanmak istiyoruz. Shin'i çağırdım çünkü o resmi bir memur olmasa da, bu masada oturan her memur kadar önemlidir. Onun burada olmasına itiraz eden var mı?"

Masada oturan tüm memurlar başlarını salladı.

Sonra Komutan Shin'e baktı ve bir yüz ifadesiyle, memurların sırasının sonunda tek koltuğu ona sundu.

Shin oturdu, odadaki diğer herkesi sakin bir şekilde gözlemledi.

Geri dönenler, subayların karşısında oturuyordu; bazıları arkasında bile duruyordu. Farklı görünüyorlardı, barbarca desek, ama her birinde şüphesiz bir güç ve zeka havası vardı.

Bazıları, diğerlerinden daha belirgindi.

Anahtar figürleri hemen ayırt edebiliyordu.

'Kahverengi saçlı kadın, kızıl saçlı kadın, yaşlı adam, yeşil saçlı çocuk, sarı saçlı çocuk da…' Düşünceleri kayboldu ama aniden geri döndü.

'Yaşlı adam, onu daha önce görmüştüm…' bir an gözlerini kısarak düşündü.

Komutanın sesi, Shin daha fazla düşünmeden önce kesildi.

"Bazı belirli şeylerden bahsediyorduk. Karanlık kıtaya nasıl düştüklerine dair deneyimlerini kısaca paylaştılar ve ben de hükümete detaylı bir rapor hazırladım. Hükümet kendileri, bu meselenin ne hakkında olduğunu kapsamlı bir şekilde araştırmaya başlayacaklarını söylüyor ve kimse affedilmeyecek."

Komutan, odadaki herkesin üzerinde otoriter bir bakışla duraksadıktan sonra devam etti.

"Ama bugün, Sınır Koruyucuları olarak birlikte karar verebilmemiz için bu toplantıyı düzenledim, bu arkadaşlar için güvenliğin en iyi yolunu belirlemek adına."

Annette'in sesi kesildi; yumuşak bir alayla başladı ve "Kaba olmak istemiyorum ama Komutan. Son birkaç ayı, belki de yılları? Canavar ve yarıklarla dolu kıtanın en karanlık kalbinde geçiren bizler için 'güvenliğin en iyi yolu' demek oldukça naif." dedi.

Annette konuştuğu anda oda aniden sessizliğe büründü.

Sandalyesinde geriye yaslandı ve özür dilemeden ekledi,

"Kendimi kibirli hissettiğim için üzgün değilim. Bu sadece çıplak gerçek. Sizin en iyi niyetle ilerlemek istediğinizi anlıyorum, ama görüyorsunuz, bunların hiçbiri umurumuzda değil."

Komutan bir an için ona boş boş baktı; ne düşündüğünü anlamak inanılmaz derecede zordu, onun konuşma tonundan sinirlenip sinirlenmediğini ya da sadece bunu eğlenceli bulup bulmadığını anlamak zordu.

Her halükarda, yüzünde hayaletimsi bir gülümseme vardı.

Gilbert ayrıca Annette'ten sonra ekledi,

"Annette'in söylediği doğru. O, Orta Ova'da bir Usta idi. Aslında, çatlakların artan tehlikeleriyle bir duvara çarptı ve sonuncusu gözlerini aldı. Çatlaklara geri dönme konusunda çok şüpheciydi, bu yüzden onu kamu akademisinde geçici bir eğitmen olmaya davet ettim."

"Açıkçası, Annette zaten korkunçtu, dikkate alınması gereken bir güçtü. Sonra karanlık kıtaya girdik."

Nefes almak için durduktan sonra devam etti, "Şu anda önünüzde oturan Annette bir Bilge. Ve bir Bilge olmanın ötesinde, bu felaketin bizde oluşturduğu dayanıklılık, bizi bu çağda var olacak en güçlü serseriler seti haline getiriyor."

Komutan, Gilbert'a şaşırmış bir şekilde baktı. Konuşmak istedi ama bastırdı, önce düşüncelerine daldı.

Aniden, subaylardan öfkeli bir ses yükseldi.

"Komutanın önünde böyle bir şekilde yalan söylemek ne kadar cesaret!"

"Bir yalan mı?" Gilbert retorik bir şekilde sordu. Küçümseyerek güldü ve "Hayır efendim. Tonumuz ve konuşma tarzımız için üzgün olabilirim, ama bu bir yalan değil." dedi.

Komutan, ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarını kilitledi. Başını Gilbert'a çevirdi ve nihayet konuştu.

"Birinin Usta olma yolunda ilerlemesi, ileriye gitmenin inanılmaz derecede zorlaştığına dair bir haber yok. Öncelikle, kesin ve çok daha hızlı bir ruh ilerlemesi için çatlaklarla yüzleşmek gerekiyordu. Ve bir çatlak elde etmenin zor olduğu da bir haber değil.

Yarıkların görünme oranı yavaşladı; sıradan bir kişi mevcut olanlara veya ortaya çıkanlara girmeye karar veremez. Hükümetler ve krallıklar tüm toprakları talep ediyor, bu da sıradan durumdaki gezginlerin girmesini zorlaştırıyor.

Ciddiyetle onlara baktı ve konuşmaya devam etti.

"Diyelim ki birisi bir yarığa erişim sağladı ve sonunda bir Savant oldu. Yolculuk çok daha zor hale geliyor. Bir Usta'nın her gün birinci ve üçüncü seviye yarıklar arasında mücadele ettiğinde, Savant olması için iki yıl süreceği tahmin ediliyor."

Birkaç saniye sessiz kaldı, Gilbert, Annette ve diğerlerine yoğun bir şekilde baktı.

"Ve şimdi, bu hanımefendinin bunu sadece on üç ayda başardığını iddia ediyorsunuz? Üzgünüm, inanması oldukça zor bir argüman sunuyorsunuz. Bu mantıklı değil."

Annette başını salladı, "Eğer sizin yerinizde olsaydım, aynı şeyi söylerdim. Sonuçta ben de yeni bir Bilge oldum." Diye alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bize inanmanızı istemiyoruz. Sizi küçümsemememeniz için söylüyoruz," diye katkıda bulundu Gilbert.

Annette gözlerini Shin'e çevirdi, o da odanın sonunda oturuyordu; eklemeden önce neredeyse bir saniye harcadı,

"Özellikle beyaz saçlı çocuk... o acımasız bir canavar."

Bir kez daha, Shin kendini kafa karıştırıcı soruların içinde buldu, ne beklemesi gerektiğinden veya oğlunun neye dönüşebileceğinden bile emin değildi.

Komutan odadaki her iki sözcüyü gözlemledi, huzurla başını salladı ve "Tamam. Uyarınızı aklımda tutacağım." dedi.

Önünde birkaç dosyayı açtı ve burada neden toplandıklarına dair tartışmaya başladı.

"Hepinizden aldığımız kısa ifadeleri derledik ve sizlerin gizlice üssü gitmenizi talep ettiler."

Kağıdı çıkardıktan sonra, hepsine bakarak,

"Sizlerle bu konuşmayı yapmam bile gerekmiyor. Yapmam gereken tek şey, muhtemelen hepinizi bir kargo taşıyıcısı gibi görünen otomatik bir araca koyup hükümete teslim etmekti. Ve Davon, sizin için ne yapacaklarını veya ne talep edeceklerini biliyor."

"Ama hepiniz adil bir şekilde acı çektiniz. Ne olduğunu bilmiyorum, ne olabileceğini bile hayal edemiyorum, bu yüzden bu işe karışmam gerektiğini düşünmüyorum. Hükümet şüpheli geliyor ve hiçbiri için nefret ajanı olmak istemiyorum."

Gilbert, komutana bakarak, "Sen iyi bir insansın." dedi.

Bir kahkaha attı, "Lütfen, lütfen beni fazla abartmayın." Shin'e baktı, "Bunu sadece hayatımı borçlu olduğum arkadaşım için yapıyorum."

"Yedi ay önce, tekrar bir koruyucu olmak için sınıra geldin. Para istemediğini, resmi bir onay istemediğini, sadece oğlunun Karanlık kıtadan döndüğünde burada olmak istediğini söyledin. Buradaki her koruyucuyu korumak için öfkeyle savaştın. Shin, sen bizim koruyucumuzdun.

"Okyanusun yüzeyinde kurtarma botlarıyla kaçma girişiminin özverili ve kaba olduğunu biliyorum, bu da senin ölümüne neden olabilirdi, bu yüzden onlara ağır güvenlik koydum. Ama senin acını görmezden gelemedim. Ailene ne olduğunu bilmiyorum; seni bu kadar kırılmış hiç görmemiştim.

Kahretsin, sen o zamanlar bu sınırın en dikkat çekici kişisiydin, şakalarıyla burada hayatımızı daha az zor hale getiren bir palyaço.

Shin garip bir şekilde güldü.

"Oğlunuzu o güvensiz ayak takımlarına taşımaktansa ölmeyi tercih ederim."

Komutan daha sonra etrafa göz attı.

"Eğer Shin'e bu iyiliği yapıyorsam, bu demektir ki hepiniz için aynı iyiliği yapacağım."

Devam etmeden önce iç çekti.

"Size yardımcı olmanın çok sınırlı yolları var ve hepinizin birlikte seyahat etmemesini öneriyoruz. Hükümete, hepinizin tüm üssü ele geçirip kaçtığını bildireceğiz."

"Bu sizin için sorun yaratmaz mı?" diye sordu Gilbert endişeyle.

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. Olağanüstü bir şey oldu; dönüşünüz kıtayı sarsacak. Hükümet de bunu biliyor, bu yüzden sizi güvence altına almaya çalışıyorlar. Biz, endişelenmeleri gereken en az şey olacağız."

"Ayrıca, koruyucular olarak kullanımımızın sona ermekte olduğunu hissediyorum."

Subaylarına baktı, "Söylediklerime itiraz eden var mı?"

Hepsi başlarını salladı, komutanlarına karşı derin bir saygıyla duruyorlardı.

"Shin?" diye seslendi.

Shin hemen kalktı, Komutanın söylediklerinden hala şaşkın ve duygulanmıştı. Tüm kalbiyle selam durdu ve derin bir şekilde eğildi, sesi titreyerek şöyle dedi

: "Teşekkür ederim, efendim! Çok teşekkür ederim, efendim! Size borçluyum."

Komutan memnuniyetle gülümsedi, sandalyesine yaslanarak cevapladı: "Bize borçlu olma, Shin. Bu, hepimizin sana olan borçlarını topluca ödemesi. O yüzden oğlunu al ve ailenizi düzelt."

Kuzey, uzun ve tatmin edici bir uykunun ardından gözlerini açtı. Tüm bedeni uyuşmuştu ama iyi bir şekilde. Boğulmuş bir inleme ile esnedi ve sonra yatağında geri oturdu, çevresini gözlemleyerek bir anlığına gözlerini kapadı.

Mekansal farkındalığı, ruh gözlerinin son evriminden bu yana önemli ölçüde arttı ve Spektral Görüş haline geldi.

Kuzey artık bin metreye kadar bir çevreye daha fazla farkındalık kazanabiliyordu.

Yapıların sayısından, denizden ve canavarlardan sınırları koruyan metal duvarın uzunluğuna, karın durduğu noktaya kadar, gizemli bir şekilde ötesinde yatan tropik ormana geçiş yapıyordu.

Etrafındaki her bir canlı ve cansız şeyi detay detay belirleyebiliyordu.

Ve bunu yapabildiği için, hiçbiri için kendisine önemli bir tehdit oluşturmadığını da anlayabiliyordu. Neredeyse içgüdüsel olarak, bu gerçeği belirlemek için mekansal farkındalığını kullanmıştı.

Endişelenmesi gereken bir kişi varsa, bu yerden çıkmadan önce bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak istiyordu.

Kendinin iyi olduğunu doğruladıktan sonra, hepsinin ruh rütbeleri ne olursa olsun, karanlık kıtanın arkadaşları da dahil olmak üzere, kendisinden daha zayıf olduğunu fark etti.

Kuzey, profilini çağırdı ve deniz keşif seferinden ne kadar kazandığını inceledi.

İsim: Kuzey Uzun Koruyucu

Gerçek İsim: [İsimsiz][3]

Özellikler: [Şekilsiz], [Boşluğun Çocuğu], [Sonsuz Boşluk], [Kaosun İzleri], [Kaos Gözleri], [Kaos İpi], [Kaos Alevleri], [Boşluğun Tohumu]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Boşluk Çağrıları: [6/100]

Yetenek Parçaları: [2988/3000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [2/3]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Ölümlü Kılıç], [Sonsuz Alacakaranlık], [Ölüm Bakışı] ve 11 diğerleri.

Northern, kazandığı yetenek parçalarının sayısına baktı.

'Usta olmama çok az kaldı!'

Bunun hakkında fazla düşünmesine gerek yoktu. Gözlerini kapadı ve bedeniyle Sonsuz Boşluğa daldı.

Oraya vardığında, hemen karanlık köşelerden önüne doğru uçan Gece Korkusu ve Siyah Mamba'yı çağırdı.

İkisi de önemli miktarda yaralanmıştı ama hızla iyileşiyorlardı.

Northern, bir süre en iyi çağırdığı varlıkları gözlemledi, sonra gözlerini çevirdi ve iki kelime mırıldandı.

Çoklu Klonlama

Hemen, yüzden fazla klon belirdi ve Boş Saray'ın merkez alanını doldurdu.

Kuzey, komut verirken Gece Korkusu ve Siyah Mamba'ya baktı.

"Su üzerinde bir yarık oluşturacağım. Bu klonları dışarıya götürmenizi istiyorum. Yönettiğimiz tüm canavarlardan öldürdüğümüz her biri, siz iki savaşırken tüm çekirdekleri toplamalı, ben durmanızı istediğimdeye kadar."

Ruh çağrıları, büyümek için ruh emiyor; Boş çağrılar haline geldiklerinde, Kuzey ile canlı bir bağlantı kuruyorlar ve Boş ile daha fazla iç içe geçiyorlar.

Hala büyümek için ruhlara ihtiyaçları var, ancak Kuzey'in çekirdeksiz ruhunun, öldürülen hedeflerin Yeteneklerini kendi büyümesi için parçalara ayırma yeteneğine sahip olduğu gibi.

Ayrıca, öldürülen hedeflerin Yeteneklerini, efendilerinin ruhu için parçalar halinde ayırabiliyorlardı. Bu nedenle Kuzey onlara bu görevi vermişti.

'O odadan çıkmadan önce bir Usta olabilmeliyim.'

Kuzey, önündeki alana elini aşağı doğru süzdü - sanki boyutsal makaslarla alanı yırtıyordu.

Yırtılan uzayın derinliklerinde karanlık dalgalandı. Tereddüt etmeden, Gece Korkusu ve Siyah Mamba klonları yarığa yönlendirdi ve tam okyanusun ortasına düştü.

Kuzey, okyanustan kendini çekti ve Yetenek parçalarının dolmasını bekledi.

Bunu yaparken profilini tekrar inceledi. Ve geç fark etti ki, bir kopya yetenek slotunu boş bırakmıştı.

O noktada, Northern, gözlemlemek için Boşluk gölgelerinden birini göndermeyi düşündü, ama yeteneğin maliyetini de düşündü.

'Bir örneğin yeteneğini kopyalamak gerçekten benim için yeterli bir teselli olmalı… Yedi yetenek yeteneğim var, her biri son derece güçlü. Şu ana kadar temsil ettiğimden farklı bir güç kalıbı olduğunu düşündüğüm gerçek adımın yeteneklerini keşfetmeye bile başlamadım…'

Northern düşünceleri devam ederken panelin üzerine bakmaya devam etti.

'...kendimi affetme ve bunu görmezden gelme konusunda bir çekim hissetsem de, bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemiyorum. Yetenek tüketimi için bir yapı kurmam gerekiyor. Ruhsal büyümemin elbette zamana ihtiyacı olacak, ama en azından bunu yetenek evrimi ile telafi edebilirim…'

Bir an derinlere daldığında düşünceleri sessizleşti, nasıl ilerleyeceği konusunda tamamen kafası karışmıştı.

'Öncelikle yetenek parçalarına olan ihtiyacımı önem sırasına göre incelemeye çalışalım.'

Northern parmaklarını kullanarak devam etti, 'Birincisi ruhsal büyüme. Bunun için muazzam miktarda yetenek parçasına ihtiyacım var. Ruhsal büyüme en önemli olanıdır ve daha fazla yetenek parçası gerektirir.'

'İkincisi yetenekleri kopyalamak; bu biraz çok yönlüdür ve kopyaladığım yeteneğin türüne bağlıdır. Ama bu da çok önemlidir çünkü bir sonraki rütbeye geçmeden önce slotları doldurmam gerekiyor. Yetenek parçalarının miktarı en azından endişe verici olmamalı… tek sorun, son derece yüksek olanları hedefliyorum, bunlar için özel olarak biriktirmem gerektiğini düşünüyorum…'

Düşünmeye devam ederken işaret parmağıyla alnına vurdu.

'Sonraki, kendi yeteneklerimin evrimi olacak. Bu, en zorlu görevlerden biri olabilir. Belki de bu kadar pahalı olmayacak, ama almak istediğim güç yoluna göre kararlar vermem gerekiyor. Ne kadar net bir şekilde ifade etsem de, bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok…'

Kuzey, hayal kırıklığıyla tüm ellerini saçlarına daldırdı ve bir dakika boyunca başını eğdi.

Bu durum, karanlık Kıta'ya ilk girdiğinde ne kadar çaresiz olduğunu hatırlattı...

'O berbat yarık'

Ancak o zamandan beri uzun bir yol kat etti, o zamanlar bir Yürüyücü olan kendisinden muazzam bir ilerleme kaydetti.

Artık bir Usta olmanın eşiğindeydi. Onun gururu, rütbe ilerlemesinde değil, yetenek repertuarında yatıyordu.

O bir Göçebe idi ve bir Paragon'a karşı durdu; neredeyse tanrı olarak saygı görüyorlardı. Ve birine karşı savaştı ve hayatta kaldı.

Bu bile, adının kıtasının şeref salonuna kazınması için yeterli bir başarıydı. Ülkesi bunu duyarsa, ona altın bir tepsi içinde soyluluk verecek, belki de ona Dük olmasını rica edeceklerdi.

'Bir sonraki zorlu görev, Boşluk çağrılarımın büyümesi ve ruh çağrılarını Boşluk çağrılarına dönüştürmek.'

Kuzey, bir sonraki planlama aşamasını düşünmek üzereyken aniden duraksadı.

İfadesi sertti, yüzü kötü bir şey yediğini yeni öğrenmiş gibi şekil alıyordu.

Kuzey'in kaşları, başına gelenlerin kötü bir farkındalığıyla birbirine kenetlendi. Bunun ne olduğunu biliyordu.

'Ruh parçalayıcı dönüşüm. Ondan korkuyorum…'

Yeteneği tamamlanmıştı ve zamanı gelmişti.

Sistem gözlerinin önünde belirdi, düşüncelerini onayladı.

[3,000 yetenek parçasına ulaştınız]

[Ruhunuz evrim geçiriyor…]

Gürültü!

Kuzey'in bulunduğu odanın tamamı çatlamaya başladı. Kuzey, aniden tüm binanın tehdit altında gibi hissettirmesinin nedenini merak ederek hızlıca yukarı baktı ve bu, savunmasız olacağı bir anın tam ortasındaydı.

O, fiziksel olarak Sınırsız Boşluğa kaçmaya çalıştı, ama bu boşunaydı. Hareket etmiyordu; sanki Sınırsız Boşluğa giriş noktası aniden dengesizleşmişti.

Her denediğinde, bedeni bozuldu ve kısa süre sonra pes etti, acı tüm vücudunu sararken dizlerinin üzerine düştü.

Kasları, bir demir çubuk tarafından dövülüyormuş gibi hissediyordu; kemikleri, başka bir şeye zorla geriliyormuş gibi ağrıyordu.

Birkaç dakika içinde, Northern terlemeye başladı.

'Cehennem! Bu Cehennem!'

Ağrısını bastırdı, inledi ve evrimin acısı devam ederken içten içe ağladı.

—

Shin, tek kişilik yatağından kalktı. Komutanla olan toplantıdan sonra birkaç saat dinlenmeyi başarmıştı, ama hala onu rahatsız eden birkaç şey vardı.

Bunların çoğu, Northern'ın ne tür bir insan haline geldiğiyle ilgiliydi.

Toplantıdan sonra, birkaç geri dönen kişi ona geldi ve Northern'ı büyüttüğü için hala ona teşekkür ettiler. Bunu gerçekten büyük bir iyilik olarak düşünmemişti.

Aslında, Northern o kadar zeki ve genç yaşta bilgiyi kolayca sindirebiliyordu ki, rahatsız edici bir kader korkusuyla ondan birçok şeyi kasıtlı olarak sakladılar—belki de Eisha'nın bencillikten yaptığı bir karar.

Çünkü Northern'ın gerçek kimliği, onunla başladıkları günlerde onu çok rahatsız ediyordu.

Shin, bir noktada onu tamamen kendine mal etmeye çalıştığını hissetti.

O, hayatlarını tatlandıran bir sos gibiydi ve onu büyütmek gerçekten bir gurur eylemi olmuştu.

Aynı zamanda, Northern! Bazen düşüncesiz, bazen de aptal bir çocuktu ve bir şekilde ona benziyordu. Shin, kişiliğinin bu kısmından korkuyordu.

Northern, ikisinin bir karışımı gibiydi. Bazen masum bir şekilde saf ve aptal, diğer zamanlarda ise kalbi iyi ama annesi gibi kötüydü.

Ancak genel olarak, övgülerin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissetti.

'Onunla tanıştığımda bileceğim sanırım...' Kısa süreli bir gülümseme, yorgun yüzünü kırıştırdı.

Sonrasında ayağa kalktı, odasından çıkmak üzereyken aniden gözlerini kısarak durdu.

Odası'nın tavanına baktı; gözden kaçabilecek ince bir titreşim vardı ama onun gibi biri etrafta olduğunda bu gözden kaçmazdı.

Gözlerini kapadı ve yavaşça ayaklarını yerden biraz kaldırdı, sonra tekrar yere koydu.

O anda kaşlarını çattı ve kapıyı iterek açtı, koridordan hızlıca geçti.

Koruyucular burada ve orada gündelik kıyafetlerle, günlük sıradan işlerini yapıyordu.

Geçit genişti ve insanlar, kişisel eşyalarıyla doldurdukları alanlar vardı, bu da mekâna kırsal bir atmosfer katıyordu.

Shin her geçtiğinde, dışarıda olanlar düzgün bir şekilde duruyordu - bu, üniforma giymediklerinde saygı duyulan birine selam vermenin bir yoluydu.

Shin, kaşları çatık bir şekilde aceleyle geçti; yerin hafif titremesini neden fark etmediklerini tam olarak merak etmiyordu.

Gerçek şu ki, sınırda koruyucu olarak gönderilen serseriler, aileleri tarafından işe yaramaz hale getirilmiş olanlardı.

Bazıları bunu çocuklarına ceza vermek için bir araç olarak bile kullanıyordu. Aslında bu, Shin'in durumuydu.

Elbette, zamanla burada kendine bir hayat kurdu.

İyiydiler; yeterli rehberlik ve eğitimle, savaşta faydalı oluyorlardı, ancak gerçek tehlike ortaya çıktığında, her zaman günü kurtarmak kaptanlar ve subaylara kalıyordu.

Diğerleri temelde işe yaramazdı!

Shin nihayet binanın dışına ulaştı. Durdu ve ayaklarına baktı; gözleri kısıldı. Titreme hâlâ oradaydı, hâlâ inceydi.

'Ne yanlış?' diye merak etti.

Sonra başını kaldırarak çevresini inceledi ve son olarak geri dönenler için belirlenen bina yapısına gözlerini dikti.

Shin, karanlık pencerelerdeki ışıkları gözlemledi; bunun, binada kurulu olan kristal üretilen aydınlatmayı kasıtlı olarak açan bir kişi veya grup olduğunu düşündü.

'Onlar da mı fark etti?'

Eğer fark ettiler ise, kesinlikle şaka değiller. Çünkü şimdiye kadar koruyuculardan hiçbiri böyle bir şey yapmadı.

Shin bir saniye nefes aldı ve ardından binaya doğru ilerlemeye başladı; en çok endişeliydi çünkü oğlu oradaydı.

Shin, binaya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, o binayla geldiği bina arasındaki mesafenin yarısına geldiğinde, aniden muazzam bir patlama meydana geldi ve tüm atmosfer gürültülü bir gürültüyle doldu.

Yer şiddetle sarsıldı ve binanın metal duvarları patlamanın gücüyle parçalanıyordu.

Shin, patlamanın gücüyle, oldukça uzakta olmasına rağmen yere yuvarlandı.

Acelesiyle ayağa kalktı, gözleri açılmış ve önündeki binaya odaklanmıştı. Kuzey'in o binada olduğunu hızlıca fark ettiğinde yüzü yavaşça parçalanmaya başladı.

Düşünmeden ileri fırladı, metallerin şiddetli rüzgarında dikkatsizce yolunu açmaya çalıştı.

Metallerin daha küçük parçaları onun etrafında uçtu, cildinde küçük yırtıklar açarak—sadece bir tişört ve üniforma pantolonları ile botlar giyiyordu.

Yaralarına aldırış etmeden, kendini ileri itti, inleyerek.

Fırtına görünmez bir duvar gibiydi; sadece Shin'in içeri girmesini inatla engellemekle kalmıyor, aynı zamanda binadaki her bir serseriyi etrafında belirli bir mesafeye acımasızca fırlatıyordu, metal yapı ise yavaşça parçalanıyordu.

Shin etrafa baktı ve birkaçının binadan ağırsız bebekler gibi fırladığını görebildi.

Ve sonra Annette'in fırlatmadan kendini kurtarırken bağırdığını, havada dönerken yere indiğini, ayaklarının alevler içinde olduğunu gördü.

Ayakları yere değdiğinde çığlık attı.

"Kuzey! Ona bir şey oluyor!!"

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Üzgünüm, bu geç geldi, bugün doğum günüm ve bununla ilgili çok fazla gürültü ve telaş vardı.

Sürekli destek için teşekkürler.

Shin, Annette'i duyduğunda aklı harabe haline geldi. Çöken binaya doğrudan baktı. Fırtınanın etkisi o kadar güçlüydü ki, metalin parçalanma sesi gece gökyüzünde yankılandı.

Hepsi olay karşısında çaresizdi; binaya zorla girmeye çalıştıkça, fırtına daha da delirmişti.

Bu, geçilemez bir savunma duvarıydı.

Shin inatla binaya atladı, ama öfkeli hava, tek bir adım bile atamadan onu umursamazca dışarı attı.

Zamanla daha fazla koruyucu geldi, ama durum pek de iyi görünmüyordu.

Dışarıda, tamamen çaresiz oldukları bir durumla karşılaşan tüm koruyucular ve geri dönenler vardı.

En azından bunun sıradan bir fırtına olmadığını anlayabiliyorlardı. Annette, Kuzey ile ilgili bir şeylerin olması gerektiğini onlara bildirmişti.

İçeri giremeyip, Northern içeride olduğu için nasıl girecekleri konusunda aşırıya kaçmak istemedikleri için hepsi beklemek zorunda kaldı.

Ancak, bu bekleyiş Shin'in yaşadığı en sabırsız bekleyiş olmalıydı.

—

Northern dışarıda neler olduğunu bilmiyordu, ama kesinlikle bir şeylerin döndüğünü biliyordu.

Ruhunun maddelerinin tuhaf bir güç tarafından çekildiği hissine kapıldığı anda, etrafındaki bina şiddetle sarsılmaya başladı.

Zamanlama o kadar mükemmeldi ki, Northern bilinçaltında içeride olan her şeyin çevresini etkilediğini hemen anladı.

Bu da onu tamamen endişelendirdi.

Ama zaten endişelenecek çok şeyi vardı. Vücudundaki ağrı hiç azalmıyordu.

O kadar kötüydü ki, kusmaya başlamıştı. Bacakları zayıf, elleri de öyleydi; ayrıca, kafası sanki kafatasının parçaları zorla çıkarılıp tekrar yerleştiriliyormuş gibiydi.

Bir noktada, kendi kusmuklarının içinde baygın bir halde zavallı bir hale geldi.

Bilinçli olduğu süre boyunca, bedeni çökmüş, tüm sinir sistemi geçici olarak bozulmuştu. Neredeyse yaşayan bir cesetti.

Sonunda, birkaç korkunç dakikadan sonra

[Tebrikler]

[Bir Usta oldunuz!]

[Vücudunuzda birkaç değişiklik yapıldı]

[Vücudunuz insanlığın sınırlarını aştı ve bir ruhsal varlıkla karşılaştırılabilir hale geldi]

'Daha önce böyle değildi mi?' Northern öfkeliydi ama tüm acılardan çok yorgun düşmüştü; düşünceleri bile zorlanıyordu.

Sistem, onun düşüncelerine aldırış etmeden devam etti.

[Ruhunuz daha belirgin bir şekil aldı]

[Boşluk ile bağınız güçlendi]

[Nitelikler, Boşluğun Çocuğu Boşluğun Tohumu ile birleşti]

[Boşluğun tohumu, gelişimin İçe Alma aşamasına ulaştı]

[Emme durumunda, Origin tohum üç yetenek kazanacaktır]

[Boşluk Duyusu], [Boşluk Aurası], [Gölge Adımı]

Boşluk Duyusu (Pasif): [Tüm şeylerdeki yokluğu algılayabilirsiniz. Duyularınız, entropi veya çürüme alanlarını tespit etmek için keskinleşmiştir ve çevrenizden yaşam, ışık veya enerjinin çekildiğini hissedebilirsiniz. Varlığınız, etrafınızdaki bitki ve hayvanlardan yaşamı ince bir şekilde çeker, geride solmuş bitkiler bırakır.]

Boşluk Aurası (Pasif): [Etrafınızı saran hafif bir karanlık aura, havayı soğuk ve ağır hale getirir. Yanınızdaki insanlar, açıklanamaz bir korku veya boşluk hissi duyarlar. Bu aura, tohumunuz büyüdükçe güçlenir.]

Gölge Adımı: [Artık gölgeler veya karanlık alanlar arasında daha kolay hareket edebilirsiniz. Henüz tam bir teleportasyon olmasa da, bir gölgeden diğerine geçerken formunuzu bulanıklaştırabilir ve doğaüstü hızlarda hareket edebilirsiniz.]

Northern'ın zihni, sistemin hem kelimelerle hem de sesle konuştuğu sırada tamamen boş değildi. Dikkatini koruyacak kadar yorgun değildi, ama açıkça not alıyordu.

[Belirli değişiklikler meydana geliyor]

[Kaos, bedeninizin bazı yetenekleri emmesini sağlıyor]

[Yetenekler emildikten sonra kaybolacak]

[Şekilsiz, bedeninizin kökünde etkisini gösteriyor]

[Genetiklerinizde bir değişiklik meydana geliyor]

[Kanınızda bir değişim oluyor]

[Kemiklerinizde bir değişim oluyor]

[Kaslarınızda bir değişim oluyor]

[Organlarınızda bir değişim oluyor]

Kaos Gözleri, Niyet Gözleri ile birleşiyor]

O noktada, Northern'ın yaşadığı en yüksek acı, tamamen kör olmaktı.

Her şey ve her yer, karanlık bir örtüyle kaplıydı; bu, onun uyuduğunda bile deneyimlemediği bir karanlıktı.

O kadar soğuk ve yalnız hissediyordu; aynı zamanda, korkunç bir tanıdıklık hissi vardı.

Kör olmasına rağmen, çevresini hissedebiliyor ve neyin ne olduğunu anlayabiliyordu—tabii ki, şiddetli ve geçilmez rüzgar, onun bile olayın dış kısmını algılamasını çok zorlaştırıyordu.

Sistem devam etti

Şekilsiz nedeniyle, bedeniniz Boşluktan etkilenmiştir.

[Bir Usta'nın bedenini kazandınız; ancak Şekilsiz ve Boşluk bunu biraz değiştirdi ve bazı tutarlı özellikler kazandırdı]

Tam sistem konuştuğu anda, Northern'ın cildi alışılmadık şekilde daha solgun hale geldi, sanki tüm canlılığı emilmiş gibiydi.

Bir zamanlar canlı olan mavi gözleri karardı, boş bir derinliği yansıttı ve cildinin altında ince siyah çizgiler (çatlaklar veya iplikler gibi) belirdi, bu da Boşluk'un ilk etkisini temsil ediyordu.

[Dayanıklılığınız ve dayanma gücünüz arttı, bu da sizi dondurucu sıcaklıklar veya oksijen eksikliği gibi aşırı koşullarda daha uzun süre hayatta kalmanızı sağlıyor]

[Refleksleriniz keskinleşti, ancak bedeniniz hala insan kırılganlığını koruyor.]

[Şekilsiz genlerinize entegre edildi. Gerçek bir Adaptasyon Şeytanı oldunuz]

[Başarıyla bir Usta oldunuz]

[Sahip olduğunuz yetenekler her biri için bir yetenek daha açtı]

[Kopyalanan Yetenekler Sahip olunan yeteneklere aktarıldı]

[Kopyalanan yeteneklerde bir kullanılmamış slotunuz var]

[Kullanılmayan slot maliyeti 1.000 yetenek parçası]

[1.000 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Usta oldunuz; ruhunuz olgunluk aşamasına girdi. Bu aşama, Sınırsız Boşluğu etkilemeye başlamaktadır]

[Sınırsız Boşluk, kendi alanını dokuyabilecek bir gerçeklik haline gelmek için yavaş yavaş ilerliyor]

[Tüm ruh çağırmalarınız ve Boşluk çağırmalarınız, kendi ruhunuzun ardından bir olgunluk aşamasından geçiyor]

[Siz ve ruh/boşluk çağırmalarınız arasındaki bağ asla koparılamaz. Ne olursa olsun!]

Northern, sistemin uzayıp gittiğini düşünerek zamanın geçmek bilmediğini hissetti. Hala kördü ve şimdi her zamankinden daha fazla, görme yetisini geri istemekteydi!

Bir süre sonra, acı azaldı. Şiddetli ve geçilemez rüzgar hala güçlüydü, Northern'ı dışarıdan koruyarak dışarıyı Northern'dan koruyordu.

O, bacaklarını çaprazlayarak oturdu, gözleri kapalı bir şekilde sabırla görüşünün geri dönmesini bekledi.

Limitsiz Boşluğa girmeye çalışmıştı, ama bu başka bir boşuna çaba olmuştu. Bu sefer bedeni bile titremedi; en ufak bir hareket yoktu.

Bu, onu bir süre odada çaresizce oturmaya ve içsel olarak kendini sorgulamaya neden oldu.

Sistem bildirdiği gibi, onun hakkında birçok şey değişmişti, fiziksel görünümünde görülebilecek birçok şey—henüz kendisini görememiş olmasına rağmen.

Orada sürekli oturdu, kolları kavuşturmuş bir şekilde olan bitenin sona ermesini bekledi.

Northern, Limitsiz Boşluğa erişememesinin ana nedeninin, ruhunun olgunlaşması nedeniyle onun üzerinde meydana gelen değişiklik olduğunu biliyordu.

Limitsiz Boşluğun kendine ait bir gerçeği yoktu. O, ruhunda yer alıyordu ve maddi olmayan bir dünya olarak var oluyordu.

Birçok kez onu gerçek gerçeklikte tezahür ettirmeyi sessizce düşünmüştü, ama bu imkansız bir başarıydı.

Aslında, Limitsiz Boşluğun bir parçasını gerçek gerçekliğe getirebilmenin, ona maddi bir beden sağlamadan mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Ruh çağırmalarını gerçekleştirmeden önce klonlarına ihtiyaç duymasının temel bir nedeni buydu.

Bu haberin iyi hissettirmesinin sebebi buydu. Northern, Sınırsız Boşluk'ta meydana gelen değişikliğin, Ruh Çağrısı'nın bir tür bedene sahip olmasına neden olabileceğini spekülе ediyordu.

'Ve bu olmayabilir... her halükarda hepsi spekülasyon.'

Başını biraz yukarı kaldırdı. Gözleri kapalıydı, ama sanki ötesindeki şiddetli rüzgarı gözlemliyormuş gibiydi.

'Sanırım Boşluk gücü böyle davranıyor çünkü savunmasız bir durumdayım. Ayrıca, ruh olgunluğumun da bunu etkilemesi gerekiyor.'

Boşluk gücü, Sınırsız Boşluk ile bağlantılı bir kavramdı; Boşluk gücünün, Sınırsız Boşluk kendi değişimini yaşarken bir değişim geçirmesi kesinlikle bekleniyordu.

'Bir Usta olmanın bu kadar zahmetli ve rahatsız edici olacağını bilmiyordum. Ve sanırım, Yükselmiş biri olduğumda bundan daha rahatsız edici olacak.'

Northern, bunların ruh olgunluğunun temel aşamaları olduğunu çok iyi biliyordu. Onun üzerindeki etkisi, hem acı hem de güç açısından büyük olacaktı.

Bu, diğer rütbelerin geçilmesinin kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

İç çekti ve sonunda öfkeli ruhundaki sükuneti fark etti.

'Bitti.'

Bunu söylerken, dışarıda çılgınca saldıran Boşluk gücü aniden patladı, gökyüzüne doğru fışkıran görünmez bir duvar oluştu.

Duvarın görünmezliği bir şekilde belirginleşti; yarı saydam bir yüzey gibiydi.

Dışarıdaki herkes ona gözlerini dikti, ne olduğunu anlamadan.

Sınırsız Boşluk, binayı büyük bir daire şeklinde sardı. Donmuş, yarı saydam bir savunma duvarı gibiydi.

Shin, ne olduğunu anlamaya çalışırken korkuyla başını kaldırdı.

Yüzü, diğer herkesin yüzü kadar solgundu. Varlık o kadar büyüleyici, korkutucu ve ilahi görünüyordu.

Annette, durduğu yerde, kaşları çatılmış bir şekilde baktı. Binaya bakmak için başını eğdi, sonra onu mırıldanmaya iten bir şey hissetti.

"Kuzey... sadece bir Usta mı oluyor?"

Bu kelimeleri mırıldanırken, etrafında duran Ellis ve Vida net bir şekilde duydu.

Vida'nın yüzü dehşetle şekil değiştirdi. "Olmaz," dudakları gerçekten titriyordu.

Kendisi, Northern'ın neler yapabileceğini görmüştü ve onun ya bir Usta ya da bir Bilge olduğundan emindi; eğer bir Bilge ise, buna bile şaşırmazdı.

Ama o sadece bir Usta olmaya başlıyordu.

Bu, ilk günden beri bilinçaltında peşinden koştuğu biriydi. Olmak istediği biriydi.

Ama gerçekte, ruh rütbesinde ona üstünlük sağlıyordu.

O korkunç ve adaletsiz farkındalık anında, ona düello için yeterince güçlü olma umudunun parçalandığını hissetti.

Ellis yutkundu ve gözleri farklı duyguların alevleriyle parlayarak baktı: saygı, umut, mutluluk, korku.

Sonunda, Boşluk gücü yoğunlaştı ve binaya geri çekildi. Kuzey'in üzerinde görünmez bir çerçeve oluşturdu ve kısa süre içinde kayboldu.

Daha sonra, başlangıçta havada duraksayan uçan enkaza, hepsi yere düşerek acı veren metalik bir şarkı söyleyerek düştü.

Hemen, Shin ileri fırladı, binaya daldı ve dar koridorlardan geçti. Duvarlar sıyrılmıştı; yüzeylerini çirkin izler lekelemişti.

Yapının, etrafını saran yıkım gücüne rağmen temellerini nasıl koruduğu bir mucizeydi.

Elbette, dış yapının metalik bedeni bir karmaşadan fazlasıydı.

Kuzey, babası odasına giden dar koridora girdiğinde yürümeye başlamıştı.

Adımlarını durdurdu ve babasına baktı. Köşeyi aceleyle dönen Shin, aniden durdu.

Darı koridorda bir ölüm tehdidi hissetti, bu da onu hemen durmaya ve ileri gitmeyi düşünmeye zorladı.

Sonra, ona bakan ve gözleri kapalı bir şekilde yavaşça yürümeye devam eden, beyaz saçlı, hasta görünümlü bir çocuğu gördü.

Shin kaşlarını çattı. Kuzey yaklaştıkça, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Korkunun nereden geldiğini bile belirleyemedi, ama bu, gözeneklerini kabarttı, sırtında ürpertiler hissetti ve kalbi midesine düşmüş gibi hissetti.

Kuzey daha da yaklaştıkça, bir adım geri attı, ancak ayağı yere değdikten sonra bunu fark etti. Sonra acı bir şekilde düşündü

: 'Şu anda kendi oğlumdan mı korkuyorum?'

Shin kendisinden hayal kırıklığına uğramıştı. Aynı zamanda, bilinçaltında kendisine makul bir argüman sunmaya çalışıyordu.

Kuzey yaklaşırken etrafında aniden soğuk bir hava vardı ve aynı şekilde, Shin'in bedeni de aniden alışılmadık şekilde daha ağır hissetmeye başladı.

Kuzey babasına gülümseyerek baktı ve "Seni endişelendirdiğim için üzgünüm. Görünüşe göre ruhsal ilerlemem çok zahmetliydi. Böyle olacağını düşünmemiştim." dedi.

Sözleri duyduktan sonra, Shin birkaç saniye donakaldı, nasıl yanıt vereceğinden tam olarak emin değildi.

Zihni karmaşık bir şekilde çalışıyordu.

'Oğlum bir Usta mı?! Ruh rütbesinde benimle aynı seviyeye mi geldi?! Lanet olsun, o kadın toplantıda söylediklerini abartmıyordu.'

Shin, geçen saniyelerle solgunlaştı; en azından Kuzey'in yaydığı kurnaz soğukluktan dikkatini dağıtmıştı.

"Orada mısın, baba?" Zaten bildiği halde, Northern sordu.

Shin başını kaldırıp Northern'a baktı, yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi.

"Ne? Göremezsin..."

Northern gülümsedi ve Shin'in ağzından bu ifadeyi kolayca aldı.

"Evet, göremiyorum. Geçici olarak kör oldum. Kötü, ama yakında görmeye başlayacağımdan eminim. Ama o zamana kadar, sanırım sana ihtiyacım olacak."

Shin fırsatı değerlendirdi ve aceleyle yanıtladı, "Tabii ki, tabii ki, oğlum. Bana ihtiyacın olmalı."

Dikkatlice Northern'a yaklaştı ve ellerini aldı. Shin refleks olarak Northern'ın elini bıraktı, ona şaşkın bir kaş çatma ile baktı.

"Ne oldu?" Northern, babasının nasıl tepki verdiğinden endişeli bir şekilde sordu.

"Vücut sıcaklığın çok soğuk. Çok, çok soğuk," diye vurguladı Shin.

Northern'ın ifadesi, kapalı gözlerine rağmen kafası karışık hale geldi.

'Yeni bedenimle kesinlikle bir ilgisi var...'

Shin'e, "Şu an için bunun ne olduğunu bilmiyorum... Sadece mümkün olan en kısa sürede görme yetimi geri kazanmayı umabilirim," dedi.

Shin, bu sefer soğukluğuna sessiz kaldı, çünkü bunu bekliyordu.

Onun yardımı ve rehberliğiyle, Northern binadan çıkmayı başardı.

Dışarı çıktıklarında, Annette, Ellis ve Vida onlara doğru koştu ve her türlü soruyla onu bombardımana tuttu.

Bu arada, Helena uzaktan duruyordu, yanında Zephyr vardı.

"Onlarla oldukça yakın olduğunuzu düşünmüştüm."

Helena yanına baktı ve Northern ile etrafında toplanan insanlara odaklandı.

"Eh, senin dediğin gibi, öyleydim... Northern'dan çok Raven insanıyım."

Zephyr sırıttı, "Bununla nefret mi ediyorsun?"

Hayır. Hiçbir şekilde. Ben yapmadım. Ona söylediğim bazı şeylerden, ona nasıl davrandığımdan pişman oldum. Aceleci ve yargılayıcıydım, ama Raven, Northern'dan daha cesurdu... onun olamadığı şekillerde cesurdu.

Beni deli olarak adlandır, ama o bir lider.

Bana öyle geliyor ki, en azından bu Kuzeyli'ye biraz daha nazik olmayı dilerdin.

Helena gözlerini devirdi, "Her neyse, kendinden utanmıyor musun? Son maça katılmak için neredeyse yalvardın."

Zephyr omuz silkti, "Önceki başarım bana bir dinleyici kazandırdı. Gururu bir kenara atmanın gücü var. Hayatta kalmak için çaresiz olmaktan neden utanmalıyım?"

Helena iç çekti ve döndü, "Her neyse," dedi ve uzaklaştı.

—

Sonraki birkaç gün boyunca, sınır sessizdi. Geri dönenler için genel bir duyuru yapıldı.

Bu duyuru, onların sınırı terk etmeye özgür olduklarını, ancak birbirleri hakkında fazla bilgi vermemeleri gerektiğini bildirdi.

Birkaç gün sonra, önemli bir kısmı ayrıldı ve önemli bir kısmı hala sınırda kaldı.

Bir hafta geçti; birçok kişi ayrıldı ve oldukça azı şimdi kalıyordu.

Kuzeyli, Usta olarak uyandığından beri özel bir bakım altındaydı. Hemşire sürekli olarak odasına girip çıkıyordu, odası subaylar lojmanındaki daha ayrıcalıklı bir odaya taşınmıştı.

Kuzey'in genellikle yapacak hiçbir şeyi yoktu, sadece bacaklarını çaprazlayıp vücudunu ve vücudunu çevresiyle tanımaya çalışmakla meşguldü.

Ancak çok fazla hareket etmediğinde ve göremediğinde yapabileceği pek bir şey yoktu.

Sınırda geçen bir haftadır görüşü tamamen kaybolmuştu. Bunu geri kazanmaya veya en azından neden böyle olduğunu keşfetmeye odaklanmıştı.

Ancak şimdiye kadar, iyi gidiyor, makul bir ilerleme kaydedilemedi.

Onunla Shin arasındaki havanın da makul bir ilerleme kaydedemediği bir başka şeydi.

Shin her kontrol ettiğinde, her zaman garip oluyordu.

"Hey..."

"Baba..."

"Şık görünüyorsun, değil mi..."

Shin, böyle bir cümle için kendine kızmak istedi. Şık görünmek mi?

Kuzey ile bir sohbet yürütmek inanılmaz derecede zordu ve Kuzey için her zaman zordu; hava, sanki çok şey barındırıyormuş gibi görünüyordu ve dokunulmamış kalmak istiyordu.

Bir zamanlar, annesi hakkında bile sormuştu ve Shin soluk bir şekilde gülümsemişti. Ve Shin cevap veremeden önce, sağlık görevlileri içeri girdi.

Bundan sonra, bir sonraki seferde sorudan kaçınıyor gibi görünüyordu, bu oldukça rahatsız ediciydi. Ama Northern henüz bu konuyu nasıl ele alacağını bilmiyordu.

Tek istediği, önce görüşünü geri kazanmaktı.

Kapıya bir knock sesi geldi, düşüncelerinden dikkatini dağıttı.

Northern hafifçe başını kaldırdı ve "Girin" diye yanıtladı.

Kapı sert bir şekilde açıldı ve Annette neşeyle odasına girdi.

Kaydırdığı ayağıyla, kıvrımlı bacaklı bir süs taburesini sürükledi. Sonra üzerine oturdu ve Northern'a baktı.

"Yani... herhangi bir ilerleme var mı?"

Northern hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı, yanıt vermeden önce duraksadı.

"Üzgünüm, hayır," sesi umutsuz bir tonla geldi.

“Ve gerçekten ne olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok muydu?”

Northern, Annette'e ve bunu bilen herkese, gözsel güçleri olduğunu bilmesinler diye ne olduğunu bilmediğini söylemişti.

Ve bunu böyle tutmak istiyordu.

Tek şüphesi, Chaos Eyes'ın Intent Gözleri'ni emmeye çalışmasıydı.

Bu muhtemelen bazı komplikasyonlara yol açmış olacaktı. Ama haklıysa, Void da yetenek yeteneklerini emmişti.

“Şu anda kendimi çok karmaşık hissediyorum...”

Ona çok fazla düzensizlik olmuştu ve parçaları toplamaya nereden başlayacağını bilmiyordu; aynı zamanda, görüşünü geri kazandığında diğer şeylerin de yerine oturacağını hissediyordu.

Annette ona birkaç saniye baktı ve sonra konuştu.

“Sana yarın ayrılacağımı söylemek için geldim.”

Northern ona baktı ve birkaç saniye sonra gülümsedi.

Ailenizle bu kadar uzun bir süre sonra mı buluşacaksınız?

Annette hemen kıkırdadı, "Aile mi? Gerçekten? Benden böyle bir şey duyduğunuzu hiç sanmıyorum."

Northern omuz silkti, "Bir gecelik bir ilişkiden bir kızın olduğunu duyduğuma şaşırmam."

Annette gözlerini kısarak, "Bir gecelik ilişki mi? Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama insanların ondan kız çocukları elde ettiğini varsayarsak, bunun iyi bir şey olamayacağı kesin."

Sesini kesti ve başını umutsuzca salladıktan sonra devam etti, "En nefret ettiğim şey doğum yapmaktır."

Bir an daha durakladı, nefes alarak devam etti, yüzü sert bir şekilde şekil aldı.

"Gilbert, Myu, Ayu ve ben bu yerden çıktığımız an, Rughsbourgh'un bize yaklaşma ihtimali çok yüksek."

İsmin anılmasıyla birlikte, Northern aniden tüm sakin ruhunun yükseldiğini hissetti; aynı anda, refleks olarak gözlerini açtı, ama şaşırtıcı bir şekilde, odanın manzarası gözlerinin önünde kolayca belirdi.

Annette şok içinde başını geriye doğru kaldırdı; birkaç saniye sessiz kaldı ve gözlerini kırpıştırdıktan sonra yorum yaptı.

"Onu öldürmek için gerçekten can atıyorsun..."

Northern'ın gözleri ilkel bir kötülükle parladı.

“Hiçbir fikrin yok.”

Northern'ın gözleri açıldığında genişledi. Annette'e cevap verdikten sonra biraz şaşırmıştı.

Aynı zamanda gözleriyle ne olduğunu da anladı.

Her zaman onları hareketsiz tutan bir şey var gibiydi. Ve durum onu tepki vermeye zorlayana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Rughsbourgh hakkında duyduğunda tam o sırada diğer tarafa döndü.

Ve o güçlü dürtü, gözlerini açmak için ihtiyaç duyduğu şeydi. Sadece yanlış şeye odaklandığı için bir fikri yoktu; gözlerin kendi kendine açılmasını bekliyordu.

Bu arada, orada tüm zaman boyunca bulunmuşlardı.

Annette, sessizce onu inceledi, tek bir vermilyon rengi gözü hayranlıkla yanıyordu.

Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi ve "Gözlerin... çok güzel." diye yorum yaptı.

Kuzey, onun yorumundan da şaşırmıştı. Gözleri güzeldi.

Geç kalmış bir gülümsemeyle, "Eh, her zaman güzel oldular." dedi.

"Hayır, hayır, bu farklı. Gözlerin kesinlikle farklı, bir tür karanlık güzellik, ve gözlerinin altındaki o siyah damarlar nedir?"

Kuzey, yatağının yanındaki dolaba döndü. Her çekmeceyi açtı, bir taşınabilir ayna bulana kadar karıştırdı, sonra ona baktı.

Kendini, gözlerini ve yüzünü görünce yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

"Neden bu kadar... cansız görünüyorum...?"

O, Usta olarak uyanışından sonra Shin'in söylediklerini anladı. Gerçekten, yürüyen bir ceset gibi görünüyordu. Çok solgun.

İrisleri elektrik mavisiyle dönerken, en derin safir damarlarıyla doluydu. Ortasında, duyuları çeken, yutma tehdidi oluşturan mutlak siyah bir boşluk vardı.

Mutlak siyah boşluktan, mavi genişlikte örümcek ağı gibi siyah çatlaklar yayılıyordu, sanki eski buzda yarıklar varmış gibi, serbest kalmaya çalışan güçlerin zorlandığını ima ediyordu.

İçten bir ışık pulsatör gibi parlıyordu, sanki gözün kendisi içsel bir ateşle yaşıyormuş gibi, yüzeyinde dans eden bir eterik parıltı yayıyordu.

İnce kirpiklerle çerçevelenmiş ve çevresindeki keskin beyazla karşıtlık oluşturan gözleri karanlıkta süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Bu hem güzel hem de korkutucuydu, çekici ama yabancıydı. Ona bakmak, ruhunuzu ağır bir yükle boğmak gibiydi; bakışlarıyla birlikte soğuk bir korku hissi vardı.

Sonuç olarak, Kuzey'in bile konuşamaz hale gelmesi nefes kesiciydi.

Aynı görünse de, aynı zamanda farklıydı. Artık karanlık ve kasvetli bir havanın onu takip edeceği görünüyordu.

Ve gülümsemeyi başardığında, nazik yüreklerde korku uyandıran korkunç bir sırıtış oluyordu.

Bu tür bir yüzle sosyalleşmeye çalışırken başına gelecek tüm belaları hissedebiliyordu.

'Oh well, I'm not the sociable type to begin with.'

Eğer bir noktada sosyalleşme umudu varsa, o umut bugün yok oldu. Üzücüydü, ama hayat devam ediyor.

'Benim gibilerin ve sahip olduğum gücün kalabalıktan uzak durması daha iyi. Şimdi buna alışmam daha iyi.'

Northern aynayı düşürdü, derin bir nefes aldı, sonra birkaç garip saniye boyunca bakışlarını ondan ayırmayan Annette'e baktı.

Ta ki Northern ona uyarana kadar.

"Lütfen bakmayı bırak."

O gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırarak garip bir şekilde özür diledi.

"Üzgünüm, ama buna karşı koyulamaz bir çekim vardı…"

Sonra yere kaşlarını çatarak bakındı ve Northern'a "Gözlerin bir tür çekici etkiye mi sahip?" diye sordu.

Northern ona hafif bir gerginlikle baktı.

'Cidden, eğer durum buysa, çok mutlu olurdum.'

O derin bir nefes aldı ve ona cevap verdi.

"Bunu düşünmüyorum... Yeteneklerini biraz biliyorum ama şu anda hepsini değil. Gözlerimin yapabileceği şeylerin arasında büyüleyici etkilerin olduğunu sanmıyorum. Neden soruyorsun?"

Annette birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, bakışları derin düşüncelere daldı. Sonra Northern'a baktı ve dedi ki,

"Heritage'i biliyorsun, değil mi?"

'Tabii ki, kendimde bir tane var.'

"Evet."

Gözlerini işaret ederek, "Kızıl gözlerim, sözde bir tür miras. Bir kişinin gerçek adı, yeteneği ve mirası aynı kaynağa bağlı olduğunda bunun nadir bir durum olduğunu söylüyorlar."

Northern kaşını kaldırdı, "Hangi kaynak?"

Annette omuzlarını dikleştirerek elleriyle işaret etti, "Tam olarak emin değilim, ama bu bağlantı nedeniyle, atalarımın nesilden nesile geçen benzersiz bir göz mirası vardı."

Bir an duraksadı ve diğer gözünü kapatan göz bandını yavaşça çıkardı.

İlk başta karanlık ve boştu, ama bir saniye bile geçmeden, gözünün boşluğunda bir kızıl kıvılcım alevlendi.

Saçlarını yan tarafa ayırdı ve Northern'ın iyi bir bakış atabilmesi için kulaklarının arkasına bıraktı.

O, gözlerini gözlemlerken ilginç bir şekilde kaşlarını çattı ve buna hafifçe tepki verdiğini hissetti.

Kolayca, bazı şeyler ruhunda yankılandı. Sanki bir saniye önce bilmediği şeyi şimdi biliyormuş gibi.

"Gözlerin ruh özünü mü artırıyor?"

Annette başını salladı, "Tam olarak, buna ateş özü diyoruz. Ailem, ruh özünden ateş özüne ulaşmanın bir tekniğini buldu. Bu, ruhumuzun bir ateş biçimini almasına neden oldu ve onun özü, bizim kanalize ettiğimiz şeydir."

Bir an durakladı ve nefes aldı, sonra devam etti, "Ateşe ulaşma konusunda en yakın olan biziz. Ama bu seviyede bir başarıya ulaşan tek biz değiliz. Merkez Ovası'nda, prestijli krallıklardaki aileler ve bağımsız klanlar arasında birkaçını bulacaksınız."

Bakışları Kuzey'e daha sertleşti, "Sanırım benimki gibi bir mirası uyandırmış olabilirsin."

'Ama kesinlikle bunun bir miras olduğundan emin değilim. Gerçek adım ile mirasım arasında hiçbir bağlantı yok.'

Aslında, başlangıçta bir yeteneği bile yoktu.

Kaos'un etkisi dışında, [Tüm Gözler] in kaynağı Kuzey için bile bir gizemdi.

Ancak Annette'in söylediklerini takip etti; bu bilgi onun için çok faydalıydı.

'En azından şimdi, gözsel yeteneklere sahip olan tek kişi olmadığımı biliyorum.'

Kuzey ve Annette, gözsel yetenekler hakkında biraz daha tartıştılar. Bu süre zarfında, Annette kendi gözsel yetenekleri hakkında tüm bilgileri dikkatsizce açığa vuruyordu.

Ve onun yeteneklerinin, klanının diğer üyelerinin genellikle uyandırdığı yeteneklerle karşılaştırıldığında hala sıradan olduğu görünüyordu.

Ailesi yokmuş gibi değildi; sadece yaptığı bazı utanç verici şeyler yüzünden dışlanmıştı.

Yine de bu utanç verici şeyleri Kuzey'e anlatmayı reddetti.

Kuzey, onun yapmış olabileceği utanç verici şeyleri hayal bile edemiyordu. Sonuçta o bir alkolikti. Onun gibi insanlar her zaman utanç verici eylemler peşindeydi.

Northern, on dokuz yaşında ailesinden uzaklaştırılmasına neden olan şeyleri öğrenmeye çalıştıkça, konuşmaları daha az ciddi hale geldi.

Ama Annette yerinden kıpırdamadı. Bir süre sonra, Northern onun planlarının ne olduğunu sordu.

Bu soru, aralarındaki atmosferde bir gerilim yarattı.

Bir an duraksadı, bazı şeyleri ciddiyetle düşündüğü izlenimini verdi. Bir süre sonra saçını kaşıdı ve derin bir nefes aldı, ardından göz bandını tekrar taktı ve Northern'a açıklamaya başladı.

"Beni ilk tanıdığın zamanı hatırlıyorsun, değil mi, ilk kez kaleye geldiğinde."

Northern başını salladı, "Elbette hatırlıyorum. Böyle bir şeyi neden unutayım? Bu benim cehennemimin başlangıcıydı."

Annette'in ifadesi öfkeli bir hal aldı ve devam etti, "Görünüşe göre müdür ve Rughsbourgh bir şeyler biliyordu. Çünkü buraya gelmemizin asıl nedeni oydu."

Northern kollarını kavuşturdu, "Gilbert ve Rughsbourgh'un bir şeyler paylaştığını biliyorum. Ve bu gerçeği artık umursadığımı sanmıyorum. Rughsbourgh ortaya çıkarsa ne yapacağını soruyorum. O bir Paragon. Onunla savaşamazsın."

"Eh, o da benimle savaşmaz."

Northern kaşını kaldırdı, "Sizler onun planını nasıl düşündüğümü pek takip etmediniz. Rughsbourgh bizi geri istemiş olsa bile, bunun yakın bir zamanda olacağını sanmıyorum. Ayrıca, beni o yarığa ölmem için attığından oldukça eminim. Ama işte buradayım ve ne sen ne de Gilbert bununla ilgili hiçbir şey yapmadınız. Ama Gilbert denedi."

Northern'ın hafızası, ormana peşinden düşen iki adamı hatırladı. Bu, Gilbert'in gelecekteki girişimlerini geri çektiği zaman olmalıydı.

"Gilbert ne yapmaya çalıştı?" Annette kaşlarını çatarak sordu.

Ancak Northern, onun sert endişesini hemen geçiştirdi.

"Bununla ilgili endişelenme, o bile harekete geçme şansı bulamadı. Sorduğum soruya cevap ver."

"Peki..." Annette aniden duraksadı, kaşlarını çattı ve geç farkına vardı.

Northern ona kayıtsızca baktı, şeytani gözleri hafifçe açıldı, "Ne?"

"O tonla kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Ben senden on yıldan fazla büyüğüm!"

Northern gözlerini devirdi, "Evet tabii. Beni affet."

"Bu samimi gelmiyor."

"Bu, alabileceğin en samimi şey."

"Ne halt ediyorsun, beni dövemeyeceğini mi sanıyorsun çünkü sen Usta mısın? Artık ben bir Bilgeyim, hatırlıyor musun?"

Northern'ın gözleri yuvarlandı, "Oh? Yine mi geçtin?"

Annette gururla gülümsedi, "Evet. Yine geçtim." Kollarını tekrar kavuşturdu.

Northern ona kendi yüzünde bir onaylayıcı gülümsemeyle baktı.

"Bu gerçekten etkileyici. Böyle bir başarıyı nasıl başardın?"

"Deniz kolay bir geçiş değildi, biliyorsun, Lotheliwan'daki canavar akıntısında ne kadar aktif olduğumu düşünürsek, tekrar fırsatı değerlendirdim ve ön safta durdum. Benim gibi insanlar, Zephyr ve Helena sayesinde kimse kaybolmadı."

Northern gözlerini sevinçle kaldırdı, "Bu ciddi bir başarı. Harika!"

Annette bir kez daha kıkırdadı, sonra ifadesi biraz hüzünlü hale geldi.

Bunu fark eden Northern, "Nedir sorun? Sonuçta birini mi kaybettin?" diye sordu.

Annette başını salladı, "Hayır, hayır, bazı şeyler gerçekten çok üzücü."

"Nasıldı?"

Ön cephede duruyor olmamın yanı sıra, Braham da iyileşme kaybımız olmamasının başka bir güçlü nedeniydi. Onun iyileştirme yetenekleri gerçekten harika. Eğer bu yetenek başka birine, örneğin Ellis gibi birine verilseydi, dünya için iyi olurdu.

Northern ona boş boş baktı. Onu duyduğunda, ifadesindeki değişikliği anlayabiliyordu.

'Kale içinde büyük bir ayrılığa ve felakete neden olan birini kabul etmek zor olmalıydı.'

Ancak, Braham kendi değerini bilmiş olmalı ve bunu makul bir teklif sunmak için kullanmış olmalı. Sonunda bu, tüm grup için faydalı oldu.

'O tamamen bir değer ama iğrenç bir insan. Eğer yeteneği bu kadar iyiyse belki onu kopyalamalıyım?'

Annette başını kaldırdı, Braham'ı kabul etme kararının ona neden olduğu acıyı bastırmaya çalışıyordu.

"Endişelenme. Bence iyi bir karar verdin. Ve kararın birçok insanı kurtardı. Yani, kendini kötü hissetmen gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Annette ona göz kırptı, bir an donakalmıştı.

"Ne?" Northern kaşlarını çattı.

"Asla merhamet gösterebileceğini düşünmemiştim."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

“Oh, kesinlikle büyümüşsün.”

“Dediğim gibi, ne demek istediğini bilmiyorum.” Northern, sakin ve derli toplu bir tavırla ona bakmayı bıraktı.

Geri döndüğünden beri, onunla ilgili her şey derli toplu ve olgundu. Bir sebepten ötürü, on altı yaşında gibi bile görünmüyordu.

Annette ona uzun bir süre baktı. Gözlerini kaçırdı ve tereddüt etti, ardından melankolik bir tonla söyledi.

“Yani… Raven ve Terence… onları gördün mü?”

Northern'ın ifadesi neşeli hale geldi, derin bir nefes aldı ve yüzünü düzleştirdi.

“Hayır, görmedim. Ama Luinngard'da tutsak olduklarını söylediler.”

Annette, onun sözlerine somurtarak başını salladı.

“Ne? Onları kurtarmak için geri dönmek mi istiyorsun?”

“Bu komik değil. Senin ve Rain'in bazı meseleleriniz olduğunu biliyorum ama genç hanıma biraz anlayış göster.”

"Ne biliyorsun?" dedi hafif bir sinirli tonla.

İkisi arasında bir süre garip bir sessizlik vardı.

Northern iç çekti ve gergin huzuru bozdu.

"Peki, Rughsbourgh'a karşı gerçek planın nedir? O bir Paragon. Sage olmanın pek bir fark yaratmayacağını biliyorsun."

Annette onun yüzüne baktı, "Şey, akademiye gitmeyi planlıyorum. Orada bir Eğitmen olacağım."

Northern'ın ağzı açık kaldı, "Hı? Kaç vida kaybettin?"

Kuzey, Annette'in cesur planı hakkında düşünmek için biraz zaman harcadı, hatta o gittikten sonra bile.

Ona, hayatını korumak için geçebileceği en iyi yolun bu olduğunu söylemişti.

Ve bunun gerçekten böyle olup olmadığını ciddi bir şekilde düşünüyordu. Birçok nesnel düşünceden sonra, en azından Annette'in yapmayı planladığı şeyde bir anlam benzeri olduğunu söyleyebilirdi.

Akademiye geri dönmeyi planlamış olsa da, bunu sessizce yapmayı planlamıyordu. Gerçek şu ki, akademiye sessizce geri dönmek mümkün değildir.

O, kıtanın merkezi ve cazibe merkeziydi. Her klanın, soylunun ve ulusun gözünü diktiği tek yer.

Ünlü serserilerin yanı sıra, akademi birçok açıdan medeniyetin ve teknolojinin ilerlemesine katkıda bulunan prestijli akademisyenler, mühendisler ve soylu işçiler de yetiştirmiştir.

Her ülkede kendi medya organları olduğu kadar önemli bir odak noktasıydı. Ve her ülke, kendi sınırları içinde neler olup bittiğine dair günlük haberler alıyor.

Elbette, bu tür etkinlikler, güçlü ebeveynleri ve ilişkileriyle desteklenen akademide ayrı bir güç olan öğrenci konseyi tarafından öncülük edilmekte ve denetlenmektedir.

Annette, bir kargaşa yaratmayı ve bu gücü kullanarak kendini öne çıkarmayı planlıyor.

Rughsbourgh aceleci olsa bile, aptal olmayacaktır.

Kendisi için bir hayat kurmak istediğini de belirtmişti. Artık bir Bilge olduğuna göre, açgözlü olabilir.

Bir Usta olarak, büyük bir engelle karşılaştıktan sonra hayatından elde edebileceği en fazla şey, bir kale eğitmeni olmaktı.

Ama şimdi bir Bilge olduğuna göre, bu tamamen farklı bir hikaye. Akademi, onun gibi bir öğretmen tutmak için yüksek bir ücret ödeyecektir. Ayrıca, ateş temelli yeteneği, büyücü sınıfı için bir mücevherdir.

Planı cesur ve aceleci görünse de, Northern bunun tamamen dikkatsiz olduğunu düşünmüyordu.

Bu, ne yapacağını sorgulamasına neden oldu.

'Tek istediğim eve gidip önce annemle buluşmak. Bu arada… Shin neden bu konudan kaçınıyor?'

Zihni biraz endişeyle dağılmaya başladı. Sonra aklını meşgul eden tüm düşünceleri bir kenara itip yatağına uzandı, elleri başının arkasında çaprazlandı.

O, tavana umut dolu bir ifadeyle baktı, 'Her şeyin yolunda olduğundan eminim. Belki de aralarında işler karmaşıklaşmıştır.'

Kuzey, tavana bakarak küçük bir gülümseme çıkardı. Birkaç dakika sonra, gözlerini kapatıp biraz kestirmeye karar verdi.

—

Uzun sürmeden, Shin nihayet içeri girdi.

Kuzey uyuyakalmış olmasına rağmen, babasının adımlarını binaya girmeden çok önce hissetmişti.

Bu, onun mekansal farkındalığını artıran unsurlardan biriydi çünkü görebiliyordu.

Geçtiğimiz bir hafta boyunca kör olmasına rağmen, Kuzey kendini uyanık tutmak için mekansal farkındalığına dayanıyordu.

Bu, adımları birbirinden ayırt edebilmek için duyularını keskinleştirmeye zorladı, özellikle de sık sık kendisini ziyaret eden insanlar için.

Annette'in güçlü ve yoğun bir yürüyüşü vardı, Vida neredeyse Annette gibi ama onun yürüyüşü bir ritim taşıyordu, Kuzey bazen bunun kasıtlı mı yoksa kasıtsız mı olduğunu merak ediyordu.

Ve çoğu zaman, genellikle Annette ile birlikte gelirdi, son sefer hariç.

Ellis'in yürüyüşü neredeyse sarsak gibiydi, adam her iki saniyede bir düşecekmiş gibi yürüyordu.

Ve Shin'in amaçlı ve hesaplı bir yürüyüşü vardı, bazen yumuşak ve nazik.

'Tam şu anda olduğu gibi'

Shin odaya girdiğinde, Northern gözlerini açtı ve yavaşça kendini kaldırdı.

Oğlunun gözlerinin açıldığını gören Shin, Northern'ın yanına koştu ve ince sırtının arkasına ellerini koyarak ona destek oldu.

Northern, Shin'e baktı ve başını sallayarak gülümsedi, "İyiyim." dedi ve bacaklarını indirdi.

Ayakta durdu ve vücudunu gerdi, oturmanın birikmiş yorgunluğunu kemiklerinin sıktığını hissederek hissetti.

Geçen bir hafta boyunca sadece bir kez hareket etmeye çalışmıştı. O da vücuduna alışmaya çalıştığı zamandı.

Hareket edebildi, Ellis'e birkaç yumruk ve tekme attı ama karanlık bir kutuda dövüşüyormuş gibi hissetti ve attığı yumruklar tahmin yumrukları gibi geldi.

O zamandan beri sadece meditasyona odaklandı, Sınırsız Boşluğa giriyor, tahtında oturuyor ve Boşluk özünü dolaştırıyordu.

Bu, Usta olduğundan beri değişen bir diğer şeydi.

Bu beden, alışık olduğu türden bir bedenden farklıydı.

Onun bedenindeki öz, daha önce bir havuzda gibi hissediyordu, yapması gereken tek şey onları çekmek ve kullanmaktı. Bu yüzden, klonlarını bir dolum noktası olarak kullanmakta çok kolay buluyordu.

Klonlarıyla arasındaki bağlantının bilinen özelliklerinden biri, klonunun deneyimlerini ona kazandırma yeteneğiydi.

Elbette, çünkü onlardan çok daha güçlü hale gelmişti ve onların deneyimi, genel deneyimiyle karşılaştırıldığında çok daha az önemli hale gelmişti, bu süreç daha az acı veriyordu.

Onların deneyimi, yetenekleri ve dahası, kazançları onun bedenine kazınmıştı. Bu yüzden klonları öz havuzlarında özle dolduğunda, 'gerçek' bir ürün olan öz ona aktarılıyordu.

Ama şimdi, durum farklıydı, öz sadece bir havuzda durmuyordu, vücudu boyunca akıyordu.

Kuzey, bu şekilde hissetti, etkinlikleri artırılmıştı ve özleriyle yapılabilecek şeylerin miktarı geniş ve çok yönlü hale gelmişti.

Muhtemelen bu, ruh özünün Annette'te alev görünümünü alabilmesinin sebebidir ve ailesinin alevin özüne erişebilmesinin temel nedenidir, ruhlarını alevin görünümünü almak için yeniden şekillendiriyorlardı.

Geçen bir hafta içinde Northern çok şey öğrenmişti ve bu da ona, Yetenek ve yetenek yeteneklerinin bir serserinin mitokondrileri gibi görünebileceğini, ancak özün serserinin çekirdeği olduğunu sonucunu çıkarmasına neden oldu.

Birinin aşırı güçlü bir Yetenek sahibi olduğu için ruh özünün sağladığı çok yönlülüğü göz ardı etmek cehalet ve aptallık olurdu.

Northern, elini bıraktığında rahat bir nefes verdi. Sonra Shin'e baktı.

Gerçekten de konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?

Shin, önünde aynı şekilde duran Northern'a sessizce baktı. Ama o, açık bir güvenle duruyordu.

Etrafında görünür bir soğukluk vardı, ama bu Shin ve Northern'ın etrafındaki herkesin belirli bir mesafeyi aşmamaları gerektiği hissini veriyordu.

Sanki ölüm ipte asılıydı ve hareket ederlerse kopacaktı.

Ama Shin, Northern'ın baskın varlığının ağır düşüncelerinden kendini uzaklaştırmak zorundaydı. Bu oldukça kolaydı, çünkü oğlu nihayet konuşmaya hazır görünüyordu.

Geçen bir hafta boyunca, onunla konuşmak için en iyi fırsatı bulmayı umarak gidip geliyordu.

Ama Shin her konuşmaya çalıştığında, sanki ağzı aniden dikilmiş gibi hissediyordu, diğer zamanlarda ise kelimeler o kadar ağır geliyordu ki, kelimeler dile gelmeden önce dili pes ediyordu.

Ama bugün farklı bir hikaye gibi görünüyordu. Shin, diğer tüm duyguları bastırarak bir gülümseme çıkarmaya çalıştı.

"Evet, evet, konuşacak çok şeyimiz var..." dedi, duraksadı ve gözlerinde acılı ve nazik bir bakışla oğlunu gözlemledi, "Büyümüşsün," diye ekledi.

Northern geniş bir gülümseme ile karşılık verdi, sonra omuz silkti, "Karanlık kıtada yaşamak zorunda kalınan cehennem türü bir hayatla, değişim kaçınılmaz." dedi.

Northern yüksek sesle nefes verdi, "Tüm acı verici, korkunç, nahoş, tatsız, dehşet verici, ızdırap verici, işkence eden ve eziyet eden deneyimlerimi tartışmayı çok isterdim, ama başka bir şeyle daha çok ilgileniyorum, bu yüzden sadece soracağım."

Shin'in nefesi hafifçe düzensizleşti ve ne kadar ince olursa olsun, Northern'ın artık sahip olduğu gözlerle, bunu görebiliyordu!

Hava içinde bir desen gibiydi, mükemmel bir açıklama yapacak olursa, Shin'in nefesinin sesini görebiliyormuş gibi hissediyordu.

Daha önce hepsinin düzenli bir deseni vardı, ancak değiştiği anda Northern, ona otomatik olarak gerginlik olarak tercüme edilen bir şey gördü.

İleride, insanların duygularını onun önünde gizlemeleri açıkça zor olacaktı. Ayrıca, onlara yalan söylemek de çok zor olacaktı.

Çünkü Terence'in bu tür şeyleri anlamak için öz algısına güvendiği gibi, o da daha önce kimseye görünmeyen ses imgesine güveniyordu.

Shin, sorunun sorulmasından çok geçmeden konuşmak için dil kasını topladı, ağzını açtı ve Northern'ın dikkatini çekti.

Sonra başladığında dudakları titredi.

"Sanırım senin için en baştan başlamalıyım." Shin, o kadar sıkı bir şekilde yumruğunu sıktı ki, metal onun kavrayışında bükülürdü.

Konuşmak için gücü yumruğundan çekiyormuş gibi görünüyordu.

Northern, bunu söylerken ona sakin bir şekilde baktı, bir duraksadı ve devam etti. Sesinde yine bir titreme vardı.

Bilirsin, seni her zaman sevdik. Sen bizim gözbebeğimizsin. Eisha'nın ve benim hayatımıza girdiğin an, her şeyin yerli yerine oturduğu andı, her şeyin doğru hissettiği andı.

Ağzından çıkan her kelime, dilinin ötesinde yatan soğuktan titredi.

Shin, bu haberi oğluna vermek zorunda olmamayı dilerdim; bu gerçeği söylemek kalbini ağırlaştırıyor ve omuzlarını yükle dolduruyordu, bu da onu fiziksel olarak zayıf hissettiriyordu.

Oğluyla göz göze gelmek için yüzünü kaldırdı—Northern, Shin'den çok daha uzun görünmüyordu, ama Shin'in onunla odaklanabilmesi için irisini biraz yukarı kaldırması gereken bir pozisyonda duruyordu.

Shin, kısa bir aradan sonra nihayet ağzını tekrar açtı. Bu arada, Northern korkuyla endişelenmekten kendini alamadı.

'Onu bu kadar sarsacak ne yanlış olabilirdi'

"Evlat edinildin." Bu sözler, zorla bir kas duvarından geçiyormuş gibi ağzından çıktı.

'Oh… bu'

Northern, o kadar şaşırmıştı ki, rol yapmayı ve buna göre davranmayı unuttu. Sadece Shin'e boş boş baktı.

"Gerçekten bu muydu?" diye düşündü yüksek sesle.

Bu da Shin'in şaşırmasına neden oldu. Shin, ona kafa karışıklığı içinde baktı ve hemen, gözleri kadar kafası karışık bir tonla yanıt verdi.

“Hayır, hayır, tam olarak değil. Ama daha önce biliyor muydun?”

Kendini berbat ettiğini fark ettikten sonra, Northern hızla kendini kurtarmanın bir yolunu düşündü.

Bu oldukça kolaydı.

“Karanlık kıtada öğrendim.”

“Ne?”

Northern, yanıt verirken yatağın üzerine oturdu, “Pekala. Anlaşılan doğum annem Luinngard İmparatoru'nun kız kardeşi,” dedi.

Shin'in gözleri şokla açıldı. Şokun iki bileşeni vardı.

Biri

: 'Üzerinde taşıdığı giysilerden her zaman büyük birisi olduğunu biliyordum ama Luinngard'ın imparatorluk prensi?!'

Oğlunun Reimgard'dan olduğunu bile bilmiyordu, bunu bilseydi bacakları zayıflardı.

Reimgard ailesinin bir varisini yetiştiriyordu. Tarihleri, Orta Ova'daki ve genel olarak dünyadaki birçok diğerinden daha öteye geçiyordu.

O kadar eski zamanlara kadar çıktılar ki, imparatorluk otoritelerini bir kenara bıraktılar, aileleri başlı başına dikkate alınması gereken muazzam bir güçtü.

Reimgard adında, kırmızı saçlı bir serseri, bir Usta olarak, Orta Ova'daki normal bir Usta'dan on kat daha güçlü, saf ve hiçbir şekilde abartılmamış bir şekilde.

Ve Shin'in ilk şokunun ardından yol açan İkincisi: Gözleri, yalnız başına böyle bir gerçeği anlamanın nasıl bir acı verdiğini düşündükçe, depresyon ve acıyla büküldü.

Kalbi, Northern'ın sesini duymadan ve yüzünü yerden kaldırmadan önce acıyla çığlık attı.

"Bu konuda seninle ve annemle bazı sorularım var. Ama şu anda bunun gerçekten önemli bir mesele olduğunu düşünmüyorum."

Northern, sesi bir an sessizleşirken Shin'e yoğun bir ciddiyetle baktı, sonra boğuk sesi yeniden başladı.

"Buraya geleli bir hafta oldu, karanlık kıtadan sağ çıkalı." Gözleri, Shin'i dikkatle gözlemliyordu.

Gözleri, karanlık bir gecede dar bir kuyudaki su kadar derindi.

"...ve bir şekilde, annem veya Silver hakkında tek bir kelime bile etmedin."

Artık, gözlerinde derinliklerinde gizli, sönük bir tehlikeli ışık vardı.

"Baba, tam olarak ne oluyor?"

Shin birkaç saniye hareketsiz durdu. Sıcak bir esinti, rahat alanın her tarafından bedenine çekiştirerek, aniden tüm alanı ağırlaştırmış gibi hissettirdi.

Atmosfer gerginlikle doluydu ve ikisi de bunu hissedebiliyordu, ancak Shin, Northern'dan daha fazla hissediyordu.

Yine ellerini sıktı ve kalbinin rahatsız edici bir şekilde çarpmasına neden olan tüm duyguları bastırmaya çalıştı.

Ve Northern'a ne söyleyeceği düşüncesinde birkaç dakika daha kayboldu.

Ardından başını kaldırdı ve ne olduğunu olduğu gibi söylemek için kendine güven oluşturmak amacıyla yüzünü hafifçe buruşturdu.

Tüm bunlar boyunca, Northern babasını gözlemledi. Babasının tüm tavrı, Northern'ın kimsenin göremeyeceği kadar iyi görebildiği bir görsel duygu oluşturuyordu.

Ona, sorunun düşündüğünden daha büyük bir ağırlık taşıması gerektiğini de bildirdiler.

Zaten en kötü durumu düşünmeye başlamıştı. Ve böyle bir en kötü durumu düşünmek onu gerginleştiriyordu, sanki büyük bir taş ona baskı yapıyormuş gibi.

O bile, Shin kadar baskıyı hissediyordu. Ve ikisinden de tek gereken, birinin lanet olası ağzını açıp konuşmasıydı!

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, Shin nihayet yutkundu ve başladı.

"Ben sebep oldum." Sesinde titreme vardı ve tekrar yumruğunu sıktı, "Hayır, bu benim lanetli ailem."

Kuzey, ailesinin adının geçmesiyle biraz gözlerini açtı.

Raven gibi bir yavru yetiştirdiklerinde ne kadar lanetli olabileceklerini birinci elden deneyimlemişti.

Akıllı bir aile, böyle bir çocuğu ya da bu şekilde büyütmezdi.

Shin devam etti, "Eğer hatırlıyorsan, ailemi tanımak istiyordun, kılıç kullanma becerilerini öğrenmek istiyordun çünkü ben çok övünüyordum."

Kuzey bunu çok iyi hatırladı ve anıyı gülümseyerek karşıladı.

'O zamanlar eğlenceliydi'

Talihin böyle güzel anları ve ondan daha iyi olabilecekleri çalması oldukça üzücüydü.

Kuzey, Shin'in devam ettiğini dinledi.

"Onun üçüncü trimesterindeydi, doğuma çok yakındı. Ve beni buldular."

Nefesi titrekti. Solgun bir gülümseme yüzünü çarpıttı.

Elbette, Eisha geçmişimi biliyordu. Ancak, sadece kaçtığım şeyin ne olduğunu biliyordu, kim olduğumu bilmiyordu, kaçtığım şeyin tam olarak ne olduğunu bildiğimi bilmiyordu. Ve tüm bunların üzücü yanı, ilk tanıştığımızda, beni yargılamadı ve benimle olduğu gibi onunla da çıplak olmama güvendi…

“...ama sen değildin.” Northern ona doğrudan baktı ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle devam etti.

“Peki… Daha ne?”

Shin, Northern'a bakarak kısa bir süre şaşırdı.

“Ne? Onu bu kadar incitmek için yeterli olduğunu biliyorum ama onu terk etmesi için yeterli olduğunu düşünmüyorum.”

Shin kaşlarını kaldırdı, kafası karışık ve şok olmuştu.

“Onun gitmesini nasıl bildin…”

“Hikayenin gidişatına bakarak, onun ölmediğini düşündüm. Bu kadar kırılmış olmanın en kötü durumu, onun gittiği anlamına geliyor.”

“Yani, çenene bak, sakal tüyleriyle sertleşmiş, gözlerin amaçsız gibi görünüyor ve her seferinde buraya geldiğinde, kapının önünde durup derin bir nefes alıyorsun, sanki bana gülümsemek ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek zorundaymışsın gibi.”

Shin'in ağzı açık kaldı ve Northern devam etti, bakışları öfkeyle derinleşti.

“Senin korumanı istemiyorum, son birkaç aydır cehennemdeydim ve en kötü kısmı bilmek ister misin? Senin dünyanı bana öğretme isteksizliğin, beni sık sık öldürmek üzereyken bırakıyordu. Şu anda yapmanı istediğim en az şey, bu bilgiyi benim yaşımda bir çocuk için katlanılabilir olduğunu düşündüğün bir versiyonda sunmaya çalışman. Bunu yapma.”

Shin'in ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıldı. Northern, onu her yönden yaralayan kelimeleri yeni söylemişti.

Yutkundu ve daha iyi durmaya çalıştı, Northern'ın söylediklerini düşünerek kendini yeniden konumlandırdı.

O acıyı bastırmak ve bu çocuk için gülümsemek için harcadığı tüm o anlar, görünüşe göre aynı çocuk her şeyin farkındaydı.

Ve ona kendi dünyalarını öğretme isteksizliği, çoğu zaman onu daha fazla öldürmekle tehdit etti mi?

Pişmanlık, içsel olarak onu sarsan dev bir mızrak gibi bedenine çarptı. Şu anda yapabileceği en az şey, bu çocukla tamamen dürüst olmaktı…

'...artık kesinlikle bir çocuk değil'

Shin, oğluna baktı ve "Kesinlikle değişmişsin. Ve bunun benim etkimin ve katkım olmadan gerçekleşmesi oldukça üzücü." dedi.

Northern hafifçe bakışını çevirdi. Atmosfer, ona karşı dönmüş gibiydi, Shin'in sözleri hüzünlü havanın kontrolünü ele geçirdi.

"Tamamen senin katkın olmadan olmadı. Günlük alıştırmalarımız, en azından hayatta kalmama çok yardımcı oldu."

Sözleri bastırılmış ve boğuk bir şekilde duyuluyordu ama Shin onları net bir şekilde duydu.

Ve onları duymak onu sadece daha kötü hissettirdi, ama Northern'ın yapmaya çalıştığını takdir ederek, hepsini yuttu ve devam etti.

Kageyama klanı, suikastçılardan oluşan bir ailedir. Neredeyse bir krallık gibi faaliyet gösterirler, onlara hizmet eden ve onurlandıran vassal aileleri vardır, askerler yetiştirirler, ana ailede ve yan ailede, hepsi Kageyama ailesinin sanatlarını öğrenmeye sıkı bir şekilde bağlıdırlar ve bu sanatlar farklı biçimler alır.

Aile hakkında çok şey anlatılabilir ama ben bunun bir çocuk için doğup büyümesi için korkunç bir yer olduğunu söyleyeceğim. Ne yazık ki, ben ve kardeşim böyle bir yerde doğup büyüdük.

Duraksadı, klandaki hayatını düşünmek, ağzında acı bir tat bırakan anılar getirdi.

Babamız acımasız bir patriyarktı, aslında her patriyark acımasızdır, ama babam daha da acımasızdı çünkü sürekli kız çocukları doğuruyordu.

Shin, Northern'a bakarak, Northern'ın bir şey söylemek üzere olduğunu ama Shin'in kelimelerini ağzından aldığını gördü.

Bu kötü bir şey olmamalı. Ama ailede bir kadının asla patriyark olmasını yasaklayan yazılı bir yasa var, bu sadece bir gelenektir. Eğer patriyark erkek çocuk doğuramazsa, kuşun pelerini ondan ayrılacak ve başka bir yan aileye gidecektir. Onun ailesi yan aile olurken, başka bir aile ana aile olacaktır.

Her şey tersine dönecek ve odak noktası pelerin sahibi aile olacaktır.

Anlıyorum, yani gerçekten de onun hiç kız çocuğu olmaması büyük bir mesele. İlk patriyark bir kadın düşmanı mıydı?

Babam benim ve büyük kardeşimin doğumundan sonra, ikimize de çok sert davrandı. Ailenin kaba yollarını bir kenara bırakıyorum, o daha da sertti. Kardeşimden ve benden önce dokuz kızı vardı, bu yüzden sert olduğunu söylediğimde, bunu hayal bile edemezsiniz.

Konuşurken o anılar yeniden yüzeye çıktı, yüzünde hafif bir kaş çatma ile.

“Kardeşim ve benim için her şey özellikle zor olsa da, aramızda belirli bir zorluk derecesi vardı. Ve benimki onunkiyle kıyaslandığında daha fazlaydı… çünkü bende onun sahip olmadığı bir şey vardı.”

Shin, Northern'a baktı, yüzü ciddiydi ve en küçük bir önemsizlik yoktu. Sonra dedi ki

: “Dahi olarak anılıyordum.”

Farkında olmadan, Northern ağzından çıkan kanla birlikte, “Üzgünüm, sen ne dedin şimdi?” diye patladı.

Elbette, Shin, Northern'ın şokunun nereden geldiğini anlayabiliyordu.

O, dahi bir zekaya sahip olduğunu söylese de, uyandırmayı başardığı yetenek başlangıçta sıradan olarak kabul edildi.

Ancak klanın durumu, yetenek ve yetenek becerilerine önem vermemeleriydi.

Birinin ruh özü olduğu ve süper insan gibi hareket edebildiği sürece, Kageyama sanatları, klanın bir varisi için dışarıdaki herhangi bir gezgin kadar güçlü olmasını sağlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Ancak, bu tür bir güç yalnızca suikast veya insan karşılaşmalarında önemliydi.

Northern bir an için ağzını kapadı ve sonra açtı, "Sesim için özür dilerim."

Atmosfer biraz ciddiydi; ilk tepkisi neredeyse babasına ve mevcut durumun ciddiyetine bir alay gibi görünüyordu.

Ama bu Shin'di ve Northern'ı çok iyi anlıyordu.

Gülümsedi ve dedi ki

: "Şokun nereden geldiğini anlıyorum. Beni tanıdığınız şey, size sunduğum şeydir; bu, diğer herkes için de aynıdır. Ve bu, büyük kardeşimin babamın yerini alabilmesi için yaşadığım türden bir hayattır, benim değil."

Northern hafifçe ağzını açtı, "Anlıyorum."

Shin açıkça yalan söylemiyordu; nefes alma düzeni düzenli ve netti.

Bu, Northern'ın büyüdükçe geçmiş olayları düşünmesine neden oldu. Shin'in birçok durumda nasıl manevra yaptığını görmüştü; bu her zaman kolay olmuyordu, mücadele ediyordu…

Canavarla olan savaş sadece bunlardan biriydi.

Shin, canavarı öldürmeden önce onunla mücadele edecekti. Av sırasında her zaman böyleydi.

Bu yüzden Northern, babasının gerçekten temel bilgileri kaslarına yerleştirmiş iyi bir dövüşçü olduğunu düşünmeye alışkındı, ama aynı zamanda zayıf bir serseri olduğunu da düşünüyordu.

Ancak şimdi Northern, bunu yeni bir perspektiften düşündüğünde…

'Yani… tüm bu dövüşler, onun bana zayıf birini canlandırması mıydı?'

Northern, babasıyla tartışmak ve bunu blöf olarak adlandırmak istiyordu.

'Zayıflığı bu kadar doğru bir şekilde canlandırmak imkansız. Beni kandırmayı başardı mı?'

Northern içten içe başını salladı, 'Hayır, hayır, asla.'

Sonra aklına bir şey geldi. Gözlerini Shin'in gözleriyle buluşturdu.

"Dahi olduğunuzu söylediğinizde, tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

“Düşünmek zor değil. Çok nadir bir uyum yeteneğim var. Tüm klan içinde, yedi nesilde sadece ben, klan sanatını kendi özelliklerime uyarlayabilen tek kişiyim.”

Kuzey, nihayet nereden geldiğini anladığında başını hafifçe kaldırdı ve her şey mantıklı hale geldi.

Shin böyle bir uyum yeteneğine sahip olsaydı, kendisini yetersiz hissettirmek için kendini sıradan birine indirgeyebilmesi mantıklı olurdu.

“Güçlü bir kişi zayıf gibi davranabilir, ama zayıf bir kişi güçlü gibi davranamaz.”

Kuzey iç çekti; her şey şimdi mantıklı hale gelmişti. Ama onu rahatsız eden bir soru hala vardı.

Shin'e baktı ve sordu: “Ama neden? Zaten klandan uzaktın; uzak bir yerdeydin.”

Shin derin bir nefes aldı ve verdi.

“Bir şeyi bu kadar uzun süre yapınca, alışkanlık haline geliyor. Ve ben bunu bir nevi sevmiştim. Kageyama sanatı bana sadece acı getiriyor.”

“O zaman, kardeşin Patriark olabilsin diye ona bu kadar iyilik yaptıktan sonra, planının işe yaradığını varsayıyorum, peki şimdi neyin yanlış?”

“Benden, sağ kolu olarak hizmet etmemi istedi…”

Bu çok mantıklı; kesinlikle senin gibi bir kaynağı kaybetmek istemezdi.

Shin, Northern'ın yanıtına garip bir şekilde baktıktan sonra devam etti.

Görevleri kasıtlı olarak mahvetmeye başladım; bu benim öfke nöbetlerimi atma şeklimdi. Ama bu ailenin itibarını zedeliyordu. Bu durum çok fazla olunca, kardeşim daha fazla dayanamadı ve beni sınır bölgesine gönderdi.

Northern, onu takip ederken başını salladı; Shin'in duraksamasıyla birlikte sordu.

Peki, tüm bunların hangi kısmı annemizle uğraşmak için yeterli bir hikaye?

Shin derin bir nefes aldı; konuşmadan önce biraz duraksadı.

Görevleri bozmayı iddia ederken yaptıklarım ve kardeşim, Patriark, için üzüntü ve endişe yaratmak amacıyla yaptıklarım, ona bir utanç kaynağı olmaktı.

Aman Tanrım, ne yaptın Shin? Northern gözlerini kısarak sordu.

İşte geliyor.

Shin, onları sıralarken titrek bir nefes aldı.

Bir zamanlar, belirli bir kraliçeyi öldürmem gerekiyordu. Onu acımasızca tecavüz ettim ve bunu kralın görmesi için bıraktım. Kendinden o kadar nefret etti ki, daha sonra kendini asarak intihar etti.

Northern'ın ağzı açık kaldı. Shin'in görevleri berbat ettiğini söylediğinde kötü bir şey bekliyordu. Ama bu?

Northern bir anlığına zihninin boşaldığını hissetti. Shin yine de devam etti.

"Başka bir zaman, bu dünyanın yüzünden tamamen bir soyun silinmesi için bir dilekçe vardı. Son torunlarını öldürmekle kalmadım, ona tohumumu verdim. Ve Kageyama sadece tohumunu herkese yaymaz."

"Tohumdan kastın senin…"

Shin başını salladı, bu da Northern'ın ağzını "O" şeklinde açmasına neden oldu.

Bir süre sonra, Northern şoku atlatmayı başardı ve sordu

: "Yani bir çocuğun var. Bir yerde bir kız çocuğu, evet."

Northern kaşlarını çattı, "Bu annemi yollayan şeydi."

Shin iç çekti; nefesi titredi.

"Bu tüm durum değildi. Annen o gün sinirliydi ve gitmekle tehdit etti. Ama gitmedi."

Kuzey kaşını kaldırdı, "Gitmedi mi?"

Shin, Kuzey'in gözlerine baktı, gözleri karanlık bir hüzünle yankılandı.

"Ailem sonunda bana yaklaştı çünkü yardımımı istediler. Ben reddettim ve alttan alta yöntemler kullanarak kızımı gözlerimin önüne getirdiler. Eisha, bir çocuğum olduğu için değil, ama ona hiç çocuğum olduğunu söylemediğim için kalbi kırık ve hayal kırıklığına uğramıştı."

"Yani, nasıl söyleyebilirdim ki? Irkı nedeniyle doğum yapma zorluğunu biliyordum. Onun kalbini her düşündüğünde parçalayacak bir şeyi ona söylemeye cesaret edemedim. Onun bu konuda yalnız olmadığını ve bir çocuk için bir yere bağımlı olmadığımı bilmesini istedim."

Konuşurken sesi zaman zaman kelimelerin arasında kırıldı.

"Odaya girdi ve önemli eşyalarını alacaktı. Ama ben onunla buluşmak için içeri girdiğimde, o gitmişti."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Ne demek 'gitmiş'?"

Shin, gözleri yanaklarındaki yanık gözyaşlarını zor tutarak oğluna baktı.

"Kuzey, annen… Eisha altı ay önce kaçırıldı."

Oda aniden karardı.

Birden her yer soğudu; Shin'in daha önce yaşadığı soğukluk, bunun yanında çocuk oyuncağı gibiydi.

O kadar yoğundu ki, soğuk kaslarına ve kemiklerine kadar sızdı.

Hava sıkıştı ve o anda, Shin kendini çok yüksek bir dağın zirvesinde duruyormuş gibi hissetti; burada hava oldukça az ve gergindi.

Kalbine sızan ek bir korku hissi vardı, sanki çatının... hayır, onun üzerindeki tüm gerçeklik, hatta gökyüzü, üzerine yıkılacak gibiydi.

Tüm bunlar, son kelimenin söylenmesinden bu yana birkaç saniyelik bir meseleydi ve bu kadar kısa bir sürede, Shin'in yüzünde ter damlaları oluşmuştu.

Kuzey, babasına geç bakarak zihnini ve nefesini aynı anda hızla sakinleştirdi. Bunu yaparken, Boşluk Aurası yavaşça sakinleşti ve mekandaki etkisini azalttı.

Hala oradaydı ama Kuzey tarafından bastırılmıştı. O an, istemeden ona olan tutuşunu bırakmıştı ve bu, tüm odanın Boşluk Aurası'nın dehşetine boğulmasına neden olmuştu.

Bu, şimdi güçlendikçe ona eşlik eden bir lanetti. Ve belki de bazı durumlarda, bir nimet olacaktı.

Kuzey acı içinde dişlerini sıktı, gözlerini kapadı ve bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Üzgünüm," dedi Shin'e.

Şu anda, durmaksızın iki günlük bir maraton koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu, omuzları yukarı ve aşağı hareket ediyordu.

"Sorun değil..." Shin bulanık bir tonla konuştu ve aynı zamanda nefesini kontrol etti.

Yavaşça tabureye oturdu ve nefesini düzenleyene kadar birkaç kez derin nefes aldı.

Kuzey, otururken onu izliyordu. Bir süredir oturuyordu.

Bir süre sonra, babası sakinleştiğinde, sesi duygusuz bir şekilde yankılandı.

"Onu aradın mı?"

Shin kaşlarını çattı; sorusunun arkasındaki ton o kadar açıktı ki.

"Sen benim aramadığımı mı düşünüyorsun?"

Ve neden buradasın? Neden onu bulamadın? Ailen ona ne yaptı?

Northern'ın tonu giderek yoğunlaşıyordu. Nedenini bilmiyordu ama akciğerlerinin dibinde yanan sıcak alevler vardı ve her konuştuğunda, sanki bu alevler içinden fışkıracakmış gibi yükseliyordu.

Hemen konuşmayı durdurmaya çalıştı.

Shin kaşlarını çattı ama bu Northern'a karşı değildi; yüzü yere düşüyordu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Northern titrek sesini duydu.

"Araştırdım. Onlar değildi. Eğer onlar olsaydı, zaten bilirdim. Ama gerçekten onlar değildi."

Northern kendini öfkelenmekten alıkoymaya çalıştıkça, Shin'in yanıtı altındaki kaynayan alevlere benzin dökmek gibiydi.

Babasına, gözlerinin derinliklerinde soğuk bir yoğunlukla bakış attı.

"Peki?"

Shin, Northern'ın yanıtının kulağına nasıl geldiğine aldırmadan, başını öne eğdi, dişlerini sıktı ve ellerini ovuşturdu.

Bu konuda Northern kadar acı çekiyordu. Bu acıyı çok daha uzun süre taşımak zorunda kalmıştı. Oğlu, eşi, henüz doğmamış çocuğu—şimdiye kadar doğmuş olabilecek olan—birden hayatından kaybolmuştu.

Hayatı için bu kadar çok çalışarak inşa ettiği her şey, yaşamak için bu kadar çok mücadele ettiği hayat, bir anda göz açıp kapayıncaya kadar hiçbir şey haline gelmişti.

Hiçbir şey hissetmedi, sadece karanlık ve sefalet günlük yaşamını tüketiyordu. Tamamen işe yaramaz!

"Sürekli düşündüğüm tek bir şey var. Ve bu, annenin sırrı ve onun ırkının kökeni ile ilgili."

'Doğru. Daha önce onun ırkından bahsetti, sanki o insan değilmiş gibi.' Northern, bu hikayenin daha fazlası olduğunu fark ettiğinde babasına bir göz attı.

Shin, biraz tereddütle konuşmaya devam etti.

"Eisha aslında bu dünyadan değil."

Northern kaşlarını kaldırdı. Shin, oğlunun ifadesinin farkında olmadan devam etti.

"Bunun inanılmaz görüneceğini biliyorum. Ama birbirimize doğruyu söylerken, Eisha bana bizim dünyamızdan kopmuş bir dünyadan geldiğini söyledi. Babasından kaçıyordu. Bu dünyaya gelişi bir kazaydı. Kendini eski ormanın varlığı olarak tanımladı. Bir Elf."

Northern'ın gözleri o anda büyüdü.

Shin başka bir dünyadan bahsetmeye başladığı andan itibaren, Northern'a tek bir olasılık geldi aklına.

Yeraltı dünyası.

Tanıdığı çok az bir yerdi. Ama en azından, Trael'in tamamının altında duran bir dünya olduğunu biliyordu. Ve içinde yaşayan insanlar da vardı.

O yüzden Shin başka bir dünyadan bahsettiğinde, aklı hızla Sura ve Cal ile yaşadığı deneyime kaydı.

"Onlar uzun kulaklarla mı karakterize ediliyor?" Cal'ın nasıl göründüğünü hatırlayarak Northern mırıldandı.

Shin ona baktı, gözlerinde küçük bir kafa karışıklığı belirdi.

"Bunu nasıl bildin? O onun gerçek şekliydi, ama kulaklarını gizlemek ve insan kulakları yapmak için sihir adı verilen eski bir sanatı kullanabiliyordu."

Northern ayağa kalktı, aklında birçok düşünce dolaşırken avucuyla yüzünü yıkadı.

Birkaç saniye düşüncelere dalmış halde donakaldıktan sonra, endişeyle ona bakan Shin'e döndü.

Northern, tüm bunların birdenbire ne kadar bağlantılı hale geldiğine şaşırmıştı. Bunu bir tesadüf olarak ve başka bir şey olarak kabul etmek istese de, sezgisi ona başka bir şeyin ipuçlarını veriyordu.

Eisha'nın birdenbire kaçırılma sebebi bununla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Ama hisleri onu gıdıklıyordu; şimdi düşündüğünde, tüm bu olaylar sanki birinin onu bir şeyin içine ördüğünü hissettiriyordu.

'Birisi... kader mi?'

Northern, kader ve onun işleyişi hakkında güçlü bir felsefeye sahip değildi. Gerçekten derin bir düşünceye dalmamıştı. Daha önce bunun için bir nedeni olmamıştı.

Ama şu anda, bu farkındalık aniden onun, bu noktaya kadar yaşadığı her şeyi sorgulama hissini tetikledi.

Doğduğu andan, ölüm olayına, ebeveynlerine, bir elf olan evlat edinen annesine, uyanışına ve başarısızlığına, yırtığa gönderilmesine, Kaos Prensi'nin Kalıntısı ile karşılaşmasına, Koll ile olan sinir bozucu düşmanlık ilişkisine, Caladhel ve Sura ile tanışmasına, onların dünyasını öğrenmesine ve bir şekilde daha fazlasının geleceğini hissetmesine kadar her şey.

Ve gelen daha fazla şey, Eisha'nın henüz doğmamış, belki de şimdi doğmuş çocuğuyla iç içe geçecekti.

Northern başlangıçta nedenini bilmiyordu, ama aniden kendisini kaplayan bir ihtiyaç hissetti.

Shin'e döndü ve derin, sakin bir bakışla söyledi.

"Anneyi mümkün olan en kısa sürede bulmalıyız."

Kuzey'in hayatının nasıl geçtiğine ve içinde bulunduğu durumlara dair yeni perspektifi, bazı şeyleri göz ardı etme ayrıcalığını ona verdi.

Rughsbourgh, örneğin, onun cehennemin başlangıcına itici bir güçtü. Ancak o cehennemin başlangıcı, onu Koll ile tanıştırdı ve ardından Kryos'u yeniden mühürlemeye götürdü.

Aslında, tüm bu felaket olaylarının, Koll ile karşılaşacağı ve Kryos'u yeniden mühürleyeceği sonuca ulaşmak için olmadığından nasıl emin olamamıştı?

Sonuçta, Kryos, Kaos Prensi'ni öldürdükleri gibi öldürmek imkansız olduğu için, Kökenler tarafından orada mühürlenmişti.

Bu nedenle, Northern'ın bu dünyada bir Köken olabileceğine inanması gereken kaderin, insanları satranç gibi oynayarak onu istediklerini başarması için yönlendirmiş olması mümkündü.

Ve belki de şu anda onları belirli bir hedefe doğru iten bir hamle yapıyordu.

Tüm bu düşünceler Northern'ın aklından geçerken, bunların aynı anda hem çılgın hem de deli olduğunu hissetti.

Ama bu yeni bir dünyaydı. Böyle güçlerin var olduğu, kavramların çarpıtılıp manevra yapılabildiği ve hatta onun bile bunun kanıtı olduğu bir dünya.

Peki, bu düşünceye nasıl inanamazdı? Daha önce hiç düşünmediği bir şeydi.

Ve şimdi gerçekten bunu düşündüğünde, aklının hiç farkında olmadığı veya var olduğunu düşünmediği bir zincirden kurtulduğunu hissetti.

Bir şekilde, Northern, aklı üzerinde yeni bir kontrol dalgası hissetti; bu bilginin akışının getirdiği muhteşem bakış açısını söylemeye bile gerek yok.

Eğer kibirli olursa, aniden bilge hissetmeye başladığını söylerdi. Ve bunun gözlerinden kaynaklandığını hissetti.

'Gözlerim beynimi etkiliyor...' Northern düşüncelerinin sonucuna neredeyse alaycı bir şekilde yanıt verdi.

Kollarını kavuşturdu ve tekrar iç çekti. Shin, söyledikten sonra odasından ayrıldığından beri bir süredir iç çekiyordu.

Başlangıçta, Shin sözlerinin tonuna şaşırmıştı. Ama Northern, babasını herhangi bir ipucu bulmaları için cesaretlendirdi.

Shin'in hiçbir ipucu yoktu, ama Northern'a ihtiyaç duyulursa bilgi bulmanın bir yolu olduğunu bildirmişti.

Ancak, Southern Drywall'a gitmeleri gerekecekti. Drywall'da ne olduğu konusunda Shin açıkça bir şey söylememişti.

Ama yolculuk için ihtiyaç duydukları her şeyi hazırlamak üzere ilerlemişti, bu da çok yakında yola çıkacakları anlamına geliyordu.

Shin ayrıldıktan birkaç saat sonra, Northern kendini huzursuz buldu; işte tüm bu düşünce ilerlemeleri böyle başladı.

Northern, düşüncelerinin her parçasını bir araya toplayarak, ileriye dönük ne yapmayı planladığına odaklandı.

Bunu yapmanın pek fazla yolu yoktu.

Eğer onu bir piyon gibi hareket ettiren kader kadar büyük bir varlık varsa, şimdilik hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Ama daha önce olduğu gibi sadece hareket etmeye devam etmeyecekti.

'Eğer başıma gelen her şeyin Kryos'u yeniden mühürlemek için olduğunu bilseydim, çünkü bu geri alınamaz bir etkiydi, o zaman Koll ile bir anlaşma yapar ve onun misyonunun başarısında önemli bir parça olurdum. Kimsenin aracı olmayı reddediyorum!'

İçten içe bunu ilan etmek, aniden Raven ile yaşadığı tüm sıkıntıları hatırlatmasına neden oldu.

Bu, evine dönme umudundan doğan kişisel bir karardı. Onun böyle kullanılacağını düşünmemişti.

Ve gerçekten de kullanıldığını hissettiğinde, pazarlık yaptığı şeyi elde ettiği sürece umursamıyordu.

Ancak, geminin yok olması ve Terence'in o anda olacak her şeyi bildiği gerçeği onu sarstı.

Ne zaman öğrendi? Onlar, asla pazarlık yaptığı şeyi elde edemeyeceğini çok iyi bilerek mi ona yaklaştılar?

Onu kandırdılar ve kullandılar mı? Ve günün sonunda onu büyük bir aptala çevirdiler.

Hayır, onları asla affetmeyecekti.

Ve bu deneyim sayesinde, kendi rızası olmadan kullanılma düşüncesiyle nefreti aniden keskinleşti.

'Kader ya da yazgı, zorba ya da Kökenler... Benimle kirli oynamaya çalışan herkesi rahatsız edeceğim.'

Şimdi, yapması gereken tek şey, bu hareketin son noktasının ne olduğunu anlayana kadar aptal rolü oynamaktı.

Yeraltı dünyasını içerdiği için, Northern bunun büyük bir şey olacağından emindi. Belki de Kryos kadar büyük.

Bu adamların beni bir tür dünya onarımı yapmak için kullandığını düşünmek delilik. Ve ben burada radarın altında olmadığımı düşünüyordum.

Düşünceleri ilerledikçe, zihni daha fazla açılıma kavuşuyordu. Ve bunların hepsini daha önce görmemişti!

Yeni gözler kazanıyordu ve sanki sonsuz bilgi akmaya başlamıştı. Northern kendini güvenli, zeki ve anlayışlı hissediyordu.

Bu, yeni gözlerinin yapabileceği sadece pasif bir şeydi. Daha fazlasını bilmek istiyordu. Daha fazlasını bilmek için çok hevesliydi.

—

Birkaç gün sonra, Northern nihayet sınırı terk etmeye hazırdı.

O zamana kadar, Annette ve Gilbert ile birlikte Ayu ve Myu çoktan ayrılmışlardı.

Birçok başka insan da ayrılmıştı. Ancak, nüfusun neredeyse yarısı hala binayı dolduruyordu.

Hao, Northern'a Starlock'un tüm yerlilerinin Merkezi Ova'ya yürümeye karar vermediğini bildirmişti.

Ancak iş nedeniyle gitmeyi özellikle seçmişti.

"Ölü bir kıtada kalmak, servet inşa etmek isteyen bir adam için hiçbir amaca hizmet etmedi." ifadesini Northern'a söylemişti.

Ve bununla birlikte, Northern ona ruh çekirdeklerinin yığınını gösterdi. Aslında, ona sahip olduğu şeylerin sadece yarısını gösterdi.

Dipteki daha fazla alamadı, bu yüzden klonlarının onları depoladığı Boşluk Sarayı'nda bir oda yarattı.

Ayrıca dağdan çıkarılan kaynaklar da vardı.

Artık Orta Ova'da olduğuna göre, odaklanmak istediği ilk şey zenginlik inşa etmekti ve bunun için birkaç potansiyel kaynağı vardı.

Kırmızı kristal biriydi, buzul dağından ve volkanik dağdan elde edilen iki mineral ise diğeriydi.

Bu malzemelerin bir kullanımını görmemiş olsa da, her birinin onları farklı kılan özel bir doğası vardı.

Kırmızı kristalin iyileştirici özellikleri. Volkanik kristal ısıtma etkisine sahipken, buzul kristali soğutma etkisine sahipti.

Buzul dağ kristali cam benzeri bir görünüme sahipti ve Northern bunun muhtemelen süs eşyası olarak kullanılabileceğini düşündü.

Bu her şey sadece onun spekülasyonuydu, ayrıca ruh çekirdeği hariç, Hao'ya bu şeylerden hiç bahsetmemişti.

Bu adamın güvenilir olup olmadığını ve gerçekten Hao'nun ticaret sanatının Orta Ova pazarına uyup uymadığını görmek istedi.

Eğer uymuyorsa, kaynaklarını boşa harcamayacaktı, ama uyuyorsa, onu kurtarmak için yapılan tüm zahmet buna değecekti.

Hao, beklenildiği gibi, Northern'ın sahip olduğu ruh çekirdeklerinin miktarına şaşırmıştı.

Northern, zenginlik yaratma arzusunu açıkladı ve Hao bu teklifi kabul etmekten çok memnun oldu.

Orta Ova hakkında bildiklerinin, tüccar arkadaşlarının anlattığı masallardan geldiğini de Northern'a söylemişti.

Birkaç bağlantısı vardı ama böyle bir durumdan onlara ulaşmak zordu. Sonunda, Drywall'a gidecek olan Northern ve babasına katıldı.

Ellis de öyle yaptı. Ellis kesin bir neden vermedi, sadece evine dönmeden önce en iyi arkadaşıyla daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi.

Northern, en iyi arkadaş olarak anılmaktan rahatsız olmuştu.

Northern'ın neden onu da takip etme konusunda ısrar ettiğini anlamadığı tek kişi ise…

Northern kapıda bir knock sesi duydu ve içeri kilitlediği için açmak üzere kendini zorlayarak iç çekti—çünkü Ellis daha önce her üç dakikada bir geliyordu.

Kapıyı açtı ve önünde bir artı biri duruyordu. Ekstra, koyu saçlı, solgun bir cilt ve yüzünde donuk bir ifade vardı.

Burnunu Northern'a bakarken tiksintiyle buruşturdu, sonra yüzünü tekrar alıştığı sıkılmış ifadeye döndürdü.

"Anlamıyorum. Dönmek için bir evin yok mu?"

Ryan, Northern'a baktı, gözleri değişmiyordu, neredeyse donmuş gibi görünüyordu.

"Hayır. Yok."

Northern iç çekti, "Ama Annette ile gidebilirdin."

"O akademiye gidiyordu, yeni insanlarla ilişki kurmak istemiyorum."

Northern, çocuğa baktı ve kalbinde onun için gerçekten üzgün hissetti.

Onun on sekiz yaşında veya daha büyük olması gerekiyordu ama Northern, sanki daha genç bir kardeş kazanmış gibi hissetmekten kendini alamadı.

Kuzey ve Ryan bir süre odadaydılar, atmosferde sessizlik kolayca hâkim oldu ve ikisi de bununla ilgili bir sorun yaşamıyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey düşünceleriyle meşguldü, Ryan ise sadece Ryan'dı.

Kuzey, gözlerini açtığı son üç gündür sadece yatmıyordu.

Aslında, yalnız başına antrenman yapıyordu—çünkü yumruğunun ne kadar sert vuracağını veya gücünün sınırını bilmediği için kayıplardan kaçınmak istiyordu.

Ancak, yeni yetenekleriyle, bedeninin hareketleriyle ve en önemlisi gözleriyle uyum sağlamaya zaman harcıyordu.

Ne yazık ki, iki önemli yeteneğini kaybetmişti: Niyet Gözleri ve Hız Yürüyüşü.

Niyet Gözleri Kaos Gözleri'ne entegre edilmişti ve Hız Yürüyüşü, bedenini yeniden şekillendiren Boşluk tarafından emilmişti.

Bu, bedeninin süper hızlı reflekslere ve hareketlere sahip olmasına neden oldu. Temel adımı bile yoğun savaş sırasında hızlı hareketleri yakalamak için yeterince hızlıydı.

Ve daha fazla çaba gösterdiğinde? İmparatorla olan savaşı hayal etti, adamın ne kadar hızlı olduğunu düşündü... ve Northern şimdi yetişebileceğini hissetti.

[Çoğaltma] yeteneği evrimleştiği için [Ayna bölünmesi] adında yeni bir yetenek kazandı. Bu yetenek, klonlarının hem kendi hem de düşmanlarının özelliklerini kopyalamasına, tekniklerini veya güçlerini kısa bir süreliğine taklit etmesine olanak tanıyordu.

Bu nedenle klonlar sadece kendi ve düşmanlarının yeteneklerini kopyalamakla kalmıyor, aynı zamanda duruma göre uyum sağlıyorlardı.

Bu, yeteneğe büyük bir destek sağladı.

Ve ne yazık ki, aldığı tek şey buydu. Sahip olduğu üç yetenekten ikisi vücuduna entegre olmuştu.

Northern hem üzgün hem de mutlu hissediyordu. Çünkü etkili olduklarına dair kanıtlar vardı. Hareketi bir şeydi.

Peki ya gözleri? Gözleri tamamen başka bir seviyedeydi. Ama en azından şimdi dört sahip olduğu yeteneği vardı, bunlardan biri de henüz yüzeyine bile inemediği bir Paragon yeteneğiydi.

Ancak ustalığa giden yolundaki en önemli nokta, bedeni, gözleri ve Sınırsız Boşluktu.

İlk olarak bedeni, Northern Sınırsız Boşluk'ta, Black Mamba ve Gece Korkusu ile birlikte eğitim aldı—onlar da kendi değişimlerinden geçmişlerdi.

Gece Korkusu o kadar güçlü hale gelmişti ki, artık parmağını bile hareket ettirmeden görünmez kesikler yapabilme çılgın yeteneğine sahipti.

Ancak böyle bir yeteneğin avantajları ve dezavantajları vardı. Northern yine de buna kapıldı.

İlk kez olduğunda, ciddi hasar almıştı ve Kaos İpliği işini yaparken, kendi bedeni hakkında bir şey fark etti.

Başlangıçta, bunun çılgın bir düşünce olduğunu hissetti, bu yüzden aralarındaki düello devam etti, Gece Korkusu'nun görünmez kesisi kaçınılmazdı.

En azından şu anda, Northern böyle bir kesiden nasıl kaçınacağını bilmiyordu ve üzücü olan, tehlike hissinin tetiklenmemesiydi.

Çünkü orada olmayan bir kesimdi, ta ki orada olana kadar. Yani, tehlike hissinin tetiklenmesi için gereken süre içinde, kesim gerçekleşmişti.

Zaten kaba ve adaletsiz bir varlığa verilen kaba ve adaletsiz bir yetenekti.

Ancak ikinci darbe de, Northern tam hasar almadı. Öncekiler kadar acıtmadı ve yaralarının dikilmesi daha kolay ve hızlıydı.

Üçüncü darbe de, Northern'ın bedeni hasar almadı. Hatta, bilinçli varlık Gece Korkusu da onun kadar şoktaydı.

Sanki kesim, geçilemez bir metal yüzeye yapılmış gibiydi, çok küçük bir yanma izi bırakıyordu.

Northern, Gece Korkusu'nun saldırısına ilk maruz kaldığında, hücrelerinin bedenine verilen hasarı analiz ettiğini gözlemlemişti. Bunun hakkında fazla çılgın düşünmek istemedi.

İkinci darbede, hasar yaklaşık %30 - %50 oranında azalmıştı, o noktada bedeninin bu yeteneğe karşı kısmi bir direnç geliştirdiğini biliyordu. Ve bunu doğrulamak için üçüncü darbeye izin vermeye karar verdi.

Hiçbir şekilde zarar vermedi!

Kuzey şimdi kasıtlı olarak Gece Korkusu darbeleri almaya başladı ve zaman geçtikçe, darbe hiç önemli olmadı.

Bu sadece Gece Korkusu değildi. Aynı şeyi Siyah Mamba ile de denedi, ilk darbe çılgındı, vücudunun tam direnç geliştirmesi biraz daha uzun sürdü ama bu, Gece Korkusu'nun saldırısında yaşadığı şeyle aynıydı.

Ve bu çılgıncaydı!

Vücudunun bazı harika yeni özelliklere sahip olduğunu söylemeden geçemem, çünkü son bir haftada gözlerini açmadan önce bile gözlemleyip deneyler yapmıştı.

İlk başta kendine geldiğinde, hava biraz bunaltıcıydı, vücudundaki birkaç koşul için mükemmel dayanıklılık ve dayanım vardı, bu da şiddetli soğuk dahil.

Sınırın soğuğu sağlıksız ve doğal olmayan bir durumdu, henüz kimsenin keşfedemediği bir şeyin neden olduğu bir fenomendi.

Ve evriminden sonra ilk yerleşmeye başladığında, zorlayıcıydı ama bu sadece birkaç saat sürdü.

Gerçekten kaslarının ısıyı korumak için kalınlaştığını hissetti ve gözleri önünde derisi bir donmaya dayanıklı katman geliştirdi.

Bu özelliğin, vücudunun belirli bir tehdidi analiz etme ve uyum sağlama yeteneğine de katkıda bulunduğunu hissetti.

Ama bu, organlarının vücudu içinde hareket ettirebildiğini keşfetmek kadar etkileyici değildi.

Bu çılgıncaydı, vücudunun içinde şekilsiz bir sıvı gibi hissetti, istediği gibi hareket ettirip uyarlayabiliyordu.

Bu zaten harika gelişmelerdi. Ve sonra gözleri.

Öncelikle, Northern'ın Kaos algısı fırladı.

Artık sadece gerçekliğin kendisindeki istikrarsızlıkları, çatlakları ve zayıflıkları algılamakla kalmıyordu. Aynı zamanda fiziksel yasaların nerede bozulmaya başladığını veya zaman, mekan ve madde içindeki bozulmaların nerede ortaya çıktığını da görebiliyordu.

Bu, kaotik enerjileri istismar etmesine veya manipüle etmesine ve gerçekliğin dokusuna yırtmasına olanak tanıdı—bu da onun, Merkez Ovası'nın insanlarının binlerce yıldır keşfedemediği şeyi anında bulabilmesini sağladı.

Yoğun soğukluğun kaynağı. Elbette, Northern yine de ağzını kapalı tuttu, bu acil bir tehdit değildi ve bunun daha sonra kendisine büyük bir ticaret değeri sağlayacak bir bilgi olduğunu hissetti.

Northern artık canlıların özünü, ruhlarından en derin arzularına, korkularına ve travmalarına kadar görebiliyor.

Ruh enerjisinin akışını hissedebiliyor, gizli auraları tespit edebiliyor ve ruhların hem maddi hem de manevi alemlerle nasıl bağlı olduğunu gözlemleyebiliyor.

Ve bunlar sadece pasif etkileriydi. Evet. Kaos Gözleri artık aktif etkilere sahipti.

Gerçeklik Değiştirme: Kaos Gözleri ile Northern artık gerçekliğin bazı yönlerini ince bir şekilde değiştirebilir.

Fiziksel yapıların kararsız hale gelmesine neden olabilir, entropiyi artırarak veya yerel fizik yasalarını geçici olarak değiştirerek.

Örneğin, düşmanlarının altındaki zemini zayıflatabilir veya kendisini gizlemek için ışığı bükebilir.

Ruh Değiştirme: Başkalarının ruhlarını doğrudan etkileyebilir. Northern, bakışını odaklayarak bir rakibin ruh bütünlüğünü bozabilir, kararlılıklarını zayıflatabilir, enerjilerini kararsız hale getirebilir veya hatta duygularını değiştirebilir.

Ayrıca ruh hasarını onarabilir veya başkalarına atılan zararlı lanetleri veya büyüleri bozabilir.

Kaos Gözleri sayesinde, Northern kaosu ruh enerjisi ile birleştirme yeteneği de geliştirmiştir, bu da yıkıcı etkiler yaratır.

Örneğin, bir kişinin ruhunun kaotik güçlerle dolanık hale gelmesine neden olabilir, bu da içsel karmaşaya ve ruhun parçalanmasına yol açar.

Alternatif olarak, kendi ruhunu kaotik unsurlarla senkronize edebilir, öngörülemezliği ve düzensizliği kucaklayarak gücünü artırabilir.

Tüm bunlar henüz gerçek uygulamaya konulmamış olsa da, bu Gözlerin var olduğu için bunun mümkün olduğunu ve neler yapabileceğini kesin olarak biliyordu.

Kaos Gözleri ayrıca Northern'ın zaman ve mekanın çoklu boyutlarını algılamasını sağlar, ancak sınırlı akışlarda: Geleceğin kısa anlarını görebilir ve geçmişin mevcut üzerindeki etkisini izleyebilir.

Ancak, Northern bu yeteneğin savaşta etkisine daha çok ilgi duyuyordu. Bu, düşmanın ruh enerjisinin akışına ve etraflarındaki uzay-zaman bozulmalarına dayanarak hareketlerini tahmin edebileceği anlamına geliyor.

O, ayrıca zaman ve mekanı küçük ölçekte manipüle edebilir, tek bir hedef için zamanı anlık olarak yavaşlatabilir veya kafa karıştırıcı ya da öngörülemez ortamlar yaratmak için mekanı çarpıtabilir.

Ve Void ile birleştiğinde Void yapıları yaratıp değiştirebildiği gibi, Northern şimdi saf kaotik enerji yapıları yaratabilir, ancak bunlar ruh dinamikleri anlayışıyla beslenmektedir.

Bu yapılar, yalnızca fiziksel nesneleri değil, aynı zamanda dokundukları kişilerin ruhunu da parçalamak için tasarlanmış silahlar veya engeller olabilir.

Bu şekilde yaratılan kaotik bir kılıç, bir düşmanın ruh enerjisini kesebilir ve onları daha fazla saldırıya karşı savunmasız bırakabilir.

Deney yaparak keşfedeceği çok daha fazla şey olduğunu hissetti, ancak deneyler onun için çok maliyetliydi, çünkü bu Gözlerin sahip olduğu çılgın yetenekler yüzünden.

Bu yüzden, şu an için kafasında doğal olarak bildiği şeylerle yetinmeye karar verdi.

Ne yazık ki, Kaos Gözleri ne kadar güçlü olursa olsun, onun üzerinde de fatal bir zayıflığı vardı.

Kaos Gözlerinin kaotik yönündeki artış, Northern'ın gerçekliği ne kadar çarpıttığına her zaman dikkat etmesi gerektiği anlamına geliyor.

Yeteneklerini aşırı kullanırsa, kaos onu etkilemeye başlayabilir ve zihinsel istikrarsızlık veya fiziksel bozulma gibi öngörülemez yan etkilere yol açabilir.

Başkalarının ruhlarına çok derin bir şekilde odaklanmak, Northern'ın kendi ruhunun aşırı zorlanmasından muzdarip olmasına neden olabilir.

Eğer başkalarının ruhlarını manipüle etme konusunda kendini aşırı zorlar ise, kendi ruhu dengesiz hale gelebilir ve ruhsal saldırılara karşı savunmasız kalabilir.

Birden fazla gerçeklik, zaman ve ruh enerjisi katmanını görmek, bunaltıcı olabilir.

Aşırı stres anlarında veya çok fazla kaotik güç bir araya geldiğinde, Northern bu katmanları ayırmakta zorlanabilir ve üst üste binen gerçekliklerin kaosunda kaybolma riskiyle karşılaşabilir.

Bu, Chaos Eyes ile dikkatli olması gerektiğini belirten bunaltıcı zayıflıklardı.

Ve sonra Sınırsız Boşluk…

Northern, Shin kapıyı açtığında başını kaldırdı. "Gitmeye hazır mıyız?" diye sorarak yatağından kalktı.

Duvara yaslanmış ve gözleri kapalı olan Ryan, gözlerini açtı ve dik durdu.

Shin, her ikisine de baktı, cevap vermeden önce, arkasındaki Ellis, Ryan'ı gördüğü anda odaya zorla girdi.

"Eh? Burada ne yapıyorsun? Cidden, eve gidebilir misin?"

Ryan, tiksinmiş bir yüz ifadesiyle Ellis'e bakmadan uzaklaştı, sanki Ellis büyük bir yığın yürüyen inek dışkısıymış gibi.

Ellis duraksadı ve kafası karışmış bir ifadeyle kendisini kokladı. Özellikle bir şekilde kokmadığını görünce, Ryan'a daha da öfkeyle bakarak onu sert bir şekilde azarladı.

“Ne oluyor burada! Neden böyle bir yüz ifadesi yapıyorsun?! Burada garip olan sensin! Seninle seyahat etmemiz imkansız, hemen eve git!!”

Hao içeri girdi, boyunun kısalığına rağmen, Ellis'in kafasının arkasına bir tokat atmayı başardı ve bu, çocuğun birkaç adım öne doğru sendelemesine neden oldu.

Ellis acı içinde inledi, “Aah! Bu acıyor! Artık kalede değiliz!”

“Oh? Yani, artık benim öğrencim değil misin?” Hao, küçük, yaramaz yüzünde kötü bir gülümseme ile.

Ellis, bir kowtow yaparak, “Lütfen bu genç ve aptal oğlunu affet.” dedi.

“Oğul? Kendini kandırma, ya–kendin” Hao, bakışlarını başka yöne çevirerek bıyığını okşadı.

Northern, ikisine de baktı ve Ellis'in Hao'dan bir tüccar olabilmesi için eğitim almasına izin verme kararından daha gururlu olamazdı.

Hao'yu biraz daha gözlemledi ve düşündü, 'O, bir cüceye çok benziyor'

Northern, aklında böyle sıradan bir ifade yaparken, bu, o tek anda gördüğü birkaç şeyden doğmuştu ve Hao'nun boyu bunların en az önemi olanıydı.

Northern nihayet babasına baktı, bir şekilde atmosfer yeterince sakinleşmişti ki şimdi konuşabilirdi.

Northern'ın bakışları ona değdiğinde, Shin konuştu.

"Kuru Duvar'a olan yolculuğumuza yardımcı olacak gerekli şeylere sahibim. Derminis Terminali'ne gidecek bir ulaşım sağlamayı başardım. Terminalden, Fughal'a geçeceğiz ve Fughal'dan, Güney Kuru Duvar'a kolay bir yolculuk olacak. Hatta yürüyerek gitsek bile, bu bize neredeyse iki gün alır."

Northern onaylayarak başını salladı ve Hao'ya baktı.

"O, bizimle Derminis Terminali'ne gidecek ama Fughal'a geçmeyecek, bunun yerine Shamanacles'a gidecek."

Shin kaşını kaldırdı, "Ticaret şehri mi? Orası son zamanlarda gerçekten tehlikeli oldu."

Hao gururla gülümsedi, "Beni düşünme genç adam."

Shin gülümsedi ve başını salladı, "Tamam o zaman. Hiçbir sorun yok."

'Orta Ova ilginç bir yer, her krallığın başkentinde geçiş portalları var, bu da ulaşımı çok kolaylaştırıyor' Hao, yanıtından sonra düşündü.

Northern, hepsine son bir kez baktı. Burada bulmayı gerçekten beklemediği tek kişi Ryan'dı.

Bunun dışında, karanlık kıtadan bu insanlarla bu kadar uzağa gelmiş olmaktan mutluydu.

O halde, sanırım hepimiz çıkmaya hazırız.

Kuzey aniden gözlerini kısarak daralttı.

Shin, ifadesindeki ani değişikliği gözlemleyerek hemen sordu: "Nasılsın?"

Arkasında, gerçekliğin görünmezlik perdesi yırtılmaya başladı ve biri havada elini salladı.

"Beklendiği gibi, görünmez olsam da beni yine de fark ettin. Merhaba, sizin Drywall'a gideceğinizi duydum. Ben de gelebilir miyim?"

Northern, Reno'yu özel bir tehdit olarak algılamıyordu. Helena'dan bir tür harita çalmak için yalnızca bir kez karşılaşmışlardı ve onun görünmezliği büyük bir meseleydi.

Northern bir süre yeteneği kopyalayıp kopyalamaması gerektiğini düşündü ama buna karşı karar verdi. Gelecekte gizli veya görünmez olmasına gerek olacağını düşünmüyordu.

Ve eğer böyle bir durum olursa, Boşluk üzerindeki kontrolünün ve gözlerinin şimdi ona neler yaptırabileceğinin yeterli olduğuna inanıyordu.

Herkesin, özellikle de Shin'in onayıyla, Reno ekibe katılmasına izin verildi.

Hepsi, binanın önünde onları bekleyen kalın, dev tank curricle'ına doğru yürüdü.

Curricle, dört devasa Bulwark tarafından güçlendiriliyordu.

Bulwark'lar, anten benzeri boynuzları, kırmızı boncuk gibi gözleri ve normal boğalar gibi güçlü yüzleri olan evcilleştirilmiş canavarlardı. Vücutları da boğalara benziyordu ama daha fazla kas çizgisine sahipti, bu da onları inanılmaz derecede güçlü gösteriyordu.

Hızları boyutlarını yansıtmazdı; bunlar, kaba güç ve hızın sansürsüz tanımıydı. Bu kaslı canavarlarda dağıtılmış eşit ve seyreltilmemiş bir karışım.

Curricle modern bir havaya sahipken, dış plakalar ve gövde hakkında konuşmak, geleneksel bir savaş arabasına benziyordu; ana motorlarının ve çekicilerinin hız ve gücüne uyum sağlamak için çift kalın siyah lastiklerle desteklenmişti.

Curricle'ın içi, lüks ile işlevselliği kusursuz bir şekilde harmanlayarak, dışarıda görülen klasik tasarım ve son teknoloji birleşimini yansıtıyordu.

İçeri girdiğinde, Northern, yenilikçi tasarım sayesinde beklediğinden çok daha büyük olan ferah kabinle etkilendi.

Duvarlar, dış kaplamayı yansıtan parlayan metal detaylarla kaplanmış koyu, cilalı ahşapla kaplıydı.

Bu metal şeritler ara sıra yumuşak bir ışıkla parlayarak, aracın içindeki gelişmiş sistemlerin çalıştığını ima ediyordu.

Yumuşak oturumlar alanı domine ediyordu, zengin, derin kırmızı kumaşla döşenmişti ve Bulwark yaratıklarının boncuk gibi gözlerini akla getiriyordu.

Koltuklar cömertçe orantılıydı ve güçlü yaratıkların yürüyüşünden gelen titreşimleri emmek için derin yastıklara sahipti.

Önde bir kontrol paneli vardı, şık tasarımı süslü ahşap kaplamalarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Burada, holografik ekranlar Bulwark'ların hayati bilgileri, hızı ve navigasyon verileri hakkında gerçek zamanlı bilgi sağlıyordu.

Yüksek teknoloji arayüzüne rağmen, geleneksel deri ipler yakında asılıydı - bu, sürücü ile yaratık arasındaki zamansız bağlantıya bir selam niteliğindeydi.

Tavan özellikle çarpıcıydı. Şeffaf bir kubbe yolcuların gökyüzüne bakmasına izin veriyordu, ancak bir twist ile - gizlilik için anında karartılabiliyor veya çevredeki arazinin haritasını gösterebiliyordu.

Depolama bölmeleri duvarlara kusursuz bir şekilde entegre edilmişti, kulpları ahşap desenleri içinde gizlenmişti.

Açıldıklarında, ikramlar veya kişisel eşyalar için iklim kontrollü alanlar ortaya çıkıyordu.

Bu, kimse için özellikle şaşırtıcı bir manzara değildi... sadece daha önce hiçbiriyle karşılaşmamış olan Northern ve Hao için.

Northern, ifadesinde tasarımı takdir etti, Hao ise yüzünde "Oh oh?" ifadesiyle ilginç bir şekilde incelemekteydi.

Kısa süre sonra, curricle harekete geçti ve Bulwarks'ın gücüyle ileriye doğru daldı.

Güçlü adımları, aracın tüm işlevselliği ve titreşimiyle yankılandı, ancak yolcularını hiçbir şekilde sarsmadı veya rahatsız etmedi.

Günün doğuşundan geceye kadar, gece seyahat etmekten kaçınmak ve varış yerlerine varmadan önce biraz dinlenmek için en yakın auberge'de durmaları gerektiği zamana kadar, yolculuk sorunsuz geçti.

Ve olağanüstü bir şey olmamıştı. Aslında, Northern bir şey olmasını istemişti.

Auberge'ye vardıklarında, neredeyse bir hayalet evi gibi görünen bir yer, Northern bazı suçluların üzerlerine dalıp eşyalarını çalacaklarını bekliyordu.

O zaman onu en zayıf olarak algılayacaklar ve ona bir yumruk atacaklardı ya da bir şeyler yapacaklardı. Ama auberge o kadar huzurlu ve boştu.

Sadece bir sarhoş şarkı söyleyip telli müzik aletini çalıyordu, görünüşe göre bir sarhoş için oldukça güzel bir şekilde.

Ancak bu, Northern'ın gece boyunca çok huzurlu bir uyku uyuyamamasının sebebiydi.

Bir noktada, Northern onu öldürmeyi bile düşünmüştü.

Sonunda, bir şekilde başardı ve adamın dağınık şarkı söyleme tarzını düşünerek uykuya daldı.

Ertesi gün, uyandılar ve Fughal'a gitmek için hazırlandılar. Northern nedenini bilmiyordu ama Shin'den birkaç madeni para topladı ve gülümseyerek bir "Teşekkür ederim" ile adamın eline verdi.

Yaptığı tek şey içgüdülerini takip etmekti. Diğerleri şok olmuştu ve ona nedenini sordular ama Northern yanıt vermedi. Adamla tekrar karşılaşacaklarına dair bir his vardı ama tüm bilgilere sahip olmadığı için bir şey söylemek istemedi.

Ve böylece, yarı vahşi bir alandaki son kontrol noktasından sadece yarım günlük mesafede olan Fughal'a doğru yolculuklarına başladılar.

Fughal, Sierra ulusuna ait olan bir cumhuriyet şehriydi. Tarihin yazılmasında önemli bir rol oynamışlardı.

Ve bu nedenle, bazı personel şehrin Sierra ulusundan ayrılma kararını öncülük etti.

Bu oldukça alçakça, kirli ve cesur bir siyasi hamleydi ama sonunda bu liderler başarılı oldular ve Fughal'ı bağımsız bir şehir haline getirdiler, Sierra kraliyet ailesinin monarşisinden ayrıldılar.

Northern, dünyasında daha önce bir siyasetçi değildi, kesinlikle şu anda da değildi. Ama büyürken, birçok gazete okumak zorunda kaldı.

Ve bu gazetelerin çoğu, bu dünyanın uluslarıyla ilgili bilgileri birleştirmesine yardımcı oldu.

Fughal, cesur ve isyankar tarihini mimarisinde ve genel görünümünde yansıtıyordu.

Şehir, Sierra'nın yönetimi altındaki döneminden kalma eski dünya cazibesi ile kraliyet mimarisinin kalıntıları, büyük taş binalar ve süslü meydanların bir karışımıydı.

Ayrıca, monarşiden bağımsızlık ve kazanılmış özgürlüğü simgeleyen belirli işlevsel, katı yapıların büyümesiyle işaretlenmiş daha pragmatik, çalışkan bir his vardı.

Uzun, heybetli kuleler, artık Fughal'ı yöneten güçlü kurumları temsil ediyordu ve şehrin amblemiyle süslenmişti - bu, direniş ve birliğin sembolüydü.

Caddeler, tüccarlar ve işçilerle dolup taşıyor, hem eski dünya zarafetinin hem de modern hırsın izlerini taşıyordu.

Bir zamanlar kraliyet geçit törenleri için tasarlanmış olan merkezi meydanlar, artık kamu toplantılarıyla doluydu; burada tartışmalar yapılıyor ve vatandaşlar siyasi meseleleri açıkça tartışıyordu, şehrin bağımsızlığını önderlik eden liderlerin heykellerinin yanında.

Şehri çevreleyen duvarlar ağır bir şekilde güçlendirilmişti, bu nedenle Kuzeyliler ve diğerleri geçmeden önce biraz beklemek zorunda kaldılar. Bu, Shin'in Koruyucu olarakki statüsü sayesinde özellikle kolaydı.

Her durumda, Fughal sıkı güvenlikli bir şehirdi; kimlik kartı olmadan girmek her zaman zordu.

Ancak bu, şehri güvende tutuyordu, en azından elinden gelenin en iyisiyle. Kendilerinden pek güvende değillerdi.

Geçmiş monarşinin etkisinden yıpranmış taş duvarlar, özgürlüklerinden sonra inşa edilen daha yeni, güçlendirilmiş bölümlerle tezat oluşturuyordu.

Şehrin kalbi, devasa bir meclis salonuydu; modern ve cilalıydı, büyük cam pencereleri hükümetlerindeki şeffaflığı temsil ediyordu.

Genel olarak, Fughal, eski ihtişamın yeni bağımsızlık sembolleriyle iç içe geçtiği bir şehir olarak belirginleşiyordu.

Hemen, Northern ve ekibi doğrudan Warp limanına yolculuk ettiler.

Pencereden, limana varmadan önce, Northern, gökyüzünü delip geçen soluk yeşil bir kristalin mızrağını görebiliyordu; alt kısmı ise birkaç bina tarafından engellenmişti.

Sonunda, curricle'ları bir binanın önünde durdu; burada kapının üzerinde çapraz durmuş gümüş mızraklı iki ağır zırhlı asker vardı.

Sürücü, Northern ve diğerleri curricle'dan inerken Shin ile birkaç kelime alışverişinde bulundu.

Limanın duvarları kahverengi tuğlalardan yapılmıştı ve bir şekilde şehrin genel temsilini tuhaf bir şekilde zıtlaştıran bir estetik sunuyordu.

Bu yerin muhtemelen yakın zamanda inşa edildiğini ima ediyordu. Ve bu, hükümetin Fughal'ı kendi bağımsız ulusu olarak kabul etmesinin son eylemiydi.

Bu muhtemelen onları dünyadaki en küçük ulus haline getiriyordu, en azından Orta Ova'da.

'Eh, bunlar sadece benim düşüncelerim; kim bilir, belki de bundan daha küçük bir ulus vardır.'

Shin sonunda durdukları yere geldi ve bekçiye kimliğini gösterdi, onunla birlikte seyahat ettiğini ve hepsinin reşit olmadığını açıkladı.

Hao, bekçinin onunla ilgili Shin ile tartışmıyor gibi görünmesine biraz alındı. Belki de boy meselesiydi?

Ancak Northern, bunun aleyhlerine çalışmadığını düşünmesi için onu cesaretlendirdi, bu yüzden o da tam olarak bunu yapmaya karar verdi.

Bu onun için beklenenden daha zor olduğunu kanıtladı. Tek istediği geri dönüp o lanet askerine biraz akıl vermekti.

Hemen, limanın içine girdiler. Onlara sade bir beyaz gömlek, siyah pantolon ve siyah yelek giymiş, geriye taranmış sarı saçlı bir rehber yaklaştı, bekleme odasına götürdü ve nereye Warp yapacaklarına dair bilgi topladı ve bunu iletmek için gitti.

Elbette, tüm bunların sonunda ona bahşiş vereceklerdi. Rehberlerin basit işi, insanları bekleme odasına götürmekti.

Ancak bazıları, ek bir kazanç sağlamak için, insanlara daha fazla yardım etmeye kadar gidebilir, meslektaşlarıyla konuşarak listeleri diğerlerinden öne almak için çaba gösterebilirlerdi. Elbette, yakalanmamaları gerekiyordu; bunun için askıya alınabilirlerdi.

Yine de bunu yaptılar. Bu şehirde para kazanmak kolay bir iş değildi, çok çalışmak zorundaydılar ve bazen bu bile yeterli olmuyordu.

Bu, Fughal'ın daha hafif bir modundaki dezavantajlardan sadece biriydi çünkü bu durum diğer her ulusta da yaygındı; ancak buraya kıyasla çok daha az yoğun bir şekilde.

Bekleme odası, birkaç başka insanla doluydu, bu da havayı farklı kokuların karışımı haline getiriyordu; yumuşak ve nazik olanlardan kalın ve boğucu olanlara geçiş yapıyordu, ama kimsenin buna bir şey yapabileceği yoktu.

Yer, farklı insanların oturduğu bir dizi yastıklı sandalyeden oluşuyordu.

Portal yetkilileri arada sırada etrafta dolaşıp isimleri çağırıyordu.

Kuzey, lobiye girdiği anda odada oturan toplam kişi sayısını öğrenmişti.

Boşluk Aurasını o kadar bastırmayı başarmıştı ki, yanına oturan birinin hissettiği soğuk sadece varlığını sürdürüyordu; etrafındaki baskı da hafifçe azalmıştı.

Bir sıradan insan hiçbir şey fark etmeyebilirdi, ama oldukça algılayıcı bir dolaşan hemen anlayabilirdi.

Kuzey bunu sevmedi; umarım daha fazla pratikle, bunu gerçekten güçlü bir şekilde bastırmayı veya etrafında yoğun güç ve depresyon havası olmayan başka bir şeye dönüştürmeyi başarır.

Kuzey yerleştiği birkaç dakika sonra, odadaki herkesin ne kadar güçlü olduğunu ve dikkatini hak edecek kadar etkileyici olanları ayırt edebildi.

Ve içlerinden sadece ikisi onu meraklandırıyordu. İlginç olan, onların da onu ne kadar etkilediği kadar onun da onları etkilediğiydi.

Çünkü ona bakmayı bırakmıyorlardı. Oysa o onlara bakmıyordu. Zamanla bakışlarının kendisine güvenle yerleşmesi.

Kuzey, onların güçlerini doğrudan gözlerinin içine bakarak ölçmek istediklerini bir şekilde biliyordu; daha önce kapalı olan gözleriyle onların sırasını beklerken.

İkisi de onun oturduğu kanepenin karşısında, ama oturduğu yöne biraz yakın bir şekilde oturuyordu.

Onlar zıt cinslerdi ama tam olarak aynı görünüyorlardı. Kızın yoğun ve çarpıcı bir görünümü vardı.

O, güçlü, neredeyse mistik bir aura yayan parlayan mor gözlere sahip koyu tenli biriydi.

Saç stili cesurdu; başının her iki yanında büyük, kabarık topuzlar vardı ve topuzlara giden sıkı, karmaşık örgülerle süslenmişti.

İfadesi ciddiydi, kendine güven ve biraz da meydan okuma yayıyordu.

Oğlan sakin ve kendine güvenen biriydi. Onun da teni koyuydu ve çarpıcı mor gözleri, sakin ifadesinde yansıyan bir yoğunluğu yansıtıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Saçları kısa, kalın kıvrımlar halinde düzenlenmişti ve bu, keskin, bakımlı görünümüne katkıda bulunuyordu.

Başının yan taraflarında birkaç ince çizgi traş edilmişti ve sarkan bir gümüş küpe, modern, şık görünümünü artırıyordu.

İkisi de ellerini kavuşturmuştu, ama kız biraz dağınık oturuyordu. Yanında büyük bir siyah kutu vardı; bacaklarını çaprazlamıştı, bu da dar eteklerinin altındaki uyluklarının çoğunu sergilemesine olanak tanıyordu.

Kuzey, onların yaydığı güveni sevmişti; bu, kim olduklarına dair merak uyandırıyordu, ama bunun için onlara istediklerini vermeyecekti.

Onların önlerinde ne olduğunu bilmeyen iki genç çocuğu pantolonlarını ıslatmaya zorlamanın ona hiçbir faydası yoktu.

Güç seviyelerini övmüş olsa da, onları yine de dikkatsiz buluyordu. Sadece bakışıyla onları kızartırdı.

Bir süre sonra, bir erkek yetkili geldi ve çağırdı

: "Soraya ve Kaelen Val'Keth"

Kız ve oğlan hemen ayağa kalktı. Kız uzun kutuyu aldı ve sapını omuzlarına bağladı, kısa eteği yürürken sağa sola sallanıyordu.

Oğlan da cebinde elleriyle ve her zamanki uyumlu gülümsemesiyle arkasından gitti; Kuzey'e bir göz atmasına rağmen gülümsemesi sabit kaldı.

"Oh? Onların ciltleri Vida'nınki gibi..." Ellis, onların gidişini izlerken mırıldandı.

Onları gören gruptaki herkes de aynı düşünceye sahipti. Ama ikisi de ayrılana kadar bu konuda sessiz kaldılar.

Bir süre daha geçti, sonra Hao ayrı olarak çağrıldı. Ayağa kalktı ve Kuzey ile babasına veda etti, Ellis'e baktı ve ona kafasına bir vurdu, düzgün davranmasını ve öğrendiği her şeyi hatırlamasını istedi, ardından yetkiliyle birlikte ayrıldı.

Portal her zaman 24 saat çalışıyordu; ancak, kapı ve kristale dinlenme süresi vermek için ara sıra belirli saatlik molalar oluyordu.

Kristal, yarıklardan yetiştirilmişti, ancak bu yarıkların tarihi, ortaya çıkan ilk ve tek seviye X yarığına kadar uzanıyor.

Hesaplanabilir bir tarih yoktu, ya da daha iyisi, Kuzey bu yarığın ortaya çıkışıyla ilgili kesin bir şey söyleyebilecek bir tarih bulamamıştı.

Ancak dünyanın nüfusunun büyük ölçüde azaldığını biliyordu; bu aynı zamanda kıtasal bölünmenin ana nedeni oldu, tabii ki Starlock hariç, çünkü o her zaman Orta Ova'nın bir parçasıydı.

Bir süre sonra, Northern ve ekibi nihayet gece yarısına doğru çağrıldı. Ardından Warp kapısına doğru ilerlediler.

Kapının altında, kristalin altında küçük bir açık alan vardı. Kristal, bağlantı kaynağı olarak hizmet ediyordu. Bu, başka bir noktaya ışınlanmalarını sağlayan ana nedenlerden biriydi.

Kapı, anlamı itibarıyla, ışınlanmanın alım noktasına giden bir geçitti.

Kristal, bağlantıyı çevrimiçi tutarak, kapının onları başka bir alıcı kapıya ışınlamasını mümkün kılıyordu.

Elbette, bu projeye birçok kristal teknolojisi ilerlemesi dahil edilmişti, bu da navigasyonları ve alıcıdan alıcıya doğruluğu daha da geliştirmişti.

Son zamanlardaki ara vermeden sonra değişen kadın yetkili, kapıya doğru yürürken yapılacaklar hakkında onlara kısa bir brifing verdi.

"Vücudunuz etrafındaki herhangi bir elektrik kaynağı ışınlanmayı engelleyebilir, bu nedenle böyle malzemeleri depolama noktasında bırakmanız tavsiye edilir; bu, istediğiniz yere manuel olarak taşınacaktır. Ayrıca, herhangi bir ruh özü aktivitesini durdurmanız önerilir, çünkü bu arızalara ve yanlış yönlendirmelere neden olabilir."

Kapıya giden basamağa geldiler, ardından tüm ekip, yetkili kadının konuşmasını bitirmesiyle kabul edercesine başlarını salladı.

Northern, aşağıdan devasa kristale baktı, olağanüstü malzemeyi incelerken derin bakışını hafifçe daralttı.

'Bir seviye X yarığı, farklı bir cehennem olmalı. Aslında cehennem demek, hafif bir tabir olurdu,' diye düşündü, bakışlarını kaçırarak kapıya doğru yürüdü.

Northern ve ekibi, üzerlerinde bir altın sütunla kemer gibi eğilmiş bir kapının ortasında durmak zorundaydılar; kemerin ortasında aynı kristalden bir parça vardı.

Biraz beklediler, tüm mekanizmanın başlaması için. Northern, yavaşça artan yumuşak bir vızıltı sesi duyabiliyordu, ama birdenbire bir çatlama oldu, ardından yavaşça düştü.

O noktada, Northern düşündü, 'Aman Tanrım... bir sorun var.'

Ve bu sorunun kaynağının muhtemelen kendisi olabileceğinden korktu.

Birkaç saniye sonra, vızıltı sesi tekrar artmaya başladı, sonra aynı şey oldu. Bir çatlama sesi duyuldu ve birikim düşmeye başladı.

Yetkili onlara yaklaştı ve nazikçe, "Sorunun yolcularla mı yoksa geçitlerle mi ilgili olduğunu anlamak için diğer yolcular üzerinde geçidin işlevselliğini test etmek istiyoruz," dedi.

Onun tonu dinlemesi hoştu; sesindeki alçakgönüllülük seviyesi, herkesin onunla çok sakin ve mantıklı olmasını sağlardı.

"Bu genellikle olur mu?" diye sordu Shin, ona merakla bakarak.

"Geçitte zaman zaman arızalar yaşamak alışılmadık bir durum değil, ama sorun şu ki geçit bir tür aşırı yüklenme yaşıyor gibi görünüyor. Bu genellikle geçit, çok sayıda ruhu aktarmaya çalıştığında olur."

Shin, kadına ciddi bir ifadeyle kollarını kavuşturdu, "Peki, büyük bir sayı ne kadar?"

"Bin."

Shin bir saniye sessiz kaldı, sonra karşılık verdi, "Tamam, kesinlikle bir sorun var. Tamam, kontrol edebilirsiniz—"

“Buna gerek kalmayacak.”

Shin, kaşını kaldırarak oğluna baktı.

Kuzey, “Bunun neden olduğunu biraz biliyorum.” diye devam etti.

Özellikle kadına bakarak, “Daha büyük kapasiteli bir tane var mı?” diye sordu.

Kadın, yüzünde şüpheyle bir an tereddüt etti, sonra yanıt verdi.

“Evet efendim. Kesinlikle daha büyük kapasiteli bir geçit var; ancak bu, askeri amaçlar için veya Paragonlar ve Yükselenler gibi son derece önemli yolcular için kullanılıyor.”

Kuzey başını salladı, “Anlıyorum. Diğerini kullanmak için ne kadar ödemem gerekiyor?”

Kadın tekrar tereddüt etti, bu sefer Kuzey'e baştan aşağı bakarak.

Üzerinde sınırdan aldığı rahat bir gömlek, siyah pantolon ve diz seviyesinde botlar vardı.

Nazikçe ona, “Efendim, bu çok para tutacak.” dedi.

Ne kadar?

Üç bin Credi.

'Üç bin Credi, yani üç yüz bin Talii,' Kuzey hafızasını zorladı.

Orta Ova'da yaygın olarak kabul edilen para birimleri şunlardı:

Talii (çoğul: Talii), dünyanın temel para birimi olan, günlük işlemler için kullanılan küçük bronz paralar.

Credi (çoğul: Credis), daha yüksek statü veya zenginliği temsil eden gümüşten yapılmış orta seviye para birimi.

Orens (çoğul: orens), yüksek piyasa işlemleri için kullanılan altın paralar olup, birçok tüccar arasında bulunabilir.

Cryst (çoğul: Crysts), değerli malzemelerin ve bazı sihirli özlerin kombinasyonu ile desteklenen modern kağıt paradır.

1 Credi = 100 Talii

1 Orens = 50 Credi (veya 5000 Talii)

1 Cryst = 100 Orens (veya 5000 Credi, veya 500.000 Talii).

Bu nedenle üç bin Credis'in 300.000 Talii olduğu, ki bu oldukça büyük bir para.

Bir köylünün bir ev, bir çiftlik satın alması ve bir aile kurması için yeterli, en az bir yıl boyunca onları besleyebilecek kadar.

Orta sınıf bir ev bin Credis'tir. Bu, beş odalı bir malikaneye ve güzel bir bahçe alanına sahip bir mülk.

Evet, oldukça pahalıydı.

Northern iç çekti; şimdi çok büyük bir belanın içindeydi.

Shin ona endişeyle baktı. Northern'ın neden çok daha büyük birini kullanmak istediğini hala anlayamıyordu.

Ama Northern'ın ne yaptığını sorgulamadı. Artık, oğluyla ilgili bilmediği tonlarca şey olduğunu anlamıştı. Gizlediği muazzam güç de dahil.

"Toplamda üç yüz doksan altı bin Talii'miz var. Yani hala karşılanabilir." dedi Shin sakin bir sesle.

Hanım, gözlerini ikisi arasında değiştirerek onlara deliymiş gibi baktı.

"Üzgünüm, ama o paranın daha iyi bir amaca hizmet etmesi gerekmiyor mu? Eminim bu sadece küçük bir arıza. Bir sonraki yolcu grubuyla test edildiğinde çalışacaktır."

Kuzey başını salladı ve bakışlarını ona yönlendirdi, "İstediğin kadar test et. Yine de aynı sorunla karşılaşmaya devam edeceksin."

Hanımefendinin yüzünde son derece kafası karışmış bir ifade vardı. Çok düşünceli ve makul olmaya çalışıyordu, ama bu köylülerin bunu kabul etmediği görünüyordu.

Sonra aklında bir düşünce belirdi, gözleri büyüdü. Ne kaçırdığını fark ettiğinde ağzı açıldı.

"Bir Paragon'u tanımadığım için çok üzgünüm!"

"Eh?"

Sadece Northern değil, tüm ekip haykırdı. Bir Paragon? Nerede?

"Üzgünüm, burada bir hata var gibi görünüyor. Buradaki hiç kimse bir Paragon değil." Shin durumu netleştirdi.

Hemen, kız kafası karışmış bir şekilde geri çekildi.

"O zaman bir Ascendant mı?" diye sordu.

Shin geri kalanlara baktı; hepsi başlarını salladı. Sonra yanıtladı, "Hayır."

Hanımefendi Northern'a baktı, "Üzgünüm efendim. Hangi rütbede olduğumu sormamda bir sakınca var mı?"

Kuzey kayıtsız bir şekilde yanıtladı, "Ben bir Usta."

"Kaç yaşındasın efendim?"

"On altı."

'On altı ve bir Usta mı? Bu akıl almaz bir şey,' düşüncesi gözlerini büyüttü.

Onun hangi rütbede olduğunu doğrulamak istiyordu, çünkü sanki tek bir bedende bin ruh yürüyormuş gibi konuşuyordu.

Fakat şok içinde kalmıştı ve başlangıçtaki nedenini unuttu.

Orta Ova'da on altı yaşında bir Usta duyulmamıştı!

"Lütfen, devam edebilir miyiz?" Kuzey rahatsız oldu.

Hanım şokundan çıktı; bu noktada sadece zihnen yorgun hissediyordu. Omuz silkti.

"Eğer istiyorsan, o zaman sorun yok."

Shin, madeni paraların paketini çıkardı, içinden doksan altı madeni para seçti ve geri kalanını kadına verdi.

Hanımefendi, Northern'a son bir bakış atarak eğildi, o ise ifadesizdi.

Shin ve ekibin geri kalanına döndü.

"O zaman hepiniz kapının merkezine gidebilirsiniz."

Shin ve diğerleri onun dediğini yaptı, o ise Northern ile birlikte uzaklaştı.

Bir süre sonra, vızıltı tekrar artmaya başladı; ancak bu sefer bir düşüş yoktu.

Artış, merkezdeki kristal parlak bir şekilde parlamaya başlayana kadar devam etti; sonunda, yerde mavi bir parıltıyla bir formül dairesi belirdi.

Sonra bir ışık onları sardı ve anında South Drywall'a warp etti.

İkinci kapı, ilkinden çok daha görkemliydi, ayrıca daha genişti, neredeyse beyazımsı bir parıltıyla parlıyordu, hem direk hem de kavis.

Hanım, siyah metalik basamakların başında durdu ve Northern'a yukarı devam etmesi için elini kaldırarak işaret etti, mümkün olduğunca ciddi bir yüz ifadesiyle.

Northern, onun talimatına uyarak kapının ortasına yürüdü ve bu sefer bir sorun çıkmayacağını içtenlikle umdu.

Arızanın nedeni çok basitti.

Kapı ruhların sayısını sayıyor ve onları taşıyordu ve bazı durumlarda ruhların kalitesini de.

Eğer Northern tam anlamıyla söylerse, ruhu içinde şimdi binlerce ruh barındıran çok sağlam bir dünyaydı. Eğer bu nesne, itibarının öne sürdüğü kadar güçlüydü, o zaman bu, Northern'ı sadece bir ruh olarak değil, binlerce ruh olarak saydığı anlamına geliyordu.

Bu, Sınırsız Boşluktaki tüm ruhlardan kaynaklanıyordu.

Bu, arızanın Northern'ı şaşırtmasının sebebiydi. Gerçekten de kapının ve kristalin yeteneğinden etkilenmişti.

Ve bu, ona Merkezi Ova'nın gerçekten girmediği bir yer olduğunu fark ettirdi, oysa orada büyümüştü.

Haber akışından ve yolcuların ağızlarından birkaç şey duymuştu, ama aslında orada hiç bulunmamıştı.

Nihayet Merkezi Ova'da macera yolculuğuna başlamayı düşünmek, kalbini küçük bir heyecanla sıçratıyordu ve Northern gerçekten de bunu dört gözle bekliyordu.

Northern, kapının ortasında dururken, tekrar bir vızıltı sesi yükselmeye başladı. Bu sefer, mekanizmanın nerede konumlandığını tahmin etmeye çalıştı.

Düşünebileceği bir nokta yoktu, ayakta durduğu metal platformun altından başka.

Bunun hepsinin kapının bir parçası olduğunu tahmin ediyorum, diye düşündü.

Northern, yerde beyaz bir daire belirdiği anda aşağıya baktı ve ardından daha da parlak hale gelmeye başladı. Bir noktada, dairenin yanıp söndüğünü gördü, bu da Northern'ı endişelendirdi, ama sonunda, içinden beyaz bir ışık fışkırdı, onu sarhoş etti ve yavaşça bakış açısı değişti.

Kuzey'in gördüğü, kısa da olsa, akıcı alev benzeri ipliklerle dolu, boş, beyaz bir dünyaydı.

Gerçekliğin gözlemlemeye alışık olduğu bağlarıyla aynı şeydi; tek fark, bu boş beyaz dünyaydı.

Sonra Northern'ın perspektifi başka bir kapınınki oldu. Gece yarısının karanlık gökyüzüne baktı ve iç çekti.

'Bu alt uzay mıydı? Bir alt uzay mı yarattılar?' diye düşündü.

Warp kristali ve kapı mühendisliği etrafındaki tüm tarihi incelemek istemesine neden olan kafasında daha birçok soru vardı.

Gerçeklik, uzay, zaman ve yerçekimi ile ilgili her şey onu çok ilgilendiriyordu çünkü bunlar, yeteneğinin Boşluk ve Kaos'unu büyük ölçüde engelleyebilecek yasalar idi.

Onu nasıl bildi? Boşluk içinde büyüdükçe, anıları onun anıları haline geliyordu.

Tek üzücü kısım, Northern'ın kendilik duygusunu kaybettiğinin de farkında olmasıydı. En azından, şu anda, bu o kadar belirgin değildi.

Platformdan indiğinde, bir erkek görevli ona yaklaştı.

"Uzun, siyah saçlı, yara izli bir adamın liderlik ettiği ekiple buradayım." dedi.

Shin'in tanımı kaba olsa da, görevli hemen kimin hakkında konuştuğunu anladı ve dedi

Lütfen beni takip et.

Shin ve diğerleri geldiğinde, hemen Northern'ın götürüldüğü bekleme odasına yönlendirildiler.

Burası, ihtişam açısından Fughal ile aynı seviyedeydi, ancak temalar farklıydı.

Sandalyeler mavi ve parlaktı ve karşılıklı sıralar halinde düzenlenmemişti. Bunun yerine, her üç kişilik minder ortada yer alıyor, ortada bir cam masa vardı.

Ancak, bu yer ile Fughal arasındaki fark, Northern odaya girdiği anda beşten fazla kişinin yüzlerinde temkinli ifadelerle başlarını çevirmesiydi.

Bakışları, rahat bir şekilde oturma alanına doğru yürüyen beyaz saçlı figüre odaklanmıştı.

Shin onu gördüğü anda, diğerleriyle birlikte ayağa kalktı ve yavaşça bekleme odasından çıkmaya başladı.

Çıkarken, Northern Shin'e sordu

: "Bana neyin yanlış olduğunu sormayacak mısın?"

Shin, sorudan sonra birkaç saniye sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Bildiğim bir şey varsa, o da şimdi birçok sırrın olduğu. Bakışların o kadar derin ki, bazen ona bakmak, beni sonsuz bir karanlık derinliğe düşüyormuşum gibi hissettiriyor. Bazen okunamazsın. Aklında ne olduğunu hiç bilmiyorum ve neredeyse hiç gülmüyorsun."

“O son kısım. Büyürken pek gülümsediğimi hatırlamıyorum,” dedi Northern.

Shin gülümsedi. "Eisha seni her tuttuğunda gülümsüyordun. Eminim gülümsemeni tekrar bulacaksın."

Kuzey'in ifadesi biraz umutsuzlaştı. "Bundan bu kadar emin olma…"

Birkaç dakika sonra, limandan çıkarken Kuzey tekrar sordu.

"Buradan sonra ne yapıyoruz?"

Shin, arkasındaki diğerlerine baktıktan sonra gözlerini Kuzey'e geri getirdi.

"Bir konak buluyoruz."

"Önce sen."

Shin biraz gülümsedi ve onları yönlendirdi.

Güney Drywall'ın sokakları, gece yarısı bile, küçük bir kalabalıkla dolup taşıyordu. Ama Kuzey'in tahmini, bunların iyi türden insanlar olamayacaklarıydı.

Muhtemelen karanlıkta suç işleyen türden insanlardı.

Hatta bakışları şüpheyle doluydu. Elbette, diğer yolcular ve meşru iş yapan tüccarlar gibi masum insanlar da vardı.

Sokak yürüyüş yolunu yumuşak bir ışık aydınlatıyordu. Burada burada, hoş olmayan kokular ve inlemeler yükselen karanlık sokaklar vardı.

Ve yerler kirle kaplıydı.

Sonunda, Shin bir auberge'nin önünde durdu.

Yanıp sönen neon ışığına sahip tabelada: Sleep'n tight yazıyordu.

Shin gülümseyerek ona baktı, "Gerçekten ilginç bir isim değil mi..."

Sleep'n tight, dışarıda asılı olan fenerler sayesinde sıcak, davetkar bir çekicilikle parlıyordu.

Bunlar, önlerindeki taş döşeli sokağa yumuşak, altın rengi bir ton yayıyor, samimi ve rahat bir atmosfer yaratıyordu.

Pencerelerdeki çiçek kutuları, canlı çiçeklerle doluydu, gece karanlığında renkleri soluk görünse de, binanın eski dünya cazibesine bir dokunuş katıyordu.

Çatı, yumuşak bir parıltı yansıtıyordu; ahşap ve beyaz duvarlar, loş ışıkta hem sevimli hem de sağlam görünüyordu.

Kuzey ve diğerleri içeri adım attıklarında, rustik zarafetle harmanlanmış bir lobide karşılandılar.

Ahşap kirişler, mekâna sıcak bir hava katarken, zengin, koyu meşe zeminle tamamlanıyordu.

Solda, odanın sıcaklıkla dolmasını sağlayan bir ateşin çıtırtısı ile bir ocak vardı; alevlerin gölgeleri duvarlarda dans ediyordu.

Birkaç kişi, yorgun yüzleri düşük sarkan lambaların yumuşak ışığıyla aydınlatılan yastıklı sandalyelerde oturuyordu.

Resepsiyon, lobinin sağ tarafında yer alıyordu; cilalı ahşaptan yapılmış, üzerinde yüksek bir defter yığını ve misafirlerin çalması için bir zil vardı.

Auberge sahibi, tombul ve dostça görünen bir figür, içeri girdiklerinde gülümsedi.

"Gelmeniz için daha iyi bir zaman olamazdı," dedi daha da dostça bir gülümsemeyle.

Onun tüm tavrı son derece çekiciydi.

Shin, masasına yaklaştı ve herkesin arkasına döndü.

"Üç oda almak istiyoruz."

"Farklı sınıflar var. Şımarıkların sınıfı, oldukça ucuz ama yer altı. Sonra halk sınıfı var, bir oda için gecelik 50 Talii. Aracılar sınıfı gecelik 200 Talii, ve soylular sınıfı gecelik 500 Talii."

50 Talii için sıradan vatandaşın derecesini alacağız.

Adam başını salladı ve masanın çekmecesinin altına elini koydu, ardından bir anahtar demeti çıkardı.

Shin, bozuk para kesesini çıkarmadı. Bunun yerine, paraların saklandığı giysilerine elini daldırdı ve birkaç saniye karıştırdıktan sonra 150 Talii çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Kuzey, onu arkadan izledi ve lobide oturan birkaç kişiye geri baktı. Babasının ne yaptığını bildiğini anlayabiliyordu.

Han sahibi, masadan parayı aldı ve Shin'e sinsi bir gülümsemeyle, "Beni takip edin." dedi.

Onları lobinin uzak tarafına, yukarıya çıkan büyük bir merdivenin olduğu yere götürdü.

Merdiven genişti, derin mahogany kaplaması vardı, korkuluk pürüzsüz ve yılların kullanımıyla hafifçe aşınmıştı.

Her adım, odanın üstüne çıkarken ayaklarının altında yumuşak bir şekilde gıcırdadı. Merdivenin yanındaki duvarlar, solmuş portreler ve duvar halılarıyla süslenmişti, bu da mekâna bir tarih hissi katıyordu.

Fırınlanmış ekmek ve sıcak çorba kokusu yan kapıdan içeri süzüldü, bu da auberge'nin yemek alanının hâlâ aktif olduğunu, misafirlerin gece geç saatlerde yemek yediğini ve geceye hazırlık yaptığını gösteriyordu.

Üst kata çıktıklarında, auberge'nin atmosferi daha sessiz, neredeyse huzurlu hale geldi.

Koridorlar, ayak seslerini boğan, yumuşak, derin kırmızı bir halıyla kaplıydı, bu da sakinlik hissini artırıyordu.

Duvarlara asılı yumuşak, altın renkli fenerler koridoru aydınlatıyordu, hafif bir parıltı yayarak mekanı samimi ve davetkar hissettiriyordu.

Yukarıdaki ahşap kirişler, alt katlardan devam ediyordu, ancak burada daha alçak, daha sıcak bir his veriyordu ve üst katı daha özel, gizli bir hale getiriyordu.

Odaların kapıları sağlam meşe ağacından yapılmıştı, düşük ışıkta hafifçe parlayan pirinç kolları vardı. Her kapı, düzenli bir kabartma yazı ile numaralandırılmıştı.

Adam bir kapının önünde durdu ve kalabalığa beklentili bir bakışla baktı. Doğal olarak, Northern öne çıktı ve hemen ardından Ryan'ın hareket etmek istediğini fark eden Ellis de onun arkasından geldi.

Gözetmen, Northern'a odanın anahtarını verdi, bu anahtar odanın numarasıyla aynıydı. Sonra diğerlerini uzaklaştırdı.

Northern ve Ellis odalarına adım attıklarında, onları mütevazı ve rahat bir alan karşıladı.

Ahşap zemin, küçük bir dokuma halı ile yumuşatılmıştı ve bir duvara yaslanmış basit ama iyi yapılmış bir yatak, kalın battaniyeler ve yastıklarla davetkar bir şekilde düzenlenmişti.

Oda, penceresinin yanında konumlanmış küçük bir yazı masası ile döşenmişti ve aşağıdaki sakin sokağın manzarasını sunuyordu.

Pencere, dışarıdaki sokak fenerlerinden gelen yumuşak parıltıyı içeri almak için açık bırakılan derin yeşil ağır perdelerle kaplıydı.

Köşede küçük bir şömine vardı, hafifçe çıtırdayarak odaya sıcaklık sağlıyordu.

Üstünde, birkaç mütevazı süs eşyası veya basit bir ayna asılıydı. Yatakla karşı karşıya bir ahşap dolap duruyordu, eşyaları için yeterli alan vardı; ancak hiçbiri eşyaya sahip değildi.

Yatak başlığının yanında, küçük bir yağ lambasıyla aydınlatılan bir gece masası, odanın ahşap kaplamalı duvarları üzerinde gölgeler oluşturuyordu.

Hava, muhtemelen pencere kenarına asılmış keselerden gelen, hafifçe yaşlı ahşap ve lavanta kokuyordu.

Alan sessizdi, sadece yukarıdaki kirişlerden ara sıra gelen gıcırtılar veya aşağıdan gelen hafif sesler huzur verici bir atmosfer yaratıyordu.

Ellis, yatağın üzerinde oturur pozisyona geçti, eline yaslandı.

"Güzel bir yatak. Yani, aynı yatakta mı uyuyacağız?"

Kuzey ona baktı, yüzü tiksintiyle şekil aldı. Sonra hiçbir şey söylemeden gözlerini çevirdi.

Pencereye daha yakın yürüdü ve dışarıya bakarak bir süre dışarıyı izledi.

Ellis, endişeli bir şekilde ona bakmaya çalıştı ve Kuzey'in neye baktığını anlamaya çalıştı ama sokaklarda olağanüstü veya bakmaya değer bir şey göremedi.

Ancak, çatıların ufka doğru yayılan kompakt manzarası, odaklanmak için etkileyici bir manzaraydı.

Bu, medeniyetin ve insanların arasında olmanın ne kadar özlemini çektiğini fark etmesini sağladı.

Ellis'in dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve şöyle dedi:

: "Gerçekten uzun bir yol katettik, değil mi?"

Northern, birkaç saniye sonra, kayıtsız bir şekilde Ellis'e baktıktan sonra yanıt verdi.

"Gerçekten katettik. Ve şimdi başka bir uzun yolculuğa çıkmak üzereyiz... bu sefer, daha önce yaşadığımız her şeyden çok daha sefil ve lanetli bir kabus."

Northern'ın sözleri, zihnine bir fırtına gibi yerleşti.

Northern yerde uyuduktan sonra, yatakta olmasına rağmen, sadece Northern'ın söylediği sözler yüzünden uykuya dalmakta zorlanıyordu.

Alçakgönüllü başlangıçlarının görüntüleri kafasında canlandı. Northern'ın ona nasıl yapıştığını ve hiçbir sebep olmadan ona yardım ettiğini düşündü.

Northern kendisini sadece ona yardım etmesi gerektiği için yardım ediyormuş gibi gösterse de, onun gerçekten kalbinin iyiliğinden yardım ettiğine inanmak istiyordu.

Ve o zamandan beri, Northern'a büyük bir borcu vardı. Northern'ın ne kadar tuhaf olduğunu, başlarına gelen sorunları ve bunlarla nasıl başa çıktığını düşündü.

Malikanedeki canavarla olan dövüşü düşündü; o gece gördükleri, Northern'ın tüm gücünün, çağırabileceği canavarlara bağlı olmadığını ilk kez anlamasını sağladı.

O zamandan beri, Northern'a olan saygısı ve hayranlığı sadece arttı. Ancak, bu büyüme ile birlikte, Ellis kendisini ondan giderek daha uzak hissetti.

Somurtkan bir ifadeyle, Ellis elini yukarı uzattı, sanki çatıyı yakalamak istiyormuş gibi, sonra havada sıkıca yumruk yaptı.

'Bu sefer... yolculuk yalnızca senin olmayacak. Ve yalnız olmayacaksın,' diye yemin etti.

Ancak aynı zamanda, kendisi için korkuyordu. Northern'ın temposuna ayak uydurabilecek miydi?

Hatta cesaret etmeye yetecek kadar değerli olacak mıydı?

Bu korkular ve düşünceler zihnini zorladı ve sonunda onu uykuya yordu.

Ellis derin bir uykuya daldıktan bir süre sonra, akciğerlerine hafif bir kar yağarken, Northern ayağa kalktı ve bacaklarını çaprazladı.

Sonra Sınırsız Boşluğa daldı.

Öncelikle, yüksek sütunlar artık daha önce olduğundan daha ileriye —gökyüzüne doğru uzanıyormuş gibi görünüyordu. Her biri şimdi karmaşık sembollerle canlı bir şekilde işlenmiş ve eski, gizemli bir enerjiyle hafifçe parlıyordu.

Onların mavi tonları, oluşturdukları derin gölgelerle keskin bir tezat oluşturuyor, salonun genişliğini hafifçe aydınlatıyordu.

Yukarıda, şeffaf tavanlardan aşağıya ince bir ışık şelalesi akıyordu; görünmeyen yüksekliklerden dökülen parıldayan sıvı ışık, her şeyi huzurlu bir mavi parıltıyla kaplıyordu.

Genellikle karanlık ve tehditkar olan yol, şimdi iyi bakımlı ağaçlarla çevrili, yumuşak yaprakların sıcak altın lambalara sürtünmesiyle huzur yayıyordu.

Hava keskin ve daha gerçekçi hissediliyordu, sakinlik ve saygı duygusuyla karışık, sanki bu yer doğa ile ilahi olanın buluşma noktasıydı.

Her şey, hem güzelliği hem de gizemi önemseyen eski bir medeniyetin ihtişamını anlatıyordu.

Kuzey, Sınırsız Boşluğa ilk girdiği zaman bunu görmüştü ve şimdi tekrar gördüğünde, ilk girdiği zamanki hayranlığı yüzünden silemedi.

Onun beyazımsı Taht koltuğuna giden merdivenlerin kenarlarında yanan Kaos alevleri şimdi daha büyük yanıyordu, absürt derecede yüksek beyazımsı taht koltuğunun görünümünü engelliyordu; alevlerin arkasında, parlatılmış yüzeyin ışığı yakalarken, yüksek sırt dayanağı yumuşak beyaz bir tonla parlıyordu.

Somut karanlık duvarlarla çevrili olan bu koltuk, karanlık ve zahmetsiz bir ihtişam izlenimi veriyordu.

Koltuk kendisi yükseltilmişti, tabanı geniş ve sağlamdı, sanki tek bir taş levhadan oyulmuş gibiydi.

Kuzey, gözlerinde hayranlıkla büyük sarayına bakıyordu.

"Bu, cennette bir yer hak ediyor gibi hissediyor," diye mırıldandı.

Bu şaşırtıcı değişimle birlikte, Boşluk Sarayı da genişlemiş, birkaç oda kazanmış ve hatta sınırsız Boşluk'taki en yüksek bakış açısı olacak şekilde oyulmuş bir büyütme dış yüzeyine sahip olmuştu. Geniş ruh manzarasında, sarayı her yerden görülebiliyordu.

Kuzey, aşağıya baktı ve değişimin geri kalanını kolayca incelemek için paneli çağırdı.

[Sınırsız Boşluk daha da genişledi ve daha sonsuz ve çok boyutlu bir alan haline geldi. Genişliği, Boşluk'u anlama ve ustalaşma seviyenizin arttığını temsil ediyor ve kenarları bilinmeyen topraklarla birleşiyor.]

[Daha fazla çekim, daha güçlü ve eski ruhları veya hatta Yankı Diyarının unsurlarını çekebilir.]

'Bu neden bir uyarı gibi hissediyor ve Yankı Diyarı nedir?'

Sistem, yanıt vermeye hazır görünmüyordu ve daha önce Kuzey böyle bir kelime duymamıştı. Ancak, bir şekilde onu rahatsız ediyordu.

'Acaba yeraltı dünyası mı...' Düşündü, sonra başını salladı. 'Hayır, sanmıyorum.'

Şu an için bir cevabı olmadan, Kuzey bu konuyu düşüncelerinin arka bahçesine bıraktı ve incelemeye devam etti.

[Sınırsız Boşluk'ta yaşayan canavarların ruhları artık evrim geçirebilir. Onları Boşluk çağrıları haline evrimleştirmeden önce ruh çağrıları olarak kalmak yerine, artık daha güçlü hale gelebilirler ve Spectra'lar haline gelirler; bu, evrim geçirmeden önceki eski hallerinin bir Yankısıdır.]

Kuzey'in ağzı düştü. 'Ne?!'

Bu, onun her zaman istediği her şeydi ve bir Usta olduğunda onu bekliyordu?

Ruh çağrıları maddi bir bedene sahip değildi, bu da onların Boşluk çağrıları haline gelmelerini imkansız kılıyordu, çünkü Boşluk çağrıları bir ruhun Boşluk tarafından maddileşmesiydi.

Boşluk tarafından maddileşebilmek için bir tür maddi bedene sahip olmaları gerekmiyordu. Onun alternatifi klonuydu. Ancak Gelişmiş Klonlama'dan sonra Terimlerin Çoğaltma haline gelmesi zor bir süreçti.

Tekillik zordu çünkü bu, yetenek parçalarını yatırmayı ve ardından yetenek gerilediği anda hepsini kaybetmeyi gerektiriyordu.

Yetenek parçalarına olan ihtiyacıyla, bu yolda gitmek konusunda çok şüpheciydi; bu nedenle, sadece sıkışıp kalmıştı.

Artık bu durum ortadan kalktı çünkü ruh çağrıları, sonunda Boşluk çağrıları haline gelmeden önce kendilerinin yankı bedenini kazandıkları bir Spektraya dönüşebilir.

Kuzey mutluydu; artık istenen bir sonuç elde etmek için boşluğun özünü dokumaya, bunu bir klon ve ruhla karıştırmaya ihtiyacı olmayacaktı. Artık gerçekten hepsinin büyümesini izleyebilirdi.

'Bu çok tatmin edici hissediyor!'

Ancak Boşluk çağrısı olmanın yolunun kolay bir şey olacağını da düşünmüyordu. Ama bu büyük bir ilerlemeydi.

[Ruh Demirhanesi]

: [Bir Usta olarak, artık yenilmiş canavarlara ait ruhları kullanarak Boşluk içinde güçlü yapılar veya silahlar oluşturabilirsiniz]

[Bu yapılar, Sınırsız Boşluğu savunan veya savaşta size yardımcı olan iradenizin koruyucuları veya tezahürleri olarak hareket edebilir.]

[Bu süreç, her biri yendiğiniz belirli bir canavarın özüne bağlı olan, kullandığınız zeki silahların yaratılmasına yol açabilir.]

Kuzey birkaç saniye durdu, aklı boştu.

Az önce tanık olduğu şey, tüm sağduyuya aykırıydı—ya da en azından, bu dünyada sağduyu olarak tanımlanan sınırların dışındaydı.

Ruhları silahlar mı yaratmak için kullanabiliyor muydu? Eşyalar mı?

'Eşyaların sadece öldürmelerle elde edilebileceğini düşünmüştüm! Eğer onları yaratabiliyorsam, bu tam olarak neyi ima ediyor?'

Kuzey'in aklında o anda birçok soru birbirine girdi, onu yordu.

O mutluydu—aslında sevinçten taşmıştı—ama aynı zamanda temkinli ve meraklıydı. Bu, Ul'a olan şüphelerinin yeniden artmasına neden oldu.

Ve merak etmeden edemedi, 'Ul'Tra-el'de şimdiye kadar her şey gerçekten göründüğü gibi mi?'

Şu anda kesin bir cevap yoktu, ama bu benzersiz yeteneğin ortaya çıkması ona bunu sorgulama hakkı vermişti.

Ve bir soru var olduğu sürece, bir gün kesinlikle bir cevap gelecektir.

'Bunu bulacağım,' Northern'ın gözleri kararlılıkla parladı.

Yeni yeteneğine yeniden odaklandı. Gerçekten canavarların ruhlarıyla silahlar yaratabiliyordu.

"Ruh Demiri," diye mırıldandı.

Bu, ruhunun ilerlemesi sonucunda aldığı son yetenekti ve özellikle Ruh Demiri onun için çok tatmin ediciydi.

Northern, sarayın zeminine oturdu. Yeni manzarayla, burası öncekinden daha canlı ve ev gibi hissettiriyordu.

Sonra, önünde beliren Gece Korkusunu çağırdı, o da önünde eğildi.

Gece Korkusu fiziksel bir değişim geçirmemişti, ama canavarın gözleri zekayla parlıyordu—daha önce var olan hiçbir şeye benzemeyen kesin ve net bir tür zeka.

"Yeni çocuğu getir," Northern kayıtsız bir şekilde emretti, ama Night Terror hemen anladı.

Ayağa kalktı ve sütunların arasından geçerek uzaklaştı, birkaç dakika sonra, omzunda büyük zincirler taşıyan bir tabutla geri döndü.

Northern, Night Terror tabutu önüne çekerken cam gibi zeminde tabutun gıcırtısına aldırmamaya çalıştı.

Canavar durdu, eğildi ve geri adım attı. Northern ardından tabuta baktı.

'Bir Zalim'in ruhu…'

Bunu tekrar düşündüğünde, sevinç kalbini sarhoş etti. Açıkça, bir Zalim'in yolunda yürümüyordu; bir Kökenin tohumuna sahipti. Northern, bir gün bir Köken olabileceği düşüncesini eğlendiriyordu.

Ya da en fazla, ikisinin karışımı.

Ancak, bu şeylerin olasılığını her zaman sorguladı çünkü Zalimliğin elde edilebileceğine, Kökenlerin ise Köken olarak doğduğuna inanıyordu.

Belirli bir kavramın başlangıcı olarak kabul ediliyordu, bu yüzden bir tohumla başlaması mantıklı değildi.

Ancak, 'Belki de Ben Boşluğun ilk Kökeniyim. Gerçekten bir Köken olarak kabul edilemezdim, ta ki bir Köken olana kadar.' diye düşündü.

Tohumun muhtemelen filizlendiği ve yayıldığı noktanın gerçek başlangıç olduğu anlamına geliyordu.

Ama onu farklı kılacak olan sadece bir Köken haline gelmesi değildi - bir Tyrant'ın Boş çağrısı olarak hizmetkarı olacaktı.

Bu düşünce bile onu bir gurur dalgasıyla doldurdu.

Sonunda, o fikri bir kenara bıraktı ve sahip olduğu kullanılmayan yetenek slotundan kazandığı bin yetenek parçasını Bağlantıya döktü.

Ve…

[Bir bağlantı kuruldu]

Kuzey, sistemin bunu duyurmasıyla varlığa baktı.

Hemen, zihnine bir duygu seli doldu. Gözleri büyüdü ve neredeyse dengesini kaybedecekti, hızla tabuta yaslanarak kendini dengeledi.

Bağlantı canlı ve netti. Derinlemesine hissedebiliyordu, sanki Tyrant'ın zihnine girmişti ve aynı anda Tyrant da onun zihnine girmişti.

[Eşsiz bir yetenek kazandınız: Zihin Gözünüz]

Hemen, Kuzey'in alnı açıldı, pitch-black bir sklera ve yan yana sallanan saf beyaz bir pupil ortaya çıktı.

Kuzey'in alnında olduğu gibi, Zalim'in alnında da aynı şeyi yaptı, Zalim yavaşça gözlerini açarken. Alnındaki dikey göz kapandı ve kayboldu, sanki orada hiç olmamış gibi—Kuzey'in alnından kaybolduğu gibi.

"Bu ne?!"

Kuzey hızla alnına dokundu, gözün kaybolduğunu fark etti.

'Sanki biri doğrudan zihnime bakıyordu.'

Başlangıçta, Kuzey kendi gözleriyle görmeye çalıştığını ama başaramadığını düşündü, sonra zihninde bir göz yaratmaya zorladı ve böylece Zihin Gözünü kazandı.

Bu tek an, Kuzey'in bu yaratığın ne kadar güçlü olabileceğini anlaması için yeterliydi.

Zalim, tabutun kapağının üzerine elini koydu ve yavaşça kendini yukarı iterek tabuttan havada süzüldü, alt bedeninin üzerinde karanlık duman akıyordu.

Kuzey, onun karşısına indiğini izlerken döndü, gözleri nihayet buluşmadan önce bir süre Boş Saray'da etrafa bakındığını gözlemledi.

Sonra Zalim'in sesi yankılandı.

"Bu inanılmaz," dedi, etrafa bakınarak manzarayı hayranlıkla izledi.

Kuzey şaşırdı, gözleri hafifçe büyüdü. Önündeki yaratığın sesi tam olarak kendi sesi gibiydi—boğuk ve sert, yıpranmış bir yüzey gibi.

Sadece bu değil, ama onun benzersiz gözleri, dudaklarının altındaki koyu çizgiler, son derece solgun cilt ve beyaz gözler dışında, bu yaratık tam olarak ona benziyordu.

O, siyah saçlı sıcak bir Kuzey gibi görünüyordu.

'Buna iyi bir şey mi demeliyim bilmiyorum…'

Yaratık açıkça çılgınca güçlü olacaktı, ama Kuzey'in istediği ve umduğu gibi kontrol edilebilir mi olacaktı?

'Bu noktada, ihtiyacım olan son şey, itaatsizliği planlarımı altüst edecek bir hizmetkar.'

Bu yüzden Kuzey, o anda, yerini kurmak için daha iyi bir zaman olamayacağını biliyordu.

'O bir Zalim olabilir, ama benimle bağlantılı, benim yüzümden yaşıyor ve ben istersem ölebilir.'

Bu düşünceyle, Kuzey kendine güveni çağırdı, bu da karanlık gözlerinde yansıdı.

Bakışı etkileyici hale geldi, Zalim'in üzerine ay ışığı olmayan karanlık bir örtü gibi düştü ve Zalim'in aniden üşümesine neden oldu.

Kuzey'in çenesi yükselirken, o istemeden bakışını aşağı indirdi.

Sonra Northern, yaratığa doğru kararlı adımlarla ilerledi, önünde durdu ve şöyle dedi:

“İşte kalbine kazıman gereken birkaç şey, Revant. Ben senin tanrın, yaratıcın, efendin ve itaat, sadakat ve hayatını borçlu olduğun tek kişiyim.”

Kuzey, konuştuğundan sonra birkaç saniye boyunca Revant'ı gözlemledi, nazik görünen Zalim'in kaşlarının üzerinde bir meydan okuma ifadesi belirdi.

Sonra bir an gözlerini kapatıp nefes aldı ve söylemeden önce gözlerini açtı,

“Evet. Gözlerimi açtığım ilk andan itibaren anlıyorum. Kendini savunmaya geçmene gerek yoktu. Ama sonra, anlıyorum ki sen...”

Ellere bakarak devam etti.

“Şu anda kendim hakkında çok fazla şey bilmesem de, hemen biliyorum ki ben öne çıkan bir varlığım. Gücüm, senin korku hissetmeni sağlayacak kadar güçlü.”

Duraksadı, yüzünü Northern'a çevirdi ve neredeyse boş bir ifadeyle, dudaklarında küçük bir gülümseme ile baktı.

Sonra devam etti, “Hayatımı sana borçluyum, sadakatim ve itaatim. Zihnine göz attım ve senin şu anda benim efendim olabilecek niteliklere sahip olduğunu belirledim...”

Northern, son iki kelimeye kaşlarını çattı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu, rahatsız olmuş bir şekilde.

“Bu, eğer senden kurtulabileceğim bir noktaya ulaşırsam, bunu yapmaktan çekinmeyeceğim anlamına geliyor. Ancak o zamana kadar senin hizmet etmeye değer olup olmadığın başka bir mesele.”

Northern, dudaklarının bir köşesini kıvırdı ve hafif bir alaycı gülümseme bıraktı.

“O zaman seni şimdi ortadan kaldırmalı mıyım?”

Bu, daha iyi olma mücadelesine karşı durmaktan korktuğunuz anlamına gelecek. Size tehditte bulunmuyorum. Şu anda, bir insan için oldukça şaşırtıcı bir varlıksınız. Ama sonunda, sadece insansınız. Eğer size, bir insana hizmet etme gücüm olsaydı, size hizmet etmezdim.

Peki, o zamana kadar benden çok daha güçlü bir insan olursam ne olacak?

Revant'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Şimdi, aradığım heyecan bu. Eski dünyanızda ve bu yeni dünyada hayatınızı gördüm. Ve varlığınız etrafında birçok cevapsız gizem olduğuna eminim. Bu beni tetikte tutuyor. Eğer beklentilerimi karşılayabilirseniz ve hizmet etmeye değer biriyseniz, o zaman gelecekteki statüm ne olursa olsun, size utanmadan hizmet edeceğim.

Kuzey, hoşnutsuz bir şekilde dilini ısırdı. Yüzünde sinirli bir ifade belirdi.

Bununla ilgili olarak yanıldığınız anlaşılıyor. Burada beklentileri olan benim. Ve şu anda, sizin gereksiz bir yük olduğunuzu hissetmeden edemiyorum. Belki de sizi hiçliğe geri döndürmeliyim. Sadece bir ruh topu olduğunuz gibi.

Şefkatli Zalim birkaç saniye sessiz kaldı. Kuzey'in sözleri ona ulaşmış gibi görünüyordu ve gerçekten pazarlık yapacak konumda olmadığını fark etti.

Ayrıca, Kuzey konuşurken gözleri, onun bedenini gerçekten yok etmeye kararlı olduğunu yeterince belli ediyordu.

Kuzey de çok ciddiydi.

Revant, hayatı yeni kazanmışken, hiçbir şey olmaya geri döneceği gerçeğiyle hafifçe sarsılmış bir şekilde orada duruyordu.

Birkaç saniye sonra, bir bacağını indirdi ve aşağı düştü, başını eğdi.

“Cüretkarlığım için özür dilerim.”

Northern bir süre onun tavırlarını gözlemledi.

“Görünüşe göre, gururunun şu anda hiçbir şey ifade etmediğini ve ona yıkım getirebileceğini anlayacak kadar alçakgönüllü. Ancak, bu daha önce söylediklerini değiştirmiyor. Bana hizmet edip etmediğimi izleyen bir hizmetçiye ihtiyacım olup olmadığını bilmiyorum. Onu yok edip ruhunu kendim için kullanabilirim, sahip olduğum yeni yetenekler sayesinde... ama o bir Zalim...” Diye iç çekti.

İster beğenin ister beğenmeyin, Revant lanetli bir değerli ruhtu. Bu, onu bu dünyadaki her varlıktan farklı bir katmana yerleştirecek bir varoluş.

Çünkü bir Zalim'in bir insana hizmet ettiğine dair hiç duyulmamıştı. Eğer Revant'ı tamamen kendime alabilirsem...

Northern heyecanını bastırdı, “O herifin aklıma sınırlı bir erişimi olduğunu biliyorum. Kendini fazla kaptırmasına izin vermeyelim.”

Northern nihayet nazik görünen Zalim'e baktı ve tekrar iç çekti.

Sonra aniden boş bir ifadeye büründü, bir şeye dikkat kesildi. Ancak bu, Sınırsız Boşluk içinde değildi; dışarıdaydı.

Yüzünden korkunç bir gülümseme silindi. Sonra dedi ki:

“Senin değerini bilmek istiyorum; bu, seni tutmanın gereksiz yükünü taşıyıp taşımayacağıma karar vermemi sağlayacak.”

Revant, yüzünü Northern'a doğru kaldırdı; ne düşündüğünü anlamak zordu. Mavi gözleri neredeyse yok gibiydi, hiçbir şey yansıtmıyor, duygular göstermiyordu.

Ama tonu tamamen itaatkardı.

Northern bunu sevmedi, ama şu an için başka seçeneği yoktu. Bu, taşıması gereken bir yük olduğunu kabul etmek zorundaydı ve oldukça değerliydi; sonuçta o bir Zalimdi.

"Tüm düşmanlarını ahlaksızca yenilgiye uğratacağım."

Northern ona boş boş baktı, "Bunu yapacak kadar benden yeterince saygı kazanmadın. Görünüşe göre bazı serseriler rahatsızlık vermek üzere; onlarla ilgilen."

Northern, nazik Zalim'e karşı her kelimenin, her eylemin kasıtlı olduğu küçük bir kötü gülümsemeyi gizledi.

Revant'ın karanlık alevlerin kollarında kayboluşunu izledi, ardından o da kayboldu.

—

Karanlık giysili bir grup, auberge'nin çatısına indi; o kadar sessiz hareket ettiler ki, kiremitli çatı üzerinde hareket ederken hiçbir gıcırtı çıkmadı.

Daha fazlası çatıya indi ve binanın duvarından aşağı kaydı, zarif ve ustaca bir incelikle.

Hepsi, neredeyse on iki kişiye ulaşan bir grup, çatıda bir siyah alevin yanıp sönmesiyle aniden durdu ve yavaşça sönerek siyah bir takım elbise giymiş genç bir adamı ortaya çıkardı.

Onun takım elbisesi alışılmadık bir şeydi, daha önce hiç görmemişlerdi; gümüş işlemeleri vardı. Siyah saçları gece yarısı rüzgarında hafifçe dalgalanıyordu ve mavi gözleri onlara yoğun bir tiksintiyle bakıyordu.

Elleriyle açtı; mavi bir alev dışarı akmaya başladı, bir gül çiçeği oluşturdu ve alevden daha az gibi görünen zarif bir şekil kazandı.

Neredeyse alevin fiziksel bir forma kavuşmuş gibi.

Mavi çiçeği sapından tutarak yüzüne kaldırdı, sonra üfledi.

"Defol."

Mavi çiçek yapraklarına ayrıldı ve ellerinden uçarak uzaklaştı. Her bir yaprak, farklı pozisyonlarda bulunan yabancıların önüne ulaşmayı başardı.

Hepsi yerlerinde donup kaldı, bu istem dışı mı yoksa istemli mi olduğu bile belirsizdi.

Ancak o anda bildikleri şey şuydu…

Üzerlerinde duran şey, gökyüzü kadar büyük, geçilemez bir duvar gibi hissediliyordu; baskın ve kanlı, kalplerini somut bir umutsuzlukla dolduruyordu.

Burada öleceğiz.

O dört kelime, hayatları boyunca savaştıklarını düşündükleri bir korkuyu yeniden canlandırdı.

Ve sinsice, önlerinde duran adam, onlara umutsuzluk hissettiren, korkutucu ve tehditkar bir varlık yayıyordu.

Her biri kendi pozisyonunda, bu durumun hayatlarının sonunu işaret ettiğine dair bir anlamsızlık ve inançla bunalmıştı ve bu, onları felç edici bir korkuyla ürpertmişti.

Ve yapraklar başlarına düştükçe, her biri karınlarından patlayan havai fişekler gibi ezilmeye başladı.

Auberge'in duvarı ve çatısı, pastel tonlarında kırmızı, yeşil ve mavi bir çalışmaydı.

Aniden, onların tüm varlığı kayboldu; onlardan hiçbir et bile görülemedi. Sabah olunca, geçenler bir deli sanatçının otelin duvarlarını tahrip etmek için geldiğini düşüneceklerdi.

Sonra bir saniye sonra, bir tane daha gökyüzünden düştü, ağır ağır, genişlemiş gözleriyle sağa sola bakarak. Siyah maskesi yüzünün diğer kısımlarını kaplıyordu, ama etrafa bakarken aldığı şoku gözleri yeterince anlatıyordu.

Belki o bile ne olduğunu bilmiyordu. Çatı kenarına indiği için duvara kayarak oturdu, bir pencereden içeri girmeye hazırlanıyordu ama aniden donakaldı.

Arkasında, duvarda imkansız bir şekilde duran, koyu saçlı, büyüleyici adam ona ilginç bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Ne kadar başıboş birisin…” Revant, aptalca bir tonla söyledi.

İşgalcinin sırtına bir kez dokundu, işaret parmağını kullanarak, “İşte böyle.” dedi.

Hemen, işgalci vücudunda bir şeylerin değiştiğini hissetti; o bile bilmiyordu. Hareket edemedi, hiçbir şey hissedemedi; tüm bedeni ve duyuları uyuşmuş gibiydi.

Yapabileceği tek şey görmekti, ama gördüğü şey kafasında herhangi bir bilgi olarak bile kaydedilmiyordu. Bir şekilde, aniden yaşayan bir kukla haline gelmişti.

“Umutsuzluğun duyarlılığın temeli olduğunu ve duygusal durumlar ile insan algısının daha geniş spektrumu arasında denge sağladığını biliyor musun?”

Gözlerini kapadı, adamın umutsuzluğunun tadını çıkardı.

“Hmm, tatlı. Bunu yapabileceğimi şimdiye kadar nasıl bilmediğimi merak ediyorum. Yenilenmiş hissediyorum… sanki bir şey bana geri dönüyor.”

Canlı bir ışık aniden gözlerine girdi ve yüzünü fark etmenin sevinciyle parıldattı.

“Eğer daha fazla insanın umutsuzluğunu yiyebilseydim, eski halime düşündüğümden çok daha hızlı dönebilirdim.”

Duvara yaptığı renkli hamur işine baktı. “Ne kadar israf oldu…”

Sonra iç çekti, “Her şey ne kadar israf. Bu küstah insan benim ustam…”

Birden sessizleşti, omzuna bir elin yerleştiğini hissetti, onu sıkıca kavrıyordu.

Kuzey, duvarda arkasında duruyordu, gözleri sıkıca kapalı ve yüzündeki korkunun arkasını gizleyen zoraki bir gülümseme vardı. Yine de, sinsice bir korku sızmayı başardı.

“Ne dedin yine?”

Revant solgunlaştı.

‘Onu hiç görmedim!’

Birden, tüm duyularını kesen tiz bir ses duydu; bedeni soğudu ve boğucu bir korku derisinin üzerinde sürünmeye başladı.

Hava ağırlaştı, sanki tüm bölge görünmez bir okyanusun altına batmış gibiydi.

Gölgeler anormal bir şekilde derinleşti ve kemiği delip geçen bir soğuk, bölgeye yayıldı.

Atmosfer sonrasında bunaltıcı hale geldi, her sesi boğarak rüzgarın bile sustuğu hissini yarattı.

Revant kalbinin hızlandığını hissetti, boğazı ilkel bir korkuyla sıkıştı. Sanki görünmeyen bir el ruhunu kavramış, varlığından sıcaklığı ve umudu emiyordu.

Bedeni istemsizce titredi, soğuk olmasına rağmen cildinde ter damlacıkları belirdi, zihni ise aniden ve her şeyi kapsayan yokluğun varlığını anlamaya çalışıyordu.

Zaman, Kuzey'in Boşluk Aurası'nın önemli bir salınımının ağırlığı altında bozulmuş gibiydi.

Renkler soldu, mesafeler uzadı ve dünya uzak ve kırılgan hissettirdi, sanki her an parçalanacakmış gibi.

İçgüdüleri ona kaçması için bağırıyordu, ama uzuvları hareket etmeyi reddetti, sanki etrafındaki geniş boşluğa görünmez zincirlerle bağlıydı.

Çember içindeki birçok kişi için, özellikle otel ve çevresindekiler, barmen, uyanık olan misafirler, hatta Shin uykusundan gözlerini açtı, Ryan ise hareketsiz kaldı.

Bu, yaklaşan ölüm hissi değil, zihinlerini kemiren bir unutulmuşluk hissiydi.

Sanki bir uçurumun kenarında duruyorlardı, sonsuz yokluğa bakarak, varoluş kavramının kendisinin bile anlamsız hissettirdiği bir yerdi.

Northern'ın yarattığı korku, acı veya ıstırap değil, silinme korkusuydu—özlerinin tamamen ve tamamen yok edilmesi.

Etrafında, toprak da tepki gösterdi. Durduğu duvarlar baskı altında inliyormuş gibi görünüyordu ve bir zamanlar yakınlarda gelişen böcekler ve küçük hayvanlar, insan zihninin zor anlayabileceği bir şeyi hissederek kayboldu—anlayışın ötesinde bir güç, her şey için aç bir boşluk.

Ve yine de, sessiz kaosun ortasında, Northern dokunulmaz duruyordu, bir fırtınanın gözü gibi, etrafındaki dünyayı saran gücüyle sakin ve kararlıydı.

"Bana tekrar değerini kanıtlaman hakkında ne demiştim? Görünüşe göre beni büyük ölçüde küçümsüyorsun, Revant."

Northern'ın güçlü aurasının altında, taze Tyrant bir kelime bile edemedi. Direnme arzusuyla titredi, en azından uzuvlarını hareket ettirmeye zorladı. Ama hepsi boşunaydı.

Ve sonra, kendisini bir Tyranny olarak gördüğü aynı duygunun kurbanı olduğunu fark etti.

Umutsuzluk.

Revant konuşmaya çalıştı, ama ağzı belirgin bir şekilde titriyordu; söylemek istediği kelimeler darmadağın olmuştu ve durum onu doğru bir şekilde bir araya getirmeye yetmiyordu.

Aklı ciddi bir karmaşa içindeydi; hissettiği tek şey boşluğun umutsuzluğuydu.

Ve hissettiği şeyi bilmek için yeterince akıllıydı çünkü umutsuzluğun tadının ne kadar tatlı olduğunu biliyordu.

Ancak bu duygudan beslenememek ve onunla boğulmak, onu acıyla dolduruyordu.

Bu insanı küçümsemiş ve kendi kendini fazla abartmıştı. Şu anda, kendini kurtarma şansının olup olmadığını bile bilmiyordu.

“Senin oldukça değerli olduğun görünse de, benim için senin yükümlülüğün değerinden daha ağır basıyor. Bir yükümlülük tarafından hizmet edilmek istemiyorum.”

Kuzey'in tonu ve kelime seçimi dikkatlice seçilmişti. Statü açısından, Revant'ın kendisinden çok daha üstün bir ruh olduğunu biliyordu.

Peki, bunun ne önemi vardı?

Bu üstünlük nedeniyle, bu tonu ve kelime seçimini kasıtlı olarak oluşturuyordu.

Eğer şimdi bunu yapmazsa ve Revant'ın doğuştan gelen statüsünden dolayı korkuya kapılırsa.

O zaman, Revant'ın asla kendisini sorgulamaması ve ona itaat etmesi için gereken saygıyı ve korkuyu kazanamazdı.

Elbette, Revant'ın hakareti bir şok olarak gelmedi. Limitless Void'ta bir dakika durduğu anda, Revant'ın ne yapacağına dair farklı zaman dilimlerinde sınırlı bir olasılık görmüştü.

Bazıları, bu kadar acımasız olanlar, bu yüzden Revant'ı hemen dışarı göndermeyi seçmişti.

Başkalarının umutsuzluğunu tatmasına izin verdi ve zamanında girerek kendi umutsuzluğunu tatmasını sağladı.

Korku aşılayarak ve sözleriyle eylemleriyle aralarındaki farkı vurgulayarak.

Revant, onun aracılığıyla umutsuzluğun ne anlama geldiğini hissettiği için, onu kolayca kontrol edebilirdi.

Şimdilik, Revant önemli bir güç kazanana ve tekrar isyan edene kadar.

Northern, Revant'ın kolayca evcilleştirilecek bir ruh olmayacağını biliyordu.

Revant'ı gönderdikten sonra bunu daha da düşündü; belki de ruhunu bir silah haline getirmek daha iyi bir seçim olurdu.

Ama bu yeterli olmayacaktı. Bunu yapmak istemiyordu.

Savaşacağını düşündüğü düşmanlar, kader gibi düşmanlar mı? Kryos?

Yanında bir Zalim'in olması da mantıklıydı. Bu yüzden, Zalim'i istediği şekle sokmak için zahmet çekmeye karar verdi.

'Beni tanrısı olarak görene kadar.'

Kuzey konuştuğunda, Revant, Kuzey'in Boşluk Aurası altında yanıt vermekte zorlandığını hissetti.

Tiran'ın zorlandığını gören Kuzey, "Konuş," diye emretti.

Hemen, ağzını açıp kelimelerini düzenlemenin kolaylığını yeniden hissetti.

Başını eğdi; bu sefer, tüm varlığı belirgin bir alçakgönüllülük yayıyordu.

"Eğer ruhumu yok etmeye karar verirsen, pişmanlık duymayacağım. Ancak, kendimi kurtarma şansı vermeni rica ediyorum. Yanlış yaptım."

Northern kaşını kaldırdı.

'Oh? Böyle bir yanıt beklemiyordum.'

Revant'ın o belirli kelimeleri Kaos Gözleriyle söylediğini görmesine rağmen, bu düzeltme yöntemine başvuracağını düşünmedi.

Aslında, Kaos Gözleri ona çok sınırlı bir gelecek ve geçmiş gösterdi ve başkalarının geleceğini ve geçmişini görmeye çalıştığında daha da sınırlıydı.

Kaos Gözleri, sanki sadece kaosla dolu kısmı görüyordu. Bu yetenek, eninde sonunda ona Kaos beslemek için çalışıyordu.

Northern, Fughal'a yolculuk ederken rastgele insanlara bu yeteneği birkaç kez sessizce kullandı.

Ve bu son eylem ona görebildiği geleceğin, bir güç olarak değil, bir neden ve sonuç olarak Kaos ile sınırlı olduğunu gösterdi.

Bu, Kaos Gözleri'nin başkalarının Kaos'unun neden ve sonuçlarından yalnızca kendisine fayda sağlayacak optimal olasılıkları yaratmasına olanak tanıdı.

Diğer bir deyişle, ona Kaos'u besledi.

Bu nedenle, o an gerçekleşen Revant'ın geleceğinin Kaos'unu ona besledi; Revant'ın kendisi hakkında söylediği kötü ifadeyi duyması sadece olan bir tesadüftü, kasıtlı bir şey değildi.

Gelecekte, Northern bu yeteneği ihtiyatla kullanmak zorunda kalacaktı.

Şimdilik, bu yeteneğin dalgasında sürüklenecek, onu kavrayana kadar böyle devam edecekti. Ama en azından, bunun aleyhine çalışmayacağından emindi.

Ancak, kendi aleyhine çalışacak olan, Kaos'u geçersiz kılan neden ve sonuçlardı—bunları göremezdi.

Diğer bir deyişle, uyum ve düzenin bireysel anlarıydı.

Şu anda kendisini nasıl etkileyeceğini düşünemedi, ama bunun bir şekilde ona çok sinsi bir şekilde geri döneceğinden emindi.

Northern iç çekti ve yanıt verdi.

“Şu an seninle ne yapacağıma karar vermeyeceğim; yalnız hücrede yaptıklarını düşün.”

Bu sözleriyle, Sınırsız Boşluk, Revant'ı ayaklarından ele geçirerek, onu karanlığın kalıbına emdi.

Kuzey, Revant'ın Sınırsız Boşluğa daldığını izledi, ardından kendi gölgelerine girdi ve odada belirdi, burada uykusuna devam etti.

—

(Sınırsız Boşlukta)

Revant, yüksek duvarların soğuk ve karanlık kollarında, neredeyse birbirine yakın bir şekilde, oturuyordu.

Gözleri kapalıydı ve Kuzey'in kendisine talimat verdiği gibi, eylemini ciddi bir şekilde düşünüyordu.

Aynı zamanda, birkaç dakika önce yaşadığı deneyimi anlamaya çalışıyordu.

‘Onun arkamda geldiğini hissetmedim… hayır, beni her zaman mı izliyordu? Bu, son işgalcinin arkasında belirmek için kullandığım aynı hareketti. Görünüşe göre, en başından beri beni izliyordu ve bunun farkında değildim…’

Revant, kapalı gözlerini sıktı, kaşları çatıldı.

‘O nasıl bir insan? Hafızamda, insanların zayıf ve narin olması gerektiğini düşünüyorum. Oysa o, açıkça bir insan olmasına rağmen, nasıl bu kadar güçlü? Anlamadığım ne var?’

Lynus baltayı kaldırdı ve önündeki küçük kristal yığınının üzerine sapladı, kristalin kan içgüdüsünü kendisine doğru hamle yaparken hissetti.

Bu sefer hareketi hızlıydı, anında başını yana eğerek ondan kaçtı.

Başarılı denemeyle yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

'Sonunda!' Zihni kutladı.

Sonra gülümsemesi yavaşça soldu, derin bir kaş çatmaya dönüştü.

Kendini, Northern'ın onu evinden alıp, öfke ve nefretle zihnini besleyerek Northern'ın ona yaptıklarından dikkatini dağıtmaması için nasıl bir hale getirdiği düşünceleriyle doldurdu.

Ama gerçekte, bu boşluktaki zaman, göründüğü kadar korkunç olmamıştı.

Kırmızı dağlara kristal çıkarmak için getirilmişti ve gerçekten, başlangıçta çok zordu.

O kadar zor ki, bunu yapmayı reddetti, ta ki canavarlardan biri onu Görev Yöneticisine bildirdi.

Bu yerle ilgili onu şaşırtan diğer şeyi düşünmesine neden oldu. Bu yerin tüm canavarlarının bir zeka hissi vardı.

İnsan dilinde, özellikle de herhangi bir dilde iletişim kurmuyorlardı, ama homurtular ve hırıltılarla birbirlerini anlayabiliyorlardı.

Başlangıçta hiçbir şey anlamıyordu, ama şu anda homurtuları, hırıltıları ve yüz ifadelerini birleştirerek ne demek istediklerini anlamaya başlamıştı.

Onlar, birlikte olmaktan o kadar da kötü olmayan bir topluluk gibiydiler.

Kendini sürekli olarak nefretle doldurması ve onlara canavar olduklarını hatırlatması gerekiyordu, aksi takdirde kendini kaptırıp başka şeyler düşünmeye başlayabilirdi.

Ağzında gözleri olan Görevli tarafından ciddi bir şekilde dövüldükten sonra ve canavarı alt etmek için birkaç boşuna girişimden sonra, sonunda teslim oldu, kendisine verilen talimatlara uymaktan başka seçeneği kalmadı.

Madencilik yaptı, yaptı ve yaptı, ta ki bir gün kırmızı kristaller tarafından kesildiğini fark edene kadar.

Kesikler o kadar keskin ki, onun donuk duyuları onları hiç fark etmemişti. Lynus güçlü ve algılayıcı olduğunu hissetse de, kesikleri hissetmek için yeterince algılayıcı değildi.

Onlara alıştıktan sonra ancak kesikleri algılamaya başladı. Ve bunun sonucunda, algı duyusu yeni bir zirveye ulaştı.

O anda Lynus'un aklına bir düşünce geldi.

O zayıftı!

Tüm şatafatlı yeteneklere ve zırhlara sahipti, potansiyeli vardı, harika bir miras öğrenmişti ve bu yetenekleri kazanmıştı, ama kan arzusunu küçük görünmez bıçaklara dönüştüren sıradan bir kristalle karşılaştığında, tamamen zayıf kalmıştı!

Bu, onu alçakgönüllü olmaya ve öğrenmeye başlamaya zorladı; kesiklere dikkat etmeye başladı. Bir süre sonra, onların geldiğini görebilmeye başladı.

Onların geldiğini görebilmesine rağmen, onlardan kaçınamadı. Binlerce kez denedi, ama hiçbir işe yaramadı.

Bir noktada pes eder ve sadece madenciliğe odaklanırdı, ama kısa süre içinde devam etme kararlılığını yeniden kazanıyordu.

Yakında, Lynus kırmızı madenlerdeki en çalışkan madenci oldu. Tek molası yemek molalarıydı.

Canavarlara, Boşluk Sarayı'na doğru büyüyen kırmızı meyve kırmızı böğürtlenleri kırıyordu ve gerçekten çok lezzetliydi.

Ancak sadece kırmızı böğürtlen yemekten yorulmaya başlamıştı. Ama neden umursamadıklarını anlayabiliyordu.

O ve arkadaşları, sadece onlara yemek veren tek kişilermiş ve o kırmızı böğürtlen meyvesi, onlara verilen tek şeydi.

Bunu sorguladı ama canavarların neden yemediğini gerçekten anlayamadı. Onlar kendileri de yemiyorlardı, ne de olsa meyveleri de yemiyorlardı.

Merak içinde, saldırılardan kaçınabilmek için madenciliğe odaklanmıştı.

O, süreçte birkaç şey de görmüştü.

Tüm ruh manzarasının ani yarılması, ne olduğunu bilmediği kötü görünüşlü bir canavarla Kuzey arasında geçen yıkıcı savaş.

Ve her seferinde Kuzey'in kazandığını görmüştü. Bu, onun böyle bir kalibre canavarı yenip yenemeyeceğini sorgulamasına neden olmuştu.

Başlangıçta, durumuna karşı umutsuz hissediyordu; yapmaya istekli olduğu tek şey madencilikti.

Ancak son zamanlarda, gördüğü sınırsız boşlukta bir şey oldu.

Ruh manzarasının üzerinde, sonsuz gibi uzanan karanlık kadifemsi bir örtü vardı. Canavarlar, ince bir değişim geçirmeye başladılar.

Onun etrafında ne olduğunu bilemiyordu, ama değiştiklerini biliyordu; daha odaklanmış, canavarlardan çok insanlara benziyorlardı.

Birdenbire, daha önce hiç sahip olmadıkları bir kararlılık ve mantık kazandılar.

Onlarla konuşmak daha kolaydı; sohbet sırasında gülüyorlar, kendileriyle empati kurabiliyorlardı.

Bu pek doğru değildi. Lynus, o andan itibaren onları canavar olarak görmekte daha zorlandığını hissetti.

Limitless Void'un toprağında bitkilerin büyümeye başlaması işleri daha da kötüleştirdi.

Gece sonsuz bir düzen olduğu için, günün ne zaman olduğunu anlamak imkansızdı; bu yüzden başka bir zaman çalıştıktan sonra bir yürüyüşe çıkarıldı.

Kırmızı madende her zaman bir kızıl karanlık vardı; buzulda ise mavi bir karanlık. O açıdan gökyüzü en azından yıldızlı ve güzeldi, ama soğuk büyük bir rahatsızlıktı.

Ve volkanik dağda, sıcak ve karanlıktı; kızıl ve mavi bir gökyüzü arasında bir yerde oturuyordu.

Biraz tarafsız hissettiren yer gölün yanındaydı. Ama garip göl, içine giren her şeyi girişin iki katı kuvvetle dışarı atıyordu.

Bir taş bile. Limitless Void'daki her şey son derece tehlikeliydi ve bunu korkunç bir deneyimle öğrenmek zorundaydı.

Ancak gölün yanında, yavaşça açılmaya çalışan küçük bir bitki vardı. Çok küçüktü ve önemsizdi, ama Lynus'u düşündürmeyi başardı.

Eğer devam ederse, burası tarım için uygun hale gelebilirdi.

Ve bu olmaya başladığında, sağduyu bu çocuğun ruhunda tam olarak neyin gerçekleştiğini haklı çıkaramazdı.

Kuzey'de gördüğü tüm bu etkileyici şeylere rağmen, onu hiçbir şekilde kabul etmeyi reddetti.

Kuzey onu kaçırdı.

Kuzey onu aşağıladı.

Kuzey ondan kaderini çaldı.

Kuzey'i asla affetmeyecekti, bu onun yapacağı son şey olsa bile, her şeyin ona karşı dönmesine neden olsa bile, Kuzey'i öldürecekti.

Kendini böyle düşüncelerle beslemeye devam etti.

—

Bu arada.

Kuzey onu Kule'nin bakımına bıraktığından beri, Jeci sadece savaşmakla meşguldü.

Siyah Mamba, her yemeğini, her zamanki gibi, meyve olarak sık sık getiren kişiydi. Dışarı çıkmayı çok istiyordu ama bunu yapamıyordu.

Burası kendi başına bir dünya gibiydi; geniş ve farklıydı. Kuzey'in onu orada bırakmasının bir nedeni olmalıydı, diye düşündü.

Ve sahip olduğu bu zamanı acımasızca eğitime yatırmaya başladı.

Bacakları tükenene kadar antrenman yapacak, kendine mantıksız egzersizler verecek, koca taşlar taşırken Kule merdivenlerinde dağınık bir şekilde koşacaktı.

Bir noktada, Black Mamba çok sık gelmeye başladı, hatta ona yiyecek getirmediği zamanlarda bile. Oturur ve onu izlerdi.

Garip ve kötü niyetli varlığın gözetiminde eğitim almak Jeci'yi her zaman rahatsız ediyordu, ama yine de bunu yapmaya çalışıyordu.

Başlangıçta, sadece izlemekle başladı.

Sonra bir gün, Jeci yorgun ve nefessizken, varlık ayağa kalktı, derisi sıvı gibi gerildi ve elinden bir mızrak oluşturacak şekilde parladı.

O sırada Jeci, dinlenirken sırtını duvara yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

Ama Black Mamba ayağa kalktığı anda, bir gözü açıldı.

Merak dolu bir ifadeyle, canavarı kendi bedeninden bir mızrak oluştururken izledi. Sonra yavaşça pozisyon aldı.

Black Mamba, pozisyonun ilk denemesinde çaresiz görünüyordu. Ayaklarını kontrol etti, başını eğerek bunu yapıp yapmadığını merak etti.

Jeci'nin yüzünde garip bir ifade vardı, canavar sonunda bunu başardığında hafif bir kaş çatma ifadesine dönüştü.

Sonra adım adım—ilk başta dağınık bir şekilde—Jeci, Black Mamba'nın mızrağı hareket ettirmeye başladığını, havaya yumuşak ve ince bacak hareketleriyle vurduğunu izledi.

Başlangıçta hareketi büyük ve aşırıydı; bu, ağırlığının kaymasının fazla olmasına neden oldu, sanki darbeleri yıkıcı olacakmış gibi ama kontrolsüz ve amaçlandığı gibi iletilmedi.

Onun dövüş stilinin özü, kontrollü bir şekilde darbe verebilme yeteneğidir; ancak şu anda yaptığı şey, doğaçlama yaparak, darbe hızını, momentumunu ve gücünü artırmak ve böylece rakibinin gücüne orantılı olarak darbe çeşitliliğini ustaca sağlamak.

Kendisi böyle bir şeyi gerçekleştirmek için çevik ve son derece güçlü olmalıydı, ancak sırrı ayak hareketlerinde de gizliydi.

Sadece vücut ağırlığını kaydırmakla kalmayıp, hızını, momentumunu ve hatta zamanlamasını etkileyecek şekilde ağırlığını kaydıracak bir şekilde hareket edip vücudunu döndürmesi gerekiyordu.

Bu düşünceleri bitirdiği anda, Siyah Mamba tuhaf bir şekilde hareket etti, bu da onun gözlerini açmasına neden oldu.

“Ne?”

Görünüşe göre yaratık, onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Öncelikle, kılıcı aldıktan birkaç dakika içinde, onun dövüş stilini kavramış, hatalarını görmüş ve geliştirilmesi gereken yerlerde onu geliştirmişti—bu arada, o da sonsuz bir süre boyunca aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

Kuzey'in uykusu kısaydı, ama umursamadı; dürüst olmak gerekirse, bu uyku o kadar kısa ve huzurluydu ki, bir yalan gibi hissettirdi.

Ayrıca, yaklaşan bir tehlikenin korkusu olmadan huzurlu, kesintisiz bir uyku çekmek de garip ve rahatsız ediciydi.

Uyandı ve Ellis, masanın üzerinde buharlı beyaz ekmek ile yanında kafeinsiz dediği sıcak kahverengi bir sıvı hazırlamıştı.

Bu içeceği Northern daha önce hiç görmemiş veya duymamıştı; aslında, düşündüğünde, Eisha'nın ustaca yaptığı su ve meyve suyu dışında pek bir şey içmemişti.

O zamanlar eve geldiğinde onu bekleyen çayı düşünmek onu duygulandırıyordu ve bu tür bir duygusallık, ifadesinin karamsar bir kararlılıkla bükülmesine neden oldu.

'Onu her ne olursa olsun bulmalıyım!'

Yerden kalktı ve sandalyeye oturdu, yanına sinirli bir ifadeyle baktı.

"Orada öyle durarak ne yapıyorsun?"

Arkasında bir hizmetçi gibi duran Ellis, gururla gülümsedi.

"Beni yatağa yatmaya izin verdiğin için—bu arada, bunu istememiştim—birlikte uyumak gerçekten harika olurdu diye düşündüm."

"Ellis, seninle... birlikte uyumayacağım," Northern, sıradan, duygusuz bir tonla onu kesti.

Ellis'in ifadesi hüzünle büküldü; mızmızlanarak, "Neden bunu sürekli böyle söylüyorsun? Zararım yok," diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlikten sonra, gözleri yeniden hayat buldu. "Ama gerçekten ekmek ve kafeinsiz kahve denemelisin. Kafeinsiz kahve, değil mi? Earis Decaforium'dan yapılan bir içecek türüdür."

'Ah, doğru... Decaf isminin tanıdık geldiğini düşündüm. Annemin sık sık ağacı decaf diye çağırdığını hatırlıyorum.'

Northern, ağacın kendisiyle oldukça tanıdık biriydi; çünkü çiçeklerinin nektarı zehirleri detoksifiye etmek için kullanılabilir.

'Eh, detoksifikasyon büyük bir kelime olabilir, çünkü tek yaptığı zehrin etkisini antidot uygulanana kadar yavaşlatmaktır.'

Ve ne kadar hızlı olursa olsun, böyle bir zehirin etkisi, decaf ağacının çiçeğinin nektarıyla aynı şekilde çalışıyordu.

Bunun sağlıklı bir içecek olduğunu fark eden Northern, derin bir nefes aldı ve nazikçe parmağını fincanın sapına kaydırarak iki parmağıyla da tabanı destekledi.

Ellis, Northern'ın yudumladığını izledi ve hayran kalmaktan kendini alamadı, 'Ne zarif bir yudumlama şekli...'

"Bakamazsın, yoksa bunu yüzüne sıçratırım."

"Tch, eskiden çok eğlenceliydin," diye yorum yaptı Ellis, isteksizce bakışlarını çevirdi.

Sonra, Northern ekmeği tadına baktı. Ekmeği ağzına attığında, gözleri korkunç bir şekilde büyüdü.

'Ne?! Bu nedir?' Tadın ne olduğunu anlamaya çalışırken zihninde kekeliyordu.

Unun ilahi karışımını tatmak, aslında bir yıldan fazla bir süredir canavar eti yediğini fark etmesini sağladı—kızarmış canavar eti!

Kuzey, gözleri şok içinde açıldı ve ekmeği kaba bir şekilde parçalamaya ve ağzına katlamaya başladı, ardından kafeinsiz kahveyi yudumladı.

Ellis ona baktı ve güldü; tam olarak aynı tepkiyi vermişti, bu yüzden Kuzey'in hissettiklerini mükemmel bir şekilde anladı.

Karanlık kıtada mahsur kaldıkları süre boyunca ne yedikleri ne olursa olsun, o kadar alışmışlardı ki bu, onların incelik zirvesi haline gelmişti.

Bazı canavar etleri garip bir şekilde zirve incelikken, bazıları ise yemek için son derece tiksindiriciydi.

Bu, onlara inceliğin ne olduğu konusunda, istemeden de olsa bir kıstas oluşturmuştu.

Ama şimdi ekmek tatmak, herhangi birinin daha önce onu yiyip yemediği önemli değildi.

Binlerce yıl süren zorlayıcı yiyeceklerden sonra, tat alma duyuları yeni bir dünyaya adım atmış gibiydi.

Kuzey, çevresinin farkında olmaktan daha azdı ve masadaki ekmeği açgözlülükle yedi.

Bunu böyle yemek, her zaman aç olduğunu fark etmesini sağladı!

Bu, onun ruhundaki insanların ne yiyeceğini düşünmesine de neden oldu; canavarların yiyeceğe ihtiyacı yoktu, sonsuz bir Boşluk özü miktarına sahiptiler.

Kapıya yumuşak bir vurma sesi geldi ve Northern ile Ellis ayağa kalktı.

Şükürler olsun ki, Northern tüm ekmeği bir lokma bile bırakmadan yediği için pişmanlık duymadan ayağa kalktı.

Geride kalan tek pişmanlık, daha fazla ekmek yiyememekti çünkü gitmeleri gerekiyordu.

Ellis kapıyı açtı ve Shin ile diğerlerinin içeri girmesine izin verdi.

Shin, ikisine bir göz attıktan sonra, gözleri Northern'a odaklandı ve sordu,

“İyi bir gece geçirdin mi? Gece yarısı tuhaf bir şey oldu. Bir an için endişelendim...”

Shin, diğer sözlerini söylemekten vazgeçti. Gece yarısındaki tuhaf his, Northern'ı kontrol etmek istemesine neden olmuştu.

Kapıya doğru koşarken, kendisine ne kadar aptal göründüğünü sonradan fark etti ve bu yüzden donakaldı, ardından tekrar uyumaya gitti.

Northern'ın kendine bakacak kadar güçlü olması ve aslında o korkutucu atmosferin kaynağı olabileceği gerçeği onu etkiledi ve alçakgönüllü hale getirdi.

Bu gururlu bir his değildi, ama her halükarda bununla yüzleşmek zorundaydı.

Arkasında, Ryan ve Reno koridorda duruyordu. Ryan, her zamanki gibi kayıtsız bir tavırla, Reno ise hafif bir saflık ifadesiyle.

Seyahat boyunca sessiz ve itaatkâr kalmıştı.

"Ben de hissettim. O kısım dışında harika bir gece geçirdim."

Shin başını salladı, "O halde, hareket edebilir miyiz?"

"Evet." Northern, Ellis'e baktı, "Artık yollarınızı ayırmanız gerekiyor, değil mi?"

Ellis'in ifadesi somutlaştı; ellerini katladı ve inatla bakışlarını çevirdi, kekeliyordu.

"N–ne–ne demek istiyorsun? Ben hâlâ seninle gidiyorum."

Northern gülümsedi ve ona dedi ki,

"Sorun değil, Ellis. Eminim ailen, gittiğin ilk günden beri seni bekliyordur. Çok güçlü ve güvenilir bir evlat oldun. Ailene ne kadar büyüdüğünü göstermen zamanı geldi. Bir gün tekrar görüşeceğimize inanıyorum. Sonuçta sana ihtiyacım olacak.

Ama şu an, ailenin sana ihtiyacı var."

Ellis'in yüzü buruştu, gözlerinden ve burnundan akan gözyaşlarıyla; burnunu silerek, her zaman şikayet etmeden onu tolere eden genç çocuğu, kıpırdamadan duran Northern'a sarılmak için acele etti.

Northern'ın aklı her şeyi hızla geçirdi, bu da onun iç çekmesine ve Ellis'in sırtına bir elini vurmasına neden oldu.

"Bana ihtiyacın olursa arayacaksın, değil mi?" Ellis, burnundaki tüm ağlama ve mukus nedeniyle boğuk bir sesle konuştu.

"Evet, Ellis. Sana ihtiyacım olduğunda kesinlikle geleceğim."

Reno elini kaldırdı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Buradan da ayrılacağım."

Ellis ona burun kıvırdı. "Hiçbir kucaklama almayacaksın. Bu sadece benim."

İstediğini yap, çocuk.

Kuzey, gözlerinde belirli bir duygu olmadan ona baktı.

"Sanırım bu bir yolculuktu."

"Evet. Öyleydi. Yardımın için çok teşekkür ederim." Reno duraksadı, sessizleşti.

Gözleri bir an aşağıya düştü ve yüzünde hüzünlü bir ifade ile yükseldi.

"Açıkçası…"

Hava sessizdi ve gerilimle doluydu, o konuşmaya başladığında.

"...Aslında senin hayatta kalacağını hiç düşünmemiştim."

Kuzey, merakla kaşını kaldırdı.

"Her neyse, senin, Raven ve Helena'nın ölecek ilk insanlar olacağını düşünmüştüm."

Gözleri tekrar düştü, sözleri devam ederken duygusal bir hava taşıyordu.

“Korkmuştum. Afkon'a yakın durarak hayatta kaldım; görünmezliğim kişiliğime ve yaşam tarzıma dönüştü. Stelia'da olan her şeyden saklandım ve kaçtım. En ufak bir katkım bile olmadı. Ve sizinle böyle yüzleşmekten utanç duyuyorum.”

“Peki ne olmuş?”

Kuzey, Reno'nun başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmasını sağladı.

“Her şeyden saklandığın için ne olmuş? Eğer senin gibi mükemmel görünmezlik veren bir yeteneğim olsaydı, savaşır mıydım sanıyorsun?”

Reno'nun gözleri büyüdü, Kuzey'in ne söylediğini anlamadı. Bu, beklediği bir tepki değildi.

“Açıkçası, sana kıskanıyorum. Sadece öldürdüğün canavarlardan çekirdek çalabilirsin, bir mağarada saklanabilirsin ya da bir şeyler yapabilirsin ve kendini gerçekten tehlikeye atmazsın.”

Kuzey daha fazla konuştukça, Reno'nun duyduğu şeylerden daha da şok oldu.

'Nasıl?'

Kuzey, savaşın en büyük itici güçlerinden biriydi; canavarı, Gece Korkusu ve birkaç kişi, onun iki darbe ile öldüremedikleri bir varlığı nasıl öldürdüğünü anlattı.

Onun hakkında konuşan insanları duyduğunda, hepsi onu bir ünlü gibi bahsediyordu.

Açıkça, tek başına bir seviye V yarığını yenmişti. Bazıları, Lotheliwan'daki tüm canavarlara karşı tek başına savaştığını ve o zamanki tüm parti liderlerini yendiğini bile söylüyor.

Onlar, Gilbert'in gücünden korktuğunu bile söylüyorlar.

Onun gücüne eşlik edebilecek tek kişinin muhteşem Lady Raven olduğu söyleniyor; hatta Annette bile ona saygı duyuyor.

Elbette, Reno bu konuşmaların hepsinin doğru olduğuna inanmıyordu. Ama gerçek şu ki, bu konuşmalarda dolaşan mesaj, Northern'ın sahip olduğu şaşırtıcı güçtü.

O güçlüydü ve herkes ona saygı duyuyordu!

Şimdi, tüm engellere rağmen ileriye doğru iten böyle bir kişi, savaş alanında iyi olmadığını bahane ederek saklanmıştı.

İfadesi kafa karışıklığıyla doluydu. Northern, yüzüne bakarak kaşlarını çatarak sordu.

“Ne?”

"Ben–ben, seni azarlayacağını düşünmüştüm? Oradaydın... ne kadar korkak olduğumu gördün..."

"Bundan keyif almıyorum. Eğer beni azarlamanı ya da korkak olduğum için yargılamanı istiyorsan, bunu yapmayacağım. Öğrenmeye çalıştığım bir şey, ikiyüzlü olmamak. Ben de korkak oldum ve hayatını koruduğun sürece korkak olmanın yanlış olduğunu düşünmüyorum."

Reno'ya derin bir bakış attı, Reno bir adım geri geri gitti, gözleri açıldı.

'Sanki birisi ruhuma göz attı.'

Northern birkaç adım daha attı ve Reno'nun durduğu girişe ulaştı.

Ancak, eleştirilmesi gereken şey kararsızlıktır. Eğer şimdiye kadar kendinizden nefret etmiyorsanız ve büyümek istemiyorsanız, o zaman Stelia'da, ihanet edemediğiniz Afkon ile birlikte ölmüş olmalısınız.

“Hadi gidelim…” Northern, kimseyi beklemeden odadan çıktı.

Son sözleri sertti, o kadar sertti ki atmosferi ağırlaştırdı; diğer herkes Reno'ya acıdı, böyle bir şey duymak zorunda kaldığı için.

Tabii ki, yüzünde hüzünlü bir ifade olan Ryan hariç herkes.

Shin, Ellis'e veda etti ve çıkarken Reno'nun omzuna dokundu; Ryan sessizce uzaklaştı, geride Reno ve Ellis'i odaya bıraktı.

Bir süre garipti, ama Ellis de dışarı çıkmayı başardı.

Reno bırakıldı.

İçini çekti ve yukarı baktı, sonra dişlerini sıktı; kısa süre sonra, dudakları arasında bir gülümseme belirdi.

Yüzündeki acınası ifade kayboldu, yerine gözlerinde yanan kararlı bir ateş geçti.

“Teşekkürler, Bay Northern. Duymam gereken tek şey buydu,” dedi, odadan çıkmadan önce yumruğunu sıkıca sıktı.

—

Kuzey, Shin, Ryan ve Ellis birlikte otelden çıktılar.

Ellis, dışarı çıktıklarında onlara el salladı ve sol yola doğru yürümeye başladı.

Sonrasında, Northern ve Ryan, Shin'in arkasından sağa doğru ilerlediler.

Artık gün ışığıyla birlikte, Güney Drywall adı verilen şehir canlı bir şekilde görülebiliyordu; bu, şimdiye kadar gördüğü güzellikleri aşan bir manzaraydı.

Ancak elbette, Northern şu ana kadar bu kadar çok güzellik görmemişti.

Güney Drywall, büyük bir kalenin yüksek kulelerinin altında yer alan bir şehir olup, nefes kesici bir yayılma ile açılmıştı; antik taşlar ve sabah ışığında parlayan güneşten kurutulmuş çatılarla dokunmuş bir halı gibiydi.

Şehrin kalbini, gökyüzüne uzanan devasa bir kale domine ediyordu; kuleleri, ilahi bir elin parmakları gibi bulutları delip geçiyordu.

Her kule ve sivri uç, güneşin gökyüzündeki yolculuğuyla dans eder gibi görünen desenler çizen karmaşık oymalarla süslenmişti.

Kale, hem zarafet hem de güçle harmanlanmış bir mimarlık harikasıydı; aşağıdaki labirent gibi sokakların üzerinde her zaman gözetleyen bir bekçi gibi duruyordu. Şehir içinde öyle inşa edilmişti ki, kulelerin görülemeyeceği bir açı yoktu.

Kalenin tabanından, bir nehir gibi taş döşeli büyük bir bulvar dışarıya doğru uzanıyordu; şehir hayatının canlılığıyla dolup taşıyordu.

İyi giyinmiş ipekler ve kaba yünler içinde süslenmiş tüccarlar, renkli tente altlarında pazarlık yapıyorlardı; ürünleri egzotik baharatlardan, güneş gibi parlayan ince işlenmiş mücevherlere kadar uzanıyordu.

Taze ekmek ve kavrulmuş etlerin kokusu, uzak nehirlerden ve kanallardan gelen tuzlu esintilerle iç içe geçmişti; bu kanallar dış bölgelerden geçiyordu.

Her bina, kendi başına bir başyapıttı; geçmişin çağlarına bir övgü, ama aynı zamanda günümüzün canlılığıyla yankılanıyordu.

Gotik kuleler ve zarif kemerler, taş ve ahşaptan yapılmış mütevazı evlerle omuz omuza duruyordu; kırmızı kiremitli çatılar yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı.

Darıcık sokakların yanında, karmaşık köprüler sakin kanalların üzerinden yükselerek, çeşitli bölgeleri iyi dokunmuş bir goblen gibi birbirine bağlıyordu.

Altındaki sürekli su akıntısı, şehrin kendisi kadar eski bir melodi, sokakları dolduran vatandaşların canlı korosuna huzur verici bir karşıtlık sağlıyordu.

Şehir, her yöne yayılıyordu; kalenin etkileyici merkezinden yayılan, görünüşte sonsuz bir bölge labirentiydi.

Kuzeyde, geniş ovalar uzak karla kaplı dağlara doğru uzanıyordu; keskin zirveleri ufku delip geçiyordu.

Güneyde, geniş bir nehir manzarayı tembelce kıvrılarak geçiyordu; suları ışık altında eritilmiş gümüş gibi parlıyordu.

Ancak en dikkat çekici olan, kalenin ihtişamıydı.

Kuzeyli, bir sebepten ötürü, yüksek kulelere bakmaktan kendini alamıyordu.

Bir dakika için babasına döndü. "Eğer çok iyi hatırlıyorsam, South Drywall, Tharion adında bir kalenin egemenliğinde, değil mi?"

“Evet. Neden soruyorsun?”

Kuzey gözlerini kısarak, “Oraya gitmemiz mümkün mü?” dedi.

Shin durdu, kafası karışmıştı. “Aklımda olan, gizli bir istihbarat organizasyonuna gitmekti. Orası, Orta Ova'daki her köşe bucak hakkında bilgi tutmalarıyla tanınıyor.”

“Yine de, Tharion Güney Kuru Duvar üzerinde hâkim durumda.”

Shin hâlâ kafası karışıktı; Kuzey'in ne demek istediğini anlamıyordu.

Sonra Ryan devreye girdi.

“Doğal olarak Tharion'a saygı göstermeleri gerekmiyor mu? Eğer Tharion Güney Kuru Duvar'ı yönetmek için yeterince güçlüyse, o zaman bu istihbarat organizasyonu bu olasılığın büyük bir parçası olmalı, yoksa bu istihbarat organizasyonu sadece Tharion'un başka bir yüzü mü?”

Kuzey, Ryan'a bakarak gözleri büyüdü. Sonra inanılmaz bir şekilde gülümsedi.

“Aman Tanrım, akıllı!”

1567. Krallar Çağı.

Tam yüz yıl önce, yarıkların ortaya çıkma oranı anormal derecede yüksek hale geldi ve akademi ile uluslar bununla ilgili anlamlı bir şey yapamadı.

Yapabilecekleri en fazla şey, vatandaşlarını ve krallıklarını korumaktı. Ve kim onları suçlayabilirdi ki? Hatta Reimgard'ın büyük imparatorluğu bile bağımsız bölgeler, kenar mahalleler ve daha zayıf uluslara yardım etme konusunda sınırlıydı.

O zamanlar hiç kimse tarafından tanınmayan bir adam ortaya çıktı. Bu adam, kendisi bir sürücü ordusu kurdu ve onları yarıklara yönlendirmeye başladı, bir yarığı diğerinin ardından yağmalayarak.

Ve insanlar bu adamın bir Paragon olduğunu duyduğunda, korkusuzca onun yanında savaştılar.

Kısa süre içinde, uluslar arasında saygı gördü; zayıf uluslar onun egemenliği altındaydı ve daha büyük uluslar onun önemini artık göz ardı edemez hale geldi.

Hepsinin onu istemesi kaçınılmazdı. Paragon'un gücünü istiyorlardı. Üstelik, o zamanlar Reimgard İmparatoru'ndan bile korkmayan son derece güçlü bir adamdı.

Daha birçok kişi onun ordusuna katılmaya başladı; o zamanlar kendilerine Devrimciler diyorlardı. Ve krallar çağını devrim niteliğinde değiştirmek istiyorlardı.

Daha fazla yarığın, katmanlarına bakılmaksızın, yürüyüşü ve yenilgisi, daha fazla sürücünün onların saflarına katılmasına neden oldu. Hatta Akademi'den mezun olan prestijli sürücüler bile yeni bir çağın çağrısına karşı koyamadı.

Yakında, bir pankart açıldı ve bu, Citadel olarak bilinen bir tente doğurdu.

Yakında, o citadel, sadece sürücüleri kaplayan ve koruyan değil, aynı zamanda onları yöneten bir tente haline geldi.

Bu, Paragon ve bu Devrimci ordudaki en güçlü sürücülerin bir araya gelerek bir resmi yuvarlak masa oluşturduğu ve kendilerine kralların otoritesini yönetecek hükümet dedikleri zamandı.

Elbette, böyle sevimli bir eylem, krallıkların bu büyük gücü bastırmak için birleştiği bir savaş çağını doğurdu.

Ancak, insanlar o kadar güçlüydü ki, askerler ve şövalyeler bile bu adamın vaaz ettiği çağa inandı ve Devrimci ordunun bir parçası oldular.

Ve tüm bunlar boyunca, İmparatorluk her şeyin dışında kaldı. Birçok kral, İmparator'un bu adamla bir tür anlaşma yaptığından şüphelendi.

Çünkü tüm umutları, İmparatorluk'tan gelecek bir hareketin bu boş hareketi bastıracağı gerçeğine dayanıyordu.

İmparatorluk ne olursa olsun müdahale etmediğinde, umutları paramparça oldu.

Bu çağda, birçok ulus topraklarını kaybetti, "serbest toprak" terimi ortaya çıktı ve şehirler tekel talep etmeye başladı.

Hükümet kurulduktan sonra, Citadel daha da güçlü bir kale haline geldi. Her şehirde çatlakların görünümünü denetlemek ve bu çatlaklara hemen dalacak ve kapatacak sürücüleri toplamak ve göndermek için şubeler kuruldu.

Bir serserinin gerektiği gibi işlev görebilmesi için bir kalenin gölgesinde olması o zaman zorunluydu.

Onlar, driftçilerin bir canavarı öldürmek, kendilerini korumak ve bir yırtıkta hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları temel bilgi ve teknikleri sağladılar.

Zamanla, etkileri büyüdü ve yırtıklar üzerinde, ulusların bile sahip olamadığı belirgin bir otorite oluşturmak için birleşti.

Bir kalesi, akademiye katılan ve mezun olan her driftçi için, katılmayanlar için de temel bir ihtiyaç haline geldi.

Elbette, bu başarı, The Major olarak bilinen Acentalles Gafarè tarafından yönetildi.

Bir Paragon olan ilk hükümet yetkilisi ve o zamanlar ordunun korgeneraliydi; ayrıca, kralların yönetiminden kurtulmak isteyenleri birleştiren bir güçtü.

Daha sonra, halkın kendi liderini seçebileceği ideolojisini oluşturdu. Bu birleşik güç, halkın kendi liderini seçme özgürlüğüne sahip olduğu bir ülke haline geldi, bu da bir oylama sistemiyle sağlandı.

Onun dönemi gerçekten hükümetin dönemi oldu; monarklar sesinin yankısıyla titriyordu.

Hiç kimsenin karşı koyamayacağı bir güçtü. Ne yazık ki, geri dönmediği Kuzey kıtasına bir sefer düzenledi.

Hiç kimse onun oraya ulaşıp ulaşmadığını bilmiyor.

Ancak, driftçi olabilmek için driftçilerin yapması gereken her şeyin kalenin etrafında dönmesini sağlamak, onun başarılarından biriydi.

Ancak, onun ölümünden sonra, ortakları yozlaşmaya başladı; iktidar sahibi olmak istediler, insanları ve seçimlerini manipüle ettiler.

Kısa süre içinde, açgözlülükleri onların bölünmesine yol açtı.

Etkili yetkililer ve serseriler, kaleden ayrılma ve kendi özel arazilerinde bir kale kurma hakkını talep etmeye başladılar.

Zamanla, özel kaleler ortaya çıktı. Aileler ve klanlar, kendi kalelerini oluşturmak için bir araya geldi, devletten bir yarık sahibi olma ve bir kale gibi işlev görme hakkını satın aldılar.

Bu, hükümetin önemini kaybetmesine neden oldu, ancak monarşilerin gaspedilen otoritesi onlara geri verilmedi.

Bunun yerine, yeni bir güç yükselişi oldu. Klanlar bayraklarını kaldırdı ve dünya, Klanların ordular kurarak, serserileri kabul edip benimseyerek, en güçlü olanı inşa etme amacıyla ulusları fethetmek için yeterli güce sahip olduğu bir çağa ilerledi.

Bu çağ, Kageyama Klanı, Johnson, Beason, Asterothe, Stroville ve uluslarla rekabet edebilecek otoritelere sahip diğer birkaç klan gibi etkili klanların yükselişiydi.

Bu yeni çağ, özel kalelerin, faaliyetleri engellendiğinde bir şehirdeki otoriteyi gaspetmek için hükümetten yetki almak üzere yükseldiği yeni ve kontrol edilemez ideolojilerin doğmasına neden oldu.

Ve kamu kaleleri, faaliyetleri engellendiğinde bir ulustan bir şehrin otoritesini gaspetmek için yükseldi.

İnsanların kendileri için ne istediklerini düşündüklerini kontrol etmek sadece bir meseleydi. Görünen o ki, insanların arzularını kontrol etmek oldukça kolay bir şeydi.

Ancak, bunun diğer kısmı inanılmaz derecede güçlü sürükleyiciler kazanmak kolay değildi.

Bu yüzden, Citadel'ler her zaman güçlü driftçileri, ölmeden, bir uzuv kaybetmeden veya emekli olmadan önce Paragon olma potansiyeline sahip olanları arıyorlar.

Çünkü aralarında bir Paragon olduğunda, bir Citadel bir ulusu bile geçebilir ve kimse müdahale etmez.

Intel organizasyonu tamamen bir citadel olmasa da, neredeyse aynı zemin üzerinde faaliyet gösteriyorlardı.

Tharion, Drywall Krallığı'ndan Güney Drywall'ı ele geçirdi; Northern bunun sıradan bir fenomen olduğuna inanmak istemedi.

Ve tam citadelin kulelerine bakarken, korkunç bir geçmiş gözlerinin önünde hızla canlandı.

Bu citadelin bu şehrin üstünde yükselmesi için dökülen bir kan banyosu.

Geçmişin vizyonundan tüm cevapları yoktu, ama gördüğü, Tharion'un bu gizli organizasyonun var olduğunu bilmeyeceği ve onları ortadan kaldırmamış olamayacağı fikrini ortaya koyuyordu.

Ya da bu gizli organizasyon Tharion'un kendisiydi.

Peki, tüm bunların tam olarak sorunu neydi?

Northern, izlenecek ve yalan söylenecek olma gerçeğini sevmedi.

Intel Organizasyonları, yalnızca bir maliyet karşılığında bilgi sağlamak amacıyla hayaletler gibi işlev görmek üzere tasarlanmıştı.

Eğer Intel organizasyonu gerçekten Tharion için çalışıyorsa, o zaman bu Tharion'un şehirde olan her şeyi izleme yöntemidir.

Northern, kimsenin arkasında casusluk yapmasını istemiyordu. Bu yüzden, fırtınanın gözlerine doğrudan girmeyi tercih ederdi… elbette, bir plan olmadan değil.

Ancak, onu şaşırtan şey Ryan'ın düşüncesiydi.

Northern, Tharion'u ve Intel organizasyonu Link'i gözleriyle tanıyordu.

Ancak kesinlikle, Ryan bildiklerinden yola çıkarak her şeyi bir araya getirmiş olmalıydı. Northern, onun bu kadar zeki olduğunu bilmiyordu.

Aslında, Northern şimdi anladı ki, Ryan'ı hiç tanımıyordu!

"Kale içinde ne yapmamız gerektiğini hâlâ anlamaya çalışıyorum. İstihbarat organizasyonunun Tharion'un bir parçası olabileceği gerçeği, aradığımız bilgiyi bize verebilecekleri gerçeğini değiştirmiyor," dedi Shin, Northern'a dönerek.

"Gerçekten haklısın, ama gizli bir istihbarat organizasyonuna gitme sebebimiz, gizli kalabilmek değil mi?"

"Tam olarak, Tharion'a doğrudan gidersek ve ne yapmak istediğimizi açıklamaya başlarsak, bunların hepsi toza dönüşmeyecek mi?"

Northern sinsi bir gülümseme yaydı, bir saniyeden fazla bekledikten sonra düşüncelerini paylaştı.

"Bir tuzak düşünüyordum... şeytanın burnunun dibinde hareket etmek yerine. Onunla yüz yüze gelmeyi nasıl bulursun?"

Shin kaşını kaldırdı; Northern'ın söylediklerinden hâlâ çok kafası karışıktı. Ama suçlanamazdı; savaşla ilgili olmadıkça, eleştirel düşünme asla güçlü bir yönü olmamıştı.

"Anlayacaksın. Hadi Tharion'a gidelim, baba."

Shin iç çekti ve paralarını içeren keseyi çıkardı, konuşurken sallayarak, "Bu, Tharion altında serseri olarak kaydolmamız için yeterli olacak mı bilmiyorum. Özel Kaleler kayıt için akıl almaz miktarlar talep ediyor ve yarıklar üzerindeki tarifeleri ise astronomik."

Endişelenmeyin, kaydolmamıza gerek kalmayacak.

Shin, ona daha da şaşkın bir ifadeyle baktı. Yorgun bir şekilde birkaç saniye bekledikten sonra sordu,

"Peki, oraya tam olarak ne yapmaya gidiyoruz?"

Oraya bir talep vermek için gidiyoruz. Kale, bir fiyat belirlediğimiz sürece sivil vatandaşlardan, göçebe kişilerden ve hükümetlerden de talepleri kabul etmektedir.

Shin bir an düşündü ve yanıtladı: "Bu gerçekten doğru."

Herkesin unutması kolaydır çünkü bu, insanların her seferinde yaptığı bir şey değildi, sadece suçlulara ödül talep eden hükümetler için geçerliydi.

Kuzey, Shin ve Ryan'a dönerek, "Hadi gidelim." dedi.

Birkaç dakikalık yürüyüş ve kestirme yollarla, üçlü, demir ve taşın iç içe geçtiği, yaklaşmaya cesaret edenlerin üzerinde yükselen etkileyici bir engel oluşturarak kalesinin kapılarına yaklaştı.

Onların önünde, parlayan zırhlar giymiş nöbetçiler tarafından korunan uzun, dövme demir kapılar duruyordu; mızrakları sıcak sabah yıldızının altında parlatılmış gümüş gibi parlıyordu.

Shin öne doğru adım attı ve geçici koruyucu kimlik kartını çıkardı.

Lonca ile bir talepte bulunmak için geldim.

İki şövalye kıyafetli güvenlik görevlisi birbirine baktı, ardından bunlardan biri, içeri girmelerine izin vererek, parmaklık kapının bir kısmını açtı.

Kuzey, kemerin altından geçerken, gözleri kapı direklerine oyulmuş karmaşık detayları izledi—uzun zaman önce unutulmuş savaş sahneleri, kahramanlar ve efsaneler taşın dokusuna kazınmıştı.

Kapıların ötesinde, hisar avlusu kendi dünyası gibi yayılıyordu; merkezi kalesine, bu güç kalesinin kalbine uzanan, düzenlenmiş bahçeler, avlular ve yollarla doluydu.

İçeride hava daha serindi, yüksek taş duvarları tırmanan çiçekli sarmaşıkların hafif kokusuyla karışmıştı; canlı renkleri taşın sert gri tonuna zıt bir görüntü oluşturuyordu.

Ana yola adım attıklarında, botlarının altında çakıl sesleri yankılandı; her iki cinsiyetten geçmiş kahramanların heykelleriyle çevrili geniş bir bulvar.

Bahçeler, kusursuz güzelliklerine rağmen, huzurdan çok kontrolü ifade eden bir düzen hissi taşıyordu.

Yolu çevreleyen düzgün biçimlendirilmiş çitler ve yüksek topiaryler, her bitki titizlikle hayvan veya geometrik şekillere dönüştürülmüştü; sanki doğanın kendisi bile hisarın kuralına boyun eğmek zorundaydı.

Küçük çeşmeler kenarlarda köpürüyordu, suları taşın oymalı havuzlarından kristal gibi parlayarak akıyordu.

Su sesi, uzaktaki bir demircinin çekiç sesinin yanı sıra, sessizliği bozan tek ses oldu.

Hisarın ana binası, yaklaştıkça ışığı yutuyormuş gibi görünüyordu; avluya uzun gölgeler düşürüyordu.

Büyük, çelikle güçlendirilmiş ahşap kapılar, anlaşılmaz antik gücü anlatan karmaşık semboller ve kıvrımlı tasarımlarla süslenmişti.

Onların önünde, heykel gibi hareketsiz duran başka bir çift şövalye vardı, zırhları göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parlıyordu.

North, kapının etrafındaki sembolleri ve tasarımı gözlemlediği sırada, Shin şövalyelere kimliğini gösterdi ve dışarıdaki kişilere söylediklerini onlara da aktardı.

Koruyuculardan bir onay başı ile kapılar gıcırdayarak açıldı ve ardında, hareketli etkinliklerle dolu geniş bir salon belirdi.

Sol taraflarında, yüksek tavanların altında, saf kristalden yapılmış avizelerle süslenmiş geniş bir salon uzanıyordu.

Her bir parça ışığı parıldayan gökkuşaklarına kırarak, salonun yumuşak, kadife kaplı koltukları ve altın kaplamalı masaları üzerinde sıcak, davetkar bir parıltı yayıyordu.

Odanın derinliklerinde, rahatça oturan serseriler vardı; bazıları yıpranmış deri koltuklarda ayaklarını taburelere uzatmış, diğerleri ise karmaşık oyma ahşap masaların etrafında toplanmış, canlı bir sohbet içindeydiler.

Buradaki hava, meşe, deri ve pahalı içkilerin tatlı kokusuyla doluydu.

Uzak duvara yerleştirilmiş bir bar, mütevazı bir içki mekanı değildi.

Koyu mahogany ağacından yapılmış ve ayna gibi parlatılmış olan bar, büyük odanın bir tarafını kaplayarak, şık kıyafetler giymiş barmenler tarafından hizmet veriliyordu.

Arka planda, uzak diyarların nadir ve egzotik içkileriyle dolu cam şişelerin sıraları parlıyordu—kehribar şaraplar, derin burgonya renkleri ve sadece hoş bir sarhoşluk vaat eden parlayan mavi iksirler.

Birkaç müşteri bara yaslanmış, en son maceralarını paylaşarak, kahkahalar ve şarkılarla birlikte ara sıra camın ahşaba çarpma sesi karışıyordu.

Barın üzerinde, süslü silahlar, kalkanlar ve diğer eşyaların sergilendiği bir koleksiyon asılıydı.

Sağlarında, devasa bir ilan panosu duvarı kaplıyordu; yüzeyi, her biri farklı bir talep veya sözleşme taşıyan çeşitli parşömenler ve rulolarla doluydu, çoğunlukla hükümetten gelen ödül talepleri.

Küçük tehditler için düşük ödüllerden, tüm gezgin gruplarının gücünü gerektiren büyük görevler için ödüllere kadar.

Pano, altın çerçevelerle çevriliydi; her köşesi krallığın en büyük loncalarının sembolleriyle süslenmiş, amblemleri ahşaba kazınmıştı.

Çekim merkezi olması beklenmesine rağmen, burası kalenin diğer alanlarına göre daha az dikkat çekiyordu.

Aslında, o alana yaklaşan biri için karanlık bir atmosfer vardı.

İlan panosunun hemen ötesinde, şık beyaz gömlek giymiş memurlar tarafından yönetilen birkaç resepsiyon masası vardı.

Kuzeyli ve Shin, masalardan birine yaklaştıklarında, arkasındaki genç, neşeli kadın onlara selam verdi, yüzünde canlı bir gülümseme vardı.

"Tharion'a hoş geldiniz. Burada bir gezgin olarak kaydolmak ister misiniz, yoksa başka bir şubede zaten kaydınız mı var? Kimlik kartınızı bize gösterebilirsiniz."

Kuzey bu sefer yanıt verdi. "Hayır, bir talepte bulunmak için geldik."

Hanım biraz şaşırdı, ama hemen ifadesini düzeltti ve Kuzey'e hoş bir gülümsemeyle söyledi,

"Tamam, peki, ne talep etmek istersiniz, efendim?"

Kuzey, resepsiyon masasına yaslandı ve gözleri karanlık bir şekilde onun gözlerine yapışmış olarak ona söyledi.

"Bir elf arıyorum..."

Hemen bu kelimeyi söylediğinde, hanımın ifadesi değişti, çok ciddi hale geldi.

Hatta Shin de şok oldu; Kuzey'in bunu yapacağını beklemiyordu!

"Bana söyle, Elf hanım, bu kadar çok elf neden Dünya'da bulunuyor?"

Kuzey yalan söyledi.

Bir talepte bulunmak için gideceğini söylemesinin tamamen bir yalan olmadığı gerçeği vardı. Bu oldukça mantıklıydı ve makul bir şeydi.

Ancak yalan olan, Shin'e aradıkları insanların tam burunlarının dibinde hareket edeceklerini söylememesiydi.

Çünkü kalenin geçmiş ve gelecek kaosunu gördüğü andan itibaren, onu hayrete düşüren bir şey gördü: uzun, sivri kulaklı birkaç kişi, hükümetin güçleriyle savaş halindeydi ve hayatlarını korumak için umutsuzca savaşıyorlardı.

O anda Kuzey, bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğunu biliyordu. Kendi dünyalarında yeraltında olması gereken bu kadar çok elf neden oradaydı?

Ve dahası, hükümetle olan savaşlarının sebebi neydi?

O, gördüğü şeyin o kısmıyla ilgilenmedi; ancak, bilmek istediği şey, onların Tra-el'de ne yaptıklarıydı ve annesinin kaybolmasının onlarla herhangi bir şekilde ilişkili olup olmadığıydı.

Bu nedenle, kendi gözleriyle doğrulamak için oraya gitmesi gerekiyordu. Kaos Gözleri artık bir kişinin ruhunu görebildiğinden, kılık değiştirmelerinin gözlerini kandıramayacağından emindi.

Ve tahmin ettiği gibi, kapıdan itibaren

: [Profil]

Ad: Henrall Thisldine

Gerçek Ad: [Ağır Yaprak]

Nitelikler: [Rüzgar Yolu]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Taşın Işığı]

Yetenek Sınıfı: [C]

Yetenek Yeteneği: [Ağır Savunma], [Gök Gürültüsü Vuruşu], [Serbest Bırak]

[Profil]

Ad: Semaldine Stalt

Gerçek İsim: [Toprağa Kaybolmuş]

Nitelikler: [Rüzgar Yolu]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Kum Dalgaları]

Yetenek Sınıfı: [D]

Yetenek Yeteneği: [Kum Adam], [Kum Kalesi], [Kum Totemi]

Kuzey, [Rüzgar Yolu] niteliğinin her ikisinde de neden aynı olduğunu düşünmüştü.

İki farklı kişinin aynı Niteliklere sahip olmasının mümkün olduğunu bilmiyordu.

Bunun dışında, ruhlarının özü ona oldukça garip geliyordu.

Kuzey, bir süredir insan ruhlarının özünü görmeye alışmıştı. Ve Kaos Gözleri daha da ustalaştıkça, bunu öncekilerden çok daha yüksek bir seviyede görebiliyordu.

Kuzey bir insana baktığında, gördüğü şey, sürekli değişen ve yaşamla titreşen parlayan bir enerji girdabıdır.

Ruhun özü, yeteneğin yerleştiğine inandığı yer, küçük, parlak bir yıldız gibi parlak bir şekilde yanar.

Bu ruh çekirdeğinin etrafını saran karmaşık bir parlak iplik ağı, karmaşık devreler gibi iç içe geçmiş.

Bu Ruh İpleri, bir kişinin anılarını, deneyimlerini ve bağlantılarını temsil eder.

Birbirine dolanır ve gerilir, zaman zaman yıpranır veya son zamanlardaki travmalara ya da yoğun duygulara yanıt olarak titreşir.

Her kişinin ruhu, bu iplikler aracılığıyla vuran, tonda ve derinlikte farklı bir rezonansa sahip olan benzersiz bir frekansa sahiptir; bazıları melodik, diğerleri uyumsuzdur.

Ve o melodilerde, Northern tüm insanlarda ortak bir akış keşfetmişti. Ancak bunlarda, daha önce hiç duymadığı bir şey vardı.

Üstelik, kelimenin tam anlamıyla özle parlıyordu; bedenlerinin etrafında akan öz, esasen çekirdekleri tarafından kontrol edilen, karşılaştığı herhangi bir insandan daha bol miktardaydı.

Ve ruhlarının özüne dair her şey, "Biz insanlar değiliz!" diye haykırıyordu.

Northern yine de aceleci olmak istemedi, bu yüzden devam etti. Kalenin resepsiyonuna girdiğinde, içerdeki her bir kişiyi dikkatlice gözlemledi.

Sonra şokuna, tüm çalışanların ve sadece çalışanların aynı ruh frekansına sahip olduğunu gördü. Üstelik hepsinin aynı özelliği vardı

: [Rüzgarın Yolu]

Bu, Northern'ın Cal'ı hatırlamasına neden oldu.

Cal, Sura'nın yarığında tanışıp öldürdüğü elfdi. Ayrıca [Rüzgar Yolu] özelliğine de sahipti.

Northern bunun bir hız özelliği olduğunu düşünmüştü, ancak böyle durup Tharion kalesinin tüm işçileri, barmenleri ve hizmetçilerinin aynı özelliğe sahip olduğunu izlemek, ona bir olasılığı fark ettirdi.

Belki de bu, belirli bir ırka özgü bir özellikti. Eğer bu doğruysa,

Bu, buradaki her bir işçinin bir elf olduğu anlamına gelirdi.

Northern bunu beklemişti ama bu kadar büyük bir ölçekte değil; en fazla düşündüğü şey, Tharion'un yaratıcısının bir elf olması ve kimsenin bunu bilmemesiydi.

Ama tüm Tharion'un elf olduğunu düşünmek mi?

Hayır, bir şeyler oluyordu!

Öfkesini bastırarak, Northern ileriye doğru yürüdü. Nihayet, bir kadının resepsiyon masası önünde durdu; masanın arkasındaki kadın ona gülümseyerek karşıladı.

"Tharion'a hoş geldiniz. Burada bir gezgin olarak kaydolmak ister misiniz, yoksa başka bir şubede zaten kaydınız mı var? Kimlik kartınızı bize gösterebilirsiniz."

Northern, Shin konuşmadan araya girdi, "Hayır, bir talepte bulunmak için geldik." dedi.

Kadın hemen şaşkınlıkla geri çekildi. Hükümetten gelen alışılmış ödül talepleri dışında, birinin talep etmek istediği en son zamanlardan beri çok uzun zaman geçmişti.

Ayrıca, bu adamın etrafında bastırılmış bir kötü hava vardı. Bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu, ama onun gözleriyle bir kez karşılaşmak kanını dondurmuştu ve gerçekten göz teması kurmaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Ama yapması gereken bir işi vardı. İçini toparladı ve Northern'ın gözlerine, en azından biraz bakışını kaçırabilmek için gözlerini sıkan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tamam, peki, ne talep etmek istersiniz, efendim?"

Bastırdığı öfke aniden daha da zor bir şekilde içinde tutmaya başladı. Northern, kadına kötü bir bakışla yaklaştı.

"Bir elf arıyorum..."

Kelime seçimleri kasıtlıydı ve tek istediği onun tepkisini gözlemlemekti.

Onu duyduğunda, Shin neredeyse panikledi, ama Northern'a sesini yükseltmeden önce, kadının ifadesinin ne kadar ciddileştiğini gördü. Sırtında ürpertiler hissetti.

'Bingo'

Aradığı tepki tam olarak buydu. Şüphesiz, kadın bir elf!

"Bana söyle, Elf hanımı, bu kadar çok olanınızın Dünya'da ne işi var?"

O anda, her şey boş gibi görünmeye başladı; hava aniden nefes almak için çok kalın hissettiriyordu, her nefes sığ ve panik doluydu sanki oksijen ona ihanet ediyordu.

Zemindeki her gıcırtı, her uzaktan gelen fısıldama, kalbini şiddetli bir stakato haline getiriyor, kaburgalarına hapsolmuş bir kuş gibi çarpıyordu.

Karnının hemen altında birbirinin üzerine geçmiş elleri titriyordu. Kendini dengelemeye çalışarak ellerini birleştirdi, bedenini hareketsiz kalmaya ikna etmeye çalışıyordu.

O sözleri duyduğunda, o anda, sadece korku vardı—ham, boğucu bir korku.

Çok çalıştığı her şey, onların da çok çalıştığı her şey... garip, uğursuz bir genç çocuk yüzünden çökmek üzereydi.

Hayır!

Onu kabul etmeyecekti.

Tokat!

"Göğüslerime nasıl elleyebilirsin! Bekçiler! Bu reşit olmayan serseriyi hemen buradan atın!!"

Yüzüne tokat yedikten sonra, Northern, ne kadar yaklaştığını görünce donakaldı, şok olmuş ve kelimeleri yetersizdi.

Hemen, insanlar kendi alanlarına bakışlar attı; bekçiler de etraflarına bakıyor ve yaklaşıyorlardı.

Karanlık bir gülümseme Northern'ın dudaklarını ayırdı. 'Anlıyorum... böyle oynamak istiyorsun?'

Kadının yüzüne daha da geniş bir gülümsemeyle yanıt verirken sesi oldukça duyuluyordu.

"Sen utanmaz elf kadını, altı yaşındaki birini baştan çıkarmaya çalışan sensin! Ben daha reşit bile değilim, bir utanç nehrine kendini atmalısın, sen yaşlı dişi!"

Northern iki tür bakış bekliyordu. İlk tür, utancı kadının üzerine çevirecekti.

Kalabalığın tamamı, onun kadının göğsüne ellediğine ikna olmayabilir. Ama aynı zamanda, tam anlamıyla bir yetişkin olmamış bir çocuğu baştan çıkaran kadına karşı da bir tiksinti duyacaklardı.

Ve kalabalığın ikinci kısmı, işçiler. Oraya "elf kadını" eklemişti, bir nedeni vardı.

Hiç vakit kaybetmeden, kapıdaki bekçiler onlara doğru geldi ve üçünü de yakalayıp dışarı sürüklediler ve nihayet kapının dışına çıkardılar.

Kısa süre içinde, kalenin atmosferi eski haline döndü; insanlar burada ve orada mırıldanıyordu, ama eğlence havası devam ediyordu.

Ancak işçilerin hepsinin yüzünde yorgun ve bitkin bir ifade vardı.

Northern, yerden kalkarken son birkaç aydır giydiği en iyi sıradan giysiyi tozdan arındırdı.

İşini bitirdikten sonra, Shin'in öfkeli bakışıyla karşılaştı.

"Orada tam olarak ne oldu?"

Northern ona baktı ve omuz silkti, "Bilmiyorum... Onların kılıfını açmaya çalıştım mı?"

Shin, kafasını bir arada tutmaya çalışarak elini başına koydu.

“Kuzey, Karanlık Kıta'dan döndüğünden beri çok garip davranıyorsun, ama ben kasıtlı olarak seninle hiçbir şey konuşmadım. Çünkü o yerin ne cehennem olduğunu düşünürsek, on sekiz ayın senin üzerinde büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Ama dostum, daha fazla böyle devam edersen patlayacak kadar şişmeye başlayabilirim. Yaptığımız şeyin önemini anlıyor musun?”

Northern, babasına boş bir yüz ifadesiyle baktı; heykel gibi hareketsiz duran iki bekçiye baktı, sonra iç çekti ve döndü.

"Açım."

Ryan da elini hafifçe kaldırdı, "Ben de..."

"O zaman bir şeyler yemeye gidelim."

"Bu sabahki ekmekten tekrar yemek istiyorum."

"Evet! O, gerçekten harikaydı. Kanka, kesinlikle onu almalıyız!"

Sesleri, Ryan ile kayıtsızca ilerleyen Northern'a öfkeli bir şekilde bakan, alnı kıpkırmızı olan Shin'den uzaklaştı.

Derin bir nefes aldı ve ağırca boşalttıktan sonra onlara doğru hızlıca hareket etti.

Northern hiçbir şeyden bahsetmedi; iyi bir tavernaya gittiler ve kahvaltı yapmaya başladılar.

Az bir bozuk paraları kaldığı için, Shin az miktarda yiyecek almayı tercih etti; onlara taze ekmek ve bal çayı ile yumuşatılmış sofur eti verdi.

Sofur eti, Dünya'daki kuzu etine benzetilebilir. Daha pahalı başka yemekler de vardı, ama bu, parasını biriktirmek isteyen sıradan insanlar için en iyi seçimdi.

Lezzetli ve keyifli olmasının yanı sıra, etin de besin değerleri vardı.

Ancak Northern, etin ne kadar lezzetli olduğu ile daha çok ilgileniyordu; görünüşe göre, yıllar içinde evcil bir hayvana dönüşmüş bir canavardan yetiştirilen bir et.

Kahvaltıdan sonra, Northern, Tharion kalesi hakkında daha fazla bilgi toplamaya karar verdi ve yalnız gitmek istediğini ısrarla belirtti.

Ve Sleep'n Tight otelinde buluşmaya karar verdiler. İşler kötüye gittiği için, orada bir gece daha geçirmeleri gerektiği anlaşılıyordu.

Shin, Northern'ın ne yapmaya çalıştığını ve buradan nasıl hareket edeceklerini sessizce merak etti.

Northern'ın eylemlerine daha fazla baktıkça, çocuğun aklında bir şeyler olduğunu ama bunu kimseyle paylaşmadığını hissetti.

Northern'ın en azından planını ona söylemesini isterdi, ama inatla ısrar etmemeye ve yerine oğluna güvenmeye karar verdi.

—

Açıkçası, onlara bir kurtarıcı diyeceğim.

Evet, gerçekten, Kale Başkamız bize absürt vergiler yüklemiyor ve bizi yarıklar ve saha canavarlarından koruyor. Tharion geldiğinden beri, Güney Drywall, krallıkların sahip olduğu ve paylaşmayı reddettiği türden bir kaynak bolluğunun tadını çıkarmaya başladı.

Arkadaşım burada haklı; bu noktada, şehrin adını Tharion olarak değiştirmeye karar verirlerse, kimsenin buna itiraz edeceğini düşünmüyorum.

Northern kaşını kaldırdı, 'Elfler tarafından yönetilen bir ulus... Bunun gerçekten iyi bir karar olup olmadığını bilmiyorum.'

"Böyle bakma. Sen bir gezgin olduğun için bilmiyorsun. Oradaki müdür gerçekten nazik ve güvenilir. Duyduğuma göre o bir Yükselen; çok yakında bir Paragon olacak."

"Sadece bir Yükselen mi?" Northern şok oldu; dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını bekliyordu, çünkü onlar elflerdi ve konuştuğu herkes, bu elflerin insanlardan dağlarca saygı topladığını söylüyordu.

Tabii ki, onun dışında kimse onların elf kökenlerini bilmiyordu.

"Sadece Yükselen demek ne demek? Şu çocuğa bak, tsk tsk, Yükselen olmanın küçük bir başarı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hadi gidelim... bu adam açıkça ne söylediğini bilmiyor."

Northern, konuştuğu iki sivilin, sözlerine karşı öfke ve tiksintiyle yürüyüp gidişini izledi, yüzü ifadesizdi.

"Bunu kastetmedim..." diye mırıldandı, sonra iç çekti, yukarıya ve etrafa bakarak ileri doğru yürümeye başladı.

Akşamın azalan ışığına karşı hafif karanlık bir sokağın ağzına geldiğinde, Northern sokağa girdi ve yürümeye devam etti.

Sokağın kapalı ucuna geldi ve yorgun bir şekilde nefesini verdi.

“Beni sabahdan beri takip ediyorsunuz; yorulmadınız mı?”

Gölge giysileriyle örtünmüş adamlar şok içinde titredi ve bir adım geri çekildi, yüzleri dehşetle bükülmüş, maskelerinin açığa çıkan kısımlarından ter damlaları süzülüyordu.

Olmaz.

Bu mümkün değildi.

Çocuğun kendisini takip ettiklerini bilmesi imkansızdı.

Ancak, onları çağırmadan önce kapalı bir sokağa girmesi, onların kendisini takip ettiğini bildiğini gösteriyordu.

Fakat bu imkansızdı. Bunu bilmesi mümkün değildi.

Hayalet Yürüyücüleri.

Onlar, karanlıkta doğmuş Tharion'un elit güçleriydi ve yürümeyi öğrendikleri günden beri, Işık Adımı adı verilen özel bir miras yürüyüşü ile eğitildiler.

Işık kadar hızlı, bir tüy kadar sessiz.

Bu, mirasın temel mesajıydı. Her biri genç yaşta bu mirası daha iyi anlamak için titizlikle eğitim aldı.

Ve hepsi gerçek bir anlayışa ulaşmıştı, aslında mirası seviye 5'e yükseltmeyi başarmışlardı.

Kuzey bile, Kaos Sanatı konusundaki tüm anlayışına rağmen, hala seviye 3'te takılı kalmıştı.

Bir mirası seviye 5'e getirmek inanılmaz bir başarıydı. Bu, yalnızca titiz bir kararlılık ve eğitimle elde edilebilecek bir şeydi.

Ayrıca, kökenlerini biliyorlardı; insanlar değildiler ve insanlara kıyasla, varlıklarını tamamen silme konusunda çok daha yetenekliydiler.

Bu, ruh çekirdeklerinde faaliyetlerini durdurmaktan ibaret basit bir numaraydı.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde, bir insanın, hele ki bir çocuğun, varlıklarını fark etmesi imkansızdı.

'Tamam... bu şans olmalı, ya da belki tahmin yürütme... belki de yeteneğinin bir fonksiyonu?' Elit kuvvetlerin lideri kendi kendine düşündü.

Bir yetenek olsaydı bile, varlıklarını fark etmek imkansızdı. Çünkü Ghostwalker'lar, isminin de belirttiği gibi, temelde hayaletlerdi.

Var olmuyormuş gibi hareket ediyorlardı. Yüzleri bile hiç görülmemişti, sesleri de hiç duyulmamıştı.

Hiç kimse onların nasıl hareket ettiğini görmemişti, başkanın kendisi dışında kimse onların varlığından bile haberdar değildi.

Bu yüzden, bu çocuğun onları fark etmesi imkansız ve inanılmazdı.

Hayır, bu onların itibarını lekeliyor ve varlıklarının özünü inkar ediyordu.

Lider başını salladı, Northern'ın gerçekten de varlıklarını her zaman hissettiğine inanmayı şiddetle reddetti.

Northern'ın sesi sokakta yankılandı, bu da onun irkilmesine neden oldu.

“Ne? Beni almayacak mısınız? Bir süredir bekliyorum, biliyorsunuz değil mi?”

'Ne?'

Duvarın kenarında çömelmiş lider, yüzünde bir kafa karışıklığı tsunamisiyle aşağıya baktı.

Onu almalı mı?

Onu almamalı mı?

Gerçek şu ki, onların amacı sabah saatlerinde kalede kargaşaya neden olan çocuğu kaçırmaktı.

Ve müdürün onlara bu görevi vermesinin tek nedeni, konunun hassasiyetiydi.

Müdürün ilk aramasını aldığında, bu adamın üç yıl sonra kendisini aramasından dolayı şaşırmış ve şok olmuştu.

Ancak, bahsedilen çocuğun 'elf' kelimesini kullandığını duyduğunda, durumun aciliyetini inkar edemedi.

Ancak, burada, bu çocukla birlikte, bir şekilde onları bekliyormuş gibi görünen bu çocukla olmak, onu tamamen boş bıraktı.

Daha önce bir görevde asla bu kadar kafası karışmamıştı.

Rüzgarın zarafetiyle yanına inen yoldaşı fısıldadı.

"Ne yapıyoruz, patron? Bu adam şüpheli görünüyor, çok şüpheli."

O da kaşlarını çattı, neredeyse sinirle yanıt verecekti, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Üzgünüm, patron." Adam eğildi ve sessizleşti, Northern'a odaklanarak ona kötü bir bakış attı; Northern onlara gülümseyerek bakıyordu.

Ghostwalkers'ın patronu, sinirle kafasını kaşıdı ve bir emir verdi.

"Görev onu canlı yakalamak, ve tam olarak bunu yapacağız. Bayıltın onu."

Son kelime söylenir söylenmez, yanındaki ghostwalker karanlık rüzgar gibi parladı, Northern'ın boynuna hızlı bir hareketle elini indirdiğinde bulanıklaştı.

Ancak, elinin boş bir alanı keserken gözleri büyüdü, köşedeki kalın rüzgarı hafifçe ayırdı.

"Nereye bakıyorsun?"

Daha da genişleyen gözlerle, ghostwalker hızlı bir dönüş yaptı, Northern'ı yakalamak için hamle yaptı ama havayı yakaladı.

'Nereye gitti?' Aklı karıştı.

“Biliyorsun, seninle gideceğimi söylediğimde, saygısızlık etmek ve beni yere sermek istemedim.”

Lider aniden boynunun arkasında boğuk bir ses duydu, bu ses, sokakta yankılanan aynı ses olmuştu.

Geç fark etti kimin olduğunu, bir çılgınlık içinde sendeleyerek, duvarda dengesini kaybetmesine neden oldu.

Duvarın üzerinden düşerken, bedeni otomatik olarak döndü ve ayaklarının üzerine sağlam bir şekilde indi.

“Ohh, güzel refleks!” Northern, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle haykırdı.

Hemen liderlerinin hareket ettiğini gören tüm Ghostwalker'lar anında harekete geçti, gökyüzünü kalın bir karanlık örtüyle kaplayarak Northern'ın üzerine indi.

İki parmağını hafifçe kaldırdı ve aşağıyı işaret etti. Parmağının hareketine uyarak, aniden yer çekiminde bir düşüş oldu ve hepsini aynı anda yere çarptı.

Northern elini katladı, ciddi bir şekilde düşündü

: “Buna ne ad vereyim, Yüce itme mi? Hayır, bu saçma. Yüce düşüş mü? Yer çekimi düşüşü mü? Northern'ın Parmağı düşüşü.”

Başını sertçe salladı, “Hayır, hayır, hayır, neden sadece beş parmak kuralı oluşturup, her parmağı doğanın yasasında değiştirebileceğim küçük şeyleri yönetmek için kullanmıyorum…”

O, memnuniyetle gülümsedi, "Evet, evet, bu çok daha iyi görünüyor! Sanırım işaret parmağım Yerçekimi parmağı olacak."

Sonunda, hala bilinmeyen bir güç tarafından bastırılan sözde kaçırıcılarına odaklandı.

Yukarı doğru zorlamaya çalıştılar, ama güç sadece daha da ağırlaştı, sanki sırtlarına bir dağ konulmuş gibiydi.

Bazıları, yere bastıran güce karşı çok fazla direnmeye çalıştıkları için kan tükürdü.

Onların lideri, gözleri o kadar açılmıştı ki, sanki göz yuvalarından fırlayacak gibi, felç edici bir şaşkınlıkla baktı.

Kuzey, liderin yüzündeki ifadeyi görünce, karanlık bir şekilde geniş bir gülümseme ile karşılık verdi.

"İşte, işte, elufu. Yüzündeki ifadeyi seviyorum." Tonu, sinsi bir kahkaha ile yankılandı.

Ağırlık.

Hayalet Yürüyücülerin lideri, ne tür bir varlığı kaçırmak için çağrıldıklarını anlayamamış olabilir.

Ancak az önce olanlar ona bir fikir vermişti.

Yetenekler ve yetenek becerileri çeşitlidir ve ne yapabilecekleri veya yapamayacakları konusunda bir sınırlama getirilemez.

Bu çeşitlilik arasında, yüksek profilli kaleler tarafından korkulan ve saygı duyulan, hatta aranan bir tür yetenek bulunmaktadır.

Bu yetenekler, doğanın her kavramı ve yasası etrafında dallanıp budaklanarak, uygun görüldüğünde onları bükmekte ve bükmemektedir.

Bazıları diğerleriyle karşılaştırıldığında sıradan olarak kabul edildi. Ancak, büyüme potansiyellerinin hiçbiri küçümsenemezdi.

Ve en şaşırtıcı şey, bu tür yeteneklerin her zaman SSS veya EX sınıfında sınıflandırılmasıydı.

'Sonunda...'

Hayalet Yürüyücülerin lideri, Northern'ın varlıklarını keşfetme olasılığını anlamaya başladığını hissetti, ancak bu hâlâ mantıklı gelmiyordu.

'Ama eğer SSS veya EX sınıfı bir yeteneği varsa, tüm bunların açıklanabilir olma ihtimali var. Onu her ne olursa olsun Müdüre götürmem gerekiyor.'

Northern zarif bir şekilde yere indi ve ardından işaret parmağını katladı—bu sırada yer çekimini korumak için onu dışarıda tutuyordu.

Parmağını katladığı anda, hepsi sırt üstü düşüp, öksürerek ve nefes nefese kaldılar.

Northern onlara acıyarak bir saniye baktı, ardından önünde durduğu lidere döndü.

"Sen liderisin, değil mi?" diye sordu retorik bir şekilde. "O harika öz kontrolünden anlayabiliyorum; başkalarında olmayan ince bir akışı var."

Kuzey, adamın karnına doğrudan bakarak konuştu.

Zihinleri donduran bir korkuyla, Hayalet Yürüyücülerin lideri hareketsiz kaldı; hareket etmek istiyordu ama bacakları çok ağır hissediliyordu.

Kuzey, onun gözlerine bakarken, aniden tüm bedeninin alacakaranlık gökyüzü tarafından boğulduğunu hissetti.

"Sen… kimsin…?"

"Bu senin gibi kalabalık karakterler için önemsiz." Gözlerini soğuk bir kayıtsızlıkla sabitleyerek bakışını geri çekti, sonra ekledi,

"Başöğretmenin beni kaçırman için seni gönderdi, değil mi?"

Suikastçılar lideri hemen gözlerini kısarak baktı. 'Biliyordu!'

"Çok şaşırma. Elf kelimesini söyledikten sonra hepinizin beni serbest bırakacağını düşünmüyordum, ki bunun sadece çok az insanın bildiğini varsayıyorum."

Özgürleştirici bir gülümsemeyle başını salladı, "Tamam, gidelim. Tharion'un varlığının arkasındaki adamla tanışmam gerekiyordu. Bir talepte bulunmam lazım."

Fakir lider o kadar kafası karışmıştı ki. Bu garip çocuğu almak doğru bir seçenek miydi, yoksa onu burada mı öldürmeliydi?

'Tüm kartlarımı oynarsam, bu mümkün olmalı. Yüksek sınıf bir yeteneği olabilir, ama sonunda muhtemelen bir Drifter ya da en fazla bir Nomad. Tüm kartlarımı açarsam, onu kalıcı olarak ortadan kaldırabilmeliyim.'

"Görüyorsun, senden kan kokusu alıyorum. İyiliğimi iade edersem, ölebilirsin. Şu anda, sizin insanlarınıza zarar vermek ya da varlığınızı tehlikeye atmak niyetinde değilim. Sadece fikrimi değiştirmeden önce beni lanet olası başkanınıza götür!"

Northern'ın sabrı tükeniyordu.

'Korktuklarını ve kafalarının karışık olduğunu anlıyorum, ama burada insanları güçlü ve hesaplayıcı bir zihinle eğitmiyorlar mı?'

Onlara üzgün bir ifadeyle baktı.

'Eh, bu, böyle barışçıl bir kıtada öğrenilen bir şey değil.'

Sonunda, liderin sesi yankılandı.

"Tamam, seni yanımda götüreceğim."

"İyi bir karar, şimdi yolu göster."

"Bizim hızımıza ayak uyduramayabilirsin ya da bizi göremeyebilirsin, bu yüzden–"

“Beni kandırma,” Northern kaba bir şekilde kesildi ve sert bir tonla pekiştirdi, “Hareket et dedim.”

Lider, Northern'ın komutunun sesiyle biraz irkildi.

Sinir bozucu bir şekilde, o bile önündeki bu açıkça genç çocuktan neden bu kadar korktuğunu anlayamadı.

'O muazzam bir yeteneğe sahip; sadece şaşırdım, eminim,' diye düşündü aklında, iyileşen diğerlerine işaret ederken.

Aniden, hepsi ışıkta kaçan siyah gölgeler gibi havaya hızla bulanıklaştı.

“Muhteşem.”

Bunun en şaşırtıcı kısmı, hareket olarak kullandıkları şeyin yetenek bile olmamasıydı. Aksi takdirde, ondan kopyalamasını isteyen bir bildirim alırdı.

Northern, çevresinden kaybolmadan önce hayranlıkla gülümsedi.

Lider, karanlık gölgeler içinde, çatılardan hızla geçerken, geriye pişmanlıkla baktı.

'Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Yetişemeyeceğini biliyordum… bu yüksek sınıf yeteneklere sahip kibirli çocuklar.'

"Neye geri bakıyorsun?"

Ses o kadar onu korkuttu ki, kendi bacağına çarptı ve başının üzerine yuvarlandı, eğimli çatının aşağısına kayarak düştü. Neyse ki, refleksi onu yine kurtardı: anormal bir ivmeyle fırladı, eğimli çatıda zemin buldu ve turbo benzeri bir hızla ileri fırladı.

Kuzey ona hayretle baktı ve düşündü, 'Refleksi gerçekten harika!'

'Bu bir numara olmalı! Kesinlikle bir numara kullanıyor! Bizim kadar hızlı olamaz; ne yapıyor bu?! Neden bizim hızımıza kolayca ayak uyduruyor?!!'

Talihsiz lider, bu düşüncelerin aklını parçalayıp gideceğini hissetti.

—

Sonunda, Tharion'un avlusuna indiler. Güzel ortam şimdi tamamen karanlığa bürünmüştü, süs lambalarından gelen yumuşak turuncu ışıklarla aydınlatılmıştı.

Onlar, Kuzey'in ortalarında olduğu halde, kalesi benzeri kuleye doğru rahatça yürüdüler.

Ancak sabahki gibi ana kapıdan girmediler. Bir saniye önce orada olmayan bir kapının belirdiği avludan geçerek içeri girdiler.

Geçit karanlıktı, çok karanlıktı, hatta onlar için bile, ama Kuzey için değildi.

'Yolu karartmak için her hafif ışık izini yutan bir nesne mi kullandılar?'

Ona öyle görünüyordu çünkü geçtikleri karanlık o kadar doğaüstü hissediliyordu.

Sonunda, birkaç adım sonra durdular ve lider şöyle dedi,

“Tam on adım ileri gideceksiniz, bir kapıyla karşılaşacaksınız.”

“Oh? Adımlarını sayarak karanlıktan mı geçtiler? Bu oldukça üzücü.”

Elini kayıtsızca salladı, “Sorun değil, bu köprünün ötesinde siyah metal kapıyı görebiliyorum.”

Lider, Northern'ın kemerli köprüye doğru yürüyüşünü oldukça şaşkın bir ifadeyle izledi.

Hala doğru bir karar verip vermediğini ya da ırkının çöküşüne yol açacak büyük bir hata yapıp yapmadığını anlayamıyordu.

Northern kapıdan girdiğinde, görüş alanına bir ışık seli doldu ve bir an gözlerini kısmasına neden oldu.

Gözlerini hemen açtığında, büyük, sarkan orblerden süzülen yumuşak, sıcak amber ışığıyla aydınlatılmış muhteşem bir kütüphane manzarası önünde belirdi.

Yüksek kemerli tavanlara kadar uzanan devasa kitap rafları, koyu ahşap çerçeveleriyle süslü tasarımlar ile işlenmişti ve buraya zamansız bilgi ve tarih havası katıyordu.

Raflar, antik otobüslerle, farklı yaşlarda renkli sırtlarla doluydu ve odanın uzunluğunu kaplayan lüks kırmızı halının üzerine dağılmış bazı serbest kitaplar vardı, bu da bir konfor ve lüks dokunuşu ekliyordu.

Küçük nişlerde, iyi kullanılmış ahşap masalar ve sandalyeler yer alıyordu, bu da mekâna yaşanmış, akademik bir atmosfer kazandırıyordu.

Bazı açık kitaplar masalarda terkedilmiş halde duruyordu, sayfaları dağınık bir şekilde, diğer kağıtlar ve parşömenler ise düzenli yığınlar halinde istiflenmişti, burada kimlerin çalıştığını gösteren bir iz bırakarak.

Kütüphanenin ortasında, büyük, şık bir koyu meşe masası yer alıyordu, parlayan kristallerden oluşan bir avizenin altında duruyordu.

Masa, parşömen, mürekkep şişeleri ve tüy kalemlerle dağınıktı ve ortasında, yüzeyi yumuşak altın ışıkla aydınlatan, karmaşık bir şekilde işlenmiş pirinç bir lamba vardı.

Yanında, rahat deri sandalyeler ve alçak bir masa derin tartışmalara veya özel düşüncelere davet ediyordu.

Masanın arkasında, otorite ve gizem yayan bir aura ile dolu uzun bir adam oturuyordu.

Gözleri yoğun bir mor parıltıyla yanıyordu, kısıtlı bir güçle atılan bir enerjiyi yayıyordu.

Keskin, belirgin hatları, geriye taranmış koyu saçlarıyla vurgulanmıştı, bu da onun aristokratik tavrını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Şık bir siyah takım elbise giymişti, kıyafeti kusursuz bir şekilde dikilmişti ve derin ametist bir taşla tutturulmuş bir kravat takıyordu, bu taş gözlerinden yayılan neredeyse aynı enerjiyle parlıyordu.

Adam bacaklarını çaprazladı ve ilk açıklamasını yaptı.

Tharion'a hoş geldin, genç adam. Bu yeri büyüleyici buluyor musun?

Kuzey, adamın sesi odadaki mükemmel sessizliği delip geçerken neredeyse korkmuş hissetti; ses, kadife gibi yumuşak ama arkasında bin fırtınanın gücünü taşıyordu—duruma bağlı olarak hem teselli edici hem de tehditkar olabilen bir ses.

Sesini duyurmak için bağırmasına gerek yoktu; fısıldasa bile dikkat çekerdi.

Biz elflerin bilgiye doymak bilmeyen bir açlığı var ve bu açlık, çağlar boyunca bize yardımcı oldu.

Kuzey, adamın sesi sol tarafında belirdiğinde irkildi. Adam, raflardan bir kitap alıyordu.

Adam, mükemmel erkek çenesini daha da vurgulayan sert bir ifadeyle Kuzey'e döndü.

Gözleri, atmosfer üzerinde hakimiyet ve kontrol sağlıyordu.

Yaptığımız şeylerin bir nedeni var; varlığımızın temeli bilgiyle destekleniyor ve bu, benim türüm için sarsılmaz bir yol açtı. Titizlikle, dostane bir hassasiyetle, tarihimizin seyrini şekillendirdik. Eylemlerimiz, inançlarımız ve kararlılığımız daha yüksek bir amaca—sıradan ölümlülerin sınırlı anlayışını aşan büyük bir tasarıma—göre yönlendiriliyor.

Kuzey, adam okumaya devam ederken sessizce izledi.

Attığımız her adım, aldığımız her karar, kozmik bir satranç oyununda hesaplanmış bir hamledir. Biz, çoğu insanın kavrayamayacağı kadar geniş bir gerçeğin koruyucularıyız, henüz açığa çıkmamış bir geleceğin çobanlarıyız. Yöntemlerimiz sert görünebilir, seçimlerimiz zorlayıcı olabilir, ama bunlar daha büyük bir iyilik için gereklidir.

Bu kader ve özgür irade arasındaki karmaşık dansında, dengeyi sağlamak için hakemler olarak duruyoruz, varoluşun terazisinin doğru kalmasını sağlıyoruz. Bu yüzden, niyetlerimizi sorguladığınızda, bunu hatırlayın: omuzlarımızda eonların ağırlığını taşıyoruz ve herkesin kaderini şekillendirme sorumluluğunu üstleniyoruz.

Biraz gülümsedi ve elindeki kitabı kaldırdı, "Düşen Oğullar, Altezchmeir Schnides'in harika bir eseriydi. Kitaplara karşı bir eğilimin var mı?"

Kuzey bir an donakaldı, şaşkın.

'Bana söyleme... tüm bu süre boyunca, elindeki kitabı kelimesi kelimesine mi alıntılıyordu?'

"Harika bir eser, bu gece tekrar okumak isterim. Ama önce, konuşalım."

Onun gülümsemesi, sessiz atmosferdeki tüm birikmiş baskıyı aniden hafifletti, Kuzey'e masanın karşısındaki sandalyeye oturması için işaret etti.

Oturmasını engelleyen hiçbir şey yoktu ve önündeki kişinin genel gücünü tam olarak anlayamasa da, onu herhangi bir şekilde uyandırmak istemediği için, bu adamı öldüremese de ciddi şekilde yaralayabileceğinden, birkaç kırık kaburga ve kesik uzuv belki de, emin hissediyordu.

Güvenli bir adımla, Kuzey sandalyeye doğru ilerledi ve sonunda oturdu, kol dayama yerine rahatça yaslandı.

Adam birkaç saniye onu izledi ve sonra ona katıldı, Kuzey'in karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Peki, başlamak ister misin?"

'Çok kibirli ve gururlu bir tavrı var, ama aslında nazik.'

Kuzey, ona gizli bir küçümsemeyle baktı.

Adam, buna rağmen, Kuzey'in yanıtını bekledi.

Kuzey, yastıklı omzuyla omuz silkti, ona sert bir şekilde bakarak boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Pekala, sanırım önce ben gidebilirim.” Kuzey'in sesi alışılmadık, deneyimsiz, kusurlu ve gösterişli bir kalınlıkla yankılandı.

O, o tonla devam etmenin ne kadar stresli olacağını anladığında boğazını tekrar temizledi.

“Gerçekten de erkeksi bir tonun olmaması kötü.”

“Muhtemelen sizlerin elf olduğunu nasıl bildiğimi en çok merak ediyorsunuz.”

Adam, Kuzey'e düz, etkilenmemiş bir bakışla sabitlenmişti.

Kuzey, adamın uyguladığı ince baskının farkında olmadan devam etti.

“Pekala, birkaç karşılaşmam oldu ve hepinizin ortak bir şeye sahip olmanızı sağlayan bir yeteneğim var. Rüzgarın yolu bir tür elf nimeti, değil mi?”

Adam kaşlarını kaldırdı.

“Oh, anlıyorum…” Bariton sesi yankılandı.

“Peki. Bunun dışında, beni buraya getiren şey, birkaç ay önce kaçırılan annemi arıyor olmam. Onun adı Eisha. Tek ihtiyacım olan, onu bulman ve ben de senin işlerine karışmayacağım.”

Onu ilk kez gördüğünden beri, müdürün ifadesi değişti, büyük ve korkunç bir sıkıntıyla büküldü.

“Ne? Yani, Lady Eisha kaçırıldı mı?!”

Kuzey, adamın tutumundaki ani değişikliğin nedenini anlamayarak, hafif bir kekemelikle yanıtladı.

"Evet... hanımefendi Eisha..." Kaşlarında, kafa karışıklığının derinliklerinden doğan hafif bir çatık kaş vardı.

'İfadedeki ani değişiklik neden?' Northern düşündü, elbette sakin ve kayıtsız bir görünüm sergileyerek, sadece hafif bir şok ifadesiyle.

"Anneniz olduğunu mu söylediniz?"

Northern başını salladı, "Evet, o benim annem."

Adamı sessizce gözlemledi, görünüşe göre bir sebepten dolayı derisinden fırlamış gibiydi.

Ve tüm bunlar Eisha'nın adı geçtiği anda başladı.

Northern, müdürün konuşmaya hazır göründüğü ana kadar bekledi. Sonra dedi ki

: "Sanırım annemle tanışıyorsunuz, tercihen tanıdık."

Adam yavaşça kendini toparladı, Northern konuşmasını bitirdikten sonra bile gözlerini kapatıp sessizce nefes aldı.

Northern'ın başka bir açıklama yapmak üzere olduğu sırada elini kaldırarak onu durdurdu ve derin bir iç çekti.

"Birçok şey birbirini tutmuyor. Öncelikle, Eisha nasıl bir anne olabilir? Eğer bir elf tohumu değilse, o bir Kraliyet, kanlı bir varlık taşımaması için belirlenmiş, ancak eğer kraliyet kanından değilse."

Kuzey'in ifadesi ciddileşti. "Peki ya yaparlarsa?"

Adam kafasını tuttu, görünüşte ağır bir baş ağrısından kurtulmak için derin bir nefes verdi. Gözleri Northern'a geri döndü.

"Eisha'nın sarı saçları ve altın rengi gözleri var; sen ona hiç benzemiyorsun. Sen onun evlatlık çocuğusun, sanırım."

Northern kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Yani, soruya cevap vermeyecek misin?"

"Bu şu anda senin endişen mi olmalı?" Adam avuçlarıyla yüzünü yıkadı. Yine de, endişeden boğulmuş gibi görünüyordu.

Northern henüz bulmacayı bir araya getiremiyordu. Tek yaptığı, açık bir merakla bakmaktı.

Bu genç adam neden Eisha'nın haberinden bu kadar sarsılmış görünüyordu?

Birkaç saniye içinde bunu öğreneceğine inanıyordu.

"Görünüşe göre sen de benim kadar ihtiyaç içindesin, neden bunu bir takas haline getirmiyoruz?"

'Tabii ki...' Northern'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, kısa bir sessizlikten sonra yanıtını vermesine neden oldu.

"Sanırım bu oldukça mantıklı. Öncelikle bana annemi neden tanıdığını söyleyerek başlayabilir misin?"

"Ve bana elfler hakkında ne bildiğini... ve yeraltı dünyasını nasıl bildiğini söyleyeceksin?"

Kuzey, tiksintiyle dudaklarını bükerek, "Asla! En değerli bilgimi bununla takas etmeyeceğim!" dedi.

"O zaman eşit derecede değerli bir soru seçsen iyi olur." Adamın bakışı kararlıydı, sanki ağır metalden yapılmış, geçilemez bir kaleyi andırıyordu.

Kuzey, hiçbir aldatıcı taktiğin kalelerine giremeyeceğini hissetti.

Böyle taktikler kullanmayı seven biri değildi, ama bunu kabul etmekten nefret etse de, karşısındaki kişinin kendisini alt ettiğini hissetti.

O bir elf olduğu için, bilgi konusunda kesinlikle elindeydi.

Bir şekilde, Kuzey kendisini cesur bir çocuk olarak düşünebilirdi.

'Bunun beni böyle gördüğünden eminim... Ama umurumda değil. Onun onayına ihtiyacım yok; sadece annemi bulmama yardım etmesini istiyorum.'

Elinde bir tek bilgi parçasını pazarlık kozu olarak kullanacaksa, o zaman buraya gelme nedenleriyle ilgili bir şeyle takas etmesi daha iyi olurdu.

Nefesini verdi ve doğrudan müdürün gözlerinin içine baktı, onun gözleri derin, sonsuz bir karanlık kuyusunu yansıtıyordu.

“Bana annemi kimin kaçırmış olabileceğini ve şu anda nerede olduklarını söylemeni istiyorum.”

Okul müdürü, Northern'ı keskin gözlerle değerlendirdi, ifadesi soğuk ve karanlık bir odaklanma ile doluydu, sessiz hava bir şekilde ağırlaşmıştı.

Eğer sahnede bu iki kişiden daha az kararlı olan üçüncü bir konu olsaydı, bu kararlı havanın altında boğulmuş olurlardı.

Okul müdürü iç çekti.

"Senin bir çocuk olduğun açık görünse de, gözlerin derin ve rahatsız edici bir deneyim taşıyor. Merak ediyorum, bu etrafında hissettiğim keskin zekanın sebebi bu mu, yoksa şu anda gördüğümden daha fazlası mı var?"

"Bu bir soru mu? Başka bir slot eklemek ister misin?"

"Hayır, seni tanıdığımdan beri on dakikadan az geçti ve hayatımın kötüye gitmeye başladığını hissediyorum."

"İltifatın için teşekkür ederim."

Adam, çaresizlikle ona baktı. Sonra içini çekti ve konuştu.

"Tam olarak emin olamam ama eğer annen kaçırıldıysa, bunu umursayacak tek insanlar Vitan Tarikatlarıdır."

"Bir tarikat mı?" Northern'ın sesi alaycı bir tonla yankılandı.

Senin iyiliğin için, onları küçümseme. Bunlar, bir gün dünyaya ineceklerine dair çarpık bir inançla takvimleri tapmaya adanmış insan tarikatlarıyla hiçbir şekilde benzerlik göstermiyorlar.

Anladım, sen dindar biri değilsin.

Hem kurulu hem de kurulmamış tarikatların, düşündüğünde geçerliliği olmayan bir inanç sistemi var...

Bir an duraksadı. 'Cidden bir çocukla din hakkında mı konuşacağım?' Sonra iç çekti ve önceki ifadesine kayıtsız bir şekilde geri döndü.

Vitan'ın takipçileri, Vitan'ın kanının parçalarını taşımak için var olduklarına inanan, deli gibi güçlü dini elflerdir; bu parçalar bir araya geldiğinde Vitan yeniden doğacaktır.

Kuzey hızlıca ekledi, "Ve sanırım bunların hepsi yeraltında..."

Okul müdürü ona baktı, tek kelime etmeden, kayıtsız bir şekilde devam etti, "Ancak, üst dünyaya sızmış olabilirler."

Kuzey, geriye yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Yani, bu insanlar annemi mi takip ediyor? Ne için ve neden?"

Şu anda nerede olduklarına gelince? Tam olarak emin değilim, ama bunu öğrenmek için kaynaklarımı kullanacağım. Bunu yapmak için çaba sarf edeceğim, bu yüzden sen de kendi slotuna bir ekleme yapacaksın.

Kuzey, sinirle dilini ısırdı. 'Kurnazlar.'

Adam, parmaklarını kenetleyip çenesini onlara dayayarak, dizlerinin üzerine dirseklerini yaslayarak öne doğru rahatladı.

“O halde, sıra sende, dostum. Bizim ve yeraltı dünyası hakkında nasıl bilgi sahibi oldun?”

Kuzey birkaç saniye sessiz kaldı.

O birkaç saniyede, başkanın düşüncelerini yüzünden okumakta zorlandığını fark etti; ifadesi donuk bir görünümle yüz hatlarını bastırıyordu.

Sonunda ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

"Daha önce söylediğim gibi, yeraltından bir elf ile karşılaştım. Ama ona bir isim vermişti… o isim neydi tekrar…”

"Strenaut?"

"Evet!" Northern gözleri büyüyerek haykırdı. "O. Eğer bunu biliyorsan, gerçekten yeraltından olmalısın."

Bir an duraksadı, adamı gözlerinde garip bir parıltıyla gözlemledi.

"Sizin gibi insanların her iki dünyayı nasıl geçebildiğini merak ediyorum."

“Peki, bizim ve yeraltı dünyası hakkında başka ne biliyorsun?”

“Sizinle ilgili? Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Ve sizin dünyanız hakkında, sadece Zalim ve Kökenler ile ilgili şeyler biliyorum.”

Adam aniden titredi.

Kuzey kaşlarını çattı, “Otuzlarında gibisin. Değilse, söylediğim her seferde titrediğine bakılırsa yaşlanıyorsun diye düşüneceğim.”

Okul müdürü birkaç saniye boyunca yüzünü avucunun içine eğdi.

Herhangi bir şekilde kendini tutamazdı; Kuzey'in yeraltı dünyasında ya da dışında kimsenin cesaret edemeyeceği bir kelimeyi rastgele anımsattığında nasıl titrememiş olabilirdi ki?

“Görünüşe göre bizimle ilgili pek bir şey bilmiyorsun… ve bildiğini iddia ettiğin şey hakkında, bana hiçbir şey söylememen beni gerçekten mutlu eder. Ayrıca, senin gibi bir çocuğun böyle bir şeyi nasıl bildiğini de sormayacağım.”

Avucunu kaldırdı ve Kuzey'in gözlerine bakarak devam etti.

“Sana sormak istediğim şey ise: bu elf ile hangi yarıkta karşılaştın, yarığın rütbesi neydi ve tam olarak nasıl hayatta kaldın?”

Kuzey bir süre duraksadı ve omuz silkti.

V. seviye olduğunu düşünüyorum. O zamanlar ortağım tüm canavarı yok etti. Bu elf adamı da öldürmem gerekiyordu; o gerçek bir yılandır, yılanlardan nefret ediyorum. Sonrasında, yırtıkla başı belada olan Zalimlerin hizmetçisini öldürmeye gittim, ama o kaçmayı başardı, bu hala ağzımda kötü bir tat bırakıyor. O herifi öldürmekten başka bir şey istemiyorum.

Adam birkaç saniye boyunca grim bir şekilde baktı... ta ki Northern ona geri bakıp konuşana kadar.

“Ne?”

"V. seviye bir çatışmada bulunduğunuzu ve gerçekten hayatta kaldığınızı inanmak zor. Eğer bu gerçekten mümkünse, ekibinizin birbirini taşımak için çok çalışmış olması gerekir, özellikle oradaki Usta ve Bilgelerin."

Northern kaşlarını çattı, "Benim partnerim ve ben dediğim kısmı duymadın mı?"

Adam çenesini kaldırdı, Northern'a inançsızlıkla bakarak.

"Ne? İkiniz hayatta kaldınız ve V. seviye bir çatışmayı yendiniz mi demek istiyorsun?"

"Ne? Ben tek başıma IV. seviye bir çatışmayı hayatta kaldım ve yendim. Tüm olasılıklar aleyhinize döndüğünde ama hayatta kalmanız gerektiğinde, her halükarda hayatta kalmalısınız."

Adam birkaç saniye donakaldı, gözleri blink blink oldu.

'Yalan söylüyor gibi görünmüyor. Ayrıca, geldiğinden beri etrafında soğuk bir hava var.'

Kaşları bir araya geldi, hafif gergin bir şekilde sordu, "Üzgünüm, ruh derecenizi kontrol etmem mümkün mü?"

Northern omuz silkti, "Rahat ol."

Adam, masasında rastgele duran bir küreyi kaptı. Birçok insanın Ellis gibi izci yeteneği olmadığı için, ruh rütbesini belirlemek için her zaman bir ölçüm aracı veya algıladıkları kişinin özünü tahmin etmeyi kullanıyorlardı.

Bu küre, ruh rütbesini ölçmek için kullanılan birçok araçtan sadece biriydi.

"Lütfen, elinizi buna koyun. Özünüzü içine dökmenize gerek yok. Bu, ruh sıcaklığınıza tepki veriyor."

'Ruh sıcaklığı mı?' Northern, elini küreye koyarken ilginç bir şekilde düşündü.

Adam birkaç an bekledi ve ardından renksiz, şeffaf küre yavaşça geçiş yapmaya başladı ve sonunda derin bir mor renge dönüştü.

Gözleri, Northern'ın gözleriyle buluştuğunda büyüdü. Ağızı titreyerek inanılmaz bir şekilde sordu.

"Üzgünüm, yaşınız kaç?"

Northern bir süre düşündü. İkinci doğum gününü kaçırmıştı ve kayıtsızca on altı demişti ama gerçekten on altı olup olmadığını düşünmeye karar verdi.

"On altı, sanırım. Haftanın günlerini ve ayları takip etme lüksümün olmadığı bir yerde sıkışıp kaldım."

Adamın yüzü beyaz kağıt gibi soldu, ağzı neredeyse açıldı, kaşları hafifçe çatıldı ve titriyordu.

'On Altı Yaşında Bir Usta! Bu imkansız!! Daha önce hiç duyulmamış!!'

O, sandalyesinin kollarını sıktı. "Üzgünüm, karanlık kıtadan mı geldiniz?"

Kuzey kollarını kavuşturdu ve yanıt verirken gözlerini kapadı, "Kesinlikle öyleyim."

"Ah, ah, ah, güvenilir bir kaynaktan karanlık kıtaya gönderilen öğrencilerin geri döndüğünü duydum. Ama buna dikkat etmedim..."

Kuzey sessizce başını salladı, "Peki... sanırım bu kadar mı? Yani, bana yardım etmeyi vaat ettin, değil mi? O zaman sana ödeme yapacak olan ben olacağım..."

Adam dalgın bir şekilde baktı ve aniden ayağa kalkmakta olan Kuzey'i durdurdu.

"Üzgünüm..." Düşük bir sesle elini uzattı.

Kuzey kaşlarını kaldırdı, yine de ayağa kalktı, ama ayakta durarak sordu,

"Nedir o?"

"Sana ihtiyacım var."

“Ne?”

"Bir slotun var, benim kalesinin üyesi olabilir misin? Belirli bir süre boyunca, eğer sonrasında kalmak istemiyorsan, o zaman sorun yok."

Kuzey'in dudakları kıvrıldı, "Bana oldukça İHTİYACIN var gibi görünüyor? Birkaç şart ekleyebilir miyim?"

Adam iç çekti, bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi, yüzü Kuzey'in bir Usta olduğunu fark ederek sakinliğini kaybettiğini anladı.

Kuzey parmağını kaldırarak konuştu.

“İki kişi daha alacaksın, bir arkadaş ve babam. Bizim için konaklama sağlayacaksın ve ayrıca tüm yemeklerimiz de senin üzerindendir. Bize de ödeme yapacaksın.”

Adam iç çekti. “Bir Usta için bu kadarını yapmaya razıyım.”

O iç çekiş, Kuzey'in dolandırıldığını hissetmesine neden oldu.

“Bu diğer ikisinin ruh rütbelerinin ne olduğunu biliyor musun?”

“İkisi de ustadır,” Kuzey ilgisizce yanıtladı, daha fazla ekleyip ekleyemeyeceğini düşünerek.

“O zaman bize ne kadar ödeyeceği hakkında konuşacağım.”

Bu arada, adam gözleri büyüyerek baktı. Kuzey'in elini, gözlerinde büyük bir sevgiyle tuttu.

“Lütfen, lütfen, onlara da ödeme yapacağımızı söyle.”

Kuzey kendisiyle oldukça gururluydu. Sadece annesiyle ilgili bir konuda öne geçmekle kalmamış, aynı zamanda Orta Ova'nın en prestijli kalelerinden birinde geçici bir iş bulmuştu.

'Baba'nın şok olacağından eminim…'

Okul müdürü Thalen, kendisini kalede rahat hissetmesi gerektiğini ısrarla belirtmişti, bu arada babasını ve Ryan'ı getirmesi için korumalar göndermişti.

Northern bu fikri beğendi; zaten yürümekten yorgun düşmüştü, bu yüzden kolayca kabul etti.

Akşam yemeğine çekildi, ardından ona lüks bir yatak odası gösterildi.

Northern'ın bu kadar iyi bir yerde ya da buna yakın bir yerde bulunduğunu hatırladığı son zaman, kırmızı maden krallığıydı.

O zamana dair anıları belirsiz olsa da, hala lüks bir büyük, eski odada yalnız yaşadığını hatırlıyordu.

'Bu da bir şey olarak kabul edilebilir.'

Yatağa yaslandı, vücudunun tamamının yatak örtüsünün yumuşak köpüğünde rahatladığını hissetti.

Kollarını açtı, karmaşık bir şekilde tasarlanmış tavana ve odanın ortasında benzersiz bir altın ışıkla sarkan zincirli avizeye baktı.

Tüm mekan lüks kokuyordu; köşeye yerleştirilmiş masa ve sandalye aniden yazma isteği uyandırdı.

Pencereden esen hafif rüzgar, kral boyutundaki yatağın yanında ona uyumasını fısıldıyordu.

Thalen ile yaptığı konuşmayı düşünerek bir süre direnmeyi başardı.

O kadar çok şey belirsizdi ki, ancak Thalen tüm bilgileri bedava vermeye istekli olmadığı için dikkatli olması gerekiyordu.

Daha fazla slot önermeyi istemiyordu ve Thalen'in onu gereğinden fazla kurcalama fırsatı bulmasını istemiyordu.

Ancak şimdi onu hemen rahatsız eden şey, Thalen'in neden ustalara ihtiyaç duyduğuydu; gözleri kapanırken bile.

Northern, bu kadar genç yaşta Usta olmanın inanılmaz bir başarı olduğunu düşünmüyordu. Aslında, kendisine verilen tüm potansiyelle, ruhsal ilerlemesinin oldukça yavaş olduğunu düşünüyordu.

Bir zamanlar baskı altında hissetti. Sonunda, o anda yapabildiği tek şeyi yapmayı başardı.

Yetenek parçalarını harcayacak o kadar çok şey varken, ruhsal büyümesinin ne kadar hızlı olabileceği konusunda hüzünlü bir sınır vardı.

'Ama sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?'

Bilinci huzurlu bir uykuya dalarken aklında kalan son sözler bunlardı.

—

Sabah bir şimşek gibi geldi; aynı zamanda, çok uzak gibi hissettiriyordu, ama bu uykunun Northern'ın bir beklenti içinde olduğunu düşünmediği bir şeydi.

Derin bir uykuya dalmışken, çevresinin farkında olduğunu hissetti ve o gece daha sonra Shin geldiğinde bunu biliyordu.

O gece kaleye girip çıkan son derece güçlü bir varlığın da farkındaydı.

Ancak, uykunun sıcaklığına o kadar dalmıştı ki, herhangi bir şekilde yanıt vermek için neredeyse uyuşmuş hissediyordu ve dikkatini gerektirebilecek herhangi bir duruma karşı son derece tembeldi.

Zihni, geç sabaha kadar ciddi bir dinlenme modundaydı; o sırada yavaşça derin ve karanlık ama bir o kadar da etkileyici mavi gözlerinin güzelliğini ortaya çıkardı.

Yavaşça kendini kaldırdı, birkaç saniye böyle kaldı, sanki sistemini başlatıyormuş gibi.

Sonra ayağa kalktı, ayaklarını birbirinin önüne nazikçe koyarak pencereye doğru ilerledi.

Sonra elini pencere çerçevesine bıraktı, ona yaslandı. Gözlerini kapattı, gün ışığının sıcaklığı solgun yüzüne çarptı.

Bir gülümseme yüzünde belirdi, bu his cildini ısıtırken garip bir şekilde tüm varlığını tazeledi.

Merkezi Ova'ya geldiğinden beri bu kadar iyi hissettiğini düşünmüyordu.

'Tamam, annemi bulmam gerekiyor.' İfadesindeki ışık yavaşça söndü, derin bakışlarının derinliklerinde yanan bir kararlılık ateşiyle yer değiştirdi.

Tam o sırada Northern döndü, pencereye oturdu ve saymaya başladı, "Üç, iki, bir… bam."

Kapı kapı.

Aynı anda, kapıya nazikçe bir vurma sesi geldi, ardından kapıyı çalan içeri girdi.

Thalen'dı ve o... çok solgun görünüyordu?

İyi misin? Tüm gece boyunca buzda donmuş gibi görünüyordun.

Okul müdürü, nefesini düzenlemek için elinden geleni yaptı, duvara yaslanarak tekrar tekrar nefes alıp verdi.

O, daha dün sert ve güçlü bir bakışa sahip genç bir adamdı. Ancak şu anda, tüm o enerji ve otorite havasının şeytani bir stres ve kontrolsüz bir şok tarafından altüst edildiği gibi görünüyordu.

Bir gecede sanki bin yıl yaşlanmış gibi.

Kuzey, Thalen'in kendine gelmesini sabırla bekledi. Adam sırtını dikleştirerek takım elbisesini düzeltti.

Yüzüne gençlik canlılığının bir benzeri geri dönmeyi başardı.

“Bana neden söylemedin?” Thalen, Northern'ın gözlerine bıçak gibi bakarak talep etti.

"Ne söyleyeyim?" Kuzey başını eğdi, gözleri geniş ve odaklanmamıştı.

"Senin ve arkadaşının her ikisinin de SSS sınıf yetenekleri var!!"

Kuzey kaşını kaldırdı. "Benim ve arkadaşımın SSS sınıf yetenekleri mi var?" Birkaç kez göz kırptı.

"Evet! Hayalet Yürüyücüler seni Yerçekimini kontrol ederken gördü! Sen bir mücevhersin! Gerçek bir mücevher! Ve arkadaşın da buza karşı çılgın bir kontrol sahibi! İkiniz de mücevherlersiniz.

Kaleler ve Klanlar, sizi yanlarında görmek için savaşacak."

'Ah, anlıyorum…'

Kuzey bir süre adamı izledi, sonunda anladı, gözleri tavana odaklanmışken yüksek sesle düşündü.

"Ama eğer ikimiz kaleler ve klanlarla savaş çıkarabiliyorsak, o zaman Merkez Ovası'nın akıntısının ne kadar değişeceğini merak ediyorum."

Thalen, dikkatle dinleyerek, kısık gözlerle baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Kuzey gözlerini Thalen'in gözleriyle buluşturdu ve sıkıcı bir tonla söyledi.

Ben karanlık kıtadan geri dönen tek kişi değilim ve ikimiz de onların zirvesindeysek de, birkaç harika adam var... onları işe almaya çalışmalısın.

Thalen'in gözleri açgözlü bir şekilde büyüdü. "Ne? Lütfen bana yardım et!"

Kuzey'in dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme belirdi. "Ah evet, sana yardım edeceğim, ama büyük bir bedel karşılığında..."

Gözleri, sinsice gülümsemesini vurgulayan tehlikeli ve deli bir ışıkla parladı.

Sonraki birkaç gün boyunca, Northern Thalen ile yakın çalışarak onlarla birlikte Merkezi Ova'ya ulaşan birkaç başka driftçiyi araştırdı ve buldu.

Bu, ona belirli bilgilere erişim ayrıcalığını verdi.

Öncelikle, genel olarak mevcut durum ve öğrencilerin dönüş haberinin kıtayı nasıl etkilediği hakkında bilgi sahibi oldu.

Ve dürüst olmak gerekirse, Northern oldukça hayal kırıklığına uğradı. Bunun, Thalen'ın kaynaklarının keşfettiğinden daha büyük bir mesele olmasını beklemişti.

Rughsbourgh'dan hiçbir haber alınmamıştı; asistanları ve korumaları, onun Paragon olmanın sınırlamalarını aşmak ve bir Luminary olmak için Yalnız Eğitim'e girdiğini iddia etmişti.

Ve bu haberin olasılığı, birçok kaynağın sessiz kalmasına neden olmuştu, özellikle de hükümetin.

Thalen, hükümeti gizli gündemlerin karmaşık bir ağı olarak tanımlamıştı; burada güç kaymaları ve sadakatler asla basit değildi.

Onlar, tek bir yönetim organından çok, etkili figürlerin geniş bir konseyine benzer şekilde hareket ediyorlardı.

Her fraksiyonun koruması gereken kendi çıkarları vardı ve öğrencilerin geri dönüşü, sürekli siyasi manevralarındaki bir başka faktör haline gelmişti.

"Hükümet sessiz çünkü bekliyor,"

Thalen, altın ışıkla aydınlatılmış bir kütüphanede otururken, masası dağınık haritalar ve belgelerle doluyken Northern'a söylemişti.

"Rughsbourgh'un Luminary'e geçip geçemeyeceğini görmek istiyorlar. Eğer başarırsa, onun etkisinin her şeyi yeniden şekillendirebileceğini biliyorlar. Eğer başarısız olursa... iyi, hızlı bir şekilde harekete geçecekler. Her durumda, risklerini azaltıyorlar."

Monarkların otoritesi için bir kontrol ve denge aracı olarak yaratılan işaretin, şimdi böyle bir otorite ve propaganda oyununa yenik düşmesi oldukça üzücüydü; hepsi güç elde etme adına.

'Güç, ne kadar iyi kalpli olursa olsun, sahibini sinsice enfekte eden bir zehir midir, merak ediyorum.'

Northern, aniden Gece Korkusu ve kırmızı maden krallığını hatırladı.

Sandalyesine yaslandı, düşündü.

Bildiği kadarıyla, hükümeti her zaman gerekli bir kötülük olarak görmüştü—kıtanın kaosunu yöneten bir kurum.

Ancak Thalen'in tanımı, çok daha manipülatif, çok daha tehlikeli bir şeyin resmini çizdi.

“O zaman neden driftçiler bundan etkilenmedi?” Northern, Merkezi Ova'ya dönen driftçilerin dağınık raporlarına göz atarak sordu. “Hedef alınmaları ya da en azından izlenmeleri gerekmiyor mu?”

“Alınıyorlar,” Thalen, kollarını göğsünde kavuşturarak yanıtladı.

“Ama beklediğin gibi değil. Hükümet, onlara karşı hemen bir eylemde bulunmakla ilgilenmiyor. Gözlemliyorlar, hesap yapıyorlar—birimizin hata yapmasını bekliyorlar.”

“Hata derken, neyi kastediyorsun?”

Thalen, daha fazla açıklarken kaşlarını çattı, “Hükümetin en çok dikkat ettiği organizasyonlar özel Citadel'ler. Bir hata yaparak, bir açılım bulmayı ya da bu konulara karışıp karışmayacağımızı görmek istiyorlar.”

“Elbette, hükümet biliyor ki, sadece öğrencilerden oluşan bir grup driftçi, canavarların istila ettiği bir kıtadan çıkmayı başarabiliyorsa, o zaman muhtemelen daha önce gördüğümüz driftçilerden farklı bir nesil.”

“Bu yüzden, haberlerin dolaşmasına izin veriyorlar ama hala propaganda kullanıyorlar ve bu durumun etkilerini kontrol altında tutmaya çalışıyorlar.”

“Anladım, işlerini yapıyormuş gibi görünürken arka kapı yöntemleriyle etkileri yok ediyorlar?”

Thalen, Northern'a baktı, “Oldukça zeki, değil mi?”

“Sadece keskin gözlerim olduğunu söyleyebilirim.”

Thalen, yüzünde hafif bir kaş çatma ile masanın üzerine yaslandı, "Hükümetle ve onların saçmalıklarıyla ilgilenmek istemiyorum. Şu anda, öğrencilerden sadece üçüyle iletişim kurabildik. Üçü de potansiyel taşıyor gibi görünüyor..."

O, bu noktada kendinden emin bir şekilde gülümseyen Northern'a baktı.

"Başına beş yüz Credis vereceğim," Thalen yorgun bir şekilde nefes aldı.

"Seninle iş yapmak güzeldi."

Thalen, masasında bulunan listeye baktı; orada mürekkep taşı ve hat sanatıyla yazılmış üç isim vardı.

Ellis Ruthsworn

Helena Reckson

Erikson Weatherby

Bu, son beş gün içinde onlara olumlu yanıt veren üç kişiydi, tanıştıkları tüm insanlar arasında.

Northern, Helena'nın yetenekleri ve yetenekleri hakkında bilgi vermekte biraz isteksizdi çünkü en az istediği şey, herhangi bir yerde onunla karşılaşmaktı.

Ama onun arasında bir karar vermesi gerekiyordu; onun ve paranın. Ve dürüst olmak gerekirse, onu kaybetmeye bile değmezdi.

Her ne kadar… orada adını görmek hala onun ağzında kötü bir tat bıraktı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, onu rahatsız eden bir soruyu sormak için ağzını açtı.

"Rughsbourgh'un bir Luminary olacağını düşünüyor musun?"

Thalen yaptığı işe ara verdi, gözleri uzaktaki bir noktaya kaydı.

Derin bir nefes verip yanıtladı.

"Açıkçası, olacağını düşünüyorum. O adam gerçekten kurnaz ve tuhaf biri, her zaman bir şeylerin peşinde. Onunla bir kez tanıştım ve etrafında kalmaya devam edersem ifşa olma korkusunu inkar edemezdim, bu yüzden yollarımızın kesişmemesini sağladım.

"Onu bilgi ve dedikodularla çok kurnaz ve güçlü biri olarak tanıyorum. Dahası, hükümet aptal ya da tembel değil. Rughsbourgh'un Solitary'ye girişi hakkında bu kadar endişeleniyorlarsa, kesinlikle bir şeylerin peşindedirler, değil mi?"

Sonunda, Northern'ın gözlerine sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Northern, sahneden hızla uzaklaşan düşünceleriyle sahte bir gülümseme ile yanıt verdi.

'Eğer Rughsbourgh bir Luminary olursa, tüm umutlarımız sona erecek. Herkes onu öldürme tutkusu ile düşüncelere dalmış durumda. Eğer dünyaya bir Luminary olarak yüzünü gösterirse, dünyadaki tek Luminary olacak ve böylece dokunulmaz hale gelecek.'

Rughsbourgh'un tüm uluslar, kaleler ve hatta hükümet tarafından korunan kıtasal bir varlık haline gelebileceği gerçeğinin yanı sıra, yeni güçler kazanacak ve çok daha büyük zirvelere ulaşacaktı.

Kuzey, bu yeni rütbenin ağırlığını anlayabiliyordu çünkü bir Paragon ile savaşmıştı.

Bazı ruh rütbeleri arasındaki fark her zaman gökyüzü ile yer arasındaki gibidir.

Bir Göçebe'den Usta'ya dönüşüyle birlikte güçteki muazzam artış gibi. Kuzey, bir Işık Yıldızı olmanın da yoğun bir güç artışı getireceğinden şüpheleniyordu.

Bir Paragon ile savaşmıştı ve zar zor hayatta kalmıştı. Ancak tekrar savaşması gerekirse, Kuzey başarılı olma şansının yüzde elli olduğunu hissediyordu.

Ancak, bir Işık Yıldızı'na karşı mı?

Başını acı bir şekilde salladı, 'Lanet olsun Rughsbourgh, tüm bunları dikkatlice mi planladı?'

Rughsbourgh çok kurnazdı ve kesinlikle onları o felaketin kalbine göndermeye başladığı ilk günden itibaren ne yaptığını biliyordu.

Northern, onların geri dönmelerini beklemediğine inanmak istemedi.

Öyleyse, bir Luminary olmanın güvenli bir yolu muydu?

Hayır. Olamazdı; güvenli bir fail-safe olamayacak kadar cömertti. Rughsbourgh'un hedefi her zaman bu olmalıydı.

Bir Işık Olmak.

Bu, onun yapay olarak yarıkları açmanın bir yolunu bulmuş olmasının bir dereceye kadar nedenini açıklayabilir. Daha güçlü canavarlara erişmek istiyorsa, kesinlikle bunu yapardı.

Ancak, bu tehlikeli değil miydi? Bu kadar güce neden ihtiyaç vardı?

Kuzey'in zihni, sorduğu sorunun ardından otomatik olarak cevabı üretti.

'Ne kadar alırsan, o kadar mı istersin?'

Bir kişi zirveye ulaşana kadar, kararlılıkları olduğu sürece daha güçlü olmak için çabalamaktan vazgeçmeyeceklerdi.

Bir dereceye kadar ilişki kurabiliyor ve anlayabiliyordu. Boşluğun içinde büyüyen boşluğa rağmen, hala büyümek ve daha da güçlü olmak istiyordu.

İnsanların güç peşinde açgözlü ve yozlaşmış hale gelmeleri, ahlaki değerleri terk edip karanlık tarafından tüketilmeleri doğal bir yasadır.

Kuzey, böyle bir yolun tehlikesini hissedebiliyordu.

Onun içinden titrek bir nefes çıktı, kendini yeniden toparlamaya çalışırken.

"Ah, doğru."

Thalen'in kalın sesi, Northern'ın düşüncelerinden dikkatini dağıttı ve Northern, önce donuk bir şekilde ona baktı.

"Bir haber geldi; gerçekten de Vitan'ın takipçileriyle bağlantılı olabilecek görümler var."

Northern bir an karamsar bir şekilde kaşlarını çattı. Annesini kurtarma fırsatının düşüncesi, kalbine umut sızdırdı ve ifadesindeki kasvet biraz azaldı.

Kaşını hafifçe kaldırarak, Northern sordu.

"Eğer bu Vitan takipçileri yeraltından geldiyse, geri dönmeye çalışmayacaklar mı?"

"Tabii ki çalışacaklar. Bu yüzden ne olursa olsun hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Yakalanmak istemediğim için seninle bir ekip atayacağım. Bu uygun mu?"

Northern, karşı çıkarak başını salladı, "Hiçbir ekibe ihtiyacım yok. Üçümüz yeter."

Thalen, yaslandığı haritayı incelemeyi bıraktı ve Northern'ın gözlerinin içine bakmak için doğruldu.

Bu insanları küçümsememeniz konusunda sizi uyardım. Dahası, onların annenizle birlikte olup olmadığı bile henüz doğrulanmadı. En azından, Arcadia'da onların izlerine rastlandığı için bir şeylerden şüphelenmemiz gerektiğini biliyoruz.

Bu sefer, Northern grim bir ifadeyi bastıramadı.

"Her yerden Arcadia mı?"

"Evet, her yerden Arcadia," Thalen, Northern'a yoğun bir bakışla tekrar etti ve gözlerini çevirip yaptığı işe geri döndü.

Eğer hükümetin daha belirgin olduğu bir yerden bahsedilecekse, akla gelecek ilk şehir Arcadia olacaktır.

Başka birkaç yer daha var, ancak Arcadia en büyük demokratik dinin önemiyle öne çıkıyor.

Bu yerlerde hükümetin otoritesi ve varlığı oldukça belirgindir; yönetim konseyinin önemli koltuklarından biri burayı Belediye Başkanı olarak yönetmektedir.

'Ama artık iktidarda değil... sonuçta haberleri okumadım uzun zamandır.'

Her halükarda, orada olan kim olursa olsun, hükümetin sadık bir köpeği olmaya mahkumdu.

Böyle bir yerde sorun çıkarmak, eğer düşük profilde kalmak istiyorsa kesinlikle onun lehine olmayacaktır.

'Ya da düşük profili umursamamak mı?'

...

Hayır.

Ne kadar Kuzey umursamamak istese de ve her şeyi patlatmak istese de, şimdi her zamankinden daha temkinliydi çünkü etrafındaki olayların arkasında ölümlü varoluşun ötesinde varlıkların kanıtları vardı.

Yapmak istemediği tek şey, her şeyin rastgele olmasına izin vermek ve kontrolünün dışına düşmesine izin vermek.

Annesini kurtarmak istediği kadar, Vitan'ın bu takipçilerinin ve özellikle Vitan'ın, kaderin bu sefer onu yapmaya zorladığı şeyle bir anlam taşıdığına inanmak da istiyordu.

Ve dikkatli olmak, her bir olayı kontrol edebilmek demektir.

'Neden bunu yapmak zorunda olduğumu söyleyen var?'

Hizmetkarlarının olması inanılmaz bir şeydi!

Yenilenen umutla parlayan gözleriyle Thalen'e baktı ve dedi ki

: "Arcadia'ya ne zaman hareket ediyoruz?"

Thalen kaşını kaldırdı, "Ne diyorsun? Bu yerin önemini yeni anladığını sanıyordum. Dikkatsiz olamazsın..."

"Merak etme, olmayacağım. Tek yaptığım bu tarikatı ve annemin kayboluşunu araştırmak."

Thalen'in yüzünde bir an için şüphecilik belirdi. Sonunda, pes etti.

“Tamam, ama sana bir izci ekleyeceğim.”

“Böyle bir kişi kendini kurtarabiliyorsa, benim için bir sorun yok.”

“Bunu söylemek oldukça soğuk, değil mi?”

Northern yanıt vermedi ve kütüphaneden çıktı, adımları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Northern dışarı çıktıktan sonra, Thalen masanın üzerine eğildi, geriye baktı ve başını salladı.

“Onun bir çocuk mu yoksa çocuk bedenindeki bir yetişkin mi olduğunu bilmiyorum. Bazen onunla konuşmak farklı bir sıkıntı gibi geliyor.”

Bakmakta olduğu haritaya odaklandı ve onları yoğun bir şekilde incelemeye devam etti.

Northern, ilk günden sonra, müdürün kütüphanesine gitmek için karanlık koridoru kullanmadı.

“Şimdi düşündüm de, bu kadar dramatik değil miydi? O zamandan beri onları hiç görmedim.”

İsimlerinin de belirttiği gibi, Ghostwalkers olması gerektiği gibi tekrar hayalet oldular.

Bir yükseltme mekanizması, onu kütüphanenin bulunduğu yerden kalenin en üst katına taşıyordu.

Asansörden çıktığında, parlak koridorda aşağı doğru yürüyen Shin ile karşılaştı.

"Baba!"

Kuzey, Shin'e doğru koşarak hızlıca seslendi.

Hemen duydu, Shin geri döndü. Sınırda oldukları zamanki dövülmüş ve yıpranmış görünümüne kıyasla, gözleri biraz hayat kazanmış gibiydi.

Kuzey ona doğru gelirken gülümsedi; elinde bir yığın kağıt tutuyordu.

Kuzey kağıtlara baktı ve merakla sordu, "Ne taşıyorsun?"

Shin, yanıt verirken hafif bir gülümseme ile yüzü neredeyse parlıyordu.

"Bize geçici olarak kabul ettikleri ve hatta yardım edip sağladıkları için, Sekreterlere elimden geldiğince yardımcı olmamın sadece nazik bir davranış olduğunu düşünüyorum."

Kuzey, babasının yanıtını izledi, yüzü karanlık bir tiksinti ile donmuştu.

Başını neredeyse bir saniye sonra sert bir şekilde salladı, azarladı.

“Sen benim babam değilsin. Sen kimsin?”

Shin orada duruyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme, gözleri kapalıydı.

Kuzey derin bir nefes aldı ve ana haberi açıkladı.

“Her neyse, annemle ilgili bir ipucu buldum.”

Nemli taşların labirentinde, bir adam yer altı hapishanesinin dar, kıvrımlı geçitlerinde kraliyet gölgesi gibi hareket ediyordu, varlığı baskıcı duvarlar arasında bile dikkat çekiyordu.

Siyah saçları omuzlarının üzerinden sarkıyor, demir fenerlerin loş, titrek ışığını yakalayan keskin bir beyaz kontrastla çizgilenmişti.

Tek bir kırmızı yara izi, bir gözü boyunca uzanarak yanağında duruyordu; bu, onu değişmeden bırakan geçmiş bir savaşın işaretiydi.

Gözleri, içsel odaklanmasıyla keskinleşen bir kayıtsızlıkla yarı kapalıydı ve önündeki karanlığı tarıyordu.

Her iki yanında iki asker yürüyordu; ikisi de onunla birlikte kararlılıkla ve soğukkanlılıkla yürüyerek, onun duruşuna karşı koymaya çalışıyordu.

Özelleştirilmiş ceketlerinin pirinç düğmeleri loş ışıkta parlıyordu. Göğüslerine sarılmış bir kırmızı sargı, epauletten parlayan gümüşle tezat oluşturuyordu.

Yüksek yakalı üniformaları otoriteyle sertti, her çizgi keskin, koyu pantolonları diz yüksekliğindeki siyah deri botların içine düzgünce sokulmuştu.

Başlarının üstünde, bir tüyle taçlandırılmış yüksek bir şako, etkileyici duruşlarını artırıyordu.

Adam da aynı şekilde giyinmişti, tek farkı başında bir başlık olmamasıydı; simsiyah üniformasının üzerine dökülen bir siyah palto ve belinin sağ tarafına bağlı uzun, kavisli bir kılıcı vardı.

Hapishanenin derinliklerine indikçe hava soğumaya başladı.

Islak taş ve çürümüşlük kokusu yoğunlaştı, ama bu asla ona dokunuyormuş gibi görünmedi.

İfadesi, karanlığın kendisinin iradesine boyun eğdiği, varlığından geri çekildiği gibi, etkilenmemiş kaldı.

Çevresindeki duvarlar, nem ve kirle kaplı, sanki onun kalibresinde birinin bu terkedilmiş derinliklerde yerinin olmadığını kabul ediyormuş gibi, itiraz edercesine inledi.

Ancak onun yolculuğunun bir amacı vardı.

Önlerinde, hapishanenin en içteki kutsal alanına giden paslı bir demir kap belirdi.

Bekçiler tereddüt etti, ama o duraksamadan ilerledi.

Kap gıcırdayarak açıldı, sessizlikteki sesi yüksek ve rahatsız ediciydi.

İçeri adım attı, hareketleri ölçülü ve aceleci değildi.

İçerisi dar bir alandı, duvarda titreyen tek bir meşaleyle aydınlatılmış, uzun ve düzensiz gölgeler düşüyordu.

Ötesindeki hücreler, unutulmuş ruhların fısıldadığı karanlık boşluklardı.

Ancak burada acıma hissetmek için değildi.

Hücrelerin yanından geçti ve nihayet birinin önünde durdu, keskin gözleri karanlığın derinliklerinde gizlenmiş mahkûma düştü.

Mahkûm, yutucu karanlığın ortasında oturuyordu.

Adam hücrenin önünde durduğunda, gözleri açıldı. Soğuk gölgelerin kucaklayışında parlayan beyaz bir küre.

Adam, aşağılayıcı bir bakış gönderdi, gözleri etrafında asılı olan otorite havasını acımasızca vurguladı.

Yanındaki gardiyana döndü ve komut verdi, sesi zindanın boşluğunda yankılandı.

"Açın."

Sesinin zengin ve sabit olması, komutunun ağırlığını ses yüksekliğine ihtiyaç duymadan taşıyordu.

Sağındaki asker tereddüt etti ama hemen korkularını bastırarak, aceleyle hapishanenin parmaklıklarını açmaya gitti.

Birkaç tıkırtıdan sonra geri adım attı, başını eğdi. Kap yavaşça gıcırdayarak açıldı.

Adam korkusuzca bir elini cebine soktu, diğerini kılıcının kabzasına dayayarak hücreye girdi.

Sen misin, değil mi? Peygamber.

Adam, beyaz orb gözlerini, kendisinin üzerinde yükselen adamın bakışlarıyla buluşturdu.

“Teğmen Dante... Ah, varlığınızın görkemi karanlık yaratıkları eziyor, kötü bir ışık gibi, aydınlatmak ve yakmak için yayılıyor.”

“Ben sizin kehanet saçmalıklarınızla ilgilenmiyorum.”

Gözleri takip edemeden, mahkumun saçını kaptı.

Sonra mahkumu, ağırsız bir bebek gibi yüzüne kaldırdı.

“Geleceği görebilme yeteneğine sahip olduğunuzu duyuyorum.”

Mahkum, saçından çekilmesine rağmen, hiçbir hoşnutsuzluk belirtmedi; adam sorusunu sorarken yüzü ifadesizdi.

Cevap verirken, dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü.

“Geleceği görmekten daha karmaşık. Sadece şunu söyleyebilirim, ben Ul'un sabırla yok etmesini beklediği bir zaman bombasıyım.”

Adam gözlerini kısarak, memnuniyetsiz bir şekilde baktı.

“Dediğim gibi, kehanetinle, bulmacalarınla ve parçalarıyla ilgilenmiyorum. Bana ne faydan var?”

Mahkumun gülümsemesi, kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. Ellerini açtı, dişlerini delirmiş bir adam gibi parlatıyordu.

“Görüyorsunuz, Orta Ova'nın zirvesinde durduğunuz bir dünyayı görüyorum. Ve dünyayı yeniden birleştirmek için yürüyeceksiniz.

Bu gelecek çağına dair vizyon, benim karşımda durmanızın sebebi...”

Duraksadı ve alçak, melankolik bir tonla devam etti, “Ancak, zaferinizi sağlamak için birine ihtiyacınız olacak.”

Adam yüzünü buruşturdu; mahkumun tüm yüzünü hızlı el hareketleriyle sıktı ve mahkumu hapishanenin duvarına çarptırdı.

Taş molozları fırladı ve duvarda ağ benzeri bir çatlak oluştu.

‘Ne zaman hareket etti?!’ Mahkum bunu anlayamadı.

Hapishanenin ortasındaydılar; adamın hareket ettiğini hiç hissetmedi, sadece sırtının duvara çarpması ve sırtında yayılan bir ağrı hissi vardı.

‘Gerçekten! O kişi! O bir Paragon!’

“Bu kadar yol katettim ve birine güvenmek için mi geldim sanıyorsun?”

"Gaah..." Ağızında kanla gargara yaparken konuşmakta zorlandı.

Adam onu serbest bıraktı ve yere serilmiş düşük yatak üzerine düşmesine neden oldu.

Adam birkaç kez kan tükürdü ve nefesini düzene sokarken açıkladı.

"Onu ihtiyaç duyduğunuz için değil. Bu kıtada Ul'un kontrol edemediği tek bir kişi var. Onun yanınızda olması, eylemlerinizi belirli bir dereceye kadar öngörülemez hale getirecektir."

Adam kaşlarını çattı, birkaç saniye bekledikten sonra "Bu kişi kim?" diye sordu.

"B–Bilmiyorum, ama yanımda olmam, onu daha hızlı bulmanıza yardımcı olacak. Beni yanınıza alın, ben de majesteleri için yolu açacağım."

Adam bir saniye boyunca gözlerini kötü bir şekilde kısarak elini cebine soktu.

"Senin ne faydan var?"

"Bu anı yirmi üç yıl bekledim. Size yaklaşacağınız gün için her şekilde hazırlandım. Temizlik gününün başlayacağı, Devrimci'nin yeniden yükseleceği gün için. İhtiyacınız olan her şeyim."

Adamın gözleri ince ama yoğun bir delilik kıvılcımıyla alevlendi.

"Temizlik dedin. Gerçekten biliyorsun."

"Ben senin nihai silahınım."

Adam, önünde diz çökmüş mahkumu incelerken zindanda bir sessizlik yerleşti; gözleri, ezici bir otoritenin ağırlığını taşıyordu.

Northern, Ryan ve Shin, Thalen'ın masasının önünde duruyorlardı. Thalen kendisi masanın üstünde oturuyordu.

Yer, birkaç gün önceye göre daha dağınık görünüyordu, kağıtlar ve haritalarla doluydu. Northern, neden bu kadar belgeler ve haritalarla meşgul olduğunu merak ediyordu, ama merakının hepsinin tatmin edilmesi gerekmiyordu.

Bu onu çok da rahatsız etmiyordu; ayrıca kendi meseleleriyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Bir gün önce, Thalen ona Vitan'ın takipçileri ile hükümet arasında büyük bir çatışma olduğuna dair bazı bilgiler vermişti.

Ancak, bu haberin birkaç yönü vardı. Thalen, bunun sızan rastgele bir sorun olabileceğine ya da birinin onların bu dünyadan olmadığını keşfetmiş olabileceğine inanıyordu.

Ancak, hemen ikinci tahminin onun güvensizlikleri ve aşırı düşünmesinin bir sonucu gibi hissetti.

Muhtemelen ilk olanıydı.

Northern bir tuzak olasılığını düşündü, ama Thalen, bilgilerin doğruluğuna o kadar güveniyordu ki, bunun kimseyi tuzağa düşürmek için bir tuzak olmasının imkansız olduğunu ifade etti.

Eğer öyleyse, bilgi kaynağı da bu gerçeği bilirdi.

Bunu söylemedi, ama Northern zaten bu bilgi organizasyonunun muhtemelen Shin'in gitmeyi planladığı aynı yer olduğunu anlamıştı.

Bu da demek oluyordu ki, gerçekten Tharion için çalışıyorlardı ya da Tharion'un bir dalıydılar.

Bu nedenle, üçü burada toplanmıştı ve mümkün olan en kısa sürede Arcadia'ya hareket edeceklerdi.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve uzun, yeşil saçlı bir kişi zarif ve kontrollü bir duruşla içeri girdi.

Üzerinde ince altın detaylarla süslenmiş akışkan bir siyah robe vardı; yürümekten çok kayar gibi görünüyordu, hareketleri zarif, kasıtlı, neredeyse her jestin mükemmel bir şekilde hesaplandığı izlenimini veriyordu.

Etrafında bir ustalık havası vardı. Onlara yaklaştığında, Thalen'in etrafına elini rahatça koydu, dudaklarında tuhaf bir gülümseme ile.

"Evet, herkes, bu Alystren, Thalen Kalesi'nin yardımcı müdürü."

"Oh?" Northern'ın gözleri büyüdü.

'İçeri girdiği andan itibaren etrafında farklı bir hava vardı. Ama aslında onun yardımcı müdür olacağını ve insan olduğunu beklemiyordum... eğer Thalen'in etrafında böyle davranıyorsa, o zaman arkadaş olmalılar.'

“Burada bir sürü güçlü olan var, dostum.” Tonu, Northern'ın içsel spekülasyonunu doğruladı.

“Evet, onlar kalenin yeni geçici alımları.”

Alystren, arkadaşının gözlerine baktı, ifadesi kısa bir süre ciddileşti.

“Bunu yapıyorsun, değil mi?”

“Geri döndüğünde bunun hakkında konuşabiliriz. Şu an, sana ihtiyacım var.”

Alystren, muhteşem yeşil gözlerini Northern ve ekibine çevirdi.

“Hmm, eğer beni dahil ettiysen, o zaman gerçekten bir veya iki anlaşma olmalı,” dedi, tonu gündelikliğin altında bir yoğunluk taşıyordu.

Thalen, karşısındaki üçüne odaklandı.

“Alystren, bu kıtanın en iyi keşifçisidir.” Gözlerini özellikle Northern'a çevirdi, “...ve kendini ve hepinizin güvenliğini koruyabilir. Ama onun korumasına ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Ama kesinlikle ihtiyacınız olacak bir şey var; o da liderliği. Arcadia'yı çok iyi biliyor ve sizi yönlendirebilir.”

Hemen, Alystren geri sendeledi, yüzü soldu.

“Ne? Arcadia mı? Delirdin mi? O yere gitmek istememin sebebi ne?”

Thalen gözlerini huzur içinde kapattı, nefesini verdi.

Kuzey ise rahatsızdı.

"Ona nereye gideceğini söylemedin mi?"

"Aslında, nereye gideceğini söylemedim, sadece bazı insanları bir yere götüreceğini söyledim," diye yorgun bir şekilde belirtti, "çünkü böyle olacağını biliyordum ve gitmeyi bile reddedebilirdi."

'Şimdi, bu şehirde herkesin neden bu kadar korktuğu konusunda beni gerçekten meraklandırıyor.'

"Hayır, bu benim böyle olmamla ilgili bir mesele değil. Oraya gitmek istemiyorum. Bir süre dikkat çekmeden durmam gerektiğini biliyorsun."

"Ve dikkat çekmeden duracaksın. Baskı yok, kendilerini koruyacak kadar iyiler, gördüğün gibi."

Alystren bir an duraksadı, önünde duran üç kişiyi buruşmuş bir yüz ifadesiyle inceledi, sonra yanındaki arkadaşına döndü.

"Ciddiyim. Ne olursa olsun müdahale etmeyeceğim."

"Müdahale etmen gerekmeyecek," Kuzey, Thalen konuşmadan önce yanıtladı, aralarındaki havayı donduran soğuk bir bakışla.

Onun sesi keskin, gerginliği yarıp geçen bir bıçak gibi, şüphe veya tartışma için hiçbir alan bırakmıyordu.

Alystren ayağa kalktı, ellerini beline koyarak garip bir kahkaha attı.

“Peki, o zaman, memnun oldum. Seni Arcadia'ya götüreceğim ve etrafı göstereceğim.”

Thalen, sanki Kuzey sayesinde bir kurşundan kaçmış gibi iç çekti.

Sonra, “Lütfen, siz devam edebilirsiniz. Ben ona bilgi vereceğim ve sonra sizi göndereceğim.” diye seslendi.

“Tamam, teşekkür ederim, efendim,” diye yanıtladı Shin ve arkasını döndü.

Kuzey, her ikisine bir göz attıktan sonra Shin ve Ryan'ı takip etmek için döndü.

Kapı kapandıktan sonra, Thalen'in yüzünde son derece ciddi bir ifade belirdi.

“Onlara yardım etmek için elinden geleni yapıyormuşsun gibi görünüyor. İşin içinde ne var?”

“Müdahale etmeyin dedim, ama benim için yapmanı istediğim bir şey var.”

Alystren'in ifadesi biraz değişti, endişeyle Thalen'in ruhuna delip geçti.

Alystren'in yüzündeki ifadeyi görmezden gelen Thalen devam etti.

"Kurtarmak istedikleri kişi. Eğer durumun onun kurtarılmasına izin vermeyeceğini düşünüyorsan, o, tüm planlarımızı tehlikeye atabilecek bir figür. Onu ve herkesi öldürmeni istiyorum."

Ses tonu soğuk bir kayıtsızlıkla yankılandı.

"Ne kadar kötü birisin. Eğer bu, bizi ve üzerinde çok çalıştığımız her şeyi koruyacağını düşünüyorsan, o zaman bunu yapacağım."

Thalen'in ifadesi bir gülümsemeye dönüştü, iyilikle parlıyordu.

"Bunun için çok teşekkür ederim, Al, yaptıkların için."

Alystren'in ifadesi bir anlığına gülümsemeyle dondu. Thalen'in omuzlarına dokundu, hoş gülümsemesi neredeyse parlıyordu.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Sizi tanıdığım gün için teşekkür ediyorum, bu sayede hayatımı bu kadar tatmin edici bir şekilde yaşayabildim... şimdi ölsem, geriye dönüp pişman olacağım bir şey yok."

Thalen'in gözleri kısıldı.

"Ölmeyeceksin."

Bu Arcadia. O lanet olası yerin bir öngörülemezlik unsuru var.

"Onlarla karşılaşmadığın sürece her şey yolunda gidecek."

"Onlarla karşılaşmama ihtimali nedir?"

Thalen hemen yanıt vermedi, ama Alystren de onun yanıtını beklemiyordu.

Gülümsedi ve Thalen'i kollarının arasına çekti, kaslı kollarını etrafında sararak sırtına vurdu.

"Bu belki de son bir veda olabilir, ama duygusal olma. Benimle ya da onsuz, bunu yapabilirsin. Sadece kendine fazla yüklenme."

Thalen, açıklanamaz, güçlü bir huzurun tüm ruhuna yerleştiğini hissetti.

Dudaklarını ısırdı ve kendini mırıldanmaya zorladı.

"Teşekkür ederim, ama lütfen... ölme."

Northern, yolculuklarının nasıl geçeceği konusunda endişeliydi, tamamen Warp kapısı meselesi yüzünden.

Tabii ki, şu anda biraz parası vardı. Thalen son zamanlarda inanılmaz derecede yardımcı bir kaynak olmuştu.

Northern'a potansiyel olarak güçlü driftçileri başarılı bir şekilde keşfetmesine yardımcı olduğu için ödeme yapmanın yanı sıra, Northern'ın kimliğini normal bir driftçi olarak kaydetmesine de yardımcı oldu—önceden sahip olduğu eksik lisans değil.

Artık Northern, kimlik kartını talep eden herhangi bir kaleye, devlet yetkilisine veya güvenlik noktasına sunabilirdi.

Thalen ayrıca ona Orta Ova Gümüş Bankası'nda bir hesap açmasına yardımcı oldu.

Orta Ova'da üç tür banka vardı: Gümüş Bankası, Altın Bankası ve Elmas Bankası.

Gümüş Bankası, esasen sıradan halk ve düşük rütbeli soylular tarafından kullanılıyordu; genel olarak, paralarını Credis cinsinden biriktirmek ve çekmek isteyen bir nüfus.

Orens'in dolaşımı az ve Crysts'in dolaşımı daha da az olduğundan, Altın ve Elmas bankalarının muhtemelen daha yüksek rütbeli bireyler veya Orens ve Crysts ile işlem yapan tüccarlara hizmet ettiği düşünülüyordu; ancak bu daha yüksek değerli para birimlerinin dolaşımı sınırlıydı.

Gümüş bankaları, nüfusun çoğunluğu için günlük işlemleri ve tasarrufları kolaylaştırıyordu.

Sıradan halk, küçük miktarlardaki servetlerini depolamak ve yiyecek, kira ve ticaret gibi temel ihtiyaçlar için çekmek amacıyla bankayı kullanıyordu.

Esasen, Gümüş Bankası'nın odak noktası, tasarrufları teşvik ederek ve mütevazı miktardaki servet için güvenlik sağlayarak alt sınıflar arasında ekonomik istikrarı korumaktı.

Altın Bankası, arazi alımları, yatırımlar ve ticaret anlaşmaları gibi büyük işlemleri destekliyordu. Daha zengin bireyler ve kuruluşlar için bir servet deposu olarak hizmet ediyordu ve onlara daha büyük miktarlardaki parayı istikrarlı bir şekilde yönetmelerine yardımcı oluyordu.

Yatırımı, iş genişlemesini ve elit sınıf ile başarılı tüccarlar arasında daha büyük ölçekli ticareti teşvik ediyorlardı.

Elmas Bankası, ekonominin önemli bir motoru olarak işlev gördü; savaşları finanse etmek, uluslar arasında büyük ticaret seferlerini desteklemek veya çatlak kaynaklar ve talep edilmemiş topraklar gibi güçlü varlıkları kontrol etmek gibi en nadir ve en değerli işlemler için kullanıldı.

Onlar, ekonomiyi makro ölçekte kontrol etme merkezi olarak işlev gördüler ve ulusların ve bölgelerin genel ekonomik istikrarını etkilediler.

Soyluluk unvanı veya yüksek rütbeli bir devlet dairesi olmayan her serseri, tüccar olsalar bile, bir Gümüş Banka hesabı açmak zorundaydı.

Banka sistemi, Orta Ova'nın ekonomik sisteminde daha yükseklere çıkmayı sağlayan bir tür merdiven olarak da düşünülebilir.

Aynı şekilde, bu sistemde daha aşağıya inmenize de yol açabilirdi. Sonuçta önemli olan, kişinin gelir kaynağı ve servetini nasıl yönettiğiydi.

Gümüş Bankası, bireylerin fonlarına erişim sağlamalarına olanak tanıyan belirli bir endeksi olan bir gümüş karta sahipti; bu kartla, çoğunlukla kalelerde ve büyük pazar franchise'larında bulunan herhangi bir Gümüş Banka şubesine giderek fonlarına ulaşabiliyorlardı.

Bazı tavernalar, müşterilerinin fonlarını doğrudan yönetmek için bankadan bir üye çalıştıracak kadar öne çıkmıştı.

Bu nedenle, Northern neredeyse her yerde parasını çekebilirdi. Ve fiziksel para harcamadan alışveriş yapmak için kartını kullanabilirdi.

Thalen için ve onunla çalıştığı son birkaç günde, geçici olarak kalenin üyeleri olarak birçok para kazanmıştı.

Ryan, onun da parasını saklamasını istemişti. Elbette, Shin'in de kendi Gümüş Banka hesabı vardı.

Kartına bakarken, Northern hafifçe gülümsedi ve ardından onu, ağır, dayanıklı savaş botlarına doğru düzgün bir şekilde inen siyah pantolonunun cebine geri koydu.

Kalın tabanlı ve metal detaylı botlar, görünümüne sert ve asi bir hava katarken, üst bedenini süsleyen uzun paltoyla uyum sağlıyordu; rüzgarın her hafif hareketiyle birlikte akıyordu.

Paltonun, şık ve yüksek kaliteli bir malzemeden yapıldığı görünüyordu; uzunluğu, vücuduyla hareket ederken dramatik bir hava katıyordu.

Paltonun altında, hafif dar bir siyah gömlek vardı; bu gömlek, onun hafif geniş göğsünü çerçeveliyordu. Basit bir tasarıma sahipti ve tüm kıyafetin akıcı ve sade tasarımına katkıda bulunuyordu.

Kuzey'in tüm kıyafeti, karanlık, modern ve taktiksel bir tarza sahipti; gizemli ve kendine güvenen bir hava taşıyordu.

Shin ve Ryan da kıyafetlerini değiştirmişti; daha şık görünüyordu, tanınmış driftçileri andırıyorlardı, hayatta kalanlardan daha az.

Sonunda, Alystren binadan çıktı ve onlarla birlikte alanda buluştu.

Kuzey, kartını cebine koyduktan hemen sonra döndü ve adamın onlara yaklaşırken sakin bir şekilde gözlemledi.

Alystren, ellerini birleştirerek, biraz eğilerek tuhaf gülümsemesiyle, ne düşündüğünü anlamayı zorlaştıran bir gülümsemeyle selamladı.

"En sevdiğiniz tur rehberi, sizi 'dünya turuna' çıkarmaya hazır!" diye bağırdı.

Kuzey, başını hafifçe uzaklaştırdı, 'Bu yolculuk çok olacak.'

“Bu işte sizinle birlikte olmak harika, Bay Tur Rehberi. Arcadia'ya hangi rotayı alıyoruz?”

Alystren, elini çenesine sürterek konuştu.

"Hmm, evlat, en büyük olanına benziyorsun. Sanırım seni seviyorum."

'Evlat?' Northern, Shin ile Alystren arasında bakış değiştirerek gözlerini kırpıştırdı.

Shin, Alystren kolunu boynuna dolarken utangaç bir gülümseme ile karşılık verdi ve konuşmaya devam etti.

"Düşük profilli bir hareket için, Elmuish'e bir kervanı takip edeceğiz, sonra doğrudan Arcadia'ya giden bir hava gemisine bineceğiz." Gülümseyerek, "Kolay, değil mi? Kolay, değil mi?" dedi.

"Evet, çok kolay, Bay Tur Rehberi. Bunun hepsi sizin muhteşem tur anlayışınıza bağlı olduğuna eminim."

Alystren aniden donakaldı, gözbebekleri genişledi; yeni bir farkındalığın rüzgarı yüzünü okşadı.

"İyi misin, Bay Tur Rehberi?"

Shin onu şu ana çağırmaya çalışsa da, o boş boş baktı.

"Bay Tur Rehberi?"

"Bay Tur Rehberi?"

Sonunda, düşüncelerinden sıyrıldı ve bir kulağından diğerine yayılan bir gülümsemeyle Shin'e odaklandı. Shin'e yaslandı.

"Seninle iyi geçineceğiz!"

Shin, gözlerini kırpıştırarak baktı ama yine de mırıldandı, "Tamam, sanırım?"

"O halde. Elmuish'e!" Yüksek bir sesle komut verdi ve ileriye doğru yürüdü.

Shin hemen arkasından takip etti, "Evet, evet, Bay Tur Rehberi."

Bu arada, Northern arka planda boş boş bakıyordu, Shin'i böyle görmek ona eski günleri hatırlatıyordu.

Shin'in kırsaldaki çocuklar arasında çok popüler olmasının bir nedeni vardı.

O, yetişkinliğini bir kenara atıp, bir çocuğa ve bir aptala ihtiyaç duydukları şekilde yaklaşma konusunda yüzsüz bir yeteneğe sahipti.

Bu, tüm kırsalın ona sevgi beslemesine ve ona bağımlı olmasına neden olan bir değerdi.

Ancak son zamanlarda, Shin her zaman bildiği gibi değildi; o neşeli, oyunbaz doğası tamamen kaybolmuştu. Onun varlığı, sessizlik ve bir pişmanlık ile melankoli havasından ibaretti.

'Sanırım onun tekrar kendisi olması iyi.'

Northern, onların arkasından takip ederken küçük bir gülümseme bıraktı.

Birkaç gün boyunca, bilinmeyen malları South Drywall'dan Elmuish'e taşıyan yerel bir karavana bindiler.

Kuzey'in karanlık kıtadan dönüşünden bu yana gittiği iki şehirden farklı olarak, Elmuish farklıydı.

Bu, serbest bir şehir ya da hükümet şehri değildi; bunun yerine, Sassex krallığının başkent devleti olarak hizmet eden, eski bir güç krallığıydı.

Orta Ova'daki uluslar iki ana kategoriye ayrılır: eski güç ve yeni güç.

İnsanlar genellikle eski güç krallıklarını, tarihleri Orta Ova'nın erken başlangıçlarına dayanan uluslar olarak adlandırır.

Bu krallıkların etkinlikleri, Orta Ova'nın tarihinin derinliklerine kadar uzanır. Bu nedenle, daha fazla siyasi önem ve ulusal bağımsızlık gücü taşırlar.

Bu, askeri güçlerine, ulusal mali kaynaklarına, ticaret otoritelerine ve özel kaynaklarına yansır.

Bu eski güç krallıklarında bulacağınız bazı kaynaklar, başka yerlerde bulamayacağınız kaynaklardır. Bazen (tüm uluslarda değil) askeri güçlerine kadar olan tüm ekosistemleri genellikle bu kaynaklara göre inşa edilmiştir.

Bu kaynaklar genellikle ruh özü tarafından etkilenmiş ve belirli alanlarda uzun süre boyunca ortaya çıkan çeşitli yarıkların etkisiyle değişime uğramış normal malzemelerdir.

Bu nedenle, kaynaklar mutasyona uğramış ve evrim geçirmiştir, bu da onları yarıkların kendisinde bulunan kaynakların önemiyle eşdeğer değerli bir şey haline getirmiştir.

Yeni güç krallıkları ise elbette yeni inşa edilmiş ve kurulmuş krallıklardır.

Eski güç krallıklarından daha finansal olarak istikrarlı olabilirler, ancak eski güç krallıkları genellikle kaynaklar ve bazen askeri güç ile bulunurdu.

İmparatorluk da dahil olmak üzere, Orta Ova'da on iki krallık vardı, bunlardan beşi eski güçtü.

Bu on iki monarşi alanının dışında, birkaç şehir, klan toprakları, karanlık ovalar ve adalar bulunmaktadır; bunların hepsi hala Orta Ova'nın bir parçasıdır.

Örneğin, Arcadia tamamen hükümete ait bir adadır. Akademinin bulunduğu ada neredeyse kendi başına bir şehirdir.

Bu yeri etkileyen herhangi bir hükümet veya ulusal otorite yoktu; bu yüzden akademi neredeyse kendi başına bir kıta gibiydi. Ve bu nedenle, Yüksek Öğrenci Birliği'nin mutlak bir otoriteye sahip olmasının sebebiydi.

Sassex yedi şehre sahipti, bunlar arasında Elmuish de bulunuyor ve ahşap konusunda ünlüdür.

Yaşlı Ahşap Kerestesi olarak adlandırılır.

"Ahşap mı? Bir ulusun neden ahşapla ünlü olduğunu nasıl açıklayabilirsin?" Kuzey kayıtsız bir şekilde konuştu.

Ancak derinlerde bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Yine de, şimdilik, böyle mantıklı bir anlayışı sergilemek istemiyordu.

En azından, bariz olanı sormak ve kolayca anlaşılabilir olanı anlamamak, Alystren'e onu büyük ölçüde küçümseme fırsatı verecekti.

Her ne kadar Alystren'in onu bu kadar küçümsemesi için bu kadar rol yapmasına gerek olmasa da, on altı yaşındaydı; herkes onu küçümser.

Ancak bunu yapmak Alystren'in etrafında daha az dikkatli olmasına neden olurdu.

Bu yüzden, onların peşinden neden gittiğinin gerçek sebebini anlamak için bazı bulmacaların parçalarını bir araya getirmek için çaba sarf etmeyecekti.

'Bizi yardım etmek istediği için Thalen'in bu kadar güçlü bir arkadaşından bir iyilik istediğine asla inanır mıyım?'

Thalen'e hiç güvenmiyordu ve bu yüzden Alystren'e karşı çok temkinliydi.

Ancak, o kadar kayıtsızdı ki, kimse bunu anlayamadı.

"Evet, ama Timber ahşap sadece ahşap değil." Alystren, parmağını kaldırarak gülümseyerek açıkladı.

Gece yarısı, karanlık hikayeler anlatan bir çocuk gibi görünüyordu.

"Gerçekten sadece ahşap," Northern cehaletle yanıtladı.

"Bu tür ahşap çürüyemez ve farklı kaliteleri vardır; bazıları hatta çeliği bile saptırabilir."

Northern'ın tüm yüzü çocukça bir şaşkınlıkla genişledi.

“Bu bir yalan...”

“Oraya vardığımızda göreceksin. Krallığın şehir muhafızları, hatta şövalyeler ve tüm askerler, hepsi tahta zırh giyiyor.”

Kuzey, yüzünü buruşturdu, “Olmaz.”

Adamın sözlerine verdiği tepkiler, Thalen'in cennetsel kütüphanesinde özel bir yer edinmeyi hak ediyordu; o kadar olağanüstüydüler.

Birden, kervan durdu. Bulundukları kısım, çimen benzeri halılar ve varillerle dolu bir tahta arabaydı.

Ryan, varillerden birinin üzerinde dinlenirken, Shin, bacaklarını çaprazlayarak oturuyordu; Alystren'in söylediklerine dikkat ediyordu ama konuşmaya aktif olarak katılmıyordu.

Kuzey etrafa bakındı.

“Oh?” Alystren sırıttı.

Bir şey bildiği oldukça açıktı.

“Neyin var?” Kuzey sorguladı.

“Bu karavana güvenlik paralı askerleri olarak katıldığımızdan beri, çok rahatsız ediliyorduk,” yüzünde karanlık bir gülümsemeyle konuştu.

“Öyle mi?”

“Neden bu konuda gülümseyip duruyorsun?”

“Evet, yolculuğumuz sırasında genellikle bazı sorunlar olacak, biraz engelli yollar, biraz haydutlar, biraz sorunlar.”

Kuzey, bu noktada gerçekten şaşkın kalmıştı. Bazen, o kadar komik olmaya çalışıyordu ki, onun bu kadar komik olmaya çalışmasını izlemek bir şekilde komik hale geliyordu.

Kuzey, gülümseme isteğini bastırdı; neyse ki, bulundukları kapalı arabanın ahşap kapısını açan kişi bunu kolaylaştırdı.

“Saygıdeğer serseriler. Sanırım önümüzde bir yol engeli var.”

“Oh? Yol engeli,” dedi Alystren, baş parmağı, işaret parmağı ve orta parmağıyla çenesini okşayarak.

“Evet, efendim. Ne yapmalıyız?”

Kuzey gözlerini biraz kısarak düşündü. 'Ne yapmalıyız?'

“Anladım, anladım... Eğer bir yol engeli varsa, bu onların yakınlarda olduğu anlamına gelmeli.”

Alystren'e döndü, "Onlar kim?"

"Haydutlar," Shin yanıtladı.

"Karanlığın düşmanlarını yenmek ve adaletin yeniden hüküm sürmesini isteyen kim?!" diye haykırdı, ellerini zaferle yukarı kaldırarak herkesin kapabileceği bir mızrak gibi.

Ne yazık ki, üç tekerlek arkadaşının hepsi onu tamamen görmezden geldi.

"İlgisiz," dedi Northern.

"Bu sefer geçiyorum, Bay Tur Rehberi."

Alystren'in yeşil gözleri çaresizce Ryan'a kaydı.

Horul horul horul

"Önce uyumuyordun! Yalancı!"

"Bay Serseri...?" Adam rahatsız oldu.

Alystren isteksizce arabanın dışına atladı ve barikata doğru ilerledi; bu, üst üste yığılmış bir odun yığınıydı.

Öfkeyle onları yoldan itti, her iki tarafa da yakınlardaki ormana fırlatılmalarını sağladı.

Sonra, başından sıcak öfke buharları sızarken, ana kervanın arkasındaki araca geri döndü ve içeri yerleşti, kollarını bir çocuk gibi kavuşturdu.

Kuzey ona boş boş bakarken, dikkatini çekti, "Karanlık düşmanlarına adaleti senin de getireceğini unutmamak önemli."

"Ne?! Bu adaletsiz!"

"Adil olmaktan bahsediyorsun... Bizim paralı asker olacağımızı bilmiyorduk! Bu işler için para almıyorlar mı?"

Bu tür işler genellikle kaleye sipariş edilirdi.

Bu, serserilerin belirli bir kervanı varış noktasına güvence altına almak için yardım istemek gibi bir şeydi. Bu nedenle, bu kervanın rastgele bir kervan olması mümkün değildi.

Ama Alystren, bunun şans eseri elde edildiğini söylemişti.

Sanki kervan onlara bir iyilik yapıyormuş gibi. Daha da kötüsü, Northern bunun Tharion'a ait bir kervan olabileceğinden şüpheleniyordu.

Elbette, bu şüphe şu anda sadece tek bir temele dayanıyordu, bu yüzden onu aklının arka planına itti.

Bunun yerine, gözlerini kapadı ve Sınırsız Boşluğa girdi, son bir şey düşündü.

Her ne planları varsa, yine de işe yaramaz.

Sınırsız Boşluk'taki yeni güzellik tarafından karşılandı—cennet ve cehennemin garip bir karışımı, gölgeli zeminler muhteşem mavi ışıklarla tezat oluşturuyordu.

Tahtının sınır basamaklarında kötü niyetli alevler yanıyordu, bu da ondan daha düşük olan herhangi bir varlık için geçilemez bir örtü oluşturuyordu.

Göründüğü anda, kötü üstünlüğün keskin aurası salona ağır bir şekilde döküldü ve yer aniden daha parlak yanmaya ve yanmaya başladı.

Kuzey derin bir nefes aldı, mavi ışıklar salonun bir tarafında karanlık bir şekilde yüzünün bir tarafına yansırken, bir eli tahtına yaslanmıştı.

Karanlık Korku, alevlerin ötesinde belirdi, itaatkâr bir şekilde eğilerek dik durdu.

Yaratık, ellerini hareket ettirmeye başladı, homurdanarak ve inleyerek, efendisiyle iletişim kurmaya çalışıyordu.

"Anlıyorum... Öyle mi?" Northern yavaşça başını sallayarak yanıtladı.

"Hmm, hmm."

"Tamam, sorun yok."

"O zaman, gidip kontrol edeyim."

Northern, her bir cesur şeytanın homurtularına ve şikayetlerine böyle yanıt verdi.

Sonrasında, tahtından kayboldu ve kırmızı madenlerde belirdi.

Bu yerde tekrar olmak, aklında anıların sel gibi akmasına neden oldu.

'Son zamanlarda neden bu yer ve burada olanlar hakkında bu kadar çok düşünüyorum?' Northern başını salladı ve kararlılıkla ileri doğru yürüdü.

Bir süre sonra, belirli bir adamın önünde durdu.

Bir süre sonra, belirli bir kişinin önünde duruyordu.

Adamın çıplak bedeninde küçük ve sığ kesikler vardı, ama bunları umursamıyordu ve sürekli olarak önündeki küçük kırmızı kristal yığınını kazmaya devam ediyordu.

O kadar odaklanmıştı ki, Northern'ın varlığını birkaç dakika boyunca fark etmedi.

Ta ki Northern'ın sesi sessizliği delene kadar

: "Benden daha iyi görünüyor gibisin."

Lynus, Northern'ın sesini duyduğunda gözleri açıldı. Hızla döndü, baltası yanından sert bir şekilde savruluyordu…

VUUUM.

Northern orada, tamamen rahat bir şekilde duruyordu, sanki darbenin gücü sadece bir esintiden ibaretti.

Hava, etkiyle titriyor gibiydi, ama balta daha ileri gitmedi—Northern'ın yanından birkaç inç uzakta durdu.

“Bak, eğer istersem seni öldürme gücüm var. Ama bunu yapmayacağım.” Durdular, Lynus'un yığdığı kristallere göz atarak.

Sonra Lynus'un vücudundaki yaralara baktı.

"Kan arzusu anlamını burada, bu kırmızı kristallerde öğrendim. Elbette, ondan önce neredeyse ölümü tatmıştım. Belki de bu yüzden bunu bu kadar hissedebildim—defalarca ölme korkusu, vücudumun her yerinde batan acı…”

Sesinde yumuşak bir yankı vardı.

"Hepsi gitti şimdi, ama buranın ne kadar bir cehennem olduğunu hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyorum."

Hafifçe güldü. "Ama bu cehennem, hikayemin başladığı yer… Bir şekilde, bunun için minnettarım."

Lynus'un gözleri, Northern konuşurken öfkenin kızıl alevleriyle yanıyordu, ama öfkenin altında bir temkinlilik ipucu vardı.

Küçük bir gülümsemeyle etrafa bakındıktan sonra, Northern nihayet yüzünü Lynus'a çevirdi, o gülümsemenin son izleri kayboldu.

Aralarındaki hava kalın ve karanlıklaştı.

O anda, Lynus elindeki baltayı, şimdiye kadar savunma amaçlı tuttuğu baltayı indirmekten kendini alamadı. Tüm bedeni aniden soğuk ve ağır hissetti.

'Artık daha da güçlü!'

O farkındalık, Northern'ın varlığını değerlendirirken aklında yanıp söndü; onu limanda karşılaştıkları zamana kıyasla düşündü.

Birden, düşünceleri Sınırsız Boşluk'taki son zamanlardaki rahatsızlıklara kaydı; o yaratığın ne kadar çılgınca güçlü olduğunu anlamaya çalışıyordu—dünyayı ikiye ayıracak kadar güçlü bir saldırıyı sadece onu yenmek için almış olan yaratık.

Kalbi acıyla sıkıştı. Anılar ne kadar canlı hale gelirse, önünde duran çocuğun aşılmaz bir duvar olduğunu kabul etmek o kadar zorlaşıyordu.

Asla aşamayacağı bir duvar.

Northern'ın önünde böyle dururken, Lynus bunu kabul etmeye hala istekli değildi.

'Yenilgi zihinde başlar. Bir adam orada yenilgiye uğradığında, gerçek çöküşün onun için gelmesi sadece bir zaman meselesidir.'

Ama böyle yüksek bir duvarla karşılaştığında ne yapmalıydı?

Gökyüzüne uzanan karanlık bir metal kalesi, üzerindeki ezici gölgeleri ona düşürüyordu.

Lynus boğulmuş gibi hissetti. Ter damlaları yüzünden süzüldü.

Bacakları zayıfladı, inatçı iradesinin ağırlığını daha fazla taşıyamayacak kadar titredi ve onu yere yıktı.

Lynus dizlerinin üzerine düştü, sert kırmızı toprağa doğru eğildi, dişlerini sıkarak tırnaklarıyla ona sürtündü.

“Nasıl…? Nasıl bu kadar güçlü oldun?” Sesinde acı ve ıstırap yankılandı.

Hayatının tamamını antrenman yaparak geçirmişti. Küçük yaşlardan itibaren bir dahi olarak övülmüştü. Yirmi sekiz yıl yaşamıştı ve bunların yirmi iki yılı sadece daha güçlü olmak için harcanmıştı.

O bir Yükselen'di ve daha fazla çalışmayla, ölmeden önce bir Paragon olacağından emindi.

O, umut ve güç ışığıydı.

Ancak, önünde duran duvarla karşılaştığında, tüm o gurur ve şan hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kuzey ile tanıştığından beri hiçbir şey anlam kazanmadı.

Kuzey, önünde eğildi ve sakin bir şekilde nefes verdi. Lynus'a bir el uzattı.

“Daha güçlü olmak ister misin?”

Lynus, ona yukarı bakarak, gözlerinde hala yanan bir öfke kalıntısı vardı, ama aynı zamanda acı, ıstırap ve sertleşmiş bakışlarında büyüyen bir kararlılık da vardı.

“Bana hizmet etmemi mi söyleyeceksin?”

Kuzey burun kıvırdı, tiksinerek. "Ne? Hayır. Bana hizmet mi edeceksin? Neden? Sonra beni bıçaklamak için mi?"

Hayır, bana hizmet etmeyeceksin. Seni işe almak istiyorum.

Northern Kule'de belirdi, Jeci ve Siyah Mamba arasındaki düelloyu izlerken bacaklarını çaprazlamış oturuyordu.

Her iki mızrak da havada siyah ve kırmızı yıldırım gibi keskin bir şekilde süzüldü.

Onlar arasında, çeliğin rüzgârı kesen hafif sesi yankılanırken, ardından kırmızı ve gölgeler içinde parlayan silahların hızlı, ritmik çarpışması geldi.

Jeci'nin nefesi kontrollü patlamalar halinde geliyordu, nabzı mızrağının yıldırım hızındaki darbeleriyle senkronize olmuştu.

Hareketleri akıcıydı—her adımı yere neredeyse hiç değmeden tekrar ileri fırlıyordu, mızrağı vücudunun zarif bir uzantısıydı.

Her itiş, Black Mamba'nın karşılayan bir parry'siyle karşılandı; onun ince figürü su içindeki bir gölge gibi hareket ediyor, her darbenin gücünü zahmetsizce emiyordu.

Hızı onu neredeyse dokunulmaz kılıyordu, havada kaybolan bir hayalet gibi, arkasında sadece hafif bir dalga bırakıyordu.

Onların etrafındaki hava sanki bozuluyordu, bedenleri odak dışına çıkıp girerken distorsiyona uğruyordu.

Uzakta, Northern'ın gözleri dövüşü keskin bir yoğunlukla takip ediyordu, yüzünde donmuş bir hayranlık gülümsemesi vardı.

Mızrakların havayı yararak geçişini duyabiliyordu—o kadar hızlıydılar ki, rüzgar gibi ses çıkarıyorlardı.

Altlarındaki zemin, her hızlı ve güçlü hareketle kayıyor ve çatlıyordu, ama kaos içinde bir zarafet vardı; ne Jeci ne de Black Mamba tereddüt ediyordu.

'Sanki birbirlerinin hareketlerini tamamlıyorlar,' diye düşündü Northern.

Aralarında bir sinerji vardı, bu sadece yüzyıllar boyunca aynı ayak çalışması ve dövüş tarzıyla birlikte eğitim yapıldığında mümkün olabilirdi.

'Ne zamandır bunu yapıyorlar?' Northern'ın kalbi heyecanla sıçradı.

Kaos ayak hareketlerini daha da geliştirmeyi unuttuğu kadar güçlü hale gelmişti, ama onları izlemek içindeki bir şeyi yeniden ateşledi.

Hızlı, bulanık hareketler, delice hızlı refleksler, birbirleriyle sınırsız bir şekilde çarpışma şekilleri—ama kusursuz bir şekilde senkronize girip çıkıyorlardı.

Northern, ağzının üzerine elini kapatarak tamamen şaşırmıştı.

'Jeci'nin Black Mamba'nın temposuna bu şekilde ayak uydurması için kesinlikle çılgınca bir çalışma yapmış olmalı!' Northern'ın aklı hızla çalışıyordu.

Açıkça, Jeci'nin dayanıklılığı Black Mamba'nınkine kıyasla hiçbir şeydi, ama odaklanması keskin, duyuları yükselmişti ve Black Mamba'nın bir sonraki hamlesini—bir aldatmaca—tahmin ediyordu.

İğnesinden zarifçe kaçınmak için döndü, ucu neredeyse yanına değdi. Havanın cildine karşı kaymasını hissedebiliyordu, sanki silah kendisi için bir alan açmış gibiydi.

Black Mamba'nın gözleri parladı. İnce bedeni, gölgeli siyah mızrağı havada acımasız bir hassasiyetle vızıldarken döndü, ama Jeci, onun saldırılarıyla senkronize hareket ederek her birine karşılık veriyordu.

Çarpışma yoğunlaştı, saldırıları odanın içinde yankılandı.

Jeci'nin cildinde ter parıldıyordu ve havada demir tadı kalıyordu, silahlarının keskin, metalik tadıyla karışıyordu.

Kuzey izledi, dudakları ince bir çizgi haline gelmişti, her hareketi değerlendiriyordu.

Bir an için her şey yavaşladı—Jeci, Black Mamba'nın savunmasında bir açılma, hafif bir çatlak gördü.

Öne doğru fırladı, mızrağı mükemmel bir yayla ona doğru kayıyordu.

Ancak Black Mamba döndü, bedeni anormal bir hızla büküldü. Mızrağı alçaktan süzüldü, onun mızrağını çelik ile camın kayması gibi bir sesle saptırdı.

Saptırmanın gücü, yerden bir şok dalgası gönderdi, keskin kıvılcımlar ve çakılları havaya saçtı.

Kuzey derin bir nefes aldı, her iki dövüşçünün geri çekildiği anın ivmesini hissederek, bedenleri gergin, bir sonraki saldırıya hazırdı.

Ve sonra, sanki aynı sessiz ritme göre hareket ediyorlarmış gibi, tekrar hareket ettiler—bu sefer daha hızlı, o kadar yoğun bir hareket bulanıklığı vardı ki, birinin nerede başladığını ve diğerinin nerede bittiğini ayırt etmek neredeyse imkansızdı.

Jeci, nefesi şimdi daha keskin ve hızlı, saldırıyı sürdürdü.

Mızrağı ellerinde dans ediyordu, hızlı ve öngörülemezdi, her darbe bir öncekini güçlendiriyordu.

Yalnızca tepki vermiyordu; Black Mamba'yı itiyordu, onu amansız saldırısına uyum sağlamaya zorluyordu.

Dayanıklılığı azalmıştı, ter cildinde kabarcıklar oluşturuyordu, ancak her geçen saniyede hassasiyeti keskinleşiyordu.

Sanki mükemmel bir netlik durumuna girmişti; burada tek önemli şey bir sonraki darbe, bir sonraki hareket, bir sonraki karardı.

Ancak Siyah Mamba bir muamma olarak kalmaya devam etti - hareketleri akıcı, neredeyse tembel görünüyordu, ama tembelliğinin arkasında gizlenen tehlikeyi anlamamak mümkün değildi.

Siyah mızrağı, canlı bir şey gibi hareket ediyor, ellerinde kıvrılıyor ve her darbenin ölümcül bir karşı hamleye dönüşmesini sağlıyordu.

Jeci sert ve doğrudan iken, o kaygandı, onu içine çekiyor ama son anda kayboluyordu.

Ancak kaçışlarında bile, içinde sarsılmaz bir güç vardı, saldırmak için bekleyen bir yay gibi.

Northern dövüşe bakarken, aniden aklına bir fikir geldi.

'Ya şimdi kullanırsam?'

Daha iyi bir zaman olamazdı.

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi ve gözleri hafif mavi bir parıltıyla parladı.

Ve neredeyse bir saniye sonra ağzı düştü, 'Uh??'

O zaman gördüğü şey oldu.

Bir anda, neredeyse fark edilmez bir hareketle, Siyah Mamba ritmi bozdu.

Mızrağı, Kuzey'in takip etmesinin zor olabileceği bir hızla vurdu; eğer onu milisaniyeler önce görmemiş olsaydı.

Siyah bir bulanıklık, Jeci'nin açık tarafına doğru havayı keserek ilerledi.

Jeci tepki verdi, vücudunu neredeyse imkansız bir hızla döndürdü, mızrağı tam zamanında savunma için yukarı geldi.

Darbenin etkisi kollarında yankılandı ve bir an için tereddüt etti.

Siyah Mamba fırsatı kaçırmadı. Mızrağı tekrar fırladı, bu sefer alçak bir hedefle—onu dengesizleştirmek için yapılan bir süpürme darbesi.

Jeci'nin ayakları neredeyse yerden kalkmadan yukarı fırladı, ölümcül yayının üzerinden zarifçe döndü.

Vücudu havada dönerken, mızrağı aşağıya doğru hedef alarak intikam almak için iniyordu.

Kuzey, manevrayı izlerken kalbi hızla çarptı; önceden bilmesine rağmen heyecanı azaltmadı.

Siyah Mamba, ritimlerini kasıtlı olarak bozmuş, Jeci'yi ezmek için tuzağa düşürmüştü. Bu inanılmaz derecede yenilikçiydi—böyle bir akışı bozup daha zalim bir şeye yönlendirmek için bir deha gerekirdi, bir yılan gibi vurmak—kendi mezarını kazmadan.

Ancak Northern için daha da şok edici olan Jeci'nin manevrasıydu. Cesurdu—hatta dikkatsizdi.

'Keşke o darbe başarılı olsaydı, keşke Black Mamba olmasaydı,' diye düşündü Northern.

Zaman, Black Mamba yukarı bakarken yavaşlamış gibi görünüyordu, gözleri Jeci'ye kilitlenmişti.

Bir anlığına, bakışları buluştu—sessiz bir anlayış alışverişi.

Sonra, bileğini bir hareketle çeviren Black Mamba'nın mızrağı yukarı fırladı ve Jeci'nin darbesini imkansız bir zamanlamayla engelledi.

Çarpışmanın gücü havada bir şok dalgası yaydı ve her iki dövüşçü de geri savruldu, odanın karşı tarafında mükemmel bir senkronizasyonla yere düştüler.

Nefeslerini toparlarken göğüsleri kabardı, gözleri birbirine kilitlenmişti—değerlendiriyor, hesaplıyordu.

Hava gerilimle doluydu—Northern bunu cildinde hissedebiliyordu, atmosferi elektriklendiriyordu.

"Aman, bu yeter."

İkisi de pozisyonlarından fırlarken, Northern da kayboldu ve çarpışmadan önce ikisini de engelledi.

Gözleri, aniden havada süzülerek belirdiğini görünce büyüdü. Aceleyle hareketlerini durdurdular ama Northern'ın Boşluk gücüne çarpmaktan kendilerini alamadılar.

Onun önünde düştüler, havanın etkisiyle durdular ve çöktüler.

Kuzey, nazikçe aşağı süzülürken ikisine de alkışladı.

"Şimdi, buna ilerleme derim!"

"Majesteleri!"

Jeci, Northern'ın ayakları yere değdiğinde, ayağa kalkmaya çalıştı ama bir dizinin üzerine düştü.

“Gerçekten, bazen kendine acımalısın,” dedi Northern, bakışları ona hafif bir sempatiyle yerleşti.

Black Mamba da dizlerinin üstünde, efendisine tam bir saygı gösteriyordu.

Garip bir şekilde, Northern Black Mamba veya Night Terror bunu yaptığında rahatsız olmuyordu; aslında, onlardan bunu bekliyordu.

Ancak insanlar bunu yaptığında…

‘Bu boşluktan mı kaynaklanıyor?’ diye düşündü.

Doğruyu söylemek gerekirse, Jeci hakkında hala şüpheleri vardı. Sonuçta, o bir insandı ve insanlar yalnızca arzularına sadıktı.

Şu anda onun sadakatini sorgulamıyordu—Jeci'nin arzusu ona hizmet etmekti—ama bu değiştiğinde ne olacaktı?

O, kendisinden uzaklaşmaya başlayabilir, zarar vermeden ondan ayrılmanın makul bir yolunu arayabilirdi.

‘Bu, onun insani egosundan kaynaklanacak,’ diye düşündü Northern. ‘Yaptığı vaatler için kötü hissedecek ve sadık kalmadan veya sorumlu olmadan bunları telafi etmek isteyecek. Beni incitmemeye çalışacak…’

Ama ya onun duygularına önem verecek kadar onurlu değilse?

Kanlarının içinde kırmızı kan aktığı ve gözlerinde herhangi bir kararlılık parıltısı olduğu sürece, kimsenin sadakatini garanti edemezdi.

Bu yüzden Jeci'nin ona karşı sergilediği sınırsız sadakat, rahatsız edici, zoraki ve gereksiz hissetmeye devam etti.

Bu gerçek bir sadakat değildi, sadece jestlerdi ve o bile bu kadarını anlıyordu.

Biri yüzünüze gülümseyebilir, sizin onlar için dünyalar kadar önemli olduğunuzu söyleyebilir, ama daha sonra size hediye ettiğiniz hançeri mutfak bıçağı olarak kullanarak arkanızdan saplayabilir.

'Onlara bir hançer hediye ettiğim için suçluyum... daha az acıtır diye kör bir şey bulmalıydım, sanırım.'

"Usta?" Jeci ona seslendi.

Kuzey'in soğuk ifadesi biraz yumuşadı ve odadaki gerginliği hafifletmek için yeterince sıcak bir gülümseme zorla çıkardı.

"Nasılsın? Uzun zamandır görüşmüyoruz, değil mi?"

"Harika gidiyorum! Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim!"

Kuzey, Jeci yanıt verirken odanın etrafına göz attı; sesi, yüzü ve bedeni boyunca süzülen parlayan terin aksine yorgun ama hevesli bir canlılıkla doluydu.

Duvarlar, kaba işaretlerle oyulmuştu; betonun keskin yarıkları temiz bir şekilde kesilmişti.

Bazıları diğerlerinden daha büyüktü, ama hepsi Jeci'nin ne kadar çalıştığını gösteren inkar edilemez kanıtlarla odadan çıktı.

Northern, bakışlarını ona geri çevirdi ve dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Gerçekten çok meşgul olduğun anlaşılıyor."

"Bu tamamen senin ve bu canavarda bana rehberlik etmenin sayesinde." Jeci gözleriyle Black Mamba'yı işaret etti.

Northern, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, sonra Black Mamba'ya baktı; Black Mamba, sanki neyi yanlış yaptığını biliyormuş gibi bakışlarından kaçındı.

'Bu adam... Night Terror, ona müdahale etmemesi konusunda güçlü bir uyarıda bulunduğunu söyledi ve o yine de bunu yaptı. Ve şimdi bir yanlış anlama var...'

Jeci'ye bunun böyle olmadığını açıklamanın bir yolunu bulamıyordu, Black Mamba'nın gerçekte ne olduğunu gereksiz yere anlatmadan. Ayrıca, bunun için bir ihtiyaç hissetmiyordu.

Ne kadar çok yanlış anlıyorsa, gerçeğinden o kadar uzaklaşıyordu.

Bir gün sırlarını paylaşmaya karar verirse, paylaşırdı—ama o günün geleceğinden şüphe ediyordu.

"Büyüdüğüne sevindim... Çok vaktim yok. Sadece seni kontrol etmeye geldim. Mr. Fluffy'yi gören var mı?"

"Mr. Fluffy?" Jeci başını eğdi, sonra fark ettiğinde gözlerini büyüttü. "Oh! O büyük beyaz kurt mu?"

“Evet,” Kuzey sakin bir şekilde yanıtladı, onun garip bir şekilde sevimli ifadesini ilgiyle izleyerek.

Onlar ilk tanıştıklarında nasıl olduğuna kıyasla keskin bir tezat oluşturuyordu. Şimdi, masum, ne olduğunu bilmeyen bir çocuk gibi görünüyordu.

'O gülümsemeyi daha fazla dışa vurmalı, deli, çılgın olanları değil.'

"O zamandan beri dışarı çıkmadım, bu yüzden gerçekten bilmiyorum. Ya sen?" Black Mamba'ya döndü, o da başını salladı.

"Anlıyorum…"

Gece Korkusu, siyah tentakulların bir yığını olarak açıldı ve diz çökme pozisyonuna dönüştü.

O, Northern'a baktı ve el hareketleriyle hırladı.

Böyle kötü niyetli bir varlığın insan davranışını taklit etmeye çalışmasını görmek tuhaf bir şekilde komikti. Bu, Jeci'nin kalbinde bir karışıklık yarattı.

Onlar neydi? Northern ile nasıl bir bağlantıları vardı?

Bu sorular, onları ilk gördüğü günden beri aklını meşgul etmişti, ama onları bir kenara itmişti, sormaya istekli değildi. Bilmesi gereken bir şey değildi.

Northern'ın bakışı aniden uzaklaştı, ileriye doğru boş boş baktı.

Bir saniye sonra, gözleri yeniden odaklandı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gece Korkusu, Bay Fluffy'nin neyle meşgul olduğunu öğren.

Sonra Jeci'ye döndü. "Antrenmana devam et. Kırmızı Maden'e gitmeni de düşünüyorum; orada öğrenmen gereken çok şey var."

Bununla birlikte, gözlerinden kayboldu.

Kuzey kaybolur kaybolmaz, Gece Korkusu Kara Mamba'ya ölümcül bir bakış attı ve yere eridi.

Jeci'nin yüzünde tatmin edici bir sıcak gülümseme belirdi.

Elleriyle yumruk yaptı ve sevinçle zıpladı. "Evet! Onu etkilemeyi başardım!"

Kara Mamba onun için alkışladı—ama ifadesi sıkılmıştı ve alkışı çok cansızdı.

Ancak Jeci bunu bile fark etmedi. Gözleri yenilenen bir kararlılıkla parladı ve "Bu benim büyümemin sadece başlangıcı. Seni koruyacak kadar güçlü olacağım, Yüksek Sefaretiniz." diye yemin etti.

Kara Mamba tekrar alkışladı, onun duygularıyla ilgilenmiyordu ama ona destek olmak istiyordu, tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi.

Eğitimleri sırasında, ikisinin de takıldığı bir hareketi evrimleştirmeyi başardığında, o her zaman alkışlardı.

Nasıl veya neden çalıştığını bilmiyordu, ama çalıştığını varsayıyordu. Öğrenmeye başladığı bir diğer gerçekten ürkütücü şey ise gülümsemekti.

—

Northern, bulundukları arabanın hafif sıcaklığına gözlerini açtı.

Öğleden sonra derin bir vakitti ve ufkun arkasında gizli kalan ışık bugün ekstra sert görünüyordu.

Ama bu gerçekten önemli değildi—o, sanki sadece toplarmış gibi haydutları tekmeleyen Alystren ile daha çok ilgileniyordu.

Kuzey ve Shin, kapalı arabanın içinden pencereden dışarı bakarak Alystren'in haydutlarla nasıl başa çıktığını izlediler.

İlginç bir şekilde, bunun için herhangi bir önemli çaba sarf etmiyor gibiydi. Elleri arkasında kolları çaprazlanmış, çevik bir şekilde onları tekmeliyordu.

Hareketleri akıcıydı, iyi bir şekilde pratik edilmiş bir dans gibi. Ayakları neredeyse yere değmiyordu, ama her tekmenin gücü bir haydudu havada savuruyordu.

Hareket etme şekli—sanki havanın kendisi onun iradesine boyun eğiyormuş gibi—haydutların hiçbir şansı olduğuna inanmayı zorlaştırıyordu.

Daha cesur olanlardan biri, arkasından Alystren'e doğru saldırdı, ölümcül bir kılıç çekilmişti, ama Alystren arkasına bile bakmadı.

Keskin bir dönüşle, ayağını kaldırdı ve haydudu göğsüne sert bir şekilde tekmeleyerek, onu dull bir gürültüyle bir ağaca fırlattı.

“Vay, dövüşmeyi bu kadar kolay gösteriyor…” dedi Northern.

"Muhtemelen onun dövüş tarzı," diye yanıtladı Shin.

"Nasıl yani...?"

Kuzey bir an duraksadı, Shin'in geniş dövüş deneyimine sahip iyi bir serseri olması gerektiğini hatırlayarak.

Üstelik, o Kageyama klanının bir varisi, ama bunun Shin için şu anda ne anlama geldiği belirsizdi.

Son zamanlarda, Kuzey'in daha güçlü olma ve kendi dövüş tarzını geliştirme arzusu, Jeci ve Siyah Mamba sayesinde yeniden alevlenmişti.

Eğer bir öğretmene ihtiyacı varsa—ve öyle hissetti—babası bu kişi olabilirdi. Sonuçta, o ölümcül bir savaşçıydı, ya da olabilirdi...

'Onun dövüş yeteneklerinin ne kadarını gördüğümü bilmiyorum.'

Ama geçmişte, Shin ona dövüşle ilgili hiçbir şey öğretmeyi şiddetle reddetmişti, özellikle de Kageyama tarzını.

Alystren son haydutları zahmetsizce ortadan kaldırırken, hem Kuzey hem de Shin araca geri yerleşti.

Kuzey, konuşmadan önce birkaç dakika Shin'i inceledi. "Baba," diye yumuşak bir sesle çağırdı.

Shin, Kuzey'e döndü, hafif bir şaşkınlıkla.

Geri döndüklerinden beri Kuzey'in ona "baba" demekten kaçındığını neredeyse hissediyordu.

Ama yine de çok şaşırmadı. Oğlunun her zaman karmaşık bir birey olduğunu biliyordu.

"Evet, oğlum..." Shin, dudaklarında sıcak bir gülümseme ile yanıtladı.

Kuzey aşağı baktı, sanki bir şey bekliyormuş gibi tereddüt etti.

Sonra, Alystren araca yeniden girdiğinde, Kuzey devam etti, "Senden dövüş sanatları öğrenmek istiyorum."

"Oh?"

Yaşlı şakacı, onlara katıldığında duyduğu ilk sözlerden etkilenmeden edemedi.

Ryan bile gözlerini hafifçe açmış gibiydi, ama kimse fark etmedi.

Shin bir an boş boş baktı, gözlerini kırpıştırdıktan sonra kendine geldi. "Ama sen güçlüsün. Bunun için neye ihtiyacın var?"

Kuzey hafifçe güldü, kararmış gözleriyle aşağıya bakarak anılar yüzeye çıkıyordu. "Bir silahı ilk tuttuğumda, karşısında çaresiz olduğum bir korkudan kendimi savunmak içindi. Beni ne kurtardı biliyor musun?"

Tonunun sorgulayıcı olmasına rağmen, Northern bir cevap beklemiyor gibiydi.

Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Büyürken yaptığımız alıştırmalar. Ve 'beni kurtardılar' demek abartı. Zaten işe yaramazlardı. O zaman bir kılıç kullanabilseydim bile, her şey farklı olmazdı. Ama belki, ileride, yaşadığım kaba yaralanmayı önleyebilirdim."

Hafifçe güldü, havada yerleşmeye başlayan gerginliği dağıttı.

"Benim yaşımdaki bazı insanlar, aile soyları onlara nasıl savunacaklarını ve canavarlara karşı savaşacaklarını öğrettiği için kendilerini savunabiliyorlardı. Ben ise savaşın çirkin yüzüyle yüzleşerek öğrenmek zorunda kaldım. Savaşmak zorunda olduğum her çatışma, hayatta kalmak için yoğun bir mücadeleydi, sadece bir saniye daha yaşamak için."

Northern, Kırmızı Maden Krallığı'ndaki savaşların anıları zihnini doldururken solgun bir gülümseme çıkardı.

Bir noktaya gelmeden önce düşünmek için bir an durdu. "O durumlarda, kılıç bir müttefik haline geldi—alıştığım bir şey."

Gözleri yenilenen bir kararlılıkla parladı. "Güçlü olduğumu inkar etmeyeceğim, ama yakın dövüş söz konusu olduğunda, bir ölçüde zayıfım. O zayıflığı, becerilerimin çok yönlülüğüyle telafi ediyorum. Ama istediğim, zayıflıklarım olmadan büyümek."

Yeteneklerimin çok yönlülüğünün kusurlarımı kapatmasını istemiyorum; potansiyelimin zirvesine uyum sağlamasını, stereotipik olmayan, sürekli değişen bir dövüş tarzı yaratmasını istiyorum."

Northern sessizliğe büründüğünde, birinin burnunu silme sesini duydu. Gözlerini kırpıştırdı.

"Ehm… Alystren?"

Durum, Northern için oldukça utanç vericiydi; geçmişinin bir parçasını paylaşmıştı - bunu nadiren yapardı.

Elbette, bu jestin bir nedeni vardı, ancak bunun Alystren üzerinde bu kadar büyük bir etki yaratacağını beklememişti.

"Üzgünüm... Ağladığım için özür dilerim," dedi Alystren, gözlerini silerek. "Çektiğin acımasız geçmişi duyduğumda - kalbim senin için sönmekten kendini alamadı. Çok gençsin ve hayatta bu kadar çok şeyle karşılaştın. Keşke oğlum senden bir şeyler öğrenebilse."

Northern o kadar şaşırmıştı ki çenesi düştü. "Senin gibi sorumsuz bir adamın nasıl bir oğlu olabilir?!"

Alystren hemen ona keskin bir bakış attı. Hatta Shin'in ifadesi de bir kaş çatma ile büküldü, sessizce 'Bu kaba bir davranıştı' mesajını iletti.

Northern hatasını çabuk fark etti. "Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim? Özür dilerim, bunu kastetmemiştim."

Alystren alaycı bir şekilde güldü. "Anlaşılabilir. Benim yaşımda insanlar hayatı daha ciddiye almam gerektiğini düşünüyor. Ama hayat, biraz eğlence olmadan neye yarar?"

'Sadece biraz olduğu sürece...' Northern bu sefer ağzını kapalı tutmaya özen gösterdi.

Ancak Northern, Alystren'in 'biraz' tanımının makul olmayabileceğini düşünmeye daha yatkındı.

Yolculuklarının başından beri, Alystren bir şaka üstüne bir şaka yapıyordu.

Onun gündelik konuşma tarzı her zaman mizah ile doluydu. Northern, onun şakalarını özellikle komik bulmuyordu, ama bazen Shin buluyordu.

İkisi de garip bir şekilde iyi anlaşıyor gibiydi.

Shin, yaşlı şakacının egosunu öyle bir şekilde okşuyordu ki, onun kendisi olmaya devam etmesini istiyordu.

Kuzey, geçmişteki Shin'i Alystren ile karşılaştırdığında, ikisinin de biraz benzer olduğunu bile düşündü.

Tek fark, Shin neşeli ve hafif yürekli olmasına rağmen, hem sözlerinde hem de eylemlerinde gerçekten dürüst olmasıydı.

Peki ya Alystren?

'O, karanlık işlerle dolu.'

Alystren'in başından ayaklarına kadar her şeyi, Northern'a "Beni gör, ben tam anlamıyla gölgeli biriyim." diye haykırıyordu.

Eski şakacının ne düşündüğünü tam olarak anlayamaması kafa karıştırıcıydı.

Ama Northern acele etmiyordu.

"Görüyorsun, hayatımı içgüdülerime ve sezgilerime göre yaşamaya karar verdim," dedi Alystren. "Bu şekilde, ölümcül durumlarda hayatta kalmayı başardım. İçgüdülerim ve sezgilerim beni buraya kadar getirdi, evlat, bu yüzden özür dilemeden kendimim. Umarım bir gün oğlum bunu anlar."

Alystren iç çekti.

Shin hemen omzuna vurdu. "Genç çocuğun doğanı takdir edeceğinden ve felsefende değer bulacağından eminim."

"Doğru mu? Biliyorum, değil mi?!" Alystren'in tonu heyecanla yükseldi.

Shin'i dinledikçe, Northern onun daha fazla konuşmasıyla, bir zamanlar tanıdığı babasına hiç benzemediğini fark etti.

'Bu ne lan? Çok nazik ses çıkarıyor, sanırım kusacağım.'

Neşeli atmosferin ortasında, Alystren gülümsedi ve sözleriyle herkesin dikkatini topladı.

"Bu böyle ama, şu anda bir şey öğrenmek ister misin?" Geniş bir gülümsemeyle Northern'a doğru eğildi.

"Paylaşmaya istekliysen, sanırım..." Northern utangaç bir şekilde yanıtladı.

Yaşlı şakaçı, bacaklarını çaprazlayarak otururken uyluklarına vurdu.

"Karnım ve içgüdülerim bana Vikora adında benim eşsiz dövüş stilimi öğrenmen gerektiğini söylüyor."

Northern başını hafifçe eğdi. "Bu oldukça eşsiz bir isim. Bir miras mı?"

"Uh? Miras mı? Hayır! Hayır, çocuk, bu kadar büyük bir şey değil. Bu, unutulmuş tarihleri olan çürümüş ailemin bana aktardığı sadece harika bir dövüş stili."

Başlangıçta, işe yaramaz gibi görünüyordu, ama benim dahice entelektüel iç gözlemim altında, kusurlarını buldum ve yeniden yazdım. Sonra onu daha iyi öğrendim.

Yüzü düştü ve devam etti, "Ne yazık ki, bu dövüş stilini yeniden yazdıktan sonra, kimse bunu öğrenemedi. Bazı ünlü driftçileri öğretmeye çalıştım, ama faydası olmadı."

Donuk bir tonla konuştu.

"Muhtemelen sen de anlamayacaksın, ama denemekte bir sakınca yok."

Shin parlak bir şekilde gülümsedi. "Dövüş becerilerini zirveye çıkarmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım, kusurlarını ve eksikliklerini belirleyeceğim, sonra bunlar üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

Kuzey'in dudakları yukarı kıvrıldı, tehlikeli ama nazik bir gülümseme oluştu ve "Teşekkür ederim." dedi.

Duyulmamış bir ses, naylon kadar ince, aniden havayı kesip geçti.

"Ehm, ben de…"

Herkes yüzlerini Ryan'a çevirdi.

"Bütün bu süre boyunca dinliyormuş?" Alystren şaşkın bir şekilde sordu.

Shin başını salladı, gözleri kocaman açıldı. "Görünüşe göre o bile oturdu ve bacaklarını çaprazladı, biz de fark etmedik."

“Vay, nasıl bu kadar sinsi olabilir…”

“Hiçbir fikrim yok…”

Kuzey, ikisinin de boş boş konuşmaya devam etmesiyle hayal kırıklığı içinde başını salladı.

Arkasına yaslandı ve az önce olanları düşündü.

Alystren'in konuşmaya katılacağından emin değildi.

Gerçek şu ki, Shin'in ona Kagayama stilini öğretme fikrini değiştirip değiştirmediğini kontrol etmek istese de, Kuzey aynı zamanda Alystren'in tekniğini öğrenmekle de ilgileniyordu.

Eski şakacının davranışlarından, Kuzey sonunda konuşmaya katılacağını ve işler yolunda giderse, günün sonunda ona öğretmek isteyebileceğini tahmin etti.

Ama neden biri ona öğretmek istesin ki?—Kuzey kafası karışmıştı.

Dövüş stilleri kıskançlıkla korunuyordu. Onları paylaşmak, saldırı ve savunma desenlerini açığa çıkarmak anlamına geliyordu.

Birisi desenlerinizi bildiğinde, onları kırma potansiyeline sahip olabilirdi.

Ama bu sadece başlangıçtı—savunmanızı ve saldırınızı kırmak, böyle bir bilgiyle yapabilecekleri en az şeydi.

Bir deha elinde, böyle bir bilgi, kendini yok etmek için kullanılan ölümcül bir silah olabilir.

Bu yüzden birçok aile, dövüş stillerinin sırlarını korur, muhtemelen bu yüzden Shin ona öğretmeyi reddetmişti.

Shin bunun tehlikeli olduğunu ısrarla savundu.

Başka bir gezgine dövüş stilinizi öğretmek büyük bir meseleydi. Alystren kadar gölgeli bir adam olan Northern, onun buna katılmasını beklemiyordu.

Ama yine de, Alystren'in dövüş stilinden bahsetme şekli, Northern'ın 'Belki bu onun ana stili değil.' diye düşünmesine neden oldu.

Yine de, Alystren bunun öğrenilemez olduğunu söyledi.

Belki de Northern'ın bunu öğrenemeyeceğinden emindi, muhtemelen ona bir şey yapmış olabileceğinden dolayı.

'Kahretsin, ne düşündüğünü anlayamamak beni sinirlendiriyor.'

Alystren'in ne düşündüğünü anlamaya çalışmak, aniden bir torba küçük taneleri saymaktan daha zor görünmeye başladı.

Kuzey, kafasını kaşımak için kendini tutmaya çalıştı ve ahşap araba duvarına yaslandı, iç çekerek.

Sonunda, araba nihayet durdu ve sürücü kapıyı açarak, "Elmuish'e geldik." diye duyurdu.

"Oh? Geldik mi? Bu hızlı geçti."

Aslında yolculuk hızlı olmamıştı, ama belki de yanındaki meşgul arkadaş, özellikle de onunla seyahat eden yaşlı şakacı yüzünden öyle hissetmişti.

Alystren hafif adımlarla arabadan fırladı, sırtını düzeltti ve kaslarını gerdi.

Sevinçle kollarını gökyüzüne kaldırdı ve "Ahşap Şehre, Elmuish'e hoş geldiniz!" diye bağırdı.

'Gerçekten, ahşap şehir mi?'

Başta komik geldi, ama bir saniye sonra Northern, Alystren'in tamamen haklı olduğunu keşfetti.

Şehrin her şeyi baştan sona ahşaptı.

Şövalyeler bile zarif ama etkileyici bir varlıkla hareket ediyordu, zırhları Elmuish'in ustalığını kanıtlıyordu.

Üzerlerindeki üniformalar, karartılmış ahşaptan yapılmış, zıt bantlarla güçlendirilmiş işlevsellik ve sanatı harmanlıyordu.

Göğüs plakaları kalın ahşaptan oyulmuş, Sassex'in amblemiyle karmaşık bir şekilde oyulmuştu—kökleri güç runlarıyla iç içe geçmiş, ruh özüyle hafifçe parlayan görkemli bir ağaç.

Ahşap omuzluklar geniş omuzlarının üzerinde duruyordu, pürüzsüz bir parlaklıkla cilalanmış, başka bir ahşap katmanla güçlendirilmiş, onlara etkileyici ve dayanıklı bir görünüm kazandırıyordu.

Esnek ahşap parçalarından yapılmış gauntlet'leri, hem çeviklik hem de koruma sağlıyordu, her parmak ucu keskin ahşap pençelerle kaplanmıştı.

Şövalyelerin dizlikleri de benzer şekilde inşa edilmişti—sağlam, dayanıklı ve altında konfor için deri ile bağlanmış—ağırlığına rağmen eğitimli savaşçıların çevikliğiyle hareket etmelerine olanak tanıyordu.

Zırhlarının üzerine, ormanlarla bağlantılarını simgeleyen derin yeşil pelerinler giyiyorlardı ve krallıktaki yüksek statülerini belirten altın ipliklerle süslenmişti.

Aynı koyu ahşaptan oyulmuş miğferleri, vahşi, canavari şekillerde tasarlanmıştı—bazıları kurt, diğerleri kartal şeklindeydi—onlara korkutucu bir aura katıyordu.

Miğferlerdeki yarıklar, keskin gözlerinin çevreyi dikkatle taramasına olanak tanıyordu, ahşap vizörlerin altında parlayan runlar nazikçe pulsatör gibi hareket ediyor, algılarını ve tetikte olma durumlarını artırıyordu.

Sırtlarına veya yanlarına bağlanmış uzun ahşap mızraklar veya kılıçlar vardı, bıçakları büyülü ahşaptan yapılmış, çelikten daha keskin ve dayanıklıydı.

Hatta yuvarlak ve sağlam kalkanları, atalarına ait semboller taşıyor, ahşaba işlenmiş karmaşık oymalarla süslenmişti.

Ve Northern şehrin kendisine baktığında ne gördü?

'Ahşap, ahşap, ahşap, ahşap, ahşap!'

Elmuish, Ahşap Şehir, içine adım atan herkesin hissedebileceği tuhaf bir çekicilik sergiliyordu.

Tüm şehir ahşaptan inşa edilmişti, ama sıradan bir ağaç değil—bu, uzun süreler boyunca ruh özüyle harmanlanmış ağaçtı ve bu ona doğal halinden çok daha fazla güç ve dayanıklılık kazandırıyordu.

Şehirdeki her yapı, en görkemli salondan en mütevazı eve kadar, aynı büyülü ahşaptan yapılmıştı. Yüzeyi pürüzsüz bir şekilde parlatılmış ve hafif, ruhani bir parıltıyla parlıyordu.

Elmuish'in sokakları taşla değil, o kadar mükemmel kesilmiş ve yerleştirilmiş ahşap tahtalarla döşenmişti ki, büyük bir bulmacanın parçaları gibi birbirine kaynaşmış görünüyordu.

Yukarıda, binalar arasında uzanan ahşap köprüler ve yürüyüş yolları, yaya trafiğinin aşağıdaki kalabalığı rahatsız etmeden hareket edebileceği labirent gibi bir yol ağı oluşturuyordu.

Binalar kendileri ustalık eserleriydi, duvarları Elmuish'in ve eski Sassex krallığının tarihini anlatan karmaşık desenlerle oyulmuştu.

Uzun kuleler ve çatılar, ormandaki ağaçlar gibi yükseliyor, her biri hayvanlar, bitkiler ve efsanevi yaratıkların döngüsel oymalarıyla süslenmişti.

Birçok yapı, dev ağaçları andırıyordu; duvarları kabuğu taklit edecek şekilde dokulu, çatıları ise zarif bir şekilde eğilmiş, antik bir meşe ağacının dallarını andırıyordu.

Hava, odun ve reçinelerin toprak kokusuyla doluydu ve ahşapların gıcırdamasıyla gelen hafif, sürekli ses, şehrin benzersiz atmosferine katkıda bulunuyordu.

Ahşap yapısına rağmen, şehir asla kırılgan hissettirmedi. Bunun yerine, sanki kendisi topraktan büyümüş gibi bir dayanıklılık hissi yayıyordu ve etrafındaki ağaçlar kadar uzun süre dayanacağına inanılıyordu.

Giriş noktasından limana kadar, şehir görülmeye değer bir manzaraydı. Northern, en azından biraz metal olacağından emindi.

Ancak, hayal kırıklığına uğrayarak, metalin tek bir izine bile rastlayamadı.

"Bu nasıl olabilir?!" Northern, inançsızlıkla dolu bir sesle haykırdı.

Her bir yapı ahşaptan inşa edilmişti!

"Bu yerde bolca odun olduğunu anlıyorum, ama cidden, her şeyin bununla inşa edilmesinin sebebi ne? Hatta şövalyeler bile! Ahşap zırh. Metal bir şeyle bıçaklanırlarsa ne olacak?"

"Zırh, çoğu metal zırhtan daha güçlüdür," Alystren, sokakta yürürken gülümseyerek açıkladı. "Ahşap, yüzyıllar boyunca ruh özüyle güçlendirilmiştir. Olağan ahşabın sahip olmaması gereken bir dayanıklılığa sahiptir."

Alystren, etraflarını işaret ederek tonunu hafifleterek devam etti. "Buradaki odun bolluğu, Sassex'in kullanımını maksimize etmesine neden oldu, nadir odunlarıyla diğer kaynaklara finansal harcama yapma ihtiyacını azalttı."

"Buna ek olarak, odun ticaretleri oldukça sınırlıdır. Aslında, ülkenin finansmanının ana kaynaklarından biri değildir."

“Bu garip,” dedi Northern, kaşlarını çatarak. “Diğerlerinde olmayan bu kadar zengin bir malzemeye sahip bir ülke neden bundan bir servet kazanmıyor?”

Alystren gülümsedi, Elmuish'in hareketli sokaklarına bakarken gülümsemesi derinleşti, elleri arkasında kenetlenmişti.

"Bu, Sassex'ten gelen ağacın kutsal olmasındandır," diye açıkladı. "Büyük miktarlarda satmanın gücünü azaltacağına inanıyorlar. Onlar için bu sadece bir mal değil—bu, antik ormanlardan gelen bir hediye. Bu sıradan bir ağaç değil. Zenginliğin ötesinde bir anlam taşıyor."

Northern kaşlarını daha da çattı, yukarıda yükselen ahşap kulelere bakarak.

"Kutsal ya da değil, hâlâ bunu anlayamıyorum," diye mırıldandı, gözleri ahşap zırhlarıyla sokakları devriye gezen şövalyelere kaydı.

"Eğer bu kadar güçlüyse, ticaret pazarlarını domine etmeleri gerekmiyor mu? Durdurulamaz olmalılar."

Alystren omuz silkti.

"Belki, ama bu Sassex'in yolu değil. Zenginlikleri para ile ölçülmez, gelenek ve miraslarının korunması ile ölçülür. Burada gördüğünüz," etraflarındaki ahşap yapıları işaret ederek, "toprağa olan saygılarının bir kanıtıdır. Doğayla olan bağlantıları derindir ve bu bağı zenginlik uğruna kaybetmeyi asla göze almazlar."

Northern şüpheci kalmaya devam etti, ama şehrin garip cazibesini inkar edemezdi. Mimari, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve tamamen ahşaba dayanmasına rağmen, şehrin hissedilir bir gücü ve gizemi vardı.

"Yani, ruhen zenginler," dedi Northern alaycı bir şekilde, ahşap sokakta küçük bir çakıl taşını tekmeleyerek. "Ama bu, masaya yiyecek koymaları gerektiğinde onlara yardımcı olmuyor, değil mi?"

Alystren tekrar gülümsedi, başını salladı.

"Onları küçümsüyorsun, Northern. Sassex'in zenginliğini korumanın başka yolları var. Etkileri sadece ticarette köklenmiş değil. Kaynakları burada gördüğünüzden çok daha öteye uzanıyor. Ve ahşap binalara ve zırhlara aldanmayın—bu şehir göründüğü kadar savunmasız değil. Her yapıda, her şövalyenin zırhında tuhaf bir büyü sanatı var.

Bu, düşündüğünüzden çok daha güçlü.

Kuzey'in merakı, istemeden de olsa kabardı. "Büyü sanatları, öyle mi? Yani bu şehrin tamamı büyülenmiş?"

Alystren başını salladı.

"Kesinlikle. Ahşap boyunca akan ruh özü sürekli olarak onu yeniliyor, zamanla daha da güçleniyor. Bir şekilde canlı. Elmuish'e zarar gelebilir, ama bu, bir ağacı çıplak ellerinle kesmeye çalışmak gibi olur. Bir iz bırakabilirsin, ama ağaç iyileşecek ve büyümeye devam edecek."

Kuzey, Alystren'in sözlerini düşünerek bir an sessiz kaldı.

"Yani, metal yok," dedi sonunda, "ama ruh özü her tahtada ve her kirişte akıyor. Bu şehir neredeyse canlı, değil mi?"

"Bir anlamda, evet," diye yanıtladı Alystren. "Ve tam da bu yüzden Sassex ağaçlarını ticaret yapmıyor—hayat kaynaklarını satmış olurlar."

Kuzey, en yakın şövalyeye göz attı, ahşap zırhı soluk güneş ışığında parlıyordu.

"Yine de, bu benim için garip," diye itiraf etti. "Ahşap zırh, ahşap binalar, bir şekilde çelikten daha güçlü olan ahşap bir şehir. Daha önce böyle bir şey görmedim."

"Görmeyeceksin," dedi Alystren. "Dünyanın başka hiçbir yerinde. Elmuish eşsizdir."

Kuzey, inanamayıp başını sallayarak iç çekti. "Sanırım, bu bana alışıyor."

Shin, Northern ve Alystren'in derin bir şekilde sohbetini izlerken gülümsedi, aralarındaki havadan etkilenmiş ve huzurlu hissetti.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, şehir havaalanına ulaştılar.

Böyle bir yerde, hava gemileri için bir havaalanı olacağına inanmak zordu.

Eğer daha önce kendisine söylenmemiş olsaydı ve uzaktan enerjiye dair hafif bir vızıltı ile ahşap platformların ritmik gıcırtısını duymamış olsaydı, Northern buna inanmazdı.

Tüm beklentilere rağmen, Northern havaalanına yaklaşırken hala şaşırmıştı. Önündeki manzarayı bir an için sindirdi.

Bu, bildiği o devasa metal canavarı değildi.

Hayır, burada havaalanı, Elmuish'in geri kalanıyla birlikte şehrin kendisinden büyümüş gibi hissediliyordu.

Yerden yükselen devasa, kıvrımlı ahşap sütunlar, yüzeyleri cilalı ve karmaşık bir şekilde oyulmuş, gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Eski ağaçları andırıyorlardı, tepeleri geniş platformlara yayılıyor ve hava gemileri burada yanaşıyordu.

Rıhtımlar, görünüşte saf irade ve ruh özünün ince parıltısı tarafından havada asılı duruyordu.

Büyülü ağaçlardan yapılmış kalın ipler, platformları yere sabitleyerek, ağır hava gemileri yukarıda süzülürken bile istikrarlarını sağlıyordu.

Gemiler—kendi başlarına görkemli—havaalanının organik tasarımının büyüklüğü karşısında küçülmüş gibi görünüyordu. Gövde yüzeyleri cilalı ahşapla parlıyordu ve çevredeki yapıların eterik parıltısıyla kusursuz bir şekilde bütünleşiyordu.

"Beklediğin gibi değil mi?" Alystren'in sesi eğlenceyle doluydu.

Northern başını salladı. "Ne beklediğimi bilmiyorum... belki daha fazla ahşap?"

Alystren güldü. "Daha yakından bak."

Northern gözlerini kısarak bakmaya çalıştı ve gözleri ince aydınlatmaya alıştıkça, rıhtımların kendisinin ruh özünün parlayan hatlarıyla dolu olduğunu, ahşapta bir canlı varlıkta olduğu gibi damarlar gibi aktığını fark etti.

Tüm yapı yaşamla dolup taşıyor, gelen ve giden hava gemilerinin taleplerine sürekli olarak yenileniyor ve uyum sağlıyordu.

Hava, etkinliklerle doluydu—mürettebatlar gemilerine gidip gelirken, yolcular kümeler halinde bekliyordu, sesleri düşük bir vınlama haline karışıyordu.

Yukarıda, bir dizi ahşap yürüyüş yolu gökyüzünü kesiştiriyor, platformları geniş bir ormandaki dallar arasında köprüler gibi bağlıyordu.

Hava gemilerinin yelkenleri hafif rüzgarda dalgalanıyordu, tasarımları zarafetle pratikliği harmanlayarak, yerinde nazikçe bobinleniyor, bir sonraki yolculukları için hazır bekliyorlardı.

“Hala metal yok, öyle mi?” Northern yarı kendine mırıldandı. “Bu şeyler havada nasıl kalıyor?”

Alystren gülümsedi. “Tabii ki ruh özü. Buradaki her şeye dokunmuş durumda. Hava gemileri bile bunu kullanıyor—havadan daha hafif, ama çelikten daha güçlü. Rüzgâra ve onları yöneten kişinin iradesine bağlılar.”

Northern yavaşça nefesini verdi, inanamayan bir şekilde başını salladı. Ruh özünü runlara dokuma karmaşıklığı, ahşabı olağanüstü yeteneklerle güçlendirmek onu hayrete düşürdü.

Northern bir süre runları incelemişti ve onların aslında Trael'de bir dil biçimi olduğunu biliyordu.

Ancak anladığı kadarıyla, ruh özünü onlara dokumak tamamen imkânsız değildi. Bu, sadece onları oluşturan kişiye bağlıydı.

Bu durum, Northern'ın Elmuish'in ve genel olarak Sassex'in yapımcıları ve inşaatçıları hakkında merakını daha da artırdı, hatta şehrin kendisinden bile daha fazla.

Bazı düşüncelerden sonra, nihayet rehberine döndü ve sordu:

“Alystren, Sassex'in inşaatçıları böyle bir şeyi nasıl bir araya getiriyor? Gizli bir yetenekleri mi var?”

Alystren omuz silkti, Northern'ın sorusunun ağırlığını hafifletmek için hafifçe küçümseyen bir ifadeyle.

“Ne diyebilirim ki? Sanırım ahşabın doğasına çok alıştılar. Düşünsene—ahşap, kültürlerinin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Zamanla, zanaatkarlarının bazı gizli, harika yetenekler geliştirmiş olması mantıklı olmaz mı?”

Northern bir an ona baktı, sonra ciddi bir şekilde, “Yani sen bilmiyorsun.” dedi.

“Böyle değil…” Alystren yanağını kaşıdı, bakışlarını başka yöne çevirdi. “Aslında bunun hakkında hiç düşünmemiştim.”

“Sorun değil. Çok şey beklemiyordum. Sadece senin zaten bu kadar çok şey bildiğine şaşırdım.”

“Bununla ne demek istiyorsun? Hey, çocuk, büyüğüne böyle konuşmak yanlış!”

Onu umursamadan, Northern sordu: “Bu şehir hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun? Elmuish'ten misin?”

“Ben mi? Hayır, hayır, hayır. Bu şehirde diğerlerinden daha fazla bulunmam tesadüf. Orta Ova'daki neredeyse her ulusa giden benzersiz bir hava gemisi motoru var, hatta Reimgard'a bile.”

Northern, “Reimgard”ı duyduğunda kalbinin farklı bir şekilde atmaya başladığını hissetti. Nefesini vererek, hissettiği her şeyi göz ardı etti ve mevcut duruma odaklandı.

“Peki, buradan nereye gidiyoruz ve nasıl?”

“Beni takip et. Arcadia seni bekliyor.”

Northern, Shin ve Ryan, Alystren'i hareketli hava gemisi iskeleleri boyunca takip ettiler; ahşap yapıların altındaki titreşim, yolcuların kümeleri arasında dolaşırken ayaklarının altında yankılandı.

Northern'ın gözleri parıldayan hava gemilerine takıldı—her biri benzersiz bir şekilde süslenmişti, yelkenleri rüzgarı sessiz bir zarafetle yakalıyordu.

Kalabalık, platformun kenarına yerleştirilmiş büyük bir ahşap pavyona yaklaştıkça biraz inceldi.

Üstünde, cilalı kirişlere büyük bir tabela oyulmuştu: 'Elmuish Hava Gemisi Bürosu.'

Alystren, güvenle bir tezgaha doğru yürüdü ve ona sadece geçici bir bakış atan bekçilere kayıtsızca el salladı.

Bu yerin yabancısı olmadığı açıktı. Öte yandan, Northern hala her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Bürodaki karmaşıklıklar kendileri bir harikaydı—aynı büyülü ağaçtan oyulmuş masalar, ruh özüyle hafifçe titreşiyor ve yüzeye kazınmış parlayan runlar, sanki canlıymış gibi sürekli değişiyordu.

Sıkılmış bir yüz ifadesiyle bir memur masanın arkasında oturuyordu, bir dizi belgeyi karıştırıyordu.

Alystren yaklaştığında neredeyse hiç bakmadı. "Persone'ye mi gidiyorsun?" diye sordu memur, tonu düz ama tanıdık bir şekilde.

"Hayır, bu sefer değil. Arcadia'ya gidiyorum," Alystren gülümseyerek yanıtladı, elleri tezgahın üzerinde duruyordu. "Ve misafirler getiriyorum."

Eski şakacının gülümsemesinin arkasında, Northern bastırılmış öfke ipuçları gördüğüne yemin edebilirdi.

Memur nihayet yukarı baktı, bakışları Northern'a hafif bir ilgiyle kaydı. "Arcadia, öyle mi?" Kaşını kaldırdı. "Uzun zamandır orada olduğunuzu sanmıyorum, değil mi?"

"Arcadia'nın sokakları unutulmaz. İster inanın ister inanmayın, oraya çekiliyorum. Lütfen bize dört bilet verin." Alystren, memura dört parmağını işaret ederek bitirdi.

Northern sessiz kaldı, Alystren'in değişimi ilgiyle yönetmesini izliyordu.

O kadar sıradan biri olan Alystren'in bağlantıları olduğunu düşünmek garipti, ama bunun onun cazibesinin bir parçası olduğunu varsayıyordu—gerektiğinden fazlasını asla ifşa etmemek.

“Ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?” diye sordu memur, tezgahın üzerine birkaç rune çizerek. Yazılar kısa bir süre parladıktan sonra tekrar sönmeye başladı.

Northern, Alystren hafifçe eğilene kadar memurun ellerini dikkatlice izledi, bu da onun görüşünü engelledi.

“Bizi ne zaman gemiye alırsanız o zaman.”

Memur düşünceli bir şekilde mırıldandı, çenesini tıklatmadan önce yanındaki parlayan panele baktı. “Arcadia'ya giden sonraki gemi iki saat içinde kalkıyor.”

Alystren başını salladı. “Mükemmel.”

Memur tezgahın altına uzandı, Elmuish'in amblemiyle ince bir şekilde oyulmuş dört ahşap jeton çıkardı ve bunlar hafif mavi bir ışıkla parlıyordu. Onları tezgahın üzerine kaydırdı.

“Bunlar sizi gemiye alacak. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. İkinci seviye platform, kılavuz çizgileri takip edin ve bunları biniş memuruna gösterin.”

Alystren jetonları topladı ve gruptaki her birine bir tane verdi. Onlar bir süre onları incelediler.

El işçiliği etkileyiciydi—dokunması pürüzsüz ama Northern'ın parmak uçlarına karşı titreşen garip bir güçle doluydu.

"Teşekkürler, yaşlı adam," dedi Alystren göz kırparak.

Memur gözlerini devirdi, kağıt işlerine geri dönerken onları el hareketiyle geçiştirdi.

Kısa bir süre sonra, benzer jetonlar tutan küçük bir yolcu grubunun zaten toplandığı belirlenen platforma ulaştılar.

Ahşap zırh giyen uzun bir figür—daha fazla ruhla işlenmiş tasarımlarla süslenmiş—biniş kapısının yanında duruyor, biletleri rahat bir otoriteyle kontrol ediyordu.

Alystren önce jetonunu gösterdi ve biniş memuru sadece başını salladıktan sonra geçmeleri için işaret etti.

Northern kendi jetonunu sundu ve bir an için memurun gözleri üzerinde durdu.

Tanıma yoktu, şüphe yoktu—sadece bir yeni gelenin kısa bir kabulü vardı.

Memur, Northern'ın biletindeki runların üzerine elini koydu ve bunlar kısa bir süreliğine ışıkla parlayıp sonra sönerek kayboldu.

"Hoş geldin," dedi memur sert bir sesle, geçmesi için kenara çekildi ve grubun geri kalanına döndü.

Northern, Alystren'i takip ederek hava gemisine giden ahşap yürüyüş yoluna adım attı.

Derin bir nefes aldı, rüzgar saçlarını savururken garip bir beklenti hissi duydu.

Üzerlerinde, görkemli hava gemisi bekliyordu, yelkenleri yavaşça açılıyor, şehrin ışığının nazik parıltısı altında parlıyordu.

Alystren'e bir göz attı. "Arcadia nasıl bir yer?"

Alystren gülümsedi, ama gözlerinde bir gizem dokunuşu vardı. "Kısa süre içinde göreceksin. Kelimelere dökülmesi kolay bir yer değil."

Kuzey ve grubu hava gemisine adım attığında, mürettebat alışkanlıkla verimli bir şekilde hareket etmeye başladı, yelkenleri ayarlayıp geminin kenarlarını süsleyen parlayan runeleri kontrol ediyorlardı.

Hava, gıcırdayan ahşap sesleri ve yumuşak komutlarla doluydu, bu sesler sürekli bir aktivite uğultusuna karışıyordu.

Shin ve Ryan onun yanında duruyordu, ikisi de geminin etrafında meraklı bakışlar atıyordu, ancak Shin'in sakin tavrı düşüncelerini pek belli etmiyordu.

Öte yandan Ryan, gemide gördüğü her küçük şeye hayran kalmış gibiydi.

Bu, Kuzey'in daha önce hiç hava gemisinde bulunup bulunmadığını merak etmesine neden oldu. Ama bu imkansızdı—hepsi Karanlık Kıta'ya gönderilmeden önce birinde bulunmuşlardı.

Kuzey iç çekti ve bakışlarını çevirdi.

Şimdi düşündüğünde, Ryan hakkında pek bir şey bilmediğini fark etti, tek bildiği çoğu zaman sessiz olduğu ve ona buz kontrol etme yeteneği veren aşırı derecede bozuk bir yeteneği olduğu idi.

'Onun profili nasıl merak ediyorum.'

Northern bir kez göz kırptı, Ryan'ın ruh profilinin gözlerinin önünde panellerde harfler olarak belirmesiyle ağzı hafifçe açıldı.

[Profil]

İsim: Ryan Johnson

Gerçek İsim: Donmuş Alevler

Nitelikler: [Buz ve Ateş]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Buz Kalbi]

Yetenek Sınıfı: [SSS]

Yetenek Yeteneği: [Buz Manipülasyonu], [Buz Parçaları], [Buz Meteor]

İşte burada… beş bin parça maliyeti olan o bozuk yetenek. Kahretsin, onu çok istiyorum… yoksa sadece onun için mi biriktirmeliyim?'

Northern bir kez daha bu ikilemle karşı karşıyaydı. Sanki bir şeyi o kadar çok istiyordu ki, ama sadece çok fakir olduğu için onu karşılayamıyordu.

Ryan'ın buz yeteneği o kadar güçlüydü ki, Northern'ın yeteneklerinin daha çok ateşle ilgili olduğunu göz önünde bulundurursak, bu büyük bir ilerleme olacaktı.

Bir süre donmuş gibi durdu, Ryan'ın ruh profilini, özellikle de yeteneğini izliyordu.

Sonra aklında bir şey yerine oturdu.

'Bekle, bu doğru! Eğer tüm yeteneklerimi kullanmamayı seçersem, kullanılmayan her slot için bin yetenek parçası alırım. Eğer beş slotu boş bırakırsam, bu beş bin yetenek parçası eder... Bunu elde edebilirim.'

Fakat ardından bir soru geldi.

'Değer mi?'

Bir yetenek için beş yetenek feda etmek çoktu, ama aynı zamanda Ryan'ın yeteneği beş düşük seviyeli yetenekten daha değerliydi.

Potansiyelini de unutmamak gerek. Yine de, Northern bunun ne kadar güçlü olduğu nedeniyle bunu çok istemesine rağmen, bu yeteneğin oyun tarzına uygun olup olmadığını sormaya başladı.

'Sadece yapabildiğim için her lanet olası yeteneği mi kopyalamalıyım? Yoksa tarzıma uyan yeteneklere odaklanıp gerçek özümle bir sinerji mi yaratmalıyım?'

Bir şekilde, buz yeteneği uygun görünmüyordu. Eğer beş slotu feda etmeden elde edebilseydi, belki de durum farklı olurdu.

Fakat beş slotu feda etmek, Void ve Chaos ile iyi bir şekilde birleşebilecek beş potansiyel yetenekten vazgeçmek anlamına geliyordu ve bu, Ryan'ın buz yeteneğinden çok daha öte bir sinerji yaratabilirdi.

Tüm bu düşünceler yüzeye çıksa da, Northern yine de lanet olası yeteneği arzuluyordu.

İç çekti. 'Hemen karar vermem gerekmiyor... bunun hakkında fazla düşünmeyelim.'

Ruh profilini bir kenara attı ve etrafa bakındı. Gemi yola çıkmaya hazırlanıyordu ve çoğu yolcu zaten içeri girmişti.

Ancak, Alystren de dahil olmak üzere birkaç kişi hala güvertede dolaşıyordu; o, kollarını kavuşturmuş bir şekilde, rahatça korkuluklara yaslanmış, aşağıdaki şehre bakıyordu. Tamamen rahat görünüyordu, sanki bu onun için sıradan bir yolculuktu.

Yukarıdaki yelkenler yavaşça açılmaya başladı, her biri iskelede esen hafif rüzgarı yakaladı.

Hafifçe parıldıyorlardı, kumaşlarına dokunmuş ruh özlerinin iplikleri rüzgarı yakaladıkça parlıyordu.

"Kendinizi hazırlayın," Alystren omzunun üzerinden Northern'a bakmadan söyledi. Sesinin, geminin hazırlıklarının artan gürültüsü arasında duyulacak kadar yüksek olduğu söylenemezdi. "Kalkış her zaman ilk kez olanlar için biraz sarsıcıdır."

'Sarsıcı mı? Ne kadar sarsıcı olabilir ki? Daha önce bir gemide bulundum—'

Northern'ın gözleri hafifçe kısıldı, havada bir değişiklik hissetti. Ayaklarının altındaki hum daha da güçlendi, ahşap güverte geminin titreşen enerjisiyle uyum içinde titriyordu.

Hala platforma bağlı kalmış kalın ipleri göz ucuyla inceledi, ahşaba kazınmış olan runların daha parlak bir şekilde parlamaya başladığını izledi.

Sonra, aniden, neredeyse hissedilmeyen bir sarsıntıyla, gemi yükselmeye başladı.

Bu his, Northern'ın daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Şimdi düşündüğünde, daha önce bir geminin kalkışını hiç deneyimlememişti. Bindiği ilk ve tek hava gemisinde, havada aniden içine teleport edilmişti.

En azından, Northern bir sarsıntı hareketi bekliyordu, onu ayaklarından savuracak bir şey. Bunun yerine, her şey pürüzsüzdü—görünmez bir el tarafından kaldırılıyormuş gibi.

Hava gemisi zarif bir şekilde gökyüzüne yükseldi. Onları bağlayan ipler serbest kaldı, gemi daha da yükseğe yükseldikçe geri limana doğru geri çekildi.

Northern, korkulukları sıkıca kavradı, altındaki platformun küçüldükçe gözleri büyüdü.

Elmuish şehri aşağıda yayıldı, kıvrımlı ahşap yapıları ve yükselen sütunları, bulutlara doğru tırmanırken uzaklaşarak kayboldu.

Hava serinledi ve rüzgar yelkenlerden geçerken ıslık çaldı. Geminin enerjisinin vızıltısı şimdi daha düzenli hale geldi, rüzgarın ritmiyle uyum sağladı.

Northern yavaşça nefes verdi, manzarayı seyrederken korkuluklardaki tutuşunu gevşetti.

Bir an için dünya küçük görünüyordu—uzak bir anı gibi, arka planda kayboluyordu.

Alystren yanına yürüdü, bakışları ufka sabitlenmişti. "Bir hava gemisinde ilk kez, değil mi?" diye sordu, bakmadan.

Kuzey bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Evet... görünüşe göre."

Alystren gülümseyerek, "Oldukça pürüzsüz, değil mi?" dedi.

"Beklediğim gibi değil. Farklı."

"Ahşap yapılı gemilerin güzel yanı bu."

Alystren sırıtarak, bir pipo çıkardı ve ince bir siyah çubukla ateşleyerek kıvılcım çıkardı.

"Alışacaksın. Gökyüzü, oradaki her şeyi önemsiz hissettirme konusunda bir yol buluyor."

Kuzey yanıt vermedi, gözleri aşağıdaki küçülen şehre kilitlenmişti.

Kısa bir an için, zaman çizgisindeki kaos tarafından çağrılan öngörüsüyle boşluğa daldı. Gözleri hemen odaklandı ve ifadesi karardı.

"Oğul, bir şey mi var?"

'Ona söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim...'

Kuzey, hava gemisinin raylarına yaslanarak, yavaşça süzülen bulutları izliyordu, rüzgarların akıntısıyla akıyordu.

Geminin neredeyse canlıymış gibi hissettirdiği bir durumdu; hafif vızıltılar, onların bir yüzen iğrençliğin sırtında inşa edilmiş bir ahşap gemide yolculuk yaptıklarını hissettiriyordu.

Bazen Kuzey, bunun içinde ruh özünün aktığı bir tür gemi olduğuna inanmak istemiyordu. Bu, onu bir canlı organizma haline getiriyordu. Ancak, bunu düşünmek kafasını ağrıtıyordu.

O zaten başa çıkması gereken bir şeye sahipti. Ve bu, gördüğü kaostu.

Gözlerini kısarak gökyüzündeki bulutları inceledi, gördüklerini hatırladı. Gördükten sonra birkaç saniye boyunca, bunu birine söyleyip söylememek konusunda düşündü.

Ancak birine söylemek, kendini ifşa etmek anlamına gelecekti. Olayın tamamı baştan sona bir şoktu.

Ancak bu, yolculuklarında büyük bir sapmaya neden olacaktı; bunun yüzünden çarpışacaklardı ve yolculuğunun devamı aniden zorlaşacaktı.

Bu nedenle, bununla nasıl başa çıkabileceği konusunda şaşkındı. Hava gemisi korsanlarıyla nasıl başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Kuzey biraz yüzünü buruşturdu. Sonra raylardan uzaklaştı ve denizcilerden birinin yanına yürüdü.

“Affedersiniz, efendim.”

Adam, yüzünde yaşlanma izleri olan, kırklarının sonlarına yakın birine benzeyen biriydi ve "Genç adam, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye yanıtladı.

"Hava gemisinde uçmanın tehlikeleri nelerdir?"

Adam, Northern'ın sorusuna şaşırmış görünmüyordu. Bunun yerine, bunun normal bir şeymiş gibi gülümseyerek, "Bu senin ilk uçuşun olmalı." dedi.

"Bir nevi..." Northern boş bir şekilde yanıtladı.

Adamın yanıtına o kadar ilgiliydi ki, nezaketle ilgilenmeye ya da hatta karşılık vermeye fırsatı olmadı. Ancak bu, kaba olduğu anlamına gelmiyordu.

“Peki, yolculuğumuzu engelleyebilecek birçok şey var. Bunların en büyük engeli hava durumu. Fırtınaların beklenmedik davranışlarını tahmin etmeye yardımcı olacak cihazlar geliştirilmiş olsa da, bazen okumalar ve tahminler yanlış çıkabiliyor. Ama bu nadiren olur, bu yüzden sana temin ederim, genç adam, güvenli bir yolculuk yapıyorsun.”

Northern, adamın yüzüne birkaç saniye boyunca doğrudan baktı, hissettiği siniri bastırarak.

Adam muhtemelen korkudan dolayı sorduğunu düşündü ve soruya değil, duygulara yanıt verme gereği hissetti, bu da Northern'ı oldukça sinirlendirdi.

Ama yine de, duygularını bir kenara itti ve ısrarla sordu: “Kaçırılma ihtimali nedir?”

Adamın yüzü bir an dondu, ağzı hafifçe açık kalarak Northern'a tekrar baktı, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yanıtına başladı.

“Genç adam,” sesi yankılandı, “Kaçırma, her an karşılaştığımız bir şey değil. Bunun için endişelenmene gerek yok.”

‘Yine yapıyor.’

Northern, “Soruma cevap vermiyorsun.” diye mırıldandı.

Northern'ın yüzündeki karanlık ifadeyi gören adam biraz titredi, Northern'a tekrar güvence vererek kekelerken, “Bu yolculukta herhangi bir tehlike olmayacağından emin olabilirim. Her şey yolunda gidecek.” dedi.

Northern'ın ifadesi öfkesini tamamen ortaya çıkardı; denizcinin yakasından tuttu. “Bir çocuğa mı konuştuğunu sanıyorsun?!”

Ancak söyledikten sonra ne söylediğini fark etti. Karanlık kıtada olduğu zaman bu bir sorun gibi görünmüyordu çünkü tek önemli olan hayatta kalmaktı.

Ama şimdi, bu yaşlı adamla karşı karşıya kalmışken, felaket başlarına gelmeden önce gemiyi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken ve hava yolculuğundan korkan bir çocuk gibi muamele görmek aniden o kadar tiksindirici ve aşağılayıcıydı.

Alystren, diğer denizcilerin onlara doğru bakmaya başlamasıyla birlikte ikisinin yanına yaklaştı.

"Burada ne oluyor?"

Yaşlı şakacının her zamanki mizahi yüzü, yoğun bir öfke ifadesiyle tamamen değişmişti. Ve Northern bunun muhatabıydı.

Northern adamın yakasından kurtuldu, bir saniye başını eğdi ve "Üzgünüm." diye mırıldandı. Sonra hızlıca uzaklaştı.

Alystren, adamı bırakmadan önce onun adına daha fazla özür diledi ve denizciler ne yapıyorlarsa devam ettiler.

Alystren, Northern'ın durduğu yere—railtin yanında—bir göz attı. Sonra hava gemisine girdi.

İçeri girdikten birkaç saniye sonra, Shin dışarı çıktı ve Northern'ın hemen yanına yaslandı.

"Bu yolculuğun senin için stresli olmaması gerektiğini düşünmüştüm. Bu senin ilk yolculuğun değildi. Ama yine de, ilk yolculuğunla yaşadığın travmayı hatırlıyorum, bu yüzden bir şeyi unuttuğumu düşündüm."

Kuzey'in bakışı uzaklardaki bulutlarda kaybolmuştu. Onları geri almadan yanıtladı, "Girdiğim her hava gemisi felaketle ayrıldı, bir şeyden diğerine."

Akademi, lanetli Raven'dan gelen hava gemisi ve hayatlarına kasteden kaos yaratıkları. Şimdi, her şeyi mahvedeceği söylenen kaçakçılarla birlikte bu durum.

'Hava gemileriyle aramda ne var?'

Shin, Northern'ın kısa cümlesinin ardından uzunca süren sessizliğini gözlemleyerek, yumuşak bir tonla, "Bu gemiye hiçbir şey olmayacak, Northern. Ve senin için ne olursa olsun seni koruyacağım, bu yüzden bir felaket olmayacak." dedi.

O anda, Northern nihayet gözlerini gökyüzünden alarak babasına baktı ve minnettarlık gösteren küçük bir gülümseme belirdi.

"Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

"Beni istediğin kadar endişelendir; bu benim istediğim şey."

Bir saniye sonra, Northern kaşlarını çatarak ileriye baktı. "O zaman sana söyleyeceğim."

Shin ona baktı, hafifçe kafası karışmış ama gözleri, sözlerine ateşle atlamaya hazır bir şekilde parlıyordu.

"Bu gemi yakında saldırıya uğrayacak."

Shin'in kaşları çatıldı.

“Ve nasıl biliyorum? Şöyle diyelim ki, vizyoner bir yeteneğim var. Tahmin edebileceğiniz gibi, gözlerim normal değil,” Northern kısaca açıkladı, mavi gözlerini işaret ederek.

Shin'in genişleyen kaşları bir saniyeden daha kısa bir süre içinde derin bir kaş çatmaya dönüştü ve “Ne yapmalıyız?” diye sordu.

Bu soru Northern'ın gözlerini büyüttü; kesinlikle böyle bir yanıt beklemiyordu.

‘Shin, gerçekten çok değişmiş. Yoksa her zaman böyle miydi?’

Northern bir an sessiz kaldı, başını hafifçe eğip küçük bir gülümseme ile yukarı kaldırmadan önce.

“Eh, bu geminin batmasını önlemek için her şeyi yapıyoruz. Kim olduklarını bilmiyorum, ama şansları tükendi çünkü biz bu gemideyiz.”

Uzakta, bulutlar tarafından birbirinden gizlenmiş bir hava gemisi süzülüyordu, avını izleyen yırtıcı bir hayvan gibi örtüyü yararak.

Görünüm olarak daha karanlıktı, gövdesinin kenarları dişliydi, ruh gemisinin pürüzsüz, cilalı yüzeyinin aksine.

Yelkenleri yıpranmıştı ama aşınmadan değil—daha çok, bir kâbus yaratığının kanatları gibi havayı çırpmak için kasıtlı olarak tasarlanmış gibiydi.

Açıksız bir şekli vardı, neredeyse kuş benzeri, ama bozulmuş ve bükülmüş, sanki malzemeler zorla kötü niyetli bir forma bükülmüştü.

Gövdesi geçmiş savaşların yaralarını taşıyordu, metalin aceleyle yamalanmış gibi göründüğü çöküntüler ve yarıklar vardı.

Siyah semboller yan taraflara kazınmıştı, eski runlara benzeyen karmaşık tasarımlar. Geminin aksine, ölü, kırık ve karanlık geminin yorgunluğuna yenik düşmüş gibiydiler.

Geminin pruvasında iki figür duruyordu, gölgelerle örtülü. Yüzleri kapüşonlu giysilerle gizlenmişti, ama duruşları soğuk bir hassasiyet yayıyordu.

Biri omzunda uzun bir tüfek tutuyordu, namlusu bulutların arasından süzülen loş ışıkta parlıyordu, diğeriyse kalçalarına bağlı kısa bir bıçağın üzerine bir elini dinlendiriyordu.

Çevrelerindeki rüzgar anormal bir şekilde dalgalanıyordu ve gemi yaklaştıkça, bu bir lanet gemisi olduğu açıktı.

Bir figür, altın gözleri ölümcül bir zarafetle parlayarak uyardı: "Kaçırmadığınızdan emin olun. Bu, operasyonumuzun merkezi olacak. Eğer şimdi başarısız olursa..."

“Yaşlı adam, biraz rahat bırak beni. Bunu bin kez söyledin,” diye yanıtladı diğeri sert bir tonla, sesi rüzgarda yankılanıyordu. Dizlerinin üzerine düştü ve tüfeği omuzlarından fırlatıp bulutlara nişan aldı.

Altın gözlü figür gözlerini kısarak, bakışları daha da soğudu. “Yerini unutma, çocuk. Eğer başarısız olursan, sadece kendimi tekrar ettiğimi dilerdin.”

Sesinde sessiz bir kin vardı, rüzgarla taşınan neredeyse bir fısıldama. Etrafındaki gölgeler derinleşiyor, saldırmaya hazır yılanlar gibi kıvrılıyordu.

Tüfekçi homurdandı, parçalanmış güvertede diz çökerek nişanını ayarladı. Keskin, hesaplayıcı gözleri dürbünün arkasında daraldı, kalın bulutlar içinde görünmeyen bir şeyi takip ediyordu.

“Asla hedefimi ıskalamam.”

Hava gerginlikle doluydu, yırtık yelkenlerden rüzgarın ıslığı ve gemilerinin bozulmuş özünün uğultusu aralarındaki boşluğu dolduruyordu.

Yavaşça, tüfekçinin parmağı tetikte asılı kaldı, yıkımı serbest bırakmaya hazırdı.

Kuzey ve grubunu taşıyan hava gemisi, birkaç diğer yolcu ile birlikte, bulutların arasında kayıtsızca süzülüyordu.

Yolcuları—beyaz saçlı çocuk ve babası hariç—şimdi bulutların kollarından kendilerine yönelen tehditin farkında değildi.

“Yap,” altın gözlü adam emretti.

Ni̇şancı tetiği çekti.

Keskin bir çatırdama havayı yararak, namludan dışarıya doğru karanlık enerjinin dalgaları yayıldı.

Ateş, basit bir mermi değildi—bu, karşı gemideki enerji akışını bozmak için özel olarak tasarlanmış, yoğunlaştırılmış ruh özü patlamasıydı.

Projeksiyon bulutlara kayboldu, aşağıdaki yolcular tarafından görünmedi.

Kuzey'in gemisinde, sakin yolculuk bozuldu.

Hava gemisi aniden yana doğru sarsıldı, motorların uğultusu kesildi, ruh özü akışı düzensiz bir şekilde titremeye başladı.

Kuzey, içgüdüsel olarak rayı tuttu, gemi titrerken gözleri büyüdü ve rotasından saptı. "Ne lanet oluyor..." diye mırıldandı.

Bu kaosun yaşandığını görmüş olmasına rağmen, onu rahatsız eden şey, bunun nasıl başlayacağına dair duyduğu beklentiydi. Kuzey, mekansal farkındalığını etrafa yaydığını düşünmüştü ama vurulmadan önce bile saldırıyı göremediği için şok oldu.

Sinir bozucu bir şekilde, şimdi bile, vurulmanın kaynağını göremiyordu.

Ruh gemisi kendini düzeltmeye çalışırken inledi, ama geminin içindeki enerji sönük ve dalgalıydı. Saldırının özleri, geminin çekirdeğini bozuyordu.

Yukarıda, diğer hava gemisinde, tüfekçi duruyordu, dudaklarında kendinden emin bir gülümseme vardı. "Doğrudan isabet."

Altın gözlü adam gülümsemedi. Sadece soğuk ve hesaplayıcı bir şekilde izledi. "Şimdi binmeye başlıyoruz. Ekibi hazırlayın."

Karanlık gemi ruh gemisine doğru hızla alçaldıkça, ipler ve kancalar suya atıldı, ahşap gövdeye korkunç bir çatırdayışla derinlemesine battı.

Kaçıranlar hamlelerini yaptı.

Kuzey'in gemisinde, mürettebat ne olduğunu anlamaya çalışırken kaos patlak verdi.

Alystren kabinden fırladı, yüzü nadir bir öfkeyle doluydu. Güverte boyunca Kuzey'in gözleriyle buluştu.

Gözlerini yukarı dikti, gözleri iplerin aşağı sarkan kaçıranların kırmızı amblemiyle buluştu.

Harekete geçecek kadar donakalmış olan kaçıranlar, yere indi ve her yöne dağılmaya başladı. Birisi, gözleri hala açılmış olan Alystren'e doğru hareket etti.

Geç kalmış bir şekilde, bir yumruk hızla yüzüne doğru eğildiğinde, Alystren'in gözleri kısıldı. Saldırıyı kolayca geri adımlayarak savuşturdu, saldırganın yumruğu yüzünün önünde havayı süzüldü.

Adam elini geri savuracak kadar zaman bulamadan, Alystren, yüzünde öfkeli bir ifadeyle, adamın kolundan yakaladı ve onu içeri çekerek yüzüne yıkıcı bir yumruk indirdi.

Saldırgan havada savrulurken, ayakları gökyüzüne doğru çırpınırken, başı yere doğru düşmeye başladı.

Alysren'in düşüşü tamamlanmadan, ayağı zaten başıyla birlikte hareket ediyordu ve bu, ahşap güverteye öyle bir güçle çakıldı ki, tüm gemide titreyen bir gıcırtı yayıldı.

Gözlerini yukarı kaldırdı ve Northern ile Shin'i buldu.

Northern, iki korsanla kapışıyordu, ama gözleri, Alystren'in saldırganlar için endişelenmesine neden olan bir soğukluk yayıyordu. Shin, kendi kısmıyla uğraşırken neredeyse tüm vücudunu kullanmıyordu.

Hareketlerinde deneyim çığlığı atan bir akıcılık vardı. Hareketlerini mümkün olduğunca sınırlasa da, yine de, sadece Alystren gibi bir dövüş ustası tarafından fark edilebilecek bir ustalıkla hareket ediyordu.

Northern'ın ifadesi karardı, gökyüzünü tararken soğuk bakışları kaosun içinden kesiliyordu.

'Şimdiye kadar gemiyi nasıl fark etmedim...'

Bu sadece iki şeyi ifade edebilirdi: tüm hava gemisi, varlığını gizlemek için yaratılmış bir araçtı ya da içindeki birisi varlığını gizliyordu.

Dövüşürken bile dikkati dağılmıştı, ama zihni hızla çalışıyordu, bir sonraki adımları hesaplıyordu.

Saldırganlar gerçek tehdit değildi—bunu hissediyordu.

İki korsan tekrar üzerine atıldı, silahları çekilmişti.

Birisi dişli bir bıçağı yanına doğru savurdu, diğeri ise dikkati dağıtmaktan faydalanmaya çalışarak, bir mızrağı arkasına doğru sapladı.

Ancak Northern, gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti, saldırılarının arasında hayalet gibi bir zarafetle kayarak geçti.

Elini uzattı, mızrağı saldırı anında yakaladı ve bilek hareketiyle ikiye kırdı.

Kaçıran kişi şok içinde geri çekildi, ama geri adım atmadan önce Northern'ın yumruğu çenesine çarptı ve onu geminin yan tarafına çarptırdı.

Diğer kaçıran kişi, Northern onun alanına girmeden önce tepki vermek için neredeyse hiç zamanı olmadı, adamın bileğini döndürerek bıçağı bırakmaya zorladı.

Göğsüne bir darbe aldı ve yere düştü, nefes almakta zorlandı. Northern zaman kaybetmedi. Geri dönüp gökyüzüne baktı, omuzlarındaki gerginlik arttı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Kaçıranlar sadece ilk dalgaydı—karmaşa yaratmak için kullanılan yemlerdi. Gerçek tehlike hala yukarıda, bulutların arkasında gizleniyordu.

O atış cerrahi bir hassasiyetle hedeflenmişti. Northern, onları arkadan vuran şeyin ne olduğunu daha fazla merak etti.

Dahası, onlara ateş eden şeyin tam üstlerine gelmek için yeterince hızlı olamayacağına inanıyordu. Northern, onların aynı olduğunu düşünmeye eğilimliydi, ama aklı başka bir mantık çizgisine bağırıyordu.

Alystren, saldırganını etkisiz hale getirdikten sonra Northern'a doğru yürüdü, yumrukları hala öfkeyle sıkılıydı.

"Uyuyan arkadaşınla konuşmanı istiyorum. Bu insanlar için, alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak." Sesi keskin, etraflarındaki savaş gürültüsünü delip geçti.

Northern'ın kaşı derinleşti, ama hemen cevap vermedi. Bunun yerine, gözleri yukarıda, şimdi daha da yaklaşan karanlık gemide takılı kaldı. Sonra Alystren'e döndü,

"Onları tanıyormuşsun gibi görünüyor. Onlar kim ve ne istiyorlar?"

Alystren kaşlarını çattı, "Bunun için doğru zaman ve yer değil, ama onlar çok tehlikeli bir grup. Neden aniden Arcadia'ya giden bir hava gemisine saldırdıklarını bilmiyorum."

Alystren'in gözleri aniden açıldı, sanki bir aydınlanma yaşamış gibiydi.

'Arcadia. Bu herifler, Arcadia'ya girişleri kısıtlamaya mı çalışıyorlar... yoksa kendileri mi girmeye çalışıyorlar?'

Birden, keskin bir çatırdama gökyüzünde yankılandı.

Kaçıranların gemisinden bir başka atış, bu sefer ruh gemisinin kalbine doğrudan hedef alındı.

*

*

*

*

[Yazarın Notu]

Destekleriniz için çok teşekkür ederim. Bu romanı desteklemeyi bırakmayın, sıralamada yükselmek ve daha fazla okuyucu ve görünürlük kazanmak için desteğinize ihtiyacım var.

Çok teşekkür ederim.

Tüm ruh gemisi, arkasından gelen ikinci darbe ile büyük bir sarsıntı geçirdi, ahşap parçaları yakındaki bulutlara savruldu.

"Aldım!" Northern'ın yüzü karanlık bir şekilde büküldü ve uzak bulutlara doğru savruldu.

Kaos gözleri bir an için kendini gösterdi, gözbebekleri aniden küçülüp dört gözbebekinin sklerasında dolaşmasına neden oldu.

Northern'ın görüşü başka bir alana girdi, önünde birleşen bir görüş alanı, onun bile bir an için anlamakta zorlandığı bir şeydi. Görüş açıldıkça, kafasına bir bilgi seli doldu.

Kaos gözlerinin gerçekliğini kullandığı birkaç saniyeden bildiği bir şey varsa, o da bakışının önünde hiçbir şeyin gizli kalmadığıydı.

Kaos'un ana amacı, çıplak gözle görülemeyen şeyleri açığa çıkarmaktı. Ve bu, Northern'ın henüz tam olarak fark etmediği veya keşfetmediği geniş bir şeyler yelpazesini kapsıyordu.

Kaos gözlerinin etkileri, elbette, normal görüşünü ciddi şekilde etkilemişti, özellikle de bir Usta olduktan sonra ve gözleri Spektral görüş yeteneği ile birleştiğinde. Gözbebekleri muhteşem bir güzellik kazanmıştı ve sıradan görüşü kesinlikle öncekine göre iyileşmişti.

Herkes son saldırıdan sarsılmıştı. Aynı zamanda sürüklenen denizciler ve yolcular, hepsi sarsıcı bir yürüyüşe atılmıştı. Hatta Alystren bile kendini toparlamak için bir an duraksadı.

Ancak Northern zaten hareket halindeydi, bacakları geminin ahşap yüzeyinde hızla ilerliyordu, dengesini kaybetmiş gibi görünmüyordu.

O, yukarıya baktı ve muazzam bir hızla, yeni inen iki kaçırıcıyı geçti. Bunu yaparken, onların boyunları kırıldı, başları diğer tarafa döndü.

Yüzü asık bir şekilde, Northern, çapa ipini yakaladı ve gücüyle serbest bıraktı.

Kuzey onu serbest bıraktığında, metalik çivinin kazdığı geminin kısmı parçalandı.

O, havada çiviyi salladı, bir Kaos gözbebeği gözünün köşesine hareket ederken diğeri karşı köşeye doğru sürüklendi.

O döndü ve ankra üzerinde biraz kuvvet bıraktı, onu daha da ileri salladı. Ankra, saldırganlardan birinin boynunun etrafında kıvrıldı ve kanlı bir kan sıçramasıyla onu kesti.

Havada hâlâ dönen büyük çapa, başka birinin beline çarpmadan önce duraksamadı ve kanlı bir patlama ile alt omurgasını acımasızca yok etti.

Kuzey, saldırısının sonucunu izlemedi; kendisine doğru dartlayan iki kaçırıcıyla başa çıktığından fazlasıyla emindi.

Elini ipin bir başka noktasına attı ve iki ucu birbirinden ayırdı. Dönme bobinleri açılmaya başladı, her bir sıkı bağlı ip parçası diğerinden koparken toz püskürttü.

O, ipin daha büyük kısmından halkayı koparıp, o yöne dönmeden bir kenara fırlattı.

Bir kaçırıcı savunmasız bir kadını bıçaklamak üzereyken, çapa üç kancasıdan birini kafasına sapladı, diğer ikisi ise yüzünü acımasızca sıyırdı.

Kan, kadının önünde yere yığılan kaçıran kişinin başının tepe noktasından bir gayzer gibi fışkırdı.

Northern, kolundaki ipi kıvırırken, birkaç kaçıran daha güverteye doğru kayıyordu. Uzun ipi arkasında sürükleyerek geminin parmaklığına doğru koştu.

Parmaklığa ulaştığında, üzerine adım attı ve bulutlara doğru atladı. İp onu takip etti, kaçıranlar ona sıkı sıkıya tutunuyordu.

Bulutların içinde gizlenmiş olan Northern, gözlerini kısarak odaklandı. Aynı anda, botlarının altında bir kıvılcım patladı, bir an için mücadele ediyordu.

Sonra aniden, büyük bir patlama ile alev aldı, bulutları ve etrafındaki havayı anında dağıtarak onu gökyüzüne doğru fırlattı.

Northern, gemiye doğru uçarak ipi yukarı doğru kıvrıldı, ayaklarının altında kırmızı alevler, yükselen kuyruklu yıldızlar gibi yanıyordu.

Kimse ne olduğunu anlayamadan gemiye geri daldı. Güverteye indiğinde, geminin direğine doğru fırladı ve ipi hızla etrafına dolayarak güvenli bir şekilde bağladı.

Düzeldikten sonra, inmekte olan ama şimdi şok içinde donakalmış olan kaçıranlara baktı.

Orada olmasına rağmen, Northern'ın dikkati tam olarak orada değildi. Kaçıranlara bir göz attı, sonra geç algıladığı darbenin geldiği yöne baktı.

"Bulutların içinde mükemmel bir şekilde gizleniyor," diye tahmin etti, sonra kaçıranlar grubuna yeniden odaklandı.

Gözleri tereddütle doluydu, bacakları hareket etme isteğiyle kaşınıyordu. Ancak etraflarındaki havanın aniden karardığını ve soğuduğunu nedenini tam olarak belirleyemediler.

Sanki üzerlerine dev bir ağırlık çöküyordu, okyanusun derinliklerine batmış gibi. Korkularının boğazlarına tırmandığını hissettiler ve o anda hepsi şunu biliyordu: önlerindeki figüre yaklaşmak ölüm demekti.

Bu farkındalık, kalplerinde acı bir umutsuzluk doğurdu. Korkularından etkilenmeyen Northern, geminin direğine doğru beş adım attı.

Orada, tüm gücüyle direği kavrayan bir denizci duruyordu, öyle görünüyordu.

"Hey..."

Northern'ın boğuk sesi ona ulaştı ve denizci yavaşça döndü, gıcırdayan bir kapı gibi. Yüzü sanki şiddetli bir yağmurda kalmış gibi ıslaktı, her yerinde ter damlacıkları birikmişti, gözleri kan çanağı gibi kırmızı ve dehşetle doluydu.

"Aman Tanrım... Yanımdaydı," Northern fark etti.

Adamın, Boşluk Aurasının dev bir kısmına maruz kaldığı görünüyordu. Solgun, neredeyse cansız görünüyordu.

"Sanırım insanların üzerindeki etkisi gerçekten yıkıcı..."

Revant da ona yakınken zorlanmıştı, ama bu adam kadar etkilenmiş görünmüyordu.

Northern iç çekti ve nazikçe sordu, "Lütfen, direkten bir süre uzaklaşabilir misin?"

Adam bunu istemek istedi, gerçekten de istedi, ama bacakları çok ağır hissediyordu, kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Northern aniden damlayan bir ses duydu ve sesi denizcinin bacaklarına kadar takip etti.

Gözleri büyüdü.

"Acaba... pantolonuna mı işiyor?"

*

*

*

*

*

[Yazarın Notu]

Rütbe yükseltmenin yolu, güç taşları ve altın biletlerin oyu ile mümkündür.

Ben pek büyük bir yazar olmadım ama biraz geliştiğimi düşünüyorum ve yorumlarınız ve oylarınızla desteğinizi aldıkça, daha iyi olmaya devam edeceğimi düşünüyorum.

Teşekkür ederim

Northern, kendisini en çok utandıran şeyin, kötü bir denizcinin pantolonunu ıslatması mı yoksa adamın çaresizce pantolonunu ıslatması mı olduğunu bilmiyordu.

Dudakları, korkudan donmuş ve daha fazla hareket edemeyen denizciyi izlerken, neredeyse algılanamaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir saniye bile kaybetmeden, öne doğru adım attı ve adamın omzuna sıkıca bir el koyarak, nazikçe onu kenara itti.

Denizci sendeleyerek geri çekildi, yere boğuk bir gürültüyle çakıldı, gözleri kocaman açılmış ve göğsü kabarıyordu, ama Northern ona aldırış etmedi.

Parmakları geminin dümenine sarıldı ve elleri yıpranmış, ahşap yüzeye değer değmez, garip bir sükunet onu sardı.

Rüzgar etraflarında uluyordu, bulutlar kalınlaşıyordu, ama Northern'ın dikkati daraldı.

Dümeni çekti, geminin altında yavaş bir direnç gürültüsüyle yanıt verdiğini hissetti.

"Şimdi, bununla nasıl başa çıkacağını görelim," diye mırıldandı, sesi alçak, neredeyse kendine.

Geminin devasa yelkenleri rüzgarı yakaladığında titredi, ama ileriye doğru hareket etmek yerine, Northern'ın elleri ustaca geriye doğru yönlendirmek için çalıştı; bu, eğer mürettebat korkudan bu kadar etkilenmemiş olsaydı, çoğunu şaşırtacak bir eylemdi.

Vasıta geri gitmek üzere tasarlanmamıştı, gökyüzünün ortasında değil, ama Northern'ın sezgisi devreye girdi, ona rüzgar ve denge ile ilgili tüm doğal yasaları çiğneyen bir manevra yapması için rehberlik etti.

Bakışlarını önündeki bulut örtüsüne çevirdi, Kaos gözleri bir anlığına parladı.

Normal gözlere görünmeyen, hafif bir siluet, sisin içinde süzüldü—

diğer gemi, tüfekçinin hamlesini yaptığı yer.

Northern'ın gülümsemesi genişledi, şimdi daha soğuk, hesaplayıcı.

Nişancı muhtemelen bulutların içinde güvende olduğunu düşündü. Ne olacağını hiç bilmiyordu.

Bir bilek hareketiyle, Northern direksiyonu sert bir şekilde çevirdi.

Gemi sarsıldı, kıç aşağı doğru eğilirken tehlikeli bir şekilde yan yattı, ama daha önce bir gemi kullanmış gibi mükemmel bir kontrol sağladı.

Yaptığı şey, içinde var olan anılar, dışarı çıkmayı yalvarıyordu.

Geminin aniden zorlanmasıyla gıcırtılar yükseldi, ahşap korkutucu bir şekilde gıcırdadı, ama onun komutuna itaat etti.

Rüzgar, yelkenleri tam doğru yönde yakaladı ve korsanların gemisi geniş bir yayda döndü, boyutuna göre doğal olmayan bir hızla geri hareket etti.

Korsanlar, hala iplerin üzerinde oturmuş, aşağı inmeye çalışırken, şimdi tamamen yönlerini kaybettiler.

İp boyunca inen korsanlar çığlık attı ve hayatta kalmak için çabaladı ama güçlü rüzgar tarafından savruluyorlardı, geminin aldatıcı hareketiyle ayrılmışlardı.

Çığlıkları bulutlarda kayboldu, tutunmayı kaybettiklerinde aşağıdaki beyaz boşluğa daldılar.

Northern, kan dökülmesine hiç düşünmedi.

Gözleri, görünmeyen nişancıya odaklanmış bir şekilde ileriye sabitlendi.

Bulutlar, ruh gemisi içlerinden geçerken kısa bir süreliğine açıldı, momentum kazanarak, ahşabın gıcırtısı şimdi geminin hedefine doğru güçlenirken kükreme benzeri bir gürültüye dönüştü.

“Neredeyse oradayız…” Northern'ın sesi, rüzgarın uğultusunda kaybolmuş bir fısıldama olarak kaldı.

Sonra, bir anda, diğer gemi belirdi—bulutların üzerinde hafifçe süzülerek, güvertede neredeyse görünmez bir şekilde nişancı ve gölgemsi bir pelerin giymiş adamın silueti, hala montajlı dürbünün arkasında gizlenmişti.

Onun geldiğini görmedi.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle, Northern'ın gemisi düşman gemisinin yanına çarptı, etki gövdesini korkunç bir gürültüyle parçaladı.

Nişancı ayaklarından fırladı, silahı ellerinden kayarak kırık tahtalar üzerinde kayarken güvertede yuvarlandı.

Pelerinli adam karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, birkaç adım sendeledi ama hızlıca dengede durmayı başardı… mucizevi bir şekilde görünüyordu.

Çarpışma, her yöne kıymıklar fırlatırken, hava gemisi kuvvetin etkisiyle titredi.

Ancak Northern kararlı durdu, ayakları güvertede sağlam bir şekilde yerleşmişti, bir eli direksiyonda kaosun içinden yönlendiriyordu.

Düşman gemisi, artık dengede duramıyordu, bir tarafa yattı ve yavaşça altındaki bulut bankasına batmaya başladı, parçalanmış gövdesi bir enkaza iz bırakarak sızıyordu.

Northern direksiyonu bıraktı ve dikkatini ileriye çevirdi.

Kaos gözleri hafif mavi bir parıltı ile parladı, tüfeğiyle şimdi silahına doğru sürünmeye çalışan nişancıyı hedef aldı.

Northern tereddüt etmeden ileriye adım attı, botları güverteye ağır bir şekilde basıyordu, her adımı kasıtlıydı.

Korsanların gemisinden havaya sıçradı ve karanlık geminin üzerine güçlü bir şekilde indi.

Nişancının nefesi hızlandı, yukarı bakıp Northern'ın kendisine doğru inen siluetini gördüğünde.

Tüfeğini almayı başardı ve yukarıya doğrulttu, ama tam o anda Northern'ın bakışları önündeydi, eli nazikçe tüfeğin ucunu tutuyordu.

"Bir hata yaptın," dedi Northern sessizce, sesi soğuk, etrafında bir soğukluk yayıldı.

Nişancının dudakları titredi, aniden bir korku ifadesini kapladı. Northern'dan uzaklaşmaya çalıştı, hızlıca geri sıçrayarak düşündü

: 'O soğuk korku neydi böyle?'

Ancak Northern zaten yaklaşmaktaydı, eli yukarıda, parmakları uzanırken onlardan hafif bir karanlık alev parıltısı yayılıyordu.

Tüfekçi tepki veremeden, siyah alev bir örtü gibi yayıldı ve onu sarıp sarmaladı, ağırlığı kaçınılmaz bir dalga gibi üstüne çöküyordu.

Tüfekçi, soğuk siyah alevlerin derisine yapışmasıyla boğuk bir çığlık attı, bu alevler varlığının içine sızıyordu.

Vücudu kasılmaya başladı, kasları kilitlenirken Kaos alevlerinin ezici baskısı üzerine çöküyordu, onu yere çekiyordu.

Tüfekçi mücadele etti, ama her hareketi boşuna gibiydi.

Zihni korkuyla hızla çalışıyordu, içgüdüleri ona karşılık vermesi için bağırıyordu, ama bedeni itaat etmeyi reddediyordu.

Alev, geleneksel anlamda yanmıyordu—hayır, bu daha kötü bir şeydi.

Ruhunun kenarlarını kemiriyor, direniş iradesini tüketiyordu.

Northern onun üzerinde duruyordu, gözleri soğuk ve göz kırpmadan, önündeki kıvrılan figüre kilitlenmişti.

Sonra dikkatini, sessiz olan pelerinli adama kaydırdı, oysa yoldaşı korkuyla çığlık atıyordu.

“Günah işledin ve günahın benim bulunduğum bir gemiye saldırmak,” Northern'ın sesi havayı keserek, keskin ve duygusuz bir şekilde yankılandı.

Öfkeli değildi—öfkeli olmasına gerek yoktu. Sadece varlığı, boğucu bir korku, itaat talep eden sessiz bir otorite yaratmaya yeterdi.

Adam bir süre boş boş baktıktan sonra, "Sen kimsin?" diye sordu.

Kuzey, soruyu yanıtlamak için pek de iyi bir ruh halinde değildi. Üstelik, adam sorarken, geminin kabininden birkaç kaçak daha çıktı.

Kuzey, bir bakışta, bunların gemide yeni başa çıktığı kişilerden farklı bir kalitede olduğunu anlayabiliyordu.

'Bunlar dikkat dağıtıcılar mıydı?'

Belki gemideki sürükleyicilerin sayısını önemli ölçüde azaltmak ya da onları yormak istemişlerdi.

Çünkü bu kolayca öldürülebilecek heriflerle saldırmaları için bu grupları göndermemiş olurlardı.

Northern acı bir gülümseme ile içini çekti. Adamın etrafında daha fazla insan toplandıkça, dudaklarında kendinden emin bir gülümsemenin belirmesiyle ağzının ekşi bir tatla dolduğunu hissetti.

Aşağıya baktı. Tüfekçi hareket etmeyi bırakmış, sadece arada sırada hıçkırıyormuş gibi titriyordu.

Northern onun için ya da diğerleri için kötü hissetmiyordu ama şu anda onlara ne yapacağını düşündü...

Ağzı acı bir şekilde büküldü.

Ancak, bir adamın yapması gerekeni yapması gerekir, değil mi?

"Konuşamıyorsan önemli değil. Kendi mezarına yürüdün. Onu yakala!"

Northern, pelerinli adamın komutuyla kaçakçıların kendisine ateş açtığını izlerken dudakları hafif bir alaycı gülümsemeye dönüştü.

Elini açtı, siyah kıvılcımlar belirdi ve birkaç kalp atışında, siyah parlak bir metal haline geldi.

'Bu, o Blood Reaver şeyini denemek için harika bir fırsat.'

Northern duruşunu değiştirdi, damarlarında akan tanıdık enerji dalgasını hissetti.

Artık bir Usta olduğuna göre, boşluk özünün aktivitesini ve akışını uyanık bir şekilde hissedip kontrol edebiliyordu.

Özünü kullanarak bedenini güçlendirmek gibi şeyler artık mümkündü.

Ama Northern'ın aklında başka bir fikir vardı.

Siyah Alevlerle kılıcı güçlendirdiğinde sonucu görmüştü, ama sadece özünü kullanarak nasıl görüneceğini çok merak ediyordu.

Ayrıca, bu, Kaos Ayak İşçiliği'nin sınırlarını test etmek için iyi bir zamandı, çünkü bir süredir onu kullanmamıştı.

Northern nefesinin sesini duyabiliyordu—ancak, mükemmel bir görgü kuralları olmadığını belirtmek gerekir.

Yeni bir grup kaçakçı ona doğru bağırarak koşarken, ilk duruşuna yerleşti.

Zihni, gürültülü atmosferde bile mükemmel bir odaklanma alanı buldu.

Önemli değildi; sessizlik kalbine yerleşti, gözleri yaklaşan kalabalığa odaklandı. Bu, onların gürültüsünün kalp atışlarının arka planında boğulmaya başlamasına neden oldu.

O zaman, gözlerinin önünde ve geniş bir mekansal farkındalık alanında, her şey onun önünde açılıyormuş gibi görünüyordu.

Kaçıranlar bir sonraki adımlarını atarken, o zaten onların önünde iki adım daha görüyordu.

Aslında, gelecekte yaşıyormuş gibi görünüyordu, oysa onlar mevcutta iki adım gerideydiler. Onun bakış açısından, onlar iki adım öndeydiler.

Ve hareket ederken, o iki adım öne karşı hareket ediyordu.

Kaos Ayak Çalışması ile harmanlanmış gözleri, kaçıranlar ona yaklaşırken açığa çıkmayı bekleyen mükemmel bir akış sinerjisi oluşturuyordu.

'Neden sonsuza dek sürünüyorlar?'

Adımları çok yavaştı, belki de o gelecekteki bir bakış açısına sahip olduğu için mi?

Sonunda, ilk kaçıran ona ulaştı. İleri atıldı, bıçağı havada Northern'ın boynuna doğru keskin bir şekilde hareket etti.

Bir kalp atışında, Northern'ın şekli bulanıklaştı.

Zarif bir şekilde yan adım attı, hareketleri neredeyse tembel görünüyordu, ama imkansız derecede hızlıydı.

Saldırı zararsız bir şekilde geçti ve saldırgan toparlanmadan önce, Northern ona keskin bir dirsek darbesi yaptı.

Adam hırıltıyla çökmüş, kılıcını düşürmüştü.

"Çok agresif," diye not etti Northern, sesi neredeyse bir fısıldama kadar düşük.

İki saldırgan eş zamanlı olarak saldırdı, biri ağır bir mızrak savururken diğeri bir mızrak sapladı. Northern'ın Kaos Gözleri parladı, niyetlerini tam olarak saldırıya geçmeden önce algıladı.

Onların arasında akıp gitti, ayakları güvertede karmaşık bir desen çiziyordu.

Mızrak, birkaç an önce bulunduğu yeri vurdu, ahşabı parçalayarak, mızrak ise ceketinin kenarına sürtündü.

"Daha iyi," diye düşündü.

Karanlık Ölüm Kılıcı'nı hareket ettirdiğinde—en hafif hareketle bile—soğuk ağırlığının elinde mükemmel bir denge sağladığını hissetti. Kılıcın karanlık yüzeyi ışığı emiyor gibiydi.

Mızrak kullanan adam, kaçırdığı darbeden dolayı sendelediğinde, Northern kılıcın düz yüzünü adamın kafasının arkasına vurdu ve onu bayıltmış oldu.

Northern, mızrak kullanan adamın üzerinden temiz bir yay çizdi, ama o geri sıçramıştı, bu da Northern'ın başını eğmesine neden oldu.

“Sadece kaçırdım mı yoksa iyi içgüdüleriniz mi var?”

Mızrak tutan kişi, korkudan tüm vücudunun titrediğini hissetti; eylemi, korkunun kaçış tepkisiyle tetiklenen bir eylemdi.

'Eğer taşınmamış olsaydım...'

Bir düşüncesini tamamlamadan önce, Northern'ın kılıcı sırtından dışarı fırladı ve kanı patlayan bir sesle boşalttı.

Adamın gözleri büyüdü, kan onlardan akıyordu.

Bir diğeri arkadan Northern'a kılıcını indirdi, ancak Northern'ın şekli bulanıklaştı ve geride bir hayalet görüntü bıraktı.

Kuzey'in kılıcı parladı. Karanlık Ölüm Kılıcı, et ve kemiği temiz bir şekilde keserek adamın kolunu dirseğinden kesti.

Kana geniş bir yay içinde sıçradı, kırmızı sis güverteyi korkunç şeritlerle boyadı.

Adam acı içinde çığlık attı, yere yığılırken acıdan kıvranarak kolunun kesik yerini tutuyordu.

Başka bir kaçakçı, dehşete kapılmış ama kararlı bir şekilde, Kuzey'in tarafından içeri daldı.

Bu daha akıllıydı, düşen yoldaşının dikkatini kullanarak Northern'ın sırtına hızlıca bir bıçak saplamaya çalıştı.

Ancak Northern bunu çoktan görmüştü—iki adım önde, gözleri ona gelecekteki kaosu gösteriyordu.

Akıcı bir dönüşle, Northern vücudunu döndürdü ve saldırıyı engellemek için kılıcını kaldırdı.

Kaçıran kişinin kılıcı Karanlık Ölüm Kılıcı ile çarpıştı, ancak silahları buluştuğu anda, Northern'ın kılıcından bir Boşluk özü patladı ve kaçıran kişinin kılıcını anında parçalayarak yok etti.

Adam şokunu kaydetmek için neredeyse hiç zaman bulamadı, Northern kılıcın ucunu derin bir şekilde göğsüne sapladı.

Kesilen etin korkunç sesi havayı doldurdu, kılıç gövdesine nüfuz ederek onu göğsünden omurgasına deldi.

Kaçıran kişinin gözleri dehşetle açıldı, dudaklarından kan fışkırırken nefes almak için hırıldadı.

Northern kılıcı döndürdü, adamın kaburgaları baskı altında parçalanırken grotesk bir çatlama sesi çıkardı.

Tek bir çekişle, Northern kılıcı serbest bıraktı ve kaçıran kişi cansız bir şekilde yere yığıldı, kanı altında birikmeye başladı.

Rakiplerinden kan toplarken kendisini enerjiyle yenilendiğini hissedebiliyordu.

"İyi, iyi," diye mırıldandı, "Bu çok iyi."

Northern, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde kendini çok iyi hissetti. Bu, hareket ederken hatalarının nerede olduğunu bir şekilde anlayabilmesi mi yoksa Kaos Ayak İşçiliği'nin akışını daha önce olduğundan daha belirgin bir şekilde yönlendirmesi mi?

Daha önce, Kaos Ayak İşçiliği, onu düşüşe dalan biri gibi hareket ettiriyormuş gibi görünüyordu ama bu durumdan faydalanıyormuş gibi oluyordu.

Onun ve rakibinin tekrar eden anlarından yararlanmakla ilgiliydi.

Ancak şimdi önündeki kaosu görebildiği için, o tekrar eden anları canlı bir şekilde görebiliyordu. Bu nedenle, düşüşünden yararlanmasına gerek yoktu.

Kendini ve akışını, o tekrar eden anları yaratan ve kontrol eden bir çizgiye birleştirmesi gerekiyordu.

Bu nedenle, fark şu ki, daha önce Northern savunmasızdı; düşecekmiş gibi hareket etmesi gerekiyordu ve böyle bir düşüşte Kaos Ayak İşçiliği'nin icrası gerçekleşiyordu.

Hareketlerinin her biri, Kaos'u ortaya çıkarmak için değiştirildi, ne kadar az olursa olsun veya kimin aracılığıyla olursa olsun, ister kendisi ister rakibi olsun.

Kaosun hüküm sürmesi gerekiyordu.

Ancak şu anda, Northern her şeyin biraz farklı hissettiğini, bu savaş alanında hüküm sürmesi gereken kaosun kendisi olduğunu hissedebiliyordu.

Gözleri tüm kaosu görüyordu, bu da algısından önce hüküm sürmesi gereken kaosun zaten hüküm sürdüğü anlamına geliyordu.

Artık tüm ayak işçiliği onlara akıyordu.

İster istemez, Kaos Gözleri ve Spektral Görüş'ün birleşimi, görsel yetenekleri için büyük bir nimet oldu.

Kaos'un öngörüsünü ve ayak işlerini uzun süreli pratikte kullanmaya başladıktan sonra, birkaç dakika içinde böyle büyük bir ilerleme kaydedeceğini düşünmedi veya beklemedi.

Ve tüm bu ilerleme, onu kendisi hakkında daha iyi hissettirdi.

Onu izlerken, diğerleri tereddüt etti, korku şimdi tamamen onları tüketmişti.

Hiç böyle bir şey görmemişlerdi—Northern sadece onlarla savaşmıyordu; doğanın bir gücü gibi içlerinden geçiyordu, hareketleri kesin ve ölümcül, kılıcı ölümün kendisinin bir uzantısıydı.

Bir zamanlar sakin ve kendine güvenen liderin yüzü, şimdi daha çılgın bir hale büründü, pelerin rüzgarda dalgalanırken emirler veriyordu.

"Onu kuşatın! Kaçmasına izin vermeyin!"

Kalan dört kaçakçı bir anda Northern'ın etrafında yarım daire oluşturarak saldırdı.

Silahları kaldırılmış ve hazır bir şekilde, Northern'ın az önce ortadan kaldırdığı cephane kadar deneyimsiz olmadıkları belliydi.

"Kaçmak...?" Northern'ın sesi, yaklaşan ölümün soğuk tiz sesi gibi yankılandı.

Onlar eylemde donakaldı ve titredi.

"Korkunun gözeneklerinizden sızdığını hissedebiliyorum," dedi hepsine. "Ne yapacağınızdan bile emin değilsiniz."

Sesinin, tüm ışıkları engelleyen yüksek bir duvarın üstünde yükseldiği gibi görünüyordu. "Benimle başa çıkamazsın."

İlk saldırgan yüzünü buruşturdu ve yumruğunu sıkıca kapattı, kılıcını Northern'ın omzuna doğru savurdu, ancak kılıç temas etmeden önce, Northern kör edici bir hızla öne atıldı ve Karanlık Ölüm Kılıcını acımasız bir yayla indirdi.

Kılıç, adamın boynunu temiz bir şekilde keserek, başını havaya

fırlattı.

Boynunun kalıntısından bir kan fışkırdı, diğerlerini kanlı bir spreyle ıslatarak bedeni güverteye yığıldı.

İkinci saldırgan yanından geldi, yüksek bir savaş çekiçini kaldırmıştı.

Northern, darbeyi kolayca yan geçti, ayak hareketleri ona saldırının yanından neredeyse doğaüstü bir zarafetle kaymasını sağladı.

Kılıcıyla saldırdı, adamın bacağını dizinden tek bir temiz darbe ile kesti.

Kaçıran yere yığıldı, çığlık atarak, kesilen uzvu titreyerek kan fışkırırken.

Geride kalan iki saldırgan zaten sarsılmaya başlamıştı, hareketleri yavaşlayarak korkunun etkisi altına girmeye başladı.

"Ne? 'Kaçmayı' mı istiyorsun?" diye alay etti.

Bir anda, yumuşak ve pürüzsüz bir parıltıyla, Kuzey kapandı ve onların 'kaçış' şanslarını ortadan kaldırdı.

O, özünü ortaya koydu ve karanlık parlayan ölümle dolu silahın bıçağına döktü, onlara doğru hamle yaptı.

Bıçak daha derin bir karanlık kazandı, parlaklığı tamamen kayboldu.

Kalın, mavi-yeşil karanlık bıçağı sardı, keskin kenarı daha da inceldi.

O, Karanlık Ölüm Bıçağını üçüncü kaçıranın karnına sapladı—kılıç, bir kasap bıçağıyla tereyağı keser gibi girdi—vurmanın gücü adamı ayaklarından kaldırarak bıçağın gövdesinden geçmesine neden oldu.

Kuzey, bıçağı çekti ve adamın organları güverteye ıslak bir patırtıyla döküldü, bedeni şiddetle sarsıldıktan sonra durdu.

Son kaçıran silahını bıraktı, yüzü korkudan solgun bir şekilde geriye doğru sendeledi.

"Lütfen... hayır..." diye inledi, sesi titriyordu.

Kuzey'in gözleri, şimdi hafifçe mavi bir yoğunlukla parlıyordu, adamın bakışlarıyla buluştu.

Kısa bir an, onu serbest bırakmayı düşündü. Ama o an hızla geçti.

Öne doğru adım attı, Karanlık Ölüm Bıçağını yukarı kaldırdı ve hızlı, acımasız bir savuruşla adamın başını tek hamlede kesti.

Başsız beden bir an sendeledi, sonra bir yığın halinde yere yığıldı, boynundan kalın, buharlı nehirler gibi kan akıyordu.

Güverte üzerinde bir sessizlik çöktü, tek ses, Northern'ın ayaklarının etrafında biriken kanın yumuşak damlamasıydı.

Orada durdu, ağır ağır nefes alıyordu, gözleri güverteye dağılmış bedenleri tarıyordu.

Hava kan ve ölüm kokusuyla doluydu ve bir an için Northern, yaptığı şeyin ağırlığını hissetmesine izin verdi.

Fakat hiçbir şey hissetmedi.

Bunun yerine, tekrar mırıldandı, "Çok yavaş," neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Sonra gözleri yavaşça açıldı, bir farkındalık belirdi.

'Teslim olan bir adamı öldürdükten sonra bile hiçbir şey hissetmiyorum. Hayır...'

Bir adım geri attığında, güvertede neden olduğu tüm kan dökümüne bir kez daha baktığında, bir şeyi geç fark etti.

Beden parçaları, tüm güverteyi kanla kaplı bir havuz halinde kaplamıştı. Bu, yalnızca onun tek başına yarattığı bir kıyımdı.

Ve yine de, kalbinde en ufak bir pişmanlık yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Alnında küçük bir kaş çatma belirdi.

'Boşluğun etkisi düşündüğümden daha derinleşmiş...'

Northern, bakışlarını çevirdi ve şimdi gemide tek başına duran adama baktı.

Kapüşonlu adam, Northern'a inanamayan bir ifadeyle baktı.

Elleri titriyordu, kendine güvenen yüzeyi tamamen parçalanmıştı.

Bir adım geri gitti, aklı karışık bir şekilde her şeyin nasıl bu kadar kötü gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Northern eğildi, gözleri ölümcül bir ışıkla parlıyordu.

"Oh? Kaçmak mı istiyorsun?"

Kapüşonlu adam donmuş bir şekilde duruyordu, yüzünden ter damlaları süzülüyordu. Rüzgar, bir şekilde pelerinini indirmeyi başarmış, mat sarı saçlarına nazikçe dokunuyordu.

Rüzgarda savrulan saçları, ince bordo gözbebekleriyle umutsuz bir görünüm oluşturuyordu. Ağzı hafifçe açıktı, umutsuzluk yavaşça yüzünü çarpıtıyordu.

Ancak Northern, soğuk bir kayıtsızlıkla sadece baktı, kılıcının ucu geminin güvertesinin ahşap zeminine hafifçe dokunuyordu.

Adam ne yapacağını bilmediği için aralarında gergin bir sessizlik yayıldı.

Aklı tamamen dağınık bir şekilde çığlık atıyordu,

'Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, bu böyle olmamalıydı. Bunu günlerce planlamıştık; bu sadece gelecek olanların ön aşaması olmalıydı. Her şey bu kadar kötü nasıl gidebilir? Ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum, beni öldürecek.'

Kafasında daha da güçlü bir umutsuzluk yükselmeye başladı. Northern'ın ona verdiği umutsuzluğu tamamen tüketen bir umutsuzluk.

Gözleri yavaşça şekil almaya başladı ve tekrar alevlerini bulmaya başladı; bu seferki alevler daha deli, öfkeyle yanıyordu.

"Ne yaptın?!" Adam bağırdı, pelerinini kaparak tek bir el hareketiyle vücudundan savurdu.

Sağ elinde, gümüşi kıvılcımlar havada dönüyordu.

Northern, adamı ve elini gözlemledikten sonra bir elini kullandı, serçe parmağıyla yüzündeki kiri silmek için sinirli bir ifadeyle temizledi.

Sonra elini düzeltti ve parmaklarının arasında parlayan gümüş kenarlı, şık, gece siyahı bir büyük kılıç belirdi.

Kılıcın kabzası karanlıktı, üzerinde sanki canlıymış gibi, sahibinin zihinsel durumuna tepki veriyormuş gibi görünen ince oymalar vardı.

Kuzey'in gözleri önünde, ruh gemisinin yaşayan ahşabına neredeyse çarpıcı bir benzerlik vardı. Yaşayan bir metal gibi.

Kuzey gözlerini kısarak Karanlık Ölümcüyü tembelce ileri uzattı.

"İlk geldiğimde söylediğim gibi. Tek bir günahınız var, o da benim bulunduğum bir gemiye saldırmak. Şimdi, kimin için çalıştığınız ya da sizin ve adamlarınızın neyi sahneye koyduğuyla ilgilenmiyorum. Ama kaderlerinize lanet olsun ki benimle karşılaştınız."

Bir saniye duraksadı, gözleri adamı değerlendirirken soğuk bir kötülük yayıyordu.

"Bazen, tesadüfler planlar üzerinde oldukça acımasız olabilir." Adamın üzerine acıyarak başını salladı ve kılıcını bir yana savurduktan sonra pozisyon aldı, adama kendi adil payını... ölüm vermeye hazırlandı.

Adam dişlerini sıktı, yüzü alev alev öfkeyle büküldü. Kılıcını yatay olarak yana savurdu ve Kuzey'e doğru daldı.

Kuzey, adam hareket eder etmez gözlerini büyüttü. Birinin düşünebileceğinden farklı olarak...

'Oh? Hızlıymış.'

Eğer Kuzey olmasaydı, başka bir kişi muhtemelen onu göremezdi ve tepki süresini kaybederdi.

Ama Kuzey, diğer insanlardan biri gibi değildi.

Gerçek hareketten önce pelerinli adamın koşusunu görememiş olsa da—kaos, sonuçta, her hareketin anlamına gelmiyordu. Sadece onun ortasında yer alıyordu.

Ancak Northern, keskin gözleriyle adamın kaslarındaki her kaymayı, dönerken ayaklarındaki hafif titremeyi, büyük kılıcının etrafındaki kavrayışının hafifçe sıkılaşmasını gözlemleyebiliyordu—hepsi Northern'ın Kaos Gözleri aracılığıyla yavaş çekimde gerçekleşiyordu.

Ve bu kadar keskin ve yoğun gözlemlerden, Northern, geçmiş savaşları sayesinde, akıl almaz bir tepki süresi geliştirmişti.

Hızlı rakiplere alışkındı, bu yüzden kaçırıcılarla savaşmak ona yavaş geliyordu, ama bu adam... bu adam farklıydı.

Hız, hassasiyet, Northern'ı uzun zamandır hissetmediği bir şekilde heyecanlandırıyordu.

Bu, Northern'ı bir an için eğlendirdi.

Ve bir sonraki anda, büyük kılıç ona doğru çarparak, fırtınalı havada parlayan gümüş bir bulanıklık oluşturdu.

Bu sadece hızlı değildi; aynı zamanda, Northern tepki vermezse güverteyi ikiye ayıracak kadar büyük bir güç taşıyordu.

Ve tepki verdi.

Akıcı, neredeyse tembel bir hareketle, Northern yana kaydı, kılıç sadece birkaç inç yanından geçti.

Onu takip eden rüzgar keskin bir şekilde esti ve ayaklarının altındaki güverte gücünden titredi.

“Etkileyici,” diye mırıldandı Northern, tonu gerçek bir merak içindeydi.

Dark Mortal yanında, acele etmeden kaldı.

Kılık değiştirmiş adam hayal kırıklığıyla hırladı ve tekrar sallandı, bu sefer Northern'ın orta kısmına yönelik yatay bir yay. Northern geri çekilmedi.

Bunun yerine, bir dansçının hassasiyetiyle bıçağın etrafında dolanarak ileri adım attı ve bıçağın arkasından zararsızca geçmesine izin verdi.

Hareket ederken, elini kaldırdı ve Karanlık Ölüm Kılıcı'nın pommelini adamın yanına keskin, çatırdayan bir güçle sapladı.

Adam acıdan bir inleme çıkardı ama geri adım atmadı.

O, darbeyi görmezden gelerek döndü ve büyük kılıcını yukarıya doğru geniş bir darbe ile kaldırdı.

Kuzey, canlı metalin ucu yüzünün önünden geçerken meraklı gözlerle takip ederek geriye yaslandı.

Hemen hemen oyun gibiydi—Kuzey'in her saldırının etrafında minimum çaba ile dans etme şekli, hareketleri rahat ve akıcıydı.

Ancak Northern'ın aklı boş değildi. Çatışma devam ederken, o öğreniyordu.

Kılık değiştirmiş adamın hareketleri sadece ham güç değildi; hesaplanmıştı.

Her saldırının bir ağırlığı vardı, ama bu düşüncesiz değildi.

Onun darbelerinde bir ritim vardı, Kuzey'in yavaşça çözmeye başladığı bir desen.

Adam hızlıydı, evet, ama tahmin edilebilirdi—saldırıları geleneksel yaylar şeklinde devam ediyordu.

Bu güçlü kılıç kullanımıydı, ama Kuzey, gücün adamın zayıflığı olabileceğini fark etti.

Kuzey, adamın saldırı deseninden bir şey fark ettiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi.

'Bir formu var.'

Bu adam, öfkesine ve umutsuzluğuna rağmen, formunun yapısıyla bağlıydı. Ancak Kuzey her şey olabilirdi—hiçbir şey de olabilirdi.

Adamın saldırı deseni bir forma dayanmıyorsa, Kuzey, adamın kendisine daha büyük bir rakip olacağını hissetti.

Peki, form olmadan bir saldırı deseni oluşturmak mümkün müydü? Sürekli bükülen, sürekli değişen, sürekli esnek, sürekli evrilen bir dövüş tarzı mı?

Ancak Northern, kendisini geleneksel tekniklerin katılığıyla sınırlamaya asla izin vermedi, hareketleri içgüdü ve Kaos Ayak İşçiliği tarafından yönlendirilerek sürekli değişiyordu.

Ama bu yeterli değildi!

Nedense, aklı şekilsiz niteliğe doğru kaydı.

Hao ile karşılaşmasını ve şekilsizliği kullanarak şeytan ceset yiyicisinin saldırı desenini nasıl kopyaladığını hatırladı.

Ama rakibinin saldırı desenlerini kopyalamakla ilgilenmiyordu.

Rakibinin dövüş tarzı, onun için zayıf ve işe yaramazdı; daha fazlasını istiyordu.

Şekilsizliğin, düşünmediği ne gibi daha fazlası olabilirdi?

Kapüşonlu adam öfkeyle kükredi ve bir kez daha, bu sefer daha hızlı bir şekilde, kılıcını savurdu; kılıcı aşağı inerken ardında gümüş bir bulanıklık bıraktı.

Kuzey, saldırıyı Karanlık Ölüm Kılıcı ile karşıladı; kılıçları şiddetli bir kıvılcım patlamasıyla çarpıştı.

Çarpmanın gücü havada şok dalgaları yaydı ve kısa bir an için, iki savaşçı yerlerinde kilitlenmiş gibi, kılıçları birbirine sürtünüyordu.

Adam dişlerini sıktı, bordo gözleri öfkeyle yanıyordu. "Sıçan, kaçmaktan vazgeç!" diye tükürdü, Kuzey'in kılıcına tüm gücüyle iterek.

Ancak Kuzey'in gözleri sakindi.

Başını hafifçe eğdi, adamın yüzünü - duruşunu, gerginliğini - inceledi.

Adamın artık tamamen kaba kuvvete dayandığı, onu alt etmeye çalıştığı açıktı.

Ancak güç tek başına asla yeterli olmayacaktır.

Kuzey, kafasını karışıklıkla kaldırdı ve adama sormak için duraksadı.

"Anlamıyorum. Neden yeteneğini kullanmıyorsun?"

Hepsiyle birlikte baktı, "Neden hepiniz yeteneklerinizi kullanmadınız?"

Neredeyse hepsinin sadece saf güce güvendiği gibiydi. Ve onların da serseri olduğundan oldukça emindi.

Eğer öyleyse, neden güçlerini kullanmıyorlardı? Kuzey çok kafası karışmıştı.

Adam çok karamsar bir şekilde kaşlarını çattı ve tekrar ileri fırladı, Kuzey ile kılıçların kilitlenmesinde buluştu.

Kuzey, öfkeli bakışını soğuk ve hesaplayıcı bir bakışla karşıladı, adamın ifadesini gözlemlerken başını hafifçe kaldırdı.

Sonra sonuç çıkardı.

"Görünüşe göre, ne olursa olsun yetenek yeteneğini kullanmayacaksın. Bu durumun hızlı bir sona ulaşması çok üzücü."

Aniden ağırlığını kaydırarak, Kuzey baskıyı bıraktı ve adamın kendi gücünün onu ileri taşımasına izin verdi.

Kapalık adam sendeledi, dengesi bir an için bozuldu ve o anlık zamanda, Northern saldırdı.

Öldürücü bir darbe hedeflemedi, henüz değil.

Bunun yerine, kılıcının düz tarafını adamın kaburgalarına çarptırdı ve onu kanla kaplı güvertede kaydırarak gönderdi.

Adam nefes nefese kaldı, ayağa kalkmaya çalışırken öksürdü, yüzünde acı belirdi.

Yine de, tekrar ayağa kalktı, kılıcına sıkı sıkı sarıldı. "Serseri," dişlerini sıkarak hırladı.

Northern'ın sesi soğuk ve kayıtsız kaldı. "Çok tahmin edilebilir birisin."

O tek cümle adamda güçlü bir şey ateşledi. Tekrar hamle yaptı, hareketleri şimdi vahşiydi, daha az rafine.

Northern içten bir iç çekti. Bu her zaman sorun olmuştu—öfke rakipleri dikkatsiz yapıyordu. Yargılarını bulandırıyor, onları okunması kolay hale getiriyordu.

'Bu çok hayal kırıcı; canavarlara karşı savaşmak, insanlara karşı savaşmaktan nasıl daha ilginç olabilir?'

Kapalık adamın büyük kılıcı aşağıya doğru indi, ama bu sefer Northern öne doğru adım attı, adamın savunmasına akıcı bir hassasiyetle sızdı.

Adamın çenesine yumruğunu savurdu ve adam geriye doğru sendeleyerek gitti, sersemlemiş bir halde.

Northern hemen takip etti, ayak hareketleri hızla bulanıklaştı ve Dark Mortal'ı geniş bir yayla savurdu.

Kapüşonlu adam kılıcını kaldırmayı zar zor başardı, ancak darbenin gücü onu sarsarak geri savurdu.

Northern ileriye doğru baskı yaptı, darbeleri amansızdı ama bir düzen olmadan akışkan bir şekilde devam ediyordu.

Bir an, kılıcı adamın göğsüne nişanlanmıştı, bir sonraki an ise bacaklarına doğru süzülüyordu, bu da adamı savunmada kalmaya zorladı, hareketleri giderek daha çaresiz hale geliyordu.

Her çarpışmada, Northern bunu hissetti—şekillendirmeye başladığı dövüş tarzını.

Belirli bir formu yoktu, sabit bir ritmi yoktu.

Rüzgar gibi, içinde dönen kaos gibi.

O öngörülemezlikte, şekilsizlikte bir güzellik vardı.

Bu miraslar gibi nesiller boyunca aktarılan tekniklerle asla bağlı olmayacak bir dövüş tarzı.

Hayır, onun tarzı tamamen kendine ait bir şey olacaktı!

Kılık değiştirmiş adam, ağzından kan damlayarak, nihayet aralarındaki mesafeyi açmayı başardı, ağır ağır nefes alıyordu.

Gözleri etrafa hızlıca bakındı, bir fırsat arıyordu ama Northern ona hiç fırsat vermedi.

“Bu... imkansız...” adam hırıltılı bir sesle, sesi titreyerek söyledi. “Senin gibi biri nasıl—”

Northern onu keserek, sesi neredeyse sıkılmış bir tonla, “Benim gibi biri mi?” dedi.

Başını hafifçe eğdi, soğuk bakışları adamın gözlerine kilitlendi.

“Sana zaten söyledim, değil mi? Benimle karşılaşmak için yeterince şanssızdın. Ayrıca, neden yeteneğini kullanıp bu durumu kendin için kolaylaştırmıyorsun anlamıyorum. Bir insanla savaşmanın gerçekten çok tatmin edici olacağını düşünmüştüm.”

Sesindeki hayal kırıklığıyla, “Bunun yerine, iğrenç bir hayal kırıklığı oldu.” dedi.

Adam bir kez daha kükredi, gümüş bıçak son bir kez parlayarak son, çaresiz saldırısını yaptı.

Ama Northern hazırdı.

Hareket ederken şekli bulanıklaşmış gibi görünüyordu, ayak hareketleri adamın telaşlı saldırıları arasında dans ediyordu.

Nazik bir dönüşle, Northern son salınımdan kaçındı ve Dark Mortal Blade'i acımasız, kesin bir darbe ile indirdi.

Bıçak adamın göğsüne derinlemesine girdi, kas ve kemiği yararak.

Kan güverteye sıçradı, adam boğulmuş bir nefes verirken havayı kırmızıya boyadı.

Gözleri inanamayan bir şekilde genişledi, Northern'a bakarken ağzı açılıp kapandı ama kelimeler çıkmadı.

Northern geri adım attı, kılıcını çekip çıkardı ve adamın yere yığılırken kanının altında birikmesini izledi.

Rüzgar etraflarında uludu, gemi savaşın ardından gelen ağırlığın altında korkutucu bir şekilde gıcırdadı.

Bir an için, Northern orada durdu, rakibinin kırık bedenine bakarak, zihni sessizdi.

Northern daha sonra gözlerini tüm güverteye süzdü ve bunu yaparken gözleri yavaşça genişledi.

Çünkü az önce başa çıktığı tüm bedenler tamamen gitmişti, geriye sadece pelerinli adam kalmıştı.

'Ne oldu?' Zihni merak etti.

Sonra gözleri kısıldı, Kaos Gözleri kendini gösterdi, vizyonunun önünde bir şey doğdu.

Onu sinirden solgunlaştırdı.

Adamın bedenini örmesi gereken bağlar, hatta kanı, hepsi yoktu.

Adamın bedenine baktı, genişlemiş gözlerindeki gözbebekleri titriyordu.

'Tüm bu süre boyunca bir yanılsamayla mı savaşıyordum?'

Hayır, bu bir yanılsama değildi. Olamazdı. Çok mükemmel bir yanılsama olamazdı.

O zaman klonlar mıydı?

Kuzey, 'Tüm bu kan... çok gerçek, bir yanılsama gibi ama aynı zamanda bir yanılsama değil... eğer klonlama ise, o zaman çok ilginç bir klonlama türü.' dedi.

Gözleri yoğun bir arzu ile büküldü, "Bunu istiyorum!"

Sonunda, pelerinli adamın bedeni kül haline gelirken ve havaya akarken izledi, gözleri yavaşça külün gidişini izliyordu.

Sonra bağırdı, "Siyah Mamba."

Black Mamba, sanki her zaman bekliyormuş gibi, aniden ortaya çıktı ve Northern'ın önünde diz çökerek belirdi.

"Bunu takip et. Karışma ve tespit edilme," diye emretti Northern.

Black Mamba hemen bir yılan gibi hızla uzaklaştı.

Ruh gemisinde, Northern diğer hava gemisine manevra yaptıktan ve anormal bir şekilde uzaklaştıktan hemen sonra, onlara saldıran driftçilerin sayısı büyük ölçüde azalmıştı.

Zaten mevcut olanlar kolayca halledildi ve her şey sakinleşmiş gibi görünüyordu.

Yaralanmamış denizciler ve driftçiler yaralı olanlara yardım ediyordu. Şans eseri iyileştirici olan üç driftçi, denizcilerin ilk yardımına yardımcı oluyor ve mümkün olan en hızlı şekilde bir sonraki yaralıya geçiyordu.

Alystren, felakete üzgün bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Shin de yanında, belirgin bir duygu olmadan etrafa bakıyordu.

Bir süre sonra, o dedi

“Onlar kim?”

Alystren gözlerini başka yöne çevirdi, geminin arkasına döndü. Ruh gemisi ağır hasar almıştı. Siyah duman arka tarafından yoğun bir şekilde sızıyordu ve uçuş hızı yarıya düşmüştü.

Ancak yine de ilerlemeye devam ediyordu.

Alystren iç çekti ve Shin'e döndü, “Oğlun için endişelenmiyor musun? Kendi başına gitti ve ayrıldı. Bu çocukların hali ne böyle.” dedi, bir elini başına koyarak.

Shin hafifçe gülümsedi, “Oğlum iyi olacak. Sen etrafında dikkatine ihtiyaç olup olmadığını kontrol etmelisin.”

Alystren canlı bir şekilde başını salladı—her ikisi de olanları açıkça belirtmeye karar verdikten sonra—sonra uzaklaştı.

Shin geminin korkuluğuna doğru durdu, Northern hakkında biraz endişelenerek geriye baktı.

Sonra Ryan ona katıldı, yorgun bir şekilde esneyerek.

“Güvende olduğuna sevindim. Yardımın çok işe yarardı,” dedi Shin, kayıplara bakarak sonra Ryan'a döndü.

Ryan bir an sessiz kaldı, sonra ifadesi her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde yanıtladı.

"Eğer yardım etseydim, yeteneğimi kullanmam gerekecekti. Ve yeteneğim, gemiye daha önce yapılmış olandan daha fazla zarar verecekti. Ayrıca, o adam buradaydı. Katılmam gerektiğini düşünmüyordum."

Bu sözleri yüzünde düz ve kayıtsız bir ifadeyle söyledi.

"O adam mı?"

"Kuzey."

Shin aşağıya baktı ve bir süre duraksadıktan sonra sesi tekrar yükseldi, "Eğer bu kadar eminsen, o zaman Kuzey güçlü olmalı."

Ryan'ın ifadesi sertleşti ve Shin'in gözlerinin içine bakarak döndü.

"Onun bir Paragon ile dövüşünü bir süre izledim. Tesadüfen yakındaydım, Lady Raven'ı bekliyordum. Dışarıda bir yerde sığınak almıştım. Duvar kırıldı, bu yüzden görmek oldukça kolaydı ve dövüşün verdiği hasar göz önüne alındığında, gözüne odaklanmayan kimse görmemiş olamazdı."

Sesini bir süre sakinleştirdi ve sonra tekrar konuştu.

"Bana bir şeyi fark ettirdi." Shin'den gözlerini kaçırdı.

"Kuzey, tanıdığım en güçlü serseridir. Bu yüzden buradayım..."

Shin, Ryan'ın söylediklerini düşünürken bir an kayboldu, sonra gözlerini kırpıp kendine geldi.

“Neden buradasın?”

Ryan ona baktı ve raydan uzaklaştı, muhtemelen uykusuna devam etmek için içeri girdi.

Tabii ki, tipik Ryan.

Bu kadar konuşmuş olması bir mucizeydi ve bu muhtemelen Shin'in ondan duyduğu en fazla şeydi.

Bir noktada, Shin Ryan'ın nasıl ses çıkardığını bilip bilmediğinden emin değildi.

Birkaç dakika sonra, Shin arka taraftan bulutları delip geçen bir şey gördü.

Bu, başka bir geminin pruvasıydı, karanlık ve kötü bir şekilde, bulundukları ruh gemisiyle tezat oluşturuyordu.

Shin'in gözleri, yaklaşan geminin karanlık pruvası bulutları delip geçerken daraldı, dişli şekli gri gökyüzüne karşı korkutucu bir siluet oluşturuyordu.

Onun görünüşü, omurgasında bir ürperti hissettirdi.

Geminin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediği—gövdesi neredeyse siyah, karanlık metalden yapılmış gibi görünüyordu ve içindeki yarıklardan ürkütücü kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

En derin karanlıkların kuyu derinliklerinde dövülmüş bir şey gibi görünüyordu.

Raydan geri adım attı, eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına gitti. "Dünyada bu ne?" diye mırıldandı.

Bu, daha önceki korsanları bırakan hava gemisinin ana gemisiydi ve hatta onlarınkiydi.

Ne olursa olsun, onlara doğru gelen bu şey dostça değildi ve ruh gemisi zaten hasar görmüş ve yavaştı.

Alystren o anda güverteye döndü, yüzü hala endişe ile doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu, Shin'in bakışını takip ederek.

"Başka bir gemi," diye yanıtladı Shin sessizce, sesi gergin. "Ve yardım etmeye geldikleri pek de belli olmuyor."

Alystren, dönen sisin içinden karanlık geminin detaylarını anlamaya çalışarak gözlerini kısarak baktı.

Kırmızı ışıkların gövdesi boyunca yanıp sönmeye başladığını görünce kalbi sarktı—kötülükle pulsatılan damarlar gibi. "Lanet olsun! Yine onlardı!!"

Shin, bir anlığına Alystren'e baktı. Daha önce hiç olmadığı kadar, eski şakacının ne olduğunu bildiğinden emindi. Sadece söylemek istemiyordu.

Onun etrafında o kadar çok gizem vardı ki, Shin meraklandı. Bu merakını tatmin etme ihtiyacı hissetmedi.

Sonuçta, Arcadia'ya ayak bastıklarında bu onun, oğlunun ve Ryan'ın sonu olacaktı.

Sadece Arcadia'ya ulaşana kadar idare etmesi gerekiyordu.

Alystren'in aklı hızla çalışıyordu. Ruh gemisi, önceki saldırıdan dolayı zaten kritik bir durumdaydı; havada kalmakta zorlanıyordu, bir başka saldırıya dayanması ise imkansızdı.

Denizciler yaralılara bakıyordu ve savaşabilecek durumda olan çoğu driftçi zaten yorgun düşmüştü.

Eğer bu gemi daha fazla düşman getirirse...

"Hazırlanmamız gerekiyor," dedi Shin, Alystren'e dönerken, sesi acil bir tonla.

"Driftçileri hazırla, hala savaşabilenleri. Bizi sürpriz yapmalarına izin veremeyiz."

Alystren başını salladı, dalgınlığından sıyrıldı.

"Tamam. Diğerlerini toplayacağım."

Alystren kalan driftçileri toplamak için acele ederken, Shin parmaklıkta kaldı, karanlık geminin yaklaşmasını izliyordu. Eli kılıcının kabzasında sıkılaştı.

Northern nerede?

Northern'ın güçlü olduğunu biliyordu ve şu anda endişelenmemesi gerektiğini—Ryan'ın sözleri bunu doğrulamıştı—ama yalnız olma düşüncesi, belki de son grup korsanlardan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşma ihtimali, yine de onu kemiriyordu.

Karanlık gemi şimdi daha yakındı, gölgesi avının etrafında dönen bir yırtıcı gibi üzerlerine düşüyordu. Gemi yaklaştıkça yavaşladı ve çok yakın bir mesafede sessizce durdu.

Sonra gemiden bir platform açıldı ve onların üzerine düştü.

Gemiden tek bir figür çıktı, platformda yürüyerek onlara doğru yaklaştı.

Shin figürü görünce başını şaşkınlıkla eğdi.

"Northern mı?"

Northern, hafif dağınık bir ifadeyle gemiden indi.

“Karşılama neyin nesi?”

Herkes bir şekilde silahlarını kaldırmıştı. Yüzlerinde belirgin bir yorgunluk ve birçoklarının taşıdığı yaralara rağmen, yine de sonuna kadar bunu görmeye hazır kararlı bakışlar taşıyorlardı.

Onlara bakmak ne kadar ilham verici olsa da, bir o kadar da acınasıydı.

“Bu gemi ne zaman pes edip düşecek?” Northern, diğer her şeyi görmezden gelerek sordu.

“Zorla ayakta tutuyoruz,” etrafta duran denizcilerden biri kayıtsızca yanıtladı.

Diğerleri ona göz attı, bu da clueless adamın kayıtsız bir şekilde omuz silkmelerine neden oldu.

“Altında kırık var ama Arcadia'ya kadar dayanıklı olacağından eminim,” diye devam etti denizci. Etrafına göz attı ve gözleri Alystren'e takıldığında durdu. Sonra kenara çekildi.

Hemen diğer denizciler bağırdı

: “Ne bekliyorsun?! Git! Git! Sinirli görünen gemiye git!” diye bağırdı onlardan biri.

Shin, Northern'a yaklaştı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra sonunda yumuşak bir sesle, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim...”

O anda, Alystren onlara katıldı, durumun şokunu yorgun ifadesinin arkasında gizlemeye çalışıyordu. İç çekti.

“Sen, bu çocuk—kendi başına dolaşıp bir gemiyle geri dönüyorsun. Senin gibi bir çocuğun böyle bir canavarı idare edebilmesine şaşırdım. Gemileri ne zaman yüzmeyi öğrendin?”

Northern kaşını kaldırdı.

'Bu doğru...'

Şimdiye kadar, denizci kursuna katılmadan iki gemi kullandığını bile fark etmemişti. Ama bu düşünce yerleştiğinde, cevap da öyle oldu.

Northern, Kule'nin lordu olduğunda, içine muazzam bir bilgi akışı olmuştu. Yelken açmak, o bilginin bir parçasıydı. Eğer Northern, bir denizci olma yolunu seçerse, şüphesiz ki Orta Ova'nın en yetenekli ve önde gelen denizcisi olurdu.

Ama bunun dışında yapacak daha iyi şeyleri vardı. Bir anneyi kurtarmak, bir Rughsbourgh'u öldürmek ve birkaç yüzsüz, alçak varlığı kandırmak gibi.

Şimdi, bu görevler basit ve anlaşılır görünebilir, ama bunlar Northern'ın karşılaştığı en karmaşık ve belirsiz şeylerdi.

Alystren'e geri baktı, gözleri soğuk ve kıpırtısızdı.

"Bilmiyorum. Direksiyona elimi koyduğumda, her şey yerli yerine oturdu. Ayrıca, motoru çalıştırmam gerekiyormuş gibi de değildi; her şey zaten çalışıyordu."

Alystren bir an aşağıya baktı, gözleri kısa bir süre daraldıktan sonra tekrar yukarıya baktı.

"Sanırım bu mantıklı. Bir şey bulabildin mi?"

Northern, onun bakışlarıyla karşılaştı, ifadesinde hiçbir duygu yoktu, ama gözlerinin derinliklerinde Alystren'ın ne yapmaya çalıştığını bilen bir farkındalık vardı.

Adam, Northern hemen yanıt vermediğinde ısrar etti.

"Hangi tür düşmanlarla karşılaştın? Herhangi bir bilgi verdiler mi ya da bir şey söylediler mi? Gemiyi kontrol ettin mi?"

Northern sonunda gözlerini kırpıp kayıtsız bir tonla yanıtladı.

"Neden bana bir şey açıklasınlar ki? Onlarla ya da hedefleriyle ilgilenmiyorum. Tek ihtiyacım olan Arcadia'ya engel olmadan ulaşmaktı. Bu yüzden savaştım. Yanlış anlama."

Alystren'e kötü bir bakış attı ve yanından geçti.

O anda, Alystren yumruklarını sıkıca kenetledi, Northern onun yanından geçerken daha da sıkmaya başladı.

Northern, adamın sıkılaşan yumruklarının mikro sesini duyduğunda içten içe alay etti.

Eski aptalı kışkırtmayı düşünmüyordu—sadece gerçeği söylemişti. Ama eğer Alystren bundan rahatsız olduysa, Northern umursamadı.

'Bana bir yumruk atmaya gelebilir ve bunun onun için ne kadar acı bir sonla biteceğini görebilir.'

Northern kendinden emin bir şekilde kabine doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Ryan ile birlikte dışarı çıktı ve ikisi de diğer gemiye geçti.

O zamana kadar, yolcu transferi neredeyse tamamlanmıştı. Alystren, eski geminin railinde düşüncelere dalmış bir şekilde duruyordu.

Tahliye tamamlandığında, Shin onun omzuna dokunarak dikkatini çekti ve birlikte karanlık gemiye geçtiler.

Ekibin karanlık hava gemisinden ayrıldığını izlerken, bir zamanlar muhteşem olan ruh gemisinin bulutların içinde yalnız ve terkedilmiş bir şekilde dinlendiğini gördüler.

Ekibin gemiye adım attığında, güvertede hala kan lekeleri bulunan kan havuzunu gördüklerinde şok oldular.

Adımları, sessiz ve boş geminin içinde rahatsız edici bir şekilde yankılandı.

Hava kalındı, burada açıkça yaşanan şiddetin kalıntılarıyla ağırlaşmıştı.

Ancak savaşın görünür kalıntılarına—kırık tahtalar, güverteye kazınmış derin yaralar ve belirgin kan havuzlarına rağmen—bulunan hiçbir ceset yoktu.

Yolcular, etrafta dolaşırken, takılacak yerler bulmaya çalışırken birbirlerine huzursuz bakışlar attılar, fısıldamaları giderek yükseldi.

"Cesetler nerede?"

"Bu kadar kan var... ama kimse burada değil."

"Sanki birden kayboldular..."

Grup içinde kafa karışıklığı ve üzüntü dalgalandı, her biri karmaşayı anlamaya çalışarak etrafa yayıldı.

Bazı denizciler diz çökerek, gerçek olduğunu doğrulamak istercesine güvertedeki koyu lekeleri temkinle dokundular.

Derin bir kaş çatma ifadesiyle bir denizci, daha kalın bir kan havuzuna parmaklarını daldırdı ve parmaklarını birbirine ovuşturdu, kanın kalın, yapışkan dokusu cildine yapışırken kaşları çatıldı.

"Taze görünüyor," diye mırıldandı kendine, ama bu, yakındaki herkesin duyabileceği kadar yüksekti. Bu sözleri, toplu kafa karışıklığını daha da derinleştirdi.

Bir kadın ağzını kapadı, gözleri sahneyi algılarken kocaman açıldı.

“Bu kadar kan nasıl döküldü ve cesetlerin hiçbir izine rastlanmadı? Nereye gittiler?”

Başka bir yolcu, gümüş saçlı ve topallayan yaşlı bir adam, Northern'a kısa bir bakış atarak inançsızlıkla başını salladı.

“Burada tam olarak ne yaptı?” diye fısıldadı biri, tonu suçlayıcıydı.

Önceden yaralı göçmenlere bakan şifacılardan biri, kollarını kavuşturdu ve duvarlara sürülmüş kan lekelerine işaret etti.

“Bu kadar kan... sıradan bir adam bunu yapamazdı.”

Fısıldamalar daha da yükseldi.

“Hepsini mi katletti? Sadece... yok mu etti?”

“Görünüşe göre kimse şans bile bulamamış...”

“Gerçekten canavarca.”

“Ama cesetler nerede?”

Grup içinde aynı soru yankılanıyordu, sanki zihinleri o korkunç detayın ötesine geçemiyordu.

Hiç kimse bunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi, ama düşünce oradaydı, havada bir hayalet gibi asılı duruyordu.

Bu kadar yıkım bırakan kişi ne tür bir insandır, ölülerin izini bırakmadan?

Genellikle işlerinin sert doğasıyla sertleşmiş denizciler bile huzursuz görünüyordu.

Shin ile birlikte geçmiş olan Alystren, arka planda sessizce durarak yolcuların tepkilerini gözlemliyordu.

Kendi ifadesi gergin, endişenin ince kırışıklığı alnında derinleşiyordu. Bunu dile getirmedi, ama önündeki manzara onu diğer herkes kadar rahatsız ediyordu.

Kuzey burada tam olarak ne yapmıştı? Thalen ona beyaz saçlı çocuktan dikkatli olmasını söylemişti ama sonuçta, sadece on altı yaşında bir çocuktu.

Bu kadar endişelenmesi gerektiğini düşünmemişti, ama bu... bu onu yanılttı! Bu kan dökme, onun bile beklemediği bir ölçekteydi.

"Korkuyorlar," diye not etti Shin, yolculara bakarak. "Açıkça söylemiyorlar ama gözlerinden görebiliyorsun. Onlar... onun hakkında merak etmeye başlıyorlar."

Alystren'in dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Kuzey'in onlara da bir tehlike olup olmadığını merak ediyorlar."

Shin başını salladı, yüzü düşünceliydi. "Bu sadece doğal. Korkunç bir şeyin sonuçlarını gördüler ve hiçbir cevapları yok."

Alystren'in bakışları, karanlık gemide hareket eden Northern'ın siluetini uzaktan takip etti.

Genç serseri kayıtsızdı, mürettebat ve yolcular arasında yayılan fısıldamalar ve huzursuzlukların farkında gibi görünmüyordu—belki de umursamıyordu.

Alystren aşağıya alaycı bir şekilde güldü, "Aman Tanrım, şimdiye kadar nasıl hayatta kaldın? Hakkında ne düşüneceğimden bile emin değilim. Onlar kadar hissediyorum. Acaba benim için de bir tehlike mi?"

Shin omuz silkti, dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı.

"Ben de buna hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Northern, geminin karanlık bir köşesinde durarak duvara yaslandı ve etrafa göz attı.

Onların ne düşündüğünü gerçekten umursamıyordu.

'Ne? Benden kanı silip gemiyi onlara getirmemi mi bekliyorlardı? Aptal insanlar'

Birden her şeyden yorulduğunu hissetti. Sonuçta insanlar insan olmaya devam edecekti.

Gemilerinin neredeyse çarpacağını kolayca unuttular ve bu genç adam bir çözümle geldi.

Artık, tüm mürettebatın odak noktası, onun hepsini acımasızca öldürüp öldürmediği gibi görünüyordu.

Ona karşı korkuyorlardı, gözleri titriyordu ve birçoğu bakışlarını ondan kaçırıyordu. Bu, Northern'ı üzmüyordu; aslında, onların hissettiklerine rağmen hala kayıtsızdı.

Bir noktada, hepsini öldürüp öldürmemesi gerektiğini düşündü mü?

Ama bu bir zahmet olacaktı, o kaçırıcılar gibi değil, bunlar serseriler ve gerçekten yeteneklerini kullanacaklardı.

Yetenekleri kopyalamak için harika bir fırsat olabilirdi ama Northern'ın bu kadar çok parçası yoktu.

Ayrıca, bu sefer yetenek kopyalamaya acele etmeyecekti. Bunun yerine, kendisi için bir tarz yaratacak ve bir yol inşa edecekti.

Kapsayıcı bir şey, aynı zamanda sadece özünü taşıyan.

Bununla nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Ama gemi Arcadia'ya doğru uçarak, bunu ve diğer şeyleri düşünmeye devam etti.

Bir şekilde, hava gemisindeki herkesi öldürme düşüncesinden kendini uzaklaştırıyordu.

Kuzey, geminin raylarına elleriyle yaslanmış, kısık gözlerle uzaklardaki bulutlara bakıyordu.

Bir süre sonra, mırıldanmalar azaldı, ama bakışlar durmadı. Bir şekilde, ona bakıyorlardı.

Bazılarının yüz ifadelerinde ağır bir merak vardı, diğerleri ise kaba ve çıplak bir korku taşıyordu. Hatta bazıları o kadar korkuyordu ki, etrafında yürürken bacaklarının hayali bir yere gömüldüğü izlenimi veriyordu.

Ancak onlara aldırış etmedi, bunun yerine yanaklarını okşayan hafif esintinin tadını çıkardı.

Yarım saat sonra, bulutlar dağılmaya başladı ve Northern uzakta bir şeyler görebildi. Başlangıçta, bu belirsizdi, ancak manzara beyaz ve kahverengi ile işaretlenmişti.

Hava gemisi yaklaştıkça, gökyüzü göksel beyazdan serin maviye geçiş yapıyormuş gibi görünüyordu; ufukta daha küçük bulut kümeleri belirmekteydi.

Yukarıdan, Arcadia şehri yavaşça görünmeye başladı.

Arcadia, modern ve geleneksel yaratıcılığın uyumlu bir karışımıydı; serin gökyüzünün altında zahmetsizce yayılan zarif bir başyapıttı.

Zamanla aşınmış taşlarla döşenmiş sokaklar, çatıları eğimli ahşap çerçeveli evlerin arasından geçiyordu. Pencereleri çiçekli sarmaşıklar ve ahşap kepenklerle süslenmişti.

Şehrin üzerinde—ama hala hava gemisinin altında—sıcak hava balonları gökyüzünde tembelce süzülüyordu; yumuşak gölgeleri teraslı şehrin üzerinde macera fısıldar gibi dalgalanıyordu.

Eski katedrallerden yükselen görkemli kuleler, cilalı taş ve camdan yapılmış daha yeni binalarla yan yana yükseliyordu; geçmiş ve şimdi arasında mimari bir tokalaşma.

Birkaç ağacın gölgesinde, pembe yapraklar rüzgarda nazikçe dönerken, sessiz bir bank, yolcuların durup güzelliği seyretmesi için bekliyordu.

Özenle bakılan çiçekler ve yemyeşil bitkilerle dolu bahçeler, patikaları çevreleyerek renk patlamaları ve taze çiçeklerin kokusunu sunuyordu.

Şehir, huzurlu bir ilerleme hissiyle canlıymış gibi nefes alıyordu - zamanın acele etmediği, her anı tadını çıkararak akıp gittiği bir yerdi.

Hava gemisi, şehrin büyük meydanının kenarındaki bir platforma yavaşça indi; bu geniş alan, yüksek ağaçlar ve akşamın sıcak ışığında parlayan çeşmelerle çevriliydi.

Platform, cilalı ahşap ve parlayan taşın kusursuz bir karışımıydı. Hava gemisi yumuşak bir gürültüyle yere indiğinde, Northern mekanizmaların hafif bir vızıltısını, geminin boşaltma valflerinin dekompresyonunu duyabiliyordu.

Ekibin, yolcuların inmesi için hazırlık yaparken hızlıca hareket ettiği görülüyordu, ancak gözler hala ona odaklanmıştı.

Northern, parmaklığın üzerinden doğruldu ve üzerine sabitlenmiş birçok bakışın ağırlığını hissetti.

Gözleri, Arcadia'nın tam görselinin önünde açıldıkça keskinleşti; şimdi çok daha yakın ve büyütülmüş bir seviyedeydi.

Derin bir nefes aldı ve yalnızca Arcadia gibi bir şehrin sunabileceği belirgin kokuları içine çekti.

Yüksek irtifadaki havanın keskinliği, taze çiçeklerin hafif aroması ve aşağıdaki yaşamın sürekli ritmiyle karışıyordu.

Gemiden inmek için iskeleye doğru ilerlerken, gözleri şehir manzarasını tekrar taradı. Gözlerinin derinliklerinde, neredeyse fark edilmeyecek kadar ince bir temkinlilik yanıyordu, ama oradaydı.

Shin ve Ryan arkasından geldi, Alystren ise biraz geç geldi.

Hepsi hava gemisinden inip platforma adım attı ve aşağıya doğru bir spiral merdivenden indi.

Bir denizci, merdivenlerden inerken Northern'ın peşinden koştu.

"Genç adam, genç adam," diye seslendi.

Ancak, Northern, Shin ve diğerlerinin yanına yaklaşana kadar durmadı. Shin, dikkatini çekmek için omzuna dokundu.

Northern geriye baktı, gözleri yorgun ve bitkinlikle doluydu.

Hatta Shin bile biraz şaşırdı ve içinden, "Ne oldu?" diye sorguladı.

Northern'ın gözlerinin altında hafif çizgiler vardı, biraz aşağıya doğru uzanıyordu. Sinirli bir inleme ile geriye baktı.

"Ne var?" diye sordu, sadece denizcinin tanıdık yüzünü tanıdığında duraksadı.

"Ne?" diye tekrar sordu, bu sefer daha doğrudan.

"Genç adam, efendim, bir önceki sefer için özür dilemek için geldim." Denizci konuşurken başını hafifçe eğdi.

"Sen dikkatli olduğunda seni bir çocuk gibi davrandım. Sorularına dikkat etseydim, belki diğerlerini uyarabilirdim ve bu kadar rahatsız etmemiz gerekmezdi. Ama yardımın için içtenlikle minnettarım. Sayende, Arcadia'ya güvenli bir şekilde ulaştık."

Northern bir an boş boş baktıktan sonra nihayet gözlerini kırpıp iç çekti.

“Sorun değil,” dedi, adamı elinin tersiyle iterek, ardından inişine devam etmek için döndü.

Shin gülümsedi ve Northern ile geri dönen denizci arasında bir bakış attı.

Birkaç adım yürüdükten sonra, kendilerini Arcadia halkının arasında buldular, meydandan bir amaçla geçiyorlardı.

Şehir, sakinlerini acele etmemeye teşvik ediyormuş gibi bir rahatlık havası vardı.

Northern durdu ve inatçı bir ifadeyi gizlemeye çalışan Alystren'e döndü.

“Öncelikle, yerleşeceğimiz bir yer bulmalıyız. Bir arkadaşımın arkadaşı bana bir iyilik borçlu, bu kısım kolay olmalı, o yüzden beni takip et.”

Hemen sola döndü, onları meydandan uzaklaştırarak dar bir sokağa yönlendirdi.

Hangi köşeden dönerlerse dönsünler, yüksek binalar her sokak kanalına gün ışığını yansıtıyordu.

İnce demir işçiliğine sahip direkler yolları sıralıyordu, ışıkları gündüz uyku halindeydi ama gece olunca sıcak bir parıltıyla sokakları aydınlatmaya hazırdı.

Yükseklerde, kuşlar balonların yanında süzüldü, kanatları şehrin sessiz ama her zaman var olan yaşam nabzıyla mükemmel bir ritimle hava akımlarına dokundu.

Modern ve geleneksel in birleşimi sadece Arcadia'nın binalarında değil, aynı zamanda insanlarında ve giyimlerinde de mevcuttu.

Özellikle hareketli sokaklarda yürüyen ve işlerine bakan nüfusun çoğunluğu, hem klasik hem de çağdaş stillerden ilham alan giysiler giyiyordu.

Erkekler, keten veya yün gibi ince kumaşlardan yapılmış uzun ceketler veya yelekler giyiyor, ayak bileğine doğru hafifçe daralan pantolonlarla, botlar veya basit ayakkabılarla kombinliyorlardı.

Bu ceketler, aile armalarına veya Arcadia gururunun kişisel sembollerine selam duran ince işlenmiş desenler taşıyordu; ancak tasarımlar minimalist kalıyor, şehrin zarif ölçülülüğünü yansıtıyordu.

Birçok erkek, işlevsellik veya moda için basit şapkalar veya baş örtüleri takıyordu ve hareketleri, kendine güvenen ama gösterişten uzak bir rahat zarafet havası taşıyordu.

Kadınların giyimi de aynı dengeyi yansıtıyordu.

Belden kemerle bağlanan, ipek veya pamuk gibi daha hafif kumaşlardan yapılmış akışkan elbiseler, hem zarafet hem de hareket imkanı sağlıyordu.

Bazı kadınlar, tayt veya eteklerle kombinlenmiş tunikler giyiyor, omuzlarına sanatsal bir şekilde serilmiş şallar veya eşarplar katmanlı olarak ekliyorlardı.

Geleneksel etki, giysilerinin plise ve kesimlerinde görünürken, paletin toprak tonları—yumuşak kahverengiler, yeşiller ve soluk altınlar—dominanttı; özellikle aksesuarlarla birlikte canlı renk patlamaları da vardı.

Diğerleri ise daha modern bir görünümü benimsiyordu; özel dikim ceketler, yüksek yakalı bluzlar ve daha uzun etekler, kumaşlar hafifçe metalik iplik veya karmaşık dikişlerle parıldıyordu.

Her bir geçici, kendisiyle birlikte benzersiz bir koku taşıyordu ve böyle bir kalabalığın arasında yürümek, Northern'ın kendini Dünya'daymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Geçen her bir kişiyi hayranlıkla izlemekten kendini alamadı, ama gözleri hâlâ yorgun görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, nihayet hafif bir ormanın kalbinde yer alan bir kapıya ulaştılar.

Alystren neşeyle duyurdu: "Arcadia valisinin evine hoş geldiniz."

Northern kaşlarını çattı. "Vali... senin arkadaşının arkadaşı mı?"

"Bu çok fazla açıklama, ama bana güvenin, bu adamdan güvenebiliriz."

'Sana güveniyor muyum? Asla!'

Ama Northern'ın daha iyi bir çözümü olduğu da söylenemezdi. Bu yüzden, Alystren'in dediği gibi, ona güvenmek zorundaydılar.

'Belki babamın ve Shin'in güvenini kazanmak için. Ama benim için? Yeterince güvenim yok.'

Ne olursa olsun, Northern, planladığı ya da yapmak istediği şeylerden hiçbir şeyin değişmeyeceğinden oldukça emindi.

Etrafı keskin bir yoğunlukla inceledi, ardından güzel gözlerini Alystren'e çevirdi.

"Gerekeni yap," diye yanıtladı.

'Neden sürekli grup lideri olarak ona dönmekten kendimi alamıyorum? Shin burada...'

Alystren, demir kapıya vururken düşündü. Northern'da dikkat çekici bir şey vardı, bu da otomatik olarak ona yöneltiyordu.

Shin kadar uzun, Ryan'dan biraz daha uzundu. Gözleri fiziksel olarak genç görünüyordu, ama bakışlarının derinliği, varlığını saygı duyulacak yoğun ve baskın bir hisle dolduruyordu.

Northern bazen çaba bile göstermiyor gibiydi; hafifçe hareket ettiğinde bile, Alystren ona hayranlıkla bakıyordu.

Onu bu kadar etkileyici kılan neydi? Hatta onun bile cevapları yoktu.

Ama onun gözleri sadece başka yöne bakmıyordu. Bazen hayranlık, diğer zamanlarda ise temkinlilik ve merak vardı.

Kang! Kang! Kang!

Alystren sinirli bir şekilde inledi, düşüncelerini iterek tekrar kapıyı çaldı.

'Neden onu düşünüyorum? Boşuna, boşuna,' diye kendini uyardı.

Kuzey bir heykel gibi duruyordu, kolları kavuşturulmuş ve gözleri beyaz saçlarının düşen uzunluğu altında biraz gömülmüştü.

Genellikle, uzun olmalarına rağmen, her zaman ayrılmışlardı, bu da gözlerinin net bir şekilde görünmesini sağlıyordu, ama yolda giderken, gözlerini gizlemek için kasıtlı olarak onları birbirine karıştırmıştı.

Çünkü, o süre boyunca, aktif bir şeyler yapıyordu.

Birden, Kuzey biraz irkildi, sanki bir şey dikkatini çekmiş gibiydi. Ama başka kimse bunu fark etmedi gibi görünüyordu.

"Siz insanlar kimsiniz?"

Onların arkasından bir ses yükseldi.

Shin'in gözleri hemen büyüdü. Sesle birlikte, karşı koyamadığı, kılıcını çekmesine neden olan inanılmaz derecede acı bir kan isteği geldi.

"Wai—"

Hızla vücudunu döndüren Shin, bir elini kılıcının kınına iterek diğer elinin kabzasını kavrayıp kılıcı çekmesi için gereken alanı sağladı—hemen ardından kılıcını konuşanın boynuna doğrulttu.

Alystren elini uzatmıştı; Shin'in hareketi, sözlerinin bile yetişmesine izin vermeyecek kadar hızlıydı.

Üstelik, o çılgın hız.

'Bu neydi? Tepki hızı bu kadar hızlı nasıl olabilir? Kılıcı ne zaman çekti?'

Alystren'in gözleri önünde, olan biten sadece bulanık bir dönüş ve kılıcın varlığın boynuna dayanmasıydı.

Ancak Alystren, Shin'in nişan aldığı kişiye bakarken karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

'Bunu yapmamalıydın... bu adama değil...'

Varlık, yaşayan bir ceset gibi görünüyordu. Cildi solgun değildi; beyazdı!

Gözleri koyu kırmızıydı, keskin bir bakışla kafalarının içine delip geçiyormuş gibi görünüyordu. Saçları dağınık ve kısa bir şekilde etrafa dağılmıştı; aslında, ıslak gibi görünüyordu.

Ve gözlerinin altında, sanki o noktayı uzun bir süre boyunca yoğun bir şekilde kaşımış gibi kızarmış daireler vardı.

Onunla ilgili rahatsız edici bir şey vardı. Her şey, ölümün aceleciğini haykırıyordu. Aslında, böyle bir durumda koşmak muhtemelen daha iyi bir çözüm olurdu.

Shin'in bakışı ciddiydi, sarsılmaz ve kasvetliydi.

Ancak, birdenbire yanağında bir kan çizgisi belirdi ve çenesinden aşağıya süzülen tek bir kan damlası kusmuştu.

Kaşları daha da çatıldı.

'Ne? Ne zaman?'

Shin, hiçbir şeyin olduğunu görmediğinden emindi ve konuştuğu andan itibaren bakışları bu adamdaydı. Herkesten daha hızlı hareket etmişti.

"Ne cüretle kılıcını boynuma doğrultuyorsun."

Kişi, sesi kibirli bir on üç yaşındaki çocuğun sesi gibiydi ve görünüşü de o ağaçtan pek uzak düşmüyordu.

Alystren iç çekti.

“Üzgünüm—”

“Babamıza karşı kan arzusu taşımaya nasıl cüret edersin?”

Birden her yer ağırlaştı; hava aceleyle uzaklaşıyor gibiydi ve nefes almak zorlaşmıştı.

Soğukkanlı ama güçlü bir sesle, Northern “Diz çök.” diye emretti.

Onun sözlerinden bir an bile geçmeden, çocuk tüm bacaklarının çöktüğünü hissetti, sanki dev bir taş Northern'ın sözleriyle aniden üzerine düşmüştü.

Gözleri zaten açılmıştı ve şiddetle titriyordu. Yüzünde ter damlaları oluşmaya başlamıştı ve eli bile sıkılaşamıyordu.

Öfkeyle dişlerini sıkarak, bir çığlık atarak yumruğunu sıktı ve toprağa vurdu.

Ancak, aniden yukarıdan ona su damlamaya başladığında durdu.

'Ne?'

Çocuğun gözleri imkansız bir şekilde genişledi, bakışları yukarıya yöneldi.

Buz mızrakları etrafında yayılmıştı ve sanki orada o kadar uzun süre kalmışlardı ki, öğle sıcağında yavaşça erimeye başlamışlardı.

Ve nereden geldiklerini bile bilmiyordu.

'Beyaz saçlı...'

Northern onun arkasında duruyordu. Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyordu; kimse fark etmeden herkesin arkasına geçtiğinden emindi, ama yine de Northern onun arkasındaydı.

Kapının önünde, ne yaptıklarına aldırış etmeden soğuk duran içe kapanık bir adam vardı.

Çocuğun gözleri bir an onun olup olmadığını sorguladı.

'Hayır... buraya bile bakmıyor...'

Birinin bakmadan bu kadar çok buz mızrağı yaratması imkansızdı!

Bu yüzden, kesinlikle Northern olmalıydı.

Zihninde bir anda binlerce düşünce geçti; bu grup insanlarla kesinlikle bir sorun var!

Dişlerini öfkeyle sıktı ve Shin'e dik dik baktı.

"Siz kimsiniz?" Sonra Alystren'e döndü, ona biraz tanıdık bir şekilde hitap ederek, "Usta'nın konutuna ne lanet canavarlar getirdiniz?!"

Alystren o an donup kalmıştı, zihni az önce tanık olduğu şeyi anlamaya çalışıyordu.

O, Shin'e o kadar odaklanmıştı ki Northern'ın hareketini bile fark etmedi. Northern'ın hareket ettiğini hiç görmedi ve Northern konuşana kadar orada olmadığını bile anlamadı.

Ve buz mızrakları? Çocuk, onların geldiğini bile fark etmeden bombardımana tutulacaktı!

Ve yine de onların arasında duran bu çocuk, Orta Ova'nın güney kısmındaki en korkutucu ve olağanüstü ustalardan biriydi.

Kan arzusu ile kesme yeteneğine sahip bir usta. Orada diz çökerek duran çocuk, o kadar ölüm silahı olarak biliniyordu ki, Ölüm Biçici silahı, hükümet onun üzerine üç yüz milyon Oren ödül koymadan önce bile onu takip etmeye başladı.

Elbette, şimdi Arcadia valisine sadık bir köpek gibi hizmet etmesi başka bir hikaye.

Alystren, bu adamın tanıdığı en hızlı katillerden biri olduğunu, sadece kan arzusu ile öldürebilen biri olduğunu biliyordu!

Ve yine de... tüm bunlar?

İnanılmazdı!

'Buz Manipülasyonu? Bu çılgın bir yetenek.'

Elemental yeteneği kontrol edebilmek nadir değildi, ancak önceden yayılmış bir olumlu koşul gücü olmadan geniş bir alanın tezahürü, yer çekimini kontrol etme yeteneği kadar önemliydi.

Onlar, var olmaya layık olmayan hilekar yeteneklerdi. Bir serserinin onlara sahip olması, onları kalelerin pazarının elması haline getirdi.

Okul müdürleri, bu elmasları sadece raflarında sergilemek ve asla kullanmamak anlamına gelse bile, ruhlarını satarlardı.

En azından, yetenek sınıfları SSS olurdu!

Alystren, bu düşünce üzerinde ne kadar çok durursa, kafasını işgal eden tüm o karmaşadan o kadar çok delirdiğini hissediyordu.

Artık Thalen'in kendilerine bakabileceklerini söylediğinde ne demek istediğini anlayabiliyordu. Ve neden Arcadia'ya götürmeleri için kendisi gibi önemli birini çağırdığını.

'O herif... böyle elmasları nereden buldu? Çok kıskanıyorum.'

Alystren, sessizce dilini ısırdıktan sonra dikkatini başka yöne çevirdi.

Geldikleri evin çocuğu hala diz çöküyordu, dişlerini gıcırdatarak, sapkın gözleri giderek daha da delirmiş bir haldeydi.

Soluk almakta zorluk çekmesi ve zayıf bacakları ruhunu kıracak gibi görünmüyordu.

Ve o anlaşılan Kuzeyli.

'İrade gücü yüksek, bunu kabul ediyorum...' Kuzeyli, çocuğun arkasında dururken aşağıya baktı.

Boş Aura miktarını artırıp artırmaması gerektiğini biraz düşündü ama hemen bunun gereksiz olduğuna karar verdi.

Her ikisi için geçmesi gereken dersi geçtiğine inanıyordu.

Oğuldan gözlerini kaçırarak Ryan'a baktı ve gergin atmosferi dağıttı.

Birden, ormanın hayatı olması gerektiği gibi yeniden başlamış gibiydi. Taze rüzgarlar, her bir alanın lifinde özgürce dolaşabildikleri için derin bir iç çekişle esiyordu.

Oğul, Northern Boş Aura'yı bıraktığında, aniden ondan uzaklaştı ve kapının içinde neredeyse algılanamayacak bir parıltıyla belirdi.

Northern ise etkilenmiş görünmüyordu; gözleri hala bir tür yorgunlukla bakıyordu. Shin kılıcını kınına soktu.

"Onu almayacak mısın?" Northern, Ryan'a yüzünü buruşturdu.

Ryan bir an sessiz kaldı, sonra sesi geldi, acele etmeden.

"İçindeki kan arzusunun son damlasını atana kadar... çok keskinler."

"Eh?"

Ryan'ın konuştuğu an, Alystren ve diğer herkes vücutlarında küçük kesikler olduğunu fark etti.

Alystren, boynundaki ve ön kollarındaki ince çizgileri görünce kısa bir çılgınlıkla geri geri gitti.

“Bu ne zaman oldu? Ben hiçbir şey görmedim?” diye sinirle çocuğa baktı, sadece onların içinde bulunduğu aynı durumda olduğunu fark etti.

Küçük kan kesikleriyle kaplı, ve bunun farkına vararak gözleri açıldı.

Northern, suçlulukla kafasının arkasını kaşıdı, bir tarafa bakarak.

“Üzgünüm, böyle sızacağını bilmiyordum.”

Genellikle, birinin kan arzusu gibi bir silahı kullanabilmesi için Usta olması gerekirdi.

Ayrıca, ruhun özünü soyut bir saldırıya dönüştüren hayali saldırıların bir örtüsü olarak var olan ruhsal salınımı kullanabilmek için de Usta olmak gerekiyordu.

Ancak, Northern, kan arzusu ile kırmızı kristalleri madencilik yaparken, bir Walker olduğu için kan arzusunu nasıl yöneteceğini öğrenmişti.

Bu nedenle, Usta olduğunda, kan arzusunun hayali saldırılarının ortaya çıkma seviyesi korkunçtu.

Bu insanlar, ruh sıralarına rağmen, farkında bile olmadan kesilmişlerdi.

Bu da Northern'ın birini, o kişi ölmüş olduğunu fark etmeden öldürebileceği anlamına geliyordu. Bu, zamanla kaybolmuş olan hayali bir saldırının gerçek anlamıydı.

Ancak kesik olmayan tek kişi Ryan'dı.

Shin'in daha önce fark ettiği, çocuğun kılıcını çektiği elden gelen birkaç kesikti; bunların hepsini o bile bilmiyordu.

Ryan dışında hiçbiri saldırıyı algılamadı ve bu yüzden hemen Northern'a karşı önlem olarak o buz mızraklarını fırlattı.

Zavallı çocuk, bunların kendisine yönelik olmadığını, sadece arkasında Northern olduğu için ona yönlendirildiğini bilmiyordu.

Northern gözlerini kapadı, birkaç saniye derin bir nefes aldı ve içindeki kan arzusunun her izini silerek.

Ryan sonunda buz mızraklarına bir göz attı ve hepsi soğuk buharlar halinde eridi.

Alystren bu noktada ne yapacağını bilmiyordu; yüzü, şans eseri ölümü yenmiş gibi görünüyordu, solgun ve ter içinde.

Kapının arkasındaki çocuğa döndü, zorla bir gülümseme çıkardı ama aklında,

'Bu, senin aptal olmayı seçtiğin için, deli ölü çocuk. Suçlu herif!'

"Lütfen, valiye misafirlerle birlikte olduğumu söyleyebilir misin?"

O soğuk ölüm bakışıyla çocuk, kapıya doğru yaklaştı, sinirle açarak Alystren'in arkasındaki üç kişiye parlayan gözlerle baktı.

“İçeri gel, vali senin burada olduğunu zaten biliyor.”

“O zaman neden bu kadar gereksiz sorun çıkarmak zorundaydın?! Neden?!!” Alystren, bağırmamak için dudaklarını bastırdı.

Bakışlarını sakinleştirdi ve sabırlı ve dayanıklı bir ziyaretçi gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

Bu, çocuğunla sorun çıkarmak istemediği için değil, valinin evinde sorun çıkarmak istemediği içindi.

Ve gerçekten Kuzey ve Ryan'ın da sorun çıkarmayacağını umuyordu.

“Bunun hakkında onlarla daha sonra konuşmam gerekecek.”

Yorgun bir nefes vererek, onları kapıya doğru yönlendirdi, bambu benzeri bahçenin ortasında döşenmiş zeminde düz bir yol izleyerek ilerledi.

Alystren ve diğer mürettebat malikanenin çift kapısından içeri girdiğinde, onları sıralanmış bir işçi dizisi karşıladı.

Siyah-beyaz hizmetçi üniformaları giymiş kadınlar içeri girerken başlarını eğdiler.

Lüks kokusu havayı dolduruyordu ve karmaşık desenli tavandan zarifçe sarkan parlayan avizeler, gözlerinde bir tavus kuşunun gururuyla parıldıyordu.

Kadife halılar mermer zemin üzerinde yayılıyordu, her adım yumuşak kumaşa gömülüyor, ayak seslerini susturuyordu.

Geniş salon uzanıyordu, yüksek duvarları tarihi zaferleri ve efsanevi savaşları tasvir eden ince detaylı duvar halılarıyla süslenmişti, renkleri taze dokunmuş gibi zengin ve derindi.

Solda, koyu, cilalı ahşaptan ve altın korkuluklardan oluşan geniş bir merdiven, uyuyan bir ejderhanın kuyruğu gibi yukarı doğru kıvrılıyordu ve malikanenin üst katlarına çıkıyordu.

Korkuluklar, ağır kırmızı perdelerle örtülü yüksek, kemerli pencerelerden süzülen yumuşak ışıkta parlıyordu ve ambiyansa bir kraliyet hissi katıyordu.

Duvar boyunca, canlı gül ve zambak buketleriyle dolu uzun vazolar, cilalı ahşabın zengin kokusu ve hafif bir lavanta ipucu ile karışan hafif bir parfüm yayıyordu.

Malikanenin derinliklerinden gelen uzaktaki müziğin hafif yankısı havada süzüldü.

Her köşede, savaşçıların ve efsanevi yaratıkların heykelleri zamanın donmuş haliyle duruyordu; taş gözleri, göz teması kurmaya cesaret eden herkese kilitlenmişti.

Alanın her bir inçinin hayranlık uyandıracak şekilde tasarlandığı hissi vardı; sanki duvarlar, burayı ev olarak benimseyenlerin prestijini ve gücünü fısıldıyordu.

Sonra, belirgin bir ayak sesi malikaneyi sarsmaya başladı.

Alystren'in gözleri ilk adımda karardı; ayak sesi yankılanmaya başladığında, sanki kendine gelmiş gibiydi.

O an onu kendine getiren Kuzey, yaklaşan kişinin ne kadar tehlikeli olabileceğini merak etti.

Ağır adımlardan şaşırmamıştı; mükemmel mekansal farkındalığı sayesinde, kişinin boyutunu çoktan değerlendirmişti.

Ancak Shin ve Ryan hiçbir şeyden haberdar değildi, bu da adam görünür hale geldiğinde yaşadıkları şoku açıklıyordu.

Adamın devasa boyutu odayı kolayca domine ediyordu. Yedi fitten fazla boyu olan bir kule gibiydi, geniş omuzları dünyanın ağırlığını taşıyabilecek gibi görünüyordu.

Kolları ve bacaklarıyla her hareket ettiğinde, temiz beyaz takım elbisesinin altında kasları geriliyordu; bu, gümüş saçları ve sakalıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Onun özellikleri granit gibi keskin, çene hattı belirgin ve burnu belirgin, ona otoritesini sorgulatmayan bir varlık kazandırıyordu.

Sonunda tüm ziyaretçilerin önünde durdu, onlara bakarak, avizelerin parıltısı düzgün, geriye taranmış saçlarında dans ediyordu; bu, yaşını ima ediyordu ama yaydığı ham gücü azaltmıyordu.

Adam, insan formundaki bir kutup ayısını andırıyordu; güç, dayanıklılık ve sessiz ama belirgin bir tehlike uyandırıyordu.

"Hepinizi selamlıyorum. Evime hoş geldiniz."

Kuzey, adamın sesini duyduğunda yorgun bir şekilde kaşlarını çattı. Sesinin kalınlığının yoğunluğu göğsünde titreşiyordu.

'Kalın seslere karşı bir tür tiksinti ve hoşnutsuzluk geliştirmeye başlıyorum,' diye düşündü.

Adam, avını ölçen bir yırtıcıdan beklenebilecek aynı delici yoğunlukla, soğuk ve hesaplayıcı bir bakışla hepsini tekrar inceledi.

Bir sonraki sözleri onlara ulaşmadan önce sessizce durakladı.

"Bunu beklemiyordum ama Tharion Kalesi olduğu için reddedemem. Sonuçta hepinize bir iyilik borçluyum."

Bir yırtıcı gibi gülerek, onları hafif bir huzursuzlukla yerlerinden oynatan, yıkıcı bir kahkaha attı.

Aniden gürültülü kahkahasını kesti ve Alystren'in omzuna devasa eliyle dokundu. Böyle bir elin altında, Alystren'in omzu ince ve kırılgan görünüyordu.

“Seni görmeyeli uzun zaman oldu, Alystren. Hizmetçiler sizi odalarınıza götürecek. Konaklamanızın tadını çıkarın.”

Yine Alystren'in omzuna nazikçe dokundu ve sonunda arkasını döndü, geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Tüm ekip onun gidişini izledi, gözlerinde hayranlık belirgindi.

Ancak çocuğun solgun yüzü domates kırmızısına bürünmüştü ve adamın uzaklaşmasını izlerken gözleri parlıyordu.

‘O, devlerin bir soyundan mı?’ Northern bu soruyla bir süre boğuştu, soğuk bakışları adamın devasa sırtına yapışmıştı.

Sonra Alystren'e döndü. “Üzgünüm, o kim?”

Çocuk Northern'a yüzünü ekşiterek bağırdı, “O vali, aptal!”

Northern'ın gözleri hafifçe büyüdü. Derin bir şok içindeydi.

Burası boyunca yürüdükleri süre boyunca, valinin böyle biri olacağını hayal etmemişti.

Bir valiyi zayıf ve güçsüz, sıradan bir insan ya da en azından zenginliği güce tercih eden bir serseri olarak tasavvur etmişti.

Onun gibi insanların nasıl göründüğüne dair bir klişe vardı.

Ama bu adam bir vali gibi görünmüyordu.

Bir hizmetçi, dikdörtgen gözlük takmış, vali adımlarının sesi kaybolduktan sonra öne çıktı ve onlara hitap etti.

"Lütfen beni takip edin. Size odalarınızı göstereceğim."

"Ve bu kaleden ayrılacağınız güne kadar dışarı çıkmaya cüret etmeyin."

"Sus, Darioyle," hizmetçi hemen emir verdi ve hemen, çocuk mezarlık sessizliğine büründü, bir nota gibi derli toplu.

Kuzey, ikisine de şaşkın bir şekilde baktı.

"Lütfen beni takip edin," dedi, sesi yumuşaktı, sanki az önce ateşli bir ton kazanmış gibi değildi.

Kuzey yutkundu. 'Anlıyorum; anlıyorum. Bunlar en çok korktuğunuz türden insanlar.'

Daha fazla söz etmeden, itaatkâr bir şekilde hanımefendiyi sol taraftaki merdivenlere doğru takip etti.

Hanımefendi onları bir üst kata götürdü ve odalarını gösterdi; odalar aynı duvar boyunca on feet (yaklaşık üç metre) mesafedeydi.

Kuzey lüks yatak odasına girdi ve manzarayı solumak için bir an duraksadı.

Biraz gülümseyerek etrafa göz attı.

"Kahretsin. Lüksün kokusunu seviyorum. Sanırım antikaları da seviyorum."

Sol duvardaki rafın yanına koştu, gözleri orada sergilenen küçük heykeller ve cep saatleri serisini tararken parlıyordu.

Duvarlardaki eski bir tablo, dallı boynuzları olan bir hayvanın üzerinde oturan sakallı bir adamı tasvir ediyordu.

'Ah, buna ne deniyordu yine...?' Kuzey düşündü.

'Kahretsin, neyse.'

Pencerenin çerçevesini oluşturan duvarda bir arada asılı olan tablo koleksiyonuna doğru koştu.

Yumuşak, büyük yatak odayı domine ediyordu, kahverengi-bej rengi davetkar ve sıcak görünüyordu.

Bu kadar çok sevdiği bir alanla daha önce karşılaşmamıştı.

O pencereyi açtı ve ona yaslandı, bahçe rüzgarının saçlarını okşarken hoş bir şekilde gülümsedi.

Sonra aşağıya baktı.

"Oh?"

Beyaz bir gömlek giymiş, siyah pantolon ve diz üstü botlar giymiş bir kadın kılıcını sallıyordu, adımlarını dikkatlice hesaplıyordu.

Kuzey pencerenin üzerine yaslandı, kadının hareketini izledi.

Hareketleri nazikti…

Eh, onun görüşüne göre, çok nazik hissediyorlardı.

'Çok fazla düşünüyor…'

Bir savaşçının, özellikle de hassas dövüş stillerini icra ederken, savaş sırasında düşüncelerini ifade etmesi çok önemli olsa da, Northern, deneyimlerinden yola çıkarak bazı şeylerin düşünce kalıpları ve hesaplamalardan ziyade içgüdülere ve kas hafızasına bırakılması gerektiğini de hissetti.

Elbette, kendi varlığı bir hileydi. Bu an içinde kazandığı her refleks, her keskin, hızlı ve alışılmadık an, bedeninin klonuna olan bağlantısının bir sonucuydu.

Kılıç kullanma yolculuğunun erken aşamalarında, bir süvari gibi, doğru bir şekilde bir süpürge sallayacak kadar bile farkı yoktu.

Ancak klonları ona döndükten sonra aldığı zorunlu kas hafızası sayesinde, yetenekleri sınırları aşarak, klonlarının ona katkıda bulunabileceği çok fazla şey kalmadı.

En azından ona zarar verecek kadar değil.

Bu nedenle, Northern, derin düşünmekten ziyade deneyimlerinden elde ettiği bedeninin içgüdülerine daha fazla güvenmeye başladı.

"Gerçek bir savaşta düşünmek için bu kadar zamanın olmayacak."

Kız, rüzgarın öncekinden biraz daha güçlü esmesiyle aniden irkildi.

Kuzey'in inişi yumuşaktı, sanki bir yaprak nazikçe, dalgalanarak, döşenmiş zemine dokunuyordu.

Kılıcını Kuzey'e doğrulttu, gözlerinde karamsar bir bakış belirdi.

"Sen kimsin?"

Kuzey kayıtsızca omuz silkti, "İyi bir ruh halindeyim, bu yüzden yardım etmeye karar verdim. Ben harika bir kılıç ustasıyım; sana yardımcı olabileceğime ve senden bir şeyler öğrenebileceğime eminim."

Kızın sakinliği biraz değişti; çenesini kaldırdı, gözlerinde küçümseyici bir parıltıyla Kuzey'e bakarak.

"Bu, sorduğum şey değil. Sen kimsin?"

"Böyle kaba sözler..." Nedense, Kuzey en ufak bir öfke hissetmedi.

Uzun bir süre sonra, odanın ne kadar iyi hissettirdiği ve harika bir gece geçireceği düşüncesiyle, duygusal olarak çok rahatladı.

"...bir antrenman partnerine ihtiyacın yok mu?"

Ancak yine de söylemek istediğini söylemeyi seçti, kızın sorusunu tamamen görmezden gelerek, sanki sesi ona ulaşmıyormuş gibi.

Ve bu, kızı daha yoğun bir şekilde öfkelendiren şey gibi görünüyordu.

İki adım öne çıktı, kılıcını Northern'ın boynuna doğru fırlatırken sorusunu tekrar haykırdı.

"Dedim ki, sen kimsin lan?"

Sarışın saçları öfkeyle alevlenirken, yüzü tamamen bir öfke çukuruna dönüştü.

O anda Northern'ın yüzündeki sevinç ifadesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Gerçek, birinin işine burnunu sokmanın gereksiz olduğunu anladığı gibi görünüyordu.

'Ne düşünüyordum? Orada fazla mı heyecanlandım…'

Hayal kırıklığıyla dilini ısırdı ve kızdan uzaklaşıp öne doğru yürümeye başladı.

Yine de, kadın buna razı olmayacaktı. Figürü aniden bulanıklaştı, kılıcı parlayarak Northern'ı geçip boynuna doğru hamle yaptı.

Bu sefer daha yakındı, kılıcı omzunun hemen üstünde duruyordu, bıçağı cildine neredeyse bir nokta kadar yakındı.

Northern kayıtsız görünüyordu, şaşırmamış, etkilenmemişti. Yüzündeki ifade kadını rahatsız etti, öyle ki bir damla ter yüzünden aşağı doğru süzüldü.

O, kaşlarını çatarak, 'Onun derdi ne?' diye düşündü.

Kuzey, derin bir nefes alarak kılıcı boynundan yavaşça uzaklaştırdı ve "Seni korkuttuğum için üzgünüm; zarar vermek istemedim. Pratiğin beni etkiledi, bu yüzden sana öğretmek ve senden öğrenmek için harika bir fırsat olabileceğini düşündüm." dedi.

Kuzey ciddiydi. Sonuçta, kitaplardan kılıç kullanmayı bildiği hiçbir şey yoktu.

Deneyimle kazandığı her neyse, bunun yakın dövüş sanatlarının, özellikle de kılıç kullanımının temel kuralları ve yapısıyla uyumlu olup olmadığından bile emin değildi.

Bu yüzden, kendi görüşüne göre, kızın ona öğretecek daha çok şeyi vardı, onun ona öğreteceklerinden daha fazla.

Ancak…

'O küçümseyici bakış neydi? Bunu geçiştirmeye razı olduğum için şanslı olmalısın.'

Kızın ona verdiği, sanki o bir hamamböceğiymiş gibi bakan o bakış gözden kaçmadı.

"Hala soruyu yanıtlamıyorsun. Sen kimsin?"

'Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, onu öldürmek istemiyorum. Kuzey, onu öldürmemelisin. Kuzey, onu öldürmemelisin. Lael, onu öldürmemelisin. Rian, Artemis! O kıza elini sürme sakın!'

"Hala sessizsin." O, bir sivrisinek kadar ısrarcıydı, gözlerinde öfkeli bir bakışla Kuzey'e dik dik bakıyordu.

Kuzey, kızın sürekli olarak kendisine o kaba ve küçümseyen ifadeyle bakmasıyla sabrının kaybolduğunu hissetti.

Gülümsedi, gözlerini kapattı, alnındaki damarlar sanki patlayacak gibi görünüyordu.

“Ben bir misafirim. Gerçekten bir hata yaptım. Sen, valiye önemli biri olmalısın ve sana dokunmak, şu anda bize yardım eden valiye saygısızlık etmek anlamına gelir. Yani, sana dokunmamalıyım, değil mi? Değil mi?”

İkinci “değil mi?” de Northern'ın gözleri birden açıldı, gözbebekleri genişledi, soğuk ve tehlikeli bir ışıkla parladı.

Kız, bir nefeste birkaç adım geri gitti, ifadesi anında aşırı korku ve dehşetle çöktü.

Onun bol göğsü, nefes alan bir dağ gibi yükselip alçaldı ve derisinde, sanki aynı anda binlerce küçük yılan yürüyormuş gibi ürpertiler belirdi.

Ancak, bir şey söylemeden önce, önündeki adam kayboldu.

Pencerenin perdesi dışarıda bir anda dalgalandı ve sanki güçlü bir rüzgar geçiyormuş gibi bir an dans etti.

Kadın, hissettiği korkudan hâlâ felç olmuş halde, anlam veremeden, şaşkın ve genişlemiş gözlerle aşağıya baktı, nefes nefese kalmıştı.

“Ne? Ne? O neydi?”

Bu arada, Northern yatağında çökmüş, yüzünü çökük yatağa gömmüştü.

Bu çok yakındı. İçimde tutmakta iyi iş çıkardım.

Su yüzeyinin üzerinde dönen bir dağ yer alıyordu, dağın zirvesi görkemli bir kaleyle taçlandırılmıştı, karmaşık saat mekanizması yüzü aşağıdaki dünyaya bakıyordu.

Dağ, bir taş bekçisi gibi, sakin bir lagünü kucaklıyordu, sularının ışık altında zümrütler gibi parıldadığı bir yerdi.

Şelaleler, kalenin eteklerinden zarif bir şekilde dökülüyordu—kalenin tabanında—kristal damlaları, parıldayan zümrütlerin içine düşerken gökkuşağına dönüşüyordu.

Bu huzurlu manzaranın üzerinde, ince bulutlar gökyüzünün geniş alanında tembelce süzülüyordu, yere geçici gölgeler düşürüyordu.

Yavaşça, bir siyah toz tanesi kaleye doğru akmaya başladı ve kısa süre sonra lagünün yüzeyine düştü, bir an için siyah bir sıvı görünmesine neden oldu, ardından okyanusun derinliklerine battı.

Tozun ardından, bir bulanıklık bulutların arasından hızla geçti ve lagün suyunun doldurduğu spiral biçimindeki kara merkezine indi.

Yaratık tamamen siyah, bu huzurlu sığınakta bir kötülük lekesi gibi görünüyordu. Okyanusa yılan gibi kıvrılarak eğildi, beyaz gözleri su yüzeyini masum bir merakla inceledi.

Bir süre sonra, yaratık sırtını düzeltti ve kaleye baktı. Gözleri kısıldı.

Ve bir çömelme ile, yaratık gökyüzüne daldı, altındaki zemini dağıtarak taş parçalarının etrafa savrulmasına neden oldu.

Siyah Mamba, şelaleye yakın olan kayalığın duvarına indi ve yukarı tırmanmaya başladı.

Yükseklik, sanki duvarın üzerinde yürüyormuş gibi, zıplayarak ve bir saniye bile çılgın hızını azaltmadan tırmanıyordu.

İki dakikadan kısa bir sürede, Siyah Mamba dağın yüzeyine indi ve kaleye bakıyordu.

Yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi ve daha fazla düşünmeden kayboldu.

Bacakları onu bir tüy hafifliğinde taşıdı ve bir bulanıklık içinde yüksek kale duvarının üzerinden uçarak içeri sessizce indi.

Yaratık, kalenin avlusuna doğru fırlamadan önce sağa sola baktı.

Orada kalenin arkasında açık bir kap gördü ve fazla düşünmeden içeri girdi.

Siyah Mamba, merdivenlerden inerken neredeyse karanlıkla birleşti.

Yaklaşık yüz adım sonra, yer altına ulaştı. Burası sonsuza dek karanlıktı ve Siyah Mamba'nın gözleri, parlak beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Sanki karanlık örtüler kendileri gözlerini açmış gibiydi.

Yaratık, tek bir adım atmadan ileriye doğru yürüdü, gözleri odaklanmış, daralmış ve belirli bir hedefe yapışmıştı.

Birkaç dakika içinde daha fazla adım attıktan sonra, Black Mamba uzun, kırmızı bir kapının önünde durdu.

Yavaşça ahşap kapıyı inceledi, aniden irkilip karanlığa kayboldu.

Birkaç saniye sonra kapı güçlü bir şekilde gıcırdayarak açılmaya başladı, sanki yüzyıllardır kilitliymiş gibi, tavandan taş parçaları düşüyordu.

Uzun, siyah ıslak saçları olan bir adam odadan sarsılarak çıktı. Solgun ve zayıf görünüyordu, omuzlarının üzerinde kayıtsızca asılı duran siyah bir palto vardı, ancak bu, kuru göğsünü ve belirgin kaburgalarını gizlemeye yetmiyordu.

Adam boğazından bir çığlık attı ve kapıya yumruk attı. Zayıf görünümüne rağmen, yumrukladığı kapının kısmında anında ağ benzeri çatlaklar belirdi.

Öne doğru yürümeye çalışırken biraz daha sarsıldı. Tek göz kapaklı gözleri kaynayan bir nefretle doluydu.

Açık kapıya bir elini dayayarak dişlerini sıktı.

"Seni bulacağım ve seni öldüreceğim!"

O sözleri duyduktan sonra, Black Mamba bir an için hafifçe hareket etti, parmakları uzandı ve parlak siyah pençeleri kıvrıldı.

"Onu takip et. Karışma ve tespit edilme."

Kuzey'in sözleri yaratığın zihninde yankılandı, bu da onun pençelerini geri çekip karanlığa geri çekilmesine ve kaybolmasına neden oldu.

—

“Yani, gördüğün şey bu…”

Kuzey, beyaz tahtta oturuyordu, yorgun bir şekilde bir kol dayanağına yaslanmıştı, Black Mamba ise gördüklerini sözsüz bir şekilde açıklıyordu.

Gece Korkusu ve Revant, Black Mamba'nın yanında—sırasıyla sol ve sağda duruyorlardı.

Revant, birkaç gün yalnız kaldıktan sonra şimdi iyi bir yüz ifadesine sahipti, ancak Kuzey, onun Black Mamba'ya tarif edilemez bir tiksintiyle baktığını fark etti.

“Onun gururu gerçekten fazla.”

Bu oldukça anlaşılabilir bir durumdu. Revant bir Zalimdi. Kuzey, daha önce hiç biriyle karşılaşmamıştı, onların nasıl var olduklarını veya nasıl göründüklerini bile bilmiyordu.

Ancak onların varoluşun zirvesi olduğunu varsayıyordu ve bu durum, onların üstünlük seviyeleriyle eşleşen bir gurur kalbine sahip olmalarını sağlıyordu.

“Neyse, o adamı daha sonra düşüneceğim. Sonuçta, onun yeteneğiyle hala çok ilgileniyorum. Ama daha acil meselelerim var.”

Kuzey, bir elini çekerek, muhteşem manto üzerinde eşit bir şekilde oturdu.

Konuşmaya başlamadan önce, hepsine bir göz attı.

“Son zamanlarda bir şeyler düşünüyorum. Bu yere daha fazla düzen getirmek istiyorum.”

O, devam etmeden önce bir nefes aldı ve duraksadı.

“Bunu yapmadan önce, tanımanızı istediğim birkaç kişi var.”

Uzak, görünmeyen bir mesafede, Boşluk Sarayı'nın kapısı gıcırdayarak açıldı, soluk bir ışık sızıyordu.

Salonda yankılanan adımların sesiyle birlikte iki uzun gölge uzamaya başladı, sonunda adımların sahipleri kendilerini gösterdikçe kısaldı.

Biri, gözlerinin etrafında siyah gölgeler olan, dağınık kestane rengi saçları yüzünün etrafında kısa dalgalar halinde dökülen melankolik bir yüz ifadesine sahip bir kadındı.

Bakışı sabit, sessiz ve çarpık bir kararlılıkla doluydu.

Diğeri, keskin ve yoğun hatlara sahip bir adamdı, ham bir meydan okuma ve kontrolsüz bir duygu yayarak.

Kirli, kül rengi saçları alnının üzerine düzensiz bir şekilde dökülüyor, soğuk, kor gibi yanan bir yoğunlukla parlayan gözlerini kısmen gizliyordu.

Gözleri, sırlar ve acılar barındırıyormuş gibi, bakışlarıyla karşılaşan herkesi delip geçecek kadar sert ve inatçıydı.

Kuzey, Jeci ve Lynus önüne geldiğinde gülümsedi, Gece Korkusu'nun yanında duruyorlardı.

Sonra hatırladı.

"Ah, Bay Fluffy!"

Parmaklarını şıklatarak, korkunç canavar bir anda belirdi.

Northern'ın gözleri canavara düştüğünde büyüdü.

Bay Fluffy farklıydı!

Northern'ın genişleyen gözleri şaşkınlıkla parladı. Aklı duraksadı, kelimeleri bir araya getirmekte zorlandı.

'Ne... ne... ne—'

Bay Fluffy, neredeyse Gece Korkusu gibi, iki ayak üzerinde duruyordu. Beyaz tüyleri, doğrudan bir parça ay ışığından kesilmiş gibi görünüyordu.

Her rüzgar esişinde kabarıp dans ediyorlardı.

Canavarın gözlerinde yoğun, ateşli ve aynı zamanda tanıdık bir vahşilik vardı. Oysa o gözler şimdi öncekilerden belirgin bir şekilde farklıydı.

Masallarda var olan bir iğrenç yaratık gibiydi, neredeyse yedi fit boyundaydı, derisinin her parçası metal gibi kaslarla doluydu.

Solgun gözleri, beyaz parlak tüylerinin altında çarpıcıydı. O—bir anlık—canavarı zararsız, oldukça etkileyici bir şekilde güzel gösteriyordu.

"Bay Fluffy..."

Bay Fluffy'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi; ancak bu, şeytanın gülümsemeye çalıştığına benziyordu. Küçük bir kızı pantolonunu ıslatacak kadar korkutabilirdi.

Ancak Northern, canavarın yüzündeki garip gülümsemeyi umursamıyordu.

Bunun yerine...

[Canavar Profili]

İsim: [Bay Fluffy]

Gerçek İsim: [Gümüş Ay]

Rütbe: [Beast]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Nitelikler: [Vahşi Doğanın Çağrısı], [Ayın Çağrısı]

Yetenekler: [Kesme]

Northern geri yaslandı, gözleri solgun bir şaşkınlıkla donmuştu.

'Bir şeytan mı? Nasıl şeytan oldu!'

Bazı canavarların yeni bir tehlike seviyesine evrim geçirdikten sonra farklı hale gelmesi alışılmadık bir durum değildi. Sonuçta, Gece Korkusu da son anda Karanlık Korkuya evrimleşmişti.

Yani, bu hiç de garip değildi.

Ancak Northern'ın yüzündeki solgun şok, farklı bir hikaye anlatıyordu.

'Son hatırladığımda, o sadece bir felaket seviyesinde değil miydi?'

Bay Fluffy'nin tehlike seviyesinde muazzam bir sıçrama yaptığı görünüyordu.

'Bu, buzul dağında yaptığı şey miydi...'

Kuzey aniden kaşlarını çattı, 'Ama bekle, bunun mümkün olması için muazzam miktarda ruh çekirdeğine ihtiyacı olmaz mıydı.'

Gözleri daha da büyüdü.

'Lütfen bana bu herifin buzul dağında bıraktığım ruh çekirdeklerini tükettiğini söyleme.'

Bu olmalıydı. Bay Fluffy'nin ani büyümesi için başka bir açıklama yoktu.

Bilerek buzul dağında saklanmış ve tonlarca ruh çekirdeği tüketmişti, bu da onun tehlike seviyesinde birkaç kez evrim geçirmesine neden olmuştu.

Şimdi, Kuzey'in önünde büyük bir iş başarmış gibi, başı dik, hayvansı yüzünde korkutucu, çirkin bir gülümsemeyle belirdi.

Kuzey bir elini yüzüne sürdü, iç çekerek.

'Bunun olması için çok sayıda ruh çekirdeği tüketmiş olmalı.'

Öfkelenmek istedi, ama başaramadı. Son zamanlarda canavarı büyütmeyi ihmal ettiği için de kötü hissetti.

Bay Fluffy, onun ilk arkadaşıydı, en başından beri orada olan tek canavardı ve yine de ondan en az ilgi göreniydi.

'Onun nasıl hissettiğini hayal edemiyorum. Daha güçlü olmak, görünmek istemiş olmalı.'

Bu nedenle, o ruh çekirdeklerini tüketiyor ve daha güçlü olabileceğine inanıyordu.

Kuzey, ruh çekirdeklerinde bazı kayıplara neden olmuş olabilir, ama iyi niyetliydi.

Kuzey, canavara bir kez daha baktıktan sonra, hayal kırıklığıyla derin bir nefes alarak gözlerini başka yöne çevirdi.

Dirseğiyle kol dayanağına yaslandı ve başını dinlendirerek Bay Fluffy'ye tekrar baktı.

'Gerçekten de bir kurt adam oldu, değil mi.'

Kuzey'in bakışları tembelce canavardan uzaklaştı ve ayakta duran diğerlerine yöneldi.

'Henüz kiminle konuşmadım... Ceset Yiyici.'

Parmaklarını şıklattı ve hemen, genel canavar iş gücünü yönetmekle görevli şeytani Ceset Yiyici, aniden Northern'ın önünde belirdi.

Hala üç Boş çağrı kalmıştı, ama Northern, onların o kadar da bilinçli varlıklar olmadığını düşündüğü için çağırmanın gereksiz olduğunu hissetti.

Onları, Soul Taker'ın parçalanmasından elde ettiği diğer çağrıları yaymak için kullanmayı planlıyordu.

Bir an duraksadı, düşüncelere dalarak aşağıya baktı.

'Bunu yapmadan önce bunu mu yapsam?'

Bu süreci düşündüğünde, yüzünden bir ter damlası süzüldü.

Ruhları bir araya getirip boşluğun derinliklerinden yeni bir varoluş biçimi yaratmak göründüğü kadar kolay değildi.

Bu, ruh ve dayanıklılık tüketen bir işlemdi. Ne kadar çok yaparsa, o kadar kaybetme hissi yaşıyordu.

Bu yüzden Northern, bunu gerçekten aşırı amaçlar için saklaması gereken bir sanat olarak hissetti.

'Ama bu ruhlar oldukça değerli. Gücüm için büyük bir fayda sağlayacaklar.'

Bir şekilde bir ikilem içindeydi. Onlar için bir beden yaratmadan istediğini yapmaya devam etmeli miydi?

Ya da bazı sonuçların ona çarpacağını çok iyi bilerek onları yaratmaya mı devam etmeliydi?

Derin düşüncelere dalmıştı, oysa hepsi karşısında tamamen sessiz duruyordu.

Her şeyin ortasında, Northern aniden aldığı değerli yeteneği hatırladı. Gözleri parladı.

'Doğru. Onları asker olarak kullanmama gerek yok. Soul Forge var.'

Northern'ın yüzünde tatmin edici bir gülümseme belirdi.

'O zaman bunu da yanımda götürebilirim.'

Northern ayağa kalktı, yüzünde memnun bir sırıtma vardı. Alevlerin içinden görkemle yürüyerek onlardan yaklaşık otuz adım uzakta durdu.

Sonra başladı

: "Bir hiyerarşi kurmak istiyorum." Bir an tüm yüzlerine baktı.

Ve hiçbir duygusal tepki yoktu, yüz ifadelerinde hiçbir değişiklik yoktu, hatta Bay Fluffy'den bile.

'Bunu hepsi mi bekliyordu?'

Yavaşça nefes aldı ve devam etti.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Hepiniz arasında eşitliğin hüküm sürmesini ne kadar istersem isteyeyim, bu hayalperestlik olur ve hayalperestlik, naif bir kişinin değeridir. Sonunda, birinin kaderine tamamen yıkım getirmek."

Gözleri, içinden soğuk bir ışık parlayarak hepsinin üzerinde dolaştı.

"Gelecekte yüzleşeceğim düşmanların, sıradan bir serserinin karşılaşamayacağı türden olduğunu şu anda şüpheleniyorum. Bu yüzden sizi olağanüstü güçlü yapmak istiyorum. Aşırı güçlü. Hiyerarşi, bunun belirlenmesi için ilk adımdır."

Sesinde bir duraklama oldu, bu da geniş salonda anında mutlak bir sessizlik yarattı.

Sonra, hayaletimsi bir kılıç gibi, sessizliği kesti.

"Bu rütbe nasıl belirlenecek? Basit."

Kötü niyetli bir gülümseme, Northern'ın dudaklarının köşelerini kıvrıldı.

"Düello."

"Hemen başlamayacağım, çünkü halletmem gereken başka önemli işlerim var. Ama şimdi söylüyorum ki hazırlığınızı yapabilirsiniz. İstediğim zaman düellonun başlangıcını duyurabilirim."

Onlara sert bir bakışla baktı ve ekledi: "Yani, yediniz benim yedi gölgem olacak. Daha sonra yedi tane daha alt gölge almayı planlıyorum, ama şu anda, sıralamanız düello ile belirlenecek. Ve diğer yediler geldiğinde, eğer yeterince güçlülerse, herhangi birinizi pozisyonunuzdan çıkarabilirler."

Kuzey soğuk bir tonla konuştu.

"Yani, bir pozisyonu güvence altına aldıktan sonra tembellik yapmamalısınız." Jeci ve Lynus'a göz attı.

Sonra geriye yaslandı ve çaresizce nefes verdi.

'Umarım hepsi bunu ciddiye alır. Ben bile böyle bir şey yaptığımı inanmakta zorlanıyorum.'

Ama bunu yapması gerekiyordu; bir şey geliyordu ve Northern bunu her zamankinden daha iyi biliyordu. Bu yüzden, buna güçlü bir şekilde hazırlanıyordu.

Şu an olmayabilir, ama yakında olacağından emindi. O zaman için şimdi hazırlanmaya başlaması mantıklıydı.

Bir Paragon'un en az endişesi olacağı bir zaman.

Northern onlara tekrar baktı, bir an duraksadıktan sonra, "Herhangi bir sorusu olan var mı?" diye sordu.

Lynus elini kaldırdı.

"Tabii ki," Northern mırıldandıktan sonra yüksek sesle, "Sor."

"Bana belirli bir ödeme vaat ettin. Ödeme düellodan önce mi yoksa sonra mı?"

Northern iç çekti ve "Kendi gücünü kullan ve ne kadar ilerleyebileceğine bakalım. Ancak o zaman ödeme senin için değerli olur." diye yanıtladı.

Etrafına baktı. "Başka sorusu olan var mı?"

Lynus elini tekrar kaldırdı.

Kuzey'in gözlerini devirmesine neden oldu, "Sor."

"Hiyerarşik düellonun bir parçası olacak mısın?"

Revant yan taraftan başını, eski gıcırdayan bir kapı gibi çevirdi.

"Ne küstah bir varlık. Onu umutsuzluğa sürüklememi ister misin, Boş Lord?" Yüzü boş ve duygusuzdu.

Kuzey, Revant'ın söylediklerinde gizli bir alay olup olmadığını veya gerçekten samimi olup olmadığını ayırt etmekte zorlandı.

'Burada daha çok baş ağrısısın... zaten kimlerin bir numara olacağı neredeyse belli.'

Bir an alnını kaşıdı.

"Bırak gitsin."

Revant hafifçe kaşlarını çattı.

Bu..."

Sözleri boğazında dondu, gözleri Northern'ın karanlık bakışlarıyla buluşurken, karanlığın ötesinden mavi bir ışık yanıyordu.

Hemen diz çökerek yere düştü.

"Cesaretim için özür dilerim, Boşluk Lordu."

"Her neyse."

Northern onu elini sallayarak uzaklaştırdı ve bakışlarını Lynus'a çevirdi.

"Hiyerarşik düellonun bir parçası değilim. Ben göklerde varım, sen ise burada... göklerin altında. Dünya." Bir elini havada yüksek tutarak ve diğerini çok aşağıda tutarak bunu gösterdi, keyifle gülümsüyordu.

Lynus'un kaşları çatıldı, gözlerinde acımasız bir karanlık yanıyordu.

'Aynen öyle, küçük oğlum, ateşlen ve gökleri aşmayı hedefle. Böylece, seni eve göndermeden önce gücünden çok iyi yararlanabilirim.'

Northern aniden bir şeyi hatırladı.

"Ah, ve yedi gölge benim tarafımdan yaratılan özel silahlar alacak. Bunlar olağanüstü olacak. Yedi gölgeden biri olma yerini kaybettiğinde, o silahları kullanma hakkını da kaybedersin. Ayrıca birinci, ikinci ve üçüncü gölgeye onları olağanüstü güçlü kılacak özel bir hediye vereceğim."

Hemen, Siyah Mamba, Gece Korkusu ve Bay Fluffy'nin gözleri gökkuşağı ışıklarıyla parladı.

'Bu, hepsini heyecanlandırmak için yeterli olmalı. Şimdi her şey hazır.'

Huzur içinde gülümsedi ve son sözlerini söyledi.

"Bu kadar yeter. Halletmem gereken çok şey var, bu yüzden şimdi gidiyorum. Sıkı çalışın ve kendinizi geliştirin. Yüzey dünyasında yaptıklarımı bitirdiğimde, düelloya geri döneceğim."

Sonra, bir an içinde Boşluk Sarayı'ndan kayboldu.

—

Kuzey, büyük rahat bir yatakta gözlerini açtı ve yuvarlanarak yüzünü tatlı kokulu çarşafa gömerek o pozisyonda bir süre kaldı.

Sonra kapısında bir knock sesi yankılandı. Aynı anda başını kaldırdı ve ayağa kalkarak, bacaklarını çaprazlayıp yatağında oturarak "İçeri gel." diye yanıtladı.

Shin nazikçe kapıyı iterek içeri girdi ve Kuzey'e yaklaşırken kırmızı süngeri olan barok tarzı bir sandalyeyi aldı.

Sandalyeyi Kuzey'in tam önüne sağlam bir şekilde yerleştirdi ve üzerine oturdu. Kuzey sessizce izledi.

Shin, içeri girdiği andan itibaren Kuzey'in önünde oturduğu zamana kadar ciddi ve katı bir tavır sergiledi, hatta şimdi konuşurken bile.

Alystren bana bazı şeyler söyledi. Ryan ile konuştum ve seninle de konuşmam gerektiğini düşünüyorum.

Northern, babasına soğuk, ölçen gözlerle baktı. "Tamam, baba, söylemek istediğin şey nedir?"

"Burada kalacağımız süre boyunca ve geldiğimiz amacı yerine getirirken, o çocuk Darioyle'den uzak durmak en iyisi olacaktır. O gerçekten valiye sadık bir köpek, ama kontrolsüz ve..."

"Beni öldürebilir mi?" Northern sözünü kesti.

Shin solgun bir gülümseme ile aşağıya baktı.

"Açıkçası, onlardan daha çok çocuk için endişeleniyorum."

Devam etmeden önce bir an duraksadı ve nefesini yuttu. "Ancak, dikkat etmen gereken bir şey var."

Shin'in yüzündeki sert ifade geri döndü, Northern'dan daha fazla dikkat talep ediyordu.

"Bu malikanede bir kadın var. O, valinin torunu ve askeri birimle bağlantılı. Onunla herhangi bir sorun yaşamamak en iyisi, çünkü bu bizi anında dışarı atabilir."

Northern'ın ağzı açık kaldı. "Ah..."

Shin'in kaşları çatıldı.

“Ne? Ne yaptın?”

“Sana söz veriyorum, kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Onunla hiçbir sorunum yoktu.”

“Teknik olarak, ama onunla benim sorunlarım vardı...” Northern, Shin'den kalan kelimeleri gizlerken yutkundu.

Shin, tekrar konuşmadan önce ona yoğun bir şekilde baktı.

“Önümüzdeki saat içinde hareket etmeye ve etrafa bakmaya başlamamız gerekecek.” Ayağa kalktı.

“Hayır. Bunun için bir ihtiyaç olmayacak.”

O, sandalyeyi kaldırmak üzereydi ama Northern'ın sözleri onu durdurdu.

Geri döndü ve yüzünde hafif bir kaş çatma ile Northern'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Northern, gözlerinde soğuk bir ışık parlayarak, Shin'in bakışlarıyla karşılaştı ve “Annenin nerede olduğunu biliyorum. Bu şehre geldiğimizden beri onu arıyorum.” diye yanıtladı.

Shin kollarını kavuşturdu, bir kez daha emin olmak için kaşını kaldırarak sordu.

"Buraya geldiğinden beri aradığını ne demek istiyorsun?"

Northern ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Orada bir an durdu, sessiz ve hareketsizdi, sonra bakışlarını daraltarak, şehrin her köşesinden görülebilen, diğer tüm yapılarının çok üzerinde, gökyüzüne yükselen katedral binasına işaret etti.

“Orada...”

Shin bir adım daha yaklaştı, Northern'ın işaret ettiği noktaya bakarak. Sonra kaşlarını çattı ve oğluna baktı.

“Hayır. Northern, bu olamaz. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. O yer, Davon takımyıldızına adanmış bir dini kuruluştur. Bunu bilmiyor olabilirsin ama takımyıldız kiliseleri, şiddet yasası tarafından korunmaktadır. Her kalesi, hükümeti ve ulusu, şiddet söz konusu olduğunda onları koruma önceliği olarak değerlendirme sorumluluğuna sahiptir. Onlara karşı dönersek, tüm şehre karşı dönmüş oluruz.”

Northern'ın ifadesi, Shin açıklama yaparken boş kaldı. Shin konuşmayı bitirdikten sonra bile birkaç saniye sessiz kaldı.

Shin'e bir göz attı ve sonra katedrale tekrar baktı.

“Hm, bu oldukça sorunlu, değil mi...”

Shin'in yüzünde stresli bir ifade belirdi; kaşlarının titrediğini hissedebiliyordu.

“Evet... ama o kötü gülümsemenin sebebi ne?”

Northern omuz silkti.

“Bilmiyorum. Tüm şehre karşı çıkma düşüncesi bir şekilde heyecan verici.”

Shin'in yüzü buruştu, umutsuzluk içinde kaşlarını çatarak ne demek istediğini anlamaya çalışırken yüzünde çizgiler oluştu. En sinir bozucu kısım, Northern'ın ne demek istediğini bile anlayamamasıydı.

Kuzey bir an daha sessizlikte durdu ve pencere pervazında yumuşakça oturan Shin'e döndü.

“Yani, pes mi ediyoruz ve annemizi kurtarmıyoruz?”

“Tabii ki hayır,” Shin kararlı bir ifadeyle karşılık verdi.

“Ama aceleci olamayız. Öncelikle, orada olduğuna nasıl bu kadar eminsin? Bu bilgiyi sana kim verdi? Ve eğer durum böyleyse, bunu onlara barışçıl bir şekilde bildirmeliyiz.”

“Barışçıl bir şekilde bildirmek mi? Shin?”

Shin, Northern'ın soğuk bir şekilde adını çağırmasıyla kalbinin düştüğünü hissetti.

‘O bakış ne...’

Northern'ın yüzü hiçbir duygu göstermedi, ama gözlerinde bir hayal kırıklığı belirtisi vardı.

Bu, Shin'i farklı duygularla karıştırdı, oğlunun ona verdiği küçümseyici bakışa nasıl yanıt vereceğinden bile emin olamadı.

“Sana söylüyorum, Constellation Kiliseleri ile uğraşmak, birleşik yasaya karşı ciddi bir suçtur. Bu sadece...”

Northern başını eğdi, gözleri yaydığı soğuklukla etrafındaki her şeyi donduracak gibi görünüyordu.

Onun bakışı, Shin'in dünyasındaki adımlarını durdurmasına yetti.

"Bu senin karın ve senin korktuğun şey suç mu?"

Shin bir an başını salladı.

"Hayır, hayır, anlamıyorsun. Eisha'ya umursamazmışım gibi gösterme. İşlerin bir yolu var ve nasıl yapılacağı var. Eğer Eisha'yı kaçıranların orada olduğunu söylüyorsan, orada nasıl olduklarını biliyor musun? Bunu söylemene ne sebep oldu? Önsezine dayanarak, yasal olarak korunan bir bağlılık alanına giremeyiz, bu benim karım bile olsa. Ve Eisha'nın bu durumu ses çıkarmadan halletmenin en iyi yolunu bulacağından eminim."

Kuzey yüzünü buruşturdu.

"Tamam. Ses istemiyorsun. Ses çıkarmayacağım. Burada otur, annemi sana getireceğim."

Kuzey döndü ve pencereye adım attı.

"Kuzey, n—"

Hemen, Shin elini uzatarak onu durdurmaya çalıştı. Ama oğlu bulanıklaştı ve sözlerini tamamlamadan kayboldu.

Bir an kaşlarını çattı, sonra yumruğunu sıktı.

"Lanet olsun."

Odayı terk ederek, koridordan koşarak çıktı.

Alystren merdivenlerin dibinde bekliyordu. Shin'in yüzündeki aceleci ifadeyi gören Alystren hemen sordu: "Ne oldu?"

"Şu çocuğa lanet olsun. Lütfen beni katedraline, mümkün olan en hızlı şekilde götür."

Alystren, Shin'i duyduğunda solgunlaştı.

"Katedral? Neden katedral?" Yüzündeki dehşet arttı. "Lütfen bana söyleme..."

"Hızlı olmamız gerekiyor."

Alystren yutkundu ve aniden döndü, Shin ile birlikte binadan hızlıca çıktı.

Dağ ahırına doğru yürürken Alystren aniden durdu ve yanağına dokundu.

"Ne oldu?" diye sordu Shin.

Yanağındaki lekeyi ovaladı ve eline baktı; hem elinde hem de yanağında siyah tozumsu bir leke vardı.

Sonra yukarı baktı.

Gökyüzü zaten karanlığa geçiş yapmıştı, ancak bu daha erken aşamalardaydı.

Akşam derinleşmeye yeni başlıyordu, gece ufuktan yağmalamak için bekliyordu.

İki ay, birbirini destekleyen oyulmuş yaylar gibi, çok kıvrımlı bir 'X' oluşturuyordu.

Ancak, Alystren'in yüzünü endişe verici bir dehşetle bükmeye neden olan şey bu değildi.

Onların üzerinde, gökyüzünde, valinin malikanesinin tam üstünde devasa bir gemi gölgeleniyordu.

Bu geminin başlarının üzerinde aniden belirmiş gibi görünüyordu; Alystren, birkaç saniye önce bile, bir şeyin kendilerine doğru geldiğini hatırlamıyordu.

Ve böyle devasa bir hava gemisinin valinin malikanesine kadar gelmesi ve güvenliğin uyarılmamış olması mümkün değildi.

Ne oluyor?

Alystren'in gözleri gergin korkuyla titriyordu. O bakarken, Shin de bakıyordu, yüzünde hafif bir tiksinti ve hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

"Bu iyi olamaz..." diye mırıldandı.

Gemiden ipler düştü, her iki taraftan, soldan üç, sağdan üç, ve figürler onlardan inmeye başladı.

Alystren'in gözleri bunu gördüğünde daha da kısıldı. Yüzünü utançla kapattı, işgalcilerin iplerinden kayarak aşağıya inmesini garip bir şekilde gülümseyerek izledi.

"Seni lanet olsun, Thalon, burada huzurlu bir yolculuk yapabileceğimi düşünmüştüm."

Arcadia'da herhangi bir dramın yaşanma olasılığının düşük olduğunu düşünmesine rağmen.

Arcadia hâlâ Arcadia'ydı; ünlü hırsızların, suçluların, sapkın ideologların hedefi olan bir yerdi, bu yüzden aynı zamanda Kargaşa Evi olarak da bilinen bir şehirdi.

Ancak şu anda Alystren'in gördüğü, burada geçmişteki tüm seyahatlerinde tanık olduğu o kargaşalardan hiçbiri değildi.

Bu tam ölçekli bir savaştı. Arcadia işgal ediliyordu!

Takım Yıldızları Kiliseleri.

Onlar, zamanın başlangıcında derin kökleri olan bir ibadet topluluğuydu ve her zaman nesiller boyunca önemlerini korumayı başardılar.

Tüm takımların kendilerine ait bir kilisesi vardı ve bu kiliselerin bu çağdaki topluma etkisi büyük ölçüde azalmış olsa da, hala önemli ve saygıdeğer olarak muamele görüyordu.

Onlar, asla unutulamayacak kalıntılar gibiydi ve hepsinin üzerinde Ul Kilisesi duruyordu.

Aslında, Ul her kilisede var olan bir ibadet kavramıydı. Her takımın sembolünün hemen yanında her zaman bir Ul heykeli vardı.

Kuzey, katedralin altın kapısının önünde duruyordu.

Kimse onu korumuyordu. Etrafında, bedenlerine giysi gibi akan beyaz giysiler içinde birkaç kadın vardı, beline altın süslemelerle tutturulmuş, avluda dolaşıyorlardı.

Hiçbiri ona dikkat etmedi.

Kuzey, birkaç saniye daha dışarıda kaldı, gözlerini kapatarak çenesini ovuşturdu.

'Yanılmam mümkün değil. Burasının tam altında bir yer vardı.'

Kuzey, şehre girdiği andan itibaren Kaos Gözlerini aktif hale getirmişti.

Bir Usta olduktan sonra, artık her canlı varlığın özünü, hatta duygularını bile hissedebiliyordu. Gizli varlıkları da hissedebiliyordu, ancak Kaos Gözlerini açması gerekiyordu.

Normal gözleri elbette bu şeyleri algılıyordu, ama Kaos Gözlerini açtığında, normal gözleriyle gördüğü ve hissettiği şeylerden çok daha farklı ve daha büyük bir ölçekteydi.

Kuzey Kaos Gözlerini açtığında, gerçekten görmeye başladığı söylenebilir.

Ancak, Kaos Gözlerini açık tutmak, onun boş özünü değil, dayanıklılığını tüketiyor. Gözleriyle daha fazla şey gördükçe, kendisini daha fazla tükenmiş hissediyordu.

Ve bu, yoğun yorgunluğun sebebi olmuştu.

Ancak, Kaos Gözlerini açık tuttuğu birkaç saat içinde, annesinin varlığını Arcadia'nın her köşesinde titizlikle aradı.

Odaya adım attığında ve penceresine doğru yürüdüğünde, nihayet buldu.

Katedralin tam altında bir şey vardı. Onların hayatta olması onu çok mutlu etti.

Annesinin tanıdık özünü, ruhunun güzelliğini hissedebiliyordu.

Sonra başka birini hissedebildi, bir nevi yeni doğmuş, başka bir dünyaya ait bir özle doluydu.

Northern hemen o varlığın kime ait olduğunu anladı ve artık hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Onları kurtaracak ve nihayet onunla buluşacaktı, çünkü annesini ve kız kardeşini geri almak için onu durdurabilecek kimse, hiçbir güç, hiçbir varlık olmadığını biliyordu. Çok mutluydu.

Shin'in katedral olduğunu duyduğunda verdiği cevap çok sinir bozucuydu. Ancak, Northern öfkesini kontrol etmede harika bir iş çıkarmıştı.

"Sanki bu bir kaleymiş gibi ne önemi var? Anneni tam onların zemininde hissedebiliyorum."

Northern derin bir nefes verdi ve yavaşça kapıyı açtı. Kapı kapalı değildi ve her kalenin böyle olması gerekiyordu; kapıları, Ul ve takımyıldızlarına dua etmek isteyenler için her zaman açıktı.

Kuzey, avluya doğru yürüdü. Ortada bir çeşme vardı ve çeşmenin ortasında muazzam bir at heykeli bulunuyordu.

"Davon," Kuzey mırıldandı.

Her takımyıldızın doğasını temsil eden bir hayvanı vardır. Kuzey, bunları öğrendiği genç yaşlarda, bu hayvanların Dünya'daki hayvanlara çarpıcı bir şekilde benzemesinin garip olduğunu düşünmüştü.

Ancak, bunların takımyıldızların doğasını temsil etmek dışında, Tra-el dünyasında var olmadıkları önemlidir.

Bu nedenle, bunların takımyıldızların fiziksel formları olmadığını belirtmek önemlidir. Aslında, bazı entelektüel tartışmalar, takımyıldızların fiziksel bir forma sahip olmadığını ve aktif bir bilince sahip olmadığını önermiştir.

Ancak, bunlar Ul ile birlikte dünyanın dengesini yaratma ve sürdürme işlevi gören bir özün iletkenidir.

Elbette, 'ruh şekli' konusu söz konusu olduğunda bu birçok alana yayılmaktadır.

Fakat bu, Kuzey'in henüz öğrenme fırsatı bulamadığı bir şeydi. Bu onun seviyesine uygun değildi.

'Birisi Paragon olduğunda, ruhu bir kişilik ve herhangi bir takımyıldızla izlenebilen bir şekil kazanır... Bunu saçmalık olarak düşünmüştüm, ama şimdi düşündüğümde...'

Kuzey, ön bacaklarını yukarı kaldırmış, vücudu belirgin kaslarla dolu olan at heykeline baktı.

Aklı, Luinngard İmparatoru ile olan dövüşe geri gitti, bacaklarındaki hız, alevlerin bacağını sarması.

İmparatorun yeteneğini kopyalamış olmasına rağmen, bunu tekrar edemeyeceğini anında bildiği bir şeydi.

Belki de bir Paragon olduğunda.

Kendine, heykelin tabanına bakmak için başını eğdiğinde, "Kendi ruhumun şekli neye benzeyecek acaba?" dedi.

Sonra bir şey okudu.

"Davon, özgürlüğün değerini bilen ruhlar tarafından bulunur."

"Özgürlük, ha..." okuduktan sonra tekrar mırıldandı ve başını kaldırdı.

"Gerçek özgürlüğün ne anlama geldiğini merak ediyor musun?"

Kuzey, sesi duyduğuna şaşırmadı. Gülümsedi ve gözleri sıkıca kapalı, boynunda boncuklu bir tesbih asılı olan kel adama dönerek yüzünü çevirdi.

"Eğer bu katedralden hemen çıkmanın bir yolunu bulamazsan, gerçek özgürlüğün anlamı en az endişeleneceğin şey olacak."

Adamın gözleri dehşetle büyüdü, ama yanına dönecek kadar zaman bulamadan Kuzey kayboldu.

Titredi, kanına yoğun bir soğuk sızdığını hissetti. Gece, görünenden daha karanlık bir hale geldi.

Önündeki heykeli inceledi ve gözlerini kapatıp ellerini birleştirerek başını hafifçe eğdi.

"Bizi kutsat ve koru, Ul. Bizi kutsat ve koru, Davon."

Sözlerinin ardından, katedralin tamamı sarsıldı. Depremin dalgaları yerin her tarafında yayıldı.

Adamın gözleri, çatlakların at heykeline doğru ilerleyip tabanını yok ettiğini görünce korkunç bir şekilde büyüdü.

Yavaş ama kesin bir şekilde, devasa heykel ona doğru çöküyordu.

Ve yapabileceği tek şey, felç edici bir korkuyla bakmaktı; ter damlaları yüzünde duraksamıştı.

Shin yukarıya baktı, hava gemisinden inen insanların çevik yılanlar gibi iplerden kayarak aşağıya indiğini görünce felç olmuştu.

Ayakları yere değdiği anda saldırmadılar. Bunun yerine, prova edilmiş sıralara düştüler.

Hareketleri keskin ve her açıdan israf etmeyen bir şekildeydi. Hem sağa hem de sola, hepsi yönlere ateş etmeye ve direkler gibi dik durmaya başladılar.

Bir anda, vali konağının avlusu siyah üniformalı insanlarla doldu.

Alystren hepsine baktı, yüzü düşünceli bir karmaşa ile çizilmişti. Birkaç ter damlası oluşmuş ve yanaklarından aşağıya doğru akıyordu. Bazıları o kadar felç olmuştu ki, hareket edemiyordu.

Sonra hava gemisinden bir şey düştü ve muazzam bir tepki yarattı. Tüm dünya, hava gemisinin büyüklüğünde bir kayanın yerin içine devasa bir titan gücüyle itilmiş gibi sarsıldı.

O, donmuş bir şekilde durdu, deprem anında bedeninin canlı bir şekilde titreştiğini hissetti.

Shin içgüdüsel olarak birkaç adım attı... bu tek bir sıçrayıştı. Alystren'in durduğu yerden çok uzaktaydı.

Yaşlı şaka, korkudan hareket edemeyecek kadar sıkı bir şekilde tutulmuştu. Aklı parçalanmıştı, her parça binlerce düşünce kalıbında yarışıyordu.

Ve hissettiği varlığın yalnızca tek bir sonucuna ulaşabiliyordu.

"Olmaz, olamaz, olamaz, olamaz," diye mırıldandı Alystren, sanki korkunun soğuk elleri tarafından vidaları gevşetilmiş bir adam gibi.

Shin'in eli kılıcının kabzasındaydı, ama çekmeye cesaret edemedi. Tüm deneyimleri ve içgüdüleri, ona anlaması için birleşmişti...

...böyle bir anda, tek bir yanlış adımla ölebileceğini.

'Öncelikle, kişinin ne istediğini bile bilmiyorum. Şu an için sadece hareketsiz kalmak en iyisi. Çünkü... bu varlık... bundan eminim. O bir Paragon!'

Akşamın çöküşündeki derin sessizlikte, gürültülü inişin yarattığı toz bulutundan adımlar yankılandı.

Buluttan çıkan adamın bir gözünde bir yara izi vardı. Omzunda dalgalanan siyah bir askeri palto vardı ve bir eli kılıcına dayanırken diğeri büyük bir sigara tutuyordu.

İlerlemeyi durdurdu ve sigarayı bir anlığına ağzına koyarak, çıkarırken ağzından kalın ve boğucu bir duman bulutu yaydı.

Sonra, önünde duran kişiyi gözlerinde küçük bir ilgiyle inceledi.

"Oh? Sen köpek. Burada ne yapıyorsun?"

Açıkça hakarete uğramasına rağmen, Alystren karşılık vermek istemiyormuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, zorla bir gülümseme çıkardı.

Teğmen, seni en son gördüğümden beri değişmişsin... Bu kadar güçle vali evinde ne yapıyorsun?

Teğmen, sigarasından bir nefes daha aldı ve bir anlığına Alystren'e baktı. Sonra gözleri Alystren'den Shin'e kaydı—Shin hâlâ pozisyonda, her an kılıcını çekmeye hazırdı.

Teğmen kaşını kaldırdı.

"İlginç. O siyah saç ve kırmızı gözler. Şüphesiz Kageyama Klanı'na ait. İçe dönük bir grup olduklarından, ünlü asi çocuğun olduğunu varsayıyorum. Aile reisi Shin Kageyama'nın küçük kardeşi."

Vuu

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Shin'in gözleri büyüdü.

'Ne?'

Gözleri tüm zaman boyunca Teğmen'deydi, gözünü bile kırpmadı. Hatta cildindeki tüyler bile dikleşmişti, en ufak bir tehdit anında kılıç sanatını serbest bırakmaya hazırdı.

Ve yine de...

Teğmenin hareket ettiğini görmedi.

Teğmen Shin'in önünde dururken, uzun bir rüzgar tüneli açıldı, yavaşça kaybolurken adam elini önüne uzattı.

Shin, Teğmen'in elini uzattığı anı bile göremedi!

'Paragons... gerçekten farklı bir varoluş. Ve Northern birini mi yendi...?'

Garip bir şekilde, Ryan'ın söyledikleri böyle bir anda onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Teğmen, elini kılıcına geri yasladı ve binaya bakarak hafifçe kaşlarını çattı, sonra Shin'e döndü.

Sonra sesi, otoriter, net ve bir kasabın tofu kesen bıçağı gibi keskin bir şekilde yankılandı.

"Kageyama klanının kötü şöhretli haydudu. Seninle işim yok. Ne sen, işe yaramaz köpek, ne de yukarıdaki çocuk. Tek işim valiyle. Bugün aklınızı yitirmeyeceğinizi umuyorum, değil mi?"

"Evet, Teğmen. Şu anda ayrılacağız," Alystren'in sesi arka plandan geldi.

Shin'e baktı—hala o hazır pozisyonda donmuş haldeydi—ve başını salladı.

Shin, terleyerek, pozisyonunu bıraktı. İkisi de Teğmen'in önünden kayboldu.

Bir an sonra, üçü de malikaneden tamamen kayboldu.

Kaptan, elini ileri doğru sallamadan önce bir kez daha tokmağını döndürdü.

Elini kaldırdıkça, yeni inen askeri güçlerin her biri ayaklarını yere vurdu, yankılanan bir deprem yaratarak, ileri doğru sıralar halinde koştu ve malikanenin her köşesine nüfuz etti.

Aniden birisi gökyüzüne fırladı ve boğuk bir çığlıkla Teğmen'in üzerine düştü.

"Sen hain!! Valinin karşısına nasıl çıkarsın!!!"

Teğmen tembelce yukarı baktı ve sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

Başka bir varlık aniden kaptanın hemen üzerinde belirdi, Darioyle ile çarpışarak malikanenin duvarına çarptı.

Başka biri belirdi ve dizlerinin üzerine indi, kan kırmızı saçları ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Teğmen. Lütfen bu tür önemsiz görevlerle biz ilgilenelim."

Teğmen'in gözleri astının yalvarışına kayıtsız kaldı.

Bunun yerine, sıkılmış ve memnuniyetsiz görünüyordu, derinlikleri kibirle doluydu.

Güçlü bir adım atıldıkça gözleri biraz ışık kazandı ve tüm yer hafifçe sarsılmaya başladı.

Malikanenin dev ustası nihayet kendini gösterdi, kızı hemen yanında duruyordu.

Vücudunun her köşesi o kadar belirgin bir güçle doluydu ki, kalabalıklar yanındaki kadına bile yaklaşmaya cesaret edemediler.

Sonunda, Teğmen'den birkaç on adım uzakta durdu, yankılanan sesi duyulmadan önce bir an sessiz kaldı.

"Dante. Her zaman çok parlak bir çocuktun. Bu isyanı düzenleyen sen olduğuna şaşırmadım."

"Tabii ki şaşırmadın," Teğmen biraz neşeyle seslendi.

"Sonuçta, bu fikri bana sen ilham ettin."

"Cahilsin. Ve cehalet çocuklara sadece umutsuzluk, başarısızlık, yıkım getirir."

"Mentorum olduğun için beklenildiği gibi, böyle bir zamanda bile bana ders vermek için bir an buluyorsun."

Elindeki kalın sigarayı bıraktı, dumanını yumuşak bir adımla öldürdü.

"Burada ne için olduğumu biliyorsun. Ölümün, üst kademe için niyetimi yüksek ve net bir şekilde duyuracak."

"Aptal," valinin sesi dev bir kayanın ağırlığıyla yankılandı.

Ancak Teğmen devam etti, sesi merak uyandırıyordu.

"Eğer burada yenilirsem, hiçbir şikayetim olmayacak. Bu, her zaman hayalini kurduğum devrim, kıtanın yeni çağı asla gerçekleşmeyecek demektir." Sesi bir süre havada asılı kaldı.

Sonra gözlerinde tehlikeli bir beyaz ışık yanmaya başladı ve devam etti.

"Ama kazanırsam, bu benim fetihlerimin başlangıcıdır. Tüm kıta, büyük devrimci Accentalles Gafarè'nin tek torunu olan ben, Dante Gafarè tarafından yıkılacak ve yeniden inşa edilecektir!!"

Kuzey, varlığın daha güçlü hissedildiği yerde belirdi. Üzerinde durduğu zemin, tam olarak o noktanın üzerindeydi.

Ancak şimdi...

'Cidden...'

Artık hiçbir varlık yoktu. Ya da daha doğrusu, Kaos Gözleri ile hissedebileceği gibi hissedemiyordu.

'Keşke dayanıklılığım muazzam bir artış gösterse de Kaos Gözlerini istediğim zaman kullanabilsem.'

Bu, yoğun fiziksel antrenmanla kolayca çözülebilirdi, ama Kuzey, bunun kendisi için böyle olmayacağına dair bir hisse sahipti.

Yine de, kendisini yoğun bir eğitime adama ve zayıf yönlere dönüşme eğiliminde olan becerilerinin keskin kenarlarını düzeltme düşüncesini değerlendirdi.

Güçlüydü... ama yeterince güçlü değildi. Henüz değil.

"Kendimi rahatlatamam. Tüm bunlar bittikten sonra antrenmana devam etmeliyim," Kuzey, duyulmayacak şekilde mırıldandı.

Bir bacağını kaldırdı ve yere basmak üzereyken gözlerinin önünde bir Kaos vizyonu belirdi.

Yüzü soğudu ve bacağını indirdi. Sonra, bir sonraki anda, muazzam bir titreşim yerin içinden yankılandı.

Toprağı sarsan titreşimi avantaja çeviren Northern, ayaklarını yere daldırdı ve kolayca altındaki tabakaya girdi.

Problem, titreşimin o kadar güçlü bir yoğunluğa sahip olmasıydı ki, Northern'ın zeminini zayıflatarak diğer tüm parçaları etkiledi ve Northern'ın gerçekten planlamadığı bir deprem yaratmaya başladı.

Yukarıya baktı ve üstteki zeminlerin çökmeye başladığını, çatlakların ileriye doğru daha da uzandığını gördü, sanki kuduz köpekler gibi.

'Aman Tanrım... bu üzücü...'

Ancak bir an sonra omuz silkti ve etrafına baktı.

Kalın bir karanlıkla çevriliydi. En parlak alevler bile bu karanlıkta bir noktayı zar zor aydınlatıyordu.

Hava üzerinde zorla sızan bir bez gibiydi. Karanlık baskıcıydı ve neredeyse bilinçli gibiydi.

Neyse ki, Northern karanlığa yabancı değildi. Aslında, karanlık onun müttefikiydi.

Çarpık bir gülümseme ile bir elini uzattı.

"Benden saklanmak istiyorsanız, bu kadar iyi olmanız gerekiyor."

Karanlıktaki figürler aniden sarsılmaya başladı, hepsi birbirine bakıyordu.

'Tepkileri harika. Beni mi bekliyorlardı?'

Yukarıdaki enkaza rağmen, aniden onları rahatsız etmesine rağmen, hızlı bir şekilde tepki vermeyi başardılar ve karanlıkta mükemmel bir şekilde saklandılar.

Hepsi etrafa dağılmıştı, bir avın etrafını saran yırtıcılar gibi ustaca saldırgana çevreliyorlardı.

Her birinin tavırlarında dikkatli bir duruş vardı.

Northern, hiçbiri onu en küçük bir şekilde hafife almadığını anlayabiliyordu, bu yüzden konuşmasına rağmen hiçbiri dışarı çıkmıyordu.

'Sonuçta elf olmaları gerekiyordu... bu seviyede bir koordinasyona sahip olmamaları hayal kırıklığı olurdu.'

İki elini yukarı uzattı, parmaklarını birleştirerek vücudunu yukarı, sonra yanlara doğru esnetti ve duyurdu

: "Tamam o zaman. Kendinizi ifşa etmek istemiyorsanız, böyle doğal olmayan karanlıkta beni göremeyeceğinizi düşünerek, her birinize geleceğim ve en güçlüyü sona saklayacağım."

Nihayet esneme işlemini tamamladı. Yüzünde bir an için kötü bir sevinç dans etti, sonra hiçbiri onu göremedi.

Vuu.

Yelp...

Arrghhh.

...Gah.

Hel—

Kuzey'in eli karanlıktan fırlayarak birinin yüzünü aniden yakaladı, kaos alevleri yüzünde yanmaya başladı ve onu karanlıkta dans ettirerek çığlık atmasına neden oldu.

Ahhhh!

Ondan önce, diğer herkes saldırının kendilerine doğru geldiğini görmeden bayılmıştı.

Kuzey, onlara Paslanmaz çeliğin kör tarafıyla tam isabetle vurdu.

Gözleri, karanlık cübbeli adamın acı içinde dans edişini izlerken kötü niyetli bir mavi ışıkla parladı, başını yakan sinsi ama şaşırtıcı mavi-siyah alevler vardı.

Alevlerinin renkleri bir anlığına yüzüne yansıdı ve yarattığı kaba sanatla övünen acımasız bir kundakçının yüzünü sergiledi.

Kuzey'in gözleri bir sonraki an soğuk ve boş hale geldi, bir sonraki hedefle göz göze geldi—adam aniden geri sendeleyerek Kuzey'in gözleriyle buluştu.

“Hala bana inanmayacak mısın? Hepinizi öldürene kadar.”

Birdenbire, karanlık örtüsü yumuşamaya ve yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Birkaç saniye içinde, yer altı aydınlandı. Karanlık cübbeler giymiş birkaç adam etrafa dağılmış halde duruyordu, yüzleri kötü niyetli giysilerinin kapüşonlarıyla örtülmüştü.

Ancak, kapüşonlarının altındaki karanlıktan keskin kan arzusu ile dolu yeşil küreler fışkırıyordu—ama keskin değildi, kesmek için yeterince keskin değildi.

Northern, Karanlık Ölümcül'ü omzuna yasladı ve gözleri onların arasında duran tek bir adama döndü.

Kaos Gözleri'ni kullandığında, aralarındaki en güçlü öz olduğunu hissetmişti.

Adam konuştu.

“Genç insan. Sen kimsin ve ne istiyorsun?”

Northern, kılıcı adama doğrulttu.

“Annem seninle. Onu bana ver, bu yerden sorunsuz bir şekilde çıkabilirim.”

Adam duraksadı. Başını arkadaşlarına çevirdi, şaşırmış gibi görünüyordu, sonra başını Northern'a çevirdi.

“İnsan. Çok yanılıyorsun. Eminim anneni burada bulamayız,” dedi adam nazik bir tonla.

Diğerleri sessizdi, ama bakışları acımasızca yanıyordu.

Kuzey, öfkelerinin soğuk taşlar gibi derisine çarptığını neredeyse hissedebiliyordu, bu da ona hafif bir rahatsızlık veriyordu.

“Kahretsin. Şaka değiller.”

Essenslerinin miktarına göre hepsini dikkatlice değerlendirdi, sonra gözlerini tekrar adama çevirdi.

“Yeni doğmuş bir elf. Ya da belki onu kaçırdığınızda doğurdu. Bu kadarını söyleyeceğim. Onu çıkarın, ben de onunla huzur içinde ayrılacağım.”

Kuzey’in kılıcını doğrulttuğu adam bu sefer korkunç bir sessizlik içindeydi.

“Genç insan. Seni kim gönderdi? Şlemiel olma. Yapamazsın—”

Adam, Kuzey’in kılıcı aniden aşağıdan ona doğru kavislenirken aniden durdu. Tam zamanında kayboldu, siyah blade onun ardında bıraktığı görüntüyü keserek geçti.

Kuzey, sinirle dilini ısırdı.

'Hızlı.'

Saldırıyı kaçırmak gerçekten kötü bir tat bıraktı.

Tüm cübbeli bireyler aniden cübbelerini fırlattı ve parlak, ışıltılı gümüş zırhlarını ortaya çıkardılar.

Farklı silahlar belirdiler: bazıları büyük kılıçlar, diğerleri yay ve oklar, hepsi Kuzey'e nişan aldı.

Adam yavaşça ileri doğru yürüdü, altın sarısı saçları omuzlarından aşağıya, sırtına ve önüne döküldü.

Alnını süsleyen küçük bir taç gibi büyük bir halka vardı ve dar, tek katlı gözleri soğuk ve deneyimli bir öfkeyle parlıyordu.

"Genç insan. Aptallığın şimdi korkunç ve acımasız bir ölümle ödüllendirilecek. Düşen kardeşlerimiz için büyük acılar çekeceksin."

"Tsk." Kuzey, yorgun ve stresli bir ifadeyle etrafa baktı.

Bir an hareketsiz ve boştu, sonra hepsine baktı, gözleri yumuşak bir şekilde parlıyordu.

Gözleri aniden büyüdü, yüzünde sinsi bir gülümseme yayıldı.

'Ne oluyor? Bunlar gerçekten faydalı yetenekler!'

Kuzey, elflerin ona saldırmaya hazırlandığı sırada gözlerinin önünde beliren çoklu panellere gülümsedi.

Hepsi, bir anda, kullandıkları silahlarla yeteneklerini olağanüstü bir şekilde kullanarak.

[Yetenek: Bin Rüzgar Bıçağı(A) kopyalamak istiyor musun? 300 Yetenek parçası için?]

[Yetenek: Hava Engeli(C) kopyalamak istiyor musun? 100 Yetenek parçası için?]

[Yetenek: Gelgit Dalgası(B) kopyalamak istiyor musun? 200 Yetenek parçası için?]

[Yetenek: Rüzgarsız Yıldız(A) kopyalamak istiyor musun? 300 Yetenek parçası için?]

Ve daha birçok Kuzeyli, hepsi aynı anda gözlerinin önünde belirdi, saldırıya hazır elf ekibi sayesinde.

Her biri, saldırı biçimleriyle tehditkar bir niyet yayarak özlerinin aurasıyla kaplanmıştı.

Kuzey, bir elinde Paslanmaz Çeliği döndürerek, hissiyatındaki farklılığa rağmen yıldırım Odachi'yi ustaca kullanıyordu.

Grengar'ı kullanıp kullanmama konusunda bir an düşündü ve hafifçe başını salladı.

"Bu şu anda bir hile olurdu."

"Kendine neyi mırıldanıyorsun? Artık pişman olmak için çok geç!" tarikatın lideri bağırdı.

Elini öne uzatarak, sert bir şekilde komut verdi: "Herkes, bu aptalı ortadan kaldırın."

Aniden, tüm atmosfer gerginlikle doldu. Her elf hareket etti.

Ancak, Northern artık orada değildi.

Liderin gözleri, Northern'ın kılıcını savuşturmak için elini fırlatırken geç bir şekilde büyüdü.

Geriye doğru sendeledi, ellerinde titreşen gücü kontrol edemedi. Avuçları, dev bir çanı ağır çelikle vurmuş gibi acıyordu.

Kasları neredeyse içgüdüsel olarak kılıcı bırakacak gibi oldu, ama ayaklarını sabitleyerek daha sıkı tuttu.

Gözleri delilikle yanan elfler, Northern'ın nerede olduğunu gördüklerinde hiçbir hareket israf etmediler. Hepsi döndü ve ona doğru fırladı.

Northern, üzerlerine daldıklarında bir an gülümsedi. En yakın olanı, kesinlikle temiz bir vuruş yapacağını düşünerek Northern'ın sırtına mızrağını fırlattı.

Ama Stainless onu engelledi. Northern'ın eli, saldırıyı deflect etmek için anormal bir şekilde geriye büküldü.

Vücudunu hızlı bir şekilde döndürerek saldırıyı savuşturdu, bu da elflerin havaya fırlamasına ve yer altındaki çatının üzerine çarpmasına neden oldu, bu da o bölgedeki zaten zayıflamış zemini yok etti.

Diğer ikisi zaten üzerine gelmişti, ya da öyle düşündüler.

Northern, belirgin hızıyla, aşağıya doğru inen uzun kılıcı yanına atlayarak, Stainless'i birinin gözlerine kolayca sapladı.

Sonra diğerini zırhının yakasından yakaladı ve kolayca fırlattı. Elf, yıkılmış büyük taşların yığınına çarptı.

Diğerleri bir an tereddüt etti, yutkundu. Ama hızla kendilerini toparladılar ve ona doğru fırladılar.

Birisi ona ulaşmadan, Northern aniden gözlerini kısarak gülümsedi.

Pow

Pow

Pow

"Şimdi, bu ilginç bir yetenek."

Üç görünmez hava saldırısı havada saptırıldı ve arkasındaki elf, hızla gidenin yanında solgun bir yüzle kaldı.

Northern, uzaktan saldıran adama odaklanmışken, yakındaki kişinin çekiç saldırısını bakmadan saptırmaya devam etti.

Stainless'in tutuşunu tersine çevirdi ve çekiçini bir sonraki saldırı için kaldırırken elfin yan tarafına sapladı.

Kılıçtan bir yıldırım ipi dans ederek çıktı, elfi tüketti ve onu kıtır kıtır yaktı.

"İlginçsin," dedi Northern, bir anda elf'in önünde belirdi ve çenesini ovuşturdu.

“Nasıl?” Elf'in sesi titredi. Northern'ın hızı onlar için anlaşılmazdı.

Sonunda bir diğeri, gizli bir saldırı için yeterince yakınlaşmayı başardı.

Onun şekli yavaşça ortaya çıktı, sanki uzaydan çıkıyormuş gibi, hançeri Northern'a doğru eğildi ama havada asılı kaldı.

Hala bıçaklama hareketi yapıyormuş gibi hissetti, ama eli Northern'a değmiyordu.

“O taraftan buraya kadar yaklaştığın için seni görmediğimi mi sanıyorsun? Tsk tsk, sen bir tehdit değilsin, o yüzden neden umursamalıyım?”

Gizli saldırgana bir an göz attı ve daha önceki menzilli saldırgana geri odaklandı.

“Sen, diğer taraftan...” kaşlarını ovuşturdu.

‘Çok fazla yetenek parçam olmadığı için açgözlü olamam. Sadece potansiyelleri saklayacağım, geri kalanları öldüreceğim ve ondan sonra hangi yeteneği alacağıma karar vereceğim. Sonra kalanları öldüreceğim.’

Northern kargaşanın ortasında düşündü.

Sonunda, sürekli saldıran ama bir sonuç alamayan gizli elfe dikkatini verdi.

"Siyah Mızrak."

Kara Mızrak, elfin bedenini yatay olarak üç parçaya ayırmakla kalmadı; kesim, arkasındaki duvara kadar gitti ve Arcadia'yı çevreleyen okyanusa kadar yer altını temiz bir şekilde kesti.

Bu, Arcadia'nın altında, şehrin temelini her an, her gün etkileyebilecek üç düzgün kesim olduğunu gösteriyordu.

Elflerin lideri bunu gördü ve vücudunda soğuk ter hissetti.

Kuzey'in elflerle olan tavrı insana ait hiçbir şey taşımıyordu.

'Nasıl? Bu mümkün mü? Biz Stuart'ın güçlü elfleriyiz; bu aptallar gibi değiliz. Ruh özünde üstünüz ve ruhumuzun şekli ve gerçekliği ile daha güçlü bir bağlantımız var. Yetenek kullanım sanatını ustaca öğrendik. Ve yine de, bu insan... bizimle böcekler gibi nasıl başa çıkıyor?'

Kuzey, onlara hareket etme zamanı bile vermiyordu. Her saldırı ya havada duruyor, ya kolayca deflected ediliyor, ya da saldırganın elleri, saldırılar tamamlanmadan havaya fırlıyordu.

Her hareketi ve figürünün parlamasıyla kan sıçradı ve yayıldı. Yine de, kasıtlı olarak bırakacağı birkaç kişi vardı.

Kült liderinin görebildiği tek şey, bir noktada beyaz saçlı, genç insanın parlamaları ve ardıl görüntüleriydi.

Arkadaşlarının acı dolu çığlıkları onu felç etti. Orada donakaldı, gözleri titreyerek Kuzey'in her birine kaba bir şekilde nasıl davrandığını izledi.

Kuzey, son elften kılıcını çekti ve kılıcının hareketiyle yere kan sıçrattı.

O, dokunmadığı tek kişi olan liderin bakışlarıyla karşılaştı.

Parlak odachi üzerinde siyah alevler yanmaya başladı, bıçağının parlaklığını azaltarak. Aynı anda, sarı kıvılcımlar bıçağın uzunluğu etrafında dans ediyordu.

Kuzey, adamın yanına nazik adımlarla yaklaştı.

"Yani, konuşmaya hazır mısın? Annem nerede?"

Durdu ve kılıcı doğrudan adamın yüzüne uzattı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki! Tek duyduğu, yoldaşlarının çığlıklarıydı.

Prenses bu kadar önemli olduğu için buraya gelmek için çok şey riske atmışlardı.

Bu kadar arayıştan sonra, sonunda onu bulmuşlardı. Onu mutlu edebileceklerdi, dinlenmesine izin vereceklerdi.

Bu en azından bir teselli oldu. Kraliyet kanı vardı; nihayet, ritüel tamamlanacaktı. İkinci geliş çok yakındı.

Tek yapmaları gereken, dönüşleri için kapıyı açmaktı.

Bu kadar basitti.

Ve birisi, tamamen bilinmeyen ve beklenmedik bir değişken, ortaya çıkmış ve planlarını altüst etmişti!

Kült liderinin zihni, önündeki gerçeklik tarafından altüst olmuş bir şekilde dağınık bir haldeydi.

Kara alevlerle ve sarı kıvılcımlarla yanan bir bıçak doğrudan gözlerine doğrultulmuştu.

Ama o anda umursamıyormuş gibi görünüyordu; aklında tek bir şey vardı: sinir bozucu başarısızlığı.

'Neden? Neden? Neden? Neden onu başaramadım?!' diye haykırdı aklı.

'Sadece Kaos gözlerini kullanmaya mı gitsem?' diye düşündü Northern.

Kaos gözlerini kullanırsa, nerede olduklarını tekrar anlayabilecekti.

'Hayır... bu akıllıca olmaz. Thalen ile eşit bir öz seviyesini tespit ediyorum, bu yüzden kesinlikle güçlü.'

Kaos gözlerini kullanıp dayanıklılığını yarıya indirirse kaybetmeyecek ama yine de bir veya iki saldırı almak hoş olmayacaktı.

Northern düşüncelere dalmışken, elf'in aklı deli gibi gidip geliyordu.

'Onun yakında gelmesi gerekiyor! Hayır! Bunu da sabote edemem. Geçidi açmalıyım; bunu yapmalıyım. O tehlikeli; bu insan, on yıllar süren titiz hazırlıklarımı altüst edebilir. Onunla başa çıkmalıyım!!'

"Hey, hey, şu anda ne düşündüğünü bilmek için aklını okumama bile gerek yok. Beni bu kadar mı öldürmek istiyorsun?" Northern, yüzünde keyifli bir ifadeyle yorum yaptı.

Kült liderinin aklındaki karanlık düşünceler, parlak ve güzel yüzüne her yere sızıyordu.

Gözleri kızarmıştı, karanlık ve grim bir kaş çatma yüz hatlarını kaba bir şekilde çarpıtmıştı. Biraz çarpık görünüyordu, yine de böyle çılgın bir durumda bile yakışıklı yüzünün bir parıltısı yansıyordu.

WHAM

Atmosfer, muazzam bir öz patlamasıyla aniden serbest bırakıldı.

Bu, ham ve işlenmemiş bir salınım değildi. Ruh özünün baskısı altında bir an bile, Northern gözlerini kullanmasına gerek kalmadan bunun gerçek bir Savant'ın gücü olduğunu biliyordu!

Bir elf'in Savant olmasının ve aynı rütbedeki bir insandan yüzlerce seviye farklı güçte olmasının ne kadar çılgınca olduğu akıl almazdı.

'Ama ben değil...'

Elbette, Northern kendisi her seviye farkını, ister yüz ister bin olsun, utandıran bir varlıktı.

Stainless'i daha sıkı kavradı, geriye doğru sallayarak duruşunu alarak hazırlanmaya başladı. Gözleri kilitlenmiş ve hesaplayıcıydı, bekliyordu.

Sonra panelin üzerine baktı.

[Yetenek: Fısıldayan Rüzgar (A) kopyalamak ister misiniz? 600

yetenek parçası için]

'Oh... wow.'

Ancak bir sonraki vuruşta, Northern aniden yerinde donakaldı, yüzünde karanlık bir kaş çatma ile.

'Hareket edemiyorum... ve...'

Kült lideri gitmişti. Çok daha kötü olan ise...

'Onu hiç hissedemiyorum.'

Tamamen kendine ait tüm izleri silmişti; sanki orada kimse yoktu. Northern bile hiçbir şey hissedemedi.

Bu imkansız olmalıydı. Northern'ın yüzü grimsi bir hal aldı; artan yetenekleriyle hissedemeyeceği bir şey olabileceğini düşünmemişti.

En azından bu kadar erken değil.

Birden gözleri açıldı, atmosferde büyük bir baskı hissetti.

Vücudunu döndürdü, kendi kemiğini, kasını ve etini bükerek pozisyondan mümkün olan en hızlı şekilde çıkmak için kan fışkırırken kendini kurtardı.

Diğer saldırının yere çarparak, zemin yüzeyini yüksek bir çatırdayışla parçaladığı saldırıdan zar zor kaçmayı başardı.

'Bu ne lanet olası bir şeydi? O saldırıda tehlikeyi neden hissedemedim?!'

Kuzey'in içgüdüleri, saldırının tehlike seviyesine karşı temkinli bir şekilde tepki vermişti. Boğazında bir şeyin kemirdiğini hissedebiliyordu, ama aynı zamanda hiçbir şey hissetmiyordu.

O kadar aldatıcıydı ki; saldırının tamamı, varlığı ve niyeti mükemmel bir şekilde gizlenmişti, düşmanlarını yanıltmak için yaratılmıştı.

Kuzey, kanın sızdığı vücut bölgelerine bir göz attı.

Özellikle eklemleri; omzu çıkık, bacakları da dışa doğru bükülmüştü.

Kült lideri, başarısız saldırıdan yavaşça kalktı, toz bulutları dağılırken yoğun ateşli ifadesi ortaya çıktı.

Kuzey'in bedeni kaba bir şekilde eski haline dönerken izledi. Beyaz saçlı çocuk kendini düzeltti ve boynunu sağa sola kırdı.

"Seni hafife aldığım için yanıldım. Görünüşe göre çok kurnaz bir yeteneğin var..."

Elbette, vardı. Sonuçta o bir elf. Onlar ve yeraltındaki herkes, Yetenek ve yetenek yetenekleri, ruh özü ve bunun uygulaması konusunda daha iyi bir anlayışa sahipti.

Onların en zayıfı bile dikkatli olmam gereken bir rakip olacaktı.

Caladhel ve Sura ona bunu kanıtlamışlardı.

Şüphesiz. O, Cal'dan daha güçlü. Ama elbette Sura'dan değil.

Kuzey, adamı bir süre gözlemledi. Yavaşça geri adım attı ve yukarıdaki çift ay ışığının aydınlatmadığı yeraltının derinliklerine girdi.

Keskin bir nefes aldı, elleri Stainless etrafında sıkılaştı.

Eklemindeki ağrı zonkluyordu, onu sabitleyen Kaos İpliği'nin acısıyla artıyordu. Yaralarından kan yavaşça damlıyordu, ama bunu umursamadı.

Ayaklarının altında zemin hafifçe kaydı, neredeyse hissedilemeyen bir titreme.

Kuzey'in gözleri sola kaydı, bir şey hissetti ama yine de hiçbir şey kaydedilmedi.

Aklı her olasılığı gözden geçiriyordu, elf'in duyularından nasıl kaçtığını anlamaya çalışıyordu.

Ve sonra, işte oradaydı.

Yer altından aniden bir rüzgar esti, ince ama ürperticiydi.

Northern'ın içgüdüleri, bir şeyin geç farkına varmasıyla alevlendi.

Elf, hareketlerini gizlemek için görünmez akımları kullanarak havayı manipüle ediyordu.

Tereddüt etmeden, Northern sağa doğru fırladı, bedeni içgüdüsel olarak tepki verirken, zihni henüz yetişememişti.

Paslanmaz çelik geniş bir yayda dışarıya doğru kesildi, bıçaktan siyah alevler fışkırıyor, sarı kıvılcımlar peşinden sürükleniyordu.

ÇANG!

Bıçağı bir dirençle karşılaştı, bir saniye önce orada olmayan bir güç ona karşı itiliyordu.

Kült liderinin figürü dönen rüzgardan belirdi, sıkıştırılmış hava ile parlayan kavisli bir bıçak tutuyordu.

Kuzey dişlerini sıktı, ağırlığa karşı itmeye çalıştı, ama elf'in rüzgarla güçlendirilmiş gücü muazzamdı.

Elf'in dudakları çarpık bir gülümsemeye büründü, gözleri kinle parlıyordu. "Aptal, bunu atlatamayacaksın. Fısıldayan Rüzgar, rüzgarın kendisidir. Ben her yerdeyim ve hiçbir yerde değilim."

Kuzey baskının arttığını hissetti, ama tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Çok konuşuyorsun."

Birdenbire bir güç patlamasıyla, Kuzey Stainless'i ileri itti, elf'i geri sıçratmaya zorladı.

Bunu yaparken, etraflarındaki rüzgarlar değişti, hafif yankılar taşıyarak—Kuzey'in tam olarak takip edemediği hareket fısıldamaları.

Elf'in bir anda her yerde olduğu gibiydi, hareketleri rüzgarda ardında izler bırakıyordu.

Hava bir anlığına duruldu, ve sonra—

FWIP!

Arkasında bir şey havayı keserek geçti, sessiz ama ölümcül.

Northern büküldü, ama çok geçti—görünmez bir rüzgar özü bıçağı kaburgalarına sürtünerek keskin bir acı hissettirdi, darbenin etkisiyle dengesini kaybetti.

Darbe ile sarsılarak tökezlerken kan havaya fışkırdı.

Tarikat lideri bir kez daha belirdi, birkaç adım ötede, dönen rüzgar bıçağını sıkı bir şekilde tutuyordu.

Gözleri tatminle parlıyordu, çarpık gülümsemesi yüzünde daha da derinleşmişti.

"Bunu durduramazsın, çocuk. Bir sonraki saldırının nereden geleceğini asla bilemeyeceksin. Fısıldayan Rüzgar beni gizli tutuyor. Hissetmediğin şeyden kaçamazsın."

'Ne? Nasıl?... Boşluk gücü etkinleştirilmedi mi?' Northern'ın gözleri büyüdü. Olan biteni tam olarak anlayamıyordu.

Elf'in rüzgarı kullanarak bazı numaralar yaptığını bilmesine rağmen, buna karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Elbette, durumu anında etkisiz hale getirecek veya tek bir hamleyle durumu tersine çevirecek bir avuç yeteneği vardı, ama bunun neresinde eğlence vardı ki?

Northern hafifçe gülümsedi.

'Tamam, bundan keyif alıyorum…'

Acı, vücudundan ateş gibi yayıldı, ama yine de dimdik durdu, elfin bakışlarıyla karşılaştı.

Zihni hızlı çalışıyordu, her saldırıyı, her hareketi işleyerek. Buna karşı koymanın bir yolu olmalıydı.

Elfin her hareketini gözlemlemeye başladı ve geçmişteki tüm eylemlerini gözleriyle yeniden canlandırdı.

Sonra aniden anladı.

'Bu sadece rüzgar değil… hava basıncı cepleri oluşturuyor, akışı yerinden oynatarak onu hissetmemi engelliyor, ta ki çok geç olana kadar.'

Northern, gülümseyen ağzından kanı sildi ve yaralı bedeninin izin verdiği kadar dikleşti.

"Zeki," diye mırıldandı. Stainless'e olan tutuşunu sıkılaştırırken acı içinde yüzünü buruşturdu. "Ama daha kötüsüyle başa çıktım."

Aniden, Stainless'i yere çarptı ve zemin boyunca siyah ateşin bir şok dalgasını gönderdi. Alevler her yöne doğru yükseldi, havayı tüketti ve elf için saklanacak hiçbir yer bırakmadı.

Tarikat liderinin gözleri alevler ona doğru yükselirken bir an için belirsizlikle parladı, ama o sarsılmadı.

Rüzgar etrafında uluyordu, onun formunu yukarı ve uzağa taşıyarak, bir esinti gibi havada kayboluyordu.

Kuzey'in gözleri kısıldı. 'Yani rüzgarı sadece saklanmak için değil, aynı zamanda ulaşılmaz hale gelmek için kullanıyor...'

Elf'in sesi yeraltında yankılandı, rüzgarla taşındı.

"Artık anlıyor musun? Rüzgar bana itaat ediyor ve beni asla yakalayamayacaksın."

Birden, Kuzey arkasında hava basıncında bir değişiklik hissetti.

Gözleri büyüdü, bir rüzgar patırtısı elf'in kılıcına dönüşerek, boynunun birkaç santim yakınında belirdi.

Ama bu sefer, Kuzey hazırdı.

Son anda, vücudunu tüm gücüyle çevirerek döndü.

Omzundan kan fışkırırken, bu süreçte kolunu çıkardı, ama yeterliydi—ölümcül darbeyi zar zor atlattı.

Elf'in kılıcı birkaç santimle kaçırdı, gürültülü bir çatırdayışla yere saplandı.

'Çok yakın…' Kuzey düşündü, acıya karşı dişlerini sıkarak. Vücudu itiraz edercesine çığlık atıyordu, ama kendini hareket etmeye zorladı, bir adım önde kalmak için.

Elf yavaşça ayağa kalktı, ifadesi hayal kırıklığıyla bükülmüştü. Rüzgar bıçağı, zar zor kontrol edilen güçle parlıyordu, ama gözleri Kuzey'in yaralı bedenine odaklanmıştı.

"Artık ölmen gerekirdi," elf hırladı, sesi inançsızlıkla karışık. "Ama önemli değil. Bunu bitireceğim."

Kuzey derin bir nefes aldı, acıya rağmen vücudunu dikleştirmeye zorladı. Aklı hızla çalışıyordu. Adrenalinle dolup taşıyor, heyecanla çarpıyordu.

İşte bu. Aradığı şey buydu, teknik bir dövüş, insanların verebileceği bir dövüş, düşünmesi ve yaratıcı olması gereken bir şeydi.

Elf hareketinin ortasında durdu. "Neden gülüyorsun? Ne bu kadar komik, sen aptal?" Yüzü kinle kararmıştı.

Kuzey, tarikat lideri elf'in kalbinde büyüyen o acımasızlığı çok iyi anlıyordu. Aslında, tepkisini görmek onu meraklandırıyordu.

Elf'in öfkesine rağmen, hareketleri ve eylemleri hala oldukça düzgün ve hesaplıydı, hava gemisindeki adamın aksine.

'O kişinin kötü bir kişiliği var. Bu konuda eminim.'

"Düşünmek için hala zamanın var…" elf alaycı bir şekilde sırıttı, Kuzey'in gülümsemesini görünce sesi küçümsemeyle doluydu. "Seninle işim bitince pişman olmak için bolca zamanın olacak."

Rüzgar şiddetle yükseldi, elfin formunun etrafında yaşayan bir varlık gibi dönerken, görünmez bıçaklar haline keskinleşerek Kuzey'i parçalamaya hazırlandı.

Bir başka ölümcül saldırıya hazırlanıyordu—bu sefer, Northern elfin geri durmayacağını biliyordu.

Northern'ın gülümsemesi genişledi, zihni tamamen odaklanmıştı, her olası sonucu hesaplıyordu.

Elf'in hareketlerini hâlâ mükemmel bir şekilde hissedemiyordu, ama bu artık önemli değildi.

Rüzgarın her başarılı saldırısıyla vücudunda bir şeyler oluyordu. Vücudu rüzgarın ritmini, basınç değişimlerini ve elf'in saldırılarının akışını anlamaya başlıyordu.

Valinin malikanesinin geniş alanı tamamen tanınmaz hale gelmişti, muhteşem bina ve güzel bakımlı bahçesi şimdi bir yıkım tuvali haline gelmişti.

Zemin, bir zamanlar pürüzsüz ve cilalı olan, derin kraterlerle lekelenmişti, sanki savaşın ağırlığı altında yerin kendisi kırılgan hale gelmişti.

Malikanenin üzerinde çatlaklar örümcek ağı gibi yayılmış, onu parçalanmış taş ve toprak labirentine dönüştürmüştü.

Bazı yarıklar onlarca fit uzanıyordu, dişli kenarları yaratılışlarının kalıntı ısısından hafifçe parlıyordu.

Kraterler paletinin ortasında, omuzlarında uzun bir askeri palto ile bir adam duruyordu, paltonun alt kısmı hasar görmüş, yanmış ve kararmıştı.

Gözlerinde kayıtsız bir yoğunluk vardı, etrafındaki kaosu yansıtıyordu.

Durduğu yerden kıpırdamadı, sanki yıkım onun kaygısının altında, sadece gücünün önemsiz bir sonucu gibiydi.

Durumunu değiştirdiğinde, bozuk zeminde botları sürtünerek ses çıkardı, yıkımı grim bir tatminle gözlemliyordu.

Önünde, derin kraterlerden birinden kalkmaya çalışan büyük bir figür vardı—bilinçten zar zor tutunan bir adam, bedeni yaralı ve morarmıştı. Gömleği yırtık bir haldeydi, kan, derisindeki yarıkların arasından sızıyordu ve yüzü acı içinde bükülmüştü.

“Bu kadar mı gücün?” diye sordu askeri palto giymiş adam, sesi soğuk, duygusuzdu. “Bir validen daha fazlasını bekliyordum.”

Düşen adam öksürdü, kan çatlamış yere sıçrarken konuşmaya çalıştı, ama çabası boşunaydı.

Ses, rüzgarda kayboldu, bir zamanlar evi olan savaş alanının geniş boşluğunda yutuldu.

Teğmen Dante sıkılarak iç geçirdi. Kılıcını imkansız bir şekilde yere sapladı ve cebinden başka bir kalın sigara çıkardı, alçak bir sesle şikayet etti.

“Kahretsin, bütün tütünümü boşa harcadım. Eğer seninle bu kadar kolay başa çıkabileceğimi bilseydim, seni sadece tütünümle dövüşerek alt ederdim.”

Adam, kalın sigarasını yaktı ve ağzına koydu. Sonra başını kaldırıp valiye baktı.

Sigara dumanını üfledi ve iç çekti.

“Ne kadar acınası bir durumdasın, hoca.”

Valinin kapalı gözleri aniden açıldı ve adam, önceki kararlılığını yeniden kazanmaya başladı.

“Oh oh. İşte bu daha iyi.”

Vali acı bir şekilde hırladı ve aniden—bütün ağırlığına ve boyutuna rağmen—bulanık bir şekilde kayboldu.

Teğmen Dante'nin gözleri, valinin gözden kaybolmasıyla hafifçe kısıldı.

Yıkık savaş alanının loş ışığında, sigarasından bir nefes daha aldı; ucu hafifçe parlıyordu.

Tutumunu sakin tuttu, valinin davranışındaki ani değişiklikten etkilenmedi.

“Sonunda,” diye mırıldandı Dante, bir duman bulutu üfleyerek. “Sadece orada yatıp sessizce öleceğini düşünmeye başlamıştım.”

Etrafındaki hava, valinin gürültülü bir çöküşle yeniden belirmesiyle değişti, yumruğu doğrudan Dante'nin kafasına doğru yönelmişti.

Altlarındaki zemin, onun yeniden belirmesiyle titredi ve düştüğü yerden dışarıya doğru çatlaklar yayılmaya başladı.

Dante dumanı üfleyerek başını yavaşça kaldırdı ve valinin devasa yumruğuyla karşılaştı, yüzünde çılgın bir gülümseme vardı.

Başını tembelce yana eğdi, darbeden sadece birkaç santimle kaçındı.

Valinin yumruğu yere çarparak bir başka derin krater oluşturdu.

Toz ve moloz havaya fışkırdı, etraflarını bir an için bulanıklaştırdı.

“İşte bu daha iyi, hoca,” diye alay etti Dante, sigarasının külünü silkeleyerek. “Ama hâlâ çok yavaşsın.”

Vali, yüzü öfke ve acı karışımıyla bükülmüş bir şekilde, tekrar sallanarak kükredi.

Bu sefer, hızı daha da arttı, her darbe Dante'ye bir öfkeli fırtınanın gücüyle geliyordu.

Hava, yumruklarıyla kesilirken ıslık çaldı, ama ne kadar hızlı hareket ederse etsin, Dante her darbeyi zahmetsiz bir zarafetle savuşturdu, bedeni kaçmak için yeterince sallanıyordu.

“Beni iyi eğittin,” diye devam etti Dante, tonu neredeyse oyunbazdı. “Ama bir şeyi unuttun... Ben adil oynamıyorum.”

Vali tepki veremeden, Dante'nin şekli bulanıklaştı ve gözünden kayboldu.

Bir an için, vali kafası karışık bir şekilde ayakta kaldı, ağır nefesleri harabe malikanenin sessizliğinde yankılandı.

Sonra, Dante önünde yeniden belirdi. Vali, Dante'nin elinde tuttuğu şeyi görünce titremeye başladı, tüm bedeni çökmüş gibi görünüyordu; gözbebeği olan tek şey, Dante'nin elinde karnında büyük bir delik olan bir şekilde sallanıyordu, kan ağzından ve karnından sızarak beyaz gömleğini ıslatıyordu.

Her şey birdenbire zavallı adamın gözünde anlamsız hale geldi.

“DANTTTTEEEEEEE!!!”

Çığlığı, güçlü bir şekilde, Arcadia'nın tamamında yankılandı ve havayı yoğun bir baskıyla titretmeye neden oldu.

“Oh!” Dante'nin ağzı hafifçe açıldı, valinin kendini yeterince harcadığına rağmen hala bu kadar güç toplayabilmesine şaşırmıştı.

Adam, savaşlarının en karanlık saatlerinden bu ana kadar hayatta kalmayı başaran bir lamba direğinin direğini kavradı.

Onu zahmetsizce çekti; ancak, ellerinde lamba direği güç kazandı, çerçevesini kaplayan soluk mor bir aura ile parlayarak boyutunu artırdı.

Valinin bedeni, artık kalan enerjisiyle beslenen devasa, parlayan bir silaha dönüşen güçlendirilmiş lamba direğini tutarken titredi.

Bir zamanlar acı ve umutsuzlukla dolu olan gözleri, şimdi öfke ve kayıptan beslenen bir yoğunlukla yanıyordu.

Lamba direğinin etrafındaki mor aura, şiddetli bir enerjiyle çatırdayarak, onun zor nefes alışverişiyle ritmik bir şekilde atıyordu.

Dante orada duruyordu, yüzündeki gülümseme hiç solmuyordu, ama gözlerinde bir merak parıltısı belirdi.

Uyuşuk bir şekilde, külünü rüzgâra savurdu ve valinin yeni silahını hafif bir eğlenceyle inceledi.

“Yani, bu senin son direnişin, öyle mi?” diye düşündü Dante, kayıtsızca bir adım öne çıkarak. “Kayıptan beslenen öfkenin daha büyük bir gücü nasıl ateşleyebileceği gerçekten şaşırtıcı. Dürüst olmak gerekirse, hoca, bu neredeyse dokunaklı.”

Uyuşuk bir şekilde kızı savurdu, cansız bedeni yakındaki duvara çarptı.

Vali yanıt vermedi. Tüm dikkati artık Dante'ye odaklanmıştı, gözleri insani duygulardan yoksun, önünde duran Teğmen'e kilitlenmiş saf bir öfkeyle doluydu.

Askerlik günlerinde Dante'yi bir evlat olarak almıştı.

Her Citadel'in her damlası kaynakla elde etmeye çalıştığı, dahi olarak övülen, ama hükümet için bir köpek olmayı seçen muazzam yetenekli çocuk.

O zamanlar, o zamanlar sadece bir teğmen olan vali, bu çocuğu bir evlat olarak almış, yeteneğini beslemiş ve ona dünyayı farklı bir ışıkta görmesi için yardımcı olmuştu.

Kimse, Dante'nin aynı valinin ona büyütmesine yardımcı olduğu aynı valiye karşı aynı dişleri göstereceğini düşünmemişti.

Önceki çığlığını yankılayan bir kükreme ile, devasa lamba direğini başının üzerinde yüksek bir şekilde kaldırarak, artık elinde kalan tüm güçle dolu ölümcül bir silah haline getirdi.

Önüne doğru koşarken, ayaklarının altındaki toprak titredi. Ağır yapısına rağmen hızı, mantığı alt üst ederek, lamba direğini bir kasırga gücüyle savurdu.

Çevresindeki parlayan mor aura, öfkesinden beslenircesine daha da parladı ve onun son intikamının bir işareti haline geldi.

Dante, valinin topladığı saf hız ve güç karşısında etkilenerek kaşını kaldırdı. Ama bedeni hareketsiz, rahat kaldı; kaçınılmaz çarpışmayı bekliyordu.

Lamba direği gürültülü bir çarpma ile aşağı indi, aralarındaki boşluktan geçerken hava çığlık attı.

Ancak tam bağlantı kuracakken, Dante hareket etti—şekli bir kez daha bulanıklaştı.

İmkan dışı bir zarafetle, valinin saldırısından sıyrıldı; lamba direği yere çarptığında, altındaki zemin patlayarak taş ve moloz parçalarını havaya fırlattı.

"Çok yavaş," diye fısıldadı Dante, valinin arkasında belirdi.

Vali, hayal kırıklığıyla kükredi, başka bir çılgın savuruşla dönerken, Dante bunu zahmetsizce atlattı; hareketleri akıcı ve sakindi.

Her saldırı, sanki Dante onunla sadece oynuyormuş gibi, aynı sinir bozucu kaçışla karşılandı.

"Zamanını boşa harcıyorsun, yaşlı adam," dedi Dante, tonu neredeyse sıkılmıştı artık. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bir Bilge ile bir Paragon arasındaki mesafe devasa, hayal edebileceğinden çok daha devasa."

Valinin nefesi her darbeden sonra daha da zorlaşırken, bir zamanlar durdurulamaz olan gücü azalmaya başladı.

Ama pes etmeyi reddetti. İçindeki her bir güç parçasıyla savaşmaya devam etti, her saldırı bir öncekinden daha çaresizdi.

Dante iç çekti, başka bir öfkeli darbeden kaçınmak için geri adım attı.

"Biliyor musun," diye başladı, kollarını rahatça uzatarak, "bunu çoktan sonlandırabilirdim. Ama bunu görmeni istedim. Ne kadar düştüğünü görmeni istedim."

Sanki bir işaretle, Dante anında kayboldu ve yeniden belirdi. Valinin ölü kızını, düşmüş bir gelin gibi kollarında taşıyordu.

Ağızı hüzünle büküldü, "O öldü. Gerçekten öldü. Torunun. Seni yozlaşmış bir piç haline getiren sebep. Nefret ettiğin insanlara dönüşmene neden olan sebep. Hepimizi terk etme sebebin, onu korumak, ona daha iyi bir yaşam sunmak, onu beslemek. Bu değil mi?!! Bu değil mi Salmandell, askeriye demir duvarı."

Dante'nin yüzü karanlık bir tiksintiyle buruştu.

"Bir bilge. Sadece bir bilge olabildin. Peşini bırakmasaydın en güçlü olabilirdin."

Teğmenin çığlıklarını göz ardı eden, onun görünüşü sadece valinin öfkesini yeniden alevlendirdi, ama bedeni ona ihanet ediyordu, hareketleri yavaşlıyor, her başarısız saldırıyla enerjisi azalıyordu.

Lamba standının etrafındaki mor aura titremeye başladı, vali'nin gücü tükendikçe zayıfladı.

Vuruşları yavaşladı ve sonunda, son bir acınası denemeyle, parlayan silahı Dante'ye doğru savurdu.

Vuruş zayıftı, tüm gücü tükenmişti ve Dante'nin bile kaçmasına gerek kalmadı.

Lamba standı valinin ellerinden kaydı ve yere düştü.

Bir an orada durdu, bedeni titriyordu, kendini ayakta tutmakta zorlanıyordu. Yaralarından kan damlıyordu, ayaklarının dibinde birikiyordu ve nefesi sığ, hırpalanmıştı.

Dante onu izledi, vali'nin kızını hala taşıyarak, sonra vücudunu önüne kayıtsızca yere attı.

Vali dizlerinin üzerine çöktü, onun cansız bedenine bakarak.

Gözyaşları yüzünden süzüldü, kan ve kirle karışarak cildinde aktı.

Titreyen elleriyle ona uzandı, onu dokunmaya çalıştı ama gücü kalmamıştı.

"Lütfen..." vali fısıldadı, sesi artık zar zor duyuluyordu. "Onu değil... lütfen..."

Dante'nin gülümsemesi genişledi. "Biliyor musun, mentor, ben hiçbir zaman duygusallığı sevmedim. Ama seni şimdi izlemek... neredeyse bir şey hissettiriyor. Neredeyse."

Hızlı bir hareketle, Dante kılıcını gömüldüğü yerden çıkardı, bıçağı loş ışıkta parıldıyordu.

Öne doğru adım attı, kılıcı vali'nin başının üzerine kaldırdı.

"Sonunda... hala bir ağlak çocuksun..."

Vali'nin sesi kulaklarında yankılanırken, yüzü bir süre mücadele etti. Biraz sonra kararlılıkla kaşlarını çattı.

"İyi bir öğretmendin," dedi Dante yumuşak bir sesle, sesi ilk kez alaycılıktan yoksundu. "Ama her şeyin bir sonu olmalı."

Kılıç aşağıya indi, hızlı ve kesin.

Ve o son darbe ile, valinin bedeni iki eşit parçaya ayrıldı, kan öfkeyle fışkırıyordu.

Dante bıçağını temizledi ve kınına koydu, yıkımın ortasında durarak ifadesi tekrar soğuk kayıtsızlığına döndü.

Rüzgar bir kez daha yükseldi, düşen malikanenin tozunu ve kalıntılarını sürükleyerek götürdü.

Kuzey bunu hissedebiliyordu. Vücudu, zihniyle anlamaya çalıştığı kadar bunu okuyordu. Bu, Gece Korkusu ile savaştığı zamanki gibiydi.

Her zor tehdit, vücudu tarafından algılanıyordu ve bir şekilde üstesinden geliniyordu. Bu tehdit elbette daha uzun sürüyordu çünkü çok karmaşık bir yetenekti.

Onun nasıl çalıştığını tamamen anlayamadığı bir yetenekti.

Kuzey, elf'in yeteneğini kilitlemek için Silme'yi kullanmayı ilk düşündüğünde, bu adil bir yetenek olmayacağını fark etti. Açıkçası, yeteneği silmeyi düşünmek istiyordu.

Çünkü bir rakibin yeteneğini kilitlemekte eğlence yoktu.

Şu anda istediği, onların tüm güçleriyle savaşmalarıydı. Hepsini ortaya koymalarına izin vermek istiyordu. Böylece zirvelerini ezip onun üstüne çıkabilecekti.

Bu şekilde, onları ezmekten daha fazla keyif alacaktı. Bunu düşündüğünde gözleri kötü bir zevkle parladı.

Ancak Kuzey'i rahatsız eden bir şey vardı.

Boş Güç neden başarısız oluyordu? Neden?

Şaşkın düşünceleri arasında, elf yine geldi, her zamanki gibi sessizdi, rüzgar kılıcı havadan belirdi.

Kuzey'in bedeni içgüdüsel olarak tepki verdi, yana doğru kaçtı, ama bir kez daha, görünmez saldırının onu sıyırmasıyla tanıdık bir acı hissetti.

Kan, kolundan sızıyordu, ama Northern'ın gülümsemesi genişledi, aklı hızla çalışıyordu.

Bu elf'in gücünden çok daha büyük güçlere sahip varlıklarla karşılaşmıştı ve her seferinde, üstte çıkmayı başarmıştı. Bu da farklı değildi.

Tek fark… bu farklıydı.

"Neden tekrar hissedemiyorum?" Northern mırıldandı, bakışları rüzgar bir kez daha değişirken elf'e kilitlendi, tarikat liderinin varlığını gizliyordu.

Boşluk Gücü şimdiye kadar aktif olmalıydı, onunla tehdit arasındaki mesafeyi uzatmalıydı. Ama saldırılar sızarak, savunmasını aşmayı başardı.

Elf tekrar belirdi, bu sefer kötü niyetli bir gülümsemeyle.

"Zorlanıyorsun, değil mi?" diye alay etti, sesi rüzgarla taşındı. "Yeteneklerin ve hızın Gale karşısında işe yaramıyor. Sandığın kadar yenilmez değilsin."

Northern'ın gözleri kısıldı. "Bunu göreceğiz."

Elf bir kez daha kayboldu, ama bu sefer Northern hazırlıklıydı.

Gözlerini kapadı, dönen rüzgarların dikkat dağıtıcı etkisini dışarıda bıraktı ve odaklandı.

Boş Gücü, saldırıyı kaydedemediği için tepki vermiyordu. Rüzgar sadece elfin gizlenmesini sağlamakla kalmıyordu; aynı zamanda saldırının arkasındaki niyeti de maskelemekteydi.

Fısıldayan Fırtına, sadece havayı değil, saldırılar etrafındaki basıncı da manipüle ediyordu, onları Northern'ın yeteneğinin hemen tehdit olarak tam olarak kavrayamayacağı kadar yerinden oynatıyordu.

Bu, dumanı yakalamaya çalışmak gibiydi—onu hissettiğinizde, çoktan gitmiş oluyordu.

Northern'ın gözleri açıldı. 'Demek buymuş.'

Bu sefer Boş Gücü'ne güvenemezdi.

Onu kullanmadan savaşmak zorundaydı—en azından elfin rüzgar distorsiyonunu aşana kadar.

'O zaman Jeci ile tanışmam iyi bir şeydi; yoksa bu oldukça büyük bir sorun olurdu.'

Northern, Boş Gücü kullanmadan savaşabilirdi. Ve oldukça iyi savaşabilirdi, denilebilir!

Elf tekrar saldırdı, bir rüzgar dalgası Northern'ın sırtına doğru kesiliyordu.

Bu sefer, Northern önceden hareket etti, basınç yükselmeden hemen önce vücudunu döndürerek saldırının etkisinden kaçındı.

Rüzgar omzuna dokundu, ama kesik yüzeyseldi.

“Umutsuzluğa kapılıyorsun,” diye bağırdı Northern, sesi soğuk. “Bu rüzgarın beni durdurmaya yeteceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

Elf, önünde yeniden belirdi, yüzü öfkeyle bükülmüştü. “Beni saldırılarımdan koruyan tek şeyi göz ardı ettin; ne kadar aptalsın. Beni asla yenemezsin.”

Adamın Void Force'u fark etmesine şaşırmadı; aslında, elf'in neden böyle saldırdığını şimdi anlıyordu.

Bu oldukça açıktı. Başından beri normal saldırılarının Northern'a asla ulaşamayacağını anlamıştı.

“O harika bir dövüşçü, yalan söylemem,” Northern bir an eğlencede yakalandı.

Northern'ın gülümsemesi geri döndü, keskin ve tehlikeli. “Seni ezmek için Void Force'a ihtiyacım yok.”

Elfin gözleri öfkeyle parladı ve etrafındaki rüzgarlar yoğunlaştı, bir çılgınlık içinde döndü.

Hava basıncı ağırlaştı, boğucu hale geldi ve Northern, Fısıldayan Kasırga'nın her taraftan üzerine kapandığını hissetti. Elf şimdi her şeyini ortaya koyuyordu.

Northern, Stainless üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı, zihni berraklaştı.

Geri duruyordu, elf'in numaralarını çözmeye çalışıyordu. Ama şimdi, buna gerek kalmamıştı.

Yeterince öğrenmişti.

Elf bir kez daha rüzgâra karışırken, Northern hamlesini yaptı.

Bedeni hızla bulanıklaştı, geliştirilmiş fiziksel yetenekleri onu çoğu varlığın sınırlarının ötesine taşıyordu.

Bu sefer saldırıyı beklemiyordu—taarruza geçiyordu.

Elf saldırmak için yeniden belirdi, ama Northern oradaydı.

Kılıcı elf'in rüzgâr kılıcıyla çarpıştı ve iki güç çarpıştığında hava enerjiden çatırdadı.

Ama Northern durmadı. Dönerek, Stainless'i yıkıcı bir yayla aşağı indirdi, kılıçtan siyah alevler fışkırarak zemini yakıyordu.

Elf geri sıçradı, ama Northern peşinden gitti, hareketleri akıcı ve amansızdı.

Her darbe daha hızlı, daha hassas oldu, elfi daha da geri itiyordu.

Kült liderinin bir zamanlar kendine güvenen ifadesi sarsılmaya başlamıştı.

"Sen—imkansızsın!" elf, Northern'ın amansız saldırısına ayak uydurmaya çalışırken sesi öfkeyle titreyerek tükürdü.

Northern'ın gülümsemesi genişledi. "Şimdi, sadece başlıyorum."

Bir kez daha Stainless'i salladı, bu sefer elf için değil, havaya doğru hedef aldı.

Siyah alevler dışarıya patladı, rüzgarın akışını bozarak Fısıldayan Fırtına'yı dağıttı.

Elf'in rüzgar üzerindeki kontrolü bir an için zayıfladı.

Ve bu, Northern'ın ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Bir hareket bulanıklığında, aralarındaki mesafeyi kapattı ve dizini elf'in karnına soktu.

Kült lideri acıyla nefes aldı, rüzgar bıçağı titreyerek kayboldu, dikkati dağıldı.

Northern durmadı. Elf'i yakasından yakaladı, tek eliyle yerden kaldırdı, gözleri soğuk ve acımasızdı.

"Sana söyledim," dedi Northern, sesi alçak ve tehlikeli. "Düşündüğün kadar zeki değilsin."

Elf mücadele etti, rüzgarı tekrar çağırmaya çalıştı, ama Northern'ın tutuşu sıkılaştı ve varlığı kült liderini ezdi.

Rüzgarlar yavaş yavaş dindi, etraflarındaki hava duruldu.

“Sen… rüzgarı… durduramazsın,” elf boğuk bir sesle fısıldadı, sesi neredeyse bir fısıldama kadar zayıftı.

Kuzey'in gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. “Beni izle.”

Son bir acımasız hareketle, Kuzey elfi yere çarptı, çarpmanın etkisiyle altındaki taş çatırdadı.

Kült liderinin bedeni gevşedi, rüzgar üzerindeki kontrolü tamamen yok oldu.

Kuzey, elf'e soğuk bir yoğunlukla baktı. Kılıcını kaldırdı, ucunu elf'e doğru yönlendirdi.

Gözleri bir katilin bakışının soğuk ışığıyla parlıyordu.

Kılıcı elf'in boğazına saplamak üzereyken, aniden bir ses duyuldu.

“Kuzey!!”

Kılıcı, elf'in boğazının tam önünde durdu.

Ne yaptın, Northern?\nShin, kan havuzları içinde dağılmış bedenlere dehşetle bakarak etrafa göz attı.

Kuzey, kaşlarını çatıp başını kayıtsızca kaldırdı.

[600 yetenek parçası için Yetenek Fısıldayan Rüzgar (A) kopyaladınız]

Malikaneden olabildiğince hızlı kaçmış olsalar da, teğmenin özünün felç edici baskısını hala hissedebiliyorlardı.

Shin, en azından Northern'ın kendi başına gitmesinden memnundu. Ryan'ı yönetmek kolaydı. Shin'in yapması gereken tek şey, ciddi bir yüz ifadesiyle söylemekti

: "Şimdi gitmemiz gerekiyor!"

Ve Ryan itaat etti.

Ama böyle bir durumda onun değerli, güçlü ve süper kendine güvenen oğlunun ne yapmaya çalışacağını kim bilebilirdi? Bu yüzden Shin, Ul ve takıma güvenlikleri için içtenlikle teşekkür etti.

Koşarken, yer sarsıntılarla titredi ve malikaneden çarpan bulutların sesi havada yankılandı. Arkalarına baktılar ama durmadılar.

Varış noktaları? Açıkça, Northern'ın Eisha'nın tutulduğunu iddia ettiği kilise.

Bu hala Shin için mantıklı gelmiyordu ve kutsal bir kiliseye zorla girmeleri gerektiğini düşünmüyordu. Bu yüzden oraya mümkün olan en hızlı şekilde ulaşmak, Northern bir şey yapmadan önce müdahale etmek ve umarım her ne olursa olsun, teğmenle karşılaşmasını engellemek istiyordu.

Ancak Northern'ın harekete geçme hızını büyük ölçüde hafife almıştı.

Kilise kapısına ulaştığında, gözleri titredi.

Büyük heykel tamamen yıkılmıştı ve altında birinin bacağı görünüyordu. Altından bir kan havuzu yayılıyordu.

Shin etrafa bakarken dehşet içinde yüzü büküldü. Yer, sanki birinin zorla altından çekip almış gibi görünüyordu. Ve şimdi, gerçekten takıma teşekkür mü etmeli yoksa af mı dilemeliydi diye düşünmeye başladı. Northern nereye giderse, kaos onun peşini bırakmıyordu.

"Burada ne lanet oldu?" Alystren mırıldandı, yüzü titriyordu.

Ancak Shin yanıt vermek için beklemedi. Bunun yerine, kapının üzerinden uçarak kalktı ve kanın güçlü kokusunu takip ederek yerden yükselmiş toprağa doğru uçtu.

Yaklaştıkça, kan kokusu daha da güçlendi. Nihayet, yerin üzerinde durdu ve oğlunun yavaşça kılıcını kaldırdığını gördü.

İçgüdüsel olarak, Shin bağırdı

: "Kuzey!"

Kuzey'in yüzü, soğuk ve kayıtsız, hafif bir kaş çatma ile büküldü, babasının sesini duyduğunda hoşnutsuzluğunu gösterdi.

"Ne yaptın?" Shin'in kalın, titrek tonu parçalar halinde kırıldı.

Gözleri tüm alanı taradı, insanların kendi kanlarının havuzları içinde yattığı korkunç manzarayı aldı. Kısa bir süre sonra, Alystren ve Ryan geldi ve Alystren'in gözleri inanamayan bir şekilde büyüdü.

"Elfler. Hepsi elf!"

Genç bir çocuğun tek başına bu kadar çok elfi öldürebileceğine inanmak imkansızdı.

"O bir Usta değil mi? Rütbesi hakkında yalan mı söylüyordu?" diye merak etti Alystren.

Bu ona mantıksız geliyordu. Bu seviyede bir kan dökme, bir çocuk tarafından mümkün olamazdı. Ne kadar olağanüstü olursa olsun. Eğer gerçekten bir Usta ise, böyle bir katliam asla olmamalıydı!

Ryan, ancak, şokta olmayan tek kişi gibi görünüyordu.

Shin yer altına atladı.

"Northern, bu insanları sen mi öldürdün?" diye sordu, gözleri olumsuz bir cevap için yalvarıyordu.

"Onlardan bazıları ölü değil," Northern soğuk bir şekilde yanıtladı.

Onları öldürdüğü için nedenini bilmiyordu ama hiçbir pişmanlık hissetmiyordu. Shin ona soru sorsa bile, Northern hala hiçbir şey hissetmiyordu. Katlettiği zavallı ruhlar için bile üzülmüyordu.

Aşağıya bakarak, evlat edindiği babasının dehşet içindeki ifadesini görmezden gelen Northern, bir elfı boynundan yakaladı ve yukarı kaldırdı.

"Anneme nerede?"

Elf konuşmakta zorlandı, bir an duraksadıktan sonra birkaç kelime çıkarmayı başardı.

"Aptal… sen… hiçbir şey bilmiyorsun. Bu sadece başlangıç." Konuşmasını bitirirken kan tükürdü.

Northern kaşlarını çattı ve yıldırım odachisini uzattı ama Shin bağırınca durdu.

Kuzey! Lütfen, daha fazla öldürme! Bunu halletmeme izin ver.

Northern duraksadı, yüzünde karanlık bir kaş çatma ile. Elf üzerindeki tutuşunu bıraktı ve adam dizlerinin üzerine çöktü.

Shin derin bir nefes aldı, ağır bir şekilde nefesini verdi, ardından diz çökmüş elfe doğru yürüdü. Northern'a temkinli bir şekilde bakarak, şöyle dedi:

: "Sana inanmadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Bu şekilde benim için her şey çok daha kolaydı."

Northern'ın sözlerinde hiçbir duygu ipucu yoktu, bu da Shin'in kalbini ağır bir şekilde kararttı.

Northern geri adım attı, Shin ise elfe daha da yaklaştı. Diz çökerek, gözleri kanlı sahne üzerinde ağır bir şekilde dolaştı.

Onu en çok üzen düşünce, on sekiz yaşında bile olmayan oğlunun bu felaketi neden olduğuydu ve Shin'in, sorumlu bir baba olarak, bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Northern'ın sadece öldürmediğinden emindi ve bu muhtemelen onun, ellerinde bu kadar çok insan ölmesine rağmen, hiçbir şey hissetmemesinin nedeniydi.

Shin, herkesten daha iyi, cinayet yükünü biliyordu—birini ne kadar boş hissettirdiğini, ruhu nasıl boşalttığını ve yavaş yavaş bir kişiyi yıkım yoluna yönlendiren korkuyu nasıl yerleştirdiğini.

Onun için, Eisha onu kurtaran sıcak bir ışık olmuştu, onu o korkudan geri çekmişti. Ama oğlunu kim kurtaracaktı?

Artık, Northern'ın değişiminin büyüklüğünü anlamaya başladığını hissediyordu. Ne kadar çok anladıysa, o kadar üzülüyordu.

Elf'e baktı.

"Eisha nerede?"

"Siz küstah insanlar, ilahi bir varlığa ait olanı çalıyorsunuz."

"Karım kimseye ait değil!" Shin bağırdı, eli adamı boğmaktan sadece birkaç santim uzaktaydı.

O kadar öfkeyle titriyordu ki, uzattığı eli sarsılıyor ve yüzünden ter damlıyordu.

Elini bıraktı, adamın zırhını yorgun bir şekilde tutarak ona yaslandı, sesi hüzünle kırılıyordu.

"Lütfen, yalvarıyorum, onu serbest bırak."

Shin'in ruhunu o kadar çok şey kırmıştı ki, artık şiddet seçmek istemiyordu, özellikle de oğlu izlerken.

Şiddet, Eisha'nın onu kurtardığı tek şeydi ve karısını ve çocuğunu kurtarmak için haklı bir nedeni olmasına rağmen, ona öğrettiklerinin hepsini bir kenara atmak yanlış geliyordu.

Eğer bunların hepsini görseydi, kalbi kırılırdı.

Elf, Shin'in durumundan etkilenmeden, yavaşça başını kaldırdı ve yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

"Prenses eve dönmeyecekse, o zaman senin de evin olmayacak!" diye bağırdı, zırhından bir nesne çekerek.

Kuzey'in gözleri aniden büyüdü. Elf'i durdurmak için öne atılmak istedi ve tarikat liderinin elinden nesneyi düşürecek kadar hızlı olabilirdi, ama hareketinin ortasında durdu, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Elf, elindeki nesneyi sıkıca kavradı ve parçaladı.

Hemen, muazzam bir ruh özü patladı, tüm sahneyi dönen özlerin bir girdabında yutarak, daireler içinde alevlenen mavi alevler gibi görünüyordu.

Anında…

Teğmen aniden batıya doğru bakışını çevirdi, ifadesi karardı.

"Bir yarık mı?"

Uzun siyah saçlı bir adam yanına geldi, başını eğdi.

"Efendim… burada. Bahsettiğim anahtar kişi."

Teğmen Dante, kendinden emin bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı.

“Anlıyorum. Sebebim gerçekten de burç tarafından destekleniyor olmalı. Her şey benim için yerine oturuyor.”

Kuzey, özün büyüyen topundan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştı, Alystren ve Ryan'ı yakalayıp inanılmaz hızlı reflekslerle onları fırlattı.

Alystren'in şok olmuş tepkisini veya Ryan'ın kayıtsızlığını beklemeden, şiddetli girdaba doğru fırladı.

Büyüdükçe, öfkeyle her şeyi içine çekiyordu. Sanki her şeyi yutmak isteyen, bilinçli bir girdap—bir kara delik gibiydi.

Tek fark, bunun bir kara delik olmamasıydı. Bu, mavi, alevli bir kara delikti.

"Jeci, Lynus."

Northern isimlerini çağırdığında, gölgesinden iki bulanıklık fırlayıp büyüyen enerjiye girdi.

Northern daha sonra gölgelere karıştı.

Gölge Adımı kullanarak, bir kadının yanında nazikçe sarılı bir bebekle rahat bir yatakta yattığı bir sonraki odada belirdi.

Annesini hemen tanıdı. Yaklaştı ve elini tuttu. Elleri soğuktu ve bir şekilde baygındı, dokunuşuna rağmen uyanmıyordu.

Ona ne yaptıysalar, onun varlığını hissedememesinin sebebiydi.

Odaya göz attı, incelemeye başladı.

Duvarlara farklı karakterlerin kabaca oyulmuş runları vardı.

'Yani bu, onu baygın tutan şey...'

Northern ayağa kalktı, annesini omuzlarına aldı ve ardından çocuğu bir el ile kaldırdı. Bir an ona baktı, siyah saçlarını hayranlıkla izledi.

"Tam Shin gibi..."

Hızla uykuya dalmış olmasına rağmen, çocuk ile Shin arasındaki çarpıcı benzerlik inkar edilemezdi.

O acı bir gülümseme ile tekrar gölgelerin içine girdi. Bu sefer dışarıda değil, Boşluk Sarayı'nda belirdi.

Bir sütuna doğru yürüdü, aralarındaki karanlığa adım attı.

Lüks bir odaya açılan bir kapı açtı, bu kapı açıldığı anda belirdi.

Oda, zamanlarının çoğu yatak odasından daha modern görünüyordu.

Yatak büyük ve kalın, ipek bir yorganla kaplıydı; gümüş parıltısı, Sınırsız Boşluğun loş mavi ışığını yansıtıyordu.

Duvardaki yumuşak, atlayan bir parıltı, uzayın dokusuna hapsolmuş yıldızlar gibi parlıyordu; ayaklarının altındaki zemin her adımda dalgalanıyordu.

Northern, annesini yatağa dikkatlice yatırdı, yorganı etrafında nazikçe sararak, yeni kaçtığı kaotik gerçeklikte tuhaf bir şekilde yer alan bir şefkatle.

Daha sonra, yatağın yanındaki beliren daha küçük bir beşiğe bebeği yerleştirdi; beşik, zarif bir biçimde, gölgelerin ahşap şeklinde şekillendirilmiş gibi, eterik bir maddeden oyulmuştu.

Geri adım attı, annesinin göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkışını izledi.

Bu zayıf bir hareketti, ama hayattaydı. Şu an için güvendedi. Ama ona yapılanlar, görünen herhangi bir yaradan daha derin bir iz bırakmıştı ve Northern bunu hissedebiliyordu.

O, beşiğin üzerine bir elini koydu, çocuğun yaşam nabzını hissetti.

"Burada güvende olacaksın," diye fısıldadı.

Çocuk hafifçe hareket etti ama uyanmadı.

Bir kelime etmeden, Northern gölgelerde kayboldu ve girdabın kaosunda yeniden belirdi.

Geri döndüğünde, Shin çoktan tamamen yutulmuştu, bu yüzden hemen Jeci ve Lynus'u göndermişti.

Alystren ve Ryan, Northern'ın güçlü fırlatmasından yavaşça toparlanarak onunla buluşmaya geldiler.

Northern, artık yerleşmiş ve bir yarık olarak kendini gösteren girdaba odaklandı.

Gözleri, yarığın runlarını incelerken kısıldı. Gelişmiş görüşüyle, yarığın ruh özünü okumak zor değildi.

Runlar önünde belirdi, harfleri sembollere benziyordu ama onları zahmetsizce anladı.

Yarık Başlığı: [On Beladan Biri]

Rift Seviyesi: [VII]

Yırtık Bilgisi: [Kibirli ve unutulmuş bir hükümdar, kendi elleriyle krallığını felaketle doldurdu. Şimdi bu, bir hastalık gibi, bir veba gibi yayılıyor.]

Yırtık Canavarı: [Cehennemler], [Fırtınalar], [Yıkıcılar], [Büyük Canavarlar], [Belial].

Kuzey, runları okurken bilinçsizce geri çekildi.

Hızla kendini toparladı, hızlı nefes almasını kontrol etti.

'Yıkıcılar, Büyük Canavarlar ve bir Belial?!'

Kuzey'in karşılaştığı en yüksek seviye tehdit bir Yıkıcıydı ve o canavarlardan birini yenmek için ne tür bir mucize gerektiğini biliyordu.

İki kez Yıkıcılarla karşılaştı ve her iki seferde de hayatta kalmak için bir mucize gerekiyordu.

Artık, bunlar en az endişe kaynağıydı. Büyük Canavarlar ve lanetli bir Belial vardı.

Bir Büyük Canavarın veya bir Belial'ın nasıl göründüğünü bile görmemişti; hayal etmeye bile başlayamazdı.

"Bu taşan öz... bu yırtık Beşinci Seviye'den daha fazlası," Alystren'in sesi düşüncelerini böldü ve Kuzey'in dikkatini yaşlı şakacının stresle dolu yüzüne çekti.

Northern iç çekti, 'Bu adam ne dediğini bilmiyor'

Gözlerini yarığa, sonra Ryan'a çevirdi.

"Hey, buna hazır mısın? Zor olacak."

Ryan soğuk bir şekilde göz göze geldi ve omuz silkti.

"Zor, zor değil—benim için fark etmez."

Northern, Ryan'ın yanıtından memnun bir şekilde geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

'Karanlık Kıtasal insanlarından beklenildiği gibi, birbirimizi çok iyi anlıyoruz.' İçten içe tekrar gülümsedi.

Öne adım atmak üzereyken, bedeni aniden titredi. Gözleri büyüdü ve dondu.

Boşluk Gücü geniş bir şekilde saldırdı, görünmez bariyerin durumunu korumak için dayanıklılığını ve özünü emdi.

Ryan, Northern'ın ifadesindeki değişikliği fark etti ve sordu, "Ne oldu, Northern?"

Alystren, Northern etrafındaki ani baskı artışını da hissetti ve ona yaklaşmayı zorlaştırdı. Ama Ryan zaten soruyu sormuştu.

O da, cevabı nefesini tutarak bekliyordu.

Kuzey'in yanıt vermesine gerek yoktu. Ryan'ın sorduğu gibi, her iki adam da boğucu bir korkuyla titriyordu.

Alystren'in yüzünden bir ter damlası süzüldü, 'Lanet olsun' diye düşündü.

"Etkileyici. Ben gelmeden önce beni hissettin, oysa varlığımı mükemmel bir şekilde sildim."

Emir veren bir ses yankılandı, bununla birlikte Kuzey'in arkasında bir varlık belirdi.

Kuzey, yüzü grimsi bir ifadeyle, omzundan sarkan ceketiyle siyah askeri kıyafet giymiş uzun bir adama döndü.

"Sen kimsin lan?" Kuzey tükürdü, tonu zehirle doluydu.

Teğmen Dante, çenesini okşadı, gözleri Kuzey'i incelerken merakla parladı.

"Beyaz saç, mavi gözler... Hangi klanla ait?"

Kuzey yanıt vermedi. Teğmen onu incelerken, aklı bir çözüm arayarak hızla çalışıyordu.

Bir Paragon'un önünde durduğunu bilmek için ruhuna bir bakış atmasına gerek yoktu.

Önceden bir tanesiyle karşılaşmıştı. Teğmenin özünün onlara yaklaştığını hissettiği ilk andan itibaren, bu hemen kaydedilmişti—öz ve şekli bir Paragon'a aitti.

Önceden, bunu göremiyordu çünkü gözleri o seviyeye ulaşmamıştı.

Ama şimdi, görebiliyordu.

Teğmenin etrafında dönen, yeraltını neredeyse kanatlarıyla örtmeye yetecek kadar büyük bir gümüş kuş şeklinde şekillenen özüdür.

Onun varlığı, yarığınkini neredeyse bastırıyormuş gibi görünüyordu, bu da Northern'ı iki şey konusunda kesinleştirdi.

Bir, bu kişi kesinlikle bir Paragon'du.

İki, bu yarığı yenme şansları birdenbire fırladı.

Ancak, bu kişinin aurisini hiç beğenmedi!

Teğmen, Northern'ın yüzünü tuttu.

Kuzey, elinin hareket ettiğini bile hissetmemişti. Adamın hızının karşısında çaresizmiş gibi görünüyordu.

Aniden kaşlarını çattı ve tüm gücüyle Teğmen'e saldırdı, ikisini de arkasındaki enkaza çarptırarak, kırmızı alevler bacaklarının izlerini öfkeyle yaladı.

Yeraltı odasında bulunan herkes, geniş gözlerle, şaşkın bir halde duruyordu.

Az önce ne oldu?

Alystren, gördüklerine inanamadı ve hatta Ryan'ın yüzünde nadir bir gerginlik belirtisi belirdi.

Olay yerine geç gelen Teğmen'in astları, şok ifadeleriyle, yüzleri daha önceki halinden bile daha solgun görünüyordu.

Teğmen Dante'nin hızı, bu alemdeki insanlar için anlaşılmazdı; onunla birlikte çalışan ve yürüyenler için bu durum iyi biliniyordu.

Hızı o kadar olağanüstüydü ki, onu gerçekten anlamanın imkansız olduğunu kabul etmek, anlamaya çalışmaktan daha güvenliydi.

Bunu anlamaya çalışmak sadece umutsuzluğa yol açıyordu—kendileri gibi bir insanın bu kadar imkansız bir hızda hareket edebileceğini kabullenmek zorundaydılar.

Pek çok kişi, Teğmen Dante'nin asla maksimum hızında hareket etmediğini veya tepki vermediğini iddia etti.

Onun üniformasını dikmek için kullanılan ipliğin normalden daha ağır olduğu, bu nedenle giysilerinin daha fazla ağırlık taşıdığı söylentileri vardı. Yükü artırmak için omuzuna bir palto bile eklemişti.

Ayrıca, kendini mümkün olduğunca yavaşlatmak için ağırlıklı bilezikler de takıyordu.

Bazıları, hızının yeteneğinin bir kusuru olduğunu bile öne sürdü.

O, doğaüstü bir hızda, herhangi bir yarışta yenilmezdi ve savaşta dokunulmazdı—kimse ona bir darbe indirmeyi başaramamıştı.

Ancak, kendi gözleriyle tanık oldukları şey tamamen farklıydı.

Gözlerinin önünde, Teğmenlerinin uçtuğunu, bulanık bir çizgi halinde olduğunu ve yarığın karşısındaki taş yığınlarına çarptığını gördüler.

Onları konuşamaz hale getirdi, ağızları açık kaldı.

Kızıl saçlı bir kadın aniden kaşlarını çattı, "O piç!"

Dişlerini sıktı ve Teğmenin çarptığı yere doğru fırladı.

Ancak, tüm zemin aniden dondu ve adımları kaydı. Koordinasyonsuz bir bale dansçısına dönüştü ve kendini rezil ederek kafasının üzerine düştü.

Herkes bu manzarayı biraz eğlenceli buldu, ama kimse gülmeye cesaret edemedi.

Bir saniye önce, zeminin düz ve pürüzlü olduğundan emindiler. Ama şimdi, bir buz pateni pisti gibi görünüyordu.

Alystren, yüzü gergin, yavaşça başını geriye çevirdi.

'Bunu mu yaptı? Kahretsin! Onun da en az benim kadar kötü olduğunu unuttum.'

Ryan, arkasında kayıtsız bir şekilde durarak, ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

Atmosfer, yıkıcı bir sarsıntıyla aniden kesildi ve moloz yığınını küçük taş parçalarına ayırarak donmuş zemin üzerinde çatlaklar oluşturdu.

Onları öğütebilecek bir baskı, rüzgarla birlikte eserek, başlarının üstüne düşen bir dağ gibi hissediliyordu.

Eğildiler ve düz bakmaya çalıştılar, Alystren ve Ryan da farklı değildi.

Aslında, Ryan daha fazla etkilenmiş gibiydi. Direnmeye çalıştıkça, dizlerinin üzerine kadar itildi ve kan kusmaya başladı.

"Aptal, Teğmenin aurasına karşı koyamazsın," onlardan biri mırıldandı.

O da aura nedeniyle acı çekiyordu ama Ryan'ın acı çekmesini görmekten zevk alıyordu, çünkü baskı onu zedeliyordu.

Moloz bulutu dağıldıkça, gözleri hepsi bir şeye odaklandı.

Bulutun içindeki iki figür, siluetleri yavaşça ortaya çıkıyordu.

Teğmen, karanlık bir eğlenceyle başı hafifçe yukarıda, dimdik duruyordu; önündeki beyaz saçlı çocuk ise sarsılmaz bir şekilde duruyor, gözlerinin içine bakıyordu.

"İyi. İyi. Bana yararlı olabilmek için o seviyede olmalısın," Teğmen Dante'nin sesi, kötü niyetli bir egemenlikle yankılandı.

Northern'ın önünde duran adamın yoğun baskısını hissetmediği doğru değildi. Aslında, vücudunun her bir lifinin itiraz edercesine çığlık attığı bir durumdu.

Geçen her saniye ile birlikte, direncinin etkisinin arttığını hissedebiliyordu.

Ancak kaslarındaki geri tepme yoğundu; baskının kas liflerini kağıt gibi yırttığını hissettiriyordu.

Ciddi bir ifadeyle, Northern Teğmenin kırmızı gözlerine baktı.

"Bir aura oyunu oynamak mı istiyorsun? O zaman, aura oyunu oynayalım."

Sesinde hafif bir gerginlik vardı, ama yeterince korkutucu bir etki taşıyordu.

Önceden Ryan'ı alay eden Teğmenin astı, bir inançsızlık girdabında yakalandı.

'Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?'

Her şey aniden anlamını yitirirken, heyecanının azaldığını hissetti.

Teğmenin yoğun aurasının altında durabilen biri vardı.

Ve sadece durmakla kalmıyordu—hepsinden daha yakındı

Teğmene. O alandaki baskı boğucu olmalıydı.

Ve yine de, onun kadar yaşlı görünmeyen insan buna dayanıyordu.

Acı içinde dişlerini sıktı, gözleri kıskançlıkla parlıyordu.

'Keşke daha iyi bir yeteneğim olsaydı,' diye düşündü.

Düşüncesi daha bitmeden, zaten onları terörize eden varlıkla karışan yoğun ve soğuk bir varlık belirdi.

Sonra, ip çekme savaşı başladı.

Odanın havası kalınlaştı, görünmez güç akıntılarıyla doldu.

Kuzey'in Boşluk Aurası, görünmeyen bir fırtına gibi genişleyerek Teğmen Dante'den yayılan baskın güce çarptı.

Auraları şiddetle çarpıştı, atmosferin dokusunda dalgalar gönderdi.

Yer altındaki duvarlar baskı altında inledi, taş üzerinde ince çatlaklar belirdi, sanki oda iki titan arasındaki düelloda yakalanmış gibiydi.

Teğmen Dante'nin aurası, zaten boğucu bir ağırlık olan aura, Kuzey'in üzerine çöküyormuş gibi daha yoğunlaştı.

Acımasız bir yoğunlukla üzerlerine geldi, çoğunu anında dizlerinin üzerine çökertme kapasitesine sahipti.

Onun astları, hala gücün etkisi altında eğilirken, mücadele yoğunlaştıkça daha da titredi.

Hava, Teğmen'in egemenliğiyle yanıyordu, gücü mutlak bir teslimiyet emrediyordu.

Ancak, Northern'ın Boşluk Aurası farklıydı—ezmeyen, ama tüketen bir gizemdi.

Dante'nin baskısı bir çekiçken, Northern'ınki bir uçurumdu.

Gücü güçle karşılamıyordu; onu emiyor, çarpıtıyordu.

Northern'ın etrafındaki alanın bile şekil değiştirdiği, gerçekliğin bozulup büküldüğü, sanki yerinde kalıp kalmamaya karar veremediği görünüyordu.

Bir anlık bir çıkmaz vardı.

Dante'nin ezici egemenliği ile Northern'ın anlaşılmaz boşluğu arasındaki çatışma, bir kasırganın gözü gibi sessizlik vakumu yarattı.

Sonra, o durgunluk kırıldı.

Northern'ın altındaki zemin çatladı, ayaklarının altında yarılarak Boşluk Aurası kendini göstermeye başladı.

Dante'nin kırmızı gözleri bir anlık şaşkınlıkla parladı - kısa, ama tartışmasız.

Dudakları sevinçle kıvrıldı ve aniden, aurası kayboldu. Bıraktığında, zaten kırılmakta olan duvarlar ve taşlar parçalara ayrıldı.

Kuzey de Boş Aura'sını geri çekti, birkaç adım geriye savruldu ama dengesini kaybetmeden yerinde durmayı başardı.

Bakışı ciddi kaldı, gözlerindeki yoğun ışık sönmedi.

Teğmen, bir elini kılıcına dayadı ve diğerini Kuzey'e uzattı.

"Ben Teğmen Dante, devrimci ordunun lideriyim. Bana kim olduğunuzu ve rütbenizi söyleyebilir misiniz?"

Teğmen Dante'nin tonu sakindi, hâlâ bir üstünlük hissi taşıyordu ama sanki eşit biriyle konuşuyormuş gibi geliyordu.

Kuzey, hem tonunda hem de gözlerinde saygıyı hissedebiliyordu.

Bu adamla tanışmak, tüm vücudunu acı içinde bıraktı. Onunla savaşmanın ne anlamı olabilirdi ki?

"Kuzey."

Başka bir isim kullanmayı düşündü, ama Kuzey temkinliydi.

Reimgard ile olan bağları, yüzleşmeye hazır olduğu bir bölüm değildi.

Bu nedenle, bununla ilgili her şeyi gizli tutmak istedi. Hatta Shin'e bile söylememişti.

“Oh, bu garip bir isim—Kuzey. Ve rütben ne?”

“Ben bir Usta.”

Teğmen Dante'nin gözleri açıldı.

“Olmaz! Yalan söylüyorsun.”

Kuzey'in kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

“Neden yalan söyleyeyim?”

Teğmen birkaç saniye sessiz kaldı, gözleri hala şaşkınlıkla açılmıştı.

Sonra, “Şimdi gördüğümle, en azından bir Yükselen olacağını ciddi şekilde düşündüm.” dedi.

“O zaman seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” Kuzey hoşnutsuzlukla mırıldandı.

“Hayır, yanlış anlama, genç dostum. Hayal kırıklığına uğramadım—çok etkilendim.” Teğmen bir an duraksadı, Kuzey'i dikkatle gözlemledi.

Sonra, tonu ince ve çekici bir şekilde, "Bu çatlağı birlikte aşmayı öneriyorum, böylece bunu yaparken birbirimizi tanıyabiliriz," dedi.

Kuzey, Ryan'a baktı. Reddetmek için hiçbir nedeni yoktu ve bu, başka bir Paragon'un yeteneğini çalmak için harika bir fırsattı.

Bu çatlağın birçok parça sunacağından emindi.

Kült liderinin yeteneğini kopyalamak için her şeyi harcamıştı, bu yüzden sadece yetenekleri biriktirip bir başka Paragon'un yeteneğini kopyalayabilirdi.

Fakat bunun ötesinde, bu çatlak, girdiği en zor, içe işleyen çatlak olacaktı.

Bunu ruhunun her karanlık köşesinde hissedebiliyordu.

Northern, Teğmen'e şüpheyle baktı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yanıt verdi.

“Takıma büyük bir fayda sağlardın. Seninle bu baskına katılmaktan onur duyuyorum.”

Tonunda bir boşluk vardı, ama dikkatle seçilmiş kelimeleri Teğmen Dante'yi şaşırttı.

“Beni ittiğin şekilde, düşüncesiz ve kibirli bir çocuk olduğunu varsaydım. Sonra, bir dakika boyunca, sadece kibirli olmadığını bana inandırmayı başardın ve şimdi de düşüncesiz olmayabileceğini bana inandırıyorsun.”

Kuzey hafifçe başını eğdi.

“Seni ittiğim için özür dilerim. Yüzüme dokundun. Kimse yüzüme dokunamaz.”

Teğmen kaşını kaldırdı, Kuzey'i ve onun dramatik şekilde değişen tutumunu dikkatle gözlemledi. Açıkçası, bu onu biraz rahatsız etti.

Kuzey'in kibirli kalmasını, olduğu gibi davranmasını tercih edeceğini hissetti.

Ama şimdi, bu hızlı değişim... sanki kendi zihinsel yaşıtıyla konuşuyormuş gibi hissettiriyordu.

Bu son derece rahatsız ediciydi.

Dante yutkundu ve küçük bir gülümseme bıraktı.

“Tamam o zaman.” Etrafına bakındı, meslektaşlarını değerlendirdi, sonra “Hansel.” diye seslendi.

“Evet, efendim!” Kısa saçlı, neredeyse bir macho robota benzeyen uzun, sağlam bir adam hızlıca yanıtladı.

"Shane."

"Buradayım, efendim!"

Kendisini daha önce küçük düşüren kızıl saçlı kadın hızla ayağa kalktı ve belini bükerek, Teğmen'e saygıyla selam durarak yanıtladı.

Teğmen, son kişiyi çağırmaya karar vermeden önce bir an duraksadı, gözleri onunla birlikte gelen yedi astından geri kalanını dikkatlice taradı.

"Rafel."

“Evet, efendim.”

Yüzünün bir kısmını kaplayan koyu mavi saçlarıyla içe kapanık görünen genç bir adam, dikkatlice ayakta durarak yanıtladı.

Teğmen daha sonra geri kalanlarına sağlam, otoriter bir bakışla döndü.

"Sizler o lanet şamanı koruyacaksınız."

"Evet, efendim," hepsi bir ağızdan yanıtladı ve farklı yönlere dağıldılar.

Dante daha sonra dudaklarında küçük bir gülümsemeyle Northern'a baktı.

Bu takım iyi mi?

Northern omuz silkti.

“Hiçbir sorun görmüyorum.”

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Ryan onun yanına geçti, Alystren ise kararsız bir ifadeyle duruyordu.

Ancak bulunduğu sıkışık durum göz önüne alındığında, geri adım atmak için bir alan olmadığını düşündü.

Teğmenden gereksiz dikkat çekmek istemiyorsa, içeri girmek ve bir şekilde hayatta kalmak daha iyiydi.

Hala tereddüt ediyordu, bacakları nereye hareket edeceğinden emin değildi.

Kuzey ve Ryan, yırtığa ilk girenlerdi. Dönme portalı, bedenleri içine daldıkça dalgalandı.

Alystren, derin bir ilgiyle yırtığa bakan Dante'ye bir göz attı, bir eli çenesini okşuyordu.

Tüm düşünceleri görmezden gelip sadece hayatta kalmaya odaklanarak, Alystren de yırtığa girdi. Ardından Dante ve üç astı da yırtığa doğru ilerledi.

Kuzey yırtığa girdiğinde, ilk gördüğü şey sonsuz bir kan kırmızısı gökyüzüydü.

Sonra başı eğildi, gözleri bulanık ve kaygan kırmızı toprağa düştü. Bu, girdiği ilk yırtığı hatırlatıyordu.

Ama bu, o yarıkla hiçbir şekilde benzemiyordu. Bunun zemini, üstündeki kanla lekelenmiş örtüyü mükemmel bir şekilde yansıtan bulanık, kaygan su gibi görünüyordu.

Northern ve Ryan bir saniye boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de garip bir sessizlik içindeydiler.

'Doğru. Gerçekten yalnız başımıza hiç birlikte olmadık... ayrı ayrı.'

Northern, karanlık kıtada Ryan ile hiç konuştuğunu düşünmüyordu.

"Biliyor musun..." Ryan'ın sesi aniden soğuk bir yoğunlukla sessizliği deldi. "Seni pek sevmiyorum."

"Oh? Bu oldukça ilginç," Northern hafif bir kahkaha ile yanıtladı.

Yüzü hızla ciddiyete döndü ve ilerideki yolu incelemeye başladı.

Ryan hafifçe kaşlarını çattı, onunla yetişmek için yürüdü ve sordu, "Neden sormayacaksın?"

"Neden sormalıyım? Gerçekten umursamıyorum."

"Lady Raven ile çok yakındın."

Northern aniden duraksadı, dudaklarının bir köşesi hafifçe hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

'Kahrolası Raven. Beni bir gün bırakmayı düşünüyor musun?'

Kuzey sonunda gözlerine kadar ulaşan tam bir gülümseme zorladı.

"Anlıyorum, sen Raven hayran kulübünün bir parçasısın."

"Onunla bu kadar yakın olduğun için seni asla affetmeyeceğim..." Ryan'ın sesi, eklediği "...ve onu terk ettiğin için" sert bir şeye sürtünüyormuş gibi geliyordu.

Kuzey başını salladı, gülümsemesi tatlı ve tatmin ediciydi.

"Buna güvenebilirim. Bana karşı kin besleyen insanlara, beslemeyenlerden daha fazla güvenmeye karar verdim. Sevgili Leydim Raven bunu bana öğretti."

Kuzey kısa bir süre duraksadı, ama Ryan konuşmak üzereyken devam etti.

"Bak, bana bu saçmalıkları kurtarabilirsin. Gerçekten umurumda değil. Eğer bu konuda bu kadar sinirliysen, hemen hesaplaşabiliriz, ölümüne dövüşelim."

Kuzey'in bakışı kararlıydı, sözleri tartışılmaz bir ağırlık taşıyordu.

Ryan bir an kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes alarak alnındaki gerginliği serbest bıraktı ve yavaşça alıştığı boş ifadesine geri döndü.

O zaman o yanıtladı: "Sadece sana haber vermek istedim, böylece sırtından bıçakladığımda sürpriz olmaz."

Kuzey başını salladı. "Bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

Sonra beyaz kaşları arasında hafif bir çatlak belirdi ve birini kaldırdı.

"O sinir bozucu adam ve askerleri şimdiye kadar burada olmamalı mıydı? Ve Alystren?"

Ryan, ilk göründükleri yere geri baktı. Artık bir portal yoktu.

"Haklısın."

"Bu, bu yarığın bizi farklı bir yere taşıdığı anlamına gelir." Kuzey gözlerini kısarak söyledi.

Bu alışılmadık bir durum değildi—yarıkların birçok özelliği vardı, bunların çoğunu o bile bilmiyordu.

Yarık, girişini gizlemiş veya belki de kalıcı olarak kilitlemiş olabilirdi, bu da kaçmak için yarık çekirdeğini yenmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Bu, yarığa girmelerinin asıl nedeniydi.

Bu yüzden, teorik olarak ve mantıken, Kuzey her şeyin doğru olduğunu hissetti.

Ancak, aklının arka tarafında bir şey sürekli çekiştiriyordu. Kesinlikle bir şeyler yanlıştı.

Northern, yarığın etrafına bakındı ve dikkatlice inceledi.

Gözleri, inceleme için yeterliydi. Kaos Gözlerini henüz kullanmak istemiyordu, daha önce hiç karşılaşmadığı canavarların sıralarıyla karşı karşıyayken.

Dikkatli olmak daha iyiydi.

Sonra, aniden, gözleri kısıldı.

Elini uzattı ve kıvılcımlar belirmeye başladı, her iki ucunda kavisli bıçaklar olan uzun bir sopa oluşturdu.

Ufkun ötesinde, yerin kan kırmızı gökyüzüyle kusursuz bir şekilde birleştiği yerde, çürüyen, kırmızı derili ve boş, delik gözlü dört ayaklı yaratıkların bir yığını koşuyordu, bu da tüm zeminin kan için çılgınca yürüyüşleriyle titremesine neden oluyordu.

Northern, canavarlara doğru yürüyüşü yaklaşırken nazikçe nefes verdi. Grengar'ı döndürdü ve ileriye doğru sert bir bakış attı, mavi gözlerinde kötü bir ışık parladı.

Ancak, Ryan onun önüne geçti ve Northern hafifçe kaşlarını çattı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Böyle şeylerle başa çıkmak için daha uygun biriyim."

Kuzey gözlerini kısarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Ryan, gözlerini kapatarak bir maestro gibi iki elini yavaşça öne uzattı. "Sanırım buz manipülasyonunun zirvesini hiç görmedin. Sana göstereceğim."

Suskun kaldı ve bekledi.

Arkasında, Northern hazır duruşundan gevşedi ve sessiz savaşçıyı dikkatle gözlemleyerek iki büyük adım geri gitti.

Merak ediyordu. Ryan'ın yeteneğinin ne kadar etkileyici olduğunu biliyordu, ama onun en iyi halini hiç görüp görmediğini bilmiyordu.

Belki de bu gösterim, beş yeteneği bu tek yetenek için feda edip etmeme kararında belirleyici bir faktör olacaktı.

Dikkatle izledi.

Ryan, maestro pozunda hareketsiz kaldı, yürüyen canavarların titremesi bulanık suların şiddetle dalgalanmasına neden olsa da, çirkin desenler dans ediyordu.

Ancak Ryan'ın duruşu kararlı ve sağlamdı. Bir milim bile kıpırdamadı.

Neredeyse bir heykel gibiydi. Sonra Northern, aşağıya bakarken bir şey fark etti.

Kaşları hafifçe çatıldı.

'Bacakları donuyor mu?'

Ryan'ın bacaklarından yere doğru yayılan buz, etrafındaki bulanık suları donduruyordu.

Ryan gözlerini açtı ve etrafında buz yıldızlarının parçaları dönmeye başladı.

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Bu onun özünün şekli mi?'

Ne olduğunu açıkça anlayabiliyordu, kendisi de bu kadar ilerlemişti. Gözleri de bir faktördü.

Birisi Usta olduğunda, özünü geliştirebilir ve ona bir şekil verebilir.

Elbette, bu ruhun şekliyle farklıydı, ama ruhun kişiliğine katkıda bulunan faktörlerden biriydi; bu da uzun vadede ruhun şeklini belirliyordu.

Kuzey, ilk Usta olduğunda denemişti. Yapabildiği en iyi şey özünü dolaştırmaktı; Ryan'ın şimdi yaptığı gibi ona kesin bir şekil verememişti.

Öz şekil aldığında, sadece öz kullanarak saldırılar başlatabilir veya savunma yapabilirdi. Kişinin yeteneklerini icra etmesine büyük bir destek sağladığı da cabası.

Tam da Kuzey'in tanık olacağı şey gibi.

Ryan'ın bakışları, yaklaşan iğrençliklerin akışına soğukça düştü.

Sonra soğuk bir şekilde, ağzından buharlar çıkarak, "Buz Manipülasyonu: Eşitlik" diye seslendi.

Vuu

!

Hızla patlayan, Ryan'ın altındaki donmuş zemin, patlayıcı bir güçle ileri fırladı ve önündeki her şeyi bir buz kasırgasıyla kapladı.

Donmuş zeminden her yöne buz mızrakları fırladı, çürüyen canavarlara saplanarak kanlı et parçalarını etrafa saçtı.

Buz mızrakları hızlı bir şekilde patladı, her alanı doldurarak hiçbir canavarın yara almadan kaçmasına izin vermedi.

Başları delindi, ya da kaburgaları parçalandı, ya da karınları ve boyunları kesildi; hepsi donmuş toprak yayıldıkça hızlı ve neredeyse anlık bir anda gerçekleşti.

Kuzey, önünde gelişen manzaraya sessiz, okunaksız bir hayranlıkla baktı.

Küçük, gizli bir gülümseme çıkardı.

'Karar verdim. Hayır, buna değer. Bunu istiyorum!' Ryan'ın yeteneği için arzuyla dolup taşıyordu aklı.

Ryan iç çekti, omuzları hafifçe sarkarak sendeledi, ama Kuzey ona hafif bir dokunuşla destek oldu.

"Bu kadar çok öz kullanmanın sorun olmadığından emin misin? Yedinci seviye bir yarıdayız."

Ryan kaşlarını çattı. "Yedinci seviye mi? Bunu nasıl bildin?"

"Gözlerimle anlayabiliyorum."

"Sen bir keşifçi misin? Böyle dövüşebilen bir keşifçi olamazsın."

Kuzey derin bir nefes aldı. "Ben birçok şeyim, çocuk."

Bir şekilde, Ryan kendini alınmış hissetti. Northern'a kaşlarını çatarak itiraz etmek istedi ama vazgeçti ve önünde yarattığı kargaşaya döndü.

"Bana söylemeliydin. Bu kadar öz kullanmak bu kadar erken kesinlikle tehlikeli."

Kuzey omuz silkti, gözleri alaycı bir şekilde parladı. "Bana bir görüş belirtmek için yeterince zaman verdiğini düşünmüyorum."

Grengar'ı döndürdü ve ileriye doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" Ryan sordu, yüzünde düşünceli bir ifade ile.

"Sen eğlenceni yaşadın. Şimdi benimkini yaşama zamanı."

Kuzey, yanında Stainless tutan bir klon belirdiğinde söyledi. Başka bir klon, Karanlık Ölümcül kılıcıyla ortaya çıktı.

Onun ortasında, etrafını saran siyah kıvılcımlar bir kasırga gibi döndü ve yavaşça Gece Korkusu zırhını oluşturdu.

Northern bir an duraksadı, bakışları zırhtaki tek çöküntüye düştü. Bu onu yoğun bir şekilde rahatsız etti.

'Bu yarıktan sonra bir demirci bulmalıyım.'

İki uçlu sopayı bir kez daha döndürdü ve üst bedenini öne doğru eğdi.

Ryan önce kafası karıştı. Gelen her canavarı öldürdüğünden emindi.

Ama aniden, kaba buz dikenleri manzarası patladı, yeni bir canavar dalgası, her şeyin içine düşünmeden dalarak, onları öldürüp öldürmeyeceğini umursamadan, korkunç bir güçle içeri girdi.

"Eh, neyse." Northern'ın gözleri parladı ve gülümsedi, ardından fırladı.

Donmuş zemin tamamen parçalandı, buz parçaları her yöne fırlarken, kendini canavar kalabalığına attı.

Hareket ederken Grengar'ı döndürdü ve bir felaket kasırgası başladı.

İki kopyası farklı yönlere fırladı ve silahlarını iğrenç yaratıkların üzerine indirdi.

Kılıçları derinlere saplandı, canavarlara kaba bir şekilde kazıyarak kan arcı oluşturdu.

Hareketleri akıcıydı, Northern daha önce klonlarını kullandığı her zamankinden daha fazla, saldırılarıyla kusursuz bir şekilde harmanlanıyordu.

Northern kendisi savaş alanında bir tehditti. Sayı avantajına rağmen, bu hiçbir şey ifade etmiyordu!

Hareketleri izlenemezdi. Canavarlar ona dönecek kadar zaman bulamadan, o çoktan kaybolmuştu ve başları düşüyordu. Her döngüsel dönüşte, kavisli bıçakları eti yarıyor ve kanı fışkırtıyordu.

Birçok canavar her taraftan onu kuşattığında, Northern parmağını yüzüne uzattı, dudaklarında bir zevk gülümsemesi belirdi.

Ağırlık Parmağı. Etrafındaki tüm canavarlar aniden yoğun bir baskı altında ezildi, bedenleri köfte haline getirildi.

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.]

[+4 yetenek parçası kazandınız.]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.]

[+4 yetenek parçası kazandınız.]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.]

[+4 yetenek parçası kazandınız.]

Bildirimler, o ve klonları her yöne saldırmaya devam ederken kulaklarında müzik gibi geliyordu.

Ne garip.

Teğmenin sesi, aynı zamanda ilgi yayarken, hafif bir endişe taşıyordu.

Gerçekten hiçbir şeyin ortasında duruyorlardı, kan kırmızısı bir gökyüzüyle ve gökyüzünün tükürüğünün kalıntıları gibi görünen bir zeminle çevriliydiler.

Elini burnunun altına hareket ettirerek, onu nazikçe okşarken, aynı zamanda duyularını saldıran boğazı rahatsız eden kötü kokuyu engelliyordu.

“Efendim, Rafel ile bölgeyi keşfe çıkacağım,” kırmızı saçlı kadın Shane, hemen öneride bulundu ve Teğmenin önünde başını eğdi.

Ona fazla dikkat etmeden, bileğini kayıtsızca salladı ve ona izin verdi.

Hemen, kan arayan, kırmızı gözleriyle içe kapanık Rafel'e dik dik bakarak, onu neredeyse küçültecek şekilde tehdit etti. İkisi de neredeyse aynı anda kayboldu.

Teğmen Dante gökyüzüne baktı, göz kapakları yarı kapalıydı, sonra etrafa göz gezdirdi. O sırada bir yabancı gördü.

“Oh? Köpek. Buradasın.”

“Teğmen.”

Alystren başını eğdi, dudaklarını acı bir pişmanlıkla birleştirdi.

'Bu ne tür bir şans? Geri kalmalıydım! Kahrolsun, Thalen. Bu, ölümden daha kötü bir deneyim olacak!'

O ve Teğmen Dante, Tharion Kalesi ile birlikte, bir zamanlar çatlak hakları konusunda bir anlaşmazlık yaşamışlardı. Ama sonunda, ortak bir hedef, farklılıklarını göz ardı etmelerine ve Shang Şehri'ni birlikte yenmelerine neden olmuştu.

Thalen ve Tharion Kalesi'ne olan sarsılmaz sadakati, Teğmen tarafından ona "köpek" unvanını kazandırmıştı.

Ve o gün Teğmen'in Alystren'e gösterdiği şey, bir daha asla karşılaşmamayı içtenlikle dilemesini sağladı.

O zamanlar o bir Paragon bile değildi!

Üstelik—emin olamasa da, sormaya cesaret edemese de—Teğmen'in burada, sarsılmaz bir şekilde bulunması, muhtemelen valiyi öldürdüğünü gösteriyordu.

Ve eğer ordudaki bir Teğmen, bir şehrin valisini öldürdüyse, bu yalnızca bir anlama gelebilirdi.

Ve o biricik şey, Alystren'in karışmak istemediği şeydi.

'Kahretsin, tek istediğim çok para kazanmak, emekli olmak ve Sassex'in yeşil adasında yerleşmekti.'

Ama şimdi şeytanla tanıştığı için hayalleri daha çok alev alacak gibiydi.

“Saygı neyin nesi? Çünkü sahibin burada değil mi?”

Alystren kusursuz bir nazik gülümseme zorladı.

“Son görüşmemizde, sen bir Yükselen'din. Şimdi, elbette, bir Paragon ve bir Teğmen oldun. Nazik olmalıyım ve botlarını yalamalıyım.”

Teğmenin ifadesi boş kalmaya devam etti, ancak gözlerinde bir küçümseme parıltısı belirdi. Ağız kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve bakışlarını çevirdi.

“Her neyse. O beyaz saçlı çocuk—senin için kim?”

Teğmenin kırmızı gözleri Alystren'e döndü.

Alystren başı eğik bir şekilde adamın yüzüne bakmıyordu, ama yine de üzerindeki dikenli baskıyı hissedebiliyordu. Derisinde ürperme hissetti.

“O, kalenin geçici bir üyesi. Karanlık Kıta'dan yeni gelen hayatta kalanlardan biri.”

Teğmen Dante'nin gözleri yavaşça büyüdü, derinliklerinde birçok rengin dans ettiği bir ışık belirdi, sanki en güzel yıldızları yeni görmüş gibiydi.

“Şaşırmamak elde değil. İnanılmaz. İnanılmaz.”

Gülümsedi ve Alystren'in omzuna dokundu. "Başını kaldır, köpek."

Alystren dudaklarını ısırdı ama zoraki bir gülümsemeyle kalktı, dişlerini gösterdi.

"Onu seviyorum. Onu istiyorum. Ama onu kazanmanın kolay olmayacağını şimdiden anlıyorum. Yine de, onun benim için savaşmasını içtenlikle istiyorum. Bana ne ipuçları verebilirsin?"

Alystren'in ifadesi boşaldı.

'Ne?'

Son cümleyi beklemiyordu, bu yüzden son derece kafa karıştırıcı bir duruma düştü.

'Şu anda ne oluyor?'

Bir saniye önce, vahşi ve okunaksız bir canavar olan Teğmen Dante, aniden zararsız ve neredeyse bir çocuk gibi olmuştu.

Tüm tavrı değişmişti. Gözleri şimdi nazik bir şefkat taşıyor, samimi bir ciddiyeti yansıtıyordu.

Atmosfer o kadar rahatladı ki, Alystren ona kaba davranabileceğini ve bununla kurtulabileceğini hissetti.

Ama kim cesaret edebilirdi?

"Uhmm, ben—ben aslında bilmiyorum..."

Teğmenin bakışlarının kaydığını keskin bir şekilde hissetti.

“...ama Shin, Kageyama Shin, babası, bu yüzden en iyi o bilir, değil mi?”

“Oohhh.” Teğmenin garip bakışı neredeyse anında kayboldu, yerini memnun bir gülümsemeye bıraktı.

“Öyle mi? Shin Kageyama, ha? Bu rahatlatıcı. O zaman sizi yaşatmaya karar vermem iyi bir şeydi. İyi, iyi.”

Sağlam ast, bir heykel gibi durdu, bakışlarını rüzgâra sabitlemişti, Teğmenin yönüne bakmaya cesaret edemedi.

“Peki, o nerede? Kageyama çocuğu.”

Sadece görünüşe göre, Shin ile Teğmen Dante arasındaki yaş farkı iki veya üç yıldan fazla görünmüyordu. Ya Dante daha yaşlıydı ya da Shin.

Ancak Teğmenin sadece Shin'e değil, herkese olan tavrı, onu görünüşünden çok daha yaşlı gösteriyordu—belki de kırklı yaşlarındaydı.

“Shin, çatlak ortaya çıktığında içine çekildi.”

“Oh? Yani muhtemelen bu çatlakta da mı?”

“Evet, efendim.”

Teğmen aniden Alystren'den gözlerini kaçırdı ve boynunu uzattı, alnında hafif bir kaş çatma belirdi.

“Hansel.”

“Evet, Teğmen.” Hansel'in sesi, yere düşen büyük bir taşın etkisi gibi yankılandı.

“Shane ve Rafel'in peşine düş. Bu yarık hakkında çok farklı bir şeyler hissediyorum. Eğer bu uğursuz hisse haklıysam, o zaman yedinci seviye bir yarıktayız.”

Alystren'in gözleri büyüdü.

‘Yedinci seviye?!!! Ne?! Ölüyorum! Daha önce yedinci seviye bir yarıkta bulunmadım!’ Aklı tamamen dağıldı.

‘Kahretsin. Ölecek miyim?!’

“Ama bu çok garip,” Teğmen'in keskin sesi Alystren'in düşüncelerini keserek ona bakmasına neden oldu. “Yedinci seviye bir yarık günümüzde nadirdir. Arcadia'da aniden belirmesi son derece alışılmadık.”

Bir Paragon'un karşısında yanlış bir şey yapmaktan korkmasına rağmen, Alystren kısa bir tereddütle, kelimeleri bozuk bir şekilde dile getirerek sordu: “Efendim, hiç... yedinci seviye bir yarıkta bulundunuz mu?” Terliyordu.

Alystren, sorusuyla bir Paragon'u rahatsız etme korkusuyla sadece terlemiyordu.

Durumunun gerçeği onun üzerinde ağır bir yük oluşturuyordu. Bütün bunlar için kaydolmamıştı! Aklı sert bir pişmanlıkla dolup taşıyordu.

Yedinci seviye bir yarıkta bulundum mu? Evet, bulundum. Bir kez.

Alystren'in sözleri, hâlâ kesik olsa da, devam etti.

"Ve... kaç kişi hayatta kaldı...?"

Teğmen Dante, hüzünlü bir ifadeyle yanıtladı: "Sadece ben. Çünkü koşabilirdim."

Alystren, tüm vücudunun aniden soğuduğunu hissetti. Teğmenin bir sonraki sözleri pek teselli edici değildi.

“O zaman Yükselen'dim. Genç ve kibirliydim. Ekibimizde Paragon yoktu ve kibirli olmam birçok kişinin ölümüne neden oldu. Bu sefer böyle olmayacak.”

‘Eminim... Eminim hayatta eve döneceğim,’ diye düşündü Alystren, zihni zaten dağılmış, neredeyse dinlemiyordu.

Teğmen ona bir göz attı, yüzü sinirle buruştu ve sonra bakışlarını çevirdi—tam o sırada astları yeniden belirdi.

Nefesleri hırpalanmış, kısa ve ağırdı.

“Efendim... burası... burası Gehenna.”

Teğmen Dante, yüzlerindeki ciddi ifadeler ve verdikleri haberin ağırlığına rağmen, hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Bana, kelime kelime, ne gördüğünüzü söyleyin,” dedi, yüzü terle kaplı olan Rafel'e odaklanarak.

Efendim, yarığın ortasında sayısız cehennem derecesinde canavar var. Dört bacaklılar, uzun, kavisli iğne gibi dişleri var ve gözleri yok gibi görünüyor, ama boş göz yuvaları bir şekilde hâlâ görüyor. Bizi gördüler - bunu hissettim. Bizi gördüler ama umurlarında bile olmadı.

Teğmen başını hafifçe eğdi. "Umursamadılar mı? Neden?"

Shane devam etti, "Çünkü ortalarında bulunan heykelden dolayı."

"Heykel mi?"

"Tam olarak, efendim, bu bir heykel değildi," Rafel açıkladı.

O, bir canavarı ruhuna bakabilen ve onların rütbelerini ölçebilen, diğer becerilerin yanı sıra, birincil keşifçiydi.

"Bu, Yıkıcı rütbesinde bir canavardı. Özellikle, Felaket Yıkıcısı."

Teğmen kaşlarını kaldırdı. "Felaket Yıkıcısı mı? Bu imkansız. O tehlike seviyesindeki bir canavarın yedinci seviye bir yarıkta bulunması mümkün değil."

"Kapı koruyucusu zirve seviyede olmadıkça."

Teğmen gözlerini kısarak, içinde bir huzursuzluk yansıyan bir ifade ile baktı. Sonunda derin bir nefes aldı ve ifadesini toparladı.

"Bu yarıkta neyin yanlış olduğunu anladığımı düşünüyorum. Yüzden fazla yarıkta bulundum ve size bir şey söyleyebilirim: yarık koruyucusu hiç zirve seviyede olmadı. Aslında, bir şeytan hiç ortaya çıkmadı."

O, devam ederken elini kılıcının kabzasına hafifçe koyarak duraksadı.

"Canavarların tehlike seviyesinin artması için, birbirlerini veya çok sayıda insanı tüketmeleri gerekiyor. Ancak insanlar her zaman mevcut olmadığından, genellikle ilk seçenekleri bu oluyor. Bunu yaparak, kendi ekosistemlerini bozuyorlar ve her şeyi kaosa sürüklüyorlar. Ancak, bu genellikle bir yarıkta imkansızdır çünkü yarıkların bir düzeni vardır ve yarık çekirdeğini koruma rolünü canavar ekosistemini yönetmekten daha fazla önemseyen bir koruyucu bulunur. Popüler görüş, bu yüzden hiçbir yarık koruyucusunun şeytan seviyesine bu kadar yakın olmadığıdır. Çünkü bu olduğunda, öncelik çekirdeği korumaktan yarığı yönetmeye kayar."

O, biraz titrek bir nefes aldı. "Ve bu olduğunda, bu yarık bir kan deliği haline gelir. Yani... şimdi hepinize söylüyorum: Herkesin buradan sağ çıkacağını garanti edemem."

[Sahip Olunan Yetenekler]

: [Kopya]

[Silme]

[Nsair'in Külleri]

[Kopyalanmış Yetenekler]

: [Fısıldayan Rüzgar]

'O iki gerçekten bedenime entegre oldu. Seyahatın, Gölge Adımı'na bir şekilde entegre olduğunu tahmin ediyorum.'

Kuzey, ellerine baktı, onları katlayıp açtı. Dövüşürken, bedenini tam anlamıyla kullanmadığı hissini üzerinden atamıyordu.

Ancak rakipleri de gerekli zorluğu sağlamıyordu.

İç çekti, gözleri bir kez daha panelin üzerine düştü. Ruh Görüşü ve tek hız yeteneği gitmişti.

Biri Kaos tarafından emilmişti—gözleri, diğeri Boşluk tarafından—ruhu, ikisi de şimdi bedenine entegre olmuştu.

Kuzey, onları kullanmaktan pek bir kayıp hissetmiyordu. Bunun, potansiyellerini daha iyi ortaya çıkarmasına izin vermesinin yanı sıra, becerilerini daha iyi kontrol edebileceğini de hissediyordu.

'Aktif bir şekilde yetenekleri kopyalamam gerekiyor, kahretsin! Hatta havalı bir saldırı gücüm bile yok.'

Yaratmış olduğu ceset yığınının üzerine oturdu, yeni kopyaladığı yeteneği incelerken bir an aşağıya baktı.

Yetenek: [Fısıldayan Rüzgar]

Sınıf: [A]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Rüzgarın Yankıları]

Açıklama: [Rüzgar, henüz duyulmamış, görülmemiş ve bilinmemiş dünya için sizi çağıran seslerin bir girdabıdır.]

Yetenek Yetenekleri: [Akıntı Perdesi], [Sessiz Süzülüş], [Jilet Esintisi], [Basınç Değişimi]

Nitelikler: [Rüzgar Adımları]

Yetenek Gelişimi: [0/3000]

[Akıntı Perdesi]: Etrafınızda görünümünüzü bozan hafif, hareket eden bir hava kalkanı oluşturur.

[Sessiz Süzülüş]: Sesizce hareket edin, tespit edilmemek için havanın doğal akışına karışın.

[Jilet Esintisi]: Sessizce ama kesici bir güçle vuran sıkıştırılmış bir rüzgar patırtısı serbest bırakın.

[Fısıldayan İllüzyonlar]: Hava içinde ardıl görüntüler veya hafif izler oluşturun, sanki birden fazla yerdeymişsiniz gibi görünmesini sağlayın.

'Tiksiniyorum. Bu yeteneğe gerçekten ne için ihtiyacım olabilir ki?' Kuzey kaşlarını çattı.

Altı yüz yetenek parçasını boşa harcadığını hissetti. Karşılaştığı her etkileyici yetenek kopyalamaya değer değildi.

Artık yeteneğin detaylarına baktığında, bunun nihayetinde Kaos Gözleriyle başarabileceği bir şey olduğunu hissetti.

Sonuçta, gözler artık ona ince doğal kavramları manipüle etme izni veriyordu. Kontrol edilen bir alanda yer çekimini azaltma veya artırma konusunda çok şey yapmıştı.

Henüz diğer kavramları keşfetmemişti, ama rüzgarın sonunda kullanabileceği bir şey olduğundan emindi; sadece zorlayıcı ve yaratıcı düşünmesi gerekiyordu.

'Zorlayıcı ve yaratıcı düşünmekten bahsetmişken, o adamın yeteneğini kullanmasını izlerken aklıma bir şey geldi.'

Kuzey, gözlerinin önündeki paneli reddederek ayağa kalktı ve başka birini çağırdı.

İsim: Rian Artemis Reimgard (Northern Longguard)

Gerçek İsim: [İsimsiz][3]

Özellikler: [Şekilsiz], [Sonsuz Boşluk], [Kaos Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaos İpliği], [Kaos Alevleri], [Boşluk Tohumu]

Ruh Sırası: [Serseri]

Boşluk Çağrıları: [7/100]

Yetenek Parçaları: [652/4000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [1/4]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Özellik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [8/10]

[Sahipli Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Ölüm Bakışı] ve 13 diğerleri.

İsim: [Kaosun Alevi]

Rütbe: [İlahi]

Açıklama: [Ruhunuzun içinde sürekli yanan bir alev var, tutarsızlıkları ve düzensizlikleri yakma kapasitesine sahip. Bu durmaksızın yanan alevler sayesinde, ruhunuz asla zarar göremez veya yok edilemez.]

Pasif Yetenekler: [Ruh Hasar Direnci], [Zihin Saldırısı Direnci]

Aktif Yetenekler: [Siyah Alev], [Siyah Mızrak]

Kuzey, [Siyah Mızrak] olarak etiketlenmiş kısma bakarken dudaklarını büzdü ve derin düşüncelere daldı.

Sonra kaşlarını kaldırdı ve bir nefes aldı.

"Eh, sanırım bunu bir sonraki canavar dalgasıyla deneyeceğim."

Ryan nihayet yanına yürüdü, konuşmadan önce bir an tereddüt etti.

Şimdi ne yapıyoruz?

Northern, bir bakışla tüm panelleri silip süpürdü ve Ryan'a bir an baktıktan sonra gözlerini ileriye çevirdi.

"Başka ne var, çocuk? İleriye doğru hareket ediyoruz."

"İleriye nasıl? Ve lütfen bana öyle hitap etme?"

"Kapı bekçisini bulup, onu öldürüyoruz ve bu yerden defolup gidiyoruz." Ryan'a bir kez daha baktı, sonra yürüyüp gitti.

Yarık, Northern'ın beklediğinden daha geniş ve korkutucuydu—bu, birçok adım attıktan ve önemli bir mesafe katettikten sonra farkına vardığı bir gerçekti.

Hareket ederken, öz algılama yeteneği öne doğru uzandı, alanı haritalandırdı. Bir süre sonra, Northern aniden durdu.

Yüzünde kötü, ama solgun bir gülümseme belirdi, bu da Ryan'ı durdurup sormaya itti: "Bir şey mi var? İyi görünmüyorsun."

Kuzey, elini yüzünün üzerine kapattı ve yukarı baktı, derin bir nefes alarak neşeyle gülümsedi.

"Ryan."

"Evet?" diye yanıtladı Ryan, kafası karışık, bakışları hâlâ biraz cansızdı.

"Bu çatlağı nasıl ele alacağım konusunda temkinli olma lüksüm olduğunu düşünmüyorum. Bu son derece tehlikeli."

Ryan, şüpheyle gözlerini kısarak Kuzey'in ne demek istediğini tam olarak anlamasa da yine de yanıt verdi.

"Neden bir çatlakta temkinli olman gerekiyor ki? Ama sanırım bir noktaya geliyorsun?"

Kuzey hafifçe başını salladı.

"Yeteneklerim hakkında çok gizliyim."

Ryan, çenesini hafifçe kaldırarak Kuzey'in ifadesini soğuk gözleriyle değerlendirdi.

"Herkes bir canavarı çağırabileceğini biliyor. Sen, aynı zamanda kılıçla da iyi dövüşebilen bir çağırıcısın. Belki de miras yeteneğin yüzündendir?"

Kuzey, Ryan'ın neyi kastettiğini tam olarak anlamasa da kaşını kaldırdı. Ama şimdi açıklama yapma zamanı değildi.

Ne düşünüyorsanız, sanırım öyle. Siyah Mamba, Gece Korkusu.

Kara alevlerin kıvılcımları ateşlendi ve dehşetin iki bilmecesini doğurdu.

Biri, dört kırmızı gözle şeytani bir şekilde parlayan, uzun, dört kollu bir figürdü; diğeri ise, ince kasları, parlak siyah bedeni üzerinde beyaz çizgileri ve ustasına dikkatle bakan daralmış gözleri olan zarif bir figürdü.

Gece Korkusu geldiğinde, Ryan biraz kaşlarını çattı.

Bir canavarın artık bir müttefik olduğunu kabullenmişti, ama savaşlarının anısı—son anları—her zaman omurgasında ürpermelere neden oluyordu.

Gizli bir şekilde, yeniden bir karşılaşma istiyordu... ama bunu kabul etmezdi.

İki canavar, Northern'ın emriyle önünde duruyordu.

"Jeci ve Lynus'a git ve onların tarafından işleri hallet."

Hemen, ikisi de kayboldu.

Ryan gözlerini hafifçe kısarak baktı.

"Çağrını gönderiyorsun. Muhafazakar olmak istemediğini söylemiştin, değil mi?"

Northern, Grengar'ı yere sapladı ve başının üzerinde elini uzatarak kaslarını gerdi.

İkili bıçaklı sopasını nazikçe döndürdü ve öne doğru eğildi, üst bedeni öne doğru eğildi.

"Kesinlikle ayak uydurmalısın, çocuk."

Bir an için, Northern'ın gözleri tuhaf bir mavi ışıkla parladı ve sonra—

BOOM

Northern ileriye doğru patladı, arkasında tüm zemin ve bulanık su parçacıklara ayrıldı.

Ryan'ın saçları güçlü rüzgar patlamasıyla geriye savruldu, gözleri şokla büyüdü.

Tek bir hareketle, Northern mavi bir ışık huzmesi gibi ileriye doğru fırladı.

'Bu neydi?' diye sorguladı zihni.

Ne olduğunu bilmiyordu, ama yetişmesi gerektiğini biliyordu. Hemen, Ryan öne doğru fırladı, yüzünde ciddi bir kaş çatma ifadesiyle koşmaya başladı.

Her adım attığında, etrafında küçük buz yıldızları oluşmaya başladı ve ayaklarının altındaki zemini dondurdu.

Koşarken, ışık iplikleri vücudunun etrafında dokunarak, rahat kıyafetlerini yavaşça kaplayarak bir zırh ortaya çıkardı.

Ryan şimdi, unutulmuş bir doğu çağından kalma, sanki bir Cennet İmparatoruna ait gibi, parlak beyaz bir zırh giymişti.

Miğferinin zirvesinde, iki uzun beyaz tüy geriye doğru uzanıyordu, sırtına bağlı ipeksi beyaz bir pelerinle birlikte nazikçe dalgalanıyordu.

Öne doğru koşarken, Ryan bir basamak taşı olarak kullanabileceği küçük bir taş gördü. Hızını artırdı, taşa doğru bir ışık ok gibi kıvrılarak ilerledi.

Oraya vardığında, kendisini ikinci ayağıyla güçlü bir şekilde havaya kaldırarak bastı.

Sırtından buz kanatları fışkırarak, onu daha da ileriye fırlattı, bir kayan yıldız gibi.

Ryan havada süzülürken, nihayet önünde ne olduğunu gördü. Bir an sonra, farkındalık yüzünü dehşetle kararttı.

'Bu ne lan?!'

Başlangıçta, Ryan bunun sadece başka bir zemin olduğunu düşündü, belki de bulanık sulardan farklı bir ova türü—kızıl, çürüyen et tarlası.

Ancak Northern içinden geçerken, anlamaya başladı.

'Hayır... bunlar canavarlar mı?!'

Canavarlar o kadar yoğun bir şekilde sıkışmıştı ki, tüm alanı kaplayarak açık bir yer bırakmamışlardı. Northern onların içinden geçerken, hemen arkasında boş kalan yerleri dolduruyorlardı.

Yukarıdan bakıldığında, tek bir kemirgeni amansızca takip eden bir grup kırmızı karınca gibi görünüyordu. Sayılarının ve hareketlerinin yoğunluğu Ryan'ı kusturmak istiyordu.

'Böyle bir şeyi nasıl öldürebiliriz ki?'

Northern'ın hastalıklı abominasyonların manyetik kütlesinin içinden daldığını izledi.

Northern'ın hızı düşmedi; mavi ışık izi, yolundaki her şeyi yok etmeye devam etti.

Ancak, yüzlercesi daha ona doğru akın ediyordu ve mavi iz tarafından bırakılan boşlukları hızla kapatıyordu.

Ryan düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

'O neye doğru koşuyor ki?'

Gözleriyle Northern'ın izini takip etti. Bunu gördüğünde gözleri umutsuzluktan titredi.

Orta kısımda, Rabid Rots'lar tarafından çevrelenmiş, dokuz fitten daha yüksek bir heykel duruyordu.

'Bunu mu yapıyor? Aklı mı kaçtı?'

Ryan'ın yüzü parçalandı. Northern neden böyle devasa güçlü bir yaratığı hedef alıyordu?

Daha küçük olanları öldürerek daha fazla öz elde etmek daha iyi olmaz mıydı? Yoksa belki de böyle düşüncesiz bir saldırıya geçmeden önce geri çekilip düşmanı incelemeleri gerekiyordu.

Ryan, gökyüzünde süzülürken terlemeye başlamıştı, buzdan kanatlarıyla kendini dengede tutuyordu.

Sonra, bir anda, Karanlık Kıtanın anıları zihnini doldurdu.

Bir anı öne çıktı: Buzunun dayanamayacağına emin olduğu bir Paragon'dan çıkan devasa bir alev patlaması, ama bir şekilde Northern yaralanmadan çıktı.

Çaresizce nefesini verdi.

"Neden bu kadar stres yapıyorum? O en güçlü serseri."

Tam bu sırada, korkunç bir sarsıntı aniden zemini şiddetle sarstı, gökyüzü bir an için devriliyormuş gibi göründü.

Ryan'ı baskılayan bir korku duygusu sardı, sanki tehlikeli bir şey yaklaşıyordu—ruhundaki alevleri tek bir zahmetsiz darbe ile söndürebilecek bir şey.

Sonra oldu.

Yankılanan bir sesle, gökyüzünün gök gürültüsü elleriyle yırtıldığı gibi, merkezden—heykel gibi canavarın Rabid Rots selinin ortasında durduğu yerden—

Siyah mızrakların bir ormanı belirdi.

Kuzey, Ryan'ın geniş bir alanda buz manipülasyonu yaptığını gördüğünden beri bunu düşünüyordu. Ama böyle bir şeyi denemeden önce yeteneklerini daha iyi anlaması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca, özüne bir form verme meselesi de vardı; bu, henüz tam olarak kavrayamadığı bir şeydi.

Aynı zamanda, Kuzey, özünün o kısmını tamamen anlaması gerekmediğinin de farkındaydı.

Sonuçta, o diğer gezginler gibi değildi—o, farklı bir şeydi.

O, boşluğun, hiçliğin kendisinin tezahürüydü. Özünün bir formu olmadığında şaşırmazdı.

Ancak, Boşluk, Kaos ve Şekilsizliğin gücünü kullanmaktan anladığı bir şey vardı ki, eğer özünün bir formu yoksa, muhtemelen herhangi bir formu taklit etme veya benimseme yeteneğine sahipti.

Tabii ki, diğer gezginlerin özlerinin formu değil—bu muhtemelen daha karmaşık bir şey olurdu.

Ama gezginlerin özleri, etraflarındaki her şeye bağlı olarak form kazanır ve bu nihayetinde yeteneklerinin doğasına geri döner.

Şimşek, buz, rüzgar, ateş, su, kum, toprak, ses, kan—bu unsurlar çeşitli ve sonsuz derecede alışılmadıktı.

Gezginler bunları yeteneklerine uyarladıklarında, titiz bir dönüşüm geçirirler ve bunları bu temel doğalardan farklı ve özgün bir şeye dönüştürürler.

Bu, Northern'ın özünün bu tür formları taklit etmesinin zor olacağı anlamına geliyordu. Ancak, saf haliyle elementsel doğaya geldiğinde, bu mümkün olabilirdi.

Northern, Black Lance'ın etkisini yaymak için hangi elementin en uyumlu olacağını düşünürken tüm bunları düşündü.

Black Flame ve Black Lance, Chaos Flame'ın iki yeteneğiydi.

Black Flame, yakma gücünü, Black Lance ise yarma gücünü temsil ediyordu.

Her ikisi de yıkıcı bir tahribat getirmek için tasarlanmış Chaos'un dallarıydı.

Black Flame, yayılması ve geliştirilmesi açısından nispeten kolaydı. Ancak, Black Lance çok daha zorlayıcı olduğunu kanıtladı.

Yine de, Black Lance'ı her kullandığında, Northern küçük içgörüler kazanıyordu ve Ryan'ın buz manipülasyonunu kullanışını gördüğünde, ilham geldi.

Yürürken uzun uzun düşündü. Eğer özü gerçekten şekilsizse, şüphelendiği gibi, bu yenilik işe yarayabilirdi.

[Black Lance]'ı en iyi şekilde nasıl yayabilirdi?

Tek bir cevap buldu: Boşluk.

Ancak Boşluğu dikkatsizce kullanamayacağı için, ona en yakın elementi seçti: karanlık.

O, Northern'ın yarığın merkezindeki garip enerjiyi hissettiği zamandı.

Bu yarığın neyi barındırabileceğini anlamak hem onu korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Ancak onu en çok heyecanlandıran şey, nihayet tüm gücünü kullanma ve mümkün olduğunca çok yetenek toplama fırsatıydı.

O zaman Northern, Ryan ile konuşmaya karar verdi ve Night Terror ile Black Mamba'yı babasının konumuna yönlendirmek için çağırdı, ardından kendisi de ileri atıldı.

Durmadan koştu, hızı sadece amansız değil, aynı zamanda hesaplıydı.

O anki en iyi hızı olmasına rağmen, her adımda Northern kaslarının elastik gibi kasılıp gevşediğini hissetti, hareket ettikçe hızı artıyordu.

Sanki bedeni bir bebek gibiydi, sürekli öğreniyor, uyum sağlıyor ve gelişiyordu.

Sonunda, canavarların seline daldı, Grengar'ı döndürerek ileriye doğru fırladı.

Sürülerin kalbine ulaştı, burada grotesk bir heykel duruyordu—çürüyen bir cesedi andıran dev bir figür, yüzü grotesk bir alaycı gülümsemeyle bükülmüş, sarkık derisi ayaklarına kadar iniyordu.

Havada ağır bir çürümüşlük kokusu asılıydı. Ancak Northern, canavara doğru düşerken buna dikkat edecek zamanı yoktu.

Aniden muazzam bir Boşluk özü saldı.

Bu eylem, Ryan'ın yukarıdan hissettiği korkutucu atmosferi yaratarak, tüm alanı ölüm örtüsüyle kapladı.

Kuzey, devasa miktardaki Boşluk özünü alarak gölgelerin içine daldırdı ve canavarların selinin altındaki zemini tamamen siyaha dönüştürdü.

Yaratıkların seli o kadar yoğundu ki, alttaki karanlık neredeyse görünmez hale geldi.

Sonra, Kuzey, kesme gücünü yönlendirdi.

Siyah Mızrak.

Karanlık bir orman patladı—ahşap ve yapraklardan değil, kaotik kalabalığın içinden delip geçen dişli, obsidyen mızraklardan oluşuyordu.

Her mızrak, saf karanlıktan oyulmuş gibi görünüyordu, kenarları bıçak gibi keskin ve yüzeyi ürkütücü, yağlı bir parlaklıkla parlıyordu.

Tek bir acımasız hareketle, yerden yukarı doğru fırladılar ve canavarların yoğun dalgasını acımasız bir hassasiyetle keserek geçtiler.

Sanki yarığın gölgeleri ölümcül uçlar haline getirilmişti, merhametsiz niyetin saf bir tezahürüydü.

Siyah mızrakların acımasız saldırısının ardından, manzara boyunca algılanamaz ama yıkıcı bir kesim geçti.

Canavarların bedenleri buna dayanamadı, o kadar hızlı kesildi ki tanınabilir hiçbir şey kalmadı—sadece kaba, kanla doymuş bir bataklığa karışan bir kan seli.

Merkezdeki canavar ağır bir şekilde yarıldı, vücudunda ince siyah çizgiler birbirini keserek et parçaları ayrıldı ve ipeksi akıntılar gibi kıpkırmızı kan seli döküldü.

Ryan, yukarıda süzülerek, mızrak ormanının sürüyü yok edişini geniş gözlerle izledi, aşağıda kalın bir kan seli yayıldı. Gördüklerini neredeyse kavrayamıyordu.

“Bu... bu ne tür bir güç?” Ryan mırıldandı, dehşetle hayranlık karışık bir şekilde sonuçları seyrederken.

Northern, katliamın kalbinden çıktı, mavi gözleri tuhaf bir sükunetle parlıyordu.

Mızrakların ışığı, dağılırken onun bakışında yansıdı, gölgeye geri çözülerek havada sessizlik ve kalın, metalik bir koku bıraktı.

Kanla ıslanmış saçlarını taradı, yüzündeki kanı da silerek.

‘Anlıyorum… Sanırım Black Lance'in ne olduğunu nihayet anlıyorum. Black Flame, asla sönmeyen bir ateştir. Black Lance, yalnızca kesilen şeyin alabileceği bir kesim yapan bir mızraktır. Ama onu özümle güçlendirdiğim için, bu seferki sonuç çok yıkıcı oldu.’

Northern düşüncelerini tamamladı ve gözlerinin önünde durmadan beliren bildirimlere baktı.

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+8 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Rabid Rot'u öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Bir Felaket Hellion'u, Rabid Rot'u öldürdünüz.

[+4 yetenek parçası kazandınız]

...

Teğmen'in partisi, birkaç dakika ileri yürüdükten sonra aynı kaderle karşılaştı.

Bir grup canavar, öfkeli, deli bir kan isteğiyle onlara doğru koştu; her birinin ardışık yürüyüşü, yerin titremesine neden oluyordu.

Teğmen Dante durdu, kayıtsız bir bakışla canavar kalabalığına baktı.

Ancak, üç astı hemen önüne daldı, her biri silahlarını ortaya çıkardı.

Sağlam adam, küçük yuvarlak başının etrafında kendiliğinden örülen bir kask belirdi. Kaskın arkasından, neredeyse omurga gibi görünen iki metal tel çıkıp her iki kolunu deldi.

Metal teller delindiğinde, kolları büyük bir pompa aldı, vücudunun oranına göre anormal bir şekilde daha büyük ve daha güçlü hale geldi ve gümüşi bir metalik parlaklık kazandı.

Kadın, yanına uzatılmış kan kırmızı bir kılıcı tutuyordu, savaşa hazırdı.

Ve içe dönük Rafael, önünde iki mavi ve altın daggayı geçirdi.

Üçü de sabırla bekledi, hava sanki duraklayan bir an içinde boğuluyormuş gibiydi. Tek duyulan ses, canavarlara ait öfkeli bir yürüyüşün yaklaştığıydı.

Gözleri, yalnızca zorlu, ölümcül bir eğitim ve deneyimle inşa edilebilecek bir odakla parlıyordu.

Gözlerindeki soluk ama ölümcül parıltı, bunun kadarını yansıtıyordu.

Kalabalık nihayet onlara ulaştığında, üçü de şaşırtıcı bir hızla ileri atıldı.

Hareketlerinde bir koordinasyon vardı. Hansel, formasyonun öncüsüydü; absürt kolları ve boyuna rağmen, hızı takdire şayandı.

Canavarlar kalabalığına çarptı ve birçokları geriye doğru patladı, yakın çevre, saldırılarının saf gücü altında parçalandı.

Peş peşe, yumruğunu yere vurdu, devasa bir gürültü atmosferde yankılandı.

Yer, acı bir inleme ile sarsıldı ve parçalanmış taşlar havaya fırlayarak yakınlardaki canavarlara çarptı.

Shane zaten değişim içindeydi, farklı yönlere hareket ediyordu. Hızı hepsini geride bıraktı ve kırmızı ardıl görüntülerle kıvrılan kaba bir kılıç saldırılarıyla birlikteydi.

Her kılıç, her darbenin ardından yanan kırmızı sıcaklıkta arkalar bırakarak, havayı bir kızıl yıldırım gibi yararak geçti.

Shane'in hareketleri bir hayaletinki gibiydi—bir an oradaydı, bir sonraki an kayboluyordu, her zaman erişilemez ama asla gözden kaybolmuyordu, sanki canavarlara bir sonraki saldırısının ipuçlarını göstererek alay ediyordu.

Onların arasında süzüldü, kılıcının ucu kıvrılmış ete derinlemesine batıyor, her kesiş bir hassas, acımasız infazdı.

Rafael, çatışmanın kenarında duruyordu, daggeleri ellerinde kendi iradesinin uzantıları gibi dönerken.

Gözleri soğuk, hesaplayıcıydı, hareketleri kontrollü ama akıcıydı.

İkiz kılıçlarının her bir savuruşu bir yaratığı yere serdi, neredeyse cerrahi bir hassasiyetle vuran altın ve mavi bir dans.

Zayıf noktalara, damarlar ve bağlara nişan alarak, birer birer hareketsiz hale getiriyordu.

Bir yaratık ona saldırdığında, yana kaydı ve yukarıya bir dagger sapladı, zırhlı pulların arasından sızarak tek bir keskin dönüşle parçalayarak.

Kaosun ortasında, Teğmen Dante, önünde açılan yıkım fırtınasını bir orkestra şefinin orkestrasını değerlendirir gibi kayıtsız bir tatminle izliyordu.

Astları ileriye doğru itiyordu, hattı tutuyorlardı ve canavar kalabalığı zayıflamaya başlıyordu, sayıları azalıyor, bedenler yere dağılmıştı.

Ancak bakışları sabit kaldı, sarsılmaz bir şekilde, sanki daha büyük bir tehdidi bekliyormuş gibi—mevcut dalganın ötesinde gizlenen bir şey.

Alystren, kendini toparladıktan sonra, biraz geride durdu. Hemen takip etmek istemişti, ama üçünün de savaştığı seviyeyi görünce, istemeden durakladı.

Artık hareket etmek için çok geçti ve garip bir durumdaydı. Diğerlerinin hareket ettiği bir anda harekete geçmesi gereken bir pozisyonda sıkışmış gibi hissetmekti, şimdi onlar savaşın derinliklerine dalmışken katılmak gereksiz dikkat çekmek anlamına geliyordu.

Bu nedenle, orada durup garip bir şekilde beklemek zorundaydı, bu da istediği bir şey değildi.

Ancak bu, Teğmen Dante'nin astlarını gerçekten değerlendirmesi için ona zaman verdi.

Üçü de tek başına devasa canavarlar hattını geri itmekte çılgıncaydı.

Senaryoları muhteşemdi, her biri hareketlerinin hızlı ardışıklığında diğerlerinin zayıflıklarını kapatıyordu.

Hansel'in büyük saldırıları genel olarak canavarları sarsıyor, diğer ikisinin başarılı bir şekilde saldırılarını gerçekleştirmesini kolaylaştırıyordu.

İkisi arasında, bir bağlantı ve denge unsuru olarak görev yapıyordu.

Alystren daha önce fark etmemişti, ama üçlünün en güçlüsü olmanın yanı sıra, Hansel burada muhtemelen liderdi—tabii ki, Teğmen Dante'yi hesaba katmazsak.

Her şey yolunda gidiyordu, saldırı izlemek ilginçti, ta ki aniden havayı saran karamsar bir his belirmeye başlayana kadar.

Dante, herkes gibi bunu anında hissetti. Arkadan savaşan üç kişi hızla geri büyük bir sıçrama yaptı, ter yüzlerinden aşağı damladı.

Zihinleri sorularla dolup taştı.

Bu neydi?

Teğmen Dante, kaşlarını hafifçe çatarak gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

O anda, yüksek ve garip bir gürültü tüm havayı sarstı.

Bu, Teğmen'in gözlerini hemen açmasına neden oldu. Kılıcının kabzasını kavradı, ellerinin ağırlığıyla hafifçe eğdi ve bir ok gibi fırladı.

Bir hız çizgisiyle, canavarlardan oluşan formasyonu delip geçti. Hepsi, onun içinden geçerken havaya fırladı.

Alystren, canavarların aniden havaya fırlayışını izlerken gözleri büyüdü. Yerçekimi, aniden her birinin üzerinde tersine döndü.

Böyle bir yerçekimi tersine dönüşünün nedeni, Teğmen'in muazzam hızıydu.

Teğmen kılıcını çektiğinde, her şey onun gözleri önünde yavaşladı —görünüşte yavaşça.

Ancak tüm izleyicilerin görebildiği, birkaç vuruşta çapraz olarak dağınık bir şekilde giden ince ışıkların hızlı bir yarışıydu.

Sonra düştü.

Bir anda, tüm canavarların bedenleri düştü ve üzerlerinden akan kanlar yağmur gibi yağdı.

Teğmen ardından kılıcını kınına soktu ve ileriye baktı.

Onun şekli havada kayboldu.

Daha sonra, havada süzülerek belirdi ve yoğun bir kırmızı dehşet kalabalığının üzerine bakıyordu; kalabalığın ortasında ise heykel gibi bir canavar duruyordu.

Bu, astlarının rapor ettiği gibi tam olarak böyleydi. Canavarların hepsi cehennem derecesindeydi ve hiçbiri saldırmak için hareket etmiyordu; sadece heykel gibi olan canavarı çevreliyorlardı, o da bir girdap derecesi canavardı.

Gözleri biraz kısıldı, düşünceleri aktifti.

'Eğer bu yer hâlâ sağlamsa, o zaman... o katliam az önce nerede gerçekleşti?'

Kuzey hareketsizdi, gözleri panelin durmaksızın bilgi akıttığı sırada genişlemişti.

'Onlardan kaç tanesini öldürdüm?'

Hepsini. Siyah Mızrak'ın bu kadar yaratıcı ve ezici bir kullanımıyla, tüm canavarlara büyük zarar vermişti. Tüm sel yok edildi, tek bir tanesi bile hayatta kalmayı başaramadı.

Merkezlerinde yükselen Maelstrom bile hayatta kalamadı.

Ve bu yüzden yetenek parçaları durmaksızın dökülmeye devam ediyordu.

Ryan, solgun bir yüzle önünde belirdi.

"O neydi? Nasıl? O güç ne? Yeteneklerinin canavarlara hükmetmene ve onları çağırmana izin verdiğini düşünmüştüm, ve sen sadece inanılmaz bir dövüşçü olmalısın."

Kuzey, kafasını karışık bir şekilde kaldırdı. Sonra derin bir nefes alıp gülümsedi, Ryan'ın omuzlarına dokundu.

"İnanılmaz bir dövüşçü, benim olmadığım tek şey. Ama daha iyi hale geldiğimi düşünüyorum," dedi.

Kuzey, Ryan'dan döndü ve etrafa bakındı.

Şimdi, bu tuzaktan nasıl kurtulacağız...

Ryan, kaşlarının arasında hafif bir çatlak oluşmasına izin verdi.

Hangi tuzaktan kurtulacağız?

Ah, bunu fark etmedin mi—" Northern aniden durdu, gözleri büyüdü.

Ryan, arkasından titrediğini fark etti ve sordu, "İyi misin? Titriyorsun."

Northern, onu susturmak için bir elini kaldırdı, öne doğru sendeleyerek, sanki karnı ağrıyormuş gibi biraz eğilmişti.

Dişlerini sıkarak bunu tutuyordu, gözleri aşağıya dikilmişti.

'Ne? Kötü, bunu beklemiyordum. Bu kadar çok parça mı kazandım?!'

[4,000'den fazla parça kazandınız]

[Toplam 9,688 yetenek parçası kazandınız]

Ruh kapasiteniz 4.000

[Ruhunuz bir sonraki rütbeye yükselecek]

[Kullanılmamış 3 Yetenek slotunuz var]

[Kullanılmamış yetenek slotları, her slot için 1.000 yetenek parçası fiyatındadır]

[Evrim geçirdiğinizde 3.000 yetenek parçası kazanacaksınız]

[Evrim geçirdiğinizde 9.340 yetenek parçası kalacak]

[Bir sonraki rütbedeki ruh kapasiteniz 5.000 yetenek parçasıdır]

[Ruhunuz bir sonraki rütbeye yükselecek]

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Bu ne? Ne oluyor? Bu çılgın artış ne?'

Birçok yetenek bekliyordu, ama bir anda iki ruh rütbesinin yükselebileceğini beklemiyordu.

'Lan! Bu zor olacak.'

Ryan'a dönmeyi başardı ve ona baktı, gözleri acıyı işaret ediyordu.

"Seninle aniden ne oldu?"

"Beklemediğim bir şey oldu, bu yüzden bir süreliğine çekileceğim." Zorla bir gülümseme yaptı, ama bu solgun ve kısa ömürlüydü.

"Revant."

Kuzey'in arkasında siyah ve mavi bir alev yandı ve onun bir kopyası belirdi. Ancak fark, yüzünün daha sıcak olması, saçlarının siyah olması ve gözlerindeki bakışın Kuzey'in derinliğinde olmamasıydı.

Yine de benzerlik hala fark edilebiliyordu.

"Beni koruyacak... Yırtığın koruyucu tarafından ayrıldığını düşünüyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, ama biz diğerlerinden farklı bir bölmedeyiz," Kuzey konuşmasını aceleyle sürdürdü.

Ne kadar çok konuşursa, şeklinin daha fazla saldırdığını hissedebiliyordu ve bu, kasları ve kemikleri boyunca ürpertiler gibi yanıcı bir acı hissettiriyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Shin için çağrımı gönderdim, ama ona ulaşabildiklerini sanmıyorum. Bu yüzden, bir şekilde bir yol bulman gerekecek."

Bakışı zayıflamıştı, zar zor zayıf bir alevle tutunuyordu.

"Her ne olursa olsun... ölme..." Kuzey yere yığıldı.

Ryan, şok içinde, onu yakalamak için ona doğru koştu, ama Revant bunu çoktan yapmıştı, pitch-siyah gözleri Ryan'a dikilmişti.

"Bana böyle kirli ellerle efendime dokunmak istediğini söyleme."

'Kirli mi?' Ryan ellerine baktı.

Uzun, siyah saçlı Kuzeyli ona tiksinti dolu bir bakışla bakarken, o hiçbir şey söylemedi.

"Ona ne oluyor?" Ryan, bakışı görmezden gelerek sordu.

"Uzun, acı verici bir değişimden geçmek üzere."

"Ruhunun ilerlemesi mi?"

"Bu, sizin ölümlülerinin adlandırdığı şey."

Ryan kaşlarını çattı, derin bir kafa karışıklığı içindeydi. "Ama nasıl? O, hiçbir ruh çekirdeği bile emmedi."

Revant ona tekrar tiksintiyle baktı. "Efendimi anlamaya çalışmak bir saygısızlıktır."

Kanların yanına atlayarak uzaklaştı. Sonra bilinçsiz Kuzeyliyi nazikçe yere bıraktı ve elleri arkasında izledi.

Ryan, kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde birkaç saniye boyunca izledikten sonra, çatlağın neden yanlış gittiğini bulmak için donmuş kanatlarıyla uçmaya karar verdi.

—

Bu arada, Northern bayıldığında, gördüğü ilk şey geniş ve sonsuz bir karanlıktı.

Ancak, ne olduğunu hemen tanıyabiliyordu.

Bu Boşluğu daha önce deneyimlemişti; aslında, ilk seferden daha fazla bağlılık hissediyordu.

Karanlık sürdü. Ne olduğunu bilmiyordu; karanlık hareketsiz ve durgundu, pasifdi.

Bir seferde iki rütbede ilerlemeye hazırlanıyordu. Bunun acı verici ve zorlayıcı olacağını beklemişti.

Ancak, sadece uyuşuk hissetti. Bu da ona, çok, çok kötü bir şeyin başına gelmek üzere olduğu hissini verdi.

Çünkü Maverick ve Geçici rütbelerde aynı anda ilerlemek ve bir Bilge olmak bu kadar kolay olamaz.

Önceki evrimlerinin nasıl olduğu göz önüne alındığında, karşılaştırılamaz bir şey deneyimlemesi de doğruydu.

Ancak karanlık hala pasifdi ve o sadece oradaydı.

[Tebrikler]

[Ruhunuz Maverick Rütbesine evrildi]

[Bir Savant oldunuz]

[6,340 yetenek parçası kaldı]

[Kullanılmamış Yetenek slotlarınız var]

[3,000 yetenek parçası kazandınız]

[9,340 yetenek parçasına sahipsiniz]

[Ruh kapasiteniz 5,000]

[Ruhunuz evrim geçiriyor]

Northern bunu bekliyordu, bu yüzden gördüğünde o kadar da korkmadı.

Ancak, yine de karnındaki o histen kurtulamadı.

Onun maddi olmadığını söylemek değil - ellerini, bacaklarını veya herhangi bir yerini ayırt edemiyordu.

Duruluk devam etti; her şey, ruh evriminin Geçici bir seviyeye ulaşması sorunsuz bir şekilde ilerliyordu.

Sonra Northern bir şey hissetti. Üzerine yoğunlaştıkça, karanlık onun ortaya çıkmasını sağlamak için sanki açılıyormuş gibi görünüyordu.

Neredeyse beyazımsı bir enerji topu Boşlukta dönerken belirdi. Etrafında bir ışık halkası olan bir gezegen gibi görünüyordu.

Northern nedenini bilmiyordu ama o şeyin ne olduğunu anında anlayabiliyordu.

'Kaos,' düşünceleri yankılandı.

'Kaos, ruhumla birlikte büyüyor. Umarım bu kötü bir şey değildir—'

Bir acı seli, onu ağaçları acımasızca parçalayan güçlü bir yıldırım gibi vurdu.

Northern, maddi hissetmese de acıyı hissetti; maddi olmayan bedeninin her parçasının ızdırap çektiğini hissetti.

Northern'ın özü titredi, varlığının her bir ipi görünmeyen bir el tarafından tutulmuş ve gerilmiş gibi titriyordu.

Bedeniyle bağlı olmayan, ama bir şekilde duyumlarla dolu olan maddi olmayan formu, o kadar ham bir acıyla çarpıyordu ki bu bir acı senfonisiydi.

Her nota şimşek gibi çarparak, içinden amansız bir şiddetle geçiyordu.

Sanki ruhu bir fırtınanın kalbi haline gelmişti, içinden geçen elektrik akımının baskısı altında çatlıyordu.

Ağrı şimşekleri özünü parçalıyor, amansız ve vahşi bir şekilde, her biri bir öncekinden daha keskin olan çatlaklar oluşturuyordu.

Görüşü—ya da bu şekilsizlik alanında var olan herhangi bir duyusu—her atışla parçalanıyordu, her yanıcı dalga daha şiddetli, daha acımasızdı.

Acı sadece vurmakla kalmıyordu; o kıvrılıyordu. İşkence şimşekleri ruhuna dolanıyor, daha derinlere delik açıyor, onu çözmeye niyetli bir güçle titreşiyordu, hücre hücre, eterik hücre.

Kendinin her bir parçasının yırtıldığını hissediyordu, bu hissi o kadar net, o kadar gerçek bir şekilde hissediyordu ki, ruhunun çığlık attığını duyabiliyormuş gibi geliyordu.

Çevresindeki hava, korkutucu bir çatırdayışla titreşiyor, acısıyla rezonans kuruyor, onu artırıyordu, ta ki içinde boğuluyormuş gibi hissedene kadar, ruhunun hiçbir köşesini dokunulmamış bırakmayan kaynar parçaların bir seli.

Sonra, başka bir sel geçtiğinde, o kadar şiddetliydi ki sanki açılmış gibi hissediyordu, her şey farklı bir karanlığa, merhametli bir karanlığa titrek bir şekilde geçiş yaptı.

Dünya soldu ve bununla birlikte acı da azaldı, Kuzey'in sessiz, bilinçsiz boşluğa, hafifçe düşmesine neden oldu.

Bir süre bilinçsiz kaldıktan sonra, Northern birçok acil bildirim sesleriyle uyandı.

[Tebrikler]

[Ruhunuz Geçici rütbeye evrimleşti]

[Bir Bilge oldunuz]

[Tüm sahip olunan yetenekler her biri için iki yeni yetenek yeteneği kazandı]

[Boşluk ile bağlantınız güçleniyor]

[Köken tohumu filizleniyor]

[Boşluk Tohumu gelişimin Filizlenme aşamasına ulaştı]

[İki yeni Boşluk Yetenekleri kazandınız]

Boşluk Sarmalları: [Boşluk ile bağlantınız, bedeninizden çıkan karanlık enerji sarmalları olarak fiziksel olarak tezahür eder. Bu sarmalları saldırmak, savunmak veya hedeflerinden yaşam enerjisi emmek için çağırabilirsiniz. Bu sarmallar neredeyse sıvı bir nitelik taşır, zırhlar veya engellerden geçerek hedeflerine ulaşabilirler]

Solma: [Kısmen varlıktan çıkma yeteneği kazandınız, titrek, bedensiz bir gölge haline geliyorsunuz. Bu formda, fiziksel saldırılar size zararsız bir şekilde geçer, ancak hala belirli türde enerji bazlı saldırılara karşı savunmasızsınız]

[Kaos belirgin hale geliyor]

[Kaos yaygınlaşıyor]

[Boşluk tepki verdi]

[Kaos ve Boşluk müzakere ediyor]

[Kaos bedeninle uzlaştı]

[Kaos bedeninde belirgin hale geldi]

[Bedenine defolu bir tohum ekildi]

[Boşluk ruhunda, Kaos kan damarlarında yaşıyor]

[Kaos özü kazandın]

[İki tür ruhsal güç kazandın]

Kaos yeni yetenekler kazandınız

Kaotik Rezonans: [Etrafınızdaki kaotik enerjilerle rezonans kurabilirsiniz, fiziksel yeteneklerinizi artırarak. Bu rezonans, gücünüzü veya hızınızı geçici olarak artırmanıza olanak tanıyabilir, sizi savaşta korkutucu bir rakip haline getirebilir]

Kaos Enjeksiyonu: [Eşyaları veya müttefikleri kaotik özle doldurabilirsiniz, onlara geçici güçlendirmeler veya yetenekler kazandırabilirsiniz. Örneğin, bir silah kaotik özellikler kazanabilir, bu da onu öngörülemez hale getirir ve belirli savunmaları aşmasını sağlar]

[Kaos İpliği, Kaotik Yenilenme olarak terfi etti]

Kaotik Yenilenme: [Vücudunuz, kaosla çevrili olduğunda hızlı bir şekilde yenilenme yeteneğine sahip olur. Bu süreç kusurlu veya öngörülemez olabilir, vücudunuzda küçük kaotik izler veya bozulmalar bırakabilir, ancak iyileşmenizi hızlandırır]

[4,340 yetenek parçası kaldı]

[HERHANGİ bir yeteneği kopyalamadan ilerlediniz]

[Bir ceza alacaksınız]

Kuzey, biraz zorlandığını hissetti; bilincini bir araya getirmekte zorlanıyordu, ama şu ana kadar olan bilgiler zihninde kaydediliyordu.

'Kaos ve Boşluk müzakere etti... o lanet kiracılar, benim iznim olmadan müzakere etme haklarını nereden alıyorlar?'

Ne kadar öfkelenmeye çalışsa da, kendini zayıf hissetti.

Her şey büyük bir ilerleme kaydetmişti ve o bile bunu beklemiyordu.

Ancak, bahsedilen ceza hakkında hala biraz endişeliydi. Söylenen tek şey buydu ve sistem çalmayı durdurdu.

'Sanırım en az bir yetenek kopyalayarak başka bir rütbeye geçmeme izin var. Diğer slotlar yetenek parçalarına dönüştürülüyor, ama hiçbir yetenek kopyalamadığımda ceza alıyorum. Bir şeyler tuhaf kokuyor.'

Kuzey'in düşünceleri bir süre sessiz kaldı, sonra tekrar yükseldi. 'Acaba o lanet olası dolandırıcı, her seferinde bir yetenek kopyaladığımda bir şeyler kazanıyor mu? Yoksa neden bana bunu hediye olarak vermiş olsun? Hiç kimse bir ruhla karşılaşıp bedava şeyler vermez.'

Bu yüzden Kaos ve Boşluğa daha fazla güvenme ihtiyacı hissetti.

Kaos ve Boşluk, hesaplanmamış ve beklenmedik değişkenlerdi. Onları doğru kullanırsa, herhangi bir varlığın beklentisinden çıkmak için silahı olacaktı.

Tam olarak yaptığı şey buydu. Ama bu iki varlık sadece kendi işlerini yapıyor ve tehlikeli bir şekilde dallanıyordu.

Şimdi, bu başka bir tehlikeydi ve onu nasıl yöneteceğinden emin değildi.

'Her şeyi her zaman benim istediğim gibi yapamam. Sanırım hangi tehlikeyle daha iyi başa çıkmak istediğime karar vermem gerekiyor. Sanırım bu da kesinleşti.'

Kuzey yavaş yavaş, henüz bir fikri olmasa da, yolunu seçiyordu.

Bu tür düşünceler ve boşluğun ve kaosun kabulü, sadece iki değil, üç varlığın anlaşılmasını sağladı.

Boşluk, onun ruhuydu, Kaos, onun bedeni ve zihniydi.

Bu, Northern'ın beklentilerinin tamamen dışında yeni bir gelişmeye yol açtı.

[Kaos ve Boşluk arasındaki anlayış zihninde kök saldı]

[Üç varlık birleşimi oluşturuldu]

[Zihnin Kaos ve Boşluk arasındaki sinerjiye karıştı]

[Boşluk ve Kaos hakkındaki bilgin artıyor]

[BENZERSİZ SİSTEM YETENEĞİ (KOPYALAYICI) GÜNCELLENİYOR...]

Ryan yere indi, yorgun bir şekilde öne doğru sendeleyerek. Yüzünde birkaç ter damlası akmıştı ve nefesi hırpalanmış ve düzensizdi.

Revant'ın boş ifadesi, Ryan ayağa kalkarken değişmedi; ancak, biraz başını kaldırdı ve tüm yüz ifadeleriyle iletmek zorunda kalmadan hafif bir küçümseme belirtti.

"Başarısız olduktan sonra geri mi döndün?" dedi.

Ryan yüzünü buruşturdu.

"Yırtığın her köşesini araştırdım. Bu yerde en küçük bir yaşam bile yok. Şu anda burada tek başımıza olabiliriz."

Revant ona bir süre baktı, sonra dilini şaklatarak başını salladı.

"Aptal ve kayıtsız ölümlü."

"Bana ne dedin?" Ryan bir adım öne çıktı, yüzü öfkeyle buruştu.

"Usta tarafından verilen bu kadar basit bir görevi bile yerine getiremedin. Aptal, akılsız ve kayıtsız—o kadar mı zayıfsın ki, bariz olanı göremiyorsun?"

Ryan'ın kaşları daha da çatıldı, ama bu garip adamın, Kuzey'i koruyan adamın iletmeye çalıştığı noktayı göremeyecek kadar öfkeye kapılmadı.

Revant'ın bunu iletme tarzı, vücudunu kaynatıyordu.

Genellikle, umursamazdı ama bir şekilde herkesin onun harikalığını övdüğü bir zamanda zayıf olarak adlandırılmak onu yaralıyordu.

Şimdiye kadar, gerçekten umursamadığını düşünüyordu. Herkes onu övüyor ve gücüne ihtiyaç duyuyordu. Sadece diğerlerinin görmediği tek kişi olan Raven'a saygı duyuyordu.

Onu yenebilecek tek kişi.

Ancak gücünü sorgulayan ve onu zayıf olarak adlandıran Revant ile karşılaştığında, daha önce hiç hissetmediği duyguları uyandırıyordu.

Bu adamı haksız çıkarmak için aniden büyük bir istek hissetti, bu daha önce hiç olmamıştı.

Neden umursadığını anlayamıyordu ama zayıf olarak adlandırılmak istemiyordu. O güçlüydü ve büyük gözlere sahip herkes bunu görebilirdi!

"Bu yarığın her köşesini kontrol ettim. İçinde garip bir şey yok. Zayıflık ya da bizi tuzağa düşürdüğümüzü gösteren bir nokta yok. Elbette, tuzağa düştüğümüzü biliyorum ama hiçbir canavarı ya da bir şeyi bulamıyorum. Benden ne bekliyorsunuz? Tüm yarığı dondurayım mı?!"

Revant, "Eğer bu, Usta'yı hayal kırıklığına uğratmamak için gerekiyorsa, o zaman çoktan buna başvurmalıydın." diye sertçe baktı.

Ryan, tamamen şaşkın bir şekilde başını eğdi. Sonra başını sert bir şekilde salladı.

"Hayır, bir çağrıyla gereksiz bir tartışma yapmayacağım."

Revant yavaşça kollarını arkasından açtı.

“Ne. Dedin?”

“Revant, bunu durdur.”

Hemen boğuk ses kulaklarına girdi, her ikisinin omuzları titredi.

Ryan önce gördü çünkü Revant'ın önünde duruyordu. Northern'ın gözlerinde net bir bakışla durduğunu gördü.

Dış görünüşüyle farklı görünmüyordu. Bir çocuk hiçbir yanlışlık göremezdi. Ama onda büyük bir değişiklik olmuştu.

Ryan, Northern'ın varlığı karşısında ruhunun titrediğini hissedebiliyordu.

Önceden, her zaman Northern'a bakar, ona karşı tüm kartlarını kullanırsa kazanabileceğini veya en azından berabere kalabileceğini düşünürdü.

Ama şu anda, şu anda, cesaret edemiyordu...

Revant aceleyle dizlerinin üstüne düştü, eğilmiş yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Efendim, uyandınız. Beni affedin, ama bu zayıf ölü...”

"Sorun değil, Revant..." dedi Northern, yorgun bir şekilde saçını kaşıyarak.

İşini bitirdikten sonra, beyaz saçlarını geriye taradı ve ağzıyla havaya üfledi.

Sonra başını gökyüzüne kaldırdı ve düşürdü, bu sırada hava boyunca bir sessizlik yayıldı. Ryan'ın bakışları Northern'da sabitlenmişti.

Başını aşağı indirdiğinde, dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Vay. Vay. Vay. Kendimi çok mutlu hissediyorum." Elleri havaya kaldırdı, yüzü o kadar parlaktı ki.

Ryan üzerindeki baskının biraz azaldığını hissetti, ama yine de içinde biraz gerginlik vardı. Northern büyük ölçüde değişmişti ve en korkutucu kısım, ne kadar değiştiğini ölçememekti.

"Ryan."

"Aman!"

Ryan bir anda geriye doğru sendeleyerek neredeyse düşüyordu, ama Northern'ın eli arkasından nazikçe onu tuttu.

"...bu yerden çıkalım mı?"

Ryan donmuştu, ne olduğunu anlamıyordu. Northern, Revant'ın önünde duruyordu. Revant'ın birkaç adım arkasındaydı.

Sonra Northern adını çağırdığında, omuzlarında bir dokunuş hissetti. Bu, birinin hareket etmediğini görmekten öteydi.

O kadar sıradışıydı ki, sanki Northern oradaymış gibi ama onu görememişti.

Ve geri sendelediğinde ve düşmek istediğinde, aynı şey tekrar oldu.

'Ne lanet oluyor...?' Aklı bunu anlamaya çalışıyordu.

"Ah, bekle. Henüz gidemeyiz, değil mi?"

Northern kan bataklığına döndü. "Çekirdekler."

Parmağını şıklattı ve anında, önlerindeki tüm zemin Northern'ın bölünen görüntüleriyle doldu.

"Klonlar mı?" Ryan, dalgın bir şekilde mırıldandı.

Hemen, neredeyse yüz tane olan tüm klonlar, ileri doğru yürümeye başladılar, ayaklarını kana sokarak canavarlardan düşen çekirdekleri topladılar.

Ryan izledi, ağzı açık kaldı. 'Onun klonlama yeteneği olduğunu bilmiyordum... Onun bir çağırıcı olduğunu düşünmüştüm?'

Northern bir süre aşağıya baktı, profilini inceledikten sonra Ryan'a meraklı bir gülümsemeyle göz attı.

Ryan aniden çıplak gibi hissetti; bilinçsizce elini Northern'ın delici bakışlarından korunmak için vücudunu kapatmaya doğru hareket ettirdi.

'Ne oldu?'

Northern dudaklarını yaladı, bu da çocuğun derisinden fırlamak istemesine neden oldu.

'Onun yeteneklerini yutmak için sadece altı yüz altmış parça daha gerekiyor. Ah, ne harika! Nihayet siyah alevler ve siyah mızrak dışında saldırı temelli bir şeyim olacak.'

Northern memnun bir gülümsemeyle başını salladı.

"Tamam, herkes işini bitirdiğine göre. Hadi toparlanalım." Elini çırptı ve tüm klonlar kayboldu.

Ryan sersemlemiş bir şekilde etrafa baktı.

'Şu anda ne oluyor böyle?'

Northern ileriye bir el uzattı, sonra sanki bir yayının ipini çekiyormuş gibi, elini geri çekti.

Ryan'ın gözleri, olanları gördüğünde büyüdü.

Kuzey, uzatılmış elinden geri çekildiğinde, uzatılan elinden geri çektiği eline doğru uzanan ışık okunun parlayan bir okunu belirdi.

Sanki görünmez bir yayda ışık okunu gerip çekiyormuş gibi.

Okun incandescens ışığı, bir anlığına soğuk ve hesaplayıcı mavi gözlerinde yansıdı.

'Kaos...' zihninde yankılandı, 'Bunun bu kadar... güzel görünmesini beklemiyordum.'

Işık okuna daha yakından bakıldığında, hepsi bir araya dokunmuş akışkan ışık iplikleri ortaya çıktı ve muhteşem bir şekilde harmanlanarak parlak ve yıkıcı bir ışık tekilliği doğurdu.

Bu kaosun özüdür. Saf ve kusursuz beyaz, göksel ışık gibi değildi; aslında korkutucu ve soluk bir parıltıyla yanıyordu.

Ama dokusu, göz alıcı ve çekici bir manzara sunuyordu. Kuzey, Kaos'un bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti.

Hızla başını salladı. 'Cidden, şu anda ne diyorum? Kaos güzel mi?'

Gökyüzüne odaklandı ve gözlerini bir iğne gibi daralttı.

Sonra Kaos özünün okunu saldı.

Şırrr

.

Işık oku, rüzgar bariyerini anında yırtarak yumuşak ve nazik bir sesle gökyüzüne yükseldi.

Ardından, tüm zemini sarsan dev bir patlama meydana geldi.

Gökyüzünden, perde aşağı inmeye başladı, sanki kalın bir yağ, yuvarlak bir ekranın üzerinden akıyordu.

Ve tüm alan yavaşça onların önünde belirdi.

Bir kan banyosuna batmış olan Teğmen Dante, kanlı gözleri yavaşça kaybolan perdeye odaklanmıştı, bulunduğu yarığın bölmesine girdi.

Sonra Kuzey ve Ryan'ı, bir kişiyi daha gördü, gözleri daraldı.

Ayakta durdu ve kılıcını aşağıya savurdu, üzerindeki kan lekelerini sıçratarak.

Onun astları ve Alystren de Rabid Rots ile şiddetli ve kaba bir kanlı savaşta kilitlenmişti; bir anlık bakış atmayı başardılar ama hemen bu acımasız kırmızı canavarlar kalabalığını geri püskürtmek için odaklandılar.

Northern bir an için düşündü, sonra ileriye adım attı, Ryan ve Revant da onu takip etti.

Sonunda Revant'ın önünde durdu ve etrafa bakındı.

"Sanırım dört bölmenin bir araya gelmesi gerekiyor ki yarık tam olarak kendini göstersin. Ne garip bir yarık bu?"

Gözleri Teğmen Dante'ye kaydı.

"Bunlar gibi şeylere aşina mısınız, efendim? Çünkü burada bizden daha fazla yarık gördünüz."

Teğmen başını sağa sola eğdi.

"Hmmmm, beşin üzerindeki yüksek seviye yarıkların özel niteliklere sahip olduğu ve normal yarıklardan daha öngörülemez olduğu biliniyor. Yani, benzersiz özelliklere sahip birkaç yarıkta bulundum, ama kendini farklı parçalara ayırabilen birini hiç görmedim."

Northern, Paragon'un açıklamasından sonra hafifçe başını salladı. Sütunlu girdabın hemen üzerindeki gökyüzüne baktı.

Bu, az önce yok ettikleri bölmedeki hedeflediği noktaydı ve bu bölmede de bağlantı noktası gibi görünüyordu.

Kimseyi fark etmemekle suçlamadı; bunu görebilmesinin tek nedeni Kaos gözleriydi.

Ayrıca, mekansal farkındalığı o kadar gelişmişti ki, şu anda bu yarıkta dört bölme olduğunu söyleyebiliyordu.

Ve dört bölme, yarığın kendisinin yarısından bile az.

Sanki yarık koruyucusu, işgalcileri tuzağa düşürmek için yarıktan küçük bir parça almış gibi.

Sonra her bölmeyi korumak için her Maelstrom'u atadı ve bölmeleri bir arada tutan ipi sıkı tuttu.

Maelstrom yenildiğinde, ip zayıflar ve Maelstrom'un üzerindeki bağlantı noktası olan gökyüzünü yok ettiğinde.

Ayrıca, Northern da canavarlara veya Maelstrom'a ne kadar zarar verirlerse versinler, onun hareket etmeyeceğini veya karşı saldırıda bulunmayacağını fark etmişti.

Ancak, onun üzerindeki gökyüzüne saldırırlarsa durum farklıdır.

Elbette, kendi durumu farklıydı. Siyah Mızrak, kesinlikle kesimini yapacak bir yetenekti. Sonuçta, sadece hedefinin alabileceği kesimler yapar.

"Hmmmm... bu oldukça garip ve ilginç. Seni en son gördüğümde bu kadar gösterişli değildin."

Teğmen konuşurken, kılıcını yana doğru savurdu ve kendisine saldıran Rabid Rot'u bakmadan ikiye böldü.

Northern, dudaklarının köşesini kıvırdı.

“Evrildim.”

“Sen bir Ustaydın. Evriliyorsun, bu yüzden şimdi bir Bilge oldun.” Derin düşünceler içinde başını salladı. “Bir Bilge bu kadar gösterişli olamaz. Bilge mi oldun?”

Kuzey gülümseyerek yanıtladı, “Her ne kadar bunu gizlemeye çalışmıyorsam da, olanlar oldu.”

Kuzey'in ifadesinde, bunun tadını çıkardığına dair bir şey vardı. Gülümsemesi. Gülümsemesi o kadar sertti ki.

“Anlıyorum... olanlar oluyor. Ne mantıklı bir açıklama.”

Kılıcını geri döndürdü ve üzerine atlayan kişinin kafasına sapladı.

Elinin 'rahatsız' bir pozisyonda olmasına rağmen, zorlandığı görünmüyordu. Vücudu aslında elastik görünüyordu.

Ancak, bakışları sert ve eğilmezdi, şimdi Kuzey'e doğru karanlık ve fırtınalı bulutlarla dolu bir şekilde bükülüyordu.

‘Tehlikeli. Tehlikeli. O lanet Şamanın neden ondan bahsettiğini görebiliyorum. Kesinlikle benim için büyük bir varlık olacak. Ama insanları okuyabiliyorum. Bu adam kontrol edilemez, elde edilemez de. Onu öldürmek daha iyi mi?’

Tsk tsk.

Kuzey, teğmenin yüzüne doğru çıkarken diliyle tısladı, gözlerine soğuk bir yoğunlukla bakıyordu.

"Tüm bu kan arzusu, umarım dikkatsiz bir şey yapmayı düşünmüyorsun... efendim."

Thump

Thump

Thump

Thump

Teğmenin gözleri yavaşça genişledi. 'Bu... kalp atışım mı?'

Boynundan bir ter damlası süzüldü ve hemen fark etti, parmağıyla silerek temizledi. Kaşları hafifçe çatıldı.

"Yağmur mu?" Yukarı baktı.

Kuzey, ona hemen cevap vermesine yardımcı oldu.

"Hayır efendim. Bu yağmur değil. Eminim, bu senin lanet terin." Ardından sinsi bir gülümseme belirdi.

İkisi de birkaç an boyunca derin derin birbirlerine baktılar. Northern'ın bakışı sarsılmazdı, Kaptan'ın yoğun kırmızı gözleriyle buluşan kıvılcımlar saçıyordu.

Kaptan Dante, Northern'a birkaç saniye daha sert bakış attıktan sonra nihayet derin bir nefes verdi, burnundan buhar gibi bir hava çıktı.

Yavaşça döndü, kılıcını aldı ve geri savurdu. Bir bacağını öne itti ve üst vücudunu o bacağına doğru eğdi.

Northern, hafifçe kaşlarını kaldırarak onu izledi.

Whish

!

Kaptan hızla hareket ettiğinde gözleri açıldı. Sonra bir şey oldu.

Kaptan kılıcını yukarı doğru savurdu, bir Rabid Rot'u ikiye böldü; anında, alandaki her Rabid Rot ikiye bölündü.

Diğer herkesin önünde, tek gördükleri Kaptan'ın bir bulanıklığa dönüşmesi ve aniden tüm canavarlara bir kesik göndermesiydi.

Hepsi, Kaptan'ın ışık hızından daha hızlı hareket ettiğini ve tüm darbeleri gerçekleştirdiğini düşünmeye yönlendirildi.

'Onun yeteneği hızı aldatma olarak kullanıyor...' Northern gülümsedi.

Elbette, her şey gözlerinin önünde mükemmel bir şekilde gelişmişti.

Teğmen Dante sadece tek bir canavara saldırdı. Ancak, o tek darbe bir şekilde aynı türdeki diğer tüm canavarlara kör edici bir hızla aktarıldı.

Ve tüm canavarlar aynı anda yere düştü.

Onun tek hatası...

Northern'ın gülümsemesi genişledi.

...Northern'a taklit etmesi için bir şey vermesiydi.

[Yetenek, Hayalet Kılıcı (SSS) bulundu]

[5,000 yetenek parçası karşılığında Yetenek kopyalamak ister misiniz]

'Oh? Başka bir dahi. Çok pahalı.'

Teğmene, kılıcını şık bir şekilde kınına sokan, yukarı baktı.

'Sanırım onun yeteneğinin nasıl çalıştığını biraz anlıyorum.'

Teğmenin yeteneği, kimse bunu göremese de, onun darbesinin yankılarını diğer tüm canavarlara iletir.

Kuzey'i şaşırtan şey, bunun sadece darbenin yankısı olmasıydı; ana darbe kadar güçlü olması imkansızdı ve kapsayabileceği büyük alan da imkansız görünüyordu.

Ama bu adamın bir Paragon olduğunu düşündüğünde.

'Eh, sanırım onlara Paragon denmesinin bir nedeni var.' İçini çekti ve herkes Teğmen'e doğru hareket ederken düşüncelerini bıraktı.

Tek kalan canavar, ortada, bir heykel gibi duruyordu.

"Efendim, onu devirebiliriz—"

Shane, Teğmen Dante'nin arkasına indiğinde söyledi, ama ifadesini tamamlamasına izin verilmedi.

"Geri çekil."

Teğmen hemen komut verdi, o ve diğer ikisi arkasında indiğinde.

Hiçbir soru sormadan, birkaç kez sıçrayarak Northern'ın etrafında durdular.

Teğmen, Northern'ın etrafında toplanmış olan hepsine bir göz attı. Diğer tarafına—soluna—baktı.

Tek başına duran Alystren'i gördü.

"Beyaz saçlı çocuğun arkasına geçmen senin için daha iyi."

Sesini, aralarındaki mesafeye rağmen havada duyulacak şekilde, zorlanmadan konuştu.

Alystren biraz kaşlarını çattı ama şikayet etmedi; geri sıçradı. Northern'ın yanına indiğinde, Teğmenin neden böyle söylediğini anladı.

Bir Savant olarak, neredeyse bir Bilge olarak, birinin kendisinden daha güçlü olduğunu net bir şekilde anlayabiliyordu.

Önceden, yargısı bulanıktı; Northern tehditkar görünse de, daha düşük bir rütbeye sahipti ve Alystren'in hisleri bunu canlı bir şekilde belirtebiliyordu.

Şu anda—onlar da—Northern'ın daha yüksek bir rütbeye sahip olduğunu canlı bir şekilde belirtebiliyorlardı.

Boğazını yuttu, kafası karıştı.

'Bu delilik. Onu sadece bir saatliğine bırakıyorum ve o zaten bir Bilge mi oldu?'

Teğmen Dante, heykel gibi canavara karşı durdu ve soğuk, güçlü bir bakışla başına odaklandı. Bir elinde kılıcını çıkardı.

Ve kılıcı başının üzerinde kaldırırken ikinci elini de ekledi.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, etrafındaki her şeyi sessizlik denizine boğdu.

“Çeliğin yalnızlığında, kararlılığımı buluyorum.

Bir kenar, bir amaç.

Bir bıçak dikkatsizlik bilmez, tereddüt etmez; dünyaya tek bir niyetle gerçeğini kazır.

Diğerleri karmaşıklık görürken, ben netlik görüyorum—kesintisiz, bölünmez, inkar edilemez bir çizgiyle çizilmiş bir yol.

Bu, kılıcın tekilliğidir

: Saf bir odaklanma anı, basitlik getirir,

Ve o basitlikte, sarsılmaz bir güç kullanıyorum.”

“Düşüş. Basit Bıçak.”

Teğmen kılıcını aşağıya savurdu.

Şırrr

.

Bu neredeyse sessiz bir kılıçtı, rüzgarın çığlığı gibi.

Teğmenin kılıcı düştüğünde, girdabın ortasında ince bir kırmızı çizgi belirdi.

Bir saniye sonra, ikiye bölündü ve kan kırmızısı bir sıçrama ile parçalandı.

[Yetenek, Hayalet Kılıcı (SSS) bulundu]

[5,000 yetenek parçası karşılığında Yetenek kopyalamak ister misiniz]

Kuzey, kısık gözlerle baktı ve aniden elini ileri uzatarak Boşluk Gücünü genişletti ve ileri itti.

Hiçbiri ne olacağını bilmiyordu. Teğmenin astları, liderlerine arkadan saldırmak istediğini düşünerek içgüdüsel olarak ona karanlık yüzlerle baktılar.

Ancak tepki verme şansı verilmedi; vermeden, tüm manzara titremeye başladı.

Teğmenin kullandığı muazzam kılıç darbesinin ardından, kırmızı çizgi yere değdiğinde—canavarın bedeni parçalandıktan sonra birkaç vuruş—yeri o kadar düzgün bir hassasiyetle ikiye böldü.

Bir an içinde, yarık görünmez bir şekilde, zemini ayıran düz bir çizgide ilerledi, ancak Northern'ın eli tarafından saptırıldı—

görünmez hava, Boşluk Gücü.

Teğmen geriye baktı, hafif bir şaşkınlıkla ama bunu göstermedi.

'Gerçekten de onu saptırdı...'

Bu arada Northern, gergin bir kaş çatma ile duruyordu. Luinngard İmparatorluğu'nun İmparatoru ile tam olarak aynı şeydi.

Ve bu, neden tam anlamıyla saldırıya geçemediklerini bir dereceye kadar anlamasını sağladı.

İki Paragon'un birbirleriyle savaşmasının etkisi, bulundukları herhangi bir şehri kolayca yok edebilirdi.

'Lanet olası Paragonlar.' Northern biraz kıskanıyordu.

Ama hemen bunu düşündü. Kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Henüz rütbe olarak bir Paragon olmayabilir, ama birini yenmek için yeterince güçlüydü.

En azından şu ana kadar gördüğü iki Paragon'a dayanarak, tüm kartlarıyla tam anlamıyla saldırıya geçerse... hepsini kullanmasına bile gerek yoktu.

Şu anki haliyle, Kaos ve Boşluk'un birleşimi gücüyle ve en önemlisi sistem güncellemesinin ona verdiği yeni lütufla? Onların herhangi birini dövecekti.

Bu yüzden bir Paragon olduğunda, emindi. Şimdiye kadar var olan en güçlü Paragon olacaktı.

Ve sadece bu değil. Northern emindi. Genesis rütbesine ulaşan ilk kişi olacak ve bir Zenith haline gelecekti.

"Hepinizin en üstünde duracağım," diye mırıldandı, küçük bir gülümsemeyle, gözlerinde kıvılcımlar parlayarak.

Ayrıca, tüm alan—gökyüzü ile birlikte—titredi.

Northern hızla yukarı ve ileriye baktı, fark etti.

'Tüm yarığı mı kesmiş? Ne?!' Northern'ın yüzü şokunu yansıtıyordu, gözleri açılmıştı.

Diğerleri önce ona baktı, sonra onun baktığı yere döndü.

Ayrılmış zemin tarafından o kadar sarılmışlardı ki, kesilmiş gökyüzünü göremediler.

Tüm yarık, etrafında, mükemmel bir şekilde iki ayrı yarıya kesilmişti.

Ve yavaşça, yağ gibi akarken, örtü açılıyordu.

Kuzey'in gözleri kısıldı. 'Bundan haberi var mıydı?'

Tam o düşünceleri içinde, Teğmen şaşkın bir ifadeyle yukarı baktı.

"Oh? Duvarlar kırılıyor. Sanırım yapmamız gereken tek şey patronu yenmekti," dedi, başını kaşıyarak memnun bir kahkaha atarak.

'Hiçbir fikri yok...'

Kuzey'in gözleri yavaşça uzaklaştı, daraldı ve birdenbire tekrar açıldı.

'Bekle. Bu demek oluyor ki... farkında olmadan ortadaki tüm yarığı kesmiş. Bu sadece bir yetenek ve bunu kasıtlı olarak yapmadı mı?'

Kuzey, Teğmen Dante'nin gücünün ölçeğini anlamanın onu deli edeceğini hissetti.

Aynı zamanda, heyecan vericiydi, vücudunun her yerinde taşan bir adrenalin akışı yaratıyordu.

Tek istediği savaşmak gibiydi. Kaybetmek. Büyümek. Yeniden savaşmak. Kazanmak. Büyümek. İçinde en iyi olma arzusuyla dolup taşan bir açlık vardı.

Gülümsedi ve kendini sakinleştirdi, başını hafifçe eğerek peçenin tamamen açılmasına izin verdi.

Teğmenin astları ona doğru koştu, Shane bağırıyordu.

"Beyefendi! Başardınız. Perdeyi yırttınız!"

Düz yüzlerinin arkasında gurur taşları gizlenmişti; Teğmenlerinin gerçek yeteneklerini görme şansına sahip olan izleyicilere bunu fırlatıyorlardı.

Alystren ve Ryan, elbette, buna hayretle bakıyorlardı. Ryan özellikle, bir Paragon'un gücünü yakından ilk kez görüyordu.

Alystren, bu seviyede bir güç beklemesine rağmen, yine de şok olmuştu.

Ancak Northern, sadece mutlu ve etkilenmiş görünüyordu, kolları kavuşturulmuştu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

'Aklını mı kaçırdı?' Shane anlayamadı, Northern'a bir kez daha bakarken Teğmen Dante'nin yanına ulaştı.

"Yenilmesi gereken iki kişi daha var..." dedi Northern, ancak tüm zemin titredi.

Bu, hepsinin şaşkın bir şekilde duraklamasına ve etrafa bakmasına neden oldu.

Northern gülümsedi.

"Sanırım gerek yok. Diğerleri tamamlandı..."

Tam alan daha da uzanıyormuş gibi görünüyordu. Kuzeyde, üç insan yürüyordu; iki erkek ve bir kadın. Hepsi kan içinde kalmıştı.

Ve doğudan, iki acımasız canavar onlara doğru yürüyordu.

Teğmen Dante, insansı canavarlara dönerken yüzünü buruşturdu ve elini kılıcına koydu.

"Bekle, hayır! Onlar benim astlarım," Northern, onlara daha da yaklaşırken, Gece Korkusu zırhı her görkemli hareketinde çınlayarak ses çıkardı.

Teğmen Dante ona kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

Northern, Teğmenin önünde durdu. Gözlerini Gece Korkusu ve Siyah Mamba'ya dikti ve parmağıyla onlara gelmeleri için işaret etti.

Hızla, ikisi de parlayarak Northern'ın arkasında belirdi; Gece Korkusu sağında, Siyah Mamba solunda.

Bu, Teğmen Dante'yi konuşamaz hale getirdi. Yüzü solgun, gözleri yorgun bir şekilde titriyordu.

Kılıcını kör edici bir parıltıyla çekti ve Northern'ın yüzüne kaldırdı, gözbebekleri içeri doğru inceldi.

"Sen... sen... nesin? Bu ne lan?"

Northern, ellerini kavuşturmuş bir şekilde önünde duruyordu.

“Beni bir çatlak koruyucusuymuşum gibi bakmayı bırakırsanız gerçekten minnettar olurum. Ben bir canavar değilim, sadece mantıksız derecede güçlüyüm.”

Bir an düşünürken elini çenesine koyarak duraksadı.

“Ya belki de öyleyim? Olabilirim? Yani, mantıksız derecede güçlü olmak bir canavar olmaktır.”

Bakışlarını Teğmen'e geri çevirdi.

“Neyse, bunları bir kenara bırak. Şu anda bizi bu çatlaklardan çıkarabilecek tek kişi benim.”

Teğmen Dante, sırtını dikleştirerek kılıcını kınına yerleştirdi.

Gözlerini kapadı ve nefesini düzene sokmadan önce açtı ve Northern'a odaklandı.

Önceki sevgi izlerinin tamamı silinmişti. Şimdi, kan kırmızı gözleri soğuk ve tehlikeli bir ışıkla doluydu.

“Bundan bu kadar emin olabiliyorsun?”

Northern, bakışlarını bir an inceledi, sonra cevapladı.

Üzgünüm. Eğer doğruysam, yedinci seviye bir çatlakta canavarların sıraları Hellionlar, Maelstromlar, Yokediciler, Behemotlar ve çatlak koruyucusu olan bir Belial'dır. Şu ana kadar sadece Hellionlardan oluşan düşmanlarla karşılaştık, ardından bu Maelstromlar geldi.

Sadece Hellionlar mı? Tek bir Hellion'u alt etmek için bir Usta'nın terlemesi gerekir. Şu ana kadar astlarım, savaş deneyimleri ve birbirlerine olan destekleri sayesinde olağanüstü bir şekilde iyi gidiyorlar. Bu kadar çok Hellion, on üç kişilik bir Usta ekibini boğmak için yeterli, ama o sadece diyor?!

Sadece Teğmen'in düşünceleri yankılanmadı. Diğer herkes de Northern'a kötü bir bakışla bakıyordu.

Hellionlar, ustaların bile karşılaşmayı ummadığı bir canavar sıralamasıydı. Son derece güçlüydüler.

Bu tür bir çatlakta izin verilen en düşük driftçi rütbesi Bilge rütbesiydi. Şans eseri burada bulunuyorlardı ve aralarındaki Paragon sayesinde iyi bir şekilde korunuyorlardı, şimdiye kadar hayatta kaldılar.

Ama bazı çocuk sadece bu tür Hellionların o kadar da büyük bir sorun olmadığını mı söyledi?! Bu onları sessizce öfkelendirdi!

Northern, onların düşüncelerinin tamamen farkında olmadan devam etti.

Astarlarınızın durumuna bakın. Sadece düşmanlarla savaşıyorlar ve çok yakında bayılacak gibi görünüyorlar.

Haklıydı.

Vücutlarında ve yüzlerinde birçok kesik izi vardı, nefesleri hırpalanmıştı. Ciddi şekilde yaralanmamış olsalar da, hiçbiri

Northern'ın 'düşmanlar' olarak adlandırdığı savaşlardan yara almadan çıkmamıştı.

Hiçbiri Maelstrom rütbesiyle bile savaşmaya cesaret edemezdi.

Muhtemelen ilerledikçe daha fazla girdap rütbesi canavarıyla karşılaşacağız, ardından daha fazla Yıkıcı, dev canavarlar da. Takım çalışmasıyla bir girdabı devirmeyi başarabilirlerse bile, uzun vadede bize yük haline gelecekler. Ve onları kurtarmak için kendinizi tüketmiş olacaksınız. Koruyucuya gelince, tüm arkanızı kurtaracak tek kişi kim olacak?

Kuzey parmağını kaldırdı ve kendisini kötü bir gülümsemeyle işaret etti, aşırı bir gösteriş yayarak.

"Benim! Tüm kaderlerinizin benim ellerimde olacağı kişi benim! Sadece konuşmuyorum. Gözlerimle gördüğüm şeyi size anlatıyorum!"

Elini parlayan mavi gözlerine doğru hareket ettirdi, gülümsemesi daha da parladı.

Tüm manzara, ilerledikçe önlerinde açıldı. Önceki basit navigasyona kıyasla, her şey biraz daha karmaşık hale geldi.

Botları, yere yapışan ince, bulanık bir su tabakasında kayarak ilerliyordu, yağ gibi kaygandı.

Adım adım, su yükseldi, ayak bileklerine, sonra dizlerine kadar creeping, deri ve kumaşın içinden sızan soğuk bir kavrayışla yapışıyordu.

Her adımları daha derin batıyor, sanki zemin onları orada tutmak istiyormuş gibi daha sıkı çekiyordu.

Kuzey, bu basit ulaşımın herkese ne kadar maliyet getirdiğini fark ederek Ryan'a baktı. Yüzündeki gerginliğin arasından sinsi bir gülümseme belirdi. Gözleri parladı, derinliklerinde bir meydan okuma vardı.

Aralarında, açıklamaya ihtiyaç duymayan kelimesiz bir alışveriş geçti.

Ryan'ın kaşları çatıldı, çenesi sıkıydı—Northern'ın ondan ne istediğini biliyordu, buna pek sevinmese de.

Ryan keskin bir iç çekti, bu daha çok isteği kabul ettiğini gösteriyordu, uyum sağlama isteğinden ziyade.

Takıma döndü, sesi alçak ve sakindi, bu sessiz oyundaki rolünü bilen birinin tonu.

"Zıpla," diye emretti, Northern'a son bir kez bakarak.

Birkaç kişi ani isteği anlamamış gibi görünse de, hepsi uydu.

Hepsi dizlerini büküp zıpladı, bedenleri bulanık zeminin üzerinde kısa bir süre askıda kaldı.

Yükseldiklerinde, Ryan'ın elleri ileriye doğru fırladı, parmakları hızlı ve kesin bir hareketle açıldı.

Bir anda, altlarındaki kaygan, hareketli su kristalleşmeye başladı, Ryan'ın dokunuşundan dışa doğru bir buz ağı yayıldı.

Buz çatladı ve yüzeye yayıldı, karanlık ve katı hale geldi. İndiklerinde, botları donmuş, parlayan bir yola temas etti, sağlam ve güvenliydi.

Northern'ın gülümsemesi genişledi.

Teğmen Dante, arka planda izlerken, kaşını kaldırdı ve ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalktı. Çocuktan bunu beklememişti.

Bu seviyedeki kontrol, tek bir kelime bile değişmeden yolu dondurması...

Dante'nin bakışları Ryan üzerinde durdu, gözlerinde kıskanç ve ateşli bir parıltı belirdi.

Şimdiye kadar Ryan'a bile bakmamıştı. Elbette, onun gücünü ve bu kadar genç görünmesine rağmen bir Usta olduğunu fark etmişti.

Ancak çocuğun yeteneğini böyle görmek onu kıskandırdı. Yine de, Northern'dan daha çok istediği kimse yoktu.

Northern onun yanında olursa, Orta Ova'yı fethetme planını kesinlikle gerçekleştirebilecekti.

Ancak böyle bir nimeti elde etmek zordu; daha derinlere bakmadan bunu anlayabiliyordu.

Northern'ın gözlerinde yanan derin ışık, onunla eşit bir şekilde yankılandı ve anlayabiliyordu, bunlar egemen olmak için doğmuş bir çocuğun gözleriydi.

Kaderlere ve birinin kaderinin baştan yazıldığı gibi şeylere inanmıyordu.

Ancak nadirliğe inanıyordu.

Bu dünyaya doğan bazı insanlar vardır; birçok kişinin aradığı ama asla bulamadığı bir tür gözle doğarlar.

Çözüm. Kararlılık. Akıl. İnanç.

Böyle zayıf kavramlara ihtiyaç duymadan eylemleri destekleyen veya bir hedefi takip edenler.

Yeterince çözülmemiş olanlar. Yeterince kararlı olmayanlar. Yeterince mantıklı olmayanlar. Hiçbir inancı olmayanlar, yine de bunu yaparlar.

Sadece istedikleri için.

İşte bu tür insanlar elde edilmesi daha zor olanlardı.

Çünkü eğer bir şeyi asla istemezlerse, hiçbir şey onları teslim olmaya zorlayamaz.

Korku, rüşvet, mutluluk, aşk, eğer bunu yapmak istemiyorlarsa. Tüm bunlar işe yaramaz.

Dante'nin kendisini böyle bir kişi olarak gördüğü türdendi. Ve dürüst olmak gerekirse, her zaman aradığı türde biriydi.

Ne çözüm ne de akıl yürütme ile hareket edebilenler, sadece kendi iradesine boyun eğenler—bunlar en nadir ve en tehlikeli olanlardı.

Ve ikinci kez, Dante asla sahip olamayacağı birine rastladı.

Sinirle diliyle tısladı, yürürken sağlam buzun zeminine bakarak.

'Sanırım onunla da yapabilirim,' diye düşündü ilerlerken.

Bir süre yürüdükten sonra, tüm grup bir şeyin farkına varmaya başladı—kırmızı bir sis yavaşça görüşlerini bulandırıyordu.

Sisin tek özelliği, havayı tamamen doygun hale getirmeden önce onun varlığını hissetmemiş olmalarıydı.

Eh, bir kişi hariç. Gösteriden keyif alıyormuş gibi görünen biri.

Sis sadece görüşlerini engellemekle kalmadı; yerin üzerinde yaşayan bir şey gibi sürünerek, adımlarının ağırlığını test edercesine bacaklarının etrafında kıvrılıp döndü.

Kırmızı sis yoğunlaştı, havayı keskin ve metalik hale getirdi, burunlarını acıtan bir koku yaydı.

Altlarındaki yol, attıkları her adımda titriyormuş gibi görünüyordu.

Dante hızını azalttı, etrafı tararken gözleri kısıldı.

Bunu hissedebiliyordu—buzun yüzeyinin altında hafif bir atış.

Bu sıradan bir sis değildi; daha sinsi bir şeydi, canlı bir şeydi, sanki toprak kendileriyle varlıklarını reddediyordu.

Ryan, son çabasından hâlâ iyileşirken, yumruklarını sıktı, nefesi biraz ağırlaştı.

Kısa bir bakışla Northern'a göz attı, onun bakışları ileriye, keskin ve inatçı bir şekilde sabitlenmişti.

İkisi de bunu hissetti—doğal olmayan bir baskı, etraflarını saran, görünmez bir kafes gibi sıkışıyordu.

"Herkes, yakın kalın," diye emretti Dante, sesinde nadir bir endişe tonu vardı. "Ritminizi sabit tutun. Yoldan çıkmayın."

Ancak konuşurken, yerden yükselmeye başlayan kırmızı sis iplikleri, ayak bileklerine sarılmaya, zırhın altına sızmaya başladı, ölümün kendisi kadar soğuk ve nemliydi.

Ryan'ın omurgasında bir ürperti geçti, içgüdüleri bunun sadece bir sis olmadığını haykırıyordu. Bu bir alamet, bir uyarıydı.

Northern duraksadı, gözlerini kısıp elini yüzüne götürdü.

Derisi solgunlaşmaya başlamıştı; zaten doğal olarak solgundu ama aniden daha da solgunlaşmaya başlamış gibi görünüyordu, sanki donuyordu, çatlaklar belirmeye başladı.

Ancak anında yüzüne doğru büyük bir kan akışı hissetti, ardından cildindeki çatlaklar birleşip bütünleşmeye başladı, rengi de biraz daha sıcak hale geldi.

Yüzü, vücudunun tek açık alanıydı ve etkilenen tek kısımdı. Kaotik Yenilenme etkisi o kadar anlık oldu ki, neredeyse hiçbir şeyin yanlış olduğunu hissetmedi.

Bu nedenle, o anı kaçırdı. Ancak, düşünceleri buna takılı kaldı.

Dikkatlice hareket etmeye çalıştılar, sonra Northern'ın gözleri bir şekilde diğerlerine, özellikle Shane'a kaydı.

Onun sırtına bir göz attı ve boynundaki açık deride aynı şeyin olduğunu gördü.

Hemen yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi.

"Herkes dur."

Hepsi durdu ve Northern'a bakmak için döndü. O zaman gözleri büyüdü.

O, Ryan ve Teğmen Dante dışında herkesin yüzü çatlamıştı ve bunun farkında bile görünmüyorlardı.

Dönmeyi başardıklarında Teğmen Shane'a baktı ve fark etti. Rafel'e de göz attı, aynı şey.

Hansel tam yüz kaskı takıyordu, sadece gözleri görünüyordu.

Alystren, Shin, hatta Jeci ve Lynus, hepsinin yüzü çatlaklarla doluydu.

“Aman Tanrım... saldırıya uğruyoruz,” Teğmenin sesi yankılandı.

“Yüzleriniz...” Teğmen Dante, endişeli bir ifadeyle onlara işaret etti.

Shane, hızlıca yüzüne elini sürdü ve durumu fark etti. Derisi soyuluyordu. Koluğundan açıkta kalan eline baktı; aynı şey orada da vardı.

Rafel de kendini kontrol etti, ancak açıkta kalan cildinin de soyulduğunu fark etti.

Sadece Hansel etkilenmedi.

Shin, Alystren, Jeci ve Lynus'un bedenleri soyuluyordu. Ama bu durum, Teğmen'in astları kadar umurlarında değildi gibi görünüyordu.

Teğmen, Northern'a bir bakış attı.

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Sormak onu muhtemelen tiksindirmişti, ama Northern'ın dediği gibi, tek başına her şeye zorla giremeyeceğini bilmek için yeterince mantıklıydı.

Bir Paragon'un tek başına yedinci seviye bir yarığı geçmesi imkansız. Bu bir intihar isteği!

Northern soruldukan sonra birkaç saniye sessiz kaldı, sonra sisin etrafına bakarak ona işaret etti.

"Tam burada..."

"Artık herkesin bu lanet sis olduğunu bildiğinden eminim. Sen ve arkadaşın burada nasıl zarar görmeden duruyorsunuz?"

Northern kendisine işaret etti. "Oh ben mi? Benim yenileyici bir yeteneğim var, bu yüzden bu pek bir şey ifade etmiyor."

Lieutenant Dante'nin gözleri büyüdü; şok olmuştu ama hemen yüzündeki şok ifadesini silip Ryan'a döndü.

"Peki ya sen?"

"Bende dondurucu bir öz var, bu da vücudumdaki herhangi bir dış maddeyi saldırarak donduran benzersiz bir bağışıklık sistemi geliştirdi, bu yüzden her türlü toksine karşı dirençliyim."

Teğmen hafifçe kaşlarını çattı. 'Buz manipülasyon yeteneği göz önüne alındığında bu mantıklı. Son derece nadir.' Ryan'a bir kez daha hayranlıkla baktı.

Ancak, aklından Northern'ı çıkaramıyordu. Yenilenme yeteneği mi?

'Bu delilik. O ne?'

Bir şekilde, bu sorunun cevabını veremeyeceğini hissetti, en azından bu kadar kısa sürede değil.

Düşünceleri, Northern'ın sesini duyduğunda duraksadı.

"Bize söyleyecek misin? Nasıl buna karşı direnç gösterebiliyorsun?"

Teğmen omuz silkti. "Bir Paragon olmanın ekstra paketleri."

Kuzey ona soğuk bir bakış attı.

“Sizlerin buna nasıl direndiğinizi konuşurken, evet, harika. Ama umarım bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyorsunuzdur. Cildim bu kadar çok kırıldığı için ne olacağını hiç bilmiyorum, sanki kalıplanmış kum gibi.”

“Tam vücut zırhı olan herkes bunu daha iyi giymeli; en azından bu daha fazla hasarı önleyebilir. Zaten yapılmış hasarı geri döndürmenin bir yolunu bilmiyorum, ama cildiniz sisle temas etmediği sürece daha kötü olacağını düşünmüyorum.”

Northern konuşurken, etrafta birkaç kıvılcım uçuştu ve oradaki herkes farklı türde dokumalara sahip ruhsal zırhlarla donatıldı.

Onları, ortak bir evrensel düşmanı fethetmek için gelmiş farklı dünyaların şövalyeleri gibi gösteriyordu.

Night Terror, Black Mamba ve Revant tek garip olanlardı.

Hatta Jeci ve Lynus imparatorluk zırhlarını da ortaya çıkarmışlardı.

Northern, bunun bir Eşya olduğunu görünce oldukça etkilendi.

O an, Jeci'nin onunla birlikte kullandığı garip karanlık gücü hatırladı.

Şu anda en iyi zaman olmadığından, Northern bu düşünceyi aklının arka planına itti ve tüm bunlar bittiğinde sormaya karar verdi.

“Peki, sisle ilgili ne yapacağız?” diye sordu Shin.

Northern kollarını kavuşturdu, derin bir bakışla etrafa göz attı ve dikkatlice inceledi.

Sonra konuştu.

"Şey, sis burada bir canavardan dolayı. Yani canavarı bulup onunla başa çıkmamız gerekiyor, sanırım." Northern gözlerini Teğmen Dante'ye çevirdi, sonra kurnaz bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Zaten onu keşfettiğini biliyorum. Bizi kandırma. Buradaki en güçlü sensin, değil mi?"

Teğmen Dante kaşlarını çattı ama bunu hızlıca zoraki bir gülümsemeyle gizledi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, ben de size öğrenme fırsatı verebileceğimi düşünüyordum." Gözlerini biraz açarak, Northern'a bir an için doğrudan bakarak gülümsedi. 'Bu herif,' düşünceleri yankılandı.

Northern, yaptığı şeyin tamamen farkında olarak, bir gülümsemeyi bastırdı.

"Teğmen'in beklenildiği gibi, bizi test ediyordu," Shane tam zırhının altında mırıldandı—vizörü, Teğmen'e hayranlıkla bakarken kırmızı tutkulu bir ışıkla parladı.

Haliyle, o kadar tutkulu görünüyordu.

Teğmen Dante, ne yapacağına tam olarak karar veremeden biraz etrafta döndü. Herkesin gözleri üzerindeydi ve Northern onu oldukça zor bir duruma sokmuştu.

Şimdi lanet olası şeyi bulmaktan başka seçeneği yoktu. Northern'ın bunu fark ettiğinden emindi.

Gerçekten bir canavar var; sis her şeyi o kadar mükemmel bir şekilde gizledi ki, canavarın varlığını tamamen örtbas etti.

Yani, canavarı çok iyi hissedebilmesine rağmen, onu tam olarak tespit edemedi. Fiziksel bir beden yoktu ve canavarın tam yerini belirlemenin bir yolu yoktu.

Teğmen Dante bir an için yürümeyi durdurdu, gözleri kızarmış çevreyi tarıyordu.

Gözleri yavaşça aşağıya süzüldü ve bir an için donmuş bulanık sulara odaklandı.

Teğmen gözlerini kısarak yumruğunu sıktı. Ellerini geriye attı ve donmuş sulara daldırdı.

Ellerinin hareketi bulanıklaştı ve teğmenin altındaki donmuş zemine devasa bir çatlak açtı.

Ağ şeklindeki çatlak, bir veba gibi ileriye doğru yayıldı ve birkaç kalp atışından sonra etraflarında birkaç çarpma sesi yankılandı.

Sanki birkaç kişi, teğmenin gücünde aynı yumruğu donmuş suların her yerinde kırıyormuş gibiydi.

Bir süre sessizlik oldu, sonra altından dev bir şok dalgası patladı, suyun parçalanmış dalgaları, dev bir yaratığın içine sıçraması gibi dışarı fışkırdı.

Su damlacıkları sis üzerinde etkili oldu, onu daha az yoğun hale getirip sonra tekrar güçlenmesine neden oldu.

Ancak, o küçük an, teğmenin canavarı tespit etmesi için yeterliydi.

Aşağıdaki su patladığında, hepsini havada sarsan dev bir şok dalgası yaydı.

Ancak Teğmen Dante için, o an her şey yavaş geçiyormuş gibi görünüyordu. Havada çaresiz bir şekilde yukarı doğru savrulurken, elleri kılıcına doğru hareket etti ve bedeni havada döndü, bacakları sanki bir hava yarışına katılacakmış gibi katlandı.

Gözleri, canavara odaklanırken yarı açık hale geldi.

Sonra küçük bir hareketle kılıcını çekti; ancak kimse onun kılıcı tamamen çıkardığını görmedi. Sadece Northern gördü.

Teğmen bir bulanıklığa dönüştü, suyun neden olduğu kırmızı sisin karnındaki hedefine doğru hızla ilerlerken, ardında acımasız kırmızı ışıklar bıraktı.

O kötü ışığın patladığına dair bir saniye bile geçmeden, korkunç bir şok dalgası tüm manzarayı sarstı ve hepsini geri savurdu, yerin güçlü bir şekilde patlayarak her yöne doğru fırlamasıyla birlikte.

Güç o kadar yoğundu ki, taşları parçaladı, etrafa dağılmış çirkin ağaçları köklerinden söküp attı ve tüm savaş alanını ağırlığı altında titretmeye bıraktı.

Gökyüzü bile, Teğmen'in saldırısının baskısıyla titremiş gibi görünüyordu.

Kuzey, havada kendini zar zor dengeleyebildi, duyuları keskinleşti, Kaos Gözleri her anın geçici detaylarına uyum sağladı.

Bulandırıcı kaosun içinden, Dante'nin figürünü yeniden belirdiğini gördü—kılıcı soluk bir kırmızı aurayla damlayarak, sanki et ve kemikten öte bir şeyi kesmiş gibi.

Ama odaklanmak için zaman yoktu.

Canavar, metalin çatlaması gibi bir ses çıkardı, korkunç, gıcırtılı bir kükreme Kuzey'in omurgasında titremelere neden oldu.

Yaratığın yaraları, karanlık, atlayan enerjiyle iltihaplanmıştı ve havayı boğucu bir koku ile dolduruyordu.

Bir tür kasılma geçiriyormuş gibi görünüyordu, uzuvları çırpınıyor, kanı aşağıdaki bulanık suyla karışıyor ve onu daha da koyu bir kırmızıya çeviriyordu, yukarıdaki gökyüzünün grimsi bir yansıması.

Dante, yaratığın sırtına pürüzsüz bir şekilde indi, neredeyse ona dokunmadan tekrar fırladı, hareketleri canavara doğru acımasız bir kararlılıkla fırlarken bulanıklaştı.

Northern, tekniği hayranlık ve şüpheyle izledi.

Dante'nin hareketleri doğaüstüydü, sanki sadece hızlı değil, aynı zamanda havanın da iradesine boyun eğdiği, kaosun içinden bir yol açtığı gibiydi.

Canavar geri çekildi, gözleri öfkeyle parlayarak Dante'ye döndü.

Ancak Northern başka bir şey hissetti. Öfkesinin altında, nadiren böyle bir yaratıkta gördüğü bir korku parıltısı vardı.

Bunu Boşluk Duyusu aracılığıyla hissetti, canavarın ruhundan yayılan hafif bir korku dalgası.

Northern, delice bir gülümsemeyle yumruklarını sıktı. Bu, ihtiyaç duyduğu fırsattı.

Hızlı bir hareketle, kendi gücüne erişti, Boşluğun soğuk enerjisinin içinden sızmasına izin vererek, canavarın çekirdeğindeki karanlıkla rezonans kurdu.

Kendi bedeninin bulanıklaştığını hissetti, Boşluk Sarmalları kollarından dışarı sarkarak, onu çatışmaya çekmeye hazırdı.

Öne doğru fırladı, Dante'nin yörüngesine uyum sağladı ama kendi dokunuşuyla—arkasında sessiz, ölümcül bir entropi gücüyle.

Birlikte, zıt yönlerden yaklaştılar, Dante'nin kılıcı alev alev yanan bir kırmızı kuyruklu yıldız ve Northern bir yıkım gölgesiydi.

Canavara yaklaştıkça, Northern kolunu kaldırdı, Boş Sarmallar yumruğunun etrafında dolanıyordu, karanlık enerjileri heyecanla titreşiyordu.

Canavarın başı, çarpık et ve kemiklerin grotesk bir birleşimi olarak belirdi, ağzı, sanki yağlı siyah bir sıvı damlayan dişlerle doluydu.

Kuzey ve Dante yaklaşırken, yaratığın devasa gözleri açıldı, derinliklerinde öfke ve ilkel bir korkunun karışımı parlıyordu.

Dante ilk hamleyi yaptı, kılıcı bir bulanıklık haline geldi ve yaratığın kafasına saplandı.

Blade, et ve kemiği sanki hiç yokmuş gibi keserken, kırmızı öz, bıçağın kenarından alevlenerek, yaratığın derisini yakıcı, acımasız bir çizgiyle delip geçti.

Canavarın çığlığı, havada titreşen, boğazdan gelen, acı veren bir kükreme oldu, Kuzey'in kulaklarını yırtarak, karnında bulantı dalgaları gönderdi.

Ancak Kuzey zaten harekete geçmişti. Boş Tendril'leri ileriye doğru fırladı, siyah ve kıvrılarak, canavarın açığa çıkmış etine gömüldü ve açık yaralarına derinlemesine battı.

Bir çürümüş koku havayı doldurdu, boş öz yayıldıkça, kas ve tendonları mide bulandırıcı bir hışırtıyla aşındırıyordu.

Bu, sanki tentaküllerin kendileri farklı ve daha sinsice bir özle karışmış gibiydi.

Yaratık sarsıldı, uzuvları çırpınırken geri çekilmeye çalıştı, ama Kuzey sağlam durdu, yaşam gücünün onun kavrayışı altında büküldüğünü hissettikçe gülümsemesi genişledi.

Boş Tendril'ler, yaratığın bedeninde kıvrılmaya ve dolanmaya başladı, dokuyu içten çözmeye başladı.

Kuzey, Boşluğun derinlere inerek yolunu açarken her kas lifinin yırtıldığını, her kemiğin çatırdadığını hissedebiliyordu.

Kan—yoğun, koyu ve çürümüş bir koku yayan—canavarın açık yaralarından dökülerek aşağıda hastalıklı bir siyah çamur haline geldi.

Her damla yere düştüğünde hışırtı çıkarıyor, düştüğü yerde dumanlı kraterler bırakıyordu.

Dante, Kuzey'in canavarı bu kadar grotesk bir şekilde, bir serserinin gösterişine yakışmayacak bir biçimde yok ettiğini görünce bir an şok içinde donakaldı.

Ve o an için, Kuzey hayranlık içinde kalmaktan kendini alamadı.

'Karanlık güzellik... Bunu seviyorum!' Kuzey'e olan takıntısı sadece daha da büyüyordu.

Dante kendine geldi ve hızla kılıcını sıktı, canavarın kafasına daha derinlemesine soktu.

O korkunç saplanmanın yankıları, canavarın kafatasına acımasız bir hassasiyetle yerleşti; her darbe, kemik parçalarının ve karanlık, pıhtılaşmış kanın patladığı bir patlama gibiydi, savaş alanına saçılıyordu.

İfadesi soğukkanlıydı, neredeyse kopuk bir şekilde, sanki kaos ve kan, binlerce kez prova yaptığı bir dansın ötesinde bir şey değildi.

Canavarın gözleri geriye doğru kaydı, son güç kırıntıları azalırken, Kuzey onun ruhunun tutunmaya çalıştığını hissetti.

O, yumruğunu ileriye doğru savurdu, Boş Sarmallar yaratığın çekirdeklerine derinlemesine ulaştı ve orada onun enerjisinin en derin kuyusunu hissetti.

İnce sarmallar ruhuna sızdı, kancalar gibi batıp varlığının özünü yırtarken çekirdeklerin etrafında kıvrıldı.

Son bir acımasız çekişle, Northern canavarı ruhundan kopardı, altı çekirdeği zorla çıkarıp havaya fırlattı.

Canavar, derin bir kırmızı ışıkla pulsatör gibi titreşen karanlık enerjinin kıvrılan bir yığını haline geldi, hayata umutsuzca tutunuyordu.

Northern, ruhun parçalanmaya başladığını, boşluk tarafından yenildiğini gözleriyle delice izledi.

Özün kendisine aktığını hissedebiliyordu, damarlarında sıvı ateş gibi akan karanlık, bozucu bir güçle doluyordu.

Ruhun son kalıntıları yok olurken, yaratığın bedeni bir kez daha kasıldı, sonra durdu, etleri Boşluğun aşındırıcı gücü altında eriyordu.

Kısa bir süre içinde, bir zamanlar güçlü olan canavar, parçalanmış kemiklerin ve dumanlı kül yığınlarının bir yığınına dönüştü, yarattıkları yıkımın bir kanıtıydı.

Northern geri sendeledi, nefesi kesik, kalbi çarparken Boşluğun enerjisinin sarhoş edici akışı içinde yerleşti.

Dante'ye bir göz attı, savaşlarının ardından duruyordu, kılıcı aşağıda, bakışı okunaksızdı.

Kısa bir sessizlik oldu, hava kan ve kül kokusuyla ağırlaştı, ardından Northern'ın sesi yükseldi.

"Tam olarak öldürdüğümüz şey, Felaket Yıkıcısıydı..."

Kendi açısından, savaşı zor veya yorucu olarak nitelendirmeyecekti. Ama her anı keskin bir zamanlama ile gerçekleştirilmişti.

Küçük bir karmaşa onlara daha fazla zaman ve gereksiz zorluklar yaratabilirdi. Savaşa dokuduğu tekniklik nedeniyle, Dante ile mükemmel bir şekilde harmanlanarak kusursuz bir zafer elde edildi.

'Bu, bu yarığın ne kadar tehlikeli olduğunu kanıtlıyor.'

Savaş alanı etraflarında harabe halindeydi, düşmanlarının kalıntılarıyla lekelenmiş ve şok dalgasından parçalarla doluydu.

Ama toz yerleşmeye başladıkça, Northern havada başka bir şey hissedebiliyordu—süregeldiği hissi, karanlık bir kötü his, sanki canavarı öldürmek, perde arkasında bekleyen çok daha kötü bir şeyi uyandırmış gibiydi.

Canavar yenildikten sonra, açığa çıkan derilerindeki çatlaklar yavaşça geri döndü ve tekrar bütün hale geldiler.

Herkes, atmosferin baskıyla gerginleşmesiyle birlikte tamamen sessiz bir şekilde ilerledi.

Yüzlerinde gergin ifadeler vardı, her biri farklı bir ağırlık taşıyarak ilerliyordu—özellikle Dante'nin astı.

Yok edici ile yapılan hızlı dövüşte, hiçbiri bedenlerini hareket ettirememişti.

Onun karşısında tamamen çaresizdiler. Sadece Northern, kargaşaya katılmakla kalmayıp, bunu yapmak için doğru zamanı seçebilecek kadar zeki olmuştu.

Dante için yeterince yardımcıydı, hepsi katıldıklarında sadece müdahale edeceklerini hissettiler.

O kadar hızlı, o kadar mükemmel, o kadar temiz ve o kadar güçlüydü.

Nihayet, Northern'ın gücünün ölçeğini görmeye ve kabul etmeye başlamışlardı. Ve bu kabul, yüzlerindeki ekşi ifadelerin kaynağıydı.

Ancak, Northern bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Gözleri farklı bir şekilde odaklanmıştı, zihninin köşelerine derinlemesine dalmış ama dikkatlice çevresini tarıyordu.

Bu yarıkla ilgili nefret ettiği tek şey, varlıklarını mükemmel bir şekilde gizleme yetenekleriydi. Bunu hafifçe hissedebilmesine rağmen, nerede olduğunu kesin olarak belirlemek çok zordu.

Güçlü bir rüzgarda bir şeyin kokusunu almak gibiydi. Rüzgarın şiddeti nedeniyle koku her yere dağılmıştı, ama oradaydı.

Ancak, yürürken duyularını uyanık ve keskin tuttu. Zihnini bulandıran birkaç şey vardı, bunlardan biri Boşluk Sarmallarının yıkıcı etkisiydi.

Onları, canavarların özünü emmek için kullanabiliyordu, bu da

Boşluk Özüne dönüştürülüyordu. Bu tür bir öz, sarmallarına enerji vermekle kalmaz, aynı zamanda dayanıklılığının biraz yenilendiğini hissediyordu.

Bu savaşa başladıklarından beri endişelendiği tek şey buydu.

Bir Bilge olduktan sonra, elbette, bedeni öncekinden oldukça iyi hale gelmişti, ama sonunda, hala o tedavi edilemeyen yorgunluk hastalığına maruz kalıyordu.

Güçleri korkunçtu ve bu nedenle bedeni üzerindeki etkisi yıkıcıydı. Dayanıklılığını vahşi hayvanlar gibi yiyip bitiriyorlardı.

Ayrıca büyük bir iştah da yaratmışlardı—şu anda yürürken, Northern çok aç hissediyordu. En azından, harcayacak daha fazla dayanıklılığı vardı.

Boş Sarmallar'ı kullanabileceği birkaç yol daha düşündü.

'Onları kısıtlama olarak kullanabilirim; ekstra eller veya ekstra kılıçlar olarak kullanabilmeliyim.'

Northern, Boş Sarmallar'ın belirli bir şekle sokulup sokulamayacağından, bir kılıç veya el şekli alıp alamayacağından emin değildi; böyle bir şeyle deneme yapmamıştı.

Ama acele de etmiyordu. Sonuçta, bu yarık onlara bunu yapmaları için bolca fırsat verecekti.

Northern yerinde durdu ve durduğu anda—sanki hepsi önünde yürürken ona bakıyorlarmış gibi—onlar da durdular... ve geri döndüler.

"Bir sorun mu var, genç dost?"

Northern yavaşça başını salladı. Ancak, bu baş sallama bir yanıt değildi. Yüzündeki karanlık ifadeyle, bunu anlayabiliyorlardı.

“Bize doğru ilerliyorlar... her yönden,” sesi soğuk bir korku taşıyordu, biraz ağır, havayı yoğunlaştırıyordu.

Paragon hafifçe kaşlarını çattı ve Northern'a doğru iki adım attı.

“Hiçbir şey hissedemiyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Northern, Dante'nin tonundaki sertliğe aldırış etmeden başını salladı.

Doğrudan yanıtladı.

“Sislerin ilk saldırısı belki de diğerlerinin bize doğru ilerlerken bizi oyalamak içindi. Deli Çürükler. Bizim bölmede savaştığımızdan birkaç bin kat daha fazla var.”

Hepsi bunu duyduğunda gözleri büyüdü. Artık Northern, yeteneklerini yeterince kanıtlamıştı ki, her bir sözünün ağırlığını hissediyorlardı.

Ancak onları şaşırtan ve beyaz saçlı çocuğun söylediklerine şüphe duymalarına neden olan şey...

...yüzündeki hayaletimsi ve çarpık gülümsemeydi.

‘O nedir? Neden keyif alıyormuş gibi görünüyor?’ Rafel anlayamadı.

Kuzey batıya döndü.

Hiç kimsenin nereye dönmek istediği önemli değildi; ufuktan gelen kan sisleri yavaşça daha da yaklaştı ve onları bir daire içine aldı.

An, bir fırtınadan önceki sakinlik haline geldi. Northern, sisin var olmasına izin verirse ciddi zarar göreceklerini biliyordu.

Çünkü kırmızı aerosol, canavarların varlığını mükemmel bir şekilde gizleme yeteneğine sahipti. Belki de Teğmen Dante'nin hiçbir şey hissetmemesinin sebebi buydu.

Ancak Northern'ın Kaos Gözleri'nden hiçbir şey gizli kalmadı. Niyet Gözleri onun gözleri haline geldiğinden beri güçlendirilmiş olan mekansal farkındalığı çalışmasa bile, geleceğe dair hisleri böyle bir kaosun parçalarını kolayca algılayabiliyordu.

Bu, Northern için nefes almak kadar kolaydı.

Northern bir an gözlerini kapadı ve uyardı.

"Herkes... bir adım geri çekilin... bu, zayıf iradeli olanları öldürebilir."

'Şimdi bir Bilge olduğuma göre, Boş Aura'nın ne kadar güçlü hale geldiğini merak ediyorum.'

Northern biraz düşündü ve cehennemin kapılarını açtı.

Hemen, konuştuğunda hemen geri dönmeleri gerektiğini anladılar.

Alaylarının aurasına karşı yer altındaki bir tug-of-war sırasında hissettikleri tanıdık korku, havaya yıkıcı bir şekilde döküldü.

Bir maaşlı çalışan olmaktan daha zor hale geldi. Her şey gereksiz yere ağırlaştı, omuzları sadece birkaç atışta cehennem gibi acıdı, yüzleri soldu ve yüzlerinde ter damlaları oluştu.

Mavi-siyah bir sis yavaşça alanı kapladı, aralarından yayılıp kan-kırmızı sisle karıştı.

Sis, kalın ve sinsice dışarıya doğru dalgalanarak, açgözlü bir kenar ile kırmızı sisin içine yutuluyordu ve her dalgalanışı, havadan yaşam enerjisini emiyormuş gibi görünüyordu.

Diğer üyeler—Shin, Alystren, Jeci, Lynus ve hatta Ryan—geriye doğru sendeleyerek, göğüslerine baskı yapan ağırlıktan geri çekilmek zorunda kaldılar, iradelerini kemiriyordu. Her nefes demir gibi bir tat taşıyor, tehditkâr bir yoğunlukla doluydu.

Gece Korkusu, Siyah Mamba ve Revant onun önünde eğildi.

Kuzey'in aurası genişledi, gölgeli bir yılanın kavrayışı gibi sarılıp sıkışarak, boğucu yoğunluğu Dante'nin sertleşmiş astlarını bile geri adım atmaya zorladı.

Dante'nin çenesi kenetlendi, bakışları Kuzey ile yaklaşan sis arasında gidip geldi.

Korkuyu daha önce görmüştü, yaşamıştı, kullanmıştı ama bu farklı bir şeydi—ne öfke ne de nefret olan, sonsuz, yıldızsız geceleri fısıldayan bir boşluktu.

Kırmızı sis, boşluk sisinin ağırlığıyla yavaşça parçalanırken, gerçeklik de onunla birlikte yavaşça şekil değiştirmeye başladı.

Hepsi etrafa bakarken gözleri büyüdü. Tam da Northern'ın söylediği gibi.

Her taraftan Rabid Rots tarafından kuşatılmışlardı. Ve bu sadece Rabid Rots değil, Northern ve Dante'nin yeni öldürdüğü gibi heykelleşmiş girdaplar ve birkaç Yıkıcı da vardı.

Horizon'a kadar yayılan kalın bir sel gibiydiler.

Umutsuzluk kalplerini ele geçirmişti.

Sayılar tek başına kalplerini acıyla sıkıştırıyordu; bu kesin bir başarısızlık olacaktı.

Alystren'in sıkı sıkıya kapalı eli, hepsine baktığında titredi, gözlerini etrafa döndürdü.

'Öleceğim...'

Kaşlarını indirdi ve yüzünde karanlık, kırık bir ifade belirdi.

Shin onun yanındaydı ama eski şakacının nasıl olduğunu görmek için zamanı yoktu. Sonuçta, Alystren kadar karmaşık duygular içindeydi.

Onların hepsi, Northern'ın çağrısı hariç, yüzlerinde bir başarısızlık ifadesi taşıyordu.

Ryan'ın üzerinde hafif bir endişesi vardı, ancak bakışlarının derinliği, durumun ciddiyetinin farkına vardığını ima ediyordu.

Ancak, diğerlerinin aksine, soğuk gözlerinde yanmakta olan hafif bir umut ışığı vardı. Northern'a döndü.

"Ne yapacağız?"

"Sorduğun soru oldukça açık, çocuk."

Northern, delice bir gülümsemeyle canavarlara birkaç adım daha yaklaşarak yumruklarını sıktı.

"Savaşırız. Bu çürümüş yaratıklardan her biri ölü yatana kadar kimse dinlenmeyecek."

"Deli misin?!" Nefes nefese kalan Shane, ileri atılmadan önce sözünü kesti.

Northern, kaşını kaldırarak yavaşça geri döndü.

'O kızı izliyorum... sinirlerimi bozmaya başlamaya başladı.' Northern küçük bir kaş çatma yaptı ama hemen ardından bunu yok etti.

'Zayıflara zorbalık yapmamalıyım...'

Onu göz ardı etti ve korkunç yaratıkların üzerlerine doğru gelen seline döndü.

Hayatta kalmanın zor olmaması gerektiğini düşünüyorum. Bu canavarlara sizinle ya da siz olmadan ben bakacağım. Demek istediğim, kimsenin dikkatsiz olmaması gerektiğini düşünüyorum çünkü bu durumu tek başıma idare etmek için yeterliyim.

Kuzey, Teğmen Dante'ye bakarak küçük bir gülümseme belirdi.

Ayrıca, burada bizimle bir Paragon var... Her şey bu kadar kötü gidebilir mi?

Onun son ifadesi pek iyi karşılanmadı. Söylenmesine gerek yoktu; bu sözlerin arkasındaki gizli anlamı okuyabiliyorlardı.

...her şey bu kadar kötü gidebilir mi? Her taraftan canavarlarla çevrili ve her şey bu kadar kötü gidebilir mi?

Peki, her şey kötü giderse ne olurdu? Durumlarının tanımı ne olurdu?

Ve tüm bunlar, aralarında inanılmaz derecede güçlü bir Paragon ile birlikte.

Onlarla birlikte durmasına rağmen, muazzam bir güçle dolup taşmasına rağmen, onları kurtarabilecek miydi?

Kuzey, Teğmen'in kendisinden daha faydalı bir kaynak gibi görünüyordu.

Hepsi, yırtığın canavari varlığıyla ne yaptığını gördü. Ayrıca, sis hakkında konuşan da oydu.

Eğer Teğmen'e yardım etmek için orada olmasaydı, Teğmen'in ruhlarını toplamasından önce o grotesk varlığı yenebileceğine dair bir güvence var mıydı?

Yavaş yavaş ve gizlice, umutları sahip oldukları Paragon'dan içlerindeki Sage'e kayıyordu.

Gözleri hala Teğmenlerine yüksek bir saygıyla övgü dolu inatçı ve duygusal bir kararlılık taşısa da, kalpleri gizlice ve hafifçe Northern'ın varlığının yaydığı umudu özlüyordu.

Dante, Northern'a uzun ve sert bir bakış attıktan sonra batıya döndü, Northern ise doğuya yöneldi.

"Bu tarafın yarısını ben alacağım; diğer tarafı sen alabilirsin. Hiçbir söz veremem ama bu durumu atlatmak isteyenler benden uzak kalmamalı. Koruyabileceğim kadarını koruyacağım."

Northern bir gülümsemeyi bastırdı ve canavarların seline baktı. Şu anda onları durduran tek şey, belki de onların da bir önseziye sahip olmalarıydı—dışarıda son derece tehlikeli bir şeyin olduğuna dair.

Boş sis onlara silinmez bir umutsuzluk hissi bırakmıştı. Ama etkilerinin geçmesi sadece bir zaman meselesiydi.

"Usta..." Jeci Northern'ın arkasına yaklaştı, ama daha fazla konuşmadan onu kesmişti.

"Diğer herkes Teğmen'e yardım etsin, babamı ve diğer herkesi korusun. Ve ölmemeye de dikkat et." Onu emretti ve Lynus'a da bir göz attı.

Sonra Night Terror, Black Mamba ve Revant'a döndü.

"Hepiniz için de aynı şey geçerli."

“Ama lordum—”

“Soru yok, Revant. Sadece sana söyleneni yap.”

Yüzünde öfkeli bir ifade ile, Revant acı içinde sözlerini yuttu ve başını eğdi.

“Anlaşıldı, lordum.”

Ayağa kalktı, yüzü boş ve ulaşılmaz hale geldi. Bir an Northern'ın nerede gördüğünü merak ettiği bir çift beyaz eldiveni çıkardı, onları giydi ve tereddüt etmeden yaklaşan selin içine daldı.

Teğmen Dante, onun savaşa girdiğini izledi ama hareket ettiğini göremedi; tek hissettiği, yüzüne çarpan rüzgarın şiddetli dokunuşu ve kararmış saçlarının savrulmasıydı. Gözleri büyüdü.

“Böyle bir hız mı? Bu... benimkini aşıyor...” Bunu kabul etmeden edemedi.

Bu tür bir varlıktan şok olmuştu ama hiç de pes etmedi. Sonuçta, hız onun kendi yeteneği değildi. Aslında, bu sadece bir kusurdu.

Hız kusuru olmasaydı, yetenekleri çok daha güçlü olacaktı. Ve bu yüzden onu azaltmak için elinden geleni yapmıştı.

O hız, hem bir nimet hem de bir lanetti. Ve onu lanetlemediği bir an bile olmamıştı.

Ancak şu anda, adamın az önce hareket ettiğini hissettiği anda içinde farklı bir şey kabarıyordu.

Hızını maksimum kapasitesine kullanma isteğiyle aniden neden böyle hissettiğinden hala emin olamayan, kafasını salladı ve düşüncelerini bir kenara attı.

Bunun yerine, kılıcını çekti ve ileri atılarak çatışmaya katıldı.

Teğmenin ardından, astları selin içine atlayarak silahlarını öfkeyle savurdular.

Jeci ve Lynus da katıldı; Siyah Mamba ve Gece Korkusu siyah bulanıklara dönüştü, renkleri kalın kırmızı kalabalıkta kayboldu.

Alystren de, solgun yüzüne rağmen, Shin ve Ryan'ı geride bırakarak takip etti.

Shin, biraz acı bir ifadeyle oğluna baktı. "Bırak bana..."

"Sorun değil, Baba. Bu, farkına varmadan bitecek. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Shin, bu sözleri yutkunarak Northern'a endişeyle baktı. Böyle yoğun bir savaş alanında zaman kaybetmeyecek şekilde geri çekildi ve batıya doğru çatışmaya katıldı.

Northern, her iki elini uzattı ve ruhunun kollarından iki daggers ortaya çıktı.

Öne doğru eğildi, bakışları umutsuz bir durumda olan kırmızı iğrençliklere odaklandı.

"Beni duydun. Kendi başıma iyi olacağım," dedi Ryan'a bakmadan.

Ryan derin bir nefes aldı ve döndü. "O zaman, ölme..."

Bir adım geri attı ve savaş alanına daldı. Büyük bir patlama alanda yankılandı ve yerden buz konileri fışkırarak birkaç canavarı delip geçti ve ortadaki düzenlerini dağıttı.

Teğmen Dante sinirle dilini ısırdı.

"Drama."

Savaş alanı kaosla dolup taşıyor, çürümüş et ve kanın keskin ve tiksindirici kokusuyla doluydu.

Canavarlar, yumuşak bir kırmızı sisle bozulmuş grotesk figürleriyle, kıvrılmış dalgalar halinde ilerliyor, uzuvları yere sürükleniyor, gözleri boş ve açgözlüydü.

Kuzey'in bakışı keskinleşti, soğuk ve odaklanmış, dudaklarında en hafif gülümseme belirdiği sırada kendini bir duruşa indirdi.

Bir elinde, kan dökmek için tuhaf bir tutkuyla parlayan siyah ve kırmızı bir hançer vardı; diğer elinde ise, ışığı emiyor gibi görünen, kıvrık bir bıçağa sahip, mat siyah, pürüzsüz bir stileto vardı ve neredeyse duyulmaz bir çığlık atıyordu.

Kuzey etrafında, diğerleri umutsuzca savaşıyordu, yüz ifadeleri kararlılık ve korkunun bir karışımıydı.

Alystren'in gözleri geniş açılmıştı, panik karanlık bir kararlılıkla iç içe geçmişti, kendisine saldıran bir canavarı keserken, kılıcı çürümüş etin içinden geçerken korkunç bir ıslaklıkla kesiliyordu.

Bir anda nefesini tutarak geri adım attı, daha fazla canavar üzerlerine doğru ilerlerken, nefesleri hırpalanmış, her silah darbesi hayatta kalma sınırında tutunan bir adamın umutsuzluğuyla doluydu.

Jeci zarif bir öfkeyle hareket etti, saldırıları hassas, ifadesi etrafındaki kaosa rağmen odaklanmış bir maske gibiydi.

Dönerek, mızrağı sisin içinden parlayarak geçti, yanına yaklaşmaya cesaret eden iğrenç yaratıklara saplanarak kesiyordu.

Ancak her zafer geçiciydi—düşenlerin yerini daha fazla yaratık alıyordu, kokuları havayı dolduruyor, boğucu ve acımasızdı.

İşin yoğunluğunda, Dante ileriye doğru kılıcını savurdu, kılıcı kan kırmızısı ışık yayları keserek selin içinden bir yol açıyordu.

Yüzü gergin, alnından bir ter damlası süzülüyordu, ama hareketleri keskin ve hesaplıydı.

Gözleri ara sıra Kuzey'e kayıyordu, yüz hatlarını sertleştiren bir hayal kırıklığı ve isteksiz bir saygı karışımı vardı.

Kuzey hareket etti, dagları siyah ve soluk kırmızı bir bulanıklık içinde, her darbe ardında karanlık bir parıltı bırakıyordu.

Onun saldırıları vahşi değildi, aceleci değildi—hesaplanmıştı, her hareket etkili, ölümcül bir süzülüşle gerçekleşiyordu.

Boş Kolları etrafında kıvrıldı, çok yakınlaşan her yaratığa saldırarak, et için aç gözlü yılanlar gibi bükülüp sıkışıyordu.

Kolcular canavarlara saplandıkça, özlerinin boşaldığını hissetti, karanlık, canlandırıcı bir enerji damarlarına dolarak, bedeni kendini sınırlarına iterken bile onu gençleştiriyordu.

Revant kargaşanın içinden fırladı, eldivenli elleri soluk, hayaletimsi bir ışıkla parlıyordu.

Yumrukları canavarlara çarparken, hareketleri acımasız ama kesin, yüzü ise soğukkanlı öfkenin bir maskesiydi.

Her darbe ile, havada bir şok dalgası yayıldı, kemikleri kırıp etleri yırtarak—Revant, öfkesine rağmen, disiplinle savaşıyordu, öfkesi kontrol altındaydı, her darbeye yönlendiriliyordu.

Alystren, Shin'in yanında sendeledi, bir başka yaratık ona saldırırken tutuşu zayıfladı, ağzı açık ve dişleri kalın, siyah bir sıvıyla damlıyordu.

Dişlerini sıktı, son azmini toplarken kılıcını savurdu, canavarın başını umutsuz, titreyen bir yayla keserek kopardı.

Yanında, Shin'in yüzü yoğun bir konsantrasyonla gergindi, ifadesi okunaksız, bakışları karanlık bir ışıkla parlıyordu.

Durmaksızın ileriye doğru bastırdı, kılıcını iki elle tutarak, canavarlara hiçbir direnç göstermeden kesiyordu.

Su gibi kesen bir bıçak gibiydi. Shin'in hareketleri minimaldi; hareketlerinden, deneyim seviyesini herkes anlayabilirdi.

Yıllarca Usta olarak sıkışmış olmasına rağmen, bu savaş alanındaki Paragonlar ile neredeyse eşit olan teknik ve ustalık sergiliyordu.

Hızlı, kısa bacak hareketleriyle, kılıcı havada acımasız bir yılan gibi kıvrılarak çürümüş ete saplanıyordu.

Kan, yüzüne ve koyu mor zırhına sıçrarken, canavarlara acımasızca yol açıyordu.

Yanında savaşan Alystren, Shin'in sergilediği kılıç ustalığını izlerken motivasyon doluydu.

Komik olan, Shin'in hiçbir kılıç tekniği kullanmıyor olmasıydı.

Alystren, bir aile mirasından kılıç tekniği almanın ne demek olduğunu biliyordu; bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini biliyordu - Mirasların en iyi yanı buydu.

Shin bunu kullanmış olsaydı, bunu görecekti ama kullanmadı, bu da deneyimli savaşçının sadece çevresinin hesaplaması ve kılıcını stratejik bir şekilde sallayarak savaştığı anlamına geliyordu.

Elbette, tüm bunlar Shin'in dövüş sanatları ve onun temeli hakkında lüks bir bilgiye sahip olmasından mümkün oluyordu.

Alystren'in gözleri, arkasında bir hareket gördüğünde büyüdü. Aniden ileri fırladı, havada döndü ve bir canavarın sırtına omurgasını kıracak bir tekme ile indi.

Canavarın ağzı, Shin'in arkasından geçmekten sadece birkaç inç uzaktaydı.

Yaratık yere çarptığında, etrafa ağ benzeri çatlaklar yayılırken, Shin geri döndü. Alystren'e baktı ve takdirle başını salladı.

Bu tür bir savaşta, zaman çok değerliydi. Gecikmeden, kılıcını ileriye doğru savurdu ve üzerine atlayan yaratığın içine sapladı.

Bir bacağını yana iterek, kılıç elini hiltine sıkıca tutarak canavarı parçalayarak karnından dışarı çıkardı.

Kılıç öfkeyle çekildi, aynı hareketle başka bir canavarın boynunu keserek geçti.

Aynı nefeste, Shin kılıcın yönünü değiştirdi ve vücudunu hızlı bir dönüşle aşağıya doğru savurarak, neredeyse bacaklarını kemiren canavara vurdu.

Her şey hızlı, kesintisiz bir hızla gerçekleşti, gözleri karanlık bir kararlılıkla parlıyordu. Bazı canavarlar onun bakışlarıyla karşılaştığında, boş gözleriyle geri çekildiler.

Alystren, Shin'in yeteneğini görünce hayran kalmaktan kendini alamadı—bir can simidi bulmuş gibi hissetti.

Pek çok insan Kageyama klanını biliyordu. Onlar, önemli kişilerin suikastı gibi korkunç eylemlerden sorumlu, kaba bir varoluştu ve ince kılıç ustalıklarıyla tanınıyorlardı.

Doğru bir fiyatla, istedikleri herkesi öldürebilirlerdi. Müşterilerinin kimliğini açıklamazlar ve herkes onlara meydan okumaya davetliydi—elbette, böyle bir kişiyi bekleyen tek şey korkunç bir ölüm olacaktı.

Ve çoğu zaman, doğru fiyat asla parayı içermiyordu. Aslında, para, bir müşterinin endişelenmesi gereken en az şeydi.

Shin'in ailesi hakkında o kadar çok bilgi Alystren'in kafasına doldu ki, ona hayranlıkla bakarken aynı zamanda onun temposuna ayak uyduruyor, Shin'in göremediği yerlerde onun yerini alıyordu.

Shin'in yeteneklerini böyle görmek ve Ryan ile Northern'ı düşünmek, onun gruptaki en zayıf kişi olduğunu hissetmesine neden oldu.

Dişlerini acıyla sıktı ve içinden lanet etti.

'Lanet olsun, ne kadar aptaldım.'

Teğmen Dante geriye baktı, Northern'ın saldırısının sonunu yakaladı ve kılıcındaki tutuşu sıkılaştırdı, içinde bir hayal kırıklığı kemiriyordu.

Onların arasında en güçlü olduğunu düşünmüştü. Northern'ın gücündeki mantıksız sıçramayı, onu terk ettikten sadece kısa bir süre içinde anlamaya çalışmak kafasını ağrıtıyordu.

Çocuğa karşı tüm gücünü kullanırsa zaferini güvenle garanti edemiyordu.

Bu konuda inatçı olmak istese de, Northern'ı muhtemelen yenebileceğini düşünerek sonuçlandırdı, ama bunun bedelinin o kadar büyük olacağını biliyordu ki gelecekte bir Paragon olarak işe yaramaz hale gelecekti.

Yani, karşılaşmadan hemen sonra ölmezse.

Böyle büyük bir kaderin önünde dururken, neden rahatsızlık vermeden gayet iyi gidebilecek bir arı kovanına parmak sokarak hayatını mahvetmeliydi?

Ancak, Dante Northern'ı kontrol altına almak için bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Eğer genç çocuk, büyük hayalinde bir ast olmayacaksa, o zaman bir engel haline gelmemesini sağlamalıydı.

Böyle düşünceler kafasındaki sessiz endişeleri sonlandırırken, Dante kılıcını savurdu, kılıç darbesi kırmızı ışıkla fırladı ve yolundaki her iğrençliği yok etti.

Savaş alanı titreyen bir etkiyle yankılandı; hatta kırmızı gökyüzü bile böyle bir saldırının dehşetini not eder gibiydi.

Bir dizi canavar, doğrusal bir yolda, kendi etleri ve kanları içinde lekeli ve parçalanmış bir şekilde yatıyordu; bedenlerinde geniş, büyük, temiz izler vardı, bazıları temiz bir şekilde ikiye kesilmişti.

Ana saldırının dışında, Dante'nin kılıç darbesi, aynı darbenin çocuklarını, sadece çok küçük bir oranla doğurmuş gibi görünüyordu.

Dante, kendisiyle gurur duymak istiyordu. Ama gurur için zaman yoktu, yaralı egolar için yer yoktu.

Çenesini sıktı, önündeki düşmanlara yeniden odaklandı, kılıcı amansız bir öfkeyle, seli geri püskürtürken her savuruşu bir yol açıyordu, astları onun yanına toplanıyordu.

Shane, Jeci'nin yanında yakın dövüşüyordu, nefesi zorlanıyordu, alnında ter parlıyordu, ama hareketleri şiddetli ve kararlıydı.

Kuzey'e bir bakış attı, gözlerinde karanlık ve kin dolu bir şey vardı, ama bu kaosta kayboldu, dikkati başka bir yaratık saldırdığında geri döndü, kılıcı yukarı doğru keserek, karanlık kanı sisin içine döküyordu.

Uzakta, Ryan kargaşanın içinden geçiyordu, ellerinden jagged, kristal formlar halinde buz fışkırıyordu, kendisine doğru sürüklenen yaratıkları delip geçiyordu.

Ölümcül bir sakinlikle savaşıyordu, bakışları sabit, hesaplayıcıydı, ama ara sıra Kuzey'e bir bakış atıyordu, saygının hafif bir parıltısı, temkinliliğiyle karışıyordu.

Kuzey'in Boşluk Sarmalları, diğerlerinin üzerinde yükselen, gözsüz, derisi sarkıyor gibi görünen bir heykel yaratığı yakaladı.

Onu yakına çekti, sarmallar sıklaştı, ezdi, özünün son damlasını emdi.

[Bir Felaket Maelstrom Günah Heykeli'ni öldürdünüz]

[+5 yetenek parçası kazandınız]

Enerjinin içine dolduğunu hissetti, karanlık bir dalga duyularını artırdı, uzuvlarını sakinleştirdi.

Saldırısının öfkesine yanıt verircesine, birkaç tane daha heykelleşmiş canavardan yönlerini ona doğru çevirdiler.

Ve yürümeye başladılar. Northern'ın gülümsemesi derinleşti, sesi düşük, tehlikeli bir fısıldama, zar zor duyuluyordu.

"O zaman hadi. Daha işim bitmedi."

Yürüyüşlerinin onun için çok yavaş gittiğini gören Northern, öne doğru eğildi, ayaklarının altındaki zeminin titremesine ve çatlamasına neden olan ciddi bir momentum topladı, henüz hareket etmeden.

Öne doğru hamle yaptığında, zemin korkunç bir şok dalgasıyla yankılandı, her yöne çatlaklar gönderdi ve kırık taşların tüm parçalarını fırlattı, ama canavarlar da büyük hasar gördü, kemikleri parçalanarak kuvvetle fırlatıldılar.

Sanki yıldırımlarla yıkanmış dev bir varlık onların ortasına fırlatılmış gibiydi.

Northern'ın bedeni, ardında parlayan ama korkutucu bir mavi ışıkla ileriye doğru fırladı. Bu kadar hızla yıkanmış olmasına rağmen, hançerini savurmaktan tereddüt etmedi.

Sadece onun hareketiyle çürümüş Kırmızı bedenler düştü—bir izleyicinin gözünden böyle görünüyordu. Northern o kadar hızlıydı ki, sadece belirgin bir seer ve yüksek rütbeli driftçilerin onu görebilmesi mümkündü, yüksek rütbe en azından bir Bilge anlamına geliyordu.

Hava atladı, Boşluk Sarmalları kollarının etrafında örüldü ve her iki elinde mat siyah bir zırh oluşturdu.

Kuzey, birinin başına çarptı; bunu yaparken, arkasından devasa bir boşluk özü patlaması fışkırdı ve çarpışma gücüne kuvvet ekledi.

Kuzey, onu güçlü bir ivme olarak kullanarak, Boşluk zırhlarıyla sarılı yumruğunu canavarın kafasına soktu ve acımasız ve inatçı bir güçle, beynini içinden çekip çıkardı.

Dehşet verici görüntü, canavarların saflarında bir şok dalgası gönderdi, gözsüz yüzleri Kuzey'e doğru bir tereddüt kıvılcımıyla döndü, sanki korkunun bir parçası ilkel içgüdülerine sızmış gibiydi.

Koyu ve yoğun kan, Kuzey'in zırhına sıçradı, kalın dereler halinde kolundan aşağı damladı, ama o durmadı, hatta farkında bile görünmüyordu.

Artık hareket ediyordu; bu canavar yavaşça devrilirken, Kuzey bir sonraki yaratığa doğru sıçradı, atlayışı güçlü bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bir başka heykel gibi canavara, devasa ve buruşuk kaslarla dolu, öne doğru sarkarak, ağzı dişlerle dolu bir yırtıcı ağızla açıldı.

Kuzey'e devasa, pençeli bir kol salladı, darbenin gücünden hava titreşti.

Kuzey rüzgarda manevra yaptı ve alçak bir şekilde eğildi, ölümcül bir zarafetle kaçtı ve Boşluk Sarmalları zırhlarından fırlayarak canavarın koluna ve gövdesine tutundu, Kuzey'in ayakları yere değdiğinde demir gibi bir kavrayışla sıkıştırdı.

Keskin bir dönüşle, Kuzey yaratığın kolunu tamamen kopardı, karanlık bir sıvı yaradan fışkırdı.

Başını hafifçe yukarı kaldırdı ve sanki bir cirit atmaya hazırmış gibi geri savurdu. Hiçbir şeyden, ellerinde sıcak bir iplik ışığı belirdi ve uzun bir cirit haline uzandı.

Kuzey gözlerini kısarak tüm bedeniyle ileri fırladı.

Kaos özü mızrağı yolunu buldu, rüzgarı ve önündeki her şeyi delip geçti; birkaç devasa girdap, göğüslerinde büyük delikler bırakarak çöktü ve ufukta güçlü bir çarpma sesi yankılandı.

Kuzey, beş girdabın bir anda dizlerinin üzerine çöktüğünü izledi.

[Bir Felaket Girdabı Titanı'nı öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Maelstrom Günah Heykeli'ni öldürdünüz]

[+5 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Girdabı Titanı'nı öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Girdabı Titanı'nı öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

[Bir Felaket Girdabı Titanı'nı öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

Tanıdık, karanlık enerji nabzının bir kez daha bedenine dolduğunu hissetti, duyuları keskinleşti, varlığının her bir lifi karanlık bir canlılıkla titreşiyordu.

Gülümsemesi genişledi, gözleri neredeyse delirmiş bir sevinçle parladı. Bu, arzuladığı savaş alanıydı, gücünün geliştiği kaos.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba, savaş alanına düşen başka bir yıkım setiydi. İkisi, doğudaki çatışmanın, devasa sayılarının ağırlığı altında müttefiklerinden hiçbirini yutmamış olmasının temel nedeniydi.

Siyah Mamba, her iki ucu ölümcül, iğne gibi keskin bir noktaya honlanmış iki uzun çubukla savaşıyordu ve onları vahşi, acımasız bir zarafetle kullanıyordu.

Normalde, böyle silahlar her iki elin kontrolünü gerektiriyordu, ancak o tek elle kullanıyordu, diğer eli ise hassas bir şekilde savunma, engelleme veya vurma için serbestti.

Sanki uzuvları kendi aklıyla hareket ediyordu, her saldırı düşman saflarına hesaplanmış bir kesik gibi iniyordu.

Vuruşları acımasızdı, çubuklar, kemiklerinin uzantıları gibi kavrayışında dönerken, kafaları ve gövdeyi delip geçen bir şiddetle yaratıkları geri çekilmeye zorladı.

Yüzü boş gözler ve salya akıtan çenelerle dolu grotesk bir yaratık, ona saldırdı ve pençelerini açıkta kalan yanına doğru yönlendirdi.

Siyah Mamba bile dönmedi. Bunun yerine, vücudunu döndürdü ve bir çubuğu yukarı doğru sert, hassas bir hareketle kırarak yaratığın kafasını deldi.

Tek bir çekişle, onu yere sürükledi, uzuvları spazm geçirirken, ayaklarının dibinde cansız bir şekilde çöktü. Bakışları kalabalıktan hiç sapmadı, gözleri soğuk ve odaklanmıştı.

Yanında, Gece Korkusu bir hayal gibiydi. Şekli kanlı sis içinde titrek bir şekilde belirdi, hareketleri o kadar hızlı ve sessizdi ki havada sadece hafif dalgalar bıraktı.

Gözleriyle ulaşmayan ince, ürkütücü bir gülümseme takınmıştı, o gözler canavarlara, huzurlu bir kötü niyetin sınırında bir yoğunlukla odaklanmıştı.

Onun bıçakları, dört kolunun her birinde bulunan dört ilkel pençesiydi, kavisli ve acımasızca keskin.

Hava boyunca yaylanarak, cerrahi bir hassasiyetle ete keskin bir şekilde girdi. Her darbe, bir ölüm fısıldamasıydı—boşa harcanan hareket yok, ses yok.

Bir yaratık, daha büyük ve yavaş, onu takip etmeye çalıştı, ağır bedeni onun yönüne doğru sarsılarak ilerledi, ama o, yan tarafında yeniden belirdiğinde sendeledi, pençeleri Achilles tendonlarını keserek geçti.

Canavar yere yığıldı, dengesini bulamadı ve Gece Korkusu içeri girdi, eli omurgasına derinlemesine dalarak, yaratığı kıvrandıran bir dönüşle onu hareketsiz hale getirdi. Omurgayı yakaladı ve acımasız bir şekilde çekerek, ağızda acı bir tat bırakan bir şekilde çıkardı.

Gece Korkusu ve Siyah Mamba, mükemmel, söylenmemiş bir senkronizasyon içinde savaştılar.

Siyah Mamba, kaba verimlilikle bir yol açarken, Gece Korkusu hayalet gibi bir hassasiyetle hareket etti.

Açıklarını değerlendirdi, Siyah Mamba'nın yarattığı boşluklara sızarak, arkasında savunmasız kalan yaratıklara saldırdı.

Ve sisin içine kaybolduğunda, Siyah Mamba ileriye doğru hamle yapar, saldırıları kaosu genişleterek, istismar edebileceği boşluklar yaratırdı.

Yüksek, pullarla kaplı ve dikenli, Kuzey'in savaştığı yaratıklardan farklı olan bir canavar kükredi ve onlara ağır, dişli bir uzuv savurdu.

Siyah Mamba, yanına kayarak, sopasını yaratığın bileğine çarptı ve onu kenara itti. Aynı anda, Gece Korkusu canavarın karşı tarafında belirdi, tüm pençeleri dışa doğru kavisli ve tek bir temiz darbe ile açığa çıkan boğazını acımasızca keserek geçti.

Canavar kendi kanında boğuldu, kükremesi zayıflayarak yere yığıldı.

Onlar bu şekilde devam ettiler, yıkımın sonsuz dalgası seli geri tutuyordu.

Çevrelerinde, Dante'nin yardımcıları, sisin içinde gelişen ölümcül baleye ilham alarak yenilenen bir şiddetle savaşıyorlardı.

Hiç böyle bir şey görmemişlerdi - o kadar kusursuz bir sinerji ki, doğaüstü bir sınırı zorluyordu, her savaşçı diğerini güçlendiren ölümcül bir niyetle hareket ediyordu. Ve daha da önemlisi, açıkça canavarlardı.

Savaş ilk başladığında, canavarlara sırtlarını dönerken çok dikkatliydiler, ancak savaş ilerledikçe ve her iki canavar da başlarını bir kez, iki kez kurtardıkça, durum yavaş yavaş dikkatli olmaktan gizli bir hayranlığa dönüştü.

İşin yoğunluğunda, Black Mamba nadir bir keskin gülümseme ile kendine izin verdi, savaşın heyecanının içinde yükseldiğini hissederek Night Terror'un sessiz, ölümcül varlığından besleniyordu.

Kısa bir an, onun yönüne baktı, aralarında bir tanıma kıvılcımı geçti. İkisi de odadaki en güçlüler olarak sessiz bir anlaşmaya sahipti, ancak Black Mamba her zaman Night Terror'u daha kıdemli olarak görmüştü.

Elbette, onlardan biri bir öncü olarak kabul ediliyordu, ama o nadiren böyle savaş alanlarına çıkıyordu.

Night Terror, onun bakışını geri çevirdi, gülümsemesi grotesk bir şekilde genişleyerek bir an için kayboldu, sisin içinden kayarak, bir sonraki kurbanını zaten gözlemeye başlamıştı.

Ve sonra tekrar hareket etmeye başladılar, kanlı sisin içinde bir çift gölge, kalabalığa meydan okuyan bir güç. Birlikte, kırılmaz bir hat oluşturdular, doğu cephesi sağlam durarak yaratıklar birer birer düşerken, çarpık formları sessiz, acımasız bir yok oluş izinde yere seriliyordu.

Night Terror ve Black Mamba'nın solunda, kan ve çürümüşlük kokusunun yoğun olduğu yerde, Jeci ve Lynus, amansız bir fırtınada yıpranmış kayalar gibi yerlerini koruyorlardı.

Her iki dövüşçü de insan düşmanlarına karşı ustalıklarını öğrenmişti—her darbenin sakatlamak veya öldürmek için hesaplandığı düellolar.

Ancak bu farklıydı. Savaş alanını dolduran çarpık canavarlara karşı, teknikleri kaosa uygun, ham ve acımasız bir kenar aldı.

Elbette, bu savaş ustalığındaki ilerleme tesadüf eseri olmamıştı. Jeci, bu noktaya ulaşmak için çok çalışmıştı; yeteneğinin canavarlara karşı işe yaramadığını düşündüğünde, diğer her açıdan bir insan gibiydi. Elbette, her ruh rütbesinde ilerledikçe drifterların sahip olduğu olağanüstü güce de sahipti.

Ve Lynus—göründüğünden daha fazlası vardı. Sonuçta, kendisi bir dahi, hatta kibirli bir dahi olsa. Tarzını savaş alanına uyarlamak için çok zaman harcamadı.

Jeci dişlerini sıktı, midesinden gelen bir kükreme ile mızrağını ileri fırlatarak hırlayan bir yaratığın gövdesine sapladı.

Canavarın pençeleri savruluyordu, ama o yerinde durdu, mızrağı daha derine iterek çırpınması durana kadar bekledi.

Silahı kurtardı, kan zırhına sıçradı, ama hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu.

Tutuluşu sıkılaştı ve mızrağı güçlü, kontrollü bir yay ile döndürerek başka bir yaratığın kafasına korkunç bir gürültüyle vurdu.

İnsana özgü içgüdülerini acımasız bir güce dönüştürmeyi öğrendi, canavarların vahşetini saf azim ve güçle eşleştirdi.

Jeci'nin yüzü kararlı, inatçı bir ifadeyle belirlendi, gözleri sert ve odaklanmıştı.

Her hareket, onun demir iradesinin bir kanıtıydı; bunun için eğitim almış, kendisini bir silah haline getirmişti, yeteneğinin burada hiçbir avantaj sağlamadığını biliyordu.

Ancak, bu sınırlama onu ham, acımasız bir savaşçı haline getirmişti. Korunmak için yeteneklerine veya herhangi bir miras gücüne güvenemezdi - sadece sert, acımasız darbeleri ve hayatta kalma konusundaki derin köklü iradesi vardı.

Yanında, Lynus neredeyse cerrahi bir hassasiyetle savaşıyordu. Sağ elinde uzun kılıcı ve sol elinde daha kısa bir bıçağıyla, hesaplanmış, neredeyse matematiksel bir acımasızlıkla savaş alanında dans ediyordu.

Her darbe kasıtlıydı, her hareket akıcı ve acımasızdı. Uzun kılıcıyla devasa bir pençeyi savuşturdu, darbenin etkisini dengeleyerek, ardından kısa kılıcıyla yukarı doğru keserek canavarı bir hamlede boynundan yaraladı.

Soğuk bir kayıtsızlıkla hareket ediyordu, sanki kaosu uzaktan izliyormuş gibi, oysa tam ortasında duruyordu.

Lynus her zaman kendini üstün görmüştü, kılıçla olan yeteneği eşsizdi - ta ki Northern ile karşılaşana kadar.

Ve bu savaş alanında, sanki tek savaştığı şey, kendisine Northern kadar iyi olabileceğini veya hatta ondan daha iyi olabileceğini kanıtlamaktı.

Zaman zaman Northern'a geri bakmaktan bile çekinmiyordu ve bunu yaptığında asla hayal kırıklığına uğramıyordu. Aksine, Northern'ın ardı ardına birkaç dev heykel canavarı yok ettiğini gördüğünde, bedeni ürperdi, gözleri büyüdü ve adrenalinin vücudunun her yerinde hızla aktığını hissetti.

Üzerine atılan bir sonraki yaratık büyük acılar çekti. Canavarın kıvrımlı kolları boğazına uzandı, ancak Lynus zaten dönerken, kısa kılıcını acımasız bir saplama ile karnına soktu.

Yaratığın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve bileğini çevirerek, Lynus uzun kılıcını boynuna saplayarak başını temiz bir şekilde kesti.

Hareketleri hızlı, duygusuzdu; her öldürmenin ardından geride bıraktığı grim bir sessizlikle ustalığını sergiliyordu, her canavardan geçerken kan ve özle dolu bir şelale gibi akıyordu.

Jeci, göz ucuyla onu izledi, yeteneğine duyduğu saygı, egosuna karşı duyduğu kalıcı bir rahatsızlıkla karışıyordu.

O, yanında savaşarak, mızrağını yenilenen bir öfkeyle ileriye saplarken, hareketleri sert, kaba bir uyum içinde birbirini tamamlıyordu.

Lynus soğuk ve kesinken, Jeci ham ve güçlüydü; ikisi, sürünün içinden geçerken, kendilerini bile şaşırtan bir sinerji ile yol açıyordu.

Özellikle iri bir yaratık, sırtı kemikli çıkıntılarla kaplı ve ağzı kötü kokulu tükürükle sarkan bir şekilde onlara doğru hızla ilerliyordu.

Jeci bir adım geri gitti, kendini hazırladı, ama Lynus tereddüt etmeden hareket etti.

Yaratığın vahşi hamlesinden sıyrıldı, kısa kılıcıyla açığa çıkan karnına doğru bir kesik attı.

Yaratık sendeleyerek, Jeci tüm gücünü toplayarak mızrağını göğsüne sapladı.

Yaratık boğuldu, yaradan kan birikmeye başlarken Lynus onu hızlı ve acımasız bir darbe ile boğazından sonlandırdı.

İkisi de birbirine bakmadı; aksine, bakmak istemiyor gibiydiler. Durum biraz garipti, ama ürettikleri sinerjiyi etkilemiyordu.

Her neyse, kılıç kullanma, sanat ve öldürme eyleminin aynı temellerinin öğretilmesi, ikisinin de bir arada var olabileceği ortak bir zemin yaratmış gibiydi—ancak bu sadece savaş alanında geçerliydi.

Bu, daha önce bildikleri türden bir dövüş değildi; ince ayar yapılmış tekniklerinin hayatta kalmak için uyum sağlamak zorunda olduğu bir savaştı.

Ve yine, bu ham, acımasız ortamda, garip bir ritim buldular; her birinin iradesinin saf gücüyle şekillenen, gereklilikten doğan ölümcül bir dans, ne kadar farklı olsalar da.

Onlara gelen her yaratık için tek bir sonuç vardı: hızlı, acımasız bir ölüm.

Durmaksızın gelen iğrençlikler arasında, Dante'nin astları—Rafel, Shane ve Hansel—kararlı bir şekilde yerlerini korudular.

Geride kalsalar da, her biri savaş alanına benzersiz yetenekler getirdi. Birleşik becerileri, yaklaşan dehşetlere karşı bir siper oluşturdu.

Hansel, Rabid Rots arasında kalesi gibi duruyordu, iri yapısı etkileyiciydi.

Tam yüz maskesi ve tam kol zırhıyla uyumlu güçlendirilmiş zırh giymiş olan Hansel, yumuşak bir gümüşi parıltıyla parlıyordu.

Devasa yumruklarının her bir savruluşunda, hava çatırdadı. Bir yaratık ona doğru atıldı, ağzı geniş ve zehirle sızlıyordu.

Hansel, ona doğrudan karşılık verdi, zırhlı yumruğu, savaş alanında yankılanan gürültülü bir darbe ile buluştu.

Canavarın kafası, kuvvetin etkisiyle içe çöktü, bedeni geriye fırladı ve diğerlerine çarparak onları grotesk domino taşları gibi devirdi.

Güldü—karnavalın ortasında yersiz gibi görünen derin, gür bir ses, onun yenilmez ruhunu çok şey anlatıyordu.

"Bu kadar mı?" diye kükredi, yumruklarını birleştirerek.

Bir sebepten ötürü, hepsi damarlarında tuhaf ve açıklanamaz bir adrenalin yükseldiğini hissedebiliyordu. Herkes bunun hayatları için savaşacakları bir çatışma olacağını düşünmüştü.

Ancak garip bir şekilde, durum böyle görünmüyordu; herkes o kadar derin bir çatışmanın içindeydi ki, savaşın başında olduğu zamanki gibi ölümü umursayan kimse yoktu.

Onun zırhından kıvılcımlar fışkırıyordu ve bir grup canavara doğru saldırdı, her yumruğu kemikleri kıran ve organları patlatan şok dalgaları gönderiyordu.

Hansel, yaşayan bir kuşatma aleti gibiydi, saf fiziksel gücü kalabalığa karşı yıkıcı bir silah haline geliyordu.

Rafel ise keskin bir zıtlık içinde hareket ediyordu - kaosun içinde olağanüstü bir çeviklikle hareket eden bir bulanıklık.

İkiz hançerleri gümüş şeritler gibi parlıyordu, her bir hassas darbe canavarların savunmalarındaki boşlukları buluyordu.

Hansel güçken, Rafel zarafetti. Bir canavar ona çürümüş bir pençeyle saldırdı, ama o saldırının altından kayarak geçti ve geçerken bacağındaki tendonları kesti.

Yaratık yere yıkıldı ve Rafel, adımını bozmadan, sırtına atladı, hançerlerini kafasının tabanına sapladı.

Hareketleri neredeyse dans eder gibiydi, her adım hesaplı, her darbe kasıtlıydı.

Rafel'in gözleri keskin, sürekli olarak değerlendiren ve savaşın akışını öngören bir bakışa sahipti.

Canavarların arasında hızla hareket etti, ince vücudu her bıçağının hareketiyle ölüm getirirken dokunulmazdı.

Bazen, tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu, sadece bir düşmanın arkasında yeniden belirdiğinde, dagları zaten ete batmıştı.

Shane yakında savaşıyordu, kılıcı çelik ve öfke kasırgası gibiydi.

Bu savaş alanında, Hansel'in kaba gücü ile Rafel'in hızlı hassasiyeti arasında bir dengeyi somutlaştırıyordu.

Kılıcı havada kesilirken şarkı söylüyordu, her bir savuruşu keskin beceri ve amansız bir azimle güçleniyordu.

Uzun uzuvları ve jilet gibi pençeleri olan canavarı üzerine doğru iniyordu.

Onu bir parry ile karşıladı, metalin kemiğe çarpması yankılandı. Vuruşlarını deflekte ederken kıvılcımlar fışkırdı, ayak hareketleri tam zamanında açığa manevra yapıyordu.

Hızlı bir hareketle, karnına doğru bir kesik attı, bıçağı derinlere girdi. Canavar uludu ve kalbine bir itme ile onu susturdu.

Alnındaki ter, kanla karıştı, ama bakışı sarsılmazdı, acı ve tiksintiyle kaynıyordu.

Shane ileriye doğru itti, kılıcı kendisinin bir uzantısıydı.

İki canavar daha ona saldırdığında, zarif bir şekilde döndü, bıçağı ölümcül bir yay çizerken uzuvları kesip boğazları açıyordu.

O, savaş alanında bir fırtınaydı, kararlılığı elinde tuttuğu çelik kadar kırılmazdı.

Üçü de, yaklaşımları farklı olsa da, birlikte sayısız savaşta şekillenen söylenmemiş bir koordinasyonla hareket ediyorlardı.

Hansel, saldırının ağırlığını üstleniyordu; etkileyici varlığı ve yıkıcı yumrukları, fırsatlar yaratıyordu.

Rafel, bu fırsatları değerlendirerek, tehditleri ortadan kaldırmak için çatışmaya sızıyordu, böylece düşmanlar yeniden toparlanamıyordu.

Shane, formasyonlarını sabit tutarak, kılıç oyunuyla saldırılarının ritmini koruyor ve hiçbir yaratığın savunmalarını aşmasına izin vermiyordu.

Özellikle devasa bir Rabid Rot—memeli bedeninden fışkıran kıvrılan tentaküllerle—Hansel'in üzerine çökmüştü.

Doğal olmayan bir hızla saldırdı, tentaküller ona doğru fırladı. Hansel, ilk darbeyi engellemek için gauntletlerini çaprazladı, ancak kuvvetle geri itildi.

"Burada biraz yardım!" diye bağırdı, topuklarını yere kazıyarak.

Rafel, yaratığın yan tarafında belirdi, dagları tentakülleri cerrahi bir hassasiyetle keserek geçiyordu.

"Sabit tut!" diye bağırdı.

Canavar geri çekildi, tentakulları çılgınca savruluyordu. Anı yakalayan Shane, ileri fırladı, kılıcı yumuşak bir kırmızı parıltıyla parlıyordu.

O, tüm gücünü aşağıya doğru bir darbe için kanalize ederek yaratığın merkezi kütlesini yararak zıpladı.

Ancak, yaratık onun hesapladığından daha hızlıydı; bulanık bir hızla, bu iğrenç varlık ona çarptı ve ikisi de titreyen bir etkiyle savaş alanında savruldu.

Diğer herkes gürültüye çekildi, ama umursamak başını kaybetmek demekti.

Hepsi kendi tehlikeli anlarıyla meşguldü, bir sonraki saniyeyi hayatta kalmak için ciddi bir şekilde savaşırken aynı zamanda bundan keyif alıyorlardı.

Büyük Rabid Rot, Shane ile çarpışmasından kurtuldu, tentakülleri yenilenen bir öfkeyle kıvrılıyordu.

Shane, canavara çarpmanın etkisiyle yanına tutunarak ayağa kalkmaya çalışırken dişlerini sıktı.

Kanı kolundan sızarak parmaklarını kirletiyordu, ama gözleri hala sert ve sarsılmazdı. Kendini yukarı itti, kılıcına olan tutuşunu sıkılaştırdı.

Hansel ve Rafel, yaratığın etrafında konumlandılar, Shane ile gevşek bir üçgen oluşturuyorlardı.

Çevredeki birçok daha küçük Rabid Rot ile başa çıktıkları için nihayet boş bir alana sahip oldular. Altlarındaki zemin, düşen düşmanlarının çürümüş etleriyle doluydu.

Ayrıca, diğer gruplar, canavarlar yığınını çok meşgul tutarak genişlemelerine engel oluyordu. Bu canavara rastlamak sadece talihsizlikleriydi.

Dikkatli olmalıyız, bu bir şeytan...

Hansel kaşlarını çattı—görünmese de—tonundaki endişe yankılandı.

"Bir şeytan mı? Şeytani bir Şeytan mı demek istiyorsun?"

"Kekelediğimi sanmıyorum..." Savaş alanında bile, Rafel'in alaycı olmasına izin verin.

Nefesleri hırpalanmıştı, bedenleri daha önceki çatışmalardan zaten morarmış ve yaralanmıştı.

Ama şimdi, üçünün de karşılarında farklı bir şey olduğunu biliyordu—kötü niyetli ve tehlikeli bir şekilde zeki, gözlerinde parlayan amansız bir açlıkla dolu bir şey.

Hansel'in kaskındaki tek açığın karanlık derinliklerinde, kırmızı bir ışık yandı.

"Pekala, başka seçeneğimiz yok. Teğmen için bir yük olamayız," diye kükredi Hansel, sesi acı ve kararlılığın karışımıydı.

Metal eldivenlerini kaldırdı, metalin parıltısı gümüş beyazından kan kırmızısına geçiş yaptı. "Bunu birlikte düşürebiliriz."

Yaratık saldırdı, tentakulları onlara yıldırım hızıyla fırladı.

Hansel kollarını havaya kaldırdı, iki uzvu acımasız bir savuruşla defletti, ama darbe vücudunda bir şok dalgası yarattı. Kasları gücün altında zorlandı.

Başka bir tentakül etrafında döndü ve göğsüne vurdu, onu geriye doğru sendeletti, zırhı darbe altında çökerek inledi.

Rafel, yan taraftan hızla içeri daldı, dagaları parlayarak bir tentakülü kesip geçti. Dans eden birinin zarafetiyle hareket etti, yaratığın saldırılarının altından kayarak bıçağını derin bir şekilde yanına sapladı.

Ancak vurduğu anda, başka bir tentakül fırladı ve onu omzundan yakaladı, korkunç bir çatırdama sesiyle.

Sendelendi, yüzünde bir grimasa dönüşen acıyla kanı yırtık zırhından sızmaya başladı.

“Şu şey, göründüğünden daha hızlı,” diye tükürdü Rafel, yaralı omzunu tutarak.

Acıya rağmen, kendini tekrar pozisyona soktu, bakışları keskin ve hesaplayıcıydı.

Adrenalin vücudunda yükselirken hissedebiliyordu, ama yorgunluğun bir süre sonra etkisini göstereceğini biliyordu.

Yaralarından cesaret alan yaratık, geri çekildi ve tentakülleri bir çılgınlık içinde kıvrıldı.

Shane, nefesi zorlanarak, ileri adım attı, kılıcı meydan okurcasına yukarıda.

Bakışları canavara kilitlenmişti, aklı her olası darbe ve açı üzerinde hızla geçiyordu.

Gözlerinde farklı bir ışık vardı—öfkeli, her şeye öfkeli—ama bakışları garip bir sükunet yayıyordu.

Bir şey, canavarı derin bir şekilde ona bakmaya zorladı, deliliği ince bir hale geldi. Havanın değişimini anlıyor gibiydi.

Bir çığlık atarak, kılıcını yaratığın merkezi kütlesine doğru geniş bir yayla sallayarak saldırdı.

Kılıç, dönen kırmızı bir ışıkla yıkanmış olarak, yaratığın yanına derin, dişli bir yara açarak vurdu.

Ancak geri çekilmeden önce, bir tentakül kolunun etrafında dolandı ve onu dengesiz hale getirdi.

Canavarı sıkıştırdıkça, kasları itiraz ederken, o nefesini tutarak acı içinde kıvrandı.

Hansel, fırsatını gördü ve atıldı, eldivenleri kırmızı ışıkla çatırdayarak parladı.

Shane'in etrafında dolanan tentaküle yumruklarını savurdu, onu serbest bırakacak kadar gevşetene kadar dövdü.

Ancak canavar karşılık verdi, iki tentakül Hansel'in sırtına çarparak onu yere düşürdü.

Inlemeye başladı, yüzü acı içinde büküldü, ama yumruklarını yere koyarak kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı, yere düşmeyi reddetti.

"Onu yıpratıyoruz," diye mırıldandı, ama bu sözleri kendine bile zorla inandırabiliyordu.

Ağzının köşesinden kan sızıyordu ve zırhının altında morlukların belirmekte olduğunu hissediyordu.

Vücudu isyan etmeye başlıyordu, her hareket daha yavaş, her yumruk ona daha fazla enerji harcatıyordu.

Rafel, nefes nefese kalmış bir şekilde, yaratığın anlık dikkatsizliğinden yararlandı.

Yine atıldı, açığa çıkan karnına nişan alarak. Hançeri derinlere saplandı, mümkün olduğunca fazla zarar vermek için döndürdü.

Ancak yaratık çığlık attı, tentakulları vahşice savrulurken, bunlardan biri sırtına çarptı ve onu yere fırlattı.

Şiddetle yere düştü, darbe kemiklerine kadar işledi, onu sersemletti, görüşü bulanıklaştı.

"Rafel!" diye bağırdı Shane, kolundaki acıya rağmen ileri atıldı.

Kılıcı daha da parlak bir ışıkla patladı, yanında birkaç kırmızı ışık kılıcı hayaleti belirdi, onu meydan okur bir bakışla savurdu.

Kılıcını yaratığa savurdu ve tüm hayaletler onu takip etti.

Bıçaklar Şeytani Kuduz Çürük'ün etine girdi, kan birkaç çeşme gibi fışkırarak dışarı çıktı, ancak yaratık karşılık verdi, bir tentakül belini sardı ve onu ayaklarının üzerinden kaldırdı.

Boğuştu, tentakül sıkıştıkça nefes almakta zorlanarak hırıldadı.

Hansel, tehlike altındaki arkadaşlarını görünce, kendini tekrar çatışmaya zorladı, eldivenleri alev almıştı.

Şarj ederken kükredi, Shane'i tutan tentakule yumruklarını savurdu.

Bir kemik sarsıcı darbe ile uzvu uzaklaştırdı, onu serbest bıraktı, ama bu çaba onu savunmasız bıraktı.

Bir tentakül yanına çarptı, onu yere çarparak düşürdü ve korkunç bir gürültüyle yere çarptı. Yükselmeye çalışırken kan tükürdü, dudakları kanla lekelenmişti.

Şimdi birden fazla yaradan kanayan yaratık, neredeyse öfkeli görünüyordu, tentakülleri çaresiz bir öfkeyle savruluyordu.

Hepsine birden saldırdı, tentakülleri her birini hedef alacak şekilde ayrıldı. Rafel, hala sersemlemiş bir halde, zar zor kenara yuvarlandı, her hareketinde omzu acıyordu.

Shane bir tentakülü savuşturmayı başardı ama diğer bir tentakül sırtına çarparak onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Hansel, yıpranmış ama amansız bir şekilde, yaratıkla yüz yüze geldi, eldivenleri onun kütlesiyle gürültülü bir çarpışma ile çarpıştı.

Ancak onların birleşik gücü bile canavarı daha da öfkelendirmiş gibi görünüyordu. Geriye doğru eğildi, tentakülleri son, yıkıcı bir darbe için hazırlandı.

Üçü de yaralı ve yorgun bir şekilde kendilerini hazırladı, yaralarına rağmen kararlılıkları bozulmamıştı. Ayakta durmaya çalıştılar, gözleri yanıyordu.

“Burası bu hale geldiğine göre... muhtemelen son kartlarımızı kullanmalıyız,” dedi Hansel.

"Kaptan bize bununla ilgili uyardı. Eğer böyle bir durum olursa, hayatımızı korumak için en güçlü silahımızı kullanmamalıyız," diye itiraz etti Rafel.

"Hey, burada bana yardım eder misin? Herkes bile bizim tarafımıza bakmıyor. Ne yapmalıyız? Teğmenin yanından nasıl uzaklaştık?"

Bu tür bir abominasyon sürüsüyle, Hansel bunun abartı olmadığını biliyordu. Savaşta o kadar kaptırmışlardı ki çevrelerindeki farkındalıklarını kaybetmişlerdi.

"Onun emirlerine itaat etmemektense ölmeyi tercih ederim." Shane kılıcını daha sıkı kavradı, yüzündeki o asi ifade daha tehlikeli bir hal aldı.

Yaratık nihayet onlardan bıktı, tüm tentaküllerini bir araya topladı ve ileriye doğru patladı.

Hiçbiri böyle bir hız beklemiyordu.

Hiçbiri tepki veremedi. Ölecekleri açıktı.

Ancak, aniden parlayan sıcak bir ışık mızrağı canavara daldı, onu parçalayarak, kanla kanı birbirine kattı.

Üçü de ışık mızrağının şiddetli etkisiyle bez bebekler gibi fırlatıldı. Sarsıldılar ve birkaç cesetle karışarak yuvarlandılar.

Vücutları canavara ait pis kanla kaplanmıştı, ama bu koku onları rahatsız etmedi—böyle bir anda, o muazzam etkiyi acilen anlamaları gerektiğinde.

Rüzgar durulmuştu ve yer dumanla sızıyordu. Yüzleri karışıklık içinde büküldü, zayıf bir şekilde başlangıç pozisyonlarına doğru yürüdüler.

'Ul dünyasında bu neydi?' Shane içinden sordu, her biri karışık bir halde yaklaşırken.

Kuzey, yankılanan bir gürültüyle yere indi, zemin ağ şeklinde çatlaklarla titredi.

Onlara soğuk, ifadesiz bir yüzle baktı, bakışlarının derinliği tiksintiyi ima ediyordu.

Üçü de bir şey söyleyecek kadar etkilenmişti.

'Neden? Neden burada? Batı ile ilgileneceğini söylemişti...'

Düşüncesini bitirmeden, Shane yavaşça başını çevirdi, gözleri Northern'ın çerçevesinin ötesine geçerek savaş alanının diğer kısmını iyi bir şekilde incelemek için hareket etti.

Yüzleri hemen soldu—ilk önce Shane, ardından diğerleri takip etti. Görünüşe göre onun varlığı hakkında meraklı olan tek kişi o değildi.

Northern'ın ilgilenmek için gönüllü olduğu alanın diğer yarısı tamamen yok edilmişti.

Oradaki tüm canavarlar ölmüştü, acımasızca kanlı bir bataklıkla lekelendiği kırık et bulmacalarına dönüştürülmüştü.

Kuzey derin bir nefes aldı.

"Şeytani bir şeytanla karşılaşmak oldukça talihsiz bir kaderdi. Ama üç Usta bunun üstesinden gelebilmeliydi—yine de, bazı aptal nedenlerden ötürü, sizler gücünüzü koruyorsunuz."

Sessizdiler, bakışları saygıyla donmuş, sanki ağızları aniden metal iplikle dikilmiş gibi hissediyorlardı.

"Her neyse, savaş neredeyse sona erdi... şimdilik."

Dante ve diğerleri toparlanmak üzereydi. Teğmen gökyüzünde asılıydı, Kırmızı Sis'in Yıkıcısına son darbesini indiriyordu.

Kılıcı, figürüyle birlikte aşağıya doğru indi ve Yıkıcıyı doğrusal ve mükemmel bir vücut oranıyla kesen yıkıcı bir saldırı başlattı.

Ölümde nefes almak için bir saniye bile ayırmayan, kırmızı sisin iğrençliği ikiye yarıldı, karanlık kan her yöne sıçradı.

'Gerçekten bir Paragon,' Kuzey, Dante'ye gözleri ve sessiz düşünceleriyle iltifat etti.

Kendisine ve gelişimine gururla bir kez daha kendi alanına baktı.

Tek başına savaş alanında bu kadar yıkım yaratabileceğini düşünmek.

Doğu kanadı tüm sayılara sahipken, Kuzey yalnızdı. Eğer birinin daha geç bitirmesi gerekiyorsa, o olmalıydı.

Ancak, sadece hızlı bir şekilde bitirmekle kalmadı, aynı zamanda yardım eli uzatmak için de hareket etti.

'Gerçekten çok nazikim.'

"Ama n-nasıl?" Rafel, hala şoktan etkilenmiş bir şekilde, kekelendi.

Kuzey'in gözleri onlara kaydı, arkasında hafif bir rahatsızlık gizleniyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, diğer duyguların izlerini silip, hoş ama garip bir tavır sergiledi.

"Ne nasıl?" Northern sordu, bir şekilde gergin atmosferi hafifletti.

“N-nasıl yaptın? Herkesi öldürdün...”

Kuzey onaylayarak başını salladı.

“Gerçekten haklısın. Daha bir saat bile olmadı, ama tüm canavarlara son verdim. Bu, yalnızca canavarların alabileceği bir kesim yapmamı sağlayan geniş alan becerim sayesinde. Eh, Bilge olduğumdan beri, bu çok daha karmaşık hale geldi.”

Onlar, onun sorularına nasıl cevap verdiğine şaşırmışlardı.

Kuzey bir süre onları izledi ve kaşını kaldırdı.

“Ne?”

“Bize yeteneklerin hakkında konuşmak... uygun mu?” Rafel hâlâ kekeliyordu.

“Ah doğru, insanlar yeteneklerini ve becerilerini açığa çıkarmak için ortalıkta dolaşmazlar.”

Kaygısızca omuz silkti.

“Hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu bilseniz bile, eğer benim düşmanım olmanız gerekiyorsa, buna karşı çaresiz kalırsınız.”

Kuzey kibirli bir sesle konuştu, ama bu kaba bir gerçeği yansıtıyordu. Kara Alev ve Kara Mızrak, savunulamaz Kaos yetenekleriydi.

En azından bir grup Usta tarafından değil, onun Bilge olmasından bu yana aldığı muazzam verimlilik ve yetkinlik artışıyla birlikte.

Peki, eğer bunu engellemenin bir yolunu bulsalar ne olur? Yine de onu asla yenemezlerdi; kullanabileceği bir dizi yeteneği vardı.

Ve bir tane daha kazanmak üzereydi.

Kuzey, donmuş yüzlerine sevinçle gülümsedi.

"Eğer müsaade edersen."

Dönüp havaya sıçradı ve Ryan'ın bulunduğu savaş alanına doğru dalış yaptı.

Hava görüntüsünden, her şey oldukça seyrekleşmişti. Çok etkileyiciydi—o bir anomaliydi, ama birkaç serserinin bu kadar çok can kaybı olmadan canavarların selini geri püskürtmesi küçük bir başarı değildi.

Babası da pek geri kalmıyordu.

Kuzey, gördüklerinden içtenlikle memnundu... ancak...

'Bu yeterli değil.'

Nedenini bilmiyordu, ama eğer yeraltı dünyası bu dünyaya gelirse, hiçbiri onlarla savaşmak için yeterli olmayacak gibi hissediyordu.

Yeraltı Dünyası'nın bir Efendisi, Trael'in iki katı daha güçlüydü, bu her diğer rütbe için de geçerliydi ve zayıf tarafta olma düşüncesi onu gerçekten rahatsız ediyordu.

'Yoksa yer altına mı geçmeliyim?' Düşüncesi, yere indiği sırada şaka yollu aklından geçti.

Yine de, Northern hatırladı: Orta Ova'nın Ul'Trael'deki tek kıta olmadığını.

Aslında üç kıta vardı.

Orta Ova, Kuzey Kıtası ve Doğu Kıtası.

Stelia, Orta Ova'dan zorla koparılmıştı ve daha önce uzak bir ada olarak var olmuştu.

Ancak şimdi Northern, bunun başından beri Rughsbourgh'un planı olduğunu düşünmeye meyilliydi.

'Muhtemelen, işlemek istediği korkunç ve kötü eylemler yüzünden onu bir kıta haline getirmelerine katkıda bulundu.'

Northern, bu düşünceyle içinin kaynadığını hissetti. Bir anda, olan her şey gözlerinin önünde belirdi.

Sonra bir şey geç farkına vardı.

'Koll ve ustası muhtemelen yer altından da geliyorlar... ve bir yarık aracılığıyla dünyamıza taşındılar.'

Kaşları bir an için çatıldı, düşünceleri ilerledikçe.

'Bu, Rughsbourgh'un Yeraltı Dünyası'ndan da haberdar olduğu anlamına mı geliyordu?'

Elbette haberdardı. Onun gibi biri bunu öğrenebiliyorsa, Rughsbourgh'un da bilmesi gerekiyordu.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

'Ya da daha da kötüsü... oraya gitmenin bir yolunu keşfetmiş olabilir...'

Sonuçta, bu yarık bir elf'in kaçış için çılgınca bir girişimiydi. Bu, yarıkları kontrol etmenin çok mümkün olduğu anlamına geliyordu.

Rughsbourgh bunu yapabilirdi; yeraltından biri de bunu yapabilirdi.

'Ben de bunu yapabilmeliyim...' diye düşündü Northern, gözleri parlayarak.

Ama şu anda, ilgilenmek istediği başka bir şey vardı.

[Yetenek FrostHeart(SSS) keşfedildi]

[Yetenek parçaları için 5.000 yetenek kopyalamak ister misiniz?]

'Sonunda.'

Kuzey gülümsedi ve başını salladı. "Evet."

[Tebrikler, Talent: FrostHeart (SSS) kopyaladınız]

[Sistem Yeni Eşsiz Yetenek (DiY) nedeniyle, Talent, Kaos ve Boşluk doğasına uygun hale getirmek için bazı değişiklikler geçirecek]

Kuzey aşağıya baktı.

"Doğru. Bu."

Unutmadı, ama aklında tutmamıştı ki, sistem Copycat başka bir Eşsiz yetenek olan DiY'yi kazandı.

Bu yetenek, Kaos ve Boşluk nedeniyle olan bir şeydi.

Kopyaladığı herhangi bir yeteneğin, Kaos ve Boşluk'un doğasına uygun ince değişikliklere uğrayacağını açıkladı.

Bu benzersiz yeteneğin gerçek faydası, kopyalanan yeteneklerin sahip olunan yetenekler haline geldiği zamandı. Tamamen farklı doğalar ve büyüme yolları benimsediler.

Onun bildiği sözde ruh rütbesi büyüme kültürünü göz ardı edip, sert bir belirsizliği kucakladı.

Bunu şimdi görmek, Northern'ın kalbini sevinçle doldurdu. Ama hala onu rahatsız eden bir şey vardı.

Gözlerini bir dakika boyunca yüzen panele kısarak, bakışlarından şüphe sızıyordu.

Ryan ona yaklaştı, yüzünde yorgunluk izleri vardı, nefesi ağır ve omuzları yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Senin yardımına ihtiyacım yoktu," diye kaşlarını çattı Ryan.

Northern ona baktı, ifadesi karamsarlaştı. Onu baştan aşağı inceledikten sonra yanıt verdi.

"Buraya seni yardım etmeye gelmedim, senden bir şey çalmaya geldim."

"Benden bir şey mi çalmak?" Ryan şaşkınlıkla tekrarladı.

"Ah doğru. Sormak istiyorum, bu baskından kaç tane eşya aldığını söylemekte bir sakınca var mı?"

Ryan ona temkinli bir şekilde baktı, sormadan önce duraksadı.

“Neden bunu soruyorsun? Seninkini almadın mı?”

Kuzey iki parmağını kaldırdı.

“Sadece iki tane aldım.”

Ryan'ın gözleri hemen büyüdü. “Ne? Bu imkansız.”

Kuzey başını salladı. “Evet, öyle. Aldığım eşyaların oranı, karanlık kıtada olduğumdan beri büyük ölçüde düştü.”

Ryan kollarını kavuşturdu, gözleri uzaklara dalarak düşüncelerine daldı bir an.

Yine Kuzey'e baktı, gözleri inançsızlık belirtiyordu—ama Kuzey ona neden yalan söylesin ki?

İç çekti ve başını salladı.

“Eh, bu üzücü. Yaklaşık on beş kadar eşya aldım.” Gözleri Kuzey'i keskin bir bakışla süzerken devam etti, “Sanırım bu çok da uzak bir ihtimal değil; sahip olduğun muazzam güç için bir tür ceza olmalı. Senin gibi birinin eşyaların gücüne sahip olduğunu hayal edemiyorum—bu tamamen deli olurdu.”

Kuzey omuz silkti. “Bunu duyduğuma sevindim, çocuk.”

“Bana çocuk deme,” Ryan öfkeyle karşılık verdi.

“Kendini rahatlatmalı ve dinlenmek için mümkün olduğunca zaman ayırmalısın; bu, bu çatlakta karşılaşabileceğin en az tehlikeli savaş olabilir.”

O, dönmek üzereydi ama aniden geri döndü, bir parmağıyla şakaklarına dokunarak bir şey hatırladı.

“Ah doğru, doğru. Tanınmış bir demirci biliyor musun? Tüm kıtada, mümkünse dünyada tanınan inanılmaz bir demirciden bahsediyorum.”

Ryan, Northern'ın sorusuyla birkaç düşünce aklında geçerken başını bir anlığına eğdi.

“Pekala, birkaç tane var ama duyduğuma göre hiçbiri Kuzeylilerle kıyaslanamaz.”

“Kuzeyliler mi?”

“Evet, Kuzey kıtası. Oradaki demirciler, bir eşya yaratmada başarılı olan tek kişiler. Bu, onların işlerinin, canavarlara karşı savaştığımızda Ul'un bize bahşettiği eşyaların tatmin edici olma durumuna girdiği anlamına geliyor. Orta Ova'daki her tanınmış demirci, sadece sıradan ve vasat eşyalarının etkinliği ile tanınır.”

“Hmmm,” Northern, Ryan'ın sözleri zihnine yerleşirken çenesini ovuşturdu. Önündeki nazik ve solgun çocuğa gülümseyerek baktı.

“Teşekkür ederim, çocuk.”

“Bana çocuk deme!” Ryan hırladı.

Ancak Northern döndü, ellerini sallayarak şöyle dedi

Biraz dinlenmelisin; bir veya iki saat içinde ayrılacağız.

Sen kimsin ki bu kararı veriyorsun?

Teğmen Dante ve diğerleri ona ve Ryan'a doğru yürüyorlardı.

Herkes sert görünüyordu, dövülmüş ve yaralanmış, ama kimse tehlikeli bir durumda gibi görünmüyordu.

Ben hiçbir karar vermedim. Ryan ile konuşuyordum. Bir veya iki saat içinde ayrılıyorum—güçlü olabilirim ama dinlenmeye de ihtiyacım var ve bu ruh çekirdeklerini toplamam gerekiyor. Sizlerin gitmesi sorun değil... eğer benim olmadan devam edebilirseniz tabii ki...

Kuzey'in bakışı, sinsi ve kurnaz bir yılan gibi, Teğmen'in ruhuna sızdı ve hafifçe bir meydan okuma yayıyordu.

Teğmen Dante aniden konuşamaz hale geldi. Boğazını temizledi ve bakışlarını çevirdi.

Gerçekten, ruh çekirdeklerini toplamamız gerekiyor. Dinlenelim ve yarıktan iç derinliklerine yaklaşmadan önce onları emerek gücümüzü artırıp artıramayacağımıza bakalım.

Dante, yere dağılmış cesetlere bakarak söyledi.

Evet. Ama lütfen, sadece her birimizin öldürdüğü çekirdekleri alıyoruz. Ben diğer tarafı alacağım, sen kendi tarafınla yüzleşirken.

Teğmen Dante kaşını kaldırdı.

“Hey, şimdi bu kadar bencil misin? Hiç yardım istemeyecek misin?”

Kuzey gözlerini kapadı ve zorla bir gülümseme yaptı.

“Hayır efendim. Ben. Hiç. İhtiyaç. Duymayacağım...”

Teğmen ona sessizce baktı ve acı bir şekilde başını salladı.

“Bu oldukça büyük bir karakter kusuru. Hiç kimse parçalarını almayacak. Yardım al.”

"Hayır."

Kuzey'in yanıtı kararlıydı.

Bu, Teğmen'in geri çekilmesine neden oldu.

“O zaman kendin bilirsin.”

Ryan, Kuzey'e ve sonra Dante'ye baktı; iç çekti ve sesini çıkardı.

Onun için bunu yapabilen klonları var.

Teğmen Dante kaşlarını çattı, yüzünde yorgun bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Odak noktasını Ryan'a kaydırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Ryan çaresizce omuz silkti.

"Duyduğun şey bu—onun işlerini yapmasına yardımcı olabilecek klonları var. Hem de birçok klon."

"Ama o siyah tentakellerin vücudundan çıkmasının senin yetenek yeteneğin olduğunu düşünmüştüm," dedi Dante, sesi artan bir şokla doluydu.

Kuzey ona ilgisiz bir şekilde baktı, hiç yanıt vermedi.

Ryan acı bir şekilde başını salladı ve dedi

: "Onu anlamaya çalışmak, migreni anlamaya çalışmak gibidir. Ne kadar çok düşünsen, o kadar yayılır. Sadece kabul etmek ve devam etmek daha kolay."

Paragon, yüzünden hayat akarken boş boş baktı.

'Bu nedir? İki yeteneği mi var? Klonlama yeteneğine nasıl sahip ve siyah tentakellere de mi? Yoksa bunlar aynı yetenekten mi bağlantılı?'

Paragon'un zihninde karmaşa yuva yaptı. Titreyen gözlerle Northern'a bakmaya devam etti - Northern döndü ve çekirdek toplamaya gitmek üzere ayrıldı.

Sonraki birkaç dakika boyunca herkes çekirdekleri toplamak için etrafta dolaştı.

Herkese Walker olduktan sonra öğretilen ilk şey, canavar cesetlerini parçalamak ve çekirdeklerini çıkarmaktı.

Herkes çekirdekleri hasat etmekle çok meşguldü... ve geniş alanın diğer tarafında aynı şeyi yapan birkaç Kuzeyli'ye bakışlar gönderiyordu.

Hepsinin yüzlerinde farklı ifadeler vardı.

“Onun yeteneğinin saldırı temelli olduğunu düşünmüştüm. Yani, daha önceki siyah tentakullar gibi mi?” Hansel, Kuzeyli'ye bakarak yürüyerek seslendi.

“O canavarı delip geçen ateşli ışığı gördün mü?” Rafel, gözlerinde bir şaşkınlık parıltısıyla söyledi.

“Gerçekten göremedim. Ama gücü muazzamdı—ne olduğunu anlayamadan hepimizi havaya fırlattı.”

“Cidden. Bu delilikti. Hans, bu adam bizim yaşımızda mı? Ve o kadar güçlü mü?”

“O Alystren adındaki adamın kaptana, karanlık kıtadan yeni dönenlerden biri olduğunu söylediğini duydum.”

Rafel'in gözleri büyüdü. “Ne? Gerçekten mi? Kanka... Bunun, ülkelerin akademiyi düşürmek için kullanmak istediği bir tür propaganda olduğunu düşünmüştüm.”

“Aslında ben de buna inanmıyordum. Gerçek şu ki, birkaç öğrencinin o felaketin ortasına gönderildiğine pek çok insan inanmıyordu, hele ki yüz elli yıldan fazla süreyle müdürlük yapmış olan eski akademi müdürü tarafından.”

Hansel derin bir nefes aldı ve eğilerek, bir Rabid Rot'un etini yırtmak için küçük bir hançer kullandı; yaptığı işin zorluğuyla nefesi hızlandı.

Ayrıca, aileler pek umursamıyor gibiydi. Yani, çocuklarınız alındı ve onları geri almak için minimal bir çaba gösterildi. Sanki yalanı inandırıcı kılmak için fazla çaba harcamamış gibilerdi.

O dört çekirdeği birer birer çıkardı ve onları ayaklarının dibindeki bir sandığa atan Rafel'e verdi.

Yanıtladı.

"Ama şimdi hayatta kalanlar geri döndüğüne göre, bunun doğru olduğunu biliyoruz. Tam o sırada, eski akademi müdürü de ortada yok. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne kadar tuhaf olursa olsun, o adam yedi yüz yılın ardından ilk Luminary olarak geri dönerse bu önemli olmayacak."

"Gerçekten onun ilk olacağını mı düşünüyorsun? Yoksa, o mu?"

Hansel bir an duraksadı, hafif bir kaş çatma ile Rafel'e baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Rafel omuz silkti. "Yani, sadece şunu söylüyorum, Kuzey ve Doğu kıtaları hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Tarihimizin ne kadarı, dünyanın bölündüğü günden beri Orta Ova'nın sahip olduğu tarihtir. Sonra Reimgard var—bir tek prenslerinin bir kaleyi fethetmek için yeterli olduğunu söylüyorlar. Dahası, bir Paragon olan ilk prenses var. Şimdi onun neredeyse tüm oğulları ve kızlarının Paragon, Ascendant ve Sage olduğunu ve onun da bir Paragon olacağını mı söylüyorsun?"

"Peki bunda ne yanlış var?"

Rafel tekrar omuz silkti. "Hiçbir şey. Ama bu doğru hissettirmiyor. Onlar temelde hepsi aynı değil mi, ve çocuklar babalarını zorlayıp devirmek için cesaret bulmayacak mı? Yani, Reimgard'ın işlerini çok özel tutmasının bir nedeni olmalı."

"Yani sen... mi düşünüyorsun?"

"Sadece şunu söylüyorum, eski akademi müdürünün bir süreliğine ilk Luminary olacağından nasıl bu kadar emin olabiliriz? İşlerini çok özel tutan ve dünyaya sadece bilmesi gerekenleri bildiren bir ülke varken, tamamen ne olduğunu bilmediğimiz iki başka kıta var. Yani, gerçekçi olmalıyız."

Gerçekçi olmak gerekirse, sizler çok konuşuyorsunuz ama neredeyse hiçbir şey yapmadınız.

Shane'in sesi içeri girdi, ikisini de şaşırttı.

Hansel ayağa kalktı, kadının solgun yüzüne baktı.

İyi misin? İyi görünmüyorsun.

İyiyim. İlk yardım aldım; yaralarım düzelecek. Sizler kendi işlerinizi halledin ki çekirdekleri emip dinlenebilelim. Bunu yapmak beni daha iyi hissettirecek.

Son kısmı mırıldandı ve uzaklaşmak üzereyken durdu ve geri döndü.

Saçmalıklar hakkında konuşmayı bırakın. Bunlardan daha fazlasını yapmamız gerekiyor! diye bağırdı, sonra uzaklaştı.

Tch.

İkisi de dudaklarını şapırdattı ve yaptıkları işe daha fazla odaklandı ama yine de ara sıra konuşmaya devam ettiler, sadece şimdi daha sessizdi.

Shin, Northern'ın yaydığı cesetlerin kaosunun kenarında duruyordu.

O, birkaç klonunun etrafta dolaşırken, çekirdekleri alıp kaybolmalarını düşünceli bir ifadeyle dikkatle gözlemledi.

"Ne oldu? Şimdi seni korkutuyor mu?" dedi Alystren, yanına geldiğinde.

Shin hemen cevap vermedi; birkaç saniye geçti, sonra başını salladı.

"O harika..."

Alystren güldü; görünüşe göre bu yırtıktan girdiğinden daha iyi bir ruh halindeydi, şimdi hayatta kalma şanslarının yükseldiği görünüyordu.

"Bana söylemene gerek yok."

"O benim uyandırdığım yetenek, hatırlıyorum. Ama bu konuda çok daha iyi hale geldi. Böyle bir aşamaya ulaşmayı asla hayal edemem."

Alystren'in kaşları çatıldı; gözlerini hareket eden klonlardan kaçırdı ve Shin'e döndü.

"Ne demek istiyorsun?"

Shin, yaşlı şakacının heyecanlı yüzüne bir göz attı.

"Gelişmiş Klonlama adında bir yeteneğim var. Ruh sıramı yükselttiğimde, yapabileceğim klon sayısı bir artıyor. Baktığınızda gerçekten etkileyici değil, ama benim gibi biri için savaş alanındaki faydası patlayıcı. Northern uyandığında, benim yeteneklerimle uyandı. Böyle muazzam sayıda klon yaratabileceğimi asla hayal etmemiştim. Gerçekten bunu düşündüğümden daha fazla geliştirdi. O harika."

Alystren'in kaşları daha da çatıldı.

"Hayır. Bu imkansız. Onun senin yeteneğinle uyanması imkansız. Anlamıyorsun; ruh özümüzün detayları o kadar karmaşık ki, iki insanda aynı türden iki yetenek bulunamaz."

"Eh, belki aslında aynısı değildir. Ama buna benzer bir şey," diye yanıtladı Shin, Alystren'in yükseltmeye çalıştığı şüpheyi kayıtsızca dağıtarak.

'Eğer Shin bir klon yeteneği kullanıyorsa, neden bunu savaşta kullanmadı' Merak aniden aklını karıştırdı ama başka bir şey daha önemliydi.

Northern babasınınkine benzer bir yetenekle uyandı. Böyle bir olay ne sıklıkla olur?

Alystren durumun böyle olmadığına dair tüm bahse girmeye hazırdı. Bu bir düşünceydi, sadece bir düşünce. Peki ya Northern yetenek yeteneklerini kopyalayabilseydi

Ceset yığınları Ryan tarafından bir araya toplanıp donduruldu ve ani bir saldırıdan korunmak için dört köşeli bir duvar oluşturdu.

Her biri, önlerinde belirli sayıda çekirdek ile sırt sırta oturdu; bu çekirdekler, eşit olarak paylaşıldıktan sonra verildi.

Ruh çekirdeklerinden öz emme sırasında genellikle belirli bir stil ve teknik kullanılıyordu.

Ve driftçilerin birbirlerinin tekniğini kopyalamalarını önlemek için, ruh çekirdeklerini emme sırasında iki driftçinin birbirine destek olması tavsiye ediliyordu.

Elbette, sadece birbirlerine destek olmuyorlardı. Bir daire içinde oturuyorlardı, ancak her kişinin sırtı, yanındaki kişiye bakmayı biraz zorlaştıracak şekilde diğerine dönüktü—en azından çekirdeklerden ruh özünü emme işlemiyle meşgulken.

Shin, Ryan, Alystren, Jeci ve Lynus da bu işe dahil olmuştu.

Northern ve Dante, diğerlerinin ruh çekirdeklerini emdiğini izlerken duvarın üzerinde duruyorlardı.

İkisi arasında bir süre sessizlik sürdü. Sonra Teğmen konuştu.

"Topladığın tüm ruh çekirdeklerini neden emiyorsun?"

Northern bir an sessiz kaldı, sonra omuz silkti.

"Ruh çekirdekleri takas edildiğinde daha pahalı ve faydalıdır."

Teğmen kaşını kaldırdı ve Northern'a baktı. "Bu oldukça düşük bir düşünce. Onlara takas ettiğin insanların, onları emmek istedikleri için satın aldıklarını biliyorsun değil mi?"

"Bu onlar için iyi. Benim büyümek için ruh çekirdeklerini emmem gerekmiyor."

Northern bunu söylerken, Dante'nin gözleri büyüdü; bir an sonra, küçük bir gülümsemeyle ağzını açtı.

"Yani sen onlardan birisin?"

Northern gözlerini kısarak baktı. "Neden bahsediyorsun?"

Dante'nin bakışı kısa bir süre onun üzerinde durdu, gözleri Northern'ın tüm özelliklerini inceleyerek herhangi bir sahtekarlık ipucu arıyordu.

Ancak Northern'ın bakışı içten bir merakla doluydu ve Dante bunu açıkça görebiliyordu.

İçini çekti ve rahatça dinlenen ellerinin arasında çekirdekleriyle oturan insanların dairesine aşağıya baktı.

"Gerçekten bilmiyorsun..." Bakışı yavaşça Northern'a geri döndü, dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Hayır, bilmiyorum. Ne hakkında konuşuyorsun?"

Teğmen ufka doğru baktı; zamanını alıyormuş gibi görünüyordu, gözlerinde garip bir bakış belirdi.

"Ruh özü hakkında alışılmadık bir bilgi var. Bu, varsayılan bir teori olarak başladı."

"Varsayılan bir teori mi?" Northern, Teğmen'e odaklanırken kafasını biraz eğdi, 'Bundan neden bilimsel bir his alıyorum...' diye düşündü.

"Teori, ruh özünün sadece ruh özü olmadığını öne sürdü. Ruhsal bir güç denilen bir şey var. Ve bu ruhsal güç, diğer güçlere dallanan bir tente gibi duruyor—ruh gücü, diğer güçlerden sadece biri. Sonra ruh gücünde ruh çekirdeği, ruh özü ve yetenekler var. Teori, diğer güçlerin ve onların özelliklerinin var olma olasılığını ortaya koyuyor."

Northern, Teğmen Dante devam ederken bağlantıların kurulduğunu hissedebiliyordu.

"Her şey on yıl önce bir yarık kaynağında başka bir güç bulunduğunda, korunan gizli bir teori olarak kaldı."

Northern, Teğmenin az önce söylediklerini düşünürken gözlerini biraz kısmıştı ve sonunda anlamadığı şeyi dile getirdi.

"Yırtık kaynaklarında bulundu demekle neyi kastettin?"

"Bu basit—eğer böyle bir şeyi anlamıyorsan, bu, bir göçebe olarak yırtığa girmeden önce sahip olman gereken en az bilgiye bile sahip olmadığın anlamına gelir."

Northern başını salladı. "Evet, bir şekilde oldu."

"Bir şekilde mi oldu?" Teğmen ona garip bir şekilde baktı.

Sonra, kafasındaki düşünceden vazgeçer gibi derin bir nefes aldı.

"Yırtık kaynakları farklı tür ve çeşitlere sahiptir. Özel özellikleri çoğu zaman, yırtık içinde maruz kaldıkları çevre türünden kaynaklanır."

"Bunu pek çok şey biliyorum."

"Senin için iyi. Muhtemelen bilmediğin şey, bu kaynakların bir özü olduğudur—uzun bir süre yırtıklara maruz kalmaktan özel yetenekler geliştirmelerini sağlayan şey, onların özüdür. Yani, yırtıklardan elde edilen her kaynakta hafif bir öz vardır; ne kadar hafif olursa olsun, tespit edilebilir."

Bir süre duraksadı.

Boş yarıklar hakkında bir şeyler duydun mu?

Northern ona baktı ve cevapladı: "Emin değilim ama ismine bakarak, boş bir yarık mı?"

"Evet. Boş bir yarık. Bir yarıktan çok bir harabe gibi görünüyor ama tamamen boş, hiç canavar yok, ancak eski bir medeniyetin varlığını simgeliyor. İşte buradan, yarıkların kendi boyutumuza kırılan yerlerin boyutsal parçaları olduğu teorisi ortaya çıkıyor."

Northern bu düşünceyi kabul ederdi, eğer Sura ile tanışıp daha iyi anlamasaydı.

Bu insanlar ve teorileri makul görünüyordu, ama Sura ile tanıştıktan sonra yarıkların ne olduğunu anlamıştı.

Yarıklar, iki boyut arasında bir çizgidir. Ancak, o çizginin şu anda özellikle iki boyutu—alt dünyayı ve üst dünyayı—birbirine sızdırmaya devam etmesi çok olasıdır.

Northern, bir yarığın arka kapısının yeraltı dünyasına açılabileceğine inanmak istiyordu. Ama arka kapıyı nerede bulacaktı?

"Bakışına göre, bunu daha önce duydun..."

Northern kısaca gülümsedi. "Karanlık kıtada olduğum için, yarıkların ne olduğu hakkında birçok şey duydum, sayısız hayatta kalma çabamızda."

"Anlıyorum... On yıl önce, daha önce boş yarıkların bulunmadığı bir harabe bulundu. Ve daha saf bir tür öz bulundu. Bu öz daha sonra İlahi öz olarak adlandırıldı, dolayısıyla İlahi güç. O zamandan beri İlahi öz hakkında pek bir şey keşfedilmedi ve bu nedenle korunan bir teori olarak kaldı."

Northern, anlayışla başını hafifçe salladı. Böyle rastgele bir konuşmanın, yeteneğini daha iyi anlamasına yardımcı olacağını beklemiyordu.

"İçtenlikle minnettarım," diye nazikçe yanıtladı.

"Gerçekten mi?"

Kuzey, Teğmen'e bakarak yanıt vermeden önce bir süre duraksadı, "Ben de." dedi.

"O zaman bana bir iyilik yapabileceğini düşünüyor musun?"

'Bu saçmalığı bekliyordum. Ağızını açıp konuşmaya başladığından beri ne yaptığını biliyordu.'

“Tabii ki, bana bunların hepsini bedava söylediğini beklemiyordum. Bir tür zemin hazırlıyor olmalısın.”

Kuzey, adamı bir bakışla süzdü.

"Ne istiyorsun?"

Teğmen Dante, bir an gözlerini inceledi ve hafifçe gülümsedi, gözleri yarı kapalıydı.

"Lütfen bu kadar temkinli bakma. Seni askerlerime katılmanı istemeyeceğim."

Kuzey kaşlarını çattı, gözbebekleri Teğmen'e yoğun bir şekilde odaklandı. "Bunu sormayı mı düşünüyordun?"

"Ne sormak? Ne? Ben hiçbir şey sormuyorum..."

"O zaman ne istiyorsun?" Kuzey ciddi bir şekilde sordu.

Teğmen bir nefes aldı ve aşağıda herkesin işini yaptığını gözlemledi. Gözlerini bir süre kısarak konuştu.

"Görünüşe göre baban asi rütbesine yaklaşmakta..."

Kuzey, babasına doğru gözlerini kısarak baktı. Babasının ve diğer herkesin ruhlarının içeriğini görmek onun için kolaydı, bu, harflerle gördüğünden bile daha iyiydi.

Elbette, isterse hala bunu yapabilirdi. Şimdi, ruh çekirdeklerini görebiliyor ve içlerindeki ruh özünün doygunluğunu görebiliyordu.

Shin'in ruh çekirdeği neredeyse karanlık bir renge sahipti ve piramit şeklindeydi; Ryan'ın ruh çekirdeği ise berrak mavi gökyüzünün parçasından oyulmuş bir alev gibi görünüyordu. Garip bir güzelliği vardı.

Northern, ruh çekirdeğinin bir alev gibi görünmesini pek beklemiyordu. Herkesin ruh çekirdeğinin diğerlerinden tamamen farklı olmasına da biraz şaşırmıştı.

Bu anlaşılabilir bir durumdu—her ruh çekirdeğine bu kadar büyük bir detayla bakıldığında, farklı insanlarda aynı yeteneklerin var olması imkansızdı.

Ve sonra, işte o var.

Shin'e bir kez daha baktı, gülümsedi ve "Tam zamanı" diye mırıldandı.

Shin muhtemelen yirmi yıla yakın ya da belki de yirmi yılı aşan bir süredir Usta olarak sıkışıp kalmıştı. Northern, onun ilerlemesinden içtenlikle mutluydu.

Gözlerini Teğmen'e odakladı.

"Yani...?"

"Ah, doğru, dalıp gittim." Ses tonu bir an için kısıldı. Bakışları ciddi bir ciddiyet taşıyordu; yüzünde süzülen soyut bir otorite vardı.

Devam etti.

"İstediğim bir dilek."

“Bir dilek mi?” Northern kaşlarını çattı, kafası karışık.

“Evet, bir dilek. Endişelenme, bu benim seni dolandırmaya çalışmam gibi bir şey değil. Üç eşit dileğin olacak. Şu anda istediğin her şeyi yaparım, ne olursa olsun. Ve ben de senin aynı şeyi yapmanı istiyorum.”

Northern gözlerini kısarak baktı.

“Herhangi bir şey mi? Yapacaksın?”

Teğmen küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

“Evet, her şey.”

Northern'ın dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Sonra duygularının kontrolünü geri aldı ve yüzündeki gülümsemeyi sildi.

“Ne peşindesin? Beni dolandırmaya çalışmadığını söylüyorsun, ama bana tamamen savunmasız olduğum bir anlık bilet vermemi istiyorsun.”

Teğmenin yüzü aşağıya odaklanmıştı.

“Eh, bu nasıl baktığına bağlı. Aynı fırsatı bana da verme şansını sunuyorum. Benden istemek istediğin bir şey yok mu? Bir örnek?”

"Yani benden istediğin bir şey var mı?"

Hayır, ama gelecekte senden bir şey istemeyeceğimi de dışlamıyorum.

Kuzey, Teğmen Dante'nin eylemlerine hala şüpheyle bakarak yüzünü buruşturdu, ama Teğmen haklıydı.

Teğmenden o kadar çok şey istiyordu ki. Aslında, bu sadece bir şey değildi.

Bir şartla uyacağım.

Teğmenin yüzü nihayet Kuzey'e döndü.

İki değil, üç mü? Bu oldukça fazla.

Yapmak istemiyorsan sorun değil; ısrar etmiyorum. Bu konuyla bana sen geldin...

Teğmen gülümsedi ve Kuzey'den uzaklaştı.

Sorun değil. Üçünü yapabiliriz, ancak bunların bu yarık içinde yapılabilir olması şartıyla.

Kuzey, Teğmenin yüzüne bir göz atmak için başını eğdi.

"Senin bu yarık içinde yapılabilir olacak mı?"

Teğmen birkaç saniye sessiz kaldı, sonra başını salladı.

"Şu anda senden istediğim bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Onun yanıtı hemen Northern'ın yüzünde karanlık bir kaş çatma oluşturdu.

"Bana verdiğin saçmalık. Tamamen saçmalık. Benden hiçbir şey istemediğini söylüyorsun ama benden üç şey, istediğin her şeyi sorma fırsatı vereceksin? On altı yaşında olabilirim ama aslında zihnimde göründüğümden daha yaşlıyım."

Teğmen Dante ona bir göz attı ve tekrar gülümsedi. Gülümsemesi kısa ama samimiydi.

"Bizim arkadaş olmamız için bir temel atmak istiyorum. On altı yaşındasın, bir Bilge. Senin türünden ilk ortaya çıkan olduğunu düşünüyorum. Önümüzdeki on yıl içinde, bir Işık Olmuş olmanı görmek beni şaşırtmaz."

"On yıl içinde bir Zirve olacağım."

Teğmen Dante güldü; buna açıkça inanmadığı belliydi.

"Şimdi mütevazı olalım, tamam mı." Bir saniye durdu ve devam etti, "Sadece şunu demek istiyorum, gelecekte senin konumundan ve etkinden fayda sağlayabileceğim bir pozisyonda olmak istiyorum. Merak etme, gizli bir şey yapmıyorum."

Kuzey bir süre sessiz kaldı, düşündü. Sonrasında, ağzını açtı ve konuştu.

“Tamam o zaman, sorun yok. Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, o zaman teklifini kabul edeceğim.”

Teğmen Dante tekrar gülümsedi. “Teşekkür ederim. Peki, istediğin üç şey nedir?”

“Her birini bitirdikten sonra, sırayla söyleyeceğim. İlk olarak, bana dövüşmeyi öğretmeni istiyorum.”

“Bana dövüşmeyi öğretmemi mi istiyorsun?” Teğmen tekrar ona döndü, kaşları havada.

“Evet.” Northern onaylayarak başını salladı. “Tam olarak, bana dövüş stilini öğretmeni istiyorum.”

Teğmenin gözlerine baktı.

“Her şeyi yapabileceğimi söyledim... ama bu oldukça...”

“Bunu yapamaz mısın?”

Teğmen Dante bir an aşağıya baktı. “Oh? Görünüşe göre baban bir Savant oldu. Diğerleri de daha sonra toplanıyor gibi görünüyor. Devam etmemiz gerekir mi?”

Northern, yavaşça kalkmakta olan Shin'e döndü.

“Tamam o zaman.”

İkisi de buz duvarından aşağı atladı.

Shin'in başka bir ruh seviyesine başarılı bir şekilde geçişiyle birlikte, diğerleri de öz emilimlerini tamamladı ve bir araya geldi.

Dante, Shane'in yarasına kısa bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, gözlerinde küçük bir sıkıntı belirterek döndü.

Shane başını eğdi ve dudaklarını ısırdı. Açıkça söylenmesine gerek yoktu. Teğmen için bir yük olduğunu hissediyordu—hayır, bundan emindi.

Northern, hepsini inceledi, gözlerinde derin bir inceleme ışığı belirdi ve sonra konuştu.

"Hepimizin iyi bir durumda olduğunu düşündüğümüz için, yırtığa daha fazla ilerlememiz gerektiğini düşünüyorum. Burada ne kadar uzun kalırsak, o kadar tehlikeli olacağını tahmin ediyorum."

Hepsinin yüzlerinde yorgunluk belirtileri farklı şekillerde yansıyordu ama bunu gizlemekte başarılı bir iş çıkardılar.

Sonuçta, burada çocuk yoktu. Eğer biri böyle bir sınıflandırmaya tabi tutulacaksa, o Northern olurdu ve komik bir şekilde, o grubun söylenmemiş, atanmış olmayan ve sessizce onaylanmış lideriydi.

Yüzlerini bir kez daha inceleyerek, şöyle dedi.

"Böyle büyük sayılarla karşılaşacağımızı düşünmüyorum. İlerledikçe, savaşacağımız canavarlar muhtemelen daha güçlü olacak. Henüz herhangi bir Behemoth ile karşılaşmadık. Ve gördüğümüz Yıkıcılar Tehlikeli ve Felaket Seviyesinde."

Shane, Hansel ve Rafel'in yönüne bir göz attı.

Bir tek şeytanla karşılaştık, o da bir cehennemdi. Duyularım birkaç çılgınca güçlü canavarı algılıyor. Daha fazla Şeytani Kuduz Çürük ile karşılaşabileceğimizi ve daha da kötüsü, Şeytani Fırtınalar ve Felaket veya Yıkıcı Yıkıcılar ile karşılaşabileceğimizi düşünüyorum.

Kuzey konuşurken, korkunun kalplerini kemirmesi, sinsice yıkıcı bir şekilde büyüyordu.

Hepsi düz bir yüz ifadesiyle Kuzey'e odaklanmıştı.

Artık kimse onun sözlerine şüpheyle yaklaşmıyordu—sadece bir aptal bunu yapardı. Bu yüzden durumlarının gerçeği, mide bulandırıcı bir yoğunlukla yerleşti.

Eğer aralarından biri zayıf iradeli olsaydı, muhtemelen bu anda elini kaldırıp çıkmak isteyecekti.

Yırtığın içinden çıkış yolu aramanın başka bir görev olduğu gerçeği bir yana—yırtık içinde dolaşmak, birinin karşısına yenemeyeceği çok güçlü bir canavarı çıkarabilir, bu da kendi korkunç ölümünü getirebilir—hiç kimse, özellikle de grubun en zayıfı gibi görünen Teğmen'in astları, çıkmak istediklerini söylemeye cesaret edemezdi.

Kalpleri, sinir sistemlerinde acı yaratan zehirli bir korkuyla atıyordu. Ama cesurca ayakta durdular, yüzleri Kuzey'in haberleri ile sert bir şekilde bükülmüştü.

Kuzey, onlara ekstra dikkat etti, nasıl hareket etmediklerine şaşırmıştı. Ancak, bu durumdan da tiksinti duyuyordu.

Kaos Gözleri sayesinde bir insan ruhuna bu kadar derinlemesine bakabilme yeteneğine sahip olduğundan, sadece insanların duygularını görmekle kalmayıp, onları bir ölçüde manipüle etme yeteneği de verilmişti.

Elbette, Kuzey, böyle bir yetenek aldığından beri, buna dikkat etmemişti. Birinin kendisi için korku hissetmesini manipüle etmekle ilgilenmiyordu.

Biri kendisi için aşırı korku hissediyorsa ya da varlığından umutsuzluk duyuyorsa, bu, onun varlığının ve itibarının o anda bir araya gelerek böyle bir sonuç yaratmasından kaynaklanıyordu.

Ama yine de, onların içlerinde gizlemeye çalıştıkları duyguları, bağırsaklarının altında ve güçlendirilmiş yüzlerinde görebiliyordu. Bu onu tiksindiriyordu.

Bu onu tiksindiriyordu çünkü içten içe parçalanıyorlardı ve tek önemsedikleri şey, saygı duydukları bu adamı memnun etmekti.

Neden?

Bu şöhret mi? Bir maaş artışı mı? Askeriyede daha yüksek pozisyonlar mı istiyorlardı? Onun gönlünü mü kazanmak istiyorlardı?

Northern bunun ne olduğunu umursamıyordu; boş şeyler için birinin hayatını feda etmenin değersiz olduğunu düşünüyordu.

Ama yine de, bu insanları gerçekten suçlayamazdı.

'Her günün, az önce savaştığımız savaşlardan daha kötü olduğu, yarının kimsenin göreceğinden emin olmadığı bir hayat yaşamadılar ve yine de sadece savaşıyoruz.'

Northern başını salladı, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

'Zaten bu benim işim değil.'

"Yani, ileriye dönük savaşların sadece daha zor olacağını ama büyük sayılarla olmayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu Alystren, yüzünde terle.

Northern çirkin bir gülümseme çıkardı. Sonra onu sildi ve cevap verdi.

En azından arkanızdan endişe duymadan savaşmak zorunda kalmayacaksınız.

Alystren başını kaldırdı ve yüzüne tokat attı. "Lanet olsun, bu yırtığa girmek kötü bir fikirdi. Daha fazla Drifter'ı beklemeliydik."

"Kuzeyimiz var ve bir Paragonumuz var. En kötüyle yüzleşeceğiz ve buradan sağ çıkacağız," Ryan ekledi.

Ancak, onun girişi herkesin dikkatini çekti.

"Ne zamandan beri bu kadar harika sözler söylüyorsun, Ryan?" Kuzey gülümsedi. "Sözlerin için ne kadar onurlandırılsam da, buradan sağ çıkacağımızı söylemektense en kötüsünü beklemeyi tercih ederim."

Hepsine sert bir bakış attı ve ekledi,

"Eğer ölmek için hazır hissetmiyorsanız, benim fikrim bir şans denemeniz ve yırtıktan çıkmanın yolunu bulmanızdır."

Kuzeye işaret etti. "O yolun daha güçlü canavarlara giden derinliklere gittiğini biliyorum çünkü oradan yayılan varlıkların yoğunluğunu hissedebiliyorum. Geri dönebilir ve nereden geldiğimizi dikkatlice takip edebilirsiniz—orada hiç canavar yok."

Elini indirdi, bir an sessiz kaldı, Dante'nin astlarına odaklandı ve bakışını çevirdi.

"Ama eğer devam etmekte kararlıysanız, deneyimime dayanarak kendinizi öyle bir şekilde hazırlamanızı tavsiye ederim ki, eğer ölür ve cehenneme giderseniz, bunun için sızlanmayın." Sesi kararlı ve soğuktu.

"Korkmam gereken şeyin ne olduğunu bilmiyorum—on altı yaşındaki birinin bu kadar soğuk ve korkutucu sözler söylemesi mi, yoksa bu sözlerin şu anda ihtiyaç duyduğumuz tüm gerçeği içinde barındırması mı?"

Alystren mırıldandı, yanında bulunan Shin'e bir bakış göndererek, onu net bir şekilde duydu.

Shin sadece sessizce oğluna baktı, ifadesi boştu ve gözleri acısını mükemmel bir şekilde saklıyordu.

Northern'ın sözleri, sessizce ilerlerken kalplerinde ağır bir şekilde asılı kaldı. İlettikleri sertliğe rağmen, hiç kimse gruptan ayrılıp daha az canavarın olduğu yere gitmeye karar vermedi.

Northern, kelimelerin o kasıtlı kötülüğüyle mesajını iletmişti, en azından kendilerini kurtarmayı seçmelerini umarak.

Ama hiç kimse geri dönmek için yeterince kırılmış görünmüyordu. Yoksa Teğmen'e olan saygı ve bağlılıkları, ölüm korkusundan daha büyük bir korku muydu?

Eğer durum böyleyse, inatlarının kaynağının önemsiz bir kökeni olduğunu düşünmüyordu.

Belki de Teğmen, orada durduğu sürece, vazgeçmektense ölmeyi tercih edecekleri konusunda daha felç edici bir korku taşıyordu.

'...ya da bu bir hayranlık mı? Hı? Olmaz mı? Birine o kadar hayran olamazsın ki, onları memnun etmek için ölmeyi göze alasın,' Northern kafasında bunu reddetti.

Gerçekten de o kalabalığı anlamıyordu; bir şeyle bağlantısını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Bir zamanlar böyle olduğunu hissetmek gibi bir şeydi. Ama o anıyı yakalamak çok zor geliyordu. Sanki onun o kısmı kalın, inatçı bir karanlıkla örtülmüştü.

'Güçlendikçe, kendimi kaybettiğimi daha çok hissediyorum. Bu dünyaya gelmeden önceki eski halimi hatırlamakta zorlanıyorum ya da bir zamanlar yaşadığımı.'

Bu his Northern için bir kez daha canlı hale geldi.

İç çekti ve ileriye odaklandı. Hepsi yan yana yürüyordu. Ryan ve Paragon, önlerinde bir şeyler hakkında konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Alystren ve Shin sağ tarafta, birbirleriyle yürüyerek yer alıyordu. Üç kişilik grup, Ryan ve Dante'nin arkasında, sol tarafa doğru yürüyordu.

Jeci ve Lynus sessizce Northern'ın arkasında yürüyordu. Ve Night Terror ile Black Mamba'yı, ikisinin de yeterince dinlenmesi ve işler kötüleştiğinde hazır olmaları için göndermişti.

Northern, Shin'e daha yakın yürüdü ve Alystren'e baktı.

"Lütfen, babamla bir an geçirebilir miyim?"

"Tabii ki." Alystren, Shin'in omuzlarına dokundu ve geri adım attı, Northern onun yerini aldı ve Shin'in yanına yürüdü.

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldı, ta ki Shin'in sesi tereddütle çıkana kadar.

"Yani..."

"Savant olmanızı tebrik ederim."

Shin kısa bir gülümseme ile, gözleri önündeki çorak kırmızı odaya odaklandı.

"Sizinle karşılaştırıldığında hala çok gerideyim..."

Kuzey gözlerini kısarak baktı.

"Kendini benimle karşılaştırmana gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan rahatsızım."

Shin, birlikte yürümeye başladıklarından beri ilk kez ona baktı, gözleri biraz genişlemişti.

"Beklemediğimiz şeyler oldu. Ve ben, herkesin planladığından daha güçlü hale geldim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor—sen ve annem beni çok sevgiyle büyüttünüz. Siz beni aşırı korudunuz, bu da karanlık kıtada yalnız kaldığımda zararlı oldu, ama sizin sevginiz ve yetiştirmeniz sayesinde bu düzeyde akıl sağlığımı ve ahlakımı koruyabiliyorum."

Kuzey solgun bir gülümseme bıraktı.

“Başka biri delirmiş olurdu, sanırım.”

Shin, oğlunun sözleriyle biraz rahatladığını hissetti. Ama hayır, kendisinin bu kadar rahatlamasına izin verebileceğini düşünmüyordu.

Onlar Eisha'yı bulmalıydılar ve eşiyle birlikte, sonunda oğullarına ne olduğunu değerlendirecek ve bileceklerdi. Ayrıca ebeveyn olarak başarısız olmanın acısını da taşıyacaklardı.

Tek başına bunu yapabileceğinden emin değildi. Ama Eisha ile birlikte olursa, Kuzey'e girebileceklerinden ve onun duygusal olarak onlara açılmasını sağlayacaklarından emindi.

Bu yüzden Eisha'yı mümkün olan en kısa sürede bulması gerekiyordu.

Shin dişlerini sıktı ve yumruğunu sıkıca kenetledi.

Kuzey, ellerine baktı ve önüne odaklandı. Birkaç saniye sonra sordu.

“Elf, onun hakkında ne olacak?”

Shin, soruyu duyduğunda elleri gevşedi, nefesini sakinleştirerek karşılık verdi.

“Yırtık patladığında ve beni yuttuğunda, Jeci ve Lynus olarak kendilerini tanıtan kadın ve adamla uyandım, ama o ortada yoktu. O bir yerde olmalı...”

"Hayır."

Shin, oğlunun soğuk ve hesapçı gözlerine bir göz attı ve ekledi.

"Onun bizimle yırtığa girdiğinden bile şüpheleniyorum. Muhtemelen yırtığı, öz akışını maskelemek için kullandı, böylece geçici olarak tespit edilemez hale geldi."

'Anneyi mümkün olan en hızlı şekilde taşıdığım için iyi oldu,' diye düşündü.

"Yine de, bir yırtık çağırabilmek. Artık ne olduğunu anlamıyorum," dedi Shin.

Kuzey aniden duraksadı, kaşları titredi.

"Bir sorun mu var, Kuzey?"

Yüzünü babasına döndü, bir süre donuk kaldı, sonra bir gülümseme belirdi ve sözleri garip bir sıcaklıkla çıktı.

"Anneyi ve Gümüş'ü buldum ve ikisini de güvence altına aldım."

Shin'in gözleri yavaşça genişledi, bu sözler zihnine yerleşirken. Gözleri genişledikçe, göz kapaklarının dibinde gözyaşları birikmeye başladı, akmak için bekliyordu.

Ancak, Kuzey'in bir sonraki ifadesi bunu öldürdü.

“Ama şimdi bununla mutlu olma zamanı değil.”

Shin'in kaşları bir araya geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Kuzey, babasının gözlerinin içine doğrudan baktı; sözlerindeki resmi sıcaklık donmuş gibiydi, sanki hiç var olmamıştı.

"Bunu sana söylememin tek nedeni, bizim için gelecek olanı hayatta kalman için motive olmanı sağlamaktır. Ne olursa olsun, karını görebilmek için yaşamalısın. Seni veya başkasını koruyacak zamanım olmayabilir, bu yüzden ölmemeye dikkat et. İnanıyorum ki, karın ve çocuğun seni beklediğini bildiğin için ölmezsin."

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Shin kafası karışmış bir şekilde sordu.

Kuzey, ön tarafa döndü ve yere eğildi, toprağa dokundu.

"Herkes dur." Sesi yankılandı, herkesin yerinde durmasını sağladı.

Sadece Dante durduğunda aniden kaşlarını çattı. Bir şey söylemeden önce, refleksi devreye girdi ve güçlü bir şekilde geriye sıçrayarak, bir sıçrayışta yüz metreden fazla mesafe kat etti.

Herkes, aralarındaki en güçlü olan Teğmen'in aniden başlarının üzerinde bir bulanıklık haline geldiğini ve şimdi onlardan bu kadar uzakta durduğunu görünce şok oldu.

Karanlık bir ifadeyle, hepsi hala çömelmiş ve yere dokunan Kuzey'e döndü.

Kuzey, titreyerek nefes verdi ve onlara çok yorgun bir gülümsemeyle baktı.

Görünüşe göre nihayet bir Behemoth ile tanışacağız. Hem de şeytani bir tanesiyle.

Kuzey konuştuğu anda yüzleri ve duruşları değişti. Belki Kuzey konuştuğunda küçük şüphe parçaları vardı, ama Dante'nin şu anki garip davranışı her şeyi çok iyi anlatıyordu.

Gerilim sessizlikle karıştı ve etraflarındaki havayı ağırlaştırdı.

Kuzey gözlerini kapadı, eli yumuşakça kızıl toprağa dokundu. Bir yokuşu tırmandıkları için, bu bölgedeki bulanık sular büyük ölçüde geri çekilmiş, ova'nın alt yamaçlarına doğru düşmüştü.

Tüm dikkatleri Kuzey'e toplandı. Söyleyeceği bir sonraki şeyi duymak için gergin bir şekilde bekliyorlardı.

Kuzey gözlerini kapattığında, o an farkındalığı zirveye ulaştı.

Yaratık çok uzaktaydı—en iyi keşifçilerin bile hissedemeyeceği kadar uzaktaydı. Tabii ki, tehlike algısını artırmış Paragonlar hariç.

"Yaklaşıyor."

Kuzey'in boğuk sesi sonunda dakikalar sonra duyuldu. Ama ardından, yerin hafif ama belirgin bir titremesi geldi.

Bu, Kuzey'in ne kadar doğru olduğunu bildirmek ister gibiydi. Yaratık onlara doğru yaklaşıyordu.

Kuzey gözlerini kısarak baktı. "Haklıydım... yerin altında hareket ediyor. Kazıyor."

Haklı olduğunu söylediği kısmı görmezden gelerek, çünkü kimse onun bunu söylediğini fark etmemişti, hepsi son ifadeden endişeliydi.

"Ne demek, iniyor?" Alystren sordu, yüz hatları katlanarak."

Northern ona baktı ve ayağa kalktı, etrafa göz attı.

“Herkesin hayatının kendi ellerinde olduğundan başka pek bir şey söyleyecek durumda değilim.”

Northern'ın kelime seçimi, kalplerini aniden alışılmadık bir şekilde ağırlaştırdı, ciltlerinde ürpertiler hissettiler.

Keşke kelimeleriyle daha iyi bir yol seçebilseydi. Ama buna gücü yetmiyordu—bir Behemoth ile nelerin olacağını bilmiyordu; daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Bu yüzden kelimeleri şekerle kaplamak ve iyimser olmak yerine, karamsar olmayı ve kalplerini hazırlamak için gerçeği en sert şekilde söylemeyi tercih etti.

“Haklı,” dedi Dante onlara doğru yaklaşırken. “Şu anda hissettiğim şey... Daha önce böyle bir şeyle savaştığımdan emin değilim.”

Ve bu, onun beklenmedik tepkisinin nedenini açıkladı.

Aynı zamanda, onun konuşmasını duymak onları daha da kötü hissettirdi.

Altlarındaki yerin titremesi arttı, ayaklarından yukarı doğru tırmanan bir gürültü, sinirlerini gerdi.

Yer canlı gibi hissediliyordu, sanki altında gizlenen yaratığın beklentisiyle toprak kendini büküyordu.

Kuzey kendini toparladı, bakışları sertti, gözlerindeki gölgeler korkunun en küçük ipucunu bile göstermiyordu—sadece kasvetli bir kabulleniş vardı.

“Herkes, dağılın,” diye emretti Kuzey, sesi çelik gibi. “Bir araya toplanmayın. Tam olarak istediği bu.”

Hızla pozisyon aldılar, her biri, yerin dalgalanan yüzeyine geri bakarak, sanki her an patlayacakmış gibi hareket etti.

Alystren, silahı olan uzun kılıcının tutuşunu sıkılaştırdı, ifadesinin kenarları dalgalanıyordu.

Dante’ye bir güvence arayarak baktı, ama Dante’nin yüzü bir maske gibiydi—diğerlerinin içindeki aynı korkuyu gizleyen bir maske.

Sonra, yer yarıldı ve bununla birlikte, bayat, boğucu bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Sanki yeraltından bir nefes onlara ulaşmış, uzuvlarının etrafında kıvrılarak, derilerini ürpertmişti.

Hava yoğunlaştı, nemli toprak ve bir şey metalik, bir şeyse kötü bir şeyin kokusuyla boğucu hale geldi.

Ve sonra... onu gördüler.

Yaratığın karanlık kabuğu önce ortaya çıktı, derinliklerden yukarı itilen dev bir kaya gibi, üstündeki bulanık gökyüzünden gelen kan kırmızısı parıltıyla parlıyordu. Karanlık bir kaplumbağa gibi, kan kırmızısı gökyüzü ve saf karanlıktan şekillendirilmişti.

Yavaşça, amaçlı bir şekilde yükseldi, her saniye uzarken siyah zırhı çatladı ve kaydı, plakalar birbirinin üzerine kayarken derin, gıcırtılı bir ses çıkararak dünyayı parçalayacak gibi hissettirdi.

Northern'ın gözleri kısıldı, her hareketi, her titremeyi, her ince kaymayı takip ediyordu.

Tek kırmızı gözü zırhındaki boşluklardan parlıyordu, pulsatör, göz kırpmayan bir küre, daha çok açık bir yaraya benziyordu ve hepsini avcı bir parıltıyla izliyordu.

Zırhlı bedeninin üzerinde kıvrılan kırmızı çizgiler pulsatör, canlıydı, sanki canavarı oluşturan öz kan ve öfkeydi, o kabuğun içinde hapsolmuştu.

Karanlık Kaplumbağa'nın gözü Northern'a odaklandı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre için dünya küçülmüş gibi göründü. Gözlerinde garip bir mesaj vardı.

Ve Northern anında anladı. Grubun içindeki en güçlü olanı ne zaman tanıyabileceğini biliyordu.

Canavar hemen onu gözleriyle seçmişti.

Sonra, aniden, ileriye doğru fırladı, arkasında yer çatlayarak parçalar havaya fırladı, toprak parçaları şarapnel gibi savruldu.

Şarjının gücü, yeri gök gürültüsü gibi sarstı.

O anda herkes canavarın yolundan uzaklaştı. Northern'ın dağılma tavsiyesine uymaları sayesinde mümkün oldu, ancak yine de bazılarına taş parçaları bombardıman yapıyordu.

Canavar hareket ederken Northern hemen geri sıçradı ve ellerinde, başının üzerinde yükselen bir siyah Mızrak belirmeye başladı.

Yüzünde katlanmış bir kaş varmış gibi canavara bakarken, garip ve rahatsız edici bir hisle doluydu. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu.

Gözleri, bunun başlamadan bitmesini istercesine yalvarıyormuş gibi görünüyordu ve Siyah Mızrak başarısız olmamalıydı.

Hızla, neredeyse algılanamaz bir hızla—canavardan daha uzaklaşmak için geri sıçrarken—siyah mızrağı ileriye doğru savurdu ve fırlattı.

Karanlık Kaplumbağa'nın tek kırmızı gözü, alaycı bir tanıma ile parladı ve yaratık devasa zırhlı kabuğunu hareket ettirdi.

Mızrak, delmek yerine, kabuğun yüzeyine metalik bir çınlama ile çarptı ve siyah enerji parçalarına ayrılarak yok oldu.

'Tch, bunu biliyordum!'

Kuzey'in yüzü sertleşti, çenesi kenetlendi. Göğsündeki rahatsız edici his sadece büyüdü.

Yaratık ona toparlanması için bir an bile vermedi.

Yerin sarsıcı bir kükremesiyle, tekrar saldırdı; hacmi aldatıcı bir hızla mesafeyi kapatırken, arkasında taşları ve toprağı savurdu.

Kuzey'in içgüdüleri ona hareket etmesi, kaçması için çığlık atıyordu, ama Karanlık Kaplumbağa'nın varlığı üzerine çökerek, duyularına bir ağırlık gibi baskı yapıyordu.

Dante, hepsinin içinde bulunduğu felç edici durumdan ilk çıkan kişi oldu. Kırmızı bir enerji patlamasıyla kendini ileri fırlattı.

Kılıcı parladı, ışık yayları havada kesilirken yaratığın açık karnına nişan aldı.

Karanlık Kaplumbağa, geçilemez kabuğuyla saldırıyı saptırarak döndü.

Dikkatini kaydırırken, Alystren yan taraftan atladı, uzun kılıcı atardamar gibi atan kırmızı çizgilerden birine nişan almıştı.

Ama canavar onun hareketini fark etti, hızla vücudunu ayarlayarak karanlık kabuğuyla saptırdı.

Alystren'in kılıcı canavarın sırtına çarptığında, canavar geri patladı ve onu fırlattı.

Alystren havaya fırlarken, Shin içeri girdi, bedeni üçe bölünerek farklı yönlere uçtu. Ana bedeni canavarın ön bacağına doğru, biri önünde ve sonuncusu hızla arkasına döndü.

Aynı anda saldırdılar.

Siyah öz, sadece Shin'in kılıcından değil, tüm bedeninden sızarken tuhaf bir kılıç ustalığı deseni ördü.

Northern, bunu önceki gibi Boşluk özüne benzetmişti ama hayır, öyle değildi. Bu sadece Shin'in ruh öz formuydu. Karanlık.

'Demek böyle görünüyor,' Northern, Shin'in karmaşık kılıç desenleri ördüğünü ve canavarı bombaladığını izlerken kabul etti.

Karanlık öz, bıçaklar gibi kıvrılıyormuş gibi görünüyordu, hepsi onun bacakları ve ellerinin zarif hareketini tamamlıyordu.

Ve her bağlantılı darbe ile neredeyse gök gürültüsü gibi bir rezonans vardı.

En korkutucu kısım, üç klonun mükemmel bir senkronizasyon içinde olmasıydı. Northern, arkasındaki klonu göremedi ama önündekini görebiliyordu.

Sanki her adımı mükemmel bir şekilde, hatasız bir şekilde, bakmadan yansıtıyorlardı.

Böyle muhteşem bir kılıç sanatı sergilemek için bilgi akışının zaman kaybetmeden sağlandığı bir ağ olmalıydı.

Northern, bağlantıyı ve nasıl mükemmel çalıştığını hatırladı. Şu anda babasına bakarken, Shin'in bu yeteneği daha önce hiç ulaşamadığı bir seviyeye ustalaştırdığını anladı.

'Elbette öyle...' Northern biraz gururlandı. Shin'in güçlü olduğunu her zaman şüphe etmişti ve umarım haklıdır.

Bu durum, babası hakkında her zaman haklı olduğunu kanıtladı.

Ne yazık ki, hepsi boşunaydı.

Her saldırı zinciri, canavar tarafından mükemmel bir şekilde, hareket israfı olmadan deflected ediliyordu.

Tek yapması gereken kabuğunu hafifçe kaydırmaktı. Şekli o kadar büyüktü ki, kabuğu vücudunun yarısından fazlasını kaplıyordu; vurulacak çok az yer vardı.

Hatta bacakları da siyah kabukla ve aynı kırmızı damarlarla kaplıydı.

Shin, tüm çabasının kolayca boşa gittiğini görünce bir anlık ara vermek zorunda kaldı, geri sıçradı.

Geri sıçradığında, Dante canavarın alanına tekrar girdi, bu seferki hareketi daha acımasız ve tehlikeli görünüyordu.

Kılıcını acımasız bir güçle savurdu, Shin'in karşısındaki canavarın ön koluna yan taraftan bir yay çizdi.

Ancak savuruş bir kez daha, Teğmen'i sarsan daha da çılgın bir güçle geri püskürtüldü.

Northern, Dante'nin geri savrulmasını izledi, botları kırmızı toprağa sürtünüyordu. Teğmenin yüzü bir anlık hayal kırıklığını—belki de korkuyu—açığa çıkardı.

Northern'ın gözleri kasıtlı bir şekilde her bir darbenin ölçüsünü aldı ve takip etti.

Artık, Karanlık Kaplumbağa'nın kabuk alanlarının sadece bir hasar emici değil, aynı zamanda bir hasar yansıtıcı olarak da hizmet ettiğini anlamak yeterince açıktı.

Karanlık Kaplumbağa'nın tek gözü, hareketlerini takip ederken acımasız bir zeka ile pulsatör gibi titriyordu.

Devasa formu kaydı, zırhının siyah plakaları hareket halindeki tektonik plakalar gibi birbirine sürtündü.

O ses—o korkunç gıcırtı—Kuzey'in göğsüne ulaşır gibi oldu ve sıkıştırdı.

Onunla ilgili bir şey yanlıştı, temelde yanlıştı, sanki gürültü kendisi doğaya bir hakaret gibiydi.

Kuzey dişlerini sıktı, öfkeyle gıcırdatarak kendini destekledi.

"Lanet olası kaplumbağa," diye mırıldandı tiksintiyle, kolunu dairesel bir hareketle çevirerek, önce solunu sonra sağını, canavara kirli bir bakış fırlattı.

Sanki onu bekliyormuş gibi, yaratığın gözü parlak bir kırmızıya alevlendi. Kabukları üzerindeki kırmızı damarlar pulsatör gibi atmaya başladı ve aniden hava baskıcı bir enerjiyle yoğunlaştı.

Kuzey bunu ilk hissetti—sanki ruhuna baskı yapan ezici bir ağırlık. Bacakları titredi, dizlerinin üzerine düşmesini tehdit eden görünmez bir güce karşı savaşarak.

"Herkes, hareket edin!" diye bağırdı, ama uyarısı bir anlık geç kalmıştı.

Karanlık Kaplumbağa'nın kabuğu kırmızı ışıkla patladı ve kuvvet dalgaları her yöne doğru patladı.

Ayaklarının altındaki zemin çatladı ve parçalandı, yer parçaları bir kalp atışı kadar havada asılı kaldıktan sonra şiddetle geri itildi.

Alystren, adım atarken yakalandı. Dalga ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve onu geriye doğru savurdu.

Kılıcını yere saplamayı başardı, onu bir çapa olarak kullanarak—bu yeterli değildi, kuvvet onu kökünden söküp havaya fırlattı ama ince, yeşil iplikler vücudundan fışkırarak yere yapıştı ve onu daha dirençli bir kuvvetle çekip yere sabitledi.

Kuzey bir an için gözlerini kırpıştırdı, adamın yeteneğini gözlemledi. Aşağıya baktı ve gördü.

[Yetenek (İnatçı İp)(A) keşfettiniz]

[700 yetenek parçası karşılığında (İnatçı İp) kopyalamak ister misiniz]

'Oh? Harika. Evet,' diye gülümsedi.

[700 yetenek parçası karşılığında Yetenek (İnatçı İp)(A) kopyaladınız]

'Sanırım bunu daha sonra kontrol edeceğim,' Kuzey başını kaldırdı ve dikkatini devam eden savaşa geri verdi.

Herkes canavara aktif bir şekilde saldırıyor ve geri çekiliyordu, Teğmenin üçlüsü hariç herkes. Denemişlerdi ama bir yansıyan hasar Shane'i o kadar geriye savurdu ki, yolunu bulmak onun için başka bir telaşlı iş ve yürüyüş olacaktı.

Diğer ikisi bu savaşta yerleri olmadığını anladılar.

Ryan bile saldıracak bir fırsat bulamadı. Yakın dövüşte en iyi değildi, ama yıkıcı yeteneği bunun için fazlasıyla yeterliydi.

Ancak, çok hesaplıydı; diğerlerinin hızlı ve akıcı hareketlerini engellemeden saldırmaya kalkışmayacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Kuvvet vurduğunda, bir buz kalesi inşa etti, ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu—her şey parçalar halinde dağıldı ve o fırlatıldı.

Shin'in kopyaları, canavarı kırmızı enerjisinin etkisiyle anında dağıldı, onları oluşturan karanlık öz, bir fırtınadaki duman gibi savruldu.

Gerçek Shin, patlama ona ulaşmadan önce kollarını kavuşturmayı zar zor başardı, ayakları geri kayarak toprağa derin izler bıraktı.

Dante, saldırıyı önceden tahmin ettiği için biraz daha iyi durumdaydı. Alçak bir pozisyona geçti, bir eli yere yaslanmıştı, bedeni en kötü gücü saptıran hafif bir kırmızı parıltıyla sarılıydı.

Northern, Boşluk Gücü ile kendini kolayca korudu, patlama havaya çekilmiş gibi görünüyordu, ama bedeni saldırının güçlü kuvvetini hissetti ve bir adım geri gitti.

Kuvvet dalgaları azaldığında, hepsini sersemleterek, Karanlık Kaplumbağa'nın gözü bir kez daha Northern'a odaklandı.

O bakışta şimdi neredeyse düşünceli bir şey vardı, sanki onu yeniden ölçüyordu.

Yaratığın gözlerindeki bakış Northern'a pek iyi gelmedi ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamamak daha da sinir bozucuydu.

Daha önce güçlü düşmanlarla karşılaşmıştı, ama bu farklıydı. Bu yaratık sadece güçlü değildi—zekiydi, metodikti, sabırlıydı.

Ve seçenekleri tükeniyordu.

Kabuğundaki kırmızı damarlar tekrar, bu sefer daha hızlı bir şekilde atmaya başladı. Ne olursa olsun, gelecek olan daha kötü olacaktı.

Çok daha kötü.

Karanlık Kaplumbağa'nın kabuğu, Northern'ın dişlerini ağrıtan düşük, yankılanan bir hum sesi yaymaya başladı.

Kırmızı damarlar, bir kalp atışı gibi artan bir yoğunlukla atıyordu, daha güçlü, daha acil.

'Bir şey şarj ediyor,' Northern düşündü, gözleri kısılmıştı. 'Ama ne?'

"Yaptığı şeyi bitirmesine izin vermeyin!" diye bağırdı Dante, önceki saldırıdan kaynaklanan belirgin zorluklara rağmen ileri doğru hareket etmeye başladı.

"Herkes dur!" Northern'ın sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Sesinin çıkışıyla, kimsenin durmaması mümkün değildi.

Hepsi, zaten hareket eden Dante bile, Northern'ın sesiyle yerlerinde durdular.

Dante döndü. "Bu gerçekten de gösteriş yapma zamanı değil."

Kuzey, Teğmen'e dönerken yüzünde karanlık bir kaş çatma vardı.

"Gösteriş mi? Bu lanet şeyi gerçekten üstlenmek üzereyim, kim sana gösterişten bahsediyor. Diğerleriniz sadece bir engel olacaksınız."

Yaratık duraksadı, gözleri Kuzey'e yapıştı ve o yavaşça ileri doğru yürüdü.

Kuzey yaklaştıkça canavardan sessiz, entelektüel bir onay varmış gibi görünüyordu.

Bu tür bir davranış, onların hiçbiri tarafından görülmemişti. Tabii ki sadece Kuzey tarafından.

'Şeytanlar oldukça sinir bozucu canavarlardır. Bir Behemoth ile, böyle bir kalibre canavarın ne kadar tehlikeli olabileceğini söyleyebilirim...' Gözleri soğuk bir mavi ışıkla parlıyordu.

"Son birkaç dakikayı canavarın yeteneğini ölçmekle geçirdim."

Bu sadece duyularıyla değil, aynı zamanda muhteşem gözleriyle de oldu.

Kuzey sinsi bir şekilde gülümsedi. "Endişelenme, yenilebilir. Gerçekten boşuna heyecanlandım."

Hepsi farklı tonlarda kaşlarını çattı.

“Bunun için doğru zaman değil!” diye bağırdı Dante.

“Kuzey, bu bir Behemoth, bunu sen de söyledin. Bunu yenmek için birlikte çalışmamız gereken bir şey. Sadece bunu tek başına yapamazsın.”

Kuzey, dudaklarının bir köşesini kaldırdı, gözleri canavara odaklanmıştı.

“Hayır, ben yeterim.” Onlara tekrar baktı. “Hepiniz geri çekilebilirsiniz. Sonuçta kimse yakında ölmeyecek.”

Shin ve diğerleri nihayet geri çekildi, Kuzey ve canavara yeterince alan vermek için birkaç adım attılar.

Kuzey elini kaldırdı, avucuna tehlikeli bir bakışla baktı.

“Gel, siyah alev.”

WHOOM

Siyah alev ellerinde alevlendi, mavi tonlu derinlikte nazikçe dans ediyordu.

Alevin karanlık parıltısı Kuzey'in yüzüne yansıdı, gözleri ona daha derinlemesine delip geçiyordu.

Sonra sesi tekrar geldi, bu sefer alçak bir sesle - kendisiyle konuşuyordu.

"Boşluk yerine Kaos özü ile doldurun."

WHOOOOM

Alevler yükseldi, bir anda siyah renkten kirli beyaza döndü, ancak hala alev özelliklerini koruyordu.

Artık, bu doğaüstü dans daha korkutucu ve hayranlık uyandırıcıydı, hem Northern'ı hem de canavarı gölgede bırakıyordu.

"O nedir?" Alystren bulunduğu yerden kafası karışık bir şekilde mırıldandı.

Diğerleri de aynı soruyu soran bir ifadeye sahipti.

Northern alevlere baktı, memnun görünüyordu.

"Yani gerçek Kaos Alevleri böyle görünüyor, öyle mi."

Kaos özü olmadığı için, Boşluk özü her zaman Hem Siyah Alev'i hem de Siyah Mızrak'ı yaymak için kullanılmıştı. Ama bunlar esasen Kaos Alevi'nin parçalarıydı.

Ve şimdi Northern Kaos özünü kullanabildiğine göre, nihayet bu özelliği hayata geçirebilecekti.

İkinci elini kaldırdı, avucunu açtı ve şöyle söyledi:

“Siyah Mızrak.”

Avucundan korkunç kıvılcımlar etrafında dolaşarak gökyüzüne doğru dalan kötü niyetli bir siyah mızrak belirdi.

Kuzey, memnuniyetle izledi ve mızrağı Kaos Özle doldurdu.

Önceki gibi, mızrak patladı. Patladığında, çevredeki zemin rastgele kesilmeye başladı.

Hepsi hemen kendilerini korumak için tüm savunmalarını kurdular ve birkaç noktasını ayıran temiz, iz bırakmayan kesimleri izlediler.

Kuzey'in ifadesi düşündükçe daha da kötüleşti.

‘Her şeyi yakabilen bir alevin gerçek doğası, yalnızca hedefinin alabileceği bir kesim yapabilen bir mızrağın gerçek doğasıyla karıştığında ne olacağını merak ediyorum...’

Yüzüne çarpık bir karanlık düştü, gözlerinde mavi ışık parladı. Canavar da Kuzey'i beklemek için zaman alıyormuş gibi görünüyordu, saldırısını yüklemek için sonsuz bir süre alıyordu.

“Şimdi seni bunu emip saptırırken izleyelim.”

Hava, Northern'ın aurası değiştikçe gerginlikle kalınlaştı, daha karanlık ve daha kötü niyetli hale geldi.

Beyaz alev, sanki canlı varlıklar gibi onun önünde dans ediyordu, kırmızı zemin üzerinde ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Kasıtlı bir yavaşlıkla, Northern ellerini birleştirdi. Alevler ve mızrak dönmeye başladı, gerçekliğin kendisinin sanki bükülüyormuş gibi görünmesini sağlayan bir gösteri oluşturdu.

'Görelim...' Northern yoğunlaştı, gözleri daha da parladı. 'Her ikisinin de özellikleri...'

İki gücün birleşimi, yüz yıl boyunca yeniden buluşmayı bekleyen iki aşık gibi bir araya geldi; Northern'ın her şeyi kendi hızında kontrol edebilmek için güçlü bir şekilde direnmesi gereken bir manyetik güç bile vardı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi çünkü Kaos Alevleri hakkında değerlendirdiği şeyin tam olarak gerçekleştiğini kendisi için doğrulayabiliyordu.

Kaos'un ince uyanışıyla birlikte, Kuzey'in şimdi keyfini çıkardığı kullanım anıları da gelmişti.

Karanlık Kaplumbağa'nın gözü daha hızlı atmaya başladı, şarj sırası bir zirveye ulaştı. Kabuklarındaki kırmızı damarlar, kan nehirleri gibi parlıyordu.

İzledikleri yerden, diğerleri havanın ağırlaştığını hissettiler, sanki gerçeklik bu iki güç arasında sıkıştırılıyordu.

Shin'in gözleri ciddiydi, Northern'ı izlerken; herkesin yüz hatlarında karışık bir şaşkınlık, korku ve umut ifadesi vardı.

Dante, olanlardan en çok etkilenen gibi görünüyordu. Bu oldukça anlaşılabilir bir durumdu, çünkü bu yarıkta bulunmuşlardı, onun yeri olması gereken yer tam olarak onun yeri olmamıştı.

Kendi beklentilerinin bile gerisinde kalmıştı. Güçsüz olduğu için değil. Güçlüydü.

Şeytani bir Behemoth onun için zorlayıcı olurdu, ama yapılabilir bir şeydi; ancak, Northern'ın az önce yaptığı gibi herkesin güvenliğini garanti edebileceğini düşünmüyordu.

Northern'ın sesi havayı keserek, soğuk ve kesin bir şekilde yankılandı.

"Kaos Alevi."

Elleriyle şekillenen silah, tanıma meydan okudu.

Ne tam bir mızrak ne de tam bir alevdi. Katı ve eterik arasında sürekli değişen bir durumda varlık gösteriyordu.

Kirli beyaz alevler, mutlak karanlığın etrafında sarılıp, doğrudan bakıldığında acı veren bir spiral desen oluşturuyordu.

İki güç karşılaştığında, havada küçük yırtıklar belirdi, sanki silahın varlığı doğal yasaya bir hakaretti.

Kuzey'in gülümsemesi avcıca bir hal aldı. "O kabuğunla saldırılarımızı yansıtıyorsun. Gücü emip, yönlendiriyorsun..."

Karanlık Kaplumbağa tehlikeyi hissetmiş gibiydi. Şarj etme süreci aniden hızlandı, kabuğundan gelen vızıltı bir ateş noktası seviyesine yükseldi.

"Ama kararlı bir durumda var olmayanı yansıtamazsın," diye devam etti Kuzey, sesi bir fısıldamaya düştü. "Ve emme kavramını yakıp geçeni ememezsin."

Yaratığın gözü büyüdü—eğer böyle bir şey mümkünse—ve Kuzey, ilk kez onun bakışında yeni bir şey gördü.

Belirsizlik.

Hiçbir uyarı vermeden, Karanlık Kaplumbağa şarj edilmiş saldırısını serbest bıraktı. Kabuğundan, öncekilerden çok daha yoğun bir kırmızı enerji dalgası patladı.

Herkesi dağıtmak için yönlendirilmiş dairesel dalga yerine, canavar tüm enerjisini Kuzey'e odakladı, ileriye doğru fırlatarak, kırmızı ışık yerleri yok ediyor ve yolundaki her şeyi tüketiyordu.

"Kuzey!!" Shin, ışık dalgasının kendisine doğru yükseldiğini ve herhangi bir savunma yapmadan onu tükettiğini görerek bağırdı.

Dante başını kaldırdı.

Tüm bu konuşmalar ve o, vuramadan önce öldürüldü.

Hayır, Kuzeyli..." Shin umutsuzdu ve ileriye koşmak istiyordu ama Lynus tarafından tutuldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Shin'in sesi güçlü ve korkutucu bir şekilde çıktı.

Kesinlikle, kibirli ve intikamcı Lynus olmayan herkes geri çekilirdi.

Gerçekten o kadar kolay öleceğini mi düşünüyorsun?

Onun sözleri Shin'in gözlerini büyüttü. Kageyama'nın asi varisi yavaşça başını çevirdi.

Toz bulutları manzarayı gizledi, ama kısa süre sonra yavaşça dağıldılar.

Canavarın gözünde, sanki kazanmış gibi bir güven ve kendine güven ışığı parlıyordu.

Ama rüzgar açıldıkça, bir ses ulaştı.

Tüm bu şarj ve bu, yapabileceğiniz en iyi şey mi?

Herkes titredi, gözleri o kadar genişledi ki düşecek gibi oldular.

Kuzey, şimdi hafif toz bulutunun arasında belirdi—gülümseyerek, elinde hala Kaos Alevi vardı.

Saldırının etkisinden etkilenmemişti, vücudunda en küçük bir yara bile yoktu.

Saldırı, zemini oymuş ve onun durduğu noktayı dokunulmamış bırakmış, onu bir tür ada haline getirmişti.

Kuzey, canavara acınası bir şekilde ağzını bükerek baktı.

"Gerçekten üzücü. Bunu yaptın ve bana en küçük bir yara bile bırakmadın. Neyse, sanırım şimdi benim sıram."

Canavarın gözü parladı, tüm bedeni kızıl enerjiyle alevlenmeye başladı, alev sütunu gibi ileri doğru fırladı.

Kuzey'in ağzı açıldı, canavarın paniklediğini görünce sevinçle.

"İşte bu daha iyi. Hayatın için mücadele et. Çıkmaya çalış," dedi, canavarı dikkatlice bekleyerek.

Yaratık tekrar saldırdı, tüm enerjisini topladı; tüm zemin titredi, havada yırtılma sesi dolaştı.

Yine de, sonuç aynıydı. Parlak siyah zırh giymiş beyaz saçlı çocuk dokunulmamıştı.

Kuzey gülümsedi.

"Şu anda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyorum. Yani, şeytani bir dev olman gerekiyordu ve senin gelmeni beklerken gerçekten umutlarım yüksekti."

Ağzı tiksintiyle büküldü.

"Yani buraya sadece saldırıları emip yansıtabilen bir kabuk ve birkaç enerji ışınıyla mı geldin? Saçmalık. Gerçekten saçmalık."

Belki de canavar onu kelime kelime anlamıyordu, ama yüzündeki küçümseyici ifade oldukça net bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Ve yaratığın bir akbabanınkine benzeyen keskin, çığlık atan bir ses çıkardığını gören Kuzey, mesajın sorunsuz bir şekilde iletildiğinden emindi.

Karanlık Kaplumbağa'nın kırmızı damarları daha güçlü bir enerjiyle atıyordu; havada duyarlı enerji tentakulları gibi akıyor, canavarın önünde birleşiyordu.

Canavar bunu yaparken, Kuzey sıkıldığı için ilgisiz bir ifadeyle burnunu karıştırdı ve onu Karanlık Kaplumbağa'ya doğru üfledi.

Yine vurdu. Kocaman bir kırmızı enerji alanı patladı.

Kuzey, alan genişlerken ileriye baktı, ardından tek bir akıcı hareketle Kaos Alevi'ni fırlattı.

Güç o kadar hızlıydı ki, kimse onu izleyemeden vurdu.

Bir an için, hiçbir şey olmadı. Mızrak, kan kırmızısı enerji alanında donmuş gibi görünüyordu.

Sonra gerçeklik çığlık attı.

Mızrağın enerji alanıyla buluştuğu nokta çözülmeye başladı. Kan kırmızısı enerji dağılmadı veya yansımadı - sadece varlığını yitirdi, etrafındaki hava ve uzayla birlikte.

Bir boşluk açıldı, camdaki çatlaklar gibi dışa doğru yayıldı. Karanlık Kaplumbağa'nın saldırısı sadece etkisiz hale getirilmedi; bir şey tarafından tüketiliyor, siliniyor, var olmaması gereken bir şey tarafından yakılıyordu.

Yaratık savunmasını güçlendirmeye çalıştı, kabuğu güçle alevleniyordu. Ama çok geçti.

Kaos Alevi doğru bir şekilde vurdu.

Kaos Alevi Karanlık Kaplumbağa'nın kabuğuna temas ettiğinde, gerçeklik sanki nefesini tutmuş gibiydi.

Bir anlık bir süre için, yine hiçbir şey olmadı—ama bu sefer, evrenin az önce tanık olduğu şeyi işlemek için zamana ihtiyacı varmış gibiydi.

Sonra, daha önce hiç duymadıkları bir ses havayı yırtarak geçti. Bu bir patlama değildi, ne de olsa yaratığın çığlığı da değildi.

Bu, varoluşun yeniden yazılma sesiydi.

Kaos Alevi'nin kabuğa dokunduğu yerlerde, uzay kendisi bükülmeye ve kıvrılmaya başladı.

Bir an önce geçilemez gibi görünen siyah zırh... çözülmeye başladı.

Hayır—çözülmek doğru bir kelime değildi. Yok ediliyordu.

Yaratığın gözü, kendi kabuğunun parça parça değil, kavram kavram kaybolduğunu izlerken, sadece saf bir korku olarak tanımlanabilecek bir şekilde büyüdü.

Northern, soğuk bir tatmin maskesiyle izliyordu. "İlginç..."

Beyaz alevler, kabuğun üzerinde gerçekliğin kendisindeki çatlaklar gibi yayıldı; her bir tentakül, sadece dokunduğu fiziksel maddeyi silmekle kalmayıp, o maddenin varlığının kavramını da silip süpürüyordu.

Karanlık Kaplumbağa başka bir çığlık attı, ama bu farklıydı—çaresiz, ilkel. Hareket etmeye, geri çekilmeye çalıştı ama Kaos Alevi çoktan kontrolü ele geçirmişti.

"Bundan kaçamazsın," dedi Northern sessizce, neredeyse nazikçe. "Silinen sadece kabuğun değil—savunmanın kendisinin kavramı."

Diğerleri, süreç devam ederken dehşet içinde hayranlıkla izlediler.

Kabuğun kaybolduğu yerlerde, et veya kemik ya da altında ne varsa görmeyi bekliyorlardı. Bunun yerine, ... hiçbir şey gördüler.

Ne karanlık, ne boşluk, ama algılanabilecek herhangi bir şeyin tamamen yokluğu.

Shin'in yüzü solmuştu. "Bu güç..."

"Dünyada ne oluyor?" Dante mırıldandı, sesi neredeyse bir fısıldama gibiydi.

Karanlık Kaplumbağa çırpındı, kabuğunun daha fazla kaybolmasıyla hareketleri daha düzensiz hale geldi.

Tehditkar bir enerjiyle pul pul olan kırmızı damarlar şimdi zayıf bir şekilde titriyordu, sönmekte olan korlar gibi.

Kuzey bir adım öne çıktı, gözleri o ürkütücü mavi ışıkla parlıyordu.

"İlginç bir şey bilmek ister misin?" diye sordu ölmekte olan yaratığa, sesi kaosun ortasında kolayca duyuluyordu.

"Saldırımımın işe yaramasının nedeni sadece güçlü olması değildi."

Yaratığın gözü ona odaklandı ve o anda, aralarında bir anlayışın geçtiği hissedildi.

"Kabuğun, herhangi bir saldırıyı emip yansıtacak şekilde tasarlandığını," Kuzey devam etti. "Ama Kaos Alevi gerçekten bir saldırı değil; var olan her şeyin çok ötesinde bir kavram. Hiçlikten doğan ilk varlıktı ve diğer tüm varlıklardan daha iyi, o yokluk varoluşunun yıkım özünü taşır.

"Çünkü o yıkımdır, güç kendisi yok olmuş bir durumun doğasına sahiptir; bu nedenle, var olan ama aynı zamanda var olmayan bir güçtür. Var olmayanı yansıtamazsın ve emme kavramını reddeden şeyi ememezsin."

Daha fazla kabuk kayboldu ve şimdi süreç hızlanıyordu. Beyaz alevler, yaratığın devasa formunun neredeyse yarısını kaplayacak şekilde yayıldı.

“Bir bakıma,” Kuzey düşündü, “mükemmel savunmanızın tam olarak sizi savunmasız hale getirdiğini söyleyebilirsiniz. Kabuk ne kadar çok saldırımı absorbe etmeye çalıştıysa, kendi yok oluşunu o kadar çok davet etti.”

Karanlık Kaplumbağa, kalan kırmızı enerjisini toplamak için son bir çaba gösterdi.

Ancak onu serbest bırakmaya çalıştığında, enerji basitçe... kayboldu, yayılan alevler tarafından tüketildi.

Kuzey, sürecin tamamlanmasına yaklaşırken kayıtsız bir şekilde izledi. “Ve bu yüzden—”

Cümlesini asla tamamlamadı. O anda, yaratığın kabuğunun son parçası kayboldu ve bununla birlikte Karanlık Kaplumbağa da çözülmeye başladı.

Devasa formu patlamadı veya çökmedi—basitçe var olmaktan vazgeçti, parça parça, kavram kavram silindi.

Son giden şey, birkaç dakika önce o kadar tehditkar görünen o kırmızı orb olan gözüydü.

Var olmaktan silinirken, Kuzey onun bakışında bir şey gördüğüne yemin edebilirdi—korku veya öfke değil, bir tür kabullenilmiş tanıma.

Sonra gitti.

Karanlık Kaplumbağa'nın durduğu yerde şimdi sadece boş bir alan vardı - ne bir krater ne de bir boşluk, sadece dokunulmamış zemin, sanki orada hiç bir şey olmamış gibi.

Beyaz alevler bir kez daha parladıktan sonra kayboldu ve geride ürkütücü bir sessizlik bıraktı.

Northern elini indirdi, ifadesi düşünceliydi. "Pekala," bir an sonra söyledi, "bu öğreticiydi."

Arkasında, diğerleri şok içinde sessiz duruyordu, az önce tanık olduklarını işlemeye çalışıyorlardı.

Northern'ın bir Behemoth'u varoluştan silme şekli, onları derinden sarsmıştı.

Ancak Northern, onların tepkilerine dikkat etmiyordu.

Kaos Alevi tam olarak teorize ettiği gibi çalışmıştı—belki de daha iyi. Ve şimdi...

Küçük bir gülümseme dudaklarında belirdi, sonuçları düşündü.

Bu sadece başlangıçtı.

Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu, sahip olacağı parçaların miktarını beklerken. Aşağıya baktı, hevesle bekliyordu.

Ancak, sistem asla gelmedi.

Bir saniye geçti.

İki geçti.

Beş geçti.

'Bana söyleme...'

O yaratığın varlık kavramını sildiğinden, sistemin bunu bir öldürme olarak saymamış olması mümkün mü?

'Olmaz, bu olamaz,' Northern başını salladı. 'Bu olamaz.'

Eğer Ul sorumlu olsaydı, fenomenin mantıklı olduğunu kabul ederdi—canavarı varlık kavramından sildi; Ul'un kitabında canavar ölmemişti, sadece daha önce hiç var olmamıştı.

'Bir şeyler oluyor olmalı...'

Northern düşünürken, ilk sekme belirdi. Gözleri hemen parladı.

[Tebrikler]

[Kaos'un ustalığında yeni bir seviyeye ulaştınız]

[Attribute CHAOS FLAME gerçek formunu kazandı]

[Kaos ile olan yetkinliğiniz arttı]

[Kaos, başarınızla gurur duyuyor]

[Kaos, varlığınızı kabul edercesine başını sallıyor]

[Boşluk, Kaos'a alaycı bir şekilde gülümsüyor]

'İçimdeki bu iki kişi hayatlarının en güzel zamanını geçiriyor gibi görünüyor... Neyse, parçalar, parçalar, parçaları bekliyorum.'

[Kaos'u anlama yeteneğiniz sayesinde, Miras seviyeniz yükseldi]

'Oh? Bunu beklemiyordum....'

[Yeni bir Miras yeteneği kazandınız]

[Sadece kendi alanında bir canavar olarak görülen bir yaratığı öldürmediniz; onun kavramını geçersiz kıldınız ve Ul'u zekice alt ettiniz. Bu muazzam bir başarı]

[10,000 yetenek parçası kazandınız]

[Yetenek kopyalamama cezası nedeniyle, 180 gün boyunca yeni bir ruh rütbesine geçemezsiniz]

Kuzey başını eğdi ve alnını bir parmakla destekledi. Yüz ifadesini herkesten saklıyordu.

Yüz hatlarının tüm kasları, kötü bir kahkaha patlatma ve aynı anda ağlama arzusu nedeniyle titredi, ancak Northern bunları bastırdı, neyin yanlış gittiğini sormak istemedi.

Yine de, durduğu yerde omuzları hâlâ titriyordu.

"Ağlıyor mu?" Rafel, Northern'ı gözlemlerken başını yavaşça eğdi.

Diğerleri de meraklıydı, sadece sessizce—ifade ve düşünceleri birbirini ele veriyordu.

Ryan ise biraz farklıydı. Yüzünde beliren kararlılık ifadesi, ellerini sıkıca bir yıkım topuna katlamıştı, en güçlü duvarları bile yıkabilecek bir güçteydi.

Hiçbir zaman gözlerinde böyle kararlı bir bakışla tanınmamıştı. Ryan, kayıtsız bir tipti ve onu tanıyan herkes onun içe dönük doğasıyla barışmıştı.

Böyle birinin aniden kararlılıkla yankılanması biraz şaşırtıcıydı.

Ama Northern'ın herkesin önünde gösterdiği güç büyüklüğü göz önüne alındığında, onun da böyle hissetmesi anlaşılabilirdi.

'Ne kadar sinir bozucu... Bu lanet rift'ten çıkmadan önce Yükselen olabileceğimi düşünmüştüm.'

Northern, sırtını dikleştirerek, somurtkan bir yüzle gökyüzüne baktı.

Şu anda altı yetenek slotu vardı; birini kopyalamıştı, bu yüzden doldurması gereken beş slotu daha vardı.

Ve bunu yapmak için altı ayı vardı. Bu, önümüzdeki altı ay boyunca Bilge olarak sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

Altı ay, bir Paragon olmak ve en azından onun gibi biri için ötesine geçmeyi düşünmek için yeterli bir zamandı.

Ama lanet olası yetenek emme cezası yüzünden, Paragon olamayacak ve bunun yerine Bilge olarak sıkışıp kalacaktı.

Northern, bu düşünceye dalmaya devam ettikçe ruhunun kırıldığını ve kırıldığını hissetti.

'Kahretsin... bunun parlak tarafına bakalım.'

Kopyalamak için yetenekleri dikkatlice seçebilecek ve sınırsız bir şekilde öldürebilecekti, böylece mümkün olduğunca çok yetenek parçası kazanabilecekti.

Eğer repertuarına beş güçlü - en azından S sınıfı yetenek eklerse, bu büyük bir avantaj olurdu; bu bir abartıydı.

Birçok güçlü yetenekle saldırı ve savunma güçlerini artırabilecekti.

Northern, dudaklarında soluk bir gülümseme ile başını salladı.

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra, nihayet döndü, gülümsemesi yüzünden sanki bir şeytan çıkarılmış gibi kayboldu.

Umarım herkes iyidir...?

Hepsi, donuk ve sessiz bir şekilde, sadece ona bakarak durdular.

Gülümsedi ve alkışladı.

“O halde. Sanırım herkes iyi. Buradan itibaren neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum, ama bunun gibi daha fazla canavar olacağını biliyorum, bu yüzden saldırı bana bırakıldığında dikkatli olalım. Herkesi koruyacağım.”

Northern, yüzüne bile ulaşmayan bir gülümsemeyle söyledi.

Onun sözlerine şüphe duymadılar; ancak, özellikle Teğmen'in astları için, bunu yapmak istemediği görünüyordu.

Oysa Northern, altı ay içinde bir Paragon olamamanın kalıntı acısıyla başa çıkıyordu.

'Lanet olsun ceza. Lanet olsun sistem, bana önceden uyarması gerekmiyor muydu? Ama sonra, bu iyi bir şey, bu iyi bir şey.'

Kendini defalarca teselli etti, ama kalıcı pişmanlık bir türlü gitmedi.

Bir anda döndü ve yürümeye başladı; diğerleri de arkasından onu yakından takip ederek hareket etmeye başladı.

Görünümleri değişmişti—gözlerinde hayranlık parlıyordu ve ona çok yaklaşmadan daha yakın olmaya çalışıyorlardı.

Belki de şimdi, onun uzun yapısı ve kan kırmızısı gökyüzünün altında sinsice parlayan parlak siyah zırhı tarafından korunduklarını hissediyorlardı.

Kuzey birkaç dakika boyunca sessizce ilerlemeye devam etti, bunun yerine panelini gözlemleyerek dikkat etmesi gereken bir şey arıyordu.

[Profil]

İsim: Rian Artemis Reimgard (Northern Longguard)

Gerçek İsim: [İsimsiz]^3

Özellikler: [Şekilsiz], [Sonsuz Boşluk], [Kaos Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaotik Yenilenme], [Kaos Alevi], [Boşluk Tohumu], [Kaos Enjeksiyonu], [Kaotik Rezonans]

Ruh Sırası: [Geçici]

Boşluk Çağrıları: [7/100]

Yetenek Parçaları: [10,042/6,000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [2/6]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [4]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [10/11]

[Sahipli Eşyalar]: [Ölümsüz Kılıç], [Ebedi Alacakaranlık], [Ölüm Bakışı] ve 13 diğerleri.

Kuzey'in kaşları çatıldı.

'Beklediğimden daha kötü. O kadar çok canavarla savaştım ama tek bir eşya bile bulamadım. Kahrolası Ul, benden bu kadar nefret etmelisin.'

Kuzey, muhtemelen Ul'un kitabında var olmadığını düşünmeyi de kabul etti.

Bu tamamen anlaşılırdı ve bu konuda kızgın değildi. Eşya eksikliğini, sahip olduğu ruh çekirdekleri miktarıyla telafi ediyordu.

'Buradan çıktığım an eşyalarımı toplamak için çalışmalıyım, gücümü artırmanın ve zayıflıklarımı güçlendirmenin ek yollarını bulmalıyım, ama zayıflığım yok.'

O, bu gerçeği fark ettiğinde korkunç bir şekilde gülümsedi ve dikkatini başka bir panele çevirirken bunu hızla sildi.

[Kaos Sanatı: Yanıcı Bin Adım]

Miras Seviyesi: [4]

Miras Yetenekleri: [Kaos Adımı], [Kaos Kılıç Sanatı 1: Sonsuz Kaos], [Kaos Kılıç Sanatı 2: Fırtına Öfkesi], [Kaos Alevi]

Mirasa Ait Eşya: [Grengar]

'Özellik ile aynı şey mi?' Northern içten içe sordu ve metne odaklandı.

Bunu yaparken, daha fazla bilgi belirdi.

Kaos Alevi: [Bu, geçmişteki tüm kaotik atılımlarınızın bir karmaşasıdır. Artık kanınızda akan bir kaos alevi var, her bağ ve kası birleştiriyor. Bu alev akışı nedeniyle, vücudunuzun dövüş stillerine uyum sağlama yeteneği arttı ve Kaos Gözleri ile biçimsizliği bağlayan benzersiz bir özellik oluşturuldu]

Northern bir an kafası karışık kaldı. Sonra ana panele geri döndü ve Kaos Gözleri'ni seçti.

Kaos Gözleri: [Tüm Gözler (pasif)], [Ruh Değişimi], [Ruh Parçalanması], [Kaos Görüşü], [Gerçeklik Saptırma], [Kaos Yapıları], [Biçimsiz Alev]

Tüm Gözler (Pasif): Olağanüstü görsel yeteneklere sahipsiniz, bu da çevrenizdeki dünyayı algılama ve kavrama yetinizi artırır. Gözleriniz, gücünü simgeleyen büyüleyici bir aura ile parlayarak belirgin bir görünüm alır.

Ruh Değişimi: [Diğerlerinin ruhlarını doğrudan etkileyebilirsiniz. Bir rakibin ruh bütünlüğünü bozabilir, kararlılıklarını zayıflatabilir, enerjilerini istikrarsızlaştırabilir veya hatta duygularını değiştirebilirsiniz. Ayrıca ruhu zarar verebilir veya başkalarına atılan zararlı lanetleri veya büyüleri bozabilirsiniz]

Ruh Dağılımı: [Kaosu ruh enerjisiyle birleştirerek yıkıcı etkiler yaratabilirsiniz]

Kaos Görüşü: [Zaman ve mekanın birden fazla boyutundaki kaosu algılayabilirsiniz, ancak sınırlı akışlarda: Geleceğin kısa parıltılarını görebilir ve geçmişin mevcut üzerindeki etkisini izleyebilirsiniz]

Gerçeklik Değiştirme: [Zaman ve mekanı küçük ölçekte manipüle edebilirsiniz, tek bir hedef için zamanı anlık olarak yavaşlatabilir veya kafa karıştırıcı ya da öngörülemez ortamlar yaratmak için mekanı çarpıtabilirsiniz]

Kaos Yapıları: [Saf kaotik enerjiden yapılar oluşturabilirsiniz, ancak bunlar ruh dinamiklerini anlama yeteneğinizle beslenir. Bu yapılar, yalnızca fiziksel nesneleri değil, aynı zamanda dokundukları kişilerin ruhlarını da parçalamak için tasarlanmış silahlar veya engeller olabilir]

Kuzey bir an duraksadı.

'Görünüşe göre Kaos Gözlerini çok uzun süre ihmal etmişim... şimdi Kaos özü var... bu şeylerin hepsini yapabilmem gerekir, değil mi?'

Gücü, kafasında yeni yeni belirmeye başlamıştı. Kuzey, elbette, Kaos Gözlerini ve yeteneklerini biliyordu.

Ancak yapabileceği kadar potansiyele sahip olmasına rağmen, Kaos özü olmadığı için büyük ölçüde sınırlıydı.

Boşluk özü bu yetenekleri beslemiyordu ve beslemeyecekti. Bir Bilge olduğunda, Kaos daha aktif hale geldi. Ama Kuzey, yeteneklerinin hangi alanlarının etkili hale gelmesi için kaosa ihtiyaç duyduğunu dikkatlice incelemekle çok meşguldü.

İç çekti. 'Eh, geç olsun güç olmasın,' dedi ve geri kalanını incelemeye devam etti.

Şekilsiz Alev: [Savaşta sürekli gelişiminiz ve Kaos'un gerçek formunun uyanışı nedeniyle, Kaos doğuştan gelen özelliğinizle—Şekilsiz—sinerji oluşturarak yüksek bir savaş zekası ve uyum sağlama yeteneği yarattı]

Northern'ın ağzı, Kaos Gözleri'nin son yeteneğini incelerken biraz açıldı.

O etkilendi, çok etkilendi.

Her zaman Şekilsiz ve İsimsiz'in, olduğu şeyin gerçek sahipleri olduğunu hissetmişti; geri kalanını ise verilmiş olarak görüyordu.

Ancak, Şekilsiz ve İsimsiz'in, sistemin uyanışından ve Yetenek'i kopyalama yeteneğinden önce ruh halini nasıl ifade ettiğine dair bir yol vardı.

Ancak, bu ikisi için... geç açılan çiçekler demek az kalırdı.

Ama şimdi, Northern, Şekilsiz'in bir yerde anıldığını görmekten mutluydu.

Bu durumun, içindeki bir şeyin Kaos tarafından alınıp en iyisinin yaratılması olduğunu çok iyi bilse de, yine de mutluydu.

Önemli olan, okuduğunun doğru olması durumunda, bu durumun savaş zekasının eskisinden çok daha iyi hale geldiği anlamına gelmesiydi.

Ve sadece bu değil, aynı zamanda başkalarının dövüş stillerine de kolayca uyum sağlayabilecekti.

Northern bunu bir an düşündü, sonra bir sonraki anda, ruh hali bozuldu.

'Eğer savaş IQ'm yükselirse, bu benim rakibi etkili bir şekilde zamanımı boşa harcamadan nasıl bertaraf edeceğimi fark edeceğim anlamına gelmiyor mu? Şu anda istediğim şey, kendi gücümün tadını çıkarmak ve kendilerini güçlü sanan rakiplerimin üstünde nasıl yürüdüğümü hissetmek...'

O, memnuniyetsiz bir çocuk gibi gözlerini kıstı. Sonra bir sonraki nefesle zihniyetini değiştirdi.

'Sanırım daha güçlü rakipler bulmam gerekiyor, sanırım.'

Ul'Trael geniş bir dünyaydı. Savaş ve büyüme açlığını tatmin edecek insanları her zaman bulacağından emindi.

Canavarlara gelince? Bu en kolay kısımdı.

Şeytani Behemoth güçlüydü; eğer kullandığı Kaos yeteneği olmasaydı, saldırıları sürekli emileceği ve yansıtılacağı için bir çıkmaza girebilirlerdi, yansıtılan saldırılar ise ona asla ulaşamazdı.

Peki ya bir Apex Behemoth olsaydı? Northern'ın aklı, riftte olduğu süre boyunca hiç düşünmediği bir gerçeğe kaydı.

Birden durdu.

Onun ani duruşu, diğerlerinin yavaşça durmasına neden oldu. Onu arkadan izlediler.

Northern hızla onlara döndü, sesi çıkmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Hepimiz için stresli bir savaştı. Burada dinlenmemiz gerektiğini düşünüyorum... ileriye doğru, riftin bir an önce sona ermesi için iyi bir şekilde hazırlanmamız tavsiye edilir."

Hepsinin gözleri açıldı.

O ne hakkında konuşuyor?

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildiler, ama bir yarığı temizlemek o kadar da kolay değildi. Nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Gözleri her şeyi anlatıyordu.

Ancak, bu yarığın görünüşte kolay görünmesinin sebebinin Northern olduğunu anlamak bir saniye bile almadı.

Hemen, bakışları anladı ve sessizleşti.

“O zaman, ateş için bu ağaçlardan biraz keseceğim,” dedi Shin hafif bir tonla.

Konuşurken, Alystren'in omzuna dokundu ve ikisi de uzaklaştı.

Atmosfer bir şekilde hafifledi ve herkes aniden taşıdıkları tüm gerginlikten kurtulmuş gibi görünüyordu.

Artık görünüşte lanetli ağaçlarla dolu bir ormanın içindeydiler—dalları bir cadının kıvrılmış ve parçalanmış uzuvları gibi yayılıyordu.

Karanlık ağaçların her biri seyrek ve uğursuz bir şekilde duruyor, sert kollarıyla kızıl gökyüzüne uzanıyordu.

Yer, şimdiye kadar gördüklerinden daha çok topraklıydı. Su tutma kapasitesi yüksek görünen siyah toprak. Su akıyordu, ayak izlerinin bıraktığı izleri dolduruyordu.

Kuzey, yüzünde hafif bir kaş çatma ile onu izleyen Teğmen Dante'nin yanına yürüdü.

"Teklif hâlâ geçerli mi?" Kuzey, Teğmenin önünde durarak başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken sordu.

"Buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Zaten yeterince güçlüsün."

"Hayır, istediğim yere bile yaklaşmış değilim. Dünyanın en güçlü insanı olmak istiyorum. Bunun için de temellerimi doğru bir şekilde atmam gerekiyor. Ve temel, eksik olduğum tek şey."

Kuzey bir an duraksadı ve gözlerinde ilginç bir ifadeyle devam etti.

"Her hareket üzerinde, en küçük kasıma kadar mutlak ustalık kazanmalıyım. Temellerin ne olduğunu bilmem ve kendimi onlara köklendirmem gerekiyor ki zamanla, kendimi daha iyi anlayabileceğim ve rakibimin stilini ayırt edip bozma yeteneğine sahip olabileceğim benzersiz bir stil üretebileyim. Tüm bunların mümkün olması için, sadece iyi değil, mükemmel bir temel kavrayışına sahip olmam gerekiyor. Değil mi?"

Kuzey, Teğmenin gözleriyle tekrar buluşmak için başını kaldırdı, gözlerinde o ilginç bakış parlıyordu.

Teğmen Dante sessizdi, şok olmuştu, gözleri Kuzey'in gözlerindeki ışıltıyla buluştuğunda yüzü soldu.

Bir an donakaldı, sonra gözleri hareket etti; gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes aldı.

"Bir şey mi var?" Kuzey, hafif endişeli bir şekilde sordu.

Hayır. Yanlış bir şey yok. Sadece zihniyetinin ilkel olduğunu düşünüyorum. Yapabileceğin her şeye rağmen hala böyle düşünüyorsun - bu korkutucu, gelecekteki rakiplerin için endişeleniyorum.

Northern kaşını kaldırdı. 'Şimdi ne hakkında konuşuyor? Yoksa şimdi geri mi çekilmek istiyor?'

Gözlerini kısarak baktı.

"Yani bana öğretecek misin? Yoksa fikrini değiştirmeye mi başlıyorsun?"

Teğmen elini hareket ettirip belindeki kılıcın kabzasına yasladı.

"Neden olmasın? Sana bir teklif yaptım ve o teklifin değeri şimdi arttı. Ne kadar rahatsız edici olsa da, bir Şeytani Felaketin yumurtlamasına yardımcı olabileceğimi düşünsem de, kotamı yerine getireceğim."

'Bu oldukça iyi bir tanım.' Northern biraz kaşlarını çattı ama hemen rahatladı.

"Tamam o zaman, başlayalım!" Sesinde çok fazla enerji vardı.

"Beni takip et," dedi Teğmen ve gruptan uzaklaşarak döndü.

Northern hemen arkasından takip etti.

Teğmen Dante, Northern'ı ormanın tenha bir köşesine götürdü, yoğun gölgeler geçici bir antrenman alanı sağlıyordu. Ayaklarının altındaki siyah toprak burada yeterince sertti, daha önce geçtikleri doymuş zemine göre biraz kurumuştu.

Çevrelerinde dünya sessizliğe büründü, lanetli ağaçların hışırtısı arka planda kayboldu.

"İlk olarak," dedi Dante, kılıcını kasıtlı bir yavaşlıkla çekerek, "savaşla ilgili bildiğin her şeyi unut."

Northern kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı.

"Mücadele, en gösterişli teknik veya en güçlü darbe ile ilgili değildir. Verimlilikle ilgilidir." Dante temel bir duruş aldı, ayakları omuz genişliğinde açık, kılıcı vücudunun çaprazında tutuyordu. "Dikkatlice izle."

Havada basit bir yatay kesme hareketi yaptı. Hareket o kadar temizdi, o kadar kesindi ki, kan kırmızısı havada kalıcı bir iz bırakıyormuş gibi görünüyordu.

Şimdi sen dene. Tam olarak böyle.

Kuzey duruşu taklit etti ve kesik attı. Hareketi daha hızlı, daha güçlüydü ama aynı temiz hassasiyeti eksikti.

Dante'ye baktı, Dante'nin kılıcına dayanan elleriyle düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Tekrar,” diye emretti Dante. “Ama bu sefer, ağırlığının nasıl kaydığını hisset. Savaşta her hareket yerden başlar.”

Kuzey kesik attı, bu sefer ayak hareketine dikkat etti. Sadece elini değil, tüm vücudunu kullanarak salladı.

Hareket farklı hissettirdi—daha kontrollü.

Daha iyi. Dante başını salladı. “Şimdi bunu izle.”

Teğmen aynı temel kesik attı, ama bu sefer karmaşık bir hareket dizisine akıyordu.

Kılıcı, imza tarzında havada dans etti—zarif, etkili, ölümcül.

Her hareket bir sonrakine mükemmel bir şekilde akıyordu, sanki su dikkatlice inşa edilmiş bir kanaldan akıyormuş gibi.

Şu ana kadar savaşta hangi stil ve formu oluşturduğunuzu bilmiyorum, ancak form, akıcı bir diziyi oluşturmak için kullandığınız bir çekirdek görevi görür. Güçlü bir form ve ayak çalışması ile temeli sağlamlaştırdığınızda, kesiklerinizin birbirine kolayca bağlanıp uyum sağlamasını bulacaksınız.

Dante, gösterimini sürdürerek açıkladı.

“Ama temel prensipleri anlamadan, bankaları olmayan bir nehir gibisin—güç dağılmış, odaklanmamış.”

Teğmen haklıydı; bu normdu. Form, savaşın kişiliğiydi. İki savaş tarzı aynı formu paylaşamazdı.

Belki de temelleri aynı prensipleri ve form kurallarını paylaşabilirdi, ama uzun vadede kendi benzersiz kişiliklerini yaratacak küçük farklılıklar olacaktı.

Ancak sorun, Northern'ın forma inanmadığıydı. Onu bir kısıtlama olarak görüyordu. Belki de Şekilsiz, kendi türünde bir formdu, belki de form kavramını içini boşaltıyor ve mantıksız hale getiriyordu.

Northern emin değildi, ama bildiği bir şey vardı ki, birisi konu onlara sunulduğunda ne derse desin—şekilsizlik imkansızdır.

Bu, çekirdekten yoksun olmasının bir sonucu olarak sahip olduğu özellik sayesinde mümkün kılınmıştı.

‘Bu, bu dünyada bunu yapabilen tek kişi olduğum anlamına mı geliyor?’

Gülümsedi ve Teğmen Dante'ye odaklanarak, onun benzersiz bir kılıç darbesi dizisini göstermeye devam ettiğini izledi.

Northern, Teğmenin kılıcını her kesişte aynı hassasiyetle nasıl salladığını dikkatle izledi; bağlı bir kombinasyon salınımına geçtiğinde, her salınımın gücüne koyduğu çaba hiç bozulmadı, en ufak bir şekilde bile.

Gözleri, Dante'nin hareketlerindeki temel yapıyı görmeye başladıkça hafifçe büyüdü.

Teğmenin tarzı sadece kılıçla ilgili değildi - tüm vücudunu bir silaha dönüştürmek, ivme ve denge kullanarak yıkıcı kombinasyonlar yaratmakla ilgiliydi.

“Seni hareket ederken gördüm. Mevcut dövüş stilin büyük ölçüde ezici güç ve uyum yeteneğine dayanıyor,” diye devam etti Dante, durarak. “Ama bunu mükemmel teknik icra ile birleştirdiğini hayal et.”

Kuzey'in gözleri anlayışla parladı - bir an için bunun bu kadar kolay anlaşılmasının nedenini merak etti; neredeyse dövüşmeye başlamak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Ancak hevesini çabuk bir şekilde bir kenara attı ve temel duruşunu tekrar aldı, bu sefer vücudunun her parçasının bütünle nasıl bağlantılı olduğunu hissetti.

Bunu daha önce yapmıştı ama bu sadece sallamakla ilgili değildi; sallamadan önceki durumla ilgiliydi.

'Uzamsal farkındalığı kullanarak vücudumun farkında olmanın daha fazla yolunu bulabilir miyim merak ediyorum.'

Kuzey, çevresine odaklandı. Sonra merkeze doğru yoğunlaştı; sanki gözlerin dışında her şeyi görmek gibiydi.

Sonra görülemeyen o gözlere odaklandı. Sadece uzamsal farkındalıkla, görüş alanının ötesini görmek mümkündü.

Aslında bu gerçekten bir görüş değildi. Sadece kendinin farkında olmaktı.

Bu şekilde Northern, tüm bedenini daha canlı bir şekilde kavrayabildi.

Tüm bunları, çevresini mükemmel bir şekilde kontrol altında tutarken yaptı; itmeye başladıkça farkındalığının daha güçlü hale geldiğini doğal olarak hissetti.

Artık çevresinin ve kendisinin daha fazla farkında olabiliyordu, birini diğerine tehlikeye atmadan.

Kesme hareketi farklıydı—sonuç, sert ağaçları sallayan güçlü bir rüzgardı.

Yıkıcıydı ama yeni bir kontrol seviyesi ile.

Dante bir anlığına gözlerini açtı. 'Dünyada ne oluyor? Bunu bu kadar kolay mı kaptı? Ona sadece dersi vermeyi ve çatlağın ardından pratik yapmasını bırakmayı düşünmüştüm. Ama bunu anında mı yaptı? Bu nasıl bir mantık?!'

Bu temeller, ünlü klanların ve soyluların çocuklarının tüm çocukluklarını öğrenerek geçirdiği şeylerdi. Böyle bir kontrol seviyesini ustalaşmak genellikle en az beş yıl alıyordu.

Northern'ın saldırısının sonucu kendisi için iyi bir şekilde konuşuyordu. Bunu sadece bir anda başarmıştı.

'Sadece şans olabilir; kendimi fazla ileriye götürmeyeyim.'

Teğmen Dante, yüzündeki ifadeyi gizlemeye çalıştı. Northern'a başıyla onay verdi.

"İyi. Şimdi temel formları inceleyelim. Sekiz temel saldırı açısı var ve bunları ustalaşmak, herhangi bir kişisel stil geliştirmek için anahtardır."

Bir saat boyunca, Dante her formu metodik bir şekilde gösterdi ve bunların nasıl birbirine bağlandığını ve aktığını açıkladı.

Kuzey her şeyi yoğun bir odaklanma ile absorbe etti. Dante formu gösterirken, formu parçalayarak bu ilkeleri zahmetle Şekilsizlik'ine birleştiriyordu.

Temel savaş kavramlarını kendi özelliğine olağanüstü bir hızla kavrayıp uyarlıyordu.

Dante'yi en çok etkileyen şey, Kuzey'in ham yeteneği veya hızlı öğrenmesi değil, sabrıydı.

Büyük gücüne rağmen, Kuzey her temel hareketi, sanki bir kılıcı ilk kez tutmayı öğreniyormuş gibi aynı odaklanmış özveriyle yaklaşıyordu.

"Tarzın doğal olarak gelişecek," Dante karmaşık bir diziyi çalışırken açıkladı. "Temeller seni kısıtlayan zincirler değil, üzerine inşa edilecek temellerdir. Onları gerçekten anladığında, onları kazara değil, kasıtlı olarak kırabilirsin."

Kuzey, bu ilkelerin savaş yeteneklerini nasıl artırabileceğini zaten gördüğü için başını salladı.

Dante yukarı baktı. "Şimdilik geri kalanlarla yeniden bir araya gelmeliyiz. Böylece dinlenme fırsatımız da olur, özellikle senin."

Dante bakışını Kuzey'in gözleriyle buluşturdu.

"Yıkıcı yeteneğin senin içinde bir şey harcamadığını bana söyleyemezsin."

Kuzey'in ifadesi kısa bir an için kasvetliydi, yüzü karardı ama hızla kararlılıkla tekrar parladı.

Teğmen haklıydı; ödenecek bir bedel vardı, ama bu dinlenerek düzeltilebilecek bir şey değildi.

Ama elbette, yine de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sonuçta, tüm kasları savaşmaktan dolayı ağrıyordu.

Kuzey yorgun bir iç çekişle yanıtladı. "Haklısın. Alabileceğim kadar dinlenmeye ihtiyacım var."

Kuzey ve Teğmen Dante, etrafında oturanların yüzlerini tehditkar bir şekilde gölgede bırakan aydınlatılmış bir ateşe geri döndüler.

Ateşin üstünde, Kuzey ve Teğmen'in gözlemlediği konumdan kararmış büyük parçaların içine batırılmış birkaç çubuk vardı.

Ama grup, canavara ait etleri şişlediklerini bilmek için net bir şekilde görmelerine gerek yoktu. Eylemin barizliğinin yanı sıra, zengin aroma aniden midesini guruldattı.

Kuzey yutkundu ve Ryan'ın yanına oturmak için bir adım attı, çamurlu zeminde onlara katılırken bacaklarını çaprazladı.

Hiç kimse ne kadar çamurlu olduğuna bile aldırmadı; en azından yarı sert bir zemin bulabildikleri için şanslıydılar.

Zemin, onları batıracak kadar çamurlu değildi. Toprağın su tutma kapasitesi sadece yeterliydi.

Northern bir an etrafa bakındı. Ryan'ın zemini dondurmayı önerip önermediğini merak etti, ama hemen cevabını aldı.

Buzdan gelen soğuk insanlar üzerinde etkili olacaktı, ayrıca ateşi etkileyecek ve akşam yemeklerini—belki öğle yemeği ya da kahvaltıyı, hiç kimse bilmiyor.

Ve Ryan muhtemelen diğer herkes kadar yorgundu. Northern, böyle muhteşem bir yeteneğin kendi stresini getirmediğini düşünmek istemedi.

"Ne bakıyorsun?" Ryan alçak bir sesle kükredi, gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Northern kayıtsızca gözlerini devirdi ve bakışlarını çevirdi, kendine konuştu.

"Kahretsin, delirmeye başlıyorum; bu berbat buz oğluna neredeyse acıdığımı inanamıyorum."

Ryan daha da yoğun bir şekilde dik dik baktı. Tonu alışılmadık bir şekilde biraz farklıydı.

"Ben bir buz oğlu değilim. Ben Soğuk Alev'in oğluyum."

Northern kaşını kaldırdı, başını geriye eğdi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, tepkisi kafa karışıklığı nedeniyle yavaşladı.

"Evet. Sanırım... neyse, sana uyan her şey."

Sonra gözlerini başka yöne çevirdi ve düşündü.

'Garip.'

Ryan'ın tepkisinde onu çaresiz gösteren bir şey vardı.

Ve çaresizlik, Northern'ın onu tanıdığı günden beri Ryan'ın sesinde hiç duymadığı bir şeydi.

Söylediği kelimelerle birlikte bu durum Northern'ı gerçekten korkuttu. Ama buna takılmadı.

Önünde yanan et, ısrarla damak çatlatan bir koku yayıyordu; Northern şu anda sadece onu almak ve mümkün olduğunca çiğnemek istiyordu.

Ete bakarak sabırla bekledi. Bir süre sonra, midesi boğazına tırmandı, acil durumunu dile getirmesi için sesine yalvarıyordu.

"Bu şey henüz pişmedi mi? Çok açım."

Hepsi Northern'a döndü, gözleri açılmıştı.

Gözlerini yakaladı ve hemen kaşlarını çattı.

"Ne? Yiyemiyor muyum?" diye sordu, hepsine bakarak.

Hepsi sessizdi, dillerinin kenarlarını renklendiren her şeyi saklıyorlardı, kelimelerine son derece dikkat ediyorlardı.

Bir süre sonra, birinin sesi ürkütücü sessizliği parçaladı.

"Öyle değil... sadece, aç olduğunuzu söylemenizi duymak, insan olduğunuzu hatırlatıyor..."

Kuzey, gözlerini kısarak kafasını geriye çekti ve kollarını kavuşturdu.

"Şu anda ne saçmalıyorsun?"

"Ah ah..." Konuşan Rafel, garip bir yarı gülüşle gülümsedi. "Beni affet."

"Bu canavarda muhtemelen çok fazla çürümüşlük var," Alystren'in sesi hemen Rafel'in sesi kaybolduktan sonra devam etti.

"Normalden daha uzun süre şişe takılmalı, böylece içindeki toksinler kurutulabilir ve deri tamamen yanabilir. Eğer tadını çıkarmak istiyorsanız, yanmış deriyi soyup eti yersiniz."

Açıklama, Kuzey'in tüm sorularını aydınlattı. Ama hala kafasını karıştıran bir şey vardı.

Başını hafifçe eğerek sordu.

“Anlamıyorum. Daha önce bu tür bir canavarı avlayan biri oldu mu?”

Hayır. Ama kitaplarda olmayan nadir türde canavarlar vardır. Bir Yürüyücü olarak, temel bilgi önemlidir; bu şeyler orada öğretilir. Senin akademinin bir öğrencisi olduğunu düşünmüştüm.

Kuzey kaşlarını çattı; biraz huysuz bir ruh haliyle duraksadı. Cevap vermek istediğinde, Ryan'ın sesi onu geçti.

“Gerçek öğrenciler olma şansını elde etmeden önce lanetlendiğimiz için bu fırsatı yakalayamadık.”

Kuzey, hafifçe açılmış gözleriyle Ryan'a baktı; bakışları bir an için buluştu, sonra Ryan bakışını çevirdi.

Shin bunu izledi ve kalbinin ikiye ayrıldığını hissetti. Bir kez daha, zavallı çocuğa olan aşırı korumalarının ona neler yaptığını hatırladı.

Ve böyle utanç verici bir an, yaptığı en az zarardı.

İyi, yarık hayatta kalma eğitiminde, birkaç tür canavar ve onları yemenin yolları vardır. Elbette, en güvenli yolların çoğu şunlardır..." Alystren, ifadesini sonlandırmak için elleriyle ateşi işaret etti.

Başka birkaç yol var ama bunun bu gece için bir ders olduğunu düşünmüyorum. Eğer sağ salim geri dönersek, sizin için kalede kısa bir ders düzenleyeceğim. Ama bilmeniz gereken en önemli şey, her öldürme için yanınızda bir parça canavar eti taşımanın önemli olduğudur; bu işinize yarayacaktır.

'Bu, neden bu kadar çok olduğunu açıklıyor...' Northern etin üzerine odaklanarak etrafa göz attı. Sessizlik bir kez daha atmosferi boğdu.

Sonra birkaç dakika daha geçtikten sonra, Rafel eti çıkardı ve hepsine dağıtmaya başladı.

Teğmen Dante bunu aldıktan sonra, yürüyerek şöyle dedi,

"Gözcülük yapacağım. Diğerleri uyuyabilir."

Kuzey, sert adamın yürüyüşünü izledi, her adımında güzel ceketi sağa sola sallanıyordu.

Teğmeni izlerken bir an düşündü,

'Belki de o, sert bir kabuğun içinde sadece iyi bir adamdır.'

Sonuçta, Teğmen Dante ona, çoğu Serseri'nin yapmaktan çekineceği bir iyilikte bulunmuştu.

Elbette, bir ödül olduğunu unutmuyordu, ama bu cömert teklif için ne kadar ağır bir ödül ödemesi gerektiğinden pek emin değildi.

'Ne olursa olsun, bunun değerli olacağından eminim.'

Kuzey, eti ağzına aldı, her bir narin lezzetini nazikçe tadını çıkararak.

Northern, kuledeki bir antrenman alanında duruyordu; Jeci tarafından orada bırakılan antrenman yaraları tamamen iyileşmişti —yer, neredeyse yeni gibiydi.

Ayaklarını yere sabitledi, gözleri önündeki duvara odaklanmış ve katı bir şekilde duruyordu. Önündeki değil, arkasındaki şeylerin de farkındaydılar.

Tüm bedeni, kılıcıyla birlikte bir bütün olarak duruyordu. Nihayet, duruşu ve zeminle bağlantısı konusunda içsel olarak tatmin olduğunda hareket etti.

Northern, kılıcını nazikçe sallayarak bir dizi kesme hareketi yapmaya başladı. Kılıcın havayı her böldüğünde arkasında muhteşem bir kontrol havası vardı.

Northern'ın gözleri, hareket etmeden önceki kadar odaklanmış kaldı, bir darbeden diğerine geçerken bile. Aynı hız, güç ve hassasiyetle, kılıç bir hareketten diğerine akıyordu, ne artıyor ne de azalıyor.

Bu, Dante'nin yaptığı şeydi ve bu, onun hayranlık duyduğu şeydi.

Dante, kılıcının kontrolünü o kadar iyi sağlıyordu ki, ilk bağlı saldırıdan sonuncusuna kadar, kılıcının hızı ve hassasiyeti ne azalıyordu ne de artıyordu.

Teğmenin, saldırıya koyacağı gücü mükemmel bir oranla hesapladığı ve bunu baştan sona koruduğu gibiydi.

Northern, bundan daha büyük bir şey görmedi; bu eylem, daha önce hiç kimse de tanık olmadığı bir kontrol seviyesini ifade ediyordu.

Ve bu onu çok heyecanlandırdı. Artık bir Bilge olarak sahip olduğu muazzam güç sayesinde böyle bir kontrole sahip olabileceğini düşünmemişti.

Ancak Dante'nin bunu yapmasını görmek, içinde bir kıvılcım yaktı. Yüzey dünyasında uyuyormuş gibi yaparken, Sınırsız Boşluğa kaydı ve pratik yapmaya başladı.

Northern, her darbesini belirli bir miktar özverili kontrol ile pratik yapmaya devam etti. Belirli bir oran ve bağlantılı darbelerde salınım yaparak, bir saldırıdan diğerine akıyordu.

Büyük bir güç kullandığında, genellikle bu, kulesinin duvarlarının zarar görmesiyle sonuçlanıyordu. Ve bunu azaltmak zordu.

Ayrıca, savaş ortasında bir darbeye koyduğu güç miktarını kontrol etmek de zordu. Ama o, devam etti ve pratik yaptı.

Henüz bunu başarması gerekmiyordu; şu anda yarattığı tek şey bir temeldi.

Bir temel ki, Kaos Sanatının yeteneklerini ham malzeme olarak kullanarak kendi benzersiz stilini yaratmak için kullanacaktı.

Sistem bunun değerini henüz takdir edip etmeyeceğini bilmiyordu. Ama yeni yetenek [DiY], ona bu şeyleri yapma imkanı tanıyordu.

Yetenekleri emdiğinde, bunların boşluğunun ve Kaos'un doğasına uygun olarak özelleştirildiği gerçeği dışında, Northern, DiY sayesinde, prensipleri anladığı sürece yalnızca kendisine özgü yeni yetenekler de yaratabiliyordu.

Belirli prensipleri esnetebilmek ve Kaos yapıları oluşturabilmek, anlayışı kusursuz olduğu sürece, buna katkıda bulunmuş olabilir.

Ve bunu yapmak da daha kolay hale gelecekti. Northern'ın DiY'nin ona getirdiği bir diğer şey de

: [Yetenek Birleştirme], [Yetenek Dokuma], [Yetenek Silme]

Yetenek Birleştirme ile iki yeteneği bir araya getirip daha önce hiç görülmemiş bir şey yaratabilirdi.

Yetenek Dokuma, bazı yeteneklerin yeteneklerini ortaya çıkarmasına ve bunları başka bir yeteneğe koymasına veya birbirlerinden çıkarmasına olanak tanıyarak, muhtemelen daha önce hiç görülmemiş bir benzersiz ruh yeteneği yaratmasını sağladı.

Yetenek Silme: Gereksiz bulduğu bir yeteneği silebilirdi.

Ancak bu yeteneklerin muhteşem yanı, sistem açısından, sadece yeteneklerle değil, yeteneklerle de çalışmalarıydı. Bu, Siyah Alev ve Siyah Mızrak ile yaptıklarının mümkün olmasının nedeniydi.

Ve ulaşılması imkansız olanı başarmasının nedeni. DiY sayesinde.

Genellikle, Kaos'un gerçek formunu ortaya çıkarmak, içinde minimal bir Kaos varken cesaret edebileceği bir şey olmamalıydı.

Ve bu yüzden, Kaos'un kendisi tarafından bile büyük bir başarı olarak kabul ediliyordu.

DiY'nin özü, artık her şeyi doğasına uygun hale getirebilmesi ve derin bilgi ve anlayışla sıfırdan kendi benzersiz yeteneklerini yaratabilmesiydi.

Bu yüzden Northern, yüzünden aşağıya akan ter damlası ve siyah gömleğini ıslatmasına rağmen bu kadar sert sallanıyordu ve antrenman yapıyordu.

Karanlık Ölümlü, ellerinde soğuk bir yoğunlukla sallanıyordu, havada karanlık ve ürkütücü bir heyecanla ıslık çalıyordu.

Northern bir an durdu ve kılıca odaklandı, birkaç şeyi düşünürken gözlerini kısarak baktı.

Kılıçları çok severdi, belki de bunlar ilk kullandığı silah türü olduğu için ya da kullanması kolay olduğu için, ama onları seviyor ve kullanmaya alışmıştı.

Ancak bu onun için kötüydü. Şekilsiz bir öz taşıyordu; kimliği, kimliksizlikte yatıyordu. Bu onu çok değişken ve çok yönlü bir varlık haline getiriyordu.

Böyle bir bağlılık, patlayıcı potansiyelini sınırlayabilirdi. Northern, bu yüzden kılıcı bir süreliğine atma ihtiyacı hissetti ya da israf olmaması için başkasına vermek istedi.

Northern yere düştü, düşünürken sırtını duvara yasladı.

"Sanırım başka bir boşluk çağrısı yaratma zamanı geldi."

Konuşurken, gözlerinin önündeki manzara değişti ve Northern, yumuşak bir şekilde parlayan beyaz tahtında lotus pozunda otururken Boşluk Sarayı'nın eterik çevresine geçti.

"Bu sefer çok zor olmamalı..." diye mırıldandı ve çağırdı.

"Hentu."

Gölge aniden önünde belirdi; karanlık dumanın insana benzer bir şekle dönüştüğü ama dengesiz olan bir görüntüydü ve havaya bazı özelliklerini yayıyordu.

"Bu çok kolay ve verimli olacak, buna inanıyorum..."

Kuzey, konuşurken dudaklarını yaladı ve ardından bir kopya çağırdı.

Kendinin mükemmel bir görünümü gözlerinin önünde belirdi. Kuzey, kopyaya bir süre baktı ve gülümsedi.

Sonra, Revant'ın uyanışı sayesinde aldığı dikey bir gözün açıldığı alnına işaret etti—[Zihin Gözleri]—.

Bir Savant ve bir Bilge olduktan sonra, Kuzey'in kopyalama yeteneği iki yeni yetenek kazandı.

İlk yetenek—[Kopya Dayanıklılığı]—birkaç kopyanın dayanıklılığını büyük ölçüde artırabiliyordu, ancak bu sayı ile orantılıydı.

Örneğin, yüz kopyanın ne kadar dayanıklı olacağı, on kopyanın ne kadar dayanıklı olacağı ile asla karşılaştırılamazdı.

İkincisi, çok fazla hasar alabilir ve yine de sayısını koruyabilirken, ilki anında yok olurdu.

İkincisi—[Vicdan]—bu, Kuzey için bu klonlama yeteneğiyle ilgili olarak yaşanan en iyi şeydi.

Mind's Eye ile artık bir klonla hafızasının bir kısmını paylaşabiliyordu, bu da ona benzersiz bir hafıza ve benlik duygusu veriyordu.

Burası, bir kimlik uyandırarak sürekli gelişmeye devam eden, Northern ile bağlantısı olan kendi kişiliğine dönüşüyordu.

Ancak bu yeni yeteneğin dezavantajı, klon hiçbir şeyle geri döndüğünde, tüm bu ilerlemenin kaybolmasıydı; yeni bir klon oluşturduğunda, her şeyin baştan başlaması gerekiyordu.

Elbette, bu artık, benzersiz boş çağrılar yaratırken kullandığı boşluk bilgisi sayesinde düzeltilebilirdi.

Bununla birlikte, boşluk çağrıları şansa bırakılmayan bir benlik duygusu geliştirecekti.

Onlara verdiği hafıza, hangi kişiliğe sahip olacakları konusunda en önemli rolü oynuyordu.

Ve Mind's Eye sayesinde, klona vermek istediği tam hafızayı seçebiliyordu.

Northern bir süre ne hafıza vereceğini düşündü.

Sonra yüzünde büyük, geniş, kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

"Raven. Senin için lanetli bir hediye hazırlayacağım."

Sadece Raven'ı nefret etmek için var olacak mükemmel bir yaratık—onu affetme kapasitesine sahip olmayan bir varlık.

Büyüme nedeni yalnızca onu öldürmek olacak ve bu, gelişen kişiliğinin temeli haline gelecektir.

Kuzey, ne tür bir çağırma olacağını merak ediyordu.

Uyuyan dağın ve lanetli yarığın tüm stresine katlanmanın acı verici anısını, gökyüzü iğrençliğiyle savaşmanın ve canavarlara karşı evine dönebilmek için kendini feda etmenin anısını aktardı—ve sadece Terence ve Raven'ın her zaman her şeyi bildiğini keşfetti.

Aslında, bu belki de ilk başta ona yaklaşmalarının ana nedeni olabilirdi.

Onlar, neyi planladıklarını çok iyi bilerek, onun gibi masum bir çocuğun üzerinden faydalandılar.

'On sekiz yaşında falan olması gerekmiyor muydu? Ve o lanet olası azize—ikisi de yüzsüz fahişeler,' Kuzey lanet etti.

Anıları aktarmak, nefret ve pişmanlık duygularıyla birlikte yeniden yüzeye çıkmalarını sağladı.

Tüm bu duygular bir araya gelerek onun yeni çağrısının ruhunun temelini oluşturacaktı.

Onu kandırmış ve kullanmışlardı, kendini değersiz hissettiriyorlardı. Her şeyden sonra, kendini hayatta en aptal kişi olarak düşünmekten kendini alamadı.

Gerçekler açıktı, ama evine dönme umuduyla her şeye gözlerini kapatmıştı.

Ona sırtını dönecek kadar ona güvenmiş olduğuna inanamıyordu.

Anılar geri döndüğünde, kendinden nefret etmesine neden olan o kadar çok şey vardı ki.

Ona olan nefreti daha da kötüleşti ve belirginleşti. Ve kalbinin tüm sevinciyle, o nefrete bir irade ve bir isim verecekti.

'Bu toprakların toprağına adım atarsan, seni öldürene kadar tatmin veya sevinç bilmeyecek bir yaratığım var.'

Kuzey, [Zihin Gözünün] kapanıp alnından kaybolurken gülümsedi.

Replikasına bakarak tepkisini bekledi. Replika hareketsiz duruyordu, ama yaratığın bakışında bir değişiklik vardı.

Farklı bir ışık vardı, daha önce hiçbir klonunda görmediği bir canlılık.

Gözleri aniden odaklandı ve zeka yaymaya başladı.

Ancak klon sessiz kaldı. Gözleri Northern'ın yüzüne sabitlenmişti, biraz kafası karışmıştı.

Northern'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Şimdi son dokunuş için."

Northern, gözünü diktiği belirli bir ruhu çağırdı ve panelini inceledi.

: İsim: Bairan

Gerçek İsim: [Kılıç Kralı]

Nitelikler: [Eski Olan], [Mezar Kralının 3.'sü]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdeği: [Sarı]

Yetenek: [Sonsuzluğun Nefesi]

Yetenek Yetenekleri: [Sonsuz Nabız], [Hatıra Perdesi], [Ruh İzleri], [Ay Işığında Fısıldama Tarzı], [Tek Ham Yol]

Panel, ilk gördüğü gibi belirdi.

'Eğer böyle biri ise, Karanlık Ölümcül onun ellerinde daha iyi bir kullanım bulmalıdır. Diğer silah formlarıyla daha aşina olurken ondan öğrenebileceğim.'

Bu rotayı seçmenin ana amacı sadece başka bir çağrı yaratmak değildi, aynı zamanda hem bir savaş hizmetkârı hem de bir öğretmen olarak faydalı olacak birini yaratmaktı.

Bu Eski Olanlar hakkında bir şey vardı - Soul Taker'ın kırıldığı zaman elde ettiği ruhlar. Kesinlikle antik bir medeniyetten geliyorlardı.

Kuzey, bunun Trael mi yoksa yeraltı dünyası mı olduğunu henüz söyleyemese de, onların zamanında krallar kadar etkili olduklarından emindi.

Gerçek adı "Kılıç Kralı" ona iyi geldi ve uyuyan ruha bir irade vermek için ihtiyaç duyduğu tüm inancı sağlıyormuş gibi görünüyordu.

Her şey hazırdı, ancak sorunlar Kuzey'in bu ruhlar hakkında bilmediği şeylerden kaynaklanacaktı.

Bu yüzden şüpheci kalmaya devam etti. Ama kendini son bir kez toparladı ve süreci başlattı.

Onun rızasıyla, Bairan'ın ruhu Hentu'nun ruhuyla birleşti ve karanlık bir gölgenin korkutucu bir döngüsünü yarattı.

Dönüşle birlikte, Kuzey'in tahtının önünde yanan Boşluk alevlerinin nazik dansını rahatsız eden şiddetli bir rüzgar geldi.

Alevler, rüzgarın temposuna yanıt olarak acımasızca yükseldi ve sonra tekrar düştü.

Kuzey, her Boşluk yapısının diğerine bağlandığını izledi. Her birinin tüketimi vardı ve onun rehberliğiyle, tüketim, ruh özlerinin acımasızca yok olmasını engelledi.

Bu, onun klonunu henüz eklememesinin de nedeniydi. Çünkü bu yeni yaratığın ne olacağı üzerinde klonun iradesinin daha fazla kontrol sahibi olmasını istiyordu, bu yüzden mücadeleye katılmasını bekletti. Her iki ruh zayıfladığında, klonu ekleyecek ve o, diğer ikisini domine ederek beden ve zihin oluşumunun gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Bir süre karanlıkta döndükten sonra, derin karnında bir şey belirmeye başladı.

Işık, en derin derinliklerinden fışkırdı.

Kuzey, klona baktı. Gözleri, hem onun hem de klonun bir bağlantı paylaştığı için yeterince komutkardı.

Klon, dönen karanlığa doğru yürüdü ve onu yuttu.

Kuzey kollarını kavuşturdu ve gözlerini hafifçe kısarak izledi, derinliklerinde gerilim kıvılcımları parlıyordu.

Birkaç dakika sonra, karanlık döngüsünü azaltarak insansı bir forma şekil almaya başladı.

Karanlık yoğunlaştı ve daha belirgin hale geldi, kollar oluşurken, parmaklar uzandı ve dengesiz kafa daha belirginleştiğinde parlak ve ışıltılı görünüyordu.

Parlak yüzey, sanki görünmez bir el onları nazikçe heykel yapıyormuş gibi yüz hatlarını oymaya başladı.

Zamanla, her şey belirginleşti ve tüm özellikler heykel yapıldığında, Kuzey elini açtı.

Avucunun üzerinde tek bir beyaz alev yanmaya başladı. Elleri yaratığa yaklaştıkça, yaratığın göğsü açıldı, sanki alevler kendi yollarını açıyordu.

Kuzey, Kaos Alevi'ni yaratığın içine yerleştirdi ve hemen kalın karanlık onu kapladı.

Birçok ışık hüzmesi hızla yaratığın vücudunda hareket etmeye başladı.

Bittiğinde, ışık damarları daha da parlamaya başladı ve kalın karanlık sanki kurumuş gibiydi.

Işık yoğunluğu arttıkça, karanlık soyulmaya ve düşmeye başladı, toza dönüşerek dağılmaya başladı.

Bu, soyulan karanlığın içinden temiz bir fildişi derisi ortaya çıkana kadar devam etti; kar beyazı saçlar omuzlardan sırtın ortasına kadar döküldü.

Keskin, açılı beyaz bir kaş şekillendi, hafifçe titredi, ama gözler kapalı kaldı.

İnsanın gözleri açıldığında, beyaz ışık tüm bedenini aydınlattı ve yavaşça dağıldı. Işık kaybolduğunda, derin kırmızı bir pelerin etrafını sardı, gölge gibi dalgalandı.

Altında, keskin beyaz bir gömleğin üzerine katmanlanmış siyah bir cübbe vardı, açık yakadan sarkan dar bir siyah kravat görünüyordu.

Pelerinin iç astarı soluk griydi, omuzlarının üzerine döküldüğünde kenarlarını yumuşatıyordu.

Kısa, açık gri pantolonları, siyah botlarının hemen üstünde sona eriyordu ve botlar ışık altında parlıyordu.

Küçük tılsımlar belinde sallanıyordu, yumuşak ve yavaş rüzgârla birlikte hareket ediyordu ve tek bir kırmızı kolye göğsüne yaslanmış, sessiz ama ateşli bir parıltıyla dikkat çekiyordu.

Northern hayranlık içinde kaldı—adam, iki hayatında karşılaştığı en zarif insandan daha fazla zarafet yayıyordu.

Adamın gökyüzü mavisi gözleri, onun azur gözleriyle buluştu ve bir an içinde onu hızlıca ölçtü. Sonra adamın ince kaşları hafifçe çatıldı.

"Bir kılıcım yok. Bir kılıca ihtiyacım var."

Northern, diğerleri derin uykudayken, çapraz oturuyordu, gözleri uzaklara dalmıştı. Önündeki ağaca bakıyormuş gibi görünüyordu, ama gözleri o kadar bulanıktı ki, aklının başka bir yerde olduğu açıktı.

'Dünyada ne yarattım? Ne yaptım?'

Bu sorunun cevabını kendisi veremedi. Yeni çağırdığı Bairan'ı Revant ile karşılaştırmaya ve bir araya getirmeye çalıştı.

Elbette, Revant muhtemelen daha güçlüydü—bu öznel bir durumdu—ama Bairan'ın yaydığı ince ve tehlikeli bir aura vardı.

Bu, kadim, muhteşem, ilahi ve en önemlisi, alçakgönüllüydü.

Revant'ın görünümüne olan aşırı benzerliğiyle karşılaştırıldığında, sadece saçlarıyla ayırt ediliyordu, Bairan ona hiç benzemiyordu.

Bir şekilde, Kılıç Kralı Bairan'ın orijinal yüzü onunla birleşmiş gibi görünüyordu, tamamen farklı bir şey yaratıyordu.

Uzun, korkutucu bir adam, belirgin bir çene hattı ve dar bir şekilde çekici yüz hatlarıyla. Yoğun bir tavrı vardı ki bu, Dante'nin yüz otoritesine rakip oluyordu, belki de onu aşıyordu.

Ve bedenini süsleyen eşsiz giysi, durumu daha da çarpıcı hale getiriyordu—olağanüstü bir şekilde etkileyiciydi.

'...Ve sorduğu ilk şey bir kılıçtı.' Northern düşüncelerini bir an duraklattı, sonunda başını yukarıya çevirdi.

Bairan'ı test etmeye gerek yoktu, Revant'tan sonra bu onun en güçlü çağrısıydı.

Bir kez daha iç çekti ve aniden bir düşünce aklına geldi.

'Bu adamlarla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Nereye gidiyorum ben?'

En güçlü olmak istediğini biliyordu, ama hayatıyla gerçekten ne yapacaktı? Ve buradan nereye gitmek istiyordu?

Boşluktan yarattığı bu güçlü varlıklarla ne yapacaktı?

Dünyayı sarsabilecek varlıklardı. Tam olmasa da, Revant bir Zalimdi.

Üçüncü Mezarlık Kralı, bir Yükselen, şüphesiz son derece güçlüydü. Ellerindeki bir kılıç, karanlık bulutlara yıldırım vermek gibi olacaktı.

Eğer dünyayı bir darbe ile ikiye ayırmadıysa, bulutları korku ve karanlıkla gürültüye boğar.

Ve Revant vardı, başına gelmeyi sabırla bekleyen bir felaket. Bir Tyrant'ı evcilleştirmenin kolay olacağını ya da mümkün olacağını düşünmüyordu.

Ancak Revant bir sorun olmaya başlayana kadar, büyük bir faydası olacaktı. Northern, onun bir sorun haline gelmeden önce onu ortadan kaldırabilmesi için daha güçlü hale gelmesini sağlamalıydı.

Sonra Night Terror ve Black Mamba vardı. Night Terror şu anda bir [Boşluğun Tezahürü] iken, Black Mamba bir [Boşluğun Fısıldaması]ydı.

Her ikisi de [Boşluğun Hizmetkârı] olduklarında Paragon'lardan daha güçlü olma potansiyeline sahipti—bir Boşluk çağrısının ulaşabileceği en yüksek rütbe.

Boşluk rütbesi Revant'a uygulanmıyordu, bu açıkça ruhunun kalitesinden kaynaklanıyordu, ancak Bairan da bir Echo olarak başlamıştı. Yeniden doğduğunda, Boşluk yeteneği kazanmıştı—Revant'ın sahip olamadığı tek şey.

Bairan büyümeye devam ederse ve bir [Boşluğun Hizmetkârı] olursa, o da güçlü hale gelecekti. O zamana kadar bir Paragon'un gücüyle karşılaştırmak aşağılayıcı olurdu.

Hepsi, onun büyüdükçe son derece güçlü hale geleceklerdi. Ve bunun için bolca zaman vardı—sonuçta, şu anda sadece on altı yaşındaydı.

Ve sonra Jeci, Lynus ve onun iki aptal astı vardı. Lynus gerçekten bir sorun değildi; Northern, ona yeterince korku aşılamayı başardıktan sonra onu geri göndermeyi planlıyordu.

Şımarık şövalyenin, Northern ile düşman olmayı seçerse onu bekleyen tek şeyin korkunç bir kader olduğunu anlaması için yeterliydi.

Ancak Jeci'yi nereye koyacaktı? Artık annesini bulmuşken, bu sırlar dünyasını günlük hayatına nasıl sığdıracaktı?

Bu kadar çok yalanla yaşamaya devam etmek zorunda mıydı? Bu, yapmak istemediği tek şeydi.

Ama onlara söylemek güvenli miydi? Bu bir güven meselesi değildi—annesine ve babasına güveniyordu, ama bu durumun onları beklediğinden daha fazla yüklenmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?

Sonra, Reimgard İmparatorluğu'nun tamamı prenslerinin hayatta olduğunu öğrenirse onu bekleyen yaklaşan bir felaket vardı.

Doğumda onu öldürmeye çalışan insanlar elbette tekrar gelecekti.

Tüm bunların ortasında, bir Luminary olarak ortaya çıkacak lanet olası Rughsbourgh vardı. Northern, bir Luminary ile bir Paragon arasındaki güç mesafesinin ne kadar geniş olduğunu henüz bilmiyordu.

Bununla ilgili hiçbir kayıt yoktu ve eğer varsa, ona erişimi yoktu.

Elleriyle geriye yaslandı ve nefesini verdi.

'Sanırım tek seçenek, işleri birer birer ele almak. Öncelikle Teğmenin yeteneklerini kopyalamam gerekiyor. Sonra önümüzdeki altı ay boyunca akademiye gideceğim.'

Northern'ın nedeni basitti.

Akademi, birçok yeteneğin bulunduğu bir yerdi. Kalesi hakkında da düşündü ama bunun yerine akademiyi seçmeyi tercih etti.

Akademi, keşfedilmemiş muazzam potansiyele sahip binlerce gençle dolu olacaktı.

Usta olduktan sonra atamadığı güçlü bir his vardı.

Akademiyi Orta Ova'nın geri kalanından ayıran o kırmızı bulut denizinin altında—orada ne olduğunu bilmek istiyordu.

Ve bilgiye ve güce erişmek istiyordu. Bir kalede, bu imkansız olurdu.

Ne kadar başarı elde ederse etsin, kalenin adı onunkinden daha yüksek sesle yankılanacaktı.

Ama akademiye gidip orada maceralarına başlaması durumunda, adı her etkinlikte geçecekti. Ve bu arada, Raven için yaptığı gibi Rughsbourgh için de bir hoş geldin hediyesi hazırlayacaktı.

Akademide öğrenmeyi düşündüğü bir diğer beceri vardı, çünkü bu onun ve çağırdıklarının gelişimi üzerinde etkili olacaktı.

Sonra Hao ile de iletişime geçmesi gerekiyordu.

Northern henüz birçok şeyden emin değildi, ama önünde bir sonraki adım vardı ve şimdilik bu yeterliydi.

Gelecek yolu hakkında derin düşüncelerden, dayanıklılığını önemli ölçüde yenileyen kısa bir şekerleme geldi.

Tam sekiz saatlik bir uyku ile karşılaştırılamasa da, mevcut konumları göz önüne alındığında, Kuzey için bu yeterliydi.

Uyandığında, diğerleri de uyanmıştı, ateş sönmüştü ve herkes ileriye doğru hareket etmeye hazır görünüyordu.

Susarak uykusundan kalktı, bedenini gerdi ve tatminin tadını çıkardı, ardından herkesin ifadelerini inceledi, zihin durumlarını belirledi.

Şu an için hepsi iyi görünüyordu. Teğmen'in astları biraz evcilleşmiş gibi görünüyordu ve kendi aralarında konuşuyorlardı, ancak Shane, uyumadan önceki haline göre biraz daha solgun görünüyordu.

Alystren harika bir ruh halindeydi, Shin ise oradaydı, sıradan bir şey yoktu, yüzü odaklanmış bir şekilde ağırlaşmıştı.

Ryan sessizdi, arkasındaki ağaçlardan birine yaslanmış, gözleri kapalı ve kolları kavuşturulmuştu.

Tek eksik olan kişi Teğmen Dante'ydi.

'Gece boyunca nöbet mi tuttu?'

Gece ya da değil, uyku vaktiydi—Northern bunu fazla düşünmeden böyle adlandırmıştı.

Birkaç saniye sonra, Teğmen geri döndü, etrafa bakındıktan sonra durdu ve otoriter sesi yankılandı.

"Hepimizin hazır olduğunu görüyorum. Bölgeyi keşfetmeyi başardım ve Northern'ın dediği gibi. Önümüzde pek çok düşman yok, ama karşılaşacağımız birkaç düşman son derece güçlü."

'Kaptan, keşif yapmak için bile zaman ayırdı. Bu adam gerçekten harika,' Shane'in solgun yüzüne rağmen gözleri parıltılarla doluydu.

Grup hemen karanlık ve tehditkar ormandaki kıvrımlı ağaçların arasından ileri doğru yürümeye başladı.

Yürüyüşe devam ettiler, adımları ne çok hızlı ne de çok yavaştı. Dinlenmelerinden dolayı enerjilerini büyük ölçüde geri kazanmışlardı, bu yüzden yolculuk stres olmadan ilerliyordu.

Yürürken kendilerini harcamamaya dikkat ettiler, aksi takdirde savaşmak zor ve acı verici hale gelebilirdi.

Bir süre sonra, çevreleri değişmeye başladı. Dağa doğru daha yükseğe çıkıyorlardı ve bu nedenle hava incelmeye başladı.

Nefes almak zorlaşmıştı ve çevreleri, sanki görünmez bir kavurucu güneş yerin altına gömülmüş gibi sıcaklaşmıştı.

Yine de devam ettiler. Kıvrımlı ağaçların sayısı büyük ölçüde azalmış, öncekinden daha seyrek dağılmış hale gelmişti.

Yer kuru görünüyordu—zamanla çoğu su akıp gitmiş, dağın zirvesi kuru, düz ve sert kalmıştı.

Kuzey, irkilerek gözlerini kısarak bakındı. Bunu hissedebiliyordu; yarığın merkezine yaklaşıyorlardı. Çekirdeğine.

"Bu yerle ilgili bir şey rahatsız edici. Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Teğmen Dante, Kuzey'e bakarak.

"Eh, yarığın merkezine yaklaşıyoruz. Sanırım bu bir neden, ama ayrıca bazı canavarların bize saldırmak için hareket ettiğinden de şüpheleniyorum."

“Bazı mı? Kaç tane?”

Kuzey gözlerini kapadı ve farkındalığını artırdı. Tehlike hissi, Mekansal Farkındalık aracılığıyla etrafında ve hatta dağın ötesine yayıldı, bu da onun etraflarındaki durumu canlı bir şekilde kavramasını sağladı.

Gözlerini açtı.

“Eh, on üç ile on dokuz arasında bir şeyler. Hepsi Felaket Yıkıcıları.”

“Ne kadar zavallı bir şansımız var,” diye mırıldandı Teğmen, sıkılmış bir tonla.

“Üzülme. Yedinci seviye bir yarığa girdiğimizde bunun için kaydolmuştuk,” Kuzey adamı neşelendirmek için zahmetsiz bir çaba gösterdi.

Böylesine zor bir durumda bile, ikisi de mizah denemeye devam edebiliyordu. Grubun geri kalanı ise şaşkın kalmıştı.

“O zaman, bunu yapalım...” Teğmen kılıcını kaptı ve çekmeye başladı, ta ki Kuzey’in sesi onu durdurana kadar.

"Hayır."

Dante önce kaşlarını çattı, sonra bir kaşını kaldırdı.

“Ne?”

“Bu sefer kenarda durmalısın.” Kuzey önce ileriye baktı, sonra yüzünü Dante’ye çevirdi.

Hepsinin bakımını kendim üstleneceğim. Bu, herkesin maksimum dinlenme süresi alabilmesi içindir. Eğer haklıysam, umarım haklı değilimdir, hala bizi bekleyen daha fazla Behemoth olacak ve yırtığın koruyucusunun Belial rütbesinde olduğunu unutmamalıyız. Bir Belial'ın nasıl göründüğünü bilmiyorum, ama şimdiye kadar karşılaştığımız şeylerle kıyaslandığında bunun bir şey olacağını varsaymıyorum.

Kesinlikle, bu, gücünü koruman için daha fazla sebep.

Kuzey, Teğmen'e gülümsedi. "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Ayrıca, savaşacak olan ben değilim..."

Teğmen Dante, şüpheyle kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Teğmen, bir sonraki dileğimi kullanabilir miyim?"

Teğmen birkaç saniye sessiz kaldı, cevap vermekte tereddüt etti ama sonunda verdi.

"Evet, kullanabilirsin."

"Buradaki herkesi burada tutmanı diliyorum, ben de dağın zirvesine doğru ilerleyip Yokedicileri bitireceğim. Eğer herhangi biri yanımdan geçerse, onları öldürmek için tetikte olacaksın."

Teğmen Dante gözlerini kısarak baktı. 'Bu adam... kesinlikle bir şey saklıyor...'

Derin bir nefes aldı ve yanıtladı. "Tamam. Ama kendini fazla zorlamamalısın."

Kuzey, eğri bir gülümseme ile döndü. Babasına baktı ve Ryan'ın ona doğru baktığını yakaladı.

Sonra ileri doğru yürüdü, diğerlerini geride bıraktı. Kısa süre sonra, silueti uzaklaştı. Yeterince uzaklaştığından emin olduğunda, çağırdı.

"Arkadaşlar..."

Yürürken arkasında siyah alevlerin sütunları patladı ve dağılırken, onunla birlikte hareket eden birkaç varlık ortaya çıktı.

Siyah saçlı, sakin, sıcak ama rahatsız edici bir şekilde zalim gözlere sahip, neredeyse modern bir takım elbise giymiş bir adam.

Revant'ın arkasında, dört şeytani kırmızı göze ve kollarına sahip, tehditkar bir şekilde yürüyen karanlık, parlak bir canavar vardı; kuyruğu bir tarafa kıvrılmıştı.

Kuzey'in sağında, antik bir aura yayan uzun bir adam, iç giysisinin gevşek yakasına ellerini sokarak yürüyordu—bu, düzgün siyah kravatını ve içindeki beyaz gömleği sergiliyordu.

Adamın arkasında, gözlerinde zeki ve sorgulayıcı bir bakışla ince bir siyah figür vardı. Göğsünde, vücuduna yayılan yıldırım şeklinde beyaz bir çizgi vardı.

Hepsinin arkasında, dişleri sivri ve ağzının derinliklerinden parlayan iki kırmızı orb ile kambur bir canavar duruyordu—Ceset Yiyici.

Ardından, Ceset Yiyici'nin arkasında, dört ayak üzerinde yürüyen büyük, beyaz kuyruksuz bir yaratık vardı. Her hareketi, tüylerinin rüzgarda dans etmesine neden oluyor, mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

Efendileri tarafından yönlendirilen bu boşluk varlıkları, ilk kez birlikte savaşa doğru yürüdü.

Kuzey'in adımları kayalık zemin üzerinde yankılandı, yanında Boşluk varlıklarıyla birlikte yükseliyordu.

Sert rüzgar onları dövdü, dağ yamaçlarından geçerken hayaletimsi bir marş gibi ıslık çaldı.

Ancak, onun her çağrısı etkilenmemiş gibi görünüyordu, gözleri ileriye odaklanmış, karanlık bir vaatle parlıyordu.

Usta durduktan sonra nihayet durdular. Northern, gözlerini ileriye dikmiş, soğuk ve güçlü bir ışıkla parlıyordu.

Ardından döndü, bir nefes içinde herkese bakarak ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

"Bunu, sizi serbest bırakmam olarak görün. Bu adamların en çoğunu öldüren bir numara olacak."

Bairan'ın gözleri titredi ve kayıtsız bir ifadeyle sessizce ileriye baktı.

Öte yandan, Revant'ın yüzü karanlık bir şekilde büküldü, diğerleri ise acımasız gözlerinde parlayan uğursuz bir tutkuyla alevlendi.

En insani Boşluk varlıkları hareket etmeden önce, siyah şekiller yanlarından bulanık bir şekilde geçti. Bairan'ın gözleri büyüdü—her şey onun için hala oldukça yeniydi ve yaşam kazandıktan sonra henüz alışamamıştı.

Northern ona bir siyah kılıç verdikten hemen sonra ayrıldı. Teşekkür edecek bir kelime bile söyleyemedi.

Ve şimdi, hem tanıdık hem de tanıdık olmayan tüm bu garip yaratıklar vardı.

Zihninde birçok düşünce olduğu görünüyordu, bu yüzden kayıtsız görünüyordu. Revant fırlayıp gittiğinde bile, önündeki yerden fırlayan canavarlara sabırla bakmaya devam etti.

Bu yaratıklar, insan ve böcek arasında çarpık bir birleşimdi; kasvetli bir parıltıyla kaplı, zırh benzeri segmentlerle örtülü ince yapıları, sanki bozulmuş kanın özüne batırılmış gibiydi.

Vücutları uzundu, devasa bir akrep benzeri kuyruğa doğru kıvrılıyordu ve bu kuyruk, yoğun, koyu bir sıvı damlatıyordu.

Birden fazla uzuv, ince ama güçlü bir şekilde onları yere sabitliyordu ve antenler, kan yarığının yoğun atmosferini hissederek doğaüstü bir ritimle titriyordu.

Katran gibi gözler, kötü niyetle parıldıyordu ve onu doğuran vebadan çarpıtılmış bir zihni işaret ediyordu.

Chitinli derilerinin altında damarlar atıyordu; her atış, yarığın bozulmasını yayan zehirli bir parıltı yayıyordu.

Hareket ettikçe, çürümüşlük aurası yayıyorlardı; havayı demir ve çürümüşlük kokusuyla keskinleştiriyorlardı.

Korkutucu bir çatışmada Gece Korkusu, Siyah Mamba, Ceset Yiyici ve Revant ile karşılaştılar. Şimdi, Bay Fluffy bile arkasından güçlü bir şekilde sıçrayarak onlardan birinin üzerine atladı ve acımasızca chitinli derisini bedeninden kopardı.

Bairan orada bir an durdu. Sonra Northern'a dönerek iki dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

Northern kaşlarını kaldırdı, gözleri büyüdü. 'Şu anda ne oluyor?'

"Bana bir amaç verdiğin ve beni hayata döndürdüğün için teşekkür ederim. Raven nerede olursa olsun, onu bulup bize yaptıkları için adalete teslim edeceğim."

Northern başını eğdi. '...bizi mi? Bunun onun anıları olmadığını anlıyor mu?' Northern'ın kaşları küçük bir çatlakla buruştu. 'Ama bu böyle gitmemeliydi, değil mi?'

Northern bir süre sessiz kaldı, ama neler olduğunu zaten tahmin ediyordu. Eğer sadece klonuysa, onunla bir benlik duygusunu paylaşıyordu.

Bu, klonun kendisini Northern'ın bir parçası olarak değil, tekil bir varlık olarak tanımadığı ve o anıları sahiplenmiş olabileceği anlamına gelebilir.

Aslında, Northern'ın beklediği buydu. Ama Bairan'ın ruhunu kullanmanın beklediği sonuçları etkilediği görünüyordu.

Bairan, bunların ustasının anıları ve acıları olduğunu kabul etmiş gibi görünüyordu. Northern'ın emin olmadığı şey, bunun Bairan'ın kişiliğini şekillendirmeye devam edip etmeyeceğiydi.

Ya da eski kişiliğinin, zekasının yaptığı gibi, müdahale edip etmeyeceği.

Northern iç çekti ve yorgun bir şekilde saçlarını taradı, yanıt verdi.

"Hoş geldin. Ama onlara katılmak istemiyor musun? Görünüşe göre, canavarlardan kurtulacaklar."

"Sorun değil. Rütbeler ve pozisyonlar için savaşmak istemiyorum—sadece senin olabilmek benim için bir sevinç ve tatmin. Ancak, hemen dileğini gerçekleştirmek ve Raven'ın sonunu bana bırakabileceğini göstermek istiyorum."

Northern gülümsedi. 'Bunu seviyorum. Bunu çok seviyorum.'

"Tamam, Bairan... sana uygun olanı yap. Seni durdurmayacağım."

Northern, Bairan'a sırtını döndü ve yoğun bir savaşın ortasında olan diğerlerine odaklandı - Bairan'ın yok olmasını umursamadan.

Revant, akıcı bir zarafetle hareket etti, her hareketi ölümcül bir hassasiyet dansıydı.

Yıkıcıların üzerine doğru yaklaştı, takım elbisesinin koyu kumaşı, pençeli uzuvlarının saldırılarından kaçarken dalgalandı.

Elleri bulanık görünüyordu, kemik kırıcı yumruklar ve tekmeler atarak kitinleri parçaladı ve daha küçük yaratıkları geri savurdu.

Bir Yıkıcı ona doğru hamle yaptığında, çeneleri genişçe açılmıştı, Revant havada döndü ve başına öyle bir darbe indirdi ki, başı parçalandı ve siyah sıvı yere yayıldı.

Yumuşak bir iniş yaptı, dudaklarında tiksinti dolu bir gülümseme belirdi. Kanla lekelenmiş eldivenlerini çıkardı ve temiz olanlarla değiştirdikten sonra tekrar çatışmaya katıldı.

Siyah Mamba, bir gölge gibi hareket etti, görünürlükten kaybolup tekrar belirdiği için şekli titriyordu.

Bir an, bir Yıkıcı'nın önündeydi; bir sonraki an, arkasındaydı, eli sert derisinin içine dalarak çekirdeğinden bir parça kopardı.

Aurası etrafındaki havayı bozdu, yaratıkları şaşırtan ardıl görüntüler yarattı.

Yıkıcılar, Black Mamba'nın hayalet gibi kolayca kaçınmasıyla saldırıları boşuna savurdu.

Hızlı bir el hareketiyle, düşmanlarının derin yaralarını açtı ve diğer eliyle, herhangi bir silah olmaksızın, acımasızca başlarını kesti.

Bu arada, Gece Korkusu korkutucu bir hassasiyetle saldırdı. Şekli bazen dengesiz görünüyordu, Yıkıcıların etrafında dolanırken, kuyruğu bir kamçı gibi hızla ve kuvvetle fırlayarak, kemikleri kırıyor ve canavarlara derin yaralar açıyordu.

Dört kırmızı göz, daha küçük Yıkıcılardan birisiyle oynarken neredeyse sadistik bir zevkle parlıyordu; onu ezici bir kucaklama ile sararken, iğne gibi dişlerini vücuduna birer birer sokuyordu.

Yaratık çığlık attı, uzuvları Gece Korkusu'nun parmakları derisine derinlemesine daldıkça spazm geçiriyordu. Memnun kalan Gece Korkusu, cansız bedeni bıraktı ve hemen bir sonraki hedefe yöneldi.

Bu kaosun ortasında, Bay Pamuk, ham güç ve vahşetin bir kuvvetiydi.

Arkadaşlarının aksine, onun yaklaşımında hiçbir incelik yoktu.

Yıkıcılara yer sarsan bir güçle daldı, devasa bedeni kas ve tüyden oluşan bir duvardı.

Her devasa pençe darbesiyle, Yıkıcıları havaya fırlatıyor, bedenleri çarpma anında parçalanıyordu.

Bir yaratık ona saldırdı, ama Bay Pamuk onu çenesiyle yakaladı, tek bir ısırıkta ezerek kenara fırlattı.

Mavi gözleri şiddetli bir sevinçle parlıyordu ve derin göğsünde bir kükreme yankılandı, başka bir Yıkıcıya atladığında, onu acımasız bir verimlilikle parçaladı.

Savaş başlamadan önce, sona yaklaşıyor gibiydi. Bir anda, tüm Felaket Yıkıcılarının ortadan kaldırıldığı görünüyordu. Sadece bir tane kalmıştı.

Gece Terörü ve Revant kısa bir bakış attılar, her iki gözlerinde de şiddetli bir tutku alevlendi.

Northern, Gece Terörü ve Revant'ın son Destroyer'a doğru koşmasını ilgiyle izledi.

Yaratığın parçalı vücudu hastalıklı bir ışıkla nabız gibi atıyordu, yaklaşan felaketi algılarken çeneleri çılgın bir ritimle tıkırdıyordu.

Gece Terörü'nün formu dalgalandı, varlığından koyu bir duman gibi karanlık sızıyordu. Hareketi anında gerçekleşti ve yırtıcı bir zarafetle mesafeyi kapattı.

Ama Revant zaten oradaydı; yaratığın eklemlerine saldırırken tertemiz eldivenleri bulanıklaşıyordu.

"Beni bu kadar baştan savma bir hızla yenebileceğini düşünüyorsun." Son cinayeti kaparken Gece Terörü'ne bakarken yüzü kötü bir sırıtışla buruştu.

Yok Edici çığlık attı, dağın yamacında yankılanan bir sesti bu, çaresiz bir savunma için kuyruğunu aralarında savuruyordu.

İkisi de geri adım atmadı. Gece Terörü'nün pençeleri yan tarafını tararken Revant'ın yumruğu yaratığın kafatasındaki izini buldu ve saldırıları aynı anda gerçekleşti.

Siyah ikor kayalık zemine sıçradı ve canavar, kırık kitin ve bükülmüş uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere yığıldı.

Ancak bu bir son gibi görünmüyordu. Gece Terörü pençelerini Revant'a doğru savurdu ve Revant bir çocuk gibi kaçtı ve yaratığın karnına bir yumruk attı.

Northern'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. 'İlginç.' Gözlerinde, yarattıklarının birbirine karşı gerginliğini izlerken bir eğlence parıltısı vardı.

Bay Fluffy, arka ayaklarının üzerine oturdu, devasa bedeni gölge düşürerek o zeki mavi gözleriyle gerginliği gözlemledi. Tüyleri düşmanlarının karanlık kanıyla yapışmıştı, ama o rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Siyah Mamba, Northern'ın yanında belirdi, bedeni hala hafifçe titriyordu. Başını eğdi, Night Terror ve Revant'ın karşı karşıya geldiğini izliyordu.

"Yeter bu kadar." Northern'ın sesi, gerginliği bir bıçak gibi kesti. "Üzerinde durmamız gereken daha acil meseleler var."

Revant, eldivenlerini düzeltti, ifadesi tekrar alışılmış kontrol altında olan haline döndü.

Night Terror'ın karanlığı geri çekildi, ama kırmızı gözleri hala harcanmamış şiddetle yanıyordu.

'Şimdi, Bairan'ın nereye gittiğini merak ediyorum.'

Kuzey bir dakika düşündü, gözleri tüm boş çağrılarının üzerinde dikkatlice dolaşırken, aynı zamanda beynine konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Elleriyle birleşti ve başını biraz eğdi, kaşlarını çatarken kendisiyle tartışıyordu.

‘Geri kalanını tek başıma bitirebilmeliyim. Eğer tüm çağrılarımı tam gaz kullanırsam, aslında yarığı yenmek mümkün olabilirdi. Belki de bir süreliğine dar görüşlüydüm.’

Çenesini kaşıdı.

'Ama o zaman, bu yetenekleri nasıl kopyalayabilirdim? Ayrıca, Teğmen'in yeteneğini de kopyalamam gerekiyor. Evet, bu tek başına birlikte yapmamız için yeterli bir sebep.'

Bu son düşünceyle, Northern geri dönmeye ve onlara haber vermeye karar verdi, böylece hepsi onunla birlikte gelebilsin, çağrısını göz ardı ederek.

Dante, Northern gelmeden önce, on bir Felaket Yıkıcısının dağılmasını hissetmişti. Tansiyonu yüksek bir ifadeyle, dikkatli bir şekilde duruyordu.

Northern onlara yaklaştığında, söylediği ilk şey şuydu:

“Bunların hepsini mi öldürdün? Tek başına?”

Northern biraz gülümsedi, ardından Teğmen'in önünde durduğunda gülümsemesi soldu.

“İleri gitmemiz ve bunu bir kez ve herkes için sona erdirmemiz gerekiyor.” Konuşurken bakışları Dante ile buluştu.

Sonra bakışlarını çevirdi ve diğerlerine göz attı.

“Endişelenmene gerek yok, Teğmen Dante ve ben geriye kalan her şeyi bitireceğiz.” Gözlerini tekrar Dante'ye çevirdi. “Değil mi, Teğmen?”

Dante, ifadesi sert ve kayıtsız, gözlerini kapatıp açarak derin bir nefes aldı ve yanıtladı.

Northern haklı. En iyisi diğerlerinin bu sefer kenarda durması.

"Seninle geliyorum," Ryan kararlı bir şekilde ilan etti, ifadesi inatçı hale geldi.

"Ben de, hâlâ iyi durumdayım," Shin de ekledi.

"Ryan, son tam savaşta kendini aştığını herkes kolayca anlayabilir. Ve bu tamamen normal—senin gibi bir yeteneğin dezavantajı olmaması imkânsız."

Ryan kaşlarını çattı. Yumruğu sıkıca kenetlendiğinde titredi. Northern haklıydı; yeteneğinin kusuru gerçekten de kendini göstermeye başlamıştı. Eğer biri daha dikkatli baksa, onun her zamankinden daha solgunlaştığını görecekti.

Eğer kendini daha fazla zorlamaya devam ederse, vücudunu saran ciddi bir soğukla savaşmak zorunda kalabilirdi.

Ve bu durumun gerçeği, bunun için hiçbir şeye gerek olmadığıydı. Kendini bu kadar zorlamasına gerek yoktu, Lieutenant Dante ve Northern gerçekten de işleri kendi başlarına sonlandırabilirdi.

Northern babasına döndü.

"Sen de, baba. Yeni bir rütbeye yükseldiğin için en iyi durumda olduğunu biliyorum, ama yine de bu sefer kenarda durmalısın. Sadece bizim yolumuzu kesersin."

Dante, konuşurken Northern'a bir göz attı.

Shin dişlerini sıktı, birkaç saniye başını eğdikten sonra sesini dişlerinin hapishanesinden serbest bıraktı.

O zaman seni duydum. Geri duracağım ve işler herhangi bir tarafta ters giderse kendimizi koruyacağız.

'Her şey yolunda gitmeyecek...' Ancak Northern bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun yerine, çok kısa ömürlü bir gülümseme sundu ve dedi ki

: "Tamam o zaman, baba. Bu faydalı olacak."

Shin daha da yaklaştı ve Northern'ı kollarıyla sardı, ona kısa bir süre sarıldı.

"Dışarıda dikkatli ol..." dedi ve sarılmayı bırakarak Northern'dan geri adım attı.

Northern hemen döndü ve Teğmen ile birlikte gruptan uzaklaştı.

Biraz daha ilerledikten sonra, Dante konuştu. "Kendi babana söyleyeceğin oldukça kalpsiz bir şey değil mi? O senin üvey baban bile olsa."

Northern ona bir göz attı, kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Ne? Kageyama varisinin senin baban olmadığını anlamak için bir dahi olmaya gerek yok. Onların siyah saç için güçlü bir genleri var. Ve senin beyaz saçın çok yabancı—eğer yabancı değilsen, o zaman ebeveynlerin olmalı."

Northern kaşlarını çatarak aşağı baktı. 'Bu kadar kolay mıydı anlamak?'

Teğmen Dante iç çekti.

“Endişelenme, hangi aileden geldiğinle veya sakladığın sırla ilgilenmiyorum.”

Kuzey, başını güvenle kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

“Bu gerçekten bir rahatlama, zor bir karar vermekten kurtuluyorum.”

Teğmen Dante, inanamayıp alaycı bir şekilde güldü.

“Senin gibi birinin bu kadar kendine güvenmesi anlaşılabilir sanırım.”

Kuzey, dudaklarının köşesiyle gülümsedi ve gözlerinde oyunbaz bir ışıkla Teğmen'e baktı.

“Kendine güven? Gerçekten mi? Kırılmayacağım yerlerde baskı yapmam. Denemek ister misin, belki bu sadece kendine güven?”

Teğmen Dante duraksadı, elini asılı kılıcının kabzasına koydu.

“Benimle kavga mı ediyorsun?”

Kuzey, Dante'nin tonunun ve ifadesinin aniden sert ve otoriter hale geldiğini görünce, tiksinerek dilini ısırdı.

Biraz şaka bile kaldıramıyorsun. Hayatın çok sıkıcı olmalı.

Bu senin tarafında oldukça ironik.

Kuzey başını eğdi, gözlerini kısarak baktı.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Teğmen Dante gülümsemeyi sakladı ve ileriye doğru devam etti. Rahatsızlıktan keyif alıyordu ve yürürken Kuzey'i geride bırakmayı başardı.

Hey, hey, uzaklaşma. Benden gelen ironik ne demek? Şakaları almakta çok iyiyim. Eğlenceli olduğum için çok sevilen biriyim.

Tabii, tabii... en azından her gece uyumana yardımcı oluyor.

Ne? Bu herif... Kuzey öne doğru koştu ama aniden Teğmen Dante durduğunda durdu.

Teğmen etrafa bakındı, gözleri açıldı.

Ve sadece senin bu her şeyi yaptığın mı iddia ediliyor?

Kuzey başını eğdi, gözlerinde tehditkar bir ışık parladı, Teğmen Dante'nin arkasından geçerken—gözleri Teğmen'in dağınık ifadesinde bir zevk buldu.

Ne zaman sadece benim söylediğimi söyledim... acele et ve bunu bitirelim.

Dönerek aniden kaybolduğunu söyledi.

Teğmen de onu takip etti, rüzgarın içinden bulanık bir şekilde geçerek, kırmızı bir iz bıraktı.

Dağın zirvesine doğru devam ettiler ve bir süre sonra nihayet zirveye ulaştılar, ardından durdular.

Northern, dağın kenarında durdu ve arka tarafa doğru baktı.

Dağın derinliği kırmızı bulutlarla kaplıydı; bir şekilde, daha önce gördüğü bir şeye benziyordu.

"Koruyucu orada mı?"

"Yanılmıyorsam... evet," Northern, bakışlarını aşağıya kilitleyerek yanıtladı.

"Yanılma olasılığın nedir?"

Northern başını kaldırdı, kaba bir gülümsemeyle. "Sıfır... hiç."

"Peki, sırada ne var? Dalış mı? Yoksa yürüyüş mü?"

Northern birkaç dakika sessiz kaldı, sonra gözlerini kısarak düşündü.

"Peki, hangisinin daha hızlı olduğunu düşünüyorsan."

“Daha hızlı mı? Neden hız konusunda endişelenmemiz gerekiyor?”

"Eğer yanılmıyorsam, orada zaten bir astım var. Şimdi eğlenceyi kaçırmak istemiyoruz, değil mi?"

"Neden sürekli 'yanılmıyorsan', 'yanlış yapmıyorsan' diyorsun, oysa çok iyi biliyorsun ki yanılmıyorsun?"

"Alçakgönüllü görünmeye çalışmanın nesi yanlış? Siz insanlar asla memnun olmayacaksınız, anlaşılan."

"Sanırım bahsettiğin o insanlardan biri değilsin."

Kuzey, Teğmen'e gülümseyerek baktı.

"Çok uzun sürmesin."

Dağdan kayıtsız, umursamaz bir şekilde düştü, şekli kırmızı bulutun içine kayboldu.

Teğmen Dante, birkaç an derin derin baktı.

'Gerçekten içine mi düştü?' diye iç geçirdi ve ileriye doğru yürüdü.

Kuzey'in uyuyormuş gibi doğrudan düştüğü gibi, Teğmen de yürüyerek ilerledi, ta ki daha fazla kara kalmayana kadar, sonra dağların uğursuz derinliklerine daldı.

Kuzey, inmek üzereyken, havada vücudunu döndürdü ve çerçevesine uygun bir zarafetle indi.

Kırmızı bulutlar etrafında perdeler gibi açıldı ve aşağıdaki engebeli araziyi ortaya çıkardı.

Metal botları yere değdiğinde neredeyse hiç ses çıkarmadı, bu da onun etkileyici varlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Başını eğdi, dinledi.

Savaşın zayıf yankıları sisin içinden süzüldü—metal metalle çarpışıyordu, arada sırada havayı çatırdatan enerji patlamalarıyla kesiliyordu.

Birinin zaten savaşta olduğunu düşündüğü gibi, fazla düşünmesine gerek kalmadan kimin olduğunu anlayabilirdi.

'Bana hemen istediğimi yerine getireceğini söylediğinde, bu mu demek istedi?'

Bairan'ın, herkes gibi canavarlara karşı savaşmak yerine, çok daha güçlü bir rakibin varlığını tespit edip Kuzey'i memnun etmek için onun peşine düşmesi mümkün müydü?

'Ne kadar ileri düşünüyor? İki mi? Üç mü?'

Birkaç dakika sonra, Teğmen Dante yukarıdan belirdi, inişi daha kontrollüydü ama etkileyiciliği azalmamıştı.

Üniforması düşüşe rağmen kusursuz kaldı, yerinde tek bir kırışıklık bile yoktu.

“Gösteriş,” diye mırıldandı Northern, ama gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. “Zarif girişin bize değerli saniyeler kaybettirdi.”

“Bazılarımız belirli bir standardı korumayı tercih ediyor,” diye yanıtladı Dante, omzundaki hayali bir toz tanesini silkeleyerek. “Cehenneme düşerken bile.”

Northern'ın ifadesi sertleşti, savaş seslerinin yükseldiği uzaklara bakarken.

“Cehennem? Hayır, Teğmen. Sen Cehennemi görmedin—ben Cehennemi gördüm. Cehennem buradan daha düzenli.”

Yürümeye başladı, adımları kararlıydı. “Cehennem güzeldir, ölüm kokusu havayı öyle bir şekilde marine eder ki, içine çektiğinde burun deliklerini tatlandırır. Ve atmosfer, baktığın şeyden asla doyamayacağın bir güzellikte, dört kez bakmanı sağlayacak bir güzellik. Gördüğün şeyin kaba ihtişamı karşısında yüzün çökecek.”

“Buna kıyasla, burası benim cehennem dediğim şeyin lüks bir taklidi. Bu noktada çatlakların katman sistemine gerçekten şüphe duymaya başlıyorum.”

Dante, endişeli bir ifadeyle onu izledi, bu da Northern'ın karşılık vermesine neden oldu.

“Ne? Neden bana deliymişim gibi bakıyorsun?”

“Canavarlardan oluşan bir kıtada büyümenin çocukken aklını ne kadar kötü etkilediğini hayal edebiliyorum.”

Northern bir süre sessiz kaldı. Sonra omuz silkti.

Aslında, senin söylediğin kadar kötü değil. Gerçekten, birçok şey oldu ama bu kıtada sizlerden daha akıllıyım—hepiniz zayıf korkaklar ve ikiyüzlü alçaklarsınız.

Bir adamın hatasıyla herkesi mi yargılıyorsun?

Kuzey gülümsedi ama yanıt vermedi. Bunun yerine gözlerini kısarak hareketleri biraz yavaşladı.

Kırmızı sis etraflarında dönerken, yerde hareketsiz yatan canavarların cesetlerini gizleyecek kadar görüşlerini engellemedi.

Kuzey ve Teğmen'in başa çıktığı grotesk canavarların birkaç türü etrafa dağılmış haldeydi.

Teğmen cesetleri bir süre inceledi.

“Alt kadron bir kılıç ustası mı? Gerçekten çok iyi birisi.”

“Evet.” Kuzey biraz gururlu bir gülümseme ile onayladı. “O yeni biri ama başıma gelen en iyi şey olabilir.”

“Böyle insanlara güvenme. Söyleyeyim, bu işleri mahveder.”

“Tavsiyen için teşekkürler. Ben zaten bunu yapmam.”

Northern, tüm cesetleri gözlemlerken sessizleşti, ardından yüzünü Teğmen'in yüzüyle birleştirerek gözlerinde kararlı bir ifadeyle baktı.

"Sanırım son dileğin ne olacağına karar verdin?"

"Evet."

"Umarım yapabileceğim bir şeydir..."

Kuzey, aniden havada asılı kalan gerginliği hafifletmeye çalışarak gülümsedi.

"Endişelenme, bu çok yapılabilir." İleriye baktı. "Artık buradan itibaren ne olursa olsun, çatlak seninle birlikte ölecek."

Teğmen biraz kaşlarını çattı. Bir şey söylemeden önce, Kuzey ekledi

: "Dediğin gibi, sana ya da herhangi bir insana güvenmiyorum, ama eğer söylediklerin doğruysa, o zaman bunu yapmalısın. Eğer herhangi bir şekilde bana ihanet ettiğini öğrenirsem, ölüm senin için endişeleneceğin en az şey olacak ve o bir dileği unutabilirsin."

Teğmenin ifadesi bir parça soğuk ve okunaksızdı. Gözlerinin derinliklerinde, bir ocak alevi gibi yükselen hafif tehlikeli bir bakış vardı, ama bunu bir iç çekişle bastırdı ve bir an gözlerini kapadı.

Sonra gözlerini açtı ve yanıtladı.

"Sorun değil... sırrın bende güvende."

Kuzey gülümsedi ve başını salladı. "O halde, öldürmemiz gereken bir çatlak koruyucumuz var."

İkisi de ileriye doğru devam etti. İlerledikçe, yerdeki cesetler daha belirgin ve çok sayıda hale geldi.

Hepsinin açıkça Behemoth, Felaket Behemoth, Kötü Kader Behemoth ve hatta Şeytani Behemoth olduğunu söylemek değil.

Nihayet kırmızı sisin kaybolduğu bir noktaya ulaştılar. Önlerinde metalik bir kırmızı kapıya sahip yüksek bir mağara duruyordu.

Önlerinde, beyaz saçlı bir adam canavar cesetlerinin yığınının üzerinde oturuyordu, yüzünde kan sıçramıştı, gözleri ellerindeki uğursuz siyah kılıcın zayıf ışığını acımasızca yansıtıyordu.

Karanlık Ölüm Kılıcı üzerindeki kan, kılıcın içine sızıyordu ve adam bunu gözlerinde bir zevkle izliyordu.

Sonra kılıçtan dikkatini çekti ve kendisine doğru yürüyen iki insana baktı.

Onlardan biri, oluşturduğu tehdidi hissederek elini kılıcına koydu.

"Altın oldukça güçlü. O da bir Paragon mu? Buraya nasıl geldi?"

Bairan ayağa kalktı, kılıcını yere sapladı ve bir dizinin üzerine çöktü.

"Usta, geldiniz. Sizin için en güçlü olanı bıraktım ve yoldaşları öldürdüm, böylece size engel olmazlar."

Kuzey birkaç saniye boyunca baktı, Bairan'ın gözleri üzerinde dururken hiçbir şey söylemedi.

Kılıç Kralı diz çökerek, gözlerini Kuzey'e sabitlemiş, sabırla—dünyadaki tüm sabırla—Kuzey'in yanıtını bekliyordu.

Dante nöbette duruyordu, elleri kılıcının sapında yumruk olmuş, gözleri önündeki garip varlığa kilitlenmişti.

Her bir parçası, hesaplanmış bir farkındalıkla dolup taşıyordu, en ufak bir tehditte saldırmaya hazırlanırken hedefini aktif bir şekilde ölçtüğünü gösteriyordu.

Ancak Northern, başka bir şeyle meşguldü. Gözleri, Bairan'ın kırılmayan ve kararlı bakışlarından, sağlam duruşuna kadar tüm tavrına odaklanmıştı.

Ve Northern'ın üzerinden atamadığı bir şey vardı.

Değerlendirildiği hissi.

Başını salladı. 'Hayır, bunu yapamaz...'

Ancak bu eylemde tuhaf bir şey vardı, ya fazla düşünüyordu ya da Bairan'ın yaptığına ekstra anlamlar yüklüyordu.

'Ama eğer beni test etmiyorsa, o zaman neden koruyucu ile ilgilenip, "Oh efendi, düşmanlarınızı yendim" demedi? Durum böyle olmamalı mıydı?'

Bairan'ın Behemoth'ları yok etme eylemi ve hatta onlara hizmetkar demesi, Northern'a kendi değerini bildirmek gibiydi ve şimdi, Northern'dan da kendi değerini kanıtlamasını istiyordu.

Bu kötü mü? Bununla ilgili kötü bir şey var mı?

'Hayır, eğer bu yaptığıysa, o zaman tamamen hayal kırıklığına uğradım. Revant bile bu kadar cesur değildi... ya da öyle miydi?'

Northern kaşını kaldırdı ve derin düşüncelere daldı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, kaşlarını çattı.

'Hayır, kesinlikle bunu yapıyor.'

Ondan sonraki bir saniye içinde... hayır, bir saniye öncesinde, aniden sert bir rüzgar esti ve Northern, Bairan'ın gözlerinin önünde belirdi, kendi gözleri kararmış bir şekilde genişledi.

"Beni test etmeye nasıl cüret edersin?"

Bairan, Northern aniden gözlerinin önünde belirdiğinde şok oldu. Gözleri, sözde Efendisi'ne o kadar odaklanmıştı ki, genç çocuğun bir adım bile atmadığını görememişti.

Hiçbir şekilde gözünü bile kırpmadı, ama Northern'ın hareketi bir şekilde onun görüşünü aştı.

'Yoksa hareket etmedi mi?' Bairan tamamen kafası karışmış bir halde kaldı.

"Seninle konuşuyorum." Northern'ın tonu gök gürültüsü gibi çarptı, Kılıç Kralı'nın dikkatini korku dolu bir şekilde talep etti.

"Ben—"

Konuşmak istedi, ama sadece kekelemeler ve başarısız kelimeler onu buldu.

O sessizleşti, nefesini düzenledi ve hızlı atan kalbini sakinleştirdi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını eğdi.

“Cesur eylemim için üzgünüm. Korkunç bir düşmanı yenme hayalini paylaşan birinin dikkatimi ve çabamı hak ettiğinden emin olmak istedim.”

İkinci dizini yere koydu ve secde etti.

“Ama ben sadece aptaldım. Şimdi anlıyorum ki, sadece kendimden öndeydim. Kesinlikle, zamanlar eskisi gibi değil. Ve kesinlikle, hizmet etmeye ve savaşmaya değer güçlü bir adamsın. Seninle bir hayali paylaşmak bir onurdur.”

Kuzey, dik durdu ve Kılıç Kralı'na bakış açısından aşağıya doğru sertçe baktı.

Bairan'ın içten özrü ile yapabileceği başka bir şey kalmadı.

'Kahretsin, bu Boş varlıklar bunu istemeye devam ediyor.'

Dante'ye döndü. “Sorun değil... Kontrolüm altında. Sana saldırmayacak.”

O zaman Teğmen Dante, pozisyonundan rahatladı ve hafifçe çekilmiş kılıcını kınına geri itti.

Öne doğru geldi, hala Bairan'ı gözlemliyordu, oysa Bairan hala Kuzey'e secde ediyordu.

Northern, mağaranın dev kapısına kısa bir bakış attı, gözleri kan kırmızısı bir sel gibi olan oymayı yakaladı.

"Zaten bunu yapacaktın, o yüzden dışarıda kal ve içeri girdiğimdeye kadar göz kulak ol."

"Evet Efendim. Kendini üzme, bu çalıları bana bırakabilirsin," Bairan heyecanla yanıtladı, başını kaldırarak.

Bairan başını kaldırdığı anda, Northern onu yakaladı ve tekrar aşağıya bastırdı.

"Bu pozisyondan bir santim bile kıpırdamaya cüret etme, yoksa seni geldiğin boşluğa göndereceğim."

"Evet efendim, itaatsizlik etmeye cüret edemem." Kan damlaları yere akarken, Kılıç Kralı canlı bir şekilde yanıtladı.

Northern tekrar ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Bu arada, Teğmen Dante gördüklerinden duyduğu şoku gizleyemedi.

Bir çocuğun bariz bir yetişkine daha düşük bir varlık gibi davranması. Tüm bunlar, Northern'ın kimliği hakkında daha fazla soru ortaya çıkardı.

Ve bir kez olsun, Northern'dan kazandığı o tek dileği kullanma konusunda çok istekli hissetti.

Ama bu isteğe karşı koydu—değeri, bu kadar pahalı bir fırsatı harcamak için çok küçüktü. Northern'ı küçümsediği için değil, Northern'ın kimliğini bilmenin ona ne faydası olacaktı ki?

Dinlenmeye bırakılması daha iyiydi. En azından, Northern'ın son dileğini onu susturmak için neden kullandığını anlayabiliyordu.

Kuzey, kapının önünde durarak oymacılığı inceliyordu.

"Bu şeylerin bir hikaye anlattığına benziyor..."

Sesinin, Teğmen'in düşüncelerini dağıtmasıyla birlikte, o da oymaları incelemeye başladı.

"Bunu yaratan kişi, bunu yapmak için uzun zaman harcamış olmalı," Teğmen, incelemeye başladıktan kısa bir süre sonra yorum yaptı.

"Metal, oymadan sonra boyanmış gibi görünüyor, ama boyama o kadar muhteşem ki, gölgeleme detayları şaşırtıcı... eğer deneyimsiz olsaydım, böyle düşünürdüm."

Teğmen Dante, Kuzey'in son ifadesine hayran kalmış bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Tamam? Peki, deneyimli bir serseri olarak çıkarımın nedir?"

Kuzey gözlerini kısarak elini kapıya doğru uzattı, oymalı gölgeleme alanları nedeniyle pürüzsüz ve pürüzlü yüzeyleri hissetti.

"Bu malzeme tamamen kanla dövülmüş. Oyma, kapı yarı sert bir aşamada iken yapılmış."

Teğmen ağzını açtı. "Ooooh, bu oldukça ilginç bir çıkarım. Gerçekten sadece deneyimli bir serseri, çok fazla kanıt olmadan böyle bir şey söyler."

Başka ne kanıta ihtiyacınız var? Bu yere girdiğimizden beri kan kokusu belirgin bir şekilde var. Kırmızı sis, kırmızı bulut ve canavarlara kadar—bunların hepsi bu yarığın kanla güçlü bir bağı olduğunu gösteren ipuçları.

Northern, elbette, yarığın on beladan biri olarak adlandırıldığını gördüğünü atlayarak açıkladı, bu yüzden kesinlikle bir şeyler yanlış olmalı.

‘En muhtemel kan belası.’

“Tamam o zaman, sanırım içeri girmemiz zamanı geldi? Böylece haklı olup olmadığını öğrenebiliriz?”

Northern'ın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Dramatik girişleri sever misin?”

“Umurumda değil.”

Northern gülümsemeyi tam olarak oluşturdu ve aniden yumruğunu sıkarak, saf güç kullanarak, dev metal kapının ortasındaki metali sıktı, yüzeyinde kıvrımlar oluştu.

Bir el hareketiyle, kapı mağara duvarının kollarından kurtuldu, içeri doğru fırladı ve yeri acımasızca yok etti.

Northern stepped into the cavern, walking forward over the wreckage of the colossal door, his boots crunching on the warped metal as he strode into the blood-soaked darkness beyond.

The air within was heavy—thicker, almost tangible, as if each breath drew not oxygen but the weight of a thousand souls.

The crimson haze that filled the cavern outside seemed to condense here, pooling in murky rivulets across the polished floor.

The Blood Palace.

The vast chamber unveiled itself in solemn, gruesome grandeur.

The walls appeared alive, veins of dark scarlet pulsating faintly beneath their surface, as though the room itself had been carved from a colossal living organism.

Overhead, an arched ceiling stretched high into shadowed obscurity, lined with crystalline droplets that glistened like blood-red tears, catching and refracting the dim light into a haunting mosaic.

Towering statues lined the length of the hall, each depicting a crusader mid-battle.

Kanla şekillendirilmiş formları grotesk bir şekilde hayat gibiydi, her detay titizlikle işlenmişti—zırhlarının dişli kenarları, kaslarının gerginliği ve ifadelerine sonsuza dek kazınmış olan vahşi kararlılık.

Bazıları devasa kılıçlar tutuyordu, kenarları taze kan gibi görünen damlalarla sızıyordu, diğerleri ise soluk kırmızı auralar yayan rune sembolleriyle süslenmiş kalkanlar taşıyordu.

Aralarında duran haçlılar vardı—hareketsiz ama cansız değillerdi.

Duruşları sertti, pozları askeri bir tavırdaydı, ama gözleri... gözleri soluk, kötü bir parıltıyla yanıyordu.

Parmak uçlarından büyü sanatlarının soluk izleri dans ediyordu—kan büyüsünün glifleri ve sembolleri havada, sönmekte olan

kıvılcımlar gibi süzülüyordu, en küçük bir kışkırtmada serbest bırakılmayı bekliyordu.

Salondaki kalp, kırmızı sarmallar ile sarılmış kemik merdiveninin üzerinde yükselen büyük taht duruyordu. Hayır—tahtlar.

En yüksek, merkezi koltuk diğerlerinin üzerinde yükseliyordu, kapının malzemesine benzer şekilde kararmış kemik ve kan çeliğinden yapılmış tehditkar bir yapıydı. Yüzeyi, konfor için değil, üstünlük için tasarlanmış gibi görünen dişli dikenlerle süslenmişti.

Üzerinde, akışkan kan gibi hareket eden uzun giysilere bürünmüş bir figür oturuyordu, kırmızı kumaş tahtanın tabanında bir kan nehrine benzer şekilde birikiyordu.

Yüzü, zarafet ve vahşetin bir birleşimi olan süslü bir miğferin altında gizlenmişti, tasarımı şiddet tacı gibi dışa doğru kıvrılan boynuzlarla süslenmişti.

Bir elinde, havayı gizli enerjiyle titreten, ham, korkutucu bir güçle titreşen bir asa tutuyordu.

Merkezi tahtın iki yanında, her biri bir haçlı tarafından işgal edilen daha küçük koltuklar vardı; zırhları belirgin ama korkunç bir estetikte birleşmişti.

Bu oturmuş figürler, sanki efendilerinin çağrısına anında yanıt vermek için hazırmış gibi, dik duruşlarıyla etkileyici bir varlık yayıyordu.

Kuzey eşikte durdu, gözleri odayı taradı.

Baskıcı enerji etrafında dönerken, ruhuna girmeye çalışıyordu.

Dikkatlice arkasından takip eden Teğmen Dante, manzarayı görünce donakaldı. Nefesi kesildi ve eli içgüdüsel olarak kılıcına doğru hareket etti.

"Harika," diye mırıldandı Kuzey, sesi fısıldar gibi, garip bir saygıyla karışık.

Dante ona bir bakış attı. "Harika mı? Burası gerçek bir kabus."

"Tam olarak," diye yanıtladı Kuzey, gülümsemesi hafif ama keskin. "Bunu tasarlayan sadece bir yarık yaratmak istemedi. Bir mesaj göndermek istediler. Bu yerin her detayı, her inç'i egemenlik ve üstünlük haykırıyor."

Kuzey öne doğru adım attı, botları yerde biriken sığ kanın içinde sıçradı.

Oda merkezine yaklaştıkça, oturan hükümdar hareketlendi, asa'nın parıltısı yoğunlaştı.

Ayakta duran haçlılar başlarını birden çevirdi, parlayan gözleri ona kilitlendi. Büyü sanatlarının ellerindeki ışığı artarken, salonda düşük bir güç humusu doldu.

Northern'ın gülümsemesi genişledi. "Sanırım bu, tanışma kısmı. Yani, önce sen mi yoksa ben mi başlayayım?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Sadece birimizin bu heykellerle nasıl başa çıkması bekleniyor..."

"Basit—etiket yaparız. Sen içeri girersin, yorgun olduğunda beni etiketlersin, ben de yorgun olduğumda seni etiketlerim."

Teğmen Dante başını eğdi, alnında kırışıklıklar belirdi.

'Bu adamlar için gerçekten bir şaka mı? Buradaki tüm yaratıklar dev; onlardan yayılan bu öz, daha fazlasını söylemiyor. Nasıl bu kadar sakin ve kaygısız olabilir?' Teğmen Dante içten içe düşündü, gözleri Northern'a hayranlıkla bakıyordu.

Ayakta duran haçlılardan biri bir kolunu kaldırdı ve havada bir sembol alevlenerek belirdi.

O, bir yılan gibi kıvrıldı ve her geçen saniye daha da parlaklaştı. Dante içgüdüsel olarak hareket etti, kılıcını çekti ve Northern'ın önüne geçti.

Northern, Dante canavara karşı hazırlık yaparken yavaşça geri adım attı. Canavarın kullandığı beceriyi gözlemledi ve planının büyük bir kısmı için hazırlandı.

Sembol, parlak siyah taş bir vücuda ve şeytani kırmızı gözlere sahip dev bir yılan haline patladı. Daha fazla beklemeden ileri fırladı, vahşi ağzını açtı ve Teğmen'in durduğu yere çarptı.

Yer, moloz ve dumanla patladı ve bulut dağıldığında—büyücü heykeli kan kırmızı gözlerini genişletti ve hızla yukarı baktı.

Oradaydı, Teğmen Dante havada asılı, bakışları heykelin üzerine kilitlenmiş, sesi yankılanıyordu.

“Sizlerle daha fazla ilgilenmem gerektiği için, büyünüz üzerinde durmak zaman kaybı olur, katılıyor musunuz?”

“Işık hızı... Yankı.”

WHOOOOOOOOSSSHHH

Kuzey, beyaz ışığın Teğmen'in formunu kapladığını ve onu ileriye ittiğini izledi; kılıcı, kırmızı taşın yüzeyini eriterek bıçak tam olarak oluşmadan önce, kötü bir ışıltılı ışıkla yanıyordu, bu da kılıcın kolayca nüfuz etmesini sağlıyordu.

Salonda güçlü bir darbenin heykelin geri kalan kısmında tekrarlandığı devasa bir patlama yankılandı.

Kuzey, gözlerinde dans eden bir heyecanla baktı.

‘Bu bir hile yeteneği; gerçekten bir hile yeteneği.’

[Yetenek, Hayalet Kılıcı (SSS) bulundu]

[Yetenek parçaları için 5.000 yetenek kopyalamak ister misiniz?]

Kuzey gülümsedi. ‘Evet, elbette.’

Vuruluşunun yankıları heykeli yok etmeden bir saniye bile geçmeden, Dante havada yuvarlanarak kendini bir sonraki heykelin yanına çekti.

O bir haçlıydı ve zaten devasa taş kılıcını ona doğru savuruyordu.

Haçlı'nın kılıcı, havada korkunç bir gürültüyle keskin bir şekilde ilerledi; kenarı, yüzeyine kazınmış kan-kırmızı sembollerle hafifçe parlıyordu.

Güç, havayı ikiye yaracak şekilde tehdit ediyordu, ama Dante daha hızlıydı.

Hava da döndü, kırmızı sisin içinde beyaz bir ışık şeridi gibi, kılıcı haçlıların kılıcıyla kıyamet gibi bir çarpışmada buluştu.

Çarpışmanın etkisi, dışarıya doğru dalgalar yayarak yankılandı, yankı odanın duvarlarını sarsıyordu.

"Çok yavaş," diye mırıldandı Dante, sesi kaosun içinden keskin bir şekilde geçti.

Kılıcı özle vınladı, bedeni ve kılıcı saran ışık aniden patladı ve onu bir anda ileri fırlattı.

Haçlının arkasında belirdi, silahı cerrahi bir hassasiyetle gövdesini kesip geçti.

Taş figür çatladı, yarıktan akan kırmızı enerji erimiş kan gibi döküldü. Korkunç bir kükreme çıkardı, yıkılarak küle dönüşen bir moloz yığınına çöktü.

Kameranın kenarında duran Northern, dudaklarının arasında gülümseyerek mırıldandı. 'Etkileyici. Şüphesiz güçlü birisi. Taş olmasına rağmen, kılıcının hedefine ulaşmasını engellemiyorlar.'

Dante aslında güçlüydü, çok güçlüydü, ama Northern'ın ne kadar parlak parladığı ve her şeyi ne kadar kolay gösterdiği nedeniyle, Teğmenin bir Paragon olduğunu neredeyse unutacaktınız.

Northern, gururlu bir gülümsemeyi bastırdı.

Bu hızla, hepsiyle başa çıkmam için bana ihtiyacın olmayabilir.

Dante ona bir bakış bile atmadı, zaten bir sonraki hedefine doğru hareket ediyordu.

Kalan haçlılar kaymaya başladı, hareketleri akıcı ve rahatsız edici bir şekilde gerçekçiydi. Vücutlarında kan gibi kırmızı bir özle pul pul parlayan semboller belirdi ve saldırılarını senkronize ettiler.

İki haçlı formasyonu bozdu, devasa kalkanlarını engel olarak kaldırırken, bir diğeri Dante'ye doğru kan büyüleri fırtınası başlattı.

Kırmızı büyü havada şekil değiştirerek, ölümcül bir hassasiyetle yağmur gibi yağan dişli mızraklara dönüştü.

Dante'nin şekli bulanıklaştı, insanüstü bir zarafetle saldırının içinden süzüldü, ama Northern ona odaklanmamıştı.

Onlar haçlılara kilitlenmişti, onların desenlerini, özlerini analiz ediyordu. Kaos Gözleri parladı, dünya ham bilginin katmanlarına bölündü.

Zayıflık hatları. Şekillerinin yapılarındaki çatlaklar. Çekirdeklerinden pul pul parlayan ruh özünün iplikleri.

“İlginç,” Northern, kollarını kavuşturmuş bir şekilde dururken mırıldandı, sabırla tag in için şansını bekliyordu.

Bir an için en yüksek tahtta oturan kırmızı heykeli gözlemledi.

Kan Koruyucusu, odasında meydana gelen kargaşaya rağmen, rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Onun karanlık gözlerinde derin bir boşluk vardı, bakışlarının derin karanlığında parlayan küçük bir kırmızı ışık noktasıyla.

Kuzey, bakışları buluştuğunda ruhuna girmeye çalışan bir şey hissetti, o kadar yoğun bir his ki, yüzünde karamsar bir ifadeyle bir adım geri attı.

Dante aniden odanın içinde yuvarlandı, onun yanından geçerek yere düştü.

Kuzey'in gözleri, onu takip ederken heyecanla parladı.

"Tag?"

Inlemeyle, Teğmen elini zahmetle kaldırdı, sonra parmağını yukarı kaldırdı. "Tag... seni kahrolası."

Kuzey hemen, gözlerinde ham ve iğrenç bir ışık yanarken, başını kötü bir açgözlülükle öne doğru savurdu.

Neredeyse algılanamaz bir şekilde kayboldu, bedeni şekil kaybediyormuş gibi görünerek bulanıklaştı. Hareket kısa sürdü, çünkü bir anda Kuzey bir haçlı savaşçısının önünde belirdi.

Teğmen Dante, odadaki iki heykeli etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Hepsi saldırılarını senkronize etmeye başladığından beri işler daha zor hale gelmişti, birbirlerini beklemiyorlardı.

Haçlılar saldırırken, büyücüler büyülerini yapıyordu.

Ve hepsi, yeterli ve etkili bir tepki vermesi gereken doğru bir hesaplama için zaman tanımadı.

Ancak bu, Northern için geçerli değildi. Gözlerinin dört pupilinin her biri farklı yönlere bakıyordu.

Grengar, haçlıya ulaşırken elinde belirmeyi tamamladı.

Grengar, Northern'ın kavrayışında kaotik enerjinin çatırdamasıyla maddelleşti, ikiz kılıçları kararmış boş ateş gibi parlıyordu. Asa, sanki kırmızı sisin içinden kesmek için aç bir güçle titreşiyordu.

Haçlı, devasa kılıcını bir çığ gücüyle aşağıya doğru savurdu, kan kırmızısı sembolleri silahın inmesiyle daha da parladı.

Northern kaçmadı—saldırıya adım attı, Grengar'ı ellerinde döndürdü. İkiz kılıçlar, haçlının darbesiyle buluştuğunda şarkı söylerken, devasa kılıcı ortasından ikiye böldü.

Ortaya çıkan şok dalgası, enerjinin şiddetli bir kükremesi oldu, ancak Northern dimdik durdu, botları kanla kayganlaşmış zeminde sadece hafifçe kaydı.

Haçlı geri savruldu, dengesizleşti ve Northern'ın gülümsemesi genişledi.

"Kötü değilsin," dedi, sesi alçak ve tehlikeli. "Ama yeterince iyi değilsin."

Bir bilek hareketiyle, Grengar'ın ikiz kılıçları döndü, silah ellerinde bir fırtına gibi dönerken. Northern, anında mesafeyi kapatarak ileri fırladı.

Haçlı, kalkanını kaldırdı ama çok yavaştı.

Kuzey vurdu. Grengar'ın ilk bıçağı, kalkanın kenarına batıp, taş levhaya derin yarıklar açtı.

İkinci bıçak takip etti, alçaktan süzülerek haçlıların diz eklemini temiz bir şekilde kesti.

Sonra Kuzey, yüzünde tatmin edici bir gülümseme ile mırıldandı.

"Echo."

Morumsu karanlık bir özle kaplı, aynı türden görünmez darbeler birdenbire ortaya çıktı, sadece taş canavarı değil, onun önünde durduğu duvarın en uzak ucunu da keserek.

Heykel, başından ayaklarına kadar parçalar halinde kesilmiş ve doğranmış halde, sendeleyerek devasa çerçevesini bir tarafa yıktı.

Kırmızı kan, kesilen tüm uzuvlarından fışkırdı; sadece bir bacak sağlamdı, ama Kuzey ona toparlanma şansı vermedi.

Grengar'ı başının üstünde döndürdü ve onu bir trenin gücüyle havaya fırlattı.

"Echo."

Gelen haçlılar ve havada tuhaf bir şekilde dokunan kan büyülerinin yönüne, aynı boşlukla dolu darbeler belirdi, Kuzey'in darbesini havada cömertçe çoğaltarak.

Darbenin etkisi, yerde ve yakın duvarda çatlaklar oluşturdu; hatta ölümsü avizeler titredi, kırmızı özleri şiddetle sıçradı.

Son bir hareketle, Northern Grengar'ı yanına aldı ve havayı yararak hızlı bir kesim izi bıraktı.

"Echo."

Diğer haçlılar zaten hareket ediyordu. İkisi birden saldırdı, senkronize adımları odayı sarsarken, üçüncü bir büyücü ominöz bir uğultuyla havayı dolduran bir büyü okudu.

Hepsinin gövdesinden beline kadar kesildi.

Teğmen, kendini kaldırmayı başardı ve kapının çatlamış çerçevesine yaslanarak Northern ile heykeller arasındaki hızlı savaşı gözlemledi.

Gözleri sahneyi gördükçe büyüdü ve bir saniye sonra, hatta titremeye bile başladı.

"Ne?" diye mırıldandı.

Biraz farklılık vardı, ama keskin benzerlikleri inkar edemezdi. Her darbenin, sanki hava kendisinin saldırılarını yansıtıyormuş gibi çarpan bir şekilde çoğalması ve onların, kendisinden daha korkutucu bir hasar gücü taşıması.

"Echo?"

Öyleydi. Olmalıydı. Yanlış olamazdı—o, onun Echo'suydu.

"Ama nasıl?" Dante'nin dudakları titredi.

Kuzey, tekrar hareket etmeye başlamıştı, gözleri her yöne kayıyordu, Kaos Gözleri onların her hareketini parçalıyordu.

O anda, vizyon parçaları Kuzey'in görüşüne girdi; hepsinin hareketlerini nasıl konumlandırıp yeniden konumlandırdıklarını birkaç saniye içinde görebiliyordu.

Solunda, bir haçlı, kan enerjisiyle çatırdayan bir çekiç sallayarak, onu tek bir darbe ile ezmeyi hedefliyordu.

Sağında, başka bir haçlı, ucu ölümcül bir kırmızı ışıkla parlayan bir mızrakla ileri doğru hamle yaptı.

Ve yukarıda—işte oradaydı. Büyücülerin sembolleri, her şeyin yolunda yok olmasına hazır, kan dalgasının dönen bir girdabında birleşiyordu.

Kuzey sırıttı. "Mükemmel."

Sopa tutan haçlı ilk olarak saldırdı, darbesi gök gürültüsü gibi bir güçle indi.

Kuzey, rahat bir zarafetle yan geçti, hareketi sanki hava onun için açılıyormuş gibi akıcıydı.

Grengar ellerinde döndü. Tüm saldırıların nasıl geliştiğini gördüğünden, nereden vurması gerektiğini tam olarak biliyordu ve bacaklara yöneldi.

Asa, haçlıların taş dizlerini keserken güçle vınladı.

"Echo."

Birçok yatay kesim, haçlının bedeninde yayıldı ve yavaşça birer birer aşağı doğru kesildi.

“Başka bir şey deneyelim...” Kuzey, yere düşen yapının üzerinden atlayarak, gözleri artık mızraklıya kilitlenmişken kendine konuştu.

“Serap.”

Mızrak hızla geldi, ama Kuzey'in formu aniden bölündü, hızla diğer heykelleri kapsayan bir daire içinde belirdi.

Kuzey, hepsine baktı; onlar ışığın spektral kırınımları gibiydi ve klonlama gibi değildi. Bunlar tamamen yansımalarla ilgiliydi.

Yaptığı her şey, diğer tüm yansımalar tarafından da tekrarlandı, hatta Grengar tüm seraplarda yansıtıldı.

Mızrak bir Kuzey'in içinden geçti, ama bu sadece bir ışık yansımasıydı, bu yüzden kolayca içeri girdi ve çıktı, serap biraz titredi ama hızla dengelendi.

Northern'ın yüzü sevinçle parladı, oysa Teğmen Dante'nin yüzü dehşetle karardı, Northern'ın başka bir yetenek yeteneğini kullandığını görünce.

Bu, hatta bir yetenek yeteneği bile değildi; kullandığı tek yetenek yeteneği Yankı'ydı ve bu, her şeyi sona erdirecek kadar güçlüydü—tek yaptığı, saldırılarını yansıtmaktı.

"Oh oh, anlıyorum... yani bu böyle çalışıyor," Northern'ın gözleri parladı.

'Teğmen'in yeteneği yansımaları mı kullanıyor?... bu oldukça yeni.'

Kılıcını hazırlarken, diğer tüm yansımalar da yansıtılmış Grengarlarını hazırladı.

'Vuruşlar da yansıyacak mı yoksa bu sadece bir illüzyon mu?' diye merak etti.

Northern, Grengar'ı ellerinde döndürdü ve tüm hayaletler, onun hareketini ürkütücü bir hassasiyetle yansıttı.

Mızrakçı tekrar saldırdı, taş silahı havada başka bir yansımanın üzerine doğru keskin bir şekilde ilerledi.

Mızrak zahmetsizce geçti, hayalet tekrar dalgalanan su gibi bozulduktan sonra yerine geri döndü.

Mızrak vurduğunda, Northern hareket etti.

Öne doğru adım attı ve Grengar'ı acımasız bir yayla yukarıya doğru kesti.

Yansımalar takip etti, darbeleri sanki aynı ipte bağlıymış gibi senkronize oldu.

Mızrakçı heykelinin şansı yoktu.

Orijinal Grengar, göğsünden yırtarak siyah alevlerin dışa doğru belirmesine ve heykelin çekirdeğini istikrarsızlaştırmasına neden oldu.

Aynı anda, her yansıyan Grengar doğru bir şekilde vurdu, yıkıcı niyetle parlayan havada derin oluklar açarak.

Mızrakçı donakaldı, bedeni titreyerek taş ve kan kırmızısı parçacıklara ayrıldı. Yansıyan darbelerin yankıları odanın içinde dalgalandı, güçleri sonrasında bile hissediliyordu.

Kuzey'in gülümsemesi genişledi, sesi bir tatmin notası taşıyordu. "Oh, bu gerçek. Kesinlikle gerçek."

Onun üstündeki büyücü bir sonraki tepkiyi verdi, etrafında hızla oluşan semboller havada belirmeye başladı.

Bir el hareketiyle, kan patlaması mermilerinin bir yağmurunu serbest bıraktı, her biri aşağıya doğru kan kırmızısı ölüm fırtınası gibi süzüldü.

Kuzey'in Kaos Gözleri tekrar parladı, her merminin trajektorisini daha oluşmadan izledi.

Bedeni içgüdüsel olarak hareket etti, hesaplanmış bir hassasiyetle saldırının içinden geçerek. Ama sadece o değil—hayaletleri de onunla birlikte dans ediyordu, hareketleri imkansız derecede akışkandı.

Kan dalgaları yere ve duvarlara çarptı, odanın içini yakarak enerji patlamalarıyla patladı.

Ama hayaller dokunulmamış kaldı, eterik formları kaosun içinden zarar görmeden kayıp gitti.

Dante'nin sesi gürültüyü yararak kesildi, zorlanmış ve inançsızlıkla doluydu. "Bu... bu imkansız. Nasıl benim yeteneklerimi kullanıyor ve bunları bu kadar iyi harmanlayabiliyor? Bu sonuca ulaşmak için yıllarca çalıştım."

Northern ona aldırış etmedi. Çok odaklanmıştı, kopyaladığı yeteneğin doğasını bir araya getirirken zihni hızla çalışıyordu.

Northern, Paragon'un yeteneğini kopyalamıştı, ama sadece yeteneğini değil—bunu bu noktaya getirmek için harcadığı tüm çaba ve ilerlemeyi de kopyalamıştı.

Bu nedenle, bunu kendi başlangıç noktası haline getirerek, böyle bir yetenekle, herhangi bir Ölümcünün ona yetişmesi neredeyse imkansızdı.

Dante'nin gözleri titremeye devam etti ve zihni korkuyla hızla çalışıyordu.

'Eğer benim kullanmadığım yeteneklerimi bile kullanıyorsa, bu onun benim yeteneklerimi değil, tüm yeteneğimi kopyaladığı anlamına mı geliyor? Yetenekleri kopyalayabiliyor...? Düşününce, bir önceki seferde klonlar kullandı ve Kageyama varisi de öyle yaptı...'

Teğmen, çizgilerin bir araya geldiğini hissetti, ama böyle bir fenomenin mümkün olduğunu kabul etmek için tek gereken şey, zihninin böyle bir şeyin mümkün olduğunu kabul etmesiydi.

Ama bu, göründüğünden daha zordu. Her insanın bir ruhu vardı ve ruhları olgunluğa ulaştığında, bir çekirdek oluşmaya başlardı—bu, uyanışın ilk aşamasıydı. Yarığı yendikten sonra, çekirdek stabilize oldu ve yetenek daha belirgin hale geldi; ruh Özleri de kullanılabilir hale geldi.

Bu nedenle, eğer bir yetenek kopyalama yeteneği olsa bile, birinin yeteneğini kalıcı olarak kopyalamak imkansızdı çünkü bu, onların öz niteliklerini alıp kendi özüne damgalamak gibiydi; bu büyük bir felakete yol açabilirdi.

Ancak ruh çekirdekleri, böyle bir şeyin asla mümkün olmaması için tasarlandı.

Buna göre, tüm bunların tek açıklaması, Northern'ın başkalarının yeteneklerini kopyalarken geçici olarak kullanabilmesiydi.

Ancak bu çıkarım, Teğmen'i parçalanmış bir korku içinde bıraktı.

Bir şey mantıklı gelmiyordu ve ne olduğunu anlayamıyordu, ama bunun Northern'ın uğursuz özüyle bir ilgisi olmalıydı.

Uğursuz özde neyin yanlış olduğunu anlayamıyordu.

Kuzey yukarı sıçradı, orijinal formu büyücüye hedef alırken yansımaları yükselişini yansıtıyordu.

Grengar, yıkıcı bir yukarıdan aşağıya kesme hareketiyle siyah alevlerle yandı.

Büyücü, kan özüyle bir baraj yükseltti, ama bu yeterli değildi.

Orijinal Grengar, engelle çarpıştı ve onu cam gibi parçalara ayırdı.

Aynı anda, her yansıyan Grengar farklı bir açıdan saldırdı ve darbeleri büyücüye doğru birleşti.

Darbelerin birleşik gücü felaketti. Büyücü çöktü, tüm şekli parlak bir kırmızı ışık patlamasıyla parçalandı.

Yansıtılan saldırıların yankıları odanın içinde yankılandı, duvarlar ve zemin boyunca çatlaklar bıraktı.

Kuzey zarif bir şekilde indi, yansımaları havada çözülerek solgun ışık parçacıklarına dönüştü.

Dante ona baktı, ifadesi hayranlık ve dehşetin bir karışımıydı.

Kuzey, bir an içinde odadaki tüm haçlı heykelleri ve büyücüleri halletti. Geride kalan tek şey Kan Koruyucusu ve onun sol ve sağında bulunan iki şefdi.

Kuzey, gözleri alev alev yanarken, yavaşça yerlerinden kalktıklarında yüzünde tuhaf bir kırmızı yansıma ile izledi. Aynı anda, ortadaki Kan Koruyucusu'nun asası parlamasını artırıyordu.

Ancak yaratık oturduğu yerden kalkmadı, diğer ikisi ayağa kalktı. Tam boylarına yükseldiklerinde, Kuzey'in üzerinde yükseldiler, kanla dövülmüş silahları ölümcül bir niyetle parlıyordu.

Koruyucu'nun solundaki şef, kırmızımsı bir bıçağa sahip uzun bir glaive tutuyordu, bıçağının parlayan ucu asanın parlamasıyla uyumlu bir ritimle atıyordu.

Sağdaki şef, karmaşık runlarla işlenmiş devasa yuvarlak bir kalkan taşıyordu ve bu kalkan, ham enerji sızdıran dişli, kan kırmızısı bir kılıçla eşleşiyordu.

Northern'ın bakışları onların arasında gidip geldi.

Kaos Gözleri, onları dikkatlice içten dışa teşhis etti, güçlü görsel yeteneğiyle ruhlarını anında soydu.

Ve işte böylece Northern ilginç bir gelişmeyi keşfetti.

Bir enerji akışları ağı, şefleri Koruyucu'nun asa'sına bağlıyordu.

Şefler sadece savaşçılar değildi; Koruyucu'nun gücünün iletkenleri, uzantılarıydılar.

“Yeni bir şey deneyeyim mi...” Northern mırıldandı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Glaive kullanan şef ilk hareket eden oldu, silahı havada yüksek bir vınlama sesiyle keskin bir şekilde süzüldü.

Northern'ın gülümsemesi derinleşti. “Buz manipülasyonu.”

Odaydaki sıcaklık anında düştü.

Kemik dondurucu bir soğuk, Northern'ın ayaklarından yayılarak kanla kaplı zeminde yaşayan sarmaşıklar gibi ilerledi.

Glaive'den yayılan ısı sönmeye başladı, ateşli kavis ortada söndü.

Kuzey, bileğini keskin bir hareketle, boşluk buzundan dişli bir mızrak yarattı.

Mızrak sadece soğuk değildi—öyle derin bir yokluk yayıyordu ki, odadaki kan lekeli ışık bile ondan geri çekiliyormuş gibiydi.

Glaive'i kullananın darbesi indi, ama Kuzey orada yoktu, bedeni bir bulanıklık olarak, saldırıyı korkutucu bir hassasiyetle yanından geçerek kaçtı. Boşluk buzundan mızrak, karşılık olarak fırlatıldı ve şefin glaive'ine çarptı.

Tepki anındaydı.

Glaive'in kırmızı parıltısı sönmeye başladı, kenarında buz kristalleri hızla ilerlerken boşluk buzu enerjisini yutuyordu.

Glaive'i kullanan sendeledi, canavarımsı çerçevesinde kafa karışıklığı dalgalandı.

"Senden bir şey almak alışık olduğun bir şey değil, öyle mi?" Kuzey alay etti, sesi odanın içinde yayılan buzul gibi keskinleşti.

Kalkan taşıyıcı şimdi saldırıya geçti, devasa formu Kuzey'e çığ gibi bir güçle doğru ilerliyordu.

Kalkanı kırmızı bir bariyer yayıyordu, mesafeyi kapattıkça runlar daha parlak yanıyordu.

Kuzey hareket etmedi. Bunun yerine, boşluk buz mızrağını yere sapladı. Oda gürledi ve don, yukarı doğru yayılarak parlayan siyah buzdan dev bir duvara dönüştü.

Kalkan taşıyıcısı engelle çarpıştı. Bir an için durdurulamaz gibi görünüyordu—ta ki kalkanındaki runlar titremeye başlayana kadar. Engelin üzerinde çatlaklar belirdi, don, kanla dövülmüş kalkanın özüne sızıyordu.

"Boşluk her şeyi tüketir," Northern mırıldandı, sesi soğuk bir fısıldama gibiydi.

Kalkan parçalandı.

Donmuş kan özünden parçalar, odanın içinde kırık cam gibi dağılırken, kalkan taşıyıcısı geri savruldu, silahsız kolunu tutarak.

Northern bir avcı gibi hareket etti. Bir anda, mızrak kullananın arkasındaydı.

Grengar'ı birkaç an önce yerinden etmişti ve şimdi elini havada döndürdü. Hiçbir şeyden, bir buz mızrağı varlık buldu ve yaratımı tamamlandığında, bir mızrak gibi, Northern mızrağı havaya fırlattı.

Mızrak kullanan silahını engellemek için kaldırdı, ama boşluk buz mızrağı canlı bir varlık gibi ileriye doğru hareket etti, mızrağı tamamen yutarak.

Silah donmuş toza dönüştü.

"Senin sıran," Northern hırladı.

Mızrak kullanan kükredi, kan kırmızısı ışıkla parlayan pençeli elini kaldırdı, ama Northern daha hızlıydı.

Elinde başka bir boş buz mızrağı belirdi ve onu şefin göğsüne sapladı.

Oda nefesini tutmuş gibiydi.

Hançer kullanan kişi dondu—kelimenin tam anlamıyla.

Vücudu birkaç saniye içinde boş buzla kaplandı, donma etkisi uzuvlarına, yüzüne ve boş gözlerine yayıldı.

Bir an sonra, binlerce parçaya parçalandı, parçalar yere düşmeden önce yok oldu.

Kalkan taşıyıcısı öfkeyle kükredi, kılıcı umutsuz bir yayda savruldu.

Kuzey, kılıcını durdurarak, donmuş bir parmakla ortasında yakaladı.

Kuzey'in parmağının ucundan, tüm silah dondu, don, dişli kenarından aşağıya doğru avcının avını talep edişi gibi aktı.

Kalkan taşıyıcısının gözleri, kırmızı kılıcın kırılgan hale gelmesiyle birlikte inançsızlıkla büyüdü, bir zamanlar korkutucu olan parıltısı şimdi sönmekte olan bir kıvılcım haline geldi.

Kuzey başını eğdi, gülümsemesi çeliği kesebilecek kadar keskin. "Siz canavarların darbelerinize daha fazla güç katmanız gerekiyor."

Bir bilek hareketiyle, donmuş kılıç parçalarına ayrıldı, her parça Kuzey'in etrafında dönen görünmez bir boşluk buzunun girdabında yakalandı.

Parçalar, Kuzey'in elini ileriye doğru uzatmadan önce, ölümcül yıldızlar gibi parlayarak kısa bir an askıda kaldı.

Parçalar itaat etti.

Korkunç bir hassasiyetle kalkan taşıyıcıya doğru fırladı, kararmış çelik zırhını hiçbir direnç göstermeden delip geçti.

Her parça, boşluk buzunun tüketici gücünün bir parçasını taşıyor, yaratığı içten dışa donduruyordu.

Kalkan taşıyıcı geriye doğru sendeledi, devasa çerçevesi, donun vücudunda hızla ilerlerken duyulabilir bir şekilde çatırdadı.

Son bir kez kükredi, odanın içinde yankılanan bir meydan okuma kükremesi—sonra kükremesi kesildi.

Teğmen Dante, yaratığın bedeninin donmuş kan özüne dönüşmesini, parçaların hiçliğe dönüşmesini titreyen gözlerle izledi.

‘Bu ne?’

İnkar edilemeyecek bir şey varsa o da Northern'ın yeteneğinin Ryan'ınkiyle çarpıcı bir benzerliği olduğuydu.

Elbette hem uygulamanın genişliği hem de görünümü tuhaftı ve onun tam olarak anlayamadığı bir şekilde dengeleyiciydi.

Aslında şüphesinin bu kısmını araştırmaya devam ederse tuhaf ve şeytani bir karanlığın onu tüketeceğini hissetti.

Aynı zamanda aklında kalan tuhaf bir unutkanlık da vardı.

Ne olduğunu tam olarak söyleyemedi, ama Northern'ın ya bir etki ya da belki de bunun arkasındaki beyin olduğunu kesin olarak biliyordu.

'O tehlikeli, çok tehlikeli. Sürekli yanıldım; bu, hafife alınacak biri değil. Onu öldürmek dikkatsiz olur—yapabileceğim en iyi şey, asla kılıçlarımızı çaprazlamamak.'

Teğmenin gözleri Northern'a sabitlenmişti.

Northern derin bir nefes verdi, etrafında ölümün bir aurası gibi don bulutları dönüyordu. Teğmene bir göz attı, adamın uzun süreli bakışını yakaladı.

Sonra parmağını aşağıya doğru hareket ettirdi.

"Henüz katılmıyorsun. Görünüşe göre bu sefer arka planda kalmak zorundasın, Teğmen."

Dönüp, odada kalan tek düşman olan Kan Koruyucusu'na dikkatini verdi.

Koruyucu hala tahtında oturuyordu, kıpırdamadan.

Ama tuttuğu asa, şiddetli, neredeyse umutsuz bir enerjiyle titreşmeye başladı.

Üstündeki orbdan kan kırmızısı ışık sızdı, duvarlara grotesk gölgeler düşürdü.

"Hala gücünün arkasında mı saklanıyorsun?" Northern alaycı bir şekilde seslendi, sesi hem eğlence hem de meydan okuma karışımıyla yankılandı. "Bakalım bu seni nereye götürecek."

Guardian yanıt vermedi. Bunun yerine, kırmızı ışık, çöküşteki bir yıldızın gücüyle Kuzey'e doğru fırlayan kör edici bir ışın haline yoğunlaştı.

Northern geri adım atmadı.

Kırmızı ışın, gözlerinin önünde havayı delip geçti ama ona asla ulaşmadı. Işın tamamen kaybolurken, o zarar görmeden kaldı.

Odada, ışının tüm izleri kaybolduğunda sessizlik hakim oldu.

Kuzey, ellerini kaldırdı ve yüzünde gezdirdi. Ellerini çektiğinde, Kaos Gözleri yoğun bir şekilde parladı ve bir adım öne çıktı.

Guardian, ilk kez hareket etti ve yavaşça tahtından yükseldi. Devasa bedeni Kuzey'in üzerinde yükselirken, asa pençeli elinde sıkıca tutuluyordu.

Saldırıya döktüğü enerji, asaya on katı kadar geri döndü; küre artık ikinci bir kalp gibi atıyordu.

Guardian, asayı yere çarptı ve tüm oda sarsıldı.

Kırmızı damarlar, asadan yayılmaya başladı, zemin ve duvarlar boyunca örülerek odayı ham güçle besledi.

Kuzey durdu, gülümsemesi genişledi. "Ah... demek ki içinde biraz savaş kalmış."

Çevresindeki don, bir elini kaldırdığında yükseldi. Üzerinde tek bir devasa boşluk buzundan mızrak oluştu; dişli kenarları karanlık sisler yayarak düşüyormuş gibi görünüyordu, hatta kırmızı zemini bile gizliyordu.

Bu mızrak farklıydı.

Daha büyük, daha karanlık, daha canlı.

Boşluğun gücüyle titreşiyordu, kendi başına bir varlık, sanki don, Northern'ın iradesini almış ve onu mutlak bir yok edici silaha dönüştürmüştü.

Northern, gözlerinde parlayan mavi yıldızlarla ona baktı.

'Bu Diy'in sebep olduğu şey mi? Gerçekten muhteşem. Ve bu buz manipülasyonu, belki de boşluk ve kaosun gücüyle güçlendirildiği için, her biçimde daha güçlü ve sınırsız hissediyor. Tek sınırlaması benim zihnim ve neyse ki, ben yaratıcı bir mühendisim.'

Northern'ın yüzü tehlikeli bir sevinçle parlıyordu.

Koruyucu, asasını kaldırdı, kırmızı orb her zamankinden daha parlak parlayarak bir başka saldırıya hazırlanıyordu.

Northern'ın sesi gerginliği keserek, sakin ve kesin bir şekilde duyuldu. "Boşluk her şeyi tüketir."

Parmaklarının bir hareketiyle, mızrak ileri fırladı, saf gücü havayı yırtarak korkunç bir gürültüyle ilerledi.

Koruyucu'nun asasına çarptığı anda, Northern ekledi, "Yankı."

Birkaç ek, yer sarsıcı darbe orb'u vurdu ve tüm salonda yankılandı.

Oda, mızrağın çoğalan gücünün asa boyunca akmasıyla bir yıkım kakofonisiyle patladı, üstündeki kırmızı orb kırılgan cam gibi parçalandı.

Darbenin yankısı dışarıya yayıldı, her yankı yıkımı on kat artırdı.

Koruyucu sendeledi, devasa bedeni dalgalar halinde özün vücudunda dalgalanmasıyla titredi.

Kırmızı damarlar duvarlar ve zemin boyunca sürünerek kırılgan sarmaşıklar gibi parçalandı, ışık sızdırarak yokluğa karıştı.

Koruyucu, acı ve öfkenin karışımı olan doğaüstü bir kükreme çıkardı.

"Evet, tepkine bakılırsa, sanırım bir sinirine dokundum. O orb bana rahatsız edici bir his veriyordu, bu yüzden önce onunla başa çıkmam gerekiyordu."

Kuzey gülümsedi. "Şimdi, bunu sona erdirelim mi?"

Yaratığın gözlerindeki karanlık derinleşti ve ilkel bir öfkeyle dalgalandı.

Kuzey yavaşça ilerledi, her adımı kesin ve amansızdı, varlığı alanı domine ediyordu.

Don, onun formuna iradesinin yaşayan bir uzantısı gibi yapışmıştı.

Elini kaldırdı, parmakları yumruk haline gelirken, parçalanmış boşluk mızrağının kalıntıları yeniden bir araya geldi ve havada askıda kalan dişli silahlar dizisi oluşturdu.

“Şimdi seni görüyorum,” dedi Northern, sesi alçak, Kaos Gözleri neredeyse göksel bir yoğunlukla parlıyordu.

Bağlantıyı net bir şekilde görebiliyordu—Koruyucu ile yarığın kalbi arasındaki ip.

Scepter onun silahı olmamıştı; o, varlığını sürdüren ezici güce bir yaşam hattıydı.

Artık kesilmiş olan Koruyucu savunmasızdı ve gözleri artık yarığın merkezini görebiliyordu.

O yaratık, Northern'ın gözlerini gördüğünde, kendi gözlerini büyüterek kayıtsız öfkesini kaybetti.

Öne doğru atıldı, devasa elleri Northern'ı ezmek için umutsuz bir çabayla sallanıyordu.

Ancak Northern artık bulunduğu yerde durmuyordu.

Bir hareket kıvılcımıyla, Koruyucu'nun yanında belirdi, boşluk silahları bir yırtıcı sürüsü gibi saldırıyordu.

Her bir bıçak Koruyucu'nun ipeğini delip geçerek, bir zamanlar geçilemez olan kan zırhını parçaladı.

Kırmızı ikor havaya fışkırdı, sadece boşluğun soğuk kucaklamasında donup buharlaşmak için.

Guardian, devasa kolunu geniş bir yayda sallayarak döndü.

Kuzey, kolayca alçak bir pozisyona geçti, saldırı saç telini geçmedi.

“Senin gibi sözde Apex Belial olan birinin ne kadar çirkin ve umutsuz hale geldiğine bak.” Grengar elinde belirdi.

Hızla yukarıya doğru bir kesme hareketiyle karşılık verdi, siyah bıçak Guardian'ın kolunu kağıt gibi keserek geçti.

Kesilen uzuv yere düştü ve kan özü parçalarına ayrıştı.

Kesilen uzuv yere düşerken, kan yaratığın amputasyon geçiren kolundan dışarı kıvrıldı ve yeni bir kol oluşturdu.

Kuzey, gözlerinde sevinçle başını eğdi.

“Bu durumu daha da keyifli hale getiriyor.”

Kuzey'in gülümsemesi daha da genişledi, Kaos Gözlerinde karanlık bir eğlence parıltısı belirdi.

Koruyucu'nun yenilenen kolu kasıldı, grotesk sinirleri, saldırısını alay edercesine kan kırmızısı enerjiyle pulsasyon yapıyordu.

Yine de Kuzey, etkilenmeden kaldı, etrafındaki buz, odadaki sıcaklık daha da düştükçe yoğunlaşarak döndü.

Teğmen Dante, uzakta durmasına rağmen, açıkta kalan elinin etrafında karanlık bir buzulun ince ince yayıldığını görebiliyordu. Soğuk, ısırıcı değildi ya da normalin ötesinde bir şey değildi, ama tehlikeli bir şekilde yayılıyordu.

'Onun gücü tehlikeli...' Teğmen, yüzünde sıkı bir kaş çatma ile düşündü.

"Vücudunun parçalarını ne kadar süreyle yeniden üretebileceğini merak ediyorum. Görünüşe göre, bir süre sonra çok daha keyifli bir savaşım yaşayacağım." Kuzey'in sesi, delice bir sevinç ipucu ile yankılandı.

Koruyucu tekrar saldırdı, bu sefer daha hızlı, elleri pençelere dönüşerek, havada bir jilet fırtınası gibi keskin bir şekilde süzüldü.

Her darbe, taş zeminini kıran bir kuvvet taşıyordu ve parçalar havaya fırlıyordu.

Ancak Northern, saldırının içinden dans ederek geçti, hareketleri akıcı, neredeyse alaycıydı.

Onun etrafında süzülen boş buz silahları, darbeleri engelleyip hassas bir şekilde karşılık vererek senkronize bir şekilde hareket ediyordu.

“Tahmin edilebilir birisin,” dedi Northern, bir başka darbeden sıyrılarak.

Grengar'ı ileriye doğru iterek, siyah kılıç Koruyucu'nun gövdesine saplandı.

Geri çekilmek yerine, yaratık kükredi ve ileriye doğru hamle yaptı, kendini daha da mızrağın üzerine geçirdi. Diğer eli aşağıya doğru sallanarak Northern'i ezmeye çalıştı.

Northern'ın Kaos Gözleri parladı.

"Siyah Mızrak."

Bir an için, odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü; hiçbir etki yokmuş gibi görünüyordu. Sonra aniden, elin tamamı ortadan kayboldu.

Hatta Kan Koruyucusu bile şaşırmıştı.

Koruyucu geri sendeledi, devasa bedeni titriyordu. Kaybolan eline boş boş bakarak, yavaşça akan kan kırmızısı sıvılarla doluydu.

Sonra derin ama titreyen gözlerini Northern'a çevirdi, Northern ise eğri bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ne? Bu kadar etkileyici bile değil; onun el yapımı versiyonunun ne tür yıkıcı bir etkisi olduğunu görmelisin.”

Northern, Grengar'ı göz ardı etti ve yavaşça ellerini kaldırdı.

Karamsar zırhından siyah iplikler uzandı ve üzerine katlanarak onu kapladı, onu siyah hale getirdi.

Northern'ın ellerinin o kısmı, gece özünden yapılmış bir eldiven takıyormuş gibi görünüyordu. Karanlık bir aurayla acımasızca parlıyordu.

“Bunu hissediyor musun?” Northern sordu, sesi sakin, bakışı sarsılmazdı. “Bu, varlığının parça parça sökülmek üzere olduğunu gösteriyor.”

Kan Koruyucu kükredi, çığlığı odada ilkel bir öfkeyle yankılandı.

Her iki kolu da kızıl özle alevlendi, grotesk silahlara dönüşürken daha büyük ve daha dişli hale geldi.

Umutsuzluk her hareketine sızarak vahşice sallandı.

Northern geri adım atmadı.

Yerinde durdu, siyah eldiven ham güçle pulsatör gibi titriyordu, boşluk iplikleri kolunun etrafında yaşayan gölgeler gibi kayıyordu.

"Mücadeleniz..." Northern başladı, sesi tuhaf bir şekilde rahat bir tonla, başını yana eğerek, başka bir ezici darbeyi kolayca kaçırarak, "...güzel. Anlamsız, ama güzel."

Guardian'ın öfkeli hareketleri çılgınca hale geldi, her saldırı odanın duvarlarına derin yarıklar açıyordu.

Hava, saldırılarının gücüyle dalgalanıyormuş gibi görünüyordu, ama hiçbiri isabet etmedi.

Northern, kaosun içinden hatasız bir hassasiyetle geçti, hareketleri neredeyse tembel ama imkansız derecede keskin görünüyordu.

Üzerine yapışan don, yerin üzerinde sürünen bir hastalık gibi yayıldı.

Guardian'ın ayakları, buz bacaklarını ele geçirirken tökezledi, onları yerinde kök salmış gibi sabitledi.

Northern'ın gülümsemesi genişledi. "Sana söylemiştim, boşluk her şeyi tüketir."

Zırhlı elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Ses keskin, anormal derecede yüksek bir yankı yaptı.

Bir anda, don, dişli zirveler halinde patladı, Guardian'ın bacakları ve gövdesi boyunca delip geçti.

Varlık, boşlukla karışmış buz bedeninden kırmızı özünü çekerken acı içinde kükredi, canlı enerji kararmış yapılar içine siphonlandı.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?" Northern alaycı bir şekilde, sesi düşük ve tehditkar bir tonla konuştu. "Bu sadece buz değil. Bu, özünü çözmeye çalışan boşluk."

Guardian, grotesk pençeleriyle zirvelere saldırarak parçalayarak, her birini kırdığında, yerinde iki tane daha büyüyordu.

Teğmen Dante uzaktan izliyordu, yüzü solgundu. Gözlerini sahneden ayıramıyordu. 'Bu bir savaş değil... bu bir idam.'

Northern bir adım daha yaklaştı, Kaos Gözleri dünyadışı bir ışıkla parlıyordu. Etrafındaki kaos yapıları sanki yanıt veriyormuş gibi havada kayıyor ve titreşiyordu.

"Bunu bitirelim, olur mu?" Northern, zırhlı elini uzattı ve boşluk enerjisinin iplikleri dışa doğru sarılarak Guardian'ın göğsüne yapıştı.

Yaratık bir kez daha kükredi, bu sefer daha yüksek, sesi korkuyla doluydu çünkü iplikler derinlerine işliyordu.

Northern'ın gülümsemesi soğudu. "Merak etme, ruhumda yeniden doğacaksın."

İplikler yukarı doğru yükseldi, tek bir devasa boşluk mızrağına birleşti. Guardian'ın üzerinde havada asılı duruyor, yok edici bir çekim alanı yayıyordu.

Bir an her şey sessizliğe büründü, hatta zaman sanki durdu; duyulabilen tek ses, mızrağın gücünün hafif vızıltısıydı.

Sonra Northern elini aşağı indirdi.

Mızrak, kıyamet gibi bir güçle indi, Guardian'ın göğsünden geçerek aşağıdaki toprağa saplandı.

Etki, yolundaki her şeyi yok eden bir boşluk enerjisi dalgası başlattı ve odanın zeminine derin bir krater açtı.

Tozlar yerleştiğinde, Guardian kaybolmuştu, devasa formu solgun kırmızı öz parçacıklarına dönüşmüştü.

Kuzey, yıkımın merkezinde duruyordu, buzu havaya dağılmaktaydı.

[Tebrikler, ilk kez bir Apex Belial'ı öldürdünüz]

[32 yetenek parçası kazandınız]

[Olağanüstü bir başarı için 1000 yetenek parçası kazandınız]

Yavaşça nefesini verdi, nefesi buz gibi soğukta görünür hale geldi.

Teğmen Dante'nin sesi ağır sessizliği bozdu. "Ne... ne olduğunu?"

Kuzey ona döndü, Kaos Gözleri hafifçe sönmeye başladı. Başını eğdi, çarpık bir gülümseme tekrar dudaklarına yerleşti.

"Ben sadece hayatta kalmaya çalışan biriyim," dedi, tonu neredeyse neşeliydi.

Sonra gülümsemesi soldu, yerine daha karanlık, daha tehditkar bir şey geçti. "Ama bazen, hayatta kalmak daha fazlası olmayı gerektirir."

İç çekti ve kan koruyucusunun oturduğu taht koltuğuna odaklandı.

Kuzey, taht koltuğundan onu ayıran derin kraterin üzerinden atladı ve önünde yere indi.

Sonra yavaşça boş sarmal uzantı eldivenini kaldırdı ve koltuğu yok etti.

[Tebrikler, bir çatlağın çekirdeklerinden birini keşfettiniz]

'Gerçekten şaşırtıcı, gerçekten birden fazla çekirdeği var.'

Bu, Kan Koruyucusu ile savaşırken fark ettiği gibiydi. Çatlakta birden fazla çekirdek vardı.

'Bu imkansız olmaması gerekmiyor mu?'

Kuzey, sağındaki bir sonraki koltuğa geçti ve onu da yok etti.

[Tebrikler, çatlağın bir başka çekirdeğini keşfettiniz]

Hiçbir şey söylemeden, solundaki koltuğa geçti ve onu da yok etti.

[Tebrikler, çatlağın son çekirdeğini keşfettiniz]

Aniden, odanın tamamı şiddetle sarsılmaya başladı.

Odanın duvarları titredi, çatlaklar örümcek ağları gibi yayıldı, taş parçaları kaotik bir yağmur gibi düştü.

Üstteki kızıl gökyüzü titredi, sanki yarık kendisi nefes almakta zorlanıyordu.

Teğmen Dante kendini toparladı, kılıcının kabzasını sıkıca tutarken gözleri kaosun merkezinde, etkilenmeden duran Northern'a kaydı.

"Genç! Ne yaptın?" diye bağırdı Dante, sesi gürültünün arasında zar zor duyuluyordu.

Northern geri döndü, ifadesi kayıtsızdı. "Bir bölümü kapattım."

Boşluk tentakülleri eldiveninden geri çekildi, zırhının gölgelerine doğru geri döndü.

Titreyen gökyüzüne bir göz attı, yarığın enerjisindeki değişimi hissetti.

"Çöküyor. Koşmaya başlaman iyi olabilir."

"Bu tür şiddetli kapanışlarla neyin nesi?" diye mırıldandı Dante, içgüdüleri ona uyarıyordu.

Çıkışa döndü ama duraksadı, hareket etmeyen Northern'a geri bakarak.

"Geliyor musun?" diye sordu Dante, sesi aciliyetle gerginleşmişti.

Northern alaycı bir gülümseme ile, Kaos Gözleri parlayarak, "Toplamam gereken bir şey var." dedi.

Dante itiraz edemeden, altlarındaki zemin yarıldı ve kalan taht koltuklarını yutan derin bir yarık açıldı.

Kırmızı enerjinin bir dalgası yukarı doğru yükseldi, yarığın özü odanın ortasında tek bir, atar damar gibi pulsatör bir kürede toplandı.

Northern elini uzattı, eldiveni yeniden şekil aldı. Boşluk tentakülleri dışarı fırladı ve küreye bağlandı.

"Git," diye buyurdu Northern, sesi otoriteyle doluydu. "Dışarıda buluşacağız."

Dante bir an daha tereddüt etti, sonra döndü ve çıkışa doğru koşmaya başladı, etrafında molozlar düşerken çöküntü halindeki odayı geçerek.

Northern hareketsiz kaldı, bakışları enerjinin pulsatör küresine sabitlendi.

"Üç çekirdek," diye mırıldandı kendi kendine, tonu düşünceliydi. "Bir şey saklıyordun, değil mi?"

Küre, onun çekimine direniyormuş gibi şiddetle titreyerek yanıt verdi. Duygular sıkılaştı, özünü emdi.

[Uyarı: Dengesiz Yırtık Tespit Edildi]

[Bir Kaos Çekirdeği Keşfettiniz]

[Çekirdek Çıkarma İşlemi Devam Ediyor...]

Northern'ın gözlerinde delilik parlayarak gülümsemesi genişledi.

Kaos çekirdeği.

Elbette, bu Northern'ın daha önce hiç duymadığı veya var olduğunu düşündüğü bir şeydi. Ruh yerine Kaos'un açık özellikleri kullanılarak yapılmış bir çekirdek içeren bir yırtıkla karşılaşacağını düşünmüyordu.

Northern, yapması gereken şeyleri düşünmeden önce birkaç şeyi düşünerek parlayan mavi gözleriyle orada durdu.

“Ama eğer bu bir Kaos yırtığıysa, neden sadece ruh özü prensipleriyle işleyen düşmanlar var? Yoksa bu durumda, Ruh gücü mü olmalı?”

Northern duraksadı, kollarını kavuşturdu ve düşüncelerinin kafasında yankılandığı gibi görünüyordu.

“Hayır, hiç bilmediğim şeyler ortaya çıkıyor. Tüm bunlar hakkında ne öğrenebilirsem öğrenmek için akademiye gitmek için daha fazla sebep.”

Akademi, her türlü kitabın bulunduğu bir kütüphane idi ve özellikle, birçok Ulusun ve klanın atlayabileceği veya sahip olamayabileceği dünya tarihi ve çatlakların detaylı kayıtlarını içeriyordu.

Northern, akademiye gitme kararlılığının yeniden pekiştiğini hissetti ve iç çekti.

Küreye dikkatle baktı, karanlık bir şekilde parlayan gözlerinde dikkat vardı.

Boşluk tentakülleri yavaş ama sürekli bir şekilde küreyi emmeye devam etti. Başlangıçta, garip veya yerinde olmayan bir his yoktu.

Ancak, Northern aniden durumunda bir değişiklik hissetmeye başladı. Tüm ruhunun sıkıştırıldığını ve ıslak bir bez gibi kıvrıldığını hissetti.

Bu his, onu anında dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu, tamamen çöküşten kendini elleriyle destekledi.

Boşluk tentakülleri ise yaptıklarına devam etti.

Northern, acının yoğunlaştığını hissetti. Ruhunu etkileyen bir şey olduğunda, çok fazla acı yaşıyordu. Neden böyle olmak zorundaydı —bu tür bir deneyim onu düşündürüyordu.

Zaman geçti ve acı daha katlanılabilir hale gelmeye başladı, yoksa belki de daha az acı mı? Northern hangisi olduğunu bilmiyordu ve acı verici bir durumda olduğu için neredeyse bilincini kaybetmişti.

Ağrı azaldıkça yavaşça ayağa kalktı. Aynı anda sistem geldi.

[Tebrikler, Kaos'un bir izini buldunuz]

[Kaos emildi]

[İçindeki Kaos gücü yükseliyor]

Northern, kafasında hafif bir çığlık hissi hissetti ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, sistemin önünde yeni bir panel belirdi, garip sembollerle doluydu.

Sorun şu ki, semboller Northern için tanıdık geliyordu. Tam olarak Kule'de gördüğüyle aynıydı ve onları okumakta zorlanmıyordu.

[...Kayıp Medeniyet, Kaos Prensi tarafından müjdelenmişti, o lider olma sorumluluğunu asla istemese de, kaderi ona terminal bir hastalık gibi sıkı sıkıya sarılmıştı… kararları… vebaların başlangıcını etkiledi]

[Tebrikler, on vebadan biri olan Kan yarığında Kaos Prensi'nin bir izini buldunuz]

[Diğer vebalar için bir fetih başlatın ve Kaos Prensi'nin daha fazla izini keşfedin]

Northern, panelin üzerine sessizce baktı. Yıpranmış yarığın gerçekliğinde bile, etrafında olup bitenlerden kopuk ve kaygısızdı.

'Sistemden bir görev mi aldım? Bu biraz garip… bana yardım mı ediyor? Sistem, yeteneklerime dayalı olarak beklenen sonuçlara ulaşmak için belirli yasalar ve ilkelerle çalışan bir şeydi diye düşünmüştüm...'

Northern, elini katladı, kaşları karışıklıkla çatıldı.

Her zaman sistemi tek bir işi olan bir otomasyon sistemi olarak düşünmüştü: bilgilendirmek.

Elbette, o otomasyon sisteminin Northern'ın Yetenekleri kopyalamasına olanak tanıyan kendine özgü bir yeteneği de vardı. Ancak bu benzersiz yetenek dışında, Northern sistemin bilinçli davrandığını hiç fark etmemişti; bunun olacağını da düşünmemişti.

Bu durumda bilinçli olmak, genellikle yapacağı şeylerden daha fazlasını yapmak anlamına geliyordu.

Northern'a diğer belaları bulması ve Kaos Prensi'nin daha fazla izini keşfetmesi için bir fetih vermek, asla yapmayacağı bir şeydi.

'Bu, o DIY'den kaynaklanmış olabilir mi?' Northern düşündü ve kaşını kaldırdı.

Birkaç saniye derin düşünerek hareketsiz kaldıktan sonra nihayet hareket etmeye başladı.

Northern, altındaki zeminin çatlamaya ve titremeye başladığını hissetti, sanki her şey ortaya çıkarılıyormuş gibiydi.

Hemen oradan sıçradı, uzakta ve çökmüş tavanın birkaç enkazının üstüne indi.

"NORTHERN!!!"

Gözlerini biraz açarak, Northern koro halinde gelen sesin geldiği yöne başını çevirdi.

Onları görünce gözleri daha da büyüdü.

Shin, Ryan ve Dante, her şeyi yerinden söken şiddetli ve vahşi fırtınanın içinden geçmeye çalışıyorlardı. Kendilerini yıkımın çalkantılı örtüsünden zorla geçirip, adını birkaç kez haykırdılar ta ki nihayet ona ulaşana kadar.

Kuzey'in genişleyen gözleri, kaşlarının üzerinde beliren şaşkın bir kaş çatma ile geri kıvrıldı.

"Aptallar mı? Neden geri dönerler ki?" Yüzü, gerçekten hiçbir fikri olmadığını yansıtıyordu.

Çünkü çatlağın başından beri onun ne yaptığını gören aklı başında herhangi bir kişi, kendisini idare etmek için fazlasıyla yeterli olduğunu bilirdi.

'Güvenliklerini önceliklendirmeli ve geri dönmeliydiler. Burada ne yapıyorlar?'

Bunu düşünmek hiçbir şey kazandırmayacaktı. Zaten gitme zamanı gelmişti, bu yüzden Kuzey, şiddetli rüzgâra döndü ve onun yönüne doğru sıçradı.

İlk uzun sıçramasını yaparken, fırtınanın içine kayboldu, aklından hızlıca bir düşünce geçti.

'Limitless Void neden çatlağı emmiyor? Çatlağın emildiğine dair bir mesaj almadım. Bir sorun mu var?'

Kuzey, babası Ryan ve Teğmen'in yanına indiğinde kaşlarını hafifçe çattı.

Onlara sert bir bakış attı.

"Ne yapıyorsunuz?" gözlerini özellikle Teğmen Dante'ye çevirdi.

Baban, seninle birlikte olmadıkça geri dönmeyeceğini ısrarla söyledi. Onunla gelmek, yapılacak en uygun şey gibi görünmüyordu. Ve bu Ryan, onu yanımda götürdüm. Bu çatışma sona erdikten sonra onunla konuşmam gerekiyor, bu yüzden önce gitmesine izin vermedim.

Ayrıca, hiç karşı çıkmıyormuş gibi görünüyordu.

Northern ona sert bir bakış attı, ama Teğmenin bakışı doğrudan ve kayıtsızdı, Northern'ın o anki bakışına aldırış etmeden.

Neyse ki, çatlak kapanıyor, o yüzden gidelim.

Northern ve diğerleri fırtınanın içinden koşarak geçti, burada ve orada ustaca zıplayarak tehlikeli enkaza çarpmamak için manevra yaptılar.

Sonunda, şiddetli rüzgarı geçtiler ve çatlak portalının açıldığı yere ulaştılar.

Ryan ve Paragon içeri girdi, Shin de içeri girdi, ardından Northern…

Geçmeden önce, Northern çatlağa geri bir bakış attı, karanlık bir alan onu aşındırıyordu.

Bu çatlakta kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Sonsuz Boşluk, çatlağı emmedi; bu tek başına alışılmadık bir durumdu.

Ancak başka bir alışılmadık şey, buranın bir çatlak olmasıydı—Kaos Prensi'nin etkisi altında olan, çatlak olarak tezahür eden bir yerdi.

Unutulmamalıdır ki, bu çatlağın kaynağı da son derece garipti.

'Bu gerçekten bir tesadüf mü olabilir? Ama rastgele birinin aniden bir çatlak yükseltmesi yapması ve o çatlağın birdenbire benim güçlerimle bağlantılı olan Kaos Prensi ile ilişkili olması… gerçekten, bu ne kadar sık olur?'

Kuzey, bunun bir tesadüf olabileceğine inanmak istemedi, ama aynı zamanda gerçekten bir tesadüf olabileceğini de hissetti.

Ne yazık ki, şu an için karar vermemeye ve önündeki şeye odaklanmaya karar verdi.

Sonra çatlaktan çıktı.

Yeraltının tanıdık manzarası gözlerinin önünde yayıldı, ama şimdi çok fazla gürültü vardı…

'...ve çok sayıda insan.'

Kuzey, yeraltının hala aynı olabileceğini tam olarak fark etmeden önce birkaç saniye duraksadı, ama aynı zamanda aynı olmadığını da hissetti.

Askeri amblemle işaretlenmiş geçici kamp çadırları burada ve orada kurulmuştu ve insanlar, arkasında büyük bir haç ve kıvrılan bir yılan amblemi olan kahverengi askeri üniforma giymiş askeri sağlık görevlileri tarafından tedavi ediliyordu.

Bazıları burada ve orada, telaşla koşarak, çağrılara yanıt veriyor ve kompakt, taşınabilir kutularla hareket ediyordu.

Boş boş etrafa baktı. Bir sağlık görevlisi hemen yanına yaklaştı.

“Merhaba, Efendim. Herhangi bir tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?”

Medic, Northern'ın muayenesine başlamak için omzuna dokunmaya çalıştı, ancak beyaz saçlı çocuk içgüdüsel olarak omzunu hafifçe çekti ve medic'e karanlık ve ruh kırıcı bir bakış attı.

“Üzgünüm, ben—ben—sadece kontrol etmek istedim…” medic kekeliyordu. Daha fazla bir şey söylemeden, Teğmen Dante ona dokundu.

“Kendini affettir.”

Teğmenin tehditkar tonuyla, medic mümkün olan en hızlı şekilde uzaklaştı, yüzünden terler akıyordu.

Dante, Northern'a hafif bir gülümsemeyle baktı.

“Sanırım bu, karanlık kıtada olmayan bir yarıktan çıkış yaptığın ilk sefer. Kaybolmuş görünüyorsun.”

‘...ah, doğru.’

O zamana kadar Northern, karanlık kıtada olmadığını ve yarıkların Orta Ova'da olduğunu tekrar hatırladı.

Tüm bu ilgi ve bakım, drifterların dinlenip güçlerini toparlamalarına yardımcı olmak için etraftaki askerler ve hizmetlilerin kalabalığı ona çok garip geliyordu.

Northern bir dakika kaybolmuş gibi göründü, sonra kendini bir sandalyeye oturmaya ikna etti.

Birkaç sağlık görevlisi, baygın yatan belirli bir kızın etrafında toplanmıştı. Northern bir süre o yöne baktı ve mırıldandı.

"Teğmenin durumu..."

Shane'in oldukça solgun ve hasta göründüğünü hatırladı, sonra birkaç dakika içinde uykuya daldı ve son karşılaşmaya uyandı.

Herkes, Shin, Alystren ve Ryan dahil, çok iyi görünüyordu.

Siyah bir kıyafet giymiş bir adam, o kadar modern görünüyordu ki bir takım elbise gibi ama ona ortaçağ havası katıyordu, Shin ile konuşan adamı izledi ve ne söylediğini anlamaya çalıştı.

Ancak bunu tam olarak yapmadan, aynı tür kıyafet giymiş bir adam önünde belirdi.

Bu adam, Shin ile konuşan adama kıyasla, sıkılmış ve dünyadan kopmuş görünüyordu.

On yıl boyunca uyumamış gibi görünüyordu, hareketleri ve konuşması bile sersem gibiydi.

"Ehm... evet, merhaba. Ben Jax Netter. Ben bir kamu görevlisiyim... ve o yarıkta yaşadıklarınızı sormak için geldim."

Birçok hıçkırıkla, mürekkepli bir kalem ve düz bir derlenmiş sayfa kitabı çıkardı, bir yaprağı diğerinin üzerine katladı ve Northern'a baktı.

Gözleri bir an Northern'da kaldı, sonra dalıp gitti, başını salladı.

"Ah, doğru. O zaman, adınızla başlayalım?"

Northern, bu gerçekliğe hafif bir inkarla ve hala biraz şaşkın bir şekilde, duraksadı.

Adamın gözleri tekrar onunla buluştu ve o zaman konuşmaya karar verdi.

Ben Kuzeyliyim.

Memur kaşını kaldırdı. "Ne kadar benzersiz bir isim?" Sesi kelimeleri uzattı.

“Sadece Kuzey mi?” diye sordu, Northern'a bakarak, Northern'ın yanıt vermeden önce yine duraksadığını gördü.

“Evet. Sadece Kuzey.”

“Tamam. Peki, kaç yaşındasın? Eğer doğum tarihinizi de doğru bir şekilde verebilirseniz, bu güzel olur.”

“El Fach'ın yirmi yedinci günü, 1651.”

Memurun gözleri Northern'a biraz belirsizlikle odaklandı.

“On altı yaşında mı? Bu olamaz…”

Gözlerini kısarak tekrar sordu.

“Emin misiniz, efendim? O doğum tarihiyle on altı yaşındasınız. Boyunuzu ve yüzünüzdeki olgunluk seviyesini hesaba katarsak, on altı yaşında görünmüyorsunuz.”

Northern, gülümsemesini bastırmak için dudaklarının köşesini kıvırdı.

"Öyle mi? Oldukça olgun görünüyorum, değil mi?"

'Bu kendini beğenmişlik ne böyle...' Memur, Northern'ın narsistik tavırlarını sessizce gözlemleyerek kaşını kaldırdı.

"Aslında ben çok gençim. On altı yaşındayım..."

Memur, Northern'a birkaç saniye daha yoğun bakışlar attıktan sonra omuz silkip not almaya karar verdi.

Kısa bir duraksamanın ardından, yavaş sesi tekrar geldi.

"Seyirci ruhu rütben ne?"

"Ben Geçici rütbesindeyim..."

Memurun gözleri yavaşça büyüdü. Orada donakaldı, gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşları çatıldı.

"Şaka yapacak vaktim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kuzey hafifçe başını salladı.

Umurumda değil, yapıp yapmadığın. Bu durumdan mümkün olan en hızlı şekilde uzaklaşmak, dinlenmek ve aile buluşması yapmak istiyorum.

Adamın gözleri inatla Northern'a odaklanmıştı, her geçen milisaniyede daha da derinleşerek.

İki bakış kilitlendiğinde kıvılcımlar şiddetle alevlendi.

Ta ki üçüncü bir taraf aniden gelene kadar.

“Affedersiniz, efendim.”

Northern, sesi sahibine bakmak için başını çevirdi. Hemen, gözleri biraz aydınlandı.

“Bu adam Tharion Kalesi'nin bir üyesidir ve hükümetten uzak tutma hakkına sahip olan özel kale hakkına göre, ondan daha fazla soru sormamanızı rica ediyorum.”

Uykulu memur, birkaç saniye boyunca Kale Müdürü Thalen'in gözlerine baktı, sonra şöyle dedi.

“O zaman bana bir kimlik verin.”

Thalen, Northern'ın biyografik verilerini içeren şık bir dikdörtgen kart çıkardı.

"Bu bir rütbe kartı mı?"

Thalen biraz kaşlarını çattı. "Evet. Neden?"

Memur, yüzünü Northern'a çevirdi. "Bu genç adam bir Bilge olduğunu iddia ediyor. Bunun ne kadar doğru olduğunu görmek isterim, aksi takdirde hükümet yetkilisinin işini engellemekten onu gözaltına alma hakkım var."

Thalen de Northern'a baktı, kaşlarını kaldırarak ne olduğunu sormak için işaret etti.

Çünkü o da Northern'ın son ayrılışında, yani sadece altı gün önce, hala bir Usta olduğunu biliyordu.

Ancak Northern kayıtsız bir omuz silkti.

Thalen iç çekti ve açıkladı.

"Bunun olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Bunu önlemek için bir şeyler yapabileceğimizden eminim..."

"Kart." Memurun sesi kararlı ve sertti.

O noktada, Thalen için bu adamın rüşvet teklifini kabul etmeyeceği açıktı.

O iç çekti ve kartı adamın eline koydu.

'Her halükarda onu yirmi dört saatten fazla tutamazlar. Ondan sonra, bu utancı geri ödeyeceğimden emin olacağım.' Adamın üzerine sert bir bakış attı.

Kamu görevlisi, Thalen'in öfkesinin farkında olmadan, Northern'a kartı verdi.

Northern, kaşını kaldırarak kartı aldı. "Bununla ne yapmalıyım?"

"Tek yapman gereken, özünü buna dökmek ve otomatik olarak rütbeni tabanda gösterecektir."

Kamu görevlisi, Thalen'in Northern'a süreci açıklamak zorunda kalışını izlerken alaycı bir şekilde güldü.

'Neredeyse herkes bu şeyleri bilir. Kendini bir Bilge olarak tanıtıyor ama rütbe kartını nasıl kullanacağını bile bilmiyor. Benimle dalga geçme, aptal.'

Northern, söylendiği gibi yaptı ve kartın içine biraz özünü döktü.

Hemen, beyaz kart siyaha dönmeye başladı ve karttaki siyah harfler mor oldu.

Kartın altında yazıyordu

: Ruh rütbesi: GEÇİCİ.

Ve en üstünde, adının hemen yanında, yeni bir kelime belirdi

: Bilge Kuzey.

Thalen'in gözleri büyüdü, memurun ağzı ise açık kaldı.

'Gerçekten bir Bilge mi?!!' Uyuşuk adam, derinden şok olmuştu.

Thalen, Northern'ın elinden kartı hızla kaparak gözlerine daha yakın getirdi, doğru gördüğünden emin olmak için.

'Ne? Ne görüyorum burada?'

Hala oradaydı. Sage Northern.

Gözleri kartın alt kısmına kaydı.

Drifter'ın rütbesi: GEÇİCİ.

Hepsi oradaydı, sahte değildi. Üstelik, kartın rengi değişmişti.

'Bir ruh rütbe kartının hiç renk değiştirdiğini duymadım... bir arıza mı olmuş olabilir? Ama rütbe kartında hiç arıza duyduğumu da hatırlamıyorum.'

En iyi zanaatkarların elinden çıkmış olan rütbe kartı, sıradan değil, zanaat yetenekleriyle uyanmış serseriler tarafından yapılmıştı.

Elli yıl önce dolaşıma girdiğinden beri, renginin değiştiği veya kırıldığına dair hiçbir kayıt yoktu.

Bu yüzden bu mümkün olamazdı. Her şeyin bir ilki vardır, ama Thalen, Kuzey'in yetenekleri hakkında yeterince bilgiye sahipti ki buna şüphe duymak istemedi.

Kartın renk değişimi ekstra dikkat gerektiriyordu, ama bu, çocuğun rütbesinin Serseri'den Geçici'ye değiştiği gerçeğini inkar etmezdi.

'Olamaz… altı günde Bilge olamazdı.'

Gerçekten, olamazdı!

Thalen'in düşüncesi kelime anlamıyla içe dönüktü. Belki de yarığın etkisini düşünseydi, bir ruh çekirdeğini emmenin çok zaman aldığını fark ederdi.

Ve birinin dünyada sonsuz zamanı yoktu, yedinci seviye bir yarığın etraflarında dolaşan tehlikeleriyle birlikte.

Bu hiçbir mantığa uymuyordu!

Thalen alnını tuttu, bir an gözlerini kapadı.

Hala ağzı açık ve gözleri hala kırpışan memura döndü.

“Artık gerçeğini öğrendin. Bizi terk edebilir misin?”

Ses nazikti, ama Thalen'in gözlerinin derinliklerinde yaklaşan bir kabalığın ipuçları vardı.

Memur bir kez daha Northern'a baktı, gözleri hâlâ inançsızlık içinde boğuluyordu.

On altı yaşında bir Bilge mi?

Böyle bir şey duymamıştı daha önce. Hayatında asla!

Yavaşça ikisinden uzaklaştı ve yürümeye başladı, hâlâ Northern'a arada bir bakıyordu.

Northern, onun gidişini hafif bir kaş çatma ile izledi ve adam sürekli geri baktıkça kaşları daha da çatıldı.

“Onunla neyin derdi var?”

Thalen de geri baktı ve başını salladı, başlamadan önce iç çekti.

“Memurlar, yarık ve drift edenlerin faaliyetlerini denetleyen hükümetin askeri olmayan kollarıdır. Bir drift edeni işe almak için her fırsatı değerlendirecekler.”

“Görüyorum…” Northern mırıldandı.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Thalen'in sesi tekrar geldi.

“Ayrıca, az önce gördüklerinden sonra herkes böyle olurdu.” Gözleri Northern'ın gözlerini taradı.

Northern, müdürün elindeki karta baktı ve ağzını açtı.

“Oh.”

"Oh?"

Northern bir dakika boyunca şaşkın kaldı, haberin ne olduğunu veya ne yapması gerektiğini tam olarak bilemedi. Omuz silkti.

“'Oh' demek ne demek? Altı günde bir Bilge oldun ve söylemek istediğin hiçbir şey yok mu?!” Müdürün sesi yükseldi ama hızla tekrar düştü.

Northern bir süre sessizlikte durakladı. Buraya ve oraya baktı, sonra gözlerini tekrar Thalen'a getirdi ve yine omuz silkti.

“Gerçekten öyle oldu. Ben bile beklemiyordum. Sanırım hızlı bir büyüme oranım var diyebiliriz.”

Thalen elini yüzüne vurdu.

"Hızlı bir büyüme oranı mı?" diye mırıldandı kendine. "Hiç kimse... özellikle de bir serseri hızlı bir büyüme oranına sahip olamaz. Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, Paragonlar nadir olurdu."

"Ben özelim." Northern, muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu gülümseme, Thalen'in kalbinde yanan ateşe benzin dökmekten farksızdı.

Northern'ın bu duruma verdiği tutum ve enerji, sanki durumu küçümsüyormuş gibiydi.

'Belki de şu anda olanların ciddiyetini bilmiyordu...' diye düşündü Thalen.

Northern'a tekrar bakmadan önce birkaç kez derin bir nefes aldı.

"Dinle," dedi, Northern'ın omuzlarını tutarak, "bana bak."

"Sana bakıyorum. Enerjin bitmiş gibi görünüyorsun, iyi misin?"

"Beni bırak, sana odaklanalım. Bunu senin için anlaman için çözmeye çalışacağım."

Derin bir şekilde Northern'ın gözlerine odaklandı.

"Arcadia'nın valisinin öldüğünü duydum... sizin yaşadığınız malikanenin sahibi... onunla ölmeden önce tanıştın mı?"

O adam mı? Evet, gördüm. Ne var bunda?

O adam bir Bilge.

Ooooh… Anladım…

Peki, peki, gerçekten anlıyorsun. Ama göremediğin şey şu ki, o adam on beş yaşında uyanmıştı, tıpkı senin gibi, ve kırk yedi yaşında bir Bilge oldu.

Kuzey gözlerini kısarak hafifçe şaşırdı. "Bu oldukça yavaştı."

Aynen! Tam olarak bunu söylüyorum. İşte bu işler böyle!!" Thalen'in sözleri aniden canlılıkla doldu.

Ama buna baktığında… o Karanlık Kıta'da değildi ve belki de bu kadar çok yarığa girmedi.

Okul müdürü başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, bir şeyi doğru anlamıyorsun. Eğer girdiği yarıkların sayısını ve öldürdüğü canavarların sayısını sayarsak, eminim ki sen daha yarıya bile gelmedin."

Kuzey'in yüzü hemen karardı.

Bilmediğin şeyleri söyleme. Daha fazla yarığa girmiş olabilir ama kesinlikle daha fazla canavar öldürmemiştir.

Thalen birkaç saniye duraksadı, sonra iç çekti ve başını salladı.

Tamam. Belki haklısın. Belki daha fazla canavar öldürdün. Ama bir Vagrant'tan Transient ruh rütbesine geçişin normalde sadece bir veya iki yıl değil, her gün ruh çekirdekleri emen biri için en az beş yıl sürmesi gerekir. Altı günde bunu başardığını anlamlı kıl.

Kuzey omuz silkti. "Senin için anlamlı olmak zorunda değil. Ben buyum. Kimseye anlamlı gelmiyorum."

Okul müdürü orada durdu, şok içinde ve Kuzey'in altı günde iki rütbe ilerlediğini kabul etmeye çaresizdi, hiçbir uygun açıklama olmadan.

Akıl, bu imkansız fenomenin ne olabileceği hakkında düşüncelerle dolup taşıyor, patlayacak gibi hissediyordu.

Diğer kalenin üyeleriyle birlikte, Thalen işleri halletmeyi, onları büyümeden kontrol etmeyi başardı.

Ryan, Northern ve Shin zaten kalenin geçici örtüsü altındaydılar, bu yüzden memurların yapabileceği pek bir şey yoktu.

Sonunda, tüm sorulardan sonra, sorgulamayı bıraktılar. Ancak, Teğmen ve astları, hükümet onları serbest bırakmadan önce bile ortada yoktu.

Northern biraz hayal kırıklığına uğramıştı; Teğmen Dante ile en azından bir şekilde tanıştıklarını düşünmüştü.

Ama adam veda etmeden gitti.

'Her şey muhtemelen en iyisi için. Sonuçta, onun yapması gereken şeyler var.'

Northern iç çekti ve ellerini katladı. Üçü de Thalen'in işlerini bitirmesini beklerken ayakta duruyordu.

Bir süre sonra, Tharion kalesinin müdürü önlerine geldi.

Artık sinirli olan Northern, Thalen önlerine geldiğinde kaşlarını çattı.

"Tüm bu sorular neyin nesi? Genelde böyle mi olur?"

Thalen başını salladı, "Hayır, bu genelde böyle olmaz. Ama valinin ölümü dışında, bir katedral tamamen yok oldu. Hükümet, katedralin yıkımına neden olan kişiyi bulmak isteyecektir."

Shin'e ve diğerlerine baktı, "Ve sizler bu elf'in bunları yaptığından emindiniz öyle mi?"

Shin gülümsedi ve başını salladı.

Northern nedenini bilmiyordu ama tüm ekibin onun adına yalan söylediği görünüyordu.

'Ne kadar gereksiz bir yalan...'

Onun ne yaptığını öğrenip öğrenmemeleri, onun yapmak istediği şeyleri yapmasını veya gitmek istediği yere gitmesini engellemeyecekti.

Kesinlikle bir rahatsızlık haline gelecekti, ama Northern yine de bunun üstesinden gelebileceğinden emindi.

“Hükümet, valinin ölümüyle birlikte şimdi çok fazla iş ile karşı karşıya gibi görünüyor. Bu, hükümette büyük bir darbenin başlangıcı olabilir.”

Thalen konuşuyordu, ama gözleri odaklanmamıştı, elleri çenesinin altındaydı.

“Bu, herhangi bir şey olmadan önce pazarın nasıl etkileneceğini anlamak için bir fırsat olabilir. Eğer bu, Teğmen Dante tarafından yönetilen bir darbe ise, bir süre ciddi bir kargaşaya neden olur...”

Alystren hafifçe başını salladı ve onu durdurdu, Thalen’in ilk cümleyle ona bakmasını sağladı.

“Yanılıyorsun. O adam, en son onu gördüğümüzde bir Yükselen'di ve ne kadar güçlü olduğunu biliyorduk, değil mi? Şimdi bir Paragon ve önceden neyse ondan on kat daha güçlü.”

Thalen gözlerini kısarak, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Dante... çok güçlü hale geldi. Bu durumu hafife almayalım.”

Northern, Alystren ile kalenin başkanı arasında kısa bir bakış alışverişinde bulundu.

Sonra aşağıya baktı, 'Sanırım şimdi biraz anlıyorum. O hava gemisi, deprem, valinin ölümü de, hepsi onun yüzünden oldu. Bu, neden erken ayrıldığını açıklıyor.'

Kuzey, derin bir nefes alarak yüzünü yerden kaldırdı.

'Eh, ona tüm hayallerinde büyük çabalar diliyorum.'

Gözlerini, Alystren'e garip bir ifadeyle bakan Thalen'e dikti.

Dante ile daha önce ne tür bir karşılaşma yaşadılarsa, ikisi de bunu biliyordu. Gözleri, Alystren'in tüm bunlara rağmen gerçekten bunu söyleyip söylemediğini sessizce soruyordu.

En azından, Kuzey'in sesi keskin sessizliği bıçak gibi yarana kadar.

"Peki, buradan nereye?"

Thalen iç çekti.

"Devlet işleri devlet işidir. Kalesine gitmeliyiz ve oradan anneni bulmaya devam edeceğim."

"Buna gerek yok. Ben annemi buldum."

Thalen'in kaşları yoğun bir şekilde indi. "Ne?"

Even Shin'in gözleri parladı. Northern'ın o zaman gerçekten ciddi olduğunu fark etti.

"Onu buldun demek mi? Nerede?" Thalen etrafa bakarak sordu.

"Endişelenmeyin, müdür, o güvende bir yerde."

Thalen, Northern'a birkaç saniye boyunca şüpheli bir bakış bıraktı. Beyaz saçlı çocukla geçirdiği süre kısa olmuştu.

Ancak Northern bir şey paylaşmak istemediğinde bunu biraz biliyordu. Nefesini verdi, gözlerini kapadı ve açtı.

"O zaman sorun değil. Drywall'a geri döneceğiz ve oradan istediğin kararı verebilirsin."

Northern başını salladı. Hepsi hareket etmeye başlamak üzereydi, ama Northern aniden durdu ve konuştu.

"Bir şey daha..."

Hepsi duraksadı ve ona döndü.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor." Gözleri Alystren'e, sonra Thalen'e kaydı. "O kaçakçılar kim?"

"Hangi kaçırıcılar?" Thalen şaşkın bir ifadeyle sordu.

Northern, Alystren'e döndü, "Bunu başkana neden henüz rapor etmediğine şaşırdım."

Alystren, derin bir nefesle elini yüzüne indirdi.

"Lütfen. Burada değil. Şu anda değil. En azından bir gemiye bindiğimizde bekliyordum."

"Peki, ben bunun hakkında düşünüyordum. Varışımızdan bu yana Arcadia'da olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum. Neden geldiğimizde, o sırada kaldığımız evin valisini aniden vuran ve öldüren bir askeri teğmen vardı?"

Thalen, önce Northern'ın söylediklerine dikkat etti, sonra Alystren'e bakmak için döndü ve tekrar nefes verdi.

"Bunu düşünmekte yanlış bir şey yok, ama Al'ın dediği gibi, bu tür bir yer için bir mesele değil. Özel bir hava gemimiz var; bu konuyu orada tartışabiliriz."

Northern, Başkana ve Alystren'e baktı, başkanın ifadesinin en azından bir dürüstlük ipucu taşıdığını fark etti. Cevap verdi.

"Tamam. Annemi almak için bir dakikanızı isteyeceğim. Havaalanında buluşalım."

Northern, kimse bir şey söylemeden hemen kayboldu.

Anında, Sınırsız Boşluk'a geldi ve Jeci, Lynus, Gece Korkusu, Siyah Mamba, Ceset Yiyici, Revant ve Bairan tarafından karşılandı.

Bairan, özellikle en yaşlı ve en olgun görünen olmasına rağmen, Kuzey'in formu Boş Saray'da belirdiği anda gözleri parıldıyordu.

Onu milisaniyeler öncesinden bile hissedebiliyordu ve parlak bir ifadeyle haykırmıştı.

"Usta geliyor! Usta geliyor!!"

Kuzey, hepsinin bir arada beklediğini görünce garip bir ifade takındı. Onları böyle hiç görmemişti ve bu saygıya, bu kalabalığa alışkın değildi.

'Garip... çok garip.' Bir an için başını sertçe salladı ve hepsini geride bırakarak uzaklaştı.

Kuzey, annesinin bulunduğu odadan onu ayıran karanlık metal kapının önünde duruyordu.

Kaos'u emdiği sırada onun varlığını hissetmişti ama başka bir düşünceye dalacak kadar meşguldü. Onun uyanık olduğundan emindi.

Fakat o, bulunduğu yerden çıkmaya ya da en azından bağırmaya hiç teşebbüs etmemişti. Bu onu biraz kafasını karıştırdı ve meraklandırdı.

Aynı zamanda, her zaman tanıdığı Eisha, ne kadar karmaşık bir durum olursa olsun, asla öfkelenmeyecek sakin ve hesapçı bir kadındı.

Kaos ne olursa olsun, sakin bir şekilde gözlemler yapar, hesaplar yapar ve en iyi sonuca ulaşırdı.

Büyürken, belirli bir gizemi çözmenin cevabının orada olduğunu gördüğü zamanlar olmuştu, ama o ve Shin genellikle sabırsızlıkları yüzünden bunu kaçırırlardı. Sonra o sadece gelir ve onlara gösterirdi.

Bir şey ararken ya da belirli bir bilgi hakkında tartışırken.

O çok güzel ve zeki bir ruhtu. Ama yine de, o ve Shin, onun birçok şey hakkında bilgi sahibi olmamasına neden olmuştu.

Bu, onun için ilk günlerde işleri daha da zorlaştırıyordu.

Northern, kafasını onun ne kadar mükemmel olduğu düşüncesiyle doldurmak istediğinde, neden böyle bir düşüncenin aklına geldiğini bilmiyordu, ama derin bir nefes alarak nefesini ve zihnini sakinleştirdi.

Sonra bu düşünceyi kafasından atıp kapıyı açtı.

Eisha, kucağında bebeğiyle birlikte yatağın üzerinde bacaklarını çaprazlamış oturuyordu. Kapı açıldığında başını kaldırdı ve beyaz saçlı bir çocuk odaya girdi.

Northern içeri girdiğinde dudakları titreyen bir gülümsemeyle kıvrıldığında, gözleri hemen genişledi.

"Anne."

Bebeği kollarında tutarak ayağa kalktı ve nazikçe beşiğe bıraktı.

Sonra Northern'a döndü, yavaşça yaklaşırken gözleri titriyordu, gözyaşları gözbebeklerini sulandırıyordu.

"Kuzey? Oğlum? Sensin?" Elleri yavaş ve titrek bir şekilde hareket etti.

"Evet, anne. Benim, Kuzey." Ses tonu alçaktı. Gözlerini kapattı, Eisha'nın ellerinin yanaklarına dokunuşunu nazik ve sıcak bir şekilde hissetti.

Dudakları açıldıkça titredi, sesi, yanakları ve gözleri de titredi. Gözyaşları yüzünden süzüldü.

"B–B–Beni kaybettiğini düşündüm..."

Kuzey, ellerini onun ellerinin üzerine koydu ve gözlerini daha sıkı kapattı.

Bir şeyler yanlış gidiyordu. Neden? Neden gözyaşı dökemiyordu?

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve o anın içinde boğulmaya çalışıyordu, ama hiçbir şey hissetmiyordu, hiçbiri.

Gözyaşı dökecek hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Kuzey, solgun bir gülümsemeyle gözlerini açtı—düşünceden vazgeçmeye ve Eisha ile yeniden buluşmasına odaklanmaya karar verdi.

"Üzgünüm, geri dönmem bu kadar sürdü."

"Hayır, hayır, seni bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıydık. Burada nasıl oldun? Babanı buldun mu?"

Northern, ona cevap vermeden önce karanlık odada bir an etrafa baktı.

"Burası bana ait. Kendi türünden bir sahte dünya gibi. Bütün bunları daha sonra açıklayacağım. Ama evet, Baba ile tanıştım ve seni ona götürmek üzereyim."

Northern'ın gözleri yavaşça beşikteki bebeğe kaydı.

Eisha, onun bakışını takip etti, sonra beşiğe daha yakın hareket etti. Yün beyaz giysilere sarılı bebeği nazikçe kaldırdı ve Northern'a getirdi.

Bebek uyanıktı, kırmızı gözleri ve başında kıvrılan siyah saçları vardı.

"İşte kız kardeşin... Gümüş."

Bebek adı söylendiğinde gülümser gibi görünüyordu. Eisha, onu boş ama hafifçe kısılmış gözlerle karşılayan Northern'a yavaşça uzattı.

Bir hayat onun ellerindeydi.

Yeni doğmuş bir bebek, henüz tam anlamıyla var olmuş bir varlık, onun ellerindeydi.

Northern nedenini bilmiyordu ama aklında sürekli bu düşünceler belirmekteydi.

Bir an için onun gözlerine baktı, çocuğun saf kırmızı gözleri, kendi mavi gözlerinin derinliklerinde yansıyordu.

Kız kardeşi. Adını verdiği kişi.

Gümüş.

O canlı şu anda onun ellerindeydi, ona şu anda bakıyordu, ama yine de... hiçbir şey yoktu.

Açıklamak zordu, ama başka bir çocuğu tutuyormuş gibi hissediyordu, onunla hiçbir bağı yoktu.

Kalbindeki boşluğu canlı bir şekilde hissedebiliyordu; en son fark ettiğinden beri, daha da büyümüş ve daha boş hale gelmişti.

Kendi kız kardeşine bakıyordu ve hiçbir şey hissedemiyordu. Hiçbir şey hissedemediği gerçeğiyle kalbinin acı çekmesini istiyordu.

Ama her şey aynıydı.

En azından, hoş ve keyifli bir gülümseme serbest bırakma sanatını öğrenmişti.

Dudakları bunu göstermek için kıvrıldı. Öncekilerin aksine, gülümseme yüzüne alışıyormuş gibi görünüyordu ve artık daha az çirkin, daha normaldi.

Ancak Eisha bununla birlikte belirli bir boşluğu algılayabiliyordu.

Oğlunun tam olarak bıraktığı gibi olmasını beklemiyordu, bu yüzden şikayet bile etmedi.

Aslında, en azından hala gülümseyebildiği için mutluydu.

"Birçok şeyi telafi etmemiz gerekiyor, değil mi?"

Northern, bebeğin bakışını kaldırdı ve birkaç saniye boyunca baktıktan sonra başını salladı. Sonra ekledi, "Ama önce Baba ile görüşmemiz gerekiyor. Seni kaçırmaya çalışan adamla ilgili merak ettiğim bazı sorular var ve senin vatanın hakkında da."

Eisha bir süre kaşlarını çattı, sonra gözleri yavaşça büyüdü.

"Biliyorsun..."

Northern kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Karanlık kıtada olmak ve bulunduğum birkaç yarık, varlığımı devrim niteliğinde değiştiren ve bu dünyanın bazı gerçeklerine gözlerimi açan belirli deneyimler kazandırdı. Elbette, hala her şeyin keşfi yolculuğundayım... seninle yapacağım her tartışma da bu yolculuğa katkıda bulunacak."

Oğlunun söylediği birkaç kelimeden, Eisha onun ne kadar değiştiğini neredeyse görebiliyordu. Ve bu, onun beklediğinden çok daha fazlaydı.

Ciddiyetle aşağı baktı ve sonra Northern'a, yüz ifadesi bozulmuş bir şekilde baktı.

"Sanırım sorun değil. Soracağın her soruyu her zaman yanıtlayabilirim, oğlum."

Northern gülümsedi ve ellerindeki çocuğa baktıktan sonra onu Eisha'ya geri verdi. Sonra elini salladı.

Bir anda manzara değişti ve tanıdık yer altına geri döndüler.

Oradaki hükümet personeli ve askeri personel, öncekilerden azalmıştı; kalan birkaç kişi bile etrafta koşuşturuyor, eşyaları topluyor ve yeri temizliyordu.

Shin'in gözleri, hiçbir yerden beliren ve mavi-siyah alevin ince ve kaybolan parıltısını gördüğünde daraldı; bu alev, oğlunu ve eşini bir göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde maddileştirdi.

Gözleri Eisha'yı görünce büyüdü—tanıdık kahverengi saçları ve altın rengi gözleri, zeytin rengi teni ve nazik bakışı, onu yırtık pırtık giysiler içinde bir melek gibi gösteren güzel yüz hatları.

Her şey, birkaç ay önce aniden kaybolduğu zamanki gibi aynıydı.

Şimdi tek fark, karnındaki şişkinliğin tamamen inmiş olması ve kollarında bir çocuk bulundurmasıydı.

Elleri titreyerek ve gözleri o kadar büyüyerek açıldı ki, patlayacak gibi oldu, Shin sendeleyerek ileriye doğru koştu. Tüm bedeni aniden zayıf ve yorgun hissettiği için kendini ayakta tutamadı.

Onun ayaklarının dibine düştü, gözleri kanlı bir şelale gibi akıyordu, üzüntü yüzünün görünümünü kayalar üzerindeki çatlaklar gibi parçaladı.

Konuşmak istedi, ama kelimeler çok ağırdı. Eisha, onu böyle görünce, kollarındaki bebekle nazikçe diz çökerek yanına oturdu.

Shin'in gözleri bebeğe kaydı.

"O çok güzel. Bizim çocuğumuz. O çok güzel..."

Bu, ağzından çıkan ilk kelimelerdi.

"Evet, o çok güzel... o gerçekten çok güzel. Bizim çocuğumuz."

Her iki çift de birbirlerinin başını tutarak, alnları birbirine değerek kalp kırıcı bir yeniden buluşma anında hıçkırarak ağladılar.

Shin daha fazla şey söylemek istedi, ama gözyaşlarını durduramadı.

Ağlamayı durdurmak ve bir şeyler söylemek istedi, ama bu zordu—dünyayı ikiye bölebilecek bir kılıcı kaldıran yorgun ellerden daha zor.

O tartışma için ona özür dilemek istedi. Ne kadar açık olursa olsun, ona her şeyi söylemediği için.

O kadar yoldan çıkmış olduğu için özür dilemek istedi. Küçük bir çocukken, ergenlik döneminde yaptığı yaşam seçimleri için.

Onu daha önce tanımayı ne kadar çok istediğini, o lanetli ailede doğmamayı ne kadar çok istediğini söylemek istedi.

Onun olmadan hayatının ne kadar sefil olacağını, bir varlık olarak temsil ettiği şeyin umutsuzluk ve lanet dışında hiçbir şey olmayacağını söylemek istedi.

Onu tanıdığı, sevdiği ve onunla evlendiği için ona teşekkür etmek istedi.

Tüm bu kelimeler dilinin ucunda ağır bir şekilde kıpırdandı, ama sadece yıldırımını kaybetmiş üzüntülü bir gök gürültüsü gibi inleyen bir ses duyulabildi.

Olayın içinde bulunan herkes, hatta personel ve çalışanlar bile, üzüntülü sahneyi izlemek için bir dakika durakladı.

Ryan, ağzında acı bir tatla, gözlerini aşağıya indirerek çifti görmemeye çalışarak izledi.

Thalen ve Alystren de öyleydi, ama izliyorlardı, gözleri önlerinde olanlara karşı duyarlı bir üzüntü taşıyordu.

Herkes bir şekilde sahneyle rezonansa girdi. Kuzey hariç herkes.

O birkaç adım geri çekilmişti ve göğsünde hiçbir his veya acı olmadan izliyordu.

Bu yüzden Kuzey, olan bitene odaklanmaya dikkat ediyordu.

O kadar boştu ki, eğer aklını şu anda olanlardan uzaklaştırırsa, sadece boş kalmayacak, aynı zamanda empati yeteneğinden yoksun ve ahlaktan mahrum olacaktı.

Ve o, o Kuzey'in nasıl bir insan olacağından korkuyordu.

Elbette, Void ve Chaos içindeki yaşamaya devam ettikçe, nihayetinde olması gerekeni kurtarmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ve belki de yakında, boşluk ruhuna o kadar derin işleyecekti ki, bu tür eğilimler önemli olmayacaktı—hatta o kadar düşünceli bile olmayacaktı.

Çünkü boşluk, tüm ruhunu aşındırmıştı.

Sonuçta, gücünün bir bedeli vardı. Kuzey'in henüz ne kadar ağır olacağını bilmediği bir bedel.

—

Bir süre sonra, grup limana ulaştı ve özel kaleden gemiye bindi.

Kuzey, geminin kenarında durdu ve Arcadia'nın yere battığını izledi.

Şans eseri, şehrin felaketi sadece katedrali etkilemişti. Diğer yıkılan yer ise vali evi oldu.

Geride bıraktığı harabe, şehri grotesk bir yara ile işaretledi.

Bu sadece manzara ile ilgili değildi, aynı zamanda valinin kaybı da şehre melankolik bir hava getirmişti.

Kuzey, izlerken bunu tam olarak anlayamadı.

'Eğer bir vali bu kadar sevgi dolu, ilgili ve büyük değilse, insanlar neden onun için yas tutsun ki?'

Her zaman, valilerin ölümü gibi şeylerin genellikle anayasal bir yönetim altındaki insanları pek rahatsız etmediğini düşünmüştü.

Bunu görmek, ona olaylara farklı bir açıdan bakmasını sağladı ve gelecekte ne kadar büyük bir felaketin geleceğini fark etmesine neden oldu.

Gemi havalanırken gökyüzüne baktı, sonra gözlerini kısarak dişlerini sıktı.

Teğmen Dante... beni kandırmadan önce gerçekten çok düşündün, değil mi?

Lieutenant Dante kesinlikle o bir dileği istediğinde arkadaşlığı düşünmüyordu. Northern onun düşündüğünü sanmıştı, ancak şüpheler vardı ama nihayetinde arkadaş olabileceklerine inandığını inkar edemezdi.

"Her neyse, akademiye gitmek şu an için gerçekten iyi bir seçim olurdu."

Güney Kuru Duvar, Northern'a döndükten sonra, ailesi ve Ryan birkaç günlüğüne kaleye yerleşti.

O günler Northern için zorlu ve telaşlıydı, çünkü her gün annesi, babası ve kız kardeşiyle yüzleşmek zorundaydı.

Basit gibi görünse de, onun gibi biri için çok karmaşık bir durumdu.

Giderek artan bir boşluk hissiyle, belirli duyguları göstermeye çalışmak onun için zorlayıcıydı.

Ve annesi, onun çabalarını cam gibi görüyordu.

Yolları kesiştiğinde yüzünde hüzünlü bir ifade vardı ve o, bu anların mümkün olduğunca az olmasını sağlamak için kasıtlı olarak çaba göstermişti.

Anneleriyle buluşmayı dört gözle beklemişti. Ebeveynleriyle buluşmak, onu Karanlık Kıta'dan geri dönmeye iten en büyük motivasyonlardan biriydi.

Ancak şimdi onu gördüğünde, her şey artık aynı değildi.

Her şey, onu bıraktığı yerinde değildi. Artık, ebeveynleriyle buluşmayı hayal ettiği için kendini aptal hissetmekten kaçamıyordu.

Shin ile hala iyiydi. Adam gibi, Shin değişimi anlıyor ve saygı gösteriyordu.

Ancak Eisha farklıydı. Northern, onun gözlerindeki ifadeyi nefret ediyordu; sanki çocuğunun geri dönmesi için yalvarıyordu.

Onun asla geri dönemeyeceği bir noktaya geldiğini çok iyi biliyordu, bu da kaybettiği çocuğun bir yıl önce ona geri dönemeyeceği anlamına geliyordu, sadece onun için üzüntü hissetti.

Ve güçlerinin ağırlığından kaynaklanan bu kötü durumda mızmızlanmaya devam edemedi.

Kuzey, bu boşluğu kapatmak için her ikisinin de güvende olmasını sağlamak gerektiğini hissetti.

Bunu başarmak için yapması gereken iki şey vardı.

İlki, hem elf tarikatlarının hem de Kageyama klanının neden aniden Shin'e yaklaştığını anlamaktı... Eisha'nın kaybolması, Kageyama klanı Shin'e yaklaşırken meydana gelen bir tesadüf olabilir.

Ancak Kuzey'in başka bir düşüncesi vardı. Bu düşünülemezdi.

Ya elf tarikatı Kageyama Klanı ile işbirliği yapıyorsa?

Bu, düşündüğünden daha derin bir duruma yol açardı. Bu yüzden, her ne olursa olsun bunun altını çizmesi gereken bir şeydi.

Yapması gereken ikinci şey ise... daha güçlü olmaktı.

Bunu Kuzey, akademiye giderek yapmak istiyordu.

Hayatının sonraki altı ayında, ceza nedeniyle ruhunu yükseltme şansına sahip olamayacaktı, bu da demek oluyordu ki, önümüzdeki altı ay boyunca parçaları toplamak, yeteneklerini geliştirmek ve daha fazla yetenek kopyalamakla meşgul olacaktı.

Sadece bu değil, akademinin geniş bilgisiyle, yetenek ve ruh hakkında da öğreniyordu.

İlk olarak, Teğmen ile FORCE hakkında yaptığı tartışmanın geriye kalan kısmıydı.

Eğer gerçekten böyle bir şey varsa, akademinin bunu öğrenmek için en iyi yer olduğunu düşündü.

İkincisi, yarıklar ve kökenlerinin tarihi hakkındaydı. Ne ile başladıklarını ve ilk günlerde yarıkların tam olarak neye benzediğini bilmek istiyordu.

Kaos Prensi, Zalimler ve Kökenler'in tarih kitaplarında izlerini görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Üçüncüsü, gerçek isimler hakkındaydı. Kuzey, şimdiye kadar gerçek isimler hakkında özel bir şey görmemişti, ama bildiği bir şey varsa, o da onların süs için orada olmadığıydı.

Gerçek isimlerin, ruh ve çekirdek için bir amaca hizmet etmesi gerekiyordu.

Ama şimdiye kadar, Kuzey gerçek isimlerin değerini gerçekten yansıtan hiçbir şey görmemişti.

Elbette, kendisinde başkalarının isimlerini çalma yeteneği kazanmıştı, bu nedenle onları yeteneklerinden mahrum bırakıyordu, ama bu sadece canavarlardı.

Dahası, çalınan isimlerin kendisi için herhangi bir değerini keşfetmemişti.

Bazen, sadece süs için varmış gibi görünüyordu. Ama daha fazlası olmalıydı.

İsimsiz ve Şekilsiz, sistemin etkisi olmadan dikkatsiz bir Göçebe olarak ona ait olan tek şeydi.

Northern, ona büyük bir bağlılık hissediyordu ve onun kullanımını çözme ihtiyacı duyuyordu.

Northern'ın öğrenmek istediği dördüncü şey, herhangi bir zanaat değil, demircilik sanatıydı.

Aslında, akademiye gitmesinin başlıca nedenlerinden biriydi.

Başlangıçta, Orta Ova'daki tek göçebe akademisi olduğu için, savaşçı olmayan göçebeler için orada bir kurs olmalıydı diye düşünmüştü.

Tam olarak, Yapıcılar.

Ve Güney Kuru Duvar'a ulaştıktan sonra, etrafta sormaya başlamıştı ve gerçekten de haklı olduğu ortaya çıktı.

O zamandan beri Northern, ayrılışını titizlikle planlıyordu.

Zanaat sanatı, mühendislik bilgisi ve Limitsiz Boşluk aracılığıyla kazandığı Ruh Zanaatı yeteneği ile, gömülü olan bir parçasının filizlenmesini sağlayabilecekti.

Ve bu ona bazı faydalı yetenekler kazandırır; bu nedenle, sadece kopyalama yeteneklerine güvenmeyecek. Bu şekilde, eşyalarının eksikliğini de telafi edebilecektir.

Ama tüm bunlara başlamadan önce, Northern'ın yapması gereken tek şey Hao ile konuşmaktı.

İç çekti. Son birkaç dakikadır, bu düşünceleri kafasında tekrar tekrar pişirirken aynaya bakıyordu, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için onlarla titiz bir şekilde ilgileniyordu.

Aynadan bir an için gözlerini ayırdı ve tekrar baktı, bu sefer kendisini gözlemleyerek.

Soğukkanlı mavi gözleri, kendi yansımasını izlerken sabit bir bakışla odaklandı.

Odadaki ışık, ribanalı beyaz kazakının hafif dokusuna vurdu ve tasarımının temiz hatlarını vurguladı.

Yılın sonuna yaklaşırken, sadece Güney Drywall'da değil, Orta Ova'nın çoğunda hava dayanılmaz derecede soğumaya başlamıştı ve bu kalın kazak için bir gerekçe olmuştu.

Kendisi bile onu seçme şansına sahip olmamıştı; ona kalsa umursamazdı—soğuk onun üzerinde pek etkili değildi.

Kazakının yüksek yakası boynunu sararken, ince ama cesur bir ifade veriyordu, kollarındaki siyah bantlar ise keskin bir kontrast ekleyerek ince, atletik yapısını çerçeveliyordu.

Eldivenli parmakları hafifçe kalçasına yaslanmıştı, siyah kumaş monokrom kıyafetin kesintisiz bir uzantısıydı.

Pantolonundaki gümüş detayların parıltısı—hem işlevselliği hem de şıklığı öneren bir fermuar benzeri detay—dikkatini çekti ve uyluğuna asılı zincirin hafif eğimini ayarladı.

Dağınık beyaz saçları yüzünü çerçeveliyordu, dağınık ve uzun telleri kıyafetinin keskinliğini mükemmel bir şekilde dengeleyerek.

Sol kulağındaki çift küpe, temiz görünümüne bir hava katıyor, disiplinle sınırlı bir isyanı fısıldıyordu.

İfadesi okunaksızdı, sadece kaşlarının çatışındaki en hafif düşüncelilik ipucu dışında.

Yüzüne daha yakın eğildi, nefesinin hafif gölgesi aynayı bir an için buğulandırarak, yansımasında daha derin bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra Northern kendi kendine mırıldandı.

“Sanırım bu, gündelik olmak için yeterli...”

Aynadan uzaklaştı ve ardından Hisar'dan dışarı çıktı.

Yürürken, Hisar'ın personelinden birkaç kişi yanından geçerken başlarını eğdi.

Başlangıçta, Northern bunu garip bulmuştu, ama iki hafta boyunca ne kadar durdurmaya çalışsa da bunu görmekten alışmıştı.

Sebep, artık bir Bilge olmasıydı.

Citadel'de sadece beş Bilge vardı; Alystren ve Başmüdür bunlar arasındaydı.

Kuzey'in bir Bilge olması, sayılarını altıya çıkardı.

O beş kişi, Kale'de en çok saygı duyulanlardı. Varlıkları çok nadirdi çünkü her zaman Kale'yi temsil eden farklı bölgelerde bulunuyor, yırtıkları kapatıyor ve kale adına bağlantılar kuruyorlardı.

Elbette, bazıları muhtemelen istedikleri gibi yaşıyorlardı.

Ancak Tharion Kalesi'ni Orta Ova'daki güç merkezlerinden biri ve üçüncü en güçlü Kale yapan şeylerden biri, sahip oldukları Bilge sayısıydı.

Ve şimdi sayı arttığına göre, Kale için büyük bir değişim geliyordu ve hepsi bunun için sabırsızlanıyordu.

Tüm bunlar, onlardan istenmeden bile bir saygı durumu getirdi.

Artık Kale'nin her yerinde insanlar ona ya Bilge Kuzey ya da Sayın Bilge diye hitap ediyordu.

Saygı seviyesi bazen boğucu oluyordu.

Kuzey, nihayet kale kapısından çıktığında derin bir nefes aldı.

Üzerinden ağır, karmaşık bir kumaşın kaldırıldığı gibi bir his vardı.

Elinde küçük bir kağıt parçası çıkardı ve üzerindeki konuma baktı.

“Şimdi, Hao'nun bir ayda neler başardığını görelim,” diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Northern, birkaç dönemeçten sonra, Hao ile buluşması gereken yeri nihayet buldu.

Bu, şehrin doğu kenarına yerleşmiş, Berkinham Ormanı'na giden alçakgönüllü bir bardı; bu orman, Güney Drywall'ın arkasını saran tehlikeli karanlık ormanın sol kanadını oluşturuyordu ve onları ana Drywall'dan ayırıyordu.

Ayrıca, Güney Drywall'ın anavatanından kopabilmesinin nedenlerinden biriydi.

Northern, sessiz sokaklardan süzüldü, adımları engebeli taşların üzerinde hafifti.

Çevresindeki şehir, gerginlik ve huzurun garip bir karışımını soluyordu; Berkinham Ormanı'nın gölgeleri uzakta, söylenmemiş bir tehdit gibi belirmişti.

Bar görünmeye başladı—cephe modest, neredeyse sıradan.

'Bir şekilde, burası Hao'ya benzeyen bir yer gibi görünüyor,' Northern, mekâna göz atarken düşündü.

Bu, onun Hao ile buluşmak için Ellis ile gittiği Kuleyi ve ormandaki Hao'nun gizli kasasını hatırlatıyordu.

Her iki yer de köylü havasına sahipti. Yargılamıyordu; Tharion Kalesi insanlarıyla birkaç hafta geçirdikten sonra, bu durum açıkça ortaya çıkmıştı.

Ve Northern, belki de Hao'nun en büyük zenginliklere sahip olmasına rağmen, aşırı mütevazı olan adamlardan biri olabileceğini fark ediyordu.

'Bu da kötü bir şey değil, sanırım.'

Northern kapıyı iterek açtığında, öğleden sonranın parlaklığına rağmen duman ve fısıldamalarla örtülü loş bir iç mekan ortaya çıktı.

Mekânda pencere yoktu; hava, yaşlı ahşap ve ucuz içki kokusuyla doluydu ve odanın içinde dağınık bir şekilde oturan müşteriler ona pek dikkat etmedi.

Sorular sormayan bir türdüler, anonimlik arayanlar için mükemmel bir örtüydüler.

Northern'ın bakışları odayı taradı, keskin ve sakin gözleri her detayı aldı—barın arkasındaki eğri raflar, mekanik bir ilgisizlikle bardakları parlatan barmen ve en uzak köşe kabininden gelen hareketin titremesi.

Duruşunu ayarladı, omuzlarını hafifçe yuvarlayarak, etrafındaki atmosferi yararcasına bir amaçla ileriye doğru hareket etti.

Masaya tereddüt etmeden durdu. Hao orada oturuyordu, rahat bir şekilde sarkmış duruşu altında gizli bir hazır olma hali vardı.

Uzun paltosu etrafında bir gölge gibi yayılmıştı ve keskin hatları şapkasının kenarıyla kısmen gizlenmişti.

Dar bir çift göz, Kuzey'in gözleriyle buluştu ve hafif bir eğlence ifadesi vardı, ancak adamın parmakları masanın üzerinde duran bir hançerin kabzasından uzaklaşmadı.

"Geç kaldın," dedi Hao, sesi ipek gibi pürüzsüz ama ince bir keskinlik taşıyordu.

"Ya da sen erken geldin," diye yanıtladı Kuzey, karşı koltuğa oturarak.

Geri yaslandı, kolları sandalyenin kenarlarına dayanmıştı, Hao'nun yansıması olan bir güven yayarak. Gözleri kilitlendi, güç ve niyetin sessiz bir alışverişi.

Bir an için, hiçbiri konuşmadı, aralarındaki boşluğu dolduran boğuk konuşma sesleri ve çarpan bardaklar vardı.

Sonunda, Hao sessizliği bozdu.

"Görünüşe göre, Orta Ova'da yaşamak Stelia'dan daha çok sana uyuyor, değil mi?"

Kuzey ona işaret etti, "Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim... bir tüccardan çok bir Suikastçı gibi görünüyorsun."

Bu sadece bir kılık; bunların hepsine aldırma.

Northern başını eğdi, "Bir kılık mı? Başın belaya mı girdi?"

"Bu bir önleyici tedbir..."

Northern gözlerini kısarak, Hao'nun ne demek istediğini anlamadı.

Hao iç çekti ve ağzını açtı.

"Ben, sıradan tüccar Hao'dan farklı bir kişilik yaratmaya çalışıyorum. Bu kişilik, ruh çekirdeklerinizi takas edecek; tüccar Hao ise gelir akışınızı yönetecek."

Northern kaşını kaldırdı, bir gözünü kısarak, "Bunların hepsi gerçekten gerekli mi? Ne için olabilir ki?"

Hao neredeyse masaya vurdu ama hemen kendini toparladı, hafifçe dokundu ve öne eğilerek fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun, gerekli mi? Bunun kadar gerekli hiçbir şey yok. İnsanların disiplinli olmadığı ve tehlikelerle sınırlı tutulmadığı bir ulustayız. Hırsızlık, bir tüccar için en büyük düşmandır. O kadar felaket varken bile, o lanet olası Ellis ve Green çocuğu tarafından beni vurdu."

"Hala bunu unuttuğunu görmüyorum."

"Affedebilirim. Ama asla unutamam. Hırsızlığa nefret ediyorum!"

O ve Northern birkaç saniye sessiz kaldılar.

“Bu farklı kişilik, şeyleri birbirinden ayırmama yardımcı olacak; bu, insanların çalışmalarımı takip etmesini zorlaştıracak.”

Northern ellerini kavuşturdu ve sandalyeye yaslandı, Hao'nun ona söylediklerini düşünürken başını hafifçe salladı.

“Sanırım bu mantıklı… ama bunu yapmak yerine, daha iyi bir çözüm sunabilirim.”

Hao'nun Northern'a bakışları yoğunlaştı. “Daha iyi bir çözüm mü?”

“Evet. Bu, bir taşla iki kuş vurmak gibi olacak…” Northern vurguladı, ama aklında, '...aslında üç.'

“Tamam o zaman. Bunu duymak istiyorum, evlat.”

“Bildiğin gibi, klonlama yeteneğim var. Senin öğreteceğin ve kendi gibi kullanacağın bir klon yaratacağım. O, senin ihtiyaç duyduğun her şeyi yapacak, ayrıca savaşma yeteneğine de sahip olacak. Bu nedenle, her zaman onun korumasına güvenebilirsin. Daha da önemlisi, o, senin kaynaklara erişimini ve benim kârıma erişimimi sağlayacak bağlantı olacak.”

Hao bir saniye sessiz kaldı. Sonra hafifçe başını salladı.

“Bunu iyice düşündüğünü görüyorum, ha… bu klonun aracılığıyla beni izlemek istediğini kasıtlı olarak söylemiyor musun?”

“Oh, bingo.” Northern gülümsedi, “Ama alınma. Bu iş, değil mi? Bu gözetimin kullanımına daha fazla odaklan.”

Hao derin bir nefes aldı ve bir elini kaldırarak barmenin yanına baktı. Elini indirdi, yüzü Northern'a döndü.

"Sorun değil, çocuk. Buna değer ve senin de dediğin gibi, bu bir iş."

Northern'ın gülümsemesi nazik bir gülümsemeye dönüştü; başıyla onayladı ve bir garson masalarına ulaşıp hafifçe eğildi.

"Ne alacaksınız, efendim?" Tonu neredeyse sabah kuşunun şarkısı gibiydi.

Hao, garsonun tuttuğu aşınmış ahşap levhaya kazınmış menüye göz attı.

Dudakları en hafif gülümsemeye doğru kıvrılırken parmakları masanın kenarını takip etti.

"Bana Emberhorn Steak getir. Az pişmiş. Ve Ashroot baharatıyla tatlandırıldığından emin ol—pahalı olanından değil."

Garson hafifçe eğildi, bakışları Northern'a kaydı.

O, geriye yaslandı, gözleri loş ışıkta hafifçe parlayarak menüdeki seçenekleri inceledi.

Sesini ölçülü bir şekilde yükselterek başladı, "Brimflame Şişleri alacağım. Ekstra Pyre Biber. Etin taze olduğundan emin ol, gecekondu bölgesindeki bir satıcıdan donmuş olmasın."

Bu yerde yemek işini kavramaya başlamıştı ve bu hoş bir duygu. Artık favori bir yemeği bile vardı; bu harika değil mi?!

Garson, hareketlerini düzgün ve alışılmış bir şekilde düzeltti. "Pekala, efendiler. İçmek ister misiniz?"

Kuzey, reddetmek üzereyken Hao araya girdi, tonu neredeyse şakacıydı.

"İki Draughts of Solstice Nectar. Burada nadir bulunur, ama sizin işletmenizin otantik olmayan bir şey sunmaya cesaret edemeyeceğinden eminim, değil mi?"

Onun kaşları hafifçe yukarı kalktı, ama sakin bir gülümsemeyle başını salladı.

"Tabii ki. Kısa süre içinde getirilecek."

Son bir selamla, barın sisine kayboldu, Kuzey ve Hao'yu bir kez daha sessizlikte bıraktı.

Hao öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu. "Buradaki garsonların dikkatlice seçildiğini biliyor musun? Tatlı ses, güzel yüz ve muhteşem bir vücut. Dışarıdan sıkıcı görünüyor ama beklenenden çok daha farklı bir seviyede bir işletme."

"Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?"

"Oi? Sıkıcı olma, daha önce bir kadına hayran kalmadığını söylemezsin..."

Kuzey ona baktı, gözleri kayıtsız ve soğuktu. Uzun bir bakışın ardından birkaç saniye sonra, Hao'nun gözleri büyüdü, yavaşça daha da büyüdü ve ağzı açılarak konuştu.

“Ya… Hiç mi? Gerçekten bir kadına bakıp ona hayran kalmadın mı?”

Kuzey'in bakışı değişmedi.

Hao hemen gözlerini kısarak tekrar yaklaştı, “Erkekler mi?”

“Böyle sınırlı duyguları besleme veya hatta tasarlama lüksüm yok.”

Hao iç çekti ve gözlerini devirdi. “Evet. Tabii ki.”

“Lütfen, bu toplantıyı neden yaptığımızı konuşmaya geçebilir miyiz?”

Hao boğazını temizledi ve oturmak için kendini yeniden konumlandırdı.

Konuşmaya başlamak üzereydi ama duraksadı. İki saniyeden kısa bir süre sonra, garson geri döndü, tepsiyi ustaca dengeleyerek.

Önce koku geldi—zengin, dumanlı ve yanmış tatlılık ile ateşli baharatların katmanlarıyla dolu.

Garson, Emberhorn Steak'i Hao'nun önüne koydu, et hala volkanik taş tabağın üzerinde cızırdamaya devam ediyordu.

Ucuz Ashroot baharatı, yüzeyinde soluk kırmızı korlar gibi dans ediyordu.

Kuzey'in yemeği geldi—kalın parçalarla dizilmiş Brimflame canavarı şişleri—rift canavarlarının hayvanların doğal habitatıyla karışması sonucu ortaya çıkan popüler bir tarla canavarı, her parça kızıl bir glaze ile parlıyordu.

Şişlerin üzerinde küçük ısı parçacıkları parıldıyordu, bu da Pyre Pepper'ın etkisini gösteriyordu.

Sonunda, önlerine Solstice Nectar ile dolu iki altın kadeh konuldu.

İçecek hafifçe atılıyormuş gibi görünüyordu, bu da sıvının içindeki biyolüminesan parıltının yarattığı bir illüzyondu. Kuzey, kendine rağmen etkilenmiş bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Afiyet olsun,” dedi garson, nazikçe eğilerek bir kez daha barın gölgelerine kayboldu.

"Ticaretin iplerini kavramak pek de zor değildi. Aslında, bu kıtada işler Stelia'dan daha kolay görünüyordu. Onlar için oldukça kolay."

Hao, yemeğinden bir lokma daha aldı, kısa bir duraklamayla Northern'ın gözleriyle buluşmadan önce meşgul bir şekilde çiğnedi ve devam etti.

"Ama evet. Gerekli bağlantıları ve ticaret yollarını güvence altına almayı başardım. Şu anda, hayırseverimin kuruluşunu ve bağlantılarını kullanacağım. Sonunda, ayrılacağım."

Kuzey, onun gözlerine sertçe baktı.

Kimseye güvenme. Eğer birine güvenirsen, seni öldüreceğim.

"Eh eh eh, çocuk. Nefes al, tamam, nefes al..."

Kuzey geri yaslandı ve iç çekti. Aralarında birkaç anlık bir sessizlik geçti, ardından şöyle dedi: "Genellikle, bu tür hassas işler güven ve değişken bağlılıklar tarafından yok edilir. Sadece sana çok yardım ettikleri için kimseyi arkadaşın olarak adlandırma. Seni öldüreceğim."

"Gerçekten mi?"

“Eğer işimizin doğasını birine sızdırırsan, bunu bileceğim ve seni de öldüreceğim.”

Hao çiğnemeyi bıraktı ve gözlerini kırpıştırdı.

Ancak Northern'ın bakışı sadece yoğunlaştı ve ekledi: "Eğer klonumla gölgeli işler yapmaya çalışırsan, onu seni öldürmesi için yönlendireceğim."

Yuttu. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Ne zaman beni öldürmeyeceksin?" dedi.

Bu, hayatınızın buna bağlı olduğunu söylemektir. Kaybedecek çok şeyim var; hayatınız bile yeterli bir tazminat olmayacak.

Hao kaşlarını çattı, gözleri asi bir ışıkla yanıyordu. Ancak

Northern'ın gözlerindeki bakış daha da güçlü ve korkutucuydu.

Onlarda parlayan bir otorite ve güç kıvılcımı vardı ve bu, onun kanını donduruyordu.

Belki de hissettiği şey, Northern'ın gücünü ve ne kadar acımasız olduğunu anlamasından kaynaklanıyordu.

Ve şimdi, her zamankinden daha fazla, Hao, karanlık kıta Northern ile önünde oturan Northern arasındaki geniş güç farkını hissedebiliyordu.

Northern'ın ona söylediği sözler, şüphesiz, yapacağı bir şeydi.

“Bu, seni yok edecek ve sona erdirecek ya da tüm hikayeni değiştirecek ve seni sadece Orta Ova'da değil, dünyada en zengin tüccar yapacak bir anlaşma olabilir. Tek yapman gereken, hayatının buna bağlıymış gibi benim talimatlarımı takip etmek.”

Yutkundu ve nefesini verdi. Northern'ın söylediklerinin ne kadarını henüz bilmedi, ama çocuğun dünyadaki en zengin olmaktan bahsetmesi...

Hao, bunun sadece bir blöf olmadığını inanmak istedi. Gördüğünden daha fazlası vardı.

'Tamam. Tüm varlığımı sana yatıracağım, çocuk.' Gözleri parladı.

Bu çılgın bir fikirdi, ama Hao bunun büyük bir başlangıç olacağını hissetti.

Hao, bir şeyi gördüğünde büyüklüğü tanıma yeteneğine her zaman sahipti ve Northern'ı ilk gördüğü günden beri, çocuğun bir şey olduğunu hissetmişti.

Ancak şu anda önünde oturan, Stelia'da tanıştığı o çocuk değildi.

Hao, karnında bir şeyin yükseldiğini hissedebiliyordu, neredeyse altın kokusunu alabiliyordu.

Yine iç çekti ve yemeğinin geri kalanına ilgisiz olduğunu belirtti.

“Güvensizliklerini anlıyorum... Her şeyi sorunsuz bir şekilde halledeceğime güvenmelisin.”

“Sanırım daha önce konuştuğumdan beri sağır oldun. Güven, kesinlikle veremeyeceğim tek şey! Diğer her şey için, onayım var...”

Hao birkaç saniye boyunca ona ifadesiz bir şekilde baktı.

“Son gördüğümden beri kesinlikle kibirli oldun. Ama bunların hiçbiri benim sorunum değil. Bana büyük dilekler vaat ettiğin için, her şeyi istediğin gibi yapacağım. Peki, önce ne yapıyoruz?”

Kuzey, Hao'ya elini uzattı. Yaşlı adam, Kuzey'e şüpheli bir bakışla baktı.

“Sadece tut.”

Hao, tereddütle elini Kuzey'in üzerine koydu. Bunu yaparken, bilincinin aniden kalın, boğucu bir karanlığa daldığını hissetti.

Ve aniden kendisini ayakta hissetmeye başladı.

Hao neredeyse panikledi; geri savruldu.

“Ne? Ne yaptın? Neredeyiz?” Diye sordu, etrafa bakınarak.

“Biz ruhumun alanındayız. Bu yeri Boşluk Sarayı olarak adlandırıyorum. Sadece birkaç kişi bunun farkındaydı.”

Hao, mekanın yapısını, muhteşem sütunları ve yüksek tavanı, yüzüne yansıyan eterik mavi ışığı görünce gözleri büyüdü.

Karanlığın vurgulu varlığı ve kalp kaldıran mavi tonunun akışı.

“Bu yeri sana göstermek, en azından en zengin tüccar olabileceğim hakkında konuştuğumda ne demek istediğimi görmen için kesinlikle gerekli. Bunu bir güven eylemi olarak yanlış anlama.”

“Evet. Kesinlikle.” Hao başıyla onayladı.

“Usta. Buradasın. Varlığını hissettiğim için geldim. Ama tam olarak burada değilsin.”

Bairan'ın sesi, ayakları yere değdiğinde yankılandı. Hızla diz çöküp eğildi ve Northern'ı selamladı.

Hao, Northern'a eğilen adamın yüzüne kayıtsızca baktı ve Northern'ın yüzüne baktı.

Ne olduğunu anlamıyordu... ama sormaması gerektiğini de biliyordu.

“Buraya aceleyle geldim, sadece bu adama bir şey göstermek için. Senin yapacak bir şeyin yok mu? Neden hep peşimdensin?”

Ustamı karşılamaktan daha iyi bir şey yok.

Kuzey nefesini verdi; Bairan'ın aşırı sadakatine nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu, bu yüzden sadece yanından geçti ve Hao'ya, "Beni takip et." dedi.

Hao takip ederken, iki adım atmadan manzara değişti.

Bu, Hao'yu biraz korkuttu ve gözleri açılmış bir şekilde bir an donakaldı.

Bulundukları Saray, kırmızı topraklarla kaplı dağlık bir araziye dönüşmüştü. Metalik çınlama ritmi sürekli havaya yükseliyor, Hao'yu rahatsız ediyordu.

Etrafına bakındı, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı, sonra Kuzey konuştu.

"Özel ve nadir bir yeteneğim var. Bu yetenek sayesinde bazı belirli şeyleri yapmam mümkün..."

"Bu yüzden mi satacak kadar büyük bir ruh çekirdeğin var?"

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı, "Bu ruh çekirdeği ile ilgili değil, ama bunu böyle düşünebilirsin."

"O zaman..."

"Bu yerde yarık kaynaklarını yetiştirebilirim."

Hao dondu, ifadesi dondu, vücudundaki her kas dondu. Sonra yavaşça, zaman geçtikçe, gözleri göz kırpmayı başardı, sanki eski bir çerçeveden açılan bir kap gibi gıcırdayarak.

"Üzgünüm, evlat, bununla tam olarak ne demek istiyorsun? Riftlerden elde edilen kaynakların burada da mevcut olduğunu mu kastediyorsun?"

Northern, Hao'ya kayıtsız bir ifadeyle baktı, sonra başını salladı.

"Evet, buna benzer bir şey..." Northern duraksadı, Hao'ya tüm sırlarını dökmeden bunu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Birkaç saniye sessiz kaldı, düşünceleri uzadıkça yüzünde yavaşça bir kaş çatma belirdi.

Şu anda başka bir yol düşünemiyordu. Ve yalan söylemek gerçekten gereksizdi.

'Gerçekten dikkat etmem gereken bir şey yok... En azından daha güçlü oluyorum.'

Northern her zaman şüpheciydi çünkü bir anomali olduğunu biliyordu. Ne yapabileceğini kimlerin duyduğuna bağlı olarak, kamuya mal olmak istemiyordu ve bu kıtada var olan Yüce güçlerin her türlü biçim ve varlığı tarafından aranmak istemiyordu.

Henüz kim olduklarını tam olarak bilmediği zaman değil.

Ama şu anda, Hao'ya söyleme ihtiyacı vardı, böylece tüccar ikisinin birlikte neler başarabileceğini anlayabilsin.

O vizyon, Hao'nun ona asla ihanet etmemeyi seçmesinin nedeni olacaktı.

İçini çekti, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak için kendini topladı.

Hao sabırla bekledi, Northern başını kaldırdığında gözleri biraz parladı.

"Yırtıkları emebilirim... bu ruhumla ilgili bir sorun, ama bu sorun yüzünden ruhum, yendiğim her yırtığı emen obur bir hazine gibi."

Hao'nun ağzı açık kaldı. Gözleri neredeyse fırlayacaktı.

Northern devam etti, "Yırtık kaynaklarını da emebilirim, öldürdüğüm canavarlardan da. Bu yüzden, bu canavarların ruhlarını burada kaynakları yetiştirmek için kullanıyorum. Burası kırmızı madenlerin krallığı."

Northern dağlara işaret etti, elini uzattı.

"Burada kırmızı kristaller yetiştiriliyor. Ne yapabilecekleri hakkında tam olarak emin değilim, ama kırmızı kristallerin sahip olduğu şeylerden biri iyileştirici özelliklerdir. Onları yemek yaralarınızı iyileştirebilir."

Hao yavaşça elini hareket ettirdi, ağzını kapadı. Sesinin kaybolduğunu hissetti.

"Bende başka kaynaklar da var. Ama demek istediğim, bu kaynakların hepsini dünyaya göndereceğiz ve bunları üreteceğiz."

Northern, Hao'ya baktı ve sözlerini tamamladı, "Evet... sanırım bu kadar."

Hao hâlâ eski halindeydi, elleri ağzının üzerinde ve gözleri sanki her an düşecekmiş gibi açılmıştı.

Kuzey gözlerini kısarak, "Söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

Hao yavaşça ellerini indirdi, bedeninden gücün gittiğini hissediyordu.

"Sen... sen en zengin... dedin mi...?" Hao'nun sesi konuşurken boğuk çıkıyordu.

"Evet?"

Tüccar aniden patlayan bir volkan gibi alevlendi, nefes nefese kalmıştı.

"EN ZENGİN DEMEK AZ BİLDİRMEK!!!"

Hao geriye doğru sendeledi, sanki Northern'ın sözleri fiziksel olarak ona çarpmış gibi göğsünü tutarak.

Nefesi kısa, sığ nefeslerle geliyordu ve bir an için, ayaklarının altındaki yerin tamamen kaybolduğunu hissetti.

Gözlerini etraflarındaki kırmızı arazinin üzerine geri çevirdi, gözleri devasa kırmızı kristal dağlar arasında çılgınca dolaşıyordu.

Hava boyunca yankılanan metalik çınlama artık kulak tırmalayıcı hale gelmişti, sanki bazı antik, her şeye gücü yeten bir gücün kalp atışı gibiydi.

"Hayır... Hayır. Bu—bu gerçek değil," Hao mırıldandı, başını öfkeyle sallayarak.

"Bu gerçek olamaz. Yırtık kaynakları yetiştiren ve geliştiren bir yer mi? Oğul, artık ticaret yollarından bahsetmiyorsun. Bu... bu tamamen başka bir şey. Bu devrim niteliğinde!"

Elinin titremesi gibi sesi de titriyordu.

"En zengin olmak bir abartı. Bununla, Orta Ova pazarını devrim niteliğinde değiştireceğiz; ona sahip olacağız. Tek yapmamız gereken güvenilir bir simyacı bulmak. Artık satış yapmakla ilgili olmayacak; bu, ekonomiyi yeniden şekillendirmek, Orta Ova'yı pazarımız haline getirmekle ilgili olacak!"

Kuzey, yaşlı adama baktı, bir iki saniye duraksadıktan sonra, "Beni takip et," dedi.

Hao yavaşça başını kaldırdı ve Kuzey'in ileri doğru yürüdüğünü izledi. Aceleyle kalktı ve onu takip etti.

Birkaç adım sonra, kırmızı dağ madeninin yakınında idiler. Birkaç demirin durmaksızın çınlaması daha da belirginleşmiş ve kulak tırmalayıcı hale gelmişti.

Ancak Hao'nun gözlerinin artık sesin kaynağını görebilmesi bir tür rahatlık sağlıyordu.

Gözleri, gördüğü şey karşısında büyüdü ve titredi.

Canavarlar. O kadar çoklar ki!

Ve hepsi baltalarla donanmış ve altlarındaki kırmızı kristallerin tepesinde madencilik yapıyorlardı.

Titreyerek, Hao birkaç adım öne gitti, yavaşça eğildi ve kırmızı kristallerden birini aldı.

Onu yüzüne yaklaştırdı ve dikkatlice inceledi.

"Bu farklı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Kuzey kollarını kavuşturdu, keskin bakışları tüccara odaklandı.

"Bu kaynaklar sadece başlangıç. Bu yer kırmızı madenlerle sınırlı değil. Bu alanda tamamen farklı kaynaklar yetiştiren diğer bölgeler var—dünyanın henüz hayal bile edemediği kaynaklar."

Hao'nun kafası aniden yukarı fırladı, ifadesi çaresizlik ve açgözlülüğün karışımıydı. "Kaç tane?"

Kuzey sırıttı. "Bir imparatorluk kurmak için yeterli. Ve bir imparatorluğu yok etmek için daha da fazla."

Hao'nun elleri titredi, kırmızı kristali yere koydu ve titreyerek ayağa kalktı. Dudakları aralandı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Her şeyi anlamaya çalışırken, elini yüzüne bastırarak derin bir nefes aldı.

“Bütün hayatım... kariyerimin tamamı... zenginlik ve gücün zirvelerini bildiğimi sanıyordum,” diye mırıldandı Hao.

Bakışları Northern ile buluştu, gözlerinde tuhaf bir delilik parıltısı vardı. “Ama bu? Bu sadece zenginlik değil. Bu... ilahilik. Sadece bir tüccar olmakla kalmaz; bu seni kralların diyarına sürükleyebilir!”

Northern'ın ifadesi karardı. “Dikkat et, Hao. Benim kral olma gibi bir planım yok.”

“Bir kral mı? Hayır! Hayır, hayır, hayır! Benim bahsettiğim bu değil.”

Northern, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. “Bir monark olmayan başka ne var?”

“Tüccarların dünyasında, sadece Orta Ova'da değil, tüm kıtalarda tanınan yedi güç vardır. Bu güçler, bir serseri olarak değil, kaynaklarının gücü nedeniyle tanınır. Onlara Monarklar denir.”

Northern'ın kaşları daha da çatıldı, titreyen tüccarı incitici bir şekilde süzdü.

“Monarklar, diyorsun? Kıtalar arası ticareti yöneten yedi güç mü? Daha fazla anlat.”

Hao, duruşunu düzeltti, açıklamakta olduğu şeyin derinliğini fark ettikçe yüzünde bir dinginlik belirdi.

“Monarklar, geleneksel anlamda krallar değildir. Onlar çok daha etkili bir şeydir. Kaynakların akışını kontrol ederler—ulusal yaşam damarlarını. Altın, nadir metaller, ruh özü madenleri, antik kalıntılar ve hatta gıda tedarikleri. Monarklar, kimin başarılı olup kimin düşeceğine karar verir.”

Sesinin tonu yükseldi, önceki şüphe ve korkusu heyecana dönüştü.

"Bu Monarklar hiçbir krallığa veya aileye cevap vermezler. Aslında, bazı krallar ve aile liderleri aslında monarklardır. Popüler olarak bilinen Ahşap Monarkı, Sassex Kralıdır. Monarklar sınırlarla bağlı değildir. Ekonomileri şekillendirir, ittifaklar kurar ve savaşları ateşlerler, hepsini bir imza veya tek bir sevkiyatın tutulmasıyla yaparlar."

Kuzey sessiz kaldı, ifadesi okunaksızdı. Sassex'in garip ve yaşayan ahşaplarıyla çok öne çıktığını çok iyi hatırlıyordu.

Böyle bir kaynak devrim niteliğinde olmalı ve yaşam ile medeniyetin etkisini muazzam bir şekilde etkilemeliydi.

Kuzey gözlerini kısarak Hao'ya devam etmesi için işaret etti.

Hao, kırmızı kristallere işaret etti.

"Burada keşfettiğinizle, bu sizi sadece basit bir rakip değil, Sekizinci Monark için bir aday yapabilir. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Sadece Orta Ova üzerinde etki sahibi olmakla kalmazsınız; tüm dünya ekonomisinin dengesini bozarsınız!"

Kuzey'in gözleri parladı, tonu sakin ama soğuk bir eğlence ile karışık.

"Ve beni bu Monarklar oyununa katılmam için neyin ikna ettiğini düşünüyorsunuz? Zenginlik, etki, güç—her zaman bir tuzak. Bir yanlış adım, her şey çöker."

Hao temkinli bir adım öne attı, sesi neredeyse saygılı bir fısıldamaya düştü.

Bu sadece zenginlik veya güçle ilgili değil, oğul. Bu özgürlükle ilgili. Bir monark kimseye eğilmez. Ne bir klan liderine ne de bir krallara, hatta bu dünyayı rahatsız eden çatlaklara bile.

Kendi topraklarınıza sahip olmak, hatta yarıklar satın almak için yeterli otorite ve gücün olması gerektiğinden bahsediyorum, çünkü kaynakların gücüne sahipsiniz—dünyanın daha önce görmediği kaynaklar. Bununla, kendi kaderinizi çizebilirsiniz. Bu, her zaman istediğiniz şey değil mi?

Northern'ın bakışları karardı, delici gözleri Hao'nun üzerine kilitlendi. "Özgürlük her zaman bir bedel ödemeyi gerektirir, yaşlı adam. Soru, bunun bedeli ödemeye değer olup olmadığıdır."

Hao, Northern'ın inatçı bakışları altında tereddüt etti ama hızla toparlandı, ifadesinde kararlılık parlıyordu.

"Bana gösterdiğinle, bedel ödül ile karşılaştırıldığında hiçbir şey olur."

Northern, Hao'dan yüzünü çevirdi ve dağa baktı, aklında paylaşmak istemediği düşünceler dönüp duruyordu.

Olayların böyle bir yöne gideceğini beklemiyordu; böyle bir varlıktan bile hiç haberi olmamıştı. Bu, yalnızca Hao gibi kıtalararası tüccarların bileceği bir şey gibi görünüyordu.

Hatta onlardan birinin kimliğini biliyordu, bu yüzden Northern, Hao'nun ne söylediğini bildiğine inanıyordu.

Ama bu, o noktadan itibaren her şeyin kolay olacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik, zaten var olan bir sistemdi; içine dalmak karmaşık ve dikkatsiz bir şeydi.

Özellikle zaten saklayacak çok şeyi varken.

Metalin taşa çarpma sesi daha da yükseldi, ses, keşfedilmemiş potansiyelin ve tehlikeli hırsın ağırlığını taşıyordu.

“Onların oyununu oynamakla ilgilenmiyorum,” dedi Northern nihayet, sesi soğuk ve kararlıydı. “Ama bu, kendi oyunumı yaratmayacağım anlamına gelmiyor.”

Hao gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. “Kendi…?”

“Bütün bunları yapmak yerine, neden sen Monark olmuyorsun?”

Northern, gülümseyerek Hao'nun omzuna dokundu.

Yaşlı tüccarın gözleri titredi. “Ne—ne?”

Hayatında böyle bir şey duyacağını hiç düşünmemişti.

Onun gibi düşük doğumlu bir tüccar, yeterli ve bir ölçüde tanınmış olmak için canını dişine takarak çalışmışken, monark mı olacaktı?

Hao, genç yaşlarında tüccar olarak Monarkları ilk keşfettiğinde, ticaret yollarını sahiplenip tekelleştirdiklerini görmüştü; her biri, ticaret yollarını kullanan tüccarlardan vergi topluyordu. Bu yüzden, bir şekilde, öne çıkan bir tüccarın onların varlığını bilmesi kaçınılmazdı, sıradan insanlar ise bilmezdi.

Hayatında bir kez bile Monark olmayı hayal etmemişti. Bu, akıl almaz bir şeydi; alçak bir sıradan insanın kral olmayı hayal etmemesi gibi bir şeydi.

Hao için Monarklar, dokunulmaz titanlardı; etkileri ve güçleri, sıradan ölümlülerin kavrayışının çok ötesine uzanıyordu.

Dudakları titredi ve sesi boğuk bir fısıldama olarak çıktı. "Sen... şaka yapıyorsun, değil mi? Bir Monark? Ben? Yapamam—"

Northern'ın bakışı sarsılmazdı, tonu kararlıydı. "Yapabilirsin. Ve yapacaksın."

Hao başını şiddetle salladı, geri adım attı. "Oğul, ne söylediğini anlamıyorsun. Monarklar... sadece yükselmezler. Güçlerine doğarlar ya da imkansız yollarla onu ele geçirirler. Onların egemenliğine meydan okumak, ölüme davetiye çıkarmaktır. Benim gibi birinin ait olduğu bir alan değil... bunu yapamam."

"Korkak olma. Eminim ki bu fırsatı en çok hak eden sensin. Sana güvenemem, elbette ama bu önem tahtasında oturma fırsatını hak eden biri varsa, benim kaynaklarımla... o sensin. Sonuçta, bu anlaşmanın öncüsü sensin. Bunu, senin bir Monark olma vizyonunla gerçekleştireceğiz."

Hao'nun aklı, Northern'ın sözlerinin büyüklüğünü kavramaya çalışırken hızla çalışıyordu.

"Denemeye kalksam bile... ne olacak? Diğer Monarklar sadece oturup beklemeyecek. Beni bir tehdit olarak görecekler. Daha başlamadan ezileceğim; her şey bizden çalınabilir... eğer sen olsaydın, sahip olduğun güçle kendini koruyabilirdin... ama ben sadece yaşlı bir adamım, Northern."

Northern hafifçe gülümsedi. "İşte bu yüzden yanımda beni var. Böyle bir şeyin olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır, Hao. Seni destekleyen güç ben olacağım. Sen şöhreti ve her şeyi alırken, ben kendim için hayatı kolaylaştıracak hak ve ayrıcalıkları talep edeceğim."

Northern'ın gülümsemesi genişledi.

"Peki, bu daha büyük ortaklık teklifine ne dersin?"

Kuzey, hedeflerine böyle bir farklılık yükseltmesi beklemiyordu. Sadece zenginlik planlamıştı - çatlakta sahip olduğu kaynak akışıyla, kendisi için sonsuz bir zenginlik akışı yaratabilecekti.

Akademide bilgilerini geliştirmek ve hızla büyümek için bulunurken, Hao sürekli olarak zenginlik toplayacaktı.

Sonunda, dünyaya çıktığında, kendisi için standart bir malikaneyi satın almayı istemişti - büyük bir bahçesi, birkaç tarla bahçesi ve ahırları olan bir ev.

'Atları olup olmadığını merak ediyorum... Daha önce hiç at görmedim...'

Kuzey'in önceki hayatında tanıdığı çağdaş hayvanların çoğunu hiç görmemişti. Ya da daha kötüsü, ölümden kaçmayı başaran çatlak canavarlarının adaptasyonu ve birlikte varoluşu tarafından garip bir şekilde mutasyona uğramışlardı.

Kuzey, döneceği bir evi olmasını istiyordu. Evet, bir evi vardı, bir baba ve bir annesiyle. Ama bir ev istiyordu.

Gerçek bir ev. İçinde sadece kendisinin yaşayacağı birkaç odası olan bir ev.

Düşünceleri yüzünü süslerken, dudakları yavaşça tatmin olmuş bir gülümsemeye dönüştü. Sonra bir dakika gözlerini çevirdi ve önündeki klonun üzerine dinlendirdi.

Yine klon yeteneğini kullanmak üzereydi. Hafızasını klona aktaracak ve onu duyarlı, bağımsız bir varlık haline getirecekti.

Bu sefer, Bairan'ı yarattığı zamanki kadar karmaşık olmayacak. Sadece Hao'dan öğrenebilecek kadar zeki ve gelecekte kendisine büyük yardımda bulunacak birini yaratmak istiyordu.

Bu nedenle, Northern klonu doldurmak için belirli bir tür hafıza seçti.

Ölümünden önceki yeryüzündeki gömülü anılar.

Kendini geri getirmek gibiydi ama gereksiz bir kabuk içinde. Yine de, Northern klonun gerçekten yardımcı olabilecek kadar uzun yaşayacağını umuyordu.

Bairan'ı kullanmayı düşündü, ama bu çok fazla zahmetti.

Herhangi bir çağrının bir sorun yaratması kaçınılmazdı. Genel olarak, bu çabada sorunlar olacaktı. Northern, sorunları artırmak yerine azaltacak bir asistana ihtiyaç duyuyordu. Bairan uygun bir seçim gibi görünmüyordu.

İşini bitirdiğinde, klon aynı görünüyordu, onu tanıdı ve onun gibi konuşuyordu. Hatta aynı yüzü ve saçı vardı ve Twilight Dawn ile donatılmıştı.

"Bu zırhı bırakma zamanı... gerçekten çok fazla anı barındırıyor..."

Bu, Northern'a bir savaş generali olarak geçirdiği günleri hatırlatıyordu. Savaş alanında deli bir canavar gibi savaştığı şekli.

Hayatı ve aklı için aynı anda savaşırken, bunu bile fark etmeden. Lanet olası kale efendisi, Koll.

Tekrar hepsini hatırlamak, Northern'ın içten içe lanet etmesine ve o varlığın sonunda ölmüş olmasını ummasına neden oldu.

Klona işini bitirdikten sonra, yüzey dünyasına geri döndü ve Hao ile buluştu.

Bilinci yüzeye çıktığında, başı masadan kalktı.

Hao'nun gözleri hâlâ parlıyordu.

"Nasıl gitti? Hazırlıklar tamam mı?"

"Evet." Northern, barmene bakarak Hao'ya sordu, "Hesapları hallettin mi?"

"Tabii ki. Bunu birkaç saniye önce yaptım."

"Tamam o zaman." Ayağa kalktı.

Hao, Northern'ın ayağa kalkışını hafif sersemlemiş bir ifadeyle izledi.

"Ne yapıyorsun?"

Şaşkın bir şekilde, Northern yanıtladı, "Ayakta…?"

"Bunlar ne olacak?!"

“Ne olacak?”

Hao sesini biraz daha yükseltti.

“Bana bu geniş lezzetler platosunu terk edeceğini mi söylüyorsun? Böyle mi? Yiyecek için para kazanmanın bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kuzey'in kaşları çatıldı. “Kahvaltıda zaten biraz bir şey yedim. Bu kadarını getireceklerini beklemiyordum. Beni rahatsız etme.”

O, omuz silkti ve masadan uzaklaştı. Bu arada, Hao onlara hizmet eden garsona işaret etti.

Garson ona yaklaştı, gülümsemesi her zamanki gibi canlıydı.

“Lütfen, bunları paketlemek için bir şey alabilir miyim… hıh, hıh.” Hao konuştu ve boğazını temizledi.

“Tabii ki, efendim. Kesinlikle.” Başını eğdi ve gitti.

Birkaç dakika sonra kalın beyaz naylonlarla geri döndü. Hao'nun tüm artıkları dikkatlice paketlemesine yardım etti. Yaşlı adam gözlerini başka yöne çevirdi, o paketlerken arada boğazını temizledi.

“İşte, efendim. Ziyaretiniz için teşekkür ederiz.”

Ha ha… teşekkür ederim. Bu yerin müşteri hizmetleri birinci sınıf. Bilirsiniz, kaynakların israf edilmemesi gerekiyor. Hehee…

Kadın gülümsedi ve başını hafifçe eğdi, sonra uzaklaştı.

Hao hemen kapıya yöneldi ve binadan çıktı.

Dışarı çıktığında, Hao'yu neredeyse geri düşürecek bir korku sardı.

"Ne? Bu senin klonun mu?"

İki Kuzeyli tatlı bir şekilde gülümsedi. Sonra Kuzeyli, zırhından ayırt edilebilen klona "Kendini tanıt." dedi.

Klon hafifçe eğildi, arkasını kaşırken utangaç bir gülümseme ile.

"Benim adım Elliot. Efendim bana size çok iyi hizmet etmemi söyledi."

Hao, buruşuk yüzünde inatçı bir ifadeyle klonu inceledi. Elleri arkasında, boğazını temizledi.

"Hmph, hmph, sana bunu söyledi, değil mi?"

Evet, yaptı.

“Bu bir retorikti.” Kuzey girişi.

“Oh.” Klon, masum bir ifadeyle, Hao ile Kuzey arasında göz göze geldi.

Sonra yüzünü Kuzey'e geri getirdi ve garip bir şekilde kıkırdadı.

“Çok özür dilerim, Usta Hao. Bazen yavaş düşünen biriyim. Zamanla, beni sevmenizi sağlayacağım.”

Hao, klonun yargısını boğazında dondurmuş gibi hissetti. Klon bir retorik anlayamadığı için, Kuzey'e bunun faydasız olacağını neredeyse şikayet etmek istemişti.

Ancak klon aynı zamanda onun memnuniyetsizliğini anında fark edebiliyordu.

Bu, bir bebeğin yapabileceği bir şey değil. Hao'ya düşündürdü, belki de retorikleri tanıyacak kadar zeki olmamasının nedeni yetersizliği değil, insan doğasıydı.

Bir şekilde, klona bir timsah gibi yapışan bir çekingenlik ve saflık vardı.

Yine boğazını temizledi. “Uhmm, hmph, öğreneceğin konusunda eminim. Benim eğitmenliğimle, en iyi sen olacaksın! Bunu bir kez daha yaptım ve tekrar yapabilirim. Kendini şanslı say… Elliot.”

Elliot başını kaldırdı, Hao'nun adını söylediğini duyduğunda gözlerinde kıvılcımlar parladı.

Sonra tekrar eğildi ve hep bir ağızdan, "Evet, efendim!" diye bağırdı.

Kuzey, ikisine baktı. Gördüklerinden memnundu.

Tabii ki, onun doğası, klonun kişiliğini şekillendirmede bir engel olacağını hissettiriyordu.

Ama eski benliğinin zekasını, çalışkanlık zihniyetini, onu birden fazla gece uyanık kalmaya ve çalışmaya istekli kılan, alanına ekstra ilgi duymasını sağlayan meraklı zihnini kullanmıştı.

Okul müfredatında o zaman yer almasa bile, bir şeyler öğrenmek ve kendini bilgi ve teknik bilgiyle donatmak için elinden geleni yapardı.

Üniversitedeki insanlar, tabii ki, bu yüzden ondan nefret ediyorlardı. Ama bu, onu zamanının en iyi mühendisi yapan birçok şeyden biriydi.

Keşke biraz daha akıllı olsaydı ya da en azından aşkın umursanmayacak kadar önemsiz olduğu kadar erken bir sosyal yaşam deneyimi olsaydı.

Belki de sadece şanssız bir pislikti.

Ama bunların hiçbiri artık önemli değildi. Çok komik bir şeydi ki, deneyim bilgisi kalbini kapatmış olabilir, ama bu, bugün karakterinin şekillenmesinde bile bir ana faktör değildi.

Geçmişteki tüm o korkunç deneyimlerle, karanlık kıta ona acımasız bir hayatın neler sunabileceğini iki kat gösterdi.

Ve ikisi karşılaştırılamaz. Hayat böyleydi: eğer biri yaşanabilecek en acımasız hayatı deneyimlediğini düşünüyorsa, daha da acımasız ve zalim bir başkası ortaya çıkabilir ve onlarla başa çıkmaya karar verebilir. İster acılarla ister zevklerle olsun, hepsiyle alçakgönüllü olmak en iyisidir.

'Hayal et, hayatın en kötü halini gördüğünü övünerek dolaşırken, birden çıkış yolu olmayan karanlık bir kıtada sıkışıp kalıyorsun.'

Northern, kendi düşüncelerine alaycı bir şekilde güldü ve başını salladı.

Hao, klonu bıraktı ve gözlerini Northern'a çevirdi.

"İyi misin?"

Northern bir gülümseme yaydı, "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Kısa bir duraksadı ve sordu.

"Peki, buradan nereye?"

Hao, klona bir göz attı. Klonla birlikte naylonu bırakmıştı—Elliot, kısa tüccarın arkasında alçakgönüllü bir şekilde duruyordu.

Nihayet Northern'ın sorusuna yanıt verdi.

"Hmmm. Ziyaret etmem gereken birçok yer var. Ama bankalara gitmek ve hem yakın hem de uzak gelecekte komplikasyonları önlemek için gerekli kayıtları ve lisanslamayı yapmak istiyorum. Sonrasında tamamen başlayacağım."

Hao, tekrar Elliot'a bir göz attı.

“Eşyaları almak için ona ihtiyacım olduğundan emin misin?”

“Ona yapması gereken her şeyi anlattım. Endişelenme ve sadece komutu ver.”

Hao memnuniyetle gülümsedi. “Peki ya sen? Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kuzey omuz silkti. “Şu lanet okula gideceğim ve öğretmenlik yapacağım.”

Kuzey, zarif bir ahşap sandalyeye oturdu ve Eisha'nın nazikçe kıyafetlerini kahverengi cilalı bir kutuya katlayışını izledi.

Yüzü somurdu, ve tek bir kelime bile etmedi. Bunu kendi başına yapmayı düşünmüştü, ama o odasına girdi ve ondan aldı.

İkisi arasında tek bir kelime bile geçmeden, o bunu dikkatlice ve nazikçe yapıyordu, içten içe gözyaşlarına boğulmadan dik ve kararlı bir yüz ifadesi korumak için çok çalışıyordu.

Bazen burnunu silerdi, ama yüzündeki güçlü duruş o zamanlarda bile bozulmadı.

Ve bunun böyle olduğunu görmek, Kuzey'in ne yapacağını veya buna nasıl tepki vereceğini bilmemesine neden oldu.

Bu, onu daha da kırılgan hale getirdi.

Sonunda bitirdi, kutuyu kapattı ve dudaklarıyla hafifçe vurdu.

“Her şey tamam. Hazırsın.” Gümüş sesi, geldiğinden beri ilk kez soğuk bir şekilde yankılandı.

Genellikle, sesindeki zorunlu incelik onu kırmalıydı, ama kırmadı. Onun ne hissettiğini, ondan ne istediğini anlamak neredeyse imkansız hale geliyordu.

Bu anda ne yapacağını hiç bilmiyordu ve bir kez olsun, birinin ona bağırmasını diliyordu.

Eisha sonunda başını yukarı kaldırdı, ama yavaşça. Titreyen altın gözleri dikkatlice onun gözlerine daldı.

Onunla ilk kez, döndüklerinden beri, bütün olarak bakmayı başardığı görünüyordu.

Başını tekrar aşağıya, hüzünle çevirdi ve ellerini önünde birleştirerek tırnaklarını kazımaya başladı.

Sessizlik ürkütücüydü, bu yüzden sesi geri döndüğünde, eonsuz karanlık gecelerin arasından gün ışığının sızması gibiydi.

“Üzgünüm.” Sesi titredi.

Kuzey nihayet bir şey hissedebiliyordu, hatta ince bir şekilde. Sesindeki titreme, göğsünün içinde bir acı hissettiren bir ipucu taşıyordu… kalbi… eğer bir kalbi varsa.

Elleriyle hareket etti ve omuzlarına nazikçe dokundu.

“Hiçbir şey için üzülmemeniz gerekiyor, anne. Sen Rughsbourgh değilsin. Başıma gelenler kesinlikle senin ya da babanın suçu değil. Benim nasıl olduğum için kimsenin kendini suçlamasını istemiyorum. Öncelikle, ben bile nasıl olduğumdan nefret etmiyorum. Bu benim en iyi versiyonum ve daha fazlasını isteyemezdim…”

Sesinin kesilmesiyle bir an nefes almak için durduktan sonra devam etti.

“Elbette, bu deneyimler korkunçtu ve herhangi birinin aklını mahvedebilirdi. Ama biliyor musun, beni şimdiye kadar ayakta tutan tek şey senin yüzünü görmek, ailemle yeniden bir araya gelmek ve Silver’dı.”

“Siz benim motivasyonum ve sebebim oldunuz. Her şeyin sona erecek gibi göründüğü zamanlarda, bana dayanma gücü veren sizlerdiniz. Bu yüzden, kalbinizde herhangi bir şey için suçluluk taşımak doğru değil.”

Sözleri duyan Eisha'nın savunması daha fazla dayanamadı. Kırıldı, çatlamış duvarlardan akan gözyaşları sel gibi aktı.

Gözyaşları titreyen omuzlarından aşağıya doğru süzüldü. Northern onu sarıldı ve ağlarken sıcaklığına çekti.

Onun sözleri, kaybolduğu günden beri üzerinde taşıdığı suçluluk ve acı zincirlerini kıran bir özgürlük kılıcı gibiydi.

Ağlamaya devam etti ve bir noktada hıçkırdı, bu yorucu ve garip olsa da, Northern orada kaldı ve sırtını sıvazladı, bu onun için daha da garipti.

Onun sırtını sıvazlamaktan daha iyi bir şey yapabileceğini hissetti, belki bir şeyler söyleyebilirdi? Ama ne söyleyecekti? Zaten söylenmesi gereken her şeyi söylemişti.

“Lütfen ağlamayı keser misin?”

Öneri, Northern'ın kendine daha da acımasını sağladı. Ona neden ağlamayı bırakmasını söyleyecekti?

Düşüncelerine daha da dalan Northern, her şeyi kapatmaya ve anın acısını çekmeye karar verdi.

Ve bir süre sonra, nihayet sustu. Northern ona oturmasına yardım etti ve ondan uzak durdu.

Şimdi, dışarı çıkmaya karar vermek çok garipti. O da mı oturmalıydı?

Ama yapmak istediği şeyler vardı. Thalen ve Ryan ile konuşması gerekiyordu.

Ama sadece yürüyüp gitmek uygun mu…?

Northern iç çekti—aynı anda, annesinin çatlamış sesi kulaklarına ulaştı.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Aslında, ama Shin adına, sadece söyleyeceğim."

Northern gözlerini kısarak baktı. O—bir nevi—ne söylemek istediğini zaten tahmin edebiliyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi ve bunun yerine yanındaki sandalyeye oturdu, eterik mavi gözlerini ona odakladı.

Eisha birkaç saniye aldı; nefesi nazik ama sessiz, sıcak odada net bir şekilde duyulabiliyordu.

Gündüz yıldızının ışınları perdelerden süzüldü ve odadaki baskın renklerin—kırmızı ve altın—dans edip lüks bir şekilde parlamasına izin verdi.

"Lael."

Northern, adını söylediğinde ürperdi. Onun Lael demesiyle hissettiği bir benzersizlik duygusu vardı.

Bu, sadece onun yapabileceği bir şeydi, neredeyse isme olan değer ve önem bağını hissedebiliyordu.

"Sen bizim meşru çocuğumuz değilsin..." duraksadı, tereddüt etti ama sonunda Northern'ın yüzüne bakmak için başını kaldırdı.

İfadesinde bir değişiklik olmadığını görünce, gözleri yavaşça büyüdü.

"Ne? Zaten biliyor muydun?"

Northern hafifçe güldü ve beyaz saçını işaret etti.

"Burada..." mavi gözlerini de işaret etti, "burada da."

"Sanırım herkes bunu da zaten anladı. Ayrıca, Silver'a baktığında, babanın geninin oldukça güçlü olduğu çok açık değil mi? O yarı Elf, belli ki ama yine de siyah saçı ve kırmızı gözleri vardı. Kahrolası Kageyama kanı."

Gözleri birkaç saniye dondu, sonra…

“Oh, oh, doğru. Bana bakar mısın?” Diye gülümseyerek, utancını bir maske olarak takındı.

“Peki… hikayenin sadece evlat edinilmenle ilgili olmadığını söyleyebilirim.”

Kuzey hafifçe başını eğdi. “Hikayede başka bir şey mi var?”

Northern başını hafifçe eğdi. "Hikayede daha fazlası mı var?"

"Evet, var."

Northern dik oturdu, sırtını düzeltti ve sabırla izledi, Eisha'ya konuşması için zaman tanıdı, herhangi bir beklenti duygusu göstermeden. Yüz ifadesi soğuktu.

"Doğumunla ilgili daha sonra öğrendiğimiz ve gömdüğümüz belirli bir olay var..."

Northern'ın kaşları biraz çatıldı. 'İşte bu... olan her şeyi göremediğim için biraz bulanık, ama bu, herkesi öldüren o garip varlıkla ilgili...' Northern bu konuda emindi.

Eisha devam etti, "Sen bir soylusun. Reimgard'ın bir prensi... Bunu inanmak zor olduğunu biliyorum..." Eisha konuşurken Northern'a baktı, yüzündeki hüzünlü ifade kuruyordu.

Ama ifadesi orada dondu ve parçalanmaya başladı. Gözlerini kırpıştırdı, bir sonraki kelimeler dilinde donmuş halde kaldı.

Birkaç kalp atışından sonra, sesi titreyerek, "Biliyordun?" diye sordu.

“Kahretsin… Oyunculukta başarısız olacağım.” Northern, elinden gelenin en iyisini yapacağını ve şaşırmış gibi davranacağını düşündü.

Gözlerini açtı, hiçbir şey söylemeden, bunu iyi yaptığını düşündü.

“Bunu nasıl görebildi…”

Northern, kafasının arkasını kaşıdı ve gülümsedi.

“Aslında, karanlık kıtada doğduğum annemle karşılaştım. Luinngard İmparatorluğu.”

Eisha, bedeninden güç çekildiğini hissetti.

"Ne?!"

Nasıl ya da bağırdığını bile bilmiyordu.

Güzel, kalın kaşları hemen çatıldı.

“Ve bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?”

Northern, utançla başını eğdi. “Üzgünüm, zamanı kaçırdım. Bunu söylemek için en iyi zamanı düşünüyordum.”

Eisha'nın tonu o kadar gergin ve otoriter bir şekilde yankılandı ki, Northern'ın yanıtı düşüncelerinde tasarlanmadan çıktı.

Bu neredeyse içgüdüseldi. Tonunun sesi bunu talep ediyordu ve o da doğal olarak bu talebe boyun eğdi.

Eisha ailenin içinde böyleydi. O ve Shin, o sinirli olduğunda başka bir şey söylemeye cesaret edemezdi.

Şu anda bile, o kısımda hiçbir şey değişmemişti. Bir şekilde, bu Northern'ı mutlu etti. Sonuçta bazı şeyler hala aynı kalıyordu.

Eisha derin bir nefes aldı, öfkeyi dışarı üfledi.

"Sanırım sorun değil. Bize bunu söylemenin çok zor olacağını anlıyorum. Sonuçta sadece on altısın."

Kollarını kavuşturdu ve birkaç saniye gözlerini kapattı, sonunda nefesini verince, bu durum yüz ifadesinde bile kayboldu.

"Tamam. Peki o nasıldı?"

Northern omuz silkti, "İyi... güzel, benimki gibi beyaz saçları ve mavi gözleri var. Bana Reimgard İmparatoru'nun gayrimeşru çocuğu olduğumu söyledi. Ve insanlar beni öldürmeye çalışıyor."

Eisha'nın ifadesi karardı.

Haklı. Ormanda bulduğumuz ölü insanlar vardı ve bir şeyin, karanlık bir varlığın, çok tehlikeli bir izini bıraktı. Cesetlerin yarasında bıraktığı izlerden, ne Shin ne de ben şansımız olamazdı. Ve belki bilmiyorsun ama ben bir Bilgeyim.

Northern gülümsedi. "Önceden böyle hissetmiyordum ama şimdi hissediyorum. Bunu görebiliyorum."

Sonra Northern birden gözlerini kısarak bir şey fark etti, "Bekle. Neden az önce övünüyormuşsun gibi geldi?"

Eisha omuz silkti ve şık bir şekilde bakışlarını çevirdi, "Neden acaba?"

"Anne, övünmek yanlış."

"Hı? Senin gibi, etrafında soğuk bir hava yayarak güçlü olduğunu ilan eden birinden gelince. Ben bir elfim, kraliyet elfiyim. Özelliğim nedeniyle açık bir iyileştirme yeteneğine sahip olmamın yanı sıra, alevleri manipüle edebilen bir yeteneğim var. Bu, yüzeydeki insanların sahip olduğu ateş türü yeteneklerle kıyaslanamaz. Bildiğin gibi, ruh gücünün gerçeğine daha yakın olan biri olarak, kullandığımız güç saf ve özdür."

Northern gülümsedi.

"Evet, tabii. Ama ben, sadece yer çekimi parmağımla sizin türünüzü altımda bırakacak kadar güçlüyüm ve bana güven, yer çekimi parmağımı kullanırken gücümün sadece %0.5'ini bile kullanmıyorum."

Eisha, yüzünde hoş bir ifadeyle onu izledi. Sonra dedi ki,

"Seninle gurur duyuyorum. İki yıl içinde bir Bilge olabilmek. Bu imkansız, daha önce hiç yapılmamış. Eminim, gelecekte daha fazlası olacaksın…"

Şimdi sesi alçaldı.

"Bu yüzden aynı kalmayı göze alamayız."

Northern, endişeli bir ifadeyle ona baktı, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Konuşurken başını kaldırdı. "Shin ve ben bir yolculuğa çıkacağız. Belki sana söylememiştir ama o, yüz kez ölümü hak eden birisi. Ama o, aşık olduğum adam ve iki çocuğumun babası. Onun kaderini çekmek zorunda olduğum acımasız bir sorumluluğum var. Yapabileceğimiz en az şey, geçmişteki hatalarını düzeltmek, mümkünse…”

Northern kaşlarını çattı. "Neye yarar? Geçmiş geçmişte kaldı. Bu yolculuğun anlamsız olduğunu düşünüyorum." diye itiraz etti.

"Anlamsız değil. Baban, günahlarının bedelini bir şekilde ödemek zorunda, bu yüzden ona acı bir kader vermiş olan herkesi bulup, bir şekilde işleri düzeltmeye çalışacağız."

Northern başını salladı, hoşnutsuzluğu ve hayal kırıklığı, kasvetli ifadesinde belirgindi.

"Bu işe yaramaz. Bu sadece daha fazla belayı davet etmek demek…”

Eisha omuz silkti. "Yine de, kendimizi daha iyi hissetmek ya da onları daha iyi hissettirmek için yapmamız gereken bir şey. Bu yapılmalı. Ve bununla, eminim ki senin baban ve ben yeni bir amaç bulacağız."

Northern, onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladı.

Sonuçta, herkesten kırsala dönüp, daha önce yaşadıkları hayatı yaşamalarını istemeyecekti.

Her şey değişmişti ve birçok şey aynı şekilde devam edemezdi.

Karanlık kıtanın olayı, herkesin hayatında büyük bir dalgalanma etkisi yarattı.

Artık, gelecek tamamen o dalga etkisine bağlıydı.

Kuzey iç çekti ve neredeyse tereddüt ederek ağzını açtı. Ama konuştu.

"Tamam o zaman. Eğer ikinizin yapmak istediği buysa, kabul edeceğim. Kendinizi koruyun ve iyi olun. Ama benim için yapmanızı istediğim bir son şey var."

Eisha gülümsedi, "Biliyorum… kökenim hakkında bilgi almak istiyorsun, değil mi?"

Kuzey ona baktı ve başını salladı.

"Doğru."

"Bildiğim çok az şey var. Yalnızca yedi yaşındayken yüzeye çıkarıldım. O zamandan beri yüz yıldan fazla yaşadım."

"Yüz yıl mı?" Kuzey şok oldu. Annesi yüz yaşından büyük. O kadar yaşlı mı?!

"Kafanda panik yapma. Benim gibi bir elf için yüz yıldan fazla yaşamak sıradan bir şey değil ve ben kesinlikle yaşlı değilim. Biz gerçekten uzun ömürlü bir türüz. Neredeyse ölümsüz, ama ölümsüz değiliz.

"Evrenimden çok az şey hatırlıyorum. Ama bazen, burasıyla tıpkı bu yer gibi, araziler, atmosfer, binalar farklı olsa da, hava ve toprak, ağaçlar aynı hissi veriyor. Birbirinin karbon kopyası gibi."

"Anlıyorum..."

“Üzgünüm, size yardımcı olamıyorum.”

“Sorun değil. Sen çok yardımcı oldun.” Northern gülümseyerek söyledi.

Eisha daha sonra yün bir kumaş çıkardı, uzatarak Northern'ın eline koydu.

“Bu, çocukken sarıldığın giysi.”

Ona kırmızı metal bir rozet verdi. Northern'a göre üzerinde bir aslan başı gibi görünen bir amblem vardı.

“Sanırım bu, Reimgard prensi olarak kimliğini kanıtlıyor.”

Northern rozete baktı ve onu sıkıca avuçlarının içinde sıktı. Sonra ona sıcak bir bakışla baktı.

“Teşekkür ederim, anne.”

"Bundan gerçekten emin misin?"

Siyah saçlı bir çocuk Thalen'in masasında oturuyordu. Masanın üzerinde, küçük ama birinin tüm yüzünü yakalayacak kadar büyük bir oval ayna vardı.

Çocuk aynaya sert bir bakış attı, bir tutam saçını çekerek kendine göz attı.

Siyah saçları, hafif ama büyüleyici bir detayla ipeksi dalgalar halinde döküldü—uçları ve kökleri, gece yarısı alevlerinin kenarları gibi mavi bir tonla hafifçe parlıyordu.

Bu eterik ton, ışığı yakaladı ve sonsuz bir okyanusun derinliğini barındıran delici mavi gözleriyle mükemmel bir uyum sağladı.

Teninin soluk arka planında, karanlık ve mavi arasındaki etkileşim çarpıcı bir kontrast oluşturdu; sanki gölgeler ve ışık sessiz bir isyan içinde dans ediyordu, hem büyüleyici hem de rahatsız edici bir aura yayıyordu.

“Kahretsin, her zaman bu kadar etkileyici miydim?” Çocuğun boğuk sesi, devasa kütüphanede soğuk duman gibi yankılandı, dev bir salonun üst havasında süzüldü.

Çocuğun önünde, Tharion kalesinin müdürü oturuyordu; siyah, parlak saçları düzgün bir şekilde geriye taranmış, kaygan ve düzenliydi.

Delici mor gözleri, elindeki kağıda yapışmıştı; masanın önünde oturan çocuğa bir bakış bile atmadan, kendini tamamen hissediyordu.

Thalen derin bir nefes aldı. Baş parmağı ve işaret parmağıyla her iki kaşının kenarlarını çekti, dairesel hareketlerle ovaladı, ardından elini gözlerinin köşelerini ovalamak için hareket ettirdi.

Sonrasında, iç çekti ve kağıtları masanın üzerine bıraktı, önündeki çocuğa bir süre sonra ilk bakışını verdi.

“Bundan gerçekten emin misin?” Thalen, elindeki kağıdı işaret ederek sordu.

Önünde oturan çocuk dudaklarını bükerek, "Neden? Bir sorun mu var?" dedi.

“Seni anlamıyorum. Akademiye gideceksen, öğrenci olarak gitmelisin. Sonuçta on altı yaşındasın. Akademide eğitmen olmak istediğini söylemek için cesaretin olması gerekiyor.”

“On altı yaşında bir Bilge olmak için cesaret gerekiyor.” Çocuk delice gülümsedi.

Onun gülümsemesi Thalen'in başını aniden ağırlaştırdı. Bu çocuk yüzünden sürekli başında ciddi bir ağrı çekiyordu.

“Peki, akademi sana eğitmen pozisyonu vermeyecek.”

Çocuğun kaşları karamsar bir şekilde çatıldı. “Ne?”

“Evet. Dediğim gibi, bu zor. Ancak, sana geçici bir eğitmen pozisyonu vermeye istekli olduklarını söylüyorlar. Bilge olarak rütbenle bu hakkı kazandın. Ama bir mülakata gelmeni istiyorlar.”

“Mülakat mı? Bu katılık neyin nesi?”

“Evet, tek türleri oldukları için kurallarında katı olmaları doğal. Ayrıca, geçici bir eğitmen olursan, yine de maaş alırsın ve eğitmen olarak yapmak istediğin şeyleri yapabilirsin. Geçici, sadece pozisyonunun akademide kalıcı bir yer kazanana kadar geçici olduğunu belirtir.”

Çocuk, sandalyesine yaslandı ve kol dayama yerine nazikçe elleriyle vurdu, bu da Thalen'in hafifçe kaşlarını çatmasına neden olan bir ritim oluşturdu.

“Bunu durdurur musun?”

“Yani, akademiye uçup reddedilirsem, geri dönmek zorunda mıyım?” Northern öne doğru eğildi. “Geri dönmeden önce tüm yeri yakarım.” Tonu, kin doluydu.

Soğuk ve bunaltıcı havaya rağmen, Thalen'in tavrı değişmedi, etkilenmedi.

O, çocuğun mavi gözlerine kayıtsızca baktı ve sakin bir şekilde söyledi.

“Akademinin senin gibi birini bırakacağını sanmıyorum. Bir şekilde, seni içeri alacaklardır.”

“Çünkü on altı yaşında bir Bilge miyim?”

“Sen, var olan tek türsün.”

Çocuk bir an aşağıya baktı, kaşlarının kenarlarında küçük bir buruşma belirdi.

‘Neden herkesin bu konuda bu kadar yaygara yaptığını anlamıyorum. On sekiz yaşında bir Paragon olmayı hedefliyorum, onların nasıl olacağını merak ediyorum. Ve yirmi yaşında, zirveye ulaşmayı umuyorum. Böylece, hayatımın geri kalanı kolay geçecek.’

Çocuk rahat bir nefes aldı ve bakışlarını Thalen'e geri çevirdi.

“Peki, bu adil. Yardımın için teşekkürler. Diğer şey ne olacak?”

Thalen, masanın üzerine dağılmış kağıtlardan beyaz bir zarf aldı ve açtı.

O, içindeki gümüş kartı çıkardı ve üzerindeki ismi yüksek sesle okudu.

"Lael, Artemis Rian. Bu yeni ismin arkasındaki ilham nedir?"

Kuzey, soğuk bir düşmanlıkla kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri başkalarının işine önem vermeye başladın?"

"O başkası altı günde iki rütbe atlayabildiğinden beri. Yani senin adın Lael, ortanca adın Artemis ve soyadın Rian. Bu oldukça benzersiz bir kombinasyon. Seni bir yabancı gibi hissettiriyor."

"Nasıl yani?" Kuzey, Thalen'e keskin bir odakla sordu.

"Merkez Ovası'ndaki çoğu isim bir kökene ve tarihe bağlıdır; harfler rastgele kullanılmaz. Sadece bir yabancı R ile başlayan bir isme sahip olur. Eğer Merkez Ovası'nın bir vatandaşı olsaydı, bu yüzden öldürülebilirdi çünkü bu İmparatorluğa aittir."

Kuzey, yüzünü buruşturdu. "Bu mantıklı değil. Ryan R ve kesinlikle Merkez Ovası'ndan."

Thalen birkaç saniye sessiz kaldı, dudakları sıkıca kapalıydı.

Onun ani sessizliği Kuzey'i şüphelendirdi. Kuzey gözlerini kısarak baktı.

"Söyle. Ne biliyorsun?"

Thalen çaresizce iç çekti. Konuşmadan önce kalbinin birkaç atışını bekledi.

"Ryan... Ailesine baktım. Yabancılar."

Kuzey'in bakışları keskinleşti. "Yabancılar mı?"

"Evet. Yaklaşık yüz yıl önce Orta Ova'ya taşındılar. Soğuk Alev Kadehi olarak biliniyorlar."

Kuzey tüm yüzünü kısarak sordu. "O nedir?"

"Bu onların mirası. Ailesinin yeteneğinde köklü bir miras var. Miras, ailesinin ilk patriği tarafından kuruldu ve Soğuk Alev Kadehi olarak adlandırıldı. O zamandan beri, her patriğin bu mirası sürdürdü. Ta ki belirli bir dal bunu başaramayana kadar, bu yüzden aileden sürüldüler ve yaklaşık yüz yıl önce Orta Ova'ya göç ettiler."

"Tam olarak anlamıyorum... Soğuk Alev Kadehi ne tür bir miras olmalı?"

"Ben de tam olarak emin değilim. Bu, kimsenin onlarla ilgili bir şeyler öğrenmeye en yakın olduğu durum. Sadece onlar okyanusu geçmenin sırrını tutuyor ve İmparatorluk onlarla sürekli iletişim halinde. Birçok insan, İmparatorluğun kıtalar boyunca muazzam zenginlikler biriktirmesinin başlıca nedenlerinden biri olduklarını düşünüyor."

Kuzey'in gözleri bir süre odaklanmadı. Sessizdi, dudakları hafifçe açıktı.

'Ah, şimdi düşündüm de... Riftteyken garip bir ifade kullandı. Neydi o yine?'

Northern, kelimeler zihninde belirmeden önce bir süre bekledi.

'Ben bir buz oğlu değilim, ben soğuk alevin oğluyum...'

Northern'ın dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı, soğuk sesi dışarı sızdı.

"Görünüşe göre bu çocuğun göründüğünden daha fazlası var."

*

*

*

*

*

*

*

*

[Yazarın Notu]

Herkese merhaba, bir süredir görüşemedik. Bu, yeni bir bölümün başlangıcı, Akademi bölümü ve buradan itibaren işler ilginç bir yola girecek.

Her şey için desteğiniz için teşekkür ederim, bu kadar uzağa gelmiş olan sizlere sahip olduğum için şanslıyım. Ve umarım bir gün, bu kitap hepinizin hak ettiğini düşündüğü tanınırlığı kazanır.

Güç taşlarınızı, altın biletlerinizi oylamaya devam edin ve o paraları harcayın, heheee... bu, yazar olarak beni motive ediyor. Kitabımı bu kadar seven insanların olduğunu bilmek benim için bir sevinç ve tatmin kaynağı.

Şimdi, burada olmamın ana sebebine gelelim.

Sizce bu yeni bölümde Northern'ın adını değiştirmeli miyiz, elbette herkes akademide yeni bir isimle onu tanıyacak ama ya biz?

Northern'a oldukça alıştık, değil mi?

Kuzey, Ryan hakkında ve aynı isme sahip oldukları gerçeği hakkında daha çok düşündü.

Ancak, telaffuz çok farklıydı. Northern'ın adı, annesi tarafından R-e-a-n olarak telaffuz edilmişti.

Ryan'ın adı R-a-ya-n olarak telaffuz ediliyordu.

İmparatorluk, belirli bir harfin kullanımında münhasır bir hak iddia etmesine rağmen, onlara ismi özgürce kullanmalarına izin verdiyse, bu Johnson ailesinin önemli bir aile olduğu anlamına gelmelidir.

Bu da Northern'ı rahatsız eden bir soru ile baş başa bıraktı.

'Neden geri dönmeyi reddetti?'

Northern, bu düşünce üzerinde birkaç dakika harcadı, aklı geri dönmeme kararının tüm olası gerekçelerini gözden geçiriyordu.

O güçlüydü, karanlık kıtada insanların yüzde beşinden daha güçlü hale gelmişti. Eğer eve dönerse, ailesinin kalbi ve neşesi olacaktı. Ama hala reddediyordu.

'Yoksa bunu bilmiyor muydu? Gücünün ne kadar arttığının farkında olmayan birisi mi?'

Northern bir dakika gözlerini kısarak düşündü ve başını salladı. 'Hayır, kesinlikle biliyor.'

Ryan'ın eylemleri ve sözleri, sahip olduğu gücün farkında olmayan biri için bazen çok cesurca olmuştu.

Kuzey'in baskıcı kan arzusundan dolayı, Kuzey oraya geldiğinde, Arcadia'daki valinin malikanesinde onu öldürmekle tehdit etti.

Northern, nihayet bahsedilen kişinin kapısının önüne geldiğinde düşüncelerini bir kenara bıraktı. İki kez kapıya vurdu ve bekledi.

Birkaç saniye sonra, tekrar vurmak üzereyken kapı yavaşça açıldı.

Ryan, dar açıklıktan yüzünü gösterdi, gözleri sarkık ve karanlıktı.

Northern'ın gözleri inanılmaz bir şekilde büyüdü.

"Ne? Uyuyor musun?"

"Evet. Ne istiyorsun?" Uyuşuk bir şekilde Ryan sordu.

"Akademiye yakında gideceğim. Seninle konuşmak istedim."

Ryan birkaç dakika düşündü. Sonra Northern'a baktı, başı hafifçe eğik.

"Ama konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum?"

"Sana açılmak istiyorum. Lanet olası kapıyı aç, salak."

“Hoşça kal.”

Ryan kapıyı çarparak kapattı ve arkasını döndü, hemen yumuşak, ana yatağına geri düştü.

Kuzey orada duruyordu, o soğuk alevin berbat oğlu tarafından kapının çarpıldığı gerçeği karşısında sersemlemişti.

İç çekti ve dudaklarının köşesini tuhaf bir şekilde kıvrıldı. Sonra yavaşça gölgelerine çözüldü ve Ryan'ın yatağının köşesinden gördüğü yerden belirdi.

Hemen varlığı tamamen oluştuğunda, Ryan yataktan fırladı, havada anında bir buz konisi dokundu.

Kuzey'i gördü, kaşlarını çattı ve buz konisini ona fırlattı. Ama Kuzey onu çıplak elleriyle yakaladı ve buz parçacıklarına parçaladı.

Ryan suratını astı.

“Ne yapıyorsun? Buraya nasıl girdin?”

Bu soruyu sormadan önce bunun gereksiz bir soru olduğunu fark etmedi, bu yüzden devam etti…

“Çık dışarı.”

Kuzey ellerini kavuşturdu ve gülümsedi. "Beni yap."

Ryan ona atladı, ama o anında Ryan'ın yatağının gölgesine çözüldü ve yatağın karşısındaki sandalyenin gölgesinden çıktı.

Ryan hemen başını derin bir kırmızı öfkeyle çevirdi.

Kuzey bir el uzattı. "Bekle. Seni dövmek için buraya gelmedim."

"O zaman git!"

"Bana neden bu kadar güçlü olmasına rağmen eve gitmeyi reddettiğini söylemeden gitmeyeceğim. Tam olarak neye korkuyorsun?"

"Bu senin işin değil. Lanet olası okuluna git ve beni uyut."

"Bu salaklığa bak, ne zaman bu tür kelimeleri bu kadar iyi kullanmaya başladın. Arkadaşlarına dikkat etmelisin." Kuzey gülümsedi.

"Neyse, planın ne? Aile sorunlarını bana söylemeyeceksen, en azından büyük kardeşin olarak planının ne olduğunu bilmemi sağla."

Ryan'ın burnu tiksintiyle buruştu.

"Oii, yüzündeki o sinir bozucu ifadeye ne oldu?"

“Sadece on altı yaşında olduğunu duydum. Ben on sekiz yaşındayım, burada büyük kardeş ben olmalıyım.”

Northern'ın yüzü karardı. “Cüret ediyorsun…”

Ryan, şimdiye kadar bilinen tavrına uygun olmayan kötü bir gülümseme belirdi.

Northern'a tam yerinde vurma düşüncesi, düşündüğünden daha fazla hoşuna gitti.

Northern dişlerini sıktı ve siyah saçlarını kaşındı.

“Önemsemem benim hatam. Senin gibi bir şımarığa bu kadar derin düşünmem benim hatam. Sadece geri dönmeden önce kendini öldürmediğinden emin ol.”

Arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kapıyı açmak üzereyken Ryan'ın sesi çıktı.

“...geri dönmeden önce… ben… daha güçlü olacağım… senden daha güçlü.”

Northern gülümsedi ve başını geri çevirdi.

“Rekabeti dört gözle bekliyorum, ama şu anda sen dikkatimi hak etmiyorsun. Öncelikle bir Paragon olduğunda benimle konuş.”

"Aptal." Ryan, bir yüz buruşturmayla tükürdü.

“Dediğim gibi, gerçekten şirketine dikkat etmelisin.” Northern kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

“Geri dön ve lanet olası kapıyı kapat, salak!!”

Northern, Ryan'ın bağırışının yankısı kulağına ulaşırken gülümseyerek başını salladı.

“Lanet olsun, gerçekten hızlı öğreniyor.”

Northern oradan babasıyla buluşmaya gitti, birçok şeyi tartıştılar, bunlar arasında annesiyle konuştuğu bir kalıntı da vardı.

O, ne hakkında konuştuklarını ona bildirmişti, bu yüzden Shin'in yapacak veya söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Bu nedenle veda kısa oldu, Northern bu sefer babasına tek bir tavsiye notu bıraktı.

“Anne ve Silver'ı koru… Hayatını bile riske atsan. Eğer ölürlerse ya da onlara bir şey olursa, seni şahsen öldüreceğim.”

Northern'ın yüzündeki ifade ve Shin'in boğazında tükürüğünü kurutan acımasız kanlı intikam arzusu, oğlunun yapamayacağı bir şey söylediğini düşünmesine neden olmadı.

Katı olma konusunda, o an Northern'ın gözlerinde her şeyi görebiliyordu.

Herkes dışarı çıktı ve Northern'ı South Drywall'ın warp kapısına kadar eşlik etti.

South Drywall'dan, başlangıçta ait olduğu krallık olan Verulania'ya warp yapacak. Verulania havaalanı onu doğrudan akademiye götürecek.

Sonrasında, kaderinin bir sonraki bölümüne karşılaşacak.

Northern, hava gemisinin kabininde duruyordu, elleri arkasında ve gözleri akan bulutlara odaklanmıştı.

İki yıl önce akademiye bindiği aynı gemide olması bir tesadüf değildi.

O zamandan beri aynı ekibi tanıyabiliyordu. Geminin bazı kısımlarının değiştiği görünüyordu; önündeki metalik pruva yavaş yavaş parlaklığını kaybediyordu.

Birkaç başka değişiklik yapılmıştı. Sağ taraftaki ahşap değiştirilmişti, bu da geminin muhtemelen pahalı bir hasar veren bir kazaya karıştığını ima ediyordu.

Northern bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Bu gemiyi, karanlık kıtada yaşamak zorunda kaldığı acıyı kasıtlı olarak hatırlamak için binmeye karar verdi.

Bu acı, bu geminin akademiye inişiyle başlamıştı. İlk geceyi bile geçirememişti; etrafta dolaşıp akademide neler olduğunu görememişti.

'Lanet olsun Rughsbourgh… sen yalnız eğitiminden çıktığında, ben orada seni bekliyor olacağım.' Delice bir gülümseme Northern'ın yüzünü karanlık bir şekilde süslüyordu.

Kabinin kenarını tuttu ve ona yaslandı, gülümsemesi gemi ilerledikçe daha da genişledi.

Rughsbourgh için o kadar kötü düşüncelerle doluydu ki etrafında karanlık bir atmosfer belirdi.

Onun bulunduğu yere yaklaşan herkes bir soğukluk hissetti ve titredi. Nedense, o bölge diğerlerinden daha soğuktu. Orada ilkel bir kötülüğün var olduğu hissi vardı ve bu, onları hızla geri çekilmeye zorladı.

Hava yolculuğunun üzerinden birkaç saat geçtikten sonra, Northern bulutların ötesinden yükselen duvarları izledi.

Onun zihinsel imajı oldukça bulanıklaşmıştı. Akademinin duvarları.

Şimdi tekrar bakınca, akademinin duvarlarının gerçekten ne kadar devasa olduğunu görebiliyordu. Bunu Luinngard ile karşılaştırmak bir küfürdü.

Raven'ın Luinngard duvarlarını yok etmek için kullandığı sel gücü, kesinlikle akademinin duvarlarına etki etmezdi.

Akademinin yerleştiği Kızıl Gölge Tapınağı'na yaklaşmadan önce yüksek duvarlarını görebiliyorlardı.

Northern, lazer odaklanmasıyla, geminin geniş sular yerine derinliği dolduran kızıl gölgelerin yanına yavaşça yaklaştığını gözlemledi.

Artık her şey farklı olduğuna göre, onların ne olduğunu çözebileceğinden emindi.

Yavaşça gemi gökyüzünde süzüldü. Northern hazırdı, Kaos Gözleri her iki tarafta ikiye bölünmüştü.

Tüm dört mavi göz, bu harikanın özüne bakmak için birbirine yakın durdu.

'Ne olabilir…' Kuzey, gemi yaklaştıkça ve sonunda kırmızı bulutun üzerine doğrudan uçarak geldiğinde endişeyle düşündü.

Kuzey aşağıya baktı, sıradan gerçekliği aşan bir algıyla, kırmızı gölgeleri dikkatle gözlemledi.

Hava yoğunlaştı, boğucu hale geldi, sanki dünya kendisi aşağıdaki kırmızı bulutların varlığından geri çekiliyordu.

Boğucu gölgelerden, sayısız ve göz kırpmayan kırmızı gözlerin grotesk bir dokusu, kıvrılan karanlık bir kütle içinde askıda kalmış olarak ortaya çıktı.

Kuzey hemen gördüğüne kaşlarını çattı.

Her bir göz, kötü niyetli bir parıltıyla parlıyordu, kırmızı irisleri ölmekte olan yıldızlar gibi atıyordu ve ruhu kemiren tuhaf bir açlık yayıyordu.

Anlayışı aşan bir yoğunlukla izliyorlardı, gerçekliği delip geçen binlerce avcı bakışı, zihninin çatlaklarına sızmaya çalışıyordu.

Tek avantajı, Kuzey'in onların girişimlerine karşı koymanın zor olmadığını hissetmesiydi. Şimdi, Kaos Alevi'nin ona sağladığı zihinsel dayanıklılığın büyük faydasını tatmaya başladı.

Hava, sessiz incelemeleriyle titriyordu, aklı tırmalayan ilkel bir korkuyla ağırlaşmıştı. Gözbebeği, ateşli tonlarla çevrili derin çukurlar, çevredeki karanlığı yutuyormuş gibi görünüyordu, onu içeri çekerek bir umutsuzluk girdabı gibi.

Etraflarında, dünya grotesk silüetlere dönüştü. Etrafındaki hava ve bulut, kan kırmızısı parıltıya uzanan pençeli uzantılara dönüşüyormuş gibi görünüyordu.

Etrafta dağılmış olan birkaç toprak parçası ve akademinin uzak duvarı, cehennem gözlerinin yakıcı öfkesini yansıtan erimiş turuncu tonlarında yanmış, dumanlı görünüyordu.

Gölgeler, sanki canlıymış gibi, baskın ışıktan kaçarken, onun kötü varlığına bağlı kalmış gibi anormal bir şekilde kıvrılıyordu.

Göz kırpışlarında bir ritim yoktu—bazıları genişçe açılıyor, kötü niyetlerinin sonsuz derinliğini ortaya sererken, diğerleri daralıyor, zalim ve hesaplayıcıydı.

Onlar, sesin daha soğuk bir sessizliğini fısıldıyordu; bakışlarında kalmaya cesaret eden herkese yıkım vaat eden bir korku diliydi.

Northern, gözeneklerinin açıldığını hissetti; tüm bedeni yerinde dondu. Gördüğü şey, hayatında hiç görmediği bir şeydi. Ve bunun için bir açıklama bile bulamıyordu.

Korkuyu kalbine sokan şey, gözlerin kendisi değildi, ama onların arkasında yatan şeydi.

Northern'ın tehlike hissi zirveye ulaştı; Niyet Gözleri, Kaos Gözleri ile birleşmişti ve o, o derinliğin ötesinde bir şeyler hissedebiliyordu.

Kırmızı gölgenin mühürlediği, geniş, eski ve tarif edilemez bir şey, gerçekliğin ince örtüsüne baskı yapıyordu.

Gerçekliği görmesini engellemesi gereken gölgelerin arasından açılan gözlerin zorla açtığı bir açlık gücü, şimdi o sayısız gözden izliyordu ve bekliyordu.

Kırmızı irislerden birkaçı ona doğrudan bakarak kaydı. Hemen, Northern geri savruldu, geminin kabinine düştü, ağır ağır nefes alarak, o şeyin onu görmemesini umuyordu.

“Oğlum, iyi misin?” Bir ekip üyesi sordu.

Ama Northern orada yerde oturdu ve hiçbir şey söylemedi. Sadece yere baktı.

'Bu nedir? Bunu dünyanın dokuz harikasından biri mi diyorlar? Daha çok dokuz felaketten biri gibi... sadece bakışı bile, savaştığım Belial'ın tamamından daha güçlü görünüyordu.'

Düşünceleri birkaç ağır nefesle dindi, sonra sinirle gözlerini kapadı ve yavaşça kalktı.

'Düşünmek, güçlü olduğum için kendimi kibirli hissetmeye başlamıştım. Şu anda sahip olduğum tüm güçle o şeyi yenebileceğimi göremiyorum. Tüm çağırdıklarım ve Dante ile Luinngard İmparatoru ile birlikte olsam bile, bunun hala mümkün olduğunu düşünmüyorum.'

Northern, sıkı bir kaş çatma ile gemiye doğru ilerledi.

'Lanet olsun, uyumam lazım.'

Geminin uçuş hızı büyük ölçüde azaldı - Kızıl Gölge Adası'nın üzerinde uçmaya başladıklarından beri azalıyordu.

Ancak akademi duvarlarına daha da yaklaştıkça daha da yavaşladı.

Kuzey, kabinde durarak denizcilerin ustaca hareket ettiğini izliyordu. Bazı insanlar, gemi akademi duvarına yaklaşırken direği katlamaya başlamıştı.

'Bunu hatırlıyorum…'

Bu, bu gemide ilk kez bulunduğunda, her şeye şaşkın bir şekilde bakarken neredeyse aynı şekilde olmuştu.

Ancak şimdi farklıydı. İçindeki kule bilgisiyle, Kuzey bazı şeylerin neden yapıldığını kolayca anlayabiliyordu.

Örneğin, adanın üzerindeki garip ve ani hız azalmasını, denizcilerin altındaki bir şeyi rahatsız etmemeleri veya dikkatsizce yaklaşmamaları gerektiğinin farkında olmalarına atfetmeden edemedi.

Belki de onları fazla abartıyordu. Alternatif olarak, altlarındaki şeyin geminin yörünge hareketini etkileyen bir tür kuvvet alanı oluşturması olabilirdi.

Belki de hız azaltma, her şeyin içinden manevra yapmanın bir yoluydu.

Ve direğin katlanması, motorlar hala çalıştığı için hava gemisinin rüzgar gücünü öldürmek için gerekliydi.

Son seferde, hatırladığı kadarıyla, tüm yolcular indikten sonra, direk açıldı ve gemi hızlandı.

Ayrıca, direğin açılma süreci muhtemelen gemiyi Crimson Shadows tarafından oluşturulan kuvvet alanına hiç güvenmeden döndürmek için santrifüj kuvveti olarak kullanılacaktı.

'Gerçekten harika.'

Kuzey, akademi duvarının bir kısmının açıldığını ve geminin tabanına bağlanan bir köprüye uzandığını izleyerek derin bir nefes aldı.

Hemen, Milhguard Akademisi'ne geri dönen öğrenciler ve eğitmenler gemiden çıkıp alaşım köprüden akademi duvarlarına doğru yürüdü.

Kuzey, yeterince bakış aldıktan sonra, kutusunu kaldırdı ve centilmen bir şekilde yürüyerek geminin merdivenlerinden indi ve köprüden korkusuzca geçti.

Kırmızı Gölgeler ürkütücü bir şekilde süründü ve onun bakış açısından biraz daha yükseğe çıktığı görünüyordu.

Ancak adımları sarsılmadı. O, yine de bakışlarını çevirdi ve gözlerini duvarın açılmış boşluğuna sabitledi. Boynunun arkasından bir ter damlası düştü.

Kuzey, duvarlara girdi ve bir elini duvara dayayarak sendeledi.

'Lanet olsun. O bakışlara alışamıyorum.'

Kaos Gözlerini kullanmıyor olmasına rağmen, onları canlı bir şekilde hissedebiliyor ve görselleştirebiliyordu. Algılama süresi uzadıkça, tehlikelerin daha belirgin ve boğucu hale geldiğini fark etti.

Ve en sinir bozucu kısım, bunun ne olduğunu veya ne olabileceğini bilmemesiydi.

Bir yarık mı? Bir canavar mı? Yoksa daha fazlası mı? Kuzey bilmiyordu. O şey, bildiği hiçbir varlık sınıflamasına uymuyordu.

Ne bir Zalim ne de bir Köken!

Kuzey'in gözleri bu sefer genişlemedi. Bunun yerine, akademinin manzarası bir kez daha gözlerine girdiğinde yüzündeki ifadeyi karamsar bir kaş çatma sardı.

Kışın etkisi çevrede zaten ağırdı, bu yüzden ağaçların çoğu kurumuş ve donmuştu. Kar taneleri, çiçek yağmuru gibi düşüyordu.

Yerde, köşelerde ve burada burada, kum yığınları toplanmış, toprağı soğuk bir güzellikle süslüyordu.

Kuzey, kapıdan devasa ve yüksek cam binaları görebiliyordu. Bunlar, yeniden doğduğu dünyadaki gökdelenlere neredeyse çarpıcı bir şekilde benziyordu.

Akademi temasına tam uyan birkaç başka bina daha vardı, cam binalardan daha alçak olanları da dahil, ama onlar bile muhteşem bir mimariye sahipti.

Kapıcı, Northern'a garip bir şekilde baktı. Northern, sessizce onu bir mülakata davet eden akademinin mektubunu ve kimlik kartını çıkardı.

Adam ayağa kalktı ve ona, "Beni takip et." dedi.

Sağa doğru yönlendirildi ve camdan şeffaf bir asansöre bindiler.

Cam asansör aşağı inerken, Northern'ın bakışları keskin kaldı ve ona Milhguard Akademisi'nin panoramik manzarasını sundu.

Aşağıdaki geniş kampüs, zarafet ve pratikliğin bir karışımıydı; karla kaplı yollar, yüksek yapılar arasında dolanıyordu.

Aşağıda öğrenciler ve öğretim üyeleri aceleyle dolaşıyor, figürleri sadece küçük noktalar haline gelmişti.

Prestijli beyaz ve mavi üniformaları—modern bir tarzda tasarlanmış, V yaka gömlekler uzun beyaz pantolonların içine düzgünce sokulmuş ve yanlarında mavi şeritler ile süslenmişti—nazik soğuk rüzgarla hafifçe dalgalanıyordu.

Northern'ın ayakları nihayet yere değdi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

'Bu yere iki kez girdiğimin komik olduğunu düşünüyorum ama bir kez bile çıkmadım…'

“Seni Tryfe Gazel Salonu'na götüreceğim.”

Northern bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama bunun kendisini mülakat yapacak kişiyle buluşacağı yer olduğunu tahmin etti, çünkü kapıdaki adam akademiden gelen davetiyeyi dikkatlice incelemişti.

Adam ve Northern geniş ve sayısız merdivenlerden tırmandılar ve neredeyse unutulmuş bir çağın kalıntısı gibi duran yüksek bir kemerden geçtiler. Devasa sütunları, açık mavi gökyüzünden gelen yumuşak ışıkla örtülmüştü.

Girişin iki yanında, yıpranmış ama gururlu altın heykeller duruyordu, her biri uzun zaman önce ustaca ellerle işlenmiş titiz detaylarla süslenmişti. Figürler canlı gibi görünüyordu, gözleri aşağıya doğru bakıyor, sanki yürüyenlerin her adımını izliyormuş gibiydi.

Northern, akademinin iç avlusundan gelen birkaç öğrenciyle karşılaştı ve içeride daha da fazlasıyla karşılaştı.

Bazıları Northern'a göz attı, çoğu ise umursamadan, her zamanki gibi işlerine devam etti.

Kısa süre sonra, Northern ve adam birkaç bina arasındaki köşeleri geçerek dar, uzun ve dolambaçlı bir merdivenden tırmanmaya başladılar.

Northern saymaya devam etti: merdivenler yedi yüz adımın üzerindeydi ve sonunda büyük ve devasa bir salona girdiler.

'Bilinçli olarak bu kadar yürüdüğümü sanmıyorum…'

Yol boyunca, Northern sessizce ne zaman varacaklarını merak ediyordu.

Şu anda yürüdükleri salon, ışık ve gölgenin katedraliydi, sütunları imkansız derecede yükseğe uzanıyordu, kıvrımlı, karmaşık desenlerle işlenmişti ve sanki canlı runların yankısıyla vızıldıyordu.

Pale mavi ışık, devasa kemerlerden sızarak, ötesindeki donmuş dağları aydınlatıyordu; buzlu zirveleri, mekanın kutsallığına sessiz bekçiler gibi duruyordu.

İçerideki hava serin ve taş ile karın hafif kokusunu taşıyordu; bu, önlerindeki ihtişama karşı sessiz bir tezat oluşturuyordu.

Adımlarının yankıları, uzaklara ve her köşeye, rahatlatıcı bir ses ritmiyle yayıldı.

Birçok kalın ve uzun sütunun arasından yürümeye devam ettiler ve Northern neredeyse sınırına gelmişti.

Rehberine ne zaman varacaklarını sormak üzereyken, adam sola döndü ve iki sütun arasındaki gölgelerin içine girdi.

Northern şok oldu. Oraya bir yol olabileceği aklına gelmemişti ve yorgun olduğu için sütunlar arasındaki gölgelerin ne zaman oluşmaya başladığını bile kaçırmıştı.

Yine de onu takip etti ve o kadar geniş merdivenlerden çıkarken daha da şaşırdı ki, yüz kişi el ele tutuşup aynı adımda yürüyebilirdi.

Merdivenlerden sonra, kemerli bir kapıdan geçerek görkemli bir salona girdiler.

Salonun pırıl pırıl beyaz duvarları, yükseklerde asılı olan süslü bir avizenin yumuşak altın ışığı altında hafifçe parlıyordu.

Oda, simetrinin bir senfonisiydi; ikiz kıvrımlı merdivenler, misafirlerini karşılayan nazik bir ev sahibinin kolları gibi yukarı doğru kıvrılıyordu.

Her adım soluk mavi bir halıyla kaplanmıştı, kumaşı zengin ve kusursuzdu, donmuş su akıntıları gibi aşağıya doğru dökülüyordu.

Duvarları süsleyen afişler, derin lacivertleriyle çevrenin solgun zarafetiyle tezat oluşturuyordu; her biri, eski gelenekleri ve akademinin sarsılmaz otoritesini fısıldayan bir armayla bezeli.

Mermer aslanlar, korkulukların üzerinde oturuyordu; yüzleri asil ama sert, sanki bu yerin sırlarını sessizce koruyorlarmış gibi.

Altın aplikler duvarları sıralamış, nazik ışıkları yıldızlar gibi titreyerek, lekesiz zeminde dans eden hafif gölgeler oluşturuyordu.

Kuzeyli ve adamın ayak sesleri, içeri girdiklerinde ve sağlarındaki kıvrımlı merdivenleri tırmanırken hafifçe yankılandı. Başka bir koridordan geçerek sonunda çift kapının önüne geldiler.

Adam kapının önünde durdu ve yürümeye başladıklarından beri Kuzeyli'ye ilk kez konuştu.

"Bu baş müfettişin ofisi mi?"

Kuzey iç çekti.

"Sonunda. Acaba hiç kapıya gider mi?"

Adamın kapıya vurmasının ardından, kapı hafifçe hareket etti, biraz açıldı—altın ışığın sızması için yeterince.

Adam, geri adım atan ve Northern'ı içeri girmesi için el hareketiyle işaret eden adama baktı.

Northern yutkundu ve kapıyı nazikçe iterek ofise girdi.

Mekan, ciddi bir ihtişam içinde duran görkemli bir iç mekandı, mum ışığının sıcak parıltısı süslü mobilyalar üzerinde titriyordu.

Odanın ortasında etkileyici bir ahşap masa vardı, karmaşık oymaları ve altın kaplaması, sahibinin zenginliğini ve statüsünü ele veriyordu.

Odanın sol tarafında, tarih ve felsefeden konulara kadar uzanan ciltlerle dolu yüksek kitaplıklar sıralanmıştı.

Antika küreler, pirinç aletler ve diğer meraklar rafların üstünde durarak akademik bir sofistike havası katıyordu.

Süslemeli gotik tarzı pencereler dışarıyı çerçeveliyordu, solan gün ışığı zengin bir şekilde döşenmiş mekana sıcak bir parıltı yayıyordu.

Bir peluş alan halısı, süslü karo zeminini kaplıyordu; kıvrımlı desenleri görsel ilgi katıyordu.

Bir köşede, ince döşenmiş koltuklarla bir oturma alanı, misafirleri sohbet etmeye veya sahibinin koleksiyonunu incelemeye davet ediyordu.

Northern birkaç dakika etrafa bakındı. Bu yerin sahibini lüks masası arkasında görmeyi beklemişti, ama yüksek sandalye yalnız duruyordu.

Ama kapının açıldığından ve onu buraya kadar getiren rehberin içeride biri varmış gibi içeri girmesi için el işareti yaptığından emindi.

Birden, birbirine düşen bir şeyin sesi duyuldu.

Northern gözlerini kısarak sesin geldiği yöne döndü ve rafların arasından görmek için dikkatli gözlerini kullandı.

Üçüncü rafın arkasında, bir kitap yığını düşmüştü.

"Heyyo! Burada biraz yardım eden var mı!" Kalın ama hafif pürüzlü bir ses duyuldu. Ses, sanki boğazında sürekli mukus sıkışmış gibi geliyordu.

Northern hızla rafların arasından geçerek kitap yığınını kaldırdı, adamın elini tuttu ve onu yukarı çekti.

Northern'ın adam hakkında fark ettiği ilk şey, elleri adamın ellerine değdiği anda sert ve pürüzlü avuçlarıydı; ardından adamı kitap yığından kaldırmak için gereken güç geldi.

Genellikle, bu kadar yüksek bir adamı çekmek için gereken gücü düşünmezdi, ancak Northern, bu yükseklikteki bir adamı çekmek için gereken gücün çoğunu harcadığını hissetti.

Gözleri, şiddetle sarkan pelerinini silkeleyen figüre düştü.

“Hayya hayya, evlat, teşekkür ederim, orada öleceğimi düşündüm hayy.”

Adamın beyaz, akıcı sakalı, içinde bir kuşun yuva yapabileceği kadar büyüktü ve günlerce fark edilmeden yaşayabilirdi.

Belki de ellerinin sürekli oraya kazdığı ve taradığı şekilde, orada zaten yaşayan bir kuş vardı?

Northern, donmuş bir şekilde, tam önünde duran Santa'ya hayretle baktı.

'Santa… Claus…'

Ama yanılmıyorsa, adamın boyu, sakalı, yüz yapısı, gözlerinin aşağıya doğru kıvrılması, derin, kötü bir kuyuyu yansıtan bir derinlikte eonlarca bilgiyi barındırıyordu.

Yüzü, yaş ve deneyimle belirginleşmiş çizgilerle işaretlenmişti ve derin bir bilgi hissi veriyordu. Dik duruyordu ve yapabileceği en iyi şey, Northern'ın belinin hemen altına ulaşmaktı.

'Ne kadar derin bir kısalık… cüce olamaz, değil mi?'

Northern, cücelerin bu dünyada kesin bir varlık olduğundan emin değildi. Ama eğer elfler varsa, o zaman cücelerin de var olma ihtimali vardı.

Eğer öyleyse, bu yaşlı adam için böyle şaşırtıcı bir kalbi ne açıklayabilir ki?

'Hao bile bu kadar kısa değil.'

"Hayy, çocuk, sen… uhmm, hayyaa, bu pozisyon için yeni başvuran olmalısın, neydi yine…?" Sakalını kaşırken hatırlamakta zorlandı.

"Eğitmen." Northern hafifçe fısıldadı, ikisini de yaşlı adamın zayıf zihninden kurtardı.

"Hayyaa! İşte bu. Ama o pozisyon şimdi, çocuk, çok önemli bir değere sahip, rastgele verilemez, biliyorsun."

Adam, kitap raflarının arasından çıkarak yavaşça ana odaya doğru ilerlerken söyledi.

Northern, biraz eğilmiş bir şekilde arkasından yakından takip etti, nedenini bilmiyordu—adam, belki de ondan on yıllarca daha yaşlıydı.

Yaşlı adamın etrafındaki hava bunu talep ediyordu.

Adam durdu ve masanın etrafında yürüdü. Northern, adamın yüksek sandalyeye çıkmakta zorlandığını izledi, kollarıyla kendini yukarı kaldırdı ve bacaklarını kullanarak sandalyeye tırmandı.

Sonrasında, birkaç saniye boyunca oturduğu koltuğa çökerek ağır ağır nefes aldı, sonra sandalyede oturdu. Başının masanın üzerine çıkması zar zor mümkün oldu.

Kuzey, tüm bunların gelişimini izledikten sonra hafifçe başını salladı.

'Evet… kapıya gitmeyeceği kesin.'

Adam, küçük yuvarlak bir gözlük seti aldı ve onları gözlerine takarak, sivri burnunun üzerine yerleştirdi.

Masasındaki dosyaları karıştırdı ve belirli bir dosyayı çıkardı, beyaz sakalına parmaklarını sokarak onu incelerken.

"Hmmph, belgelerin burada benimle. Senin hakkında iyi şeyler söylüyorlar. Ve, hayyy, sen bir dahi. Buna inanmak neredeyse imkansız. On altısında bir Bilge."

Northern sessizce durdu, ellerini arkasında kavuşturdu ve adamın belgeleri okumaya devam etmesini birkaç saniye izledi.

Sonunda dosyayı bıraktı ve Northern'a derin, sorgulayıcı bir bakışla odaklandı.

"Hayyya, benim adım Profesör Heimburger Gandall. Kısaca Profesör Heim diye hitap edebilirsin. Bazı yaramaz çocuklar bana Kısa Burger Profesörü demeye cüret ediyor, böyle saçmalıklara katılmamanı tavsiye ederim."

Northern başını salladı, "Bana güven, bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini anlıyorum. Rahat ol, durumunu anlıyorum ve tamamen empati kuruyorum."

Profesör bir an duraksadı, kafasını karışıklıkla salladı.

"Uhmm… ne demek istediğinden emin değilim, ama haayyy. Gel, burada otur, mülakatına başlayalım." Profesör Heimburger, masanın önündeki sandalyelerden birine işaret etti, Northern'a bakarak.

Kuzey, adamın nazik jestinin ardından hafif adımlarla ilerledi ve yumuşak kahverengi koltuğa oturdu. Biraz gergindi.

Hayatında tekrar, bu belirli olayın sonucunu kontrol edemeyeceği bir durumda olduğunu hissetti. Bu duygu onu hem gergin hem de sinirli hissettirdi. Elleriyle sıkıca yumruk yaptı.

"Hay hay, şimdi gergin olmanıza gerek yok, çocuk. Bu bir yürüyüş olacak."

Kuzey nazikçe gülümsedi ve sakin ve soğuk bir tonla net bir şekilde belirtti. "Hiç gergin değilim, Profesör Heim."

Şişman Profesör, Kuzey'e ciddi ve biraz okunaksız bir ifade ile baktı, ardından boğazını temizledi.

Lüks ofiste birkaç saniyelik bir sessizlik yayıldı, parlak gün yıldızının ışıltılı bayrağını yükselterek, Profesörün arkasındaki yüksek pencerelerden altın ışığın parlak bir şekilde sızmasını sağladı.

Yer neredeyse kör ediciydi, ama ışık huzmeleri hafifçe kayarak hiçbir şeyi engellemiyor, özellikle de Kuzey'in görüşünü engellemiyordu.

Adamın kalın ve olgun sesi, havayı yoğunlaştıran bir ciddiyetle sessizliği delip geçti.

“Yani, burada akademiye hiç katılmadığınız yazıyor.” Profesör Heimburger, gözlüklerinin üzerinden Northern'a bakmak için gözlerini indirdi.

"Evet."

“Ve burada bir eğitmen olmak istiyorsunuz?”

Northern dikkatlice başını salladı. “Evet.”

Profesör sessizleşti, başını sallarken gözlerini bir an kapattı.

Gözlerini açtı ve Northern'ın bakışlarıyla tutkulu bir ifadeyle karşılaştı.

“Genç çocuk, Rian. Sen yetenek dolusun. Sen olağanüstü ve harika bir varlıksın. Bu dünya seni bir dahi olarak tanımlayacak. On altı yaşında bir bilge—dünya böyle bir olguyu hiç görmedi. Sen, çocuk, olağanüstüsün!”

Northern gözlerini kısarak düşündü. 'Bana bu adamın gereksiz tavsiyeler vermeyeceğini söyleme?'

Tahmini mükemmel bir şekilde doğruydu! Heimburger'ın sesi, Northern'ın kulaklarında durmaksızın yankılandı.

“Şimdi, eğer tüm bu yeteneği öğrenmeye koyarsan, ne başarabileceğini hayal edebiliyor musun? Var olan en iyi kişi olursun. Sorumlulukların olduğunu biliyorum, para kazanmak istiyorsun ve bir eğitmenin ayrıcalıklarını da yaşamak istiyorsun, ama hey, evlat, dört yıl sadece bir göz kırpması kadar. Öğrenme kısmını bitireceksin ve çalışmaya hazır olacaksın!”

Northern'ın tüm tavrı aniden değişti. İfadesi ciddileşti.

Heimburger'ın kalibresindeki birinin hissedebileceği bazı görünmeyen şeyler dışında, gözlerindeki belirgin değişimin yanı sıra.

Sonunda, aniden ağzını kapattı ve birkaç kez göz kırptı, hatta Northern'ın eterik mavi gözlerindeki yanıcı parıltıya dayanmayı denedi.

“Bazı şeyler hakkında yanıldığını düşünüyorum, Profesör.”

Profesör, Northern'ın sesinin soğuk tonuyla neredeyse yerinden fırladı.

“Ben var olan en iyi olmaya çalışmıyorum. Zaten olduğum bir şey olmaya neden çalışayım? Bir Bilge olmama rağmen, bu akademide beni diz çökertmeyecek tek bir kişi bile yok. Kısacası, bu yerin bana sunacak hiçbir şeyi yok, benim gibi bir varlığa öğretecek hiçbir şeyi yok.”

Profesörün kaşları hafifçe kıvrıldı.

“Oh? Seni rahatsız mı ettim? Yoksa çok kendimden mi eminim? Bunu mu düşünüyorsun? Sana gösterebilirim. İşte, elimi al.” Northern, Heimburger'ın alması için masanın üzerinde elini uzattı.

Heimburger tereddüt etti, gözbebeklerinde belirsiz bir ifade rüzgâr gibi dolaştı.

“Tabii... çocuk.” Dudaklarını bastırdı ve yavaşça Northern'ın eline dokundu.

Ancak bunu yapar yapmaz, aniden sıçradı, Northern'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak, kırılgan bedenini pencereye çarptı ve silinmiş bir leke gibi aşağı kaydı.

Gözleri açılmış bir şekilde yere yattı, yüzünden akan ter damlalarıyla boğuluyormuş gibi nefes aldı.

Kuzey, yere düşürdüğü gölgelerden yükseldi ve Profesörün önünde eğildi.

"Söylemeye çalıştığımın bir kısmını anlıyor musun?"

"Ne—ne—nesin sen? O karanlık nedir? Yüz elli yıllık yaşamımda, böyle bir varoluş gücü hiç görmedim, asla. Sen kimsin?"

Kuzey omuz silkti. "Bana söyle. Yüz elli yıl yaşayan ben değilim." Dedi ve ayağa kalktı.

Sonra ellerini cebine koydu, Profesöre yukarıdan bakarak, çenesini kaldırdı.

"Bir öğrenci olma arzum yok. Eğer bana bir eğitmen pozisyonu veremiyorsan, bu da anlaşılabilir. Ben sadece ayrılacağım."

'Şimdi Thalen'in söylediklerine güvenmek.'

Kuzey döndü ve yürümeye başladı, ama Profesör Heimburger'ın sesi onu çağırdı.

"Oğul..."

Kuzey'in dudakları hemen yukarı kıvrıldı.

Profesör yavaşça ayağa kalktı, nefesi zorlanarak boğuk bir şekilde çıkıyordu çünkü konuşmasını kusursuz bir şekilde bir araya getirmekte zorlanıyordu.

“Sana eğitmen pozisyonunu bu şekilde sunamayız. Geçici eğitmen pozisyonunu bile. Akademinin dışarıdan insan alımına dair katı bir kuralı var. Sadece bu okuldan mezun olanları işe alıyoruz. Ancak senin için bir istisna yapabilirim. Eğer bana bir şey vaat edersen.”

Northern gözlerini kısarak, 'Bu durumdan hoşlanmıyorum.' dedi.

Birkaç dakika boyunca orada durdu, gözleri burada ve orada dolaştı, sonra dikkati geri döndü, sesi de öyle.

“Bu vaat nedir?”

“Kabul edeceksin. Teklifi kabul edeceksin...”

Northern kafasını hafifçe eğerek, yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Benden istediğin vaat, bana sunmak istediğin teklifi kabul edeceğim mi?”

Profesör Heimburger, yıpranmış yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Bu garip... ama tabii, sanırım. Şartın nedir?” Northern, 'Önemli olan, yapmam gereken şeyleri yapabilmem.' diye düşünürken sordu.

Profesörün ruh hali, derin bir nefes verip konuştuğunda yükselmiş gibi görünüyordu.

“Sana geçici yardımcı eğitmen pozisyonu teklif edeceğim, benim yardımcı eğitmenim. Ancak, akademi kuralları akademi kurallarıdır, bu yüzden bir ders almak zorundasın. Daha kısa yıllık dersleri seçebilirsin. İşin bittiğinde, tam eğitmen olarak terfi edebilirsin.”

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, düşündü. Sonra sordu: “Zanaatkarlık, özellikle demircilik, bu daha kısa yıllık derslerin bir parçası mı?”

“Oh, evet, tabii ki. Akademide her türlü zanaatkarlığı bulacaksın, kıtanın en iyileri tarafından öğretiliyor.”

“Ve ben senin yardımcı eğitmenin olmalı mıyım?”

Profesör Heimburger ciddiyetle başını salladı. “O kısım önemli.”

Northern, Profesöre gözlerini kısarak baktı. 'Ona boşluğun kısa bir derinliğini gösterdikten sonra, istediği benim yardımcı eğitmeni olmam. Bu şimdi şüpheli ve ilginç.'

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı.

'Ama onun gündemi ne olursa olsun önemli değil. Eğer yoluma çıkarsa onu öldürebilirim. Önemli olan, yapmak istediğim şeyleri yapabilmem.'

“Bir şey daha... bu çok önemli.”

Profesör Heimburger'ın gözleri, Northern'ın sesi yankılanırken parladı.

“Evet, çocuk?”

“Her gün, ana kampüsten buraya kadar size rapor vermek zorunda mıyım?”

“Hı? Hayır, hayır, çocuk. Senin sorumlu olacağın ana kampüste bir ofisim var. Sadece seni çağırdığımda buraya gelmen gerekecek, bu da çok az olacak, çünkü birbirimizi görmeden iletişim kurabiliriz. Seni görmek, aslında, nazik ruhumu mahvediyor.”

Northern memnun bir şekilde gülümsedi. “Tamam, o zaman. Bu işe yarayabilir.”

Teklifi kabul ettikten sonra, Kuzey ana kampüse—özellikle yurt binasına—geri dönmesi için gösterildi.

Yarı zamanlı bir öğrenci ve geçici bir yardımcı eğitmen olduğu için, kendisine özel bir yurt verildi.

Ancak, bu hâlâ öğrencilerin yurduna bağlıydı ve eğitmenlerin konaklama alanına değildi.

Bir şekilde, hâlâ bir öğrenci sayılırdı. Tek fark, bazı derslere katılmama özgürlüğüne sahip olmasıydı ve kimse ona bu konuda soru sormuyordu.

Okul etkinliklerine ve özel programlara katılması gerekiyordu ve yeterli olursa öğrenci konseyine katılabilirdi.

Profesör, bir terzinin gelip ölçülerini alacağını ve ardından öğrenci üniformalarının gönderileceğini bile belirtmişti.

Kuzey, öğrenci üniforması giymeyi düşündüğünde, bu durum tam olarak doğru ya da yanlış hissettirmiyordu. Sonuçta on altı yaşındaydı.

Gözleri odanın etrafında dolaşırken hafifçe iç çekti.

Havanın belirgin rengi, gururla ince, sakin güzelliğini yas tutan lüks bir krem rengiydi.

Bir köşede, yalnızca onun için tasarlanmış Kuzey'in yatağı vardı. Tharion Kalesi'nde yattığı ana yataktan o kadar büyük değildi, ama ilk çatlağındaki hapishane günlerinde kullandığı tek kişilik yataktan büyük bir iyileşmeydi.

Yan yatarlarsa iki kişinin uyuması için yeterince büyük görünüyordu.

Duvarda, yatağın başında, tüm bagajını alacak iki kapılı bir dolabı vardı. Dolabın arkasında odanın penceresi bulunuyordu.

Penceresinden yurt binasının geniş avlusunu görebiliyordu. Penceresinin açısı, sol taraftaki bahçeye ve bir kısmına çeşmeye bakmasına olanak tanıyordu.

Ayrıca kapıya giden yolun küçük bir kısmını görebiliyordu, ancak kapıyı göremiyordu.

Akademinin birkaç yurt binası vardı ve bu, büyük bir kraliyet malikanesi tarzında inşa edilmiş olanlardan sadece biriydi; devasa yapının ön, yan ve arka kısımlarında birçok pencere bulunuyordu.

Binada iki yemek salonu vardı ve her öğrencinin her iki salonda toplanıp yemek yemesi bekleniyordu.

Elbette, benzersiz öğrenci statüsünün ayrıcalıkları nedeniyle yemek salonunda yemek yememeyi seçebilirdi, ama yine de yiyeceğini almak için oraya gitmek zorundaydı.

Northern, kontrol altında tutulan ve sınırlı güçle kendini kandıran şımarık çocuklar arasında nasıl bir performans sergileyeceğinden emin değildi.

Akademinin duvarları içinde, onların en güçlüsü, Karanlık Kıtalar'dan hayatta kalanların en zayıfıyla kıyaslanamazdı.

Elbette, yetenek açısından onlardan daha güçlü olabilirdi, ama deneyim, tehlikeli zeka ve hayatta kalan kişinin zamanla geliştirdiği hasta bir haşerenin kararlılığı, dikkat edilmezse, altın doğmuş olanın tüm iradesini ezebilirdi.

Öğrenmiş olduğu her şey, neredeyse iki yıl boyunca Karanlık Kıta tarafından acımasızca eğitilmiş birinin önünde hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Evet, Northern bu çocukları hiç sevmezdi.

Pencereden döndü, duvarın karşı köşesinde bulunan masasına ve sandalyesine doğru beş adım bile atamadan yürüdü.

Tuvalet ve banyo kapısı odanın üçüncü köşesindeydi, yatağının ayak ucunun tam karşısında yer alıyordu. Beşinci köşe ise koridora açılıyordu.

Northern sandalyeyi çekti ve oturdu, başını masaya koyarak bir an gözlerini kapadı.

Yavaşça, bilinci bulanık, dumanlı ve rahatlatıcı bir karanlığa kaydı.

Ve uykuya daldı.

—

Geriye taranmış gümüş saçlı bir adam, birkaç saat önce Northern'ın geçtiği aynı koridorda yürüyordu.

Akşam ışığı, figürünün bir tarafına turuncu bir parıltı yayarak, yara izleriyle dolu yüzünde korkunç bir yansıma oluşturuyordu.

Gözleri, ilerlerken yumuşak bir lavanta parıltısı yayıyor, yüzü bir taş kütlesi kadar sertti.

Tüm bedeni fiziksel olarak aşırı fit görünüyordu—omuzları geniş ve büyük, çerçevesi ve vücudu o kadar belirgindi ki, sanki takıntılı bir heykeltıraş her detayı titizlikle oymuştu.

Bacaklarının her hareketi, havada yankılanan bir çökme sesi yaratıyor, vücudunun geri kalanıyla mükemmel, senkronize bir hareketle rezonans oluşturuyordu.

Yüzündeki yaralar, deneyiminin kaba seviyesini anlatmak için fazlasıyla yeterli görünüyordu. Gözlerindeki taş gibi, odaklanmış ve keskin bakış, bir savaşçının bastırılmış deliliğini yansıtıyordu.

Sonunda profesörün ofisine ulaştı, kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Adam içeri girdiğinde profesör masasında yürüyordu.

Adamın sesi, görünümü kadar etkileyici—güçlü bir duvarı kıran kalın çatlaklar gibi—yankılandı.

“Profesör, beni çağırdınız.”

“Ah, Eğitmen Darvill. Sizinle acil bir konuda konuşmam gerekiyor.”

Eğitmen Darvill, Profesör Heimburger'ın zor nefes alıp vermesini ve oluşan teri fark ederek kaşlarını hafifçe çattı.

“Profesör, her şey yolunda mı? Hiperventilasyon geçiriyor gibisiniz.”

“Beni düşündüğünüz için endişelenmeyin. Ben iyiyim. Bu bilgiyi yalnızca size güvenerek verebilirim. Ayrıca, herhangi bir koşulda onunla iletişime geçmeyeceğinize de güveniyorum. O çocuğun içinde gördüğüm şey, gösterdiğinden daha büyükse, bu bile onu akademide tek başına başa çıkılamayacak bir tehdit haline getiriyor.”

Profesör Darvill'in kaşları ciddi bir şekilde çatıldı.

“Ne hakkında konuşuyorsunuz, Profesör?”

Profesör, alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve Eğitmen Darvill'e dönerek durdu.

“Yeni bir yarı zamanlı öğrenciyi Zanaatkarlık kursuna kabul ettim. O, aynı zamanda benim geçici yardımcı eğitmenim.”

Eğitmen Darvill'in ağzı hafifçe açıldı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Eğer dedikodular doğruysa, bu akademideki hayatının son yüz yılında asistan kullandığın bilinmiyor. Bu ani kararın sebebi ne?"

Şaşkınlık ifade etmesine rağmen, Darvill'in tonu ölçülü, kontrollü ve boş kaldı.

"O tehlikeli. Başka birinin onu denetlemesine izin veremem. Doğru ellerde bir kurtarıcı olabilir, yanlış ellerde ise bir felaket. Sana güveniyorum, Darvill. Akademiden mezun olmanın yanı sıra, burada on yıldan fazla öğretmenlik yapıyorsun. Bu çocuğu dikkatlice gözlemlemeni ve izlemeni istiyorum. Ne yaptığını izle, ama onunla hiçbir şeye karışma."

Eğitmen Darvill, hafif parlayan gözlerini Profesöre sabitleyerek başını salladı.

"Tamam, Profesör. Bunu yapacağım."

—

Northern, beklenmedik ama rahatlatıcı bir uykunun ardından nihayet başını kaldırdı. Sırtını düzelttiğinde gözleri ürkütücü bir şekilde parladı.

"Beklendiği gibi... tahmin edilebilir aptallar," diye mırıldandı.

Terzi ölçülerini almak için geldiğinde, Northern iki gün boyunca içeride kaldı ve sonunda üniforması geldiğinde okuldaki ilk gününe hazırdı.

Bu iki gün boyunca, kendini iki önemli görevle meşgul etti.

İlki meditasyondu. Artık bedeninde tamamen farklı iki varlık bulunduğuna göre, en azından onlara dair bir anlayışa sahip olmayı istiyordu—tam kontrol olmasa da.

Bu nedenle, Kaos ve Boşluk akışını kontrol etmeye veya yönlendirmeye çalışmadan tekrar tekrar meditasyon yaptı.

Aslında, bu iki varlığın farklı akışları vardı. Boşluk özünün damarlarında aktığını hiç fark etmedi.

Bu, ona harika bir keşif yaptırdı: O kadar sonsuz miktarda Boşluk özüyle doluydu ki, akmasına gerek yoktu.

Genellikle, bedendeki öz akışı meditasyon yoluyla yönlendirilir ve serserinin çeşitli sonuçlar elde etmesine yardımcı olmak için belirli, özel bir tarzla geliştirilir.

Amacı, özün daha uzun süre kalmasını sağlamak ve daha yoğun hale getirmek, böylece bedeni öz ile güçlendirmekti.

Silahları ve zırhları öz ile güçlendirmek, yalnızca en güçlü driftçilerin başarabileceği tamamen farklı bir zorluktu. Rütbe ne olursa olsun, öz yetiştirme, her driftçi Usta olduğunda mevcut hale geldi.

Ancak Kaos farklıydı. Bir akışı vardı ve vücudunda sadece küçük bir miktarı vardı. Akış öngörülemezdi; onu takip etmeye çalıştığında, birkaç kez kafası karıştı ve kayboldu.

Sonunda Kaos akışının iki benzer deseni olmadığını anlaması zaman aldı - bu, vücudunda kaos yaratan saf bir kargaşaydı.

Vücudunda bu durumun aktif bir şekilde gerçekleşmesinin tek nedeni, ruhunun çekirdekten yoksun ve biçimsiz olmasıydı.

Boşluk ve Kaos'u anlamaya çalıştığı iki günde, yeni bir şey keşfedemedi.

Boşluk hakkında zaten yeterli bilgiye sahipti, çünkü Boşluk kendisi içinde yer alıyordu, anıları hafızasında bir yerde gömülüydü.

Ancak Kaos - bunun çok daha büyük bir kısmı başka bir yerde vardı - ve Northern kendini sorumlu hissetmeden edemedi. O daha büyük kısmı emmeden, bu duygudan kurtulabileceğini düşünmüyordu.

Yırtığın Kaos çekirdeğini emdikten sonra, Kaos özü ve bedeni muazzam bir şekilde büyümüştü. Ancak sahip olduğu devasa Boşluk özü ile karşılaştırıldığında, gölgeler dünyasında parlamaya çalışan parlak bir ışık gibi, yavaşça karanlığa batıyor, ışığı zar zor üretiyordu.

Bu yüzden, o veba yırtıklarının geri kalanını bulması gerekiyordu - bunlar, daha fazla Kaos özü elde etmenin tek yoluydu.

Ancak şu anda, tüm bunların iki yıl beklemesi gerekecekti. Yapmak istediği şey, önümüzdeki altı ay boyunca sonsuz bir şekilde yetenek emmekti.

İki yıl boyunca büyümeye, öğrenmeye ve sıkı bir eğitime kendini adadı.

Kuzey'in kontrol edebildiği ikinci şey, savaş ustalığıydı.

Dante'nin gösteriminden sonra, işler onun için daha kolay bir hale geldi.

Ayrıca, Kaos sayesinde, vücudunu daha iyi kontrol etmeye başladı. Hız yeteneği vücuduna emildiğinde, çok daha kullanılabilir hale geldi.

Kuzey, hem yeni hem de eski yeteneklerinin diğer tüm alanlarını başarıyla inceledi.

Kuzey'in iki yeni rütbe ve yetenek kazandıktan sonra bile pek az şey bildiği bir yetenek, Nsair Külleri'ydi.

Bu yeteneğe pek dikkat etmiyordu, oysa ki bir Paragon seviyesindeydi. Ayrıca, şimdi dokuz yeteneği vardı.

Onu inceledikten sonra, bu yeteneğin sahip olduğu en güçlü yetenek olduğunu keşfetti, öznel olarak.

Boşluk ve Kaos özü tarafından herhangi bir güçlendirme olmadan veya Buz Manipülasyonu'nda yaptığı gibi yeteneği kendisi yapmadan saf uygulamalardan bahsettiğinde, Nsair'in Külleri kesinlikle en güçlüydü.

Kuzey'in aşina olduğu iki yetenek Ateş Ayakları ve Sonsuz Alev'di.

Fire Feet, hızını ve tekme hasarını aynı anda artırmak için ayaklarına ısı ve alevler uyguladı, Eternal Blaze ise suyu buharlaştıracak kadar yoğun ısı ile alev sütunları yükseltti.

Sonra yedi tane daha keşfedilmemiş yeteneği vardı.

: [Ateşin Güneşi], [Isı Pusulası], [Ateş Kılıcı], [Ateş Çılgınlığı], [Gizli Ay], [Shar Nsair], [Kayıp Isının Kucaklaması]

Ateşin Güneşi, arkasında oturan ve özü mevcut olduğu sürece ateş patlamaları üretebilen bir güneş yaratabiliyordu. Bununla, etrafındaki ısı, sonsuzca sürüklenen buharlaşan bir duman oluşturduğundan, kimsenin ona yaklaşması daha zor hale geliyordu.

Isı Pusulası, minimal ısı üretimine dayalı olarak varlığı ve saldırıları kolayca tespit eden basit bir yetenekti, böylece saldırıları ve karşı saldırıları asla hedefi ıskalamıyordu. Gelen herhangi bir saldırıyı asla ıskalayamazdı.

Bu, Tehlike Duyusu ile benzer bir yetenekti; her biri diğerinin zayıflıklarını kapatıyordu.

Tehlike Duyusu, düşmanı onu öldürme niyeti olmadan saldırmayı başardığında veya saldırısının tehlikesini bir şekilde ortadan kaldırdığında işe yaramazdı.

Isı Pusulası, düşmanı ısı üretmeden hareket ederse işe yaramazdı, bu imkansızdı; hareket söz konusu olduğunda, ısı üretilir.

Ama Ul'Trael'de hiçbir şey imkansız değildi, özellikle hedefi bir

Zalim veya bir Köken çıkarsa—pişirilirdi.

Böyle bir durumda, bir yeteneğin diğerinin yerini alması kaçınılmazdı. Ve Tehlike Duyusu, Kaos Gözleri'nin Niyet Gözleri'ni emmesi sayesinde her zaman aktif olan bir parçasıydı.

Ateş Kılıcı, isminin de belirttiği gibi, alevlerden yapılmış bir kılıç yaratıyordu ve ihtiyaç duyulan kadar çok kılıç oluşturabiliyordu.

Ancak, her Alev Kılıcı tek bir patlayıcı saldırıyla sınırlıydı. Northern, Limitsiz Boşluktaki ateş gücünü gördüğünde, Luinngard İmparatoru'nun neden tam gücünü kullanmadığını anladı.

Basitçe söylemek gerekirse, o küçük imparatorluğun bununla başa çıkması mümkün değildi.

Alev Çılgınlığı bir güç artırıcıydı. Onu histerik bir güçle doldurdu ve alevlerin tüm vücudunu sarmasına neden oldu. Alevler formunu yutarken gücünün iki katına çıktığını hissetti ve vücudu üzerinde coşkuyla dans etti.

Gizli Ay, onu sıcak siyah dumanla maskeleyen bir yetenekti. Onu yenilmez ve görünmez kılmanın yanı sıra, içeride sıkışan herkesin vücudunda yavaş bir ısı bozulması yaşanıyordu.

Geri kalanlar için, Northern'ın onları denemek için yeterli zamanı yoktu—okul üniformasının teslim edilmesiyle kesintiye uğradı.

Kuzey, gardırobunun önünde duruyordu. Sağ kapıyı açtığında, diğer tarafta yerleşik bir ayna ortaya çıktı.

Uzun bir süre kendine baktı, saçını taradı ve kıyafetindeki her bir kırışıklığı düzeltti.

Yarı zamanlı bir öğrenci olmanın yanı sıra, Northern akademinin savaşçı olmayan kısmındaydı. Genellikle akademinin beyazı yerine siyah giymeleriyle tanınıyorlardı.

Diğer tüm öğrenciler gibi, beyaz V yaka iç tişört ve siyah pantolon giydiler ve diz boyu çizmeler veya ince, şık ayakkabılar arasında seçim yapabilirlerdi. Northern, ikincisini tercih etti—South Drywall'dan edindiği ve Arcadia'da giydiği bir çift çizmeyi.

Bu botlar kanla sulanmış topraklarda yürümüş ve sağlam kalmıştı; bu, Northern'ın üniformayla birlikte gelen yeni ayakkabıları giymemesinin tek nedeniydi.

Pantolonlarının yanlarında siyah şeritler yerine mavi vardı. V-yaka antik tarzda iç tişörtün üzerine siyah bir ceket giyilmişti.

Northern, üniformasının tuhaf olduğunu düşündü. Antik doğu giyimi ile modernliğin kafa karıştırıcı bir karışımını içeriyordu.

Bu bir tesadüf olabilirdi, ya da o, Ul'Trael'e gelen Dünya'dan ilk kişi değildi. Babasının soyadını duyduğu günden beri bunu sıkça düşünmüştü.

Ama her zaman bu tür düşünceleri aklının arka planına itmişti—bu tür meselelerle ilgilenmek için doğru zamanlar değildi.

Ve şimdi bile, endişelenmiyordu. Yine de, öğrenmekten de rahatsız olmuyordu. Akademi bilgi deposu olduğundan, bu bilgiyi arayışında olacaktı.

Ceketin belinde bir kemer kullanmayı seçebilir ya da vücudu etrafında uçmasına izin verebilirdi. Son olarak okul rozeti vardı.

Northern masanın yanına yürüdü, ayakları naylon ambalaja tekme attı. Masadaki bronz madalyona baktı ve onu aldı.

Bir çatışmasız okulda olduğu için, rütbeli bir rozet almadı.

Rütbeli rozetler üç renge ayrılıyordu: bronz, gümüş ve altın.

Bir kişinin ruhunun rütbeleri veya yetenek sınıfı, rütbeli rozetlerin nasıl dağıtıldığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunlar yalnızca giriş sınavı performansına dayanıyordu.

Savaşmayan öğrenciler arasında bir hiyerarşi yoktu, bu yüzden otomatik olarak bronz bir rozet aldılar ve bu da onları en zayıf noktaya yerleştirdi.

Elbette, bir öğrencinin zayıf olmadığını kanıtlaması gerektiğinde, her zaman özel veya kamu kalesinden bir kimlik kartına sahiptiler.

Ancak bu rozet, öğrencileri anlık bir toplumsal sınıflandırmaya tabi tutuyordu ki bu da onları ya kırabilir ya da güçlendirebilirdi.

Northern, rozete bir kez daha derin bir bakış attı. Üzerinde ismi yazılıydı.

Lael, Artemis Rian.

İsmi gururla söyledi ve rozeti göğsüne taktı.

Sonra dolabın önüne geri döndü, kapıyı nazikçe açarak kendini son bir kez kontrol etti.

Saçlarının uzunluğu göz seviyesinin hemen üstüne kesilmiş ve siyah ile mavi renge boyanmıştı.

Saçlarının siyah ve mavi tonu ona çok benzersiz ve kusursuz bir yakışıklılık katıyordu. Gözleri keskin ve incedi.

Mavi gözbebekleri, genç ve güzel bir çocuğun hızlı ve okunaksız bakışları içinde tutulmuş, bastırılmış karanlığın anlaşılmaz bir okyanusu gibi görünüyordu.

Kuzey, dudaklarının köşesini kaldırarak çenesine hafifçe dokundu.

“Kahretsin, bu hızla kendime aşık olabilirim. Kim bilebilirdi ki siyah saçlar bana beyazdan daha çok yakışıyor? Yoksa bu, uçlardaki ve köklerdeki tonlamadan mı kaynaklanıyor?”

Kuzey, gözlerini kısarak yüksek sesle düşünürken dikkatlice kontrol etti.

Sonunda omuz silkti ve döndü, dipsiz çapraz çantasını aldı.

Çanta kapsamlı bir yıkamadan geçmişti ve başına gelen her şeye rağmen, çanta lüks kahverengi deri görünümünü geri kazanmıştı.

Kuzey, çantayı gövdesinin üzerine takarak odasından çıktı, kapıyı kilitlemeden önce lüks çalışma alanına son bir kez baktı ve koridorda yürümeye başladı.

Yürürken, Kuzey birkaç başka öğrenciyle karşılaştı; bunların çoğu siyah yerine beyaz giyiyordu. Aslında, bu yurt içinde çatışmasız okula ait olan tek kişi gibi görünüyordu.

İnsanlar ikili, üçlü ve dörtlü gruplar halinde çalışıyor ve ona bakışlar atıyorlardı.

Kızlar utandı ve aralarında fısıldadı. Erkekler ise ona küçümseyen gözlerle baktı.

Ancak Kuzey, kimseye ikinci kez bakacak kadar umursamıyordu. Aradığı tek kişi siyah giyen biriydi, çünkü burası çatışmasız okulu kendi başına bulmak için çok büyüktü.

Kuzey nihayet kapının dışına ulaştı. Herkesin dağılmış gemiler gibi sağa doğru yürüdüğünü izleyerek durdu.

Sonra başını sola çevirdi ve görüş mesafesinin sınırını genişletmek için Kaos Gözlerini açmaya hazırlanıyordu ama yarıda durdu.

“Vay. Harika. Beni tespit ettin.”

Kuzey, etrafına döndü ve burnunu buruşturdu. Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, sesi sinirle dolu bir şekilde yanıt verdi.

Evet. Yaptım.

“Çoğu insan bunu yapamaz. Bu yetenek eksikliğinden değil. Düşük özümden dolayı,” Kuzey'in önünde duran çocuk boşboğazlık yaptı.

Çocuğun kısa, hafif dağınık gümüş sarısı saçları vardı, alnında taktığı gözlüklerin üzerinden birkaç dağınık tel geçiyordu.

Neşeli ve kendine güvenen bir tavrı vardı, rahat bir duruşla gülümseyerek Kuzey'e hayatının tüm sırlarını tanıştıkları iki saniye içinde anlattı.

“Düşük öz yeteneğiyle doğdum. Şimşek üretebilen harika, muhteşem bir yeteneğim var ama düşük özüm yüzünden bir aydınlatmayı çalıştıracak kadar bile şimşek üretemiyorum. Hahahaha. Çok komik, değil mi?”

Kuzey, kafasındaki karışıklıkla çocuğa baştan ayağa, ayaktan başa bakarak inceledi.

Yüksek yakalı bir gömlek giymişti, bu gömlek deri kayışlar ve bir kemerle katmanlıydı, ona sert ve maceracı bir görünüm veriyordu.

Boynunda bir gümüş köpek etiketi asılıydı. Yuvarlanmış kolları, kaslı ön kollarını ortaya çıkararak onun çalışmaya alışkın olduğunu gösteriyordu.

Belinde bağlı bir siyah ceket vardı, bu da ona rahat bir hava katıyordu ve giydiği utilite kemerinden küçük bir alet görünüyordu.

“Sen kimsin?” Northern, kaşını kaldırarak sordu.

“Ah, saçmalık. Kendimi bile tanıtmadım. Siyah giydiğini görünce sana gizlice yaklaşabileceğimi düşündüm. Bir zamanlar birçok insana gizlice yaklaşırdım, biliyor musun, ve birçok insan orada olduğumu bile fark etmezdi. Eğer bir hırsız olmak isteseydim, eminim ki öne çıkan bir hırsız olurdum. Haha, bu sadece bir şakaydı.”

Bir an duraksadı, hafifçe gülümseyerek, keskin yeşil badem şeklindeki gözleriyle Northern'a baktı. Hem aptal hem de zeki görünüyordu - bunu kelimelere dökmek biraz zordu.

Genel olarak aptal bir insan gibi, ama belirli bir alanda son derece entelektüel, belki de bir dahi.

Northern başını salladı. 'Hayır, bu sadece geveze.'

Northern inatla adamın gözlerine baktı.

O noktada, neredeyse titredi, saçının yanını kaşıyarak gözleriyle gülümsedi.

Ha ha, affedersin. Bu konuda bir eğilimim var. Bazen ciddi konulardan bahsederken birden raydan çıkıp önemsiz şeylerden konuşmaya başlayabiliyorum...

Kuzey'in bakışı yoğunlaştı, neredeyse lazerler fırlatıyordu. Çocuk, Kuzey'in bakışlarıyla karşılaştığında, hızla kendini toparladı.

"Ah, saçmalık, yine yapıyorum. Benim adım Asterman Fellihman. Bana Aster diyebilirsin."

Kuzey neredeyse sessizce iç çekti, "Tamam, Aster. Bu üniformayı giyen insanların genellikle nereye gittiğini biliyor musun..." Kuzey kendisini işaret etti, "...genellikle nereye giderler?"

"Tabii ki. Aslında bu yüzden sana yaklaştım. Ben ikinci sınıf bir Zanaatçıyım. İlk günün olduğu için böyle giyindin mi?"

Kuzey yüzünü sıktı, kaşını kaldırdı.

"Affedersin?"

"Oh. Sen yenisin. 'Bebekler' sürekli üniforma giymeyi seven diğer okul için kullandığımız bir terim. Ama biliyorsun, biz istediğimiz her şeyi giyebiliriz, yeter ki çalışmamıza tehlike yaratmasın. Şimdi, bu okul üniforması, bizim savaşçı olmayan öğrenciler için sadece bir tören kıyafeti."

Kuzey hafifçe ağzını açtı. "Anladım... bu yüzden giydiğim şeyi giyen kimseyi göremedim."

"Tollimer Yurtunda çok azımız kalıyor, ama evet, bu da öyle."

Kuzey, kapıya bir göz attı. Yurt kapısının üzerinde, oradaydı—Asten Tollimer.

Akademide geçirdiği üç günden beri fark ettiği bir şey varsa, o da neredeyse her binanın normunun bu olduğuydu.

Örneğin, üç gün önce onu Profesör Heim'e götüren kapıcı, binayı Tryfe Gazel Salonu olarak adlandırmıştı.

Ve sonra Tollimer Yurdu vardı. Bu motifi birkaç başka binada görmeden kesin bir şey söyleyemezdi ve Northern, bunun Aster'a sormak için çok önemsiz olduğunu düşündü.

Eğer mümkün olsaydı, onunla bu geveze arasında her şeyi sessiz tutmayı çok isterdi, ama bunun mümkün olup olmayacağından şüphe ediyordu.

Northern çocuğa baktı, "Yani, Aster. Beni savaşmayan okula götürebilir misin?"

"Hangi ders? Daha önce söylediğim gibi, Artificing dersini alıyorum. Ben bir Artificer'ım, yani evet, tabii ki Artificing yapıyorum, ha ha ha..."

"Demircilik ve Silah Yapımı." Northern sözünü kesti.

"Oh. Demircilik mi?" Aster, Northern'a yargılayıcı bir bakış attı.

"O vücutla mı? Demircilikteki adamlar genellikle daha..."

"Yolu gösterebilir misin?" Northern'ın gözlerindeki ifade, kaygısız ve geveze doğasını sürdürmeyi aniden zorlaştırdı.

Aster ağzını kapadı ve geriye kalan kelimeleri yuttu.

Sonra sağa döndü. "Lütfen beni takip et."

'Doğru mu? Yanıldığımı sanırım.' Northern geveze olanı takip etti.

İlk birkaç saniye her yer sessizdi. Northern bundan mutluydu. Yürürkenki sessizlik ve huzur, hayatında bir kez olsun güneş yıldızına odaklanmasına izin verdi.

Parlaklığı yumuşak ve sıcaktı. Yıldızın onlardan uzaklığı nedeniyle, birkaç atmosferik ışın tarafından biraz dağılmıştı.

Bu, yayılan ısı yoğunluğunu azaltmakla kalmadı, aynı zamanda kırdığı renklerin spektrumunu da etkiledi; bu nedenle çevreye hafif altın parıltılı soluk bir mor yansıttı.

Bu, coşkulu bir güzellikti. Northern, bu muhteşem ışık ışınlarının açıkta kalan cildine nazikçe vurduğu zengin bir yeşillik üzerinde aile pikniği hayal etmekten kendini alamadı.

Ancak bunun hayalperestlik olduğunu da çok iyi biliyordu.

'En azından, şu anda öyle...'

"Yani, adını pek anlayamadım, dostum."

Ve burada Northern'ın sessiz barışı üzücü bir sona erdi.

"Onu da atmadım..." Northern'ın yanıtı her açıdan kısa ve kaba oldu.

Onun tüm tavrı, aklı başında birine işini bilmesini ve yoluna devam etmesini söylemek için yeterliydi.

Ama Aster ya mesajı anlamadı ya da inatçılığın zahmetli karnından doğmuştu.

"Biliyor musun, ben Yale Krallığı'ndanım."

Northern, yanıt vermeden ileri doğru yürümeye devam etti, bakışı düz ve sertti. Ama yine de.

"Yale Krallığı'nda birkaç güçlü driftçi var. Driftçilerin dünyasına aşina olup olmadığını bilmiyorum. Sesiz Karga'yı bilmelisin. O Yale'den ve dünyanın en güçlü beş kalesinden biri olan Shunin Kalesi'ne ait. Onun akademiye giremediğini biliyor musun? Sınavı geçemediği için yeteneksiz olduğunu söylediler ve ona savaş dışı bir kurs teklif ettiler."

Northern, acı bir şekilde yürümeye devam etti.

"Savaş dışı okulda olan insanların asla bir şey olamayacağını çünkü işe yaramaz olduklarını söylerler. Ama Sesiz Karga bunu yanlış kanıtladı. Bugün, var olan en iyi keşifçi ve her kale, hatta hükümet, onu elde etmek için her şeyi göze alır."

"Bugün Yale vatandaşı olmaktan gurur duyuyorum çünkü Sesiz Karga asla pes etmedi, çünkü ağabeyim asla pes etmedi."

O, parlak bir gülümsemeyle Northern'a baktı ve birlikte yürümeye devam ettiler.

“Savaşçı olmayan bir kurs aldığın için üzülme. Eğer buna kalbini koyarsan, güçlü, en iyi olacaksın. Harika olacaksın. Tek ihtiyacın olan kararlılık ve asla pes etmeyen bir ruh.”

Kuzey duraksadı. Kötü bir ifadeyle Aster'e döndü, yüz hatları karardı.

“Aster.”

“Evet, dostum?”

“Demircilik ve Silah Yapımı binasına daha ne kadar var?”

“Buna sadece LaRosa Atölyesi diyebilirsin.”

“Ne kadar aptalca bir isim olduğu umurumda değil, Aster. Daha ne kadar var?”

“Ooouuu,” Aster, ıslık çalmak ister gibi ağzından hava üfledi. “Sen biraz gergin birisin, değil mi?”

Kuzey'in karanlık ve tehlikeli bakışı sürdü.

“On dakika içinde orada oluruz.”

Kuzey, bir iç çekişle omuzlarını düşürdü. 'Aptal, daha on dakika mı acı çekmemiz gerekiyor?'

"Yolu göster," dedi, umutsuz bir şekilde.

"Tabii." Aster öne geçti, rahat ve kaygısız tavrı hızla geri döndü, sanki hiç gitmemiş gibi.

Birkaç saniye dinlendi, sonra sesi tekrar yankılandı.

"Biliyor musun, söylemeye çalıştığım nokta şu, sen de harika olabilirsin, savaşçı okulunda olmadan da. Şu anda bir Usta ve tanınmış bir izci olan kardeşim Sesiz Karga gibi de olabilirsin."

'Kahretsin, bunu daha fazla kaldıramıyorum!' Northern duraksadı, kaşları titriyordu. Yüzünü Aster'e çevirdi.

Northern'ın kasvetli yüzünü gören Aster, etrafında aniden baskıcı bir soğukluk hissetti, yutkundu ve bir ter damlası düştü.

"Sana hiç şikayet ettim mi, Aster?"

Şiddetle başını salladı. "Hayır, etmedin."

"İyi. Yine de teşekkür ederim. Eğer iki yıl önce bana söyleseydin, buna ihtiyacım olacaktı. Ama şimdi, ben zaten harikayım. Senin konuşman işe yaramaz."

Northern sessizleşti ve derin bir nefes aldı.

Gözlerindeki bakış daha da karardı, mavi bir ışıkla yumuşakça parlıyordu.

“Şimdi, kalan bu dokuz dakikada, eğer tekrar konuşursan, o dokuz dakika hayatının en kötü dokuz dakikası olacak, hem geçmişte hem de gelecekte. Sana söz veriyorum Aster, içimdeki her şeyle sana söz veriyorum.”

Sesinin aralarına düştüğü anda, Aster, zehirle kaplanmış keskin bir hançerin sinsice kalın boynunun etrafında dolaştığını hissetmekten kendini alamadı.

Aster nerede olduklarını duyurmasına gerek yoktu. Uzaklardan, yaklaştıkça, Northern zaten metallerin havayı pervasızca yırtan kaba gürültüsünü duyabiliyordu.

Demirciye yaklaştıklarında, ilk fark ettiği şey, yapının muazzam ölçeğiydi. Bina, endüstrinin bir kalesi gibi duruyordu, duvarları zamanın ve sayısız ateşli savaşın izlerini taşıyan koyu taşlardan inşa edilmişti.

Dev oregon demir kirişleri yapıyı güçlendiriyordu, perçinleri sanki gizli bir ısı ile dolmuş gibi hafifçe parlıyordu. Çatı, aynı oregon metalinden geniş bir kubbe ama kirişlerden daha kararmıştı, güneş ışığını yakalıyor, kurumla kararmamış yerlerde altın parıltılar halinde yansıtıyordu.

Yüksek bir baca gökyüzünü delip geçiyordu, duman sütunları düşük asılı bulutlarla karışarak, demirhanenin faaliyetini dağ ve vahşi yaşam manzarası karşısında duyuruyordu.

Temelinin etrafında, bir dizi boru ve havalandırma, buharın sürekli nefes almasıyla hışırtılar çıkararak havaya nemli, metalik bir tat katıyordu.

Aster'ın adımları nihayet durdu, Northern'ınki de öyle. Beklenmedik bir şekilde, Northern'ın tehdidi mükemmel bir şekilde işe yaramıştı.

Northern, tehdidin her kelimesini ciddiye almıştı: Eğer Aster konuşmaya devam etseydi, planı, girdiğinden beri bastırdığı tüm boş aura'yı serbest bırakmak ve çocuğun yere bayılmasını sağlamaktı.

Ağzı bozuk, önlerindeki sanayi benzeri binayı işaret etti.

"Orası LaRosa Atölyesi."

Northern zaten biliyordu—bina kendisi duyurulduğunda herkesin bileceği bir şeydi.

"Anladım. Teşekkür ederim, Aster." Northern kısa bir yanıt verdi ve binaya odaklandı.

Aster'ın sessizce uzaklaşacağını düşünmüştü ta ki çocuğun modüle edilmiş sesi kulaklarına ulaşana kadar.

"Peki, en azından adını vermez misin? Seni sonsuza kadar 'Fella' diye çağırmam mümkün değil, biliyorsun."

Northern içten bir iç çekti, omzunun üzerinden baktı ve Aster'a, "Benim adım Lael ya da Artemis. Hangisi sana uygunsa." dedi.

"Tamam, o zaman sana Art diyeceğim. Çünkü artık arkadaşız."

Kuzey gözlerini devirdi ve demirciye doğru yürümeye başladı.

“Atölyem buradan sadece bir taş atımı uzaklıkta, biliyorsun, sağ tarafında!”

Kuzey bir an gözlerini kapadı ve çocuğun bağırışını isteyerek görmezden geldi.

Bu yerde çok az insan dolaşıyordu ve Kuzey, onların hiçbiriyle ilgilenmediğini sevdi.

Herkes, çok meşgul olduklarını ima eden bir acele ve amaçla yürüyordu.

Kuzey nihayet LaRosa Atölyesi'nin önünde durdu, yapıyı içe çekerek bakışlarını aşağıya indirdi.

Giriş, karmaşık alev, dönen dişliler ve efsanevi yaratıkların oymalarıyla süslenmiş katı çelikten yapılmış çift kapıyla işaretlenmişti—yaratım ve yıkımın sembolleri.

Her kapının yanında, çekiç tutan demircilerin heykelleri vardı, yüzleri soğuk ve duruşları güçlüydü, sanki içindeki zanaatın sırlarını koruyorlardı.

Kapının üstünde, görünmeyen bir mekanizma tarafından döndürülen dev bir dişli yavaşça dönüyordu, ritmik tıngırtısı demirhanenin kalp atışını vurguluyordu.

Kuzey demirhaneye girdiğinde, devasa, sıcak alandaki ilk dikkatini çeken şey, yükleme alanlarında mineral cevheri ve malzemelerle dolu vagonların sıraya girmesi oldu; öğrenciler ise vücuda oturan siyah ve beyaz tişörtler ve pantolonlar içinde gidip geliyorlardı, kolları aletler veya ham maddelerle doluydu.

Kuzey, eşikten bile içeriden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu, sanki ona meydan okuyan amansız bir nabız gibi.

Yanında dururken, yanmış kömür ve sıcak demirin hafif kokusu akciğerlerini doldurdu; çekiçlerin çarpışması ve alevlerin kükremesi, kulak zarlarını parçalamakla tehdit ediyordu.

İçeride, demirci atölyesi, sayısız ocaktan yayılan erimiş ışıkla aydınlanan, zanaat katedraline benzer geniş ve yüksek bir alana yayılıyordu.

Siyahlaşmış taş duvarlar, efsanevi silahların ve demirci efsanelerinin karmaşık oymalarıyla süslenmişti.

Dev bacalar, demirci atölyesinin karanlık göklerine doğru yükseliyordu. İçeride, her biri kendi zanaatına dalmış olan tüm uzmanlık alanlarından demircilerin bulunduğu bir iş istasyonları labirenti hareket halindeydi.

Yüzyıllar süren emekle pürüzsüzleşmiş yüzeyleri olan, güçlendirilmiş tabanlar üzerinde sıralanmış örsler duruyordu.

Manuel çaba ve hidrolik mekanizmaların birleşimiyle çalışan üfleyiciler, dev ocaklarda dans eden alevleri besliyordu.

Bir dizi overhead vinç, ağır ingotları demirci atölyesi boyunca taşırken, taşlama taşları ve kesme tekerlekleri birkaç öğrencinin sabit elleri altında baş döndürücü hızlarda dönüyordu.

Köşede, bir su havuzu ve bir varil yağ, buharla dalgalanan yüzeyleriyle soğutma istasyonları olarak hizmet ediyordu.

Aletlerin rafları—çekiçler, penseler, keski ve delgiler—duvarları sıralayarak, her biri hassasiyet vaadiyle parlıyordu.

Özel bir bölüm, sihirli runlar ve simyasal yazıtlarla doluydu; burada büyülü alaşımlar efsanevi eserler haline getiriliyordu.

Kuzey orada duruyordu, başı yavaşça dönerken, bu yerin tuhaf güzelliğine hayran kalmıştı. Terin kokusu, yoğun sıcaklık, kalabalık, metallerin şiddetli sesi, bu binada var olan koordinasyon ve disiplin —hepsi onun hoşuna gidiyordu.

Onu sevdi ve düşünmeye başladı.

'Demircilik öğrenmek, kendim için verdiğim en büyük karar olabilir.' Northern'ın dudakları tatmin edici bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne garip bir çocuk. Biliyor musun, o şatafatlı kıyafetleri çıkar ve çalışmaya başla. Şampuan, ona matkapları göster."

Northern, adamı bir saniyeden fazla görebilme fırsatını bulamadı; kalın monoton sesi, sözlerini çok hızlı bir şekilde taşıdı ve aceleci tavrını pekiştirdi.

Ancak o bir saniye, Northern gibi biri için adamın tüm fiziğini anlamak için yeterliydi.

Bu adam kaslı bir yapıya sahipti, geniş omuzları ve sanki kendisi tarafından dövülmüş gibi görünen kolları vardı. Dağınık bir şekilde şekillendirilmiş kırmızı saçları, kendine güvenen ve neredeyse kibirli tavrını tamamlıyordu.

İyi bir şekilde kesilmiş sakalı, güçlü çene hattını çerçeveliyor ve deneyim ile otorite havasını artırıyordu.

Giysisi hem pratik hem de ikonikti: zanaatında onu koruyan, güçlendirilmiş metal plakalarla süslenmiş ağır kahverengi deri bir önlük.

Belinde, çekiçlerden penseye kadar çeşitli demircilik aletleriyle dolu bir kemer vardı; her biri kolay erişim için titizlikle yerleştirilmişti.

Ellerinde, hem çeliği hem de efsaneleri şekillendirebilecek türden büyük, özel tasarlanmış bir çekiç vardı, sağ omzuna yaslamıştı. Botları ve dirseklikleri sağlamdı, uzun çalışma saatleri için yapılmıştı.

Sert görünümüne rağmen, gözlerinde bir zeka kıvılcımı vardı, bu da onun kadar düşünceli birini işaret ediyordu.

Northern, onun demirci dükkanından kararlı bir şekilde çıkışını izledi.

Onun Şampuan adını verdiği kişi, Northern'ın önüne geldi. İnce yapılı, hafifçe eğilmiş bir çerçeveye sahip biriydi, belki de yıllar içinde duruşu buna katkıda bulunmuştu.

Gözleri birkaç saniye boyunca Northern'ı inceledi.

Sonra Northern, kötü niyetli bir gülümsemenin parıltısını yakaladı. Kaşını kaldırdı, 'Hıh? Hayal mi gördüm?' dedi.

Çocuk gözlüklerini düzeltti ve çenesini kaldırarak, yaşıt olmalarına rağmen Northern'a yukarıdan baktı.

"Bugün senin ilk günün, değil mi? Çalışma elbiselerinle mi geldin?"

Northern kaşlarını çattı, "Onların ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bak şu küçüğe. Üst sınıfına karşı geliyorsun, aptal bir birinci sınıf öğrencisi, yerini yakında öğreneceksin."

Northern başını eğdi, masum bir şekilde şok olmuş bir ifadeyle, "Heh?" dedi.

Elbette, Northern, üzerine bakan herhangi bir varlığın ona bakar bakmaz, kendisinin tüm zamanların en büyüğü olduğunu bilmesini beklemiyordu.

Hiçbir şekilde ünlü değildi; belki sadece karanlık kıtanın hayatta kalanları onu iyi tanıyordu. Ama burada, geniş Orta Ova'da durum böyle değildi. Bu konuda herhangi bir beklentisi de yoktu - bunu hiç düşünmemişti.

Ancak, insanların sahip olduğu bir şey var: buna kendine dürüst olmak denir.

Belirli bir sınıf ve kalibreye sahip bir insanın, başka birinin seviyesinin çok üzerinde olduğunu hemen ayırt edebilmesi ve gereksiz bir hakareti davet etmeden önce alçakgönüllü olması gerektiği.

En azından, Northern bunun bir şey olduğunu hissetti. Yoksa hissetmedi mi?

Olması gerekiyordu. İnsanlar, korkularının ve açgözlülüklerinin doğası tarafından kendilerine bahşedilen eşsiz bir yetenekle, bir şeyin büyüklüğünü gördüklerinde tanıyıp buna göre hareket etme yetisine sahiptiler.

Peki, bu garip çocukla durum ne olabilirdi ki, kimse ona ikinci bir bakış atmadan, bu atölyedeki en düşük seviyedeki karakter olduğunu, yer seviyesindeki bir kalabalık karakter olduğunu çıkarmazdı?

Zayıf bir figür, gözlük takıyor, bir takma adı var. Çünkü on iki burçta onun adının Şampuan olması imkansızdı.

Northern, bu ismin muhtemelen onun okulun ilk günündeki utancıyla bir bağlantısı olduğunu tahmin etti, bu da onun için oldukça utanç verici bir durumdu.

'Ve şimdi benimle aynı şeyi yapmaya çalışıyor, umudunun benimkini geçeceğini düşünüyor... hm, anlıyorum, bu yüzden o kadar kör ki bunu göremiyor. Zayıf ve işe yaramaz olmasına rağmen kabul edilmek ve tanınmak için çaresiz...'

Northern'ın gözlerinde soğuk bir ışık, çocuğa kötü niyetle bakarken parladı.

'Ne kadar şanssız…'

"Ne—neye bakıyorsun?"

Northern'ın yaydığı soğuk tehditle, odadaki en güçlü kişi bile kekelerdi—ama Şampuan değil.

"Bana söyle, Şampuan, nereden yedek kıyafet alabilirim?"

Çocuğun yüzü karanlık bir şekilde büküldü, kaşları bir araya geldi.

"Bana böyle hitap etmeye nasıl cüret edersin?! Yerini bil, sen bir birinci sınıf öğrencisi..."

Kuzey bir gülümseme ile parladı. 'Haklıydım...' Neredeyse hemen, yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi. 'Ama cidden, onun tonu bile başarılı bir korkutma için gereken gücü taşımıyor.'

Çocuk, sert görünmeye çalışan bir yavru gibi ses çıkardı.

'Eğer ona dokunursam, ben tatmin edici bir acı vermeden önce tüm kemiklerini kırabilir. Tsk, bu işe yaramazlığın zirvesi olmalı. Hatta sağlam bir yumruk torbası olamaz.'

Kuzey, görünür bir şekilde sinirle dilini ısırdı.

"Yüzündeki o ifade ne? Seni uyarıyorum."

"Ekstra kıyafetleri nereden alabilirim?"

Çocuk dişlerini sıktı, gözleri acımasızca yanıyordu, dikkat çekmek için çaresizdi, bu da yeni çocuktan bile alamadığı tek şeydi.

Kuzey, ona bile bakmıyordu ve bunun yerine yüzünde keyifli bir gülümsemeyle demirci dükkanını hayranlıkla izliyordu. Tüm tavrı, önünde önemli bir varlık algılamadığını iletmek için uyum sağlıyordu.

Ve bu sadece çocuğu daha da öfkelendirdi. Ama şu anda, Şampuan hiçbir şey yapamazdı. Atölyenin bir numaralı kuralı, demirci dükkanında kavga edilmemesiydi.

Eğer öyle olmasaydı, yeni geleni ezip geçer ve onu döverdi. O ince, kırılgan vücudu ve hasta gibi solgun teniyle, Şampuan Kuzey'e karşı bir şeyler yapabileceğinden emindi.

Ancak şimdi zaman değildi; öğle molasını beklemek zorundaydı. Gözlüklerini düzeltti ve bir kez daha Kuzey'e baktı, yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

"Ekstra kıyafet yok. Bu yüzden muhtemelen bugün çıplak göğüsle çalışmak zorunda kalacaksın."

Kuzey iç çekti. 'Mümkünse göğsümle dolaşmayı tercih etmem. Kendi göğsümü görmemişim uzun zaman oldu.'

"Tamam, Şampuan. Soyunma odası nerede?"

Çocuk, dudaklarını çiğneyerek yüzünü buruşturdu.

Ancak Kuzey'in yüzünde kayıtsızlık ve ilgisizlik ifadesi tembelce asılı duruyordu.

"O zaman kendim bulurum."

Uzaklaştı, arabasını boşaltan başka bir öğrencinin yanına gitti ve soyunma odasının yolunu sordu.

Çocuk, silahların soğutulduğu köşedeki bir çıkışı işaret etti.

Kuzey, doğal olarak, güç ve amaçla, 'Soyunma Odası' yazılı çıkışa girerek o yere doğru yürüdü.

Bu arada, Şampuan, durduğu girişten Kuzey'e dik dik bakıyordu.

Sonra çirkin bir gülümseme yüzünü kapladı. "Ne kadar dayanacağını göreceğiz. Bu yerin sıcaklığı o kadar güçlü ki, baş demirci bile çıplak çalışmaya cesaret edemez. Senin gibi kırılgan bir çocuk? Eminim bir saat bile dayanamazsın."

Çocuk duraksadı, "Ne diyorum ben? Bir saat fazla. Hadi ona on dakika verelim!" Kendi mineral madenleriyle dolu vagonunu boşaltmak için iş istasyonuna geri döndü.

Birkaç dakika sonra, soyunma odasının kapısı açıldı ve biri ihtişamla dışarı çıktı; solgun teni, yüksek pencerelerden süzülen altın ışık altında neredeyse parlıyordu.

Yeni dövülmüş bir kılıcı suya daldıran demirci, ilk fark eden oldu; başını çevirdi, gözleri büyüdü.

"Ne vücut," diye mırıldandı, ama diğer demircinin duymasını sağlayacak kadar yüksek sesle.

Diğer demirci, kıvırcık sakallı ve bıyıklı esmer bir adam, hemen Kuzey'e doğru koştu ve elini üzerinden geçirerek cildinin dokusunu hissetmeye çalıştı.

Kuzey kaşlarını çattı ve bir adım geri gitti. Adamın geldiğini görünce önemli bir şey için geldiğini düşündü, ama sadece deli gibi ona dokunuyordu.

"Bunun anlamı nedir?" Northern, baskın bir otorite tonu ile talep etti.

Demirci ustasının gözleri büyüdü, "Ne muhteşem güç? Oğul, nereden geliyorsun? Yeni misin?"

Kuzey'in kaşları yavaşça gevşedi ve adama cevap verdi, "Evet. Benim. Bugün ilk günüm." Ancak gözleri, derinliklerindeki acımasız ışıkla herhangi bir şüpheli girişimi uyararak adamın üzerinde kaldı.

"Kanatlarıma gel. Sana demircilik sanatı ve eylemi hakkında öğrenmen gereken her şeyi öğreteceğim."

"Oi oi oi, bak sen bir gobblemaster olmuşsun. Senin altında mı çalışayım? Gerçekten mi?" İlk demirci ustası onlara doğru yaklaştı; soğutmakta olduğu kılıcı düşürmüştü.

Kuzey'in yanına ulaştı, golem gibi yüzünü çerçeveleyen küçük gri sakallarını sıyırarak.

"Oğul, bu adamın yeteneği ikinci sınıf. Bana gel. Ben ve baş demirci aynı ustadan öğrendik, kıtanın en iyisi, yüz yıl boyunca geri dönmeden önce."

Bu noktada, ikinci sınıf ve ilk sınıf öğrencileri dışında, çalışan diğer tüm öğrenciler şok olmuş bir ifadeyle duraksadı.

Demirhanede üç demirci ustası var, yetenekleri efsanevi. Her birinin, öğrencilere doğrudan ders veren bir eğitmeni var; kendileri hiç kimseye öğretme isteği gösterdikleri bilinmez. Tek yaptıkları silah dövmek veya kötü iş yapanlara hakaret atmaktır.

Ancak şu anda, üç demirci ustasından ikisi tek bir çocuk üzerinde öğretim için kavga mı ediyor?

Şampuan, bulunduğu yerden geniş ve titreyen gözlerle baktı.

'Ne oluyor? Bu böyle gitmemeliydi.'

Onun bilmediği bir şey vardı ki, Northern'ı küçük düşürme çabasındayken, onun parlaması için sahneyi hazırlamıştı.

Güç ve enerji talep eden dövüşmeyen kurslar arasında, demircilik farklıydı. Gerektirdiği güç ve yetenek, uygulayıcılarını farklı bir katmana yerleştiriyordu.

Elbette, sonunda, yetenek kimin daha güçlü olduğunu belirlemede dev bir rol oynar. Ama hiçbir öğrenci fiziksel sınırlarını demirciler kadar aşamaz.

Demircilik, sadece bir çekiç sallamak veya bir ocakta sonsuz saatler boyunca sıcağa dayanmakla ilgili değildi.

Bu, hassasiyet, dayanıklılık ve güç ile kontrolün mükemmel sinerjisini gerektiren bir sanat formuydu.

Onu ustalaşmak için, birinin bedeni kendisi içinde bir makine haline gelmeliydi—kas, kemik ve dayanıklılığın ince ayar yapılmış bir yapısı.

Sadece kaba güç değil, aynı zamanda enerji israfı olmadan patlayıcı patlamalar yapabilen, ılımlı bir güç.

Bu yüzden, Northern kükreyen ocaklar ve parlayan korlar arasında dururken, demir ustalarının gözleri üzerinde tuhaf bir yoğunlukla gezindi.

Onlar hacmi veya boyutu hayranlıkla izlemiyorlardı; potansiyeli ölçüyorlardı.

İnce ama imkansız derecede gergin olan bedeni, gelenekleri reddeden bir güç yayıyordu. Kasları, sarılmış ve kompakt, çoğu demirci gibi aşırı genişlikte değildi, aksine her lifin baskı altında rafine edilmiş gibi hafif bir keskinlik taşıyordu.

Bu, verimlilik, hız ve hassasiyet için inşa edilmiş bir bedendi.

Yaptığı her hareket amaçlı gibi görünüyordu, formunun hizalaması, demirhanenin ritmine doğal bir yatkınlık sergiliyordu.

Demir ustaları, olağanüstü bir şeyi tanıyarak birbirlerine anlamlı bakışlar alışverişinde bulundular—Northern'ın bedeni sıradan olamazdı. Sanki bir şey tarafından kasıtlı olarak dövülmüş gibiydi, ama ne olduğunu veya nasıl oluştuğunu söyleyemiyorlardı.

"Bir demirci olma potansiyelin var," dedi onlardan biri—esmer saçlı olan—nihayet, sesi hayranlıkla sertleşmişti.

“Ama bizim gibi değil. Senin kasların—” elini belirsiz bir şekilde hareket ettirdi, sanki kelimeler onu terk etmiş gibi, “—sert çelik gibi. Daha güçlü, daha keskin... farklı.”

Diğer demirci ustası gülümsedi, Northern'ın duruşunu incelerken gözleri kısıldı. “Eğer bu zanaatı alırsan, evlat, bedenin daha da değişecek. Demircilik sadece güç talep etmez—seni yeniden şekillendirir. Seni rafine eder. Ama senin gibi bir temelle...” Cümlesini tamamlayamadı, başını inançsızlıkla salladı. “Sadece silahlar yapmayacaksın; kendini daha önce hiç görmediğimiz bir şeye dönüştüreceksin.”

Northern, onların incelemesi altında kaygılandı ve sözlerinin ağırlığının üzerine oturduğunu hissetti. Tonlarında bunu hissedebiliyordu: hayranlık, merak ve belki de bir parça kıskançlık.

“İnce güç,” onlardan biri mırıldandı, neredeyse kendine. “Nadir. Çoğumuz bunu zor yoldan, her darbe ile inşa etmek zorunda kaldık, ta ki yürüyen örsler haline gelene kadar. Ama sen—” bakışı keskinleşti, “—sen zaten oradasın. Tek ihtiyacın olan, işi tamamlamak için bir ocak.”

Northern hiçbir şey söylemedi; sadece orada ifadesiz durdu ve bir an düşündü.

‘Bu, Void'un bedenimi değiştirmiş olmasından kaynaklanıyor olabilir mi? Belki de bedenimin sınırlarını test etmek ve onu daha da kötü bir şeye dönüştürmek için en iyi zaman budur.’

Northern küçük bir gülümseme belirdi ve her iki demirci ustasına baktı.

Fakat bir sorun vardı. Bu ikisi ondan bir seçim yapmasını istiyordu. Hayır. O bunu istemiyordu.

Onlara dikkatle baktı ve aynı zamanda, bakışları toplarını sıkıca kavramış, kararını bekliyordu.

“Her ikinizden de öğrenmek istiyorum ve mümkünse baş demirci ustasından da.”

“Huh?” Gri saçlı demirci homurdandı, gözleri, çok fazla işlenmiş ve turuncu ışığını kaybetmiş ateş gibi soluk bir ışıkla acımasızca yanıyordu; bu ışık, nazik, sinsi ve acele etmeden yıkıcı bir şeye dönüşmüştü.

Oğul, nasıl cüret edersin? Belki yetenekli bir bedenin var ama davranışların hayal kırıklığı. Biz kimiz biliyor musun? Biz bu kıtanın en iyileriyiz. Burada Santhik tarafından dövülen silahlar, dışarıdaki en iyi driftçilerin bile aradığı ve peşinden koştuğu silahlardır. Beni söylemeye bile gerek yok, büyük Ironwill. Ve sonra, Embervein'in ilahi soyundan gelen baş dövücü.

“Hey, sen herif, neden benimle sanki ben ikinci sınıf bir adammışım gibi konuşuyorsun…” Gri sakallı demirci inledi, Ironwill'e kin dolu bir bakışla baktı.

Burada mesele bu değil. Mesele, bu çocuğun kesinlikle bizim büyüklüğümüzü bilmemesi ve yetenekli bedeni yüzünden bizi hafife alması. Bu sinir bozucu değil mi?

Hmmpph, hmph, haklısın. Kesinlikle gurur dolu. Bu iyi olmayacak.

Kuzey derin bir nefes aldı. "Sonuçta... silahlarınız sıradan silahlar ve öldürülen canavarlardan elde edilen eşya silahları tarafından geride bırakılıyor. Araştırmalarıma göre, yalnızca bir demirci eşyaları onarabilmiş. O zamandan beri, hiç kimse bunu başaramadı. Bu, hepinizin ikinci sınıf olmasını sağlamıyor mu?"

Hepiniz burada benim önümde duruyorsunuz, ne kadar harika olduğunuzu haykırıyorsunuz, ama uzun zaman önce aşılması gereken birçok kişinin yolunu açmış bir tek kişiyle bile kıyaslanamazsınız. Bana nezaket ve gururdan bahsetmeyin.

Kuzey'in gözlerinde melankolik bir parıltı belirdi ve ikisine de işaret etti.

Kesinlikle, ikiniz de benim öğretmenim olmayı hak etmiyorsunuz.

Atölye tamamen sessizliğe büründü.

İkisi dişlerini sıktı, yüzleri karardı ve yumrukları sıkılırken ellerinde neredeyse damarları fırlayacak gibi oldu.

“İki kıtanın en büyük demircilerine nasıl böyle konuşmaya cüret edersin,” Ironwill, belirgin bir öfkeyle ileri doğru yürüdü.

Ancak, demirhaneye birinin girdiğini görünce yarıda durdu. Kişi, tıpkı bir tüy gibi hafif adımlarla Northern'a doğru yaklaştıkça, ikisi de yutkundu.

Kırmızı saçları, gevşek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış, her ince hareketle savaş bayrağı gibi dalgalanıyor, dağınık telleri ise hem ateşi hem de yaramazlığı anlatan bir yüzü çerçeveliyordu.

Alnında terle ıslanmış beyaz bir bant, emeğinin teriyle dolmuş, ama katıydı—tıpkı onu takan kişi gibi.

“Oh? Yani ne demek istiyorsun... yeni başlayan.”

Northern, bu ortamın doğasını garip bir şekilde yansıtan bir aksanın kulaklarına ulaştığında döndü.

“...demir ustasının yetersiz olduğunu mu söylüyorsun?”

Onun, demirhaneden yayılan sıcaklık gibi kendine güveniyle karşılaştırıldığında, sesi sönmemiş bir kıvılcım gibi şaşırtıcı derecede sıcak bir tınıya sahipti.

Northern hafifçe başını eğdi. “Eğer şu anki hallerinin en iyisi olduğunu düşünüyorlarsa, o zaman ağzımdan çıkan kelimeleri aldın.”

Northern'ın bakışı sarsılmadı, hatta en ufak bir değişiklik bile göstermedi. Derin bakışlarında soğuk, kayıtsız bir ışık yanıyordu, kadının gözlerine dik dik baktı.

Kız aniden gülümsedi ve sessiz atölyede yankılanan yüksek bir kahkaha ile gülmeye başladı.

Her trembling shoulders slowly came to a stop as she finished laughing. And then she looked at the forgemasters who were standing behind Northern.

"See, this is what I'm always telling you. You guys are so incompetent it irks me. Certainly this boy sees it."

'Uhh…'

Northern bunu göstermedi, ama gerçekten çok şaşırmıştı. Önünde duran kadından beklediği yanıt bu değildi.

Atölyedeki havayı keskin zekası ve ateşli ruhuyla nasıl yönettiği—yüzündeki o asi ama memnun ifade—Northern'a bu demircihanede olağanüstü bir kişinin varlığını bildirdi. Ve onunla olan hisleri, şüphesiz onun da harika olduğunu gösteriyordu.

Ama o bir kadın mıydı? Ancak, Northern onun yaydığı hissedilir ateş aura'sını inkar edemezdi.

Her outfit was a deliberate choice, practical but defiant. A cropped black top clung to her, revealing a toned midriff that hinted at countless hours of relentless work and unshakable discipline.

Belinin etrafında ağır ve karmaşık desenlerle süslenmiş bir demirci önlüğü asılıydı—hem ocak için bir zırh hem de ustalığının bir nişanı.

Önlüğün kemerinde, mesleğine ait aletlerle dolu, parlayan kenarları ışığı yakalayan işlevsel cepler sıralanıyordu.

Kalın ve güçlendirilmiş eldivenleri, is ile lekelenmişti; sağlam ve savaş yaralarıyla dolu botları, hem erimiş metal hem de bir savaş alanının öfkesine dayanacak gibi görünüyordu.

Ancak gerçekten dikkat çeken, omzunda taşıdığı silahıydı—sanatı ve yıkımı bir araya getiren devasa bir çekiç.

Parlak başı, sayısız zaferin hikayelerini fısıldayan karmaşık oymalarla parlıyordu, ister örs üzerinde ister düşmanlara karşı olsun.

Kalçasında, basitliği amacını ele veren bir kılıç, kını içinde dinleniyordu: öldürmek için tasarlanmış bir bıçak, başka hiç kimse tarafından değil, kendisi tarafından dövülmüştü.

Vücuduna bağlı her alet ve silah, küçük çekişler ve kerpetenlerden gizli bir bıçağın hafif parıltısına kadar, hassasiyet, güç ve gurur hakkında konuşuyordu.

Ancak onu bu kadar etkileyici kılan sadece görünümü değildi; aura'sıydı.

O güven, sürekli olarak bir ocak ateşi gibi ondan yayılıyordu; demir, alev veya savaş olsun, kendi alanının ustası olduğuna dair söylenmemiş bir vaatti.

Keskin gülümsemesi, hem eğlenceli hem de tehlikeli bir şekilde, bir meydan okumayı seven birini işaret ediyordu. O, yıkımın yaratıcısı, kaosun zanaatkârı ve ocağın öfkesinin yaşayan bir tezahürüydü.

Northern'ın bakışları ona takılı kaldı ve bir an için, metalin metalle çarpma ritmik sesini neredeyse duyabiliyor, içinde yaşayan ocağın kavurucu sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bu sıradan bir demirci değildi.

Bu, sadece çeliği değil, onun eserlerini kullanacak kadar güçlü olanların kaderini de şekillendirecek biriydi.

Ve onun delici bakışları onunla kilitlenirken, Northern'ın hiç şüphesi yoktu—bu, onu daha büyük bir şeye dönüştürebilecek bir kadındı.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, ama bir şey söyleme şansı bulamadan, kadın yanına yaklaştı ve rahatça omuzlarına elini attı.

Northern bundan rahatsız oldu, ayrıca dokunulmayı sevmediği gerçeği ve kadının ter kokusuyla tiksindirici bir şekilde kokması da cabasıydı. Daha önce bir kadına bu kadar yakın olmamıştı.

Kadına sert bir bakış attı.

"Biliyor musun, çocuk, büyük demir ustalarının yetersiz olduğunu söylüyorsun. Bunu eylemlerle desteklemen gerekiyor. Yoksa sadece havalı mısın?"

Cevabını beklemeden devam etti.

"Sana ne söyleyeyim—o çekiçi al ve beni haksız çıkar. Eğer bir metal parçasını kendini rezil etmeden şekillendirebilirsen, belki sana bir şeyler öğretmeyi düşünebilirim."

Küçük bir kaş çatma Northern'ın kaşlarını kırıştırdı. "Bu adil değil mi? Hayatımda daha önce hiç çekiç almadım."

“O yüzden, ikisinin de poposunu sıcak suya soktuğumda ben de yapmadım.” Kısa, yüksek bir kahkaha attı.

Sonra Northern'dan uzaklaştı ve onun sırtına şakacıca vurdu.

Fakat o şaplak, Northern'ın bir adım öne sendelemesine neden oldu, neredeyse eğildi. Gözleri büyüdü.

'Ne kadar çılgın bir güç! Onun elleri ne kadar ince ama yine de…'

Northern, bu iri yapılı demir ustalarından herhangi biri ona böyle vurursa bir milim bile hareket etmeyeceğini düşünmüyordu, ama bu kadın…

Gözleri daha da büyüdü; şimdi demir ustalarının onun bedeni hakkında söylediklerini anlamaya başlıyordu.

Yeteneği olan beden.

'Acaba onunki de mi…?'

Fakat Northern, bedeninin yetenekli olmadığını biliyordu. Burada sahip olduğu şey, kırmızı madenlerde acımasız bir şekilde işlenmenin sonucuydu, onun ilk yarığıydı.

Bir baltayı ne kadar süreyle kullandığını kaybetti, kanlı kristalleri hasat ediyordu. Bu, bugün bedeninin sahip olduğu şeyin ilk ve temel temeliydi.

Sonra boşluğun evrimi ve bunun onun görünüşte kırılgan bedeni üzerindeki etkisi geldi.

Ancak yine de, Northern kadından etkilendi. Artık, ondan her ne olursa olsun öğrenmek istiyordu!

Kadın, demir ustalarına sert bir bakışla karşılık verdi.

"Çocuklar gibi somurtmayın. Eğer 'kıtanın en iyisiyseniz', ona bunun gerçekten ne anlama geldiğini gösterin. Yoksa bu çocuğun gerçekten haklı olmasından mı korkuyorsunuz?"

Santhik öne çıktı, yüzü öfkeyle kararmıştı. Kocaman kolları, varil gibi göğsünün üzerine k crossed, kadına sert bir bakışla bakarken kasıldı.

"Dilinine dikkat et, Eleina. Sen demirhanenin dâhisi olabilirsin, ama burada yerini unutma. Burada sadece bir öğrencisin." Ses tonu uzak gök gürültüsü gibi kükredi.

Eleina kaşını kaldırdı, gülümsemesi sarsılmazdı. "Evet. İlk yılında hepinizden daha iyi olan bir öğrenci."

Üç yıl önceki halim gibi. Bir başka demirhane dâhisi ortaya çıktı ve sizin benimle yaptığınız aynı hatayı yapmanızı görmek beni üzüyor. Onun gibi potansiyeller şımartılmak için değil, işlenmek içindir. Bu yüzden sizden memnun değil."

Northern sessiz kaldı, tartışmayı izliyordu.

Atölyedeki gerginlik hissediliyordu, her demir işçisi ve öğrenci şimdi yerinde donakalmış, gözleri Eleina ve demir ustaları arasında gidip geliyordu. Yakındaki bir örsün kıvılcımları sessizlikte hışırdıyor, gerilimli atmosfere katkıda bulunuyordu.

Santhik'in gözleri kısıldı ve parmağını Northern'a doğru uzattı. "Tamam, çocuğun kendini kanıtlamasına izin ver. Ama başarısız olduğunda, ki başarısız olacak, senin sözde 'potansiyelin' sadece kibirden ibaret olduğunu kabul edeceksin. Ve o, demirci dükkanını terk edecek."

Eleina kıkırdadı ve mırıldandı, "Sizin onurunuzu kurtarmak için buraya geldiğime inanamıyorum."

Kuzey'e yan gözle baktı. "Demek ki sahne senin, çocuk. Beni utandırmamaya çalış."

Northern derin bir nefes aldı ve atölyedeki ocaklardan birine doğru adım attı, odadaki tüm gözlerin ağırlığı üzerinde hissediliyordu.

Yalnızca bir alet olan örsün üzerindeki çekiçte göz gezdirdi—Eleina'nın taşıdığı karmaşık aletle karşılaştırıldığında basit bir alet.

Parmaklarını sapın etrafında sardı ve kolayca kaldırdı, ilgi ve merak karışımı keskin bakışları ona odaklanmış olan Elena'ya döndü.

“En azından... bana ne yapmam gerektiğini söyler misin?” Northern, atmosferdeki gerginliğe rağmen sakin bir şekilde konuştu.

Onunla ilgili her şey kayıtsız bir şekilde duruyordu, şu anda ocakta olanlardan etkilenmemişti.

Eleina birkaç saniye sessiz kaldı, Northern'ın gözlerine derin derin baktı. Sonra adım attı, tonu alışılmadık bir sabırla.

O çelik parçasını görüyor musun? Onu parlayana kadar ısıtacaksın, sonra bir bıçak şekline getireceksin. Ritme odaklan. Bir demirhane, bir kalp atışı gibidir—düzenli ve amansız. Ateşin seni yönlendirmesine izin ver ve fazla düşünme.

Northern başını salladı, Kaos Gözleri kısa bir süre parlayarak aletleri, çeliği ve hatta demirci ocağını analiz etti.

Bu süreç göz korkutucu görünüyordu, ama Kaos Gözlerini ve bağlar hakkındaki bilgisini kullanarak bunu başarabileceğine inanıyordu.

Çeliği bir maşa ile aldı ve onu demirci ocağının alevlerine fırlattı.

Isı kavurucuydu ve sıcaklığa, soğuğa ve diğer doğal koşullara karşı biraz direnç kazanmış olsa da, birkaç dakika sonra alnında birkaç ter damlasının birikmeye başladığını hissedebiliyordu.

Ancak rahatsızlığı görmezden geldi, bunun yerine metalin parlayan yüzeyine odaklandı ve yumuşadıkça onu izledi.

Eleina arkasında duruyordu, bakışları onun her hareketini takip ediyordu. En çok ilgisini çeken şey, onun vurma gücünü görmekti.

Demircilikteki gerçek potansiyel, vurma gücünde gözlemleniyordu.

Vurma, sadece çeliğe vurmak değildi. Eleina'nın, çeliği sahibinin iradesine göre vurmasını sağlayan özel bir yeteneği vardı.

Çeliği şekillendirirken yapılan vuruşların, kılıcın iradesini oluşturduğuna inanıyordu. Ve bu vuruşlar, kullanıcının kılıcı nasıl istediğine veya kılıç için olan vizyonuna göre bir oran taşır.

Bir gün birçok denemeyi aşacak ve ustasının hayatını kurtaracak bir kılıç, vuruşlardan bilinir. Bir gün ustasını öldürecek bir kılıç da vuruşlardan bilinir.

Bir kılıç ihanet edecek, bir kılıç erken ölecek—o, bunun hepsinin darbeden bilindiğine inanıyor ve bu onu farklı bir demirci türü yapıyor.

Çünkü diğerleri bunu çocukça ve tamamen zaman kaybı olarak görüyor.

Ancak gözleri, Northern'ın darbe sesini duyduğunda yavaşça büyüdü.

Northern, parlayan çeliği ocaktan çekti, örsün üzerine koydu ve çekiçini kaldırdı.

Ağırlığı elinde güven vericiydi ve onu atölyede yankılanan bir çınlama ile aşağı indirdi.

Darbenin etkisi koluna titreşimler gönderdi ve ne kadar hassas olması gerektiğini fark etti. İkinci darbesi daha dikkatliydi, üçüncüsü ise daha da öyle. Yavaş yavaş, şekilsiz çelik biçim almaya başladı.

Demir ustaları sessizce izledi, şüpheleri sessiz bir şaşkınlık fısıldamasına dönüştü.

Bu arada, Eleina'nın yüzünde çirkin bir gülümseme vardı, genişleyen gözleri titriyordu.

'Nasıl? Nasıl? Nasıl? Bu, bir acemi için imkansız olmalı. Bu ritim, her formun doğruluğuna yol açıyor. O sadece vurmakla kalmıyor…'

Eleina onu tekrar gözlemledi.

'Ölçülüyor. Kesinlikle ölçülüyor. Onun odak noktası, her darbe arasındaki nefes alma alanı—bir şey görüyor, belirli bir şey oluşturmaya çalışıyor!'

O, hayretler içinde kalmıştı. Bu, birinin vuruş yaparken ilaçlı bir yaklaşım sergilediğini ilk kez görüyordu.

Elbette, her demirci, özellikle de ustabaşı, bunun hassas bir süreç olduğunu anlıyordu, ama onun için ölçülü ve gerçekçi bir yaklaşım yoktu. Hayır, onların böyle bir yaklaşımı yok.

Kuzey, diğerlerinden biraz farklı bir şekilde hareket ediyordu, sanki bir şeyler görüyormuş gibi.

Aslında, bir şeyler görüyordu. Hatta çeliklerin bile bağları vardır. Ve onun Kaos Gözleri, bağları ve Kaos yapıları görebilmekten, bunlar için en iyi yeniden şekillendirme yapısını tahmin edebilme yeteneğine evrimleşmişti.

Tüm şeylerde, o belirli varlıkta en iyisini ortaya çıkaracak bir Kaos yapısı dizisi vardır.

Örneğin, şimdi, Kaos Gözleri ile Kuzey, biyotik bir varlığın bağını yönetebiliyordu ve Kaos Gözleri, belirli bir beklenen sonucu elde edebileceği en iyi birleşim dizisini tahmin ediyordu.

Ama bunun bir bedeli olmadan değil.

Özellikle biyotik bir varlıkla. Doğal bağları, belirli bir nedenle bu şekilde dizilmiştir ve bununla oynamanın bedeli biyotik yokluk olabilir.

Ama bu tür bir çelik için, yine de mümkündü. Çelikler, belirli bir dizide bağlar ve Kaos yapıları içeren mineral madenlerinden gelir.

Ancak Kuzey, ısıtma sırasında dizilerin dağıldığını ve bağların zayıfladığını, ısının derecesiyle neredeyse inaktif bir duruma indirildiğini gördü.

Bu durum, sıralamasını yeniden şekillendirmek için yeterince uykuya dalmış hale getirir; bu yüzden kılıç şekil almaya başlar.

Tek sorun, demircilerin muhtemelen öğrendikleri şekilde çeliği dövmeleridir. Ama Northern, en iyi kılıcı üretmek için nasıl dövmesi gerektiğini görebiliyordu.

Bu, bağların sıralamasını yeniden düzenlemesiydi, hatta her atomik düzeydeki Kaos yapısının yapısına kadar.

Bu, onun darbesinin ölçülü, tatlı, melodik ritmini doğurdu.

Herkes demirhanede sersemlemiş bir şekilde duruyordu. Northern'ın darbe sesi ciddi, huzurlu ve ilginçti.

Aslında, bir adam ritmin akışında bacağını vurmaya başlamıştı, farkında bile olmadan, bu da kıdemlisinden sert bir uyarı almasına neden oldu.

Bu sırada, Northern yaptığı işe dalmıştı. Konsantreydi.

Darbeleri daha kendinden emin hale geldi, çekiçin ritmi ve soğuyan çeliğin hışırtısı tuhaf bir uyum içinde birleşti.

Bu ona savaşları, çatışmanın akışını, her hareketin kesin ve amaçlı olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Dakikalar saatler gibi geçti ve Northern geri adım attığında, kolları ağrıyordu ve bedeni terle ıslanmıştı.

Ancak önündeki örsün üzerinde bir bıçağın kaba şekli yatıyordu - kusurlu, ama tartışmasız bir bıçaktı.

Elena öne doğru adım attı, eldivenli eliyle hâlâ sıcak olan çeliği aldı.

Onu dikkatle inceledi, ifadesi okunaksızdı. Uzun bir anın ardından, iri yapılı demirci ustasına döndü ve kaşını kaldırdı.

"Peki?" diye sordu, tonu kibirliydi.

"Hmph," Santhik boğazını temizledi ve bakışlarını başka yöne çevirdi, "Sanırım içinde bir şeyler var. Ama bizimkilerle rekabet edecek bir kılıç yapması için daha çok yolu var."

Bakışlarını ikinci demirci ustasına çevirdi, keskin gözleriyle ondan bilgi aldı.

"Geçer. Şimdilik ondan uzak duracağız ve ona sen öğreteceksin."

İkisi de utanç içinde uzaklaştı.

"İstasyonlarınıza geri dönün! Bakmayı bırakın, lanet olası sarsak kafalar!" Ironwill bağırdı.

Eleina, ikisinin de kaybetmenin utancıyla nasıl öfkelendiğini izledi. Sonra bıçağa ve Northern'a son bir kez baktı.

"Bunu alabilir miyim?"

Northern omuz silkti.

“Tamam, o zaman, beni takip et. Bu demirhanede Usta olman için gereken her şeyi öğreteceğim.”

İlk gün Northern için yorucuydu. Hem demir ustalarını hem de talihsiz öğrenciyi yerlerine oturtmayı başardıktan sonra, Northern Eleina tarafından fırlatıldı.

Ve bunu sevmedi.

Tüm günü ısıtılmış çeliğe çekiç vurarak geçirdi—birkaç tane, abartmıyorsa belki de bin civarında.

Bu, onun ilk günü için çılgıncaydı. Eleina gibi doğal bir öğrenci olan bir öğretmen bulmanın başına gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünmüştü.

Ancak birkaç öğrenci, ona taziyelerini sunmak için etrafında toplandı, birçokları yüzlerinde acıma ifadesiyle omuzuna dokundu. Bu, demir ustası dehasından ilk görevini almadan önceydi.

İşe başladığında, Northern o bakışların ne anlama geldiğini anladı.

Eleina, şüphesiz ki atölyedeki en parlak kişiydi, en iyi demir ustasıydı, tek sorun dördüncü ve son yılında bir öğrenci olmasıydı.

Ancak çalışma disiplini, kimsenin ondan ders almak istemesini imkansız hale getiriyordu. Öğrenciler, genellikle absürt ve imkansız şeyler talep ettiğini söylüyordu.

Eleina biraz dar görüşlüydü ve empati kurma yeteneğinden yoksundu. Onunla geçici olarak öğrenmeye gelen her öğrenciye, onların yetişemeyeceği kadar yüksek bir iş yükü vermişti, bu da birçok öğrencinin dökümcülük kursundan ayrılıp diğer savaşçı olmayan kurslara gitmesine neden olmuştu.

Bu ciddi bir sorun haline geldiğinde, atölyedeki öğrenci sayısı ondan azdı ve günlük silah döküm hedeflerini karşılayacak yeterli işçi yoktu, baş demir ustası Elaine'den öğrenci almayı bırakmasını ve bunun yerine kendi işine odaklanmasını istedi.

Elbette, demirci dehası bu olduğunda bir öfke nöbeti geçirmişti, ama yapabileceği bir şey yoktu. Bu nihayetinde onun demirhanedeki varlığının nadir olmasına yol açtı.

Genellikle, sadece ortaya çıkıp birkaç metal parçası dövüyordu. Northern'a, aslında son üç ayda demirhanede en uzun süre kaldığı günün bugün olduğu söylendi, bu da şüphesiz onun yüzündendi.

İlk gün mola verdiklerinde her öğrencinin onun hakkında söyleyecek bir şeyi vardı ve Eleina'nın ondan, onun için bile mümkün olmayan şeyleri başarmasını isteyeceği için dersten çekilmesini tavsiye ettiler.

Northern, onların tüm görüşlerini ciddiye almış, bunu çok iyi düşünmüştü ve ulaşabileceği tek bir sonuç vardı.

'Onlar zayıf. Hepsi.'

Northern için bu basitti: Eleina'nın hedefini karşılayamayan biri varsa, bu onların sınırlarını aşma iradesinin eksik olduğuydu.

Northern'ın gözünde, baskı altında pes edenler, kendilerini değil, öğretmenlerini başarısızlığa uğratanlardı.

"O sorun değil," diye mırıldandı, "Sorun onların kararsızlığı."

Northern, Eleina'nın sert yöntemlerine kör değildi, ne de olsa onun baskın tavrını pek sevmezdi.

Ancak onda inkar edilemez bir şey vardı—kendi azmini yansıtan amansız bir motivasyon.

Northern'ın saygı duyduğu tek şey, sıradanlığa razı olmayan, başkalarını mümkün olanın ötesine iten biriydi.

Alnındaki teri sildi, kolları çekiçleme hareketinin tekrarıyla ağrıyordu. Kasları itiraz edercesine inliyordu, bedeni yorgunluktan ağırlaşmıştı, ama kararlılığı sadece daha da güçleniyordu.

Madeni hatırladı, boğucu sıcaklığı, karnını kemiren sürekli açlığı ve ellerindeki baltanın inatçı ağırlığını. Buna kıyasla, bu demirhane neredeyse merhametli geliyordu.

Molaların bitmesiyle, Northern Eleina'nın demirhaneye geri yürüdüğünü izledi. Kendine güveni sarsılmazdı, ateşli ruhu neredeyse somut bir varlık gibiydi. Diğer öğrencilere bile bakmadı, dikkati tamamen ona odaklanmıştı.

"Ne oldu?" dedi, sesi demirhanenin gürültüsünü yararak. "Hala ayaktasın mı, yoksa sana bir yedek mi bulmalıyım?"

Northern sırtını dikleştirerek yorgunluğu yüzünden atmaya çalıştı. "Nereye gideceğim yok," dedi kararlılıkla.

Keskin gülümsemesi geri döndü, eğlence ve onay arasında bir yerdeydi. "İyi. Bugün günün sonunda hala böyle hissedip hissetmediğini görelim."

Onu takip etmesi için el işareti yaptı, onu yarım kalmış silahlar ve dağınık aletlerle çevrili bir köşeye götürdü. Yanında, baskıcı bir sıcaklık yayan bir kor halindeki ocak vardı.

Eleina, bir parça ham çeliği kaptı ve onu örsün üzerine fırlattı. Çınlama demirhanede yankılandı, birkaç meraklı öğrencinin dikkatini çekti.

"Bugünün görevi basit," dedi, ama tonu aksi bir şeyler söylüyordu. "Bunu bir bıçağa dönüştüreceksin. Sıradan bir bıçak değil, taşları kesebilecek kadar keskin ve yüz savaşta dayanacak kadar sağlam bir bıçak."

Northern kaşını kaldırdı. "Bunu ikinci günümde yapmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı, kollarını kavuşturarak. "Başarısız olmanı bekliyorum. Tekrar tekrar. Ya doğru yapana kadar ya da yorgunluktan çökene kadar. Hangisi önce gelirse."

Ağzının köşeleri titredi, hafif bir gülümseme belirdi. "Gerçekten bir adamı motive etmeyi biliyorsun."

"Seni şımartmak için burada değilim," diye yanıtladı. "En iyilerden öğrenmek istedin, değil mi? O zaman bunu hak et. Her çekiç darbesi, her ter damlası—ya bunları değerlendirirsin ya da zamanımı boşa harcarsın. Ve bana güven, zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmam."

Northern hiçbir şey söylemedi, dikkati örs üzerindeki ham çeliğe kaydı. Çekici aldı, ağırlığı kollarında tanıdık bir yük oluşturdu.

Northern'ın vücudunda tuhaf bir şey vardı, çekiçi kaldırmaya başladığı ilk günden beri gözlemlediği bir şey.

İlk gün yorucuydu. Eve geldiğinde yatağına düştü ve o kadar uyudu ki akşam yemeğini kaçırdı. Neyse ki, kahvaltı servisi yapıldı ve ikinci gün rapor vermeden önce karnında bir şey vardı.

İkinci gün zorluydu, ama ilk gün gibi değildi. Yavaş, çok yavaştı ama Northern vücudunun değiştiğini hissedebiliyordu, sanki tüm kasları, yorgunluğu azaltmakla kalmayıp maksimum çıktı oranını üretmek için hareketlerine daha iyi uyum sağlamak üzere yeniden şekilleniyordu.

Başta emin değildi ama çekiçi kullanmaya devam ettikçe bunu doğrulamak istiyordu.

Aklında bu düşünceyle, Northern çeliği ocak içine yerleştirdi, alevler yüzeyini yalayarak onu parlak bir turuncuya dönüştürdü.

Isı yoğundu, daha zayıf adamların tökezlemesine neden olabilecek türden, ama Northern'ın tutuşu sadece sıkılaştı.

Çeliği ocaktan çekip örse koyarken, Eleina onu eleştirel bir gözle izliyordu.

“Unutma,” dedi, tonu daha yumuşak ama az da olsa kararlıydı. “Bir bıçak sadece çelikten ibaret değildir. Yapanının bir uzantısıdır. Eğer ruhunu katmazsan, o sadece işe yaramaz bir metal parçasıdır.”

Northern hemen yanıt vermedi. Onun sözleri, çekiç kaldırırken aklında yankılandı, ağırlık elinde rahatça yerleşti.

‘Ruhumu katmak mı?’

Bu fikir ona yabancı değildi. Şu ana kadar hayatta kalma şekli buydu—karşısındaki her zorluğa kendisinin her zerresini dökerek yaklaşmak.

İlk darbe, keskin ve yankılanan bir sesle indi ve demirci atölyesini kısa bir süreliğine susturdu.

Ses odanın içinde yankılandı ve arkasında alay eden ya da fısıldayan öğrenciler şimdi dikkatlerini ona çevirdi.

Northern onların bakışlarını umursamadı. Tamamen önündeki çeliğe odaklandı, çekiç gücüyle sıkışıp kayarken onu izledi. Kıvılcımlar kaotik yaylar halinde fışkırarak alnındaki teri aydınlattı.

Darbe üstüne darbe, bir ritme girdi. Çekicin her salınımı kasıtlıydı, ham çeliği bir bıçak şekline yavaşça dönüştüren kontrollü bir güç salınımıydı.

Eleina yakında duruyordu, kolları kavuşturmuş bir şekilde gözlemliyordu. Hiçbir övgüde bulunmadı, cesaretlendirici bir söz söylemedi, sadece sessiz ve inceleyici bir varlık olarak oradaydı.

Bu çoğu insan için rahatsız edici olabilirdi, ama Northern bunu karşıladı. Onun dikkatli bakışı bir meydan okuma gibi geliyordu ve bu ağırlık altında gelişiyordu.

Öğle vakti geldiğinde, kasları tekrar yanıyordu, ama bu süreçte heyecan verici bir şey vardı.

Öğrenciler molalarını alırken, Eleina ona seslendi. "Durmuyorsun, değil mi?"

Northern alnını sildi, gülümsemesi meydan okurcasına. "Bu bıçak bitene kadar durmam."

Onaylayarak başını salladı ama yüzünde bunu göstermedi. "O zaman devam et, ama kendini kaptırma. Çelik hatalarını affetmeyecek."

Bununla birlikte, bıçağın şekil almaya başladığı Northern'ı yalnız bırakarak yürüdü gitti.

O bir mükemmeliyetçi değildi, ama burada hata yapacak yer olmadığını biliyordu. Bu muhtemelen Eleina'nın onu test etme yoluydu, yeteneğini değil, kararlılığını.

Saatler geçtikçe, Northern'ın elleri su toplamaya başladı, ama su topları iyileşip tekrar oluşacak ve iyileşecekti.

Her darbeden sonra çekiç daha ağır geliyordu. Vücudu dinlenmek için çığlık atıyordu, ama zihni keskin kalıyordu.

Ve yorgun düştüğünde, Kaos Gözleri olmadan bile, bıçağın ne olabileceğinin hafif siluetini görebiliyordu, eğer biraz daha zorlayabilirse.

Eleina geri döndüğünde, gün yıldızı ufkun altına inmeye başlamıştı ve demirci ocağının üzerine uzun gölgeler düşüyordu.

Northern, su dolu bir leğenin yanında soğuyan kaba bıçağın yanında duruyordu. Mükemmel değildi, ama bir başlangıçtı.

Eleina onu aldı, solmakta olan ışık altında inceledi. "Kaba," dedi açıkça, "ama bir acemi için fena değil."

"Teşekkürler," Northern yanıtladı, sesi boğuk ama kararlıydı.

Kesici aleti bıraktı, ifadesi okunaksızdı. "Bunu övgü olarak alma. Hala benim seni en azından biraz yetkin olarak düşünebileceğim bir noktaya gelmek için uzun bir yolun var. Ama..." Duraksadı, sanki bunu kabul etmekte isteksizdi. "Pes etmedin. Bu, çoğu için söyleyebileceğimden daha fazla."

Northern gülümsedi, örsün üzerine yaslandı. "Ne diyebilirim? Ben çoğu gibi değilim."

O küçük bir hırıltı çıkardı, başını salladı. "Yarın bunu hala söyleyip söyleyemeyeceğini göreceğiz. Aynı saat, aynı yer. Ve en iyi performansını getir, yoksa bunu bileceğim."

O uzaklaşırken, Northern kendine bir nefes alma anı tanıdı. Kolları titriyordu, bedeni çökme eşiğindeydi, ama kararlılığı her zamankinden daha güçlüydü. Şekil verdiği kaba bıçağa baktı, içinde küçük bir gurur duygusu kabardı.

Bu mükemmel değildi, ama o da öyle değildi. Henüz.

Şimdilik, bu yeterliydi. Yarın daha iyi yapacaktı. Ve bir yıl sonra ilerlemesini görmek için sabırsızlanıyordu.

İlk ve ikinci gün, Northern'ın önümüzdeki birkaç hafta boyunca rutinine bir merhamet oldu.

Üzücü ve acı olan kısım, onun diğer şeyler için hiç zamanı olmamasıydı.

Zorlayıcı ve keyifliydi. Okul saatlerinde Eleina ile zor, deneysel ve pratik bir öğrenim seansı yaparken, akşamları Bairan ile kılıç eğitimi seansları geçiriyordu.

Bairan sadece kılıç stillerini Northern'a aktarmakla kalmıyor, aynı zamanda Northern'ın Kaos Kılıç Sanatı'nı geliştirmesine de hevesle yardımcı oluyordu.

Bu durum, Northern'ın genellikle birkaç gün boyunca yorgun bir şekilde demirciye gelmesine neden oldu ve en azından çökme eşiğinden kurtulmak için öz enerjisini kullanmak zorunda kaldı.

Hiçbir şey için zamanı yoktu ve genellikle kendini demircilik ve kılıç eğitimine adıyordu.

En azından, aynı anda her ikisini de öğrenmekten mutluydu. Bu faydalıydı.

Eleina'nın silahlar, zırhlar ve dökülebilir her şey hakkında verdiği dersler ve lezzetli açıklamalar—ama en çok silahlar—Northern'a kılıç eğitiminde yardımcı oldu.

Kılıç ve çift kenarlı sopanın anlayışını geliştirdiler.

Örneğin, bir silahın ağırlık dengesi ve kuvvet dağılımını anlamak, Northern'ın tekniğini önemli ölçüde geliştirmişti.

Eleina'nın dövme incelikleri üzerine amansız dersleri—bir bıçağın eğriliğinin kesme gücünü nasıl etkilediği, metalin yoğunluğunun dayanıklılığını nasıl etkilediği—doğrudan savaş sırasında hareketlerine yansıdı.

Bairan değişikliği neredeyse hemen fark etti.

"Usta! Silahın senin bir uzantın gibi hareket etmeye başlıyorsun," Bairan bir akşam antrenmanı sırasında onaylayıcı bir sesle belirtti. "Bu, gerçek bir kılıç ustasının özelliğidir."

Northern, yüzünden ter damlarken, çift kenarlı sopasını tutuşunu ayarlarken başını salladı. "Bu sadece silah değil," ağır nefesler arasında söyledi. "Bu bir zanaat. Nasıl yapıldığını bilmek… onu nasıl gördüğünü değiştirir."

Bairan hafif bir gülümseme ile, güzel gözleri özsaygı ile parlayarak, "Usta, inanılmaz derecede zekisin, bir dahisin. Önümüzdeki iki yıl içinde ne kılıçta ne de demircilikte senin yeteneğine eşit olabilecek kimse olmayacak." dedi.

"Teşekkür ederim," Northern gülümseyerek yanıtladı.

Tüm çağrılarından, Bairan ona en yakın olanıydı. O herif bazen habersiz bile gelir, Northern'ın odasında rahatça dinlenirdi.

Sınırsız Boşluğun çok kalabalık olduğunu söyleyerek, temiz havaya ihtiyacı olduğunu belirtti.

Kuzey, Bairan böyle hareket etmeye başladıktan sonra, diğer çağrılarda da değişiklikler fark etti. Örneğin, Kara Mamba bir sebepten dolayı şimdi ona titreyerek bakıyor.

Northern da nasıl olduğunu bilmiyordu, ama beş canavar spektralara dönüşmüş ve boş çağrılar haline gelmek üzere yola çıkmıştı.

Kendi başlarına. Bu fenomeni yöneten prensipleri henüz çözmemişti, ayrıca bunu bulmak için o kadar zamanı da yoktu.

Haftalar, acı verici bir rutine dönüşmüştü. Her sabah, Eleina'nın onu sınırlarına zorladığı demirhanede başlıyordu; ona fiziksel dayanıklılık ve zihinsel hassasiyet gerektiren giderek daha karmaşık görevler veriyordu.

Eğer bir kılıç dövmüyorsa, hasar görmüş bir zırhı onarıyordu. Eğer çelikle çalışmıyorsa, yoğun bir odaklanma gerektiren yarıkların nadir ve zor malzemeleriyle denemeler yapıyordu.

Günün sonunda, kolları kurşun gibi hissediyordu, parmakları su toplamış ve tahriş olmuştu; bedeni değişime uyum sağlarken, her zaman ertesi günün zorluğunun arttığını hissediyordu, bu da bedeni için daha da zor bir uyum sağlama görevi anlamına geliyordu.

Dinlenme yoktu. Northern kendini daha da zorlayarak, kılıç ustalığını geliştiriyordu; bedeni çabalarının ağırlığı altında çökecek gibi hissediyordu.

Yorgunluğa rağmen, Northern kendisinin büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Bedeni, amansız strese uyum sağlıyordu; kasları daha sert ve daha hassas, hareketleri daha akıcı hale geliyordu.

Daha da önemlisi, zihni keskinleşiyordu. Hem dövme hem de savaşta desenler görmeye başlamıştı; başkalarının gözden kaçırabileceği bağlantılar.

Bir silah sadece bir alet değildi; onun kullanıcısının niyetinin bir ifadesiydi, ruhlarının fiziksel bir tezahürüydü.

Bir gece, yatağına yığılırken, bedeni ağrıyordu ve zihni yorgunluktan çalkalanıyordu, Northern kendisine nadir bir düşünme anı tanıdı.

Geçmişi düşündü ve ne kadar yol katettiğini, bu da ona bazı insanları hatırlattı; bazılarını nefret ediyordu, bazılarını özlüyordu.

'Ah doğru… Usta Annette akademiye geleceğini söyledi. Acaba burada mı… Artık bir Usta da değil.'

Northern, onun şimdi bir Bilge olduğunu öğrenince ne kadar şok olacağını bir an düşündü.

Şimdi, tavana bakarken, penceresinden süzülen iki ay ışığının hafif parıltısı altında, Northern tavana bakmaya devam etti ta ki uyku onu alana kadar.

Ertesi gün, Eleina onun değişimini fark etmiş gibi görünüyordu.

"Daha hızlı şekillendiriyorsun," dedi, tonu her zamanki kadar keskin ama merakla doluydu. "Ve daha fazla hassasiyetle. Ne değişti?"

Northern omuz silkti, parlayan bir bıçağa ustaca vuruyordu. "Bunu iş olarak düşünmeyi bıraktım," dedi basitçe. "Bu… bunların hepsi… artık kim olduğumun bir parçası."

Onun gözleri hafifçe kısıldı, ama konuyu zorlamadı. Bunun yerine, neredeyse fark edilemeyecek şekilde başını salladı. "İyi. O zaman bir sonraki meydan okumaya hazırsın."

Küçük bir parıltılı metal parçasını örsün üzerine koydu. Northern'ın daha önce çalıştığı hiçbir şeye benzemiyordu, yüzeyi sıvı gibi kayarken katı formunu koruyordu.

“Bu,” dedi Eleina, sesi ciddi, “Aetherium. Bu, var olan en nadir metallerden biridir. Beşinci seviye bir yarıktan elde edilir ve yalnızca en seçkin driftçilerin silahlarının yaratımında kullanılır, hatta Ustalar bile onun gücünü kontrol edemez. Onu dövmek, mutlak bir odaklanma ve hassasiyet gerektirir. Bir hata, her şeyi mahveder.”

Northern, metalin üzerine bakarken, yorgunluğunu bir an için unuttu. Onun üzerinden yayılan enerjiyi hissedebiliyordu, ellerinde bir kalp atışı gibi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, isteğinin ağırlığına rağmen sesi sabitti.

"Potansiyeline layık bir silah," diye yanıtladı, ona alan vermek için geri adım atarak. "Bakalım bu duruma ayak uydurabilecek misin."

Diğer öğrenciler izlerken, demirhane sessizleşti; alışılmış dedikoduları ve kahkahaları sessizliğe dönüştü. Tüm gözler, Northern Aetherium'u alırken ifadesi okunaksız bir şekilde ona çevrildi.

Onların bakışları veya fısıldanan şüpheleri umursamıyordu. Onun için bu, onları haksız çıkarmakla ilgili değildi. Eleina'yı haklı çıkarmakla bile ilgili değildi.

Bir süreç başlatmak üzereyken, atölyeye örtülü bir varlık girdi.

Northern onu hemen tanıdı.

Mineral cevheri, Northern'ın ellerinden yavaşça kayarken, dökümhaneye giren adamı bir anlık bakışla yakaladı.

Gözleri büyüdü ve titredi. Eleina, bunu görünce hemen sesini yükseltti…

“Heyyy…” sadece Northern'ın yüz ifadesini görünce durdu.

Ruhunun ateşli alevlerinin titrediğini ve onun gözlerinde hafifçe yayılan uğursuz ışıktan saklanmak için karıştığını hissetti.

Eleina, hayatında sadece bir kez böyle hissetmişti. Keskin içgüdüleri ve tehlikeyi diğer gezginlerden, hatta elitlerden daha hızlı ve derin bir şekilde hissetme yeteneği ile gurur duyuyordu.

Şu anda, hissettiği şey karşısında tamamen kafası karışmış ve yıkılmıştı. Northern'dan algıladığı tehlike seviyesi onu yerinde dondurmuştu, sırtından soğuk terler akıyordu.

Ancak onu en çok yıkan düşünce, son üç hafta boyunca demirci ocağında çalıştığı süre boyunca, onu asla tehlikeli olarak algılamamış olmasıydı. Hatta en azından biraz bile!

Northern, etrafındaki havanın değiştiğinin farkında olmadan, adamın demirci ocağının girişinde Santhik ile konuşmasını dikkatle izledi.

Adamın yüzü, o zamanki gibi soğukkanlıydı. Tüm kişiliğinde olağanüstü bir şey yoktu. Aslında, çok sıradışıydı.

Vücut yapısı, sadece yıllarca süren acı verici bir çalışmayla şekillendirilmiş olabilirdi. Lüks bir toplumda yerini bulmaya çalışan bir toplam ama, yine de çalışkan erdemi ve kararlılığı sayesinde bir yere uyum sağlamayı başarmıştı.

Şimdi Northern onu gözlemlediğinde, hissetmeden edemedi…

'Bunu bilmemesi imkansızdı!' Northern içinden homurdandı.

Sonunda, adam Santhik ile tartışmayı bitirdi ve döndü. Dışarı adım attığında, Northern onu takip etti.

"Üzgünüm, Usta. Bir dakikaya döneceğim," dedi Northern, mesajın iyi alınıp alınmadığını kontrol etme zahmetine girmeden, ve kayboldu.

Gerçekten kayboldu.

Eleina hemen arkasındaydı, onu dikkatle izliyordu, gözlerini açarak. Ve birden, onun çok keskin gözlerinin önünde, o artık yoktu.

O atölyedeki hiç kimsenin Northern'ın hareketini takip edecek kadar hızlı gözü yoktu.

Çoğu, onun gittiğini bile bilmiyordu. Sadece demirci alanına daha yakın olanlar aniden onun kaybolduğunu gördü.

Ama Northern kaybolmadı. Sadece koştu.

Son birkaç hafta, bedenini acımasızca şekillendiriyordu. Yeniden şekillenen kasları artık hareketlerini de etkiliyordu—bu, Northern'ın sahip olduğu tek hız yeteneğinin ana koordinasyonuydu.

Demirci atölyesinden çıkan adam, iki yüksek binanın arkasında kaygısızca yürüyordu. Mesajları savaşçı olmayan okula ileten bir memurdu, çünkü çok uzaktaydılar ve bir sonraki bina olan Sanat Atölyesi'ne gidiyordu.

Ancak, boynunun arkasında bir şeyin karıncalandığını hissettiği için aniden durdu.

Boynunu geriye bakmak için döndürmek üzereyken gözleri aniden açıldı.

Üzerine baskın bir baskı düştü. O kadar canlıydı ki kalbinin hemen sıkışmaya başladığını hissetti.

Atmosfere düşen yoğun baskının ardından, ne zaman olduğunu bilmediği bir hızla manzara değişti.

Adam aniden zamanın farkında olmadığını hissetti.

'Nereye gidiyordum? Nereden geliyordum? Burası ne?'

Gözlerinin önünde soğuk, karanlık ve kötü niyetli bir salon uzanıyordu. Sağında ve solunda, onu bir karınca gibi hissettiren devasa sütunlar vardı. Oda o kadar büyüktü.

Hareket etmeye çalıştı ama düşündüğünden daha fazla etkilendiğini keşfetti.

Bacakları donmuştu ve ayakta olmasına rağmen onları tekrar hissedemiyordu.

"Hadi!" Boğazındaki hayal kırıklığı onu kemirirken, uymaları için uyluklarına yumruk attı, buruşuk yüzü onlardan itaat etmelerini istiyordu.

Ama güçlü bacakları bile, önlerinde duranın gücünü tanıdı.

Bir ses—hızlı bir fırtınanın güçlü bir darbesi gibi—birdenbire salonun yankılanan sessizliğini yırtarak adamın başını kaldırmasına neden oldu.

Onun önünde, mavi-siyah alevler kötü niyetle dans ediyordu, sanki karanlık ve zalim yamyamlar bir ateşin etrafında dans ederek avlarını kutluyorlardı.

Kötü niyetli alevler, arkasındaki yüksek beyazımsı tahtın üzerinde bir figürün siluetini düşürüyordu.

Alevlerin arkasından, figürün gözleri kötü bir ışıkla parlıyordu. Zayıf karanlık iplikler etrafında, huzursuz bir fırtına gibi dönüyordu.

Hava, onun varlığının ağırlığı altında bükülüyormuş gibi görünüyordu. Baskı o kadar büyüktü ki, adam bunu fark etmeden dizlerinin üzerine düştü.

"Lütfen. Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum? Ya da buraya nasıl geldim? Size müdahale etmek istemedim, efendim..."

Ne yaptığını bilmiyordu, ama ilkel içgüdüsü hemen söyleyebiliyordu. Onun ve alevlerin arkasındaki yaratık arasındaki güç mesafesi, gökyüzü ile yer arasındaki mesafeden bile daha büyüktü.

Bu durumdan sağ çıkmak için mümkün olduğunca uysal davranması ve elinden gelen her yolu bulması onun çıkarına olacaktı.

"Ne yaptığınıza dair en ufak bir fikriniz yok mu?" Northern'ın sesi salonda yankılandı, sanki bir ruh güzelliğinin boynunda parlayan mücevherler gibi.

Adam aniden yüzünü sola çevirdi, geç bir şekilde bir şey hissetti.

Yanında, dudaklarında küçük ama kesinlikle kötü niyetli bir gülümseme ile, solgun, siyah saçlı bir çocuk duruyordu.

Çocuk başıyla omuz silkti, "İki yıl önce o öğrencileri ölüme göndermeyi isteyerek kabul ettiğinde ne yaptığını tahmin edememiş olmalısın."

Kuzey'in gözleri daha da kötü bir şekilde parladı. Adamın üzerine sert bir bakış atarak, her adımda yavaşça ilerledi.

"Güzel bir gece geçirdiğine bahse girerim. İşin kotasını yerine getirdiğin için iyi bir ödeme aldın, değil mi? Yüzlerce öğrenciyi acılarına sürükledin, pişmanlık duymadan, bizi kandırıp ölüme yolladın."

Kuzey duraksadı, gözleri adamın ruhunun derinliklerine ilginç bir bakışla bakıyordu, yüzünde bozulmuş bir ifade belirdi.

"İyi hissettin mi? Bunun düşüncesiyle gülümsedin, değil mi? Senin gibi bir alçak..."

Adam, Oland, orada diz çökerek, gözleri titreyerek ve ruhu kırılmış bir halde duruyordu.

Oland, Northern konuşmaya başladığı anda omuzlarını düşürdü. Yüzündeki renk, daha önce korkudan solmuş olmasına rağmen, şimdi tamamen kurumuştu. Gözleri neredeyse cam gibi görünüyordu.

Northern sözlerine devam ettikçe, Oland'ın tüm tavrı düştü ve parçalandı. Bu onu kırmadı; adam zaten kırılmıştı.

Northern'ın sözleri ona günahını hatırlattı ve böylece acılarının yeniden yüzeye çıkmasına neden oldu. Taşıdığı suçluluk ve acı, onu içten içe tüketmişti ve bu durum belirgin hale geldi.

Ancak, bunların hiçbiri Northern'ı ilgilendirmiyordu. Yüzündeki acıya rağmen Oland'a en ufak bir merhamet bakışı bile atmadı.

"Böyle görünmenin beni biraz olsun acıma duygusuna sürükleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Oland yavaşça hareket etti, başını yere eğdi ve Northern'ın önünde secde etti.

"Seni özel olarak tanımıyorum..." sesi yorgun ve sertti, "ama söylediklerine bakılırsa, neredeyse iki yıl önceki öğrencilerden birisin. Eğer izin verirsen, akademiye girdiklerinde yanıma gelen diğerlerine söylediğim aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Diğerleri geldi mi?'

Elbette, gelmiş olmalılar. Sonuçta, yüzü, hepsinin ölüm diyarına girmeden önce gördüğü son yüzdü.

Aralarından birçok kişi, bunun eski akademi müdürü Rughsbourgh'un ana planı olduğunu duymuş olmalı, ancak daha fazlası, gördükleri son yüzü öfke ve intikam nesnesi olarak zihnine kazımış olmalı.

Yani, evet, ona ulaşmak için her şeyi yapmış olmalılar. Ama akademiye girmek kolay bir yer değildi.

Şu ana kadar, sadece Annette'nin Northern'ın akademiye geleceğini bildiği söylenebilir. Ayrıca, Vida'nın onu takip edebileceğini ya da daha iyisi, eve döneceğini tahmin etti.

Annette bir öğrenci değildi; gerçekte neyin döndüğünü bildiği ya da en azından bir tahminde bulunduğu için memura yaklaşmazdı.

Northern, Vida'nın yaklaşacağını tahmin etti, ancak öfkeyle adamın yanına yaklaşmanın, şimdiye kadar bildiğiyle pek örtüşmediğini hissetti.

Üstelik, adam 'diğerleri' demişti, bu da birden fazla oldukları anlamına geliyordu.

Şüphesiz, karanlık kıtanın hayatta kalanları burada ya eğitmen ya da öğrenci olarak yerleşmişti.

Hayaletimsi bir gülümsemenin izi Northern'ın dudaklarından kayboldu.

'Benimle aynı düşünceye mi sahiplerdi?'

Rughsbourgh'un yakınında beklemek istediler, böylece geldiğinde onu öldüren ilk kişi olabileceklerdi. Öfkeleri bu kadar şiddetli mi yanıyordu?

Kuzey etkilendi. Ama dikkatsiz davranıyorlardı.

Eğer Rughsbourgh yalnız başına eğitimden çıkarsa, muhtemelen bir Işık Taşıyıcısı olarak çıkacaktı.

Bu tek şey değildi. Diğerlerinin Rughsbourgh'un bir Işık Taşıyıcısı olmak için eğitim aldığına dair ne tür bir imajı olduğunu bilmiyordu.

Ama Kuzey, Rughsbourgh'un bir şekilde yarıklar oluşturduğunu ve bunları eğitim alanı olarak kullandığını, güçlü canavarı sonsuz bir şekilde öldürerek ruhunu olgunlaştırdığını ve büyüdüğünü biliyordu.

Bir Işık Taşıyıcısı olarak mezuniyet için gereken ruh çekirdekleri muazzam olmalıydı, eğer böyle tehlikeli bir işe başvurmak zorundaysa.

Muhtemelen bir yerde binlerce çekirdek emerek oturmuyordu, sürekli olarak daha yüksek rütbeli canavarları öldürmekle meşguldü, belki Belial? Ya da daha güçlü olanlar?

Kuzey tahmin edemedi. Ancak, bir Işık Taşıyıcısı olmanın yanı sıra, Rughsbourgh'un kendi çıkarları için kullanabileceği birçok eşyayla kutsanmış olacağından ve ayrıca aşılmaz bir savaş deneyimine sahip olacağından emindi.

Ve kim bilir, bir Işık Taşıyıcısı olmanın ne tür yeni güçleri vardı.

Bu, çok dikkatli olma zamanıydu. Kuzey bunun üstesinden gelebileceğini hissetti, ama bu adamlar? Onlar hakkında o kadar emin değildi.

Her neyse, bu onun meselesi değildi. Ölümden zar zor kurtulmuşlardı. Eğer bir sonraki adımın başka bir ölüme yürümek olduğunu düşünüyorlarsa, serbestlerdi.

Kuzey, Oland'ın titreyen bedeninin üzerinde yükselerek, gözlerini daha da kısarak yavaş ve kasıtlı bir adım attı. Sesinin, merhametten yoksun bir bıçak gibi gergin havayı kesmesiyle birlikte.

Konuş...

Bu isteği bana Eğitmen Bradley yaptı. Akademide sadece dip balıklarıyız. Bizim gibi insanların, söyleneni yapmaktan başka seçeneği yok. Eğer öfkeni dindirecekse beni öldürebilirsin. Senin ellerinde ölmeyi seve seve kabul ederim, ama bu senin için kötü haber demek olacak. Akademide bir subayın ölmesi göz ardı edilemez. Bu, eski müdür gelmeden ve işler netleşmeden önce sorun yaratacak.

Haklıydı. Akademinin duvarları içinde, kimseyi sadece öldüremezsiniz. Eğer böyle bir şey olursa, tüm akademi alevler içinde kalır.

Suçlunun bulunması sadece bir zaman meselesiydi, peki o zaman ne olacaktı? Tüm bir akademiye karşı şansı neydi?

O dikkatsiz olmamalı ve her şeyi ölçülü hesaplamalarla ele almalıdır.

Ancak, rahatsız edici bir kötü gülümseme Northern'ın yüzünü kararttı.

Oland'ı aniden çok rahatsız etti. Northern'ın ne düşündüğünü anlayamıyordu.

“Kalk…” Northern'ın sesi salonda sert bir şekilde yankılandı.

“Beni ikinci kez tekrar ettirmeyin.”

“Ah, teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim.” Oland hızla ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Bacakları hafifçe titriyordu, ama dayanıyordu. Baskı, görünmeyen bir güç tarafından yüksek tavanın arkasında hapsedilmiş şiddetli bir fırtına gibi atmosferde hala hafifçe asılı duruyordu.

Kuzey'in gözleri, adamın ruhuna bir göz atarken parladı, yeteneğinin bilgilerini gözlemliyordu.

İğrenç bir şekilde tükürdü.

“Faydasız.”

Gözlerini adama dikti, tonu soğuk bir şekilde şöyle dedi.

“Hayatın için savaşma şansı vereceğim.”

“Huh?” Oland, az önce duyduğu şeyden emin değildi.

O, Kuzey'e onu öldürmenin neye mal olabileceğini söyledi. Ölümden nefret ettiği için değil, ama bu Kuzey için büyük bir sorun yaratırdı ve bu sorun buna değmezdi.

En azından Rughsbourgh gelene kadar, onu öldürmek tüm akademiyi onlara karşı döndürebilirdi.

Ve hepsinin karşısında hiçbir seçeneği olmaması makul bir şeydi. Bu adamda ne yanlış vardı? Neden ona hayatı için savaşmasını istiyordu?

Tam zamanında, Northern'ın soğuk sesi korkunç atmosferi delip geçti, varlığını belirsiz bir şekilde ikiye böldü.

"Ellerimle seve seve öleceğini söyledin. Kılıcını kuşan ve dudaklarında geniş bir gülümseme görmek istiyorum. Bugün buradan sadece birimiz çıkacak."

Kuzey, karanlık kıvılcımların parıltılarından uzun, hafifçe kavisli bir kılıç dokudu.

Kılıç, gözlerinde parlayan sakin bir vahşetle rezonans yaparcasına yıldırımla çatırdadı.

Oland'a yaklaştığında, subayı öldürmeyi hiç düşünmemişti. Northern düşüncesiz değildi ve duygularla hareket etmiyordu, en azından artık değil.

Oland'ı buraya getirmek için bir nedeni vardı. Ve o neden, korkuyla memuru manipüle etmek, onun elindeki her türlü sırrı dökmesini sağlamak dışında bir şey değildi.

Ancak Oland konuşurken, Northern onun bir cephane olduğunu fark etti. Eğer önemli bilgilere ulaşmak istiyorsa, bu Eğitmen Bradley'e ulaşması gerekiyordu.

Ve bu, Oland ile olan sorgusunu sonlandırması gereken bir durumdu, ancak Northern'ı sinirlendiren tek bir şey oldu.

Oland, ölümü umursamadığını söylerken—ki bu makul ve mantıklıydı—yine de kendi hayatını koruma amacıyla akademinin zarar ve cinayetle ilgili kurallarını ciddiye alıyordu.

Kendisiyle çelişiyordu. Yaptıklarından dolayı son derece üzgün ve yıkılmış hisseden biri ama yine de hayatına tutunma cesaretini gösteriyordu.

Bu adam belki üzgün olabilirdi, ya da en azından kendini öyle hissettirecek kadar iyi kandırmıştı, ya da belki gerçekten içten bir pişmanlık noktasındaydı.

Ancak açıkça, ilk yaşandığı gibi acıyı hatırlayacak kadar dolu bir hayat yaşamıştı. Çünkü eğer hatırlasaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Akademinin katilini avlayacağını duyurmak onun işi değildi.

Northern için bu, sevimli ve ikiyüzlüydü.

'Beni ne sanıyordu?' Northern'ın aklından geçen düşünce buydu.

Akademinin toplu gücünü onu tehdit etmek için kullanmak. Ölümü bir kez değil, birkaç kez yenen bir adamla böyle konuşamazsınız.

Boşluk ve Kaos Ustası ile böyle konuşamazsınız.

Akademinin öfkesine tek başına karşı mı duracak? O, soğukkanlı bir toplu katil haline gelmeyecek...

Ama eğer öyle olursa, onu kim tutacak? Hiç kimse! Kim ona karşı savaşmaya cesaret edebilir—belki biri, ama onu kim yenebilir? Hiç kimse!

Oland'ın kendini yok etmesi, Northern'a karşı o güvenlik önlemini kullanmaya cesaret etmesiydi. Eğer sadece bir mermi gibi hayatını bağışlamasını istemiş olsaydı, belki Northern onu bırakırdı.

Ama şu anda, Northern'ı en derininden tiksindiriyordu. Northern, subayı sadece lüks bir hayata sahip olmuş bir adam olarak görebiliyordu, belki de yaptığı şeyler yüzünden bu hayattan zevk almayı başaramamıştı.

Ancak zaman geçti. Yeni hayata alıştı ve şimdi tutunacak şeyleri vardı. Herkesin yüzüne güvenlik önlemini atmaya cesaret ediyordu.

"Ne yapıyorsun? Silahını çağırmasan bile seni keserim."

Northern'ın sesi, herhangi bir duygudan yoksun, korkunç bir ciddiyetle doluydu, tonunda öfke bile yoktu.

"Ne yapıyorsun...? Bu bir hata. Akademi sana karşı dönecek."

Kuzey başını eğdi; bir sonraki an, bir rüzgar patırtısıyla kayboldu.

Oland'ın gözleri büyüdü, elleri hızla uzandı, silahı ruhunun sınırını aşarak gerçeğe girdiğinde beyaz kıvılcımlar belirdi.

Ancak, çok geçti. Elinin havada dönerken izledi.

Kuzey'in odachisi yukarı doğru kavislenmiş, havada kan fışkırıyordu. Bıçak, soğuk bir ışıkla melankolik bir şekilde çığlık atarak, omuzlarını suyun kesildiği gibi kolayca kesti.

Hemen, Oland'ın omuzlarına dayanılmaz bir acı saplandı, kan, bir kayayı delip geçen su gücü gibi fışkırıyordu.

Görüşü karardı ve başı dönerken, kanamayı durdurmak için amputasyon noktasını kavrayarak boğazından bir çığlık çıkardı. Sert çabasına rağmen parmaklarının arasından kan şiddetle fışkırıyordu.

Öne doğru sendeleyerek diz çökerek yere düştü. Yüzü çarpık, gözleri açılmış, umutsuzluk çizgileri yüzünde yayılıyordu.

Kuzey onun önünde duruyordu, acınası haline soğuk, kayıtsız bir bakışla bakıyordu.

"Ne? Sana kılıcını çekmen için bir şans verdim, ama tereddüt ettin." Kuzey'in tonu karanlıktı, şeytanın düşük bir homurtusu gibi.

"Ayakların, bir elin ve hatta başın var. Karanlık kıtada, tereddüt edersek, çoğumuz bu kadarını koruyamayız."

Kuzey, Stainless'i yana doğru savurdu, çeliğindeki kan lekesini temiz bir şekilde sıyırdı.

Sonra bıçağı omuzlarının üzerine dinlendirdi, keskin kenarı salonun tavanındaki mavi ışık altında kötü bir şekilde parlıyordu.

Korkunç bir ışık, Northern'ın yüzüne yansıdı ve tekrar üzerine geldi.

Northern'ın yüzündeki ifadeyi gören subay, nihayet bugün şansının tükendiğini anladı gibi görünüyordu. Gözleri imkansız bir şekilde büyüdü; ıstırap ruhunu sarhoş etti.

Titreyerek, Oland yere düştü, Northern'ın ayaklarının dibinde sürünerek yalvardı.

"Lütfen. Lütfen. Size yalvarıyorum, beni öldürmeyin. Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece bir emri yerine getiriyordum. Tek yaptığım, bana söyleneni yapmaktı. Yemin ederim!!" Ağlayarak, acı içinde inledi.

"Bu oldukça basit." Northern soğukkanlılıkla yanıtladı. "Beni öldürmememi istiyorsan, ayağa kalk ve beni öldür. Sana adil bir şans verdim, değil mi?"

Gözleri büyüyen Oland, bir an duraksadı, ciddi bir şekilde düşündü.

Böyle imkansız bir varlıkla kılıç kavuşturma şansına gerçekten sahip olabilir miydi?

Bir çocuk gibi görünüyordu; bazı saldırılara karşı koyabilmeli ve kaçabilmeliydi, değil mi?

En azından, bu salondan çıkmalı, belki o zaman illüzyon kırılacak ya da en azından yardım göndermek için yeterince zaman kazanabilecekti.

Limitsiz olasılıklar vardı; tek yapması gereken denemekti. Ne olursa olsun yaşamak zorundaydı!

O çok üzgündü, inanılmaz derecede üzgün, ama artık pes etmek için çok yol kat etmişti.

Artık bir memurdu; genç bir eğitmen için önerilmesi sadece bir zaman meselesiydi. Bir kolunu kaybetmiş olabilir, ama hala hayatı için savaşabilir ve geriye kalanları koruyabilirdi.

Hayır, şimdi ölemezdi.

Bu sırada Northern, adamın ruhunun derinliklerinde umut ışığının yanmaya başladığını eğri bir gülümsemeyle izliyordu.

Northern, Oland'ın ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken huzur içinde gülümsedi.

Memura karşı son derece sabırlıydı, uzun, temiz bir gümüş kılıcı, uzunluğu nedeniyle dikkat çeken çapraz korumalarıyla birlikte somutlaştırana kadar şikayet etmeden bekledi.

Kılıç bir claymore gibi görünüyordu ama aynı uzunluğa sahip değildi. Northern, en iyi ihtimalle onu bir uzun kılıç gibi bir şeye yerleştirebilirdi.

Oland için endişelense de, birkaç dakika önce memur sağ eliyle çağırma yapıyordu, o şimdi kaybolmuştu. Sonuç olarak, çağırma başarısız oldu.

Artık, sol ve tek kalan eliyle savaşmak zorundaydı.

Northern, böyle bir durumda en iyisini verip veremeyeceğinden endişeliydi.

'Sol tarafa gitmemem mi gerekiyordu?'

Oland, kılıcını yüzünün önüne tutarak, Northern'ın gözlerindeki kıvılcımı gözlemledi, sesi temkinli bir şekilde yaklaşıyordu.

"Lütfen... Her şeyi yaparım..."

"Merkez Ovası'ndan biriyle dövüşmeyi çok istiyordum."

Northern, subayın ona ne teklif etmek istediğini umursamadan sözünü kesti.

"Savaşların sertliğinde yeteneğimi geliştirmek zorunda kaldım. Her zaman iyi eğitilmiş ve temelleri doğru olan biriyle nasıl başa çıkacağımı merak ettim. Ancak şimdi, benim de olağanüstü bir öğretmenim var."

Northern, konuşurken Stainless'a bakıyordu. Son kelimesiyle başını kaldırdı ve Oland'ın gözlerinin içine baktı.

"Ama, sen buna yetmeyeceksin... sadece bir Göçebe olmanın ötesinde, D sınıfı bir yeteneğin var. Bu, hayal kırıklığından öte; sen bir başarısızlıksın."

Northern'ın sözleri o kadar zehirliydi ki, Oland göğsünde kabaran öfkeyi bastıramadı.

Bir çocuk ona başarısız olduğunu mu söylüyordu? Bu çocuk başarısızlıklar hakkında ne biliyordu?

Erişim sağlamak ne kadar zor olduğunu bilebilir miydi? Bazıları bir kaledeki (citadel) katılımın bir çözüm sağlayacağını söyler. Ama kaleler son derece seçici; kimse D sınıfı bir yeteneği istemiyor.

Ve eğer bir kamu kalesine katılmayı düşünse bile, durum aynı. Riftleri zorlamak için sürekli olarak aynı drifterlar seçiliyor; onun gibi en iyi insanlar temizlik işlerinde çalışıyor.

Bu yüzden işini bıraktı, bir kapıcı olarak çalışmaya başladı ve başarı şansını artırmak istedi.

Tüm hayatını daha güçlü olmak, kendisine dayatılan ve belirlenen kaderi reddetmek için eğitmişti.

Ve gelişmişti. Keşke insanlar ona bunu kanıtlama şansı verse, keşke yeteneklerini ve deneyimlerini sergilemesi için ona bir fırsat tanısalar.

Bu aşamaya gelmek için çok çalışmış, çok şey feda etmişti; artık ailesini geçindirecek kadar kazanıyor ve nihayetinde yapabildiği şeyler için tanınacağı bir pozisyona yavaş yavaş yükseliyordu.

Ve burada bir çocuk, onun başarısız olduğunu söylüyor? Bu durum Oland'ın ruhunu öfkeli bir alevle ateşlendiriyor, geçici olarak durumunu unutturuyordu.

Elbette, güç farkını unutmaya cesaret edemiyordu; bu yüzden sadece bunları düşünebiliyor ve söyleyemiyordu.

Ama yüzünde yavaşça bir meydan okuma ifadesi belirmeye başladı. Bu, Northern'ın ilginç bir şekilde dudaklarının köşesini kaldırmasına neden oldu.

"Oh? Yüzündeki ifadeyi beğendim. Beni haksız çıkarmak mı istiyorsun? Buyur."

Northern, Stainless'i omuzlarından çıkardı, bir elinde kılıcı ustaca döndürdükten sonra yatay olarak uzattı.

Son birkaç hafta, Northern'ın Bairan altında öğrenmesi gereken birçok şeyin sadece başlangıcıydı. Ama o başlangıç, Northern'ın birkaç darbe atmasını umursamayacak kadar büyük sonuçlar doğurmuştu.

Hatta neredeyse heyecanlıydı. Ama böyle olmamak için kendini kontrol etti; bu bir insanın ölümüydü. Bir adamı kesme düşüncesiyle gülümsememesi gerektiğini hissetti. Bu, en azından kendini henüz deli olmadığını ikna etmesine yardımcı olabilirdi.

"Peki? D sınıfı yetenekli Bay, daha önce önce saldırdığım için, sana iki açık saldırı şansı vereceğim. Saldırılarını bile engellemeyeceğim. Elinden gelenin en iyisiyle vur... böylece eşit oluruz."

Northern, melek gibi gülümsedi... aslında hafif şeytani bir şekilde. Bunu anlamak hem zor hem de kolaydı bir şekilde.

"Bir uzvunu kaybettiğine göre, adil olmam sadece doğru. Değil mi?"

Oland, bu delice çocuğun kim olduğunu anlayamadı. Şimdi düşündüğünde, Karanlık kıtadan geri dönen ve ona saldıran tüm insanların kafasında bir veya iki vida gevşek gibi görünüyordu.

Ama bu? Bu çocuk deli. Tamamen aklını yitirmişti!

Birinin, bir akademi çalışanının kolunu kesmek konusunda bu kadar soğukkanlı olabilmesi nasıl mümkün? Akademinin bunu duyacağını, konuyu inceleyeceğini ve öğrenmelerinin sadece bir zaman meselesi olduğunu çok iyi biliyor.

"Bana saldırmayacak mısın? Yoksa ikinci elini mi kaybetmek istiyorsun?"

Salon sert bir tonla yankılandı.

Oland dişlerini sıktı. Kalbi hızla atıyordu, ama bu onu yönlendiren korku değildi—öfkeydi.

Onu başarısızlığa uğratan sisteme, onu zincirleyen yeteneğe ve şimdi, hayatının mücadelelerini alay eden bu çocuğa karşı öfke.

İki şans.

İki.

Bu, çocuğun ona verdiği tek şeydi. Ne adalet ne de merhamet yüzünden, ama bir alay olarak. Son bir aşağılanma, öldürücü darbeyi vurmadan önce.

Gümüş bıçak sol elinde titriyordu. Yorgunluktan mı yoksa öfkeden mi, Oland artık ayırt edemiyordu.

Durumunu ayarladı, her bir eğitim anından, her bir tatbikat ve başarısızlık anısından ve yıllar boyunca yuttuğu her acı anıdan güç alarak.

Ayakları hafifçe kaydı ve vücudunun ağırlığı transfer oldu, kılıç kolu da hassasiyetle onu takip etti.

İlk darbe şimşek gibi geldi.

Kuzey'in boynuna yönelik temiz bir yatay kesik - doğrudan, acımasız, etkili.

Oland'ın kasları, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin öfkesiyle kıvrılıp salındı.

Northern geri adım atmadı.

Kuzey, neredeyse alaycı bir bakışla, Oland'ın hiç hareket ettiğini görmediği iki parmağıyla yıldırım hızındaki saldırıyı durdurdu.

Gözleri Oland'dan hiç ayrılmadı. İçlerinden neredeyse hayal kırıklığı gibi bir şey geçti.

“Çok yavaş.”

Sözler, bıçağın asla yapamayacağı kadar derin bir şekilde saplandı.

Oland beklemedi. Anında döndü, duruşu akıcı bir yay haline dönüşerek salınımın momentumunu Kuzey'in kaburgalarına yönelik yukarıya doğru bir saldırıya yönlendirdi.

Bu sefer Oland, vurduğundan emindi, ama kılıcının Kuzey'in yanına neredeyse bir nokta kadar yaklaşmasını gördü. Daha ileri itmek için uyguladığı güç ne olursa olsun, kılıç daha fazla ilerlemedi, görünmez bir duvar tarafından durduruldu.

"Gerçekten bu kadar mı?" diye sordu Kuzey, sesi yumuşak ama keskin. Hala kılıcını kaldırmamıştı, kendini savunmayı bile düşünmemişti.

Oland geri sendeledi, göğsü inip kalkıyordu. Gözlerindeki ateş sönmüş, yerini umutsuzluğun sızan gölgesine bırakmıştı. İki şans—gitti.

Kuzey yavaşça kılıcını hareket ettirdi.

"Sanırım şimdi benim sıram, değil mi?"

Kuzey, memura doğru fırladı, kılıcını aşağıdan vücudunun etrafında sert bir yayla savurdu.

Ancak Oland, göründüğünden daha zeki çıktı, hızla geri adım atarak kılıcını kaldırdı. Kuzey'in saldırısını sadece engellemekle kalmadı, aynı zamanda tüm formundaki kuvvetin etkisini de azalttı.

Ancak, bu sadece bu savaşta elde edebileceği en iyi şeydi. Northern'ın hareketi daha da imkansız bir hız kazandı, elini neredeyse her açıdan savuruyordu.

Kılıcı hızlıydı, bulanıklaşıyor ve düzensiz ve çirkin bir desenle ardışık darbelerle kanıyordu.

Oland elinden geleni yaptı. İkinci tercih el ile donatılmış olmasına rağmen, en azından darbenin vücudunun büyük bir kısmını tekrar kesmesini durdurmayı başardı.

Ancak, her iki kılıcın kıvılcımları uçarak, derisinde sığ kan çizgileri belirdi.

Northern sakin bir şekilde kılıcını savuruyordu; elinin hızı adaletsizdi. Sert bir şekilde duruyordu, subayla başa çıkmak için ayak hareketi kullanmıyordu, bir eli arkasında asılı dururken diğeri odachi'yi tutuyordu.

Northern ona bir dezavantaj veriyordu, sadece bunu adil bulduğu için. Oland bir elini kaybetmişti; bu savaşta bir şansı olmasını istiyorsa, onun da bir elle savaşması gerekiyordu.

"Sana sahip olduğum her şeyi veriyorum çünkü beni şok etmeni istiyorum. Daha önce sana nefret ediyormuşum gibi görünüyordun. Senden hiçbir şey bilmediğimi sanıyordum. İşte sana kendini kanıtlama şansı daha veriyorum. Gerçekten önemli olmayacak, ama yine de öleceğini düşünüyorum."

Oland'ın Northern gibi bir esnekliği yoktu. Eğer çocuğun konuşmasına yanıt vermeye cesaret ederse, dikkatini bölmek zorunda kalacaktı ve bu onun için çok zararlı olacaktı.

Bunun yerine, dişlerini sıktı ve Northern'ın saldırılarını engellemeye devam etti, bazen güçlerini yana veya vücudundan uzaklaştırarak yönlendirdi.

Oland, Northern'ın darbelerini yönlendirdiğinde hava her seferinde titrerdi. Nefes alma şansı bulmadan, Northern'ın kılıcı zaten imkansız bir yay çizerken geri geliyordu.

Kuzey'in kılıcı, bir yıldırım çarpması gibi aşağıya doğru kavis yaptı, ham ve acımasızdı.

Oland, kesimi zarif bir şekilde atlatmak için gövdesini döndürdü ve şakaklarından bir tutam saç kesildi.

Arka ayağının üzerine döndü ve kılıcını Northern'ın açıkta kalan kaburgalarına doğru savurdu, ancak Stainless, subayın uzun kılıcını kıvılcımlar saçarak geri itti.

Northern'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Daha iyi," diye mırıldandı.

Bir anda, Northern'ın kılıcı yön değiştirdi ve odachi, acımasız bir üst yumrukla yukarı fırladı.

Oland, silahını zamanında açmayı zar zor başardı, çelik çeliğe çarptığında kıvılcımlar patladı. Darbe onu bir adım geri itti, topukları pürüzsüz zeminde kaydı.

Subay karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve hemen kendini toparlayarak Northern'a doğru fırladı.

Stainless, sağ göğsüne saplandı, ancak hemen ardından subay bıçağı yakaladı ve kılıç boyunca hızla yayılan bir elektrik şoku bıraktı.

Northern, neredeyse sersemlemesine neden olan kısa ama yoğun bir şok dalgasıyla sarsıldı.

O kısa bir saniyede, Oland Northern'ın kılıcından kendini çekti ve dikkatsiz bir saldırıyla mesafeyi kapattı, bıçağı tam olarak Northern'ın boğazına nişan almıştı.

Ancak Northern zaten toparlanmıştı, Kaos Gözleri kısa bir süre parladı ve başını tuhaf bir hassasiyetle eğdi. Oland'ın kılıcı boş havayı keserek Northern'ın saçını hareket ettirecek kadar yakın ama subayı aşırı uzatacak kadar uzaktaydı.

“Deniyorsun,” dedi Northern soğukkanlılıkla, sesinde hafif bir alay tonu vardı, “ama yeterince değil.”

Oland kılıcını tamamen geri çekmeden önce, Northern'ın odachisi tekrar aşağı indi, soğuk çeliğin ve sarsılmaz gücün ezici bir yayılımı.

Oland silahını savunma için yukarı kaldırmayı başardı, kılıçlarının çarpışması salonda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Güç Oland'ı sarsarak geri savurdu, botları kayarak geriye kaydı. Bileğinin baskı altında zorlandığını hissederken dişlerini sıktı, acının keskin ısısı tutuşunu zayıflatma tehdidinde bulundu.

Northern, kasıtlı bir sakinlikle öne adım attı, kılıcı havada karmaşık, ölümcül desenler örüyordu. Stainless'ın her salınımı, Northern'ın niyetinin bir uzantısı gibi hissediliyordu—şekil almış bir fırtına, kaotik ama kesin.

Oland'ın nefesi şimdi hırpalanmıştı, hayatta kalmak için gösterdiği çaba ile kasları yanıyordu. Her parry daha yavaş geliyordu, her defleksiyon daha da dağınık. Subayın bedeni dinlenme için çığlık atıyordu, ama aklı teslim olmayı reddediyordu.

Northern, rakibinin düşüncelerini okur gibi başını eğdi. “Etkileyici,” dedi, “sözde yıldırım yeteneğinle bana biraz şok vermeyi başardın, ama bir daha ne zaman başka bir tane oluşturabileceksin ki bu muhtemelen beni senden yarım saniye uzak tutacak?”

Oland yıkılmış ve umutsuzdu, ama Northern ona yas tutması için alan tanımadı. Onun yeteneği, saldırı olarak kullanmak istiyorsa yıldırım oluşturması gerektiği şekilde çalışıyordu.

Genellikle, etkisi rakibini hemen sersemletirdi, ama Northern üzerinde pek bir etkisi yoktu.

Ve savaşlarının başında kullandığı ikinci yetenek, ona hızda bir avantaj sağladı, bu da Northern'ın eşleştiği akıl almaz hız göz önüne alındığında işe yaramazdı.

Şimdi, aslında, Northern'ın patavatsızca söylediklerinin kibirden değil, gerçek bir anlayıştan kaynaklandığını fark ediyordu. Aklından birçok düşünce geçti, ancak Northern'ın acımasız saldırılarına karşı hayatı tehlikede savunma yaparken ve hafif bir karşı saldırı anı ararken, düşüncelerine dalacak bir zaman yoktu.

Bir sonraki stratejisi... koşmaktı.

“Enerjini boşa harcıyorsun,” Northern, Stainless'i elinde çevirerek söyledi. “Bu şekilde kazanamazsın. Neden aklını buna vermiyorsun, beni yenmek için en iyi yolu bulmak için kutunun dışını düşünmeye çalışmıyorsun?”

Oland'ın gözleri kısıldı, zihni hızla çalışırken çaresizce bir zayıflık arıyordu. Northern'ın tekniği kusursuzdu, hareketleri okunamazdı. Ama Oland'ın bildiği bir şey vardı: hiç kimse yenilmezdi.

Son güç rezervlerini toplarken, yeteneğinden aldığı yıldırım hızıyla Oland, Northern'ın başına doğru bir darbe yapıyormuş gibi yaptı.

Beklendiği gibi, Northern'ın kılıcı engellemek için yukarı fırladı, hareket o kadar hızlıydı ki neredeyse görünmezdi. Ama bu sefer Oland hazırdı.

Son anda vücudunu döndürerek alçaldı ve kılıcını yukarı doğru savurdu, Northern'ın sol tarafını hedef aldı.

Bir anlığına, darbe yapacakmış gibi göründü.

Sonra Northern'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü, gözleri o anda Oland'ın gelen kılıcına doğru alçaldı, gözbebeklerinde derin bir boşluk gibi ışık dalgalandı.

Stainless, düşünceden daha hızlı hareket ederek Oland'ın kılıcını korkunç bir çınlama ile engelledi. Aralarında kıvılcımlar patladı, karanlık salonu kısa parlamalarla aydınlattı.

Kuzey, gözlerine işaret etti.

“Görmediğim hiçbir manevra, stratejin yok. Aslında, bu fırsatı kullanarak koşmaya başlaman gerekmiyor muydu? Hadi, kapı seni bekliyor.”

Oland, tüm vücudunun soğuduğunu hissetti.

"Neredeydin? O kırmızı cadı hepimize zor anlar yaşatıyor çünkü seni arıyor!"

Bir öğrencilerden biri, Northern'ın köşeden çıktığını görünce bağırdı.

O, Northern'ın omuzlarına kayıtsızca ellerini koyarak daha da yaklaştı.

"Lael, lütfen onun yanından ayrılma, böylece biz diğerleri sonsuza kadar nefes alabiliriz. Onun etrafında olmadan çok sıcak."

Northern'ın gözleri, grim bir ifadeyle aşağıdaki ele kaydı.

"Ah, üzgünüm... dedikodular doğruymuş. Kesinlikle dokunulmayı sevmiyorsun, ha ha." Öğrenci, hafif solgun bir yüzle Northern'dan uzaklaştı ve zoraki kısa bir gülümseme yaptı.

Ne olduğunu bilmiyordu ama boğazı kaşınıyor ve elleri titriyordu, Northern'ın omuzlarından ellerini çektiğinde bile.

Northern kayıtsızca ileriye doğru yürüdü, çocuğu geride bıraktı. Birkaç saniye yalnız durdu—sersemlemiş ve solgun—sonunda kendini toparlayıp demirciye koşmadan önce.

Eleina ellerini kavuşturdu, Kuzey'in sakin bir şekilde demirhaneye girdiğini öfkeyle izliyordu. İfadesi biraz gergin ama o kadar gizliydi ki sadece ateşli öfkesi yayılıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Demirhaneden fırtına gibi çıkıp on dakikadan fazla kaybolmak mı?!"

Kuzey hafifçe başını eğdi. "Üzgünüm. Acil bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"Ne olduğu umurumda değil. Geri dön ve lanet olası madenle çalışmaya başla, yoksa fikrimi değiştiririm."

Kuzey gülümsedi, gözleriyle gülümserken birkaç dakika önceki acımasızlığı bastırıyordu.

Eleina'nın, istemiş olsa bile zarar verebileceği biri olmadığını biliyordu. Onunla çok şey kazanabileceği sürece, hala ona çok faydalıydı.

Ve gerçekten maden cevheri üzerinde çalışması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, Kuzey Aetherium'un önünde durdu, sağ elinde bir çekiçle ona bakıyordu.

Minerali Kaos Gözleriyle değerlendirirken elini sıkıca yumrukladı.

"Bu zor olacak," diye mırıldandı Kuzey.

O, gözlerini kısarak madenin üzerine bakıp değerlendirdiği sırada duraksadı.

Sonrasında, Northern kolunu kaldırdı. Çok fazla yukarı kaldırmadı; yapmak istediği onu küçük parçalara ezmekti, ama önce, cevherin direncinin yıkıcı olmayacağından emin olması gerekiyordu.

Son birkaç hafta içinde, teorik olarak öğrendiği şeylerden biri, yarık kaynaklarının, özellikle mineral cevherlerinin, çekiçleme ve ısıya karşı belirli bir dirence sahip olduğuydu. Genellikle, direncin seviyesine bağlı olarak, çekiçleme yöntemleri farklılık gösterir.

O, kırmızı kristallerle böyle bir şey yaşamıştı. Bunu, eğitmenler genel bir ders verirken fark etti.

Kırmızı kristallerin kan içgüdüsü, kendi savunma mekanizmasıydı; mineralin evinden çıkarılmaya karşı çaresizce direniş gösterme şekliydi.

Genellikle, madencilerin cevherleri çıkarırken daha acımasız bir dirençle karşılaştıklarını, demircilerin ise onları ezdiğini gördüler. Bu, sıradan bir insanın madenci olamamasının nedenlerinden biriydi.

Northern, Aetherium'un ezilmeye nasıl direneceğini veya en azından nasıl saldıracağını merak ediyordu. Kaos Gözleri ile bunu gözlemlemişti ve oldukça benzersiz bir bağ yapısının hassas bir heliksini görmüştü. Daha önce hiç görmediği bir şeydi ve bu, yarık kaynaklarının bir iradesi olduğuna dair onu daha da ikna etti.

Bunlar, bir canlı varlık olarak sınıflandırılabilir. Sadece tam olarak nefes almazlar. Ama büyüyebilirler ve bir iradeye sahip olabilirler. Ezilmeye karşı direnişleri, aslında bunun kanıtıdır.

Northern, bildiği Boşluk Yaratma mekanizmasıyla, mineral ile ruh demirini daha verimli bir şekilde kullanabileceğini spekküle ediyordu.

Belki, Grengar'ı uyandırmak için yayı bulmakla başlayabilirdi.

Umut dolu bir zihinle, Northern hafifçe çekiç kaldırdı, mineralin üzerine indirdiğinde çok fazla güç eklemeden.

Hemen, ısınmış havada yankılanan bir bulut yırtma sesiyle, birkaç yıldırım şiddetle boşaldı ve havada dolaşmaya başladı.

Kuzey silahsız olmasına rağmen, boşalma metal masayı ince yerlerinden bile yırtmış gibi görünüyordu.

Neredeyse herkes demirhanede başını çevirdi, gözleri hafifçe açıldı.

"O ses ne?" Birisi mırıldandı.

"Az önce bir ışık gördüğümü yemin edebilirim..." başka birisi uzaktan mırıldandı.

Ona baktılar ve daha fazla mırıldanarak kendi işlerine döndüler.

Kuzey gözlerini kısarak, 'Kimse bunu görmedi mi?' dedi.

Ona öyle geldi ki, olanları tam olarak kimse yakalayamamıştı, sadece gürültülü ses ve keskin ışık parlaması dışında.

Onun dışında kimse, yıldırımın etrafında nasıl çırpındığını ve masayı kılıç parçaları gibi küçük delikler açarak nasıl yırtıp geçtiğini görmemişti.

Kuzey derin bir nefes aldı, parmakları madenin etrafında dönerken çekiç etrafında sıkılaştı.

Aetherium hafifçe vızıldıyormuş gibi görünüyordu, ince kıvılcımları bir kalp atışını andırıyordu. Ona karşı direndi - canlı, inatçı ve teslim olmaya istekli değildi.

Kaos Gözleri, yapısına bir kez daha odaklandıkça hızlı bir şekilde belirdi ve kayboldu.

Bağların heliksi, onun girişimlerine karşı kendini güçlendirerek pulsatör gibi hareket etti.

Kuzey, parmak uçlarını minerale dokundurarak uzandı. Hafif statik, koluna doğru sıçradı, keskin ve kasıtlıydı. Kaos Gözleri, mineralin yapısındaki ince değişimi yakaladı, sanki onu devam etmeye cesaretlendiriyormuş gibiydi.

'Yani, teslim olmak istemiyorsun, öyle mi?' Kuzey düşündü, dudaklarında grimsi bir gülümseme belirdi. 'İradenin ne kadar ileri gideceğini görelim.'

Bu sefer, hemen çekiç kaldırmadı. Bunun yerine, içinde süzülen Boşluk Aurasını çağırdı ve hafif soğuk havanın etrafına sızmasına izin verdi. Demirhanenin sıcaklığı dalgalandı ve yakınlardaki birkaç demirci, aniden soğuk bir rüzgarla vurulmuş gibi kollarını ovuşturdu.

Kuzey, minerale konuşurken sesi alçak, neredeyse bir fısıldama gibiydi. "Eğer yaşıyorsan, bunu hissedeceksin."

Hızlı bir hareketle, çekiçi tekrar indirdi, Boşluk Aurası kolunun etrafında döndü.

Darbenin etkisi, havada başka bir yıldırım dalgası gönderdi, ama bu sefer farklıydı.

Aetherium sadece direnmedi—karşılık verdi.

Mineralden bir şok dalgası patladı. Kuzey, kendisine çarpan kıvılcımlardan ve elektrik arklarından kaçınmak için başını geriye doğru eğdi.

Eleina, ona doğru gelen, hemen korkuyla kaplandı. Onun ateşli öfkesi bir alarm kıvılcımıyla yer değiştirdi. "Ne yaptın sen?"

Northern'ın dudakları bir alay gülümsemesine dönüştü. "Direniyor."

"Direniyor mu?" Eleina sert bir şekilde yanıtladı, adım atarak, bakışlarını mineralin üzerine kilitledi. "Aetherium'un direnci var, evet, ama geri saldırmazlar. Ne yaptın?"

Northern omuz silkti, "Hiçbir fikrim yok. Onun gururunu incitmek zor mu?"

Eleina yüzüne hafifçe bir tokat attı, başını eğdi. "Oh Fach, bu deli ne yaptı böyle?"

Minerali inceledi ve hafifçe başını salladı. Birkaç saniye sonra,

“Bir minerali evcilleştirmek, hangisinin daha güçlü olduğunu kanıtlamakla ilgili değil. Saygı ile ilgilidir. Sadece çekiç alıp onlara vuramazsın. Bunu Eğitmen Galanar'ın dersinde öğrenmedin mi? Her şey hafif bir dokunuşla başlar. Zararsız, yaklaşımın zorlayıcı değil, daha çok evcilleştiricidir. Sonra vuruş vuruş, frekans artırılır. Ta ki son bir darbe onları parçalayana kadar.”

Northern biraz başını eğdi.

Onu gören Eleina'nın gözleri parladı.

“Ne?”

"Bir minerale saygı göstermek zorunda olmamın oldukça rahatsız edici olduğunu düşünüyorum."

"Peki, ne olmuş yani? Onu vurmaya devam mı etmek istiyorsun, yoksa tüm demirhaneyi yok edip kendini mi öldürmek?"

Bu tür şeyler saf güçle bastırılmalıdır. Ben demirciyim, benim sanatımı yaratacak olan mineral. Saygıyı hak eden, benim becerim ve terimle doğan bir mükemmeliyettir, bazı dağ yamaçlarında büyüyen bir mineral değil.

Eleina birkaç dakika sessiz kaldı. Aklında, Northern'ın haklı olduğunu biliyordu. Bir demircinin işi, bir minerali bastırmak ve onu bir silah haline getirmekti.

Saygıyı hak eden silah, mineral değil. Mineral sadece bastırılmalıdır.

Bir zamanlar bu ideolojiye sahipti; bu yeni bir şey değildi. Bazı mineral cevherleri için işe yarayabilirdi.

Ama bir Aetherium gibi beşinci seviye bir çatlak kaynağı. Hayır, bu imkansızdı.

Onu iradesini kırmadan önce öldürürdü.

İç çekti, "Lael. Sadece sana söyleneni yap."

"Hayır," Northern reddetti, gözlerinde inatçı bir ışık vardı.

"Şu anda bana itaat etmiyor musun?"

"Eğer sıradan olacaksan, o zaman muhtemelen benim öğretmenim olmayı hak etmiyorsun."

Eleina'nın gözleri büyüdü. Yarım saniye sonra, kaşları çatıldı, öfke alevleri derin bakışlarının içinde acımasızca yanıyordu.

Tüm demirhane, ne yaptıklarını durdurdu ve uzaktan, öfke ile öğrenci arasında bir anlaşmazlık kaynadığını izledi.

Northern, çekiçle Eleina'nın yüzüne doğru yükseldi. "Bugün seni haksız çıkardığımı gör." dedi. "Bir minerali teslim almayı başardığın, seni kandırarak teslim aldığından çok daha iyidir."

Eleina ve Kuzey arasındaki sessizlik gergindi. Kuzey'in yüzünde sinir bozucu bir yumuşak gülümseme vardı, bu da Eleina'yı her geçen saniye daha da öfkelendiriyordu.

Elleri o kadar sıkı bir şekilde kenetlendi ki, tüm el kasları sertleşti, neredeyse kırılacak gibi oldu, sonra kırıldı ve derin bir nefesle tüm o hayal kırıklığı ve öfkeyi bıraktı. Bu neredeyse sihir gibiydi.

Tüm tavrı bir anda değişti, o kadar barizdi ki Kuzey bile meraklandı.

Ona baktı.

Tamam, bunu senin istediğin gibi yapmana izin vereceğim. Ama burada değil.

Northern etrafa bakındı, herkesin gözlemledi ve sonra Eleina'ya döndü.

"Ben hiçbir şeye karşı değilim, ama seni tanıdığım türden biri olarak, öğrencinin nadir bir mineral cevherinin iradesini daha önce hiç görülmemiş bir şekilde kırdığı muhteşem manzarayı herkesin görmesinin senin yararına olmayacak mı?"

Eleina gözlerini devirdi. "Eğer bu kadar kendini beğenmiş olduğunu bilseydim, seni himayeme almak konusunda iki kez düşünürdüm. Beni takip et."

Emrettiği gibi, Northern'dan döndü. Aceleyle minerali aldı, çekiç hala elindeydi ve onu takip etti.

Birkaç dakika yürüdüler, atölye binasının arka köşesine, bir bahçeden geçerek ve sonunda su kenarındaki bir demirciye ulaştılar. Ana demirciye kıyasla içerisi çok daha küçüktü, yanından akan temiz dere, uzaktaki bahçe ve alanın açıklığı, onları sıcak öğle güneşinin sertliğinden koruyarak mükemmel bir atölye oluşturuyordu.

...Bir demirci için, tabii ki.

Northern yeri gözlemledi ve başını salladı.

"Bu iyi. Nereden buldun?"

"Bu baş demirciye aitti. İkinci yılımda bana bıraktı."

Northern'ın gözleri biraz büyüdü. 'O kadar iyi miydi?'

Eleina ona bir göz attı ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Ne? Gerçekten seni korkutmaya mı başladım?"

"Sadece etkilendim. Ve nadiren etkilendiğimi düşündüğünde, kendinle gurur duymalısın."

"Serseri," dedi yüzünü buruşturarak.

"Bu arada," Northern'ın sesi sordu, "ilk geldiğim gün dışında, ustayı hiç tanımadım. Neden?"

"Oh, o meşgul," diye yanıtladı Eleina, demirci atölyesine girerken. Devam etti, "Milhwa festivalinin yapıldığı yılın dönemi. Her departmanın başı meşguldür."

"Ne ile meşgul? Ve Milhwa festivali nedir?"

Eski demirci atölyesinde birkaç şeyi düzenlerken konuştu.

"Akademi üç kişi tarafından kuruldu, ama bunlardan biri olağanüstü çabasıyla tanınıyordu ve Milhwa olarak biliniyordu. Akademinin ilk günlerinde, üçü de inançları ve farklılıkları nedeniyle birbirlerinden uzaklaştılar. Savaşçı okulu, Zanaatkarlık okulu ve Bilginler Okulu.

"O zaman büyük bir anlaşmazlık olduğu söyleniyor ve bu çözüldükten sonra, Milhwa, üç okulun adil koşullar altında birbirleriyle rekabet edebilmesi için okulda bir festival oluşturdu. Kazanan ve okulu en güçlü olarak sıralanıyor. Şu ana kadar, festivalin tarihi boyunca, Savaşçı okulu her zaman kazandı. Bilginler ve Zanaatkarlık okulları bir araya gelip savaşmayan okul haline geldiklerinde bile, bu yine de işe yaramadı."

"Bu çok acıtmış olmalı..."

Bu benim işim değil. Festivaller ve rekabetle ilgilenmiyorum. Bana göre, Milhwa diğer iki okulun her yıl tekrar tekrar aşağılanması için bir zemin yarattı.

“Bu üzücü…”

Eleina nihayet yaptığı işi bitirdi ve Northern'a baktı. Kaşlarını çattı.

“Yüzünde ne o sinsi gülümseme var?”

Northern biraz çenesini okşadı.

“Sana ne söyleyeyim. Akademinin kuruluş tarihindeki ilk kez, savaşçı olmayan okul için festivali ben alayım mı?”

Eleina bir süre tereddüt etti; teklifle cezbedilmişti. Bu durumun kendisiyle ilgisi yokmuş gibi davrandı, ama son üç yıldır yaşadığı aşağılanmayı katlanmak zorunda kalmıştı.

Ne kadar deneseler de, Savaşçı okul her zaman kazanıyordu. Hangi alanda en iyi oldukları ya da rekabetin her iki okul için ne kadar adil olduğu önemli değildi; daha güçlü olanlar her zaman önde geliyordu.

Bu durum değişirse, mutlu olurdu. Ama bu imkansızdı. Northern'ın güçlü olabileceğini tahmin etse de, festivalin tüm sorumluluğunu tek başına taşımasının imkansız olduğunu da biliyordu.

Bu, kazanma şansı olmadan onu yıpratırdı.

Alaycı bir şekilde, “Eğer bu saçmalığı düşünmek için zamanın varsa, neden on nadir minerali evcilleştirmiyorsun ve bana göstermiyorsun?” dedi.

Northern ona onay verdi. "Anlaştık."

Nihayet, sahne hazırdı. Aetherium'u metal masanın üzerine bıraktı ve Eleina geri çekilirken birkaç saniye ona baktı.

Sonra Northern tekrar başladı. Bu sefer, merhametsizce şarjlı taşın üzerine çekiç indirdi. Sakin ortamda yankılanan bir çınlama duyulduğunda, yıldırımlar havada çırpınarak gereksiz bir öfke patlaması yarattı.

Northern bunu umursamadı. Boşluk Gücü ile, yıldırımların onu yaralaması imkansızdı. Demirci tehlikede olmasına rağmen, umursamıyor gibiydi.

Çekiç, taşı parçalamaya devam ederken acı içinde çınladı, her darbe bir öncekinden daha şiddetli oldu.

Işık kıvılcımları havada vahşi ateşböcekleri gibi dans etti, demirhaneyi mavi ve beyazın göz alıcı parıltılarıyla aydınlattı.

Aetherium karşılık verdi, her darbe havayı yakıp metal masanın kenarlarını kızartan yıldırım kıvrımları saldı. Yine de, Northern kararlı kaldı, ifadesi sakin, hareketleri hassastı.

Eleina kollarını kavuşturdu, şüpheci bakışları ona odaklandı.

"O masayı mahvedeceksin," diye mırıldandı, ama içindeki bir parça büyüyen hayranlığı inkar edemedi.

Onun hareket etme şekli, darbelerinin ritmi—bu sadece kaba güç değildi. Bunun bir sanatı vardı, beklemediği bir yöntem. Son birkaç haftada öğrendiği her şeyi almış ve vücudunun her parçasına yerleştirmişti.

Northern, ona bakmadan gülümsedi. "Ben minerali evcilleştiriyorum, mobilyayı değil. Eğer kırılırsa, zaten bu ocak için layık değildi."

Eleina gözlerini devirdi ama tartışmadı. Bunun yerine, onu daha dikkatli bir şekilde gözlemledi.

Çekiçle çalışma şekliyle ilgili... farklı bir şey vardı. Vuruşları rastgele değildi; her biri kasıtlı bir amaç taşıyor, mineral ile iletişim kurar gibi belirgin bir yankı yayıyordu.

Sonra onu fark etti.

Northern'ın çekici etrafında garip, neredeyse sisli bir hava vardı.

Her seferinde yıldırım o havadan geçip çarptığında, tamamen içinde kayboluyordu.

Eleina'nın kafasında birkaç spekülasyon vardı, ancak bu soğuk havanın yıldırımı silip süpürmesinin nedenini açıklayacak kadar mantıklı değildi; hasarını kontrol altına alıyordu, yıldırımın şiddetle etrafa dağılma şansı olmadan.

Northern'ın mineral üzerinde her parçalanan darbesiyle ne yaptığını bildiğini gördü.

Ancak, siyah taş daha inatçı bir şekilde parlıyordu, etrafında mavi kıvılcımlar dans ediyordu.

'Pes edecek gibi görünmüyor.' Eleina ellerini kavuşturdu ve kalbinde artan bir gerginlikle izledi.

Bu bir güç mücadelesi gibiydi. Şu ana kadar, her iki taraf da taviz vermiyordu. Northern'ın minerali kontrol altına alma çabasını izlerken, bunun imkansız olduğuna dair kesin inancından, onu kıracağına dair umutlu bir hale geçmişti.

Kalbinin derinliklerinde, bu işinin bu kısmını her zaman sorgulamıştı. Ancak, kimse bu kadar güçlü mineral madenlerini kontrol altına alma gücüne sahip değildi.

Bu mineral, yarığın kalbindeki kötü niyetten doğdu ve devam etme iradesinin en büyüğünü taşıdı. Kökleri, doğum anında yarığın merkezinden geldi.

Onların büyümesini görmüşlerdi ve değişimlerini paylaşmışlardı. Onlar, bir yarığın en sert bileşeniydiler, iradeleri sonsuza dek mekânsal, canavar doğuran anomaliye bağlıydı.

Onları bastırmak, yarığı bastırmak gibiydi. Mavi parıltılarla parlayan siyah taşa her darbe, yüzlerce canavarın iradesine tek bir çekiçle vurmak gibiydi.

İşi yapan çekiç değil, çekiçi kullananın gücüydü.

Kişinin iradesi, darbesiyle yayılır. Ego, ego ile çarpıştığında, bir yarış doğar; bu da mineralin yoğun direncini açıklar.

Madeni kırmak için sistematik bir yaklaşımın olmasının tek nedeni, kimsenin yüzlerce, belki de binlerce canavarın iradesine eşit olacak kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunun bilinmemesiydi; bu canavarlar, hayatta kalmak ve habitatlarının özünü sürdürmek için çaresiz bir şekilde istekliydiler.

Ancak, Eleina şimdi farklı düşünüyordu. Northern bir güçlü darbe indirdiğinde gözleri büyüdü ve bir çatlak taşa saplandı. Bu sefer fırlayan yıldırım daha zayıftı.

Eleina'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, gözleri heyecanla parlıyordu.

'Deli...'

Aetherium'un direnci zayıflamaya başlıyordu, karşı koyması yavaş yavaş başka bir şeye: teslimiyete dönüşüyordu.

Ancak bir şey farklıydı. Northern'ın yüzündeki kasvetli ifadeye ek olarak, şimdi darbelerinin kaba melodisinde bir huzur yankılanıyordu.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu Eleina, sesi alçak, neredeyse saygılıydı.

"Pazarlık yapıyorum," diye yanıtladı Northern basitçe, yüzü boştu. "Her malzemenin, bize öğretildiği gibi, bir iradesi vardır. Onu kırmak doğru gelmedi. Bu yüzden onu yönlendirmeye karar verdim. Bilmediği bir yolu ona göstereceğim."

Eleina'nın gözleri kısıldı. "Ve o yol nedir?"

"Mükemmelliğe giden yol."

Bir noktayı kanıtlarcasına, Aetherium parlamaya başladı. Öfkeyle değil, uyum içinde. Bir zamanlar saldırgan olan yıldırım şimdi yüzeyinde dans ediyordu, yıldızların hizalanmaları gibi parlayan karmaşık desenler oluşturuyordu.

Northern'ın darbeleri yavaşladı, her biri kasıtlı ve sabit, minerali ilahi bir hassasiyetle şekillendiriyordu.

Demirhanedeki hava değişti. Baskıcı gerilim kalktı, yerine garip, neredeyse sakinleştirici bir durgunluk geldi. Dışarıdaki dere bile sanki dünya kendisini izliyormuş gibi sessizleşmiş gibiydi.

Eleina temkinli bir adım attı, şüphesi meraka dönüştü. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bu... bu normal bir demircilik değil."

Northern nihayet durdu, çekiçle masanın üzerine yaslandı. Ona döndü, ifadesi ciddiydi.

"Bu çekiçle, güçle veya hatta irade ile ilgili değil. Ne ile çalıştığını anlamakla ilgili. İlk vuruşları yapmaya başladığımda, ona irademin ezici baskısını gösterdim, eğer onu tamamen ezmek isteseydim, yapabilirdim. Egoist ve duygusal bir öz olarak, karşılık verdi ama çok daha ilkel bir şekilde. Sadece benim gücüme karşı savunma yapıyordu.

Sonra ona da işe yaramaz olduğunu göstermek zorunda kaldım. O zaman teslim olmaya başladı. Ama benim iradem sadece ona oturmadı. Onu anlamak istedim. Mineralde en iyisini ortaya koyabilmek için gerekli olan anlayışı hissediyorum. O anlayışta, ona iradesini sürdürmesi için daha iyi bir hizmet biçimini gösterebiliyorum.

Northern, kasvetli bir gülümsemeyle sona erdi. Sonra minerale göz attı.

'Bunun benim ihtiyacım olan hack olup olmadığından emin değilim.'

Eleina gözlerini kırpıştırdı, zihni onun sözlerini işlemeye çalışıyordu. Antik demircilerin, malzemeleriyle 'iletişim kurduklarını' iddia ettiklerini duymuştu, ama bunu her zaman batıl inanç saçmalığı olarak görmüştü.

Yine de burada Northern vardı, önünde Aetherium parçasıyla duruyordu ve bu artık vahşi, kontrolsüz bir doğa gücü gibi görünmüyordu. Görünüyordu... uysal. Güzel.

"Hazır," dedi Northern, düşüncelerini keserek.

"Ne için hazır?" diye sordu, sesi neredeyse bir fısıldama kadar düşük.

Northern gözlerini kırpıştırdı, "Başka ne için? Bir balyoz haline getirilmek için."

Eleina biraz kaşlarını çattı. "Bir balyoz mu? Talebi yapan kişi bir balyoz istemedi."

"Eğer bu mineral cevherinin gücü gerçekten görünmek istiyorsa, bir balyoz haline getirilmesi ve onun sallama gücü kadar güçlü bir iradeye sahip biri tarafından kullanılması gerekiyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Eleina, rahatsız olmuş bir şekilde.

Bir gösterişle, Northern parlayan Aetherium'u masadan kaldırdı ve ışığa doğru tuttu.

Gülümsedi, "Çünkü onu anlıyorum."

Şimşek desenleri parladı ve döndü, yükselen bir kartalı andıran bir şekil oluşturdu—hem gücünün hem de özgürlüğünün bir kanıtı.

Eleina, hayranlığını gizleyemeyerek baktı. "Sen... sen gerçekten yaptın. Onu evcilleştirdin."

Northern omuz silkti, ama gözlerindeki gurur inkar edilemezdi. "Sana yapacağımı söyledim. Şimdi, o festival hakkında..."

Eleina inledi, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Sen imkansızsın."

"Ve yine de, işte buradayım," Northern yanıtladı, gülümsemesi dayanılmazdı.

Eleina, kendine rağmen gülmekten kendini alamadı. Yıllar sonra ilk kez, tehlikeli, dikkatsiz bir umut parıltısı hissetti—belki, sadece belki, dalgalar nihayet dönebilirdi.

Milhwa Festivali

Kuzey, yükselmesi için mükemmel bir sahne bulmuştu. Ayrıca, en azından Annette olmak üzere karanlık kıtadan birçok insanla tanışacağını da şüphe ediyordu.

Çatışmasız ve çatışmalı okullar arasındaki mesafe nedeniyle, her iki kurumdan öğrencilerin okul saatlerinde karşılaşması çok nadirdi.

Kuzey, çatışmasız okulun özel bir yurt bulduğunu keşfetmişti ve akademinin yüksek bir yetkilisi tarafından önerildiği için bu yurda erişim kazanmıştı.

Kaldığı yurt, prestijli öğrencilere ev sahipliği yapıyordu—yüksek profilli önerilerle akademiye kabul edilenler.

Diğer bir deyişle, Asten Tollimer Yurdu'ndaki öğrenciler, her biri kendi liginde güçlü bireylerdi.

Bu, en gerçek sınıf için ayrılmış bir yerdi.

'Zorbalık gibi şeyler bulamamış olmama şaşmamalı, herkes dikkatlice kendi işine bakıyordu.'

İlk gecesinde, burası bir öğrenci salonu için neredeyse fazla sessiz görünmüştü.

Belki de bir eğitmenin yurdudur diye düşünmüştü, ama ertesi sabah bunun yanlış olduğunu anladı.

Ve orada kalmayı seviyordu. Huzurluydu. Zorbalık, akademiye geldiğinde dört gözle beklediği şeylerden biriydi, ama bu tür bir huzur da fena değildi.

Onu zorlamaya çalışan tek kişi şimdi yerini biliyordu ve komik olan, Northern'ın onu oraya koymak için parmağını bile kaldırmasına gerek olmamasıydı.

Bazen, yolları kesiştiğinde Shampoo'nun gözlerinde ateşle bakışlar oluyordu.

Ama Northern için bu, dişlerini gösteren bir yavru kedi gibiydi. Bunu sevimli buluyordu.

Demirci atölyesindeki üç zorlu haftanın ardından, Eleina nihayet ondan vazgeçti.

Ona önemli bir görev için akademiden bir süre ayrılacağını söylemişti.

Eleina, Northern'a Aetherium'a uygun gördüğü herhangi bir silahı yaratma görevini bıraktı.

Biraz endişe ifade etti ama çabuk kendini ayırdı. Zaten başkalarının işlerine fazla karışmak istemiyordu.

Ancak Eleina'nın çaresiz bir ihtiyacı veya tehlikesi olursa, yardım elini uzatmaktan çekinmezdi.

Ancak, şu anda başka bir şey onun dikkatini daha çok gerektiriyordu.

Milhwa Festivali.

Beklediği tüm yetenekleri nihayet toplama fırsatı olmanın yanı sıra, Northern çeşitli insanlardan festivalin esasen üç bölümden oluştuğunu öğrenmişti.

: Canavar avı

Düellolar

Yetenek Gösterimi

Festivalin ilk bölümünde, öğrenciler okul aidiyetine bakılmaksızın beş kişilik takımlar oluşturdu.

Savaşçı olmayan okul, bir takım oluşturmak için Savaşçı okul ile karışabilirdi—bu önemli değildi.

Ancak, oluşturdukları takım festival boyunca kalıcı olacaktı.

Düellolar iki bölüme ayrıldı: takım royale ve bireysel düellolar.

Yetenek gösterimi kendiliğinden anlaşılırdı. Her gezgin, yetenekleriyle muhteşem başarılar sergileyecekti.

Bu, Savaşçı olmayan okulun kazanma şansının en yüksek olduğu yerdi, ama nadiren kazanırlardı.

Okullar arasındaki ayrımcılık ve Savaşçı okulun Savaşçı olmayan okulu daha düşük görmesi nedeniyle, genellikle Savaşçı olmayan okuldan öğrencilerle takım kurmak isteyen kimse olmazdı.

Onların sunabileceği yardımın bir önemi yoktu. Savaşçı olmayan okul her zaman tüm yarışmadan dışlanıyordu.

Ama Northern bu yıl her şeyin farklı olmasını istiyordu.

Hayır. Bu yıl her şeyin farklı olacağından emindi.

Ancak onu biraz rahatsız eden şey, bu değişikliğin sadece kendisiyle ilgili olmasını istememesi oldu.

Tüm Savaşçı olmayan okulun festivalin her yarışmasını kazanmasını istiyordu. Sorun, bunu nasıl başaracağıydı.

Üstelik, yarışmaya üç hafta kalmıştı. Northern yüzünü elleriyle sildi.

Sonunda içsel düşüncelerinin zirvesine ulaştığında iç çekti.

'Bir şekilde halledeceğim... şimdilik, yapmam gereken başka bir şey var.'

Hemen, bedeni gölgesine indi ve boşluk Sarayı'nda belirdi.

Bairan'ın beyaz saçları, yüce Saray'ın ürkütücü mavi ışığı altında nazikçe akıyordu. Kılıcını omuzlarına yerleştirerek, Northern'a doğru çenesini kaldırdı.

"Bir süredir bekliyorum, Usta."

"Düşüncelerimi netleştirmeyi düşündüm."

Bairan başını salladı. "O halde, Usta. Umarım bunları çözmüşsünüzdür çünkü bu eğitimimizin bu kısmı zihninizi ve tüm odaklanmanızı gerektiriyor. Bu, eğitiminizin gerçek başlangıcıdır; bu yüzden son üç haftadır sizi bu alıştırmalarla meşgul ettim."

Northern zor bir şekilde yutkunarak, akşam yemeğini yeni yemişti; karnı biraz rahatsızdı ama çok da rahatsız edici değildi. O hafif rahatsızlığın dışında, her yerde iyiydi ve aslında güç doluydu.

Sonuçta, bunu üç haftadır dört gözle bekliyordu.

"Son üç haftada, sizde üç şeyi keskinleştirmek için sürekli olarak temel alıştırmalar yaptım: zamanlamanızı, çekiminizi ve tek anı."

Bairan'ın tonu, son üç kelimeye diğerlerinden biraz daha fazla vurgu yaptı. Daha fazla açıkladı.

"Tek an, Isshun, kılıç stilimin nihai ifadesidir. O kadar mükemmel bir şekilde icra edilen bir çekimdir ki, en ince zaman diliminde var olur. Kesim, o kadar saf bir anda gerçekleşir ki, gerçeklik kendisi duraklıyormuş gibi görünür ve görülen tek rapor, sonucun kendisidir; asla eylemin kendisi değil."

Northern, göğsünde yavaşça bir ağırlık hissetti. Her nefes, bir öncekinden daha ağır hale geldi.

Ona baskı yapılmadı. Aksine, heyecanlıydı. Çok heyecanlıydı. Kılıç sanatı hakkında duyduğunda her zaman beklediği türden bir şey olduğunu unutmuştu.

Tra-el'deki kılıç sanatı şüphesiz çekiciydi, ama her zaman duyduğu kurgularla hiçbir ilgisi yoktu.

Sadece kılıcınızla bir aşama ulaşabilmek.

O hayalleri unutmuştu. Ama şimdi, Bairan'ın sözleri ona hatırlatıyordu ve bu, kalbini heyecanla ağır bir şekilde çarptırıyordu.

Bairan'ın sesi kulaklarına geri geldi.

"Kılıç stilimin ilk tekniğini, Ay Işığındaki Fısıldama'yı öğreteceğim."

Northern'ın nefesi boğazında takıldı. Sadece ismi bile, Boşluk Sarayı'ndaki havayı daha ağır hale getiren bir gizem ağırlığı taşıyordu.

“Ay Işığındaki Fısıldama,” Bairan devam etti, beyaz saçları etraflarındaki tuhaf mavi ışığı emiyor gibi görünüyordu, “sadece bir teknik değil. Öğreneceğin her şeyin temelidir.”

Kılıcını omzundan indirdi, yan tarafında o kadar doğal bir tutuşla tuttu ki, sanki kolunun bir uzantısı gibiydi.

“Dikkatlice izle.”

Northern'ın gözleri hafifçe büyüdü. Bu eğitim sürecinde, Bairan'ın kılıç tekniklerini gösterdiğini görmüştü, ama bu sefer bir şey farklıydı. Hava kendisi bile nefesini tutuyormuş gibiydi.

Bairan hareket etmedi. Ya da daha doğrusu, o kadar ince hareket etti ki, Northern'ın gözleri gördüklerini işlemekte zorlandı. Sanki kılıç, gerçekliği rahatsız ediyordu ve etrafındaki uzayda dalgalar yaratıyordu.

'Ne... neye bakıyorum?'

Hareket bir fısıldamadan daha küçüktü, ama Northern bir şeyin yanağından geçtiğini hissetti. O noktaya dokunduğunda, bir tel saçının tamamen kesilmiş olduğunu buldu.

“Bu sadece bir selamlaşmaydı,” dedi Bairan, sesi alışılmadık bir sıcaklık taşıyordu. “Gerçek teknik çok daha... samimi.”

Kuzey'in daha önceki heyecanı daha derin bir şeye dönüştü. Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

“Bu teknik boşluk gücünü aştı mı?”

Doğru hissettirmiyordu. Geçmişte—ya da daha adil olmak gerekirse, Bilge olduğundan beri—Kuzey, boşluk gücünün daha pratik bir kullanımını geliştirmişti.

Şimdiye kadar, Boşluk Gücü durağan bir savunma biçimiydi, onunla bir saldırı arasındaki alanı çeşitlendiren bir hava duvarıydı.

Ancak Kuzey, her zaman çaresiz bir çocuk gibi bir hava duvarıyla korunmak istemiyordu. Bu nedenle, savunma mekanizmasını daha pratik hale getirmenin bir yolunu aradı.

İstediği şey için bir yöntem geliştirmek uzun sürmedi. Kuzey, gücü sıkı bir şekilde kontrol altına aldı ve o kadar sıkıştırdı ki, esnek bir kavram haline geldi.

Bu esneklik, Kuzey'in onu tüm formunun etrafına sarmasını sağladı. Etrafında bir duvar olmak yerine, boşluk gücü onu baştan aşağıya çerçeveleyen ince bir savunma katmanı haline geldi.

Bu yeni boşluk gücü biçiminin avantajları ve dezavantajları vardı. Avantajlarından biri, Kuzey'in istediğini başarmasıydı; ancak dezavantajları...

Boşluk gücü, bir saldırı ile kendisi arasındaki mesafeyi sonsuz bir şekilde uzatma özelliğini kaybetti. Artık, saldırının Sınırsız Boşluğa girmesini engelliyordu, ama önceden olduğu gibi orada hapsolmasını sağlamıyordu.

Ne yazık ki, ama istediği zaman her zaman değiştirebilirdi.

Boşluk gücünde gerçekleşen en gururlu değişiklik, artık Kuzey'in doğrudan gözetimi altında, herhangi bir saldırının bunu aşmasının imkansız olmasıydı.

Önceden, boşluk gücü sadece bir şeye tepki veriyordu, ama şimdi, Kaos Gözleri ve onun Sınırsız Boşluk özü tarafından sürekli olarak korunuyordu. Kaos Gözleri tehlike gözleri olarak hizmet ediyordu, onun boşluk özü ise çalıştırma yakıtıydı.

Ancak, az önce, aşılmıştı. Bunun anlamı şuydu... Kuzey'in bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, onun Kaos Gözleri... hamleyi yakalayamamıştı!

'Her ne olursa olsun bunu öğrenmeliyim!'

Kuzey için bu, sadece güçlü bir tekniği öğrenmekle ilgili bir şey olmaktan çıktı. Kılıç sanatının doğası hakkında temel bir şeyi anlamakla ilgiliydi.

"Ay Işığında Fısıldama basit bir ilkeye dayanır," Bairan açıkladı, kılıcını kınına sokarak. "Tıpkı ay ışığının sadece bir yansıma dokunuşuyla bir gölü aydınlatabilmesi gibi, gerçek bir kılıç darbesi, havayı sadece bir saç genişliği kadar rahatsız ederek her şeyi kesebilir."

Kuzey'in kılıcını çekmesi için elini işaret etti.

"Sana öğrettiğim alıştırmalar sadece hız veya hassasiyetle ilgili değildi. Hareket ve durgunluk arasındaki eşiği anlamakla ilgiliydi. Ay Işığında Fısıldama o eşiğin içindedir."

Kuzey kılıcını kavradı, Bairan'ın sözlerinin ağırlığını anlayışına yerleştiğini hissetti. Son üç haftada öğrendiği her şey yeni bir anlam kazanmaya başladı.

“Şimdi,” Bairan'ın sesi bir beklenti tonu taşıyordu, “bana mevcut akımını göster. O eşiği bulmaya ne kadar yakın olduğunu görelim.”

Northern derin bir nefes aldı, kendini merkezledi. Önceden hissettiği heyecan keskin bir odaklanmaya dönüştü.

Böyle bir an, derin bir şeyin başlangıcını işaretleyecekti, bu yüzden daha önce hiç kullanmadığı bir ciddiyetle yaklaşması gerekiyordu.

Elini Stainless'in kabzasının üzerine koydu ve o anda, zamanlama, tek bir an, mükemmel çekiş hakkında öğrendiği her şey, tek bir anlayış noktasında birleşti.

Boşluk Sarayı nefesini tuttu, Northern'ın efsanevi Ay Işığında Fısıldama tekniğini ustalaşma yolundaki ilk adımını bekliyordu.

Northern'ın eli kılıcının kabzasında hafifçe sıkılaştı. Tüm duyuları, avucu ile sarılı sap arasındaki o tek temas noktasında birleşti.

Üç haftalık sonsuz alıştırmalar zihninde kristalleşti. Başparmağının nasıl durması gerektiği, her parmakta gereken hassas gerilim, vücut ağırlığındaki mikroskobik kayma—her şey zihninde mükemmel bir şekilde hizalandı.

'Tam olarak nefes almak gibi.'

Çekişi hızlı, kesin ve normal standartlara göre mükemmeldi. Odachi, kınından çıktığında şarkı söyledi, havayı ölümcül bir zarafetle keserek geçti.

Ama bu yeterli değildi.

"Tekrar," diye emretti Bairan, ama gözlerinde bir ilgi parıltısı vardı.

Northern tereddüt etmedi. Tekrar tekrar kılıcını çekti, her seferinde hareketi daha da geliştirerek.

Onuncu denemesi, ilkinden belirgin şekilde daha akıcıydı. Yirminci denemesi ise daha da fazla gelişim gösterdi.

Otuzuncu çekilişte, bir şey değişmeye başladı.

Bu hızda ya da hassasiyette değildi—bunlar başından beri neredeyse mükemmeldi. Başka bir şeydi, daha temel bir şey.

Kırk üçüncü çekilişinde, Northern bunu hissetti. Bir anlık... bir şey. Sanki kılıcı, tam olarak hava olmayan, tam olarak alan olmayan, ama ikisi arasında var olan bir şeye dokunmuştu.

Bairan'ın gözleri hafifçe büyüdü.

"Yine."

Northern bir kez daha çekti, o hissi kovalamak için. Bu sefer, his daha güçlüydü. Kılıcının etrafındaki hava titremeye başladı, çekilişinin hızından değil, tamamen başka bir şeyden dolayı.

'Burada bir şey var. Tam olarak kavrayamadığım bir şey.'

Bir sonraki çekilişi, Boşluk Sarayı'nın ürkütücü mavi ışığını dalgalandırdı, sanki kılıç ışığın kendisini kesmiş gibiydi.

Bairan, yarım adım öne çıktı, genellikle sakin olan tavırlarında gerçek bir şaşkınlık kırıntıları belirdi.

Master... you're...

Kuzey, onu zar zor duydu. Artık duyumun içinde kaybolmuştu, her nefes alış, zihninin tam olarak kavrayamadığı ama bedeninin anlamaya başladığı bir şeye daha da yaklaşmasını sağlıyordu.

57. nefes alışında, oldu.

Elli yedinci çekiminde, Boşluk Sarayı'nın havasında bir şey değişti. Alışılmış ürkütücü mavi ışık nefesini tutar gibi görünüyordu, sanki gerçeklik kendisini bekliyordu.

Northern'ın parmakları, Stainless'ın kabzasına dokunduğunda karıncalandı.

Peşinden koştuğu o his şimdi daha yakındı, anlayışının sınırında, dilinin ucundaki bir kelime gibi süzülüyordu.

"Henüz değil. Daha fazlası var."

Elli sekizinci çekimi su gibi akıcıydı.

Elli dokuzuncusu, düşünceden daha sessizdi.

Her deneme onu... bir şeye daha da yaklaştırıyordu. Temel bir şeye.

Bairan hareketsiz duruyordu, beyaz saçları rüzgarsız sarayda tamamen sabit kalmıştı. Gözleri, şafak vaktinden hemen önce ufka bakan bir adam gibi artan bir gerginliği ele veriyordu.

Altmışıncı çekilişte, Northern bunu hissetti—kalbini bir an durduran bir anlayış fısıldaması. Elleri, Stainless'i kınına koyarken hafifçe titredi.

"Bir kez daha."

Gözlerini kapadı, her şeyin kaybolmasına izin verdi. Nefes almasının sesi, giysilerinin ağırlığı, kendi bedeninin farkındalığı—bunların hepsi, Stainless ile olan bağlantısından başka bir şey kalmayana kadar çözüldü.

O mükemmel sükunette, zihninde bir şey yerine oturdu.

Bairan'ın bahsettiği eşik, hareket ile sükunet arasında bir yer değildi. Hareket ve sükunetin aynı şey haline geldiği noktaydı.

Northern'ın altmış birinci çekilişi, tekniği aştı.

Blade sadece havayı kesmekle kalmadı—varoluşu kendisini böldü.

Kalp atışları arasında yaşayabilecek kadar küçük bir anın kesirinde, gerçeklik iki çelişkili durumu tutuyormuş gibi göründü.

: Stainless aynı anda kınında ve çekilmiş, hareket eden ve hareketsiz, mevcut ve yoktu.

Boş Saray'ın garip atmosferinde süzülen tek bir su damlası bölündü.

Yarısında değil, ayrımın görülemeyeceği şekilde—sadece yavaşça birbirinden uzaklaşan iki mükemmel biçimlenmiş damlanın ardından gelen iz.

Daha da önemlisi, Northern boşluk gücünün dalgalandığını hissetti. Bu, boşluk gücünün delindiği veya aşıldığı için değil, ama o sonsuz bir anlık süre boyunca, teknik boşluk gücünün kendisiyle aynı alanda var olmuştu—gerçeklik ile olasılık arasında.

Ardından gelen sessizlik, kulakları sağır ediciydi.

Bairan'ın keskin nefes alışı, onu cam gibi parçaladı. Sakin yüzü, Northern'ın daha önce hiç görmediği bir şeyi gösteriyordu: saf, kontrolsüz bir hayret.

"Usta," diye fısıldadı ve ilk kez sesi hafifçe titredi. "Bu..."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi, cümlesini yarıda bıraktı. Gözleri, Northern'ın yüzü ile Stainless arasında gidip geliyordu, sanki az önce tanık olduğu şeyi uzlaştırmaya çalışıyordu.

"Tüm yıllarımda," Bairan nihayet başardı, "Kimsenin Ay Işığındaki Fısıldamanın gerçek doğasını bu kadar hızlı kavradığını görmedim. Ama daha da fazlası..." Durdu, kelimelerini dikkatlice seçerek. "Sadece tekniği icra etmedin. Sen... onu evrimleştirdin!"

Northern, odachi kılıcına baktı, o mükemmel anın yankısını hala hissediyordu.

Tekniği ustalaşmadığını biliyordu—uzak bir ihtimaldi. Ama derin bir şeye dokunmuştu, niyet ile eylem, gerçeklik ile boşluk arasındaki alanda var olan bir şeye.

Ve bir şekilde, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordu.

"Yine," dedi sessizce, sesi, sonsuz bir şeyi gören birinin ağırlığını taşıyordu.

Boş Saray, çekimler ve örtülerle bir ritme oturdu; her biri Kuzey'i Ay Işığındaki Fısıldamanın gerçek doğasını anlamaya daha da yaklaştırıyordu.

Kuzey, kılıcını çekmeye devam ederek ara vermedi.

Bairan'ın ifadesi her çekilişte daha karmaşık hale geldi, gurur ile belki de endişe olabilecek bir şeyi karıştırıyordu.

Zaman uzadı, ancak Northern'ın kararlılığı sarsılmadı. Onun geçici yükselişini takip eden her çekim, dokunduğu o mükemmel eşiğin gerisinde kaldı.

Altmış ikinci çekiliş temiz, kesin ama sıradandı.

Yetmişinci, güçlü ve hızlı - ama yine de fiziksel hareket yasalarıyla bağlı.

Seksenine geldiğinde, hareketlerine hayal kırıklığı sızmaya başladı; omuzlarındaki neredeyse hissedilmeyen bir gerginlik daha önce yoktu.

“Neden? Ona dokundum. Ona dokunduğumu biliyorum.”

Yüzüncü çekiliş geldi ve geçti, her deneme kesin ama gerçekliği durduran o ruhsal kaliteden yoksundu.

Bairan sessizce izledi, ustasının teknik olarak mükemmel çizimlerinin, kendi gölgesini yakalamaya çalışan bir adam gibi o tekil anı nasıl kovaladığını not etti.

Her deneme kusursuz bir şekilde gerçekleştirildi, ancak bir şekilde o kısa transandans anından daha da uzaklaştı.

“Usta...” Bairan nihayet konuştu, sesi nazikti. “Belki de—”

“Hayır.” Northern'ın yanıtı sessiz ama kesindi. Gözleri, metalik yüzeyinde bir şey arayarak Stainless'e sabitlenmişti. “Bunu hissettim. Orada olduğunu biliyorum.”

Yüz yirminci çekim havada yankılandı, var olan herhangi bir kılıç ustasını etkileyecek mükemmel bir yay oluşturdu.

Ancak Northern'ın hafif kaş çatması derinleşti. Bu yeterli değildi. Önceden dokunduğu şeyin yanına bile yaklaşmıyordu.

Her bir sonraki çekim, mükemmel teknik maskesinin altında gizli bir hayal kırıklığı egzersizi haline geldi.

Hareketler kusursuz kalmaya devam etti, ancak o kristal anın anlayışı her denemeyle daha da uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Yüz ellinci çekimde, Northern'ın alnında ter damlacıkları belirmeye başladı—bu fiziksel bir çaba değil, düşünceler arasında var olan bir şeyi yeniden yakalamaya çalışmanın zihinsel baskısından kaynaklanıyordu.

“Sanki dumanı yakalamaya çalışmak gibi,” fark etti, elleri hafifçe titremeye başlamıştı. “Ona ne kadar uzanırsam, o kadar dağılır.”

Yine de devam etti.

Çekim üstüne çekim, her biri mükemmel, her biri yetersiz.

Boş Saray'ın ürkütücü ışığı şimdi ona alay ediyormuş gibi görünüyordu, Stainless'in kılıcında yansıyarak, artık dokunamayacağı o tek, mükemmel anı hatırlatıyordu.

Bairan'ın endişesi her geçen denemeyle daha belirgin hale geldi, ama sessiz kaldı.

Usta'sının gözlerindeki ifadeyi tanıdı—transandans alanının özelliği, birinin ona susadığı zaman, kılıç sanatları dünyasında böyle bir kişiyi tatmin edecek hiçbir şeyin olamayacağıydı.

Onu, kılıcın mükemmelliğini peşinden koşmaya iten açlık tam da buydu; becerileriyle elde ettiği başarılar yerine.

Eski dünya ona Kılıç Kralı unvanını verdiğinde ve bununla muazzam bir prestij kazandığında bile, yine de tatmin olmamıştı.

Dokunmak istediği daha bir şey vardı. Ve dünya onu en güçlü olarak değerlendirse de, o orada değildi.

Transandans alanı acımasız bir yerdi.

İki yüzüncü çekiş, havayı ölümcül bir hassasiyetle kesti, ancak Northern'ın hayal kırıklığı nihayet duyulmaz bir iç çekişle kendini gösterdi.

Dokunduğu mükemmel an, uyanınca kaybolan bir rüya gibi inatla ulaşılmaz kalıyordu, sadece derin bir şeyin kısa bir süreliğine anlaşıldığı kesinliğiyle geride kalıyordu.

Ve yine de, Northern'ın eli Stainless'in kabzasına geri döndü, bir başka deneme için hazırdı.

O gün, Northern'ı daha fazlasını istemeye bıraktı. Eğitimine yaklaşımındaki hız ve ciddiyet büyük ölçüde değişti.

Deneyimlediği şey, Ay Işığında Fısıldama stilinin ilk tekniğiydi: Dalga Kesimi.

Ancak, ona transandantal aleme bir bakış sunan o kusursuz icraattan bu yana, o hissi tekrar yakalamak için peşinden koşmaya devam etti.

Şu ana kadar, Northern'ın kendi kuyruğunu kovaladığı gibi görünüyordu.

Bairan, ilk tekniği ne kadar mükemmel bir şekilde icra edebileceğini ona açıkladı, ama açıklama sırasında Northern'ın dinlemeyeceğini biliyordu.

Bu nedenle, söylemesi gereken her şeyi kısaca ama ikna edici bir şekilde söyledi. Beklendiği gibi, bunun pek bir etkisi olmadı. Northern sadece birkaç saatliğine geri döndü ve ertesi gün okuldan döndüğünde tekrar hız kazandı.

O noktada, Bairan Northern'ı durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Ama en azından, Northern'ın tekrar aşırı varlık alanına bakma konusundaki inatçı girişiminde kendi düşüşüne doğru yürümemesini korumak için orada olacaktı, belki de orada kalacaktı.

Sabah soğuktu, alışılmadık kadar soğuk. Güneş hala ortaya çıkmak için güç kazanamamıştı, ama Northern zaten Boşluk Sarayı'ndaydı.

Rutini neredeyse mekanik hale gelmişti: okul, Boşluk Sarayı, uyku — eğer uyuyabiliyorsa.

O aşırı varlık alanına dair bir bakış, düşüncelerini tüketen bir takıntı haline gelmişti.

'Bir kez daha.'

Bu ifade bir mantraya dönüşmüştü, Stainless'in her çekişinde zihninde tekrarlanıyordu.

Odachi'nin kılıcı Saray'ın eterik ışığını yakaladı, çabalarını alay eden desenler oluşturdu.

Üç yüz yirmi yedi.

Üç yüz yirmi sekiz.

Üç yüz yirmi dokuz.

Kuzey, belki sayısal ilerlemeyi anlamanın bazı kalıpları, o ulaşılması zor durumu açmanın anahtarını ortaya çıkaracağını umarak, çekimlerini tekrar saymaya başlamıştı.

Bairan, Saray'ın ışığında hayalet gibi beyaz saçlarıyla her zamanki yerinde duruyordu.

Gözlerinde bir dizi karmaşık duygu vardı — ustasının özverisi için gurur, artan takıntısı için derin endişe ve başka bir şey... belki de tanıma.

“Usta,” Bairan'ın sesi çekimlerin ritmini keserek, “belki ikinciyi tartışmalıyız—”

“Hayır.” Kuzey'in yanıtı anındaydı, gözleri Stainless'ın kılıcını asla bırakmıyordu. “Henüz değil.”

Boşluk hizmetkârı sessizliğe büründü, Kuzey'in amansız takibini izliyordu.

Her çekim teknik olarak mükemmeldi — hatta mükemmelin ötesindeydi. Sadece haftalarca eğitim almış biri için imkânsız olması gereken bir şeye evrimleşmişlerdi.

Yine de Kuzey, her denemede sadece başarısızlık görüyordu.

Çekimleri daha hızlı, daha hassas, daha güçlü hale gelmişti.

Herhangi bir başka kılıç ustası böyle bir ilerlemeden dolayı çok mutlu olurdu.

Ancak Northern için, her iyileşme, onun o tekil aşama anından ne kadar uzak olduğunu yalnızca vurguladı.

“Biliyorsun, Usta,” Bairan tekrar konuştu, sesi dikkatli ve ölçülüydü. “Bazen bir tekniği ustalaşmanın en zor kısmı, onun seni de ustalaştırdığını kabul etmektir.”

Northern'ın elleri Stainless'ın kabzasında duraksadı, kelimeler direncine rağmen zihninde yer buldu.

“Ay Işığındaki Fısıldama sadece kesimle ilgili değil,” Bairan devam etti, Northern'ın konsantrasyonundaki hafif çatlağı gördü. “Bazı anların zorlanamayacağını, yalnızca davet edilebileceğini anlamakla ilgilidir.”

Günler sonra ilk kez, Northern hizmetçisine tam olarak döndü. Bairan'ın sözlerinde, göz ardı etmeye çalıştığı bir gerçeği yankılanan bir şey vardı.

Ancak bu içgörüyü doğru bir şekilde işleyemeden, elleri tekrar hareket etmeye başladı, Stainless'ı o ulaşılmaz alemi dokunmak için bir başka denemeye çekti.

Boşluk Sarayı'nın ışığı hafifçe sönüyormuş gibi görünüyordu, sanki efendisinin sarsılmaz inatçılığına iç çekiyordu.

Ve gölgelerin bir yerinde, Bairan izliyordu, Northern'ın bazı aşırı anların yakalanamayacağını anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu — yalnızca kendilerini açmayı seçtiklerinde deneyimlenebilirlerdi.

Ancak şimdilik, kılıcın kınına kayarken çıkardığı ses, Saray'da yankılanmaya devam etti, Northern'ın mükemmellik peşindeki amansız takibinin ritminde zamanı işaret ediyordu.

En azından ani bir rahatsızlık Northern'ı duraksatıncaya kadar.

Bairan, ustasının eğitim sırasında dikkatsiz olmasının düşüncesiyle asla mutlu olacağını düşünmemişti.

"Birisi kapımı çalıyor," Northern hafif bir kaş çatma ile mırıldandı.

Kaş çatma, şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Yurt odasında, kimseyle hareket etmedi, kimseyle konuşmadı ve tamamen kendi başına gayet iyiydi.

Peki, kapısına kim cesaret edip de vurabilirdi? Bu bir hata mıydı?

Northern, odachi'nin kabzasını tekrar tuttu ve kişinin geri döneceğini düşündü.

Ancak, tam o anda, tekrar kapının vurulduğunu duydu.

'Görünüşe göre kişi doğru yerde olduğundan emin.'

İç çekti ve görünümünü kaybetti. Bairan, alnındaki teri sildi ve endişeyle başını salladı.

Yanında, Revant belirdi ve dedi ki

: "Neden bu sıkıntı işaretini takıyorsun? Ustamız mükemmellik arıyor ve bunu elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek."

Bairan başını yana eğdi, bakışları Revant'a karşı bir küçümseme ve umursamazlık karışımıyla doluydu, o uzaklaşırken.

Revant ciddiyetle kaşlarını çattı. "Yüzündeki ifadeyi beğenmedim."

Bairan'ı takip etti, Bairan ona sadece elini sallayarak geçip gitti, geriye bakmadan.

Bu arada, Northern kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Orada kimin olduğunu görünce hem şaşırdı hem de şaşırmadı.

"Aster..."

İlk gününde tanıştığı geveze Aster, Northern'a el sallarken gözleriyle gülümseyerek kısa bir kahkaha attı.

"Hey dostum... hâlâ adını söylemedin, değil mi?"

Northern, Aster'in o soğuk ve bunaltıcı boşluk havasını ifade etmesine rağmen geri döneceğini beklemiyordu. O havayı yarıya indirmiş olsa da, o yarı bile Aster gibi kırılgan bir insanın dayanması için hala çoktu.

Aynı zamanda, Aster'dı; Northern'ın tanıdığı kişinin doğası gereği, şu anda kapısının önünde duruyor olmasına pek de şaşırmadı.

Ancak, bir şey garipti.

Kuzey, Aster'in ifadesini gözlemledi. Çocuk bunu bastırmaya çalıştı ama yine de rahatsız görünüyordu. Sanki bu yerden hemen ayrılmak istiyormuş gibi aceleciydi ama kendini başka türlü göstermeye zorluyordu, rahatsızlığını bir gülümsemeyle maskelemeye çalışıyordu.

Kuzey, koridorun sonuna baktı. Boştu. Tamamen kafası karışmıştı.

Şüphesini doğrularcasına, Aster konuştu.

“İçeri girebilir miyim?”

Northern hemen kaşlarını çattı. “İçeri gir ve ne yap?! Bu kadar erken kapımda belirmemelisin. İçeri gir—neden?”

Aster aşağı baktı, ellerini nervozca ovuşturdu.

“Gerçekten üzgünüm, dostum… Seninle bir şey hakkında konuşmak istedim. Yardımcı olabilir misin diye merak ediyordum?”

Kısa bir süre geri baktıktan sonra Northern'a odaklandı, bir yanıt bekliyordu.

“Peki, burada ve şimdi konuşabiliriz. Odaya girmene gerek yok.”

Aster'ın yüzü sanki parçalanmaya başlıyormuş gibi görünüyordu. Sol eli hafifçe titriyordu, ama hemen sağ eliyle onu sabitledi.

Northern'ın kaşları daha da çatıldı, tonu karanlık ve talepkar oldu.

“Aster? Ne oldu?”

Çocuğun dudakları titriyordu, ama bu sefer alıştığı gevezelikten değil. Bir tür belanın içinde gibiydi, bu da Northern'ı daha da endişelendirdi.

"Lütfen... beni içeri al," dedi Aster, sesi titreyerek.

Northern, kapıyı daha da açmadan önce birkaç saniye boyunca derin derin ona baktı, sessizce içeri girmesi için davet etti.

Aster içeri girdi, Northern'ın minimalist alanına göz atarak. Bir adım daha attığında, aniden dizlerinin üzerine düştü, Northern'ı şok ederek.

'Bu adam neyin içine girdi?' Northern yorgun bir şekilde iç çekti.

Bu karmaşaya karışmak istemiyordu, özellikle de sabahın bu saatinde. Ama Aster'ın şüpheli bir şeyler yaptığı ve muhtemelen bunun için peşinde koşulduğu açıktı.

Şu anda, sadece suya—bolca suya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Northern omzuna dokundu. "Senin için su alacağım."

Çıkmak için dönerken, Aster kolundan tuttu, hafifçe başını salladı. "Lütfen… gitme."

"Gitme derken ne demek istiyorsun? Şu anda yaşayan ölü gibi görünüyorsun. Su içmek seni sakinleştirecek ve sakinleştiğinde, içine düştüğün durumu kekelemeden anlatabilirsin."

Northern, Aster'ın tutuşundan elini nazikçe çekti ve çocuk daha fazla itiraz edemeden dışarı çıktı.

Ancak kapıyı kapatırken, boğuk bir ifade duydu.

“...ama dışarıdalar!”

Kuzey, yorumu geçiştirerek başını salladı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Koridor ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Sabah yediyi yeni geçmişti. Çoğu öğrenci muhtemelen yeni uyanıyordu, günlerine hazırlanıyordu. Kahvaltı saat 9'da, dersler ise 10'da başlıyordu.

Merdivenlerden aşağı indi, sağa döndü ve büyük yemek salonuna doğru ilerledi. Arka duvarda, bir şişe su için bir talii kabul eden, otomat benzeri bir cihaz duruyordu.

Bu, Kuzey'e kendi dünyasındaki otomatları hatırlatıyordu, ama burada buna Su Mektubu deniliyordu.

“Sanırım buna su almanı sağladığı için böyle adlandırılıyor.”

Bu özel makine yalnızca şişelenmiş su veriyordu, ancak akademideki diğer makineler tatlı içecekler sunuyordu. Meyve Suyu Mektubu bunlardan biriydi.

Kuzey, makineden bir şişe aldı, elinde eğlenceli bir şekilde çevirip yakaladı.

Çıkmak için dönerken duraksadı, başını sakin bir şekilde yukarı kaldırdı. Bir saniye sonra, ayak sesleri kulaklarına ulaştı. Yavaşça, iki kişi yemek salonuna girdi.

Giysileri okulun standart kıyafetlerinden farklıydı. Bunun yerine, altın düğmeli siyah üniformalar giymişlerdi, tören askeri kıyafetlerini andırıyordu—tek eksikleri şapka olmalarıydı.

Birinin bordo rengi saçları ve yoğun mavi gözleri vardı, diğerinin ise kısacık kesilmiş saçları ve rengi ayırt etmekte zorlandığınız kadar küçük gözleri vardı.

"Sen kimsin ve bu saatte etrafta dolaşarak ne yapıyorsun?" diye sordu, kısa saçlı çocuk, sesi kalın ve gözdağı vermek için tasarlanmıştı.

Northern kaşlarını çattı ama su şişesini kaldırarak kayıtsız bir şekilde yanıtladı. "Su alıyorum?"

"Duyuruyu almadın mı? Geçen gece 10'dan bu sabah 10'a kadar sokağa çıkma yasağı var," diye açıkladı kestane rengi saçlı çocuk.

Northern, tonunun saldırgan olmadığını fark etti ve nazikliğini takdir etti.

"Burada neden zaman kaybediyoruz? Eğer duyuruyu almadıysa, o kesinlikle onlardan biri olmalı!" Kısa saçlı çocuğun sert sesi, Northern'ın soğukkanlılığını bozdu.

Daha büyük çocuk bir adım daha yaklaştı, sanki Northern'ı etkisiz hale getirmek için yumruklarını sıkarak hazırlanıyordu.

Ancak Northern sessizce durdu, ifadesi boştu ve onları gözlemliyordu.

"Yeter artık, Schneider," diye emir verdi kestane rengi saçlı çocuk.

Schneider sıkı sıkı kapalı yumruklarını bıraktı, duruşunu düzeltti ama ateşli bakışları Northern'a sabitlenmişti.

Northern ise şimdi onlara avcı merakıyla bakıyordu, sanki koleksiyonuna ekleyecek yeni bir oyuncak bulmuş gibiydi.

“Bu yurtun içindeki herkes ayrıcalıklı bir öğrenci,” kestane rengi saçlı çocuk başladı. “Profesör Heimburger’in burada bir ayrıcalıklı öğrencisi olduğunu duyuyorum…”

O, Northern’a dikkatle baktı. “Onun siyah saçları ve okyanus mavisi gözleri olduğunu duyuyorum. Ayrıca, kendi başına hareket etmeyi ve istediğini yapmayı sevdiğini de duyuyorum.”

“O yaşlı profesörden dolayı gerçekten geri mi çekiliyorsun? Ya arkasında o varsa?” Schneider karşılık verdi.

Kestane rengi saçlı çocuğun sakin ifadesi keskinleşti, delici bakışları Schneider’i susturdu.

“Özür dilerim…” diye mırıldandı Schneider, geri adım atarak.

“Profesör Heimburger, akademinin en saygın yetkililerinden biridir. Onun önerdiği her öğrenci en yüksek saygıyla karşılanmalıdır. Ayrıca, bu öğrencinin burada sadece üç haftadır bulunduğunu duyuyorum. Onun bu işte yer alması mümkün değil.”

Kestane rengi saçlı çocuk Northern’a döndü ve doğrudan konuştu.

“Rahatsızlık için özür dilerim. Akademide karanlık zamanlar yaşıyoruz ve disiplin komitesindeki bizler düzeni korumak için elimizden geleni yapıyoruz. Eğer tuhaf bir şey fark ederseniz, bunu ana okulda Stanley Brateon Salonu’nda bize bildirin.”

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı ile kestane rengi saçlı çocuk, Northern’ı kısaca inceledikten sonra döndü.

“Hadi gidelim, Schneider.”

Schneider, partnerinin peşinden koşmadan önce Northern'a son bir öfkeyle baktı.

Northern, elindeki su şişesine bakarak gülümsedi.

'Oh, oh ve oh... bu şimdi çok ilginç hale geldi. Şimdi o lanet olası geveze ne yaptı merak ediyorum.'

Kuzey odasına döndü ve Aster'e bir su şişesi fırlattı, ardından masadan bir sandalye çekip oturdu, kollarını kavuşturdu.

Ağzı bozuk olan suyu bir yudumda içti, nefes almak için bile duraksamadı. Sonrasında, gürültülü plastik şişeyi buruşturdu ve ağır ağır nefes aldı.

"Çok teşekkür ederim, dostum. Gerçekten buna ihtiyacım vardı."

Kuzey geri döndüğünde, Aster biraz daha az endişeli görünüyordu, ama hala rahat değildi.

"Benim adım Lael."

Aralarında sessiz birkaç saniye geçti, ardından Aster gergin bir şekilde güldü.

"Ah. Oh, anladım. Adını verdiğin için teşekkür ederim. Harika bir adın var."

Northern'ın değişmeyen ifadesi, Aster'ın zoraki neşesini hızla öldürdü. Çocuk, Northern'ın kasvetli mavi bakışlarının ağırlığı altında hafifçe titredi.

Northern sessiz kaldı. Oda ölümcül bir sessizliğe büründü, tek ses Aster'ın düzensiz nefes alışıydı. Mahcup olan Aster, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Bir an başarılı oldu, ancak Northern'ın sessizliği içindeki baskıyı yalnızca artırdı.

Sonunda, Northern sessizliği bozdu.

"Yani, Aster, disiplin komitesinden neden kaçıyordun? Ve bana yalan söylemeye cüret etme. Ne yaptın? Yoksa daha iyisi, siz ne yaptınız?"

Northern'ın "siz" vurgusu tesadüfi değildi.

Önceki büyük adam "onlar" demişti ve Aster'ın acil yaklaşımından, Northern çocuğun tamamen çaresizlikten ona geldiğini çıkardı.

Bu muhtemelen Aster'ın sıkı bir durumdan kıl payı kurtulduğu ve avlandığını bildiği için kendi odasına dönme riskini alamayacağı anlamına geliyordu.

Ne yaptıysalar, kesinlikle delice olmalıydı—disiplin komitesinin bir sokağa çıkma yasağı koymasını gerektirecek kadar önemli bir şey.

Northern, yükselen bir heyecan hissetmeden edemedi. Bunun ilginç bir hikaye olacağından emindi.

Ancak, derinlerde, hayal kırıklığına uğramamasını umuyordu.

Aster tereddüt etti, kendini toparlarken yumruklarını sıktı. Nihayet, sesi yorgun bir şekilde, alçak ve sert bir tonda yankılandı.

Bu bir gizli bilgidir. Lütfen, kimseye söylemeyeceğine söz ver.

Benim konuşma konusunda SSS sınıfı bir yeteneğim yok, hatırlıyor musun? Northern soğuk bir şekilde yanıtladı.

Aster'in yüzü kafa karışıklığıyla büküldü. "Birinin konuşma yeteneği mi var? Bu mümkün mü?"

"Ben de öyle düşünmüyordum—ta ki seni tanıyana kadar," Northern nazik bir gülümsemeyle söyledi.

Aster inledi. "Ah, dostum, bu zor..."

Birden sessizleşti, aklında konuşmalarını tekrar canlandırıyordu. Gözleri yavaşça farkındalıkla büyüdü.

Kendisine inanamayarak işaret ederek, "Benden mi bahsediyorsun? Bekle, gerçekten mi? Bu kadar kötü olamazsın?!" diye kekelemeye başladı.

Northern'ın gülümsemesi keskinleşti. "Görünüşe göre biraz enerji kazandın. Şimdi bana cevaplar vermeye başla."

Aster sırtını dikleştirip yere bacaklarını çaprazladı, ifadesi ciddileşti.

"Milhwa Festivali'ni duydun mu bilmiyorum..."

'Bana bununla ilgili olduğunu söyleme,'

"Yüzünden anlıyorum ki, biliyorsun," diye devam etti Aster. "Bildiğin gibi, festival tekrar geliyor—her okulun gücünü sergileme zamanı. Milhwa Festivali, iki okul arasındaki ilişkiyi anmak için düzenlenirdi. Bu daha çok bir dostluk buluşmasıydı, bir yarışma değil. Ama yıllar geçtikçe, Savaşçı Okul'un biz Savaşçı olmayan öğrencilere karşı ayrımcılığı arttıkça, festivalin anlamı kayboldu.

"Kötüleştirmek için, Öğrenci Birliği her zaman tamamen Savaşçı Okul'un üyelerinden oluşuyordu. Bu böyle yüz yıldan fazla bir süredir böyle. Neredeyse bu akademinin tamamına sahipler, bize dünyaya önemimizi kanıtlayacak bir zemin bırakmıyorlar. Bazı insanlar Milhguard Akademisi'nde Savaşçı olmayan derslerin olduğunu bile bilmiyor!"

Northern başını salladı, 'Haklı bir noktası var. Burada bir demircilik dersi olduğunu öğrenince ben bile şok oldum.'

Northern, Aster'ın eşsiz bir tutku ile konuşurken kalbinde derin bir acının ısırdığını neredeyse görebiliyordu.

'Keşke bu kadar tutkuyu daha az konuşmaya harcasa, akademideki yaşam benim için, örneğin, daha iyi olurdu.'

"Bu ayrımcılık, yeraltı bir örgütün kurulmasına yol açtı."

Northern'ın ilgisi arttı, gözlerinde hafif bir ışık parladı. 'Bir yeraltı örgütü mü?'

Dikkatle dinlemeye devam etti.

"Örgütün amacı Milhwa yarışmasını kazanmak ve okulun değerlerini korumaktı. Ama üssümüz yeni ifşa oldu."

Kuzey bacaklarını çaprazladı, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. Bir sonraki saniyede, ifadesi soğuk ve ciddi hale geldi.

“Kimliğini ifşa eden sözde yeraltı örgütü? Bu sadece komik değil mi?”

Aster yumruklarını sıktı, acı yüzüne yerleşirken dişlerini gıcırdattı.

“Aramızda bir hain vardı. Bizi sattı, disiplin kuruluna yerimizi söyledi. Ve bu en kötü zamanda oldu.”

Kuzey kaşlarını kaldırdı. “En kötü zaman mı? Festivali mi kastediyorsun?”

“Hayır,” Aster yanıtladı, genellikle ciddiyetsiz olan tavrı sert bir ifadeyle değişti. “Örgüt, tüm Savaşçı olmayan okul için bir önerge sunmaya hazırlanıyordu.”

Kuzey başını eğdi. “Hangi önerge?”

“Kendi öğrenci birliği otoritemizi kurma önergesi. Bu, önemimizi açıkça savunmak için bir platform sağlayacaktı.”

“Anladım. Bu şekilde, örgüt gölgelerde çalışmak zorunda kalmayacak ve ayrımcılığa karşı mücadele resmi hale gelebilir,” Kuzey tahmin etti.

“Tam olarak. Ama ilerleyemeden, disiplin kurulu peşimize düştü. Bahaneleri? Akademide şiddet yayan bir okul zorbalığı çetesini ortadan kaldırmak.”

Aster öfkeyle konuşurken göğsü kabardı, nefes almakta zorlandı.

“Eh, anlaşılan başınızı belaya sokmuşsunuz. Tahmin edeyim—yeraltı örgütünüz bir gecede temizlendi mi? Savaşçı Okulu ve disiplin komitesine karşı, muhtemelen hiç şansınız yoktu.”

Aster dudaklarını ısırdı, utanç içinde ahşap zemine sabitlenmiş bakışlarıyla.

Kuzey geriye yaslandı, gülümsemesi eğlenceli bir şekilde genişledi.

“Eh, bu tamamen hayal kırıklığı değil. Ve şans eseri, birkaç insana ihtiyacım var…”

Ayakta durdu, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla çenesini kaldırdı.

“Hey, Aster…”

Çocuk ona baktı.

“İntikam mı istiyorsun?”

Aster’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. İntikam? Merkez Ovası'ndaki en iyi driftçileri eğiten bir okula karşı hiç şansı yokken nasıl intikam hakkında düşünebilirdi ki?

Yine de Kuzey'in etrafındaki havada onu cesaretlendiren bir şey vardı.

"Ruhunda şüphe ve zayıf bir inanç görebiliyorum," dedi Northern, sesi alçak ve sabit. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın, Aster."

Kuzey, Aster'in omzuna sağlam bir el koyarak eğildi. Gülümsedi.

"İntikamını alacak kadar güçlü olmanı sağlamama yardımcı olabilirim. Tek yapman gereken benim için çalışmak."

Aster'in gözlerinde yıldızlar parladı. "Bana yardım edecek misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Ama unutma, her zaman bir bedel ödenir."

"Bedeli umursamıyorum! Lütfen, daha güçlü olmama yardım et. Savaşçı Okulu'nu ve disiplin kurulunu yok etmek istiyorum!"

Kuzey, Aster'e bakarken memnuniyetle, okyanus mavisi gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyordu.

'İşte bu daha iyi.'

Kuzey'in DiY hakkında keşfetmediği birçok şey vardı, bunu yapamıyor olduğu için değil, istemediği için.

Başlangıçta, sistemin o belirli özelliği için planı, yenilmez bir boş çağırma cephaneliği oluşturmak için kendi yeteneklerini kullanmaktı, bu onun sebebiydi.

Bu, ruh demiri ile başarabileceği şeylerle birlikteydi. Northern, şimdi görünüşte binlerce yolu olduğunu düşünerek güçlenmekte kararlıydı.

Bu nedenle, önce demiri ustalaşmaya karar verdi, ardından yetenekleri kopyalayacak, onları yükseltecek ve sonra yeni boş çağırma girişlerini incelemek için gelecekti.

Sonra tüm bunlar tamamlandıktan sonra, planı etrafındaki diğer ruhları kullanarak cephaneliği için güç dişlileri dövmeye başlamak oldu.

Sonra, boşluğun yeni yaratım yeteneği ile, farklı kişilikler ve güç kaynaklarıyla kendisinin yeni kalıcı kopyalarını yaratacaktı ve DiY'nin yapabileceği inanılmaz şeylerden biri için…

DiY, ona insanlara yetenek atama yeteneği sağladı. Bu kategorideki insanlar, diğer insanlar ve kopyaları anlamına geliyordu.

Northern, bunun üzerinde Black Mamba ile deney yaptı ama bu boşunaydı, bu da onun şüphelerini doğruladı; bir sebepten dolayı, Copycat sistemi boşluğun ve kaosun varlığına rıza göstermiyordu.

Ancak, bununla ilgili yapabileceği bir şey yok gibiydi.

Northern, belki de DiY'nin onu sisteme daha fazla bağımlı hale getirmek için çaresiz bir girişim olduğunu hissetmişti.

Her ne olursa olsun, onu sevdi ve günün sonunda hedefi hala hepsini aşmaktı. Hem sistemi hem de Kaos ve Boşluğu, hepsini aşacaktı.

Onun Lynus ile tanıştığında ve ona kendisi için çalışmayı teklif ettiğinde, gururlu ve kibirli şövalyenin boyun eğmesine neden olabilecek hiçbir ödül yoktu, ta ki Northern onun nadir yeteneğini açıkladığında.

Yetenek sınıfının büyümesine yardımcı olma yeteneği olarak şekerleme yapmak.

Yetenek sınıfı, zamanın başından beri bir kişinin yeteneğinin güç sıralamasının sadece bir sınıflandırması değildi.

Bu, kalıcı olarak güç sıralamasını belirleyen yetenek türlerinin bir sınıflandırmasıydı.

Örneğin, yakın dövüşe ve daha çok savaşçı temalı yetenekler her zaman Sınıf B, A ve S arasında bulunurdu.

Shin'in klonlama yeteneği, örneğin, Windstride.

Uzun mesafeli savaş için mükemmel görünen yetenekler, mesafeyi anlamsız hale getiren saldırılar yaratarak her zaman Sınıf S, SSS ve EX arasında bulunurdu.

Oysa fayda sağlayan yetenekler her zaman Sınıf C, D, E ve F'de bulunurdu.

Elbette, yıldırım gibi sözde mükemmel bir Yeteneklerin daha düşük bir Sınıfta olduğu çok nadir anormallikler her zaman vardır.

Bu, birinin ruh çekirdeğinden kaynaklanabilir. Ruh çekirdeği uyanışında çok fazla öz tutacak şekilde şekillendirilmemişse, bu, uyanışta yeteneklerinin sınıfını daha da etkiler.

Böylece, bir göçmenin gerçekten belirleyemeyeceği bir kaderdi.

Bu, Northern'ın ilan ettiği nadir yeteneğini çok özel kıldı; öyle ki, kibirli Lynus bile yeteneğinin gelişmesi için yapılan iştah açıcı teklifi reddedemezdi.

Northern'ın bunu yapmanın basit bir yolu vardı; yeteneğini kopyalayıp geliştirip ona geri vermek. Ona geri verdiğinde, Lynus yeteneklerinin evrimleşmiş versiyonunu alacaktı.

Bu kolaydı.

Aynı şey Aster için de geçerli olabilirdi. Ama Aster'in durumu biraz farklı ve zordu.

Geveze, normalde çok az ya da hiç rezervi olmayan biriydi; bu da demek oluyordu ki, Northern ona daha güçlü bir yetenek verse bile, yine de onları kullanacak yeterli özsüresi olmayacaktı.

Çocuk, baştan sona kadar kaynak yetersizliği olan bir geveze gibiydi; bu da Northern'ın onun hakkında olan algısını sorgulamasına neden oldu—belki de bir dahi olabileceği düşüncesi.

Tüm bunlar önemli değildi; şimdi işi Aster'i daha güçlü hale getirmenin bir yolunu bulmaktı. Ya ona yeni bir çekirdek verecek, rezerv havuzunu genişletecek ya da onu bir boşluk çağrısı yapacak hale getirecekti.

Bir şekilde bunu yapmalıydı; çocuğu daha güçlü hale getirmeliydi.

'Aldığım yükü kaldıramayacak mıyım?'

Düşünceleriyle birlikte, metal masanın üzerindeki kırmızı cevheri parçalayan başka bir ciddi darbe yankılandı.

Metal bir kaseye itti ve kaseyi ateş çukuruna yerleştirerek mineralin ısınmasını bekledi.

'Şu an için... her şey yolunda olmalı'

Aster'i odasına geri göndermek ve sokağa çıkma yasağının sona erdiğini göz önünde bulundurarak her şeyin yolunda olacağına onu ikna etmek, bir dağı itmekten daha zor olmuştu.

Çocuğu normal hayatına döndürmenin tek yolu, öğrenci konseyine gidip her şeyi anlatmakla tehdit etmekti.

Morali bozuk bir şekilde, Aster sonunda ayrıldı ve Northern sessizce Night Terror'a onu izleme görevini verdi, Black Mamba'ya ise tüm akademiyi gözetleme sorumluluğunu yükledi.

Çünkü burası bir süreliğine onun oyun alanı olacaktı. Northern'ın ilk adımı, buranın gerçekten TAMAMEN ONUN oyun alanı olduğundan emin olmaktı ve bu da akademinin her köşesini ve çatlağını bilmek anlamına geliyordu.

Ve Black Mamba, bu iş için tam da uygun kişiydi.

Northern, dövme çekiçinin sapına parmaklarını sürterek ateş çukurunun ritmik parıltısına odaklandı.

Maden, şimdi donuk kırmızı bir renkte parlayarak, erimiş öz damlalarını crucible'a bırakmaya başladı.

Dövme ocağının sıcaklığı kükredi, hava yanmış metalin kokusuyla dolup taşarken, ruhundaki Boşluğun hafif vızıltısı her zaman mevcuttu.

Hafifçe eğildi, madenin yoğun sıcaklık altında yumuşadığını izledi, yüzeyi kaynayan sıvı gibi kabarcıklar çıkarıyordu. Çekiç üzerindeki tutuşu sıkılaştı, düşünceleri ateşin ritmik çıtırtısıyla anlık olarak hizalandı.

Keskin hareketlerle, Northern, kavanozu alevlerden çıkardı ve iş masasında temperlenmiş çelik yüzeyine yerleştirdi.

Sıvı metal hafifçe parıldıyordu, içinden geçen eterik enerji iplikleri—bu ona özgü bir özellikti.

Çekiçle kavanozun kenarına vurdu, eritilmiş özü desenlerle oyulmuş bir kalıba dökerek, nihai ürünün ulaşması gereken potansiyeli taşıyan izleri taşımasını sağladı.

Metal soğumaya başladığında, aklı organizasyonun geri kalanına kaydı.

Aster onlara nişancı (starchaser) demişti.

'Gerçekten tuhaf bir isim... çocukça geliyor'

Ancak, çatışmaya girmeyen bir grup için, böyle bir organizasyonu kurmak ve sürdürmek için oldukça cesaretleri vardı.

Northern, onların cesaretini ve yüreklerini takdir etti. Böyle insanlar, ona neyi aşılayacaksa alıp parlatacaklardı.

Bir ton savaş tecrübesiz serseriyi alıp, tüm Savaşçı okullarını yenip, yarışmayı kazanmayı planlıyordu.

Ancak bu sadece başlangıçtı. Northern, bundan sonra daha fazlası olmayı planlıyordu.

Aster'dan tamamen edinebileceği bir diğer bilgi ise öğrenci konseyinin gerçek etkisiydi.

Öğrenci konseyi akademinin otorite organıydı ve etkileri çoğu öğrencinin anladığından çok daha genişti. Aster, dramatik yeteneğiyle, konseyin neredeyse dokunulmaz olduğunu açıkladı.

Akademi kurallarının uygulayıcıları olarak değil, aynı zamanda kaynak akışını, görev dağılımını ve hatta driftçilerin arasındaki anlaşmazlıkların sonuçlarını kontrol eden gölgeli bir yönetim organı olarak faaliyet gösteriyorlardı.

Kuzey, şaşırmadı. Yetenek ve gücün yönlendirdiği bir dünyada, böyle bir hiyerarşi kaçınılmazdı.

Konsey sadece hırslı öğrencilerden oluşan bir grup değildi; bu rol için eğitilmişlerdi, akademinin üst kademeleri tarafından potansiyelleri ve etkileri için seçilmişlerdi.

Yine de, Kuzey onları bir tehdit olarak görmüyordu. Aksine, aşılması gereken bir engeldi—çok daha büyük bir oyundaki piyonlar.

Onun nihai hedefi akademinin duvarlarının çok ötesine uzanıyordu, ama şimdilik, sistem içinde hakimiyetini kurmak için onların oyununu oynaması gerekiyordu.

Gözleri, iş masasında dinlenen soğutulmuş alaşımın üzerine kaydı.

Yüksek kaliteli maden, yüzeyi hafifçe parıldayan bir külçe haline gelmişti; içinde kan kırmızısı ruh özü atıyordu.

Kuzey, külçeyi aldı ve demirhanenin loş ışığına doğru kaldırdı. Yüzeyine kazınmış desenler kıvrılıyormuş gibi görünüyordu, neredeyse canlıydı.

“Hmm, buna ne isim vereyim…” diye mırıldandı kendine.

Bir serserinin bir mineral cevheri keşfettiğinde, ona bir isim verme ayrıcalığına sahip olduğunu, dersleri sırasında öğrenmişti.

Kuzey, kırmızı kristalleri keşfeden kişi olduğu için ona bir isim verebilirdi.

Bir süre düşündü ve yüzünde küçük bir gülümseme ile söyledi.

Rethium.

İlhamı Aetherium'dan geldi ve ismin de o mineral hissini ve cazibesini taşıması gerektiğini düşündü.

Memnun bir şekilde, onu bir kenara koydu ve başka bir parça kırmızı kristal almak için uzandı, onu ateşe attı.

Erime ve dövme süreci metodik, neredeyse meditasyon gibiydi.

Her çekiç darbesi, her erimiş metalin kıvrımı, onu hedefine daha da yaklaştırıyordu.

Güzel bir turuncu tonlu ışık, özel demirhaneyi çevreleyen bahçeye akarak, derelerden sekip aşağıya doğru yansıdı.

Northern hâlâ işine devam ediyordu. Zaten birçok Rethium'u rafine etmişti. Boynuna bir havlu sarmış ve vücudundan ter damlarken, birkaç parça daha dövdü ve bunları kaseye yerleştirdi.

Eleina'nın burayı ona bırakması iyi bir şeydi - bu büyük bir nimet olmuştu. Burasını sahtecilik becerilerini geliştirmek için kullanıyordu. Aetherium projesi üzerinde henüz çalışmamıştı, bu göreve geçmeden önce becerisinin zirveye ulaşmasını istiyordu.

Bu arada, üç şeyle meşguldü: sıradan kılıçlar yapma, genel derslerden zırh ve diğer ekipmanların yapımını öğrenme ve Limitless Void'da böyle bir şey inşa etmesi gerekirse sahteciliği düzgün bir şekilde gözden geçirme.

'Bu mümkün mü bile?'

Northern, fiziksel nesneleri Limitless Void'a taşımanın mümkün olduğundan emindi. Ancak, sıfırdan tamamen bir yapı inşa etmek tamamen farklı bir oyundu. Kesin bir şey söyleyemezdi, ama altmış yüzde olasılık bunun mümkün olduğu yönündeydi, kırk ise karşısındaydı.

Çekiçlerin ritmik vuruşları, Northern erimiş metali başka bir külçe haline getirirken demirhanede yankılandı. Ateş kükredi, duvarlar boyunca titrek gölgeler düşürdü ve ruh özü humusu havayı düşük, uğursuz bir ilahi gibi doldurdu.

Bakışları aniden parladı ve duraksadı. Sonra döndü, hem artan mekansal farkındalığı hem de gözleriyle sağa sola baktı.

"Kendini göster, Siyah Mamba."

Kimsenin fark etmeyeceği bir gölge yavaşça yükseldi ve siyah bir insana dönüştü.

Siyah Mamba birkaç saniye bekledi, sonra ağzını açmaya çalıştı. "Büyük. Labirent. Geniş. Yeraltı. Seviye. Derin."

Boşluk çağrısının çok çaba gösterdiği bir diğer şey konuşmaydı. Bairan onların arasına katıldığından beri, herkesle durmaksızın sohbet etti. O zamandan beri, Northern, Black Mamba'nın konuşma öğrenme konusunda daha fazla çaba gösterdiğini gözlemledi.

Bu özel boşluk çağrısının benzersizliği, genellikle normalin ötesinde bir oranla öğrenme yeteneğindeydi. Black Mamba yavaş yavaş konuşma kullanmaya alışıyordu ve bu, Northern'ı büyülüyordu. O, yaratığın büyümesini, bir babanın oğlunun büyümesini beklemesi gibi dört gözle bekliyordu.

Ancak, Black Mamba'nın Tra-el dilinde konuştuğunda tamamen anlaşılabilmesi için daha uzun bir yolu vardı.

"Şimdilik, normal şekilde konuşsak nasıl olur?" Northern cesaretlendirici bir şekilde söyledi.

Boşluk çağrısı, ruhunun alevlerinin bir an sönmüş gibi görünüyordu, sonra gözleri tekrar ışığını kazandı ve bu sefer elleri ve ifadeleriyle göstermeye başladı.

Northern, boşluk çağrısının gösterdiği her şeye dikkatle odaklandı. Bunu yaparken, karanlık ve tehditkar bir kaş çatma yavaşça alnında belirdi. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ve Black Mamba'nın mesajında iyi bir şey yok gibiydi.

Yaratık işini bitirdikten sonra, nihayet ellerini indirdi ve ustasına selam durdu.

Northern onu el işaretiyle gönderdi. "Geri dönebilirsin."

Hemen, Black Mamba gölgelerde eriyip tamamen kayboldu.

Ancak, Northern'ın yüzünde hâlâ o ciddi ifade vardı. En yakın tabureyi buldu ve oturdu, endişe aç gözlülükle yüzüne tırmandı. Çenesini ovuşturdu, yavaşça düşündü.

Black Mamba'nın getirdiği haberin sonucu, Northern'ı çok karmaşık bir duruma sokan bir durumdu: akademideki canavarların varlığı.

Okulun ilk günlerinde bunu da hissetmişti, ama bunun sadece akademi olduğunu düşünmüştü—kesinlikle öğrencilerin gerçek pratik savaş için kullanabileceği birkaç yakalanmış canavarları olmalıydı.

Ancak, Kara Mamba'nın rapor ettiği durum farklıydı.

Kuzey, başını aşağı eğdi, aklında ağır bir şekilde asılı kalan soru. "Akademinin altında canavarlarla dolu bir zindan ne yapıyor?"

Kara Mamba, akademinin çok geniş olduğunu bildirmişti. Binaları büyük ve parlaktı, cam gibi ve güzeldi. Boşluk çağrısı bu kelimeleri tam olarak kullanmamış olabilir, ama Kuzey, yaratığın gösteriminin ölçeğinden bu izlenimi almıştı.

Kuzey yavaş bir nefes verdi, kalp atışlarının ritmik vuruşları hala kulaklarında yankılanan çekiç darbeleriyle eşleşiyordu. Dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını sıkıca kenetleyerek zihni hızla çalışıyordu.

Akademinin altında canavarlarla dolu bir zindan mı? Bu sadece bir anomali değildi—tehlikeli bir sırdı. Zindanlar, bu dünyada sadece var olamazdı. Kuzey, onların varlığını hiç duymamıştı.

Katakombalar, mağaralar ve labirent gibi düzlemler vardı, ama seviyelere göre canavarlar barındıran bir zindandan hiç bahsedilmemişti.

Kuzey burada bir şeylerin ters gittiğini hissetmeden edemedi. Sandalyeye yaslandı, zihni dönmeye başladı. Akademinin altında var olan, bu kadar yapılandırılmış ve kasıtlı bir şey olan bir zindan fikri rahatsız ediciydi. Çünkü onu canavarlarla doldurmak için tek yol, o canavarları yarıklardan yakalamak ve zindana koymaktı.

Kuzey aniden ayağa kalktı, sandalyenin zeminle gıcırtılı bir ses çıkarmasıyla. Gözleri Kara Mamba'nın kaybolduğu karanlık köşeye düştü.

'Yanılmış olabilir mi?'

O buna inanmadı. Onların arasında, Black Mamba en gizli, en hassas, metodik ve sarsılmaz bir şekilde sadıktı. Eğer boşluk çağrısı bir zindanın olduğunu söylüyorsa, o zaman gerçekten bir zindan vardı.

Soru şuydu: Burada ne yapıyordu?

Demirci atölyesinde yürümeye başladı, adımları ölçülü ama huzursuzdu.

'...bekle!'

Kuzey'in aklı aniden karanlık kıtanın olaylarına geri döndü. Riftlerin görünümünün manipüle edildiği hakkında öğrendiği az şey.

'...ahh...' Soluk bir farkındalık yüzüne yerleşti.

Eğer durum böyleyse ve Rughsbourgh gerçekten riftleri çağırma gücüne sahipse, o zaman bu zindanlarda canavarların sonsuz bir şekilde doğduğu birkaç rift olabilir mi?

Her şey aniden Northern için daha anlamlı hale geldi. Artık Rughsbourgh'un gücünü artırma planının nasıl çalışmasını beklediğini anlıyordu.

Akademinin altında bir zindanın olması, daha alt seviyelerde daha güçlü ve daha tehlikeli yarıkların olduğu anlamına geliyordu.

Ve muhtemelen Rughsbourgh şu anda güçlü olmak ve bir Luminary (Işık) olmak için bu yarıklarla savaşıyordu. Özünde, bu onun kapalı yalnız antrenmanıydı.

Halk, yaşlı adamın bir yerde sonsuz sayıda çekirdek emerek kapatıldığını düşünmüş olabilir.

Ama hayır—Rughsbourgh şu anda hayatı için şiddetle savaşıyordu. Her saniye, belki de onu kaybetmek üzereydi, ama hayatta kaldığı her saniyenin sonunda, bir an önceki halinden daha güçlü hale geliyordu.

Bu delilikti ve böyle bir plana kendini adamak için akli dengesi bozuk birinin olması gerekiyordu.

'Evet, şu anda, böyle bir şey yapmaya cesaret edecek sadece iki kişi tanıyorum. Rughsbourgh onlardan biri.'

Northern kısaca güldü.

Rughsbourgh geri dönerse, Orta Ova'daki en güçlü serseri olabileceği inkar edilemezdi.

Northern dünyadaki en güçlü olduğunu söylemek istiyordu, ama diğer kıtalar arasında bilgi serbestçe akmadığı için, diğer tarafta ne kadar güçlü olduklarını bilmek zordu.

Ayrıca, bir yeraltı dünyası vardı—henüz doğrulanmamış olsa da, Zalimler ve Kökenler orada yaşıyor olabilir, ve eğer yaşamıyorlarsa bile, Northern Sura seviyesinde veya daha güçlü daha fazla insan olduğundan emindi.

Böyle insanlar muhtemelen Orta Ova'yı tek bir vuruşla yok edebilirlerdi.

'Ama benim var olmam onlar için kötü...' Gözlerinde kötü bir parıltı belirdi.

Orta Ova'yı yerle bir etmek isteyen herkes, onu da yerle bir etmek zorundaydı.

Ve kendini kolayca yıkılmasına izin vermeyecekti.

Hiç sormadan, görünüşe göre Orta Ova karanlık bir güçte koruyucu meleğe—ya da şeytana mı?—sahip olmuştu.

Ve onlardan hiçbiri bunu takdir etmedi!

'O nankör herifler!'

Kuzey, gözlerini her şeye dikip, belki de kaçırmış olabileceği bir şey bulmaya çalışırken düşünceleri sessizleşti. Başka bir şey düşünmek istediğini biliyordu ama unuttu.

'Ah! Evet, hatırlıyorum... zindanların yaratılması Rughsbourgh ile başlayamazdı.'

Kuzey'in kastettiği, akademinin popüler tarihine göre, bunun üç yüz yıl önce yaratıldığıydı. Ve yakın zamanda, akademinin ilk müdürü Milhwa'nın bunu arkadaşlarıyla birlikte yarattığını öğrenmişti.

Ancak o iki arkadaşı tanımıyordu. Bildiği tek şey, Milhwa'nın bunun merkezinde olması gerektiğiydi. Eğer akademi Milhwa ile başladıysa, o zaman zindanın—sadece çatlaklarla savaşarak güçlenme fikrinin—ilk başta Rughsbourgh'a ait olmaması mümkündü.

'Yani, o orijinal akıl sağlığı bozuk adam değildi.'

Ancak, Milhwa'nın Rughsbourgh'un devam etmesini kolaylaştıracak bir noktada bırakmış olması gerekiyordu. Yoksa başarılı olup sonunda mı öldü?

Hayır. Bunu düşünmüyorum.

Eğer Milhwa bir Işık Saçan (Luminary) olsaydı, dünya bunu kaydederdi. Ama hiç kimse onu bir Işık Saçan olarak anmadı. Son

Işık Saçan beş yüz yıl önceydi.

"Ah, bu konuda daha fazla bilgi edinmem kesinlikle gerekiyor. Sanırım ana kütüphaneye gitme zamanı geldi."

Ana kütüphane ana okulda yer alıyordu. Bu yer, Northern'ın akademiye gelmesinin nedenlerinden biriydi.

Daha önce her şeyi birer birer ele almaya karar vermişti, ancak akademinin yer altındaki bir zindanı hakkında yaptığı bu keşif her şeyi değiştirdi—akademi kurucusunun bunun bir parçası olma olasılığı, akademinin neden kurulmuş olabileceği ve hatta kırmızı bulut denizine kadar.

Northern, bu tüm sırların altında tehlikeli bir şeyin belirdiğini hissedebiliyordu. Bu yüzden kütüphaneye gitmesi gerekiyordu. Sadece spekülasyon yapmak istemiyordu; söylediği şeyden emin olmak istiyordu. Ve emin olmak için, tarihi olabildiğince zorlaması gerekiyordu.

Yorgun bir şekilde iç çekti ve geri kalan kırmızı kristal cevherine baktı. "Sanırım bunu bir süreliğine bir kenara koymam gerekecek."

Northern dışarıya baktı—öğleden sonra geç olmaya başlamıştı, ama okul tamamen kapanmadan önce hala saat 6'ya kadar vardı.

Güneşin konumuna göz attı ve yakınlardaki bitkilerin gölgelerinin nasıl ince ince kaydığını izledi.

Bu, eski dünyasından öğrendiği zamanı söylemenin eski bir numarasındı ve burada aynı prensiplerin hala geçerli olmasından memnundu. Tra-el ile Dünya'nın sahip olduğu çok az benzerlikten biriydi.

Yavaşça gömleğini çıkardı ve mükemmel bir şekilde hizalanmış vücudunu ortaya çıkardı.

O anda, aniden bir çığlık Northern'ın kulaklarına girdi.

Kaşlarını çatarak, bahçenin ötesindeki akıntının diğer tarafına döndü ve gözlerini kısarak baktı.

"Orada kim var? Kendini hemen göster!" Northern'ın sesi korkuyla yankılandı.

Mükemmel mekansal farkındalığıyla kimseyi algılamamıştı, ta ki o kişi bir ses çıkarana kadar—orada birinin olduğunu bile bilmiyordu!

Yavaşça, uzun çiçekli otların arkasından bir figür belirdi.

Northern'ın dikkatini çeken ilk şey, gün yıldızının ışınları altında kör edici bir şekilde parlayan beyaz saçlardı. Omuzlarına kadar dökülen kar beyazı saçlar, çocukça ve neredeyse kayıtsız yüz hatlarını çerçeveliyordu.

Kaşları daha da çatıldı. "Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?" Sesi, akıntının üzerinden yüksek sesle geçerek ona ulaştı.

Bayan, soluk mavi gözlerini kırpıştırdı; o kadar kayıtsızdı ki, kelimeler onun yanından geçip gitti. Dikkati ise Northern'ın bedenine takılı kalmıştı.

Northern aniden kaşlarını çattı ve geri adım attı, ama adımı tamamlamadan, bayanın işaret parmağı zaten karnına hafifçe dokunmuştu.

"Böyle bir bedene nasıl sahip oluyorsun?"

Bir soru üzerinde düşünmeden önce, Northern'ın aklı tamamen başka bir şeye takıldı.

'Eh? Ne? Şimdi ne oldu?'

Alnını çatlatıp grim bir ifadeyle, Northern parmağıyla kızın başını iterek, onu nazik olmayan bir şekilde geriye doğru itti.

Kız, doğal olarak boş bir kişi gibi görünüyordu, neredeyse bir robot gibiydi. Onunla ilgili, Raven'ı haykıran bir şey vardı.

Aynı saçı yoktu, aynı gözleri ya da vücut yapısı ya da hatta boyu da yoktu. Raven daha... kadınsıydı...

'Şu anda ona kadınsı dediğime inanamıyorum.'

...bu kız, ancak çocukça görünüyordu ve Raven'ın her zaman yaptığı kadar soğuk görünmüyordu.

Ayrıca, Raven ile karşılaştırılacak kadar masum görünüyordu.

Gerçekten yaydığı şey, duyurulmamış bir güçtü. Onu bir güç atmosferiyle saran bir aura vardı.

...Gözlerinin hızını aştığı gibi.

Belki biraz dikkati dağılmıştı, bu yüzden onun hareket ettiğini göremedi. Ancak, o bütün bu süre boyunca orada duruyordu ve onun varlığını bile hissetmedi.

Yanlış anlaşılamazdı—kız güçlüydü!

O, Savaşçı okulunun beyaz üniformasını giyiyordu, bu yüzden Northern nereden geldiğini zaten biliyordu.

Ancak, soru, onun burada, Savaşçı olmayan okulda, özellikle de Eleina'nın özel demirhanesinde ne yaptığıydı.

"Sen kimsin... ve burada ne yapıyorsun?"

Northern'ın tonu bu sefer zehirle doluydu.

Kız, Northern'a daha yoğun bir şekilde baktı ve başını önce sola, sonra sağa eğdi, sevimli bir beyaz yavru köpek gibi.

Sonunda, küçük ağzından kelimeler çıktı.

"Güzel bir vücudun var."

"Evet, teşekkür ederim, ama neden bir Savaşçı okulunun öğrencisi burada, Savaşçı olmayan okulda?"

Kuzey'in sesinde kin dolu bir ton olduğunu hissedebiliyordu.

Ona yanıt verdi, sesi yumuşak ve onun sesindeki tehditten etkilenmemişti.

"Kayboldum... macho adamlar ararken..."

Ona işaret etti, gözleri tamamen boştu.

"Sen macho bir adam değilsin. Ama bedenini... beğeniyorum."

Kuzey, tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

'Bu kim lan? O okuldan insanlar böyle mi—kaba ve saygısız mı?'

On üç yaşında gibi görünüyordu. Kuzey, onun abisi kadar yaşlı olduğundan emindi, ama işte burada ona hayran kalmıştı.

Belki de şımarık olan o soylu çocuklardan biriydi, bu yüzden istedikleri her şeye, erkekler de dahil, sahip olabileceklerini düşünüyorlardı.

Ona dokunduğu noktadan dolayı sinirli bir şekilde bedenine baktı.

'Kahretsin, dokunulmasını sevmiyorum. Sanırım iki kez banyo yapmam gerekecek.'

Ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama Northern'ın bedeni değişmeye başladıkça, herhangi biri tarafından dokunulması—özellikle de çıplak bedeni—onu tamamen sersemletiyor ve rahatsız ediyordu.

Northern aniden gözlerini bir yöne çevirdi; birkaç saniye sonra, dört insanın ayak sesleri kulaklarına girdi.

Kız sesi duyduğunda, başını hafifçe eğdi ve Northern'ın baktığı yöne doğru baktı.

Yüzü inceleme yansıtıyordu ve neredeyse doğal olmayan bir anlayış seviyesine sahipti. Ancak bir sonraki anda, çocukça boş ifadesi geri döndü.

"Prensim! Prensim! Ne yapıyorsunuz? Sizi arıyorduk!"

Öğrencilerden biri bağırdı ve dördü de ona doğru koşmaya başladı.

Onların arasında, boynu boyunca birkaç büyük tutam halinde spiral şeklinde inen soluk pembe saçları olan bir hanım vardı.

Gözleri büyük ve dikkatle doluydu, ama yüzünde karanlık bir kaş çatma vardı, önündeki hanıma diz çökmesine rağmen. Görünüşe göre grubun lideriydi.

"Prensim. Lütfen, savaşçı olmayan okula gitmeyi bırakmalısınız."

Northern onları garip bir ifadeyle izliyordu.

'Yüksek dereceli... bu onun kraliyet olduğu anlamına mı geliyor? Hangi ülke?'

Reimgard'ı tahmin etti ama öyle düşünmedi.

Hanımefendinin beyaz saçları onun saçlarına benziyordu, ama diğer tüm Reimgard prensleri ve prenseslerinin muhtemelen kan kırmızı gözleri vardı.

Hatta onun mavi gözleri onun gözleriyle kıyaslandığında soluk kalıyordu, bu yüzden Reimgard olamazdı. O zaman hangi ülke olabilirdi?

Kuzey, karmaşadan şaşkınlık içindeydi.

Altındaki kişiler ona hitap ederken, kız hiçbir şey söylemedi ve sadece Kuzey'e baktı.

Hemen, diz çökerek duran hanımefendi ayağa fırladı ve yüzünde karanlık bir ifadeyle Kuzey'e döndü.

"Başkana el mi attın?!" diye sordu, sesi kibirliydi ve eli belindeki kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı.

Kuzey, kılıçtan gözlerini kaçırdı ve ona baktı, gözleri soğuk bir ışıkla nazikçe parlıyordu. Gözlerindeki bakış, onun omurgasında ürpermelere neden oldu. Biraz geri adım attı.

"Garip bir adam. Bu okuldan olan herkes çok zayıf ve garip."

Sonra hızla döndü. "Lütfen, Başkan, gidelim!"

Bununla birlikte, genç kızın elini hızla tuttu ve onu çekerek götürdü, diğer üç erkek öğrenci de arkasından geldi.

Kızın boş ifadesi, bahçeyi geçip ötesine geçene kadar, muhtemelen astları tarafından sürüklenirken, Northern'dan ayrılmadı.

"Ne garip bir kızdı o..." diye mırıldandı kendi kendine, normal üniformasını almak için dönerken değişmek üzere gidecekti.

Bir an duraksadı, gözleri odaklanmadı.

'Başkan... o öğrenci konseyi başkanı olamaz, değil mi?'

Northern hemen hemen hemen başını salladı, hafif bir gülümsemeyle.

"Öğrenci konseyi başkanının böyle bir çocuk olacağını sanmıyorum."

Kıyafetlerini topladı ve demirci dükkanından çıktı, arkasında bir tuvalete giden yola yöneldi.

Bir süre sonra, Northern mat, düzgün bir şekilde ütülenmiş siyah üniformayla dışarı çıktı.

İşlenmiş Rethium madenlerini Sınırsız Boşluğa taşıdı, her şeyi emen küçük bir yarık çağırdı. Sonra ayrıldı ve ana okula doğru yola çıktı.

Yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, Northern ana okulun premisesindeydi.

Kapılarından adım attığı andan itibaren gördüğü öğrenci sayısı şaşırtıcıydı.

Genellikle, diğer okuldan, öğrencilerin hiç olmadığı ya da çok az olduğu görünüyordu. Nadiren görülüyorlardı ve her zaman atölyelerinde çalışıyorlardı.

Ancak burada durum farklıydı—beyaz üniformalar giymiş erkek ve kadın öğrenciler gruplar halinde dolaşıyordu.

Bu, okulun ilk gününden beri hissetmediği gerçek bir akademi hissini getirdi.

Ancak, neredeyse hepsi ona küçümseyici bir bakışla bakıyordu.

Kuzey, öğrencilerin ona attığı kötü niyetli bakışlara aldırış etmeden kütüphaneye doğru yürüdü.

Gerçekten ne için geldiğine dalmadan önce, planı kütüphaneciyle görüşmekti. İçeri alındığında, Heimburger ona bir ofis tahsis etmişti ve kütüphaneciden ofisin anahtarını ve yerini almak için gitmesi gerekiyordu.

Kuzey son üç haftadır çok meşguldü, bu yüzden mükemmel bir fırsat bulamamıştı; bazen hatta unuttu bile.

Ama bugün, nihayet bunu yapacak ve en azından bir dereceye kadar mahremiyetine sahip olabileceği ofise gidecekti.

Heimburger'ın ofisi bir şekilde dinlemeyeceğine inanmak istemiyordu.

İnsanların özelliği şuydu: birinin anlaşılmaz derecede güçlü olduğunu gördüklerinde, onları olduğu gibi bırakmak yerine, etraflarında dolaşmaya başlarlar.

Şimdilik Northern, Heimburger'ın merakını gidermesine izin vermeyi planlıyordu.

Onun ve uşağının planları vardı.

Kütüphane neredeyse bir metropol binası gibiydi; aslında, Northern'ın akademiye ilk geldiğinde dikkatini çeken en uzun cam binaydı.

Modern mimarinin bir harikasıydı, gökyüzünün değişen tonlarını yansıtan, yükselen bir cam gökdelen.

Dış cephesi, ayna cam ve keskin çelik detaylarının kusursuz bir karışımıydı, bu da ona hem cennetin hem de dünyanın bir parçasıymış gibi bir ruhsal kalite veriyordu.

Güneş ışığı, yapıya vurduğunda, camdan kırılarak çevresindeki taş döşeli yollarda renklerin bir kaleidoskopunu oluşturuyordu.

Binanın yüksekliği, herhangi bir izleyicinin hayranlıkla boynunu uzatması için yeterliydi.

O kadar yükseğe uzanıyordu ki, üst katlar genellikle bulutlu günlerde sisin içine kayboluyor, sonsuz gibi görünüyordu.

Dış kısım, gökyüzü takımyıldızlarını, takımyıldızların kiliselerinin sembollerini ve antik metinlerin alıntılarını tasvir eden, çelik destekleri üzerinde ince oymalarla süslenmişti; gölgeler geçerken hepsi hafifçe parlıyordu.

Ana kütüphane o kadar muhteşemdi ki, akademinin merkezinin bir işaretiydi. Hangi açıdan veya ne kadar uzaktan olursa olsun, akademinin içinde olan herkes kütüphaneyi görebiliyordu.

Sıklıkla, öğrenciler ana kütüphaneyi akademinin devasa alanında yol almak için kullanıyordu.

Kütüphanenin tabanında, spiral bir galaksiyi andıran bir desende düzenlenmiş beyaz ve gri taşlarla döşenmiş açık bir plaza vardı.

Kuzey, öğrencileri ve personeli sıkça bulabiliyordu; ya binanın etrafında dönen kavisli banklarda oturuyor ya da kütüphaneyi akademinin çeşitli bölümlerine bağlayan patikalarda yürüyordu.

Ana giriş de en az o kadar etkileyiciydi. Temperlenmiş camdan yapılmış ve dolanmış dallar şeklinde çelik çerçeve ile çevrelenmiş bir çift kapı, girişleri karşılıyordu.

Girişin üzerinde, altın runlarla kazınmış "Milhwa Oragimo" yazılı açık bir kitabın dev bir sembolü, güneşin altında parlıyordu.

Kapılar sessizce açıldı ve Kuzey içeri girdi.

İlk fark ettiği şey, vücuduna yapışan titremelerdi; kütüphaneyi daha fazla keşfetme şansı bulamadan, kapının yanında duran memur, kütüphanenin köşesindeki masanın arkasında oturan adama yönlendirdi.

Kuzey, dikdörtgen gözlükleriyle oldukça sıradan görünen adamın önüne geldiğinde saygıyla eğildi.

O sordu.

“Sen kütüphanecisin mi?”

Adam ona baktı, yüzü ciddiydi.

“Ben birinci katın kütüphanecisiyim. Kütüphanedeki her katın kendi kütüphanecisi var.”

Adam duraksadı ve onu gözlemledi.

“Burada savaşçı olmayan okuldan birini en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum. Bu senin ilk gelişin mi?”

Kuzey başını salladı, “Evet, öyle. Bir sorun mu var?” İfadesinde hafif bir baskı vardı.

“Hayır evlat. Sorun yok. Hem savaşçı hem de savaşçı olmayan herkes kütüphaneye hoş geldin.”

Adam birkaç açık kitabı topladı ve sandalyesini kaydırarak ayağa kalktı, gülümsedi ve Kuzey'e dedi.

“Burada ilk kez olduğun için sana kütüphaneyi kısa bir tur yaptırayım mı?”

Northern, kütüphaneciyi bir an inceledi, tavrı sakin ama tetikteydi.

"Kısa bir tur iyi görünüyor," diye yanıtladı, ancak içten içe, nezaketlere pek ilgi duymuyordu.

Odası Heimburger'ın bahsettiği kütüphaneciyi bulmaya ve bazı tarih kitapları okumaya odaklanmıştı.

Ancak, bu kısa sapma ona kütüphanenin yapısını tanıma fırsatı verecekti, bu yüzden zaman kaybı değildi.

Kütüphaneci başını salladı, dikdörtgen gözlükleri yumuşak, ortam ışığını yakaladı.

"Beni takip et," dedi, sesi alçak ama kararlıydı, sanki etraflarındaki mekâna derin bir saygı duyuyordu.

Kütüphanenin içine doğru ilerlerken, Northern çevresini inceledi.

Birinci kat genişti, tavanları imkânsız derecede yüksekti, şık, kavisli çelik ve kristal kirişlerle destekleniyordu.

Duvarlar, esasen camdan yapılmış olmasına rağmen, metinler, illüstrasyonlar ve haritalar gösteren yüzen holografik ekranlarla katmanlanmıştı. Sanki kütüphane kendisi bilgiyi soluyordu, bilgelik ve gizem aura yayıyordu.

Uzaklara uzanan, her biri farklı boyutlarda ciltlerle dolu, sırtları karmaşık desenler ve Northern'ın hemen çözümleyemediği dillerde altın harflerle süslenmiş devasa raflar sıralanıyordu.

Rafların arasında, öğrenciler cilalı, hilal şeklindeki masalarda oturmuş, başları holografik projeksiyonlar veya eski tarz kitaplar üzerinde eğilmişti; havada fısıldayan seslerin hafif uğultusu ve sayfaların yumuşak hışırtısı dolanıyordu.

Kütüphaneci tavana işaret etti.

“Kütüphanenin her katı belirli bir amaç için tasarlandı,” diye başladı.

“Birinci kat genel çalışmalar içindir—tarih, felsefe, edebiyat. Bu kat, savaşçı veya savaşçı olmayan okullara ait olan tüm öğrencilere açıktır.”

“Oh, yani burada olmam gereken yer burası…” Northern ağzını açtı.

“Yani, tarih kitaplarının hepsi burada mevcut.”

“Genellikle evet, ama burada belirli kitapları bulamazsanız, bunun nedeni onların önemidir; bazı kitaplar, bu kata ait olmalarına rağmen, ne kadar değerli oldukları nedeniyle yalnızca izinle erişilebilen daha yüksek katlarda bulunabilir.”

“Başka bir deyişle, burada bulunabilecek olan, her halükarda bulunabilecek olan.” Northern tüm noktayı kafasında özetledi.

“Özellikle aradığınız bir şey var mı?”

Northern adamı bir saniye gözlemledi ve sonra başını salladı.

“Özellikle bir şey yok, sadece merak ettim.”

Üst katların şeffaf zemininden, hareketin parıltılarını görebiliyordu —raf arasında kayarak giden yüzen platformlar, yüksek raflara danışan havada asılı öğrenciler ve rehber gibi görünen titrek altın küreler.

“İkinci kat,” kütüphaneci devam etti, onu merkezi dairesel atriyumdan geçirerek, “...on iki katı kapsayan alt katlar olarak adlandırılan on katı kapsar.”

“Gelişmiş araştırmalara—simya, ruh teknolojisi teorisi ve yarıkların incelenmesine adanmıştır. Bu, yalnızca uygun güvenlik iznine sahip olanların erişebileceği kısıtlı bir alandır.”

Kuzey, atriyumun içinden yukarı doğru kıvrılan büyük spiral merdivene bir göz attı, ışık ve çelikten oluşan bir heliks gibi.

Onun içinden yayılan ruh özünün hafif vızıltısını hissedebiliyordu.

Adımlar kendileri hafifçe parlıyordu, sanki onlara tırmananlara tepki veriyormuş gibi. Merdivenlerin korkulukları boyunca, canlıymış gibi hafifçe pulsatör eden sembollerin oymaları vardı; bunlar, ahşap şehirde gözlemlediği sembollere benziyordu—sadece bunlar metaller üzerine oyulmuştu.

"Ve üçüncü kat?" Northern sordu, sesi kararlı ama meraklıydı.

Kütüphaneci duraksadı, ifadesinde bir şeyin—belki de tereddüt—kıvılcımı geçti. Bir nefes aldı ve konuştu:

“Üçüncü kat Yıldızlar Arşivi. Var olan en eski ve en güçlü metinleri barındırıyor, bunlar arasında takımyıldızların ve onlara bağlı kiliselerin kayıtları da var.”

Ses tonu hafifçe düştü, neredeyse saygılı bir hale geldi.

“Erişim izni verilenler çok azdır, çünkü oradaki bilginin dünyanın seyrini çok olumlu ya da olumsuz bir şekilde değiştirme gücüne sahip olduğu söylenir.”

Northern'ın gözleri hafifçe kısıldı, takımyıldızlarının bahsi ilgisini çekti.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, ardından sordu: “Birinci kat sadece bir kat, ikinci kat on kat, üçüncü kat da bir kat mı?”

“Üçüncü kat ile en üst katlar, her biri on alt kat içerir.”

Northern kaşını kaldırdı. "Tarihe adanmış bir katın sadece bir katı olması, diğerlerinin her birinin on katı olması beni şaşırtıyor."

'Akademinin tarih için özel bir depo olacağını düşünmüştüm, ama bu hayal kırıklığı yaratıyor,' Northern düşündü, gözleri hafif bir hayal kırıklığını yansıtıyordu.

Kütüphaneci kıkırdadı, gözleri bir şeyleri gizliyordu.

Genellikle, hiçbir öğrenci bunu fark etmezdi. Ama Northern sadece kronik bir gözlemci değildi; aynı zamanda birinin ruhuna bakarak duygularının gerçeğini görebiliyordu.

Gerçekten kişiselleştirilmiş bir yetenek kadar canlı olmasa da, aldatmaca onunla tam olarak işe yaramıyordu.

'Kesinlikle bir şeyleri gizliyor.'

Eğer Northern haklıysa, bu, tarihin kamuya gösterilenden daha fazlasını içerdiği anlamına gelecekti ve akademi muhtemelen bunu gizliyordu.

Bu spekülasyon, Northern için her şeyi çok daha ilginç hale getirme potansiyeline sahipti.

Yine de kütüphanecinin sesi devam etti

: "Dördüncü ve beşinci katlar akademinin öğretim üyelerine ayrılmıştır. Araştırma odaları, özel koleksiyonlar ve nadir el yazmaları içermektedir. Bunun ötesinde..."

Kütüphaneci alaycı bir gülümseme verdi.

“En üst katlarda ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Onların Baş Kütüphaneci ve seçkin birkaç kişi için ayrıldığı söyleniyor.”

Yerde, ziyaretçileri kütüphanenin belirli bölümlerine yönlendiren, ayaklarının altında ara sıra beliren parlayan bir yol vardı.

Kuzey, bu yolun niyete mi tepki verdiğini yoksa bir tür yetkilendirmeye mi bağlı olduğunu kısaca merak etti.

İlk katın bir köşesine ulaştılar; burada duvarlara gömülü bir dizi niş vardı.

Her nişte, tek bir kitap veya eser tutan saydam bir kaide bulunuyordu. Kütüphaneci, parlayan enerjiyle kaplı eski bir ciltin önünde durarak elini salladı.

“Bunlar,” diye açıkladı, “Takım Yıldızları Çağı'na ait eserlerdir. Her biri, takım yıldızlarının büyük tarihi önemini taşır. Öğrencilerin bunları gözetim altında incelemelerine izin verilir, ancak önce değerlerini kanıtlamaları gerekir.”

Kuzey, adamın önünde durduğu nişe kaşlarını çatarak baktı ve gözlerini kütüphaneciye çevirdi.

“Üzgünüm... Takım Yıldızları Çağı mı?”

Birçok tarih kitabı okumuş ve birkaç çağı duymuştu, ama 'Takım Yıldızları Çağı' hakkında hiç duymamıştı.

“Oh... Takım Yıldızları Çağı hakkında bilginizin olmaması garip değil,” dedi adam, çekici bir gülümseme ile. “Birçok kişi bilmiyor. Bu yüzden, neredeyse her seferinde bu şaşkın bakışı alıyorum.”

Devam etmeden önce bir nefes almak için bir an durdu.

Burçların Çağı, basit kelimelerle, onu sürükleyicilerden önceki çağ olarak tanımlardım.

Northern'ın gözleri büyüdü.

“Ne?”

'Böyle bir şey var mı?!' Zihni soğuk bir şokla titredi.

Kuzey, kaideye biraz daha yaklaştı, gözleri kitabın kapağındaki akıcı yazıyı tarıyordu. Yazılar dalgalanıyor ve kayıyordu, kelimeler tam olarak anlayabileceği bir dile yerleşmeyi reddediyordu.

Hiç görmediği bir şeydi, Sura'nın yarığında çalıştığı runik kelimelerle bile benzerlik göstermiyordu!

Kütüphaneci boğazını temizledi, Kuzey'in dikkatini geri çekti.

"Bunun hakkında daha fazla bilgi edinebilirsin, ama onlara dokunmak için izin alman gerekiyor."

Gülümsedi ve yürümeye devam etti.

"Şimdi," dedi, gözlüklerini düzelterek, "Baş Kütüphaneci'yi görmek için burada olduğunuzu söylediniz?"

"Evet," Kuzey yanıtladı, tonu keskin. "Anahtar ve konumu almak için buraya gönderildim."

"Gönderen... tam olarak kim?" kütüphaneci, Kuzey'in ruhunu parçalamak isteyen keskin bir bakışla sordu.

"Profesör Heimburger."

"Profesör Heimburger?!" Kütüphaneci tekrar etti, ağzı neredeyse yere düşüyordu.

Bir saniye sonra, kendini toparladı, gözlüklerini hafifçe kaydırarak başını salladı.

"Baş Kütüphaneciyi ikinci katta bulacaksınız. Kütüphane ile ilgili tüm idari konuları, ofis tahsislerini de dahil olmak üzere, denetliyor."

Northern başını onaylamak için eğdi.

"Tura çıktığınız için teşekkür ederim," dedi, tonu pek sıcak değildi.

Kütüphaneci hafifçe güldü.

"Bu kütüphanenin yalnızca kitaplardan çok daha fazlasını sunduğunu göreceksiniz, genç adam. Keşfetmek için zaman ayırın. Beklemediğiniz şeyler keşfedebilirsiniz."

Northern yanıt vermedi, zaten ikinci kata spiral şeklinde yukarı çıkan parlayan merdivene doğru ilerliyordu.

Ancak aklı zaten hızla çalışıyordu.

Bu kütüphane, geniş bilgisi ve gizli sırlarıyla, şimdiye kadar beklentilerini büyük ölçüde aştı.

Onu en çok ilgilendiren, kamu gözünden alınmış olmalı olan tarih sayfalarıydı.

Kuzey, onların var olduğundan emindi.

'Her kütüphanede her zaman bunlar vardır, değil mi? Tek yapmam gereken onu aramak!'

Sonunda, "BAŞ KÜTÜPHANECİ" yazılı temiz bir kül rengi etiketle birlikte opak bir cam kapının önünde durdu.

Kapıya iki kez vurdu ve kişinin yanıt vermesini huzur içinde bekledi.

Birkaç saniye sonra, kapı sessizce açıldı ve Kuzey'in gözlerinin yavaşça büyümesine neden olan genç bir kadın belirdi.

'Seni tanımanın zamanı geldi.'

Genç kadın kapının önünde duruyordu, yorgunluk göz kapaklarını aşağı çekiyordu. Gözlerini kaldırmayı başardı ve önünde duran uzun öğrencinin gözleriyle buluştu.

İlk dikkatini çeken, boş üniformaydı. Kütüphanede savaşçı olmayan bir öğrenciyi görmek pek sık rastlanan bir durum değildi.

Aslında, burada altı aydan fazla bir süredir bulunuyordu ve onlardan birini hiç görmemişti. İki okul arasındaki anlaşmazlık hakkında pek bir şey duymuştu ve umursamıyordu... hiç umursamıyordu. Umursamıyordu!

Çocuk gülümserken, yüzünde yavaşça karanlık bir grimasa yükseldi; gözleri ona, sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi yerleşmişti, ama bu herifin nereden olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

'Kahretsin, çok küfrediyorum. Lanet olsun. İşe söylenmek lazım!'

'Lanet' kelimesini nereden öğrenmişti yine?

Bu soru aklına geldiğinde, zihni yavaşça gömülü anılara geri döndü.

'Kuzey...'

Adı aklına geldiği anda, beraberinde muhteşem anılarıyla birlikte, ona sessizce bakan mavi gözler birden tanıdık hale geldi.

"Sen kimsin ve ne arıyorsun?"

Kuzey, hoş bir gülümsemeyle elini salladı. "Merhaba, ben Lael, ve Baş Kütüphaneci ile görüşmek için buradayım."

Koyu tenli kadının ifadesi daha da sertleşti, neredeyse onu titretmek üzereydi.

Hiçbir şey söylemedi ve bunun yerine kapıdan uzaklaşarak, "Bu lanet olası soylu orospu çocukları... saygıdan yoksun olarak doğmuşlar. Acaba öfke ineklerinin anüsünden mi çıkıyorlar?" diye mırıldandı.

Kuzey onu net bir şekilde duydu; ancak, hiçbir şey söylemedi, bunun yerine onun küfür etme yeteneğini takdir etti.

'Görünüşe göre insanlara çok fazla etkim var.'

Fakat o kadar etkili olduğunu düşünmüyordu; bu insanların içinde vardı. Görünüşe göre özellikle Vida, onu bile geçmişti.

Aralarında çok yakın olmasalar da, o her zaman Annette'in yanında olduğu için muhtemelen onu çokça küfrederken duymuştur.

Kapının önünde durdu ve kırılgan ahşap levhaya ya da arkasındaki kişiye aldırış etmeden kapıya vurdu.

“Seni bekleyen bir öğrencin var!” Tonu, kapısına yaptığı kadar saygısızdı, belki daha da fazlası.

“Bana böyle mi konuşuyorsun? Orospu! Bir canavarın kıçından düştün. Eminim annen, senin gibi saygısız bir orospu doğurmak için zayıf bir çete canavarı tarafından tecavüze uğradı.”

'...ahh'

Kapının arkasında boğulmuş olsa da, Northern hâlâ tanıdık sesi duyabiliyordu.

İçerideki kişinin dışarıya ulaşabilmesi için, muhtemelen en yüksek tonlamasında konuşması gerekiyordu.

Northern bunu hayal edemedi... Ve...

'...ilişkileri her zaman böyle mi oldu?' Gözleri, Vida kendini yerine fırlatırken belirsizlikle kaydı.

Sandalyeye oturdu, yüzü masasında büyük kağıt yığınlarının arkasına gömüldü.

“Artık girebilirsin,” sesi ona ulaştı.

Konuştuğu zamanlama kasıtlı gibi görünüyordu. Tam olarak ustasının onayını beklemiyordu.

En azından şimdi nereden aldığını biliyorum. Benim olmadığım için mutluyum… Ama Ryan hakkında hâlâ endişeliyim.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre Annette ve onun mentoru akademide iyi pozisyonlar elde etmeyi başarmışlardı.

Eğer gerçekten Annette Kütüphane Müdürü ise, işler düşündüğünden daha kolay olacaktı. Gülümsemesi daha da genişledi.

Kontrol dışına çıkmadan önce, Northern bunu yüzünden sildi ve yavaşça kapı kolunu çevirdi.

Kapının tam karşısında, nadir gri ağaçtan yapılmış, hilal şeklinde geniş bir masa vardı.

Odanın muhteşem kül rengi parıltısından daha çok, Northern masanın arkasında oturan kadının görüntüsüne kapılmıştı; gözleri bir şeye odaklanmış, sağ eli bir noktaya kaymış, belirli bir başlangıca geri dönüp tekrar kaybolmuştu.

Kadının kızıl saçları, batmakta olan güneşin kırılma ışığıyla arka planda daha da parlak bir şekilde parlıyordu.

O, tüm gerçekleri aydınlatmak için ışık kanatlarını açan, göksel bir habercinin görkemli ve yüce yüzü gibi görünüyordu.

O güzeldi.

Northern daha önce böyle bir düşünceye kapılmamıştı. Annette, onun gözünde daha önce hiç güzel olmamıştı; onu hep bir sarhoş ve zorba olarak tanımıştı.

O anki izlenimi onu tiksindirdi ve hemen Northern bunu tiksintiyle tükürdü.

Sonunda, elindeki tüy kalemi bıraktı ve ofisine giren kişiye bakmak için başını kaldırdı.

“Oh? Savaşçı olmayan okuldan. Senin gibi birinin ne işi olabilir—”

Gözleri, önünde duran çocuğun yüzünü tam olarak algılayana kadar yavaşça büyüdü.

Hemen, gözleri şüpheli bir kaş çatmaya dönüştü. Ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüyerek Northern'a doğru yaklaştı, gözleri onun gözlerine delip geçiyordu.

Başını hafifçe kaldırdı. “Sen kimsin?”

Northern boğazını temizledi. “Adım Lael, hanımefendi,” sesi kalın ve titreşimli bir tonla yankılandı.

“Lael... bu ilginç bir isim,” diye yanıtladı, işaret parmağı ve baş parmağıyla çenesini okşayarak.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra, elini kaldırdı ve çocuğun saçını kapladı. Gözleri kısıldı, şüphesi daha da derinleşti.

Elini indirdi, dudaklarının köşesini kıvırdı. Yüzü acı bir gülümsemeye dönüştü.

“Saçını boyamanın beni seni tanımaktan alıkoyacağını düşünüyorsan, kesinlikle deli olmalısın.”

Kuzey hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti.

“Gerçekten yapmazsın diye umuyordum. Seninle oynamak eğlenceli olurdu. Ve ‘kıç’? Gerçekten mi? Dili bozuk olduğunu biliyorum ama ne zaman bu kadar iğrenç oldun?”

“Açıkçası, Kuzeyli, hiçbir fikrim yok...” Gözlerini kaldırdı, çenesini iki kez tıklatarak. “Bakalım... muhtemelen buradaki iş yükü çok fazla olduğunda.”

Yüzünde geniş bir gülümseme ile ona baktı.

“Sanırım senin konuşma tarzından kapmış olabilirim.”

Kuzeyli umutsuzca başını salladı.

“Daha iyi özellikler bulamaz mıydın? Cidden, sizler.” Tekrar iç çekti.

Samimi bir gülümseme Annette'in yüzünde belirdi. Bu, öncekinden farklı ve daha sıcak bir gülümsemeydi.

“Etrafta seni görmek harika, Kuzeyli. Kesinlikle değişmişsin.”

Kuzeyli ona şüpheli bir gülümsemeyle baktı. “Ve sen de farklılaşmışsın. Etrafta bir şişe bira göremiyorum. Şişe biralarla çok daha iyiydin, dürüst olmak gerekirse.”

Kuzey, taşınabilir bir ahşap sandalyede rahatça oturuyordu. Yuvarlak bir kahve masası etrafında üç aynı sandalye vardı.

Amacını duyururcasına, her sandalyenin tam önünde küçük seramik fincanlar duruyordu. Annette, şu anda Kuzey için bir fincanı kahveyle dolduruyordu.

O, sürahinin musluğunu kapattı, masanın ortasına yerleştirdi ve Northern'ın karşısına oturarak ona dikkatle baktı.

Kuzey, diğer yandan, gözlerini kapattı ve kahvenin toprak kokusunu içine çekti.

Bu, sadece bir bölgede gördüğü özel bir badem türünü hatırlattı. Aslında, bunlar badem değildi ama kendi dünyasındaki bademlere benziyordu.

Bu, algıladığı ilk tanıdık kokuydu ve o ağaca dinlenmek için her gittiğinde, geçmişin anılarına dalma fırsatını yakaladı.

Annette, dudaklarını kıvırırken, yüzünde ağır bir sevinç ifadesiyle nefes alıp verişini izledi.

"O saçmalığı kesip bir içki alacak mısın?" Tonu zehirli bir niyetle yankılandı.

Northern gözlerini açtı.

"Bu, hayırseverine konuşmanın bir yolu değil. Karanlık Kıta'daki hepinizin hayatını bana borçlu olduğundan çok eminim."

Annette, kötü bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı.

"Bunu mu düşünüyorsun? Hepsi senin mi?" Tonu kendinden emindi.

Kuzey'in yüz ifadesi karardı.

"Özgürlüğümüzle Raven'ın senin kadar ilgisi vardı."

‘Bunu biliyordum!’

O an aniden sırıttığı andan itibaren, onun o ismi anacağını biliyordu.

Muhtemelen burada hiç bu ismi anmadan dolaşmadılar. O, bu insanlar için belki de bir şehit gibiydi.

Ve şehitlerle ilgili olan şey, inancı artırmalarıdır, söndürmeleri değil.

Raven, bu insanların kalplerinde belki de bir kahraman gibiydi. Ama o? O, Koll'u öldüren ve Kyros'u geri mühürleyen kişiydi.

Eğer Koll'un ustasını mühürlememiş olsaydı, Karanlık Kıta'dan kaçmayı bir kenara bırak, hepsi muhtemelen şimdi cansız olurdu, bedenleri harabe canavarlara ve toprağa yiyecek olurdu.

En azından minnettardılar. Belki de Raven'ın tek yaptığı şeyin onları aldatmak ve kandırmak olduğunu, yükü tek başına taşımak için bir bahane bulduğunu kıskanıyordu.

O, binlerce insanı acımasızca öldürdü, hepsi onların özgürlüğü içindi.

'Umarım bulunduğu yerde acı çekiyordur...'

...aslında, ölü.

Eğer ölü değilse, Orta Ova'ya adım attığı gün ölecekti... ne yazık ki, yaptığı şeyleri geri alamıyordu.

Bakışın değişti. Ne, kıskanıyor musun?" Tam isabet, Annette sözlerini çaktı.

“Karanlık Kıtanın kahramanına karşı kendini çok aşağı hissediyor olmalısın.”

Kuzey birkaç dakika sessiz kaldı, ifadesi okunaksızdı, sonra nazikçe gülümsedi.

O gülümseme o kadar garip ve rahatsız ediciydi ki, Annette önünde oturan kişinin kimliğini sorgulamasına neden oldu.

“Raven mi? Aşağılık mı? Raven'a karşı kendimi aşağı hissedemem. Neden hissedeyim ki? Ondan daha güçlüyüm.”

“Son birkaç ayda ne kadar daha güçlü hale geldiğini bilmiyorsun.”

“Ve onun ölü olup olmadığını da bilmiyorsun.”

“Ohhh, onun ölü olmadığını biliyorum.” Annette'nin kendine güvenen gülümsemesi bir an geri döndü, sonra ciddi bir tavırla yer değiştirdi.

Kuzey de etkilendi. Raven'ın durumunu biliyordu.

Bu olamazdı. O gün Karanlık Kıtayı terk edebilen herkes gitmişti, sadece Raven ve Terence kalmıştı.

Diğer herkesin kaybolmuş olması kesinlikle ölü oldukları anlamına geliyordu. Bu yüzden, Kuzey onun bu kadar emin olabileceğinden tam olarak emin değildi.

Ve Annette'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, şaka yaptığına dair bir izlenim yoktu. Ama emin olmak için...

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Annette'in yüzündeki sertlik sadece daha belirgin hale geldi. Northern, onu bu ruh halinde sadece savaş sırasında gördüğünü hatırladı.

Odaya göz attı, kağıt yığınlarının gökdelenleri gibi dizildiğini gördü.

'Pekala... bu bir tür savaş...'

Gözlerinin içine baktı, kendi gözleri de yoğun bir ışıkla hafifçe parlıyordu.

"Bu kadar emin olmanı sağlayan ne? Oradan biri mi ulaştı sana?"

"Evet. Raven kendisi."

Atmosfer aniden büyük ölçüde soğumuş gibi göründü. Northern bu haberi sevmedi.

Ancak yüzü bunun ne kadarını yansıttı henüz belli olmamıştı. Başını hafifçe eğdi, Annette'e ince bir öfkeyle sordu.

"Yani... Raven sana ulaştı... neden? Nasıl?"

Hemen soruyu pat diye söyledikten sonra, cevap aklına geldi.

“...Terence,” diye ekledi.

Bu daha önce de olmuştu—rüyası aracılığıyla ona ulaşmıştı.

O lanet olası hayran kızı.

'Neden tüm kırık yetenekler en kötü insanlara verilmek zorunda?'

Kuzey'in içi hayal kırıklığıyla kaynıyordu.

Annette başını salladı ve onun cevabına ekleme yaptı.

“Azize'nin bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama hem Raven'ı hem de kendisini rüyama getirebildi. Üçümüz uzun bir sohbet ettik.”

Onun dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

“Hatta senin hakkında da sordu.”

"Siktir git," Northern hemen yanıtladı.

Bir sessizlik oldu ve sesi şaşırtıcı bir şekilde tekrar geldi.

"...Ve seni de siktir git."

Annette kelimelerden yoksundu, tamamen şok içinde hafifçe ağzını açtı. Northern ve Raven'ın aralarının kötü olduğunu biliyordu; bunun yoğun olduğunu da biliyordu.

Ancak zamanın geçtiğini, aralarındaki sorunun da dağılacağını varsaymıştı.

Çünkü Raven'ı Northern'dan daha iyi kimse idare edemezdi ve Northern'ı da Raven'dan daha iyi kimse idare edemezdi.

Bu kendi görüşüydü, ama bu iki serserinin birbirinden bağımsız yaşamasının ya da daha kötüsü... düşman olmalarının dünya için sağlıklı olduğunu düşünmüyordu.

Tüm kıta, savaşlarının kanında yıkanabilir ve bu sadece başlangıç olurdu.

Her birinin neler yapabileceğini şahsen görmüştü ve onların çağlarının çok ilerisinde olduklarını güvenle söyleyebilirdi.

Northern, kahveden uzun bir yudum aldı ve fincanı bıraktı, birkaç saniye sürahiye bakarak elini uzattı.

Annette, elini sürahi sapına uzatmadan önce, onu iterek hışırdadı.

“Ofisime girebileceğini, kahvemi içebileceğini ve bana hakaret edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Kuzey ona boş bir bakış attı.

“Bu ofisinin olduğunu tam olarak bilmiyordum. Bilseydim, uzak dururdum.”

Öne doğru eğildi, hafifçe kaşlarını çattı.

“Peki, rüyada ne yapıyor? Hapis cezasını çekmesi gerekmiyor muydu, yoksa cinayetten ölmüş mü olmalı?!”

Annette alaycı bir şekilde güldü.

“Luinngard İmparatorluğu böyle kaynakları israf eder mi sanıyorsun? Üstelik, bahsettiğimiz Saintess. Ul'un kendisinin bir ölümlü kehaneti. Eğer bu kıtada olsaydı, hükümetler, uluslar ve kaleler onu elde etmek için savaşırdı. O, güç sembolü; yarık tahmininden en güçlü kaygısalı tespit edebilme yeteneğine kadar—kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir dedektör... her şeyin dedektörü. Gelecek, geçmiş, şimdi, ne istersen...”

“Onlar için bir tanıtım yapman için sana para verdiklerini merak ediyorum.”

“Oh, ve Raven? İmparatorluğun Şövalyeleri'nin lideri oldu.”

“Umurumda değil... bekle, ne?!”

Kuzey neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Kendini toparladı, bir elini Annette'e doğru kaldırdı.

"Bekle, bekle, bekle? Az önce ne dedin? O ne yaptı?"

"Luinngard İmparatorluğu Şövalyeleri'nin lideri oldu."

Annette bu sefer daha fazla vurgu yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey yüzünü buruşturdu... çok, çok karanlık bir şekilde.

"Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Hapis cezası çekmesi gerekmiyor mu?"

Annette omuzlarını silkti.

"Yani, bu Raven—tabii ki ölmeyecek."

Kuzey masanın üzerinde parmaklarını çarprazladı ve ciddiyetle oturdu. Bu, bu dünyaya geldiğinden beri aldığı en kötü haberdi.

Arkadaşları için iyi dileklerde bulundu ama düşmanı için değil.

O, onların tüm kötü şeylerin öfkesini tatmalarını istedi. Birinci elden, çok acımasızca.

Onun iyi gittiğini bilmek onu rahatsız ediyordu; bu onu tiksindiriyordu, onu kaynatıyordu.

Birdenbire, her şey artık hoş gelmiyordu!

Kuzey, tiksinti dolu bir yüzle, yavaşça yerinden kalktı.

Derin bir nefes verdi ve Annette'e, "Buraya Profesör Heimburger'ın ofisinin anahtarlarını almak için geldim, buraya yakın." dedi.

Çevresindeki atmosfer canlı bir şekilde değişti.

"Oh? Doğru."

Annette de ayağa kalktı, masasına doğru yürüdü, sonra aniden durdu ve yavaşça geri döndü.

"Profesör Heimburger mı dedin?"

Northern başını salladı.

"Evet. Bir sorun mu var?"

Başını eğdi, derin derin gözlerine baktı.

Gerçekten bilmiyor musun?

Kuzey'in kaşları hafifçe çatıldı.

Bilmeyi mi? Ne bilmem gerekiyor?

Annette yüksek sesle güldü, sonra yavaşça kollarını göğsünün üzerine katladı, Kuzey'e daha ciddi bir ifadeyle baktı.

Akademiye, Karanlık Kıta'dan birkaç başka serseriyle birlikte ilk geldiğimde, orayı tamamen dağıtmayı düşünüyordum. Heimburger onları kurtardı... o adam gerçekten harika bir müzakereci.

Kuzey'in ifadesi resmi değildi. Onun ne demek istediğini henüz anlamıyordu ve ruh hali bozuktu.

Bu pozisyonu benim için müzakere etti. Başta iyi bir anlaşma olduğunu düşündüm, ama o herif sadece beni meşgul edecek ve asla harekete geçemeyecek bir plan yaptı.

Kuzey'in ifadesi daha da karardı; sadece onun ne demek istediğini söylemesini istiyordu. Raven'ın durumu yüzünden çok sinirliydi ama bunu bastırmaya çalışıyordu.

Bu beni ona derinlemesine bakmaya itti ve sonra keşfettim...

Kısa bir ara verdi, Kuzey'e bakarak.

Profesör Heimburger, bir serseri değil ve üç kurucudan hayatta kalan tek kişi. Bu adamın üç yüz yaşından fazla olduğunu söylüyorum, serseri olmadan.

Northern'ın gözleri yavaşça büyüdü.

"Sen de tuhaf buluyorsun, değil mi? Nasıl oluyor da—" konuşmasını durdurdu, Northern'ın ifadesinin yaramaz bir gülümsemeye dönüştüğünü görünce.

...Beklediği ifade bu değildi.

Kuzey, elbette, Annette'in kendisine ilettiği haberin son kısmı hakkında endişeliydi.

Bir serseri olarak bile, bu kadar uzun yaşamak imkansızdı, özel bir numara yoksa... hele ki bir insan için!

Burada her şey yanlış gidiyordu.

Ama şu anda, bu Kuzey'in endişesi değildi. Okulu domine etmek için halletmesi gereken acil meseleler onu daha çok ilgilendiriyordu.

Heimburger bu kadar önemliyse, bu, gerçekten de bunun için çalışmadan büyük bir şans yakaladığını gösteriyordu.

'Güzel... gerçekten güzel.'

Annette Kütüphane Müdürüydü—bunun etrafında tam olarak dinlemediği bir hikaye olduğu görünse de.

Onun iyi olacağından emindi.

Önemli olan, Kütüphane Müdürü olduğu için o üst katlara erişim sağlayabilmesiydi.

Ve istediği şeyleri çok daha serbestçe araştırabilmesiydi.

Yüzündeki yaramaz gülümsemenin bir an için kaybolmasına izin vererek, Northern Annette'e odaklandı.

"Seninle tartışmak istediğim birkaç şey var. Ama önce, lütfen anahtarımı ver."

Bu sefer boğuk sesi daha canlı bir tonla karışmıştı. İfadesini gölgeleyen karanlık da kalkmıştı.

Profesör Heimburger hakkındaki haberin düşündüğünden daha fazlasını yaptığını gösteriyordu.

Bu yüzden sessizce daha da sinirlenmişti. O pisliğin ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

Annette çekmecesini açtı ve orada birkaç anahtarın arasında karıştırdı, hafif bir çınlama sesi yankılandı.

Sonra birini seçti ve ona daha da yaklaştı. Kuzey'e keskin bir gözlemci bakışıyla bakarak, yavaşça anahtarı ona uzattı.

"Ofisi altıncı katta—yani bir kütüphanecinin açıklamasına göre altıncı alt katta."

Kuzey, anahtarı ellerinde sımsıkı tuttu ve karşılık olarak gülümsedi.

"Bunu durdur... sadece beni daha meraklı yapıyorsun."

"Oh, öyle misin?" Kuzey elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Olma, bunların seninle hiçbir ilgisi olmayan önemsiz meseleler olduğuna eminim. Şimdi iznini alıyorum."

Annette, dolgun göğsünün üzerine kollarını katladı ve Kuzey'i izledi.

Kapıya ulaştığında, önce tereddüt ederek ona döndü, sonra konuştu.

"Kimliğimi ve burada bulunmamı gizli tutarsan minnettar olurum. Hatta asistanın bile bilmemeli..."

Annette'in gülümsemesi daha da genişledi.

“Bunun için ne alıyorum?”

Kuzey yorgun bir şekilde yüzünü buruşturdu ve döndü.

“O zaman tüm okula anlat gitsin.”

Kapıyı açtı ve dışarı adım attı, arkasından kapıyı kapattı.

Artık derin bir uykuya dalmış olan koyu tenli kadına son bir bakış attı, horlamaları havayı sarsacak gibi geliyordu.

Kuzey başını salladı; bu insanların hayatının nasıl olabileceğini hayal edemiyordu.

“Bulunduğum yere daha minnettar olmalıyım.” Nihayet baş kütüphanecinin ofisinden çıktı.

Yaptığı ilk şey, üst kata çıkmak oldu.

Üst katlara merdivenle çıkılabildiği kadar, asansörle de ulaşılabiliyordu. Kuzey ikincisini tercih etti.

Tek yapması gereken, içinde kalmak ve gideceği katı tuşlamaktı. Asansör bir sonraki kata yaklaşırken—eğer biri binmek isterse, tek yapması gereken yan taraftaki dış butona basmaktı ve asansör duracaktı.

Asansörün Northern'ın alışık olduğu yapısıyla tamamen aynıydı, tek farkı farklı bir tasarıma sahip olmasıydı. İç duvarları şeffaf plastik gibiydi ve Northern, asansör yukarı doğru yükselirken birlikte dönen birkaç tekerleğin mekanizmalarını görebiliyordu; her biri daha büyük bir bütünün parçası olarak işlev görüyordu.

Altıncı kata doğru ilerlerken, Northern'ın asansöre girmesiyle birlikte altıdan fazla öğrenci çoktan asansöre binmişti.

Hiç kimse ona dikkat etmedi ya da konuşmadı, ama bakışlarındaki küçümseme, söyleyebilecekleri her şeyden daha yüksek sesle yankılandı.

Altıncı kata ulaştığında, asansör durdu ve Northern, insanların arkasından kendini sıyırarak geçti.

Öğrenciler hemen yol verdiler, omuzlarıyla hafifçe dokunduğunda ağızlarını tiksintiyle aşağı çevirdiler. Tatlı çiçeksi bir kokuya sahip olması bile önemli değildi.

Northern sonunda dışarı çıktı, asansör kapandığında geriye bakarak Profesör Heimburger'ın ofisine doğru yola koyuldu.

Altıncı kat, diğer katlar kadar büyüktü. Bu katın en belirgin özelliği, daha az kitaplık ve daha fazla kapıya sahip olmasıydı.

Kapılar, özel okuma odalarına ve öğretim dışı personel ofislerine açılıyordu. Geçerken her kapının etiketlerini görebiliyordu.

Özel Okuma Odası 1

Özel Okuma Odası 2

İdari Ofis

...

Ve sonunda, bir köşeyi döndükten sonra, girdiği koridorun sonunda iki kapılı bir girişe ulaştı.

Orada gördü

: Profesör Heimburger.

Anahtarı yerine yerleştirdi ve çevirmeye çalışırken, anahtar kendi kendine döndü.

Önce sola, sonra sağa ve tekrar sola döndü, ardından 180 derece döndü ve durdu.

Yavaşça, kapı Northern'ın önünde açıldı. İçeri adım attığında, kalın, boğucu bir toz bulutuyla karşılaştı.

Önündeki hemen tozu kovalamak için elini sallamak zorunda kalan Northern, odanın etrafına kısa bir bakış attı.

Bu, Heimburger'ın gerçek ofisinde gördüğünün daha küçük bir versiyonuydu.

Yastıklı kanepeler, masanın önünü sıralamış, birbirlerine bakıyorlardı ve aralarında bir ahşap orta masa vardı. Sağ tarafta, duvara oyulmuş bir kitaplık vardı; kitapları dağınık bir haldeydi, bazıları düşmüş, yırtılmış; rafın içinde kalmayı başaranlar ise tozla kaplanmıştı.

Sonra solda başka bir bölmeye giden bir köşe vardı. Yastıklı kanepenin önünde aynı kemerli masa ve büyük kahverengi deri sandalye duruyordu.

Her ikisi de Northern'ın Heimburger'ın diğer ofisinde gördüğünün çok daha küçük versiyonlarıydı.

Bu tür bir yeri yönetmek gerçekten bir onur gibi hissettiriyordu.

Temizledikten sonra burası, yurt odasından kesinlikle daha iyi olacaktı.

"Gece Korkusu."

Gölgelerinden dört kollu, şeytani bir canavar belirdi.

Gece Korkusu'nun gözleri, efendisine bakarken kan kırmızısı bir parıltıyla parladı.

"Bana Jeci'yi, Lynus'u ve diğer iki uşağını getir... Bütün bunları temizlemeyeceğim."

Gece Korkusu başını saygıyla eğdi ve hemen Northern'ın gölgelerine kayboldu.

Kuzey, Lynus, Jeci ve diğer iki uşağı ofisi temizlemeleri için bıraktıktan sonra gün için geri çekildi.

Gün için geri çekilmek, Limitless Void'a geri dönüp Bairan ile seansına devam etmek anlamına geliyordu.

İkisi de birbirlerinden yüz metre kadar uzakta duruyordu. Bairan'ın ifadesi sert ve bir parça garipti.

Öte yandan, Kuzey soğuk bir ifadeyle yüzünü çizdi.

Bugün, Bairan ile kılıç çarpışması yapacaktı. Bu, ikisinin de nefret ettiği antrenman rutinlerinin bir bölümüydu.

Bairan için, Northern'a kılıcını doğrultmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ve tereddüt ediyordu.

Northern, Bairan'a saldırmayı sevmiyordu çünkü her zaman isabet edemiyordu.

Düelloya başladıklarından beri, kılıcıyla Bairan'a bir kez bile dokunmamıştı.

Düello basit bir düello değildi. Basit bir kuralı vardı: kesme ve mesafe.

Bairan'ın Northern'a tek bir kesmenin önemini nasıl öğrettiğiydi. Tek bir kesmenin önemi bir kılıç ustasının tüm bedenine yerleştirildiğinde, ardışık olarak daha fazla darbe yapabilme yeteneğine sahip oluyordu.

Kılıç tekniklerine—kombinasyona—sorunsuz bir şekilde geçiş yapma olasılığı, bir tek vuruşa olan aşinalıktan beslenir.

İşte bu nedenle düellonun doğası.

İkisi de yüz metre mesafede duracak ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, ilk adımlarından son adımlarına kadar güçlü bir kılıç darbesiyle bu mesafeyi kat edeceklerdi.

Bu, Northern koşmaya başladığı andan itibaren kılıcının havaya yükseldiği ve son adımına ulaştığında rakibinin bağlarını kesmek için aşağıya dalacağı anlamına geliyordu.

Tek sorun, sadece havanın bağlarını kesmesiydi... eğer varsa.

Ancak ligatürleri var, sadece bir kılıç saldırısının o gerçekliği delmek için yeterince güçlü olmadığı.

'...Belki de öyle olacaktır.'

Kuzey, istemese de buna engel olamadı. Ay Işığı Fısıldayan kılıç stilinin ilk tekniği, zihninde doyumsuz bir açlık bırakmıştı.

Bir şey üzerinde çalışıyor olmasının ona faydası vardı, ama bu bazen... çoğu zaman çok sinir bozucu olabiliyordu.

Dikkatini keskinleştirerek, Kuzey, Paslanmaz'ın kabzasını yeniden ayarladı. On parmağı da sıkıca kenetlendi ve kılıcı kendisinin önünde konumlandırdı, bıçağı yüzünü ikiye ayırıyordu.

Gözleri, Bairan'ın pozisyonunu kaydederken kısıldı. Kılıç kralı da hazırlık yaptı ama kılıcını onun yaptığı gibi konumlandırmasına gerek kalmadı.

Karanlık Ölüm'ü yanına doğru aşağıya uzattı, kınımdan çıkarmadan.

Hareketi kibirli görünse de, bunun iyi bir nedeni vardı. Ne olursa olsun, ustasına karşı bir bıçak taşıyamazdı, eğitim bahanesiyle bile.

Kuzey'in gözleri kilitlendi ve şekli bulanıklaştı. Korkunç bir kasırga patlaması gibi mesafeyi kat etti, Paslanmaz havayı keserek, bacakları onu neredeyse kör edici bir hızla ileri taşıyordu.

Bairan'ın önüne ulaştığında, odachi kılıcı aşağıya doğru kaba bir yay çizdi, kılıç kralını acımasızca kesmeyi amaçlıyordu.

Bairan'ın tepkisi hızlıydı... hayır, yavaş mı?

Orada durdu, kılıcın üzerine geldiğini izledi ve son anda vücudunu yana çevirdi, pozisyonundan ayrılmadan.

Gözleri, odachi bıçağı önünde aşağı doğru sallanırken ve havayı keserken yavaşça takip etti.

Bıçağın ucu yere çarptığında devasa bir şok dalgası doğrudan ileriye doğru yayıldı. Sınırsız Boşluğun zeminine inanılmaz derecede sağlamdı, bu da çatlaklar oluşmasına neden olmuyordu.

Ancak, şok dalgası görünmez bir fırtına gibi ileriye doğru yuvarlanırken rüzgar acı bir şekilde kükredi, havayı parçalayarak.

Kuzey, kılıcının yan etkisine kaşlarını çattı.

'Bu daha önce hiç olmadı.'

Bir adım geri gitti, gözleri biraz şaşkınlıkla açıldı.

Gözleri yavaşça Bairan'a kaydı.

"Bu nedir? Şu anda ne oluyor? Tek yaptığım vurmak mı...?"

Tonunda, bunun tek yaptığına dair bir belirsizlik vardı.

'Demek istediğim... değildi mi?'

Böyle tek bir darbenin bu kadar muhteşem bir sonucu olduğunu daha önce hiç görmemişti.

Ancak Bairan gülümsedi. Gözleri tatminle doluydu.

"Bu, çok beklediğim bir şeydi; aslında, bu yüzden sürekli antrenman yapıyorduk."

Northern bir kaşını kaldırdı, anlamaya çalışıyordu.

"Bir darbenin, içinde bin darbe sıkıştırmak gibi olduğunu düşün."

Northern, Bairan konuşurken bunu zihninde canlandırdı. Kabul etti,

"Sanırım böyle bir darbe korkutucu olacaktır..."

Bairan ellerini uzattı, Northern'ın darbesinin şok dalgasının gittiği yöne işaret etti.

"Birinde yankılanan bin darbe."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Böyle bir şeyi başarmak için benim için çok erken olduğunu düşünmüyor musun? Yani, antrenman neredeyse üç hafta oldu."

Kesinlikle! Daha önce senin gibi bir öğrencim olmamıştı. Bu, genellikle kavraması on yıl süren kılıç kullanma sanatının özüdür. Kılıç ustaları, senin az önce başardığın şeyi elde etmek için yalnızlık içinde uzun yıllar harcadılar.

Ama sanırım, bu sefer ulaşmak istediğin aşama konusundaki inatçılığın yardımcı oldu. Genellikle, birinin kaslarının bir darbenin ağırlığıyla düzenlenmesi ve bunu istedikleri zaman, istedikleri şekilde tekrar edebilmesi için her gün on bin darbe ile pratik yapması gerekiyordu.

Bairan duraksadı, gözleri Northern'ı hayranlıkla izliyordu.

Ama sen... Usta, birkaç yüz tekrar ile bunu birkaç haftada başarmayı başardın...

Gözleri yıldızlarla parlıyordu.

Bairan açıkladıktan sonra, Northern, birinin vücudundaki kasların, bir kılıç darbesinin ağırlığını tanıyıp düzenleyebilmesi için birkaç yüz bin tekrar gerektiğini anladı.

Ancak vücudu farklı olduğu için, bir şeyin temposuna hızlıca uyum sağladı, sanki öğreniyormuş gibi. Northern, on yıl alacak bir şeyi birkaç haftada başardı.

'Bununla hile yapıyormuşum gibi hissediyorum.'

Demircilikte de aynı şeydi; öğrenilecek hemen hemen her şeyi öğrenmişti ve Eleina için yaptığı hiçbir silahı beğenmediği yoktu, ama bunu ona iletmezdi.

Onun yerine onu azarlamayı tercih ediyordu.

Kuzey bir süre kılıcına baktı ve başını Bairan'a kaldırdı.

"Bana kılıç stilinin geri kalanını öğretecek misin?"

Bairan'ın gözleri ciddileşti, endişe gölgeleri ifadesine yayıldı.

"Usta..."

Kuzey gülümsedi.

"Endişelenme, bu sefer farklı olacak. Ben böyle bir aşama atlamak istemiyorum. Bunun zaman alacağını biliyorum... Şu an sadece Kaos'u evrimleştirmeye odaklanmak istiyorum."

Bairan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi, ciddiliği yerini alışılmış neşesine bıraktı. Kılıcını döndürdü.

"Tamam o zaman, Usta, Ay Işığındaki Fısıldamayı kemiklerine kazıyalım!"

Kuzey, Ay Işığı Fısıldaması'nın ilk tekniği olan Tek Çizgi Yolu'nu kavramıştı.

Bu, Ay Işığı Fısıldaması'nın hem temeli hem de zirvesi olarak duran bağımsız bir teknikti.

Bairan bunu ona açıkladığında, Kuzey bunun neden böyle olduğunu gerçekten hayal edebiliyordu. Sonuçta, tekniğin ne kadar yıkıcı olabileceğini görmüştü.

Bu, bir kılıç tekniği karnavalı açabilir ve aynı zamanda bir bıçağın acımasızlığının zirve tezahürüyle kapatabilirdi.

Hepsi, onun kullanıcısına bağlıydı.

Ay Işığı Fısıldaması, ay ışığının su dalgalarıyla nasıl etkileşime girdiğini inceleyen savaşçı-öğrenciler tarafından araştırılmıştır.

Bu, yıkıcı bir hassasiyetle minimal hareketi vurguladı ve kılıcı bir silah olarak değil, doğal güçlerin bir iletkeni olarak ele aldı.

Bairan, tüm kılıç stilinin arkasındaki dahi zihinlerin, kendi dönemindeki kaba kılıç stillerinin doğasından ziyade güzellik yaratmayı hedeflediğini açıkladı.

Northern, aura'sının ne anlama geldiği de dahil olmak üzere birçok şeyden hala emin değildi. Ama güzel bir şekilde devam etti ve çoğu zaman, Bairan'ın her açıklamanın arkasındaki hikayesi her zaman bağlantılıydı ve uydurulmuş olamayacak kadar mantıklıydı—elbette Bairan tarafından değil, Bairan'ın ruhunu ona teslim eden güçler tarafından.

Single Draw Path, kılıcın gerçek doğasını uyandırmak için bir bağlantı dizisiydi; bu, kılıcın anlatması gereken ince, parıltılı yıkım hikayesinin bir prologu gibiydi ve onu iyi ve tatmin edici bir notla kapatmak için bir epilogdu.

Gerçekliği kesen bir not. Ne kadar tehlikeli ve korkutucu bir tarz... Ay Işığında Fısıldama.

Single Draw Path'in mükemmel bir anlayışını kavrayan Northern, bir sonraki tekniği uyandırmak için net bir yola sahipti.

Bairan'ın rehberliğiyle, bu başarılabilirdi, ancak kolay değildi.

"Ay Işığında Fısıldama, üç ana tekniği kapsayan bir tarzdır. Daha önce açıkladım, Single Draw Path açılış ve kapanış gibidir, ardından ana gövde için, kılıç tarzının gerçek yıkıcı acımasızlığı vardır,"

:"Sessiz Dalga Kesimi, Gece Yarısı Aynası ve Bilginin Tersine Çevirişi."

"O zaman kapanış da Single Draw Path mi?" Northern, bir soru biçiminde ona yardımcı oldu.

Yanıtlayıcı bir baş sallayarak, Bairan nihayet Karanlık Ölümcüyü kınından çıkardı, bıçağın karanlık yüzeyi Boşluk Sarayı'nın mavi ışığı altında ürkütücü bir şekilde yansıdı.

Işıksız ışınlar bıçağın üzerine döküldü ve onu muhteşem bir kötülükle parlamaya neden oldu. Bu tür bir kılıç için karanlık bir şekilde güzel bir görsellik.

Bairan, Northern'a baktı ve hafifçe döndü, Efendisiyle doğrudan karşılaşmadığından emin oldu; ancak, Northern'ın yan tarafından görebileceği kadar iyi bir pozisyon aldı.

"Size üç kılıç tekniğini göstereceğim, önce birer birer, sonra da onları birleştirip gerçek güçlerini göstereceğim."

Duraksadı ve Northern'a baktı.

"Ama bunu sadece bir kez yapacağım."

Northern'ın bakışı keskinleşti, tüm varlığı Bairan'ın formuna odaklandı. Boşluk çağrısının uyarısı, Hava Sarayı'ndaki havayı alışılmadık şekilde ağırlaştıran bir ağırlık taşıyordu.

Bairan'ın duruşu, neredeyse algılanamayacak şekilde değişti.

"İlk olarak, Sessiz Dalga Kesimi."

Sonraki hareket o kadar inceydi ki, Northern'ın gözleri onu takip etmekte zorlandı.

Karanlık Ölümcül, neredeyse görünmez bir dairede hareket etti, ancak etrafındaki hava titredi. Kuvvet dalgaları dışa doğru yayıldı, Saray'ın eterik parıltısını titreyen halkalar haline dönüştürdü.

Northern, tehlike hissinin zirveye çıktığını hissetti, neredeyse durdurulamaz bir yıkımın tanınması ve uyarısı üzerinde yoğunlaştı, bu hemen onun formunu saran boşluk gücünün titremesine neden oldu, genişlemek istiyordu.

Onu durdurmak için bilinçli bir çaba sarf etmek gerekti.

Duraksız, Bairan geçiş yaptı.

"Gece Yarısı Aynası."

Karanlık Ölümcül tamamen hareketsiz hale geldi, siyah yüzeyi Saray'ın ışığını imkansız şekillerde yakaladı.

Bir an için, Northern'ın algısı sarsıldı—Bairan'ın şekli, sanki bozulmuş suyun içinden bakılıyormuş gibi kayıyormuş gibi göründü. Bıçağın hareketsizliği, mesafeyi belirsiz kılan bir hareket paradoksu yarattı.

"Ve nihayet, Bilginin Tersine Dönüşü."

Bu teknik farklıydı.

Bairan'ın duruşu rahatladı, neredeyse dikkati dağılmış gibi görünüyordu, ancak Northern havada hemen bir gerginlik hissetti.

Karanlık Ölümcül, havada fırça darbeleri gibi görünen rastgele desenlerde hareket etti, ancak her hareket, Northern'ın hissedebildiği ama tam olarak anlayamadığı ölümcül bir amaç taşıyordu.

Sonra, aniden, Bairan'ın tavrı tamamen değişti.

"Şimdi, onları bir bütün olarak tanık olun."

Northern'ın nefesi boğazında düğümlendi.

Üç teknik, bir akarsuya katılan su gibi bir araya akıyordu; her biri diğerini güçlendiriyor ve artırıyordu.

Sessiz Dalga Kesimi'nin dalgaları, Gece Ayna'sının bozulmuş ışığı altında bükülüp kıvrıldı ve bir bozulma fırtınası yarattı. Bilginin Tersine Çevirişi, kaosu imkansız bir hassasiyete dönüştürerek her şeyin içinden geçti.

Hava, şiddetin şiiriyle şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu, ama hiçbir ses duyulmadı.

Bairan nihayet kılıcını durdurduğunda, ardından gelen sessizlik, herhangi bir gürültüden daha ağır hissettiriyordu.

"Bu," dedi Bairan sessizce, "Ay Işığında Fısıldamanın gerçek formudur. Üç ayrı teknik değil, ay ışığı ile su arasındaki etkileşimi yansıtan tek bir sürekli akıştır."

Northern'a tamamen döndü.

"Eğer az önce tanık olduğun şeye Tek Çizgi Yolu'nu ekleseydik, neyin doğacağını düşünüyorsun?"

Northern'ın zihni hızla çalışıyordu, gördüklerini işliyordu.

Bireysel teknikler yeterince yıkıcıydı, ama bunların birleşimi... tek bir enstrümanla bir yıkım orkestrasını yönetiyormuş gibi izlemek gibiydi.

Sonra, Tek Çizgi Yolu'nun açılış ve kapanış etkisi eklendiğinde... bu, Northern'ın gözleriyle gördüğü en büyük kılıç stiliydi.

Düşmanını bile fark etmeden öldürebilirdi!

Böyle yıkıcı bir tarzın gerçekleşmesi, Northern'ın ruhunu mahvetti. Cildinde, giysilerinin altında soğuk bir his hissetti.

Bu korkuydu.

En son ne zaman böyle hissetmişti...? Hatırlayamıyordu. Ama böyle bir kılıç gösterisinden korkmak...

Northern'ın yüzünde acı bir gülümseme belirmesine neden oldu.

Gözleri, tehlikeli bir kararlılıkla parlayan kılıç kralına odaklandı.

"Bairan!"

Kılıç kralının ifadesi şüpheliydi, yanıtladı.

"Evet, Usta..."

"Kılıç tarzını yok edip yeniden yaratacağım! Gerçek Kaos'un ne olması gerektiğine dair bir fikrim var!"

Kuzey, kılıç stilinin neden olduğu sinsice yıkımı küçümsemeye cesaret edemedi.

Ancak, izlerken, bir aydınlanma yaşadı ve üzücü bir şey fark etti.

Ay Işığındaki stil, eğer Bairan'ın ona öğrettiği gibi öğrenirse, gerçek gücünün zirvesine ulaşmasına asla izin vermeyecekti.

Bu, bir zamanlar yanlışlıkla görebildiği şeylere neden bakamadığına da uygulanıyordu.

Buradaki anahtar kelime "yanlışlıkla"ydı.

Bu, Kaos Sanatı'nın ve onun benzersiz özelliği Şekilsiz'in kapsayıcı mesajıydı.

Şekli olmayan her şey, onun geliştiği yerdi. Kaos şekilsizdi; bu yüzden Şekilsiz ile bu kadar el ele gidiyordu.

Kaos'un bir şekli varmış gibi görünse de—sonuçta yıkımda görünür bir düzen vardı—gerçek, ilkel yıkımın hiçbir düzeni yoktur; bu, düzenin mükemmel bir bozulmasıdır.

Kuzey'in başa çıktığı Kaos, düzenin var olması için var olan düzensizlikti; bu, dünyanın şekil kazanması için ön koşul olarak var olan Şekilsizlikti.

Boşluğun uyuyan kökünden doğan, ilk varoluş.

Ay Işığındaki Fısıldama kesinlikle harika bir kılıç stiliydi. Ama onun ellerinde, aşağıladığı ve küçümsediği her dövüş stiline benzer bir şeydi.

Bu süre boyunca, Northern daha güçlü olmanın bir yolunu arıyordu, diğer dövüş stillerinden ve formlarından öğrenebileceğini ve bunları kendi şekilsizliğine emebileceğini düşünüyordu.

Ama her zaman yanılıyordu...

Şekilsizliği ve Kaos sanatıyla daha güçlü olmanın yolu, diğer stilleri emmek ve mirasını onlara dokumak değildi.

Onları çözmekti.

Düşünürse, Kaos'un ana işlevi ona bağları çözme ve onların Kaos yapısıyla oynamasına izin veriyordu.

Tüm Gözler, içindeki küçük Kaos'un bu belirgin işlevinden etkilenmişti ve Kaos Gözleri'ne evrildi.

Ayrıca diğer tüm parçaları kapsamlı bir şekilde araştırarak, bedeninin becerilerini entegre etme, uyum sağlama ve farklı ruh derecelerinde ilerledikçe form değiştirme eylemi.

Şimdiye kadar sessiz kalan gerçek adı.

Onunla ilgili her şey, bir hatanın zemininde var olan bir kavram gibi görünüyordu, planlanmamış, bir değişken, düzenin bir bozulması.

Ve tüm bunlar, onun bir çekirdeğe sahip olmamasıyla başladı...

'Hayır...'

Kuzey'in zihni, doğumundan çok önceye gitti; anı beyninde taze değildi, ama onu da unutmadı.

Ölümünden sonra beyaz düzlemde onunla karşılaşan adam. Yeniden doğmak için başka bir şansa sahip olduğunu söyleyebilmesinin nedeni.

Her şey o zaman mı başladı?

'Hayır... bir şey var... gözden kaçırdığım bir şey.'

Ancak, Kuzey şu anda bunun ne olduğunu söyleyemedi. Bir şeyi unuttuğu hissi, onu biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Ama en azından, şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu, yeteneğini kullanmadan en iyi savaşçı nasıl olunacağını biliyordu.

Ve böylece, belki de Bairan'a bir daha ihtiyaç duymayacaktı. Bu da onu, Bairan ilk geldiğinde uzun zaman önce düşündüğü bir şey üzerinde nihayet karar vermeye zorladı.

Yetenek: [Sonsuzluğun Nefesi]

Yetenek Yetenekleri: [Ebedi Nabız], [Hatıra Perdesi], [Ruh İzlenimi], [Ay Işığında Fısıldama Tarzı], [Tek Çizgi Yolu]

Yetenek Tanımı: [Kayıp medeniyette, Ruh Kalemleri bir inancın özünü taşıyordu, yalnızca varoluşun üç temel değeri aracılığıyla gerçek gücün gerçekten dokunulabileceği şekilde.

[Sabır: Azimle devam etmek, ciddi bir zihinle ve yorulmaz bir iradeyle sonsuzca beklemek.

[Algı: Beklerken, birinin duyuları keskinleşir, zamanın akışını ve onunla gelen randevuyu kaçırmamak için dinç bir şekilde izler.

[Mükemmel Zamanlama: Bu, iki değerin birikimiydi. Sabır ve algı elde edildiğinde, Mükemmel Zamanlama bir ödül meyvesi olarak gelir.

[Saldırgan kesme veya savunma bloklama üzerine odaklanan çoğu kılıç stilinin aksine, Sonsuzluğun Nefesi her darbenin zamanını ve hafızasını yönlendirir, savaş alanını yeniden şekillendirebilecek ve rakipleri rahatsız edebilecek etkiler yaratır.]

Yetenek açıklamasını kaç kez okursa okusun, her zaman garip geliyordu. Her seferinde bunun bir kılıç stili olduğunu unuturdu.

Bairan'ın gerçek yeteneği bir kılıç stilinin kendisiydi; Ay Işığındaki Fısıldama o Yüce stilin sadece bir yeteneğiydi.

'Ve yine de bu kadar güçlü...'

Bir yeteneğin bu kadar güçlü olabileceğini düşündüğünde, Northern Bairan'ın en güçlü döneminde ve çağında ne kadar güçlü olabileceğini tahmin edemedi.

'O, istediği yerde olmadığı halde ona En Güçlü dediklerini belirtmişti.'

Northern bunu net bir şekilde hatırlıyordu. En azından, Bairan'ın ne kadar güçlü olduğuna dair bir anlayışı vardı.

Şimdi karşılaştığı sorun, kılıç kralının yeteneğini incelemeye karar verdikten sonra...

Northern sandalyeye yaslandı ve bacağını masanın üzerine attı.

Temizlikten sonra, ofis pırıl pırıl parlıyordu. Jeci ve Lynus'a Sınırsız Boşluktan çıkma iznini yalnızca vermişti.

Ve özellikle o, yanında, kitap raflarının önünde duruyordu. Gözleri kapalıydı, bir eli yanında bir kırmızı mızrak tutarken, diğeri vücudunun yanında dinleniyordu.

Orada tam olarak ne yapıyordu? Northern'ın hiçbir fikri yoktu... ilk belirdiğinde, ona bir bakış attı ve kafasını karışıklıkla kaldırdı.

Ama o sessiz kaldı ve gözlerini kapadı; zamanla o da burada kendi işine odaklandı.

Northern ona bir kez daha baktı ve iç çekerek gözlerini önündeki yüzen panele geri döndürdü.

'Hala çıkmıyor.'

Bairan'ın yeteneği zirve, bozuk bir yetenekti. Onu kapsamlı bir şekilde okuduktan sonra ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Aslında, eğer onu kopyalayabilseydi, bunu çoktan yapmış olurdu ve eğitime tabi tutulmasına gerek kalmazdı.

Ancak yeteneği kopyalama sorusu ortaya çıkmıyordu; genellikle bir kişi yeteneğini kullandığında otomatik olarak geliyordu.

Ancak, Bairan yeteneğini kullandığında bile, bu ortaya çıkmadı; bu durum bir süre onu hayal kırıklığına uğrattı.

O kadar çok istediği şeyi görmek zorunda kalmak ve yine de ona sahip olamamak. Göğsü bazen onu acıtırdı; diğer zamanlarda ise göğsü sanki katlanıyormuş gibi hissediyordu.

Ama yine de bununla başa çıkmak zorundaydı. Yetenek o kadar muhteşemdi ki, her baktığında kıskançlığın neredeyse fiziksel bir acı ile bıçaklandığını hissediyordu.

Northern ofiste tembelce oturuyordu, masasında birkaç kitap düzenlenmişti.

Profesör Heimburger'ın eşyalarını karıştırırken, çok ilginç bazı kitaplar bulmuştu ve onları okuyordu.

Bunlar, muhtemelen paha biçilmez olan ve bu tür bir çağda asla bulunamayacak dil oluşumu hakkında çok nadir kitaplardı.

Profesör Heimburger'ın bu tür kitaplara sahip olması mantıklıydı, çünkü yaşı üç yüzü çoktan geçmişti.

Bir kitap, "Ages Les Peria," runların, günümüzdeki tüm insanlardan daha ilkel ve eski bir zihinden kaynaklandığını öne sürdü.

Zamansız bir çağdan. Dünyanın hala bütün olduğu bir zaman.

Ancak Northern, ifadenin son kısmını tanımadı. Belki de yarıkların ortaya çıkmasından önceyi kastediyordu.

O zaman bu, takımyıldızların çağı anlamına gelmez mi?

Ama zamansız bir çağ demişti. Northern, bunun kesinlikle takımyıldızlar çağı olmadığını ve muhtemelen Tra-el dünyasının çok erken başlangıçları olduğunu düşünmekte haklıydı.

Ul'Tra-El olmadan önce.

Dünyanın sesi, üç bin yıldan fazla bir süre önce uyanmıştı. Northern, takımyıldızlar çağının ne kadar uzakta olduğunu veya Ul'un sesinin o çağda uyanıp uyanmadığını henüz bilmiyordu.

Bu yüzden, tarihsel eserleri incelemek için birinci kata geri dönmeyi planlıyordu.

Baş Kütüphaneciden izin aldığı sürece bir sorun olmamalıydı. Ana sorun, görünmeyen kütüphane kısmına erişim sağlamaktı.

Şu an için... diğer şeyler dikkatini çekiyordu.

Yurtunda günlük hayatını yaşaması için Aster ile iletişim kurmayı da içeren bir klon bırakmıştı.

Onun ve klonları arasındaki bağ, bir Bilge'ye evrim geçirmesinden bu yana son derece net ve güçlü hale gelmişti ve artık mesafe ile sınırlanamaz hale gelmişti.

Başlangıç aşamalarında, bağ mesafe nedeniyle bozuluyordu, bu yüzden Northern klonu uzaklara göndermekten kaçındı ve onları esasen savaş sırasında daha güçlü hale gelmek için yardımcı olarak kullandı.

Ancak bir Bilge olarak, onları bir kilometre uzakta yerleştirebilir ve yine de bağı canlı bir şekilde hissedebilirdi.

Bu, Northern'ın klonunun duyduğu şeyleri kolayca görebileceği ve duyabileceği anlamına geliyordu, ona odaklandığında.

Ayrıca klonun Aster dışında kimseyle konuşmama talimatına uyacağından emindi. Aster etrafta olduğunda, görünmez bağlantı ipliklerinin hafif bir titremesiyle uyarılıyordu.

Klon, demirhane ile yurdunun arasında günlük hareketlerinden sorumluydu ve mümkün olduğunca az insanla etkileşimde bulunuyordu.

Northern, son üç gündür yeni bölümünde kapalı kalmıştı, kütüphanenin birinci katı ile ofisi arasında gidip geliyordu.

Kütüphane 24 saat açık ve aktiftir, bu yüzden daha fazla çalışmak istediğinde gece yarısı bile rahatça birinci kata gidip bazı kitaplar ödünç alabiliyordu.

Tek yapması gereken, kat kütüphanecisine imza atmak ve adını yazmaktı.

Son birkaç günde, Northern bu yeri ne kadar sık ziyaret ettiğinden dolayı kütüphaneciyle biraz tanışmıştı.

Adam, Northern'a çok yardımcı olan bazı muhteşem tarih kitapları da önerdi.

Artık üçüncü günde, Heimburger'ın ofisi ve kütüphanenin birinci katındaki kitapları inceleyerek, Northern, Tra-el dünyasının dönemleri hakkında kesin bir bilgiye sahipti.

En son kitabını kapatırken gülümsemesine neden olan oldukça ilginç bir gelişmeydi.

Çünkü tarih, mühendislik dışında çok ilgisini çeken bir başka şeydi.

Mühendislikten bahsederken, Northern, klonu aracılığıyla Aster ile yeni bir transfer planı yapıyordu.

Demircilik becerisini haftalar içinde nasıl kavradığını gördükten sonra, zihniyetini yeniden yapılandırmıştı.

Daha önce, demircilik hakkında her şeyi iki yılda öğreneceğini düşünmüştü—sadece üç haftada bunu yapabileceğini asla beklemiyordu.

Kaos Gözleri ve sürekli uyum sağlayan bedeni bununla en çok ilgiliydi. Dahası, bu tür şeyler Northern'ın geçmiş yaşamındaki yeteneğiydi.

Hayata en sosyal zeki ve akıllı adam olarak başlamamış olabilir. Ama çok akıllı ve parlaktı; derslerinde çalışkan ve okuma sevgisi asla abartılamazdı.

Aslında, burada son üç gündür kalmış olmasına rağmen, eski benliğinin geri geldiğini hissetmeye başlamıştı; tek istediği kapıları kilitlemek, parasıyla sürekli yemek siparişi vermek ve daha fazla okumaktı.

Ama ne yazık ki, o tür bir hayatı seçemedi. Tra-el gibi bir dünyada değil.

En azından, henüz değil.

Bu yüzden sadece Demircilik öğrenmeye değil, zanaatkarlığın altında yatan her şeye de karar vermişti. Bir sonraki odak noktası yapımcılıktı.

Kapalı kitabın üzerine elini vurdu ve ayağa kalktı, ellerini ve kaslarını yukarı doğru gererek ağrılı bir inleme çıkardı.

Kuzey, alt alta altı büyük kitabı yığdı ve onları bir bebek gibi kollarında taşıdı.

Jeci sessizce izledi, gözleri özlemle doluydu, ellerini ve ayaklarını ondan kitapları almak istemekten alıkoyuyordu.

Görünemediği için yardım edemedi ama onun tüm işi yapmasını sadece izlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Kuzey'in koltuk altından sert, siyahımsı bir tentakül çıkıp kapı koluna sarıldı ve geri çekilmeden önce onu çekti, sanki hiç var olmamış gibi vücuduna geri döndü.

Kapının geri kalan kısmı için, izleyicilerin şüpheli bir şey görmesini engellemek amacıyla bacaklarını kullanarak alanı genişletti.

Sağında üç ofis duvarı süslerken, sol taraf kütüphanenin cam duvarıydı; dışarısı net bir şekilde görülebiliyordu. Ama dışarıdan bakan biri sadece kendi yansımalarını görecekti.

"Yine sen, okula gitmeyi ne zaman planlıyorsun?"

Koridordaki üçüncü ve son ofisin sahibi, kitap yığınıyla birlikte ofisinin önünden geçen çocuğun çıkmasıyla Northern'a seslendi.

Bir gülümseme takınarak, Northern başını biraz eğdi ama durmaya zahmet etmedi. Cevap vermeden uzaklaştı.

Ancak adam donup kaldı. Gözlerini kırpıştırdı, kafası karıştı. Hayatında hiç böyle bir şekilde hakarete uğramamıştı.

'Kendi işime mi bakmalıydım?' diye düşündü, ofisinin kapısını kilitlerken ve uzaklaşırken.

Kuzey, kütüphanecinin tanıdık yüzünün önünde durdu ve kitapları geniş masasına bıraktı.

Adam, işaret parmağıyla hafifçe iterek gözlüğünü düzeltti ve Kuzey'e sıcak bir gülümsemeyle bakarak, kitapları incelemek için daha yakın çektiğinde kuil kalemini düşürdü.

"Tavsiyelerimi beğendin mi?"

"Ah... evet. Çok yardımcı oldular."

Kuzey, adamın ödünç aldığı kitapları yazılı kayıtlarla kontrol ederken ve iade edildiğini işaretlerken yüzünde neşeli bir ifade ile bekledi.

Kütüphanecinin sesi, işini yaparken tekrar geldi.

"Tarih ile çok ilgilenen bir öğrenci bulmak oldukça nadirdir, hele ki Savaşçı olmayan okuldan bir öğrenci. Harika bir insan gibi görünüyorsun."

Kuzey nazikçe gülümsedi.

"Ben harika bir insanım."

Adam bir an duraksadı, Kuzey'e göz attı.

"Ohh? Zirve özsaygısı mı, öyle mi?"

Kuzey kayıtsız bir şekilde omuz silkti.

"Sanırım sadece gerçek..."

Adamın gözlerinde bir şüphe belirdi, ama Kuzey'in geldiği okul türüne duyduğu saygı ve nezaket nedeniyle bunu gizledi.

Yine de, bir tavsiye verdi.

"En azından, iltifatları kabul edecek kadar alçakgönüllü olmayı öğrenmelisin. Özellikle burada oldukça..." boğazını temizledi, etrafa bakındı.

"...biliyorsun, kibirli olanlar var."

Kuzey etrafa baktı; kütüphanenin her köşesi ve alanı beyaz üniformalı öğrencilerle dolup taşıyordu. Adamın ne demek istediğini biraz anladı.

Ama bu mantıksızdı. Adam onu tanımıyordu ve "sadece gerçek" dediğinde ne demek istediğini anlamak için düşünme kapasitesi çok sınırlıydı.

Gerçekten de sadece gerçek.

Henüz dünyanın zirvesine oturmak için uzun bir yolu olsa da, on altı, on yedi, on sekiz ve on dokuz yaşındaki akademi çocukları için o zirveydi!

Adam nihayet son kitabı bitirdi ve Northern'a daha uzun süre baktı, bakışları karşılaştıkları büyüleyici mavi gözlerin ötesine delip geçiyordu.

Northern kaşlarını küçük bir rahatsız edici bir şekilde çattı.

Adam uzun bakışını geri çekti ve yeni işaretlediği kitapların üzerine vurdu.

"Onları aldığınız raflara geri koyabilirsiniz."

Northern başını salladı ve kitapları yavaşça topladı. Ancak kütüphanecinin sesi tekrar geldi.

Bu sefer daha nazik ve sakin bir şekilde.

"Peki... Profesör Heimburger'ı nasıl tanıyorsunuz?"

Northern bir kaşını kaldırdı, kütüphanecinin ne demek istediğinden emin değildi. Kitapları elinde tutarak yavaşça ayağa kalktıktan sonra yanıt verdi.

"Onu tam olarak tanımıyorum. Biri bana bir mektup aracılığıyla onu önerdi..."

"Oh? Bu güzel," adam kısaca söyledi, bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi. Gözleri huzursuzca etrafa bakınıyor gibiydi, elleri masanın üzerinde yumuşak, ürpertici bir ritimle vuruyordu.

Kuzey, kütüphanecinin yüzünde beliren garip bir ifadeyle ona baktı.

"Her şey yolunda mı, Bay Francisco?"

"Oh! Tabii ki, pfft. Her şey mükemmel. Sadece anksiyete bozukluğum var, bu yüzden bazen çok fazla ses çıkarma eğilimindeyim. Ha ha..."

Kuzey yavaşça başını salladı.

Kütüphaneciyi birkaç kez ziyaret ettiğinde bunu fark etmişti; Bay Francisco'nun elleri nadiren hareketsizlikte huzur buluyordu.

Ellerinin her zaman meşguldü; eğer elleri meşgul değilse, bacakları oluyordu ya da ağzıyla garip beatbox sesleri çıkarıyordu.

Çoğu zaman sessiz olmasına rağmen, Kuzey onun ne kadar yüksek sesle konuştuğunu birkaç kez kaybettiğini görmüştü.

Ama bu onun meselesi değildi.

"Tamam o zaman... Ben gideceğim..."

Dönüp bir adım atmak üzereyken adamın sesi tekrar geldi.

"Lael..."

Kuzey yorgun bir iç çekti ve yavaşça döndü.

"Ne var, Bay Francisco?" Sesinde biraz hayal kırıklığı vardı.

"Aslında..." Adam alçak bir tonla başladı. "Bana kimden tavsiye aldığınızı söyler misiniz?"

Kuzey, adamın üzerine şüpheli bir ifadeyle tek gözünü kısarak baktı.

"Neden bunu sana söyleyeyim, Bay Francisco? Profesörü bu kadar seviyorsan, neden onun ofisine gitmiyorsun?"

Adam öfkelendi, yüzü çarpıldı—gözleri fırladı, kaşları titredi ve dudakları karmaşık bir duygu karmaşası içinde titrediği için sesi çatladı.

"Ne? Onun ofisine mi gitmek? Aklını mı kaybettin?!" Kelimeleri panik içinde döküldü. "Hiç kimse—hiç kimse Heimburger'in ofisine çağrılmadıkça gitmeye cesaret edemez! Bunun bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Onun kim olduğunu biliyor musun?!"

Kuzey'in yüzünün bir kısmı sinirle büzüldü.

Kütüphanecinin ifadesi neredeyse histerik görünüyordu. Kuzey, Annette'ten Profesörün aslında ilk tanıştıkları günden daha önemli biri olduğunu biliyordu.

Şimdiye kadar hayatta kalmayı başaran bir kurucu. Üçünden hayatta kalan tek kişi.

Kuzey derinlemesine düşündüğünde, o akademinin bir kalıntısı gibiydi. Ama bu kadar mıydı her şey?

Omuz silkti.

“Evet. Tabii, neyse. Ama sana kim söylediğini söyleyemem,” diye net bir şekilde belirtti ve gitti.

Kütüphaneci, Northern'ın kütüphanenin derinliklerine doğru yürüdüğünü izlerken, kendisi genişlemiş bir halde durakladı ve köşeye doğru yönelip tamamen görüş alanından kaybolduğunu gördü.

Northern, kitapları iade ederken kütüphanecinin yüzsüzce yalakalığını görmekten hala tiksinmeden edemedi.

Belki de zavallı adamı, hayatta kalan tek akademi kurucusunun eski ihtişamı büyülemiştir.

Northern umursamıyordu. Profesör Heimburger'ın varlığında umursadığı tek şey, zindanın varlığından haberi olup olmadığıydı... ve belki de sadece bir insan olmasına rağmen nasıl hala hayatta olduğuydu.

Northern, kitapları iade etmeyi bitirdi ve raflardan uzaklaştı. Arkasında başka bir kitaplık vardı, ancak aradaki alan, iki kişinin birbirine çarpmadan yürüyebileceği kadar genişti.

Elindeki tozu silkeleyerek, Northern gözlerinin önünde tanıdık panelin belirdiğini gördü.

[Yetenek Keşfedildi: Yırtıcı Alev(C)]

[400 yetenek parçası karşılığında yetenekleri kopyalamak ister misin?]

Bu durum, beklenildiği kadar heyecan verici değildi. Aslında, son birkaç günde, Northern böyle birkaç yeteneğin ortaya çıkmasına alışmıştı.

Kuzey, yüzünde ilginç bir ifadeyle, daha derinlemesine incelemeye karar verdi. Karşısında duran çocuğa baktığında—bir parça kemiği derisinden çıkıp bir kitabı kapmak için uzanıyordu—gözlerinin önünde daha fazla bilgi belirdi.

[Profil]

İsim: [Ishaar Blaze]

Gerçek İsim: [Fragmented Flame]

Özellikler: [Ateşin Oğlu]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Yırtıcı Alev]

Yetenek Sınıfı: [C]

Yetenek Yeteneği: [Uzatma], [Yırtma], [Yırtma & Uzatma]

[Açıklama]

Uzatma: [Kemikler elastik bir özellik kazanır ve belirli bir limite kadar uzanabilir]

Yırtma: [Kullanıcı, herhangi bir yaralanma olmadan kemiği derinin içinden yırtabilir]

Yırtma & Uzatma: [Kullanıcı, kemiklerini yırtabilir ve hala sertliğini koruyarak uzatabilir]

Kuzey bir süre düşündü ve kopyalamamaya karar verdi.

Son birkaç gün içinde, Northern birkaç yetenekle karşılaştı; bazılarını kopyaladı, bazılarını kopyalamadı, tıpkı bu gibi. Sebebi...

...mümkün olduğunca çok yeteneği kopyalamak istese de, gelecekte kendisine hiçbir faydası olmayacak yetenekleri kopyalamak istemiyordu.

Ayrıca, Northern yetenekleri sadece kopyalamaktan daha fazla evrimleştirmek istiyordu.

Karanlık Kıtanın ardından, yetenekleri evrimleştirmeye tamamen odaklanmayı kaybetmişti ki bu kötüydü, çünkü sistem ona sadece yetenekleri kopyalama değil, aynı zamanda evrimleştirme imkanı da veriyordu.

Denemek için yeterince meraklı olmuş olsaydı, sahip olduğu bir yeteneği EX sınıfına evrimleştirdiğinde ne kadar güçlü olacağını merak ediyor muydu?

Bu, son zamanlarda yetenekleri kopyalama konusundaki düşünce yapısını devrim niteliğinde değiştirdi. Ancak bunun dezavantajı, özellikle S sınıfından daha yüksek sınıflar için yetenek evriminin çok pahalı olmasıydı.

Northern, bir EX sınıfı evriminin muhtemelen ona yaklaşık on bin yetenek parçasına mal olacağını düşündü.

Şimdi, bu yeteneğin orijinal sahibinin ruh rütbesini hesaba katmıyordu.

A, B, S sınıfı için evrimdeki ek yetenek parçaları hala karşılanabilirken, daha yüksek sınıfların onu zorlayacağından emindi.

Bu yüzden, doğru planı ilk olarak daha fazla parça elde etmek ve altı ay içinde mümkün olduğunca çok faydalı yeteneği kopyalamaktı.

Altı ay sonra, her ne olursa olsun kendisini bir sonraki ruh seviyesine geçmekten alıkoyarak yeteneklerin evrimine odaklanmayı planlıyordu.

Tek sorun, yarıkların yetersizliğiydi.

'Kahretsin, en azından bunun için Karanlık Kıta'yı özlediğimi söylemekten nefret ediyorum...'

Kuzey, Merkez Ovası'ndaki Driftçilerin neden nispeten zayıf olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Ancak, onun sorununa bir çözüm vardı. Aslında, bu, içine girmekte olduğu planının bir sonraki aşamasıydı.

Akademinin altındaki zindanları keşfetmek. Artık akademinin ilk günlerini ve genel olarak dünyayı biraz incelediğine göre, yaşadığı dünya hakkında tatmin edici bir bilgi seviyesine sahipti.

Bir sonraki yapmak istediği şey, yetenekleri toplamak üzerine odaklanmaktı. Tam da bu sırada, üç yüz yıl önce bir adamın bunun gerçekleşmesi için bir yol yarattığı ortaya çıktı.

Kuzey, o zindandaki yarıkların durumunu henüz bilmiyordu, ancak kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, Black Mamba'nın raporuna göre, yer canavarlarla dolup taşıyordu.

Ama oraya yalnız girmeyecek, orada uzun süre kalmayacaktı.

Planı, Jeci, Lynus ve iki astıyla birlikte oraya girmek, driftçilere büyüme fırsatları vermek ve aynı zamanda zindanın ne kadar derin gittiğini ve oradaki canavarların ne kadar güçlü olduğunu araştırmaktı.

Sonra, canavarların içinde kendi kopyasını bırakacak, Bairan, Revant, Bay Fluffy ve Black Mamba ile birlikte, çünkü boşluk çağrıları ruhları emerek büyüyordu ve Bay Fluffy'nin büyümesini ilerletmek için çekirdeklerine ihtiyacı vardı.

Canavar artık bir şeytan seviyesinde bir canavardı ve bir dönüşüm formu kazanmıştı. Northern, onun Apex canavarı olmasını istiyordu; Mr. Fluffy'nin ne olabileceğine dair çok ince ama kesin bir öngörüsü vardı.

Sonuçta, canavarın belirli bir geleceğini görmüştü.

Şu anda her bir çağrısı için bir planı vardı ve bunları teker teker almayı düşünüyordu.

Zindanı kendisi için tek ihtiyacı olan şey yetenek parçaları yetiştirmekti. Northern, doğaçlama olanlardan ziyade gerçek felaket yarıklarında savaşmayı tercih ediyordu.

Ayrıca, Starchasers ve yaklaşan Milhwa Festivali ile çok meşgul olacaktı; pasif gelir elde etmeye başlama zamanı gelmişti.

Dahası, bu günlerde on bela ile ilgileniyordu. Yarıklar hakkında, özellikle o tür yarıklar hakkında kütüphanede bilgi aramaya çalışmıştı ama hiçbir şey bulamamıştı. Kesinlikle hiçbir şey.

Bu, kütüphanede tüm bilgi kayıtlarının tutulmadığından daha da emin olmasına neden oldu. Hala üst katları kontrol etmeye gidecekti, ancak kütüphanenin yer altı katına sahip olabileceğini düşünmek için her türlü sebebi vardı.

Northern, kütüphaneye girdiği üç gün sonra kayıtsız bir şekilde dışarı çıktı. Omuzlarını dikleştirip her adımını çığlık atan bir güvenle attı.

Ancak insanlar, yüzlerinde tiksinti ile ona bakmaya devam ediyordu; aslında, şu anda bu durum daha önce olduğundan daha da yoğun görünüyordu.

Ofiste güzel bir banyo vardı, bu yüzden nasıl koktuğu konusunda endişelenmesine de gerek yoktu.

Onun düzgün bir şekilde taranmış—biraz dağınık olsa da—saçları, pürüzsüz ve kusursuz açık teni ve koyu ama güzel gözleri gibi tüm o küçük detaylar, onun özgüven seviyesini göklere çıkardı.

Elbette, bu okulun kendisinden aşağıda olduğu konusundaki güç ve güven seviyesi, attığı her adımda da yansıyordu.

Belki de çok gururluydu ve birisi onun gururunu yıkıp geçecekti, kim bilir? Ama kim cesaret edebilirdi?

Kuzey aniden, yürüyüş yolunun ortasında durdu, alnında küçük bir kaş çatma belirdi.

Başını eğdi, hafifçe titriyordu.

'Bu ne? Nasıl olabilir?'

Gözleri açıldı, titriyordu. Bir an sonra, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, gözlerinde tehditkar bir parıltı vardı.

Aster, atölyedeki günün işinden sonra, kayıtsız bir şekilde yürüyorken, siyah üniformalar giymiş iki adam ona yaklaştı.

Siyah üniforma, alışık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Öncelikle, üniformalarının siyahlığının kontrastı, bildiklerine kıyasla daha derin ve zengindi.

Ayrıca, altın düğmeler ve kenar örtüleri, kıyafeti çok benzersiz ve dikkat çekici bir hale getiriyordu.

Yüzlerinden bahsetmiyorum bile. Aster onların geldiğini görünce, yerinde durdu ve geriye doğru sendeledi.

'Nasıl...' zihni titredi.

Disiplin komitesinin neden savaşmayan okula kadar geldiği?

Bu daha önce hiç olmamıştı; bu yüzden Aster sakinleşmişti. Yer altı konumuna veya Savaş Okulu'na gitmediği sürece güvende olduğunu ve ona zarar gelemeyeceğini düşündü.

Onların buraya kadar geleceğini asla beklemiyordu.

Onu geri sendeleyerek görünce, ikisi de hızlarını artırdı. Hemen Aster, köşeden keserek demirci atölyesine doğru gidecek bir kestirme kullanmak için koştu.

Neden oraya doğru koşuyordu? O bile bilmiyordu; eylemleri, cevap vermesi için çok içgüdüsel olmuştu.

Schneider'ın boyuna rağmen, hızı şaşırtıcıydı. Aster'ın koştuğunu görünce, mesafeyi hızla kat etti, gücü adımlarını taşırken hızını kaybetmeden taşıyordu.

Aster kadar hızlı bir şekilde köşeye girdi, uzak olmasına rağmen, devasa elini zavallı adamın kafasını duvara çarpmak için savurdu - ama aniden elini yönlendirdi.

Bir milisaniye bile harcamadan, önündeki olan biteni tam olarak kavramaya cesaret etmeden geri sıçradı.

Tüm tepkileri, keskin bir algı duyusunun sonucuydu. Elinin Aster'ın kafasına değmek üzere olduğu o anın kesirinde, aniden korkunun soğuk tentakülleriyle derisinin ürperdiğini hissetti.

Gölgelerin altından ona doğru bir şey uzandı. Onu göremedi ve denemeye cesaret edemedi; bunun yerine, durumdan kurtulmak için içgüdülerine güvendi ve iğrençliğe gözlerini dikmeden önce kendini kurtardı.

Belki de görünüşte öyle değillerdi, ama bu çocuklar, özellikle disiplin komitesi, sert, savaşçı ruhlu savaşçılardı.

Karanlık Kıta'dan gelen gezginler kadar güçlü olmayabilirlerdi, ama bu onların çok geride kaldıkları anlamına gelmiyordu.

Schneider'in yüzünde gergin bir kaş çatma belirdi, çünkü şimdi Aster'in önünde neyin durduğunu görüyordu.

Aster bile onlarınki kadar şok olmuştu, gölgelerinden dört kollu bir canavarın çıktığını görünce arkasına düşmüştü.

Kestane rengi saçlı adam durdu, gözleri yavaşça büyüdü.

"Dünyada bu ne?" Sesinde titreme vardı, fısıldayarak konuşuyordu.

Schneider'in yüzünden bir ter damlası süzüldü.

"Hiçbir fikrim yok, Lenn. Ama bunun en azından bir şeytan rütbesinde olması gerektiğini düşünüyorum."

"Saçmalama. Bu şey kesinlikle bir şeytan rütbesinden daha fazlası..."

Schneider tükürüğünü yuttu, elleri yanlarında hafifçe açılmıştı, her an sert yumruklar haline gelmeye hazırdı.

Önlerindeki zalim varlık, elleri hareketsiz durarak, gözleri parlıyordu ama bir şekilde bastırılmıştı.

Kestane rengi saçlı adam—Lennister, sinirle saçını karıştırdı.

Lanet olsun. Akademi arazisinde bir canavar ne yapıyor... Bunun birinin yeteneği olduğunu düşünüyorum.

Schneider ona hızlıca baktı, canavardan gözlerini tamamen ayırmak istemiyordu.

“Birinin yeteneği mi? Bu nasıl bir anlam taşıyor?” Sesinde belirsizlik vardı ve korkudan titriyordu.

Öte yandan, Lenn biraz kayıtsız bir tavır sergiliyordu. Night Terror'ı gördükten sonraki ilk şokunun ardından, şu anda Schneider'ın yaşadığı yoğun korkuyu yaşamıyor gibiydi.

Yavaşça, iki kılıç eline, yıldırım kıvılcımları gibi parlayan kıvılcımlar ile dolandı.

“Ne yapıyorsun?!” Onu görünce, Schneider neredeyse delirecekti.

“Ne demek istiyorsun? Bir canavar görüyoruz, onu öldürüyoruz; bu bir gezginin temelidir. Ayrıca, o adamı elde etme yolunda hiçbir şeyin önümüze geçmesine izin veremeyiz. Şu anda liderin öfkesini üzerimize çekmek istemiyoruz, değil mi?”

Gözleri titreyerek, Schneider bir kez daha yutkundu.

“H-haklısın. Şimdi düşündüğümde, liderle yüzleşmek bu canavardan daha korkutucu... ama yine de...”

“Endişelenme, bunun üstesinden gelebilirim. Sen sadece kalkanını etkili bir şekilde kullanmalısın.”

Bir güven notu hemen Schneider'ın ifadesini değiştirdi.

“Yeteneklerini mi kullanacaksın? Yeteneklerini kullanmaktan nefret ettiğini düşünmüştüm.”

Lenn yüzünü buruşturdu. “Burada bir seçimim varmış gibi görünmüyorum. Eğer o çıkarsa, onunla yüzleşmeyi düşünme. O adamla başa çıkabilecek sadece iki kişi var: lider ve konsey başkanı. Kendini havalı sanma.”

“Merak etme, bir kez dersimi aldım,” diye yanıtladı Schneider.

Güçlü ellerini sıktı. Gözlerindeki korku tamamen kaybolmuştu; bunun yerine, gözlerinin derinliklerinde taş gibi bir kararlılık ateşi yükseldi.

Night Terror, Aster'in titreyerek yere düştüğü ve hâlâ geri doğru sürünmeye çalıştığı ile komite üyeleri arasında duruyordu.

Hemen Schneider yumruğunu sıktı, Night Terror'un gözlerindeki ışık kötü niyetli bir yoğunlukla parladı.

Öğrencilere saldırmadığı sürece asla saldırmayacaktı; öğrencilere zarar vermek veya öldürmek de yoktu. Bu, Northern'ın Aster'in etrafında nöbet tutması için ona verdiği talimattı.

Night Terror, Schneider'in kararlılığındaki ateşi saldırma iradesi olarak hemen tanıdı. Canavarın şekli sadece biraz değişmişti.

Saldırmadı.

Büyük adam ona doğru hamle yapana kadar.

Night Terror, Schneider'ın devasa yumruğunu engellemek için iki kolunu kaldırdı, etki köşede soğuk, kemik kırıcı bir çatırdama ile yankılandı.

Şeytan iki adım geri savruldu, büyük adamın darbesinin saf gücüne boyun eğmek zorunda kaldı.

Schneider'ın dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"Beni küçümseme. Ben bir öğrenci olmama rağmen bir Usta'yım... ve bu adam burada..."

Schneider, Lenn'e hızlıca bir bakış attı; Lenn zaten hareket halindeydi—duvar boyunca akıcı bir hassasiyetle koşarak havaya fırladı.

"...on sekiz yaşında nasıl bir Savant olabildiğini ben bile bilmiyorum."

Gece Korkusu'nun dört gözü, Lenn'in alçaldığı sırada acımasız yarıklara dönüştü; kılıcı, bir delilik bulanıklığı içinde dönerken. Şeytan, saldırıya bir homurtuyla karşılık verdi, dört kolu yukarı doğru fırlayarak darbenin önünü kesti.

Blade, neredeyse geçilemez, taş gibi derisine çarptı; etkiyle kıvılcımlar havada patladı.

Lenn çömelirken, dudaklarından düşük, kasıtlı bir mırıldanma ile tek bir kelime döküldü.

"Tersine."

O an, Gece Korkusu'nun kolları bloktan geri çekilirken, ani ve keskin bir darbe şeytanın kollarını yararak geçti.

İnce kan çizgileri anında patladı, hızlı bir kanlı püskürtme ile döküldü.

Gece Korkusu'nun gözleri, siyahımsı bir sıvının derisinden aşağı kayarken daraldı, neredeyse onu kötü bir güzellikle süslüyordu.

Artık duyuları anında artmış ve önündeki çocuklara karşı temkinli olmasına rağmen, saldırı yapamadı. Efendisinin emirleri her şeyden önemliydi.

Gece Korkusu'nun gözleri bir an için vahşi bir kan içgüdüsüyle parladı, ama bir anda, zalim canavar gözlerindeki kötülüğü bastırdı ve öldürdü.

Ancak çocuklar umursamadı. Lenn kılıcını havaya fırlattı, yatay bir kesik yukarı doğru parladı. Gece Korkusu tekrar bir elini saldırıyı engellemek için uzattı.

İnce gümüş bıçağın siyah parlak deriye çarpmasıyla kıvılcımlar havada uçuşurken, Lenn tekrar mırıldandı.

"Tersine."

Aynı şey tekrar oldu. Gece Korkusu'nun başarıyla engellediği darbe tekrar geri geldi.

Elinde uzun bir yarık açıldı ve kan kabaca dışarı fışkırdı.

Lenn zaman kaybetmedi; bulanık bir saldırı yağmuruyla daldı, iki kılıcı karmaşık ama vahşi desenlerle havayı yırtarak ilerledi.

Kılıcın her keskin noktası Gece Korkusu'ndan korkutucu bir engelle karşılaştı. Ve her engellenen saldırı, şeytana daha da şiddetli bir zarar verdi.

Yoğun alışveriş bir süre uzadı, köşeleri ince metalin soğuk ve kötü çığlığıyla doldurarak, havada karanlık bir sıvıyla karışmış kıvılcımlar akıyormuş gibi, sanki yerçekimi onların arasında pek de önemli değilmiş gibi.

Son bir dışa doğru kesme hareketiyle, Lenn canavarı birbirinden kurtarmayı başardı ve göğsünü açığa çıkardı.

Akıcı bir hareketle, havada vücudunu döndürdü ve şeytanın boynunun menteşesine dönen bir tekme atarak korkunç bir güç çığlığıyla birlikte vurdu.

"Geri tep!"

İlk tekme ile bağlantı kurarken, ikinci bacağı da acımasız bir hassasiyetle yukarı fırladı.

İkincisi bağlantı kurduğunda, korkunç bir kan dökme eylemi serbest bırakıldı; kan, bağlantı noktalarından fışkırarak, sanki darbeler bir dağın etkisini kazanmış ve canavarın derisinden dışarı fırlamış gibi görünüyordu.

Gece Korkusu dengesini kaybetti, boynundan ve çenesinden fışkıran bir kan çeşmesiyle yana doğru sendeledi.

Schneider arka planda izliyordu, gözleri yoğun bir hayal içinde parlıyordu ve bu paha biçilmez manzaraya övgüler yağdırıyordu.

'Harika! Lenn gerçekten harika!'

Lennister, Stahem klanının bir dâhisi idi. Verulania krallığı ile birleşen ve bir dükalığa dönüşen bir klandı.

Güçleri o kadar korkutucuydu ki, Verulania krallığına katıldıklarında hemen en yüksek soylu evlerden biri olarak statü kazandılar.

Stahem klanının yeteneklerinin benzersizliği, kuvveti manipüle etme ve yönlendirme yeteneğine dallanmıştı, bu da onları dünyanın tanınmış driftçileri arasında başa çıkılması zor bir hale getiriyordu.

Onların patriği bir Bilge olmasına rağmen, birçok Paragon olan Patriğin her zaman ona dikkatli davrandığı—Lennister'ın babası.

Schneider'ın düşünceleri, önlerindeki şeytanın düşük bir kükreme çıkarmasıyla kesildi.

Lenn'in ağzının bir köşesi sinsi bir gülümsemeye dönüştü. Çocuk, gözlerinde kıvrak bir ışık yanarken başını eğdi.

"Ne? Nihayet saldırıya geçmeye hazır mısın?"

Öncekine kıyasla, çocuğun gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Böyle bir yetenek, şüphesiz onun ruh özünün rezervini haksız bir hızda tüketiyordu.

Ama onunla başka bir şeyin de olduğunu gösteriyordu... gözlerinin derinliklerinde aceleci bir bakışı gizleyen bir şey.

Gece Korkusu, ellerindeki yaralara birkaç saniye boyunca baktı; bakışı, Lenn'in sesi dikkatini çekene kadar uzadı.

"Eğer onların iyileşmesini bekliyorsan, bu imkansız olur. Tersine çevirme basit bir ilkeye dayanır: başarılı bir şekilde engellemen gereken şey, engelleme yoğunluğunun oranıyla seni vurur. Geri tepme, başarılı saldırılar içindir; sadece etkiyi çarpar ve başlangıç noktasını bitiş noktasına, bitiş noktasını da başlangıç noktasına yerleştirir. Diğer bir deyişle, o yaralar senin bir parçan, dış bir güç tarafından değil, sana geri dönen bir parçadır... bedenin onları iyileştirmeye ihtiyaç duymuyor..."

"Bunların hiçbirini anlayacağını beklemiyorum." Bunu söylemesine rağmen, Lenn, onu çok iyi anlayabilecek bir varlıkla konuşuyormuş hissini üzerinden atamadı.

Gece Korkusu, vahşi görünümüne rağmen, gözlerinde derin ve garip bir zekayı yansıtıyordu.

Bu Lenn için çok kafa karıştırıcıydı; böyle bir hisle daha önce karşılaşmamıştı. Bu... yanlış ve rahatsız edici geliyordu.

Hissettiği her şeyi bir kenara atarak, yüz hatlarında derin bir kaş çatma belirdi, sanki ağır bir yağmurdan önceki karanlık bulutlar gibi yüzüne yerleşti.

Yavaşça her iki kılıcı da kaldırdı, birini tamamen ileri uzatırken diğerini kısaltmak için elini katladı.

Gözleri geçen her saniye daha da karamsar hale geldi. Önceki sakin ve parlak tavrı yavaş yavaş kayboluyor, yerini depresif ve melankolik bir ifadeye bırakıyordu.

"Biliyorsun, çok fazla gücün var... Şu ana kadar iyi gidiyor, sadece blok yoğunluğunun üçte birini geri veriyorum ve yine de korkutucu.

Tüm birikmiş blok gücünü sana saldırsam ne olur merak ediyorum."

Sesinin tonu bile değişmişti, konuşmak sanki büyük bir zahmet gibi geliyordu.

'Aman Tanrım,' Schneider arkasından sesini duyunca haykırdı. Başının üzerine ellerini koydu ve dikkatli bir adım geri attıktan sonra seslendi.

"Lenn?"

"Senin gibi bir piç, Lenn kim... bu Nel, aptal!"

Söyledikleri bile sefaletle kaplıydı ve genellikle nazik ve sakin olan Lenn ile keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Ah, lanet olsun..." Schneider geri savruldu, mırıldanarak küfretti. "Beş dakikadır yeteneklerini kullanmamış olmasına rağmen, alter egosu zaten ortaya çıkıyor. Bu, böyle bir canavarla başa çıkmanın onun için alışılmıştan daha fazla yük getirdiği anlamına geliyor. Lanet! Bu dövüş bitmeden lideri bulmalıyım!"

Şaşkın bir şekilde geri çekilen Schneider, döndü ve köşeden dışarı koştu.

Bu arada, Night Terror ile Lennister arasında soğuk bir atmosfer yerleşti.

Şeytanın gözlerinde şimdi soğuk ve tehlikeli bir kırmızı ışık yumuşakça parlıyordu.

Lenn... Nel umursamaz görünmüyordu; dudaklarını yalarken yüzüne yavaşça sadistik bir gülümseme yayıldı.

Bu sefer en azından piç bana iyi bir yemek bıraktı.

Nel'in gözleri alarm içinde açıldı, geniş bir şekilde. Başını keskin bir şekilde eğdi ve umutsuz bir savunma ile kılıcını omzunun üzerinden savurdu, ama çok yavaştı.

Ani, ısırıcı bir güç omzunun kenarından keskin bir şekilde geçti ve kırmızı, dikkatsiz bir elden fırlatılan boya gibi sıçradı.

Ağrı içinden patladı. Parmakları kılıcının kabzasına titreyerek dokunurken, dizleri darbenin gücüyle neredeyse çökecekti.

O, saldırıyı bile görmemişti. Boğazında donmuş bir nefesle, aklı olan biteni bir araya getirmeye çalışıyordu. Yarası zonkluyordu, sıcak ve ıslak, kan kolundan sürekli bir akıntı halinde süzülüyordu.

Nel'in gözleri, fısıldarken çarpık bir sevinçle parladı.

Return.

Bir anda, imkansız olan gerçekleşti. Gece Korkusu'nun sağ tarafının büyük bir parçası, her iki koluyla birlikte, grotesk bir kan püskürtmesiyle dışarıya patladı.

[Yetenek Keşfedildi: Tam Etki(SSS)]

[Yetenek parçaları için 5.000 yetenek kopyalamak ister misiniz?]

Kuzey'in dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

'Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?'

Vücudunda bir titreşim hissetti. Boşluk bir şeye tepki verdi.

Kuzey'in yüzünde ağır bir kaş çatma belirdi.

“Ne?”

Ne olduğunu anlamayan Kuzey, adımlarını hızlandırdı.

[Boşluk Çağrısı Gece Korkusu, Harika hasar kazandı.]

[Gece Korkusu'nu iyileşmesi için Boşluk Sarayı'nın kollarına geri çağırmak mı istersiniz, yoksa onun savaşa devam etmesine izin mi vereceksiniz?]

'Uh?'

Kuzey donakaldı. Ağız kenarları titreyerek, soğuk şok içinde titreyen ellerini yavaşça kapatmaya çalıştı.

Gece Korkusu o kadar ciddi hasar almıştı ki, sistem ona iyileşmesi için Boşluk Sarayı'nın kollarına geri çağrılmasını öneriyordu.

Onu bir Ruh çağrısı olarak kazanma tarihinden beri, bu hiç olmamıştı!

Kötü niyetli ve vahşi varlıklarla dolu Karanlık Kıtası'nda, Gece Korkusu sayısız güçlü rakiplerle karşılaştı.

En çaresiz savaşlarında bile, geri çağırma uyarısı gerektirecek kadar hasar almamıştı.

Tembel, şımarık gençlerin bir okulundan bahsetmiyorum bile. Gece Korkusu'na saldırmaması gerektiği talimatını verdiğini çok iyi biliyordu.

Kuzey'in yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

"Bir şeyler ters gidiyor..." diye mırıldandı, adımlarını hızlandırarak ileriye doğru yürüdü. Aniden, şekli bulanıklaştı ve kayboldu.

Hareketini görebilecek kadar özel bir görüşe sahip çok az insan vardı. Tek bildikleri orada olduğu ve olmadığıydı.

Kuzey'in bedeni hız kavramına korkunç bir şekilde uyum sağlamıştı.

Hız yeteneği ilk alındığında, onu tamamen memnuniyetsiz bırakmıştı; evrim sırasında yeteneğin sunabileceği potansiyeli düşünmeden edemiyordu.

Ancak bedeninin hıza dair tuhaf kavramını keşfettikten sonra, artık kötü hissetmiyordu.

Kısacası, Northern'ın bedeni asla hızlanmayı durdurmayacaktı.

Ne kadar basit görünse de, çok karmaşıktı. Ryan ile yarıkta koşarken, hala görülebileceğinden emindi, ışık izi bırakmasına ve formunun neredeyse algılanamaz olmasına rağmen. Sonuçta, bu sadece neredeyseydi.

Ancak, o zamandan beri, özellikle Bairan ile olan savaşlarının etkisiyle, bedeni hızını tamamen başka bir seviyeye çıkarmıştı.

Northern, rahatça yanından geçip gidebilir ve rüzgar bile bunu fark etmezdi. Elbette, rüzgarın pervane gibi hizmet etmesi gereken bir hız patlaması da vardı.

Ancak, bedeninin hıza yaklaşımı farklıydı—sessiz, hızlı ve şimdi algılanamaz. Sadece onun Kaos Gözleri gibi özel gözlere sahip olan insanlar onu hareket ederken görebilirdi.

Northern nihayet belirdi, köşede durdu; silueti, bir bulanıklığın gerçeğe keskinleştiriliyormuş gibi görünüyordu.

Northern birkaç saniye sessizce durdu, çocuğun sırtını izledi ve ardından kollarıyla birlikte yanının büyük bir kısmı eksik olan Night Terror'a bakışını çevirdi.

Canavar, gözlerindeki yakut parıltısı sönerek duruyordu. O seviyedeki hasar, görünüşe göre onun enerjisinin önemli bir kısmını tüketmişti.

Northern, ilk kez boşluk çağrılarının ölme olasılığını gördü ve o anda, anlayışın ağır bir yükü göğsüne oturdu.

Onlar yenilmez değildi. Onlar da ölebilirdi.

Ah... bu utanç verici...\ndedi, gözlerini önünde duran çocuğa kaydırarak.

O anda, Nel'in gözleri büyüdü çünkü boynunun arkasında bir soğuk hissetti. Night Terror'ın üzerinden atladı ve arkasına indi.

Kuzey, kasvetli bir yoğunlukla duruyordu; elleri pantolonunun cebinde, bakışları havayı delip geçiyormuş gibi karanlık ve tehditkar bir yoğunluk taşıyordu.

Onun varlığı, sanki öfkesini serbest bırakmak üzere olan bir fırtına gibi rahatsız edici bir aura yayıyordu.

"Sen... kimsin? Seni daha önce kesinlikle görmedim."

Kuzey sessizdi; çocuğa aşağıdan bakıyordu, gözlerinde küçümseyici bir ışık parlıyordu.

Tekrar kendini toparlayarak, Nel sırtını dikleştirdi ve yüzünü buruşturdu.

"Görünüşe göre konuşacak bir ağzın yok..."

Konuşmasında bile dikkatliydi. Nel, her zaman kendisini Lenn'in radikal, asi bir versiyonu olarak bilmişti. Tüm o dikkat ve nezaket, Lennister'ın umursadığı şeylerdi.

Ancak o, tek bir amaç için var olmuştu: yıkım. Full Impact'ın yeteneklerinin zihni parçalama derecesinde olması nedeniyle, onu kullanmak kullanıcı üzerinde bir baskı oluşturuyordu.

Ve o baskı, kullanıcının kırılmasına neden oluyordu. Şimdi o kırık çocuk, Kuzey'in önünde duran Nel'di.

Tam Etki'nin tüm yeteneklerini daha iyi yaymak amacıyla doğmuş bir kişilik. Lenn'den çok daha korkutucu ve güçlü bir versiyondu.

Peki, neden... onun gibi birisi aklındaki kaba düşünceleri dile getirmekten çekiniyordu?

Neden önünde asil bir duruşla duran sıradan görünümlü adamdan çekiniyordu?

Nel aniden kafasına vurdu. Tekrar vurdu ve tekrar tekrar vurdu, ta ki kendine o kadar sert vurana kadar ki, bordo saçlarının altından bir kırmızı damla süzüldü.

Sonra durdu ve Gece Korkusu'nun ötesinde duran Northern'a baktı.

"Dön... Gece Korkusu."

Northern'ın emrettiği gibi, boşluğun özselliği yavaşça gölgelerde dağılmaya başladı ve duman gibi kayboldu.

Nel'in gözleri kısıldı.

"O şeyi sen sahiplenmiştin..." Küçük bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. "Seni harap etmek, onu harap etmekten daha tatmin edici."

İleriye doğru eğildi, dili dışarıda ve yüzünü neredeyse kırmızımsı bir kızarıklık kaplamıştı.

Beni eğlendir, olur mu?

O, kaybolmadan önce, Kuzey'e doğru yanıp sönen bir hızla hamle yaptı.

Kuzey, sanki havada gelen bir böceği rahatça yakalamak ve elini sıkıştırarak ezmek istercesine elini uzattı.

Ancak Nel, saldırısının ortasında donakaldı. İçgüdü aklı geçerken, omurgasında keskin bir soğuk hissetti. Ayakları yere kaydı, ivmesi çaresiz ve beceriksiz bir geri çekilişe dönüştü.

Arka tarafa sendeleyerek gitti, vücudu uyumsuz bir aceleyle sarsıldı, ayak bileğini burkma ya da bacağını kırma umursamadan.

Aklı tek bir komut haykırıyordu: o elden her ne pahasına olursa olsun kaçın.

Nel'in nefesi kesildi, panik safra gibi yükseldi, dengesini zar zor yeniden sağlarken, geniş gözleri Kuzey'in uzatılmış parmaklarına kilitlendi.

'Ne—neydi o? Az önce ne hissettim?!'

Ona ne olduğunu anlamak zor geldi.

Bölüm 667: Northern'ın Uyarısı

Northern'ın dudaklarında küçük, solgun bir gülümseme belirdi.

"Kibirli duruşuna rağmen, iyi işlenmiş içgüdülerin var, bu da her an ölümün eşiğinde dans etmeden kazanılamazdı."

Dudaklarındaki gülümseme yavaşça bir sırıtışa dönüştü.

"Yani, ölmenin ne anlama geldiğini biliyorsun, öyle mi?"

Northern'ın soğuk sesi, Nel'in etrafında korkunun kıvrılan ipliklerini hissettirdi, tüm varlığını titretip geçirdi.

Nel, zihne uygulanan baskı tarafından yaratılan bir kişilikti - duygusal sınırlamalar olmadan bir yeteneğin gerçek potansiyelini yaymak için yaratılan bir kişilik.

Darbelere dair etkileri depolamak kolay değildi; dayanıklı bir zihin gerektiriyordu, aksi takdirde etki, Lenn geri dönemeden önce zihninde tollayacaktı.

Ancak Lenn güçlüydü; aslında, ailesinin beklentilerini aştı. Uzun bir süre boyunca bu yeteneği yönetebiliyordu.

Bu, onun tercih edilmesine ve hatta varis olarak adlandırılmasına neden oldu. Babasından sonra en güçlü olan oydu.

Ancak, zihinsel olarak ne kadar güçlü olduğu nedeniyle, yeteneklerinin baskısından zihni parçalanmaya başladı.

Etki başına yüklendi; bunu dayanacak kadar güçlüydü.

Ancak, sürekli olarak dayanırken, sürekli acı içinde boğulurken ve daha güçlü olma konusundaki dayanılmaz tutku içinde, istediği bir versiyonu gerçeğe dönüştü.

Yeteneklerini kullanmanın baskısı arttıkça, Lenn de yavaş yavaş değişti. Bunu ilk Milhwa festivalinden sonra fark etti.

Baskı arttıkça, kontrol edemediği yeni bir kişilik de ortaya çıktı.

Farklı bir varlık... bir alter ego.

Ve bu varlık her gerçek olduğunda, Lenn hiçbir şeyi hatırlayamıyordu, aynı zamanda Lenn'in de hiçbir şeyini hatırlayamıyordu, sadece ikisinin paylaştığı çocukluk anıları hariç.

Zaman geçtikçe, burada ve orada sık sık çatışmalarla, kişilik defalarca ortaya çıktı ve kendisini akademide bir tehdit olarak kanıtladı.

Yalnızca iki kişi tarafından yenilebilir.

Ne yazık ki, üçe dönmek üzereydi.

Nel, Northern'ın sözlerine yanıt vermedi, titreyen ve donmuş bir ifadeyle bakmaya devam etti, yüzünde durgun ter damlaları vardı.

Northern, ellerini arkasına koydu ve yaklaşmaya başladı, sesi devasa, durdurulamaz çatlaklar gibi, bir buzdağının kalbini vuruyordu.

"Bir şeyi netleştireyim... sahip olduğun muazzam yetenekle bile, Night Terror'u asla yenemezsin."

Duraksadı ve orada olan Aster'e baktı, Aster korkunç bir ifadeyle izliyordu.

Daha önce Northern gelmeden kaçmaya çalışmıştı, ama bacakları onu yarı yolda bıraktı.

Northern geldiğinde, mutlu ve sevinçliydi - ta ki o an Northern elini uzatana kadar.

O kadar sıradışıydı ki, aynı zamanda kalbi büyük bir düşüş yaşadı ve bir sonraki saniyede o kadar hızlı atmaya başladı ki, bu hızla öleceğini hissetti.

Northern'ın uzanışı, farklı bir karanlık gibiydi, ilkel ve tehlikeli bir şey. Gerçekten ne olduğunu ayırt edememek korkutucu ve sinir bozucuydu.

Northern'ın bakışları, gergin bir şekilde duran Nel'e kaydı; her kası tetikteydi. Nel'in gözleri ona kilitlenmişti, donmuş ve hissedilir bir korkuyla titriyordu.

“Night Terror'ı yenebilmenizin tek nedeni, ona herhangi bir öğrenciyi zarara uğratmamasını, yalnızca zorunlu olduğunda, ve o durumda bile hayatlarını tehdit edecek kadar yaralamamasını söylememdir.”

Northern, Nel'in birkaç metre önünde durdu; Night Terror'ın kanının birikmiş olduğu yere geldi.

Omuzlarındaki yaraya bir göz attı.

“O saldırıdan kaçabileceğini mi düşündün?”

Nel'in gözleri bir an için omuzlarına kaydı, ardından hızla Northern'a geri döndü.

“Bu, başından beri seni yaralamak için tasarlanmamış bir darbe idi.”

Northern başını kaldırdı.

“Senin gibi bir çocuğun benim ilk çağrımı yenebileceği imkansız,” Northern'ın tonu küçümsemeyle doluydu.

Night Terror ile uzun bir geçmişe sahipti; aslında, Night Terror'ın daha güçlü olduğunu ya da en azından onun en güçlü çağrısı olma potansiyeline sahip olduğunu hissediyordu.

Canavarın savaşla korkutucu bir bağı vardı ve hala büyüme aşamasındaydı.

Even though...

Night Terror, onu etkisiz hale getirecek bir düşmanla asla karşılaşmamıştı.

Kuzey, ona böyle bir emir verdiği için iç dudaklarını ısırarak pişmanlık duydu.

Keşke yapmamış olsaydı, ama aynı zamanda yapmış olmasının iyi olduğunu düşündü, aksi takdirde disiplin komitesinin temel bir üyesi ölmüş olacaktı.

Artık, bunun hem akademiyle hem de çocuğun ailesiyle, kim olurlarsa olsunlar, başa çıkmaktan kaçınabileceği bir sorun olduğunu düşünmüyordu.

Yine de, bu bir engel olmasına rağmen, Night Terror'ın bir

Bu şekildeki kırık bir şımarık, Northern'ı acı ve yaralı hissettirdi.

'Onu daha güçlü hale getirmeliyim... büyümesine daha fazla odaklanmalıyım.'

Onun istediği, engel olup olmaması önemli değildi, bunun önemli olmasını istemiyordu. İstediği şey, Gece Korkusu'nun o savaşın gerektirdiği her durumda zirvede durmasıydı. Başarısızlık için mazeret yoktu. Güçlü olanlar sadece kazanır. Bu onun iradesiydi.

O, dilini ısırdı ve çocuğa aşağıdan sert bir bakış attı.

"Gözümün önünden kaybol, yoksa fikrimi değiştiririm," Northern fısıldadı, sözleri ile dolup taşıyordu

venom.

Nel, titreyen bacaklarıyla yavaşça geriye doğru sendeledi. Dönüp ileriye yürüdü, ama sadece

önünde dur.

Kuzey, tuhaf bir şekilde kaşlarını çattı, gözlerinde tehditkar bir parıltı belirdi.

Nel yavaşça dönmeye başladı, ama hareketi tamamlamadan önce, şekli kayboldu—bir bulanıklık uçtu

havada.

Kuzey, anında duruşunu değiştirdi, eli başının yanına fırladı. Etki, bir kalp atışı sonra geldi - Nel'in ayağı avucuna çarptı, kuvvet havada yankılanan bir gök gürültüsü gibi çatırdayarak yayıldı, etraflarındaki gerginliği sarsarak.

Kırık çocuğun gülümsemesi genişledi, gözlerinde yaramazlık parıldarken bağırdı.

"Geri tep!"

Ama kelime tam olarak dudaklarından çıkmadan önce, bedeni sanki birisi tarafından vurulmuş gibi şiddetle geriye doğru savruldu,

görünmez bir güç.

Gülümsemesi şoka dönüştü, uzuvları savrulurken momentum onu yere çarptı.

zemin.

Bölüm 668: Sonra Ne?

"Geri tep!"

Nel, ayakları Northern'ın avucuna değdiğinde bağırdı. Ancak, şokuna rağmen, bedeni şiddetle sarsıldı ve görünmez bir güç tarafından fırlatılmış gibi uzaklaştı.

Onun gülümsemesi şok ifadesine dönüştü, uzuvları savrulurken momentum onu yere çarptı.

Vurmanın gerçekleştiğinden emindi. Geri tepme oldu, ama sanki havayla gerçekleşmiş gibi hissetti, bu da etkiyi ona yönlendirdi ve onu savurdu.

Ayakta sendeleyerek doğruldu, bacakları titriyordu, sadece dudaklarından kalın bir kan fışkırmasıyla iki büklüm oldu. Sert bir hareketle silerken, kan kırmızı izleri burnunun üzerine bulaştırdı.

Yavaşça başını kaldırdı, kan çanağına dönmüş gözlerini Northern'a kilitledi, acının içinden bir meydan okuma parladı.

Northern tatminle gülümsedi.

"Şaşırdın mı? Neden saldırın bende işe yaramadı..."

Bir sonraki saniyede yüzünü buruşturdu.

"Tahmin et. Söylemek istemiyorum."

Northern'ın bacakları, Nel'in yüzüne acımasız bir güçle çarptı, etki kafasında yankılandı. O anda, Northern'ın sesi soğuk ve inatçı bir şekilde yankılandı:

“Kombine etki - Tersine ve Yankı.”

Ağrı, Nel'in bedeninde patladı, keskin ve acımasız bir şekilde, tekme onu havada savururken. Görüşü bulanıklaştı, dünya dönerken bir bez bebek gibi fırlatıldı.

Hemen ayağa kalkmaya çalıştı, ama aniden dünya karardı.

Dizlerinin üzerine düştü ve bayıldı.

Kuzey, yüzünde biraz endişe ile baktı.

"Çok mu yaptım?"

Echo ve Reversal aslında birbirleriyle belirli bir doğayı paylaşıyordu.

Yetenek kopyaladıktan sonra, nasıl çalıştığını anlamıştı. Reversal hemen etkiyi depoladı ve serbest bıraktı - ancak, Northern bunun ne kadarının serbest bırakıldığını belirleyebilirdi.

Echo, bir hedefte hasarları çarparak çarpan bir etki yaratıyordu.

Elbette, kırık çocuk Northern'a vurduğunda, aslında vurduğu şey boşluk gücüydü.

Onun saldırısının etkisi havayla çarpıştı ve onu sarsan bir şok dalgası üretti. Bu, Northern'ın saldırısı değildi.

Ancak, o etkiyi alarak, Northern ona tekme attı, Reversal yeteneğini kullanarak ve üzerine Echo uygulayarak.

Sonuç? Nel bayıldı.

Bu, Northern için biraz hayal kırıklığıydı; çünkü bu yetenekle daha fazla deneme yapabileceğini düşünmüştü.

Çocukla başka bir şey halletmeyecek olan Northern, Aster'i kaptı. Onun altından siyah bir gölge sürünerek çıktı ve yürürken duvarın gölgesiyle birleşti.

Birkaç dakika sonra, Schneider'ın sesi köşeyi delip geçti.

"Burada... buraya gel, lider. O burada."

Lideri köşeye götürdü, ama bir sonraki anda donakaldı.

Orada yerde, baygın yatan Lennister vardı.

Schneider'ın gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

“Ne?”

Yanında duran çocuk, Lennister'ın yerde soğuk yattığını görünce ona doğru koştu ve eğildi.

"Lenny?" diye yumuşak bir sesle çağırdı, zavallı çocuğu uyandırmaya çalışarak.

Ama yanıt yoktu. Lenn baygındı.

Çocuk, Lenn'in omzundaki yaraya bir göz attı ve karanlık bir kaş çatma, önceden haber veren bir şekilde alnında belirdi.

"Bunu kim yaptı?"

Schneider, yaydığı baskı altında hafifçe titredi.

"Bunların hepsi, Starchasers'ın artıklarıyla temizleme yaptığımız için oldu."

Çocuk, yumruğunu sıktı.

"Görünüşe göre onlara karşı çok hoşgörülü davrandık, bu akademinin öğrencileri olarak yerlerini korumalarına izin verdik."

Lenn'i kollarında kaldırdı ve ayağa kalktı.

"Schneider, öğrenci konseyiyle acil bir toplantı çağrısı yap. O suçluların akademiden yok edilmesi için bir dilekçe vereceğiz."

Kuzey, yeni yeteneklerinin runelerine bakarak oldukça memnun bir şekilde aşağıya baktı.

[Kopyalanan Yetenek]

Yetenek: Tam Etki

Sınıf: [SSS]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Düşüş Gücü]

Açıklama: [Bir zamanlar, kuvvet ve düşüş, daha büyük bir bütünün senkronize bir parçası olarak var oldu. Ancak, zaman parçalandı ve

Kaos'un bir selinde her ikisini de kaybetti. Kaybedilen hiçbir şey bir daha bulunamaz, bu esasen bir meimitatuonion.]

'Ne kadar ayrıntılı bir tanım...'

Kuzey, kopyalanmış Yetenek'te gördüğü tanımın, bir şekilde gerçek ismin iplerini yeteneklerin kendilerine bağlayan bir şey olduğuna inanmak istedi.

Yetenekler gerçek isimleriyle kopyalansa da, Northern zamanla gerçek ismin kendisine ait olmadığını fark etti.

Gerçekten, yeteneği geliştirdiğinde, gerçek adı da onunla birlikte evrildi.

Ama bu, onunla birlikte anılan üç özel gerçek isim gibi değildi.

onları aldı.

Bu, Northern'ın tanımların genellikle yeteneği bağlayan bir ipucu olduğunu düşünmesine neden oldu.

gerçek isim.

Eğer öyleyse, bu bağlantı kurulduğunda ve güçlendirildiğinde ne elde edilir?

Henüz bilmiyordu. Onun gibi doğuştan yeteneği olmayan biri için bu gerçekliğin hiçbir faydası yoktu; İsimsiz'i Biçimsiz'e bağlamak istemesi dışında. Ancak bu çok saçma ve mantıksızdı. Nitelikler gerçek adlara bağlanamaz; onlar bir

gerçek isimlerin bir parçası.

Northern tüm bu karmaşık düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Şimdilik sadece göğüs göğüse dövüşte değil, hangi dövüş biçimini kullanmaya karar verirse versin faydalı olacak bir yetenek kazanmakla yetiniyordu. Full Impact ve Phantom Sword ile Northern neredeyse durdurulamaz bir güç haline gelmişti.

Yetenek Yeteneği: [Geriye Döndürme], [Geri Tepme], [Geri Dönüş], [İptal Etme]

Nitelikler: [Yükselen Etki], [Düşen Etki]

Yetenek İlerlemesi: [10,000/0]

Northern panelin son bölümünde yüzünü buruşturdu.

'Tıpkı düşündüğüm gibi... evrimleşmeleri zor olacak.'

Bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Daha düşük olanlara odaklanması onun için daha iyiydi.

öncelikle sıralandı; sonuçta, aklında birkaç yetenek vardı.

Sonunda, panelden gözlerini kaçırdı ve önünde diz çökmüş olan çocuğa baktı,

alçakgönüllü bir şekilde sessizdi.

Aster, muhteşem doğası ve kelimelere olan yatkınlığıyla, Northern'ın odasına geldiklerinden beri bir şey söylememişti.

Bunun yerine, ikisi de içeri girdiği anda, Northern'dan uzaklaştı ve

şimdiye kadar dizlerinin üstünde durdu.

Northern, birçok şey söylemek, onu azarlamak istedi. Çünkü onun sayesinde, değerli

çağrısı ciddi bir iyileşme sürecindeydi.

Gece Korkusu'nu böyle bir köşeye iten hiçbir şey olmamıştı. Ama olan oldu.

Üzerinde durmak aptallık olurdu. Ancak şimdi, bu tür bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlamak zorundaydı.

Renkli çimlerin patchwork'u arasında neredeyse modern bir mimari şaheser duruyordu, yukarıdan bakıldığında, yapının bir sanatçı tarafından inşa edilmiş gibi, karmaşık bir renk dokusunun üzerine inşa edildiği görünüyordu.

Bina dış cephesi, ışığı yakalayan ve akademinin ihtişamını yansıtan parlayan cam ve şık metal çerçevelerin bir karışımıydı.

Uzun, açılı kuleler gökyüzüne yükseliyordu, merkez cam cephenin üzerine işlenmiş, bir haleyle süslenmiş bir aslan başı sembolü olan bir takımyıldızıyla.

İçeride, estetik minimalizm ve sofistike bir karışım haline dönüştü. Pürüzsüz mermer zeminler, yumuşak ruh özü ile şarj edilmiş aydınlatmalar ve akan su özellikleri huzurlu ama güçlü bir atmosfer yarattı.

Bina kalbinde, hafifçe parlayan yarı saydam, büyülü camla çevrili dairesel bir oda bulunuyordu.

İki veya üçlü gruplar halinde birkaç öğrenci odaya giriyordu. İçeri girdiklerinde, odanın atmosferi ince bir şekilde değişti—duvarlarda ışık desenleri döndü, her bireyin yeteneğine veya aurasına uyum sağladı, varlıklarını belirtti.

Merkezinde, akademinin sembolü üzerinde oturan büyük yuvarlak bir masa vardı, etrafında konsey ofislerinin amblemiyle oyulmuş yüksek sırtlı sandalyelerle çevriliydi.

Her kişi, yerlerine oturdu ve toplantının ancak başlayabileceği kişinin varlığını sessizce bekledi.

Bir süre sonra, tüm yuvarlak masa dolmuştu, tek bir boş koltuk dışında. Hatta tanıdık yüz Schneider bile oradaydı.

Yanında etkileyici bir figür oturuyordu—sarı saçlı bir çocuk, örgülü saçları sırtının ortasına kadar iniyordu. Örgü, kasıtlı gibi görünüyordu, neredeyse törensel bir hava katıyordu ve onun aksi halde tehditkar olan varlığına bir asalet havası veriyordu.

Gözleri kapalıydı, eğik şekilleri bir insan formundaki yılanın soğuk, avcı bakışını çağrıştırıyordu. Kapalı bile olsalar, içlerinde bir hayatı sona erdirmenin binlerce yolunu saklıyormuş gibi sessiz bir tehdit yayıyorlardı.

Diğer tarafında—sağında, bilinçsiz Lenn'e eşlik eden adam vardı, bir gün geçmesine rağmen hâlâ bilinçsizdi.

Disiplin komitesinin lideri ve başkanı, topuz yapılmış gümüş-gri saçlara sahipti. Kendine güvenle oturuyordu, keskin, açılı yüz hatları ve delici gözleri sessiz bir yoğunluk yayıyordu.

Koyu, açık yakalı gömleği, diğerlerinin giydiği V yaka gömleklere zıt bir şekilde duruyordu, ancak bu, onun ciddiyetini tamamlıyordu ve sakin ama korkutucu bir varlık hissi veriyordu.

Sonunda, nihayet kapı bir kez daha açıldı ve gerçek asaletin tanımı içeri girdi.

Kısa boyluydu, omuzlarına kadar ulaşan kar beyazı saçları vardı. Bakışı neredeyse kopuk görünüyordu ama mekansal farkındalık hissi taşıyor ve yanından geçerken bacakların titremesine neden olacak kadar korkutucu bir aura yayıyordu.

Sonunda yerine oturdu ve onu baştan sona kadar eşlik eden kadın başını eğerek dışarı çıktı.

Bununla birlikte, kapı kapandı ve acil disiplin komitesi ve konsey toplantısı başladı.

Toplantı başladığında, yüzünü çerçeveleyen siyah, omuz hizasında saçları olan bir kadın yerinden kalktı.

Yuvarlak gözlükleri, odanın etrafında ölçülü bir duruşla süzülen dikkat çekici gözlerini vurguluyordu; konuşmasına başlamadan önce odanın her köşesini taradı.

Onun etrafında zahmetsiz bir hava vardı—keskin zeka, sessiz bir güven ve entelektüel zarafet karışımı. Konuşurken, kelimeleri doğal bir parlaklıkla akıyordu, her biri kesin ve kesintisizdi, yuvarlak masada oturan herkesi büyülemişti.

Bu, Öğrenci Konseyi'nin sekreteri: Ayuri Miu'ydu.

Konuşmasını bitirdikten sonra, başını hafifçe eğdi ve yerine döndü.

Yaptığı şey, tüm konsey üyelerini ve disiplin komitesinin üyelerini, özellikle Milhwa festivali ile ilgili her şey hakkında bilgilendirmekti.

Bundan sonra, söylediklerine çok az—iki kişi—ekleme yaptı, ardından yuvarlak masa sessizliğe büründü.

Dağınık kızıl saçları keskin hatlarını çerçeveleyen bir adam, en son giren beyaz saçlı kızın yanındaki yerinden kalktı.

Keskin heterokromik gözleri—mavi ve amber—büyü ve yaramazlık karışımı bir parıltıyla parlıyordu, duruşu rahat ama otoriterdi. Odaya hitap ederken dudaklarında hafif, bilgece bir gülümseme belirdi. Özel bölümleri empire'da okuyun.

“Bu toplantı Tever ve disiplin komitesi tarafından talep edildi. Buradan itibaren onun liderlik etmesinin uygun olduğunu düşünüyorum,” dedi, sesi rahat bir otorite taşıyordu.

Bu şekilde, başkan yardımcısı disiplin komitesinin lideri Tever'e odaklandı.

Tever yavaşça ayağa kalktı, başını saygı ifadesiyle eğdi. Sakin, sabit bakışları odanın etrafında dolaştı, konuşmaya başlamadan önce her kişiye bir anlığına odaklandı.

"Birkaç hafta önce, akademideki zorba çeteler ve anti ilerici toplanmalar için bir operasyon - bir temizlik - gerçekleştirildi."

Bir an duraksadı, sesinin derinliği neredeyse hissedilir bir ağırlık taşıyordu.

"Ve bunun etkisi çok olumlu oldu. Tüm toplanma noktalarını temizleyip, uygun ceza için idareye teslim edebildik. Ancak, bu insanların çoğunun Savaşmayan okulun üyeleri olduğunu göz önünde bulundurursak, akademinin idaresinin doğru bir iş çıkardığını düşünmüyorum."

"Ah, o adamlara biraz hoşgörü göster."

Bir ses, sıradan bir şekilde söyledi.

Hemen, Tever'in yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi ve konuşana döndü.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, Tristein?"

Kırmızı saçlı, keskin ama karizmatik bir varlığa sahip olan Tristein, yerinden kalktı, elleri rahatça ceplerinde duruyordu.

Genellikle sıcak, alaycı bir tavrı vardı, ama şu anda bu kaybolmuştu, keskin hatlarını karartan bir kaş çatma ile yer değiştirmişti.

"Propaganda yapmayı bırak ve konuya gel," dedi, sesi soğuk ve keskin bir şekilde.

"Bir hafta önce, konseyin kararsızlığına rağmen, Starchasers'ı temizlemek için bir operasyon başlattın. Sadece otoriteyi zayıflatmakla kalmadın, aynı zamanda icraatında dikkatsiz oldun. Bir şey başlatacaksan, bitirmeliydin. Şimdi, senin yüzünden, bazı güçsüz garipler tarafından aşağılanıyoruz."

Onun sözleri odayı gök gürültüsü gibi çınlattı ve masaya sert bir şekilde elini vurduğunda, delici bakışları zar zor kontrol edilen öfkeyle yanıyordu.

Tever kafası karışmıştı. Öğrenci konseyinin diğer üyelerine baktı; hepsinin Tristein'in söylediklerini destekler gibi ifadeleri vardı.

Bu, onun bilmediği bir şeyin olduğu anlamına geliyordu...

Tever kaşlarını çattı, sakin ve sessiz tavrı çatlamaya başladı. Masanın üzerine doğru eğildi.

"Bu nedir? Tam olarak ne oluyor?"

Masadaki herkes sessizdi. Sonra başkan yardımcısının yüksek ve net sesi Tever'e ulaştı.

Akademinin Beyaz Yasası'nı çağıran savaşmayan okul.

Tever hafifçe titredi, sanki bu sözler devasa bir taşın ağırlığını taşıyormuş gibi. Onu kaldırmakta zorlandığı görünüyordu.

Yavaşça, ifadesi önce kasvetli hale geldi, ardından yüzünde bir kaş çatma belirdi.

“Ne saçmalık söylüyorsun? Sizden herhangi biri neden bunu kabul etsin ki?”

“Sakin ol... bu Beyaz Yasa. Eğitmenlerin ve öğrencilerin karşısında çaresiz kaldığı tek şey. Bu okulda her şeyi bir arada tutan ve eşitliği teşvik eden tek yasadır. Neden bunu kabul edelim ki demek istiyorsun?”

Pırıltılı gözlere sahip mor saçlı bir kız net bir şekilde ifade etti.

Karanlık bir kaş çatma Tever'in yüzünü kirletti.

“Buraya çete üyelerini yok etmemiz için bir dilekçe vermek üzere geldim. Benim astıma ne yaptıklarını duymadın mı? Lenn hâlâ baygın ve şu anda hemşirelikte! Dün beri!”

Herkes hafifçe hareket etti, odanın içinde fısıldayan nefesler ve mırıldanmalar yayıldı.

Beyaz saçlı başkan bile yönüne baktı.

Lenn, gücüyle ünlüydü; onunla başa çıkabilen birkaç kişi vardı. Genellikle, sadece Tever ve Başkan kendisi onunla savaşabilir ve yara almadan çıkabilirdi.

Başka insanlar da olabilirdi, ama o diğer insanlar asla denememişti. Sadece bu ikisi—deneyen diğerleri ciddi ve utanç verici bir yenilgi yaşamıştı.

Bu yüzden Lenn Lenn'di. Gerçekten bir tehditti.

Böyle bir kişi tam bir gün boyunca bilinçsizdi.

Başkan yardımcısı kaşlarını çattı.

"Bu kötü bir haber, Tever..."

Tever, kızıl saçlı çocuğun yönüne baktı.

"Hepimiz Lenn'in ne kadar güçlü olduğunu biliyoruz. Eğer seni ve başkanı dışında birisi tarafından yenildiyse, bu muhtemelen o kişinin Beyaz Kanunu uyguladığı anlamına geliyor... ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz."

Tever karamsar bir şekilde grimasa yaptı.

"Yani kaybedebilirim mi diyorsun?"

Başkan yardımcısı ellerini hızlı bir şekilde teslimiyetle açtı.

“Söylemek istediğim tek şey, acele etmektense temkinli olmanın daha iyi olduğudur. Kaybedersen, her şeyi kaybedersin.”

Tever'in kaşları daha da çatıldı.

“Bu kişinin Beyaz durumu neydi?”

“Savaşmayan okulun kendi öğrenci konseyi olmasına izin verilir, yoksa disiplin komitesinin başkanı olarak görevden alınırsın ve o senin yerini alır.”

“Ne?” Tever'in ağzı açık kaldı. Hayatında duyduğu en büyük şakayı duymuş gibi hissetti.

“Savaşmayan” okulun bir öğrencisi sadece Beyaz Hukuk'u çağırmakla kalmadı, aynı zamanda disiplin komitesinin lideri olmak istiyordu.

Bu delilikti, gülünçtü!

Beyaz Hukuk, öğrencilere bir motive ile savaşarak her şeye meydan okuma hakkı veren bir yasaydı. Kazandıklarında, kazananın motivasyonu yerine getirilir ve kaybettiklerinde de kazananın motivasyonu yerine getirilir.

Beyaz Hukuk, herkes üzerinde uygulanabilirdi. Bir öğrenci, kazanabildiği sürece bir eğitmen veya hatta bir profesör üzerinde bunu uygulayabilirdi.

Çünkü otorite ne kadar yüksekse, kaybetmenin getirdiği riskler ve aşağılanmalar da o kadar yüksektir.

Yasa, Öğrenci Konseyi'nin oluşumunun erken aşamalarında, eşitlik için protesto ettikleri sırada oluşturuldu.

Öğrenci konseyi, akademi içinde ve dışında bu kadar fazla etkiye sahip olmasının nedenlerinden biri de buydu; diğer bir neden ise aile ve klan faktörleriydi.

Tever hafifçe güldü.

"Savaşmayan okulun bir üyesinin bunu yapıyor olmasını zaten aşağılayıcı buluyorum... Kaybedeceğimi düşündüğünüz için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bile ifade edemem."

Başkan yardımcısı utangaç bir şekilde güldü.

"Ha ha... affet beni, Tever. Senin güçlü biri olduğuna eminim. Kendine dikkat edeceksin; ayrıca, bu savaşmayan okul. Ancak, seni uyarmama izin ver."

Başkan yardımcısının heterokromik gözleri, korkutucu ama bir o kadar da yatıştırıcı bir kötülükle parladı. Yakışıklı yüzü, bu tehditkar aurayı bile delip geçmeyi başardı.

"Gözden uzak bir şey denersen, ofisin en az endişeleneceğin şey olacak."

Tever dişlerini sıktı; buna inanamadı. Buraya Starchasers'ı kovma ve Lenn'in saldırganını bulma talebiyle gelmişti; ancak, hedef alınan kendisi oldu.

Tam olarak ne oluyordu? Nerede kaybetti? Kim onun önündeydi?

"Eğer söylenecek başka bir şey varsa, şimdi zamanı. Toplantının yakında sona ermesi gerekiyor," dedi sekreter Miu.

Her unique husky voice retraced his focus back to them. He shook his head slightly.

"Hayır. Başka bir şey söyleyecek bir şeyim yok... toplantı sona erebilir."

He said and walked out of the room before Miu got to announce the closing of the meeting.

Toplantı sona erer ermez, Schneider dışarı fırladı, Tever'i takip ederek.

Yavaş yavaş insanlar odadan ayrıldı, geriye sadece beş kişi kaldı.

Başkan yardımcısı derin bir nefesle yüzünü yıkadı.

"Biliyorum, değil mi? Her şeyi mahvetti," dedi Tristein, başkan yardımcısının iç çekişine karşılık.

"Ona yardım edebilseydim keşke... Tever genellikle düşüncesiz biri değildir, ama yapabileceğim bir şey yok."

Kaşları hafifçe çatıldı.

“Savaşmayan okula kendi öğrenci konseyi kurma hakkı veremeyiz. Bu, her şeyi büyük ölçekte mahveder.”

"Erwin haklı; yapabileceğimiz tek şey bu. Ama Lenny için üzgünüm. O çok sevimli bir çocuk," mor saçlı kadın, kaşları hafifçe aşağıda, üzgün bir şekilde söyledi.

"Ve Nel'i yenebilenin kim olduğunu da merak ediyorum. Bana Nel'e dönüştüğünü ve işlerin karıştığını söylediler," diye ekledi Miu.

Erwin, kilitlenmiş parmaklarının üzerine çenesini yasladı.

"Bir canavarın da olduğunu duydum. Olay yerine vardığımızda, gerçekten de bir canavar kanı havuzu vardı."

"Bu olayın etrafında birçok garip şey var; belki de daha yakından araştırmamız gerekecek..."

Tristein, yüzünde gergin bir ifadeyle söyledi.

"Evet, ama önce Tever'in düelloyu kaybetmemesini ummalıyız."

Beşleri arasında bir süre sessizlik hâkim oldu.

Erwin, yanındaki kıza yavaşça döndü, ifadesi beklentiliydi.

"Ne düşünüyorsun, Başkan?"

Ağır bir sessizlik odayı doldurdu. Her göz ona döndü, hava beklentiyle doluydu.

Onun soğuk ve kayıtsız bakışları masanın üzerinde dolaştı. Çocukça tavrı bir an sertleşti, ifadesinde bir kararlılık parıltısı belirdi.

Sesinin, sessizliği yararak geçti.

"Abs."

Bu kelime, bir kuyuya düşen bir taş gibi düştü.

Odayı bir toplu inleme sardı, konsey üyeleri koltuklarına yaslanarak, inançsızlıklarını mırıldandılar. Hikayeleri keşfedin empire

"Gerçekten mi?"

"Bunu öngörmeliydim..."

"Neden başka bir şey bekledim ki?"

Sandalyeler yere sürtünerek, üçü de birer birer dışarı çıktı, başkan ve başkan yardımcısı masada yalnız kaldı.

Bir an suratı asıldı, sonra yüzü aydınlandı, gözleri aniden bir heyecanla parladı.

“Harika… karın kasları!” diye ilan etti, sanki bir reklamda rol alıyormuş gibi parmaklarını yukarı kaldırarak.

Erwin, yüzünü avucunun içine gömdü.

Kuzey, çok uzun bir uykunun ardından yavaşça yatağından kalktı. Kalktıktan sonra bile, hâlâ yorgun hissediyordu ve bir gün önceki kadar işlevsel değildi.

Onun için sonsuz bir öz rezervine sahip olmak gerçekten büyük bir avantajdı, ancak bu durum, dayanıklılığı üzerinde her zamankinden çok daha büyük bir yük oluşturuyordu.

Son birkaç hafta içinde, savaş tekniğini ve dövme yeteneğini geliştirmenin yanı sıra, her aktiviteyi dayanıklılığını artırma fırsatı olarak değerlendirmişti.

Kılıç eğitimini uzatmak ve uykusuz kalmak, sadece canı istediği için değildi. Gerçekten de dövüş tekniğinin gelişimine özen gösteriyordu, ama aynı zamanda dayanıklılığını artırmak için de tüm bu yolları deniyordu.

Ancak bu çabalar boşa gitti. Yirmi dört saat önce yaptığı şey, gerçekten de çok fazla dayanıklılığını kaybetmesini gerektiriyordu.

Yetenek transferinin son derece, gereksiz bir şekilde karmaşık olması ve özünü bir girdap gibi emmesi dışında, aynı zamanda dayanıklılığını korkunç bir hızda tüketiyordu.

Ancak şu anda bu, en az endişesi olan konuydu.

Kuzey, son gün içinde yaptığı eylemlerin ağırlığını hissederek şakaklarını ovuşturdu.

Yetenek transferi. DiY ile bile, Kuzey'in düşündüğü kadar basit değildi.

DiY, ona yetenekleri birleştirme ve silme imkanı tanıyordu. Bu kesin bir yetenekti, ancak DiY'nin sistemdeki varlığı nedeniyle, sahip olunan ve kopyalanan yeteneklerle ilgili her şey nispeten gevşek hale gelmişti.

Nispeten gevşekti çünkü ruhuna bağlılıklarını kaybetmemişlerdi. DiY, sadece onların değiştirilmesini ve nasıl çalıştıklarını anladığı sürece, istendiği gibi yönetilmesini mümkün kılıyordu.

Şans eseri, Kuzey'in ne olursa olsun bir şeyin gerçek özünü ve yapısını görebilen gözleri vardı.

Sahip olunan yeteneklerin, ruhuna bağlı ince bir ip olduğunu keşfetti.

Ancak kopyalanan yetenekler, onun ruhuna bağlı değildi, bu da onları bağların manipüle edilmesi için daha kolay bir hedef haline getiriyordu.

Ancak yeteneğin bağlarına ve kaotik yapısına daldığında bile, henüz bir bağlantıları olmadığı için bununla ilgili bir şey yapmak hala zordu.

Bu, sahip olduğu yeteneğe bağımlı olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Northern başka bir yol buldu.

Yapay bir ip.

Alystren'in [İnatçı İp] yeteneğini kopyaladıktan sonra, Northern bu yetenekle ilgili gerçekten ilginç bazı yönler keşfetti.

İlk olarak, birine bağlanma ve nihayetinde hareketlerini kontrol etme yeteneğine sahip bir ipti; diğer tüm yetenekler bu faktöre katkıda bulunan bir şekilde çalışıyordu.

Northern için önemli olan, bir ipinin olmasıydı. Kopyalanmış yetenekleri diğer insanlara geçici olarak bağlayabilmek için bir ip gerekiyordu.

Ancak ipler, neredeyse görünmez olmalarına rağmen, hala fizikseldi—Northern'ın onlardan yapmasını istediği işi asla yapamazlardı.

İnatçı İp, fiziksel ip haline katılaşmış bir öz yarattı ve hedefin bedenine bağlanarak onu kontrol etti.

Bu yüzden, Northern bir risk almaya karar verdi ve yeteneği geliştirdi.

Bunu yaptığında, düşüncesi doğruydu.

Mulish İpliği iki evrim yolu kazandı

: [Bedensel Yol]

[Ruhsal Yol]

Doğal olarak, Northern ruhsal yolu seçti. Bu, ona Mulish İpliği'nin yeni yeteneklerini keşfetme fırsatı verdi.

Yeteneklerin tüm mekanikleri, birinin bedenine atıfta bulunmaktan ruha geçiş yaptı. Ve Northern, bundan [Çekirdek Bağlantı] adında yeni bir yetenek kazandı.

Bu yetenek, maddi olmayan öz iplerini insanların ruh çekirdeğine bağlamasını sağladı. Bu yapıldığında, yetenekleriyle ilgili tüm bilgileri görebiliyordu.

Bu, onun da dahil olduğu diğer herhangi bir kişi için oldukça işe yaramazdı, çünkü o zaten bu yeteneğe sahipti.

Ancak, bu o kadar da işe yaramaz değildi. Northern'ın tam olarak ihtiyacı olan şeydi!

Northern'ın birinin çekirdeğine bağlanmanın bir yoluna ihtiyacı vardı ve Mulish İpliği'nin yeni yetenekleri ona bunu sağladı.

Böylece, yapması gereken tek şey iplerin bağlarını manipüle etmek, bir ucunu Aster'ın ruhuna bağlamak ve diğer ucunu kendi ruhunun sınırları içinde kalan yeteneğe bağlamaktı.

Yaptı. Ve son sonuç?

Aslında Northern, bir taşla iki kuş vurmuştu. Elbette, bu bir tesadüf ya da yanlışlıkla olan bir durum değildi.

Bunu yapma yolunu bulurken, üzerinde iyice düşündüğü bir şeydi.

Yetenek bağlarını ve ipleri öyle bir şekilde dokuyabilirdi ki, bunlar Aster'in çekirdeğine dışarıdan bağlı olurdu ama yine de onun ruhunda kalırdı.

Bu şekilde, çocuk yeteneği kendi yeteneği gibi kullanabilir, ancak yine de özünü yaymak için yeterli özsüzlüğe sahip olmazdı.

Ayrıca, Northern bu yolu da istemiyordu. Bunu yaparken, Aster hakkında gizli kalmasını istediği bir sırrı keşfetmişti.

Hem daha önce hem de şimdi, ihanet fikrini çok hoş karşılıyordu, bu yüzden sadece onu bağlamayı tercih etti; ne olursa olsun, yapması gereken tek şey bağı kesmekti ve Aster artık hem özüne hem de yeteneğine erişemeyecekti.

Evet. Onun özü. Çünkü Northern'ın bu taşla öldürdüğü ikinci kuş, aynı bağlama ile öz meselesini çözmekti.

Yeteneği ruhunda bırakıp Aster'in çekirdeğine bağlamak, Aster'e onu kullanma özgürlüğü verdi, böylece onu kullanmanın maliyetini ödemek zorunda kalmadı.

Taşıdığı küçük ağırlık sadece dayanıklılık ve beceriydi.

Beceri, Northern'ın boş özünden besleniyordu ve bu da Northern'ın dayanıklılığından besleniyordu. Daha fazla içerik için empire'ı keşfedin.

Sonunda, kendisi için çok fazla sorun yarattığı gibi görünüyordu. Ama Northern bunu umursamadı... sonuçta, bu durumdan kazanacak bir şeyi de vardı.

Akademideki düzenin bozulmasıyla küçük bir ölçekle başlamıştı.

Ve genel olarak, Rughsbourgh'u yalnız eğitimden çıkarmak için yeterince büyük bir yıkım. Ve tam da planları için doğru örneğin eline geçti.

Tüm bunlar yapıldıktan sonra, Aster'de gereksiz şüpheler uyandırmamak için Northern, yeteneğini kopyaladı ve onu yükseltti. Sonra kopyalanan yeteneği kendisine bağladı.

Sonuç garipti, Aster'ın gözleri o anda büyülenmiş bir şekilde açıldı, ağzı hafifçe aralandı ama kelimeler şoktan dolayı dilinde dondu, çünkü yıldırım yeteneğinin ne kadar güçlü hale geldiğini gördü.

Aster'ın yeteneği, bir çubuk gibi yıldırımın fiziksel olarak üretilmesine ve onu bir silah olarak kullanmasına izin veriyordu.

Yükseltilmiş versiyonunda, çocuk çubuğu daha uzun süre tutabildiğini buldu, ayrıca fiziksel gücünün de bu yıldırım çubuğu tarafından şarj edildiğini hissetti.

Çubuk, fiziksel bir form kazanan ve bedenini şarj eden bir güç kaynağı gibiydi, fiziksel yeteneklerini küçük aşamalarla artırıyordu.

Ayrıca, düşük özünden dolayı yapamadığı birçok şeyi yapabilme yeteneği buldu; elektrikle çalışan herhangi bir cihazı şarj edebiliyordu ve daha fazlasını yapabiliyordu.

Bu onu gerçekten mutlu etti. Çocuk, hayatında ilk kez gücünün gerçek boyutunu elinde tutuyordu. Kalbindeki mühürlü bir dağdan bir mutluluk selinin fışkırması gibiydi.

Ne kadar büyük hissettiğini ve Northern'a ne kadar minnettar olduğunu sakinleştirecek hiçbir şey yoktu. Hayatını ona adadı!

Ancak Northern, o anda oynamak için zaman olmadığını bildirdi. Bir kağıda bir şeyler yazdı ve Aster'a yetkililere gitmesi için verdi.

O zamandan beri, her şeyin nasıl gittiğinden emin değildi çünkü özel sahtekarlık olan yerden odasına döner dönmez hemen uykuya dalmıştı.

Ve şimdi uyanmışken, hala biraz zayıf hissetse de, yapması gereken önemli şeyler vardı.

Northern, dolabını açtı ve içinde asılı olan beyaz yün havluyu aldı. Soğuk omzunun üzerine attı ve tembelce pantolonunu çekip sadece ayı desenli boxer şortla tuvalete gitti.

Sonrasında, duş başlığından su akmaya başladı, fayanslı odada düzenli bir ritim yankılanarak sessizliği boğdu.

Bir süre sonra, Northern banyodan çıkıp vücudunu kurulamaya başladı. Beyaz bir vücut kıyafetini giydi, dar pantolonunu giydi ve diz seviyesindeki botlarını giymek için yatağına oturdu.

İşini bitirdiğinde, etrafa son bir bakış attı ve odasından çıkıp kapısını kilitlemeyi unutmadı, ardından koridordan aşağıya doğru yürüdü.

Northern yurt binasından çıkarken, keskin bir ses havayı yararak geçti.

"Kardeşim! Kardeşim!!"

Adımını durdurdu, kaşları çatıldı ve döndü. Gözleri hemen sinirle gölgelenmişti, çünkü kimin olduğunu gördü.

Aster ona doğru koştu, neşeli bir gülümsemeyle parlıyordu.

Kardeşim, benden istediğin gibi yaptım ve senin dediğin gibi, gerçekten mümkün oldu. Beyaz Kanun hakkında nasıl bilgi sahibi oldun? Akademide böyle bir şeyin var olduğunu ben bile bilmiyordum. Yöneticiler şok oldu.

Northern'ın yüzündeki rahatsızlık daha da koyulaştı, yüz ifadesini buruşturdu. Çocuktan gözlerini kaçırarak, yürüyüşüne devam etmeden önce şöyle dedi.

"Akademinin tarihini incelerken bunu buldum."

"Çalıştın mı? Bunu yapmak için ne zaman buldun? Her zaman ya sahtecilikte ya da odanda oluyordun. Seni kütüphaneye gittiğini hiç görmedim." İmparatorluk hakkında daha fazla deneyimle

Northern duraksadı ve soğuk bir kaş çatma ile geri döndü.

"Her hareketimi sana rapor etmek zorunda mıyım?"

Aster hemen yanıtladı, ellerini ve başını sallayarak.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, demek istediğim bu değildi. Sadece çok endişelendim—bu kadar meşgulken çalışmak için zaman bulabilmen beni düşündürdü, tam olarak ne zaman ve nerede zaman bulduğunu merak ettim. Ama sanırım sınırımı aştım."

Ses tonu ve bakışı alçaldı.

"Üzgünüm. Seni böyle üzmek istemedim. Bana yardım ettiğinden beri, her şey benim için değişti. Kendimi daha güçlü ve daha iyi hissediyorum. Senin hakkında daha fazla şey bilmek, sana yakın olmak, güvenebileceğin biri olmak istiyorum. Bunun için istemek çok mu yanlış?"

Northern'ın bakışı, sanki yüzeye çıkması çok ağır sırlar barındırıyormuş gibi, gölgeli ve hareketsiz kaldı.

Sonra birkaç gergin anın ardından, sesi soğuk ve sıradan bir şekilde kesildi.

"Bu işe yaramaz... bana güvenebileceğin biri olamazsın. Bağımlılık, karşılayamamayacağım bir zayıflıktır—şu anda değil, asla. Gereksiz duyguları bir kenara bırak ve disiplin komitesinin liderini yenmeye odaklan."

Kuzey daha sonra döndü ve yürümeye devam etti.

Kuzey'in söylediği tüm sözler Aster'in boğazını sıktı ve göğsüne büyük bir darbe gibi geldi. Ancak, duyduğu bir şey onu tamamen kafası karışmış ve Kuzey'in kaba sözlerinin acısına odaklanamaz hale getirmişti.

"...eh?" Birkaç düşünceyi işledikten sonra, ses dudaklarından kaçtı.

Hemen, çok uzaklaşmamış olan Kuzey'in peşinden koştu. Nihayet ona yetiştiğinde, Kuzey'in kolundan nazikçe tuttu, sesi aciliyetle doluydu.

"Kardeşim, şimdi ne dedin?"

Sinirle kaşlarını çatarak, Kuzey çocuğun tutuşundan elini çekti.

"Disiplin komitesine karşı kazanmayı düşünmeni istedim. Bununla bir sorunun mu var?"

Ses soğuktu, bir bıçak gibi keskin.

Aster titredi, elleri yanlarında yumruk haline geldi.

“Hayır... Hayır... Hayır, Kardeşim,” diye kekeliyordu, bakışları yere kayıyordu.

“Sadece—” Tereddüt etti, sesi titreyerek ekledi, “Disiplin komitesi başkanıyla savaşamam. O disiplin komitesinin başkanı! Böyle birine karşı nasıl kazanabilirim ki?”

Kuzey'in kaşı derinleşti, gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

“Zaten zihninde yeniksen, bana nasıl faydalı olmayı planlıyorsun?”

Bu sözler Aster'e bir darbe gibi çarptı. Omuzları düştü, yüzü utançla yandı. Yere baktı, yüzünde bir dizi duygu—hayal kırıklığı, çaresizlik ve daha karanlık bir şey—geçiştirdi. Sonunda, hala kaşları çatık ama şimdi kararlı bir şekilde yukarı baktı.

“Anlamıyorsun...” diye itiraz etti, sesi umutsuzluk ve öfkeyle yükseldi.

“Bu adam dördüncü sınıfta. Prestijli bir aileden, S sınıfı bir yeteneği var ve bu okulda birkaç Savant'tan biri. Yürüyen bir felaket—disiplin komitesinin bu kadar korkulmasının sebebi! Ben sadece bir Göçebe'yim, neredeyse o bile değilim, tam olarak anlamadığım yeni bir yeteneğim var. Deneyim, rütbe ve yetenek açısından onun yanında hiçbir şeyim. Dövüş başlamadan önce beni ezip geçecek!”

Kuzey'in gözleri öfkeyle parladı, varlığı neredeyse boğucu bir hale geldi, yaklaştı.

Kuzey'in sesi keskin, tonu havada bir kamçı gibi çatırdayarak yankılandı.

“Böyle bahanelerin neyi başaracağını düşünüyorsun? Düşmanlarının rütbeni veya deneyimsizliğini umursayacağını mı sanıyorsun? Zayıflık affedilmez, Aster—istismar edilir.”

O, bir adım daha yaklaştı, bakışları delip geçiyordu.

"Eğer kaybedeceğinizi zaten karar verdiyseniz, o zaman dövüş başlamadan önce kaybettiniz demektir. Ama eğer benimle yakın bir yerde durmak istiyorsanız, bu dünyada hayatta kalmak istiyorsanız, korkak gibi düşünmeyi bırakacak ve burada bir yer hak eden biri gibi hareket etmeye başlayacaksınız."

Northern duraksadı, ifadesi daha da sertleşti.

"S sınıfı yetenek, Savant, dördüncü yıl—bunların hiçbiri önemli değil. O hâlâ bir insan ve insanlar diğerleri gibi kanar. Soru şu: Onu kanatacak cesarete sahip misin?"

Aster'in yanıtını beklemedi. Ona keskin, değerlendiren bir bakış attı, bu bakış Aster'in değerini tek bir anda tartıyor gibiydi, sonra topukları üzerinde döndü ve başka bir söz söylemeden uzaklaştı.

Aster, yerinde kök salmış gibi kaldı, yumrukları yanlarında sıkı sıkıya kapalıydı.

Northern'ın sözlerinin ağırlığı üzerine çöküyordu, her biri bir çekiç darbesi gibi çarpıyordu.

Zihni dönerken, taşıdığı sert gerçeklerle savaşıyordu ve göğsü hayal kırıklığı ve kararlılıkla sıkışıyordu.

Kuzey, boynunun arkasını iterek nazikçe yürüdü. Aslında, liderle kendisi savaşmayı düşünüyordu, ama bir grup çocukla boğuşmaktan daha iyi şeyler yapması gerekiyordu.

Öncelikle, Eleina muhtemelen birkaç gün içinde geri dönecekti; henüz başlamadığı bir görev vardı.

Onun yerine, Kırmızı kristalleri - Rethium - rafine etmek için özel dökümhaneden faydalanıyordu.

İkincisi, o görevin yanı sıra, Kuzey kendisine yeni bir kılıç yapma zamanının geldiğine karar vermişti.

Kendisi için yapacağı kılıç ne kadar ilkel olursa olsun, bir nesneye kıyasla eksik olsa da, kendi çabasıyla bir şeye bağlanmak istiyordu.

Ve bu, ruhla bağlı nesneler yaratma keşfine devamını işaret etmek içindi.

Kaos Gözleri ile, yaratılan her sıradan nesnenin öz dokusuna bakabilmişti ve bunun ruhla bağlı olabileceği ihtimalini şüphelenmişti.

Ancak tüm bu nesnelerin eşsiz ünleri için gösterdiği şey, yalnızca ruhla bağlantıları değil, aynı zamanda düzenleriydi.

Bu silahları sıradan olanlardan inanılmaz derecede farklı kılan özellik, eşya siparişleriydi.

Eşya siparişleri, kaynaklarının hafızasıyla onlara yüklenen becerilerdir; varoluşlarının amacını dokuyan eterik bir ip gibidir.

Böyle bir şeyi sıradan bir eşyaya yüklemek neredeyse imkansız olduğundan, sıradan bir eşya sonsuza dek sıradan bir eşya olarak kalırdı.

Ve bu, Northern'ın Artificer kursuna geçmeden önce kırmak istediği duvardı ve orada öğrenilecek her şeyi öğrenmeden başka bir kursa geçmek istemiyordu.

Ancak planına devam etmeden önce Profesör Heimburger ile konuşması gerekiyordu. Ancak, o yere kadar yürümek düşüncesi onu tereddütte bıraktı.

Yürümek için gücü yoktu; sorun, yürüyüşün son derece sıkıcı olacağıydı. Görülmemek için koşamazdı ya da Shadow Step kullanamazdı. İmparatorlukta gizli hikayeleri keşfedin.

Özellikle Profesör'ün kendisine dikkat ettiğini bildiğinde.

Üçüncüsü zindandı. Northern, festival başlamadan önce mümkün olduğunca fazla keşfetmeliydi.

Festival başladığında, yetenekleri kopyalamak için yeterli parçaya sahip olabilmesi için.

Aster'e yardım ettikten ve Lennister'ın yeteneğini kopyaladıktan sonra, parçaları büyük ölçüde azalmıştı; sadece birkaç parça değişikliği ile bir A sınıfı yeteneği daha kopyalamak için yeterli kalmıştı.

Bu nedenle, mümkün olduğunca çok parça biriktirmesi ve bu cezanın avantajını kullanarak birçok yetenek kazanması ve bunları geliştirmesi gerekiyordu, ardından bir sonraki rütbeye geçecekti.

Ve son olarak, Northern zihninde tüm akademiye gücünü nasıl göstereceğini ve hepsini şok içinde nasıl çökertileceğini pişirmişti.

Disiplin liderinin önünde belirmek ve onu yenmek, kendini ortaya koyması için kesinlikle mükemmel bir sahne değildi.

Bu yüzden, ondan geri çekilmeyi seçti.

Aster lideri yenmeyi başarırsa bu iyi; başaramazsa, bu da iyi. Hiçbir şey planını etkilemiyordu.

Aster sonunda zarar görecekti. Ama Aster, bu etkinlik için kullandığı tek denek değildi.

Tüm Yıldız Avcıları... ve bu yüzden Aster'in liderle savaşmasını sağladı.

Geveze kazanmak zorunda değildi; tek yapması gereken savaşmaktı.

Diğerleri bunu fark edecek ve aynı güce ikna olacaklardı.

Bu şekilde, ona da geleceklerdi ve büyüme arayacaklardı. Ve bu etkinlik aracılığıyla, Northern Milhwa festivalinin sahnesini kuruyordu.

Ve en önemlisi, yıkım için daha büyük bir sahne. Gerçekten kötü bir şey pişiriyordu.

O kadar kötüydü ki, bunu düşündüğünde kötü bir şekilde gülümsemekten kendini alamıyordu.

Kuzey, nihayet huzurlu akarsuyun kollarında yer alan özel demirci dükkanına yaklaştı.

Suyun pürüzsüz taşların üzerinden dökülme sesi havayı dolduruyor, görünmeyen kuşların ara sıra cıvıltılarıyla uyum sağlıyordu.

Kuzey, rafine Atherium cevherini çıkarmadan önce biraz dinlenerek yerleşti.

Gözlerinde hafif bir kıvılcım ile mavi demir çubuğa baktı, zihni onun nihai şekli ve ne kadar güçlü olabileceği olasılıklarıyla dolup taşıyordu.

Demircilikten bu kadar keyif alacağını hiç düşünmemişti.

Kuzey, ocak ateşini yakmaya başladı. Üfleçle düzenli bir ritimle çalışarak, korları kükreyen bir ateşe dönüştürdü.

Kömürü sistematik bir şekilde düzenledi, sıcaklıkların tutarlı olması için eşit dağılım sağladı.

Isı yükselmeye başladı, ocak ateşli bir turuncu renkte parlayarak Kuzey'in kararlı yüzünde gölgeler dans ettiriyordu.

Elleri, zanaat konusundaki sürekli artan anlayışının bir tanığı olarak, hassasiyet ve içgüdü karışımıyla hareket etti.

Atherium cevheri, dikkatlice ocağa yerleştirmeden önce ellerinde bir an daha dinlendi.

Mavi tonun kaydığını izledi, yüzeyden kaçan hafif bir enerji parıltısı, yoğun ısıya tepki veriyordu.

Asla bıkmadığı bir manzaraydı—onu buraya getirmek için yapması gerekenlerin ince bir hatırlatıcısı. Her baktığında, göğsünde bir gurur yükseldiğini hissediyordu.

Demir cevheri yumuşadıkça, Northern çekiçini aldı. Parlayan metali örsün üzerine koydu ve onu amaçlı bir güçle vurdu.

Kıvılcımlar havada uçuştu, demirci atölyesini ışık patlamalarıyla aydınlattı.

Her darbe kasıtlıydı, Atherium'u şekillendirirken Northern'ın Kaos Gözleri, malzeme içindeki özün akışını takip ediyordu.

“Odaklan,” diye mırıldandı kendine, çekiç üzerindeki tutuşunu sıkılaştırarak.

Atherium ve Rethium ile ilgilendikten sonra, bunların düzgün bir şekilde dövülmesi için daha derin bir anlayış ve eterik doğalarıyla bir bağlantı gerektiklerini daha iyi anlamıştı.

Her iki malzemeyi ve muhtemelen yarıktan gelen tüm malzemeleri işlerken dikkatli olması gerektiğini biliyordu, böylece onları işe yaramaz hale getirmemek için.

Yarıktan gelen malzemeleri işlerken gelen bu hassasiyeti göz önünde bulundurarak, Northern neden her demircinin onlarla dövme yapamadığını anlayabiliyordu.

Kaos Gözleri ona rehberlik etti, Atherium içindeki ruh özünün karmaşık desenlerini ortaya çıkardı. Metalin fiziksel olarak şekillendirilmesiyle ilgili değildi—özünü niyetiyle hizalamalıydı.

Northern'ın darbeleri daha kasıtlı hale geldi, parlayan Atherium üzerindeki çekiç ritmi, sessiz dökümhanede bir kalp atışı gibi yankılandı.

Metal, bir tokmak başının kaba şekline girmeye başladı; kenarları düzensiz ama potansiyel doluydu.

Demir dökme devam ederken, Northern, ateşin sıcaklığının sabit kalmasını sağlamak için ocaktaki korları ayarlamak üzere durdu. Atherium'un parıltısı her darbe ile yoğunlaştı, mavi ton derin ve daha canlı bir renge kaydı.

Metal içindeki enerjinin, sanki malzeme kendisinin niyetini tanıyormuş gibi, çabalarına yanıt verdiğini hissedebiliyordu.

Bu, onu böyle bastırmayı seçmenin avantajıydı ve potansiyelinin en büyük versiyonunu ortaya çıkarmakla neyi kastettiğiydi.

Dahası, malzemeyi kendisinin bir şekilde rahat hissettiği bir şeye dönüştürürken, süreç akıcı ve keyifliydi.

Kuzey gülümsedi.

"Bu eğlenceli olacak..."

Northern, küçük tabureye oturdu, yüzünden ter damlaları akıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, sanki uyukluyordu, yüzü donmuş bir zamanın nehirlerinden gelen sular gibi hareketsizdi.

Bir süre sonra, yavaşça kendini kaldırdı, ifadesindeki değişiklikle ilgili pek bir şey fark edilemedi. Anvil'e doğru hareket ederken her şey aynı kaldı.

Northern, kısmen oluşmuş çekiç başını dikkatlice çevirdi ve tekrar vurdu, ağırlığını dengelemeye odaklandı.

Gözlerinde hafif mavi bir ışık pulsatör gibi titriyordu, yapının ince kusurlarını ortaya çıkarıyordu. Kesin ayarlamalarla, bu kusurları düzeltti ve çekici, egemenlik yayan bir silah haline getirdi.

Temel şekil tamamlandıktan sonra, Northern çalışma masasında bir chisel aldı.

Çekiç başının yanlarına sığ oluklar kazıdı, öz akışı için kanallar oluşturdu. Bu oluklar, ruh özleriyle doldurulduğunda, silahın yıkıcı gücünü artıracak ve her darbe son derece etkili hale gelecekti.

Bu, onu yaratmak için kullandığı malzemenin doğası sayesinde mümkündü. Özünde, her saldırıda yıldırım darbeleri boşaltabilen bir silah idi.

Bu süreç titiz bir süreçti, sabit bir el ve sarsılmaz bir odaklanma gerektiriyordu.

Northern yavaş çalıştı, hareketleri neredeyse meditasyon gibiydi. Her oluk kazırken, silaha niyetinin bir parçasını enjekte etti, nazikçe ve acele etmeden onu mükemmellik teorisine doğru yönlendirdi.

Ve mineralin kendisinin iradesi tamamen bu yola razı olduğu için, inşaatta sinerji muhteşemdi.

O, sadece bir silah yapıyormuş gibi görünmüyordu - sanki iradesinin bir uzantısına, hırsının bir tezahürüne fiziksel bir form veriyordu.

Oymacılık tamamlandığında, Northern çekiç başını tekrar ocağa yerleştirdi ve yoğun, parlak bir maviye kadar ısıttı.

Cebinden kaotik özle dolu küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi açarak, sıvıyı çekiç başının üzerine döktü ve sıvının temas ettiğinde cızırdayıp hışırdadığını izledi.

Tepki anında gerçekleşti. Sıvı, oluklara sızarak, çekiç yüzeyinde dans eden soluk, atlayan enerji hatları oluşturdu.

Northern'ın gözleri, öz ile metal arasında oluşan bağı görmesine izin verdi - bu, balyozu sadece bir silah olmaktan çıkaracak bir bağdı.

"İşte bu," diye mırıldandı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aradığım şey bu."

Memnuniyet dudaklarının kenarında yankılanırken, Northern çekiç başını bir yağ vatısında suya daldırdı. Şiddetli bir hışırtıyla buhar fışkırdı ve demirci dükkanını ısınmış metalin keskin kokusuyla doldurdu.

Balyozun katılaşmasını dikkatle izledi, parlayan oluklar soluk, sabit bir atışa döndü.

Çekiç başı tamamlandığında, Northern dikkatini sapına çevirdi.

İş masasında, Sassex krallığından ithal edilmiş bir parça güçlendirilmiş ahşap seçti. Atherium ile uyumlu olabilecek kadar dayanıklı tek ahşap buydu.

Uzunluğu dikkatlice ölçtü, bitmiş silahın ellerinde nasıl hissedeceğini hayal etti.

Bir plane kullanarak, ahşabı düzeltti ve rahatça kavrayabileceği şekilde şekillendirdi.

Daha sonra, milin boyunca semboller oymaya başladı. Sassex'in özel ağaçları, özün ağaçlar aracılığıyla yayılma yeteneğine sahip olduğundan, bu silahın en iyi şekilde kullanılmasına yardımcı oluyordu.

Oydığı runlar, çekiçten geçen özün stabilizasyonuna yardımcı olacaktı. Bıçağının her darbesi hassastı, desenler milin uzunluğu boyunca kesintisiz bir şekilde akıyordu.

Bu, bir nesnenin sunabileceği en iyi şeye en yakın olan şeydi.

Oymalar tamamlandığında, Northern ahşabı ince bir reçine tabakasıyla kapladı. Reçine hızla sertleşti, milin dayanıklılığını artıran ve esnekliğini koruyan koruyucu bir tabaka oluşturdu.

Sonunda, çekiç başını milin ucuna bağladı ve artan Atherium'dan yapılmış metal bantlarla güvence altına aldı.

Bantlar hafifçe parladı, enerjileri çekiç başındaki oluklarla senkronize oldu. Northern bağları sıkıştırdı, bağlantının sağlam ve dayanıklı olduğundan emin oldu.

Balyoz tamamen monte edildiğinde, Northern geri çekilip eserini hayranlıkla inceledi.

Silah, pürüzsüz işçiliğin bir başyapıtıydı; bu eseri yaratan kişinin sadece birkaç haftadır demircilik öğrenen bir öğrenci olduğunu kimse asla tahmin edemezdi.

Şaftı kavradı ve çekiçi kaldırdı, ağırlığının ellerinde rahatça oturduğunu hissetti. Silahın içindeki enerji, kendi enerjisiyle uyumlu bir şekilde akıyordu, havayı dolduran ince bir vızıltı. Bir sonraki bölümünüz imparatorluk hakkında.

Onun içindeki Boşluk özünü tanıdığı gibi, damarlarında ruh özleriyle dolu bir silah olmasına rağmen.

“Mükemmel,” dedi, sesi alçak ama tatminle doluydu.

Çekiçin gücünü test etmek için, Northern, demirci dükkanının duvarına yaslanmış kalın bir taş levhaya döndü.

Balyozu yukarı kaldırdı ve yeri sarsan bir güçle aşağı indirdi.

Taş, anında şiddetli bir yıldırım kıvılcımı patlamasıyla parçalandı, parçalar her yöne savruldu. Balyozun başındaki oluklar parlak bir şekilde pulsatör gibi titredi, içindeki ruh özü, etkiyi mümkün olandan çok daha fazla artırdı.

Northern gülümsedi, gülümsemesi daha da genişledi. Balyoz sadece bir silah değildi—bu, sınırları zorlamak ve limitleri aşmak için durmaksızın süren azminin bir ifadesiydi, bir sembolüydü.

“Bu iş görecek,” dedi, balyozu omzuna yaslayarak.

Demiri söndürdüğünde ve demirci dükkanını toparladığında, Northern'ın aklı olasılıklarla dolup taşmaya başladı.

Balyoz sadece bir başlangıçtı. Yetki alanındaki diğer minerallerle, yaratacağı silahların cephaneliğini keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Ve Milhwa festivali yaklaşırken ve akademinin altüst olma planları harekete geçerken, elde edebileceği her avantaja ihtiyacı vardı.

Böyle muhteşem silahlar yaratmakla, bunları akademi festivalinde satma fırsatı bile bulabilirdi. Tek yapması gereken bunu sergilemekti.

Ama bunların hepsinden önce, Northern önce silahı kullanmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedi.

"Siyah Mamba..."

İnce, siluet gibi varlık gölgelerden yükseldi sanki her zaman oradaymış gibi.

"Beni zindana götüreceksin..."

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Demircilik hakkında uzun bir konuşma yaptığım için özür dilerim, bu hikayenin akışını oluşturmak içindi. Ayrıca gerçekçi olmasını istedim, Northern'ın artık iyi bir demirci olduğunu söylemek istemedim, hepinizin yargılamasını tercih ettim.

Desteğiniz için teşekkür ederim ve umarım desteklemeyi asla bırakmazsınız.

Black Mamba öne doğru adım attı, varlığı neredeyse soyut, sanki gölgeler onun iradesine boyun eğiyordu. Şekli hafifçe dalgalandı, somut ve soyut arasında titreyerek, gerçekliğin kenarlarına bağlı bir hayalet gibi. Başını hafifçe eğdi, özsüz yüzü Kuzey'e odaklandı.

"Emredin," diye yanıtladı, sesi odanın içinde yankılanıyormuş gibi, doğrudan ondan çıkmıyormuş gibi gelen düşük, boş bir ses.

Northern, çekiçini omzuna kaldırdı ve güven verici ağırlığını hissetti.

İçindeki ruh özünün hafif vızıltısı, demirci dükkanının çıkışına doğru ilerlerken her adımıyla uyum içinde yankılanıyordu. Özel maceraları empire'da okuyun.

Dışarıdaki hava serin ve tazeydi, uzaktan gelen yaprak hışırtıları ve gececi yaratıkların hafif cıvıltısını taşıyordu. Geceyi saran huzurlu sakinlik, Northern'ın zihninde yükselen ateşli tutkuyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Yol göster," dedi Northern, tonu dengeli ama otorite tonuyla harmanlanmıştı.

Siyah Mamba kelimelerle yanıt vermedi. Bunun yerine, gölgeli formu karanlığa karıştı, Northern'ı takip etmeye davet eden bir hareket dalgasıydı.

Hızla ama kasıtlı bir şekilde hareket ettiler, gece boyunca en ufak bir ışık kaynağına ihtiyaç duymadan sessizce uçuyorlardı.

Akademi arazisinden daha uzaklaştıkça arazi değişti, düzenli yolları geride bıraktılar ve akademinin arka planını çevreleyen vahşi doğaya girdiler.

Tüm binaları geçtiler ve etraflarındaki değişen manzara, yüksek ağaçlar ve kayalarla daha belirgin hale gelmeye başladı.

Northern'ın gözleri karanlıkta kötü bir şekilde parladı, bacakları onu yerçekimine aldırmadan bir ağaçtan diğerine uçuruyordu.

Chaos Gözleri, sonuçta, ona yerçekimi üzerinde biraz yetki vermişti;

bazen düşmekten endişelenmesine gerek yoktu ve kendisine zıplamak için havadaki yerçekimini sürekli değiştiriyordu.

Uçmak, yerçekimi üzerindeki yetkisiyle yapabildiği şeylerle mümkündü; ancak bu küçük yetki, yerçekimini bu seviyede aşmak için yeterli değildi.

Kuzey'in uçabilmesi için daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Balyozun tutuşunu sıkılaştırdı, enerjisi yanıt olarak pulsatör gibi titredi, sanki serbest bırakılmayı bekliyordu.

Chaos Gözleri'ndeki soluk ışık aniden parladı ve etrafındaki dünya keskinleşti. Ağaçların arasından geçen öz katmanlarını görebiliyordu, parçalanmış enerjinin soluk kalıntıları havada fısıldar gibi kalıyordu. Zindan uzak değildi.

Bu, zorla kırılmış bir varoluş doğası gibiydi, havada sızıntılar bırakıyor ve her şeyin bağlarını enfekte ediyordu.

Kuzey bunu gördüğünde hafifçe kaşlarını çattı. Ancak bunun üzerinde daha fazla düşünmeye zamanı yoktu.

Onun tahmini, zindanların içinde yarıklar oluşturan herhangi bir gücün, zindanın dışındaki hemen gerçekliği etkilemeye başladığıydı.

Zararın ne kadar büyük olabileceğini bilmiyordu. Ama bunun kötü olacağını biliyordu.

Yaklaştıkça, atmosfer ağırlaştı, hava gerilimle doldu.

Zindan girişi önünde belirdi, kalın sarmaşıklar ve ağaçlarla kaplı, devasa, dişli bir yarık.

Normal gözlerle, Northern bunun ne olduğunu asla tahmin edemezdi. Ona göre, burası bir çıkmaz gibi görünüyordu.

Ancak, Black Mamba bu yerin önünde durdu. Ve onun çağrısı asla yanlış olamazdı. Bu yüzden, Northern gözlerini kullanmaya karar verdi.

Hemen, Kaos Gözleri hayata geçti ve onu gördü. Mağara alanına dalıp kıvrılan yol.

'Gerçekten orada bir zindan var... demek istemiyorum...'

Northern düşüncelerinde duraksadı, cildini tırmalayan çarpıcı hisse dikkat etti. Bu bir korku değildi ama aynı zamanda, bunun yüzünden temkinli hissetti.

O derinlikte son derece güçlü bir şey vardı. Aslında sadece bir şey değil... birçok şey.

Tereddüt etmeden, Black Mamba kenara adım attı, şekli yakındaki bir gölgeye çözünürken Northern ilerledi.

Northern bir anlığına balyozunu bıraktı, Black Mamba'nın tutması için bıraktı.

Sonra bir elini geriye, diğerini ileriye uzattı sanki bir ok çekmek istiyormuş gibi.

Beyaz ışığın bir girdabı eline uzandı, çekerken, soluk ve ciddi bir akışla yanıyordu, ama bir şekilde ilkel bir tehlike yayıyordu.

Gözlerini kısarak ışık okunu serbest bıraktı. Işık havada süzülürken, bir yumuşak ıslık rüzgarı delip geçti ve girişin önündeki ağaçlar ve sarmaşıkların karmaşasına daldı.

Hemen ardından, her şey beyaz alevlerle aydınlandı ve bu alevler hızla her şeyi temiz havaya yakmaya başladı, geriye hiç kül bile bırakmadı.

Northern, balyozunu aldı, omzuna astı ve zindanın derinliklerine girmeye başladı.

Başlangıçta, dar ve kıvrımlı bir yol ile karşılaştı, yolunu aydınlatacak bir ışık kaynağı yoktu. Neyse ki, buna ihtiyacı yoktu.

Başka garip bir şey de, içeri girdiği anda, Kaos Alevi tarafından yakılan giriş engelinin yavaşça büyümeye başlamasıydı; oradaki tek ışık kaynağını yutuyordu.

Northern bunu garip buldu çünkü bu Kaos Alevi'ydi. Ancak, geri döndü ve daha derinlere inmeye devam etti.

Bu zindanda birkaç sürpriz ve şok olmasını bekliyordu. Sonuçta, bu, Rughsbourgh ve ilk akademi müdürü tarafından el yapımı bir şeydi.

'Acaba mevcut akademi müdürü de işin içinde mi...?'

Northern bir süre bunu düşündü. Akademi müdürüyle tanışmamıştı, bu yüzden onun nasıl bir insan olduğunu bilemezdi.

Burada geçirdiği haftalarda ondan pek bahsedilmedi. Neredeyse hiç görülmüyordu.

Ancak adamın başka bir şey olduğunu kanıtlayana kadar, adamın bunun bir parçası olması gerektiğini doğal olarak sonuçlandırdı.

Onun planı hepsini hedef alacak ve hiçbir kırıntı bırakmayacaktı. Güvende olmak, pişman olmaktan iyiydi.

Kuzey sonunda başını hafifçe kaldırdı, çekiçin sapını yere nazikçe vurdu.

Üç tünelin ağzına baktı. İlerlemek için birini seçmesi gerekiyordu.

Kuzey bir an gözlerini kapadı.

'Seçmek yerine, canavarların aurasının daha belirgin olduğu yere gideceğim.'

Gözlerini açtı ve en soldaki tünele doğru yürüdü. İçeri girdi ve geniş bir alana çıkmadan önce tünelin derinliklerine doğru yürüdü.

Kuzey'in gördüğü, gözlerini titretmesine neden oldu.

Kuzey'in ağzı yavaşça açıldı, gözleri bir an için büyüdü ve ardından derin, korkmuş bir grimasa dönüştü.

'Dünyada ne oluyor...'

Açık alanın etrafındaki hava, yavaş hareket eden birbirine akan soluk mavi yıldırımlarla çatırdadı. Sanki kesilmiş yıldırım iplikleri, son derece yavaş bir zaman akışında düşüyordu.

Her yıldırım çakarken parlayan yumuşak ışıltı, yavaşça birbirlerinin içinden geçerken geniş zindanı aydınlatan şeydi.

Kapkaranlık tünellere kıyasla, bu yer yumuşak bir mavi tonuyla parlıyordu. Ve Kuzey'in buna ihtiyacı olmasa da, görmek yine de kolay hale gelmişti.

Northern'ın eli, içsel olarak kendini hazırlarken, yavaşça çekiçin sapının etrafında kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

Öncelikle, ne olduğunu anlayamadı, ama sıradan gözlerinin anlamadığı her şey için Kaos Gözleri zaten cevaplara sahipti.

Yapması gereken tek şey, onu insan formunda kaosun ilkel bir varlığı gibi gösteren polikori Gözlerini serbest bırakmaktı.

Yukarıya baktı ve çatırdayan yıldırım ipliklerini gözlemlerken yavaşça boynunu çevirdi.

'Zaman orada donmuş...'

Kaos Gözleri ona gerçeğin özünü, kimsenin asla göremeyeceği ruh özünün en gerçek formunu görmesine izin verdi. Bunlar, her şeyin ruhunun temel yapısını oluşturan bağlardır.

Her şeyin bir ruhu vardı. Rüzgardan, toprağa, ağaçlardan, okyanuslara. Her şeyin bir ruhu vardı. Northern'ın fark ettiği tek fark, onların ruhlarının genellikle insanların ruhları kadar somut olmamasıydı.

Somut olmaması nedeniyle, onları Kaos Gözleriyle manipüle etmek mümkündü. Ancak, insan ruhunun somutluğu nedeniyle, onların bağlarını manipüle etmek imkansızdı.

Bu yüzden yapabileceği en fazla şey, duygularını ince bir şekilde kontrol etmek, öfke hissini artırmak veya azaltmaktı; elbette, bunun işe yaraması için gözleri kişinin üzerinde olmalıydı.

Gözleriyle birine de bir illüzyon yerleştirebilirdi.

'Şimdi düşündüğümde, Kaos Gözlerini nadiren kullanıyorum, sadece şeylerin özüne bakmak için.'

Koyu çizgilerle derinliklerinde ağ benzeri çatlaklar olan dört Azure Göz, biraz büyüdü.

Mağaranın üst havası duraklamış bir zamanda, oradaki bağların akışı Kuzey'in görüşüne donmuştu, kelimenin tam anlamıyla.

Şimşek, bunun bir nedeni değildi; sadece gerçek olayın bir sonucuydu.

Kuzey'in gözleri yarı açık hale geldi.

'Bana bunların yarıklardan kaynaklandığını söyleme.'

Sonuçta, bir Boyutun özünden zorla yarıklar koparmanın sonuçları olmalıydı.

Eğer sonuç yavaşlayan bir dünya ise, Kuzey bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Hedefi aniden batıya kaydı, duyuları bir şey algıladı.

Zindanın derinliklerine uzanan bir çenenin derinliklerinde, birkaç kızıl ışık yanıp sönerek, korkutucu bir sırayla parladı.

Karanlıktan gelen düşük, boğuk kükremelerin bir korosu yankılandı, her nota mağaranın içinde yankılanarak zemini titretti.

Kuzey, kısık Kaos Gözleriyle, ne tür zalim canavarlar olduklarını ve hangi rütbe ve tehlike seviyesine ait olduklarını dikkatlice ölçüp değerlendirdi.

[Canavar Profili]

İsim: [Bone Jaws] İmparatorlukta okumaya devam et

Gerçek İsim: [Tides of the Crimson Flood]

Rütbe: [Beast]

Tehlike Seviyesi: [Calamity]

Özellikler: [Blood Hunter]

Yetenekler: [Crimson Tide], [Primal Formation]

Onların her biri, Northern'ın gözleri önünde beliren panelden aynı bilgilere sahipti.

Panelden birkaç şeyi okumaya devam etti

: Blood Hunter: [Bone Jaws, bir varlığın bedenindeki herhangi bir kırmızı kanı on kilometre uzaktan koklayabilen açgözlü bir canavar türüdür. Baş kesme veya kemik çenelerini kırma dışında herhangi bir saldırıya neredeyse bağışıklardır]

Northern, omuzlarında dinlenen balyoza bir göz attı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kasıtlı bir niyetle, onu yere indirdi ve çekiç başını yere çarparak yankılanan bir gürültüyle vurdu. Darbe, mükemmel bir daire içinde dışarıya yayılan toz dalgaları saldı.

“Ne kadar da uygun...”

Çekici iki eliyle kavradı, adım atarken geriye fırlattı. Şekli bulanıklaştı, sonra bir hareket titremesiyle kayboldu, sanki gerçekliği yırtan bir hata gibi, çekiçi arkasına savurdu.

Bir anda, dört ayaklı canavarların arasında yeniden belirdi. Kırmızı derileri, grotesk bir şekilde kalın kasların üzerine sıkıca gerilmişti, onları vücut geliştirmede aşırı sınırları zorlayan hayvanlar gibi gösteriyordu.

Gözleri, kötü niyetli bir kırmızı parıltıyla yanıyordu ve ağızları, Northern onların ortasında belirdiği anda çılgınca açıldı.

En yakın olanlar tereddüt etmeden atıldılar, dişlerini yüzüne geçirmek için kayıtsız bir inançla sıçradılar.

Ama fırsat bulamadılar. Kırıcı çekiç, Northern'ın vahşi gücüyle havada acımasızca savruldu.

Çekiç başı, yıkıcı bir güçle çarparak alt çene kemiklerini parçacıklara ayırdı. Tek bir, akıcı yarım dairesel savuruşla, başlarını kenara fırlattı ve geride sadece kırık kalıntılar bıraktı.

Northern hemen çekiçi yönlendirdi, yukarıya doğru hassas bir güçle fırlatıp, aşağıdan ona saldıran Kemik Çenelere çarptı. Darbe, başlarını yok etti ve altlarındaki zemini gürültülü bir patlama ile çatlatıverdi.

Çekiçten aniden bir yıldırım zinciri fışkırdı, ham enerjiyle çatırdayarak bedenlerinden geçti.

Elektrikleştirilmiş güç, yaratıkları şiddetle uzağa fırlattı; parçalanmış bedenleri, yere çarparken titreyen bir kesinlikle seğirtti.

Northern, hafif bir şok ifadesiyle etrafa bakındı.

'Bu hızlıydı...'

On tane Kemik Çenesi'ni öldürmek için sadece iki saldırı yeterli oldu.

Balyozdan çıkan yıldırım deşarjı, her birini kavrayana kadar durmadan çalıştı. Ama yine de, bu muazzam bir sonuçtu.

Silahın kullanımı da oldukça kolaydı. Balyozu sallamak için kullandığı güç oranına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu.

Küçük bir memnuniyet gülümsemesi dudaklarında belirdi, ama hemen kayboldu.

İfadesi sertleşti, yüzünde bir gölge gibi yükselen sert ve soğuk bir bakışla yer değiştirdi.

Tünelin girişine döndü, geniş alana doğru yürüdü.

Northern dışarı adım attı, bakışları sakin ve hesaplayıcıydı. Adımlarıyla birlikte daha fazla Kemik Çenesi'nin nazik ama acımasız adımları da vardı.

Ama bunlar farklıydı. Kırmızı derileri, o kadar belirgin kaslarla dalgalanıyordu ki, neredeyse mükemmel bir şekilde heykeltraş edilmiş gibi görünüyordu.

Gözleri, daha da şiddetli bir ışıkla yanıyordu, amansız bir saldırganlık vaat eden avcı bir parıltı vardı. Çeneleri, kemik beyazı olmasına rağmen, yansıtıcı bir parlaklıkla parlıyordu ve tehditkar görünümlerine kötü bir hava katıyordu.

Northern'ın tünellerde karşılaştığı önceki olanlarla karşılaştırıldığında—sıradan kurtlarla benzer boyutlarda—bu canavarlar çok daha etkileyiciydi, ayı kadar büyük ve korkutucu bir varlık yayıyorlardı.

[Canavar Profili]

İsim: [Kemik Çene]

Gerçek İsim: [Tides of the Crimson Flood]

Rütbe: [Beast]

Tehlike Seviyesi: [Şeytan]

Özellikler: [Blood Hunter]

Yetenekler: [Kızıl Baraj], [İlk Formasyon]

Fiziksel yapı ve paneldeki farklılıkları not ederek, Northern balyozun sapını sıkıca kavradı.

Çevredeki tünellerden daha fazla Bone Jaws dışarı döküldü, sayıları her geçen an artıyordu.

Her biri, sonuncusu kadar devasa ve vahşiydi, kan kırmızı formları korkutucu, neredeyse zeki bir kararlılıkla hareket ediyordu.

İlk yaratık doğrudan Northern'a doğru saldırdı, bedeni alçak ve güçlüydü. Zıplamadı, bunun yerine hızlı, kararlı adımlarla hızlandı.

Öne doğru fırlarken, birkaç diğeri de ona katıldı, koordineli vahşilikleri lider yaratığın korkutucu temposuna eşlik ediyordu.

Northern'ın mavi gözleri anlık, kötü niyetli bir ışıkla parladı. Balyozu sıkıca kavrayışı daha da güçlendi ve onu daha büyük bir güçle kaldırdı. İmparatorluktan yeni hikayelerin tadını çıkarın.

İlk darbe gök gürültüsü gibi bir güçle indi, ancak Northern'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Yaratığın derisi çarpma anında parladı ve balyoz şiddetle geri itildi, Northern'ı da geriye doğru sürükledi.

Dişlerini sıkarak, bir ayağını arkasına sağlam bir şekilde yerleştirdi ve balyozun geri tepmelerini saf güçle durdurdu.

Tereddüt etmeden, yönlendirilmiş gücü kullandı ve balyozu durmaksızın geri savurdu.

Bu sefer, çekiç vurdu. Canavar, havada sıçrarken, buruşturulmuş bir kağıt parçası gibi fırlatıldı, yukarı doğru fırladı ve mağara tavanının keskin dikenlerine çarparak, bedeni delindi.

Büyük bedeni yere çakıldı, kısa bir an hareketsiz kaldı. Ama sonra, rahatsız edici bir kader dönüşüyle, yaratık yükselmeye başladı.

Vücudundaki derin yaralar kapandı, kan anormal bir hızda pıhtılaştı ve grotesk yara izleri oluşturdu. Kırık kemikleri, soğuk ve yankılanan bir çatırdama sesiyle yerine geri döndü, her ses havada bir titreme yarattı.

Kuzey, boğazını yuttu, solgun bir gülümseme yüzünden silindi.

Canavarların kemik çeneleri vurulmadıkça yere düşmeyecekleri çok güçlü bir zayıflığın yanı sıra, canavarların kırmızı bir parıltı yayma ve saldırıları saptırma korkutucu yeteneği de geldi.

Ve canavarların aniden ne kadar zor hale geldiğini hissetmesine rağmen, Kuzey göğsünde bir heyecan dağının yükseldiğini hissedebiliyordu.

Bu, Rughsbourgh'un yarattığı Yapay Zindandı?

'Fena değil...'

Ama Kuzey biliyordu—çünkü daha fazla canavarın ne kadar güçlü olacağını çok iyi anlayabiliyordu—Rughsbourgh'un nerede olursa olsun çıktığında kesinlikle çılgınca güçlü olacağını biliyordu.

Bu yüzden Kuzey o anda karar verdi.

'Gelecek bir yıl içinde bir Paragon olmam gerekiyor.'

İçinde kararlılık dolu bir şekilde, Northern ileri atıldı ve güçlü bir sıçrama ile havaya fırladı. Çekiç, başının üzerinde yüksek bir yay çizerek, havanın yumuşak parıltısı altında kıvılcımlar saçan yıkımın habercisi oldu.

Çekiçi yere çarptığında, yer, felaket etkisiyle patladı.

Toprak çatladı, keskin parçalar havaya fırladı ve saf güç, mağarada ilkel bir kükreme gibi yankılandı.

Tüm zemin şiddetle sarsıldı, canavarlara geçici bir an için dengesizlik yaşattı.

Northern, o 'an'ı yakaladı ve kıyıya çarpan durdurulamaz bir dalga gibi ileri fırladı. Vücudu boyunca yıldırım kıvılcımları dans etti, sarsılan yaratıkların arasında zahmetsizce akarken çatırdadı.

Korkutucu bir hassasiyetle, dev çekiç ellerinin bir uzantısı haline geldi ve ölümcül bir ritimle hareket etti. Her bir ezici salınım hedefine ulaştı, Bone Jaws'ın başları Northern'ın gerçekleştirdiği her keskin, köşe kesen dönüşle yok oldu.

Başları parçalanarak yere düşen her bir canavarla birlikte, sonuncusuyla eşit derecede acımasız bir kan arzusu taşıyan bir diğeri geldi.

Northern, önündeki Bone Jaw'ın dev başına çekiçi tekrar vurduğunda, arkasından birkaç tane daha fırladı.

Ancak, o anın tam ortasında, Northern'ın Polycoria Gözlerinden biri göz kenarına kayıtsızca kaydı.

Ve sırtından, keskin dikenler gibi siyah tentaküller kanat gibi fırladı, havada yaratıkları delip geçti.

Kuzey, yeni ezdiği canavardan ve kendisine doğru koşan diğerlerinden sıyrıldı, dişleri keskin kanatlarında üç impale edilmiş Kemik Çenesi taşıyordu.

Sonra yere indi ve hızlı bir dönüş yaptı, hepsini fırlattı. Havada uçarak giderken, Kuzey kayboldu ve onların istemsiz uçuşlarının ortasında onlarla buluştu.

Hava, birine muazzam bir güçle inen balyozun etkisiyle titredi, altından bir rüzgar patladı ve yere korkunç bir yoğunlukla çukurlar açtı, canavar daha sonra aynı yere çarptı.

Aynı hareketle, Kuzey diğer yaratığın çenesine balyozu vurdu, çarpma anında onu parçaladı ve görünmez bir şekilde mağaranın keskin çatısına fırlattı.

Kuzey, çömelerek indi, gözleri kötü bir ışıkla yanarken doğruldu. Yere gömülen canavara doğru yürüdü, o saldırının ne kadar yıkıcı olduğunu bildiği için hayatta kalacağını biliyordu.

Tam yere açılan deliğe yaklaştığında, yaratık dışarı çıktı, önceki canlılığıyla tamamen yenilenmişti.

Diğer taraftan daha fazla Kemik Çenesi Kuzey'e doğru koşuyordu. Ama şimdilik bu birine odaklandı, balyozu yukarı kaldırdı ve gözlerinde korkunç bir ışıkla aşağı indirdi.

Balyozdan yıldırımlar patladı, dairesel bir şok dalgası gibi ileriye yayıldı.

Aynı anda, canavarların bedenleri yumuşak bir kırmızı parıltıyla parladı, yıldırımın şok dalgası hepsine çarptığında, anında geri fırladı ve başladığı tek noktaya doğru birleşti, canavarlar ise durmaksızın koşmaya devam etti.

Kuzey, yıldırımlar geri dönerken dudaklarının köşesini oynattı.

"Kutsal... bok"

Boşluk gücü, ona doğru sürüklenen yıldırım girdabına karşı onu korumak için fazlasıyla yeterliydi.

Ancak, hava ve yer yeterli olmayacaktı. Böyle bir fırtınalı yıldırımın, bu gerçekliğin arkasında zorla gizlenmiş olan bir duvara çarpmasıyla oluşan şok dalgası, onun dengesini bozacak bir rahatsızlık dalgası yaratacaktı.

Bunu önlemek için, Northern anında sıçradı. Beklendiği gibi, zemin sarsıldı ve parçalandı, hava sanki soğuk almış gibi dondu.

O anda sıçramak bile onu kurtarmak için tamamen yeterli değildi.

'Tsk, sadece Gölge Adımı kullanmalıydım.'

İçten içe inleyerek, Northern parmağını ileriye doğru uzattı. Kaos Gözleri, ona kavramları ve çevresini belirli bir dereceye kadar manipüle etme yeteneği veriyordu. Fırsatı değerlendirdi, altındaki havayı sertleştirerek geçici bir platform oluşturdu.

Keskin bir itişle, kendini gökyüzüne daha yükseğe fırlattı, yukarıdaki Kemik Çeneleri grubunun arasından geçerek yuvarlandı. Hareketleri hızlı ve hesaplıydı, her adım onu havada tutuyordu ta ki sonunda, devasa kalabalığın arkasında dikkatlice iniş yapana kadar.

Kendisi yere ayak bastığı anda, Northern tek eliyle balta çekiçini geri savurdu.

Kasları ham güçle dolup taşarken, silahı ileriye fırlattı. Korkunç bir hızla elinden koparak, doğanın bir gücü gibi havada döndü.

Çekiç ileriye doğru spiral bir şekilde hareket ederken, yerinden edilen havanın çığlığı arkasında yankılandı. Tam planlandığı gibi, yıkımın bir ricochet'i haline geldi ve önündeki her şeyi yıkıcı bir güçle paramparça etti.

Kuzey, fırlatmayı hesaplanmış bir yay haline getirmek için yalnızca bir elini kasıtlı olarak kullandı.

Çekiçle sadece bir mermi gibi fırlatmadı; Kuzey, gözleriyle, kendisine doğru koşan canavarlara son vermek için alması gereken yörüngeyi mükemmel bir şekilde hesapladı ve bu hız ve hareket verimliliğini sağlamak için gereken tam kuvveti kullandı, çekiçi yıkımın bir bumerang'ı haline getirdi.

Savaş alanında keskin bir şekilde ilerleyerek, yolundaki her şeyi parçalayarak geri döndü, ölümcül bir hassasiyetle döndü. Deneyim hikayeleri imparatorlukta

Kuzey gölgelerde eridi, çekiç başı da onu parçalamak üzere hedef alırken bulanık bir şekilde belirdi. Sapı sıkıca kavradı, sanki uzuvları kopacakmış gibi bir ham güçle geri çekildi.

Kuzey, korkunç yıkım çekiçinin yörüngesini değiştirdi, başının üstünde sallayarak Kemik Çenesi'ni yere çarptı—o kadar hızlıydı ki, zaten önünde duruyordu.

Canavar yere çakıldı ve parçalanan toprakla geri sıçradı, başı sanki dev bir el tarafından acımasızca tanınmaz bir püreye çarptırılmış gibi birbirine bastırıldı.

Kuzey, delice bir odaklanma ile, canavarlar ona korkunç metal dişler ve pençelerle atladıkça çekiçi sağa sola sallamaya başladı.

Ancak hiçbiri onun vahşiliğiyle eşleşmedi.

Vücutlarına vurmadığı sürece, saldırılarını deflekte edemiyorlardı, bu da her geçen saniyede onun darbelerinin daha da korkutucu bir şekilde hassaslaşmasına neden oluyordu, iki elle balyozu fırlatıyordu.

Sistemin sesi sürekli olarak kulaklarında çınlıyordu, ama buna aldırış etmiyordu, gözleri kilitlenmişti, odaklanması o kadar keskinleşmişti ki, canavarlara bir kılıçtan daha temiz bir şekilde kesebilirdi.

Başları kırılmış cansız canavar yığınları, delice bir güçle her iki tarafa da onları ezerek doluyordu.

Yer, Kemik Çeneleri'nin ona doğru kontrolsüz bir kalabalık gibi koştuğu korkunç bir manzara haline geldi, sanki ölümsüz ünlüleriyle buluşmak istiyorlardı.

Kuzey, onların ölümsüz ünlüsüydü; ellerinde ölmekten rahatsız olmuyorlardı. Aslında, bu, bu kadar şiddetle ileri doğru koşmalarının tam nedeni gibi görünüyordu, ancak kalabalıkların aksine, hala temiz ve neredeyse bilinçli bir formasyon koruyabiliyorlardı.

Bu durumu daha az korkunç yapmıyordu; aslında, manzara daha da absürt görünüyordu.

Kuzey dişlerini sıktı ve sallamaya devam etti, kol kasları acımaya başladı. Balyozun sorunu, çok fazla çılgın güç gerektirmesiydi.

Kuzey, onu sipariş eden kişinin onu kullanacak gerekli güce sahip olmasını umuyordu.

Balyoz, yıkımın yıkıcı ve korkutucu bir silahıydı. Kuzey, onu kullanmaktan keyif alıyordu.

Ancak defalarca, Kuzey bir kılıcı veya çıplak elleri seçiyordu.

'Bunu yeterince test ettiğimi düşünüyorum...'

Canavarlardan uzaklaştı, iniş yapmadan önce çok geniş bir mesafe bıraktı—diğer bir tünelin yanına.

Kuzey, arkasındaki dişli kanatlara bir göz attı; bu, anlık bir yaratıcılıkla oluşturduğu bir şeydi. Bu kadar güzel çıkacağını düşünmemişti.

Ancak şimdi ona bakarken, boşluk kanatlarının ne kadar güzel görüneceğini ve gerçekten uçmasına yardımcı olup olmayacağını hayal etmeden edemedi.

Kuzey, anında üç kopya çağırdı ve onlara zihinsel olarak bir komut verdi.

Birine çekiçi verdi, diğerleri ise hemen en yakın canavar cesedine yöneldi ve bedenini parçalamaya başladı, çekirdeği çıkardılar.

Odachi kılıcı—Paslanmaz—Kuzey'in ellerinde belirdi ve yaklaşan kanlı kargaşaya doğru fırladı.

Kemik Çeneleri, yıkılan tünel duvarlarını sarsan, gıcırtılı bir kakofoniyle bir arada uludu.

Çılgınca yüklenmeleri, bir saniye bile duraksamadı. Hava, ölüm kokusuyla ve savaşın elektrikli gerilimiyle daha yoğun hale geldi.

Paslanmaz elinde, şekil almış bir gölge gibi hareket etti, dişli kanatları hesaplı bir hassasiyetle esnedi.

Kılıç havada fısıldadı, ölümcül bir niyetin parlayan bir yayını oluşturdu, uzuvları ve başları acımasız bir hassasiyetle keserek. Her savuruş bir ifade, her itiş kaosun ortasında üstünlüğünün bir beyanıydı.

İlk Kemik Çenesi saldırdı, metalik dişleri boğazının birkaç santim önünde çıtırtı yaptı. Northern akıcı bir şekilde yan adım attı, hareketleri bulanık bir hızda, ve aynı hareketle Stainless'i yukarı doğru savurdu, yaratığı çenesinden kafasına kadar ikiye böldü. Kan ve iç organlar savaş alanına yayıldı, ama o çoktan ilerlemişti, bir sonraki tehdidi hedef alıyordu.

İlkinin ardından, diğerleri ona doğru geldi ve Stainless, kanın kaba kavisleri ve parlayan sarımsı yıldırımların izinde, hatlar arasında akıcı bir akışla hareket etti, canavarlara ait başları keserek.

Northern, canavarlar arasında bir an daha akmaya devam etti, kılıcın kıvılcımı her birinde, ölümcül bir darbe olup olmadığına bakılmaksızın, kalmaya devam etti.

Katliamın arka tarafına ulaştığında, kana batmıştı, ama bazı canavarlar hala hayatta kalmayı başarmıştı.

Kuzey bir an gözlerini kapadı.

'Bunu daha önce kullandığımı sanmıyorum...'

Aslında, Stainless ile yeterince uzun süre savaşmamıştı ki, onun yeteneklerinin nasıl çalıştığını bilsin.

Northern mırıldandı.

"Şok Zincirleri"

Bu kelimeler Northern'ın dudaklarından fısıldanmış bir vaat gibi çıktı ve etrafındaki hava anında değişti.

Stainless, aniden, neredeyse bilinçli bir ışık dalgasıyla parladı, kılıcı elektrikli bir rezonansla vınladı. Kenarında kıvılcımlar dans etti, yıkım vaadiyle çatırdadı.

Hayatta kalan Kemik Çeneleri donakaldı, enerjinin kılıçtan yayılarak dışarı doğru dalgalanmasıyla ilkel içgüdüleri devreye girdi.

Önceki sarımsı yıldırım, bu yoğun dalgaya kıyasla hiçbir şeydi—Kuzey'in iradesinin bir uzantısı gibi etrafında dolanan kontrollü, amaçlı bir güç.

Northern, Stainless'i sıkıca kavradı ve aşağıya doğru savurdu, altına altın enerjinin bir şeridi çarparak yere indi.

Ortaya çıkan şok dalgası, kör edici bir patlama ile yayıldı ve her yöne fışkıran parlayan elektrik zincirleri oluşturdu.

Her zincir, kaldıkları yerdeki kalan Kemik Çeneleri'ni bağladı. Yaratıklar uludu ve çırpındı, ama Şok Zincirleri sağlam durdu, her hareketlerinde kıvılcımlar saçarak ve sıkılaşarak.

Savaş alanı, elektrik zincirlerinin ürkütücü parıltısıyla aydınlandı ve sahneyi ışık ve gölgenin çarpık bir gösterisine dönüştürdü.

Northern yavaşça nefes verdi, yeteneğin etkisini hissettiğinde dayanıklılığının azaldığını hissetti. Güçlüydü ama bir bedel talep ediyordu.

Diğerlerinden daha büyük olan bir Kemik Çenesi, zincirlere karşı zorlanmayı başardı, kan kırmızı gözleri öfkeyle parlıyordu.

Boğuk bir kükreme çıkardı ve sanki sadece birer rahatsızlıkmış gibi kıvılcımlanan zincirleri sürükleyerek saldırdı.

Northern sırıttı. "Oh, ısrarcısın."

İleriye doğru fırladı, Stainless ellerinde daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Zincirli canavar devasa pençelerini savurdu, ama Northern zahmetsizce yan geçti, bir dansçının hassasiyetiyle hareket etti.

Tek bir, akıcı hareketle, Stainless'ı geniş bir yayda aşağı indirdi, yaratığın bacaklarını kesip yere çakılmasına neden oldu.

Şok Zincirleri, yere düşen canavarın etrafında sıkılaştı, vücudundan elektrik akımı geçerek şiddetle kasılmasına neden oldu.

Son bir kükreme, ağzından çıktıktan sonra sessizliğe büründü, kömürleşmiş kalıntıları parçalanmış zeminde dumanlar çıkarıyordu.

Kuzey, kaos gözleri titreyerek etrafa bakarken dikleşti. Zincirler aktif kalmaya devam etti, başka hiçbir Kemik Çenesi'nin hareket etmesini engelledi. Şu an için tuzağa düşmüşlerdi—çaresiz, kaçınılmaz sonlarını bekliyorlardı.

Stainless'a baktı, bıçağın parıltısı sönerek uyku haline döndü.

"Fena değil," diye mırıldandı, sesinde bir tatmin ipucu vardı.

Klona döndü, daha fazla çekirdek taşıyarak ayaklarının dibine yığdılar.

Balyozu tutan, devasa silahı omzuna yaslayarak sessizce duruyordu, sanki herhangi bir komutu bekliyormuş gibi.

Klona baktı ve ona şöyle dedi.

"Başlarını vur."

Coşkulu bir ifadeyle, klon çekiçi kullandı, havada korkutucu çarpma sesleri yankılandı.

Kuzey, yüzündeki kanı silerken, dikkati tünelin derin kısımlarına kaydı.

Öndeki hava daha ağır hissediliyordu, kötü bir varlıkla karışmıştı. Paslanmaz çeliği sıkı tuttu ve kanatlarını açtı, dişli kenarları yavaşça düzleşmeye başladı.

Kanatlar, akan karanlığın kanatları gibi dolgun hale geldi, ardından

Kuzey, tentaküllere daha fazla öz dökerek, onları siyah tüylerin detaylarını şekillendirmeye zorladı.

Sonra Gece Korkusu yavaşça vücudunun etrafında dokunmaya başladı, kaskı kapandı ve boynuzları her zamankinden daha belirgin hale geldi.

Tünelin içine adım attığında, Boşluğun uygun bir elçisi gibi görünüyordu, zindanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Kuzey, birkaç dakika boyunca, rahatsız edilmeden dolambaçlı tünele daha derinlere yürüdü.

Hava bir miktar soğuktu, ancak bunun pek farkında değildi, Gece Korkusu zırhının metalik derisinin arkasında gizlenmişti.

Dört göz, karanlığı delip geçen soğuk bir yoğunlukla acımasızca parlıyordu. Bu tünel özellikle uzun ve döner gibi görünüyordu; sanki tamamen karanlık bir canavarın karnına doğru kazıyormuş gibiydi.

Bir süre sonra durdu ve sağa sola baktı.

'Hesaplamalarım doğruysa, son otuz dakikadır yürüyorum... ama yine de, yakında bir çıkış yolu görünmüyor...'

Kuzey, göz hareketlerine yanıt olarak vizöründeki alevli mavi gözleri daraltarak grimasa dönüştü.

Kuzey yavaşça duvara yaklaştı, pürüzlü ve soğuk yüzeyine hafifçe dokundu ve daha ileri yürümeye devam etti.

Durmadan devam etti. Sonra uzun ve sıkıcı bir adımın ardından başka bir duraklama yaptı ve yavaşça geri döndü, dört gözü tekrar kısıldı.

'Daireler içinde mi yürüyorum?'

Duvarın yüzeyi, daha önce ilerlerken baktığında, hepsi aynı detaylar gibi görünüyordu; gözleri duvarın korkutucu detaylarını yakalamayı başarmıştı.

Bu, durmasının ana nedeniydi. Ama mağaraların duvarında, ayrıca yapay olarak inşa edilmiş bir yerde, bunun mühendislik açısından böyle olmadığına ne demeli?

Ama cehennemde bunun mükemmel bir şekilde işlenmiş olabileceği, tek bir aksaklık olmadan olabileceği yoktu.

Daha doğru olmak gerekirse, dokunma duyusunu kullanmaya karar verdi, zırhının eldivenlerini katlayarak. Dokunduğu yeri hissiyle işaretledi ve zamanına ve adımlarına dikkat ederek ileriye doğru yürüdü.

Başka bir otuz dakika daha hareket ettikten sonra durdu ve elini bıraktı.

Zırhının kaskı, üst üste binen plakalar gibi yakasına katlandı, geriye sadece tehditkar ama göz alıcı boynuzları kaldı.

Kuzey'in kaşları, durumu düşünürken çatıldı.

'Cehennemin dibinde nasıl bir illüzyona kapıldım?'

Düşünce onu kemiriyordu. Kaos Alevi, zihne veya ruha yönelik her türlü saldırıya karşı, katı bir savunma gücü, sarsılmaz bir kalkan idi.

Hexlerden korunmak için tasarlandı—birinin düşüncelerini çarpıtmayı veya özünü bozmayı amaçlayan doğrudan saldırılar.

Ama illüzyonlar farklıydı.

Onlar sadece bozulacak büyüler veya dağıtılacak lanetler değildi. Bunun yerine, gerçekliği kendisi bükerek, duyuların gerçeği ayırt edemeyeceği kadar karmaşık bir sahte dünya dokudular.

Zihne saldırmıyorlardı; algıyı ele geçiriyorlardı.

Yine de, illüzyonlar hexlerle aynı aldatıcı köklere sahipti. Gerçekliğin dokusuna yalanlar fısıldayarak ince bir oyun oynuyorlardı.

Kaos Alevi, onu böyle bir aldatmacaya karşı bağışık kılmalıydı—ama burada, birinin içinde sıkışmış olarak duruyordu.

Northern içindeki Sınırsız Boşluğa geri çekilmeye karar verdi. Odayı bir yarık yaratma noktası olarak kullanabilmesi mümkün olmalıydı ve oradan çıkabilmeliydi.

Ancak, Northern çıkmaya çalıştığı anda, şekli bir hata gibi bulanıklaştı ve gözlerini uzun ve dolambaçlı karanlığın soğuk kollarında açtı.

'Hı?'

Kaşları çatıldı.

Kendi ruhundan mı koparılmıştı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu bir ruh saldırısı gibi değil mi?

Northern'ın gözleri sağa sola dartladı, olan biteni anlamlandırmakta zorlandı.

Derin bir nefes aldı ve hızla çarpan zihnini sakinleştirdi.

'Bu beni ruhumdan kopardı... ruhuma saldırmış olamaz; sorun, aslında beni ruhumdan kesiyor olması ve bu yüzden bu illüzyonun ilk başta işe yaramış olması.'

Kuzey'in kaşı derinleşti.

Limitless Void'tan (Sonsuz Boşluk) kopacak kadar güçlü bir canavar ne olabilirdi?

'Kendimi böyle çaresiz bir durumda hiç görmemiştim?'

Ne yapmalıydı? İleri mi gitmeliydi?

Northern başını salladı.

'Bu sadece işe yaramaz mı?'

Yine de, şu anda başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Yapabileceği tek şey ileriye doğru hareket etmekti.

Northern'ın gözleri tuhaf bir maviyle parladı ve bir hareketle kayboldu.

Bir anda, şekli bulanıklaştı, tünelden bir kasırga gibi geçerek yırtıldı. Rüzgar itiraz edercesine uludu, duvarlar titrediği sırada hızı baskıcı karanlığı delip geçti.

Kuzey'in şekli tünelden hızla geçti, baskıcı karanlıkta yutulan geçici bir gölge.

Başlangıçta, hareketleri akıcı ama belirgindi, hızının hafif vızıltısı havada gergin bir tel gibi titreşiyordu.

Gözlerinin soluk mavi parıltısı, dişli duvarlarda anlık parlamalar yaratarak, kaba dokularını sadece bir an için aydınlattıktan sonra gölgeye geri döndü.

Onun etrafında dönen rüzgar çılgına döndü, sanki yetişmeye çalışıyormuş gibi çığlık atıyordu.

Tünel zemininden toz ve gevşek taşlar havalanmaya başladı, hareketinin arkasında sürüklenen görünmez akıntılara kapıldı.

Hava kendisi bile bozuluyormuş gibi görünüyordu, tünelin artan ivmesini daha fazla taşıyamazmış gibi hafif dalgalar halinde bükülüyordu.

Attığı her adım bir sonraya çözülüyormuş gibi görünüyordu, adımları kesintisiz bir harekete bulanıyordu.

Hafif vızıltı derin bir kükreme haline geldi, mağarada yankılanarak taş duvarlarda çatlaklar oluşturacak kadar güçlüydü. Üstten gevşek molozlar döküldü, yere kırılgan cam gibi parçalanarak düştü. Yeni bölümleri empire'da okuyun.

Duvarlar, hızı daha da arttıkça bozulmaya başladı, katı formları onun arkasında titreyip bükülüyordu.

Zaman kendisi bile sendelemeye başladı, duvarlardaki titrek gölgeler anormal bir şekilde uzayarak tünelin onun varlığıyla uzlaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Hava ağırlaştı, ivmesinin gücüyle sıkıştı, ama bir şekilde Northern daha da hızlı hareket etti.

Gözlerindeki ışık daha parlak yanıyordu, boşluğun içinden bir mavi şerit kesiliyordu.

Hareketi artık doğrusal değildi—düzensiz, öngörülemezdi, sanki gerçekliğin boşlukları arasında hareket ediyordu. Artık adımlarında bir ritim yoktu, sadece onu sınırlayan engelleri parçalayan bir gücün durmaksızın yükselişi vardı.

Yine de, bu hala yeterli değildi.

Duvarların çatladığı ve bozulduğu hızla, zamanın kendisinin titrediği ve parçalandığı oranla, her şey inatla tekrar bir araya geliyordu.

Tünel, ne kadar gerilirse gerilsin, daha önceki hızından daha hızlı bir şekilde şekline geri dönen elastik bir karanlık gibiydi.

Kuzey, artan hızıyla yanılsamayı geride bırakabileceğini düşündü. Başlangıçta mantıklı gelmiyordu, ama her geçen saniyede ne kadar daha hızlı koşabileceğini gördüğünde, gerçekten üzerine düşerse, bunun içinde bir olasılık olduğunu kabul etti.

Ancak, yine de faydasızdı.

Yumruklarını sıktı, zırhının plakaları birbirine düşük bir metalik gıcırtıyla sürtünüyordu.

Koşmaya devam ederse, dayanıklılığının tükenmesi sadece bir zaman meselesiydi.

'Tüm gücüm var ama zayıflığım o kadar sıradan bir şey gibi görünüyor...'

Bu düşünceden nefret ediyordu. Boşluk, kaos, taklitçi ve hatta DiY, hepsi korkutucu yeteneklerdi; eğer buna bağlı belirgin bir yeteneği olsaydı, anlayacaktı.

Ancak, yeteneklerine bir zaman sınırı koyacak olan şeyin, günlük olarak eğitilebileceği bir şey olduğunu düşünmek sadece bir şeydi. Güçleri, dayanıklılığını acımasız bir açlıkla tüketiyor, rezervlerini sinsice bir parazit gibi kemiriyordu.

Ama ne yapmalıydı, orada durup pes mi etmeliydi? Bu ani yanılsamadan bir şekilde çıkması gerekiyordu.

Kuzey daha önce hiç yanılsama yaşamamıştı; nasıl çalıştıklarını bilmiyordu ve bu yüzden bu yerde bir saniye bile kalmak istemiyordu.

Bu hileyi örten korkunç canavarın ne olabileceği konusunda tamamen clueless'tı.

Başka bir çözümü olmadığı için, Kuzey kendisini durmaksızın koşmaya hazırladı; zamanla, ya da mekânla değil, kendi kendisine karşı.

Fırlatmaya hazırlanırken, Kuzey aniden durdu ve soluna baktı.

Tünel dalgalandı. Duvarlar anormal bir şekilde büküldü, dökülen mürekkep gibi gölgeler sızıyordu. Karanlık artık pasif değildi; canlıydı, onu izliyordu.

Kuzey'in Kaos Gözleri parladı. Görüşü, üst üste binen boyutlara parçalandı, gerçekliğin örtüsünü soydu. Tünelin katmanlarını gördü, her biri hafifçe farklıydı, ama hepsi sahteydi.

Görünüşe göre yanılsama, bir şeyi ayarlama çabasında istemeden zayıf bir nokta serbest bırakmıştı.

'Tüm bu yırtılmalar, bu kadar kolay bir şekilde hepsini alacağına dair hiçbir yol yok.'

Northern'ın muazzam hızı, şüphesiz ki aniden tepki vermesinin nedenlerinden biriydi.

Ve bu tepki sayesinde, Kaos Gözleri gerçek doğasını gördü.

"Onu yok edebilirim," Northern kendine güvenle not etti, ellerinden boşluk tentakülleri sarkıyordu.

Ancak uzandığında, havada boş, kemik dondurucu bir titreme yankılandı, neredeyse ürkütücü bir kahkaha gibi. Tentaküller duvarlara çarptı, sadece yok oldu. İllüzyon uyum sağladı.

Kuzey hareketsiz durdu, parlayan gözleri tüneldeki dalgalanmaya odaklandı.

Nefesi düzene girdi ve hayal kırıklığı hesaplanmış bir sükunete dönüştü.

Tünelin tepkisi biraz önce... bunu nasıl tekrar getirebilirdi?

Şu ana kadar tek çözüm korkunç hızıydı, ama bu vücudunun dayanıklılığını aç bir obur gibi tüketmesine neden oluyordu.

Tünel, onun ezici hızının tehditlerine teslim olmadan önce yetişemeyebilirdi. Ve olsa bile, aynı zayıflığı tekrar açığa çıkarmayacaktı.

Dalga.

Bu bir şekilde onun Boşluk tentaküllerine emildi ve uyum sağladı. Northern, Siyah Mızrak veya Siyah Alevler kullanmayı düşündü ama hemen başını salladı.

Siyah Mızrak seviyesinde bir saldırı, şüphesiz ki illüzyonun savunmalarını yok ederdi, ancak zindanı çok daha korkutucu bir ölçekte etkileyebilir ve hatta akademide yankılanmasına neden olabilirdi.

Northern, zindanı kullanma planında hiçbir aksilik istemiyordu. Böyle bir saldırının düşünülebileceği tek zaman, ne olacağından ve ölçeğinden emin olduğu geniş bir alandadır.

Ya da zindanı artık gerçekten kullanmayacağı bir zaman. Bu yüzden başka bir şeye yönelmek zorundaydı.

En azından, artık illüzyonun kırılmaz olmadığını, uyum sağladığını biliyordu.

Eğer öyleyse, ona yapılacak tek mantıklı şey...

"Uyumunu zorla kırılana kadar it," Northern mırıldandı.

Kaos Gözleri, ilkel Karanlığın soğuk bakışı gibi, ürkütücü bir kötülükle parladı.

Boşluk tentakülleri sırtından fırladı ama bu sefer, hemen ve kusursuz parlak tüylerle kaynaşarak.

Northern, onları genişçe çırptı ve havada büyük bir titreme yarattı.

Yavaş, kasıtlı bir adım geri attı, Boşluk kanatları genişleyerek hareketin bir parıltısında kayboldu.

Bu sefer, hızı tam olarak doğruydu—sürekli bir koşu değil, kontrollü hızlanma patlamalarıydı. Her hareket, yanılsama boyunca dalgalar göndererek onun tepki vermesine neden oldu.

Ansızın durdu, Boşluk tüyleri onu adımının ortasında sabitledi.

Gözleri, önündeki duvarda beliren hafif bir parıltıya kaydı ve ellerinde çift kenarlı kaba bir siyah değnek belirdi.

Tereddüt etmeden, Grengar'ı dalgaya fırlattı. Çarpma, tünelde bir şok dalgası gönderdi ve bir anlığına yanılsama sarsıldı.

Duvardaki görüntüler titredi, altında daha karanlık ve daha yabancı bir şeyin bir anlığına görünmesini sağladı.

Kuzey'in gülümsemesi genişledi. "Seni yakaladım."

Ancak yanılsama karşılık verdi. Gölgeler duvarlardan sızarak, canlı mürekkep gibi ona doğru akmaya başladı.

Kuzey, hızla yan adım attı ve arkasında izler bıraktı.

Çift kenarlı değneği tekrar vurdu, tünelin daha ilerideki zayıf bir noktasına nişan aldı. Gölgeler geri çekildi, ama duvarlar daralmaya başladı, bir vida gibi sıkılaştı.

Kuzey yavaşladı, etrafındaki Boşluk Aurasının daha ağırlaşmasına izin verdi.

Hava, özünü içe odakladıkça soğudu. Hareketleri daha keskin, daha verimli hale geldi.

Artık sadece güç kullanarak kurtulmaya çalışarak enerji israf etmiyordu. Bunun yerine, illüzyonun zayıf noktalarını sistematik bir şekilde hedef alıyor, her darbe ile sınırlarını test ediyordu.

Tekniklerini değiştiriyordu—illüzyonu tepki vermeye zorlamak için hızla ileri atılıyor, ardından tepkisini analiz etmek için güvenli bir mesafeye geri çekiliyordu.

Kaos Gözleri, illüzyonun nasıl uyum sağladığını izleyerek zayıf noktaları tarıyordu.

Illüzyon her yeniden şekillendiğinde, Northern not alıyordu. Anında tepki veremiyordu; her zaman, ne kadar hafif olursa olsun, bir gecikme oluyordu. O gecikmeyi kullanarak, illüzyonun iyileşebileceğinden daha hızlı zayıf noktalara saldırıyordu.

Savaş devam ederken, tünel sarsılmaya başladı. Yüzeyinde çatlaklar yayıldı ve baskıcı karanlık sarsıldı.

Northern, illüzyonun dokusundaki gerginliği hissedebiliyordu; uyum sağlama yeteneği, onun amansız saldırısına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Empire'da bir sonraki okumanızı bulun.

Northern odaklandı ve her seferinde o artan hızı kullanarak illüzyonun dokusunu zorlamak için kaba saldırılar yapmaya devam etti.

Bu, bir kez bile hata yapmaya cesaret edemeyeceği kesin, metodik ve titiz bir yaklaşımdı. Bu şekilde, dayanıklılığını israf etmeyecek, çünkü bu illüzyonun dışında muhtemelen bir iğrençlik olduğunu da göz önünde bulundurması gerekiyordu.

Illüzyonun kendisinin nedeni ve Northern bir Leviathan tahmin ediyordu... umarım değil.

Northern, havada kaybolarak tüm formunu bulanıklaştırdı ve elini geri çekip Grengar'ı muazzam bir güçle fırlattı.

İkiz kenarlı sopa, duvardaki hareket eden gölgelerin üzerine korkunç bir dalış yaparken havada ürkütücü bir çığlık attı.

Gölgeler, sanki bir yanıt verir gibi titredi. Hava, köşeye sıkışmış bir canavarın kükremesi gibi düşük, yankılanan bir hum sesiyle doldu.

Tünel etrafında daralmış gibi görünüyordu, duvarları doğaüstü bir enerjiyle pulsatıyordu. Ama Northern geri adım atmadı.

Northern, öngörülemez desenlerle hareket ederek vites değiştirdi. Bir an bir hareket bulanıklığıydı, bir sonraki an ise mükemmel bir şekilde durdu, Boşluk kanatları sarılı ve hazırdı.

Kanadın tüyleri genişledikçe, karanlıkta keskin kenarlar parladı. Her açıdan saldırılar başlattı, yanılsamanın inceleşmesini sağladı.

Sonunda, zayıf noktalar çözülmeye başladı.

Yanılsamayı bir arada tutan parlayan iplikler çözülmeye başladı ve altındaki gerçekliğin kesitlerini açığa çıkardı.

Northern'ın Kaos Gözleri daha parlak yanmaya başladı, bozulmanın kaynağına kilitlendi.

Northern son saldırısına hazırlanırken, yanılsama çaresizlikle saldırdı.

Gölgeler ona doğru akın etti, kendi uzantılarını oluşturarak, yılanlar gibi kıvrılarak ve kıstırarak hareket etti.

Northern'ın Boşluk kanatları onlara doğrudan çarptı, gölgeleri keskin bir hassasiyetle karanlığı yararak ışık bıçakları gibi delip geçti.

Her iki uzvun birbirini pençeleriyle yaraladığı ve kesmeye çalıştığı acımasız çatışmanın içinde, Northern'ın Kaos Gözleri kargaşayı delip geçerek illüzyonun kalbini ortaya çıkardı.

Tünel duvarına gömülü, titreşen bir karanlık kütlesiydi; yüzeyi dalgalanan gölgelerle canlıydı. Varlığı, kemiklerini donduran bir aura yayıyor, baskıcı ve boğucu bir his veriyordu.

Northern, bu kadar korkutucu bir şeyle daha önce karşılaştığını düşünmüyordu; karanlık kütlesinde tuhaf bir şey vardı.

Onu ayırt edemedi, Kaos Gözleri de ne olduğunu anlayamadı. Ama ruhunun derinliklerinde, anlaşılmaz derecede tehlikeli bir şeyin ilkel bir farkındalığı belirdi.

Northern'ın varlığı üzerine çökerken, titreşen karanlık kütle titredi; Boşluk kanatları açıldı ve çökmekte olan tünelin üzerine korkutucu gölgeler düşürdü.

Etrafındaki baskıcı aura sıklaştı, illüzyonun kalbi kıvrılırken havayı boğarak kontrolünü sürdürmeye çalışıyordu. Northern'ın Kaos Gözleri, donmuş bir parlaklıkla parladı ve bozulma katmanlarını yırtarak geçti.

Northern elini kaldırdı, Boşluk uzuvları spiral bir mızrak haline dolanıp büküldü. Kalın ve korkutucu bir yankıyla vınladı, Boşluk uzuvlarının iplikleri mızrağa mükemmellik katmak için büküldü.

"Bu burada sona eriyor," Northern soğuk bir sesle söyledi.

Hızla, mızrağı illüzyonun kalbine fırlattı.

Gerçekten vurdu, atardamar gibi atan kütleyi delip geçerek, çökmekte olan tünelde yankılanan korkunç, boğuk bir kükreme saldı.

Duvarlar şiddetle sarsıldı, yüzeylerinde çatlaklar yarışırcasına belirdi, illüzyonun dokusu çözülmeye başladı.

İllüzyonun kalbi parçalandı, iplikleri yokluğa doğru çözülmeye başladı.

Baskıcı karanlık, soluk kıvrımlar haline dönüştü ve Northern etrafındaki gerçek ortamı ortaya çıkardı. O, keskin ve düzensiz duvarlarıyla, doğaüstü bir ışıkla hafifçe parlayan geniş bir mağaranın ortasında duruyordu.

Ancak savaş henüz bitmemişti.

İllüzyonun kalbinin kalıntılarından, grotesk bir figür ortaya çıkmaya başladı.

Şekli amorf, düzensiz bir şekilde kayıp ve bükülüyordu, sanki bir şekil üzerinde karar veremiyordu. Uzuvlar, doğal olmayan bir titreme ile uzanıp geri çekiliyor, derisi sıvı obsidyen gibi parlıyordu.

Yüzler—birçok, grotesk yüz—yüzeyinde oluşup eriyordu, her bir ifade acı dolu bir çığlık ya da sinsi bir gülümseme ile kilitlenmişti.

Bu yaratık, bir yaşayan kabus, bozulma ve aldatmanın bir tezahürüydü. Vücudu doğaüstü bir özle atardamar gibi atıyordu ve hareket ettikçe, havada kendisinden hafif yankılar bırakıyordu, sanki gerçeklik onun varlığına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Hem oradaydı hem de yoktu, sanki boyutlar arasında parçalar halinde var oluyordu.

Kuzey içgüdüsel olarak geri adım attı, varlık kaygan gözlerini—ya da göz olarak geçebilecek olanları—üzerine sabitledikçe Boşluk Aurası yoğunlaştı.

Mağara, varlığının büyümesiyle titredi ve alanı neredeyse dayanılmaz bir ağırlıkla doldurdu.

'...Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Bu ne lan?' Northern, dişlerini acı bir şekilde sıkarak küfretti.

En sinir bozucu şey, canavarın Belial seviyesinde olmasıydı. Felaket Belial.

'Belial'lar bu kadar güçlü olmaya ne zaman başladı?'

Northern, Apex Belial ile savaşmanın nasıl bir şey olduğunu canlı bir şekilde hatırlıyordu. Şüphesiz güçlüydü, ama kopyaladığı beceriler sayesinde şans onun yanındaydı.

Neredeyse kolay olduğunu söyleyebilirdi, ama canavarın Teğmen Dante'nin tek başına yenebileceği bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Sonuçta, bu bir Apex Belial'dı.

Ve yine de, burada duruyordu, daha önce savaştığı canavardan şüphesiz on kat daha güçlü olan bir Felaket Belial ile.

'Bu canavar sıralama sisteminde neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?'

Kuzey, bir Calamitous Belial'ın varlığının neden bu kadar tehditkar olabileceğini hâlâ anlayamıyordu, oysa daha önce bir Apex Belial ile savaşmıştı.

Orada durdu, donmuş bir şekilde, Kaos Gözleri önündeki yaratığa kilitlenmişti—her geçen saniye varlıkta fazlanıyormuş gibi görünüyordu.

Onun tezahürü bile tam bir kafa karışıklığıydı!

Birden yaratık hareket ediyormuş gibi göründü—cehennem, o bile bilmiyordu!—hareket etmeden önce, yaratık bulanıklaştı ve etrafını saran bir düzine özdeş kopyaya bölündü.

Her bir figür hafifçe parıldıyordu, şekilleri hayaletler gibi gölgelerde eriyordu.

Northern'ın Kaos Gözleri kopyaları taradı, ancak hızlı kaymaları ve bozulmaları gerçek olanı belirlemeyi imkansız hale getirdi—Kaos Gözleri için bile.

İllüzyonlar eş zamanlı olarak saldırdı, gölge tentakülleri hassas bir şekilde fırladı.

Northern, saldırıdan kaçınarak kendisinin hayallerine döküldü. Saldırı biraz zorluydu; başlangıçta, diğerlerinin hepsi bir illüzyon gibi görünüyordu, ama sonra tekrar gerçek gibi görünmeye başladılar.

Ancak, Northern en azından Kaos Gözleri ile nedenini ayırt edebiliyordu—gerçek saldırı, hepsi ona doğru hamle yaparken, diğer birkaç illüzyonun arasında kayıyordu.

Ve bu yüzden [İllüzyon] kullanmanın elindeki en iyi şans olduğunu düşündü.

Northern'ın parlayan gözleri daraldı, her bir hayali hareketlerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu, etrafındaki illüzyonların kaosuna uyan düzensiz ve öngörülemez desenlerde hareket ediyordu.

Yaratığın tentakülleri bir an geri çekildi, avındaki karmaşayı hissederek. Değişen formu, sanki yeniden kalibre ediyormuş gibi duraksadı, ardından on kopya bir başka saldırı başlattı.

Gölge tentakülleri, Northern'ın her bir hayaline saldırdı, hızları ve hassasiyetleri bozulmuş alanı korkutucu bir verimlilikle kesiyordu.

Northern sırıttı, Kaos Gözleri titreyerek bir şeyin kaydedildiğini hissetti.

Canavarın yaptığı bir şey vardı, çok akıllıca bir şey.

Bir gölge tentakülü bir serapın üzerine doğru vurdu, ancak bir illüzyon gibi dağılmak yerine soğuk bir direnişle karşılaştı.

Kuzey'in gerçek formu saldırının arkasında somutlaştı, ikiz bıçaklı sopası Grengar, bir hareket girdabında dönerken. Silahın kararmış kenarları Boşluk özüyle vızıldıyor, tentakülü bir çığlıkla kesiyordu.

Kesilen gölge geri çekildi, havaya dağılırken, ancak Kuzey'in etrafındaki illüzyonlar sarsılmadı.

Bunun yerine, yoğunlukları iki katına çıkmış gibi göründü, daha da hızlı kayarak, saldırıları bir kaos fırtınası gibi birleşip üst üste geldi.

Kuzey, saldırılar arasında koşarken dişlerini sıktı, hareketleri kesintisiz ve hesaplıydı. [Aynalar] ona ihtiyaç duyduğu avantajı sağladı, ardıl görüntüleri tuzak olarak kullanırken, yaratığın desenlerini analiz etti.

Gölge tentaküllerinin her titremesi havada hafif dalgalar bıraktı, yalnızca onun Kaos Gözleri tarafından tespit edilebilen bozulmalar.

Kuzey, saldırılardan birindeki en hafif gecikmeye odaklandıklarında kaşlarını çattı.

Havada vücudunu döndürdü, Boşluk kanatları hızla onu itmek için açıldı ve Grengar'ı illüzyonlardan birine çarptı.

Çarpma, dışarıya doğru bir şok dalgası gönderdi ve illüzyon cam gibi parçalandı, içindeki gerçek yaratığın hafif bir görüntüsünü ortaya çıkardı.

Değişen varlık çığlık attı, bozulmuş kopyaları titreyerek Kuzey'in saldırısının gerçeklik üzerindeki tutuşunu istikrarsızlaştırmasıyla birlikte.

Kuzey tereddüt etmedi. İleriye doğru fırladı, Boşluk kanatları havayı keserek kendisi ile varlığın zayıflamış çekirdeği arasındaki mesafeyi kapattı.

Kaos Gözleri parlak bir şekilde yandı, yaratığın aldatmacasının katmanlarını soydu. Hâlâ kayıyordu, şekli bulanıklaşıyor ve varoluşun içine ve dışına geçiş yapıyordu, ama Northern onu bir arada tutan iplikleri görebiliyordu—illüzyonları gerçek canavara bağlayan bir öz ağı.

Yaratık uyum sağlayan ve aldatıcıydı. Ama ne yazık ki, illüzyonla yaratılmış canavar için, şeklinin Northern ile başa çıkması mümkün değildi.

Grengar'ı tekrar fırlattı, silah kara bir kuyruklu yıldız gibi çekirdeğe doğru dönerken.

Yaratık tepki verdi, uzantıları etrafında gölgelerden koruyucu bir bariyer ördü, ama Northern bu hareketi birkaç saniye önce zaten görmüştü.

Bir hız parıltısında kayboldu, varlığın üzerinde belirdi, Boşluk tüyleri keskin bıçaklar gibi yağmur gibi yağıyordu.

Gölge bariyeri amansız saldırı altında çatladı ve yaratık boğuk bir kükreme çıkardı. Değişen şekli şiddetle kasıldı ve Northern ilk kez onu tam olarak görebildi.

Gerçek bedeni groteskti—çarpıtılmış et ve gölgelerden oluşan bir kütle, yüzeyi sayısız değişen yüz ve uzuvlarla dalgalanıyordu.

Yaptığı her hareket, gerçekliğin dokusunu yırtar gibi görünüyordu, varlığı tek başına varoluşun bir bozulmasıydı.

"Sonunda," Northern fısıldadı, gözleri canavarın derinliklerinde atılan çekirdeğe kilitlendi.

Ama yaratık henüz bitmemişti.

Umutsuz bir eylemde, saf bir bozulma dalgası saldı, etrafındaki hava bükülüp eğilirken gerçeklik kendisi katlanıyormuş gibi görünüyordu.

Kaos Gözleri, dalga üzerindeki etkisiyle parladı, etrafındaki her şey anlaşılmaz şekiller ve seslerin girdabına dönüşerek eridi.

Bir an için, yönsüzleşti, zihni saldırının büyüklüğüyle boğuşuyordu. Yaratık, savaş alanını saf bir illüzyon alanına dönüştürmüştü; burada Kaos Gözleri bile gerçeği aldatmadan ayırt etmekte zorlanıyordu.

Kuzey, kendini toparladı, etrafındaki soğuk sis dağılırken, Boşluk Aurası sakin bir şekilde kaosun içinde bir işaret gibi yayıldı.

Bozulma tentakülleri ona doğru uzandı, ama o, Boşluk Aurası'nın muazzam bir salınımıyla onları geri itti.

Ancak, kısa süre sonra, Kaos Gözleri uyum sağlamaya başladı, illüzyonları yaratığın çekirdeğine bağlayan ince iplikleri izlemeye başladı.

İpliklerin canavara sıkı bağlantısıyla, Kuzey hemen ne yapması gerektiğini anladı.

Ancak, bu sadece bir önseziydu.

Kuzey ileri fırladı, Boşluk kanatları onu daha da ileriye iterek yaratığın amansız saldırılarından kaçtı.

Gözleri enerji ipliklerine kilitlendi ve Grengar'ın her darbesiyle, onları birer birer kopardı.

Yaratık uludu, her kopan iplikle birlikte şekli dengesizleşti.

Kuzey'in etrafındaki hayaller titredi ve soldu, mağaranın gerçek formunu bir kez daha ortaya çıkardı.

Yaratığın grotesk bedeni titredi, tentakulları çaresizlik içinde vahşice savruldu.

Kuzey havaya yükseldi, kanatlarını genişçe açarak son bir darbe için özünü topladı. Kanatlarındaki tüyler keskinleşti, boşluk özleriyle hafifçe parlayarak tek bir dev yıkım mızrağına dönüştü.

"Bunu yaparsam ne olacağını merak ediyorum," dedi Kuzey, sesi soğuk ve kesin.

Mızrağı tüm gücüyle fırlattı ve mırıldandı.

"Yankı"

Silah, yaratığın çekirdeğini delip geçti.

Mızrak, yaratığın çekirdeğinden geçerken, iz bırakarak bozulmuş bir uzay yolu bıraktı. Vurduğunda, mağara şiddetle titredi, yaratığın özünün baskın ağırlığı gürültülü bir kükreme ile çöktü.

Kuzey'in sesi, kaosun ortasında sakin ve kararlı bir şekilde yankılandı, "Bununla başa çıkıp çıkamayacağını görelim."

Mızrak, özün patlamasıyla gücünü serbest bıraktı, saldırı canavara bir kombinasyon bağlantısı gibi kaydedilirken dışa doğru yayılan bir pulsasyon şok dalgası oluşturdu.

İllüzyonları çekirdeğe bağlayan ipler hızla aşındı ve koptu, yaratığın karmaşık aldatma ağını çözmeye başladı.

Şekli grotesk bir şekilde titredi, kaynayan yüzler ve uzuvlar gölgelerin dönen bir kütlesine eriyordu.

Yaratık son bir, boğuk çığlık attı, bedeni parlayan karanlığın sayısız parçacığına ayrışarak havaya dağıldı. İmparatorlukla ilgili güncellemeler için takipte kalın.

Mağara sessizlikle doluydu, sadece Northern'ın Boşluk Aurası'nın hafif vızıltısı duyuluyordu.

Yavaşça indi, kanatları arkasında katlandı, Kaos Gözleri'nin parıltısı hafifçe sönerek savaş alanının kalıntılarını taradı.

Birkaç saniye boyunca alanı incelerken bakışı keskin ve hesaplayıcıydı. Sonra iç çekti ve kanatlarını dağıttı.

Sonra... anlık sessizlik bozuldu. Yaratığın düştüğü gölgelerden, mağarada hafif, ürkütücü bir dalgalanma yayıldı.

Northern'ın gözleri dalgalanma genişledikçe kısıldı, belirsiz, saydam bir figürde birleşti.

Figür düzensiz bir şekilde kaydı, şekli kararsızdı, sanki kendini bir arada tutmakta zorlanıyordu.

'Bu nedir? İkinci bir form mu?' Derin bir kaş çatma ile lanet etti.

Saydam figür konuştu, sesi uyumsuz ve katmanlıydı, sanki binlerce fısıldamanın çarpışması gibiydi.

“Sen kimsin? Bu ulaşılması imkansız bir katman,” diye hırıldadı, şekli bir anlığına belirsiz bir insana benzer bir forma katılaşmadan önce kaotik bir harekete geri döndü. “Mirası algılamıyorum. Sen bir anomali olmalısın.”

Northern'ın duruşu değişti, parmakları Grengar'ın etrafında sıkılaştı. “Ne lanet? Bir canavar ne zamandan beri konuşmaya başladı?”

Bu, canavar dili bile değildi; bu açıkça akademik bir dildi. Yani, bu konuşan canavar sadece dillerini konuşmayı bilmiyordu, aynı zamanda bu konuda zengin bir eğitim almıştı.

Figür ileri atıldı, hareketleri o kadar düzensiz ve hızlıydı ki Northern'ın Kaos Gözleri bile onu takip etmekte zorlandı. Şeffaf enerjinin iplikleri fırladı, bu sefer fiziksel değil, doğrudan ruhuna yönelikti.

Northern, etinde değil, derinlerde bir etki hissetti; sanki saldırının özü varlığının kenarlarını yırtıyordu.

Şansına, ruh saldırılarına karşı dirençliydi. Yine de, ruhunun etkiyle titrediğini hissetti.

Yaratığın şeffaf formu büküldü, sesinin kalıntıları mağarada yankılandı. “Ne tuhaf birisin. Ama dokunamadığın şeylere karşı gücün anlamsız.”

“Bu çok garip. Belki de ne kadar garip olduğunu henüz kavrayamıyorsunuz...”

Yaratık duraksadı, derin ve anlamlı bir bakışla Northern'ın ruhuna gözleriyle baktı.

“Asla bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu, bir anomali demek bile...”

Northern kaşını kaldırdı. Bu kadar mı ileri gitmek?

“...daha çok girişe kadar mı?”

“Mizahın insan doğasının bir parçası olduğunu anlıyorum, bu yüzden beni hiç rahatsız etmiyor—hele senin gibi başarısız bir deneme hiç.”

Yaratık konuşurken, şekli tekrar değişti, mağaranın etrafında düzensiz bir şekilde dans eden birden fazla saydam forma bölündü.

“Mizah anlayışına meydan okumak istesem de, bu zor durumda bunun uygun olacağını düşünmüyorum. Size söylemeye çalıştığım şey, neredeyse girişe kadar geldim, bu yüzden 'bu kadar ileri gitmek' dediğinizde biraz kafa karıştırıcı.”

Aralarındaki sessizlik bir süre atmosferi bastırdı. Şimdi bir şekilde konuşabilen yanılsamalı yaratığın başı, sanki bir şeyi inceliyormuş gibi, yavaşça mağaranın genişliğinde döndü.

Sonra güçlü sesi sessiz karanlığı delip geçti, onu yırtmak yerine titretti.

“Doğru söylüyorsun. Hefter hareket etti.”

“Sanırım seninle birlikte bir yere gidiyoruz. Hefter, yaratığın adının da bu olduğu bir Calamitous Belial'dı. Ona bakış açına göre, sen dışarıdan birisin. Sen kimsin ve tam olarak ne yaptın?”

Yaratık Northern'a dikkat etmedi, bunun yerine mağarada dolaşarak, illüzyonları hareketin serapları gibi bölüyordu. Her bir figür, bir sonraki figürden zar zor ayırt edilebiliyordu, hareketleri mantığı hiçe sayıyordu.

Northern huzurlu bir sessizlikte kaldı, gözleri sakin ama aklı burada tam olarak neyin döndüğünü hesaplamakla meşguldü.

Bu kişinin konuşma tarzına göre, böyle bir canavarı tanıması imkansız olmalıydı. Ama yine de tanıdı.

Bu garip kişiye göre, bu, bir şekilde Northern'a doğru hareket ettiği anlamına geliyordu, beklemesi gereken yerde durmak yerine, birinin ona ulaşmasını bekliyordu.

Bu, onun bir şeye sahip olduğu anlamına mı geliyordu?

'...ya da zavallı adam sadece sıkıldı.'

Sonuçta, yaratık burada on yıllardır bir dövüş partneri görmeden kalmış olabilir. Ya da belki de Rughsbourgh buraya da inmiştir.

'Hayır, öyle düşündüğümü sanmıyorum...'

Rughsbourgh deli olabilir, ama Northern, bir Belial ile savaşmaya karar vermenin onun yapabileceği kadar deli bir şey olacağını düşünmüyordu.

Karşılaştığı son Belial, ortada oturan kırmızı lordun gerçek formu kadar güçlü olmayan bir dizi Belial heykel canavarıydı.

Kırmızı lord çok daha güçlüydü, ama diğerleriyle başa çıkmak zordu. Northern, kopyaladığı yetenekler ve DiY'nin ona istediği gibi yetenekler arasında gezinme imkanı vermesi sayesinde onlarla 'kolayca' başa çıkabildi.

Belial'ların o kadar güçlü olması gerekiyor ki, bir tanesi yenilmez olmalı ve Northern'ın gördüğü gibi, onların zirvesi hepsinin bir araya gelmesidir.

Dante'nin onların önünde çaresiz olduğunu gördü. Dante açıkça yeni bir Paragon olsa da, Rughsbourgh'un muhtemelen daha uzun bir süre Paragon olduğu gerçeği, onun işini daha kolay hale getirmiyordu.

Bu yüzden o kadar özel.

Onu düşünmek neredeyse gülümsemek istemesine neden oldu.

'Ah kahretsin, sanırım bu dünyanın ana karakteriyim.'

Yaratık nihayet geçici transından ayrıldı, yarı saydam formu havada durdu, varlığı hala düzensiz ama rahatsız edici bir otorite taşıyordu.

Northern'a döndü, yüzü—ya da neyse o—merak duygusuna benzeyen bir şekilde büküldü.

“Sen bir anomalisin,” dedi, sesi derin, boğuk bir kükreme üzerine katmanlanmış bir fısıldama gibi. “Bu dünyanın dokusunda kopmuş bir iplik. Bu yüzden Hefter hareket etti. Seni hissetti.”

Northern'ın sakin tavrı sarsılmadı, ama gözleri yaratığı analiz ederken hafifçe parladı, onun gerçek doğası veya niyetleri hakkında herhangi bir ipucu arıyordu.

“Kopmuş bir iplik mi?” diye tekrarladı. “Açıklamanız gerekecek. Ben tam olarak şifreli saçmalıklar konusunda akıcı değilim.”

Yaratığın şekli, sanki eğleniyormuş gibi dalgalandı.

“Senin varlığın, şeylerin doğal akışını çarpıtıyor. Burada ait değilsin—yeteneklerin, becerilerin, varlığının özü—bu gerçekliğin kurallarını büküyor. Sen bir bozulmasın.”

Northern kaşını kaldırdı, Grengar üzerindeki tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı.

“Yani özel olduğumu söylüyorsun. Tebrikler, yetiştin. Diğer herkes zaten biliyor.”

Yaratık başını eğdi, şekli anormal bir şekilde bozulurken daha da yaklaştı.

“Özel ifadesi yanlış bir ifadedir. Ruh bileşimin ve varoluş dokun, bu dünyadaki birçok ruh hakkında çalıştığım şeylerle uyumlu değil.”

Yaratığın bozulmuş kahkahası mağarada yankılandı, kırık cam gibi titreyerek.

Hefter sadece bu düzensizliği tanıdı ve onu yok etmeye kararlıydı. Ne yazık ki...\nyaratığın sesi alçak, kasvetli bir ton aldı ve ardından tekrar alışılmış temposuna döndü.

“Daha fazla uzatmadan, seni buradan göndereceğim.”

Northern'ın sakin duruşu dışarıdan sarsılmadı, ama aklı, yaratığın sözlerini işlerken hızla çalışıyordu. Göndermek mi?

Bu olmayacaktı—şu anda, asla. Grengar'a olan tutuşu sıkılaştı ve Boş Aura etrafında hafifçe dalgalanmaya başladı, korkutucu bir önsöz.

Kesinlikle... bu zindanın efendisi olmalıydı ya da bir şey.

Ancak kesin olarak emin olmadığı şey... bu Milhwa mıydı? Yoksa başka biri mi? İmparatorluktan güncel kalın.

Şeffaf yaratığın şekli değişti, genişledikçe anormal bir şekilde bozuldu, Northern'ın üzerine yükseldi.

Bir zamanlar insana benzer özellikleri, kıvrılan tentaküller, keskin uzuvlar ve parçalanmış yüzlerden oluşan bir kütleye dönüştü.

Mağara, varlığının yoğun baskısı altında bükülüp şekil almaya başladı.

Northern nefesini düzenledi, kendini yeniden konumlandırdı ve yere sağlam bastı.

“Güvenini takdir ediyorum, anomali,” dedi yaratık, sesi alaycı bir bozulma ile katmanlıydı. “Ama sadece güven seni kurtaramaz.”

Northern sırıttı, gözleri keskin bir şekilde yanarken Kaos Gözleri, yaratığın formunu bir arada tutan kıvrılan enerji bağlarını seçip kilitledi.

"Güven?" Sesinin yankısı duyuldu. "Hayır, benden daha iyi bir şeyim var."

Yaratık ilk saldırdı, tentakulları korkunç bir hız ve hassasiyetle fırladı.

Northern bulanık bir harekete geçti, [Mirage]i etkinleştirerek ardıl görüntülere bölündü. Tentakullar yere ve duvarlara çarparak havada hafif dalgalar bıraktı, ama hiçbiri ona dokunmadı.

Northern, Grengar'ın bir savrulmasıyla karşılık verdi, İkiz bıçakların etrafında Boşluk enerjisi çatırdarken iki tentakulu keserek geçti.

Kesilen uzuvlar saydam bir sis haline dönüştü, ama yaratık sarsılmadı. Bunun yerine, formu bozuldu ve bir düzine özdeş figüre bölündü.

Her figür düzensiz hareket etti, hareketleri mantığı hiçe sayarak mağaranın etrafında dartladı.

Birlikte saldırdılar, tentakullar havada kaos fırtınası gibi dolanıyordu. Northern'ın ardıl görüntüleri hareketlerini yansıtıyor, saldırıların arasında dartlayıp kıvrılıyordu, ama o bile saldırıların artan karmaşıklığını hissedebiliyordu.

Yaratığın bozulmuş sesi mağaranın her köşesinden yankılandı.

"Benden daha hızlı olamazsın, anomali. Her hareketini analiz ettim."

Kuzey, canavarın sözlerine aldırış etmedi; bunun yerine, zihni keskinleşti, başka bir tentakül saldırısından kaçarken verimli bir şekilde yarışıyordu.

Bu sadece kaba kuvvet değildi; yaratık hareketlerini hesaplıyordu, stratejilerini gerçek zamanlı olarak karşılıyordu.

Kaos Gözleri ona minyatür bir geleceği tahmin etmesine yardımcı oldu ve tüm saldırılarını tahmin ettiği geleceğe göre planladı.

Ancak canavar, her bir saldırısını kolayca engelleyip yok ederek, canavarın da daha büyük bir öngörüye sahip olup olmadığını sorgulamasına neden oldu.

Fakat gerçekten, bu bilinçli varlığın söylediklerine inanması gerekiyordu. Gerçekten de her bir hareketini analiz ediyordu.

...Ve muhtemelen onun da öngörüsü olduğunu analiz etti.

Kuzey, bir süreliğine öngörüyü kullanmamaya karar verdi. Bunun yerine, Kaos Gözleri figürleri birbirine bağlayan ipliklere odaklandı ve onları dönen kütle içinde gizli bir atardamarın tek bir atardamarına kadar izledi.

"Yani, kukla ustası oynuyorsun," diye mırıldandı Kuzey, gülümsemesi geri döndü. "İpleri olmadan ne kadar iyi dövüşeceğini görelim."

Grengar'ı çekirdeğe doğru fırlattı, silah siyah bir kuyruklu yıldız gibi dönüyordu.

Ancak vurulmadan önce, yaratığın figürlerinden biri onu engelledi, tentakülleri silahın etrafında sarıldı ve havada durdurdu.

"Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşündün?" diye alay etti yaratık.

Northern'ın Void kanatları sırtından patladı ve onu hızla ileri fırlattı.

Grengar'a uzandı, ama onu geri alacakken, yaratığın çekirdeği bir enerji dalgasıyla titreşti.

Mağara etrafında deforme oldu, çevresi bozulmuş şekiller ve renklerle dolu bir kaleidoskopa dönüştü.

Bir anlığına, Northern dengesini kaybetti, duyuları illüzyonun büyüklüğüyle aşırı yüklendi.

Yaratığın sesi zihninde yankılandı, alaycı ve soğuktu. "Algılayamadığın şeyi yenemezsin."

Northern kendini toparladı ve illüzyona karşı itmek için Void Aura'sını kullanmaya çalıştı. Ama bu zahmetsizdi; hayatında hiç bu kadar mükemmel dokunmuş bir illüzyon görmemişti, bağları gerçeklikle kusursuz bir şekilde birleşiyordu.

Bu, öncekiler gibi değildi, Limitless Void'un yarattığı gerçeklik bile buna yaklaşamazdı.

Bu sefer, gerçekten tuzağa düşmüş olabilir!

Bozulmuş gerçeklik Northern'ın etrafında dönüyordu, karanlık suların dalgaları gibi katlanıyor ve açılıyordu, her kayma yanılsama ile gerçek arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu.

Renkler şiddetle çarpışıyordu, şekiller keskin bir öngörülemezlikle dalgalanıyordu ve hatta onun Kaos Gözleri örtüyü delmekte zorlanıyordu.

Uzun bir süre sonra, Northern zihninde şüphelerin hafif bir dokunuşunu hissetti.

Bu farklıydı.

Bu yaratık sadece illüzyonlar yaratmıyordu—uzayın kurallarını tamamen yeniden yazıyordu.

"Sıkıştın, anomali?" yaratığın sesi her yönden sızdı, kinle damlayarak. "Yeterince dans ettin. Şimdi yok olacaksın."

Northern derin bir nefes verdi, şüpheyi bastırmaya çalıştı. Etrafındaki Boşluk Aurası hafifçe pulsatör gibi titreşirken, zihinsel ve fiziksel olarak kendini sabitledi.

Bu illüzyonun onu tüketmesine izin veremezdi. Burada av değil, avcıydı.

Northern birkaç saniye karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, ardından sesi, bozulmuş gerçekliği bir bıçak gibi keserek geldi.

"Sen tam bir saçmalık içindesin. Bir kez birkaç şeyi iyi bir şekilde örmeyi başardın ve şimdi—bunu gereğinden zorlaştırıyorsun. Neden sadece ölmezsin de keşfime devam edebilirim? Bu, nazikçe sorduğum bir şey."

Yaratık güldü, sesi alaycı bir koro gibi kırık dökük geldi.

Onun sözlerinden sonra Northern'ın sözlerine yanıt veren hiçbir kelime gelmedi. Görünen o ki, hareket eden illüzyon canavarı arkasındaki bilinçli varlık, bu kişinin zihinsel durumunun çok farkındaydı.

Kuzeyli ses çıkardı ve çılgın görünüyordu.

Tüm şanslar ona karşıydı. Bu sadece bir illüzyon değildi—yaratık, Hefter'in illüzyonunun ona ne yaptığını görmüştü.

Northern, illüzyonu bozmak için makul bir şekilde kendini harcamak zorundaydı. Ve bu çok daha kötüydü.

Bu, bilinçli varlığın kendisinin gerçekliğin dokusunu yeniden yazdığı bir durumdu. Bu kadar yüksek bir yetenek, bu dünyanın tanrılarına ait olmalıydı—keşke var olsalardı.

Northern'ın diğer illüzyonun zayıflığını ortaya çıkaran hız numaraları burada işe yaramayacaktı.

"Bu yerden asla çıkamazsın. Eğer sana bu kadar güven veren şey, o hileyi tekrar deneme şansınsa, bilmeni isterim ki başarısız olacaksın. Bu yer mezarın olacak. Bunu şahsen sağlayacağım."

Canavarın dediği gibi, Northern ile birlikte, ikisi de şu anda kaynayan suların içinde metrelerce uzakta duruyorlardı.

Kaosun dört gözü, her bir gözün içinde farklı yönlere fırlayarak illüzyondan çıkmanın bir yolunu arıyordu. Ama bu boşunaydı.

Kaos Gözleri gerçekten de bunun karşısında çaresizdi. Northern hem hayret hem de korku içindeydi. Her iki duygu ona gerçek bir zevk veriyordu.

Ama yine de bir şekilde illüzyondan çıkması gerekiyordu.

Northern'ın yüzünde yavaşça geniş bir gülümseme belirdi.

Bu, canavarın - sürekli olarak çarpıtan - yüzünün kafa karışıklığıyla bükülmesine neden oldu.

“Ölümün yüzüne gülümsemek mi? Ne şaşırtıcı...”

“Pfft. Gülümsememin tek nedeni, burada yalnız olmamam.”

Kuzey, elleriyle işaret ederek kibirle omuz silkti.

“Eğer benimle buradaysan, bu demektir ki bu şeyle başa çıkmak için seninle başa çıkabilirim. Bu arada, bu çocuk oyuncağı.”

Yaratığın sesi yankılandı, sözlerinin içinde alay vardı.

“Buna bak, anomali. Bu, sınırsız zekanın gücüdür. Senin muhteşem gözlerinin bile çözemez olduğu mükemmel bir illüzyon. Beni yenmenin bu gerçeği sona erdireceğini düşünüyorsan, o zaman bu dövüş başlamadan önce zaten kaybettin.”

Çarpık manzara tekrar kaydı, duvarlar sanki canlıymış gibi dalgalandı.

Her yönden şeffaf enerji tentakulları fışkırdı, öngörülemez bir şekilde hareket ederek Kuzey'in yalnızca içgüdüleriyle hareket etmesini zorladı.

Hızlı patlamalarla kaçtı, ama her kaçış bir öncekinden daha yakın hissettiriyordu.

Kuzey, Dante'nin yeteneklerinin geri kalanına baktı; hepsi hız ve ardıl görüntüler etrafında çalışıyordu ve bu senaryoda tamamen işe yaramazdı.

Tüm yetenekleri aslında işe yaramazdı. Belki, tek bir tanesi hariç. Northern'ın kullanmak zorunda kalmamasını umduğu tek bir tanesi. En son bölümleri empire'da okuyun.

Ama şimdi, başka bir seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Northern, gölgelerin içine daldıkça birkaç ardıl görüntüde belirdi, burada ve orada görünerek, tentakellerin saldırılarından kaçıyordu.

Sonunda yere inmeyi başardı. Hemen, gözleri bir milisaniye boyunca acımasızca yanan kırmızı bir ışıkla parladı, neredeyse tüm illüzyon manzarasını doldurup sönmeden önce.

"Kilit..."

Sonra beklenmedik bir şey olmaya başladı. Yaratık başlangıçta kararsızdı. Tek fark ettiği, başının şiddetle kaydığı, bulanıklıklara geçiş yaptığıydı.

Yavaş yavaş, canavarı kontrol etme yeteneği elden çıkıyormuş gibi görünüyordu. Durumu daha da kötüleştiren, illüzyon dünyasının parçalanmasıydı.

"Aptal! Ne yaptın?"

Northern gülümsedi. "Şüphelerim vardı ama görünüşe göre canavarlara da etkili."

Daha önce, Silme'nin sadece yetenekleri olan insanlara etki edeceğini düşünmüştü. Ama şimdi canavarlara da etki ettiğini görünce, Northern bunun birinin özüne daha fazla etki ettiğini, yeteneğin kendisinden daha fazla etki ettiğini düşündü.

Şüphesiz, bu yetenek onun en büyük kozu oldu. Bu yüzden onu kullanmakta çok tereddüt ediyor. Her zaman bir rakibin yeteneğini kilitlemeye başvurmak istemiyordu, sadece kesinlikle gerekli olduğunda.

Ve şu anda onun için, canavarı kilitlemek, bu yetenekle canavarı yenmenin mümkün olmayabileceğini kabul etmekti.

Hiç kimseyi veya herhangi bir yaratığı yeteneğini kilitleyerek yenmek istemiyordu. Zaten birden fazla yeteneğe sahip olmanın avantajına sahipti. Rakibinin sahip olduğu tek yeteneği kilitlemek onun için adil değil miydi?

Bu yüzden, karşılaştığı bazı düşmanları kolayca yenmek için kullanabileceği halde Silme'yi kullanmadı.

Değişen illüzyonlar dünyası çatladı ve parçalandı, bozulmuş gerçekliğin içinden keskin çizgiler geçiyordu.

Kuzey dimdik durdu, gözlerinde hafif ama tehlikeli bir mavi ışıkla, önündeki canavari figürün kontrolsüz bir şekilde kıvrıldığını izliyordu.

Yaratığın saydam sarmalları spazm geçiriyor ve zayıflıyordu, illüzyon üzerindeki kontrolü her geçen saniye ile birlikte çöküyordu.

"Sen köpek! Ne yaptın?!" diye hırladı yaratık, sesi öfkeyle bozulmuştu. Şekli, sanki formunu korumak için savaşıyormuş gibi şiddetle titriyordu.

Kuzey daha geniş bir gülümseme ile başını eğdi, Kaos Gözleri hafifçe parlıyordu.

"Yeteneklerini kilitlemenin tüm varlığın üzerinde bu kadar olumsuz etkisi olabileceğini kim bilebilirdi?"

İllüzyon daha da parçalandı, sahte gerçekliğin parçaları cam kırıkları gibi düşüyordu.

Mağara yavaşça kendini yeniden ortaya çıkardı, dişli duvarları ürkütücü, doğal bir parıltıyla hafifçe parlıyordu. İllüzyonun baskın ağırlığı gitmişti, yerine gergin, ağır bir sessizlik gelmişti.

Yaratık öne doğru sendeledi, devasa, grotesk şekli daha ilkel, daha somut bir şeye dönüştü. Hala bir tehdit aura taşıyordu, ama o bilinçli varlığın ellerinden akıp giden akıl kontrolü ile daha az tehditkar ve savunmasız hale gelmişti.

“Sen sinsi anomali. Beni yenmek için numaraların yeterli olacağını düşünme. Bu sadece geçici bir ara,” diye kükredi yaratık, bozulmuş yüzü öfkeyle bükülerek. “Ben hala senin ölümünsün, anomali!”

Northern omuzlarını silkti, Grengar'ı elinde tembelce döndürdü.

“Rica ederim,” dedi, sesi kayıtsız bir meydan okumayla doluydu. “Ama dürüst olalım—konuşamadığın zaman daha korkutucuydun.”

Bununla birlikte, canavarı yere düştü ve Northern nihayet sistemin sesini duyabildi.

[Bir Calamitous Belial'ı öldürdünüz, Hefter]

[12 yetenek parçası kazandın]

'Yaptığım işin miktarına göre, hatta iki katına, bu ödül aniden çok düşük geliyor...'

Tam şikayet ederken, garip bir şey oldu. Sistem sesi tekrar geldi.

[Yeni bir eşya aldınız]

Northern dondu. O kadar şok olmuştu ki, duyuları bir an için boşalmış gibi hissetti.

Yeni bir eşya mı aldı?

'Bana konuştuğundan emin misin?'

Sonuçta, bu sıkça yaşanan bir şey değildi. Aslında, Kaos Prensi'nin kalıntısını üstlendiğinden beri, Northern kaç kez eşya aldığını sayabilirdi.

Gerçekten onlara acil bir ihtiyaç hissetmemişti. Şu anda elinde bulunanlar, gücünü düzgün bir şekilde kullanması için fazlasıyla yeterliydi.

Eşyalar onun için bir eklemeydi; onlarla ya da onsuz, hala güçlü kalıyordu. Ama bazı şeyleri biraz farklı düşündüğü doğruydu.

Örneğin, ruh demirinin benzersiz yeteneği. Ne doğuracağını ve bununla ne kadar ileri gidebileceğini görmek için can atıyordu.

Belki de birinin ruhuna bağlı bir silah yaratmak mümkün olacaktı?

Yüz hatlarından sevinç sızarken, Northern başını kaldırdı ve mağaranın etrafına göz attı. Artık orada hiçbir şey yoktu.

İllüzyon canavarı ve ilk yenilgisinden sonra işlevini ele geçiren varlık gitmişti.

Geçici olarak, en azından.

Eğer bir tür zindan bekçisi ise, Northern kesinlikle yollarının hala kesişeceğini biliyordu.

Hatta bu zindanı daha fazla keşfetmeye bu kadar ilgi duymaya başladığında bile değil.

Tüm bu düşünceleri bir kenara bırakarak, Northern, Calamitous Belial'ı öldürerek aldığı eşyayı incelemek için daha fazla bekleyemezdi.

'Bunun devrim niteliğinde olacağından eminim.'

Kuzey, yüzünün önünde yeni bir panel uçarken nefesini düzenledi.

[Eşya]

İsim: [İllüzyoncu Hefter]

Tür: [Silah]

Derece: [Efsanevi]

Sıra: [III]

Açıklama: [Hefter'in yaratamadığı belirli illüzyonlar bu çelikte mevcuttur. Bugün bir yıldızlar dünyası yaratabilir ve yarın bir yıkım boyutu oluşturabilir.]

Kuzey, rune satırlarını okurken gözleri yavaşça büyüdü. Dudakları sonrasında kıvrıldı.

'Bir Belial'ı yenmekten daha az beklenmez.'

Birçok eşyanın derecesi ve etkinliği, yenilen canavarın rütbesine ve tehlike seviyesine bağlıydı.

Rift bilimi üzerine çalışan akademisyenler, savaşın yoğunluğunun, canavarın kökeninin ve canavarın iradesinin, drifterların aldığı eşyaların derecesini ve sırasını belirlemede önemli rol oynadığını önermişlerdi.

Kuzey, büyürken bunun hakkında rastgele bir şeyler duymuştu, bu yüzden bu kavramı derinlemesine düşünmek için yeterince bilgiye sahip değildi. Bir sonraki maceranızı imparatorlukta bulun.

Ancak bu kılıç ve Hefter'i yenmek için gerekenler, özellikle de duyularının Zindan Bekçisi tarafından ele geçirildiği zaman, oldukça zorlayıcıydı.

Bu kılıcı böyle görünce... bunu çok da boşa harcanmış bir çaba olarak görmedi.

Gözlerini panelden ayırdı ve ellerindeki zarif kılıca doğru indirdi.

Kılıcın koruma parçası yoktu; gümüş kabzası, dalgalı bir ejderhayı andıran oymalarla süslenmişti ve aşağıya doğru uzanan beyaz bir bezle sarılmıştı.

Bıçağın yüzeyi düzgün ve kusursuzdu, sanki su, sessiz bir yıkımın çeliğine dönüştürülmüştü.

Mağaranın karanlığında bile, Northern, parlayan mavi gözlerinin yansımasını net bir şekilde görebiliyordu ve bir kez daha ne kadar göz alıcı olduklarını fark etti.

Bıçak ellerinde hafif hissediliyordu, neredeyse ağırsızdı. Yan tarafa doğru savurdu. Bıçağın rüzgarda geçerken kulağının ucunda hafif bir çığlık gibi bir ses çıkardı.

Yüzünde tatmin edici bir gülümseme belirdi, gözleri doldu.

'İyi.'

Bir kılıca ihtiyacı vardı. Stainless iyi bir kılıçtı, şüphesiz, ama bir Odachi kullanırken tamamen rahat hissetmiyordu. Daha önce Bairan'a da önermişti; kılıç kralı, Dark Mortal'ın gitmesine kesinlikle izin vermeyeceğini söylemişti...

O kılıçta benimle iyi giden bir şey var...

'Onu öldüren kılıcı görmeliydi.'

Ruh Alıcı onun en sevdiğiydi; kılıç, kalbinin sayfalarına sonsuza dek kazınacak bir silah olmuştu.

O, bazı lanetli Kirithon yüzünden kırıldığı için acı çekse de, Revant ve Bairan gibi kişilerin bugün onun boşluk altındaki hizmetkarları olduğunu kabul etti, bu korkunç ölüm sayesinde.

'...Ruh Alıcı'nın sahibinin bu insanları öldürebilmesi için ne kadar güçlü olması gerekiyordu.'

...Ya da belki sahipleri, Kuzey düşündü.

İç çekti ve kılıcın bir sonraki kısmını incelemeye devam etti. İlginç kısım.

Sıra Yetenekleri: [İllüzyon Kılıcı], [Blink], [Pişmanlık Fısıldamaları]

İllüzyon Kılıcı: [Bu yetenek bilinçli olarak etkinleştirilebilir. Kullanıldığında, kılıcın bıçağı gözle görünmez hale gelir ve hedefinde bıçak illüzyonları oluşturabilir]

Blink: [Saldırıyı atlayabilir, karşı saldırı için daha iyi bir şans yaratabilirsiniz]

Pişmanlık Fısıldamaları: [Her kaçırılan darbe, hafif bir fısıldamadır. Bu fısıldama o kadar güçlü hale gelebilir ki, duyularınızı kaybetmenize ve delirmeye neden olabilir]

Northern, son tanımlama runelerini gördüğünde yüzünü rahatsızlıkla buruşturdu.

'Şimdi, bu gerçekten rahatsız edici bir yetenek...'

Panele bir kez daha tiksintiyle baktıktan sonra onu göz ardı etti.

Şimdi garip anomaliyle ilgilendikten sonra, tek yapması gereken zindanı keşfetmeye devam etmekti.

Planı, mümkün olduğunca derinlere inmek, zindan hakkında ne keşfedebileceğini görmek ve gerisini klonlarına ve Void çağrılarının üzerine bırakmaktı.

Bu, zindanı keşfettikleri süre boyunca Northern'ın elinde hiçbir astının olmayacağı anlamına geliyordu.

Ama bununla ilgilenmiyordu. Sonuçta, tüm bunları yapmasının bir nedeni vardı.

Olmasını umduğu ve aynı zamanda olmamasını istediği son bir şey daha vardı.

Artık korkunç bir şeyin dağınık bağırsakları gibi görünen mağara tünelinde ilerledi. Kırık taşlar ve çatlaklar karanlık manzarayı işaret ediyordu, burada korkunç bir savaşın gerçekleştiğine dair bir morbid tanıklık.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, Northern nihayet mağaradan geniş bir alana ulaştı, daha önce gördüğü gibi.

Ancak bu seferki atmosfer, sakat zaman ve zayıf yıldırım dalgalarıyla dolu değildi.

Ancak, Northern açık alana adım attığı anda üzerinde bir basınç düşüşü hissetti. Aniden çok güçlü bir bakış ona yerleşti.

Hemen, Kaos Gözleri açıldı, çoklu irisleri her yöne dikkatle bakıyordu.

Nihayet tekrar birleştiler, gözlerinde hafif ama fırtınalı bir tehlikeli ışık parlıyordu.

Elini açtı, şık kılıç ellerinde belirdi. Onu daha da sıkı bir şekilde kavradı, neredeyse ağırsız bir ağırlığı hissetti.

Grengar ve Stainless kullanmak, onu ağır silahlara uyum sağlamaya zorlamış ve bir kılıcın ne kadar hafif olabileceğini neredeyse unutturmuştu—bu da onun tercihi idi.

Northern, birkaç haftalık yoğun eğitiminde hızına büyük bir vurgu yapmayı öğrendi. Göz kırpmak kadar kolay bir şeydi.

Elbette, insanların ruhlarına bakabilme ve duygularını keşfetme yeteneği, bedeninin [Niyet Gözleri]ni emmesinin hayati bir etkisi olmuştu.

Ve şimdi [Rüzgar Adımı] da etkisini gösteriyordu, bacaklarını tüy kadar hafif hale getiriyordu. Ancak daha korkutucu olan, bedeninin ne kadar hızlı koşabileceği konusunda henüz bir sınır olmamasıydı.

Henüz ışık hızıyla koşmuyordu, ama Northern böyle bir hızın yaklaştığını hissedebiliyordu.

Böyle büyük bir fenomenin kötü tarafı, o kadar hızlı koşarsa dayanıklılığının basit bir koşuyla tamamen tükenebileceğiydi.

Bir ışık kılıcı, yok edilemez ve acımasız bir dövüş tarzı dokuma çabalarını kolaylaştırmak için bağlanmıştı.

Kuzey, parlayan mavi gözlerini kapalı duvara çevirdi. Geniş alan, açık bir yarım daire gibiydi; açık kısım, zindanın derinliklerine inen bir eğime düşüyordu.

Faint olarak aydınlatılan garip mavi parlayan ot benzeri bitkiler vardı. Bunun ve akan küçük ışık parçacıklarının sayesinde, geniş alan tünel kadar karanlık değildi, ama Kuzey'in karşılaştığı ilk geniş alan kadar da aydınlık değildi.

Şu anda bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu.

Kuzey'in gözleri açık alana odaklanmamıştı; bunun yerine, bir duvara yapışmıştı. Yavaşça, yarıklar haline daraldı, ışığı gergin ve tehlikeli görünüyordu. Sonra hareket etti.

Beklendiği gibi, Hefter'in yanılsamasındaki vahşi hızını kullanması, onun vahşice büyümesine neden olmuştu.

Hızı neredeyse algılanamazdı. Tek bir hareketle, tüm bedeni bulanıklaştı, gözlerin takip edebileceğinden tamamen kayboldu. Mağarada korkunç bir çarpışma yankılandı.

Taşlar dışarıya patlayarak bir toz bulutu oluşturdu. Bir milisaniye yavaşça geçiyormuş gibi görünüyordu, sonra bir figür havada uçtu, diğer taraftaki üst duvara çarparak, yenilmez bir kral gibi dizlerinin üzerine düştü.

Çarpma anında oluşan toz bulutu yavaşça dağılırken, mavi kökleri ve uçları olan siyah saçlar ortaya çıktı.

Karanlıkta tehlikeli bir şekilde parlayan vahşi gözler, ellerinde kağıt genişliğine düzleştirilmiş metal gibi görünen ince bir bıçak, yumuşak beyaz bir parıltıyla vırıldıyordu.

Kuzey yavaşça ayağa kalktı. Gözleri, o duvarın arkasında çarpıştığı şeyin üzerine kilitlenmişti.

Tamamen doğrulduğu anda, çok daha büyük bir başka figür, toz rüzgârından bulanık bir şekilde çıkıp, havada bulanıklaşarak neredeyse bir saniyelik kesintisiz bir akışla yere indi.

Yaratık dört uzuv üzerinde duruyordu, ancak ön uzuvları arka uzuvlardan çok daha büyük ve uzun görünüyordu—aslında, tüm devasa bedenini taşıyorlardı.

Bu, Northern'ın daha önce karşılaştığı Şeytani Kemik Çenelerinden çok daha büyüktü.

Neredeyse on fit boyundaydı, onu kolayca gölgede bırakacak bir baskı aura ile.

Ancak Northern'ın yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

'Ne kadar iğrenç bir şekilde harika. Rughsbourgh gerçekten de lanet olası zindanı güçlü canavarlarla doldurmak için elinden geleni yaptı.'

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Her zaman kitabımı okuduğunuz ve desteklediğiniz için çok teşekkür ederim, ne kadar dayanılmaz olabilirim.

Hepinizin fark etmiş olabileceği gibi, bu günlerde güncellemeler günde sadece bir tane oldu, ama bunu telafi etmek için 2 Ocak 2025'ten itibaren her gün üç bölüm yükleyeceğim.

Bu sezon ne kadar meşgul olduğumu anlatmak için "meşgul" kelimesi yetersiz kalıyor; umarım daha sonra hastaneye yatmak zorunda kalmam.

Her neyse, destek için teşekkürler arkadaşlar. Gelecek yıl buna daha da ihtiyacım var. Mutlu Noeller ve Yeni Yılınız kutlu olsun.

Yaratığın devasa formu Northern'ın üzerine yükseldi, güçlü ön uzuvları kırık toprağa kazınarak, soluk kırmızı bir parıltıyla hafifçe parlayan oluklar bıraktı.

Uzun başı anormal bir şekilde dönüyordu, kısmen çatlamış ağzından görünen dişler, düşük, boğuk kükreyişler çıkarıyordu. Vücudu kalın, atardamar gibi kaslarla kaplıydı, yüzeyi parlayan, erimiş damarlarla doluydu ve kalp atışı gibi atıyordu.

Northern'ın gülümsemesi geçen her saniyede genişledi, Kaos Gözleri daha parlak yanıyordu, karanlık boşlukta ilkel bir kötülüğün ikiz işaretleri gibi dans ediyordu.

Yaratık nezaket beklemedi.

Hareket etti.

Devasa çerçevesi bulanıklaştı, boyutuna aldırmadan şaşırtıcı bir hızla ileri fırladı. Hareketinin gücü, mağara zemininde dalgalar yaratarak, altındaki taşları daha fazla parçaladı.

Northern neredeyse hiç kıpırdamadı. Illusioned Hefter, elinde hafifçe eğilerek parıldadı, mükemmel anı bekliyordu.

Her detayı zihnine kazınmış olarak izledi, yaratığın hamle yaparken her tendonunu ve kasını, parlayan mavi gözleriyle açığa çıkmış halde gördü.

Son anda, Northern keskin bir şekilde yana döndü, bedeni akışkan, neredeyse ağırsızdı. Yaratığın pençeleri boş havada süzüldü, darbenin saf gücü, durduğu yere derin yarıklar açtı.

Bir bilek hareketiyle, Illusion Sword aktif hale geldi.

Blade kayboldu, mağaranın gölgeleriyle bir bütün haline geldi. Northern ileri adım attı, hareketin bir bulanıklığı olarak, hayalet darbelere bir dizi saldırı yaptı.

Yaratık kükredi, devasa bedeni geri çekilirken, omuzları ve bacakları boyunca kesikler belirdi.

Ancak görünür bir kılıç ona dokunmamıştı. Canavarın başı her yöne döndü, yanıcı kırmızı gözleri silahı umutsuzca aradı, bir sonraki darbenin nereden geleceğini ayırt edemedi.

"Güzel değil mi?" Northern alaycı bir şekilde sordu, sesi kötü bir sevinçle yankılandı. "Görmediğin bir şeyle savaşmak."

Yaratık hırladı, erimiş damarları öfkeden daha parlak yanmaya başladı. Devasa ön uzuvlarını yere çarptı ve tüm mağara titredi.

Duvarlardan ve tavandan devasa taş parçaları yerinden oynadı, füzeler gibi yağmaya başladı.

Northern kaosun içinden dart etti, düşen enkaza kolayca dolanarak, hareketleri hassas ve hesaplıydı. Hızı neredeyse oyunbazdı, her adımı nazik ama etkili bir niyetle yere indi.

"Büyük, hızlı ve öfkeli. Hoşuma gidiyor," diye mırıldandı kendine, gülümsemesi asla solmadı.

Yaratık ayarlandı, erimiş damarları aniden sönmeye başladı. Northern'ın gözleri hemen bu değişimi yakaladı. Vücudu boyunca hafif bir enerji dalgalanması değişmişti.

Kükredi, dışarıya yayılan bir sarsıcı güç dalgası salarak. Hava sıkışmış gibi görünüyordu ve Northern, etkiyi fiziksel bir duvarın üzerine çarpması gibi hissetti. Biraz sendeledi; Boşluk gücü darbenin ağırlığını emmişti, ama çarpmanın etkisi yine de onu etkiledi.

Tam olarak duruşunu yeniden kazanamadan, yaratığın devasa pençeleri fırladı, biri yatay olarak sürüklenirken diğeri yıkıcı bir üstten savurma ile aşağıya doğru kavis yaptı.

Northern'ın gülümsemesi, keskin, neredeyse avcı bir ifadeye dönüştü.

Bedeni titredi, son anda Blink'i aktive etti. Durduğu yerin havayı kırdığı görüldü, ama şekli çoktan başka bir yerdeydi—yaratığın hemen arkasında.

Bu sefer Illusion Sword'un bıçağı elinde belirdi, eterik ışığıyla hafifçe parlıyordu. Tek bir akıcı hareketle, Northern saldırdı.

Bıçak havayı delip geçti, ince yaprak gibi kenarları mükemmel bir doğrusal kesim oluşturdu ve bir anda birçok yöne saldıran etkiler saldı.

Yaratık acıyla kükredi, erimiş damarları kıvılcımlar saçarak derisine derin bir yarık açıldı ve birkaç daha küçük yarayla birlikte parçalandı.

Ama düşmedi. İmparatorluktan yeni hikayelerin tadını çıkarın.

Bunun yerine, doğaüstü bir hızla döndü, devasa ön uzvu geri savruldu. Northern, pençelerin yanından geçerken zar zor eğildi, yaratığın erimiş izlerinden yayılan sıcaklığı hissetmek için yeterince yakındı.

"Ooouuuuuu," sesi karanlık bir eğlenceyle yankılandı.

Canavarın erimiş damarları yeniden alevlendi, bu sefer sıvı alevlerin şiddetli patlamalarıyla. Parlayan akıntılar mağaranın içinde kavisler çizerek, yanmış yıkım izleri bıraktı.

Kuzey daha hızlı hareket etti, ayakları neredeyse yere değmeden ateşli saldırıdan kaçtı. Mağaranın etrafındaki parlayan otlar ve hafifçe parlayan bitkiler, ısı altında anında soldu, geriye sadece kül kalıntıları kaldı.

Canavar hırladı, tam bir çılgınlığa dönüştü. Vuruşları daha az hesaplı, daha vahşi hale geldi; pençeleri yer, duvarlar ve havada acımasız bir karmaşa içinde parçalar kopardı.

Kuzey kaçtı ve karşılık verdi, hareketleri kaos ve zarafetin bir senfonisi gibiydi. İllüzyon Kılıcı, ardında beyaz bir iz bırakarak her vuruşta canavardan yeni acı çığlıkları kopardı.

Ancak Kuzey bunu hissetti—dayanıklılığındaki azalmayı. Hızını patlayıcı—ama stratejik—bir şekilde kullanmasının dışında, dayanıklılığı zaten yarının altındaydı. Ve şimdi, daha da kötüleşiyordu.

Canavar devasa bir yapıya sahipti, dayanıklılığı sonsuz gibi görünüyordu. Her kaçış, her karşı saldırı, her hafif Blink ve İllüzyon Kılıcı patlaması, onun rezervlerinden bir şeyler alıyordu.

Dişlerini sıktı, gözleri bir anlığına titredi, yorgunluk dikkatinin kenarlarını kemirirken.

Ve yaratık bunu fark etti.

Hırladı, erimiş damarları her zamankinden daha parlak bir şekilde yükseldi, bedeni etrafındaki havayı çarpıtan baskın bir sıcaklık yayıyordu. Yeniden saldırdı, pençeleri yere çarparak büyük bir güçle indi.

Kuzey menzil dışına blink yaptı, canavarın hemen üstünde havada yeniden belirdi. Dönerek, kılıcını dik bir yayla aşağı indirdi. İllüzyon Kılıcı, yaratığın sırtında derin bir yarık açarak bağlantı kurdu.

Ancak geri çekilmek yerine, canavar keskin bir şekilde döndü ve çenelerini Kuzey'e doğru korkunç bir hızla kapattı.

Boşluk gücüyle bile, ısırığın gücü onu mağaranın diğer tarafına fırlattı. Duvara çarptı, nefesi kesilerek bir hırıltı bıraktı.

Yaratığın erimiş damarları, ilerledikçe tehditkar bir şekilde atıyordu, devasa bedeni Northern'ın üzerine uzun bir gölge düşürüyordu.

Kısa bir an için, Northern'ın gülümsemesi sarsıldı.

Sonra geri döndü, her zamankinden daha keskin.

"Tamam," dedi, kendini ayağa kaldırarak, sesi alçak ve tehlikeli bir tonla. "Artık şaka yok."

İllüzyon Kılıcını kaldırdı, görünmez kenarı hafifçe parıldarken, Kaos Gözleri açıldı ve yaratığın parlayan damarlarına kilitlendi. Boşluk Sarmalları yükseldi, onu yaşayan bir varlığın tentakulları gibi sardı.

"Bunu bitirelim."

Mağara, savaşlarının ağırlığı altında gıcırdadı, sanki zindanın kendisi içindeki çarpışan güçleri tutmakta zorlanıyordu.

Canavar bir kez daha kükredi, bu ses, yerin kemiklerini sarsacak gibi görünüyordu. Erimiş damarları daha parlak atıyordu, ateşli parıltı yoğunlaşarak karanlık duvarlar boyunca lav damarları gibi yayıldı.

Northern dimdik duruyordu, duruşu sağlamdı, ama gülümsemesi daha keskin, daha hesaplı bir hale gelmişti. Yaratıdan yayılan bunaltıcı sıcaklığı hissedebiliyordu; aura bile, kavurucu havayı dengelemeye çalışırken titriyordu.

Northern, yaratığa sert bir bakış attı ve Illusion Hefter'ı sıkıca kavradı.

Gözleri, canavarı incelerken neredeyse vahşi bir yoğunlukla parlıyordu; her bir erimiş damarının alevlenişi, her bir yoğun kas kütlesinin dalgalanışı.

Sonra canavar, devasa ön uzuvlarını yere gürültülü bir çatırdayışla vurdu.

Bir an için hiçbir şey olmuyormuş gibi görünüyordu—ama Northern'ın Kaos Gözleri bunu yakaladı. Enerji, merkezinden fışkırarak hızlı ve dallı desenler halinde yayıldı.

Northern'ın ayaklarının altındaki zemin parladı, erimiş damarlar ateşli kökler gibi yayıldı.

Isı yükseldi, bunaltıcı ve boğucu bir şekilde, hava bile ölümcül bir yoğunlukla titriyordu.

Yerden, şiddetli sıvı alev akıntıları fışkırdı, kaotik patlamalarla yukarı doğru arcı yaparak yükseldi. Parlayan damarlar ardışık dalgalar halinde patladı ve mağarayı erimiş yıkım fırtınasına dönüştüren ateşli gayzerler ağı oluşturdu.

Bir zamanlar karanlık olan alan şimdi kör edici turuncu ve kırmızıya bürünmüştü, ısı her şeyi tüketme tehdidinde bulunuyordu.

Northern anında tepki verdi, altında patlayan erimiş enerjinin şiddetli sıçramasından kaçmak için bulanıklaştı.

Bir patlamadan uzaklaşırken, uzaklarda yeniden belirdi, Boşluk kanatları açılmış ve havaya fırladı.

Canavar durmadı. Yine kükredi ve alevler yanıt verdi, erimiş damarlar daha da yayılıyor ve daha hızlı ilerliyordu, patlayıcı patlamaları daha düzensiz hale geliyordu. Mağara bir ölüm tuzağı haline geliyordu.

"Inatçı herif," Northern mırıldandı, sesi gergin.

Dayanıklılığı azalıyordu ve yaratığın alan etkisi saldırısının amansız baskısı, karşı saldırılar için pek az alan bırakıyordu.

Bunaltıcı sıcaklık her hareketi ağırlaştırıyordu, Boşluk gücü yalnızca çevreden korumak için fazla mesai yapıyordu.

Northern, gayzerlerin arasında hızla hareket etti, hızı neredeyse algılanamazdı, ama hassasiyetine rağmen, erimiş patlamalar yaklaşmaktaydı.

Bir patlama, tam hareket ederken onu yakaladı, alevin kenarı zırhının omzundaki ince havayı sıyırdı. Alev atılmış olsa da, sıcaklık görünmez savunmasını delip geçti, acı keskin ve anındaydı.

Dişlerini sıktı, bedeni havada toparlanmak için dönerken, saldırı onu dengesiz hale getirmişti.

Bir başka gayzer tehlikeli bir şekilde yakınlarda patladı, onu yakılmaktan kaçınmak için tekrar Blink kullanmaya zorladı.

Yaratık ilerledi, devasa bedeni yarattığı kaosun içinde şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu.

Erimiş damarları ölümcül enerjiyle atıyordu, her adım daha fazla ateşli yıkım yayıyordu. Dişleri sivri çenesi grotesk bir gülümsemeye büründü, sanki elinde avantaj olduğunu biliyormuş gibi.

“Bu herif!!” Northern tükürdü, vücudundaki acıya rağmen gülümsemesi geri döndü.

Gözleri tekrar parladı, canavarın erimiş çekirdeğine kilitlendi, şimdi her zamankinden daha parlaktı.

“Sıcaklığı artırabilen tek kişi sen değilsin.”

Nefesini düzenledi, etrafındaki aura canlı bir kalkan gibi kalınlaştı. Gözlerinin hafif parıltısı yoğunlaştı ve aniden bir hareketle Northern kendini ileri fırlattı.

Canavarın ateşli gayzerleri yolunda patladı, ama Northern bu sefer gözünü kırpmadı.

Bunun yerine, vücudundan patlayan Siyah Alevler gibi bir selin içinden geçti, sıcaklığın etkisiyle çarpıştı.

Boşluk Sarmalları, koşarken kamçılar gibi fırladı, ona ulaşmadan önce ateşli patlamaları dağıtmak için vurdu.

Mesafeyi kapatırken, İllüzyon Kılıcı elinde parladı, bıçağı yavaşça çıplak gözle görünmez hale geldi.

Northern geniş bir yayla salladı, canavarın erimiş damarlarına doğru uzun ve güçlü bir darbe yarattı.

Canavar, hayal kırıklığı içinde kükredi, erimiş damarları yeniden alevlendi. Bu sefer, patlamalar birleşti ve yukarıya doğru fışkıran dev bir alev sütunu oluşturdu, Kuzey'i tamamen sarmakla tehdit etti.

“Bu sefer değil,” Northern homurdandı.

O, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hareket etti, Boşluk kanatları onu yukarı doğru iterek, sütun patladığında. Sonra Siyah Alevler, aniden fırlatılmış bir pelerin gibi genişledi.

Onlar sütuna bağlandı ve onu, korkunç bir veba gibi, yutan Siyah Alev akıntılarıyla kuşattı.

Northern yavaşça indi, İllüzyon Kılıcını ellerinde sıkı sıkı tutarak. Gözleri, alçalırken hedefine odaklanmıştı.

Kaos Sanatı'nın öğretimi ve tarzı, her savaşta ve her savaşta yarattığı Kaos'un Şekilsizliği aracılığıyla yavaş yavaş evrim geçiriyordu ve daha da önemlisi, bununla birlikte patlayan kontrolsüz yıkım.

Northern'ın tarzı, bununla birlikte, savaşın özünü kavrayarak mirasını yavaşça yeniden şekillendiriyordu.

Northern'ın inişi, kendisi bir fırtınaydı, rüzgarlar, Boşluk kanatları onları oraklar gibi keserken itirazla uluyordu.

İllüzyon Kılıcının görünmez bıçağı, erimiş savaş alanının baskıcı parıltısı altında hafifçe parladı, havadan çıkan ince bir ışık gibi.

Aşağıda, canavar geri çekildi, erimiş formu dengesiz bir öfkeyle atarcasına pulsatıyordu, çekirdeği patlamak üzere tehdit eden alevli bir güneş gibiydi.

Northern'ın altında, momentumuyla indiği yer çatladı ve parçalandı, tüm varlığı tek bir amaç için bir silah gibiydi.

Hava, bıçağı aşağıya doğru savururken dalgalandı, yıkımın hilal şeklindeki yayının ileriye doğru fışkırması—görünmeyen bir güç, atmosferi korkunç bir gürültüyle yararak geçti.

Darbe bağlantı kurdu. Daha fazla bölüm bulmak için imparatorluğa bakın.

Canavarın erimiş kabuğunun bir kısmı dışarıya patladı, sertleşmiş magma derisinin parçaları ateşli şarapnel gibi yağmur gibi yağdı.

Siyah Alevler açık yaraya sızdı, açığa çıkan erimiş damarları açgözlülükle tüketti.

Canavar uludu—öyle bir ses ki, boğuk ve ham, sanki dünyayı sarsıyordu. Acı çığlığı yeni bir saldırı dalgasına dönüştü.

Yaratık devasa bedenini geriye doğru kaldırdı, gözleri kısa bir süre karardıktan sonra ateşli tentaküllerin bir kaskadını serbest bıraktı, her biri Kuzey'i öldürücü bir niyetle hedef aldı.

Tentaküllerin vurduğu her yerde zemin magma havuzlarına dönüşerek tehlikeli, erimiş bir manzara oluşturdu.

Kuzey zaten hareket ediyordu, Boşluk kanatları havada keskin bir şekilde kesilirken, ölümcül uzantılardan kıl payı kaçıyordu.

Bir tentakül çok yakından saldırdı, yanına sürtünerek, yanıcı acı bir adrenalin patlaması başlattı.

Dişlerini sıktı ve karşılık verdi, Boşluk Tentakülleri bedeninden fışkırarak ateşli olanları engelledi, havada çarpışan karşıt güçlerin kaotik bir dansı.

Savaş alanı bir kabus gibiydi—siyah ve erimiş alevlerin fırtınası, havayı kül ve sıcaklıkla boğuyordu.

Kaos içinde Kuzey gelişti, Kaos Gözleri en küçük açıklıkları tarıyordu.

Canavarın her hareketi, erimiş çekirdeğinin her titremesi, ona içgüdüsel olarak anladığı bir şiddet dilinde hitap ediyordu.

Orada—sol yan.

Erimiş damarlar düzensiz bir şekilde atıyordu, parıltıları alevlerinin saldırısı altında sönüyordu.

Ona doğru fırladı, düşünceden daha hızlı, Boşluk ve Kaos'un bir bulanıklığı.

İllüzyon Kılıcı tekrar kavis yaptı, havayı sessizce keserek geçti.

Bu sefer, kılıç derin bir şekilde vurdu, erimiş bir uzvu tek bir akıcı hareketle kesip attı.

Canavarın kükremesi gökleri parçaladı, devasa bedeni yere çarparken, erimiş şok dalgaları dışarıya yayılıyordu.

Ancak savaş henüz bitmemişti.

Canavarın çekirdeği daha parlak bir şekilde parladı, erimiş bedeni titreyerek dönüşmeye başladı.

Kırık uzvu bir anda yenilendi, ama aynı değildi—artık erimiş değildi, ısı ve ışık yayan grotesk bir kristal yapı haline gelmişti.

Dönüşüm, tüm bedeni kristalleşerek, daha keskin, daha sert, daha ölümcül hale gelerek ateş gibi yayıldı.

Northern'ın Kaos Gözleri kısıldı. 'Ne lan bu?'

Kristal dev, öncekinden daha hızlı bir şekilde saldırdı, yeni formu ışığı kör edici patlamalara kırarak Northern'ın görüşünü bozdu.

Bir pençeyle, birkaç an önce bulunduğu yeri yerle bir etti.

Northern zar zor kaçtı, Boşluk kanatları saldırıya karşı manevra yapmakta zorlandı.

Canavar sadece daha hızlı değildi—daha akıllıydı. Artık saldırıları hesaplıydı, her darbe onu daha dar alanlara yönlendiriyordu, kristal pençeleri Siyah Alevleri kağıt gibi kesiyordu.

Northern'ın bacağında keskin bir acı hissetti, bir kristal parçası kaçış sırasında aralarına girdi ve hareketini sekteye uğrattı. Boşluk Gücü olmasaydı, kristal muhtemelen derinlemesine saplanırdı.

Düşerek yuvarlanmaya başladı, takip eden bir darbeden kaçınmak için, erimiş zemin zırhını yakma tehdidinde bulunuyordu. Nefesi hırpalanmış bir şekilde, hareketine yetişmeye çalışıyordu.

Northern yavaşça ayağa kalktı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ve bu herif, Kıyamet Dev'i olmalı," diye mırıldandı.

Bir kez daha, her iki canavarı karşılaştırırken kendini solgun hissetmekten alıkoyamadı. Diğer yarığın, sonuçta bir şekilde manipüle edilmiş olduğu için, bu yarıktan daha zayıf olması mümkün müydü?

Yoksa Rughsbourgh, böyle çılgınca güçlü canavarlara sahip olmak için bir şey mi yaptı?

Düşünmek çılgınca ve stresliydi. Ve Northern'ın bunu yapacak bir saniyesi bile yoktu, çünkü şimdi kristalleşmiş olan Molten Vein tekrar üzerindeydi.

İşleri daha da kötüleştirmek için, dayanıklılığı dip noktaya ulaşmıştı. Şu anda, bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve sanki onları tamamen bir dağ geri çekiyormuş gibi hissetti.

Canavar hamle yaptı, kristal pençeleri havada bir giyotin kenarı gibi keskin bir şekilde kesildi.

Kuzey, bacaklarını hareket ettirmeye zorladı, her adım, quicksand içinde zincirleri sürüklemek gibiydi.

Boşluk kanatları açıldı, onu geri iterek pençelerden kaçınmasını sağladı, pençeler yere korkunç bir çatırdayışla çarptı.

Erimiş taş ve kristal parçaları dışarı fırladı.

Kuzey hırladı, İllüzyon Kılıcını daha sıkı tuttu. Nefesi sığdı, kasları her seğirmede yanıyordu. Ama gülümsemesi sarsılmadı—hiçbir zaman sarsılmazdı.

"Sanırım bu durumdan sürünerek geçmek zorundayım."

Canavar beklemedi. Kristal bedeni parladı, ışık şiddetli patlamalarla kırılarak Northern'ın gözlerine binlerce küçük iğne gibi saplandı.

Yeniden saldırdı, her adımında derin, erimiş kraterler bırakarak. Northern'ın içgüdüleri çığlık atıyordu ve yana doğru döndü, onu ikiye bölecek bir darbeden kıl payı kaçındı.

Pençenin savrulmasından gelen rüzgar, onu bir duvar gibi çarparak yere fırlattı.

İçgüdüsel olarak yuvarlandı, düştüğü yeri parçalayan takip darbesinden kaçındı.

Güç, erimiş enkazı gökyüzüne spiraller halinde fırlattı ve Northern, ivmeyi kullanarak kendini dikleştirdi. Boşluk Sarmalları kör bir şekilde dışarı fırladı, canavarı yan tarafına vurdu ve onu anlık olarak geri çekilmeye zorladı.

Northern, bedeni itiraz ederken fırsatı değerlendirdi. Kanatları onu ileriye doğru itti, arkasında bir Siyah Alev izi bırakarak.

İllüzyon Kılıcı hafifçe parladı, neredeyse görünmezdi, ama kabzası onun kavrayışında vızıldıyordu—serbest bırakılmayı bekleyen ölümcül bir fısıldama. Düşükten kesmeye başladı, canavarın bacaklarını hedef alarak.

Blade, kristal bir eklemle temas etti, darbenin etkisi koluna titreşimler gönderdi.

Keskin bir çatlak belirdi, zayıf ama Northern son gücünü bu darbeye akıttıkça büyüyordu. Canavar kükredi, erimiş çekirdeği daha parlak bir şekilde alevlendi ve intikam olarak kuyruğunu savurdu.

Northern eğildi, kuyruk başının birkaç santim üstünden geçerek yakındaki bir kayaya çarptı.

Sonuçta oluşan erimiş kaya patlaması, savaş alanını ateşli bir turuncu parıltıyla boyadı.

Duraksız bir şekilde, yarattığı çatlağa İllüzyon Kılıcı'nı daha derinlemesine soktu.

Siyah Alevlerin patlamasıyla, bıçağın görünmeyen kenarı eklemi keserek canavarın bacaklarından birini kopardı.

Canavar bir an için devrildi, dengesi bozuldu ama korkunç bir hızla toparlandı.

Kristal bedeni anormal bir şekilde büküldü, kalan uzuvları geri çekilirken telafi etti.

Kuzey, ayakta durduğu yere devasa bir pençe vurulmadan önce sıçramak için neredeyse hiç zamanı olmadı; darbe, onu neredeyse ayaklarından fırlatacak bir şok dalgası gönderdi.

Artık nefesleri hırpalanmıştı, görüşü bulanıklaşıyordu.

Erimiş savaş alanı onu aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu, sıcaklık geriye kalan azıcık gücünü emiyordu.

Ama Kuzey'in Kaos Gözleri canavarın ruh çekirdeklerine kilitlendi. Onlar düzensiz bir şekilde atıyordu, kristal kabuklarındaki çatlaklardan erimiş enerji kıvılcımları sızıyordu. Zayıflıyorlardı—bunu görebiliyordu.

Canavarı öldürmek mümkündü. Sadece bir fırsat daha gerekiyordu.

Canavar kükredi, erimiş damarları daha parlak yanmaya başladı ve başka bir saldırıya hazırlanıyordu.

Çekirdeğinin etrafındaki hava bozuldu, ısı dalgaları gerçeği kendisiyle büküyordu.

Kuzey'in içgüdüleri ona hareket etmesini haykırıyordu, ama bacakları kurşun gibi ağırdı. Boşluk kanatları zayıf bir şekilde çırpınıyor, onu yerden kaldırmak için mücadele ediyordu.

“Henüz değil,” diye mırıldandı, kendini dik durmaya zorlayarak.

İllüzyon Kılıcı, elinde titreyerek neredeyse alay edercesine hafif bir varlıkla parlıyordu.

“Henüz değil, seni piç.”

Canavar saldırısını başlattı—savaş alanında ateş kılıcı gibi yararak ilerleyen yoğun bir erimiş enerji ışını.

Kuzey kendini yana attı, ışın yanından geçerken, Boşluk Gücü onu bir an bile olsa zarar görmesini sağlamıştı, ancak sıcaklığa karşı savunma yapamadı ve arkasında bir duman izi bıraktı.

O an, çoklu iris gözleri yoğun ve soğuk bir ışıkla parladı.

Elinde kalan az miktardaki Boşluk özünü kullanarak, Kuzey kendini dikleştirip, Kara Alevlerin ezici bir patlamasıyla ileri fırladı.

Canavarın ışını onu takip etti, yolunda erimiş hendekler açarak.

Boşluk kanatları daha dengesiz hale geldi, iplik biçimlerine geri döndü ve hızla yere vurup onu daha hızlı itmek için saldırdı, her hareketi kesin ve umutsuzdu.

Işın kapanırken, Northern vücudunu havada döndürdü, sırtındaki dengesiz Boşluk Sarmalları serbest düşüşteki bir kuş gibi açıldı.

Ani manevra onu ışının üzerine taşıdı ve doğrudan canavara doğru daldı.

İllüzyon Kılıcı parladı, varlığı daha keskin, daha ölümcül hale geldi.

Northern dişlerini sıktı ve elinde kalan tüm gücüyle kılıcı savurdu.

Görünmez kenar, canavarın kristal göğsünden geçerek erimiş çekirdeğe doğrudan vurdu.

Ve Northern mırıldandı.

"Echo."

Savaş alanı bir kalp atışı kadar dondu.

Canavar boğuk bir kükreme çıkardı, çekirdeği parçalanmış bir mücevher gibi çatladı.

Erimiş enerji, kör edici bir patlama ile dışarı fışkırdı, yolundaki her şeyi tüketti.

Northern, patlama onu geriye fırlatırken tepki vermek için neredeyse hiç zamanı olmadı.

O, yere sert bir şekilde çarptı, erimiş yüzeyde kayarak durana kadar sürüklendi. Vücudu hasar görmüştü, zırhı yanmıştı, ama hayattaydı.

Patlamanın ışığı sönmeye başladığında, Northern titreyen kollarıyla kendini yukarı itti.

Canavar gitmişti, kristal bedeni loş ışıkta hafifçe parlayan parçalara dönüşmüştü. Erimiş savaş alanı, soğuyan taşların çıtırtısı dışında korkunç bir sessizlik içindeydi.

Northern, tam zamanında aşağıya baktı, çünkü ona doğru teslim ediliyordu.

[Bir Felaket Behemoth'unu, Erimiş Damarı öldürdünüz]

[14 yetenek parçası kazandınız]

Northern titrek bir nefes verdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten harika bir dövüş," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu.

Ayakta durmakta zorlandı, İllüzyon Kılıcı elinden kayboldu.

Bacakları jöle gibi hissediyordu, her adımda bedeni itiraz edercesine haykırıyordu. Dengesini kaybedip oturdu ve uzun, yorgun bir iç çekti.

O anda gözlerinin önünde yeni bir bildirim belirdi.

[Tebrikler, yeni bir öğe aldınız]

Northern'ın gözleri büyüdü. 'Hayır... Hayır, iki kez üst üste olamaz...'

Kuzey, zindanda savaşmaktan ardı ardına iki eşya beklemiyordu. Geçen yıl boyunca, Hem Karanlık Kıta'da hem de Orta Ova'da canavarlara karşı savaşıyordu ve aldığı eşyaların sayısını sayabiliyordu.

Aslında, ilk günlerinde aldığı eşyaların, henüz bir anomali olarak görülmediği için olduğunu tahmin ediyordu.

Ancak, eşyaları almaya özel olarak durduğu anda, Ul'un onu bir şekilde garip bir olay olarak değerlendirdiğinden emindi.

Bununla ilgili hiç şikayet etmedi. Öldürdüğü canavarlardan eşya kazanamamak onu üzüyor; bu, silah ve zırh koleksiyonlarını yenilemesini kısıtlıyordu.

Edindiği tek iki zırh, Alacakaranlık Şafak ve Gece Korkusu'ydu.

İlki, Hao ile gönderdiği klonuna vermişti; ikincisi ise geriye kalan tek zırhıydı ve yavaş yavaş bozuluyordu.

Silahları da öyle. Paslanmaz, Cal'ı öldürmekten elde ettiği şanslı bir kazançtı. Sahip olduğu tek şey, Ruh Alıcı, iki daggers ve Karanlık Ölüm'dü.

Onda birkaç çekicilik eşyası ve faydalı eşyalar vardı, ama hepsini bu kolyeyi almak için Hao'ya satmıştı; bu kolye bir kez bile boynundan çıkmamıştı.

Su altında dalabilmek ve Kirithon ile savaşmak, bir beceri işi ya da bir sanat ve azim eylemi değildi; Northern bunu tamamen pahalı kolyeye borçluydu. Bu nedenle, bu konuda Hao'dan harika bir alışveriş yapmıştı.

Bunun yüzünden, ilk yırtığından kazandığı çoğu eşya kaybolmuştu, geriye sadece güçlü silahlar kalmıştı.

Ve o ilk yırtıktan beri, belki sadece iki ya da üç kez eşya almıştı ve bunlar bile zamanına değmezdi. Hiç kimsenin zamanına değmezdi.

Nefesini tutup bırakarak, Northern kendini destekledi ve iyi eşyanın ne olabileceğini kontrol ederken yere bacaklarını çaprazladı.

Zihninde çağırdı ve panel canlandı.

[Eşya]

İsim: [Erimiş Damara]

Tür: [Zırh]

Derece: [Kahraman]

Order: [II]

Açıklama: [Ateşin derinliklerinden doğmuş, soyut olanı bile yakacak kadar güçlü bir irade.]

Sıra Yetenekleri: [Isı Emme], [Ateşli Bastırma]

Northern'ın gözleri derinliklerinde dans eden yıldızlarla parladı. Bir kahraman zırhı!

Gece Korkusu, sahip olduğu tek Kahraman dereceli eşyaydı ve zırhın ne kadar korkutucu olduğunu tasdik edebilirdi. Savaş giysileri koleksiyonuna bir tane daha eklemek o kadar harikaydı ki karnında kelebekler uçuşuyordu.

Artık neşeyi içinde tutamayan Northern hemen zırhı çağırdı.

Onun rızasıyla, varlık gibi akan ince siyah iplikler, ardında ince parıltılar bırakarak vücudunun etrafında dokunmaya başladı.

Etrafındaki az ışığı emen karanlık bir şey vücudunda belirdi. Plakalar derin, gölgeli bir siyah renkte, dişli ve açılıydı, sanki unutulmuş bir tanrının kemiklerinden oyulmuş gibiydi.

Birbirine mükemmel bir şekilde örtüşüyordu, her parça bir zirve avcısının pulları gibi bir araya geliyordu. Yüzey pürüzsüz değildi; soğumuş erimiş magma damarlarıyla dalgalanıyordu, parıltıları soluk ama canlıydı, ateşli kırmızı-turuncu bir tonla atıyordu.

Bu damarlar zırhın üzerinde yaşayan varlıklar gibi kıvrılıyor ve dallanıyordu, içinde yatan sıcaklığı ima eden soluk, cehennemvari bir ışık yayıyordu. Bir sonraki yolculuğunuz imparatorlukta sizi bekliyor.

Göğüs parçası, kötülüğün bir başyapıtıydı. Omuzluklar dışarı doğru fırlamış, kötü niyetli dikenlerle doluydu, sanki kimseyi çok yakına gelmeye cesaret ettiriyordu.

Omuzlardan, magma damarları kollar boyunca aşağıya doğru akıyordu, pençeli parmaklarla sona eren eldivenlerin üzerine sürünüyordu, her bir uç ölümcül bir noktaya keskinleştirilmişti.

Zırhın çatlaklarından yukarı doğru ince duman kıvrımları yükseliyordu ve etrafındaki hava ağır, elektrikliydi, sanki zırh uzun zamandır unutulmuş bir cehennemin ağırlığını taşıyordu.

Miğferi, taçlandıran bir dehşetti. İnce ve keskin, vizör yüzünü tamamen gizliyordu, sadece yarıkların arkasındaki magma benzeri ışığın soluk, titrek parıltısı görünüyordu, sanki kısıtlanmış öfkeyle yanan avcı gözlerine benziyordu.

Miğferin arkasından kırmızı bir alev akıyordu, saç veya kumaş gibi değil, daha çok kendi hayatı olan sıvı ateş gibi kıvrılıyor ve değişiyordu.

Bu, doğallıktan uzak bir zarafet, yalnızca korkusunu artıran acımasız bir ihtişam ekledi.

Aşağıda, magma damarları, dikenli zırhlarla süslenmiş dizliklerin etrafında hafifçe birikerek, grevlerin üzerinde sürünmeye devam ediyordu. Botlar ağır ve acımasızdı, tabanları üzerinde durduğu zemini yakarak ateşli izler bırakıyordu.

Zırh, erimiş damarların her atışında, yüzeyinden kaçan her hafif sıcaklık dalgasında tehditkâr bir nefes alıyordu.

Onun önünde dururken, hava daha ağır, daha sıcak hissediliyordu, sanki dünya kendini teslim olmuş gibi geri çekiliyordu.

Bu sadece bir savaş zırhı değildi; yıkımın somutlaşmış haliydi, umutsuzluğun yaşayan bir ocakla giydirilmişti.

Korkunç yapısına rağmen, zırh içinde hareket etmek oldukça kolaydı. Northern, ellerini biraz esnetti, kısıtlamalar olup olmadığını görmek için omuzlarını yuvarladı, ama elleri ve eklemleri serbestçe hareket ediyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, ancak bu tamamen zırhın miğferi tarafından gizlenmişti.

"Bunu seviyorum!" sesi mağarada yankılandı.

Artık, Gece Korkusu zırhını biraz dinlendirebilirdi.

Bu yeni zırh—Erimiş Damar—şüphesiz Gece Korkusu kadar iyi hizmet edecekti.

Ancak yine de, yakında savaşa girmeyi düşünmüyordu. Buradaki canavarlar çok güçlüydü.

'Dayanıklılığım anormal bir hızda tükeniyor; bu çok garip.'

Hefter'in illüzyonundan kurtulmak için kullandığı o hız patlamalarının gerçekten dayanıklılığı üzerinde büyük bir yük olduğunu kabul etmesine rağmen.

Kuzey, son savaşında onu bu kadar yorgun hale getirecek kadar yeterli olmadığını düşündü. Gerçekten neredeyse hiç hareket edemiyordu.

Ve şu anda, zırhın içinde dururken, bacakları, özellikle eklemleri o kadar ağrıyordu ki, sadece uzanıp uyumak istiyordu. Kendini tamamen tükenmiş hissediyordu.

Bu o kadar doğaüstüydü!

Birden, mağara titremeye başladı. Kuzey kaşlarını çattı, etrafa bakındı ve başını kaldırdı.

Ses, yüzlerce gürültülü adımın insana ait olmayan bir şekilde belirli bir yöne doğru koşmasını andırıyordu.

Kuzey, henüz duvarları göremediği için bir anlığına Kaos Gözlerini açtı. Ne olduğunu görmek için yakın geleceğe bir göz atmaya karar verdi.

Kaos Gözleri normal gözlerine dönerken, yüzünde gergin bir gülümseme belirdi.

'Eh, benim klonlarım ve o adamlar buradan devam eder...'

O, sahneden kayboldu ve Sınırsız Boşluğun kollarında dinlenmeye gitti.

Northern taht koltuğuna uzandı, bir kol dayanağının üzerine bacaklarını çaprazladı ve diğerine başını yasladı. Gözleri kapalıydı, dinlenmenin derinliğini arıyordu ama zihni alacakaranlık gibi uyanıktı, birkaç şeyin içinden geçiyordu.

Hala zindanda bulunmanın ona iki eşya kazandırdığı gerçeğinden vazgeçemedi, üstelik bunlar da Efsanevi ve Kahramanlık derecesindeydi.

Bu bir tesadüf olamazdı.

Öncelikle—ve zindana girdiğinden beri merak ediyordu—Ul böyle bir fenomenin var olmasına izin verir miydi?

‘Hayır. O orospu buna asla izin vermez.’

Kuzey, Ul'un kişiliğine dair bir ipucu görebilmişti, nasıl muamele gördüğünden ve Terence aracılığıyla.

Ul, anormalliklerin geçmesine izin verecek biri gibi görünmüyordu. Eğer onu ortadan kaldıramıyorsa, kesinlikle onu her şekilde kısıtlayacaktı, tıpkı onun durumunda olduğu gibi.

Öldürdüğü yaratıklardan eşyalar kazanamamasının sebebinin, Ul'un onun büyüme yollarını kısıtlamak istemesi olduğuna inanıyordu.

Onun için ne yazık ki, o ruh özü ilkelerine göre hareket etmiyordu ve daha güçlü hale gelmek için bir ruh çekirdeğine bile ihtiyaç duymuyordu; bu nedenle, onun üzerinde koyduğu tek kısıtlama ile sınırlıydı.

Ancak... burada zindanda, o tek kısıtlama işe yaramıyordu.

Bu bir şeyi ifade etmeliydi.

Kuzey yavaşça gözlerini açtı, mavi rengi hafifçe parlayarak düşünceleri netleşti.

Elbette, Ul'un gözleri önünde böyle uğursuz bir şey inşa etmeleri mümkün değildi ve onun buna izin vereceği de. Bu, ya onun varlığından haberdar olmadığı ya da biliyordu ama yine de buna izin verdiği anlamına geliyordu.

Kuzey, bir dünyanın bekçisi olduğu iddia edilen birinin ikincisini yapacağını düşünmüyordu, ancak bu onun iradesine fayda sağlamadıkça. Ama bu bağlamda sorulacak soru, o bağlamın ne olduğu ve bunun ona nasıl fayda sağladığıydı?

Bunun cevabını bilmiyordu ve bu sorunun yanıtını bulmak oldukça zor görünüyordu. Ancak, diğer şey daha kolay bir tarafa yaslanıyordu.

Bir şekilde, Milhwa bunu Ul'dan gizlemenin bir yolunu bulmuştu.

Şimdi, bu daha makul bir düşünce gibi görünüyordu. Ancak, nasıl olduğu sorusu hala mevcuttu.

Kuzey gözlerini kısarak baktı. Nedense, aklı aniden kan kırmızısı bulutlar denizine ve gördüklerine gitti.

O gözler.

Onlardan geriye kalan tek şey anılarındaki parçalar olsa da, Kuzey hala bedeninde dolaşan o soğuk korkuyu üzerinden atamıyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu; onun bakışlarıyla karşılaşmak zaten yeterince korkunçtu. Ruhuna bir göz atmaya ve kimliğini görmeye cesaret edemiyordu. Edemezdi!

Hızla kendini toparladı ve başını sallayarak, bu görüntüyü zihninin arka bahçesine itmeye çalıştı—mümkünse, tamamen kafasından çıkarmaya.

Şu anda, Bairan, Jeci, Lynus, Black Mamba ve Revant, beş klonuyla birlikte, zindanda canavarlara karşı savaşarak zindanın derinliklerine ilerliyorlardı.

Ve onlardan yetenek parçaları kazanıyordu.

Bir Usta olduğunda ve ruh çağırmaları kendi başlarına ilerleme fırsatı kazandığında, ruhunda birkaç değişiklik de oldu.

Genellikle, Northern, klonlarını Ruh çağırma tezahürü için bir yayılma aracı olarak kullandığında yetenek parçaları kazanabiliyordu.

Ancak bir Usta olduktan sonra ve ruh çağırmaları, kendi başlarına Boşluk çağrısı haline gelmek için Spectras adı verilen bir seviyeye ilerlemelerine izin veren bir özellik kazandığında, Northern onlardan artık yetenek parçaları kazanamadı.

Çünkü ruh çağırmalarının Spectra'ya ilerlemek için başarı puanları kazanma yolları şuydu:

Onu seçmek, ya savaşmak için çağırmak ya da görev devretmek; belirli bir çağrıyı ne kadar çok seçerse, o çağrının başarı puanları o kadar artıyordu ve sonunda 100'e ulaştığında, Spectra haline geliyordu.

Bir Spectra durumunda, Boşluğa bağlı ip biraz daha kalınlaştı, ancak bir Ruh çağrısı olarak zayıf gerçekliklerini reddedecek kadar kalın değildi.

O noktadan itibaren, ilerleme tamamen Sınırsız Boşluğun kişiliğine ve iradesine bağlıydı.

Seçtiği bazı nitelik değerleri canavarın gücü ve iradesi, sadakatiydi—tüm canavarlar varsayılan olarak Northern'a sadık olsalar da, o onların katiliydi. Ruhlarının derinliklerinde, intikamın zayıf bir ışığı olmalıydı.

Bu ışığı tamamen söndürebilenler seçildi, söndüremeyenler ise göz ardı edildi.

Şimdi, bu özellikle zordu çünkü Spectralar kendileri bu ışığın farkında değildi.

Zorluk seviyesi, şu ana kadar sadece beş Spectra'nın Void çağrısı olma konusunda hazır ve uygun olmasının da nedeniydi.

...Ve onun iznini bekliyorlardı.

İmparatorluk aracılığıyla güncel kalın

Çünkü klonlar, ruh çağrılarıyla birleştirildiğinde ona yetenek parçaları veremediği için bunu yapmadı ve sadece Void çağrılarını göndermeye karar verdi.

Ve onun Void çağrıları, büyümek için canavarlara ait ruhları besliyordu, hasat edilen ve parçalanan yetenekler ise ona yetenek parçaları olarak geri gönderiliyordu.

Kuzey, sistemin yetenek parçalarının akışını duyururken sıkıcı sesini sürekli olarak duyabiliyordu.

Sırtını biraz düzeltti ve ileriye baktı.

"Void çağrısı olma konusunda hazır olan beşi bir gözden geçirmeliyim ve bir kerede halletmeliyim. Sonrasında odamda uyuyacağım, duş alacağım ve dışarı çıkacağım."

Kuzey hafifçe başını salladı ve uygun canavarları çağırdı.

Önünde mavi-siyah alevlerin, beş siluet belirdi, şekilleri neredeyse istikrarsızdı, sanki Siyah Alevler şekillere dökülmüştü.

Kuzey, ilk adaya bir göz attı.

İsim: Shard Creeper

Gerçek İsim: [yok]

Özellikler: [yok]

Özellik Yetenekleri: [yok]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Ruh Sırası: [Canavar]

Sadakat puanları: [100/100]

Yetenek: [yok]

Yetenek Sınıfı: [yok]

Yetenek Yeteneği: [yok]

[Bu Spectra'ya Bir Boşluk çağrısı olma izni vermek ister misiniz?]

Kuzey iç çekti, yanıt dilinin ucunda belirdi ama bir sebepten dolayı oldukça ağırdı. Değişikliklerin ne olacağını merak etti...

Çok heyecanlıydı. Birkaç saniye sonra, nihayet cevap verdi.

"Evet."

Cevabını verdikten hemen sonra, sol taraftaki ilk yaratık formunu saran acımasızca kalın bir siyah alev belirdi. Northern, kötü niyetli alevlerin dansını sabırla izledi, sanki alevlerin püskürmeleri sevinçle coşuyordu.

Birkaç saniye sonra, alevler sakinleşti ve canavarı yavaşça ortaya çıkararak onu küçülttü... ve sonunda yok oldu.

Northern, canavarı görünce dudaklarını hafifçe araladı.

Gözlerinin önünde, başka bir dünyadan gelen—ve aslında tanıdık bir varlık olan—dört ayaklı bir yaratık duruyordu. Vücudu, sanki antik taşlardan oyulmuş ve altın zırhlarla kaplanmış gibiydi.

Zırhının her bir plakasında karmaşık geometrik desenler işlenmişti, mükemmel simetri içinde döngüsel ve spiral bir şekilde, sanki unutulmuş bir kozmik düzenin ipliklerinden dokunmuş gibiydi.

Boynuzları muhteşem kavislerle dışa doğru kıvrılmış, devasa ve etkileyici, her bir sırtı vücudunu süsleyen aynı süslü tasarımlarla oyulmuştu.

Büyüklüklerine rağmen, boynuzlarda hiçbir kusur yoktu; zaman veya savaş tarafından etkilenmemiş, saf göksel altından yapılmış gibi kusursuzdular.

Koçun gözleri hafifçe parlıyordu, erimiş altının ikiz kıvılcımları, gerçekliğin örtüsünü delip geçen kadim bir bilgelik yayıyordu.

Sağlam toynaklar üzerinde duruyordu, her adımı derin, yankılanan bir titreşimle yankılanıyordu, sanki Sınırsız Boşluğun kendisi varlığını kabul ediyordu.

Northern oldukça şaşkın bir haldeydi; böyle bir canavarı ne zaman öldürdüğünü tam olarak söyleyemiyordu, onun benzersiz görünümüne on kez bakmadan.

'...Ama bu, canavarların çığının, Lotheliwan'daki yarığın kırılması sırasında oldu.' Cevap aklına geldi.

Birkaç saniye boyunca Shard Creeper'a baktı ve hafifçe güldü.

"Yine de, bir keçiyi Boşluk çağrısı olarak almak komik. Ne sunduğuna bakalım."

Northern okurken sessizleşti.

İsim: [Shard Creeper] Maceranız imparatorlukta devam ediyor

Gerçek İsim: [Elde Edilmemiş]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yeteneği: [İlk Parça]

Ruh Parçaları: [0/1000]

İlk Parça: [Shard Creeper, yeniden uyanışıyla ve Boşluğun gücüyle güçlendirilmiş olarak, gerçek bir Creeper haline gelmiştir. İlk Parça, Shard Creeper'a insanların unuttuğu anılara sızma ve parçaları toplama yeteneği verir. Parçalar, Shard Creeper tarafından sınırlı bir gerçeklik dokumak için kullanılabilir.]

Northern'ın ağzı, yetenek tanımının sonunu okuduğunda düştü.

Eğer doğru okuyorsa, bu, bu... keçinin... insanların zihinlerine, özellikle de unutulmuş anılarına girebileceği, anıların parçalarını alıp, bunları bir silah olarak kullanarak bir kişinin belirli bir gerçekliği dokuyabileceği anlamına geliyordu.

Northern'ın gözleri panelde kaldı, eli nazikçe çenesini ovuşturuyordu.

'Bu hepsi olamaz...' diye mırıldandı.

O gerçeklikte bir şeylerin olması gerekiyordu. Ancak, Northern, Shard Creeper yeteneklerini kullanmadıkça bunu görebileceğini düşünmüyordu.

Memnuniyetle gülümsedi ve bir sonraki aşamaya geçti.

İsim: Ruh İpeği

Gerçek İsim: [Yıldızın Kıyafeti]

Nitelikler: [Hepsi Bir Arada]

Nitelik Yetenekleri: [Uyumlu Giyinme]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Ruh Sırası: [Cehennem]

Sadakat puanları: [100/100]

Yetenek: [yok]

Yetenek Sınıfı: [yok]

Yetenek Yeteneği: [yok]

"Ne garip bir şey bu..." Northern, bir sonraki evrime onay vermeden önce mırıldandı.

Altın keçinin başına gelen aynı şey tekrar oldu. Ve Northern, gözlerinin önünde süzülen bir kumaş gördüğünde ikinci kez şok oldu.

'Bu bir şaka mı? O zaman tam olarak hangi canavarlara karşı savaştım?'

O kadar çoktu ki, bir sel gibi, hatta farkına bile varmadı. Bir kumaşla savaştığını bile hatırlamıyordu.

Robe havada asılı duruyordu, ağırsız ve eterik, varlığı bir giysiden çok yaşayan bir sis gibiydi.

Koyu, akışkan bir kumaştan yapılmış olan bu robe, sıvı gölge gibi dalgalanıyordu ve hafif, buz mavisi bir parıltıyla hafifçe parlıyordu. Gövde ve alt kenar boyunca işlenmiş garip desenler aralıklı olarak pulsatör gibi hareket ediyordu, sanki bir bilinçle nefes alıyormuş gibi.

Omuzlar, keskin ama zarif kristal çıkıntılarla süslenmişti ve etrafı soğuk bir parıltıyla aydınlatan bir ışık yayıyordu.

Bu omuzlardan uzun, spektral uzantılar sarkıyordu, donmuş sisin tentakelleri gibi, doğaüstü bir zarafetle dans ediyor ve kayıyordu. Kumaş gibi değil, daha çok solan bir fırtınanın kalıntıları gibi görünüyordu, sürekli hareket halindeydi ve görünmeyen bir rüzgar tarafından taşınıyormuş gibi hafifçe fısıldıyordu.

Belin ortasında, karanlık bir malzeme bandına yerleştirilmiş tek bir parlayan değerli taş vardı, ışıltısı ritmik olarak pulsatör gibi hareket ediyordu, robe etrafındaki havayı dolduran hafif bir vızıltıyla senkronize bir şekilde.

Giysinin alt kenarları yıpranmış ve düzensizdi, sanki eterik güçlere maruz kalmanın yüzyıllar boyunca aşındırdığı gibi, ama kırılganlık belirtisi vermiyordu. Bunun yerine, fiziksel düzleme yapışmış parçalanmış bir alanın kalıntıları gibi görünüyordu.

Northern, robe'nin zarafetine derin bir nefes aldı. Sonra aşağıya baktı.

Ad: [Spirit Linen]

Gerçek İsim: [Yıldızın Kıyafeti]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yetenekleri: [Her Şeyi Kapsayan]

Ruh Parçaları: [0/1000]

Her Şeyi Kapsayan: [Boşluk ile yeniden uyanmanın ardından, önce herhangi bir canavarın cesedini sahiplenebilen Ruh İpliği, artık yalnızca Boşluk ustasının bedeniyle birleşebilir ve ustanın istediği her türlü giysiyi yaratabilir.]

Kuzey'in dudakları kıvrıldı.

'Başka bir deyişle, artık giysilere para harcamama gerek yok mu?'

Bu büyük bir nimet oldu, çünkü giydiği şeyler için çok az çaba harcıyordu. Bu, ona çok para kazandıracaktı ve ayrıca, Ruh İpliği'ni istediği her şeye dönüştürebilirdi.

Onu giyerken başka avantajların olup olmadığını merak etti. Altın keçi ile ilgili bilgiler sınırlı olduğu gibi, Kuzey bu Ruh İpliği için de aynı olduğunu tahmin etti.

Kalbi şimdi zıplayarak, Kuzey bir sonraki adaya geçti.

İsim: Siegfreid

Gerçek İsim: [Featherstone'un Işığı]

Özellikler: [Rüzgar Yolu]

Özellik Yetenekleri: [yok]

Tehlike Seviyesi: [yok]

Ruh Sırası: [Serseri]

Sadakat puanları: [100/100]

Yetenek: [Işık Deseni]

Yetenek Sınıfı: [B]

Yetenek Yeteneği: [Bir Işık Işığı], [Aydınlatma], [Parlak]

'Hı? Bir elf mi?'

Özelliği görünce, Northern zaten anlayabilmişti. Tanıştığı tüm elflerin ortak bir özelliği vardı.

Belki de bu, Özgürlük Şafağı katedralinin altında öldürdüğü elflerden biriydi.

"İzin verildi."

Bölüm 691: Boşluk Çağrısı Adayları [Bölüm 3]

Alevler silueti sardı ve birkaç dakika sonra, durmakta olan kişiyi ortaya çıkarmak için azaldı. Northern'ın görmek istediği şey tam olarak bu değildi.

O, hem soylu hem de etkileyici bir figürdü. Savaşla lekelenmemiş parlayan beyaz bir pelerin, omuzlarının etrafında su gibi akıyor, parlayan bir yıldız şeklindeki gümüş bir rozetle sabitlenmişti.

Pelerin altında, karanlık giysisi sıkı bir şekilde oturuyordu, pratik ama onurlu, korumadan ödün vermeden çevikliği vurguluyordu.

Belinde gümüş bir amblemle süslenmiş bir kemer vardı, karmaşık tasarımı cesaretle dolu bir mirasa işaret ediyordu. Zırhlı elini muhteşem bir kılıcın kabzasına sıkıca sarılmıştı, bıçağı sıvı ışık gibi görünen bir maddeden yapılmıştı.

Kılıç, güneşin özüne sahipmiş gibi altın bir parıltıyla alevleniyordu. Süslemeli koruma, bir göksel varlığın kanatları gibi dışa doğru kıvrılmış, kabzayı karmaşık bir altın kafesle çerçevelemişti.

Giydiği miğfer, yüzünü tamamen gizliyordu, dikey yarıklar içindeki adamı hiç göstermiyordu. Parlak çelik, sıcak mavi ışığı yakalıyor, hem ateşten hem de yıldız ışığından yapılmış bir bekçi izlenimi veriyordu.

Miğferin anonimliği rağmen, ondan inkar edilemez bir varlık yayılıyordu - sakin, kararlı ve sarsılmaz.

Northern, özellikle kılıçla bu kişiyle dövüşmeyi hatırlamıyordu. Belki o zaman kişi kılıcı kullanmamayı seçmişti, çünkü kılıcı bir yerde görseydi, bu durum ona tanıdık gelirdi.

İsim: [Siegfreid]

Gerçek İsim: [Featherstone'un Işığı]

Tehlike Seviyesi: [yok]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boş Yetenek: [Işıltılı]

Ruh Parçaları: [0/1000]

Işıltılı: [Boşluk tarafından yeniden uyandırılan Siegfreid, bir zamanlar bir elf olan, artık bir Boş elf olmuştur. En güçlü yeteneği, Işıltılı, Boşluk tarafından güçlendirilmiştir; şimdi bu yeteneği kullanarak kararlı bir ışık kılıcı yaratabilir.]

Kuzey yavaşça başını salladı.

'Anladım, o daha önce bunu yapamazdı...'

Boşluğun gücü, onların doğuştan gelen yeteneklerini muazzam bir şekilde artırarak, zaten olduklarından çok daha güçlü hale getiriyordu.

"Neyse ki, benim tarafımdan öldürüldüler." Kuzey gülümsedi ve nihayet sonuncusuna geçti.

İsim: Kızıl Lord

Gerçek İsim: [Kan Vebası]

Özellikler: [Kan Kralı]

Yetenekler: [Yenilenme]

Tehlike Seviyesi: [Tehlikeli]

Ruh Sırası: [Belial]

Sadakat puanları: [100/100]

Yetenek: [yok]

Yetenek Sınıfı: [yok]

Yetenek Yeteneği: [yok]

Kuzey bir süre duraksadı.

'Yanlış mı okuyorum?'

Yanlış okumadığından emindi. Öncelikle, Kızıl Lord ile savaşıp onu yendikten sadece kısa bir süre geçmişti ve şimdi zaten bir Boşluk çağrısı olmaya hazırdı.

çağrısı.

Ancak o, Sınırsız Boşluğa kendisine güvendiği kadar güveniyordu, bu nedenle bu konuda bir hata yoktu.

Ancak, şüphe duyduğu şey, yaratığın tehlike seviyesiydi. Hayatta olduğu sürece, Kızıl Lord'un bir zirve seviyesinde Belial olduğundan çok emindi.

Hatta bunu kontrol edip onayladı! Ancak şimdi, farklı bir şey görüyordu. Bir şey aniden şüpheli gelmeye başladı. Tüm salgın yarıklarını fethetmeye başladığında daha fazla bilmesi gereken bir şey olduğunu hissetti.

Northern tüm endişeleri geride bıraktı; çünkü önünde, onun Boşluk çağrısı olmaya hazırlanan bir Belial Sıralı canavar duruyordu.

Kendine kibirli bir şekilde sırıttı.

'Kahretsin, ne kadar daha güçlü olabilirim...'

"Hemen evrim geçir!" Neşe dolu yankılarla, sesi Saray'da yankılandı.

Hemen, son siluet alevlerle sarıldı ve kısa süre sonra alevler söndü, yüksekten yükselen kızıl Belial'ı ortaya çıkardı.

Figür, biçim kazanmış bir kızıl kâbus gibi belirdi, savaş ve yıkımın bir tezahürüydü. Tüm bedeni, derin kırmızı akışkan giysilerle örtülüydü ve hafifçe pul pul atıyormuş gibi görünüyordu, sanki kumaşın kendisi canlıydı ve taze kanın özüne sahipti.

Dişli zırh plakaları göğsünü kaplıyordu, pullar gibi üst üste gelmişti, her parça en hafif ışıkta parlayan metalik bir parlaklıkla parlıyordu.

Zırh, çevresindeki gölgeleri içe çeken ince tasarımlarla, siyah olarak oyulmuştu.

Omuzları dışa doğru açıldı, uzun, dişli gölgeler düşürerek, uğursuz bir zarafetle sallandı. Akan kırmızı pelerin altında, yırtık kanatlar gibi uzanan siyah iplikler, görünmeyen bir rüzgarda kayarak ve kıvrılarak, canlı kırmızıya karşı ürkütücü bir kontrast oluşturdu.

form.

Robalar, keskin ve açılı katmanlar halinde yere düştü, figürün arkasında sürükleniyormuş gibi, yürümekten çok kayıyormuş gibi bir izlenim vererek, ona hayaletimsi, doğaüstü bir varlık kazandırıyordu.

Baş, pürüzsüz, taç benzeri bir miğferle kaplanmıştı; yüzeyi keskin ve oluklu, figüre kraliyet tehdidi havası veriyordu.

Miğferin dar yarıklarından, sönmekte olan bir alevin kalbinde kömür gibi yanan soluk bir kırmızı parıltı, sıcaklıktan yoksun, yalnızca soğuk bir yıkım vaat ediyordu.

Arkasında, bir daire şeklinde beliren soluk bir sembol vardı - ilahi bir halo değil, egemenlik ve korkunun bir halo'su, figürün hareketleriyle birlikte hafifçe titreşen dişli hatlarla kazınmıştı.

Bir pençeli elde sıkıca tutulmuş olan, yıkım için şekillendirilmiş bir silah - devasa bir kırmızı orak, çift kenarları sıvı ateş gibi parlıyordu. Silah, kötü niyetle kavisliydi, yüzeyi pürüzsüz ama ölümcül, sanki ölen bir yıldızın kalbinden oyulmuş gibiydi.

Merkezi tutamak, garip sembollerle süslenmişti, hafifçe parlayarak onu sıradan bir silah olmaktan öteye taşıyordu - bu bir yok etme aracıydı, yıkımın habercisiydi. Northern'ın gözleri, Kızıl Lord'un büyütülmüş ve son derece değişmiş görünümünü seyrederken yıldızları yansıtıyordu.

Boşluk, yaratık hakkında o kadar çok şeyi değiştirmişti ki, onu daha da etkileyici ve şüphesiz güçlü hale getirmişti.

Bir gülümseme dudaklarının kenarında belirdi ve kısa süre içinde onu çarpıttı; gözleri hayranlıkla bakmaktan duramadı.

Birkaç dakika geçtikten sonra, nihayet Crimson Lord'un

bilgilendirici runelerini kaydırmak için kendini yeterince topladı.

İsim: [Crimson Lord]

Gerçek İsim: [Kan Vebası]

Tehlike Seviyesi: [Tehlikeli]

Boş Sıralama: [Yankı]

Boşluk Yeteneği: [Kan Vebası], [Savunma Sütunu]

Ruh Parçaları: [0/1000]

Kan Vebası: [Bu, Crimson Lord'un benzersizliğidir ve o kadar güçlüdür ki Boşluk, ona dokunulmamayı uygun gördü. Crimson Lord, bu yetenekle bir kan Sarayı yaratabilir ve bu Sarayı gücünün parçaları olan sütunlarla doldurur.]

'...rift'te olduğu gibi...'

Kuzey, ikinciye geçti.

Savunma Sütunu: [Crimson Lord'un gücünün parçalarından biri, yalnızca

Crimson Lord ve onun Boşluk Efendisi tarafından çağrılabilir.]

Kuzey, koltuğuna gömüldü. Aniden güç tarafından çok bunalmış hissetti.

Kuzey, tüm adayların Void çağrıları olmasına izin verdikten sonra, geri kalanlarını Zihin Gözünden inceledi.

Zihin Gözleri onu ve Revant'ı birleştiriyordu; ona bağlı olan herhangi biriyle anıları paylaşma yeteneğini kullanabilse de, aynı zamanda onların anılarına göz atmak için de kullanabiliyordu.

Ama Revant ile, konunun gözleriyle görebiliyordu. Void gruplarının kolay bir iş çıkarmadığı ama ilerledikleri görünüyordu. Yine de, hala dördüncü kattaydılar.

Onlara onuncu kata ulaşana kadar geri dönmemeleri için özel olarak emir vermişti. İçgüdüleri, orada yenilmez bir şeyin onları bekleyeceğini söylüyordu.

Ve eğer Jeci, Lynus, Revant, Bairan, Siyah Mamba ve beş klonun bir grubu bunu yenemiyorsa, Kuzey bir kez zor bir dövüşle karşılaşacağını kabul etmek zorundaydı.

Tüm bunları bir kenara bırakarak, odasına geri dönmeye karar verdi.

Bir çatlak uzayda belirdi ve genişleyerek, içinden yürüyerek çıktığı dönen mavi-siyah bir delik ortaya çıkardı.

O, kafesinin tanıdık havasını içine çekti, çiçek kokusu ruhunun okyanusuna daldı.

Kuzey birkaç adım öne doğru devrildi ve yatağına düştü. Hemen, uyuyan bir dağ gibi yükselip alçalan horlama sesleri odayı doldurdu.

***

Kuzey'in tüm bedeni sanki bir oda dolusu suyun içinde ıslatılmış gibiydi; yavaşladığını hissediyordu, bedeni ağırdı, gözleri uykunun kabuğuyla yapışmıştı ve bunu nazikçe parmağıyla temizledi.

Orada yatağında uzanırken, beyaz tavana bakıyor ve gözlerini kırpıştırıyordu.

Sonra karnına döndü ve dolabının ayaklarındaki çekmeceyi çekerek bir cep saati çıkardı.

Gözleri yavaşça kısıldı, ne kadar süre gittiğini zihninde hesapladı. Doğru sayıyı fark edince, gözleri açıldı ve sesi yükseldi

: "On iki saat?!!"

Kuzey, uykuluğa kayıtsız bir şekilde teslim olmuştu ve hayatında on iki saat uyuyacağını hiç düşünmemişti.

Akşam olmuştu ve akşam yemeğine yakın bir zamandı.

'Yaklaşık bir gündür yemek yemedim mi?'

Belki daha da fazlası. Northern, zindandayken zamanın farkında olmamıştı.

Gıda, Karanlık Kıta'dan beri hayatının çok temel bir parçası olmamıştı, çünkü ona bol çeşitlilikte sunulmuyordu.

Northern sadece aç kalmamak için yemek yiyordu. Ve çoğu zaman, çok aç olana kadar yemek yemiyordu.

Orta Ova'ya döndüğünde, yemek rutin bir hale geldi. Tharion Kalesi'nde neredeyse her sabah ve akşam birlikte yemek yiyorlardı.

Akademide de durum aynıydı; alışılmış yemek saatleri dışında, Northern atıştırmalık yediği zamanlar yoktu.

Eğer sevdiği herhangi bir ders dışı yiyecek varsa, o da suydu. Çok su içiyordu. Özellikle son günlerde demirhanede çalışmaya başladığından beri.

Northern ayağa kalktı ve hayvansı bir inleme ile gerindi. Elleriyle aşağıya düştükten sonra, genellikle demirhaneye giydiği beyaz tişörtünü çıkardı ve banyoya girdi.

Birkaç dakika sonra, Northern kapısından çıktı, etrafında sakinleştirici bir çiçek kokusu vardı. Koridordan yürüyerek, diğer öğrencilerin toplandığı yemek salonuna yerleşti.

Burası her zaman öğrencilerin yemeklerini alıp dev masaya oturduğu çok fazla sohbetle doluydu. Ama bir sebepten ötürü, bugün özellikle gürültülüydü.

"Duydun mu, Savaşmayan Okulun bir öğrencisi Disiplin Komitesi başkanını yendi."

Kuzey'in kulakları dikleşti.

“Ne? Bu olamaz?!”

“Biliyorum, değil mi... Ama bu gerçek. Dün bunu duyduğumda ben de şüphe ettim, ama Öğrenci Konseyi düelloda vardı ve bu haberin doğruluğunu onayladılar.”

“Aman Tanrım. Bu çok gürültülü olacak. Düello ile bir bahis yok muydu?”

“Evet. Kullanan kişinin Beyaz Yasa adında bir şeyi çağırdığını duydum.”

“Beyaz Yasa? O da ne? Hiç duymadım.”

“Ben de. Var olduğunu bile bilmiyordum, ta ki onu anana kadar...”

İki çocuk yemeklerini topladı ve geri döndü, masalarına doğru yola çıktılar.

Kuzey, kendi kısmını topladı ve hızlıca gözleriyle onları bulmaya çalıştı, ama onlar zaten diğerlerinin arasında yerleşmişti.

Her yerde, sağda solda, olay hakkında sohbetler insanların ağızlarını çarpıtıyordu.

“Kanka, o bitiş çılgındı. Şimşek inanılmazdı!”

Adam sürekli kalkıyordu; bir noktada, yaşayan bir ceset gibi görünmeye başladı.

Disiplin Komitesi başkanının onu öldüreceğini düşündüm.

Herkes dövüşü izlemiyordu, ama izleyenler bununla ilgili şunları söylediler.

Kuzey bu noktada çok fazla kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla doluydu.

Tüm tahminlerinde, hiçbiri Aster'in kazanacağını desteklemiyordu. Savaşın amacı sadece bir şeydi: Aster'in yeni gücünün tanınması ve diğer Starchaser'ların ona güç için akın etmesiydi.

Sonuçta, Non-Combative Okulu'nun da güçlü olduğunu duyurmak için kullanmak istediği temel araçlardı. Özel bölümleri empire'da okuyun.

Aslında, Combative Okulu'ndan Milhwa Kupası'nı almak için yeterince güçlüydüler.

Ama bu... bir zafer beklemiyordu. Bir zafer iyi bir şeydi, ama duyuru platformu bu zaferle aniden etkilenmişti.

Bir şekilde, Combative Okulu artık Non-Combative Okulu'nu dikkatlice gözlemleyecekti; şok edici olması gereken şey artık öyle olmayacaktı.

Kuzey kaşlarını çattı, kaşığını o kadar sıkı tuttu ki, büküldü ve kıvrıldı.

Yanında oturan çocuk, titreyen gözleriyle kaşığa ve Northern'ın öfkeli bakışına baktı. Şık bir şekilde yemek tepsisini ve sandalyesini uzaklaştırarak mırıldandı.

Garip...

Kuzey, bu iyi ama o kadar da iyi olmayan şeyin öfkesinde hâlâ hapsolmuş bir şekilde, ayağa kalktı ve yemek salonundan fırladı, kimse onu durduramadı.

O herif... nasıl kazanma cüretini gösterir?!

Northern, salondaki bir sohbetten Aster'in o kadar yaralandığını, neredeyse öldüğünü ve hastaneye kaldırılması gerektiğini duymuştu; bu nedenle yönü ve yolu oldukça açıktı.

Birkaç dakikalık çılgınca öfkeli adımlardan sonra, nihayet Gümüş Hastaneye ulaştı.

Akademinin üç ayrı hastanesi vardı. Savaşçı Okulu'nun ana kütüphanesinin hemen arkasında inşa edilen Altın Hastane; Savaşçı Olmayan Okulu'nun doğu kanadında, demirciye üç büyük bina uzaklıkta yer alan Gümüş Hastane; ve okul kapısına çok yakın olan Bronz Hastane—temelde düşük profilli işçiler için inşa edilmişti.

Gümüş Hastane, cam ve beton bir yapıydı; Altın Hastane ile karşılaştırılamasa da, Savaşçı Olmayan Okul'daki en muhteşem bina olarak duruyordu.

Çift kapısından aceleyle geçerek, resepsiyonist masası önünde durdu, hafifçe başını eğip sordu.

"Aster adında birisi için buradayım..."

Masadaki kadın kaşlarını kaldırdı.

“Üzgünüm, kim?” diye sordu, masasında bulunan kayıt defterini açarken.

“Disiplin Komitesi başkanını yenen adam.”

Hızla başını kaldırdı ve koridora işaret etti.

“Oh. Koridora ulaştığınızda, sol taraftaki merdivenleri alın, üst kattaki oda 034.”

“Teşekkür ederim,” Northern keskin bir şekilde yanıtladı ve kadının masasından uzaklaştı.

Birçok kişi hemşirelik lobisinde dolaşıyordu; bazıları elleri ve boyunları sargılı, diğerleri krutçalarla, birçok kişi ise orada, bir randevu bekliyordu.

Northern, odalar koridoruna girmeden önce onlara çok kısa bir bakış attı ve sola dönerek merdivenleri çıkmaya başladı.

Sonunda oda 034'e ulaştı ve kapıya vurdu. Birkaç saniye sonra, odanın içinden kadınsı bir ses geldi.

“Girebilirsiniz.”

Northern kapının kolunu çevirdi ve içeri girdi. Aster, gözlerinin önünde doğrudan yatıyordu ve yatağının yanında bacağı asılı bir kadın vardı; yüzü hariç tüm bedeni sargılıydı.

O, Northern'a baktı ve gülümsedi.

"Beni görmek için buraya mı geldin?"

Onun sözleri onu rahatsız etti. Bunu çok edebe aykırı ve ahlaksız bir şekilde, gözleri parlayarak söyledi. Northern, Aster hemen bağırmasaydı bir adım geri atacak gibiydi.

: "Neden benim misafirlerimi rahatsız etmeye devam ediyorsun?!"

Kendine güvenen bir kahkaha attı.

"Eğer benim gibi bir engelli tarafından rahatsız ediliyorsanız, misafirleriniz gerçekten zavallı."

Northern, kadını görmezden gelmeye karar verdi ve Aster'a doğru yürüdü. Ellerini cebine soktu ve sordu.

"Tam olarak ne oldu?" Ses tonu alçaktı, havada baskın titremelerle dolu gibiydi.

"Savaştım... ve asla ayakta durmayı bırakmadım."

Aster'ın yüzü ve vücudu etrafında birkaç bandaj vardı; bir eli tamamen yanına bandajlanmıştı ve genellikle canlı olan rengi biraz solgundu.

"Senin sözlerin benim gücüm oldu. Ve bana bu yeni gücü vermek için yaptıklarınla, sadece yere düşemezdim. Her yaralandığımda, içimde bir şey 'Nasıl yere düşersin? Ustanın fedakarlığını boşa mı harcayacaksın?' diyordu. Sonra genellikle hiç sahip olmadığım bir güç kazanmışım gibi oluyordum. Sonra tekrar ayağa kalkıyordum ve bu, tekrar tekrar olmaya devam etti, ta ki Disiplin Komitesi başkanı bir daha ayağa kalkamaz hale gelene kadar..."

Aster konuşmayı bitirdikten sonra Northern birkaç saniye sessiz kaldı.

Suskunluğu gören geveze ekledi.

“Elbette, daha fazla detaya girmemi istersen, girebilirim ama şu anda her yer sadece acıyor...”

“Ah lütfen, her zaman ne kadar kahraman hissettiğinden, bedeninin sana nasıl hitap ettiğinden, ne kadar yenilmez olduğundan durmaksızın bahsediyorsun; durmazdın ve şimdi aniden acıyor mu?”

Aster, kıza öfkeyle baktı. Kız ona sessizce dişlerini sıktı ve başını çevirdi.

Kuzey'in gözleri kısılmıştı, sesi mezarlıkta sessizliği bozan tek bir nota gibi geliyordu.

“Yani... sen sebep oldun.”

Aster başını hafifçe eğdi.

“Sebep? Ne demek istiyorsun?” İmparatorlukla kal.

Kuzey düşüncelere dalmıştı, dayanıklılığı çok endişe verici bir hızda tükeniyordu. Hızını korkunç bir şekilde kullanmasına rağmen, biraz dayanıklılık kazanmak için onu dikkatli bir şekilde kullanmıştı.

Ama tüm bunlardan sonra bir savaş ve artık devam edemiyordu. Alışılmadık bir durumdu. Çok alışılmadık.

Ama Aster konuşurken, Aster'in bu yeni yetenekleri kullanmasının Void özü ile bağlantılı olduğunu tamamen unuttuğunu fark etti; bu da eninde sonunda kendi dayanıklılığını tüketiyordu.

Aster, tüm bu hareketlerden dolayı yorgunluk yaşıyor olabilir, ancak yeteneğini kullanması Northern üzerinde bir yük oluşturuyordu.

Bu nedenle, sanki iki kişi bir kişinin dayanıklılığını emiyormuş gibiydi.

Northern gözlerini kırpıştırdı ve çocuğa yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Bunun için endişelenme. Kazandığın için mutluyum..."

Aster, Northern'ın gözlerine dikkatle bakarak temkinli bir şekilde söyledi.

"Gerçekten mi? Emin misin? Biraz... sinirli görünüyorsun?"

"Oh, öyle mi? Gerçekten öyleyim, değil mi?" Korkunç bir gülümseme ile zorla çıkardı. "Peki, bu nasıl? Mutlu mu görünüyorum?"

Aster gülümsedi ve başını salladı. "Evet! Çok daha iyi görünüyorsun."

Kadın, kafası karışmış bir ifadeyle Northern ve Aster arasında birkaç kez göz göze geldi.

İkiniz de deli misiniz? Siz..." Northern'a işaret etti, "...geçmiş hayatınızda grotesk bir varlıkmışsınız gibi gülüyorsunuz."

Aster'a doğru başını çevirdi.

"Ve sen, bana bunun sadece seni susturmak için zorla gülümseme olduğunu söyleme. Bu kadar aptal mısın? Aman Tanrım, bu çocuklar!" Tek serbest ve yaralanmamış uzvuyla yüzüne vurdu.

Northern, odaya girdiğinden beri ilk kez ona döndü.

"Sen kim olabilirsin?"

"Oh. O tuhaf biri. Görünüşe göre, Savaş Okulu'ndaki en işe yaramaz kız."

Northern biraz başını eğdi. Aster'in açıklaması çok garipti.

Savaş Okulu'ndaki en işe yaramaz kişinin kim olduğunu bilmek imkansızdı... elbette, eğer sosyal çevre onu böyle değerlendirmişse.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Kız kaşlarını çattı.

"İnsanlara işe yaramaz olduğumu söyleme. Sadece çok güçlü bir yeteneğim var. O kadar güçlü ki, onu kullanmaya çalıştığımda kendi bedenimi kırıyor."

Bandajlı uzuvlarıyla omuz silkti.

“Gördüğünüz gibi...”

Kuzey, kıza gözlerini kısarak baktı.

'Kız ne diyor?'

Kızın ne demek istediğini öğrenmenin basit bir yolu vardı. Daha fazla uzatmadan, Kuzey kızın ruhuna bir göz attı. Bir sonraki bölümünüz imparatorlukta bekliyor.

[Profil]

İsim: [Josie Airesis]

Gerçek İsim: [Titan'ın Hesabı]

Özellikler: [Titan'ın Dayanıklılığı]

Ruh Sırası: [Göçebe]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Titan'ın Gazabı]

Yetenek Sınıfı: [EX]

Yetenek Yeteneği: [Devasa Güç], [Yerkıran]

Titan'ın Dayanıklılığı: [Ciddi şekilde yaralandığında bile, kullanıcı savaşmaya devam edebilir. Ne kadar yaralanırlarsa, güçleri o kadar artar, ancak her aşırı çaba ile yaşam süreleri kısalır.]

Devasa Güç: [Kullanıcının fiziksel gücü büyük ölçüde artar, bu da onların taşı kırmasına, dev ağaçları kökünden sökmesine ve düşmanları yıkıcı bir güçle geri itmesine olanak tanır. Her yumruk veya basış, çevrede dalgalar oluşturan şok dalgaları yaratır.]

Yerkıran: [Kullanıcı, muazzam bir güçle yere vurur, bu da yerin şiddetle sarsılmasına neden olur. Bu yetenek, zemini yarabilir, yapıları istikrarsızlaştırabilir ve dev kraterler oluşturabilir, bu da geniş savaş alanlarını kontrol etmek için idealdir.]

'Güç temelli bir yetenek... ve EX?'

Northern daha önce hiç EX sınıfı bir Yetenekle karşılaşmamıştı.

'Bunda şüphe yok. Okuldaki en güçlü kişi o.'

Güce vurgu... tek farkla ki, kendi yeteneğini kullanmaya çalıştığında her seferinde hastanede burada oluyordu.

Josie kaşlarını çattı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun? Ölüm isteğin mi var?"

Kendine güvenen bir gülümseme Northern'ın yüzüne yayıldı.

"Ve bu isteği nereden bana vereceksin? Hasta... yatağından mı?" Northern'ın tonu 'hasta yatağı' ifadesini vurguluyormuş gibiydi.

Diğer dişlerini sıktı. "Bana inanmıyorsun, değil mi? Gerçekten en güçlü olup olmadığımı göstereyim mi istiyorsun? Bugün şansın yaver gitti çünkü en son bir grup zorba üzerinde bunu kullanmaya çalıştığımda, aldıkları güç artışından dolayı vücudumda elliden fazla kemik kırıldı."

İçini çekti ve başını eğdi.

"Ah... keşke gerçekten faydalı bir yeteneğim olsaydı, sınıf D bile olsa. EX Yetenek sahibi olmanın ne anlamı var, bir kez bile kullanamıyorsam?"

Onun bunu deneyeceğini beklemişti, böylece sadece kopyalayabilir ya da en azından ne kadar yetenek parçası gerektireceğini öğrenebilirdi.

Ancak, bunu yapamaması oldukça hayal kırıklığıydı.

'...onu yeteneğini kullanmaya nasıl ikna ederim...' Bir süre düşündü ama bir çıkmaza girdi.

Sonrasında, Aster'ın sesi ona ulaştı.

“Starchasers seni tanımak istiyor.”

Kuzey'in dikkati ona geri döndü.

“Oh? Gerçekten mi? Neden?”

Aster'in gözleri parladı ve açıkladı.

“Herkes benim nasıl olduğumu biliyordu. Seninle tanışmadan önceki halimle disiplin komitesi başkanını yenmem imkansızdı. Herkes, sadece ayağa kalkıp yıldırım mızrakları fırlatmak dışında hiçbir çaba göstermediğimi söylese de, beni daha güçlü kılan biri olduğu için onunla yüz yüze durabiliyordum.”

“Herkes onun kim olduğunu bilmek ve tanışmak istiyordu.”

Kuzey'in gözleri biraz yana kaydı. Dinleyen kızı yakaladı ama dikkatsizmiş gibi davranıyordu.

“O zaman sorun değil. Onlarla ne zaman tanışacağım?”

Aster, başucundaki masa saatine bir göz attı ve yanıtladı.

“Onlar beş ila on dakika içinde burada olmalı.”

Hmmm... Bu kadar zamanım olup olmadığını bilmiyorum. Demirciye gitmem gerekiyor.

“O zaman sorun yok... hepimiz birlikte demirciye gidebiliriz.”

Northern iç çekti. “Tamam.”

Hanımefendiye bir göz attı, o kendi işine devam ediyordu ve yüzünü Aster'e çevirdi.

“Özel demirhanenin nerede olduğunu biliyorsun. Ben her zaman oradayım. Ayrıca, festival neredeyse bir hafta uzaklıkta, antrenman yapmayı unutma. Ayağa kalkarak kazandın ama festival, sadece ayağa kalkmaktan çok daha fazla talepkar olacak.”

Oradan ayrılmak üzere döndü ama Aster'in sesi adımlarını durdurdu.

“Lütfen bekle.”

Geveze'nin tonu neredeyse bir çığlık gibi geldi.

Northern kapıyı açmak üzereyken durdu ve geri döndü.

“Sorun ne?” diye sordu sıradan bir şekilde.

Aster aşağı baktı, tırnaklarını hafifçe kaşıdı ve gözlerini kaçırdı.

“Sadece düşünüyordum... Biliyor musun, düello için bir ödül vardı —disiplin komitesi lideri pozisyonu. Düşünüyordum, senin benim kazanmamın ana sebebin olduğun için... Bunu sen alır mısın? Ben gerçekten umursamıyorum.”

Northern başını geriye yasladı, biraz şaşırmıştı. Gözleri birkaç saniye boyunca gevezeye odaklandı, sonra gülümsedi ve dedi ki

: “Sorun değil, Ellis... sen kazandın, bu yüzden onun sahibi olmayı hak ediyorsun.”

“Hımm? Ellis kim?”

Northern gözlerini kırpıştırdı. “Ellis? Bu ismi nasıl bildin?”

Aster, Northern'a bakarak yanıt verirken Josie'ye bir göz attı.

“Bence sen sadece benim adıma Ellis dedin.”

Northern'ın kaşları çatıldı.

“Dedim mi?”

“Evet, dedin, frat çocuğu. Kaç yaşındasın? Doksan mı?”

Ah. Bu bir hata olmalı. Sadece bana çok rahatsız edici bir arkadaşı hatırlatıyorsun, hepsi bu. Demek istediğim, pozisyonu kazandın, bu yüzden orada olmalısın.

Aster dişlerini sıktı, bir süre tereddüt etti. Nihayet sesi duyuldu.

"Ama ofisi nasıl koruyacağım? Başkası Beyaz Kanunu devreye sokarsa ne olacak?"

"Endişelenme, Beyaz Kanun yılda sadece bir kez devreye sokulabilir ve bunun etrafında belirli koşullar olmalıdır. Belirli bir konudaki ofis uygulamasından memnuniyetsizlik ve sadece ilgili kişiler bunu sorunsuz bir şekilde devreye sokabilir. En azından mezun olmak için bir yılın var, bu yüzden kaybedecek bir şeyin yok."

Aster, bunu düşünerek başını salladı.

"Gerçekten haklısın. Bu büyük bir fırsat. Ayrıca, Disiplin Komitesi Başkanı olarak görev yaptığımı CV'me eklediğimi hayal et—her Kale beni almak isteyecek!"

Kuzey gülümsedi. "Yardımcı olabildiğim için mutluyum. Daha sonra seninle ve diğer Yıldız Avcılarıyla görüşeceğim."

Kuzey son veda etti, Josie'ye bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Bölüm 695: Eleina'nın Dönüşü

Northern, karamsar bir ruh haliyle özel dökümhaneye doğru yürüdü. Düşünmesi gereken çok şey vardı, bunların çoğu keşfettiği ani yetenek etrafında dönüyordu.

Bu güç, onun için büyük bir nimet olacaktı. Şu anda emin değildi, ama yeteneğin dayanıklılığını etkileyebileceğini düşündü. Aslında, bu, yeteneğe ilgi duymasının ana nedeniydi.

Elbette, dolaylı olarak, sunduğu güce özlem duyuyordu. Tek bir koluyla bir kayayı kaldırabilmek, dağları durmaksızın, ezici yumruklarla parçalayabilmek - sonuçta bu, sıradan bir hayal değildi.

Onu sevdi. Gerçekten yeni gelişmeyi çok sevdi. Ancak sevmediği, onu rahatsız eden şey, Aster'in planlarını ne kadar mahvettiğiydi.

Çocuk gerçekten kazanma şansına sahip olduğunu bilseydi ya da kullandığı boşluk özünün kendi dayanıklılığını yediğini aptalca unutmasaydı, işler bu kadar kötü olmazdı.

Aster'e yönelik sözleri ve duaları, onun zaferini düzenlemişti. O zafer şimdi Savaşçı okuluna ne bekleyecekleri konusunda bir fikir vermişti.

Ne yapmalıydı tam olarak?

Planı, Starchasers'ın gücünü kullanarak onları ezmekti; aşağı gördükleri ve asla karşısında kazanacaklarını hayal etmedikleri insanların onları tamamen ezebileceğini göstermekti. Ve bunun karşısında, Combative okulunun olmasına rağmen, yapacakları hiçbir şey yoktu. Ama şimdi Aster onlara ne bekleyeceklerini gösterdiği için, kendini kısıtlanmış, engellenmiş ve sınırlanmış hissediyordu. Sanki sahnesi elinden alınmış gibiydi.

Şimdi ne yapmalıydı...

'Ne yapmalı... ne yapmalı...'

Northern, ileri doğru yürürken alnını kaşıdı.

Birden, tanıdık bir ses kulak zarlarında şiddetle yankılandı.

"Sen alçak! Bu yeri sahiplenmiş gibi neden yürüyorsun?!"

Northern hemen başını yukarı kaldırdı, gözleri büyüdü.

"Eleina! Geri döndün!"

Adımlarını hızlandırdı, neredeyse ona doğru koşuyordu. Demirciye yaklaştığında, onun tüm silueti gözlerinin önünde belirdi.

Bacakları aniden yavaşladı ve durdu. Gözleri daha da büyüdü, titreyerek onun tüm siluetini bacaklarına kadar izledi.

'...tamamlanmamış mı?'

Bacakları... tamamlanmamıştı...

"Ne?" Northern mırıldandı, sonra ona keskin bir şekilde yaklaştı, omuzlarından tuttu ve aşağıya baktı.

Bacaklarından biri yukarı doğru kıvrılmıştı; sadece bir bacak yere değiyordu. Ahşap koltuk değnekleri, hemen yanında, demirhanenin kısa duvarına yaslanmıştı.

Ayrıca, bir gözü bandajlıydı.

"Ne oldu?"

Northern'ın sesi titredi.

Eleina kaşlarını çattı, kan kırmızısı gözünde vahşi bir bakış parladı.

"Bazı şeyler... senin bilmen gereken şeyler değil. Sana verdiğim görevi tamamlayabildin mi?"

Demirci ocağına etrafına baktı.

“Etrafta göremiyorum...”

Kuzey hafifçe güldü ve kafasının ortasını kaşıdı.

“Ha, ha, doğru, doğru, etrafta değil. Aslında sadece bir veya iki aşamayı geçmem gerekiyor, işimi bitireceğim. Kıtaya yolculuğun nasıl geçti?”

“Az çok...” O omuz silkti ve koltuk değneklerini aldı.

Demirhaneye bakındı ve birkaç saniye boyunca derin derin gözlerine baktı.

Hava sessizdi, arka planda akarsuyun sesi ve rüzgarın yaratıklarının yumuşak cıvıltısı, sanki boğuk bir odadan gelen bir ses gibi doluydu.

Kuzey, onun bakışlarından bıktıktan sonra, yavaşça ve dikkatlice bir kaşını kaldırdı ve sordu.

“Her şey yolunda mı...?”

“Kendinden bahset.”

Kuzey gözlerini kısarak, tamamen hazırlıksız yakalandı.

"Uhm? Tabii, sanırım evet...?"

Özellikle ebeveynleriniz. Hangi tür bir evden geliyorsunuz? Soylu musunuz?

Kuzey birkaç saniye duraksadı, sonra alay etti.

Bir soylu mu? Keşke. Verulania'nın kırsalındanım. Çok bir şeyim yok; babam

Bir yerel avcı ve annem ekmek yapımında ustadır.

Oh? Geldiğin yer oldukça alçakgönüllü... Ailen nasıl?

Northern omuz silkti. "Bilmiyorum, sanırım Orta Ova'da burada ve orada."

O, bastonlarını yeniden tuttu ve hafifçe yere vurdu, ileri doğru hareket etti.

Onlara göz kulak olmanın bir yolunu bulmalısın. Orta Ova'da işler çok zor ve tehlikeli hale geldi.

Kuzey kaşlarını biraz çatladı.

Ne demek istiyorsun? Doğrudan konuya gir.

Merkez Ovası... bir savaşın habercisi..."

Kuzey'in kaşları çatıldı, yüzüne bir gölge düştü.

"Bu yüzden mi bir bacağını ve bir gözünü kaybettin?"

Eleina başını kaldırarak onun yüzüyle karşılaştı.

Bu konuda kendini yorma. Amcamın durumu daha kötüydü.

Amcan mı? Etrafında bir amcan mı var?

Eleina gülümsedi. "Sık sık ortalarda görünmüyor. Ama o, baş demirci

demir döküm.

Oh? Aklıma bir yüz geliyor. Kırmızı saç dışında, hiçbir benzerlik göremiyorum.

Eleina omuz silkti ve yavaşça ileri adım attı.

Her neyse... iyi ol. İşi bitir ve bana gönder. Hiçbir şey yapmadığına güveniyorum!

Kuzey, onun uzaklaşmasını yavaşça izledi, koltuk değnekleri seramik zemine hafifçe tıklayarak vuruyordu.

Bir süre sonra, onun görüş alanından çıkmıştı.

İç çekti ve demirci dükkanının kısa duvarına yaslandı, karanlık bir kaş çatma ile kollarını kavuşturdu.

“Ne olmuş olabilir? Bir iş teslim edeceğini söyledi, sadece geri döndüğünde

bir bacak eksik ve bir gözü yaralıydı.”

Birkaç saniye duraksadı.

“Bunu araştırmalı mıyım…?” Bir an düşündü, sonra aniden gözlerindeki tehlikeli

parıltı sönüverdi.

'Bu benim işim değil.'

Limitsiz boşluğun kollarından çekici çıkararak, demirciye girdi

ve yere düşürdü.

Çekiç, birçok rengin kanıyla lekelenmişti, belirgin bir şekilde kırmızıydı.

Tek yapması gereken, onu temizlemek ve Eleina'ya teslim etmekti.

'Acaba hala Orta Ova'ya gidip bunu geliştirecek mi?'

Bir şekilde, Northern dikkatini Eleina'dan ve olabileceklerden bir türlü uzaklaştıramadı.

ona oldu.

Bölüm 696: Festivalin Girişi

Northern, çekiç temizledi ve o günün ilerleyen saatlerinde onu Eleina'ya teslim etti. Onun gözlerinde hayranlıkla parlayan yıldızları görmüştü. Şüphesiz, onun yaptığı şey karşısında son derece etkilenmişti.

bununla başarabilmek.

Ancak, hemen ardından, Northern ona Artificer Kursu'na geçmek istediğini bildirmişti. Eleina, bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmış ve umursamadığını göstermişti, ancak kayıtsız görünümünün arkasında kalbi kırık bir kadın vardı.

Northern, kararında kararlı olduğu ve ona duygularını teselli edecek hiçbir şey sunamadığı için, ortada olanı belirtmenin gereksiz olduğunu hissetti.

Şimdi yapması gereken tek şey Milhwa festivaline hazırlanmaktı - bu da onu yoğun bir şekilde antrenman yapmaya yönlendirdi.

Rithium ile kendine bir silah yapıp yapamayacağını kontrol etmek için eğitimi sırasında demirhanede zaman geçirdi. Diğer zamanlarda ise, bilgi edinmek için kütüphanedeki kitapları sürekli karıştırıyordu.

Okumayı çok severdi; bazen zamanın farkında olmadan, gece yarısı yurduna geri dönmek zorunda kalırdı.

Diğer zamanlarda, genellikle ofiste kalmayı tercih ediyordu.

O süre zarfında, sadece iki kez Annette ile karşılaştı ve her iki seferde de tanıdık bir selamlaşma olmadı. Sonuçta, birçok kişinin karanlık kıtadaki olaydan tanıdığı Baş Kütüphaneci'nin rastgele bir öğrenciyle konuştuğunu görmek şüpheli olurdu.

Karanlık kıtadan gelen herkesin Annette ve asistanıyla konuştuğu mantıklı bir düşünce vardı. Etrafta oldukça fazla sayıda bulunuyorlardı ve Savaşçı okulunun onları kabul etmekten mutluluğu vardı.

Bu yılki Milhwa festivalinin ne olursa olsun onların hakimiyetinde olacağından emindiler. Northern'ın başa çıkması gereken diğer etkinlik ise Yıldız Avcılarıydı. Onlardan yedisi vardı ve Northern, yeteneklerini kopyalayarak, geliştirerek ve geri getirerek bir şekilde daha iyi hale getirmek zorundaydı. Bu ona birçok parça mal oldu, ama onların güvenini kazanmayı ve yedi yeni yetenek elde etmeyi başardı - şu anda ona vazgeçilmezlerdi.

Aster durumunda olduğu gibi, yeteneği kendi ruhuna bağlamadı. Ruh özüyle ilgili bir sorunları olmadığı için, her birinin ruhuna bağladı.

Ama yine de eterik ipler üzerinde kontrolü sürdürdü. Kesmeye karar verirse, yetenek sınıfları düşerdi ve birdenbire bir zamanlar oldukları o zayıf bireyler olarak geri dönerlerdi.

Tüm bunlar, ona sinir bozucu bir miktar parça mal oldu; bunların çoğu, astlarının zindanda sürekli olarak topladığı parçalardı.

Son zamanlarda, zindanın alt katlarına daha derinlemesine ilerlemeleri zorlaşmıştı. Belirli bir katta aşağıya inmeden iki gün geçirmişlerdi ve Northern bir klonunu kaybetmişti.

O parçalar çok değerliydi, özellikle de festival başlamadan önce kopyalamayı umduğu bir yetenek olduğu için.

Northern, kısık gözlerle, her seferinde kaynayan metalin üzerine çekiç indirdiğinde kan kırmızı kıvılcımların şiddetle uçuşunu izledi. Dikkati son derece keskin olmasına rağmen, aklında birçok düşünce dönüyordu.

Kısık gözleri, çekiçi tekrar indirmek üzereyken aniden titredi ve bu da onu hareketi havada durdurmaya zorladı.

Çekiçi bıraktı, iç çekti ve arkasını döndü. Neredeyse üç saniye sonra, Aster'in ona doğru koştuğu görülebiliyordu.

Aster, demirciye yaklaşırken hızını azalttı. Anvil üzerindeki sıcak çeliğe ve Northern'ın yüzüne, kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

"Ne? Beni mi bekliyordun?"

Aster, Northern'ın yaptığı işi bırakıp doğrudan kendisine odaklanmasını çok garip buldu. Tavrı, beklediği bir misafiri hızlıca karşılamak için duraklamış gibiydi.

Tek sorun, Northern'a geleceğini bildirmemiş olmasıydı. Aslında, onu buraya getiren tek bir şey vardı; o olmasaydı burada olmazdı.

Yeni disiplin komitesi başkanı olarak yapacak çok işi vardı ve diğer üyelerden çok fazla isyanla karşılaştı.

Ofiste sadece bir gün geçirmişti ve bu zaten cehennem gibi geliyordu. Ama daha önemli, acil meseleler vardı ki bu durumun kontrolden çıkmasına neden oluyordu, bu yüzden Northern'a rapor vermek zorundaydı.

Garip hisleri bir kenara itti ve konuştu.

"Her neyse... bir şey oldu, ciddi bir şey!"

Northern'ın kaşları sıkı bir şekilde çatıldı.

"Nedir o?"

“Nişancıların, daha önce pusu kuran disiplin komitesinin üyelerine saldırdı. Savaşçı okulunun öğrencileri korkunç şekilde yaralandı!”

Northern'ın gözleri bir an için büyüdü, sonra öfkeli bir grimasa geri daraldı.

Her şeyin daha kötü olamayacağı gibi.

'...O aptallar.'

Gözlerindeki hafif parıltı tamamen kayboldu. Elleri bir an için çenesinin altında dinlendi, sonra başını hafifçe kaldırarak Aster'ın bakışlarıyla buluştu.

"Sorun değil... bırak olsunlar."

Northern derin bir nefes aldı ve şekil vermek için dövdüğü hâlâ kaynayan metalin arkasına döndü. Aster'ın neredeyse gürültülü sesi -düşük olmasına rağmen- onun keskinleşmiş odaklanmasını rahatsız

etti.

"Ne yapacağım? Bu, disiplin komitesinin benimle daha da isyankar olmasına neden olacak. Belki de burada anlamlı bir şey yapmadan önce ofisten ayrılmak zorunda kalacağım."

Northern, örsün üzerine yaslandı, gözleri odaklanmamıştı. Sonra derin bir nefes vererek söyledi:

“Sorun değil, her şey festivalden sonra yoluna girecek. Starchasers'tan en zayıf iki kişiyi bul. Seninle birlikte, bu gece saat 9'da antrenman alanında buluşalım.”

Aster biraz kaşlarını çattı.

"Uh? 9 PM? Neden? Bu çok geç değil mi?"

En iyi zaman. Festivale başlamasına sadece üç gün kaldı; her anı değerlendirmeliyiz.

dikkatlice.

Aster başını eğdi.

Üzgünüm, ne yapmamız gerekiyordu?

Festivalde yer almak için dört öğrenciden oluşan bir ekibe ihtiyaç var, değil mi?

Aster başını salladı.

Doğru söylüyorsun.

Artık dört kişilik ekibimizi toplayacağız ve onlara birkaç şey öğreteceğim.

festival başlamadan önce üç gece boyunca. Bu seni de kapsıyor...

Aster'ın dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi, gözlerini güzel bir parıltıyla süsledi.

“Yani, ekibinizin bir parçası olacağım?”

“İspanyolca mı konuştum?”

Aster kaşını kaldırdı.

“İspanyolca? İspanyolca nedir?”

Northern, gevezelikten bıktığı için iç çekti ve onu kovdu.

“Asla bilemeyeceksin, sadece yüzümden çekil ve mesajımı ilet.”

Aster bir kez daha gülümsedi ve eğildi.

“Evet, efendim!”

Bağırdı ve neşeli bir tavırla uzaklaştı.

Northern, hala örsün üzerinde dinlenirken, bir kez daha iç çekti. Bir an tereddüt etti ama sonunda

konuştu.

"Artık çıkabilirsin. Saklanmanın bir anlamı yok. Seni hissedebiliyorum..."

Birkaç sessiz saniye geçti.

Sonra bahçenin arkasından ince bir bacak uzandı. Yavaşça, tüm vücut ortaya çıktı

kendini.

Dağınık, akışkan kırmızı saçları olan kız başını eğdi, parmaklarından biri saç telini kıvırıyordu.

saçının.

Yeşil gözlerini biraz yukarı kaldırmayı başardı ve zoraki bir gülümsemeyle elini salladı.

yüzünde.

"Merhaba... hehee."

Bölüm 697: Ne Durum...

Kuzey, onu görmekten şaşırmadı. Aslında, bahçenin çevresine girdikleri anda ikisini de hissetmişti, ama kız Aster'i görünce hemen saklanmaya gitmişti.

Aslında onu bekliyordu.

...Ama öyle davranmadı.

Alnında karanlık bir kaş çatma belirdi.

"Burada ne işin var?"

Kız, birkaç saniye boyunca saçının bir tutamını parmağıyla döndürdü. Düşüncelerini kelimelere dökmekte zorlandığı görünüyordu.

Kuzey kollarını kavuşturdu, sabırla onu bekliyordu. Bir şekilde, hastanede gördüğü o meraklı, kibirli kız ortada yoktu. Bu oldukça şaşırtıcıydı.

Gözleri kısa bir süreliğine buluştu, bu da onun hızla başını eğmesine neden oldu. Sonunda, eğilmiş yüzünden, sözleri çıkmaya başladı.

"Bazı dedikodular duydum... biliyorsun, insanları daha güçlü yapabileceğinizi mi?"

Kuzey yüzünü buruşturdu.

"Dedikodular mı? Dedikodular sonuçta güvenilir bilgi parçaları değildir. İnsanları nasıl daha güçlü yapabilirim? Ben Ul değilim."

Kız, başını sıkarak, cesaret toplayıp başını kaldırdı ve Kuzey'in gözlerine bakmaya çalıştı, ama hafifçe titriyordu.

"Yani, o dövüş okuluna saldıran ve kazanan o adamlar seninle buluştu, değil mi?"

Kuzey kafasını yana eğdi, kolları katlanmış bir şekilde güçle dalgalandı.

"Oh? Yani kulak misafiri oldun?"

"Yemin ederim olmadım. Hastanede Aster'den duyduklarıma dayanarak bir sonuca vardım ve az önceki konuşmanızı dinlemeyi hiç istememiştim ama duymadan edemedim."

Kuzey'in karanlık bakışları birkaç an boyunca ona odaklandı. Sonra konuştu.

"Anlıyorum..." Bir an duraksadı ve ekledi, "Peki, burada ne yapıyorsun? Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Açıkça ne istediğini biliyordu ama aptal oynamak onun için daha ilginçti.

“Daha önce de belirttiğim gibi, yeteneğimi kullanmaya çalışmak kemiklerimi kırıyor. Birkaç dayanıklılık ve vücut geliştirme antrenman yöntemi denedim ama hepsi işe yaramadı. Ailem bile, daha küçük kardeşimin bu yeteneğe sahip olmasının benim sahip olmamdan daha iyi olacağını düşünüyor. Bu belki de en güçlü yetenek ama benim için bir lanet - acılarımın kaynağı. Onu benden almanı istiyorum.”

Northern'ın kaşları bu sefer gerçekten çatıldı.

“Ne? Onu benden almak istediğini ne demek?”

Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı, titreyen ellerini sıkıca tutmaya çalıştı.

“Onu almanı istiyorum. Senin gibi birinin bunu daha iyi kullanabileceğinden eminim. Başkasına ver. Sıradan biri olmaktan bile umurumda değil; sürekli acı ve ıstırap dolu bir yaşamdan daha iyidir.”

Dudaklarını ısırdı.

Northern'ın gözleri ve dudakları hafifçe açıldı. Birinin daha güçlü olmak istediğini duymuştu ve kızın belki de yeteneğiyle başa çıkacak kadar güçlü olabilmesi için yardım istemesini beklemişti.

Birinin daha zayıf olmayı istemesini beklemiyordu.

‘Bu ne?’

Onu suçlayabilir misin? Ne kadar zihinsel ve fiziksel acı çektiğini kim bilir ki, son derece güçlü olarak görülen ama onun ellerinde son derece zayıf ve işe yaramaz olan bir yetenek için?

Hemen hemen herkes, sahip olduğu zayıf bedeni için ona küçümseyerek bakardı. Ve bu durumun hiçbiri için bir şey istememişti.

Ama sorun hala devam ediyordu... Birinin yeteneğini kalıcı olarak almak mümkün müydü?

Bildiği tek şey kopyaydı.

Northern derin bir nefes aldı ve kıza baktı. Gözleri yorgun, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı; bakışları buluşur buluşmaz yüzünü aşağıya eğdi.

Sonra boğuk sesi huzurlu atmosferde yankılandı.

"Sorduğunuz şeyin mümkün olup olmadığından henüz emin değilim, ama bunun üzerinde düşüneceğim. İki gün içinde geri gelin."

Kızın gözleri birçok parlak ışıkla doldu.

"Aman Tanrım, yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız!" diye bağırdı ve hızla oradan uzaklaştı.

Northern, onun bahçeden sakar bir şekilde çıkıp ana sahtecilik alanına ve daha sonra savaşmayan okul kompleksine giden kapıdan geçtiğini izledi.

Sonra geri döndü, yumuşak bir şekilde mırıldandı.

'Garip...'

Çeliği tekrar ocağa yerleştirdi, ocağa odaklanmış gözleriyle tekrar ısınmasını bekliyordu.

Bir yol olmalı... ondan yeteneğini almanın bir yolu olmalı.

Tamamen.

Kollarını kavuşturdu ve koluna ritmik bir şekilde parmaklarını hafifçe vurdu.

Birkaç saniye sonra, gözleri büyüdü.

'Cidden... bunu nasıl unuttum!'

Kuzey, driftçilerin yeteneklerini kopyaladığı tüm olayları araştırıyordu, onların yeteneklerini kalıcı olarak nasıl alabileceğini merak ediyordu.

Diy, işleri ayarlamak için oradaydı, ama Kuzey, birinin yeteneğini zorla almanın mümkün olacağını düşünmüyordu.

Düşünce akışı onu geçmişin derinliklerine götürdü ve Kuzey aniden bir şey yaptığını hatırladı.

Sura'nın yarıklarında. Bir canavardan ismini zorla almıştı... ölümle değil.

Ve bunu yaptıktan sonra, canavar işe yaramaz hale gelmişti.

'Ne olmuştu yine...?'

"Beyaz Yürüyücü..." Kuzey hatırladı. Ayrıca, komik bir şekilde,

an an ve sistemin söyledikleri.

Bu, adı yeteneklerine özel bir dikkat göstermemesinin sebebiydi, ta ki kilitli olan söz konusu özellik açılana kadar.

Ancak, canavarin adının alındığını, yeteneklerinin ve hatta niteliklerinin de ondan alındığını canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Belki de... sadece belki, sürüklenenlerin adını almak da mümkündü.

'Ama ben bunu hiç denemedim, peki ya ona beklenenden daha fazla zarar verirse?'

Kuzey, çözmesi gereken çok kafa karıştırıcı bir durumla karşı karşıya kaldı. Yeteneklerini kopyalayabilir ve onu öyle bırakabilirdi. Ancak, bir sonraki sefer ne zaman bunu kullanmaya istekli olacağını bilmiyordu.

Artık kendi isteğiyle ona geldiğine göre, ona bunu bir kez daha kullanmasını isteyebilir.

mümkün olmak.

Ama onun, onun sorununa çözümler sunması gerekecekti, ya da en azından ona istediğini vermesi gerekiyordu.

istiyor.

Northern, yüzünü avucuyla kapattı ve korkunç bir iç çekti.

"Ne kötü bir durum bu..."

Bu gece karanlık yalnızdı. Gökyüzü boş görünüyordu ve hatta iki ay bile kasvetli bir ruh hali içindeydi, ışıkları sönükleşmişti, bu da geceyi diğerlerinden daha yoğun hale getiriyordu.

Gece sesi yumuşaktı ve neredeyse yok gibiydi, bu yüzden Northern'ın beş metre uzaktaki diğer dört kişinin onu duyabilmesi için bağırmasına veya sesini yükseltmesine gerek yoktu.

“Bugün sizi buraya toplamamın nedeni basit.”

Hepsinin etrafında temkinli bir tavır vardı. Northern'ın etrafındaki hava biraz ağırdı; sanki kalpleri onun yaydığı gerginliği hissediyordu. Tek sorun, o herhangi bir gerginlik yaymıyordu. Northern sadece orada duruyordu.

“Siz dört kişiye benimle nasıl çalışacağınızı öğretmek istiyorum.”

Birbirlerine bakarak göz göze geldiler ve fısıldadılar. Sessiz gecede, Northern onları net bir şekilde duyabiliyordu.

“Ne diyor?”

“Onunla nasıl çalışacağız?”

“Bu adam kendini özel mi sanıyor?”

Hepsinin söyleyecek bir şeyi vardı, Aster dışında; o sadece arada bir yutkundu ve yutmaya çalıştı.

Northern'ın kaşları hafifçe çatıldı, ona doğru bakarak.

"En zayıf olanı seçmemi istemiştin, değil mi?"

Üçü birden Northern'a döndü, yüzlerinde vahşi bir ifadeyle dişlerini gösterdiler.

"Ne?! Bizim zayıf olduğumuzu mu düşünüyorsun?! Cidden, bu adam!"

"Bize daha güçlü olmamızda yardım ettiğin için istediğin gibi konuşabileceğini düşünme!"

"Senden bıktım! Birkaç numara yaptığın için bizi zayıf çağırmak adaletsiz! Aynı şeyi bize yapabilecek başka biri de olabilirdi eğer numarayı bilseydi!"

Aster gergin bir şekilde dişlerini sıktı. Bir an tereddüt etti, sonra onlara belirgin bir öfkeyle döndü.

"Ne diyorsun sen?! Sana yardım eden birine nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun? Simmon, sen de öyle."

Küllü bir küt kesim saçlı üçüncü çocuk bakışlarını çevirdi.

"Eh, zayıf olduğumuzu söyleyerek başladı. Eğer bu kadar güçlü ise, neden dövüşmeyen okulda? Tencere, kazanı kara çağırıyor gibi."

Aster kaşlarını çattı.

Diğer kahverengi dağınık saçlı adam pantomim yaparak söyledi.

Asterman, bu adamla kendini yapışkan bir maddeye yapıştırmayı bırakman senin için daha iyi. Bu, onun özel bir şey yaptığını hissetmesine neden olmaya devam edecek. Düşünürsen, bu onun yeteneğinin bir numarası olmalı, çünkü sonuçta o zayıf. Belki de sadece başkalarının yeteneklerini geliştirebilen bir türdür.

Aster'in ifadesi bozuldu, yüzünde hüzün çatlakları yayıldı. Cevap vermek için bile kendini ifade edemedi. Nasıl bu kadar nankör olabilirlerdi?

Ona böyle bir yetenek verilse bile, yardımına minnettar olmaları gerekmiyor muydu?

“Nasıl—”

Kuzey'in gülüşü aniden soğuk rüzgârda yankılandı, sesini aniden kesti.

Kötü bir kahkaha birkaç kez yükselip alçaldıktan sonra nihayet hızlı bir sona ulaştı.

Sonra Kuzey, yüzünde küçük bir gülümseme ile

: “Sizler benim ihtiyaç duyduğum şeylersiniz. İyi çocuklardan birkaçını kırmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ama yapmayacağım.”

Hepsi sessizleşti, onun sözleriyle merak içinde kayboldular.

Bakışlarını Aster'e çevirdi.

“Burada olmanızın tek nedeni, kendinizi izlemektir; ne olacağını bildiğiniz halde, sizden yapmamamı istediğim bir şeyi yaptığınızda ya da ekibimde karar vermek için yeterince bilinçli olduğunuzu düşündüğünüzde. Sizler sadece sayı kotasını doldurmak için varsınız, başka hiçbir şey değil, anlaşıldı mı?”

“Ne saçmalık!” Kahverengi saçlı çocuk karşılık verdi. “Bir ekip olarak katılmamaktansa, başka bir ekibe katılacağım.”

“Evet, başka bir ekibe katılacağız,” düşük kesim ve hafif uykulu gözlere sahip olan üçüncü kişi ekledi.

Üçü de antrenman alanını terk etmek üzereydi; ancak birdenbire, bacakları ağırlaştı.

Her biri ne olduğunu kaydederken, yüzlerinde ter damlaları oluşmaya başladı. Uzuvları—tüm uzuvları—titredi. Cehennem gibi soğuk bir gece olmasına rağmen, daha önce böyle bir tepki olmamıştı.

‘Hayır, bu soğuk değil...’ birinin aklı yeterince zeki bir şekilde bildirdi.

Ama bu ne olabilir? Korkunun kalplerine sızmasına neden olacak kadar baskıcı olan şey neydi, ve atmosfer birdenbire o kadar ağırlaştı ki, sanki üzerlerine bir dağ düşecekmiş gibi ve bununla ilgili hiçbir şey yapamayacaklardı?

Hava korkunç bir korku hissiyle doluydu. Kalplerini sarsarak, havadan süzülen bu kadar umutsuzluğa dayanamayacak kadar zayıflattı, iradelerini yokluğa bükerek Northern'ın optik yeteneğini kullanılabilir hale getirdi.

İlk kez, Northern Kaos Gözlerini gelecekteki kaosu görmekten ve dört bölmeli görüşle görmekten başka bir şey için kullandı.

İki göz, her bireyin ruhuna, şişman bir adamın zengin etini delip geçen bir korku kılıcı gibi saplandı.

Gözleri buluştuğunda, vücutlarında ürpermeler yükseldi. Etraf, garip ve karanlık bir sisle kaplanmıştı. Northern'ın attığı her adım, sisin içinde yankılandı ama bir şekilde sisin dışında boğulmuş gibiydi.

Dört zalim göz, egemen varlıklarını ortaya koyan ilkel bir ışıkla parladı.

Ve ruhları, onun gözlerinden yayılan tehlikeli ışık tarafından bükülüp yakılıyordu.

Bu durumun nasıl çalıştığına dair fiziksel bir açıklama yoktu; Northern, ne yapmak istediği niyetiyle bakması gerektiğini sadece biliyordu.

Parıltı, sadece Kaos Gözlerini kullanmak istediğinde olan mavi-yeşil ışıktan biraz farklıydı—bu, gözlerinin derinliklerinde yanmakta olan neredeyse beyazımsı bir ışık içeriyordu.

Metali eritmeye yetecek kadar parlak bir ışık gibiydi.

Ve o büyüyen ışık, ruhlarının şeklini değiştiriyor, büküyor, kırıyor ve tekrar bir araya getiriyordu.

Ta ki iradeleri tamamen parçalanana kadar.

“Sizler, nankör kalplere sahip aptallarsınız. Şanslısınız, ihtiyacım olanlar kuklalar.” İmparatorluktan özel maceraların tadını çıkarın.

Onlarla işini bitirdiğinde, pantolonları ıslaktı, gözleri açılmış ve yavaşça akan gözyaşlarıyla dolmuştu, yüzleri solgundu.

Aster'e döndü ve soğuk bir şekilde söyledi

Onları yarın ve ertesi gün getirin. Onların asla aptalca bir şey yapmaya motive olmalarından emin olmam gerekiyor.

Biraz kaşlarını çatarak ama cildinde ter damlaları hissederek, Aster geç yanıt verdi.

E-evet, efendim.

Kuzey çok uzun bir uyku çekti; son bir haftadır festival için dayanıklılığını geri kazanmak amacıyla çok uyuyordu.

Ayrıca hafif egzersizler yapmaya da başlamıştı. Sınırsız Boşluk'ta üç saat boyunca koşuyor, 18 mil kat ediyordu.

Ve bu, festival için dayanıklılık antrenmanına başladığı andan itibaren yaptığı bir şeydi. Güç yeteneğini elde edebilmek, sorununu çözebilirdi. Ama Kuzey, bunun bir kusur olmadan gelmeyeceğini düşünmek istemiyordu.

Ve sonunda, astları onuncu kata ulaşmayı başardılar. Onlara geri çekilmelerini emretmişti.

Bu, festival başlamadan önce zindandaki son ciddi savaş olacaktı. Festival sırasında, kulede yirminci kata inmeye çalışarak meşgul olacaklardı.

Kuzey, her zamanki beyaz yuvarlak yaka üstünü giymek üzereyken aniden durdu ve başka yöne baktı.

Keskin tanımlı kaslarıyla süslenmiş solgun cildi, odasının beyaz ışığı altında yumuşak bir şekilde parlıyordu.

Onun altında bir karanlık havuz oluştu ve yüzünün önünde, hevesle etrafında uçuşan koyu bir kumaş belirdi.

"Hey, hey, bir yerde dur."

Kumaş nihayet önünde durdu, kolu hâlâ dalgalanıyordu.

Kuzey, ona dikkatini vererek sert bir şekilde emretti

: "Bunu durdur."

Ruh Kumaşı nihayet durdu ve hareketsiz kaldı.

'...Bunun nasıl çalıştığından emin değilim. Ama sadece bana gelmesi için komut vereceğim.'

Northern sadece vücuda oturan pantolon giyiyordu; çıplak göğsüyle, kalın boynunu şık bir zarafetle süsleyen bir kolye vardı.

Northern'ın emriyle, Spirit Linen onun üzerinde uçtu ve kumaş, vücudu etrafında akan duyarlı su akıntıları gibi Northern'ın tercih ettiği giysiyi oluştururken mavi bir ışık yayıldı.

Işık sönerek, sade bir siyah yüksek yakalı gömleğin üzerine bol ama iyi oturan keskin beyaz bir ceket ortaya çıkardı. Koyu, düz kesim pantolon, minimalist görünümünü tamamlayarak kumaşın bileklerine düzgün bir şekilde düşmesini sağladı.

Temiz hatlar ve muted tonlar ona sessiz bir zarafet havası kattı.

Northern ellerini hareket ettirdi ve kumaşa dokundu.

'Gerçek gibi. Fena değil.'

Bacaklarını da hareket ettirdi; pantolon serbestti ve bacakların geniş hareket etmesine izin veriyordu. İsterse onlarla dövüşmek için bile kullanabilirdi.

'Yıkanabilir mi? Kan lekelerini nasıl çıkaracağım?' diye merak etti.

Gardırobunu açtı ve birkaç saniye boyunca aynaya baktı. Kıyafet ona mükemmel bir şekilde oturdu, yedi ve hiç kırıntı bırakmadı.

"O zaman, zindana gidiyorum sanırım."

Dediklerinin aksine, yürüyerek gölgelerin içine daldı. Çıktığı bir sonraki yer, belirli bir mağara genişliğinde dönen yoğun karanlıktı.

Kuzey, kayıtsız bir şekilde karanlıktan çıktı, kötü bir hava dalgası onun kırılgan bedenine dağların çarpması gibi çarptı.

Hemen bir adım geri atacak gibi oldu, yüzünde korkmuş bir ifade belirdi.

'Ne korkunç bir şey bu...'

Toprağın içinden direkler yükseldi, parçalanmış etleri korkunç ölüm ve yıkım bayrakları gibi havaya kaldırdı.

Çürümüşlük ve hastalık kokusu havayla birlikte yayıldı, göğsünü tiksintiyle sıkan bir sıkışma ile daralttı.

Kuzey, başını salladı, gördüklerine dair gözleri hala solgun bir şokla açılmıştı.

Direkler neredeyse yan yana yükseldi ve sayıca fazlaydı. Şeffaf kanatlı canavarlar, direklerin zirvesinin üzerinde, hüzünlü bir iğrençlik bulutu gibi vızıldıyordu.

"Sana söyledim, burası bir ölüm evi." Bairan'ın pürüzsüz sesi, mağaranın karanlık havasında yankılandı ve Kuzey ona doğru yürürken karşılaştı.

Daha önce, Bairan, Sınırsız Boşluk'ta kısa bir süre eğitim yaparken, "...o yer bir ölüm evi." diyerek bir şeyler söylemişti.

Kuzey, kılıç kralının sert tanımını dikkate almış olsa da, belki de bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüştü.

Hiçbir zaman gerçek bir ölüm evi beklemiyordu.

Direklere yukarı baktı.

"O cesetler, siz buraya gelmeden önce oradaydı mı?"

"Evet, onlarla karşılaştık," Bairan da direklere bakarak yanıtladı. "Burasının uçan türde yaratıklarla dolu olduğunu düşünüyorum. Bizim gibi kara savaşçıları için onlarla başa çıkmak biraz zor olacak."

İmparatorluktan daha fazla içerik keyfi çıkarın

Northern, burnunun üzerine mangasından bir parça koydu ve boğuk sesiyle konuştu.

"Peki, onlar ne yaptı?"

"İki insan mı?"

Bairan bir an duraksadı, beyaz saçları serbestçe akarken, gökyüzü mavisi gözleri yumuşak bir zarafetle parlıyordu. Kılıç kralı, sanki bir Doğu fantezi romanından fırlamış gibiydi.

"Evet."

Northern, her ikisinin de beyaz saçla doğmasına rağmen sahip olmadığı saf zarafeti içten içe lanetleyerek yanıtladı.

Kılıç kralı kaşını kaldırdı.

“Bir şey mi yanlış?”

“Ne? Yanlış mı? Ne yanlış? Her şey tamamen yolunda.”

Bairan, ustasına birkaç saniye daha baktıktan sonra nihayet gözlerini başka yöne çevirdi ve açıklama yaptı.

“Şey, hanım Jeci, mızrakla olan tekniği kusursuz ve oldukça şekil alabilir. Savaşırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, neredeyse her zaman. Beni sürekli gözlemliyordu ve öğreniyordu. Ruhunun ilerlemesiyle birlikte, korkunç bir katil olacağına eminim...”

Duraksadı ve titredi.

“...bunun düşüncesi bile beni korkutuyor. Canavarı öldürdüğünde yaydığı bir neşe var. Bu neredeyse zihinsel olarak bozuk.”

“Öldürme konusunda zihinsel olarak bozuk... Değiştiğini düşünmüştüm. Peki ya çocuk?”

Bairan, çenesindeki sert ve neredeyse fark edilmeyen sakalını sıvadı.

“Hmmm, o gururlu ve kibirli. Tekniği dalış yapıyor, her zaman öfkeli, o adam. Ama gerçek şu ki, yeterli. Yenilgi durumları onu büyük sıçramalarla büyütecek ve kibirinin yakında gideceğini sanmıyorum. Ama eğer dikenli bir tomurcuğa dönüşürse, onu kesebilirim.”

Kuzey biraz el salladı.

“Bunu yapmana gerek kalmayacak, eminim. İçgörün için teşekkür ederim.”

“Sana hizmet etmek benim onurum, efendim.” Bairan başını eğdi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Northern'ın sesi tekrar duyuldu.

“Sana bir sorum var, Bairan. Garip bir soru.”

Bairan'ın ifadesi ilginç bir şekilde bozuldu, yüzünde oyunbaz bir gülümseme belirdi.

“Oh-oh, ilginç. Efendimden garip bir soru. Lütfen sor.”

“Sizlerden en güçlü olanın kim olduğunu düşünüyorsun?”

Hmm, gerçekten de tuhaf bir soru, çünkü ben de senin çağırdıklarından biriyim," Bairan gülümsedi. "Belki de bana alışmaya başladın? Bu, kayırma mı?"

Northern, kılıç kralını korkunç bir iç çekişle geçiştirdi.

"Aptal olma, Bairan, odaklan."

Hemen, kılıç kralının tavrı düzeldi.

"Ah. Evet, Usta."

Bir süre sessiz kaldı, sonra her zamanki soğukluğu ile konuşmaya başladı.

"Gerçekten söylemek zor. Bir noktada ben olduğumu düşündüm, sonra bir noktada o karanlık, korkutucu adam olduğunu düşündüm, sonra da tüm tuhaf şeylerin arasında, savaşta Kara'nın korkunç büyümesi var. O yaratık, hepimiz kadar tehlikeli, özellikle iki ayaklı bir canavara dönüştüğünde."

Devam ederken aşağıya bakarak duraksadı.

"Ama gözlemleyebildiğim bir şey var ki, hepimizin bir yeteneği var; bunu söylemek biraz zor. Ama aramızda, etrafında dikkatli olmamı sağlayan tek bir kişi var."

Northern başını çevirdi, biraz ilgilenmiş gibi göründü.

"Ve bu kim olabilir?"

Gece elbisesi. Çoğu zaman, bizim hızımıza uyum sağlıyormuş gibi görünüyor.

‘Neden şaşırmadım ki.’

Kuzey gülümsedi.

Gece Terörü, zamanının başından beri korkunun habercisi olmuştu, onlardan daha çok savaşın acımasızlığına alışkındı ve oldukça vahşi ve yetenekli bir liderdi.

Kuzey'in kendisinin bu liderlik sanatını ondan öğrendiğini söylemek abartı olmazdı.

Gece Terörü, onun ilk ve en sevdiği çağrılıydı. Karanlık ve yalnız zamanlarda onun arkadaşı, ilk kötü niyetli dostu ve düşmanıydı.

‘...O günlerdi...’

Zirve ve tarif edilemez acıların günleri.

Kuzey, gözlerinin önündeki ölüm evine yeniden odaklanırken tüm düşünceleri kafasının arka planına itti.

Yüzünde karanlık bir grimasa yükselirken gözleri etrafa dolaştı, sonra bir sonraki saniyede her şey soğuk, kayıtsız bir bakışa dönüştü.

“Peki, sizler benimle katılacak mısınız?”

Bairan, elini sallayarak şaka yollu güldü.

"Bu, canavarların başa çıkabileceğinden fazla olur."

Kuzey, sinirli bir şekilde başını eğdi.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O zaman ölümüm kapıda."

"Seni öldüreceğim, Bairan, benimle oynamayı bırak."

"Asla, efendim. Gerçekten bu yeri parçalara ayıracak gücünüzün yeterli olduğunu düşünüyorum."

Böyle konuşarak, Kuzey'in bu adamla daha fazla söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Bairan'ı, tüm çağırdıklarının en mantıklısı ve insani olanı olarak biliyordu.

Ve belki bir şekilde, kılıç kralı haklıydı. Ama bu sefer tembellik yapmak istiyordu, sadece bu seferlik bile olsa. Festival geliyordu; alabileceği tüm güce ihtiyacı olacaktı.

Ama olan bu.

Kuzey adım attı, bunu yaparken omuzlarını silkti. Durdu ve elini açtı, avucuna parlayan siyah kıvılcımlardan oluşan küçük bir hortum girdi.

Birleşip şık, çıplak bir kılıç oluşturduklarında, sarılı kabzasında yumruğunu sıktı ve aşağıya doğru savurdu, rüzgarın can havliyle kaçmasına neden oldu.

Kuzey'in sırtından siyah, neredeyse sıvı bir karanlık, etrafındaki havayı ayıran bir rüzgar gibi yayıldı. Karanlık, mağaranın loş ışığı altında karanlık-mor bir parıltıyla ominöz bir şekilde parlayan mor bir renge katılaştı.

Kuzey'in Boşluk kanatları her iki tarafta yirmi metre uzunluğunda açıldı ve yumuşakça çırpındı, etrafındaki rüzgarı dağıttı.

Kanatların güçlü bir darbesiyle havaya yükseldi, çivilerin zirvesine doğru zahmetsizce yükseldi, orada vızıldayan canavarlara doğru.

Kılıç kralı başını kaldırdı, ustasının zarifçe yükselişini izledi. Nefes aldı ve iç çekti, gülümsedi.

"...Görkemli."

Kuzey yüksekliklerine çıktıkça, hüzünlü abominasyonlar döndü, tüm dikkatleri tek bir noktaya yoğunlaştı.

Yapıları biraz garip ve tehditkardı. Öncelikle, böcekler gibi vızıldayan uçuş tipi canavarlara benzemiyorlardı.

Şekilleri, altı kolu ve iki bacağı olan bir insan vücudu kütlesi gibiydi. Her elin eklemine, uzanan ve birleşerek büyük, neredeyse yuvarlak bir kanat oluşturan şeffaf kanatlarının kökü bağlıydı; bu kanatlar deli gibi hızlı çırpınıyor, bulanık bir hale geliyordu.

Başlarında gözler ve burun için yer yoktu, ağızları ise çivilerde asılı duran ete karşı sürekli diş gıcırdatmalarıyla zorla açılmış gibi görünüyordu.

Kuzey, onları görünce neredeyse kusacaktı. Ama biri hemen ona doğru atıldı, morumsu dili dikenler gibi dışarı sarkarak başının önünde uçuyordu.

Kuzey, dili kolayca yanına kaydırdı ve bir hamleyle kesti. Kanatlarını çırparak kendini ileri fırlattı ve Illusion kılıcını tehditkar yaratığın açılmış ağzına sapladı.

Bir kan sıçramasıyla birlikte sinir bozucu bir gıcırtı çıktı, Kuzey kılıcı daha derine iterek yan tarafa doğru zorladı ve yaratığın başının yarısını acımasızca yırttı.

Uçuşu dengesizleşti, ama şeffaf kanat dayanıyordu—kan durmaksızın yere yağsa da.

Kuzey, kanatlara bir göz attı ve hemen bir kanadını başının üzerine kıvrıldı, şeffaf kanatlara birkaç çelik tüy fırlattı.

Üzüntülü böcek havada sallanırken, her çelik tüy kanatsız kanadına saplandı. Sonunda, arkasındaki tek güzellik kabaca koparıldı ve aşağı düştü.

Havanın sürekli vızıltısı aniden yavaşlamış gibi görünüyordu. Kuzey'i ve yenilmiş üzüntülü böceği izleyen diğer iğrenç yaratıklar, direklerin zirvesinde gizlenmiş gibi bir nefes alıyor gibiydi.

Sonra birden, hepsi aynı anda, mükemmel bir senkronizasyonla, arka taraflarındaki bulanık kanatlar tarafından direklerden kaldırıldılar.

Bir sebepten ötürü, kanatlar Kuzey'in hatırladığından daha hızlı çırpınıyor gibiydi. Sanki var olmuyorlarmış gibi.

Kuzey, böceklerin senkronize hareketini gözlemleyerek gözlerini kısarak baktı. Başını hafifçe salladı.

'Neden bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum...'

Onun bakışı hepsinin arasından süzüldü, özellikle de kanatlarını inceleyerek.

Sonra fark etti.

'...kanatlar...'

Ne yazık ki, Northern'ın fark ettiği gibi, iğrençlerin kitlesi onun yönüne doğru bir böcek seli gibi uçuyordu. İmparatorluk hikayenize devam edin.

'...ah, kahretsin.'

İğrenç yaratıkların sürüsü mükemmel bir uyum içinde ileri doğru hareket etti, bulanık kanatları o kadar rahatsız edici bir ses çıkarıyordu ki, sanki tırnaklar taşın üzerinde kazınıyordu.

Northern'ın Illusion kılıcına sıkı sıkı sarılması, varlığının ağırlığının elinde güvenilir bir yoldaş gibi yerleşmesine neden oldu.

Boşluk kanatlarını bir kez çırptı, havada kendini dengeledi. Gözleri bir abominasyondan diğerine kaydı, her bir grotesk form kaos yığınında kayboluyordu.

Rastgele saldırmıyorlardı. Senkronizeydiler—görünmeyen bir şey tarafından yönlendirilen tek bir varlık gibi hareket ediyorlardı.

'Kanatlar koordine... çok koordine.'

Daha fazla düşünmek için zaman yoktu.

Öndeki abominasyon hamle yaptı, dişli dili havada bir kamçı gibi keskin bir şekilde süzüldü.

Northern başını eğdi, dilin ucu yanaklarının yanından geçti. Tek bir hızlı hareketle, Illusion kılıcını yukarı kaldırdı ve dili hassas bir darbe ile kesti.

Kan fışkırdı, ama umursamadı. Bunun yerine, kendini ileri fırlattı, kılıcını döndürdü ve abominasyona alttan saldırdı.

Yaratığın bir eli koptu, iç organlar spiral bir desenle döküldü. Hüzünlü böcek düzensiz bir şekilde vızıldadı, acı dolu bir kükreme gibi görünen bir ses çıkardı.

Northern umursamadı, çünkü yaratığın ölmediğini gördü. Şüpheleri doğrulandı.

Kuzey, yaratık ona saldırırken havada yuvarlandı - diğerleri zaten korkutucu bir şekilde koordine olmuş bir dizi içinde yaklaşıyordu.

O, basit bir el hareketiyle kanadın kökünü kesip, kılıcını savurarak bir sonraki dili deflekte etmek için hızla döndü.

Kuzey, hüzünlü böceğin ölüme yenik düştüğünü, cansız bir şekilde yere düşüp et yığını gibi sıçradığını yan gözle izledi.

'Yani, gerçekten de kanat...'

Kuzey, onları hareket ederken gördüğünden beri gerçek yaratığın kanat olduğunu şüphelenmişti. Şeffaf kanat dışında kalan vücut, onun tarafından taşınan cansız bir form gibi görünüyordu.

Hepsi zaten ona doğru yaklaşmakta, havada yaklaşımın yoğunluğuyla titreme hissediliyordu.

Kuzey, İllüzyon Kılıcını diğer eline aktardı ve artık serbest olan elini uzattı.

"Gizli Ay."

Anında, hava yoğun, sıcak bir sisle doldu, sanki yoğun bir yangının ardından oluşmuştu.

İğrenç yaratıklar yön bulma yetilerini kaybetti. Gözleri olmadığı için, Kuzey, sıradan bir sis kullanmanın, örneğin Boş Aura'nın sisinin, işe yaramayacağını düşünmüştü.

Bu nedenle, [Gizli Ay]'ı kullanmaya karar verdi.

[Gizli Ay] [Nsair'in Kucaklaması] yeteneğiydi, bunu Luinngard İmparatoru'ndan kopyalamıştı. Bu, varlığını sıcak bir sis içinde gizlemesine olanak tanıyordu.

Sıcak sisin bir diğer etkisi, duyuları bozmasıydı. Etki, gözleriyle gören varlıklar üzerinde en az düzeydeydi—sadece sıcak dumanın içinden görmeye çalışıyorlardı.

Ancak sıcaklık veya ses algısına dayanan yaratıklar genellikle daha şiddetli etkileniyordu, çünkü sisin yaydığı yoğun sıcaklık her şeyi bozarak Northern'ın varlığını gizliyordu. Özel bölümleri empire'da okuyun.

Tüm hüzünlü böcekler aniden koordinasyonlarını kaybetti. Northern, karanlık sisin içinden bir hayalet gibi hareket etti, İllüzyon Kılıcı ellerinde hayalet gibi süzülüyordu.

Hareketleri basit ve etkiliydi, kanatları sırtlarından ayırırken hızlı ve kesin bir şekildeydi.

Bunu yaparken, abominasyonlara daha fazla zarar vermeden, bedenleri yere düşüp hamur gibi sıçradı.

Kılıçtan çıkan beyaz ışık, yerden yere uçarak keskin açılarla akıyordu.

Sonra hız aniden arttı, beyaz ışık korkunç bir hızla hareket ederek sisin içinde bir desen çizdi.

Durdurduğunda, tüm hüzünlü böcekler Bairan'a yağmaya başladı.

[Tehlikeli Hellion, Hüzünlü Böcek'i öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Hüzünlü Böcek'i öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Hellion, Hüzünlü Böcek'i öldürdünüz]

[+4 yetenek parçası kazandınız]

Kuzey, gözlerinde soğuk bir ışıkla rune serisini okudu, yüzünün bir tarafı mor kanla kaplanmıştı.

Hızla, sis sayesinde, tüm hüzünlü böcekleri ortadan kaldırmıştı. Bunun garip bir şekilde kolay olduğunu söyleme isteği vardı, ama Northern, eğer kanatları ruhu barındıran gerçek canavar olarak tanımlamamış olsaydı, bedenlerine boşuna saldırmaya devam edeceğini biliyordu.

Bu nedenle, bu genel olarak kolay bir görev değildi—sadece bunu yapan kendisiydi, bu yüzden kolaydı.

Bairan'ın söyledikleri aniden yerleşmeye başlamış gibi görünüyordu.

'Ben o kadar güçlü değilim...'

Hatta bu düşünce aklından geçer geçmez yalan söylüyormuş gibi hissetmeden edemedi.

'...Gerçekten, demek istediğim, biliyorum ki...'

Northern aniden duraksadı, kaşlarını çattı.

Bir saniye sonra, çok daha kalın ve yoğun bir vızıltı kulaklarına girdi. Ardından, gerçekten ilkel böcek benzeri canavarlıklar, mağaranın karanlık derinliklerinden kendilerini gösterdi.

Ona doğru uçtular, devasa bedenleri, az ışıkta hafifçe parlayan karanlık kitin zırh katmanlarıyla sarılıydı.

Devasa kanatları, damarları belirgin ve turuncu, bir savaş gemisinin yelkenleri gibi geniş açıldı ve havayı kalın, uğursuz bir vızıltıyla karıştırdı.

Keskin pençeler, segmentli kuyrukları arkasında kıvrılırken tıngırdadı, her biri kötü niyetli, dikenli bir uçla sona eriyordu. Soğuk ve ifadesiz ikiz gözler, çevrelerini uzaylı bir zeka ile taradı.

Gözleri nihayet çekim kaynağını buldu. Birinin onu görmesiyle, hepsi hemen başlarını ona çevirdi.

'Eh? Yani o olanlar kalabalıklar.'

Kuzey iç çekti ve kılıcını bıraktı.

"Görünüşe göre kılıca alışmayı bir süreliğine bir kenara bırakmam ve sizlerle ciddi bir şekilde ilgilenmem gerekecek."

Elleri hazırlarken mırıldandı, onları aşağı indirdi. Avuçlarında alev topu gibi parlayan turuncu alevler belirdi.

Kuzey, yavaşça elini yüzüne kaldırdı, gözlerinin önünde bir işaret yapmak için iki parmağını uzattı.

"Ateş Güneşi."

Whoooom!

Mağara genişliği, beyaz bir patlamanın korkutucu bir şekilde aydınlanmasıyla aniden aydınlandı; sanki dünyanın kalbi yarılmış ve her gölgeyi kovarak yalnızca keskin, kör edici bir parlaklık bırakmış gibi.

Beyazlık yavaşça solarken, turuncu renkte bir küre Kuzey'in hemen arkasında, minyatür bir güneş gibi süzüldü, sıcaklık ve güç yayıyordu. Yüzeyi, sanki zar zor kontrol altında tutuluyormuş gibi, huzursuz bir enerjiyle titriyordu.

Ateş Güneşi, Northern'ın arkasında tehditkar bir şekilde süzüldü, parlak ısısı etrafındaki havayı büküyordu.

Büyük böcek benzeri yaratıklar kısa bir an için duraksadı, içgüdüsel saldırı arzuları artık önlerindeki ezici güçle karşı karşıya kalmıştı.

Northern'ın gözleri soğuk, odaklanmış bir yoğunlukla parladı, eli hala yüzünü ikiye ayırıyordu. Parmaklarını yumruk yaparak sıkıştırdı ve minyatür güneş, kendisini daha yoğun ve daha volatıl bir forma sıkıştırarak yanıt verdi.

Turuncu alev iplikleri, güneşten güneş patlamaları gibi dışa doğru spiral şeklinde yayılıyor, yırtıcı bir enerjiyle çıtırdayıp patlıyordu.

Northern, yaratıkların dikkatsizce saldırmak yerine tereddüt ettiğini izledi.

Bölümlü kuyrukları beklentiyle kıpırdadı ve kanatları havada dengelerini sağlamak için açıldı.

Onların tereddütü, en azından sonuncularından daha akıllı olduklarını kanıtladı. Önceki yaratıklar, sadece öldürmek ve belki de yemek amacıyla yaratılmış anlamsız kalabalıklardı.

Ama tereddüt, bunları kurtaramazdı. Ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, kaçınılmaz sonları yine de gelecekti.

Hiçbir uyarı vermeden, Northern elini ileriye doğru uzattı.

Ateş Güneşi itaat etti ve havayı esnek bir şekilde yırtarak, korkunç bir gürültüyle yoğun bir ışık ipliği fırlattı.

En yakın böcek benzeri varlık, ipliğin zırhlı göğsünden doğrudan geçip çekirdeğini yok etmeden önce tepki vermek için neredeyse hiç zamanı olmadı.

[Tehlikeli Fırtına, Kül Arısı'nı öldürdünüz]

[+5 yetenek parçası kazandınız]

Kalan canavarlar bir ağızdan çığlık attı, sesleri mağara duvarlarında yankılandı. Öfke mi yoksa korku mu olduğu Northern için belli değildi, ne de olsa umursamıyordu.

Tekrar elini kaldırdı ve güneş bir kez daha genişledi, ısısı artarak tüm atmosferi kötü niyetli, yakıcı bir kırmızı parıltıyla aydınlattı.

"Bunu hızlıca bitirmek istiyorum, çünkü katılmam gereken bir festival var"—güçlü olmadığını iddia eden adam söyledi.

Yaratıklar nihayet tereddütlerini aştı ve topluca saldırıya geçti, kanatları öyle bir hızla çırpınıyordu ki hava bile titremeye başladı.

Keskin pençeler alevlerin titrek ışığında parladı ve dikenli kuyrukları Northern'ı her yönden delmek için ileri fırladı.

Northern hareketsiz kaldı, kaosun ortasında sakin—onun yeteneği.

Bileğini keskin bir şekilde çevirerek, Alev Güneşi sayısız eriyik enerji parçasına parçalandı, her bir parça acımasız bir hassasiyetle hedefine ulaştı. Hava, chitin'in cızırdaması ve keskin, ölmekte olan çığlıkların sesiyle doldu, parçalar böceklerin zırhını delip çekirdeklerine saplandı.

Tek tek düştüler, devasa bedenleri cansız yığınlar halinde yere çakıldı.

Bir zamanlar kulakları sağır eden kanat çırpınışları sessizliğe büründü, yerini sadece alevlerin çıtırtısı ve kalıntı ısının hafif vızıltısı aldı.

Kuzey, güneşin parçaları başının arkasında birleşip yeniden bütünleşirken yavaşça nefes verdi.

Vücudundaki gerginlik, sonuçları gözlemlerken azaldı. Mağara artık böcek benzeri canavarların yanmış kalıntılarıyla doluydu, bedenleri bükülmüş ve kırılmış, bir zamanlar etkileyici olan formları, dumanlı kalıntılara dönüşmüştü.

[Tehlikeli Fırtına, Kül Arısı'nı öldürdünüz]

[+6 yetenek parçası kazandınız]

[Tehlikeli Fırtına, Kül Arısı'nı öldürdünüz]

[+6 yetenek parçası kazandınız]

Rünler gözlerinin önünde parlamaya devam etti, ancak Kuzey onlara pek dikkat etmedi.

Zihni zaten ileriye doğru hareket ediyordu, önünde ne olduğunu tahmin ediyordu. Karanlık mağaranın derinliklerine, çok daha kötü bir şeyin zayıf yankısının beklediği yere bir göz attı.

Sonra, devasa karanlık kanatları ve yüzen güneşiyle ona doğru süzüldü. Hem ışığın hem de karanlığın bir meleği gibi görünüyordu, iki güç arasında askıda kalmıştı.

Bairan aşağıdan baktı, ustasının zindanın derinliklerine doğru ilerleyişini okunamaz bir ifadeyle izledi.

Sonra gözlerini kırpıp, vızıldayan kılıcına baktı.

"Sen de hissediyorsun. Usta çok güçlü, benim için hala büyüme alanı olup olmadığını merak ediyorum."

Kuzey, mağaranın dar bir derinliğine ulaştı. Güneşi, ilerlerken çevresindeki karanlığı aydınlattı, neredeyse ondan yanmaya başladı.

Ancak bu dar derinlikte, karanlık özellikle kararlı görünüyordu, güneşin korkutucu parıltısına rağmen etrafındaki havaya inatla yapışıyordu.

Kuzey, çevresindeki karanlığı inceledi. Sırtında kelimenin tam anlamıyla yanan bir güneş taşıyordu, ama yine de yol vermeyi reddediyordu.

'Bu kesinlikle bir cehennem karanlığı olmalı...'

Boşluk?

Hayır. O olamazdı.

Kuzey, Koll ile dövüşürken düştüğü o garip yarıkta tüm Boşluğu emmemişti, ama büyük bir kısmını emmişti—yaklaşmadan önce bile boşluğu tanıyacak kadar.

Yani kesinlikle boşluk değildi, buna emindi. Ama karanlık güçlüydü... mini güneşinin yoğun parlaklığına karşı koyacak kadar güçlüydü.

'Bir bakalım...'

Kuzey'in Kaos Gözleri açıldı ve hemen, karanlığın üzerine düştüğünde, gözleri büyüdü. Yüzüne karanlık bir kaş çatma düştü.

Kızıl gözler, o kadar sapkın bir parıltıyla doğrudan ona baktı ki, neredeyse çıplak hissetti.

'Ne lan bu?!'

Kızıl gözler çok tanıdık, parıltı tanıdık; onu daha önce görmüştü.

Ve hatırlaması uzun sürmedi.

Deniz...

Koyu karanlık duvarın içinde, akademinin etrafında biriken kızıl bulutların denizinden kaynaklandığı görünen bir şey vardı.

Kuzey gözlerini kısarak bakındı; bir şey aniden kötü hissettirdi. Yeni maceraları imparatorlukta oku.

Tüm hisleri, bu anı hemen terk etmesi için çığlık atıyordu. Ama bu, sadece tehlike hissinin bir karmaşa yaratmasıydı.

Bu tuhaf yaratıkla başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi.

Kendini hazırladı, bir parmağını uzattı, elleri sırtının arkasında dinlenen güneş halkasını yönetmek için hevesle bekliyordu.

Hazırlığına yanıt verircesine, karanlığı yırtan korkunç bir çığlık duyuldu; o kadar keskin ve delici bir ses ki, Kuzey başını acıyla tutarak kanının kulaklarından süzüldüğünü hissetti, dayanılmaz baskı hislerini paramparça etti.

Çığlık durmadı—şiddetlendi, o kadar sert bir ses dalgasıydı ki, zihninde cam parçaları gibi parçalanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Görüşü bir an bulanıklaştı ve Boşluk kanatları sarsıldı, aşağı spiralle düşerken kendini havada dengeleyip toparladı.

Dişlerini sıkarak, Northern kendini dik tutmaya zorladı, üzerindeki baskı çöküşteki bir dünyanın ağırlığı gibi hissediliyordu.

'Bu şey nedir...'

Kızıl gözler, geçilemez karanlığın içinden parıldıyordu, varlık adım attıkça daha da parlayarak.

Yavaşça, boşluk gibi karanlıktan çıktı ve çarpık, kabus gibi bir formunu ortaya çıkardı.

Bu, Northern'ın daha önce karşılaştığı hiçbir canavara benzemiyordu.

Varlık insansıydı, ama yapısı groteskti. Uzun ve ince uzuvları, kalın, siyah bir madde damlayan dişlek pençelerle sona eriyordu.

Kızıl damarlar, kül rengindeki derisi boyunca atıyordu, gözleriyle senkronize bir şekilde hafifçe parlıyordu. Ağız olması gereken yerde, anormal derecede geniş açılmış dişlek bir yarık vardı; bu yarık, Northern'ın güneşinin loş ışığında tehditkar bir şekilde parlayan iğne gibi dişler sıralarını ortaya çıkarıyordu.

Karanlık, varlığının etrafında yaşayan bir örtü gibi yapışmıştı, sanki onun varlığından besleniyormuş gibi kıvrılıyor ve atıyordu.

Northern, kulaklarındaki kanı silerken, Kaos Gözleri daraldı ve yaratığı analiz etti.

Onun aurası, karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu—yoğun, boğucu ve kadim, sanki tanıdığı dünyanın şekil almaya başlamasından çok önce var olmuştu.

'Bu sadece ilkel bir karanlık değil... O canlı.'

Bu farkındalık onu ürpertti, ama korkunun düşüncelerini karartmasına izin vermedi. Düzeldi, eli Alev Güneşi'ni komuta etmek için hareket etti.

Hızlı bir hareketle, minyatür güneş canlandı, yüzeyi alevlerin kıvrımlarıyla patladı. Kuzey, yaratığa doğru fışkıran birkaç parlak erimiş enerji akıntısıyla birlikte ateş selini serbest bıraktığında, mağara bir kez daha aydınlandı.

Alevler, varlığa bir kalp atışı kadar hızlı ulaştı ve onu dönen bir cehenneme sarıp sarmaladı. Hava, ısıyla dalgalandı, yaratığın ayaklarının altındaki taş, saldırının yoğunluğundan dolayı parlamaya başladı.

Bir an için, Kuzey'in saldırısının başarılı olduğu düşünülüyordu. Ama sonra, alevlerin içinden karanlık bir siluet belirdi.

Yaratık, alevlerin içinden zarar görmeden geçti, etrafındaki karanlık ateşi emiyor gibiydi, sanki enerjisiyle besleniyordu. Kırmızı gözlerinin parıltısı yoğunlaştı ve bozulmuş ağzından düşük, gırtlaktan gelen bir kükreme yükseldi.

'Alevleri yuttu mu?!'

Kuzey, yaratığın üzerine atıldığında tepki vermek için neredeyse hiç zamanı olmadı; boyutuna göre olması gereken hızdan çok daha hızlı hareket ediyordu. İmparatorlukta özel hikayeler keşfedin.

Boşluk kanatlarını çırparak, pençelerinin darbesinden kaçınmak için tam zamanında geri doğru fırladı.

Saldırısının ardından keskin bir rüzgar esti, kuvveti etraflarındaki taş duvarları çatlatacak kadar güçlüydü.

Kuzey birkaç metre uzakta yere indi, aklı hızla çalışıyordu.

Alevler işe yaramıyordu ve yaratığın hızı korkunçtu. Yeni bir yaklaşım gerekiyordu—tüketemeyeceği veya kaçamayacağı bir şey.

'Eğer ateş işe yaramazsa...'

Northern, elini havaya yaydı ve ince, gri parçacıklar bedeninden süzülmeye başladı, sönmekte olan bir ateşten düşen kül gibi.

Arkasındaki güneş anormal bir şekilde soldu, havadaki sıcaklık hızla ürkütücü bir soğukla yer değiştirdi. Donmuş bir aura gökyüzünü sardı ve bir zamanlar parlayan güneş, görünmeyen eller tarafından tutulmuş gibi titredi.

Yavaşça, parlak alevleri sönmeye ve kristalleşmeye başladı, donmuş ışığın çatlamış bir küresine dönüşerek, yüzeyinde kırılgan camdaki çatlaklar gibi karanlık damarlar yayılmaya başladı.

Aşağıdaki dünya, karanlıktan çok daha korkutucu bir şeyin gölgesinde titredi—donmuş bir güneş.

'İşe yarayacağını düşünmemiştim...'

Dudakları tatmin edici bir gülümsemeye dönüştü.

'Kendin yapmayı seviyorum.'

Kendin yap olduğu için, yetenekleri arasında hiçbir engel yoktu. Northern, bunların herhangi birini bir ilkeyi diğerine değiştirerek birleştirebilirdi.

Tek sınır, onun zekasıydı.

Kuzey, iki elini de kaldırdı, Boşluk kanatları ince, uğursuz bir zarafetle açıldı. İnce don lekeleri, geniş, gölgeli uzunlukları boyunca yayıldı ve loş ışıkta hafifçe parıldadı.

Her kanat hareketi soğuk havayı karıştırdı ve etrafında askıda kalan donmuş parçacıkların bir izini bıraktı. Atmosfer, sanki varlığına boyun eğiyormuş gibi, boşluğun kendisi kalıcı sıcaklığı tüketmek için açlık duyuyormuş gibi görünüyordu.

Kuzey ellerini kaldırdığında, donmuş güneşten buz mızrakları uzanmaya başladı.

Buz mızrakları, karanlığın en derin derinliklerinden yapılmış gibi, doğaüstü, koyu bir renkle parlıyordu; dişli ve keskin, Kuzey'in altında beliren karanlık varlığa doğrudan nişan almışlardı.

Varlık, güçteki değişimi hissettiğinde, alçak bir kükreme ile gözlerini kısarak tepki verdi.

Donmuş güneş, alevlerden çok daha kötü niyetli bir aura yayıyordu; sadece havayı değil, aynı zamanda mağaranın duvarlarını da donduruyordu.

Kuzey'in parmakları hafifçe titredi ve buna yanıt olarak, buz mızrakları, donmuş ölüm mızrakları gibi havada ıslık çalarak ileri fırladı.

Her mızrak, arkasında ince bir don iz bıraktı; mağara duvarları, ani sıcaklık düşüşü altında inliyordu.

İlk mızrak, varlığın omzunu korkunç bir gıcırtıyla delip geçti ve onu geri savrulmaya zorladı. Bir don patlaması dışarıya doğru patladı ve vücudunun bir kısmını dişli buzla kapladı.

Varlık, öfke ve acının uyumsuz bir karışımı olan sesiyle çığlık attı.

Kuzey'in gözleri soğuk bir tatminle parladı.

Donmuş güneş arkasında dönmeye devam etti, mızraklar hızlı bir şekilde oluşup fırlatıldı.

Her darbe, yaratığı geri iterek, karanlık örtüsünün titremesine ve sürekli saldırı altında zayıflamasına neden oldu.

Kuzey, varlığı bombardıman etmenin sadistik güzelliğini keyifle izleyerek geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

Bir el hareketiyle, donmuş güneşi aşağıya inmeye yönlendirdi. Yavaş, kasıtlı bir şekilde hareket etti, sanki varlığının ağırlığı altında her şeyi ezme tehdidi vardı. Zemin titredi, don, taş zemin üzerinde karmaşık, fraktal desenler halinde yayıldı.

Birçok buz mızrağına saplanmış olmasına rağmen, yaratık bir kez daha hamle yaptı, bombardımandan kurtulmak için umutsuzca çabaladı, ancak Kuzey bu hamleyi çoktan tahmin etmişti.

Donmuş uçları olan Boşluk kanatlarını çırparak, kendisini yukarı doğru fırlatırken, kendisi ile yaratık arasında yoğun bir donmuş hava bariyeri oluşturdu.

"Parçala."

Tek kelime, bir emir gücünü taşıyordu ve buna yanıt olarak, donmuş bariyer dışa doğru parçalandı, keskin parçaların yıkıcı bir dolu fırtınasıyla.

Her parça, yaratığın savunmalarını keserek, derinlemesine gömüldü ve uzuvları boyunca don yaydı.

Yaratık sendeledi, hareketleri yavaşladı ve eklemleri buzla kaplandıkça ağırlaştı. Savaşın başladığı günden bu yana ilk kez, savunmasız görünüyordu... ya da öyle...

Northern tereddüt etmedi.

İki elini uzattı, donmuş güneşin tüm gücünü çağırdı. Korkutucu bir şekilde titreşiyordu, yüzeyindeki çatlaklar soluk, buzlu bir ışıkla parlıyordu.

Donmuş güneş bir anda içe doğru çöktü, ardından dışa doğru dev bir don ve boşluk özü patlamasıyla patladı. Patlamanın gücü tüm mağarayı sarstı, her şeyi yolunda dondurucu bir ışık dalgası kuşattı.

Işık söndüğünde, sessizlik hâkim oldu.

Northern havada süzülüyordu, soğuk havada nefesi görünürken, sonuçları gözlemliyordu.

Mağara artık buzla kaplanmıştı, tavandan sarkan keskin buz sarkıtları vardı ve aşağıdaki zemin kalın bir parlayan buz tabakasıyla kaplıydı.

Yıkımın merkezinde, bir zamanlar korkutucu olan formu şimdi donmuş, sonsuz bir çığlık içinde hapsolmuş olan yaratık yatıyordu.

Gözlerinin kırmızı parıltısı sönmüş, geride sadece don içinde hapsolmuş cansız küreler kalmıştı.

Donmuş güneş dağılmış, geride havada süzülen ince don izleri bırakmıştı.

Kuzey, donmuş cesedin yanına yaklaşırken, boş kanatları arkasında katlanarak kayboldu ve buzlu zemine yumuşakça indi.

'Bitti.'

Ancak, yaklaştıkça, donmuş formun içinden zayıf bir karanlık enerji dalgalanması yayıldı.

Kuzey duraksadı, çatlamış gözleri daralırken bir şey fark etti—içinde hala canlı olan, yaratığın çekirdeğinin derinliklerinde gömülü bir şey.

Reaksiyon vermeden önce, buz çatlamaya başladı.

Düşük, boğuk bir kükreme bir kez daha mağarada yankılandı ve Kuzey'in ifadesi sertleşti.

'Aman Tanrım... bana bunu söyleme.'

Donmuş ceset parçalandı ve her yöne buz parçaları fırladı.

Kırık kalıntıların içinden yeni bir form ortaya çıktı—yaratığın daha küçük, daha yoğun bir versiyonu, bedeni şimdi pürüzsüz ve kompakt, derisinin altında kan kırmızısı enerjinin damarları şiddetle pulsatıyordu.

Bu sefer, tereddüt belirtisi yoktu. Yaratık, korkunç bir hızla, öncekinden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı, pençeleri uğursuz bir kırmızı renkle parlıyordu.

Tabii ki Northern, boşluk gücünün ona sağladığı savunmaya güvenerek etkilenmedi. Çarpıştılar, çarpmanın gücü onu buzlu zemin boyunca kaydırarak geri itti. Görünmez kalkan yerinde durdu; ancak, Northern'ın gözleri yavaşça büyüdü.

...yüzeyinde çatlaklar belirdi.

Yaratığın bir şekilde evrim geçirmiş olmasının yanı sıra, saldırısının Limitsiz Boşluk'un kalkanı üzerinde korkunç bir etkisi vardı—Northern'ın delinemez olduğunu düşündüğü kusursuz bir savunma şekli.

Aklı hızla çalışırken kendini toparladı.

'Bu sıradan bir canavar olamaz.'

Birden daha hızlı, daha güçlü hale gelmişti ve boşluk buzu artık üzerinde hiçbir etki göstermiyordu, tıpkı daha önceki alevlerin de göstermediği gibi.

Belki de her saldırıya uyum sağlayan, her karşılaşmada daha da güçlenen bir tür canavardı.

Duruma rağmen, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

“Tamam,” diye mırıldandı, sesi alçak ama kararlıydı. “Bakalım bana karşı ne kadar dayanabileceksin.”

Bu durumu, Festival için kendisini hazırlamak adına ciddi bir ön ders olarak alacaktı. Northern, her türlü yetenek ve driftçiye karşı dövüşeceğini öngörüyordu; bazıları kurnaz, bazıları ise acımasızca güçlüydü.

Bu işin kolay olmasını beklemiyordu, özellikle de canavarlara karşı dövüşmeye alışkın olduğu için Drifters ile dövüşmenin daha zor olacağını düşünüyordu.

Northern, İllüzyon Kılıcını çağırdı; erimiş damarlar, karanlık ve zarif haliyle vücudunun etrafında dolandı.

Ruh İpliği parladı ve zırhın etrafında yüksek yakalı beyaz bir pelerin oluşturdu, yumuşak rüzgarda bir kahramanın pelerini gibi dalgalandı.

Beyaz bir öz, kılıca akarken Northern'ın parçalanmış bakışları daraldı ve ileriye fırladı. Yaratık, hızına eşlik etti ve aynı anda kayboldu.

Elinden mat bir siyah çelik uzandı. İkisi de korkunç bir çarpışma ile karşılaştı; etraflarındaki duvarlar çatlaklarla parçalandı, yankılar derinlere doğru yayıldı.

Northern'ın gözleri büyüdü.

‘Gücüme bile eşit mi?’

Kılıcını hemen geri çekti ve tekrar savurdu, havada zarif bir yay çizdi.

Canavar, iki eliyle karşılayarak—şok vücudunda yankılandı. Hemen diğer elinde bir başka bıçak belirdi ve Northern'a doğru hamle yaptı.

Çevresinin çok farkında olan Northern, bakmasına gerek kalmadan kılıcı tekmeledi ve hemen dizini yaratığın göğsüne sapladı. Hava, yaratığın sırtından patlayarak çıktı.

Ama pes etmedi, bir inç bile kıpırdamadı; bunun yerine, ikinci kılıcı tekrar getirdi, İllüzyon bıçağına kilitlendi ve Northern'ı geri itti.

Northern direndi ve ileri itti ama daha da vahşi bir direnişle karşılaştı. Yaratık inatla çenesini gıcırdattı ve hareket etmeyi reddetti.

İkisi de bir an için, teslim olmayan bir çekişme içinde kilitlenmişti.

Northern aniden gülümsedi.

'Tek elimle yapabileceğim tek şey olduğunu düşünmekte aptal olursun.'

Northern elini uzattı, kaos özüyle bir top oluşturdu ve bu top bir ok şeklini aldı.

Yaratık diğer eline baktı; ancak, Northern o anda gülümsedi. O bakış, Northern'ın ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Görünüşe göre uyum sağlayan bir yaratıksa, onun Kaos'a uyum sağlamasını istemiyordu, bu yüzden elbette, kaos özünü böyle kullanacak kadar aptal olmayacaktı, hele ki bu kadar küçük bir ölçekte.

Canavarın kılıcını yana itti, aşağı kaydırdı ve öne doğru bir sarsıntıyla daldı ve alnıyla bilmecenin üzerine çarptı, onun karanlık ve grotesk başını geriye fırlattı.

Yaratık bir an için sendeledi, dengesi bozuldu. Northern zaman kaybetmedi, kaotik anı değerlendirdi. Doğal olmayan bir bükülme ile daha da daldı, kılıcını alçak bir şekilde döndürerek yaratığın iki bacağını temiz bir kesimle kesti.

Kan kırmızı bir şekilde etrafa sıçradı, beyaz pelerini önünde kanın yüzünü lekelememesi için uçuşuyordu.

Linen dramatik bir şekilde açıldı, Northern onu geri savurdu. Düşen yaratığa doğru fırladı, dört gözü soğuk bir ışıkla parlayarak, Illusion Sword'u yaratığın göğsünün üzerine kaldırdı, kaos özü bıçağını daha da parlatıyordu.

Northern, soğuk bir kayıtsızlıkla kılıcı aşağı indirdi, canavarı derin bir şekilde göğsüne saplayarak tatmin edici bir gıcırtı ile iyileşen kulaklarını rahatlattı.

Kılıcının, canavara geri çekilmeden önce gördüğü çekirdeğe isabet ettiğinden emin oldu.

[Felaket Maelstrom Karanlık Enigma'yı öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

Büyük bir iç çekişle, Northern düşündü. Dövüş kısa ama zorluydu; eğer duyularını kullanmasaydı, o herhalde evrim geçirmeye devam edecekti.

"Bunlardan bir başkasıyla karşılaşmayı hayal bile edemiyorum... Bu, zemin patronu olmalı," diye mırıldandı. Yeni dünyaları keşfetmek için imparatorlukta.

Birdenbire donakaldı, cildinin altına sızan bir kötü his vardı.

'Neden çok yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum?'

Northern düşüncelerinde daha fazla yol alacakken, karanlığın derinliklerinde birkaç parlayan kırmızı göz canlandı.

Derinlikten çıkmaya başlayarak daha yakın hareket etmeye başladılar. İlk formlarında daha fazlası kendini gösterdi.

Ve Northern'ın ağzı açık kaldı.

'Kahretsin, bunu berbat ettim...'

Onu berbat etti.

Bölüm 705: Büyüme İçin Doğru Tutum

Kuzey yavaşça nefes aldı, Illüzyon Kılıcı'na olan tutuşu sıkılaştı.

Gözleri yaklaşan şekillere kaydı; her biri, yeni öldürdüğü yaratıkla aynı grotesk özelliklere sahipti - uzamış uzuvlar, dişli pençeler ve uğursuz enerjiyle pulsuş kırmızı damarlar.

En az bir düzine vardı, kırmızı gözleri loş, donmuş mağarada aç bir şekilde parlıyordu. Attıkları her adımda hava ağırlaştı, ilkel karanlığın baskın aurası geri döndü, öncekinden daha güçlüydü.

'Gerçekten de bunu lanetledim.'

Yüzünde küçük bir kaş çatma yavaşça belirdi.

Elbette, Northern canavarlara karşı savaşmaktan korkmuyordu; hepsini parmağını bile kaldırmadan ortadan kaldıracak kadar kaynağı vardı.

Ama işte sorun buydu. Şu anda hepsini yok edecek kadar çağrısı vardı.

Ama bunu yapmak doğru olur muydu? Savaş için bu çağrılara güvenmek uygun muydu?

O zaman kendi gelişim alanı nerede kalıyordu? Örneğin, bu canavarlara karşı savaşarak kazanacağı bir deneyim vardı ki, muhtemelen başka bir yerde kazanamayacaktı. O deneyimi kaybetmek uygun muydu?

Tüm bu sorular yavaşça zihninde birikmeye başlarken, Northern bir an duraksadı. 'Ne lan...?'

O anda korkutucu bir gerçeği fark etti. Şu anda birçok insan hayatta kalma yolunu ararken, kaçmaya çalışırken, o çağrılarına savaşması için sormanın doğru olup olmadığını düşünmekle meşguldü.

Bu düşüncelere yer verebilecek kadar son derece güçlü olduğunu anladı.

Mantıken, çağrılarına güvenmekte bir sakınca yoktu. Onlar, gücünün uzantıları, iradesinin tezahürleri ve birçok durumda karşılaşacağı düşmanların çoğundan daha güçlüydüler.

Bu pratik bir cevaptı - herhangi bir stratejistin katılacağı bir cevap. Gereksiz yaralanma riski almak veya zaman kaybetmek yerine, düşmanlarını zahmetsizce ezmek için güçlü boş varlıkları çağırabilirken neden bunu yapsın ki?

Ancak derinlerde, Northern içinde bir tatminsizlik hissi hissetti. Rahat mı oluyordu?

Büyüme sadece zaferle ilgili değildi - mücadele etmek, zorluklarla yüzleşmek ve daha güçlü, daha keskin, daha yetenekli bir şekilde çıkmakla ilgiliydi.

Yine de, karşıt görüşü tamamen göz ardı edemezdi. Riskler gerçekteydi. Yırtıklar ve canavarlarla dolu Tra-el gibi bir dünyada, hayatta kalmak garanti değildi, özellikle de onun gibi biri için.

Tek bir hata, rakibini küçümseme anı, felakete yol açabilirdi. Kişisel gücüne duyulan gurur, hayatını veya başkasının hayatını kaybetme maliyetine değecek miydi?

'Açık düşün, Northern,' diye kendine söyledi, çelişkili düşüncelerin fırtınasını sakinleştirerek.

'Burada bulunması gereken bir denge var. Gerekli olduğunda çağrılarıma güvenmek zayıf olduğum anlamına gelmez. Ama daha kolay bir yol alabileceğim için zorluklardan tamamen kaçınmak... bu tehlikeli.'

Bu, yardımı reddetmek veya kişisel güç idealine inatla tutunmakla ilgili değildi. Duraklamadığından emin olmakla ilgiliydi. Çağrıları onun bir parçasıydı, evet, ama hepsi değildi. Dünya evrim talep ediyordu ve bu hem zihnini hem de bedenini kapsıyordu.

Bunu aklında tutarak, Northern bir karar verdi. Bu yaratıklarla yalnız başına savaşacaktı, bir şey kanıtlama ihtiyacı olduğu için değil, deneyim kazanmak için.

Bu savaşta daha fazla şey öğrenebilirdi - içgüdüler, tepkiler, savaşın hissi ve bir çözüm bulmak zorunda kaldığı ölçü. Tüm bunlar onun büyümesine katkıda bulunuyordu ve eğer kendini gerçekten ustalaşmak istiyorsa, bu anları kaybetme lüksü yoktu.

En yakın yaratıkdan gelen düşük bir kükreme, Northern'ı şu ana geri döndürdü. Çirkin figürlerin ordusu, keskin pençeleriyle buzlu zemin üzerinde sürüklenerek, camın tekrar tekrar kırılmasına benzer bir ses çıkararak ilerliyordu.

“Odaklan,” Northern mırıldandı, duruşunu sağlamlaştırarak. Illüzyon Kılıcı üzerindeki tutuşunu biraz gevşetti, kaos özüyle bir kez daha doldururken enerjisinin hafif titreşimini avucunda hissetti.

İlk yaratık ileri atıldığında, Northern hassas bir şekilde yan adım attı, bedeni bir bulanıklık içinde hareket etti. Yukarıya doğru kılıcını savurdu, Illüzyon Kılıcı havada kesintisiz bir yay çizerek ilerledi.

Blade parladı, soluk, neredeyse beyaz bir ardıl görüntü gibi bir iz bıraktı ve yaratık tepki vermeden, temiz bir şekilde ikiye bölündü. Kırmızı öz, yere sıçrayarak donmuş yüzeyle buluştuğunda cızırdadı.

Bir nefes bile almadan, iki yaratık daha yanına geldi, pençeleri saldırmak için hazırlandı. Northern'ın zihni döndü, içgüdüleri devraldı ve alçak bir pozisyona büküldü, başına yönelen saldırılardan zar zor kaçındı. Kılıcını geriye doğru bakmadan sapladı, bir yaratığı göğsünden delerek yaraladı. Bileğini çevirerek kılıcı çıkardı ve ikinci saldırganla yüzleşmek için döndü, boynuna hızlı ve kesin bir kesik attı.

Kalan canavarlar tereddüt etti, Northern'ın etkinliğinden bir an için rahatsız oldular. Düşüncesiz açlıklarına rağmen, ilkel bir şey onlara bu insanın son derece tehlikeli olduğunu söyledi!

Northern dikleşti, nefesi soğuk havada buhar bulutları oluşturdu. Gözleri dikkatle yaratıkları taradı. Bir yandan, çabasının işe yaramayabileceğini, saldırıyla evrim geçirebileceklerini biliyordu. Sonuçta, ilk formlarındaydılar, sonuncusunun ortaya çıktığı ilk form gibi.

Ancak tüm bunlar için, zamanını boşa harcamayacak mükemmel bir planı vardı. Onlarla böyle başa çıkmayı düşünerek, kılıcını sallarken her anın tadını çıkarmak ya da sadece sonlandırmak -biraz tereddüt etti.

Bu durumu hızlıca sonlandıracak bir yetenek kullanmayı seçebilse de, kullanabileceği uyum sağlayan yetenekler arsenaline sahipti. Gerçekten sadece bunu keyifle yaşamak istiyordu.

Kalabalık, tereddütünü hissetti ve bir bütün olarak saldırdı, dişli uzuvları havada jiletler gibi yararak ilerledi.

Hava.

Kuzey derin bir nefes aldı, kendini merkezledi. Zaman, sayısız savaşlardan gelen kas hafızasına eriştiğinde yavaşlamış gibi görünüyordu. Etrafı keskinleşti - buzun üzerinde pençelerin sesi, havadaki hafif enerji çatırdaması, kalbinin düzenli atışı.

Hızla ileri fırladı ve kalabalıkla yüz yüze geldi.

İllüzyon Kılıcı'nın bıçağı yavaşça gerçeklikten silinmesine rağmen, hala et ve kemiği cerrahi bir hassasiyetle kesiyordu. Her darbe bir amaçla yapılıyordu, her hareket enerji tasarrufu sağlarken hasarı maksimize etmek için hesaplanmıştı.

Savaşın kaosuna rağmen, Northern'ın düşünceleri net kaldı.

Her adımı, her kesikliği analiz etti, geliştirebileceği alanları zihninde not aldı.

Hiçbir israf hareketi yoktu, gereksiz bir gösteriş yoktu - sadece

mücadele.

Bir süre sonra, mağara sessizliğe büründü, sadece buzlu zeminde biriken ichor'un hafif damlaması dışında.

Kuzey, kanlı manzaranın ortasında duruyordu, nefesi düzenliydi, İllüzyon Kılıcı loş ışıkta hafifçe parlıyordu, kılıcı geri dönmüştü.

Sonra yere düşen tüm bedenler birer birer patlamaya başladı.

Kuzey kılıcı kavradı ve gerçek savaş için kendini hazırladı.

Mağara, patlayan bedenlerden yayılan kalın karanlık özün sinirli bir enerjisiyle titreşiyordu. Yer, serbest bırakılan saf kötülükten geri çekiliyormuş gibi sarsılıyordu.

Northern dikkatle izliyordu, çatlamış bakışları bir şeyin tanıdık olduğunu -kötü bir şey- hissettiğinde daraldı.

‘Yine başlıyoruz.’

Yaralı yaratıkların kalıntılarından, siyah ikor havuzları toplanmaya ve mağaranın merkezinde birleşmeye başladı.

İkor kıvrıldı ve büküldü, katı ve sıvı arasında gidip gelen grotesk şekiller oluşturdu, sanki iki varoluş hali arasında sıkışmış gibiydi.

Northern, İllüzyon Kılıcı'na olan tutuşunu sıkılaştırdı, gözleri figürlerin biçimlerini katılaştırırken yavaşça incelemeye başladı ve ona odaklandılar.

Brzzt

Northern'ın etrafındaki atmosfer aniden elektriklendi, etrafındaki soğuk havanın nazik akışı alışılmadık bir şekilde yavaşladı.

’Bunu kullanmak için daha iyi bir zaman yok...’

Northern rahatça bir adım attı. Ayaklarından yere, şarj edilmiş yıldırım kıvılcımları etrafa uçuşarak, bacakları ile zemin arasında bağlantı kurup dans ediyordu. Diğer bacağını hareket ettirdiğinde, aynı şey oldu.

Atmosfer donmuş hale geldi, gelen tüm iğrenç yaratıklar hareketleri arasında duraksadı. Northern, özgürce hareket eden tek kişiydi.

Vücudunun emdiği ve sınırsız potansiyel hız için bir kaynak olarak kullanmak üzere parçalanmış Hız Yürüyüşü yeteneği, elbette tamamen kaybolmamıştı.

Northern, illüzyona hapsolduğu sırada hızını cömertçe kullanırken, yeteneklerinin tümünü tamamen kaybetmediğini fark etmişti.

Aslında, hepsi onda yerleşikti; sadece tezahür için başka bir yol almışlardı. Vücuduna daha uyumlu bir yol.

Ve sürekli bu kadar hız kullandıktan sonra, bunu çok uzun zaman önce çözmüştü.

Elbette, bu yetenek dayanıklılığını aç bir canavar gibi yiyordu. Ama bu, bu savaşı sona erdirmenin en kolay ve en hızlı yoluydu. Sonra dinlenmeye geçebilirdi.

’...yani başka bir canavar yoksa...’

Northern kılıcını kaldırdı ve donmuş iğrenç yaratıklara doğru sakin adımlarla yürüdü. Her birini kesmek için zamanını aldı, kılıcının kesişi zaman akışıyla birlikte donuyordu.

Karşısında yavaşça yürüdüğü her bir muammadan aşağısında karanlık yayıldı. Sonuncusuyla işini bitirdiğinde, tüm canavarların durduğu alan neredeyse sıvı bir karanlıkla dolmuştu.

Northern kılıcını bıraktı ve ellerini birleştirerek mırıldandı.

"Siyah Mızrak."

Karanlık havuzlardan, zaman dalgalanırken ve acımasız akışına devam ederken, kötü niyetli siyah mızraklar fışkırdı, dişli şekilleri çirkin yaratıkların bozulmuş etini kaba bir şekilde yırtarak geçti.

Hava, karanlığın baskın ağırlığıyla çatırdadı, her mızrak, isabetli bir hassasiyetle vurduğunda gölgelerin parçalarıyla damlıyordu.

Çirkin yaratıklar, acı içinde çığlık atarak, bozulmuş formları acımasız saldırının altında titredi.

[Kıyamet Fırtınası, Karanlık Bilmece'yi öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

[Kıyamet Fırtınası, Karanlık Bilmece'yi öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

[Kıyamet Fırtınası, Karanlık Bilmece'yi öldürdünüz]

[+10 yetenek parçası kazandınız]

...

Northern, hepsinin Siyah Mızrak'ın kaçınılmaz kesimine boyun eğişini izlerken gözlerinde tatmin edici bir parıltı belirdi.

Hepsi bir kişi hariç.

O anda, Northern'ın gözleri aniden büyüdü ve ardından çok karanlık bir kaş çatma belirdi.

Şans eseri, Siyah Mızrak'ın kesin ve kaçınılmaz kesişinin, bilmecelerden birinin çekirdeklerini ıskalamış gibi görünüyordu.

’...Bu kötü!’

...Ve yaratık hemen, zaten uyum sağlamaya başladı.

’Siyah Mızrak'a uyum sağlamak delilik, kahretsin, berbat ettim!’

Yaratıkların parçalanmış kalıntılarından, siyah ikor havuzları toplanmaya ve tek hayatta kalan bilmecenin yönüne akmaya başladı.

’Geride kalanları bile emiyor mu?!’

Kuzey hareket etmeye çalıştı ama yapmadan önce, dönen ikor kütlesi, önceki yaratıkların iki katı yüksekliğinde bir figüre katılaştı.

Şekli belirsiz bir şekilde insansıydı ama grotesk bir şekilde abartılıydı—devasa, dişli uzuvlar, kan kırmızısı bir parıltıyla parlayan pençelerle sona eriyordu.

Karanlık zırh benzeri kaplama vücudunu kaplıyordu ve sırtından, her biri keskin bir bıçakla uçlanan altı uzun uzantı fışkırıyordu.

En rahatsız edici olanı ise gözleriydi—kafasında dairesel bir düzen içinde yer alan derin kan kırmızısı altı parlayan küre. Kuzey'e, zeka, açlık ve çok daha kötü bir şey: farkındalık öneren bir yoğunlukla bakıyorlardı.

Yaratık korkunç bir kükreme çıkardı, ses mağaranın içinde yankılanarak tavandan sarkıtların düşmesine neden oldu.

Kuzey, İllüzyon Kılıcını kaldırdı, ifadesi soğuk ve kararlıydı.

"Tamam, büyük adam... dans edelim... başka bir seçeneğim yokmuş gibi..." diye mırıldandı, dudak bükerek.

Tereddüt etmeden, yaratık korkunç bir hızla ileri atıldı, altı uzantısı havada mükemmel bir senkronizasyonla keskin bir şekilde hareket etti.

Kuzey, boşluk özünün patlamasıyla ilk saldırıyı atlattı, ikinci uzantı tam da birkaç saniye önce durduğu yere çarparken yan tarafa kaydı.

Çarpma, donmuş zemini parçaladı ve her yöne buz parçaları fırlattı.

Kuzey, yaratığın toparlanmasına izin vermedi. Aniden ileri atıldı, aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı. Hızlı bir hareketle, gövdesine doğru bir kesik attı, Kaos özünün yumuşak parıltısı, İllüzyon Kılıcını daha parlak hale getirerek karanlık zırhı keserken parladı.

Ancak, iç kan yerine, yaratığın bedeni saldırıdan gelen enerjiyi emdi, zırhı buna yanıt olarak hafifçe parladı.

Kuzey, gözleri açılmış bir şekilde geri fırladı.

"Hadi ama?! Özden besleniyor mu?"

Northern’ın gözleri rahatsızlıkla parladı. 'Tamam. İstediğin gibi olsun, eğer mide ağrısı çekersen benden bilme.'

Boşluk kanatlarını açarak, geri doğru iterek mesafe kazandı.

Havada süzülürken, serbest elini uzattı ve dışa doğru karmaşık desenler halinde spiral şeklinde dökülen saf Boşluk özü iplikçiklerini çağırdı.

Güç dalgasını hisseden yaratık, tekrar kükredi ve saldırıya geçti, uzuvları iplikçiklerin içinden geçerek ilerledi.

Ancak Northern, onun hamlesini çoktan tahmin etmişti.

Keskin bir hareketle, iplikçiklerin yaratığın uzuvlarının etrafında dolanmasını emretti ve onu yerinde sabitledi. Yaratık şiddetle çırpındı, ama Boşluk iplikçikleri sağlam durdu, her hareketle daha da sıkılaştı.

“Bununla ne kadar başa çıkabileceğini görelim.”

Northern, İllüzyon Kılıcını kaldırdı... ancak gözlerinin önünde, canavar aniden daha da büyümeye başladı.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Gerçekten mi?"

Bölüm 707: Uyum Sağlayan Karanlık

Kuzey, önünde büyüyen iğrençliği izlerken dişlerini sıktı. Yaratığın bedeni grotesk bir şekilde şişiyor, zırhı kalınlaşıyor, uzuvları uzuyor ve o kan kırmızı gözler daha büyük bir kinle yanıyordu.

Boşluk tentakülleri, genişleyen formun muazzam baskısı altında gıcırdayarak zorlanıyordu.

O açgözlü herif, kılıçtan emdiği az miktardaki Kaos özüne patlayarak uyum sağlamıştı.

Bu, Kuzey'in onun özünü emmesine izin vermenin gerçekten doğru olup olmadığını sorgulamasına neden oldu. Tentakülleri hemen bıraktı, çünkü onları daha uzun süre tutmanın durumu sadece kötüleştireceğini biliyordu - canavara boşluğa uyum sağlamasını istemiyordu.

'Bu çok kötü olur...'

Artık Siyah Mızrak'a uyum sağlamıştı. Kuzey, Siyah Mızrak'ın esasen vücudundaki Kaos akışına ait olan Kaos Alevi'nin bir türevi olduğu için minnettardı.

Boşluk başka bir hikayeydi, ayrıca gizemi çevreleyen tuhaf karanlık hakkında hissettiği zaten kötü bir his vardı.

Şu anda, içgüdüleri, yaratığın Boşluk özünü emmesinin çok zararlı bir hata olacağını ve bunun maliyetli olacağını, belki şimdi değil ama sonunda...

Kuzey'in düşünceleri, yaratığın kükremesiyle kesildi; güçlü boğuk sesi gerçekliğin dokusunu parçalamakla tehdit ediyordu. Devasa formu, üzerinde yaklaşan bir felaketin gölgesi gibi yükseliyordu.

Yükseklik farkı ve yaratığın yarattığı korkuya aldırış etmeden, Northern ona dik dik baktı.

Aslında, bir şekilde, yaratık Northern'ın bakışındaki meydan okumayı ve kararlılığı tanıyormuş gibi görünüyordu; bu da gözlerinin daha tehditkar hale gelmesine, kan kırmızısı bir ışıkla parlayıp sönmesine neden oluyordu ve sanki açgözlülükle yutmaya tehdit ediyordu.

Sonra o alçak hareket etti.

Birdenbire, öne doğru atıldı, altı uzantısı havada devasa bıçaklar gibi keskin bir şekilde süzüldü.

Northern, Illusioned Hefter'ın Emir Yeteneğini kullanarak, canavardan uzaklaşıp çok uzakta belirdi.

Ama yaratık hızlıydı. Refleksleri hızlıydı. Çirkin kütlesine rağmen, korkutucu bir hızla hareket ediyordu, aralarındaki mesafeyi birkaç saniye içinde kapatıp o yılan benzeri uzantıları Northern'a doğru tekrar savurdu.

Northern, ilk uzantı ona çok yakın geçerken havada dönerek kaçtı. İkincisi hemen ardından geldi ve Illusion Kılıcı ile karşılamak zorunda kaldı. Uzantı ile kılıcın çarpışmasıyla kıvılcımlar fışkırdı, darbenin gücü Northern'ın koluna bir sarsıntı gönderdi.

'Daha güçlü...'

...Ve öğreniyordu.

Dişlerini sıktı, kanatlarını açarak kendini itmek için havalandı.

Yaratık, her hareketini takip ederken açlıkla parlayan gözleriyle hayal kırıklığı içinde kükredi. Karanlık tentaküller, grotesk bedenini saran kırmızı damarlarla senkronize bir şekilde pulsatör gibi kıvrılmaya başladı.

Northern gözlerini kısarak, özellikle etrafında kıvrılan o iplikçiklere odaklandı.

Onun... hissedebiliyordu - yaratığın yaydığı enerji değişiyordu, daha kaotik hale geliyordu, bir şekilde... tanıdık.

'Kaos...?'

Ama o herif, emdiği Kaos ile Boşluk iplikçikleriyle Northern'ın yaptığı şeyi yapıyordu.

Soğuk bir gerçeklik onu sarstı.

O herif sadece onun özüne uyum sağlamakla kalmıyordu - onu yeniden yaratmaya, sadece bir iğrençlikten daha fazlası olmaya çalışıyordu.

Eğer başarılı olursa, bu çok korkutucu bir yaratığın doğumuna yol açacaktı. Northern, kendisinden başka herhangi bir varlığın Kaos'u kullanıp kullanmadığından emin değildi ve başka birinin bunu yapmasına izin vermek için çok kıskançtı.

'Bu herif burada, şimdi ölecek.'

Elbette, kararlılığı her durumda onu öldürmekti. Ama Northern, bu evrimleşmiş Karanlık Bilmeceyi öldürmek istediği kadar bir canavarı öldürmeyi beklediğini düşünmüyordu.

Northern, İllüzyon kılıcını ellerinden bıraktı ve siyah ışık parçaları halinde dağılmasına izin verdi. Sonra parmakları açıldı.

Azure eterik iplikler, ellerinden akarken, huzursuz bir rüzgar gibi savruluyordu; her bir iplik, kararan havada hafifçe parlıyordu.

Kuzey'in etrafındaki hava, mavi ipliklerin akışkan, düzensiz desenlerde dans etmesiyle hafifçe parlıyordu; yumuşak parıltıları, mağaranın üzerinde ürkütücü bir ışık yayıyordu.

Her iplik, kendi iradesiyle hareket ediyor, parmaklarının en küçük titremesine yanıt veriyor, bükülüyor, kıvrılıyor ve kader iplikleri gibi dokunuyordu.

Yaratık tekrar kükredi, güçteki değişimi hissederek, uzantıları şiddetle pulsatör gibi hareket etti.

Yanıt olarak.

Tereddüt etmeden, ileri atıldı; altı uzantısı, mükemmel bir senkronizasyonla boşlukta keskin bir şekilde hareket etti.

Kuzey, kıpırdamadı.

Bir bilek hareketiyle, eterik iplikler ileri fırladı, havada fısıldayan bir hışırtıyla keserek ilerledi.

Yaratığın uzantılarından daha hızlı hareket ettiler, karanlık bıçakların arasındaki boşluklardan yılanlar gibi süzülerek geçtiler ve etraflarına sıkı, değişken bir kavrayışla sarıldılar.

İplikler sıkıştıkça, yaratığın ivmesi zayıfladı; uzuvlarının etrafında bir boğma ipi gibi sıkılaştı. Şiddetle çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama iplikler inatla ona yapıştı, hafif bir mavi ışıkla pulsatör gibi parlıyordu.

Kuzey'in gözleri soğukça parladı. Elini daha yukarı kaldırdı ve ipler itaat etti, yaratığı yerden kaldırdı.

İplikler öfkeli bir şekilde kıvrıldı, ancak her hareket sadece ipliklerin daha derinlere gömülmesine neden oldu ve içlerindeki kaotik enerjinin akışını kesip attı.

'Bu kadar hızlı değil.'

Yaratık çığlık attı ve etrafındaki havayı bozan kaotik bir güç dalgası saldı. Darbe, ipliklerin titremesine neden oldu, ancak Northern bırakmadı.

Bunun yerine, parmaklarını daha geniş açtı ve iplikler çoğalarak, abominasyonu tamamen çevreleyen yoğun bir ağ oluşturdu.

Akıcı bir hareketle, Northern parmaklarını çırptı ve birkaç ipliği yaratığın açık eklemlerine doğru fırlattı.

İplikler, iğneler gibi hareket etti, hassas ve ölümcül, korkunç bir doğrulukla zırhındaki boşluklardan delip geçti. Kırmızı kan, yaralardan fışkırarak donmuş yüzeye çarptığında cızırdadı.

zemin.

Yaratık karşılık verdi, uzuvlarından birini vahşi bir yayda salladı.

Northern hafifçe geri çekildi, iplikler anında geri çekilerek, darbenin

bir kıl payı ile kaçınmasını sağladı.

Sonra, parmaklarını hafifçe çevirerek, iplikleri spiral bir hareketle yönlendirdi ve yaratığın boynuna ve gövdesine doladı.

Gökyüzü renkli iplikler parlak bir şekilde parladı, sıkılaştıkça zırhını yumuşak, metalik bir çığlıkla keserek.

Northern'ın hareketleri zarif, neredeyse huzurluydu, ipleri ustalıkla yönlendirirken. Bir gözlemciye, parmaklarının her bir hareketi, bileklerinin her ince hareketi, ışık ve gölgeden oluşan bir senfoniyi yöneten bir dans gibi görünebilirdi.

savaş alanı.

Yaratık bir kez daha çığlık attı, bu sefer acı içinde, daha fazla ipliği merkezine saplanırken, kaotik akışını bozdu. Tentakülleri çaresizce savruldu, ama Kuzey'e dokunamadılar. O her zaman bir adım öndeydi, boşluklardan geçerek, ruhsal bir hassasiyetle, iplikleri havada ölüm fısıldar gibi kesiyordu.

Ancak Northern, rahatlamanın ne anlama geldiğini daha iyi biliyordu.

Yaratığın bedeni bir kez daha değişmeye başladı, damarları düzensiz bir şekilde atarken uyum sağlamaya çalışıyordu.

ipliklere. Kırmızı ışık, çekirdeğinde parladı ve ağı istikrarsızlaştırma tehdidinde bulundu.

bağladı.

Hayır, bunu yapmana izin vermeyeceğim...

Tereddüt etmeden, Northern ellerini birleştirdi, iplikler bir araya geldi ve bir

yaratığın üzerinde tek, yoğun bir nokta.

Onlar büküldü ve döndü, ham enerjiyle titreşen bir mızrak benzeri şekil oluşturdu.

Son bir hareketle, yoğunlaşmış mızrağı aşağıya doğru savurdu.

İpleri, yaratığın çekirdeğini delip geçen muhteşem bir ışık şeridiyle ileri fırladı.

Kesin bir hassasiyetle.

Darbenin etkisi anında oldu - kırmızı ışık dışarıya patladı, ama ipler sarsılmadı. Çekirdeğin etrafında sıkılaştılar, onu mavi ışıkla bir koza içinde mühürlediler.

Bir an için, zaman durakladı gibi göründü. Yaratığın çırpınması durdu, şekli şiddetle titredi, ipler kaotik enerjiyi çekirdeğinden boşaltırken.

Işık sönmeye başladı ve son bir titreyen nefesle, yaratık çöktü, bedeni karanlık öz parçalarına ayrıştı.

[Bir Şeytani Karanlık Bilmeceyi öldürdünüz]

[+15 yetenek parçası kazandınız]

Kuzey omuzlarını silkti, ağrıyı hafifletti.

“Kahretsin. Burada bir süredir bulunuyorum, festivale başlamak için çıkıp dinlenmem gerekiyor.”

Kuzey derin bir nefes aldı ve dönmek üzereyken aniden durdu ve kaşlarını çattı. Yavaşça geri döndü ve şüpheli bir ifadeyle gözlerini kısarak baktı.

Karanlık, şimdi daha önce olduğundan bile daha fazla varmış gibi görünüyordu. Sanki hareket ediyormuş gibi kayıyordu.

Aynı dairenin etrafında hareket ediyormuş gibi.

Kuzey yavaşça ellerini uzattı, ne olursa olsun üzerlerine bir şeyler saldıralı hazırlandı. Sadece

dayanıklılığına acıdı.

Bairan'ın sesi Sınırsız Boşluktan yankılandı.

“Usta, sanırım bu kat patronu...”

“Sus, biliyorum.” Kuzey, kat patronuyla yüzleşmesi gerektiğini bir an unuttu; canavardaki muazzam güç

onu kolayca unutturdu.

'Eğer zemin canavarı bu kadar zor başa çıkılacaksa, zemin patronu ne kadar güçlü olacak...?'

Tam düşündüğü anda, yer aniden sarsılmaya başladı, ama bu sefer hafifçe.

Karanlıkta kan kırmızı gözlerin dizisi tekrar açıldı, ama bu sefer daha yakınlaşıyor gibi görünüyordu ve karanlık kendine belirgin bir şekil alıyormuş gibi netleşti.

Kuzey, yaratığın dışarı çıktığını görünce gözleri yukarı gitti ve yüzü tamamen soldu.

"H-oly crap..."

Bölüm 708: Karanlık Seer [Bölüm 1]

Kuzey, karanlığı dikkatlice taradı, karanlık bir şey haline dönüşmeye başladı.

Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi, her geçen saniye daha da ciddileşiyordu. Elleri sıkıca yumruklanmış, terle ıslanmıştı. Gözleri, ihtiyatına rağmen merhamet göstermeyecek tehlikeli bir ışıkla yanıyordu.

Varlık yavaşça karanlıktan şekil almaya başladı, savaşın anıtı gibi yükseliyordu. Vücudu, yanlarından fışkıran kaslı kollarla grotesk bir tuval gibiydi, her biri kullanılmamış gücün gerginliğiyle titriyordu.

Kırmızı gözler, derisini kaplamıştı, her biri farklı bir delilik tonunu yansıtarak göz kırpıyordu, sanki anlaşılamaz alemleri görmüş gibiydi.

Yıpranmış başının üstünde, eski bir karanlık cehennemin derinliklerinde dövülmüş gibi kararmış, dişli bir taç duruyordu. Uzun ve gümüşi sakalı, unutulmuş bir ormandaki sis telleri gibi dalgalanıyordu.

Her hareketinde tıngırdayan demir pullardan oluşan bir etekle örtülmüştü, kasıtlı ve gürültülü adımlarla ileriye doğru ilerledi. Ağırlığı altında zemin titriyordu.

Birincil elinde, devasa bir odachi tutuyordu, bıçağı mat ve yaralıydı, ancak yıkıcı bir potansiyel yayarak parlıyordu.

Şekline kazınmış karmaşaya rağmen, hareketlerinde garip bir zarafet vardı - hem grotesk hem de görkemli bir varlık, acının tanrısı gibi ölümlü aleme adım atıyordu.

Sessizlik, yalnızca hareket eden kolların hafif hışırtısı ve sayısız gözün sürekli izleyen bakışıyla bozuldu.

Beklemeden, Northern'ın gözleri parladı ve havadan hızla fışkıran alevli ve donmuş mızraklar etrafa yayıldı.

Bir anda, tüm yer yıkım mızraklarıyla alev aldı.

Alevli ve donmuş mızraklar havayı delip geçerken, parlayan ışıkları taş zeminde vahşi gölgeler oluşturdu.

Northern'ın nefesi düzenli ve ölçülüydü, gözleri önündeki devasa canavarın her olası hareketini dikkatle izliyordu.

Yaratık kıpırdamadı. Sayısız kırmızı gözü, parlatılmış yakutlar gibi parıldarken kolları bulanık bir hareketle döndü.

Korkunç bir gürültüyle, odachi'si boyutuna göre çok hızlı bir yay çizerek savruldu ve gelen mızrakları kırılgan cam gibi kesip geçti. Alevler parçalandı, don dağıldı, ama Northern zaten hareket ediyordu.

Gölge adımlarıyla, yaratığın arkasında belirdi, ellerinde sert siyahlı iki mızrak oluştu.

Hızla vurdu, silahlar havada bir avcının pençeleri gibi hassas bir şekilde hışırtıyla geçti. Siyah mızraklar, demir gibi sert bir kola çarptığında kıvılcımlar fışkırdı. Kol dayanırken, mağara dayanamadı; birkaç kesik salonu böldü ve duvara sürüklendi.

Aniden gelen bir güç darbesi Northern'ı geri savurdu, botları yerde kayarken yaratık ona döndü ve tüm gözler onun üzerine kilitlendi.

O, canavarı yenmek için Kara Mızrak'ı bir silah olarak kullanma konusunda çok korkutucu bir karar vermişti çünkü canavarı bir bakışta, çok daha güçlü bir rakibe ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu.

Kesiklerden korunmak için Boşluk Gücü vardı; ayrıca, Kara Mızrak yalnızca rakibini kesebilecek kesikler yapıyordu.

Limitsiz Boşluk'un Boşluk Gücü olmasa bile, yine de etkilenmeyecekti.

Bir tür direniş veya garip bir manevra beklemişti - sonuçta, yaratık gerçekten güçlüydü. Ama hayır, Northern tamamen bir engelleme beklememişti.

Gözleri genişlemiş ve titreyerek yaratığa bakmaya devam etti.

[Canavar Profili]

İsim: [Karanlık Seer]

Gerçek İsim: [Karanlığın Tohumu]

Rütbe: [Yıkıcı]

Tehlike Seviyesi: [Felaket]

Özellikler: [Okült Gözler], [Metal Ruh], [Metal Vücut], [Scerynx'in Kanı]

Yetenekler: [Seer'in Gözleri], [Geçilemez Savunma], [Scerynx'in Kolları]

Kuzey kaşlarını çattı.

'Daha önce bir Yıkıcı ile savaştım ve bu olmamıştı...'

O çok doğruydu ve bu onu tamamen şaşkınlığa düşürdü. Bu zindanlardaki canavarlar, dışarıda dünyanın gördüklerinden daha mı güçlü?

Gerçekten ne oluyor?

Ne yazık ki, Northern böyle bir soruyu düşünmek için zamanı olmamıştı.

Karanlık Seer zaten hareket halindeydi, ona doğaüstü bir zarafetle doğru dartlayarak yaklaşıyordu. Northern daha fazla buz ve ateş mızrağı yarattı, bu sefer onlarla birkaç Siyah Mızrak bile oluşturdu ve canavara hemen fırlattı.

Ama yaratığın uzuvları bulanıklaştı, element mızraklarını sinekler gibi savurdu. Bir kol öne fırladı, Northern'ın tahmin edebileceğinden daha hızlı, onu taş zemine ezmek için hedef aldı.

O dalış yaptı, ezici darbeyi kaçırmak için tam zamanında yuvarlandı. Darbenin etkisi, durduğu yerde bir krater bıraktı, toz ve moloz havayı doldurdu.

Sislerin içinden çıkan Northern'ın gözleri soğukça parladı. Kolunu uzattı ve etrafında havada onlarca Siyah Mızrak belirdi. Bileğini keskin bir hareketle çevirerek, her biri yaratığa rehberli füzeler gibi yönelerek öne fırladı.

Bu sefer, yaratık sendeledi. Mızraklar, onun daha zayıf kollarından geçerek yaralarından karanlık bir sıvı dökülmesine neden oldu.

Ama kükremedi. Acı göstermedi. Bunun yerine, dişli ağzı bir gülümsemeye dönüştü, bu korkunç ifade Northern'ın omurgasında bir ürperti yarattı.

Yaratık, bir şiddet girdabında karşılık verdi. Birden fazla kol aynı anda saldırdı, her bir darbe çeliği yırtabilecek güçteydi.

Northern, etrafındaki dünya bulanıklaşırken, arkasındaki yaratıkla birlikte mağara genişliğinden hızla geçti. Kalbi göğsünde gürlüyor, kasları durmaksızın süren saldırıya ayak uydurmaya çalışıyordu.

Bir adım kaçırdı. Yaratığın kollarından biri ona çarptı ve Northern, Limitless Void'un gerçekliğinin kırık cam parçaları gibi bir an için dağıldığını izledi, ardından hemen hemen anında yeniden düzenlendi.

Gözleri büyüdü ve bacakları sendeledi, yanağındaki küçük bir yaradan kan sızıyordu.

Bir yara... En son ne zaman böyle bir şey almıştı?

Düşünmek veya toparlanmak için zaman yoktu. Odachi, onu ikiye ayırmak için dik bir kesme hareketiyle aşağıya doğru sallandı.

"Siktir git!"

Northern, dişlerini sıkarak kükredi. Gözleri daha parlak bir şekilde parladı, etrafındaki havayı bozarak.

ona.

Zaman yavaşladı, bıçağın yolundan sıyrılmak için yeterince. Odachi, yerle sarsıcı bir güçle yere çarptı ve dışarıya doğru bir şok dalgası gönderdi. Northern, ivmeyi kullanarak kendini yukarı

fırlattı.

Havada, enerjisini topladı, kaos ve boşluğu tek bir noktada döndürdü. Sağ eli ham güçle yanıyordu, güç neredeyse kontrol edilemezken bir sonraki saldırısını hazırlıyordu.

Bölüm 709: Karanlık Seer [Bölüm 2]

Elini ileriye doğru uzattı, beyaz ve siyah özlerin spiral bir akıntısını serbest bıraktı, bu akıntı canlı bir fırtına gibi çatırdadı ve hışırtı yaptı.

Patlama, yaratığın göğsüne çarptı ve onu ilk kez geri itti. Demir gibi derisinde çatlaklar yayıldı ve şimdi ikor serbestçe akıyor, altındaki zemini lekeliyordu.

Kuzey yere indi, dizleri bükülmüş, nefesi hırıltılıydı. Görüşü bir an bulanıklaştı, Kaos ve Boşluğu aynı anda kullanmanın yükü hemen etkisini göstermeye başladı.

Ama duramazdı. Şimdi değil.

Yaratık dikleşti, varlığı bu aleme tam olarak ait olmuyormuş gibi netlikten kaybolup kaybolarak titredi. Birçok gözü daha parlak yanıyordu, deliliğin tezahürüydü. Bir kez daha odachisini kaldırdı, saldırıya geçmeye hazırlanıyordu.

Kuzey, vücudundaki acıya rağmen gülümsedi. Bunu hissedebiliyordu - savaşın coşkusu, ölümün eşiğinde dans etmenin heyecanı.

"Bunu özledim..."

Böyle bir şeyi kendisinin söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Ama gerçekten de söyledi. Belki de savaş konusunda bir tür rahatlık hissediyordu çünkü nasıl olsa zarar göremeyeceğini biliyordu.

Belki de bu yüzden tam anlamıyla kendini vermemişti; cömert bir yetenek repertuarına sahip olmasına rağmen, klişeleşmiş ve sıkıcı olmayı seçmişti.

Çünkü şimdiye kadar onun için hayatı tehdit eden hiçbir şey olmamıştı. Aynı zamanda, aklı sorulara dalmaktan kendini alamıyordu.

Savaşın tadını çıkarmak için gerçekten de ölümün ona her an ulaşabileceğini derinlemesine farkında mı olması gerekiyordu?

Yaratık, korkunç bir hızla ileri doğru bulanıklaştı ve mesafeyi kapattı; odachisi, havada acımasız bir yay çizerek kesiliyordu.

Northern ilk başta hareket etmedi. Gözleri detayları takip etmekle meşguldü, gelen saldırının etrafındaki uzaydaki kaymaların çatlaklarını okuyordu. Bu inceydi ve kolayca gözden kaçabilirdi, ama yaratık yalnızca hareketiyle etrafındaki alanı korkunç bir şekilde etkiliyordu.

Ve ellerindeki o gözler, Northern'ın yaratığın bekleyebileceğinden daha hızlı hareket etmesini veya algısını aşmasını çok zor hale getiriyordu.

Neredeyse çıkış yolu yoktu.

Son anda, yer değiştirdi. Boşluk özü, yan tarafa dönerken gölgeler gibi etrafında parıldadı.

Kuzey, odachi'nin kenarının yanından sadece birkaç inç mesafeden geçerken, Boşluk Gücü'nü dağıttığını ve omurgasında bir ürperti hissettirerek gözlerini daha da büyüterek tekrar izledi.

Hareketle birlikte döndü, bedeni akıcı ve hassas, avucuna doğru siyah alevler yükselirken, yaratığın açık tarafına yönelik bir darbe ile karşılık verdi.

Darbe isabet etti. Ve alevler çarpışma anında patladı, yaratığın bedeninde bir başka çatlak daha oluşturdu. Ama o sarsılmadı. Bunun yerine, birkaç kolu birden fırladı, onu saf güçle ezmeye çalıştı.

Kuzey geri sıçradı, ama bir kolu havada bileğini yakaladı. Kemik acı bir şekilde dönerken, savaş alanında bir bez bebek gibi fırlatıldı.

Yere sert bir şekilde çarptı, birkaç feet kaydıktan sonra durdu. Nefesi boğazında takıldı, ama kendini kaldırmayı başardı, acıyı atarak.

'B-bu az önce neydi?'

O kadar hızlı olmuştu ki, yetişemedi. Karanlık Seer bir şekilde ona dokunmayı başarmıştı.

'Boşluk Gücü'nü aştı mı?'

Kuzey, solgun korkusunu kutlayacak zamanı bulamadı. Yaratık da ona herhangi bir fırsat vermeyecekti.

Yine saldırdı, bu sefer tüm kolları mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu, ölümcül uzuvlar ve dişli çelikten oluşan bir kasırga. Odachi bir kez daha aşağı indi, havayı yüksek sesle yararak.

Kuzey kaçmadı. Bunun yerine, her iki elini de kaldırdı, avuçlarında beyaz ve siyah enerji spiral şeklinde dönerken, şiddetli bir darbede çarpıştılar.

Kaos ve Boşluk.

Çarpışma, inen odachi ile yüz yüze gelen bir kuvvet şok dalgası yarattı.

Birleşik güçlerinin altında zemin parçalandı, taş parçaları her yöne fırladı.

Kuzey'in bacakları baskı altında hafifçe büküldü, ama yerinde durdu, yaratığın silahını saf irade gücüyle geri itmeye zorladı.

Özleri arasında çılgınca kıvılcımlar uçuştu, havayı çarpıtarak gerçekliğin nerede sona erdiğini ve kaosun nerede başladığını ayırt etmeyi zorlaştırdı.

Yaratık tepki vermeden önce, Kuzey'in şekli bulanıklaştı ve üç özdeş klona bölündü. Her bir klon bulanık hızla etrafta dolaşarak, hızla yaratığı bir üçgen formasyonunda çevreledi, silahları çekilmiş ve parmak uçlarında öz kıvılcımlarıyla.

İlk klon soldan saldırdı, ikiz dagger bıçakları yaratığın dizlerine nişan aldı. İkinci klon arkadan hamle yaptı, elinde Grengar ile -sinsi bir parıltıyla vızıldayan- onu yaratığın sırtına fırlattı.

Kuzey kendisi doğrudan saldırdı, Ruh İpleri elinde kıvrılmış bir kamçı gibi oluşarak, bağlamaya ve yırtmaya hazırdı.

Yaratık kükredi, sesi havada yankılanıyormuş gibi geldi. Uzuvları anormal bir şekilde büküldü, gelen saldırıları korkutucu bir hassasiyetle engelledi.

İki kol stilettoları yakaladı, onları kırılgan dallar gibi ayırdı, diğer bir kol ise çift kenarlı sopayı klonun elinden savurdu. Odachi bulanık bir hareketle Kuzey'i ikiye yarma niyetiyle hareket etti.

Ancak Northern daha hızlıydı. Kılıcın yolundan bulanık bir şekilde kaydı, ipleri yılanlar gibi fırladı. Bunlar, yaratığın birçok kolundan birinin etrafında sarıldı ve demir gibi derisine işledi. Güçlü bir şekilde çekti, yaratığı dengesiz hale getirdi ve klonlarına bir fırsat verdi.

Paslanmaz, ikinci klonun ellerinde belirdi ve ileri fırlayarak tekrar vurdu, bu sefer yaratığın çekirdeğinin bulunduğu bölgeyi hedef alarak.

Darbenin etkisiyle derin bir şekilde göğsüne saplandı. İkhor fışkırdı, cızırdayarak. Yaratık sendeledi, anlık olarak birleşik saldırıdan bunalmıştı.

Kuzey tereddüt etmedi. O anda toplayabildiği tüm özü bir araya getirdi, beyaz

ve siyah, etrafında ham gücün bir girdabı olarak dönerken.

Gözleri daha parlak yanıyordu, Kaos ve Boşluk tek bir, volatiliteli bir güçte birleşiyordu.

Bu, son darbe olacaktı.

"Öl," diye fısıldadı, sesi sakin ve kararlı.

Elini ileriye doğru uzattı, toplanan özü kör edici bir sel gibi serbest bıraktı.

Patlama havayı yırtarak geçti, yaratığa çarpan bir yıkım dalgası gibi kükreyerek.

acımasız bir güçle.

Yer titredi, enerji tüketildiği gibi etkiden çatlaklar yayılmaya

başladı.

Yolda her şeyi yuttu.

Bölüm 710: Kaos ve Boşluk [Bölüm 1]

Northern'ın omuzları, gözleri ince ince açılan toz bulutuna dalarken yükselip alçaldı. O saldırıyla yaratığın tamamen ortadan kaldırılıp kaldırılmadığını bilemiyordu.

Kaos ve Boşluğu birleştirmek, her zaman düşündüğü bir şeydi, ama onu kullanacak kadar güçlü bir düşmanla hiç karşılaşmamıştı. Karanlık Seer ile bu savaşta, aslında canavarlara tamamen son veren Kaos Alevi'nin gerçek doğasını kullanmayı düşünmüştü.

...Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Ama bunu yapmamaya karar verdi - başka bir nedeni yoktu, sadece öldürdüğü şeylerden ödüller kazanmak istediği için, özellikle de artık eşyalar kazanma ayrıcalığına sahip olduğu için. Zaten Ul'ın bu yere gözetim yapmadığı gibi bir durum yoktu. Çünkü Ul gözetim yapıyorsa, kesinlikle eşyalar kazanamayacaktı. Bu nedenle, zemin patronu ölene kadar kullanmaya devam edeceği bir dizi saldırı hazırlamıştı. Tek endişesi daha derin katmanlardı. Daha derin katmanlardaki canavarların ne kadar tehlikeli güçlü olabileceğini düşünmek, Rughsbough'un bu yerden evrim geçirme olasılığının %90 olduğunu anlamasını sağladı.

'Acaba hangi katmanda...'

O sıkı ve gergin anda, Northern gerçekten de birkaç şeyi merak ediyordu. Örneğin, Rughsbough'un bu canavarla daha önce savaşıp savaştığını da merak etti. Eğer öyleyse, canavar yeniden doğdu mu?

Rughsbough bununla kolayca başa çıkabildi mi? Onun öncüsü bunu yapabildi mi?

Geride kalmayı sevmiyordu. Var olan en iyi, olacak en iyi olmak istiyordu. Ve kafasında böyle düşünceler dolaşırken, şimdi temizlenmiş toz sisinin içinden herhangi bir şeyin çıkıp çıkmayacağını sabırla beklerken, Northern kararlılıkla kaynıyordu.

Tutuluşu sıkılaştı, yumruğu ince bir vızıltı sesiyle sıkıştı, sanki gücünün kuvveti kemiklerini eziyormuş gibi. Nefesi biraz hırçın ama her geçen saniye daha da düzenli hale geliyordu.

Sonunda, Northern, tozun rüzgarla taşınan duman dalgaları gibi dans ederken titreyen yumuşak bir silueti görebildi. Yaratığın adımları ileriye doğru devam etti ve sonunda kaybolan sisin dışına çıktı.

Karanlık ve kötü bir gülümseme Northern'ın yüzünde belirdi, o alçak yaratığın durumunu görünce. 'Kesinlikle, bunu biliyordum... bu durumdan yara almadan çıkman mümkün değil...'

Northern, saldırının Karanlık Görücü'yü bir daha asla öldüreceğini ummuştu, ama artık saf değildi. Boşluk Gücü'nü kırmaya cesaret eden yaratığın ardından bile. Belki de başarılı olmuştu?

Saldırının, ne kadar güçlü olursa olsun, canavarı öldürmeme ihtimali olmalıydı; ancak üzücü olan, yaratığın yara almadan çıkması olacaktı.

Northern için şanslıydı ki, Kaos ve Boşluk bir araya geldiklerinde, kimsenin istememesi gereken düşmanlardı. Karanlık Görücü'nün saldırıyı doğrudan aldıktan sonra hâlâ ayakta durması, onun muazzam gücünü kanıtlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Yaratığın yüzünün bir kısmı acımasızca yok edilmişti, kafatasının üzerinde sıkıca gerilmiş çiğ, kaslı et ortaya çıkmıştı. Yanmış deri parçaları, açığa çıkan kaslara yapışmış, koyu sıvıyı yavaş damlalar halinde sızdırıyordu.

Hasar görmüş gözündeki kırmızı parıltı zayıf bir şekilde yanıp sönüyordu, sönmek üzereymiş gibi, diğer gözü ise, dokunulmamış ve azalmayan öfkeyle parlıyordu, loş çevreyi kan kırmızısı bir işaret gibi delip geçiyordu.

Omzundan büyük bir parça koparılmıştı, siyah sıvı aralıklı olarak bozuk bir çeşme gibi fışkırıyordu. İki eli tamamen yenmiş, yırtık kütüklere dönüşmüştü, alt iki el ise şiddetli saldırıdan zar zor kurtulmuş, yaralı ama sağlam kalmıştı, sadece birkaç deri katmanı soyulmuş, altında çiğ et ortaya çıkmıştı.

Yaraların kenarlarında dağınık ve az sayıda siyah alevler nazikçe dans ediyordu. Karanlık Görücü, vücudunun sol tarafındaki yaralara bakıyordu, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Ancak onu görmeden geçen dakikaların ardından, yüzünde yoğun bir grimasa neden oldu. Canavari varlık öfkesini Northern'a yönlendirdi, sağ gözündeki parıltı şiddetle yanıyordu - sanki iki kişi için yanıyormuş gibi, diğer göz ise yanmaya bile zorlanıyordu.

Northern'ın yakışıklı yüzündeki gülümseme daha da genişledi, onu korkutucu bir şekilde çekici kıldı... estetik olarak.

“Sen güçlüsün, bunu kabul etmeliyim... ama bebeğim, hiç kimse Kaos ve Boşluk ile karşılaşır ve aynı kalamaz.”

Çenesini kaldırdı, kendisinden yayılan ağır bir otorite havasıyla sırıtarak. "Kendini çok kötü hissetme. Daha çok çalışırsan, tekrar yaşayabilmelisin... benim hizmetçim olarak."

Gözlerindeki mavi ışık titredi, sonra sarsılarak -bir sarhoş gibi- sağa sola savrulup, kör edici bir hızla ileri fırladı, ışık dans etti ve karanlık mağarada mavi ışık izleri bıraktı.

Kuzey'in şekli, canavara doğru koşarken titremiş gibi görünüyordu. Yalnızca tek bir gözü olan yaratık, bulanık kaos demonunu takip etmekte zorlandı.

Kuzey, yaratığın tepki vermesi için çok hızlı hareket etti - özellikle yalnızca bir işleyen gözü varken. Şekli sağa titredi, bir hareket bulanıklığı. Karanlık Seer, o yöne doğru hamle yaptı, devasa odachisini yukarı doğru şiddetle savurarak Kuzey'in kafasını temiz bir şekilde ikiye ayırmayı hedefledi.

Ancak bıçak boş havada kavis çizerken, Kuzey tekrar titredi - şekli bir hayalet gibi kayboldu. Yaratığın tek gözü, farkına vararak büyüdü. Çok geçti.

Kuzey havaya yükseldi, uçuş sırasında vücudunu döndürdü. Yaratık onu takip etmeye dönerken, Kuzey kör tarafına doğru alçaldı, elinde sıkı bir şekilde tuttuğu siyah bir stileto ile.

Tereddüt etmeden, bıçağı yaratığın hasar görmüş göz yuvasına sapladı ve acımasız bir dönüşle onu kopardı. Saldırının gücü, canavarı ileriye doğru sarsarak, ani şok altında dengesini kaybetmesine neden oldu.

Kuzey zarif bir şekilde indi, elinde stiletoyu döndürürken ikinci bir silah belirdi - parlayan bir İllüzyon Kılıcı varlık kazandı.

Yaratık toparlanmadan önce, bir anda mesafeyi kapattı ve stiletoyu kaba bir şekilde çenesine sapladı.

İfadesi karardı, ağzının köşelerinde çarpık bir gülümseme belirdi ve bıçağı kötü bir şekilde döndürdü, siyah sıvı düzensiz patlamalar halinde fışkırdı.

Canavar, devasa kılıcını Kuzey'e doğru acımasızca savurdu, odachinin ağırlığı dengesiz bir yay oluşturdu.

Ancak Kuzey, dikkatsiz saldırıyı önceden tahmin etmişti. Tam zamanında, elini dışarı doğru savurarak gelen kılıcı doğrudan karşıladı.

Çelik şiddetle çarpışırken kıvılcımlar fışkırdı, parry'nin gücü odachiyi yaratığın kavrayışından kopardı. Devasa kılıç havada dönerken, dişli çatının üzerine çarptı.

Gürültülü bir çınlama ile.

Duraksamadan, Kuzey elini çevirdi ve acımasızca İllüzyon Kılıcını yaratığın göğsüne derinlemesine sapladı, metalik derisini delip geçti.

Kaos ve Boşluk, yaratığın derisini delip geçecek kadar hasar vermiş gibi görünüyordu, ya da belki de Kuzey bu saldırıya tüm gücünü koymuştu.

Karanlık Seer'i yerinde tutarak, onu yere çiviledi - bir silah çenesine saplanmış, diğeri göğsüne sıkıca yerleşmişti.

Kısa bir an, her şey askıda kalmış gibi görünüyordu.

Sonra, Kuzey ciddi bir şey yaptı, katı ve tamamen beklenmedik bir şey.

Bölüm 711: Kaos ve Boşluk [Bölüm 2]

"Yankı..."

Çağırdığında, yaratığın bedenine birkaç delici yara patladı ve karanlık kan, açılan yaralardan yoğun bir şekilde damladı.

Ama bu kadarla kalmadı; henüz işini bitirmemişti.

Ağzını açtı.

"Kaos ve Boşluk..."

Kuzey, çağırdıktan sonra ağzını daha da açtı, sanki bir lokma yemek istiyormuş gibi. Ağzının önünde, aniden havadan iki top belirdi. Biri tamamen siyah, diğeri sarımsı beyaz.

Yumuşak bir parıltı ile belirdiler, etraflarında parlayarak sahneye kötü bir zarafet kattılar. Yaratığın bakışları iki uğursuz ışık küresine odaklandıkça, direnci vahşileşti ve her geçen saniye umutsuzluğu arttı.

Ancak Northern kararlıydı. Kılıcı yaratığın göğsüne derin bir şekilde saplanmış ve stiletto çenesine yerleşmişken, tutuşunu sıkılaştırdı.

Bacaklarını yaratığın bacaklarının arasına kaydırarak kendini destekledi, duruşunu sağlamlaştırdı. Bu, iki savaşçının vahşi bir mücadelede kilitlendiği acımasız bir güç mücadelesiydi - ancak yalnızca biri gerçekten çaresizdi.

Yaratık şiddetle çırpındı, kendini kurtarmaya çalışarak, Northern'ın silahlarını yerinden çıkarmak için vücudunu geri çekti.

Kılıçtan kurtulmak mümkün olsa da, stiletto farklı bir durumdu - Northern'ın başında sıkıca kilitlenmişti, hareketlerini kısıtlıyordu. Çenesinin her titremesi, vücudunda acı dalgaları gönderiyor, hançerin acımasız ısırığı yaratığın işkencesi haline geliyordu.

Aniden, tüm elleri birden ileri fırladı, Northern'ı ezmek için umutsuz bir saldırı dalgası başlattı. Ancak ona ulaşmadan önce, Northern'ın bedeninden boşluk ipliklerinden oluşan karanlık eller fırladı ve canavarı havada durdurdu. İplikler sıkıca sarıldı, yaratığın çılgın saldırısını engellemek için zorlandı.

İki ışık topu yavaşça birleşti, parlamaları daha parlak ve daha tehlikeli hale geldi. Top, tek bir bütün haline geldiğinde, soluk beyaz bir renge dönüştü ve karanlık, uğursuz bir parıltı yaydı.

Northern, Karanlık Seer'e kasıtlı bir şekilde baktı. Bu, canavara veda eden soğuk ve garip bir bakıştı. Ardından, topu biraz hava ile ileri üfledi.

Top başlangıçta yavaş hareket etti, neredeyse bir rüzgarda yakalanmış bir dandelion tohumu gibi tembelce havada süzüldü. Ancak Northern'ın dudaklarından ayrıldığında, parlaması yoğunlaştı, yumuşak bir ışıktan çok daha kötü bir şeye dönüştü.

Yaratığın kan kırmızı gözleri dehşetle büyüdü, beraberinde gelen yok oluşu hissederek.

Topun hızlı hareket etmesine gerek yoktu. Zaman uzamış gibiydi, her kalp atışı sessizlikte bir davul sesi gibi yankılanıyordu. Northern'ın gözleri soğuk bir kesinlikle parladı. Ardından, top temasa geçtiği anda yumuşak bir sesle konuştu.

"Echo."

O anda, mağara beyaz ve siyahın kör edici bir patlamasıyla alevlendi. Ardından gelen ses, sanki havanın kendisi dikiş yerlerinden yırtılıyormuş gibi, kumaşın yırtılması gibi bir sesdi. Korkunç bir kükreme, alanı doldurarak yaratığın ıstırap dolu çığlıklarını boğdu ve patlama onu tamamen sarıp sarmaladı.

Boş tendriller kaotik fırtınada kıvrıldı ve büküldü, yaratığın formuna yapışarak onu yıkım girdabına daha derin çekti. Bir zamanlar acımasız bir güçle sallanan demir sertliğindeki uzuvlar, kırılgan taş gibi parçalandı. Başındaki dişli taç yok olup gitti ve kan kırmızı gözleri sönmeye başladı, birer birer titrek bir şekilde karardı.

Kuzey, şok dalgası dışarı doğru yayılırken ayaklarını çatlamış toprağa gömerek kendini hazırladı. Dalgaların gücü onu geriye savurmakla tehdit etti, ama o sağlam durdu. Birkaç Boş tendril vücudundan sarkarak etrafında koruyucu bir kabuk gibi dolandı.

Toz ve moloz havayı doldurdu, savaş alanını kalın, dönen bir sisle gizledi.

Uzun bir an, sessizlik vardı - mutlak ve rahatsız edici. Sonra, yavaşça, toz yerleşmeye başladı ve sonuçları ortaya çıkardı. Yerleşme sırasında, Kuzey duydu

: [Felaket Yıkıcı, Karanlık Seer'i öldürdünüz]

[+12 yetenek parçası kazandınız]

[Yeni bir eşya kazandınız]

[Şaşırtıcı ve çılgın bir ölüm şekli kaydettiniz]

[Yetenek parçaları +100 kazandınız]

[Kaos ve Boşluğun birleşimini kolaylaştırdınız]

[İmkansızı başardınız]

[+5,000 yetenek parçası kazandınız]

[Yeni bir yetenek zorla oluşturuldu]

[10,000 yetenek parçası kazandınız]

Northern şok içinde donakaldı, yavaşça başını akışkan panellerin torrentlerinden uzaklaştırarak ileriye baktı.

Yaratığın bir zamanlar durduğu yer şimdi kocaman bir kraterdi, kenarları hala Kaos ve Boşluk'un kalıntı özleriyle hafifçe parlıyordu. Zemin yanmış siyah, çatlaklar her yöne örümcek ağı gibi yayılmıştı. Hava, özlerin ince iplikleriyle doluydu ve yavaşça yok oluyordu.

Northern hareketsiz kaldı, gözleri kraterin ortasına odaklanmıştı. Nefesi hırıltılı bir şekilde geliyordu ve yüzünden akan ter, yanağındaki yaradan gelen kanla karışıyordu. Parmakları hafifçe titriyordu, hala kılıcının kabzasını sıkıca tutuyordu.

Gerçekten sona ermişti.

Yaratık - Karanlık Seer - gitmişti, kül ve yankılara dönüşmüştü.

...ve bunun için ezici sonuçlar elde etmişti!

Yavaşça nefes verdi, vücudundaki gerginlik nihayet azalmaya başladı.

Ama adrenalin azalırken, garip bir huzursuzluk hissi devam ediyordu. Onu izleyen bir şey olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu, karşılaştığı şeyden çok daha tehlikeli bir şey.

az önce yüzleştiği.

Ve bir şekilde... ne olduğunu bildiğini hissetti.

Vücudundaki hisleri attı ve derin bir nefes alarak etrafa bakındı, savaşın geride bıraktığı dehşet verici manzarayı gözlemledi.

Öncelikle, tüm mağara manzarası buzla kaplanmıştı; biri bunun bir buz dağının mağarası olduğunu düşünebilirdi. Duvarlardaki çatlaklar, büyük kraterler ve hatta daha küçük olanlar zemini bozuyordu.

düzensiz diziler.

Bu manzara, Northern'ın bu sefer gerçekten kendini aştığının inkar edilemez bir kanıtıydı. On altı yaşındaki her genci acımasızca öldürebilecek zorlu bir savaştı.

aynısını cesaretle denemek için yeterince cesaret.

'Sadece bir Yıkıcı rütbesi... ve birinci kat patronu...'

Northern kesin olarak bilmiyordu, ama muhtemelen önümüzdeki on katta başka bir kat patronu olacağını varsayıyordu. Mantıksal olarak, bu patronun aşırı derecede güçlü olması gerekiyordu.

bu.

"Damn Rughsbough... gerçekten bunu düşündün, değil mi?"

Kuzey'in kabul etmemek için ne kadar istemesi önemli değil, böyle bir yöntemi kullanmak, delice olsa da, çılgınca etkiliydi. Özellikle bu canavarların sıradan canavarlardan çok daha güçlü olmasıyla birlikte.

kendi sıraları ve tehlike seviyeleri.

Milhwa ve Rughsbough tam olarak ne yaptı?!

Bölüm 712: Bir Lütuf Gibi Lanet

BÖLÜM 712

Kuzey, Milhwa'nın ne rol oynadığını bilmiyordu; Rughsbough'un nereden devam ettiğini de bilmiyordu. Milhwa'yı şüphelenmesinin tek nedeni, akademinin kurucusu olmasıydı.

Elbette, doğal olarak, Profesör Heimburger'dan da şüpheleniyordu. Ve bu uğursuz eylemle ilgili bir tür karanlık hikaye ve anlaşmanın olduğundan emindi.

Ama bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu, özellikle de bu durumun onun için harika bir çiftlik haline geldiği şimdi. Eğer bir şey varsa, Northern bunu Limitless Void'ta çoğaltma isteği duymaya başlamıştı.

Canlı canavarlarla dolu bir yer, eğer bazı parçaları toplamak isterse her zaman gidebileceği bir yer.

Ama şu anda, bu düşünceler ve planlar önemli değildi. Tek istediği sonsuz bir dinlenmeydi. Northern, hayal kırıklığıyla bir iç çekti ve konuştu.

"Ve...?"

"Buradan kesinlikle alabiliriz."

Canlı sesi ıssız mağarada yankılanırken, bir yarık açıldı ve Bairan içinden çıkarak gözlerinde canlı bir ışıkla gülümsedi.

Northern, onun bakışını gözlemledi ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Neden bu kadar mutlusun?"

Bairan başını salladı, ama yüzündeki canlı ifade kalmaya devam etti. Varoluşlarını reddetse bile.

"Mutlu mu? Hiçbir şekilde mutlu değilim."

Northern, birkaç saniye daha ona baktı, ifadesi kılıç kralının kafasında ne olup bittiğine ilgisizdi.

Gözlerinin altında yorgun çizgiler tembelce kıvrılarak, ona hafifçe acı çekiyormuş gibi bir görünüm veriyordu.

Bir kez daha iç çekti ve arkasını döndü.

"Her neyse... Şimdi ayrılacağım."

Uzaklaşırken, gölgeler yükseldi ve onun siluetini sarıp sarmaladı. Tamamen kayboldu.

Bairan, Northern'ın kaybolduğu yöne bakmaya devam etti, dudaklarının kenarlarında geniş bir gülümseme belirdi. Kalbine dokundu ve gözlerini kapadı.

"Bu ne ritim? Sevgili kalbim, sen de hissediyor musun? Efendimizin ihtişamı ve görkemi? Onun gücü..."

Duraksadı, gözleri tehlikeli bir şeyle kuşatılmış gibi görünen kırmızı bir noktayla parladı. Sonra ürkütücü bir şekilde söyledi:

": "...argh... ruhum, bedenim, kanım, her şey bu kadar heyecanla kaynıyor. Beni alçakgönüllü hizmetkârın olarak seçtiğin için teşekkür ederim efendim."

Yüzü tiksintiyle büküldü, dudakları sanki etrafındaki hava kötü bir şeyin kokusunu yayıyormuş gibi kıvrıldı. Gözlerinde, göksel bir kötülükten doğan bir parıltı alevlendi.

Yavaşça, bakışlarını aşağıya, Karanlık Görücü'nün, Kaos ve Boşluk'un acımasız saldırısı tarafından kırılgan kül haline getirilmiş yanmış formunun üzerinde yoğunlaştırdı.

O, bacağını kaldırdı ve o toprağa öfkeyle basmaya başladı.

“Sen sefil pislik! Kirletici! Efendimin kanını nasıl çizersin?! Senin türünü avlayacağım—her birini—ve onlara öyle bir ölüm vereceğim ki, ruhları bedenleri kül olduktan sonra bile acı içinde kıvranacak!”

O toprağa öfkeyle basarken mağara şiddetle titredi.

***

Northern odasına ulaştı, hiçbir şeyi çıkarmaya zahmet etmedi—zaten çıkaracak bir şey yoktu—ve tembelce yatağına düştü, düşüncelerine daldı ama herhangi bir derin hatıra anısına ulaşamadan, bilinci uyku rüzgarları tarafından sürüklendi.

Birkaç saat sonra, gözleri hafifçe açıldı; tükürüğü beyaz çarşaflarının üzerine yayılmıştı. Alışılmadık duruma hafifçe kaşlarını çattı ve yuvarlandı, gözleri beyaz ve sade tavana yumuşak bir şekilde baktı.

Hava aniden tükürüğünün kokusunu burnuna taşıdı—bayat, ekşi bir misk, tuzlu bir ipucu ile, sanki huzursuzluk ve rüyasızlığın kalıntıları fermente olmuş gibiydi.

‘Vay... Gerçekten çok yorgun olmalıyım.’

Northern, tükürdüğü bir anı hatırlamaya çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

‘Bir gölde uyuduğumda bile tükürmedim.’

Özellikle, gölün kenarında... belki detaylar önemli değildi. Northern, bedeninin hafif uyuşukluğunu umursamadan omuz silkti ve ayağa kalktı. Çalışma masasında bulunan küçük masa saatine doğru yürüdü ve kısa bir bakış attı.

Alnında küçük bir kaş çatma belirdi.

'Kahretsin.'

Kapıya doğru yürürken, Spirit Linen daha önceki gibi rahat giysileri vücudunun üzerine oluşturdu.

Northern kapısını hızlıca açtı ve dışarı adım attı.

Birkaç dakika sonra, Northern özel demirciye doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Güneş tamamen ufukta kaybolmuştu; gece perdelerini açmış, bitkileri, dereleri ve çatıları ışık olmadan bir parıltıyla aydınlatmıştı.

Northern gözlerini kısarak, demirhanenin kısa duvarında oturan birini görünce biraz kaşlarını çattı; o kişinin bacakları havada neşeyle sallanıyordu.

Kişi ayak seslerini duyduğunda, başını çevirdi ve aniden kan kırmızı gözleri yıldızların parlak ışıltısıyla canlandı.

"Geldin!"

Josie bağırdı.

Northern, biraz şaşırmış bir şekilde, ona alçak bir sesle yanıt verdi.

"...Ve sen...bekledin..."

Onun bunu beklemedi. Bir günü tamamen uyuyarak geçirmişti ve bugün Milhwa festivalinin başlayacağı son geceydi. Öncelikle, bir günü tamamen geçirdiğinden haberi yoktu.

Zindanda mıydı, yoksa değil mi?

Ne zaman geri dönerse dönsün, o zamandan ertesi gün akşamına kadar uyudu. Ve o günün sabahında Josie ile randevu ayarlamıştı, çünkü onun

dualarının cevabı.

Artık, aradığı cevaba sahip olmadığı gibi, Limitless Void'da elinde bulunan tek günah keçisi mahkum üzerinde bunu deneyimleme şansına bile sahip olmamıştı.

Ve zavallı kız, onun için tam bir gün beklemiş gibi görünüyordu.

'Böyle bir yeteneği ortadan kaldırmak istiyor.'

Bir adamın yiyeceği gerçekten başka bir adamın zehiri olabilir. Herkes böyle bir fırsat için öldürebilir.

Bu. EX sınıfı bir yetenek elde etme şansı.

Biraz şüpheli birisi gibi hissederek, Northern derin bir nefes aldı ve ona son bir kez konuştu.

Bu konuda gerçekten emin misin? Herkes en yüksek dağın zirvesine tırmanır.

kırılgan kemiklerle bile senin gibi bir yetenek elde etmek.

"Ve sonra bunun onları zaten olduklarından daha zayıf hale getirebileceğini keşfedecekler mi?"

Geceye ait karanlık bir parıltı, yüzünü örtüyor, derinliğini ciddiyetle yansıtıyordu; gözlerinin sarımsı ışıltısı ise her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Gençken beri bunlara sahibim, lanetli bir kızın ellerinde bir nimet. Daha kötüsünü yaptı.

bana; sıradan bir yaşam çok daha iyi olurdu, lütfen. Sadece bunu al, bu yerden ayrılmak istiyorum

cehennem gibi bir delik mümkün olan en kısa sürede.

Gözlerini sıkıca kapattı ve bir kez daha ilan etti.

Kuzey, sözlerindeki acıyı hissedebiliyordu. Vicdanı için şanslıydı ki, zavallı kız gerçekten

Yeteneğin gitmesini istedi. Kendini kararlı bir şekilde çözmüştü.

İç çekti ve dedi

Eh, o zaman... Sana bunu alman için yardım edeceğim.

Kuzey, kızın başına elini uzattı ve nazikçe kızıl saçlarının üzerine koydu, aklı

tek bir düşünceye odaklanmıştı.

Onun gerçek adı. Yine de, adı aldığında yeteneği elde edeceğinden emin olamıyordu,

çünkü daha önce bir serseride bu yeteneği kullanmamıştı.

Ama yine de denemekle yükümlüydü.

Şaşırtıcı bir şekilde... işe yaradı. [Koşullar sağlandı...]

[Koşullar sağlandı]

[Hedefin adını emebilirsin]

[Hedefin insan olduğu tespit edildi]

[Not edin ki, eğer isimleri emilirse, sonsuza dek isimsiz kalacaklardır]

[Onların yeteneklerini emmek ister misin?]

Sonuncu mesajla sondan bir önceki mesaja bakarken, Northern kendini kötü bir şeyin uyarısı gibi hissetmekten alıkoyamadı.

Ancak Josie kendini yeterince kararlı hale getirmişti; daha fazla kalp atışı sadece bir rahatsızlık olacaktı. İçten bir iç çekti ve yanıtladı.

'Evet.'

[İsim "Titan'ın Hesabı"nı emmek...]

Cevabından sonra panel belirdiğinde, Northern aniden güçlü bir çekim hissetti, sanki içinden onu yakalamaya çalışan çok büyük bir şey vardı.

Bir anlığına bilincini kaybetti, gözleri kayboldu ve başı geriye düştü.

Ancak bir sonraki anda, Kaos Gözleri açıldı, çatlamış gözbebekleri Northern'ın sklerasında dönmeye başladı. Düşüşünün ortasında duraksadı—eli hala Josie'nin başına bağlıydı.

Sonra dikleşti, gözlerinde asi bir mavi ateş vahşice yanıyordu. Onu kemiren ve tamamen yutmaya tehdit eden her neyse, Northern ona karşı koymaya hazır görünüyordu.

Ancak o anda, Northern tamamen farkında değildi. En fazla farkında olduğu an, dev varlık tarafından aniden bayıltılmadan birkaç saniye öncesiydi.

Kuzey'in Boşluk özü, birkaç dengesiz diken şeklinde vahşice püskürerek neredeyse sıvı bir forma dönüşüyordu.

Mavi-siyah dumanlı sıvı, cızırdayan bir sesle yere düştü; yapışkan sıvının dokunuşuyla yakındaki yaprakların rengi silinip gitti.

Josie, Kuzey'in elinin altında kaldı. Kuzey'e olanların aynısı onun başına da gelmiş gibiydi. Başını hafifçe eğmişti, göz küreleri de sklerasından kaybolmuştu.

Boşluk özünün garip durumu, Kuzey'in elinde dans ederek başına ulaştı. Sonra parmaklarının uçlarında devrilerek saçlarına sızdı. Öz nazikçe içine daldıkça başından ince bir duman sızıyordu.

Çekim daha da güçlendi, sanki okyanusta bir girdapla boğuşuyormuş gibi. Bununla neredeyse çaresiz hissediyordu ve yavaş yavaş tutuşunu kaybediyordu. Genç kızın adını almak, herkesin düşündüğünden daha zorlu bir görev olduğunu kanıtlamıştı.

Yarı bilinçli olmasına rağmen, Kuzey, o ismin arkasındaki gücün ruhu üzerindeki tehlikeli tutuşunu hissedebiliyordu; ne kadar direnmeye çalışsa, o kadar güçlü oluyordu.

Artık ne olabileceğini bilemeyecek bir noktaya gelmişti. İsimle özdeşleşememek, bu noktada endişelerinin en azından biri olabilirdi.

Büyük görünmeyen eller, Kuzey'in tüm ruhunu o kadar güçlü bir şekilde kavramıştı ki, onun bu tutuş içinde küçüldüğünü hissediyordu. Bunu canlı bir şekilde hissedebiliyordu—büyük bir güce sahip bir şey, onun ismi almasını engelliyordu; belki de ismin kendisinin gücü. Ama hiçbir şey göremiyordu.

Ve her geçen saniye, devasa tutuş ruhunu ezmeye devam ediyordu.

...Ta ki birdenbire artık acı hissetmemeye başladı. Sanki savaşı kaybetmiş ve tamamen o güç tarafından ezilmiş gibi görünüyordu; ruhu hasar görmüş ve kırılmış halde kalmıştı.

Ancak...

[Değişim Şeytanı'nın pasif yeteneği Şekilsiz ve İsimsiz'i etkiliyor...]

[Emilen isimler, Şekilsiz ve İsimsiz'i beslemek için parçalara dönüştürülüyor]

[Şekilsiz büyüyor...]

[İsimsiz büyüyor...]

Güçlü kavrayışın canlı hissi kaybolmuştu... hala oradaydı, sadece Northern bundan etkilenmiyormuş gibi hissediyordu. Kendini kavrayışın içinde bir sıvı kütlesi gibi hissetti; ne kadar sıkı kavrarsa, şekli o kadar kayıyordu, suyu kavramaya çalışmak gibi... bu imkansızdı.

Northern, hissettiği şekilde garip ve hafif rahatsız hissediyordu. Ama bu onun anıydı; böyle bir fırsatın elinden kayıp gitmesine izin veremezdi.

Northern, parmağının ucuna daha fazla öz iterek, Boşluk özünün desteğiyle, İsimsiz daha da güçlendi. Bu, Boşluk özünün durumunu etkileyen ve ona bu garip şekli veren güçtü.

Titan'ın Hesabı, Northern'ın özü köküne yaklaştıkça daha da şiddetle direndi. Genç kızın içinde çırpındı, ama Northern'ın şekli dev gibi onun üzerinde yükseliyor, kaynağını eşit derecede devasa bir güçle kavrayarak kökünden çekiyordu.

Northern, kızın başından elini çekti, küçük parlayan bir kırmızı çekirdek ile karanlık bir kırmızı kıvrılan öz parçasını dışarı çıkardı. Öz üzerinde sıkıca kavradı, parıltısı parmaklarının arasından kayıyordu.

Demirci ocağının etrafındaki gece, Northern inatçı ismi uzak tutmaya çalışırken yumuşak bir kırmızı parıltıyla aydınlandı. Tehlikeli bir şekilde kıpırdandı, Northern'ın parmaklarını ayırarak zorla kırdı.

Direnci güçlüydü; şüphesiz güçlü bir isimdi. Northern sinsi bir şekilde gülümsedi ve daha da güçlü bir şekilde tutundu, parmakları hemen ismin onları kırma hızında onarıldı.

Titreyen kollarıyla ve yüzünde biriken terle, özü bedenine doğru daldırdı. O piç, Northern'ın elini geri çekerek direnmeyi sürdürdü.

Northern'ın dudaklarındaki gülümseme genişledi, gözlerinde kötü bir parıltı belirdi.

'Senin için kötü oldu...'

Boş tendriller karnından dışarı sarkarak özü yakaladı, tamamen emip midesine geri döndü.

Northern dizlerinin üzerine düştü, ter damlaları hızlı bir şekilde beton zemine düştü.

'Kahretsin... o piç ne kadar güçlü...'

Birden acı bir inleme çıkardı, karnına sarılarak onu saran keskin bir ağrıya karşı koymaya çalıştı. Northern yere yığıldı ve soğuk zeminde kıvrıldı, bağırmamak için dudaklarını ısırdı.

Bedeni daha da solgunlaştı, yüzeyin altında kırmızı damarlar görünür bir şekilde gerildi. Yüzünden başlayarak tüm vücuduna yayıldı.

Sonra atmaya başladı, parlak bir kırmızı parıltıyla daha da aydınlanarak aniden sönüp kayboldu.

Ağrı yavaş yavaş azaldı. Northern henüz ayakta duramıyordu çünkü bedeni hem uyuşmuş hem de ağrıyordu. Ama duydu ve kapalı gözleriyle görebiliyordu.

Vücudunuz evrim geçirdi

Tebrikler, İsimsiz Unwritten'a evrim geçirdi

Tebrikler, Şekilsiz Omniform'a evrim geçirdi

Tebrikler, ikinci bir isim kazandınız

Tebrikler, bir ruh çekirdeği kazandınız

Tebrikler, bir yetenek kazandınız. Bir sonraki yolculuğunuz imparatorlukta sizi bekliyor

Beş yeni yetenek yeteneği kazandınız

Kuzey, ruhundaki coşku dalgalarının çalkantılı bir şekilde savurduğu halde, yerinden hareket etme gücüne sahip değildi.

Vücudundaki ağrı devam ediyordu; belki de yeni evrimleşmiş formunun bir sonucu. Daha güçlü hissetmeyi beklemişti, ama bunun yerine kasları değişime karşı isyan ediyormuş gibi ağrıyordu.

Birkaç saniye sonra sistemin duyurusundan sonra, Josie'nin gümüş sesi duyuldu.

"Sir Rian? Sir Rian!!"

Bu, Northern'ın ondan adını ilk kez duyuşuydu. Çok da umursamıyordu ama, kendini kayıtsız ve sorunlu olarak tanıtan kızın şimdi gerçekten endişeli bir sesle konuştuğunu fark etmemek elde değildi.

'Ne kadar gürültü...'

Northern bir parmağını kaldırdı ve nihayet kızı susturdu.

"Hayattasın. Oh, yıldızlarıma şükür, hayattasın. Seni öldürdüğümü sanmıştım."

Kız, yüzünü kollarına gömerek, sesini boğarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Northern yavaşça diğer elini hareket ettirerek, genç kızın başını okşadı. Zayıf bir sesle konuştu.

"İyiyim. Beklediğimden biraz daha zorlayıcıydı."

Kız başını kaldırdı ve ona baktı, ifadesi rahatlama ve suçluluk karışımıydı.

"Çok üzgünüm. Sana bu kadar acı vermek istememiştim. Bunun böyle olacağını bilmiyordum."

“Sorun değil... Yeteneklerini küçümseyen bendim.”

Gözlerindeki sarımsı parıltının kaybolduğunu, yerine siyahın geçtiğini fark ederek hafifçe kaşlarını çattı ve kendini destekledi.

“Peki, nasıl hissediyorsun?”

Josie, ellerini incelemek için bir an duraksadı, onları sıkıp açtıktan sonra yüzüne sürdü. Gözleri büyüdü ve elleri titredi.

“Ben... boş... hissediyorum...”

Yavaşça ayağa kalktı, gözleri sevgiyle kıvrıldı, gözyaşları göz kapaklarının dibinde birikerek yanaklarından süzüldü.

“Kendimi çok iyi hissediyorum.”

Orada otururken, Northern ona dudaklarında küçük bir gülümsemeyle baktı. Öte yandan, kendisi pek iyi hissetmiyordu ama iyi olacağını biliyordu.

İç çekti ve neşeli kıza baktı. Sonra, sağ elini ona uzatarak dedi:

“Beni kaldır.”

Hızla, Josie Northern'ın ellerinden tuttu ve onu yukarı çekti. Northern biraz kaslarını gerdi. Nihayet ağrının yavaşça gittiğini hissedebiliyordu.

Biraz ayakta durup esnedikten sonra farkları da doğru bir şekilde söyleyebiliyordu. Vücudu biraz farklı görünüyordu; alışılmış solgunluk hafif bir sıcaklık kazanmıştı, şimdi daha çok yaşayan birine benziyordu, ölüye benzemekten çıkmıştı.

Ancak kasları öncekinden daha fazla sertlik kazanmıştı. Her hafif hareketinde bunu hissedebiliyordu; kaslarında garip ve açıklanamaz bir elastikiyet de hissediyordu.

Vücudunun daha fazla tuhaflık kazandığından emindi. Ve bu, ona olan değişimlerin sadece başlangıcıydı. Onları kontrol etmek için sabırsızlanıyordu!

"Geç oldu... gitmeli ve dinlenmelisin. Ben de dinlenmem gerekiyor," dedi Josie'ye.

Kız içten bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Hoşça kal ve Milhwa festivalinde iyi şanslar. Ben merkezi ovalardan seni destekleyeceğim." Sesinin tonu, kabarık bulutlar üzerinde dans eden parlak ışıklar gibi yankılandı.

Kuzey, gözlerini bir an kapatarak ona başını sallarken gülümsedi.

Teşekkür ederim.

Kızın uzaklaşmasını izledi ve tamamen gittikten sonra mekansal farkındalığını yaydı. Beklendiği gibi, artmıştı; daha önce sadece dövüşmeyen okulun çevresini algılayabiliyordu, ama şimdi Milhguard akademisinin ve adasının tamamını algılayabiliyordu.

Biraz bekledi, Josie'nin dövüş okulunun çevresine girdiğinden ve yurduna doğru gittiğinden emin oldu. Empire'da özel hikayeleri keşfedin.

Gözlerini kapadı ve nefes aldı.

'Bakalım bedenim ne hale gelmiş.'

Bu onun bedeni; tek yapması gereken ona ekstra dikkat etmekti. Artık ne yapabileceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Northern gözlerini açtı ve görünmeyen bir güç tarafından dikey olarak fırlatılan bir mızrak gibi havaya kaldırıldı, ardında soluk mavi ve kırmızı izler bıraktı.

Karanlık bulutların ortasında aniden durdu ve akademiye baktı. Gözlerinin önündeki büyük yapı kompleksi, yüksek kuleleri ve hafifçe parlayan surlarıyla minyatür bir krallığı andırıyordu, iki ayın ışığında parlıyordu. Etrafındaki orman ve ötedeki kırmızı bulut, adayı çerçeveleyerek onu gecede süzülen bir kalesi gibi gösteriyordu.

Hatta temel gözleri bile daha keskin hale gelmişti; bulunduğu yerden her detayı şaşırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Savaş okulunun avlusundaki öğrencilerin uzaktaki hareketleri ve yurt pencerelerindeki fenerlerin titremesi, sanki birkaç adım uzaktaymış gibi ona çok net görünüyordu.

Dudakları kıvrıldı ve aniden ileri fırladı, bir kuyruklu yıldız gibi havayı keserek, ardında kırmızı ve mavi izler bıraktı. Akademinin üzerinde süzüldü, hızını ve manevra kabiliyetini test etti.

Her hareketle, bedeniyle daha uyumlu hale geldiğini hissetti, sanki ustalaşmayı bekleyen ince ayar yapılmış bir enstrüman olmuştu.

Birkaç dakika uçtuktan sonra, akademinin en yüksek kulelerinden birinin çatısına yumuşakça indi. Rüzgar etrafında fısıldıyordu, gecenin hafif seslerini taşıyordu.

Sessiz manzarayı koruyucusu gibi inceledi ve sonra havalandı, görünüşü neredeyse belirdiği gibi kaybolan hızlı bir ışıkla uçtu. Northern'ın formu tamamen kayboldu, sonra odasında belirdi ve yatağına yığıldı, yüzü yaşam doluydu.

Uçmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama ödüllerini kontrol etme zamanıydı, dünden başlayarak. Northern oturdu ve sistemi çağırdı.

[Profil]

İsim: Rian Artemis Reimgard (Northern Longguard)

Gerçek İsim: [Unwritten], [Titan'ın Hesabı]

Özellikler: [Şekilsiz], [Sonsuz Boşluk], [Kaos Kalıntısı], [Kaos Gözleri], [Kaotik Yenilenme], [Kaos Alevi], [Boşluk Tohumu], [Kaos Enjeksiyonu], [Kaotik Rezonans], [Kaos ve Boşluk]

Ruh Sırası: [Geçici]

Boş Çağrı: [12/100]

Yetenek Parçaları: [56,165/6,000]

[Kopyalanan Yetenekler]: [5/6]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [3]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [10/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Erimiş Damara], [Gece Korkusu], [İllüzyonlu Hefter], [Bin Göz Tabağı] ve 19 diğerleri.

Northern'ın fark ettiği ilk şey yeni isimdi. Şu ana kadar kopyaladığı isimlerin miktarını gösteren üst simge kaybolmuştu. İsimler gerçekten de onun gerçek adını ve ana özelliğini güçlendirmek için kullanılmıştı.

Ve kazandığı yeni isim, evrimleşmiş isminin yanında cesurca belirtilmişti. Ancak gri renkteydi.

Ve Kuzey bir an buna odaklanırken neden böyle olduğunu merak etti, isim hafifçe parladı ve gözlerinin önünde yeni bir panel belirdi, talep etti

: [Adınızı değiştirmek ister misiniz?]

'Uh?'

[Omniform'un benzersiz etkisi nedeniyle, ruhunuz emdiğiniz her türlü isim formunu alabilir. İsim değişikliği yapıldığında, Unwritten ile bağlantılı tüm nitelikler ve yetenekler sizin için kullanılamaz hale gelecektir çünkü onun isminin etkisi altında değilsiniz.]

Kuzey, karışık duygularla karşılaştı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamak biraz zordu. Bir kuruş harcamadan bir yetenek kazanmıştı ama bu yeteneği kullanırken diğer yeteneklere erişemeyecekti.

'Bu, yenilenme yeteneklerimi ve Boşluk Gücümü de kapsıyor mu?'

Kuzey'in bakışları birkaç saniye boyunca yüzen panele takıldı, sonra yavaşça gözlerini kırpıp içsel olarak yanıtladı.

Bunu yaparken, profilinin yüzen paneli bir bozulma gibi parladı ve üzerindeki runolar değişmeye başladı, yeni runolar arka plandan yanarak eski olanların üzerine yazıldı.

[Profil]

İsim: Rian Artemis Reimgard (Northern Longguard)

Gerçek İsim: [Unwritten], [Titan'ın Hesabı]

Nitelik: [Titan'ın Dayanıklılığı]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Titan'ın Gazabı]

Yetenek Sınıfı: [EX]

Yetenek Yeteneği: [Devasa Güç], [Dünyayı Kıran], [Sarsılmaz Kalkan], [Titan'ın Atlama], [Dünyanın Ağırlığı]

Devasa Güç: [Fiziksel gücünüz büyük ölçüde artar, bu da size taşları parçalama, dev ağaçları kökünden sökme ve düşmanları yıkıcı bir güçle geri itme yeteneği kazandırır. Her yumruk veya basış, çevrede dalgalar oluşturan şok dalgaları yaratır.]

Yerkırıcı: [Yere muazzam bir güçle vurduğunuzda, şiddetli bir deprem meydana gelir. Bu yetenek, zemini yarabilir, yapıları istikrarsızlaştırabilir ve devasa kraterler oluşturabilir, bu da onu büyük savaş alanlarını kontrol etmek için ideal hale getirir.]

Dirençli Siper: [Vücudunuz geçici olarak bir dağ kadar sert hale gelir, gelen hasarı büyük ölçüde azaltır. Aktifken, tüm zararlara karşı dirençlisiniz, ancak bu yetenek sonrasında vücudu büyük ölçüde yorar.]

Titan'ın Atlama: [Muazzam bacak gücünüzü kullanarak kendinizi geniş mesafelere fırlatabilirsiniz. İniş yaptığınızda, büyük bir yarıçap içinde her şeyi parçalayacak yıkıcı bir şok dalgası oluşturursunuz. Bu muazzam bacak gücü, yetenek etkinleştirildiğinde bir hedefe tekme atmak gibi birkaç başka şekilde de kullanılabilir.]

Dünyanın Ağırlığı: [Fiziksel varlığınızla, çevrenizde baskıcı bir yerçekimi kuvveti uygulayabilir, yerin çatlamasına ve daha zayıf düşmanların gücünüzün baskısı altında hareketsiz kalmasına neden olabilirsiniz.]

Kuzey'in dudakları kıvrıldı.

'Her şeyin olumlu tarafında harika bir yetenek... Bu yeteneğin eksik olduğu durumlarda sadece girip çıkabilirim.'

O, memnun bir şekilde gülümsedi ve yeni panele baktı. Northern, adını geri değiştirmek üzereyken bir şey fark etti.

Ona net bir şekilde odaklandı ve orada hala duruyordu, ona geri bakıyordu.

'Ruh çekirdeği doygunluğu? Bunun için neye ihtiyacım var?'

Bir süre sessiz kaldı, sonra farkındalık geldiğinde ağzı yavaşça açıldı.

'Bekle, bu şimdi yetenek parçaları olmadan büyüyebileceğim anlamına mı geliyor?'

Ancak bu, böyle bir büyümenin yalnızca bu ismi kullanırken mümkün olacağı anlamına gelecektir. Boş öz ona hala ulaşılabilir mi? Bu büyüme tam olarak nasıl mümkün? Eğer mümkün olmasaydı, sistem oraya koymakla uğraşmazdı.

Northern'ın birçok sorusu vardı ve cevapları almanın tek yolu bu tuhaf yeteneğini test etmekti. Bunun için bir zemin vardı... ama zaman artık onun dostu değildi. Gece daha da yoğunlaşıyordu.

Uyku rüzgârları onu hiç etkilemese de, hâlâ yapması gereken çok hazırlık vardı ve dinlenirse bu onun yararına olacaktı.

İç çekerek, Northern sadece bu düşünceyle ismini değiştirdi. Ve tanıdık paneli yeniden var oldu. Yalan söyleyemezdi, bu isimle bir ev hissi vardı. Açıklanamaz bir şeydi ama onaylıydı.

'Şimdi, diğer şeylere geçelim...'

Northern'ın gözleri panelin aşağısına kaydı. Northern aradığı şeyi bulduğunda, başka bir panel belirdi.

İsim: [Kaos ve Boşluk]

Tür: [Aktif]

Açıklama: [Bir noktada, Kaos Prensi Kaos ve Boşluk arasındaki birlikte var olma olasılığını keşfetmeye başladı. İki ilkel varlık birbirinin karşıtı olmasına rağmen, biri diğerinden doğmuş olsa da, Kaos Prensi onları bir araya getirmenin bir yolunu bulamadı. Kaos Prensi, Boşluğun derinliklerine dalmaya başladı ve kaynağını bulup çözmeye çalıştı. Kaos'un Prensi olduğu ve Boşluk hakkında pek bir şey bilmediği için... bu yüzden imkânsız olan Boşluğun derinliklerine, Yankı Diyarının girişine ulaşmaya karar verdi. Bilincinin en son kaydedildiği yer burasıydı. Kaos Prensi'nin iradesini sürdürdünüz ve onun gibi Boşluk ve Kaos'un derinliklerine daha da yaklaşıyorsunuz.]

Northern birkaç saniye duraksadı; hikaye çarpıcıydı ve başka bir şey yoktu. Hiçbir yetenek, açıklamadan başka bir şey yoktu.

Elbette, bu onun kullandığı bir beceriydi, bu yüzden tekrar kullanması gerektiğinde, nasıl pişireceğini biliyordu.

Ama bu, şu anda onun endişesi veya düşüncesi değildi. Northern, tanımı defalarca okudu ve bununla ilgili bir şeyin tanıdık olduğunu hissetti.

Dokuzuncu okumasında, o belirli kelimeleri hatırladı. Bunlar, Kaos ve Boşluk'un Vestige'inin tanımını taşıyan kelimelerdi. Eksik kelimeler. İmparatorlukta daha fazla içerik deneyimleyin

"[Kaos Prensi... içine dalmaya başladı... keşfetti... ve... çok... değil... o...]"

Northern bu kelimeleri mırıldandı.

Bunu yaparken, daha da emin oldu. Eksik hafızası olmayan tek şey, kalıcı hafızasıydı. Vestige, Kaos üzerindeki Boşluk'un büyümesiyle bölündükten sonra, eksik tanımı kaybetti ve o zamanlar bununla pek ilgilenmedi.

Ancak şimdi geri döndü ve bir şekilde tamamlandı. Bu, Northern'a Kaos Prensi etrafındaki gizemleri daha derin bir şekilde anlama fırsatı verdi ve aynı zamanda karışıklığını artırdı.

'Kökenlerin Kaos Prensi'ni öldürdüğünü düşünmüştüm, bu Echo

Realm hakkında ne... ve bu Echo Realm...'

Bunu duyduğu ikinci kezdi; bu noktada, Northern bunun ne olduğunu sorgulama ihtiyacı hissetmeye başladı.

Hiçbir şey yapamadığı birçok şey için endişelenmemeye çalıştı; bunun yerine, Northern paneldeki bir sonraki gündeme geçti.

Yeni runelere baktı ve onay vermesiyle birlikte, yeni bir sekmede daha fazla bilgi açığa çıktı.

İsim: [Bin Göz Plakası]

Tür: [Kalkan]

Derece: [Efsanevi]

Sıra: [III]

Açıklama: [Scerynx'in dikkatli bakışları asla kapanmaz, kaynağından kopmuş olsalar bile]

Emir Yetenekleri: [Dikkatli Bakış], [Göz Atma], [Kan İhtiyacı]

Kuzey, emir yeteneklerini inceledi.

Dikkatli Bakış: [Scerynx'in gözleri sonsuza dek açıktır ama artık bu uğursuz plakanın sahibine hizmet etmektedir. Kalkan, saldırı desenlerini ayırt edebilme ve kendi başına engellemek için sallanma yeteneğine sahiptir. Not: Bu yetenek yalnızca kalkan takılıyken kullanılabilir]

'Vay... ilginç...'

Kuzey, gözleriyle bir sonraki sayfaya kaydırırken başını salladı.

Göz Atma: [Scerynx'in gözleri parlak kırmızı bir ışık yayma yeteneğine sahiptir, bu da sahibinin dışında kalan herkesi geçici olarak kör eder]

Kan İhtiyacı: [Kalkan, insanları etkileyen ve onları düşüncesiz bir saldırı çılgınlığına sürükleyen büyük bir kan ihtiyacı salabilir]

Gördüklerinden memnun kalan Northern, yüzündeki küçük gülümseme neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde kaybolurken başını salladı. Elini kaldırdı, kaslarını gererken gözleri panelde sabit kaldı.

Sonra, ana paneline odaklanmak için diğer tüm panelleri temizledi; bu, onun profil paneliydi. Profil panelinin altında, sahip olduğu Yetenekleri seçti.

[Sahip Olunan Yetenekler – 3]

[Kopyalanan Yetenekler – 5]

Northern'ın sahip olduğu yetenekler de obur bedeni iki tanesini tüketmeseydi beş olacaktı. Yine de, tamamen kaybolmamışlardı. Ruh Görüşü gözlerinde aktif olarak çalışırken, Rüzgar Adımı bacaklarında çalışıyordu.

'Ama yine de...'

O pişmanlık hissi hala devam ediyordu. Özellikle şimdi hepsini zirveye çıkarmak istediği için.

Omuz silkti, 'Sanırım her şeye sahip olamam.'

Gözlerinin önündeki yüzen runlara döndü.

[Sahip Olunan Yetenekler – 3]

[Copied Talent – 5]

Yetenek: Silme

Sınıf: [B]

Yetenek (Gerçek) Adı: [Unutulmuş Lanet]

Açıklama: [Gözünü diktiği her şeyi lanetleyen öfkeli bir lanet]

Yetenek Yeteneği: [Kilit], [Aç]

Özellikler: [Güçlü Mühür]

Yetenek Gelişimi: [0/500]

'Buna başlamak istiyorum...'

Eğer hafızası doğruysa, Northern bu yetenek için hiç para harcadığını hatırlamıyordu. Yetenek, Jeci'den kopyaladığı gibi kalmıştı. Sınıf EX'te ne olacağını merakla bekliyordu.

Ve böylece, evrime başladı.

[Beş yüz yetenek parçası düşürüldü]

[Tebrikler, Yetenek, Silme(B) yeni bir sınıfa, Güçlü Mühür(A) evrildi]

[Bin yetenek parçası düşürüldü]

[Tebrikler, Yetenek Güçlü Mühür(A) yeni bir sınıfa, Unutuluş Zincirleri(S) evrildi]

[Üç bin yetenek parçası düşürüldü]

[Tebrikler, Yetenek Unutuluş Zincirleri(S) yeni bir sınıfa, Boyutsal Zincirler(SS) evrildi]

[Beş bin yetenek parçası düşürüldü]

[Tebrikler, Yetenek Boyutsal Zincirler(SS) yeni bir sınıfa, Unutulmuş Lanet(SSS) evrildi]

Northern duraksadı, başlangıçta orada durmaya teşvik edildi, ama buna karşı başını salladı.

'Para kazanmanın ne anlamı var, eğer harcamak için değilse. Nihai sınıfa evril.'

[Evolving Talent Forgotten Curse(SSS) to Class EX]

[On bin yetenek parçası düşürüldü]

[Tebrikler, Yetenek, Unutulmuş Lanet(SSS) yeni bir sınıfa, Unutuluşun İşareti(EX) olarak evrimleşti]

Yetenek Adı: Unutuluşun İşareti

Sınıf: [EX]

Köken: Oberon

Açıklama: [Yetenek, Unutuluş Takımyıldızı ile olan bağı güçlendi. Varoluşu unutulmuş olsa da, onun mirasına dair bir iz buldunuz. Belki de sizin aracılığınızla korkunç lanetini açığa çıkarmak için çaba gösterebilir.]

Yetenek Yeteneği: [Kesin Kilit], [Geçersiz Kıl], [Lanet Tersine Çevirme]

Kuzey, açıklamayı gördü ve hemen başını sallamaya başladı.

'Hayır... hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır'

Oberon mu? Unutuluş takımyıldızı mı? Onu serbest bırakmak için kullanmaya mı çalışıyor? Hayır! Kesinlikle hayır!! Bunun içinde olmak istemiyordu.

Bu, yapmak istediğinin tam tersiydi. Ul ile gizli kalmak ve Tyrants ve Origins ile gergin bir şekilde kalmak zaten yeterliydi; denkleme bir takımyıldız eklemek onun için adaletsiz bir lanet seviyesiydi.

'Ayrıca, o lanet olasıların kendi iradeleri olmaması gerekmiyor mu?'

Dünya yalan mı söylendi?

'Hayır. Bu olamaz.' Daha fazla hikaye keşfedin empire

O, bunun böyle olmadığına biraz ikna olmuştu. Çünkü Yıldızların Çağı'nı okumuştu ve şeylerin nasıl var olduğunu biliyordu. Yıldızlar, varoluşun varlıkları gibi, var olan güçlerdi, ancak bu durumda Ul olan doğa yasasına katı bir şekilde uydular.

Unutulma da bu var olan güçlerin bir parçası olabilirdi, ama unutulmanın unutulma olabilmesi için, unutulması ve unutulmuş kalması gerekiyordu. Yıldızın özü, varoluş yasasını sürdüren ve yöneten güçlerin özleri olmalarıydı ve kendi iradeleri yoktu.

Bu nedenle, Unutulmuş yıldızın lanetini kırmaya çalışması çok garip ve ne olursa olsun Northern buna karışmayacaktı.

Ancak bu, yeteneği daha az kullanacağı anlamına geliyordu.

'Zaten genellikle son çare olarak kullanırım, bu yüzden bununla ilgili bir sorun olmamalı.'

Northern yeteneği biraz daha inceledi.

Kesin Kilit: [Bir rakibin yeteneklerini, hareketlerini veya hatta düşüncelerini tamamen mühürleyin.]

Geçersiz kıl: [Onlara dokunarak varlıktan öz, yetenek saldırıları veya yapıları sil.]

Laneti Geri Çevirme: [Herhangi bir saldırıyı veya negatif enerjiyi kaynağına geri yansıt, etkisini artır.]

'Bu, yeni yeteneğimle aynı etkiye sahip.'

Kuzey, son satırı okurken fark etti. Aynı olmasına rağmen, küçük farklılıklar vardı. Lenn'in yeteneğinden gelen Geri Çevirme, hasarları depolayabilir ve geri dönecek miktarı belirleyebilirdi, oysa bu tamamen etkisini artırıyordu.

Yine de iyi bir yetenekti, en ilginç kısım, ruh rütbesinde ilerledikçe açılacak yeteneklerdi.

Kuzey, bir sonraki yeteneğe geçti. İlk günü.

[Klonlama]

[Üç bin yetenek parçası düşürüldü]

[Yetenek Klonlama(S) Xerox(SS) olarak evrimleşti]

[Beş bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek Xerox(SS) Bireysellik(SSS) olarak evrimleşti]

[On bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek Bireysellik Tek Gerçek Benlik(EX) olarak evrimleşti]

Yetenek Adı: Tek Gerçek Benlik

Sınıf: [EX]

Köken: Conshu

Açıklama: [Eldech olarak da bilinen bilinç takımyıldızı, kendi türünün ilki olarak geniş çapta tapılan ve Ul'un eşi olan, aklını yeteneğinize sızdıran bir takımyıldızdır]

Yetenek Yeteneği: [Gerçek Klon], [Ruh Senkronizasyonu], [Sonsuz Olan]

Northern'ın ağzı tekrar düştü çünkü bu yetenekte aynı şeyi gördü. Silme'nin tanımının tuhaflığının yalnızca yetenekle ilgili olduğunu düşünmüştü. Ama Klonlama ile de aynı şey oluyordu.

Northern kaşlarını çattı. 'Bana söyleme...'

Northern, akademiye girmeden önce bununla ilgili bir fikre sahipti; akademiye girdikten ve kafasını kitaplara gömdükten sonra, bu fikir küçük bir bilgi odasına dönüştü.

Kesinlikle söyleyebilirdi ki, her ruh belirli bir burçtan türetilmişti ve toplamda on iki burç vardı. Bu burçlar, Ul'Tra-el'in zaman akışının on iki işaretine dönüşerek on iki aya ilerledi; her ay burçların adını alıyordu.

Çünkü ölümlü ağızlardan isimlerinin anılması bir küfürdü. Aktif bilinci olmayan varlıklar için, Northern bu belirli kuralın ne anlama geldiğini anlayamazdı; sanki birini yıldırımla vuracaklarmış gibi değildi.

Onlar yapamaz, çünkü aktif olarak bilinçli değiller. Takımyıldızları pasif bilinçle çalışıyordu - onları daha çok ağaçlar olarak düşünebilirsiniz.

"El-fach, El-dech, El-Shain, Amenes, Metynnis, Tach, Yeslvine, Turquaise, Rauthaurn, Orion, Temeries ve Davon."

Northern, yılın aylarının tüm isimlerini doğru sırayla mırıldandı. Şu anda, yılın son ayı olan Davon'un ikinci haftasıydı.

'Bu doğru... yıl sona eriyor.'

Kutlamalarla ilgili akademinin ne kadar katı olduğu göz önüne alındığında, bunun hiçbir işareti görünmüyordu. Hiçbir etkinlik kutlanmıyordu ve kayıtsız dışarıdan gelenlerin adaya girmesine asla izin verilmiyordu. Tek istisna, akademinin kuruluşunu işaret eden Milhwa festivaliydi.

Düşüncelerinin hafif bir sapmasından kurtulmak için, Northern gözlerini yüzen panele indirdi ve iç çekti. Ayağa kalktı, odasında ileri geri yürümeye başladı.

Çünkü her ruh, on iki takımyıldızından birinden kök salmıştır, bu nedenle çekirdekleri, kaynağı olan takımyıldızına ait kalıtsal bir deseni taşır. Elbette, bu, takımyıldızından gelen her ruhun takımyıldızının aynı özünü taşıdığı anlamına gelmez.

Birçok faktör devreye girer - örneğin, bireylerin doğal özleriyle birlikte nitelikler - her biri ruhun kökü olan takımyıldızları kadar büyük bir rol oynar. Northern, kapsamlı okumalarına rağmen, hepsini hesaba katmayı başaramamıştı.

Ama bilgi açısından büyük bir ilerleme kaydetmişti, akademiye girmeden önce bulunduğu yerden çok uzaklara uçmuştu.

Bir serserinin ruhunun rütbesi arttıkça, ruhunun köküne ve kaynağına doğru bir yolculuğa çıkıyor; ne kadar yakınlaşırsa, o kadar güçlü hale geliyor. Bu yüzden daha fazla yetenek kazanıyorlar ve öz kontrolünde daha fazla hakimiyet elde ediyorlar, ve nihayetinde biri bir Paragon olduğunda, ruhunun kelimenin tam anlamıyla evrim geçirdiği söyleniyor.

Kuzey, bir Paragon'un dönüşebileceğini hiç görmemiş olsa da... ruhunun belirgin bir kişiliğini kazanıyorlar ve bunu bir beden olarak tezahür ettirebiliyorlar.

Kuzey, ruh evrimiyle değil, yetenek evrimiyle daha yakın bir yolculuk yapabilmişti. Yani, her yetenek kendi ruhu için bir sayım mı? Yoksa bu, yeteneğin kendisinin burçlarla bağlı olduğu anlamına mı geliyordu, ruh değil?

'Ya da hepsi aynı mı?'

Her halükarda, Kuzey, kesin olarak söyleyemese de, başının belada olduğunu hissetti.

'Kesinlikle, hiçbir şey göstermeden kalınlaşan bağların iyi olamayacağı kesin. Burçlarla olan bağlarının kişiliğinin tezahür edebileceği bir bedeni yok.' İmparatorluk üzerine hikayeleri keşfet

Kuzey haklıydı ve bu, korkusunun kaynağıydı.

Durdu, yüzünü avuçlarıyla kapadı; sinirli bir inleme çıkardı ve yatağına geri oturdu.

Kuzey, yetenek incelemesine devam etmeye karar vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı.

[Gerçek Klon]: Her klon artık orijinalinin gücünün %100'ünü koruyor ve bağımsız olarak evrim geçirebiliyor, farklı yetenek setleri geliştirebiliyor.

[Ruh Senkronizasyonu]: Sen ve klonların duyuları, enerjisi ve ruh hali paylaşılır. Bir klonun aldığı hasar, tüm klonlar arasında dağıtılır.

[Sonsuz Bir]: Klonlar artık orijinalin gücüyle sınırlı değil. Bireysel olarak yaratıcısını aşabilirler ve yeni bir yetenek zirvesi oluştururlar.

Tüm bu yetenekler gerçekten büyük bir nimet oldu. Aslında, Northern bunları okuduktan sonra ağzını kapatmakta zorlandı ve gözleri durmadan kırpışıyordu.

Bu, artık birden fazla benlikte var olabileceği ve yine de kendisi olabileceği anlamına geliyordu; kendi gerçek bedeninin dışında büyüyebilirdi. Bu muhteşem etkiler, [Ruh Senkronizasyonu] ile birbirine bağlı hale geliyordu çünkü birine zarar geldiğinde, hepsine zarar geliyordu.

'Yine de... bu klonlar için geçerli, orijinal için değil...'

Evrim kesinlikle Gelişmiş Klonlama'nın sahip olduğu yetenek sayısını azalttı, ama bu Northern için de sorun değildi. Bu üç yetenek yeterince güçlüydü. Üstelik, büyüdükçe daha fazlasını alacaktı. Hala bir Paragon olmayı bekliyordu... ve sonra bir Zenith.

Northern gülümsedi, temiz beyaz dişlerini ortaya çıkardı—bir diş macunu şirketi için model olmuş gibi görünmesini sağladı. Gözleri derinliklerinde renkli ışıklarla dans ediyordu. Yeteneklerin kaynaklarıyla olan bağları kalınlaştıkça gelişmeler daha tehlikeli hale geldi, ancak aynı zamanda daha da ilgi çekici oldu.

"Şimdi son etkinliğe ve hepsinin en önemlisine." Gülümsemesi genişledi.

Northern önce harcadığı yetenek parçalarının miktarını kontrol etti. 18,665 yetenek parçası kalmıştı.

'Umarım yeterlidir.'

[Nsair Külleri]

[Bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek, Nsair Külleri yeni bir sınıfa evrildi: Nsair Alevleri(S)]

[Üç bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek, Nsair Alevleri(S) yeni bir sınıfa evrildi: Alev Yürüyücüsü(SS)]

[Beş bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek, Alev Yürüyücüsü(SS) yeni bir sınıfa evrildi: Sonsuz Küller(SSS)]

[Yeni bir sınıfa evrilmek için yeterli yetenek parçası yok...]

Northern kaşlarını çattı. 'Eh... o herifler ne yapıyor acaba...'

Çağırdıkları, zindanda parça toplamak için aktif olarak çalışıyor olmalıydı. Northern bunu düşünürken, sistem yankılandı.

[On bin yetenek parçası tüketildi]

[Yetenek, Sonsuz Küller(SSS) yeni bir sınıfa evrildi Güneş'in Mirası(EX)]

Kuzey, memnun bir iç çekişle yetenek panelini açtı.

Yetenek Adı: [Güneş'in Mirası]

Sınıf: [EX]

Köken: [Dar'Shar'Nsair]

Açıklama: [Yetenek, köküne olan bağı giderek güçleniyor, acımasızca yanan alevlerde kök buluyor, hiçbir zincirle bağlı olmadan ve kalbi çarpan toprakta ayaklarıyla çiğneyerek, rüzgarın rehberliğinde mümkün olduğunca uzağa koşuyor]

Yetenek Yeteneği: [Ignis Dominus], [Küller Sonsuzluğu], [Güneş Nova], [Omni-Thermic Duyusu], [Alacakaranlık Anka], [Ateş Kalp

Yükselişi], [Unutuluşun Külleri], [Güneş Yükselişi]

Maceran empire'da devam ediyor

Akademideki sabah alışılmadık bir şekildeydi; atmosfer, hatta bulutlar beyaz bir örtü gibiydi. Sis, akademinin etrafında dolaşıyor, her zamankinden daha yoğun bir şekilde—gökyüzüne uzanan dev bir beyaz duvar gibiydi.

Gece kesinlikle bir anlığına geri çekilmiş ve güneşin işine devam etmesine izin vermişti, ama bir eşyasını unuttu gibi görünüyordu—soğuk. Ve gün, bu kadar erken olmasına rağmen, dünyada titreyen ve yataklarında kıvrılan öğrencileri umursamadan cömert bir şekilde soğuk kullanıyormuş gibiydi.

Northern, soğuk ve sıcağa karşı oldukça dirençliydi, ama o bile dolabından bir yorgan çekip vücudunun etrafına sardığında farkında değildi. Kendini bir sarmanın içinde sıcak bir hotdog gibi uyanmıştı.

Northern'ın yaptığı ilk şey, saatine bakmak için masasına koşmaktı. Şansına, geçen seferki gibi geç uyanmamıştı. Hala sabahın erken saatleriydi, insanlar uyanmaya bile başlamamıştı.

Saati gördükten sonra, Northern gülümsedi ve ellerini ve kaslarını havaya doğru uzattı. Dün gece onun için çok hareketli geçmişti. Sahip olduğu tüm yetenekler EX sınıfına yükselmişti.

Kopyalanmış yetenekleri yükseltmek imkansızdı. Northern'ın yapabileceği en iyi şey, DiY ve ruhla oynamak konusundaki bilgisi sayesinde onları yönlendirmekti. Ama bu ona gereksiz bir miktar dayanıklılık kaybettirebilir ve sonuçları olabilir.

Örneğin, nişancıların birkaç yeteneğini kopyalayıp yükseltmesine rağmen, bu kopyalanan yetenekte bir yansıma olmuyordu. Bunun nedeni, yetenekleri her bireye yükseltmek ve bağlamak için kullandığı yöntemdi. Yeteneklere erişimi hala vardı ve ihtiyaç duyulursa onları düzgün bir şekilde kopyalayabilirdi.

Ancak, hiçbir yetenek onu ilgilendirmiyordu. Belki sadece Aster'in yıldırım yeteneği.

Bu yetenekleri yalnızca kendisine ait olmadan evrimleştirmek istemiyordu. Böyle bir şeyin korkusu onu duraksatıyordu. Ayrıca, parça rezervleri tükenmişti ve sadece çağırmalarıyla yeniden dolduruluyordu—hepsi, hatta yenileri bile.

Bu nedenle, gerçekten hızlı bir şekilde yükseliyordu.

Fırçasına macun sürerek, Northern tuvaletine girdi ve dikdörtgen aynaya bakarak kendine odaklandı.

Değişiklikleri fark ettiğinde, elleri hemen yüzünde dolaşmaya başladı.

'Bu ben miyim yoksa daha mı yaşlı görünüyorum?'

Northern, kendini en son gördüğünde nasıl göründüğünü biliyordu. On altı yaşındaki birinin olması gerektiği gibiydi. Ama şu anda, zeytin rengi tenini ve sıcak alt tonunu göz ardı ederse, sanki bir gecede hayatının iki yılını uyuyup ergenliğe girmiş gibi görünüyordu.

Boyunu da unutmamak gerek!

Northern son hatırladığında, dikdörtgen aynaya sığmak için eğilmesine gerek yoktu.

'İki yıl mı, beş yılı mı uyudum?!'

Kuzey, aynanın altındaki lavabo üzerine düzgün bir şekilde oturmak için yaslandı; ancak, tamamen üzerine yaslanmadan lavabo duvardan kopup yere düştü ve parçalandı.

Şaşırmış bir şekilde, Kuzey geri adım attı, aşağıya bakarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Elleriyle her iki avucuna baktı.

Sonra yüzünde korkmuş bir gülümseme belirdi.

'Sanırım uçabilmekle bitmedi.'

Görünüşe göre, Kuzey hiçbir şeyin farkında değildi, ama uçabildiği andan uyuduğu ana kadar, vücudundaki değişiklikler hâlâ etkisini gösteriyordu. Ve şimdi, birkaç saat sonra, bu değişiklikler tamamen ortaya çıkmıştı.

Hâlâ aynıydı; onu tanıyan herkes onu tanımakta zorlanmazdı, ama değişikliği fark edeceklerdi.

Şanslıydı ki, hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu. Çünkü bugün Milhwa Festivali'nin başlangıcıydı ve daha çok dövüş okulunu görecek, dövüşmeyen okuldan daha az bahsedecekti.

Ve festivalden sonra, Artificing (Sanatçılık) kursuna geçecekti, bu yüzden o çocukları bir daha göremeyecekti.

Yine de, değişim oldukça endişe vericiydi. Kuzey, aynaya hafifçe eğildi ve gözlemledi. İnce kasları önceden zirve yapmıştı ama şimdi daha da iyi görünüyordu. Vücudundaki garip değişikliklere hâlâ alışmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Yansıması, tanıdıklık ve yabancılık karışımı bir şekilde ona geri bakıyordu. Zeytin rengi derisinin altındaki kaslar artık daha belirgin hale gelmişti, sanki bir gecede aylarca süren yoğun bir antrenman geçirmiş gibiydi. Aynaya daha da yaklaştı, çene hattının üzerinden geçen bir elini, daha keskin ve daha olgun görünüyordu.

'Buna alışmak biraz zaman alacak,' diye düşündü, dikleşerek.

Northern başını salladı, rahatsız edici düşünceleri bir kenara itti. Üzerinde durması gereken daha acil meseleler vardı.

Bugün Milhwa Festivali'nin başlangıcını işaret ediyordu, akademinin kuruluşunu anan büyük bir kutlama. Bugün, okulun egemenliğinin başlangıcıydı!

Sabah rutinini hızlıca tamamladıktan sonra, Northern üniformasını giydi; ama ne yazık ki, omuzları ve göğsü etrafında biraz daha sıkı hissettiriyordu. Bu yüzden, onu bir kenara koymaya karar verdi ve Spirit Linen'dan onu kopyalayıp onun yerine giymesini istedi.

Bilinçli kumaş itaat etti ve Northern ile birleşerek, neredeyse bir bukalemun kadar ince bir şekilde üniformasına dönüştü.

Bunun ardından, Northern odasından çıktı ve Aster ile buluşmak için yemek salonuna doğru acele etti. Zavallı geveze, daha iyi bir hale gelmiş gibi görünüyordu. Northern'ın diğer ikisinin iradesini kırışını izlemekten başka yapacak bir şeyi olmamasına rağmen, bu onun için kolay olmamış olmalıydı.

Northern'a olan korkusu iki gecede gökyüzüne yükselmişti ve o, Northern ile bir daha karşılaşmadığı için çok minnettardı. Korkutulmadan uyuyabilmişti. Northern ile bir daha karşılaşma anını korkuyla bekliyordu.

Ama Northern'ı uzaktan gördüğünde, şok oldu ve o şok, bir anlığına korkusunu uzaklaştırdı. Northern ile normal bir şekilde sohbet etti, ta ki kiminle konuştuğunu hatırlayana kadar ve aniden derin bir sessizliğe büründü.

Yurt, yüzden az öğrencisi olan bir yerdi; bunların birçoğu dövüşken öğrencilerdi. Yemekleriyle koridorda dolaşırken, gözleri neşeli bir parıltıyla doluydu. Northern, onların da bu durumdan kendisi kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu.

Bu onu gerçekten mutlu etti. Sadece güçlerini değil, ruhlarını da ezmek istiyordu. Heyecanlarını ve beklentilerini bu kadar yükseltip, sonra tamamen ezmek.

Hayal et... savaşçı olmayan bir okuldan gelen bir hiç kimse, tek başına her damn kişiyi ezip Milhwa festivalini kazanıyor.

Yüzünde kötü niyetli bir gülümseme vardı.

Northern, akademiye kabul edildiğinden beri ilk kez, hem savaşçı hem de savaşçı olmayan okulların genel halkını bir arada gördü.

Belirgin gruplar halinde hareket ettiler, festival yarışmasına katılmaya cesaret eden birkaç savaşçı olmayan öğrenciyi açıkça dışlayarak. Hepsi, okul kampüsünün hemen dışına kurulan çok amaçlı salona doğru yürüdü. Kapıya yakın konumu, herkesin oraya ulaşmak için eşit mesafe kat etmesini sağlıyordu.

Hedeflerine yaklaştıkça, Northern'da bir tanıdıklık hissi uyandı. Aldıkları yollar garip bir şekilde tanıdık geliyordu ve önlerindeki cam bina, geçmişin unutulmuş bir yankısı gibi görünüyordu. Büyük salona adım attıklarında, parlatılmış duvarlar ve zeminler üzerinde dans eden sıcak altın ışıkla aydınlatıldıklarında, bu farkındalık ona aniden bir soğuk rüzgar gibi çarptı.

Bu, hepsinin aldatılıp karanlık kıtaya teleporte edilmeden önce toplandığı aynı salondur.

Northern'ın ifadesi karardı, ama bunu çabuk gizledi, yüzü okunmaz bir tuval haline geldi. Üzerine soğuk bir el gibi bastıran kasvetli bir gerginlik vardı. Soluna döndü.

Orada, öfkeyle tamamen sarılmış bir çocuk duruyordu; öfkesi o kadar hissedilir bir şekildeydi ki, etrafındaki en güçlü bireyler bile kan arzusunun baskın ağırlığını hissetti.

Northern'ın bakışları yakındaki sarı saçlı bir çocuğa kaydı; çocuk, onlara dikkatli bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. Daha ileride, biri kız, diğeri erkek olan iki figür onları dikkatle izliyordu. Derileri, bronz benzeri bir parlaklıkla cilalanmış gibi görünüyordu ve salonun altın ışıkları altında hafifçe parlıyordu.

...Tam olarak Vida'nınki gibi.

'Huh... o çocuklar... tanıdık geliyor.'

Anı hızla yüzeye çıktı; Northern net bir şekilde hatırladı. Fughal'da, warp limanında, ikisi ona garip, değerlendiren bir şekilde bakmıştı.

O zaman onlara pek dikkat etmemişti, ama gerçekten güçlü olduklarını anlayabiliyordu. Şimdi de aynıydı—belki biraz farklı. Bir gecede ne kadar güçlü hale geldiği nedeniyle, bunu anında anlayabiliyordu.

Sadece onlarla değil—akademideki her bir kişi, uzamsal farkındalığının erişim alanına giren her bir kişi. Hiçbirinin, hiçbiri, ona kalıcı bir savaş izlenimi bırakacak kadar güçlü olmadığını anlayabiliyordu.

Belki de eğitmenler arasında, güçlü olan iki kişiyi seçebilirdi. Aura'larını en aza indirmiş olsalar da, Northern yine de anlayabiliyordu. O iki kişi akademideki en güçlülerdi, hatta Annette'den bile daha güçlüydüler. Read exclusive chapters at empire

'Ne garip...'

Northern, eğitmenler grubunun podyuma yürüdüğünü görünce dikkatini başka yöne kaydırdı. Nihayet yanındaki çocuğa döndü ve kafasının ortasına bir tokat attı.

Çocuk hemen hırladı, tüm öfkesini Northern'a yöneltti. O anda, cesaretini toplayarak, etrafındaki manzaranın aniden değiştiğini hissetti. Korkunç bir hızla üzerine kapanan devasa bir karanlık duvar, ona doğru ilerliyordu ve az önce kafasına vuran adam, dört kan kırmızısı göz ve acımasızca oyulmuş dişlerle bir korku figürü gibi duruyordu.

Geriye doğru sendeledi, yüzünden ter damlaları düşmeye başladı.

"Huh? İyi misin, Darryl?"

Yanında rahatça duran arkadaşı endişeyle sordu.

"Ah, iyiyim... bir an başım döndü."

Terini kollarıyla silerken, ön tarafa odaklanmadan önce yanındaki kişiye bir göz atmaya bile cesaret edemedi, aynı şeyi tekrar göreceğinden korkuyordu.

Birkaç saniye sonra, eğitmenler Müdürün açılış konuşmasını yapmak için gelmesini beklerken, arkadaşına şöyle dedi:

“Hey, Eren, başka bir yerde duralım, tamam mı?”

“Uh? Neden? Ama burası gayet iyi. Buradan podyumu net bir şekilde görebiliyorum.”

“Kanka, gidelim.”

Darryl, arkadaşını tutarak uzaklaştı.

Northern, uzaklaşırken onların yönüne baktı.

“Aptal... tüm o kan arzusunu serbest bırakıyorsun. Kimin önünde durduğunu sanıyorsun?”

Northern, çocuğun muhtemelen kendisi kadar öfkeli olduğunu anladı, ancak kendini kontrol edememesi, karanlık kıtada ne kadar az şey öğrendiğini kanıtlıyordu.

“Muhtemelen Zephyr'in altında olan adamlardan biri.”

Afkon'un doğrudan komuta ettiği birçok kişiyi öldürmüştü. Hayatta kalanların çoğu, Lotheliwan kalesini fethetmek için Zephyr ile yürüyen insanlardı. Çocuk muhtemelen onlardan biriydi.

Northern'ın gözleri, iki eğitmenle—biri sağında ve şaşırtıcı bir şekilde Annette solunda—flank edilen Müdür sahneye doğru yürürken tekrar podyuma odaklandı.

“Orada ne yapıyor?”

Podyumun ortasına ulaştılar, iki yan geri çekilirken, Müdür yalnızca birkaç mikrofonun çıktığı kürsü benzeri yapıya doğru yürüdü.

Adam, sıradanı tanımlamak için söylenebilecek kadar sıradandı. Gri saçları geriye taranmıştı, yüzünde birkaç kırışıklık vardı ve bu, yaşlanma durumunu anlatıyordu. Gözleri sakin ve anlayışlıydı, kalabalık başların üzerinde yavaşça dolaşarak hissedilir bir şefkatle bakıyordu.

Sonra durdu ve cesur beyaz takım elbisesinin ceplerine elini soktu, biraz titredi ve mikrofona konuşmak için öne eğildi.

"Of... soğuk."

Ağzından çıkan soğuk hava bulutu konuşurken havada süzüldü.

"Sizleri kazaklarınızla, üstünde ceketlerinizle görüyorum... oldukça bunaltıcı olmalı. Soğuktan korunmak için kıtanın en iyi terzisi tarafından dokunmuş kalın beyaz smokinim var. Gerçekten etrafımda dolaşabilseydi iyi olurdu, ama bu konuşmayı çıplak yapmam gerekecek. Haha..."

Okul müdürünün garip konuşmasının ardından salonda kahkahalar yankılandı.

Ancak Northern hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmedi.

'Böyle bir konuşmaya kim başlar?'

Okul müdürü, açılış konuşmasıyla ilgili kimsenin düşüncelerinin farkında olmadan devam etti.

"Soğuk... bu mevsimde hepimiz için genellikle adil değildir, ama yine de bir yoldaş. Rahatsızlık içinde bile, birlikteliğimizde güç bulduğumuzu hatırlatıyor. Bizi sıcaklık aramaya itiyor—sadece kalın ceketlerde veya beyaz smokinlerde değil, birbirimizle kurduğumuz bağlarda."

Okul müdürünün sesi, salona dolan sakin, ölçülü bir ritimle yankılandı, sözleri bilgelik havasıyla doluydu.

Milhwa Festivali sadece bir kutlama değil. Bu, tarihimize kök salmış bir gelenektir; bu akademinin umut ışığı olarak hizmet vermek üzere kurulduğu günü hatırlatır. Güç arayan herkesin—beden, zihin veya ruh gücü—potansiyelini geliştirebileceği bir sığınaktır.

Bir an duraksadı, sözlerinin sessiz salonda yankılanmasına izin verdi ve ardından devam etti.

Bu festival, aynı zamanda bizden önce gelenleri onurlandırma fırsatıdır; bugün üzerinde durduğumuz temeli atanları. Onların fedakarlıkları, cesaretleri, zaferleri—bizim sürdürdüğümüz mirasta yaşamaya devam ediyor. Ve bu mirası sürdürmek, öğrenciler ve geleceğin liderleri olarak her birinizin sorumluluğundadır.

Bakışları kalabalığın üzerinde süzüldü, bazı bireylerin üzerinde durarak düşüncelerine nüfuz eden bir ağırlıkla.

Hepiniz büyüklüğün eşiğindesiniz, ama size hatırlatmak isterim—gerçek büyüklük yalnızca güçte bulunmaz. Amaçta yatar. Koruma, büyüme ve daha iyi bir yarın inşa etme kararlılığında.

Okul Müdürü hafifçe geriye yaslandı, dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi.

Bugün, Milhwa Festivali sadece kuruluşumuzu kutlamakla kalmıyor. Sizi kutluyor. Her yarışma, her performans, bu günü özel kılmak için harcanan her çaba, kararlılığınızı ve ruhunuzu yansıtıyor. Kazanın ya da kaybedin, deneyim sizi şekillendirecek. Bu yüzden, sizden rica ediyorum, katılın, arkadaşlarınızı destekleyin ve bu anları değerli kılın. Bu anlar, burada geçirdiğiniz zamanı değil, gelecekte yürümeyi seçtiğiniz yolları da tanımlayacak.

Bir başka duraksama, bu sefer soğuk biraz daha derinlere işleyince bir titreme ile birlikte geldi. Hafifçe gülümseyerek duruşunu ayarladı.

Şimdi, burada donmadan önce, Milhwa Festivalinin başlangıcını resmi olarak ilan edeyim. Neşe, zorluk ve birlik günü olsun!

Bununla birlikte, kürsüden geri adım attı, elini arkasındaki eğitmenlere doğru hareket ettirdi. Salonda bir alkış koptu, birkaç tezahürat, diğer kontrollü alkışları keserek yankılandı.

Kuzey sessiz kaldı, gözleri blink etti. Sonra aniden şiddetle alkışlamaya başladı. Alkışları en çok yankılandı.

'Ne oluyor? Bu çok havalıydı!!'

Eğitmenin sesi salonda yankılandı, sakin ama her kelimeyi daha ağır kılan bir ağırlıkla doluydu.

"Milhwa Festivali, her biri rekabet ve hayatta kalma ruhunu temsil eden üç temel sütun üzerine inşa edilmiştir. Ancak bu yıl, beklediğiniz şekilde geleneğe uymayacak. Kurallar aynı kalacak, evet—ama alacağınız yol çok daha tehlikeli ve zorlu hale geldi."

Bir an durdu, kürsüdeki kitaba göz attı. Karanlık, altın ışık keskin, sert hatları üzerinde dans ederken, gri gözleri soğuk ve anlaşılmazdı.

"Bu yılki festivalin artan ciddiyeti nedeniyle, kayıt süreci daha sıkı protokollere tabi olacaktır. Bununla birlikte, bu değişiklikler küçüktür. Katılım hala herkese açıktır—risk ne olursa olsun. Ancak, D sınıfı yeteneği veya daha düşük olan herhangi bir öğrenci, girmeden önce yasal bir feragatname imzalamak zorunda kalacaktır."

Seslerin bir murmur gibi taşlara çarpan bir dalga gibi patlak vermesiyle kalabalıkta bir karışıklık ve hayal kırıklığı yayıldı.

"Yasal bir anlaşma ne için?"

"Neden bizi hedef alıyorlar?"

"D sınıfı yetenekleriyle kısa çubuğu çektiğimiz için suçlu değiliz!"

Kuzey etrafa baktı, dudakları hafif bir acıma ile aşağı doğru kıvrıldı.

'Zavallı, ne yaptığını bilmeyen ruhlar.'

Eğitmen, protestoların yükselmesiyle sessiz kaldı, ifadesi değişmedi.

Sonra, kasıtlı bir hassasiyetle, yanındaki uzun mikrofonu aldı. Parmakları mikrofonun boynuna dolandı ve keskin bir dönüşle, hoparlörlerden bir çığlık sesi kopardı, bu ses salondan bir banshee'nin uluması gibi geçti.

Kalabalık geri çekildi, kulaklarını tutarak rahatsızlık içinde inledi. Northern yüzünü buruşturdu ama kaos karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

'Herkesin dikkatini çekmenin ne yolu.'

Ses dağıldığında, eğitmen mikrofona iki kez vurdu, keskin tıklamalar şimdi sessiz olan salonda yankılandı.

Boğazını temizleyerek, öfkeyi bastırdıktan sonra aynı ölçülü tonla konuşmasına devam etti, tamamen etkilenmemişti.

"Artık dikkatinizi çektiğimize göre, ilk yarışmaya geçelim," dedi, sesi kalıcı gerginliği keserek. "Canavar avı. Gelenek gereği, gruplar dört katılımcıdan oluşacak. Ancak bu yılki format basit bir geniş alan avı olmayacak. Bunun yerine, her grup bir yarığa... yalnız girecek."

Öğrenciler arasında kolektif bir nefes alma sesi yükseldi, fısıldamaları şimdi gerçek bir korku ve huzursuzlukla karıştı.

Northern'ın keskin gözleri kalabalığı taradı, farkındalık belirdiğinde değişen ifadeleri not etti.

Bir yarık sıradan bir av alanı değildi. Bu bir ölüm alanıydı.

Eğitmen, devam etmeden önce fısıldamaların bir an sürmesine izin verdi.

"Bu ayarlama, elbette, yasal feragatnameleri açıklıyor. Zayıf öğrencilerin belirgin risklere rağmen katılmakta ısrar etmeleri durumunda akademinin sorumluluktan korunmasını sağlamalıyız."

Kuzey, rahatsızlıkla dilini ısırdı, yüzünde bir sinir anı belirdi.

'Ne kadar elverişli. Sorumluluğu öğrencilere at ve ellerini yıka.'

Eğitmenin gri gözleri odanın etrafında süzüldü, bakışı fısıldamaları kesen çelik gibi sertti.

"Festivalin sınırlı süresi nedeniyle, ilk yarışma yalnızca üç gün sürecek. Bu sürenin sonunda, tüm katılımcılar kendi yarıklarından çıkarılacak. En fazla öldürme sayısına sahip takım, ilk yarışmanın kazananı olarak ilan edilecektir."

Eğitmenin sözleri akılda yer edince odada bir sessizlik hâkim oldu.

"Ayrıca," diye devam etti, sesi soğuk ve kasvetli, "elli onaylı öldürmeyi aşan ilk üç takım önemli bonus ödüller alacak. Bunu aklınızda bulundurun."

Kuzey gülümsedi, kollarını kavuşturup kürsüdeki adamı inceledi. Eğitmen kitabındaki başka bir sayfaya geçti, ifadesi değişmedi.

Yarışmanın ikinci aşaması, her zamanki gibi, bir yetenek sergileme etkinliği olacaktır. Ancak, yetkililer herkesin yerine getirmesi gereken bir görev verecekler, böylece tüm öğrenciler arasında adalet sağlanacaktır.

Bir sonraki sayfaya geçti.

“Yarışmanın son aşaması—kıdemli düello—için de önemli bir değişiklik olacak. Önceden kıdemli üyelerin kiminle dövüşmek istediklerini seçebildiği gibi değil, bu yıl arenaya adım attığınızda, yenilene kadar arenadan inemeyeceksiniz. Her kıdemin kazanma süresi, bir üyenin arenada ne kadar süre kaldığına göre hesaplanacak. Ardından, sonuçlar birleştirilecek ve haftanın son günü—tören günü—duyuru yapılacak.”

Eğitmen başka bir sayfaya döndü ve birkaç saniye sessiz kaldı. Sessizliği uzadıkça fısıldamalar yükselmeye başladı.

Podiuma adım attığı günden beri ilk kez, Northern onun yüzünde bir duygu fark etti.

Kaşları çatıldı ve yüzünde hoş olmayan bir ifade belirdi, bu çok kısa, neredeyse fark edilmeyecek kadar bir an sürdü. Sonra başını kaldırdı.

Sesinin salon hoparlörlerinden yankılanmasıyla birlikte, fısıldamalar sona erdi.

“Son değişiklik... en ilginç ve önemli olanıdır.”

Duraksadı. Sessizlik, her bir ruhun ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlıkla beklediği salonu kapladı. Hatta Northern bile.

Ve geldi:

“Festival, akademi arazisinin dışında gerçekleştirilecektir.”

Onun sıradan duyurusunu görmezden gelen tüm salon, çığlıklar ve zıplamalarla kaosa dönüştü. Öğrenciler ellerini havaya fırlatıp büyük bir enerjiyle zıpladı, birbirlerini kucaklayarak birlikte sevinç yaşadılar.

Kuzey ve muhtemelen birkaç başkası, diğer öğrencilerin yaptığı gibi zıplayıp kutlamayan tek kişilerdi. Ancak bu, mutlu olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Kuzey, örneğin, salondaki zeminde bir çatlak oluşturma korkusuyla zıplamaya oldukça şüpheciydi. Ve zıplamak istese bile, asla zıplamazdı.

'Neden böyle bir şey yapayım ki?'

Diğer öğrencilerin de muhtemelen onun gibi makul nedenleri vardı.

Kuzey, onlardan gözlerini kaçırdı ve bakışlarını eğitmene sabitledi.

'...Bu iyi bir haber... neden bundan memnun görünmüyordu?'

Özellikle Kuzey için, bu, çok daha büyük bir sahne için bir fırsat yarattı çünkü artık açık olması, Uzak Orta Ova'dan, belki de diğer kıtalardan gelen misafirlerin törene katılacağı anlamına geliyordu.

Sadece bu değil, kaleler ve hatta hükümet—herkes yarışmayı izlemek için hazır olacaktı, potansiyel yetenekleri ve dehaları not almak için can atıyorlardı. My Virtual Library Empire'da özel içerikler keşfedin.

Bu, giriş biletlerinden çok para kazanmanın ve ünlerini daha da artırmanın bir yoluydu—her ne kadar akademi zaten oldukça ünlüydü.

Tüm bunlar iyiydi... ama eğitmen bundan memnun değildi. Neden?

Eğitmen, öğrencilerin günün ilerleyen saatlerinde adadan nasıl ayrılacaklarına dair son talimatlarla brifingi tamamladığında, kürsüden indi. Diğer eğitmenler de onu takip etti, salondan başka bir şey söylemeden çıktılar.

Onlar çıktığı anda, oda hareketle canlandı. Öğrenciler hızla kümeler oluşturdular, sesleri üst üste binerken aceleyle sohbet ettiler. Kuzey, hareketsiz durdu, bakışları salonu tarayarak, dört kişilik grupların büyük kalabalıktan doğal olarak ortaya çıkmaya başladığını fark etti.

'İnsanlar hızlı hareket etmeye eğilimlidir...'

İzlemek biraz eğlenceliydi. Ama onların yaptığı gibi, onun da harekete geçmesi gerekiyordu. Northern hafifçe nefes verdi. Dönmek üzereyken, ona yaklaşan biri vardı—kaba kahverengi saçları ve yanaklarını okşayan küçük çilleriyle canlı bir yüzü olan bir öğrenci.

Çocuk, gözlerinde kibirli bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Zor görünüyorsun, takımımıza katılmak ister misin?"

Omzunun üzerinden işaret etti, orada iki kişi bir arada duruyordu. Northern, hemen ikisi arasında bir benzerlik olduğunu görebiliyordu.

Onlar da, savaşçı okulun üniformalarını giymelerine rağmen, savaşmayan okul gibi dışlanıyordu. Birlikte duruyorlardı, elleri gergin bir şekilde önde sıkıca kenetlenmiş ve başları öne eğik, temkinli bir şekilde takım arkadaşlarının yönüne bakıyorlardı.

Northern, o çocuğa bir kez daha baktı, bu sefer farklı bir açıdan. Çocuk gerçekten de kendisini sert ve kendine güvenen biri olarak mükemmel bir şekilde tasvir ediyordu ve muhtemelen görünmeye çalıştığı kadar güçlüydü. My Virtual Library Empire'da maceralar bul.

Northern çabanın değerini takdir etti, ama eğer onu takip edecekse, sadece onu takip edecekti—diğer ikisi, onu bir seçenek olarak değerlendirmesini oldukça düşürüyordu.

Northern gülümsedi ve çok nazik bir tonla, "Savaşmayan okulun bir üyesi olduğumu görmeme rağmen çabayı takdir ediyorum," dedi.

Çilli çocuğun gülümsemesi daha da canlı bir şekilde parladı, gözleri iyimserdi... hayır, kesinlikle—olumlu bir yanıt bekliyordu.

“…Ama üzgünüm, ekibinize katılamam.”

Çocuğun gözleri, duyduğu şeyi işlemeye çalışır gibi hafifçe kısıldı. Kendine güvenen tavrı ilk kez sarsıldı, yerine bir kafa karışıklığı parıltısı geldi.

“Ne? Beni reddediyor musun?” diye sordu, sesi inançsızlıkla karışık bir tonla.

Kollarını kavuşturdu, çilli yanakları hafifçe karardı—bu utançtan mı yoksa sinirden mi, Northern anlayamadı.

“Söylediğinin farkında mısın? Yani... sen çatışmasız okuldan geliyorsun. Bu tam olarak her gün karşılaşılan bir teklif değil.”

Duraksadı, açıkça Northern'ın yeniden düşünmesini bekliyordu. Ancak Northern ona boş boş baktı. Çocuk hafifçe alay etti, önceki gülümsemesi keskin bir ifadeye dönüştü.

“Bak, ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Senin gibi biriyle takım kurmaya istekli pek çok insan yok. Bu fırsatı değerlendirmeliydin.”

Çocuk bir adım geri attı, Northern'ın hayatının en kötü kararını verdiğini düşünerek başını salladı.

“Tamam. Kendin bilirsin. Ama yaptığın hatanın farkına vardığında bana koşma.”

Northern iç çekti ve başka yöne döndü. Aster elini havaya kaldırdı, göz göze geldiklerinde el salladı. O anda, birkaç gecedir yeniden tanımlanma sürecinden geçen diğer iki yıldız avcısıyla birlikte Northern'a yaklaştı.

Çocukların ifadeleri normaldi, aslında neşeliydi; kimse ne kadar kırıldıklarını, yüzlerinde ne kadar korku ve umutsuzluk gizlediklerini bilemezdi.

'Gerçekten harfiyen itaat ediyorlar.'

Bunun nedeni, Northern'ın son gece onlara en iyi halleriyle görünmeleri için katı bir şekilde bilgi vermiş olmasıydı. Böyle etkileyici bir sonuç beklememişti, ama bu durum karşısında hayrete düştü.

Bu, ona insanların kırılma fikrinin gerçekten iyi çalıştığını kanıtladı.

'Birinin özgürce verdiği sadakat tehlikelidir çünkü alınabilir. Herkes tarafından ihanet edebilirim; bunun olma şansını yaratmamak en iyisidir.'

Northern, seçimiyle tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi.

Aster nihayet önüne ulaştı ve küçük bir gülümseme belirdi; o sabahki gerginlik kaybolmuştu. Yarışmanın detaylarını duyduktan sonra, Northern ile birlikte olduğuna dair aniden çok güvenli hissetti.

"Bana yaklaşan birkaç kişi oldu, takımlarına katılmamı söylediler. Öğrenci birliğinden biri bile bana sordu... adamım, neredeyse ikna olacaktım ama bizim grubumuzu yenebilecek hiçbir ekip yok, buna güveniyorum. Başka bir yere katılırsam, sadece kaybedeceğim."

Aster'in gözleri kendine güvenen ve iddialı bir ışıkla parladı. Sonra bu ışık sönerek ifadesi bir somurtmaya dönüştü.

"Ama en sinir bozucu şey, o heriflerin bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşmaları."

"Kafalarında dönen ideoloji—bu okulu kendilerine ait sanıyorlar. Bu hafta onu parçalayacağım ve akademide yeni bir tarih yazacağım."

Aster'ın eğik gözleri parladı. İçten bir gülümseme ile gülümsedi.

“Endişelenme, sana engel olmayacağımızdan emin olacağım.”

Kuzey ona soğuk bir bakış attı. Sonra gözleri diğer iki kişiye kaydı—onlar hafifçe titredi.

“Tabii ki... Hatta cesaret edemezsin.”

Dördü, parti kuran diğer öğrencilerle birlikte, salondan çıkmaya başladı. Kuzey girişe yaklaşırken, arkasından hafifçe birinin ona dokunduğunu hissetti. Kim olduğunu görmek için geri döndü ve biraz şaşırdı.

“Eh? Sen misin?”

“Abs...”

Tanıdık kız, yüzünde canlı bir ifade ile Kuzey'e baktı. Sonra ekledi, “Kümeime katılmak ister misin?”

Hanımefendinin arkasındaki üç öğrencinin yüzleri sarsıldı ve soldu.

“Ama yüksekness, biz zaten tamamız...?” Daha önce Kuzey'in gördüğü büyük gözlü kız, herkesin adına itiraz etti.

Ancak konsey başkanı umursamıyor gibiydi; başını hafifçe eğdi, Kuzey'in yanıtını bekliyordu.

Olay şuydu... Öğrenci konseyi, dövüşmeyen okulun bir öğrencisine yaklaştığı anda, herkes zaten bakıyordu ve fısıldıyordu.

“Hı? O kim?”

“Lan, ne kadar şanslı.”

“Konsey başkanı gerçekten çok cömert.”

“Konsey başkanı gerçekten harika bir insan.”

“Ama ah, keşke onun yerinde olsaydım...”

Kuzey, bazı fısıldamaları duydu; bazıları o kadar alçaktı ki duyulmadı. Kısa bir duraklamadan sonra içini çekti ve başkana düz bir yüz ifadesiyle baktı.

“Üzgünüm, başkan. Zaten bir takımım var.”

“Ne?!” Büyük gözleri olan kız, yoğun bir şokla yanıt veren kişiydi.

Onun şoku kalabalıkta dalga dalga yayılmaya başladı.

Neden kimse... aklı başında olan biri başkanın teklifini reddetsin ki?

“O bir aptal, bu kesin.”

“Kaybetmeyi unut, bu adam kibirli, çatlakta ölecek...”

Ve devamlı olarak, öğrenciler mırıldanmaya devam etti, yavaşça kendilerini dağıttılar.

Başkanın ekibindeki herkes, büyük gözlü kız kadar şok olmuştu. Elbette, yerlerinin alınmasını istemiyorlardı, ama hiçbiri bunu anlayamıyordu.

Kızıl saçlı ve heterokromik gözlere sahip çocuk öne çıktı, dudaklarının bir köşesi titriyordu.

“Oğul, belki anlamıyorsun. Alita bu okulun en güçlü driftçisidir; o öğrenci konseyi başkanıdır.”

Kuzey onlara kayıtsızca baktı ve aynı yanıtı verdi.

“Bunu anlıyorum. Ama ben kendi başıma iyiyim.”

Arkasını döndü ve ekibiyle birlikte yürüdü.

Başkan yardımcısının yüzündeki şoku silmesi çok zordu.

'Savaşçı olmayan okulun öğrencileri genellikle bu kadar aptal mı?'

Kimlikleri aynı olan bir dizi hava gemisi akademi duvarlarının yakınında süzülüyordu, her biri yavaşça merkeze doğru kayarak katlanabilir köprünün yanına iniyordu.

Bu hava gemileri, Northern'ın akademiye bindiği gemiyle karşılaştırıldığında solgun kalıyordu, hem birinci hem de ikinci seferde.

O gemiler beş yüz yolcu kapasitesine sahipken, bunlar yalnızca yüz yolcu alabiliyordu.

On tanesi akademinin önünde sıralandı. Öğrenciler köprüden geçip kendilerine tahsis edilen gemilere bindi. Yedinci gemi yerine geldiğinde, Northern ve ekibi de bindi.

Yarışmaya katılıp katılmamanın önemi yoktu—her öğrencinin çıkması zorunluydu. Elbette, bu zorunlu değildi, ama çok şey kaçıracaklardı.

Northern, Eleina'yı ve onun inatçı, öfke dolu tartışmalarını demirci ustasıyla düşünmekten kendini alamadı.

Gemilerin gelmesinden birkaç saat önce, onun odasına bir ziyaret yapmak için gitmişti. Orada onu bulamayınca, özel demirhaneye yöneldi, ama orada da yoktu. Genel demirhaneye gitmek zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyordu—en son gittiğinden beri çok uzun zaman geçmişti—ama başka seçeneği yoktu.

Northern demirhaneye girdiğinde, Eleina ile baş demirci arasında hararetli tartışmalar duydu.

"Bu delilik! Neden bu konuda müdürle konuşmuyorsun?"

Adam, bir ocak önünde oturmuş, ateşe derin derin bakarak birçok uyarı, sır ve yorgunluk barındıran bir ifadeyle duruyordu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra iç çekti ve yanıtladı.

"Akademinin işleriyle karışmak benim yerim değil. Onlar seçimlerini yaptılar. Ben burada diğer herkes gibi bir eğitmenim; müdürle olan ilişkim, bu tür konulara müdahale etmem için bana hiçbir mazeret ya da ayrıcalık vermez."

Eleina başını eğdi, perçemleri gözlerini kararttı. Dudaklarını sertçe ısırdı, sonra sessizlikte duraksadıktan sonra şöyle dedi:

"Sen kötü ve kayıtsızsın. Sadece patlak veren savaşın yan etkisi olarak bir elini kaybettin ve müdürün böyle tehlikeli bir karar almasını durdurmak için hiçbir şey yapmayacaksın." Başını kaldırdı, gözleri öfke ateşiyle parladı.

"Bir devrim, merkezi kıtada kelimenin tam anlamıyla kaynıyor. Bazı deli asker, kıtayı kendisi için fethetmek için ortaya çıktı ve her bir lanet olası insan, savaşın insanlara neler yaptığını görmedikleri için bunu önemsiz sayıyor. Sen bunu gördün, oradaydın. Yani... sana bak—demircilik senin için imkansız. Ama yine de buna gözlerini kapatacak mısın? Beni anla." My Virtual Library Empire'den yeni bölümlerin tadını çıkar.

"Buna gözlerimi kapatmıyorum, Ele. Bunu ona bir arkadaş olarak bildirdim. Akademinin bir eğitmeni olarak, diğer herkes gibi uymak zorundayım."

Eleina orada duruyordu, demirci ustasına bakarak, gözleri titriyordu.

“Biliyor musun... gençliğimden beri, şimdiye kadar, senin babam olduğun için asla gurur duymadım. Tüm kıta seni bir efsane olarak görebilir, ama sen gittiğin her yerde kokusunu bırakan bir torba boktan başka bir şey değilsin. İstersen annemin gitmesini engelleyebilirdin, ama bu senin sahip olduğun aynı tutum.”

Öfkeyle dışarı fırladı, Northern'a ulaştığında bir an duraksadı. Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi ve ona şöyle dedi:

“Eğer senin için iyi olanı biliyorsan, bu adadan ayrılma.”

Sonra, krikoları üzerinde demirhaneden fırladı.

Tüm yer garip bir sessizlikle doldu. Orada sadece demirci ustası ve Eleina vardı. Northern, orada olmaması gerektiğini hissetti ve yavaşça geri çekildi.

O zamandan sonra Eleina'ya yaklaşmak istedi, ama ona söyleyecek ya da yapacak hiçbir şeyi yoktu. Konuşma çok garip olacaktı ve sadece bu düşünce bile ondan nefret etmesine neden oluyordu.

Bu yüzden, ona konuşmadan akademiden ayrılmaya karar verdi, umarak bir daha onu görecekti.

Onun öfkesini tam olarak anlayamıyordu, ama anlamaya çalışabilirdi. İçinde bulundukları savaş o kadar tehlikeliydi ki, demirci ustası ve o, onarılamaz zararlar gördü.

Öğrencilerin böyle bir yere girmesi konusundaki korkuları iyi anlaşılıyordu. Ama durumu biraz kafa karıştırıcı ve incelemesi zor kılan şey, Eleina ile demirci ustası arasındaki şakalaşmanın doğasıydı.

Bu olaydan önce bir temel sorun olduğu görünüyordu; Eleina'nın argümanı, öğrencilerin kıtanın kalbine girmelerine izin verilmesiyle ilgili olmaktan çok, bu soruna daha fazla eğilim gösteriyordu.

Northern gemideyken omuz silkti.

'Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Sonuçta buradayım.'

Birkaç dakika sonra, son kişi gemiye bindi ve gemi yavaşça köprüden uzaklaştı ve kırmızı bulutların ortasına doğru sürüklendi, yavaşça karla kaplı kalın, genellikle yeşil olan ormanın işaretlediği adanın kenarına doğru ilerlemeye başladı.

Northern geminin korkuluğundan aşağıya baktı. Ormana baktı ve hiç kar olmayan akademiye geri döndü.

'Hı?'

Bu, böyle bir şeyi ilk kez fark edişiydi.

"Sadece şimdi mi fark ediyorsun?" Aster, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle sordu. Uykulu gözleri kırmızı bulutlara göz attı.

"Karın akademiye düşmediğini söylüyorlar çünkü o şey yüzünden."

Kuzey başını hafifçe eğdi.

"Gerçekten mi? O nedir? Ne yapar?"

Aster elleriyle omuz silkti.

Gerçekten hiçbir fikrim yok, ama bunun kıtanın dokuz harikasından biri olduğunu biliyorum ve ziyaret edilmesine izin verilmiyor. Sanırım yağmur da bunun yüzünden yağmıyor.

Kuzey, kan kırmızısı bulut denizine doğru biraz kaşlarını çattı ve savaştığı son zorlu savaşı hatırladı.

Yaratığın elinin her yerinde bulunan gözler ve kan kırmızısı bulutun derinliklerinden ona bakan gözler arasında çok çarpıcı bir benzerlik vardı.

'Çok... uğursuz.'

Bölüm 723: Varış [Bölüm 1]

Hava gemisine bindikten sonra, yolculuklarının süresi Northern'ın alışık olduğu kadar uzun sürdü ya da belki de daha kısa. Gemide yapacak işleri, izlenecek insanları ve uyuyacak zamanı vardı, bu yüzden ne kadar sürdüğüne pek dikkat etmedi.

'Son zamanlarda çok uyudum.'

Northern, güvertede ön tarafta beklerken, gözleri geminin limana doğru yavaş ve dikkatli bir dalış yapmasına odaklandı. O kadar ölçülü bir dikkatle hareket ediyordu ki, insanlar tahtadan güverteden kayma konusunda endişelenmek zorunda kalmadılar.

Elbette, Prematürler yine de geminin raylarına tutundular.

Yedinci gemi inmadan önce, aynı limana altı başka gemi daha inmişti ve öğrenciler, Verulania krallığındaki yüksek soyluların eşliğinde karşılanmıştı.

Geminin yüksek platformlara yerleşmesiyle birlikte, zengin kıyafetler giymiş bir grup insan yerde bekliyordu ve kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Gemideki eğitmenler, öğrenciler yavaşça inip rehberleriyle buluşmadan önce bakım ve uyarı ile ilgili birkaç kelime söylediler.

Soylulara ulaştıklarında, yedinci grup yüz öğrencinin koruma ve rehberliğini yapan iki eğitmen, yetkililere saygılarını sunarak eğildiler.

Ne konuştuklarına dair pek bir şey duyulamadı, en azından Northern'ın birçok diğer öğrencinin arasında geride kalmış konumundan duyulmadı.

Eğer bilmek isteseydi, muhtemelen öğrenebilirdi ama bunun ne faydası vardı? Buna gizlice dinleme denir. Böyle şeylere zaman harcamaktansa, Northern'ın yapacak daha iyi şeyleri vardı.

'Düşündüm de... Gerçekten ülkenin içine hiç girmemişim.'

Northern eyalet başkentinin kenarında yaşıyordu. Babası birkaç kez şehre gidip alışveriş yapmış olsa da, Northern orada bulunduğuna dair net bir hatıra yoktu.

Hatta bir kez bile.

Bu nedenle, bir bakıma, burası doğduğu krallık olsa da, Northern'ın Verulania krallığına girişi ilk kezdi.

Birkaç dakika sonra, eğitmenler öğrencileri dikkatlice şehre yönlendirmeye başladılar. Araç kullanılmadı; herkes yavaşça yürüyerek ilerledi, yanlarında onları koruyan birkaç asker vardı, bu da öğrencilerin belirli bir yarıçapın dışına sızmasını veya kalabalığın öğrencilerin yanına dikkatsizce yaklaşmasını engelliyordu.

İlerlerken düzen şaşırtıcı bir şekilde korundu, ülkenin vatandaşları öğrencileri, sanki göksel varlıklara bakıyormuş gibi izliyordu; gözlerinde umut ve gurur ışıkları güzel bir şekilde parlıyordu.

Şehir, kahverengi çatılarla süslenmiş ve yüceltilmişti. Tüm mimarisi, Northern'ın ziyaret ettiği diğerlerinden oldukça farklı olan belirli bir yapı vurgusuna sahipti.

Aslında, şimdi düşündüğünde, diğer şehirler de pek uzak değildi. Örneğin, Sierra, çekici ama garip ahşap yapılarıyla... sonsuz ahşap.

Arcadia ve katolik havası - Yıldızlar Kilisesi'nin etkisinin ağır olduğu oldukça açıktı, birçok kişinin özgür şehir olarak adlandıracağı yere en yakın olmasına rağmen.

Ve karanlık kıta. Luinngard'ın da kendi yapısı vardı. Reimgard ve birkaç diğer şehrin de olacağından emindi. Bu, onların kişiliğini şekillendiren şeydi.

Her krallığın, ne kadar küçük olursa olsun, tarihin derinliklerinde gömülü sağlam bir kökü vardı; Reimgard ise hepsinin en güçlü, en derin ve en adil olanıydı.

Klanlar ise. Tarihin taşlı sayfalarında bireysel değerlerin oluşturulması. Sadece ulusların yaratabileceği bir mirası oluşturmak için örnek bir efsanevi ve büyütücü bir insana ihtiyaç duyulurdu.

Bu yüzden klanlar bu kadar değerli ve saygı duyuluyordu. Birçok kişi sadece atalarının büyüklüğünde güneşlenirken, onları küçümsemek ve cesaret etmek, herkesin ödemek istemeyeceği büyük bir bedelle sonuçlanacak dikkatsiz bir tutumdu.

Bir süre sonra öğrenciler bir malikaneye ulaştı. Diğer şehir binalarına kıyasla, malikane farklı bir hava taşıyordu; diğer yapılar arasında bir yabancı gibi, birkaç binanın keskin kuleleri tarafından tuhaf bir hayranlıkla izleniyordu.

Malikandeki binalar daha sakin ve nominal yapılar koruyordu. Düz çatılar ve keskin kenarlar, önemli olmayan her diğer bina gibi.

Ancak inşa edildikleri detaylarda bir hassasiyet vardı. Yabancı bir güzellik yayıyorlardı ve bu kadar basit olsalar da... Ortaçağ dünyasında bir yapı kadar basit olsalar da, dizilmiş koleksiyonları bir lüks atmosferi yayıyordu.

'Krallara yakışır... başka birine para harcayacaklar ve bunu güzel gösterecekler.' Northern, yer hakkında birkaç şey gözlemledi: yapıların resimleri ve tasarımları yeniydi. Yollar, her zaman var olmuş gibi çok düzenliydi.

Bu muhtemelen, öğrencileri ağırlamak için hızla inşa edilmiş veya yenilenmiş bir yer olduğunu gösteriyordu.

'Akademinin çok para harcayıp harcamadığını merak ediyorum, yoksa krallık bunun için bir iyilik karşılığında bunu yapmayı kabul mü etti.'

Milhguard Akademisi'ne borçlu olmak - herkes bu fırsat için muhtemelen öldürebilir.

Öğrencileri eşlik etmek için soyluların özveriyle en iyilerini vermesi sürpriz değildi.

Tüm bunlar boyunca, Northern akademinin gerçekten sahip olduğu değeri net bir şekilde görebiliyordu. Şüphesiz, kendisi bir güç merkeziydi.

Ancak bu farkındalık ona kötü niyetli bir gülümseme attırdı.

'Üzerinde durup onu gözlerinin önünde ezdiğimde daha da ilginç olacak.'

Northern, dünya hakimiyetini asla beklememişti; gösterişe ilgi duymuyordu ve kesinlikle değişken ve önemsiz duygularla hareket eden insanlar tarafından övülmekle de ilgilenmiyordu.

Tek istediği şey... Rughsbourgh'du.

Ah, değerli topraklarının zirvesine yükselip onu gözlerinin önünde parçalara ayırmak. Bu, Northern'ın ailesinden koparıp onu acı çekmesi için korkunç bir yere gönderen adam için düşünebildiği tek hoş geldin jestiydi.

O herif, onu özel olarak bir yarığa göndermişti. Rughsbourgh onun boğazına saldırıyordu! 'Küçük bir okulun bedeli fazla olmayacak, buna eminim.'

Bölüm 724: Varış [Bölüm 2]

Her öğrenciye bir oda tahsis edildi, mülk içindeki her bina kendi başına bir malikaneyi andırıyordu, elli lüks odasıyla donatılmıştı.

Pek çok öğrenci mülkün en içteki binalarında konaklarken, daha sonra gelenler mülkün merkezine sağda ve solda birbirini yansıtan iki merkezi yapıya yerleştirildi.

Bu ikiz yapılar arasında, gökyüzüne doğru uzanan muazzam bir anıt duruyordu: yüzeyi güneş ışığında hafifçe parlayan dev bir metal levha.

Yapı, dev bir kılıcın bıçağını andırıyordu, sanki hayal edilemeyecek bir güç tarafından yerden fırlatılmış gibiydi.

Sap ve çapraz koruma yerin altında gizlenmişti, varlıkları çevredeki taşlara işlenmiş ince konturlar ile ima ediliyordu.

Anıtın etrafındaki hava, söylenmemiş bir saygıyla ağırdı, sanki eski bir çağın sırlarını barındırıyordu, hem kasvetli hem de inatçı bir miras. O, uzun zaman önce geçmişte kalmış ama şu an için derin bir anlam taşıyan sessiz bir bekçiydi.

Geçen öğrenciler adımlarını yavaşlatmadan edemediler, bakışları yüksek kalıntıya çekildi. Kalabalıkta fısıldamalar yayıldı, bazıları hayranlıkla, diğerleri spekülatif bir şekilde, sanki yerin altındaki gizemleri çözebilecekler gibi.

Northern da bakakalırken buldu kendini. Kılıcın görüntüsü gözlerinin önünde kraliyet gibi görünüyor, gün yıldızının doğan ışığını muhteşem bir parlaklıkla yansıtıyordu. Paslı yüzeyinden yayılan antik bir güç vardı, varlığında bir çekicilik hissediliyordu.

“Biliyor musun, bu anıtın aslında dünyanın yedi harikasından biri olmayı hak ettiğini söylüyorlar.”

Aster'ın sesi kulaklarında çınladı, düşüncelerinden çıkmasına neden oldu. Yanında duran geveze, kollarını kavuşturmuş ve anıta sınırsız bir heyecanla bakarken gülümseyerek biraz döndü.

“Birçok kişi, dev birinin zafer kazanarak ayakta öldüğünü iddia ediyor. İnsanlar ne kadar çekmeye çalışırsa çalışsın, bedeni asla düşmedi. Çağlar boyunca, yer seviyesi yükseldi ve bedeninin çoğu gömüldü, geriye sadece paslı metal kaldı.”

Northern kaşını kaldırdı, ifadesi boş ama inançsızlığı belirgindi.

"Gerçekten mi?"

Aster'a şüpheci bir bakış attı, kafasını hafifçe eğerek şüpheciliğini vurguladı.

“Ne? Bana öyle bakma. Ben uydurmadım,” diye yanıtladı Aster, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Northern gözlerini başka yöne çevirdi, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirirken bakışlarını yüksek metal levhaya geri çevirdi.

“Tabii ki, Aster,” diye uzattı, sesi alayla doluydu.

Aster hırçınlandı, sesi biraz yükseldi.

O ton ne? Yemin ederim yalan söylemiyorum. Sadece duyduğumu tekrarlıyorum! Efsanelerin mantıklı olmasına gerek yok - gizemli olmaları gerekiyor.

Gizemli, ha? Daha çok birinin aşırı yaratıcı hayal gücünün kontrolden çıkması gibi.

Kuzey, dudaklarından hafif bir kahkaha kaçarken başını salladı.

Hikayeye istediğin kadar şüpheyle yaklaşabilirsin, ama bu onun doğru olmadığı anlamına gelmez. Devler gerçektir, biliyor musun?

Kuzey, bu sefer eğlenceli bir şekilde karışık bir bakış attı.

Sözlerine güveneceğim, geveze.

Aster mırıldandı ama gülümsemeyi bastıramadı.

Göreceksin. Seni inandıracak bir şey gördüğünde, bana bir özür borcun olacak.

Anıtın büyüsü, eğitmenlerin keskin ve buyurgan sesleri yankılanırken bozuldu ve öğrencileri gerçeğe döndürdü. Kalabalık hareket etmeye başladı, fısıldamalar itaatkar hareketlere dönüştü ve takımlara ayrıldılar.

Kuzey ve Aster, iki başkasıyla birlikte, anıtsal kılıcın sol kanadına atandı. Grupları, Kuzey'in zaten yorgun düşmeye başladığı tasarımın ihtişamını fark etmeden, atanan binaya sessizce girdi.

İçeri girdikten sonra, Northern'ın en çok ihtiyaç duyduğu şeyi yaptı - uyudu.

Eğitmenler onlara dinlenmeleri için zaman tanımıştı, bu yorgun yolculuğu göz önünde bulundurulduğunda söylenmemiş bir merhametti. Northern için uyku hızlı geldi, düşüncelerinin ağırlığı ve etrafındaki malikanenin sessiz uğultusu zihnini uyuşturmuştu. Diğer gemiler henüz gelmemişti ve onlarla birlikte daha fazla öğrenci de gelecekti.

Çok daha sonra, gecenin derinliklerinde, büyük bir çanın sesi havayı yırtarak geçti, boğuk çanı fırtına gibi yankılandı. Korkunç ses, herkesin kulaklarında çaldı, malikanenin derinliklerinde veya uykuda olsalar bile.

Neyse ki ya da belki de talihsiz bir şekilde - Northern uyanıktı. Duvarlardaki küçük aynada yansımasına bakarken, yıkanmayı yeni bitirmişti, çanın sesi onu olduğu yerde dondurdu. Onu rahatsız eden sesin kendisi değildi - duyurmakta olduğu şeyin ağırlığıydı.

Çanın sesi oldukça açıktı.

Milhwa Festivali resmi olarak başlamıştı.

Sesi takip ederek, birkaç öğrenci kendilerine tahsis edilen binalardan malikanenin merkezine doğru yürümeye başladı. Northern ve ekibi için çok uzak yürümek zorunda kalmadılar; birkaç dakika sonra, tekrar anıtın etrafında toplanmışlardı.

Artık karanlık belirginleştiği ve gece yoğunlaştığı için, soğuk öğrencilerin cildine görünmez vahşi canavarlar gibi iğne gibi dişlerle ısırıyordu.

Birçoğu gündelik kıyafetler giymişti. Northern birkaç hırka, bazıları kapüşonlu, bazıları kapüşonsuz, kalın örme sweatshirtler görebiliyordu. Birçok kişi kalın ceketler ve eldivenler giymişti, soğukla savaşmak için tüm olası yolları denemeye kararlıydılar.

Ancak Northern sadece gündelik bir gömlek ve pantolon giymişti - uzun kollu olmasına rağmen.

Aster onu birkaç dakika daha gözlemledi; dışarı çıktıklarından beri onu izliyordu, konuşmakta tereddüt ediyordu. Bazen Northern'ın yanında kendini unutur ve gevezelik yapmaya başlardı. Bu, onun doğasıydı - bununla ilgili bir şey yapılamazdı. Ama her seferinde o gecelerin ne kadar bunaltıcı olduğunu hatırladığında, kendini yeniden toparlar ve sayıları doldurmak için orada bulunan içine kapanık genç çocuğa geri dönerdi. Nihayet korkusunu bırakıp ağzını açtı, duman bulutları dışarı süzüldü.

nefes.

"Hiç soğuk hissetmiyor musun yoksa hiç hırkan yok mu?"

Northern ona baktı, gözlerinde kayıtsız bir ifadeyle omuzlarını silkti.

"İkisi de."

"Anlıyorum..."

Aster, somurtkan bir şekilde aşağıya baktı.

Eğitmenlerin sesi, bin öğrencinin kalabalığını bir kez daha korkutucu bir yüksek sesle doldurdu.

Bunu doğal olarak yapmaları mümkün değildi; seslerinin bu kadar yüksek bir yoğunlukta iletilmesi için bir ses amplifikasyon aracı kullanılmış olmalıydı.

...Northern'ın düşüncesi böyleydi.

Bilgilendirme basitti. Bin öğrenciden sadece yaklaşık sekiz yüzü festival yarışmasına katılıyordu, bu da yaklaşık iki yüz takım oldukları anlamına geliyordu.

Her takım bir yarığı zorlamak için tasarlanmıştı; her birinin zorlayacağı yarığın seviyesi

V idi, bu, öğrenciler arasında her şeyi eşit ve adil hale getirmek içindi.

Takımların ruh rütbeleri ve yetenek sınıfı açısından dengeli bir oran oluşturması bekleniyordu. Elbette, eğitmenler bunu yeterince kontrol edemedi; birçok öğrenci, güçlü olanlarla veya sevdikleriyle gruplar oluşturmayı tercih edecekti.

Bu yüzden, her halükarda yasal bir anlaşma imzalamaları gerekiyordu. Yarışmanın kuralları zorunluydu; onlara uymamak, yalnızca öğrencilerin ödeyeceği bir maliyet olacaktı.

Tüm iki yüz takım, warp portalına doğru yola çıktı ve her biri, çatışacakları yarıkların bulunduğu farklı konumlara gönderildi.

Şans eseri Northern için, onu ve ekibini göndermek için yüksek kaliteli bir warp portalı kullanıldı, bu yüzden herhangi bir alarm veya şüphe uyandıran sorun yaşamadı ve huzur içinde yerine ulaştı.

Birçok yetkili yarıkların önünde çadır kurmuştu. Geldikleri anda, onlar

birkaç belge imzaladıktan sonra yarıklara doğru yola çıktılar.

Northern, yarıkların kokusunu özlemişti.

Bölüm 725: İlginç Bir Savaş

Gökyüzü renksizleşmişti, siyah bulutlar yavaşça sürüklenen karanlık parçaları gibi hareket ediyordu. Kuzey'in gözlerinin görebildiği her yer, bir zamanlar ne olduklarının çarpık yankıları gibi görünen, pitch-siyah, dişli ağaçlarla doluydu.

Yer, yaşam özünden arındırılmış ve kurumuş gibi görünüyordu. Kayalar, karanlığın tortulaşmış gibi görünüyordu ve ufuk gri bir ritim taşıyordu.

Gri aleme adım atan Aster, soğuk bir korkuyla titredi.

Soğuk vardı... hava sertti ve kalın kumaş katmanlarının altında gizli olmasına rağmen, cildini dondurucu bir yoğunlukla kemiriyordu.

Sonra, bu kadar boş ve karanlık bir yerin korkusu kalbini sarstı, nefes almasını düzensiz hale getirdi. Gözleri büyüdü ve kalbi korkunç bir şekilde çarptı.

Diğer ikisi de aynı tepkiyi gösterdi. Gözleri büyüdü, kan dondurucu bir korkuyla titriyordu.

Northern onlara bir an garip bir bakış attı ve iç çekti.

"Siz üçünüz burada kalın... ve hiçbir yere gitmeyin. Ben, yokluğumu özlemeye başlamadan önce geri döneceğim."

Northern bir kez daha onlara baktı, gözlerinde mahcup bir ifadeyle onları izledi.

Ondan sonra... gördükleri... gözlerini daha da büyüttü.

Northern'ın şekli, onların bakış açısından aniden parladı, etrafında kırmızı bir ışık birikmeye başladı. Sonra ışık aniden dağıldı ve neredeyse onları savuracak kadar güçlü bir rüzgar yarattı.

Sonra uçtu.

Uçuşu nazik ve neredeyse gerçek dışıydı. Vücudu hızla yükseldi, sanki yer çekimi zincirleri vücudundan kaldırılmış gibiydi.

Onlara bir kez daha arkasını döndü ve bir bulanıklıkla... hayır, bir bulanıklık değil. Vücudu, kırmızı ışığın algılanamaz bir parıltısı haline geldi ve aniden kaybolmadan önce hızla fırladı.

gözleri.

Ağızları açık kalmıştı.

"Uçtu..."

Kasık kesimli çocuk mırıldandı, küçük gözleri genişledi, neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Aster de aynı tepkiyi verdi.

Uçuş karmaşık ve farklı bir fenomendi. Bir serserinin imkansız bir şey yapması söz konusu olmasa da, bir serserinin yeteneklerine dayanarak uçma yeteneğine sahip olması oldukça mümkündü.

Ancak burada sorun, Northern'ın böyle bir yeteneğe sahip olmamasıydı. Aster, Northern ile birkaç hafta geçirdikten sonra onu incelemişti. Başlangıçta bir şüpheydi ama daha sonra kesinliğe dönüştü.

Northern'ın yeteneği, yetenekleri alabilme ve verebilme yeteneğiydi. Uçma yeteneğini nasıl ve nerede gördü?

Aster kesinlikle...

'...akademide böyle bir yetenek yok. Uçabilen tek bir öğrenci bile yok. Son yüz yılda hiçbiri ortaya çıkmadı.'

Peki, Kuzey nasıl uçar?!

Aster bu konuda kafası karışmış ve rahatsız olmuştu.

Kuzey'in bedeni havada alçak bir irtifada, yere çok yakın bir şekilde süzüldü. İnce bir kırmızı iz bırakarak havada ağırsız bir şekilde geçerken rüzgarın bedenine dokunduğunu hissedebiliyordu.

'Bu, beden durumumun İsim değişikliğinden etkilenmediği anlamına geliyor. Değiştirdikten sonra uçabileceğimi düşünmemiştim.'

Kuzey, krallığa adım attıktan hemen sonra adını değiştirmiş ve sonrasında uçup uçamayacağını görmek için denemeler yapmaya çalışmıştır.

Her ne kadar bunun böyle olmadığını şüphe etse de, kendisiyle ilgili her şeyin adıyla bağlantılı olduğunu sık sık hissetmişti. Bu yüzden, adını değiştirdiği anda işlevsiz olmasını neredeyse bekliyordu.

isim.

Ancak, onun bedeni farklıydı.

Onun bedeninde meydana gelen büyüme ve değişiklikler, ruhuna ve dolayısıyla adını bağlamıyordu, yalnızca bedeniyle ilgiliydi.

'...Bu, Kaos'un benim için erişilebilir olması gerektiği anlamına gelmeli.'

Kaos, onun bedeninde var olan bir güçken, Boşluk ruhunda yer alıyordu; ismiyle Kaos'tan daha fazla bağlıydı.

Tüm Boşluk yetenekleri biraz erişilemezdi. Yeterince çabalarsa onlara erişebileceğini hissediyordu. Ancak, onların biraz erişilemez olması onu rahatsız etmiyordu.

Aslında, bu şekilde olması iyiydi. Böylece, yeni Kimliğinden ve ona sağladığı yetenekten tam anlamıyla faydalanabilecekti.

Sonunda, Kuzey bir yaratık gördü. Tek bir taneydi.

'Garip...'

Genellikle, canavarlar yarık girişine yakın sürüler halinde gelirdi, ama bu sefer farklı bir şey vardı.

Bu yaratık hakkında.

'Neyse ki, önemli değil.'

Onları muazzam bir güçle ezmeyi planlıyordu.

Canavar öfkeyle ileri doğru koştu, bacakları yerde öfkeyle vururken, pençeleri her adımda ıssız arazinin yüzeyini yırtıyordu.

Bir kurt ve bir kertenkele arasında grotesk bir birleşimi andırıyordu, derisi kül grisi renginde, parlayan kırmızı damarlarla lekelenmişti.

Gözleri, boş ve kan kırmızısıydı, kin dolu bir şekilde parlıyordu ve açılan ağzı, garip siyah bir sıvıyla damlayan, dişleri keskin bir dizi ortaya koyuyordu.

Kuzey, vücudu yerin hemen üzerinde süzülerek hafifçe alçaldı, kırmızı izi

dağıldı.

Başını eğdi, yaratığı hafif bir ilgiyle gözlemledi. Canavar hırladı, sesi boş çöl boyunca yankılandı ve korkunç bir hızla saldırdı.

Canavarın

saldırısı, agresyonun bir bulanıklığıydı, pençeleri cansız toprağa derin yarıklar açıyordu. Kuzey, kolları çapraz, hareketsiz durarak yaratığın yaklaşmasını

duygusuz gözlerle izliyordu.

Canavar nihayet sıçradığında, çenesi genişçe açıldı, onu tek bir ısırıkla parçalamayı hedefliyordu. Kuzey, kollarını açtı ve bir nefes verdi.

BOOM!

Onun yumruğu havada canavara çarptı, kafasına bir yıldırım sesi gibi yankılanan bir darbe ile buluştu.

Yaratığın kafası içe çöktü, bedeni kırık bir bebek gibi geriye fırladı. Yere çarptı, birkaç metre kayarak nihayet durdu, cansız ve buruşmuş halde. Northern, yumruğunu uzatmış halde dikleşti. Parmaklarını esnetti, etrafındaki kırmızı aura hafifçe pulsatıyordu.

"Vay..."

Gözleri hafifçe açıldı, yumruğuna bakıyordu.

Ancak sessizlik anı kısa sürdü. Ufukta uzaktan gelen bir gürültü yükselmeye başladı, ses her geçen saniye daha da yükseliyordu. Northern gözlerini kısarak sesin kaynağına döndü.

Ufuktaki dişli ağaçlar titremeye başladı, bir grup canavar ortaya çıktı, sayıları gözün görebileceğinden çok daha fazlaydı.

Her şekil ve boyutta geldiler - bazıları devasa kurtlara benziyordu, diğerleri dev gibi yükseliyordu, çarpık formları ilkel öfkenin grotesk bir yansımasıydı.

Northern gülümsedi.

"Ne lan bu? Bir keşif mi?"

Solgun bir gülümseme yaydı ve parmaklarını çıtlattı.

'Ne kadar çok, o kadar iyi, tamam.'

Ayaklarının altındaki zemin, bir adım ileri attığında çatırdadı. Canavarlar saldırıya geçti, kükremeleri havayı doldurdu, pençeler, dişler ve parlayan kırmızı gözlerden oluşan bir dalga ona doğru akıyordu.

ona.

Kuzey taşındı.

Top gibi fırladı, yumruğu yolundaki ilk canavara çarptı.

Canavarın bedeni parçalara ayrıldı, uzuvları ve kanı enkaza benzer şekilde dağılmaya başladı. Duraksamadan, Northern bacağını savurdu, tekmesi başka bir yaratığı öyle bir güçle vurdu ki, onu geriye doğru fırlattı ve ondan fazla akrabasını devirdi.

Büyük, kertenkele benzeri bir canavar yanından üzerine atıldı, devasa ağzı omzunun birkaç santim yakınında kapanarak kapanıyordu.

Kuzey, bir el ile çenesini yakaladı, tutuşu gevşek değildi ve onu yere korkunç bir gürültüyle çarptı. Yaratık kıvrandı, ama o bastırdı, kafatasını parçaladı.

kir.

Horde daha da yaklaştı, kan dökümünden etkilenmeden. Northern döndü, hareketleri akıcıydı.

ama yıkıcı.

Onun yumrukları çekiç, tekmeleri yıkım toplarıydı, her darbe canavarı dalgayı parçalayan şok dalgaları gönderiyordu.

Bir özellikle büyük yaratık, vücudu dişli siyah plakalarla zırhlanmış, hızla ilerliyordu.

ona.

Kuzey havaya fırladı, bedeni canavarın üzerinde yüksek bir yay çizdi. İki elini birleştirerek, bir meteor gibi aşağıya indi, birleşmiş yumrukları canavarın sırtına çarptı. Yaratığın zırhı kuvvetin etkisiyle parçalandı, bedeni yere çökerek düştü. Darbe, çevredeki daha küçük canavarları devirecek şekilde titreşimler yaydı. Kuzey, kırılmış yaratığın üzerinde durdu, kan kırmızısı aurası daha da parladı.

Gözlerinde avcı bir ışık yanarak, sonsuz canavarlar sırasına baktı.

Sonra gülümsedi.

Canavarlar yanıt veriyormuş gibi görünüyordu, hareketleri daha uyumlu hale geliyor, saldırıları daha kasıtlı oluyordu. Northern bu meydan okumayı keyifle karşıladı.

Bir dev canavar, diğerlerinin üzerinde yükselerek, ona doğru koştu, dört bacağıyla yere vuruyordu.

yer sarsıcı bir güçle.

Kuzey beklemedi. Diz çökerek, kasları yaylar gibi gerildi ve kendini fırlattı.

ileride.

İkisi şarj sırasında çarpıştı. Northern'ın omuzu canavarın göğsüne girdi, kemik ve eti parçalayarak. Yaratık boğuk bir kükreme çıkardı, devasa bedeni yere yığıldı.

toprak, Kuzey'in yanında zarifçe durduğu gibi.

Başka bir canavar arkasından saldırdı, pençeleri onun sırtına doğru hedeflenmişti. Dönmeden, Northern topuğunun üzerinde döndü, yumruğunu geniş bir yay şeklinde savurdu. Yumruk, canavarın yanına çarptı, vücudunu ikiye katlayarak uzaklara fırlatmadan önce.

Savaş alanı kaosun kendisiydi. Northern, durdurulamaz bir güç gibi hareket etti, gücü

canavarlara ait sayıları anlamsız hale getiriyordu. Her kolunu savuruşunda, attığı her adımda, arkasında yıkım bırakıyordu.

Bir noktada, üç canavar aynı anda üzerine saldırdı, birleşik ağırlıkları onu

alt etmekle tehdit ediyordu. Northern, en yakındaki canavarı boynundan yakaladı, bedenini diğerlerini

engellemek için bir kalkan olarak kullanarak. Bir kükreme ile, yaratığı bir sopaymış gibi savurdu, diğerlerine çarptırarak hepsini yere devirdi.

Siyah sıvı savaş alanını kapladı, zemin canavarların kırık kalıntılarıyla doluydu.

Northern, her şeyin ortasında duruyordu, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor, kırmızı aurası hâlâ hafifçe parlıyordu.

Ama kalabalık henüz bitmemişti. Dişli ağaçların gölgelerinden daha fazla canavar

ortaya çıktı, şekilleri öncekilerden daha büyük ve daha grotesk görünüyordu. Northern, yüzündeki sıvı lekesini sildi, gülümsemesi genişledi.

'Bu savaş... çok tatlı.'

Bölüm 726: Yıkım Yıkıcı

Savaş alanı, korkunç bir kakofoni içindeydi, canavarlara ait cesetler karanlık kan akıntısında çarpık bir şekilde dağılmıştı.

Ve daha fazlası ekleniyordu.

Yumruğun ete çarpması ve kemikleri parçalama sesi, rüzgar ve bulutların arasından gök gürültüsü gibi yankılandı, her darbe bir öncekinden daha şiddetliydi.

Kuzey, merhamet göstermedi ve canavarların saflarını tehditkar bir gülümsemeyle delip geçti. Onları boş elleriyle öldürmenin ne kadar kolay olduğunu sevdi.

Bazen, tek yapması gereken birini başından tutup boynundan koparmaktı. Diğer zamanlarda, yıkıcı bir tekme atarak birkaç canavarı havaya fırlatıyordu.

Vücuduna eklediği muazzam güç dışında başka bir yeteneğini kullanmasına bile gerek yoktu.

Bu, zaten modifiye edilmiş bedeniyle birlikte, neredeyse her alanda kusursuzdu. Hareketleri hızlıydı, keskin, kısa uçuş patlamalarını kötü niyetli darbelerle birleştiriyordu.

Morbid yaratıkların safları, kısa sürede cansız canavarların korkunç bir dizisine indirgenmişti, gri alemin doğasına biraz ürkütücü bir güzellik katıyordu.

Yine de, Kuzey, onların saflarını hızlı ve güçlü bir şekilde bölmeye devam etti. Yakında, çok azı kaldı ve o azınlık geri çekilmeye başladı.

Bir anda... geldikleri yere geri koşuyorlardı.

Kuzey, beş klon çağırdı ve onlara çekirdekleri toplamaya başlamalarını emretti, ardından o canavarların peşine düştü.

Kuzey'in bedeni, havada kırmızı bir kuyruklu yıldız gibi süzüldü, gözleri aşağıdaki kaçan canavarlara kilitlenmişti.

Onların hareketleri telaşlı, kaotik bir şekilde, üzerlerindeki acımasız avcıdan kaçmaya çalışarak çırpınıyordu. Aşağıdaki manzara, Kuzey'in temsil ettiği soğuk ve hesaplı öfkeyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Gökyüzünden dalış yaptı, inişi hızlı ve kesin oldu.

İnişinin gücü, yeryüzünde bir şok dalgası yaratarak en yakın canavarları dengesiz hale getirdi. Onlar toparlanmadan, Kuzey ileri fırladı, yumrukları onların saflarını acımasız bir verimlilikle yararak geçti.

Deforme olmuş bir gorili andıran, büyük ve çarpık elleri olan bir canavar döndü ve kükredi, dev kolları Kuzey'e doğru savruldu.

Darbenin altına eğildi, hareketleri akıcı ve zahmetsizdi. Yaratığın ivmesi onu geçerken, Kuzey ayaklarını yere sabitledi ve yumruğunu canavarın sırtına indirdi.

Kırılan kemiklerin sesi ıssız manzarada yankılandı. Canavar yere yığıldı, cansız.

Yanından ona doğru atılan başka bir canavar, pençeleri boğazına nişan almıştı. Kuzey, hareket halindeki kolunu yakaladı, tutuşu bir mengene gibi sıkıydı.

Tek bir hareketle, yaratığı başının üstünde salladı ve yeterince kuvvetle yere çarparak toprağı çatlatmasını sağladı.

“Gizli kalmalıydın,” dedi Northern, sesi merhametten yoksundu.

Kalan canavarlar tereddüt etti, ilkel içgüdüleri onları saldırmaya zorlayan doğaüstü güçle çatışıyordu. Northern, parlayan gözlerinde korkuyu, çok geç gelen şüphe kıvılcımını görebiliyordu.

Onların harekete geçmesini beklemedi. Bir hız patlamasıyla mesafeyi kapattı, yumrukları balyoz gibi hareket ediyordu.

Birer birer canavarlar düştü, bedenleri savaş alanını kaplayan artan yıkım yığınlarına katıldı.

Son yaratık geri çekilmeye çalıştı, ancak Northern kendini ileri fırlattı, uçarak hızlı ve kesin bir şekilde hareket etti. Eli uzandı, son canavarı kuyruğundan yakaladı. Canavar çırpındı ve uludu, ama onun tutuşu gevşek değildi.

Bir kükreme ile Northern, yaratığı geniş bir yayda savurdu, bedeni yere çarparak her yöne molozlar saçtı. Tutmasını bıraktı, cansız formunun çöl boyunca yuvarlanmasına izin verdi ve durdu.

Nefesini düzenli alarak, Northern savaş alanını inceledi. Canavarlar gitmişti, cesetleri gri diyarın üzerinde yıkımın grotesk bir tablosu olarak dağılmıştı.

Arkasına, düşen canavarlardan parlayan çekirdekleri titizlikle toplayan klonlarına bir göz attı.

“Bu iyi... şimdi büyük çocuklara son verelim.”

Northern, canavarların kaçtığı yöne döndü. Vücudunu güçlendirmek için derin bir çömelme yaptı, yaklaşık üç saniye boyunca.

Sonra mırıldandı

: "Titan'ın Atlama."

Kuzey, enerjinin bacaklarından geçerken yaylar gibi kasları kıvrılarak çömeldi. Altındaki zemin inledi, gücünü serbest bırakmaya hazırlanırken çatlaklar keskin çizgiler halinde yayılmaya başladı.

Patlayıcı bir güçle, Kuzey kendini gökyüzüne fırlattı, gri ufku kesen bir kırmızı bulanıklık.

Yükselişinin saf gücü, arkasında devasa bir krater bıraktı, molozlar dışarı fırlarken sanki yerin kendisi parçalanmış gibiydi.

Havada, Kuzey'in gözleri başlangıçta uzakta tehditkar bir şekilde yükselen geniş, kararmış bir tepe olduğunu düşündüğü şeye kilitlendi.

Yüzeyi düzensiz görünüyordu, neredeyse sıvı bir doğaya sahipti, sanki arazi gri alemin baskıcı atmosferi altında eriyordu.

Daha yakından baktıkça, manzara daha da rahatsız edici hale geldi.

"Tepe" anormal bir şekilde kaydı ve kıvrıldı, içinde yaşayan bir gelgit gibi hareket dalgaları geçti. Bu bir taş veya toprak tepe değildi - bu, bedenleri o kadar sıkı bir şekilde yığılmış ve paketlenmiş olan grotesk bir canavarlar kütlesiydi ki, dalgalanan, kararmış bir

dalgaya dönüştü.

Temelinde, zemin, yaratıkların gözlerinin loş, kan kırmızısı parıltısını yansıtan, viskoz bir havuz olan ichor ile kaygandı.

Canavarlar üst üste katmanlar halinde, pençeleri ve uzuvları iç içe geçmiş, hayatla dolup taşan grotesk, devasa bir oluşum yaratıyordu.

Bazı yaratıklar hırlayarak ve birbirlerine saldırarak pozisyon için savaşıyorlardı, diğerleri ise tuhaf bir şekilde hareketsiz kalmış, boş gözleri ufka kilitlenmiş gibi görünüyordu, sanki görünmeyen bir şeyi bekliyorlardı.

command.

En üstteki yaratıklar en büyüktü, devasa formları sanki birer nöbetçi gibi üzerlerinde duruyordu.

kaotik tepe.

Şekilleri çarpık ve groteskti, kas, kemik ve sivri çıkıntıların karışımıydı.

karanlık ichor ile parladı.

Parlak damarları hafifçe atıyordu, tüm tepeye neredeyse senkronize bir ritim veriyordu.

nefes alma kalitesi.

Northern'ın gözleri, çirkin manzaranın üzerinde süzülürken daraldı.

Tepe, manzaranın geniş bir alanına yayıldı, tabanı keskin gölgelerin içine kayboldu, ıssız ovası çevreleyen iskelet ağaçları.

Savaş alanının üzerinde yükseliyordu, sahip olduğu canavarların sayısının bir kanıtıydı.

burada birleşti.

Boşluktaki Ne...

Bu sadece bir toplanma değildi. Yaratıklar, sanki

bir bütün olarak - öfkesini serbest bırakmayı bekleyen bir kolektif güçtü.

Çürümüşlük kokusu yukarı doğru yükseliyor, Northern'ın yüksekliğine bile ulaşıyordu. Bu, çürümüşlük, kan ve bir şeyin, bir şeyin iğrenç bir karışımıydı. Tepe etrafındaki hava hafifçe parlıyordu, sanki yaratıklardan yayılan enerjinin yoğunluğuyla bozulmuş gibiydi.

Northern tepeye odaklandı. Bu, her yaratığın diğerleriyle grotesk bir ağ içinde bağlı olduğu bir kötülük nehrine benziyordu.

"İğrenç."

Ses tonu soğuk ve kararlıydı.

Çırpınan kütleye doğru alçaldıkça, tepenin onu fark ettiği gibi görünüyordu.

Üstteki yaratıklar parlayan gözlerini yukarı çevirdi, bir ağızdan hırlayarak. Yavaşça, tüm tepe kaymaya başladı. Uzuvlar çözülerek, devasa formlar yükseldi ve "tepe" canavarlara karşı durmak için çökmeye başladı.

Sıvı gibi olan tepe canlıydı ve ona doğru geliyordu.

Northern sırıttı, yumruklarını sıktı.

"İyi. Tırmanma zahmetinden kurtulmuş oldum."

Northern hızla alçaldı, kırmızı izi kül rengi gökyüzünde düşen bir yıldız gibi süzüldü.

Canavarlardan oluşan kıvrımlı tepe aşağıda çözülmeye başladı, içindeki yaratıklar dalgalar halinde ileri doğru sürüklenirken grotesk katmanları soyuluyordu. Ses boğucuydu—kükreme, boğuk kükreyişler ve ıslak etin birbirine sürtünmesinin mide bulandırıcı sesiyle doluydu.

İlk canavar dalgası serbest kaldı, boş gözleri ve dişleri keskin olan daha küçük, dört ayaklı yaratıkların bir sürüsü, bedenleri karanlık kanla parlıyordu.

Yere doğru fırladılar, pençeleri çatlamış arazide yırtıcı bir şekilde ilerlerken Northern'a doğru atladılar.

Northern, yere ayakları değdiği anda Earthbreaker'ı aktive ederek patlayıcı bir güçle indi.

Darbenin etkisiyle devasa bir şok dalgası yayıldı, toprağı yararak daha küçük yaratıkları havaya fırlattı.

Taş ve moloz parçaları yağmur gibi yağdı, ilk patlamada yakalanan canavarların parçalanmış kalıntılarıyla karıştı.

Northern ileri doğru fırladı, yumrukları hareket bulanıklarıydı. Yanından bir yaratık üzerine doğru atıldı, ağzı genişçe açıkken, o da havada onu yıkıcı bir üst yumrukla karşıladı. Darbenin gücü, kafatasını parçaladı ve cansız bedenini arkasındaki kalabalığa doğru savurdu.

Başka bir canavar—sırtından çıkıntı yapan keskin dikenlere sahip daha büyük bir yaratık—ona doğrudan saldırdı, kükremesi havada titreşiyordu.

Northern, onun saldırısını zahmetsizce yakaladı, yaratığı dikenlerinden tutarak. Kendi kükremesiyle, onu başının üstünde kaldırdı ve o kadar güçlü bir şekilde yere çarptı ki, darbenin etkisi savaş alanında şok dalgaları yaydı.

Çöken tepeden daha fazla canavar akmaya başladı, devasa formları durmaksızın düşüyordu.

Kuzey'in gözlerinde kötü bir ışık parladı, canavarların hareketlerini analiz ederken ve zayıflıklarını hesaplarken ikiye bölündü.

Yüksek bir canavar, kolayca kendi boyunun iki katı, pençeleri yukarıda ona doğru atıldı. Northern hafifçe çömeldi, sonra kendini yukarı fırlattı, yumruğu yaratığın göğsüne saplandı.

Canavarın kaburgaları yumruk gücüyle içe doğru çöktü ve bedeni yerden havaya kalktı.

Northern devam etti, canavarı boğazından yakaladı ve yere çarparak feci bir ses çıkardı. Siyah bir sıvı savaş alanına yayıldı, botlarını lekeledi.

Horde yaklaştı, sayılarının büyüklüğü onu tehdit ediyordu.

Canavarların sayısını gözlemledikçe yüzünde karanlık bir grimasa yerleşti. Sonra mırıldandı

: "Dünyanın Ağırlığı."

Hava ağırlaştı, üzerindeki ezici yerçekimi kuvveti dışarıya yayıldı.

Yer çatladı ve altında büküldü, daha zayıf canavarlar çöktü, bedenleri muazzam baskı altında düzleşti. Ayakta kalmayı başaranlar titredi, hareketleri yavaşladı, baskıcı kuvvete karşı mücadele ederken zorlandılar.

Northern bir bulanıklık gibi hareket etti, yumrukları ve tekmeleri hareketsiz yaratıkları parçalayarak geçti. Bir kol hareketi bir grup canavarı yok etti, bedenleri et ve kemik parçalarına dönüştü. Tek bir tekme başka bir canavarı havaya fırlattı, bedeni uzaklara kayboldu.

Daha büyük canavarlar meydan okurcasına kükredi, parlayan gözleri öfkeyle yanıyordu, yerçekimine karşı savaşıyorlardı. Özellikle büyük bir yaratık, kalın, kemik benzeri zırhlarla kaplı bedeniyle kalkmayı başardı ve ona doğru saldırdı.

Northern, yükünü doğrudan karşılayarak, yaklaşmadan önce göğsüne korkunç bir tekme attı.

Darbenin etkisi gök gürültüsü gibi oldu, yaratığın zırhlı bedeni saf güç altında büküldü. Northern, canavarı boynuzlarından yakaladı, döndürdü ve başını tamamen kopardı, karanlık ikor bir çeşme gibi fışkırdı.

Savaş alanı bir kan gölüydü. Cesetler yere dağılmış, ikor Northern'ın amansız saldırısının bıraktığı dev çukurlarda birikmişti.

Ancak tepe henüz bitmemişti.

Tepeye ulaşan yaratıklar aşağı doğru akmaya başladı, formları öncekilerden daha büyük ve daha grotesk görünüyordu.

Bir canavar, bedeni kıvrılan tentaküller ve uzuvlarla dolu, ona doğru saldırırken piercing bir çığlık attı. Northern kendini hazırladı, gözleri kısıldı.

Tentaküllü canavar saldırdı, uzuvları ona doğru kırbaç gibi fırladı.

Northern saldırıyı yan geçti, hareketleri hızlı ve kesin oldu. Bir tentakülü ortasında yakaladı, kavrayışı sıkılaştı ve uzuv kırıldı.

Yaratık acı içinde çığlık attı, ama Northern durmadı.

Tentakülü öne çekti, canavarı daha da yaklaştırdı. Bir kükreme ile yumruğunu yüzüne indirdi, darbenin gücü kafatasını parçaladı ve cansız bedenini yere çarptırdı.

Daha fazla canavar yaklaştı, ama Northern bir yıkım fırtınasıydı.

O, şok dalgaları yaratan yumrukları yırtmak için Colossal Force'u kullandı. Her darbe, canavarı havaya fırlatıyor, bedenleri onun darbelerinin saf gücü altında parçalanıyordu.

Son dalga yaratıklar indi, devasa formları gökyüzünü kapladı. Northern, enerjinin bacaklarından aktığını hissederek alçak bir pozisyonda çömeldi.

“Titan'ın Atlama,” diye mırıldandı.

Kendini havaya fırlattı, bedeni en büyük canavar kümesine bir füze gibi doğru fırladı.

Grubun merkezine çarptı ve etki anında Earthbreaker'ı aktive etti.

BOOOOOOM!

Yer parçalandı, altında dev bir krater oluştu ve şok dalgası geniş bir alandaki her şeyi yok etti. Kalan canavarlar parçalandı, bedenleri sadece kararmış parçacıklara dönüştü.

Northern doğruldu, kızıl aurası solarken savaş alanını inceledi. Canavar tepeciği yok olmuştu, parçalanmış cesetler ve karanlık kanla dolu geniş bir mezarlığa dönüştü.

Yanağındaki kan lekesini sildi, ifadesi sakin kaldı.

Uzakta, monolitik yapı belirdi, uğursuz enerjisi hafifçe pulsatıyordu. Northern, ona odaklandı... ve sıçradı. Hikayenizi My Virtual Library Empire'da devam ettirin.

Monolit önünde yükseliyordu, siyah yüzeyi kötü bir ışıkla pulsatör gibi titriyordu—tamamen karanlık değildi, aksine, önceki canavarlara benzer bir bordo tonu taşıyor, arada sırada kırık bir ışığın parıltısıyla parlıyordu.

Kuzey, monolitin önünde durdu, botları çatlamış, kan lekeleriyle kaplı toprağa hafifçe gömüldü. Ardından gelen sessizlik ağırdı, boğucu bir durgunluk sonsuz gibi uzanıyordu.

Yüksek yapının içinde, bir şey hareket etti. Kocaman bir şey. Monolitin yaydığı kötü ışık yoğunlaştı ve onu baskı altına almaya başladı, görünmeyen bir güç gibi cildine baskı yapıyordu.

Kuzey, yüksek monolitin önünde duruyordu—ifadesi sakin ama küçümseyici.

Bir adım öne çıktı, kan kırmızısı aurası canlandı, ıssız savaş alanında ürkütücü bir parıltı yaydı. Gözlerindeki kırmızı ışık titredi. Monolitin içinde dönen çarpık enerjiyi hissedebiliyordu, tam anlamıyla bir iğrençliği somutlaştırıyordu. Sanal Kütüphane İmparatorluğuma bağlı kalın.

Kuzey, yumruğunu sıktı, etrafındaki kan kırmızısı enerji yoğunlaşarak hafifçe çömelirken, kasları yay gibi gerildi.

Ayaklarının altındaki zemin çatladı ve inledi, ondan yayılan muazzam baskıya dayanamadı.

Kulakları sağır eden bir kükreme ile, monolite doğru fırladı, yumruğu Colossal Force'ın yıkıcı gücüyle parlıyordu.

Etki felaketseldi. Northern'ın yumruğu monolitin merkezine öyle bir şiddetle vurdu ki, tüm yapı titredi.

Kırıklar, monolit çatlamaya başladıkça, kaotik özün soluk ışıklarıyla parlayarak bir örümcek ağı gibi dışa doğru yayıldı.

Darbenin şok dalgası havayı yırtarak, kararmış taş parçalarını her yöne fırlattı.

Kuzey durmadı. Yumruğunu geri çekti ve tekrar tekrar vurdu, her darbe bir öncekinden daha yıkıcıydı.

Kırılan taşların sesi gri diyar boyunca yankılandı, baskıcı sessizliği boğan bir yıkım senfonisi oluşturdu.

Son bir, yer sarsan yumrukla, monolit patladı.

Yapı milyonlarca parçaya ayrıldı, içindeki kaotik öz bir gayzer gibi patladı. Kör edici bir ışık yukarı fırladı, gökyüzünü yırtarak monolitin altındaki zemin dev bir krater haline çöktü.

Kuzey, enkaza karışmış halde duruyordu, aurası karanlıkta bir işaret gibi parlıyordu.

Harabelerden, Yırtık Koruyucusu ortaya çıktı.

Kendini Kuzey'in kaotik özünden kurtardı, devasa formu korkunç bir zarafetle açıldı.

Bedeni et ve kemikten bir iğrençlikti, grotesk şekillerden oluşan kıvrılan, kaynayan bir kütle. Sırtından çıkıntı yapan dişli dikenler, erimiş kanla damlıyordu, altı alev alev yanan kırmızı gözü ise kötü niyetle yanıyordu.

Ağırlığı altında zemin titredi, dikenli tentakaları havada savrulurken toprağa derin yarıklar açıyordu. Korkunç bir güçle esneyen dev, pençeli eller, her hareketinde yıkımın bir aurayı yayıyordu.

Koruyucu'nın ağzı açıldı ve havayı sarsan boğuk bir kükreme yayıldı, bu ses ölüm ve kaosun habercisiydi.

Northern başını eğdi, yüzünde bir gülümseme belirdi. Yumruklarını sıktı, savaşın beklentisi gözlerinde bir ateş yakıyordu.

Rift Koruyucusu ilk saldırıyı yaptı, dev pençesi havada öyle bir güçle savruldu ki, bir vakum oluşturdu.

Northern geri sıçradı, pençe yere çarparken saldırıdan kıl payı kurtuldu ve toprağa derin bir hendek açtı.

Titan'ın Atlama yeteneğini aktive ederken, kendini ileri fırlattı, bedeni bir bulanıklık haline geldi. Northern'ın yumruğu yaratığın gövdesine çarptı, etki havada dalgalar yarattı. Darbenin gücüyle et ve kemik çatırdadı, ama Koruyucu neredeyse hiç kıpırdamadı.

Yaratık karşılık verdi, dikenli tentakaları ona kör edici bir hızla savruldu. Northern havada döndü, birine kıl payı kaçtı ama diğerine yakalandı. Dikenler göğsünü yararak kuma ve deriye girdi.

Northern dişlerini sıktı, yaradan kan damlaları düşerken, tentakiyi iki eliyle yakaladı.

Bir kükreme ile, onu ileri çekti, dev yaratığı dengesiz hale getirdi. Koruyucu'nun diğer kolu ona doğru savruldu, ama Northern, bedenini taş gibi sertleştirmek için Sarsılmaz Kalkan'ı kullandı.

Pençe göğsüne tam isabet etti, etki onu yere kaydırdı. Toz ve moloz havayı doldurdu, ama Northern ayağa kalktı, bedeni hasar görmemişti.

"Bu kadar mı?" diye alay etti, gülümsemesi genişlerken kan dudaklarını kirletiyordu.

Rift Guardian öfkeyle kükredi, tentakülleri yere çarparak, arazideki sarsıntıları yarattı.

Kuzey, buna karşılık olarak yumruklarını yere vurdu. Ortaya çıkan sarsıntı, yaratığı dengesizleştirdi, devasa bedeni altındaki çatlaklar yayılırken sallandı.

Fırsatı değerlendiren Kuzey, hızla ileri fırladı, yumruğu Kocaman Gücün kırmızı ışığıyla parlıyordu. Yumruğunu yaratığın dizine indirdi, kuvvet eklemi korkunç bir gıcırtıyla parçaladı.

Guardian, acı dolu bir kükreme ile haykırdı, devasa bedeni bir tarafa yıkıldı. Kuzey durmadı. Sırtına atladı, yumrukları yıkıcı bir güçle yağmur gibi yağdı. Her darbe kemiği kırdı ve eti patlattı, ikor her yöne fışkırdı.

Yaratığın tentakülleri ona saldırdı, ama Kuzey onları çıplak elleriyle parçaladı, kendi ağırlıklarını aleyhlerine kullandı. Bir tentakülü yakaladı, onu bir kamçı gibi salladı ve Guardian'ın yüzüne çarptı, parlayan kırmızı gözlerinden birini kırdı.

Guardian çırpındı, kükremeleri gökleri sarstı, ama Kuzey amansız ve inatçıydı.

Fısıldarken...

"Dünyanın Ağırlığı."

Baskıcı aurası yaratığın üzerine çöktü. Altlarındaki zemin büküldü ve Guardian'ın hareketleri yavaşladı, devasa bedeni ezici kuvvetin altında titredi.

Bir kükreme daha ile Kuzey, havaya yüksekten sıçradı, bedeni kırmızı enerjiyle parlıyordu.

Titan'ın Sıçraması'nı kullanarak, meteoritik bir düşüşe başladı.

Elinin yumruğu, Koruyucu'nun kafasına çarptı; darbenin gücü kafasını yararak açtı. Kemik ve kan dışarı fışkırdı, savaş alanını kanla boyadı. Yaratık seğirdi, devasa bedeni içe çökerek hayatı ondan çekildi.

Kuzey, harabe cesedin üzerinde duruyordu, göğsü inip çıkıyordu. Gri alan bir kez daha sessizdi, baskıcı enerji, Rift Koruyucusu'nun ölümü havada yankılanırken dağıldı.

Yüzündeki kan lekesini sildi, kırmızı aurası solmaya başladı.

"Bu biraz zorlayıcıydı."

İlginç bir ışıkla gözlerinde mırıldandı, cesedin üzerinden adım attı.

Arkasında, kopyaları belirdi; kolları parlayan çekirdeklerle doluydu. Etkili bir şekilde hareket ettiler, Koruyucu'nun parçalanmış bedeninden devasa çekirdeğini topladılar.

Sonra tüm Rift titredi.

Bölüm 729: Hepsinin En Şanssızı

Yırtığın girişinde, üçü de duruyordu. Yırtık kapısı, içinden geçtiklerinden beri çoktan kaybolmuştu.

Garip diyarın soğuk, duygusuz rüzgarı tarafından saldırıya uğrayarak, aralıklı olarak titrediler, gözleri önlerinde uzanan ufka takılı kaldı.

Eğer isteselerdi... cesaret edemezlerdi bile... ileri gitmek söz konusu bile olamazdı. Ara sıra meydana gelen yer sarsıntıları ve gökyüzünü yırtan sesler onlara doğru gelirken, hayır, bunu bile düşünmediler.

Ayrıca, Kuzey onlara gitmemelerini söylemişti. O talimat, sahip oldukları diğer her duygu ve düşünceyi bastırıyordu.

Aster, uzakta bir noktaya baktı; diğer iki korkmuş figüre kıyasla, biraz sakin bir güvenle duruyordu ve uğursuz seslerin geldiği ufuk çizgisine dik dik bakıyordu.

'Lan, gitmek istiyorum...'

Yumruğunu sıktı.

Kuzey'in eylemde olduğunu görmek, tuhaf ve gizemli Drifter'ın neyi temsil ettiğini kendi gözleriyle tanık olmak için o kadar çok can atıyordu ki.

Ama itaatsizlik ederse onu bekleyenleri de biliyordu. Şu ana kadar, ne olacağını bilemiyordu.

Bunun üzerine yüzünde bir kaş çatma belirdi. Sonra memnuniyetsizlikle dilini ısırdı ve bir kez olsun ufka yüzünü çevirdi.

Tam o anda, yarık titredi; gökyüzü aniden, ışık arabaları süren orduların bozulmuş gökyüzüne ulaşmış gibi görünmeye başladı, içten içe arındırıyordu.

Manzara, sanki dağ büyüklüğünde bir iğrençlik yerden fırlayacakmış gibi sarsıldı. Ama hepsi bu kadardı.

Ardından, kaybolan portal yeniden canlanmaya başladı, yıldırımların ipleriyle parlayarak.

Nihayetinde, mavi bir okyanusta bir kasırga gibi dönen bir kütle havadan yayıldı ve genişleyerek, bir kez daha dışarı çıkış yollarını yeniden yarattı.

Aster, gözleri açılmış bir şekilde, gözbebekleri titreyerek baktı.

'Ne? O işini bitirdi mi? Hayır, bitirmiş olamaz.'

Hâlâ bir saat bile olmamıştı, hayır, otuz dakika!... Kuzey, yarığın derinliklerine daldığından beri, ve yine de yarık kapısı yeniden belirmişti.

Kapının yeniden belirmesi, elbette ki, yarık koruyucusunun yenildiği ve çekirdeğin yok edildiği anlamına geliyordu.

Kuzey galip gelmişti. Ve bu da... yalnız.

'Hayatım boyunca bunun hakkında hiç duymadım.'

Bir Serseri... efsane ve kahramanlar zamanında bile, güçlü serserilerin var olduğu zamanlarda. Hiç kimse tek başına bir yarığı temizlememişti. Ne birinci seviye, ne de beşinci seviye.

Aster, farkındalık şokuyla korkunç bir şekilde sarsıldı. Tüm bedeni titriyordu, gözleri sürekli titriyordu... sanki bedeninin duruma tepkisi fazla geliyordu. Yoksa bunun başka bir anlamı mı vardı?

Diğer ikisi, biraz şaşırmıştı ama Aster ile karşılaştırıldığında, sanki hiçbir şeyden habersiz çocuklar gibiydiler, sadece yarıktan çıkış yollarının geri geldiğine seviniyorlardı. Canavarlara yenilmeyeceklerdi.

Aniden, Kuzey, üçlerinin önünde belirdi, gözlerinde soğuk bir bakışla onları analiz ediyordu.

Sonra elindeki çantayı iki tarafa doğru uzattı.

Al. Bunlar ganimetler.

Aster kaşlarını çattı.

“Çekirdekleri bile mi topladın? Bunu yapmak için yirmi beş dakikada yeterince zaman nasıl buldun?”

Kuzey'in bakışları birkaç saniye boyunca gevezeye takıldı, donuk ve okunaksız. Sonra aptal bir ifade takındı ve omuz silkti.

“O kadar uzun sürdü mü? Lanet olsun.”

Yırtığa doğru yürüdü ve özün dönen girdabına kayboldu.

Aster, çekirdek torbasını neşeyle tutan ikisine baktı.

Onlar da ona boş boş baktı, omuz silkti ve yırtığa doğru yürüdü.

Aster birkaç saniye kaldı, kendisini unutarak parmaklarını ısırdı. Kapı çatırdadı, belirli bir kişinin ruhunun kucağında sonsuz uykuya dalma arzusunu işaret etti. Çatırdama, Aster'i tekrar gerçekliğe getirdi, sonra yırtıktan çıktı.

Çıktığında, felaket çoktan başlamıştı.

“Ne? Yırtığa girdikten sadece yirmi yedi dakika sonra dışarı çıktın ve ayrıca Koruyucu da dahil olmak üzere tüm canavarlara da mı öldürdün! Bu nasıl mümkün?!” Yırtıktan sorumlu yetkili, kaybolmuş bir sakinlikle bağırdı.

Çekirdek torbası yerdeydi, açılmış; diğer tüm yetkililer bunu görebiliyor ve birbirlerine şok içinde bakışlar atıyorlardı.

Akademiden yeni gelen eğitmen, önündeki kargaşayı görebildiği için gergin bir ifadeyle ileri doğru yürüyerek olay yerine yeni varıyordu.

Oraya vardığında, sordu

: "Burada ne oluyor?"

Yırtık resmi ona sert bir bakışla baktı ve her kelimesi saygıyla dolu bir şekilde açıkladı.

"Bu öğrenciler yırtığı yirmi yedi dakikada tamamladılar. Ayrıca yırtık koruyucusunu da öldürmeyi başardılar ve tüm çekirdekleri toplamak için yeterli zamanları oldu."

Eğitmen, kahverengi gözleriyle dördüne sakin bir şekilde baktı. Gözlerini masaya kaydırdı ve Northern ile ekibinin profil belgelerini aldı.

Okurken, kaşlarının kenarlarında küçük bir皱眉 oluştu.

"Savaşçı olmayan okulun öğrencileri mi? Bu imkansız," diye mırıldandı.

Eğitmen başını kaldırdı ve Northern'a baktı.

"Bunu tam olarak nasıl başardınız?"

“Bu basit, onlardan üçünün de çekirdekleri seçmesini istedim, ben ise yalnızca canavarlara saldırmaya odaklandım.”

Yanıtı, eğitmenin yüzündeki kaşların derinleşmesine neden oldu. Gözlerini elindeki kağıda kaydırdı, özellikle Northern'ınkini inceledi.

Sonra, herkesin gözden kaçıracağı bir bilgiyi görünce gözleri büyüdü.

"On altısında bir Bilge mi? Bu inanılmaz."

Şaşkın gözlerle Northern'a baktı.

"On altısında nasıl bir Bilge olabiliyorsun? Hangi soyluluktan geliyorsun?"

Northern başını salladı, gözlerinde etkilenmemiş ve umursamaz bir ifadeyle yanıtladı.

"Ben hiçbir soylu aileden değilim... Kırsalda büyüdüm. Ama karanlık kıtanın cehennem gibi eritme tezgahında şekillenen şanssız öğrencilerden biriydim. Aslında, efendim, en şanssız olanıyım."

Bölüm 730: İlginç Gelişme

Northern, eğitmenin yanıtını verirken ağır bir farkındalık belirdi, saman rengi, dağınık saçlı adamın yüzünde keskin ve aniden korumacı bir ifade yansıdı.

"Karanlık kıtadan mısın?"

Tonunda biraz inançsızlık vardı.

Northern başını salladı, sıradan ve sert bir yanıtla onayladı.

"Karanlık kıtadanım."

"Nasıl-..."

O kekeliyor ve cümlesinin ortasında kendini durdurdu. Yüzünde kalın bir ifade ile Kuzey'e baktı ve başını salladı.

"O zaman bu çok mantıklı."

Kısa bir süre nefesini toparladıktan sonra, gözleri grubun geri kalanına kayarak ekledi.

"Tebrikler. Siz, yarığı geçmeyi başaran ilk grupsunuz ve ayrıca dışarı çıkan ilk grupsunuz. Bugün günün sonunda sizi bekleyen özel bir ödül olacak. Savaş portalına geçebilir ve dinlenmek için yurtlarınıza gidebilirsiniz. Bu gece Milhwa'nın üç yüz yıllık ölümünü kutlamak için bir karnaval olacak."

Northern yanıtladı

: "Teşekkür ederim, efendim."

Diğerleriyle birlikte başını hafifçe eğdi. Sonrasında ayrıldılar. Birkaç dakika sonra, Northern tekrar yatağında malikaneye döndü.

Guardian ile mücadelesi sırasında aldığı yaraya baktı.

Kaotik Yenilenmesi sayesinde, yarası tamamen kapanmıştı, ancak göğsünde çirkin bir iz bıraktı. Ama Northern, bu izin çok sonra kaybolacağından emindi.

Adını değiştirmek, onu sınırsız boşluğun Boşluk gücünün kurtarıcı ve savunucu lütfundan da çıkarmıştı.

Bu çok üzücüydü ama aynı zamanda sevindirici bir şeydi. O deli değildi ya da böyle bir şey, ama kendi dikkatsizliği nedeniyle savaş sırasında yaralanmak oldukça keyifliydi.

Her zaman, Boşluk gücü onun kibirli halini veya mahvolmuş kararlarını kurtarmak için oradaydı. Bu adaletsizdi, hayat adaletsizdi, ama o her şeyin biraz daha ham olmasını istiyordu.

Ya da belki de çok uzun süre onun tarafından korunduğu için aşırı dikkatsiz davranıyordu ve şimdi nihai savunmanın önemini basit bir şekilde anlama yetisini kaybetmişti.

Ama en azından, yetenekleriyle destekleyemeyeceği veya eylemleriyle gösteremeyeceği bir şey söylemiyordu.

Ölüm böyle bir dikkatsizlikle gelirse, onu açık bir kalple kabul ederdi.

'Ölümü düşünmeyelim... O bir şey haline gelmeden önce ölmedim, kırmızı madenler krallığını elimde hiçbir şey olmadan hayatta kaldım. Bu kadarla çok daha iyi yapabileceğime eminim.'

Bu arada, Northern, kuvvet alanını kaldırmanın mümkün olabileceği herhangi bir yolu bilmiyordu. Şu an için yapabileceği tek şey onu manipüle etmekti; tamamen kaldırmak imkansızdı.

Ama en azından, adını değiştirdiğinde, kendilik kimliği değişti. Boşluk gücü o an onu tanımadı ve algılanamaz ve pasif bir güç haline geri döndü.

Yine de, garip bir şekilde, Sınırsız Boşluğa erişmeye devam edebiliyordu. Çünkü günün sonunda, bu hala onun ruhuydu.

Sınırsız Boşluk, iradesinin bir uzantısı olan bilinçli bir varlıktı. Boşluk gücü, Sınırsız Boşluk nedeniyle oluşan bir kuvvet alanıydı.

Bu basit bir kavramsal yasaydı.

Kuzey iç çekti.

Uzun vadede, isim değişikliğinin getirdiği ayrılığın bazı şeyleri engelleyeceğinden emindi. Titan'ın muazzam gücüne ihtiyacı vardı ama aynı zamanda ana yemeği - Boşluk ve Kaos da o kadar önemliydi.

Özellikle bir Zalimle... ya da bir Kökenle yüzleşmek zorunda kalacağı gün gelirse...

Ki, eğer bu arada kaçınılabilir bir durumsa, bunu başarmak için elinden geleni yapar.

Ama zor bir duruma gelirse, lanet olası Zalim'i itmek ve kafasını poposuna sokmak ister. İşte bu yüzden tüm bu anlamsız yetenek birikimi.

Şu anda, her yerdeydiler ama Northern bir zalimle yüzleşmek istemiyor ve daha fazla kopya almayı diledi.

Northern, 'Yazılmamış' olan gri alana son bir bakış attıktan sonra ona geçti.

İsim değiştirirken vücudunda önemli bir değişiklik hissetmedi; birkaç saniye öncekiyle aynıydı. Ama Yazılmamış'ın runları canlanmıştı, Titan'ın Hesabı ise gri alanlara girmişti.

Northern biraz esnedi, sonra runlar paneline bir kez daha bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Farklı bir kimlikle odada bulunduğu sırada çok muhteşem bir şey olmuştu.

İsim değiştirme yeteneğinin tek tartışmasız avantajı.

Northern, şimdi Ul'u kandırabilirdi. Ve eğer Ul'u kandırabiliyorsa, muhtemelen yeniden doğuşuyla bağlı olan her diğer lanet olası varlığı da kandırabilirdi.

Evet... Nexus'tan bahsediyordu.

Öldürdüğü her canavarda, sistemin onun başarılarını ve yetenek parçalarını sayma işlemi yoktu.

Kuzey, daha önce ruh özünü emdiğini düşünmüştü. Ama ne kadar çok savaşırsa, bu daha da belirginleşiyordu.

Ruh parçalarını emmediğini anladı. [Yazılmamış] ismine geri döndüğünde, savaş sırasında şüphelerini kesinleştiren şeyleri gördü.

Yetenek parçaları: [5,678/6,000]

Yırtığa girmeden önce, çağırdığı varlıklar tarafından toplanan binin üzerinde yetenek parçasına sahipti, hala zindanda savaşıyorlardı.

Yetenek parçaları kazancı ile ilgili herhangi bir duyuru almadı ama burada vardı.

Bu, kazançların gelmediği anlamına gelmiyordu, sadece sistemin sesi kulaklarından susturulmuştu.

Umarım, bu süre zarfında sistemin sesi Nexus'un kulaklarında da susturulmuştu ya da faaliyetleri Nexus'un gözlerinden gizlenmişti.

Her ne kadar belirsiz bir şüphe olsa da, bu iki durumdan biri olmalıydı.

Ancak en ödüllendirici kısım, Northern'ın Ul'u kandırdığından emin olmasını sağlayan kısımdı,

...şuydu.

"Bir, iki, üç, dört..."

Kuzey, gözleriyle saydı ve saymayı bitirdiğinde büyük bir gülümsemeyle parladı.

"Yedi madde. Yedi!!"

Yırtıktan yedi muazzam madde kazanmıştı. Şimdi, bu ilginç bir gelişmeydi.

Northern, eşyalarının listesindeki yeni sembolleri dikkatlice inceledi.

Panelin o kısmı bir süre hareketsiz kalmıştı. Oraya bakmaya neredeyse hiç zahmet etmezdi çünkü bu ona bir dereceye kadar üzüntü veriyordu.

Bugün, şu anda, Kırmızı Madenler Krallığı'ndan ayrıldıktan sonra, sevinç dolu bir kalple bu bölgeyi ilk kez dikkatle inceledi.

Yaklaşık bin canavarı öldürerek bir avuç eşya almıştı. Yedi parça küçük bir miktar olsa da, dürüst olmak gerekirse, hiç olmamasından iyiydi.

Eski halinden çok uzaktı.

Kuzey, ilk eşyaya baktı. İçinde siyah, uğursuz bir sıvı bulunan küçük dikdörtgen bir cam şişeydi. Sadece ona bakmak bile iyi hissettirmiyordu.

[Eşya]

İsim: [Netar'ın Rüyası]

Tür: [Büyü]

Derece: [Büyülü]

Order: [II]

Açıklama: [Netar, bir zamanlar tüm akrabalarını ve kadınlarını egemenliği altına alma konusunda bencil bir rüya görmüştü. Sonra o kötü, yüzeysel kişi rüyayı sıvı hale getirip, onları bir araya getirmek için her birine yedirdi. Böylece, Örümcek Kraliçesi olarak tuhaf bir yükselişi oldu.]

Sipariş Yetenekleri: [Rüya], [Yavaş Solma]

Bu, korkutucu ve rahatsız edici bir açıklamaydı.

'Her neyse, bu örümcek kraliçesinin işi.'

Kuzey, her iki sipariş yeteneğinin açıklama panelini açtı.

İlk yetenek, bir şekilde, kullanımını özetleyerek tüm tanımı kapsıyordu. Bu, birini kendi isteklerini yerine getirmesi için büyüleyebilen bir iksirdi, ancak kullanımından sonra kırk dakikalık bir zaman sınırı vardı. Yeni bölümleri My Virtual Library Empire'da okuyun.

İkinci yetenek ise pasif bir yetenekti. İksirin aynı hedef üzerinde sürekli kullanımı, onların zihinsel kalesinin yavaş ama kesin bir şekilde bozulmasına neden olacaktı.

Northern, şu anda böyle bir öğeye pek ihtiyacı olmadığını düşündü. Ama şüphesiz ki, bu son derece faydalı bir eşyaydı.

Örneğin, bunu Raven üzerinde geçici bir lanet koymak ve onun gerçeği söylemesini sağlamak için kullanabilirdi. Gerçekten de kullanıldı mı?

'Sanki bu bir şeyi değiştirecek.'

Northern, yüzünü buruşturarak karanlık bir ifadeyle düşündü.

O olayla takıntılıydı. Ve her ikisine de öfkeli ve sinirli olmasına rağmen, gerçekten de ikisinin de olacaklardan habersiz olup olmadığını ve birbirlerine yardım etmek istedikleri için yanına yaklaşıp yaklaşmadıklarını bilmek istiyordu.

Ancak Terence gibi birinin var olduğunu ve gemide o sinir bozucu fedakarlığı yapmaya hazırlandığında verdiği tepkiyi düşündüğünde.

'Kesinlikle bilmediği yoktu.'

Terence kesinlikle bir şeyler biliyor olmalıydı. Ve eğer bir şey biliyorsa, bu Raven'ın da bir şeyler bildiği anlamına geliyordu.

Bu, onun tamamen kandırıldığını ve kullanıldığını ifade ediyordu. Şimdi, bu onu o kadar acıttı ve yaraladı ki, çünkü bu, dünyada geçirdiği süre boyunca yaşadığı hayattı.

O, büyüdüğüne, bundan ders çıkardığına ve bir daha asla saflığı yüzünden kullanılmasına izin vermeyeceğine dair kendine güveniyordu.

Ve sonra Terence ve Raven ona oldu, ona aslında sadece bir çocuk olduğunu kanıtladı.

Bir şekilde, Northern'ın gerçekten öfkeli olduğu kişi kendisiydi. Ama şimdi kendine yüklenmeyecek, değil mi? Ama yaşadıkları sürece, nefretinin yükünü taşımaya devam edeceklerdi.

Bu, onu kullandıkları için kendi ceza alma yollarıydı.

'Onlar hakkında neden bu kadar ciddiye düşünüyorum? Umurumda değil, cehenneme gidebilirler.'

Northern, yüzünde ciddi bir kaş çatma ile, tüm Ravening ve Terencing düşüncelerini kafasından atıp listesindeki bir sonraki maddeye odaklandı.

Bu, çok keskin köşeleri olan bir kristaldi; o kadar keskinlerdi ki, eğer şu anki kadar hassas olmasaydı ya da birkaç gece önce evrim geçirmemiş olsaydı, kolayca derisini kesebilirdi.

Kristal, içinde sonsuzca yansıyan keskin bir kırmızı parıltıya sahipti, sanki içinde bir kırmızı parıltı dünyasını barındırıyormuş gibi.

Sonra o dünyada, daha çok heykel gibi görünen tek bir Alev Kıvılcımı vardı. Yine de, bu nesne nefes kesici bir güzellikteydi.

İsim: [Kayıp Kıvılcım]

Tür: [Büyü]

Sınıf: [Gizemli]

Emir: [I]

Açıklama: [Kayıp Köz aslında kaybolmamıştı. Ateş sanatına ve eylemine takıntılı bir deli, onu bir kırmızı kristal parçasının güvenli alanına hapsolmuştu.]

Sipariş Yeteneği: [Ateşin Kalbi]

Kuzey, açıklama üzerinde kısa bir süre durdu. Hem oldukça ilginç hem de belirsizdi.

Her eşyanın arkasında bir hikaye vardı. Çoğu zaman, açıklamalar da buydu. Silahın kökenine işaret eden ve kullanımına dair yarı geçerli, kodlanmış bir kılavuz.

Ve sipariş yeteneği...

Ateşin Kalbi: [Kayıp Köz'ü bir zırh veya kalkan türü eşyaya eklediğinizde, eşya bir ateş kalbi kazanır; vurulduğunda yanan, öfkeli ve sert, tutkulu ve amansız bir kalp.]

Kuzey, kafasını kaşıdı ve biraz kaybolmuş görünüyordu.

'Bunu bir zırha nasıl ekleyeceğim?'

Eklenebilecek herhangi bir zırh duymamış veya görmemişti. Ama yine de, eşyalar hakkında çok fazla şey duymamış veya görmemişti.

Kuzey, bir sonraki maddeye geçti.

Ad: [Ay Işığında Ölçek]

Tür: [Büyü]

Derece: [Lordca]

Sipariş: [IV]

Açıklama: [Ay bir zamanlar düştü, cilt parçaları felaket olayı nedeniyle soyuldu. Parçalar, ayın özünü taşıyan kırıntılar haline gelmek için tortulaştı.]

Sipariş Yetenekleri: [Ay Işığı], [Rüya Yürüyücüsü], [Derin Uyku], [Açık Rüya]

'Ay mı düştü? Bu çok çılgınca ve batıl inançlı...'

Ay nasıl düşebilir?

'Birçok tarih kitabı okudum, ama böyle bir olayın kaydına hiç rastlamadım.'

Eğer ay gerçekten düştüyse, bu neredeyse her tarih kitabında not edilirdi, çünkü böyle bir olay dünyanın ilerici medeniyetini işaret ederdi.

Ancak bu dünya değilse ya da gerçek bir aydan bahsedilmiyorsa.

Eşya tanımları tamamen başka bir durumdu. İnsanlar okula gidiyor, eşyaların tanımını çözebilmek için yıllarca çalışıyordu.

Eşya tanımının incelenmesine Lexomancy denir.

Lexomancy uygulayıcıları, eşyaların katmanlı tanımlarına dalarak, metin içinde yer alan tarihi, kültürel ve ruhsal bağlama dair bağlamları analiz ederdi.

Disiplin büyük bir değere sahipti. Lexomancer'lar genellikle akademisyen, danışman veya hatta stratejist olarak çalışarak, müşterilerine eşyalarının gerçek potansiyelini açmalarında yardımcı oluyorlardı.

Bu nedenle, eşya tanımı ciddi bir baş ağrısıydı. İnsanların okula gidip uzmanlaştığı bir konuydu. Akademi bu dersi de sunuyordu. Bu, dünyanın işlevsel bilgisi için hayati bir parçaydı, simya veya mühendislik gibi.

Onları çözemezse kendini üzmeyecek veya kafasını kırmayacaktı. Önemli olan, onları kullanabileceği potansiyeldi.

Eşyanın yetenekleri gözlerinin önünde yayıldı.

Ay Işığı: [Karanlıkta, bu terazi otomatik olarak etrafında 15 fitlik bir yarıçap içinde ay ışığı yayar. Bu teraziyi ellerinizde tutarak uyuduğunuzda, farklı uyku durumlarına girebilirsiniz.]

Rüya Yürüyücüsü: [Uykuda olan bir yaratığın rüyasına girebilirsiniz.]

Derin Uyku: [Uzun bir dinlenmeye girebilirsiniz.]

Kuzey, kafası karışık bir şekilde bekledi.

'Yani temelde, bu bana uyumamda yardımcı olabilir mi?'

Biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu yanlış bir şekilde düşünmemeye çalıştı.

'Belki, uyumakta zorlandığım bir durumda, bu işe yarar.'

Ancak son günlerdeki uyku alışkanlıklarıyla, bunun olma olasılığının daha az olduğunu düşündü.

Kuzey, bakışlarını çevirdi ve son yeteneği okudu. Neyse ki, bu diğerlerinden daha faydalı çıktı.

Açık Rüya: [Çevrenizi hayal edebilirsiniz. Bunu yaptığınızda, uyanıkmış gibi görür ve işitirsiniz ve şaşırmazsınız.]

'Aman Tanrım...'

Kuzey bir an sessiz kaldı, son emir yeteneğinin runlarını okurken gözlerini kırpıştırdı.

'Basitçe söylemek gerekirse, uyuyabilirim ama uykuda olmayabilirim.'

Genellikle bu kadar temkinli biri için, bu çok ilginç bir yetenekti. Ve bu nesnenin değeri gözleri önünde daha da yükseldi.

Kuzey gülümsedi. Hala dört başka nesneden geçmesi gerekiyordu ve gerçeği söylemek gerekirse, zaten oldukça uykulu hissediyordu.

Henüz uyumayı planlamıyordu.

[Eşya]

İsim: [Orman Bekçisi'nin Dişi]

Tür: [Silah]

Derece: [Lordca]

Order: [II]

Açıklama: [Doğu denizlerindeki Eski Coppice'nin Orman Bekçisi'nin tek kalıntısı.]

Sipariş Yeteneği: [Cehennem'in Koruyucusu], [Bekçinin Emri]

Cehennem'in Koruyucusu: [Bu hançer, ölümsüz ve insansı türdeki canavarlara ekstra, öldürücü hasar verir.]

Bekçinin Emri: [Bu emir aktif hale geldiğinde, sesiniz konuşurken doğaüstü bir şekilde uğursuzlaşır, gözleriniz birkaç saniye tamamen siyaha döner ve etrafınızdaki 10m yarıçaptaki ışık birkaç saniye karanlıklaşır.]

Kuzey, hançeri ellerinde esnetti, kısa mesafede salladı. Küçük ve kompakt bir hançerdi, kötü niyetle damlayan bir dişi andıran, sinistr bir şekilde kavisli ve dişli bir bıçağa sahipti.

'Bunun işe yarayacağından eminim.'

Kuzey bunu önemsemedi ve elindeki bir sonraki öğeye odaklandı.

[Eşya]

Ad: [Utility Personeli]

Tür: [Utility]

Sınıf: [Gizemli]

Sipariş: [V]

Açıklama: [Seyyah Asher'in anısı bu ağacın liflerinde uyuyor.]

Sipariş Yeteneği: [Flüt], [Balık Tutma Kancası], [Kazma], [Kürek], [???]

Açıklamayı göz ardı eden Northern, sipariş yeteneklerini inceledi ve Fayda Asası'nın çok kullanışlı bir nesne olduğunu, bunun için hiçbir şeyle takas etmeyeceğini öğrendi.

Asa, flüt, balık tutma kancası, kazma ve kürek olarak kullanılma yeteneğine sahipti. Ve son [???], belirli koşullar yerine getirildiğinde, asaya besleyerek bir tane daha ahşap fayda ekleyebileceğini ima ediyordu.

Northern, flüt çalmaya neden ihtiyaç duyacağını tam olarak bilmese de, diğerlerinin gelecekte faydalı olacağından emindi.

[Eşya]

İsim: [Şimşek Zincirleri]

Tür: [Silah]

Derece: [Lordca]

Order: [II]

Açıklama: [...Şimşekle güreşmiş ve gök gürültüsüne zarar vermiş bir adamın elleriyle dövülmüştür.]

Sipariş Yeteneği: [Şimşek Darbesi], [Elektrikli Zincir]

Dünya o kadar genişti ki, belki de sadece Ul'Tra-el değildi. Evren. Bu düzlemde var olan her ne evren varsa o kadar genişti. Her silahın tanımındaki çeşitli ve sonsuz hikayeler bunun kanıtıydı.

'Günlük olarak driftçilerin ne kadar çok silah aldığını ve belki de bunlardan sadece bin de beşinin birbirleriyle bağlantılı olduğunu hayal et.'

Her tanım, her nesnenin kökenini anlatır; orada bir hikaye vardır, her zaman bir hikaye vardır. O hikayenin varlığı, çok az kişinin iyi bildiği bir tarihi anlatır.

Bunu düşünmek, Northern'ın belki de Ul'Tra-el'in tarihinin gerçekten var olan birçok tarihten sadece biri olduğunu fark etmesini sağladı.

Dünyanın ne kadar karmaşık olabileceğini acı bir şekilde başını sallayarak düşünen Northern, sipariş yeteneklerini okurken silahı çağırdı.

Zincir, soluk mavi bir parıltıyla parladı, hafif kıvılcımlarla parlayarak Northern'ın sağ elinin etrafında, koluna kadar sarıldı.

Çağırma işlemi sona erdikten sonra, zincirin ışığı sönerek gerçek doğasını ortaya çıkardı: koluna sarılan mat siyah bir zincir.

Normal bir bakışta, oldukça sıradan görünüyordu, aslında eskiydi. Ama daha derin bir bakışla, kelepçeler, odanın köşesindeki karanlıkla birlikte kaynaşan ve sinsi bir yılan gibi kayarak hareket ediyordu.

Tehlikeli ve uğursuz görünüyordu, birinin sırtında bir şeyin tırmanmasına yetecek kadar.

Northern ona uzun bir süre baktı ve gördüğünden hoşlandı. Gülümsedi.

Şans eseri, zincirin yetenekleri, zincirin kendisinin görünümü kadar iyiydi. Daha fazla içeriği My Virtual Library Empire'da keşfedin.

İlk yetenek, zincir uyku durumundayken—koluna sarılıyken, onun yumruğuyla Şimşek'i vurmasına izin verdi.

İkinci yetenek, zinciri aktif olarak kullandığında, onun üzerinden Şimşek'i yönlendirmesine izin verdi ve bu da ilk hedefin 20m çevresindeki her yaratığa zincir saldırısı yapmasına neden oldu.

Zincir kullanma fikri onu çok rahatlattı. Son zamanlarda iplerle dövüş pratiği yapıyordu, çok sık olmasa da, ama yavaş yavaş başka bir dövüş tarzı düşünüyordu.

Kılıç, onun en iyi ve en uygun dövüş tarzı olmaya devam etti, ancak [Şekilsiz] olduğu için, şimdi [Her Şey Şekli] olan Northern sadece bir tarzda kalmak istemiyordu.

Ve şimdi [Her Şey Şekli] ona her şey olma özgürlüğü verdiğine göre, birkaç başka dövüş tarzı ve silahı benimsemenin kötü bir fikir olmayacağından emindi.

Bu zincir tam da böyle bir anda geldi... daha iyi bir zaman olamazdı.

Northern, hafifçe kaldırılmış koluna sarılı zincirlere bakarak dudaklarının köşesini kıvırdı.

"Rica ederim dostum, seni iyi bir şekilde kullanacağım."

Ve sonuncusu.

'Zaten sonuncusundayım...?'

Kuzey, son nesnenin runlarını açarken biraz kasvetli görünüyordu.

Ancak, başı eğik gözleri yavaşça genişledi, yaşam ateşleri onları aydınlattı. Ağzı açıldı.

"Ooooooh? Bu ne... Lanet olsun, bu ne şans böyle?"

[Eşya]

İsim: [Şimşek ve Gök Gürültüsü]

Tür: [Utility]

Derece: [Kahraman]

Sıra: [III]

Açıklama: [...Şimşekle güreşmiş ve gök gürültüsüne zarar vermiş bir adamın elleriyle dövülmüş ve kullanılmıştır.]

Sipariş Yeteneği: [Dövme Işığı], [Şimşek İşçiliği], [Gök Gürültüsü İşçiliği], [Yeniden Dövme]

Dövme Işığı: [Aktive edildiğinde, sizden acımasız alevler yayılır, her metal üzerine dövme çekiçinin vurmasıyla, 60m yarıçapındaki her şeyi etkiler.]

Şimşek İşçiliği: [Çekicin Şimşek Özelliğini kullanarak, dövme sürecini hızlandırabilir, on kat daha hızlı hale getirebilirsiniz. Ama bunun bedelini ruhunuz ödeyecektir.]

Gök Gürültüsü İşçiliği: [Bu çekiçle üretilen her nesne, bu çekiçin Gök Gürültüsü özelliğini kazanır, onları birçok nesneden daha dayanıklı hale getirir.]

Reforge: [Bu çekiçle sıradan bir eşyayı yok ettiğinizde, onu tekrar bu çekiçle dövebilir, ona düzen katabilirsiniz.]

Northern dondu, son set rune'lara bakarak gözlerini kırpıştırdı. Eli açılmış ağzına yükseldi, bir anlığına onu kapatmaya çalıştı.

"Kutsal bok."

Son öğeyi gördükten sonra, Northern neredeyse uyuyamadı. Rahatsızdı ve büyük bir sevinçle uğraşıyordu. Nihayet, elindeydi.

Gelecekte çok uzak olduğunu düşündüğü hedef, tam önünde belirmişti.

Kısa süre içinde, sıradan eşyaların da ruh eşyaları gibi sipariş almasını sağlayabilecekti. Onların da ruh bağlı olup olmayacağı kesin olmasa da, bu bir ilk adımdı.

Hem de büyük bir adım. Çok erken geldi.

Northern bunu yapmak istemişti, ama bu, sınırsız boşluğun ruh dökümüne alıştıktan sonra önümüzdeki iki veya üç yıl içinde hala bakmayı düşündüğü bir şeydi.

Ama şimdi, işler onun için değişmişti.

'Öncelikle, ruh dökümüne mümkün olduğunca hızlı bir şekilde alışacağım. Bu, Sınırsız Boşluk'ta bir dökümhane inşaatına başlamam gerektiği anlamına geliyor.'

Sadece bir dökümhane inşaatı değil. Northern bir zamanlar ruh manzarasında kısa bir anket yapmış ve inşa edebileceği bazı şeyleri not etmişti.

Sonuçta, bu onun alışık olmadığı bir şey değildi. Geçmiş hayatında yetenekli bir mühendisdi. Uzun bir süre pratik yapmamış olsa da, o bilgi hala içinde vardı.

O anketi aldığında ve Sınırsız Boşluk'taki binaların nasıl olacağını planladığında, çok mutlu oldu. Nedense kendisi gibi hissetti.

Dünyanın kaygılarının ve gücün aldatıcılığının ve zenginliğinin onun için önemli olmadığı o alanda kaybolmuştu.

Oynama isteğiyle dolu bir çocuk gibiydi.

Sınırsız Boşluğu kendi şehri haline getirmeyi planlıyordu.

Sınırsız boşluğun dışında, orada yaşayan ruhlar bedensizdi ve hayaletlerden farksızdılar. Ama içeride, Gece Korkusu ve diğer tüm Boşluk çağrıları kadar gerçektirlerdi.

Söylemeye gerek yok, zamanla, büyüme göstermeye ve bir canavardan bekleyeceğinizin dışında tutumlar sergilemeye başladılar.

Boşlukta daha fazla altyapı oluşturmak, kesinlikle onlara çok daha iyi öğrenme ve daha entelektüel olma ayrıcalığını verecekti.

Sonra, ruhundaki bu medeniyetin merkezinde demirhane olacaktı. Her şeyin özü.

Her mineralin işlenip daha büyük bir iyilik için kullanılacağı yer.

Ruh bağlı eşyaların topluca yaratılacağı ve tüm dünyaya yayılacağı yer.

Etki alanını dağıtmak ve kendisi için zenginlik biriktirmek.

Kuzey, yatağın üzerinde döndü, yüzünü yukarı çevirip kollarını başının arkasında katladı. Düşünürken tavanın karmaşık desenini inceledi.

Şehirden gelen yüksek davullar ve neşeli coşku, belki de bazı öğrencilerle birlikte, kulaklarına ulaştı; ancak malikaneyle ana şehir arasındaki uzayan mesafe nedeniyle biraz bastırılmıştı.

Milhwa, Verulania krallığından geliyordu. Ülke adına birçok şey başarmıştı ve Verulania'nın tarihteki sayfalarında ve günümüzdeki ulusların öneminde neden bu kadar önemli olduğunun sebeplerinden biriydi.

Ülkenin, akademinin onayı olsun olmasın, her zaman bu karnavalı düzenlemeyi kendine görev edinmesi şaşırtıcı değildi. Bu, Milhwa'nın başarılarının merkezi olan akademinin bu mevsimde onlara katıldığı ekstra neşeli bir etkinlikti.

Kar taneleri soğuk rüzgarda nazikçe dans ediyordu, pencerelerin ve çatının kenarlarına yerleşiyor, yavaşça üzerlerinde beyaz bir yığın biriktiriyordu.

Dışarıda rüzgar ısırıyordu; insanlar kalın kumaşlar giyiyor ve alevli çubuklar ve yanan alevlerin olduğu kağıt fenerler taşıyordu.

Garip bir trompet sesi eşliğinde, yüksek, kalp atışlarını hızlandıran davullara dans ediyorlardı.

Kuzey, her davul vuruşunda yatağının altındaki yerin hafif titreşimini hissedebiliyordu.

'Aşağıda çok gürültü olacak...'

Aster, yatmadan birkaç dakika önce odasına vurmuş, birlikte karnavala gitmesi için onu davet etmişti. Ama Kuzey reddetti.

O ve diğer üç kişi onun adına ödülü alabilirlerdi; o kadar gürültülü bir yere gitmeyecekti.

Onun dışında, hiçbir grup yarıktan çıkmayı başaramadı. Genellikle, bir seviye V yarığı, bir grup uyanmış Drifter, Göçebe veya en fazla Usta'nın tek başına yenebileceği bir şey değildi.

Okulun beklediği, kendilerine verilen zaman diliminde yapabilecekleri en fazla şeydi.

Yarığı otuz dakikada yenmek, aşırı ve açıkça inanılmaz bir başarıydı. Çok geçmeden bazı gürültülere neden olacağı kesindi.

Yarısı bırakmayanlar hariç, elli üstü öldürme ile çıkmak için en az iki gün geçmesi gerekecekti.

Kuzey bir süre düşündü ve mırıldandı.

"İlk çıkanın kim olduğunu biliyormuşum gibi hissediyorum..."

Bu düşüncede bir süre kaldı, toplantı sırasında fark ettiği birkaç güçlü kişi hakkında düşünmeye devam etti.

Gözlerinin ruh okuma yeteneğiyle, harika yeteneklere ve ruh niteliklerine sahip birkaç ilginç öğrenci gördü, ancak hiçbiri onu eğitmenlerden daha çok ilgilendirmedi. Okulun en güçlü dört eğitmeni.

Her biriyle savaşırken hangi taktikleri kullanacağını ve savaşların ne kadar ilginç olacağını hayal ederken, derin bir uykuya dalmaya doğru kaydı.

O kadar dikti ki, kendini yukarı çekemedi, zaten istemiyordu da.

Gece ilerledikçe, Northern derin bir uykuya dalmıştı, etrafında karnavalın boğuk sesi vardı.

***

Büyük ve derin kahverengi tonlarında bir odada, uzun dikdörtgen bir masanın etrafında beş eğitmen oturuyordu: masanın başında biri, solda iki, sağda ise diğer iki kişi.

Beşi de masalarındaki kağıt raporlara inanamayan ifadelerle baktı.

Sağdaki son uçta oturan eğitmen sessizliği bozdu, hafif bir kaş çatma ifadesiyle bakışlarını sertleştirdi.

"Bu mantıklı değil. Bir Bilge olarak, tek başına bir seviye V yarığı otuz dakikada yenmek mi? Bu duyulmamış bir şey!" Eğitmen Wane'in sesi hafifçe yükseldi, hayal kırıklığı taşan bir şekilde.

"Gerçekler gerçektir, Wane," diye yanıtladı Eğitmen Bradley, Wane'in solunda oturuyordu. Tonu sakindi ama belirgin bir hayal kırıklığı içeriyordu. "Yarık gitti. Kanıtları inkar etmek, gelenlere hazırlanmamıza yardımcı olmayacak."

Eğitmen Wane yüzünü buruşturdu ve raporu masaya vurdu.

"Hazırlanmak mı? Ne için? Akademinin altında olduğunu düşünen başka bir dahi mi? Bu kadar güçlü birinin bir önceki seferde bize ihtiyaç duymadığını düşündüğünde başımıza neler geldiğini gördün ve sonunda adımızı lekeledi!"

"Bunlar iki farklı senaryo, Rughsbourgh sıradan bir öğrenciden farklı. Ayrıca, bu sadece farklı bir yaklaşım gerektiriyor."

Bradley karşılık verdi, sesi kararlıydı.

“Bu çocuk sadece başka bir yetenekli öğrenci değil; o bir anomali.

Şimdi harekete geçmezsek, onun ya bir başıboş silah ya da başkalarının silahı haline gelme riskiyle karşı karşıyayız.”

Baş eğitmen, masanın ortasında oturarak, otoriter bir jestle iki adamı da susturdu.

“Yeter,” dedi, sesi kararlı ve etkileyiciydi. “Bu, geçmişteki başarısızlıklar veya incinmiş egolarla ilgili değil. Bu öğrenci, bu akademi için bir dönüm noktasını temsil ediyor. İster kabul edelim ister etmeyelim, o tipik öğrenci kalıbını aştı. Ya onu kendi amacımıza yönlendiririz ya da onun bir tehdit haline gelme riskini alırız.”

Oda bir an sessizliğe büründü, her eğitmen baş eğitmenin sözlerinin ağırlığını sindirmeye çalışıyordu.

Bradley, raporunun kenarına düşünceli bir şekilde vurdu.

“Bir güven temeli oluşturmalıyız. Ailesiyle başlayalım. Onlara fırsatlar sunarsak—sosyal yükseliş, kaynaklar—Northern'ın geleceğini akademinin başarısına bağlayabiliriz.”

Wane alaycı bir şekilde gülümsedi, kollarını kavuşturdu.

“Ya reddederse? O zaman ne olacak? Onu, hepimizden daha güçlü bir şekilde dolaşmasına mı izin vereceğiz ve kin tutmayacağını umacağız? Özellikle karanlık kıtada olanlardan sonra?”

“Şüpheciliğinizi not ettim, Wane,” diye yanıtladı baş eğitmen soğukkanlılıkla. “Ama şimdilik, işbirliği elini uzatıyoruz. Onu dışlamaya lüksümüz yok ve kesinlikle onu düşmanlaştırmaya da lüksümüz yok. Öncelik, Northern'ın değerli, saygı duyulan ve akademiye bağlı hissetmesini sağlamak.”

“Bunun işe yarayacağını varsayarsak.”

Wane, biraz yumuşayan bir tonla mırıldandı.

Baş eğitmen, Bradley'in karşısında oturan başka bir adama dikkatini çevirdi. Bu eğitmenin, yanağından geçen derin bir yara iziyle işaretlenmiş sert bir yüzü vardı. Keskin gözleri, baş eğitmeni dikkatle inceledi.

“Darvill, sen ve Wane düzenlemeleri yapacaksınız,” diye devam etti baş eğitmen. “Ailesini bulun. Onlara teklifimizi sunun—ince, rahatsız edici olmayan, ama sadakatlerini çekmek için yeterince cazip. İşlem tamamlandığında geri bildirimde bulunun.”

Darvill kısaca başını salladı.

“Anlaşıldı, efendim.”

Wane iç çekti, duruşu biraz gevşeyerek isteksizce başını salladı.

“Not aldım.”

Baş eğitmen, sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini birleştirdi. Gözleri odanın etrafında dolaştı, her eğitmende bir anlığına durakladı.

“Bu durum dikkat gerektiriyor,” dedi.

“Onun potansiyeli inkâr edilemez, ama yönsüz güç kaostur. Eğer onu yönlendirmezsek, başka biri yönlendirecek—ve o kişi bizim en iyi çıkarlarımızı gözetmeyebilir.”

Bir an duraksadı, sonra ekledi. “Bir sonraki okumanız My Virtual Library Empire'da.”

Aramızda bir canavar doğdu. Ama o canavarın bir kalkan mı yoksa bir kılıç mı olacağı tamamen bize bağlı.

Onun sözlerinin ağırlığı odayı kapladı. Hiçbir eğitmen konuşmadı, her biri kendi düşüncelerine daldı. Sonunda, baş eğitmen elini kayıtsızca salladı.

Şimdilik bu kadar. Planlarınızı hazırlayın ve hızlı hareket edin. Bu, kaybetmememiz gereken bir fırsat.

Eğitmenler birer birer ayağa kalktı, ifadeleri ciddi ve odaklanmıştı. Hatta Wane, hala görünür bir şekilde şüpheci olmasına rağmen, odadan daha sakin bir tavırla çıktı.

İkinci gün, Northern'ın yapacak pek bir şeyi yoktu. Sabah, malikanenin kafeteryasına doğru yola çıktı—bir şeyler duymayı bekliyordu, ama yer oldukça sessizdi.

Festival yarışmasına katılmayan iki yüz öğrenciden her biri kafeteryaya gelmedi.

Her neyse, neden gelsinler ki? Her malikanenin onlara hizmet edecek görkemli bir mutfağı ve yemek alanı vardı. Kafeterya, öğrencilerin hangi malikanede kaldıklarından bağımsız olarak birlikte yemek yiyebilmeleri için sağlanan bir uzantıydı.

Northern'ın oraya gitme amacı bilgi toplamaktı, bu da biraz işe yaramadı.

Bir şeyler öğrendi, ama bir gevezesi vardı; bunlar, eline geçiremediği şeyler değildi.

Yine de, olayın olumlu tarafına baktı—güzel bir yürüyüş oldu.

Sonrasında, Sınırsız Boşluğa geri çekildi. Lynus'un iki yardımcısını ve akademinin kayıp öğretmenini seçti; düşündüğünün aksine, kimsenin umursamadığı biri gibi görünüyordu.

Ya da kaybolma haberi sadece Northern'ın kulağına ulaşmamıştı.

Northern, onlara basit bir anket ve arazi işaretleme temellerini açıkladı. Mimarlık ve inşaat mühendisliği konusunda çok fazla deneyimi yoktu, ama okuldayken, ana dalına girmeden önce ödünç alınan derslerden birazını öğrenmişti.

Ayrıca, bu kadar çok şey yapmasına gerek yoktu. Bu, Sınırsız Boşluk'tu, ruh manzarası. Arazi alanıyla ne yapmak istediğini kavramak için bu asgari bilgiye sahip olması yeterliydi.

Üç insanla birlikte, Northern kırmızı madenin engebeli ve dağlık arazisine girdi.

Kırmızı Maden ve krallığı, her diğer dağın üzerinde zahmetsizce yükselen güçlü bir tepenin zirvesinde bulunan Boşluk Sarayı'na en yakın araziydi.

Salondaki dış görünüm karanlık bir ihtişamdaydı, şeytanın kulesi gibi.

Northern bir şeytan değildi... en azından henüz değil. Bu yüzden, daha sonra biraz güzellik katmayı planlıyordu. İçeri giren herkese bunun bir şeytana mı yoksa bir meleğe mi ait olduğu konusunda karışık bir his vermek istiyordu.

'...Onları deli gibi kafalarını karıştırmak istiyorum.'

Gülümsedi.

Oland köşeden onun gülümsemesini izlerken, içindeki kanından soğuk bir korkunun derisini ürperttiğini hissetti.

Keşke akademideki işi reddetseydi, keşke Drifter olarak biraz daha sıkı çalışmayı seçseydi, keşke arkadaşı ona sunduğu banka memurluğu işine gitseydi.

Ama tüm bu pişmanlıklar ona ne fayda sağlayacaktı? Kırmızı karanlık bir aleme sıkışmıştı; bazen soğuk ve kötü kış fırtınaları, diğer zamanlarda ise bölgenin iklimi ne olacağına dair kararsız görünüyordu.

Bu yerin neresi olduğunu hiç bilmiyordu ve orada hayatı boyunca sıkışıp kaldığını biliyordu.

Kuzey'in kılıcından son anda kurtulduktan sonra, kendini kırmızı kristal bir madenin içinde buldu. Kendisi gibi iki başka insan gördü, onlar nazikti ve durumlarını açıkladılar.

Onların anlattığı hikayeden anladığı şey, eğer Boşluk Kralı tarafından fark edilip dikkate alınacak kadar güçlü olmazsa, asla gün ışığını göremeyeceğiydi.

Lynus'un da onlarla aynı kaderi vardı. Ama bu onu yıldırmasına izin vermedi; daha çok çalıştı ve sonunda gücü kral tarafından tanındı. Bu nedenle, ona yakından hizmet etme şansı verildi.

Şimdi, kral için savaşıyor ve canavarlara karşı savaşıyordu. Boşluk ferahlatıcıydı, çoğu zaman acımasızdı. Taze ve serin rüzgarın nazik esintisini hissetmek, onların moraline ve zihinsel kalesine büyük bir katkı sağlayacaktı. My Virtual Library Empire'de deneyim hikayeleri.

Ama eğer böyle bir benzerliğe sahip olmak istiyorlarsa, Boşluk Kralı'na yakından hizmet edecek kadar güçlü olmaları gerekiyordu.

Bu, Boşluk içindeki tüm yaratıkların çabaladığı şeydi ve her biri bunun için büyük bir özveriyle çalışıyordu.

Madenlerden mineral çıkarmak... Her gün.

Oland başlangıçta bunun aptallık olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Başlangıçta, o düşündü

Kırmızı kristalleri madencilik yapmak, birinin daha güçlü olmasına nasıl yardımcı olabilir?

Sonra kristallerin kötü niyetli kan açlığını gördü. Ardından volkan taşlarının ateşli savunmasını, donmuş parçaların dondurucu yoğunluğunu gözlemledi.

Tüm bu mineraller, balta ile minerale her vurduğunda, asla öğrenmeyi düşünmediği bir dayanıklılık ve büyüme dersi oldu. En azından böyle bir yerde değil.

İşten çıkarıldığında, hayatının geri kalanında acı çekeceğini düşündü.

Ama insanlarla konuştuğunda, canavarların misafirperverliğini aldığında ve sıkı çalışmanın aslında birçok kişinin fırsat bulamadığı bir eğitim maskesi olduğunu gördüğünde.

Kuzey'i farklı bir ışıkta görmemek elde değildi.

"Bana başka bir şans mı veriyor?"

Büyük bir boğa başlı canavar, elini üzerine koydu ve o anda başını salladı.

O—bilmeden—Karanlık Kıtaya gönderdiği çocuk, ona başka bir şans veriyordu.

Büyüme şansı mı? Kendinden daha iyi olmak ve daha iyi seçimler yapmak mı?

Oland, onunla olan tüm o savaşın... aniden bunun tam bir vahyini aldı.

Boşluk Kralı, hayatını bir dakikada sona erdirebilirdi, ama yine de Oland'ın zayıflığından ders alabilmesi için farklı bir yaklaşım seçti ve bu yere geldiğinde güçlü olmayı kendine görev edindi.

Oland, bu anlayışın karnında yerleştiği anda Boşluk Kralı'na hayranlıkla yükseldi.

Gerçekten ona saygı duyuyor ve hayran kalıyordu. Ama ona böyle, bu kadar yakın bakarken, hayranlık ve korku karışımı bir his hissetti.

Ama en çok, Kral'a karşı bir minnet duygusu hissetti.

Kuzey, üzerinde rahatsız edici bir bakışın sürdüğünü hissederek döndü.

“Ne?”

Oland'a sert bir bakış attı.

"Hiçbir şey... efendim."

Kuzey, duyduğu şeyden dolayı kafası karışmış bir şekilde kaşını kaldırdı. Ama yapmak istediği şeylerle o kadar meşguldü ki umursamadı.

Bölüm 735: Sınırsız Boşluğun Arazi Alanı

Kuzey, ihtiyaç duyduğu detaylara zaten sahipti. Sonuçta, burayı daha önce incelemişti; tüm yerin nasıl olmasını istediğine dair kabaca bir fikri vardı.

Boşluk Sarayı, Sınırsız Boşluğun başlangıcını işaret ediyordu, bir bakıma. Kuzey, bunu gerçek bir başlangıçtan çok bir merkez olarak görüyordu.

Sınırsız Boşluğun şu anda ne bir başlangıcı ne de bir sonu vardı. Ancak, başladığı işaret noktası Boşluk Sarayı'ydı.

Saray, manzaranın en yüksek dağının zirvesinde yer alıyordu; dişli ve düzensiz silueti dev bir şeytani şövalyenin vizörüne benziyordu.

Parlak mavi ışıklar, pürüzsüz, ufku kesen pencerelerinden sızarak, karanlık dağın altını aydınlatan hayaletimsi ışınlar yayıyordu.

Bu dağın eteklerinde, tehditkar bir çalılık vardı. Karanlık, kıvrımlı ağaçlar, sanki Kara Alevler'in bir ateşiyle yakılmış gibi görünüyordu; kömürleşmiş kalıntıları, çığlık atar gibi donmuş haldeydi.

Bu ürkütücü orman, Kırmızı Maden'in ilk dağının korkutucu bir önsözüydü.

Kırmızı Maden, esasen üç büyük dağdan oluşuyordu; bunlar Saray'ı barındıran dağ kadar yüksek olmasa da, Kırmızı Maden'in dağları daha sağlamdı ve tek bir dağ üç bin kilometreyi kaplıyordu.

Toprak ve taş derin bir kırmızı parıltı yayıyor, arazi görünüşte görünmeyen yaralardan sonsuz bir şekilde kanıyormuş gibi görünüyordu.

Üçüncü dağın kenarında, Kırmızı Maden'in keskin canlılığı, farklı bir şeye yerini bırakıyordu—sakin, karanlık suyla dolu geniş bir göl, sınırsız boşluğun her yerde var olan loş ışığı altında hafifçe parlıyordu.

Bu göl, Kırmızı Maden ile heybetli Buzul Dağı arasında oluşan sığ vadide dinleniyordu.

Ancak sular birini huzura daldırmadan önce, dev bir yaratığın uğursuz cesedi yatıyordu. Canavarın kemikleri, düşmüş bir kolosusun kaburgaları gibi yerden fırlıyordu; beyazları, siyah çürümeyle lekelenmişti.

Zaman ve yerin ağırlığı onu zaten talep ediyordu; iskeletin bazı kısımları çatlamış, kan kırmızı toprağa gömülmeye başlamıştı.

Bu korkunç manzaranın ötesinde, Buzul Dağı'nın buz gibi ihtişamı yükseliyordu.

Dağ, yüksek ve heybetli bir şekilde yükseliyordu, zirveleri mavi-beyaz buzla kaplıydı ve neredeyse doğaüstü bir parlaklıkla parlıyordu. Buzul tabakaları, yanlarını sarmalayarak yavaş, donmuş şelaleler halinde aşağı akıyordu.

Kanın kırmızı tonlarının aksine, Glazier Dağı soğuk bir saflık alanıydı, serinliği çevredeki havaya sızıyormuş gibi görünüyordu.

Buzlu dağların donmuş genişliğini geçtikten sonra, manzara yeniden değişti.

Burada, doğanın ateşli öfkesi kendini gösterdi. Bir volkanik dağ, onu takip eden donmuş güzelliğe zıt bir şekilde duruyordu.

Erimiş lav nehirleri, engebeli yamaçlarından aşağı doğru akıyor, kararmış kayalar arasında parlayan yollar kesiyordu. Buradaki hava, kül ve kükürtle doluydu, yer, dağın huzursuz kalbinin altında hafifçe titriyordu.

Ve volkanik dağın ardından, dünya ıssızlığa doğru açıldı.

Geniş, karanlık bir ova, baskıcı gri gökyüzünün altında sonsuzca uzanıyordu. Arazi, çorak ve engebeli, yüzeyi çatlamış ve yerden yara izleri gibi yükselen siyah tepeciklerle doluydu. Yaprakları tamamen dökülmüş, kıvrılmış siyah ağaçlar gökyüzüne tırmanıyordu, şekilleri iskelet görünümünde rahatsız edici bir şekilde insansıydı.

Limitless Void... şimdilik sadece bu kadardı.

Kuzey, bu yerin uzunluğunda ve genişliğinde, yeni gelen arazinin dışında, boş zamanlarında yürümüştü.

Ayrıca, Mind's Eye sayesinde, her şeyi uydu benzeri bir bakış açısıyla kolayca gözden geçirebiliyordu.

Yapı inşa etmek istediği yer, demirhanesinin kalbini işaret edecek nokta... Kuzey, hâlâ üç insanla yürüyordu. Onlar nefes nefese kalmış, acımasız cehennemin köprülerinden geçiyormuş gibi hırıltılı bir şekilde terliyordu.

Fakir kısım, henüz volkanik arazinin bile ulaşmamış olmalarıydı.

Kuzey, onlara bir göz attı ve hayal kırıklığıyla başını salladı. Nasıl bu kadar zayıf olabilirlerdi?

Birkaç dakika sonra, sıcak ve yorgun hissetmelerinin bir önemi kalmadı. Belki de üçü, Kırmızı Maden'in ılıman bir bölge olduğu için donmuş dağın soğuk rüzgarının onlara dost olacağını düşünerek aldatılmışlardı.

Ama yanıldılar.

Soğuk, onları ısırıcı bir yoğunlukla saldırdı. Kendilerini kucakladılar ve yine de titrediler, üst ve alt dişleri kontrolsüzce birbirine çarpıyordu. Yüzlerindeki ter anında dondu ve elleri beyazlamaya başladı.

Önlerine baktılar; Kuzey, rüzgarda neşeyle dans eden ince beyaz bir kumaş giyiyordu. Böyle adaletsiz bir soğukta yürüyormuş gibi görünmüyordu.

Bir süre sonra, volkanik bölgeye ulaştılar.

Volkanik bölgeye geçtiklerinde, hava aniden değişti. Glazier Dağı'nın dondurucu rüzgarları kayboldu, yerini üzerlerine ağır, boğucu bir örtü gibi çöken bir sıcaklığa bıraktı.

Ayaklarının altındaki zemin dokunulduğunda sıcak hale geldi, üç insanı tabanlarını yakmaktan kaçınmak için rahatsız bir şekilde zıplamaya zorladı.

Erimiş lav nehirleri çatlamış, kararmış toprağın içinden kıvrılarak geçiyor, parlayan turuncu-kırmızı bir renkle yanarak terle kaplı yüzlerine titrek ışıklar saçıyordu.

Yerden aniden buhar geyserleri fışkırıyordu ve hava, her sığ nefeste boğazlarını yakan sülfürün keskin kokusuyla doluydu.

Üç insan-yorgun, titreyen ve şimdi bunalmış-isyanda inledi.

Konuşmak, Boşluk Kralı'na Sınırsız Boşluğun sert sıcaklığına nasıl direndiğini sormak istediler. Ama hiçbiri cesaret edemedi.

Hiçbir şey olmuyormuş gibi Northern'a sıradan bir şekilde telefon açmayı ve konuşmayı düşünememelerinin yanı sıra, önlerinde yürüyen çocuk için yoğun bir korkuyla kalpleri ağır ağır titriyordu.

İlerlemeye çalışarak tökezlediler.

Volkanik dağ önlerinde yükseliyordu, zirvesi kalın kül ve duman bulutlarıyla gizlenmişti.

Uzakta erimiş kaya nehirleri hafifçe parlıyordu, ıssız arazide korkutucu, değişen bir ışık ve gölge deseni oluşturuyordu.

Nihayet, Northern, keskin kayalık oluşumlarla çevrili geniş, düz bir alanı gören küçük bir plato da durdu.

Burada, sıcaklık daha az bunaltıcıydı, ancak zemin hala sıcaklık yayıyordu. Üç insan, külle kaplı toprağa düşerek nefes nefese kaldı.

"Burası yer."

Northern, sesi yorgunluklarını bir bıçak gibi keserek duyurdu.

Üçü ona şaşkınlıkla baktı.

“Neresi?”

O, etrafında el hareketi yaptı, gözleri araziyi hesaplayıcı bir hassasiyetle taradı.

Demirhane burada başlayacak.

Onlar, onu yanlış duyup duymadıklarından emin olmadan, huzursuz bakışlar alışverişinde bulundular. Oland, terle

Islak yüzü ve titreyen elleriyle, nihayet dikkatle konuştu.

Burada mı? Bu... ocakların ortasında mı?

Bölüm 736: Demirci'nin Planı

Bu sadece anlaşılamaz değildi... aynı zamanda iğrenç bir fikirdi. Kötü ve düşüncesiz bir zihinden doğmuş olabilecek bir fikir.

Kendisi ve başkaları için düşüncesiz.

Oland ve diğer iki insanın Kuzey'e bakışları böyleydi. Gözlerinde bir karışıklık ve hayal kırıklığı vardı.

Neden aklı başında bir insan bir volkanın yanında bir demirhane kurar ki? Kesinlikle, Kuzey volkanın etkisinin daha az olduğu bir noktayı seçmişti, ama volkanın içinde inşa etmeyi düşündüğü yerleşimin merkezini oluşturuyor olması rahatsız edici olmaktan bir şey kaybettirmiyordu.

Onlara planını ve neden yanına aldığını kısaca anlattı, bu yüzden üçü de biraz anladı. Kuzey, bu proje başladığında, üçünün de sorumlu olacağını bile söylemişti.

Onlar için herhangi bir önemi olduğunu düşündüğü için değil... sadece başarısızlık durumunda kullanmak için günah keçilerine ihtiyacı vardı.

Ancak, üç insan Northern'ın açıklanamayan eylemi hakkında farklı düşünebilirlerdi. Olumlu bir şekilde.

Northern, dağın ötesinde uzanan gri ovalara baktı.

"Demirhane dağlar kadar büyük olacak... orada, bir tür yerleşim olacak..."

Başını Glazier Dağı'na çevirdi.

"Orada başka bir yerleşim olacak, kırmızı ovalara kadar. Sonra o zeki su etrafında bir tarım sistemi oluşturmanın bir yolunu bulacağım."

Donmuş dağ ve gri ovalar hakkında kesin bir bilgiye sahip değildi, ama Kırmızı Maden'in bazı bitkileri yetiştirebileceğini kesin olarak biliyordu. Bu, sıradan olandan biraz daha zor olacaktı.

Ayrıca, tarım Tra-el'de Dünya'daki gibi aynı spektrumu takip etmiyordu.

Dünya'da örneğin, üç ana toprak türü kategorisi vardı; Ul'Tra-el'de ise şaşırtıcı bir şekilde sekiz vardı.

Ancak bu sekizinin hepsinin en iyi uyum sağladığı bitkiler vardı. Re-sin, esasen ağaç türü bitkileri ve çoğunlukla geniş yaşam döngüsüne sahip bitkileri yaymak için kullanılan bir toprak türüdür.

Re-sin toprağı ile yıllık bir bitki yetiştirmeye çalışılırsa, hiçbir sonuç alınamaz. Ürün, zar zor bir filiz vermesi için altı ay alabilir.

Ley-sin ile altı ay içinde meyve vermeye başlayabilirdi.

Kırmızı Madenin toprağı Re-sin'di, ancak dağın mineralinin kanla ıslanmış doğasının biraz enfekte olmuş özelliği vardı.

Ağaç yetiştirmek için böyle bir toprağın kullanılmasının sonuçları olacaktı. Ama imkansız değildi.

Kuzey şu anda tüm bu şeyleri düşünme sürecine koyuyordu.

İnsanlar şimdiye kadar canavarlara ait leşlerle besleniyordu; Kirithon'un bedeninin sadece kemiklerle bırakılmasının bir nedeni vardı.

Kuzey, demirhanenin volkanın kendisi kadar büyük olmasını istiyordu. Tüm bölgenin, eşya yaratımının alevli eriyiğine adanmasını istiyordu.

Volkanın kendisi onun ocak olacaktı.

Ve temelin, volkanın ısısı ve gücü karşısında dayanıklı kalmasını sağlamak için, inşaatlar için volkanın kendi mineralini - volkan taşlarını kullanacaktı.

İşlenmiş versiyonuna Voltheim adını verdi.

Voltheim, inanılmaz yüksek sıcaklıklara dayanabilen bir malzemeydi. Bir silah yaratmak için kullanılabilecek en iyi savunma malzemesi şekliydi.

Madencilik süreci, kırmızı kristaller gibi yoğun bir dirence sahip olduğu için zordu, ancak imkansız değildi. Aslında, bazı canavarlar zaten düşük kalitede de olsa bunu madencilik yapıyordu.

Madenciliği zor olan bir diğer mineral ise buz kristalleri idi, ancak bir şekilde Bay Fluffy bunu çok kolay buldu.

Canavar, madencilik yapmak için sık sık iki ayaklı formuna dönüşüyordu ve Northern'ın büyük ölçüde buzlu dağda yaşadığı için minnettar olduğu oldukça fazla buz kristali topluyordu. Ancak şu anda, zindanda kaba dişleriyle etleri parça parça ediyordu.

Northern, arkasındaki saçlarını kaşıdı, ama kafa derisine ulaşmaya çalışırken başarılı olamadı.

'Acaba iyi gidiyorlar mı?' diye merak etti.

Elbette iyi gidiyorlardı. Her dakika aldığı yetenek parçalarının sel gibi artması bunun kanıtıydı. Ancak henüz bir sonraki kat bossuna ulaşmış gibi görünmüyorlardı.

Northern'ın bakışı, volkanik sırtlardan geçen rüzgar kadar keskin idi. Zeka ve kaostan şekillenen gerçek bir ruh manzarası inşa etme düşüncesi zihninde yanıyordu.

Eğitimsiz bir göz için bu bir delilikti. Northern için bu bir sanattı.

"Buradaki kenarı temizlemeye başlayacağız."

Sesinde, arkasındaki fısıldamaları susturan garip bir inanç vardı.

Volkanik akış, demirhanenin kalbi olarak hizmet edecektir. Tüm bu akış, taşın içine oyacağımız kanallar aracılığıyla yönlendirilmelidir - yoğun ısı doğrudan eritme odalarımıza akacaktır.

Lynus'un iki yardımcısından biri olan Roan, keskin arazide bakışlarını dikerken rahatsız bir şekilde boynunun arkasını ovuşturdu.

"Bize erimiş kayayı hareket ettirmemizi mi istiyorsun... bu delilik değil mi?"

Northern geri bakmadı.

"Delilik görelidir. Bu tamamlandığında, sadece bir demirhane olmayacak. Bu şehir için yaşam kaynağı olacak. Ve siz üçünüz-eğer bu süreçte ölmezseniz-efsane olacaksınız."

Son ifadenin karamsar bir şaka mı yoksa gerçek bir vaat mi olduğu belli değildi.

Glazier Dağı kuzeyde yükseliyordu, buzla kaplı kayalıkları ıssız ovalar üzerinde soluk bir ışık yansıtıyordu.

Northern'ın orada bir yerleşim planı da aynı derecede iddialı olacaktı. Ateş ve buz, metal ve su arasındaki zıtlık, içinde ilkel bir şeyleri uyandırıyordu- sürekli gerilimde olan iki güç,

ama olağanüstü bir şeyi şekillendirmek için gerekliydi.

Nefesini verdi, düşünceleri Voltheim'e geri döndü.

'Tüm bunlar, Voltheim madenciliği hızlanırsa mümkün olan en kısa sürede gerçekleşecektir.

drastik bir şekilde almak.'

Voltheim sadece ısıya dayanıklı değildi; aynı zamanda entropiye karşı neredeyse dayanılmazdı. Bir kez rafine edildiğinde, hem zamanın hem de kaosun yıkımlarına dayanabilirdi. Gerçekten de, yeni dünyasının böyle volatiliteli bir temelin üzerine inşa edilmesi uygundu.

Ancak Voltheim'i geliştirmek basit değildi.

Volkanik taşı madenciliği yapan canavarlar, potansiyelinin sadece yüzeyini kazımıştı. Northern, özünü çıkarmak için yeni bir süreç geliştirmek zorunda kalacak, aynı zamanda onun

eşsiz güç.

Ve sonra Bay Fluffy meselesi vardı.

Canavar, onun garip ve en iyi müttefikiydi, vahşi ama kendi öngörülemez yolunda sadıktı.

Buz kristallerini zahmetsizce toplama yeteneği, Northern'a beklenmedik bir avantaj sağlamıştı. Buzlu dağın zenginliği muazzamdı ve Bay Fluffy'nin katkısıyla, Northern, buzlu zirveler ile volkanik demirciğin ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğu bir geleceği görebiliyordu - sıcaklık ve soğuk.

yaratma ve koruma.

Yine de, lojistik üzerinde sonsuza kadar duramazdı. Onu takip eden insanlar, henüz bu tür bir hırs için donanımlı değildi.

Kuzey, üçüne bir göz attı, ifadesi okunaksızdı.

Hızlı hareket etmemiz gerekecek. Öncelikle demirhane. Eğer yöntemlerimi sorgulamakla zaman kaybedersen,

erimiş taşların altında gömülen ilk kişi sen olacaksın.

Oland'ın çenesi sıkılaştı, ama isteksizce başını salladı. Diğer ikisi huzursuz bakışlar alışverişinde bulundu

ama sessiz kaldılar.

Northern, geniş alana geri döndü, aklı bir sonraki adımda hızla ilerliyordu.

Sadece bir şehir inşa etmiyordu. Zihnindeki bu ruh manzarasının vizyonu: bir imparatorluk şekillendirmek - öğrendiği her şeyin, çaldığı her yetenek parçasının ve taşıdığı her kararlılığın bir kanıtı.

İlk adım temeldi. Volkanik kenar, hayal ettiği devasa yapıyı desteklemek için oymalı ve şekillendirilecekti.

Oradan, lav akışı için kanallar Voltheim ile güçlendirilecek, eritme ve döküm için sonsuz bir ısı kaynağı sağlanacaktı.

Sonraki adım yerleşim yeri olacaktı. Northern, basit bir köy yaratma niyetinde değildi.

Bu, yeniliğin merkezi olacak, yetenek ve gücün kesiştiği bir yer olacaktı. Kuzeydeki buzlu zirveler, kaynakların bir rezervuarı olarak hizmet edecek, donmuş zenginlikleri

volkanik demirhane.

Ve her şeyin ortasında, demirhane bir anıt gibi yükselecek -

irade ve yaratıcılığın gücüne bir kanıt.

Ama Northern'ın aklında başka bir şey vardı.

Demirhane sadece bir yaratım yeri olmayacaktı. O bir silah olacaktı.

Düşünce sessizdi, diğer planların katmanlarının altında gömülüydü, ama yine de oradaydı. Ul'Tra-el'i rahatsız eden yarıkların dışında, her zaman düşündüğü ve hafifçe korktuğu kaçınılmaz felaket gelirse,

geldiğinde.

Metalden değil, Sınırsız Boşluğun özünden yapılmış silahlara ihtiyacı olacaktı.

Ve demirhane ona bu gücü verecekti.

Ruh demirhanesi.

Kuzey, ruh manzarasında oldukça uzun bir süre geçirdi; haritalama işini bitirdikten sonra, orada yaşayan ruhların toplam sayısını öğrenmek istedi.

Şaşırtıcı bir şekilde çok sayıda ruh vardı. Kuzey, Boşluk ruh dünyası yeteneğini kazandığından beri on binin üzerinde canavarı öldürmüştü!

Bu gerçekten onun için şok ediciydi.

Ve bunlar yalnızca onun kılıcıyla ölen canavarlardı. Boşluk çağırmaları tarafından öldürülenler dahil değildi. Onlar, öldürdükleri varlığın ruhunu tüketiyor ve çekirdeklerini ona yetenek parçaları olarak sunuyorlardı.

Bu nedenle, Sınırsız Boşluk'taki canavarlar yalnızca onun tarafından oraya konulabilirdi.

Bu da kendi elleriyle on binin üzerinde canavarı öldürdüğünü fark etmesini korkutucu hale getiriyordu.

Ruh Alıcısı'nın yok oluşuyla gelen ruhlar o on binin içinde sayılmıyordu. Ve serbest bırakılan toplam ruh sayısı yaklaşık bin civarındaydı, bunların yüzü Mezarlık Krallarıydı.

Kuzey bunun ne olduğunu da tam olarak bilmiyordu, ama onların eski çağın kralları ve efsaneleri olduğunu düşündü; tarihe kaydedilmemiş zaman dilimi. Muhtemelen ne kadar geriye gittiği ya da birinin kasıtlılığı yüzündendi.

Her neyse, ruh manzarası genellikle düşündüğünden daha büyüktü ve muhteşem demirhane yapısını inşa etmek için yeterince eli vardı—hatta volkanın kavurucu sıcaklığında bile.

Üç insan kesinlikle kolay bir hayat sürmüyordu. Canavarlar en azından zamanla maruz kalmaktan bir tür direnç geliştirmiş ve hala geliştirmeye devam ediyor olmalıydı.

Ama insanlar, onların derisi çok kırılgandı. Bir Drifter olmak dayanıklılığını artırmaya yardımcı olabilirdi, ama yine de bir canavarın dayanıklılığından çok uzaktı.

Döndükten sonra, Northern birkaç dakika uyudu. Yetenek parçacıkları hala akıyordu, ancak yavaşlamış ve bazen on, yirmi dakika aralıklarla düzensizdi.

Bu, zindandaki savaşlarının daha da zorlaştığı anlamına geliyordu. Çağırdıkları, yirminci kat bossunu yenmeleri gereken zindanın derinliğine daha da yaklaşıyordu.

Bu sefer onlara yardım etme konusunda hiçbir ilgisi yoktu; ayrıca kazanacaklarından da emindi. Onların on ikisi fazlasıyla yeterliydi.

Öğle yemeği sırasında, Northern şok edici bir şey duydu. Aster ona geldi, yanında ızgara biftek ve sebzelerle dolu tabağıyla oturdu.

Yemeğe bakmaya bile zahmet etmedi; hemen Northern'a döndü ve dedi ki

: "Bunu duydun mu? Yırtıktan çıkan ikinci takım."

Northern'ın gözleri biraz seğirdi. Sonra, yüzünde düz bir ifadeyle ilgisini gizlemeye çalıştı.

"Konsey başkanı mı...?"

"Hayır." Sanal Kütüphane İmparatorluğumdaki en son hikayeleri okuyun.

O noktada, saklanmak artık işe yaramıyordu. Gözlerini genişçe açtı.

"Hayır demekle neyi kastettin..."

"Aynı tepkiyi verdim."

Aster ilginç bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme Northern için çok hoş değildi ama ne yapabilirdi ki, geveze bu sefer onu iyi yakalamıştı.

"Orta Ova'nın doğusundan bir çocuk, Kejar klanı."

"Kejar klanı...?"

"Evet. Ama genellikle, J sessiz telaffuz edilir, neredeyse h gibi,

Ke...jar..."

"Bir intihar isteğin mi var?"

Aster yutkundu, sesi Northern'ın delici bakışları tarafından kesildi. Başını çevirdi ve çatalını aldı, yavaşça etin yumuşak parçasına çatalını batırdı.

“Peki... bu Kejar klanı insanları kim?”

Kuzey bu sefer doğru telaffuz etti, 'J' sessiz bir hışırtıyla birlikte duyuluyordu.

Aster hemen gülümsedi, garip bir sevinç kalbine yol buldu, önceki ifadesi tamamen kayboldu.

"Merkez Ovası'nda ya tarihsel başarılarıyla ya da bireysel güçleriyle hükmeden esasen yedi klan var."

El hareketleriyle konuştu, Kuzey'e yedi parmağını gösterdi.

"En başta ve en güçlü olanı, muhtemelen onları birçok kez duymuşsundur."

"Kageyama Klanı."

Kuzey'in sesi soğuk ve kayıtsız bir tonla geldi.

"Doğru söylüyorsun ama neden bu kadar nefret dolu bir ses tonun var?"

Aster ona tuhaf bir şekilde baktı, neredeyse bir milisaniye kadar, sonra devam etti.

"Kageyama klanından sonra, Ashura klanı var. Ashura klanı, yakın dövüş ustalığı konusunda en büyüğüdür; birçok kişi, bir zamanlar Kageyama klanıyla başa baş durabileceklerini, ta ki o zamanlar bir Paragon olan Patriarkalarının öldüğü zamana kadar, söyler. Şimdi üç nesil Patriarka geçirdiler ve hiçbiri Paragon olmayı başaramadı, oysa Kageyama sürekli olarak Paragonlar üretiyor."

Üçüncü parmağını kapattı.

"Üçüncü en güçlü klan Kejar klanıdır. Ashura klanı ile aynı nedenlerden dolayı sadece üçüncü sıradadırlar, ancak Miras yetenekleri nedeniyle gizemli bir kalbe sahip olduklarını duydum; bu onları çok ölümcül bir klan yapıyor. Dördüncü ise Beason klanı olarak bilinen kız kardeş klanıdır. Tamamen nazik ve zarif kızlardan oluşan bir klan, çok hızlı ve gölgeli... her zaman gölgelerde gizleniyor, kahverengi tenleriyle geceye mükemmel bir şekilde karışıyorlar."

Geveze bir dakika duraksadı, yanına bakarak yanağında hafif bir kızarıklıkla.

"Bir gün o yere evlenmek istiyorum..."

Kuzey ona kayıtsız, sıkılmış bir şekilde baktı.

"Beşinci?"

Gerçekliğe geri döndü ve bir parmağını daha kapattı.

"O Johnson Klanı olacak."

'Sonunda...'

Kuzey, Ryan'ın klanının sıralamaya ne zaman gireceğini bekliyordu. Aslında ikinci veya üçüncü sırada olmasını beklemişti.

Cehalet içinde olan çocuğun sahip olduğu kaba ve adaletsiz yetenekten yola çıkarak, klanının kendiliğinden çok vahşi olması gerektiği anlaşılıyor.

Ne yazık ki, Northern onların hakkında çok az şey biliyordu. Onları araştırmaya çalıştığında bile, bilgi aracılarının onlarla ilgili detaylar için çok yüksek bir ücret talep etmesi.

Ya bunu karşılayamıyordu ya da onlara eşdeğer bir şey sunmadığı sürece bilgi vermiyorlardı.

Aster daha da yaklaştı, fısıldayarak

: "Soğuk alevin bir kadehini taptıklarını duydum. Yani, gerçek soğuk alev; yanmak yerine donduran bir ateş ve eğer alev sönerse, onların alevleri bir daha asla yanamaz."

Northern hafifçe kaşlarını çattı, bu da geveze olanın biraz geri çekilmesine neden oldu.

"Tabii ki, bunu sadece bir söylenti olarak görebilirsin. Sonuçta, neye inanmak istersen ona inan."

Ama durum böyle değildi.

'Ah... bu yüzden...'

O zamanlar, Ryan, kötü bir buz oğlu olarak adlandırıldığı için aşırı tepki vermişti.

Kuzey, sorunun "kötü" olduğunu düşünmüştü ama Ryan'ın tepkisi, onun bir buz oğlu değil, soğuk alevin oğlu olduğunu ve "kötü" hakkında endişeli görünmediğini ortaya koydu.

Şimdi ailesinin garip bir soğuk alev kadehi ile olan bağlarını duyduğunda, bu her şeyin mantıklı hale geldiğini düşündü.

Bilgilerin doğruluğunu tamamen belirleyemese de, bunun daha çok bir söylenti gibi göründüğünü biliyordu. Ama bir kısmının doğru olduğunu biliyordu.

Aster'i dinlemeye devam etti.

"Altıncı ve yedinci pek önemli değil; hepsi farklı krallıklara katıldılar ve soyluluk sistemlerinin bir parçası oldular. Hatta Kejar ve Beason'ın da muhtemelen başka bir krallığa katılacağını veya kendi krallıklarını kuracaklarını düşünüyorum."

Kuzey, Aster'e derin, ciddi ve kafası karışmış bir bakış attı.

"Şüphe mi ediyorsun?"

Aster ona baktı ve garip bir kahkaha attı, boynunun arkasını kaşıdı.

"Bazen saçmalamaktan başka bir şey yapmıyorum. Sanırım gerçekten senin dediğin gibi bir geveze oldum. Ha ha."

Birkaç dakika daha garip bir şekilde güldü ama Northern'ın derin gözleri onu affetmedi; gözlerinin ötesine kazıyor gibi görünüyordu.

Ancak bir şey söylemeden önce, Northern gözlerini kaçırdı.

"Yani, bu adamlar... Kejar klanından... tam olarak kimler?"

Aster bir süre sessiz kaldı. Elindeki çatal ile bifteğini parçalamaya başladı.

"Onlar ikizler ve klanın deha ikizleri olarak anılıyorlar. Sadece

Göçebe olmalarına rağmen, savaş deneyimleri ve yetenek sınıfları onları okulun tamamında farklı bir seviyeye yerleştiriyor. Bu kalibrede birinin ikinci olarak bitirmesi anlaşılabilir. Rift koruyucusunu öldürememiş olmaları da... elbette."

"Rift koruyucusunu öldüremediler mi?"

Northern'ın tonu biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Aster, çiğneme işlemini bitirene kadar bekledi ve elindeki çatal ile işaret etti.

"Elbette öldüremediler. Hiçbir eğitmenin bizim gerçekten rift koruyucusunu yenmemizi beklediğinden eminim. Genelde, bir rift'i tamamen yenmek en az bir hafta sürer."

Aniden duraksadı, bir süre düşündü.

"Ne diyorum ben? V. seviye bir rift en az üç hafta sürerdi. Ve siz bunu otuz dakikada bitirdiniz. Düşünsene Rian, bu çılgınca değil mi?"

Kuzey gerçekten bir süre düşündü.

Geveze kısmen haklıydı. İlk çatlağı o kadar kolay gelmemişti ve içinde birçok ay geçirmişti. Üstelik, bu V. seviye bir çatlak.

‘Ama o çatlakla ilgili bir sorun vardı; diğerleri gibi değildi.’

Kırmızı Madenler Krallığı, diğer çatlaklara sızmıştı ve bu da zaman zaman toprak savaşlarına neden oluyordu. Kusurluydu ama yine de V. seviye bir çatlak otuz dakikada kolayca yenilemezdi.

Herhangi bir deneyimli serserinin buna inanması çok zordu.

Bir Paragon elbette bir V. seviye çatlağı tek başına geçebilir, ama otuz dakikada değil. Ve canavarlar çok değişken bir olguydu; olasılıkları hesaplamak yeterli değildi—beklenmedik bir değişken aniden ortaya çıkabilir ve durumu tersine çevirebilirdi.

Bu, Paragonlar ve Yükselenlerin, muhtemelen yapabilecekleri halde, çatlakları tek başlarına geçmemelerinin ana nedeniydi.

Bunu yapmak en az bir hafta alırdı, çünkü dinlenmeleri, güçlerini yenilemeleri ve sadece avantajlarıyla savaşmak için strateji geliştirmeleri gerekirdi.

Ancak bunların hiçbiri Rian adı verilen bu olguya uygulanamazdı.

Aster ona birkaç saniye boyunca baktı, bu da Kuzey'in rahatsız bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Ne?”

Başını salladı, ağzına bir lokma biftek alarak onunla konuştu.

"Seni gerçekten anlamıyorum. Sen nesin?"

Northern, çocuğun merakına yanıt vermedi. Bunun yerine, yemeğine odaklandı. Yemeğini bitirdikten sonra, tabağını kaldırdı ve kendine biraz boş zaman ayırmaya karar vererek malikaneden çıkıp ana şehrin nasıl göründüğünü görmek istedi.

Dışarı çıkmak için izin almak uzun bir süreçti; eğitmenler her öğrencinin güvenliği üzerinde tam denetim sağlamak istiyordu.

Ama bir şekilde, bu onun için oldukça kolaydı. Öncelikle, birbirlerinin kulağına fısıldamaya başladılar. Northern neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama eğitmenlerin onu bir şekilde tanıdığı görünüyordu.

'Bu yüzden olamaz, değil mi...?'

Eğer bunun bu kadar sıkıntı yaratacağını bilseydi, belki de çatlakta biraz daha uzun süre kalıyormuş gibi yapardı.

Ancak, Northern, rol yapma düşüncesinden nefret ediyordu. Rol yapma günleri sona ermişti. My Virtual Library Empire üzerinden bağlantıda kalın.

Artık, gücünden rahatsız olan herkes kaçabilirdi. Ayrıca, herkesin peşine düşüp boğazlarına sarılacak ya da başlarını talep edecek gibi de değildi.

Dürüst olmak gerekirse, onları tüm planlarında bile düşünmüyordu.

Tek bir kişiyle ilgilenme ihtiyacından sonra, aklındaki bir sonraki gündem Reimgard'dı. Reimgard'dan sonra, yeraltı dünyası.

Ölümlü ilişkilerin ötesinde tehditler aniden kendilerini ortaya çıkarmazsa. Yine de, o bir kahraman değildi; gerekmedikçe, yapmazdı.

Sonunda, ona izin verdiler, ama bir sokağa çıkma yasağı olmadan değil. Northern, saat 21:00'den önce malikaneye dönmek zorundaydı, aksi takdirde onu bekleyen cezalar olacaktı.

Ve böylece şehre doğru yola çıktı.

***

Verulania'nın başkenti, görülmesi güzel bir yerdi. Elbette, yüksek çatılar ve sivri uçlar şehre yaygın bir dini hava katıyordu.

Ancak onların dini olmadıkları gerçeği vardı. Elbette, her ulus bir takımyıldızına bağlıydı.

Sertlia caddesinin ortasında, Northern, bir kartala benzeyen kuş benzeri bir yaratığın küçük bir heykelini görebiliyordu...

'Bu bir griffin değil mi...?'

Ön uzuvları ve arka uzuvları vardı, gözleri birinin ruhuna delip geçer gibi keskin, heykel mükemmel bir şekilde pürüzsüz ve temiz, neredeyse çok gerçekçi görünüyordu.

Kartal benzeri yaratığın altında bir çeşme vardı. İki kadın, çeşmenin havuzunun yuvarlak kenarında oturmuş, gündüz yıldızının yumuşak ışığı amber tenlerine düşerek, gündelik bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Görünüşe göre, kesinlikle soylulardı.

Su, döküldüğünde gün yıldızının ışığının yumuşak parıltısını yayarak berraktı.

Kuzey, havuzun derinliğine atılan paraları net bir şekilde görebiliyordu.

Başını kartala doğru geri yasladı, mırıldandı.

"Metynnis."

Sonra yürüyüşüne devam etti, sokağa götüren geçidin sağ tarafına döndü.

Geçidin arkasında, iki adam duvara yaslanmış ve onun ilerleyişini izliyordu, gözleri kötü bir ışıkla parlıyordu ve ağızlarının köşesinden ürkütücü bir şekilde gülümsüyorlardı.

Northern, Spirit Linen'in yardımıyla, basit ama şık bir kıyafetle giyinmişti—beyaz ve siyah kumaşın karmaşık bir dokusu, mükemmel bir şekilde dikilmişti.

Takım, belde sağlam bir kemerle güvence altına alınmıştı, bu da görünümüne bir hazır olma hissi katıyordu. Üzerine büyük bir siyah kapüşonlu pelerin örtülmüştü, akışkan kumaşı altındaki kıyafetle kusursuz bir şekilde bütünleşiyordu. Kolları sargılarla sarılmıştı, bu da şık görünümüne sert bir dokunuş katıyordu.

Dikkatlice, Northern ileriye doğru yürüdü. Nereye gittiği hakkında kabaca bir fikri vardı; ayrıca, çeşmeye ulaşmadan önce zaten sormuştu.

Bazı insanlar ona zanaatkar bulmanın zor olmadığını bildirmişti; hatta sorduğu şekilde onun bir yabancı olduğunu tahmin etmişlerdi.

Çoğu zaman, belirli bir sokak zanaatkarlar tarafından her zaman biliniyordu; kendilerine öne çıkacak bir yer seçiyorlardı. İster bir demirci, ister bir inşaatçı, ister bir kuyumcu, hatta bir tefeciden, her şeyin ticaretinin ve üretiminin bulunduğu Derille sokağı, Metynnis çeşmesinin sağında aşağıda yer alıyordu.

Önünde bir ahşap kemer fark ederek, biraz yukarıya baktı ve sessizce okudu.

"Derille: Güçlülerin Birliği."

O, bunun ne anlama gelebileceğini fazla düşünmedi; bu kadar kritik bir anda böyle gereksiz şeylerle ilgilenmek istemedi.

Kuzey, tabelanın önünde durdu ve soluna döndü, ıssız bir sokağa girdi. Günün aydınlığına rağmen, yer gölgelerle ağır bir şekilde kararmıştı, neredeyse gece geldiğini düşündürecek kadar.

Sokağa girerken, burnunu biraz buruşturan keskin bir kirli koku onu sarstı. Sokağın sol ve sağ duvarlarını çöp yığınları kaplamıştı.

Kuzey'in gözleri, sokağın karanlık ağına daha derinlemesine yürümeye devam ederken soğuk bir şekilde parladı.

'Acaba bu kadar derin mi...'

Etrafa bakındı. Sokak hala daha ileriye gidiyordu, neredeyse dev bir canavarın ince ve dar boğazı gibi.

Ancak onun için bu kadar yeterliydi; sokağın ne kadar derin olduğunu kendi gözleriyle görmek istemiyordu. Sadece bazı insanlara, umutsuzca aradıkları fırsatı vermek için buradaydı.

Kuzey iç çekti, gözleri—kapüşonun karanlığının altından—sağ tarafına kaydı.

Hızla, boynunun etrafında bir hançer kıvrıldı ve alçak, kaba bir ses duyuldu.

"Değerli hayatını kaybetmek istemiyorsan, cebindeki her lanet parayı çıkar."

Kuzey bir süre sessiz kaldı. Sonra, sesi sakin ve kayıtsız bir şekilde konuştu.

“Cebimde bozuk para taşımıyorum; ağır olmalarının yanı sıra, günümüzde parayla başa çıkmanın akıllıca bir yolu var.”

Northern'ın tonu, yanıtın kafalarında nasıl geliştiğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Knife tutan adam, biraz kafası karışmış bir şekilde görünüyordu ama hemen yüzünü düzeltti ve kaşlarını çattı.

“O zaman elinde ne değerli eşyalar var? Çıkar onları.”

Adam, bıçağı Northern'ın boğazına bastırdı, cildine hafifçe dokundu—en azından bıçağı bastırırken böyle hissetti.

Northern sessizdi, adamın uygulamak istediği baskının farkında değildi.

Sonra sesi geldi.

“Siz ikinize bir sorum var.”

İkinci adam, birinciden biraz daha uzakta duruyordu, irkildi. Arkadaşının bu vahşeti işlerken gözetlemek için daha uzakta kalmıştı.

Çocuk geri dönmemişti; ona bir şans vermediler—bu planın bir parçasıydı. Peki, nasıl oldu da ikisinin olduğunu biliyordu?

O, kaşlarını çattı ve hafifçe titredi. Çocuk, o bir şey söylemeden önce konuşmaya devam etti.

“Diyelim ki, bu biraz uzun ve zarif bedenden daha büyük, daha heybetliydim, yine de beni bir hedef olarak mı görürdün?”

Adam bıçağı daha da sıkı bastırdı, sesini güçlendirdi.

“Sadece ağzını kapat ve tüm değerli eşyalarını ver.”

“Bu bir cevap için yeterli değil. Sadece evet ya da hayır diyebilirdin.”

Uzakta bir adam şüpheyle izliyordu, kaşları daha da çatıldı.

“Bence insan zihni güçten çok zayıflığa yöneliyor. Kolay bir hedef görüyorsun ve üzerine atlıyorsun.”

Northern devam etti, sesi sakin ama ürkütücü bir ağırlık taşıyordu.

“Her riski, her açıyı hesapladığını düşünüyorsun. Ama avının tamamen başka bir şey olduğunu öğrendiğinde ne olacak?”

Bıçağı tutan adam alaycı bir gülümseme ile, artan huzursuzluğunu gizlemeye çalıştı.

“Bulmacaların yeter. Dev misin yoksa bir dal mı umurumda değil. İstediğimi ver, yoksa onu senden kazıyacağım.”

Northern başını hafifçe eğdi, kapüşonunun gölgesi gözlerinin sadece bir parıltısını ortaya çıkardı—keskin, delici ve imkansız derecede sabit.

"İlginç. Sırtında dolaşan şüpheye rağmen, yine de ileriye gitmeyi seçiyorsun."

İkinci adam, sokağın daha ilerinde durarak zor bir şekilde yutkundu. Bu çocuğun—hayır, bu varlığın—bir şeyleri yanlış hissettiriyordu. Sayısız soyguna katılmıştı, ama bu sefer avcı olanın av haline geldiğini hissetti.

"D-daha fazla konuşma!"

İkinci adam bağırdı, sesi hafifçe titredi.

"Jarron, onu hemen bitir!"

Northern hafifçe iç çekti.

"O kadar tahmin edilebilir."

Hiçbiri tepki veremeden, bir şey çok hızlı bir şekilde sokağın yüksekliğinden düştü.

Şekli bulanıktı; Northern, hoşnutsuz bir kaş çatma ile gözlerini kısarak şeklin yanından geçip gittiğini gördü, pelerinleri havaya uçtu.

İnce ve güzel bir el adamın bileğini yakaladı; sanki aniden demirle tutulmuş gibiydi. Elini çıkarmaya çalıştı, en azından çocuğun boğazını kesmek istiyordu, ama tutuşu çok güçlüydü.

Adamın yüzü acıdan buruştu, sıkı bir kavrama karşı mücadele ederken.

Kesici elinin titrediği, damarları kabararak kendini kurtarmak için tüm gücünü harcadığı halde, bu boşunaydı.

Kuzey hafifçe döndü, sahneyi gözlemlerken ifadesi kayıtsızdı.

Figür öne doğru adım attı, hareketleri akıcı ama kasıtlıydı, gölgelerin bile saygı duyduğu sessiz bir otorite yayıyordu.

İkinci adam yerinde donakaldı, içgüdüleri kaçması için çığlık atıyordu ama bedeni hareket etmeyi reddetti. Sokaktaki hava ağırlaştı, anlayamadığı bir enerjiyle doldu. Yolculuğunuz My Virtual Library Empire ile devam ediyor.

Figürün sesi sessizliği delip geçti, sakin ama kararlı, omurgalarına ürperti gönderen bir keskinlik taşıyordu.

"Büyük bir hata yaptınız."

Bu bir kadının sesi, pürüzsüz ama çelik gibi bir tonla.

Elini savurarak, pelerininden figürünü çıkardı ve havaya fırlattı.

Uzun, dalgalı sarı saçlar altın bir nehir gibi aşağıya döküldü, parlak ışıltısı çevresindeki gölgeleri neredeyse aydınlatıyordu.

Her piercing blue eyes, both captivating and unyielding, seemed to hold a quiet authority, framed by stern, determined features that commanded the attention—and submission—of all who dared to look.

Özgün, uzun ince bir kılıcı uzatarak Northern'in önünde duruyordu.

"Zayıfların üzerine giden adamlardan nefret ediyorum."

İlk adam—Jarron—çaresizce yere yatıyordu, acı içinde inleyerek kırık elini tutuyordu.

Diğer adamın geri adımları, kaçmaya hazırlandığını gösteriyordu, ama gözleri, karışıklık içinde, ayakta duran kızla yerdeki adam arasında gidip geliyordu.

Sonunda, partnerini terk etmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Dişlerini sıktı ve koşmaya başladı.

"Soygun girişiminden sonra koşmak... ne kadar aptalca."

Kadın bir bacağını geriye kaydırdı ve ileri doğru koştu, neredeyse mesafeyi aşarak, bacakları rüzgarla yarışır şekilde hızlıydı. Adamın konumuna ulaştığında, vücudunu melek gibi bir zarafetle yuvarladı.

Adamın üzerine indi, güçlü bir tekme kafasının üstüne çarptı.

Burnundan ve ağzından kan fışkırıyordu, gözleri geriye kaymıştı ve zayıflamış bacakları dizlerinin üzerine düştü. Yıkıldı ve tamamen bayıldı.

Yüzünde güvenle dolu bir ifade olan kadın döndü, adamın iyi olup olmadığını kontrol etmeyi düşündü, ama o sadece kayıtsız bir şekilde yanından geçip sokağın dışına çıktı. En son hikayeleri My Virtual Library Empire'da okuyun.

Başlangıçta gözlerini açtı; adımları o kadar hafifti ki, yanına bu kadar yakın olmasına rağmen onun geldiğini beklememişti.

Ama hemen ardından bunun önemli olmadığını fark edince kaşlarını çattı.

Çocuk peşinden koşarak döndü ve pelerinini çekti.

Kuzey biraz yüzünü buruşturdu, dönerken eline baktı.

“Ne?”

Kadın biraz geri çekildi, gözleri açıldı. Sonra ona öfkeyle baktı.

"Seni kurtardım. Ve bir teşekkür bile yok mu?"

Kuzey başını salladı, ifadesi soğuktu.

"Beni kurtarmadın. Onları kurtardın."

İki adamın baygın yattığına bir göz attı, sonra gözlerini tekrar kadına çevirdi.

O, kadından biraz daha uzun olduğu için ona hitap etmek için yukarıya ya da özellikle aşağıya bakmasına gerek yoktu.

“Ama yine de... iyi iş çıkardın. Umurumda değil ama senin gibi daha fazla insan olursa, sanırım dünya daha az berbat bir yer olur.”

Kuzey, ayrılmak için döndü ama kadın aceleyle önüne geçti.

“Bu ne? Bana hitap etme şeklinle ilgili bir sorun mu var?”

Ne olduğunu tam olarak anlayamadı ama Kuzey'in tonu doğru değildi.

“Tapınmamı istemiyorum ya da başka bir şey, ama kurtarıldıysanız minnettar olmanın mantık olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Kuzey duraksadı, başlığının altındaki bakışları soğuk bir şekilde ona delip geçiyordu.

“Sadece zor durumda olan biri minnettar olur. Ben bunu kontrol altına almıştım.”

Duraksadı, aralarındaki havanın ağırlaşmasına neden oldu.

Kendinle çelişiyorsun; tapılmayı beklemiyorsun ama bir teşekkür bekliyorsun? Günün sonunda, yaptıkların için bir onur madalyası almak istiyorsun. O zaman kimin için yapıyorsun? Bana adaletin savunucusu olduğunu söyleme, bunu sadece kendi çıkarın için yapıyorsun.

Kuzey'in tonu biraz zehirli hale geldi ve kadının ifadesi karardı ve öfkelendi.

"Üzgünüm, daha önce çözülmemiş bir anlaşmazlığımız mı var?"

'...Başka bir Raven ile karşılaşmak beni tiksindiriyor. Onunla hiçbir alakam olmasını istemiyorum.'

Kuzey bir an sessiz kaldıktan sonra sonunda şöyle dedi

: "Kaba davrandıysam özür dilerim. Teşekkür ederim."

Sonra yürümeye devam etti.

Kadının öfkeli yüzü, onun uzaklaşmasını izlerken daha da öfkeli hale geldi.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadı, ama sanki çocuk ona bir kin besliyormuş gibiydi.

Başını salladı ve iç çekti.

"Bu günlerin çocukları, ebeveynleri eğitimlerine daha fazla özen göstermeli."

O da Northern'ın gittiği sokağın çıkışına doğru yürüdü, ama daha yavaş bir tempoda. Böyle bir şımarıkla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu; aksi takdirde, hangi disiplin yöntemlerini kullanabileceği belli olmazdı.

Birkaç dakika sonra, Northern bir tefecinin dükkanına ulaştı.

Burası eski kağıt ve antikaların kokusuyla doluydu. Küçük bir dükkandı, içe doğru daralmıştı ve duvarın bir yanında müşterilerin dinlenmesi için soyulan bir deri kanepe vardı.

Kanepeye karşı duvarda birkaç antika nesne ve tüm duvara asılmış bülten kağıtları vardı.

Northern tezgahın önünde durdu. Adam gülümsedi, ziyaretçiyi incelerken bıyığını ovuşturdu. Müşteri içeri girdiğinde selam bile vermemişti, bu da dükkanının ne kadar dağınık ve yetersiz olduğu hakkında çok şey söylüyordu.

"Genellikle çok fazla düzenli müşteri almıyoruz; uzaklardan gelmiş olmalısın."

'Bu kumaş yanlış bir seçim miydi?'

Northern düşündü. İşlemlerinin biraz daha sorunsuz gitmesi için bir anlık hevesle gizemli görünmeye karar vermişti. Belki de abartmıştı?

"Sadece geçici olarak geldim. Birkaç eşya takas etmek istiyorum. Ne değerli eşyalarınız var?"

Adam bir süre duraksadı, önündeki çocuğun her bir detayını incelerken bıyığını okşadı. Yorgun bir şekilde nefes verdi ve sonunda konuştu.

Son günlerde iş çok kötü gidiyor. Batıda bir abluka var; çevredeki ülkeler bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Tüccarlar ya kayboluyor ya da ölüyor, sessiz bir savaş patlak vermek üzere ve görünüşe göre bunu gören tek kişi biziz.

Kuzey, kapüşonun altından kaşlarını çattı.

"Yani, sunabileceğin değerli bir şey yok mu?"

Adam omuz silkti.

"Sana madeni paralar sunabilirim?"

Kuzey sessizdi, etrafında bir stoacılık havası vardı.

"Bak, Derille'de gittiğin her yerde aynı hikaye. Demircilerin sınırlı kaynakları var, tüccarların yeterli malı yok, zanaatkarların sınırlı kaynakları var, simyacılar da öyle ve her zanaatkar için durum aynı. Ve bu sadece Verulania'da değil—Serville, Thesland, Graunmund'el. Abluka ciddi sorunlara yol açıyor. Dışarı çıkıp daha iyi teklifler bulacağınızı düşünüyorsanız, üzgünüm ama sadece hayal kırıklığı bekliyor seni, kardeşim."

Kuzey bir süre duraksadı. Sonra dedi ki

: "Eşyaları unut, bu ablukadan bahset."

Adam biraz şok olmuştu.

"Dünyadaki meselelerle ilgili endişe duyan müşterileri sık sık görmüyoruz, genellikle geldikleri şeylerle ilgileniyorlar."

Kuzey sessizdi. Sonunda kapüşonunu çıkardı, parlak mavi gözleri parlıyordu.

"Ben sadece dünyadaki meselelerle çok ilgilenen biriyim."

"Anlıyorum... Bunu size bazı iyilikler karşılığında sunacağım."

Kuzey sinirli bir şekilde dilini ısırdı.

Birisi herhangi bir değer ifade ettiğinde, insanlar bunu hemen avantaja çevirmeye çalışıyordu. Ama bu, başından beri onun niyetiydi.

Silahları elden çıkarmak istiyordu; onları rehin vermek, bilgiye erişim sağlamak için seçtiği bir seçenekti.

Aslında ne olduğunu öğrenmek için bir demirciyi ziyaret etmek istemişti ama sonunda birkaç eşyayı rehin vermeyi düşündü ve herhangi bir bilgi gelip gelmeyeceğine bakmak istedi.

Buradaki insanlar para kazanmanın her türlü yoluna çaresizce sarılırdı ve bunu hızlıca tanımlayacak kadar akıllıydılar. En azından hırsızlık yapmayı seçmiyorlardı.

Kuzey öne doğru eğildi, sesi düşük ve ölçülüydü.

"Ne tür bir iyilik istiyorsun?"

Adamın gözleri dükkanda etrafa bakındı, başka kimsenin fark edilmeden girmediğinden emin oldu. Sesini alçaltarak konuştu.

"Bir kervan var—küçük bir kervan—eski bir dağ geçidinden ablukayı aşmaya çalışıyor. Tehlikeli, elbette, ama çaresizler. Paralı askerler tutmuşlar, ama o türler genellikle yükü korumaktan çok ceplerine önem verirler. Eğer senin gibi biri..."

Adam, Northern'ın peleriniyle belirsiz bir şekilde işaret etti.

"...onlara refakat edersen, ablukayla ilgili bildiğim her şeyi sana söylerim."

Northern'ın ifadesi değişmedi. Teklifi tarttı, aklı zaten riskleri ve faydaları analiz ediyordu.

Bir kervana refakat etmek gecikmelere yol açardı ve gecikmeler komplikasyonlara neden olabilirdi. Ama eğer ablukayı gerçekten adamın iddia ettiği kadar yaygınsa, nedenleri hakkında daha fazla bilgi edinmek paha biçilmez olabilirdi.

"Peki, tam olarak ne taşıyorlar?"

"Çoğunlukla yiyecek. Biraz ilaç. Özellikle senin için faydalı olacağını sanmıyorum."

Adamın tonu, yükün değerini küçümsediğini düşündürüyordu.

Kuzey geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu.

“Yiyecek ve ilaç gizlilik gerektirmez. Beni neyle ilgili bilgilendirmiyorsun?”

Adam tereddüt etti, sonra iç çekti.

“Tamam. Malzemeler arasında siyah bir sembolle işaretlenmiş bir sandık var. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Ama bunun paralı askerlerin gerçekten koruması için ödendiği şey olduğunu biliyorum. Ve bununla ilgili bir haber sızarsa...”

Kelimesi yarıda kaldı, bıyığı sinirli bir şekilde titredi.

Kuzey'in dudakları hafif, gülümsemeyen bir şekilde kıvrıldı.

“Tahmin edeyim. Bu bilgiyi sadece benim riski alacak kadar aptal olabileceğimi düşündüğün için veriyorsun.”

Adam irkildi ama çabuk toparlandı, yüzü utangaç bir gülümsemeye dönüştü.

“Aptal değil. Yetenekli. Arada bir fark var.”

Northern başını salladı.

“Ben ücretsiz çalışmam. Eğer bunu yaparsam, bana ablukayla ilgili sahip olduğun tüm bilgileri... ve daha fazlasını vereceksin.”

Mağaza sahibinin gülümsemesi sarsıldı. "Daha mı? Daha ne demek istiyorsun?"

“Buradaki her iki değişimin değeri eşit değil, yaşlı adam. Beni bazı bilgi parçaları için hayatımı riske atmamı mı istiyorsun? Ayrıca, bilgi için benden daha çaresiz görünüyorsun. Pazarlık gücü şimdi değişti. Eğer sana bu konuda yardımcı olmaya istekliysem, bana bilgi dışında ne sunabilirsin?”

Adam biraz titriyor gibiydi. Elini kaldırdı, sinirli bir şekilde bıyığını okşadı.

Bir sessizlikten sonra, sesi keskin bir şekilde duyuldu.

“Daha fazla bilgi...”

Northern kaşını kaldırdı.

‘Beni aptal mı sanıyor...?’

“Göründüğüm gibi olmayabilirim, ama aslında ben bir bilgi aracısıyım. Ve ağım Orta Ova boyunca genişliyor...”

North'a daha da yaklaştı, sesi bir fısıldamaya dönüştü.

“Ve Kuzey kıtası.”

Kuzey kaşlarını çattı.

“Yalan söylüyorsun. Kuzey kıtası dışarıdan gelenlere kapalı bir yerdir; bunun yanı sıra, ortadaki denizi geçmek bir ölüm denemesidir. Birçok kişi geçme şansı bulamadan kayboldu.”

Adam başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Gerçekten genç adam, haklısın; genel halkın beslenip büyütüldüğü şey bu. Hükümet ve monarşi sisteminin birlikte paylaştığı kontrol altındaki bir haber kaynağı var, sadece önemli olan şeyleri bildiriyor, onları Orta Ova üzerindeki kesin hakimiyetlerini kaybettirebilecek gerçekleri çarpıtıyor.

Adam elini savurarak geçiştirdi.

Bak genç adam, demek istediğim şu ki, bilgi bu düzlemde en iyi aracındır, özellikle de bunu benim gibi güvenilir ve meşru bir kaynaktan aldığında. Ben senin için birçok yerde tanıdığı olan bir arkadaş olabilirim. Sadece bu sefer bana yardım et.

Kuzey bir süre sessiz kaldı, bunu düşünerek.

Yardım. Arkadaş. Bunlar onun pek alışık olduğu terimler değildi. Ama adamın sunduğu fayda hoş görünüyordu.

'Ya yalan söylüyorsa...' My Virtual Library Empire'de özel hikayeler bul.

...Herkesten daha fazla onu kullanmak istiyor.

Kuzey'in düşünceleri bir süre sessizdi. Sonra iç çekti.

'O zaman ona izin vereceğim, sanırım...?'

Bu teklif kaçırılmayacak kadar cazipti, hem de. Gerçekten bir şey yapmayacaktı. Dayanacağı klonları vardı.

EX sınıfına evrimleştirdikten sonra, onun klonlama yeteneği şimdi harika şeyler yapabiliyordu.

Kendisiyle aynı güçte bir klon yaratmak onun için kolaydı. Ayrıca, klonun taşıdığı güç yüzdesini de kontrol edebilirdi.

Ancak klon sınırsız büyüyebilir ve hatta ondan daha güçlü hale gelebilirdi. Elbette, sonunda klonu ortadan kaldırırsa, tüm o güç ona geri dönecekti.

Ancak, güçlü olmak göründüğü kadar kolay değildi, özellikle onun gibi biri için.

Bazı... sınırlamaları vardı, özellikle şu anda. Bu da demek oluyordu ki, klonu da bu sınırlamalara sahip olacaktı.

Ama genel olarak, bu çok kolay bir şeydi. Ve adamın dediği gibi, birçok yerde tanıdığı olan bir arkadaş kazanacaktı.

Ancak... eğer adamın onu herhangi bir şekilde kullandığı ortaya çıkarsa.

'Ölüm bile onu kurtaramaz.'

Durumların daha karanlık ve ciddi görünümünde, Northern insanların, özellikle de onlara inanma konusunda paranoyak hale gelmişti.

Kullanılma, zekice geçilme korkusu onu alaycı hale getiriyordu.

Yoksa o baştan alaycı mıydı? Sonra bunun üzerine olgunlaşmamış ve paranoyak mı oldu?

Alaycı olmanın tamamen yanlış bir yanı yoktu, ama her insanın bir tür yalancı olduğu ve sadece kendi bencil gündemi için onu kullanacağına dair ön yargılı düşüncesi... işte, burada ve orada bir düzeltmeye ihtiyaç vardı.

Sonunda, Northern anlaşmayı kabul etti ve diğer öğrencilerin kaldığı malikaneye döndü.

İstediği eşyaları satmaya karar verdi. Aslında pek bir şey değil; sadece Hao'nun gerçekten çok, çok kullanışlı eşyalarla takas ettiği eski eşyaları verdi.

Örneğin, boynundan çıkmayan kolyeyi al.

Ve bunu yapmasının ana nedeni, şimdi bir şekilde eşyalar kazanabileceği için, eski listeyi yeni listenin gelmesi için temizlemesiydi.

Elbette, bazı eski önemli eşyaları bıraktı. Ama birçok şey gitti; örneğin, Twilight Dawn gitti. O zırh, kötü günlerinde, geleceğin umudunun belirsiz olduğu günlerde onun ortağıydı.

Kuzey sokağa çıkma yasağını ihlal etmedi, bu yüzden mülke geri dönmekte hiçbir sorun yaşamadı.

Aslında, akşam yemeğine yetişmek için tam zamanında geldi. Ama aç hissetmiyordu. İkinci el eşya dükkanındaki adam onun için bazı atıştırmalıklar hazırlamıştı.

Buna nazik bir jest dedi. Bu da biraz garipti.

'Belki gerçekten beni kullanmak istiyor?'

Çünkü tanımadığın, daha önce hiç karşılaşmadığın birine neden atıştırmalık hazırlayıp bunu nazik bir jest olarak adlandırırsın?

Bu garip ve şüpheliydi.

Ama yarına kadar dışarı çıkmak istemediği için, bunu başvurabileceği güzel bir seçenek olarak düşündü.

Yiyecek yiyecekti; eğer yiyeceklerde garip bir şey varsa, bunu anlayacak ve belki de bu, ona işi almaması gerektiği konusunda bir ipucu verecekti.

Kuzey, atandığı malikanenin ana kapısından geçmek üzereyken tüm bunları düşünüyordu, aniden durdu ve soluna döndü.

"Sizler dışarı çıkmaz mısınız?"

Bir süre sessizdi, rüzgar neredeyse sessizce esiyordu.

İki figür, gecenin ışığında neredeyse parlayan koyu tenli, binanın köşesinden çıkıp ona doğru yürüdü.

Kuzey, ikisini de fark etti. İlki, kızdan biraz daha uzun olan bir çocuktu; kulaklarında küpeleri vardı ve gecenin karanlığında elde edilebilecek tüm çivit mavisiyle yapılmış garip bir spektral bıçağı vardı.

Geceyi korkunç bir parıltıyla aydınlatan yeterli ay ışığının altında, özellikle büyüleyici ve çocuğun tavrına tam olarak uyuyordu.

Ancak kızın, dudaklarındaki küçük ve rahatsız edici gülümseme ile oynayan hafif bir sorun ve tehdit ipucu vardı. Saçları, Kuzey'in onları ilk gördüğünde fark ettiği gibi yan topuzlar halinde toplanmıştı.

Ancak bugün büyük ve aşırı boyutlu bir çanta taşımıyordu.

Bunlar Kejarlar mı?

'Biraz o tarafa benziyorlar...'

"Rift'ten ilk çıkan senin olduğunu duydum; ayrıca, onu temizledin.

İlginç bir insansın. Bunu nasıl başardın?"

Çocuğun sesi biraz farklı geliyordu; neredeyse kendi sesine benzeyen yumuşak bir boğukluk değil, daha çok garip bir aksandı.

Kuzey, bir aksan duyuyordu; bu kadar belirgin bir aksanı ilk kez duyuyordu.

Omuz silkti.

Eh, pek söyleyecek bir şey yok; ayrıca, eğer sana söylesem, bu seni de ilginç bir insan yapmaz mı?

Çocuk biraz geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı. Sonra zararsız bir gülümseme yaptı.

“Tamam... kesinlikle espri konusunda iyi değilsin. Bir şey için sana öğretmek isteyebilirim. O bir cümleden, çok fazla sosyalleşmediğini anlayabiliyorum.”

Kuzey kaşlarını çattı.

“Aman Tanrım, bu kadar bariz miydi?”

“Evet, öyleydi.”

Aralarında hava sessizdi. Northern, ona garip bir şekilde bakan kızı bir kez daha inceledi.

Elleriyle hareket etti ve ona hafifçe işaret etti.

“Sanırım kız kardeşin beni bir an içinde tamamen yutacak.”

Çocuk, kız kardeşine döndü ve hafifçe kaşlarını çattı, ona alnından vurdu.

“Ayy!”

O, iki eliyle alnını tuttu ve kardeşine öfkeyle baktı.

“Bu neyin nesi?”

“Salyaını sil, Sora.”

Hemen gözlerini açtı, salyasını temizledi ve yan bakarak, yanakları domates gibi kızardı.

“Düşündüğün gibi değil.”

“Ne olduğu umurumda değil...”

Çocuğun dikkati Northern'a kaydı.

“Her neyse, akademide güçlü bir arkadaşın olması zarar vermez. Duyduğuma göre, dövüşmeyen okulun öğrencisisin.”

“Bu bir sorun mu?”

“Hayır. Sadece tuhaf buluyorum. Peki? Ne dersin? Arkadaş mıyız?”

Elini Northern'a uzattı.

Kuzey, önce eline, sonra çocuğa ve kıza baktı.

Kelime, derin bir şekilde bilinçaltına yankılandı. Aniden, onu tekrar duymak ona iyi gelmiyormuş gibi görünüyordu.

Gerçekten ne anlama geldiğini bilmediği için değil. Sadece ona kapalı kalmayı tercih etmişti. Raven'ı neredeyse bir arkadaş olarak düşünmeye başladıktan sonra, acı kalbini farklı bir şekilde parçaladı.

Arkadaş edinmek istemiyordu çünkü onların kendisini ihanet etme düşüncesi sinir bozucuydu ve derinlerde, gerçekten, gerçekten korkutucuydu.

Peki ya onlara fazla önem verip onları incitirse?

Ama bu arkadaşların getirdiği pratik avantajları da inkar edemezdi.

Gözleri çocuğun ellerine kaydı.

"Birçok yerde birini tanıyor musun?"

Çocuk kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Hmm, sanırım öyle diyebilirsin."

Kuzey, canlı bir şekilde gülümseyen kıza baktı. Tanrı bilir, kafasından neler geçiyordu. Gözlerindeki ifade yeterince ipucu vermiyordu.

'Eğer birini tanıyorsa... Sanırım onunla arkadaş olabilirim.'

"Tamam."

Northern çocuğun elini tuttu.

"Ben Kealen Val'keth."

Northern bir an için gözlerini kısarak ikisine de işaret etti.

"Siz ikiniz de, söylendiği gibi, Kejar değil misiniz?"

Kealen tereddüt etti, sonra gülümsedi.

"İsmi açıkça kullanmıyoruz. Bu bir aile geleneği. Yeterince olgun olduğumuz kabul edilene kadar aile adını taşımamız yasak."

"Bu oldukça ilginç bir gelenek."

Northern, bilgiyi daha sonra kullanmak üzere kaydederek belirtti.

Şey, şimdi içeri giriyorum.

“Oh, elbette. Her türlü. Lütfen yap. Başka bir zaman daha fazla konuşuruz.”

Northern duraksadı, kaşını kaldırdı.

“Konuşmak? Ne hakkında tekrar?”

Kaelen'in gülümsemesi bir an için sarsıldı.

“Sadece konuşmak, arkadaşlar gibi...?”

Northern'ın ifadesi hafif bir tiksintiyle büküldü.

“Arkadaşlar mı konuşur? Arkadaş olduğumuz için seninle konuşmak zorunda mıyım?” My Virtual Library Empire'da daha fazla keşfedin

Kealen ona bakakaldı, şaşırmıştı.

“Şaka mı yapıyorsun yoksa ciddimisin anlayamıyorum.”

Northern hafif bir gülümseme çıkardı.

“Sen benim mizah anlayışımdan şikayet eden kişiydin.”

Sonra, kaygısız bir şekilde içeri girdi, el salladı ve ikisini de biraz garip bir şekilde sersemlemiş bıraktı.

Bir an için, Kealen donakalmıştı. Sonra, karnına sarılarak gülmeye başladı ve gözyaşları yüzünden süzüldü.

Kız kardeşi ona garip bir şekilde baktı ama çoğunlukla Northern'ın girdiği kapıya odaklanmıştı.

Birden gözlerini açtı sanki bir farkındalık yaşamış gibi ve kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

“Nedir bu? Ses çıkarıyorsun.”

Kaelen'in gülüşü yavaşça azaldı, sonunda sadece bir kaçık gülme sesi kaldı ve sonra hiçbir şey. Gözlerindeki küçük gözyaşlarını sildi ve kız kardeşine baktı.

“O adam gerçekten ilginç birisi.”

“Evet. Ama adını sormayı unuttun.”

Bir anda Kaelen tekrar donakaldı.

Ah doğru. Onun adını sormayı unuttum.

Ona sinirle baktı ve uzaklaştı.

“Hiçbir şey için teşekkürler.”

Onu bir süre izledi, kısa açılan eteği gecenin ışığında dans ederken, gölgesi uzuyordu. Sonra koştu ve ona yetişti.

“Endişelenme, ona yarın, ya da ertesi gün, ya da döndüğümüzde sorarız. Onu kendin için kazanmak için iki yılın var. Bunu yapabileceğinden eminim.”

Duraksadı, büyük gözleri fırtınalı bir yaşam kazandı.

“Bunu mu düşünüyorsun?”

Kaelen gülümseyerek başını salladı.

“Hmm, sen büyüleyici ve harika bir kızsın; güçlü ya da değil, senin parlak güzelliğin karşısında cüret edemeyecek bir oğlan yok.”

Bir şeyi düzeltirken parmağıyla bir işaret yaptı.

“Evet. Ama lütfen, ben sadece güçlü olanla ilgileniyorum. Babama değerimi ve olgunluğumu kanıtlamanın tek yolu, eve güçlü bir koca getirmektir.”

Kaelen ona endişeli bir ifadeyle baktı.

“Ne?”

O yürümeye devam etti, onu geride bıraktı.

“Hiçbir şey.”

Ona doğru koştu.

“O bakış neydi az önce?”

O daha da ileri koştu.

“Hiçbir şey dedim.”

Onu yakalamaya çalışarak daha da ileri koştu, ama o hızla uzaklaştı ve yerden sıçrayarak havalandı, bu da onun kolayca aynı şeyi yapmasına neden oldu.

Northern, kasabaya bakan harabe bir çatının kenarında oturmuştu. Soğuk rüzgar, pelerini çekiştirirken, ufka bakarak dağların silueti, yükselen yıldızın arka planında parlayarak tüm bulutları turuncu bir renge boyuyordu.

Doğu kapısı sessiz bir aktivite merkeziydi. On kadar insan, sandıklar ve varillerle yüklü bir dizi vagonun etrafında toplanmıştı. Atlar ve boğalar arasında bir şey gibi görünen yaratıklar, burunlarından buhar çıkararak yere pat pat vuruyorlardı, nefesleri soğuk havada buharlaşıyordu.

Kuzey bir an gözlerini kapadı, soğuk havayı dışarı üfleyerek.

'Kendime ne yaptım...'

Bu saatte yurt odasında dinlenip yarışmanın ikinci kısmına hazırlanması gerekiyordu. Artık daha fazla insan yarıklardan çıkıyordu, bunların birçoğu zararlı ve hayatı tehdit eden yaralarla doluydu.

Ama akademinin üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi, yeter ki ölmesinler.

Bu, yarışmanın ilk aşamasının üçüncü günüydü. İkincisi ertesi gün başlayacak, ardından son kısım, düello yarışması ilerleyecekti.

Bu, ne kadar güçlü olduğunu göstermek için yarattığı büyük sahneydi. İnsanlar belki şimdi bir fikir edinmişti.

Yürüdüğünde, bakışlar ona ve grubuna döndü. Bu yüzden Kaelen ve kız kardeşi gibi insanların onunla arkadaş olmak için yaklaşması da böyleydi.

Kuzey, bu kelimeyi duyduğunda bir kez daha tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Sonra, gözlerinde kaybolmuş bir ifadeyle bakışlarını çevirdi.

Sessiz. Yükleme karavanına geri dönerken.

'Eh, tamamen gitmedi. Orada klonum var...'

Yerine yüzde elli güç çıkışı olan bir klon bırakmıştı; ayrıca, kendisiyle klon arasında kontrolü sonsuz bir şekilde değiştirebilirdi.

Belki de bu gerçekten bir kayıp değil.

Ancak tek garip olan, neden aniden kervanı kendisinin korumaya karar verdiği ve klonunu bunun başında bırakmadığıydı.

Aklı Eleina ve onun yarasına kaydı. Babasıyla son şakalaşması aklından çıkmıyordu; onun yankılarını hâlâ duyabiliyordu.

Eleina, Orta Ova'da bir şeylerin kaynamasından bu kadar endişeliyse, bunun için iyi bir nedeni olmalıydı. O endişe ona bir bacak kaybettirmişti ve babasına da demirci olarak kullandığı et parçasını.

Peki, o zaman neden o yıkıma doğru gidiyordu?

'...'

Kuzey, ne kadar derin düşünse de kendisine cevap veremedi. Kendisi için bir yanıt bulamadı.

Hissettiği tek şey sadece... sessizlikti.

Ve belki de bu, şu an için ihtiyaç duyduğu cevaptı.

Kuzey'in gözleri aniden kısıldı, başı biraz öne doğru hareket etti, paralı askerler arasında, neredeyse altın gibi parlayan sarı saçları ve vücudunun üzerine drape edilmiş soluk yeşil bir pelerinle birini gördü.

Hemen kaşlarını çattı.

'Yine neden?'

Dün karşılaştığı kadın, kervanla seyahat edecek paralı askerler arasındaydı. Bu, onunla seyahat edeceği anlamına geliyordu.

Aniden Kuzey çok rahatsız oldu. Ama bu hisse aldırış etmedi ve ruhunun derinliklerinden beyaz bir maske çıkardı.

Maskeyi tuttu, ona baktı, sonra yüzüne yerleştirdi. Maskenin gözleri bir tilkinin gözleri gibi şekillendirilmişti; bunun dışında, belirgin bir tasarımı yoktu.

Ama Kuzey'in yüzüne uygun olarak, kişiliğine ince bir gizem ve bastırılmış bir güç aura ekledi.

Kuzey grubu taradı, gözleri parlak kırmızı bir atkı takan uzun, geniş omuzlu bir adama takıldı. Diğerlerine emirler veriyordu, sesi sabah kalabalığının üstünde kolayca yankılanıyordu.

"O Gareon olmalı."

Kendine mırıldandı ve sonra kayıtsızca çatıdan düştü ve zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. İleri doğru yürüdü, pelerinin sabah rüzgarının nazikliğinde dalgalandı.

Adamın yanına yaklaştı, adımları donmuş zeminde sessizdi. Gareon hemen onu fark etti, gözleri kısılırken pelerinli figürü değerlendirdi.

"Sen kimsin?"

Gareon talep etti, eli belindeki bir kılıcın kabzasında dinleniyordu.

Northern basitçe yanıtladı.

"Beyaz. Dükkan sahibi beni gönderdi. Gerçek bir yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Hemen ismi söylediğinde, pişman oldu.

'Gerçekten isim verme becerilerim üzerinde çalışmalıyım.' My Virtual Library Empire üzerinden bağlantıda kalın

Gareon homurdandı, dudakları şüpheci bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Yardım, ha? Pek bir şey gibi görünmüyorsun."

Northern'ın ifadesi maskenin arkasında ve ötesinde nötr kaldı.

"Görünüşler aldatıcı olabilir."

Gareon onu bir süre daha inceledi, sonra omuz silkti.

“Tamam. Eğer yaşlı adam senin için kefil oluyorsa, sana bir şans vereceğim. Ama bir şeyi netleştirelim—ben buranın sorumlusuyum. Benim emirlerimi takip edersin, yoksa dışarıdasın. Anladın mı?”

Northern başını salladı, ama kimsenin emirlerini almak niyetinde değildi.

“Anladım.”

Gareon tamamen ikna olmuş görünmüyordu, ama tekrar vagonlara döndü ve daha fazla emir vermeye başladı.

Northern gruptan kenara doğru hareket etti, karavanın diğer üyelerini gözlemlerken kendine çekildi.

Çoğu, dişli mercenarlara benzeyen deneyimli yolculardı; silahlarla donanmış, yüzleri sert ve yıpranmıştı.

Ancak birkaç kişi dikkat çekiyordu. Bir genç kadın, bir hayvanın bakımını yapıyordu; hareketleri hassas ve alışkındı, ve uzun sakallı yaşlı bir adam, bir haritayı incelerken kendine mırıldanıyordu.

Northern, kendisine yaklaşan birinin varlığını hissedince başını biraz çevirdi.

Maskenin altında kaşlarını çattı ve umursamaz bir şekilde bakışlarını başka yöne çevirdi, umarım ona gelmiyordur.

O, önünde durdu.

“Sen... burada ne yapıyorsun?”

Northern başını çevirdi ve ona baktı, mavi gözleri maskenin karanlığından kötü bir şekilde parlıyordu. Ama kız umursamıyor gibiydi.

"Ben burada bir paralı asker olarak bulunuyorum... Tıpkı senin gibi."

"Senin gibi genç bir çocuk mu? Ailen bunun hakkında bir şey biliyor mu? O maske herkesi kandırabilir ama beni kandıramaz. Seni dün gördüm; burada olmamalısın."

Northern onu baştan aşağı inceledi ve dedi ki:

“Sen de pek o kadar yaşlı görünmüyorsun.”

Kız biraz çığlık attı ve kendini savunmak için ağzını açtı ama Northern'ın sesi, bir bıçak gibi keskin, araya girdi.

"Birbirimizin işine karışmamayı ve umarım hayatta kalmayı nasıl bulursun?"

Dinlendiği ahşap direkten geri yaslandı ve Garon'un herkesin mıknatıs gibi çekildiği bir başka komutunu verirken karavana doğru hareket etti.

Herkes kısa bir tanışma için toplandı ve ardından karavan, ablukaya doğru yolculuğuna başladı.

Sabahın erken saatlerinde, gün yıldızı gökyüzüne tırmanmaya başladığında, zirveye ulaşmasına saatler kalmışken, dar ve kıvrımlı bir yolda, aralarında üç farklı tekerlekli yükle küçük bir grup ilerliyordu.

Kar yağmurunun ardından fethedilen kuru bir ormana doğru ilerlerken, başkent şehrinin doğu sınırından çıktıklarında karın özellikle ağır olduğu görünüyordu.

İki paralı asker karavanı önünde koruyordu: Gareon ve ince göz kapakları olan siyah dikenli saçlı başka bir adam. Çok az konuşuyordu ve dikkati o kadar keskin bir şekilde odaklanmıştı ki, gerçekliğin dokusunu kesebilecek kadar.

İkisi ilk yükün üzerinde oturuyordu ve ilk iki yük hayvanının yönünü kontrol ediyordu.

Diğer ikisi ikinci yükün ve üçüncü yükün üzerinde oturuyordu. Her yük tekerleği, hem sol hem de sağında iki paralı askerle çevriliydi.

Toplamda yirmi iki paralı asker yükü yerine ulaştırmak için eskortluk ediyordu. Hepsi, Kuzey'in en gizemli ve değerli olanı olduğu bir spektrumda, değerlerini ve gizemlerini vurgulayan şekilde giyinmişti.

Birkaç dakika sonra, ormanın derinliklerine girmeye başladılar; yolculuklarının hızı, hem geçidin hem de ormanın ağaç köşelerinin etrafını saran kar yığınları ve yığınlar tarafından yavaşladı.

Yeşil bir cennet yerine, ormanlar kuru ve solgundu, yaşamları mevsimin acımasız soğukluğu tarafından emilmişti. Altındaki bitki örtüsünden geriye kalanlar, karın içinde kırılgan, donmuş kümeler halinde belirdi, yaprakları eski hallerinin solgun fısıldarına dönmüştü.

Havada hayaletimsi bir sessizlik vardı, bu sessizlik yalnızca karın içinde botların ve tekerleklerin ritmik gıcırtısıyla bozuluyordu.

Yola çıkmalarının üzerinden iki saatten fazla geçmişti ve herkes sessizliğini ve gizem havasını koruyordu. Northern, malikanedeki şeylere aktif bir bakış açısıyla yaklaşmak için bilinç değiştirme fırsatını değerlendirdi.

Çok fazla bir şey değişmemişti, ancak Öğrenci Birliği başkanı ve ekibi sonunda yarıktan çıkmayı başarmışlardı.

Onlar ikinci ya da üçüncü değildi. Ancak, ondan başka, yarığı temizlemeyi başaran tek ekiptiler, yarıktan morarmış ve ağır yaralarla çıkmışlardı.

Onlar dışarı adım attıkları anda bayılmıştı.

Onun başarısı, onunki kadar garipti. Hatta o bile şaşırmıştı. Yarıyı üç günde, hayır, iki günde temizlemek harikaydı. Eğer Aster, Drifterların bir yarığı temizlemek için neler gerektiğini düzgün bir şekilde açıklamamış olsaydı, muhtemelen bunu bu kadar harika görmezdi.

Komplikasyonlar ve zorluğu.

Ama artık bir yarığı temizlemek için neler gerektiğini iyi bir şekilde anladığı için, onların çabasını daha çok takdir edebildiğini buldu.

Raven ile birlikte temizledikleri yarığı düşündüğünde—kendi başlarına—hiç de az bir gurur duymadı ve bu eylemi her zamankinden daha çok takdir etti.

Her şeyin içinde, doğu ejderhasının göklere yükselişi gibi kendine güveninin arttığını hissedebiliyordu.

Sonra her şeyin durumu değişti.

Atmosfer aniden değişti. Hala sonsuz bir şekilde uzanan ormanın karla kaplı ve soğuk kollarında ilerliyorlardı, ama bir şey aniden farklı hissettirdi.

Ve neredeyse hepsi bunu anlayabildi.

İlk kargo yavaşça durduğunda, her birinin şüphesi doğrulandı. İkincisi doğal olarak onu takip etti, üçüncüsü de öyle.

Tüm paralı askerler, her biri korumacı ve sert bir ifadeyle etraflarını gözlemlediler.

Harita ile birlikte olan adam, ikinci aracın solunda durarak, hızlı adımlarla Gareon'a doğru ilerledi.

"Ne oluyor...?"

Gareon, kargonun sürücü koltuğundan atlayarak kaşlarını çattı. Cevap vermeden önce gözlerinde sert ve güçlü bir bakışla etrafı dikkatlice taradı.

"Henüz... söyleyemem."

Adam birkaç dakika boyunca bakışını inceledi ve sordu

“Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?”

Gareon iç çekti ve kollarını kavuşturdu, gözleri aşağıda düşünerek bir süre bekledi.

Adamı hatırladı ve gözlerinde kararlı bir ışık yanarak yanıtladı.

“İleriye devam edeceğiz, ama temkinli adımlarla. Lütfen mesajı iletin, herkesin dikkatli ve uyanık kalmasını sağlayın. Kesinlikle bir şeyler yolunda gitmiyor ve bunu kavrayamamak daha da rahatsız edici.”

Adam başını salladı ve hemen yerine döndü. İlk kargoyu koruyan paralı askerler bunu net bir şekilde duydu; onlara bilgi iletmek gereksizdi.

Yerleştirildiği ikinci paralı askerlere bilgi verdi ve bu bilgi doğal olarak arka tarafa, sessizce yürüyen ve yanında yürümek istemediği en az kişi olan Northern'a kadar ulaştı.

Kız bilgiyi iletti ama tamamen bir sessizlikle karşılaştı. Birkaç an sessiz kaldı, ama saniyeler geçtikçe, mesajın iletilmesinden sonra Northern'ın sessizliğine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu tutmak zorlaştı. My Virtual Library Empire'da maceralar bul.

Kaşlarını çattı ve yüzünü onun yönüne çevirdi.

“Hey, seninle yürümekten nefret ettiğimi sen de biliyorsun, değil mi? Ve ben senin görünmez olduğunu düşünmüyorum.”

Northern cevap vermedi, bu da onun kaşlarının çatmasını derinleştirdi.

Yaptığın şey tamamen kabalık ve iyi bir eğitim almadığını söyleyebilirim. Çok şımarık bir çocuk olmalısın, uyanıp kendi başına durabileceğini sanıyorsun.

O, sinirle alay etti.

Sevgili Eldech'im, bu Drifter'lar, senin gibi insanlar kesinlikle ölecek —

Ne söyleyeceğini bitirmesi için ona fırsat verilmedi; tüm kervan, yerdeki kar yığınlarının havaya uçmaya başlamasıyla korkunç bir kaosa sürüklendi.

Kız hemen elini beline koydu, kılıcının kabzasını tuttu ve dikkatle bekledi.

Bir an için her şey bulanıklaştı. Tek duyulan, patlamaların yıkıcı ritmiydi, beyaz bulutlar havaya şiddetle savruluyor, kervanı şaşırtıyor ve yönünü kaybettiriyordu.

Sonra, hızlı—çok hızlı—bir şey, bozulmuş karın belirsiz şeffaf sisinin içinden geçmeye başladı.

“Arggh!”

“Herkes... savun—”

“Onu göremiyorum...”

Hızla, insanların çığlıkları ve bağırışları aniden susturuldu.

Beyazımsı sisin içinde hızlı ve tehlikeli bir şey hareket ediyordu.

Bölüm 745: Kar Canavarları [Bölüm 2]

Kuzey'in klonları, yapabildiği hemen hemen her şeyi yapabiliyordu, tek bir basit şey hariç.

Konuşma.

Birçok kez denemişti, ama bir klonun konuşmasını asla sağlayamamıştı. Onlar, sadece onu yansıtan ve komutlarını taşıyan boş kaplar gibiydiler.

Konuşma komutları yerine getiremese de, onun komutları dışında herhangi bir eylem yeteneğine dair en ufak bir işaret göstermiyorlardı.

Temelde, ruhsuz kaplarının acı sonuna kadar klonlardı. Kuzey olmadan var olamayan ve sadece onu yansıtmak için var olan şeylerdi.

Kuzey, bulunduğu yerden kadının klonuna konuştuğunu anlayabiliyordu, ama yanıt verme gereği hissetmiyordu. Aksi takdirde, bilincini ana bedenine geri getirecekti.

Ancak, buna karşı karar verdiği anda, bir kar patı tüm kervanın düzenini sarstı. Bedenindeki klonunun bilinci bunu idare edebilirdi.

Ama Kuzey, kendi bedeninde yalnızca hareket etmenin getirdiği yükü hissedebiliyordu. Klonun bedenini kontrol etmesine izin vermek onu hızla yıpratırdı ve bu nedenle kendi bedenini koruyamazdı.

Sonuç olarak, Kuzey'in bilinci zorla bedenine çekilecekti ve malikanede hiç klon kalmayacaktı.

Kuzey'in bilinci geri döner dönmez, bir yaratık onlara doğru atıldı. Elini aniden sallamak için biraz geç kalmıştı, silah çağırmayı ise hiç düşünemedi.

Neyse ki, yanında biri vardı.

Metalden korkutucu bir ses, önünde zıplayan figürün önünde kıvılcımlar uçarken kulaklarında yankılandı.

İkisini de saldıran şeyi belirsiz bir şekilde görebildi. Ama bir beyaz kitinli tentakül, bir çeşit yüzyıl böceği gibi, geri çekildiğini gördü, havada yavaşça sallanarak.

O hareket anında, bir saniyeden daha kısa bir sürede, bir şey bulanıklaştı ve ileri fırladı, kızı çarparak yere devirdi. İkisi de ona çarptı, kar beyazı alanda yuvarlanarak savruldular. Uçuşları, neredeyse yirmi metre uzaktaki dev, kıvrımlı bir ağacın bozuk kabuğuna çarparak kemiklerini sarsan bir şiddetle sona erdi.

Sersemlemiş bir şekilde, Northern başını tutarak inledi. Görüşü bulanıklaştı, ama doğrulmaya çalıştığında netlik geri döndü—ve bununla birlikte, mide bulandırıcı bir farkındalık.

Yaratık, açıklığın ortasında çoktan yarı yolda ilerliyordu, her adımı insanüstü bir hızda bir iz bırakıyordu. Eeriyen bir hassasiyetle hareket ediyordu, bedeni rahatsız edici bir akıcılığa sahipti, sanki her hareket mesafeyi saniyeler içinde kapatmak için hesaplanmış gibiydi.

Northern'ın nefesi kesildi, çünkü şey kendini bir güç sıçramasıyla fırlatıp, ona korkutucu bir hızla doğru fırladı.

Bu sefer, onu net bir şekilde görebiliyordu. Bu iğrenç varlık, et ve dış iskeletin kutsal olmayan bir birleşimiydi. Çirkin insansı formu, soluk, segmentli kitinle kaplıydı ve soluk ışığı parlatılmış kemik gibi yansıtıyordu.

Onu daha da korkutucu yapan şey, başının arkasına birleşmiş çirkin bir yüzyıl böceği olmasıydı; sonsuz bacakları, neredeyse hipnotik bir ritimle titriyor ve dalgalanıyordu.

Northern kılıcını savurdu, daha önce havaya fırlatıldığı anlarda çağrılmıştı.

Yaratık ona yaklaşırken, aralarında birisi havaya spiraller çizerek girdi, sesi nefes nefese bir aciliyetle havayı yırtıyordu.

O ağacın arkasına saklan. Seni koruyacağım!

Kuzey yüzünü buruşturdu.

'O kadar mı ölmek istiyorsun?'

Onun düşüncesinden habersiz, kadın kendini öne itti, dişlerini sıkarak. Aşırı uzuv onun üzerine doğru düşerken, korkutucu bir çarpışma ile karşılaştı ve onu savuşturacak kadar hızlıydı.

Ama bir anlığına, kendini açık bıraktı. Yaratığın gözleri, Kuzey'in yaptığı aynı gözlemi yapmış gibi kötü bir ışıkla parladı - eli zaten karnına doğru uçuyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, alışılmadık bir manevra yaptı ve döndü, darbe hafifçe yanına çarptı. Ancak kaçışı bir bedel ödedi.

Her sudden movement left her vulnerable to the creature's other limbs-a grotesque ensemble of one extra arm, two legs, and the writhing centipede that seemed to revel in her

tehlike.

Yaratığın ikinci kolu saldırdı. O, tepkisini gösterdi, kılıcı parlayarak darbenin yönünü değiştirdi, ancak kuvvet onu geriye savurdu.

O anda, kırkayakların segmentli bedeni kıvrıldı, ona kör edici bir hızla fırlamadan önce titreyerek bekledi.

Gözleri, soluk bir farkındalıkla büyüdü.

'Öleceğim...'

Kuzey kaşlarını çattı, bakışları daraldı. Ve sonra, mavi bir ışık patlamasıyla, kayboldu.

Kırkayak, Northern'ın kılıcıyla çarpışmanın etkisiyle havaya savruldu ve ışık kıvılcımları uçuştu. Yaratık, darbenin gücünden sarsıldı, fazladan uzvu ise işe yaramaz bir şekilde sallandı.

"Aptal mısın? Neden yeteneklerini kullanmadın?"

Northern, öfkeyle keskin bir sesle bağırdı.

Kadın, artık onun ve kesin ölüm arasında duran maskeli çocuğa baktı. Onun pelerinindeki tutuşu sıkıydı, varlığı ise sabitti. Bir anlığına, boş ifadesi, farkındalıkla yumuşadı.

Fısıldadı, neredeyse inanamıyordu.

"Beni kurtardın."

Northern, tutuşunu bıraktı, onu geri iterek yaratığa dönerken

ona bağırdı.

"Eğer bunu ciddiye almayacaksan, yoldan çekil. Felaket yaratıklarıyla sadece dövüş becerilerinle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Dudakları açıldı, ama çıkan sözler sessizdi, neredeyse kabullenmiş bir şekilde.

“Ama... sahip olduğum tek şey bu.”

Onu duymak için beklemedi. Bir anda ileri fırladı, kendisi ile iyileşen yaratık arasındaki mesafeyi kapattı. Kırkayak tentakülü geri çekildi ve ona doğru hamle yaptı, kıvrılan bedeni bir kamçı gibi vurdu.

Ancak Northern daha hızlıydı. Illusioned Hefter'ın görünmez bıçağı havada süzüldü, eterik kenarı yürekten bir segmentinde centipedi temiz bir şekilde kesti.

Bir kısmı centipede'nin vücudunun yere düştü, mor kanın rahatsız edici bir akıntı halinde dökülürken şiddetle seğirtti.

Gözleri bir an parladı. İlk darbesinde yaratığın kitin ne kadar sert olduğunu hissettikten sonra, düzgün ve kolay bir kesim beklemiyordu.

Öfkeli hale gelen yaratık, umutsuz ve dikkatsiz bir saldırıyla Northern'a doğru fırladı. Yüzü olmasa da, öfkesi hissediliyordu.

Kuzey sakin kaldı. Hareket başlamadan önce onu tahmin etti. Kılıcı ile yaratığın başı arasındaki mesafe bir anda kapandı. Yaratığın kolunu omzuna bağlayan segmenti gördüğünde gözleri bir an parladı.

O kısmı hedefledi. Akıllıca ve temiz bir şekilde omzuna doğru aşağıya doğru kaydırdı. Yaratık bir

kolları Kuzey'e doğru hamle yaparken.

Bu, dengesinin sarsılmasına neden oldu.

Kuzey, anın keskin avantajını alarak, yaratığın göğsüne bir tekme attı ve onu havaya fırlattı. Artık kendi savaşlarına kilitlenmiş olan kervanın geri kalanına daha yakın.

Canavarin kaygan bedenine indi ve görünmez bıçağını gövdesini bölen parçaya soktu. Bıçak, mide bulandırıcı bir sesle içeri girdi ve onu döndürdükçe daha da derinleşti. Yaratığın bedeni hafifçe titredi, mor bir sıvıyla dolarken hayatı sona erdi.

Yıkıcı bir sona.

Kız hareketsiz durdu, şaşkın bir sessizlik içinde izliyordu. Duyguları karmaşık bir karmaşaydı - şok, kafa karışıklığı, hayranlık, utanç ve takdir hepsi üstünlük için savaşıyordu.

Yüzü, o an hissettiği şeyleri tanımlamak için mücadele eden çelişkili ifadelerin bir tuvali haline geldi.

Yüklerin etrafında, her paralı asker, çekişmeli ve sonuçsuz bir savaşta kilitlenmiş gibiydi. Birkaçı zaten cansız, kendi kanlarının havuzunda ıslak yatıyordu.

Karın çitinli canavarı saldırdığından beri, kimse öldürücü bir darbe indirmeyi başaramadı. Canavarların çitinli derisi özellikle sertti.

Bıçaklar ağır sarsıntılarla geri savrulurken, savaş bir çıkmaza girmişti. Abominasyonlara karşı direnen paralı askerlerin de boş adamlar olmadığına dair bir kanıt.

Ancak, içlerinden biri aniden maskeli bir adamın kılıcını abominasyonun göğsüne sapladığını gördü. Yüzü soldu, hemen öğrenmek istedi.

"Nasıl yaptın..."

Ancak böyle bir rakipten gözünü ayırarak aptalca bir hata yaptı.

İğrenç yaratığın yürekten gelen centipede tentakülü, aşağıdan göğsüne çarparak onu havaya fırlattı ve kırmızı sıvı bir püskürtme ile yere düşürdü.

Yaratık geri çekildi ve hızla yeniden konumlandı, ölümcül darbeyi indirmek için doğrudan ileri uçmaya hazırlanıyordu. Ama bir şey, insansı bedenine çarparak onu gevşek bir tekerlek gibi savurdu.

Yaratık, başka bir savaş girdabına çarptı—bir kadın olan paralı asker, önceden dikkat ederek, ağırsız bir zarafetle havalandı.

Daha sonra iki yaratık, yaşlı adam ve sert yüzlü bir orta yaşlı adam tarafından başa çıkılan üçüncü yaratığa çarptı.

Yaşlı adam, ortağını yoldan çekmek için yeterince zeki davranarak onun hayatını kurtardı.

Gareon, canavarı ellerinden sertçe kavradı. Centipede tentakülü, ona birkaç kez iğne gibi vurdu, ama o kendine dikkat etme çabası göstermedi ve darbelerden rahatsız görünmedi.

Vücudu da kanamadı.

Canavarların birbirine çarpma tuhaf manzarasını gördüğünde, tuttuğu yaratığı yönlendirdi ve tam zamanında onu karmaşık canavarlar yığınının içine tekmeledi.

Gareon'un saldırısının gücüyle yörünge değişti, tüm iğrenç yaratıklar savrulurken, farklı parçalara düşerek ilk kargonun önünde toplandılar.

Kuzey, neredeyse bir saniye sonra indi.

Gareon maskeli paralı askere baktı ve sordu.

"Bunu sen mi yaptın?"

Northern sadece başını salladı ve şimdi yükselen iğrençliklere odaklandı.

Canavara zayıflığını iletmek için herkese mesajı ulaştırmak muhtemelen gereksiz zaman alacaktı.

O sadece en iyisini hesapladı ve herkesin bundan yararlanacak kadar akıllı olduğunu değerlendirdi. Canavara devasa bir güçle vurmak, çabaya kesinlikle değerdi.

Eğer Gareon o kadar güçlü bir tekme ile yörüngesini değiştirmeseydi, muhtemelen hala savrulmaya devam edeceklerdi.

Northern bir süre adama baktı.

'O güçlü...'

Bu kadar güçlü bir kuvvet muhtemelen Titan'ın Hesabı ile rekabet edebilirdi. Ancak sonuç, kaptan için muhtemelen korkunç olurdu.

Teşekkür ederim.

Northern Gareon'un kalın sesini duydu.

“Herkese kendilerini yeniden yönlendirme şansı verdin.”

Kuzey geriye baktı.

“Ama kargonun diğer tarafının nasıl gittiğinden emin değilim...”

Gareon konuşmak üzereydi. Ama zaman çok önemliydi. Yaratıklar onlara saldırdı. O, ileriye doğru uçtu ve havada birine yumruğunu indirdi.

O iğrenç yaratık yere yıkılarak korkunç bir gürültüyle düştü.

'...ooou'

Kuzey bir an bunu hissetti, sonra hareket etti ve hızla birbirine yakın iki iğrenç yaratığın önünde belirdi. Her birini farklı elleriyle yakaladı ve boyunlarını ezdi, chitinlerinin metalik sertliğini umursamadan.

Paralı askerler şaşırmış bir şekilde, gözlerinde donmuş yıldızlarla bakakaldılar.

“Ne oluyor?”

“Onları ezmek için çıplak ellerini mi kullandı?”

O şey metalden daha sert.

Northern, onların sürprizine veya yorumlarına aldırmadı, kulaklarında çalan sistemin sesine bile aldıracak zamanı yoktu, zaten bir sonraki iğrençliğe geçmişti.

Yaratık, ona centipede'yi fırlattı, ancak Northern'ın şekli, onun bunu fark etmesi için çok hızlıydı. Korkunç bir darbe, karnının yan tarafında—kolunun altında—chitinini kırdı ve onu havaya fırlattı.

Northern, yumruğundaki mor sıvıya baktı ve kaşlarını çattı.

'Silahsız savaşmak garip ve tiksindirici.'

Yükün olduğu tarafa baktı. Çoğu paralı asker gitmiş, diğer tarafa uçarak savaşa katılmıştı. Ancak metal seslerinin çarpışmasından, bunun bir yere varmadıklarını anlayabiliyordu.

Son iğrençlikle boğuşan Gareon'a bir göz attı, sesleriyle kulak zarlarını yırtma tehdidi oluşturan güçlü yumruklar savuruyordu.

Northern sıçradı ve yükün diğer tarafına indi. Gözleri, iki paralı asker tarafından mücadele edilen bir iğrençliğe kilitlendi. İleri atıldı, darbesi chitinous canavarın kafasına çarptı.

Yaratık yuvarlandı ve bir noktada yere çarptı. Northern, onun elini yakaladı, hızla ayaklarını bedenine koydu ve korkunç bir güçle uzvunu çıkardı.

Başarılı olduktan sonra kan sıçramaları karı lekeledi ve onu fırlattı. Yaratık ve centipede, yerde şiddetle kıvrandı, saf ve yoğun bir öfkeyle yutuldu.

Ama Northern umursamadı. Gözleri soğuk bir ışıkla parladı, ayağıyla kafasını ezerek korkunç bir şok dalgasının karla kaplı alanda yayılmasına neden oldu.

İki paralı askerin kendisine hafifçe açık ağızlarla baktığını bir an için göz ucuyla gördü ve bir sonraki hedefe doğru ateş etti.

Oraya vardığında, diğer tarafta gördüğü kadın kılıcını canavarı göğsünün bölümlü kısmına sapladı, yüzünde kötü bir sevinç belirdi.

“Bunu almanıza izin vermeyeceğim.”

‘Bu ne zamandan beri bir yarış haline geldi?’

Kadına garip bir şekilde baktı ve yanından kayıtsızca geçti. Üçüncü kişi de zaten canavarı doğru bir şekilde hallediyordu.

Belki de onu izleyerek bu fikri almış ve onlara iletmişti.

Kuzey çevreyi gözlemledi. O gelmeden önce iki canavar öldürülmüştü, ama iki insan da dağılmış halde yatıyordu, kanları beyaz karın içine sızıyordu, gözleri korkmuş ve açılmıştı.

Biraz irkildi ve uzaklaştı, yükün sağ tarafına doğru hareket etti, diğerleri savaşlarını bitirirken.

Durum aniden gelişti, ama durum hızla kontrol altına alındı. Ancak, insanlar öldü.

Kuzey aniden acı hissetti.

'Bir süredir...'

Kuzey'in savaşta geri çekilmesinin ardından işler hızla sona erdi. O, yükün sağ tarafına geldiğinde, Gareon ikinci iğrenç yaratıkla ilgilenmişti.

Adam ona onaylayıcı bir gülümseme ve parmakla yukarı işaret etti. Bu garipti; Kuzey daha önce hiç böyle bir şekilde bakılmamıştı.

Adamın gözlerinde bu kadar çok saygı var.

'Eğer beni ve neden olduğum ölümleri bilseydi, benden bu kadar hoşlanmazdı.'

Gözleri, beyaz karın üzerinde morbid bir şekilde dağılmış cesetlere kaydı. Karanlık kıtadaki günleri ve ardından gelen sayısız ölüm, birdenbire her zamankinden daha belirgin hale geldi.

Ve dürüst olmak gerekirse, onları düşündüğünde hiçbir şey hissetmiyordu... sadece ağzında hafif bir tiksinti vardı.

Diğer paralı askerler cesetleri yolun kenarına sürüklediler, hepsinin gözlerinde karanlık ve kasvetli bir ifade vardı.

Solgun ve cansız bedenleri yan yana koydular ve altı ölümü saydılar. My Virtual Library Empire üzerinden bağlantıda kalın.

Yolculuğa çıkan yirmi iki paralı askerden, henüz üç saat bile yol almışlardı ve altısı ölmüştü.

Northern aniden kanının donduğunu hissetti.

'Henüz mesafenin yarısına bile ulaşmadık.'

Hepsini tek tek gözlemledi. Daha önce tuhaf davranan kadın, yaşlı adam, sert yüzlü adam, garip bir sarı bıyığı olan kel bir adam ve daha birçokları vardı.

Hepsi bu yolculuğu tamamlayabilecek miydi?

Kuzey hafifçe başını salladı ve düşünceleri bir kenara attı.

'Umurumda değil. Herkes kendi hayatından sorumludur. Daha doğrusu...'

Bakışlarını şimdi Gareon'un çekirdeklerini topladığı canavarların cesetlerine çevirdi.

'Nasıl oldu da pusu kurmayı bildiler...?'

Bu yaratıkların davranışları çok zeki ve garipti. Bu, saha canavarlarının özelliği miydi?

Yırtıklardan çıkıp katliamdan kurtuldukları için çevreyle bütünleşmişlerdi ve alışılmışın dışında hareket edebiliyorlardı.

Bu gerçekten ne anlama geliyordu?

Eğer öyleyse...

'Bu, onları yırtık canavarlardan daha tehlikeli hale getirmiyor mu?'

Eğer saha canavarlarıyla karşılaşacaklarsa, bu, canavarlara dair öğrendiği her şeyi terk etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve onların sürpriz unsurlarına hazırlıklı olması gerekecekti. Bu düşünce aniden çok hoş olmayan bir his uyandırdı.

Ona acı bir şekilde yüzünü buruşturmasına neden oldu.

'Sürprizleri sevmiyorum.'

Gareon tam o anda yanına yaklaştı ve ona bir çanta uzattı.

Northern çekirdekleri inceledi, mavi gözleri hafifçe parladı. Başını salladı ve onları kabul etti.

Teşekkür ederim.

Gareon, beyaz dişleriyle gülümsedi.

"Hayır. Size daha çok teşekkür etmemiz gerekiyor. Eğer zamanında çatışmaya katılmasaydınız, daha fazla kayıp sayacaktık. Gerçekten minnettarım, Bay White."

Kaptan başını hafifçe eğdi, Northern'a bir kez daha garip bir bakış attıktan sonra döndü.

'Bana bakış şekli hoşuma gitmiyor.'

Adamın gözlerinde yumuşak ışıkta büyük bir hayranlık ve sessiz umut parlıyordu. Saygıyla gülümsedi ve daha fazlasını bekliyordu.

Belki de tüm kervanları onun sayesinde hayatta kalabilecekti.

Northern, bunların kaptanın zihninin ona beslediği sinsi ve ölümcül düşünceler olduğunu anlayabiliyordu.

Gerçekten, onun kervandaki varlığı kesinlikle büyük bir fark yaratırdı. Ama kimseyi ölümle yüzleşecek kadar aptal olanı kurtarma gibi gereksiz bir sorumlulukla görevlendirilmeyecek.

'O lanet kız gibi.'

Kuzey, başlangıçta kurtardığı kıza döndü. Oradaydı, ölüleri çok üzgün bir ifadeyle yakarken duruyordu.

Sonra kız başını hafifçe çevirdi ve bir sebepten ötürü Kuzey'in ölümcül, delici ve nefret dolu bakışlarını yakaladı.

Ölüler için sessiz bir saygıyla dururken, bir elini kolunu ovalayarak rahatsız bir şekilde hareket etti.

Gareon'un sesi kervanın üzerinde yükseldi, sözleri hüzün ve mevcut gerçekliklerinin ağırlığıyla doluydu.

"Onlara uygun bir cenaze töreni düzenlemek, yas tutmak ve mümkünse ailelerine saygıyla göndermek için daha fazla zaman geçirebilseydik keşke. Ama bu işe girdiğimizde neyle karşılaşacağımızı hepimiz biliyorduk. Ücret güzel, ama bu iş kolay olmayacak."

Durdu, yüzü bir an yumuşadı, sonra keskin gözlerinin derinliklerinde bir kararlılık ışığıyla sertleşti.

"Lathia bir buçuk günlük mesafede. Bu yolculukta bize koruma sağlamaları için yıldızlara dua etmemiz ve gündüz mümkün olduğunca mesafe kat etmek için zamanımızı dikkatli kullanmamız, gece de dinlenmemiz gerekiyor."

Konuşmasına rağmen, kervanın havası hâlâ karanlık ve ekşi hissediliyordu.

'Yüzlerdeki ifadeler ne, lanetli bir yükü bir ablukaya götürürken şarkı söyleyip dans edeceklerini mi düşündüler?'

Kuzey, paralı askerlerin ne beklediğini hiç bilmiyordu, ama görünüşe göre ilk canavarlara karşı karşılaşmalarından çok hayal kırıklığına uğramış ve moral bozukluğu yaşamışlardı.

Her neyse, hepsi yavaşça pozisyonlarına geri döndü, yük hareket etmeye devam etti. Neyse ki, yükün tekerleklerinden hiçbiri zarar görmemişti.

Hayvanlar da bir tür evcilleştirilmiş canavardı, bu yüzden korkudan kaçmadılar—patlama başlangıçta onları korkutmuş olsa da.

Kuzey, kadınla birlikte yürümeye devam etti, ikisi de ilk birkaç dakika sessizdi.

Bir süre sonra—kervan ormanın derinliklerine daha da ilerlediğinde—kadın Kuzey'e bir göz attı ve nihayet konuştu.

"Hayatımı kurtardığın için sana asla düzgün bir şekilde teşekkür etmedim."

Kuzey, umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Buna gerek yok. Bana olan borcumu ödenmiş sayabilirsin."

Kadın hafifçe gülümsedi, gülümsemesi bir sebepten dolayı solgun görünüyordu.

"Biliyor musun, şimdi düşündüğümde, senin önünde kendimi küçük düşürmüş olabilirim. Senden özür dilerim, seninle ilgili sonuçlara hemen varmamdan dolayı... ara sokaktan ve saldırıya uğramadan önce."

Northern elini kaldırdı, ona kaptanın kendisine yaptığı gibi parmaklarını yukarı kaldırarak onay verdi. Umarım bu, yolculuğun geri kalanında onu sessiz tutar.

Şanslar, bir şekilde ya da başka bir şekilde ölecekti. Muhtemelen.

Ve belki de, o başka bir Raven değildi. Bir kere, yanlış olduğunu bildiği ve özür dilemesini de bildiği görünüyordu.

Gerçekten onun hayatta kalmasını umuyordu.

Kar yağmurlu orman, kervan daha da ilerledikçe daha derin ve uzun uzandı. Ya da belki de çoktan sonunu kaçırmışlardı çünkü başka birine sorunsuz bir şekilde akıyordu?

Kuzey, ancak ağaç türleri konusunda oldukça bilgiliydi. Çoğu yapraksız görünse de, bir zamanlar oldukları şeylerin kömürleşmiş iskeletleri gibi görünseler de, yine de kabukları ve dallarının şekliyle onları tanıyabiliyordu.

Bazı ağaçlar muhteşem dal şekillerine sahipti, bazıları ise dağınık cadılara benziyordu. Kuzey, bunların şömineler için en iyi odun türü olduğunu biliyordu.

Diğer benzerlerine kıyasla, odunu acımasızca tüketmeden yüksek yanma oranlarına sahiptiler.

Elbette, bu tüm bilgiler, bir tür karşı dünyadan gelen bir anne ve pişman, ölümcül ve kötü bir suikastçi olan bir babayla kırsalda yaşamanın bir hediyesiydi.

'Hayatımın en basit olduğunu düşünmüştüm... Yanılmışım.'

Tüm bu şeyler ve ona hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu en temel ve önemli şeyleri öğretmemeye karar verdiler. Deneyimlere özel hikayeler için Sanal Kütüphane İmparatorluğuma göz atın.

Ancak şimdi, her zamankinden daha fazla, onları anlayabiliyordu. Sahip oldukları güçle ve Eisha'nın ne kadar bağlı olduğu ile, kesinlikle onu her türlü zarardan koruyabileceklerini düşünmüş olmalılar.

Asla zarar görmeyeceği bir hayat istemiş olmalılar... Oğulları için böyle bir hayat yaratacaklarından o kadar emin olmalılar ki.

Ancak nihayetinde... başarısız oldular.

'...Ve bunun bedelini ödemek zorunda kaldım.'

Bu, Northern'a bir şeyi öğretti.

Güvenlik yanılsaması.

Onun, yolculuklarının ne kadar tehlikeli olacağını herkesten daha iyi bildiği. Ve ne yazık ki, herkesi koruyamazdı. Bu, ilk başta istemiş olsa bile.

Northern'ın ilgilendiği tek şey, ablukaya ulaşmak ve geri dönmekti. Bu, onun kalibresindeki biri için zor bir görev değildi.

Eleina ve babasının aynı görevi yerine getirmeye çalışırken uzuvlarını kaybettikleri gerçeğine rağmen.

Northern, herkesin kendi alanında teselli bulduğu anı dikkatle izledi; bazıları birbirine yumuşakça fısıldarken, diğerleri bir şeyler çiğniyordu. Aralarında, mavi bir alev gizlice yanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Ses aniden geldi, düşüncelerini keserek. Northern, sesin geldiği yöne döndü ve kızın yavaşça yanına yerleşip bacaklarını çaprazladığını izledi.

"Maske takıyor olsan da, gözlerin kimin önce öleceğini ölçüyormuş gibi görünüyor."

Northern'ın gözleri birkaç saniye ona odaklandı, sonra sessizce bakışını çevirdi.

“Sen pek çok kelime kullanan bir adam değilsin, öyle mi?”

“İnsanların benimle konuşmasına alışkın değilim.”

Boğuk sesi bir süre sonra ilk kez duyuldu, herkesin dikkatini çekti.

“Bu bir yalan.”

Bayan enerjik bir şekilde karşılık verdi.

“Her gün seninle konuşmak isteyen birçok insan olduğuna eminim.”

Kuzey bir süre sessiz kaldı, söylediklerini derin derin düşündü.

‘Var mı?’

Bunu böyle açıklamazdı. Ama her zaman birçok insanla... isteyerek konuşmuyordu.

Belinden astığı bir çantadan bir parça ekmek çıkardı ve ikiye böldü, bir yarısını Kuzey’e uzattı.

O, ellerine baktı, gözleri kısa bir süre kısıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Kadın kaşlarını çattı, kafası karışık.

“Ne? Sana yemek teklif ediyorum. Biz ayrıldığımızdan beri hiçbir şey yemedin.”

Gözlerini uykulu göstermek için gözbebeklerini döndürerek ekledi.

“Tabii ki, alçakgönüllü ekmeğim, soylu birinin gözünde yeterince iyi değilse.”

Kuzey ona baktı, gözleri boştu. Grup arasında soğuk bir rüzgar esti, neredeyse küçük alevi söndürecekti ama zavallı şey ısrar etti.

Sonra Kuzey'in boğuk sesi sessizlikte yankılandı.

“Ben soylu değilim.”

Biraz alçak olsa da, hepsi hala duyabiliyordu. Sanki gizlice dinliyorlarmış gibi, bir sonraki konuşmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Mercenariler, Gareon, yaşlı adam ve aralarındaki kadın hariç, bir grup yabancı olarak başladıklarında, pek çoğu sık sık birbirleriyle konuşmuyordu—ama bu değişmeye başlamıştı.

Hava da daha iyi hale gelmişti.

Kız biraz geriye yaslandı, diğer herkes kadar şaşırmıştı.

“Bu imkansız, sıradan biri olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

Kuzey omuzlarını silkti, sesi durumun ciddiyetini hafifletiyordu, ya da belki de neyin peşinde olduğunu bilmiyordu.

“Gerçekten kimliğim üzerine düşünme fırsatım olmadı ama evet, ben bir sıradanım, başkent şehrinin batı kapısının kenarında büyüdüm.”

Kızın ağzı daha da açıldı. Etrafındaki diğerleri de birbirlerine mırıldanıyordu.

“Bu imkansız...”

Kuzey gözlerini kısarak, aşırı şaşkınlığa neden olan durumu anlamaya çalışarak sordu:

“Bu işin nesi var? Neden bu kadar şok oldunuz?”

Gareon güldü, kalın sesi gece boyunca yankılandı.

“Sıradanlar uyandığında, soyluların sahip olduğu kaynaklara ve ayrıcalıklara erişimleri yoktur. Bazıları uyanışları için eğitilmiş ve hazırlanmış bile olabilir. Ama biz sıradanlar... ilk yırtığımızdan önce bir süre geçmesi gerekiyor, akademiye gitme lüksümüz yok ve sadece bir kamu kalesine katılarak öğrenmek zorundayız. Eğer bazı şanslılarımız C sınıfı bir yetenekle karşılaşırsa, belki özel bir kaleye gidebiliriz, ama tüm bunlara rağmen, yırtık önceliği daha güçlü yeteneklere ve daha fazla potansiyele sahip olanlara veriliyor.”

Kaptan bir süre duraksadı, derin bir nefes alarak devam etti.

Bu, daha ayrıcalıklı olanların, soyluların etrafında dönen bir döngü haline getiriyor ve bizim gibi insanlar için sadece kırıntılar bırakıyor. Ve biliyorsun, daha güçlü olmak için daha yüksek seviyeli yarıklara ihtiyacın var.

Gareon gerçekten haklıydı. Bu, Orta Ova'larda yavaşça yayılan bir veba olmuştu, bir tür hileli sistem.

Yani senin gibi biri aniden ortaya çıkınca, bu kadar güçlü, doğal olarak herkes senin bir soylu olmanı bekliyordu. Aslında, senin kadar güçlü biri neden böyle berbat bir işi kabul eder, merak ediyorum. Büyük kalelerde kolayca bir yer bulabileceğinden eminim.

Kuzey, kadın konuştuğunda ona baktı. Mavi alevlerin loş ışığında yüzü biraz korkutucuydu; yüzünde gotik bir güzellik ve gözlerinde şiddetle yanan kötü bir kararlılık vardı.

O tuhaf bir şekilde cezbetti... karanlık ve zehirli. Küçük gülümsemesi bile...

Northern başını salladı.

'Ne lanet...'

Onun ne kadar tuhaf bir şekilde güzel olduğunu düşünmeye devam edebileceği neredeyse hissediliyordu. Normal hissettirmediğine yemin edebilirdi.

“Peki, senin gibi bir sıradan insan bu kadar güçlü nasıl olur?”

Kadın, karanlık gözlerinde sorgulayıcı bir bakışla sordu.

Toplantı aniden ürkütücü bir sessizliğe büründü. Her biri sabırla Northern'ın yanıtını bekliyordu. Aniden üzerinde görünmez bir baskı hissetti; daha önce soruya yanıt vermeyecekse, herkesin üzerindeki bakışları aniden çok bunaltıcı hale geldi.

Northern kayıtsız bir tavırla omuz silkti.

“Sadece canavarlara dolu bir kıtaya atılmak.”

Tonunu kuru ve uzak bir şekilde söyledi.

Hanımefendinin gözleri büyüdü ve aniden bir enerji patlamasıyla ona doğru koştu. O kadar hızlı hareket etti ki, grubun ortasındaki küçük alev onun geçişini bile fark etmemiş gibiydi.

“Aman Tanrım! Sen onlardan birisin!”

Hanımefendi, Northern'ın önünde çömeldi, ellerini tutarak gözleri büyüyerek heyecanla bağırdı, kelimeleri heyecanıyla üst üste düştü.

“Bu çok şeyi açıklıyor! Aman Tanrım, evet, tabii ki—şimdi her şey mantıklı!”

Karanlık kıtanın olayını bilmeyen tek bir ruh bile yoktu. Herkes dua etti ve böyle acımasız bir kaderle karşılaşan çocuklarla birlikte ağır ve dualı kalplerle rezonansa girdi.

Bu yüzden bu hanımefendi gibi birinin... kim olursa olsun... aniden ona karşı değişmesi ve gözlerinde bu kadar merhamet ve acıma ile ona bakması şaşırtıcıydı.

Şimdi, Northern için bunun son derece rahatsız edici ve hoş olmayan bir durum olduğunu konuşmayalım.

Ama tüm dünya onların hepsi için üzülüyordu. Özellikle de çocukları ve küçük kardeşleri Merkez Ovası'nda güvende olanlar için.

Northern, kadının hangi kategoriye girdiğini merak etti ve kendini ondan biraz uzaklaştırdı.

Yaklaştığı anda, onun büyüleyici yüzünü daha net görebildi; etkisi, daha önce olduğu gibi, onu karanlık bir çukura sinsi bir şekilde çekiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun iki farklı göz rengi vardı; bunu gün boyunca bile fark etmemişti. Kahverengi saçları omuzlarından sırtının ortasına kadar dökülüyordu, ancak üst kısımdaki birkaç tel biraz dağınıktı.

Şimdi onu yakından gördüğünde, gotik güzellik olarak yanlış anladığı şeyin, yüz hatlarına kazınmış uyku yoksunluğunun gölgesi olduğunu fark etti.

Geri çekildi ve kendini toparladı, özür diledi.

"Üzgünüm. Hepinizden birini tanımak istemişimdir. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki..."

Utançla boğazını temizledi.

"Beni umursamayın. Sadece... başınıza gelenler—bir şekilde büyüleyici bir güzellikte. O deneyimde bir an kalmak istiyorum."

Bu ifade her şeyi değiştirdi ve Northern fark etti.

'O deli.'

Onun "kendi yolunda lanetli güzel" demekle neyi kastetti? Bu kadın kimdi ve neden ona uzaklaşması için sinyal vermesine rağmen hala bu kadar yakın duruyordu?

O bunu açıkça anladı... ama bunu var olmayan bir şey gibi ele alıyordu.

Kuzey için şanslıydı, çünkü birisi de onun gibi düşünüyordu.

Başını çevirmeden önce yanındaki gerginliği fark etti.

Diğer kız—şu ana kadar keskin gözlü ve sessiz—garip kadına soğuk, delici bir bakışla dikildi.

"Onu sıkıştırıyorsun."

Keskin bir sesle söyledi. Sessiz tonu, kadının önceki patlamasından daha yüksek bir ses gibi geliyordu.

Brunet, ani karşılaşmadan şaşırmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve kendini düzeltti.

Kısa bir an için, uyumsuz gözleri kısıldı, ama giydiği etkileyici gülümseme hızla geri döndü, ancak şimdi çok daha az samimiydi.

"Kimseyi rahatsız etmeye çalışmıyordum."

Yumuşak bir sesle, ellerini alaycı bir teslimiyetle kaldırdı.

"Sadece... kendime engel olamadım. Onun gibi biriyle tanışmak nadirdir."

Kuzey'in yanındaki kız tereddüt etmedi.

"Merakın sınırları var. Uzak dur."

Kuzey sessiz kaldı, ne yapacağını veya nasıl müdahale edeceğini bilmeden durumu izledi.

Hava ağırlaştı, gerginlik hissediliyordu. Ateşin etrafındaki paralı askerler, müdahale edip etmeyecekleri konusunda birbirlerine bakıştılar.

Gareon sonunda boğazını temizleyerek, duraksamayı bozdu.

"Yeter. Hala önümüzde uzun bir yol var ve ihtiyacımız olan son şey birbirimizin boğazına sarılmak. Gücünüzü dışarıdaki için saklayın."

Kahverengi saçlı kız tereddüt etti, sonra iç çekti.

“Tamam.”

Son bir kez Kuzey'e baktıktan sonra yerine geri döndü.

Kendisine oturan kız derin bir nefes aldı ve ona sert bir bakış attı, fısıldayarak

Kendini daha fazla savunmayı öğrenmelisin... insanların istediklerini yapmalarına izin vermekte hiçbir güzel şey yok. Bazen sınırların olduğunu göstermen gerekir.

Kız ona öğüt verirken Northern sessizdi. Ne şekilde yanıt vereceğinden veya ne yanıt vereceğinden pek emin değildi ve bu durum ona üzücü bir gerçeği fark ettirdi.

'Ben... utangaç mıyım?'

Bunu düşündüğünde, karşı cinsle normal bir konuşma yapmadığını, onlara kızmadan, onları öldürmek istemeden veya onları bir tür kız kardeş olarak görmeden bir konuşma yapmadığını düşündü.

Utangaç olmak onun için düşünülemez derecede absürd bir durumdu; belki de utangaç değildi, ama şu anda durumu bu kadar garip bulmasının ve bunu düzgün bir şekilde idare edememesinin başka bir nedenini bulamıyordu.

Northern hafifçe iç çekti ve ayağa kalktı.

"Gece boyunca nöbet tutacağım."

Hiç kimsenin yanıtını beklemedi ve sadece uzaklaştı.

"Bir dakika müsaade eder misin?"

Yanında oturan kadın da ayağa kalktı ve hemen peşinden gitti.

Karavanın oldukça uzağına geldikten sonra Northern durmadığını veya farklı bir yola gitmediğini fark etti.

Arkasını döndü ve kuru bir tonla sordu.

"Size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Yarısı yenmiş ekmeği ona uzattı.

'Cidden...'

O, ekmeğe baktı, iç çekti ve ondan aldı. Daha fazlasını My Virtual Library Empire'da deneyimleyin.

Teşekkür ederim.

Gitmek üzere dönerken, onun ince, gümüşi sesi sessizliği bozdu, karanlıkta yumuşak bir şekilde, garip bir yalnızlıkla doluydu.

"Şey... daha önce, herkesin ölçüsünü alıyordun, değil mi?"

Northern yanıt vermedi, sadece onu dinlemek için durdu.

O tereddüt etti, sonra devam etti.

"Sence bir sonraki kim ölecek? Yoksa... herkesin kurtulacağını mı düşünüyorsun?"

Aralarındaki sessizlik uzadı, tek ses soğuk rüzgarın ağaçlar arasındaki hafif hışırtısıydı.

Tam geri dönmeye başladığında, sorusu cevapsız kalmışken, Northern aniden döndü. Soğuk gözleri onun gözlerine kilitlendi ve istemsiz bir ürperti omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

"Sen."

Nefesi kesildi, başı hafifçe eğildi ve küçük bir kaş çatma belirdi.

"Affedersin?"

"Sanırım sen bir sonraki öleceksin."

Sesini duygusuz bir şekilde söyledi, sessizliği bir bıçak gibi keserek.

Bir an için ona baktı, şaşkın. Sonra, onun şaşkınlığına, keskin ve kırılgan bir kahkaha patladı.

Kahkahası daha sessiz, daha kararlı bir şeye dönüşürken gözünden küçük bir yaşı sildi.

Onun bakışlarıyla buluştu, gözleri tuhaf, güçlü bir kararlılıkla yanıyordu. Sonra yumuşak bir sesle söyledi

: "Belki bazılarımız hayatta kalamayacak. Ama emin olduğum bir şey var, o da ben ölmeyeceğim."

Northern bir an için onu inceledi, ifadesi okunaksızdı.

Başka bir şey söylemeden, arkasını döndü ve ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Onun sözleri havada bir meydan okuma gibi asılı kaldı, aralarındaki boşlukta yankılandı.

Üçüncü günün sonunda çoğu öğrenci gelmişti ve o gece, herkes mülk içindeki büyük bir salonda toplanmış ve bilgilendirilmişti.

Onun klonu özellikle kayıptı, konuşmasını gerektirecek durumlardan ustaca sıyrılıyordu.

Yarışmanın ikinci kısmı da onun için zor bir görev değildi. Birçok kişi onun hislerini paylaşmıyordu.

Akademi eğitmenleri, her öğrencinin neler yapabileceğine dair bir derleme yapmıştı. İkinci aşamanın amacı, birinin yeteneğinin sadece savaşla sınırlı olmadığını tanımlamaktı.

Esnek olun, yaratıcı olun ve yeteneğinizi etrafınızdaki sorunları çözmek için kullanın. Bunun için, öğrencilere çeşitli testler dağıtıldı.

Bazıları yanılsamalı bir labirentte yol almak zorundaydı. Northern, o kişilere hiç kıskanmadı. Diğerleri ise belirli bir süre içinde devasa dağları aşmak zorundaydı.

O ve ekibi içinse, bir takım arkadaşını kurtarmak için bir metal alaşımını kırmak zorundaydılar. Alaşım, başka bir eğitmenin yeteneğiyle güçlendirilmişti ve o kadar dayanıklıydı ki, hiçbir çekiç onu delip geçemiyordu.

Ve Northern, klonuna isim değiştirme özgürlüğü vermedi. Aslında, bunun mümkün olup olmayacağından da emin değildi.

Klon, onun gücünün %100'ünü taşıyordu ama bu bilginin içinde ince bir ayrıntı vardı; Northern, sonraki günlerde burada ve orada yaptığı küçük deneylerle bunu keşfetmişti.

Klonlarının benimseyebileceği [Omniform] ve [Unwritten] derecesi vardı; basitçe söylemek gerekirse, ikisi de klonlanamazdı. Tüm klonları, başarının taklidiyle ortaya çıktı.

Ancak, [Omniform] ile ilgili tuhaf olan şey, ona başka bir kimlik vermesiydi. İkinci adı, şu anda [Unwritten] olarak sahip olduğu her şeyin dışında bir varlıktı, bu yüzden [Unwritten] olarak bir klon yarattığında, onlar [Unwritten] olarak kalıyorlar.

Komutuna rağmen, isimleri değiştiremiyorlar.

Bu yüzden ekip, orada olsaydı, ikinci testi bekledikleri kadar kolay geçiremeyecekti. Geçiş yapmayı düşündü ama gün batmak üzereydi ve kervan tekrar yola çıkmaya hazırlanıyordu.

O anda Gareon ona doğru yürüdü, dim yıldızlara bakarken ona katıldı; saniyeler içinde sürekli parlayan ve sönümlenen belirli bir yıldız vardı.

Kaptanın kalın sesi ona ulaştı, yumuşak olması amaçlanmış ama neredeyse başaramamıştı.

"Yıldızları sever misin?"

Sesi yankılanırken hava hafifçe titredi gibi görünüyordu.

Northern ona baktı, gözlerini kırpıştırdıktan sonra tekrar yıldızlara döndü.

"Bilmiyorum... Onlar hakkında okumayı seviyorum. Ama burçlar ve öğretileri konusunda tutkulu bir takipçi olmadım."

Gareon hafifçe başını salladı, sert yüzü uzak yıldızların titrek ışığıyla hafifçe aydınlandı.

Kollarını kavuşturdu ve kısa bir sessizlikten sonra yanıtladı.

"Adil bir cevap. Yıldızlar, gökyüzündeki sadece ışıklar değil. Onlar, takımyıldızların kendilerinin yazılı noktalarıdır. Hikayeler, miraslar ve uyarılar taşırlar. Atalarımız onları güzellik için değil, hayatta kalmak için okudular."

Sesinde kişisel deneyimi ima eden bir ağırlık vardı, ancak ayrıntıya girmedi.

Northern başını eğdi, kaptanın sözlerine ilgiyle yanıt verdi.

"Uyarılar mı?"

Gareon, Northern'ın daha önce gözlemlediği sönmekte olan yıldıza işaret etti.

"O—Dorgal'ın Gözü—El-fach'ın takımyıldızında bir dizi noktadır. Değişimi temsil eder: yılın sonu, yeni yılın ilk ayına biraz kapı açar. Ama Dorgal'ın Gözü aynı zamanda kaosu ve beklenmedik fırsatı temsil ettiği söylenir. Böyle titrediğinde, bir değişimin geleceği anlamına gelir. Gözünün altında olanların cesaretini test edecek bir şey."

Northern, sanki bazı gizli gerçekleri anlamaya çalışıyormuş gibi, yıldızı daha dikkatli inceledi.

"Böyle şeylere inanıyor musun?"

Gareon güldü, sesi derin ve taşlıydı.

İnanç gerekli değil. Yıldızların kendilerini kanıtlamanın kendi yolları var, ister sevelim ister sevmeyelim.

Kaptanın sözleri, arkasındaki kervanın hareket etmeye hazırlanırken Northern'ın aklında yankılandı. Soğuk sabah rüzgarının boş boş uluması tarafından boğulmuş, hafif hareket seslerini duyabiliyordu.

Özellikle güçlüydü; büyük bir rüzgar esti ve Gareon kendini kucaklayarak titredi. Adam, Northern'a bir bakış attı, gözlerinde hayranlık ışıkları vardı. My Virtual Library Empire'de hikayeleri keşfedin.

"Peki, bu... Dorgal'ın Gözü şu anda bize neyin uyarısını veriyor, ne düşünüyorsun?"

Gareon gökyüzüne baktı, birkaç saniye sessiz kaldı ve her geçen saniye ile bakışları biraz daha somutlaştı. Solgun gözlerini geri çekti ve omuz silkti.

"Kim bilir? Belki yeni yıl ile büyük bir değişim geliyor. Bu bir nimet olabilir, bir felaket de."

Yüzünde bir minnettarlık ifadesi belirdi.

"Gözetim için teşekkür ederim. Günün geri kalanında dinlenmeyeceğiz; senin için sorun olur mu?"

Northern hafifçe el salladı.

"Beni düşünme. Bu günlerde çok uyudum; bir gece zarar vermez."

Adam, endişeli bir bakışla ona baktıktan sonra uzaklaştı.

Kuzey, yıldızlara ve özellikle parlak olan birine bakarak mırıldandı.

"Dorgal'ın Gözleri..."

'Bana saçmalık gibi geliyor.'

Kuzey, gökyüzüne temkinli bir bakış attıktan sonra döndü. Kervana katıldı, sessizce son yükün arkasına yerleşti ve tekerlekler hareket etmeye başladı.

Arka, onun kalması için en iyi yerdi, mümkün olduğunca herhangi bir konuşmadan kaçınma çabasının yanı sıra. Arkadan gelecek bir saldırı, grubu yutmadan önce kolayca bastırılabilirdi.

Gece yarısının karanlık saatlerinden itibaren, kervan yolculuğuna devam etti, yükselen gün yıldızının altında, ufuktan daha uzakta ama dağların üzerine dökülen büyük altın ışığıyla güzelleşmiş bir şekilde ilerliyordu.

Donmuş ormanı geride bırakıyorlardı, engebeli bir ovası geçerek dağın yükselen arazisinde yol almaya çalışıyorlardı.

Onların sadece üzerinden geçmeleri ve inmesi gerekiyordu; bu, mesafeyi birkaç gün kısaltmanın ve planlanandan daha erken varmanın en iyi yoluydu.

Bu, yaşlı adam tarafından gece boyunca tasarlandı. Gareon, zorlu yürüyüşlerine devam etmeden önce herkesi bilgilendirmişti.

Rota ayrıca, alan canavarıyla karşılaşma şanslarını azaltmalı ve bir canavarla savaşma seçeneklerini ve avantajlarını artırmalıydı—şansları yoksa.

Kuzey itiraz etmeye zahmet etmedi; baştan itibaren itiraz edecek bir şeyi yoktu. Dürüst olmak gerekirse, yön bulma konusunda o kadar kötüydü ki, daireler içinde dolaşıyor olsalar bile, bunun manzaralı bir yolun parçası olduğunu varsayardı.

Orta Ova'da hiç tanıdığı yoktu!

'Ama ben oldukça iyiydim... karanlık kıtada.'

Sabah huzur içinde doğdu, dağ yamaçlarının arka planında parlayan bir ışık oluşturdu. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki Northern neredeyse sıkılmış hissediyordu.

Hanım, Northern'ın yanına yaklaştı, bu da onun temposunu yavaşlatmasına ve biraz geriye bakmasına neden oldu.

Onun sıcak mavi gözlerinde nefret ve kararlılığın karışımıyla ona dik dik baktı.

'Yine ne...?'

Northern iç çekti ve kervan yavaş yürüyüşüne devam ederken durdu.

"Bu sadece sana söylemek içindi. Ama biliyor musun, daha önce söylediklerimi unut... herkes hayatta, hem ben hem sen hem de bu kervandaki herkes."

Gözleri kararlılığın ateşiyle yanarken ilan etti.

Northern, bu kararlılığı hayranlıkla izlemekten kendini alamadı; neredeyse onu bir pelerin gibi taşıyordu.

Bu tamamen aptalca—

Gözleri, birkaç metre uzaktaki dev taşın aniden parçalanmasıyla yuvarlandı. Güç, havada devasa bir şok dalgası gönderdi.

Bölüm 751: Aptal Aptallar

Northern içgüdüsel olarak tepki verdi, birkaç saniyenin birkaç kesirine sahip olmasına rağmen. Sonuçta, aynı kızın sınırda aptalca bir ilan yaptığı etki noktasına en yakın olan oydu.

Kaya kütlesi parçalanırken, sanki içten bir patlama ile yok olmuş gibi geriye doğru uçtu. Northern, onun kendisinin yanından süzülüşünü izledi.

O sürünerek geçen anlarda, kollarını zarifçe karnının etrafında kıvrılacak şekilde sardı, minimal hareketle kuvveti anında nötralize etti ve patlayan kaya kütlesine göz ucuyla baktı.

Grup patlamayı hissetti. Arkadaki son yük, büyük taşların şiddetli sıçramasıyla hasar görmeden kurtulamadı. Birkaç paralı asker ani saldırıdan kaçmayı başardı, ancak hiçbiri hem kaçıp hem de yükü kurtaramadı.

Yükü kurtarabilecek tek kişi, sevimli bir genç hanımı kurtarmak zorunda kaldı.

Northern onu yere bıraktı, kız gözleri faltaşı gibi açılmış ve nefes nefese kalmıştı.

O, kaya kütlesine baktı, daralmış gözleriyle onu inceledi.

Gareon ve genç hanım geri koştu, kaptan ona soru sordu

: "Beyaz, ne oldu? O neydi..."

Yük, formasyonlarından birkaç metre sarsılarak çıkmıştı. Hayvanlar, boğuk, rahatsız edici homurtular çıkararak ayaklarını taş zemine vurdu.

Patlamanın tozu, patlamasına neden olan taşın arkasında veya içinde neyin gizlendiğini belirsiz hale getirdi. Ama bu, Northern'ı caydırmadı - sadece daha derine bakması gerekiyordu.

Gözleri bir an için büyüdü, hemen grim bir kaş çatma ile yerleşti. Kervan liderine bir bakış attı ve sesi soğuk ve acımasız bir şekilde sordu

: "Neden bir yarığın yolunu geçiyoruz?"

Gareon titredi, garip paralı askerin aniden, o taşların ötesinde patlayan şeyden daha tehditkar görünmesiyle donmuş bir korkuyla sarsıldı.

Ama bu tek başına değildi - soğuk sözler zihnine kızgın metal gibi kazındı.

"Bir yarık mı? Hiçbir yarık olmaması gerekiyordu?"

Gareon bir lider ve deneyimli bir paralı askerdi. Bu, baskı altında ilk kez değildi, bu rotayı geçişi de ilk değildi.

Beyaz maskeli paralı askerin sinirli tavrı cildini rahatsız edici bir şekilde ürpertse de, soğukkanlılığı yerinde kaldı ve rahatsızlığını paralı askerin ele aldığı konuya yönlendirdi.

Ama onu göremedi. Genç adamın bahsettiği hiçbir şeyi göremedi. Yarık nerede? Ve...

"Jazter, bir yarığın varlığını asla gözden kaçırmış olamaz! Bu pek olası değil!"

Kuzey, toz bulutunun yavaşça dağılmasıyla ileriye doğru işaret etti, sanki felaketin görkemli girişine yol açıyormuş gibi.

“O zaman bu ne lan?”

Gareon, dağılmakta olan toza gözlerini kısarak baktı. Bulut yerleşmişti ve en kör gözle bile uzun süre bakıldığında içinden geçilebilirdi.

Sürünerek giden bir yaratık... hayır, tam olarak öyle değil. Yoğun toz bulutunun biraz gizlediği bu varlıklar, sürünen birer iğrençliğe benziyordu. İki uzuvları ve bacakları vardı, insana benzer bir yapıya sahipti, ancak kemik yapıları çarpık ve dişli görünüyordu, bu da onları hareket etmek için tüm uzuvlarına bağımlı hale getiriyordu.

Ancak... doğaüstü bir hızları vardı.

Birinin başı aniden hareket edip Gareon'un yönüne döndüğünde, daha gerideki birkaç diğeri de aynı şekilde hareket etti. Işık hızıyla ileri doğru koşarak havaya fırladılar, dramatik bir çıkış yaptılar.

İlk yaratık sıçradı, çarpık bedeni havada düzleşerek hızını artırdı. Northern'ın kılıcı bulanıklaştı, hareket temiz ve kesindi.

Yaratık, havada delindi, hareketi Gareon'a ulaşmadan aniden durdu.

Alışkanlıkla bileğini çeviren Northern, cesedi yere çarptırdı, kılıcı boynundan çıkarırken korkunç bir sesle sıyrıldı.

Işıksız çeliğin parıltısı, kılıcın geçişini işaret etti, parlak güneşin altında bile.

Gareon, Northern başka bir havada olan yaratığı deldiği anda hayata geri döndü. Tecrübeli paralı asker bir nesne çağırdı ve emirler verdi.

Herkes! Hareketi önceliklendiriyoruz. Tessa, sen, Jezter ve Dizo yol gösterin!

O, devasa, aşınmış zırh eldivenlerinde yumruğunu sıkarak Northern'a bir göz attı; bu eldivenler, dişlilerin gıcırtısını andıran sesler çıkarıyordu.

Beyaz burada, ben ve diğer herkes kargonun arkasını koruyacağız, geri çekilmemiz için zaman kazanacağız." "Bu işe yaramaz!"

“Ne?”

Ne yazık ki, sürü halinde gelen sürüngen canavarlar onlara böyle bir lüks tanımayacaktı. Toz yerleşti ve havada parlayan, çatlamış bir yırtık ortaya çıktı.

Yırtık, devasa kayalar kümesinin arasında açılmıştı - herkes bu korkunç şeyi gözden kaçırabilirdi. Dağ ovasını geçmeye karar verdiklerinde şansları kötüleşti; buranın en güvenli seçenek olduğunu düşündüler. Yırtığın parçalanması, anında burayı en kötü rotaları haline getirdi.

Canavarlar, yarasalar gibi fırladı, ama küçük değillerdi - her biri ortalama bir ergenin boyutundaydı ve parçalanmış kemiklerden oluşuyordu.

Atladıklarında, bedenleri kısa bir süreliğine düzleşiyor, onlara güçlü bir itiş ve uçuş kontrolü sağlıyordu. Başlarında, tehditkar karanlıkla parlayan iki boncuk göz vardı ve etin içine kolayca batacak şekilde hazırda bekleyen iğne gibi dişler sıralanmıştı.

Northern, kılıcını havada savurarak, ardışık olarak iki yaklaşan yaratığı temiz bir şekilde ortadan kaldırdı. Gareon kendi başının çaresine bakıyordu.

Bir yaratığın kafasını tamamen ezerek yıkıcı bir darbe indirdi.

Arkasındaki kız, birkaç dakika önce çığlık atan, kılıcını savurdu. Ağırlığını kullanarak kaçınarak ve dönerken, sürü halindeki parçalanmış yaratıklara karşı sert kesikler yağdırdı.

kemikler.

Hemen dikleşti, ince sesi kaosun içinden geçerken bir şans buldu.

: "Bu işe yaramaz. Onlar canavarlar - bizi acımasızca takip edecekler. Bazılarımız burada kalıp onları tutmak zorunda."

Gerçekten de doğruyu söyledi. Bu bir yarık çatlamasıydı; sayısız canavar - belki de şansları gerçekten tükenirse yüzlerce, belki de binlerce - yakında içeri akacaktı.

Geri çekilmeye çalışırlarsa... nereye geri çekilecekler? Ve iğrenç yaratıklar, arkayı koruyan birkaç kişiyi ne kadar sürede aşacaklar?

Onları tutmak ve geri çekilmek için aynı ilke geçerliydi, ama en azından o zaman tek bir göreve odaklanabilirlerdi: hattı korumak ve geçişi en aza indirmek.

Ancak üçüncü bir seçenek vardı.

Kuzey bunu düşünmekten nefret etse de, başka bir alternatif göremedi.

Bir kahraman gibi davranmayı sevmedi, ama hiçbiri bu durumdan kurtulacak gibi görünmüyordu. Bu,

tek başına bunu halledebilecekken burada kalmalarının aptallık olacağını düşündü.

Gözleri soğuk bir şekilde parladı, dikkatli bir hareketle adım attı ve yanıltıcı kılıcını ince, neredeyse görünmez bir yayla yönlendirdi; bu, kanlı bir maroon sıçramasıyla sona erdi. Önündeki canavarı bitirdikten sonra, Kuzey geri dönüp çifte baktı ve dedi ki: "Siz ikiniz kervana katılmalısınız... Burada hattı tutmak için yeterim." Gareon bir an donakaldı, paralı askerin merhametinden etkilendi. Sonra kaşlarını çattı. "Eğer burada seni bırakıp gitmeme neden olan astımın hatası yüzünden seni burada ölmeye terk edersem, yıldızlar beni lanetlesin."

Kız, yere düşürdüğü başka bir canavarı deldikten sonra daha da yaklaştı. "Evet, tabii ki—sanki kendini feda etmene izin vereceğiz. Beni duymadın mı? Hiç kimse ölmeyecek."

Kuzey iç çekti.

'Aptal aptallar.'

Bölüm 752: Mantıksız

Kuzey'in kılıcı, acımasız bir hassasiyetle grotesk iğrençlikleri kesip geçti, hareketleri aldatıcı bir akıcılığa sahipti. Bir an, neredeyse hiç hareket etmiyordu—bileğinin neredeyse algılanamaz bir hareketi. Diğer an, temiz, zahmetsiz bir çelik yay, kas ve kemiği kesip geçti.

Hiçbir tereddüt yoktu. Boşa harcanan hareket yoktu.

Bir yaratık saldırdı. Havada onu delip geçti. Diğer bir yaratık, kırık uzuvlarını ona doğru döndürdü - kılıcı, şekilsiz çenesinin kapanmadan önce başını kopardı.

Üçüncü bir iğrençlik, yakına gelmekte o kadar şanssızdı ki. Northern bu sefer kılıcını bile umursamadı.

Sadece serbest elinden siyah alevler fışkırdı, ön kolunu yakıcı, doğaüstü bir sıcaklıkla sarıp sarmaladı. Onu ileriye doğru, yaratığın göğsünden geçirerek sürdü.

Bir kalp atışı kadar sonra, alevler patladı ve tüm gövdesini anında yok etti. Kolunu dağılmakta olan kalıntılardan geçirerek, arkasında, sızlayan, yarı yanmış bir ikorla damlayarak çıktı.

Şiddetli bir çekişle, kılıcını başka bir cesetten kurtardı ve döndü, kılıcı, onu hazırlıksız yakalamayı uman bir canavarın zıplayan çenesinden geçerek kesildi. Yere, kasvetli bir yığın halinde düştü.

Duyuları dışarıya doğru yayıldı - diğerlerinin hala savaştığını, zor da olsa yerlerini koruduklarını anlayabiliyordu.

Kız uyum sağlıyordu. Neredeyse iki kez öldüren o yavaşlıktan kurtulmuştu. Vuruşları daha hızlı, daha kararlı, daha rafine hale gelmişti.

Ama yine de... yeterince hızlı değildi.

'Bu onun sınırı mı?'

Yoksa hala geri mi duruyordu?

Herkes onun gibi olamaz.

Güç, onun bolca sahip olduğu bir şeydi - o kadar ki, artık sınırları pek düşünmüyordu. Diğerlerinin özlerini koruması, güçlerini tasarruf etmesi, yeteneklerini dengelemesi gerekirken, o pervasız olma lüksüne sahipti.

Geri çekilmesine gerek yoktu.

Yine de, hala gitmeyi reddediyorlardı.

Northern'ın siniri kaynamaya başladı, darbeleri daha keskin ve acımasız hale geldi. Neredeyse bir nefret hareketiyle başka bir yaratığı parçaladı.

'Neden bu kadar aptallar?'

Onun kendini feda etmek istediğini mi düşündüler?

Yoksa daha kötüsü, gerçekten ölme riski taşıdığını mı düşündüler?

Onları anlayamıyordu. Israrlarını kavrayamıyordu.

Sonra aklına bir düşünce geldi.

'Belki de benim ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorlar.'

Belki de bunu kendileri görmek zorundaydılar.

Bunun müttefik olmadıklarını anlamak için.

Onlar engellerdi.

Bir engel.

Ve bunu fark ettiklerinde, nihayet onun yolundan çekileceklerdi.

Maskesinin altında yavaş, kötü bir gülümseme belirdi.

'Bu teoriyi test edelim.'

Bir iğrenç saldırdı.

Kuzey ona doğrudan karşılık verdi, kılıcını tek bir zahmetsiz hareketle savurdu. Bıçak, onun orta kısmından temiz bir şekilde geçti - neredeyse sıradan bir diseksiyon.

Ve orada durmadı.

Serbest eli ileriye doğru hareket etti ve yer, karanlıkla doldu; sıvı ve kıvrılarak, canlı mürekkep gibi toprağa sızıyordu. Doğal olmayan bir hızla yayıldı, çatlamış taşların arasından damarlar gibi sızarak ilerledi.

Gareon ve kız sertleşti, bedenleri alarm içinde geri çekildi. Birbirlerine sırtlarını yaslayarak hattı tutuyorlardı, ama şimdi—bu? Bu başka bir şeydi.

Kız, Northern'a bir bakış attı.

"Bu sen misin?"

Northern başını kaldırdı, sesi soğuk ve kesin bir şekilde ilerledi.

"Bunu tanık ol."

Parmakları çıtırtı yaptı—havada dalgalanan keskin, doğal olmayan bir ses.

"Seni terk etmeni istemedim çünkü kendim terk edemem."

Ses tonu derinleşti, uzak bir sarsıntı gibi yankılandı.

"Sadece ben bu böceklerle başa çıkmak için yeterim."

Gözleri büyüdü.

Ve sonra katliam başladı.

Kara toprağın içinden, parlayan siyah çelikten dişli mızraklar fışkırdı ve yaratıkları bir hamlede delip geçti. Çığlık attılar, kıvrıldılar, şişteki et gibi içleri dışarı çıktı.

Kan aktı. Bordo sıvı nehirler gibi döküldü, creeping karanlığa akarak, sanki gölgeler açlıkla emiyormuş gibi.

Tek bir an. Parmaklarının tek bir snap'ı.

Ve yüzlerce yaratık harabe halinde yattı.

Battleground'u boğucu bir sessizlik yuttu.

Dağlar hareketsiz durdu, sanki nefeslerini tutuyorlardı.

Kızın gözleri geniş, donmuştu. Gareon, düşük ve yavaş bir nefes verdi, sonra -gerilime rağmen, absürtlüğe rağmen- dudakları titreyen bir gülümsemeye dönüştü.

"Eh... beni kahretsin."

Kızın elleri yanlarında hafifçe titredi. Korku yok - sadece inançsızlık.

Yıkıcı güce sahip driftçiler vardı. Evet. Bu kadar biliniyordu. Ama o insanlar

efsaneler. Savaşların kralları. Ulaşılamaz gökler.

Bir paralı asker, sıradan bir serseri, binlerce yaşam sürebilir ve böyle bir

güç gösterisine bir kez bile tanık olamazdı.

Bir Paragon'u görmek mi? Bu neredeyse imkansızdı.

Ama bir Bilge?

Bir Bilge, hala görünür, hala ulaşılabilir ama devasa, dokunulmaz bir dağ zirvesiydi.

Bir anlık bir düşünceyle, Gareon merak etti...

Başını çevirdi, boğazı kuru, zihni hala işliyor.

"Beyaz..." Sesinde dikkat vardı. "Cevap vermek zorunda değilsin, ama... rütben?"

Kuzey ona neredeyse bir bakış bile atmadı.

Ben bir Bilgeyim.

Gareon ve kız, sanki bir şey duymuş gibi refleksle geri çekildiler, bedenleri titreyerek geri adım attı.

bir icra emri.

Kuzey kaşlarını çattı.

"Ne? Neden ikiniz de gökyüzünün düştüğünü söyledim gibi görünüyor?"

Gareon yarı gülerek, neredeyse histerik bir şekilde.

Ah...ah... bir Bilge mi? Sadece böyle mi? Nasıl olur da bir Bilge olursun? Hatta otuzunda bile görünmüyorsun!

Kız başını sert bir şekilde salladı, gözleri hala yuvarlak.

"Bilgeler senin gibi görünmez. Onlar yaşlıdır. Her zaman yaşlıdır. Ya da en azından... en az altmış!"

Northern'ın ifadesi hafifçe karardı.

"Ve yaşımın bununla ne ilgisi var?"

Kız boğuldu.

Çünkü yapıyor! Nasıl bir sıradan insan - hayır, bu kadar genç biri nasıl -

Kuzey keskin bir nefes aldı. Bu gereksiz bir konuşmaydı.

İstediğinizi inanın.

O mırıldandı, zaten yarığa doğru geri dönerken.

Uzaydaki yırtık kaynıyordu, daha fazla yaratık zaten içeri girmeye çalışıyordu.

Gözlerini kısarak baktı.

Şimdi, git. Yeterince gördün. Bunu ben hallediyorum. Karavana geri dön - ben orada buluşacağım.

görüşürüz.

Onun sesi sondu. Tartışılmaz.

Ama sonra-

"Hayır!"

Northern'ın ifadesi soğuk bir şekilde kesildi. Hafifçe geri döndü, bakışları onun içinden geçiyordu.

bir bıçak gibi.

“Deli misin?”

Kızın ayakları yere sağlam basmış, duruşu meydan okurcasına.

“Reddettim.”

Gareon başını salladı, çenesini sıkılaştırdı.

“Bayan burada haklı. Senin bir Bilge olman, seni burada bırakamayacağımızın daha da fazla sebebi.”

Kuzey'in sesi alçaldı.

“Siz ikiniz gerçekten deli misiniz?”

Gareon tereddüt etmedi. “Hayır, Beyaz. Biz tamamen aklımızdayız.” Yumrukları sıkılaştı. “Senin hayatın iki serseriden bir milyon, hayır, on

milyon kat daha değerli. Sadece hayatta kalabiliyor olman, seni burada bırakmamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

Sen yalnız savaşıyorsun.

Kız çenesini kaldırdı.

“Ben bir serseri değilim, ama sana bunu söyleyeceğim - güçlü olduğun için seni burada bırakmayacağım. Eğer ben...”

Ses tonu biraz düştü. “Kendimden nefret edeceğim. Bu yüzden bırakmayacağım.”

Northern şaşırmış bir şekilde baktı. “Ne halt ediyoruz? Bu hiç mantıklı değil.”

Bölüm 753: Göçmeyen

Doğrusu, anlamak istiyordu ama ne kadar çok denese de o kadar kafası karışıyordu. Başlangıçta, onun ne kadar güçlü olduğunu tam olarak kavrayamadıkları için anlamadığını hissetti.

Bu canavarlar da o kadar güçlü değildi - sonuçta bu dördüncü seviye bir yarıktı - ama bunu bilmiyorlardı. Onun gibi yarık bilgilerini okuyamıyorlardı.

En azından, bir Bilge olmanın ne anlama geldiğini mükemmel ve derin bir şekilde anlıyorlardı. İkisi de öyleydi.

Yani, onun kendi başına iyi olacağına dair bir şüpheleri yoktu. Peki ya neden? Neden geri çekilmekte bu kadar inatçıydılar?

Gurur muydu?

Eğer öyleyse, Northern ikisinden de çok hayal kırıklığına uğrayacaktı, çünkü böyle işe yaramaz bir şeyin onlara ne faydası olabilirdi?

Gurur, koruyabilen, egemen olabilen ve asla egemen olamayan insanlar için ayrılmıştı.

En azından, onun deneyiminden, bu şekilde sonuç çıkardığıydı. Hem eski dünyadan hem de yeni dünyadan. Hepsi aynıydı.

Güçlüler, zayıf ve savunmasız olanlardan faydalandı. Ama o, böyle bir güçlü kişi olmak istemiyordu.

Gücü nedeniyle insanları kendisi için et kalkanı olarak kullanmayı reddetti. Kahramanlığı sevdiği için değil, başkalarını sömürmeye tükürüyordu.

Ve bu yüzden onları bu kadar kötü bir şekilde gitmelerini istiyordu. Çünkü gerçekten, bunu tek başına yapabilirdi. Onların kalması, onlara sevdiklerinin hayatına mal olacaktı.

Ve gurur, birinin hayatını feda etmek için çok dikkatsiz ve zayıf bir bahane idi. Zayıf olduklarında değil.

Kuzey, üzerlerine saldıran iğrençlerin hattını delip geçti, acımasızca

her birini içini boşaltarak. Bir elinde kaba ve acımasız bir kılıç, diğerinde sinsi ve şiddetli bir alev vardı.

Savaş alanı hızla korkunç bir kakofoniye dönüştü, Kuzey bir mızrak ucu gibi --hem koruyucu hem de yıkıcı-- canavarlardan gelen selin arkasındaki ikisini aşmasına engel olarak, aralarından sızan birkaçını onlara bırakıyordu.

Her kılıcı havaya fırlattığında, sistem kulağına konuşuyordu. Ve o kadar çok konuşuyordu ki neredeyse bir ritim haline gelmişti.

[Felaket Canavarı - Çürümüş Uçucu'yu öldürdünüz]

[+3 yetenek parçası kazandınız]

[Felaket Canavarı - Çürümüş Uçucu'yu öldürdünüz]

[+3 yetenek parçası kazandınız]

[Felaket'i öldürdünüz...]

[You have gained...]

Sistem, Northern'ın elindeki savaşa yoğunlaşmasıyla beyaz gürültüye dönüştü, ayakları yere sağlam ve güçlü bir şekilde basılıydı. Ayak hareketleri dengeliydi, hareketleri ise kesindi.

Geniş bir alan üzerinde kontrolü sürdürmesi gerekiyordu. Hesaplanmış bir acımasızlıkla dövüşürken arkasındaki iki driftçiyi de düşündü.

Onları bir kez daha gözlemlemek için duyularını genişletti. Gareon, yetenek arsenalini zaten kullanıyordu. Vücudu renk değiştirmişti, cildinde gümüş bir parıltı parlıyordu. Northern bunun bir eşya mı yoksa adamın yetenek yeteneği mi olduğunu bilmiyordu, ama ikincisi olduğunu tahmin etti, çünkü adamın sert bir vücuda sahip olduğu, oldukça savunmacı bir yapıda olduğu görünüyordu.

Ancak vücudunun birkaç yerinde, Northern kan sızan kesikler görebiliyordu. Kızın daha fazla kesik taşıdığı gerçeği vardı. Yüzü şimdi küçük kesiklerle doluydu, teni solgundu, nefesi hırçındı. Yine de, gözlerinde inat ve kararlılık ateş gibi yanıyordu.

Onunla ilgili hem hayranlık duyan hem de sinirlenen bir şey vardı.

'Neden lanet olsun yeteneklerini kullanmıyor?'

Northern kaşlarını çattı ve aniden kılıcını bıraktı, ruhunun kollarında kaybolmasına izin verdi.

Kız ona baktı, sesi endişeyle keskinleşti.

"Ne yapıyorsun lanet olsun?"

İki kılıç, keskin, koyu mavi buzdan oluşarak ellerinde belirdi. Onları sıkıca kavradı ve kızı bir anlığına görmezden gelerek ileriye doğru fırladı.

Canavarlara korkunç bir hızla karşılık veren Northern, her iki kılıcıyla da savruldu. Her bir bıçağın savruluşuyla, dışarıya patlayan şiddetli bir kar fırtınası, her iki taraftaki iğrenç varlıkları dondurup yutuyordu.

Artık her iki tarafta da yüksek ve heybetli buz duvarları duruyordu, sayısız iğrenç varlığı dondurarak içlerinde hapsetmişti. Dışarıda kalan birkaç tane vardı, ama çok azdı.

Her iki duvar da parlayan yarığı kapsıyordu ve Northern, aralarında durarak geriye doğru otoriteyle baktı.

"Siz ikiniz dışarıdakilerle ilgilenin ve geri çekilin - buradan itibaren işler daha zorlaşacak."

Bakışlarını kıza sabitledi.

"Daha önce de söyledim... sadece savaşa güvenemezsin. Sahip olduğun her türlü yeteneği kullanmalısın. Gareon'u göremiyor musun?"

Kız anında karşılık verdi.

"Ve ben de sana söyledim, buna güvenebileceğim başka bir şeyim yok. Size kaç kez

benim bir serseri olmadığımı açıkça belirtmem gerekiyor!"

O anda farkındalık geldi.

Northern aniden bunun her zaman söylendiğini anladı, ama o asla gerçekten dinlememişti.

Çünkü onun mecazi bir şekilde konuştuğunu düşündü. Henüz bir serseri olmamasına rağmen, zor bir işte bir paralı askeri bir ablukaya takip etmek - ki bu, ne olursa olsun savaş alanı haline gelecekti - hayatında duyduğu en aptalca şey olmalıydı.

Hayır, o kızın çaresiz olduğunu asla düşünmemişti. Hiç kimse bu kadar aptal olmamalı. Ve eğer böyle bir varlık varsa, hayatını bu kadar küçümseyen biri olarak hızlı bir ölümü hak ediyordu.

Şu anda, aniden dönmek, ona doğru uçmak ve kılıcının sapını ona vurmak istiyordu.

head.

Ama bu hafif darbe bile onu öldürmek için yeterli olabilir. Sonuçta, o sadece kırılgan bir insandı.

her core.

Gareon, kendisi kadar şok olmuştu, ama bu kadar öfkeli değildi.

Bu kadar iyi takip ettiğinle bunu inandırıcı kılmıyorsun. Çok az sivil senin gibi hareket edebilir ya da bir canavarın yırtıcı çeneleriyle yüzleşmek için yeterince cesur kalabilir.

Gareon'un sesi savaşın ortasında yankılandı. Haklıydı. Gerçekten haklıydı.

Hanımefendi, savaş konusunda olağanüstü bir kavrayışa sahipti - hızlıydı, sıradan bir insan için çok hızlıydı. Ama günün sonunda, bunun bir anlamı yoktu.

Kuzey, son canavara yukarı doğru keskin bir şekilde saldırdıktan sonra duraksayarak kaşlarını çattı. Onlara döndü.

“Onun ne kadar yeteneği olduğu önemli değil… bir kez cehennem yaratıkları yarıktan çıkmaya başladığında, o”

işe yaramaz.”

Gözlerinde soğuk bir kötülük vardı. Sözleri acımasız ve adaletsizdi, ama gerçeği yansıtıyordu.

Canavarlar katlanılabilir ve en sıradan insanlar tarafından avlanabilirlerdi. Ancak, cehennem yaratıklarıyla başa çıkma meselesi bu lüks hayalin sonunu getirdi.

Tehlike seviyeleri tamamen farklı bir konuydu — bu canavarların yıkım kapasitelerini birbirinden ayırıyordu.

Bir insan kolayca Yıkıcı bir vahşiyle başa çıkabilirken, Felaket bir vahşi karşısında ölümle yüzleşme olasılığı daha yüksekti. Peki ya Şeytani bir vahşi?

Düşük rütbeli bir canavarın tehlike seviyesinde bu kadar yüksek bir evrim kaydedilmemişti, ama böyle bir şey olursa? Bir insan, yüz Yıkıcı vahşiye karşı altı tane ile daha iyi bir şansa sahip olurdu.

Felaket, Şeytan, Derin ve Zirve.

Bunlar inanılmaz derecede tehlikeli canavar seviyeleriydi — hatta bir Usta, Felaket Bir Canavarla bir dövüşten yara almadan çıkamazdı. Bu imkansızdı, eğer Usta son derece deneyimli, gerçek bir katliam demonuyduysa.

Şimdi birinin bir Cehennem Yaratığıyla karşılaşmasını konuşmak gerekirse — kapsamlı bir hazırlık yapmaları, zayıf noktalarını öğrenmek için birkaç gün harcamaları ve yeteneklerini destekleyen koşullara çekmeleri gerekecekti.

Bir Cehennem Yaratığının ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Bu rütbede, bu canavarlar genel bilgi ve başa çıkma yeteneklerini aşıyordu. Hiçbir sıradan insan bir Cehennem Yaratığıyla karşılaşmayı hayal etmemeli, hele ki cesaret etmemeliydi.

Kuzey, ona daha fazla uyarıda bulunacak zamanı yoktu. Yüzlerce vahşi rütbe, canavar rütbesiyle başa çıkmışlardı ve şimdi cehennem yaratıkları ortaya çıkıyordu. Canavar selindeki hafif duraksamanın, onlardan bir kısmının geldiğini düşündü.

Buzdan bir duvar yaratmasının nedeni buydu — canavarları üzerine çekmek ve ikisinin üzerindeki baskıyı hafifletmekti.

Zamanı sınırlıydı. Güneş yavaşça gökyüzünün zirvesine tırmanıyordu, her geçen saniye yanıcı bir sıcaklıkla yanıyordu.

Duvarların yıkılması sadece bir zaman meselesiydi ve o zamana kadar hepsiyle işini bitirmek istiyordu.

Kuzey hırladı.

'Paramparça bir yarığa girmek imkansız olduğu için ne yazık ki. Bu çok daha kolay olurdu...' My Virtual Library Empire'den özel içeriklerin tadını çıkarın.

Peyzaj ve arkasında iki yük taşıması—birinin özellikle işe yaramaz olması—onun vahşi ve kayıtsız dövüş tarzına uygun değildi.

Ama sonsuza kadar düşünemezdi. Yarık gürültüyle sarsılırken gözlerini ileriye dikti.

Daha önce hiç görmedikleri kadar güçlü sayılarda daha fazla canavar ortaya çıktı, vahşi adımlarla ileriye doğru koşuyorlardı. Havada hafif titremeler bunu kanıtlıyordu.

Kuzey kılıcı sıkıca kavradı, buz gibi bıçağın avuçlarını serinlettiğini hissetti. Başka biri onun dondurucu öfkesine maruz kalırdı.

Yarık bir kez daha gürledi ve canavarlar dışarı atlamaya başladı. Bunlar öncekilerden biraz farklıydı. Aynı grotesk görünümü taşısalar da, bu sefer hareket için tüm uzuvlarına güvenmiyorlardı.

Bunun yerine, sadece bacaklarıyla koşuyorlar, ellerinin tüm yaşamını kaybetmiş gibi hareket ediyorlardı.

Hareket kalıpları garipti, bu da onların deli hızları hakkında soru işaretleri doğurdu. Ancak verimli uçucular gibi görünmüyorlardı.

Ancak onların bacakları olağanüstü uzundu. Northern, bunun bir amaca hizmet ettiğinden emindi.

O, bunu öğrenmek istemedi. Onların kendisine geçme şansı bulmadan hepsini öldürmek istiyordu.

Zihninde dolaşan tüm düşünceleri bastırarak, Northern ileri fırladı ve dar geçidin ortasında onlarla karşılaştı.

Buz kılıçları yaylar halinde dans etti, acımasızca savurduğunda donmuş tozlar yayılıyordu. Tarzı acımasız ve kaotik hale geldi, etrafındaki hiçbir şeye aldırış etmedi.

Hızla daldı, hareket ederken neredeyse fazdan geçiyordu ve döndü, etrafındaki birkaç canavarı hızla başsız bıraktı.

Ölümleri doğrulamak için bakmadı—sistemin sesi yeterince onaydı. Bunun yerine, tekrar hareket etmeye başladı, giderken buz kılıçlarını sallıyordu. Çirkin figürler yere düştü, iç kanları bir kanlı çeşme gibi fışkırıyordu.

Northern, felaket akıntısının arasında ileri geri hareket ederek, takip edilemeyen veya tahmin edilemeyen kaotik bir dans deseniyle kılıçlarını salladı.

Bir noktada, Gareon savaşın içine katılmak istemişti. Bir adım daha attı ama dondu. Northern'ın bağlı hareketleriyle yarattığı akış, bunaltıcıydı.

Liderin dövüş tarzı hakkında pek bir şey söyleyememesi rağmen, on yıllık deneyim Gareon'a bir adım daha atmamayı haykırıyordu.

Havada ağır bir ağırlık vardı. Maskeli paralı askerin varlığı her şeyi dolduruyormuş gibiydi. Yanlış bir hareket yaparsa, Gareon, genç adamın kasıtlı ama görünüşte tesadüfi akışını bozacak ya da şanslıysa bir uzvunu kaybetmesine neden olacak ölümcül bir hata yapacağını hissediyordu.

Savaş akışında bir mükemmellik ve ihtişam vardı, her kılıcı nasıl dokuduğu ve grotesk koşucuların arasından nasıl geçtiği.

Onlar hızlı ve keskinlerdi—Gareon, hareketlerini takip etmekte zorlandı, ama hiçbiri maskeli paralı askeri geçemedi.

Bir anda, bir saniye önce kayıp giden birini kesmek için belirecekti. Derinlere dalarken birkaç yansıma haline gelir, kalabalıkta vahşi hasar verirdi.

Bazen kılıcının bir darbesi bin kez yankılanıyormuş gibi geliyordu. Kan, durduğu yerden uzaktaki selin içinden fışkırıyordu.

Yaratıcılığının bir sınırı yoktu—kaosu dokuma sanatını ustaca öğrenmiş büyük bir sanatçı gibi görünüyordu, onu güzel ve çekici hale getiriyordu.

Her hareket, Gareon'un gözlerini yerinden çıkaracak gibi tehdit ediyordu, sanatsal bir ölüme özlem duyuyordu.

"Ah—ah hayır. Hayır, hayır, hayır—ne düşünüyorum? Bu düşünce neyin nesi? Hayır. Düşünme. Sadece—izle. Hayır, bekle, izleme—hissetmek daha iyi. Belki daha kötü."

Gareon, kendi yüzüne gereğinden daha sert bir şekilde tokat attı, acı onu yere indirdi. Ama bu his neredeyse kayboldu. Çünkü savaş devam ediyordu.

Bu çok fazlaydı. Çok fazla güzellik. Çok fazla dehşet. Asla anlayamayacağı bir şeyin fazlası.

"Bilgeler—bir kavram gibi savaşıyorlar. İşte bu. Savaşın kendini boyadığı ve hareket etmeye karar verdiği gibi. Ama—bekle, bekle—savaşı öldürebilir misin? Eğer ileri adım atarsam ne olur? Eğer onu mahvedersem? Eğer—güzel bir şekilde ölürsem ne olur?"

Derin bir nefes aldı, başını salladı, hayranlık ve bulantı gibi bir tadı geri yuttu.

Hayır. Henüz değil. Bir başyapıtın parçası olmaya hazır değilim.

Yüksek buz duvarları arasındaki geçit, mide bulandırıcı bir manzarayla doluydu, bu da kusmaya neden olabilirdi. Çirkinlikler acımasızca kesilmiş, uzuvları temiz bir şekilde kesilmişti. Bazılarında kan sıçraması havada donmuşken, diğerleri tamamen solgun, geniş gözleri ve asla çıkmayan çığlıklarıyla ölmüştü.

Kestane rengi kan, duvarın alt kısımlarını sanatsal bir vahşetle boyamıştı.

Birbirinin ardından düşen birkaç yaratığın korkunç çığlıkları, savaş alanında yankılandı, soğuk, keskin buz kılıçlarının kenarlarına çarpıp düştüler.

Yüzlercesi, zarif bir şekilde dinlenmeye bırakılmıştı—eğer dinlenebildilerse. Cesetleri üst üste yığılmış, kaos dokuyucusunun arkasında birikerek yığılmıştı, o sadece ileriye doğru ilerliyordu.

Kuzey acımasızdı, oysa yorgunluk parmaklarının bacaklarını gıdıklamaya başladığını hissediyordu. Her el hareketi, her bacak hareketi, her hafif dönüş, her büyük sıçrayışla fiziksel sınırına yaklaşıyordu.

Ama hala yere düşmekten, üzerini damlayan terle kaplamaktan çok uzaktı.

Kılıçları hala savaş alanında tehditkar bir şekilde dans ediyordu, canavarlara karşı savaşıyordu. Seanslar içinde ve dışında, etkisini artırmak için yankıyı kullanıyordu—genellikle kesin bir darbe vurup vurmadığından emin olmadığında, kılıcın dondurucu etkisine kolayca başvuruyor, buz manipülasyonunu kurnaz ve akıllıca bir şekilde kullanıyordu.

Kuzey, savaş alanında bir tehditti ve yaratıklar... bunu fark etmeye başlıyorlardı.

Hareketleri yavaşladı, dengeleri bozuldu, o onlara vahşi bir hızla indiğinde. Bu, onun acımasızlığını daha da belirgin hale getiriyordu.

Felaket, Yıkıcı Cehennemler, bu kılıcın sertliğiyle karşılaştıklarında hepsi aynı şekilde tepki verdi. Ve aynı kaderle karşılaştılar.

Karanlık kıtadan edindiği deneyim, şüphesiz ki, bugün sahip olduğu dövüş tarzının büyük bir avantajı ve temel oluşumuydu—elbette, bunun büyük bir kısmı, yaratıcılığına katkıda bulunan [Şekilsiz]dı.
Hikayeleri My Virtual Library Empire'da keşfedin.

Bairan ile geçirdiği eğitim günleri patlayıcı bir şekilde ödüllendirici oldu. Kılıç kralının ona sık sık öğrettiği şeylerin çoğu teorik olarak: ağırlığını daha iyi nasıl kontrol edeceği ve bunu beklenen bir sonuç elde etmek için nasıl kaydıracağıydı.

Savaş momentumunu mükemmel bir şekilde kontrol etmek, aklını bir uçurumun kenarında tutmak ve tüm savaş alanı üzerindeki kontrolünü genişleterek hem kendi bedeniyle hem de çevresiyle denge sağlamak.

Her hareketinde, kılıç kralının sözlerinin kafasında yankılanır gibi olduğunu neredeyse duyabiliyordu.

Tüm bu dersleri aldı ve onları soğuk bir bıçağa keskinleştirdi. Öyle ki, hangi tür silahı kullandığı önemli değildi, etki aynıydı.

Kuzey aniden ileri fırladı, arkasında mavi bir ışık izi bıraktı. Önündeki şekilsiz yaratığa kötü bir şekilde baktı, zavallı şey korkmuş bir çığlıkla geri geri gitti.

Geç kalmış bir şekilde, siyah gözlerini cinayet dolu bir bakışla daralttı, ellerini öne doğru fırlattı. Kuzey'in kılıcı elleri keserken, iki donmuş bıçak alışılmadık bir dönüş yapıyordu.

Yaratık acı dolu bir çığlık atmaya fırsat bulamadan, boynunu kesen parlak bir haçla başı uçtu.

Northern sonrasında mırıldandı

: "Hayalet darbesi."

Diğerleri de yaratığın acımasız ölümü tarzında takip etti.

Northern bir an duraksadı, kanın vahşi bir şekilde havaya fışkırışını izlerken nefesi biraz hırçınlaştı. Gözleri soğuk bir şekilde parlıyordu ve grotesk manzaraya kayıtsızdı.

Sonunda, birkaç zorlu saat sonra, yüzlerce yaratığı, tek başına yok etti. Üstelik hepsi Hellion rütbesindeydi.

Yırtık tekrar hafifçe titredi, bu da Northern'ın kaşlarını çattırmasına ve bir saniye duraksamasına neden oldu.

Arkasındaki iki kişiye döndü ve sesi her zamanki gibi soğuktu.

"Sizler... hımm, belki geri çekilmek istersiniz? Gelen kesinlikle yırtık koruyucusu olacak. Sayılarımızla ilgili endişelenmemize gerek yok. Ama bu tek başına, tüm hizmetkârların birleşiminden daha fazla tehdit oluşturması bekleniyor... Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Bir süre sessiz kaldı, onları izleyerek gerçekten inatçı olmayacaklarını umdu.

Şaşkınlığına rağmen, hiçbir şey söylemeden, ikisi de daha da uzaklaşmaya başladılar.

'Uhh?'

Boynunu hafifçe kaşıdı, yaklaşık iki saatte neyin değiştiğinden emin değildi. Onlar da ona garip bakıyordu.

Northern, her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için ağzını hafifçe açtı. Ama yarık tekrar titredi, bu seferki sonunkinden on kat daha güçlüydü.

Parçalanmış yüzeyin titreşimi ve yumuşak uğultusu, bir tür kötü niyetle parlıyordu. Northern bunu tam olarak kelimelere dökemedi, ama yarığın yaydığı baskılı hava aniden daha ağır hissettirdi.

Bu, rahatsızlığını cildinde bir örümcek gibi hissettirdi.

'Bunun böyle görünmesini hiç sevmiyorum...'

Yaratık yavaşça yarıktan çıktı. Başlangıçta, Northern gözlerini kısarak, onun formunun dalgalanan şekilden yavaşça nasıl çıktığını izledi.

Sonra, gördüğü şeyle gözleri açıldı. Yarık koruyucusu, onun uşaklarına hiç benzemiyordu.

Yaratık dört metreden daha yüksekti, onu kolayca gölgede bırakıyordu. O kadar uzun ellere sahipti ki, parmakları yavaş adımlar atarken yere sürükleniyordu.

Diğerlerine kıyasla, gözleri yoktu—gözlerin olması gereken yerlerde, keskinleştirilmiş ve gümüş parlatılmış metal gibi bir şey saplanmıştı, hatta gümüşi bir parıltıyla parlıyordu.

Yaratığın göz yuvalarından siyah sıvı damlayarak gözyaşları gibi aşağıya süzüldü ve ağzı genişti, iğne gibi dişlerle doluydu, binlercesi bir araya toplanmış, düzgün bir diş yapısına aldırış etmeden.

Kuzey tükürüğünü yuttu. Oraya ne zaman geldiğini hiç bilmiyordu.

Rahatsız edici görünüşlerine rağmen, bu sadece bir Fırtına. Felaketli bir Fırtına. Belki 'sadece' kelimesi adil bir kelime değildi ama daha kötülerle savaştı.

Ve yine de...

'...Neden bu kadar rahatsız hissediyorum? Bu şey... beni sürekli rahatsız ediyor. Sanki bir şeyler yanlış. Çok çok yanlış.'

Kuzey omuz silkti ve bir elinde yanılsamalı hefteri çağırarak kavun alevleri yaktı.

'Onu sadece öldüreceğim.'

Bölüm 756: Korkunç Lanet

Kuzey vurdu. Işık iziyle geniş alanı geçerek, bir parıltı haline geldi, hareketsiz havayı kesen bir hareket kılıcı. Figürü bulanıklaştı, sonra parçalandı - kendisinin siluetlerine bölündü, her biri niyetin bir serapı, her biri gerçeğin hayaletimsi yankısıydı. Elindeki kılıç uludu, yüklenme gücüyle titreşiyordu.

Birkaç el, yarık koruyucusunun bedeninden fırladı, kıvrılmış gibi kıvrılarak ona doğru fırladı, havada onu ezmeye çalışıyordu. Kuzey, içgüdüsel bir hassasiyetle onların kavrayışından sıyrıldı. Onların arasından manevra yapmak kolaydı.

Ya da öyle düşündü - ta ki bir sonraki an bunun aksi olduğunu kanıtlayana kadar.

Yürümek, alışkın olduğu bir şeydi. İmkansız hızlarda koşmak bile, bedeni ve zihni mükemmel bir uyum içindeydi. Ama uçmak? Bu tamamen farklı bir canavardı. Yetenek uyandığı an, doğal hissetmişti, iradesinin bir uzantısıydı. Ancak uçuş sırasında uzayı bükmek, karada sahip olduğu aynı incelikle rotasını ayarlamak tamamen başka bir zorluktu. Çok hızlıydı - aşırı hızlı. Hareketleri keskin, ama gerekli kontrol olmadan, hedeflediği yörüngeden birkaç inç kayarak geçiyordu.

Eller rüzgarı yararak, onu durmaksızın takip ediyordu, o da havada kıvrılarak ve dönerek ilerliyordu. Onlar saldırdı, onu yakalamaya, ezici kavrayışlarına geri çekmeye çalıştılar. Başlangıçta, hareketleri hamdı - keskin ama belirsiz, hız ve kontrol arasında denge eksikliği vardı. Ancak her kaçışta, her ani hareket patlamasında, tekniğini geliştirdi.

Bir an aldı, ama uçuşunun ritmini anlamaya başladı. Artık sadece kaçmıyordu - manevra yapıyordu, kendini ellerin fırtınasında geçirirken karşılık veriyordu.

Kuzey, gökyüzüne doğru fırladı, yarık koruyucusunun tentakulları çaresiz bir şekilde onu yakalamaya çalışarak peşinden atıldı. Yaklaştıkları anda, aniden döndü - bedeni hızlı bir düşüşe geçti. Bir düşen yıldız gibi düştü, kılıcı gümüş ışık bir izi olarak dönerken bir dizi darbe savurdu.

Parlaklık kılıçları gökyüzünde karmaşık bir desen ördü, gümüş ışık yayları berrak günde parıldıyordu. Kılıcı, her kesişte ağırlık, hassasiyet ve yıkıcı hız taşıyan kesintisiz darbelerle dans etti.

Peşindeki eller kalabalıklar halinde kesildi, kıvrılarak düşen parçalar gibi - bir kasabın, neredeyse aşkın bir ustalıkla eti kesmesi gibi.

Northern yere indi, inişinin gücü her yöne taşları fırlattı. Bir an için, tüm alan nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Sonra, bir göz kırpışında, kayboldu - bir ışık şeridi gibi ileri fırladı. Kılıcı havayı keserek, ölümün gümüş bir yayını oluşturdu ve bir anda, çatlak koruyucusunun ana gövdesinin önünde durdu.

Yaratık sarsıldı, formu amansız saldırıdan sarsılarak titredi. Kesik elleri yerde titredi, hasar o kadar şiddetliydi ki kısa bir geri çekilme anını zorladı.

Tepki vermeden önce, Northern saldırdı. Kılıcı yukarıya doğru bir yay çizdi, yaratığın etine derinlemesine batıp, acımasız bir hassasiyetle onu yırtarak geçti. Hastalıklı bir bordo kan püskürdü, sel gibi fışkırarak Northern'i ve altındaki zemini ıslattı. Kulakları sağır eden bir çığlık havayı yararak geçti - nefret ve kinle doluydu. Ses, ilkel bir şeyle, lanetli bir şeyle titreşiyordu.

Sonra, yaratığın gözünde saplanmış metal kılıç titremeye başladı. Şiddetle sarsıldı, rezonans büyüdü, havanın kendisi yoğunlukla titredi. Ardından gelen ses, bulutlar arasında yankılanan gök gürültüsü gibiydi, düşük, homurdanan bir güç, savaş alanında şok dalgaları gönderiyordu.

Northern, yaratığa yukarıdan baktı, ifadesi karardı.

Vücudu soğudu, daha önceki o rahatsız edici his tekrar geldi, tüm bedenini devasa bir elin soğuk denizine daldırarak - karşı koyamadığı bir el, onu aşağıda tutup boğulmaya zorladı. Hissettiği şey bu kadar rahatsız ediciydi.

Yine de, bunu kavrayamadı. Bu canavarda bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu, bu bir Maelstrom'a - bir Felaket Maelstrom'una olmaması gereken bir şeydi.

Northern, onlardan yeterince savaşmıştı ki bu Maelstrom canavarının, rütbesi ve seviyesinin çok ötesinde bir güç yaydığını biliyordu.

Bu, kötü bir his doğurdu - bu durumun kesinlikle doğru olmadığını ona haber veren bir şeydi.

Gözlerini yukarıda tutarak, canavarı kör eden ya da belki de göz olarak hizmet eden titreşen metal parçasını gözlemledi.

Kuzey'in anlayabildiği kadarıyla, yaratık mükemmel bir görme yeteneğine sahip değildi, ama elleri ona ulaşmakta hiç zorlanmadı.

Bu da demek oluyordu ki, canavar bir şekilde algılıyordu.

Düşüncelere dalmışken, korkunç bir çığlık havayı yırtarak geçti - sanki acımasız bir taş kınından dev bir bıçak çekiliyordu. Ses, keskin, gıcırtılıydı ve kemiklere dişleyen doğaüstü bir yankıyla doluydu.

Kuzey titredi. Bedeninde içsel bir titreme yayıldı, kasları en kısa an için kilitlendi. Etrafındaki hava daha ağır hissettiriyordu, sanki görünmeyen bir güç aşağıya baskı yapıyor, akciğerlerinden nefesini eziyordu. Kalbi kaburgalarına vuruyordu, ritmi düzensizdi, bir katliam öncesi savaş davulları gibi çalıyordu.

Yine de bakışları asla sarsılmadı. O an gerçekleştiği anda onu görmüştü.

Yaratığın gözünde saplanmış olan dişli metal mızraklar aniden serbest kaldı, sanki görünmeyen bir el tarafından etten koparılmış gibiydi. Salınımlarının gücü, savaş alanında mide bulandırıcı bir sesle yankılandı, ardından yırtılmış dokunun grotesk gurgulaması geldi.

Çürümüş bir koku yayan, katran kadar yoğun ve siyah sıvı, açılan yaradan fışkırdı. Mürekkep gibi olan madde, yaratığın devasa, kıvrımlı bedeninden aşağıya doğru aktı, yere değdiğinde buharlaşarak, sanki dünya kendisinden tiksiniyormuş gibi geri çekiliyordu.

Savaş alanı demir ve çok daha kötü, eski ve kirlenmiş bir şeyin kokusunu yayıyordu.

Bıçaklar havada asılı duruyordu, her biri on metre uzunluğunda keskin çelikten bir monolit gibi görünüyordu. Görünmeyen bir güç tarafından askıya alınmış, Kuzey'in omurgasında ürperti yaratan bir enerjiyle vızıldıyorlardı.

Bu sadece bir güç değildi - daha fazlasıydı, zeki bir şeydi. Derisini ürperten, sanki görünmeyen bir varlık yukarıdan ona alaycı bir bakışla bakıyormuş gibi bir şeydi.

Kuzey'in gözleri, yarık koruyucusunun boş, ağlayan göz yuvalarından havada süzülen silahlara kaydı.

Bir an geçti. Şiddetli bir sessizlik anı.

Rüzgar dağlar arasında uludu, fısıldayışı havada karanlık bir ilahi gibi süzüldü, gelecek olan şiddetin bir habercisi. Hareketsizlik boğucu bir hal almıştı - tuhaf bir duraksama, yoğun

gerilim ile.

Sonra bıçaklar saldırdı.

Kuzey hareket etti. Kılıcı, gümüş bir meydan okuma ile ileri fırladı ve saldırıyla ölümcül bir hassasiyetle çarpıştı.

İki güç karşılaştığında gökyüzünde metalik gürültülerin kargaşası yankılandı, çarpışma dışa doğru bir şok dalgası gönderdi. Kıvılcımlar, ölen yıldızlar gibi patlayarak her yöne yayıldı.

yön.

Kuzey'in dişleri kenetlendi. Beyaz sıcak bir acı, sanki kemikleri darbenin gücüyle kırılmış gibi, kolundan geçti.

Elinin-tüm ön kolu-içten dışa doğru parçalanmış gibi hissediyordu, sinirler protesto ederek çığlık atıyordu.

Bir anlık bir düşünceyle, bunu dayanabileceğini düşündü. Daha kötüsüne katlanmıştı.

Ama sonra parmakları titredi.

Tutuluşu başarısız oldu.

Kılıcı elinden kaydı, elinden düşerek yere çarpıp

boş, yankılanan bir yankıyla seslendi.

Kuzey sendeledi, nefesi kesik ve düzensizdi. Öne doğru eğildi, titreyen eli

kendine sarılarak, kolundaki istemsiz spazmları bastırmaya çalışıyordu.

'Grrhh... lanet olsun! Bu neyin nesi?!'

Ağrı yoğunlaştı, acımasız bir işkence haline geldi ve derinlere işledi, sanki görünmeyen dişler kaslarını içeriden parçalıyormuş gibi.

Vücudu, çarpmanın şiddetli baskısı altında titredi. Sadece eli değil, tüm bedeni, görünmeyen bir mengene içinde sıkışmış gibi titriyordu.

O, kendini bile düzeltemedi.

Ve bıçak gibi soğuk, acımasız, amansız olan zaten bir başka saldırı için daireler çiziyordu.

Bölüm 757: Acı Son

Bıçaklar havada düzleşti, hareketleri kesintisiz, rahatsız edici bir uyum içinde - infaz öncesi dikkatle bekleyen askerler gibi. Sonra, sanki görünmeyen bir irade tarafından ele geçirilmiş gibi, öne doğru eğildiler, keskin kenarları ölümcül bir hassasiyetle hizalanarak hepsi Northern'a doğrultuldu.

Parlak kenarlarının uçları, dağ havasında bir ürperti yaratan bir cinayet parıltısıyla parladı.

Bu sadece çelikti - sadece soğuk, hissiz metal. Yine de, o anda, canlı gibi hissettiriyordu.

Sanki bıçaklar, önlerindeki manzarayı tadını çıkarıyordu - bir zamanlar sarsılmaz olan savaşçı, şimdi eğilmiş, ellerinin gücünü almış olan kalıcı acının altında kıvrılıyordu.

Sonra saldırdılar.

Bıçaklar düşmeye başladı, saf bir hız bulanıklarına dönüşerek, rüzgarı yırtarak düşen meteorlar gibi.

Düşüşlerinin sesi, ölümün fısıldayışıydı - çok hızlı, çok acımasız, çeliğe kazınmış bir infaz.

Katil niyetiyle parlayan bıçak, Northern'ın kafasına saplanmaktan sadece milisaniyeler uzaktaydı...

O zaman, bir isyan bulanıklığında, imkansız bir şey oldu.

Sınırlarını aşan bir hızla, Gareon aralarına belirdi, çaresizlik ve çelikle dolu bir güçle.

Kuzey'in nefesi kesildi, liderin ileriye doğru fırlayışını izlerken gözleri büyüdü, tüm bedeni kül rengi metal haline dönüşerek, her bir inçinde yaşayan bir kale gibi parlıyordu.

"...Aptal!"

Bu kelime boğazından fışkırdı, ham ve gürültülü, acıyla doluydu.

Ama çok geçti. Çelik çeliğe çarptığı an, acımasız bir güç Gareon'u havada kırık bir kuyruklu yıldız gibi fırlattı. Şiddetle döndü, zırhlı bedeni uzak bir kayalığa çarparak onu moloz ve toz yağmuruna dönüştürdü.

Kuzey'in yüzü umutsuzlukla karardı.

'Neden?! O bile....'

Fakat bu düşüncede fazla zaman yoktu.

Blade tekrar ona doğru kesiliyordu, ölümün gümüş bir şeridi. Kuzey'in bakışları geri döndü, göz ucuyla kızı yakaladı - olması gerektiğinden daha yakındı. Çok yakındı.

İçgüdü devraldı.

Güçlü bir patlama ile havaya fırladı, ani hareketi bıçağın altında yere çarpmasına neden oldu. Çarpma, gök gürültüsü gibi patladı, şok dalgası şiddetli bir patlama ile dışarıya yayıldı. Parçalanmış taşlar ve kırık molozlar her yöne uludu, kuvvet Kuzey'i havada çarparak daha da uzağa fırlattı.

Ama tam olarak ihtiyacı olan şey buydu.

Havada, kızı belinden yakalayarak döndü, tutuşu sıkı ama kontrollüydü. Akıcı bir hassasiyetle, rotasını ayarladı, bedeni havada zahmetsizce kesiliyordu. Rüzgar uluyordu ve üç saniye sonra, Gareon'un yıkık formunun enkaza karıştığı bir yerde çömelerek indi.

Liderin bedeni harabe halindeydi - mantıksız bir şekilde dövülmüştü. Burnu ve ağzı kanla kaplıydı, taze kan yüzünü grotesk bir maske gibi boyuyordu.

Bıçağın vurduğu yerin ortasında derin, ağ benzeri bir çatlak yayıldı, darbenin etkisi hâlâ metalin parça parça soyulmasıyla hissediliyordu.

Ama bu en kötüsü değildi. Tüm bedeni, altında karanlık, parlayan akıntılar halinde biriken sığ bir kan nehrine batmıştı.

Northern ona bakarken, göğsünde bir ateş yükseldi, yanıcı, kavurucu, dayanılmaz. Yumrukları istemsizce sıkıldı. Öfke.

Sadece öfke değil - öfke patlaması.

Gareon'a ve eylemlerinin saf, dikkatsiz aptallığına karşı acımasızca öfkeliydi. Neden bunu yaptı? Neden kendini bıçağın yoluna böyle attı? Bu ne tür bir aptalca, işe yaramaz fedakarlıktı?! Neden?!

Ve daha da önemlisi... neden bu kadar öfkeliydi?

İçinde bir düşünce fırtınası dönüyordu, kıvrılıyor, çarpışıyordu, yön bulmak imkansızdı.

Bir günü zar zor tanımışlardı. Tek bir lanet gün! Peki, neden içinde bir şeylerin kırıldığını hissediyordu?

“Bana... o şekilde... bakma...”

Gareon'un sözlerini kanla dolu, ıslak, gırtlaktan gelen bir öksürük takip etti.

“Hey, hey, konuşma!”

Kızın sesi telaşlıydı, umutsuzlukla gerilmişti. Northern'a keskin bir şekilde döndü, gözleri yalvarıyordu.

“Bir şey yapmalısın! Orada sadece durma—ona yardım et!”

Northern cevap vermedi. Veremedi.

Ama Gareon verdi, kırık bedeni hafifçe hareket etti. Kasvetli, acı dolu bakışları

Northern'a kilitlendi, beyaz maskesinin ince örtüsünden bakarak.

Gareon hırıltıyla, “O maskenin yüzünü gizlemesine rağmen... anlayabiliyorum.”

Onun nefesi sığdı, her kelime bir mücadeleydi.

“Bunu görebiliyorum. Benden ne kadar nefret ettiğin... bu anda.”

Kanlı dudakları zayıf bir şekilde kıvrıldı, bir gülümsemenin hayaleti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bir şey yapmak zorundaydım... Vücudum kendi kendine tepki verdi.”

Gareon tekrar öksürdü, dudaklarından kalın, ıslak akıntılar halinde daha fazla kan döküldü. Sonra, yavaşça, göğsünün sığ yükselişi ve alçalışı durdu.

Bir zamanlar çaba ile titreyen omuzları, korkunç, karanlık bir sükunete büründü - huzurdan çok daha hüzünlü bir barış.

Ansızın, acılı bir çığlık havayı yırtarak geçti.

Kız yere yıkıldı, elleri çaresizce uyluklarına vurdu, kendine zarar veren bir darbe ile. Acı onun içinden geçmeli, ama umursamıyormuş gibi görünüyordu. Vücudu titriyordu, dişleri o kadar sıkıydı ki çatlayacak gibi. Başını eğdi, dizleri kanla ıslanmış yere gömüldü, kırmızı kan giysilerine sızarak ruhunu lekeliyormuş gibi.

Ancak Northern ayakta kalmaya devam etti.

Gözleri karardı, göğsündeki ağırlık keskin ve tanıdık olmayan bir his verdi. Bu bir yas değildi, tam olarak - henüz değil. Daha kötü bir şeydi. Delici bir şey. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen tuhaf, istenmeyen bir ağrı.

Onun hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Çünkü daha önce hiç kimse onun için bunu yapmamıştı.

Hiç kimse, ölümle arasında kendini atmamıştı, isteyerek hayatını sunarak

hiç. Bir kez bile.

Gareon—ilk tanıştıklarında, onu kibirli, baskın, sadece

başka bir otoriter aptal emirler veriyor.

Ancak şimdi, adamın hareketsiz bedenine bakarken, Northern başka bir şey fark etti. O kibir bir maske olmuştu. Halkının yükünü omuzlayan bir liderin giydiği bir örtüydü. Bu olmamıştı

boş bir tavır sergilemekti.

Paralı asker iyi bir adamdı.

Bir adamın önünde hala yıllar vardı - belki de on yıllar. Muhtemelen kırklarının başındaydı. Eğer

erken emekli olmayı seçti, başka elli yılı olabilirdi. Yaşayabilirdi.

Ama şimdi her şey acımasız, anlamsız bir sona ulaşmıştı.

Ve en kötü kısım - Northern'ın kendi öfkesinin acı kenarını tatmasına neden olan kısım - gereksiz olmasıydı. İyi olacaktı. Eğer Gareon müdahale etmemiş olsaydı, Northern

hayatta kalacaktı.

Düşünce, karnında asit gibi kıvrıldı.

İçindeki bazı irrasyonel bir kısım, gerçekten tehlikede olmayı neredeyse diliyordu. Öyle ki, o

Gareon orada olmasaydı ölecekti - sadece adamın fedakarlığının daha fazla anlam taşıması için. Sadece ölümü o kadar... anlamsız hissettirmesin diye.

Yavaşça, Northern düşen liderin yanına çömeldi. Parmakları uzandı, Gareon'un cansız yüzüne dokundu. Sessiz bir saygıyla, adamın göz kapaklarını kapattı,

boş, cam gibi bakışlarını korudu.

Daha sonra, dikkatli bir hassasiyetle yukarı uzandı, Gareon'un başına sarılı kırmızı atkıyı çözdü. Kumaş ıslaktı, kan ve terle sırılsıklam olmuştu.

Ayakta durdu, atkıyı sıkılaştırarak tuttu.

Bakışları henüz başını kaldırmayan kıza kaydı. Omuzları titriyordu, dişleri alt dudağını ısırarak kendini daha fazla kırılmaktan alıkoymaya çalışıyordu.

'Hiç kimsenin ölmemesi için bu kadar mı?'

Bu kelimeler dilinde ağır bir şekilde duruyordu, ama onları söylemeye kendini getiremiyordu. Gareon'un ölümü

bir sokmaydı. Keskin, merhametsiz bir sokma - derinlere işleyen, ham ve acı bir ağrı bırakan.

Sonra Northern döndü.

Uzakta, onu gördü - yaratığı.

Uzunlamasına bıçakları, temiz ışık altında parıldıyordu, havada süzülerek, rüzgarın içinden geçerek, arıyordu. Kesmek için bir şey arıyordu.

Yırtık koruyucunun bedeni, yavaş ve kasıtlı bir hassasiyetle hareket etti, yönlendirilerek

kanatları en son uçmuştu.

Gözleri parlıyordu, soğuk ve keskin, derinlerde kıvrılan bir korkuyla doluydu.

Bu kaynayan öfkeyi dışa vuracak bir şeye ihtiyacı vardı. Ve bunun için daha iyi bir çıkış yolu ne olabilirdi ki

bu duruma neden olan yaratık kimdi?

Parmakları kanla lekelenmiş atkının etrafında sıkılaştı. Hızlı bir hareketle, onu

bileğine sardı, yerinde düğümleyerek - sessiz bir vaat.

Sonra hareket etti.

Uçtu.

[Adınızı değiştirdiniz]

Kuzey, şiddetli bir rüzgar gibi, rüzgarın içinden geçerek, akıntıları yararak, geçici ve eksik bir saniyede hızla geçti. Tepkide bulunmadan önce bıçakların yanından uçarak, canavara çarptı ve bu çarpışma tüm dağ manzarasının acı bir protesto ile inlemesine neden oldu.

Çarpışma, dağ boyunca sismik bir sarsıntı gönderdi, sanki yerin kendisi acı içinde çığlık atıyordu.

Çarpışmaları, arazide yıkıcı bir yol açarak, ardında meteorun düşüşü kadar şiddetli bir şekilde her şeyi süpürdü.

Kaba taş parçaları, her biri savaşçıları gömecek kadar büyük, kaotik bir şekilde patlayarak dağ yamaçlarını dövdü ve sayısız ölümcül parçacıklara parçalandı.

Canavar, bir bez bebek gibi yuvarlandı, güç tarafından çaresizce fırlatıldı, ta ki sonunda dev bir kayaya çarpana kadar—bir tür kozmik şaka ile oluşmuş, bir kardan adamı andıran kaba, tortul bir taş yığını. Hayal gücü olan biri, bir çift dalın yanılsamayı tamamlayacağını düşünebilirdi.

Kuzey, harabe zemin arasında duruyordu, göğsü inip kalkıyor, öfke alevleri gözlerinde acımasızca yanıyordu. Canavarla göz göze geldi, bedeni gerginleşti, ilerlemeye hazırdı—ama sonra durdu.

Bir şey değişti.

Bedeni sertleşti, kasları, Ruh İpeği kıyafetinin açıkta kalan kollarının altında doğaüstü bir hassasiyetle hizalandı, sanki görünmeyen bir zanaatkar tarafından heykel gibi şekillendirilmişti.

Yer, ağırlığı altında titredi.

Kuzey, iki elini öne doğru fırlattı, gelen bıçakların korkunç hızını eşit bir şiddetle karşıladı. Zemin, itirazla inledi, başka bir şok dalgası dışarıya doğru patlayarak, rüzgârları delip geçip uzaktaki seyrek ağaçları savurdu.

Gözleri yanıyordu—inatçı, kaynayan. Ve şimdi odaklandığında, bunu hissetti. Bıçak sadece bir silah değildi. O, yaratığın gözleriydi, en ölümcül içgüdüsü biçim almıştı.

Çelikte bir tereddüt kıvılcımı yayıldı. Yaratık, Kuzey'in elinin saldırısının ağırlığı altında kırılmasını bekliyordu, ona direnmesini değil.

Elbette. Şu anda, Kuzey dünyadaki en inatçı surdu... belki.

Parmakları bıçağın kenarları etrafında kenetlendi.

'Kenarlar o kadar da keskin değil.'

Ağır olan şey sadece hamdı.

İki yetenek yeteneği onu güçlendirirken, Colossal Force gücünü insanüstü seviyelere yükseltse de, metalin ağırlığı sınırlarını test etti. Kasları gerildi. Duruşu sağlam kaldı.

Ayaklarını parçalanmış toprağa daha derin kazdı. Boğuk bir kükreme ile, bıçakları yerinden sökerek yanlara fırlattı. Silahlar şiddetle döndü, çatlamış kayalara çarparak daha da parçalandı.

Sonra, büyük eller enkazağından fırladı.

Kuzey, her birine yıkıcı bir darbe ile karşılık verdi, et ve kemiği bordo bir macuna dönüştürdü.

Eller gelmeye devam etti, daha hızlı.

Kuzey'in yumrukları da öyleydi.

Durmaksızın hareket eden bir bulanıklık, çarpışmaların kakofonisi, rahatsız edici bir hız melodisi—her iki taraf, savaş alanını kaosa boğan şiddetli bir ritimde çarpıştı.

Kuzey geri adım atmadı. Darbeleri, bitmek bilmeyen bir fırtına gibi düştü, her bir darbe maskesini, bedenini ve altındaki toprağı kalın, bordo bir sıvı ile boyadı. Savaş alanı kan ve yıkım kokuyordu.

Yine de, Rift Koruyucusu da merhametsizdi—yüzlerce el havada süzüldü, doğaüstü açılarda uzanarak, ona korkunç bir hız ve güçle doğru fırladı, onu durduğu yerde ezmeye çalışıyordu.

Dişlerini sıkarak, Kuzey'in yumrukları bir yıkım kasırgasına dönüştü, her bir darbe, canavari bir uzvu acımasız ve kesin bir anda sona erdirdi. Ama savaşırken, bakışları incelen bulutun derinliklerine daha da daldı.

'O piç... toparlanmak için zaman kazanıyor.'

Kesinlikle, canavarın kılıcı—gözleri bile—herhangi bir hasar almış olmalı. Aksi takdirde, çoktan üzerine gelmiş olurdu.

Bu da demek oluyordu ki mesafeyi kapatması gerekiyordu. Bunu sona erdirmeliydi. Şimdi.

Kısa bir an için, Northern Titan'ın Hesaplaşmasını terk etmeyi düşündü. Ama cevap açıktı. Vücudu—ne kadar güçlü olursa olsun—kılıcın saldırısının saf gücü altında çökecekti.

'Kaçınmayı deneyebilirim ve ana gövdeyi önceliklendirebilirim.'

Kılıç hızlıydı. Ölümcül. Ama vücut hala onun zayıflığıydı. Ve kendini korumak için her şeyi yapacaktı.

Ona ulaşmasına izin vermeyecekti.

Ama bu, değişmesi için ona daha fazla sebep verdi.

Güç, onu yavaşlatıyorsa hiçbir anlam ifade etmiyordu. Her adımda onu yere çakılan ağırlığı hissedebiliyordu. Onu atarsa, vücudu hafifliğini geri kazanacak ve kılıcı hızda geçebilecekti.

Ya da belki... buna bile ihtiyacı olmayacaktı. Gölge adımıyla, mesafeye dikkat etmeden uzayı geçebilirdi. Dahası, artık bunu uzaktan bitirmek için fazlasıyla yeterli birkaç yeteneği vardı.

Kuzey'in gözleri, kararı kesinleşirken soğuk bir tehditle parladı. Tereddüt etmeden geri çekildi—şekli yukarı doğru parlayarak, arkasında zemini parçalayarak gitti.

Yüksek, gökyüzüne, bulutlara doğru. Bir an durdu ve havada süzüldü.

[Adınızı değiştirdiniz.]

Sonra düşmeye başladı.

Daha hızlı. Cenneti kesen bir iğne gibi, bedeni rüzgârları yararak geçti—aniden, canavara inmeden önce görünmez bir bulanıklık.

Çarpma, enkazı gökyüzüne fırlattı, öncekiler kadar yıkıcı olmasa da, yine de inkar edilemez bir güçle şok dalgası yarattı.

Kuzey dimdik durdu, sesi soğuk, tehlikeli.

My Virtual Library Empire'dan yeni bölümlerin tadını çıkarın.

"Alacakaranlık Anka."

Hava kasıldı. Kuzey—ancak—gelen bıçağı atlatmak için gölgeye karışmak zorunda kaldı, canavarın kendisinin büyük gölgesinden çıkan bıçağa görünmez bir an için, felaketin başlamasıyla birlikte.

Alçak, yankılanan bir titreme aniden dışarıya yayıldı, ilkel bir şey, kadim bir şey ateşlendi.

Dünya derin, boğuk bir nefes almış gibi görünüyordu—yırtık koruyucunun üstündeki alandan alevler fışkırarak, varoluşu açgözlü bir açlıkla sarmaşık gibi sarmaya başladı.

Normal ateş gibi kükremediler; vınladı, tanıklık edenlerin kemiklerinde titreyen bir yankıydı.

Alevler yukarı doğru yükseldi, genişleyerek, kayarak—bıçakları alarak.

Kanatlar, tamamen yok edici bayraklar gibi açılarak, donmuş manzara üzerinde devasa gölgelerini düşürdü. Tek bir kalp atışı süresince, soluk gün ışığı, derin mor, kor kırmızısı ve parlayan gümüş şeritlerle sarılı, ruhani bir alevin altında boğuldu. Gökyüzü, dünyanın son saatinin şafağı gibi renklerini yansıttı.

Alacakaranlık Anka kuşu yükseldi, devasa, varlığıyla havayı çarpıtarak, gerçeği dayanılmaz bir sıcaklığın titreyen serapına dönüştürdü.

Sonra dalış yaptı.

Hareket ettiği anda, sıcaklık yükseldi, sadece küçük artışlarla değil, felaket gibi sıçramalarla.

Bir zamanlar donmuş olan dağ manzarası geri çekildi, bakir kar, sıvılaşma şansı olmadan kalın buhar geyserlerine kaynamaya başladı. Savaş alanını çevreleyen dişli, karla kaplı zirveler çatladı, buzdan kaleleri artık geçilemez değildi, hiç bilmedikleri bir sıcaklık tarafından ihanet edildi.

Anka kuşunun inişinin altında, donla kaplı taş siyaha, sonra turuncuya, ardından kör edici, erimiş kavun rengine döndü—sanki taze bir şekilde ilahi bir ocaktan çekilmiş metal gibi.

Onlarca, belki de yüzlerce yıl boyunca bozulmadan duran, kıvrak, buzla kaplı ağaçlar bir anda alev aldı, kabukları kömürleşerek, kıvılcımlar gövde gövdeye atlayarak durmaksızın, yuvarlanan bir cehennemde yanmaya başladı.

Ve sonra...

Dünya patladı.

Dağ sarsıldı—titremelerden değil, tamamen yok olmaktan. Karla kaplı yamaçlar çöktü, erimiş taş ve kömürleşmiş buzdan oluşan çığlar halinde aşağıya doğru sürüklendi, kıyametvari bir ateş ve yıkım seli gibi.

Phoenix'in inişinin etkisi, dağın çekirdeğini çatlatmış, dünyanın kabuğunun derinliklerinde gömülü olması gereken magma nehirlerini fışkırtmıştı.

Bir şok dalgası dışarıya uludu, o kadar devasa bir yıkım dalgasıydı ki, uzak zirveler çatladı, kırılgan cam gibi parçalandı, buzul tabakaları, gücün muazzam büyüklüğü altında parçalanarak döküldü.

Bir zamanlar saf beyazla kaplı donmuş bir alan olan toprak, şimdi yakılmış bir uçurumdu, karın asla var olmamış gibi hatırasının kalmadığı obsidyen ve kül mezarlığıydı.

Gökyüzü yanıyordu.

Duman ve kor parçaları yukarı doğru kıvrıldı, gökleri ateş fırtınasında tutuşturdu, bir zamanlar berrak olan gökyüzünü, yanmış harabenin aurorasına dönüştürdü.

Bir zamanlar don ve karla ağırlaşmış bulutlar, Phoenix'in geçişinin öfkeli sıcaklığı tarafından yakılarak, yanıcı duman şeritlerine dönüştü.

Alacakaranlık Phoenix'in ardından gelenler, sıradan alevler gibi değildi—sönmedi. Kalıcıydı. Kötüleşti. Kendini dünyaya kazıdı, kor parçalarını taş ve buza gömerek, doğaüstü bir ısrarla titreyerek, sanki... yeniden doğmayı bekliyordu.

Ve yıkımın ortasında, Northern duruyordu... şok içinde.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Hoo—oly crap!"

Twilight Phoenix'in daha önce hiç görülmemiş felaket etkisi—tüm dağ sırasını sarsan, göksel bir gürültü gibi yankılanan, taşı parçalayan ve dağın kemiklerinde yıkım yankıları gönderen korkunç bir patlama—Kuzey'in sistemin duyurusunu net bir şekilde duyduğunu gösteriyordu.

Felaket Maelstrom'u öldürülmüştü, kömürleşmişti.

Elbette, böyle bir saldırı altında hayatta kalmayı umamazdı. Saf güç zirvelerden dalgalanarak uzak kayalıkların çatlamasına ve parçalanmasına neden oldu, çığlar kayarken ortadan çökerek, sıcaklık onları yere değmeden buharlaştırdı.

Geriye kalan tanınmaz hale gelmişti.

Bir zamanlar donmuş olan dağ artık yoktu—buzulları ve kar alanları, erimiş kaya ve obsidyen camının kararmış yaralarına dönüştü.

Zirvenin büyük bir tarafı kesilmiş, yerine yüzyıllar sonra ilk kez yüzeye çıkan gömülü magma damarlarıyla parlayan derin bir kraterle değiştirilmişti.

Bir zamanlar temiz beyaz bir örtünün altında yatan arazi şimdi yanmış, buz nehirleri yok olmuş, eski yolları ise sıcaklığın yoğunluğu tarafından kazınmış keskin hendekler haline gelmişti.

Bir zamanlar donmuş yamaçlara inatla tutunan birkaç ağaç bir anda yok olmuş, geride sadece en hafif dokunuşta parçalanan kül silüetleri kalmıştı.

Ateşler sönmeye başlasa da, korlar kalmıştı. Sıcak taşların çatlaklarında titreyerek, sönmeyi reddediyor, tuhaf parıltıları burada doğaüstü bir şeyin olduğunu hatırlatıyordu. Bir zamanlar dondurucu nefesiyle uluyan rüzgar şimdi sadece sessizlik taşıyordu—bir yok oluş olayını takip eden türden bir sessizlik.

Kuzey, merkezde duruyordu, gözlerini kırpıştırarak, ne düşüneceğinden pek emin değildi.

Dağ sadece yok edilmemişti.

Yeniden doğmuştu—yaralı, yanmış ve ateşle sonsuza dek işaretlenmişti.

Bir Paragon'un gücünden asla şüphe etmemişti. Bu kadarını geri tutmasına rağmen, Luinngard İmparatoru'nun ona ne kadar zarar verebileceğini görmüştü.

Tüm kartları masada olmasına rağmen, o savaşı kazanma şansı yoktu. Bu, onun tamamen yok oluşuyla sonuçlanırdı.

Saldığı yıkımı görmek, bu gerçeği ona teyit etti.

Elbette, Paragon'un elindeki yetenek birkaç evrim sıçramasından geçmişti ve şimdi olduğundan daha ölümcül hale gelmişti.

Ancak Northern, felaket getiren yeteneği orijinal sahibine iz sürmekten kendini alamadı, İmparator geri çekilmeseydi onların savaşının nasıl olacağını hayal etti.

Tüm krallık düz bir ova haline gelmiş olurdu. Hatta yüksek duvarlar bile.

'Söylentiler bunu abartmıyordu. Gerçekten manzaraları yeniden şekillendirebilirler.'

Henüz bir Paragon değildi ve kesinlikle böyle yıkıcı bir gücü elinde bulundurmamalıydı. Ama işin eğlenceli ve güzel kısmı da buydu.

Bunu yaptı.

O bir iğrençlikti, köklerinden yok edilmesi gereken, doğal dünyanın yasalarından ve kavramlarından zorla çıkarılmış garip bir varlık.

Peki kim denemek isteyebilirdi? Ul mı? Zalimler mi? Kökenler mi?

'Ah... o herifleri düşünmek birden hoş değil.'

Northern, dikkatsizce kafasını kaşıdı.

İtiraf etmeliydi ki, eğer akıllarını buna koyarlarsa, işi halledebilirlerdi.

'Yani, Paragonlar farklı güç türleriyle var, ve Luminary'lerin muhtemelen yakında ortaya çıkacağını düşünüyorum. Onlar hakkında endişelenmem gereken hâlâ var—şu anda bir Zalim'in öfkesine dayanabileceğimi göremiyorum.'

Ama bu yüzden duramazdı da.

Kendini güç zirvesine ulaştığına inandırmak istemiyordu.

O, dünyanın en yüksek zirvesinde durana kadar o merdiveni tırmanmaya devam edecekti, tüm kıtalar boyunca ve hatta yeraltında.

Hedefinin kapsamını düşündüğünde, Northern aniden bir soğuk rüzgârın onu sarstığını hissetti, bu da onu titretmeye neden oldu.

"...adım adım."

Northern tekrar etrafa göz attı. Manzara gerçekten... korkutucuydu. Başını salladı ve uzaklaştı, mırıldanarak.

"Hepsine lanet olsun, gerçekten."

Tüm Paragonlara karşı sinsi bir kinle doluydu, onların varlığı onu biraz solgunlaştırıyordu.

Sonra yıllardır Paragon olanlar vardı, çok... çok deneyimliydiler.

Northern'ın aklı Dante'ye kaydı. Paragon henüz bir veteran değildi, en son gelen bile olsa, dikkatsiz ve yıkıcı bir saldırının taşıyıcısıydı.

My Virtual Library Empire'den daha fazla içerik keyfini çıkarın.

'Acaba bazı kartları gizli mi tuttu?'

Yine de, başka ne olabilirdi? Zaten Paragon'un yeteneğine sahipti. Daha önce düşünmediği bir şey yoksa... ya da düşündüğü ama hatırlamadığı bir şey varsa.

Ancak, alev saldırısı sadece dağın bir tarafını etkilemişti. Ve bu bir tesadüf değildi—bu yeri Void Force ile korumuştu. Sebepler... bariz.

Northern yumuşak ama güçlü bir sıçrama yaptı, devasa bir mesafeyi kolayca uçarak geçti ve düşen bir yaprağın zarafetiyle indi. Şimdi karın üzerinde yürüyerek rahatça ilerlemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra durdu. Kız, hafifçe yığılmış bir toprak yığınının önünde duruyor, somurtkan bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Çok derine gitmedi. Bunu yapmak için zamanım ya da gücüm yoktu..."

Burnunu silip, altın ve siyah renklerdeki keskin bir şekilde terzi edilmiş, canlı takım elbisesinin koluyla gözlerini sildi.

Northern daha önce onun kıyafetlerine dikkat etmemişti—her zaman üstünde bir pelerin vardı. Ama şimdi pelerin yoktu, altındaki zarif kıyafeti ortaya çıkıyordu.

Bu, ona yılan derisi gibi yapışıyordu, dolgun formunu tehlikeli bir zarafetle süslüyordu. Uzun pantolon yerine, neredeyse uyluk ortasına kadar ulaşan geniş bir etekle sona eriyordu.

Onun siyah botları dizlerinin biraz üstüne kadar uzanıyordu, alabaster rengindeki bir parça cilt açıkta kalıyordu. Bir dizinin üzerinde, morumsu bir morluk hüzünlü bir işaret gibi duruyordu.

Ve onun yüzü... Northern'ın şimdiye kadar yüz hatlarını, pelerin gölgesinden kurtulmuş olarak fark etmesi garipti.

Gözlerinin soluk mavi rengi bir yanılsamaydı. Bunun yerine, bakışlarında garip bir altın ışık parlıyordu, akışkan, güneşten öpülmüş sarı saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

O, ölümlü bir tanrıça gibi büyüleyici bir güzellikteydi. Eğer burası Dünya olsaydı, Northern onun herhangi bir Yunan mitolojik destanında Afrodit'i oynayabileceğinden emindi.

'...O çok güzel.'

Northern, düşüncenin filizlenmesine izin vermeden onu öldürdü ve gözlerini tekrar mezara çevirdi.

'Aman Tanrım, bunun hakkında düşündüğüme inanamıyorum... affet beni, Gareon.'

Kısa bir süre için kervanın lideriyle paylaştığı zamanı hatırlayarak gözlerini kısaca kapattı.

Gareon'un ölümü ona acı verdi—çok kötü bir şekilde yaraladı. Eğer bu kadar itaatsiz olmasaydı hayatta kalırdı. Ama bir şekilde, Northern bunu böyle düşünmek istemiyordu... kendine yalan söylemek anlamına gelse bile.

'Bugün benimle ne oluyor... Kendime yalan söylemeyi her şeyden daha çok nefret ediyorum.'

Keskin bir nefes vererek konuştu, sesi dağ rüzgarını soğuk bir bıçak gibi kesiyordu.

“Karavanın geri kalanıyla buluşmayı mı denemeliyiz, yoksa eve dönmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?”

O, kızın durumunu göz önünde bulundurarak konuştu... normalde yapmadığı bir şeydi. Ama o sadece insandı ve kendi başına durabilse de, gerçek bir yıkım karşısında gücü anında kırılabilirdi.

Bu yüzden Northern, ona bir iyilik yapmayı ve evine dönmesine yardım etmeyi düşündü. Ancak...

Kızın eli bir an titredi, sonra sıkıca yumruk yaptı. Konuştuğunda sesi net ve kararlıydı.

“Karavanın geri kalanıyla buluşmalıyız ve görevi tamamlamalıyız. Hiç değilse, Kaptan Gareon'un hatırına.”

Kuzey iç çekti.

“Tamam.”

‘Ne bekliyordum...?’

Gerçekçi bir şekilde, Northern onun evine dönme teklifini reddedeceğini bekliyordu. Sorunlu buluşmalarının ilk gününden beri gösterdiği sert tepkilerin sürekli bir kalıbına dayanarak, onun tam tersini yapacağını düşündü—direniş onun doğası haline gelmişti.

Onu kaba, mantıksız davranışları için azarlayabilirdi. Ama yorgunluk bedeni üzerinde ağır basıyordu ve çaba harcamak için bir neden bulamadı. Savaşın acımasızlığını gördükten sonra bile, o inatçı kalmaya devam etti.

Şimdi onun sözlerinin ne kadar etkisi olabilirdi?

Bunun yerine, kalan enerjisini ileriye doğru bir yol açmaya odakladı.

Gareon gittiğinde, yıpranmış kervan liderini kaybetmişti, ama yine de bir yönleri vardı. O adam, Jezter—sert Gareon'a yakındı.

İleriye giden yolu bilmeliydi.

Ancak, acil endişe, önlerindeki parçalanmış topraklardı. Dağ manzarası yeniden şekillendirilmiş, ham ve tanınmaz hale gelmişti. Öncelikle bunu aşmaları gerekiyordu.

Kız, ileriye doğru yürürken görünür bir şekilde solgunlaştı, nefesi hırıltılı geliyordu. Ağızı titriyordu, her acı veren adımda gözleri daha da açılıyordu, bozulmuş toprak üzerinde.

“Hayır… bu mantıksal olarak imkansız. Sen bir Paragon musun?! Bize yalan mı söyledin?!”

Northern yavaş, yorgun bir iç çekti.

“Neden sana yalan söyleyeyim? Ondan ne kazanırım?”

Donakaldı. Geniş, titreyen gözleri şaşkın bir korkuyla parıldıyordu.

“Ama… ama… bu nasıl mümkün?! Hiçbir mantığı yok! Kesinlikle yok!!” My Virtual Library Empire ile bağlantıda kalın

Northern onu görmezden geldi ve harabe olmuş ve yeniden doğmuş dağın etrafında dikkatlice ilerlemeye devam etti.

Gareon'un ölümüyle, dağın yeniden doğuşundan önce ilerleyecek yolu bulmak zor olacaktı. Ama şimdi, toprak şiddetle parçalanmış, korkunç, erimiş bir yolun kırmızı sıcak alevlerle yanarak ortaya çıkmasıyla, bu görev çok daha kötü bir hale gelmişti.

Geçiş yapmak zaten tehlikeliydi. Şimdi, birdenbire patlayan buhar patlamalarına karşı da dikkatli olmaları gerekiyordu—uğultusuz, merhametsiz.

Yürürken sessiz kaldı, Northern önde gidiyordu.

Ancak gözlerindeki inançsızlık silinmeyi reddetti. Zaman zaman, onun varlığının imkansızlığını anlamaya çalışır gibi ona temkinli bakışlar attı.

Umursamadı.

O, felaketin içinden bir yol açarak sadece ileriye doğru yürüdü.

***

Saatler geçti.

Kızın nefesi ağırlaşmıştı, ter damlaları yüzünden aşağıya doğru süzülüyordu. Bir zamanlar dokunulmamış olan alabaster teni şimdi solgun görünüyordu—neredeyse tükenmiş.

Kuzey de aynı şekilde yorgun görünüyordu. Ama bunun hiçbir belirtisini göstermedi.

Kervan ne kadar ilerlemişti?

Savaş iki saatten fazla sürmemişti. Doğru, Rift Koruyucusu ile uğraşmaktan daha fazla zaman, daha düşük seviyedeki düşmanlarla uğraşarak geçirmişti.

Yine de, kervanı aramak için iki katı kadar zaman harcamışlardı—ve hala kervanın izine rastlamamışlardı.

En azından şimdi, bir kez daha karla kaplı bir alanı geçiyorlardı. Başka bir dağ. Yoksa aynı dağ mıydı?

Kuzey emin değildi. Ama ileriye doğru hareket ediyorlardı.

Kız tökezledi. Sonra, sessiz bir inleme ile yere yığıldı, ellerine dayanarak, nefesi ağırlaşmıştı.

Gerçekten bu kadar uzun sürmesi mi gerekiyor...?

Öğle zirveye ulaştı. Güneş'in ışığı yumuşadı—şimdi merhametli, ama bazen acımasızdı. Ama dondurucu soğuk hâkimiyetini ele geçirmişti, dağın donmuş arazisi bir kez daha zafer kazanmıştı.

Bu tür garip anormallikler Orta Ova'da nadir değildi.

Kış Yıldızı, sonuçta, Güneş Yıldızı ile kavga ettiği söyleniyordu. Aylarla daha dostça bir ilişkisi vardı, güneşle ise savaşları garip değişimlerle gerçekleşiyordu—sıcaklık ve soğuk gün boyunca, hatta kışın bile savaş halindeydi.

Buralarda, dağlarda, bu savaş en belirgin şekilde hissediliyordu.

Kuzey uzaklara bakarak ne söyleyeceğinden emin değildi.

İlk kez, şüphenin bir fısıldaması güvenine sızdı.

'Uçmalı mıyım?'

'Belki yukarıdan daha iyi bir manzara elde ederim... Kaos Gözleri'ni kullanarak toprağı yukarıdan tararım.'

Bu en mantıklı seçimdi.

Yine de bir şey onu geri tuttu.

Gökyüzünde, bulutların arasında ne tür yaratıkların gizlendiğinden hiçbir fikri yoktu. Kızı burada yalnız bırakmak—ideal değildi.

Ama ilerlemenin bir yolu yoktu.

Ve böylece, kararını verdi. Açığa çıkmayı göze alacaktı.

Ona bakarak, sakin bir şekilde konuştu.

"Dikkatli ol. Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için yukarı çıkıyorum—onlardan ne kadar uzakta olduğumuzu göreceğim."

Onun yanıtını beklemedi.

Kulakları sağır eden bir patlama ile gökyüzüne fırladı.

Kızın tepki vermesi için neredeyse hiç zamanı yoktu—gözleri büyüyerek, elleri içgüdüsel olarak eteğini tutarken ifadesi küçük bir somurtmaya dönüştü.

Sonra, gözleri tekrar büyüdü.

"...Doğru. Uçabiliyor."

Hemen hemen unutmuştu, Gareon'un felaketle sonuçlanan düşüşü anısını zihninin arka planına itmişti. Ama şimdi, anı geri geldi - nasıl aniden onu kapmış, birkaç saniye içinde büyük bir mesafeyi aşarak havalandığını hatırladı.

Düşünce bile, onun yanaklarına hafif, parlak pembe bir renk getirdi.

Yüzüne tokat attı, sinirli bir kırmızıya döndü.

"Bu saçmalığı kes, Roma!"

Küçük bir hışırdama ile yukarı baktı, onu görebilmek için gökyüzüne gözlerini kısarak bakmaya çalıştı.

Ama o çok uzaktaydı.

***

Bu arada, Northern aşağıya baktı, onun boynunu uzatırken, ifadesinin karışık bir hayal kırıklığı ve merak olduğunu izledi.

Dilinle tısladı.

'Ne garip bir şey.'

Başını sallayarak, bakışını çevirdi ve önündeki işe odaklandı. Dört çatlamış göz, manzarayı doğal bir dürbün gibi zahmetsizce yakınlaştırarak parladı.

Bu yükseklikten, yıkım çok daha korkunç görünüyordu.

Dağın bir tarafı, sanki dev bir cehennem eli onu zirveden tabana kadar parçalamış gibi görünüyordu, geriye sadece yanmış bir harabe kalmıştı.

Kuzey, gözlerini kısarak şimdiye kadar izledikleri yolu geri takip etti.

Sonra, ağzının köşesi kıpırdadı.

Çirkin bir gerçeklik aklına geldi.

Utanç, yüzüne sert yağmur damlaları gibi vurdu.

Tüm bu zaman boyunca, onları daireler içinde yönlendirmişti.

Utangaç bir şekilde kafasını kaşıdı.

'Hiçbir fikrim yoktu... Bunun basit olduğunu düşündüm.'

Ancak hatasında fazla düşünmeden, başka bir şey gözüne çarptı. Çok daha acil bir şey.

Yüzündeki hafif utanç ifadesi tamamen kayboldu.

İfadesi karardı.

Bir şeyler yanlıştı.

Kuzey zarif bir şekilde indi, adımları sessizdi ve rahat bir şekilde kıza yaklaştı.

Yine de, sakin hareketlerine rağmen, yüzündeki ifade kasvetliydi. Ciddi.

Roma, ifadesindeki değişikliği fark ederek, yaklaştıkça kaşlarını çattı.

"Ne oldu? Dünyada umudunu kaybetmiş gibisin."

Kuzey, yanıt vermeden önce bir an duraksadı.

"Aslında, bu belki de daha iyi bir seçim olabilirdi." Ses tonu sessiz ama ağırdı. "Aksine, görünüşe göre dünya, bizi terk etmeye karar vermiş."

Yüzünde sert bir ciddiyet belirdi. Roma'nın kaşları daha da çatıldı.

"Tam olarak ne demek istiyorsun? Açıkça konuş."

Northern, hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi, bakışları somurtkan bir şeyle karardı.

"Sana göstermem daha iyi olacak."

Elini ona uzattı.

Roma tereddüt etti, gözleri uzatılan eliyle yüzündeki kasvet arasında gidip geldi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kabul ederse ne olacağını biliyordu—tam da az önce düşündüğü için kendine tokat attığı şey.

Ama aynı zamanda anın ağırlığını, Northern'ın taşıdığı havanın korkunç ağırlığını da hissediyordu.

Elini tuttu.

Başka bir şey söylemeden, onu yakına çekti ve bir sonraki anda gökyüzüne kayboldular.

Northern, uçarak onu sıkıca kendine bastırdı. Kısa bir an için, aklı başka yerlere gitti.

Hiç bu kadar yakın birine sahip olmuş muydu?

Unuttu mu?

'Hayır. Öyle düşündüğümü sanmıyorum. Düşünseydim, hatırlardım.'

En azından, bu dünyanın sınırları içinde.

Birkaç dakika sonra, Northern dağın eteklerine doğru alçalmaya başladı—büyük, karla kaplı bir ova, yoğun beyaz bir ormana açılan, centipede benzeri canavarlara karşı savaştıkları yerden çok daha kalın bir ormana.

Roma'nın gözleri yere yaklaştıkça büyüdü.

Onu şimdiden görebiliyordu.

Bir kargaşa manzarası.

Kan, temiz karı lekeleyerek, kaotik sıçramalarla dağılmış, küçük kırmızı nehirler oluşturuyordu. Cesetler, boş gözleri sessiz çığlıklarla donmuş bir şekilde, geniş alana dağılmıştı—ölümün acımasız dişleri tarafından sonsuza dek söndürülmüştü.

Tüm kervan katledilmişti.

Cesetlerini lekeleyen derin yaralar, kaba, metodik bir vahşeti anlatıyordu.

Roma geri geri sendeledi, bedeni titriyordu, sonra aniden döndü ve midesindekileri yere boşalttı.

Kuzey, bu arada, hareketsiz kaldı. Soğuk bakışları yıkımın üzerine süzüldü.

Daha kötülerini görmüştü.

Sessizce ileri adım attı, her cesedi yaşam belirtisi için taradı. Ama hiçbiri yoktu.

Sonunda, ilk kargoya ulaştı.

Hayvanlar, bir zamanlar onları yönlendiren paralı askerlerle aynı kaderi paylaşmıştı. Acımasızca öldürülmüş, bedenleri derin, merhametsiz kesiklerle parçalanmıştı. Kanları çoktan kurumuştu.

Görünüşe göre, bu saatler önce olmuştu.

'Güvenlik... gerçekten bir illüzyon.'

Belki de kervan onunla kalsaydı, hayatta kalma şansları daha yüksek olurdu.

Ya da belki de değil.

Aşırı gücüne rağmen, Kuzey'i saran boğucu çaresizlik hissini atamıyordu.

Başkalarını koruma sorumluluğunu asla üstlenmedi. Bunu yapabileceğini düşünmek için yeterince aptal değildi.

Ama yine de…

Etrafındaki insanlar hayatta kalacak kadar şanslı olamıyorsa—o zaman tüm bu gücün anlamı neydi?

Sadece güç, birini korumak için yeterli miydi?

Yoksa başka bir şey mi vardı?

Uzun bir aradan sonra, Northern kendini karışık hissetti. Derin bir karışıklık.

Bu süre boyunca, gücünü elde etme arayışını önceliklendirmişti—dünyanın zirvesinde durmak için. Ve şimdi, her zamankinden daha yakın, başkalarının bir ömürde başaramayacağı adımları sadece iki yılda atmıştı.

Bu kadar yol kat etmişti.

O zaman neden başarısız olduğu hissine kapılıyordu?

Her adım, aradığı güce daha da yaklaştırıyordu—ama başka bir şeyden daha da uzaklaştırıyordu. Hatta eksik olduğunu bile bilmediği bir şeyden.

Northern durdu, bakışları tanıdık bir cesede düştü.

Geçen gece önüne atlayan kadın.

Sesinin canlı, güzelliğinin büyüleyici olduğunu hatırlıyordu.

Artık geriye sadece acınası, parçalanmış bir kabuk kalmıştı.

Yorgun bir şekilde nefes verdi ve bakışlarını çevirdi.

Hatta Jezter bile ölmüştü.

Bedeni birkaç metre ileride yatıyordu, bir uzvu eksikti. İlk kargodan, düştüğü yere kadar uzanan kurumuş kan damlaları vardı, sırtında büyük, yırtık bir delik açılmıştı.

Kuzey, yüzünü buruşturdu.

'Buna ne sebep olmuş olabilir?'

Sorunun üzerinde fazla duramadan, Roma ona yaklaştı.

Elleri yanlarında sıkı sıkıya kapalı, bedeni titriyordu. Bir şeyle boğuşarak duraksadı.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“Ne?”

"...Üzgünüm."

Bu sözler dudaklarından döküldü, sessiz ve kırık bir şekilde. Başını eğdi, yüzü utançla büküldü, omuzları titriyordu, sesi titreyerek devam etti.

"Ben aptaldım ve dar görüşlüydüm—hiç kimsenin ölmeyeceğini söylemek gibi bir şey." Nefesi kesildi. "Argh! O kadar dar görüşlüydüm ki kendimden tiksiniyorum."

Northern, ona kayıtsız bir ifadeyle baktı.

Fakat gözlerinde gömülü başka bir şey vardı, tuhaf bir duygu—tam olarak ne olduğunu bilemediği bir his. Devamını My Virtual Library Empire'da okuyun.

'En azından yanlış olduğunu anlama konusunda yeterince akıllı.'

Roma derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve dikleşti.

"...Eğer bu noktada Verulania'ya dönmek istiyorsan sorun değil," dedi, sesi artık daha kararlıydı. "Yükü bloke noktasına ulaştırmanın bir yolunu bulacağım."

Northern hemen kaşlarını çattı.

'Tamam, bunu kesinlikle beklemiyordum.'

Her şeye rağmen, hala ilerlemeyi mi düşünüyordu?

Hayvanlar ölmüştü. Kervan gitmişti. Yükü tek başına taşımak imkansızdı.

Ve yine de… hala denemeye mi karar vermişti?

Neden? Gareon için mi?

'Bu çok aptalca bir şey. Gareon öldü. Şu anda endişelenmesi gereken tek şey kendi güvenliği.'

Tüm gücüne rağmen Northern bile seçeneklerini yeniden değerlendirmeye başlamıştı. Korkudan değil—festival yüzünden.

Bunun için çok hazırlık yapmıştı. Planlarının uygulanmasını bir klona bırakmak istemiyordu. Ve üstlerine birbiri ardına düşen tehlikeler… devam ederse, klonlarını kontrol etmek veya gerektiğinde kendini savunmak zor olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, onunla geri dönmeyi düşünüyordu.

Dükkan sahibine bu misyonun ne kadar başarısız olduğunu basitçe söyleyebilirdi.

Ama bu kız—

Her şey kaybolmuşken bile, pes etmeyi reddetti.

İlerlemek için hiçbir yol kalmadığında bile.

Bu kararlılık mıydı? Yoksa sadece saf bir aptallık mı?

Gözlerinde neden ateş var?

Neden ölmek üzere gibi görünüyor?

Hepsi ne için?

Kuzey, ona inanamaz bir şekilde bakarken aklında binlerce düşünce koşuyordu.

Şu anda neden ondan daha güçlü görünüyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Hiç böyle hissetmemişti. Kendini… yetersiz hissettiren birini hiç tanımamıştı.

Dişlerini sıktı.

Sessizce, Kuzey maskesinin arkasından ona dik dik baktı.

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Uzun zamandır, arkadaşlar. Her şey ilerliyor ve bu bölümde zirve vaat ediyorum. Yazım tarzında birkaç tutarsızlık fark ettiyseniz, bu son zamanlarda daha iyi olmaya kararlı olmamdan kaynaklanıyor. Bir atılım noktasında olduğumu hissediyorum ama yine de çok zor geliyor, ama deniyorum, yazar olarak daha iyi olmak istiyorum böylece daha fazla ilginç hikaye yazabilirim, güzel ve etkileyici kelimelerle.

Samimi düşüncelerinizi benimle paylaşarak bana destek olabilirsiniz, eleştiriye de çok açığım.

Her zaman destek olduğunuz için teşekkür ederim. Okuyucu etkileşimi büyük ölçüde azalmış olsa da ve kitap düşüyormuş gibi görünse de, elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim, kalan insanlar için zirve sunmak için daha iyi olmaya çalışacağım.

Oy verme güç taşlarını ve altın biletleri saklayın. Destekleriniz beni ayakta tutan tek şey.

O tüm sorular içinde öfkeli bir volkan gibi kaynıyordu. Yine de, Northern bunlardan hiçbirini dile getirmeye cesaret edemedi.

Kızdan öfkeliydi—şüphesiz. Onun mantıksızlığına, aptallığına öfkeliydi. Ama her zaman onlara öfkeli olmamış mıydı?

Raven'a öfkeliydi.

Terence'e öfkeliydi.

Helena'ya öfkeliydi.

Her zaman hepsine öfkeliydi. Onlar ona neden vermiş olsalar da, bir şekilde öfkesini üzerlerine çekmiş olsalar da, kinini olması gerekenden daha uzun süre taşımıştı.

Acaba bu kadar çaresizce eksik olan bir şey var mıydı…? My Virtual Library Empire'da yolculuğunuza devam edin

'Bir kez söylemişti, değil mi? Ona ne demişti tekrar…? Ah…'

Tutku.

Raven ona gözlerinin içine bakarak şunu söyledi

: "Tutku eksikliğin var."

O, onunla aynı fikirde olmamıştı. O zamandan beri, birçok şey başarmıştı.

Ya da en azından…

'…'

Northern'ın aklı aniden boşaldı.

Başarılarını düşünmeye çalıştı. Yine de, garip bir şekilde, aklına hiçbir şey gelmedi.

Önemli olan hiçbir şey.

O bir Bilge olmuştu. Tarihin en genç Bilgesi!

Ama sonra, Annette'in Raven hakkında söylediklerini düşündü.

O şeytan yavrusu kız, ölümcül bir suçludan Luingard İmparatorluğu'nun Şövalyeleri'nin lideri olmaya kadar yükselmişti.

Nasıl?

Kuzey her zaman karşılaştırmanın birinin başarılarını öldürdüğünü biliyordu. Bu, onları küçük hissettiriyordu. Önemsiz.

Ama burada, bu düşünce anında… başka ne yapabilirdi?

Her zaman sorun olan başkalarıydı.

Peki, bu gerçekten böyle miydi?

Farklı bir şekilde bakmaya başlaması gerekmiyor muydu?

Daha fazla denemeli miydi?

Ve eğer katılıyorsa… o zaman şu anki doğru tepkisi öfke olmamalıydı.

Aksine—samimi bir merak olmalıydı.

***

Kuzey iç çekti, kendini bastırırken gözlerini kırpıştırdı. Sonra, kızı eşit bir şekilde inceledi ve—bir kelime etmeden—yukarı uzandı ve maskesini çıkardı.

Roma hafifçe irkildi, gözleri büyüdü.

“Uh…”

Cümlesinin ortasında donakaldı, hazırlıksız yakalandı.

O çok güzeldi. Bu dünyaya ait olmayan bir güzellik—saf, yıpranmış, dokunulmaz. Gözlerinde tarif edilemez bir şey vardı, kalbini kaburgalarına çarptıran bir şey.

Sonra, boğuk sesi düşüncelerini kesip geçti.

“Benim adım Rian.”

“Ah… uh… Ben Roma.”

Hala tamamen kafası karışık bir şekilde, yüzünü çevirip yanağını kaşıdı.

Northern sadece bakışını çevirdi, etraflarındaki araziyi taradı. İfadesi karardı.

“Herkesi gömmek için yeterli zaman yok,” dedi. “Onları öldüren şey uzak değil. Muhtemelen bizi kokluyor. Blokaja ulaşmak istiyorsak, hızlı hareket etmemiz gerekiyor.”

Ona geri döndü.

"Yolu biliyor musun?"

Roma'nın ifadesi sertleşti, kafasındaki karışıklık anında keskin bir odaklanma ile yer değiştirdi.

"Peki…"

Hızla döndü ve yere düşmüş bir bedene doğru ilerlemeye başladı.

Kuzey, onu dikkatle izleyerek gözlerini kısarak baktı.

Bir sebep yüzünden kalmaya karar vermişti.

'Kendim göreceğim—aptal olmadan—tutkulu olmanın ne anlama geldiğini.'

Şaşkınlığına, Roma kanlı ellerinde kanlı bir harita ile geri döndü. Görünürlük için hafif bir gülümseme sundu.

"Ben çok iyi bir harita okuyucusuyum… bu yüzden zor olmamalı."

Sonra, bir duraksamadan sonra ona baktı—gözleri hafif acı bir ifade taşıyordu.

“Bunu gerçekten yapmana gerek yok,” dedi sessizce. “Benim için ya da buna benzer bir şey için sorumlu hissetmene gerek yok. Ablukaya gitme kararım kişisel... Ve dikkatsiz.”

Kuzey gülümsedi.

Roma'nın nefesi kesildi.

Onu gülümserken görmek güzeldi. Ama neden? Neden bu kadar çok onu gülümserken görmek istiyordu?

'O bir Bilge, ah, Eldech, benim cutton beynim neyi bekliyor?'

Onun sesi düşüncelerini kesip geçti—tam dikkatini talep ediyordu.

"Seni engelleyen neyse, bu konuda tutkulu görünüyorsun. Bu yüzden nedenini bilmek istiyorum." Bakışı biraz karardı. "Tutkunun peşinden koşmaya ve yaşamak için bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

Roma başını eğdi.

"...Neden bahsediyorsun? Elbette öyle!!"

Onun sesi o kadar içten bir inançla yankılandı ki, kendisi bile bu sesin çıkmasından ürperdi.

Kalbi hızla çarpıyordu—korkudan değil, saf bir hayal kırıklığından.

Onun gibi—o kadar imkansız derecede güçlü biri—bu kadar bariz bir şeyi sorgulayabiliyorsa, bu hayal kırıklığıydı.

Eğer onun sahip olduğu şeyin en azından bir damlasına sahip olsaydı... sadece bir damla...

yumruklarını sıktı, sonra başını salladı, bu düşünceyi bir kenara attı.

Bunun yerine, bir adım öne çıktı. Botları kanla lekelenmiş karın içine battı.

"Tutkuya inanmak için önce onu görmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Northern gözlerini kısarak sessiz kaldı.

Roma keskin bir nefes verdi, başını salladı.

"Bunun için bekleyeceğin bir şey değil, Rian. Bu, karar verdiğin bir şey. Kendini içine attığın bir şey—hatta mantıklı olmadığında bile."

O alaycı bir şekilde güldü.

"Peki, bir Bilge'nin bunu gerçekten anlayacağını beklemiyorum..."

Northern hafifçe kaşlarını çattı. Böyle bir ön yargıyla yargılanmak hoş bir his değildi.

Roma etraflarındaki kanlı manzaraya göz attı.

"Blokaja ulaşmaya çalıştığım için benim aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum, değil mi?"

Northern'ın ifadesi hafifçe değişti. Onun aptallığı konusundaki duruşunu bildiği için memnundu.

Her sesi hemen ardından geldi.

“…Belki de öyleyim.” Çenesini kaldırdı. “Belki de geri dönmeliyim. Eve gitmeliyim. Bütün bunların asla olmamış gibi davranmalıyım.”

Bir adım daha öne çıktı.

“Ama bunu yaparsam… o zaman bütün bunlar ne içindi?”

Sesinde bir ağırlık vardı. Altın gözleri, içinde yanan bir şeyle parlıyordu. Parlak bir şey.

“Her fedakarlık, her alınan hayat, kalbimde bir ateş yakıyor. Bu insanlar… eğer başka bir şey için değilse… bu insanlar için, o ablukaya ulaşmalıyım.”

Bir nefes verdi, göğsüne bir elini bastırarak sanki içinde kırılgan bir şey tutuyormuş gibi.

“Bir nedenim var. Bir vaadim var. Ve bu benim gücüm. Bu yüzden—Drifter olmasam da—içimde bir şeyin yükseldiğini hissediyorum. Damarlarımda yanan bir şey.”

Bir adım daha attı.

“Gareon hareket ettiği anda öleceğini bilmesine rağmen, bedeni yine de hareket etti.”

Sesini alçaltarak, sonra yumuşak bir şekilde sordu—

“…Neden merak etmedin?”

Kuzey hiçbir şey söylemedi.

Roma'nın sesi alçaldı, sessiz ve keskin.

“…Sebep yüzünden.”

Bakışlarını kaldırdı, altın irisleri parlıyordu.

“Onun bir nedeni olduğuna eminim. İlkelerle yönlendirilen bir neden. Bu yüzden—sadece oturup hayatta kalmanı umamazdı.”

Elleri sıkı sıkı kenetlendi.

“Bir şey için savaşmadan güç… boş.”

Elini göğsüne daha sıkı bastırdı.

“Bir nedenim olduğu için ablukaya gidiyorum. Düşünmüyorum eğer bu dikkatsizse. Bunu yaparken ölmem umurumda değil.”

Her nefesi titredi.

“Çünkü şimdi geri dönersem… zaten ölmüş olabilirim.”

Sözler soğuk havada yerleşti.

Derin bir nefes aldı, bakışları hâlâ yanıyordu.

“…Ve bu yüzden tutku önemlidir.”

Kelime ve cümlelerini aralarında düşen kar gibi yerleştirdi, onu dikkatle izledi.

“Bu yüzden sadece 'gözlemlemek' için beni takip etme, Rian.”

Omuzlarının üzerinden döndü ve söyledi.

“Geliyorsan, o zaman bir şey için savaş. O şeyin ne olduğunu öğrenmek için bile olsa.”

Roma'nın sözleri, rahatsız edici bir şekilde acı vermeye devam etti ve Kuzey'in büyüme yolculuğunu hafife almış olabileceğini fark etmesine yardımcı oldu.

Düzeltme, düzelticiden çok daha üstün durduğunda, oldukça zor bir şekilde kabul edildi. Ancak, onun tükürdüğü her kelime, onun bahanelerinden daha fazla anlam taşıyordu.

Haklıydı. Ya da belki haklıydı. Ve eğer haklıysa, bu onun için gerekli olan son şey mi olacaktı? Kaybetse bile bu, hayatını ve amacını anlamlı kılacak mıydı?

Northern, bu düşünceye sessizce alay etti. Öyle düşünmüyordu ama denemek, en azından kemiklerini kırmayacaktı. Birkaç zorlanmaya mal olabilir, ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Roma'nın sunduğu bakış açısını, memnuniyetle karşıladı. İlerideki çabasında bu tutku denilen şeyi bulacaktı.

Kız sessizdi, cesetlerden cesetlere geçti, gözlerini kapadı ve dudaklarının altında bir şey mırıldandı.

Northern, duymak istese bile duyamıyordu. Ne yazık ki, çok zayıf kulakları vardı.

Bu arada, o bunu yaparken, dikkatini kargoya kaydırdı ve onlarla ne yapacağı hakkında bir süre düşündü. Blokaja başarılı bir yürüyüş için birkaç yük hayvanına ihtiyaçları vardı.

'Birkaç tane fazladan var…'

Gözlerini kapatarak, kendini derin bir sessizliğe daldırdı, odaklanma yüzünün açılarının keskinleşmesini sağladı.

Sonra birkaç saniye sonra, kargonun ortasında—ölü Jezter ile ilk kargo arasında—dev bir girdap belirmeye başladı.

Manzara titremeye başladı, Roma'nın hafif bir kaş çatma ile Kuzey'e dönmesine neden oldu.

Yarığın görünmesiyle, kaşları çatılmış, gözleri ise daha da açılmıştı.

"Bir yarık mı?"

Omuzları titredi, aniden esen baskıcı bir rüzgar onu üşüterek sarılmasına neden oldu.

'Bu ne... bu tuhaflık nedir?'

Roma'nın dudakları sessizce titredi, gözleri kelimelerden yoksun bir hayretle parladı.

Yavaşça, yaratık yarıktan kendini çekmeye başladı. Önce kaslı bedeni, derin gözleri belirgin bir kırmızı ışıkla parlayarak ortaya çıktı.

Canavarın devasa boyutu Roma'nın bedeninde elektrik çarpmış gibi bir his yarattı. Ağaçlarla aynı boydaydı, aslında basit ve yavaş hareketleri etrafındaki ağaçları devirdi.

Yaratığın altı bacağı vardı, kaslı bir şekilde dalgalanıyordu, sırtında kahverengi, taş gibi bir derisi vardı ve tüm kambur bedeninde metal zincirler, kireçli bilezikler gibi takılmıştı, belirli stratejik noktalardan uzanan zincirler vardı.

Yük hayvanı, üç bacaklı bir gergedana benziyordu. Her adımı, devasa ağırlığıyla toprağı korkunç bir şekilde eziyordu. Uzun ve büyük kuyruğu, uç kısmında bir dikenli top ile sona eriyordu, ağaçları ezip, tabanlarını zayıflatıyordu.

Sonunda, onu çağıran genç adamdan bir nefes mesafede durdu.

Northern, bakışlarını Roma'ya çevirdi ve sakin bir sesle söyledi

: "Eğer herhangi bir avantajla ablukaya ulaşacaksak, buradaki dostuma ihtiyacımız olacak."

Roma, bakışlarıyla donakalmıştı. Konuşmak istedi ama ağzında dağınık kelimeler açılıp kapanıyordu.

Aklı, gördüğü şeyin gücü nedeniyle kelimelere dökemediği birçok soruyla boğuşuyordu.

Gece Korkusu, Northern'ın ilk yırtığından aldığı tek hatıra değildi.

Yük Hayvanı, ruhuna doğal olarak emilen köleleştirilmiş bir bindiği hayvandı.

Çok daha sonra, canavarın aslında yırtığın bir parçası olduğunu keşfetti ve eğer isterse, dağların uzağındaki sarayın kollarından asla ayrılmadı.

O yaratığa asla ihtiyaç duymadı ve bazen onu komuta etmekte çok şüpheciydi, yaratığın kontrolden çıkmasından endişeliydi.

Bu endişe hala devam ediyordu. Northern, ona bağlılığı nedeniyle belki de, dev canavarı öldürmesine neden olacak herhangi bir kazadan kaçınmak istemiyordu.

'Sadece duygular... hiçbir türden bir bağlılık yok.'

Kızın yüzüne baktı ve başını hafifçe eğdi.

"İyi misin?"

Roma hafifçe başını salladı, ona karışık bir hayal kırıklığı öfkesi ve hayranlıkla ilham almış bir hüzünle baktı.

Sonra şöyle dedi

: "İyi miyim? Ağaç boyutunda bir canavarı gördükten sonra aklı başında olan kimse iyi olabilir ki! O şeyle nasıl hareket etmemiz gerekiyor?! Hayır, bekle, nasıl olduğunu unut, o şey ne aslında?!!"

Her çığlığı, elini canavara doğru fırlatarak sona erdi.

Kuzey, Yük Hayvanı'na baktı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Oh. Bunun için endişelenme…"

Parmağını şıklatarak, canavara bir işaret komutu verdi.

Yük Hayvanı küçüldü, devasa çerçevesi çöküşteki bir serap gibi içe doğru dalgalanıp katlandı. Yüksek, taş gibi sırtı sıkıştı, kasları kıvrılıp yoğunlaştı, ta ki Kuzey'in omzundan daha uzun olmayana kadar.

Vücudunu süsleyen zincirler, rüzgar çanları gibi tıngırdadı, bir zamanlar ağır olan varlıkları şimdi yaratığın üzerinde gevşek mücevherler gibi sarkıyordu. My Virtual Library Empire'da gizli hikayeleri keşfedin

Roma'nın nefesi kesildi, geri geri yürürken elleri yarım oluşmuş düşüncelerle titredi, belirsizlik yüzünde yazılıydı.

“Sen sadece—sadece—” diye kekeliyordu, sesi panik ve hayranlık arasında gidip geliyordu. “Sen sadece o şeyi küçülttün. Sanki… hiçbir şeymiş gibi.”

Northern başını hafifçe eğdi, ifadesi okunaksızdı.

“Çünkü o hiçbir şeydi,” diye yanıtladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Roma yarı gülüş, yarı alayla bir ses çıkardı, elini yüzünden aşağı doğru geçirdi.

“Sen imkansızsın.”

O sadece omuz silkti. Sonra, sanki sırasını bekliyormuş gibi, Yük Hayvanı ileriye doğru bastı, küçülmüş formu hala eski ve yenilmez bir şeyin ham ağırlığını taşıyordu.

Küçük boyutuna rağmen, havada varlığıyla kalın bir atmosfer oluşturuyordu, çevreye sessiz bir emir gibi baskı yapıyordu.

“Yükü sırtına yükleyeceğiz,” diye devam etti Northern, malzemelere işaret ederek. “Bununla, her şeyi manuel olarak çekmek için enerji harcamak zorunda kalmayacağız.”

Roma ona gözlerini kısarak baktı, şüphecilik yeni bir farkındalıkla savaşıyordu.

“O harika…”

Yine de taşıdığı zihniyetten hayal kırıklığı hissetse de, bu onun bir Bilge olduğu gerçeğini, sürüklenenlerin dünyasında son derece güçlü ve etkili bir varlık olduğunu azaltmadı.

Burada ne yapıyordu böyle biri, paralı askerlerle birlikte, onunla seyahat ederken. Bir an donakaldı, az önceki tartışmalarını düşündü.

Vücudu, söylediği her şeyi hatırladıkça titredi.

'Eldech! Bunları mı söyledim?'

Kuzey, ona bir an baktıktan sonra yükün yanına doğru hareket etti, parmakları gücünü kullanırken hafifçe kıvrıldı.

Usta bir rahatlıkla, en ağır konteyneri kaldırdı ve onu canavarın sağlam sırtına yerleştirdi. Yaratığı bağlayan metal zincirler, ağırlığa uyum sağlarken gıcırdadı, ama direnmedi.

'Hayatımı fark etmeden önce koklayıp almak istemeyecek, değil mi?'

Dudakları ince bir çizgi haline geldi, yutkundu ve derin bir nefes aldıktan sonra dağılmış cesetlere geri döndü.

Önceki görevi tamamlanmamıştı ve hâlâ rüzgar, fısıldadığı duaların zayıf yankılarını taşıyordu.

Roma, diğerlerinden daha uzakta, özellikle parçalanmış bir bedenin üzerinde durarak mırıldandığı ritüelleri tamamladı. Kuzey, merak etmedi.

Bunun yerine, malzemelerini güvence altına almaya devam etti, kayışları ve bağları verimli, metodik hareketlerle ördü. Zincirlerin ritmik tıngırtısı ve yüklerin kayması sessizliği doldurdu, ölümle dolu bir yerde tuhaf bir uyum yarattı.

Roma nihayet ona döndüğünde birkaç dakika geçmişti. İfadesi okunaksız bir hale gelmişti, ama parmakları yanlarında titriyordu.

"Sırada ne var?" diye sordu, sesi öncekinden daha sessizdi.

Kuzey, son kayışı tamamladı ve onu sert bir çekişle sıktı. Sonra ellerini silkeleyerek onun bakışlarıyla buluştu.

"Hareket ediyoruz."

Roma, ondan bir saniye daha dikkatle baktıktan sonra başını salladı. Başka bir kelime etmeden, kendini canavarın sırtına kaldırdı ve konteynerlerden birinin üzerine yerleşti. Yaratık tepki vermedi—sadece orada, bir dağ gibi duruyordu.

Kuzey de yukarı tırmandı ve kendini ön tarafa yerleştirdi. Parmakları, yaratığın sert derisine dokundu; aralarında sessiz bir komut geçiyordu.

Ağır Yük Hayvanı itaat etti.

Yavaş, yer sarsan bir hareketle yürümeye başladı.

Orman, etraflarında geri çekiliyormuş gibi görünüyordu; ağaçlar, canavarı izleyerek açılıyordu. Hava, nemli toprak ve kalıcı kan kokusuyla ağırlaşmıştı, ama Kuzey bakışını ileriye çevirdi.

İlerledikçe kaşlarının kenarlarında hafif bir kaş çatma belirdi. Zaten hissedebiliyordu, o lanet olası yaratıklar her yönden akın ediyordu.

Yük hayvanlarının boyutları minimize edilmiş olsa da, hareketleri hala büyük ve karmaşıktı. Kolayca tarla canavarlarının vahşi dikkatini talep ediyordu.

Yüz ifadesini fark eden o, sormadan önce bir süre duraksadı.

: "Sorun ne?"

Kuzey biraz yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten önemli bir şey yok. Sadece sabit dur, bu işin ne zaman biteceğini bileceksin."

"Huh…?"

O başka bir şey söylemeden önce Kuzey sıçrayarak uzaklaştı.

Bir süre sonra, Northern yük hayvanının üzerine zarifçe indi.

Dediklerinin aksine, çok uzun sürmedi. Onlara yaklaşan canavarlar tamamen yok olmuştu—vahşi hırlamaları ve amansız takibi korkunç bir sona ulaştı.

Yine de, buna rağmen Northern hala biraz rahatsız görünüyordu.

Roma, bunu fark ederek, sormayı düşünüp sonunda konuşmaya karar verdi.

"Memnun görünmüyorsun..."

Northern ona baktı, sonra iç çekti.

"Hiçbir şey değil. Sadece kervanı yok eden canavar hakkında biraz endişeliyim."

Roma kaşlarını çattı.

"Bir grup olduğunu düşündüm?"

Kuzey bir an duraksadı, bakışları ufka sabitlendi.

"Hayır, öyle değildi. Yaralar aynıydı."

Roma başını eğdi.

"Bu, birkaç canavarın aynı tür silaha sahip olduğu anlamına gelebilir. Belki de onları az önce öldürdün?"

Kuzey bir an sessiz kaldı.

Yakındı. Mantığı mantıklıydı. Ama yanlıştı.

Kaos Gözleri her şeyi görmüştü.

Denemeden bile, yaraların karmaşık detayları zihnine kazınmıştı. Her kesim mükemmeldi—düz, hassas, tutarlı.

Eğer bir sürü olsaydı, evet, bir desen olurdu. Ama bu kadar kesinlikte değil.

Hiçbir varyasyon yoktu. Farklı açılardan vuran farklı ellerden gelen hafif kusurlar yoktu.

Bu, birinin işiydi. Kervan, yeteneklerinin çok ötesinde tekil bir güçle karşılaşmıştı—çok daha güçlü bir canavar.

Kuzey gözlerini kararlı bir şekilde kırpıştırdı.

"Hayır. Bu konuda eminim. Onları öldüren piç önümüzde. Muhtemelen yakında karşılaşacağız."

Roma yutkundu, bakışlarını ileriye çevirdi.

Nasıl hissetmesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Bir Bilge'nin güvenli varlığındaydı. Bu, rahatlatıcı olmalıydı.

Ama bir nedenden dolayı, öyle değildi.

Bu onun gibi değildi. Başkalarının sırtında binerek bu noktaya gelmemişti.

Bacaklarını daha da yaklaştırarak, kollarını etrafında sardı, dizlerinin üzerine çenesini koyarak somurtkan bir ifadeyle ileriye baktı.

Güneş Yıldızı yavaşça alçalıyordu, ışığı soluyordu. Soğuk şimdi daha da güçlenerek, altlarındaki canavarın güçlü adımlarıyla yoğunlaşıyordu.

Northern ona baktı.

"Pelerinini nereye koydun?"

Tereddüt etti.

“…Gareon'u huzura kavuşturmak için kullandım.”

Kuzey başını hafifçe eğdi.

Bu yapmanın gereksiz bir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Gareon öldü. Onun bedeni soğuğu hissetmeyecek - ama sen hissedeceksin. Bunu ondan daha çok ihtiyacın var.

Hafif, soluk bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı.

Belki haklısın... ama o, benden daha çok buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kuzey başını salladı. Kızın anlaması zor bir görev olmuştu. Şu anda, gerçekten çaba gösterdiği halde bile.

Aralarında soğuk bir sessizlik yayıldı, birkaç saniye sürdü. Sonra, tek kelime etmeden, Kuzey siyah bir pelerin çağırdı ve ona sundu.

Roma gözlerini kırpıştırdı, başını hafifçe geri çekti.

...Ne?

Bunun benim için bir anlamı yok, bu yüzden sen alabilirsin. Duraksadı. Ama kalıcı değil. Sıradan insanların ruh bağlı eşyaları sonsuza dek saklayabileceğini düşünmüyorum. Ama ben etraftayken… evet.

Roma bir an ona baktı, gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi.

Sonra, uzandı ve pelerini küçük, nazik bir gülümsemeyle kabul etti.

Teşekkür ederim.

Kuzey, başka bir söz söylemeden bakışını ileriye çevirdi.

Soğuk rüzgar havada uludu—sanki Roma'nın güçlendirildiğini fark etmiş gibiydi. Ama şimdi, pelerinlerin garip sıcaklığına sarılmış olarak, daha katlanılabilir hale geldi.

Bir an ona hayranlıkla baktı, gözleri parladı. Sonra, ifadesi ciddileşti.

Uzun bir sessizlikten sonra sesi, yumuşak ve kararlı bir şekilde kesildi.

"Yani, Rian… Verulania'da mı büyüdün?"

Kuzey bir an düşündü, sonra omuz silkti.

"Evet."

Roma, bakışını biraz aşağı indirdi.

"Hmm…"

Biraz tereddüt etti. Sonra, dikkatlice sordu—

"Yani… çocukluğun nasıldı?"

Northern, yanıt vermeden önce bir an duraksadı. Uzak bir geçmişin anılarını çağırırken bakışları soldu.

“Önemli bir şey yok. Ailem—özellikle annem—bana karşı oldukça korumacıydı. Sadece birkaç metre etrafta dolaşmama izin veriliyordu. Annem bazı komşuların şüpheli olduğunu düşündüğü için onlara gitmeme izin verilmiyordu. Babam her zaman ona paranoyak olduğunu söylerdi.”

Hafifçe güldü.

“Ama o da pek farklı değildi. Önemli detayları aptalca unutur, gerçekten bu kadar yaşlı olup olmadığını sorgulamama neden olan şeyler yapardı. Garip bir şekilde, ailedeki yetişkin benmişim gibi hissediyordum.”

Bir an duraksadı.

Sonunda, ne kadar çok konuştuğunu fark etti.

Yüzünde hafif bir utanç rengi belirdi, ama bunu çabuk yuttu, ifadesini soğukkanlı tutarak.

“Üzgünüm. Bir dakika kendimi kaybettim.”

Roma gülümsedi, onu izliyordu.

“Bu ilk mi?”

Northern kaşını kaldırdı.

“Ne için ilk?”

“Ailenden bahsettiğin ilk sefer. Annen ve baban.”

Kuzey, birkaç saniye sessiz kalarak bakışını ileriye çevirdi.

"…Böyle düşündüğümü sanıyorum."

Roma ona baktı, sonra yumuşak bir sesle sordu—

"Onlar hakkında daha fazla konuşmak ister misin?"

Kuzey tereddüt etti.

"Sanmıyorum."

O gülümsedi.

Sonra, yavaşça, bakışını ona çevirdi.

Ve bir noktada, bakışı uzunca durdu.

Northern bunu hissetti.

Uzun bir süre hissetti ki, bu cildinin altına sızmaya başladı.

Kaşlarını çattı.

…Ne?

Roma başını hafifçe eğdi.

Sonra, fısıldadı—

Gözlerin…

Kuzey, anlamını kavramaya çalışarak gözlerini hafifçe kısarak baktı.

O ekledi—

"Gözlerin… onlardan bahsederken parlıyordu."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, altın rengi gözleri parlıyordu.

"Bunu görmeliydin. Çok güzeldi."

Kuzey sertleşti.

Reaksiyon vermeden önce, o devam etti—

“'Anne babamı seviyorum' demeden, onlara sevdiğini söyle.” İşte bu oydu.

Artık büyük bir gülümsemeyle, inci beyazı dişleri parlıyordu.

Kuzey tekrar kızardı.

Ama bunu bastırdı, yüzünü düz tutarak.

Bir saniye sonra, sesi anı keserek konuştu.

“…Bu bir varsayım değil mi?”

Sessizlik ardından geldi.

Sonra, biraz düşündükten sonra—değişiklik olsun diye—Kuzey tekrar konuştu.

“…Peki. Ya sen?”

Roma gözlerini kırpıştırdı.

“Çocukluğun,” diye açıkladı. “Nerede büyüdün?”

Roma ona döndü, gözleri hafifçe açıldı.

Bir an, sadece baktı.

Sonra, sanki onunla konuştuğunu yeni fark etmiş gibi, kendisini işaret etti.

"…Ben mi?"

Roma ona döndü, gözleri hafifçe büyüdü. Kendini işaret etti.

"...Ben mi?"

Northern başını salladı.

"Elbette. Sen."

Yüzünü buruşturdu, sonra ellerini havaya kaldırdı.

"Eh? Senin gibi bir Bilge neden umursasın ki?"

Kuzey iç çekti, kaşları hafifçe çatıldı.

"Ben bir Bilge olduğum için acımasız varsayımlar yapıyorsun. Bu beni gerçekten rahatsız etmiyor ama... tiksindirici hale gelmeye başlıyor."

Roma gözlerini kırpıştırdı.

"Sadece merak ettiğim için sordum," Kuzey devam etti, bakışları sabit. "Senin gibi bir Drifter olmayan biri, canavarlara bu kadar iyi nasıl savaş açıyor?"

Bir an donakaldı, şaşırmıştı.

O…

Bu bir iltifattı.

Garip bir iltifat. Dolaylı bir iltifat. Ama ondan mı? Beklenmedikti.

Ve onun bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Özellikle bir Bilge'den.

Gözleri bir an için düştü, dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi.

Sonra, yumuşak bir sesle konuştu.

“Çocukluğum… ona minnettar bir dönem derdim.”

Bir an duraksadı, sonra küçük bir kahkaha attı.

“Aşırı zavallı halimin aksine, kardeşlerim hepsi Göçebe. En büyük kardeşim bir Dahi. İkinci ve üçüncü kardeşlerim Usta. Üçüncü kardeşim yakın zamanda Usta oldu. Ve ailem…”

Ses tonu yumuşadı.

İkisi de Bilge.

Kuzey'in gözleri hafifçe büyüdü.

'Bunu beklemiyordum.'

Onun tüm ailesi Driftçilerdi. O, farklı olan kişiydi.

Ama bu, birçok şeyi açıkladı—parlak silahları, ustaca dövüş yeteneği. Ya kendini çok çalıştırmıştı ya da onlardan bunu öğrenmişti.

Kuzey, onların ne kadar aşırı korumacı olabileceğini hayal edebiliyordu… özellikle de tek kadınsa.

"Yani… sen tek kızdın."

Roma güldü, ama bunun içinde bir hüzün vardı.

"Evet. Sonuncusuydum."

Bir an duraksadı, ufka bakarak. Yük hayvanı onları sabit adımlarla ileri taşıyordu, alçalan Gün Yıldızı'nın turuncu ışığı yüzüne vuruyordu.

Bir nefes aldı.

“Biliyorsun, birçok sıradan insan aslında Drifter olmadıkları için minnettar. Sizin yaşadığınız korkunç şeyleri gördüklerinde, her gün kaçınızın öldüğünü düşündüklerinde, şanslı hissediyorlar.”

Parmakları pelerinine hafifçe sarıldı.

“…Ama benim için öyle değildi. Küçük yaştan beri bir Drifter olmadığım için kaderime lanet ettim.”

Sesinde titreme vardı.

Sözlerindeki acı keskin—dilinin kenarlarını ısırıyordu. Neredeyse dişlerini sıktı, ama bunun yerine bakışını yumuşattı, altın gözleri garip bir güzellik ve umutsuzluk karışımı taşıyordu.

“Babamın beni bir grup tarla canavarından koruduğu günü gördüğüm günden beri sadece güç istedim.”

Dudakları bir araya kapandı.

“Bir Drifter olarak uyanmak istedim. O kadar umutluydum ki. Tüm ailem uyanacağımdan emindi. Bu yüzden, herkesten daha fazla çalıştım. Kardeşlerim sırayla beni sınırlarımı zorlamaya itti, öğrendiklerini kaslarıma kazıdı. Hem keyifli hem de dayanılmazdı.”

Yutkundu.

“Sonra, iki yıl önce… Uyanmadım.”

Ağır bir sessizlik çöktü.

Northern ona baktı.

'Bu kesinlikle yıkıcı bir darbe olmalı.'

“Ailem ve kardeşlerim bununla iyi idiler. Bunu bir nimet olarak gördüler.”

Onun tonu acılaştı.

“Ama ben çaresizdim. Bu yüzden kendimi tehlikeli durumlara atmaya başladım. Genç, aptal, dikkatsizdim. Onlar da bunu biliyordu, bu yüzden benim için çok korumacı oldular. Aşırı korumacı.”

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı.

O anladı.

Uyanışlar genellikle ölümcül deneyimlerle tetiklenirdi. Kendi deneyimi de farklı olmamıştı.

Ama kasıtlı olarak ölümü aramak...? Bu aptallıktı.

En azından, şimdi bunu biliyordu.

Sonra, aniden—gözleri büyüdü.

İfadesi karardı.

“…Bana söyleme—”

"Hayır!"

Roma onu sert bir şekilde kesti.

“Söz veriyorum, bu benim ölümün ağzına atlamaya çalıştığım anlamına gelmiyor.”

Northern gözlerini kısarak baktı.

“O zaman neden buradasın?”

Roma gözlerini kaçırdı.

Konuştuğunda sesi daha sessizdi.

“…Sebepler kişisel. Sana söyleyeceğim. Sadece… şimdi değil.”

Kuzey, birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra iç çekti.

“Benim için sorun değil.”

Roma tereddüt etti, sonra kaşlarını çattı.

Ve kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Sadece... bir şeyi araştırmam gerekiyor.

O, başını sert bir şekilde salladı, sanki aklındaki kalıntı şüphelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi.

“Her halükarda… böyle büyüdüm. Beş güçlü Drifter tarafından şımartıldım ve korundum.”

Northern başını salladı.

Bir an tereddüt etti.

Sonra, biraz düşündükten sonra, dedi—

“Şanslısın.”

Roma'nın ifadesi hemen öfkeye dönüştü. My Virtual Library Empire üzerinden güncel kalın.

“Ne? Şanslı? Bunu şans mı diyorsun? Lütfen.”

Gözlerini devirdi, keskin bir şekilde döndü.

Kuzey'in sesi devam etti.

“Anneme asla bir Drifter olmamı istemedi. Beni bunun için hiç eğitmediler. Sadece babamla hafif sparring seansları yaptım—daha çok bir hobi olarak.”

Parmakları hafifçe sıkılaştı.

"Bir Driftçi olduğumda, onların isteklerine karşı Akademi'ye kaydolma zor bir karar verdim. Beni durdurmadılar. Ama bu kararım yüzünden, Karanlık Kıt'a gönderildim."

Alay etti.

"Ve asla doğru bir şekilde eğitilmediğim için, bunun bedelini ödedim. Ağır bir bedel."

Roma'nın kaşları çatıldı ve öfkesi, onun sözlerini duyduğu anda kayboldu.

Northern'ın ifadesi okunaksız kaldı.

Sonra, bir an sonra, Roma konuştu, kaşlarını çatarak.

"Ebeveynlerin çocuklarını koruduğunu duydum, ama bu, en azından onları kamu kalelerine aşırı dersler almaya göndermenin daha fazla nedeni değil mi? Böylece ölmezler?"

Northern hafifçe güldü.

"Benimkiler… benzersizdi."

O da güldü.

Kesinlikle benzersiz.

Ama sonra, ifadesi yumuşadı. Altın gözlerinde bir merhamet ışığı parladı.

"...Bu deneyim senin için zor olmalıydı."

Northern omuz silkti.

"Öyleydi. Ama ölmedim."

Bir an duraksadı.

Sonra, sanki yeniden düşünüyormuş gibi—

"...Aslında, neredeyse öldüm. Bir kez."

Roma gözlerini kırpıştırdı. "Bekle, gerçekten mi?"

"Evet. Diğer öğrenciler zamanında gelmeseydi, burada olamazdım."

Kaşları çatıldı.

Sonra—

"Oh! Harika! Başardığın için mutluyum! Yani, senin sayende altı bacaklı bir yaratığın üzerinde biniyorum!"

Northern'ın soluk gülümsemesi sarsıldı.

'...Şükredilecek tüm şeyler arasında, o mu seçiyor?'

Başını salladı.

'Ne garip bir kız.'

Ve sonra—

Northern aniden dondu.

Bütün bedeni gerginleşti, gözleri karardı.

Roma bunu fark etti ve başını hafifçe eğdi.

"...Ne oldu?"

Northern'ın bakışları keskinleşti.

Sonra, soğuk bir kayıtsızlıkla ona baktı ve dedi

: "Bunu buldum."

İkisi de sessizliğe büründü. Kuzey, ormana sert bir bakış attı, gözleri bir duygu ipucu veriyordu.

Göğsünde bir şey yükseldi—anlayamadığı garip hisler. Bir dakikada aklından binlerce soru geçti, bu duyguların neden içinde uyanmasına neden olduğunu sorguladı.

Tatmin edici bir cevap bulamayan, gözlerini önündeki hedefe kilitleyerek, şiddetli bir yoğunlukla bakmaya devam etti.

Sonra ayağa kalktı, kollarını gerdi. Roma, konuşurken yukarı baktı.

"Yaklaşıyor, bu yüzden sen ilerlemeye devam ederken ben engelleyeceğim. Beni düşünme—sadece hareket etmeye devam et."

Bir an tereddüt etti, konuşmadan önce aşağıya baktı.

"Hmm. Beklesem daha iyi olmaz mı? Böylece çok uzaklaşmamış olurum?"

Kuzey'in gözleri bir an için odak kaybetti, sonra başını salladı.

"Gerek yok. Seni kolayca bulabilirim. Bir yerde kalmak seni daha büyük bir tehlikeye maruz bırakabilir. Her durumda savunmasızsın, ama en azından takip edilirse durmak zorunda kalmazsın. Ayrıca, yük hayvanı oldukça dayanıklıdır."

Gülümseyerek el salladıktan sonra, hayvanın üzerinden ayağını kaldırarak kendini bıraktı. Vücudu havada dönerken, ayaklarının üzerine zarifçe indi. Etrafını hızlıca gözden geçirdikten sonra, ormana kayıtsız bir şekilde yürümeye başladı.

Gittiği yolun derinliklerinde, bir şey kendini yaklaştırıyordu—fiziksel forma bürünmüş bir vahşet özü. Vücudu, her biri savaşların ve dökülen kanların hikayelerini anlatan, kaslı ve keskin yaralardan oluşan bir karışımdı.

Üzerindeki zırh, acımasız varlığını kanıtlıyordu—paslı metal levhalardan, parçalanmış kalkanların kalıntılarından ve her gürültülü adımda kıyamet fısıldar gibi çınlayan paslı zincirlerden oluşmuştu.

Baş—ya da bir başın olması gereken boşluk—katı, özelliksiz bir miğferle kaplıydı.

Karanlığın damarları, sınırsız gibi görünen bir güç besleyerek, deri benzeri zırhın altında pul pul atıyordu. Yaratık, taşları et kadar kolay bir şekilde kesebilen, dişli bir demir levha gibi devasa bir bıçak taşıyordu; yüzeyi, cansız, kutsal olmayan bir ışıkla parlıyordu.

Yaratık, eski bir ağacın yavaşça çatladığını andıran düşük bir hırlama yayarak kendini ileriye sürükledi.

[Adınızı değiştirdiniz.]

Önceki görünümünü gören Northern, Titan'ın Hesabı'nın bu acımasız canavara karşı en iyi strateji olacağına karar vermişti.

Bir süre yürüdükten sonra durdu, ileriye bakarak.

Yaratık, yakındaki ağaçlar kadar uzun bir şekilde yükselerek, onları kenara itiyordu; bazıları, omuzlarının hafif dokunuşlarıyla kırılıyordu.

Northern'ın gözleri, yaratık yaklaştıkça tehlikeli bir şekilde parladı.

"Kıyamet Fırtınası. İnanılmaz."

Alan canavarları gerçekten tamamen farklı bir türdü. Shin, gençliğinde ona sık sık, Rift canavarlarından daha zorlu olduklarını, sınırsız çevresel uyum özelliklerine sahip olduklarını—bazen riftlerin eksik olduğu özellikler—söylerdi.

Bir canavar alanda ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar tehlikeli hale gelirdi. Alan canavarları, rift muadillerine göre tehlike seviyesinde daha hızlı evrim geçiriyordu.

Sonuç olarak, Tehlikeli veya Felaket seviyesindeki alan canavarları nadir görülen manzaralardı. Bazı ormanlar kırmızı bölgeler olarak belirlenmişti, girişi yasaktı—en azından sıradan insanlar ve düşük rütbeli gezginler için.

Kuzey, bunun böyle bir alan olup olmadığından emin değildi.

Yaratık aniden durdu, dikkatini çekti. Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve on beş metre ötedeki canavara odaklandı.

[Şimşek Zinciri]'ni çağırdı. Koyu siyah bir zincir sağ kolunu sardı, sol eli ise kavisli bir bıçağa sahip kompakt bir stiletoyu kavradı.

Kuzey, yaratığa kirli bir bakışla sabitlendi.

"Hesaplaşmamız gereken bazı şeyler var."

Canavar—bu Felaket Dönencesi—hareketsiz kaldı, onu inceledi. Boş gibi görünen miğferi hiçbir şey göstermedi, bedeni yavaş ve kasıtlı nefeslerle hareket etti. Dişli bıçak hafifçe eğildi, soluk alırken loş ışığın parçalarını yakaladı ve havayı sarsan boğuk bir homurtu çıkardı.

Sonra, canavar hareket etti.

Akılsız bir şeyin yavaş sürüklenmesiyle değil, korkutucu bir hızla. Mesafe bir anda yok oldu ve Kuzey, bıçağın aşağıya doğru inmesiyle zar zor kaçabildi, toprağa bir hendek açtı. Saf güç, zemini dişli bir yara ile yararak, havanın titremesiyle birlikte şiddetli bir patlama ile enkaza neden oldu.

Kuzey tereddüt etmeden vurdu. Kolunu savurdu ve [Şimşek Zinciri] avcı bir yılan gibi ileri fırladı.

Hava boyunca çatırdayan kıvrımlar, zincirin canavarın zırhlı ön kolunun etrafında dolanmasını sağladı. Elektrik onu felç etmeliydi—paslı metalin altındaki etini yakmalıydı—ama yaratık sadece titredi, acıyı kabul etti ama onu görmezden gelmeyi seçti.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

'Dayanıklı.'

Düşük bir kükreme dudaklarından kaçtı. Kasları gerginleşti, ve sonra—

Zincirden keskin, yoğun bir elektrik patlaması boşaldı, bu sefer çok daha agresifti. Yaratık kasıldı ama neredeyse sendelemeden, acının içinden geçerek diğer kolunu geri doğru savurdu ve Northern'ın gövdesine neredeyse vurdu.

Northern son anda geriye doğru eğildi, rüzgarın saf gücünün yüzüne çarptığını hissetti. Ayakları tam olarak yere basmadan, [Dev Güç]i aktive etti.

Güç damarlarından aktı, bedeni sertleşti, kasları çelik kablolar gibi kıvrıldı. İnsan sınırlarının ötesinde bir güç uzuvlarında yanıyordu, etrafındaki havayı bile çarpıtıyordu.

İleri fırladı.

Zıplarken ayaklarının altında bir krater oluştu. Hançeri, [Orman Bekçisinin Dişi], tutuşunu tersine çevirdi. Yaratığın zırhındaki bir boşluğa hedef aldı—dişli plakaların kaburgalarının boyunca birleşmediği yer.

Hançer derinlere daldı.

Sessiz bir darbe.

Sonra—

Bir çığlık. Korkunç, kemiklere kadar işleyen bir çığlık ormanın sessizliğini parçaladı.

Northern'ın içgüdüleri hareket etmesi için çığlık atıyordu. Hançeri zorla çıkardı, yaratık güçle patladığında, bedeni karanlık özle alevlendi. Geri tepmeyle birkaç metre kayarak yere sürüklendi, ayakları toprağa sürtünerek ilerledi.

Elindeki bıçağı inceledi, kenarı hafifçe parlıyordu. [Cehennem'in Koruyucusu] tetiklendi.

'Çalışıyor.'

Yine de, yaratık hakkında kötü bir şeyler hissetti.

Northern, yanağındaki kanı sildi.

'Ruh özü... bozulmuş gibi görünüyor. Alışılmadık.'

Bu an itibarıyla, benzer bir şeyle nerede karşılaştığını tam olarak hatırlayamıyordu.

Canavar, tüm ormanı sarsan güçlü bir kükreme ile ileri atıldı ve karla kaplı ağaçların yüklerini dökmesine neden oldu.

Kesici aletini kaldırdı ve ileri fırlattı.

Diğerine benzer bir şekilde, dişli demir parçası havada dev bir giyotin gibi döndü. Northern, zar zor eğildi ve yanından geçen yakıcı gücü hissetti. Ayakları yere değdiği anda, yaratık tek bir dev sıçrayışla mesafeyi kapattı.

Vurdu.

Northern, darbenin etkisini sarılı Yıldırım Zinciri ile yakalarken, kolları zorlanarak zar zor engelledi. Devasa Güç ile kutsanmış olmasına rağmen, kemikleri ve bedeni saldırının ağırlığı altında gıcırdadı. Bacakları çöktü—kaburgaları çığlık attı—bedeni neredeyse çöktü—

Onu yönlendirmek zorundaydı.

Darbenin ortasında döndü, momentumunu durdurmak yerine yönlendirdi. Güç onu toprağın üzerinden sürükledi, ama bu yarıya bölünmekten daha fazlasıydı.

Sonra karşılık verdi.

Ayağı yukarı fırladı, topuğu canavarın miğferine çarptı.

Tekmesi, [Titan's Leap]'in bacak gücüyle güçlendi—

Kuzey duraksadı, şok olmuştu. Deneyim hikayeleri ile My Virtual Library Empire

Darbenin etkisi onu sendeletti—çok değil, ama yeterince. Güç açısından eşit miydiler?

Kuzey hırladı. Düşünmek için zaman yoktu. Bütün hızla devam etti, hançeri elinde döndürerek.

Onu omuz ve gövde arasındaki eklemin derinliklerine gömdü.

Bir başka yanıcı enerji patlaması. [Hell's Guard] tekrar alevlendi.

Bu sefer, yaratık geri çekildi, boş gibi olan miğferinden öfke dolu bir çığlık yükseldi. Kocaman eli fırladı—

Northern kaçtı. Kolundaki [Şimşek Zinciri] yakaladı ve çekti.

Zincirleri muazzam bir güçle geriye çekti. Canavar çaresizce ona doğru uçtu, etraftaki ağaçları parçalayarak.

Northern hızlı bir şekilde vurdu, yaratığın karın bölgesine yıkıcı bir tekme attı. Ormanda gürültülü bir şok dalgası yankılandı, ağaçları sarsarak alanı anında temizledi.

Büyük canavar sendeledi, açıkça yaralanmıştı. Kaskından siyah kan fışkırdı.

Ancak aniden dondu, sonra dikleşti. Kaskından kulakları sağır eden bir çığlık patladı, geçici sessizliği parçaladı.

Kuzey, kulaklarını tutarak, yaratığın delici çığlığı duyularını saldırıya uğratırken acı içinde eğildi.

Düşünceleri karmaşık bir hale büründü, sanki her iplik bir anda tutulup bir araya getirilmiş gibiydi.

'Ah, şşş... kahretsin!'

Canavarlarda neden bu kadar ısrarcı bir şekilde kulaklarına saldırdıklarıydı?

Kulak zarlarından kan damlaları kayıtsız bir şekilde aktı. Diğerini umursamadan tek bir parmağıyla silip attı. İfadesi kaşlarını çatarak karardı.

"Bunun bedelini ağır ödeyeceksin, pis çürümüş et yığını."

Son sözünden neredeyse bir saniye sonra, Kuzey ileri fırladı, mesafeyi keserek dev Maelstrom'un üzerine indi.

Canavar onu kolayca hissetti, kocaman, çürümüş bedeni hareket etti. Sonra, acımasız bir savuruşla, kılıcını başının üstünde güçlü bir şekilde kaldırdı.

Kuzey'in gözleri gelen bıçağa kaydı. Elini havaya fırlattı.

Şimşek Zincirleri parlak bir alevle patladı, kesici kılıcın etrafında sarıldı ve çatırdayan gücü onun ivmesini yavaşlattı.

Aynı anda, Northern havada cerrahi bir hassasiyetle ayar yaptı, dalışından yan bir uçuşa sorunsuz bir şekilde geçiş yaptı. Kesici, zincirlerin gücünü görmezden geldi, bir zamanlar bulunduğu yerden havayı yırtarak geçti, rüzgarı ve boşluğu ikiye böldü.

Northern havada yuvarlandı ve birkaç metre ileride durdu, bakışları kötü niyetli bir parıltıyla yaratığın üzerine delip geçti.

Çürümüş et yığını—gözsüz, bir anlamda başsız olmasına rağmen—boş kaskını hafifçe eğdi, onu izledi. Sonra hareket etti, kalın bir ağacı yakaladı, onu yerden canavari bir güçle söküp aldı.

Canavar, dairesel bir hareketle ağacı gökyüzüne fırlattı.

Northern zahmetsizce yükseldi, devasa mermiden kaçındı. Ama nefesini vermeden önce, birkaç ağaç daha ona doğru hızla geliyordu.

Kaçması zor değildi—sadece onları hassas manevralarla geçmek meselesiydi. Çok hızlı gelenler mi? Onları dumanlı yumruğuyla parçaladı.

Savaş alanı genişledi. Bir zamanlar yoğun olan orman zorla inceltilmişti, karanlık ani açıklıkla seyreltilmişti. Ancak ikisi de umursamıyordu. Her biri tamamen diğerini yok etmeye odaklanmıştı.

Northern bir başka gelen ağacı atlattı, sonra aniden kayboldu. Bir sonraki yolculuğunuz My Virtual Library Empire'da sizi bekliyor.

Canavarın arkasında yeniden belirdi. Yaratık onun kaymasını fark etmeden, Woodkeeper'ın Dişi çürümüş etine derinlemesine batıp acımasız bir yay çizgisiyle aşağıya doğru kazıdı. Havaya siyah bir ikor fışkırdı.

Kuzey hızlı, kararlıydı. Hareketleri - etkili ve kesin.

Canavar derin, boğuk bir çığlık atarken geri uçtu, ileriye doğru sendeleyerek gitti.

Şimşek Zincirleri, deli bir kamçı gibi çatırdayarak, yaratığın bacaklarından birinin etrafında sıkıca sarıldı. Canavar sendelediği anda, Kuzey kaotik hareketinden faydalandı ve çekti - bacağını geriye doğru çekerek, canavarı yüzüyle yere çarptırdı.

Sonra, ona öfke dağları gibi indi.

Orman Bekçisi'nin Dişi tekrar vurdu, canavarın sırtına acımasızca kazıyarak.

Sadece bu değil.

Kuzey yumruğunu sıktı, ham güç parmaklarının eklemlerinde yoğunlaşarak etrafındaki havayı çarpıttı. Ardında hafif bir şok dalgası titredi.

Sonra - yumruğunu canavarın sırtından geçirdi.

Hareket edemez hale gelmesinden faydalanarak, Kuzey canavarın etine mümkün olduğunca çok dev yumruk indirdi - gözleri tehlikeli bir şekilde yanıyordu, mavi ışık her darbe canavara acımasız bir yoğunlukla indiğinde kötü bir şekilde parlıyordu.

Kuzey, nedenini bilmediği bir şekilde, canavara kayalar gibi darbeler yağdırırken öfkesinin yükseldiğini hissetti.

Ormanda yankılanan gürültülü bir sesle devam etti, ta ki yaratığın bedeni hareketsiz kalana kadar.

Kuzey kaşını kaldırdı.

Sistem bunu duyurmadığı halde. Lanet olası çürümüş et yığını ölmüştü.

İkinci bir isme sahip olmanın—Ul'un anormal varoluşunu yargılamasından kaçmanın—verdiği nimet son derece rahatlatıcıydı.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Cesetten sıçrayarak havada bir an süzüldü, çürümüş et yığınını izledi.

Sonra, havalandı.

Havada dondu, gökyüzünün soğuk rüzgarlarında asılı kaldı, dikkatlice uzakları taradı.

Parçalanmış Gözleri, aradığı şeyi bir anda buldu.

Kaşları titredi.

"Hı? Bu garip."

Yük hayvanı hareket etmiyordu.

Suratını ekşiterek, Kuzey havada patladı, gökyüzünde yararak Roma'nın konumuna altı saniyede ulaştı.

O, devasa dağın üzerine bir yaprak gibi hafifçe indi ve aşağıya baktı.

Roma, canavarın üzerinde değildi.

Bunun yerine, yerde duruyor, küçük bir grup insanla konuşuyordu. Onlarla konuşmayı yeni bitirmişti ve şimdi onlara binmelerine yardım ediyordu.

Kuzey'in kaşı derinleşti.

'Bu pervasız böcek ne yapıyor böyle?'

Roma onu fark etti ve otorite dolu bir sesle el salladı.

"Orada oturup bakmak yerine bir el uzatsan nasıl olur?"

Grubun önündeki kadın—tırmanmaya çalışan beş kişiden biri—büyük bir karınla duruyordu.

Hayır, büyükten öte.

'Hamile mi?'

Yanlış anlaşılamazdı. Yüzündeki gerginlik, dağa tırmanma şekli—her şey gün gibi açıktı.

Yardım almadan zirveye ulaştı ve başını hafifçe eğdi.

"Genç hanım, bize yardım etmekten daha mutlu olacağınızı söyledi," dedi yumuşak bir sesle. "Ayrıca sizin bir Bilge olduğunuzu da belirtti ve korkacak bir şeyimiz yok."

Kuzey ona baktı, ifadesi kasvetliydi.

Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Artık daha fazla insan yük hayvanına tırmanıyordu. Hayvan, en az yirmi kişiyi düşmeden oturtacak kadar genişti.

Tam kapasitesiyle? Kolayca beş yüz kişiyi alabilirdi. Belki daha fazlası, eğer alan iyi yönetilirse.

Zayıf bir ses aniden araya girdi.

"Genç adam! Tach seni gönderdi! Az önceye kadar zavallı kaderlerimizin sadece ölüm beklediğinden emindik!"

Yaşlı bir adam öne çıktı, soğuk ellerini birleştirerek—neredeyse çok soğuk, rahatsız edici bir şekilde. Kuzey'in ellerini sıkıca tuttu, gülümseyerek tüm yüzünü kırıştırarak salladı.

"Çok teşekkür ederim."

Diğer üç insan başlarını eğdi, ifadeleri rahatlama ve minnetle yumuşadı.

Ancak Northern sadece baktı.

Karınında yavaşça bir pişmanlık hissi yerleşti.

Bu yolculukta Roma'yı takip etme kararının çok, çok aptalca bir hata olup olmadığını merak etti.

Engelin yolculuğu sessizlik içinde devam etti. Çok sonra, yük hayvanına bindiklerinde, Northern yolcuların durumunu fark etti.

Bir grup canavar, güneybatıdaki en yakın kasabaya saldırmış, birçok insanı hayatları için kaçmaya zorlamıştı. Ancak, sayısız diğerleri kalın ormanda gizlenen yaratıkların aç gözlü çenelerine kurban gitmişti. Hayatta kalanlar, yüzlerce kaybedilen hayata—ve üç Driftçiye—borçluydu.

Grup içinde, sadece yaşlı adam ve hamile kadın sıradan insanlardı. Diğer üçü, kaybın ağırlığıyla ağırlaşmış gözleriyle kasvetli, somurtkan ifadeler taşıyor, atmosfere boğucu bir gerilim yayıyordu.

Başlangıçta, Northern umursamıyordu. Gerçekten de umursamıyordu. Ancak yolculuk uzadıkça ve insanların ne kadar kopuk olduklarını gözlemledikçe—her bir kişi aynı yük hayvanını paylaşmasına rağmen içe kapanmıştı—yüzlerce hayatın ağırlığını düşünmeye başladı.

O, asla başkalarının hayatlarından sorumlu hissetmesine izin vermemişti. Onlar öldüğünde, ölümleri ona yük olmuyordu.

Bir hariç.

Bir ölüm, onu kırmızı madenin enfekte deliliğinin derinliklerine sürüklemişti.

Bu onu derinden etkilemişti—ilerlemiş olsa da, devam etmiş olsa da—bu tek yara kalmıştı. Saydığı bir yara. İlk. Tek anlamlı olan.

Karanlık Kıta'daki diğer olaylar? O, uzak kalmıştı, hayatta kalmanın ötesinde kimseyle veya hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Sloria'da öldürdüğü insanlar? Pişmanlık duyuyordu, ama onlar da ona aynı şeyi yaparlardı.

Ölüm, ona asla yük olmamıştı.

Ta ki Gareon'a kadar.

O canavar bir zamanlar onu koruduğu gibi, Gareon da korumuştu.

Bu, taşıdığı bir yük olmuştu.

Ama bu, yüzlerce hayatın yüküyle karşılaştırılabilir miydi? Emin değildi.

Northern iç çekti ve gözlerini kapadı. Başka bir şey onun dikkatini gerektiriyordu.

Bilinci içe doğru daldı ve gözleri tekrar açıldığında kendini başka bir yerde buldu.

Tanıdık bir oda.

Şehrin ve karın kokusu, lüks sığınağının zengin aromasıyla karışıyordu. Birkaç dakika hareketsiz oturdu, günün yarışmasını zihninde tekrar oynattı.

Yarışmadaki en faydalı kişi Aster'dı. Northern, bunu birinci elden göremediği için pişmanlık duydu, ama bu sefer, geveze, sonsuz övünmesinin ötesinde değerini kanıtlamıştı.

Aster, anında metal parçalarını alarak, bir itici cihaz olarak adlandırdığı şeyi titizlikle şekillendirdi—bir düz metal levhayı güçlendirilmiş alaşım duvarlarına yerleştiren mekanik bir cihaz. Ana fark, itiş gücünün tükettiği öz miktarıyla daha da güçlenmesiydi.

Öz, Ustalar tarafından yönlendirildiğinde, nesneleri güçlendirebilir—kendi bedenlerinden başlayarak sıradan malzemelere kadar uzanır. Elbette, malzemenin dayanıklılığı, ne kadar güçlendirme yapabileceğini belirler.

Örneğin, ince bir metal parçası, hafif bir öz infüzyonunu dayanabilir hale getirerek, bir ağacı kesebilecek kadar güçlü hale gelebilir—ama bunu tek bir, temiz bir dilimle yapamaz. Ancak fazla güçlendirme olursa, parçalanır.

Daha kalın, sağlam bir metal çubuk, daha güçlü güçlendirmelere dayanabilir.

Güçlendirme, bir Drifter'ın özümseme ve dolaşım tarzına bağlı olarak değişir.

Bir yöntem, hatta bir kör silaha bile bıçak gibi keskin bir kenar verebilir. Diğer bir yöntem ise aynı nesneyi katı bir sopaya dönüştürebilir. Her şey, onların öz manipülasyonunun prensiplerine bağlıydı.

Elbette, Northern için bunların hepsi anlamsızdı.

Öz döngüsünü kullandı, ama kaotik bir şekilde—metodolojiye aldırış etmeden varlığının her lifinden geçmesine izin verdi. Denemiş olsaydı, muhtemelen nesneleri güçlendirebilirdi, ama bunun arkasındaki prensipler? Onları öğrenmeye hiç zahmet etmemişti. Hiçbir zaman buna ihtiyaç duymamıştı.

Bu öğleden sonra kadar.

Aster, metali güçlendirmek için herkesin özüne ihtiyaç duymuştu. Diğerleri, mümkün olduğunca katkıda bulunarak kendi rollerini oynamışlardı.

Zaferin eşiğindeydiler—Northern'ın süreçten yokluğu neredeyse zararlı olmuştu. Bu, her şeyi saf irade ile gerçekleştirmek için bu kadar çaba harcamış biri için nadir ve kabul edilemez bir senaryoydu—tam anlamıyla bir yalnız kurt.

Ama sonra özleri tükendi.

Aster, makineleri kontrol etmekle meşguldü ve daha fazlasını ayıramıyordu. Mekanizmayı aynı anda işletmek ve güçlendirmek onun için imkansızdı.

Başlangıçta çok fazla öz de yoktu. Aster'in yeteneği, Northern'ın rezervlerini tüketmesine izin veriyordu, ama kendi kaynağı acınacak derecede sınırlıydı.

Bu yüzden, ilk kez, Northern kendini alçaltıp metali güçlendirmeyi öğrendi.

Biraz ilginç bir bilgi.

Belki gelecekte faydalı olacaktır.

Bir daha çürük hizmetkâr gibi bir düşmanla karşılaşırsa ve yalnızca

Devasa Güç yeterli olmazsa…

Devasa Güçle güçlendirilmiş bir bedeni daha da güçlendirirse ne olurdu?

O acımasız dövüşten sonra bunu öğreniyor olması yazık.

Yine de kayıplar yoktu. Yarın başka bir gündü. Düello yakında başlayacaktı.

Yarışmadan sonra, düello yerleştirme belgesini toplamıştı.

Ve birinci olmanın ödülleri gelmişti.

Takım her biri üç eşya aldı ve büyük bir miktar—10,000 Oren.

Eşyalar arasında bir [Lordlu] sınıf zırh, bir silah ve bir tılsım vardı.

Zırh, birkaç kayış ve kemerle süslenmiş şık, siyah bir takımdı. Üzerinde üç işaret vardı.

[Gizlilik]—adımlarını sesiz hale getiriyor.

[Mekansal Sessizlik]—havada hareket rahatsızlıklarını silmek.

[Hafiflik]—hızını artırmak. My Virtual Library Empire'dan daha fazla içerik keyfini çıkarın.

Silah, Longshore, çift kenarlı bir uzun kılıçtı. Tek bir emri vardı, ama bu güçlü bir emirdi.

: [Umutsuz zamanlarda, Longshore'un kesimi mesafeyi görmezden gelecektir.]

Ancak, uzunluğu bir zorluk oluşturuyordu.

Northern kılıcı tuttu, ağırlığında garip bir dengesizlik hissetti. Kullanması zor bir silah, ama tartışmasız güzel bir silah. Ay ışığında, sakin, gümüşi bir parıltıyla parlıyordu—nazik ama acımasız bir cellat gibi.

Cazibe, silahları geliştirmek için tasarlanmıştı, keskinliklerini ve dayanıklılıklarını artırıyordu. Diğer eşyalarla da kullanılabilse de, bıçaklarla olağanüstü bir şekilde çalışıyordu.

Ödüllerini inceledikten sonra—ve elindeki Orens torbası üzerinde kısa bir hayal kurma anına dalarak—Northern klonunu bıraktı. Yarışmanın son kısmını kendisi tamamlamak için geri dönecekti.

Sonra, yük hayvanına geri döndü.

Son savaş bekliyordu.

Uyumadan önce, Ay Işığı Ölçeği'ni çağırdı.

Öndeki yol sonsuzca uzanıyordu. Gece boyunca, yük hayvanı durmadan ilerledi, Northern ise onun sırtında uyuyordu. Ama uykusunda bile, dikkati kesintisizdi.

Her zaman farkındaydı—çünkü rüyaları gerçeğin ta kendisiydi.

Hiçbir şey ondan kaçamazdı.

Diğer yolcular da dinlenme anları aldı, ancak dev hayvanın titreyen sırtında uyumak zordu. Nihayetinde, yorgunluk birer birer onları ele geçirdi.

Tehlikeyi gözetleyerek Northern'ı ilk tehlike belirtisinde uyandırmak için inatla uyanık kalmaya çalışan Roma bile, uykusuzluğa yenik düştü. Diğerlerinden daha uzun dirense de, uyku onu da buldu.

Gece karanlıktı.

Karanlık, ormanın alçak zeminine yapışmıştı, eski ağaçların arasındaki köşe bucaklara sızıyordu. Gökyüzünde, mavi-mor ışığın bir spektrumu yavaşça pulsatör gibi parlıyordu, daha kuzeye doğru uzanarak—sanki yollarını aydınlatıyormuş gibi.

Hafif parıltısı, ormanın kenarlarında parıldıyordu, belki de derin karanlığı uzak tutan şey buydu, onu gölgelerin içine sarkmaya zorlayarak.

Hiç kimse umursamadı.

Her yolcu, kendi düşüncelerinin yüküyle fazla meşguldü, katlandıkları dehşetlerden o kadar sarsılmışlardı ki, etraflarındaki tuhaf bir şekilde parlayan geceye dikkat edemediler.

Yolculuk sessiz kaldı.

Ta ki sessizliğin bozulmasına kadar.

Birden, aralarındaki üç Driftçiden biri uykusundan irkilerek uyandı.

Gözleri açıldı—eğik ve derin siyah, sanki gecenin kendisini emen mürekkep havuzları gibi. Gözleri, etraflarındaki karanlığa bakıyormuş gibi, gölgelerle tuhaf bir bağlantı kuruyordu.

Diğerleri gibi, ifadesi çok fazla ölüm görmüş birinin boş, kayıtsız duruşunu taşıyordu. Kaybedilen hayatların ağırlığı üzerine çöküyordu.

Fakat başka bir şey vardı.

Bakışlarında daha derin, kalıcı bir karanlık—mutlaka kötü değil, ama derin.

Aslında, eğer bir şey varsa, yirmili yaşlarının başında olan nazik bir genç adam gibi görünüyordu.

Yine de gözleri…

Boşluğa baktılar.

Onun ani hareketi gözden kaçmadı.

Önde bulunan Roma, onun hareketinin sesiyle aniden döndü. İfadesi biraz bozuldu.

"Ne? Her şey yolunda mı?"

Adam sessizlikte duraksadı, çenesi gerginleşti. Sonra, kurbağa gibi hırıltılı bir sesle, mırıldandı

: "Sürü yaklaşıyor."

Roma sertleşti. Gözleri etraflarını taradı.

Hareket belirtisi arayarak dikkatlice taradı.

Fakat hiçbir şey yoktu.

Kaşlarını çatarak, Drifter'a geri döndü.

Ama... hiçbir şey göremiyorum?

Adamın kaşları çatıldı ve dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirdi.

“Onların özelliği bu,” diye mırıldandı. “Gelmelerini göremezsin.”

Hareket etti, bakışları karardı.

“Onları sadece benim özelliğim sayesinde hissedebiliyorum—gölgelere olan yakınlığım sayesinde. Onlar onunla hareket eder. Ve gece, daha hızlı hareket ederler.”

Roma titredi.

Küçük, istemsiz bir tepki.

İçinde bir karmaşa uyanıyordu.

Adamın gerçekten gözlemlerine dayanarak mı yoksa paranoyasıyla mı konuştuğundan emin değildi.

Geçirdikleri her şeyden sonra, onu suçlayacak kimse var mıydı?

Ama öğrendiği bir şey varsa, o da şuydu: Asla bir Drifter'dan şüphe etme.

Bu yüzden ona inanmayı seçti.

Başını sallarken ifadesi sessiz bir kararlılıkla güçlendi.

"Endişelenme," ona güven verdi. "Sana söyledim, değil mi? Bizimle bir Bilge var. Korkacak bir şey yok."

Adamın gergin omuzları biraz gevşedi. Gözlerindeki endişe devam etti, ama şimdi daha az belirgindi. Bakışları, kızın yanında rahatça dinlenen figüre kaydı.

Konuşmadan uyanan diğerleri de aynı şekilde tepki verdi.

Bir Bilge'nin adı bile, kaygılı kalplerini yatıştırmak için yeterliydi.

Yine de, aynı zamanda, yüzlerinde farklı bir duygu belirdi.

Kararsızlık.

Şüphe.

Gözleri genç adamın üzerinde durdu, tereddütlü, belirsiz.

Gerçekten bir Bilge olabilir mi?

Çok genç görünüyordu.

Northern uzun, çarpıcı bir yakışıklılığa sahipti ve kendine güvenle duruyordu. Eğer onlara yirmi beş yaşında olduğunu söyleseydi, muhtemelen sorgusuz sualsiz geçerdi.

Ama sorun tam olarak buydu.

Yirmi beş yaşında olmak bile bir Bilge için çok gençti.

Hiç kimse—kesinlikle hiç kimse—koruma için baktıkları çocuğun…

Sadece on yedi yaşında olduğunu beklemiyordu.

Ama kız onlara güvence vermişti.

Hatta bindiği güçlü canavarın ona ait olduğunu—canavarı tek başına etkisiz hale getirdiğini söylemişti.

Ve bunu inkar etmek zordu.

Northern, hem saf hem de baskın bir varlık yayıyordu. Aurası, inkar edilemezdi.

Ancak…

Çok şey yaşadılar.

Şüphe etmemek zordu.

Bu arada, Roma hafifçe kaydı ve Northern'ı uyandırmak için uzandı.

Ancak, bunu yapmadan önce—

O hareketlendi.

Gözleri açıldı, keskin ve farkında, kendini düzgün bir şekilde destekleyerek oturdu.

Roma donakaldı.

Bir an için, hazırlıksız yakalandı, kaşları merakla yukarı kalktı.

"Bu bir tesadüf müydü, yoksa biliyor muydun?"

Kuzey sessiz kaldı.

Hemen cevap vermedi.

Bunun yerine, bakışları kaydı—onu geçerek, yeni uyarıda bulunan genç adama döndü.

[Profil]

İsim: Sheenspare Tyr

Gerçek İsim: [Gölge Sürükleyici]

Özellikler: [Gölgenin Gözleri]

Ruh Sırası: [Serseri]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Gölge Şekil Değiştirme]

Yetenek Sınıfı: [C]

Yetenek Yeteneği: [Gölge Salınımı], [Gölge Komutu], [Karanlık Kılıç]

'Şimdi, bu ilginç...'

Northern'ın dudaklarının köşelerinde beliren hafif bir gülümseme, yüzeye çıkma tehdidinde bulundu—tam olarak oluşmadan önce kayboldu.

Daha önce hiç gölge tipi veya karanlık tipi bir Yetenekle karşılaşmamıştı.

Gölgelere doğrudan bağlı bir isme sahip bir Yetenek.

Ama bu mantıklıydı. Sonuçta, buz, ateş, su—hayal edilebilecek her element için Yetenekler vardı.

O halde neden gölgeler olmasın?

Bir an düşündü.

Onu kopyalamalı mıydı?

Cazip bir düşünce.

Ama Northern'ın önünde çok daha önemli bir şey vardı—blokaj.

Lithia, tüccarların şehri, canlı bir ticaret merkeziydi.

Ve nerede tüccarlar varsa, orada Driftçiler vardı.

Zengin ve etkili tüccarların, mallarını korumak için Citadel'den kiraladığı tür.

Bu da demek oluyordu ki—onu bekleyen daha güçlü, daha tatlı Yetenekler olmalıydı.

Bir güç büfesi. Alınmaya hazır, lezzetli Yetenekler.

Tereddütü derinleşti.

Bu onun son slotuydu.

Bir sonraki Ruh Sırası'na geçmeden önce.

Bir an sonra, Northern hafifçe nefes verdi. My Virtual Library Empire'de hikayeleri keşfedin.

Sonra, gözlerini kırpıştırdı.

Ve o göz kırpışının sonunda—Kaos Gözleri belirdi.

Hafif bir kayma.

Çoğu için algılanamaz bir değişim.

Ancak kalabalığı hisseden genç Drifter için değil.

Tüm bedeni titredi.

İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışırken, uzuvlarından görünür bir titreme geçti—geriye doğru çabalayarak.

Ancak, bunu yapmadan önce—

Kuzey ayağa kalktı.

Sonra, tek kelime etmeden, yük hayvanından sıçradı.

Kuzey havada süzülüyordu, kolları kavuşturulmuş, bakışları aşağıdaki karamsar karanlığa delip geçiyordu.

Soğuk rüzgarlar derisine saldırıyordu, ama bu sürtünmeler sadece fısıldayan seslerdi—çocukların bile dayanabileceği zararsız titremeler. Elbette, başka bir kişi böyle bir soğuğa maruz kalsaydı, muhtemelen titreyerek ölürdü.

Her biri keskin ve çatlamış gözleri, zemini titiz bir hassasiyetle tarıyordu.

Kuzey'in tehlike hissi hiçbir şey algılamadı. Mekansal farkındalığı anormallikler tespit etmedi. Yine de, Gölge Sürükleyici bir şeylerin yanlış olduğunu ısrarla belirtmişti.

Doğru olması gerekiyordu. Sonuçta, bir şeyden kurtulmuşlardı. Ve bir şeyden kaçıyorlardı.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

Ancak hoşlanmadığı şey, bu şeyin artık onun yükü haline gelmesiydi—o tuhaf, sinir bozucu Roma adındaki kız sayesinde.

Şaşırmadı, belki de onu anlama yolunda ilk adımı attığı için. Ya da belki de, garip bir şekilde, ona eğlenceli geldiği için.

Güçsüz bir şekilde başkalarını korumaya çalışan bir kız—sadece onun gücüne güvenerek ve bunu yolculara sıcak bir güven yemeği gibi sunarak.

Başını salladı, dudaklarının arasında gülümseyerek.

'O gerçekten yüzsüz biri.'

Yere dikkatini geri vererek, Northern gölgeleri inceledi. Doğal. Bozulmamış. Kaos Gözleri bile hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Neredeyse Yük Hayvanı'na geri dönmeyi düşündü.

Ama sonra—donakaldı.

Cevapsız soruları bırakmayı nefret ediyordu. Eğer altında bir şey gizleniyorsa, onu bulacaktı.

Vücudu aşağıya doğru hızla hareket etti, ağaçların tepelerinin üzerinden geçerek görüşü yoğunlaştı ve kesin bir netlik kazandı.

Gölgeye dayalı bir yetenek, özellik veya beceri olmadan bile, gece onun için hiçbir sır tutmuyordu. Karanlık, gölgeler—fark etmezdi. Gözleri hepsinin içinden geçebilirdi.

Bu yüzden onu yakaladı.

İnce bir hareket. Neredeyse bir kıpırtı.

Northern aniden durdu, belirli bir ağacın hemen üzerinde süzüldü. Gözleri aşağıdaki yere kilitlendi.

Gözlerini kısarak inceledi. Ve bekledi.

Sonra onu tekrar gördü.

Bu sefer, geçici bir bakıştan daha net.

Gölgeler… hareket ediyordu.

Yüzünde karanlık, kasvetli bir ifade belirdi.

Siyah sis bulutları gibi, gece gökyüzünün soluk ışığı altında sürünerek ilerliyorlardı. İlk bakışta, hareket neredeyse doğal görünüyordu—olağan gözlerin bir ışık hilesi olarak geçiştireceği bir şey.

Ancak Northern'ın olağan gözleri yoktu.

Bir Göçebe'nin deneyimi, nasıl göreceğini öğretir. Ve daha da önemlisi, neyi sorgulayacağını.

Çok fazla yaratıkla savaştı, yarıkların içinde gizlenen çok fazla korkuyla karşılaştı, bunu sıradan bir şeyle karıştıracak kadar basit düşünemezdi.

Gölgeler kendi iradeleriyle hareket etmezdi.

Işık varlığında doygunlaşır ve geri çekilirlerdi.

Renkli gökyüzünün sert ve soluk parıltısı altında bile, sürünmeleri gerekiyordu, evet—ama ileri değil. Gökyüzü ışığının yolunu takip etmiyorlardı.

Bu yanlıştı.

Bu doğal değildi.

Şüphenin midesinde kıvrıldığı, ama acele etmediği anlaşılıyordu. Bunun yerine, gözlerini kısarak bekledi ve dört gözbebeği hafifçe hareket ederken daha derinlere bakmaya karar verdi—gölgenin bağlarına.

Fakat burada başka bir sorun vardı.

Bir gölgenin bağlarının nasıl görünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Yine de, incelemesi altında bir şey değişti. Zayıf. İnce. Neredeyse algılanamaz. Yine de, tartışmasız bir şekilde canlıydı.

Gölgeler sadece hareket etmiyordu.

Onlar canlıydı.

Şüpheleri kesinliğe dönüştü.

Tereddüt etmeden, Ruh Görüşü'nü etkinleştirdi.

Ve sonra—

Bunu gördü.

[Canavar Profili]

İsim: [Gölge Büyüleyicileri]

Gerçek İsim: [Gölge Serserisi]

Rütbe: [Maelstrom]

Tehlike Seviyesi: [Apex]

Özellikler: [Gölge]

Yetenekler: [Gölge Denizi], [Karanlık Korku].

Kuzey hafifçe irkildi—zihni, karşılaştığı ilk Apex Maelstrom ile yaşadığı korkunç karşılaşmaya geri döndü.

Kirithon.

O piç, onu cehenneme sokmuştu. Amansız bir takipçi, sonsuz bir kabus—son savaşları okyanusu neredeyse parçaladı.

Ama sonunda, Kuzey galip gelen olmuştu.

Şimdi, Kirithon ruh manzarasında gömülü, zaferinin bir anıtıydı.

Kötü bir gülümseme yüzünde yayıldı.

'Bir koleksiyon yapmaya başlamalıyım ya da bir şeyler yapmalıyım.'

Bu düşünceyle, ağaçtan atladı, diz çökerek yumuşakça indi ve tam boyuna yükseldi. Gözlerinde deli bir mavi ışık parıldıyordu.

İllüzyonlu Hefter, ruhundan dokunarak, yaklaşan karanlığa dönmekteyken eline belirdi.

Artık daha yakın olduğunda, onu hissedebiliyordu.

Kötü niyetli şey bir fırtına gibiydi. Ama öfkeli bir kasırga değil—hayır, bu sinsi bir şekilde ilerliyordu. Ormanda kasvetle ilerleyerek, yolundaki her şeyi tuhaf bir sabırla yutuyordu.

Ve sonra—

Değişti.

Ona doğru yavaşça yaklaşırken, şekli yükselmeye başladı. Mürekkep siyahı kütle kalınlaştı, devasa şekli ağaçları yutarken, kenarları geceye sızarak, ardında her şeyi yutan şekilsiz bir boşluğa benziyordu.

Doğal olmayan.

Kötü bir işaret.

Kuzey orada duruyordu, değişen gölgeler örtüsünün manzarayı yuttuğunu izleyerek, durmaksızın ilerliyordu.

Kalp atışı—dengeli ve kontrol altında—birden göğsüne gürültüyle çarpmaya başladı.

Göğsünde garip bir his tırmalıyordu.

Onu tam olarak yerleştiremiyordu.

Ama bu korkutucuydu.

Kuzey dondu.

'Korkmuş muyum…?'

Bu düşünce, varlığın kendisinden daha fazla onu ürküttü.

Böyle şeylere karşı zihinsel bir direnci olması gerekiyordu. Zihni korkunun erişiminden öte olmalıydı.

'En azından… korktuğumu bilmek için yeterince aklım başımda.'

Ama bu, durumu daha katlanılır hale getirmiyordu.

Kaşları çatıldı.

Her geçen saniyede, karanlık daha da yaklaşıyordu.

Ve onunla birlikte, korku—büyüyordu.

Ona sarıldı, baskıcı bir ağırlıkla aşağı bastırıyordu. Orada ne kadar uzun süre durursa, o kadar çok hissediyordu - kalın, boğucu, kaçınılmaz.

Ama bir şeyler yanlıştı.

Korku... bu onun korkusu değildi.

Yayılıyordu. Etrafındaki alanı bir hastalık gibi enfekte ediyordu.

Northern daha önce donmuş bir şekilde durmuştu, sessiz pençesinde yakalanmıştı.

Ama şimdi—

Şimdi, zihni tekrar canlanmıştı. My Virtual Library Empire'de hikayeler keşfedin.

Tereddüt etmeden, geri doğru sıçradı, tek bir güçlü sıçrama onu yaklaşan gölgelerden uzaklaştırdı.

'Gölgelerle nasıl savaşmalıyım...?'

Bu soru zihninde pençelerini geçirdi, ama cevap gelmedi.

Gölgeler elle tutulamazdı. Fiziksel saldırılar onlara karşı işe yaramazdı.

Ama orada, düşüncelere dalmış bir şekilde durmak da bir seçenek değildi.

'En azından bir şey denemeliyim.'

Kuzey dişlerini sıktı. Alçak bir şekilde çömeldi, avucunu yere bastırdı.

'Kapana kısılabilir mi, görelim.'

Temas noktasından, donma patladı—kızgın bir hastalık gibi yayılarak, karanlık manzarayı yavaşça beyaza boğdu.

Morumsu buz dışa doğru dalgalanarak, arkasında her şeyi açgözlülükle yutuyordu.

Kalın bir duvar gökyüzüne doğru yükseldi, gölgeleri her taraftan kuşatarak, onları donmuş bir kafeste mühürledi.

Kısa bir an için, Kuzey nefesini verdi.

Sonra—

Nefesi kesildi.

Yüzü soldu.

Gölgeler…

Onlar sadece buzu görmezden gelmediler.

Bunu emdiler.

Suya dökülen mürekkep gibi, don karanlığın değişen örtüsüne kayboldu—direniş olmadan yutuldu.

Kuzey'in parmakları hafifçe titredi.

'Yiyor mu...?'

Üzerine yeni bir huzursuzluk tabakası yerleşti.

Northern hareketsiz durdu, yüzü solgun ve kasvetliydi.

Uzun bir süre sonra, belirsizlik onu sarhoş etti.

Değişen gölgeler bulutu, korkunç bir gerçeği doğrulamıştı—fiziksel saldırılar işe yaramayacaktı.

Ve bu gerçek onu rahatsız etti.

Bu sadece bir geri adım değildi.

Bu, varoluşuna yönelik bir meydan okumaydı.

Ne kadar fiziksel bir saldırıya çaba harcarsa harcasın, sonucun aynı kalacağı fikri mi? Sadece güçle bunu aşamayacağını mı düşünüyordu?

Kabul edilemez.

'Güçlü insanların karşılayabileceği tek tür gurur bu mu?'

Düşünce onu bir an rahatsız etti.

Özünü abartmayı seven biri değildi, ama gerçekler gerçektir.

Drifterlar arasında, sadece bir avuç kişi onun gücüne eşdeğer olabilirdi. Onların çoğu Paragonlardı.

Ve o Paragonlar arasında, hiçbiri bir yeteneği ve onun yeteneklerini kalıcı olarak kullanamazdı.

Ama o kullanabiliyordu.

Yani eğer birinin gurur duymaya hakkı varsa, o da oydu.

Bu noktaya sadece gelmemişti.

Burası için emekleyerek geldi.

Koşamadığında yürüdü.

Yürüyemediğinde emekledi.

Ve emeklemek bile imkansız hale geldiğinde, kendini toprakta sürüyerek—kolları olmayan bir et yığını gibi, ne olursa olsun ilerlemeye çalışarak.

Asla hareket etmeyi bırakmamıştı.

Ve bu yüzden buradaydı.

Karanlık Kıta—gerçekten bir felaketler diyarı—ama bu yüzden onun eriyik noktası olmuştu.

Onu yeniden şekillendiren bir demirhane.

Her ne kadar olduğu her şeyi sevmese de ve hala büyüme alanı olduğunu bilse de, minnettardı.

Bu yüzden gururunu yaşasın.

…Ve korkunç başarısızlık deneyimiyle alçakgönüllü olmasına izin verin.

Kuzey derin bir nefes aldı.

Gözleri bir an için kapandı. Nefesi düzene girdi.

Yavaş bir nefes alma.

Uzun, kontrollü bir nefes verme.

Buğu, burun deliklerinden buhar gibi kıvrılarak çıktı.

Ve sonra—

Dünya alev aldı.

Arkasında, acımasız bir parlaklıkla havadan patlayarak var olan yanan bir güneş belirdi.

Ağaçlar—uzun, kadim, sarsılmaz—hiçbir şansa sahip değildi.

Bir anda kül oldular.

Tüm manzara altın bir parıltıya büründü.

Yanan sıcaklık, toprağı kavurarak onu yok etti.

Minyatür gün yıldızı, ormanın üzerinde yükseklerde durarak, sönmekte olan bir ufkun arka planı gibi alevli varlığını yaydı.

Kuzey onun önünde duruyordu—silüeti parlayan ateş topuna karşı keskin bir şekilde belirdi, sırtı göksel öfkeyle parlıyordu.

Ve ilk kez—

Yavaşça ilerleyen gölgeler durdu.

Sürünerek uzanan tentakulları geri çekildi, aniden korkmuş bir geri çekilişle kıvrıldı.

Bu, bir canavarı ruhunu yok edebilecek bir alevden uzaklaşırken izlemek gibiydi.

Kuzey parlayan küreye bir göz attı.

Bir zamanlar zindanda çağırdığı küçük güneş halo'sunu hatırladı.

Bu mu?

Bu, onun yüz katı büyüklüğündeydi.

Güneş Nova, gerçek güneşin bir çocuğu gibiydi, ufuktan koparılmış ve buraya yerleştirilmişti—

Yanlış dünyanın ortasında.

Yerinde olmayan bir manzara.

Kuzey, yaklaşan gölgelerin yüzüne dönerken memnun bir gülümseme belirdi.

"Bunu söyledim... sadece güçlüler gururu taşıyabilir."

Gözleri kötü bir parıltıyla yanıyordu, ışıkları arkasındaki minyatür güneşle aynı yoğunlukta yayılıyordu.

Ve sonra—

Alevler yağmur gibi yağdı.

Gökyüzünde kuyruklu yıldızlar gibi, ateş topları Güneş Nova'dan fışkırarak dönen boşluğa daldı.

Kuzey, karanlığın geri çekilişini izledi.

Gülümsemesi bir an sürdü—

Sonra kayboldu.

'...Eh?'

Kaşları titredi.

Hiçbir etki yok.

Ateş topları boşluğa kayboldu—tamamen yutuldu.

Ya da belki de yutulmadı.

Kayboldu.

Gölge dalgalarının çalkantılı sularında kayboldu, bir an için parlayarak mürekkep derinliklere yok oldu.

Kuzey, gerçekten yutulup yutulmadıklarını ya da sadece içeri girdiklerinde varlıklarını yitirdiklerini anlayamadı.

Ama bildiği bir şey vardı—bu yeterli değildi.

Kötü niyetli fırtına yavaş ilerleyişine devam etti. Ancak bu sefer, hareketleri değişmişti.

Sürünerek ilerleyen karanlık artık ileri atılmıyordu.

O, alevden çekinen ama ondan caymayan bir avcı gibi, sürünerek - ölçerek, kasıtlı bir şekilde - ilerledi.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Uyum sağlıyor mu?' Sanal Kütüphane İmparatorluğum aracılığıyla güncel kalın

Hızlı bir hareketle, elini öne doğru savurdu.

Bir ateş seli, durmaksızın bir bombardıman halinde aşağıya doğru akarak, gölgelerin üzerine acımasız bir güçle çarptı.

Ama—

Hiçbir şey değişmedi.

Aynıydı.

Northern, parmaklarını koyu kahverengi perçemlerinin arasından geçirerek, yavaşça ilerleyen fırtınaya bakarken, sessizce, şaşkın bir şekilde durdu.

'Bu herif…'

Hiçbir işe yaramadı.

Fiziksel bir saldırıya ne kadar çaba harcarsa harcasın, her zaman aynı şekilde sonuçlanıyordu.

Bu, onun kaba kuvvetle yenebileceği bir şey değildi.

Her düşmanını ezip geçmek için güvendiği şey tam olarak buydu.

Her zaman her şeyin yeterli güçle kırılabileceğine inanmıştı.

Ve yine—

İşte buradaydı.

Kolları kavuşturulmuş, gözleri hayal kırıklığıyla kapalıydı.

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de—

Orta Ova… Hayır, belki de bu lanetli kıtanın tamamı kendi başına bir eriyik.

Sadece yarıklar yüzünden değil. Ama dışarıda pusuya yatmış sinsi canavarlardan dolayı.

Doğaya uyum sağlamış ve gelişmiş yaratıklar—yarık kaynaklı varlıkların ortodoksisini takip etmek yerine.

Ve onlardan birçok vardı.

Kuzey keskin bir nefes aldı.

Burada bir Drifter olmanın neden cehennem olduğunu anlamaya başlıyordu.

Kaşları titredi ve sinirli bir kükreme ile gözlerini parlak bir parıltıyla ateşledi.

Tamam, kahretsin. Biraz kendimi beğenmiş olabilirim…

Belki de bazı şeyleri sadece ısrarcı olarak çözemem…

Ama sonra—

Düşünceleri durdu.

Gözleri kısıldı.

Bir şey hareket ediyordu.

Gölgenin sürünen ayaklarının altında.

Bir şey değil.

Birçok şey.

Gözbebekleri büyüdü.

Ve sonra—

Ortaya çıktılar.

İkide bir.

Sadece canavarlar değil—

İnsanlar.

Karanlıktan fırlayıp, ellerinde silahlar sıkı sıkıya tutarak, delilikle parlayan gözlerle geldiler.

Ve doğrudan ona doğru saldırıyorlardı.

Avuçlarında her türlü ışık parlıyordu, yeteneklerinin parlaması hızlı bir şekilde aktif hale geliyordu.

Canavarlar vahşice hırladı, boğuk kükremeleri havada yankılandı ve doğaüstü bir hızla mesafeyi kat ettiler.

Hareketlerinde zerafet yoktu—sadece ham, kuduz bir açlık vardı.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı. Kalbi hızla çarpıyordu—korkudan değil, yerinde olmayan bir coşkuyla.

Bir acele.

Korkudan değil.

Ama heyecandan.

Sanki varoluşu böyle bir şeyi bekliyormuş gibi.

Gözleri parladı, savaş alanını taradı.

İnsanların nereden geldiğini sorgulamaya bile fırsatı olmamıştı, cevap bir düşünce gibi aklına geldi.

Gölgeler onları tüketmişti.

Ve bunu yaparak—

Onları kendine mal etmişti.

'Ne tuhaf bir yetenek…'

Akılda yarı meraklı, yarı eğlenceli bir düşünce belirdi.

'Alevlerimin bana geri döneceğini sanmıyorum…'

Ve sonra—

Gölgelerin derinliklerinde derin, uğursuz bir parıltı alevlendi.

Karanlık enerji pulsatör gibi hareket etti, kalın örtüyü birazcık araladı—

Önceden fırlattığı yanıcı kuyruklu yıldızların, amansız bir fırtına içinde geri dönmesi için yeterince.

Parlak bir saldırıyla patladılar—gökyüzünde keskin alevli izler, her biri ona korkutucu bir hızla doğru fırlıyordu.

Kuzey yukarı baktı.

Duraksadı.

Sonra solgun bir kahkaha attı.

"Evet… tabii ki. Beni sik."

Ne kadar sakin hissetmeye çalışsa da—

Durum felaketti.

Ve kesinlikle komik değildi.

Northern'ın solgun yüzü gerginleşti, dudaklarındaki hafif gülümseme kayboldu, alev kometleri havada kıvrılarak aşağıya doğru inen amansız bir bombardıman oluşturdu.

Sonra—

Çarpma.

Büyük bir sarsıntı tüm ormanı sarstı.

Patlamalar ardı ardına gürledi, korkutucu bir altın parıltı savaş alanını aydınlatırken, şok dalgaları havayı parçaladı.

Toprak harabe halindeydi.

Ağaçlar—yok olmuştu.

Kar—çoktan yanmış, sadece buhara dönüşmüştü.

Ancak yıkımın ortasında—

Gölge fırtınasının köleleri hâlâ ileriye doğru akıyordu.

Karbon bulutlarının dalgalanan siyahına girdiler, sürüklenen boşluğa karşı bir karşı fırtına oluşturdular. Silahları korkunun kamçısı gibi savruluyor, yetenekleri ölümcül bir yoğunlukla parlıyordu.

Yine de Northern—

Felaketin ortasında duruyordu, birkaç saniye önce olduğu kadar iyiydi.

Alevlerin bombardımanı mı?

Bu, Boşluk Gücü'nün tam olarak ne için tasarlandığıydı.

Gücü sonsuz vakumunda tuzağa düşürmek ve yönlendirmek için. Ama bunu kullanmayacaktı.

Eğer yapsa—

Sadece gölge fırtınasına, ona karşı kullanması için daha fazla silah vermiş olacaktı.

Bu yüzden önce kölelerle ilgilenecekti.

Ve zaman kazanacaktı.

Bu düşünce aklında yeni yerleşirken, devasa bir figür ona doğru fırladı.

Kocaman bir insan—gözleri sadece karanlık havuzları—düşüncesiz bir güçle saldırdı.

Kuzey, Drifter'ın yanından kayarak geçmesine izin vererek zahmetsizce yana kaydı—

Ve adam tepki veremeden, Northern saldırdı.

İllüzyonlu Hefter havada keskin bir yay gibi süzüldü—

Ve adamın kolu kesildi. Temiz bir kesim.

Northern aniden kaşlarını çattı, yüzü karanlık bir ifadeyle büküldü.

Belirgin bir serseri olan thrall'ı kesmesine rağmen, hiçbir kan görmedi.

Thrall çığlık atmadı. Sarsılmadı.

Bunun yerine—

Öne doğru sendeledi, yüzü acımasız, yanıcı bir öfkeyle büküldü.

Northern'ın gözleri parladı.

Diğerleri—

Aynı deliliği yansıtıyorlardı ve yaklaşmaktaydılar.

Birbirini takip ederek, saldırdılar.

Şeytani korkunun şiddetli bir akıntısı—

Üzerine silahlar ve yeteneklerle yağmur gibi yağıyordu.

Bir milisaniyelik bir an için, Northern hareket etmedi—sadece dört gözbebeği hareket etti, her biri farklı bir yöne fırlayarak, etrafından ona saldıran köleleri takip etti. Bazıları diğerlerinden daha hızlıydı —kaotik bir canavar ve insan karışımı.

Umursadığı söylenemez.

İfadesi soğuk kaldı, gözleri önünde gelişen felakete kayıtsızdı.

Sonra, saf bir dehşet anında—

O kayboldu.

Şekli, kölelerin yağmuru arasında ölümün bir hayaleti gibi titredi, arkasında sadece yıkım bırakarak.

Hareketleri kesindi—

Kliniğe benzerdi. My Virtual Library Empire'dan yeni bölümlerin tadını çıkarın.

Her bir Illusioned Hefter darbesi, sanki kağıttan yapılmış gibi, ele geçirilmiş savaşçıların içinden geçti. Uzuvlar bedenlerden ayrıldı. Silahlar yere düştü. Yine de, sadece kan arzusu kadar karanlık bir şeyle yönlendirilen, akılsız otomatonlar gibi ilerlemeye devam ettiler.

Kuzey'in ifadesi sertleşti.

Bu akılsız gölge varlıklarıyla meşgul olma fikrini eğlendiriyor olsa da, gerçek ustanın yavaşça ilerlediğini biliyordu.

Onu derinliklerine emmesi sadece bir zaman meselesiydi.

Peki sonra ne olacaktı?

Ayrılmak istedi. Bağlantıyı kesmek. Geri uçmak. Geri çekilmek.

Ama ya fırtına hızlanır ve peşine düşerse?

Bunu geride bırakabilirler miydi?

'...tch.'

Kuzey, hayal kırıklığıyla dilini ısırdı.

Solundan bir thrall'ın, rahatsız edici bir mor ışıkla parlayan kristal bir kılıçla saldırdığı sırada döndü.

Bıçak, onun boynunun bir an önce bulunduğu boşluktan geçti.

İllüzyonlu Hefter parladı—

Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Köle, birçok yerinden ikiye bölünerek yere yığıldı—ama parçaları yere düşerken bile, o karanlık güçle canlanarak ona ulaşmaya çalıştılar.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Gölge fırtınası bu varlıkları sadece kontrol etmekle kalmıyordu—

Onları iletken olarak kullanıyordu.

Her biri ona bağlıydı, sonsuz boşluğundan güç çekiyor, onun iradesinin uzantıları haline geliyordu.

Bu da demek oluyordu ki—

Farkındalık anı geldiğinde, dudakları ince bir çizgi haline geldi.

Onları kesmek yeterli olmayacaktı.

Fırtınanın kendisiyle olan bağlantılarını koparması gerekiyordu.

'Ama nasıl?'

Düşünce, etrafındaki havanın değişmesi için neredeyse zaman bulamadı.

Baskı ağırlaştı—boğucu.

Soluk almak, katranın içinde boğulmak gibi hissediliyordu.

Kalan köleler etrafında bir daire oluşturmuştu.

Hareketleri—bir zamanlar kaotik olan—şimdi senkronize olmuştu. Mekanik.

Gözleri—bir zamanlar düşüncesiz öfkeyle dolu olan—şimdi hesaplanmış bir amaçla parlıyordu. Gölge fırtınası öğreniyordu.

Uyum sağlıyordu.

Savaş alanı artık saldırıların vahşi bir çılgınlığı değildi. Bir tuzak, mekanik bir formasyon haline gelmişti.

Köleler artık bireysel savaşçılar olarak savaşmıyordu—

Ancak daha büyük bir bütünün parçaları olarak.

Northern'ın Illusioned Hefter üzerindeki tutuşu fark edilmeden sıkılaştı.

'Bu herif. Ne? Beni lezzetli bir yemek mi sanıyorsun? Beni kendine ait olma düşüncesiyle mi salyalar akıtarak düşünüyorsun?'

Zaman sadece tükenmiyordu.

O, ona karşı çalışıyordu.

Geçen her saniye fırtınaya daha fazla veri sağlıyordu—hareketlerini analiz etmek için daha fazla fırsat.

Onun kalıplarını anlamak için.

Zayıflıklarını bulmak için.

Ve şimdi—

Sinsice yaklaşan herif her zamankinden daha yakındı.

Bunu sona erdirmesi gerekiyordu.

Bir şekilde.

Ve belki—

Belki de tüketilmek doğru cevaptı.

Kuzey, etrafını saran köleleri izledi, yüzünde bir korku izleri belirdi.

'Bir canavara yutulmayı kabul etmek üzere olduğuma inanamıyorum.'

Kuzey, onları incelerken yavaşça nefes aldı. Senkronize köleler, hareketlerini yansıttı—yavaşça da olsa.

Sonra—

Hareket ettiler.

Korkutucu parıltıların bir senfonisi aniden daireye toplandı. Savaş alanı kükredi ve yuvarlandı, kaos yükseldi; canavarlar ve insanlar imkansız bir uyum içinde hareket ederek hepsi bir lezzetli öğün için dalış yaptı.

'Serseriler.'

Kuzey, sinirle dişlerini sıktı.

O kayboldu.

Göz kırp.

İllüzyoncu Hefter'in emir yeteneğini kullanarak istediği kadar görünüp kaybolarak, fırtınanın içinde dokunulmaz bir hayalet gibi süzüldü; görünmez kılıcı öfkeli bir rüzgar gibi savruluyor—başları yıkıcı yaylar ve kıvrımlar içinde koparıyordu.

Sağ eli bir kaos girdabıydı, kötü niyetli bir yılan gibi kıvrılıp bükülerek, avında acımasızca devam ediyordu.

Keskin nişancısının bıçağı görünmüyordu—sadece sonuçları vardı.

Korkunç bir gürültü girdabın içinden yükseldi, metal şarkı söylerken beden parçaları her hızlı, ölümcül yolculuktan hatıra gibi döküldü.

Kuzey'in gözleri soğuk kaldı—hesaplayıcı.

Sarsılmaz.

Ona odaklanması sarsılmazdı, keskin, etrafındaki kanlı manzaradan etkilenmemişti.

Ve tüm bu süre boyunca—görüşünün bir bölümü, yaklaşan gölgeleri izliyordu, salyaları akıyordu.

'Gel, gel... bu iştah açıcı yemeği bütün olarak al.'

Northern'ın fark ettiği ilk şey sessizlikti.

Rüzgar yok. Çığlık yok. Savaş sesi yok.

Dış dünya, bir zamanlar çarpışan çeliklerin gürültüsü ve canavarlardan ve insanlardan gelen boğuk kükreyişlerle örtülü olan dünya, yutulmuştu—gölge duvarları tarafından boğulmuştu.

Northern yavaşça başını çevirdi, bakışları sahneyi dikkatli bir şekilde taradı.

Yer—eğer buna yer denilebilirse—büyük, yansıtıcı bir denizdi, katı yüzeyi sonsuz karanlık gölgelerin döngüsel derinliğini yansıtıyordu. Sis, onun üzerinde canlı bir gece gibi kıvrılıyor ve sürükleniyordu, yavaş ve kasıtlı bir hareketle, sanki kadim bilginin ağırlığını taşıyormuş gibi.

Hava sakindi. Neredeyse fazla sakindi.

Sis, tuhaf bir zarafet yayıyordu, durgunluktan çok sessiz bir bilinç gibi hissedilen ürkütücü bir sükunet. Bu, eonlarca süren bir varlığa ait olan bir sessizlikti, zamanın kendisi tarafından olgunlaştırılmış—ölümlü anlayışla dokunulmamış gölgeli bir varoluş.

Ancak Northern aldatılmadı.

Bu, kutsal bir beden değildi, saygı gösterilmesi gereken antik bir eser değildi.

Bu bir canavardı.

Bir Apex Maelstrom.

Yıldızların ne kadar süre hayatta kaldığını bilen bir şey, hem insanları hem de canavarları tüketerek, derinliklerinde yutulanların özünden şişmanlayarak hayatta kalmıştı.

'Belki de bu, onları nasıl çektiği,' diye düşündü karamsar bir şekilde. 'Sığınak vaat eden sessiz, açık bir sakinlik. Zihne yavaş, sinsice sızan bir yaklaşım, ruhu fısıldayan bir hayalet gibi sararak kurbanlarını yokluğa sürükleyip ruhlarını ele geçirmeden önce.'

İçinde bir titreme yayıldı. Etrafını tekrar taradı, ama bu sefer Kaos Gözleri canlandı.

Dünya kaydı.

Gizli yüzeyin ötesinde, boşluk illüzyonunun ötesinde, gerçek, runik bağların parçaları halinde açığa çıkıyordu.

Onlar, daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu—şekilleri itibarıyla yabancı, ancak temel özleri bakımından ürkütücü bir şekilde tanıdık.

Kuzey, ruh bağlarını sayısız kez görmüştü. Canavar ruhlarının dokusuna göz atmış, onların özleri, sistem tarafından çözümlenen eski runlar biçiminde önünde serilmişti. Desenler, hizalamalar—ince ama belirgin—ona ikinci bir doğa haline gelmişti.

Drifterların veya sıradan insanların ruhlarına baktığında da aynıydı. Zamanla, her bağın benzersiz olmasını sağlayan nüansları, farklılıkları tanımayı öğrenmişti.

Ve bu yüzden, bu anda, biliyordu—

Bu sadece Gölge Fırtınası'nın karnı değildi.

Bu onun ruhuydu.

Ve belki de… sadece belki de…

Gölge Fırtınası'nın baştan beri fiziksel bir bedeni olmamıştı.

Yavaş, huzursuz bir nefes çıktı ağzından.

'Bir ruh yığını... onu bağlayacak et yok mu? Yoksa yutulanların bedenleri onun kabı mı oldu?'

Daha önce sergilediği tuhaf koordinasyon aniden anlam kazandı.

Onu tamamen yutma konusundaki vahşi umutsuzluğu da öyleydi.

Şüphesiz, Kuzey gibi bir varlık uygun bir kap olabilirdi.

Bu düşünceyle omurgasında bir ürperti dolaştı. Tüketilme fikri—

bedeninin canavari bir şey tarafından kontrol edilmesi, ruhunun şekilsiz bir hayalete hizmet etmesi—iğrençti.

'…Olmayacak.'

Yavaşça nefesini verdi, Illusioned Hefter'ın kabzasını, kirli beyaz bir tunik parçasıyla sarılı olan sapını tutuşunu değiştirdi.

Korkunç bir mavi parıltı yayan sıradan gözleri, ileriye doğru hiddetle daraldı.

Sessizce bir adım öne çıktı.

Sonra—tam ayağı yüzeye değmeden—aniden geri çekildi, önündeki sisin içinden fırlayan bir figürün, bir saniye önce bulunduğu alanı kazıyan uzamış gölge pençeleriyle karşılaştı.

Bir kalp atışı. Bir nefes.

Sonra Northern ileri atıldı.

Grace, her hareketini tanımlıyordu. Hızlı, kısa, kesin—asla düzensiz değil. Kılıcı sessiz bir yayla aşağı indi, yaratığın elini temiz bir şekilde kesip attı—

—sadece onun saldırısının asla isabet etmemiş gibi, karanlık buharın bir girdabı haline dönüşmesi için.

Varlık döndü, özsüz. Hiçbir ifade, hiçbir duygu. Sadece bir adam formunu giyen boş bir gölge.

Yine saldırdı, elinde bir gölge kılıcı belirdi, ona doğru amansız bir saldırıyla kesmeye başladı.

Northern'ın kaşları çatıldı. Geri sıçradı, silah, henüz terk ettiği alanı temiz bir şekilde kesip geçti.

Bir düşünce aklından geçti.

'Soul Taker'ı özlüyorum.

O alev alan kılıç, ruh hasarı verebilen tek silahıydı. Diğer her eşya, diğer her alet—hiçbiri buna uygun değildi.

Bir nefes verdi, gözlerinde hüzünlü bir parıltı belirdi.

Şu anda, onlara gerçekten zarar verecek bir yolu yoktu.

Sadece kaçmak.

Gerçekleşme sinirlerini gıcırdattı.

'Ne olmuş yani? Sadece koşmaya devam mı etmeliyim?'

Düşünce zihninde ekşi bir tat bıraktı. Geri çekilme fikri—savaşmadan kaçma—neredeyse doğal hissettirmiyordu. Ama belki de… belki de bazı savaşlardan kaçmak, onlara saldırmaktan daha iyi bir seçenekti.

Northern bir saniye durdu. Sonra alaycı bir şekilde güldü.

'Evet, hiç şans yok. Kendime söylediğim deli bir yalandı.'

Sayılar çoğaldı.

Birer birer, sisin içinden çıkıp, daha sayıca fazla ve daha acımasız hale geldiler. Her gölgeli hayalet, bulunduğu her yerde belirdi, sanki varlığına çekiliyormuş gibi. Yaptığı her hareket, kesintisiz ve akıcı bir öldürücülükle karşılık buluyordu.

Ve yine de—agresif olmalarına rağmen—hareketlerinde garip bir sükunet vardı.

Şiddetli, ama sakin.

Onlardan kaçmak kolaydı. Gölge Adımı ve Blink bunu sağladı.

Sis yoğunluğu, Gölge Adımını zahmetsiz hale getiriyordu, ona sisin içinden sıradan gölgelerden geçer gibi kolayca kaymasına izin veriyordu. Ve bu kolaylıkta, zihninde bir farkındalık yerleşti. Sanal Kütüphane İmparatorluğumdan yeni bölümlerin tadını çıkarın.

Gölge Büyüsü sadece bir gölge canavarı değildi.

O bir gölgeydi.

Eğer daha azı olsaydı, gerçek bir gölge varlığı dışında bir şey olsaydı, özünü bir taşıma aracı olarak kullanmak imkansız olmalıydı. Ama öyle değildi. Kusursuz bir şekilde çalışıyordu.

Bu keşif hiçbir şeyi değiştirmedi. O herif hâlâ ölümü reddediyordu.

Kuzey, durmaksızın süren saldırıdan geçerken, kaçıyor, yan geçiyor, kayboluyor ve yeniden belirdiği sırada, zihni hızla çalışıyordu.

'Düşün. Düşün.'

Aslında, bu süre boyunca aklında tek bir düşünce kalmıştı.

Bir çözüm… Bir risk.

'Hayır... bunu değil. Şimdi bunu yapmayalım...'

Çenesini sıktı, düşünceyi bastırarak, onu aşağı iterek.

Tehlikeliydi. Çok öngörülemezdi. Düşünceyi bastırıyordu, onu bir kenara itiyor, kendine başka bir yol olması gerektiğini söylüyordu.

İlerlemeye devam etti, hayaletlerin acımasız akıntısında yol alarak. Kaçınarak. Gölge adımları atarak. Sahip olduğu her bir hassasiyetle kaçıyordu.

Ama biliyordu.

Er ya da geç, bu yeterli olmayacaktı.

Gölgeler öğreniyordu. Sayıları artıyordu. Saldırıları yaklaşmaya başladı, her hareketine uyum sağlıyordu.

Ve o an geldiğinde—onların arasından geçmek imkansız hale geldiğinde—

Başka bir seçeneği olmayacaktı.

Çünkü korktuğu şey—direndiği şey—

Gölge Esaretinin sonunda ona dayatılacaktı.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Hayaletler yaklaşırken, hareketleri bir ağ gibi sıkılaşıyor, kaçınılmaz bir tuzak oluşturuyordu. Her gecikme anı, her tereddüt saniyesi, onun kaçınılmaz yakalanmasını daha da kesin hale getiriyordu.

Bu yüzden bir karara varmak gerekiyordu.

Şimdi teslim ol—isteyerek. Kendi şartlarıyla.

Ya da başka bir seçenek kalmadığında zorla alınmak.

Kuzey iç çekti.

'...Yine de, o herifi içeri almaya karar vermek—işe yarayıp yaramayacağını bilmeden—bir kumar. Yanılırsam… ruhumu ona kaptırabilirim.'

Ama yanılma ihtimali neydi ki?

Boşluk, her şeyin kaynağıydı. Bir bakıma, bu açık bir başlangıçtı. Kaos bile ondan doğmuştu—en azından, bir dereceye kadar.

Bu kavramları anlama şekli parçalıydı. Henüz kesin olarak şunu ya da bunu söyleyemiyordu.

Fakat, içindeki Boşluğun ya Gölge Esaretini tüketeceğine ya da en azından onu korkutacağına—büyük bir bahis oynamaya istekliydi.

Ancak…

Gölgelerin Esaretinin yeterince eski—güçlü—olması ve Boşluğu rahatsız etmeden bedenini ele geçirmesi ne olurdu?

Onunla birlikte var olabilseydi ne olurdu?

Kuzey, düşünceleri kovarak başını salladı.

'Ne kadar derin düşünsem, o kadar fazla düşünmeye başlıyorum. Haklı olabilirim... ama aynı şekilde haksız da olabilirim.'

Her neyse, şimdi ilerlemenin tek yolu net görünüyordu.

Bir ruhlar savaşı.

Kuzey'in bakışları etrafını saran sonsuz gölge hayaletleri sürüsüne kaydı.

Bir adamın etrafında kapanan bir daire oluşturan milyonlarca insan gibi görünüyordu.

Ve asla saldırmaktan vazgeçmiyorlardı.

Kayboldu—ve sadece başka bir yerde belirdi.

Tekrar tekrar, uçurumun bir köşesinden diğerine kayarak.

Ama sonuç her zaman aynıydı.

Kaçış yoktu.

Bu yüzden yapacak tek şeyi yaptı.

Teslim oldu.

Northern yavaşça nefes verdi, önündeki hayaletlere son bir bakış attı.

Sonra, durdu.

Hareket etmemek için elinden geleni yaptı—içgüdüsel olarak tepki vermemek için. Ama dondu, kaçma dürtüsünü bastırarak.

Ve sonra—

Gölge silahları ve pençeleri üzerine düştü.

İlk gölge saçlarının ucuna dokunduğu an—

Bir patlama meydana geldi.

Her bir gölge. Her bir hayalet. Sis kütlesinin tamamı—

Hepsinin korkutucu bir yoğunlukla vücuduna doldu.

O, sadece bir girişten değil, kafasındaki her bir açıklıktan içeri aktı.

Gözler. Burun. Ağız. Kulaklar.

Bu, karanlıkta boğulmak gibiydi.

Kuzey'in bedeni dondu.

Hareket etmeye çalıştı—uzuvlarını komuta etmeye çalıştı—ama yanıt vermediler.

İlk kez, başka bir şeyin kontrolü altında olduğunu hissetti.

Yabancı bir varlık.

Varoluşunun temelini işgal eden bir güç.

Ve bununla birlikte, korkunun yavaş, sinsice yaklaşması.

O şüphe fısıldaması.

O korkutucu farkındalık—

'Gerçekten bedenimi kaybedebilirim.'

Düşünce kök salmaya bile fırsat bulamadan, onu kopardı ve zihnini sakinleştirdi.

Bu bir ruh savaşı olmalıydı.

Birçok Driftçi kendi ruhlarını zorla anlayabilirken, onları net bir şekilde erişmekte zorlanıyordu.

Ama Northern birçok Driftçi değildi. O farklıydı.

Gölge Esaretinin koştuğu yere—

Onun için bekleyecekti.

Ve böylece—

O, Sınırsız Boşluğa daldı… Ruh manzarasına.

Kuzey'in görüşü nefes almak kadar kolayca değişti. Göz kırpmak kadar zahmetsizce.

Ve tam böyle—

Boşluk Sarayı'nın tanıdık manzarası gözlerinin önünde açıldı.

Orada, beyaz tahtın üzerinde oturuyordu; yüzeyi pürüzsüz ve katıydı—bir şeyin oyulmuşu gibi değil, daha çok dokunulmamış, kırılmamış bir cennetsel metal levha gibiydi.

Bir nefes verdi, rahatlama kemiklerine yerleşti.

Geri yaslandı, kendine nefes aldırdı. Sadece bir anlığına.

Sonra—

Sınırsız Boşluğun gökyüzü titredi.

Bir sarsıntı, ses değil, varlık sarsıntısı.

Sınırsız Boşluğun tek tip bir gökyüzü yoktu. Her emdiği yarığın özellikleriyle şekillenen farklı gökyüzlerinin bir bölmesiydi.

Ancak, ilk kez—

Birleştirildi.

İşçiler—canavarlara ve bazı insanlara ait ruhlar—Sonsuz Boşluğun geniş düzlüklerinde sonsuz emeklerine ara verdiler.

Her biri başını kaldırdı, hayaletimsi formları donmuş, yukarıya bakıyordu.

Ve orada, onların üzerinde—

Kocaman bir karanlık gökyüzüne yayıldı.

Yoğun. Sonsuz. Her şeyi tüketen.

Herhangi bir geceden daha karanlık bir gece.

Bu yerde daha önce hiç görülmemiş bir manzara.

'O piç burada...'

Kuzey, keskin, eğlenceli bir nefesle üfledi.

Gölge Esir, önce girmeye çalışmıştı. Yine de, burada onu yenmişti.

O, ondan önce geldi.

Ve bir şekilde, şanslar artık o kadar da karamsar görünmüyordu.

Güveni arttı—sadece bir kıvılcım değil, sürekli, büyüyen bir ateş.

Rahat bir şekilde, Northern tahtına yaslandı, ağırlığını bir eline bıraktı.

Onun önünde, koyu mavi alevler titreyip dans ediyordu, tuhaf parıltıları yüzünde değişen gölgeler oluşturuyordu.

Sonu olmayan devasa sütunlar salonu, mavi bir ışıltıyla aydınlanmıştı.

Süslemeli yıldızlar hafifçe parlıyordu, sarayın dokusuna işlenmişti, nazik parıltıları sahneye ince bir ihtişam katıyordu.

Gökyüzünde beliren gölgeler, gürültülü bir gürültüyle dalgalanıyordu—derin, yankılanan bir nabız, Boş Saray'da titremelere neden oluyordu.

Kısa bir an için durdular, tuhaf bir sessizlikte asılı kaldılar.

Sonra—

Onlar yükseldi.

Karanlığın bir dalgası indi, saraya akarak, sarsılmaz mavi parıltıyla parlayan yüksek pencerelerden cascaded.

Gölgelerin Esaret'i, Boşluk Sarayı'nın kalbine, anlık bir geceye boğarak, amansız bir fırtına gibi doldu.

Atmosfer değişti.

Tüm saray karardı, mistik parıltısı boğuldu, işgalci varlık tarafından yutuldu.

Ve bununla birlikte—

Canavarın onuru belirdi.

Kuzey'in kaşları çatıldı—karanlık, kötü niyetli bir kaş çatma.

Her zaman Apex canavarlarının hilekar olduğunu biliyordu—hem canavarların hem de yarıkların dengesini bozan doğaüstü bir güç.

Ama şimdi, onları korkunç bir şekilde hafife aldığını fark etti. Daha fazla bilgi için My Virtual Library Empire'ı keşfedin.

Bu, karşılaştığı üçüncü Apex'ti.

Ve hiçbiri görece kolay olmamıştı.

Aslında—

Apex Belial, hepsinin en kolay olanıydı. Ve bir şekilde, bu düşünce tek başına çok, çok yanlış hissettiriyordu.

Ama buna takılacak zaman yoktu.

Ne zaman—

Gölge gökyüzü, gözlerinin önünde şekillenmeye başlamıştı.

Kuzey, yerinden kıpırdamadı.

İfadesi sertleşti—o vahşi kaş çatma asla bozulmadı, sarsılmaz bir emir gibi yerinde kilitlenmişti.

Gözlerinden muazzam bir güç parlıyordu—sadece güç değil, gücün otoritesi de.

Ve bekledi.

İzledi.

Gölge Büyüsü'nün savunmasız hale geldiğini izledim.

Bu işteydi.

Beklediği an.

O alçak sonunda gerçek yüzünü gösterecekti.

Yük Hayvanı ileri doğru yuvarlandı, devasa şekli yoğun arazide bir an bile durmadan ilerliyordu.

Hızı artmıştı, ama sadece biraz.

Sonuçta, bu kadar büyük bir yaratığın ne kadar hızlı hareket edebileceğinin bir sınırı vardı.

Yine de—

Bunun bu kadar hızlı hareket edebilmesi bile bir sürprizdi.

Roma, ön tarafta, bir sandığın üzerinde oturmuş, vücudu canavarın her adımının yarattığı titremelerle hafifçe sallanıyordu.

Bakışları geriye doğru kaydı, ormanın kalbinden patlayan dev bir karanlık örtüyü izliyordu.

Önce birçok şey görmüştü.

Ama bu—

Bu doğal değildi.

Bir noktada, çalınan bakışlarından birinde, arkasındaki gölgelerin içinde aniden minyatür bir güneş parladı—

Bir anlığına, boşluğun bir kısmını yutan alevli bir ışık patlaması.

Roma'nın nefesi kesildi.

Yük Hayvanı, onlarla kaos arasında önemli bir mesafe koymuştu. Aslında—

Ormanın kenarına ulaşmak üzereydiler.

Bundan sonra, okyanusa giden açık ovaları geçmek zorunda kalacaklardı, bu da Lithia Şehri'ne doğrudan bir geçişti.

Kısa bir yol vardı—

Onlar nehri geçmeye çalışabilirlerdi.

Ya da daha güvenli bir yolu seçebilirlerdi—Lithia etrafında dolaşarak, akıntıda sürüklenme riskinden kaçınarak.

Nehir kendisi çok uzakta değildi. İki kola ayrılıyordu, toprak boyunca damarlar gibi bölünüyordu. Lithia'nın küçük tepeciği, bu iki kolun arasında—ayrıldıkları yerin ortasında duruyordu.

Bir kol, önlerindeki ovaların üzerinden geçiyordu.

Diğer kol, daha geniş ve derin, Lithia'nın sınırlarını aşarak, içine kapalı Vorceau ulusunun topraklarına akıyordu.

Roma'nın yüzü soldu.

Gözleri, arkasında gelişen kaosa kilitlenmiş halde kaldı.

Alevler—onlarca—karanlığa doğru yükseliyordu, uzaklardaki savaşı aydınlatacak kadar parlaktı. My Virtual Library Empire'da yeni dünyaları keşfedin.

Ve yine—

Hiçbir şey olmadı.

Roma tam olarak ne olduğunu anlayamadı, ama olayın büyüklüğü—

Yer sarsıcı sarsıntılar, enerjinin ormanın kendi tarafına dökülen dalgaları—

Bu, onu korkutmak için yeterliydi.

Daha fazlası—

Ona çaresiz hissettirdi.

'Onunla neyin karşısında olduğunu bile anlayamıyorum. Ve bu, beni her şeyden daha çok korkutuyor.'

Ama ne kadar kabul etmekten nefret etse de—

Gerçeği kabul etmesi gerekiyordu.

Onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu.

Hiçbir zaman olmadı.

Sonuçta o bir Bilgeydi.

Roma dişlerini sıktı, kendini önündeki işe odaklamaya zorladı. Ama tam o anda—

Bir ses yükseldi, tonu düşük, kasvetli, neredeyse kabullenmişti.

"Arkadaşın kaybedecek..."

Roma'nın başı geriye fırladı, kaşları çatıldı ve Gölge Sürükleyici Tyr'a döndü.

"Ne?" Ses tonu keskinleşti. "Ne dedin az önce?"

Tyr'ın bakışları karanlık, kasvetliydi—gözlerinin arkasında bir şeyin ağırlığı vardı.

Yüzeye çıkmaya çalışan suçluluk kıvılcımını bastırdı ve sakin bir şekilde konuştu.

"En iyi ben bilirim... çünkü gölgelerle bir bağlantım var."

Derin bir nefes verdi, bir sonraki sözlerinin ağırlığı göğsünden nefesini çekti.

"O şey... o şey tehlikeli. Kendiliğinden gölgelerden doğdu. Hareket ediyor, yutuyor, tüketiyor... ve sonra yuttuğu her şeyi kendisinin bir parçası haline getiriyor."

Bir an duraksadı.

Sonra, sesi neredeyse lanetli bir hale düştü.

“Hiçbir fikrin yok… O şey yüzünden tüm kasabamızı kaybettik.”

Roma'nın ifadesi karardı.

Kaşları öfkeyle büküldü.

“Ağzını kapat.”

Sözleri zehir gibiydi, tonundaki kin havada ince bir güçle dalgalanıyordu.

Yine de, bakışları Gölgeler Gezgini'nden hiç ayrılmadı.

“Şu anda dışarıda biri var—hayatını riske atarak sadece senin için savaşıyor. En azından ona biraz güvenmeli ve yıldızlara dua etmelisin ki galip gelsin. Ama işte buradasın, bu saçmalığı saçıyorsun?”

Tyr başını salladı, ifadesi soğuk, sesi çelikten keskin bir şekilde alaycıydı.

“Yıldızlara mı dua edeceksin? Hiçbir zaman canlı olmayan aynı yıldızlara mı?”

Dudakları kıvrıldı, yüzünde acı bir sarkıntı belirdi.

“Lanet olası bir ağaca dua etsem de olur.”

Roma'nın bakışı sertleşti.

Onu inceledi—yirmili yaşlarının sonlarında görünen, yüzünde bir yumuşaklık taşıyan, sert kenarların altında gömülü bir iyilik barındıran adam.

Ama onun sözleri—

Onun sözleri acımasızdı.

Babası'nın sesi zihninin arka planında yankılandı.

“Yüzlere aldanma.”

Ve yine de…

Bir Drifter'ın yöntemleri hakkında anlamsız bir tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu.

Onlar kırık insanlardı.

Ve onların kırıklığı, birçok açıdan, haklıydı.

Çoğu, hayatlarının tamamını ölümün eşiğinde geçirmişti, onun kaba pençelerinden sadece şans eseri kurtulmuşlardı—dişlerinin derisiyle kaçmışlardı.

Onlar için—

Her bir an, acı verici, dayanılmaz, korkunç bir deneyimdi.

Ve bu onları çarpıtmıştı.

Bugünkü hallerine dönüştürmüştü—

İnsan hayatının kırılganlığına duyarsızlaşmış, tuhaf inançlarla şekillendirilmiş, kaba, içine kapanık ve sıradan insanın anlayamayacağı kadar garip erkekler ve kadınlar.

Ve şu anda aklında düşünemediği birçok başka şey, çünkü bir canavarın sırtında, hepsini tüketebilecek gölgeler fırtınasından kaçıyordu.

Ansızın—

Bir yorgunluk dalgası uzuvlarına yerleşti, tüketici, saran bir bitkinlik.

'Yolculuğumun bu kadar yanlış gideceğini hiç düşünmemiştim…'

O da burada olmanın bir hedefi vardı.

Bir sebep.

Ve bu sebep, taşıdıkları sandıklar kadar önemliydi—bir sırrı taşıyan sandıklar, tam olarak gizlemediği ama aynı zamanda da bahsetmediği bir sır.

Bu sandıklar—ve varacakları yer—

Onlar, bu yola adım atmasının tam sebebiydi.

Kolayca açabilir, içeriklerini kontrol edebilir, her şeyi kendisi için doğrulayabilir ve uzaklaşabilirdi.

Ama bu fikri sevmiyordu.

Paralı askerler… Gareon… Kaybını boşa gitmesine izin vermeyi reddetti. Bu yüzden durmayacaktı—

Bunu sonuna kadar görmeden durmayacaktı.

Yanında bir Bilge olması büyük bir avantajdı. Ama burada olmasa bile yine de bunu yapardı.

Küçük, neredeyse var olmayan bir alay gülüşü dudaklarından sızdı.

'Ve çoktan ölmüş olurdum. Bu, girdiğim hiçbir şeye benzemiyor!'

Zihni hızla çalışıyordu.

Aniden gelen canavarlar—bu ablukayla mı bağlantılıydı?

Ne lan oluyor?

Ve Lithia neden her şeyin merkezindeydi?

Bu soru onu kemiriyordu. Rahatsız edici. Sarsıcı. Ve cevap bulamamak sinir bozucuydu.

Sonra—

Bir şey titredi.

Derin, gürleyen bir sarsıntı ormanın içinden yaklaşan bir fırtına gibi geçti.

Başları döndü, gölgelerin olduğu yöne geri döndü.

Ve gördükleri—

Kanlarını dondurdular.

Gölgeler kaybolmuştu.

Bir zamanlar her şeyi tüketen karanlık, sanki hiç var olmamış gibi, yok olmuştu.

Gölge Sürükleyici'nin yüzü soldu. Tüm bedeni dondu.

Yanaklarında bir titreme geçti, ifadesi korkuya yakın bir sertlikteydi.

Sonra, tereddüt etmeden, öne fırladı, sesi Roma'ya bağırarak çatladı —

"Bu şeyin daha hızlı koşmasını söyle! Yoksa ölüyoruz!! Gölge arkadaşının bedenini ele geçirdi!!!"

Bölüm 776: Ruh Savaşı [Bölüm 2]

Kuzey, fiziksel saldırıların işe yaramadığını anladığı andan itibaren,

Başka bir şey düşünmeye başlamıştı. Bir kumar—almaktan kaçınmak istediği bir kumar. Ama özünde—

İnancı şuydu: Her canavarda üç temel bileşen vardı.

Vücut

Ruh

Ruh Çekirdeği

Bir bedeni olmayan bir varlıkla karşılaşma olasılığı sıfırdı. Bu imkansızdı - uzun süre çalıştığı varoluşsal yapılar düzeninde yeri olmayan bir düşünceydi. Sık sık bağlara bakarak, tüm şeyleri bağlayan temel iplikleri anlamaya başlamıştı.

Ve bu gerçeklerden biri şuydu

: Her şeyin bir bedeni, bir ruhu ve bir ruh çekirdeği vardı.

Bu aynı zamanda onun ne kadar bir anomali olduğunu kavramasını sağladı -

Ve bu yüzden Ul'un onu yok etmek istemesi.

Ama tanrıça için - ya da neyse -

O bunu yapamazdı.

Tra-El topraklarında dolaşan her insan, her canavar, her duyarlı veya yarı duyarlı varlık, bağlarında belirli bir dokuma taşıyordu.

Üç kavramı bir araya getiren bir desen ve temel bir bağ

: Ruh Çekirdeği - temel, dayanak.

Ruh - bilinç bileşeni, soyut bir öz.

Vücut - her şeyi barındıran tezahür, kap.

Her biri, nasıl doğduklarından bağımsız olarak, her yaratık için gerekli bir varlıktı.

Yani -

Gölge Esaretinin bir bedeni olduğundan emindi. Ama burada bir sorun vardı.

Bağlantılar üzerine yaptığı çalışmaların doğrulamadığı şey -

Bir bedenin özelliklerinin katılığıydı.

Bu da şunu anlamına geliyordu -

Bir beden söz konusu olduğunda, sabit bir ilkeye bağlı değildi. En azından, bildiği bir ilke değildi.

Ama varlığı? Bu inkar edilemezdi.

Kesinliğinden sonraki bir sonraki sorun bedeni bulmaktı. Çıkarıp attığı insanlar ve canavarlar mıydı?

Hayır, bu mümkün değildi, bu şekilde çalışmıyordu. Bu varlıkların her birinin kendi bağ dokuları vardı. Kendi ayrı varoluşları.

Gölge Esir, onların ruhlarına sızabilir ve bedenlerini ele geçirebilirdi.

Ama bir varlık olarak tanınabilmesi için, kendi bedenine sahip olması gerekiyordu. Eğer yoksa-

O zaman sıradan bir gölgeden farksızdı.

Gerçek bedeni ruhunun içinde bir yerde mi gizliydi? Çünkü görebildiği tek şey bir ruh kütlesiydi.

Gölge formuna verilmiş bir bilinç.

Yolundaki her şeyi tüketerek zahmetsizce hareket eden bir şey.

Ve bunu yapmak o kadar kolaydı.

Çünkü ruh hasarı verebilecek bir şeyle karşılaşmadığı sürece - ki bu tür şeyler başlangıçta nadirdi, Northern'ın hayat yolculuğuna başladığından beri ne kadar şanssız olduğunu saymıyorum - neredeyse yenilmezdi.

Daha da kötüsü-

Kayıp olan tüm insanları kontrol etmek için derinliğinde kullanabiliyordu. Bu... oldukça uygundu.

Ama sonra-

Her şey onunla karşılaştığında değişti. O zaman o alçak zeka göstermeye başladı.

Koordine hareketler.

Onu sahiplenme arzusunun söylenmemiş ama acı verici şekilde bariz olması.

Onu sahiplenmeye çalışırken gösterdiği çaba.

Umutsuzdu ve umutsuzluk çoğu zaman - Savunmasızlık doğuruyordu.

Ve belki de-

O zayıflık, canavara gerçekten bedeninin kontrolünü alma fırsatı verildiğinde ancak ortaya çıkacaktı.

Bu yüzden Northern, kendi bedenini serbest bırakmanın gerekliliğini gördü.

Ve neden-

Aynı zamanda-

Fiziksel formunu ele geçirebilecek bir şeyin ruhsal alanına girmesine izin verme fikrinden korkuyordu.

***

O oturdu ve izledi. Gözleri, yaratığın dumanlılığı sıkışmaya başladıkça soğuk ve sarsılmazdı.

Gölgeler içe doğru akıyordu, karanlığın karmaşık bir dokusu gibi kendine katlanıyordu.

Ve sonra-

Onu fark etti.

Bir uzama.

Bir sertleşme.

O piç yavaşça... şekil almaya başlıyordu.

Gölgeler katılaştı - mat, kararmış çeliğe benzeyen bir şey haline geldi.

O çelik sonsuz bir şekilde uzandı, yedi kıvrılan, yılan benzeri boyunlara katılaştı. Her biri uzun ve kıvrımlı, titreyerek, dolanarak-

Ve onların uçlarında-

Yedi acımasız kafa.

Diğerlerinin arkasında, düzensiz, kıvrılmış bir taç gibi çıkıntılı dikenler vardı.

Ve boş gözlerinde, öfkeli, seçkin bir karanlık sıvı havuz yanıyordu.

Bacakları - eğer buna bacak denebilirse - akan karanlık gibiydi, sürekli kayarak, asla gerçekten katı bir form almıyordu.

Onun o kısmı şekilsiz kaldı, canavara tamamlanmamış bir hava verdi.

Yine de-

Hala devasa bir şeydi. Yüksek. Ölümcül.

Devasa bedeninden uzun, kamçı gibi bir kuyruk çıkıyordu ve bu kuyruk, birine şiddetle vuruyordu.

titanik sütunlar.

CRACK!

Bir bütün olarak sütun, bir enkaza ve toz bulutuna parçalandı, sadece yok oldu.

parçalar.

Sonra-

Karanlığın yedi başlı hidrası, oturan genç adama bakışlarını çevirdi.

beyaz taht-

Soğuk bir figür, ürkütücü bir şekilde dans eden alevlerin ötesinde.

Sonra bağırdı. Gökyüzünü yaracak kadar gürleyen bir çığlık-

Varoluşun kendisinden geçip giden binlerce ses gibi.

Northern'ın elleri kulaklarına gitti, acı içinde.

"Argh! Neden hepiniz lanet olası bağırmak zorundasınız?!"

Heyecanla ayağa kalktı, ama duraksadı-

Sonra bakışlarını çevirdi, ifadesi aniden garipleşti.

'Ne yapıyorum... bir canavara mı konuşuyorum?'

Uzun, acıklı bir iç çekiş dudaklarından çıktı.

Sonra ilk adımını attı.

Sonunda-

O herif bedeni ortaya çıkardı. Ve duruşuna, yanıcı, sıvı

gözlerinin parıltısına bakarak-

Kesinlikle kazanacağına emindi.

Ruhunu tüketeceğinden ve onu yeni bir kap olarak alacağından emindi.

Kelimesiz bile, Northern bunu görebiliyordu. Aç gözlü, canavari bakışlarındaki yoğun açgözlülük...

Ve bir şekilde-

Ona gülümsetti.

'Neden bu kadar çaresiz olduğunu anlayabiliyorum...'

Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

'Ben çok... hımm... iştah açıcıyım...'

Bu düşünce onu durdurdu.

Ve sonra ikinci bir utanç dalgası üzerine çarptı.

‘Bende aniden neyin yanlış olduğu? Ne zamandan beri bu kadar narinim?’

Saçma düşünceden sıyrıldı, yüzündeki eğlencenin kaybolmasına izin verdi.

İfadesi sertleşti-

Derin, sert bir bakış yüz hatlarına yerleşti.

Bir anlık-

Yaratığın yedi boynu yavaş ve kasıtlı bir şekilde sallandı. Yedi başı da yukarıdan ona bakıyordu

yüksekten, izliyordu.

Sakinlik.

Avcı ve av arasında sessiz bir kabul anı-

Sonra-

Saldırdılar.

Yedi baş.

Yedi devasa, kıvrılan gölge.

Hızla ardışık olarak indiler, çeneleri açık, şeytani siyah dişlerin sıraları onu

parçalamak için hedef alıyordu.

Sonsuz Boşluğun zemini titredi.

Sonra-

İlk darbe havayı çatlatırken, boşlukta bir dalga gönderdi.

Sonra bir diğeri.

Ve bir diğeri.

Yaratık durmadı.

Kuzey'in kanlı bir hamur haline getirilip getirilmediğini görmek için beklemedi. Sadece

çırpınmaya devam etti.

Devasa kafalarını aynı noktaya tekrar tekrar çarpmaya devam etti-

Onu acımasız, vahşi bir saldırıyla sona erdirmeye kararlıydı.

Bölüm 777: Ruh Savaşı [Bölüm 3]

Korkunç bir ses—bin kasırganın bir tsunamiyi çarpması gibi—Sonsuz Boşluk boyunca yankılandı. Boşluk sarayının devasa sütunları inledi, sarsıntıların baskısı altında titreyerek Gölge Esaret'in amansız saldırısına devam etti.

Yedi baş, acımasız bir karanlıkta çarpışarak bulanıklaştı, altındaki zemini merhametsiz bir şekilde yok ederek, savaş alanına serbest bırakılmış bir delilik hayaleti.

Saniyeler dakikalara dönüştüğünde, canavari varlık tereddüt etti. Yorgunluktan değil, sanki onaylama ihtiyacını kabul ediyormuş gibi—ruh tamamen boyun eğmiş miydi?

Siyah toz bulutu havayı boğdu, yoğun ve geçilemez, saldırısının ağırlığını taşıyan tüm alanı yutuyordu. Sonra, hafifçe, kaymaya başladı, suya karışmış mürekkep gibi dağılarak.

Kaybolan belirsizlikten, o ortaya çıktı.

Zeytin rengi bir cilde sahip, pürüzsüz ve parlak—sanki yeni kutusundan çıkarılmış gibi. Rahatsız edici mavi gözleri yukarıya parıldadı, kayıtsız, korkunun çok ötesinde bir duygudan oyulmuş. Elleri cebinde duruyordu, yüzünde sinsi bir gülümseme sızıyordu.

Gölge Esir'in yedi başı geri çekildi, havaya doğru toplandı. Bir anlık duraklama, sonra—bir çığlık. Kemik titreten, kulakları sağır eden, kutsal olmayan bir yankının uluması, yedi ağız birden açıldı, ölümün bir alameti.

Bu sefer, ancak, Northern bunu kabul etmeyecekti.

Figürü bulanıklaştı—kayboldu—ve sonra havada yeniden belirdi, hızlı bir hareketle. Kasları sarıldı, sıkılaştı, gerildi—ve aynı anda, yumruğu ileri fırladı, uzayda yararak.

Bir yumruk.

Tek bir, yıkıcı darbe ilk başa çarptı—bir şok dalgası dışarı fışkırdı, havayı bir kasırga gibi yırtarak. İlk baş geriye fırladı, ikinciye çarptı. İkincisi üçüncüye. Üçüncüsü dördüncüye. Ve devam etti—ta ki yedi baş da spiral bir şekilde fırlatılana kadar, çığlıkları tuhaf, neredeyse tatmin edici bir ritimde boğuldu.

Gölge Büyüsü sarsılarak yan tarafa devrildi. Yedi baş sallanarak, anlık olarak cansız bir şekilde asılı duruyordu.

Sonra dondu.

Kısa bir tereddüt anı, karanlık havuzlarında parlayan kötü bir ışıltı. Hava da kayıtsızca asılı duran Northern, elleri hala cebinde, omuz silkti. "Ne? Bu kadar şaşırma..." sesi havada kayarak, tembel ama keskin bir şekilde dolaştı. "Bu bir ruh savaşı. Burada, ikimiz de aynı tür hasara maruz kalıyoruz. Vuruluş şekli önemli değil... aynı şekilde yeniliyoruz. Sen kazanırsan, ruhumu ele geçirirsin... ben kazanırsam, sen ölürsün."

O, devam etmeden önce çenesini kaldırarak duraksadı.

...Kendini hazırla, herif. Saçmalığı ve herifliği bedenine dökeceğim.

Gülümsemesi daha da genişledi - vahşi, acımasız, mutlak - iğrençliğe doğru fırladı.

bir kez daha.

Ruhun içinde, fiziksel bir saldırı yoktu; savaşları ne kadar fiziksel görünse de, bununla ilgili hiçbir fiziksel şey yoktu. Hepsi, birinin ruhuna doğrudan bir karşılaşmaydı ve canavarın yarı maddi bedeni nedeniyle üstün olması gerekiyordu.

Başka bir ruhla, kesinlikle üstünlük sağlardı, ama Northern kötü bir eşleşmeydi. Bunun nedeni Sınırsız Boşluk.

Limitsiz Boşluk, yalnızca Kuzey'in iradesi tarafından şekillendirilmiş ve kontrol edilen bir varlıktı... bu gerçeğin potansiyeli, belirli ve düşünülemez imkansızlıkların keşfi için birçok alan bırakıyor.

Kuzey ve Gölge Tutkusu çarpıştı - et ve güç arasında acımasız bir çatışma, tam bir yıkım fırtınası.

Yedi yılan başı, gökyüzünü boğacak kadar ağır kayaların gücüyle vurdu, amansız, kaotik bir saldırı.

Her korkunç yumruk - her yıkıcı darbe - sadece iki el tarafından karşılandı.

Kuzey'in kolları, algılanamaz bir hızla dalgalanıyor ve akıyordu, her ezici darbeyi engelleyen durmaksızın bir bulanıklık. Yumrukları, yaratığın metalik burunlarına çarparak, kendi gücüne eşit bir kuvvetle havayı parçalıyordu, karşı kuvvetin durmaksızın gelen bir dalgası.

Onların değişimi, bulanık hareketlerin bir çılgınlığıydı, kırılan boyunlar ve vuran yumrukların şiddetli bir senfonisi, savaş alanında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, fırtına bulutlarının içinde hapsolmuş bir gürültüyle.

Hem nefes kesici hem de korkutucuydu.

Yedi canavari başa karşı iki kısa el - ama Kuzey asla tereddüt etmedi.

İfadesi değişmedi. Rahatsız olmamıştı. Hatta sıkılmış görünüyordu. Gözleri asla sarsılmadı, asla kımıldamadı, rakibine mutlak bir kontrol bakışıyla kilitlenmişti.

Sonra - iç çekti.

Kaosun ortasında, sessiz, neredeyse sıradan bir nefes veriş.

Ve o anda, kalıbı kırdı.

Bir el geri çekildi. Diğer el aniden, sarsıcı bir kayma ile yukarı doğru mükemmel bir dalış yaptı,

kaotik kavis.

İnfaz kusursuz ve öngörülemezdi, bir uyumsuzluk ustalığı.

Etki, yere inene kadar hissedilmedi.

Bir üst kesme—o kadar ani, o kadar yıkıcıydı ki, bir başı geriye doğru savurdu, havada şiddetle savrulurken tamamen yanlış bir yola girdi.

O tek yanlış yönlendirmede - Kuzey, savaşın kontrolünü ele geçirdi.

Ritim değişti. Artık senkronize bir darbe ve karşılık düzeni değil - bir felaket.

dağılma, savaşın saf, kontrolsüz kaosa dağılması.

Ve bu tam olarak onun niyetiydi.

Kuzey bulanık ileriye - havada dokuma yapan bir hareket şeridi, her baş acımasız bir takip ile ona doğru dönüyordu. Ama bedeni çoktan bir adım öndeydi, dönerken, kayarken - onları kendi yıkımlarına daha da derinlemesine yönlendiriyordu.

Sonra indi.

Boş Saray'ın cilalı, yansıtıcı zemininde botları gıcırdadı, sürtünme çeliğe sürtülen bir bıçağın sesi gibi hışırtı yaptı. Elleriyle zahmetsizce tozunu alırken gülümsedi.

'Orada...'

Gölgelerin Esiri - karanlığın iğrençliği - duruldu.

Yedi yılan benzeri boynu, bir zamanlar vahşi ve korkunç olan, şimdi bükülmüş ve dolanmış, karışmıştı.

kurtarılamaz bir düğüm haline gelmiş bozulmuş uzuvlar. Kurtulmak imkansızdı.

Northern, tuzağa düşmüş yaratığı inceledi, gülümsemesi küçük bir onay başıyla değişti.

'Bairan ile yapılan antrenman gerçekten karşılığını verdi.'

Havada ani bir sarsıntı oldu.

Boşluk Sarayı titredi - savaş yüzünden değil, daha derin bir şeyden, çok daha fazlasından.

kötü.

Northern'ın yüzündeki hoş görünüm soldu, sert bir ihtiyat nehrine daldı.

Hava da sessiz bir soğuk dalga gibi yayıldı.

Sonra hava kendisi titredi.

Kıvrılan bir karanlık dalgası Shadow Enthrall'ı tüketti, şekli çözülerek dağılmaya başladı.

değişen, kıvrılan gölgeler yığınına.

Ve sonra - yeniden bir araya geldi.

Ama bu sefer, artık aynı değildi.

Canavar yeniden ortaya çıktı, şekli daha büyük, daha keskin, daha canavari. Sadece boyutu bile

savaş alanını gölgede bıraktı, üç çift yeni oluşmuş bacak yere çarparak

katı, canavarımsı güç.

Bir çift kanat - devasa, dişli ve korkutucu derecede geniş - çöküşteki karanlık gibi açıldı, yüz metreden fazla bir alanı kapladı. Tek bir savruluşla, yüksek binaları yıktılar.

pillerler, parçalanmış molozları meteorlar gibi düşürerek.

Ve yılan benzeri boyunları - şimdi daha kalın, bükülmüş metal teller kadar sert kas halkalarıyla kaplı - yeni, sınırsız güçle kaydı ve esnedi.

Kuzey'in ifadesi sertleşti, yüzü soğudu. Dikkatli.

Durumunu değiştirdi, ayağı geri kaydı, kasları gerginleşti - saldırmaya hazır.

Ama - bir şey yanlıştı.

Reaksiyon vermeden - hatta onu göremeden -

Canavar hareket etti.

Başının bulanıklaştı, devasa boyutunun izin vermesi gereken hızdan daha hızlı hareket etti, kabus gibi bir bulanıklık

gölge ve çelikten.

Ve sonra - acı.

Dur durak bilmez. Acımasız. Gerçek.

Bir vahşi ani hareket—ve Northern'ın derisi yırtıldı.

Shadow Enthrall'ın acımasız, kararmış çeneleri, göğsünden bir parça kopardı, dişleri

kas ve tendonları korkunç bir kolaylıkla kesip geçti.

Bir acı dalgası vücudunu sarstı.

Northern öne doğru sendeledi, dünya etrafında dönüyordu.

Kan.

Açık yarasından bir kan nehrisi aktı, vücudunu ıslatarak, koluna doğru

ağır bir sel gibi aktı. Ağzının köşesinden kalın bir damla süzüldü, nefesleri hırpalanmış ve

sığdı.

Aşağıya baktı.

Ve ilk kez - korku gözlerinde parladı.

Geriledi - aklı hızla çalışıyordu, bedeni başarısızdı - görüşü titriyordu.

Onun önünde, Gölge Esir, ilerlemedi.

İşi bitirmek için acele etmedi.

Sadece izledi.

Devasa formu hafifçe kaydı, üstün bir avcının zarafetiyle hareket etti, sonsuz,

derin gözleri yaralı avının manzarasını içe çekiyordu.

Ve o anda -

Bu ruh savaşının kazananı belirlenmişti.

Bölüm 778: Avcı ve Av

Savaş karara bağlandı.

Kazananın ve kaybedenin kaderi, dövüş başladığı andan itibaren mühürlenmişti.

Ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin, mücadele ne kadar çaresiz olursa olsun, ikisinden biri - bu geniş ve lezzetli ruhun bir adayı - yenilgiye mahkûmdu.

Sonuç kaçınılmazdı.

...

Ve o sonuç neydi?

Kuzey'in kanlı dudakları arasında bir gülümseme belirdi, dişleri kanla lekelenmiş, ifadesi çirkin bir tatminle bükülmüştü.

Bedeni sarsılarak geriye doğru savruldu, ama sesi ileriye doğru süzüldü, Boş Saray'ın boş rüzgârları tarafından taşındı.

"Ne yapıyorsun? Tüm bu zaman boyunca kiminle dans ediyordun?"

Basit bir soru.

Fakat bir şeyler yanlıştı.

Ses, çöken Kuzey'den gelmedi.

Gölge Tutkusu'nun yedi boynu hafifçe kaydı, havayı saran ani soğukluğu umursamadan. Yine de, duyularını kemiren bir şey vardı, sürünen bir huzursuzluk.

Yavaşça döndü.

Dönme alevlerinin ötesinde, yıkım savaş alanının ötesinde-

Orada.

Beyaz bir tahtın üzerinde oturan krallık figürü, sağ kol dayanağına kayıtsızca yaslanmış, mutlak bir egemenlik havasıyla örtülmüştü.

Kuzey.

Gerçek olan.

Bakışları, keskin, alaycı bir avcı gibi, avıyla oynayan bir yırtıcıyı andırarak parlıyordu.

"Tek bir klon için ortalığı birbirine katışını izlemek biraz eğlenceliydi." Diye alay etti.

"Yani bir klonu yendin... ve şimdi kendini kral mı sanıyorsun?"

Gülümsemesi genişledi, dişleri kötü niyetle parladı.

"Hayal et."

Tahtın üzerine eğilmiş, parlayan gözleri karardı, derinliklerinde bir kötülük kıvılcımı yanıyordu.

"Birkaç tane daha mı dövüşsen?"

Boşluk Sarayı titredi.

Gölge Esaret'in etrafında, her biri Northern'a benzeyen, her biri gülümseyen ve her biri aynı rahatsız edici güven havasını taşıyan figürler belirmeye başladı.

Klona.

Onlarca.

Yüzlerce.

Binlerce.

Büyüyen bir fırtına gibi bir araya toplanarak, bir yaralı canavarı avlayan bir kurt sürüsü gibi abartıyı çevreliyorlardı.

Northern izledi, memnuniyeti belirgindi, yaratık bir kez daha kulakları sağır eden bir kükreme çıkardığında. Ama bitirmeden önce-

Yedi klon kusursuz bir senkronizasyonla ileri fırladı.

Yedi yumruk yedi kafaya vurdu.

Yıkıcı bir şok dalgası dışarıya yayıldı, canavari abartıyı geri savurdu, yedi kafanın hepsi aynı anda şiddetle geriye savruldu.

Sonra- gerçek katliam başladı.

Klonlar akın etti, acımasız bir hassasiyetle hareket ederek, topluca saldırdı.

Gölge Esaret kükredi, şiddetle sarsılarak, devasa formunu onları atmak için salladı. Ama bu işe yaramadı.

Onlar, durdurulamaz bir dalga gibi tırmandılar, amansız ve sarsılmaz bir şekilde.

Her bir klon, ustalarının gücünün yarısını taşıyordu.

Her biri tek başına fırtınayı yok edebilecek potansiyele sahipti.

Ve yine de-

Binlerce ile karşı karşıya kaldı.

Sonuç artık sorgulanamazdı.

Artık her şey sona ermişti.

Tüm Kuzey'in yapması gereken tek şey izlemekti.

Egemenlik tahtında oturuyordu, saldırının gelişimini izliyordu.

Klone'lar yorulmadan tırmandılar, Shadow Enthrall'ın devasa formunu aşarak, durmaksızın vücutlarına darbeler indirdiler.

Bazıları çelik etine tırmandı, derileri soyulurken, kemikleri metalle sürtünüyordu - ama onlar

durmadılar.

Her başarısızlık bir diğerini takip etti.

Ve bir diğeri.

Ve bir diğeri.

Ta ki - bir çatlak.

Küçük bir yarık yayılma, dallanma, çatlama.

Bir yerde değil. Ama her yerde.

Gölge devinin sınırsız sayılarının altında boğuluyordu. Gölge Esirinin ne kadar şiddetle çırpınırsa çırpınsın—devasa başlarını yere, sütunlara, Boşluk Sarayı'nın kendisine çarparak—bu boşunaydı.

Onlar sadece daha ısrarcı hale geldiler.

Sonra, son bir çaresizlik eylemi olarak, yaratık kanatlarını açtı - bu, bir çaresizlik denemesi olarak

uçuşa geçmek.

Ama asla yerden kalkmadı.

Tek bir klon - özellikle öfkeli - elinde çift kenarlı bir sopa ile gökyüzüne sıçradı.

Ve tek bir temiz, acımasız hamleyle kanadı kopardı.

Yaratığın dengesi bozuldu.

Havada sarsıldı, başarısız yükselişinde bir anlığına askıda kaldı, ardından

sayısız klon onu aşağıya çekti.

Boşluk Sarayı'nda çarparak, devasa çerçevesi zemini parçalayarak yuvarlandı.

altında.

Klonlar ileriye doğru, yorulmadan akın etti.

Onlar tırmandılar, yıpranmış, ezilmiş - bu iğrenç varlığı sadece bir

yıpranmış kabuğa dönüştürdüler.

Peki ya Kuzey?

O izlemeye devam etti.

Gülümsemesi karanlıktı, açgözlüydü, mutlak kontrolün sevinciyle doluydu.

Elbette bu sadece burada, Sınırsız Boşluk'ta mümkündü.

Burada, boş öz sonsuzdu. Onun tek sınırlaması, dayanıklılık hiçbir şey ifade etmiyordu - bu,

fiziksel beden, ve ruhu serbestti.

Başlangıçta şüpheciydi, Kaos'un ve

Boşluğun öngörülemezliği nedeniyle isteksizdi, ancak her şey tam olarak planladığı gibi gitti.

Ve şimdi-

Yaratığın ölümü kaçınılmazdı.

Devasa formunda daha fazla yarık patlak verdi, sıvı karanlık sızıyordu.

Direnmeye çalıştı.

Çırpınmaya, saldırmaya, onları atmaya çalıştı ama gücü azalmıştı.

Her yok edilen klon için, iki tane daha ortaya çıktı.

Her an savaştıkça, bedeni daha da çökmekteydi.

Gölge Esir, son bir acı kükreme çıkardı-

Sonra, kaynayan gölgelerden oluşan bir sis haline dönüştü.

Northern'ın gülümsemesi genişledi.

“Elbette, bunu yapacağını biliyordum.”

Boşluk Sarayı, onun emriyle karardı.

Işık parıltısı soldu, saf boşluğun bir uçurumuna yutuldu ve her giriş noktası kapandı.

Gölge Esir çaresizdi. Ve çaresizliği bir şekil kazandı.

Bir form.

Dönme hareketi yapan gölgelerden oluşan, tek bir kalın karanlık girdaba sıkıştırılmış bir kütle. Gölge Esir yukarı doğru fırladı, saf bir şiddet fırtınası,

Boşluk Sarayı'nın güçlendirilmiş duvarlarını, uçurumun temellerini sarsan bir güçle delip geçti.

Son bir deneme.

Son, çaresiz bir kaçış çabası.

Gökyüzüne fırladı, Sınırsız Boşluğun sonsuz genişliğine yükseldi,

Kuzey'in ulaşımının ötesine, ruhunun içine mühürlemeden önce.

Hareketi öngörmediği anlamına gelmiyor.

Onu durduramayacağı anlamına da gelmiyor.

Ama tereddüt etti.

Yine.

İçinde garip, açıklanamaz bir rahatsızlık kıvrıldı.

Gölge Esaretinin ruhundaki varlığı onu rahatsız etti,

zihninin kenarlarını kemiren sarsılmaz bir rahatsızlık.

Yarışı dışarıda sürdürmek daha iyiydi.

Bu sefer, zayıflamış haliyle, bunu bitirecekti.

Yaratık daha yükseğe yükseldi, Boş Saray'ın üzerindeki geniş gökyüzüne kayboldu, karanlık sisi

derinliğe kaçarken dağılmaya başladı.

Kuzey zaman kaybetmedi.

Ruh manzarasından kurtuldu, gözlerini gerçeğe açtı.

Duyuları keskinleşti, odak noktası hedefine kilitlendi, zaten

acımasız bir saldırı yağmuru yağdırmaya hazırlanıyordu.

Fakat-

Sessizlik.

Sakinlik.

Hiçbir şey.

'Hı?'

Nefesi düzeldi ve kasları gergin kaldı, savaşa hazır.

Yine de-

Hiçbir şey yoktu.

Bakışları savaş alanında süzüldü, zihni hızla çalışıyordu. Ve sonra-yavaşça-başını çevirdi.

head.

Gölge Büyüsü gitti.

Yük hayvanı ağır adımlarla ilerlerken, devasa bedeni her ağır adımda kayıyordu, yolcuların içi titriyordu. Yüzleri kül gibi solgun, sıcaklıktan yoksun, korkunun fırtınasında titrek hayalet ışıkları gibi dim ve boş bakışlarla doluydu.

Roma da aynı derecede korkmuştu, ancak diğerlerinden farklı olarak, korkuyu karnının derinliklerine kilitledi, kaburgalarına tırmanan kafeslenmiş bir canavar gibi.

Gözleri kararlıydı, söndürülemeyen bir altın kıvılcım. Derinlere bakmaya cesaret eden biri korkunun hafif titrek parıltılarını görebilirdi, ama hepsini içinde tutuyordu, kontrolün ağırlığı onun kırılgan omuzlarında duruyordu.

"Ne yapıyorsun, genç hanım?! Bu şey daha hızlı hareket edemez mi?!"

Bağırış, gergin sessizliği parçaladı. Bir adam, sesi boğuk ve konuşma sırasında çatlayarak, nihayet korkunun ağırlığı altında kırıldı.

Kafası kel, başında eski bir lanetin kalıntıları gibi dolanan garip, ilkel dövmeler vardı. Kanla lekelenmiş gökyüzünden gelen soluk ışık, üzerlerine korkutucu gölgeler düşürerek, çarpık tasarımlarını aydınlatıyordu.

Roma bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Göğsü kabarıyor, zihni kontrolsüz bir fırtına gibiydi, düşünceler savaşan dalgalar gibi çarpışıyordu.

Korkmuş yolculardan gelen ısrarcı bağırışlar kafasının içinde bir vise gibi baskı yapıyordu, her kelime çatlayan sabrına bir çekiç darbesi gibiydi.

Dağıtılmış, bunalmış, köşeye sıkışmış hissediyordu. Ve bunun her saniyesinden nefret ediyordu!

Dişlerini gıcırdatarak, düşük, hayal kırıklığına uğramış bir hırlama çıkardı.

"Burada çabalıyorum, değil mi?! Bu şey sadece onu çağıran kişi tarafından kontrol edilebilir—yani Bilge tarafından!"

Kelime dağınıklığı, onları durdurmadan önce döküldü ve bir sonraki anda donakaldı.

'Doğru... sadece Rian bu hayvanı kontrol edebilir. Eğer canavar gerçekten onun bedenini ele geçirdiyse, bu canavarı durdurup bizi ona götürmek daha kolay olmaz mı...? Ya da... bunun için yeterince bilinçli değil. Ama Rian'ın ruhunu ele geçiren canavarın, onun kontrol ettiği yaratık üzerinde hiçbir etkisi olmadığına inanmıyorum.'

Altın bakışlarında, sert ve kararlı bir şeyin kıvılcımı parladı. Keskin bir dönüş yaptı, ifadesi sessiz bir meydan okumayla sertleşti ve diğerlerine hitap etti. Sesi, sakin olmasına rağmen, havayı temperlenmiş çelik gibi kesti.

"Hepinizin sakinleşip kafanızı rahatlatmanızı öneriyorum. Rian bir Bilge, size söyledim. Onu savaşta gördüm ve gücünü tasdik edebilirim. Kaybetmeyecek."

Üçüncü göçebe, yılların zorluklarıyla şekillenen yıpranmış bir yüze sahip yaşlı bir kadın, dişlerini gıcırdatarak geri yanıt verdi.

"Bunu nasıl bilebilirsin? Bu canavarın neler yapabileceğini bile bilmiyorsun..."

Roma, kadına bir an baktı. O, göçebelerin en yaşlısıydı, hafif kırışıklıkları on yılların hayatta kalışını fısıldıyordu, ama gözleri—o titreyen, korkmuş gözler—ölümü görmüş ve onu çok yakından tanıyan birine aitti.

'Göçebelerin deneyimlerinden sertleşmiş olmaları gerekir... ama bunlar? Korkmuş tavuklar gibi görünüyorlar.'

Onları yargılamak istemiyordu—bunu yapmaktan nefret ediyordu.

Çünkü sadece onlar, neyi tanık olduklarını gerçekten biliyorlardı. Ne olursa olsun, ruhlarını kıyamet fırtınası gibi sarsmış, acımasız pençeleriyle içlerinden geçip gitmişti.

Yanıt verirken ifadesi hafif bir kaş çatmaya dönüştü.

"Canavarın neler yapabileceğini bilmiyor olabilirim, ama arkadaşımın neler yapabileceğini biliyorum. Ve bilinmeyen bir korkudan ziyade onun üzerine bahse girmeyi tercih ederim."

Kısa bir duraksama. Belirsiz yüzlerini inceledi, sonra omuz silkti.

"Peki, ne kadar koyuyorsunuz? Ben hepsini koyacağım. Bin oren."

Ona, sanki dillerini değiştirmiş gibi bakakaldılar.

Bir gölgeler fırtınası onları izliyor olabilir, her an yükselebilir ve ruhlarını tamamen yutabilir. Ya da daha kötüsü, zaten Bilgelerini ele geçirmişti ve sadece onları parçalamayı bekliyordu. Yine de... bu genç kadın bahisten bahsediyordu.

Bu kafa karıştırıcıydı. Tamamen absürd.

Yaşlı kadın tereddüt etti, sonra ölçülü bir merakla sordu,

Genç bayan... Sizi sorguladığım için üzgünüm. Hangi rütbedesiniz?

Bir Drifter olarak rütbesini açıklamak alışılmadık bir durumdu, özellikle de zayıflar için. Bu hassas bir soruydu, reddedilebilirdi. Ama kadının gözlerinde—ve diğerlerinin bakışlarında—Roma bunu gördü

: Zayıf, umutsuz bir umut kıvılcımı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu korumak istiyordu.

Yalan söylemek anlamına gelse bile.

Ama yalanlar...

Yalanlardan nefret ediyordu.

Asla yapmazdı.

Roma başını salladı, isyanının altın kıvılcımları loş ışıkta dans ediyordu.

“Ben bir Drifter değilim.”

Üzerlerine kolektif bir sessizlik çöktü.

Gözleri taşa döndü, şok ifadesi donmuş yüzlerine kazındı.

Hamile kadının azalan umudu, kırılgan cam gibi parçalandı, başı eğildi ve yere baktı.

Gölge dolaşan hırladı.

"Ne halt ediyorsun?! Sen bir Dolaşan bile değilsin, ve bir tür kurtarıcı gibi davranıyorsun."

Roma başını hafifçe eğdi, ifadesi okunaksızdı.

"Ama ben hepinizin kurtarıcısıydım... kelimenin tam anlamıyla."

Sessizlik.

Bu doğruydu. O, aşağı atladı, canavarı durdurdu ve onlara yardım etti. Umutlarına bağlılıkları olmuştu—sözde kurtarıcıları.

"Yine de..."

Gölge dolaşan homurdandı, sesi sinirle gerildi.

"Bu ve şu iki farklı şey, genç bayan. Bizi kurtarmış olabilirsin, ama sonunda sen de o iki kadar işe yaramazsın. Sizi koruyup savaşmak zorunda olan biziz, bu yüzden bu şeyi nasıl daha hızlı hareket ettireceğimizi bulana kadar arka planda kal."

Roma suratını astı.

Rian'ın bunu halletmesine izin verip susmayı düşünmez misin?

“Kaderlerimizi belki de zaten mahvolmuş birinin ellerine mi bırakacağız? Hayır, teşekkürler.”

Gölge serserisi, dikkatli adımlarla sandıkların üzerinden yükseldi. Hesaplayıcı bakışı, dev canavarın formunu izledi ve başının yakınında durdu—Kuzey'in dinlendiği yer.

Roma'nın altın gözleri kısıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geldi, yaratığın derisini inceledi.

“Kontrol etmenin bir yolu olmalı...”

Tyr aniden öne doğru eğildi, canavarın kafasına yumruğunu indirdi.

“Daha hızlı, canavar!”

Roma öne atıldı, kolunu yakaladı.

“Hey! Sorunun ne?!”

Gölge serserisi duraksadı, ifadesi karardı.

Senin gibi sıradan bir insan hayatta kalmanın ne anlama geldiğini anlayamaz. Bunu beklediğimden değil...

Gözleri kısa bir süre karardı, sonra, ateş alan kor gibi, yüzünde çılgın bir parıltı belirdi.

Kolunu çekip kurtardı, sesi bir hırlamaya yükseldi

: "Yerini bil, sen küçük bir fahişe!"

Çekişin gücü Roma'yı dengesiz bir şekilde sendeletti. Canavardan düştü ve kimse tepki vermeden—

Geceyi yararak bir bulanıklık geçti. Daha fazla okumak için My Virtual Library Empire'a göz atın

Kuzey havaya yükseldi, Roma onun kavrayışında güvenle duruyordu. Soğuk bakışları yolcuların üzerinde gezindi, sesi küçümsemeyle doluydu.

"İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorum."

Seyahatçiler donakaldı, yüzleri solgun, garip çocuğun havada zahmetsizce süzüldüğünü izlediler.

Kuzey'in figürü yavaş ve kasıtlı bir şekilde yukarı doğru süzüldü, ardından kızı dağın sırtına bıraktı. Sonra, bakışları diğerlerine kaydı.

Gözlerinde bir kötülük vardı. Derin, kaynayan bir küçümseme, bakışlarının kenarlarında yavaşça yanan bir ateş gibi kıvrılıyordu.

O soğuk, tehlikeli gözler onlara düştüğü an, yolcular titredi. Sessiz, ilkel bir korku göğüslerini sıktı, nefeslerini boğdu.

Sonra, dikkati önündeki Gölge Sürükleyici'ye yöneldi.

Kuzey'in boğuk sesi, tiksintiyle dolu bir şekilde çıktı.

"Açıkçası, kelimelerim yetersiz. Hayatını tehlikeye atan birine karşı bu kadar kabalık ve kayıtsızlık."

Duraksadı, bakışları Gölge Sürükleyici'ye karşı ölümcül bir hale geldi.

Daha fazla söylemek istiyordu. İçinde kaynayan öfke, bir yılan gibi dolanıyordu, saldırmaya hazırdı.

Ancak ne kadar konuşmaya çalışsa da, kelimeler onu daha çok terk etti.

Çünkü insanlar aptaldı.

El yapımı bir aptallık mı yoksa varoluşlarının dokusuna işlenmiş bir şey mi, umursamıyordu.

Bildikleri—defalarca deneyimlediği—şuydu: İnsanların ne kadar aptal ve nankör olabileceğiydi. Artık onu şaşırtmıyordu.

Roma'nın bundan ders almasını ummuştu.

Zayıflık bir günah idi.

Saflık bir ölüm cezasıydı.

İyilik mi? Bir yük.

Başkalarına yardım etmenin maliyeti genellikle çok acımasız, çok adaletsizdi ve yine de kimse adalet veya acımasızlıkla ilgilenmiyordu.

İnsanlar bencildi.

İnsanlar kendi çıkarları için hareket ediyordu.

Ancak kendi çıkarlarına hizmet ettiğinde adalet için savaşıyorlardı.

Kuzey, dilini dişlerinin arasında çiğneyerek, sinirlenmiş bir şekilde tısladı.

'Hayır…'

Kaşlarını çattı, yüzünde bir gölge belirdi.

'Onların öylece gitmelerine izin veremem.'

Ses tonu düştü, zehirli bir kenar taşıyordu.

"Aşağı in."

Gerilim dolu, sarsıcı bir sessizlik takip etti.

Seyahatçiler donakaldı, zaten solgun yüzleri kemik beyazına döndü.

"Eh...?"

Gölge Sürükleyici gözlerini kırpıştırdı, zihni duyduğu şeyi işlemeyi reddetti.

Kesinlikle, Bilge ciddiye almıyordu.

O—

O asla—

Hepiniz," Kuzey'in sesi şaşkın sessizliği delip geçti, her kelime acımasız bir kesinlikle doluydu.

"Beni yutmasını istemeden önce, sırtımdan in."

Hemen, yüzleri çöktü.

Yaşlı adam, hamile kadın ve Serseriler dizlerinin üzerine düştü, yüzlerini yere bastırdılar. Umutsuzluk, onları boğucu bir sis gibi sararken, Northern'ın bacaklarına sarıldılar, sesleri yalvarışla boğuk çıkıyordu.

Ancak Northern soğuk bir şekilde uzaklaştı.

Bunu ölçülü bir zarafetle yaptı, dikkatsiz bir güçle değil, sadece onların tutuşundan kaçmak için geri adım attı. Gözleri onlara sabitlenmişti, soğuk ve katıydı, gözlerinin derinliklerinde bir acımasızlık yanıyordu.

"Lütfen, bize bunu yapma!"

"Aptaldık—lütfen, affet bizi. Rica ediyorum, efendim, merhamet et!"

"Genç çocuk, bizi terk etme...!"

"O Tyr'dı! Ateşli ve dikkatsiz. Lütfen, onun aptallığını görmezden gel! Çok şey yaşadık... artık ne yaptığımızı bile bilmiyoruz!"

Sözler, dudaklarından kırık cam gibi döküldü, onurlarına batarak, sessizliği keserek.

Ve yine—

Northern'ın ifadesi kayıtsız kaldı.

Soğuk.

Yüzünde en küçük bir empati belirtisi bile yoktu. Onların çığlıkları, çaresizlikleri—hepsi ona sonbahar rüzgarı gibi çarptı, önemsiz ve geçici.

Ama sonra, Roma öne çıktı.

Altın gözleri titrek bir ışık taşıyordu, nazik ama kararlı.

Northern'ın kaşları hafifçe gerildi.

'Bana söyleme…'

Roma tereddüt etti.

O biliyordu—elbette biliyordu—Northern'ın zalimlikten hareket etmediğini. O öfkeliydi. Tiksinti duyuyordu. Kendisi için değil, onun için.

Onu nasıl muamele ettiklerinden dolayı.

Ve yine de... yaklaşımı yanlıştı.

Bir nefes aldı ve konuştu, sesi yumuşak ama kararlıydı.

“Affetmek, insanlığımızın önemli bir parçasıdır.”

Kuzey'in bakışı sertleşti.

“Aptal olma.”

Onun sözleri, buz gibi, keskin ve yaralayıcıydı.

“Affetmek mi? Vücudun ne kadar kırılgan olduğu yüzünden düşer, belki de ölürdün. Ve eğer yanında sana bakacak kimse olmasaydı, seni geride bırakırlardı. Eğer yük hayvanı durmasaydı, sana bir saniye bile bakmazlardı. İleriye doğru devam eder ve seni tereddüt etmeden terk ederlerdi. Ve bunlar... affetmek istediğin insanlar mı?”

Sessizlik.

Roma'nın nefesi hafifçe kesildi. Onun sözleri acıttı.

Ve daha da kötüsü, onları inkar edemedi.

Uzun bir süre sonra, ilk kez konuşamaz hale geldi.

İçinde bir parça öfke vardı—onlara bağırmak, tam olarak hak ettiklerini vermek istiyordu.

Ama... bunun ne faydası olacaktı?

Hiçbir şey.

Günün sonunda, bunun için kendisinden nefret edecekti.

Onlar gibi olmak istemiyordu. Başkalarının eylemlerinin kim olduğunu belirlemesine izin vermeyi reddetti.

Kendisi için seçim yapacaktı.

Sonuçta, annesinin ona öğrettiği buydu—dünyanın bunu hak ettiği için değil, çünkü bunu seçtiği için sevgi ve nezaket dolu bir varlık olmaktı.

Bunu onlar için yapmıyordu.

Yardım için değil.

Onay için değil.

Doğruluk için değil.

Bunu, kim olduğunu bildiği için yapıyordu.

Çünkü eninde sonunda, seçimleriyle yaşamak istiyordu, koşulların veya başkalarının zalimliğiyle zincirlenmek değil.

Ve böylece, Northern'ın bakışlarıyla karşılaştı, kararlılığı her zamankinden daha parlak yanıyordu.

"Evet, Rian."

Sesinde hiçbir tereddüt yoktu.

"Onları affetmek ve bu yolculuğa onlarla devam etmek istiyorum."

Northern kaşlarını çattı, yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi ve başını salladı.

"Mantıksız davranıyorsun." Ses tonu kesikti, soğuk bir inançsızlıkla doluydu. "Bu da tutku olarak mı tanımladığın bir şey?"

Roma duraksadı, ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra—

Güldü.

Kısa bir an, yüzü sessiz, muhteşem bir hava yayıyordu, sanki onun anlayışının ötesinde bir şey görmüştü.

"Hayır, aptal." Ses tonu hafif ama kararlıydı. "Tutku bu değil. Bunlar ayrı değerler—"

Her altın gözleri, parlak ve kararlı bir şeyle parladı.

“Ama onları bir araya getirirseniz, sınırsız... ve amaçlı bir varlık elde edersiniz.”

Kuzey'in gözlerindeki tiksinti azalmadı.

Başını salladı, kafasındaki karmaşanın ağırlığı yüz hatlarına yerleşti.
Bir sonraki yolculuğunuz My Virtual Library Empire'da sizi bekliyor.

“Seni anlamıyorum. Ya da nasıl düşündüğünü.”

Ve onun yanıtını beklemedi.

Bunun yerine, yolculara son bir acımasız bakış attıktan sonra döndü ve canavarın dev boynunun kenarına geri döndü.

Bir sandalyeye oturduğunda, altlarındaki yaratık bir kez daha öne doğru hareket etti ve yavaş, kaygısız bir yürüyüşe başladı.

Arkasında, yolcular secde ediyordu—sesleri aceleci bir minnetle kırılıyor, Roma'nın ayaklarının dibine özürler dökülüyordu.

Ama o, onları neredeyse duymadı.

Gözleri Kuzey'in sırtına, omuzlarının hareketine, varlığının keskin kenarlarına odaklanmıştı.

Her ifadesi düşünceli bir hale geldi.

Nedenini tam olarak bilmiyordu... ama düşünmeyi durduramıyordu.

Gergin bir sessizlik havayı baskı altında tutmaya devam etti, inatçı bir şekilde, karmaşa görünüşte dindiğinde bile. Yük Hayvanı ileriye doğru dörtnala koştu, adımları ölçülü ve ağırdı, her toynak sesi soğuk toprağa yankılandı.

Ormanın kenarına her zamankinden daha yakındılar. Sınır, artık uzak bir eşik değil, ihlal edilmeyi bekleyen bir kaçınılmazlık olarak belirdi—güçlü bineklerinin amansız hızı ve ufukta ince ince yükselen Alacakaranlık'ın pençeleriyle.

Ancak Northern, önlerinde açılan sessiz güzelliğe aldırış etmedi. Kolları başının arkasında dinleniyordu, gözleri kapalıydı, tüm duruşu ilgisizlik yayıyordu.

Görünüşte hayal kırıklığına uğramış.

Ancak onun hayal kırıklığı, yolcularla yaşananlardan daha derin bir yere dayanıyordu. Roma'nın ona yönelik tereddütlü, belirsiz bakışından daha derin.

Roma onu fark ettikten sonra bile, yaklaşmaya tereddüt etti, kararsızlığında bekledi. Kendisiyle uzun, sessiz dakikalar boyunca tartıştı, gereksiz gerekçeler ördü—neden yaklaşması gerektiği, neden önemli olmadığı, neden bunun sadece bir konuşma olduğu ve daha fazlası değil.

Sonunda, pes etti.

Öne doğru adım attı, hareketleri kasıtlı ama temkinliydi ve en yakın sandalyeye nazikçe oturdu. Yakın, ama çok yakın değil.

Kuzey'in göz kapakları kısa bir süre açıldı, bakışları onun üzerinde kaydıktan sonra tekrar kapandı, varlığını göz ardı etti.

Kız bir süre sessizce oturdu, parmakları birbirine kenetlendi, söylenmemiş kelimelerin ağırlığı diline baskı yapıyordu. Sonra, tereddütle, sordu,

"Yani… savaş nasıl geçti? İyi misin… hımm?"

Onun sözleri sadece sessizliğin soğuk kucaklamasıyla karşılaştı.

Aralarındaki boşluk uzadı, kararını sorgulaması için yeterince uzun sürdü. Geri çekilmek üzereyken, sesi nihayet ilerledi—istikrarlı, düz, kopuk.

"Evet. İyiyim… Ama lanet canavar için aynı şeyi söyleyemem."

Bir duraklama. Kısa. Sonra, tamamlanmamış bir düşünceyi tadıyormuş gibi, dudakların birbirine hafifçe çarpma sesi.

“…ama kaçtı.”

Bu açıklama Roma'yı hazırlıksız yakaladı, gözleri büyüdü.

“Vay… O zaman gerçekten güçlü bir yaratık olmalıydı?”

Kuzey'in kaşları hafifçe çatıldı, gözlerini açarak ona bir bakış attı.

“Gerçekten öyleydi. Ama sonunda düştü. Ancak… Onu öldürmeyi başaramadım. Nerede olduğunu bilmiyorum ama o herif bir yerde saklanıyor olmalı.”

O hafifçe kaydı, onu gözlemledi.

“Kendini bu konuda üzme,” dedi yumuşak bir sesle. “Canavarı zorla hayatta kalıyordur. Ve kim bilir? Belki de işleri bitirmek için daha iyi bir fırsat çıkacaktır.”

Onun sözleri aralarında asılı kaldı, etkisi belirsizdi. Onun ifadesi okunaksız, her zamanki gibi kayıtsızdı. Tesellisinin ona ulaşıp ulaşmadığını ya da sadece önceden var olan aynı sessizlik tarafından yutulup yutulmadığını anlayamadı.

O aynı sessizlik bir kez daha uzadı, garip ve hareketsiz, ta ki Kuzey nihayet tekrar konuşana kadar.

“Hedefimize ne kadar kaldı?”

Roma, belindeki küçük deri çantayı hızla açtı ve düzgün bir şekilde katlanmış haritayı çıkardı. Alışkanlıkla, haritayı açtı ve detayları tararken bakışları keskinleşti.

Birkaç dakika boyunca inceledi, kaşları hafifçe çatıldı, ardından sakin bir tonla konuştu.

"Ormandan çıktıktan sonra, Lithia'nın sadece birkaç saat uzakta olması gerekiyor."

Kuzey, yavaş bir nefes vererek, düşünceli bir şekilde başını salladı ve gözlerini tekrar kapadı.

Bir an geçti.

Roma ona baktı, tereddütlüydü.

Gözleri kapalı olsa bile, onun bakışını hissedebiliyordu—delici, batıcı, sanki görünmez bir iğne cildine baskı yapıyordu.

İç çekişi yorgun ve ölçülüydü. Gözlerini açmadan konuştu.

"Söylemek istediğin bir şey varsa, gözlerinle beni delmektense bunu söylemeni tercih ederim."

O hafifçe irkildi, parmakları haritanın kenarları üzerinde titredi. Bakışı dalgalandı, kısa bir süre başka yöne kaydıktan sonra bu sefer ona sabitlenerek geri döndü.

Uhm… Ben… Sadece merak ediyordum…

O tereddüt etti, kelimeleri boğazında bir an takılı kaldıktan sonra nihayet dışarı çıkardı.

“Burada neden varsın?” Ses tonu şimdi daha sessizdi. “Yani… Lithia’ya neden gidiyorsun?” My Virtual Library Empire'dan özel içeriklerin tadını çıkarın.

Kuzey'in göz kapakları açıldı, bakışları uzaklara dalmış—düşüncelere dalmış bir adam gibi, oysa mevcut olan ona sesleniyordu.

Burada neden vardı?

Yarışmayı basit bir klonun eline neden bıraktı? Dükkan sahibinden gelen—çok net olan—uyarıların ardından neden bir abluka içine girmeyi gönüllü olarak kabul etti?

Bu soru onu geriye götürdü, birden fazla kez düşündüğü bir anıyı gün yüzüne çıkardı.

Akademiden ayrıldığı gün.

Eleina ile babası arasındaki tartışma.

Bunu birkaç kez düşündü. Dönüşlerinde taşıdıkları yaraları.

Eleina… O hala bir demirci ustası olabilir. Elleri sağlamdı. Ama babası—baş demirci?

El sanatı kaybolmuştu.

Zarar onarılamazdı.

O hala başkalarına ders verebilir, bilgisiyle onları yönlendirebilirdi ama demirhane bir daha asla çekiçinin ağırlığını hissetmeyecekti. Gerçekten bir trajediydi.

Eleina, öğrencileri akademinin kapılarının ötesine göndermenin tehlikelerinden—risklerinden—bahsetmişti. Tehdidin ciddiyetinin kimse tarafından kabul edilmediğini, herkesin buna kör olduğunu ısrarla belirtmişti.

Babası bunu inkar etmemişti.

Bu da onun haklı olduğu anlamına geliyordu.

Ve sonra… dükkân sahibi de aynı sözleri tekrarlamıştı. Abluka—sessizliği, duraklaması, ulusal kaygının korkutucu yokluğu—her şey yanlış geliyordu.

Hiçbir ulus aniden olanlara kaygı duymuyormuş gibi görünmüyordu.

Ticaret yolları boğulmuştu, ama sadece tüccarlar—krallar değil, soylular değil—harekete geçiyordu. Ama yine de, tüccarların yapabileceği sadece bu kadardı.

Tüm bu parçalar—Eleina'nın uyarısı, babasının sessizliği, dükkân sahibinin sözleri—inkâr edilemez bir şeye dönüşmüştü.

Kuzey'in merakı uyanmıştı.

Bu sözde abluka—bunu kendisi görmek istiyordu. Ticaret yollarını tam olarak neyin engellediğini, yüzeyin altında hangi tehlikelerin gizlendiğini ve neden güç sahibi olan hiç kimsenin bunu gerçekten ele almadığını anlamak istiyordu.

Ve yine de, bu sadece bu değildi.

Bu sandıkları Lithia'ya güvenli bir şekilde ulaştırmak, kendini bilgi aracısı olarak tanıtan birinin iyi niyetini de kazanacaktı.

Bağlantıları olan biri. Birçok yerde insan tanıyan biri.

Bu yolculuğun avantajları vardı.

Ve bu, nihai hedefi olan Milhwa olayından fedakarlık yapmadan gerçekleşiyordu.

Sonuçta, onun klonu bunu hallediyordu.

Yine de, akademinin otoritesi içinde kaos patlak vermiş olmalıydı.

Bir çatlağı dakikalar içinde açmıştı.

Haftalar alması gereken bir çatlak.

Haber sadece akademiyi sarsmakla kalmayacak - dünyayı da parçalayacak.

İnsanlar bunu nasıl algılayacak?

Bazıları hayran kalacak. Diğerleri... imkansız diyecek.

Birçok kişi bunu abartı olarak reddedecekti.

Ama gerçek çatlaklardan sızacak.

Ve yakında dünya, bunun gerçekten ne olduğunu görmekten başka bir seçeneğe sahip olmayacak.

Ama bunların hiçbiri onu gerçekten ilgilendirmiyordu.

Nokta basitti—bu olay, bu başarı, onun için bir itibar oluşturacaktı. O kadar inkar edilemez bir itibar ki, öğrenci konseyini geçmek her zamankinden daha kolay olacaktı.

Bir bilge, korkutucu ve tehlikeli, akademinin en yüksek öğrenci otoritesinin başında duruyor—daha büyük bir onur ne olabilirdi?

Ama o saf değildi.

Bu açıklama, bu muazzam değişim, dışa doğru dalgalanacak, henüz tahmin edemediği tepkileri uyandıracaktı.

Ve yine de, daha büyük bir plan içinde…

Her şey hala onun kontrolü altında vardı.

Ve neden bu kadar zahmete gireyim?

'Beni cehenneme gönderen adam için sadece nazik bir jest.'

Hepsi bu kadardı.

Rughsbourgh'un inşa ettiği her şeyin zirvesinde durmak, adamın dönüşünde gördüğü ilk yüz olmak istiyordu.

Bu sadece nazik bir jestti.

Şairane bir jest.

Ve yine de... bu? Bu, hatta ondan daha önemliydi.

Bu yüzden bunu yapmaya karar verdi.

Ve şimdiye kadar, yolculuk beklenenden çok daha ilginç olduğunu kanıtladı.

Belki de sonunda, daha önce hiç sahip olmadığı farklı bir şey bulacaktı.

Onu değiştirmeye başlayacak bir şey.

Sonunda bir iç çekiş dudaklarından sızdı, bakışlarını kıza çevirdi.

"Başka neden?" diye düşündü, sesi sakin ama ağırdı.

"Tutku bulmak için."

Roma hafifçe irkildi, aklı, paralı askerlerin öldüğü gün aralarında geçen sözlere geri çekildi.

Nefesi kesildi. Başını eğdi, yüzü kızardı, sessiz bir utançla kaplandı.

Northern'ın sesi tekrar sürünerek çıktı—ölçülü, dengeli. My Virtual Library Empire'da okumaya devam edin

“Sen ne düşünüyorsun?”

O gerginleşti.

“Herkesin içinde, bu yolculukta son kişi sen olmalısın.”

Bakışları keskinleşti.

“Ve bir de, bir gün önce kalkış alanında gizlice dolaşıyor olman gerçeği var.”

Bir duraksama.

“Yani kesinlikle bir şeyler çeviriyorsun.”

Onun gözleri, ona saplantılı bir şekilde bakıyordu.

“Lithia’ya gitme nedenin nedir—sahip olduğu tehlikelere rağmen?”

Birkaç dakika sessiz kaldı, parmakları altındaki ahşap sandıkların üzerinde yavaş, dalgın daireler çiziyordu. Sonra, yumuşak bir şekilde, sesi durgun havadan süzüldü—zarif, kasıtlı.

“Bu sandıklarda ne olduğunu biliyor musun?”

Northern'ın bakışı onun yönüne, ardından oturduğu sandıklara kaydı, sonra her ikisini de bir bakışla geçiştirdi.

"Bilmiyorum. Umurumda değil."

Roma hafif bir gülümseme yaydı, ifadesi okunaksızdı.

"Kaygısız olmayı nasıl göze alabildiğin harika," diye fısıldadı. "Bizim gibi insanlar… böyle bir lükse sahip olamayız."

Northern kaşını kaldırdı.

"Bizim gibi insanlar mı?" diye tekrarladı, sesi merakla doluydu. "Ben hangi insan kategorisine ait olmalıyım?"

Roma gözlerini kısa bir an kapattı, kendini toparlar gibi derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında, içinde farklı bir şey vardı—sarsılmaz, garip bir kararlılık.

"Seninle daha dürüst olmak istiyorum," dedi. "Bir sırrım var—"

Tam cümlesini bitiremeden, yerin altından bir sarsıntı geçti.

Derin, boğuk bir titreme yerin içinden geçti, o kadar büyük ki, yük hayvanı bile ayaklarının altında titredi.

Northern aniden fırladı, tüm duruşu bir anda değişti. Bakışı ileriye, keskin ve değerlendiren bir şekilde kaydı.

Karavanın üzerinde dinlenen sessizlik parçalandı.

Çevrelerinde, yolcular hareketleniyordu—bazıları kalkıyor, diğerleri temkinli ifadelerle etrafa bakıyordu, gözlerinde belirsizlik parlıyordu.

Roma, Northern'ın yanına geçti, alanı taradı, omuzları gerginleşti. Ama ne kadar bakarsa baksın, hiçbir şey yoktu.

En azından görebildiği hiçbir şey yoktu.

Yine de Northern odaklanmış kalmaya devam etti, daralmış gözleri uzaklığa keskin bir şekilde bakıyordu, sanki onun anlayışının ötesinde bir şeyi algılıyormuş gibi.

Kaşlarını çattı, kendi bakışını daraltarak, görüşünü loş ufka daha derinlemesine zorlamaya çalıştı. Ama sonunda pes etti.

Ona dönerken, sordu

: "Sarsıntılara ne sebep oldu? Bir şey mi görüyorsun?"

Northern hemen cevap vermedi. Bunun yerine, diz çökerek, Yük Hayvanı'nın kalın derisine elini bastırdı.

Yanıt hemen geldi.

Yaratığın kasları avucunun altında kıvrıldı, toynakları yere daha hızlı vuruyordu. Hızı arttı—gerçek bir hız temelli binek ile yarışacak kadar değil, bu dünyadan önceki sıradan bir atla bile kıyaslanamazdı, ama…

Bu bir şey ifade ediyordu.

Roma huzursuzca kıpırdandı, kaşları daha da çatıldı.

"Hey, Rian… Ben—"

Kuzey aniden ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ona baktı.

Ve o anda, sözleri boğazında düğümlendi, aniden yutkunarak geri çekildi.

Sonra, bakışı onun üzerinden geçerek, diğer yolculara yöneldi.

"Büyük bir şey geliyor."

Sanki sözlerine cevap verircesine, sarsıntı tekrar vurdu—bu sefer daha güçlüydü.

Tüm kervan sallandı.

Grup içinde bir korku dalgası yayıldı, yüzler soldu, eller denge sağlamak için ne bulursa ona sarıldı.

Roma tekrar konuştuğunda sesi gergindi.

"Bir şey söylediğinde..." Nefesi kesildi. "Tam olarak ne hakkında konuşuyoruz?"

Yutkundu.

"Ne tür bir canavar?"

Northern, kollarını başının üstünde uzattı, kasları gerilirken gövdesini yana doğru döndürdü ve vücudundaki gerginliği azalttı. Sonra, Roma'ya bir bakış atarak, küçük, anlayışlı bir gülümseme sundu.

"Gerçekten büyük bir tane," diye düşündü, tonu neredeyse kayıtsızdı. "Sonuncusu kadar tehlikeli değil... bu yüzden ben ilgileneceğim."

Bir an duraksadı.

Bir anlığına, bakışları kaydı, odaklanmamıştı. İfadesinde bir şey parladı—ince, ama anlatıcıydı.

Sonra, yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Dikkati yolculara yöneldi.

"Canavarların akını genellikle bu kadar çılgın mı?"

Drifters arasında bulunan kadın önce yanıt verdi, sesi sağlam ve ölçülüydü.

"Genellikle değil, Sayın Bilge. Aslında, bu bölgede işler çok daha sakinleşmişti... yakın zamana kadar."

Hafıza ile kararan gözleri.

"Bir şeyin garip olduğunu fark etmeye başladık—canavarlar aynı yöne hareket ediyordu. Sonra, bir gün, bir kalabalık kasabamızı bastı."

Kaybın ağırlığı kelimelerine baskı yaparak derin bir nefes aldı.

"Binlercesini kaybettik… ve geriye kalanlarımız… Onları Gölge Fırtınası'na kaybettik."

Kuzey'in bakışları üzerinde durdu, onu dikkatle inceledi.

Konuşmadan önce bir anlık sessizlik geçti.

"Yani bu demektir ki…" sesi yarıda kaldı, ama inancı sarsılmadı.

"Kesinlikle bir şeyler yanlış."

"Evet, Efendim."

Ardından gelen ses dövme ile kaplı Drifter'a aitti.

Devam etmeden önce grimsi bir şekilde başını salladı, konuşurken elleri etkileyici bir şekilde hareket etti.

Genellikle, saha canavarı agresif ama düzensizdir. Bir yarık içinde sergilenen canavarların koordinasyonuna sahip değillerdir.

Başını salladı.

Farklı türdeki canavarların birlikte hareket etmemesi gerekir. Bu, sahip oldukları her içgüdüye aykırıdır. Daha önce böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum—böyle değil.

Kuzey, ona dikkatle baktı.

Adamın sözleri kesinlik taşıyordu, ama daha da önemlisi, korku taşıyordu—bu, yargıyı bulanıklaştıran bir korku değil, doğaüstü bir şeye tanıklık etmenin getirdiği bir korkuydu.

Dinlerken, Kuzey'in parmakları çenesine kaydı, dokunuşu yavaş ve kasıtlıydı.

Bir bilgenin zarafeti.

Bir savaşçının düşünceleri.

Ve ardından gelen sessizlikte, inkar edilemez bir gerçeğin ağırlığı üzerlerine çökmüştü.

Bir şey geliyordu.

Sadece bir başıboş canavardan çok daha kötü bir şey.

Büyük Yük Hayvanı açık alanda gürültüyle ilerlerken, geniş nehrin yanında bir yol açıyordu, Kuzey ise yukarıda süzülerek potansiyel tehlikeleri tarıyordu.

Hayal kırıklığına uğramadı. Şüphelendiği gibi, her yönde tehditler gizleniyordu. Ancak, hiçbiri ilk hamleyi yapmaya hevesli görünmüyordu. Yük Hayvanı sürekli hareket halindeydi ve gölgelerden izleyen yırtıcılar, etini parçalamak için aceleci görünmüyordu.

Hemen tehlike halledilmişti—Katrastofik Maelstrom, dağlarla yarışabilecek kadar büyük bir varlık, onlara doğru ilerliyordu. Çirkin formunun yarısı, onu doğaüstü bir hızla ileri iten kıvrılan tentakellerle sarılmıştı.

Çok fazla zorluk çıkarmamıştı.

Kısa bir darbe alışverişiyle ve Echo'yu dikkatli kullanarak, Northern bu yaratığı yok etmişti.

Daha iyi haber: çağrıları nihayet yirminci katın koruyucusunu geçmeyi başarmış ve Sınırsız Boşluğa geri çekilmişti.

Savaş ağır bir bedel almıştı, özellikle insanlar üzerinde. Devam etmek intihar olurdu—Bairan bunu böyle tanımlamıştı.

Yalnızca yirminci kat, ama tüm Boşluk çağrıları tamamen tükenmişti.

Zindanın gerçek derinliği ve gücü hakkında farkındalık Northern'a gelmeye başlıyordu. Her zamankinden daha fazla, sırlarını keşfetmek istiyordu.

Ancak kütüphanedeki kısa kalışı sırasında geniş arşivleri taramasına rağmen, kökenleri hakkında hiçbir şey bulamamıştı.

Tek ilgili bilgi, akademinin tarihine bağlıydı—Drifters için güvenli bir sığınak yaratmayı amaçlayan Milhwa'nın vizyonu, güçlerini geliştirebilecekleri ve birlik ve işbirliği yoluyla potansiyellerinin sınırlarını zorlayabilecekleri bir sığınaktı.

Milhwa, çabasında iki arkadaşını da dahil etmişti. Ancak tarih, onlardan birinin üzerine sessizdi—kayıtları silinmişti. Kalan tek isim Profesör Heimburger'dı.

Garip bir şekilde, kitapların hiçbiri Heimburger'i Milhwa ile açıkça ilişkilendirmedi. Yine de, Annette ve tüm akademi bunu biliyordu.

Bu, açıkça tartışılan bir gerçek değildi, ne de olsa doğrudan kabul edilmemişti. Herkesin taşıdığı ama asla dile getirmediği söylenmemiş bir gerçekte.

Ve birçok kişinin aklında kalan soru şuydu—Heimburger nasıl hala hayattaydı?

Üçü arasında, o tek sıradan insandı. Tüm mantığa göre, çoktan ölmüş olması gerekiyordu.

Belki de gerçek sadece seçkin birkaçına biliniyordu. Sanal Kütüphane İmparatorluğumla kalın.

Ancak Northern'ın içgüdüsü vardı—henüz tam olarak gerekçelendiremese de—Profesör Heimburger'in görünüşte doğaüstü uzun ömrünün zindanın varlığıyla karmaşık bir şekilde bağlı olduğunu hissediyordu.

Ve bilginin gömülü olduğu yerde, Northern kazmaya kararlıydı.

Ancak tüm bunlar beklemek zorundaydı—akademi, öğrenci konseyi başkanlığı, gizli gerçeklerin peşinde koşmak.

Şimdilik, gözetim yapması gerekiyordu.

Roma ve yolcu grubu Yük Hayvanı'nın üzerinde ilerlerken, Northern gökyüzünü domine ederek onların hava keşifçisi oldu. Yukarıda süzülerek, ormanın derinliklerinde gizlenen canavarlara ve açık alanın uzak kenarlarında dolaşan yaratıklara dikkatle göz kulak oldu.

Onun bakış açısından, ufukta alışılmadık bir şey fark etti - nehrin ayrılan akıntıları arasında yer alan merkez adayı dolduracak kadar büyük bir nokta.

Nehrin kara parçasının etrafında bölünerek, her iki tarafında doğal bir engel gibi akarak, onu görünüşte bir sığınak içinde kapatıyordu.

Merkezinde, yerleşimi güçlendiren yüksek tuğla duvarları yükseliyordu. Savunmalar, suyun saldırı tehdidinin daha yakın olduğu nehir tarafında daha yüksekti. Nehrin kenarında bir liman vardı.

Fakat bir şeyler yanlıştı.

Limanlar boştu. Gemiler—gitmişti. Tek bir gemi bile kalmamıştı.

Kuzey, bakışlarını daralttı.

Kaos Gözlerini etkinleştirerek, görüşünü mesafe kısıtlamalarının ötesine itti.

Ve sonra onu gördü—gemiler nehrin yüzeyinin altına çekilmişti. Parçalanmış gövdeleri, şimdi bir enkaza mezarlığı olan derin sularda batmış haldeydi.

İğrenç varlıklar kalıntıların etrafında dönüyordu.

Suyun yüzeyi dalgalanıyordu—tek bir yerde değil, sayısız noktada.

Göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir rahatsızlık.

Birdenbire, Northern havada döndü ve hızla alçaldı, Yük Hayvanı'nın geniş sırtına indi.

Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

Roma, onun tavırındaki değişikliği fark ederek, konuşmadan önce birkaç dakika onu inceledi—ses tonu tereddütlü, temkinliydi.

"Sorun ne?"

Havada bir ağırlık vardı, onları aşağıya çeken bir ciddiyet. Onun tonu, ifadesinin ciddiyetine içgüdüsel olarak uyum sağladı.

Northern sessizlikte duraksadı, bakışları uzaklara dalmış, sanki parçalanmış düşünceleri bir araya getiriyordu. Sonra, birkaç an sonra, nihayet ona döndü, gözleri kısılmıştı.

"Sanırım engelin ne olduğunu çözmüş olabilirim."

Sesinde, keşifin tartışılmaz ağırlığı vardı.

Roma sertleşti.

"Ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

Kuzey hemen cevap vermedi. Bunun yerine, dikkatini dışarıya çevirdi ve etraflarını yavaş, kasıtlı bir bakışla taradı. Ardından, yoğun ağaç sırasını işaret etti.

"O yöne canavarlar var."

Arkasını işaret ederek kaydı.

"O yöne canavarlar var."

Sonunda, gözleri nehirde durdu.

"Hatta sular bile onlarla dolu."

Yüzüne bir gölge düştü.

"Lithia her şeyin ortasında sıkışmış durumda."

Bu sözler havada soğuk bir ağırlık gibi yerleşti, Roma'nın göğsüne derinlemesine battı. Nefesi kesildi ve farkındalık belirdiğinde gözleri yavaşça büyüdü.

"Aman Tanrım... ablukayı... canavarlar."

Ses tonu neredeyse bir fısıldama gibiydi, inançsızlıkla karışık.

"Bunun çok daha sıradan bir şey olduğunu düşünmüştüm—nehir gibi. Sert kış rüzgarlarını, belki geçilemez bir kar fırtınasını şüphelenmiştim. Ama ormanı geçerken bir kar fırtınası belirtisi görmediğimde kafam karıştı. Önümde olanı göremedim... canavarları."

Northern onu inceledi ve başını salladı.

"Anlaşılabilir. Herkes aynı şeyi düşünürdü." Gözleri sabit kaldı. "Ama bir şeyi düşün—ya burada olmasaydım? Lithia'ya ulaşmak mümkün olur muydu?"

Roma sessizliğe büründü.

Bu adil bir soruydu. Başka bir bağlamda, kibirli gibi gelebilirdi. Ama anın ağırlığıyla, sözlerinin arkasındaki sert gerçek inkar edilemezdi.

Roma'nın yanıtı ölçülüydü, sesi dengeliydi.

"Hayır, sanmıyorum."

Northern başını salladı.

"Ve bu en korkutucu kısım." Gözleri karardı. "Bu ablukaya girmek veya çıkmak imkansız olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse, ben… farklıyım. Drifterlar arasında bile."

Keskin bir nefes verdi, gözleri düşünceli bir şekilde parladı.

"Ve yine de, başa çıkması… rahatsız edici derecede zor olan canavarlara rastladım. Diğer herhangi bir Bilge'nin bu durumdan sağ çıkacağını garanti edemem. Ben sadece farklı bir şekilde yapılandım."

Bir an duraksadı.

Roma'nın ifadesi değişti ve Northern onun gözlerindeki ifadeyi yakaladı. Boğazını temizleyerek, hızlıca ekledi

Bu benim övünmem değil. Bu sadece açık, süzülmemiş bir gerçek.

Başka bir duraklama. Bir iç çekiş.

"Her şey... bir araya geliyor. Canavarların tuhaf davranışları. Kenarlarda pusuya yatmaları, neredeyse saldırmamaları. Bu çok hesaplı."

Sesini alçaltarak devam etti.

"Bu kasıtlı."

Roma'nın kaşları çatıldı, yüz hatları gerildi.

"Ne? Bu—bu delilik! Bunun kasıtlı olduğunu mu söylüyorsun? Birinin—dışarıda birinin—bu kadar çok canavarı kontrol etme gücüne sahip olduğunu ve onları bir arada hareket ettirebildiğini mi? Bu imkansız."

Vücudunda bir titreme geçti, inançsızlık onu ağırlaştırıyordu. Olayın büyüklüğü—sonuçları—işlemek için çok fazlaydı.

Drifterlar için bile.

Bir kadın sesi araya girdi.

"Hanımefendi haklı. Böyle bir şey mümkün olmamalı. Hiç kimse canavarların bu şekilde kontrol edildiğini duymadı."

Kuzey, bakışlarını onlara çevirdi, ifadesi okunaksızdı. Sonra, kayıtsız bir omuz silkmeyle, sadece şunu söyledi:

“İmkansızlık kavramının kırılgan olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Ben, bu kırılganlığın kanıtıyım.”

Gözleri ileriye kaydı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, sessizliğe büründü.

Fakat aklında, parçalar bir araya gelmeye başlıyordu.

Ve cevap… rahatsız ediciydi.

Bir şekilde, tüm bunlar iğrenç hükümete geri dönüyordu.

Ve ne kadar bastırmaya çalışsa da, bir isim sürekli olarak düşüncelerine sızıyordu.

‘O lanet olası teğmen… Tam olarak ne yapıyor?’

Teğmen Dante ile yaşanan çatışmanın ardından, Tharion Kalesi'nin bir üyesi olarak, Northern her şeyi belgelemekle görevlendirildi—çatışmayı, onun canavarlarını ve içindeki kişisel deneyimlerini.

Kale, ayrıcalıklı bilgiler için özel teşvikler sunuyordu, özellikle de başkalarının yetenekleriyle ilgili. Ve kiminle tesadüfen çatışmaya girdiğini düşündüğünde, Thalen bu teşvikleri özellikle cazip hale getirmişti.

O zaman Northern beklenmedik bir keşif yaptı.

Acı yiyeceklere karşı şaşırtıcı bir sevgisi vardı.

Ama bu acı ile ilgili değildi. Ya da yiyecek ile.

Tereddüt etmeden, çatışmada karşılaştığı askeri personel hakkında öğrendiği her şeyi açıkladı.

Kısa süre sonra, Thalen ile, Kale Müdürü ile bir konuşma gerçekleşti. Ve Thalen'in çok özel bir şüphesi vardı—

Teğmen Dante bir şeyler karıştırıyordu.

Shin ve diğerleri de vali konağındaki deneyimlerini paylaştılar.

Teğmen Dante Arcadia'ya saldırmıştı.

Şehirleri harabe haline getirmemiş olsa da, valiyi ve kızını—ailenin hayatta kalan son üyelerini—öldürmüştü.

Savaş, şehrin yarısından fazlasını harabe haline getirmişti. Kuzey ve Tharion Kalesi'nin refakatçileri ayrılırken, Arcadia'nın altındaki toprak hâlâ titriyordu—serbest bırakılan yıkımın kalıcı bir yankısı.

Ve böylece, Kuzey bunu aklının bir köşesinde tutmuştu—Teğmen Dante'nin bir şeyler planladığına dair huzursuz bir şüphe.

Yine de, ne kadar bir araya getirmeye çalışsa da, her şeyi bağlayan anahtar—teğmenin gerçek niyetleri, Kuzey'e üç tane vermek karşılığında tek bir dileği—ondan kaçıyordu.

Dante, sadece dostane şartlar istediğini iddia etmişti. Ama birlikte yarıktan geçtikten sonra, Kuzey buna inanmakta zorlandı.

Ama belki de, sadece paranoyaklık yapıyordu.

Belki de teğmen gerçekten onunla bir daha karşılaşmak istemiyordu—güçünü birinci elden gördükten sonra.

'Bu iyi bir şey... çünkü ben de istemiyorum...'

Bu, konuyla ilgili son düşüncesiydi.

Ta ki Eleina geri dönene kadar—bir bacağını kaybetmiş, Orta Ova'da bir şeylerin hareketlendiğinden parçalı kelimelerle bahsediyordu.

Bu onun işi olmamalıydı.

Ama merakı ve Eleina'ya olan ilgisi onu etkisi altına aldı.

Bilmek istiyordu.

Tam olarak neyin yanlış olduğunu anlamak için.

Ve neden Eleina'nın öğrencilerin bunun yüzünden tehlikede olduğuna inandığını.

Bu yüzden bir karar verdi.

Blokajı kendisi araştıracaktı.

Ve şimdi, işte burada—araştırmasının sonuçlarının ortasında duruyordu.

Esnaf ona daha fazla bilgi vermeyi vaat etmişti, hatta Northern'a dostluğunu teklif etmişti.

Ama bunun yerine, Northern'ı girişi ve çıkışı imkansız bir yere göndermişti.

Şüphesiz, Northern'ın başarısız olmasını beklemişti.

Northern'ın dudaklarından sessiz bir kıkırdama yükseldi.

'Oh, o sadece bir arkadaş olmayacak. O adamın kaderi belli.'

Bunu bir kenara bırakacak olursak, Northern durumu analiz etti.

Gözlemlerine göre, ablukanın öğrencilere hemen bir tehlike oluşturmadığı anlaşılıyordu.

Gerçek odak noktası Lithia gibi görünüyordu ve bir şekilde, bu tamamen şehrin Ticaret Merkezi olarak rolü etrafında dönüyordu.

Lithia, ikinci en büyük dağıtım kanalıydı ve bu da onu ticaret için hayati bir damar haline getiriyordu.

İlk olan? Reimgard.

Ancak Reimgard gibi bir İmparatorluğu canavarlara sarmak, boşuna bir çaba olurdu.

Muhtemelen böyle bir ablukayı kolayca dağıtacak kadar güçlü kuvvetleri vardı.

Bu da demek oluyor ki—bunun arkasında kim varsa, kasıtlı olarak Lithia'yı seçmişti.

Ancak Kuzey'i en çok kemiren şey, bunu nasıl başardıklarıydı.

Ve daha da önemlisi—

Diğer uluslar buna neden göz yummaktaydı?

Bu abluka, alt pazarlarını ince bir şekilde etkiliyor olmasına rağmen, hiçbir müdahale olmamıştı.

Tüm durum parçalıydı—dağınık niyetlerin bir karmaşası.

Kaotik. Düzensiz. Ama kasıtlı.

Yine de Kuzey, doğru yolda olduğundan emindi.

En azından, öğrenciler acil tehlikeden muaflardı.

Etkinlik sona erdiğinde, hava gemilerine binecek ve akademiye güvenle döneceklerdi.

Bu, bir endişe daha azdı.

Ancak başka bir sorun devam ediyordu.

Bu, derinlere gömülmüş ama silinmeyi reddeden bir rahatsız edici düşünceydi.

Kaçıranlarla ilgili bir şey vardı—ve o garip adam, Black Mamba'nın ıssız adada bulduğu kişi.

Bu, en azından yüzeyde, ablaka ile ilgili değildi.

Yine de, sorunun varlığı onu deli ediyordu.

Hemen bir cevap yoktu.

Ama Northern biliyordu—

Soruların olduğu yerde, her zaman bir iz vardı.

Ve onu bulmayı amaçlıyordu.

Sonunda, köprüye yaklaştılar—açık alan ile nehrin ayrılan akıntıları içinde yer alan küçük ada arasındaki tek bağlantı.

Köprü kendisi devasa bir yapıyı, yarık kaynaklı metallerle inşa edilmiş ve güçlendirilmişti—çoğu tehdide dayanacak kadar güçlüydü.

Herhangi bir canavar bunu aşamazdı.

Ancak belki de Northern'ın az önce sildiği kadar dev bir şey bunu yapabilirdi.

Neyse ki, böyle bir iğrençliğin izleri yoktu.

Şu an için güvendeydiler.

Tek acil tehdit, aşağıda sürü halinde toplanan canavarlardan geliyordu; çarpık formları umutsuzca köprüye tırmanmaya çalışıyordu.

Ama bu bir sorun değildi.

Yukarıdan onlarla savaşmak kolaydı.

Northern çevresini taradı, keskin bakışları manzarayı süzüldü. Her şey yolunda görünüyordu.

Ama bir sorun vardı.

Yük Hayvanı köprüye onlarla birlikte tırmanamazdı.

Bu devasa ağırlık yapıyı zorlayacaktı ve Northern bunun dayanabileceğinden tamamen emin değildi.

O yüzden köprünün girişine ulaştıklarında, herkes atından indi.

Kuzey, yaratığın geniş, sağlam sırtına hafifçe vurdu.

"Teşekkürler, dostum. Çok yardımcı oldun."

Ağır Yük Hayvanı derin, yankılanan bir kükreme çıkardı ve taşıdığı sandıklarla birlikte Sınırsız Boşluğa geri çekildi.

Roma'nın bakışları, yaratığa değil, sandıklara takıldı.

Yaratık, düşük, sinsi bir kükreme salarak küçük yarıktan içeri yürürken ona baktı.

Kuzey bunu fark etti.

Ses tonu dengeliydi, okunaksızdı.

"O sandıklara bir bağlılığın mı var?" Keskin gözleri ona kilitlendi. "İçeriklerini sorduğunu hatırlıyorum."

Roma'nın tepkisi anındaydı—ani, istemsiz bir titreme.

Kuzey'in kaşı derinleşti.

O, onun bakışları altında rahatsız bir şekilde hareket etti, gözleri yere düştü.

Onun bakışı keskinleşti.

"Onların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hı?"

"O şişelerdeki mor sıvı—ne olduğunu biliyorsun." My Virtual Library Empire'da daha fazla içerik keşfedin.

Roma'nın tüm bedeni gerginleşti.

İçgüdüsel bir adım geri attı, gözleri büyüdü.

"…Bunu kontrol ettin mi?"

Kuzey'in bakışı, önlerindeki Drifter'lara kısa bir süreliğine kaydı, hamile kadına ve yaşlı adama merdivenlerden yukarı çıkmalarında yardım ederken izledi.

Sonra, gözleri Roma'ya geri döndü.

Omuz silkti.

Gözlerimden gerçekten hiçbir şey gizli değildir.

Bir elini kaldırarak, göz alıcı mavi irislerine işaret etti.

“Her şeyi görebiliyorum.”

Roma ona baktı, ifadesi kafa karışıklığıyla doluydu. Ama bir an sonra, onun sözlerini kabul etti. Onunla ilgili anlam veremediği çok fazla şey vardı.

Bunun neden farklı olması gerekiyordu?

İç çekerek, konuşmadan önce saçlarını karıştırdı.

“O sandıklardaki eşyalar… son derece tehlikeli maddeler.”

Bakışları, artık uzakta zar zor görünen Lithia'ya kaydı.

“…Ama şehrin durumunu görünce, neden buna ihtiyaç duyduklarını anlayabiliyorum.”

Tekrar Northern'a döndü, devam etmek için dudaklarını araladı.

Ancak—

O asla şansı bulamadı.

Korkunç bir sarsıntı yeryüzünü parçaladı.

Yer, onların altında şiddetle titredi.

Kuzey'in ifadesi sertleşti. Başını onlara bakan ormana çevirdi.

Bir şey hareket ediyordu.

Ormanın büyük bir kısmı—hayır, devasa bir bölümü—yavaşça yükseliyordu.

Yüksek ağaçlar açılmaya başladı, şekilleri değişiyor, ayrılıyordu—

Ayrışıyordu.

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

Roma'nınki de öyle.

Ve herkesinki de öyleydi.

Bölüm 785: Orman Kaplumbağası [1. kısım]

Kuzey, karla kaplı ormanın altında açıldıkça soldu ve gizli bir dehşeti ortaya çıkardı. Gözbebekleri genişledi, şokla titredi.

Burada her zaman bir canavar mı vardı?

'Ama neden şimdiye kadar hareket etmedi? Tüm zamanlarda... neden şimdi?'

Bu yaratıkların ortaya çıkma şekillerinde tuhaf bir desen vardı. Yanlış giden her şey, sanki bekliyormuş gibi, zamanını kolluyordu - ta ki onlar

gelene kadar.

Kuzey'in zihninde kötü, mantıksız bir önsezi dolaştı.

Ama bu, üzerinde durulacak bir zaman değildi.

Yaratık onların önünde belirdi, devasa ve etkileyici, yavaş, kasıtlı bir güçle ileri adım atıyordu. İki ayak üzerinde durabilen dev bir kaplumbağayı andırıyordu, insan duruşunun grotesk bir alayını andıran hafifçe kambur bir şekilde.

Vücudu düğümlü ahşap ve kıvrımlı kabuk dokusuna sahipti, formu ormanla kusursuz bir şekilde bütünleşmişti sanki ağaçların içinden çıkmış gibiydi. Kamuflajının, her şeyi görebildiğini iddia edenler tarafından bile fark edilmemesi şaşırtıcı değildi.

Gözleri, ışık yoksunu, siyah havuzlar gibiydi, ama yavaş bir kinle doluydu. Sadece yıkım tehdit etmeyen bir varlık değil, aynı zamanda bunu garanti ediyordu.

Her adımda yer sarsılıyordu. İlerledikçe, devasa kolları dışarıya açıldı, ağaçları kolayca parçalayarak, kendisini ormanın kollarından kurtarmak için onları kaldıraç olarak kullanıyordu.

O devasa bir varlıktı. Daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Karşılaştığı son devasa yaratık, kocaman bir kukla, bunun yanında hiçbir şeydi. O sadece büyüktü.

Ama bu...

Onun karanlık, derin gözlerinde bir şey vardı. İnce bir şey. Northern'ın rahatsızlığını karnında daha derinlere saran bir şey.

Hemen Northern başını geri çekti, sesi donmuş sessizliği yararak

felaketi izleyen, donakalmış yolcuların arasında yankılandı.

“Ne yapıyorsun?! Koş!”

Onlar, onun boğuk, emredici sesinin saf gücünden titredi.

"Kaçın!! Köprüyü geçin!!!"

Ancak o zaman şoklarından kurtuldular, titreyen bedenlerini köprünün merdivenlerine çekerken çaresiz bir şekilde çabaladılar.

Kuzey'in bakışı, hareketsiz duran Roma'ya kaydı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Sen de!"

O tereddüt etti, dudaklarını ısırdı.

O anda, orman kaplumbağası hareket etti ve dev ayaklarının altından daha küçük yaratıklar, kıvrımlı, neredeyse sanatsal bir şelale gibi fışkırarak çıktı - akıcı ama grotesk. Doğal olmayan bir hızla koştular, hareketleri keskin ve öngörülemezdi, köprüye dev atalarından çok daha hızlı yaklaşıyorlardı.

Kuzey'in ifadesi karardı.

Roma'ya geri döndü.

"Gördüğün şeylere aldırma. Bütün bunlarla başa çıkmak için yeterim."

O yanıt vermedi, ama yüzündeki garip ifade ondan kaçmadı.

Bir iç çekişle, Northern ileriye döndü ve bir anda bir kopya belirdi. Sonra bir diğeri. Ve bir diğeri. Ta ki köprünün önünde, omuz omuza dizilmiş bir dizi Northern durana kadar, varlıkları sarsılmaz bir duvar gibi.

Roma'nın yüzü kemik beyazına döndü.

'Yıldızlarda ne var...?'

Şokunu bastıramadı - zaten denemedi bile. Gözlerinin önünde sahne açıldıkça, derin, tüketici bir soğuk vücuduna yayıldı.

'Kopyalar mı?'

Northern'ın buz kullandığını, ateş çağırdığını, uçtuğunu ve havada yarıklar açtığını görmüştü.

'Bu adam tam olarak kim? O kim? Bu sadece bir Bilge olamaz. Bir Bilge bu kadar güçlü olmalı mı?'

Aklı sorularla dolup taştı ve bir an için donup kaldı, gözleri karardı, tüm mantığı alt üst eden bir gerçekle başa çıkmaya çalışırken.

Sonra-

Görüyor musun? Senin yardımına ihtiyacım yok. Sadece bir engel olacaksın, o yüzden defol.

Onun duyarsızlığı, onun sersemliğini camdan bir çekiç gibi parçaladı. Başını ona çevirdi, tiksinti dolu ifadesi derinleşti.

"Bunu başka bir şekilde söyleyebilirdin ama böyle değil..."

Bir yanıt beklemedi. Başka bir bakış atmadan, keskin bir dönüşle merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kuzey bir an için hareketsiz kaldı, kaşlarını çattı.

'Başka hangi şekilde söyleyebilirdim? Ve neden yüzü kaşları çatık bir şekilde kırmızıydı?'

Başını hafifçe sallayarak, yanında duran klonuna baktı.

Klon ona aldırış etmedi, bakışları gelen canavar dalgasına kilitlenmişti.

Artık daha yakındılar. Her zamankinden daha yakın.

Ve nihayet, her iki hat çarpıştı.

Daha küçük canavarlar, kendisinden daha korkunç olan devasa yaratıklardan daha insansıydı - dik duruyorlar, ancak hareketleri kesik, düzensizdi, bu da onları tamamen öngörülemez kılıyordu. Ama öngörülemezlik, Kuzey ve klonlarının uzun zamandır ustalaştığı bir alandı. Sonuçta, bu Kaos Ayak İşçiliği'nin özüdür. Kaos aracılığıyla öngörülemezlik. Onu icra eden bile bunu öngöremez. Ta ki gerçekleşene kadar.

Kuzey, ayak hareketlerini iki belirgin forma dönüştürmüştü.

Bir, kaosa teslim olduğu yer - dalgalarının onu taşımasına izin verdi.

Diğerinde, kaosun kontrolünü ele geçirdi - dalga haline geldi.

Sura'nın yarığında elde ettiği büyük bir atılımdı. Ama ilk... ilk

üzerinde çalışmaya devam ettiği bir şeydi.

Çünkü kendini bile yabancılaştırmaktan kaynaklanan bir belirsizlik seviyesi vardı.

savaş.

Kendini kandır, düşmanını da kandırırsın.

Bu, Northern'ın uzun zamandır üzerine inşa ettiği prensipti.

Bağlantılar kurulduğunda bir yıkım kakofonisi patlak verdi. Savaş alanında, yürüyen ağaçların bir orduyla çarpışmasıyla, yıkımın dişli uzantıları gibi, çılgınca kıvrılarak ilerliyordu.

Northerns.

Bazı klonlar silah kullanıyordu. Diğerleri ise kullanmıyordu. Ama ateşi ve buzu, varlıklarının uzantıları gibi kontrol edebiliyorlardı - sanki ikinci bir el setine sahipmiş gibi.

Ya da belki... üçüncü bir el.

Klonların ne kadar güç kullanabileceği bir sınırdaydı. Ama bu akılsız kalabalıklar için? Bu

yeterinden fazlaydı.

Onlar onun bedenini paylaşıyordu. Onunla yapabildiği her şeyi yapabiliyorlardı.

Kuzey içinse...

Yeni ismini aldıktan sonra, acele etmeden yürüyerek, yoluna çıkan

çarpık insansı ağaçları kayıtsızca iterek geçti.

Bilek hareketiyle, bedenleri havada parçalanarak, donmuş zemin boyunca yüzlerce metre

yuvarlandı.

Onun bakışları tek bir yaratığa kilitlenmişti.

Ve bu yaklaşan karşılaşmayı hisseden tek kişi olmadığını düşündü.

Orman kaplumbağası devasa, pençeli yumruklarını sıktı. Sertleşmiş bedeni, korkutucu bir güçle gerginleşti, çatırdayarak

ham, korkutucu bir güçle doluydu. Havası, varlığının yoğunluğu nedeniyle

atmosferi bozarak ince şok dalgalarıyla titredi.

Kuzey de aynı şeyi yaptı. Eh... tam olarak değil.

Yumruğunu sıkması aynı kaba kuvvetle dalgalanmadı.

Bunun yerine, bileğinden karanlık bir zincir çözüldü, havaya şiddetli bir zarafetle savruldu. Dışa doğru spiral şeklinde dönerken, ham enerjiyle kıvrılarak, çatırdayan yıldırım şeritleri donmuş savaş alanında yırtarak geçti.

Sonra-

Kuzey havalandı.

Ve aynı anda, orman kaplumbağası ileriye doğru saldırdı.

İki güç çarpıştı-

Ve dünya şok dalgalarının bir felaketinde patladı.

Bölüm 786: Orman Kaplumbağası [bölüm 2]

Etki, gerçekliğin dokusunu sarsarak titreşimler gönderdi.

Yüzlerce metre uzaktaki ağaçlar çatladı ve patladı, donmuş halleri çarpışma noktasından yayılan muazzam güce dayanamadı.

Köprüyü geçmekte olan yolcular, köprünün ortasına yaklaşırken aniden şiddetli bir rüzgarla saldırıya uğradılar. Rüzgar uludu, neredeyse onları ayaklarından koparıyordu, bedenleri uçurumun üzerinde tehlikeli bir şekilde savruluyordu.

Eğer dişi Drifter ve Shadow Drifter onları sıkıca tutmasaydı, yaşlı adam ve hamile kadın havaya fırlatılmış olacaktı.

Roma, her zamanki gibi keskin bir içgüdüyle alçak bir pozisyona geçti, şok dalgasının başlarının üzerinden geçmesine izin verdi.

Tüm köprü baskı altında inledi.

Metal değil - o sağlam kaldı, neredeyse her şeye dayanacak kadar güçlü bir şekilde dövüldü. Ama altındaki zemin.

Titreşimler toprağı çatlatıyor, köprünün temellerini bir arada tutan sert bağı gevşetiyordu. Bir çatlak derinleşti. Köprü tehlikedeydi.

Roma dişlerini sıktı, keskin bir bakışla geriye döndü.

Orada, uzakta, yüksek orman kaplumbağasına karşı duran Kuzey vardı.

Yumruklarını sıktı. İsteyebilecekleri çok az şey vardı.

Kuzey'in canavarla mücadelesi zaten fazlasıyla yeterliydi. Onlara dikkat ederek savaşmasını beklemek mantıksızdı.

Bu tür düşünceleri bir kenara iterek ileri atıldı ve yolcuları önden itti.

Kel kafalı Drifter geride kaldı, uzun namlulu silahı ruhla doluydu.

özü.

Keskin bir tıslama sesiyle aşağı doğru ateş etti; yüksek etkili patlama, köprünün tabanına doğru sürünen çarpık iğrenç yaratıkların kafalarını parçaladı.

Roma ve diğer ikisi hareket etmeye devam ederek sıradan insanların geçmesine yardım etti. Dişi

Önde konumlanan Drifter uzun bir kılıç kullanıyordu ama şu ana kadar bunu kullanmasına gerek kalmamıştı.

BT.

Nedeni

Kellogg başlı Drifter, korkutucu bir nişancıydı.

Her seferinde bir iğrenç yaratık tırmanmaya çalıştığında-boom-bir diğeri düştü, kafası hassas, hesaplanmış bir yıkım patlamasında yok oldu.

...

Kuzey'in zinciri orman kaplumbağasının dev yumruğuyla çarpıştı - anlaşılması güç bir çarpışma. Karanlık halkalar sadece yaratığın kolunun etrafına sarılmakla kalmadı. Ona dişlerini geçirdi. Doyumsuz bir canavarın dişleri gibi, zincirler sert, kabuk benzeri dış yüzeyin içinden yıkıcı bir hassasiyetle geçti.

Ancak kaplumbağa çaresiz değildi.

Eski bir ormanın parçalandığına benzer bir sesle, kolunu geri çekti - Kuzey'i havada çekerek, saf, ezici bir güçle.

Yine de bedeni öne çekilirken, Kuzey'in dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü.

Bu tam olarak istediği şeydi.

Uçuş sırasında döndü, gücün onu taşımasına izin verdi. Illüzyonlu Hefter zaten elinde belirmişti - bıçağı yoktu, sanki rüzgar tarafından yutulmuş gibiydi.

Canavarın koluna bağlı kalmışken, Kuzey ivmeyi kullandı, havada bir hayalet gibi süzüldü.

Sonra - görünmez bıçağı yaratığın kabuklu gövdesine sapladı.

Ve tereddüt etmeden, vahşi ve acımasız bir hızla onu parçaladı. Kuzey, devasa formunun içinden geçerken canavarı parçalayarak bir yıkım izi bıraktı.

Orman kaplumbağası kükredi - o kadar derin, o kadar boğuk bir ses ki, sanki dünya kendisi uluyordu.

Ahşap dış yüzeyinde devasa bir çatlak açılmıştı.

Fakat bir şey... yanlıştı.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Kan yok mu?'

Farkındalık zihninde parladı - tam o sırada yara kaymaya başladı.

Ne olduğunu görmek için mesafeye bakarken gözleri daha da kısıldı.

Ve orada, yırtılmış kabuğun altında, onu gördü -

Demir bir deri.

Çatlaklardan çıkıyordu, karanlığın açılan yarasını kapatıyordu. Sertleşiyordu. Güçleniyordu. Bir sonraki darbenin bu kadar kolay geçmeyeceğinden emin oluyordu.

Kuzey'in ifadesi karardı.

'Bu biraz zaman alabilir...'

Elbette, düşünebilirdi.

Bu, korkunç bir girdaptı.

Türünün en nadir ve en tehlikeli olanlarından biri.

Derinlik canavarı zaten bir nadirlikti.

Apex sınıfı mı? Onların daha da nadir olması gerekirdi.

Ama Northern'ın hayal edilebilecek en kötü şansı vardı.

Aşağıda, Northern'ın klonları daha küçük yaratıklara karşı amansız saldırılarına devam ediyordu. Koordine edilmiş kaosları, bir yıkım senfonisi gibiydi; ateş ve buz bir araya gelerek, ölümcül uyumlarıyla değişken, kontrolsüz bir enerji savaş alanı yaratıyordu.

Her klon mükemmel bir öngörülemezlikle hareket ediyordu, ancak rastgeleliklerinin içinde yalnızca Northern'ın gerçekten anlayabileceği bir temel desen yatıyordu.

Sonra, aniden—

Orman kaplumbağası dört ayak üzerine düştü.

Kocaman kabuğu yukarı kaydı ve güçlendirilmiş sırtını ortaya çıkardı.

Kuzey'in içgüdüleri alevlendi - ama o tepki vermeden önce, onlarca ahşap diken patladı

kabuk, ona ölümcül bir niyetle ateş ederek doğru yola çıktı.

Yanıtı anındaydı.

Ona yaratığa bağlayan zincir elektrik enerjisiyle parlıyordu, yıldırımlar kıvrılarak

şiddetle savaş alanından geçiyor.

İğneler asla ona ulaşmadı.

Çatırdayan güç ağına yakalanmışken, dokunmadan önce kül haline geldiler.

vücudu.

Ama kaplumbağa henüz bitmemişti.

Tam şekli kaymaya başladı, ağaç gibi içeriye doğru büyüyormuş gibi odanın çatlaması ve yeniden şekillenmesi.

ivm hareket.

Artık sadece bir kaplumbağa değildi.

Başka bir şeye dönüşüyordu.

Bedeni sıkıştı, ağaç gövdeleri daha da sıkı bir şekilde büküldü, daha ince, daha hızlı bir forma sıkışarak

hareketlilik ve vahşet için inşa edilmiş grotesk bir evrim haline geldi.

Kuzey, ayakları yere kasvetli bir zarafetle dokundu.

Zincir geri çekildi, kolunun etrafında bir yılan gibi sarıldı, efendisine geri dönüyordu. Gözleri yanıyordu, canavara dönüşümündeki aynı yoğunlukla parlıyordu.

Gülümseyerek baktı.

"Yani," sesi savaş alanında anormal derecede net bir şekilde yankılandı, "geri duruyordun

değil mi?"

Orman kaplumbağasının yanıtı bir koro kükremeydi, havada öfkesinin titreşimi hissediliyordu.

Artık önceki devasa korku haline benzemiyordu.

Şimdi, daha küçük yaratıklara çarpıcı bir benzerlik taşıyordu, hala Northern'ın klonlarıyla savaşıyorlardı-

daha çevik, ölümcül bir abominasyon.

Hala hafifçe kambur, kabuğu açılmaya başladı.

Kalın bir hışırtı havayı doldurdu ve yeşil duman bulutları yırtılmış sırtından fışkırdı. Kabuğu parçalanarak altındaki dehşeti ortaya çıkardı.

Ağaçsal tentaküller dışarı doğru açıldı, havada kıvrılarak hareket etti.

Her tentakül kendi başına bir kabustu, açılan ağızlarla kaplı bir hidra gibi görünüyordu ve

parlak, antik gözler, ürkütücü yeşil ışıklarıyla bilinçle doluydu.

Northern bir elini kaldırdı.

Anında, her bir klon savaşlarını durdurdu. Hep birlikte döndüler.

Küçük yaratıklar, havadaki ani değişikliği hissederek donakaldılar.

Sonra geri çekildiler, efendilerine doğru koşarak, bir fırtınaya kapılmış yapraklar gibi.

Savaş alanı sessizliğe büründü.

Hava ağırlaştı, beklentiyle doldu.

Her iki taraf da güçlerinin bir katmanını daha açığa çıkardı-

Ve sonraki gelişmeler, bu mücadelenin sonucundan çok daha fazlasını belirleyecekti.

Northern derin bir nefes aldı, sırıtmaya devam etti.

"Seni fazla zorlamayacağım, bu nezaketi göstereceğim."

Parmaklarını şıklattı.

Hava da iki yarık açıldı.

Ormanın iğrençliğine baktı, şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı.

Ve sonra-

İki figür yarıktan geçti.

Bölüm 787: Erken Sabah Savaşı [bölüm 1]

İki figür yarıktan geçti.

Biri beyaz ve kırmızı zırh giymiş bir kadındı, kan kırmızı mızrağı sıvı ateş gibi parlıyordu.

Diğeri ise kül rengi saçlı bir adamdı, gözleri her şeyi tüketen bir öfkeyle yanıyordu - o kadar yoğun bir öfkeydi ki, sanki iradesiyle dünyayı ateşe verebilecek gibiydi.

Kuzey onlara bakmadan konuştu.

“Zor bir savaştan hemen sonra sizi çağırmak rahatsız edici olmamıştır umarım.”

Jeci boynunu crackledi, kemikler kırılan dal gibi patladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi - lanetlenmişlerin savaş alanında deli bir rahibe.

“Hiç de değil, Efendim.” Yumuşak bir kahkaha ile nefesini verdi. “O savaşta önemli bir işlev görme şansımız pek olmadı. Bizim seviyemizin ötesindeydi.”

Lynus'a yan bakış attı, yüzü acımasız bir öfkeyle donmuştu.

Hiçbir şey söylemedi.

Kuzey bir an sessiz kaldı.

O, savaşın tam olarak nasıl geçtiğine dair tam bir hesap istememişti - önünde olan her şeyle birlikte. Ama Bairan ve diğerlerinin yorgun görünüşlerinden, savaşın acımasız olduğu açıktı.

Bu iki kişiyi, Boş Çağırma'yı kullanmak yerine seçmesinin birkaç nedeni vardı.

Fakat her diğer nedeni gölgede bırakan bir neden vardı -

Onların büyümesini istiyordu.

Dünyada var olmalarını.

Seyahati sırasında, düşünceleri sadece tutku, amaç veya gücün gerçek anlamı hakkında değil, çok daha kişisel bir şey hakkında da dağılmıştı.

Onların bakış açısı.

Nasıl hissettikleri.

Uzun bir süre boyunca, bunu hiç düşünmemişti.

Ruh manzarasıyla sınırlı olmak ne gibiydi? Sınırsız Boşluk'ta hapsolmuş olmak nasıl bir his veriyordu? Merkez Ovası'nı görmeyi arzulamıyorlar mıydı?

Ve böylece, Northern karar vermişti-

Onlara daha çok insanlar gibi, kendisine bağlı ruhlar gibi değil, muamele edecekti.

Yavaşça başını sallayarak, bakışlarını odaklanmış bir şekilde sertleştirdi.

Orman kaplumbağasının hizmetkarları zaten toplanıyordu, grotesk şekilleri hazır bir şekilde titriyordu.

Görünüşe göre kendilerine olan güvenlerini yeniden kazanmışlardı, kıvrılan canavarlardan oluşan karanlık bir dalga- saldırmak için anı bekliyordu.

Northern derin bir nefes verdi, omuzlarını silkti.

"Yani, klonlarımı mı göz ardı ediyorum? Eğer öyle yaparsam, tüm gücümü kendime odaklayabilirim."

Gökyüzü mavisi bakışları onlara doğru parladı.

İkiniz, daha küçük olanları halletmek için yeterli olacak mı?

Daha küçük.

Kuzey'in kullandığı kelime buydu.

Ama bu yaratıklar küçük değildi.

Her biri felaket bir Hellion'du. Tek bir tanesi bir Usta'yı öldürmek için fazlasıyla yeterdi.

Ve onlara karşı sadece iki Usta vardı.

Ama bu ikisi-

Bu ikisi, yakıcı bir eriyik içinde şekillendirilmişti. Ruhları evrim geçmek üzereydi.

Ve savaş deneyimleri eşsizdi. Ham. Vahşi. Acımasız.

Öldürmek için yaratıldılar.

Sadece şimdi-

Hedefleri değişmişti.

Daha az insan.

Daha fazla canavar.

“Elbette yapabiliriz, efendim!”

Jeci, coşkuyla yanıtladı, oysa Lynus'un yüzü kararmıştı.

Savaş alanında ürkütücü bir sessizlik çökmüştü.

Rüzgar uludu - yumuşak, korkutucu bir şekilde. Sis sürükleniyordu, havada dolanarak, açık alanı hayaletimsi bir örtü gibi gizliyordu.

Sabah çoktan doğmuştu, altın ışığı toprak boyunca uzanıyordu.

Ancak burada, bu savaş yerinde zaman kendini müdahale etmeye isteksiz görünüyordu.

Savaş alanı şafağı görmezden geldi.

Korkunç, dehşet verici ve kulak tırmalayıcı bir sessizliğe boğuldu.

Bir fırtınadan önceki türden bir sessizlik.

Ve belirli bir bakış açısına göre - en ölümcül tür.

Kuzey nefesini verdi - ve gülümsedi.

"Peki, o zaman."

Hareket etti.

Ve bir göz açıp kapama süresinde -

O kayboldu.

Durduğu yerden dışarıya patlayan gürültülü bir rüzgar, Jeci ve Lynus'un altındaki

toprağı sarsan muazzam bir güçle patladı.

Gözleri onu zar zor takip edebildi - savaş alanında bir bulanıklık gibi hızla geçip gitti.

Bir sonraki anda -

Kuzey zaten havadaydı, yaratığın başına doğru hamle yapıyordu.

Orman canavarı anında tepki verdi.

Ejderha benzeri tentaküller, korkunç bir hızla havada kıvrılarak dışarı fırladı.

Sonsuzca uzandılar, her yönden hareket ederek - onu havada tek bir darbe indirmeden ezmek için tasarlandı.

Ama Kuzey-

Uçmadı.

Akıştı.

Rüzgarın kendisi gibi, kıvrılan tentaküllerin arasından dokusuz bir şekilde geçti, imkansız bir akıcılıkla hareket etti - kaçmıyordu, ama kaosun içinden sanki sadece onun için koreografisi yapılmış gibi kayıyordu. Illüzyonlu Hefter her hareketle sallanıyordu - ama bıçağı görünmezdi. Uzakta, Kuzey'in sadece ellerini havaya fırlatıyormuş gibi göründüğü, bir senfoni yönetir gibi, görünmeyen bir orkestrayı yönlendirirken gökyüzünde süzüldüğü görünüyordu.

Amansız bir akıntı.

Sonra-

Beyaz kıvılcımların bir parıltısı.

Gök gürültüsü gibi bir patlama havayı yararak geçti.

Ve kollar düştü.

Kesildi.

Birçok yerden oyulmuş.

Hepsi.

Tek bir baş bile kesilmeden kalmadı.

Jeci, izlerken solgunlaştı - sersemlemiş, nefesi boğazında takılı kaldı.

Lynus da, içinden geçen şokun dalgalarını hissetti.

Ama Jeci'nin aksine - öfkesi sadece kabardı.

Dişlerini gıcırdatarak, dilini ısırdı - içindeki öfke daha da alevlendi, onu yakarak

içini kavurdu.

Ve sonra, dudaklarının arasından mırıldandı-

“Tam sonunda ona saldırma şansını elde edeceğimi düşündüğüm anda.”

Ancak ne Jeci ne de Lynus'un izleme lüksü vardı.

Kuzey havaya karıştığı anda-

Klonları da onunla birlikte yok oldu.

Solan hayaller olarak değil. Dağılan gölgeler olarak değil.

Sadece var olmaktan vazgeçtiler.

Ve bununla birlikte-

“Daha küçük” orman canavarı yürüyüşüne başladı.

Vahşi. Acımasız. Öncekinden daha hızlı.

Jeci bir adım öne çıktı, kırmızı mızrağı bir elde hafifçe dönerken—basit bir hareket, ama

Hava şiddetle bozuldu, etrafındaki atmosferi bükerek.

Lynus, kınındaki kılıcını kaydırdı, parmakları kabzasının etrafında yerleşti.

Gözleri yanıyordu, ilerleyen canavarlara kilitlenmişti.

İkisi arasında-

Bir şey söylenmemişti.

Kelimeyle değil, hareketle dokunmuş bir bağ.

Onları bir araya bağlayan görünmez bir akış ipi-

Uygun ritimler. Uygun adımlar.

Omuzlarının yükselip alçalması bile kesintisiz bir deseni takip ediyormuş gibiydi.

Sonra hareket ettiler.

Rüzgar titredi, figürleri ileriye bulanıklaştı-

Ya da belki—

Onların saf vahşeti rüzgarın kendisini delip geçti.

Jeci'nin mızrağı parladı.

Minimum hareketle, üzerine saldıran ilk iğrenç yaratığın başını temiz bir şekilde kesti.

Cesedi yere bile düşmeden-

Mızrağı döndü, geri çekildi-

Sonra ileri fırladı.

Parlak bir hamle başka bir yaratığın göğsünden geçti, bir şok dalgası oluşturarak

dışa doğru yayıldı-

Diğerlerini bozarak.

Ona ivme ve avantaj sağlıyordu.

Kesimlerin arasında dans ederken, iğrenç yaratıklar düştü, onun merhametsizliğine maruz kaldı.

mızrağı.

Bir kan rüzgarı gibi parlıyordu, bedenlerden başlar kesiyor, omurgaları parçalıyordu.

Jeci onların arasında dokundu, hareketleri doğaüstü, dengesiz, hipnotik.

Çılgın bir rahibe gibi, yüzünde donmuş bir çarpık gülümseme ile ileri geri koşuyordu-

Mızrağı ile damarlarındaki kan gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Lynus, Jeci kadar korkutucuydu - ama onun delice zarafetinden yoksundu.

Bunun yerine, bıçaklardan oyulmuş bir boğa gibi savaş alanında yırtarak ilerliyordu.

Vuruşları durdurulamazdı.

Ve o bir kılıç ustası olmasına rağmen, tüm bedeniyle savaşıyordu.

Bir düşman üzerine kılıcı düşerken, eli zaten başka birine uzanıyordu.

İlkini keserken, ya onu bir sonraki hedefe saplıyordu ya da kılıcını kullanıyordu.

dizini tahta kırmak için kullanmak ya da kurbanını bir kenara fırlatmak—hepsi olurken kılıcı zaten bir sonraki hedefe doğru uçuyordu.

Gümüş bıçak, sabah ışığını yakalayarak altın gökyüzünün altında parıldadı, bir

ince, metalik ses.

Kaotik ortama fısıldanan hüzünlü bir ağıt - her darbe, her ayrılış, bir başka iğrençliği yere düşürüyor.

Savaş alanı bir vahşet şaheserine dönüştü-

Şiddetin bir dokusu, acımasız ama büyüleyici.

Bu yaratıkların onları alt etmesi gerekiyordu, ancak deneyimleri farklı bir şey söyledi.

hikaye.

Limitsiz Boşluk onları daha sert eritme ocaklarında şekillendirmişti.

Jeci, Black Mamba'ya teşekkür etmeliydi.

Her şeye uyum sağlayabiliyordu.

Savaş alanındaki herhangi bir kayma, en küçük bir hareket - bunu hissedebiliyor, kendini ona göre şekillendirebiliyordu,

içinde fırtına haline gelebiliyordu.

Mızrağını kullanmak için alana ihtiyacı olmasına rağmen, alan yokluğunda asla kısıtlanmıyordu.

Bunun yerine, alanın kendisini aşarak ilerliyordu.

Hareketleri, kısa, keskin, ölümcül, ivmeyi doğaüstü şekillerde manipüle ederek, deli bir öfkeyle düşmanlarının üstüne çarpıyordu. Öte yandan Lynus-

Bir bıçak boğasıydı, durmaksızın yanan bir öfkeyle doluydu.

Hareketleri ham, öfkeli - evcilleşmemişti.

Hava, onun varlığıyla yanıyordu, kan arzusu ile yoğunlaşmış, onun üzerine baskı yapıyordu.

düşmanlar, onları felç edici, hayvansı bir korkuyla enfekte ediyor.

Ve o tereddüt anında-

O vurdu.

Kaos Gözleri'nin bir bölmesinden kuzey izlerken - çarpıştıkça soludu

canavarin yeniden oluşturulan kollarına karşı.

Geçici bir düşünce aklından geçti.

‘Kahretsin... büyümüşler. Çok kıskanıyorum.’ Northern, kendi büyümesinin en farkında olmayanıydı.

Belki de daha güçlü hale geldiğini kabul etti-

Ama genellikle ne kadar olduğunu fark edemedi.

Bir tentakül ona doğru çarptı - ama yere inmeden önce, yumruğu öne fırladı ve onu ezdi.

Hava ortasında. Ahşap parçaları dışarı fırladı, parçalanmış kalıntılar kırılgan cam gibi dağıldı.

Ancak biri düşerken, üç tanesi daha zaten geliyordu.

Ve arkasında - parçalanmış olan kendini yeniden birleştiriyordu.

Kuzey'in bedeni içgüdüyle hareket etti.

Yukarıya doğru ateş etti - sonra aşağıya daldı.

Mükemmel, akıcı bir 540 derecelik tekme ilk tentakleye çarptı -

İkincisine çarparak onu ezdi.

İkincisi üçüncüsüne çarptı.

Yaratık yana doğru sendeledi - darbeden geri çekildi.

Kısa bir açıklık.

Northern, Lynus ve Jeci'den olan bölme görüşünü kaydırarak onu ele geçirdi.

Yolcuları kontrol etmesi gerekiyordu.

Kaos Gözleri köprüye doğru fırladı-

Ve kalbi sıkıştı.

Garip, yılan benzeri bir yaratık köprünün bir kısmının etrafına dolanmıştı.

Grubu yönlendiren yaşlı kadın-

Dizlerinin üstünde oturuyordu.

Kan yüzünden akıyordu, bedeni kırık bir mızrağa yaslanmıştı.

Daha ileride-

Gölge Sürükleyici.

Kel kafalı Sürükleyici.

Ve Roma.

Üçü de sert bir şekilde duruyordu, kılıçları çaresiz bir çıkmaza sıkı sıkıya tutulmuştu.

Blade'leri bir şeyi engelliyordu-

Bir yılan gibi dolanmış tentaküller.

Her biri flamberge gibi parlıyordu- Dönerek. Dişli. Acımasız. 'Ne lan bu... oluyor?!'

Savaşta ilk kez, Northern'ın aklında gerçek bir alarm parıltısı belirdi.

O anlık dikkat dağılması-

Yeterliydi.

Uçan tentaküller saldırdı.

Onun figürüne çarparak.

Etki onu yere doğru fırlattı.

Gürültülü bir çarpma.

Toprak onun altında parçalandı, kar ve molozlar dışarı fışkırırken bedeni

savaş alanında kaydı.

İlk kez - Northern dengesini kaybetti.

Köprü, yüz metre uzunluğundaydı—belki de yüz elliye daha yakındı.

Ancak mesafe gerçek engel değildi.

Bu, iğrençliklerdi.

Metal bacakların üzerine acımasızca tırmanıyorlardı, birbirlerine vahşi bir çılgınlıkla saldırıyorlardı—her biri, ilk tırmanan olmak için çaresizdi.

Aşağıda, nehrin temelinde, sular çalkalanıyordu—köprünün altında kıvrılan canavarlara doluydu, etin ilk tadını almak için hevesle bekliyorlardı.

Onların üstesinden gelinmemesinin tek nedeni Kion, kel Serseri'ydi.

Kion, şüphesiz ki ustaca bir nişancıydı.

Namlu atışları, göklerden gelen bir yargı gibi düşüyordu—çoğu iğrençliği tek bir darbe ile parçalıyordu.

Doğrudan bir isabet aldıktan sonra hayatta kalmayı başaranlar için —

İkinci atış her zaman işi bitiriyordu.

Tüm mantığa göre, o grubun lideri olmalıydı.

Onların en iyi savunmasıydı, en güvenilir ateş gücüydü.

Ancak Kion'un bir büyük kusuru vardı.

O, uzağı göremeyen biriydi.

Sadece uzak hedefleri net bir şekilde görebiliyordu.

Bu nedenle, kaçınılmaz olarak—arka planda kalmak zorundaydı, geriden onlara hiçbir şeyin ulaşmadığından emin olmak için.

Bu aksiliğe rağmen, yolculukları sorunsuzdu.

Köprüyü sorunsuz bir şekilde geçme olasılığı… umut verici görünüyordu.

Çıkış görünüyordu.

Son, hemen önlerindeydi.

Sonra—

Köprü titredi.

Ayaklarının altında derin, doğal olmayan bir titreşim yayıldı.

Herkesin başı geriye doğru savruldu.

Öncelikle—

Savaş alanından geldiklerini düşündüler.

Ama sonra—

Yüzleri bembeyaz oldu.

Soğuk ter sırtlarından aşağı damladı.

Bu savaş alanından değildi.

Bu çok yakındı.

Çok yakındı.

His farklıydı.

Sanki son derece güçlü bir şey köprüyü yakalamış gibi hissettiriyordu—tutuluşu köprüyü titretmeye yetecek kadar güçlüydü.

Roma derin bir nefes aldı.

Dikkatlice, bir ayağını diğerinin önüne koyarak, köprünün kenarına yaklaştı—nabzı kaburgalarına çarpıyordu.

Bakışları nehre düştü.

Ve sonra—

Onu gördü.

Siyah bir kütle.

Onların ötesindeki suyun bir kısmını kaplıyordu—

Sürünüyor.

Şekli kıvrılıyor, kıvrılıyor—yavaşça köprünün metalik direğine tırmanıyordu.

Canavar, yukarı doğru sürünürken köprünün gürültülü itirazlarını umursamadı—inatçı, amansız.

Hemen, Roma ona bakarken—

Kion'un namlusu kükredi.

Gök gürültüsü gibi bir silah sesi havayı yararak geçti, sanki atmosferin kendisi güçle parçalanmış gibiydi.

Siyah yılan balığının eti darbeden patladı—

Ama durmadı.

Hatta kıpırdamadı.

Soyulmuş deri başka bir katmanı ortaya çıkardı—

Altında kaygan, siyah, sümüksü bir deri vardı.

Tereddüt etmeden—

Kion tekrar ateş etti.

Ruh özüyle harmanlanmış mermisi havada süzüldü—

Yaratıkla çarpıştı. Daha fazlasını My Virtual Library Empire'da deneyimleyin.

Ama sonuç aynıydı.

Canavar sürünmeye devam etti… şimdi biraz daha hızlı, herkesin görebileceği köprünün çok ilerisinde.

Kion dişlerini sıktı—ve tam bir saldırı başlattı.

Onun pompalı tüfeği güçlüydü—ateş gücü şaşırtıcıydı—

Ama hassasiyet gerektiriyordu. Zamanlama.

Yorgunluğu görmezden geldi, elleri korkunç bir verimlilikle hareket ediyordu—

Ateş et. Tüfeği kur. Nişan al. Ateş et.

Her mermi, ham ruh özünün bir patlamasıydı—

Hava parçalanarak korkunç bir güçle yırtılıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Göğsü yanıyordu. Kolları titriyordu.

Her geri tepme ateş gibi acıttı, kemiklerini sarsarak.

Yine de acıya dayanarak ısırdı—

Ve tekrar ateş etti.

Kion bu kadar çok, bu kadar hızlı hiç ateş etmemişti.

Tek bir çatışmada bile.

Fakat en sinir bozucu kısım—

Yaptıkları hiçbir şey onu yavaşlatmıyordu.

Daha da kötüsü—

Siyah kütle hızlanıyordu.

Grup koşmaya başladı.

Onu geçmeye çalışarak.

Ama—

Hamile bir kadınla koşuyorlardı—

Ve bir yaşlı adam.

Yaşlının zayıf bedeni ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ve sonra—

Kadın aniden çığlık attı.

Bacakları çözüldü.

Roma hemen onu yakaladı, tamamen düşmesini engellemek için kendini ona yasladı.

Ses tonu keskin—acil.

"Ne? Ne oldu?!"

Hamile kadın ona döndü—

Korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Her sesi titredi—

“Geliyor… geliyor… geliyor.”

Roma'nın gözleri büyüdü.

“Ne? Ne? Bu—”

Kelime bulmakta zorlanarak kekeliyordu—

Ve sonra, aniden, yumruklarını sıktı ve sinirli bir nefes verdi.

“Bebeğin gerçekten kötü bir zamanlama anlayışı var!”

Drifter kadın, Rita, karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

“Şimdi gelemez.” Ses tonu keskin, sertti. “Bunu içerde tutmalısın. Cehenneme, böyle duracak zamanımız bile yok!”

Roma tam olarak ne demek istediğini anladı.

Kadın bunu açıkça söylemese de—

Onun tonu, kelimelerinden çok daha ağır bir gerçeği taşıyordu.

Hamile kadın hareket edemeyecekti.

Bu kadar ileriye gelmesi bir mucizeydi—hamileliğinin sonuna bu kadar yakın, koşmak zorunda kalmış, sınırlarının ötesine itilmişti.

Ve şimdi, en kötü anda, çocuğu dünyaya gelmeye karar vermişti.

Bir köprüde, canavarlarla dolu bir nehrin üzerinde, onlara doğru sürünen dev bir iğrençlik ile.

'Harika. Gerçekten harika.'

Ama yine de—onu terk edemezlerdi.

Ve Roma bunun olmasına asla izin vermezdi.

Gözleri geriye fırladı.

Geri dönmek bir seçenek değildi.

Onların arkasındaki savaş alanı, önlerindeki durumdan çok daha kötüydü.

Sonra—

Tyr, Gölge Savaşçısı, aniden öfkeyle kıvrıldı ve grubu terk ederek ileri fırladı.

Rita tereddüt etti.

Gözleri, ayakta durmakta zorlanan hamile kadın Roma ile titreyen yaşlı adam arasında gidip geldi.

Sonra dişlerini sıktı ve ileri adım attı.

Ancak adımı farklıydı.

Tyr'ın çaresiz kaçışı gibi korkak değildi.

Bir elinde mızrağını döndürdü, ardından köprünün metal yüzeyine çarptı.

Yüzü karardı.

Bir savaşçının kararlılığı duruşuna yerleşti.

Roma'nın nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun?"

Rita derin bir nefes aldı.

Ses tonu sakindi—istikrarlıydı.

"Her halükarda hayatımın sonuna yaklaşıyorum."

Parmakları mızrağının etrafında sıkılaştı.

"Kendi hayatına başlayacak olanı korumak... doğru bir şey gibi görünüyor."

Roma'nın gözleri daraldı, sanki onun ruhuna bakmaya çalışıyordu.

Rita devam etti—geriye bakmadan.

Sesinde sessiz, sarsılmaz bir kesinlik vardı.

"Hayatımı sefil bir enkaza dönüştürdüm. Bir kenara atıldım. Kendi akrabalarım tarafından terk edildim. Atıldım—çünkü sadece bir yükten ibarettim. Unutulmak istenen bir yürüyen felakettim."

Acı bir kahkaha dudaklarından kaçtı.

“Hiçbir zaman kurtarılmaya değer biri olmadım. Hiçbir zaman korumaya değer bir şeyim olmadı.”

Yavaşça nefesini verdi, geçmişinin ağırlığı kaburgalarına baskı yapıyordu.

Ama sonra—

Mızrağına olan tutuşu sertleşti.

Omuzları dikleşti.

Duruşu sarsılmaz hale geldi.

"Ama bu... Bu farklı."

Çenesini kaldırdı, gözleri sabit.

"Bir hayat başlamak üzere. Ve bir an için tekrar kaçmayı düşündüğüm için utanıyorum. Çünkü yaptığım tek şey—Kaçmak. Ve kaçmaktan yoruldum."

Çenesi kenetlendi.

Gözlerinde acımasız bir öz-öfke parladı.

"Eğer bu, hayatımı daha saf, daha iyi bir şeyin doğumu için yatırdığım köprü ise—O zaman öyle olsun."

Sonunda—

Başını hafifçe çevirdi.

Roma, gözlerindeki isyan kıvılcımını yakaladı.

"Eğer öleceksem—"

Mızrağındaki tutuşu sıkılaştırdı.

"O zaman önemli bir şey için olsun."

Sonra—

Öne doğru adım attı.

Mızrağı havayı keserek, bir yargı bıçağı kadar keskin bir şekilde hareket etti.

Ve geriye bakmadı.

Gölge Sürükleyici köprünün ortasına yaklaşırken, kendini ileri iterek yüzü bir grimasa büründü. Aniden, köprünün altından bir şey fırladı—çok hızlı, çok ani, onun tepki vermesi için zaman kalmadı.

Keskin, yakıcı bir acı göğsünden geçti.

Hücumun ne olduğunu bile anlamadan, darbe onu geriye fırlattı.

Aynı anda, Rita yanına kayarak onu zar zor atlattı, içgüdüleri düşünceden daha keskin bir şekilde hareket etti. Tentakul tekrar vurduğunda, mızrağını ileri fırlattı.

Çarpışma onu sarsarak geri savurdu.

Metal köprü yüzeyine sert bir şekilde düştü, botları köprünün metal yüzeyinde sürtünerek kaydı.

“Amenes'in ıssız tepelerinde bu güç nedir?!”

Mızrağına bakarken gözleri büyüdü—şaftı darbeden dolayı dumanlar çıkıyordu.

Tentaküller köprünün etrafında dolanarak kendilerini sabitledi. Dev bir siyah yılan benzeri varlık yapının üzerine tırmandı ve görünür hale geldi.

Korkunç bir siyah, kıvrılan et yığınıydı, şekli rahatsız edici bir şekilde düzensizdi—sanki delirmiş bir güç tarafından şekillendirilmiş gibiydi. Görünür gözleri yoktu. Ya da belki gözleri vardı, ama beklenmedik bir yerdeydi.

Kütlesi, zamanla uyum sağlamış gibi pulsatör bir şekilde hareket etti—ilerlemek, kendini sürüklemek için öğrenmişti, grotesk şekli köprüye iterek dalgalanıyordu. Kaygan, mürekkep siyahı derisinin altında, gizli kaslar kıvrılıp açılarak kalın, yılan benzeri tentaküller şeklinde dışarı fırlıyordu.

Duraksadı, savaş alanında ürkütücü bir sessizlik yayıldı.

Sonra, görünmeyen uyarıcılara yanıt verir gibi, tentakülleri açıldı—daha da fazla—canavari, kasvetli ipler gibi dolanarak ve kalınlaşarak.

Her biri, bir Usta'nın tam güçteki yumruğunun gücünü taşıyan doğaüstü bir güçle dalgalandı.

Sonra—saldırdılar.

On iki siyah tentakül ileri fırladı, havayı mızraklar gibi delip geçti.

Rita da öyle yaptı.

O, saldırıya doğrudan karşılık verdi.

Mızrağı şarkı söyledi, havada dokurken ölümcül, ürkütücü bir melodi—keskin kavisler ve kör edici kıvılcımlar fırtınası.

Hareketleri düzensizdi, neredeyse dikkatsizdi.

Ama onlar inkar edilemez bir şeyden bahsettiler.

Deneyim.

Onun duruşunun her inçinde, her hareketinin her kıpırtısında—savunmalarının arkasındaki saf güç—hayatta kalma yıllarının bir kanıtıydı.

Daha önce buradaydı.

Çok fazla çatışmada savaştı, çok fazla ölümcül çatışmadan sağ çıktı ve çok fazla acımasız ders öğrendi.

Kullandığı her stil—her hareket—onu sona erdirmesi gereken savaşlardan kazınmış bilgi yarasıydı.

Ve şimdi, bu anda, gücünün zirvesini sergilerken—

Açıkça ortadaydı.

Rita, üç Driftçiden en güçlüsüydü.

Her çarpışma havada şok dalgaları gönderiyordu—sürekli bir güç ve öfke fırtınası. Çarpışmaların ardışıklığı o kadar hızlıydı ki, Rita göz kırpacak zaman bulamadı.

Her kavrayışı sıkılaştı.

Dişlerini sıktı ve kendini pozisyona kilitledi, bir elinde mızrağını tutarak, kasları yanarken her saldırıyı defle etti. Yaratığın saldırısı bir hareket bulanıklığıydı, üzerindeki sonsuz tentakül darbeleri yağıyordu.

Dayanıyordu—zar zor.

Zaman tek, durmaksızın bir an haline bulanmıştı. Otuz saniye bile geçmiş olabilir miydi? Belki daha az.

Bağ dokuları isyan ediyordu.

Silahı—çatlakların oluştuğunu hissedebiliyordu, parçalanan titreşimler kavrayışında yankılanıyordu. Hem elleri hem de mızrağı sınırlarına yaklaşıyordu.

Fakat gözleri sarsılmaz bir kararlılıkla yanıyordu.

Ölüm korkusu, onu ileriye taşıyan her şeye kıyasla soluk kalıyordu.

Fakat sadece kararlılık bu savaşı kazanamazdı.

Ya da onların—yeterince dayanamazdı.

'Hayır! Kazanmalıyım!'

O düşünceyi aklında zorla tutmaya çalıştı, kendini yeniden cesaretlendirdi.

Hayatına mal olsa bile, bu yaratığı öldürmesi gerekiyordu. Herkesi korumalıydı—hayatları buna bağlıydı.

Özellikle bebeğin.

Bakışları köprünün arka tarafına kaydı.

Roma ve yaşlı adam, kadının yanında diz çökerek, savaşın ortasında yeni bir hayat getirmeye hazırlanıyorlardı.

Bu bir delilikti.

Kion daha da yaklaştı, dikkatini köprünün arkasına odaklayarak namlularını çevirdi.

Tyr da ağır bir darbe almıştı—özellikle ilk saldırıdan.

Harekete geçmesi gerekiyordu.

Düşünce aklında filizlendiği anda, bir şey değişti.

Küllü duman bulutları köprü boyunca sürünmeye başladı—yoğun, boğucu, doğaüstü.

Yangın gibi yayıldı, ama alev yoktu.

Dünya karardı. Savaş alanı kıvrılan, kaybolan bir sis haline geldi.

Sonra—duman kalınlaştı.

Sis bir araya gelmeye başladı, kütlesi büyüyerek köprünün arkasında etkileyici bir duvar oluşturdu ve arkasındaki savaş alanını kapattı.

Kion hemen fark etti, ateşini durdurdu.

Aynı anda, Rita kükredi—

"Tüm namlularınızı canavara odaklayın! Ben onu oyalarken siz halledin!!"

Kion gülümsedi.

"Daha fazlasını söyleme."

Onun sesi, onunki kadar yüksek değildi.

Olması gerekmiyordu.

Silah sesinin gürültüsü yeterince yanıt veriyordu.

Hemen ardından, korkunç bir silah gürültüsü havaya yükseldi—yıkımın acımasız, durmaksızın duyurusu.

Ancak hiçbir şey değişmedi. My Virtual Library Empire'den özel içeriklerin tadını çıkarın.

Savaş aynı yoğunlukta devam etti.

Siyah yılan balığının hızı ve gücü azalma belirtisi göstermedi ve Rita, her saldırıyı def ederek, hiçbir şeyin geçmesine izin vermek için hattı tutma sorumluluğunun ağırlığıyla hâlâ yüklenmişti.

Yeteneğiyle köprünün arka tarafını kapatmayı başarmıştı.

Şimdilik, sağlam duruyordu.

Ancak bu, özünün her zamankinden daha hızlı yanmakta olduğu anlamına geliyordu.

Bir Usta olarak, vücudunu güçlendirmek için özünü kanalize ediyordu; kaslarını, reflekslerini ve gücünü artırarak canavara karşı dayanabilmek için.

Ama şimdi—şimdi bunu sürdürülemez bir hızda yakıyordu.

Dudaklarını ısırdı, kanın tadı diliyle keskin bir şekilde karşılaştı.

'...Gerçekten de zavallıyım.'

Düşünce zihninde pek yer etmeden—

ÇAT!

Mızrağı kalp parçalayıcı bir çığlık attı—sonra kırıldı.

An, saf bir kaosa dönüştü.

Kırılmanın gücü onu geriye savurdu, dengesi bir an için kayboldu.

Canavar tereddüt etmedi.

Tentakulları hamle yaptı, fırsatı değerlendirdi—

Hava içinde hızlı bir mermi yağmuru patladı, kenarlarına çarparak geri kıvrılmalarına neden oldu, direniş çığlıklarıyla.

Ama bu yeterli değildi.

Bir başka on tentakul ona doğru hızla saldırmadan önceki nefes alma süresi yarım saniyeden az sürdü—daha hızlı, daha ölümcül, acımasız.

Gölge Savaşçısı kaçındı, bedeni savaş alanında dokusunu örerek ilerliyordu—her zamanki gibi umursamaz.

Kion bir mermi daha ateşledi—ama tentaküller gelmeye devam etti.

Rita savunmasızdı.

Yere düştü—poposu yere çarparken, nefesi kesik ve hırçındı.

İki tentakül—diğerlerinden daha hızlı—Kion'un ateşinden sıyrıldı, devasa formları üzerine doğru iniyordu.

Reaksiyon gösterecek zamanı yoktu.

Ve sonra—

Bir figür öne doğru bulanıklaştı.

Hiç beklemedikleri biri aniden Rita'nın önünde belirdi—

Ve her iki saldırıyı da savuşturdu.

O kadar büyük bir etkiyle havaya fırladı, bedeni arka taraflarını koruyan kalın duman duvarına sert bir şekilde çarptı.

Roma inledi.

Dudaklarından kan aktı, ama yere düşmedi.

Kendini yukarı itti—ve zaten hareket ediyordu.

Hala yerde olan Rita, inanamayan bir şekilde baktı.

O tek kişi—o tek kişi—onu yıkıcı ölüm tentaklısından kurtaran kişi bir Drifter değildi.

Kion değildi.

Gölge Drifter değildi.

O Roma'ydı.

Bir sıradan insandı.

Zayıf olarak düşündüğü bir kız.

Hiçbiri onların hiç değer vermediği birisi.

Hatta Gölge Sürükleyici bir an tereddüt etti, bakışları şok benzeri bir şeyle parladı.

Kion'un gözleri hafifçe büyüdü—sonra dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü.

"İyi. İyi."

Ne kadar az olursa olsun, Roma'nın onlara kazandırdığı zaman, saldırıyı başlatması için yeterliydi.

Gözleri soğuk bir niyetle parladı.

“Şeyleri değiştirme zamanı.”

Kion'un gözlerinde gümüşi bir parıltı belirdi, yüzünde ürkütücü gölgeler oluşturdu. Soğuk, buharlı bir nefes dudaklarından çıktı, yoğunlaşmış havaya kıvrıldı.

Atmosfer değişti.

Hava ağırlaştı. Yoğunlaştı.

Blaster'ı sıkıca kavradı, parmakları tetik etrafında acımasız bir hassasiyetle dolandı.

Ve sonra—

Ateş etti.

İlk mermi havayı yararak geçti, kuvvetten kaynaklanan şiddetli bir şok dalgası dışarıya yayıldı.

Bağlandığında—

BOOM.

Vahşi bir patlama meydana geldi, köprüyü parçalayarak, altlarındaki yapıyı sarsarak.

Tüm gözler Kion'a döndü.

Yavaşça öne adım attı, başka bir mermiyi yükleyerek, soğuk, okunaksız—odaklanmış bir bakışla.

Bir başka mermi savaş alanında yankılandı.

Bir başka patlama dışarıya yayıldı, canavarı parçalayarak.

Bu sefer—

Yaratık çığlık attı.

Bir ham, acı dolu çığlık—neredeyse telepatik, ama zihinlerine fısıldanmamış—

Ama başka bir şey.

O kadar doğaüstü, o kadar korkunç bir ses ki, havayı bile çarpıttı, etrafındaki her ses dalgasını kaçırdı.

Ağrılı çığlık, kulak zarlarına saplandı, onları derinliklerine kadar sarstı.

Ama Kion—

Kion sadece bir mermi daha yükledi.

Ve sonra—bir başka mermi havayı delip geçti.

Gürültülü bir patlama, metal köprüyü sarsarak yapısında korkunç bir titreme yarattı.

Yaratık inledi.

Sessiz bir acı, atmosferde kıvrıldı, varlığı amansız saldırı tarafından sıkıştırıldı ve çarpıtıldı.

Gürültü, acı ve öfkenin ürkütücü bir karışımıydı.

Kulaklarını saldırıya uğratıyordu, havayı bile yanlış hissettiren mide bulandırıcı bir yankıydı.

Ve sonra—

Hamile kadın artık bunu daha fazla tutamazdı.

İnlemelerini bastırmaya çalışmış, acısını ısırarak, en küçük sesi bile bastırmaya çabalayarak geçirmişti.

Ama şimdi—çığlık attı.

Ham bir, acı dolu bir feryat, acının kontrolsüz bir salınımında özgürleşiyordu.

Ama—önemli değildi.

Kül gibi sis, her sesi yutuyordu.

Rita'nın yetenekleri, sisin içindeki hiçbir şeyin dışarıda duyulamayacağını zaten garanti altına almıştı.

Ayrıca—

Köprünün arkasındaki savaş o kadar devasa, o kadar korkunç bir gürültüyle doluydu ki, burada olan her şey fırtınada bir fısıldamadan ibaretti.

Kion ateş etmeye devam etti.

Her atış, canavarı acımasız bir hassasiyetle vuruyordu.

Başlangıçta, nişi korkunç derecede doğruydu—her atış mükemmel bir isabet.

Ancak ilerledikçe—açıları bükülmeye başladı, öngörülemeyen yörüngelere dönüşüyordu.

Yine de, bir şekilde, hala bağlantı kuruyorlardı.

Hala siyah yılanı delip geçiyorlardı.

Ve sonra—nihayet—

Kollarını bıraktı, göğsü inip kalkıyordu.

Bedeni titriyordu, kasları zorlamadan çığlık atıyordu.

Ruh özünün rezervi hızla düşüyordu—hızla.

Bu yetenek ateş gücünü artırdı, ama karşılığında—onu tüketti.

Blaster'ın fiziksel geri tepmeleri bedelini aldı.

Devam edemedi.

Yine de—gözlerinde hâlâ soğuk bir ışık yanıyordu. Süregelen bir kararlılık.

Ama bedeni—bedeni iflas ediyordu.

Canavar acı çekmişti.

Siyah, parlak derisi artık onun amansız bombardımanı tarafından açılmış yanık deliklerle doluydu.

Ama…

O deliklerin altında—

Bir şey kıvrılıyordu.

Kalın, ip gibi siyah kaslar—sarmalanıyor, geriliyor, atılıyordu.

Yeterli olmamıştı.

Ancak, yıkıcı olan hasar, altındaki gerçek bedene ulaşmamıştı.

O kaygan, dış katman - sadece bir kabuktu.

Ve zaten - yeniden doğuyordu.

Yaralar kapanıyordu.

Deliklerin parşömenleri, hasarın hiç olmamış gibi tekrar bir araya geliyordu.

Ve o katmanı delme yeteneğine sahip olan tek kişi -

Nefes nefese kalmıştı.

Üzerlerinde sessiz bir gerginlik vardı.

Roma yumruklarını sıktı.

Burnunu sildi, taze kanı yüzüne bulaştırdı.

Vücudu titriyordu, kolları ağrıyordu—içsel yaraları onu aşağıya çekiyordu.

Bir dakikadan az bir süre geçmişti.

Yine de—bir sonsuzluk gibi geliyordu.

Atmosfer boğucuydu.

Hava soğuktu. Ağırlıktaydı.

Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Ve sonra—

O sessizlik içinde—

Bir çığlık havaya yayıldı.

Bu ani bir şeydi.

Garipti.

Ve beklenmedik.

Ölü kışın ortasında açan güzel bir zambak çiçeği gibi.

Bir an için—Rita her şeyi unuttu.

Bağlı olmadığı bir şey için bu kadar sevinç hissedeceğini asla hayal etmemişti.

En yakın olan Roma geri döndü.

Gözleri yaşlı adama takıldı—

Artık kollarında yeni doğmuş bir çocuk tutuyordu.

Onu, kendi atkısından ve annenin elbisesinin alt parçalarından yırtılmış bir örtüyle sarmıştı.

Roma'nın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Kalbi sıçradı.

Çığlık—

O küçük, kırılgan çığlık—

Savaş alanındaki ağırlığı kaldırdı.

Baskıcı korkuyu kovdu.

O hayattı.

Ölümün ortasında—

Hayat doğmuştu.

Rita gülümsedi. Aşağıya eğilerek, kırık mızrağını aldı ve onu sıkıca tuttu—sanki bütün gibiydi.

Yüzündeki ifade—

Zafer doluydu.

Ve kısa, gerçeküstü bir an için—siyah yılan bunu sorgulamak istedi.

Ne haltınız var bu kadar mutlu oluyorsunuz? Sizi bekleyen tek şey korkunç bir ölüm.

…Konuşabileceği anlamına gelmiyor.

Ama yaratık yine de tepki verdi.

Rita ayağa kalkar kalmaz, tentakülleri bir kez daha sarkmaya başladı—

Onlarca, yüzlerce, havada kıvrılarak saldırmaya hazırlanan yılanlar gibi.

Aynı anda…

Gölge Savaşçısı utanç içinde kılıcını çekti.

Yüzü, odaklanmanın gölgesinde kalmıştı—

Solgun, korkmuş bir odaklanma.

Kion öne doğru adım attı, blasterını kaldırırken elleri titriyordu.

Yanında duran Rita'ya bir yan göz attı.

“Buradan ne olacak…?”

Rita somurtarak gülümsedi.

“Bu benim son direnişim, Ki… biraz daha parlamama izin ver, tamam mı?”

Kion kaşlarını çattı.

Sonra—kendini toparladı.

Tutuluşu sıkılaştı, duruşu sertleşti ve gözleri düşmana kilitlendi.

Sonra konuştu. Daha fazlasını My Virtual Library Empire'da keşfedin.

“Böyle ölmenin onurlu olduğunu düşünüyorsan, aptalsın. Yaşamalıyız. Hepimiz. Kaybettiğimiz yüzlerce insanın yükünü taşımak için. Artık kimse ölmemeli.”

Bir duraksama—

Sonra Roma öne çıktı.

Başını salladı, sesi kararlıydı.

"Kabul ediyorum. Artık daha fazla dayanamayacağım."

Parmakları yumruk haline geldi.

"İnsanların ölmesinden bıktım ve usandım."

Canavara dönerken bakışları sertleşti—

Ama tepki vermeden önce—

Bir bulanıklık yanından geçti.

Yüzünde ince bir kan çizgisi belirdi.

Bu, onların takip edebileceğinden daha hızlı oldu.

Korkutucu bir çınlama havada yankılandı—

Rita saldırıyı engellemişti.

Ama—

Bir şey farklıydı.

O—

'...Daha güçlü mü?'

Korkunç bir titreşim vücudundan geçti.

Bacakları çözüldü.

Görüşü bulanıklaştı.

Ağzından kan fışkırdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, tamamen düşmemek için mızrağını zar zor tutabildi.

Ama—

Savaş henüz bitmemişti.

Çünkü—

Onlarca tentakül zaten ileriye doğru fırlıyordu.

O anda, Rita'nın zihninde bir düşünce fırtınası koptu.

Çok fazla.

Çok hızlı.

Üzerinde düşünmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, bir düşünceyi bile kavrayacak kadar zamanı yoktu, hepsi selin içinde kaybolup gitti.

Bir pişmanlıklar hayatı yaşamıştı.

Ve kendi ölümünü karşılasa da, yine de ondan nefret ediyordu.

Ona nefret ediyordu.

Sonluluğuna nefret ediyordu.

Adaletsizliğine nefret ediyordu.

Daha fazla zaman verilmediğine nefret ediyordu.

Hatalarını düzeltmek için daha fazla zaman.

Ama ne yapabilirdi?

Hiçbir şey.

Bir tek, parçalanmış bir anın kırıntısı uzandı—hem çok yavaş hem de çok hızlı bir anda.

Canavarın tentakulları ona doğru fırladı, havayı yararak, ama etrafındaki dünya çatırdayıp bozuluyormuş gibi görünüyordu.

Her şey çok yavaşdı. Çok hızlı.

Çok fazla, çok az.

Aceleli bağırışlar, dehşet içindeki nefesler—hepsi bulanıklaştı.

Ses kendine çökerek, boğuk ve uzaklaştı, sanki ses geçirmez bir boşluğa hapsedilmiş gibiydi.

Tek bir düşünce hariç.

Zihninin karanlığında tek bir, delici fısıldama.

'...ölüm.'

Tentakullar havayı yırtarak, her zamankinden daha yakın, hızları rüzgarı parçalayarak yaklaşıyordu.

Her biri etrafındaki alanı ezdi, havayı öyle korkunç bir güçle yerinden oynatarak, sanki atmosferin içe çöküyormuş gibi hissettirdi.

Hepsi birden geliyordu.

Varoluşunu silip süpürecek bir yıkım fırtınası.

Rita bunu biliyordu.

Kendi ölümünü bile kavrama şansı olmayacaktı.

Kemikleri, boynu, tüm varlığı—

Hepsi anında parçalanacaktı.

Ve yine—

Bir şekilde—

Darbenin sesi havada yankılandı.

Derin, yankılanan bir sarsıntı onu havaya fırlattı—acıdan, yıkımdan değil, ama başka bir şeyden.

Kollar keskin bir şekilde geri çekildi, sanki vurulmuş gibi geriye doğru kıvrıldı.

Hava da titrediler.

Rita sırtına sert bir şekilde indi, kuvvetten uzaklaşarak yuvarlandı. Şok dalgası acımasızdı. Ama... hepsi bu kadardı.

Keskin, yakıcı bir acı yoktu.

Anında ölüm yoktu.

Hiçbir şey.

Hala hissedebiliyordu.

Hala nefes alıyordu.

…Hala görebiliyordu.

"Hayatta mıyım?"

Kesin değildi.

Temas anında—Siyah Yılan'ın tentaküllerinin onu kağıt gibi yırtması gereken o kesin anda—onu engelleyecek kadar hızlı kimse yoktu.

İmkansızdı.

Geniş gözleri, birkaç saniye önce durduğu yeri takip etti.

Ve orada—

Bir çocuk duruyordu.

Solgun siyah saçları rüzgarda savruluyordu, savaşın kokusunu taşıyan hafif esintide teller havalanıyordu.

Zifir karası taş gibi zırh içinde—şekli, doğaüstü, kötü niyetli bir varlık yayıyordu.

Yırtık turuncu damarlar, karanlık plakanın üzerinde akıyordu, bir volkanın kalbindeki çatlaklar gibi parlıyordu.

Bir yıkım şövalyesi.

Canavar ile insanlar arasında duruyordu.

Ve yine—

Sadece kıyafetleri değişmişti.

Zırh yeniydi, ama onun varlığı tartışılmazdı.

Onu tanıdılar.

Ve dehşete kapıldılar.

Özellikle Romanlar.

O kadar yakındı ki, yüz hatları ona net bir şekilde görünüyordu ve aklında tek bir önemli soru dönüp duruyordu.

Eğer burada ise…

O zaman orada kim savaşıyordu?

Fakat onların bir cevabı yoktu.

Arkalarındaki kül rengi sis hâlâ çok kalındı, yavaşça dağılmasına rağmen, ötesinde ne olduğunu gizleyecek kadar yoğundu.

Ve canavarlar—

Onlar zaten engelin üzerine çarpıyor, pençeleriyle tırmalıyor, dişlerini gıcırdatıyor—bazıları köprüye bile tırmanıyordu.

Duvar sonsuza kadar dayanmazdı.

Ve gerçekten ne olduğunu bilme konusundaki kesinlikleri de öyle.

Kuzey karamsar bir şekilde kaşlarını çattı, omuzlarını silkti ve keskin bir küfür savurdu. Gözleri geriye kaydı, bir bebeği yaşlı adamın kollarında görünce gözleri büyüdü… bir savaş alanında mı?—

“Lanet olsun! Burada ne oldu? Ve neden bir bebek var?!”

Duraksadı, sonra hayal kırıklığıyla başını salladı.

“Neyse. Neden bile soruyorum? Bu bunun için uygun bir zaman değil.” My Virtual Library Empire ile maceranıza devam edin

Gözleri kaydı, herkesin üzerinden geçerek hızlıca zihninde notlar aldı.

Şimdilik iyilerdi.

Gerçekten kötü görünen tek kişi Rita'ydı.

Bu dışarıdan böyle görünüyordu.

Sonra bakışları Roma'ya yöneldi.

Kaşları çatıldı.

İyi görünüyordu—genelde.

Burnundan akan sürekli kan akışı hariç.

Kaşları daha derin bir grimasa çekildi.

"Neden bir Şeytani Cehennemle savaşın ortasında duruyorsun?!"

Sesinin öfkeden keskinleşmesi havayı yarıp geçti—ama yüksek değildi, gürültülü değildi.

Roma yanıt vermeye çalıştı, ama kelimeler dilinde dağıldı.

Onun bakışlarının ağırlığı aniden ifade etmeyi zorlaştırdı.

Parmakları yanlarında titredi.

Yardım etmişti.

Bir şey doğru yapmıştı.

Bu konuda neden bu kadar sinirliydi?

Ama yapabileceği tek şey başını eğmekti.

Kuzey keskin bir nefes aldı, sonra elini geriye doğru savurdu, hareketi sert ve kesin.

“Hepiniz—geri çekilin. Bunu hızlıca halledeceğim.”

Kion tereddüt etti.

Sonra, kendini konuşmaya zorlayarak, bir adım öne çıktı.

“Affedersiniz…”

Sesinde hem saygı hem de huzursuzluk vardı.

“Kaba görünmek istemiyorum ama bu şey çok güçlü. Zar zor kritik bir darbe vurabildik ve yenilenme yetenekleri var.”

Kuzey'in ifadesi dondu.

Başını hafifçe eğdi.

"Yapıyor mu...?"

Kion başını salladı.

"Ve gördüğün o kaygan deri—sadece dış bir kabuk. Gerçek bedeni koruyor."

Kuzey'in kaşları bir an derinleşti—sonra hemen gevşedi.

"Bu iyi."

Ses tonu sakindi. Kesin.

"Yine de bunu hızlıca bitireceğim."

Kion'un başka bir itirazda bulunmasına fırsat kalmadan,

Kuzey kayboldu.

Arkasında rüzgar patladı, keskin bir patlama Kion'un geri savrulmasına neden oldu.

Hepsinin—her bir çift göz—ona odaklanmıştı.

Ve yine—

Onu kaybettiler.

Hatta canavar bile.

Kuzey savaş alanında belirdiğinden beri, yaratık... farklıydı.

Gergin. Dikkatli.

Çevresindeki hava değişmişti.

Ve şimdi—

O değişim inkar edilemez hale gelmişti.

Yıkım Şövalyesi belirdi, havanın soğuk kucaklamasına karşı bir gölge.

Serbestçe indi, şekli gökyüzünde korkutucu bir zarafetle kesiliyordu.

Kuzey'in parmakları yumruk haline geldi—sıkılaştı, sertleşti—arkasındaki saf güç çeliği parçalamak, metallerin kırılmasına yetecek kadar güçlüydü.

Ama sonra, gözleri köprüye kaydı.

'Tutmayacak...'

Çenesi gerginleşti.

Keskin bir nefes vererek, yumruğundaki gerginliği serbest bıraktı ve gücün serbest kalmadan önce çözülmesine izin verdi.

Bu sinir bozucuydu—hatta öfkelendiriciydi, bu savaşta hiçbir şey kazanamayacak olması.

Ama önceliklerini belirlemesi gerekiyordu.

Gücü çok fazlaydı.

Dikkat etmezse, köprü çökecekti.

Ve bu bir seçenek değildi.

Kuzey aşağı doğru akarken, etrafındaki hava değişti.

Sonra—

Buz mızrakları varlık buldu.

Birer birer, havada belirdiler, yanlarında keskin, kristal mızraklar oluşturarak—hedeflerine doğru fırlayan füzeler.

Siyah Yılan kaydı. Kocaman bedeni döndü, tentakülleri geri çekildi—geri sarıldı, gerginleşti.

Sonra, kıvrıldılar, dolandılar ve gerginleştiler—sadece bir an için.

Ve sonra—

Vurdular.

Bir hareket patırtısı—kör edici, şiddetli.

Tentaküller yukarıya doğru yıkıcı bir saldırıyla fırladı—öyle imkansız hızlı, öyle canavari güçlüydü ki, havayı bile delip geçti.

Çarpışma kulakları sağır ediciydi.

Buz, kıvrılan, kaygan ete çarparak parçalandı; kristal mızraklar, sabah ışığında parlayan parçacıklara patlayarak, parlak bir günde düşen asteroitler gibi parıldıyordu.

Ama Siyah Yılan'ın kolları durmadı.

Kristal fırtınanın içinden geçmeye devam ettiler; her darbe, havayı acımasız şok dalgalarıyla sarsıyordu.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

'Buzumu mu ezdi?'

Canavar beklenenden daha güçlüydü—kel Drifter'ın bildirdiğinden daha güçlüydü.

Her bir tentakül, imkansız bir hassasiyetle hareket etti, sadece onun saldırılarına değil, aynı zamanda aralarındaki boşluklara da vuruyordu—

Yoklama. Test etme. Zayıflık arama.

Bu, düşüncesiz bir şiddet değildi.

Bu, hesaplamaydı.

Kuzey'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi…

‘Yine de, hiçbir şey değişmiyor.’

Hava sıcaklığı aniden düştü.

Kuzey, düşüşü sırasında döndü, zırhı karanlık bir ışıkla parlıyordu, bir kalp atışı gibi atıyordu.

Arkasında buz kristalleri oluştu, havada nefessiz bir an asılı kaldı—

Sonra—

Onlar parçalandı.

Keskin parçalar aşağıya döküldü, kırık cam gibi parıldıyordu.

Siyah Yılan tekrar saldırdı—şimdi daha hızlı, daha umutsuz.

Tentakülleri sadece saldırmakla kalmadı.

Hava içinde desenler ördü, o kadar karmaşık bir hareket ağıydı ki, uzayı bile çarpıttı.

Ama—

Northern artık orada değildi.

Saldırının içinden duman gibi geçip gitti, şekli kenarlarında bulanıklaştı.

Canavarın saldırıları boş havadan geçti.

Ve o aşırı uzanma anında—

Northern saldırdı.

Eli fırladı, parmakları genişçe açıldı ve—

Dünya dondu.

Sıcaklık o kadar şiddetli düştü ki, havadaki nem anında kristalleşti.

Buzdan bir ızgara dışa patladı, en yakın tentaklinin uzunluğu boyunca bir yıldırım gibi şeritleşti.

Siyah Yılan geri çekildi, etinin çıtırdadığı, buzun tutunmaya çalışırken sertleştiği duyuluyordu.

Ama—

O dış kabuk.

Kion'un uyardığı o koruyucu sümük.

Kaynadı. Değişti. Burkuldu.

Yayılmakta olan buza karşı savaşarak.

"İlginç."

Kuzey'in sesi neredeyse bir fısıldama gibiydi, ama savaş alanında taş üzerine çekilmiş bir kılıç gibi yankılandı.

Canavarın tepkisi hiç de ince değildi.

Tam şekli kasıldı.

Sonra—

Metal yırtılması gibi bir ses havayı yırtarak geçti, kaygan koruyucu kabuğu görünmez dikiş yerlerinden yarıldı.

Caustic sıvının bir püskürmesi patladı, hışırtı ve buhar çıkararak Northern'ın buzuna şiddetle çarptı.

Köprüden Kion'un nefesi kesildi.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, savaş alanının önünde nasıl dönüştüğünü izledi.

Buz ve toksik sis bir araya gelerek, gerçekliği reddeden desenler oluşturdu—çarpışan güçlerin fraktalları, var olmaması gereken geometrik imkansızlıklar.

Ve tüm bunların arasında—

Northern indi.

Zırhının yırtık turuncu damarları daha parlak bir şekilde pul pul atıyordu, her titreme nefesinin temposunu yansıtıyordu.

Su gibi hareket etti, kaçınılmaz olan saldırılardan akarak geçti.

Yine de—

Artık farklı bir şey vardı.

Bir zamanlar zahmetsiz olan hareketleri, ölçülü hale gelmişti. Kısıtlı.

Daha hesaplı.

Köprü onların altında gıcırdadı.

Kuzey'in çenesi gerginleşti—neredeyse fark edilmez bir şekilde.

Siyah Yılan da bunu hissetti.

Bu sınırlama. Bu kısıtlama.

Saldırıları değişti.

Artık sadece öldürmek için yapılan şiddetli hamleler değildi.

Şimdi—kesinlerdi. Metodikti.

Kuzey'i bir seçim yapmaya zorlamaya çalışıyordu. Yolculuğunuz My Virtual Library Empire'da devam ediyor.

Kendini savunmak mı?

Yoksa köprüyü mü korumak?

Buz, aralarında oluşmaya ve parçalanmaya devam etti, her kristal ışığı imkansız açılarda yakalıyordu—

Yansıtılmış kaosun bir kaleidoskobu.

Canavarın kolları havada izler bıraktı.

Ve Northern'ın gözleri her şeyi takip etti.

Her hareketi.

Her dalgalanmayı.

İfadesi okunaksız kaldı.

Ama duruşunda bir şey değişti.

Hafif bir yeniden ayarlama.

Kion bunu anlamadan önce hissetti.

Omurgasında bir ürperti hissetti.

Test etmeyi bıraktı.

Hava basıncı şiddetle değişti.

Birdenbireki değişim, köprü boyunca keskin, görünmez bir şok dalgası yayarak kulakları patlattı.

Kuzey elini kaldırdı.

Ve bu sefer—

Yavaş bir birikim yoktu.

Hiçbir uyarı yoktu.

Gerçeklik basitçe—

Kırık.

Bir örümcek ağı gibi çatlaklar, Siyah Eel'in etrafındaki alanda açıldı, her bir çizgi tuhaf, içsel bir ışıkla parlıyordu—soğuk bir açlık, havadan ısıyı emiyordu.

Sonra—

Canavarın koruyucu kabuğu kristalleşmeye başladı.

Dışarıdan içeriye değil.

İçten dışarıya.

Sanki kışın kendisi, merkezinde kök salmış gibi, yavaş, acımasız bir çiçeklenme ile dışarıya yayılıyordu.

Siyah Eel çırpındı.

Dokunaçları fırladı, saf güç havayı korkunç ses patlamalarıyla yararak geçti.

Ama—

Her umutsuz hareket, etkiyi daha hızlı yaydı.

Kristalleşme, etinin üzerinde hızla ilerledi, suyun içindeki yıldırım gibi hareket etti.

Kuzey izliyordu.

Göz kırpmadan. Sarsılmadan.

Canavarın öfkesi büyüdü.

Bir zamanlar hesaplı olan saldırıları, şimdi panik ve öfkenin dikkatsiz gücünü taşıyordu.

Daha sert, daha vahşi vuruyordu.

Ama aynı zamanda—daha da dağınık.

Daha kolay okunur hale geldi.

Daha kolay karşı konulabilir hale geldi.

Kuzey artık kaçmıyordu.

Kaçmasına gerek yoktu.

Onun için hamle yapan her bir tentakül basitçe—

Durdu.

Donmuş değil.

Engellenmedi.

Sadece—yakalandı.

Bir anın çok ince uzandığı, etki noktasının etrafındaki havanın büküldüğü, sanki gerçeklik kendisini olan biteni işlemekte zorlanıyormuş gibi.

Siyah Yılan seğirtti.

Devasa şekli titredi, kristalleşme merkezine ulaştı.

Onu koruyan savunma...

Hapishanesi haline geldi.

Ve hâlâ—

Kuzey bitmemişti.

Kuzey'in parmakları içe doğru kıvrıldı—o kadar küçük, o kadar önemsiz bir hareket—

Ve yine—

Gerçeklik büküldü.

Kırıkların ağı daralmaya başladı, parlayan hatları sıkışarak Siyah Eel'in etrafındaki alanı sıkıştırıyordu.

Bu artık sadece donma değildi.

Bu bir sıkıştırmaydı.

Canavarın şekli bozuldu, var olmaması gereken bir alana ezildi.

Hava titredi.

Sonra—

Kırılan cam sesi savaş alanını böldü.

Ama daha derin.

Daha zengin.

Daha... temel.

Sanki fizik yasaları görünmeyen bir ağırlığın altında inliyordu, kırılma noktasına kadar gerilmişti.

Roma'nın burnu tekrar kanadı... ama tek değildi.

Kion.

Tyr.

Hepsi.

Havada oluşan baskı dayanılmaz hale gelmişti, etraflarını saran boğucu bir güç, dünyayı bir kara deliğin yakınında ışığın bükülmesi gibi çarpıtıyordu.

Ve tüm bunların arasında—

Kuzey tamamen hareketsiz duruyordu.

El yukarıda.

İfadesi taştan oyulmuş gibiydi.

Bir an önce durdurulamaz görünen bir yaratığı sistematik olarak çözüyordu.

Siyah Yılan seğirtti.

Tam formu titredi ve—

En kısa zaman diliminde—

Buz çatladı.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Sonra—

O, yumruğunu kapattı.

Gerçeklik parçalandı.

Siyah Yılan sadece çöktü.

Hiçbir patlama yok.

Hiçbir şiddetli yırtılma yok.

Hiçbir kırılan maddenin çığlığı yok.

Sadece—

Bir sıkıştırma.

İmposibilyetle küçük bir nokta.

Ve sonra—

Kırık buz parçaları yere düşerek ses çıkardı.

Baskı bir anda serbest bırakıldı ve ürkütücü, neredeyse gerçeküstü bir sessizliğe dönüştü.

O kadar derin bir sessizlik vardı ki, kulaklarında yankılanıyormuş gibi, yaratığın geride bıraktığı boşlukta yankılanıyordu.

Toksik sis dağıldı, geriye sadece temiz bir gökyüzü ve kalıntı buzlar kaldı.

Hava içinde kristal parçaları asılı duruyordu, sabah ışığında elmas tozu gibi süzülüyordu.

Kuzey, elini yavaş ve kasıtlı bir şekilde indirdi.

Zırhındaki turuncu damarlar sönükleşti, ateşli parıltıları, neredeyse uykuya dalmış bir şekilde, sönmeye başladı.

İfadesi değişmeden, toplandıkları insanları tararken köprüye geri döndü.

"Peki," dedi, sesi tamamen sakin, az önce yarattığı yıkımdan etkilenmemişti.

"Bu tamam. Şimdi, o bebek hakkında..."

Kion donmuş halde durdu. Birkaç saniye sonsuzluğa uzandı. Zihni, az önce tanık olduğu şeyin ardından dağınık düşüncelerle doluydu, parçalar etrafa saçılmıştı.

Tam olarak ne olmuştu?

Hala bunu kelimelere dökemiyordu. Kendi duyularına bile güvenemiyordu.

Tüm bedeni soğuk hissediyordu. Gözleri titriyordu. Ağzı hafifçe açık kalmıştı, akciğerlerindeki nefes hareket etmeyi reddediyordu.

Adını koyabileceği her duygu—ve koyamadığı sayısız diğer duygu—içinde kabarıyor, onu ağırlıklarıyla ezme tehdidinde bulunuyordu.

Yılan canavarı. Sonsuz bir süre boyunca mücadele ettikleri o. Onu yenmek için değil, hayatta kalmak için savaştıkları o.

Çünkü onu yok etmek imkansızdı.

Hiçbiri bu düşünceyi aklından geçirmemişti—hatta bir saniye bile. Ve yine de…

Bu çocuk. Bu Göçebe.

İçeri dalmıştı. Ve işi bitirmişti.

Bir karıncayı ayağının altında ezmek gibi.

Kion'un zihni, anlaması için ona bağırıyordu—bunu anlamlandırması için.

'Nasıl...? Bu nasıl bir anlam taşıyor?'

Bu gerçekten bir Usta ile bir Bilge arasındaki fark mıydı?

Bir Göçebe Usta olduğunda, yeteneklerinin ihtişamına tamamen ulaşırdı. Güç, ayrıcalık ve statü garanti altındaydı. Bu, bir Göçebe için güvenli bir bölgeydi. Artık her bir güç parçası için çabalamak zorunda kalmadıkları noktaydı.

Çünkü o zamana kadar, dünya onlara ihtiyaç duyuyordu.

Üstatlar isteniyordu, saygı görüyordu. Konfor ve lüks ulaşılabilir hale geliyordu. Tehlikeler vardı, evet—ama bunlar yönetilebilirdi. Bekleniyordu.

Ve böylece, çoğu kaldı.

Neden olmasınlar?

Bir Savant hâlâ ulaşılabilir durumdaydı. Mantıklı. Mümkün. Ama bir Bilge?

Bu farklıydı.

Çoğu için, bu imkânsızdı.

Bu yüzden Driftçilerin çoğu ömür boyu Usta olarak kaldı. Seçkin birkaç kişi—gerçekten olağanüstü olarak kabul edilenler—Savant rütbesine ulaşmayı başardı. O bile, orada kalmayı tercih ettiler. Hayatlarını korumak için. Güçlerinin onlara sağladığı zenginlik ve statünün tadını çıkarmak için.

Bir milyonda bir kişi, yetinmeyi reddetti.

Bir milyonda bir kişi zirveyi kovaladı.

O birkaç kişi Bilge oldu.

Ve o sayıdan, daha da nadir bir tür ortaya çıktı. Onlardan yüz de biri daha ileri gitmeye cesaret etti.

Ancak Geçici rütbenin ötesinde?

Bu, mümkün olandan daha yakın bir imkânsızlık durumuydu.

Bir Bilge ile bir Usta güç açısından tamamen farklıydı. Bu inkâr edilemez bir gerçektir. Ama Kion bu cevaptan memnun değildi.

Kuzey o canavarı çok kolay bir şekilde yenmişti.

Bir Bilge olamayacak kadar kolay.

Aklı sarsıldı. Korkutucu bir düşünce oluştu.

'Acaba... o bir Yükselen olabilir mi?!'

Bir an için, düşünceleri dağınık hale geldi. Bu fikir, yerinde tutmak için çok bunaltıcıydı. Sonra kendini nefes almaya zorladı, sakinleşmeye çalıştı.

'Ne diyorum ben...? Bu adam otuzunda bile görünmüyor. Nasıl Yükselen olabilir ki?'

Ağır bir nefes verdi, yüzüne bir avuç içiyle bastırarak, bu düşüncenin saçmalığını silmeye çalışır gibi.

Bu arada, Kuzey onlara karşısında duruyordu, olanları açıklarken sessizce dinliyordu.

İç çekti. Gözleri üzerinde gezindi, okunaksız bir şekilde. Söyleyecek bir şey yoktu.

Sonra gözleri annesinin kollarındaki narin pakete düştü.

Bir düşünce kıvılcımı uyandı.

'Şimdi düşündüm de... ben de bir felaketin ortasında mı doğmadım?'

Hatıraları mükemmel bir netlikte yüzeye çıktı.

Onu saklayan üç kız kardeş—bir daha asla geri dönmeyenler.

Kendi bilinciyle hareket eden karanlık.

Boğucu ve geniş olan, tehditkar bir güç.

Onu sadece bir anlık gördü. Ama o zaman bile—sadece birkaç saatlik bir bebekken—onu hissetmişti.

Gücünü hissetti.

Ve 'güçlü' demek bile bir hafifletme gibi geliyordu.

Hatıra ağırlığını atarak bakışlarını çevirdi.

“Şey, bence artık köprüyü geçmelisiniz…”

İfadesi nötr kaldı, ama içten içe düşündü—

‘Bu sefer her şeyin yolunda gitmesini gerçekten umuyorum.’

Onlara son bir bakış attıktan sonra döndü ve Kaos Gözlerini etkinleştirdi, savaş alanını taradı, görüşü kolayca kül bulutlarının örtüsünü yırtıyordu.

“Geri dönmem gerekiyor—”

Birden durdu.

Ve gülümsedi.

‘…Vay. Kendi kendilerine son verdiler.’

—

Kuzey, dengesini kaybedip geriye kayarken, Ağaç Kaplumbağa tereddüt etmedi.

O an zayıflık anında onu ezmek için hamle yaptı.

Ama bir kalp atışı süresince, aklında parlak bir fikir belirdi.

Ve kayboldu.

Savaş alanından teleport olma.

Aynı anda, uzayda bir yarık açıldı.

My Virtual Library Empire'de hikayeleri deneyimleyin

İçinden, bir kılıç ustası çıktı—bembeyaz saçları rüzgarda dalgalanarak, yavaş ve melodik bir şekilde hareket ediyordu.

Bairan çevresini bile fark edemeden—

Devasa, orman benzeri bir titan ona doğru hamle yaptı.

Northern, bunu yapmak zorunda olmasından pek hoşlanmıyordu ama Bairan, rahatsız etmeden çok suçluluk hissetmeyeceği tek kişiydi.

Onların arasında, en bilinçli, en mantıklı olanıydı.

Diğerlerinin mantıklı olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece… duygularını ifade etme konusunda o kadar açık değillerdi.

Ama Bairan'ın gelişiyle, bu durum değişmeye başlamıştı.

Black Mamba, özellikle.

Bairan, soğukkanlı, kılıç kralı imajına rağmen, tuhaf, öngörülemez ve şaşırtıcı bir şekilde eğlenceli biri olduğunu ortaya çıkardı.

Bu yüzden Northern, bununla iyi başa çıkacağını biliyordu.

Daha da önemlisi, zindandan çıkan canavarlar ile yüzey dünyasında dolaşanlar arasında gerçekten bir fark olup olmadığını doğrulaması gerekiyordu?

Ve eğer varsa—bu fark ne kadar derin?

Ve sonuçta—doğru kararı vermişti.

Bairan, yorgun olduğunu iddia etmesine rağmen, canavarı kaplumbağayı öldürmüştü.

Jeci ve Lynus, diğer minyonların geri kalanıyla ilgilenmişti.

Şimdi, üçü de onlara doğru yürüyorlardı.

Roma, burnundan akan kanı silerken, bakışlarını Northern'a çevirdi.

Rian, merak ettiğim bir şey var…

Bir an duraksadı. Sonra, nihayet, sordu—

"Eğer buradaysan… bu, o yaratığı zaten öldürdüğün anlamına mı geliyor?"

Northern, kül gibi bulut duvarından dikkatini çekti ve ona baktı.

"Ah, doğru. Bir astımı bununla ilgilenmesi için göndermiştim."

Roma gözlerini kırpıştırdı.

"Bir ast? Senin bir astın mı var? Onlar bizimle mi seyahat ediyorlardı?"

Kaşları karışıklıkla çatıldı, ama başka bir kan damlasının burnundan aşağıya doğru aktığını pek fark etmedi.

Northern'ın bakışı keskinleşti. Hafifçe eğildi.

"Sürekli kanıyorsun… iyi olduğundan emin misin?"

Konuşurken, eli hareket etti—burnundaki kanı temiz bir şekilde sildi.

Roma bunu beklemiyordu.

Ve tüm yüzü kızardı.

Boynuna bir sıcaklık yayıldı, kulaklarının uçlarına kadar yayıldı.

Bir an, beyni tamamen durdu.

Sonra—baş dönmesi ona çarptı.

Bedeni sarsıldı. Dudakları, sanki konuşacakmış gibi açıldı—

Ama bir kelime bile söylemeden, dünya etrafında şiddetle döndü ve dengesi bozuldu.

Kuzey, yere düşmeden önce onu yakaladı.

Kuzey, Roma'nın çöküşteki bedenini yakalarken karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. Onu bir an tuttu, tutuşu sağlam ama belirsizdi, diğerleri ise şok içinde donup kalmıştı.

Yüzü solgundu—çok solgun, sanki kanının nehirleri kurumuş gibiydi.

Bakışı keskinleşti. Kaos Gözleri canlandı, onun varlığının derinliklerini parçalayarak, ruhunun özüne delip geçti.

Artık bu ikinci doğasıydı—nefes almak kadar zahmetsiz bir eylem. Bir ruhun kollarına bir bakış, ona her şeyi anlatıyordu: durumu, yükleri, gerçekleri ve aldatmaları. Duyguların onun dokusuna işlenmiş titremelerini ayırt edebiliyordu—korku, arzu, açgözlülük, yozlaşma.

Ancak bu anda, bir detay onun tam dikkatini çekti.

Ve onu gördüğünde—gözleri büyüdü.

‘Yanılmışım.’

Rita en kötü durumda değildi. Roma'ydı.

Onun acısı sessizdi, dayanıklılık dışının altında gömülüydü. Yaralarının çoğu içte, görünmezdi. Organları—patlamış, tanınmayacak kadar parçalanmış—neredeyse işlevini sürdürüyordu.

'Ne halt etti?!'

Soru zihninde yanıyordu ama asla dudaklarına ulaşmadı. Şimdi cevaplar için zaman değildi.

Şimdi hareket etme zamanıydı.

Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Geçici bir an için, içinde bir şey kıpırdandı—rahatsız edici bir farkındalık, zihninin arka tarafında bir kaşınma hissi.

Neden bu kadar umursuyordu?

Onun durumu neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Ama aynı hızla, bu düşünceyi bir kenara attı. Önemli değildi. Tek önemli şey onu hayatta tutmaktı.

Gözleri yukarıya kalktı, kül gibi bir örtüden zahmetsizce yürüyen üç figüre kilitlendi—boğucu bulutlardan etkilenmemiş insanlar.

Geçerken, Rita, savaşın aciliyeti içinde yakalanmış olarak irkildi. Refleksif olarak başını geri çekti, bir saldırıya hazırlıklıydı, canavarların içeri girmiş olmasını bekliyordu.

Ancak gördüğü şey, vücudunda çelişkili sinyallerin hızla dolaşmasına neden oldu—hem rahatlama hem de gerilim bir arada sarıldı.

Üç figür, rahatsız edici bir zarafetle hareket ediyordu.

Ortada duran zayıf adam, hafifçe önde duruyordu; çok uzun beyaz saçları rüzgarla akıyordu, telleri sis gibi süzülüyordu. Alabaster rengi cildi, garip kıyafetinin kesimi altında ürkütücü bir şekilde solgun, titrek gölgelerle tezat oluşturuyordu. Özenle dikilmiş kumaş, hafif esen rüzgarla huzur içinde dalgalanıyordu; etraflarındaki ölüm ve yıkıma karşı tuhaf bir çelişkiydi.

Yanında, kısa saçlı kadın ve kül rengi saçlı adam da en az o kadar etkileyiciydi. Sadece varlıkları boğucu bir etki yaratıyordu; bu, yaklaşan bir saldırı gibi değil, çok daha derin bir şeydi—ilkel bir şey.

Onlarla ilgili hiçbir şey düşmanlık hissettirmiyordu. Yükseltilmiş silah yoktu, dışa dönük bir saldırganlık yoktu.

Yine de Rita'nın duyuları çığlık atıyordu.

Başının arkasında bir baskı sarılmıştı, üstün ve tanıdık olmayan bir şey. Sadece içgüdüsü, onlara çok yakın durmanın bir uçurumun kenarında kalmak gibi olduğunu söylüyordu—yanlış bir adım, düşüş kaçınılmazdı.

Baktığı yeri yırtarak, yetenek yeteneğine yeniden odaklandı.

Köprüyü tırmanan canavarlara ne oldu?

Bir hafif hareketle, kül rengi bulutları ayırdı.

Ve işte oradaydı.

Altındaki zemin, çarpık et ve kırık uzuvlarla dolu grotesk bir çöl gibiydi. Canavarlar yok edilmişti.

Bakışları, Bilge'ye yaklaşan üç figüre geri döndü.

Kuzey, Roma'yı hala tutarak onlara sert bir bakışla baktı. Sesi sabitti, ama altında bir keskinlik vardı.

"Aranızda iyileştirme yeteneği olan var mı?"

Soru saçmaydı ve dudaklarından çıktığı an bunu biliyordu.

Elbette yoktu.

Bu, çaresizlikten kaynaklanıyordu—ham, hesaplanmamış. O an kendi eylemlerini zar zor anlıyordu. Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendini yakaladı.

Bir nefes.

Yavaş bir nefes alma.

Dengeli bir nefes verme.

Gerçekliğe olan tutumu yeniden düzenlendi, aciliyet hala mevcuttu, ama düşünceleri artık kaos içinde karışmamıştı. Gözleri bir kez daha onlara kaydı, bu sefer daha sakin, daha ölçülüydü.

"Şehre gitmem gerekiyor. Hızlıca."

Tonunda tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Siz üçünüz—geri kalanları koruyun. Henüz adanın güvenli olduğunu varsaymayacağım."

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu.

Kuzey, Bairan'a bir baş selamı verdi.

Kılıç Kralı, her zaman sakin, başını alçakgönüllü bir şekilde eğerek yanıtladı.

Başka bir söz söylemeden, Kuzey Roma'nın cansız bedenini kollarında kaydırdı, onu güvence altına aldıktan sonra yerden havalandı. Yükselişi başlangıçta yavaş—kontrollü, kasıtlı—sonra rüzgara fırladı.

Ve tam da böyle, gitti.

Seyahat edenlerin grubu, üç garip figürle—insanlar, ama normalden çok uzak bir şeyle—ayakta kaldı.

Nedense, üç deli ve sosyal olarak yaralı varlık şimdi Lithia'ya onların refakatçisiydi.

—

Northern'ın uçuşı kısaydı.

Gökyüzünü, sıkıştırılmış, işlenmiş ve durdurulamaz bir rüzgar mızrağı gibi delip geçti. Hava etrafında bükülüyordu, arkasında çığlık atarak, bedeni atmosferi sanki ete kemiğe bürünmüş bir kasırga gibi yarıyordu.

Üç dakikadan az.

Lithia'nın üzerinde süzülmeden önce gereken tek şey buydu.

Ve şehir—ölüm kokuyordu.

Hava yoğun, bunaltıcıydı. Şehir silueti, sanki şehir kendisi üzerine doğru sürünen felaketi biliyormuş gibi, hüzün gölgeleriyle ağır bir şekilde yükseliyordu—bekleyerek, korkarak, kaderini değiştirmek için çaresizdi.

Northern ona neredeyse bir bakış bile atmadı.

Dikkati tek bir noktaya odaklanmıştı.

Kollarındaki kız.

Ve sonra, sadece bir an için, tereddüt etti.

Bir kıvılcım.

Roma'nın sözleri.

Onlar, hoş karşılanmayan ama ısrarcı bir şekilde, onun kopukluğundaki çatlaklardan sızarak zihnine geri süründüler.

Güçlerini anlamsız olarak nitelendirmişti—çünkü hiçbir şey için savaşmıyordu.

Onun için, kaybedilen her hayat bir yaraydı.

O kişinin kim olduğunu bilip bilmemesi önemli değildi. Gözlerini çevirebilir miydi, bu da önemli değildi. O, bunu yapmayı reddetti. Söndürülen her alev, kalbindeki ateşi besliyordu.

O, kahraman olmak için insanları kurtarmaya çalışmadı.

Onları kurtardı çünkü kurtarmadan edemezdi.

Ve Kuzey, kopuk, bir şehrin tamamının yaklaşan ölümünden etkilenmeden—birden kötü hissetti.

İçinde bir şey kıvrıldı. Yabancı ve rahatsız edici bir şey.

“Bulaşıcı olduğumu düşünüyorum.”

Bu düşünceyle dudakları hafif bir rahatsızlıkla kıvrıldı.

Bir hastalık.

Çok sinir bozucu bir hastalık.

Kuzey'de, hemen hemen ilkel bir dürtü dolaşıyordu—ayrılma ihtiyacı.

Bu kızdan kurtulmak.

Onu atmak, kendisiyle içindeki rahatsız edici şey arasında mesafe koymak.

Yine de, bu anda ne kadar kırılgan ve çaresiz görünse de—tam tersiydi.

Roma güç doluydu.

Her şey imkansız göründüğünde, şanslar ona karşı yığıldığında, ölüm kaçınılmaz bir dalga gibi belirdiğinde—asla pes etmedi.

Hala, onun gülümseyerek ölmesini hayal edebiliyordu.

Ölümü karşıladığı için değil.

Ama çünkü bunun içinde bir tatmin bulacaktı—çünkü yeni doğmuş bir çocuğu kurtarmak için ölmenin buna değer olduğuna inanacaktı.

Kuzey, böyle şeyleri anlamsız olarak adlandıracak kadar kendini tanıyordu. Aptalca.

Ve yine de…

Neden?

Neden onun gibi insanlar buna bir amaç buluyordu?

Neden bu, hiçbir değeri yoktu?

Daha da önemlisi—neden umursuyordu?

Belki de, geçmişini geride bırakma yolculuğunda, eski kendisinin aptallığını gölgede bırakmak için, yolda bir şey kaybetmişti.

Belki de en önemli olan şeye hiç dikkat etmemişti. En son hikayeleri My Virtual Library Empire'da okuyun.

Ve şu anda, ne olduğunu geri kazanmak için tek ipucu—anlamaya dair tek ipucu—ellerindeki ölen kızdı.

Onun ölmesine izin vermemeliydi.

Asla!

Derin bir nefes alarak, Northern şehre indi.

Kuzey, Roma'yı kollarında tutarak dar sokağa nazikçe indi. Ayakları yere değdiği an, atmosfer değişti. İnsanlar gölgelerde gizlenmişti, solgun yüzleri sönmekte olan fenerlerin loş ışığında zar zor görünüyordu.

Tansiyon, boğucu bir sis gibi yoğunlaştı. Onun ani gelişi, onları sarsarak, şehrin umutsuzluğunun karanlık köşelerine daha derin bir şekilde geri çekilmelerine neden oldu. Bazıları belirsizlikle bakarken, diğerleri titriyordu, söylenmemiş bir korkunun pençesinde.

Şehre aylarca kimse girmemişti. Gökyüzünden inen bir insan—bu, yok olmanın eşiğinde olan bir yer için çok tuhaf, çok doğaüstüydü.

'Bir sahne mi yarattım?'

Northern, etrafındaki yorgun yüzleri taradı, onların tepkisinden şaşkınlık duydu. Şu anda kafa karışıklığına zaman yoktu—Roma'nın yardıma ihtiyacı vardı.

"Lütfen..." Sesi, durgun havada yankılandı, sağlam bir otoriteyle yayıldı.

"Bir şifacı bilen var mı? Arkadaşımın yardıma ihtiyacı var!"

Yardım çağrısı sessizlikle karşılandı.

İnsanlar geri çekildi, pencereler gıcırdayarak kapandı ve gözler, ahşap çıtaların dar aralıklarından korkuyla bakıyordu. Onun sözleri onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Korku ve umutsuzluk, o gelmeden çok önce kalplerini tüketmişti.

Northern iç çekti, ileri adım attı. Gözleri çürüyen şehir manzarasında dolaştı.

Çürüme derinlere sızmıştı. Taze ithalat olmadan, yiyecekler artık artıklara düşmüştü. Balıkçılar, son avları çoktan gitmişken boş tezgahların önünde duruyordu. Tuzlu etler kırılgan hale gelmişti; meyveler, yalnızca ayrıcalıklıların alabileceği bir lükse dönüşmüştü.

Lütfen, bir iyileştiriciye ihtiyacım var... sen—

Sözleri dudaklarından daha çıkmadan, sarsıldılar ve dağıldılar, sanki görünmeyen bir lanet taşıyormuş gibi görevlerini terk ettiler.

Kuzey'in kaşları çatıldı.

'Bu insanların derdi ne böyle?'

Onlar, içi boşalmış, zayıf, açlıktan kıvrılmış bedenlerdi; yüzleri uykusuz geceler ve umudun yavaş yavaş erozyonu tarafından şekillendirilmişti. Açlık karınlarını kemiriyordu, ama korku çoktan ruhlarını tüketmişti.

Bir zamanlar ipek ve altınla takas yapan erkekler ve kadınlar, şimdi molozlar arasında değerli bir şeyler arıyorlardı. Dükkan sahipleri, mağazalarını kaleler gibi koruyordu; bazıları son ürünleri için imkansız fiyatlar talep ederken, diğerleri sessizce biriktiriyordu—her şeyin düzeninin bozulacağı anı bekleyerek.

Artık çocuklar oynamıyordu. Kahkahaları, abluka öncesi bir dünyanın kalıntısıydı. Şimdi, annelerinin eteklerine yapışmışlardı, gözleri yaşlarına göre çok boş, çok bilge görünüyordu.

Umutsuzluk, açık bir yara gibi iltihaplanıyordu. Hırsızlar ve soyguncuların fısıldamaları sokaklarda sürünüyordu, umutsuzlukları, tuttukları bıçaklar kadar keskin görünüyordu. Bazıları bir dilim ekmek için kendi insanlarını sattı. Diğerleri, son onurlarını beyaz parmaklarla sıkı sıkı tutuyordu.

Şehrin bekçileri hâlâ devriye geziyordu, ama hareketleri yavaş, gözleri donuktu. Bir zamanlar parlayan zırhları artık parıltısını kaybetmişti. Duvarların ötesindeki korkulara karşı savunmak için tasarlanmış silahları, artık daha çok umutsuzluğun sembolleri gibi hissediliyordu. Maceranıza My Virtual Library Empire'da devam edin.

Onlar bile biliyordu—kılıçlar onları kurtaramazdı.

Hey!!

Northern'ın sesi dar sokaktan yankılandı, ama kimse kıpırdamadı. Kimse dönmedi.

Sadece yürümeye devam ettiler, donuk gözleri ileriye kilitlenmiş, cansız kabuklar gibi hareket ediyorlardı.

Northern yüzünü buruşturdu, başka bir sokağa girdi.

Sonra—gölgeden, birisi bir ara sokaktan çıktı. Kısa, pelerinli, yüzü gizli.

Havada alçak bir ses yankılandı.

"Oii, genç adam. Bir hea arıyorsun—"

Northern'ın gözleri saf bir şokla büyüdü. O ses—onu tanıyordu.

"Hao?"

Pelerinli figür cümlesinin ortasında durdu. Yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde, başlığını geri çekti.

Yıpranmış bir yüz ortaya çıktı, gözleri inanamayan bir şekilde kısılmıştı.

“Tüm cansız yıldızlar adına—işverenim burada nasıl olur?”

Kuzey kaşlarını çattı.

“Aynı şeyi sormalıyım. Ne yapıyorsun… bekle.” Gözleri etrafa dolaştı, farkındalık belirdi. “B burası bir ticaret şehri. Burada olman mantıklı.”

Derin bir nefes verdi, Roma'ya olan tutuşu sıkılaştı.

Hao onu bir an inceledi, sonunda yanıt vermeden önce duraksadı.

“Lithia'da burada bir bağlantı bulduk,” dedi, sesi okunaksız bir şeyle keskinleşmişti. “Son iki aydır burada, onunla bir anlaşma sağlamaya çalışıyordum. Nihayet başardım—sonra abluka başladı.”

Cüce tüccar sessizleşti, keskin gözleri şehrin kalıntıları üzerinde süzüldü ve sonra Northern'a geri döndü.

“Lithia'nın felaketi son çanını çalıyor,” diye mırıldandı Hao. “Yani hayır—şu anda, burada değil. Önce seni daha güvenli bir yere götürelim.”

Gözleri Northern'ın kollarındaki baygın kadına kaydı.

“Benimle gel, İşveren.”

Başını çevirdi, başka bir söz söylemeden hareket etti.

Kuzey, adımlarını kararlı bir şekilde atarak ilerledi ama aklı karmaşadaydı.

Lithia canavarlara düşmemişti. Henüz. Ama düşmüş gibi de olabilirdi.

Lithia'nın dünyanın geri kalanından ne kadar süreyle kopuk kaldığından emin değildi, ama şehir, onu öldürmek için dişlere ve pençelere ihtiyaç duyacak gibi görünmüyordu.

Ablukayı işini gayet iyi yapmıştı.

Duvarlar hâlâ ayakta olsa da, Lithia çoktan ölmüştü.

Hao, Northern'ı götürürken konuştu, sesi her zamanki gibi yaramaz bir ton taşıyordu.

"Ah canım, o kadın hikâyenin kayıp bir parçası mı? Endişeyi bir örtü gibi taşıyorsun ve seni daha önce böyle perili görmemiştim."

Northern, bu sözler üzerinde bir an duraksadı, sonra alaycı bir şekilde güldü.

"Hikâyemin kayıp parçası mı? Bunu şairane bir şekilde ifade ettin."

Hao omuz silkti.

"Ah! Tüccarların kadehinden derin derin içiyorum—takas yapıyor, pazarlık ediyor ve hırsız gibi görünmeden alma sanatını ustaca icra ediyorum. Ve o klon? Yıldızlar, o avlanan bir canavar gibi evrim geçiriyor! Artık benden daha fazla numarası var! İşveren, minnettarlığım bir müzayede salonunu doldurabilir."

'Ah… doğru.' Northern'ın düşünceleri geri döndü. 'Ona eski hayatımın anılarıyla bir klon verdim.'

Başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Onun size iyi bir yardımda bulunduğuna sevindim."

Sonra, kısa bir duraksamadan sonra, sesi daha alçak ve acil bir hale geldi.

"Burada bir şifacı var mı? Hiç kimse?"

Hao sessizliğe büründü.

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine yürümeye devam etti ve Northern'ı büyük, yıpranmış bir binaya—Lithia'nın belediye binasına—götürdü.

Sonra, sesi yankılandı.

"Var, İşveren… ama onu beğenip beğenmeyeceğinizden emin değilim."

Northern'ın bakışı keskinleşti. Dudaklarında solgun, neredeyse yorgun bir gülümseme belirdi ve gözlerini hafifçe kısarak baktı.

Huh… ve neden yapmayayım? Kim olursa olsun, onlara şu anda acilen ihtiyacım var.

Hao hemen cevap vermedi. Gözlerinde tuhaf bir şey vardı—bir huzursuzluk parıltısı, sözcüklerinin ağırlığına baskı yapan, söylenmemiş bir şey.

Şehir salonuna ulaştı ve kalın ahşap kapıya iki kez vurdu, boğuk bir sesle.

Sonra derin bir nefes vererek, ifadesi alaycı bir şekilde Northern'a döndü.

“Kinlerimi halletmek, kabul etmekten daha uzun sürdü,” diye mırıldandı. “Anlaşılan, o herifi nefret etsem bile, faydasını göz ardı edemem. O tilki, gerekliliğe sızdı ve şimdi onun kendini beğenmiş, becerikli varlığını tolere etmek zorundayım.”

Hao, görünür bir rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu, sanki kötü bir tadı atmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Ve tam o anda, kapı gıcırdayarak açıldı.

Kapı hafifçe gıcırdadı. İnce kasları ve belirgin bir sakalı olan uzun bir adam aralıktan içeri baktı, keskin bakışları Hao'ya odaklandı.

Kısa bir baş selamı verdikten sonra kapıyı açtı ve onların girmesine izin verdi. Hao, selamı iade etti ve Northern'ı belediye binasına yönlendirdi.

Burası hareketle doluydu. Salonun etrafında dağınık masalar vardı, gruplar sessiz konuşmalar içinde bir araya toplanmıştı, yüzleri karanlık ve kasvetli bir kararlılıkla gölgelenmişti. Gerilim duvarlara baskı yapıyordu, boğulacak kadar kalındı.

Belediye binası, atmosferle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu—tavanlardan sarkan süslü lambalardan gelen yumuşak beyaz ışıkla aydınlatılan geniş, laminat bir yapı. Duvarlar, tuğladan yapılmış olmasına rağmen, altın kenarlarla daralan kalın mavi perdelerle örtülmüş ve şehrin amblemiyle süslenmişti; bu, ticaret merkezi olarak rolünün net bir beyanıydı.

Beklenenden daha iyi görünüyordu Northern için. Yine de, gün ışığı öğleye doğru ilerlerken, duvarların ötesindeki şehir gölgeler içinde kaybolmuştu.

Bu yer dışarıdan çok uzak değildi, ama en azından bir umut havasına tutunuyordu. Buradaki insanlar farklıydı. Bu, açıktı.

Aslında, ne olduğunu bir araya getirmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Bu insanlar—bu Driftçiler—dışarıdaki sivillerin reddedildiği barınma, koruma ve ayrıcalıklar almışlardı.

Northern daha önce böyle bir şey görmüştü. Bir kez, Karanlık Kıta'da. Orada, çok daha büyük bir ölçekle olmuştu.

Şehir seçim yaptı—kaynakları, kurtarılmaya değer olan her şeyi savunma kapasitesine sahip olduğu düşünülen Drifters'a gidecekti.

Sivillere—gündelik insanlara—kalan ne varsa bırakılmıştı.

Drifters'ın bu kararı kabul edip etmediği ya da ondan nefret edip etmediği, kalplerinin derinliklerinde gömülü, söylenmemiş ama eylemlerinde her zaman mevcut bir şeydi.

Ancak Northern'ın şimdi gördüğü kadarıyla… hiçbiri bundan keyif almıyordu.

Umutsuzluk, havada yoğun ve boğucu bir sis gibi yapışmıştı. Geçtiği her yüz aynı ifadeyi taşıyordu—kasvet, dehşet ve umudun sönmekte olan kıvılcımları.

Yine de, her şeye rağmen, çökmeyi reddediyorlardı.

Bu kararlılık, umutsuzluğa teslim olma konusundaki o katı isteksizlik, Northern'ın derinliklerinde bir şeyleri sarstı.

Ruhunda garip bir ışık parladı—somut bir şey değil, ama o kadar ham bir duygu ki neredeyse nefesini kesti.

Bu sefer karanlık bir eğlence değildi.

Bu bir hayranlıktı.

Onun kollarındaki yarı ölü kızın yansıması, bu insanların her birinde yankılandı.

Acelesiyle hareket ettiler, yüzleri yıpranmış ve yorgun, bedenleri mantıksız bir şekilde zorlanmıştı, ama gözleri... gözleri hala ateş taşıyordu.

Ve garip bir şekilde...

Bunu takdir etti.

Hao, konuşmadan önce Northern'ın yüzünü inceleyerek bir an duraksadı.

"Her ruh, bu şehrin çökmesini engellemek için son kıvılcımlarını yakıyor—ter ve dualarla çatlakları onarıyor. Duvarlar, kırılgan kemiklerimiz, hala ayakta, ama nehir? O sıvı uçurum, göremediğimiz bir felaketi fısıldayan açık bir ağız. Yıpranmış bir ipten tutunuyoruz ve her çekiş, düğümleri zayıflatıyor. Gelgit bizim lehimize değişmiyor."

İğrenç bir şekilde diliyle tısladı, bakışları Northern'a geri döndü.

"Şifacıya gelince—"

Bir cümlede duraksadı, Northern'ın ifadesindeki hızlı değişimi yakalayınca gözleri kısıldı. Bu öfke değildi, ama başka bir şeydi—savaşla karışık bir yorgunluk, bakışlarına yerleşen hoş karşılanmayan bir durgunluk.

"Hao..." Northern'ın sesi sessizdi, ama arkasında bir ağırlık vardı. "Bahsettiğin şifacı..."

Hao, onun bakış yönünü takip etti, başını yavaşça döndürdü—salonun ortasına doğru.

Yeşil saçlı genç bir adam onlara doğru yürüyordu.

"...O mu? Braham mı?"

Hao yavaş, ciddi bir şekilde başını salladı.

"O çok kaynakları olan bir fare... ve kaybolan parçanı iyileştirebilecek tek kişi. Önerim, yapmamayı düşünmen..."

Donakaldı.

Northern'ın ifadesinin düzleştiğini görünce nefesi boğazında takıldı. Yorgunluk, temkinlilik—hepsi gitmişti. Geride kalan, soğuk, kayıtsız bir sükunet, sanki hiçbir şey başlangıçta orada olmamış gibiydi.

Hao, kendine daha çok mırıldandı.

"Bu beklenmedik... Duygularıyla daha olgun olacağını düşünmüştüm."

Hao için bile, Braham'ın fare gibi yüzünü tekrar görmek bir sabır testi oldu. Anılar hâlâ tazeydi—o herifin insanları kullanması, ondan çalması, fırsat bulduğunda onu ezmesi.

Kin asla silinmedi.

Ama gerçeklik, şikayetlere aldırış etmezdi. Ve o gerçeği kabul etmek... işte, bu zaman aldı. Uzun bir süre.

Hemen olmayan bir süre.

Hao kırkını geçmişti, Northern gibi genç bir çocuktan dikkatsiz olmasını, saldırgan davranmasını bekleyecek kadar yaşlıydı. Ama şaşırtıcı bir şekilde…

Çocuk yapmadı.

Braham onlara ulaştı, yürüyüşü yavaş, ifadesi boş ve tamamen kayıtsızdı. Keskin, hesaplayıcı gözleri Northern'ı süzdü, ama tanıma yoktu. Merak yoktu. İlgi yoktu.

Northern onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Burada tek bir sebep için vardı. Hao.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, alışılmış ve samimiyetsiz. Sonra konuştu.

"Yine oğlunuzun yardımına ihtiyacımız olacak. Akıntıda bir değişiklik oldu—birkaç dakika içinde bir saldırı bekliyoruz."

Hao'nun yüzünde karanlık bir grimasa yerleşti. Keskin bir nefes verdi, ifadesi sertleşti ve Braham'ın bakışlarıyla buluştu.

"Bundan önce, acilen yardımınıza ihtiyacım var…"

Braham kaşlarını kaldırdı, gözleri Hao, yanındaki genç adam ve kollarında tuttuğu solgun kız arasında gidip geldi.

O zaman, farkındalık belirdi.

“Ah… ah. Anlıyorum, anlıyorum. İyileşme.”

İlk kez, Braham Kuzey'i tam olarak inceledi, bakışları onu kayıtsız bir merakla taradı. Sonra, başını hafifçe eğerek konuştu.

"Beni takip et."

Bir adım attıktan sonra durdu, bakışları tekrar Hao'ya döndü.

“Ödeme bu olacak, değil mi?” Maceranız My Virtual Library Empire'da devam ediyor.

Hao iç çekti, anın ağırlığı üzerine çöküyordu. Tek bir onayla başını salladı.

“Sadece onun yaşadığından emin ol.”

Braham gözlerini devirdi ve döndü, yürürken sesi yankılandı.

“Elbette, yaşayacak. Sadece çocuğu gönder.”

Kuzey hiçbir şey söylemedi.

O sadece takip etti, Roma hala kollarındaydı.

Gözleri salonda dolaşarak etrafındaki değişen enerjiyi algıladı. Braham konuştuğu an, atmosfer ağırlaştı. Hava, söylenmemiş bir gerilimle dolu, beklentiyle kıpır kıpırdı.

Silahlar keskinleştiriliyordu, çeliğin taşa sürtünmesi odayı yankılandırıyordu. İnsanlar çeşitli eşyaları çağırırken, elleri alışkanlıkla aceleyle hareket ediyordu.

Bir fırtına geliyordu.

Ancak Northern odaklanmaya devam etti, köşeyi dönerken Braham'ın arkasında kaldı ve uzun, loş bir odaya girdi.

İçeri adım attığı anda, koku ona çarptı.

Hastalık ve bir şeyin... topraklı bir karışımının keskin kokusu. Nemli. Neredeyse yoğun bir yağmurdan sonra orman gibi.

Ancak görünürde kimse yoktu.

Ne hastalar. Ne de şifacılar.

Odanın içinde düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ahşap tabutlar vardı.

'...Tabutlar mı? Neden tabutlar?'

Braham, Northern'ın yüzündeki ifadeyi bir an gözlemledi, ardından gözleri büyüdü.

"Ah! Hayır, hayır, yanlış anlama, sevgili dostum. Bunlar benim Savant olarak yeteneklerimin uzantıları," dedi gülümseyerek. "Sayemde, bu ağır yaralı Driftçiler eski hallerinin tamlığını geri kazanabilir ve savaşa bütün olarak dönebilirler."

Konuşurken, boş bir alana doğru yürüdü ve çömeldi. Braham, yerde yatan düz bir ahşap levhaya bakarak birkaç an duraksadı.

Sonra, kısa bir duraksamanın ardından, nihayet uzandı ve ona dokundu.

Anında, ahşap tepki verdi. Sanki hayata dönmüş gibi hareket etti, kahverengi yüzeyi gerildi ve yeniden şekillendi ta ki sonunda önünde bir tabut belirdi.

Braham ayağa kalktı ve bakışlarını Northern'a çevirdi.

Bir an tereddüt etti, sonra gözlerini kısarak baktı.

"Seni tanıyor muyum?"

Northern hafifçe başını salladı, ifadesi okunaksızdı.

"Bunu yaptığından emin değilim."

Herkes Annette değildi. Üstelik, son birkaç ayda—neredeyse dönüşlerinden bu yana bir yıl—çok değişmişti. Solgun, cansız bir ciltten, alabaster bir ten rengine, şimdi de zeytin tonuna geçmişti.

Saçlarının siyah ve mavi tonları solmasına rağmen, tamamen beyaz değildi. O, saf, neredeyse ruhani bir beyazlığa sahip değildi.

Northern'ın kimsenin onu tanımasını beklemiyordu.

Ve bu iyi bir şeydi.

Ama bazıları tanıyacaktı, değişikliklere rağmen. Sadece Braham değil. Birlikte çok zaman geçirmemişlerdi.

Bu da Braham'ın en azından bir şüpheye sahip olmasını daha da etkileyici kılıyordu.

'Peki ya Elliot? O herif hâlâ benim yüzümle dolaşmıyor mu?'

Northern buna şüpheyle yaklaştı. Hao'ya bunu açıkça uyarmamıştı ama Northern, tüccarın işvereninin yüzünün her yerde görünmemesi için önlemler aldığını düşündü.

Braham hafifçe kenara çekildi, yeni oluşan tabutu işaret etti.

Her neyse, onu buraya koy. Ahşapla çevrelediğimde, durumunu teşhis edebileceğim ve buna göre tedavi edebileceğim. Ama iyileşmesi en az yirmi dört saat alacak, yaralarının ciddiyetine bağlı olarak.

Kuzey, ileriye doğru adım attı ve Roma'yı dikkatlice ahşap tabutun içine yerleştirdi. Braham'a güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu, ama bu anda pek bir seçeneği yoktu. Ve en azından o adam henüz kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden sıradışı bir şekilde davranması için bir neden yoktu.

Yine de, bu mantığı sindirmek zordu.

Braham, iğrenç bir varlıktı—tam anlamıyla bir hain. Ya sadece kendi gibi davranırsa?

Kuzey'in göğsünde pençeli bir öfke kıvrıldı, her nefeste akciğerlerini parçaladı.

Kendini sakinleştirmeye zorladı, fırtınalı düşüncelerini dengelemeye çalıştı. Başka bir seçenek yoktu, şifacıya güvenmekten başka.

O anda, Braham'ın sesi şokla yankılandı.

“Yıldızlarda bu ne?!”

Kuzey ona baktı, gözleri endişeyle doluydu.

“N–ne oldu?”

Braham ona baktı, sonra patladı.

“Ne demek istiyorsun, ne oldu?! İçinin nasıl parçalandığı—sanki bir girdap vücudunu parçaladı! Kanka! Hala nefes alması bir mucize!!”

Elini açık ağzının üzerine kapattı, kızın üzerine saf bir şokla baktı. Gözleri, gördüklerini anlamakta zorlanıyormuş gibi titriyordu.

“Ve o bir Drifter bile değil mi? Yıldızlar üstünde… bunu nasıl izin verdin?!”

Northern sessiz kaldı, ama Braham'ın sözleri ona bir suçluluk duygusu ile çarptı, içinde zaten kaynayan öfkeyi keskinleştirdi.

Gündelik kız, acımasızca inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Yavaş, ölçülü bir nefes verdi ve konuştu.

“Ona yardım edebilir misin?”

Braham bir an duraksadı. Sonra, yavaşça, yüzünde Northern'ı rahatsız eden bir gülümseme belirdi.

Bakışları keskin bir şekilde Northern'a odaklandı.

“Tabii ki, yapabilirim, genç adam. Ama bu sadece basit bir yaralanma değil. Bunu Central Plain'deki hiç kimse benim dışımda iyileştiremez.”

Kuzey ona bakarak etkilenmemiş görünüyordu.

Ama Braham'ın yalan söylediğini düşünmüyordu.

Karanlık Kıta'da, Braham kendini gruplarındaki en değerli ve kaynakları bol kişi olarak kanıtlamıştı. Ve şimdi, Hao onu bir tüccar olarak karşılamıştı ve adamın kaynaklarını kabul etmekten başka seçeneği yoktu—bu muhtemelen sadece iyileştirme yetenekleriyle sınırlı değildi.

Ama Kuzey bunun nereye gittiğini tam olarak biliyordu.

Ve bu, onun hafifçe kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bu bana mal olacak, değil mi?" Braham, çenesine teatral bir şekilde vururken düşündü. "Hao'nun bana sunduğu her neyse bunun karşılığını veremeyecek. Yani, genç adam, bana ne sunabilirsin?"

Kuzey, onun açık sözlülüğünü takdir etti.

Bu şekilde olması daha iyiydi.

Gözleri, Braham'ın gözlerine kilitlenmişti, sarsılmaz bir şekilde.

"Sana para teklif edebilirim."

O, ayrılmaya istekli olduğu en fazlasıydı.

Para işleri hızlı bir şekilde çözüyor. Gereksiz ekler yok. Süregelen bağlar yok.

Ve en önemlisi, bu, Braham ile olan her bağlantıyı mümkün olan en kısa sürede koparabileceği anlamına geliyordu.

Çünkü bu, bir gün şifacıyı öldürme hatasını yapmaktan kendini alıkoymanın tek yoluydu.

Ama Braham…

Laneti, adam başını salladı, ellerini çenesinin altına koydu, gözleri bir anlık düşüncelerle ıslaktı.

“Hmm, hmm, hayır, hayır. Ben para kabul etmiyorum. Birçok insan parayı her şeyin üstünde değerli bulabilir, ama görüyorsun… Paranın aslında tüm şeylerin en az değerli olanı olduğunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım.”

Northern kaşını kaldırdı.

'Bu herif ne diyor…?'

Braham'ın noktasını anlamadığı anlamına gelmiyordu. İnsanları size borçlu hale getirmek, zenginlik biriktirmenin akıllıca bir yoluydu—sadece servet değil, aynı zamanda güç açısından da. Bu, bir kişiye sınırsız olasılıklar açan bir para birimiydi.

Bu gerçek bir değerdi.

Bu yüzden Braham'ın ne söylediği—neye işaret ettiği—Kuzey'i tiksindirmeye başlamıştı.

Braham'ın dudakları, Northern'a bakarken, ayakkabılarının ucundan saçlarının tepe noktasına kadar onu süzerken, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gülümsemesi—fazla memnun, fazla eğlenceli—hem rahatsız edici hem de sinir bozucuydu.

Northern'ın parmakları, yanında yumruk haline geldi ve titredi.

Braham, Sloria ile Lotheliwan arasındaki son savaşın sebebiydi.

O herif, kendi çıkarları için hepsinin arkasından bıçakladı—ve bununla da kalmadı.

Teknik olarak, Northern onların grubunun bir parçası olmamıştı, ama savaş onu zorladı. O da insanları öldürmek zorunda kaldı.

Braham'ın eylemleri için onu suçlamıyordu.

O sadece, ne olduğu için o sıçanı nefret ediyordu. My Virtual Library Empire'dan yeni hikayelerin tadını çıkarın.

Ama şu anda, Roma'nın iyileşmesini görme aciliyeti—Braham'a olan nefretinden çok daha büyüktü.

Birkaç acı verici saniyeden sonra, şifacı nihayet konuştu, hâlâ gülümseyerek.

"Şu anda giydiğin zırhla oldukça etkilenmiş durumdayım..." Ses tonu yumuşaktı, neredeyse oyunbaz. "Yani, bana verebilir misin?"

Northern'ın ifadesi anında karardı.

"Ne?... Zırhımı mı istiyorsun?"

Sesinde sessiz, yanıcı bir inançsızlık vardı.

Kuzey orada, kafası karışmış ve sinirli bir şekilde duruyordu.

Zırhı mı? Ne için?

Şu anda, Molten Vein zırhını giyiyordu—aynı isme sahip bir zindandaki canavarı öldürdükten sonra elde ettiği güçlü bir parça. Bu zırh, kalp atışlarıyla senkronize bir şekilde titreşen, kaynayan enerjiyle kaplıydı.

Ve Braham ondan bunu teslim etmesini istiyordu.

Roma'yı iyileştirmek için.

Bu, Braham'ın gölgelerde Hao ile yaptığı herhangi bir anlaşmayı bile dikkate almıyordu; Kuzey'in henüz keşfetmediği bir şeyden besleniyordu.

Açgözlülüğü bir kenara bırakırsak, Braham neden onun zırhına ihtiyaç duyuyordu?

Bu, Kuzey'in orada durduğu o anın kesirinde, tamamen sessiz bir şekilde şaşkınlık içinde boğuştuğu soruydu.

Braham gülümsedi.

"İsteğimden oldukça şaşırmış görünüyorsun... imkansız mı?"

Kuzey'in bakışları, tabutun içinde hareketsiz yatan Roma'nın bedenine kaydı. Yüzü solgun, tüm canlılığını yitirmişti, sanki hayat çoktan onu terk etmiş gibiydi. Duru bir ifadeyle onu incelerken duraksadı.

Sonra, bir an sonra, iç çekti. Gözleri Braham'a geri döndü ve hafifçe başını salladı.

"Hayır, hiç de değil. Sadece ondan ayrılmam için bir an ver."

Braham, Kuzey'in bir adım geri çekilişini izlerken gülümsemesi genişledi.

Çevresinde siyah kıvılcımlar patladı, Erimiş Damara zırhı göz alıcı bir girdap içinde dağılırken, sanki havanın kendisi onu soyuyordu. Yolculuğunuz My Virtual Library Empire'da devam ediyor.

Kuzey, hafifçe başını eğerek bir nefes kadar yerinde durdu, duyulmaz bir şey fısıldadı.

"Ruh Kumaşı, senin zırhımın biçimini almanı istiyorum—tam anlamıyla. Etkilerini ve gücünü kopyala. Bunu yapabilir misin?"

Sözlü bir yanıt yoktu. Ama taklit kumaşın cevabını hissetti.

Bir saniye sonra, Kuzey ileri adım attı, artık Erimiş Damara'dan arınmıştı ve tereddüt etmeden onu Braham'a geçirdi.

Şifacı zaman kaybetmedi. Kıvılcımlar bir kez daha döndü, Braham'ı tüketerek zırhı kendisine çağırdı.

Kuzey izledi, ifadesi okunaksızdı.

Spirit Linen, Molten Vein'in emir yeteneğini mükemmel bir şekilde kopyalayamamayabilir, ancak buna yakın bir şeyi taklit edebilir. Braham fark bile etmeyecek. Ayrıca, Spirit Linen'in Molten Vein'de olmayan bir şeyi vardı—kusursuz, algılanamaz bir savunma.

Braham bu zırhı ne sebeple isterse istesin, Northern böyle değerli bir eşyayı sadece vermeyi düşünmüyordu.

Bunun yerine, bunu bir fırsat olarak kullanacaktı.

Spirit Linen'in Braham'ı gözetlemesine izin ver.

İster isteyerek, ister istemeden, taklit kumaş onun gözleri olarak hizmet edecekti.

Ancak Northern'ın kabul etmesinin tek nedeni bu değildi.

Northern'ın Braham'ın yeteneğini kopyalamaya karşı inkar edilemez bir eğilimi vardı. Bu basit olacaktı—bir komut, ve onu elde edecekti.

Ama gelmedi.

Çünkü derinlerde, bunun işe yaramayacağını hissetti.

İyileştirme değerlidir—belki de hayati öneme sahiptir—ama Northern'ın ihtiyaç duyduğu şekilde değil. Aradığı yeteneklerde baskın bir saldırı veya çok yönlülükten yoksundu.

Bu yüzden, kendisini aşağı gördüğü bir güç için bir yeri boşa harcamaktansa, bir karar vermişti.

Son birkaç dakika içinde Belediye Binası'nda, etrafındaki yetenekleri taramıştı—görünmeyen bir avcı gibi içlerinden süzerek. Bazıları, Braham'ın doğa temelli iyileştirme yeteneğinden çok daha faydalıydı.

Onlardan birini seçecekti.

Ancak bu, şanslarını tamamen silip atacağı anlamına gelmiyordu.

Kopyalama yeteneği sınırlıydı. Sadece bir slot kalmışken, seçimleri her şeyden daha önemliydi. Bu yüzden, alternatif bir plan geliştirdi.

Ruh İpliği onun iletkeni olacaktı.

Eğer evrim geçirdikten sonra bir fırsat doğarsa ve Braham'ın iyileştirme yetenekleri beklediğinden daha fazlası olduğunu kanıtlayabilirse, o zaman ve sadece o zaman onları kopyalayacaktı—Ruh İpliği'nin gözetimini ikincil bir araç olarak kullanarak.

Şu an için, zamanını bekleyecekti.

Kontrolü bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ve daha da önemlisi—

Braham'a güvenmeyi düşünmüyordu.

Zırh, Northern'da olduğu gibi görünüyordu - aynı, kesintisiz, değişmemiş.

En azından, belirgin bir fark yok.

Braham'ın gözleri, ona nasıl uyduğunu hayranlıkla izlerken memnuniyetle parladı. Parmakları, ağırlığını ve hissini test ederek plaka bölümlerinin üzerinde dolaştı.

Sonra ıslık çaldı.

"Ah, unuttuğum günler. Gerçekten de bir Kahraman eşyası. Bu kadar nadir bir şeye nasıl sahip oldun?"

Northern omuz silkti.

"Bunu elde etmek için gerçekten güçlü bir canavarı yenmem gerekti."

Braham hala zırhı inceliyordu, desenlerini kasıtlı bir merakla takip ediyordu. Ama Northern konuştuğunda, duraksadı.

İfadesi—biraz değişti.

Gülümsemesinde küçük bir azalma. Özellikleri üzerinde hafif bir gölge.

"Ah canım," diye mırıldandı, başını eğerek. "Senin için çok şey ifade etmiş olmalı. Ama yine de… onu onun için verdin."

Bakışları tabuta kaydı.

Onun gülümsemesi bir kez daha genişledi. Bu sefer, başka bir şey vardı - bir anlayış.

Sonra kendine bir şeyi yeniden onaylar gibi başını salladı.

"Endişelenme, arkadaşım. Kız arkadaşının sana, yeni gibi döneceğinden emin olacağım."

Kuzey öfkelendi.

"O benim kız arkadaşım değil."

Braham gözlerini kırpıştırdı.

"O değil mi?" duraksadı. "O zaman kız kardeşin mi?"

"Hayır. O benim kız kardeşim değil."

Braham kafasını hafifçe eğdi, gözlerinde bir kafa karışıklığı belirdi. Sonra ifadesi değişti - yüzünde hafif bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Bekle... onun durumu - bu senin eserinde değil, değil mi?"

“Hayır! Hayır…” Northern keskin bir nefes aldı. “Değil.”

Bir sessizlik nefesi.

Sonra, daha sessiz, sesi alçaldı.

"O... çok iyi bir arkadaş. En azından ben onu öyle görüyorum. Ve ölümü hak etmiyor."

Yüzünde bir gölge belirdi, kaşları hafifçe çatıldı.

"Eğer ölürse... bu, onu koruyamadığım anlamına gelir."

Elleri yanlarında yumruk oldu.

"Eğer tek bir kişiyi bile koruyamıyorsam, ne için güçlüyüm?"

Braham onu izledi.

Acıma ile değil. Sempatik bir şekilde değil.

Sadece gözlemliyordu.

Sonra, yavaşça omuz silkip geriye yaslandı ve dedi ki,

"...Ama bir Drifter olarak bir şeyi kabul etmelisin."

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Braham'ın gülümsemesi sarsılmadı.

"Güçlü olmak, herkesin koruyabileceğin anlamına gelmez."

Sesi hafif, sohbet eder gibi ama altında bir şey daha soğuk hissediliyordu.

"Sonunda, hepimiz insanız. Kendi arzularımızın bencilliğine köleleriz."

Gözleri hafifçe parladı.

"Farklı işliyoruz. Bazı insanlar arzularını en sona koyar. Diğerleri—" Göğsüne vurdu. "—kendilerini birinci sıraya koyar."

Bir kahkaha.

"Eğer daha fazlasını karşılayacak yer varsa, o zaman bunu yaparım… bir bedelle. Çünkü insanlık, bedava gelen hiçbir şeyi takdir etmez."

Kuzey ona baktı.

Göğsünde yükselen duyguları bastırmak.

Ancak—

“Bu, senin hakkında çok şey açıklıyor.”

Braham'ın gülümsemesi sönükleşti.

İlk kez, yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi.

"Affedersin?"

Kuzey hemen cevap vermedi.

Bunun yerine, bakışları Roma'ya geri döndü.

Sonra küçük, solgun bir gülümseme bıraktı.

“Yani… iyi olacak mı?”

Braham, bakışlarını takip ederek, tabuttaki hareketsiz, cansız kıza baktı.

Bir an için, hiçbir şey söylemedi.

Sonra, sessiz bir nefesle—

“Oh, kesinlikle. O, daha iyi olacak.”

Onun sesi sakindi. Güvenceliydi.

“O, bir gün içinde sana gelecek.”

Sonra, Northern'ın omzuna bir elini koyarak, hafifçe eğildi.

“Sen sadece burada kal ve güvende ol, dostum. Bu yer güvenli görünebilir… ama her an felaketimizi bekliyoruz. Bir dakika içinde olabilir. İki ay içinde olabilir.”

Bir anlık sessizlik.

“Bu yüzden burada dikkatli ol.”

Northern bakışını korudu.

Sonra—ince, kasıtlı bir şekilde—geri adım attı, Braham'ın elini omzundan kaldırdı.

Teşekkür ederim.

Onun tonu ölçülüydü. Nötr.

Sonra, başka bir şey söylemeden, Northern döndü ve gitti.

Şifacıyı geride bırakmak.

Tabutu geride bırakmak.

Ve hastalık ve doğanın havasıyla dolu o garip, boğucu odadan çıkmak.

Kuzey, salonda bekleyerek insanların gelen saldırıya hazırlanırken ya da daha doğrusu, çoktan başlamış olan savaşlara katılırkenki sürekli hareketin döngüsünü izliyordu.

Önceden işaretlediği bazı yüzlerin yokluğunu fark etti. Şehir salonunun parlak iç mekanının üzerinde asılı duran ağır bir karamsarlık gölgesi neredeyse elle tutulur hale gelmişti, şimdi daha yoğun, boğucu.

Bekliyor gibi görünüyordular. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ve merak onu dürtüyordu, ama birine yaklaşmak ve sormak... cazip gelmiyordu. Belki de sadece başkalarını aramak için çok içe kapanıktı.

'...Kahretsin, bu kadar utangaç olduğumu hiç düşünmemiştim...'

O düşünceden sıyrılarak yeniden odaklandı. Daha acil meseleler vardı—gerçekten acil.

Bugün, üç gün sürecek olan dövüş düellosunun ilk günüydü.

Şu ana kadar, onun klonu sabah boyunca hareketsiz kalmıştı, ancak savaş zamanı yaklaşmaktaydı. Northern başlangıçta kendisi katılmak istemişti, ama çok ısrarcı olmadı. Klonun dövüşü yönetmekte son derece yetenekli olduğuna güveniyordu.

Soğuk taş duvara yaslanarak, ışığın tam olarak ulaşmadığı, pek fark edilmeyen bir nişin içine yerleşti. Dikkatten uzak, göz ardı edilmiş bir köşeydi. Ve kimse, hazırlık halinde, buna dikkat etmedi.

Salonda dağınık bir şekilde bulunan birkaç kişi, gelecek olanlara hazırlık yapıyordu.

Kuzey derin bir nefes aldı.

Görüşü kaydı.

Karşısında geniş bir arenanın açıldığını gördü, devasa bir koliseum, oturacak yerleri sayısız figürle doluydu. Kalabalığın toplu kükremesi, gökyüzüne fırlatılan milyonlarca ok kadar keskin bir şekilde yükseldi.

Yuvarlak yapının kalbinde, iki dövüşçü acımasız, ölümcül bir mücadelenin içindeydi.

Biri gümüş bir stileto kullanıyordu, o kadar eterik bir bıçaktı ki, çelikten çok bir illüzyon gibi görünüyordu. Hareketleri, varlık yerine yokluğun fısıldayışıyla doluydu, rüzgarın kendisi kadar kaygan bir şekilde ulaşılabilirlikten kayboluyordu—belki de daha da kaygandı.

Ancak rakibi, keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Ham, acımasız bir güçle dolu bir kaba, fiziksel yapısı ince işlenmiş kaslar ve yüksek bir varlığın muhteşem bir birleşimiydi.

Her balta darbesi bir güç beyanıydı, sinirleri korkutucu bir hassasiyetle dalgalanıyordu. Hatta rüzgar bile geri çekiliyor gibi görünüyordu, önünde isteksiz bir itaatiyle bir yol açıyordu.

O bir fatihdi—henüz taçlandırılmamışsa da, kesinlikle yükselişteydi. Darbeleri havada gürültüyle yankılandı, geri çekilmekten başka pek bir şeye yer bırakmıyordu. Hayalet savaşçı, ustaca ayak hareketleriyle açılardan dans ederek uzaklaştı. Biliyordu—o yıkıcı darbelerden birini bile engellemek, onun sonunu getirecekti.

Ancak kaçış bu savaşı kazanamazdı.

Ve henüz akıntıyı tersine çevirmek için kesin bir yol bulamamıştı.

Durum böyleyken, avantaj balta kullanan kaba adama aitti. Onun amansız saldırısı, hayalet savaşçıyı savunma ritmine zorladı, tempo kontrolünü elinde tutarak hızı belirliyordu.

Balta yere çarptı, canavari bir silah taşla gürültülü bir çarpışma ile kesildi. Parçalanmış toprak parçaları havaya fırladı, şarapnel gibi dağılmaya başladı.

Ve o anda—hayalet savaşçı kayboldu.

Kaba savaşçı duraksadı, duruşu sıkılaştı, bakışı daha ilkel bir hale dönüştü. Vücudunun her bir lifini görünmeyene karşı hazırladı.

Saniyeler uzadı.

Hiçbir şey.

Sonra—gözbebekleri daraldı.

Tereddüt etmeden, baltası takip etti—sola doğru fırladı.

'Tuzağa düştü…'

Kuzey acı bir şekilde düşündü.

Balta havada sola doğru kesilirken, acımasız bir gülümseme vahşi savaşçının yüzünü böldü. Ona göre, savaşın sonucu çoktan belirlenmişti.

Ancak silahı hedefinin olması gereken yerden geçerken bir şeyler yanlış gitti. Keskin ve acımasız bir gümüş parıltı—soldan değil, arkasından parladı.

Hayalet savaşçı, dumanın şekil alması gibi belirdi, stiletto'su zaten harekete geçmişti, mükemmel bir darbe rakibinin açık sırtına doğru hizalanmıştı.

Vahşi savaşçının gözleri bir an için büyüdü. Sonra—farkındalık çarptı.

Balta ile kesilen hedef beyaz duman haline geldi.

İçgüdüleri yükseldi, keskin ve acımasız, düşünce tam olarak oluşmadan önce tepki verdi. Vücudu döndü, kasları demir yaylar gibi kıvrıldı. Baltası hareketini tamamladığında, dirseği geriye doğru, kaba ama acımasızca etkili bir karşı saldırı olarak fırladı.

Hayalet savaşçı sarsıldı, hassas konumlandırması bozuldu. İlk kez, yüzünde gerçek bir endişe parıltısı belirdi. Tuzağı başarısız olmuştu. Ve şimdi, rakibine her zamankinden daha yakın—tehlikeli bir şekilde, o devasa baltanın ölümcül menzilindeydi.

Kuzey'in dudakları kıvrıldı.

"Etkileyici..."

Vahşi savaşçının bu kadar iyi tepki vereceğini beklememişti. Bu seviyedeki içgüdüsel savaş yeteneği—bu sadece yeteneklerine güvenen bir Drifter değildi.

Daha önce, savaşçının devasa formunu incelerken, bir gözlem yerine oturmuştu. Adam, bir öğrenci için gereksiz yere büyüktü. My Virtual Library Empire hakkında güncellemeleri takipte kalın.

Ama Northern zaten nedenini biliyordu.

Bu onun yetenek kabiliyeti.

Çocuk, ikinci yetenek kabiliyetini—muhtemelen Göçebe yeteneğini—aktif bir şekilde kullanıyordu. Northern, canavarda ne kadar ruh özü kaldığından emin değildi, ama eğer bunu dikkatli ve ihtiyatlı bir şekilde kullanmazsa, yenilgisi kaçınılmazdı.

Hayalet dövüşçüyle çarpışma şekline bakılırsa, şüphesiz—zaferin onun olduğunu tamamen inanıyordu. Ama rakibini son ana kadar hafife almıştı.

Yine de, bu kadar hassas bir şekilde tepki verebilmesi çok şey anlatıyordu. O sadece bir balta sallayan bir canavar değildi.

Eğitilmiş bir savaşçı. Belki de bir soylu.

Northern kendini merak içinde buldu.

Canavarın savaş tarzı acımasızdı—durdurulamaz ve ezici bir şekilde ileriye çarpan güçlü bir dalga gibi. Baltası, o dalganın keskin kenarıydı ve muazzam gücü, onu şiddetli bir kuvvetle iten akıntıydı.

Bu, onun türüne ve kalibresine uygun olarak tasarlanmış, acımasız ama akıllıca oluşturulmuş bir savaş tarzıydı.

Belki de Northern bu kadar zaman savaşarak geçirdiği içindi, ya da belki de Şekilsiz'in artık Omniform'a evrildiği içindi—ama bu nüansları algılamak birdenbire ikinci doğası haline gelmişti.

Onu ilk olarak yakın zamanda girdiği beşinci seviye yarıkta fark etti.

O rift'teki ezici başarısı, Titan'ın Hesabı'nın gücüne çok şey borçluydu - ama daha da önemlisi, sıradan gözleri ve keskin sezgisi düşmanlarının savaş stillerini çözmeye başlamıştı.

Canavarların saldırıları tam da beklenildiği gibi olmuştu - sert, hayvansı, ham içgüdülerle yönlendirilen. Ancak kaotik ritimlerinde bile, altında yatan bir ahenk, bir hareket deseni vardı. Ve onu tanıdığında, aşmak zahmetsiz hale geldi - özellikle korkunç gücüyle.

Sonra insansı yürekler ve o bozulmuş canavarlar geldi.

Ve şimdi, bu savaşı izlerken, her şey gün gibi açıktı.

Omniform, gerçekten de dikkat etmediği büyük bir nimet getirmişti.

[Şekilsiz] her zaman Northern'ın en güçlü özelliği olmuştur. Bu, ne geleneksel varoluşta ne de bilinen çerçevelerde kök salmış bir yetenekti - ama kendi ruhunun durumu ve kendisinin bir anomali olmasında.

Bu nedenle, Northern bunu arka plana atmayı seçmişti - çünkü üzerine inşa edemeyeceği için değil, ama bunu son çare olarak düşündüğü için.

Onu çevresinde bir yol şekillendirmek için asla aktif olarak aramasa da, bu düşünce aklından birçok kez geçmiştir - Nexus geri dönerse ne olurdu? Kaos ve Boşluk onu tüketmeye çalışırsa? Onu bir arada tutan kırılgan denge koparsa ne olurdu?

[Şekilsiz] ve [İsimsiz] onun demirbaşlarıydı.

İlerlemesi - her başarısı - sisteme bağlı olduğundan, Northern onlara güvenmekten kaçınmıştı.

Çünkü her şeyi kaybederse…

Bu iki şeyin kalacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve eğer bir kez kendini inşa ettiyse, bunu tekrar yapabilirdi.

Onlar onun boş bir sayfasıydı. Temeli ve sınırsız olasılıkların ikilisi.

[Şekilsiz] iki yeteneğe sahipti - biri pasif, diğeri aktif.

Pasif olan ona [Değişim Şeytanı] unvanını kazandırdı.

Northern tam olarak ne anlama geldiğini anlamadı—ama bunun onun varlığını şekillendirdiğini düşündü. Sürekli evrilen bedeni. Büyüme konusundaki doyumsuz açlığı. Daha fazlası olma konusundaki amansız arzusu.

Elbette, deneyim bir rol oynadı—iki yaşam boyu süren mücadele—ama derinlerde, içinde bir şey bununla besleniyordu.

Zeka ve kurnazlığa dayanmak yerine, o kaba gücü tercih ediyordu. Yenilgiyi karşıladı, hatta onu aradı—çünkü her kaybın daha büyük bir değişime giden bir adım olduğuna inanıyordu.

Bu, bir zamanlar çaresizlikle hayata tutunan biri için doğal olmayan bir felsefeydi.

Kesinlikle, [Değişim Şeytanı] iş başındaydı.

Aktif yetenek [Taklit Şeytanı] idi.

Bunu Karanlık Kıta'da iki kez kullandı.

Bir kez Hao'ya karşı.

Ve bir kez de Malikanedeki eski kiracısına—o zamandan beri ruh çağırmalarında bir komutan haline gelen Şeytani Ceset Yiyici'ye karşı.

Yine de gücüne rağmen, Northern bunu kullanmaktan kasıtlı olarak kendini geri tuttu.

Çünkü bu yeteneğin, sistemin tanıyacağı atılımlara yönlendireceğinden korkuyordu.

Ve tam olarak bunu kaçınmaya çalışıyordu.

Ama onları görmezden gelirken, sistemin kendisi [Şekilsiz] ve [İsimsiz] kavramlarını varlığının derinliklerine dokumaya kararlı gibi görünüyordu—onları evrimleştiriyor, ilerlemesine gömüyordu.

Bunlardan biri, Şekilsiz'in Miras yeteneğine infüzyonuydu.

Ve bazı canavarlara ait gerçek isimleri emmesi, beklemediği halde gerçekleşti.

Bu nedenle, gerçek isminin özüne daha derinlemesine inmeye çalışmayı bıraktı.

Onu açmanın bir çapa olacağını—onu yeni bir varoluş seviyesine itebilecek kadar güçlü bir temel olacağını hissetti.

Tüm bu şeyler—yetenekleri, evrimi—Northern, yeterince güvenli olduğunu düşündüğünde veya mevcut ve gelecekteki yetenek repertuarının ötesinde tehditlerle karşılaştığında keşfetmeye başlayacaktı.

Ama Josie ile o garip karşılaşmadan beri her şey değişmişti.

Hem [Şekilsiz] hem de [İsimsiz] yeni zirvelere yükselmişti.

Artık başkalarının isimlerini alabilirdi. Ve Şekilsiz, Her Şeyin Şekli'ne dönüşmüştü.

Bu arada, [Taklit Şeytanı], bir zamanlar onun gerçek özünü algıladığı sürece herhangi bir şeyi yansıtmasına izin veren bir şeyken, şimdi çok daha derin bir şeye dönüşmüştü.

Artık, şeylerin gerçek özünü algılamak nefes almak kadar kolaydı.

Tek yapması gereken odaklanmaktı. My Virtual Library Empire üzerinden bağlantıda kalmak.

Bu da demek oluyordu ki—

Artık Northern'ın herhangi bir dövüş stilini yansıtması mümkündü. Ve belki, gelecekte, onları kopyalamaya gerek kalmadan, yetenekleri bile.

Yine de, bunu sistem olmadan başarmak fikri neredeyse var olmayan bir şey gibi görünüyordu.

Belki de, mümkün olsa bile, bu yetenekleri kalıcı olarak koruyamayabilirdi.

Her halükarda, bu yeni yükseltilmiş algı, Northern'ın dövüş stillerini çözmede neden bu kadar yetenekli hale geldiğinin sebebiydi—şekilleri, felsefeleri, temel niyetleri.

Güçlü savaşçı sadece ham güce güvenmiyordu.

Hareketleri—görünüşte basit olsalar da—hesaplanmış bir hassasiyetle katmanlıydı.

Balta ile her bir savuruşu, rakibini alt etmek için değil, daha fazlası için tasarlanmıştı.

Uzayı kontrol etmek için tasarlandı—savaşın akışını bir tsunamiyi yönlendirir gibi belirlemek için. Aşama aşama yükselen, nihayetinde tartışmasız bir güçle çarpan, yavaş yavaş inşa edilen bir kuvvet.

Ancak şu anda, hala bir genç dalga aşamasındaydı, gücü henüz tam olarak olgunlaşmamıştı.

Northern, bunun mevcut deneyim seviyesinden kaynaklandığını hissetti.

Yine de—

Her darbeden önce ayaklarının ince kaymaları. Kaslarındaki hassas gerilim, kaba kuvvetin arkasında gizli yıllarca süren acımasız eğitimi ele veriyordu.

Acı verici alıştırmalara dayanmış, kendisini yaşının ötesinde bir savaşçı haline getirmiş, çoğu savaşçının bir ömür boyu ulaşacağı bir ustalığa ulaşmıştı.

Yine de, Northern da aynı şeyi yapmıştı.

Tek fark, savaş alanının farklı olmasıydı.

Kendini yalnızca, canavarlarla dolu toprakların derinliklerinde, sadece aklı ve ham iradesiyle—hayatta kalma konusunda keskin bir kararlılıkla—şekillendirmişti.

[Taklit Şeytanı] aracılığıyla, Northern sadece yüzeyi görmedi.

Her hareketin arkasındaki felsefeyi algıladı.

Vahşi savaşçının, en iyi savunmanın saldırı olduğuna dair inancı - gerçek gücün bireysel güçlü darbelerde değil, amansız bir ritmin yaratılmasında ölçüldüğü bir doktrin.

O kadar mutlak bir güç ki, rakiplerini temposuna uymaktan başka bir seçeneği bırakmadı.

Ve sonra hayalet gibi bir dövüşçü vardı—

Keskin bir tezat.

Onun hareketleri, kaçışın kendisi için kaçış değildi.

Her kaçış bir hesaplamaydı.

Her geri çekiliş bir tuzaktı.

Su içinde hareket eden bir hayalet gibi savaştı, boşluklardan kayarak, engellerin etrafında akarak—sadece darbelerden kaçmakla kalmayıp, rakibinin temelini aşındırıyordu.

[Omniform] ile Northern, her iki dövüş stilini de mükemmel bir şekilde kopyalayabilirdi.

Ama mesele bu değildi.

Gerçek değer, taklitte değil, anlayıştadır—farklı dövüşçülerin savaşın sonsuz sorularına nasıl kendi cevaplarını bulduğunu görmektir.

Bir hayalet su, güçlü bir dalgaya karşı—

Yüzeyde, dalga, altındaki suyu ezmekte kararlıydı.

Ama suyun kazanma şansı vardı.

'Eğer yeterince kurnazsa.'

Çünkü, sonuçta—

Dalgalar kendisi de suydu.

Sadece, kaçınılmaz bir doğa yerine yıkıcı bir doğa benimsemişti.

Ve aşırı güç avantajında, bazı gerçeklere de kördü.

Kuzey'in görüşüne göre, kaçınılmaz savaşçının zafer için tek bir net yolu vardı—

Tuzaqlar kurması gerekiyordu.

Bir tane değil.

Ama birbirinin üzerine katmanlanmış karmaşık bir tuzak ağı.

Başlangıçta, onun sadece canavarı öngörülebilir bir manevra dizisine çektiği gibi görünebilir.

Ancak gerçek amaç onu aşırı zorlamaktı.

Canavarın keskin sezgisi—ona imkansız hızlarda tepki verme yeteneği veren aynı içgüdü—aşırı hızda çalışmaya zorlanacak, doğal sınırlarının ötesine itilecekti.

Savaşta ani değişimler. Sürekli mikro ayarlamalar. Zihninde, bedeninde ve özünde taşıdığı yük—

Hepsi bir bedel ödemeye başlayacaktı.

Ve Northern biliyordu—

Onu tamamen tükenmiş hale getirmesine bile gerek yoktu.

Tek yapması gereken, bir hata yapacak kadar yıpranmış olmasıydı.

Ve bir hata—

Bu yeterli olacaktı.

En azından, bu Northern'ın düşüncesiydi.

Ne yazık ki, ya hayalet savaşçının böyle ince bir saldırı katmanı örme yeteneği yoktu ya da nasıl yapacağını hiç bilmiyordu. Her halükarda, artık ayak uyduramaz hale geldi.

Hareketleri yavaşladı, ayak çalışması ağırlaştı ve kaba savaşçı aynı yorgunluğu çekmesine rağmen, daha keskin duyuları ve üstün teknik yeteneği aralarındaki farkı daha da pekiştirdi.

Bir şey acı bir şekilde netleşti—kaba savaşçı muhtemelen hayalet savaşçıdan daha prestijli bir soydan geliyordu. Savaş bilgisi üzerindeki hakimiyeti bunun yeterli kanıtıydı.

Northern, biraz hayal kırıklığına uğramadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Ama ne yapabilirdi ki?

Tek istediği gözlemlemekti—mümkün olduğunca çok dövüş stilini incelemek, kendi stilini parçalamak ve geliştirmekti.

Hayalet savaşçının takımından bir sonraki üye arenanın ortasına adım attı. Kaba savaşçı, görünür şekilde yorgun olmasına rağmen, bir sonraki rakibiyle yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Kurallar onu zorladı. Teslim olmak, takımının kaybetmesi anlamına gelecekti ve onurlu bir savaşçı bu kadar kolay pes etmezdi.

Şimdiye kadar savaş düzeni oldukça basitti—rakip takımın ilk üyesi, kendi takımının ilk üyesini yendi. Ardından, kaba savaşçı girdi, ilk rakibi ezdi ve ikinciyi de yendi.

Şimdi, sadece bir son düşman kaldı. Eğer kaba savaşçı dayanabilirse—en azından bu son rakibi, son takım arkadaşının zafer kazanması için yeterince yaralarsa—o zaman takımlarının hala bir şansı vardı.

Ama işler planlandığı gibi gelişmedi.

Yenilgisi anlık oldu.

Arenaya giren rakip korkutucuydu—öncekinden çok daha fazlası. Sanki en güçlü dövüşçülerini sona saklamışlardı.

Yeni gelenin etrafında bir kasırga patladı, o kadar şiddetli bir rüzgar ki, sanki felaket bir çarpışmanın ardından oluşmuştu. Şok dalgası dışarıya doğru yayıldı, havayı yırtarak, arenanın temellerini sarsarak.

Vahşi savaşçı anında tepki verdi. Balta ile yere vurdu ve kendini koruma yeteneğini aktive etti.

Önünde soluk mavi bir ışık parladı—koruyucu bir bariyer—ama tam olarak oluşmadan önce parçalandı. Enerji parçaları, yere bile değmeden yok oldu.

Kasırga durdurulamazdı. Durmadı, azalmadı, amansız saldırısı arasında bir nefes bile aldırmadı. İleriye doğru fırladı, yolundaki her şeyi yutarak, vahşi savaşçı daha fazla tepki veremeden—

Hava fırlatıldı.

Vücudu geriye doğru savruldu, uçuş sırasında şiddetle dönerken arenanın zeminine çakıldı. Devasa bedeni yere çarptığında toz ve moloz havaya fışkırdı, vücudu arenanın boş tabanına gömüldü.

Arena sessizliğe büründü.

Bu savaş… çoktan sona ermişti.

Zafer kazanan, arenanın ortasında duruyordu, uzun siyah saçları nazik rüzgarda dalgalanıyordu—bu rüzgar, zaferinin ağırlığını taşıyordu. Gözlerindeki parıltı, beyaz, ruhsal bir parlaklıkla yanıyordu.

Ancak o saflığın altında çok daha tehlikeli bir şey yatıyordu.

İçinde korkunç bir yıkıcı irade gizleniyordu, kendini sarmalamış ve bastırmış, sadece soğuk, inatçı ifadesiyle bağlıydı. Sanki ruhundaki kükreyen alevler, demir bir disiplinin altında zincirlenmişti.

Sonra—

Bir şey tuhaf geliyordu.

Kuzey'in bakışları kısıldı.

'Bana göre o bir öğrenci gibi görünmüyor...' En son hikayeleri My

Virtual Library Empire'da okuyun.

Gözleri sola kaydı ve Aster'i gördü. Arkadaşı yerinde kilitlenmiş, gözleri arenaya genişlemiş bir şekilde bakıyordu, savaşın doruk noktasına hayran kalmıştı.

Kuzey bir an duraksadıktan sonra nihayet sessizliği bozdu.

"Bu adamı tanıyor musun?"

Aster hemen yanıt vermedi. Tereddüt etti, sonra Northern'a döndü, ifadesi biraz kafası karışmıştı. Kendini işaret etti.

"Kim? Ben mi?"

Kuzey öfkelendi.

"Başka kiminle konuşuyor olabilirim?"

Aster gülümseyerek başının arkasını ovaladı.

“Beni umursama… Son zamanlarda oldukça soğuk davranıyordun. Aniden benimle konuşmaya karar vermen biraz şok edici.”

Northern sadece omuz silkti, bir saniye sessiz kaldıktan sonra ona kaşını kaldırdı.

“Peki? Bir soru sordum.”

“Oh, oh—tabii ki, haklısın.”

Aster'in bakışları arenaya geri döndü, zaferle ayakta duran yalnız figürü incelerken kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Şimdi başka bir öğrenci sahneye çıkıyordu.

Görüntüde duraksadı, düşündü, sonra nihayet konuştu.

“Aslında onu tam olarak tanımıyorum. Ama biz dövüşmeyen okuldan olduğumuz için bu normal değil mi? Dövüşen okuldan kimseyi gerçekten tanımıyoruz.”

Northern bir an sessiz kaldı. Sonra, hafif bir baş hareketiyle, mırıldandı, “Sanırım öyle…”

Aster haklıydı.

Ama Northern bunu kabul etmeyecekti.

O öğrenci çok şüpheli görünüyordu. Çok iyi. Çok etkileyici—sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi.

Varlığı doğal hissettirmiyordu.

Gözleri bir güç saklıyordu—öyle yıkıcı bir irade ki, serbest bırakıldığında, tüm arenayı tek bir hamlede yutabilirdi.

Bu rahatsız ediciydi.

Ve son zamanlarda olan her şeyle birlikte, Northern hiçbir şeyin yerinde olmadığından kesinlikle emin olmak istiyordu.

Sonra—bir saniyeden daha kısa bir sürede—brut takımının son üyesi aynı kaderle karşılaştı. Bedeni havada savruldu ve birkaç an önce takım arkadaşının düştüğü yere çarptı.

Sağlık ekipleri içeri daldı, hareketleri hızlı ve alışkındı. Birkaç saniye içinde, baygın dövüşçü sedyeye güvenle yerleştirildi ve götürüldü.

Garip öğrenci kazanan olarak ilan edildi.

Arena patladı. Alkışlar yükseldi, sesler coşkulu bir kükreme içinde birleşerek havayı sarstı. Kalabalık onu çok sevdi.

Yine de, kaosun ortasında—

Soğuk, delici bir bakış Northern'a kilitlendi.

Enerjideki değişim anlık oldu—sanki buz gibi bir bıçak boynunun arkasına dokunuyordu. İçinde bir ürperti hissetti, bu sadece içgüdüden çok daha derin bir tepkiydi.

Kuzey'in nefesi kesildi.

Başını çevirdi, kalabalığı taradı—aramakta.

Başka birine mi bakıyordu?

Ama etrafındaki hiç kimse fark etmedi.

Başka hiç kimse tepki vermedi.

Sadece ikisi vardı.

Gözleri buluştu.

Garip öğrencinin dudakları küçük, anlamlı bir gülümsemeye dönüştü—ve tek kelime etmeden döndü ve arenadan kayboldu.

Northern'ın nabzı kaburgalarına vuruyordu. Kalbi göğsünde gürlüyor gibiydi.

'Ne oluyor şimdi…?'

Kesinlikle bir şeyler yanlış gidiyordu.

Günün üçüncü takımı savaşlarını tamamladığında, dördüncü takım arenaya girdi. Figürleri sağlam duruyor, arenaya sıkı sıkıya tutunmuş, bir sonraki çatışmaya hazırdılar.

Bu arada, Northern ve takım arkadaşları yerlerinden kalkarak yer altındaki sahne arkasına doğru ilerlediler, girişleri için hazırlanmaya başladılar.

Bu, yukarıda gelişen mevcut savaşı izleyemeyecekleri anlamına geliyordu.

Yine de, savaşın yoğunluğu inkar edilemezdi.

Kuzey'in ayaklarının altında titremeler pulsatör gibi hissediliyordu, zayıf ama tartışmasız - muhtemelen elemental yeteneklerin şiddetli bir alışverişi, arenanın temellerini sarsıyordu.

Ama aklı dövüşte değildi.

Düşünceleri yer altındaki koridorlarda dolaşırken sonsuz döngülerde dönüyordu.

Garip öğrencinin delici bakışları, bilge gülümsemesi—bu ne anlama geliyordu?

"Yollarımız yakında kesişecek."

Böyle hissettiriyordu. Sessiz bir vaat, ya da belki… bir uyarı.

Elbette, eğer bu sadece dövüşle ilgiliyse, Northern endişelenmiyordu.

Hatta hiç endişelenmiyordu.

Gerçek bedeninin tam gücüne sahip olmayan bir kopyayla dövüşmesine rağmen, burada onu zorlayacak hiçbir rakip olduğuna inanmıyordu.

Ama o öğrencinin görünümü…

Onu rahatsız ediyordu.

Hazırlık odasına ulaştıklarında, savaşçıların son dakika eşyaları satın alabileceği yerde, Northern uzak kaldı, düşünceleri karmaşık bir karmaşaydı.

Ancak, takım arkadaşları hiçbir şey satın almakla ilgilenmiyordu. Hepsi bir şeyi biliyordu—

Hiçbir şey yapmayacaklardı.

Rakip takım başka bir bekleme alanındaydı, bu da odalarını ürkütücü bir sessizlikte bıraktı, hava neredeyse baskıcı bir ağırlıkla doluydu.

Ve Northern, düşüncelere dalmış bir halde, buna sadece katkıda bulundu.

Aster yutkundu—sert bir şekilde.

Zaten birkaç yudum almıştı, ama bu farklı hissettiriyordu. Bu… Sondu.

Sonra, Northern'a dönerken ifadesinde bir kararlılık parladı.

"Yani… hımm, iyi misin?"

Northern, soruyu zar zor kaydetti. Kaşları kalktı, dikkati gerçeğe geri döndü.

Hm? Evet. Ben iyiyim.

Keskin bir nefes vererek, kalıcı huzursuzluğu üzerinden attı.

Şimdilik, endişeyi bir kenara itecekti.

Şu anda, tek bir işi vardı—kazanmak.

Ve kazanmakla ilgili…

Yeni bir düşünce belirdi, içinde başka bir kafa karışıklığı dalgası gönderdi.

'Bunu hemen mi sonlandırmalıyım? Tek bir kesin hamleyle onları alt mı etmeliyim?

Yoksa önce onlarla oynamalı mıyım…?'

Bir an duraksadı.

Gözleri kaydı, bakışı bir an uzaklaştı—sonra daraldı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

'Tamam… İkisini de yapacağım sanırım.'

Kuzey, sonucuna vardığı anda, gürültülü bir tezahürat patladı ve arenanın temellerini sarsarak yankılandı.

Kalabalığın kükremesi yankılandı, havada bir heyecan titremesi yükseldi.

'Son takımla gerçekten etkilendiklerini düşünmeliyim.'

Kuzey hafifçe başını salladı, serin ve sakin bir hareketle. Daha fazla deneyim için Sanal Kütüphane İmparatorluğumda daha fazlasını keşfedin.

O takım ile karşılaşamayacak olmaları yazık—en azından henüz. Kalabalığı bu kadar coşkulu yapan şeyi görmek isterdi. Ve daha da önemlisi—

Onu ezmek isterdi.

Fakat kurallar bu şekilde işlemezdi.

Her takım, her aşamada tek bir rakip ile eşleştiriliyordu—sadece zafer kazandıktan sonra bir sonraki savaşa geçebiliyorlardı. Bir takımın günde iki kez savaşmasını zorlamak adil olmazdı.

Elbette, daha düşük yarışma puanlarına sahip takımlar, özellikle de ön elemeleri geçmek zorunda oldukları için daha fazla savaşa sahip oluyorlardı; bu, Kuzey'in takımı ve rift denemeleri sırasında olağanüstü performans sergileyen birkaç takım ile karşılaştırıldığında, ana yarışmaya girmeleri için gereklidir.

En azından finallere kadar, Kuzey'in takımı sadece iki savaş yapacaktı.

Sonunda, o an geldi.

Bir memur, hafifçe eğilerek hazırlık odasına girdi.

"Zamanı geldi."

Northern gülümsedi ve ayağa kalktı. Takım arkadaşları da onu izledi.

Görevlinin bakışları üzerlerinde dolaştı, yüzlerini inceleyerek tekrar konuşmadan önce, sesi bir parça temkinle doluydu.

"Affedersiniz, efendim… ama kim birinci, kim ikinci ve kim üçüncü olacak?"

Northern ona neredeyse hiç bakmadan tek bir parmağını kaldırdı—sonra kendisine işaret etti.

"Ben."

Görevli duraksadı, bir kez göz kırptı. Sonra ifadesi bozuldu, neredeyse fark edilemeyecek bir değişim—

İğrenme.

'Bir başka kendine güvenen öğrenci…'

Yıllar içinde çok fazla gördü. Ne kadar genç görünse de, bir ömür boyu yetecek kadar kibirle başa çıkmıştı.

Bir iç çekişi bastırarak kollarını kavuşturdu ve sesinde zorla sabır barındırarak açıklamaya başladı.

“Sanırım anlaman gereken bir şey var— sadece senin birinci, ikinci ve üçüncü olman mümkün değil. İki savaşı kazanmayı başarırsan bile, üçüncüsünde tükenmiş olacaksın. Son savaş kesinlikle zor olacak.”

Duraksadı, gözleri hafifçe kısılırken Northern'ı tek başına inceledi—bu sefer, çok daha dikkatli bir şekilde.

'Diğerlerinden biraz daha yaşlı görünüyor… ama yine de—'

Bu sözler dilinin ucundaydı—ama onları söyleme fırsatı bulamadı.

Çünkü Northern hareket ettiği an—

Bir el omzuna yerleşti.

Basit bir dokunuş.

Yine de, bir anda, sanki dünyanın tüm ağırlığı üzerine çöküyormuş gibi hissetti.

İçinde bir kıvrılma oldu. Keskin, dayanılmaz bir baskı vücudunda yayıldı, boğucu, acımasız, varlığını ezerek.

Memurun yumrukları sıkılaştı.

Direnmek için çaresiz bir deneme - ama dizleri titriyordu, şiddetle sarsılıyordu. Bacakları, iradesinin dışında dans ediyormuş gibi hissediyordu, zar zor ayakta durabiliyordu.

Görüşü bulanıklaştı.

Bunun neden olduğunu hiç bilmiyordu.

Kuzey'in takım arkadaşları hareketsiz kaldı, ifadeleri okunaksızdı. Ama olan bitenin çok daha fazla farkındaydılar.

Bunu daha önce hissetmişlerdi.

Sonra - geldiği gibi aniden -

Kayboldu.

Baskıcı güç dağıldı, geride sadece havada kalıcı bir soğukluk bıraktı.

Kuzey'in hoş gülümsemesi geri döndü - sakin, zahmetsiz. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hala nefesini yakalamaya çalışan görevli, kalbinin göğsünde çarpıştığını hissetti.

Ama artık baskının izine rastlanmıyordu.

Sadece Northern.

Gülümseyerek.

Görevli nihayet kendini toparlamayı başardı. Elleri hâlâ hafif titriyordu ama duruşunu düzeltti ve Northern'ın ekibini koridor boyunca arenanın merkezine doğru yönlendirdi.

Karşı tarafta, rakipleri kendi hazırlık odalarından çıkmış, bekliyorlardı.

Northern ve takım arkadaşları savaş alanına adım attığında—

Kulakları sağır eden bir kükreme patladı.

Alkışlar rüzgârı yararak, arenada bir heyecan dalgası yükseldi.

Kuzey, yüzünü buruşturdu.

'Bu, normalden daha yüksek değil mi...? Ne oluyor?'

Gözleri rakip takıma kaydı, onları incelemek için zaman ayırdı, başı hafifçe eğildi.

Ancak, dikkatli gözlemlerden sonra birkaç dakika geçtikten sonra—

Henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

Aster'a bakarak döndü.

"Ne oluyor…?"

Aster hemen yanıt vermedi.

Yüzü solmuştu, gözleri karşılarındaki üç rakip arasında gidip geliyordu.

Sonra—keskin bir nefes.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Evet, rakipleri sadece başka bir üç kişilik takımdı—bu bekleniyordu.

Ama ikisi—

Onların Aster ve onunla ciddi hesapları vardı.

Ve sonuncusu…

Sonuncusu kötü ünlüydü.

Çok, çok kötü ünlüydü.

Uzun ve ince bir çocuk, Northern ve ekibinin karşısında duruyordu; ince bedeni, yapısını vurgulayan sıkı bir kıyafetle kaplıydı. Gümüş-gri saçları bir topuz yapılarak toplanmıştı, ancak birkaç tel, yüzünün üzerine nazikçe sallanıyordu.

Gümüş gözleri, keskin açılı hatları ve kusursuz cildiyle, eterik bir güzelliğe sahipti—varlığı, yumuşak, tarif edilemez ama dokunulamaz bir şeyin rüzgarını taşıyordu.

Yanında çok tanıdık ve tamamen beklenmedik bir yüz duruyordu.

Lenn.

Kırmızı saçları rüzgarda dalgalanıyordu, ama bu sefer parlak kırmızı zırhın içindeydi. İnce, üst üste binen metal plakalar, vücudunun etrafında titizlikle dokunmuştu; her bir parça, ölümcül bir verimlilik için tasarlanmıştı.

Ancak, yüzü gerçek silahıydı. Zorla bastırılmış bir vahşet maskesi—şiddet, insan derisi içinde hapsedilmişti. Ve o birikmiş öfkenin her bir unsuru, Northern'a yönelmişti.

Üçüncü adam, diğer ikisinden daha nötr görünüyordu; duruşu gevşek, neredeyse tembel bir haldeydi. Yine de, onda bir şey havayı rahatsız ediyordu. Gözleri kapalıydı, eğik ve okunaksızdı. Uzun sarı saçları beline kadar örgülüydü, görünmeyen bir akıntıda altın ipek gibi sallanıyordu.

O, zahmetsiz bir kıyafet giymişti—en hafif rüzgarda bile dalgalanan bol pantolonlar, sonbahar tonlarında bir desenle süslenmiş basit bir tunik, kumaşı sanki rüzgarın kendisi içinden geçiyormuş gibi akıyordu.

Kuzey, diğer ikisine pek bakmadı, gözleri hafif bir şaşkınlıkla Lenn'e kilitlendi.

'Onun bu kadar çabuk ayakta olmasını beklemiyordum.'

Fakat bu, onu en çok endişelendiren şey değildi.

Endişesi Aster'dı.

Yüzündeki korkmuş ifade.

Başlangıçta, Kuzey bunun gümüş saçlı çocuğun—Aster'in bir zamanlar yendiği eski disiplin komitesi üyesi—nedeni olduğunu düşündü.

Ama hayır.

Aster'in korkusu ona yönelik değildi.

O, sarı saçlı olanaydı.

Ve Kuzey yalan söyleyemezdi—her ne kadar adam aralarında en hareketsiz olanı olsa da, varlığı bir anomaliydi. Onunla ilgili bir şey vardı. Dikkat çekmeyi talep eden, ama bunu istemeyen bir şey.

Northern'ın kaşları çatıldı. Sesi, anı kesen bir keskinlikle neredeyse bir ağırlık taşıyordu.

“O kim?”

Aster, sesle irkilerek donmuş durumundan çıktı. Tamamen Northern'a döndü, sesi alışılmadık şekilde daha sessizdi.

“O adam… Herkes onu tanıyor. Öğrenci konseyinde. Ve sadece en iyiler öğrenci konseyinde yer alır.”

Kuzey'in gözleri kısıldı.

“Doğru. Öğrenci konseyi, akademinin en güçlü öğrencilerinden oluşmalı.”

Sonra, yüzünde eğri bir gülümseme belirdi.

“Ne kadar da elverişli.”

Lenn'in bakışları, derin ve yankılanan bir çan sesi arenada yankılanırken Northern'a kararlılıkla odaklandı. Titreşimler havada dolaşarak dinleyenlerin kemiklerini sarsıyordu.

Ve sonra, Lenn hareket etti.

Adım adım, Northern'a kilitlenmiş bakışlarıyla ileriye doğru yürüdü, bedeni zar zor kontrol edilen bir saldırganlıkla doluydu.

Yolculuğunuz My Virtual Library Empire ile devam ediyor.

Ancak Northern, rahatsız olmadan kaldı.

Soğuk.

Onun ifadesi, Lenn'in yüzünden yayılan öfkeyi tanımıyor gibiydi, gözlerindeki ateşe aldırış etmiyordu. Sanki bir düşman değil, bir yabancıya bakıyordu.

İkisi nihayet arenanın kare taşları içinde durdular, çanın son yankıları uzak rüzgâra karışarak kayboldu.

O çan, savaşın başlangıcını haber vermişti.

Yine de hiçbiri hareket etmedi.

Hava, söylenmemiş bir gerilimle ağırlaşmıştı, amfitiyatro, tribünler boyunca yayılan fısıldamalarla çınlıyordu.

Kuzey, savaş dışı üniforması içindeydi. Kasten.

Kalabalığa yakın olmasına gerek yoktu, onları duymak için. Sözlerinde hoşnutsuzluk vardı, havada hayal kırıklığı yoğun bir şekilde hissediliyordu. Amfitiyatronun birkaç bölümünden boo sesleri yükselmeye başladı, her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Elbette, onlar için bu bir savaş alaycılığıydı.

Savaş dışı bir öğrencinin arenaya girmesi mi? Kazanma şansı sadece düşük değil, yoktu.

Ve daha da kötüsü, eğlenceli bir dövüş bile yapmayacaktı.

İzleyicilerin inandığı buydu.

Ancak…

Ancak…

Koliseumun en üst kısmında, bazı öğrenci konseyi üyelerinin oturduğu yerde, heterokromik gözleri ve kızıl saçları olan bir çocuk öne doğru eğildi. Gözleri, kısa bir süreliğine eğitmenlerin platformuna kaydıktan sonra Kuzey'e odaklandı.

Bir anlık bir bekleyişin ardından, konuştu.

"Eğitmenlerin bu dövüşe neden bu kadar... ekstra yatırım yaptıklarını bilen var mı?"

Söylediklerine birkaç baş döndü.

Sonra, aralarından bir kız yanıt verdi.

"Yani, o birinci aşama yarışmasını kazanan ilk kişiydi. Ve rift'i sadece birkaç saatte geçtiğini duydum."

Başka bir öğrenci, isteksiz bir omuz silkmeyle katıldı.

"Bu sadece şans olamaz mıydı? Ve o Aster de orada."

Gözleri yavaşça arenaya geri döndü, hepsi şimdi tek bir kişiye odaklanmıştı.

Ve sonra, neredeyse bir ağızdan, iç çektiler.

“Evet… ne olursa olsun, Uron onu yaşatmayacak. O adam bir iblis.”

Aynı umutsuz bakış, başlarını sallarken yüzlerine yayıldı.

“Uron bir joker. Kontrol edilemez. Tahmin edilemez.”

Kızıl saçlı çocuk derin bir nefes aldı ve aşağıdaki kavgaya göz attı.

“Tever'in ne düşündüğünü bile bilmiyorum, onu takımına katılmaya nasıl ikna etti.”

Sonunda, biri hareket etti.

Ama o, Northern değildi.

Kırmızı bir miğfer Lenn'in yüzünü kapladı, turuncu renkli tüyleri rüzgarda alev gibi akıyordu. Yerine oturduğu anda, elinde uzun, süslü bir kılıç belirdi—gösterişli olduğu kadar tehditkar bir silah.

Northern bunu anında tanıdı.

Kırmızı bir kılıç.

Keskinliği derin bir kırmızı parıltıyla titriyordu, sanki cehennemin derinliklerinde dövülmüş gibiydi. Ama Northern daha iyi biliyordu. Bu, Ul tarafından verilen bir başka nesneydi.

Ancak onun tanıması, hayranlık veya korkudan kaynaklanmıyordu. Mekanikti.

Bu tür kılıçları—defalarca—şekillendirmişti, sadece Eleina'nın onları tereddüt etmeden atması için. O tekrar tekrar etme, ellerine derin bir aşinalık kazandırmıştı, sıradan gözlemi aşan bir bilgi.

Gözleri silahın uzunluğunu izledi, ifadesi değişmedi.

Kılıcın parıltısı, Lenn'in zırhını daha derin kırmızı tonlarıyla boyadı, onu taze dökülmüş kanın bir yanılsamasıyla ıslattı.

Ama Northern'ın dikkati başka bir yereydi.

'Denge bozuk,' diye not etti, analizi çelik kadar soğuktu. 'Kavzanın ağırlığı fazla. Bu, işlevsellikten çok estetiğe daha fazla vurgu yapıyor.'

Düşüncelerinde bir eğlence kıvılcımı geçti.

'Gerçekten benimle savaşmak istediği kılıç bu mu?'

Ama dikkatini çeken silahın kendisi değildi.

Lenn'in onu tutma şekliydi.

Onun kavrayışında bir kesinlik vardı. Sadece amansız bir pratikten gelen bir sağlamlık. Duruşu katı, rafineydi—birbirleriyle yüzleştikleri son seferden tamamen farklı bir varoluştu.

Yine de, Northern onu tam güçle hiç dövüşmemişti.

Onun tam cephaneliğini—eşya repertuarını, mirasını, onu tehlikeli kılan her şeyi—hiç görmemişti.

Bugün bunun değişeceğinden memnundu.

Ve sonra, Lenn hareket etti.

Hiçbir uyarı olmadan, ileri fırladı, arkasında havayı yararak. Kırmızı bir parıltıyla alevlenen kılıcı, ölümcül bir yayda aşağıya indi.

Northern geri adım atmadı.

Hareket etmedi.

O sadece... izledi.

Gözleri inen bıçağı takip etti, düşünceleri neredeyse sıkılmıştı.

'Ne oluyor? Neden bu kadar yavaş?'

Kuzey, tembelce kollarını uzatırken iç çekti. Lenn, son karşılaşmalarından bu yana yavaşladı mı, yoksa bu sadece kendi zaman algısının kayması mıydı? Beklemek dayanılmaz derecede uzun geliyordu.

Sonra, tam o anda, kılıç üzerine geldi.

Bir gözlemciye, bu ani bir darbe gibi görünebilir, ama Kuzey için zaman, algılanamaz dilimlere uzamıştı. Tepki vermek için dünyada tüm saniyeleri vardı.

Basit bir yan adım yeterliydi. Bıçak aşağıya doğru keskin bir şekilde inerek, havayı sarsan bir şiddetle yere saplandı.

Ve o anda—Lenn tamamen açıktı.

Bu deneyimsizlik değildi. Bu tamamen inançsızlıktı. Lenn, Northern'ın bu kadar hızlı olmasını beklememişti.

Onun tepki hızı…?

O lanet çocuğun hareket ettiğini bile görmemişti.

Northern'ın bacağı bulanık bir şekilde ileri fırladı, ona doğru yıkıcı bir tekme savurdu—ama aniden, temasın birkaç santim önünde durdu.

Ancak tekmenin rüzgârı Lenn'i es geçmedi. Arkasındaki muazzam güç dışa patladı ve onu bir bez bebek gibi havaya fırlattı.

Bütün bunlar milisaniyeden daha kısa bir sürede gerçekleşti.

İzleyen öğrenciler için bu sahne anlaşılmazdı—bir an, Lenn saldırmıştı, bir sonraki an, sözde çatışmasız öğrenci dokunulmamış bir şekilde duruyordu, oysa Lenn havadaydı.

Ancak öğrenci konseyi ve eğitmenler daha fazlasını gördü.

Algıları, rütbelerine göre değişiklik gösterdi. Öğrenci konseyi üyelerinin çoğu, Northern'ın hareketini takip edemedi ve Lenn'i havaya fırlatan saldırıyı kavrayamadı - bu çok hızlı gerçekleşmişti.

Ancak aralarından birkaç kişi gergin oturuyordu, yüz ifadeleri huzursuzlukla gölgelenmişti.

Eğitmenler de farklı değildi. Rian'ı değerlendirmek, yeteneklerinin ne kadarını gerçekten ölçmek için gelmişlerdi.

Ve aralarından birkaç kişi, gözlerini o kadar zorlamıştı ki, korkutucu bir gerçeği fark ettiler—Lenn, Northern'ın gerçek tekmesiyle vurulmamıştı.

'Eğer tekmesinin sadece rüzgarı bu kadar güçlüydü… gerçek olanı ne kadar güçlü olurdu?'

Bir eğitmen, çenesini yumruğuna dayamış, tüyleri diken diken olarak titredi.

Ve bu, her şeyin en kafa karıştırıcı kısmıydı.

Northern, dövüşe en azından hiç ilgi göstermiyordu.

Postürü tembel, küçümseyici—kalabalıktan gelen yuhalamalar üzerine, kayıtsızlığının her saniyesinde artan hayal kırıklığıyla birlikte.

Kısa bir an için, Lenn havaya fırlatıldığında, tüm arenada bir sessizlik hâkim oldu.

Sonra yuhalamalar, öncekinden daha yüksek bir sesle yeniden başladı.

Lenn ayağa kalktı, dişlerini sıktı. Gözlerinin derinliklerinde yanan öfke şimdi yükseliyordu—patlamaya hazır erimiş lav gibi kaynıyordu.

Kuzey'in son anda bir silah çekmesini, çaresizlik içinde onu engellemesini beklemişti. En azından, kendisini bu kadar hızlı algılıyordu.

En hızlı olmayabilirdi, hız temelli yeteneklere sahip olanlarla karşılaştırılamazdı, ama bu onun yavaş olduğu anlamına gelmiyordu. Onun yeteneği, etki manipülasyonu etrafında çalışıyordu.

Ayaklarının yerden kalkmasının anlık kuvvetinden yararlanabiliyor, onu ileriye doğru normal sınırlarının çok ötesinde hızlarla iten şiddetli bir geri tepme yönlendirebiliyordu.

Elbette, yeteneğini bu şekilde kullanmanın bir bedeli vardı.

Önceki aşamalarda, geri tepme üzerinde ustalaşmadan önce, geri tepmeler bacaklarını kırar ve parçalar. Şu anki seviyesine ulaşmak için dayanılmaz acılar çekmiş, amansız antrenmanlar yapmış, hesaplanmış öz yönetimiyle mücadele etmişti.

Ve yine de… Kuzey bu kadar hızlı mı tepki verdi?

Son savaştıkları zaman, detaylar alter egosunun sisine kaybolmuştu. Ama şimdi—şimdi—tamamen farkındaydı, öfkeyle doluydu ve kontrol altındaydı. Avantajı vardı.

Daha iyi sonuçlar görmesi gerekiyordu.

Ama bu neydi?

Rahatsız edici şüphe onu kemiriyordu. Onu bir kenara itti.

Lenn kılıcını daha sıkı kavradı ve kayboldu.

Bir nefes sonra, Northern'ın tam önünde yeniden belirdi, kılıcı havada savruluyordu—

Ve sonra Northern'ın bakışı ona döndü.

Küçük, kötü niyetli bir gülümseme, onun diğer türlü lekesiz yüzünü kirletti.

O anda her şey dondu.

Felç edici bir soğuk, Lenn'in duyularını boğdu, sanki donmuş bir okyanusun derinliklerine batırılmış gibiydi. Kasları kilitlendi. Nefesi durdu.

Geri çekilmeye çalıştı. Denedi.

Ama bu işe yaramadı.

Korkutucu bir fırtına havayı yararak geçti, gücü o kadar büyüktü ki, arkasındaki kaldırım on metreden fazla bir mesafede hızlı ve temiz bir çatırdayışla yarıldı.

Kendi saldırısının ağırlığı. Reversal'ın sonuçları.

O, ne kadar güç etkisi depoladığını gösteriyordu. Ne kadarını serbest bıraktığını.

Ve yine de… yine de…

Kuzey bunu atlatmıştı.

Başını hafifçe eğmekten başka bir şey yapmadan.

Soğuk, küçümseyen gözler ona dikilmişti, onu soyup soğana çeviriyor, tamamen, acı bir şekilde çıplak hissettiriyordu.

Lenn hemen geri çekildi, Kuzey'in menzilinden fırlayarak oldukça uzak bir mesafeye indi.

Durumu güçlü kalmaya devam etti, ama gözleri—değişmişti.

Artık dikkatsiz öfkeyle bulanık değildi. Artık dürtüyle körleşmemişti.

Şimdi, hesaplayıcıydı. İnceliyordu. Tahmin ediyordu.

Ve tek başına değildi.

Hatta kalabalıktaki en kısa görüşlü ve mantıksız olanlar bile bunu hissetmeye başlamıştı. Değişim. Söylenmemiş, sinsice gerçeğin bilincine sızması.

Bu sözde savaşmayan öğrencide korkutucu bir şeyler yanlıştı.

Tüm arenada ölümcül bir sessizlik hakim oldu.

Her şey durdu.

Bir anlık durgunluk sonsuzluğa uzandı.

Sonra—

Northern derin bir nefes aldı. Yüksek sesle. Bir sonraki bölümünüz My Virtual Library Empire'da.

Ve sıkıcı bir uykudan yeni uyanmış gibi esnedi.

Ses, sessizliği tuhaf bir şekilde surreal bir şekilde parçaladı.

Gözleri tembelce Lenn'e düştü ve tamamen kaygısız bir rahatlıkla konuştu

: "Yaşımdaki Drifterlarla savaşmanın canavarlara karşı savaşmaktan daha ilginç olacağını düşünmüştüm."

Gözleri yarı kapalı, sesi neredeyse sıkılmıştı.

“Ama görünüşe göre yanıldım.”

Lenn orada duruyordu.

Suskun.

Gölgeler yüzünü örtmüştü, ama altında—öfke kaynıyordu.

O kayıtsızlık. Etrafındaki herkese karşı o açık aldırmazlık.

Lenn o bakışı biliyordu.

Hepsi—o tür insanlar—aynı lanet olası bakışa sahipti.

Karanlık Kıtanın cehenneminde büyüyenler.

Hiç kimsenin olmaması gereken yerlerde acı çekip hayatta kalanlar.

Ve bu yüzden—bazı zalim uçurumlardan sürünerek geçtikleri için, kabuslardan tırmanarak çıktıkları için—olmayanlara tepeden bakıyorlardı.

Ve ne olmuş?

Ve cehennemde büyüdülerse ne olmuş?

Ve hayatları parçalanmışsa, acı içinde şekillendirilmişse ne olmuş?

Bu, burada, akademide büyümek için savaşanların mücadelelerini geçersiz kılmakta mı?

Bu, daha güçlü olma çabalarını silip süpürmekte mi?

Cehenemden sağ çıkmış olmalarının, diğerlerini küçümseme hakkı verdiğini mi düşündüler?

Ve sanki Rughsbourgh onlardan kobay olarak seçmelerini istemiş gibi.

Doğru, Lenn bir domuzun ne olduğunu bile bilmiyordu - ve umursamıyordu.

Önemli olan, içinde yükselen fırtınaydı.

Öfke, göğsünde alevlenerek, damarlarından bir orman yangını gibi geçiyordu.

Ruhunu yakarken hissetti.

Ve bir karar verdi.

O, Northern'ı devirecek olan kişi olacaktı.

O, o iğrenç, gürültülü güveni yüzünden söküp atacaktı.

O, onu aşağılayacaktı.

Ve Northern'ın bir daha asla kendisine tepeden bakmadığından emin olacaktı!

Lenn, yetenekleri konusunda hiçbir şüpheye sahip değildi. Bir Savant olarak, dört yetenek yeteneğine sahipti—ancak yalnızca ikisini sergilemişti.

Ancak üçüncüsü, gücünün temeliydi—etki depolama yeteneği. Bu, bir Drifter olarak açtığı ilk yetenekti ve savaş tarzını tanımlayan bir hediyeydi.

Ama sonuncusu…

Son yetenek garipti. Diğerlerinin aksine, depolama, serbest bırakma ve kuvveti artırmaya odaklanırken, bu farklı çalışıyordu. En etkili şekilde rakiplere karşı çalışıyordu, ama yalnızca savunmada olduğu sürece, saldırıda değil.

Çünkü en basit terimlerle, düşünülemez bir şey yapıyordu—temas anında etkiyi sıfırlıyordu.

Yine de, amansız bir eğitim, ince ayar ve kuvvetin derin bir anlayışı sayesinde, Lenn, temel işlevinin çok ötesinde bir şey geliştirmeyi başarmıştı.

Bir sahte kuvvet alanı.

Bu gerçek bir alan değildi—elemental kalkanlar veya alan yeteneklerinin çalıştığı şekilde değil. Bunun yerine, kendisinin bir uzantısı olan pasif bir güçlendirme, dışsal bir yapı değil. Ruh özünün doğasının mutlak sınırlarına kadar inceltilmiş bir teknik.

Çoğu Drifter için, böyle bir başarı imkansızdı. Yetenek yetenekleri, verildiği işlevin ötesinde doğaçlama yapılamaz veya manipüle edilemezdi.

Ama adaptasyon?

Bu tamamen başka bir şeydi.

Gerçekten yeteneklerini ustaca kullanan Drifterlar, bunu ihtiyaçlarına göre şekillendirip, beklenmedik ve yıkıcı bir şeye dönüştürebiliyordu.

Lenn'in başarısını daha da şaşırtıcı kılan şey, yetenek sınıfının doğasıydı.

Daha yüksek sınıf yeteneklere sahip Drifterların ruh özleri, yetiştirilmesi son derece zor olan formlara sahipti; gerçek formlarını Sage rütbesine ulaşmadan ortaya çıkarmak neredeyse imkansızdı. Çoğu Drifter—hatta Ustalar—özlerinin tam kapsamını kullanmakta zorlanıyordu, özellikle de yetenekleri karmaşık bir doğaya sahipse.

Basit bir şey değilse, örneğin element temelli bir yetenek gibi, tam potansiyelini açığa çıkarmak nadirdi.

Yine de Lenn bunu başarmıştı.

Yıllar alması gereken bir şeyi—ulaşması gerekenin ötesinde olması gereken bir şeyi—sadece sert bir çaba ile başarmıştı.

Bazıları buna imkansız derdi.

Ama Lenn?

Ona zor iş dedi.

Ve ailesi?

Buna büyüklük dediler.

Ancak şimdi bunun hiçbiri önemli değildi.

Çünkü henüz sahte kuvvet alanının gerçek faydasını görmemişlerdi.

Lenn'in dudaklarının köşesinde yavaş, ince bir gülümseme belirdi, gözlerini kısarak bakışlarını tek bir, yanıcı noktaya odakladı.

Bu, bir volkanın bakışıydı, bir patlamanın alevleri, tek bir noktada yoğunlaşmıştı—vahşi, tüketici ve patlamanın eşiğinde.

Sonra—

Hava dalgalandı.

Ham gücün bir nabzı dışarıya yayıldı, ince kırmızı çizgiler Lenn'in zırhında akan magma damarları gibi süründü. Duruşunu değiştirdi

—bir ayağını öne koyarak, vücudunu üzerine eğdi—kılıcının sapını sıkılaştırdı.

Ucu geriye dönük, keskin kenarı boyunca parlayan bir ışık izi vardı.

Ve sonra—

Pat!

Parlak kırmızı enerjinin ani bir patlaması dışarıya doğru yayıldı, çapını genişleterek sonra şiddetle içe doğru çöktü. Güç, Lenn'in formunun etrafında kıvrıldı, bedenini kırılmaz çelikten ikinci bir katman gibi güçlendirdi.

Hava karardı.

Boğucu bir baskı, arenaya indi ve izleyicilere bir dalga gibi çarptı.

Herkes donakaldı.

Onun varlığının ağırlığı bile onları titretmek için yeterliydi.

Ve sonra, vizörünün altından—

Kırmızı bir parıltı alevlendi.

Ham, kaynayan bir ışık, gözlerinden döküldü ve onu saran keskin, monolitik zırhın altındaki yüz hatlarını aydınlattı. Karmaşık plakalar, savaşın doğurduğu şiddetle parlıyordu; her bir çıkıntı ve kıvrım tek bir amaç için tasarlanmıştı—

Katliam.

Orada duruyordu, gücü, erimiş çelikten gelen sıcak hava dalgaları gibi formundan yayılıyordu; bedeni artık sadece et ve kemik değil—ama sarsılmaz bir doğa gücüydü.

Sonra, arenanın bir yerinde—

Şaşkın sessizliği delen bir ses çatladı.

“Kahretsin…”

Öğrenci konseyinden biri fısıldadı, sesi korku ve hayranlık karışımıyla doluydu.

“Lenn… o herif… Bunu hep saklıyormuş.”

Gerçekleşen farkındalıkla, alnından bir ter damlası sızdı.

Lenn sadece yetenekli değildi.

Sadece güçlü de değildi.

O amansızdı.

Asla geri adım atmayan bir Drifter türüydü—sadece ham çaba ve inatla büyüklüğe ulaşan bir savaşçıydı.

Ve şimdi, orada dururken—varlığı boğucu, aurası saldırmaya hazır bir canavar gibi kıvrılmış—bir gerçek acı bir şekilde netleşti.

Lenn bir dahi idi.

Northern hareketsiz durdu, duruşu gevşek, ifadesi ise boşluğun kendisi kadar kayıtsızdı. Tepki vermedi. Hatta en ufak bir tepki bile göstermedi.

Havada meydana gelen değişim, boğucu gerilim, Lenn'in bedeninden dökülen, devasa bir kırmızı yılan gibi olan, onu tamamen ezme tehdidinde bulunan kocaman çenesiyle birlikte gelen acımasız aura—

Hiçbiri önemli değildi.

Northern bunu tanımlamak için kelimeleri bile bulamadı.

Çünkü bu önemli değildi.

Bu onu değiştirmedi.

Hatta dikkatini bile çekmeyecek kadar önemsizdi.

Sonra—

Rüzgar titredi.

Lenn kayboldu.

Hareket neredeyse anlık bir şekilde gerçekleşti—şekli, bir kırmızı iz olarak çözülürken, kılıcı Northern'a doğru alevli bir kuyruk yıldızı gibi parlayarak fırladı, korkunç bir kırmızı alevle sarılıydı.

Ve yine—

Kuzey hareketsiz kaldı.

Başını zar zor eğdi, ifadesi kopuk, soğuk, uzak.

Sonra içini çekti.

Yavaş, sessiz bir nefes—

Ve hafifçe başını salladı.

Lenn'in kılıcı havada keskin bir şekilde ilerliyordu, milisaniye milisaniye daha da yaklaşıyordu…

Ve sonra—

"Tam olarak nereye vuruyorsun?"

Kuzey'in sesi boğucu havayı yararak, yaklaşan bir fırtınanın ilk fısıldayışı gibi savaş alanında keskin bir şekilde yankılandı.

Lenn'in gözleri büyüdü.

Çünkü…

Kuzey artık orada değildi.

Bu mantıksızdı.

Lenn onu gördü—kılıcı üzerine düşüyordu—zaten saldırıya geçmişti.

Ve yine—

Gitti.

Lenn'in odaklanmasını bozan bir kafa karışıklığı anı belirdi, ama bunu bastırdı ve hemen duruşunu değiştirdi. Tereddüt için zamanı yoktu.

Bunun yerine, döndü—keskin, hassas, kusursuz—içgüdüleri kontrolü ele alırken kılıcını sesin kaynağına doğru fırlattı.

Hız mükemmeldi.

Uygulama—kusursuzdu.

Hata için yer yoktu.

Kaçış için yer yoktu.

Ve yine—

Kuzey saldırıyı kenara itti.

Tek bir, zahmetsiz hareket.

Sanki Lenn'in kılıcı sadece can sıkıcı bir sinekten ibaretti.

Bu kadar kolay olması, Lenn'in damarlarında öfke dalgalanmasına neden oldu, ama teslim olmayı reddetti. Bir sonraki bölümünüz My Virtual Library Empire'da sizi bekliyor.

Dişlerini sıktı, kasları gerginleşti—yeniden döndü, kılıcı havada yönünü değiştirirken tutuşu şiddetle sarsıldı.

Muazzam bir güç gerektiren bir başarı, en deneyimli savaşçıları bile zorlaması gereken bir hareket—

Ancak Lenn hiçbir şey göstermedi.

Tek bir mücadele ipucu bile yoktu.

Uygulamasında tek bir çatlak bile yoktu.

Ve yine—

Kuzey daha hızlıydı.

Bir soğuk, Lenn'in derisine sızdı.

Bıçağımsı keskin bir buz, boğazına baskı yapıyordu.

Yalnızca boğazına değil.

İleri adım atmaya çalıştı—

Yapamadı.

Bacakları yere donmuştu.

Nefesi titriyordu.

Ve sonra—

Bunu gördü.

Gözleri aşağıya kaydı ve bu farkındalık ona bir savaş baltası gibi çarptı.

Arenanın tamamı pürüzsüz, buzul gibi bir buzla kaplıydı.

'Ne?'

Görüşü genişledi, sahne önünde korkunç bir şekilde açıldı.

Lenn titredi.

Tüm arenanın zemin—her bir inç—buzla kaplıydı.

Ve o, bunu bile fark etmemişti.

Kalabalık—

Onların tepkisi anındaydı.

Arenada bir toplu nefes alma sesi yankılandı, ardından derin bir sessizlik geldi.

Kuzey iç çekti.

Sonra, kaygısız bir rahatlıkla, küçük bir adım geri attı, duruşu gevşekti.

"Zemin hakkında endişelenmene gerek yok."

Sesinde alaycı bir eğlence vardı, bu, Lenn'in gözleri önünde gelişen soğuk gerçeklikle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Sonra—

Northern tek bir parmağını kaldırdı.

Ve yukarıyı işaret etti.

Lenn'in bakışı onu takip etti—

Ve nefesi kesildi.

Gökyüzü gitmişti.

Ya da daha doğrusu—

Yerine geçmişti.

Gökyüzünü örtmekte olan, uğursuz, ölümcül bir parıltı saçan, binlerce buz mızrağı vardı.

Her biri bıçak gibi keskin.

Her biri ölümcül bir niyetle parlıyordu.

Her biri doğrudan ona doğrultulmuştu.

Lenn boğazını temizledi.

Ve o anda—

Bir şey fark etti.

Başından beri berbat edilmişti.

Bu savaş?

Asla kazanması ona ait olmamıştı.

Hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştı.

Savaşın kaderi en başından beri mühürlenmişti. Ve sadece şimdi, bu anda, Lenn sonunda bunu fark etti.

'...N—Nasıl?'

Yüzünü gizleyen miğferin altında, gözleri titriyordu. Güçlüydü. Kuvvetliydi. Amansızca eğitim aldı, savaş içgüdüleri en yetenekli akranlarının bile erişemeyeceği bir seviyeye yükseldi.

O bir dahi!

Ve yine—

—Gerçekten çaba hiç önemli değil miydi?

Korkunç deneyimleri Karanlık Kıtanın ateşinde onları gerçekten başka bir şeye, aşılmaz bir şeye mi dönüştürdü? Onları, egemenliğin kaçınılmaz olduğu bir düzlemde mi var olmaya zorladı?

'...Hayır.'

Durum böyle değildi. Lenn, daha önce Karanlık Kıtadan birkaç kibirli öğrenciyle savaşmıştı.

Farklıydılar, evet—kendi başlarına savaş canavarıydılar—ama her zaman kazanmıştı.

Ama bu savaş…

Bu savaş farklıydı.

Bu, onun en güçlü olduğu zamandı.

Ve yine de—bir tek darbe indirme ve yeteneklerini kullanma şansı bile bulamamıştı.

Hiçbiri.

Savaş uzun hissettirmişti, ama hızlı bir şekilde sona erdi—iki dakika içinde, hızlı ve acımasız saniyeler içinde gelişti.

Rakibi—garip, savaşçı olmayan öğrenci—başladığı anda sona erdirmek için kesinlikle güce sahipti.

Ve yine de… onunla oynadı. Bir çocuk gibi onunla oynadı, sanki bir mesaj göndermek istercesine.

Sadece Lenn için değil.

Ama arenadaki her bir ruh için.

Zemin, olan biteni anlamadan önce donmuştu. Buz mızrakları—binlercesi—havada belirmiş, Lenn bir nefes bile almadan gökyüzünü delip geçmişti.

Bunun büyüklüğü korkutucuydu.

Buz mızrakları gerekli değildi. Hatta hiç de yakın değildi.

Aşırıydılar.

Ham, tartışmasız bir gücün sergilenmesi.

Bir gösteri.

Bir uyarı.

Sadece buz, tüm arenayı geri dönüşü olmayan bir yıkıma gömmüş olabilirdi.

Lenn, bedeninden gücün gittiğini hissetti. Nefesi yüzeysel hale geldi. Parmakları uyuştu.

Ya da belki… bu sadece acı soğuk, nihayet kemiklerine sızıyordu.

Kılıcı elinden kaydı, donmuş zemine keskin, boş bir sesle düşerek çarptı—bu, arenanın ıssız sessizliğinde yankılanan ürkütücü bir ses.

Ve sonra, hiçbir şey.

Hiçbir nefes alma. Hiçbir tezahürat. Hiçbir inançsızlık çığlığı.

Sadece sessizlik.

O kadar derin, o kadar mutlak bir sessizlik ki, tüm arenayı ezici ağırlığıyla boğdu.

Bu kadar baskın bir gücün gerçekleşmesi, hepsini bir gelgit dalgası gibi vurdu; her sesi, her direniş parçasını silip süpürdü ve onları söylenmemiş dehşet okyanusunun altında gömdü.

Hava dondurucuydu.

Rüzgar uluyordu, kırılmış gururun ve donmuş umudun fısıldarını taşıyordu.

Ve o anda, hepsi anladı.

Onlar, kendilerinin ötesinde bir şeyin varlığında bulunuyorlardı. Dokunulmaz bir şey. Anlaşılamaz bir şey.

Asla yenemeyecekleri bir şey.

Kuzey, sessizlikte hareketsiz durdu, donmuş savaş alanının üzerinde sarsılmaz bir mutlak otorite anıtı gibi yükseliyordu.

Geniş ve ıssız bir düzlükte yalnız bir figür.

Bakışları Lenn'e indi, nefesi yumuşaktı—neredeyse hoş. Sonra, dudaklarının köşesi hafifçe bir alaycı gülümsemeye dönüştü.

"Peki, ne olacak, yakışıklı çocuk?"

Lenn dizlerinin üzerine çöktü. Elleri titriyordu.

Onu tüketen, acımasız bir umutsuzluk, göğsünü tırmalıyor, akciğerlerinin etrafında zincirler gibi dolanıyordu.

Her şey... işe yaramaz gibi hissediliyordu.

Onun iradesi. Onun kararlılığı. Onun azmi.

Hepsi—boş.

Parçalanmış bir cam kap gibi, ruhu parçalara ayrılmış, asla ulaşamayacağı bir gökyüzünü yansıtıyordu.

Çabaladı, kanadı, savaştı—ve yine de, önünde öyle akıl almaz derecede güçlü, öyle uzak bir güçte biri duruyordu ki, aradaki mesafeyi kapatma fikri bile bir illüzyon gibi geliyordu.

Bu ona, yürüyen bir kibir torbası gibi hissettirdi.

Yaptığı hiçbir şeyin yeterli olmayacağı gibi.

Titrek bir iç çekiş dudaklarından kaçtı. O anın içinde kaldı, başı eğildi, bedeni gevşedi, gerçekliğin ağırlığı yerleşti.

Ve sonra, sesi—zayıf ama kararlı—sürünerek çıktı.

“Teslim oluyorum.”

Beklenen kadar acıtmadı kelimeler.

Aslında, huzurlu hissettiriyordu... Teselli edici.

Kaybedilemeyecek bir savaşın ardından teslimiyetin sessiz kollarına adım atmak gibi. Daha fazlasını My Virtual Library Empire'da deneyimleyin.

Tüm arenada sessizlik hakimdi.

Bir savaşçı olmayan bir öğrencinin zaferine tanık olmanın şokundan mı, yoksa bunu kabul etme konusundaki acı bir isteksizlikten mi, kimse hemen tepki vermedi.

Ama birkaç saniye sonra—

—Batı tarafının bir kısmı coşkulu tezahüratlarla patladı.

Sanki gerçek yeni anlaşılmış gibiydi.

Ve sonra, bir anda, arena yer sarsıcı bir gürültüye boğuldu.

Zafer çığlıkları havada yankılandı, sesler o kadar güçlü, o kadar mutlak bir zafer yankısıyla çarpışıyordu ki, arenayı parçalamakla tehdit ediyordu.

Savaşçı olmayan öğrenciler, savaş naraları gibi yankılanan coşkulu çığlıklarla bağırdılar.

Sanki hayatları buna bağlıymış gibi.

Sonra, yavaşça—tereddütle—diğerleri de takip etti.

Davetli soylular.

Kalenin keşifçileri.

Ve öğrenciler.

Alkışladılar. Coşku gösterdiler.

Savaşçı olmayan öğrenci için.

İki okul arasındaki farkın her zaman aşılmaz olduğu bir sır değildi.

Başlangıçtan beri Kuzey'i kimse desteklememişti.

Ama şimdi…

O korkutucu güç gösterisi, akıntıları değiştirmişti.

Artık sadece izlemiyorlardı.

İkinci savaşı bekliyorlardı.

Ve bir sonraki rakip—zaten arenaya adım atıyordu.

Yüzü soğuktu.

Nefesi—istikrarlıydı.

Ve korku, boğazını aç bir canavar gibi kemirse de, gözlerinde yanan, sönmeyen bir parıltının altında ezdi.

Öğrenci konseyi ve eğitmenler, gerginlikten yüzleri gerilmiş, ciltleri farkındalığın ağırlığı altında solgun bir şekilde oturuyorlardı.

Eğitmenler, zaten şüphelendikleri şeyi sadece doğruluyorlardı.

Diğerlerinden farklı olarak, Kuzey'in rütbesini biliyorlardı.

Onun bir Bilge olduğunu biliyorlardı.

Ancak onları sarsan sadece unvanı değildi.

Onun, buna uygun bir güç sergilemiş olmasıydı.

Hatasız, mutlak bir buz manipülasyonu.

Neredeyse doğaüstü bir tepki hızı.

Ve o anlık teleportasyon—sanki uzayı aşmış gibiydi.

Şok ve inançsızlık ağırlığı, sanki ağır bir sis gibi, kendilerini kontrol etme yeteneklerine baskı yapıyordu.

Öğrenci konseyi de farklı değildi.

Onlar karamsardı.

Böyle bir gücün aniden ortaya çıkmasının ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Akademideki dalgalar değişmek üzereydi.

Çarpıcı bir şekilde.

Ancak aralarında, bir kişi—pozisyonu göz önüne alındığında şaşırtıcı bir şekilde beklenmedik biri—diğerlerinden tamamen farklı bir ifadeye sahipti.

Beyaz saçlı bir kız, elleri heyecanla sıkılmış yumruklar halinde oturuyordu, okyanus gözlerinde kararlılığı parlıyordu.

Kuzey'in kazandığında son derece memnun görünmüştü.

Ve şimdi—

Şimdi, saklamadığı bir heyecanla izliyordu, dudakları ritmik bir ilahi okurcasına hareket ediyordu, damarlarında beklenti çarpıyordu.

"Abs. Abs. Abs."

Kuzey, Tever'in önünde duraksamış bir şekilde duruyordu; Tever'in soğuk, derin gözleri içindeki duyguların fırtınasını açığa çıkarıyordu.

Sanki fırtınanın gözüne atılmıştı, onun doğasını anlamadan önce.

Ancak, en azından bir şeyi biliyordu—Kuzey son anda yetenek yeteneğini serbest bırakmıştı.

Buradan, bu görünüşte savaşçı olmayan öğrencinin yakın dövüşte yetenekli olmadığını çıkardı. Ancak, keskin ve hızlı hareketleri, Drifterlar arasında bir anomaliydi, özellikle de yetenekleri uzun menzilli dövüşte uzmanlaşmış olanlar arasında.

Buz manipülasyonu çok yönlü olabilir, etkili bir şekilde hem uzun hem de kısa mesafede, potansiyeline ve kullanıcının ustalığına bağlı olarak. Yine de, üstün hızına rağmen, Kuzey sadece kaçmıştı, saldırmamıştı. Bu detay bile Tever'e dikkate alması gereken daha fazla şey olduğunu söyledi.

Bu yüzden avantajını nerede kullanacağına karar vermişti—

Yakın dövüş.

Birçok Drifter gibi, ama birkaçından farklı olarak, Tever nadir ve güçlü bir yetenekle kutsanmıştı.

Bu sadece dövüş stilini tamamlamakla kalmıyor, aynı zamanda miras aldığı Soy İzi Mirası'nın gölgesinde gelişiyordu.

Lennister, genç yaşta bir dahi olarak tanınırken, Tever de geride kalmıyordu. Diğerleri onun hakkında çok konuşmasa da, disiplin komitesinin başkanı olmasının bir nedeni vardı.

Ve bugün, tam olarak nedenini gösterecekti.

Kuzey, ise sessiz kaldı, izliyordu, ta ki gözlerinin önünde bir şey belirecek kadar.

Aynı anda, Tever'in ayaklarının altında ürkütücü bir karanlık yayılmaya başladı, etrafında birikerek, korkutucu, baskıcı bir baskı yayıyordu.

Kuzey, buna aldırış etmedi. Dikkati başka bir yere yönelmişti.

Başka bir şey onun ilgisini çekmişti, onu öyle bir sınırsız sevinçle doldurmuştu ki, yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti.

[Bir Yetenek keşfettiniz.]

[Gölgede Korku (EX)]

[Bu yeteneği 10.000 yetenek parçası karşılığında kopyalamak ister misiniz?]

Yetenek: [Gölgede Korku]

Gerçek İsim: [Kara Güneş]

Açıklama: [Güneşin kaynağı kaybolduğunda ve dünya sonsuz karanlığa gömüldüğünde, başkalarını yönlendiren ışık oldun—kurtuluşa değil, karanlığın derinliklerine doğru.]

Yetenek Yetenekleri

Kesin Gölge: [Gölgeniz geleneksel fiziği hiçe sayıyor. Bu, iradenizin bir uzantısıdır ve alanındaki her şeyi tüketip kontrol altına alır.]

Korku Tezahürü: [Gölgeniz ne kadar büyükse, uyguladığı "baskı" o kadar fazladır. Zayıf zihinler ezici korkuya boyun eğerken, daha güçlü rakipler yavaşça beliren şüphelerle karşılaşır, bu da içgüdülerini ve tepkilerini bulanıklaştırır.]

Kaybolma Sargısı: [Kendi gölgenize anlık olarak çözülerek, kısa bir süreliğine geçici olarak görünmez olabilirsiniz.]

Kuzey'in yeteneğe olan ilgisi hemen ortaya çıktı—bu, son zamanlarda repertuarına gölge tabanlı bir yetenek ekleme arzusuyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Uzun zamandır, her türlü elementsel yeteneği edinmeyi hedeflemişti, çünkü bunlar en kolay şekilde ortaya çıkıyor ve alışılmadık yollarla geliştirilebiliyordu.

Elementsel olmayan yetenekler, Dante'nin Hayalet Vuruşu ve Lenn'in Tam Etkisi gibi, geliştirilmesi zor olmayabilir, ancak zaman gerektiriyordu—bu zaman, başka elementsel yetenekleri geliştirmek için harcanabilirdi.

Elementsel olmayan becerilere fazla odaklanmak, diğer alanlarda gerileme riski taşıyordu. Bu yüzden, daha çok buz ve ateş yeteneklerine yöneliyordu. Elbette, Siyah Alevler ve Siyah Mızrak'ı da bir kenara itmişti, çünkü onlarla makul bir yeterlilik elde ettiğini düşünüyordu.

Üstelik, elementsel yetenekler üzerindeki ustalığı arttıkça, Siyah Alevler ve Siyah Mızrak üzerindeki kontrolünün de doğal olarak onlarla birlikte evrileceğine inanıyordu.

Böylece, elementsel yetenekler repertuarını genişletmek öncelik olmaya devam etti.

Ancak Tever'in yeteneğiyle ilgili özellikle etkileyici olan şey, bunun sadece gölge veya karanlık olmamasıydı.

İsminin aksine, tamamen farklıydı.

Bu sadece karanlık değildi; güneşin yokluğundan doğmuş, tutulmadan oyulmuş bir şeydi.

Bir tekillik, bir yetenek haline getirilmiş ve sahibine bahşedilmişti.

Karanlık ve gölgeler genellikle ışıkla ilişkili olarak var olurdu: karanlık onun yokluğunda, gölgeler onun varlığında.

Ancak Eclipsing Dread farklıydı. Kendi gölgesi, kendi karanlığıydı, herhangi bir geleneksel yasaya bağlı değildi.

Sadece kullanıcısının iradesiyle var oldu.

Bu nadir bir mücevherdi ve Northern'ın böyle bir yeteneği hemen tanıyabilmesi, onun gelişiminin bir kanıtıydı.

Tever, Northern'ın yüzündeki kötü gülümsemenin devam ettiğini izlerken kaşlarını çattı. Disiplin komitesinin liderinin gözlerinden sızan öfke, tüm bunları bastırma konusundaki soğuk girişimine rağmen sinsice dışarıya sızıyordu.

Herkes buna tanıklık etti—Northern, Tever'in altındaki karanlık havuzun yavaşça genişlediğini gülümseyerek izliyordu.

Onun gülümsemesi kalabalıkta bir ürperti yarattı.

“O, gerçekten çok kötü görünmüyor mu?”

“Oh Yıldızlar, gerçekten bir dahi mi?”

“O kötü. Ama güçlü!”

“Bence Tever yenilecek!”

İzleyiciler arasında fısıldamalar yayıldı, ancak hiçbiri Tever'e veya rakibine ulaşacak kadar yüksek değildi.

Yine de, kalabalığın beklentilerinin nereye kaydığı açıktı.

“Eh, bu bile önemli değil. Onu yenip geçeceğim.”

Tever, etrafında kıvılcımlar fırtınası alevlenirken kendi kendine mırıldandı.

Işık sönünce, disiplin lideri—ya da eski—soluk siyah zırh içinde duruyordu, kendine sıkıca sarılmış, kötücül bir şekilde dokunmuş ebon ipliklerden oluşan bir dokuma, çerçevesini karanlık, korkunç bir mumyanın giysileri gibi sarıyordu.

Ancak gerçek bir mumyadan farklı olarak, zırhı açık yüzlü bir miğfer taşıyordu, bu da özelliklerini—şimdi kötü bir bakışla kazınmış—açıkça gösteriyordu.

Ayaklarının altındaki karanlık daha ağır, daha tehditkar hale geldi.

Kuzey'in zihni aniden bulanıklaştı, ama buna sadece uykululuk demek yetersiz kalırdı. Yine de, etkisinin tamamen farkında olarak, bunu kolayca bir kenara itti.

Zihinsel dayanıklılığı bir kaleydi. Bu hayatta zihnine lanet koyabilecek pek az şey vardı.

Ve sonra, Tever zaten hareket ediyordu. Kuzey, Tever'in iki simsiyah kısa kılıcı çağırdığı anı ne zaman kaybettiğinden emin değildi, ama bu pek de önemli değildi.

Karanlık titredi, Tever ileri atıldıkça artan bir hızla akmaya başladı. Hızı etkileyici değildi—özellikle Lenn'in son umutsuz çabasıyla karşılaştırıldığında.

Yine de, bir şekilde, Kuzey gözlerini kırptı—ve o herif olması gerektiğinden daha yakındı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Tever, bir kılıcı alttan savururken diğerini arkadan fırlatarak Kuzey'i her iki bıçağın ölümcül yayında tuzağa düşürdü.

Kaçmak imkansız değildi. Kuzey'in gösterdiği şeylerden sonra—teleportasyon yeteneği bunun kolay bir kaçış olmasını sağlamalıydı.

Ama bu tuzak göründüğü kadar basit değildi.

Gözün algılayabileceğinden daha derinlere indi.

Ve Kuzey'in yapması gereken tek şey teleport olmaktı—tam da önceki gibi.

Northern, serçe parmağını kulağına soktu. Orada bir şey vardı. Ve bu onu gerçekten rahatsız ediyordu.

'Kulağıma bir böcek mi girdi?'

Tra-el'de, Dünya gibi böcekler vardı. Zararsızdan ölümcül olanlara kadar çeşitlilik gösteriyorlardı. Birçoklarıyla karşılaşmıştı—bazıları daha önce onu rahatsız etmişti.

Ama asla böyle değil. Asla savaşın ortasında.

Belki de buna bir savaş demek abartıydı.

Ve bunun bir sinek olup olmadığından bile emin değildi. Ama rahatsız ediciydi, göz ardı edemediği sürekli bir kaşıntıydı.

Başını eğdi, onu sarsmaya çalıştı. Hiçbir şey. Ne olursa olsun, inatla yapışıyordu.

İçini çekti ve pes etti.

O anda, Tever zaten üzerine geliyordu.

'…Bu herif… ne zaman—'

Tever'in kılıcı, karşı yönden havayı keserek Northern etrafında bir tuzak ördü.

Ama rüzgar çelikle şarkı söylerken, Northern'ın görüntüsü titredi—zaten arkasındaydı.

Tever gülümsedi.

Yer değişmemişti. Yine de, görünüşü farklıydı, sanki görünmeyen bir şey tarafından aşındırılmış gibi kararmıştı. Northern, üzerine basmamayı daha iyi biliyordu.

Bu Tever'in alanıydı. İçine adım atan herkesin dezavantajını fark etmesi kaçınılmazdı.

Kuzey'in endişelenecek bir dezavantajı yoktu.

Aslında, gerçek rahatsızlık hala kulağındaki lanet şeydi.

Sağlam bir zemine indiğinde, karanlık saldırıya geçti. Yüzeyinden dikenler fışkırdı, ona doğru acımasız bir fırtına gibi uçtu. Aynı anda, karanlığın bir kısmı ayrıldı ve arkasında süzüldü—onu kuşattı.

Dikenler her taraftan birleşiyordu.

Tever bunu titizlikle planlamıştı.

Kuzey'i kontrol altına almak için ilk adım hızını kısıtlamaktı. Kuzey siyah dikenlerden kaçsa bile, onlara dikkat etmek zorunda kalacaktı.

Yanlış bir hareketin onu delip geçebileceğini hatırlatan bir işaret.

Kuzey, karanlığın nasıl kaydığını izleyerek iç çekti. Tever, onun hareket etmesini bekliyordu.

'En azından alanına girmediğim için bana biraz kredi verdi... bu onun için oldukça öngörülü değil mi?'

Northern'ın dudaklarında yavaş bir sarkma belirdi. Dikenler ona doğru uçtu, dişli ve inatçı, ama gözleriyle, zaman boyunca sürünen sarmaşıklar gibi uzanıyorlardı, her hareket yavaşça sürükleniyordu.

Onları inceledi—parlak, acımasız şeyler, çarpık bir dehşetle ona uzanıyordu.

Nasıl yanıt vermeliydi?

Tever'in hareketlerinin kısıtlandığına inanmasına mı izin vermeliydi, ona katılarak tuzağının işe yaradığını mı düşündürmeliydi?

Gökyüzüne mi çıkmalıydı, hem Tever'e hem de altındaki yere dokunulmaz bir güç olduğunu mu kanıtlamalıydı?

Yoksa korkutucu bir şey mi serbest bırakmalıydı—ağızlarını açık bırakacak ve ruhlarını paramparça edecek bir şey mi?

Hangisi onların kararlılığını en hızlı kırardı?

Bir karar oluştu.

Northern'ın dudaklarında eğri bir gülümseme yayıldı.

Dikenlerin yaklaşmasına izin verdi, daha da yaklaştı—neredeyse derisine dokunacak kadar.

Sonra, cehennemin derinliklerinden fırlatılan bir mızrak gibi, doğrudan yukarı fırladı.

Hava, arkasında yırtıldı. Gökyüzüne delip geçti, ivmesi ani ve mutlak bir şekildeydi, ardından mükemmel bir kontrolle durdu—arenanın hemen üzerinde süzülüyordu.

Sessizlik çöktü.

Tever boynunu uzattı, ifadesi solgun, yüz hatları tamamen inanamama ile çarpılmıştı.

"O... uçabiliyor mu?"

Tek başına, şaşkın bir ses sessizliği deldi, kuru odunları ateşle aydınlatan bir kıvılcım gibi.

Fısıldamalar yükseldi, arenada dalgalar halinde yayıldı.

"Eşsiz hızda bir öğrenci... bir buz manipülatörü... ve şimdi uçuş?"

"Bu mümkün mü?"

"Bu nasıl bir anlam taşıyor?"

"O kim?"

İzleyicilerin sesleri, bir kafa karışıklığı ve hayranlık okyanusunda çarpıştı, fısıldamaları inançsızlık fırtınasına daldı.

Kuzey sırıttı. Gözlerinde korkunç bir ışık parladı, kötü niyetli ve başka bir dünyadan, ellerini aşağıya doğru uzatırken—sanki dünyaya inen sonsuz bir kötülük gücü gibi.

"Ignis Dominus."

Sesinin tonu, huzurlu bir ıssızlığı yırtan bir gerçeklik yarası gibi düştü.

Ve sonra—kaos.

Büyük bir kakofoni patladı, sanki gökyüzü acı içinde kusuyordu.

Bulutlar çalkalandı, derin bir örtü haline gelerek gün yıldızını yuttu. Karanlık içeri sızdı, ışığı tüketerek—ufuktan değil, hiçbir yerden, sanki gece kendisi var olmaya çağrılmış gibi.

Sessizlik, amfitiyatroyu sardı.

Korkmuş, hayran kalmış, olanların ağırlığı altında nefes alamaz halde.

Yine de korkularının altında, zihinlerinde bir soru yanıyordu.

"Uykudaki yıldızlarda, güne ne yaptı?"

Hışırtılar yükseldi, gerçek bir endişeyle artıyordu. Sesleri havayı zar zor dokunuyordu, derinlikteki karanlık titredi—ürkütücü, kavun rengi ışıkla yanıp sönüyordu.

Atardı. Şişti.

Sesiz patlamalarla dolu bir gökyüzü gibi, fırtınanın içinden dalgalanıyordu.

Kuzey duraksadı, bakışları rakibine kilitlendi.

Tever hareketsiz durdu. Yerinde donmuştu.

Dünyaya ölüydü.

Kuzey'in gülümsemesi genişledi. Sesi, yargının tezahürü gibi yankılandı.

"Dualarını et... aptal."

Sonra—

Kuyruklu yıldızlar.

Gerçek kuyruklu yıldızlar.

Gökyüzünü yırtarak, gökten dökülen.

Adeta yıkımın kendisi, aniden gelen gecede beden bulmuş gibi, soğuk bir hassasiyetle yıkımı yönetiyordu.

Alevler aşağıya döküldü, karanlığı delip geçerek, tutulmuş günü bir ateş fırtınasına dönüştürdü. Cehennemin parıltısı gökyüzüne yayıldı ve öfkeli ışığında, her çift göz felaketin acımasız dansını yansıtıyordu.

Özellikle Tever'in.

Her şeyin odak noktasıydı.

Ve aklında, sadece iki şey yankılanıyordu

: Korku. Ölüm.

Uzun zamandır bastırdığı duygular, sertleşmiş iradenin katmanlarının altında gömülü, aniden patlak verdi—sanki onları saran ikiyüzlü kabuktan yorulmuşlardı. Kendilerini dışarı tırmandılar, soğukkanlılığını çözerek, onu çıplak bıraktılar.

Bir zamanlar hükmettiği korku—kendi karanlık alanı—alevlerin muazzam büyüklüğü karşısında soldu. Küçük kâbusu, sözde gücü, Northern'ın öfkesinin cehennem sıcaklığı karşısında yandı ve buharlaştı.

Sonra, bir anda— My Virtual Library Empire'da daha fazla macera keşfedin

Alevler durdu.

Gökyüzündeki kuyruklu yıldızlar durdu.

Ani sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Eğitmenler derin bir nefes aldı, nefesleri nihayet akciğerlerine geri döndü.

Bir an için, gerçekten inanmışlardı—hayır, korkmuşlardı—Kuzey'in bir öğrenciyi sadece kor haline getireceğine.

Bazıları müdahale etmeye hazırlanmıştı bile.

Ancak şimdi fırtına durduğunda, aralarında söylenmemiş bir farkındalık yerleşti.

Eğer Kuzey o ateş fırtınasının tam gücünü serbest bırakmış olsaydı…

Bunu nasıl durduracaklardı?

Çoğu güçlüydü, şüphesiz.

Ancak hiçbiri, kendilerini küçük düşürmeden böyle bir yıkımı durdurabileceklerine kesin bir şekilde söyleyemezdi.

Eğer alevler yağmur gibi yağsaydı, onların tek gerçek eylem yolu Tever'i arenadan çekmek olurdu.

Ve bu?

Bu, utanç verici, kaotik bir karmaşa olurdu.

Yine de, bilinmeyen bir fermanla, kuyruklu yıldızlar—yıkımın kendisi—durmuştu.

Kuzey aşağı doğru süzüldü ve Tever'in önünde durdu. Başını hafifçe eğdi ve sordu

: "Peki, ne olacak… teslim mi oluyorsun?"

Kuzey, Tever'in önünde durdu ve sordu

: "Teslim oluyor musun?"

Ses tonu soğuktu, ifadesi duygudan yoksundu ve yanıtı bekliyordu.

Eski disiplin komitesi lideri Tever, solgun ve donmuş bir şekilde duruyordu. Yüzü birçok duygunun karmaşasıydı—şok, inançsızlık, korku—ama özünde, tamamen parçalanmış bir adamın bakışıydı. Yenilgisinin ağırlığını yansıtan kırık cam gibi, umutsuzluğu tamdı.

Aslında, soru aptaldı…

Kuzey aniden başını eğdi, sonra bir kez salladı. Sonra tekrar. Bir şey yerinden oynadı.

Küçük, kıvrılan bir şey kulağından düştü ve avucuna düştü. Hafifçe seğirtti, sonra tüm hareketi durdu.

Kuzey kaşlarını çattı, bir süre ona baktı.

'Bu rahatsız edici şey ne zaman girdi ki?'

Onu fırlattı ve dikkatini, anında mahvolmuş gibi sert kalan Tever'e geri çevirdi.

Vermenin düşüncesi bile gereksizdi—yenilgisi inkar edilemezdi. Üzerlerinde, alev alev yanan kuyruklu yıldızlar süzülüyordu, arenayı kavun rengi bir parıltıyla lekeliyordu. Varlıklarının yoğunluğu bile bunaltıcıydı, yıkıcı güçleri milerce uzaktan görünüyordu.

Düştüklerinde, sadece kendisi değil—arenada birkaç kişi yok olacaktı. Ve Tever... Tever, onların yere değdiğini görmek için bile uzun süre dayanamayacaktı.

Bu mesafeden bile, sıcaklık dayanılmazdı. Derisine boğucu bir örtü gibi yayıldı, gelecek cehennemin uyarısını veriyordu.

'Bu adam kim... gerçekten?'

Düşünceleri dolaştı.

'Karanlık Kıta... ha?'

Tever, o hayatta kalanların akademiye kabul edildiği ilk zamanı hatırlamaya çalıştı—dönüşlerine dair ilk söylentiler. Disiplin komitesi, bunu fark eden ilk gruplardan biri olmuştu. Birbiri ardına gelen raporlar, öğrencilerle yaşadıkları şiddetli çatışmaları, otoriteye karşı açıkça duyarsızlıklarını detaylandırıyordu.

Akademinin düzenini çiğnedikleri, ter ve disiplinle zirveye ulaşanların çabalarına saygısızlık ettikleri için onlardan nefret etmişti.

Ve böylece, disiplin komitesi müdahale etti.

İlk iki ay, savaşın ta kendisiydi—bu dışlanmışlar ile akademinin uygulayıcıları arasında durmaksızın süren bir çatışma. Yenilgiler birikti. Bir zamanlar gururlu olan güçlüler düşmüştü.

Sonunda, sadece o ve Lenn ayakta kalmayı başarmış, gerekli dersleri vermişlerdi. Ama bu bile yeterli olmamıştı.

Öğrenci konseyi müdahale etmek zorunda kalmıştı.

Ve şimdi, burada o vardı.

Zaferden mahrum.

Otoriteden mahrum.

Her şeyi altüst eden kişiye bakıyordu.

Tever iç çekti, kaybettiği her şeyin ağırlığıyla dolu bir nefes. Sonra, sanki gururu onu parçalıyor gibi, dişlerini sıktı ve kelimeleri zorla çıkardı, utanç her hecede ona yapışıyordu.

“Teslim oluyorum.”

Acıttı.

Derin bir akrepin acımasız ısırığı gibi batıyordu—dikenleri en keskin bıçaklardan oyulmuş, zehiri en şiddetli ateşte şekillendirilmişti.

Bunu söylemek zorunda olduğu için nefret ediyordu. Onu — çatışmayanı — bunu söylettirdiği için nefret ediyordu.

Ama her şeyden daha çok, kendisinden nefret ediyordu.

Yenildiği için kendisinden nefret ediyordu. Daha fazlası olamadığı için.

Rakibinin umursadığı da yoktu.

Kelimeleri duyan Northern gülümsedi ve geri adım attı, sonra kayıtsızca parmaklarını şıklattı.

Anında alevler kayboldu.

Gitti—arkasında tek bir kıvılcım bile bırakmadan.

Yukarıda, fırtınalı bulutlar ayrılmaya başladı, karanlık derilerini ölen bir kasırganın kalıntıları gibi dökerek. Yavaşça, ışık süzüldü, ta ki tanıdık gündüz parlaklığı bir kez daha amfitiyatroyu doldurana kadar.

Ve ilk kez, seyirciler bunun ne kadar özlemini çektiklerini fark ettiler—keskin soğuk, kör edici parıltı.

Neredeyse iki dakika boyunca, bunaltıcı sıcaklık ve boğucu korkunun içinde kalmışlardı ve şimdi, bunun ardından durduklarında, dünya kendisi farklı hissediliyordu. Daha fazlasını keşfedin My Virtual Library Empire'da.

Öncelikle, sadece sessizlik vardı.

Sonra fısıldamalar.

Sonra mırıltılar.

Sonra bir patlama—alkışlar, çarpan bir dalga gibi yükselerek, amfitiyatroyu gürültüyle doldurana kadar büyüyordu. Alkışlar, haykırışlar, hiçbir eğitmenin tam olarak anlayamayacağı, kulakları sağır eden çığlıklar.

Bu sadece bu zaferle ilgili değildi.

Onlar kazanmayı kutlamıyorlardı.

Onlar onu kutluyorlardı.

Muazzam güç.

Ezici güç.

Her nefes alışını kaçınılmazlık gibi hissettiren acımasız, zalim komut.

Uzun bir aradan sonra, olağanüstü bir şeye tanıklık ettiler. Ya da belki daha doğru bir şekilde ifade etmek gerekirse—

Hiç böyle bir an olmamıştı.

Drifterlar arasında böyle bir numen'i birinci elden görme şansı.

Ve Citadel'ler için, böyle bir gücü işe alma fırsatı.

Özellikle Orta Ova'daki en güçlü üç Citadel için.

Keskin bir odakla izlediler, zihinleri yoğun, doyumsuz bir sevinçle zehirlenmişti bile.

Çünkü bu öğrenci—bu canavarımsı yetenek—

Akademiye değil, tüm Orta Ova'ya ve belki de dünyaya durdurulamaz bir değişim dalgası getirmek için kaderinde vardı.

Üçüncü rakip arenaya yürüdü, adımları yavaş ve kasıtlıydı. Her adım, bir amacın yankısını taşıyor, acele etmeyen bir ritimle kendine güven havası yayıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, nihayet Northern'a ulaştı ve sadece birkaç adım uzakta durdu. Gözleri kapalı kaldı, ifadesi okunaksızdı—önünde sergilenen gösteriden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Her neyse… memnun gibi mi görünüyordu?

'Oh? Bu, eğlenceli olabilir gibi görünüyor.'

Genç adam başını hafifçe kaldırdı, sonunda eğik, yılan gibi gözlerini biraz açtı. Konuşurken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten güçlüsün."

Northern başını eğdi, onu sessiz bir dikkatle inceledi.

"Bu büyüleyici… ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aslında, benim için daha da kolaylaştırdın."

Öğrenci, anın tadını çıkarır gibi derin bir nefes aldı, sesi akıcı ve hoştu.

"Büyük gösterin sayesinde, kalabalık heyecanlı—senin tekrar kazanmanı bekliyorlar."

Duraksadı, sözlerinin ağırlığının yerleşmesine izin verdi. Sonra, aynı kolaylıkla, devam etti.

“Zaferimin bayrağı, hayal ettiğimden daha yükseğe dikilecek—çünkü sen varsın.”

Kuzey'in yüzü kayıtsız kaldı, ama gözleri rakibine kilitlenmişti, keskin ve sarsılmaz. Onu inceliyordu, her hareketini, her vurgusunu parçalıyordu.

Aralarında bir sessizlik uzandı. Uzun. Gergin.

Sonra—

Bir gümüş, tatlı ses anı bozdu.

“Pekala… zaten başlaması gerekiyordu.”

Kuzey'in bedeni sarsıldı.

İçinde bir titreme geçti.

Görüşü bulanıklaştı. Dengeyi kaybetti.

Gerileyerek, göğsünde bir şeyin yanarken keskin bir nefes aldı—sıcak, kavurucu, özüne delip geçiyordu.

İlk kez, ifadesi bozuldu.

Parmakları göğsünün etrafında sıkı sıkı kenetlendi, sanki acının kaynağını koparmaya çalışıyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu.

Sonra, öfkeli bir bakışla, rakibiyle göz göze geldi.

"Senin gibi bir piç… bana ne yaptın?"

Ağrı, Kuzey'in göğsünde daha derinlere işledi, acımasız ve affetmez bir şekilde. Parmakları üniformasının etrafında kenetlendi, eklemleri beyazladı. Acı sadece yanmıyordu—durağan, iltihaplıydı, sanki cehennemvari bir güç kaburgalarının etrafında dolanıyor, etini yakıyordu.

Öksürdü. Yine. Ve yine. Ama hiçbir şey çıkmadı. Ne kan. Ne safra. Sadece boğazına sürtünen nefesinin boş, hırıltılı sesi. Yine de, teni soldu—derisi sıcaklığını kaybetti, bedeni de ona uyarak aynı şekilde oldu.

Kuzey, kendine bir bakış attı. Ağrının başladığından beri bir dakika geçmişti, ama her geçen saniye onu daha da solgun bırakıyordu, damarları ise boş bir kabuk haline geliyordu.

Kanı kuruyordu.

İfadesi karardı. Hemen anladı. Vücudunun farkındalığı eşsizdi—öyle ince ayarlanmıştı ki, içindeki en küçük değişiklikler bile gözden kaçmıyordu.

Ve bir şey oluyordu.

Vücudu karşı koyuyordu, her lif yabancı güce karşı direniyordu. Kasları seğiriyor, kemikleri ağrıyordu ve Kaos'un kendisi hareket etmeye başlıyordu—vücudunda yavaş, avcı bir hareketle.

Ama Northern korkmuyordu. Belki acının şiddetinden sarsılmıştı, ama korkmuyordu. İçindeki mücadele, bu tuhaf, güçlü varlığın—artık kendi olarak adlandırdığı—içeriye girmiş olan her şeyi yok etmek için çalıştığını sadece doğruluyordu.

Bir sessiz kahkaha onu düşüncelerinden çekti.

Onu izleyen genç adam gülümsedi, dudaklarında huzurlu bir eğlence vardı.

"İlginç," diye mırıldandı, başını eğerek. "Beklediğimden daha iyi direniyorsun. Çoğu kişi çoktan dizlerinin üstüne çöküp, acı içinde kıvranırdı."

Northern dişlerini sıktı. Parmakları göğsüne bastırırken, cildinin altındaki ateş daha da ısındı, daha sinsi hale geldi ve etine daha derinlere sızdı. Hareket etti—süründü—sanki bir varlık gibi, damarlarını içten ateşle doldurarak. Alnında ter damlaları birikmeye başladı.

Zaten kaynağını biliyordu. O herifin bunu söylemesine bile gerek yoktu.

‘O lanet olası böcek… O olmalıydı.’

İçindeki yanma hissi daha da sıkılaşırken, kendini dik tutmaya zorladı. Acı dizlerini çökertme tehdidinde bulundu, ama sesi sabit kaldı, kararlılığı sarsılmazdı.

"Hala soruma cevap vermedin."

Öğrenci tekrar kıkırdadı, sesi hafif, gümüş gibi—neredeyse alaycıydı.

"Ah, ama eğer cevap verirsem sıkıcı olmaz mı?" Yılan gibi gözleri tehlikeli bir parıltıyla parladı. "Bunu hissetmeni tercih ederim. Sonuçta, deneyim en büyük öğretmen değil mi?"

Northern'ın gözbebekleri daraldı. Acıyı aşarak kaydırdı, duyuları keskinleşti. Zihni her detayı parçalarına ayırdı—rakibinin duruşu, nefes alışverişinin ritmi, daha kötü bir şeyle karışık eğlencenin belirgin işaretleri.

Sonra, yavaş ve kasıtlı bir şekilde nefes verdi ve konuştu.

"Sen bir aptalsın."

Bu sözler hiçbir sıcaklık taşımıyordu, sadece kopuk bir kesinlik vardı.

"Beni bu neyse onunla sokan kötü bir sivrisinek vardı… savaşın ortasındayken mi?"

Uron gözlerini kırpıştırdı, başı hafifçe yana eğildi.

"Moskito mu?" Kelime dilinde yabancı bir sesle yankılandı.

Karışıklığı sadece bir an sürdü, sonra omuz silkip Northern'ın bakışlarıyla yeniden buluştu.

"O zaman, böcek," Northern açıkladı. "Bana bir şey enjekte etmek için birini mi kullandın?" My Virtual Library Empire'da devamını oku.

Uron'un dudakları hafif bir eğlenceyle kıvrıldı, ifadesi kısa bir süre için şaşkınlıkla dolduktan sonra kısa bir kahkaha attı, başını salladı.

"Zehir mi?" Sesi pürüzsüz, neredeyse hoşgörülüydü. "Seni zehirlemek bir israf olurdu."

Duraksadı, sözlerinin havada ağırlaşmasına izin verdi.

"Senin kontrol edebileceğim bir gücün... bir bedenin var." Sesi alçaldı, içine ince bir açlık sızdı. "İkinci bir beden—emretmem için benim. Tek yapmam gereken onu kendime mal etmek. Taktikleri suçlama, çocuk. Kazanmaktan daha fazlası... gerçekten istediğim tek şey sendin."

Northern'ın omurgasında bir ürperti yükseldi.

Sözler, kemiklerinin iliğine kadar işleyen, uğursuz bir ağırlık taşıyordu.

Ve en kötü kısım? Anlamıyordu.

Tam olarak değil. Tamamen değil.

İçinde bir şey onu kemiriyordu, sinsice derinlere inen bir güç, ama ne olduğunu anlayamıyordu. Onun doğasını kavrayamıyordu.

Daha da sinir bozucu olanı—bu bir yetenek değildi.

Eğer bir yetenek olsaydı, gözlerinin önünde belirmiş olacaktı.

O lanet olası böcek neyse, bilinen bir yetenek yeteneğine ait değildi. Başka bir şeydi.

'Acaba bir Tamer mi?'

Tamerler nadirdi. Son derece nadir. Ama varlardı.

Kuzey, daha önce bir taneyle karşılaşmıştı—Karanlık Kıta'da.

'Böceği evcilleştirip içime bir şey enjekte mi etti?'

O kısım mantıklıydı. Ama asıl soru kalıyordu

: 'Tam olarak içime ne koymuştu?'

Onun damarlarında ne sızıyordu, göğsünü yakıyordu?

Sonunda, Uron yavaş, hoş bir gülümseme ile yüzünü aydınlattı—uzun zamandır beklenen bir anı tadını çıkaran bir adam gibi.

Öne doğru adım attı, hareketleri rahat ve kasıtlıydı.

"Kıymetli saniyeleri boşa harcamamalısın," dedi akıcı bir şekilde. "Artık, içinde yüzlercesi var. Binlerce olduğunda… kontrolü kaybetmeye başlayacaksın. Sonra, yüz binlerce olduğunda…" Gülümsemesi genişledi. "Geride kalan tek şey bir kabuk olacak. Kullanabileceğim bir kabuk."

Kuzey duraksadı. Düşünceleri yavaşladı, hesap yapıyordu. Sonra bakışları yükseldi, artık çok daha yakın duran öğrenciye kilitlendi.

Ve başını salladı.

"Sen bir aptalsın," dedi, sesi düz. "Aşağılık, onursuz bir korkak." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Senin gibi bir fareyle savaşmaya bile değmez."

Uron'un ifadesi titredi, eğlencesinin arasından bir sinir kırıntısı belirdi. Başını eğdi, sarkıntısı daha sert bir şeye dönüşerek sarsıldı.

"Ne?" Alay etti, sonra güldü, ama şimdi buna bir keskinlik katılmıştı. "Oh? Kızgın mısın?" Gözleri parladı, o yılan benzeri ışıltı geri döndü. "Planlar veya güç, ne fark eder? Zafer tek önemli olan. Güç tek önemli olan."

Ses tonu düştü, neredeyse bir fısıldama gibi.

“Hedefime ulaştığım sürece… nasıl yaptığımın önemi yok?”

Uron'un bakışları Northern'a yerleşti, gülümsemesi genişledi, gözleri bir şeyle parlıyordu.

"Benim amacım... bu davadaki zaferim... sensin."

Northern keskin bir nefes aldı, zihni parçaları birleştiriyordu.

O lanet olası öğrenci—kim olursa olsun—onu içindeki böceklerle doldurmuştu.

O tek böcek muhtemelen içinde çoğalmıştı. Ya da belki öldükten önce yumurta bırakmıştı.

Ya da daha kötüsü—ölümü sürecin bir parçasıysa? Dışarı çıkıp ölmesinin sebebi, işinin bitmiş olması mıydı?

Zarar zaten verilmişti.

Ve şimdi, vücudunun içinde, o şeyler çoğalıyordu. Sürünüyorlardı. Yayılıyorlardı.

Yakında, içini yiyeceklerdi. Onu boşaltacaklardı. Onu sadece boş bir kabuk haline getireceklerdi—Uron'un kontrol edebileceği bir kukla.

Northern başını hafifçe geriye eğdi, her şeyi sindiriyordu.

Ve sonra, durumun zorluğuna rağmen—göğsünü kemiren acıya rağmen—beklenmedik bir şey hissetti.

Bir anlık eğlence.

'Vay… bu herif gerçekten beni kontrol etmek mi istiyor?'

İçinde bir karmaşa vardı, kaos damarlarında amansız bir fırtına gibi dalgalanıyordu. Onun hareket ettiğini hissedebiliyordu, vücudunda vahşi bir hızla koşan, evrensel bir avcının ham, kontrolsüz gücü—her dış etkiden sıyrılarak, tüm yabancı müdahaleleri yok ediyordu.

Bu süreç hareket etmeyi acı verici hale getiriyordu. Vücudu birkaç yerinde yanıyordu, dayanılmaz bir sıcaklıkla kavruluyordu ve delice bir arzu onu kemiriyordu—donmuş suların okyanusuna dalmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Ama bu Kaos'tu.

Bedeni, Boşluk ruhunu ele geçirdiği gibi ele geçirmişti.

İki temel güç, garip ve geçici bir uzlaşmaya varmış, huzursuz bir ateşkes içinde bir arada yaşamaktaydı. Şimdilik.

Ve bu iyi bir şeydi.

Çünkü bu, Northern'a belirli avantajlar sağlıyordu—örneğin bu.

Orada duruyordu, ifadesi gergin, hareketsiz. Hiçbiri, dövüş duyurulduğundan beri hareket etmemişti.

Önündeki çocuk Uron, sadece elleri arkasında durarak kendine güven veren bir hava yayıyordu. Northern'ın hâlâ kontrolü altına gireceğinden emindi, belki de kesin olarak.

Northern bir an düşündü ve kaşlarını çattı.

'Bu temelde cinayet değil mi?'

Tam olarak öyleydi.

Belki de doğrudan değil—gerçekten ruhuna ne olacağını bilmiyordu. Sonsuza dek bilincini mi kaybedecekti? Kendi bedeninde hapsolmuş, hareket edemeden mi kalacaktı?

Sonuç ne olursa olsun, karamsardı. Ve daha da kötüsü, Uron bunu Northern başka bir rakibe odaklanmışken sızdırmıştı.

Bu, her şeyden daha çok, onu rahatsız etti.

Uron bir korkaktı. Savaşta onuru olmayan bir aptal.

En çok böyle insanlardan nefret ediyordu. Braham gibi insanlardan.

Yine de, duygularının yargısını bulandırmasına izin verecek kadar aptal değildi. My Virtual Library Empire'da hikayeleri okumaya devam edin.

Korkak olsun ya da olmasın, Uron'un taktikleri herhangi bir güçlü rakibe karşı zaferini garanti ederdi.

'...Sanırım sadece ben değil.'

Evet.

Uron basitçe şanssızdı.

Çünkü Kuzey ile savaşıyordu.

Ve başka bir şey değil.

Sarışın saçları rüzgarda dalgalanıyordu, kuyruğu aniden artan rüzgarla dans ederken, ifadesi nötr ve sabırlı kalıyordu.

Ancak o yüzeyin altında bir şey değişiyordu—yavaş, sızan bir kafa karışıklığı. Belirsizliğin ince, neredeyse algılanamaz ipuçları, onun başka türlü kayıtsız görünümünü kırarak yüzünde parladı.

Bu mantıklıydı.

O karmaşık olmalı.

Artık, Northern yerde olmalıydı—acı içinde kıvranarak, ya da daha kötüsü, yüz binlerce yiyici böceğin onu içeriden yemesiyle boş bir kabuk haline gelmiş olarak.

Yine de garip adam hâlâ ayakta duruyordu.

Amfitiyatro fısıldayan seslerle hareketlendi, fısıldamalar daha yüksek alaylara dönüştü.

"Ben buraya kan için geldim, dramatik bir duraklama için değil!"

"Bu hızla, toprak onlardan daha çok savaşıyor."

"Birisi onlara bir taş atsın, uyanık olup olmadıklarını görsün."

Biri gerçekten yaptı. Belki bir taş değil, ama bir şey. Arena içine girmedi.

İkisi de tepki vermedi.

Onlar sadece orada durdular, sessiz bir karşı karşıya gelme içinde.

On iki saniye geçti.

Sonra, Northern nihayet nefesini verdi, üzerinde garip bir sakinlik belirdi.

Kaos, bedenindeki son böceği ele geçirmişti, onları acımasız bir avcı gibi tüketmişti. Ve şimdi, kendini iyi hissediyordu.

Tazelenmiş.

Uron'un gözleri huzursuzlukla parladı. Northern'ın duruşu değiştiği an—ifadesi neredeyse... rahat bir hale geldiğinde—kaygı Uron'un boğazında bir mengene gibi kıvrıldı.

Neden düşmüyordu?

Bu yetenek şimdiye kadar etkili olmalıydı. Her zaman işe yarardı.

Yine de, hiçbir şey.

Bu daha önce hiç olmamıştı. İnsanları kontrol altına alma tarihinin hiçbir anında.

Kuzey nihayet hareket etti, kollarını başının üstünde uzatmadan önce yanlara doğru eğildi, sertliği gidermeye çalıştı.

"Hm. Tamam," diye mırıldandı. "Görünüşe göre vücudum tekrar formda."

Sonra, Uron'a kötü bir bakış attı.

"Artık düzgün bir şekilde başlayabiliriz."

Uron, bu sözleri işlemeye bile fırsat bulamadı.

Northern zaten önündeydi.

Bir bulanıklık. O kadar hızlı, o kadar anlık bir hız ki, arenadaki kalabalıktan toplu bir nefes alma sesi çıkardı.

Uron'un gözleri neredeyse açılmadan—

Bir yumruk yüzüne çarptı, başını acımasızca döndürerek vücudunu geriye fırlattı.

Havada bir bez bebek gibi yuvarlanarak uçtu—arenanın tabanına acımasız, kemik sarsıcı bir darbe ile çarparak düştü.

Ve işte bu kadardı.

O piç bayılmıştı.

Kuzey, yumruğunu yavaşça geri çekti, parmaklarını esnetti ve hafifçe kaşlarını çattı.

'Sanırım o darbeye fazla güç koymuş olabilirim.'

Sonuçta biraz sinirliydi.

Kalabalık, Uron'un hareketsiz bedenine sabitlenmiş gözlerle şaşkın bir sessizlik içinde duruyordu. Hepsinin onun tekrar ayağa kalkmasını beklediği açıktı—sonuçta her öğrenci onu tanıyordu. Kötü. Tehlikeli. Güçlü.

Kesinlikle, onu yenmek en kolay rakip olmayacaktı.

Kuzey, önceki rakiplerinden hiçbirine vuramamıştı, yine de onu gücünü sergilemeye zorlamışlardı—hatta bu, baskın ve bir dereceye kadar gösteri amaçlıydı.

Ama bu rakip?

Bu rakip onu bile esnetmemişti.

Tek gereken imkansız hızdı. Ve tek bir darbe.

Hayal kırıklığı arenada dalgalandı.

Bir zamanlar Uron'a büyük saygı duyan öğrenciler şimdi inanamayan, hatta hayal kırıklığına uğramış ifadelerle doluydu. Ailesinin temsilcileri, yüzleri okunaksız bir şekilde, izleyiciler arasında donmuş halde oturuyordu. Onu işe almak için gözlerini dikmiş olan kaleler sessizce izliyordu.

Şu anda tüm dikkat bir kişiye odaklanmıştı—siyah ve beyaz bir üniforma giymiş, mavi tonları olan siyah saçlı öğrenciye.

Kuzey.

Sunucu sahneye adım attı, sesi büyüleyici bir şekilde yankılanarak, büyüyle yapılmış bir mikrofonla güçlendirildi.

"Bu maçın kazananı—Rian Lael!"

Tribünlerden karışık tepkilerle dolu bir kükreme yükseldi—tezahüratlar, fısıldamalar, hatta hayal kırıklığına uğramış bağırışlar.

Bu arada, diğer takım üyeleri sahneye çıktı.

Normalde dört kişi olmaları gerekiyordu, ancak sadece üçü savaşa katılmaya izin verilmişti. Eğitmenlerin son dakika kararı. Savaşların daha hızlı ilerlemesini istiyorlardı.

Kuzey, klonuyla yeniden birleştikten sonra, ani aciliyet karşısında şaşkınlık yaşadı.

Neden bu acele?

Bir şeyin ipucunu veriyordu. Daha derin bir bilgi. Belki de eğitmenler, olan biten hakkında bir şeyler biliyordu.

Ama üzerinde fazla duracak lüksü yoktu.

Başka şeylerle ilgilenmesi gerekiyordu.

Lithia arıyordu.

Yüzlerce mil boyunca bilincini uzatabilmek, aynı anda iki yerde var olmak hâlâ garip bir hisdi.

Kuzey, nişan odasında duruyordu, bilinci yokluğunda meydana gelen olaylarla dolup taşıyordu.

Bir rüyadan uyanmak ve detaylarını hatırlamaya çalışmak gibiydi—ama bu sefer, boşluk yoktu, parçalar yoktu. Her an, klonunun statik bilinci tarafından tam olarak deneyimlenmişti, bu da hatırlamayı kesintisiz hale getiriyordu.

Ve Link artık bir yetenek olarak entegre olduğunda, bağlantı öncekinden çok daha güçlü hale gelmişti, etkisi zihninde kırılmaz bir ip gibi dokunuyordu.

Gittiğinden beri pek bir şey olmamıştı.

Drifterlar, bir canavara karşı savaş halindeydi, bir balina kadar güçlü bir yaratık. Bölgeye yeni göç eden bir Apex avcıydı, denizin egemenliğini hızla ele geçirmiş, diğer yaratıkları boyun eğdirmiş ve Lithia'nın kalesine saldırıya geçmişti.

Drifterlar, onun hizmetkarlarını durduruyordu—sadece iyi yüzücüler değil, aynı zamanda şaşırtıcı tırmanıcılar olan yaratıklar. Ancak, dikkatlice koordine edilmiş bir formasyon ve emirlerin hassas bir şekilde uygulanmasıyla, akıntıyı kontrol altında tutmayı başardılar.

Ancak Apex balinası, onları sürekli rahatsız eden bir diken haline gelmişti ve kontrol altına almak giderek daha zor hale geliyordu.

Su temelli yeteneklere sahip tüm mevcut Bilgeler ve Bilgeler, Yok Edici'ye karşı amansız bir mücadeleye kilitlenmişti; savaşları şehrin limanı üzerinde devam ediyordu.

Bir zamanlar hareketli olan belediye binası, belirgin bir şekilde daha sessiz hale gelmişti. Limana daha fazla savunucu konuşlandırılmış, içerideki sayılar azalmıştı.

Bairan, Jeci ve Lynus da kısa bir süre önce gelmişti. Onlar ona gelmişti - ama etkileşime girmeden önce, Bairan onları durdurmuş, bir kelime etmeden uzaklaştırmıştı.

Kısa bir süre sonra, kalenin yetkililerine rapor verdiler.

Northern o zamandan beri onları görmemişti.

Duvarın yanından yaslandı, etrafını birkaç uzun saniye boyunca taradıktan sonra adım attı, gölgelerden çıkıp salonun büyük ışığına girdi.

Birkaç an sonra, bir grup figür bir koridordan çıktı ve bulunduğu katın geniş merdiveninden aşağı indi.

Aralarında, Northern hemen tanıdık yüzleri fark etti.

Bairan, zayıf ve yaşlı bir adamın arkasında yürüyordu. Jeci ve Lynus, tanıdık üç Driftçi ile birlikte hemen arkasından geliyordu. Diğer birkaç kişi, muhtemelen kalenin komutasının yüksek rütbeli figürleri, onlarla birlikte hareket ediyordu.

Her biri ona, ne kadar ince olursa olsun, bir tür iz bıraktı.

Ancak hiçbiri, onları yönlendiren adamı gördüğünde içinde hissettiği titreme ile karşılaştırılamazdı.

Adam etkileyiciydi—keskin, belirgin hatlara sahip kendine güvenen bir figür.

Diken gibi, hafif dağınık kırmızı saçları yüzünü çerçeveliyordu, ona vahşi ama inkar edilemez bir karizma katıyordu. Kırmızı teller, salonun yumuşak aydınlatması altında parlayarak, her adımında hareket ediyordu.

Deli gibi bir kalite taşıyan, yoğun, zümrüt yeşili gözleri—altında yatan yaramazlık ve hesaplı bir cazibe parıldıyordu.

Pürüzsüz, hafif bronzlaşmış cilt, güçlü çene hattını ve yüksek elmacık kemiklerini tamamlıyordu, dudaklarında ise hafif bir gülümseme vardı. Bu kibir değildi—sadece kim olduğunu tam olarak bilen bir adamın ifadesiydi.

Bir tek küpe kulağından sarkıyordu, bu, isyanın alçakgönüllü bir sembolüydü ve estetiğine zahmetsiz bir başkaldırı katıyordu.

Rahat bir şekilde drape edilmiş beyaz bir gömlek giyiyordu, göğsünün ve geniş omuzlarının hafif bir kısmını açığa çıkaracak kadar açıktı. Pantolonları, serbest akışkan ama iyi oturan bir şekilde, baldırlarının ortasına kadar uzanan botların içine düzgünce sokulmuştu.

Salonun loş aydınlatması, yüzünde dramatik gölgeler oluşturuyor, hatlarının keskin açısını vurguluyor ve gözlerini daha da canlı hale getiriyordu.

Ancak Kuzey'i en çok etkileyen, onun görünüşü değildi.

Her adımında hissettiği mutlak güç havasıydı.

Onun varlığını belirleyen zahmetsiz otorite—tek bir kelime olmadan.

Kuzey, şüphesiz biliyordu.

Bu adam bir Paragon olmalıydı.

Bir Paragon, Lithia'da.

Elbette.

Artık mantıklıydı—şehrin, maruz kaldığı zarara rağmen, neden durmaksızın süren saldırılara dayanabildiği.

İnsanların gözlerinde hala neden o titrek umut ışığının bulunduğu.

Çünkü aralarında böyle birinin var olduğu.

Yine de, böyle bir varlıkla bile, sorun aynı kaldı.

Bir Paragon'un varlığı zaferi garanti etmiyordu.

Ne kadar güçlü olursa olsun, hiç kimse tek başına durumu değiştiremezdi. Hatta bir Paragon bile yeteneklerinin sınırlamalarıyla bağlıydı.

Northern görmek istedi.

Ve öyle yaptı.

: [Profil]

İsim: [Raizel Vairstrid]

Gerçek İsim: [Burning Storm]

Özellikler: [Gelgitler], [Dalgalar]

Ruh Sırası: [Evanescent] Maceraları My Virtual Library Empire'da bul.

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Hız Egemenliği]

Yetenek Sınıfı: [EX]

Yetenek Yeteneği: [Kinetik Patlama], [Momentum Koruma], [Hızlı Kenar], [Momentum Zinciri], [Hız Tutulması], [Eylemsizlik Aşırı Yükleme], [Görelilik Yırtılması].

Northern'ın çenesi düştü.

Hayatında ilk kez, bir karardan pişman oldu.

Gerçekten, pişman oldu.

Tever'ın yeteneğini kopyalama seçeneği - her şeyin dışında var olan bir karanlık.

O zaman, paha biçilmez gibi görünüyordu. Ama şimdi, bir Paragon'un önünde dururken, EX sınıfı bir yeteneği tanık olurken, içindeki doyumsuz bir açlık onu kemiriyordu.

Onu almak istiyordu!

Ve slotları zaten doluydu.

Çenesi sıkılaştı. İç dudağını ısırdı, yüzeye çıkmaya çalışan hayal kırıklığını bastırarak.

Yetenek yetenekleri hakkında daha fazla ayrıntı kontrol etmek istiyordu - ama adam zaten yaklaşıyordu.

Kuzey kendini sakinleştirmeye zorladı. Nefes al.

Yavaşça nefes verdi, içindeki heyecanı boşaltarak.

Sonra, grup yaklaştıkça, ifadesi sertleşti. Bakışı soğudu.

Sonunda, adam onun önünde durdu.

Bir anlığına, astlarına geri baktı. Onlar da, Northern'ı keskin, amansız bir dikkatle incelediler.

Gözlemlerinin yoğunluğu rahatsız ediciydi—Northern'ın Bairan'ın onlara önceden ne söylediğini merak etmesine yetecek kadar.

Ancak o, yerinde durdu. Rahatsız olmadan. Nefesi yumuşak kaldı, duruşu sarsılmazdı. Sadece bekledi.

Sonunda, Paragon konuştu.

Onun sesi, aurasıyla aynı varlığı taşıyordu—cesur, otoriter, dikkat ve saygıyı zahmetsizce talep eden. Karizma, her heceyi doğal bir uzantı gibi sarıyordu.

“Vay,” dedi, gözleri okunaksız bir şeyle parlayarak. “Bu kadar genç görünmeni beklemiyordum.”

Kuzey başını hafifçe eğdi.

Nasıl yanıt vereceğinden pek emin değildi.

Öncelikle, adamın sözlerinin bir iltifat mı yoksa örtülü bir saygısızlık mı olduğunu bile bilmiyordu.

Karar vermeden önce, adam tekrar konuştu.

“Ah, lütfen, bunu saygısızlık olarak alma. Gerçekten iyi niyetliyim…”

Ses tonu azaldı, gözleri Northern'ın gözlerine kilitlenmişti, inançsızlıkla dolu bir karmaşa—gördüğünü kabul etme mücadelesi.

Sonunda, "Kırk yıldır bir Drifter'ım. Senin kadar genç bir Sage ile hiç karşılaşmadım," diye itiraf etti.

Northern, Paragon'un bakışını sarsılmaz bir sakinlikle karşıladı.

İfadesi hiçbir şey göstermedi.

Sonra, yavaş ve ölçülü bir nefesle, yanıtladı

: "Bu sadece yanlış yerlerde aradığını gösteriyor."

Onun sözlerinde bir kibir yoktu.

Bir övünç yoktu.

Sadece inkar edilemez bir gerçek—ne onay arayan ne de açıklama gerektiren bir ifade.

Paragon'un yeşil jade gözleri parladı, gülümsemesinin kenarları hafifçe derinleşti.

Astları birbirlerine bakıştılar, yüzlerinde belirsizlik parladı. Northern'ın yanıtı bir meydan okuma mıydı? Basit bir gözlem mi?

Onlar bilmiyorlardı.

Ancak Northern sessizliğini korudu, sözlerinin ağırlığının yerleşmesine izin verdi.

İstedikleri gibi yorumlasınlar.

Paragon birkaç saniye sessiz kaldı, garip bir şekilde göz kırptı. Sonra, farkındalık belirdi ve kollarını hafifçe kaldırarak konuştu.

“Oh, hayır, hayır, hayır. Sizi dövüşmek için buraya gelmedik. Aslında, tam tersi için buradayız.”

Kuzey hafif bir gülümseme yaydı.

“Sanırım beni yanlış anlıyorsunuz. Bunu saygısız bir şekilde kastetmedim. Eğer yeterince uzun süre bakmış olsaydınız, benim gibi daha fazlasını bulurdunuz.”

Paragon duraksadı, ifadesi dondu. Tekrar gözlerini kırpıştırdı, sonra gülerek başını hafifçe salladı.

“Ya çok alçakgönüllüsünüz ya da anlaşılmaz olmayı seven bir adamın ta kendisisiniz. Hangisi?”

Kuzey omuz silkti, yanıt vermedi. Bunun yerine, üç astına doğru bakışını kaydırdı ve adamın devam etmesini sağladı.

“Ama konudan sapıyorum. Sonuçta bir sebep için buradayız. Buraya gelirken kahramanlıklarınızı duyduk—nasıl sivilleri tek başınıza yardım edip kurtardığınızı.”

Kuzey dinlerken hafifçe başını salladı, ancak kahramanlık kelimesi kulağında rahatsız edici bir şekilde yankılandı. Rahatsızlığı bir kenara itti ve konuşmaya odaklandı.

“Lütfen, eğer mümkünse, bize olay hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Dağı nasıl geçtiniz? Lithia’ya gelme amacınız neydi?”

Kuzey etrafa kısa bir bakış attı ve yanıt vermeden önce Raizel tekrar konuştu.

Elbette, burada değil. Sadece astınız Bairan, sizi çağırmanın saygısızlık olacağını ısrarla söylediği için geldik. Bunun yerine, sizinle burada buluşmak zorunda kaldık.

Son ifade, Northern'ın kusma isteği uyandırdı.

'Bairan. Bairan. Bairan. Bairan.'

Kılıç Kralı'nın bu konuda ne kadar ısrarcı ve baskın olduğunu neredeyse görebiliyordu.

Birdenbire, ikinci el utanç dalgası onu vurdu ve yüzündeki rengi aldı.

Bir iç çekerek, yüzüne bir avuçla dokundu ve ardından Bairan'a kısa bir ölüm bakışı attı—o da memnuniyetle gülümsedi.

Sonra, kendini toparlayarak, sakin bir ifadeyle Paragon Raizel'e döndü.

"Tamam... bunu yapalım."

Paragon gülümsedi ve elini uzattı.

"Benim adım Raizel, ama bana Yanıcı Fırtına diyebilirsiniz."

Kuzey, adamın elini sıkmadan önce bir an tereddüt etti. Yüzünde hala bir şaşkınlık ifadesi vardı ve Raizel bunu fark etti.

“Ateşli Fırtına mı? Bu bir takma ad mı?”

O, adamın gerçek adını zaten bildiğini gizleyerek, rahat bir şekilde konuştu.

Raizel başını salladı, gülümsemesi sarsılmazdı, elini geri çekti.

“Bu benim gerçek adım. Bir Paragon olduğunuz an, gerçek adınız size daha net bir şekilde görünür. Bence bu, bir Luminary, bir Transcendent ve nihayetinde bir Zenith'e yükseldiğinizde daha da büyük bir rol oynar. Aslında, cesaretle söyleyebilirim ki… bu zirvenin özüdür—çoğu Drifter'ın göz ardı ettiği bir şey.”

Öne doğru adım attı, sanki temel ama sıkça göz ardı edilen bir şeyi açıklıyormuş gibi doğal bir ritimle konuştu.

Kuzey, bu arada etkilendi. Gerçek adlar hakkında bu kadar derin bir anlayışla konuşan bir Drifter ile hiç karşılaşmamıştı. Birçokları onları göz ardı ediyordu—varoluşlarının ayrılmaz bir parçasıydı, ama tam olarak kavrayamıyorlardı.

Ancak Raizel ilginç bir düşünce ortaya attı.

Ve bu, Kuzey'in merak etmesine neden oldu—daha yüksek rütbelere yükselmenin zorluğu bu cehaletle mi bağlantılıydı? İnsanlar, gerçek adlarını anlamak yerine güç peşinde koşarken kendi özlerini kavrayamıyorlar mıydı?

Daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Konuşmak üzereydi ki Raizel'in sesi düşüncelerini kesip geçti.

“Adınızı tam olarak anlayamadım?”

Kuzey gözlerini kırpıştırdı, ardından akıcı bir şekilde yanıtladı.

“Oh, benim adım Rian. Rian Artemis Lael.”

Raizel birkaç dakika sessiz kaldı, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. O zamana kadar merdivenleri tırmanmaya başlamışlardı.

“Rian. İmparatorluktan mı geliyorsun?”

Kuzey başını hafifçe eğdi.

“Eh… hayır, pek sayılmaz.”

“O zaman prestijli bir aileden geliyorsun demektir—varlığı söndürülemeyen bir aileden.”

Northern başını salladı.

“Hayır, hiç de öyle değil.” My Virtual Library Empire'de özel hikayeler keşfedin.

Paragon, yürürken ona döndü, ifadesi bir kaş çatma ile karardı.

“O zaman adından daha az bahsetmeni öneririm.”

Birdenbire, ifadesinin gölgesinin içinden altın bir parlaklık ortaya çıktı ve gözleri garip, neredeyse neşeli bir enerjiyle parladı.

Benim için, ama…\nRaizel'in sesi eğlenceli bir ton aldı. "Sana Ral diyeceğim. Rian. Artemis. Lael. Ral. Ne dersin, Sayın Ral?"

Northern nasıl yanıt vereceğinden emin değildi.

Adam çok karizmatikti. Çok kolayca etkileyici bir şekilde.

Aslında, onun bir takma ad yaratmasını dinlemek oldukça garipti, bu kadar... hevesle.

Utangaç bir kahkaha attı, sonunda bir odaya girecekleri için yıldızlarına sessizce teşekkür etti.

Alan sıcak, altın ışıkla aydınlatılmıştı, bir zamanlar bir salon olabilecek yere yumuşak bir parıltı yayıyordu. Ancak köşelere yığılmış valizler, alanın amaçlanan zarafetini alıp götürerek onu çok daha az şık bir hale getirmişti.

Paragon, kırmızı kadife bir koltuğa oturdu ve Northern'ın da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Onun karşısında, çatlamış bir cam masa ile ayrılmış başka bir aynı koltuk vardı.

Northern sessizce kendini alçaltarak, odanın içinde rahatça oturan Paragon'a odaklandı. Paragon, bir bacağını diğerinin üzerine atarak koltuğuna yaslandı. İfadesi, Northern'ı incelerken eğlenceli, neredeyse okunaksız bir gülümseme taşıyordu.

Northern'ın arkasında, Bairan, Jeci ve Lynus dik bir şekilde duruyordu, Paragon'un arkasındaki dört yardımcılarının duruşunu yansıtıyordu.

Karşılaşmanın simetrisi, ince ama belirgin bir gerilim yarattı. Arka planda sessiz, rekabetçi bir enerji hareketleniyordu—iki ana figürün farkında olmadığı bir enerji.

Sonra, Paragon konuştu, sesi merakla doluydu.

"Lütfen. Söz sizde."

Northern yavaşça nefes verdi. Nereden başlayacağını pek bilmiyordu, ama yine de konuştu.

"Buraya bazı eşyaları taşımak üzere bir kervana katıldım."

O tek cümle, Raizel'in sandalyesinden geriye yaslanmasına neden oldu, ifadesi bir anda değişti—aciliyetle karardı.

"Kervan mı? Eşyalar! Geldiler mi?!"

Northern hafifçe kaşlarını çattı. Tepki… yoğundu. Beklediğinden daha yoğundu.

Bir an için, adamın bakışlarının ani ağırlığını sindirerek konuşamaz hale geldi.

Kısa bir tereddütten sonra, nihayet cevap verdi.

"Evet… geldiler."

Raizel'in gözleri sevinçle parladı. Bir kez, iki kez başını salladı—sonra neredeyse bir rahatlama gibi gelen bir nefes verdi.

Harika! Harika! Görünüşe göre yıldızlar bizimle gülümsüyor! Nihayet… belki de sonunda hayatta kalabileceğiz!

Elbette, bu mantıklıydı. Taşıdıkları mallar o kadar önemliydi ki—güvenli bir şekilde varışları bile bir Paragon'un ruh halini bu kadar dramatik bir şekilde yükseltebilirdi.

Paragon Raizel'in sevinci samimiydi, bu da Northern'ı malların doğası hakkında gerçekten meraklandırıyordu.

Fakat bu merakın ötesinde, içinde bir şey kemiriyordu—keskin ve amansız, zihninde bir tırmığın dişlerinin sürtünmesi gibi.

Paragon'u inceledi, adamın astlarıyla neşeli sözler alışverişinde bulunduğunu izledi. Odanın havası soğudu. Altın ışıklar titredi, Northern'ın ifadesi karardıkça loşlaştı.

Sonra sesi anı bir bıçak gibi kesti.

“Gerçekten mutlu görünüyorsun… ve o lanet şeyi buraya getirmek için kaybedilen hayatlar hakkında en ufak bir endişen yok.”

Oda sessizliğe büründü.

Raizel donakaldı, ifadesi aniden değişti. Özellikle üzgün değildi, ama bir değişim vardı—kederli bir empati ipi yüz hatlarında örülerek, Northern'ın açığa çıkardığına yanıt olarak yerleşti.

Ve sonra, Northern'ın tam anlamıyla inanamamasıyla, adam dizlerinin üzerine kapandı.

Başını eğdi.

Northern neredeyse sandalyesinden fırladı. Kasları gerginleşti, bedeni şok ve utanç içinde yarı kalktı.

Bir Paragon onun önünde eğiliyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Raizel'in sesi pürüzsüz, sarsılmaz kaldı.

“Yanılma.”

Başını hafifçe kaldırdı, bakışı sabit kaldı.

Sen tek hayatta kalanısın—hayatını kaybedenlerin temsilcisi. Ölenlere saygılarımı sunarak sana alçakgönüllü bir selam veriyorum. Bugün hayattaysak, bunun nedeni onların yarıda pes etmemesi ve geri dönmemesidir.

Onun sesi ne dramatik ne de zorunlu bir tını taşıyordu—sadece inanç vardı.

Sonra, ayakta kalan astlarına döndü. Tonu karardı, keskin, titreyen bir vahşilikle doldu.

"Ne yaptığınızı düşünüyorsunuz?"

Hemen hepsi yere düştü. Eğildiler.

Kuzey birkaç saniye sessizce izledi. Kelimelerden yoksun.

Bu çağda, dünyada herhangi bir yerde bir Paragon, otoritenin zirvesiydi—güç zirvesi, kralların ve kraliçelerin üzerinde duruyordu, eğer hükümdar kendisi bir Paragon değilse.

Kuralları belirliyorlardı. Toplum, onlara uyum sağlamak için eğiliyordu.

Böyle bir varoluşun, kimseye kendini alçaltmasına gerek yoktu.

Yine de burada Raizel vardı, eğiliyordu—Kuzey için değil, herhangi bir öz yeterlilik duygusu için değil, ama hiç tanımadığı insanlar için.

Kuzey anlamıyordu.

Bu tümüyle kendisi için yapmadığı gerçeğine rağmen. My Virtual Library Empire'de gizli hikayeleri keşfedin

Hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı yoktu, gayet iyi hayatta kalabilirdi. Ama burada Lithia'da bağlı kalmıştı çünkü insanların yardım etmeyi seçmişti ve hayatta kalacak olan insanlar adına Northern'a teşekkür ediyordu.

Garipti.

Kuzey titrek bir nefes aldı ve sonunda yerine oturdu. Gözleri birkaç saniye Raizel'in üzerinde kaldıktan sonra nihayet konuştu.

“Ben tek başıma hayatta kalan değilim.”

Bu sefer sesi daha sessizdi—ölçülü, neredeyse bastırılmış.

Başka bir hayatta kalan var. Hepinizin teşekkür etmesi gereken biri. O, sadece bir sivil olmasına rağmen pes etmeyi reddetti. Geri dönmek daha kolay bir seçim olsaydı bile ileriye gitmeyi seçen oydu. Ve sanırım… Ben burada sadece onun vazgeçmeyi reddettiği için varım.

Raizel onu inceledi, gözleri hafifçe büyüdü ve ardından dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Ve bu kişi şimdi nerede?”

O ciddi şekilde yaralandı. Buradaki şifacı onu tedavi ediyor.

“Oh! Bu kesinlikle Braham olmalı,” dedi Raizel.

O zaman rahat olun—o iyi ellerde. Eğer Braham ise, hayatta kalacak. Ve ben kişisel olarak ona sarsılmaz ruhu için teşekkür edeceğim.

Raizel sonra ayağa kalktı, hafifçe esnedi ve ardından tekrar sandalyesine yaslandı, bakışları sessiz bir düşünceyle Northern'a odaklandı. Sonra, temkinli bir şekilde, sordu

: "Peki… eşyalar nerede?"

İfadesi o kadar dikkatliydi—o kadar gerçekten şaşırmıştı ki, Northern gülümsemeyi bastırmak için ekstra çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Raizel, kaba olmak istemeyen ama aynı zamanda tamamen kafası karışmış bir adam gibi görünüyordu.

Northern hafifçe boğazını temizledi.

"Endişelenmeyin. Onlar güvenli bir yerde. Ama sizinle konuşmam gereken çok daha önemli bir şey var."

Raizel'in yüzündeki neşeli kafa karışıklığı anında kayboldu. Northern'ı uzun bir süre inceledi, sonra küçük bir baş hareketiyle onayladı.

"Tamam. Devam et."

Northern'ın ifadesi ciddileşti.

“Öncelikle—emin olmak istiyorum. Bu yerde tam olarak ne oluyor?”

Bir anlık sessizlik takip etti.

Raizel'in ifadesi nötr kaldı, ama söylenmemiş bir şeyin ağırlığı üzerine çökmüştü. Genellikle sakin olan yüz hatlarında en ufak bir gerginlik belirtisi belirdi—keskin, yakışıklı yüzünün altında gömülü bir yoğunluk.

Sonra derin bir nefes alarak, gerginliği boşaltarak konuşmaya başladı.

“Yaklaşık bir ay ve iki hafta önce… saldırıya uğradık. Canavarlardan. Çok sayıda. Tek bir saldırı için fazla.”

Artık sesi ağır bir tonda, bu kelimelerin ağırlığı havada asılı kalıyordu.

“Saldırı çoğunlukla denizden geldi. Ama başka yerlerden de vardı—gökyüzünden, karadan.”

Çenesini hafifçe sıktı.

“Bu sadece bir saldırı değildi. Bu bir işgaldı—karşısında çaresiz kaldığımız bir işgal.”

Raizel'in sesi sakindi, ama sözlerinin arkasındaki ağırlık tartışmasızdı.

Şehrin hala ayakta kalmasının tek nedeni doğal savunmalarıdır... ve elbette, orada olmamdır. Ama o zaman bile, herkesi kurtaramadım.

Sadece Lithia'nın Wander'ı sayesinde kurtarabildiğim kadarını kurtarabildim.

Kuzey başını hafifçe eğdi.

"Tam olarak anlamıyorum."

Raizel bir an onu inceledi, sonra dudakları hafif bir farkındalıkla aralandı.

"Ah. Görünüşe göre, dünyadaki Wander'larla pek tanış değilsin."

Kuzey'in kaşları hafifçe çatıldı.

"Lithia onlardan biri mi?"

Paragon gülümsedi.

"Evet. Lithia onlardan biridir."

Devam ederken sesinde bir gurur ipucu vardı.

"Lithia, Y şeklindeki bir nehrin kalbinde, hilal şeklindeki bir adada yer alan bir şehirdir. Koyu mavi kalbi olan koyu, hem ticaret gemilerinin hem de savaş galleylerinin ritmiyle atar. Ancak Lithia'yı gerçekten farklı kılan, efsane haline getiren şey, suyun kendisidir.

"Eğer şehrin etrafındaki suları gözlemlediysen, onların doğaüstü bir parlaklıkla parıldadığını, yüzeyinin üzerinde sürekli bir sıcaklık örtüsünün dalgalandığını fark etmiş olabilirsin. İşte bu, Ral, Kızıl Alevler Perdesi."

"Bu bir duvar değil, bir kale değil, ama kaynar dalgaların bir engeli. Mil boyunca, okyanus kaynıyor—şiddetli patlamalarla değil, ama sürekli, kaynayan bir sıcaklıkla, denizi yaşayan buhar havuzuna dönüştürüyor. Derinliklerin hiçbir yaratığı yaklaşmaya cesaret edemiyor."

"Ticaret yollarını saldıran Apex canavarları bile, yanıcı sınırdan geri çekiliyor. Bu yüzden denizden gelen saldırılar yönetilebilir durumdaydı."

Raizel derin bir nefes aldı, devam etmeden önce kısa bir süre durdu.

"Ama gökyüzü başka bir hikayeydi."

Sesini alçaltarak, meydana gelen felaketin ağırlığını taşıdı.

"Canavarlar yukarıdan yağmur gibi yağdı. Onları geri püskürtürken, Drifterlar su hattını korudu. Ama savunmalarımıza rağmen, Kızıl Alevler Perdesi'ne rağmen, şehir neredeyse kaybedilmişti."

"Suların soğuduğu, sıcaklığın tırmanabilen yaratıkların şehrin kenarlarını aşması için yeterince düştüğü bir nokta var. Ve onlar bunu yaptılar."

Onun sözleri, uzun zaman önceki bir savaşın hayaletini taşıyordu, hafızaya kazınmış bir çatışma.

Kuzey o gün orada değildi.

Ancak o bile Paragon'un sesine dokunan kaybın ağırlığını hissedebiliyordu.

İlk istiladan sonra, Lithia harabe bir halde kaldı. Canavarlar geri çekilmişti—çoğunlukla Kızıl Alevler'in örtüsü sayesinde—ama asla gerçekten gitmemişlerdi.

Bunun yerine, örtünün ötesindeki sularda gizleniyor, şehri ölü bir canlının üzerinde akbaba gibi daireler çizerek dolaşıyorlardı. Bu yüzden, Lithia'nın ayrılma hazırlıklarına başlamaktan başka seçeneği yoktu.

Yaptıkları hata buydu.

Ayrılma planı, daha büyük bir saldırıya neden oldu; gizlenen canavarlar, geri çekilmiş olanlar, gökyüzünden bile kasırga gibi inerek kaçış girişimlerine büyük bir yıkım getirdi.

Ve Paragon Raizel'in Lithia'nın işgalinin asla basit bir tesadüf olmadığını keşfettiği şekil buydu.

Gerçek şu ki, her şey tam olarak birinin istediği gibi gelişmişti.

Paragon genellikle kendine güvenen biri olarak görünse de, sözleri inkar edilemez bir ağırlık taşıyordu. Açıkça belirtti: ablukanın amacı asla ticaret yolları olmamıştı.

Oydu.

Onlar onu Lithia'da tuzağa düşürmek istiyorlardı. Ticaret yollarının abluka altına alınması ek bir fayda olabilir, ama eğer bu gerçek öncelik olsaydı, bunu başarmanın sayısız başka yolu vardı—bütün bir şehri tehlikeye atmadan yapılabilecek yollar.

Uluslar kendi haklarında kibirliydiler. Savaşmak için gereken muazzam kaynakların ötesinde, genellikle kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen konulara kayıtsız kalıyorlardı.

Ve böyle konular onları etkilediğinde bile, tereddüt ediyorlardı—sonuçlardan korkarak, altından kalkamayacakları bir yük alacaklarından endişe ederek.

Bu yüzden, çoğu zaman uluslar temkinli davranıyordu.

Oluşumun tamamının çıkarları doğrultusunda hareket edebilecek insan sayısı azdı. Paragon Raizel dışında, fark yaratacak kadar etki ve güce sahip sadece birkaç kişi—üçten bile az—vardı. Ve bunlar Paragon bile değildi. Güçlü Yükselenlerdi.

Raizel'in açıklaması bir şeyi netleştirdi: bu komplonun derinliklerini anlıyordu. Başkalarından gizli, çok daha karanlık bir şey biliyordu.

Ve Northern bunu anlayabiliyordu—bir şeyleri saklıyordu.

Her şey aniden yerine oturdu.

Ormanlardaki ve okyanuslardaki canavarlar sadece rastgele tehditler değildi. Neden bekliyorlardı. Girişi engelliyorlar. Kaçışı engelliyorlar.

Biri bu felaketi düzenlemişti, sivil hayatları Paragon Raizel'i Lithia'ya bağlamak için zincirler olarak kullanıyordu.

'…Dante gerçekten bunun arkasında mı?'

Kuzey bunun kesin olmadığından emindi—somut bir kanıtı yoktu. Ama ordunun bu hareketin arkasında olduğuna dair fısıldamalar duymuştu.

Eğer gerçekten Dante ise, o zaman başka bir soru ortaya çıkıyordu.

Paragon Raizel'in bu kadar güçlü olması, onu kontrol altında tutmak için neden bu kadar büyük bir güç gösterisi gerektiriyordu?

Kuzey bu düşünceyi birkaç dakika düşündükten sonra nihayet konuştu.

"Yani… getirdiğim eşyalar mevcut durumunuza tam olarak nasıl yardımcı oluyor?"

Paragon Raizel derin bir nefes aldı, bir an tereddüt ettikten sonra yeşil gözlerini Kuzey ile kilitledi. My Virtual Library Empire'da daha fazla macera keşfedin.

Onlar uyarıcılardır.

"Uyarıcılar?"

Northern kaşlarını kaldırdı, meraklıydı. Daha önce böyle bir şey duymamıştı.

"Geçici olarak bir Drifter'ın ruh potansiyelini artırıyorlar. Ama tehlikeli—son derece dengesizler. Çok sık alındıklarında, geri dönüşü olmayan ruh hasarına neden olabilirler. Bu günlerde… daha çok bir bağımlılık haline geldi."

'Yani… uyuşturucu mu?'

Northern, Paragon'un sözlerini sindirirken kaşlarını çattı ve yanıt vermeden önce düşündü.

"Bir Drifter'ın ruh potansiyelini artırdığını söylediğinde… demek istediğin—"

Raizel, Northern bitirmeden başını salladı.

"Evet. Rütbe. Bir Drifter geçici olarak bir rütbeye yükselebilir. Aşırı alındığında, hatta iki rütbeye kadar atlayabilirler."

Northern'ın gözleri büyüdü, duruşu dikleşti.

"Yani zaten Işık Rütbesine ulaşan insanlar var mı?!"

“Eyy, eyy, eyy. Bu o kadar kolay değil.” Raizel elini kayıtsızca salladı. “Hayır, yapmıyoruz.”

Northern geriye yaslandı, dudakları hayal kırıklığıyla aşağıya doğru kıvrıldı.

“Bununla bir Paragon veya Ascendant olmak bile mümkün değil,” diye açıkladı Raizel.

Northern başını hafifçe eğdi. “Yani bu sadece daha zayıf Drifter'lar üzerinde mi etkili? Bir Sage bunu alırsa ne olur?”

Raizel burnundan derin bir nefes verdi.

“Bir Sage'in Ascendant'a yükselmesi için gereken öz doygunluğu seviyesi muazzamdır. Ve bir Ascendant'ın Paragon'a ulaşması? İmkansız.” Ses tonu ciddileşti. “Birisi Paragon olduğunda, kırılması imkansız bir duvarla karşılaşır. Ruh çekirdeği geniş, boş bir dünya haline gelir—doldurmak için sonsuz öz talep eden bir dünya. Ve ne kadar çok öldürürsen… o dünya o kadar derinleşir.”

Keskin bir hareketle, bir içki için bir altına işaret etti ve ardından Northern'a döndü.

“Bu uyarıcı—kim yaptı bilmiyorum, ama bir Drifter'ın çekirdeğini özle yapay olarak dolduruyor. Gerçek öz değil, ama Merkezi Ova'da ağırlık taşıyacak kadar yakın bir şey.”

Hafifçe öne doğru eğildi.

“Ancak sağladığı taklit, bir Sage'in geçici olarak Ascendant'a yükselmesi için asla yeterli değildir. Ve bir Ascendant'ın Evanescent'a ulaşması? Kesinlikle söz konusu değil.”

Duraksadı, sonra ekledi: "Bunu söyledikten sonra, yine de Bilgelerin ve Yükselenlerin etkilenmesini sağlıyor. Saldırıları katlanarak daha yıkıcı hale geliyor."

Northern başını salladı.

“Anlıyorum… Sanırım bu mantıklı.”

Bir an duraksadı, bakışları bulanıklaştı, düşünceleri dağılmaya başladı. Sonra, aniden geri dönerek, su dolu bir bardak almış olan Paragon'a döndü ve bardağı dudaklarına götürdü.

“Peki, bu uyarıcıların tedarikçisi kim?”

Paragon Raizel, büyük bir su yudumladı ve memnun bir iç çekişle nefesini verdi.

“Gerçekten bilmiyorum. Ama kim olurlarsa olsunlar, kesinlikle çok zengin olmalılar! Bu şeyler bir servet değerinde!”

Kuzey sessiz kaldı, Paragon'u kayıtsız bir şekilde izledi. Aynı zamanda, aklında bir soru kemiriyordu.

“Bu tanrının unuttuğu dünyada, Roma neden bu şeylerin peşindeydi? Ne yapabileceklerini tam olarak biliyor gibiydi. Ama onları kullanmaya mı çalışıyordu?”

Bu mantıklı değildi. Kuzey, onun bu kadar dikkatsiz bir şey yapacağına inanmıyordu. Ayrıca, uyarıcılar onun üzerinde bile etkili olmazdı.

Belki de başka bir nedenle onları takip ediyordu. Ve belki—sadece belki—tedarikçiyi tanıyordu.

Kuzey daha derin düşüncelere daldıkça, Paragon Raizel onu inceledi, yeşil-jade gözleri farkındalıkla parladı. Bir altına işaret etti, o da kısa bir süreliğine ayrıldı ve başka bir bardak su ile geri döndü.

Adam bunu Northern'ın önüne koydu.

Northern hafifçe kaşını kaldırdı, sonra gülümsedi.

"Özellikle susuz değilim, ama teşekkür ederim."

Yine de, bardağı alıp içti.

Serin sıvı boğazına vurduğu anda, bir alarm patladı—keskin, durmaksızın, Lithia'yı umutsuzluk bıçağı gibi keserek.

Northern bardağı dudaklarından çekti, gözleri pencereye kaydı. Ama dışarıya bakmadan önce, havadaki değişikliği fark etti.

Odanın atmosferi değişti.

Paragon Raizel'in astları solgunlaştı, yüzleri grimleşti.

Northern'ın bakışları, etkilenmeyen Paragon'a geri döndü.

"Ne oluyor?"

Raizel zorla bir gülümseme yaptı.

“O mu?” Yavaşça sirenlere işaret etti. “Bu Kırmızı Kod. Şehir savunmalarını aşabilecek çok tehlikeli bir şeyin ortaya çıktığı anlamına geliyor.”

Biraz öne doğru eğildi, gülümsemesi genişledi.

“Ve bu tür şeyler… genellikle çok sayıda kayıplara yol açar.”

O gülümsemenin arkasında bir şey karamsar bir şekilde duruyordu.

Kuzey, sıradaki ne olacağını zaten biliyordu.

“Ral, çocuk.” Raizel parmaklarını çıtlatırken, gözlerindeki eğlence daha ölümcül bir şeye dönüşüyordu.

“Bu işi birlikte halletmeye ne dersin?”

Bir Paragon'un yanında savaşmak, Northern'ı pek heyecanlandırmadı.

O kadar da değildi.

Ama Raizel'de bir şey vardı—onu bir örtü gibi saran bir aura, Northern'ın dikkatini kendine çekiyordu, istemeden bile. Dikkatini başka yöne kaydırmaya çalışsa da, bunu inkar edemedi.

Şehrin ana salonunun duvarında duruyordu, Paragon'un şehrin savunmalarını birkaç kelimeyle düzenleyişini izliyordu.

Otorite yayıyordu—o kadar doğal bir komut verici varlık ki, sanki varlığının özüne işlemiş gibiydi. Düzenli, kesin, kararlıydı. Kendi başına bir güçtü.

Açıkça, güçlü bir Paragon olmak onu tehlikeli kılan tek şey değildi.

Lithia, organize bir kaosa patladı.

Farklı zırhlar giymiş Drifterlar, tahliyeyi koordine ediyordu—sivilleri şehrin derinliklerine, yer altı sığınaklarına yönlendirirken—diğerleri ise doğu duvarına, tehditin en büyük olduğu okyanus limanına doğru koşuyordu.

Hava, savaşın davul ritmi gibi gerilimle titreşiyordu.

Gelgit geliyordu.

Devasa, inatçı bir güç—birlikte çarpan yüz tsunami gücünde.

Kuzey hareketsiz kaldı.

Henüz hiçbir şey çağırmamıştı—silah yok, yetenek yok.

İzliyordu. Bekliyordu.

Harekete geçmek için mükemmel anı bekliyordu.

Bakışları şehrin uzak duvarlarına uzandı. Savaşlar çoktan patlak vermişti—Drifter'lar gökyüzünden inen yaratıklarla çatışıyordu.

Bu canavarlar groteskti, dişli kanatları her güçlü çırpışta tuğla ve taşı yırtıyordu.

Gaga'ları—uzun, keskin ve kötü—şehir duvarlarına ve binalara çarparak çatlaklar oluşturuyordu. Tek bir dalış, tek bir darbe ve savunmasız bir Drifter'ın kafası anında ezilecekti.

"Efendim, ne yapmalıyız?"

Bairan, arkasında Jeci ve Lynus ile birlikte sordu.

Şimdiye kadar sessiz kalmışlardı, sadece Northern uzak doğu duvarından gözlerini ayırdığında konuşmaya başladılar.

Soru, aklındaki düşünceleri yankılandırıyordu.

"Onları korumalıyım, sanırım..." Northern mırıldandı, sesi ölçülüydü. "Drifterlar. Sivil halk. Herkesi koru. Ve mümkün olduğunca çok canavarı öldürdüğünden emin ol."

Biraz döndü, Jeci ve Lynus'un bakışlarıyla buluştu.

Her zamanki gibiydiler.

Jeci—dışarıdan nazik ve sakin. Ama Northern anlayabiliyordu—sakin dış görünümünün altında çok daha kötü bir şeyi bastırıyordu.

Peki ya Lynus? Onu okumak hiç de zor değildi.

Northern onu kendi vatanından çaldığı günden beri öfkeliydi.

Northern artık o öfkenin nereye yöneldiğinden emin değildi.

Ancak Lynus güçlenmeye devam ettikçe, anlaşmaları huzur içinde sürüyordu.

Üçü, Northern emirlerini verdiği anda havaya karıştı.

'Bu… oldukça garip hissediliyor.'

Bir süredir liderlik pozisyonundaydı. Yine de, gerçekten bu rolü oynadığını hatırlayamıyordu.

Raizel'in savaş alanını zahmetsiz bir hassasiyetle komuta etmesini, her parçayı tam yerinde yerleştirmesini izlemek, Northern'ın kendi liderlik yeteneğini sorgulamasına neden oldu.

Liderlik, onun istemediği bir şeydi.

Ancak yine de ona verilmişti.

Ve gerçek şu ki, bunu iyi bir şekilde kullanıp kullanmadığını kesin olarak söyleyemiyordu.

Bakışları birkaç saniye daha Raizel'de kaldı.

Bir felaket yaklaşıyordu.

Herkes bunu hissedebiliyordu.

Belki herkes değil—ama en azından Usta rütbesindeki ve üzerindeki herkes. Bilgeler, Yükselenler… hepsi yaklaşan felaketi hissetti.

Ve Kuzey'in anlayabildiği kadarıyla, bu güçlü bir felaket olacaktı.

Eğer Drifters'ın yeni öldürdüğü canavar—bir Yükselen ve üç Bilge'nin birleşik çabalarını gerektiren—bir Apex Yıkıcı ise…

O zaman bu canavar muhtemelen bir Behemoth olacaktır.

Felaket Getiren bir Behemoth.

Yine de Paragon tuhaf bir şekilde sakindi. Sadece o değil, insanların omuzlarına ellerini koyup onlarla konuşma şekli, havanın insanlara huzur vermesi.

Harikaydı!

Elbette, Kuzey'in zaten ona hizmet eden bir Behemoth'u vardı.

Gerekirse, gelen tehdidi kolayca dağıtabilirdi.

Bu yüzden, korku yoktu. Onun için bir alarm yoktu.

Ancak bu ölçekli savaşlar... başka endişeleri de beraberinde getirdi.

Şehir kendisi.

Lithia böyle bir çatışmaya dayanabilir mi?

Şu anda, duvarlarının önünde durup kaosun gelişini izlerken—dayanabilir mi?

Tam bu düşünce aklından geçerken, Raizel aşağıdan ona seslendi.

"Ral!! Zamanı geldi!"

Kuzey iç çekti.

Sonra, tek bir akıcı hareketle, duvardan atladı. My Virtual Library Empire'da okumaya devam edin.

Rüzgar onun yanından uğuldayarak geçti, bedeni havada bir mızrak gibi keskin bir şekilde ilerledi ve stabil hale geldi, inişi yavaşlayarak yere indi—savaş jetinin gücüyle yere çarparak.

Raizel hareketsiz durdu, izliyordu.

Sonra, başını hafifçe eğerek, mırıldandı.

"Bu... bu, yerçekimini manevra yapıyormuş gibi görünmüyordu."

Onun jade-yeşil gözleri kısıldı.

“…Uçabiliyor musun?”

Kuzey başını salladı, yüzü okunaksızdı.

“Evet. Uçabiliyorum.”

Raizel'in yüzünde meraklı bir gülümseme belirdi. Gözleri parladı, derinliklerinde okunaksız bir şey yanıp sönüyordu.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“…Affedersin?”

“Ah, ah! Beni umursama,” Raizel güldü, bir elini sallayarak. “Sadece heyecanlıyım! Ama lütfen—uçmanın tek yeteneğin olduğunu söyleme?”

Kuzey'in ifadesi titredi.

Bu sorular onu rahatsız etmeye başlamıştı.

“Sabırsız olma, Paragon Raizel. Yakında öğrenirsin.”

Raizel'in gülümsemesi genişledi.

Doğru mu? Doğru mu? Yapacağım, değil mi?

Son bir bakışla, nihayet gözlerini çevirdi—bakışı gökyüzüne kaydı.

“Bu savaş zor olacak,” dedi, tonu ciddileşerek. “Hava saldırısı olacak.”

Northern'ın kaşı çatıldı.

“...Hava saldırısı mı?”

“Bu onun çözümü mü?”

Raizel başını salladı. “Savaşı şehre taşıyamayız. Çok tehlikeli olur. Onu engellememiz gerekiyor.” Gözleri bir kez daha Northern'a kilitlendi.

“Onu nehir üzerinde düşürmeliyiz.”

Raizel kendini hafifçe alçaltarak—sonra havaya fırladı.

Fırlatılışının gücü, altındaki zemini patlatarak, yeryüzünü parçalayan bir şok dalgası yaydı ve her yöne moloz parçaları fırlattı.

Northern içgüdüsel olarak uzaklaştı, ölümcül parçacık yağmurunun arasından geçerek hızla kendini yeniden yönlendirdi.

Bir saniye sonra, nehir yönünde süzülürken Paragon ile aynı seviyeye geldi.

Uçarken, Northern'ın bakışları aşağıya—aşağıdaki devasa, balina benzeri cesede doğru kaydı.

Şey muazzamdı, cansız bedeni nehrin bir kısmını kaplıyordu, derisi tuhaf, kötü bir parıltıyla parlayan obsidyen siyahındaydı.

Drifter'lar onun üzerinde toplandı, etine kazdılar, çekirdeğini topladılar—ve muhtemelen, etini de.

Northern ona ikinci bir bakış bile atmadı ve dikkatini ileriye çevirdi.

O yaratık tek başına bir ekip gerektirmişti—tek bir Ascendant, üç Sage ve birkaç Savant, Master, Nomad, Drifter—düşürmek için.

Gittikleri yaratık çok daha güçlüydü.

Ve ellerinde sadece bir Paragon ve bir Sage vardı.

Kuzey kaşlarını çattı.

Kendisi için konuşabilirdi.

Peki ya Sage?

Düşünceleri dondu.

'…Bekle. Ben Bilge'yim.'

Burnundan nefesini verdi, herkesin kendisinden aşağıda olduğunu varsayma eğiliminden hafifçe rahatsız olmuştu.

Başını hafifçe sallayarak, odaklanmak için kendini zorladı.

Kuzey'in bedeni havada sabitlendi, yıkıcı bir hızla keserek ilerledi. Ses engelleri arkasında parçalanarak, kırılgan cam gibi çatırdayarak, zarif formu bunların içinden geçti—bir titan tarafından fırlatılan havada bir mızrak gibi.

Paragon çok geride değildi. Uçuş yöntemi, Kuzey'in yönteminden garip bir şekilde farklıydı; Kuzey, bunun yeteneğiyle bağlantılı olduğunu düşündü—mekanikleri hareketin kendisiyle iç içe geçmişti.

Paragon Raizel, patlamalar halinde hareket ediyordu, onu devasa bir güçle ileri fırlatan şok dalgaları patlatıyordu; her patlama, onu yüzlerce metre ileriye fırlatmadan önce bir diğerini oluşturması gerektiği anlamına geliyordu.

Her seferinde ileriye sıçradığında, bir anlığına Kuzey'i geçiyordu, gökyüzünde bir top mermisi gibi delip geçiyordu. Ama bu sadece birkaç geçici saniye için oluyordu—kaçınılmaz olarak, Kuzey onu tekrar geçiyordu.

Birlikte, rüzgarı korkutan ve yöneten güçlerdi, ancak ikisi de dünyanın elementleri üzerinde otoriteye sahip değildi. Sonuçta, onlar Işıklar değildi.

Sonra Kuzey bunu gördü.

İçinde bir korku hissi havayı yoğunlaştırdı, boğazında görünmez bir el gibi baskı yapıyordu. Ne kadar ileri gitmişlerse, atmosfer o kadar ağırlaşmıştı—kararıyor, bükülüyor, ta ki şimdiye kadar.

Bu yer, o karanlığın merkeziydi.

Havada durdu, o kadar ani bir şekilde durdu ki, rüzgar sarsıldı ve büküldü, ani bir hareket karşısında geri çekildi.

Raizel ona bir saniye sonra ulaştı, kendini aynı imkansız şekilde askıya alarak—tek fark, durgunluğunun farklı olmasıydı. Hareketi, kesin ve mutlak, hiçbir şeyi rahatsız etmedi. Northern rüzgarı kesmişken, Raizel yalnızca bedenini komuta ediyormuş gibiydi, sanki yeteneği sadece kendisine uygulanıyordu, etrafındaki dünyaya asla değil.

Northern ileriye baktı, yüzü grimsi.

Paragon ise, tam tersine, etkilenmemişti. İfadesinde bir alarm izine rastlanmıyordu—sadece rahatsız edici bir sükunet, sanki derinlemesine ilginç bir şeye tanıklık ediyormuş gibiydi.

Northern daha önce bir Behemoth ile savaşmıştı. Ama bu—bu başka bir şeydi.

Daha büyüktü.

Daha büyük hissettiriyordu.

Bir canavardan çok, doğal bir felaket gibiydi—şeklin ötesinde, tanınmaz bir şey.

Aşağıdaki nehirler sadece rahatsız olmuyordu—sarsılıyordu. Dalgalar kendilerine katlanıyor ve çöküyordu, anormal bir şekilde uzanıyor, görünmeyen dev bir varlığın kavrayışı gibi kıvrılıyordu. Su, kaotik bir yıkım içinde kıvrılıyordu, sanki içinde bir şey varmış gibi değil, suyun kendisi canavara dönüşmüş gibiydi.

Bir fırtınanın hem gökyüzünde hem de nehirde birdenbire yuvarlandığını izlemek gibiydi, siyah ve kıvrılan, saf yıkımın bir varlık olarak şekil bulmuş hali.

Bu manzara, Northern'ın damarlarında korku dolanmasına neden oldu. Vücudu soğudu.

Ve yine, yanında, Raizel gülümsedi.

Kuzey ona döndü, huzursuz. Neden? Bunu nasıl görüp eğlenceli bulabiliyordu?

Sonunda, sordu.

"Böyle bir şeyle hiç savaştın mı?"

Paragon kollarını kavuşturdu ve omuz silkti.

"Eh, hayır."

Kuzey başını eğdi.

"Ve... gülümsüyorsun?"

Raizel döndü, Kuzey'e bir bakış attı.

"Onlar oldukça ilginç bir varoluş değil mi? Ayrıca, böyle bir yaratığı nasıl yenebileceğimi düşünmek kafamı meşgul ediyor. Bu kadar zorlayıcı olduğu için hoşuma gidiyor. Uzun zamandır bu kadar zorlandığımı hatırlamıyorum."

'Deli. Bu adam deli olmuş.'

Kuzey toplamda üç Paragon ile karşılaşmıştı—bu başlı başına ilahi bir başarıydı. Bazı insanlar bir tane bile görmeden yaşayıp ölüyordu.

Yine de, bir şekilde, hayatındaki olaylar—her biri ölümle yüzleşme, her biri dünyaları parçalayabilecek bir an—onu bu güç zirveleriyle yüz yüze getirmişti.

Ya onlarla savaştı.

Ya da onlarla savaştı.

Ve her birinin ortak bir noktası vardı.

Kendilerini beğenmiş bir şekilde deliydiler.

'Gerçekten öyleler. Özür dilemeden, hem de.'

Kısa bir an için, Northern düşündü—eğer onların seviyesine ulaşırsa, onlara benzer mi olurdu?

Komik, bu anlarda kendisi hakkında gerçeği görememesi.

İç çekti, bu düşünceden sıyrılarak. Şimdi zamanı değildi.

Bir Felaket Behemotu'nun önünde durduklarında değil.

En azından yapması gereken şey odaklanmaktı.

'Ama… bu sadece bir Felaket Behemoth'u, yine de Kızıl Lord'dan—

sözde bir Apex Belial'dan—çok daha güçlü hissediyor. Ya bir şeyi atlıyorum ya da bunun yarık ve Kaos ile olan bağlarıyla bir ilgisi var.'

Her halükarda, bu şey onun dikkatini talep ediyordu.

Ve Northern, elinden gelenin en iyisini vermeyi planlıyordu.

Seçeneği varmış gibi görünmüyordu.

Raizel'e döndü, adamın sakin, sarsılmaz tavrını inceledi. Birkaç saniye tereddüt etti—sonra sordu

: "Buradan ne yapmalıyız? Su gibi görünen bir şeye nasıl saldırabiliriz?"

Raizel sessizdi, bakışları bir iğrençliğin dönen fırtınasına kilitlenmişti. İfadesi okunaksız kalıyordu.

Nihayet, gözlerini kırptı. Canavardan gözlerini ayırdı. Northern'a baktı.

"Bence sormamız gereken ilk soru…"

Dudakları tam bir gülümseme olmayan bir şekilde kıvrıldı.

“Tsunami'den nasıl hayatta kalırız?”

Kuzey başını eğdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Raizel'in bakışları önlerindeki çalkalanan felakete geri döndü.

“Büyük canavarlar, alt seviye canavarlardan farklıdır. Onlar, dünyayla bir bağ paylaşırlar—her ne kadar kirletici bir şekilde de olsa. Ama yine de bir bağdır bu.”

Kuzey'in kaşları çatıldı.

“Paragonlar da o bağı paylaşır, ama daha itaatkâr bir şekilde,” diye devam etti Raizel. “Biz dünyayı hissediyoruz. Ona bağlanıyoruz. O bağ, özümüzü etkiler—doğasını, biçimini.”

“Ve o bağlantı sayesinde, Öz Manifestasyonu adı verilen bir şeyi yapabiliriz.”

Bir an duraksadı, yavaş ve acele etmeden bir nefes aldı.

Önlerinde, öfkeli sular yavaşça ileriye doğru titredi—bir avcının yaklaşımını tadını çıkararak yaptığı gibi.

“Basitçe ifade etmek gerekirse,” diye devam etti Raizel, “bir Paragon ilkeler ve yasalar yaratabilir, ancak bunlar dünyanın belirli koşullarına göre öznel kalır.”

Kuzey'in zihni bu kelimeleri işledi ve aniden—anlayış belirdi.

‘Yani bu kadar. İşte cevap.’

Paragonları diğerlerinden ayıran şey.

Güçlerinin nedeni.

Öz Manifestasyonu.

Bir benzersiz yetenek - nadiren görülen bir şey.

Belki… bugün bir tane görecek.

Raizel, Northern'ın düşüncelerinin farkında olmadan devam etti.

“Ama bir Behemoth için - özellikle de bir Felaket seviyesine evrildiğinde - çok daha tehditkar hale gelir.”

Gözleri parladı.

“Onların Belirginleşmesi, dünyanın koşullarına bağlı değildir.”

Somurtarak duraksadı.

“Onları yönlendirir.”

Northern'ın göğsü sıkıştı.

Gözlerini önlerindeki devasa dalgalara çevirdi—derin dalgaları daha da yükseliyor, gökyüzünü yutuyor, nehri yutuyordu.

Raizel derin bir nefes aldı. My Virtual Library Empire'de gizli hikayeleri keşfedin.

“Bu tsunamiyi, Ral…”

Ses tonu ölçülüydü. Sakin.

“…dünyadaki herhangi bir tsunamiden daha tehlikeli. Ya da belki—daha da kötü.”

Başını hafifçe eğdi.

“Hiç bir tsunamiye kapıldın mı, Ral?”

Kuzey'in nefesi kesildi.

Raizel'in gülümsemesi keskinleşti.

“Birine kapılmaya hazır ol.”

Kuzey biraz kafası karışmıştı, ama Paragon'un bir tsunaminin kendilerine çarpacağını söylediğinde ne demek istediğini bir ölçüde anlayabiliyordu.

Gerçekten, daha önce hiç tsunamiye kapılmamıştı, ama ne kadar kötü olabilirdi ki?

Sonra—

Baskı o kadar hızlı düştü ki kulakları patladı, ardından aniden bir ağırlıksızlık hissi geldi, sanki hava kendisinden çekilmiş gibiydi.

Tsunami artık sadece yükselmiyordu. Onları içine çekiyordu. My Virtual Library Empire'da özel hikayeler keşfedin.

Açgözlü bir vakum, her şeyi kendine doğru çekerek kaçınılmaz çarpışmadan önce.

Gökyüzü daha da karardı, bulutlar içe doğru spiral yaparak, önlerinde büyüyen canavari güç tarafından yutulmuş gibiydi.

“Çekişmeye karşı koyma,” Raizel seslendi, etraflarındaki gürültüye rağmen sesi inanılmaz derecede sakindi. “Bunu kullan.”

Northern'ın kasları gerginleşti.

Bunu mu kullanmalıyız? Böyle bir gücü nasıl kullanabilirsiniz?

Sonra, korkunç bir aniyle, tsunami yükseldi.

Yalnızca hareket etmedi—patladı.

Yüzlerce metre yüksekliğinde, doğaüstü, imkansız bir hızla hızlanan siyah su duvarı. Yüzeyi çalkalandı, büküldü ve kıvrıldı—şekiller bir anda oluşup kayboldu. Yüzler. Gövde. Pençeleriyle tırmanan eller—hepsi sıvı karanlıktan şekillendirilmişti.

"Şimdi!"

Raizel bağırdı—ve sonra kayboldu.

Kaçmadı—Northern, onun gelen yıkıma doğru fırladığını gördü, bedeni havada parçalanarak ilerliyordu, arkasında şok dalgaları patlıyordu.

Northern, dudaklarının arasında küfretti.

Bu Paragon gerçekten deli mi?

Ama sorgulamak için zaman yoktu. Kuzey'in öğrendiği bir şey varsa, o da bazen hayatta kalmanın deliliğin yolunu takip etmek anlamına geldiğiydi.

Kendini ileriye fırlattı—havayı keserek, dev dalgaya doğru kendini attı.

Tsunami onun önünde belirdi, ışığı yutan bir karanlık gibi. Kuzey, uçurumun karşısında parlayan bir ışık noktası olan Raizel'i görebiliyordu.

Paragon... daire mi çiziyordu?

Hayır—havada spiral bir desenle hareket ediyordu, her hızlanma patlaması atmosferde görünür bir bozulma yaratıyordu.

Anlayış Kuzey'in zihninde belirdi.

Üstesinden gelemeyeceğin bir şeyle karşılaştığında, onu yönlendirirsin.

Kuzey, Raizel'in spiralini taklit ederek uçuş yolunu ayarladı—ama ters yönde. Birlikte, hareketleri havayı bir karşı-siklon haline getirerek, gelen dalgaya karşı durarak bir rüzgar ve basınç vortexi oluşturdu.

Sonra tsunami çarptı.

Çarpışma dünyayı sarsacak kadar güçlüydü.

Kuzey'in bedeni, karşıt güçler tarafından neredeyse parçalandı, yoğun turbulans kemiklerine ezici bir mengene gibi baskı yapıyordu. Ses sadece kulakları sağır eden bir gürültü değildi—bu, organlarını yırtmaya çalışan bir güçtü. Görüşü bulanıklaştı, karanlık kenarlardan sızarak içeri girmeye başladı, bilinci uçurumun kenarında sallanıyordu.

Tsunaminin girdabına karşı gücü çok çalkantılıydı.

'Peki ne olmuş?'

Daha fazla girdap yaratması gerekiyordu.

Aynı anda, klonları varlık buldu, fırtınanın uluyan karanlığının etrafında belirdi. Tereddüt etmeden, onun ve Raizel'in hareketlerini yansıttılar, senkronize bir şekilde spiral oluştururak—her biri girdabı besleyerek durdurulamaz bir kasırga haline getirdi, tsunaminin baskın ağırlığına karşı sağlam durdu.

Değerli birkaç saniye boyunca, girdap dayanmayı başardı.

Canavarımsı dalga, döngülerinin etrafında, sabit bir taşa çarpan su gibi bölündü.

Sonra—bir şey değişti.

Su—artık buna su denebilir mi bilmiyorum—uyum sağladı.

Uçurumun içinden, gece yarısı sıvısının tentakülleri dışarı fırladı, kıvrılarak ve bükülerek, onlara doğaüstü bir hassasiyetle tırmanmaya başladı.

Girdap, Behemoth vurduğunda çökmeğe başladı. Çırpınan tentakülleri, klonlarına saldırarak, korkunç bir hızla oluşumlarını çözmeye başladı.

"Farkında!"

North, Raizel'in kesintisiz gürültü arasında onu duyabileceğinden şüphe etmesine rağmen bağırdı.

Canavar zekası rütbeye bağlı değildi.

Tehlike seviyesine bağlıydı.

Bir canavar felaket rütbesine ulaştığı anda, uyanıyordu. Duyarlı, avcı bir sezgi—sadece hayatta kalmak için değil, hesaplanmış, akıllı bir savaş için keskinleşmiş bir zihin.

Kendi gücünü, kendi sınırlarını anlamak—uyum sağlamak.

Bir canavarın savaş ortasında taktik değiştirmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Ancak Raizel zaten tepki veriyordu.

Spiralden vazgeçti.

Bunun yerine, doğrudan yukarıya doğru fırladı, öyle bir hızla ivmelendi ki arkasında bir ses patlaması bıraktı.

Kuzey takip etti—klonları da onunla birlikte takip etti.

Akciğerleri yanıyordu. Hava inceliyordu. Başı dönüyordu.

Daha yüksek—daha da yüksek.

İmkansız olanın zirvesine tırmanıyorlardı.

Bu yükseklikten, Felaket Canavarı'nın gerçek ölçeği korkutucu bir şekilde netleşti.

Bu sadece bir tsunamiden ibaret değildi.

Peyzajı kendisi yeniden şekillendiriyordu.

Siyah su nereye dokunsa, sadece aşındırmıyordu—yiyordu. Altındaki toprak, yaşamdan arınmış, çorak hale gelmişti; sanki bu yaratık sadece maddeyi yok etmiyor, aynı zamanda onun özünü de tüketiyordu.

'...kirlilik içeren bir şekilde söyledi.'

Raizel, Kuzey'in yanında süzülüyordu, alışılmış alaycı gülümsemesi yoktu—yerine ciddi, hesaplayıcı bir ifade almıştı.

"Bu noktada, Ral," dedi, sesi incelen havada zahmetsizce yankılandı. "Bu bebeği kabuğundan çıkarmamız gerekiyor."

'Bebek? Kabuk?'

Kuzey, nefes almakta zorlanarak, hala yükseklikle savaşmaya devam ediyordu.

"Demek istiyorsun ki—" hırıltıyla, "gerçek şeyle bile savaşmamış mıyız?"

Raizel ona bir bakış attı, kayıtsız bir ifade takındı ve omuz silkti.

"Tabii ki hayır. Bu? Bu sadece bir tezahür—özünün bozulmuş bir yankısı, dünyaya bağlı."

Kuzey bir an donakaldı, bu açıklamanın sindirilmesine izin verdi.

'Gölge Fırtınası bununla aynı mıydı?'

Hemen hemen—ama tam olarak değil.

Gölge Fırtınası, ruhun yürüyen bir kütlesiydi. Saf ruhun bir yaratığı. Eğer ruh hasarı verebilen bir silah varsa, parçalanabilirdi.

Ama bu?

Bu farklıydı.

Yürüyen doğal afet.

Ve şimdi, en kritik soruyla karşı karşıya kaldılar—

Canavarı gerçek bedenini nasıl açığa çıkarırız?

Kuzey, aniden yükselen ve dünyayı ulumasıyla parçalamakla tehdit eden acımasız rüzgârlara karşı dayanarak keskin bir nefes aldı—Raizel'e ulaşmak için sesini zorlayarak bağırdı.

"Peki bunu nasıl başaracağız?!"

"Huh?!!"

"Dedim ki—GERÇEK BEDENİNİ GÖSTERMEK İÇİN NE YAPMALIYIZ?!!"

Raizel gülümsedi.

"Açık değil mi?!!! En derin kabuğuna DALARIZ!!!"

Northern gözlerini kısarak baktı.

Bu mantıklı geldi.

Ayrıca son derece tehlikeli de görünüyordu.

Ama lanet olsun tehlikeli.

Onun için daha önce ne zaman bir şey güvenli olmuştu?

Biriktirdiği tüm yetenekler—bunlar böyle bir an için mi değildi?

Raizel'in sesi uluyan rüzgarların arasında yankılandı.

"Yani plan şu— içeri gireceğim, onu dışarı çekip, yem olacağım! Siz de benim yenilmememi sağlayın!"

Northern onu yüksek ve net bir şekilde duydu.

Ve bunu sevmedi.

Kasları gerginleşti.

Bir değişim zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldı—sonra sesini daha da yükseltti.

Bu sefer şöyle mi yapsak?!! BEN GİRİYORUM—VE SENSİN BENİ YEMEMELİSİN?!!

Kuzey'in fırtınanın kalbine dalma kararı tamamen kendisine aitti.

Elbette, bir kez daha savunmasız olma, sırtını bir başkasına güvenme cesareti gösterme arzusu vardı. Ama bu düşünceyi aklında tutarken, bunun tam bir gerçek olmadığını biliyordu.

Çünkü bir Felaket Behemoth'u, ne kadar tehlikeli olursa olsun, onu öldüremezdi.

Tek başına yeterli değilse, güvenebileceği çok fazla ruhu vardı. Kendi yenilgisi düşüncesi akıl almazdı, hele ki kendi sonu.

Bu kibir değildi. Bu sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Ve başka bir şey yoksa, Raizel'in yüzündeki ifade her şeye değiyordu.

Kısa bir an için, Paragon'un dikkatle koruduğu kayıtsız güven maskesi çatladı ve Kuzey'in beklemediği bir şeyi ortaya çıkardı—gerçek bir şaşkınlık. Ve sonra, hemen ardından, o şaşkınlık başka bir şeye dönüştü.

Saygı.

“Bundan emin misin, Ral?” Raizel, uluyan rüzgarların üstünde bağırdı, gözleri Kuzey'i yeni bir ilgiyle değerlendiriyordu. “İçeri girdiğinde, ne bulacağını garanti edemem!”

Kuzey güldü—bu ses, kendisine bile yabancı geliyordu. Savaşta en son ne zaman gerçekten gülmüştü?

“İşte mesele bu!” diye geri çağırdı. “Bilinmeyenle daha önce karşılaştım—birçok kez.”

Daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Northern, bakışlarını aşağıya, Behemoth'un sürekli genişleyen kütlesine çevirdi.

Canavarın varlığı, manzarayı tanınmaz hale getirmişti; tezahürü, kıvrılan, yağlı karanlıkta milerce arazi boyunca uzanıyordu. Bu yükseklikten, kaotik yüzeyinde içe doğru spiral şeklinde hareket eden karmaşık desenleri görebiliyordu—akıntılar tek bir noktaya doğru dönüyordu.

Bir tür çekirdek.

Northern derin bir nefes aldı, kendini merkezledi.

“Eğer bu ters giderse, beni çekmek için hazır olduğundan emin ol!”

Bunu söylediğine inanamadı.

İğrenmemeye çalışarak, kendini serbest bıraktı.

Rüzgar, kulaklarının yanından çığlık gibi geçerken, aşağıdaki boşluğa doğru düşüyordu. Vücudunu aerodinamik hale getirerek, havada bir ok gibi keskin bir şekilde ilerledi ve kendi klonlarının bile eşleşmekte zorlandığı bir hızda hızlandı. Etrafında daha fazla klon oluştu, içgüdüsel olarak düşüşünü korumak için hareket ettiler.

Behemoth onu hissetti.

Karanlık sıvının kıvrımları yukarı doğru fışkırdı, rahatsız edici bir hassasiyetle kıvrılarak ve çatırdayarak hareket etti. Northern kaçmadı—henüz. Savunmasız görünmesi gerekiyordu, yaratığı tamamen kendisine odaklanmaya teşvik etmek için.

İlk kıvrım havada şakladı, omzunu zar zor geçerek, yönünü korumak için dönerken. İkincisi soldan patladı—bunu, cildine sürtmesine izin verdi.

Ağrı anındaydı. Omzunda yanan bir acı yayıldı, sıvı etin içinden asidik bir şekilde geçiyormuş gibi bir his bıraktı.

'Garip.'

Ağrıyordu, ama bu tipik bir saldırıdan farklıydı. Arkasında bir kötülük yoktu, duyularına baskı yapan düşmanca bir niyet yoktu.

İşte bu.

Doğa.

Bu, canavardan gelen bir saldırı değildi, aksine varlığının bir uzantısıydı. Ve doğa niyet taşımadığı için, boşluk gücü—ve hatta tehlike hissi—bunu bir tehdit olarak algılayamadı.

Ama tam da istediği buydu.

'Mükemmel. Şimdi beni görüyorsun.'

Daha fazla sarmal uzandı, onu yakalamak için uzanan kıvrılan karanlıkların büyüyen bir ormanı. Northern, onlardan geçerek bir veya iki tanesinin temasa geçmesine izin verdi—yaratığın dikkatini sürdürmek için yeterli, ama asla yolundan sapmasına neden olacak kadar değil.

Yukarıda, Raizel'in bir şeyler bağırdığını zar zor duydu, ama kelimeler rüzgar tarafından kapıldı. Önemli değildi. Artık her birinin oynaması gereken bir rolü vardı.

Yüzey daha da yaklaştı.

İpliğin uçları çılgınca büyüdü, çoğaldı, kalınlaştı ve daha büyük bir aciliyetle kıvrıldı. Northern daha fazla klon çağırdı, onları ilerlemek için harcanabilir engeller olarak kullandı. Yakalanan her klon anında çözüldü, aç gözlü karanlık tarafından yutuldu.

On metre.

Beş.

Üç.

Northern son anda gözlerini kapadı—korkudan değil, refleks olarak.

Ve sonra—çarpma.

Çarpışma, katı bir taşa çarpmak gibiydi. Yüzeye çıktığında acı, varlığının her lifinde patladı. Güç, kemiklerini sarsarken, tüm bedeni itiraz edercesine çığlık attı.

Ama sonra, neredeyse hemen, his değişti.

Soğuk.

Kışın keskin ısısı ya da donun uyuşukluğu değil—ama dondurmak yerine boşaltan bir boşluk. Nefesi artık akciğerlerine ulaşmıyordu, daha oluşmadan çalınmıştı. Göğsü boş hissediyordu, kalp atışı yavaşlamıştı, sanki sıcaklık kavramı varlıktan silinmiş gibiydi.

Ve sonra—baskı.

Boğucu bir baskıydı, her taraftan sıkıştıran amansız bir güç, sanki okyanusun en derin çukuru onu tamamen yutmuştu. Kemikleri baskı altında gıcırdadı, eklemleri kilitlenmişti sanki kendi bedeni düşüşe karşı direnmeye çalışıyordu. Görüşünün kenarlarında karanlık kapanıyordu, duyuları bulanıklaşıyordu.

Yine de, durmadı.

Northern ileriye doğru itti, içgüdüleri baskın güce karşı keskinleşiyordu. Klonları—bir zamanlar sürekli bir varlık, onu koruyan titrek bir ordu—artık yoktu. Baskı altında mı yok oldular yoksa bu karanlık tsunamide oluşmayı mı reddettiler, bilemedi.

Yalnızdı.

Ama bu yeni bir şey değildi.

Etrafındaki karanlık boş değildi. Gözleri ayarlandıkça, tsunaminin içinden geçen farklı yoğunluklarda kaymalar gördü. Yukarıdaki kaostan farklı olarak, bu hareketler kasıtlıydı—tek bir noktaya doğru spiral şeklinde karmaşık desenler. Onları yönlendiren sessiz, görünmeyen bir güç vardı, derinlikte gizli bir yapı.

Bir nabız.

Faint but unmistakable.

Experience more content on My Virtual Library Empire

O, inişini açılarak, akıntıları takip ederek, onların birleşim noktasına doğru çekildi. Baskı yoğunlaştı, her hareket kasıtlı bir çaba gerektiriyordu. İleriye doğru her santimetre, varlığını katı kayaların içinden sürüklemek gibi hissediliyordu.

Daha derin.

Nabız güçlendi.

Artık sadece derisinin altında bir his değildi—bir şey daha, somut bir şey, canlı bir şey haline gelmişti. Kemiklerine, varlığının dokusuna rezonans yayıyor, tanınma talep ediyordu.

Ve sonra—değişim.

Bir nefes alma değil, boğucu ağırlığın azalması değil, ama bir kayma. Baskı bir amaçla hareket etti, artık amaçsız bir ezme gücü değil, bir ritim haline geldi. Bir atış.

Bir kalp atışı.

Gerçekleşme, solgun bilincinden bir yıldırım çarpması gibi geçti. Behemoth sadece kaotik bir yıkım yığını değildi—yaşıyordu, nefes alıyordu, bir tür bilinç taşıyordu.

Kuzey kendini ileriye zorladı, hareketleri yavaş, kasları neredeyse tepki vermiyordu. Nabzı takip etti, içgüdüleri, zihnine sızan sisin etkisine rağmen keskinleşiyordu. Her metre aşağıya indikçe, baskı dayanılmaz hale geldi, her santimetre ileriye gitmek, bedeninin verebileceğinden daha fazlasını talep ediyordu.

Karanlık yoğunlaştı, üzerine baskı yaparak, uzuvlarını görünmeyen eller gibi sararak onu yokluğa sürüklüyordu.

O zaman, daha fazla gidebileceğini düşündüğünde—

Dalgalar ayrıldı.

Tamamen farklı bir şeye takıldı. Kargaşanın derinliklerinde bir yarık, boşluğun içinde bir boşluk. Üstteki kaos tarafından dokunulmamış, doğal olmayan bir durgunluk, bir boşluk.

Ve kalbinde, boğucu karanlıkta yüzen, yanlış bir şey vardı.

Bir şey kötüydü.

Ölümlü gözlerin kavrayamayacağı kadar groteskti, şekli sürekli değişiyor, tanımayı reddediyordu. Hastalıklı, doğal olmayan bir ışıkla pulsatör gibi titriyordu, her atış çevresindeki hiçlikte dalgalar yaratıyordu. Etrafındaki alan bozuluyor, bükülüyordu, sanki gerçeklik kendisinin varlığından geri çekiliyordu.

Behemoth'un gerçek şekli.

Artık Northern, Felaket Behemoth'un gerçek formunu keşfettiğine göre, geriye sadece bir şey kalmıştı. Onu güvenli sığınağından çıkarmak. Ama bu yaratık, felaketin somutlaşmış hali, tüm iğrenç ve şeytani şeylerin bir birleşimi olduğunda, bunu nasıl yapacaktı? Formu, kemik ve taş benzeri kasların grotesk bir birleşimiydi; kaburgaları, içten soyulmuş gibi açılmış, sönük bir kalp atışı gibi pulsatör bir parıltı sergiliyordu. İçindeki mavi parıltı ışık değildi, ama onun yanılsamasıydı - eski ve terkedilmiş bir şeyin ardıl görüntüsü, göğsünün açılmış harabeleri içinde titreyen bir şey. Sözde pulları, çatlamış, kararmış ve yediği sefil şeylerin kalıntılarıyla kaplanmış, keskin ve çatlak kabuklardı. Ama en iğrenç özellik, halo'ydu - çürüyen et ve kasların grotesk bir halkası, görünmeyen, kötü niyetli bir güç tarafından bir arada tutuluyordu. Boynuzlu alnının üzerinde süzülüyordu, bir ilahi ışık değil, ama kutsal olmayan bir egemenliğin mide bulandırıcı bir sembolü olarak, geçmiş kurbanlarının çürüyen kalıntılarıyla pulsatör bir şekilde parlıyordu.Et, kıvrılıp sızladı, sonsuz bir şekilde çürüyerek ama asla gerçekten solmadan, karanlık bir ikor damlatarak aşağıdaki sulara, nehrin kirlenmesine neden oluyordu. Ve o çürümüş çelenğin boş merkezinde, bir şey kıpırdandı. Değişen, kıvrılan karanlık bir kütle. Asla göz kırpmayan, asla dinlenmeyen bir göz - sadece izliyordu. Terkedilmiş bir tanrının sonsuz sabrı ile. Böyle ilkel bir varoluş... Onu nasıl hareket ettirecekti? Sonra, cevap yüzeye çıktı. Karmaşık değildi. Düşünmesi bile zor değildi, ne kadar donuk görünse de. Buraya yem olarak gelmişti. Şimdi yapması gereken tek şey - o rolü oynamaktı. Tüm kalbiyle. Korkunç bir hata ile. 'En güçlü yeteneğim. En güçlü yeteneğimi çekmeme izin ver.' Hatta bu terim bile çok yönlüydü. En güçlü olanı olarak, Northern birkaç yeteneğe işaret edebilirdi. Repertuarı genişti - çok geniş. Alev yeteneği en rahat seçim olabilirdi, ama arazilerini düşünmek zorundaydı - bir nehir. Sonsuz su ve fırtına alanı, bu grotesk bir yaratığın kontrolü altında. Dezavantajlı bir konuma yerleştirilmişti, onun sığınağında savaşmak zorunda kalmıştı.Bu yüzden onu öldürmek için kullanacağı şey, Behemoth'u deli edecek bir şey olmalıydı. O kadar deli ki, Northern'ı takip etmekten başka bir şey düşünemeyecek. O kadar deli ki, sığınağını terk edecek, sadece onun deneyimli etine dişlerini geçirmek için onu düşünmeden avlayacaktı. '...Ne?! Etim kesinlikle baharatlı değil. Ne halt ediyor?' Northern iç çekti, yanlış düşünceyi kafasından atarak. Aşağıya baktı, derin düşüncelere daldı. "Belki de yeni bir tarif denemeliyim." Kendine hafifçe başını salladı. Bulunduğu yerin baskın ağırlığı ezici bir şekildeydi. Tüm zamanına sahip değildi. Nefes almak zorlaşıyordu, her saniye sonsuzluk gibi uzuyordu. Ama boğucu derinlikler, bir zamanlar olduğu kadar onu rahatsız etmiyordu - Karanlık Kıtan'dan Hao'dan aldığı kolye sayesinde. Yine de, hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Elini kaldırdı ve havada küçük bir daire çizdi. O anda, uzay kendisi titredi. Dışa doğru yayılan bir dalga, onun formunu saran bir küreye dönüştü. Basit bir hareket, ama ustalaşması için muazzam bir çaba gerektiren - Sınırsız Boşluğun boşluk gücü. Gerçekliği baskın derinliklerden ayrıldığında, yük kalktı.Hava, akciğerlerine doldu, pürüzsüz ve ferahlatıcı. Artık düzgün bir şekilde nefes alabiliyordu ve tamamen odaklanabiliyordu. Boşluk gücünde, Northern hareket etti. Elleri bir araya geldi, görünmeyen bir şeyi şekillendirdi. Kavramasında kör edici bir ışık alevlendi. Buz. Parıldıyordu - saf, el değmemiş. Ama sonra değişti, yumuşak, parlak bir kavun rengiyle parladı. Işık alevlendi, şiddetle savaşıyor, kavramasından kurtulmaya çalışıyordu. Ama elleri sıradan bir adamın elleri değildi. Onlar, ilahi bir heykeltıraşın elleriydi. Ve her şey - ne kadar vahşi, ne kadar değişken olursa olsun - onların iradesine tabiydi. Demirci ocakındaki zamanı ona çok şey öğretmişti. Ateşi anlamıştı. Parlaklığını. Ego'sunu. Öfkeli isyanını. Ve bu anlayış, onu buzla birleştirmesine izin verdi. Sonra, nihayet - Parlak, mat sarı bir parıltı yumruğuna patladı. Etrafındaki hava büküldü. Ezildi. Erimiş sıvı gibi düştü. Hatta geliştirilmiş bedeni - eşi benzeri olmayan yapısı - ısı ve soğuk arasındaki ateşli çarpışmada yanmaya başladı. '...Son dokunuş.' Bakışı soğuktu. Kayıtsız. Ellerini izlediği gibi - nihayet - mürekkep karanlığı yandı, kavramasında her şeyi yutuyordu. Buz. Ateş. Kaos. Ve Boşluk.Tüm bu unsurlar - çelişkili, değişken, uzlaşmaz - bir araya geldi, DiY'nin sınırsız potansiyeliyle bağlıydı. Northern bile meraklıydı. Böyle bir kutsal birleşimden ne çıkacağını görmek için meraklıydı. Yavaşça ellerini açtı. Işık dışa doğru uzandı, uzadı, uzun, ince bir mızrak haline geldi. Gri. Pürüzsüz. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Silah, üzerinde rahatsız edici bir şekilde alçakgönüllü bir varlık olarak süzüldü. Parmaklarının bir hareketiyle, mızrak döndü. Ve canavara yöneldi. Sıradan görünüyordu. Metalden değil, şekillendirilmiş - bir anomaliye biçim verilmişti. Gri derisi etrafındaki her şeyi yutuyordu - hatta derinliklerin karanlık parıltısını bile. Mızrağın ucu, kutsal olmayan abominasyona nişan aldı, hafifçe titriyordu. Northern'ın bakışı soğuktu. Kayıtsız. "Bu biraz acıtacak." Mızrak hamle yaptı. Suya daldı, derinlikleri havadan ayırarak. Yörüngesi sarsılmazdı - derinlikte süzülen bir gümüş kuyruklu yıldız. Felaket Behemoth'u hareketsiz kaldı. Sanki kendi alanında bir şeyin ona saldırmaya cesaret edebileceğini kavrayamıyordu. Sonra, ışıksız gözü titredi. Bir dalga - sürpriz mi? Kafa karışıklığı mı? - kötü niyetli bilincinde kıvrıldı. Çok geçti. Mızrak vurdu.Parlak göğsünün boşluğuna saplandı. Hiçbir patlama. Hiçbir kuvvet patlaması. Sadece metalin ete batmasının yumuşak, neredeyse nazik sesi - olgun bir meyveye bıçak sokmak gibi. Ve sonra - Sessizlik. Korkunç, mutlak bir sessizlik. Hatta derinliğin çevresel uğultusu bile kayboldu. Northern'ın gözleri kısıldı. "Üç... iki... bir..." [Tebrikler, bir Felaket Behemoth'u öldürdünüz, Kemiksiz Deniz.] [On dört yetenek parçası kazandınız.] '...Eh?'

Hayatında ilk kez, Northern sistemin doğru bir şekilde duyup duymadığından şüphe etti. 'Az önce... ben... öldürdüm mü? Öldürdüm? 'Ne öldürdüm? 'Bu doğru olamaz.' Ve kesinlikle iyi olamazdı. Buraya gelme amacı, yem olarak hareket etmekti—canavarı doğrudan öldürmek değildi. Bunu abartmış mıydı? 'Oldukça güçlü görünüyordu. Sadece onu kızdırmak istedim...' Bunu yapma çabasında, oldukça etkili bir tarif oluşturmuştu ve bir şekilde tek atışla öldürmüştü. Bu... şaşırtıcıydı. Ve aynı zamanda korkunçtu. Bunu pek sevmedi. Eğer kötü Boneless Sea böyle kolayca ölürse, Paragon Raizel'in gücünü nasıl gözlemleyecekti? Çok kolay. Tam olarak böyle. Bu... sinir bozucuydu. Gerçekten sinir bozucuydu. 'O herif için büyük beklentilerim vardı!' Bu hızla, Northern canavarları varsayılan olarak mı suçlayacağını yoksa kendisini mi varsayılan olan olarak suçlayacağını bilmiyordu. Her halükarda, bunun bir açıklamasına ihtiyacı vardı. Etrafında, öfkeli dalgalar sakinleşmeye başlamış, korkutucu bir kesinlikle nehir içine çökerek su yüzeyinde başka bir muazzam tsunaminin ilerlemesine neden olmuştu. Ama bu daha zayıftı.İki tsunami arasındaki büyük farktan, "Öz Manifestasyonu" adı verilen şeyin ne kadar yıkıcı olduğu açıktı. Northern yumruklarını sıktı, öfke yeniden kabardı. Gerçekten Raizel'in bunu kullanmasını görmek istemişti. İç çekerek, akıntının derinliklerine daldı, canavarımsı yaratığın batmakta olan cesedini bir el uzvu—daha çok yüzgeç gibi—tutmaya çalıştı. Yaratığın muazzam ağırlığı neredeyse onu geri çekiyordu. Ama sonra—Birkaç kopya belirdi. Cesedi yakalayıp yukarı ittiler, çırpınan dalgalara karşı savaşarak, ezici güçlerine rağmen. Birkaç an sonra, Northern öfkeli nehirden fırlayarak havaya yükseldi—kopyaları da onunla birlikte yükselerek, kötü abominasyonun cansız formunu taşıdılar. Raizel oradaydı. Hala. Havada asılı, ifadesi okunaksızdı. Korkunç varlığın kaybolduğunu hissettiği anda kendine güvenen duruşu çatlamıştı. Manifestasyonun kalıntıları zaten çürümekteydi. Kesinlikle bir şeyler yanlış gidiyordu. Ama Raizel sonuçlara atlamayı reddetti. İstemiş olsa bile— Çok karmaşık bir durumdaydı. Çok kafası karışmıştı. Ve ulaşabileceği tek sonuç… imkansız görünüyordu.Eğer bir Bilge sadece sıradan bir Behemoth'u değil, aynı zamanda yıkıcı bir Behemoth'u da yenebiliyorsa— O zaman dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Bu yüzden— Bu cehennem gibi dünyada— bunun mümkün olması imkansızdı. Ancak, Northern havada süzülmeye devam etti, kopyaları cansız abominasyonun kütlesini taşıyordu. Ve anladığı kadarıyla— Bu kesinlikle fırtınayı kontrol eden o lanet yaratık olmalıydı. Bir Bilge kopyasının tuttuğu çürümüş et halkası bunun kanıtıydı. Northern, ifadesi rahatsız edici bir şekilde sert olan Paragon'a doğru uçtu—şaşkınlığı dikkatlice bastırılmış, uygun bir açıklama bekliyordu. Sadece kendine güvenen tavrı bir cevap talep ediyordu. Kızgın değildi. Daha çok, kafası karışmıştı. Çok kafası karışmıştı. "Ral. Ne oluyor?" Northern kafasının arkasını kaşıdı, utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım… yanlışlıkla onu öldürdüm." Paragon kaşlarını çattı. "Sen… yanlışlıkla… onu… öldürdün mü? Yıkıcı bir Behemoth'u?" Northern yutkundu. Bir an sessiz kaldı, sonra nihayet kabul etti, "Görünüşe göre öyle." Paragon önce bir şey söylemedi. Havada asılı durarak, sadece pantolonunun cebine uzandı, bir pipo ve garip bir alev çakmağı çıkardı.Sessiz bir hareketle— Piponun başını yaktı, yavaş bir nefes çekti ve sonra kıvılcım cihazını cebine geri koydu. Ardından, ağzı ve burnundan bir duman akışı üfleyerek, Northern'a sakin bir merakla baktı. "…Tamam, Ral. Lütfen tekrar gel." Bir duraksama. "Az önce ne dedin?" *** Ticaret Şehri'ndeki durum oldukça sakinleşmişti. Nehirde ve havada bulunan çoğu istilacı canavar— acımasızca halledilmişti. Ve üç son derece güçlü Driftçi, durumu tersine çevirmede kritik bir rol oynamıştı. Driftçilerin limanda cesetleri sürükleyerek, çekirdekleri hasat ederek, et parçalarını kesip işlenmek üzere geçirdiği atmosfer alışılmadık bir coşku ile doluydu. Bugünkü savaş, şimdiye kadarki en iyi savaşlarıydı. Yaklaşık otuz Driftçi kaybetmişlerdi, yaralananların sayısı ise daha da azdı— önceki karşılaşmalardan çok daha iyi. Ve bu tamamen o üç vahşi güce bağlıydı. Bu uzun ve zorlu mücadelenin başlangıcından bu yana, bugün en düşük kayıplarını yaşamışlardı. Gerçek bir kutlama sebebiydi. Yine de, neşeli havanın altında, sessiz bir huzursuzluk vardı. Hepsi biliyordu.Paragon Raizel ve bazı gizemli Bilgeler gerçek felaketle yüzleşmek için gitmişti. Paragon'un başka birini savaşta şahsen eşlik etmesi— Düşman korkunç derecede güçlü olmalıydı. Şehir nefesini tuttu. Eğer Paragon ölürse… Lithia mahvolmuştu. Hiçbiri buna katlanamazdı. Onlar, onun varlığının hayatta kalmaları için ne kadar değerli ve ne kadar kritik olduğunu anlıyorlardı. Yüz binlerce hayat, o tek güç sütununa bağlıydı. Sonra— Birisi gökyüzünü işaret etti. Bir nokta belirdi. Her geçen saniyede büyüyordu. Sivil ve Driftçiler başlarını kaldırdı, hızla yaklaşan figüre gözlerini kısarak baktı. Önceleri, korku gözlerine sızdı. Ama figürler netleşmeye başladıkça— O korku kayboldu. Şimdi, onları görebiliyorlardı. Birden fazla insan. Korkunç, dev bir yaratığı taşıyorlardı. Sonra— Tanıdık bir his belirdi. Paragon. Ve yanında başka bir figür. Paragon Behemoth'u öldürmüştü. Zafer onların oldu. Hayatta kalacaklardı. — Raizel, Northern'a döndü. "Bunun için kredi almak istemediğinden emin misin?" Sesi sıradan görünüyordu, ama yeşil gözleri merakla parlıyordu. "Eğer insanlar senin yaptığını bilseydi, saygı görecektin.Northern başını salladı, yavaşça alçalmaya başladılar. "Hayır, istemiyorum. Ben sosyal bir inzivacıyım, bu yüzden o saygıyla ne yapacağımı bilemem." Bir an duraksadı, sonra ekledi, "Bunun yerine, umarım benim için başka bir şey yapabilirsin." Paragon kaşını kaldırdı. "Oh? O nedir?" Northern gülümsedi, başını hafifçe eğerek. "Belki bir gün avlanmaya çıkar mısın?" Duraksadı. "Ve… belki bana birkaç spar yapar mısın?" Paragon başını geriye attı ve gürleyen, korkutucu bir kahkaha attı. "Sen—" Gülümsedi. "Benimle spar yapmak mı istiyorsun?" Northern şakaklarını kaşıdı, aniden biraz garip hissetti. Sonuçta, Raizel daha yaşlıydı. Çok daha yaşlı. "Peki…" Raizel sırıttı. "Bunda bir sorun yok, Ral." Burnundan nefes vererek, başını salladı. "İkisini de yerine getireceğim." Sonra, gülümsemesi daha da genişledi. "Aslında—" Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Seni bir mentee olarak almalıydım."

Zaferin sesi şehri sarhoş etmiş, Lithia'nın karanlık gökyüzüne karşı parlayan canlı renklerle dans ediyordu. Yıkımlarının başlangıcından bu yana, aylar sonra, kutlanacak bir şey vardı. Hiçbiri, bir Apex Yıkıcı ve bir Felaket Canavarı ile tek bir günde savaşarak hayatta kalacaklarını hayal etmemişti. Ve yine de, tüm olasılıklara rağmen, hayatta kalmışlardı. Daha da şaşırtıcı olanı, ölü sayısıydı—yüzden az. Tek bir sivil bile hayatını kaybetmemişti. Yıkımın yankıları hala sürse de, şehir saf bir neşeyle çarpıyordu. Northern, her şey yerleştikten sonra bir oda verilmişti. Bir Paragon ile birlikte bir Canavarı yenmiş biri olarak, saygı doğal olarak peşinden geldi. İnsanlar—Drifters—ona kıskançlıkla bakan gözlerle bakıyordu. Bakışları, Paragon'a baktıkları gibi hayranlıkla parlıyordu. Northern, hayranlıklarının altında boğulmuş gibi hissetti, göz ardı edemediği bir akıntıydı. Böyle bir inceleme altında olmak biraz sinir bozucuydu, ama Paragon Raizel ısrarla ısrarcı bir adamdı. Northern'ı yanında sergileyerek, kendisinin birden fazla versiyonunu yaratma yeteneğinden övünüyordu—her biri orijinal kadar güçlüydü.Northern, Paragon'un bu kadar çok konuşacağını hiç beklemiyordu. Onun yanında, Aster bile acemi gibi görünüyordu. Ama şimdi, tüm bunlar geride kalmıştı. Kendisine verilen geçici yatak odasının penceresinin yanında durarak şehri izliyordu. Bir kez olsun, insanlar somurtkan görünmüyordu. Lithia'nın yarın daha büyük bir felaketle karşılaşmayacakmış gibi davranıyorlardı—belki de bir sonraki dakikada. Ama Northern daha iyi biliyordu. Canavarlar hala dışarıdaydı, ufkun hemen ötesinde pusuya yatmış, saldıracakları zamanı bekliyorlardı. Ve sonra, Ölümün Karanlığı—kollarından kaçan lanetli bir kabus vardı. Onu takip etmenin bir yolu yoktu. Northern kaşlarını çattı, düşünceyi bir kenara itti. Gözleri şehrin kalbine kaydı, insanların aç gözlü canavarlar gibi kocaman et parçalarını yediği yeri izledi. Alışılmış mahcubiyetleri kaybolmuştu. 'Ölüm her köşede pusuya yatmışken, mahcup olmanın ne önemi var?' Northern kollarını kavuşturdu, hafifçe nefes verdi. Gözleri, büyük bir bira kupası tutan Braham'a düştü, yuvarlak yüzlü bir adamla canlı bir şekilde konuşuyordu—devam eden felakete rağmen oldukça iyi beslenmişti. Northern, Roma'yı kontrol etmişti. Durumu iyileşiyordu.Derisi canlılığını geri kazanmış, yüzü artık solgun değildi. Doğanın özü gerçekten onu iyileştiriyordu, içinde bulunduğu ahşap tabut aracılığıyla çalışıyordu. Diğer birçok kişi de iyileşmişti. Braham'a göre, neredeyse ölü olan Drifters'ın çoğu tamamen iyileşmiş ve savaşmaya hazır hale gelmişti. Northern, farenin yeteneklerine hayran kalmaktan kendini alamadı—Braham, tanıdığı en kaynakça zengin kişiydi. Yine de, Northern onun yeteneğini kopyalamakta tereddüt ediyordu. Eğer kopyalayıp geliştirirse, son derece faydalı olacağını biliyordu. Ama sorun şuydu—bu yetenek başkalarına daha fazla fayda sağlıyordu, kendisine değil. Zaten Kaos sürekli olarak onu iyileştiriyordu. Ayrı bir iyileştirme yeteneğine ihtiyaç yoktu. Yine de, Braham'ın yeteneğinin parlaklığı göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Northern, Spirit Linen'ını Braham'a bırakmıştı. Çağrısı orada kaldığı sürece, yeteneği kopyalamak için orada bulunmasına gerek yoktu. Zamanı geldiğinde, yeteneği alacak ve çağrıyı iptal edecekti. Bununla birlikte, cezasının nihayet sona ermesi için iki ayı daha vardı—nihayet Ephemeral'a yükselebilmesi için.Akademideki son dört ay oldukça verimli geçmişti. Demircilikte ustalaşmış ve Sınırsız Boşluk içinde bir inşaatın temellerini atmaya başlamıştı. Bu açıdan, Lithia'da Hao ile karşılaşması oldukça şanslıydı. Ve Elliot. Hao'ya atadığı klon son derece faydalı hale gelmişti. İnsanlar, özellikle tüccarlar, felaketin ortasında ona alışmışlardı. Hao, Northern ile kısa bir süre konuşmuş, onu çok nazik biri olarak tanımlamıştı—öyle ki, bazen klonu yalnız bırakmanın onu rahatsız ettiğini belirtmişti. Elliot, Hao'ya son derece itaatkâr olmasına rağmen, aynı zamanda empatikti. Başkalarına yardım edebildiği sürece kullanılmaktan rahatsız olmuyordu. Northern, bir zamanlar onun gibi olduğunu hatırladı. Bu, onun düşüşüne yol açmıştı. Ama en azından Elliot—bir klon—düşüş ve yok oluş gibi şeylere karşı bağışıkydı. Aksi takdirde ona acıyabilirdi. Naifliği ve gereksiz cesareti dışında, Elliot son derece zeki ve yaratıcı bir mühendis haline gelmişti. Alanındaki bilgisi ve yaratıcılığı şaşırtıcıydı ve şimdiden birkaç projeyi üstlenmişti. Aslında, Hao'nun para kazanması için başka bir yol açmıştı.Braham'ın Hao'ya sunmasını sağladığı hizmetler, Elliot'un mühendislik becerilerini içeriyordu. Felaketin ortasında bile, Elliot, diğer Drifters'ın yardımıyla İyileştirici için lüks bir alan inşa ediyordu. Başlangıçta, Northern sinirlenmişti. Braham'ın önceliklerinin yanlış olduğunu açıkça görüyordu, ama sorun şuydu—kimse ona bunu söylemeye cesaret edemiyordu. Hatta Paragon Raizel bile. Ya adam bilmiyordu ya da umursamıyordu. Peki ya bunu bilenler? Onlar da Braham'a yaranmaya çalışıyorlardı, ona karşı gelmekten korkuyorlardı, yoksa iyileştirmeyi reddedebilirdi. Herkes umutsuzca onun lütfuna ulaşmaya çalışıyordu. Ve bu, Northern'ı tiksindiriyordu. Bu yüzden kendisine bir söz vermişti: Bir gün, Braham ile hesaplaşacaktı. Bir gün, onu etkisinden arındıracak ve onu terkedilmiş bir zavallıya dönüştürecekti. Ama bugün değil. Yakın zamanda da değil. Şu anda, sadece bedenini dinlendirmek istiyordu. Yarın olaylı ya da olaysız geçebilir, ama her halükarda—bir turnuvada daha savaşması gerekiyordu. Sonra, Roma'nın uyanmasını bekleyecek, ona son bir parça verecek ve Lithia'yı geride bırakacaktı. Northern, karşısındaki kapıya göz attı, kaşları hafifçe çatıldı. Kendini istemeden tuzağa düşürdüğü bir şey daha vardı.Nefesini düzenleyerek, sakin bir şekilde konuştu. "Jeci. Paragon Raizel'in sana bir oda sağlamayı teklif ettiğinden oldukça eminim. Neden kapının yanında böyle duruyorsun?" Mızrak kadını, duraksamadan önce hafifçe kayarak, uykusuz gözleri nihayet onunla buluştu. "Ruhunun kollarından nihayet kurtulduktan sonra… senin yakınlığını başkalarına tercih ediyorum. Ve lütfen, bunu yanlış anlama, efendim." Tereddüt etti, bir sonraki kelimelerini dikkatlice seçti. "Açıkça konuşursam, burada durmak… ev gibi hissediyorum."

Kuzey, Boş Saray'ın tahtında oturuyordu, bir eline yaslanarak loş ışıkla aydınlatılmış salonu gözlemliyordu; burada her zaman var olan mavi alevler, alışıldık sessiz ritimlerinde dans ediyordu. Titrek ateşin ötesinde, tüm çağrıları duruyordu. Gece Korkusu, Siyah Mamba, Revant, Bairan, Parça Sürüngeni, Tüy Taşı'nın Işığı ve Kan Vebası. Ruh İpeği—yıldızın giysisi—yoktu. Zindandaki savaşa da katılmamıştı. Kuzey, her birini dikkatle inceledi, bakışları keskin ve kararlıydı. Gece Korkusu ile başladı. Yaratığın parlak siyah zırhı, metal zırhı oymuş bir kılıcın kalıntıları gibi kaba izler taşıyordu. Dört gözündeki kırmızı alevler, her zamankinden daha sönük yanıyordu—yorgunluğun açık bir işareti, yavaş iyileşme süreci onu hala tüketiyordu. Siyah Mamba ise, aksine, hızlı bir şekilde uyum sağlayan bir bedene sahipti. Vücudunda görünür yaralar yoktu, ancak sağ eli eksikti. Kesik stump'ta, titreyen siyah alevler dans ediyordu, kenarlarını yalayarak uzuv yavaşça yeniden oluşuyordu. Ancak gözleri, yarıklar haline daralmıştı ve yüzünde karanlık bir zarafet vardı—ruhunun derinliklerinde bir şey kötü bir şekilde parlıyordu, bakışının ışığında yansıyordu.Kuzey, dudaklarının köşesini kıvırdı. 'Ne düşündüğünü bilmiyorum ama gözlerindeki ifadeyi seviyorum.' Dikkatini değiştirerek, Kuzey Revant'ı inceledi. Yarıkan Tyrant, rahatsız olmadan, soğuk ve tek bir leke olmadan duruyordu. Diğerlerine kıyasla, hiç yaralanmamış gibi görünüyordu—ya da eğer yaralanmışsa, görünür olan hiçbir şey yoktu. 'Onu okumak her zamanki kadar zor.' Yine de, Zihin Gözünden, Kuzey Revant'ın niyetlerinin çoğunu ayırt edebiliyordu. Açık düşünceleri değil, ama parçalar—farkındalığının kenarlarında titreyen niyet izleri. Ancak, bu tersine de işliyordu. Gerçekten de, Kuzey'in Revant'ın zihnini açıkça okuyup okuyamayacağını bilmenin bir yolu yoktu. Bu yetenek, aralarındaki bağ aracılığıyla ortaya çıkmıştı—Yarıkan Tyrant'ın onunla senkronizasyonu tarafından getirilen bir uyanış. Link ile de aynıydı. 'Düşünmek gerekirse… bu yetenekler, ana yeteneklerimden farklı bir şekilde sınıflandırılıyor. Acaba bunlar çağrılarımla mı bağlantılı? Yıldız Avcıları için o kopyalanmış yetenekleri nasıl yönettiğim gibi?' Kuzey bir an sessiz kaldı, düşünceyi kafasında döndürdü. Sonra, bir sonraki çağrıya gözünü çevirdi. 'Bu herif." Bairan, savaştan ilk geldiğinde ağır yaralanmıştı. Vücudunu kaplayan derin yaralar vardı, ancak iyileşmesi, Kuzey'in kendi iyileşmesinin sulandırılmış bir versiyonu olmasına rağmen, görünür yaralarının çoğunu onarmıştı. Alışılmış neşeli halinin aksine, Bairan şimdi düz, ciddi bir ifadeye sahipti. Davranışının her yönü saygı yayıyordu—gözleri sabit, duruşu saygılıydı, alevlerin önünde durarak, onların ötesinde oturan varlığı kabul ediyordu. Parça Sürüngeni—keçi—zarar görmemişti, ancak belirgin şekilde daha uzundu. Bu, muhtemelen yeni bir Boş rütbesine yükseldiğini gösteriyordu. '...Bir Fısıldama mı?' Gece Korkusu, Boş'un bir Eclipse rütbesindeydi. Siyah Mamba, bir Emanasyon seviyesine ulaşmıştı. Revant ve Bairan, Boş'un Peçeleri olarak kalmıştı. Ve şimdi, Boş Keçi de bir Fısıldama seviyesine yükselmişti. Gece Korkusu'nun rütbedeki üstünlüğü, onun ne kadar güçlü ve temelde farklı algılandığına da katkıda bulunuyordu. Kuzey, onların büyümesinden memnundu. Özellikle, evrimleşmek için onun iznine ihtiyaç duymamaları ferahlatıcıydı. Boş Çağrıları olarak, güçleri kendilerine aitti. Ve görünüşe göre, son savaş onların üzerinde iz bırakmıştı.Onlar, onu heyecanlandıran şekillerde büyüyordu ve son zamanlarda ne kadar sık kullanıldıklarıyla, Kuzey, onları planlarına aktif olarak dahil etme gereksinimini daha fazla görüyordu. Her biri kendi başına güçlüydü. Gözleri bir sonraki çağrıya kaydı. Tüy Taşı'nın Işığı—Siegfried. Karanlık bir giysiyle sarılmış bir figür, beyaz parlayan pelerini hafifçe dalgalanıyordu, rüzgarın sakin dalgaları gibi. Kaskı, yüzünü tamamen gizliyordu, dar yarıklar içindeki adamın hiçbir şeyini açığa çıkarmıyordu. Belinde, bir kılıç kınına yerleşmişti. Altın zırhlı eli, zarif bir şekilde kabzanın üstünde duruyordu, duruşu kraliyet gibi, eşsiz bir soyluluk yayıyordu. Tüy Taşı'nın Işığı, şimdi göründüğünden çok daha fazla yaralanmıştı. Ancak iyileşmesi absürt bir şekilde kısa sürdü. Sert bir savaşa dayanmasına rağmen, şimdi sanki bir cennetsel nehirde yıkanmış gibi görünüyordu—varlığı sürekli olarak neredeyse korkutucu bir düzeyde ilahi bir aura yayıyordu. Sonra, Kuzey'in gözleri Kan Vebası'na—Kızıl Lord'a düştü. Aralarındaki en uzun olanı. Akan kanın bir varlığı, formu eterik bir kırmızı robaya sarılmış, başında pürüzsüz, taç benzeri bir kaskla, tehditkar bir düzeyde kraliyet yayıyordu.Ancak Kan Vebası, aynı zamanda en ağır yaralananlardan biriydi. Gövdesindeki üst üste binen zırhlar derin yaralarla doluydu ve bakışlarındaki kaba tehdit hala sürüyordu, ancak öncekinden daha zayıftı. Kuzey, tahtın kolçaklarından geri yaslandı, oturduğu yere daha derinlemesine yerleşti. Görünüşe göre savaş gerçekten de acımasızdı… “Yirmi Katmanlı Bir Patron Canavarı mı? Bu kafa karıştırıcı… O yer neyin nesi?” Bairan bir adım öne çıktı. Onların arasında en tuhaf olanıydı, ancak doğal olarak liderlik rolünü üstlenmişti. Ve görünüşe göre, Kılıç Kralı bunu keyifle karşılıyordu. Ses tonu, sabit ve saygıyla doluydu, salonda yankılandı. “Usta. Canavar, bir Apex Yıkıcı. Ancak, başka bir şey tarafından güçlendirilmiş. O güç, yardımcıları arasında paylaşılıyor, onları önemli ölçüde daha zor hale getiriyor. Her biri geçici olarak kendileri de Apex Yıkıcılar haline geliyor. Sayıca üstünlük sağladık —ve karşılaştığımızdan daha güçlüydük.” Kuzey, öne doğru eğildi, bakışları keskinleşti. “Bu nasıl mümkün olabilir? Apex Yıkıcı gücüne sahip oldukları anda, birbirlerine karşı dönmemeleri gerekmiyor mu?” “Eğer daha büyük ve daha tehlikeli bir şey tarafından düzen sağlanıyorsa, o zaman hayır.”Bairan'ın sözleri, zihninde bir şeyleri harekete geçirdi. Onu, Onuncu Katman Patron Canavarı ile savaşırken gördüklerine hatırlattı. O zaman da, o rahatsız edici hissi hissetmişti. O varlığın gücü, kendi gücü değildi. Başka bir şey tarafından beslenmişti. Ve eğer şüpheleri doğruysa… “…kırmızı bulut.”

Kızıl Bulut, grotesk ve rahatsız edici bir varlıktı—dünyada yeri olmayan bir şey. Yine de, kimse onun varlığını bilmiyordu. Hatta Northern, onu Merkez Ovası'nın sadece bir harikası olarak görmüştü —ta ki uçuruma bakana kadar… ve uçurum ona geri baktı. Binlerce göz. İzliyor. Northern bunu sevmedi. O kızıl derinlikte ne varsa serbest bırakılırsa… gücünün bununla savaşmaya yeterli olacağından şüphe ediyordu. En azından, mevcut aşamasında. Ama yine de bir Bilgeydi. Yakında, Yükselen biri olacaktı. Ve umarım, Paragon da hemen ardından gelecekti. Yine de, bunu bilmesine rağmen, Northern acele etme konusunda bir aciliyet hissetmiyordu. Bunun yerine, zindana inmeye devam etmenin bir amacı olduğunu gördü. Ancak, her şeyin en korkutucu kısmı, çok daha sinsice bir şeydi. Rughsbourgh'un bakış açısını görmeye başlıyordu. Ve bu… haklı görünmeye başlıyordu. Ama hiçbir şey doğuştan kötü olanı haklı çıkaramazdı. Rughsbourgh'un hizmet ettiğini iddia ettiği daha büyük bir iyilik ne olursa olsun, yüzlerce çocuğu kaçırmak ve bilinmeyene—ölüme—atmak bir kötülük eylemiydi. En saf, en derin karanlığında kötülük. Ve Rughsbourgh böyle bir adamdı.Northern, amacın araçları haklı çıkardığına inanmıyordu. Hayır. Bu saçmalıktı. Kötülerin kendilerine söyledikleri, var olmak için uygun bir yalan—hareketlerini haklı çıkarmak için. Daha az utanç hissetmek için. Northern'ın katlandığı zalimlik… Rughsbourgh'a geri dönecekti. Paragon olsun ya da olmasın. Ama ikiyüzlü olmayacak ve Rughsbourgh'un mantığında hiçbir anlam olmadığını iddia etmeyecekti. Bu yüzden… adamla harika bir konuşma yapacaktı. 'Gerçekten bir konuşma.' Bir konuşma… yumruklarıyla. Northern dudaklarının köşesini kıvırdı ve alay etti. Sonra, çağrısına döndü ve konuştu. "Hepiniz iyi iş çıkardınız. Kalbimi sevindiriyor. Şimdi dinlenin. Bir sonraki sefer—hep birlikte gireceğiz." Gözlerindeki farklı ışıklar aynı duyguyla yanıyordu. Sevinç. Lordları konuşmuştu. Onunla birlikte savaşma düşüncesi onları heyecanlandırıyordu. Northern iç çekti, her birini inceleyerek. 'Şimdi… Bay Pamuk ve Ceset Yiyici.' İkisi de savaşta en vahşi olanlardı. Sonuç olarak, Bay Pamuk ağır bir yaralanma geçirmişti ve şimdi Buzul Dağı'nda iyileşiyordu. Ve Ceset Yiyici, Kırmızı Dağ'ın bir yerinde geri çekilmişti. Northern bir el hareketiyle hepsini kovdu.Sonra, oturduğu yerden kalkarak— —kayboldu. Figürü, akışkan rüzgar gibi dağ ovasında belirdi. Önünde bir yarık açıldı— dışarıdan saf karanlık yayıyordu. Northern ileri adım attı, içeri girerken hafifçe eğildi. Eşiği geçtiği anda, mağaranın karanlığı kanlı bir parıltıyla aydınlandı—akademide kısa sürede işlediği binlerce Rethium kristalinin kırmızı ışıltısı. Hava ağırdı, ham enerjiyle doymuştu. Sonra, hareket. Bir yaratık, mağara zemininde sürünerek Northern'ın ayaklarının dibinde durdu. Görünüşü pek hoş değildi. Bir bacağı tamamen yoktu. Kalan bacağı neredeyse sağlamdı—ama tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Yan tarafının büyük bir kısmı yenmişti, ham karanlık et ve kırık kemikler açığa çıkmıştı. Yine de, yaraların kenarlarında siyah alevler titriyordu, yavaşça yanıyordu. İyileşmesi acı verici bir şekilde uzun sürüyordu. Ceset Yiyici'yi bu durumda görmek, Northern'a savaştıkları canavarın gerçek seviyesini tam olarak anlamasını sağladı. Lithia'nın Serserileri bir Apex Yıkıcı'yı yeni yenmişti.Bazıları ölmüştü, ama sonunda başarılı olmuşlardı—ve nispeten kolay bir şekilde. Ama onun çağrıları hepsinden daha güçlüydü. Northern, çağrılarının Nehir'in Apex Yıkıcı'sıyla savaştığını hayal etmeye çalıştı—ve onu öldürdüklerini kolayca görebiliyordu. Ama sonra, insanların yüzlerce canavarla karşılaştığını hayal etti—her biri o Apex Yıkıcı kadar güçlüydü. Northern başını salladı. 'Saniyeler içinde parçalanırlardı.' Kendini alçaltarak, bir dizini yere koydu ve yaratığın başına bir elini koydu. Bu anda, Braham'ın yeteneği paha biçilmez olurdu. Ama mesele şu ki, onlar insan değildi. Ve bunun ötesinde, bedenleri etten yaratıklar gibi değil, Boşluğun kendisinin uzantıları gibi yapılandırılmıştı. Northern canavarın başını okşadı ve yumuşak bir sesle fısıldadı. "İyi bir iyileşme diliyorum, dostum." Odayı son bir kez daha gözden geçirdi—sonra kalktı, dışarı adım attı. Bir sonraki anda, kayboldu. — Bir uluyan rüzgar Buzul Dağı'ndan geçti, ama onun dondurucu soğuğu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Donmuş yokuş boyunca devam etti, etrafındaki dünya keskin buz ve geniş, sonsuz kar alanlarıyla şekillendirilmişti.Birkaç dakika sonra, devasa, açık bir yarığa ulaştı—dağın derinliklerinde gömülü bir mağaranın girişi. Northern içeri girdi. Birkaç dakika boyunca, karanlık bir tünelde yürüdü, çevresi yalnızca duvarlarda büyüyen buz kristallerinin yumuşak, ürkütücü mavi parıltısıyla aydınlatılıyordu. Daha derinlere indikçe, hava daha da soğuyordu. Bir süre sonra, nihayet bol kristal minerallerin bulunduğu bir mağaraya ulaştı. Kristaller kümeler halinde büyüyordu, mağaranın içinde donmuş yıldızlar gibi dağılmıştı, yumuşak parıltıları duvarları ürkütücü mavi ve mor tonlarıyla boyuyordu. Mağaranın kalbinden bir parlayan akarsu geçiyordu, suları eterik bir ışıkla parlıyordu. Onun ötesinde— Bay Pamuk katlanmış halde yatıyordu, devasa bedeni yavaş ve kasıtlı nefeslerle yükselip alçalıyordu—bir dağın kayması gibi. Kar beyazı tüyleri, kalın ve vahşi, her nefeste hafifçe dalgalanıyordu. Yine de, kar beyazı tüylerini lekeleyen koyu lekeler vardı—kırmızı ve obsidyen. Savaşın kalıntısı. Northern'ın yaklaşımını hissettiğinde boğazından düşük bir kükreme koptu. Yaralı bile olsa, dinleniyor olsa bile, Bay Pamuk büyümüştü. Daha büyük. Hala bir kuyruğu yoktu. Hala Şeytani Bir Canavardı.Şeytani Bir Canavar olarak, iki ayaklı bir canavara dönüşebilir ve muazzam bir güç kazanabilirdi. Ama Felaket Canavarı'na yükseldiğinde, dört ayaklı formundayken kullanılabilen bir özellik olan devleşmeyi kazanmıştı. Yine de, mevcut sınırlamalarına rağmen, savaşta olağanüstüydü. Northern bunu net bir şekilde hissetti. Bay Fluffy, onun kalibresindeki çoğu canavardan daha güçlüydü. Ve onun Zirve Canavarı olarak neye dönüşeceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Bir an için, Northern hareketsiz kaldı. Sonra, uzandı—canavarın devasa tüyleri arasında elini gezdirdi. Tüyleri kalındı. Bazı yerlerde sertti. Soğuk mağara havasına rağmen sıcaktı. Northern gülümsedi. Ona sıktı. Bu— Bu onun için garipti. Duygu göstermek. Yine de, onlara—hepsine—güvenmek istiyorsa, daha fazlasını inşa etmesi gerekiyordu. Bir bağ. Ve bu yüzden, bu şeyleri yapmaya kendini zorladı. Çünkü onlar onundu.

Boş çağrıları tamamladıktan sonra, Northern Lithia'nın çevresine dönmedi—en azından zihninde değil. Bunun yerine, bilinci öğrencilerin toplandığı malikaneye, Verulania'ya doğru kaydı. Oraya vardığında, klonu zaten içerdeydi, uyuyormuş gibi yapıyordu. Yoksa gerçekten mi uyuyordu? Eğer Northern ona dinlenmesini emretseydi, muhtemelen dinlenirdi. Klonunu kontrol altına alarak oturdu ve pencereden dışarı baktı. Bu gece, ay ışığı özellikle parlaktı. Her iki göksel cisim de ona bakıyordu, sanki yıldızların kişileşmesi dünyayı gözlemlemek için muhteşem bir çift gözlük ödünç almış gibiydi. Açık pencereden soğuk bir rüzgar içeri girdi, odayı dondurucu bir soğukla doldurdu. Pencereyi kapattığını hatırlamıyordu—en son paralı askerlerle buluşmak için dışarı çıktığı zamandan beri. Düşünceleri onlara kaydı. Hepsi ölmüştü. Roma hariç. Roma da, Northern olmasaydı ölmüş olacaktı. Peki, ne için? Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi. Gidenlerin ardından düşünmeyi seven biri değildi, ama Roma'yı rahatsız eden enfeksiyonun bir şekilde ona da yayıldığı görünüyordu. Sessiz bir adımla, Northern pencereden atladı ve geceye karıştı.Figürü gökyüzünde bulanıklaştı, bir hareket izi bıraktı, sonra tanıdık bir yere hafifçe indi. Dükkan kapanmak üzereydi. Uzun, ince bir adam —resmi kıyafeti biraz dağınık, kolları yukarıda—çift kapıyı kilitliyordu. Dönüp, önünde duran figürü görünce geri çekildi. Önünde duran genç adam beyaz bir maske takıyordu, tilki şeklindeki gözleri loş ışıkta parlıyordu. “Hatırladığın için mutluyum.” Northern'ın sesi soğuktu. Uzak. Belki de delice bir sevinçle karışık. Adam hafifçe titredi, zorla memnun bir gülümseme takındı. “Ah! Genç Göçebe, geri döndün. Bu kadar erken döneceğini beklemiyordum?!” Gülümsemesi genişledi, ama gergin görünüyordu —bunu satmak için çok çaba harcıyordu. “Geri döndüm mü?” Northern hafifçe başını eğdi. “Hayır, henüz geri dönmedim.” İleri adım attı, mavi gözleri maskenin altında kötü bir şekilde parlıyordu. “Ama Lithia'ya ulaştım… bana verdiğin ruh özü uyarıcılarıyla.” Northern daha da yaklaştı, sesi alçaldı. “Bu şaşırtıcı değil mi?” Adamın gözleri bir anlığına genişledi—sonra hızla ifadesini kontrol etti. Yine gülümsedi, ama kaygı zaten yüzünün köşelerini çekiştiriyordu, onları anormal bir şekilde çeviriyordu.“Ş-Şaşırtıcı mı? Hayır! Hiçbir şekilde!!” diye kekelendi. “Sana çok umut bağlamıştım, Genç Göçebe! Sana ihtiyacım vardı—” Northern'ın eli ileri fırladı, adamın boğazını yakaladı. Kavrayışı sıkılaştı. Yavaşça onu yerden kaldırdı. Adam nefes nefese kaldı, Northern'ın bileğine tırmanmaya çalıştı, bacakları titriyordu ve yüzü renksizleşiyordu. Northern'ın sesi şimdi farklıydı—daha soğuk, daha keskin, tehlikeli. “Seninle oyun oynadığımı mı sanıyorsun?” diye fısıldadı. “Ne düşünüyordun? Beni kesin ölümün olduğu bir yere gönderdin. İçeri girsem bile, çıkamayacağımı biliyordun.” Adamın parmakları Northern'ın koluna saplandı, ama bu işe yaramadı. Görüşü bulanıklaştı, karanlık kenarlar içeri sızarken boğazı daraldı. Sonra—birden—Northern onu bıraktı. Adam bir yığın halinde yere yığıldı, ayaklarının dibinde nefes nefese, şiddetle öksürerek. Northern onu sessiz bir küçümsemeyle izledi. “Dinliyorum,” dedi karanlık bir sesle. “Bana absürtlük hikayesi anlat. Bulabildiğin en iyi hikaye.” Adam, hala nefes nefese, ona baktı. Nefesi kesik kesik geliyordu, akciğerleri korkusuyla başa çıkmaya çalışıyordu. Birkaç an sonra kendini toparlamayı başardı. “Yemin ederim, efendim… bu bir hikaye değil,” diye hırıltıyla söyledi. “Ne absürt ne de…”“Northern hareketsiz kaldı, kayıtsız. Dükkan sahibi zor bir nefes aldı, yüzünün parçalanmak üzere olduğunu hissetti. “Uyarıcılar… çok önemliydi,” dedi. “Sana söyledim—ben bir aracıyım. Birisi, onların Lithia'ya ulaşmasını sağlamak için bana belirli bir ödül teklif etti.” Sesi biraz daha sakinleşti. “Adam, mallarla geldi. İçlerinde ne olduğunu söyledi. Onların önemini açıkladı—ve bana ablukayı anlattı.” Titrek bir nefes verdi. “Ve ısrar etti,” dükkan sahibi ekledi, sesi alçalarak, “herkesin kervana katılmasını sağlamamı… özellikle ablukayı çok merak edenlerin.” Northern hafifçe hareket etti. Gözlerindeki soğuk ışık daha da parladı ve dükkan sahibinin etrafındaki hava, doğaüstü bir soğukla kalınlaştı. Bu, kış gecesinin rüzgarı değildi—bu soğuk, onu parçalayacak gibi hissediliyordu. Northern'ın zihninde düşünceler kabarıyordu, gözbebekleri hafifçe büyüyordu. Birisi onun yaklaşacağını biliyordu. Birisi onun hareketlerini öngörmüştü ama dükkan sahibine tüm detayları vermemeyi seçmişti. Gözleri karardı, titreyen adamın üzerine odaklandı.“Ablukayı merak eden kaç kişi sana geldi?” Dükkan sahibi tereddüt etti, Northern'a çok kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı. Northern'a yanıt veren onun sözleri değil—sessizliğiydi. “...Sadece ben.” Dükkan sahibi titredi. “Senin sorduğunu garip buldum, ama aynı zamanda… onun dediğini yapmaya zorlandım. Ona rapor vermek için.” Northern, Illusioned Hefter'ı ortaya çıkardı. Tereddüt etmeden, bıçağı dükkan sahibinin eline sapladı, çelik kaslarının içinden kolayca kaydı. Adamın dudaklarından boğuk, gırtlaktan gelen bir inleme çıktı, onun altında kıvrandı. Acı, varlığının her lifine yayıldı, ama Northern'ın sesi bu acıyı ürkütücü bir sakinlikle kesiyordu. “Peki… bu kişi kim?” Bu sorunun ağırlığını biliyordu. Bu yüzden onu acıyla birlikte sundu—adamın anlaması için. Onu öldürmek çok kolay olurdu. Ve dükkan sahibinin bedeni titrediğinden, mesaj alınmıştı. Tüm kolu titriyordu, acı içinden geçerken. Dişlerini sıktı, başka bir çığlığı bastırarak dudaklarını hareket ettirmeye zorladı. “Adam… kendine…” Kelimeler takıldı.Dükkan sahibinin ifadesi bozuldu—odak noktası kayboldu, sanki karanlık bir düşünce alanına uzanarak orada asla olmayan bir şeyi yakalamaya çalışıyordu. Kısa bir an, isim hafızasının kenarında duruyordu. Ama şimdi, onu söylemeye çalıştığında—kayboldu. Northern'ın gözleri kısıldı. “Kendine ne dedi?” Adam boğazını zorlayarak yuttu, alnında ter damlaları belirdi. “Kendine…” Sesi soldu. Yine, hiçbir şey. Northern onu dikkatle izledi—sadece yüzünü değil, ruhunu da. Ve bu yüzden biliyordu—bu bir gösteri değildi. Adam gerçekten hatırlayamıyordu. “Yüzü nasıl görünüyordu?” Dükkan sahibi hafifçe kaşlarını çattı, hatırlamakta zorlanarak bakışlarını aşağıya indirdi. Ama aynıydı. Hayır—daha kötü. Sadece hatırlayamıyordu… sanki hiç bilmemiş gibi hissediyordu.

Kuzey birkaç dakika sessiz kaldı. Sessizliğinin ağırlığı, havada yaklaşan bir yok oluş gibi baskı yapıyordu. Bunu gören dükkân sahibi neredeyse derisinden fırlayacaktı. İleri atıldı, Kuzey'in ayaklarının dibine kapanarak yalvardı. "Yemin ederim! Yalan söylemiyorum—seni kandırmaya çalışmıyorum!" diye bağırdı. "Tam oradaydı! Diliğimdeydi—yemin ederim, sadece… gitti." Alışılmış kendine güvenen tonu, utanmaz bir çaresizliğe dönüştü. Kuzey ona kayıtsız bir bakış attı, sonra iç çekerek geri adım attı ve adamın tutuşundan ayağını çekti. Düzeldi, tekrar ona baktı ve sordu, "Kuzey Kıtası'na ulaştığını iddia etmenin bir şans eseri olduğunu varsayıyorum—bunu beni büyülemek için söyledin." Dükkan sahibinin kafası aniden yukarı fırladı. "Ne?! Hayır! Kesinlikle değil, Bay Göçebe!! Yemin ederim, değildi!" Kelimeleri hızlıca, telaşla döküldü. "O kişi benimle buluşmak için geldiğini biliyordu! Ben, dünya genelinde bağlantıları olan çok az bilgi aracısından biriyim." Kuzey'e bir kez daha bakmaya cesaret etti—sonra çaresizlikle dolu sesiyle ekledi, "Eğer beni himayene alırsan, sana hizmet edebilirim. Lütfen—sadece beni öldürme. İhtiyacın olan her türlü bilgiyi vereceğim." Kuzey onu inceledi.İlk kez, gözlerinde bir merak kıvılcımı belirdi. Maskenin altında gülümsedi. "Oh. Elbette, bana hizmet edeceksin." Sesinde eğlenceli ama ürkütücü bir ton vardı. "Sonuçta, karavanını Lithia'ya teslim ettiğim ve geri döndüğüm için almam gereken ödül buydu, değil mi?" Bakışları keskinleşti. "Yani, evet—bana hizmet edeceksin. Ve blokaj hakkında bilmem gereken her şeyi bana söyleyeceksin." Bilgi aracısı derin bir nefes aldı. Gözlerinde korku parladı, Kuzey'in gözleriyle buluştu. "Evet, efendim. Bildiğim her şeyi söyleyeceğim." Kuzey başını salladı. Tek bir parmağını uzatarak havada yavaş, kasıtlı bir daire çizdi. Önlerinde bir yarık açıldı, karanlığı ürkütücü bir parlaklıkla yararak. Dükkan sahibi geri çekildi, bedeni titriyordu. Gördüğü şey için kelimeleri yoktu—sadece içini kemiren, açıklanamaz bir korku vardı. Bunu işlemeye fırsat bulamadan, Kuzey onu yakaladı ve yarığa adım attı. Uzaysal yırtılma arkasında hemen kapandı—hiçbir iz bırakmadan. *** Dükkan sahibi sendeleyerek, sersemlemiş bir halde durdu. Manzara tamamen değişmişti. Karanlık her yöne uzanıyordu, geniş ve boğucu bir örtü gibi.Devasa sütunlar etraflarında yükseliyordu, çok yukarıda kaybolan bir tavana doğru —eğer bir tavan varsa. Bu sütunlar, karanlığın belirli kısımlarını sabitliyor, çökmesini engelliyor gibiydi. Ancak baskıcı karanlığa rağmen, uzakta garip mavi ışıklar parlıyor ve dans ediyordu, havaya hem kraliyet sıcaklığı hem de kemik dondurucu bir soğuk yayıyordu. Dükkan sahibi, görünmeyen baskıların üzerine çarptığını hissederek titredi. Yabancı, bunaltıcı bir duygu dalgası ona çarptı. Zihni, nerede durduğunu kavrayamıyordu. Kuzey önünde yürüyordu, kısa, doğrusal adımlarla ileri geri gidiyordu. Sonra—nihayet—durdu. Mavi bakışları adamın titreyen formuna delip geçti. "Şimdi," dedi Kuzey, sesi sakin, sarsılmaz. "Devam et. Blokaj hakkında her şeyi söyle." Dükkan sahibi titredi, tüm bedeni Kuzey'in bakışının ağırlığı altında zorla ayakta duruyordu. Bu, bir avcının bakışıydı—keskin, amansız, en küçük bir provokasyonda onu parçalamaya hazır. Ama o bakış cevaplar talep ediyordu. Buradan kaçış yoktu. Konuşmaya başlamalıydı. Derin bir nefes aldı, gözlerinde korku olduğu gibi sesinin titremesinde de korku vardı."Blokaj… göründüğünden daha fazlası," diye başladı, kelimeleri titreyerek. "Yüzeyde, ulusları uyandırmak için bir baskı gibi görünüyor—onları askeri devrimin ciddiyetini görmeye zorlamak." Duraksadı, titrek bir nefes aldı. "Ama gerçekte, bu hedef değil. Aslında, ulusların kayıtsız ve şüpheci kalması… askeriye için avantaj sağlıyor. Bunu bana söylediler." Tereddüt etti. "Bu tüm operasyonu yöneten kişi… duyduğuma göre hükümetten bir asi. Bir Paragon." Kuzey'in gözleri kısıldı. "Ve?" Dükkan sahibi kuru dudaklarını yaladı. "Ayrıca, sadece bir Paragon değil… onun arkasında altı Yükselen var. Her biri dört Bilgini yönetiyor." Kuzey'in bakışları keskinleşti. "Ne dedin az önce?" Dükkan sahibi irkildi ve kekelerken, "Dedim ki—" "Hayır. Ne dediğini duydum." Kuzey onu kesti. "Bu retorikti." Dükkan sahibi derin bir nefes aldı, ama Kuzey zaten düşüncelere dalmıştı. 'Dört Bilgini? Her Yükselenin altında? Ve altı Yükselen?' Bu tür bir güç bunaltıcıydı. Hatta hepsini idare edebileceğinden bile emin değildi—en azından, çağrıları olmadan. 'Belki… klonlarımla.' Yine de, bu zor olacaktı.Diğerleri için imkânsız olurdu. Ama eğer bu Paragon—Kuzey'in çok iyi bir fikri olduğu—Yükselenleri Paragon yapmayı ve Bilgileri Yükselen yapmayı planlıyorsa, bir komuta zinciri oluşturuyordu… O zaman yıkımın ölçeği felaket olurdu. Orta Ova bunun için neyin geleceğinden habersizdi. 'O lanet Dante… bunu gerçekten düşündü, değil mi?' Kuzey yavaşça nefes verdi, düşüncelerini dengelemeye çalışarak. Sonra dükkan sahibine geri döndü. "Peki? Devam et." Adam titreyerek devam etti—ya elindeki acıdan ya da önündeki varlığın korkusundan. Ya da belki her ikisinden. "Duyduğuma göre bu zamanı güçlerini büyütmek için kullanıyor," dedi dükkan sahibi kekelerken. "Duyduğuma göre askeriye onun kalbini kazandı, hatta ona karşı olan hükümetteki kişiler… çaresizler. Tamamen çaresizler." Sesi titredi, neredeyse kırılacak gibiydi. "Bu yüzden bir temizleme başlattı. Şu anda hükümet sessiz bir karmaşa içinde. Üst kademe ölüyor… ve onu durduracak kadar önemseyen tek kişi—Paragon'a karşı durmaya cesaret edecek tek kişi—Lithia'da sıkışmış durumda." Kuzey'in gözleri farkındalıkla açıldı. 'Paragon Raizel.' Paragon her zaman haklıydı.Blokaj onu geri tutmak için tasarlanmıştı. Ama şimdi, Kuzey tam resmi gördü. Dante onu bir tehdit olarak algılıyordu. Ama yenilmez bir tehdit olarak değil. Paragon'u Lithia'da sıkıştırıyordu, böylece kimse müdahale edemezken hükümeti temizleyebilecekti. 'Ve işini bitirdikten sonra ne olacak?' Cevap ürkütücüydü. Canavarların tam gücünü serbest bırakacak… ve Lithia'yı ezip geçecekti. Hatta Paragon Raizel bile şehri kurtaramayabilirdi—ufukta bekleyen yüzlerce, belki de binlerce canavara karşı, son komutu bekleyen. Kuzey yavaşça nefes verdi, yüzünü avucuyla sildi. Her şey bir anda büyümüştü. Bunun ağırlığı—yıkımın saf seviyesi—nihayet yerleşiyordu. Ve yine de… Bu yıkımı düzenleyen Paragon'a tek bir dileği vardı. Yüzü renksizleşti. "Lanet olsun."

"Bairan." "Evet, Efendim!" Zayıf, beyaz saçlı adam, Northern'ın çağrısını bekliyormuş gibi aniden belirdi. Sanki hayatının her saniyesi sonsuz bir beklenti içinde geçmişti. Hatta gülümsüyordu. Bairan'ın kendinden emin gülümsemesini kafasından atarak, Northern dükkân sahibine bir göz attıktan sonra tekrar Bairan'a döndü. "Bu adam bana sadakatini vaat etti. Ama elbette, ona güvenemem. Bu yüzden, onu kırmanı istiyorum—öyle bir şekilde yeniden şekillendir ki, yalnızca bir seçeneği olduğunu anlasın: benim hizmetçim olmak. Eğer başka bir şey düşünürse, bilmelidir ki ölümden çok daha kötü bir kader vardır." Northern'ın sözleri, dükkân sahibinin kemiklerine işleyince, adamın yüzü tüm renklerini kaybetti. Gözleri, önündeki tuhaf bir şekilde yaklaşılabilir ama açıklanamaz bir şekilde tehditkar olan adama kaydı. Bairan, derisinin altında anlaşılmaz bir şekilde kötü bir şey bastırıyormuş gibi görünüyordu, bir şey kıvrılmış ve bekliyordu. Northern, titreyen dükkân sahibine geri döndü ve omzuna hafifçe dokundu. "Yakında tekrar buluşacağız." Dükkân sahibi konuşmaya çalıştı, ama kelimeleri birbirine dolandı, ağzından çıkmayı reddetti.Bairan bu arada ona gülümsemekteydi, delici mavi gözleri rahatsız edici bir şekilde zevk alıyormuş gibi parlıyordu. Dükkân sahibi ne olup bittiğini bilmiyordu ama korkuyordu—büyük bir korku. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Northern, Sınırsız Boşluktan kayboldu ve ikisini yalnız bıraktı. *** Odasında, Northern birkaç saat dinlenmek için uzandı. Bilinci bir klonun bedenindeyken bile, uyku aynı şekilde işliyordu. Ama huzur uzun sürmedi. Kulakları sağır eden bir çınlama, malikanenin sessizliğini parçaladı—malikane çanı, şafak kemiklerine sürtülecek kadar yüksek çaldı. Öğrenciler zaten koridorlarda hareket ediyordu, birçoğu kahvaltıya doğru gidiyordu. Konuşmaları, dünkü savaşların kalıntı heyecanıyla doluydu. Neredeyse her dövüş heyecan vericiydi, ama özellikle bir tanesi çeneleri düşürmüştü. Belirli bir öğrenci, insanları öğrenci konseyi başkanının bile ona karşı durup duramayacağını sorgulatacak kadar baskın bir güç sergilemişti. Ama konseyi başkanının kendi dövüşünü gördükten sonra, bu soru daha da zor hale gelmişti.Northern, klonuna girdiği anda hafızaya erişmişti ve tam olarak tahmin ettiği gibiydi. Öğrenci konseyi başkanı—onun kalibresindeki biri için—korkutucuydu. Ama en çarpıcı şey? Yetenek yeteneğini bile kullanmadan dövüşmüştü. Ve yine de, tek başına, üç rakibi ezmişti. Northern, son derece etkilenmişti. Onu yenip yenemeyeceği konusunda... Kendi kendine güldü. Burada kazara Behemoth'ları öldürüyordu. 'Belki... Ne olduğumu tam olarak bilmediğim gibi davranmayı bırakmalıyım.' Northern iç çekti ve banyoya girdi. Birkaç dakika sonra, taze hissederek, ıslak saçları alnına yapışmış bir şekilde odasından çıktı. Bu sadece bir klon olduğundan, Gelişmiş Klonlama'nın belirli yetenekleri, bedeninin yanı sıra eşyaları da çoğaltmasına izin veriyordu—uzun zaman önce elde ettiği bir yetenek. Çoğu yetenek sonsuza dek ayrı kalmazdı. Sistem, onları ya bedenine entegre etmenin ya da yeteneklerinin pasifliğine emmenin bir yolunu buluyordu. Örneğin, bir klon oluşturduğunda, giydiği her şeyi otomatik olarak kopyalıyordu. Başlangıçta, bu yeteneğin sınırlamaları vardı, ama nesneleri klonlama yeteneğini kazandıktan sonra, o kısıtlamalar ortadan kalkmıştı.Yine de, zamanla, o yetenek klonlarına emildi, bu da artık nesneleri bireysel olarak klonlayamayacağı anlamına geliyordu. İçsel bir bakışla bakıldığında, sistemin kendisini ince ince kısıtladığı hissine kapılıyordu. Ve yine de… aynı zamanda, ona Kendin Yap yetenekleri ve diğer olağanüstü özellikler veriyordu—bu güçler, mevcut güç seviyesinin mümkün olmasını sağlamıştı. Yine de, Northern, sisteme karşı hissettiği temkinliliği atamıyordu. Ve Boşluk ile Kaos'a karşı. Ne yapmayı planlarsa planlasın, onları bastırmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu, kendi planlarından yoksun olduğu anlamına gelmiyordu. O varlıkların bunlara göz atmasına izin veremezdi. Üniforması, bedenine sorunsuz bir şekilde belirdi. Saçını biraz daha kurutmak için karıştırdıktan sonra, Northern odasından çıktı, koridora girdi ve yemek salonuna doğru ilerledi. 'Bu... garip...' Etrafına baktı. Bu kadar çok savaşmayan öğrencinin bu koridorda yaşadığını hiç fark etmemişti. Ya da bu kadarının gerçekten yarışmaya katıldığını. Normalde, öğrenciler istedikleri gibi giyinmekte özgürdü ve genellikle savaşçı öğrenciler üniformalarını giyerdi.Ama bugün… Savaşmayan öğrenciler, akademi üniformalarını bir gurur duygusuyla giyiyorlardı. Bu… beklenmedikti. Northern, servis görevlisinin önünde durdu, boş tepsisini tutuyordu. Tezgâhın arkasındaki kadın aniden ona gülümsedi. "Bugün senin için özel bir yemek var. Lütfen tepsini bırak," dedi. Northern hafifçe başını eğdi, gözleri sorgulayıcıydı ama itaat etti, tepsiyi bıraktı. Kadın tezgâhın altına uzandı ve önceden hazırlanmış ve paketlenmiş bir yemeği çıkardı. Her yan yemek, ana yemeğin etrafında nazikçe düzenlenmişti—bir yığın püre haline getirilmiş pirinç. Sonra üzerine, ışıkta parlayan ustaca sterilize edilmiş bifteklerle dolu başka bir tepsi koydu. En küçük bir hareketle, baharatlı sos ve yağ etten cazip bir şekilde damlıyordu. Bir kez daha ona gülümsedi. "Ben savaşmayan okuldan bir yemek öğretmeniyim," dedi, sesi sessiz bir gururla doluydu. "Bizi gururlandırdın, çocuk. Bundan sonra, bu yarışmanın geri kalanında yemeklerini şahsen hazırlayıp sunacağım." Gözleri, bir şeyin şiddetiyle parlıyordu—umut, hayranlık, beklenti. "Bu, istemek için fazla görünebilir ama lütfen… bu yarışmayı bizim için kazan." Northern bir an donakaldı.Garip bir his vardı… Hafif bir iyi his, ama garip. Ayrıcalıklı muamele güzeldi—rahat bir lükstü. Ama onun gözlerindeki umut… Böyle bakılmaktan hoşlanmıyordu. Sanki bir tür kahramanmış gibi. Yine de, son zamanlarda, hoşlanmadığı şeyin tam olarak başına geldiği görünüyordu. 'Beni yanlış anlıyorlar. Ben iyi bir insan değilim.' Yine de, hafifçe eğildi, küçük bir gülümseme zorlayarak. Bir an tereddüt etti ve sonunda fısıldadı—"…Teşekkür ederim." Sonra döndü ve hızlıca uzaklaştı—yüzü aniden sıcak hissetmeye başladı. 'Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Gerçekten daha fazla sosyalleşmem gerekiyor!'

Kuzey masasına oturdu, dikkatlice iki yemek tepsisini açtı. Ancak, ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, bakışlar devam ediyordu—bıçak gibi keskin, sarsılmaz. O bakışların ağırlığı üzerine bastırıyordu, boğucu bir şekilde. Sanki ayaklarının altındaki zemin kaymış, onu havada asılı bırakmıştı—açıkta. Hatta zemin bile onu izliyormuş gibi hissediyordu. Ve sonra, durumu tam olarak kavrayamadan, siyah üniformalı öğrenciler etrafını sarmaya başladı. Birer birer, masasında yer kapmaya başladılar, fısıldayan seslerle, gözlerinde garip ışıklar parıldıyordu. Kuzey iç çekti ve başını hafifçe eğdi. 'Ne lan oluyor?!' 'Bu benim lanet performansımın çarpık bir sonucu mu?' Yere gömülme isteği içini kapladı. Belki de sadece Gölge Adımı kullanıp kaybolmalıydı—odanın rahatlığına çekilip huzur içinde yemek yemeliydi. Ama... bu işleri daha da kötüleştirir miydi? 'Bunu yapmalı mıyım?' Düşünce cazipti. Gerçekten bunu yapmak istiyordu. Ama aynı zamanda... Sonsuza kadar kaçmaya devam edemezdi, değil mi? Büyümek istiyorsa—büyümek zorundaysa—o zaman normal bir konuşma yapmayı öğrenmesi gerekiyordu, ne onu rahatsız edecek şekilde ne de hemen kaçmak isteyecek şekilde. Belki... bu gerekli bir adımdı. Zor bir şekilde yutkunarak, Northern kendini önündeki yemeğe odaklamaya zorladı. Yavaş, kasıtlı hareketlerle, parlayan gümüş çatal bıçak takımlarını açtı ve kaşığı eline aldı. Bir kaşık pirinç aldı, çorba sosuna daldırdı ve ağzına götürdü—eli hafifçe titriyordu. Ancak şimdi, dikkat çekmekten ne kadar nefret ettiğini fark etti. Daha önce bu kadar dikkat çekmemişti. Gözlerindeki saygı, hayranlık, sessiz beklenti—hepsi yanlış geliyordu. Sanki bu ona ait değildi. Sanki başkasının koltuğunda oturuyordu. 'Aldatıcı sendromu mu?' 'Buna mı deniyor?' 'Yoksa... başka bir şey mi? Sahte algı mı? Büyüklük yanılsamaları mı? Bekle—hayır, bu tam tersi—bu neydi yine?!' Düşünceleri spiraller halinde dönmeye başladı, kaotik bir karmaşaya dönüşerek, zihni çok fazla insanın onu izlemesi nedeniyle parçalanma tehdidi altındaydı. Çok fazla düşünüyordu. Çok fazla şey yapmak. 'Lanet olsun, önce yemeğe odaklan, yoksa yemeğin sana baktığını düşünmeye başlayacaksın.' Nihayet zihninde çarpışan düşüncelerin baskın fırtınasını aşmayı başaran Northern, bir parça huzur buldu. Yine de, aklının arka planında bir soru belirdi. 'O geveze ve onun Yıldız Avcısı arkadaşları nerede?' Varlıklarının çok fazla bir şey değiştirmeyeceğini varsaydı, ama en azından ince bir dikkat dağıtma bile yardımcı olabilirdi. Yine de, sanki bu durumu önceden tahmin etmişler gibi, kasıtlı olarak yoklarmış gibi hissettiriyordu. Sonuçta, öğrenciler arasında klonundan daha fazla zaman geçiriyorlardı. Klonu neredeyse hiç etkileşimde bulunmuyordu. Genelde sadece içeride kalıyordu. Northern derin bir nefes vererek yemeye devam etti. Ama huzur anı acı bir şekilde kısa sürdü. Tanıdık bir figür, yemek salonunda kasıtlı bir adımla ilerleyerek yaklaştı. Koyu ten, mor gözler, inkar edilemez bir özgüven havası. Northern kaşlarını çattı. 'Burada ne yapıyor?' Kaelan masaya ulaştı, bakışları Northern'ın yanındaki çatışmasız öğrenciye kaydı, gözlerindeki ışık nazik ama rahatsız edici bir şekilde keskin. "Lütfen, benim için yer açar mısınız? Buradaki arkadaşım ile konuşmak istiyorum.Kaelan, siyah kayışları olan standart beyaz bir spor takım elbisesi giyiyordu—bu, hemen dövüş okulunun bir antrenman kıyafeti olarak tanınabiliyordu. Ama tanınmak için bu kıyafete ihtiyacı yoktu. Sadece varlığı yeterliydi. Eşsiz ten rengi, ailesinin sarsılmaz prestiji, ona ikinci bir deri gibi yapışan mistik çekicilik—hepsi saygı talep ediyordu. Öğrenci yutkundu, gözleri sessiz bir saygıyla büyüdü, ifadesi neredeyse haykırıyordu: "Bana hitap etti!!" Kaelan gülümsedi. "Peki, ne dersin?" Öğrenci çılgınca başını salladı, yiyeceklerini toplamak için acele etti ve beceriksizce yerinden kalktı. Kaelan, rahat bir şekilde oturdu, bir dirseğini masaya yasladı, elini yanağına koydu. Ve sonra bakmaya başladı. Northern bunu görmezden gelmeye çalıştı, yemeğine odaklandı. Ama kısa süre sonra, artık yemeği yemediğini hissetmeye başladı—sanki yemek onu yiyordu. Dişlerini sıktı, kaşığını bıraktı, bir su şişesi aldı ve yarı boşalana kadar içti. Sonra, kasıtlı bir sabırla, Kaelan'a dönerek sakin bir şekilde sordu: "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Kaelan'ın gülümsemesi genişledi, neredeyse hoş bir hale geldi. "Seni seviyorum." Northern gözlerini kırpıştırdı. Sonra hafifçe geriye yaslandı, kaşlarını çattı. "…Hmm. Anlıyorum.Masasını elleriyle destekleyip derin bir nefes aldı. "Bana birkaç kez ne kadar yakışıklı olduğum söylendi, bu yüzden beni o tür birine benzetmen mantıklı. Aslında, henüz dolaptan çıkmadım ama sana temin ederim—" dramatik bir şekilde nefesini verdi, "—seni sevmiyorum. Ve asla sevmeyeceğim. "Aslında, pragmatik olursak, senin yerine kız kardeşini daha çok sevebilme eğilimim olduğunu düşünüyorum. Ama yine de, bazı önemli alanlarda oldukça... eksik." Sessizlik. Northern hemen donakaldı. 'Kahretsin.' 'Bunu biliyordum! Ağzımı açmamalıydım!' Önceki aşırı düşünmesinin ağırlığı, bu an içinde yoğunlaşmış gibiydi, kelimeleri ağzından çıkarmak için hiç zamanı olmadan sıkıştırıyordu. Bunun için bir terim olmalı. Bir durum. Herhangi bir tıbbi fenomen mi? Zihinsel mi? 'Kaos Alevleri zihnimi koruyor, zihinsel saldırıya uğrayamam!' Peki, bu ne? Bu arada, Kaelan ona bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Küçük, eğlenceli gülümsemesi donmuştu. Bir an sonra, Kaelan'ın ağzından bir gülme sesi patladı—hafif, eğlenceli, gerçekten eğlenmiş gibi.O, aniden geriye yaslandı ve neredeyse oturduğu yerden devrilecekti, bedeni gülme gücünden titriyordu. Ancak Northern, bunun hiçbir şekilde eğlenceli olmadığını düşünüyordu. İfadesi düz kalmıştı—aklı karmaşık bir haldeydi. Sadece çok fazla şey söylemekle kalmamıştı, ama o son ifade... Bu neyin nesi?! Ve—bekle—neden insanlar hakkında yakışıklı olduğunu yalan söyledi?! Hiç kimse bunu söylememişti! Bir kez bile! 'Bu sabah benimle neyin yanlış olduğu tam olarak?!' Sinirlenme, derisinin altında kabarıyordu ve aklında tek bir, filtrelenmemiş düşünce yankılanıyordu: 'İnsanlar. İnsanlar. İnsanlardan gerçekten nefret ediyorum. Beni mahvediyorlar.'

Kuzey, dikkatlice bir kaşık pirinci ağzına götürürken, Kejar soylusunun sinir bozucu derecede hoş bir kahkahası patladı. Nihayet, genç adamın inci gibi gülüşü yavaşladı ve kısa, nefes nefese gülümsemelere dönüştü. Bir anlığına başını masaya koydu, nefesini yakalamaya çalıştı. "Oh, oh, oh—gerçekten. Sen oldukça komiksin! Bu birçok açıdan beklenmedik bir şeydi." Biraz daha güldü ve devam etti. "Ve o neydi? O tür bir insan değil misin? Gerçekten henüz dolaptan çıkmadın mı? İfadelerin bir araya getirilmesi zor!" Gülüşü, eğlenceli bir iç çekişe dönüştü. "Ve ben seni o şekilde sevdiğimden bile bahsetmiyordum. Ah, sevgili yıldızlar, her şeyi tamamen yanlış anladın. Ben o şekilde düşünmüyorum. Aslında, on yıl sonra bile üstesinden gelemediğim çocukça bir aşka sahibim. Benim kalibremde biri için oldukça inanılmaz, değil mi?" Kuzey ona bir bakış attı, yiyeceğini boşuna çiğnerken, sonra gözlerini başka yöne çevirdi. 'Tam olarak değil.' Kaelan dik oturdu, rahat bir havayla. Görünüşü—sadece yüzü değil, birçok yerinde ezilebilir biriydi. Garip cilt tonuna rağmen, Kuzey onun kusursuz bir şekilde yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.Gülümsemesi özellikle tehlikeliydi, kızların—kelimenin tam anlamıyla—yüzlerine düşmesine neden oluyordu, aşka düşerek başları öne eğiliyordu. Ama o muhteşem yüzün altında, Kuzey başka bir şey gördü. Bir çocuk. Çocukluk vaatlerine, anılara ve özlemlere tutunan bir çocuk. 'Ne garip bir adam.' Eğer böyle haksız yere mükemmel özelliklere sahip olsaydı, kızları onlarla çekip alırdı. Elbette—kendi yaş aralığının altında olanların çoğu olacaktı ve duygulara zaman harcamak dışında yapacak milyonlarca başka şeyi vardı. 'Hangi şeyler?' …Örneğin Rughsbourgh'u yenmek gibi. Kuzey kendine onayladı. 'Doğru. Yapacak milyonlarca şeyim var.' Bu arada, Kaelan daha da yaklaştı, başını eğerek gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Yani, sen diyorsun ki… kız kardeşimi daha çok sevebilirsin, ama o bir çubuk gibi yapılı olduğu için—özellikleri olmayan—ona ilgi duymuyorsun." Düşünceli bir şekilde çenesini tıkladı. "Bu, taşkın kadehleri ve dev pantolonları seven bir adam olduğun anlamına geliyor." Kuzey neredeyse yiyeceğinden boğuluyordu. Şiddetle öksürdü, kupasını uzanarak suyun geri kalanını bir çaresiz yudumda içti.Eğer çocukken günlük bültenleri dinlemeden okumasaydım, bu kelimeler zihnimde bu kadar canlı bir şekilde—keskin imgeler ve hassasiyetle—yer almazdı. Şimdi, biraz utandığını hissetti. Ama bu duyguyu bastırdı ve Kaelan'a ciddi bir bakışla sabitlenmeden önce durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Senin gibi soylular genellikle düzgün bir şekilde eğitilmez mi?" Kaelan ona bir saniye baktıktan sonra başını geriye atarak kısa bir kahkaha attı. "Bah! Soylular, düzgün bir şekilde eğitilmiş? Seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Soylular o kadar ayrıcalığa sahiptir ki, genellikle oldukça… serbest davranırlar. Bazen, çok serbest." Kuzey başını hafifçe eğdi. Bu aslında çok mantıklıydı. Her zaman soyluların acımasızca eğitildiğini—hayatta kalmak için her türlü kaynağa erişim sağladıklarını—varsaymıştı. Ama lüks içinde yaşayanların gösterişini göz önünde bulundurmamıştı. Tüm ayrıcalıklarını sorgusuz sualsiz alanlar, sadece yapabildikleri için aptallığa dalanlar. 'Kolay... bu sadece insan doğası.Neden birbirlerini öldürüyormuş gibi davranıyorum?' Ne kadar serbest olsalar da, bu onun sorunu değildi. Yine de, biraz sinir bozucuydu. 'Geçmiş hayatımda, böyle bir şeyi sadece düğün gecemde deneyimledim. Ve o bile kısa sürdü...' Duraksadı, kaşlarını çattı. 'O zaman eşim, yanlış yere koyduğumu iddia etmişti...' O hain eşinin nasıl bir tehlike oluşturduğunu hatırlayınca, Kuzey aniden onun sözlerine tamamen şüpheyle yaklaştı. Başını salladı, parçalanmış, belirsiz anıyı bir araya getirme arzusunu iterek. Bazı şeylerin unutulması daha iyidir. Bu arada, Kaelan tekrar yaklaştı, gözleri deli bir peygamberin coşkusuyla parlıyordu. "Rian, benim iyi ve trajik bir şekilde yanlış yönlendirilmiş arkadaşım, gençliğini en kötü şekilde harcıyorsun." Kuzey neredeyse yemeğinden gözünü kaldırmadı. "Bir vaaz istemediğimi hatırlamıyorum..." Kaelan onu umursamadı, zaten konuşmaya başlamıştı. "Kız kardeşime ilgi duymadığını iddia ediyorsun çünkü, senin sözlerinle, 'bir çubuk gibi yapılı'—özellikleri olmayan, kadınlığın büyük kaligrafisiyle henüz yazılmamış boş bir parşömen." Kuzey iç çekti. "Bunu böyle söylemedim." Kaelan elini kayıtsızca salladı."Öz kalıyor. Bu da beni şu noktaya getiriyor: Sen, sevgili Rian, bir öz kadın gerektiriyorsun." Kuzey çiğnemeyi bıraktı, şimdi hafifçe endişeliydi. "Bunun üzerinde daha fazla durmanı umuyorum." Kaelan sırıttı. "Oh, ama durmalıyım! Görüyorsun, taşkın bir kadehe sahip bir kadın, yıldızların cömertliğini kendi formunda taşıyan bir kadındır. Takımyıldızları, sınırsız bilgeliğiyle, bu tür kadınları bollukla şekillendirmiştir—güzellik fazlası, ölümlü mühendisliğe meydan okuyan ilahi bir kıvrım! Görmüyor musun? Bunlar, ilahi fiziğe sahip kadınlardır, saygı gerektiren bir çekim gücü." Kuzey kaşığını bıraktı. "Büyük göğüslerin yıldızların iradesi olduğunu mu öneriyorsun?"

Kaelan dehşet içinde nefes aldı. "Öneriyorum mı? Hayır, ilan ediyorum! Şairler neden onları aylarla karşılaştırıyor? 'Cennet yastıkları' neden konuşuluyor? Tarih bile katılıyor—fetihlerin sadece toprak için savaştığını mı düşünüyorsun? Hayır, arkadaşım, onlar kadehleri arıyordu." Kuzey şakaklarını ovaladı. "Bu duyduğum en aptalca şey." Kaelan henüz bitmemişti."Ve dev pantolonları unutmayalım! Hiç, o kadar geniş kalçaları olan bir kadını gördün mü ki, bir imparatorluğun yüklerini taşıyabilecek gibi görünüyor? İşte bunlar, Kuzey, medeniyetin direkleridir! Doğru oranlara sahip bir kadın, güç dengesini değiştirebilir—tarihin en kurnaz kraliçelerinin de dişi yıldızların tezahürü gibi şekillendirildiğini düşünmüyor musun?" Kuzey yavaşça nefes aldı. "Yani, özetle… bana büyük göğüslerin ve geniş kalçaların ulusların kaderini belirlediğini mi söylüyorsun?" Kaelan ciddiyetle başını salladı. "Evet. Ve sen, arkadaşım, onları reddederek kaderin yüzüne tükürüyorsun." Kuzey ona, tamamen ifadesiz bir şekilde baktı. "Her gün yırtık doğmuş canavarlara karşı savaşmak için antrenman yapıyorum ve bu, savaşmak istediğin savaş mı?" Kaelan gülümsedi. "Hey! Bunun ciddiyetini küçümseme. Bu önemli! Bu kader! Bir irade gücü savaşı, arkadaşım. Yarışmadaki gücünü gördüm—bu doğanın hediyesini kabul etme gücüne sahipsin.O yüzden bana söyle… bunu kucaklayacak mısın? Yoksa yalnızlık ağacının üzerinde toplanmamış bir meyve olarak mı kalacaksın?" Kuzey şişesini aldı ve uzun, yavaş bir yudum aldı, onu bu ana getiren kararlar zincirini düşünerek. Sonunda, iç çekti. "Lithia'da uyumalıydım."

Kuzey derin bir nefes aldı ve keskin bir şekilde nefesini verdi. Her şey gitmişti. İştahı. Yemek yeme isteği. Ve önünde, bir Yüce lezzetin potansiyeli yatıyordu, tanrıların anlaşılmaz bir ziyafeti—eğer bu… soylu bir varlığın onu kesintiye uğratmaya karar vermiş olanı olmasaydı! Yine keskin bir nefes aldı, bu sefer Kaelan'a dikkatlice bakarak nefesini verdi. "Yani, sonuçta burada olma sebebin merakın, değil mi?" Kaelan donakaldı, sanki bir ilahi kilerden hırsızlık yaparken yakalanmış gibi Kuzey'e bakarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra, vahşi, şüpheli bir kahkaha attı—kesik, dengesiz ve belki de, sadece belki, başka bir şeyi örtbas etmek için. Ne yazık ki, Kuzey o zayıf kalkanı zahmetsizce gördü. "Ne?! Merak mı? Ne tür zayıf bir bahane—pfft, burada tarihin bir sonraki şekli hakkında konuşuyorum! Sen—evet, sen—gelecek tüm bir medeniyetin merkezinde olabilirsin! Canlı bir anahtar taşı, olan ile olması gereken arasındaki köprü! Ve tek yapman gereken bunu almak. Ücretsiz! Doğanın hediyesi! Sadece uzan, kap, ısır, hepsini yut!" Yumruğu sıkılaştı sanki az önce hayal ettiği soyut kavramı fiziksel olarak kavrayabilirmiş gibi.Son üç kelime ağzından bir kamçı gibi çatladı, gözleri kararlı bir delilik kıvılcımıyla yanıyordu. Kuzey ona içten bir rahatsızlık ifadesiyle baktı. Sonra iç çekti ve başını salladı. "Bunlar hakkında endişelenme. Sadece konuya gel, Kaelan. Gerçekten ne istiyorsun?" Kaelan ağır bir nefes vererek, koltuğuna dramatik bir şekilde yaslandı, sanki sahneden boo'lan bir aktör gibiydi. "Ne kadar sıkıcı bir çubuksun." Diliyle dişlerini gıcırdattı ve kaşını kaldırarak, sırıtarak. "Sen. Delisin! Tüm okul senin yüzünden tamamen deli oluyor! Ve eğlenceli bir delilik değil, hayır, tam anlamıyla bir delilik! Sanki bir günde bir yarığı temizlemek zaten aşırı bir gösteriş değilmiş gibi, Uron'u yok etmen gerekiyordu. Uron, her şeyden önce!!" "Uron?" Kuzey başını hafifçe eğdi. "O kim?" Kaelan gözlerini kırpıştırdı. Daldı. Sonra ellerini havaya kaldırdı. "Seni kamuya mal ettiğin adamın adı! Gerçekten? Onun adını bile bilmiyor musun?! Böceklerin prensi!" Kuzey hafifçe başını salladı, kayıtsız. "Oh. Oh, şimdi anlıyorum. O da senin gibi başka bir soylu varlık, değil mi?" Kaelan başını salladı, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Seni anlamıyorum.Uron Perecuey'i tanımıyorsun. En azından Perecuey'in güney krallığını biliyor musun?" Kuzey bir an tereddüt etti, sonra sakin bir şekilde yanıtladı. "Merkezi Ova'da o kadar çok ülke sıkışmış ki hepsini hatırlamak imkansız. Ama birkaçını biliyorum. Mesela Verulania.

Ve Reimgard var." Kaelan kollarını kavuşturdu. "Reimgard'ı kim bilmez?" İç çekti, sonra öne doğru eğilerek, belirsiz bir şekilde el hareketi yaparak açıkladı. "Perecuey, Böcekler Şehri olarak adlandırılıyor. Ve Uron? O, taç prensi. Böcek türü canavarlara tuhaf bir bağlantısı olan bir adam, onları sanki hiç yokmuş gibi evcilleştiriyor. Ama sadece bu değil—onun yeteneğinde bir nüans var, hiçbiri tam olarak çözemedik. Sadece kontrol değil. İnsanlar ona karşı geldiklerinde kendilerini kaybediyorlar. İstekleri çiğneniyor, sindiriliyor ve sadece teslimiyet olarak geri çıkıyor. Bu… rahatsız edici. Ve bu yüzden çoğumuz onunla karşılaşmamayı umuyoruz." Dudakları yukarı kıvrıldı, ama bu hareketin bir şey eksik gibi görünüyordu. "Tabii ki, istisnalar var. Birkaç kişi onu kolayca alt edebilir. Mesela öğrenci konseyi başkanını al." Gülümsemesi biraz sarsıldı."O kadın… başka bir şey. Sadece hareket etmeyen bir güç değil—önündeki her şeyi parçalar." Kuzey bir an aşağıya baktı, ilk buluşmalarını hatırlayarak. Gerçekten yetenekli olduğu için mi yoksa dikkatinin dağılması nedeniyle mi, o, onun mekansal farkındalığını mucizevi bir şekilde aşmayı başarmıştı—bu kolay bir iş değildi. Üstelik, çevik, keskin ve ışıkla derin bir şekilde bağlı gibi görünen bir yetenek taşıyordu. Şiddetli. Ama sonunda, yeteneklerin ham güçle ilgili olmadığını biliyordu. Onların nasıl kullanıldığıyla ilgiliydi. Ve bu… uzun, zahmetli bir oyundu. Hala öğreniyordu. Kaelan etrafa bakındı, sonra bileğine baktı. "Aman tanrım! Bu keyifli konuşmaya o kadar dalmışım ki yarışmanın başlamak üzere olduğunu tamamen unuttum!" Ayağa fırladı, hoş bir uykudan uyanan bir adam gibi esnedi, sonra Kuzey'e gülümsedi. "Senin arkadaşın olmak çok eğlenceli olacak! Kız kardeşim. Oh, o senin gücünden tamamen etkilenmiş durumda! Senin gücünden tamamen etkilenmiş. Ve seni kaderi olarak düşünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse? Ben de neredeyse aynı şekilde hissediyorum! Sadece… çok farklı bir yönde." Gözleri yaramazca parladı."Ama endişelenme! Ben kişisel olarak ilgisizliğini ileteceğim. Ama… umudunu yüksek tutma. O inatçı. Boyun eğmez. Belki de—oh, bilmiyorum—şansını artırmak için vücut faktörlerini yeniden şekillendirmek için aşırı önlemlere başvurabilir." Göz kırptı. Dudaklarında oynayan bir oyun gülümsemesiyle arkasını döndü, omzunun üzerinden el salladı. Sonra durdu. Ve geri döndü. Hava değişti—soğudu—tonundaki kolay şakacılık, daha keskin, bir amaçla dolu bir şeye dönüştü. "Oh. Neredeyse unuttum." Gülümsemesi uzadı, ama bu sefer başka bir şeydi. Keskin bir şey.

"Eğer düelloda karşılaşırsak… lütfen, elinden geleni yap." Başını hafifçe eğdi, sesi pürüzsüz, kasıtlı. "Seni yenen kişi olmak istiyorum. Yarıda değil." Bununla birlikte, Kejar varlığı elini cebine sokarak yürüyüp gitti, figürü yemek salonunun hareketine karıştı. Kuzey orada oturdu. "Elimden geleni yapmak…?" Bu kelimeleri dudaklarından geçirerek, zihninde yerleşmesine izin verdi. Onun? Elinden geleni yapmak? Neden yapmalı? Hangi sebeple? Dünyanın kaderi tehlikede değildi. Kazanacak hiçbir şey yoktu—kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.Eğer elinden geleni yaparsa… Tüm arenanın buna dayanamayacağını biliyordu. Ve içindeki insanlar ölecekti. İfadesi karardı, göğsünde soğuk bir şey birikmeye başladı. Zihninde bir düşünce fısıldadı. 'İstediğine dikkat et.' Bu adam… Kaelan. Ne istediğinin farkında bile değildi.

Düello yarışması, bir önceki günden kaldığı yerden devam etti. Artık çoğu öğrenci ya bir sonraki aşamaya geçmek için kendini kanıtlamış ya da yenilmişti. Bu nedenle, bugünkü savaşlar öncekilerden daha ciddi bir ton taşıyordu. Atmosfer yoğun, çeliğin kaotik bir şekilde çarpışma sesleriyle doluydu, sanki rüzgarın görünmez iplerini çözme tehdidinde bulunuyordu. Northern sessizce gözlem yapıyordu, her dövüşçünün dövüş tarzının özünü dikkatlice emiyordu. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu—bir tür kutsama. Değişim hissi, varlığının derinliklerine baskı yapıyordu. Ve tüm bunların merkezinde, arenaya adım atıp kılıcını denemekten başka hiçbir şey istemiyordu. Kılıç. Onu büyüleyen bir şey, rakiplerin kullandığı silahların çeşitliliğiydi. Her dövüşçünün kendine özgü bir tercihi vardı, dövüş tarzları seçtikleri silahlarla mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Northern, Grengar ile dövüşmüştü, hançerler kullanmıştı ve hatta bir odachi—ama hiçbiri, dövüş sanatını öğrendiği ilk silah olan uzun kılıç kadar doğal hissettirmemişti.Diğer hiçbir silahın ona vermediği bir rahatlık, kılıç ve beden arasında bir senkronizasyon hissi vardı. Ancak, düelloları izlerken, tarzların ve silahların çeşitliliğini görürken, zihninde sızan bir düşünce oluşmaya başladı. Belki de o rahatlık, aslında bir sınırlamaydı. Zihni, darbelerinin tam gücünü nasıl serbest bırakacağı sorusuna döndü. Gözlemlediği tüm dövüş stilleri arasında, özellikle bir tanesi ilgisini çekmeye başladı. Boş eller. Northern, geniş bir yetenek yelpazesine sahipti ve sistemin bunları birleştirme yeteneğiyle, tek gerçek kısıtlama hayal gücünün genişliğiydi. Başka bir deyişle, sınırlamalara bağlı değildi. Bu da onu düşündürttü—bu avantajı nasıl en üst düzeye çıkarabilirdi? Yeteneklerinin ve becerilerinin yalnızca bir kısmını stratejik olarak kullanarak, israf etmeden nasıl savaşabilirdi? Şu anda, temel yetenekleri şunlardı: Güneş Mirası Tek Gerçek Ben Tam Etki Hayalet Darbesi Unutuluşun İşareti Ruh İpleri Buz Kalbi Fısıldayan Fırtına Yıldırım Çubuğu Karanlık Korku Bunlar, şu anda sahip olduğu yeteneklerdi—hem Sahip Olunan hem de Kopyalanan.Ancak, manipüle ettiği bazıları vardı ve yeni bir ruh rütbesine yükselmeye çalıştığında geri tepebileceklerinden şüpheleniyordu. Yine de, bu konuda çok endişeli değildi. Elinde kullanabileceği yeterli yetenek vardı. Onu endişelendiren Aster'in yeteneğiydi. Eğer onu kaybederse, her zaman tekrar kopyalayabilirdi, ama gerçekten korktuğu şey başka bir ceza ile karşılaşmaktı. Paragon atılımını daha fazla geciktiremeyecek durumdaydı. Ve bunun öncesinde yükseltmesi gereken son bir Sahip yeteneği vardı. Neyse ki, bunu yapmak için yeterince yetenek parçası biriktirmişti—aynı zamanda bir Yükselen olabilmek için yeterli kaynakları da kalmıştı. Bu yeteneklerin her biri, bulunduğu her savaşta ona en iyi avantajı sağlamak için tasarlanmıştı. Savaşların nasıl geliştiğini izlerken, her öğrencinin yeteneklerini farklı bir yaratıcılıkla nasıl kullandığını gözlemleyen Northern, kendi yaklaşımını sorgulamaktan kendini alamadı. Kendi yaşındaki biri için, düşüncelerinde fazla kısıtlı mıydı? Şimdi gerçekten izlerken, kendi savaşlarına geri dönüp—elinde bulunan yeteneklerin bolluğuna—bir şeyin kıpırdadığını hissetti. 'Bu biraz sinir bozucu.' Eğer ona sistemi veren Nexus burada olsaydı, onu tüm bu süre boyunca izleseydi, muhtemelen o da çok sinirli olurdu. Northern her zaman her savaşta tam gücünü kullanması gerektiğine inanmadı. Ayrıca zorluğun, savaşçıları daha büyük bir şey haline getiren gerekli bir dövme olduğunu da düşündü. Ama şimdi, bir soru onu kemiriyordu. Bu değerler ve inançlarla, gerçekten orada olmaması gereken zorlukları kendine dayatmadığından emin miydi? Belki... hiç zorluk çekmek zorunda değildi. Northern hafifçe kaşlarını çattı. Bu düşünce rahatsız ediciydi. Rahatlamayı istemiyordu—bu dünyayı aşan bilinmeyen tehlikelerle dolu olan, bu öğrencilerin savaşırken anlayamadığı tehlikelerle. 'Peki, bir bakıma... ben onların en büyük savaşıyım. Ve buradayım.' Northern küçük bir gülümseme bıraktı, ama sonra düşünceleri ana noktaya geri döndü. Bir süre zorluk ve büyüme arzusunu düşündü ve hissetti... 'Belki de abartıyorum?' Düşmanlarını tek bir hamlede ezmek bu kadar kötü mü olurdu? Aynı zamanda, bir dolandırıcı gibi hissetmek istemiyordu.Ama acı çekmişti, bu noktaya ulaşmak için sayısız kez ölümün kenarında yürümüştü. O zaman, kazandığı muazzam güçte sadece keyif almak için izin verilmemesi mi gerekiyordu? O zaman neden, bunu düşündüğünde bir sahtekar gibi hissediyordu? Neden rahatladığını hissediyordu? Korku muydu? Kendi gücünde kaybolma korkusu, duraklama ve ileriye doğru itme isteğini kaybetme korkusu? 'Sadece yetenekleri kopyalamaya ve yükseltmeye devam edebilirim...' Ama derinlerde, Northern bunun sadece bu olmadığını biliyordu. Bir kişinin ne kadar güçlü olabileceği konusunda gerçek bir sınır yoktu. Yetenekleri kopyalamaya ve düşmanlarını ezmeye devam edebilirdi—ama bir gün, hayal edilemez bir zorluk onu ezdiğinde ne olacaktı? Ancak o zaman zayıfladığını mı fark edecekti? Northern, kendi kırılganlığını anlamadan o noktaya ulaşmak istemiyordu. Güç ve zayıflık mutlak değildi—her zaman değişen, sürekli kayan şeylerdi. Ve dikkatli adım atması gerekiyordu. Ama belki, sadece belki, bu dikkatli olma durumu, üzerine konulan beklentileri karşılamasını engelliyordu—gerçek anomali olmasını engelliyordu.Zaten varoluşa bir tehdit olmasına rağmen, kazara bir Felaket Behemoth'unu öldürmesine rağmen, hala bir şey eksikti. Northern iç çekti, kollarını göğsünde kavuştururken bir başka düellonun sona erdiğini hissetti. Şimdi bunu hissedebiliyordu—değişim ihtiyacını. Daha açık sözlü, yeteneklerinde daha ifade edici olmak. Kelimelerle değil—hareketlerle.

Kuzey, sonraki birkaç dövüşün gelişimini izlerken, özellikle öğrenci konseyi maçlarına dikkat etti. Ayrıca Kaelan ve kız kardeşinin mücadelesini de ilgiyle gözlemledi. Her ikisi de öğrenci konseyi üyesi olmasa da, popülariteleri konseye üye olanlarla yarışıyordu. Akademideki birkaç öğrenci, soylu ailelerden gelmesine rağmen, konseyle bağlantılı olmadan da güçlüydü. Kuzey, bunlardan birkaçını görmüştü ve Aster, onların geçmişleri hakkında bilgi vermişti. Yeteneklerini de dikkatlice not etmişti. Herkes benzersiz yetenekler sergilerken, Eclipsing Dread'i seçtiği için pişmanlık hissetmiyordu. Her şeyden çok, evrim geçirmek—yeteneği tam potansiyeline ulaştırmak istiyordu. Kollarını kavuşturmuş, son maçın sona ermesiyle birlikte sessiz bir iç çekişte bulundu. Bir kez daha sahneye çıkma sırası gelmişti. Bugün iki planlı dövüşü vardı, ancak Lithia'ya dönmeden önce sadece birine katılmayı düşünüyordu. 'Yarın yoğun geçecek.' Bugünkü zaferini güvence altına aldıktan sonra çeyrek finale, ardından yarı finale ve finale yükselecekti—bunların hepsi yarın gerçekleşecekti. Zorlu bir gün olacaktı. Elbette onun için değil.Asıl sıkıntı, yarışmanın kendisi değil, maçlarını beklerken etrafta dolanmak zorunda kalmaktı. Yine de, belki de karşısındaki insanlara biraz daha dikkat etmeye başlamalıydı. Belki—sadece belki—ona, en azından biraz olsun, meydan okuyabilirlerdi. 'Eğer bu sahtekarın zırhını çıkarmam gerekiyorsa, muhtemelen hayır.' Kendini övme huyu yoktu—doğası gereği, kendini alçakgönüllü biri olarak görüyordu. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Ama belki de neye dönüştüğüne odaklanma zamanı gelmişti, gerçek gücünün önerdiğinden daha az hissetmeyi bırakmalıydı. Nihayetinde sahip olduğu güce layık olmalıydı. Ölçülü adımlarla, Kuzey hazırlık odalarından sahneye çıktı. Bu sefer, bir değil, iki öğrenci konseyi üyesiyle karşılaşacaktı. Üçüncü rakip ise tanımadığı bir soyluydu—adını tanımıyordu ama belli bir güç seviyesine sahip olduğunu varsayıyordu. Kuzey sahneye adım attı, bakışları önündeki kıza odaklandı. Omuzlarına kadar inen simsiyah saçları vardı, alnını çerçeveliyor ve kaşlarının hemen üstünde duruyordu. Yuvarlak gözlüklerini düzelterek, ölçülü adımlarla ileriye doğru yürüdü ve elini uzattı.Elinin etrafında parlayan gümüşi kıvılcımlar dans ederken, bir şey belirmeye başladı. Bir sanjiegun. Üç metal çubuk, kavurucu öğle güneşinin altında tehditkar bir şekilde parlıyordu. Bileğini çevirerek, onları serbest bıraktı ve bir anda parçalar uzanarak tek bir sopa haline birleşti. Sopayı deneysel bir şekilde salladı, saf güç ayaklarının altındaki havayı şiddetli bir rüzgarla yerinden oynattı. Sonra, Kuzey'e sakin ve kayıtsız bir bakışla bakarak konuştu. "Benim adım Ayuri Miu. Ayuri klanından." Kısa bir duraksadı. "Bence, birinin adıyla tanışmak onurlu bir şey—" Kelimeleri takıldı. Dudaklarında bir kaşınma belirdi. "Yani… senin gibi biri. Senin gibi biri." 'Bende ne var böyle?!' Ayuri Miu nadiren soğukkanlılığını kaybederdi. Aslında, onu bu kadar olağanüstü bir sekreter yapan nedenlerden biri, tehlikeyle karşılaştığında bile sakin ve hesaplayıcı kalabilmesiydi. Ama şu anda, içsel olarak, hiç de sakin değildi. Daha önce bu kadar yakışıklı, bu kadar mükemmel yapılı, bu kadar güçlü birine rastlamamıştı—hepsi aynı anda. İlk başta, dikkatini çeken güç gösterisiydi.Ama şimdi, yüzüne bakarken, göğsünden tamamen farklı bir sıcaklık yayıldı, aşağı doğru kıvrılarak bacaklarının ortasında birikmeye başladı. 'O çok yakışıklı… Bu adaletsiz.' Sıradan bir yakışıklı değil—transandant bir tür. Diğer tüm sözde yakışıklı adamları, kaderin oynadığı acı bir şaka gibi gösteren bir tür. Önünde duran öğrenci, kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Eğer bir gün birinin kollarına düşmesine izin verecek olursa, her zaman onun gibi birini hayal etmişti. Öğrenci konseyi üyelerinin şımarık, olgunlaşmamış çocukları değil. Bir noktada Profesör Rughsbourgh'u bile düşünmüştü. Ayuri Miu için kişilik asla öncelik olmamıştı. Önemli olan güçtü. Orta halli bir yaşam istemiyordu. Küçük yaşlardan itibaren, tartışmasız güçlü bir adamın yanında durmaya karar vermişti—herhangi bir aile beklentisi yüzünden değil, çünkü bunu istiyordu. Ailesi, büyük resimde önemsiz bir klan, çok daha azıyla yetinirdi. Ama Ayuri Miu bir hayalperestti. Kendisine değerli bulmadığı hiçbir şeyi kabul etmezdi. Ve şimdi, önünde tam olarak bu duruyordu.Kuzey, ona alışık olduğu kayıtsız bakışlarıyla baktı, buz mavisi gözleri güneşin altında hafifçe parlıyordu. Kısa bir duraksamanın ardından gülümsedi. "Ben Rian," dedi. "Hiçbir klandan değilim." Ayuri Miu'nun yüzünde ateş yükseldi. 'Neden… Karanlık Yıldızlar… neden neden neden neden gülümsüyor?! Oh hayır—' Zihni kendini içe kapandı, ama dışarıdan, katı disiplinin resmi gibi görünmeye devam etti. Hızla kızaran yüzü dışında. Ve—birisi dikkatle bakarsa—bacakları hafifçe titriyordu. Kuzey başını eğdi, onu merakla inceledi. 'İyi görünmüyor… Ateşi var mı?' İfadesinde, kendini iyi hissetmediği halde sahneye çıkmaya zorladığı izlenimi vardı. 'Muhtemelen bunu hızlıca bitirmeliyim ki tedaviye gidebilsin.'

Hafifçe başını salladı ve ileriye doğru adım attı. "O halde başlayabilir miyiz?" Ayuri Miu sert bir şekilde başını salladı, silahını daha sıkı kavradı. Sopayı akıcı bir yayda salladı, döngülerin ritmi siyah sopayı bulanık bir kasırgaya dönüştürdü ve aniden alçak bir duruşa geçti. Sonra, aniden, ileriye doğru fırladı—hareketleri keskin, kesin, hızlıydı. Etrafındaki rüzgar, onu yere doğru yırtarak geçerken değişti.Kuzey hafifçe gülümsedi, onu izlerken başını salladı. [Profil] İsim: [Ayuri Miu] Gerçek İsim: [Karanlık Yürüyücü] Nitelikler: [Karanlık Rüzgar] Ruh Sırası: [Göçebe] Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Yüksek] Yetenek: [Işıksız Yıldız] Yetenek Sınıfı: [S] Yetenek Yeteneği: [Fırtına Akışı], [Ateşsiz Yanma] 'İlginç bir yetenek. Görünüşe göre, Yükselen olduğumda bunu kopyalayabilirim.' Şu anda gözünü diktiği iki yetenek vardı—Yükselen olduğunda kopyalamayı düşündüğü yetenekler. Kuzey, Ayuri Miu'nun hızla yaklaştığını görünce bakışını kaldırdı. 'Anlıyorum… bu kadar hızlı çünkü Fırtına Akışı yeteneğine sahip.' Yetenekleri hakkında okuduğuna göre, ilk yetenek vücudunu ağırsız hale getirirken, ikincisi darbelerine yanma etkisi katıyordu—ama görünür alevler üretmiyordu. 'Görünüşe göre, dövüş yeteneğine büyük ölçüde güveniyor.' Kuzey, bugün onu dövüşürken görüp görmediğinden emin değildi—belki de gördü ama klonun hafızasında kaydedemedi. Dövüşün biraz daha uzun sürmesini isterdi, sadece tekniğini analiz etmek için yeterince. Ama… 'İyi değil.' İyi bir insan gibi görünüyordu.Ve bu, maçı etkilemese de, onu daha fazla uzatmaya istekli bulmuyordu. Onu hızlıca bitirmek en iyisi olacaktı ki hastaneye gidebilsin. 'Yine de… ateşle koşarken böyle hareket edebilmek… Çok şey dayanıyor olmalı.' Kuzey sessizce içini çekti. 'Erasure kullanmak zorunda olmam hoşuma gitmiyor… yoksa Oblivion's Mark'ı mı demeliyim?' O yetenek, son çare olarak düşünülmüştü—sadece canavarlara ve saf güçle aşamayacağı kadar dirençli rakiplere ayırdığı bir şeydi. Ama tereddüt etmesi için bir sebebi yoktu. Yeteneği etkinleştirerek hareket etti. Figürü bulanıklaştı—ve Ayuri Miu'nun sopası düşmeden önce, oradaydı. …Onu engelleyerek. Ayuri Miu, içsel olarak tamamen çözülmüş birinin karşısında aniden yüz yüze geldi. Kalbi hızla çarptı. Nefesi geniş boşluklarla kesildi. Tüm bedeni titriyordu. Buhar haline gelecek gibi hissediyordu. Soğuk hava neredeyse hissedilmiyordu. Bunun yerine, vücudundaki sıcaklık kükreyerek kaynıyordu. Sanki etrafında birkaç volkan patlamış, göz alıcı alev patlamalarıyla patlayarak. 'Çok yakın…'

“Hı? Hareket etmeyi bıraktı mı?”

Kuzey'in müdahalesi hızlıydı, belki de çok hızlı—o kadar hızlıydı ki, bunu doğru bir şekilde kaydedememişti. Onun, alanına sıkıca girdiği anda bir tür içgüdüsel tepki, bir tür çılgın hareket beklemişti.

Ama bunun yerine, donakaldı.

Gözleri kocaman. Hareket etmeden. Elleri havada asılı, saldırısını yönlendirmeye bile çalışmıyordu. Sadece ona bakıyordu, gözlerini kırpıştırarak.

O anlamadı.

Yine de, kadınları asla tam olarak anlamamıştı—bu dünyada, hatta önceki dünyasında bile.

O zamanlar, birinin önce onu sevdiği, önce ona yaklaştığı, önce onunla evlendiği için minnettardı—bu yüzden bir kadının zihninde gezinmenin karmaşıklıklarıyla boğuşmak zorunda kalmamıştı.

Ama elbette, o kişinin bir yalancı olduğu ortaya çıkmıştı. Bir aldatıcı. Kemiklerine kazınmış bir ihanet.

Ondan öğrendiğini düşündüğü her şey çoktan atılmıştı—küllere dönüştürülmüştü. Onların sadece birer yalan olduğuna inanmaya başlamıştı, aptal bir kızın onun saflığını manipüle etmek için ördüğü yalanlar. Ve başarmıştı.

Yine de…

'Bu durumun ele alınması gerekiyor.'

Oblivion'un Mührü zaten aktif hale geldiğinden, yetenekleri mühürlenmişti. Muhtemelen ağırlığındaki ani değişikliği, hızındaki keskin düşüşü hissetmişti.

Northern sessizce bir iç çekti ve ileriye uzandı.

O, onun bileğini kavradı, kolunu yavaşça indirirken dokunuşunu kontrollü ama sağlam tuttu. Diğer eli belinin altına kaydı, dengesini kaybederse onu desteklemek için.

Yine de, hiçbir tepki yoktu. O, direnecek kadar donmuştu.

Parmakları onun sanjiegun'un metaline dokundu ve nazikçe onu elinden çıkardı. Bu süre boyunca, o tamamen hareketsiz kaldı.

'Sanırım ateş düşündüğümden daha kötü.'

Silaha kısa bir bakış attı, işçiliğini takdir etti ve ardından kayıtsızca geriye fırlattı. Sonra ondan uzaklaşarak, sakin bir tonla konuştu:

“Yeteneklerini mühürledim. Artık onları kullanamayacaksın. Şimdi teslim olabilirsin ve gidebilirsin, ya da seni bayıltıp bu işi hızlandırabilirim.”

Bu durumun sona ereceğini düşündü.

Ama Ayuri Miu… dinlemiyordu.

Hiçbir şey duyamıyordu.

Dünyası patlıyordu.

Korkuyla değil. Panikle değil. Ama karanlık yıldızların kör edici, coşkulu bir patlamasıyla. Güzel, her şeyi tüketen, kaçınılmaz.

Onun eline dokunduğunda, o bunu hissetmişti—vücudunda dalgalanan bir karıncalanma hissi, fatihinin gelişini ilan ediyordu. Teslimiyetinin kaçınılmazlığını duyuruyordu.

'Teslim mi?'

Bu kelime zihninde yankılandı, ama cümlesinin geri kalanı kayboldu.

O gerçekten teslim oldu. Zaten teslim olmuştu!

Ve sonra—bir an bile tereddüt etmeden—dışarı fırlattı

: "Elbette! Size teslim olacağım!! Lütfen, beni iyi kullanın!"

'…'

Northern ona baktı.

Onun ifadesi neredeyse hiç değişmedi, ama içsel olarak, omurgasında rahatsız edici bir his sürünüyordu.

Onun koyu gözlerinin parlaması—bir şeyle yanması, bir şeyin tutkulu, tehlikeli bir şekilde parlaması, içinde huzursuz bir nota çaldı.

Bir şekilde, o bakışın altında belirli bir kişinin gölgesini gördü.

Ve bu, onun derisinin ürpermesine neden oldu.

'Bir şey yanlış hissediliyor... Yanlış bir şey mi anlıyorum?'

Kuzey orada durdu, Ayuri Miu'nun önünde durarak ona tuhaf bir şekilde rahatsız edici bir şekilde bakmasıyla içten bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Arena kısa bir sessizliğe büründü, sanki herkes bir şey bekliyordu.

Sonra, iç çekti.

"Sanırım onu bayıltacağım."

Bu, neyse ki bu durumu çözmenin en kolay yolu gibi görünüyordu.

Onun figürü kayboldu—arkasında yeniden belirdi.

Ayuri Miu'nun gözleri genişlemeye bile zaman bulamadan, bedeni aniden yere yığıldı.

Onun elleri, kimsenin göremeyeceği kadar hızlı hareket etti ve arenada olan bitenden haberdar olan tek bir ruh bile kalmadı.

Kuzey, aynı şekilde şaşırmış görünen spikere döndü. O anı işlemekte zorlanırken, adam hızla kendini toparladı ve seslendi

Kazanan… Kazanan, Savaşmayan Okul'dan Rian Artemis Lael!

Ağzından çıkan bu sözlerin hemen ardından, arenada coşkulu bir tezahürat patladı; parçalı duyuru heyecanı pek azaltmadı.

Kuzey, sağlık ekiplerinin ustalıkla içeri girdiğini izledi; Ayuri Miu'yu bir sedyeye sorunsuz bir şekilde kaldırıp, aynı pürüzsüz hassasiyetle taşıdılar.

'Ona hızlı ve güvenli bir iyileşme diliyorum.'

Yavaşça nefes vererek, gözlerini sahneye adım atan bir sonraki rakibe çevirdi.

Bu kişinin kan kırmızısı saçları vardı—Lenn'in saçlarına göre daha derin, daha yoğun bir kırmızı. İfadesinde bir hafiflik vardı, dudaklarında sürekli bir gülümseme belirmişti.

Rahat bir tempoda yaklaştı, elleri ceplerinde. Kuzey'e ulaştığında, vücudu üzerinde parlayan zırh parçaları belirmeye başladı, ışığı yakalayan cam parçaları gibi bir araya geldi.

Hala gülümseyerek, Kuzey'e neredeyse nazik bir hayranlıkla baktı.

"Gerçekten, gücün etkileyici..."

Gözleri izleyiciye kaydı. Kalabalık, tuhaf bir sessizlik içinde, heyecanla izliyordu.

“…Aşağılayıcı bir yenilgi yaşamak istemiyorum, bu yüzden sana en iyi saldırımı vereceğim. Eğer bu seni çizmezse, o zaman teslim olacağım.”

Northern'ın gözleri hafifçe kısıldı.

'Bu… garip.'

Hiç kimse daha önce böyle kolay bir çıkış yolu önermemişti.

Bu adam korkak mıydı? Yoksa akıllı mıydı, güçleri arasındaki derin uçurumu anlayan—ya da en azından şüphe eden biri mi?

'Bu benim sorunum değil.'

Aslında, bu kötü bir anlaşma değildi. Northern her halükarda bunu hızlıca sonuçlandırmak istiyordu.

Ama…

Kollarını göğsünde kavuşturdu, hafifçe sırıttı, gözleri sessiz bir güvenle parlıyordu.

“Bunun biraz adaletsiz olduğunu düşünmüyor musun? Benim için de aynı olmamalı mı?”

Kızıl saçlı çocuk kaşını kaldırdı.

Northern devam etti.

"Bana en iyi saldırını ver, ben de sana benimkini veririm. Sonunda ayakta kalan kazanan olacak."

Bir an için öğrenci bunu düşündü gibi göründü, sonra başını salladı.

"Hayır, hayır. Senin kadar güçlü olmasaydın adil olmazdı. Ama dün hepimize senin… geçilmez bir duvar gibi olduğunu kanıtladı."

Kurumuş bir şekilde güldü, tekrar başını salladı.

"Seninle savaşma fikrinden korkuyorduk. Garip bir şekilde, Miu bu konuda hevesliydi ama bu benim işim değil." Nefesini verdi. "Demek istediğim şu—hepimiz senden korkuyoruz. Yani, bize biraz kamu utancı bırak, tamam mı?"

Kuzey bir an için bakışını kaçırdı, yüzünü garip bir şekilde kaşıdı.

İç çekti.

"O zaman bunu şöyle yapalım…"

Kızıl saçlı öğrencinin gözleri umutla yükseldi.

Kuzey sakin bir şekilde konuştu.

"Sana en zayıf saldırımla vuracağım. Eğer hala ayaktaysan, teslim olacağım. Bu benim ilk resmi kaybım olacak."

Öğrencinin yüzü belirgin bir şekilde aydınlandı. Gözleri büyüdü, içlerinde kırmızı çeliğin parıltısı gibi bir heyecan belirdi.

“Oh? Oh! Bu çok cömert bir davranış!!”

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi—biraz fazla geniş.

Gözleri, biraz… tuhaf bir şeyle parlıyordu.

Karanlık.

Hesaplayıcı.

‘Hehehe… Onun buna kanacağını hiç beklemiyordum… Ben gerçekten bir dehayım.’

Kuzey'in birinin ruhunun gerçek özünü algılaması artık zahmetsiz hale gelmişti. Zamanla, Kaos Gözleri'nin yeteneğinin bir benzeri, onun sıradan görüşüne de bulaşmıştı.

Bu nedenle, Kaos Gözleri'ni etkinleştirdiği zamanki kadar net olmasa da, bir kişinin niyetini makul bir ölçüde ayırt edebiliyordu.

Gerçekleri, yalanları ve insanlığın saflığını görebiliyordu. Bu duygulardan bazıları o kadar karmaşık ve iç içe geçmişti ki, tam olarak içinden geçemediği bir karmaşaya dönüşmüştü—az önce dövüştüğü kızınki gibi.

Ancak diğerleri, öğle göğü kadar netti.

Kızıl saçlı çocuk konuşmaya başladığı andan itibaren, Kuzey onun ruhunun derinliklerinde bir şeyin gizlendiğini gördü. Bu tam olarak bir yalan değildi, ama aynı zamanda bir gerçek de değildi.

Ve çocuk ne kadar çok konuşursa, o şey o kadar garip, sızan bir karanlığa dönüşüyordu.

Sonra bir öneri geldi—en zayıf yeteneğini kullanmak. Kuzey, o karanlığın yerleştiğini, rahat bir durgunluğa büküldüğünü izledi.

Çocuk ikna olmuştu. İnce manipülasyonlarla, Kuzey'i aceleci bir karar vermeye yönlendirdiğine inanıyordu.

Elbette, Kuzey'in tam olarak hangi kelimeleri veya eylemleri seçeceğini tahmin etmesi mümkün değildi. Bunun yerine, Kuzey'in kalibresindeki birinin kaçınılmaz olarak sergileyeceği baskın güvene güvendi.

Ve Kuzey, tesadüfen aşırı güçlü bir karakterin kişiliğine yönelmeye karar verdiğinden, her şey kızıl saçlı çocuğun lehine mükemmel bir şekilde gelişiyordu.

En azından, durum böyle görünüyordu.

Gerçek sorun - ve Northern'ın ona acımasının sebebi - seçtiği sözde en zayıf yeteneğin... çocuğun bunu savunma şansının olmamasıydı.

O kadar absürt bir yetenekti ki, Void Force bile buna karşı savunma yapmakta zorlanmıştı.

Ancak çocuk, kendisi için zaferin bu kadar ince bir yolunu titizlikle oluşturduğundan, Northern onun bir planı olduğuna inanmak istedi - ne kadar korkakça görünse de.

Bu yüzden, varsayılan hazırlığına saygı göstererek, Northern samimi bir şekilde yanıt verecekti.

En zayıf saldırısıyla.

Belki de içine biraz kemik koyar.

'Umarım beni biraz eğlendirir.'

Çocuğun bedeni, yüzeyi bir ayna gibi parlatılmış parlak zırh ile parlıyordu. Kızgın öğle ışığını yakalıyor, büküyor ve dağıtıyor, parlaklığı doğrudan Northern'ın yüzüne fırlatıyordu.

Ancak Northern umursamıyordu.

Chaos Eyes, onun sıradan görüşünü, kendisinin bile tam olarak kavrayamadığı şekillerde değiştirmişti. Onun kalıcı etkilerinden biri, onu ışık temelli dikkat dağıtıcılarına karşı bağışık hale getirmişti. Gözlerini kaldırıp, saatlerce parlayan bir güneşin kalbine bakabilir, etkilenmeden, göz kırpmadan durabilirdi.

Işınlar keskin, delici olabilirdi, ama asla görmesi gerekeni gizlemedi. Aksine, sanki ışığın parçacıkları ayrılıyordu, görüşünün delip geçmesi için yolu açıyordu.

Bir güç devredeydi, Kaos Gözleri tarafından yönetilen bir kavram—tıpkı yerçekimini ince bir şekilde etkileyebildiği gibi.

Bu yüzden, çocuğun zırhının kör edici parlaklığı onu en azından etkilemedi.

Ancak çocuk gülümsüyordu, sanki zaferi çoktan elde etmiş gibi kendinden memnundu.

"Benim adım Tristein! Voldiburg klanından Tristein Voldiburg."

Northern başını salladı.

'Kendilerini tanıtma şekilleri ne?'

Bu jesti geri vermek uygun görünüyordu, ama böyle resmi davranışların pek bir anlamı olmadığını düşündü. Ağzını açtı ve konuştu.

"Ben Rian. Hiçbir klandan değil."

Tristein'in gülümsemesi daha da genişledi. Başını salladı, saf bir sevinç yayarak.

“Hazırım.”

Onunla ilgili her şey güven yayıyordu. İki olası sonucu hesaba katmıştı—iki dikkatlice hesaplanmış durum. Elbette, her ikisi de onun sonunu getirme olasılığını taşıyordu, ama planlaması titizdi.

Ayuri Miu ile ilk savaşı gördükten sonra, Tristein önemli bir şey fark etti. Öğrenci tek bir yetenek kullanmamıştı. Bu, teorisini pekiştirdi.

Kuzey'in temel yetenekleri ateş ve buz ile bağlantılı olmalıydı. Daha önce sergilediği tek şey buydu. Uçuşu? Bu unsurların karmaşık bir etkileşimi—ısı ve donmanın birlikte çalışması, karşıt güçleri dengelemesi.

Ve böylece, Tristein bir sonuca vardı.

Kuzey'in ezici saldırısı bir şeyi ifade ediyordu—savunması zayıf olacaktı.

Elemental yeteneklerin doğası buydu. Yıkıcı saldırılar yapıyorlardı ama genellikle savunmada yetersiz kalıyorlardı.

Buz kalın duvarlar oluşturabilirdi, ama sonunda hala buzdu—kırılabilir.

Onun lazeri kolayca delip geçecekti.

Ateş için de aynı şey geçerliydi. Alevlerden oluşan bir duvar, su duvarından farksızdı; saldırısı, parşömen gibi onu kesip geçecekti.

Ve eğer Northern saldırıya geçmeyi seçerse?

Daha da iyi.

Tristein'in eli zırhının üzerinde gezindi, ağırlığı rahatlatıcı bir varlık gibiydi.

Bu, büyükbabasından bir hediyeydi.

Eski dünyanın bir kalıntısı.

Antik Zırh.

O kadar nadir bir hazineydi ki, Paragonlar bile onu elde etmek için savaşlar açardı.

Büyükbabası ona sadece vermişti.

Zırhın, güneş yıldızının tam gücünü bile saptırabileceği söyleniyordu.

Boğazında bastırılmış bir kıkırdama yükseldi.

'Seni seviyorum, Dede!'

Bu zırh—bu an—akademinin tarihine adını kazıyacaktı.

Artık efsanesinin fısıldandığını duyabiliyordu.

Tristein Voldiburg, akademinin asla yenemeyeceğini düşündüğü çocuğu yenen ilk öğrenci. Garip, dövüşmeyen öğrenciyi yerine oturtan kişi!

Omuzları zar zor bastırdığı kahkahalarla titriyordu. Ne kadar denese de, içinde kabaran neşeli heyecanı tutamıyordu.

Kuzey saldırısını hazırladı.

Verdiği söz gibi, en zayıf yeteneği olacaktı—hiç yükseltmediği, neredeyse düşünmediği ve neredeyse unuttuğu tek yetenek.

Fısıldayan Rüzgar.

Onu hiç sevmedi. Rüzgar yeteneği, diğer yeteneklerinin ham yıkıcılığından yoksundu. Tek avantajı, savunmalardan sızma alışkanlığıydı; uyarı yapmadan, sessiz, görünmez, ilan edilmeden vuruyordu.

Ve şimdi, Kuzey'in buna kemiklerini koymaktan kastettiği şey...

Bir Bilge'nin boşluk özü ve DiY sayesinde kendi doğaçlamasıyla, iz bırakacak kadar büyük bir rüzgar bıçağı oluşturacaktı.

Oğlanın boyunu ölçerken gözleri kısıldı.

Tristein'e kendini savunması için güvendi—ya da en azından, saldırıya karşı ölümcül bir zarar görmeden dayanabilmesi için.

Bu yüzden, bıçağı çocuğun boyuna uygun şekilde tasarladı.

Ancak bıçak çelik değildi. O, rüzgarın kendisiydi—şekilsiz, görünmez, havada taşınan bir fısıldama.

Eğitimsiz bir göz için, varlığının tek işareti Kuzey'in ayaklarının etrafında dönen hafif bir esintiydi.

Hareket etmesine bile gerek yoktu.

Ne bir savurma. Ne bir jest.

Sadece bir düşünce—

Ve rüzgar itaat etti.

Öz doğasında gizlenerek, algının ötesinde örtülmüş bir şekilde ileriye doğru fırladı.

Kalabalık nefesini tuttu.

Herkes bir saldırıyı bekliyordu.

Hatta Tristein, neredeyse heyecandan titreyerek, beklentinin teriyle ıslanmıştı.

"Hadi! Gerçekten gidecek misin—"

Onun sözleri kesildi.

Korkunç bir kan akışı—sağ omzundan, gövdesinin üzerinden sağ beline kadar yayıldı.

Tristein bunu bekliyordu. Ona hazırlık yapıyordu. Northern'ın ne tür bir hile yapacağını bilmiyordu, ama bir şeyden emindi—dayanacaktı. Her şeye karşı savunma yapacaktı. Northern'ın Tever'e saldığı kuyruklu yıldız yağmurunu görmüştü. Tam bir yok oluş, durmaksızın inen yıkım. Ve yine de, eğer tüm savaş alanı harabe haline gelse—her bir ruh yok olsa—o yok olmayacaktı. Antik Zırh bunu sağlıyordu. Tüm hasarı ondan uzaklaştıracaktı. Hiçbir saldırı onu aşamazdı. Hatta bir Paragon'un saldırısı bile savunmalarını kıramazdı. Bu, absürt, yenilmez bir güçtü, mutlak yıkıma karşı bir siper olarak duruyordu. Bunun hakkında hiç şüphe yoktu—Northern ne hazırlıyorsa, en korkunç saldırısı bile olsa, sonuçsuz bir şekilde yansıtılacaktı. Ve yine de— O yıldızlardan mahrum öğrenci neden oyalıyordu? Tristein bekledi. Saniyeler uzadı—sürünerek. İçinde garip bir beklenti ve hayal kırıklığı karışımı kıvrıldı. Bu, delirticiydi. Gecikme onu kemiriyordu, sinirlerine karşı bir dullukla sürtünüyordu. Yine de, bekledi. Ve sonra—patladı. "Hadi! Gerçekten gidecek misin—" Sözleri asla bitmedi. Bir şey havayı kesip geçti—sessiz. Aniden.Kesin. Bir rüzgar patladı—hayır, onu delip geçti. Etki anındaydı. Korkunçtu. Sağ omzundan fırlayan grotesk bir kan çizgisi, gövdesinin içinden aşağıya doğru kesilerek, etleri parçaladı, sağ beline kadar gitti. Kan fışkırdı. Tristein geri savruldu, gözleri açıldı. İnançsızlık, boğucu bir dalga gibi üzerine çarptı. Nefesi akciğerlerine geri çekildi—boğulmuş bir acı ve kafa karışıklığı soluğu. Saldırıyı görmemişti. Hissetmemişti. Vurulduğu anı bile hissetmemişti. Ama bu en kötü kısım değildi. Antik Zırhı görmezden gelmişti. Hayır—zırhı bile hedef almamıştı. Onun içinden geçmişti. Bu farkındalık korkunçtu. Antik Zırh, kavranması imkansız bir kalıntı, anlamsızdı. Saldırının gücü onu parçalamadı—içten bölündü. Boğazında bir şey yükseldi. Kan. Kalın. Sıcak. Kontrol edilemez. Bütün ağız demir tadıyla dolarken, bacakları altında titremeye başladı. Aklı bir cevap arıyordu, ama yoktu. Dünya döndü—renkler bulanıklaştı. Ne olduğunu kavrayamadan, bilinci karanlığa daldı. Ve sonra—hiçbir şey.Northern, rakibinin kendi kanı içinde büyüyen bir havuza çöküşünü izlerken, ifadesi hafifçe şaşırmıştı. Bu sefer sağlık görevlileri sahneye daldı—daha hızlı, daha keskin, daha acil. Daha fazlaydılar, iyi bir şekilde prova edilmiş bir tatbikatın hassasiyetiyle hareket ediyorlardı. Bazıları ilk yardım çantaları taşırken, diğerleri, iyileştiriciler, bilinçsiz çocuğun göğsüne parlayan ellerini bastırarak, onu stabilize etmek için çaresizce çalışıyorlardı. Northern hareketsiz kaldı, sessizce gözlemledi. Kalabalık da nefesini tuttu—koliseumda tuhaf, hayranlık dolu bir sessizlik yerleşti. Hiç kimse bir saldırı görmemişti. Ne bir hareket kıpırtısı. Ne de tek bir görünür darbe. Yine de Tristein düşmüştü. İnançsızlık ve korku, izleyicilerin geniş gözlü ifadelerine işlenmişti. Gözleri, zarar görmemiş Northern ile yaralıya müdahale eden telaşlı sağlık görevlileri arasında gidip geliyordu. Nefesler—bazıları kesik, bazıları boğulmuş—ne olduğunu anlamaya çalışanların boğazlarını tıkıyordu. Kısa bir acil durum prosedürü dizisi izledi ve sonunda sağlık görevlileri Tristein'i bir sedyeye kaldırıp aceleyle götürdüler, arenanın çıkışından kayboldular.Ve sonra, sanki bir büyüden kurtulmuş gibi, anonsör tereddütle sahneye çıktı, sesi gizli bir korkuyla titreyerek galip geleni ilan etti. İlanın sesiyle— Koliseum patladı. Kalabalığın kükremesi gökyüzünde yankılandı, sağır edici, coşkulu, çılgınca. Kan dökme unutuldu. Artık umursamıyor gibiydiler. Hayır—onları gerçekten heyecanlandıran, az önce gerçekleşen korkutucu manzaraydı. Bir öğrenci, bir adım bile atmadan bir maçı kazanmıştı. Ve bu gerçek onları histerik bir hayranlığa sürüklemişti. "O kadar güçlü mü?!" "Kahretsin! O bir Paragon mu?!" "Bunu nasıl yenebilir ki?!!" "Oh, ölü tanrılar! O bir canavar—onu seviyorum!" Tezahüratlar yükseldi, heyecan, inançsızlık ve—daha rahatsız edici —rahatsız edici bir hayranlık karışımıydı. Northern iç çekti ve gözlerini çevirdi. "Bu... hayal kırıklığı." Yanlış mı hesapladı? Saldırıya fazla mı yükledi? Hayır—bunun olmadığından emindi. Fısıldayan Rüzgar sadece A sınıfı bir yetenekti. Gerçekten öldürücü hale getirebilecek tek şey, ona kanalize ettiği yoğun özdü. Ve Tristein, zaferinden o kadar emindi ki, o kadar kendinden emindi. Northern, sadece o güvene güvenmişti.Yanlış mı değerlendirdi? Düşünceleri belirsizlikte takılı kaldı, ama üzerinde duracak zaman yoktu. Bir sonraki rakip zaten arenaya adım atıyordu. Northern'ın önünde genç bir adam duruyordu. Onun hakkında özellikle dikkat çekici bir şey yoktu. Kısa, simsiyah saçları, alnına yapışmış—ıslak. Northern'ın bakışları hafifçe daraldı. 'Islak mı?' Başını hafif bir şaşkınlıkla eğdi. '...Terli mi?' Ter damlaları, sanki bir sağanak yağmurda yakalanmış gibi, çocuğun yüzünden aşağıya doğru akıyordu. İfadesi—dağınık. Omuzları—titriyor. Yine de, her şeye rağmen, dimdik durmaya çalışıyordu. Northern onu bir süre gözlemledi. Sonra, acele etmeden, ileri adım attı. Her adımda görünür bir tepki vardı—çocuğun bacakları büküldü, sanki yerçekimi ona karşı dönmüştü. Northern onun önünde durduğunda, çocuğun kararlılığı çöktü. Yüzü buruştu, nefesi hırıldadı, bedeni çöküşe bir titreme kadar yakındı. Northern'ın ifadesi yumuşadı. Çocuğa nazik bir gülümseme verdi ve titreyen omzuna bir el koydu. "Teslim olmak ister misin?" Çocuk başını—şiddetle—salladı. Northern omzuna iki kez dokundu, sesi sakin ama kararlıydı. "Bunda bir utanç yok, dostum.Ne zaman teslim olacağını bilmek—ve cesaret etmek, bir cesaret eylemidir. Bu yüzden kendini kötü hissetme. Bugün, tüm takım arkadaşlarından daha güçlüdün." Northern gülümsedi ve çocuğa sahneyi terk etmesi için işaret etti. Zavallı öğrenci, utangaç bir şekilde itaat etti, bacakları dengesiz, bedeni tamamen rahatlamış bir şekilde arenadan neredeyse kaçtı. Anonsör, hala gerçeküstü olayların etkisiyle boğuşurken, boğazını temizledi, kendi inançsızlığını maskelemeye çalışarak—ve başaramayarak. "B-Bu… bu… bir başka temiz zafer! Savaşmayan öğrenci için bir başka galibiyet—Rian!!" Koliseum patladı. Kulakları sağır eden tezahüratlar, sloganlar ve övgüler havayı doldurdu, sesler kaotik bir coşku içinde üst üste bindi. Northern onlara—hepsine—bir göz attı. Ve iç çekti. "Bu hızlıca sıkıcı hale geldi." Heyecan solmuştu. Hayranlık anı—güç gösterisinde nefeslerini tutanların görüntüsü—tatmin ediciydi. Geçici olarak. Ama geçiciydi. Boştu. Tatmin edici değildi. Tepkilerine dalmıştı, ama bunlar… anlamsızdı. 'Lithia'ya dönmem gerek.'

Northern hemen Lithia'ya döndü, klonunu günün geri kalanında işleri halletmesi için bıraktı. Olayların nasıl gelişeceğine bağlı olarak, yarışmanın sonuna kadar devam etmesine bile izin verebilirdi. Yine de, kendini test etmek istediği birkaç kişi olduğu için şüpheci kalmaya devam etti.

Özellikle öğrenci konseyi başkanı ve ekibi. O grup onu en çok etkileyen gruptu.

Şu an için, dikkati tekrar Lithia'ya kaydı.

Odası dar bir alan gibi hissettiriyordu, boyut açısından değil ama atmosfer açısından. Küçük pencereden sızan parlak ışınlara rağmen, köşeler inatla gölgelerle örtülü kalıyordu. Karanlık orada, hareketsiz bir şekilde yapışmıştı.

Kuzey derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Son birkaç saat içinde, Paragon Raizel'in talimatları doğrultusunda birkaç kişi kapısını çalmış, ama sessizlikle karşılaşmıştı.

Artık, gün içinde ilk kez, öğle vakti çoktan geçmiş olmasına rağmen, kapısı nihayet gıcırdayarak açıldı.

Jeci döndü, bakışları ona odaklandı ve başını hafifçe eğdi.

"Uyandın."

"Evet, uyandım," diye yanıtladı Kuzey, onun gözleriyle buluşarak.

Bir an duraksadı, onu birkaç saniye gözlemledikten sonra kaşını kaldırdı.

"Burada ne kadar süredir bekliyorsun?"

Jeci, cevap vermeden önce tekrar başını eğdi.

“Çok uzun değil… Sadece insanların sürekli odanıza rahatsızlık verdiğini fark ettiğimde geldim.”

Kuzey, ona şüpheli bir ifadeyle baktı.

“Ve bu ne kadar sürdü, Jeci?”

Yüzünü biraz buruşturdu, parmaklarıyla saydıktan sonra başını tekrar kaldırdı.

“Yaklaşık… altı saat? Emin değilim. Şafak vakti civarındaydı.”

Kuzey, birkaç saniye boyunca ona boş boş baktıktan sonra pes ederek derin bir nefes aldı.

“Git biraz dinlen. Ah, bekle. Aslında ne yaptığından bile emin değilim—sadece sosyalleş ya da bir şeyler yap. Boş bir çağrı gibi davranmayı bırak!”

Kuzey, Jeci'ye elini savurarak geçerken, birkaç dakika içinde koridorda ilerlemeye başladı. O sırada aniden bir ses havada yankılandı.

“Aman Tanrım! Öğrencim, Ral!! Yıldızlar üstümde, seni bulması için milyonlarca insan gönderdim! Ve şimdi, işte buradasın, tam zamanında geldin!”

Kuzey, sesi belirlemek için bir an duraksadı—ses, kapının yakınındaki kapalı bir pencereden geliyordu. Gözleri, pencere içerden açılırken ona odaklandı.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı, içerdeki Paragon'u incelerken bakışları keskinleşti.

'Pencere kapalıyken nasıl benim olduğumu bildi?'

Paragonlar Paragon'dur—böyle başarılar şaşırtıcı olmamalı, yine de onu hayrete düşürdü. Kendi gibi bir Bilge başkalarını görmeden hissedebiliyorsa, o zaman bir Paragon'un çok daha fazlasını yapabilmesi mantıklıydı.

Pencereden, Kuzey odanın içini görebildi—büyük bir konferans alanı, etrafında sandalyelerle çevrili büyük, dairesel bir masa ile hakimiyet kurmuştu. Masada Paragon Raizel ve iki kişi oturuyordu.

"Lütfen, mentee'm, içeri gel! Rahat et."

Kuzey içeri adım atmadan önce sadece kısa bir tereddüt yaşadı.

Raizel'in sesi rahat bir sıcaklık taşıyordu, ama o rahatlığın altında, sözleri mutlak bir otorite barındırıyordu—itiraz için yer bırakmayan bir otorite.

"Tam çok önemli bir toplantıya başlamak üzereydik," diye devam etti Raizel. "Senin de bizimle katılman bence doğru olur."

Masanın etrafında oturan iki adam sessiz kaldı. Ancak, onlardan biri yüzünde bir tereddüt parıltısı taşıyordu—Kuzey'in hemen fark ettiği, bastırılmış bir direnişin kısa bir anıydı.

'Bu durumun bir garipliği var.'

Odanın içindeki atmosfer onu rahatsız etti. Düşmanca değildi, açıkça değil—ama içinde bir beklenti akıntısı, havanın kendisine işlenmiş bir söylenmemiş gerginlik vardı.

Raizel'e döndü, bakışı kararlıydı, reddetmek üzereydi.

Ancak dudaklarını ayırmadan önce, Paragon Raizel'in sesi tekrar yankılandı, net ve otoriterdi.

"Lütfen, Rian, ısrar ediyorum. Bu önemli."

Bu sözlerin, Northern'ın iradesine baskı yapan bir ağırlığı vardı. Paragon'un sesine karışmış ince bir güç, reddetmeyi... zor hale getiriyordu.

Yavaşça nefesini verdi.

Sonra, tek kelime etmeden, bir sandalyeyi geri çekti ve oturdu.

Paragon Raizel, Northern'ın sandalyesine yerleşmesini izledi, ifadesi okunaksızdı, sonunda konuşmadan önce.

"Yükselen Zion. Bilge Mack. Bu, bize malzeme getiren ve sivilleri kurtaran genç adam Bilge Rian. Bu toplantıdaki önemi, dağları başarıyla aşmış olmasıdır—canavarlardan ve yarıklardan etkilenmiş olmasına rağmen. Onun görüşlerinin tartışmamızda önemli olacağına inanıyorum. Bu, ikinize de uygun mu?"

Sesinde tartışmaya yer yoktu.

"Uygun değilse bile," Raizel kayıtsız bir omuz silkmeyle ekledi, "kararımı değiştirmeyi planlamıyorum. Ama en azından, ikinizin nerede durduğunu bilmek, bu toplantının yönünü belirlememe yardımcı olacak—ister onayınızla ister onaysız."

Sage Mack, daha önce bir tereddüt anı göstermiş olan adam, derin bir nefes aldı ve nihayet konuştu.

Ses tonu ince, neredeyse melodik bir şekildeydi, sanki başka bir hayatta iyi bir şarkıcı olabilirmiş gibi.

"Özellikle memnun değilim, efendim. Sadece… gereksiz olduğunu düşünüyorum. Biz üçümüz bu şehrin konseyini uzun zamandır yönetiyoruz. Gücümüz sayesinde şehir ayakta kaldı. Bu bir şey ifade etmeli."

Raizel, sözlerine düz, sarsılmaz bir bakışla karşılık verdi. Yüzü tamamen duygusuz bir maske gibi, okunamaz haldeydi.

"Duygularını anlıyorum, Mack. Ama yanılıyorsun."

Bir an duraksadı.

"Ben buranın konseyiyim. Siz ikiniz—değerli olsanız da—sadece harika yedeklersiniz. Eğer ben burada deli bir köpek gibi emirler vermeseydim, dışarıda hayatta kalabileceğinizi gerçekten mi düşünüyorsunuz?"

Sage Mack başını hafifçe eğdi.

"Bunu kastetmedim, efendim—"

"Aman Tanrım! Seninle sadece şaka yapıyordum." Raizel'in gür sesi odayı doldurdu. "Yüzünün erimek üzere olduğunu düşündüm—bu çok komikti!"

Paragon'un tuhaf mizah iddiasına rağmen, Sage Mack hâlâ temkinli bir ifade takınıyordu, bakışları masaya daldı.

Raizel ardından dikkatini Ascendant'a çevirdi.

Gri dalgalı saçları düzgün bir şekilde geriye bağlanmış yakışıklı adam hafifçe başını salladı.

"Hiçbir şekilde hoşnutsuz değilim." Gözleri Kuzey'e doğru kaydı, merakla keskinleşti. "Aksine, kendimi merak ederken buluyorum… senin ona bu kadar ilgi duyman için ne kadar güçlü olduğunu. Ne sen ne de Mack bana böyle bir ilgi göstermediniz."

Bir an geçti. Sonra, hafif bir gülümsemeyle ekledi

: "Kıskandığım için değil…"

Raizel aniden öne doğru eğildi, gülümsemesi genişledi.

"Pekala, hiçbiri sizin çürük kıçlarınızdan bir Behemoth'u yanlışlıkla öldürmedi."

Oda dondu.

Ağır bir sessizlik havayı sararken, hem Sage Mack hem de Ascendant Zion sertleşti.

Sonra, tam aynı anda—

"Ne?!"

Sesleri bir ağızdan yankılandı, gözleri şokla büyüdü.

Kuzey, bu arada, Raizel'e karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, Paragon'a sessizce lanet etti.

"Ne? Bir Behemoth'u mu öldürdü?"

"...Yanlışlıkla mı?"

Sesleri, zihninin bu gerçeği tam olarak işlemeyi reddettiği gibi, parçalı bir inançsızlık içinde üst üste bindi.

Hem Sage Mack hem de Ascendant Zion, Paragon Raizel'e döndü ve ifadeleri şok ile inançsızlık arasında sıkışıp kaldı.

Raizel ise sadece kafasının arkasını kaşıdı, gülüşü yavaş ve neredeyse çok rahat görünüyordu.

"Ha, ha, ha… Bu sadece ağzımdan kaçtı, çocuk. Beni umursama." Tembelce bir el salladı. "Yaşlandığında, ağzın gerçekten çok gevşek olur. Haha. Benim yaşıma geldiğinde anlayacaksın."

Northern hiçbir şey söylemedi, ifadesi karardı. Yüzünde bir kötülük gölgesi belirdi.

Yükselen ve Bilge ona aynı anda döndü.

Paragon Raizel gerçekten doğruyu mu söylüyor? Gerçekten bir Behemoth'u mu öldürdün—

“...Yanlışlıkla mı?” Sage Mack vurguladı, sanki o kısım özellikle önemliymiş gibi.

Kuzey sessiz kaldı. Ama cevap vermesine gerek yoktu. Yüzü her şeyi onaylıyordu. Daha da önemlisi, Raizel'in gereksiz bir yalan söyleme nedeni yoktu.

“Nasıl?!” Yükselen Zion baskı yaptı, tonu yükseldi. “Bunu nasıl yaptın?!”

Sesinde gerçek bir inançsızlık vardı.

“Henüz bir Yükselen bile değilsin! Bir Yıkıcı'yı öldürmek senin için imkansız olmalı—bir Behemoth'tan bahsetmiyorum bile! Sadece bir Paragon'un onu öldürme hakkı vardır!”

Kuzey'in ifadesi daha da karardı.

Ne saçmalık.

Daha önce bir Belial'ı bile öldürmüştü. Behemoth'u öldürme 'hakkı' ne demekti? Bu insanların görevlerini daha iyi çalışmaları gerekiyordu. Bu günlerde, herkes her şeyi öldürebilir—en azından, onun için böyleydi.

Konuşma daha da tırmanmadan, Raizel dramatik bir şekilde iç çekti.

“Hey, siz ikiniz—şu zavallı çocuğa dokunmayın!”

Hemen, hem Sage Mack hem de Ascendant Zion, koltuklarına yaslandılar, ancak merakları bakışlarında belirgin bir şekilde kalmaya devam etti. Zaman zaman gözleri, söylenmemiş sorularla yanıp sönen Northern'a kayıyordu.

Raizel derin bir nefes aldı, tonu daha ciddi bir hale geldi.

“Yani… Sizlerden bir şeyleri saklamayı bırakacağım. Söyleyeceğim şey gizli—yüksek rütbeli bir askeri sır. Ve bu bilgiyi ya benimle birlikte alacaksınız… ya da hemen odadan çıkacaksınız.”

Hava ağırlaştı.

Bakışları üzerlerinde dolaştı—güçle değil, çok daha güçlü bir şeyle. Sessiz, kaçınılmaz bir ağırlık.

“Yani, hepimizin aynı sayfada olduğunu varsayıyorum?”

Northern bir an tereddüt etti, sonra yavaşça elini kaldırdı.

Henüz tam olarak kaldırmadan, Raizel akıcı bir şekilde araya girdi.

“Endişelenme, Ral. Benim öğrencim olduğun için otomatik bir geçiş hakkın var.”

Gülümsemesi genişledi - neredeyse çok geniş.

Karanlık bir gölge Northern'ın yüzünü geçti.

Raizel, bakışları umursamadan, bir kez ellerini çırptı.

"Şimdi, başlayalım en baştan."

Paragon Raizel, masanın üzerine dirseğini dayayarak öne doğru eğildi ve gözleriyle üzerlerine süzüldü.

"Bu yıkımın arkasında kimlerin olduğunu biliyor musunuz?"

Yükselen Zion, Sage Mack'e bir göz attı, paylaşılan kafa karışıklığı belirgindi.

"Canavarlardaki tuhaf davranışlar bunun suçlusu değil mi?" diye sordu Zion. "Tek tuhaf olan, neden daha fazlasının Lithia'ya doğru sürüklendiği. Ama diğer yerlerin bizim kadar kolay olduğunu varsaymazdım..."

Kuzey'in gözleri hafifçe büyüdü.

'Bilmiyorlar...'

Hiçbir şey söylemedi, ama farkındalık açıktı—Yükselen Zion, Lithia'nın kuşatma altındaki tek şehir olduğunu tamamen bilmiyordu.

Raizel derin bir nefes aldı, başını çevirdi.

"Ral, lütfen durumu onlara açıkla."

Kuzey bir anlığına şaşırdı. Bu daha önce belirtilmemişti. Bu toplantının yapıldığını bile bilmiyordu, konuşacağını ise hiç düşünmemişti.

Raizel'in, yeni birinin onlara katılacağını astlarına söylemediği gibi.

'Ne kadar sürpriz yeteneği varsa, bu kötü bir alışkanlık.'

Sinirini bastırarak nefesini verdi. Soğuk gözleri, onlara süzme bir gerçeklikle baktıkça daha da karardı.

Şu anda, Lithia canavarlardan kuşatılmış tek şehir.

Her iki Sage Mack ve Ascendant Zion'un gözleri şokla büyüdü.

"Ne?!"

"Ne dedin az önce?!" Zion'un sesi gürledi.

Sage Mack, diğer yandan, endişeli görünüyordu, yüzünde derin bir kaş çatma belirmişti.

Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Neden?

Northern, devam etmeden önce Paragon'a bakışını çevirdi.

Dünyanın geri kalanından koparıldınız. Askeri güçler sahne arkasında ince bir şekilde hareket ederken, onların bu kadar büyük bir ölçekte canavarlara nasıl hakim olduklarını tam olarak bilmiyorum, ama bir şey kesin—Lithia'da olanlardan sadece onlar faydalanıyor.

Gergin bir sessizlik takip etti.

Yükselen Zion, Raizel'e döndü.

Paragon derin bir nefes aldı, sonra nihayet konuştu.

“Çok, çok uzun zaman önce, bir arkadaşım vardı.” Ses tonu ölçülü, yavaştı. “Harika ve zeki bir adamdı. Hizmet fikrini takdir ederdi—askeriyeyi severdi çünkü ona göre, kıtaya özveriyle, kişisel çıkar gözetmeden hizmet ediyorlardı. Her zaman olmak istediği türden biriydi.”

Raizel devam ederken dikkatle dinlediler.

“Ama yollarımız ayrıldı. O, askeriye katıldı ve etkileyici ve güçlü bir figür haline geldi. Sonra, üç yıl önce, bir Paragon oldu. O zaman bana bir teklifle geldi—beni sahiplenmek istedi. Tüm kıtayı domine etmek, her şeyi 'eşitlik' haline getirmek ve ulusların ve şehirlerin bencilliğini devrim niteliğinde değiştirmek istiyordu.”

Raizel'in sesi bir kenar aldı, gözleri kısıldı.

“Bunun daha fazla detayı vardı ama şimdi önemli değil. Önemli olan, onu reddettiğimdir. O, beni düşmanı olarak işaretlediği andı.”

Paragon hafifçe geriye yaslandı, nefesini verdi.

"Lithia'nın talihsizliğinin doğrudan benim varlığıma bağlı olduğuna inanıyorum. Ya beni burada planlarını tamamlayacak kadar uzun süre tuzağa düşürmek istiyor, ya da beni öldürmek için sinsi bir yol geliştirdi—çünkü benim onun yolunda olacağımı biliyor."

Kısa bir sessizlik oldu.

Northern adamı inceledi. Raizel konuşmayı bitirir bitirmez, nihayet şöyle dedi

: "Eh… emin değilim ama bahsettiğin bu çocukluk arkadaşı—adı Dante mi acaba?"

Raizel belirgin bir şekilde sertleşti. Vücudu tamamen şaşkınlıktan geri fırlayacak gibi oldu.

Bir an, soğukkanlılığı sarsıldı.

Sonra, sanki kontrolü zahmetsizce geri kazanıyormuş gibi gülümsedi.

"Aman Tanrım? Dante'yi mi tanıyorsun?"

Northern omuz silkti.

"Çok derin bir şey değil. Arcadia'da bir çatışma durumu vardı, orada tanıştık. Birlikte ona meydan okuduk."

Raizel'in ağzı açık kaldı.

"Dante ile bir çatışmaya mı girdin?"

Kuzey, kayıtsız bir şekilde başını salladı.

Evet. Yaptım.

"Dante ile bir çatışmaya mı girdin?"

Kuzey, kayıtsız bir şekilde başını salladı.

"Evet, girdim."

"Ah. Girdin..."

Paragon Raizel ona boş boş baktı. Bir an için, kendi kafasında ne olup bittiğinden bile emin değildi.

Bu neydi? Bunu kader mi diyorlardı? Bu tuhaf varlık—tamamen tesadüfen karşılaştığı bir çocuk—eğer öyle denilebilirse—aynı, imkansız koşullar altında Dante ile de mi karşılaşmıştı?

Paragon Raizel'in dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

'Görünüşe göre yıldızlar gerçekten de benim üzerimde gülümsüyor.'

Her zaman var olan bir gülümsemeyle Northern'ı incelerken, koltuğuna yaslandı ve kol dayama yerine hafifçe vurdu.

Oda sessiz kaldı. Yükselen Zion ve Bilge Mack, Paragon'un bu açıklamayı neden bu kadar ilginç bulduğuna dair eşit derecede belirsiz görünüyordu.

Onlara suç atılamazdı.

Sonuçta, Dante'yi tanımıyorlardı.

Hatta Northern bile onu tanıdığını iddia edemezdi.

Elbette, Dante'nin etkileyici bir güç sergilediğini görmüştü, ama bildiği kadarıyla, adam hiçbir zaman Öz Manifestasyonu'na benzer bir şey kullanmamıştı—ve bunu da hiç dile getirmemişti.

Eğer Paragon Raizel'in açıkladığı doğruysa, o zaman Dante, gösterdiğinden çok daha güçlüydü. Bu da demek oluyordu ki...

Rift sırasında hepsini yanıltmıştı.

Küçük bir kaş çatma, Northern'ın alnında yavaşça belirdi.

'…Bu, onun bildiği anlamına geliyor.'

Dante, herkesi yanıltma niyetiyle yırtıktan girmişse, o zaman başından beri, müttefikleri dışındaki herkesin bir düşman olduğunu kabul etmişti.

Çünkü işlenecek olan dehşetleri en iyi bilen biri, bu kadar dikkatli bir aldatmayla hareket edebilirdi.

Sonra onun teklifi vardı—tek bir dilek önerisi.

Bunun bir nedeni olmalıydı.

Yine Northern kendini… kullanılmış buldu.

Bunu fark ettiğinde, iç dudağını ısırdı.

Ama aynı zamanda… tam olarak değil.

Kullanıldığını söylemezdi, çıkar sağlamadan manipülasyonu ima eden bir şekilde değil. Hayır—bu farklıydı. Karşılıklıydı. Onun da bundan kazanacağı bir şey vardı, tıpkı Dante gibi.

Ve çünkü kazanacak bir şeyi vardı—çünkü Dante, üç dileğini yerine getireceğine söz vermişti—ona bir iyilik borçluydu.

Bu dengeydi.

Ve Northern'ın türünden bir insan olduğu için—ve bir yerde, ruhunun derinliklerinde, hala öyleydi—anlaşmanın kendi tarafını tutma zorunluluğu hissetti.

Söz vermişti.

Ve bir adam olarak, buna uyması gerekiyordu.

Paragon Raizel nihayet öne doğru eğildi, gülümsemesi biraz daha parlaklaştı.

"Bu daha da iyi," diye düşündü. "Dante'yi tanıdığın için, bu benim için işleri çok daha kolaylaştıracak."

Parmakları tekrar kol dayama yerine kaygısızca vurdu, ama bakışı keskin, değerlendiren bir şekilde kaldı.

"Burada olmanın sadece bir tesadüf olduğuna da inanmıyorum."

Tonunda bir değişiklik oldu, merak soğuk bir şeye dönüşerek keskinleşti.

"Belki de seni tuzağa düşürmeye çalıştı?"

Raizel düşünmeyi bir saniye düşündü, sonra başını salladı.

"Hayır... bu pek mantıklı olmaz, çünkü içeriye bir ablukayla ilgili bilgiyle girdin."

Aralarında bir sessizlik uzandı.

Paragon, düşüncelerine daha derinlemesine dalmış gibi görünüyordu, gözleri odanın duvarlarının ötesindeki olasılıkları düşünürken daralmıştı. Sonra derin bir nefes verdi, ifadesi gerginleşti, kaşlarının arasında en hafif bir kırışıklık belirdi.

Sonunda, bakışları Northern'a kilitlendi, sabit ve amansız bir şekilde.

"Ral," dedi, sesi daha ciddi bir ton aldı. "Eğer sakıncası yoksa, sana bir sorum var."

Northern, onun bakışlarıyla eşit bir şekilde karşılaştı.

Bu noktada, Paragon'un ne sormak istediğini zaten tahmin edebiliyordu.

"Lütfen, devam et."

Raizel'in ifadesi, önceki eğlencesini tamamen kaybetti. Artık bakışlarında hiçbir oyun izine rastlanmıyordu—sadece ağırlık, keskin ve ağır bir şekilde vardı.

Bir sonraki sözleri kesin bir ciddiyetle söylendi.

"Neden buradasın?"

Soru, odanın içine, durgun suya düşen bir taş gibi yerleşti; dalgaları görünmezdi ama derinden hissediliyordu.

"Neden geldin?"

Northern bir süre sessiz kaldı, soru aklında Paragon'un aklında olduğu gibi kalmaya devam etti.

Sonunda, başını kaldırdı ve Raizel'in bakışlarıyla buluştu.

"Bir tür… duygusal bir şeydi."

Bu sözler Paragon Raizel'i hazırlıksız yakaladı. İfadesi biraz değişti—sadece hafifçe—ama Northern, şaşkınlığın en ufak bir ifadesini fark etti.

"Duygulara düşkün biri gibi görünmüyorsun," diye belirtti Raizel.

Northern sadece omuz silkti.

"Ama oldukça meraklıydım."

“O halde merak, değil mi?” Raizel düşündü, dudakları yukarı doğru kıvrılarak. “Bu çok daha uygun görünüyor. Seni duygusal bir şekilde hayal etmeye çalışmak… tsk. Kafamda çalışmıyor.”

Başını hafifçe salladı, sadece ona boş boş bakan Northern'ı inceliyordu. Northern konuşmadan önce bir an geçti.

“Bir öğretmenim silah teslim etmek için geldi. Tüm detayları bilmiyorum ama babasıyla ciddi bir teslimat yapmak zorundaydı. Ne yazık ki…” Duraksadı, sesi alçaldı. “Bir bacakla geri döndü. Ve babasının iki kolu da yoktu.”

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

“Sadece merak olduğunu söyleyemem,” diye itiraf etti, sesi ölçülüydü. “Duygusallığın benim işim olmadığını kabul etsem de… bu sadece mantıklı gelmiyordu.”

Yavaşça nefes verdi, gözleri karardı.

“Bana bu kadar çok bilgi veren birisi için, hayatını tehdit edebilecek bir şeyin olabileceği düşüncesi… sahip olduğum tüm güçle, geri çekilip hiçbir şey yapmamayı düşünmek—”

Ses tonu kesildi, düşünce tamamlanmadı.

Northern'ın gözlerindeki mavi ışık parladı, biraz daha şiddetli yanarak—neredeyse tehditkar bir şekilde.

Raizel onu dikkatle izledi, kendi ifadesi okunaksızdı.

“Oh,” Paragon mırıldandı. “Demek böyleymiş.”

Tonunda hafif bir yumuşama oldu, daha çok bir sempatiye yakın bir şeyin içine daldı.

“Üzgünüm. Belki de aptalca konuştum.” Arkasına yaslandı, hafifçe başını salladı. “Ama şimdi daha iyi anlıyorum. O zaman bir tesadüf oldu.”

Northern'ın kaşı biraz gevşedi, ama ifadesi hâlâ uzak görünüyordu. Kısa bir süre için gözlerini başka yöne çevirdi, sanki kelimelerini tartıyormuş gibi, sonra tekrar konuştu.

“Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum.”

Raizel'in bakışları keskinleşti.

“Affedersiniz?”

Northern tekrar yukarı baktı, bu sefer sessiz bir kesinlikle, gözlerinin arkasında bir güven yanıyordu.

“Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum.”

Paragon'un yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

“Ve neden böyle düşündüğünü sanıyorsun?”

Kuzey tereddüt etti.

Yüksek sesle söyleyip söylememekte kararsızdı.

Ama sonunda, yaptı.

"Birinin buraya geleceğimi bildi," dedi. Sesinde bir kararlılık vardı, ama şimdi bir keskinlik de vardı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bu kasıtlı gibiydi. Sanki biri benim gelişim için kişisel olarak hazırlık yapmıştı."

Duraksadı, sonraki sözleri daha soğuktu.

"Ve anlaşılan o ki... uyarıcıları temin eden aynı kişiydi."

Kuzey tereddüt etti.

Bu bilgiyi açıklamak bir riskti. Hayati bir risk.

Sonuçta, bu doğrudan onu ilgilendiriyordu—ve daha da önemlisi, kendisine yetenekli bir takipçi kazandığını güçlü bir şekilde ima ediyordu.

Birçok şey bilinmezdi ve bildiği az şeyi paylaşmak, kendi zayıflıklarını açığa çıkarmakla tehlikeli bir şekilde yakın hissettiriyordu. Ve bu, Kuzey'in nefret ettiği bir şeydi.

Yine de, hissettiği her şeye rağmen, konuşmayı seçmişti.

Neden?

Çünkü deneyim ona sert bir gerçeği öğretmişti—özellikle bu dünyada:

Ne kadar yalnız yapmaya çalışırsa çalışsın, her zaman bir sınır vardı.

Ve daha da önemlisi, her zaman yanlış yapma şansı vardı.

Kuzey, insanlara güvenme konusunda hâlâ şüpheciydi. Her zaman öyle olacaktı. Ama mantıklıydı—pratikti.

Paragon Raizel gibi birinin onu kandırmaktan veya kullanmaktan hiçbir kazancı yoktu.

En azından, henüz. Paragon'un Kuzey'in ne kadar korkunç derecede güçlü olduğunu kesin olarak anlamadığı bir zamanda değil.

Aynı şey Paragon Dante için de geçerliydi.

Tamamen pragmatik bir bakış açısıyla, adamın Kuzey'den talebi istihbarata dayanıyordu. Teğmen Dante, onda bir şey görmüştü—tanıdığı bir şey.

Ve Kuzey'i kendisine mal edemediği için başka bir yaklaşım seçmişti.

Şimdi, bu seçimin sonunda Kuzey'e fayda sağlayıp sağlamayacağı ya da zarar verip vermeyeceği...

Bu tamamen Dante'nin bir sonraki buluşmalarında ondan ne isteyeceğine bağlıydı.

Eğer bir daha karşılaşırlarsa.

Ama her şeyden önce, onun hakkında bilgi sahibi olan biri vardı - onun hakkında hiçbir bilgisi olmayan biri.

O gerçek, Northern'ın acı bir gerçeği kabul etmesi için yeterliydi

: Yardıma ihtiyacı vardı.

Elbette, bu onun dikkatsiz olacağı anlamına gelmiyordu.

Gereksiz yere kendini tehlikeye atma ya da—daha kötüsü—kendini dezavantajlı bir duruma sokma niyeti yoktu.

Örneğin?

Raizel'e tek bir dilek hakkında bilgi vermek.

'Asla.'

Bu kadar—zaten açıkladığı şey—yeterince fazlaydı.

Ancak Paragon Raizel, görünür bir şekilde şaşırmıştı.

Yüzündeki şaşkınlık, zaman geçtikçe derin bir şekilde ifadesine kazınmış halde donup kalmıştı.

“Yani…”

Ses tonu dikkatlice ayarlanmıştı.

“Uyarıcılarımızın tedarikçisi seni kasıtlı olarak bir sebep için mi seçtiğini düşünüyorsun?”

Bakışları keskinleşti.

“Ve neden buna inanıyorsun? Hangi kanıtın var?”

Kuzey bir an sessiz kaldı.

Sonra, hafif bir nefesle konuştu.

“Bairan.”

Paragon Raizel'in ifadesi tanınmaz bir hale geldi.

Gözbebekleri daraldı, bedeni gerginleşti ve bir sonraki saniyede hareket etti.

Bir akıcı hareketle, yerinden fırladı, elini görünmeyen bir şeyi ezmeye çalışır gibi boş havaya uzattı.

Ama sonra... hareket halindeyken dondu.

Onun içinde görünür bir titreme geçti ve vurmak yerine, istemsiz bir adım geri attı.

Tam o anda—

Toplantı odasının ortasında bir yarık açılmaya başladı.

Paragon Raizel'in yüzü kül gibi oldu.

Yükselen Zion ve Bilge Mack, sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Hayır—

Daha kötüydü.

Yüzleri ölümcül beyaz oldu ve bedenleri şiddetle titredi.

Bairan, yarıktan sakin bir şekilde çıktı, hareketleri akıcı ve derli topluydu. Yanında, ince, kusursuz giyinmiş bir adam belirdi—titiz, düzgün ve zarif, uçları hafifçe kıvrılmış güzel bir bıyığı vardı.

Kuzey bunu beklemiyordu.

Akla gelen tüm olasılıklar arasında, dükkân sahibinin bu kadar... iyi bakımlı ve şık görünmesi hiçbiri değildi.

Aslında, tam tersini beklemişti.

Ve yine de, burada adam dik duruyor, sakin bir şekilde, bir soyluya daha uygun bir varlık yayarak, Kuzey'in hayal ettiği yırtık ve zayıf figürden çok daha fazlasını sergiliyordu.

Şaşırmıştı.

Bairan hafifçe gülümsedi, arkasındaki yarık kapanırken eğildi. Dükkan sahibi de aynı şekilde, derin bir selam vererek ona eşlik etti.

“Usta,” dedi Bairan, sesi her zamanki kadar sakin. “Bana verdiğiniz görevi Revant'a devrettim. Görev oldukça hızlı bir şekilde tamamlandı.”

Kuzey'in ifadesi titredi.

Göğsünde aniden, neredeyse içgüdüsel bir sempati filizlendi.

Revant…

'Revant, Revant, Revant…'

Sadece başını sallayabilirdi.

Bu aşamaya ulaşmak için dükkan sahibinin neler çekmiş olabileceği düşüncesi—sadece birkaç saat içinde—Kuzey'in adam için acıma duymasına yetiyordu.

Bir iç çekerek, yeniden odaklandı ve Paragon Raizel'e döndü.

"Bu benim kaynağım," diye basitçe belirtti.

Özenle giyinmiş Dükkan Sahibine işaret etti.

Adam, her zamanki gibi kendine güvenle, tanıtımda bir kez daha eğildi.

"Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz, efendiler," dedi Dükkan Sahibi, sesi pürüzsüz, cilalı ve sakin. "Gerçekten ve dürüstçe cevap vereceğim, hiçbir şeyi saklamayacağım."

Ancak Raizel, kelimeleri neredeyse hiç kaydetmiyordu.

Odak noktası başka bir yerde kalmıştı.

Hala sarsılmıştı.

Riftin kendisinden değil—ki o da rahatsız ediciydi—ama açılmadan hemen önce hissettiklerinden dolayı.

Ve bu, onu gerçekten rahatsız eden şeydi.

Evet, fenomen garipti. Belki de daha önce hiç görülmemişti.

Ancak, birinin bir yarık yaratma yeteneğine sahip olabileceği fikri tamamen imkansız değildi.

Onu korkutan—gerçekten sarsan—şey, o anda hissettiği saf varlıktı.

Bu, bunaltıcıydı.

Yarık ortaya çıkmadan önceki o kısa anda, Raizel imkansız bir şey hissetmişti.

Binlerce—hayır, on binlerce—varlık.

Korkutucu, canavarımsı varlıklar, gerçekliğin dokusuna baskı yapıyordu.

O bir an için, sanki onların her biri aniden odada belirmiş gibiydi.

Raizel bir Paragon'du. İki kez Seviye VIII bir yarığa, bir kez de Seviye IX bir yarığa girmişti.

Ve hissettiği şeyin büyüklüğü, o yarıkların birleşik dehşetini gölgede bıraktı.

Bu overwhelming (baskılayıcı) olmuştu.

Boğucu.

Bu, onun ruhunu geri çekmeye zorladı.

Ve yine de... Northern bunu hiçbir şey gibi ele almıştı.

Normalmiş gibi.

Hatta bahsetmeye bile değmezmiş gibi.

Raizel kendini toparlamaya çalıştı, ellerini göğsünün üzerinde sıkıca katlayarak huzursuzluğunu gizlemeye zorladı.

"Anlıyorum," nihayet mırıldandı.

Kısa bir duraklama. Yavaş, kontrollü bir nefes.

Sonra—

Gözleri Dükkan Sahibi'ne kilitlendi.

Ve ölçülen ağırlıkla, sordu

: "Sen kimsin?"

Dükkan sahibi hafifçe eğildi, tavrı sarsılmaz bir şekilde sakin kalarak yanıtladı.

"Ben Batı Bilgi Yöneticisi'yim. Iltis."

Bir an, sessizlik odayı kapladı.

Sonra Raizel'in ifadesi değişti.

Karanlık bir kaş çatma yüzüne yerleşti, kaşları çatıldı ve gözleri aniden genişleyerek farkına vardı.

Bir kalp atışı sonra, gözbebekleri daraldı—tüm bedeni, sanki bir şok dalgası ona çarpmış gibi gerginleşti.

"Iltis… Iltis?!"

Ses tonu yükseldi, tamamen inançsızlıkla doluydu.

Sen Iltis misin?!

Kuzey tereddüt etti.

Bu bilgiyi açıklamak bir riskti. Hayati bir risk.

Sonuçta, bu doğrudan onu ilgilendiriyordu—ve daha da önemlisi, kendisine yetenekli bir takipçi kazandığını güçlü bir şekilde ima ediyordu.

Birçok şey bilinmezdi ve bildiği az şeyi paylaşmak, kendi zayıflıklarını açığa çıkarmakla tehlikeli bir şekilde yakın hissettiriyordu. Ve bu, Kuzey'in nefret ettiği bir şeydi.

Yine de, hissettiği her şeye rağmen, konuşmayı seçmişti.

Neden?

Çünkü deneyim ona sert bir gerçeği öğretmişti—özellikle bu dünyada:

Ne kadar yalnız yapmaya çalışırsa çalışsın, her zaman bir sınır vardı.

Ve daha da önemlisi, her zaman yanlış yapma şansı vardı.

Kuzey, insanlara güvenme konusunda hâlâ şüpheciydi. Her zaman öyle olacaktı. Ama mantıklıydı—pratikti.

Paragon Raizel gibi birinin onu kandırmaktan veya kullanmaktan hiçbir kazancı yoktu.

En azından, henüz. Paragon'un Kuzey'in ne kadar korkunç derecede güçlü olduğunu kesin olarak anlamadığı bir zamanda değil.

Aynı şey Paragon Dante için de geçerliydi.

Tamamen pragmatik bir bakış açısıyla, adamın Kuzey'den talebi istihbarata dayanıyordu. Teğmen Dante, onda bir şey görmüştü—tanıdığı bir şey.

Ve Kuzey'i kendisine mal edemediği için başka bir yaklaşım seçmişti.

Şimdi, bu seçimin sonunda Kuzey'e fayda sağlayıp sağlamayacağı ya da zarar verip vermeyeceği...

Bu tamamen Dante'nin bir sonraki buluşmalarında ondan ne isteyeceğine bağlıydı.

Eğer bir daha karşılaşırlarsa.

Ama her şeyden önce, onun hakkında bilgi sahibi olan biri vardı - onun hakkında hiçbir bilgisi olmayan biri.

O gerçek, Northern'ın acı bir gerçeği kabul etmesi için yeterliydi

: Yardıma ihtiyacı vardı.

Elbette, bu onun dikkatsiz olacağı anlamına gelmiyordu.

Gereksiz yere kendini tehlikeye atma ya da—daha kötüsü—kendini dezavantajlı bir duruma sokma niyeti yoktu.

Örneğin?

Raizel'e tek bir dilek hakkında bilgi vermek.

'Asla.'

Bu kadar—zaten açıkladığı şey—yeterince fazlaydı.

Ancak Paragon Raizel, görünür bir şekilde şaşırmıştı.

Yüzündeki şaşkınlık, zaman geçtikçe derin bir şekilde ifadesine kazınmış halde donup kalmıştı.

“Yani…”

Ses tonu dikkatlice ayarlanmıştı.

“Uyarıcılarımızın tedarikçisi seni kasıtlı olarak bir sebep için mi seçtiğini düşünüyorsun?”

Bakışları keskinleşti.

“Ve neden buna inanıyorsun? Hangi kanıtın var?”

Kuzey bir an sessiz kaldı.

Sonra, hafif bir nefesle konuştu.

“Bairan.”

Paragon Raizel'in ifadesi tanınmaz bir hale geldi.

Gözbebekleri daraldı, bedeni gerginleşti ve bir sonraki saniyede hareket etti.

Bir akıcı hareketle, yerinden fırladı, elini görünmeyen bir şeyi ezmeye çalışır gibi boş havaya uzattı.

Ama sonra… hareket halindeyken dondu.

Onun içinde görünür bir titreme geçti ve vurmak yerine, istemsiz bir adım geri attı.

Tam o anda—

Toplantı odasının ortasında bir yarık açılmaya başladı.

Paragon Raizel'in yüzü kül gibi oldu.

Yükselen Zion ve Bilge Mack, sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Hayır—

Daha kötüydü.

Yüzleri ölümcül beyaz oldu ve bedenleri şiddetle titredi.

Bairan, yarıktan sakin bir şekilde çıktı, hareketleri akıcı ve derli topluydu. Yanında, ince, kusursuz giyinmiş bir adam belirdi—titiz, düzgün ve zarif, uçları hafifçe kıvrılmış güzel bir bıyığı vardı.

Kuzey bunu beklemiyordu.

Akla gelen tüm olasılıklar arasında, dükkân sahibinin bu kadar… iyi bakımlı ve şık görünmesi hiçbiri değildi.

Aslında, tam tersini beklemişti.

Ve yine de, burada adam dik duruyor, sakin bir şekilde, bir soyluya daha uygun bir varlık yayarak, Kuzey'in hayal ettiği yırtık ve zayıf figürden çok daha fazlasını sergiliyordu.

Şaşırmıştı.

Bairan hafifçe gülümsedi, arkasındaki yarık kapanırken eğildi. Dükkan sahibi de aynı şekilde, derin bir selam vererek ona eşlik etti.

“Usta,” dedi Bairan, sesi her zamanki kadar sakin. “Bana verdiğiniz görevi Revant'a devrettim. Görev oldukça hızlı bir şekilde tamamlandı.”

Kuzey'in ifadesi titredi.

Göğsünde aniden, neredeyse içgüdüsel bir sempati filizlendi.

Revant…

'Revant, Revant, Revant…'

Sadece başını sallayabilirdi.

Bu aşamaya ulaşmak için dükkan sahibinin neler çekmiş olabileceği düşüncesi—sadece birkaç saat içinde—Kuzey'in adam için acıma duymasına yetiyordu.

Bir iç çekerek, yeniden odaklandı ve Paragon Raizel'e döndü.

"Bu benim kaynağım," diye basitçe belirtti.

Özenle giyinmiş Dükkan Sahibine işaret etti.

Adam, her zamanki gibi kendine güvenle, tanıtımda bir kez daha eğildi.

"Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz, efendiler," dedi Dükkan Sahibi, sesi pürüzsüz, cilalı ve sakin. "Gerçekten ve dürüstçe cevap vereceğim, hiçbir şeyi saklamayacağım."

Ancak Raizel, kelimeleri neredeyse hiç kaydetmiyordu.

Odak noktası başka bir yerde kalmıştı.

Hala sarsılmıştı.

Riftin kendisinden değil—ki o da rahatsız ediciydi—ama açılmadan hemen önce hissettiklerinden dolayı.

Ve bu, onu gerçekten rahatsız eden şeydi.

Evet, fenomen garipti. Belki de daha önce hiç görülmemişti.

Ancak, birinin bir yarık yaratma yeteneğine sahip olabileceği fikri tamamen imkansız değildi.

Onu korkutan—gerçekten sarsan—şey, o anda hissettiği saf varlıktı.

Bu, bunaltıcıydı.

Yarık ortaya çıkmadan önceki o kısa anda, Raizel imkansız bir şey hissetmişti.

Binlerce—hayır, on binlerce—varlık.

Korkutucu, canavarımsı varlıklar, gerçekliğin dokusuna baskı yapıyordu.

O bir an için, sanki onların her biri aniden odada belirmiş gibiydi.

Raizel bir Paragon'du. İki kez Seviye VIII bir yarığa, bir kez de Seviye IX bir yarığa girmişti.

Ve hissettiği şeyin büyüklüğü, o yarıkların birleşik dehşetini gölgede bıraktı.

Bu overwhelming (baskılayıcı) olmuştu.

Boğucu.

Bu, onun ruhunu geri çekmeye zorladı.

Ve yine de... Northern bunu hiçbir şey gibi ele almıştı.

Normalmiş gibi.

Hatta bahsetmeye bile değmezmiş gibi.

Raizel kendini toparlamaya çalıştı, ellerini göğsünün üzerinde sıkıca katlayarak huzursuzluğunu gizlemeye zorladı.

"Anlıyorum," nihayet mırıldandı.

Kısa bir duraklama. Yavaş, kontrollü bir nefes.

Sonra—

Gözleri Dükkan Sahibi'ne kilitlendi.

Ve ölçülen ağırlıkla, sordu

: "Sen kimsin?"

Dükkan sahibi hafifçe eğildi, tavrı sarsılmaz bir şekilde sakin kalarak yanıtladı.

"Ben Batı Bilgi Yöneticisi'yim. Iltis."

Bir an, sessizlik odayı kapladı.

Sonra Raizel'in ifadesi değişti.

Karanlık bir kaş çatma yüzüne yerleşti, kaşları çatıldı ve gözleri aniden genişleyerek farkına vardı.

Bir kalp atışı sonra, gözbebekleri daraldı—tüm bedeni, sanki bir şok dalgası ona çarpmış gibi gerginleşti.

"Iltis… Iltis?!"

Ses tonu yükseldi, tamamen inançsızlıkla doluydu.

Sen Iltis misin?!

Kuzey ve Bairan, herkesin neden bu kadar paniklediğini anlamayan tek kişiler gibi görünüyordu.

Ascendant Zion ve Sage Mock, elleri masaya vuracak şekilde katı duruyorlardı.

“Bu imkansız olamaz. Sen Ilitis misin?! Ilitis gözlerimizin önünde nasıl burada olabilir?”

Ancak, dükkân sahibi sakin kaldı. Hafifçe eğilerek gülümsedi.

“Gerçekten, ben Ilitis'im. Ama lütfen, buna fazla anlam yüklemeyin. Şu anda, sadece Boşluk Lordu'nun bir hizmetkarıyım.”

Sesindeki gerçek rahatlık, odadaki şaşkın tepkilerle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Yine de, gerginlik içinde, Northern Revant'ın mırıldandığını duyabiliyordu.

‘…ona sayılar yapıldı.’

Dükkân sahibinin nasıl devrim geçirdiğini hayal etmeye çalışmak imkânsız görünüyordu. Revant'ın yaptığı her neyse—ne kadar korkutucu olursa olsun—etkileyici olmaktan başka bir şey değildi.

Ancak…

Ilitis kimdir?

Northern'ın merakı alevlenmişti. Paragon Raizel'in bu adam karşısında nasıl bir soğukkanlılık kaybettiğini merak ediyordu.

Geçmesine sadece izin vermek istemiyordu.

Gözleri Paragon Raizel, Ascendant Zion, Sage Mock ve dükkân sahibi Ilitis arasında kaydı. Sonra sordu,

"Bana Ilitis'in kim olduğunu kimse açıklayacak mı?"

Paragon Raizel donakaldı, sonra Northern'a döndü. İfadesi gerginleşti ve sonra acı bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Olmaz. Bana onun sana hizmet ettiğini söylüyorsun ve sen onun ne kadar harika bir hizmetçi olduğunu bile bilmiyorsun?!"

Northern, hafif bir utanç hissetti. Yanaklarını hafifçe kaşıdı, bakışlarını kaçırdı.

"Ben… sormayı düşünmedim. Kuzey Kıtası'nda bağlantıları olduğunu söyledi…"

Paragon Raizel başını güçlü bir şekilde salladı.

"Hayır, hayır, hayır, çocuk, yanlış anlıyorsun. O, Kuzey Kıtası'ndaki bağlantıdır! Ilitis sadece bir istihbaratçı değil—o, tam bir bilgi ağıdır. Merkez Ovası'nda dolaşan her bir bilgi parçası eninde sonunda onun üzerinden geçer. Onun bir yürüyen kütüphane olduğunu söylemek gibi, neredeyse her şey hakkında sınırsız bilgiye sahip."

Paragon Raizel keskin bir nefes verdi ve ekledi,

"Bu adam… Paragon kadar değerli tek Drifter!"

Northern ona baktı, gözleri hafifçe açıldı.

'O kadar etkileyici mi? Yani, her yerde bir arkadaşı olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordu.'

Açıkça, o her yerdeki arkadaştı.

Şimdi Northern adamın değerini anladığına göre, garip bir his içini kapladı—bir suçlunun suçlarını hatırlaması gibi. Adamla yaptığı şeyleri hatırladı, bir kenara bırakacak olursak, Revant'ın onu bu saygılı, titiz ve son derece sadık bir hizmetkâr haline getirmek için yaptığı daha acımasız şeyleri düşünmek bile istemedi.

'Bunu bir sır olarak saklayacağım. Muhtemelen konuşmayacak... yoksa onu tehdit mi etmeliyim?'

Karanlık düşünce zihninde kısa bir süre parladı, ama Northern bunu hızla itti. Neredeyse yüzünde belirecekti—neredeyse. Ama en acımasız düşünceleri düşünürken tamamen boş görünme konusunda çok yetenekliydi.

Sonuçta, bu ifşa sadece bir gerçeği pekiştirdi—kendine bir hazine bulmuştu.

Paragon Raizel derin bir nefes vererek sakinleşmeye başladı. Bir an sarsılan güveni ve soğukkanlılığı, tam anlamıyla geri döndü.

"Eğer senin söylediğin gibi biriysen, o zaman hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok."

Paragon tekrar iç çekti, kesin bir şekilde başını salladı.

Ancak Ilitis, bu rahatlığı paylaşmadı. Paragon'u uzun bir süre gözlemledi, ifadesi hafifçe gergin görünüyordu.

Sonra, temkinli bir şekilde konuştu.

"Sanırım senin için bir sebep olabilir."

Paragon Raizel, geri oturmak üzereyken hareketinde dondu. Bunun yerine, ciddi bir ifadeyle Ilitis'e döndü, masanın üzerine yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Bunu söylemen… ciddi olmalı."

Esnaf başını salladı ve Northern'a bir göz attıktan sonra tekrar Paragon'a döndü.

"Bu…"

Northern, gözlerindeki ifadeden hemen anladı.

Ilitis—ya da gerçekten ne adla anılıyorsa—kendisine yaklaşan kişinin kimliğini hatırlayamıyordu. Bu da demek oluyordu ki, yeniden sıfırdan başlamışlardı. Ne yazık ki.

Esnaf, açıklamasına başlarken Paragon'a eşit bir bakışla baktı.

"Bana Lithia'nın durumu hakkında konuşan bir adam yaklaştı. Zaten farkında değildim demiyorum ama, bana iç bilgi sundu—normalde erişimim olmayan şeyler. Neden burada tutulduğunuz gibi detaylar… ve hükümetin iç kadrosunda neler olup bittiği."

Duraksadı, sonra devam etti, sesi dengeli ama okunaksız bir şeyle keskinleşmişti.

“Bana uyarıcıları verdi ve bunları her ne olursa olsun Lithia'ya göndermemi söyledi. Bunun için çok para ödedi. Ve eğer blokajla özellikle ilgilenen birine rastlarsam, onları da oraya göndermemi söyledi.”

O anda, Ilitis Kuzey'e bir göz attıktan sonra hızlıca bakışını başka yöne çevirdi ve açıklamasına devam etti.

“Ama şu anda bu kişi hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum—ne yüzünü, ne sesini, ne de kimliğine dair en küçük bir ipucu.”

Ağır bir sessizlik takip etti.

Paragon Raizel'in ifadesi karardı, durumun ağırlığı görünür bir şekilde üzerine çökmüştü.

“Senin gibi biri için bu, felaket demektir.” Sesi kasvetliydi. “Bu aynı zamanda… bunu yapan kişinin sıradan biri olmadığını gösteriyor. Sana yaklaştıklarında ne yaptıklarını tam olarak biliyorlardı.”

Ilitis başını salladı. “Haklısın, Paragon Raizel.”

Paragon'un kaşı keskin bir şekilde kalktı.

“Ama sana adımı söylediğimi hatırlamıyorum…”

Ilitis kısaca bir kahkaha attı, başını nazikçe eğdi.

Lütfen, efendim, dolambaçlı konuşmayalım. Zeka merkezinin kalbi olduğunu iddia eden biri olarak, her Paragon'un adını bilmek—sadece Orta Ova'da değil, dünyanın dört bir yanında—en azından beklenen bir durum.

Paragon Raizel, aniden ve eğlenceli bir şekilde güldü—bir saniye sonra kendini kesmeden önce.

Gerçekten de karakterine girmişsin, görüyorum.

Bir an duraksadı, gülümsemesi devam etti, ama gözleri uzaklara dalmış gibiydi—odadaki herhangi bir şeyden ziyade içindeki bir şeye odaklanmıştı.

Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve dedi ki,

O zaman sorun yok. Ama senin gibi birinin ne yapacağını zaten biliyor olmalı. Tamamen savunmasız olduğuna inanmıyorum—seni unutturan bir müşteriyle nasıl başa çıkacağını bilmezsin.

Tonunu sertleştirdi, bir bıçak kadar keskin.

Ve işinin doğası göz önüne alındığında… ve zekanın saçma sapan itibarı göz önüne alındığında, böyle bir şeyin olabileceğini düşünmediğine ve önceden önlemler almadığına da inanmıyorum.

Kuzey, Paragon Raizel'i izledi, aklında bir hayranlık kıvılcımı belirdi. Adam titizdi—bunu sevdi.

Sonra, yavaşça, bakışlarını dükkân sahibine çevirdi.

Oda, Ilitis'in yanıtını bekliyordu.

Kuzey ve diğer herkes, Ilitis'in yanıtını gergin bir şekilde bekledi, bu da odada ciddi bir sessizliğin hâkim olmasına neden oldu—hatta sadece birkaç saniyeliğine bile olsa.

Esnaf derin bir nefes aldı, bakışları Paragon Raizel ile kararlı bir güvenle buluştu. Ancak, gülümsemesi—ciddi ve hareketsiz—gerçekten yaşamayı reddetti.

Sonra yanıtladı

: "Evet. Gerçekten haklısınız. Böyle durumları düşündüm… ve özellikle bu garip müşteriyle tanışmadan önce, nerede beni arayacağını tam olarak bildiğini görünce."

Paragon Raizel gülümsedi.

"Yani o oldukça şüpheliydi, değil mi?"

Ilitis, "Evet, öyleydi." diye yanıtladı.

Adam küçük bir duraksama yaptı, derin bir nefes alarak devam etti.

Ancak, bu konuyla ilgili bir şeyler yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Ve kesinlikle burada hiçbir şey yapamam.

Paragon Raizel, Ilitis konuştuğunda bile sessiz kaldı. Gözleri yere düşmüş, hafifçe odaklanmamış bir şekilde, ayağı ise kayıtsız bir ritimle vuruyordu.

Bir an sonra, başını kaldırdı ve dükkân sahibine baktı.

"Tamam. Bu toplantının ana amacı, bu lanet olası yerden nasıl çıkacağımızı bulmaktı."

Bununla birlikte, başını Northern, Ascendant Zion ve Sage Mack'a çevirdi.

"Bu şehirden—sivil halkı sağlam bir şekilde koruyarak—kaçmanın ve güvenliğin sıcaklığına ulaşmadan, ne kadar uzak olursa olsun, parçalanmadan nasıl çıkacağımıza dair ilahi vahiylerle dolu biri var mı?"

Northern, adamı birkaç saniye boyunca inceledi. Sonra bakışı biraz keskinleşti.

"Seni anlamak istiyorum…”

Bir nefes bile almadan devam etti.

"Bu şehirden tüm sivillerle birlikte mi kaçmak istiyorsun? Sadece kendin için değil, hepsi için mi?"

Paragon, Northern'a eğri bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı.

“Neden? Bu senin için anlamsız mı geliyor?”

Kuzey kaşlarını çattı, başını hafifçe eğdi.

“…Sana öyle gelmiyor mu?”

Paragon Raizel omuz silkti.

“Bana gayet mantıklı geliyor.”

Ascendant Zion ve Sage Mack'a bir göz attı.

“…Ya siz ne düşünüyorsunuz?”

Ascendant Zion sessiz kaldı, ama Sage Mack yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı,

“Biraz hayalperestlik olsa da… bekleniyordu. Bu insanları geride bırakıp tek başımıza kaçamayız.”

Paragon Raizel'in gülümsemesi memnuniyetle genişledi. Sage Mack'ın sözlerini vurgulayarak büyük bir jest yaptı.

Riiighhhhhtt? Bekleniyordu! Yıldızlar, güçsüzlerden daha fazla kendi derimle ilgilenmemi yasaklasın.

Kuzey hafifçe gözlerini kısarak baktı.

Acaba o kusurlu muydu?

Kuzey, tanımadığı insanların güvenliğini kendi güvenliğinden önce koyacak birinin neden böyle bir şey yapacağını anlamıyordu.

Yine de, o anda Paragon Raizel ona bakıyormuş gibi görünüyordu—gerçekten onu inceliyormuş gibi—sanki zihnine dalmış gibiydi.

Sonra, neredeyse sinir bozucu bir şekilde çekici bir sesle, adam konuştu:

“Oh, ve yanlış anlama, Ral. Bu insanları koruma sorumluluğumun tek nedeni, bunu yapabilmem. Kahramanlık hakkında ekstra konuşmalara ihtiyacın yok.”

Ses tonu rahat görünüyordu, ama sözleri derin bir etki bıraktı.

“Aslında, ölümün dahil olduğu hiçbir şey kahramanca değildir—özellikle de bu senin kendi ölümünse. Kendini kurtarmak ve sadece kendinle ilgilenmek bencilliktir, evet. Ama bu, kimsenin sana karşı tutmaması gereken bir karardır. Sonuçta… zaten bencil bir dünyada yaşıyoruz.”

Paragon sinsi bir şekilde gülümsedi.

Kuzey ise kaşlarını çattı.

O zaman bu neyle ilgili, eğer kahramanlık değilse?

Paragon Raizel'in bakışları ona kilitlendi, ifadesi daha ciddi—daha ağır hale geldi.

Sonraki sözleri o ağırlıkla düştü.

Sorumluluk.

Kuzey'in kaşı daha da çatıldı.

...Sorumluluk mu?

Paragon başını salladı, gülümsemesi devam etti.

Bu, öncekinden daha az mantıklı, diye mırıldandı Kuzey. "Yani sadece bir Paragon olduğun için onlardan sorumlusun? Ve yine de bunun bir kahramanlık eylemi olmadığını iddia ediyorsun? Bence bu, 'kahramanlık' kelimesini kullanmadan başka bir şekilde 'kahramanlık' demek gibi görünüyor."

Paragon Raizel başını salladı.

Ral. Kahramanlık iyidir—bunda bir sorun yok. Ama kahramanlık fedakârdır. Öte yandan, sorumluluk bir gerekliliktir.

Biraz öne eğildi, sesi kararlı ve sarsılmazdı.

"Çürümüş dünyamızdan geriye kalan az şeyi nasıl kurtardığımızdır."

Bir an duraksadı, kelimelerin yerleşmesine izin verdi ve sonra devam etti.

"Bir yıldızın gücünü uyandıran her bir kişi için, on kişi bunu yapmıyor. Tarihsel bir akademisyen—takımyıldızları ve onların pasif varlığını inceleyen bir filozof—bir zamanlar bir yıldızın potansiyelini oluşturmak için on ruhun feda edildiğini öne sürdü."

Raizel'in sesi kararlıydı, ama konuşma şekli neredeyse kopuk bir şey taşıyordu.

"Dünya zaten Drifter'lar etrafında dönüyor, eski insanlığı terk ediyor. Eğer Drifter'lar kendilerini insanlar için sorumlu hissetmezlerse, gelecekte bir noktada insanlar yok olacak—önemsiz böcekler gibi. Ve o zaman, yıldız olanın doğumunu beslemek için gereken sıradan on ruh… artık var olmayacak."

Kuzey sessizleşti.

Birkaç saniye boyunca, Paragon'un söylediklerini düşündü.

Elbette, filozoflar tarih boyunca her zaman var olmuştur. Onlardan birçoklarıyla karşılaşmıştı—insanlığın sıradanlığına bağlı, açıklanamaz bir yük taşıyan Drifter'lar.

Güçsüz olanlara derin bir şekilde önem veriyorlardı, toplumun onları nasıl ihmal ettiğini yas tutarak.

Bu yüzden Kuzey, böyle bir felsefenin sıradan insanlara bir önem duygusu aşılamak için yaratılmış olabileceği olasılığını dışlamıyordu.

Ancak Northern, Paragon'un sözlerini reddetmek istese de, bu sözler mantıklıydı—en azından, o varsayılan teorinin pragmatik bir değerlendirmesi açısından.

Drifterlar büyük bir değere sahipti. Ülkeler ve hükümetler, tek bir Paragon'u kurtarmak için bir milyon sıradan insanı feda etmekte tereddüt etmezdi.

Özellikle o Paragon onları koruma gücüne sahipse—sıradan olup olmaması önemli değildi.

Paragon Raizel'in sorumluluk açıklaması, Northern'ın beklediğinden daha mantıklıydı. Bu bir kahramanlık eylemi değildi. Bu, bir koruma eylemiydi.

Yani, eğer teori doğruysa.

Ve eğer doğru değilse bile, Northern bu teoriyi ilk ortaya atan filozofa kızmadı. Bunun yerine, o... hayran kaldı.

Büyük resimde, uyanmamış ruhlar, uyanmış bir ruhdan daha değerliydi.

Çünkü onlar, bir başkasının uyanması için yakıttı.

Eğer on uyanmış ruh yok edilirse, bu, bir Drifter'ın asla doğmasının engellendiği anlamına geliyordu.

Eğer kimse sıradan insanların varlığına önem vermezse—eğer onları önemsiz böcekler olarak muamele etmeye devam ederlerse—o zaman bir noktada, var olmaktan vazgeçeceklerdir.

Drifters daha az uyanırdı.

İnsanlık düşecekti.

Ve geriye kalan ne olursa olsun, Drifter'lardan yoksun, ya da en iyi ihtimalle sadece bir veya iki tane kalmış bir ölüme mahkum ırk olacaktı.

Bu yüzden…

Kuzey, böyle bir sorumluluk ve koruma eylemiyle uzlaşabilirdi.

Başka bir şey söyleyecek bir şeyi kalmadığını belirterek başını salladı.

"Buna bu şekilde bakıldığında bir anlamı var gibi görünüyor… eğer teori doğruysa, tabii."

Paragon Raizel omuz silkti.

"Doğru olup olmadığına bakılmaksızın… bunu yaşam tarzım olarak seçtim. Beni aklımda tutuyor, bu yüzden hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Kuzey, Paragon'a bir an baktı ama yanıt vermedi.

Artık söylenecek bir şey yoktu.

Sonra—

ŞAP!

Paragon Raizel ellerini birleştirdi, yüksek ses odanın içinde yankılandı ve ağır gerginliği kırdı.

"Peki?! İlahi fikirleri olan var mı?!!"

Kuzey bir saniye duraksadı. Sonra konuştu.

"Bir yolum var."

Kuzey ve diğer herkes, Ilitis'in yanıtını gergin bir şekilde bekledi, bu da odada ciddi bir sessizliğin hâkim olmasına neden oldu—hatta sadece birkaç saniyeliğine bile olsa.

Esnaf derin bir nefes aldı, bakışları Paragon Raizel ile kararlı bir güvenle buluştu. Ancak, gülümsemesi—ciddi ve hareketsiz—gerçekten yaşamayı reddetti.

Sonra yanıtladı

: "Evet. Gerçekten haklısınız. Böyle durumları düşündüm… ve özellikle bu garip müşteriyle tanışmadan önce, nerede beni arayacağını tam olarak bildiğini görünce."

Paragon Raizel gülümsedi.

"Yani o oldukça şüpheliydi, değil mi?"

Ilitis, "Evet, öyleydi." diye yanıtladı.

Adam küçük bir duraksama yaptı, derin bir nefes alarak devam etti.

Ancak, bu konuyla ilgili bir şeyler yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Ve kesinlikle burada hiçbir şey yapamam.

Paragon Raizel, Ilitis konuştuğunda bile sessiz kaldı. Gözleri yere düşmüş, hafifçe odaklanmamış bir şekilde, ayağı ise kayıtsız bir ritimle vuruyordu.

Bir an sonra, başını kaldırdı ve dükkân sahibine baktı.

"Tamam. Bu toplantının ana amacı, bu lanet olası yerden nasıl çıkacağımızı bulmaktı."

Bununla birlikte, başını Northern, Ascendant Zion ve Sage Mack'a çevirdi.

"Bu şehirden—sivil halkı sağlam bir şekilde koruyarak—kaçmanın ve güvenliğin sıcaklığına ulaşmadan, ne kadar uzak olursa olsun, parçalanmadan nasıl çıkacağımıza dair ilahi vahiylerle dolu biri var mı?"

Northern, adamı birkaç saniye boyunca inceledi. Sonra bakışı biraz keskinleşti.

"Seni anlamak istiyorum…”

Bir nefes bile almadan devam etti.

"Bu şehirden tüm sivillerle birlikte mi kaçmak istiyorsun? Sadece kendin için değil, hepsi için mi?"

Paragon, Northern'a eğri bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı.

“Neden? Bu senin için anlamsız mı geliyor?”

Kuzey kaşlarını çattı, başını hafifçe eğdi.

“…Sana öyle gelmiyor mu?”

Paragon Raizel omuz silkti.

“Bana gayet mantıklı geliyor.”

Ascendant Zion ve Sage Mack'a bir göz attı.

“…Ya siz ne düşünüyorsunuz?”

Ascendant Zion sessiz kaldı, ama Sage Mack yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı,

“Biraz hayalperestlik olsa da… bekleniyordu. Bu insanları geride bırakıp tek başımıza kaçamayız.”

Paragon Raizel'in gülümsemesi memnuniyetle genişledi. Sage Mack'ın sözlerini vurgulayarak büyük bir jest yaptı.

Riiighhhhhtt? Bekleniyordu! Yıldızlar, güçsüzlerden daha fazla kendi derimle ilgilenmemi yasaklasın.

Kuzey hafifçe gözlerini kısarak baktı.

Acaba o kusurlu muydu?

Kuzey, tanımadığı insanların güvenliğini kendi güvenliğinden önce koyacak birinin neden böyle bir şey yapacağını anlamıyordu.

Yine de, o anda Paragon Raizel ona bakıyormuş gibi görünüyordu—gerçekten onu inceliyormuş gibi—sanki zihnine dalmış gibiydi.

Sonra, neredeyse sinir bozucu bir şekilde çekici bir sesle, adam konuştu:

“Oh, ve yanlış anlama, Ral. Bu insanları koruma sorumluluğumun tek nedeni, bunu yapabilmem. Kahramanlık hakkında ekstra konuşmalara ihtiyacın yok.”

Ses tonu rahat görünüyordu, ama sözleri derin bir etki bıraktı.

“Aslında, ölümün dahil olduğu hiçbir şey kahramanca değildir—özellikle de bu senin kendi ölümünse. Kendini kurtarmak ve sadece kendinle ilgilenmek bencilliktir, evet. Ama bu, kimsenin sana karşı tutmaması gereken bir karardır. Sonuçta… zaten bencil bir dünyada yaşıyoruz.”

Paragon sinsi bir şekilde gülümsedi.

Kuzey ise kaşlarını çattı.

O zaman bu neyle ilgili, eğer kahramanlık değilse?

Paragon Raizel'in bakışları ona kilitlendi, ifadesi daha ciddi—daha ağır hale geldi.

Sonraki sözleri o ağırlıkla düştü.

Sorumluluk.

Kuzey'in kaşı daha da çatıldı.

...Sorumluluk mu?

Paragon başını salladı, gülümsemesi devam etti.

Bu, öncekinden daha az mantıklı, diye mırıldandı Kuzey. "Yani sadece bir Paragon olduğun için onlardan sorumlusun? Ve yine de bunun bir kahramanlık eylemi olmadığını iddia ediyorsun? Bence bu, 'kahramanlık' kelimesini kullanmadan başka bir şekilde 'kahramanlık' demek gibi görünüyor."

Paragon Raizel başını salladı.

Ral. Kahramanlık iyidir—bunda bir sorun yok. Ama kahramanlık fedakârdır. Öte yandan, sorumluluk bir gerekliliktir.

Biraz öne eğildi, sesi kararlı ve sarsılmazdı.

"Çürümüş dünyamızdan geriye kalan az şeyi nasıl kurtardığımızdır."

Bir an duraksadı, kelimelerin yerleşmesine izin verdi ve sonra devam etti.

"Bir yıldızın gücünü uyandıran her bir kişi için, on kişi bunu yapmıyor. Tarihsel bir akademisyen—takımyıldızları ve onların pasif varlığını inceleyen bir filozof—bir zamanlar bir yıldızın potansiyelini oluşturmak için on ruhun feda edildiğini öne sürdü."

Raizel'in sesi kararlıydı, ama konuşma şekli neredeyse kopuk bir şey taşıyordu.

"Dünya zaten Drifter'lar etrafında dönüyor, eski insanlığı terk ediyor. Eğer Drifter'lar kendilerini insanlar için sorumlu hissetmezlerse, gelecekte bir noktada insanlar yok olacak—önemsiz böcekler gibi. Ve o zaman, yıldız olanın doğumunu beslemek için gereken sıradan on ruh… artık var olmayacak."

Kuzey sessizleşti.

Birkaç saniye boyunca, Paragon'un söylediklerini düşündü.

Elbette, filozoflar tarih boyunca her zaman var olmuştur. Onlardan birçoklarıyla karşılaşmıştı—insanlığın sıradanlığına bağlı, açıklanamaz bir yük taşıyan Drifter'lar.

Güçsüz olanlara derin bir şekilde önem veriyorlardı, toplumun onları nasıl ihmal ettiğini yas tutarak.

Bu yüzden Kuzey, böyle bir felsefenin sıradan insanlara bir önem duygusu aşılamak için yaratılmış olabileceği olasılığını dışlamıyordu.

Ancak Northern, Paragon'un sözlerini reddetmek istese de, bu sözler mantıklıydı—en azından, o varsayılan teorinin pragmatik bir değerlendirmesi açısından.

Drifterlar büyük bir değere sahipti. Ülkeler ve hükümetler, tek bir Paragon'u kurtarmak için bir milyon sıradan insanı feda etmekte tereddüt etmezdi.

Özellikle o Paragon onları koruma gücüne sahipse—sıradan olup olmaması önemli değildi.

Paragon Raizel'in sorumluluk açıklaması, Northern'ın beklediğinden daha mantıklıydı. Bu bir kahramanlık eylemi değildi. Bu, bir koruma eylemiydi.

Yani, eğer teori doğruysa.

Ve eğer doğru değilse bile, Northern bu teoriyi ilk ortaya atan filozofa kızmadı. Bunun yerine, o... hayran kaldı.

Büyük resimde, uyanmamış ruhlar, uyanmış bir ruhdan daha değerliydi.

Çünkü onlar, bir başkasının uyanması için yakıttı.

Eğer on uyanmış ruh yok edilirse, bu, bir Drifter'ın asla doğmasının engellendiği anlamına geliyordu.

Eğer kimse sıradan insanların varlığına önem vermezse—eğer onları önemsiz böcekler olarak muamele etmeye devam ederlerse—o zaman bir noktada, var olmaktan vazgeçeceklerdir.

Drifters daha az uyanırdı.

İnsanlık düşecekti.

Ve geriye kalan ne olursa olsun, Drifter'lardan yoksun, ya da en iyi ihtimalle sadece bir veya iki tane kalmış bir ölüme mahkum ırk olacaktı.

Bu yüzden…

Kuzey, böyle bir sorumluluk ve koruma eylemiyle uzlaşabilirdi.

Başka bir şey söyleyecek bir şeyi kalmadığını belirterek başını salladı.

"Buna bu şekilde bakıldığında bir anlamı var gibi görünüyor… eğer teori doğruysa, tabii."

Paragon Raizel omuz silkti.

"Doğru olup olmadığına bakılmaksızın… bunu yaşam tarzım olarak seçtim. Beni aklımda tutuyor, bu yüzden hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Kuzey, Paragon'a bir an baktı ama yanıt vermedi.

Artık söylenecek bir şey yoktu.

Sonra—

ŞAP!

Paragon Raizel ellerini birleştirdi, yüksek ses odanın içinde yankılandı ve ağır gerginliği kırdı.

"Peki?! İlahi fikirleri olan var mı?!!"

Kuzey bir saniye duraksadı. Sonra konuştu.

"Bir yolum var."

Paragon Raizel, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında hoş bir gülümseme ile Northern'ı ilgiyle izliyordu.

"Tabii ki öyle, yaramaz çocuk."

Gülümsemesi genişledi, cennetsel yeşim çiçekleri gibi açarak—açıklanamaz bir şekilde eterik bir manzara.

Northern, adamın ifadesindeki garip güzellikten etkilenmeden, yavaşça nefes verdi ve konuşmaya başladı.

"Yeteneklerimle ilgili bir şey var... Sanki diğer yetenekleri barındırabilen bir yetenekler dünyası gibi."

Bakışları toplanan figürler üzerinde süzüldü, tepkilerini ölçerek devam etti.

“Ama en güzel kısım şu ki... bu sadece yetenekleri barındırabilen bir dünya değil... aynı zamanda insanları da barındırabilir.”

Sessizlik hâkim oldu. Paragon Raizel, sonunda konuşmadan önce Northern'ın sözlerini düşünerek hareketsiz kaldı.

"Sanırım Sir Ilitis ve Sir Bairan'ın yeni çıktığı yer burası?"

Northern başını salladı.

"Evet."

Duraksadı, sonra devam etti.

"Mümkün olduğunca çok ruhu barındırabilir veya bir kanal oluşturabilirim. Ancak, barındırabileceğim ruh türlerinde sınırlamalar var."

"Oh? Hiç ruh olmaması oldukça garip olurdu. Lütfen, devam et."

Northern, Paragon'a şüpheci bir bakış attıktan sonra açıklamasına devam etti.

"Zaten bildiğiniz gibi, bir Bilge, bir Yükselen ve bir Paragon son derece güçlü ruhlara sahiptir. Benim ruhum, sizin ruhunuzu bir tehdit olarak algılayacaktır. Ve ne olacağını bilemeyiz."

Bu tamamen doğru değildi. Aslında, Northern, bir Paragon'un ruhu Sınırsız Boşluğa girdiğinde ne olacağını tam olarak biliyordu.

İçinde barındırdığı geniş, ilkel Boşluk tepki verecekti—sert bir şekilde. Ya Paragon Raizel'i enfekte etmeye çalışacaktı... ya da ruhunu parçalayarak emecekti.

Northern, bunun nasıl anladığını bilmiyordu, ama bu farkındalık, kendisi ile Boşluk arasındaki senkronizasyonla dokunmuş, inkar edilemez bir gerçek gibi içinde oturuyordu.

Boşluk'un hafızasına erişip yaratılış bilgisini edinme şekli gibi—onun versiyonu, karşılaştırıldığında minyatür olsa da, yine de bir ağırlığa sahipti.

Northern'ın zihninin arka planındaki içgüdüsel dürtü, ruhunun kucaklaması içinde bir Paragon'a sahip olmanın, gösterdiğinden çok daha tehlikeli olduğunu fısıldıyordu.

Bu sadece bir risk değildi—bu, açığa çıkmayı bekleyen bir yıkımdı.

Ama bunu… sıradan görünmesi için seçti. Sadece bir sınırlama olarak çerçevelemek, bu şekilde daha güvenliydi.

Paragon Raizel, Northern'ın sözlerini sindirerek düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Yani tüm Bilgelerin, Yükselenlerin ve Paragonların ayrı ayrı seyahat etmesi gerekecek mi?"

Northern hafifçe başını salladı.

Paragon düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, bakışları uzak ve hesaplayıcıydı. Sonra, bir an sonra, dikkati keskinleşti ve Northern'a geri odaklandı.

"Bir sorum var, Ral."

Kuzey, yanıt vermeden önce bir an tereddüt etti.

“Tamam…”

Raizel ona yenilenmiş bir ilgiyle baktı.

“Lütfen, insanların ruhunuzu nasıl bir kanal olarak kullanacakları konusunda beni aydınlatın.”

Kuzey'in parmakları, jest yaparken ince bir şekilde hareket etti, açıklama yaptı.

“Şu anda, Verulania'da bir klonum var. Orada bir portal açmak için onu kullanabilirim. Herkes Sınırsız Boşluk'tan Verulania'ya geçecek…”

Paragon biraz kaşlarını çattı ve Kuzey'e doğrudan bakarak sordu.

“Neden Verulania?”

“Çünkü klonum orada…? Ve buradan en yakın ulus o… tabii ki, Verulania'ya gitmek istemiyorsanız başka.”

Raizel'in ifadesi karardı. Aralarında uzun bir sessizlik uzandı, ardından derin bir nefes vererek şakaklarını ovaladı.

“Ral. Kaçabileceğimiz tüm yerler arasında, Verulania en kötü seçim.”

Northern hafifçe kaşlarını çattı, Paragon'un tonundaki ani ağırlıktan etkilenmişti.

"Neden?"

Raizel masadan uzaklaştı, yavaş ve kasıtlı adımlarla ileri doğru yürümeye başladı.

"Verulania açık bir şehirdir. Daha da önemlisi, dediğin gibi bu ablukanın en yakın şehridir. Çalışan bir beyne sahip olan herkes, eğer bir şekilde—bir mucizeyle—bu ablukadan kurtulursak ya da onu aşarsak, varış noktamızın Verulania olacağını varsayar. Her aklı başında insanın yapacağı budur."

Bir an duraksadı, tek bir parmağını kaldırdı.

"Ama bu varsayımda bir hata var."

Northern dikkatle dinledi.

"Canavarlardan tıkanmış yollarla seyahat etmeyeceğimiz için, bizi göremeyecekler. Verulania'ya ulaşana kadar hiçbir bilgi sızıntısı—hiçbir uyarı—olmayacak. Orada bizim için kurdukları tuzak hala devreye girecek, sadece yola çıkmış olsaydık olduğu kadar hemen ya da etkili bir şekilde değil."

Northern yavaşça başını salladı. "O zaman sorun ne? Bu avantajımız varsa, neden Verulania'yı seçmeyelim?"

Raizel başını salladı.

"Bu çok kolay. Çok öngörülebilir. Senin yeteneğini, kimsenin beklemediği bir şekilde kullanabiliriz, düşmanlarımızı tamamen şaşırtabiliriz."

Ses tonu hafifçe düştü, tonunda daha soğuk, daha hesapçı bir şey vardı.

“Ve en önemlisi… harekete geçmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda Dante'nin ne yaptığını bilmiyorum ama öğrenmem gerekiyor.”

Kuzey, Ilitis'e baktı.

“Öğrenmek için kendini strese sokmana gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Paragon Raizel'in bakışları odanın köşesinde duran düzgün giyimli adama kaydı. Ilitis sakin kalırken, birkaç metre uzakta duran Bairan soğuk bir kayıtsızlıkla izliyordu.

Eğer biri Kılıç Kralı'nı yalnızca görünüşüne göre yargılarsa, onun ne kadar neşeli ve canlı bir adam olduğunu asla tahmin edemezdi… çağır.

Raizel hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

“Hadi ama. Ilitis gibi birinin erişebileceği bilgi miktarında bir sınır var. Hükümet derin, iç odalar aracılığıyla çalışıyor—her eylem, her karar, propaganda katmanlarıyla sarılı. Hatta yaşam tarzları bile propaganda.”

Sesini alçaltarak, ciddi ama bilgece konuştu.

“Yani, Ilitis'in bilgi eksikliği olduğunu söylemiyorum. Bildiklerinin zaten manipüle edilmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyorum.”

Hafif bir duraksama.

“O zaman sanırım…” dükkan sahibinin sesi yumuşak bir şekilde kesildi, “bu devrimin lideri, hükümeti içten temizlediğine inandırmak için tüm kıtayı manipüle etti.”

Paragon Raizel donakaldı.

Yüzünde bir grimasa neden oldu—karanlık, ağır ve öfkeli.

Kuzey, buraya geldiğinden beri Paragon'un bu kadar sinirli olduğunu hiç görmemişti.

“Az önce ne dedin?” Raizel'in sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

Dükkan sahibi, onun bakışlarıyla eşit bir şekilde karşılaştı.

“Teğmen Dante'nin, Paragon ve Yükselenler haline gelecek bir ordusu var. Bence bu büyümeyi sağlamak için zaman kazanıyor… bu arada hükümeti temizlerken.”

Gözleri hafifçe kısıldı.

“Ve seni işlerinden uzak tutmak için bu yere kilitledi.”

Odadaki sıcaklık şiddetle değişti.

Raizel'in gözlerinde korkunç bir yeşil alev patladı.

Bir ezici, baskıcı güç dışarıya patladı.

Hava kalınlaştı—katılaştı—akciğerlerine baskı yapıyordu. Her nefes bir mücadeleydi. Duvarlar, görünmez bir ağırlığın altında bükülüyormuş gibi inliyordu.

Kuzey bunu hemen hissetti. Nabzı kaburgalarına çarptı, kalbi olması gerekenden daha hızlı çarpıyordu. Bu bir korku değildi.

Bu bir kabuldu.

Ne kadar güçlü hale gelirse gelsin…

Bir Paragon'un öfkesi, doğanın bir gücüdür.

Sage Mack ve Ascendant Zion çok daha kötü bir durumda idi.

Yüzleri solmuştu, ter şakaklarından aşağı süzülüyordu. Vücutları Raizel'in öfkesinin ağırlığı altında titriyordu. Eğer kimse yakında müdahale etmezse, bayılabilirlerdi—ya da daha kötüsü.

Belki de Lithia'nın kendisi, Raizel'in yaydığı bu baskıcı güçten etkilenebilirdi.

Kuzey müdahale etmek üzereydi.

Ama o yapmadan önce—

Bairan onun yanından geçti.

Kılıç Kralı, öfkeli Paragon'un yanına yürüdü ve zahmetsiz bir şekilde, omzuna bir elini koydu.

Ses tonu sakindi. Düzgündü.

"Hey, hey…”

Bairan'ın dudakları, tehlikeli bir şekilde eğlenceli bir ifadeye büründü.

"Ateşli toplarını sakinleştir. Efendim burada."

Paragon Raizel, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında hoş bir gülümseme ile Northern'ı ilgiyle izliyordu.

"Tabii ki öyle, yaramaz çocuk."

Gülümsemesi genişledi, cennetsel yeşim çiçekleri gibi açarak—açıklanamaz bir şekilde eterik bir manzara.

Northern, adamın ifadesindeki garip güzellikten etkilenmeden, yavaşça nefes verdi ve konuşmaya başladı.

"Yeteneklerimle ilgili bir şey var... Sanki diğer yetenekleri barındırabilen bir yetenekler dünyası gibi."

Bakışları toplanan figürler üzerinde süzüldü, tepkilerini ölçerek devam etti.

“Ama en güzel kısım şu ki... bu sadece yetenekleri barındırabilen bir dünya değil... aynı zamanda insanları da barındırabilir.”

Sessizlik hâkim oldu. Paragon Raizel, sonunda konuşmadan önce Northern'ın sözlerini düşünerek hareketsiz kaldı.

"Sanırım Sir Ilitis ve Sir Bairan'ın yeni çıktığı yer burası?"

Northern başını salladı.

"Evet."

Duraksadı, sonra devam etti.

"Mümkün olduğunca çok ruhu barındırabilir veya bir kanal oluşturabilirim. Ancak, barındırabileceğim ruh türlerinde sınırlamalar var."

"Oh? Hiç ruh olmaması oldukça garip olurdu. Lütfen, devam et."

Northern, Paragon'a şüpheci bir bakış attıktan sonra açıklamasına devam etti.

"Zaten bildiğiniz gibi, bir Bilge, bir Yükselen ve bir Paragon son derece güçlü ruhlara sahiptir. Benim ruhum, sizin ruhunuzu bir tehdit olarak algılayacaktır. Ve ne olacağını bilemeyiz."

Bu tamamen doğru değildi. Aslında, Northern, bir Paragon'un ruhu Sınırsız Boşluğa girdiğinde ne olacağını tam olarak biliyordu.

İçinde barındırdığı geniş, ilkel Boşluk tepki verecekti—sert bir şekilde. Ya Paragon Raizel'i enfekte etmeye çalışacaktı... ya da ruhunu parçalayarak emecekti.

Northern, bunun nasıl anladığını bilmiyordu, ama bu farkındalık, kendisi ile Boşluk arasındaki senkronizasyonla dokunmuş, inkar edilemez bir gerçek gibi içinde oturuyordu.

Boşluk'un hafızasına erişip yaratılış bilgisini edinme şekli gibi—onun versiyonu, karşılaştırıldığında minyatür olsa da, yine de bir ağırlığa sahipti.

Northern'ın zihninin arka planındaki içgüdüsel dürtü, ruhunun kucaklaması içinde bir Paragon'a sahip olmanın, gösterdiğinden çok daha tehlikeli olduğunu fısıldıyordu.

Bu sadece bir risk değildi—bu, açığa çıkmayı bekleyen bir yıkımdı.

Ama bunu… sıradan görünmesi için seçti. Sadece bir sınırlama olarak çerçevelemek, bu şekilde daha güvenliydi.

Paragon Raizel, Northern'ın sözlerini sindirerek düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Yani tüm Bilgelerin, Yükselenlerin ve Paragonların ayrı ayrı seyahat etmesi gerekecek mi?"

Northern hafifçe başını salladı.

Paragon düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, bakışları uzak ve hesaplayıcıydı. Sonra, bir an sonra, dikkati keskinleşti ve Northern'a geri odaklandı.

"Bir sorum var, Ral."

Kuzey, yanıt vermeden önce bir an tereddüt etti.

“Tamam…”

Raizel ona yenilenmiş bir ilgiyle baktı.

“Lütfen, insanların ruhunuzu nasıl bir kanal olarak kullanacakları konusunda beni aydınlatın.”

Kuzey'in parmakları, jest yaparken ince bir şekilde hareket etti, açıklama yaptı.

“Şu anda, Verulania'da bir klonum var. Orada bir portal açmak için onu kullanabilirim. Herkes Sınırsız Boşluk'tan Verulania'ya geçecek…”

Paragon biraz kaşlarını çattı ve Kuzey'e doğrudan bakarak sordu.

“Neden Verulania?”

“Çünkü klonum orada…? Ve buradan en yakın ulus o… tabii ki, Verulania'ya gitmek istemiyorsanız başka.”

Raizel'in ifadesi karardı. Aralarında uzun bir sessizlik uzandı, ardından derin bir nefes vererek şakaklarını ovaladı.

“Ral. Kaçabileceğimiz tüm yerler arasında, Verulania en kötü seçim.”

Northern hafifçe kaşlarını çattı, Paragon'un tonundaki ani ağırlıktan etkilenmişti.

"Neden?"

Raizel masadan uzaklaştı, yavaş ve kasıtlı adımlarla ileri doğru yürümeye başladı.

"Verulania açık bir şehirdir. Daha da önemlisi, dediğin gibi bu ablukanın en yakın şehridir. Çalışan bir beyne sahip olan herkes, eğer bir şekilde—bir mucizeyle—bu ablukadan kurtulursak ya da onu aşarsak, varış noktamızın Verulania olacağını varsayar. Her aklı başında insanın yapacağı budur."

Bir an duraksadı, tek bir parmağını kaldırdı.

"Ama bu varsayımda bir hata var."

Northern dikkatle dinledi.

"Canavarlardan tıkanmış yollarla seyahat etmeyeceğimiz için, bizi göremeyecekler. Verulania'ya ulaşana kadar hiçbir bilgi sızıntısı—hiçbir uyarı—olmayacak. Orada bizim için kurdukları tuzak hala devreye girecek, sadece yola çıkmış olsaydık olduğu kadar hemen ya da etkili bir şekilde değil."

Northern yavaşça başını salladı. "O zaman sorun ne? Bu avantajımız varsa, neden Verulania'yı seçmeyelim?"

Raizel başını salladı.

"Bu çok kolay. Çok öngörülebilir. Senin yeteneğini, kimsenin beklemediği bir şekilde kullanabiliriz, düşmanlarımızı tamamen şaşırtabiliriz."

Ses tonu hafifçe düştü, tonunda daha soğuk, daha hesapçı bir şey vardı.

“Ve en önemlisi… harekete geçmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda Dante'nin ne yaptığını bilmiyorum ama öğrenmem gerekiyor.”

Kuzey, Ilitis'e baktı.

“Öğrenmek için kendini strese sokmana gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Paragon Raizel'in bakışları odanın köşesinde duran düzgün giyimli adama kaydı. Ilitis sakin kalırken, birkaç metre uzakta duran Bairan soğuk bir kayıtsızlıkla izliyordu.

Eğer biri Kılıç Kralı'nı yalnızca görünüşüne göre yargılarsa, onun ne kadar neşeli ve canlı bir adam olduğunu asla tahmin edemezdi… çağır.

Raizel hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

“Hadi ama. Ilitis gibi birinin erişebileceği bilgi miktarında bir sınır var. Hükümet derin, iç odalar aracılığıyla çalışıyor—her eylem, her karar, propaganda katmanlarıyla sarılı. Hatta yaşam tarzları bile propaganda."

Sesini alçaltarak, ciddi ama bilgece konuştu.

"Yani, Ilitis'in bilgi eksikliği olduğunu söylemiyorum. Bildiklerinin zaten manipüle edilmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyorum."

Hafif bir duraksama.

"O zaman sanırım…" dükkan sahibinin sesi yumuşak bir şekilde kesildi, "bu devrimin lideri, hükümeti içten temizlediğine inandırmak için tüm kıtayı manipüle etti."

Paragon Raizel donakaldı.

Yüzünde bir grimasa neden oldu—karanlık, ağır ve öfkeli.

Kuzey, buraya geldiğinden beri Paragon'un bu kadar sinirli olduğunu hiç görmemişti.

"Az önce ne dedin?" Raizel'in sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

Dükkan sahibi, onun bakışlarıyla eşit bir şekilde karşılaştı.

"Teğmen Dante'nin, Paragon ve Yükselenler haline gelecek bir ordusu var. Bence bu büyümeyi sağlamak için zaman kazanıyor… bu arada hükümeti temizlerken."

Gözleri hafifçe kısıldı.

"Ve seni işlerinden uzak tutmak için bu yere kilitledi."

Odadaki sıcaklık şiddetle değişti.

Raizel'in gözlerinde korkunç bir yeşil alev patladı.

Bir ezici, baskıcı güç dışarıya patladı.

Hava kalınlaştı—katılaştı—akciğerlerine baskı yapıyordu. Her nefes bir mücadeleydi. Duvarlar, görünmez bir ağırlığın altında bükülüyormuş gibi inliyordu.

Kuzey bunu hemen hissetti. Nabzı kaburgalarına çarptı, kalbi olması gerekenden daha hızlı çarpıyordu. Bu bir korku değildi.

Bu bir kabuldu.

Ne kadar güçlü hale gelirse gelsin…

Bir Paragon'un öfkesi, doğanın bir gücüdür.

Sage Mack ve Ascendant Zion çok daha kötü bir durumda idi.

Yüzleri solmuştu, ter şakaklarından aşağı süzülüyordu. Vücutları Raizel'in öfkesinin ağırlığı altında titriyordu. Eğer kimse yakında müdahale etmezse, bayılabilirlerdi—ya da daha kötüsü.

Belki de Lithia'nın kendisi, Raizel'in yaydığı bu baskıcı güçten etkilenebilirdi.

Kuzey müdahale etmek üzereydi.

Ama o yapmadan önce—

Bairan onun yanından geçti.

Kılıç Kralı, öfkeli Paragon'un yanına yürüdü ve zahmetsiz bir şekilde, omzuna bir elini koydu.

Ses tonu sakindi. Düzgündü.

"Hey, hey…”

Bairan'ın dudakları, tehlikeli bir şekilde eğlenceli bir ifadeye büründü.

"Ateşli toplarını sakinleştir. Efendim burada."

Paragon Raizel başını çevirdi, bakışları yanında duran beyaz saçlı adama odaklandı.

Kısa bir an için, gözleri tanımadığı bir şeyle parladı—tanımsızlık, sanki dünya bir anlığına elinden kayıp gitmiş gibiydi. Ama o kısa anın derinliklerinde, bakışlarının derinliklerinde, acımasız bir alev yanıyordu—kontrolsüz bir güçle yanmakta olan bir öfke.

Ancak, o öfkeli sıcaklık altında, Bairan kayıtsız kaldı. Etkilenmedi. Ne geri adım attı ne de tereddüt etti, Paragon'un ulaşabileceği bir mesafede durmaya cesaret etti. Daha da kötüsü... ona bile dokundu.

Atmosfer, Raizel'in öfkesiyle yanıyordu, patlamak üzere olan baskıcı bir fırtına tehdit ediyordu. Ama sonra—gülümsedi.

Bir sonraki anda, baskıcı ağırlık, hiç var olmamış gibi kayboldu.

Northern ve diğerleri donmuş halde durdular, gözlerinde inançsızlık parıldıyordu. Hiç kimse—hiç kimse—Paragon Raizel'in öfkeyle bükülmüş yüzünü daha önce görmemişti.

O her zaman soğuk, karizmatik bir varlık olmuştu, rahat tavrı, onun varoluş seviyesinin ne anlama geldiğini tehlikeli bir şekilde unutturuyordu.

Bugün, onlara hatırlatıldı.

Raizel, topluluğun üzerine göz gezdirdi, gözleri Ascendant Zion, Sage Mack ve Ilitis üzerinde durdu—her biri acınacak bir durumda.

Sonra, sesi, pürüzsüz ama ağır, sessizliği deldi:

: "Arkadaşlar, içtenlikle özür dilerim. Orada bir an kendimi kaybettim..."

Ascendant Zion, hâlâ nefes nefese, boğazını ovaladıktan sonra keskin bir nefes verdi.

Önemli değil, efendim! Zayıf olmamız sizin suçunuz değil.

Gözleri, tamamen etkilenmeden ayakta kalan tek kişi olan

Northern'a kaydı.

Aynı anda, Raizel tekrar konuştu.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun, Ral. O baskıya bu kadar kolay dayanabileceğini düşünmek... Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Northern'ın bakışları, yanıt vermeden önce Paragon üzerinde bir an daha durdu.

"Kolayca söylemem... Herkes kadar hissettim. Belki sadece daha iyi bir dayanıklılığım vardı?"

Raizel alaycı bir şekilde güldü.

"Kendine daha fazla değer vermelisin. Sadece Essence Manifestation'ın bir yönünü kolayca atlattın."

Sonra, bakışları değişti—Bairan'a odaklandı. İfadesi inatçılaştı, gözleri hala omzunda duran Kılıç Kralı'nın eline kaydı.

"Artık çıkarabilirsin... teşekkürler."

Bairan'ın dudaklarında eğri bir gülümseme belirdi, ardından hemen kayboldu. Elini geri çekti, Northern'ın arkasında durana kadar geri adım attı.

'Öz… Tezahür… Şaşırmamak gerek.'

Kuzey, daha önce öfkenin varlığında bulunmuştu—farklı türleriyle. Öfke, hiddet, kızgınlık, gazap. Ancak hiçbiri, Paragon Raizel'in ruhuna bu şekilde nüfuz etmemişti.

Bir Paragon gerçekten de muhteşem bir varlıktı. O aşamaya ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

'Bir Işık Taşıyıcısının neler yapabileceğini merak ediyorum…'

İçten bir iç çekişle, dikkatini odaya geri getirdi ve sakin bir şekilde ifade etti:

“Hükümetin iç odalarıyla olan bağlarınızın bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Dante'nin sizi burada kafese kapatmak için bu kadar çaba harcamasının nedenini aniden anlamış oldum.”

Birkaç dakika boyunca, Paragon Raizel sessiz kaldı, ifadesi okunaksızdı. Sonra, sonsuz bir süre gibi gelen bir zaman diliminden sonra, küçük bir gülümseme bıraktı—kasvetli, neredeyse utangaç.

“Benim… hımm, eşim… orada…”

Kuzey'in gözleri büyüdü. Sonra tekrar büyüdü.

“…Eşiniz bir hükümet yetkilisi mi?”

Oda tamamen sessizliğe büründü. Herkes aynı şekilde şaşırmıştı, yüz ifadeleri Northern'ın inançsızlığını yansıtıyordu.

“Aman Tanrım. Eşin olduğunu hiç düşünmemiştim!” Sage Mack patavatsızca söyledi.

“Sen daha çok birçok metresi olan birine benziyorsun.” Ascendant Zion sert bir gülümsemeyle, garip bir şekilde memnun görünerek—şok olmuş, hayret içinde ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde eğlenmiş bir halde yanıtladı.

Raizel keskin bir nefes aldı. “Siz ikiniz o gevşek şeyleri ağız diye adlandırdığınız şeyleri kapatacak mısınız?”

"Evet."

“Tabii ki, patron.”

Paragon, şakaklarını ovaladı, parmakları kızıl saçlarının arasından geçerken bir hayal kırıklığı parıltısı belirdi. Zayıf olmayı sevmezdi. Northern bunu anlayabiliyordu. Onu bu şekilde görmek garip bir duyguydu—sanki bir dağın ilk kez titrediğini izlemek gibiydi.

Ama garip bir şekilde, bir sonraki nefeste tekrar kendini toparladı.

Bakışı sabitlendi, sesi sakin ama kararlıydı.

“Fildişi elimde kalan tek şey. Kaybolmuş bir sebep olmamamın nedeni o. Yanlış yola sapmak için birçok fırsatım oldu. Dünya beni defalarca kez ihanet etti. Hükümet de. Ama o… o beni aklımı yerinde tutma konusunda bir yol buluyor. Beni bütün tutuyor…”

Sesinin tonu azaldı.

“…Artı…”

Onun tereddütünün ağırlığı odayı kalın ve ağır bir gök gürültüsü gibi kapladı.

“...O hamile.”

Hava soğudu.

Bir anlığına, Northern öfkeyi hissetti—Raizel'in daha önce sergilediği aynı öfke, yavaşça yanan bir ateş gibi kabarıyordu.

“...Ahhh. Kötü. Dante, bir keçinin oğlu.”

Odaya bir bakış atmak her şeyi doğruladı. Diğer herkesin de aynı hissettiği muhtemeldir.

Hava ciddi, boğucu hale gelmişti.

Sonra, sessizlik içinde, Yükselen Zion gülümsedi. Gülümsemesi sıcak, sesi hafif ama sarsılmazdı—gerilimi bir bıçak sisin içinden keser gibi delip geçiyordu.

“Endişelenmeyin, efendim. Eşinizin ve henüz doğmamış çocuğunun tamamen iyi olacağından eminim. Ve onları kurtaracağız. Değil mi?”

Onun onayını bekleyerek Northern'a döndü.

Kuzey onun bakışlarıyla buluştu.

“Tamam. Onları kurtaracağız.”

Raizel bir nefes verdi, dudaklarında küçük, neredeyse alçakgönüllü bir gülümseme belirdi.

“Biraz mahcup oldum… Sizi temin eden ben olmalıyım.”

Northern omuz silkti.

“Sorun değil. Hatta bir Paragon'un da yardıma ihtiyacı olabilir.”

Ses tonu keskinleşti, daha odaklanmış hale geldi.

“Peki—Verulania yerine hangi yere gitmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz?”

Paragon Raizel'in ifadesi sertleşti.

“Fhugal.”

Kuzey'in yüzü karardı.

“…Fhugal? Fhugal uzak.”

Raizel başını salladı. “Fhugal, karargahın olduğu yer. Eğer Dante'nin şu anda bulunduğu ya da bulunacağı bir yer varsa, o Fhugal.”

Kuzey gözlerini kısarak baktı. “Bulunacağı mı?”

“Benim varsayımım, onun sistematik bir şekilde hareket ettiği, hükümet yetkililerini teker teker avladığıdır. Fhugal, hükümetin en iyi korunmuş kalesidir. Aşılması en zor olan… ve karım orada. Tanıdığım Dante, en iyisini sona saklardı.”

Ses tonu soğudu, ifadesi daha da sertleşti.

“Ayrıca, insanların güvende olabileceği tek yer burası—tehdit ortadan kaldırılmadığı sürece.”

Kollarını kavuşturdu ve yürümeye başladı.

“Dante'nin, kaçmam durumunda Verulania'da ne hazırladığını bilmiyoruz. Ve biliyor ki, yalnız kaçmam mümkün değil, bu da demektir ki büyük bir şey hazırlamıştır. Baskın bir şey. Ama Fhugal'da… en azından orada, neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz.”

Odaya sessizlik çöktü. Herkes onun sözlerini sindiriyor, riskleri tartıyordu.

Sonra, Ilitis sessizliği bozdu.

“Eğer durum böyleyse… Drifters'ın ayrı seyahat etmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Raizel'in bakışları ona kaydı.

Ilitis devam etti, sesi sabit.

“Benim lordumun dediği gibi, Fhugal uzakta. Hepimiz birlikte hareket edersek, varlığımız çoktan ifşa olacak. Fhugal'a zamanında ulaşmanın anahtarı hızdır… ama ne yazık ki, burada herkesin hızı yok. Bunun yerine, Drifters'ı bir dikkat dağıtma yaratmak için kullanmalıyız—hızları baskın olanlar Fhugal'a doğrudan hareket ederken. Bu, senin ve benim lordumun demektir.”

Sage Mack hafifçe kaşlarını çattı. "Paragon olmadan nasıl geçeceğiz bu ablukayı...?"

Kuzey, sesi sakin ama kararlıydı.

"İnsanlarımı seninle göndereceğim. Ablukayı aşmak için yeterli olacaklar. Tek yapman gereken onlara destek olmak. Paragon Raizel ve ben doğrudan Fhugal'a uçacağız—bu en hızlı yol."

Raizel, sözlerini düşündü, bakışı okunaksızdı. Birkaç saniye sonra tekrar konuştu.

"Sadece meraktan… İnsanlarınızdan bahsettiğinizde… tam olarak kimi kastediyorsunuz?"

Kuzey tereddüt etti.

Sonra, bakışları Raizel'in gözleriyle buluştu.

"...Sana göstermek daha iyi sanırım."

Odadaki hava soğudu.

Odanın havası soğudu, herkesin cildinde ürperti hissettirdi.

Paragon Raizel'in kaşları titredi, hissettiği duygu ile birlikte hafif bir kırışıklık oluştu. Bu, Bairan'ın çıkmadan hemen önce hissettiğine çok benziyordu. Ama o zamanki gibi bu varlık o kadar baskın değildi—hayır, bu çok daha kötü bir şeydi.

Hareketsiz kaldı, karanlık bir beklenti içinde bekledi.

Northern'ın arkasında, karanlık alevler birikmeye başladı ve yükselmeye başladı, canlı gölgeler gibi kıvrılarak. Kıvrıldılar ve döndüler, boş alevlerden figürler doğurdular. Saniyeler geçmekteydi, anormal bir şekilde uzayarak, ve sonra—göründüler.

Northern'ın arkasında birkaç figür duruyordu, varlıkları tehditkar bir şekilde belirdi, şekilleri koyu mor ateşten oluşuyordu.

Odayı ölümcül bir sessizlik yuttu. Nefesleri titredi, gözleri büyüdü ve söylenmemiş bir korku kalplerine sızdı.

Her biri farklı şeyler gördü.

Sadece yaratıklar değil, varlıklar—anlamı sorgulayan anormallikler, neredeyse varoluşun kendisinin onların şekline bükülmesi gibi. Ve sonra, absürt bir şekilde, aralarında bir keçi duruyordu.

Bu, tartışmasız, bir keçiydi.

Hiçbiri keçinin ne olduğunu bilmiyordu. Onlar için bu, bir anormallikti—Kuzey'in etrafındaki diğer varlıklarla korkunç bir tezat oluşturan hasta bir şaka.

"Bu… bu nasıl mümkün olabilir?"

Yükselen Zion'un masum yüzü ölümcül bir şekilde solmuştu, inancı saf bir korkuya dönüşmüştü.

Bilge Mack pek de iyi durumda değildi. Yüzü beyazlamıştı, ama sessiz kaldı, önündekini dikkatle sindirmeye çalışıyordu. Omuzları titriyordu, bu garip varlıkların havaya uyguladığı ezici ağırlığa dayanmak için yeterli Dayanıklılığı toplamakta zorlanıyordu.

Kuzey bir an hareketsiz durdu, sonra konuştu.

"Elbette… Hepsini seninle göndermeyeceğim. En faydalı olacakları seçeceğim."

Onun sözleri, tam bir sessizlikle karşılandı—bu, kayıtsızlığın sessizliği değil, tamamen felç edici bir korkunun sessizliğiydi.

Onun söylediklerini görmezden gelmiyorlardı.

Onlar, onun yarattığı şeyin korkunç gerçeğiyle tamamen tüketilmişlerdi.

Ve daha da kötüsü—hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu.

Şimdiye kadar ifadesiz bir yüz ifadesi koruyan Paragon Raizel, sadece baktı.

Ve gözlerini kırptı.

Sonra tekrar baktı.

Sonra tekrar gözlerini kırptı…

Ve tekrar…

Birkaç kez, ta ki Northern'ın sesi nihayet boğucu gerginliği kırana kadar.

Raizel derin bir nefes aldı, yüzünü ovuştururken, hissiz inançsızlığı silip süpürdü.

Sonra, tek kelime etmeden, yerine geri adım attı.

Kıyafetinin içinden bir pipo ve garip bir ateşleyici çıkardı. Bir kez tıkladı, ucunda hafif bir çıtırtı alevlendi. Piponun kasesini ateşlemek üzereyken elleri durdu.

Gözleri uzaklara daldı.

Kısa bir an için, bakışlarında duygusal bir şey parladı.

Sonra, bir nefes vererek, pipo ve ateşleyiciyi geri koydu.

'Onun tekrar dırdır etmesini istemiyorum…'

Yavaş bir nefes verdi, dikkatini Northern'a geri çevirdi. Önceden donuk ve tükenmiş olan gözleri, şimdi hafif bir yaşam parıltısı taşıyordu.

Dudaklarında küçük, nazik ve karizmatik bir gülümseme belirdi.

Kırmızı saçları, odadan fısıldayan yumuşak, doğal olmayan rüzgarda savruluyordu.

Ve Northern'ın boşluğu serbest bıraktığı günden beri ilk kez, oda tekrar nefes alıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Sormama izin ver, Ral. Klonlar yaratabileceğini düşünmüştüm? Bu şeyler tam olarak nedir?"

Kuzey derin bir nefes aldı, bakışı okunaksızdı. Basit bir hareketle, boşluk alevleri yükseldi, çağrılan varlıkları tamamen yutarak yok oldu. Sonra konuştu.

Gerçekten açıklamak zor. Ama diyelim ki… onlar gemiler… öldürdüğüm canavarların ruhlarının tezahürleri. Ruhumun içinde yaşayan esrarengiz bir varlık tarafından mümkün kılındı. Elbette, bir klon yeteneğine sahip olmak, onları şekillendirmede kritik bir rol oynadı.

Paragon Raizel, inanamayıp gülümsedi.

Açıkçası, az önce söylediklerinin hiçbirini tam olarak anlamıyorum… ama genel bir fikrim var. Ve daha fazla kurcalamaya niyetim yok. Ancak—" gülerek başını salladı, "Senin gibi korkunç ve kaynakları bol birinin düşmanım olmamasına çok sevindim."

Kuzey, kelimeleri düşünerek kayıtsız kaldı ve ölçülü bir yanıt vermeye karar verdi.

“Ne olacağı belli olmaz.”

Paragon'un gülüşü tam bir kahkahaya dönüştü.

“Sadist bir insandan bahsediyorsun. Ne? Benden düşman mı yaratmayı planlıyorsun ve hayatını cehenneme mi çevireceksin?”

Kuzey kaşlarını çattı, kafası karıştı.

“Az önce benim düşmanım olmadığım için mutlu olduğunu söylemedin mi?”

Raizel'in sırıtmaya devam etti.

“Senin cesaretin olursa, senin berbat ruhunu ezmeyeceğimi nasıl söyleyebilirim, onu göremiyorum.”

Kuzey sessizleşti, sözlerini yuttu.

“Paragonlar… gerçekten çok kibirli.”

Bir gün birini yüksek atından indirmek isterdi—tercihen kendisi bir Paragon olmadan önce.

Bu arada, Raizel ayağa kalktı ve pencereye döndü, yıpranmış şehre bakarken ona yaslandı. Kızıl saçları hafif rüzgarda savruluyordu, ifadesi uzak ve kasvetliydi.

Uzun bir duraksamanın ardından geri döndü, sesi alışılmış otoriter ağırlığını geri kazandı.

“Şimdi yapacağımız şey bu…”

Keskin bakışları Yükselen Zion ve Bilge Mack üzerinde yoğunlaştı.

“Siz ikiniz, her Drifter'ı, Usta seviyesinden yukarıya kadar, Verulania'ya götüreceksiniz. Bu yolculuk sırasında, güvenliği önceliklendirmesini bekliyorum—düşüncesiz kararlar yok. Gördüğünüz gibi, Ral burada yolda bazı 'yardımlar' gönderecek.”

Gülümseyerek, kendinden emin bir şekilde başını salladı ve ekledi,

"Ve ölmediğinden emin ol. Ya da ölürsen, ruhlarını geri getireceğim ve seni kendim öldüreceğim."

Ascendant Zion, sert bir gülümsemeyle göğsüne vurdu.

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldım, efendim. Ölüm cesaret edemez!"

"Daha iyi!"

O anda, Ilitis öne çıktı ve Northern'a doğru eğildi.

"Efendim, mümkünse, onlarla birlikte Verulania'ya gitmek istiyorum. Orada tamamlamam gereken bir görev var."

Northern, ona hayır deme nedeni yoktu—özellikle şimdi, dükkan sahibinin insan toplumu için ne kadar değerli olduğunu fark ettikten sonra.

Birden Ilitis'in saygısını kabul etmekte isteksiz hissetti.

"…Tamam. Sana uygun olanı yap."

Paragon Raizel, Northern'a bir bakış attı ve dudaklarının köşelerinde bilgece bir gülümseme belirdi.

"Ral ve ben Fhugal'a gideceğiz."

Paragon Raizel görevlerin icrasını özetledikten sonra, Verulania'ya olan yolculuğu kısaca anlattı. Bu bağlamda, Northern en çok katkıda bulunan kişi oldu—ormanları ve dağları tek başına geçip Lithia'ya güvenle ulaşan oydu.

Bu nedenle, Ascendant Zion ve Sage Mack ile paylaşacak çok şeyi vardı. Northern, karşılaştığı durumları, dikkat etmeleri gereken şeyleri ve göz önünde bulundurmaları gerekenleri dikkatli bir şekilde açıkladı.

Aynı zamanda, karşılaşabilecekleri tehditlerin hiçbiri, onun çağrısının üstesinden gelemeyeceği bir şey olmadığını onlara güvence verdi. Güvenli ellerdeydiler.

Brifing sona erdiğinde, Northern'ın gitmesi gereken bir yer vardı. Toplantının sonlarına doğru, Hao gelmişti, onu arıyordu ama içeri girmesine izin verilmemişti. Northern, onun neden kendisiyle görüşmek istemiş olabileceğini iyi biliyordu.

Bu yüzden, toplantı sona erer ermez, ayrıldı.

Koridorda yürürken, Hao'yu gördü ve yaşlı adamın yetişebilmesi için temposunu yavaşlattı.

Kuzey ona baktı.

“Uyanık mı?”

“Evet. Yakın zamanda uyandı, oldukça kaybolmuş görünüyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, iyi birini seçtin… parlayan ve bir yıldız gibi ışıltılı.”

Northern bir an duraksadı, kaşları hafif bir kafa karışıklığıyla çatıldıktan sonra ilerlemeye devam etti.

Yürüyüşün geri kalanında sessiz kaldı, aklı başka yerlerdeydi.

Sonunda, Braham'ın hastanesine ulaştılar. Şifacı, lavanın damarlarıyla süslenmiş gösterişli zırhı içinde öne çıktı, kararmış taşlardaki yarıklar gibi parlıyordu.

Braham, Hao'ya doğru bir el salladı, omzuna rahat ve hoş bir gülümsemeyle yerleştirdi.

Şifacının inkar edilemez yakışıklılığına rağmen, Northern onu tamamen iğrenç buluyordu. Ve kaba.

Ancak Hao, çoktan onun küstahlığına katlanmayı öğrenmişti. Sabırdan değil, gereklilikten—Braham'ın istediği bir şeyi vardı. Ve onu alana kadar, karşısına çıkan her türlü saçmalığa katlanmak zorundaydı.

Bu, iş dünyasının adaletsiz yasasıydı, Hao'ya erken yaşta öğretilen bir ilke: bazen, istediğin şeyi almak için başını eğmek zorundasın. Ve doğa açısından bakıldığında, bu yasa herkes için, her zaman geçerliydi.

Bugün, humble ve toleranslı olma sırası Hao'daydı. Yarın, aynı şekilde Braham'ın da olabilir.

Her zaman masalar dönerdi. Tüccar dünyasında, hiçbir şey kalıcı bir kesinlik değildi.

Elbette, oyunu sadece oynayan değil, kontrol eden insanlar gibi istisnalar vardı.

Braham o seviyeye bile yaklaşamıyordu.

Ve Hao'ya gelince? O, onlardan biri olma yolunu açıyordu.

Ya da daha doğrusu, Kuzey'i onlardan biri haline getiriyordu.

Braham bakışını Kuzey'e çevirdi.

"İyi müşterim..."

Bir an duraksadı, hafifçe gözlerini kısarak.

"Adınızı hiç aldım mı?"

"Ben Rian."

Braham kaşlarını kaldırarak fark etti.

“Oh! Rian! Bu çok uygun bir isim. Tesadüfen Reimgard’ın geniş kraliyet ailesiyle bir bağlantın var mı?”

Kendi şakasına gülerek ekledi,

“Tabii ki, olamazsın. Tra-el'deki diğer insan ırklarından daha yakın olan Luminance Yıldızı'nın soyundan nasıl bir pleb gibi gelirsin?”

Kuzey ona kayıtsızca baktı.

‘Bahse girerim, aklını kaybeder.’

Tabii ki, Braham'a yüzüne çarpmak için hassas gerçekleri yaymak istemiyordu. Bu kadar küçümseyici olmayı bilirdi.

Ancak bu, kaderin böyle bir anı ayarlaması durumunda, bundan tam anlamıyla yararlanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kuzey şifacıya baktı ve sordu,

“Onu görebilir miyim?”

Braham gülümsedi.

Elbette, yapabilirsin. Sana güvence verdim, o yeni gibi olacak—ve gerçekten de öyle. Ama burada değil.

Northern kaşını kaldırdı.

Peki o nerede?

Braham, koridorun başka bir kısmına döndü.

Arkamdan gel. O, balkonlardan birinde olmalı.

Northern, onun arkasından yürürken, bakışları Molten Vein—hayır, Spirit Linen—üzerinde kısa bir süre durdu.

Çağırma, Braham'ın varlığından tamamen bıkmış görünüyordu, ustasını yakında gördüğünde rahatlama yayılıyordu.

Bağlantıları aracılığıyla, Northern, çağırmasının gözlemlediği her şeyi, Braham'ın yaptığı her şeyi alıyordu.

Bu bilgilere, Spirit Linen'ı fiziksel olarak görmeden de erişebilirdi, ama meşguldü. Şimdi, Braham ile yürümek, geri kalanı yakalamak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Braham'ın rahatsız edici sesi düşüncelerini kesene kadar.

Bu arada, Rian. Sormak istiyordum—bu genç bayan, senin için kim?

Braham, sürekli var olan gülümsemesiyle Northern'a baktı. Bir maske.

Northern bir an sessiz kaldı, soruyu düşündü.

Roma, tanıştıkları günden beri sürekli bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Ama buna rağmen, onun kararlılığını göz ardı edemezdi — bu, aslında hayranlık duyduğu bir şeydi.

Onun çok saf olduğunu hissediyordu.

Hayat tatlı değildi ve kesinlikle onun gibi tatlı insanları hak etmiyordu.

Yine de, ne kadar sinir bozucu olursa olsun, bu gerçeği asla kavrayamıyormuş gibi görünüyordu.

Bunun dışında, iyi bir arkadaştı. Günün sonunda, herkes kendi tarzında sinir bozucuydu. Northern, bazı insanlar için kendisinin de öyle olduğundan emindi.

Ve son zamanlarda etrafında "arkadaş" kelimesini savuran insanlarla karşılaştırdığında, Roma çok daha iyiydi. Kendi tarzında gerçek bir arkadaştı.

Bu, ona güvendiği veya ona bel bağladığı anlamına gelmiyordu. Onun bazı şeyleri sakladığını — özellikle kökenleri hakkında — biliyordu.

Ama Northern umursamıyordu.

Aynı durumda olduğunu biliyordu. Muhtemelen daha kötüydü.

O, bir arkadaş.

Braham'ın gözleri hafifçe büyüdü.

Garip bir şekilde... rahatlamış gibi mi görünüyordu?

Kuzey, nedenini anlamadı.

Ancak bir sonraki anda, Braham'ın sesi sessizliği bozdu—bu sefer daha alçak, neredeyse duygusal bir tonla.

Biliyorsun, Rian... Ben tuhaf bir adamım. Çoğu insan beni anlamaz ve dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Genellikle kimseye çekim hissetmiyorum. Gerçekten birini değerli bulduğum zamanlar çok nadirdir—hayatımda sadece bir kez oldu. Karanlık Kıta'dayken...

Duraksadı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi, sonra devam etti: "Ah, doğru. Karanlık Kıta'yı duydun mu? Oradan geldim. Hao da öyle. Aslında—şimdi düşündüm de—Hao ile oldukça tanıdık görünüyorsun. Sen de Karanlık Kıta'dan mı geliyorsun?"

Kuzey, adımlarını durdurdu ve ona uzun, okunaksız bir bakış attı. Sonra, cevap vermek yerine, salona göz attı ve hafifçe kaşlarını çattı.

Balkon tam olarak nerede?

Braham iç çekti.

Hmm, pek konuşkan biri değilsin, anlaşılan. Beni takip et—köşeyi döner dönmez orada.

Başka bir koridora döndüler.

Ve oradaydı.

Teras korkuluğuna yaslanmış, aşağıdaki şehre bakıyordu.

Öğleden sonra güneşi onu altın sıcaklığıyla yıkıyordu, cildi ilahi bir dokunuşla parlayan cilalı cam gibi parlıyordu. Uzun sarı saçları yumuşak bir şekilde dökülüyordu, rüzgar görünmeyen parmaklar gibi içinden geçiyordu.

Şık zırh içinde bile, figürü zahmetsizce vurgulanıyordu—ince ama kum saati zarafetiyle şekillendirilmişti. Aşırı dolgun değildi, ama varlığı sessiz, inkar edilemez bir çekicilik taşıyordu.

Girişte, Braham durdu.

Yutkundu.

Yeşil gözleri ham, çaresiz ve tutkulu bir açlıkla parlıyordu.

Kuzey, girişten içeri adım attı, onunla birlikteyken yürüyüşü aceleci değildi. Ayak sesleri kulaklarına ulaştığında, döndü. Onu görünce, düşünmeden hareket etti—içgüdü devreye girdi ve kollarını omuzlarına sardı.

“Rian! Ah, yıldızlara şükür, senin için çok endişelendim.”

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı, onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

“Sen…” Başladı, sesi keskin bir şeyle doluydu, ama sonra nefesini vererek kendini toparladı. Tonu düzleşti.

“Kimin kimin için endişelenmesi gerektiğini kim bilebilir? Senin benim için endişelenmeye hiç hakkın yok.”

Roma hafifçe güldü.

“Üzgünüm. Bir süredir uyanığım ve Lady Rita buradaki durumun buraya gelmekte yaşadığımızdan çok daha kötü olduğunu söyledi. Ayrıca, gerçekten çok yardımcı olduğundan bahsetti.”

Kuzey başını eğdi, kollarını kavuşturdu.

"Lady Rita?"

"Oh! Doğru, onun adını bilmiyorsun. Sen gelmeden önce köprüde bizi savunan mızrakçı kadın."

Başını salladı.

"Oh. Anladım…"

Tam olarak hatırlamıyordu, ama bunu uzatmanın bir anlamı yoktu.

'İnsanlar gerçekten o özel harfle kendilerine isim koyuyorlar, değil mi?'

Reimgard İmparatorluğu, o harfi taşıyan her kişiyi avlayamazdı—bu bir suç değildi, taşıyanın statüsü olmadıkça. Bir sıradanın bunu taşıması bir şey ifade etmezdi. Ama eğer bu bir kral… ya da ünlü bir dükse… o başka bir meseleydi.

Kuzey'in tam olarak üzerinde olduğu yol buydu. Adı gizlemiyordu—onu ortaya atıyordu. Şu anda, bunun pek bir anlamı yoktu. Ama bir Paragon olduğunda aynı mı olacaktı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir Paragon ol.

Kuzey derin bir nefes aldı ve önündeki muhteşem kadına odaklandı. O, hafif yukarı bakıyordu, gözleri onun yüzünü tarıyordu.

Hiç yemek yedin mi? Aç görünüyorsun.

Yine kaşlarını çattı.

Gerçekten canımı sıkıyorsun. Neden böyle davranıyorsun?

Roma suratını astı.

Hey! Yeni iyileşen birine böyle şeyler söylemek hoş değil!

O zaman belki de yeni iyileşen kişinin soruların sorulması gereken kişi olduğunu hatırlaması gerekiyor.

Omuz silkti.

Ve sen sormadığın için? Senin için endişelendim. Ve sadece senin için değil, herkesin durumunu kontrol ettim. Oh! Bu arada bebek harika gidiyor. Annesi, onu ikimizin adını vereceğini bile söyledi. Bonus bilgi, çünkü umursamıyorsun.

Northern başını salladı.

Umursamıyorum demek değil. Sadece başka, daha önemli şeylerle meşguldüm.

Tabii ki meşguldün… bu yüzden bunu sana bonus olarak veriyorum.

Kuzey sessizleşti, ona bakarak öfkesini içinde tutuyordu. Son birkaç günde, hiçbir şey onu gerçekten rahatsız etmemişti. Ama bir şekilde, son birkaç saniyede, bunu zahmetsizce başarmıştı.

'Bu varoluş bahanesi tam olarak hangi delikten çıktı?!'

Kuzey derin bir nefes aldı. Sonra nefesini verdi.

'Sabır... sabır...'

Ona baktı, bakışı sabit, karmaşık duyguları yatışıyordu. Konuştuğunda sesi sakindi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Roma bir an yüzünü inceledi, sonra korkuluklara yaslandı, gözleri aşağıya kaydı, karamsar bir şeyle gölgelenmişti.

"Garip bir şekilde... iyi hissediyorum. Lady Rita bana nasıl kurtardığını anlattı. Minnettarım... ve üzgünüm."

Kuzey'in dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Ama bu yeterli olmayacak."

İfadesi bir kaş çatmaya dönüştü.

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

“Dikkatsizliğin sınırı yok. En azından, biraz aklın olduğunu düşünmüştüm. Yanıldığımı anladım.” Ses tonu sakindi, ama arkasındaki ağırlık demir bir el gibi bastırıyordu. “Ne düşündün? Birini koruyabileceğini mi? Bu kadar zayıfken hayatta kalabileceğini mi?”

Roma'nın narin kaşları öfkeli, neredeyse acımasız bir grimasa dönüştü—ama öfke yüzünü aydınlatsa da, hâlâ eterik, göksel bir manzaraydı.

“Gerçekten her seferinde zayıf olduğumu yüzüme vurmak zorunda değilsin, Rian!” Sesinde hayal kırıklığı titriyordu. “Zayıf olduğumu biliyorum! O kadar zayıfım ki bu beni deli ediyor! Ve bu, beni karanlık bir cehennemin öfkesiyle çileden çıkarıyor! Yani hayır! Her fırsatta bunu acımasızca yüzüme vuramazsın!”

Onun patlaması havada bir dalgalanma yarattı.

Yakınlarda, Hao içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi, Braham'ı da yanına çekti—ama Braham direnç gösterdi, büyülenmiş bakışlarını ayıramadı.

Roma, onlardan habersiz, devam etti, sesi yükselerek.

“Gerçekten önemli mi?! Hayır, Rian! Bu yeni bir hayat—birinin bir şeyler yapması gerekiyordu! Ne olursa olsun, en küçük ya da önemsiz olan her şey yardımcı olurdu! Ve ben yaptım! Herkese bir iki saniye kazandırdım ve bunu yapmaktan mutluydum! Eğer ölseydim, Rian—” Nefesi kesildi, ama devam etti. “—hiçbir pişmanlığım olmazdı.

“Yani, zayıf olduğunla ilgili tüm o laflarını bir kenara bırak! Kimseyi koruyamazsın diye bana ders veremezsin sadece güçlü olduğun için!”

Bu sözler aralarında asılı kaldı, elektrikli, ham.

“Koruma yeteneği güçle başlamaz—kalple başlar.” Roma'nın sesi havayı keserek, keskin ama titrek bir şekilde yankılandı. “Dünyada her şeye sahip olabilirsin ama yine de boş olabilirsin. Boş. Empati yoksunu.”

Gözlerinin önünde herkesin öldüğünü izlersin—çünkü senin için düşmanı yenmek, saldırısının altında ezilmek üzere olan tek bir sivilin hayatını kurtarmaktan daha önemlidir. Çünkü onlar önemsizdir ve düşman daha önemlidir.

Ses tonu daha da alçaldı, acı bir şeyin, yaralı bir şeyin içinde dolandı.

"Ama biliyorsun, Rian… eğer bu 'daha önemli' şeyi halletmekle o kadar meşgulsen—kazanma takıntısıyla—onu yendiğinde geri dönecek bir dünya kalmazsa ne olacak?"

Nefesi titredi. Sonra sesi çatladı, hayal kırıklığıyla doluydu.

"Tam olarak ne zaman kendini iyi hissetmek için savaşmayı bırakacaksın? Sadece güçlü hissetmek için? Sadece onay almak için?

"Ne zaman korumak için savaşmaya başlayacaksın? Koruma için?

"Tam olarak ne zaman büyüyeceksin?!"

Northern sessizce durdu, kaşları çatık.

Onun sözleri derin bir yara açmıştı—acı ve yutması zor.

'İnsanlar gerçeğin acı olduğunu söylediklerinde bunu mu kastediyorlar?'

Bu, söylediklerinin gerçek olduğu anlamına mı geliyordu?

O bunu kabul etmeyi reddetti.

İyi hissetmek için savaşmıyordu. İlerlemek için tek yol olduğu için savaşıyordu. Gücünün boş bir onayını aramıyordu—güçlü olduğunu biliyordu. Ve daha da önemlisi, kimseye bir şey kanıtlamakla ilgisi yoktu.

Bu yüzden yanlıştı.

Kaşları çatıldı, bakışı daha soğuk bir şeyle keskinleşti.

"Gerçekten beni kaç gündür tanıyorsun?"

Roma, ani soruya kaşlarını çatarak yanıt verdi.

"Ne? Bunu yapmama gerek yok—"

"Bir lanet hafta bile olmadı!"

Ses tonu yükseldi, her hecede küçümseme vardı.

Onun söylediklerinden bazıları acı bir gerçeği yansıtıyordu—bunu kabul edebilirdi. Her önemsiz yaşamın önemini öğrenmek mi? Belki de bunu daha iyi anlaması gerekiyordu.

Ama diğer her şey? İthamlar? Cüret?

Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Öne doğru adım attı, başını hafifçe eğdi, sesi bıçak gibi keskin.

“Kendine güvenip çürümüş ağzını açıp benimle istediğin gibi konuşabileceğini sanan nedir bilmiyorum. Beni azarlamak. Sanki var olan en bencil insan benmişim gibi davranmak.”

Onun bakışları, soğuk ve sarsılmaz bir sertlikle onun gözlerine delip geçti.

“Buraya bak, Roma. Sen benden çok daha bencilsin.”

“O kadar koşuşturma, insanları kurtarma—hepsi sadece kendini beğenmişlik. Zayıflığının önemsiz olduğunu kendine kanıtlamak için çaresiz bir bahane. Kendi önemsizliğin için acınası bir gerekçe.”

“Büyük resimde, cesaretin, cesaretin—” kelimeleri tükürerek söyledi, alay dolu bir şekilde, “—seni bitirecek. Düşüncesiz. Anlamsız. Ve sonunda?” Yaklaştı, sesi korkutucu bir ton aldı.

“Hiç kimse bunu bile hatırlamayacak.”

Roma'nın yüzü buruştu, ama Northern ona konuşma fırsatı vermedi.

“Tutku hakkında tüm o konuşmalar? Asla insanları korumakla ilgili değildi. Seninle ilgiliydi—senin çarpık güç tanımın. Kendini iyi hissetme ihtiyacın. Kendini önemli sanma yanılsaman.”

Geri adım attı, kaşları daha da çatıldı.

"Büyümem mi gerekiyor? Tabii. Tavsiyeniz için teşekkürler."

Şimdi sesi bıçak gibi keskinleşmişti, havayı acımasız bir kesinlikle kesiyordu.

"Ama gerçeği kabul etmelisin.

"Sen bir Drifter değilsin. Ve asla olmayacaksın.

"Bu yüzden arka planda kal ve senin gibi her sıradan, işe yaramaz insan gibi davran."

Northern, öfkesinin kaynadığı bir an için ona baktı. Sonra, başka bir şey söylemeden döndü ve uzaklaştı, onu orada - donmuş, sessiz ve yalnız - bıraktı.

Northern, balkona adım attığında derin bir nefes verdi. İçerideki gerginlik, ona bir örs gibi ağır gelmişti ve şimdi, her nefeste, o ağırlığın bir kısmının kalkmış gibi hissediyordu—ama tamamen değil.

Pişmanlık hemen içeri sızdı. Söylediği sözler zihninde yankılandı, geride acı bir tat bıraktı.

Bir sonraki an, adımları tökezledi ve kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun?"

Bairan onun yanında duruyordu, kolları kavuşturulmuş, yüzünde karanlık bir ifade belirmişti.

"Ne?" Northern, alışılmadık bir şey fark ederek sordu. Kılıç Kralı, genellikle sahip olmadığı bir aura taşıyordu.

Bairan her zaman soğuk ve kayıtsız biri gibi görünme yeteneğine sahipti—keskin hatları bu izlenimi pekiştiriyordu. Ama Northern ile her zaman farklıydı, daha doğrudan ve asla duygusuz değildi.

Ancak bu sefer, bir şey farklıydı.

"Gerçekten bu kadar ileri gitmek zorunda mıydın?" Bairan'ın sesi sessiz ama kararlıydı. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum—onu kırmak, dikkatsizliğinin onu hayatta tutmayacağını anlamasını sağlamak istedin. Kendini kontrol etmeyi öğrenirse, kendini tehlikeye atmayı bırakacağını umdun."

Başını sallayarak iç çekti.

"Ama gerçekten fazla mı gittin?" Bakışları Northern'a odaklandı, okunaksız. "O genç. Ve sonuçta, sadece istediği gibi özgürce hareket etmek isteyen bir kız—tıpkı senin gibi. Kendini koruyacak gücü olmadığı için onu bu kadar sert bir şekilde dövmek... Bu adil değil."

Northern çenesini sıkarak kaşlarını bastırdı.

"Biliyorum..." Şimdi sesi daha sessizdi. "Biliyorum, Bairan."

Hatta neden böyle saldırgan davrandığını tam olarak anlayamamıştı. Onun cesaretini yok etmek, o pervasız cesareti ezmek istemişti; eğer sonuçlardan korkarsa, sonunda ona itaat edeceğini düşünmüştü. Tehlikeye atılmayı bırakacağını sanmıştı.

Elleri yumruk haline geldi.

“Ama kahretsin…” Sesinde bir titreme vardı. “Gerçekten büyümem gerekiyor.”

İçinde, bir karmaşa vardı—çözülemeyen, karmaşık bir duygu düğümüydü.

‘Bir terapiste mi ihtiyacım var?’

Belki de haklıydı.

Bairan iç çekti.

“Taktiksel olarak doğru bir karar verdin. Onun iyiliği için yaptın. Ama ahlaki olarak… yanıldın.”

Bakışı kararlıydı.

“Çünkü eninde sonunda, onu suçladığın şeyi yaptın. Onu güvende olması için aşağıya indirdin. Tıpkı onun önemli olmak istediği için tehlikeye atılması gibi. Bencillik—her iki tarafta da.”

Devam etmeden önce Northern'ın ifadesini dikkatle izleyerek duraksadı.

Sonunda, bencillik insan olmanın bir parçasıdır. Sadece bu konuda ikiyüzlü olma.

Onun tonu karardı.

Biraz ikiyüzlü oldun, Usta. Başkalarını bencillikleri için eleştirirken, sen de aynı şeyi yapıyorsun, sadece farklı bir biçimde. Tam bir ayna olmak zorunda değil, ama bir adım geri at. İnsanlarda nefret ettiğin her şeye bak—sonra kendine bak. Onlara nasıl davrandığın. Kendine nasıl davrandığın.

Kuzey sessiz kaldı, parmakları hafifçe kıvrıldı.

Bairan derin bir nefes aldı.

Her zaman kendini inceleyebilmelisin, Usta. Seni büyümeye zorlayan soruları kendine sor. Daha iyi olduğundan emin ol. Kendine yalan söylemediğinden emin ol.

Bairan, boynunun arkasını kaşıyarak, "Daha da önemlisi, niyetleri—uygulama kusurlu olsa da—soyluydu," diye mırıldandı.

Son bir değerlendirme bakışı attı Kuzey'e. Sonra, başka bir söz söylemeden, kayboldu.

Kuzey orada durdu, kelimeleri zihninde döndürerek. Kılıç Kralı'nın içgörüsünden hem eğleniyor hem de huzursuz oluyordu. Her şeyi sorgularken, gürültü arasında tek bir düşünce belirdi.

Belki ona özür dilemeliyim.

Bu düşünce oluşurken, yaklaşan ayak seslerini duydu.

O döndü, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

O Roma'ydı.

'O ne…'

Beklenildiği gibi, o yıkılmamıştı. Kırılmamıştı. Alev alıyordu.

Öfke, gözlerinde parlıyordu; ona doğru yürürken, her adımı savaşa hazır bir askerin yürüyüşü gibiydi.

Northern boğazının kuruduğunu hissetti. Zorla yutkundu.

Önünde durduğunda, derin bir nefes aldı, sonra nefesini yavaş ve kontrollü bir şekilde bıraktı. İfadesi düzleşti. Gözleri, onunla soğuk bir sakinlikle buluştu.

Etrafında bir şey değişti. İnce, ama tartışmasız.

Başlangıçta, Northern onun sözlerinin çok derin bir şekilde yaraladığı için intikam aldığını düşünmüştü. Öfkeyle saldırdığını, söylediklerinden yaralandığını sanmıştı.

Ama şimdi… emin değildi.

Kesinlikle acıtmış olmalıydı. Yine de—bu sadece bir intikam değildi.

Roma ona uzun, boş bir an boyunca baktı. Sonra, sesi sessizliği bir bıçak gibi kesti.

“Bu kadar akıllı biri için, anlamadığın çok saçma şeyler konuşuyorsun.”

Northern hafifçe kaşlarını çattı. “Ne?”

Roma durmadı. Hatta tereddüt bile etmedi.

“Zayıflığımın beni işe yaramaz yaptığını mı düşünüyorsun? Belki. Ama bana söyle, Rian—gerçekten ne için savaştığını biliyor musun? Yoksa sadece durup öğrenmekten korktuğun için mi savaşıyorsun?”

Northern'ın nefesi kesildi.

“Haklısın,” diye devam etti, tonu sarsılmazdı. “Zayıfım. Tekrar denesem muhtemelen ölürüm. Ama güç, bir ders gibi devredilen bir şey değildir. İnsanların kendilerinde bulduğu bir şeydir.”

“Cesaretimin bencil olduğunu mu düşünüyorsun? Belki. Ama bunu benim için yaptığımı düşünüyorsan, bir aptalsın.”

Aralarındaki hava elektrik gibiydi.

“Bana inanmak zorunda değilsin, Rian.” Ses tonu düştü, kesin ve inatçıydı. “Ama bir gün seni yanılttığımda beni hatırladığından emin olmalısın.”

Roma bir adım daha yaklaştı. Sonra, beklenmedik bir şekilde, ona sarıldı.

Kuzey sertleşti. Bu onu tamamen hazırlıksız yakaladı, ona… garip hissettirdi.

“Sen harika bir insansın,” diye fısıldadı, sesi sabit. “Ve bunu biliyorum.”

Harekete geçmedi.

“Sen de iyi bir arkadaşısın,” diye devam etti. “Birçok konuda anlaşamasak da, bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yani, içtenlikle—teşekkür ederim. Lithia’ya giden yolumuzda yaptıkların için.”

Sonra, aniden, uzaklaştı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptıktan sonra, gideceğim.” Hafifçe nefes verdi. “Bana nasıl gideceğimi sorma. Kardeşim ve ailem muhtemelen beni yakında bulacak. Artık, kaçtığımı fark etmiş olmalılar.”

Bakışı yumuşadı, ama arkasında bir kararlılık vardı.

“Bir gün tekrar karşılaşmayı umuyorum.” Başını hafifçe eğdi. “İkimiz de şu an olduğumuzdan daha iyi insanlar olarak.”

Northern, bir an onun gözlerine baktı, sonra başını salladı.

“Ben de umuyorum.”

Kuzey, Roma'nın gözden kayboluşunu izledi, son sözlerinin kıvılcımları hala aklında yanıyordu.

Başını çevirdi, şehrin altında uzanan balkona geri çekildi, zamanın akışına dalmış düşüncelere kapıldı ve şehrin loş ışıklarının ne zaman canlandığını, soğuk gece havasında ölen yıldızlar gibi titrediğini fark etmedi.

Son birkaç saat içinde olanlarla ilgili derin düşüncelere dalmıştı.

Bairan'ın sözleri.

Roma'nın meydan okuması.

Kendi sesi, küçümsemeyle keskin, şimdi boş bir şekilde yankılanıyordu.

Tüm gücüne, tüm kesinliğine rağmen, kendini dengesiz hissediyordu.

"Biraz ikiyüzlü oldun, Usta."

Bairan, Northern'ın yüzleşmeye hazır olmadığı bir şeye saldırmıştı. Gerçekten de kendi çelişkilerine bu kadar kör müydü? Roma'nın tehlikeye atılmasını bencilce bulmuştu, ama o da aynı şeyi—defalarca—yapmamış mıydı?

Ve bu sadece şimdiyle ilgili değildi. Asla öyle olmadı.

Karanlık Kıta'dan, Raven'a karşı duyduğu kin, kullanılmaya karşı gösterdiği sözde isteksizlik. Ama o da aynı şeyi yapmamış mıydı? Hepsini sadece eve dönmek için kullanmayı düşünmemiş miydi?

Talihsizlikler, kaderin ya da Terence'in müdahalesinin bir sonucu olarak, kafasının üstünde birikmişti. Emin olamazdı—sonuçta o bir Aziz'di.

Belki de Raven ile konuşmak, gerçekten onunla konuşmak, ona daha net bir cevap verecekti.

Ya da belki, ondan önce, onu anlaması gerekiyordu.

Belki her şeyde kendini merkezde tutmayı bırakması, ikiyüzlülüğünü soğuk mantıkla haklı çıkarmayı bırakması gerekiyordu. Belki, sadece belki, başkalarının mücadelelerini engel olarak değil, anlamaya değer bir şey olarak görmeye başlaması gerekiyordu.

Empati.

İlkelerini sarsacak kadar değil. Ama geniş bir ruhu vardı, değil mi? Daha fazlası için yer açabilirdi. Esneklik için yer.

Ve daha da önemlisi, kendi yoluna benzer bir yolda yürüyenleri, yaklaşımları farklı olsa bile, kabul etmesi gerekiyordu.

Hayır, onları kabul etmesi şart değildi—eğer zayıf ve güçsüzlerse, yine de önemsizdiler.

Ama bunun için onları eleştirmesi de gerekmezdi.

O da dikkatsiz savaşlar vermedi mi? Cesur ve aptal olarak hayatta kalmadı mı, kurtuluş umudu olmadığında ölüme karşı mı durdu?

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

'Bir fark vardı.'

Onun fedakarlıklarını Roma'nınkilerden farklı kılan neydi?

Güç.

Bu cevap değil miydi? Onun gücü vardı. Savaşlarının boşa gitmediğini sağlama yeteneği vardı. Ama bu gerçekten temel gerçeği değiştiriyor muydu?

O, seçtiği için savaştı.

Roma'nın yaptığı gibi.

Gerçekten hayatta kalmak tek önemli şey miydi?

Her zaman zayıfların savaş alanında yeri olmadığını düşünmüştü. Güçsüz cesaretin sadece bir aptalın ölüm cezası olduğunu biliyordu.

Ve yine de - Roma onun önünde durdu. Kanlar içinde. Kırılmamış.

Korkusuz, tereddüt etmeden ona karşı durdu.

Ve bunu yaparak, uzun zamandır hiçbir rakip, hiçbir canavar, hiçbir düşman başaramadığı bir şeyi başardı.

Onu düşünmeye zorladı.

Onu kırmak için konuşmuştu. Kahramanlık illüzyonunu, onu öldürmeden önce ortadan kaldırmak için.

Ama o parçalanmadı.

Daha güçlü bir şekilde uzaklaştı.

“Savaşmak için neye karşı savaştığını biliyor musun? Yoksa sadece durmaktan korktuğun için mi savaşıyorsun?”

Kuzey, elini yüzünden aşağı doğru sürükleyerek derin bir nefes aldı. Bu sözler onu kemiriyordu, göz ardı edemeyeceği bir gerçekti.

Gerçekten bir şey için mi savaştı? Yoksa sadece bildiği tek şey olduğu için mi savaştı?

Her zaman cevaplara sahip olduğunu varsaymıştı. Kendi yolunun tek yol olduğunu. Hayatta kalmanın ve zaferin tek önemli şeyler olduğunu. Ama Roma'nın isyanı—onun yargısını kabul etmeye kesinlikle direnişi—ardında rahatsız edici bir farkındalık bıraktı.

Birden fazla güç türü vardı.

Ve şu anda ondan daha güçlü olduğu için, onun her zaman altında kalacağı anlamına gelmiyordu.

Onu küçümsemişti—sadece iradesini değil, değişme yeteneğini de.

Ve eğer o değişebilirse…

O zaman ya kendisi?

Kuzey, ellerine baktı. Savaşta şekillenen güçlü eller. Canavarlara son veren ve en derin cehennemi dayanmış eller.

Ve yine, tüm güçlerine rağmen, onun derisinin altında derin bir belirsizlik vardı.

Bairan haklıysa ne olurdu?

Başka insanlara zayıflığın bedelini öğretme çabasında, kendi soğukluğunun bedelini göz ardı etmişse ne olurdu?

Güç sadece hayatta kalmakla ilgili değilse… aynı zamanda onunla ne yapmayı seçtiğinle ilgiliyse ne olurdu?

Parmaklık üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Bu düşünce göğsünde ağır bir yük olarak oturdu—rahatsız edici, istenmeyen ama göz ardı edilemeyecek kadar zorlayıcıydı.

Bairan gitmeden önce başka bir şey söylemişti, bu sözler şimdi derisinin altında gömülü bir kıymık gibi hissediliyordu.

"Her zaman kendini sorgulamalısın, Usta. Seni büyümeye zorlayan soruları kendine sor. Kendine yalan söylemediğinden emin ol."

Northern daha önce kendini sorgulamamıştı.

Ama belki…

Belki de başlama zamanı gelmişti.

O balkonundan tüm cevaplarla ayrılmadı. Roma'nın ideallerine aniden inanmadı ve kesinlikle güce olan inancını terk etmedi.

Ama ilk kez, tamamen haklı olmadığını kabul etme olasılığını kabul etti.

Ve bu?

Bu ilk adımdı.

Bir sonraki Roma'yı gördüğünde, özür dilemeyecek.

Ama dinleyecekti.

Çünkü kabul etse de etmese de…

Onun içinde bir şeyleri değiştirmişti.

Kuzey, göğsündeki ağırlığın hafiflediğini hissederek derin bir nefes aldı. Dikkatini yaklaşmakta olan Paragon Raizel'e çevirmeden önce, şehrin sönmekte olan korlarına son bir bakış attı.

Paragon, mesafeyi kapatırken dudaklarında hafif bir gülümseme ile balkona adım attı.

"Kızla tanıştım," dedi Raizel, tonu hafif ama kararlıydı. "Ve burada olduğuna şaşırmadığımı söyleyemem. Ona uygun bir şekilde teşekkür ettiğimden emin oldum."

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

Raizel bir an için tereddüt etti—gözlemlenebilecek kadar kısa bir süre.

“Sen değil misin?”

“Onunla yolculuk sırasında tanıştım.”

Paragon, okunaksız bir ifadeyle onu inceledikten sonra başını salladı.

“Oldukça kayıtsız bir insansın, Ral. Bu şekilde kalmanı tavsiye etmem.”

Northern kısa bir kahkaha attı.

“Beni suçlayamazsın. Korunaklı bir ortamda büyüdüm. Ancak bazı şeyleri biliyorum.”

Raizel kayıtsızca elini salladı.

“Önemli değil. O kız—Merkezi Ova'daki en güçlü Kale'nin Müdürünün kızı. Ayrıca Ryugan adında küçük bir ulusun Kralı.”

Northern, bu açıklamayı anlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

Raizel devam etti, “Ryugan, Reimgard İmparatorluğu ile karşı karşıya—otoritelerine büyük ölçekte meydan okumaya cesaret eden tek şehir. Sadece kraliyet adıyla değil, uluslarının adıyla da.”

Kuzey'in gözleri büyüdü. Gerçekten şaşırmıştı.

"Hala haritada olduklarına şaşırdım."

Raizel gülümsedi. "Ben de. Onun babası ve kardeşleri baş belası bir grup. Eğer haklıysam, şu anda canavarlardan oluşan ablukayı aşarak onu kurtarmaya geliyorlar."

Onun gülümsemesi biraz soldu.

"Ve bu, Dante ve adamlarının uyanacağı anlamına geliyor." Kuzey'in gözlerinin içine baktı. "Her şeyi daha hızlı hareket ettirmemiz gerekebilir, Ral."

Northern'ın ifadesi ciddileşti.

"Ne kadar hızlı?"

Raizel'in gülümsemesi geri döndü, bu sefer daha keskin bir şekilde.

"Bu gece hareket etmekten bahsediyorum."

"Bu gece..."

Kuzey, Paragon Raizel'in az önce söylediği aynı kelimeyi mırıldandı.

Bu gece hareket etmenin bir sakıncası yoktu. Aslında, bu ona oldukça uygundu. Eğer onu duraksatan bir şey varsa, son bir saatte yaşananlardı—ve Milhwa yarışmasında hâlâ devam eden düelloydu.

O yarışma için titizlikle plan yapmıştı, ancak aktif olarak katılamamıştı. Ancak, yaşanan her şeye bakıldığında, bu da en kötü sonuç değildi.

Hafif bir odaklanma ile Paragon Raizel'in bakışlarıyla buluştu ve yanıt verdi.

Peki... o zaman bir sorun yok. Nereden başlamalıyım?

Paragon Raizel gülümsedi, eterik yeşil gözlerinde memnuniyet parıldıyordu.

"İyi. Yüzündeki ifadeyi beğendim."

Gözlerini Northern'dan ayırarak, aşağıdaki şehre yöneldi. Güneş, ufkun arkasına tamamen çekilmiş, gecenin derinleşen gölgeleri tarafından yutulmuştu. Şehrin üzerine garip, daha yoğun ve daha kötü niyetli bir karanlık çökmüştü. Kıyıya çarpan dalgaların boş çığlıkları sokaklarda yankılanıyor, ara sıra, şehrin kendisini parçalamak için fırsat bekleyen devasa su altı canavarlarının korkunç kükremeleri tarafından boğuluyordu.

Raizel, manzarayı bir an sindirmesine izin verdi, sonra derin bir nefes verip konuştu.

"Zion ve Mack'e zaten emirlerimi verdim. Diğerleri şu anda insanları topluyor. Şu anda, senden istediğim şey, o portalını açman ve onlara senin içindeki sığınak sağlamak..."

"Sonsuz Boşluk."

Northern, kelimeleriyle ona yardımcı oldu.

"Evet. O şey. Ne olursa olsun, inanılmaz derecede kaynakça zengin."

Paragon Raizel duraksadı, bakışları Northern'a yeniden yoğun bir şekilde kilitlendi, sanki yüzeyin altında gizli bir şeyi çözmeye çalışıyordu.

Northern, o incelemenin ağırlığını hissetti ve konuşmadan önce hafifçe kaydı.

“Yani... burada mı açmalıyım? Şu anda mı?”

Paragon on iki on saniye sessiz kaldı, bakışları şehri kaplayan karanlığa daldı. Ardından, geçici düşüncesinden kurtulup Northern'a döndü.

"Evet. Şu anda. Orada, şehrin ortasında."

Şehir merkezini işaret eden büyük çeşmeye, belediye binasının hemen önünde durarak işaret etti.

Northern, Raizel'in işaret ettiği yöne doğru gitti ve tereddüt etti.

Yapmakta olduğu şeyi daha önce hiç denememişti. Daha önce hiç Limitless Void'u başkalarının serbestçe girmesi için açmamıştı ve bu fikrin onu rahatsız etmediğini söylese yalan olurdu. Olası sonuçların düşüncesi onu kemiriyordu—gizli kalması gereken bir şeyi mi açığa çıkarıyordu?

Yine de, başka bir şey umuyordu.

Kuzey iç çekti.

"O zaman sorun yok. Ama açmadan önce birkaç şeyi halletmeme izin ver."

Raizel'in gözleri eğlenceden parladı, dudakları çekici bir gülümsemeye dönüştü.

"Ah, lütfen. Serbest ol."

Northern, havada kaybolmadan önce ona son bir bakış attı.

Raizel gözlerini kırpıştırdı, bir an için kafası karıştı, ama tamamen şaşırmamıştı. Yüzünde, Northern'ın az önce durduğu boşluğa bakarken donmuş kalan aynı küçük, sevinçli gülümseme vardı.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece izledi.

Bu arada, Northern Sonsuz Boşluk içinde yeniden belirdi, bakışları geniş, sonsuz alemi taradı.

Ne kadar barınak sağlamaya istekli olsa da, insanların ruh manzarasında serbestçe dolaşmalarına izin vermeyecekti.

Sonsuz Boşluk neredeyse kendi başına bir alan gibiydi, ama bu bir temel gerçeği değiştirmedi—hala onun ruhuydu. Ve ruh, ne kadar güçlendirilmiş olursa olsun, bir varlığın varlığının en savunmasız kısmı olarak kalır.

Yalnızca, onun durumunda, o savunmasızlık gerçek Boşluğun sayısız katmanının altında gömülüydü.

Yine de…

Northern risk almaya niyetli değildi.

Onları Boşluk Sarayı'na yerleştirebilirdi. O yer güçlendirilmişti, tehditlere karşı koruma sağlamak için tasarlanmış bir yapıyı içeriyordu—hem dış hem de iç tehditlere karşı.

Ama bu düşünce onu tereddüt ettirdi.

Her ne olursa olsun, bu fikir onu daha da şüpheci hale getirdi.

Çünkü Sınırsız Boşluk, Boş Saray'da başladı.

Boş Saray, onun ruh manzarasının tam temeli—her şeyin özüydü.

Boş Saray'ın ruh manzarası olduğunu söylemek abartı olmazdı.

Ve tam da bu yüzden orada olmalarına izin veremezdi.

Bu yüzden ilk görevi açıktı. Sınırsız Boşluk içinde yanıltıcı bir alan oluşturması gerekiyordu.

Boş Saray'ı taklit eden bir şey... ama sadece bir yapıydı, Boş Saray kadar güçlü değildi.

Bir yerin gölgesi.

Bir güvenlik taklidi.

'Elbette, bu kadar güçlü olamaz. Sadece bir yerin yanılsaması.'

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Limitsiz Boşluk içindeki her şey Kuzey'in iradesine boyun eğiyordu. Bu, o kadar gerçek ve yine de o kadar gerçek dışı bir yapı yaratabileceği anlamına geliyordu—hayal gücüyle bağlı varoluşun bir paradoksu.

Limitsiz Boşluk içinde bağımsız yapılar vardı, doğrudan etkisi dışında var olan varlıklar ama yine de ondan etkilenebiliyordu. Boşluk Sarayı böyle bir yapıydı—emilerek alınan alanların kalıntıları gibi sarsılmaz bir temel.

Geniş bir ölçekte, bunların hiçbiri zarar göremezdi. Onlar, onun alanında sabit gerçeklikler olarak var oldular.

Ancak tamamen onun iradesinden doğan herhangi bir şey…

Bu kırılgandı.

Kuzey ciddi bir yaralanma yaşarsa veya eşi benzeri görülmemiş bir şokla karşılaşırsa, yalnızca onun iradesine bağımlı bir yapı zayıflayabilir—ya da daha kötüsü, tamamen çökerdi.

Bir ruh saldırısı daha da yıkıcı olabilir. Eğer ruhuna bir darbe indirilirse, Limitsiz Boşluk içindeki irade gücünden conjure edilen her şeyin parçalanacağından, belki de tamamen var olamayacağından hiç şüphesi yoktu.

Yine de, çözüm netti.

Limitsiz Boşluk içinde bir alan yaratabilirdi—illüzyondan dokunmuş bir sığınak.

İnsanlar bunu gerçek bir şeyle karıştırırdı.

Ama dış dünyada ona bir şey olursa, onların sözde güvenli sığınağı ilk acıyı çekecek.

Northern, riskle ilgilenme düşüncesini kısa bir süreliğine aklında geçirdi... ama gerçekten bunu yapamadı.

Elbette, kendini koruma yeteneğine güveniyordu.

Hayır—güvenli kelime değildi.

Kesinlikle emindi.

Ona hiçbir şey olamazdı.

Northern, Limitless Void'un dağlarının üzerindeki kan kırmızısı gökyüzüne bakışını kaldırdı. Sonra, bir elini kaldırarak, göklerden ayaklarına doğru ince, hayali bir çizgi çizdi.

Çizgi pulsatör gibi—zayıf, dalgalı—sonra kalınlaştı, sanki her zaman orada olan bir şeyi açığa çıkarıyormuş gibi genişledi.

Ve uzayın dokusu kayarken, yeni bir dünya doğdu.

Kendi hayal gücünün bir dünyası.

Bir anda yaratılan bir alan.

Kuzey'in yaratmayı düşündüğü şey, kozmopolit bir saraydı; parlak güzel ışıklar ve altın tasarımlarla süslenmiş bir malikaneydi, yemyeşil bir tepenin zirvesinde yer alıyordu. Etrafını, sonsuz mavi gökyüzü altında dalgalanan canlı renkleriyle nefes kesici çiçek bahçeleri sarıyordu—bu gökyüzü her şeyi huzurlu kollarıyla örtüyordu.

Bu, asla gece düşmeyen sonsuz bir gün düzlemiydi. Sınırsız Boşluğun tehditkar ve karanlık varlığına zıt bir mükemmel illüzyondu.

Şüphesiz, bunu seveceklerdi.

Yumuşak yeşil çimenlerin üzerinde duruyordu, devasa ama garip bir şekilde yalnız malikaneye bakıyordu.

'Endişelenme… çok yakında, binlerce, hatta milyonlarca arkadaşın olacak.'

Kuzey, malikaneyi tasarlarken bu tür rakamları zaten hesaba katmıştı. Geniş bir yapıydı, genişliği uzak yeşil ovalar boyunca sonsuzca uzanıyordu. Yine de, etkileyici boyutuna rağmen, sanki arazinin muazzam büyüklüğü tarafından neredeyse yutulmuş gibiydi.

O, yarattığı şeyden memnun bir şekilde nefesini verdi. Sonra, sadece bir düşünceyle, İllüzyon Cenneti'nden çıktı, şekli sis gibi dağılırken — sadece balkonda yeniden belirdi.

Paragon Raizel orada, teras korkuluğuna yaslanmış, aşağıdaki şehre sabit bir bakışla bakıyordu. Hafifçe somurtkan bir ifade, onun diğer zarif özelliklerini gölgeliyordu.

Kuzey (Northern) belirdiğinde, Paragon ona yan gözle baktı ama hareket etmedi, gözleri aşağıdaki sokaklarda kalmaya devam etti.

Kuzey, korkuluğa yaklaşırken hafifçe kaşlarını çattı, Raizel'in duruşunu taklit etti. Konuşmadan önce bir an için yaşlı adamı inceledi.

"İyi misin?"

Paragon Raizel'in yanıtı, hoş bir şekilde, neredeyse abartılı bir gülümsemeyle geldi.

"Oh? Elbette, evet! Ben tamamen iyiyim!"

Korkuluktan iterek kalktı, dik durdu, sırtını hafifçe gererken bir kez daha şehre bakarak — her zaman var olan küçük gülümsemesi geri döndü.

"Peki? Hazır mısın?"

Kuzey, ona etkilenmemiş bir bakışla karşılık verdi.

"Ben hazır doğdum."

Paragon gülümsedi, yeşil-jade gözleri eğlenceyle parıldıyordu.

“Kesinlikle öylesin…”

Northern bu yorumu görmezden geldi ve dikkatini şehrin merkezine kaydırdı.

Yavaşça nefesini verdi. Düzenli bir nefes.

Dudaklarından çıktığı an, atmosferin sıcaklığı düştü.

Hava sanki titredi, derin bir soğuk aşağıdakilerin kemiklerine sızdı. Sıcaklığa karşı nadiren savunmasız olan Paragon bile bunu hissetti —birkaç an önceki nispeten ılımlı havaya keskin bir tezat.

Şehir sokaklarında, insanlar içgüdüsel olarak kendilerini sardı, kollarını ovalayarak havada sinsi bir soğuk sızarken. Sanki kış aniden dişlerini keskinleştirmişti.

Sebebi?

Kuzey.

Daha spesifik olarak, yaratmak üzere olduğu kapı.

Bu, sıradan bir uzay yarığı değildi—Void Force böyle şeyleri önemsiz kılıyordu. Hayır, Northern'ın çağırmayı amaçladığı şey sabit bir kapıydı—şehrin kalbinde kalacak yarı kalıcı bir yapı, tahliye tamamlanana kadar güçlü bir şekilde ayakta duracaktı.

Kesin olması gerekiyordu. Giriş noktası, İllüzyon Cenneti ile mükemmel bir şekilde hizalanmalıydı.

Hata için yer yoktu.

Ancak bu tür bir hassasiyetin bir bedeli vardı.

Gerçekliğin dokusunu örmek için gereken titizlik, Northern'ın büyük miktarda Boşluk Özünü yönlendirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve bu acımasız mekan manipülasyonu, istenmeyen bir sonuçla geldi - şehirin atmosferik sıcaklığını acımasızca tüketiyordu.

Gökyüzünde aniden bir yırtık açıldı, sanki devasa ve görünmeyen bir boyutlar arası iğne gerçekliğin dokusunu deliyordu.

Yırtık aşağıya doğru uzanarak, soluk mavi bir ışık - parlayan şimşek gibi - yere doğru uzandı.

Yere dokundu.

İnsanlar yerlerinde donakaldı. Gözleri doğaüstü olaya kilitlenmişti, bedenleri içgüdüsel bir korkuyla titriyordu.

Zihinlerinden geçen ilk düşünce - korkunç bir farkındalık - bu durumun tam olarak bir Yırtık Görünümü gibi görünmesiydi.

Ve bu zaten harabe halindeki şehirde bir yırtığın belirmesi yalnızca bir şeyi ifade edebilirdi.

Kaçınılmaz çöküşlerinin tarihi ileriye kaydırılmıştı.

Renkleri solmuş yüzler. Hatta dünyanın dehşetleriyle sertleşmiş Drifterlar bile nefeslerinin sığlaştığını, ellerinin titrediğini hissettiler.

Yükselen Zion, Verulania'ya tahliye yönetiminden sorumlu Drifterlar grubunun içindeydi.

Diğerleri geri çekilirken, o sadece gökyüzündeki yırtığı gözlemledi, ifadesi okunaksızdı. Sonra, tek kelime etmeden, bakışlarını kaydırdı

—keskin gözleri, şehir salonunun balkonlarından izleyen Paragon Raizel ve Northern'a kilitlendi.

Drifterlar arasında panik patlak verdi.

"Efendim... bir yarık!"

"Bir şey yapmalıyız!"

"Dünyada nasıl?! Yıldızlar da bizi mi öldürmek istiyor?!"

Hepsi farklı tepkiler verdi, sesleri yükseldi, korkuları çeşitli derecelerde histeriye dönüştü.

Zion uzun, sabit bir nefes verene kadar.

Ve sonra konuştu.

Hepiniz, sakin olun. Bu, düşündüğünüz gibi bir çatlak değil.

Sesinin korkunun içinden bir bıçak gibi kesildi.

“Bu, halkın kurtuluş yoludur.”

Bu sözler havada asılı kaldı.

Şaşkın bir sessizlik takip etti.

İnsanlar ona baktı, yüz ifadeleri panikten daha değişken bir şeye—inanmazlık, kafa karışıklığı, hatta düşmanlığa—dönüştü.

Onlar için, Zion aniden deli bir sapkın gibi geliyordu.

Şehrin tam ortasında bir yarık açılıyordu—ve o, bunu kurtuluş yolu olarak adlandırmaya cüret ediyordu?

Zion kaşlarını çattı, bakışları hafif bir rahatsızlıkla parladı.

“Bana öyle bakma.”

Ses tonu kararlıydı.

“Yarığa bakın.”

Şehir merkezine dönen bakışları, dev yarığın yavaşça genişlediğini, kenarlarının gerçekliğin kırık bir aynası gibi parıldadığını izliyordu.

Ve sonra—bir şey gördüler.

Yarığın ötesine bir bakış.

Belirsiz bir yansıma, kaygan ve dengesiz—ama tartışmasız canlı.

Net bir mavi gökyüzü.

Yeşil bir arazi.

Gözleri büyüdü.

“Kaptan… bu nedir?”

“Hayal mi görüyorum, yoksa bu… cennet gibi mi görünüyor?”

“Yarık… huzurlu bir düzlem mi? Yoksa göksel canavarlara parçalanmak üzere miyiz?”

Hayır, değiliz. Ağızlarını kapatın.

Yükselen Zion iç çekti, sabrı tükenirken astlarını gözlemledi—ifadeleri tamamen bir kafa karışıklığıyla doluydu.

Onları suçlayamazdı.

O da aynı şekilde hissediyordu.

Hatta o, bir Yükselen olarak, diğerleri kadar şaşkındı.

Çünkü bu?

Bu mümkün olmamalıydı.

Nasıl olur da bir Drifter, diğerleri gibi, bir alan—bir varoluş düzlemi…

Zion böyle bir şey duymamıştı.

Bir kez bile.

Asla.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Oh, hey there, my dearest chaos-gremlins. It's me again—yes, yes, the ever-so-overbearing author. Forgive me, or don't, I'm still here.

Peki! Yazma boşluğuna geri dönmeden önce küçük bir duyuru yapayım, yeni bir kitap doğurdum. Taze. Yaban. Muhtemelen dengesiz. Ve düşünüyorum—hayır, biliyorum—bu kesinlikle harika bir eser olacak. Yani, bana bir iyilik yap. Oku. Yut. Bu kitaba nasıl takıntılıysanız, buna da öyle takıntılı olun.

Ve bu arada, oy ver! Ruhun bunun üzerine inşa edilmiş gibi oy ver. Ve eğer gerçekten sonsuz acımı onurlandırmak istiyorsan, bana biraz kale at. Devasa, muhteşem, cüzdanı boşaltan kaleler. Heheee.

İllüzyon Cenneti olarak adlandırmaya karar verdiği kapı portalını açtıktan sonra, Northern kendini alışılmadık bir miktarda boş zamanla buldu.

Acelesi olmayan bir şey olmadığı için, şehirde dolaştı - karanlıkta bile - Hao ile uzun tartışmalara girdi.

Konuşmaları sırasında, tüccarla bir araya geldi ve Hao'nun işte sürekli ilerleme kaydettiğini öğrendi. Zaten güçlü dövme gelenekleriyle tanınan birkaç stratejik ulusa Rethium'u yerleştirmişti, ancak girişim pek de sorunsuz olmamıştı.

Bunun ötesinde, Hao'nun Rethium'un özelliklerini iyileştirici iksirler için kullanabileceğine inandığı belirli bir simyacıyla irtibat kurmaya başladığı ortaya çıktı.

İyileştirici iksirler son derece nadirdi. Var olan tek örnekler, bir Drifter'ın yeteneğiyle yaratılmıştı, Rift kaynaklarından değil, bu da onları az sayıda kişinin karşılayabileceği bir lüks haline getiriyordu.

Ancak formülü çözebilirlerse, Rethium'u iksir yapımına başarıyla entegre edebilirlerse, o zaman hayatları boyunca rahat edeceklerdir.

Bundan daha fazlası, Tüccar Monarşlarının dikkatini çekmenin anahtarı olabilir.

Bu, Hao için yeterli bir teşvikti.

Ancak, piyasa tarafında ilerleme acı verici derecede yavaştı.

Demirciler, Zanaatkarlar ve Simyacılar alışkanlıklarının kurbanıydı, etkili oldukları kanıtlanmış kaynaklara tutunuyorlardı. Yeni malzemelere nadiren güvenirlerdi, Rethium gibi tanıdık olmayan bir şeye ise hiç güvenmezlerdi.

Birçoğu Hao'nun tekliflerini tamamen reddetti.

Ve bakış açısını değiştirmek, Rethium'un değerini kabul ettirmek için tek yol, silah yapımıydı.

Hao, bu konuda Demircileri işe almayı düşünmüştü, ancak Northern şüpheleri vardı.

Çünkü Rethium'un gerçekten ne tür bir kaynak olduğunu anlıyordu.

Bu bir canavardı.

Ve bunu idare edebilecek türde bir Demirci nadirdi—Hao'nun fark ettiğinden çok daha nadir.

Aslında, yaratıcılığın sıradanlığı tarafından zincirlenmemiş beşten az yaratıcı vardı. Çoğu, kendi sınırlarını aşmaya istekli veya yetenekli olmadan daha azıyla yetindi.

Eleina, birkaç istisnadan biriydi.

Ancak o bile Rethium ile başa çıkamayabilir.

Bu da demek oluyordu ki, bunu kendisi yapmak zorundaydı.

Ve bu, onun Sahtecilik yaratımını hızlandırması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu düşünceleri Hao ile paylaştı ve ikisi de planlarını derinlemesine tartıştı.

Hao henüz kaynak pazarında bir atılım yapmamış olsa da, ondan daha fazla başarılı bir tüccar olarak konumunu sağlamlaştırmıştı ve ticaret elitinin yüzde onunu geride bırakmıştı.

Ve serveti tamamen ruh çekirdeklerini satmaktan geliyordu.

Kuzey, bunlardan dağlarca biriktirmişti.

Ruh çekirdeği pazarı demir gibi sağlamdı.

Drifterlar, çekirdeklerini doygun hale getirmek için çaresizdi, Rifts'in dehşetleriyle yüzleşmeden bir sonraki rütbeye yükselmek için hevesliydiler.

Elbette, o tür Drifter'lar—mücadele etmeden güç arayanlar—yağlı ekmekle büyütülmüştü.

Canavarların acımasız, affetmeyen ağı tarafından terbiye edilenlerle kıyaslanamaz.

Yine de, günümüzde soylular yetenekten çok rütbe peşinde koşuyor, yeterlilikten çok unvanlara takıntılı hale gelmişlerdi.

Bu bir utançtı.

Ve Northern bir gün, bu saflığın onlara bedel olacağını biliyordu.

Belki de, sonunda, bir Paragon yükselebilir, ama o kadar zayıf olurdu ki kendi unvanının ağırlığını bile taşıyamazdı.

Bu, ruh çekirdeklerini emerek yalnızca bir Paragon'a evrimleşmenin mümkün olup olmadığına bağlıydı.

Northern bunun mümkün olduğuna pek inanmıyordu.

Ruh hakkında bir şey vardı. Bir Ascendant olduğunda açıkça değişen bir şey.

Şimdilik, bu sadece bir şüpheydi.

Ama yakında kesin olarak bilecekti.

Her halükarda, Hao'nun bir şekilde bir servet biriktirme yeteneği sayesinde, Northern'ın hayal ettiği neredeyse imkansız altyapıyı finanse etmek için artık yeterince para vardı.

Ve bu yapıyı oluşturacak olan bileşenlerin çoğu onun tarafından hazırlanacak ve güçlendirilecekti.

Elbette, elinde bu kadar az zaman varken, her şeyi kendisi yapmayı düşünmüyordu.

İkizlerin amacı buydu.

Ve en iyi kısım?

Sonsuz Boşluk'ta, ikizleri bağımsız olarak var olabiliyordu—kendi Öz rezervlerinden beslenmeden. Bunun yerine, ruh manzarasındaki Sonsuz Öz Havuzundan doğrudan besleniyorlardı.

Gelecek günlerde, ikizleri çok meşgul olacaktı.

Northern, birden fazla yerde aynı anda var olabileceğini fark ederek sırıttı.

Sonra, aklına bir düşünce geldi—korkutucu bir şekilde lezzetli bir düşünce.

Eğer bir Paragon olursa... klonları ne kadar güçlü olurdu?

Bir Paragon seviyesinde klon zaten absürd bir durumdu.

Ama yüzlercesi mi?

İçinde bir ürperti hissetti.

'Birisi, lütfen beni durdursun. Çok güçlü olmaya başladığımı düşünüyorum.'

Ve en ilginç kısım, ilerlemesinin tamamen gizli olmasıydı.

Yetenekleri hakkında bilgi sahibi olanlar bile, gerçek kapsamını bilmiyordu.

Eğer bilselerdi?

Artık varlığını yasaklayan bir kural oluşturmuş olurlardı.

Ve eğer bu başarısız olsaydı?

Asla bir Paragon olmasını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapmış olurlardı.

Onu öldürmek anlamına gelse bile.

Kuzey, doğal olarak gizemli ve alaycı bir kişi olduğu için gerçekten memnun bir şekilde nefes verdi.

Ancak Hao, onu dikkatle izliyordu.

Tüccarın yüzünde garip bir ifade belirdi—şüphe ve temkinlilik arasında bir şey.

“…İyi misin?”

Kuzey, duruşunu düzeltti ve nefes verdi.

“Evet, evet. Tabii ki. Ben tamamen iyiyim.”

İnatçı gülümsemesini bastırmak beklenenden daha zor oldu.

Hao'nun bakışları yukarıya kaydı. Şehrin bu kısmından bile, İllüzyon Cenneti'nin kapısı görünüyordu—imkansızın anıtı gibi silueti gökyüzünde yükseliyordu.

Uzun bir süre ona baktıktan sonra iç çekti ve bakışlarını aşağıya indirdi.

“Sen korkutucu bir insansın.”

Onun sesi sessizdi, ama kararlıydı.

"Senden korkuyorum."

Northern gözlerini kırpıştırdı.

Sonra, yavaşça bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Bunu daha sık söylemelisin."

Gözleri parladı.

"Belki o zaman, nihayet bunu yutmaya alışırım."

Hao ona baktı, tamamen afallamıştı. Böyle bir kendini beğenmiş yanıt beklememişti.

Ama Northern son zamanlarda karakterine girmeye zorlamıştı kendini.

Hao'ya parmak kaldırdı ve dedi

: "Şimdi odama çekileceğim ve muhtemelen sabah geç saatlere kadar meşgul olacağım. Lütfen benim adıma Paragon'a bilgi ver, ama Jeci'nin ne kadar ısrarcı olduğunu düşünürsek, kimsenin beni rahatsız edebileceğini sanmıyorum."

İç çekti ve Hao'ya veda ederek uzaklaştı.

Northern, kendi tarihinin ağırlığı altında sessiz kalan melankolik Lithia'nın karanlık sokaklarında yürüyordu. Şehir salonuna, odasının kendisini beklediği yere doğru gidiyordu.

Teleport olabilirdi ya da gölgelerde eriyebilirdi, ama bu tür yürüyüşler ona her şeye rağmen hala insan olduğunu hatırlatıyordu.

'Gölgelerden bahsetmişken… o yetenek.'

Eclipsing Dread'i henüz test etmemişti. Sınırsız Boşluğa geri çekilip onunla denemeler yapma düşüncesi aklından geçti, ama buna karşı karar verdi. Şu anda, Sınırsız Boşluk hareketle dolup taşıyordu. İnsanların göç ettiği şey, derinliklerine dokunmuş bir illüzyondan ibaret olsa da, yine de doluydu, yine de huzursuzdu.

Şehir salonuna yaklaşırken, sıska ama iyi kaslı bir adam öne çıktı. Bakışları sakindi, kahverengi gözleri loş ışıkta çarpıcıydı.

Yükselen Zion.

Northern'a ulaştığında hafifçe eğildi, bu hareket Northern'ı hafifçe rahatsız etti. Adam yirmili yaşlarının sonlarında, belki de otuzlarının başındaydı.

Eğer Northern, iki dünyada yaşadığı yılları birleştirirse, bu yaşı kolayca aşardı. Ancak ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, yine de kendini daha genç hissediyordu.

Görünüşle hiçbir ilgisi yoktu. Dünya'dayken bile, kendisini gerçek yaşıyla görmekte zorlanmıştı. Yaşlanmak her zaman garip ve uzak bir kavramdı; geçerken kabul ettiği ama asla gerçekten hissetmediği bir şeydi.

Burada, sorumluluk ve korkunun her geçen an onu yeniden şekillendirdiği bu dünyada, daha önce hiç deneyimlemediği şekillerde büyümek zorunda kaldı.

Dünya'da her şey çok kolay gelmişti—işi, eşi, hayatı.

'Son zamanlarda neden bu kadar çok anımsıyorum?'

Northern derin bir nefes verdi, düşünceyi bir kenara iterek Zion konuşurken gülümsedi.

"Bize bazı yardımcılar sağlamaktan bahsettiniz. Bununla ilgili sizi görmek için geldim, efendim. Bir daha ne zaman şans bulacağımı bilmiyorum ve Ryugan Kardeşler'in her an gelebileceğini düşünerek bir dikkat dağıtmak için yakında hareket etmemiz gerekiyor."

Zion'un sesinde bir gerginlik vardı, sözlerinin arkasında Northern'ın merakını uyandıran bir ağırlık. Bu kardeşler neden bu kadar korkulan ve saygı duyulan insanlar?

Ve onlar Bilgeler olmaları gerekmiyor muydu?

Northern, Zion'un sözlerine kolay ve nazik bir yanıtla karşılık verdi.

“Sorun yok, Yükselen Siyon. Sadece—”

Cümlesi aniden kesildi, ifadesi kaşlarını çatarak karardı.

Neredeyse hemen, Zion tepki verdi, keskin kahverengi gözleri kısılırken, duruşu ince bir şekilde değişti—korumacı.

Hava da bir değişim oldu—sıradan bir değişim değil, tehlikeyle dolu bir değişim. Sessiz, boğucu bir baskı geceyi sardı, yoğun ve bunaltıcıydı.

Northern gözlerini kısarak, yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi.

'Bir yarık…'

Ama bu sadece yarıkla ilgili değildi. Bunun dışında, temelde farklı bir şey vardı. Bir anomali. Onu rahatsız eden ve son derece temkinli hale getiren kötü bir bozulma.

Ne olduğunu düşünürken, bir figür yere ağırca indi.

Darbe havada hafif bir sarsıntı yarattı.

Uzun ve güçlü yapılı olan adam, çıplak göğsüyle duruyordu, her nefeste şekillenen kaslarıyla. Derin mavi, etek benzeri bir giysi, gece rüzgarında bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Saçları, aynı çarpıcı mavi tonunda, güçlü hatlarını çerçeveliyordu, her bir sert tanımlı kolunun etrafında iki kalın bilezik dönüyordu. Nefesi yavaş ama güçlüydü, tüm bedeni her ölçülü nefes alışında yükselip alçalıyordu.

Kuzey, adamın sırtını inceledi, temkinliliği derinleşti.

Yabancının gücünü ölçmek için bakmasına gerek yoktu—onun yaydığı dalgalar gibi hissedebiliyordu, aralarındaki alanı doygun bir güçle dolduruyordu.

Yine de, bir göz attı.

Ve gördüğü, zaten bildiği şeyi sadece doğruladı.

[Profil]

İsim: [Ryugan Rhama]

Gerçek İsim: [Kesilmiş Dalgalar]

Özellikler: [Akıntılar]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Yüksek]

Yetenek: [Dalgalanan Dalgalar]

Yetenek Sınıfı: [SS]

Yetenek Yeteneği: [Okyanus Dalgaları], [Dalga Duyusu], [Rüzgar Dalgaları], [Ses Dalgaları], [Şarj Dalgaları]

Aurasının önerdiği gibi, bu adam ciddi bir tehlikeydi.

Dalgalara hükmedebiliyordu—sadece okyanus dalgalarına değil, aynı zamanda somut ve soyut tüm biçimlerine.

Kuzey keskin bir nefes aldı.

'Bu dünyada gerçekten canavarlar var. Belki de kendimi fazla rahat hissetmeye başladım.'

Tanışmadığı sayısız soylu vardı. Reimgard İmparatorluğu'ndan kardeşleriyle karşılaşmamıştı, hele ki İmparator ve İmparatoriçe ile hiç karşılaşmamıştı.

Bu kıtanın dışına bile adım atmamıştı.

Gölgelerde o kadar güçlü figürler vardı ki, güçleri onun düşündüğünden çok daha fazlaydı. Gerçekten de akademi, Orta Ova'da derinlerde yatan ham gücün sadece bir sulandırmasıydı.

Northern, beklenmedik bir hayal kırıklığı hissetti.

Akademi sadece bir kafesten ibaretti.

Ama elbette, bu adamın çatlakla hiçbir ilgisi yoktu.

O ya Roma'nın kardeşi ya da babasıydı, bu yoldan geçen ve Northern ile Yükselen Zion'un şu anda yüksek alarmda olmasının aynı nedeniyle burada bulunan biriydi.

Ve sonra—

Gökyüzü parçalandı.

Derin, boğuk bir yırtılma karanlığı delip geçti, görünmeyen pençeler tarafından parçalanan bir kumaş gibi.

Kuzey yukarı baktı ve hemen yüzünü buruşturdu.

"Dünyada bu ne?"

Gece gökyüzü büküldü, sarsılan su gibi dalgalandı, sonra parçalandı. İçeriden devasa bir şey itildi.

Yıpranmış parmaklar yarıktan sarkarak, grotesk bir şekilde uzun, doğaüstü bir şekilde hareket ederek daha da dışarı doğru ilerledi. El uzamaya devam etti, gökyüzünü daha da yırtmaya zorlayarak—boğucu örtülerin altından kaçan bir dev gibi yırtarak.

Onun muazzam boyutu Lithia'nın üzerinde dev bir gölge oluşturdu.

Onların önünde duran adam hafifçe döndü, keskin gözleri yukarıda açığa çıkan dehşeti taradı.

"Ben Ryugan Rhama. Kız kardeşimi aramak için buradayım. Ama bu bekleyebilir… çünkü o yarıktan çıkan her neyse, onu alıp huzur içinde gidemem için bana izin vermeyecek."

Parmaklarını çıtlattı.

"Bana Kesik Dalgalar diyebilirsiniz… Şimdi—"

Bakışları hala gerçeğe zorla giren grotesk ele yükseldi.

"Bu lanet canavarı nasıl halledeceğiz?"

Kuzey'in gözleri, kendini kurtarmaya çalışan canavara kilitlenmiş kaldı.

Yarık daha da genişledi.

Ve bununla birlikte, daha küçük şeyler gökyüzündeki açılan yaradan düşmeye başladı.

Onlar meteorlar gibi yağdı, yere yıkıcı bir güçle çarptı. Çarpma anında yerin içinde damarlar gibi çatlaklar oluştu.

Sonra, hareket ettiler.

Northern'ın bakışları keskinleşti.

İnsan gibi görünüyordu—neredeyse. Vücutları kararmış, tanınmayacak kadar yanmıştı, ama hiçbir özelliği yoktu. Göz yok. Ağız yok. Sadece varoluşun kömürleşmiş kabukları.

Ve yere indikleri anda, en yakın insanlara doğru fırladılar.

Drifterlar bölgedeki insanlarla hemen çatışmaya girdiğinde çığlıklar patladı, bıçaklar parladı, enerji direniş patlamalarıyla alevlendi.

Yine de Northern hareketsiz kaldı, izliyordu.

Üçü orada duruyordu, kıpırtısız, gözleri gelişen kaosa odaklanmıştı.

Sonunda, ölçülü bir sesle, nihayet konuştu.

“Bu canavarlara nasıl yenileceğimizi tam olarak bilmiyorum.”

Gözleri kısıldı.

“Ama onların her biri — Maelstromlar.”

Bakışları, hala yarıdan çıkan devasa ele geri döndü.

“Ve o devasa şey, serbest kalmaya çalışıyor… o bir Leviathan.”

Aralarında ağır bir sessizlik çökmüştü.

Yükselen Zion'un ifadesi karardı. Kesik Dalgalar, yavaşça Northern'a dönerken çenesini sıktı, yüzü okunaksızdı.

Ama gözlerinde, bunun yanlış anlaşılamayacak bir şey olduğu açıktı —

Bu savaş çirkinleşmek üzereydi.

Bir Leviathan.

Bir Leviathan.

Lanetlenmiş bir Leviathan!

Bir Leviathan'ı nasıl yenmeleri gerekiyordu?!

İyi tarafı, Leviathan'ın felaket getiren bir Leviathan olmasıydı.

'Bu hiçbir fark yaratmıyor.'

Kuzey, yerden kırık bir taşı kaparken dişlerini öfkeyle sıktı. Kolunu geriye fırlattı — rüzgar, elinin önünde korkmuş çocuklar gibi ayrılıyormuş gibi görünüyordu — ve ileriye doğru fırlatırken, taşı havada vınlayarak gönderdi.

Yakınlarda, o yanmış iğrenç varlıklardan biri, genç bir kızı koruyan dişi Drifter'a saldırmak üzere pençelerini kaldırmıştı. Silahı, yaratığın pençelerini iki kez engelledikten sonra parçalanmıştı ve şimdi ölümü kaçınılmaz görünüyordu.

O, aşağı doğru katlandı ve yüzünde dehşet ifadesiyle sonunu kabul etti.

Şans eseri, ölümcül darbe asla gelmedi. Bunun yerine, yaratığın başı aniden yan tarafa döndü ve havada, durgun suya düşen bir taş gibi bir şok dalgası yayıldı. Birkaç adım yan tarafa sendeledi, neredeyse yere yıkılacaktı — ama bazı ölümsüz kabus gibi, ürkütücü bir şekilde doğruldu ve yavaşça merminin kaynağına döndü.

Northern zaten hareket etmişti.

Yaratığın başı dönerken, eli yüzünü kapladı ve acımasızca yere bastırdı, betonu parçalayarak havaya taş şarapnelleri fırlattı.

Northern, yaratığı yere yatırdı ve kadına hızlıca bakarak hırladı.

"Çocuğu al ve güvenli bir yere git. Senin gibi bir Usta burada olmamalı!"

Sözleri kaba ama doğruydu. Bir Usta'nın Maelstrom'u öldürmesi gerekmiyordu. Nomad olarak bunu yapıyordu, yoksa... bir Drifter mıydı?

Bunu hatırlayamıyordu ve ne yazık ki daha fazla düşünme lüksüne sahip değildi. Onun tutuşu altındaki yaratık sinir bozucu bir şekilde dayanıklıydı.

Northern, canavara olan demir tutuşunu bıraktı ve onun kalkmasına izin verdi.

Yaratık kalkarken, bacağı bir yay gibi yukarı fırladı ve akışkan bir yağın zarifliğiyle çenesine vurdu. Elleri ileri fırladı ve yaratığın üzerine aldatıcı bir naziklikle indi.

Ancak, yanmış iğrençliğin göğsünü parçalayarak, gövdesinin olduğu yerde kocaman bir boşluk bırakan bir güç teslimatı oldu.

Northern, bir sonraki hedefe, ardından gelen hedefe ve ötesine gözlerini kilitlemişti... tüm savaş alanı, avcı bakışlarının altında yayılıyordu ve varlığını duyurmak üzereydi.

Etrafındaki kaosu taradı.

Kesik Dalgalar ona — Bilge — sivillere yardım etmesini emretmiş ve Yükselen Zion'un ona katılmasını istemişti. Yükselen, bir hata yapmaması konusunda onu uyarmaya çalışmıştı, ancak Kesik Dalgalar bunu kabul etmedi.

İkinci görüşler için zamanı yoktu ve Paragon Raizel ile, nerede olursa olsun, Leviathan ile başa çıkmanın bir yolunu bulmak için katılmalarını talep etti. Bu arada, Northern, bir Bilge olarak, daha küçük tehditlerle ilgilenmeliydi.

Hatta şu satırı eklemişti

: "Bunun senin için fazla bir şey olmadığını umuyorum, genç adam?"

Northern özellikle alınmamıştı...

'Alınmış... neden alınayım ki? Evet, tabii ki, Leviathan ile ilgilenin, bakalım hepiniz benim olmadan bunu yapabilecek misiniz. Aşağıdan izliyor olacağım.'

Ve en sinir bozucu kısım, lanet olası adamın da bir Bilge olmasıydı!!

'Kim lanet olsun, emirleri sanki büyük bir patronmuş gibi etrafa saçıyor? Aman Tanrım, beni sinirlendirmenin ailelerinde bir alışkanlık olduğu anlaşılıyor.'

Kuzey dişlerini gıcırdatarak, yanmış bir iğrençliğin pençelerini ilkel bir öfkeyle yakaladı. Ateşli, soğuk gözlerini yaratığa fırlattığında, yaratık biraz geri çekilmiş gibi göründü, korkuyla titreyerek.

Karnından siyah bir mızrak fışkırdı, Kuzey'in ayaklarından yanmış yaratığa uzanan karanlık havuzdan kök salarak.

[Tebrikler, öldürdünüz...]

Kuzey, sistemin duyurusuna aldırış etmedi. Tek istediği, bunu yıkıcı bir darbe ile sonlandırmak, oturacak bir yer bulmak ve dar bir yarıktan geçmeye çalışan Leviathan'ı nasıl idare edeceklerini izlemekti.

Devasa ellerinden biri tamamen ortaya çıkmıştı ve gözleri olarak hizmet eden acımasız karanlık havuz, Kuzey'in daha önce hiç tanık olmadığı bir kötülükle dünyaya bakıyordu — sanki eski bir nefret biçim ve amaç kazanmış gibiydi.

Kesinlikle eğlenceli zaman geçireceklerdi.

Bu arada...

Paragon Raizel, çatıda kaşlarını çatarak, kollarını kavuşturmuş bir şekilde gökyüzüne baktı.

Sage Mack ve başka bir figür arkasında duruyordu, ikisi de sessizce onun komutunu bekleyen itaatkar gölgeler gibi.

Yükselen Zion — sanki bacaklarına yaylar yerleştirilmiş gibi — çatının üzerine zıplayarak Paragon'a doğru koştu.

Paragon Raizel, ona bir an baktıktan sonra, havada ince dalgalardan beliren bir adama gözlerini kaydırdı, adam tam olarak belirmeden bir an önce varlığını algılayarak.

“Sage Rhama. Böyle bir çöl gibi bir yerde yüzünü göstermen ne kadar güzel. Yoksa bizim yok olmaya mahkum olduğumuzu bilmiyor musun? Bana kahraman olmaya geldiğini söyleme?”

Paragon Raizel, adamı ifadesiz bir yüzle değerlendirdi, neredeyse hoşnutsuz görünüyordu.

Severed Waves, küçümseyen bir tonla yanıt verdi.

“Oh, bunları bana sakla. Burada olabilmemin tek sebebini biliyorsun. Ama şu anda önemli değil, senin gibi kaybolmuş biri bazı kirli işlere bulaşmış gibi görünüyor.”

Paragon, gözlerini, yaratığın serbest kalmaya çalıştığı gökyüzüne geri çevirdi. Bir an sonra, dudaklarında, bir savaş alanında şafak sökmesi gibi küçük bir gülümseme belirdi.

Severed Waves hafifçe kaşlarını çattı.

“Böyle bir felaket öncesinde gülümseme lüksüne sahipsen, o zaman durumu yanlış anladığım ya da seni hafife aldığım anlamına gelmeli.”

Paragon Raizel omuz silkti.

“Sen hiçbir şeyi yanlış anlamıyorsun ya da beni hafife almıyorsun. Sadece yetenekli bir menteem var. Onunla birlikte çalışırsak bu iş çocuk oyuncağı olur.”

Raizel, Yükselen Zion'a döndü.

“Ral nerede? Birkaç dakika önce seninle birlikte gördüm onu.”

Yükselen rahatsız bir şekilde hareket etti, görünür bir şekilde korkmuştu.

Sage Rhama, ona kalabalıkları kontrol etmesini istedi. Her biri bir Maelstrom — bir Usta onlarla başa çıkamazdı.

Paragon Raizel, Kesilmiş Dalgalar ile karşılaştı, ifadesi aniden bir fırtına gibi karardı.

“Sana benim mentorumun emir vermesi için kim yetki verdi? Ve neden o sana dinledi? O adam bazen garip davranıyor...”

Bir an sonra, Paragon Raizel, Sage Rhama'nın Roma'nın kardeşi olduğunu düşündü...

Ancak daha fazla yorum yapmadan önce, üzerlerine korkutucu, uğursuz bir karanlık çöktü ve herkes ciddi bir şekilde tek bir noktaya odaklandı.

Aşağıda.

Kuzey, bir avantaj noktasında duruyordu, mekansal farkındalığı lanetli canavarların her bir pozisyonu hakkında kesin bilgiler topluyordu.

Biri iki Usta tarafından saldırıya uğruyordu, ama şansları yoktu—silahları baskı altında cam gibi parçalanmak üzereydi.

Diğeri, bir Drifter'ın göğsüne acımasız pençelerini saplayarak, onu grotesk bir ödül gibi havaya kaldırdı.

Üçüncü canavar, savaş için kendini hazırlayan bir sivil ve üç Drifter'a doğru saldırdı, yüzlerinde kararlılık belirgindi.

Üç tane daha yağmurun içinden fırladı, kötü niyetli pençeleri bir başka kurbanı parçalamak için hazırdı.

Hepsi, onun bilme alanına sorunsuz bir şekilde girdi ve dikkat çekici gelişme, Kaos Gözlerini açmasına bile gerek olmamasıydı.

O sıradan gözleri, uzun zamandır Kaos Gözlerine uyum sağlamıştı, onun bazı hediyelerini miras almıştı. Bu artan mekansal farkındalık, böyle bir nimetti.

Tüm bilgileri—bunu bakmadan biliyordu. Her şey, bilincinin önünde yaşayan bir harita gibi açılıyordu.

Yanmış abominasyonlar, son derece dayanıklı bir cilde sahipti, bu da onların silahları korkunç bir kolaylıkla kırmalarını sağlıyordu. Güç tipi yeteneklere sahip birkaç Drifter, canavarlara yumruk atmaya çalıştıkları için elleri grotesk bir şekilde parçalanmıştı.

Bu yüzden Kuzey, hesaplanmış bir yumuşak yumruk atmış ve Dönüş'ü kullanarak mücadele savaşından depolanan büyük bir etkiyi serbest bırakmıştı, aynı zamanda Yankı'yı kullanarak bunu tek bir noktada anında çoğaltmıştı.

O, yaratığı anında nasıl öldürdüğünü böyle açıklamıştı. Vücutları neredeyse geçilemez kalelerdi, geleneksel yöntemlerle neredeyse kırılmazdı.

Yaratıkların sahip olduğu bir diğer direnç ise alevlere karşıydı.

Kuzey, Güneş'in Mirası'na dayanabileceklerinden şüphe ediyordu - sonuçta bu, farklı bir alev türüydü.

Birkaç Driftçi, yaratıklara ateş saldırıları fırlatmıştı, ancak canavarlara alevlerin içinden kayıtsız bir şekilde yürüdüklerini izlerken dehşete kapıldılar; bu yaratıklar, söz konusu Driftçilerin boğazlarını yakalayıp gökyüzüne kaldırdılar.

Gerçekten de korkutucu rakiplerdi.

Elbette, Kuzey için değil. Bu, Kara Mızrak'ın tam olarak bu amaçla yaratılmıştı.

Onları kesebilecek tek tür kesimi sunmak - sanki kaderin kendisi keskinleşmiş gibi.

Ancak bu sefer, şehrin tamamında dolaşan yüzlerce Maelstrom'u tek bir kesişle ayıracak bir kesim yapmak istiyordu.

Bu, büyük bir çaba gerektirecekti!

Ryan'ı izleyerek geliştirdiği teknik gibi değildi. Belki benzerdi, ama tam olarak aynı şey değildi.

Bu bir kesimdi, ama tek bir kesim değildi.

Eğer o tür bir teknik kullanırsa, sayısız Driftçi ve sivil çapraz ateşte yakalanıp yok olacaktı.

Belirli bir kişiye, ona parmakla gösterecek ve sürekli rahatsız edecek başka bir dert vermek istemiyordu.

Bu yüzden stresli bir şey seçti, ama daha yıkıcı bir sonuç üretecekti —bu, savaşlarının geçici anlarında düşündüğü bir şeydi.

Görünüşe göre, kolay bir çıkış yolu olmaması, onu düşünmeye zorlamaya başlamıştı.

Northern bir an gözlerini kapadı ve boşluk aurasını serbest bırakmaya başladı.

Boşluk aurası, havayı karanlık ve boşluğun etkisiyle dolu bir sisle dolduruyordu; bu etki, maddeyi aşındıran ve rüzgarın bir mumun alevini söndürmesi gibi kırılgan hayatları yok eden bir etkidir.

Böyle tehlikeli bir auranın geniş bir ölçekte serbest bırakılması korkunç bir şeydi. Ama Boşluk Aurasını bu kadar uzun süre sahip olduktan sonra, Northern etkilerini nasıl seyreltileceğini biliyordu.

Boşluk aurasına ihtiyacı olan şey, yayılma aracı olarak işlev görmesiydi—tek bir yıkıcı kesimi taşıyacak kadar güçlü, soyut bir varlık.

Ve birkaç Driftçi mücadele ederken, neredeyse renksiz ve algılanamaz sis korkunç bir hızla dışarıya akıyordu.

Charred (kömürleşmiş) yaratıklarla çarpıştığında parçalanan bir Driftçi silahından akıyordu.

Bir sivilin korunduğu bir Drifter'dan akarken, iğrenç yaratığın onun açık sırtına acımasızca saldırmasına izin verdi.

Bir başka Drifter grubunun içinden akarken—üç tanesi—tek bir Maelstrom'un pençeleri karşısında aciz bir şekilde.

Bir anne, kızı göğsüne sıkıca sarılmış halde çaresizce kaçarken akıyor.

Boş evlerin, terkedilmiş tezgahların ve Lithia'nın karanlık, dolambaçlı sokaklarının içinden akıyor.

...ta ki hepsi tüketilene kadar.

Kuzey'in gözleri soğukça parladı, Lithia'nın tüm alanı boşluğunun etkisine teslim oldu, direnç göstermeden ele geçirilen bir krallık.

Gözlerinde ürkütücü bir mavi ışık parladı, dünyadan tamamen kopmuş gibi doğruldu—bir tanrı hüküm veriyordu.

"Siyah Mızrak... Hepsini kes."

Bir anda.

Dünya kesildi.

***

Paragon Raizel hafifçe titredi ve bir şeyin yayıldığını hissederek dikkatini aşağıya kaydırdı. Hava aniden karardı ve kötüleşti, bir kötülük gerçekliğin dokusuna sızıyordu. O his alarm verici bir hızla yayıldı.

Kaşlarını çatarak olan biteni düşündü. Sonra gözleri mentisine takıldı.

Garip adam, çeşmenin en yakınındaki binanın yanında, rahatsız olmadan, kaygısız bir şekilde duruyordu—o ve diğerleri, belediye binasının çatısındaki yerlerinden izliyorlardı.

Kuzey'i gördüğünde, duruşu ile Paragon, ondan yayılan karanlığı hissetmesine gerek olmadığını biliyordu; seçkin mentisinin yine bir şeyler hazırladığını anlamıştı.

Bunun düşüncesi, Paragon Raizel'in yüzünü hoş bir sevinçle aydınlattı—sanki gururlu bir baba, oğlunun başyapıtını izliyormuş gibi.

O kadar ki, Severed Waves belirgin bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

Adam bir adım öne çıktı.

"Bu şehirde olan bitenler hakkında fazla rahat ve kayıtsız davranmıyor musun? Biliyorum ki bu şehir yok olmaya mahkum ve —"

Bilge istemsizce titredi. Vücudu, devasa, boş bir gözyaşının geceyi yırtmasıyla sarsıldı; sanki dünya kendine bir kılıç almış ve uzak okyanusu yarıyormuş gibi—ses hafifçe boğulmuş ama kesinlikle tanınabilir.

Vücudu, titremesine rağmen, hala korkudan geri çekiliyordu. Tüyleri diken diken oldu; kalbi görünmez bir hançerle delik deşik olmuş gibi hissetti.

Diğer herkes de aynı tepkileri verdi, yüzleri, toprak boyunca yankılanan korkutucu ses karşısında dehşetle büküldü.

Paragon Raizel, ise deli gibi gülümsemekle meşguldü. Çatının kenarında duruyor, aşağıya bakarken gizlenmemiş bir sevinçle doluydu.

Sonra geri kalanlarına seslendi.

"Korkak olmayın ve gelin görün, aptallar!"

Yavaşça, tereddütle, arkasındaki üç kişi öne doğru hareket etti, yüz ifadeleri belirsizlik ve temkinlilikle karışık bir şekilde aşağıya bakarken.

Orada... tüm Külleşmiş iğrençlikler... ölmüştü.

Bir anda, hepsi temiz bir şekilde kesilmiş ve fetid siyah kanlarının havuzlarında boğulmaya bırakılmıştı.

Ölümün eşiğinde olan birkaç Driftçi ve sivil kafalarını karıştırarak döndü. Hayatlarını almak üzere olan canavarlar şimdi kendi kanlarının içinde yatıyordu, bedenlerinin yarısı en keskin bıçakla kesilmiş gibi temiz bir şekilde ayrılmıştı.

Ve garip, solgun siyah saçlı bir çocuk çeşmenin yanında yalnız duruyordu, gözlerinde soğuk ve tehlikeli bir mavi ışık parlıyordu—zaten hükmü verilmiş bir ölüm habercisi.

Kesik Dalgalar dehşet içinde aşağıya baktı. Yüzü renksizleşti, neredeyse leylak rengine döndü. Sanki ölümcül bir baş ağrısı zihnini ele geçirmiş gibiydi.

"Ne... neyi... şu anda görüyorum?!"

Paragon Raizel, ona mahcup bir bakışla döndü.

"Bu, bir çeteyi halletmeni istediğin şeydi."

Paragon'un sesi, küçümseme ile dolu havayı yararak geçti.

"On yıldan fazla bir süredir Bilge olman, en iyi olduğun anlamına gelmiyor. Senin ve ailenin güç ilerlemesi konusunda garip ve çarpık bir anlayışı var. Gerçekten bazı Yükselenleri yenebilen Bilgeler olarak saygı görüyorsunuz, ama bunu yalnızca ezici yıllarınızın deneyimi sayesinde başardınız."

Devam etmeden önce Northern'a bakarak duraksadı.

"Bu çocuk, senin ve babanın aptallığının canlı kanıtıdır. Henüz yirmi yaşında bile olduğunu düşünmüyorum ve o bir Bilge oldu. Sıradan bir Bilge değil, benim bile gönüllü olarak bazı uzuvlarımı ve zihinsel sağlığımı feda etmeden yenebileceğimden yüzde yüz emin olmadığım bir Bilge."

Sage Rhama, yüzündeki her çizgide dehşetle, bahsedilen Sage'e bakmaya devam etti.

“N-nasıl? Bu mümkün olmamalı! Onun gibi bir çocuğun bir Bilge olarak bu kadar güçlü bir güce sahip olması mantıksız! Hangi aileden geliyor?!”

Paragon Raizel'in dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Senin işin değil, aile lanetli çocuk. Şehrimden defol!”

Severed Waves derin bir nefes aldı ve verdi, rahatsız olmuş zihnini sakinleştirmeye çalışarak. Gözleri önce Northern'a, sonra Paragon'a odaklandı.

“Üzgünüm. Böyle birini hafife aldım. Biliyorsun, benim için bu kadar aceleci olmak kolay değil; durum acil.”

Karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve gece gökyüzünde asılı olan anomaliye baktı.

Korku, yüz hatlarını bir dalga gibi kapladı.

“Daha önce hiç Leviathan ile karşılaşmadım ya da görmedim. Bu gerçekten kötü bir haber, Paragon Raizel, ve buna kayıtsız kalamazsın. İhtiyacın olan tüm ellere ihtiyacın var, benim ve kardeşimin de dahil olduğu.”

Paragon kaşlarını çattı, birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Jade yeşili gözleri sessizlikte soğuk bir şekilde parladı.

Yükselen Zion ona daha yakın hareket etti ve fısıldadı.

Severed Waves haklı. Ona ihtiyacımız var. Şu anda durumu kontrol altına alacak bir aracımız yok. Ve tüm bunların ortasında tahliyeye devam etmemiz gerekiyor; kesinlikle tahliyemizi örtmek için onun dengesiz doğasına ihtiyacımız olacak.

Paragon'un yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parlamaya devam etti.

Ancak Yükselen uzaklaştıktan sonra, dudaklarını şapırdattı ve nihayet tehlikeli ışık sönmeye başladı.

Durumdan dolayı seni burada tutmaya karar verdiğimi düşünme. Durumu senin yardımın olmadan çözme yeteneğime güveniyorum... gördüğün gibi, ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Derin bir nefes aldı ve adamdan döndü, kollarını kavuşturup, sıkışmış dev elin karşısında ilk pozisyonunu aldı.

Bir şekilde faydalı ol. Bunu nasıl yaptığın umurumda değil. Yükselen Zion, bana Sage Ral'ı getir.

Yükselen yutkundu ve hızlıca yanıtladı.

"Evet efendim."

Öne fırladı ve bir kelebeğin zarafetiyle binadan atladı, şekli aşağıdaki kaosa karıştı.

Kuzey, gözlerinde soğuk bir bakışla yukarı bakmaya devam etti, içten içe gülümseyerek içinden düşündü.

'Bu, kalabalıkları halletmek için nasıl? Senin gibi beceriksiz bir Sage için. Seni küçümsemekten alıkoyan tek sebep Roma'nın kardeşi olman!'

Roma'nın kardeşi olup olmadığına neden bu kadar önem veriyordu ki?

'Garip, o kız bana çok tuhaf bir şey yaptı! Artık onunla ilişki kurmamamı hatırlat!'

Her ne kadar böyle söylese de, Northern kendine pek inanmıyordu.

Roma'nın, onunla takılmak istemesini sağlayan özel bir cazibesi vardı. O da dürüsttü ve onu ve doğasını izlemek bir şekilde onu mutlu ediyordu.

'Bu düşünceleri bir kenara at!'

Northern kendi zihninin kontrolü için savaşırken, yakışıklı ve nazik Ascendant'ın havada süzülerek kendisine doğru geldiğini gördü.

Ascendant Zion, sessizce yere indi ve Northern'a hitap etmeden önce başını hafifçe eğdi.

"Paragon Raizel seni çağırıyor..."

Northern etrafa bakarak üzgün bir ifade takındı.

"Ah, Ascendant Severed Waves'in bana kalabalıkları halletmemi istediğini söyleyebilir misin?"

Ascendant, inanılmaz bir ifadeyle etrafa bakındı, sonra kahverengi gözlerini Northern'a geri çevirdi.

“Sadece kalabalıkları idare etmekle kalmadığını biliyorum, Bilge Rian.”

Kuzey, umutsuzlukla sanki eline dokunmuş gibi oldu.

“Biliyor musun, gerçekten bunu yaptığımı söyleyemem. Her şeyi kesmeyi sağladım ama yine de Bilge tarafından verilen görevin iyi yapıldığından emin olmam gerekiyor, nasıl olsa basta— Bilge bunun çok fazla bir istekte bulunmak olmadığını umuyordu.”

Yükselen Zion hafifçe güldü.

“Sorun değil, Bilge Rian, bu numarayı bırakabilirsin. Az önce yaptıklarını gördükten sonra, pişmanlık onu yiyip bitiriyor. Ve Paragon Raizel, senden ne yapmanı istediğini öğrendikten sonra ona kolay davranmadı.”

Kuzey ifadesini düzeltti, kaşları hafifçe yükseldi.

"Gerçekten mi?"

Kuzey, ilgiyle başını daha yakın eğdi.

“Paragon ona ne dedi?”

Yükselen Zion doğrudan yanıtladı.

“Onun bir rahatsızlık olduğunu ve şehri terk etmesini istedi. Bu felaketi sadece seninle halledebilir.”

Kuzey hemen irkildi.

“Ne?! Burning Flame neden böyle yapsın ki?! Onu duygusal ya da sentimental bir kişi olarak kaydetmedim. Bu lanet olası bir Leviathan—kim diyor ki ben yeterliyim?!”

Yükselen Zion hoş bir gülümseme ile karşılık verdi.

“Paragon bazen oldukça aşırı olabiliyor, ama bu sefer onun yanındaydım. Bilge Rhama sana oldukça kaba davrandı. Bu dünyada güç saygıyı belirler ve o sınırı aştı.”

Gülümsemesi güzel bir şekilde parladı.

“Ve bunu göz ardı edip akıllıca hareket etmen akıllıcaydı.”

'Akıllıca hareket etmek mi? Kime hitap ediyor?'

Northern bir an kayboldu.

“Ama endişelenme. Bilge Rhama'yı göndermemesi için Paragon'u ikna etmeyi başardım. Şimdi, o el ile ne yapacağımızı bulabilmemiz için sana ihtiyacı var.”

Yükselen Zion ifadesini tamamladı, gökyüzünü işaret ederek.

Northern yukarı baktı ve iç çekti.

“Tamam, gidelim.”

Kuzey, korkunç bir baskının tüm varlığını sarsmasıyla aniden durdu.

Yükselen Zion da, çok beyaz bir yüzle ve açılmış gözlerle neredeyse dizlerinin üzerine çökerek titredi.

Gökyüzündeki yırtık hafifçe genişledi, görünmeyen parmaklar tarafından zorla açılan bir yara gibi. Birkaç daha kömürleşmiş yaratık yarıktan düşmeye başladı.

Ama bu sefer farklıydılar. Düşüşlerinin hızı, ses bariyerini birkaç kez yırtarak geçti ve her biri yere indiğinde, devasa bir çarpma sesi şehri sarstı. Şok dalgaları dışarıya yayıldı, toprağı devasa taşların durgun suya düşmesi gibi yerinden oynatarak, şehir manzarasında şiddetli dalgalar gönderdi.

Northern donmuş halde duruyordu, yüzünde karanlık bir grimasa sahipti, yaratıklar inmeye devam ederken.

Sayıları ilk dalgalar kadar büyük değildi, ama miktar sorun değildi.

Gerçek sorun, doğalarında gizleniyordu...

Yukarıdan düşen bu her bir Kül Monstrositesi, bir Felaket Yıkıcısıydı.

Anatomileri, ilk dalga Tehlikeli Dönüşümlere benziyordu, ancak onları çok daha kötü bir şey olarak işaretleyen belirgin farklılıklar vardı.

Derileri—tanınmayacak kadar yanmış kömür gibi kararmış ve özelliksiz—Lithia şehrinin parçalanmış kalıntıları arasında dolaşırken onlara yaşayan kabusların görünümünü veriyordu.

Başlarından ince ve keskin bir tek boynuz çıkıyordu. Olması gereken gözlerin yerinde sadece boş göz yuvaları açılmıştı, bu da herhangi bir bakıştan daha korkutucu bir şekilde görünüyordu.

Ayakları yere değdiği an, rüzgarın kendisi sanki korkmuş gibiydi. Ölüm kadar ağır bir sessizlik, Lithia'nın harabe şehrini kaplamıştı.

Yükselen Zion donmuş halde duruyordu, iğrençlikleri izlerken görünür bir şekilde titriyordu. Yüzü tiksintiyle bükülmüş, her geçen an cildi daha da soluyordu.

"Bilge Rian... ne yapmalıyız? Bunlar... yok ediciler gibi hissediliyor... ve onlardan hissettiğim baskı, en azından Felaket seviyesinde olmalılar... değil mi?"

Sesinde sonbahar rüzgarında bir yaprak gibi titreme vardı.

Kuzey, Yükselen'e baktı, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Çok haklısın."

Yakışıklı Yükselen, Kuzey'e baktı, zaten solgun olan yüzünden renk daha da uçup gitti, gözbebekleri iğne ucu kadar inceldi.

"Gülümsüyor musun...?"

Kuzey'in dudakları gerçekten de tartışmasız bir gülümseme oluşturmuştu.

"Evet. Bunun yerine ağlamalı mıyım?"

Yükselen, ağırlığını kaydırdı, uzuvları korkusunu ele veriyordu.

Kesinlikle değil. Sadece tavrınızın daha ciddi olmasını bekliyordum. Bunlar yürüyen yok ediciler. Buradaki herkes, Bilgeler de dahil, mahvolmuş durumda. Bu canavarlara karşı kimse savaşamaz.

Yükselen Zion gerçeği söyledi. Yok ediciler, biçim almış kabuslardı. Sadece Maelstrom'larla karşılaşırken bile, Lithia'nın Sürükleyicileri geri adım atmış ve kurtarılmaya ihtiyaç duymuştu.

Cesetler, kırık oyuncaklar gibi yere dağılmıştı—sivil ve Sürükleyiciler, son ifadeleri dehşet içinde donmuş halde.

Yakında daha fazlası onlara katılacak, şehrin taş döşeli yollarına sızan kan kırmızı havuzun besin kaynağı olacaklardı, aç kökler gibi.

Kuzey'in bakışları birkaç kalp atışı boyunca boş kaldı, gözleri başka bir aleme bakar gibi odak kaybetti, binlerce düşünce içinde.

Kararmış Yok Ediciler hareketsiz kaldı, havada rahatsız edici bir sessizlik asılıydı. Boyunlarını yavaşça döndürdüler, eklemleri eski, paslı menteşeler gibi gıcırdadı.

Şehir sokakları tuhaf bir sessizlik içindeydi—hayatın yokluğundan değil, saklanmasından. Vatandaşlar gölgeli sokaklarda, karanlık köşelerde ve binaların içinde, nefeslerini sıkı tutarak saklanıyordu.

Kuzey derin bir nefes verdi, gözleri netliğe geri döndü.

“Bunu yapacağız, Yükselen Zion.”

Konuşurken, bir adım öne çıktı. Parlak siyah zırh, vücudu etrafında sıvı gölge gibi belirdi, bir kılıç rüzgarın derinliklerinden çekilmiş gibi elinde belirdi.

Hepsiyle ilgileneceğim. Sizin sivil halkı Illusionary Haven'a tahliye etmeye odaklanmanızı istiyorum.

O anda, bir iğrenç yaratık Northern'a döndü, başı bozuk bir mekanizma gibi düzensiz bir şekilde titriyordu. Boş göz yuvalarına rağmen, rahatsız edici bir yoğunlukla bir şeye odaklanmış gibiydi.

Northern'ın yüzü Night Terror Kaskı'nın arkasında kayboldu, dört mavi göz vizörden soğuk yıldızlar gibi parlıyordu, kıvrılmış boynuzu bir kötülük tacı gibi öne çıkıyordu.

Yaratık öne doğru sarsılarak fırladı, yanıcı bir hızla kendini fırlattı.

Ancak Northern'a asla ulaşamadı.

Birdenbire, yaratık havada asılı kaldı, ölümcül yörüngesinde donmuştu.

Northern, kılıcını savurmaya hazırken, kafası karışmış bir şekilde duraksadı. Bir kalp atışı sonra, tanıdık bir varlığı hissettiğinde farkındalık belirdi.

“Deli Paragon.”

Wham!

Gözün takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, bir şey iğrenç yaratığa çarptı, onu yakaladı ve tek bir akıcı hareketle geriye fırlattı.

Kızıl saçlar rüzgarla birlikte orman yangını gibi alevlenirken, sadece bir bulanıklık haline dönüştü ve Charred Destroyer'ın yanında belirdi.

Onun yumruğu, havayı yıkıcı bir hassasiyetle keserek yaratığa çarptı—etki, dünyanın temel kayasına karşı gök gürültüsü gibi yankılandı.

Paragon'un yüzü, abominasyonu yerinde kilitlediğinde taş gibi sertleşti. Elleri silah haline geldi, yanlardan vurup yaratığın yanına çarparak onu ezdi, ancak şekli sağlam kaldı. Başka bir darbe yukarı doğru yükseldi, yaratığın çenesine çarparak başını geriye doğru acı verici bir güçle kırdı.

Her bir darbenin arkasındaki ham güç, yaratığı gökyüzüne fırlatmalıydı. Her darbe, dağların ağırlığını taşıyor, noktasal bir yıkım yaratıyordu.

Yine de abominasyon aynı noktada asılı kaldı, sanki o gerçeklik noktasına zincirlenmiş gibiydi. Eylemsizlikte hapsolmuştu.

Paragon'un amansız saldırısı için mükemmel bir hedef.

Garip bir şekilde, diğer abominasyonlar hareketsiz duruyordu, sanki kabuslardan oyulmuş heykeller gibi.

Kuzey'in zihni aniden bir farkındalıkla tıkırdadı.

'Bir şey yaptı...'

Paragon gerçekten bir şey gerçekleştirmişti, ancak Kuzey ne zaman olduğunu belirleyemedi. Abominasyonlar başlangıçtan beri tuhaf bir davranış sergilemişti—ilk geldiklerinde sadece başları dönerken, hiçbiri tek bir adım bile atmamıştı, Kuzey hareket ettiğinde sadece biri yanıt vermişti.

Bunu tipik bir canavar tuhaflığı olarak geçiştirmişti. Yırtığın aniden ortaya çıkması bile alışılmadık bir durumdu, ancak tamamen beklenmedik değildi. Kuzey, Karanlık Kıta'dan geçen o yırtıkları hatırlatıyordu—ama böyle düşünceler beklemek zorundaydı.

'Bu baskı, bu güç, havadaki değişim, sanki zaman kendisi askıda kalmış gibi. Bu olmalı.'

Öz Manifestasyonu.

Kuzey bunu şüpheyle karşıladı ama kesinlikten yoksundu. Bu gerçekten bir Öz Manifestasyonu muydu, yoksa sadece Yanıcı Fırtına'nın yeteneklerinden biri mi?

Yine de, bir yetenek olarak, birden fazla canavarı tek bir hareket alanında tuzağa düşürmek olağanüstüydü.

'Oh, kesinlikle güçlü!'

Son bir darbe havada yankılandı, öncekileri gölgede bırakan bir yıkım crescendo'su.

Paragon geri adım attı, yüzü öfkeyle bükülmüşken, parçalanmış baş ve beden bir yıkım yığınına çökmüştü.

Elini şiddetle salladı, parmak boğumları kırılmamış ama kemikler isyan edercesine inliyordu.

"Bu herifler sert! Daha önce parçaladığım hiçbir şeyden daha sert!"

Kuzey'in gözleri inançsızlıkla genişledi.

'Onu çıplak yumruklarıyla mı öldürdü?'

Paragon Raizel döndü ve onlara doğru yürüdü, etrafındaki hava, bir yıldırım çarpması sonrası gibi sıcaklıkla çatırdayarak dolanıyordu. Yaklaştıkça etrafında kontrollü bir fırtına dönüyordu.

Onun bakışları, Ascendant Zion ve Northern'a delici bir yoğunlukla kilitlendi.

İkiniz de sivil halkı hareket ettirmeye odaklanın. Bunu ben halledeceğim. Ral, dikkatli ol—şans bizi terk ederse, bir sonraki yağmur Behemoth'ları getirebilir. Bu sefer birçok hatana ihtiyacımız olacak.

Paragon'un dudakları, bir sonraki tuzağa düşmüş Yıkıcı'ya dönerken vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı, onları kayıtsız bir el hareketiyle geçiştirirken, mahkum yaratığa doğru ilerledi.

Kuzey, insanlara yardım ederken ve onları yarığa yönlendirirken geriye bakmaya devam etti. Tüm o iğrenç yaratıklar, lanetli Yıkıcılar, sanki yere kök salmış gibi tek bir yerde hareketsiz duruyorlardı, hareket etme isteği yoktu.

Vücutlarının tek başa çıkmaya çalıştığı kısım, gerçeklik ve yıkım arasında bozulmuş veri gibi sağa sola kayan başlarıydı.

Onlara ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, donmuş, meydan okuyan heykeller gibi kalmaya devam ettiler, yıkımın bir savaş alanında.

Ve Yanıcı Fırtına, aralarında gizlenerek, her bir Yıkıcıyı teker teker avlayarak, her birine korkunç bir yıkım saldı.

Kuzey, Yanıcı Fırtına'nın yumruklarının güçle bulanıklaştığını, ardında yıkım kraterleri bıraktığını izledi. Hava, her darbe ile titriyor gibiydi.

Bu Külleşmiş yaratıklardan muhtemelen otuzdan fazla vardı, ancak Yanıcı Fırtına, birinden diğerine sistematik bir şekilde geçerek zamanını aldı. Çıplak yumrukları, onların sert dış yüzeylerini delip geçerken, sabit güçlerini kontrolü altında tutarak onları yere çiviledi. Ne kaçabilirlerdi ne de ona karşılık verebilirlerdi.

Tüm savaş alanını dondurmuş ve üzerinde mutlak kontrol sağlamıştı!

Kuzey, terlemeden bir grup Yıkıcıyı katledebilirdi, özellikle klonlarını saydığında.

Güneş'in Mirası'nı kullanmaya karar verseydi, hepsini tek bir darbe ile yok edebilirdi. Ancak o yeteneği kullandığı son seferin sonuçları aklında canlandığında tereddüt etti, düşüncelerinden soğuk su gibi damlayan bir ihtiyat vardı. Lithia, böyle bir gücün serbest bırakılmasına asla dayanamazdı.

Paragon Raizel'in yöntemi, acı verici derecede yavaş olmasına rağmen, acımasız bir verimlilikle çalışıyordu.

Ayrıca, zaman bile bir endişe değildi. Burning Storm, Charred Destroyers ile ilgilenirken, diğer Drifters, Northern ve Ascendant

Zion liderliğinde, sivilleri Illusionary Haven'a giden kapıya yönlendirdi.

Yine de, Northern, adamın sergilediği korkutucu güce hayran kalmaktan kendini alamadı. Burning Storm'un etrafındaki hava, yanmış topraktan yükselen sıcak hava dalgaları gibi, zar zor kontrol edilen enerjiyle parlıyordu.

Daha da rahatsız edici olan, adamın tam gücünü bile göstermemiş olmasıydı.

Slotları dolu olduğu için, artık yetenekleri kopyalamak için bildirim almadı, bu yüzden Northern bunun açıkça Essence Manifestation olup olmadığını veya Burning Storm'un yeteneğini kullanıp kullanmadığını belirleyemedi, ama Burning Storm'un Essence Manifestation kavramının bir şekilde Inertia Trapping'ine dokunmuş olduğunu hissetti.

Ve adam yorgunluk belirtisi göstermiyordu!

Şehirde farklı bölgelerden birkaç kuyruk oluştu, umutsuz, korkmuş ifadelerle siviller Illusionary Haven'a doğru yürüyordu. Adımları, kırık zemin üzerinde bir umutsuzluk ritmi oluşturuyordu.

Birçok kişi, bazı gözlerde umut kıvılcımları yanarken, şaşkın ifadelerle Burning Storm'a baktı.

Ama bu, gece havasında fısıldayan kasvetli rüzgârı dağıtmaya pek yardımcı olmadı. Umutsuzluk ve düşkünlükleri için onları kim suçlayabilirdi?

Hâlâ bir Leviathan başlarının üzerinde duruyordu.

Devasa boyutu sayesinde, yaratık onlara ulaşmakta zorlanıyordu ve yarık kendini sınırına kadar gerilmiş gibi görünüyordu. Canavarın devasa gölgesi, onları karanlıkta örtüyordu ve sürekli olarak yukarıdaki tehlikeyi hatırlatıyordu.

Ve yarığın Perdesi'nden onlara bakan yaratığın derin gözleri, geri çekilip başka bir gün denemeye istekli bir varlığın gözleri değildi.

O okunmaz, ışıksız gözlerde bir inat vardı. Kuzey'in yukarıya bakmaktan kaçınmasına neden olan bir kararlılık, çünkü her baktığında, gökyüzünün bir an içinde üzerlerine çökebileceği ve kırılgan umutlarını kozmik ağırlığın altında ezebileceği hissine kapılıyordu.

Yine de, tahliye ilerliyordu, ancak Kuzey, bu kadar çok insanı devasa bir Leviathan'ın ışıksız bakışları altında hareket ettirmekten rahatsız hissediyordu. Ama başka seçenekleri yoktu—tahliye devam etmeliydi.

Yükselen Siyon ona bir göz attı, kahverengi gözleri Kuzey'in ifadesini inceliyordu.

"Biraz gergin görünüyorsun..."

Kuzey hemen adama kaşlarını çattı.

"Sen gergin değilsin? Bekle, ne diyorum ben? Az önce donmuş gibi titreyen sen değil miydin?"

Yükselenin dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Eh, önceki sakin tavrın beni biraz rahatlattı. Ve Paragon'un işleri kişisel olarak halletmeye gelmesi çok güven verici."

Kuzey, bir mesafede duran Yanan Fırtına'ya bakışını kaydırdı, başka bir Kül Tahripçi'yi omzundan tutarak karnına defalarca vuruyordu. Her darbe havada şok dalgaları gönderiyordu.

"Ona çok güveniyor olmalısın."

Yakışıklı Yükselen, bir kaşını kaldırdı ve bu şekilde görünümünü daha da çarpıcı hale getirdi.

“Elbette. Buradaki herkes öyle. O, Yanan Fırtına.”

Kuzey, Yükselen Zion'un sözlerini sessizce düşünerek başını eğdi.

Bir anlık sessizlikten sonra, sordu.

“İşte mesele bu... neden? Çünkü o bir Paragon mu?”

Yükselen Zion gülümsedi, başını salladı.

“Ne? Hayır! O bir Paragon olduğu için değil, Yanan Fırtına olduğu için.”

Kuzey ona boş boş baktı, ifadesi anlamaz bir haldeydi.

Yükselen Zion, Kuzey'i bir süre inceledi, kahverengi gözleri saygıyla parlayarak açıkladı.

“Bak, daha önce Paragon Raizel ile birçok dövüşe girdim ve onu asla yorgun görmedim.”

Kuzey kollarını kavuşturdu, başını geriye doğru Ascendant'a doğru eğdi.

“Sözünü mecazi mi yoksa harfi harfine mi alıyorsun?”

“Ben harfi harfine konuşuyorum, kardeşim. Paragon Raizel'in bir dövüş sırasında ya da sonrasında yorulduğunu hiç görmedim. Asla dinlenmiyor.”

Yükselen Zion, başka bir iğrenç yaratığa geçmiş olan Paragon'a gözlerini çevirdi ve dizini onun özsüz yüzüne defalarca vuruyordu. Yaratığın şekli her darbeden sonra titredi, ancak görünmez güçler tarafından yerinde askıda kalmaya devam etti.

Yanan Fırtına'nın başladığı aynı enerji hala ondan yayılıyordu—eğer bir şey varsa, daha da canlanmış görünüyordu.

Ve gerçek şu ki... Kuzey'in kendisi bile bunu gözlemlemişti. Paragon'un hiçbir yorgunluk belirtisi göstermediği açıktı.

Kuzey, Paragon Raizel'e daha dikkatli odaklandı, onun bir kolunu bir el ile, diğer kolunu diğer el ile yakalayıp her ikisini aynı anda zıt yönlere zorla döndürdüğünü izledi. Bir süre aldı, ama sonunda her ikisi de Kül Tahrip Edici'den koparak, kolsuz ama hala hareketsiz, korkunç bir müzedeki grotesk bir heykel gibi kaldı.

Paragon, güçlü bir ileri tekme savurdu, ayağı iğrenç yaratığın göğsüne yıkıcı bir güçle çarparak, bir anlığına havada süzülme özgürlüğü verdi, sonra uçuşunun ortasında duraksadı, zaman ve mekanda donmuş halde kaldı.

Sonra Paragon, tekrar yerinden kayboldu, takip edilmesi imkansız bir hareket bulanıklığıyla.

Yükselen Zion devam etti.

“Görüyor musun? Paragon Raizel asla yorulmaz ve bu, çalışkan olmak ya da dayanıklı bir ruha sahip olmakla ilgili değil. Şüphesiz, bu nitelikler onun bugün olduğu güçlü adam olmasına katkıda bulunuyor. Ama sanırım bu, her şeyden çok yeteneğiyle ilgili.”

Northern'ın gözleri, Paragon'u izlerken ve Ascendant Zion'un açıklamasını dinlerken çaresiz bir özlemle parladı. Parmakları, yanlarında istemsizce sıkılaştı.

Onu istiyordu.

O yeteneği, içini kemiren bir açlıkla istiyordu!

Bu yeteneği daha önce hiç bu kadar arzulamamıştı!

Aynı anda, başka bir yağmur dalgası başlamayı tehdit ediyordu. Bu, geceyi boş bir sesle dalgalandırıyordu; deli bir balinanın çığlığına benzeyen bir ses—kemiklerinin iliğine kadar işleyen ve aralarındaki en cesur olanları bile istemsizce titretmeye zorlayan bir ses.

Kuzey ve Yükselen Siyon yukarıya baktı, ifadeleri antik kalıntılar gibi çökmüştü. Yükselen Siyon'un yüzü, Kuzey'in yüzünden daha beyaz bir renge bürünmüştü.

Gece düşmüştü, gökyüzü zaten kararmıştı, ama normalde yıldızlar gökyüzünün örtüsü üzerinde dağılmış elmaslar gibi parıldardı ve ikiz aylar—her biri diğerine doğru oyulmuş bir hilal—dünyaya soluk bir ışık yağmuru saçarak düşerdi.

Kışın, gece genellikle sonbahar veya yazdaki kadar karanlık olmazdı. Hatta soğuk rüzgar, çevresini kristal bir kaliteyle aydınlatma yeteneğine sahipti. Gökyüzü şu anda olduğu kadar karanlık olmamalıydı.

Ama karanlık her şeyi yutmuştu, sanki kalın bir gölge örtüsü yarıktan sızmış ve tüm gökyüzünü bir açgözlülükle yutmuştu.

Kuzey ve Yükselen, sıradaki olayın ne olacağını söylemeye gerek duymuyorlardı.

"Berbat yağmur... gerçekten başka bir zamanı seçebilirdi," Kuzey mırıldandı, sesi rahat kelimelere rağmen gergin bir tonla doluydu.

Yükselen Zion zoraki bir kahkaha attı, sesi ince bir buz gibi kırılgandı.

"Bu rahatsız edici durumda hala mizah için yer bulmanıza inanılmaz buluyorum."

Kuzey, yüzünde mermerdeki çatlaklar gibi karanlık çizgiler oluşarak Yükselen'e baktı.

"Rahatsız edici... Bu... rahatsız edici durumda böyle tuhaf kelimeler türetecek kadar düşünce lüksüne sahip olmanıza hayran kaldım." Dudakları, gözlerine asla ulaşmayan bir gülümsemeye dönüştü.

Yükselen Zion şokla donakaldı—tam olarak bir sürpriz değil. Karşısındaki genç adamın cesareti, yaklaşan fırtınaya karşı meydan okurcasına duruşuyla onu oldukça etkiledi ve anlamakta zorlandı.

“…ama bu bağlamda kullanacağın kelime bu değil.”

Kuzey, soğuk kış taşları gibi gözleriyle ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Bana söyle… umursuyormuşum gibi mi görünüyorum?”

Yükselen, o delici bakışı tutamayarak gözlerini başka yöne çevirdi.

“Tam olarak değil.”

Kuzey, soğuk havada küçük bir bulut oluşturarak nefesini verdi ve etrafa baktı. Paragon Raizel, bir başka Yıkıcı ile ilgileniyordu, yanmış şeyi bacağıyla yere çarparak düşürüyordu. Darbe, havada ölümcül konfeti gibi parçacıklar fırlatırken, acımasızca üzerine bastı.

Hala, kırılmayı ve kızartmayı bekleyen yumurta kutuları gibi sıralanmış birkaç Yıkıcı daha vardı.

Kuzey, dikkatini tekrar gökyüzüne verdi.

“Bunun Paragon'a ulaşmasına izin veremeyiz. İniş yapmadan önce bununla ilgilenmeliyiz.”

Yükselen Zion'un sesi panikle çatladı.

“…biz mi? İnişinden önce bununla mı ilgilenelim? İniş yaptığında bile, bir Behemoth ile bile savaşamayız! İnişinden önce bununla nasıl ilgilenebiliriz?!”

Kuzey, kaşlarını çatmış bir şekilde Yükselen'e döndü.

"Seninle kim konuşuyordu…?"

Yükselen Zion, utançla titredi ve geri adım attı, Kuzey'in kime hitap ettiğini görmek için etrafa bakındı.

Kuzey'in arkasında, kırmızı bir mızrak tutan bir kadın duruyordu. Kısa ve kahverengi saçları, gözleri ise uykusuz kalmış gibi boştu.

Vücudunu ve hatlarını vurgulayan ince gümüş zırh giymişti, karanlıkta hafifçe parlıyordu. Yüzündeki ciddi kaş çatma ile yukarıya yoğun bir şekilde bakıyordu.

Yanında, kül rengi, sert saçları olan ve öfkeyle bükülmüş bir yüz ifadesine sahip bir adam vardı. Yükselen Zion, adamın ifadesine bakarak morluklar yaşayabileceğini neredeyse hissetti.

Fakat bunlar sadece başlangıçtı. Kuzey'in ayaklarının altında karanlık alevlerin bir gölgesi genişledi ve o kötü niyetli derinliklerden şeyler çıkmaya başladı.

Önce bir keçi geldi.

Yükselen Zion, bir keçinin ne olduğunu bilmiyordu, ama karanlık alevlerden ilk çıkan yaratık hem absürt hem de rahatsız ediciydi—dörtgen gözbebekleri gökyüzüne sabitlenmiş, sıradan bir hayvanın sahip olmaması gereken bir zekayla.

Gümüş bedeni, şehirdeki yıkımın ve İllüzyon Cenneti'nin kapısından yayılan ışığın altında güzelce parlıyordu.

Bergghhh.

Yükselen Zion, sesi duyduğunda neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Bu komik ve tuhaf bir şekilde sıradan bir sesdi. Daha önce hiç böyle ciddiyetsiz bir yaratığın sesi olduğunu duymamıştı.

Ancak keçi hakkında daha fazla düşünmeden, başka bir yaratık belirdi.

Bu, keçiden daha fazla onur ve saf bir zarafetle hareket ediyordu.

Beyaz pelerini, havada görünmez akıntılar tarafından taşınan bir ay ışığı nehrine benzer şekilde akıyordu.

Gümüş bir kılıç taşıyordu, altın zırhlı eli, karanlık alevlerin içinden yürürken kabzeyi tutuyordu.

Sonraki, yarık gözleri ve ince kasları olan zarif bir siyah yaratıktı. Vücudu boyunca keskin beyaz çizgiler vardı ve Yükselen Zion'un istemsizce geri adım atmasına neden olan kötü niyetli bir varlık duruşu sergiliyordu.

Siyah Mamba, tuhaf insanın bakışlarına hiç aldırış etmedi ya da en azından öyle görünüyordu.

Basitçe Northern'ın arkasına yürüdü ve kendisini ustasına en yakın konumda yerleştirdi.

Bazı kelimeler zorlanarak ağzından sızdı.

“Benim... Li...ege.”

Kuzey gülümsedi ve geriye baktı.

“Konuşmada daha iyi hale geldiğini görmek güzel.”

Sonra bakışını tekrar gökyüzüne çevirdi. Onu örtüleyen karanlık hafifçe dalgalandı ve Kuzey, yaratıkların her an düşmeye başlayacağını düşündü.

Ancak Siyah Mamba oldukça meşguldü, dudakları, Leydi'sinin yüzündeki tam gülümsemeyi yansıtma çabasıyla yukarı doğru kıvrılıyordu.

Diğer çağrılar da zaten dışarı çıkmıştı.

Revant, Bairan ve en son Kuzey'in sağında yer alan Gece Korkusu, dört kanlı şeytani gözüyle sessiz bir delilikle parlıyordu.

Karanlık alevler geri çekildi ve tamamen kayboldu.

Mt. Fluffy bugün savaşa katılmıyordu. Kuzey, ona ve Ceset Yiyici'ye iyileşmeleri için yeterince zaman vermek istiyordu.

Bunlar oldukça iyileşmişti zaten.

Kuzey'in ifadesi ciddi bir ciddiyete dönüştü.

"Tamam, plan basit. Hepsini. İniş yapmadan önce öldürün... ne olursa olsun, ama inmelerine izin vermemelisiniz."

Yüzünde deli ve cesur bir gülümseme belirdi. Boş çağrılarının hepsinin öyle bir tehditkarlıkla parladığını görmek için geri döndü ki, neredeyse kendisi de ürperdi.

Yeniden güvenle ileri döndü, gülümsemesi genişledi.

"Kalplerinizi adayın."

Sonra uçtu.

Kuzey ve Yükselen Siyon yukarıya baktı, ifadeleri antik kalıntılar gibi çökmüştü. Yükselen Siyon'un yüzü, Kuzey'in yüzünden daha beyaz bir renge bürünmüştü.

Gece düşmüştü, gökyüzü zaten kararmıştı, ama normalde yıldızlar gökyüzünün örtüsü üzerinde dağılmış elmaslar gibi parıldardı ve ikiz aylar—her biri diğerine doğru oyulmuş bir hilal—dünyaya soluk bir ışık yağmuru saçarak düşerdi.

Kışın, gece genellikle sonbahar veya yazdaki kadar karanlık olmazdı. Hatta soğuk rüzgar, çevresini kristal bir kaliteyle aydınlatma yeteneğine sahipti. Gökyüzü şu anda olduğu kadar karanlık olmamalıydı.

Ama karanlık her şeyi yutmuştu, sanki kalın bir gölge örtüsü yarıktan sızmış ve tüm gökyüzünü bir açgözlülükle yutmuştu.

Kuzey ve Yükselen, sıradaki olayın ne olacağını söylemeye gerek duymuyorlardı.

"Berbat yağmur... gerçekten başka bir zamanı seçebilirdi," Kuzey mırıldandı, sesi rahat kelimelere rağmen gergin bir tonla doluydu.

Yükselen Zion zoraki bir kahkaha attı, sesi ince bir buz gibi kırılgandı.

"Bu rahatsız edici durumda hala mizah için yer bulmanıza inanılmaz buluyorum."

Kuzey, yüzünde mermerdeki çatlaklar gibi karanlık çizgiler oluşarak Yükselen'e baktı.

"Rahatsız edici... Bu... rahatsız edici durumda böyle tuhaf kelimeler türetecek kadar düşünce lüksüne sahip olmanıza hayran kaldım." Dudakları, gözlerine asla ulaşmayan bir gülümsemeye dönüştü.

Yükselen Zion şokla donakaldı—tam olarak bir sürpriz değil. Karşısındaki genç adamın cesareti, yaklaşan fırtınaya karşı meydan okurcasına duruşuyla onu oldukça etkiledi ve anlamakta zorlandı.

“…ama bu bağlamda kullanacağın kelime bu değil.”

Kuzey, soğuk kış taşları gibi gözleriyle ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Bana söyle... umursuyormuşum gibi mi görünüyorum?”

Yükselen, o delici bakışı tutamayarak gözlerini başka yöne çevirdi.

“Tam olarak değil.”

Kuzey, soğuk havada küçük bir bulut oluşturarak nefesini verdi ve etrafa baktı. Paragon Raizel, bir başka Yıkıcı ile ilgileniyordu, yanmış şeyi bacağıyla yere çarparak düşürüyordu. Darbe, havada ölümcül konfeti gibi parçacıklar fırlatırken, acımasızca üzerine bastı.

Hala, kırılmayı ve kızartmayı bekleyen yumurta kutuları gibi sıralanmış birkaç Yıkıcı daha vardı.

Kuzey, dikkatini tekrar gökyüzüne verdi.

“Bunun Paragon'a ulaşmasına izin veremeyiz. İniş yapmadan önce bununla ilgilenmeliyiz.”

Yükselen Zion'un sesi panikle çatladı.

“...biz mi? İnişinden önce bununla mı ilgilenelim? İniş yaptığında bile, bir Behemoth ile bile savaşamayız! İnişinden önce bununla nasıl ilgilenebiliriz?!”

Kuzey, kaşlarını çatmış bir şekilde Yükselen'e döndü.

"Seninle kim konuşuyordu...?"

Yükselen Zion, utançla titredi ve geri adım attı, Kuzey'in kime hitap ettiğini görmek için etrafa bakındı.

Kuzey'in arkasında, kırmızı bir mızrak tutan bir kadın duruyordu. Kısa ve kahverengi saçları, gözleri ise uykusuz kalmış gibi boştu.

Vücudunu ve hatlarını vurgulayan ince gümüş zırh giymişti, karanlıkta hafifçe parlıyordu. Yüzündeki ciddi kaş çatma ile yukarıya yoğun bir şekilde bakıyordu.

Yanında, kül rengi, sert saçları olan ve öfkeyle bükülmüş bir yüz ifadesine sahip bir adam vardı. Yükselen Zion, adamın ifadesine bakarak morluklar yaşayabileceğini neredeyse hissetti.

Fakat bunlar sadece başlangıçtı. Kuzey'in ayaklarının altında karanlık alevlerin bir gölgesi genişledi ve o kötü niyetli derinliklerden şeyler çıkmaya başladı.

Önce bir keçi geldi.

Yükselen Zion, bir keçinin ne olduğunu bilmiyordu, ama karanlık alevlerden ilk çıkan yaratık hem absürt hem de rahatsız ediciydi—dörtgen gözbebekleri gökyüzüne sabitlenmiş, sıradan bir hayvanın sahip olmaması gereken bir zekayla.

Gümüş bedeni, şehirdeki yıkımın ve İllüzyon Cenneti'nin kapısından yayılan ışığın altında güzelce parlıyordu.

Bergghhh.

Yükselen Zion, sesi duyduğunda neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Bu komik ve tuhaf bir şekilde sıradan bir sesdi. Daha önce hiç böyle ciddiyetsiz bir yaratığın sesi olduğunu duymamıştı.

Ancak keçi hakkında daha fazla düşünmeden, başka bir yaratık belirdi.

Bu, keçiden daha fazla onur ve saf bir zarafetle hareket ediyordu.

Beyaz pelerini, havada görünmez akıntılar tarafından taşınan bir ay ışığı nehrine benzer şekilde akıyordu.

Gümüş bir kılıç taşıyordu, altın zırhlı eli, karanlık alevlerin içinden yürürken kabzeyi tutuyordu.

Sonraki, yarık gözleri ve ince kasları olan zarif bir siyah yaratıktı. Vücudu boyunca keskin beyaz çizgiler vardı ve Yükselen Zion'un istemsizce geri adım atmasına neden olan kötü niyetli bir varlık duruşu sergiliyordu.

Siyah Mamba, tuhaf insanın bakışlarına hiç aldırış etmedi ya da en azından öyle görünüyordu.

Basitçe Northern'ın arkasına yürüdü ve kendisini ustasına en yakın konumda yerleştirdi.

Bazı kelimeler zorlanarak ağzından sızdı.

“Benim... Li...ege.”

Kuzey gülümsedi ve geriye baktı.

“Konuşmada daha iyi hale geldiğini görmek güzel.”

Sonra bakışını tekrar gökyüzüne çevirdi. Onu örtüleyen karanlık hafifçe dalgalandı ve Kuzey, yaratıkların her an düşmeye başlayacağını düşündü.

Ancak Siyah Mamba oldukça meşguldü, dudakları, Leydi'sinin yüzündeki tam gülümsemeyi yansıtma çabasıyla yukarı doğru kıvrılıyordu.

Diğer çağrılar da zaten dışarı çıkmıştı.

Revant, Bairan ve en son Kuzey'in sağında yer alan Gece Korkusu, dört kanlı şeytani gözüyle sessiz bir delilikle parlıyordu.

Karanlık alevler geri çekildi ve tamamen kayboldu.

Mt. Fluffy bugün savaşa katılmıyordu. Kuzey, ona ve Ceset Yiyici'ye iyileşmeleri için yeterince zaman vermek istiyordu.

Bunlar oldukça iyileşmişti zaten.

Kuzey'in ifadesi ciddi bir ciddiyete dönüştü.

"Tamam, plan basit. Hepsini. İniş yapmadan önce öldürün... ne olursa olsun, ama inmelerine izin vermemelisiniz."

Yüzünde deli ve cesur bir gülümseme belirdi. Boş çağrılarının hepsinin öyle bir tehditkarlıkla parladığını görmek için geri döndü ki, neredeyse kendisi de ürperdi.

Yeniden güvenle ileri döndü, gülümsemesi genişledi.

"Kalplerinizi adayın."

Sonra uçtu.

Kuzey'in bedeni havayı bir bıçak gibi keserek, atmosferi yararak gökyüzüne daha da yükseldi, figürü hızla bulanıklaştı.

Bir kalp atışında, aniden durdu ve şehrin üzerinde beliren garip karanlık örtüyle yarığa odaklandı, gökyüzünü ürkütücü bir sisle kısmen örtüyordu.

Yarığı incelerken kaşlarını çattı. İğrenç varlığın devasa yanmış eli tembelce dışarıda asılı duruyordu, sanki küçük bir delikten geçemeyen bir titan gibiydi—kocaman eli yarıkta sıkışmış, geri çekilemeyen ama tamamen de dışarı çıkamayan bir durumdaydı.

Bütün sahne mantık ve akla aykırıydı.

Yarıklar ve canavarlarla ilgili her şey doğası gereği doğaüstüydü, ama bu doğaüstülük—bu dünyada—çarpık bir normal haline gelmişti. Bu yeni normal içinde, bu durum özellikle yanlış olarak öne çıkıyordu.

'...çok, çok yanlış.'

Bu anomaliyi açıklayabilecek birkaç olasılık vardı.

Bir teori diğerlerini tuhaflığıyla gölgede bırakıyordu, ancak Northern bunun üzerine düşünmek için nedenleri vardı. Şüphesinin temeli, Rughsbourgh ve bazı Paragonların kötü bir büyü sanatıyla yarıkların görünümünü manuel olarak yaratmayı başarmış olmalarıydı.

Bu müdahale, muhtemelen sadece Northern'ın bildiği sonuçları tetiklemişti ve hatta onun anlayışı bile belirsizdi.

Bildiği tek şey, artık yeraltı dünyası ile Tra-el arasındaki sınırın istikrarsızlıkla sarsıldığıydı ve bu istikrarsızlık büyüdükçe...

'Ne olacağını bilmiyorum, ama bu felaket olacak.'

En azından, Sura ile yaptığı konuşmadan bunu çıkardığını hatırlıyordu.

'Şimdi, eğer Dante bir şekilde bu süreci tekrarlıyorsa... ya da

Rughsbourgh ile işbirliği yapıyorsa...'

Kuzey'in gözleri bu düşünceyle yarı yarıya kısıldı.

İsteklere lanet olsun—dünyayı bencil arzuları için tehlikeye atan hiç kimseyi affetmeyecekti.

Dante, dünyayı devrim niteliğinde değiştirme niyetini, yeni bir Çağ'ı başlatma arzusunu ilan edebilir, ama sonuçta, hepsinin üstünde durmak istemiyor muydu?

'Sanırım insanlar gerçekten de özlerinde bencil...'

Yine de tuhaf bir şekilde, Kuzey, bu temel özelliği çiğneyen bir kişiyi düşünmeden edemedi.

Bu gerçeği fark ettiğinde kaşlarını çattı.

'...cidden, kafamı bir kayaya mı çarptım?'

Ancak bunu tarafsız bir zihinle düşündüğünde—Raven'a şüphe payı tanıyarak ve ön yargıları olmadan anlamaya çalışarak—gerçek belirgin hale geldi. Ya da en azından öyle görünüyor.

Onun eylemleri ona hiçbir kişisel kazanç getirmedi. O, onun gibi sosyal bir inzivacıydı; aslında, onun durumunun kendi durumundan daha kötü olabileceğinden şüpheleniyordu.

Gücüyle kolayca liderlik edebilirdi, ama bunu seçmedi çünkü insanların neye ihtiyaç duyduğunu ve neyi almaları gerektiğini anladı.

Gücüyle herkesi bir araya getiren biri için liderlik yapmak hem tatmin edici hem de sorumlu bir davranış olurdu.

Ama Raven böyle değildi. Lotheliwan'da herkesin iyiliği için Sage Gilbert ile yakın çalıştı, aynı zamanda daha büyük bir hedef peşindeydi.

Bütün bunları, en azından Northern'ın fark edebileceği hiçbir görünür kişisel fayda olmadan yaptı.

Durmadan savaştı, insanların o yıkım topraklarından kaçabilmesi için korkunç eylemler gerçekleştirdi ve ardından kendini bir mahkum olarak teslim etmeye karar verdi—günahların yükünü taşıyacak biri olarak, insanlar evlerine dönerken.

Sadık bir hayran olarak, Terence muhtemelen niyetlerini tahmin etti ve Raven'ın o yoldan yalnız yürümesine asla izin vermezdi… en azından yalnız değil.

Yine de bu, Raven'ın yaptığı her şeyde gerçek bir özveri gösterdiği gerçeğini değiştirmedi.

'Bunu yanlış mı değerlendiriyordum?'

Elbette öyleydi. Öfke, yargısını bulandırmıştı. Bir şeye karşı duyulan kinle boğulurken hiçbir şeyi net bir şekilde görmek imkansızdı.

Ama tüm bunlar, onun kendisini kullanmış olduğu gerçeğinde gömülü kalmaya devam etti, bu ne kadar özverili bir hedef için olsa da. Geminin yıkımı hakkında ona açıkça bilgi vermek daha iyi olurdu.

Tabii ki, o zaman muhtemelen gitmemiştir. Ama yine de daha iyi olurdu.

Kuzey alaycı bir kahkaha attı ve ardından Illusion Hefter'ı ortaya çıkardı.

Bakışlarını şimdi tekrar dalgalanan yarığa sabitledi. Derinliklerinden bir şey çıkıyordu.

Kuzey, tuzağa düşen elin etrafında kalan küçük boşluktan yırtılan yanmış deriyi görebiliyordu.

Biraz daha çaba ile, ilki geçmeyi başardı. Kuzey'in gördüğü şey, gözlerini soğuk bir dehşetle açmasına neden oldu.

Kül olmuş yaratık yarıktan çıkarken, çürümüş bir kanadı andıran bir şeyi açtı. Aslında, yanmış bir kanat daha doğru olurdu.

Tüyler, bir şekilde dalgalanan bir cehennemi atlatmayı başaran harabe bir kuşun tüylerine benziyordu—kötü bir şekilde uzun ve ince, pürüzsüz ve uçuş için görünüşte verimli. İkisi, yaklaşan ölümün habercileri gibi açıldı.

O anda…

Northern başını salladı.

'Şansım neden bu kadar berbat?'

Onları uçuş ortasında tuzağa düşürme planının amacı, sivillerin yarığa kaçarken serbestçe hareket etmelerini ve saldırmalarını engellemekti.

Ama bu lanetli Behemoth'lar kanatları olmaya başladığı an, o plan artık üç ayaklı bir masa gibi duruyordu.

İmkansız değildi, ama ondan daha büyük bir çaba gerektirecekti.

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

'Kahrolası korkunç şans, kahrolası lanet olası devler.'

Kuzey, havada süzülürken lanetin geri kalanını boğdu ve zaten korkunç bir hızla aşağı dalan Behemoth'a doğru fırladı.

Bu yaratıklar tamamen kömürleşmişti. İlk dalgada yüz hatları yoktu, sonraki dalgada boş gözler vardı ve bu dalga, onları sürekli olarak gülüyormuş gibi gösteren, kırık gagaların arkasında gizlenmiş yanmış, çirkin ağızlar gibi görünüyordu—ama gerçekten de korkunç bir gülümseme.

Dehşet verici pençeleri olan korkunç uzuvlar yerine, kömürleşmiş devlerin bu canavari uzuvlardan üç çiftine sahipti. Ve "kurnaz" onların pençeleri için hafif bir tanım olurdu.

Her karşılaştıkları yaratığın ruhlarını hasat etmek için özel olarak dövülmüş oraklar gibi kıvrılıyordu.

Kuzey birine saldırmadan önce, yanından bir şey geçti—havada parlayan, karanlık bir çelik izi, kanatlı Behemoth'un yanından geçerken figür serbest düşüşte bir an askıda kaldı.

Yaratığın kanatlarından biri, mide bulandırıcı bir siyah sıvı püskürtmesiyle ayrıldı.

Gece Korkusu, aşağıdaki bir çatının üzerine indi, her elinde gölgelerden oyulmuş dört kıvrık bıçak tutuyordu. Nefes almadan, gökyüzüne fırladı ve altında bulunan kiremitleri felaketle yok etti. Fırlatma noktasının etrafındaki her şey, Gece Korkusu savaşmaya yükselirken yayılan korkunç şok dalgasıyla parçalandı ve yok oldu.

Kuzey'in bedeni havayı bir bıçak gibi keserek, gökyüzüne daha yükseğe uçarak atmosferi yararak ilerliyordu, figürü hızla bulanıklaşıyordu.

Bir kalp atışında, aniden durdu ve şehrin üzerinde beliren garip karanlık örtüyle rift'e gözlerini dikti, gökyüzünü ürkütücü bir sisle kısmen örtüyordu.

Rift'i incelerken kaşlarını çattı. İğrenç varlığın devasa yanmış eli tembelce dışarıda asılı duruyordu, sanki küçük bir delikten geçememiş bir titan gibi—kocaman eli yarıkta sıkışmış, geri çekilemeyen ama tamamen de dışarı çıkamayan bir durumda.

Tüm sahne mantık ve akla aykırıydı.

Riftler ve canavarlarla ilgili her şey doğası gereği doğaüstüydü, ama bu doğaüstülük—bu dünyada—çarpık bir normal haline gelmişti. Bu yeni normal içinde, bu durum özellikle yanlış olarak öne çıkıyordu.

'...çok, çok yanlış.'

Bu anomaliyi açıklayabilecek birkaç olasılık vardı.

Bir teori diğerlerini tuhaflığıyla gölgede bırakıyordu, ancak Kuzey bununla ilgili bir inanca sahipti. Şüphesinin temeli, Rughsbourgh ve bazı Paragonların kötü bir büyü sanatıyla riftlerin görünümünü manuel olarak yaratmayı başardığı gerçeğiydi.

Bu müdahale, muhtemelen sadece Kuzey'in bildiği sonuçlar doğurmuştu ve hatta onun anlayışı bile belirsizdi.

Bildiği şey, şu anda yeraltı dünyası ile Tra-el arasındaki sınırın istikrarsızlıkla boğuştuğuydu ve bu istikrarsızlık büyüdükçe...

'Ne olacağını bilmiyorum, ama bu felaket olacak.'

En azından bu kadarını Sura ile yaptığı konuşmadan çıkarım yaparak hatırlıyordu.

'Şimdi, eğer Dante bir şekilde bu süreci tekrarlıyorsa... ya da

Rughsbourgh ile işbirliği yapıyorsa...'

Northern, bu düşünceyle gözlerini yarım daireler haline getirdi.

Dilekler umurumda değil—dünyayı kendi bencil arzuları için tehlikeye atan kimseyi affetmeyecekti.

Dante, dünyayı devrim niteliğinde değiştirme niyetini, yeni bir Çağ'ı başlatma arzusunu ilan edebilir, ama sonuçta, hepsinin üstünde durmak istemiyor muydu?

'Sanırım insanlar gerçekten de özlerinde bencil...'

Yine de garip bir şekilde, Northern bu temel özelliğe meydan okuyan bir kişiyi düşünmeden edemedi.

Bu farkındalıkla kaşlarını çattı.

'...cidden, kafamı bir kayaya mı çarptım?'

Ancak, onu tarafsız bir zihinle düşündüğünde—Raven'a şüphe avantajı vererek ve ön yargıları olmadan anlamaya çalışarak—gerçek belirgin hale geldi. Ya da en azından öyle görünüyor.

Onun eylemleri ona hiçbir kişisel kazanç getirmedi. O, onun gibi sosyal bir inzivacıydı; aslında, onun durumunun kendi durumundan daha kötü olabileceğinden şüpheleniyordu.

Gücüyle kolayca liderlik edebilirdi, ama bunu seçmedi, çünkü insanların neye ihtiyaç duyduğunu ve ne alması gerektiğini anlıyordu.

Herkesi gücüyle bir araya getiren biri için, liderlik varsaymak hem tatmin edici hem de sorumlu olurdu.

Ancak Raven böyle değildi. Lotheliwan'da herkesin iyiliği için Sage Gilbert ile yakın çalıştı, aynı zamanda daha büyük bir hedef peşindeydi.

Tüm bunları, en azından Northern'ın ayırt edebileceği hiçbir görünür kişisel fayda olmadan yaptı.

Durumdan kaçabilmeleri için acımasızca savaştı, korkunç eylemler gerçekleştirdi ve ardından kendini bir mahkum olarak teslim etmeye karar verdi—günahların yükünü ve ağırlığını üstlenecek biri olarak, insanlar evlerine dönerken.

Sadık bir hayran olarak, Terence muhtemelen onun niyetlerini tahmin etti ve Raven'ın o yoldan yürümesine asla izin vermeyecekti… en azından yalnız başına değil.

Yine de bu, Raven'ın yaptığı her şeyde gerçek bir özveri gösterdiği gerçeğini değiştirmedi.

'Bunu hep yanlış mı görüyordum?'

Elbette öyleydi. Öfke, yargısını bulandırmıştı. Ona karşı beslenen kinle boğulurken hiçbir şeyi net bir şekilde görmek imkansızdı.

Ancak tüm bunlar, onun kendisini kullanmasında gömülü kaldı, hatta bu onun özverili amacı için olsa bile. Ona geminin yok oluşunu açıkça söylemek daha iyi olurdu.

Elbette, o zaman muhtemelen gitmezdi. Ama yine de daha iyi olurdu.

Northern alaycı bir kahkaha attı ve ardından Illusion Hefter'ı ortaya çıkardı.

Gözlerini şimdi tekrar dalgalanan yarığa dikti. Derinliklerinden bir şey çıkıyordu.

Northern, tuzağa düşen elin etrafında kalan küçük alandan yırtılan yanmış deriyi görebiliyordu.

Biraz daha çaba ile, ilki dışarı çıkmayı başardı. Northern'ın gördüğü şey, gözlerini soğuk bir dehşetle açmasına neden oldu.

Kül olmuş yaratık yarıktan çıkarken, çürümüş bir kanadı andıran bir şeyi açtı. Aslında, yanmış bir kanat daha doğru olurdu.

Tüyler, bir şekilde dalgalanan bir cehennemi hayatta kalmayı başaran harabe bir kuşun tüyleri gibi görünüyordu—acımasızca uzun ve ince, zarif ve uçuş için görünüşte etkili. İkisi, yaklaşan ölümün habercisi gibi açıldı.

O anda…

Northern başını salladı.

'Şansım neden bu kadar berbat?'

Onların uçuş ortasında tuzağa düşürme planının amacı, kaçan sivillerin yırtıcıların serbestçe hareket etmesini ve saldırmasını engellemekti.

Ama bu lanet olası Behemotlar kanatları olmaya başladığı an, bu plan üç ayaklı bir masa gibi duruyordu.

İmkansız değildi, ama ondan daha büyük bir çaba gerektirecekti.

Northern dişlerini sıktı.

'Lanet olası berbat şans, lanet olası Behemotlar.'

Northern, havada süzülürken, korkunç bir hızla aşağı dalış yapan Behemot'a doğru fırlarken lanetin geri kalanını boğdu.

Bu yaratıklar tamamen kömürleşmişti. İlk dalga yüz hatlarına sahip değildi, sonraki dalga boş gözlere sahipti ve bu dalga, onları sürekli olarak gülümser gibi gösteren, ama bir o kadar da çirkin bir gülümseme ile kırık gagaların arkasında gizlenmiş yanmış, grotesk ağızlar gibi görünüyordu.

Korkunç pençeleri olan bir çift uzuv yerine, kömürleşmiş Behemotlar bu canavari uzuvlardan üç çiftine sahipti. Ve "kurnaz" onların pençeleri için hafif bir tanım olurdu.

Pençeleri, karşılaştıkları her yaratığın ruhlarını hasat etmek için özel olarak dövülmüş oraklar gibi kıvrılıyordu.

Kuzey, birine müdahale edemeden önce, yanından bir şey geçti—havada parlayan, kanatlı Behemoth'un önünden geçerken bir an serbest düşüşte askıda kalan, karanlık, kötü niyetli bir çelik izi.

Bir yaratığın kanadından mide bulandırıcı bir siyah sıvı fışkırarak ayrıldı.

Gece Korkusu, aşağıdaki bir çatının üzerine indi, her elinde gölgelerden oyulmuş dört kıvrık bıçak tutuyordu. Nefes almadan, gökyüzüne fırladı ve altında bulunan kiremitleri felaketle yok etti. Fırlatma noktasının etrafındaki her şey, Gece Korkusu savaşmaya yükselirken yayılan korkunç şok dalgasıyla parçalandı ve yok oldu.

Northern, Night Terror'ın ne kadar güçlü olduğundan asla şüphe etmemişti. Ama canavara karşı kafasında oluşturduğu belirli sınırlamalar vardı—şeytani yaratığın cam gibi kırdığı engeller.

Northern, Night Terror'ın kılıç kullandığını asla hayal etmemişti. O, on altı acımasız pençeye sahip grotesk bir canavardı ve onunla ilgili olan tek şey buydu. Tam anlamıyla vahşi bir yaratık.

Sevimli değil, zarif değil, alçakgönüllü değil.

O, tamamen açık, cilasız, acımasız bir avcıydı.

Ancak, bir noktada zarafet ve niyetle hareket etmeye başladı, bu da acımasızlığını azaltmadı ama bir şekilde Northern'ı derinden rahatsız etti.

'Önceden çok... adam, büyümüş.'

Northern, Night Terror'ın gökyüzünde imkansız bir hızla süzüldüğünü ve ellerini titiz, hipnotik bir desenle salladığını izledi. İlk üstteki iki eli ölümcül yaylar şeklinde birbirini geçti, alt iki eli ise aynı hareketi tersine yansıttı—birbirinden uzaklaşarak—kalan Behemoth'un kanadını acımasız bir kesişle tamamladı ve göğsünde başka bir yarık açtı, ama o yarık sığdı.

Night Terror, yaratıkla kendini ayırmadan önce, altı güçlü uzuv ona yapıştı. Behemoth'un uzun boynu, gerilmiş bir yay ipi gibi geriye doğru kıvrıldı, çirkin kırık çeneleri, Night Terror'dan bir parça koparmak için ileri atılırken, kemiklerini donduran bir çığlıkla genişçe açıldı.

Başının bağlantı kurmadan önce, başka bir siyah parıltı gökyüzünde hızla geçti. Night Terror'ın gerçekleştirdiği aynı yuvarlanma hareketi—yaratık düşüşte açıldı, dört eli her biri kavisli siyah kılıçları tutuyordu, daralmış beyaz gözleri soğuk bir vahşetle kanatlı yaratığı incelerken kötü bir şekilde parladı.

"Vay..."

Northern'ın gözleri büyüdü, hayranlıkla parladı.

'Bu herifler! Gerçekten muazzam bir şekilde büyümüşler.'

Siyah Mamba, başka bir binanın çatısına indi, soğuk gözleri hala kötü bir şekilde parlıyordu.

Kuzey, yaratığın bakışında bir şey hissetti. Sessiz bir odak, çaresiz bir şey, özlem, arzu. Avcının, başladığı şeyi tamamlamak isteyen, hayati bir bulmaca parçasını bulması gibi.

Black Mamba çömeldi ve kendini tekrar havaya fırlattı. Kalkışı Night Terror'ınki kadar yıkıcı olmasa da, yine de tüm binada sarsıntılar yarattı.

Başka bir yaratığa yapıştı, bu sırada Night Terror Northern'ın üzerinden uçarak ona doğru hızla gelen başka bir kanatlı Behemoth ile çarpıştı.

Görünmez kesikler, yaratığı anında ayırdı ve vücudunun farklı parçaları, kara kanın korkunç bir yağmuru gibi düştü.

Night Terror, bir sonraki yaratığın üzerine indi, iki eliyle onu kavrarken diğer iki elini yaratığın derisini parçalamak için kullandı, siyah kılıcı buharlaşarak kayboldu.

Beklenenden daha fazla çaba gerektirdi, Northern gözlerini başka yöne çevirdiğinde, sert derisi henüz saldırıya karşı teslim olmamıştı.

Northern'ın hayranlığını kazanan bir sonraki çağrı Featherstone'un Işığıydı. Siegfreid, havada akışkan bir ışık huzmesi gibi hareket etti, göksel bir zarafetle. Asil şövalye, izlenemeyecek kadar hızlı hareket ederek, gece rüzgarında pırıl pırıl su gibi kayarak geçti.

Ancak onun zarif akışı, yıkım barındırıyordu. Kılıcı, abominasyonların derisini tek bir darbe ile yaramazdı, ama her bir darbenin bir şeyleri delice bir çılgınlığa sürüklemesi, yaratıkları ona odaklanmaya zorladı ve ışık huzmesini acımasızca takip ettiler.

Bu dikkat dağıtma nedeniyle, kanatlı behemotların büyük bir kısmı düzenli formasyonlarından koparak, Featherstone'un Işığını çaresizce takip ettiler ama onu asla yakalayamadılar.

Bu stratejik dikkat dağıtma, diğerleri için savaşı kolaylaştırdı.

İlk olarak Shard Creeper geldi. Void Goat, bir abominasyonun üzerine basarak anında onu hareketsiz hale getirdi, ardından başka birine atlayarak onu yerinde dondurdu.

Tüm kurbanlar, kendi anılarından kaynaklanan korkunç illüzyonlarda sıkışıp kaldı.

Shard Creeper başka bir Behemoth'a atladığında, Lynus onu takip etti, gümüş kanatları kristal cam gibi rüzgarda dalgalanarak, hedeften hedefe zahmetsizce taşıdı.

Vuruşları acımasız bir şiddetle yankılandı, cam gibi kırılmadan önce şeyleri kırılgan hale getirme yeteneğiyle birlikte çalışıyordu.

Bu yetenek çeşitli güçler ve sınırlamalar taşıyordu, ancak Lynus'un zindandaki katman patronuyla olan savaşında Savant statüsüne yükselmesinden sonra olağanüstü bir şekilde güçlenmişti.

Kalan yaratıklar Jeci, Bairan ve Revant tarafından kontrol altına alındı.

Jeci tek başına pek bir şey başaramadı, bu yüzden Bairan ile uyum içinde çalıştı, esasen kılıç kralının kayma akıntısında sürüklendi. Onu zarif bir hassasiyetle takip etti, ya yanında fırlayıp mızrağını destekleyici vuruşlarla saplamak için ya da başka bir iğrenç yaratığa çarparak kılıç kralının son vuruşla takip etmesine izin verdi.

Kılıç Kralı'nın kendisi hiçbir şeyden yoksun değildi. Her hareketi Korku'nun özünü taşıyor, kılıcı aldatıcı bir mesafeyle mesafeyi aşıyordu.

O, o karakteristik uykulu bakışla ilerledi, ara sıra dirseğini bir iğrenç yaratığın ağzına sokmayı, boynunu yakalamayı, döndürmeyi ve onu Revant'a fırlatmayı tercih ediyordu.

Revant, iğrenç yaratığı yakalayıp onu hissedilir bir umutsuzluk okyanusuna boğmadan önce kötü bir şekilde bakıyordu. Yaratık, gözleri önünde kelimenin tam anlamıyla küçülüyordu, kanı korkunç bir hışırtıyla kururken Revant nefesini veriyordu.

Birkaç yaratık aktif olarak ondan kaçıyordu. Revant'ı saran görünmez bir umutsuzluk örtüsü, onu yaklaşılmaz hale getiriyordu

—ki bu onu pek de umursuyormuş gibi görünmüyordu. İstediği yerde belirdi ve havada kayboldu, istediği her yerde maddesel olarak ortaya çıkıyordu.

Bairan, ortaya çıkabileceği herhangi bir yere daima iğrenç şeyler fırlatırdı. Bazen, Revant yeniden belirmeden birkaç an önce, üç dev zaten havada onun konumuna doğru süzülüyordu.

Umutsuzluğun Zorbalığı için, düşmanları göndermek en az çabayı gerektiriyordu. Ne kadar eksik bir Zorba olursa olsun, diğerlerinden ayrı bir seviyede var oldu, korkunç gücünde izoleydi.

Bir yaratığı öldürmek için tek ihtiyacı, beyaz eldivenlerini çıkarmak ve onu kavramaktı. Onun varlığında kalan herhangi bir yaratık, ruhunu emen korkunç bir yaradan acı çekmeye mahkumdu. Onları doğrudan kavradığında, o soyut saldırı acımasızca somut hale geliyor, sadece ruhlarını değil, fiziksel formlarını da kurutuyordu.

Umutsuzluğun Zorbalığı olarak, Revant'ın yeteneği canavarlara ait morfolojik bileşimi aşıyordu. Derilerinin ne kadar sert veya dayanıklı olduğu umursanmıyordu. Umutsuzluk böyle saçmalıkları aşarak doğrudan ruhun kendisine saldırıyordu.

Kuzey, boşluk çağrılarının etrafında ördüğü kaos koreografisini inceledi.

Daha henüz sahneye çıkmamıştı ve savaşın sona ermekte olduğu görünüyordu.

Memnuniyetle gülümsedi.

'Bu iyi, gerçekten iyi.'

Northern, Night Terror'ın ne kadar güçlü olduğuna asla şüphe etmemişti. Ama canavara karşı kafasında oluşturduğu belirli sınırlamalar vardı—şeytani yaratığın cam gibi parçalamaya devam ettiği engeller.

Northern, Night Terror'ın kılıç kullandığını asla hayal etmemişti. On altı acımasız pençesi olan grotesk bir canavardı ve onunla ilgili olan tek şey buydu. Tam anlamıyla vahşi bir yaratık.

Ne sevimli, ne zarif, ne de alçakgönüllü.

O, tamamen, cilasız, acımasız bir avcıydı.

Ancak bir noktada, zarafet ve niyetle hareket etmeye başladı, bu da acımasızlığını azaltmadı ama bir şekilde Northern'ı derinden rahatsız etti.

‘Eskiden çok... adam, büyümüş.’

Northern, Night Terror'ın gökyüzünde imkansız bir hızla keskin bir şekilde hareket ettiğini ve ellerini titiz, hipnotik bir desenle salladığını izledi. İlk üstteki iki eli ölümcül yaylar halinde birbirini geçti, alt iki el ise aynı hareketi tersine yansıttı—birbirinden uzaklaşarak—kalan Behemoth'un kanadını acımasız bir kesişle bitirip göğsünde başka bir yarık açtı, ama o yarık sığdı.

Gece Korkusu, yaratıkla kendini ayırmadan önce, altı güçlü uzuv ona yapıştı. Canavarın uzun boynu, gerilmiş bir yay ipi gibi geriye doğru kıvrıldı, çirkin kırık çeneleri, Gece Korkusu'ndan bir parça koparmak için ileri atılırken, kemik dondurucu bir çığlıkla genişçe açıldı.

Başının bağlantı kurmadan önce, gökyüzünde başka bir siyah parıltı hızla geçti. Gece Korkusu'nun gerçekleştirdiği aynı yuvarlanma hareketi - yaratık düşüşte açıldı, dört eli her biri kavisli siyah kılıçları tutuyordu, daralmış beyaz gözleri soğuk bir vahşilikle kanatlı yaratığı inceliyordu.

"Vay..."

Kuzey'in gözleri büyüdü, hayranlıkla parladı.

'Bu herifler! Gerçekten muazzam bir şekilde büyümüşler.'

Siyah Mamba, başka bir binanın çatısına indi, soğuk gözleri hala kötü bir şekilde parlıyordu.

Kuzey, yaratığın bakışında bir şey hissetti. Sessiz bir odaklanma, çaresiz bir şey, özlem, arzu. Bir avcının, gerekli bir bulmacanın parçasını bulması gibi, başlananı tamamlamak istemesi.

Siyah Mamba çömeldi ve tekrar havaya fırladı. Kalkışı Gece Korkusu'nunki kadar yıkıcı olmasa da, yine de tüm binada sarsıntılar yarattı.

Gece Korkusu, Kuzey'in yanından geçerken başka bir yaratığa yapıştı ve ona doğru hızla gelen başka bir kanatlı Canavarla çarpıştı.

Görünmez kesikler, yaratığı anında ayırdı ve vücudunun farklı parçalarının siyah kan yağmuru gibi düşmesine neden oldu.

Gece Korkusu, bir sonraki yaratığın üzerine indi, onu iki eliyle kavrarken diğer iki elini yaratığın derisini parçalamak için kullandı, siyah kılıcı buhara dönüştü.

Beklenenden daha fazla çaba gerektirmiş olsa da, Northern gözlerini başka yöne çevirdiğinde, sert derisi henüz saldırıya karşı teslim olmamıştı.

Northern'ın hayranlığını ele geçiren bir sonraki çağrı Featherstone'un Işığıydı. Siegfreid, gökyüzü zarafetiyle havada akan bir ışık huzmesi gibi hareket etti. Kraliyet şövalyesi, izlenmesi zor bir hızla dart ederek, gece rüzgarında pırıl pırıl su gibi kayarak ilerledi.

Ancak onun zarif akışı, yıkım barındırıyordu. Kılıcı, abominasyonların derisini tek bir darbe ile yaramazken, her bir darbenin bir şeyle bu yaratıkları sinsice deliliğe sürüklediği, gözlerini ona odaklayarak ışıltılı izini amansızca takip ettikleri bir gerçekti.

Bu dikkat dağıtma nedeniyle, kanatlı devlerin büyük bir kısmı düzenli formasyonlarından koparak, Featherstone'un Işığını çaresizce takip etmeye başladılar ama onu asla yakalayamadılar.

Bu stratejik dikkat dağıtma, diğerleri için savaşı kolaylaştırdı.

İlk olarak Shard Creeper geldi. Boşluk Koyunu, bir abominasyonun üzerine basarak anında onu hareketsiz hale getirdi, ardından başka birine atlayarak onu da yerinde dondurdu.

Tüm kurbanlar, kendi anılarından doğan korkunç illüzyonlarda hapsolmuştu.

Shard Creeper başka bir Behemoth'a atladığında, Lynus onu takip etti, gümüş kanatları kristal cam gibi rüzgarda çırpınarak, hedefler arasında zahmetsizce geçiş yapıyordu.

Darbeleri acımasız bir şiddetle yankılanıyordu, kırılgan hale getirme yeteneğiyle birlikte çalışarak, onları cam gibi parçalıyordu.

Bu yetenek çeşitli güçler ve sınırlamalar taşıyordu, ancak Lynus'un zindandaki katman patronu ile olan savaş sırasında Savant statüsüne yükselmesinin ardından olağanüstü bir şekilde güçlenmişti.

Jeci, Bairan ve Revant, kalan yaratıkları kontrol altına aldı.

Jeci tek başına pek bir şey başaramadı, bu yüzden Bairan ile uyum içinde çalıştı, esasen kılıç kralının kayma akıntısında sürüklendi. Onun yanından fırlayıp mızrağını destekleyici darbelerle saplamak ya da başka bir iğrenç yaratığa çarpıp kılıç kralının son vuruşu yapmasına izin vermek için onunla birlikte hareket etti.

Kılıç Kralı'nın kendisi hiçbir şeyden yoksun değildi. Her hareket, Korku'nun özünden akıyordu, kılıcı yanıltıcı bir mesafe ile mesafeyi aşıyordu.

O, o kendine özgü uykulu bakışıyla ilerledi, ara sıra dirseğini bir iğrenç yaratığın ağzına sokmayı, boynunu yakalamayı, döndürmeyi ve onu Revant'a fırlatmayı tercih ediyordu.

Revant, iğrenç yaratığı yakalayıp onu hissedilir bir umutsuzluk okyanusuna batırmadan önce kötü bir şekilde bakıyordu. Yaratık, gözleri önünde kelimenin tam anlamıyla küçülüyordu, kanı, Revant nefes verdiğinde korkunç bir hışırtıyla kuruyordu.

Birkaç yaratık aktif olarak ondan kaçıyordu. Revant'ı saran görünmez bir umutsuzluk örtüsü, onu yaklaşılmaz kılıyordu - ki o da umursuyormuş gibi görünmüyordu. İstediği yerde belirmekte ve havada kaybolmakta özgürdü.

Ona çıkabileceği herhangi bir yer için, Bairan her zaman iğrenç yaratıkları fırlatıyordu. Bazen, Revant yeniden belirmeden birkaç an önce, üç dev yaratık zaten onun konumuna doğru havada süzülüyordu.

Umutsuzluk Tyranny'si için, düşmanları göndermek minimum çaba gerektiriyordu. Ne kadar eksik bir Zalim olursa olsun, diğerlerinden ayrı bir seviyede var oluyordu, korkunç gücünde izole olmuştu.

Bir yaratığı öldürmek için tek ihtiyacı olan, beyaz eldivenlerini çıkarmak ve onu kavramaktı. Onun varlığında kalan herhangi bir yaratık, ruhunu emen korkunç bir yaradan acı çekmeye mahkumdu. Onları doğrudan kavradığında, o soyut saldırı acımasızca somut hale geliyordu, sadece ruhlarını değil, fiziksel formlarını da kurutuyordu.

Umutsuzluk Tyranny'si olarak, Revant'ın yeteneği canavarlardaki morfolojik bileşimi aşıyordu. Onların derisinin ne kadar sert veya dayanıklı olduğu umursanmıyordu. Umutsuzluk böyle saçmalıkları aşarak doğrudan ruhun kendisine saldırıyordu.

Kuzey, kaosun koreografisini, boşluğunun etrafında ördüğü çağrılarıyla inceledi.

Henüz sahneye girmemişti ve savaşın sona ermekte olduğu zaten belli oluyordu.

Memnuniyetle gülümsedi.

'Bu iyi, gerçekten iyi.'

Yükselen Zion, gökyüzünde yaşanan kaosu izlerken yutkundu. Birkaç kanatlı yaratık, korkunç bir hızla gökyüzünde süzüldü. Ancak daha da korkunç bir hızla, tuhaf ve ayırt edici varlıklar, kanatlı yaratıklara çarparak, onlara aşağıya dalma şansı vermeden acımasızca ve kötü niyetle parçalamaya başladılar.

Elbette, parçalama süreci gözlerine ne kadar kolay görünse de, bu ayırt edici yaratıklar saldırıları sırasında hala önemli bir dirençle karşılaştılar.

Yine de, bunu izlemek korkunçtu. Sadece Sage Rian ve onun yaratıkları gökyüzündeki durumu kontrol ediyordu. Ve Behemoth'larla karşılaşıyorlardı.

Boğazının kuruduğunu hissetti. Defalarca, o adamın her bir astının ne kadar güçlü olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Bilgeler? Yükselenler? Örnekler?

Genellikle bir Paragon'un bir Behemoth ile başa çıkması gerekiyordu. Yükselenin türüne bağlı olarak—eğer on yıl boyunca zengin bir deneyime, keskin bir dövüş tarzına sahiplerse ve savaşa tamamen hazırlanmayı başarmışlarsa—muhtemelen Tehlikeli veya Felaketli bir Behemoth ile başa çıkabilirlerdi.

Ama Felaket? Kıyamet?

Hatta cesaret edemezlerdi.

'Hatta cesaret edemezdim…'

Onun gibi yeni bir Yükselen, buna yaklaşamazdı bile. Sadece dört ay önce rütbesini kazanmıştı ve Ticaret Şehri'ne tatil ve dinlenme umuduyla gelmişti. Ama şanssızlığı onu aradığı huzurlu dinlenme yerine bu çıkmaza sürüklemişti.

Onun gibi biri Tehlikeli bir Behemoth ile başa çıkamazdı. Tek bir darbeden elleri parçalanabilirdi. Ama yine de...

Gece Korkusu'na odaklandı, o da kanatlı behemoth'lara acımasızca, durmaksızın ve ısrarla saldırıyordu. Bazen yaratık, alt kollarını kılıç sallamak için kullanırken, üst uzuvlarıyla da kıvrılmış pençeleriyle saldırıyordu.

Zion, garip bulduğu varlığa bakışını kaydırdı. O, bir abominasyondan diğerine atlıyordu. Ama Zion, her adımda bir hassasiyet gördü. Abominasyonlar durdurulamaz bir hızla uçsalar da, yaratık sadece kayıyor ve zıplıyor, başka bir abominasyon ona doğru fırlarken tam zamanında yere iniyordu.

Sanki onların hareketlerini önceden tahmin ediyormuş gibiydi. Sonra, kendi hatasız ve kesin darbeleriyle temiz bir şekilde takip eden insan vardı, o da yaratıkları öfkeli, hiddetli saldırılarla parçalıyordu.

Bazı abominasyonlarla çarpışırken korkunç bir şekilde bağırıyordu, sanki onlardan kendisine değerli bir şeyi çalmışlardı.

Birçok başkası da vardı ve dürüst olmak gerekirse, Zion sadece yerinde kök salmak istiyordu, canavarlara ezici bir güçle saldırdıklarını soğuk bir heyecanla izliyordu.

Ama yapması gereken başka şeyler de vardı.

Yükselen Zion, duruşunu değiştirdi ve insanların çeşmenin önünde duran yüksek yarığa doğru bir sıra oluşturup ilerleyişini izlerken belirgin bir ciddiyetle kaşlarını çattı; bu, İllüzyon Cenneti'ne giden bir yoldu.

Hava, rahatsız edici çığlıklar ve uzaktan gelen gürültülerle titriyordu. Uzaklardaki Drifter'lardan gelen emirler, komuta zincirinde yankılanıyordu.

İnsanlar açıkça ağlıyordu, tahliye sırasında gergin ve melankolik bir atmosfer hâkimdi. Panik, kafa karışıklığı, hıçkıran çocuklar, telaşlı ebeveynler ve gökyüzüne korkulu bakışların üzücü bir karışımı, havayı ağır ve nefes alması zor hale getiriyordu.

Genç bir adam ona doğru koştu ve hızlıca eğilerek, aceleci, rapor verir gibi bir sesle konuştu.

"Bu, sivil halkın son hattı, efendim. Sonraki grup salondakiler olacak. Ama küçük bir sorun var."

Yükselen Zion, genç Drifter'ın huzursuz bakışlarını incelerken kaşlarını çattı.

"Devam et."

"Çok sayıda görüş dolaşıyor. Bazı tüccarlar, nereye gideceklerini bilmediklerini düşünüyorlar; onlara göre, bu başka bir tuzak olabilir. Paragon'un bizzat onları dışarı çıkarmasını ve korumasını talep ediyorlar. Bazıları değerli eşyalarını bırakmayı reddediyor. Aralarındaki Drifter'lar oldukça yıkılmış durumda ve güvenli bir yer varken canavarlara dolu bir ormandan geçemeyeceklerini iddia ediyorlar. Öncelikleri yanlış ayarladığımızı savunuyorlar."

Ascendant Zion birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Gergin bir kaş çatma ifadesi yüzünü sardı, kahverengi gözleri inatla parlıyordu.

“Görünüşe göre sahada oldukça büyük bir sorun var.”

Önünde nöbet tutan diğer Drifter başını salladı ve yanıtını yoğun bir dikkatle bekledi.

Yükselen Zion kollarını kavuşturdu, bir an derin derin düşündü.

Elbette bazı endişeleri anlayabiliyordu, ama bazı insanlar gerçekten sinir bozucu bir şekilde dar görüşlüydü.

Tüccarlar, ablukanın başlangıcından beri herkesin canını sıkıyordu.

Önce kaynakları yığdılar, tüm nüfusun hayatta kalması için gerekli olan malzemeleri serbest bırakmayı reddettiler. Sonunda pes ettiler, ama sadece sıkı kontrol altında dağıtım yaparak, mallarını tahsis ederken kendilerini diğerlerinden önce tutarak.

Birçok kişi onları tamamen suçlayamazdı—kaynakları israf etmektense yok olmayı tercih eden tüccarlardı. Bu zorluğun ardından birkaç tanesi iflasla yüzleşmek zorunda kalacak, yeniden inşa etmek için çöp toplayacaklardı—eğer hayatta kalırlarsa.

Paragon Raizel, onlara bir ölçüde sabır göstermişti, ama toleransı azaldığında tehditlere başvurdu. Bu, mallarını isteksizce serbest bırakmalarına neden oldu, ancak yine de aldatma veya manipülasyon yoluyla kontrolü sürdürdüler.

Drifterlar da aptallık ediyorlardı. Şişirilmiş bir önem duygusu, sivil halktan daha fazla koruma haklarına sahip olduklarına inanmalarına yol açtı; çünkü “dünyaya onlardan daha fazla fayda sağlamıyorlardı.”

Elbette, bu aptal Drifterlardan daha mantıklı olanlar da vardı.

Ascendant Zion derin bir nefes aldı ve genç Drifter'a yeniden odaklandı.

“Sadece tahliye olmaya istekli olanlara odaklanın. Onları diğerlerinden ayırın ve hemen yer değiştirmeye başlayın. Bir grup elit alın ve direnen Drifter'ların sıraya girmesini engelleyin. Bunun için Sage Mack'tan yardım isteyebilirsiniz. Mutlaka kaçınılmaz olmadıkça şiddete başvurmayın ve o durumda bile, can kaybı olmamasını sağlayın. Yeterince insan kaybettik.”

Duraksadı ve meşgul Paragon Raizel'e, sonra yukarıya bakarak tekrar genç adama döndü.

“Şu anda, insanlar herkesin korunması için hayatlarını riske atıyor. Kendimizle savaşır ve birbirimizi öldürürsek bu oldukça utanç verici olur.”

“Evet efendim!”

Drifter, dikkatli bir aciliyetle yanıtladı ve hızla uzaklaştı, Ascendant Zion'u yalnız bıraktı.

Ascendant yukarıya baktı, yüzü renksizleşti.

'Sage Rian savaşıyor, Sage Rhama ve kardeşi beklemede, her şey şu anda kontrol altında görünüyor. Ama devam edebilecek miyiz?'

Bu sorunun cevabını kendisi veremedi. Her şey şu an için stabil görünüyordu, ama en kötüsü henüz gelmemişti.

Ve daha da korkutucu bir şekilde, yarıktan sarkan korkunç derecede büyük bir el vardı.

Tam o anda, rahatsız edici bir ses Yükselen'in düşüncelerini duraklatmasına neden oldu. Sonra yanına döndü ve kafasını karışıklıkla kaldırdı.

Şifacı mı? Ne yapıyor?

Yükselen Zion, iyileştiriciye baktı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Braham, görünmeyen bir zincirin onu görünmeyen bir hedefe doğru çekiyormuş gibi, kendini geri çekmeye devam etti.

Yükselen Zion'un şaşkın bakışını yakaladı ve elini geçiştirerek salladı.

"Oh, lütfen beni umursamayın. Bir şey... sadece... dur! hareket etmeyi bırak!"

Ses tonu, ayaklarını yere vururken bir çığlığa yükseldi, kasları gergin yay telleri gibi gerilirken, onu ileriye doğru iten gizemli güce karşı savaşmaya çalıştı.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. O zırh—kız arkadaşını iyileştirmekte ısrar eden o tuhaf Drifter tarafından hediye edilmişti—Braham üzerinde etkileyici bir izlenim bırakmıştı. Savunma yetenekleri eşsizdi, dağ taşları kadar geçilmezdi.

Ancak bugün kendi iradesiyle hareket etti. Canavarların savaşı başladığından beri, zırh onu özel odasından, kendisi için dikkatlice oluşturduğu sığınaktan acımasızca sürüklüyordu.

Bu ablukada, Braham en değerli kaynak olarak duruyordu. Tüccarlar ve Serseriler, etrafında ateşe uçan güveler gibi toplandılar. Güvenliğini sağlamak için tereddüt etmeden uzuvlarını feda edeceklerdi, çünkü kaybettiklerini geri getirebileceğini biliyorlardı.

O ölürse, onların sonu hızla gelecekti. Onun kim olduğundan dolayı bu kadar uzun süre dayanabildiklerini söylemek abartı değildi.

Braham.

Paragon'un varlığı ve herkesin ortak çabaları kesinlikle bu ablukada hayatta kalmalarına katkıda bulundu, toplam yok oluşu engelledi. Ama Braham, onların varlığının devamında hala anahtar olduğunu düşünmenin tadını çıkardı.

Kendine dayattığı tecrit mükemmel bir mantık taşıyordu. Yine de zırhın çekimi güçleniyor, onu ileriye doğru daha da acil bir şekilde çekiyordu, bu da kemiklerini sarsıyordu.

O garip kanatlı iğrenç yaratıklar havalandığında ve tuhaf yaratıklar anormal bir çeviklikle havada zıplamaya başladığında başladı.

Braham bunu açıklayamıyordu, ama bir şekilde zırhın arzusunu anlıyordu—onlarla katılmayı arzuluyordu, neredeyse bilinçli bir açlıkla bunu istiyordu. Bu arzuya dair bilgi, açıklama olmaksızın zihninde belirdi.

O yerle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Bu yüzden çekime karşı savaştı, her geri adımda kasları yanıyordu.

Yükselenin onu o rahatsız edici bakışla gözlemlediğini fark ettikten sonra—görünmez bir partnerle dans eden bir adamı izlemek gibi—Braham sonunda teslim oldu. Zırhı bir düşünceyle reddetti ve güçlü kuvvet kaybolurken yere yığıldı, aniden serbest ve bağlı olmaktan kurtulmuştu.

Zorla gülümseyerek elini savurarak Ascendant'a doğru sahte bir güvenle yürüdü.

"Bu arada, güvenli sığınak mı? Tüm bunlar geçene kadar taşınacağımız yer mi?"

Ascendant Zion, yükselen yarığa bir göz attıktan sonra bakışlarını Braham'a çevirdi, ifadesi durgun su gibi düz.

"Biz?"

Bilerek duraksadı, tek kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Ne demek... biz? O sığınağa girecek tek insanlar siviller. Tüm Driftçiler, Ablama karşı iterek Verulania'ya tahliye oluyor."

Braham dondu, yüzü fırtına bulutları gibi karardı.

"Aklını mı kaybettin? Ağızından dökülen saçmalıkları duyuyor musun? 'Beni'—şimdiye kadar hayatta kalmanızın tek sebebini—seni takip etmemi mi istiyorsun, Ablama kadar Verulania'ya kadar? Bu ne, delice bir intihar misyonu mu?"

Ascendant başını eğdi, kuş gibi meraklı.

"İntihar misyonu? Hiç de değil. Sen yanımızdayken sonsuzca iyileşebilir ve ileriye doğru devam edebiliriz. Ve yeteneğinin doğayla çalıştığını duyuyorum—kelimenin tam anlamıyla bir ormanın içinden geçeceğiz."

Braham'ın yüzü kızardı, teni tehlikeli bir şekilde karardı.

“Ne saçmalıyorsun? İyi dinle—yeteneklerimin çalışması zaman alıyor. Ben çalışırken yaralılar için geçici infirmeri nerede? Kendim düşersem ne olacak?”

Yükselen Zion'un dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

“Karanlık Kıtanın bir hayatta kalanı olarak kendinle övündüğünü sanıyordum? Şimdi ne oldu? Birkaç yüz canavarla yüzleşme ihtimalinden titriyor musun?”

Braham, elini yüzüne kapatarak, parmaklarıyla alnına baskı yaptı, hayal kırıklığı içinde.

“Gerçekten bir aptalsın. Karanlık Kıta hakkında ne biliyorsun? O yeri kirli ağzından çıkar. Ben Verulania'ya gitmeyeceğim ya da herhangi bir ablukayı aşmayacağım. Hepiniz benim için yok olabilirsiniz, ama bu intihar yürüyüşüne katılmam, ancak cesedim üzerinden geçerek olur.”

Yükselen, dimdik durdu, omuzları gerilmişken sesi aralarındaki boşluktan yankılandı.

“O zaman sorun yok. Ama bu güvenli yere de giremeyeceksin, iyileştirici. Bu yerden uzaklaş.”

Braham'ın gözleri tehlikeli zümrüt ışığıyla alevlendi, öfkenin ikiz işaretleri gibi parlıyordu.

“Beni kim durduracak?”

Yükselen Zion, ağzının bir köşesini kaldırarak, yüzünde bir avcı gülümsemesi belirdi.

Bu sözleri tekrar gözden geçirmen gerek. Gerçekten de bir Yükselen'in önünde duruyorsun.

Braham kendine güvenle gülümsedi, çenesini yukarı kaldırarak meydan okudu.

Şimdi mi...

İkisi birbirine sert bakışlar fırlattı, aralarındaki düşmanlık, bir fırtınadan önceki yıldırım gibi havada çatırdadı.

İrade savaşlarının daha da tırmanmasına fırsat kalmadan, manzarayı kaplayan daha baskın bir varlık belirdi—her şeyi ezip geçen boğucu bir baskı.

Hem Yükselen Zion hem de Braham anında dizlerinin üzerine çöktü, yüzleri renksizleşti, gözleri ilkel bir korkuyla açıldı. Aynı korkutucu soru her ikisinin zihninde yankılandı.

'Ne oluyor?'

'Bu korkunç kan içgüdüsü nedir?!'

Sayısız bıçak gibi keskin kılıçlar gibi hissediliyordu—olağan silahlar değil, katliam okyanuslarında yıkanmış ölüm aletleri—varlıkları bile en güçlü iradeyi sarsıp kırmaya yetecek kadar korkutucuydu.

Hava, kinle ağırlaştı, her nefes, akciğerlerinden hayatı boğmaya çalışan görünmez ellerle mücadele etmekti.

Amputasyon edilmiş bir eli tutan ve önünde hareketsiz diz çökmüş yanmış bir yaratık bulunan Paragon Raizel, yüzünde ciddi bir ifade ile yukarı baktı.

Bu baskıyı saran, daha önce üzerlerine yağan dalgalardan farklı, benzersiz bir kötülük hissediliyordu.

Ve bu, onun değerli menteesi Ral'in baskısı olamazdı.

Ral kesinlikle böyle bir kan içgüdüsü yayabilirken, bu varlık işlenmemiş, ham ve temelde ilkel bir varlıktı. Ral, bir şekilde, ölmeden yüzyıllarca süren tekrar eden katliamlara dayanmış ve varoluşu nefret etmeye başlamış bir yaratığa dönüşmemişse, bu kadar vahşi ve kadim bir kan içgüdüsü üretebilmesi mümkün değildi.

Paragon, diz çökmüş canavarın başını daha sıkı kavradı. Hemen, kafatası içe doğru çökmeye başladı, görünmez bir mengene altında kağıt gibi sıkışıyordu. Baskı arttı ve ta ki baş, yoğun siyah kan püre haline gelene kadar patladı, Paragon'un kayıtsız yüzüne sıçradı.

Gözlerini yukarıya kaydırdı, yukarıda beliren yeni tehdide karşı gözleri kısıldı.

"Sanırım çatışmaya katılma zamanı geldi."

Kuzey neredeyse kendini zorlamadı, bedeni havada bir hayalet rüzgarı gibi süzülerek, minimal bir çabayla yıkım yaratıyordu.

Yine de Kuzey'in "minimal" çabası Behemoth canavarlara felaket getirdi. Kanatları onun dokunuşu altında doku kağıdı gibi parçalandı, devasa formları Kuzey'in çağrısı son darbeyi indirmeden önce ölümün eşiğinde sallandı.

Kuzey, yetenek parçalarını toplama konusunda hiçbir endişe taşımıyordu; onun çağrılarıyla yapılan öldürmeler kendi kill'leri olarak sayılıyordu.

Savaş, şimdiye kadar yaşadığı en yumuşak karşılaşma ile beklenmedik bir naziklikle gelişti. Bu yumuşaklık, etrafını saran yıkımın baskıcı atmosferine karşı çarpıcı bir zıtlık yarattı.

Northern'ın zihninde rahatsız edici bir his belirdi—bir şeyler yanlış gibiydi. Farklı bir şeyin yaklaştığını hissediyordu. İsterse, geleceğini görmek için kaos gözlerini kullanabilirdi, ancak Northern bazı yeteneklerini kullanmamaya karar vermişti çünkü bunun maliyeti ve başka bazı nedenler vardı.

Birkaç kez denemişti ve kaos gözlerinin öngörüsünü başarılı bir şekilde kullanmış olsa da, bunu savaş sanatına entegre etmek doğal gelmemişti. Böyle bir entegrasyon, onun sürekli olarak gelecekte kalmasını gerektiriyordu.

Northern'ın geliştirilmiş savaş zekasına rağmen, bazı yetenekler zihinsel kapasitesini makul sınırların ötesinde zorlayabiliyordu. Zihni, ne kadar güçlü olursa olsun, sınırları vardı.

Şu ana kadar, Kaos Gözlerinin yoğun kullanımı onu oldukça yormaya devam etti.

'Sanırım sadece beklemek zorundayım…'

Bu düşünce Northern'ın zihninde tamamlandığı anda, karanlık bir kaş çatma ifadesi yüzünü değiştirdi. Mavi gözleri, tehlikeli bir ışığı yakalayan buz gibi bir uyanıklıkla parladı.

Çağırdığı her varlık, çeşitli Behemoth'larla meşgulken, aynı anda savaş alanında korkutucu bir auranın dalgalandığını hissetti.

Gece Korkusu, bir iğrençliği parçalamakla meşgulken aniden dondu. Omuzları titredi ve alev gibi kırmızı bakışları yarığa yöneldi.

Siyah Mamba da aniden durdu ama hızla toparlandı, rakibinin başını tek bir akıcı kılıç darbesiyle aldıktan sonra gözleri dikkatli yarıklar haline geldi.

Savaş bir anlığına duraksadı. Baskın bir baskı dikkat çekiyordu—onu tanıyacak kadar güçlü olan hiçbir varlık gözlerini çeviremiyordu.

Bu yeni varlık, yaşanan her şeyi gölgede bıraktı ve önceki çatışmaları sadece çocuk oyuncağına indirdi.

'Leviathan bir şekilde ortaya çıkmayı mı başardı…'

Kuzey, yarığı gözlemlerken kaşlarını çattı ve komut bekleyen Kızıl Lord'un durduğu çatının birine baktı.

Kızıl Lord, kendisi başlı başına bir orduyu temsil ediyordu.

Ruhunda birçok varlık barındırıyordu: bir Mızrakçı, bir Büyücü, bir Şövalye ve garip silahlar kullanan iki diğer varlık, Kızıl Lord'un kendisi de dahil.

Bu, bir Belial gücünü somutlaştırıyordu ve onu bir Apex yaratığı olarak işaretliyordu. Yine de, Kuzey, efsanevi Belial güçlerinin sahip olduğu düşünüldüğünde, Kızıl Lord'u şaşırtıcı bir kolaylıkla yendiği hissini üzerinden atamıyordu.

Kızıl Lord, bir Belial olarak, Kuzey'in komutuyla hareketsiz kaldı ve diğer Belial'ların yarığı aşacağı anı bekliyordu.

Tuzağa düşmüş elden ilerleme görebilecek herkesin tanık olabileceği son rütbe onlardı.

Kuzey, bakışlarını yarığa çevirdi.

'Bugün, bir Belial'ın gerçekten ne kadar güçlü ve kuvvetli olması gerektiğini öğreneceğim.'

Bu düşünce netleşirken, tüm karanlık gökyüzü, gerçekliğin kendisinin parçalanıyormuş gibi gürültülü bir sesle dalgalandı ve bu da Northern'ın hemen kaşlarını çatmasına neden oldu.

Paragon Raizel aniden yanında belirdi.

“Durum nedir?”

Aslında aniden değil, çünkü Northern sarsılmadan kalmıştı ve Paragon'un gelişini önceden tahmin etmiş gibi rahat bir şekilde yanıtladı.

“Behemothlar kontrol altına alınıyor. Sanırım... bilmiyorum ama sanırım bir sonraki ortaya çıkacak yaratıklar Belial'lar olacak. Şu ana kadar karşılaştığımız her şeyden daha güçlü olacaklar.”

Northern, konuşmasının ardından Paragon'un yüzünü incelemek için bakışını kaydırdı.

Paragon Raizel kollarını kavuşturdu, yarığa gözlerini kısarak baktı. Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra

: “Ral.”

Northern yanıt vermeden önce duraksadı.

"Evet?"

“'Şeytan' tehlike seviyesini hiç duydun mu?”

Northern kısa bir süre düşündü, omuz silkti ve hafifçe başını salladı.

Evet, buldum. Ancak oldukça nadirler. Şeytan veya Derin tehlike seviyesinde bir şey bulmaktan daha kolay bir Apex ile karşılaşmak.

Paragon Raizel, Kuzey'e döndü ve yüzünü buruşturdu.

Apex yaratıkları da tam olarak yaygın değil. Gerçekten kötü bir şansa sahip olduğuna inanıyorum.

Kuzey, bir an için konuşamaz hale geldi. Neyse ki, Paragon başka konulara odaklanmış görünüyordu, kendi yorumunu geçiştirip başlangıç noktasına devam etti.

Şeytanlar ve Derinlikler, canavar sıralama sistemine zorla dahil edilmiş kategoriler olarak varlık gösterirler, böylece ayrı durmazlar. Bir şekilde entegre olmaları gerekiyordu. Ama size söyleyeyim, o sıralardaki yaratıklarla karşılaştım, sık olmasa da, iki kez karşılaştım ve korkutucu bir şekilde, onların bizim geleneksel sıralama sistemimize ait olmadığını doğruladım.

Raizel iç çekti ve Northern'ın omzunu kavradı, bakışları enfekte bir yara gibi pulse eden yarığa sabitlendi.

Üzgünüm, bu muhtemelen üçüncü böyle karşılaşmamız olabilir. Kendini hazırla, çocuk. Bu kolay bir savaş olmayacak.

Kuzey, Paragon'un kasvetli ifadesini birkaç dakika boyunca gözlemledi, gözleri lazer gibi odaklanmıştı. Sonra nefesini verdi ve yüzünde bir avcının bölgeyi sahiplenir gibi eğri bir gülümseme belirdi.

“Ne olmuş yani? Karanlık Kıta'dan döndüğümden beri, gerçek bir meydan okumadan başka hiçbir şey istemiyorum. Şeytan Belial'ler mi? Cehennem, o kadar heyecanlıyım ki şu anda pantolonuma işeyebilirim!”

Paragon hayranlık içinde durdu.

Gözleri, korkmuş bir geyik gibi genişlemiş ve donmuş bir şekilde Kuzey'e odaklanmıştı.

Onlara baskı yapan boğucu güç altında, bu kadar cüretkar sözler tüm beklentileri hiçe sayıyordu. Bu baskıcı gücün gecenin soğuk rüzgarlarını nasıl yuttuğu, Paragon'un uyardığı her şeyi kanıtlıyordu.

O, sadece acı bir şekilde ortada olanı dile getirmişti. Baskı o kadar yoğunlaşmıştı ki, yerdeki insanlar ayakta kalmakta zorlanıyordu, birçok alt rütbeli Driftçi ise çoktan bayılmıştı.

Onun, Northern'ın ve bu garip müttefik yaratıkların ezici güç tarafından ezilmemesinin tek nedeni, olağanüstü güçleriydi.

Bu farkındalık, Paragon'un zihninde Northern'ın ne kadar olağanüstü olduğunu daha da pekiştirdi. Bu düşünce kristalleşirken —

Yırtık tekrar dalgalandı, şiddetli ve açgözlü. Monstruöz bir şey, hiçbir dünyanın tanık olmaması gereken bir doğum gibi, yolunu yırtarak geçiyordu.

Tüm Lithia, yırtığın her kötü nabzıyla birlikte gürültüyle patlayan siyah, uğursuz kıvılcımlara hayranlıkla baktı, sanki kabuslardan doğan yıldırımlar gibi.

Northern, ilk yaratık ortaya çıktığında, yüzü taş gibi bir maske ile rahatsız edici bir sakinlikle gözlemliyordu.

Yapısı doğal yasaları hiçe sayıyordu. İnsan iskeletine benziyordu, ancak elleri göğsünün üzerinde çaprazlanmış ve bir araya gelmişti—hayır, bir araya gelmemişti—sanki hiç ayrı varlıklar olarak var olmamışlardı.

Devasa kanatlar, Behemoth'larınkinden daha genişti, iskelet yapıları, tüylerin olması gereken yerlerde çatallı, kömürleşmiş dikenlerle süslenmişti. Eklem yerleri, karanlık gökyüzüne karşı yırtık cenaze örtüleri gibi sarkıyordu.

Üç dişli boynuz, kafasından dışarı doğru kıvrılarak, acı içinde donmuş yılanlar gibi kıvrılıyordu. Göz yuvaları, gerçek bir Şeytanın mükemmel yüzü olan yuvarlak, kızıl ışıkla yanıyordu. Yaydığı kötü aura, kutsal olmayan görünümüyle eşleşiyordu.

Northern, karşılaştığı tüm Şeytanlar hakkında, nadir olmalarına rağmen, tanıdık bir şey fark etti. Aynı korkutucu öz, Gece Korkusu'na da yapışmıştı.

Gece Korkusu'ndan bahsetmişken—dört gözü de yarıklar haline geldi, yanıcı kırmızı alevleri aniden gelen bir rüzgarda sönen mumlar gibi bir an için sönükleşti.

Bir sonraki anda, Gece Korkusu algılanamaz hale geldi ve eşi benzeri görülmemiş bir hızla havayı yararak geçti. Northern, ondan böyle bir hız görmemişti!

Savaş alanında bulanıklaştı ve Şeytani Belial'ın önünde keskin bir şekilde belirdi, sadece pençelerini değil, aynı zamanda algılanamaz ve görünmez kesiklerini de savurarak, normal görüşün ötesinde var olan ölümcül silahlar kullandı.

Ama yaratık, kayıtsız bir küçümseme ile şeytani başını yana eğdi ve görünmeyen bir şeyin zararsızca geçmesine izin verdi. Eli, Gece Korkusu'nun bileğini yakalamıştı bile, o kadar canavari bir güçle kavradı ki, Gece Korkusu'nun görünüşte yok edilemez uzvunda çatlaklar oluştu.

Northern'ın gözleri inançsızlıkla büyüdü.

Bu Şeytan, Gece Korkusu'nu neredeyse tek bir saldırıyla yok etmek üzere miydi?!

Kuzey neredeyse kendini zorlamadı, bedeni havada bir hayalet rüzgarı gibi süzülerek, minimal bir çabayla yıkım yaratıyordu.

Yine de Kuzey'in "minimal" çabası Behemoth canavarlara felaket getirdi. Kanatları onun dokunuşu altında doku kağıdı gibi parçalandı, devasa formları Kuzey'in çağrısı son darbeyi indirmeden önce ölümün eşiğinde sallandı.

Kuzey, yetenek parçalarını toplama konusunda hiçbir endişe taşımıyordu; onun çağrılarıyla yapılan öldürmeler kendi kill'leri olarak sayılıyordu.

Savaş, şimdiye kadar yaşadığı en yumuşak karşılaşma ile beklenmedik bir naziklikle gelişti. Bu yumuşaklık, etrafını saran yıkımın baskıcı atmosferine karşı çarpıcı bir zıtlık yarattı.

Northern'ın zihninde rahatsız edici bir his belirdi—bir şeyler yanlış gibiydi. Farklı bir şeyin yaklaştığını hissediyordu. İsterse, geleceğini görmek için kaos gözlerini kullanabilirdi, ancak Northern bazı yeteneklerini kullanmamaya karar vermişti çünkü bunun maliyeti ve başka bazı nedenler vardı.

Birkaç kez denemişti ve kaos gözlerinin öngörüsünü başarılı bir şekilde kullanmış olsa da, bunu savaş sanatına entegre etmek doğal gelmemişti. Böyle bir entegrasyon, onun sürekli olarak gelecekte kalmasını gerektiriyordu.

Northern'ın geliştirilmiş savaş zekasına rağmen, bazı yetenekler zihinsel kapasitesini makul sınırların ötesinde zorlayabiliyordu. Zihni, ne kadar güçlü olursa olsun, sınırları vardı.

Şu ana kadar, Kaos Gözlerinin yoğun kullanımı onu oldukça yormaya devam etti.

'Sanırım sadece beklemek zorundayım…'

Bu düşünce Northern'ın zihninde tamamlandığı anda, karanlık bir kaş çatma ifadesi yüzünü değiştirdi. Mavi gözleri, tehlikeli bir ışığı yakalayan buz gibi bir uyanıklıkla parladı.

Çağırdığı her varlık, çeşitli Behemoth'larla meşgulken, aynı anda savaş alanında korkutucu bir auranın dalgalandığını hissetti.

Gece Korkusu, bir iğrençliği parçalamakla meşgulken aniden dondu. Omuzları titredi ve alev gibi kırmızı bakışları yarığa yöneldi.

Siyah Mamba da aniden durdu ama hızla toparlandı, rakibinin başını tek bir akıcı kılıç darbesiyle aldıktan sonra gözleri dikkatli yarıklar haline geldi.

Savaş bir anlığına duraksadı. Baskın bir baskı dikkat çekiyordu—onu tanıyacak kadar güçlü olan hiçbir varlık gözlerini çeviremiyordu.

Bu yeni varlık, yaşanan her şeyi gölgede bıraktı ve önceki çatışmaları sadece çocuk oyuncağına indirdi.

'Leviathan bir şekilde ortaya çıkmayı mı başardı…'

Kuzey, yarığı gözlemlerken kaşlarını çattı ve komut bekleyen Kızıl Lord'un durduğu çatının birine baktı.

Kızıl Lord, kendisi başlı başına bir orduyu temsil ediyordu.

Ruhunda birçok varlık barındırıyordu: bir Mızrakçı, bir Büyücü, bir Şövalye ve garip silahlar kullanan iki diğer varlık, Kızıl Lord'un kendisi de dahil.

Bu, bir Belial gücünü somutlaştırıyordu ve onu bir Apex yaratığı olarak işaretliyordu. Yine de, Kuzey, efsanevi Belial güçlerinin sahip olduğu düşünüldüğünde, Kızıl Lord'u şaşırtıcı bir kolaylıkla yendiği hissini üzerinden atamıyordu.

Kızıl Lord, bir Belial olarak, Kuzey'in komutuyla hareketsiz kaldı ve diğer Belial'ların yarığı aşacağı anı bekliyordu.

Tuzağa düşmüş elden ilerleme görebilecek herkesin tanık olabileceği son rütbe onlardı.

Kuzey, bakışlarını yarığa çevirdi.

'Bugün, bir Belial'ın gerçekten ne kadar güçlü ve kuvvetli olması gerektiğini öğreneceğim.'

Bu düşünce netleşirken, tüm karanlık gökyüzü, gerçekliğin kendisinin parçalanıyormuş gibi gürültülü bir sesle dalgalandı ve bu da Northern'ın hemen kaşlarını çatmasına neden oldu.

Paragon Raizel aniden yanında belirdi.

“Durum nedir?”

Aslında aniden değil, çünkü Northern sarsılmadan kalmıştı ve Paragon'un gelişini önceden tahmin etmiş gibi rahat bir şekilde yanıtladı.

“Behemothlar kontrol altına alınıyor. Sanırım... bilmiyorum ama sanırım bir sonraki ortaya çıkacak yaratıklar Belial'lar olacak. Şu ana kadar karşılaştığımız her şeyden daha güçlü olacaklar.”

Northern, konuşmasının ardından Paragon'un yüzünü incelemek için bakışını kaydırdı.

Paragon Raizel kollarını kavuşturdu, yarığa gözlerini kısarak baktı. Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra

: “Ral.”

Northern yanıt vermeden önce duraksadı.

"Evet?"

“'Şeytan' tehlike seviyesini hiç duydun mu?”

Northern kısa bir süre düşündü, omuz silkti ve hafifçe başını salladı.

Evet, buldum. Ancak oldukça nadirler. Şeytan veya Derin tehlike seviyesinde bir şey bulmaktan daha kolay bir Apex ile karşılaşmak.

Paragon Raizel, Kuzey'e döndü ve yüzünü buruşturdu.

Apex yaratıkları da tam olarak yaygın değil. Gerçekten kötü bir şansa sahip olduğuna inanıyorum.

Kuzey, bir an için konuşamaz hale geldi. Neyse ki, Paragon başka konulara odaklanmış görünüyordu, kendi yorumunu geçiştirip başlangıç noktasına devam etti.

Şeytanlar ve Derinlikler, canavar sıralama sistemine zorla dahil edilmiş kategoriler olarak varlık gösterirler, böylece ayrı durmazlar. Bir şekilde entegre olmaları gerekiyordu. Ama size söyleyeyim, o sıralardaki yaratıklarla karşılaştım, sık olmasa da, iki kez karşılaştım ve korkutucu bir şekilde, onların bizim geleneksel sıralama sistemimize ait olmadığını doğruladım.

Raizel iç çekti ve Northern'ın omzunu kavradı, bakışları enfekte bir yara gibi pulse eden yarığa sabitlendi.

Üzgünüm, bu muhtemelen üçüncü böyle karşılaşmamız olabilir. Kendini hazırla, çocuk. Bu kolay bir savaş olmayacak.

Kuzey, Paragon'un kasvetli ifadesini birkaç dakika boyunca gözlemledi, gözleri lazer gibi odaklanmıştı. Sonra nefesini verdi ve yüzünde bir avcının bölgeyi sahiplenir gibi eğri bir gülümseme belirdi.

“Ne olmuş yani? Karanlık Kıta'dan döndüğümden beri, gerçek bir meydan okumadan başka hiçbir şey istemiyorum. Şeytan Belial'ler mi? Cehennem, o kadar heyecanlıyım ki şu anda pantolonuma işeyebilirim!”

Paragon hayranlık içinde durdu.

Gözleri, korkmuş bir geyik gibi genişlemiş ve donmuş bir şekilde Kuzey'e odaklanmıştı.

Onlara baskı yapan boğucu güç altında, bu kadar cüretkar sözler tüm beklentileri hiçe sayıyordu. Bu baskıcı gücün gecenin soğuk rüzgarlarını nasıl yuttuğu, Paragon'un uyardığı her şeyi kanıtlıyordu.

O, sadece acı bir şekilde ortada olanı dile getirmişti. Baskı o kadar yoğunlaşmıştı ki, yerdeki insanlar ayakta kalmakta zorlanıyordu, birçok alt rütbeli Driftçi ise çoktan bayılmıştı.

Onun, Northern'ın ve bu garip müttefik yaratıkların ezici güç tarafından ezilmemesinin tek nedeni, olağanüstü güçleriydi.

Bu farkındalık, Paragon'un zihninde Northern'ın ne kadar olağanüstü olduğunu daha da pekiştirdi. Bu düşünce kristalleşirken —

Yırtık tekrar dalgalandı, şiddetli ve açgözlü. Monstruöz bir şey, hiçbir dünyanın tanık olmaması gereken bir doğum gibi, yolunu yırtarak geçiyordu.

Tüm Lithia, yırtığın her kötü nabzıyla birlikte gürültüyle patlayan siyah, uğursuz kıvılcımlara hayranlıkla baktı, sanki kabuslardan doğan yıldırımlar gibi.

Northern, ilk yaratık ortaya çıktığında, yüzü taş gibi bir maske ile rahatsız edici bir sakinlikle gözlemliyordu.

Yapısı doğal yasaları hiçe sayıyordu. İnsan iskeletine benziyordu, ancak elleri göğsünün üzerinde çaprazlanmış ve bir araya gelmişti—hayır, bir araya gelmemişti—sanki hiç ayrı varlıklar olarak var olmamışlardı.

Devasa kanatlar, Behemoth'larınkinden daha genişti, iskelet yapıları, tüylerin olması gereken yerlerde çatallı, kömürleşmiş dikenlerle süslenmişti. Eklem yerleri, karanlık gökyüzüne karşı yırtık cenaze örtüleri gibi sarkıyordu.

Üç dişli boynuz, kafasından dışarı doğru kıvrılarak, acı içinde donmuş yılanlar gibi kıvrılıyordu. Göz yuvaları, gerçek bir Şeytanın mükemmel yüzü olan yuvarlak, kızıl ışıkla yanıyordu. Yaydığı kötü aura, kutsal olmayan görünümüyle eşleşiyordu.

Northern, karşılaştığı tüm Şeytanlar hakkında, nadir olmalarına rağmen, tanıdık bir şey fark etti. Aynı korkutucu öz, Gece Korkusu'na da yapışmıştı.

Gece Korkusu'ndan bahsetmişken—dört gözü de yarıklar haline geldi, yanıcı kırmızı alevleri aniden gelen bir rüzgarda sönen mumlar gibi bir an için sönükleşti.

Bir sonraki anda, Gece Korkusu algılanamaz hale geldi ve eşi benzeri görülmemiş bir hızla havayı yararak geçti. Northern, ondan böyle bir hız görmemişti!

Savaş alanında bulanıklaştı ve Şeytani Belial'ın önünde keskin bir şekilde belirdi, sadece pençelerini değil, aynı zamanda algılanamaz ve görünmez kesiklerini de savurarak, normal görüşün ötesinde var olan ölümcül silahlar kullandı.

Ama yaratık, kayıtsız bir küçümseme ile şeytani başını yana eğdi ve görünmeyen bir şeyin zararsızca geçmesine izin verdi. Eli, Gece Korkusu'nun bileğini yakalamıştı bile, o kadar canavari bir güçle kavradı ki, Gece Korkusu'nun görünüşte yok edilemez uzvunda çatlaklar oluştu.

Northern'ın gözleri inançsızlıkla büyüdü.

Bu Şeytan, Gece Korkusu'nu neredeyse tek bir saldırıyla yok etmek üzere miydi?!

Northern, gördüğü şeye kaşlarını çattı. Şeytan açıkça Night Terror'un elini tutuyordu, onu demir bir kavrayışla eziyordu. Ama bu rahatsız edici manzaranın sorunlu yanı, şeytanın ellerinin göğsüne karşı birleşmiş kalmasıydı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Northern, bunun Night Terror'un yumruğunu engellediğini varsaymıştı. Ama bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Night Terror'un dört kolu vardı.

'Dört…'

Ancak korkunç Night Terror'u incelerken, Northern artık dört el sayamaz hale gelmişti.

Ve Night Terror, çok iyi tanıdığı Night Terror, başka bir koluyla bir saldırı için geri çekilmesi gerekiyordu. Ama bunu yapamadı.

Bunun yerine, yaratık Night Terror'un tek kolunu sıkıca tutuyordu ve hala üç kolu daha vardı.

Üçü hemen ileri atıldı, Gece Korkusu'nun siyah, parlak bedenine obsidyenin içinden geçen mızraklar gibi delikler açarak.

Kuzey'in yüzü renksizleşti, ifadesi önünde gelişen imkansız manzara karşısında dehşetle donakalmıştı. Gözleri büyüyerek, Gece Korkusu kayboldu ve Sınırsız Boşluğun kollarına geri çekildi.

Yaratık hareketinin ortasında dondu, başını eğdi, kanlı gözlerinin havadaki boşluğa doğru hafifçe genişledi. Sonra yaratık, kasıtlı bir yavaşlıkla döndü, bakışları bir şekilde Kuzey'i buldu.

Şeytanın gözleri ona kayarken, Kuzey tüm vücudunu dondurucu bir his kapladı. Ona dönerken, arkasında doğaüstü bir şeyin gizlendiğini hissetti.

Bu ürkütücü hareketin arkasında, mantığa, niyete benzeyen bir şey... böyle bir varlıkta var olmaması gereken bir tür bilgelik vardı.

Sonra, yaratığın yüzünde bir çizgi belirdi, çeneden başlayarak yukarı doğru kıvrıldı ve karanlıkta bıçak gibi parlayan bir dizi keskin dişi ortaya çıkardı.

Kuzey'in omurgasında karanlık, kötü niyetli bir soğukluk yükselirken, dehşet yüzüne yansıdı.

'Gülümsüyor mu...?'

Bir canavar... gülümsüyor. Böyle bir şeye asla tanık olmamıştı ya da duymamıştı.

Elbette, tuhaflık genellikle canavarlara eşlik eder, özellikle de Felaket Seviyesi'ne düşenlere. Tehlike seviyesini yükseltirken, zeki canavarlara rastlamak alışılmadık bir durum değildi.

Ama bu, bununla hiç bir alakası yoktu. Bu yanlıştı. Temelde yanlıştı.

Bir canavarın sana karşı savaşması ve saldırılarından öğrenmesi zeka gösteriyordu. Çevreyi sana karşı kullanması zeka sergiliyordu. Ne zaman geri çekileceğini, saklanacağını ve tekrar saldıracağını bilmesi zekayı gösteriyordu.

Ama bu - bu, sadece bilişten öte bir şeyle kanserleşen rahatsız edici bir gülümsemeydi. O, amacın somutlaşmış haliydi.

Kuzey, dişlerini sıkıca kenetleyerek bir gülümseme zorladı.

'Tamam, seni lanet olası. Bir denemek mi istiyorsun? Hadi deneyelim.'

Hareket etmek için gerginleştiğinde, Paragon Raizel bir kez daha omzuna sağlam bir el koydu.

Kuzey, Paragon'a baktı, o da başını salladı, gözleri kararlılıkla sertleşmişti.

"Bunu halletmeme izin ver."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Hı? İstemek istiyor musun? Bunun üstesinden gelebileceğinden emin misin?"

Paragon hemen kafasının arkasına vurdu, bu da Kuzey'in şaşkınlıkla inlemesine neden oldu.

"Aah!"

“Unutma, burada Paragon benim. Bu blokajdaki en güçlü Drifter.”

Kuzey kollarını kavuşturdu ve Raizel'e sert bir bakışla sabitlenmişti, taş gibi sarsılmazdı.

“Bundan bu kadar emin olamazdım.”

Paragon Raizel karşılık vermek için ağzını açtı ama bunun yerine yorgun bir iç çekişle başını salladı.

“Bu tam olarak tartışma zamanı değil. Geri çekil, bunu halletmeme izin ver. Benim için endişelenme, hayatta kalacağım. Bahsettiğin o Karanlık Kıta meselesi hakkında meraklıyım.”

Kuzey adamı acıma dolu gözlerle inceledi.

“Eşin ve doğmamış çocuğun için hayatta kalman gerekmiyor mu?”

“O da var.”

Paragon ona kendinden emin bir gülümseme yaydı ve görünmez akıntılar tarafından taşınıyormuş gibi yavaşça ileri doğru aktı.

Yine de, onun uçuş gücünün nasıl çalıştığına dair belirgin bir şey vardı. Kuzey keskin gözlerle gözlemledi, aklı her detayı kaydediyordu.

'Ona o canavarlara yaptıklarını andırıyor.'

Sanki kendini sabit bir noktaya hapsetmiş gibi - bu, onun neden süzülebildiğini açıkladı. Yine de, bu sabit pozisyona bağlı olmasına rağmen özgürce konuşabiliyor ve hareket edebiliyordu. Yıkıcılar da başlarını çevirebiliyordu; biri tamamen hareket etmeyi başarmıştı.

Kuzey, Paragon'un o belirli olan üzerindeki tutuşunu bıraktığını düşündü.

Her halükarda, Paragon'un uçmak için kullandığı aynı ilke olduğundan emindi. Tek merak ettiği şey, Raizel'in bu kadar akıcı bir zarafetle nasıl hareket ettiğiydi.

Paragon Raizel, hâlâ havada asılı duran yaratığın önünde durdu; yüzünde kötü niyetli bir gülümseme, sanki bir yara gibi uzanıyordu.

"Öncelikle."

Paragon, otorite dolu bir sesle emretti.

"O sinir bozucu gülümsemeyi yüzünden sil ve aşağı in."

Hemen, korkutucu bir rüzgar-yırtıcı şok dalgası havada patladı, bir mengene gibi sıkışmıştı ve ardından Şeytani Belial'a tam öfkesini saldı.

Şok dalgası yankılanırken, bir titreşim herkesin ruhuna kadar saldırdı. Yer, o gürültülü patlamanın geceyi yırtarak geçmesiyle sarsıldı, sanki ilkel bir canavar gibi.

Şok dalgasının ham gücünün altında, yaratık aşağıya fırladı ve yerle kemik kırıcı bir güçle çarpıştı.

Paragon Raizel, yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle aşağıya baktı. Ardından, yere indiğinde yerin gıcırdamasına ve bir enkaza fıskiye gibi dağılmasına neden olacak şekilde, yanıcı bir hızla aşağıya indi.

Paragon'un yeşil jade gözleri canavara odaklandı. Bir anda kayboldu ve yaratık ayağa kalkmaya çalışırken onun yanında belirdi.

Paragon Raizel'in yumruğu havayı keserek, yaratığın kömürleşmiş derisini ezmeyi hedefliyordu... en azından olması gereken buydu.

Bunun yerine, Paragon'un yüzünde rahatsız edici bir kaş çatma belirdi. Yaratık hareket ederken, o hızla kayboldu ve yaratığın uzağında yeniden belirdi. Sanki sadece varlığından silinip geri gelmiş gibiydi.

Ama o an o kadar hızlıydı ki—öyle kör edici bir hızda ki, gittiği yol, varış noktasına ulaştıktan sonra tepkisini gösterdi: yerin üzerinde örümcek ağı gibi çatlaklar, havaya yükselen ince enkaz.

Enkazın yükselişini takip eden rüzgar, onun bulunduğu yerde yere uzun bir yarık açtı, sanki dev bir görünmez kılıç toprağı kesmiş gibiydi.

Yarık, şehrin ortasında, çeşmeye kadar uzanan bir yarık açtı, onu ezerek suyun havaya şiddetle sıçramasına neden oldu, sanki sıvı şarapnel gibi.

Tahliye edilen insanlar aniden hemen bir felaketle karşılaştı. Bazıları azalan ama hala güçlü olan kuvvet tarafından savruldu. Birçok kişi geriye doğru sendeleyerek, birbirlerinin üzerine düşerek, oluşturdukları nazik sırayı kırdı.

Kuzey, gökyüzünden izlerken, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Bu... değil mi?"

Şeytani Belial'ın Gece Korkusu'nun üç kolunu nasıl kopardığı, birkaç dakika sonra bile bir muamma olarak kaldı. Northern'ın bakışından kaçabilen hiçbir şey yoktu—hiçbir şey!—bu yüzden bunun geleneksel yollarla olmadığından emindi.

Yaratığın yaptığı bir şey, bağlı elleriyle bağlantılıydı.

Ve şimdi, Gece Korkusu'nun Kesici'sini kullanarak korkunç bir ölçekte onu kullanıyordu. Tek bir yıkıcı hareketle, şehrin merkezi bir yıkım kaosuna dönüştü—her yerde molozlar ve dev taş parçaları dağılmış, çeşmeden su belirli alanları su basarken insanlar çaresizce kendilerini kurtarmaya çalışıyordu.

Yine de, bunların hiçbiri çeşmenin önündeki yırtığın stabilitesini etkilemedi. Su ona çarptığında bile, sıvı oradan geçiyormuş gibi akıyordu, sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi.

Yer yüzündeki savaş devam ediyordu, etrafında meydana gelen korkunç felaket seviyesine kayıtsız ve dikkatsizdi.

Paragon Raizel canavara doğru hamle yaptı ve acımasız bir çatışmada karşılaştı. Paragon, şeytana birçok hızlı yumruk atarak onu geri savurmaya zorladı. Bu bombardımana rağmen, saldırıları görünür bir sonuç vermedi.

Paragon, durumunu anladı. Bir Belial ile karşılaşmak, yeteneklerini aşmıştı; şeytani bir Belial ile yüzleşmek ise çok daha fazlaydı. Sınırı, Felaket Behemoth'u aşmıyordu; belki de yeteneğinin doğası gereği daha fazlasını idare edebilirdi—şeytani bir Behemoth ile savaşmayı ya da hatta bir Abyssal ile karşılaşmayı deneyebilirdi.

Ancak sonucu tahmin edemedi. Ölümle karşılaşabilirdi, ama en azından onları da yanında götürecekti.

Hava, Paragon Raizel ve şeytani Belial çarpıştığında geri çekilmiş gibi görünüyordu.

Raizel'in her darbesi, yıkımın bir senfonisi gibiydi—yumruklar, ardıl görüntülere bulanarak, şok dalgaları yerin içinden dişli dişler gibi geçiyordu.

Yine de yaratık hareket ediyordu, kömürleşmiş bedeni imkansız bir zarafetle kayıyordu, siyahlaşmış eklemleri geriye, yanlara, kemik ve kasın sınırlarını zorlayarak bükülüyordu. Gece Korkusu'nun üç eli, korkunç formunun geri kalanıyla birlikte yanmış, bedeninin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti.

Yaratık, her geçen saniyede eline daha fazla alışıyormuş gibi görünüyordu.

Raizel'in yumruğu, göğsüne bir gürültüyle çarparak, altındaki toprağı çökertti... ama Belial'ın gülümsemesi sadece daha da genişledi, çenesi daha da açıldı, sanki bir adamın kaliteli şarabı tadarkenki gibi şiddeti içiyordu.

Çat.

Taşın çatlaması gibi bir ses. Raizel'in gözleri aşağı kaydı. Yaratığın pençeli eli—Gece Korkusu'nun eski uzantısı—bir milisaniye önce kaburgalarının bulunduğu yerden geçerek saplanmıştı.

Yeterince yana kaymıştı, ama ucu hala yanını sıyırarak, onu parşömen gibi kesiyordu. Paragon geri hamle yaptı, ama Belial amansızca peşinden gitti, uzuvları karanlık şeker gibi uzanarak, parmakları havayı tırmalayan dişli pençelere dönüşüyordu. Her bir savuruş, ardında karanlık izler bırakıyor, yerin altındaki toprakları hırpalayan ve aşındıran kötü niyetli siyah duman izleri bırakıyordu.

Raizel'in botu yere çarptı, sabit noktasını sağlamlaştırdı. Dünyası etrafında bükülürken, öfkeyle dolu bir kuyruklu yıldız gibi ileri fırladı. Dirseği yaratığın boğazına çarptı—

Çat

—ama Belial'ın başı sadece sallandı, boynu kırılmış bir kamış gibi büküldü. Serbest eli fırladı, avuç içi Raizel'in göğsüne çarptı.

Paragon'un nefesi akciğerlerinden patladı. Geri kaydı, topukları fayans zemininde derin yarıklar açarak kayarken, ama yeterince hızlı değildi. Belial zaten oradaydı, bedeni havada yeniden şekilleniyordu, uzuvları ıslak, patlayan seslerle yerine geri dönüyordu. Üç kolu, kararmış dallar gibi yükseldi ve obsidyen dikenler fırtınasıyla aşağı indi.

Raizel, hareketleri bir hassasiyet bulanıklığıyla dokudu, ama yaratık onu öngördü. Bir yumruk omzuna çarptı ve etki, kemiklerinde bir akort çalgısı gibi yankılandı. Sarsıldı—ve Belial'ın ağzı açıldı, diş sıraları parıldıyordu. Boğuk bir çığlık patladı, ses değil ama basınç, yolundaki havayı buharlaştıran yoğun bir bozulma ışını.

Paragon kollarını kavuşturdu, kendini sabitledi. Işın vurduğunda, altındaki zemin kayboldu, dumanlı bir kanyon haline geldi. Ama Raizel askıda duruyordu, zarar görmemişti, sabit noktası onu fırtınanın gözüne yükseltiyordu. Ter, şakaklarından aşağı damladı ve yaratığa dik dik baktı.

Ağır bir nefes verdi ve iç çekti.

“Eh, sanırım yeterince test yaptım.”

Konuşurken, bedeninin etrafında gümüş ve parıldayan bir zırh oluşmaya başladı, cildinde hızla hareket eden beyaz kıvılcımlar tarafından taşınıyordu, zırhın maddileşmesi için karmaşık yollar açıyordu.

Havada askıda duran bir tür şövalye vardı. Varlığı etrafındaki alanı kontrol ediyordu. Parlak gümüş zırh, karanlık örtünün arasından kaçmayı başaran soluk ışık altında parlıyordu. Her plaka mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, form ve işlevin bir başyapıtıydı. Zırh, güçlü çerçevesine yapışmıştı, üst üste binen parçalarla katmanlanmıştı ve en hafif hareketle fısıldıyordu, hem ihtişamı hem de kaçınılmaz yıkımı anlatan bir parıltı yansıtıyordu.

Altın süslemeler, zırhının kenarlarını süslüyordu, omuzlardan ve bileklerden pençeler gibi tırmanıyordu—keskin, zarif ve asil. Metalde donmuş ateş gibi ışığı yakalıyor, siluetini sert, tavizsiz bir aura ile çerçeveliyordu. Boynuna sarılmış beyaz bir atkı, zırhının katı parlaklığına zıt bir şekilde göğsüne doğru sarkıyordu, sadece onun hissedebileceği hayaletimsi bir rüzgâr tarafından rahatsız olmuş gibi dalgalanıyordu.

Belinden akan mavi bir tabard, sert gümüş zırhının karşısında alacakaranlık bir perde gibi asılı duruyordu, her ince hareketle dalgalanıyordu. Altında, zincir zırhı bacaklarının gölgelerinden parlıyordu, her bir halka hareketi engellemeden savunmak için titizlikle dokunmuştu. Kaval kemerleri keskin konturlarla şekillendirilmiş, avını takip eden bir yırtıcının ölümcül hareketliliğini korurken ezici darbeleri dayanacak şekilde dövülmüştü.

Miğferi, egemenliğin özüdür; efsanevi bir canavarın boynuzları gibi geriye doğru kıvrılmış—yanlardan yukarı doğru kavisli altın zirveler, dar vizörü düşmüş bir monarkın tacı gibi çerçeveliyordu. Gölgeler yüzünü örtmüştü, özelliklerini bilinmez kılıyordu—çelik ve kararlı sessizlik içinde sarılı bir muamma.

Ellerinde iki kılıç tutuyordu. Karanlık metal, zırhının parıltısına karşı keskin bir kontrast oluşturuyordu—biri omzuna yaslanmış acımasızca uzun bir kılıç, diğeri ise beline bağlı, hala süslü kını içinde uyuyordu.

Çapraz korumaları, zırhının altın detaylarını yansıtıyor, kötü niyetle sivrilmiş ve saldırıya hazır bir şekilde duruyordu. Silahlarının ağırlığına rağmen, mükemmel bir duruşla duruyordu—bir dağ kadar hareketsiz, geçmiş bir çağın bekçisi gibi, korkunç ihtişamına göz atanların hafızasına sonsuza dek kazınmıştı.

Paragon Raizel, canavara aşağıdan bakarak, vizörünün karanlık derinliklerinde yeşil bir ışık küresi yanmaya başladı.

"Gel!"

Şeytani Belial'ın gülümsemesi daha da genişledi, cildi köşelerinden çürümüş parşömen gibi yırtıldı. Çalınmış kolu titredi, hâlâ Raizel'in kanıyla ıslaktı. Paragon'un yeni zırhı vınladı, altın kenarları etrafında kristalleşen havanın içinden kinetik ışık kıvrımları sızıyordu.

Raizel'in vizörü kötü bir ışıkla parladı, kılıcı omzundan düşürerek sessiz savaş alanında boş bir yankı bıraktı. İkinci kılıcı kınımdan çıkardı ve kraterin içine fırlattı.

Hava yoğunlaştı, bekleyiş içinde askıda kaldı. Hatta sürüklenen rüzgar bile nefesini tuttu.

Sonra başladı.

Raizel hareket etmedi—açıldı. Savaş alanında gümüş bir şerit, zırhlı yumruğu zaten yayda.

Belial, Gece Korkusu'nun pençesini engellemek için kaldırdı, ancak Raizel'in hızı swing ortasında iki katına çıktı, hızı aniden doğaüstü bir şiddetle doygun hale geldi.

Darbenin etkisi, yeni doğmuş bir yıldız gibi patladı, pençeyi siyah bir ikor fountain'ında tamamen kopardı. Kesilen uzuv havada sıvılaştı, Belial'ın bedenine geri dönmek isteyen bir yılan gibi kıvrıldı.

Paragon'un darbesinden sonra, yaratığın gülümsemesi sarsıldı, gözlerindeki kan şiddetle yanıyordu. İleri atıldı, kalan elleriyle saldırarak, yumrukları keskin siyah kemiklerin bir fırtınasına dönüşerek bulanıklaştı.

Raizel hareketsiz durdu, saldırıyı karşıladı. Her darbe zırhına vurdu, altın filigran parlayarak kinetik enerji rezervlerine akarken aydınlandı. Altındaki zemin çukurlaştı, ama duruşu sarsılmaz kaldı—bir kasırgayı içen bir deniz feneri.

Raizel'in yeteneği kurnaz ve bozuktu, hem kendi hareketlerinden hem de etrafındakilerin hareket enerjisini emme etrafında dönüyordu. Bu korkutucu yetenek, öz var olduğu sürece asla yorulmayacağını garanti ediyordu.

Elbette, bu sadece yeteneğinin ana genel görünümüydu; özel yetenekleri daha da korkutucuydu.

Onun serseri yetenek kabiliyeti, örneğin, emilen kinetik enerjiyi tüm vücudunun dayanıklılığını güçlendirmek için yönlendirmesine olanak tanıdı.

Bir Paragon olarak, Raizel'in bedeni o kadar dayanıklıydı ki, Lithia'yı saran felaket niteliğindeki bir patlamanın içinden geçebilir, her şeyi parçalayan şiddetli şok dalgalarıyla birlikte, yara almadan çıkabilirdi. Kızgın sular tarafından sarsılmayan bir taş gibi.

Bu yetenek, onun Kıyamet Behemotu'nun tsunamisi içinde kaygısızca uçabilmesini sağlıyordu.

Paragon'un vizöründeki yeşil ışık, vahşi bir yoğunlukla parladı. Alçaldı ve ileriye doğru fırladı, tekrar açıldı. Hızı, arkasında toprağın çığlık atmasına ve parçalanmasına neden oldu.

Canavara yaklaşırken yumrukları sıkı sıkı kapandı. Çarpışma anında, devasa şok dalgaları altlarındaki toprağı kırdı ve molozları gökyüzüne fırlattı. Şeytan dengesini kaybetti, engebeli arazide sendeledi, ancak Paragon Raizel imkansız bir şekilde dengede kaldı, elleri ikiz toplar gibi ileriye fırladı.

Her darbe, iğrenç yaratığın kömürleşmiş derisinde ince şok dalgalarıyla dalgalanmalara neden oldu. Paragon'un saldırısını engellemeye çalışırken, yaratığın ellerinde sığ kesikler açıldı.

Bir an için, şeytan duraksadı, herhangi bir zeki yaratık gibi şaşkınlık içinde kaldı. Paragon, jilet gibi keskin yumruklar attı ve her darbe ile çift hasar verdi.

Şeytanın derisi, darbelerinin gücü altında titrerken, aynı zamanda keskinlikleriyle kesiliyordu. Kömürleşmiş derinin, Paragon'un daha önce karşılaştığı her şeyden daha dayanıklı olduğu ortaya çıktı—daha düşük canavarlar çoktan yok olmuştu.

Paragon Raizel, böyle bir savaşı öngörmüştü. Bu, neden tüm o yıkıcıları tek başına etkisiz hale getirdiğini, süreç boyunca büyük miktarda kinetik enerji emdiğini açıklıyordu.

Böylesine bol kinetik enerji şimdi paha biçilmez olacaktı, ancak dikkati sürekli olarak yarıktan sarkan devasa ele kayıyordu.

Tek başına bir Şeytan Belial, yeterince endişe vericiydi. Değerli Mentee'sini böyle bir tehlikeye maruz bırakmak istemeyen Raizel, önce bu tehdidi ele almaya karar verdi. Sonrasında herkes Leviathan'a karşı birleşmek zorunda kalacaktı.

O zamana kadar... birleşik güçlerinin yeterli olmasını ummaktan başka çare yoktu.

Ama önce, bu kötü, doğaüstü canavarı aşmak zorundaydı.

Enerjisi, herhangi bir bıçaktan daha keskin bir şekilde örtülü yumruklarıyla amansız saldırısına devam etti. Her darbe, rakibine binlerce mızrak fırlatıyormuş gibi hissediliyordu.

Önceki savaşlardan emdiği enerji, saldırısını besliyordu ve hızlı, hassas hareketleri zaten daha fazlasını topluyordu. Bunun ötesinde, etrafındaki herkesin hareketlerinden ince bir şekilde enerji topluyordu.

Öz Manifestasyonu'nun hafif bir aurası, tüm şehre yayılmıştı ve etkisini ince bir şekilde her şeye dayatıyordu.

Yaratığın gözleri, Paragon'un darbelerini engellemek için üç kolunu da kullanırken yanıyordu. Her darbe ile bedeni dalgalanıyor, altındaki zemini bükmek ve çatlatmak için yeterince güçlü şok dalgaları üretiyordu.

Çirkin kanatlarını genişçe açtı ve Paragon'a dönmeden geri çekilerek havalandı. Ama Raizel, bir an bile tereddüt etmedi.

Yaratığın kanatlarını açtığını gördüğü an, bacaklarının altındaki devasa bir şok dalgası sıkıştı ve aniden patladı.

Canavar havalandığında, Paragon zaten mesafeyi kapatıyordu ve ona acımasız darbeler yağdırıyordu.

Hava da süzüldüler, aşağıda parçalanmış topraklar bıraktılar. Tam bir binanın içinden geçtiler, ama Paragon Raizel etkilenmedi.

Canavarı boynundan yakaladı, kavrayışı, abartının boğazını yırtmaya çalışan bıçaklar gibi sıkıydı. Ancak yumruğunun altındaki boyun, teslim olmayı reddeden, katı bir alaşım direği gibi görünüyordu.

Hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı!

Boynunu daha sıkı kavrayarak, elini savurdu ve canavarı yakındaki ahşap dolaba çarptı. Mobilyanın arka kısmı, şiddetli bir rüzgar patlamasıyla parçalandı ve duvar hemen ardından sarsılarak tüm binayı sarstı.

Paragon Raizel durmaksızın ilerledi. Canavarı daha da yaklaştırdı, kavrayışı hala et için aç bir bıçaklar gibi sıkıydı ve yaratığın karnına bir başka sert darbe indirdi. Darbe, yaratığın gözlerinin fırlamasına neden oldu ve ağzından siyah kan fışkırdı.

Sırtından bir rüzgar patlaması meydana geldi, etrafındaki her şeyi bir kasırgada yapraklar gibi süpürdü.

Ağrısından zar zor kurtulmuşken, canavar Paragon'u yakalamak için hamle yaptı, ancak elleri havada dondu, zorla geri çekildi.

Paragon'un gözleri bir anlığına büyüdü. Canavarın saldırısını neden durdurduğuna dair bir belirsizlik hissetse de, en güçlü dayanıklılık enerjisiyle kendini örtmüştü ve sarsılmadan durdu.

Sonra grotesk bir şeye tanık oldu—canavar, çaldığı ellerini parçalamaya başladı. Kalan her bir eli diğerine sıkıca tutarak, acımasızca ana bedeninden kopardı. Kalın siyah kan serbestçe akıyor, ayaklarının dibinde yağ gibi birikiyordu.

Yaratığın şeytani yüzünde eğri bir gülümseme yavaşça belirdi.

Canavarda tuhaf ve farklı bir şey vardı, ama Paragon Raizel bununla pek ilgilenmiyordu. Önemli olan, ne yapmaya çalışırsa çalışsın onu parçalamaktı.

Eli, yaratığın boynundan hiç ayrılmadı, o yaratığın ödünç aldığı ellerini koparmaya çalışırken bile.

Paragon Raizel hasarı artırdı. Yaratığın hemen üzerinde korkunç bir şok dalgası yarattı, havanın ezici ağırlığını serbest bırakmasına neden oldu. Zemin altlarında çökmeye başladı, canavar görünmez bir çekiçle vurulmuş gibi batıyordu.

Paragon, ardından Ephemeral yeteneğini serbest bıraktı ve bu, hareketlerini fizik yasalarının ötesine yükseltti. Yıkıcı bir güç oluşturmak için herhangi bir ivme birikimine ihtiyaç duymuyordu; tek yapması gereken sallamaktı.

Vagrant yeteneğini eklediğinde, her bir sonraki darbesiyle saldırı hızını artırdı.

Her ardışık darbe ile ivme kazandı, sıfırdan değil, insan potansiyelinin zirvesinden gibi görünen bir noktadan, her hareketle sınırları parçalayarak. Bir kasırga haline gelene kadar güç toplayan bir fırtına gibi.

Her darbe, duvarları toza çeviren rüzgar seliyle patladı. Canavarı yerinde sabitledi, kaçmasını engelleyerek sürekli hasar vermeye devam etti.

Tüm bunlar, vizörünün karanlık derinliklerinde parlayan rahatsız edici bir yeşil ışıkla gerçekleşti.

Yaratık sonunda isyankar ödünç alınan eli kurtarmayı başardı ama Paragon'un kılıç yumruğunda sıkışmış kalmaya devam etti, boynu o kesici boğma tutuşunda yakalanmıştı.

Yine de o çarpık gülümseme, şeytani yüzünde bir şekilde donmuş kalmıştı, Paragon'u hafifçe rahatsız ederek.

Raizel yumruğunu güçlendirdi ve onu daha da yaklaştırdı, elini yaratığın gözlerini ezmek için kaldırdı. Ama o anda, bir şeyin yanlış olduğunu hissetti.

Kaşlarını çattı ve yavaşça sağ tarafına döndü.

Kaldırdığı el... artık... yok muydu?

Kafa koruyucusunun altında gözlerini karanlık bir kafa karışıklığı kapladı. Kızgın bir şekilde bakarken, vizörünün yeşil ışığı acımasız bir yoğunlukla parlıyordu.

Canavar şimdi elini takmıştı.

Sol tarafında, çürümüş ve kömürleşmiş bir el vardı - çaldığı üç elden geriye kalan sonuncusu. Sağ tarafında ise Paragon'un kendi eli vardı.

Yaratık, kömürleşmiş, yanmış bedeniyle birleşmiş bir alabastra tenli el ile doğaüstü görünüyordu. İnsan eti ve canavarımsı formun kutsal olmayan bir birleşiminde, lanetlenmiş ve terkedilmiş bir dokumacı tarafından yaratılmış grotesk bir duvar halısını andırıyordu.

Şeytani canavar daha geniş bir gülümseme ile alabaster elini hareket ettirdi ve Paragon'un zırhlı elini yakaladı.

Hayatında ilk kez, Paragon Raizel, kendi elinin acımasız ve yorucu kesiklerinin hedefi olmanın ne demek olduğunu hissetti.

Tüm bedenini dayanıklılığını artıran bir momentum ile kaplamıştı. Ancak yumruğunun keskinliği de aynı momentumdan kaynaklanıyordu.

Yaratık elini kavradığında, kemik ve kasın içinden keskin, zalim bir acı geçti, onu inlemeyi bastırmaya zorladı.

Kırmızı kan fışkırarak çıktı, yumruğunu geri çektiğinde ve sendeleyerek uzaklaştığında, tek kalan eli sarkıyordu.

Canavarın elini inceledi. Yaratık açıkça elini koparmamıştı - zırhlı kısmı olmadan bir şekilde onu emmişti. Ve kendi sağ tarafı, sanki hiç el olmamış gibi görünüyordu, zırh içinde ona yer bırakmamıştı.

Raizel, bu yüksek canavarların sahip olduğu güçler hakkında bazı şeyler biliyordu.

Gerçek şu ki, insanlar gibi her canavarın da benzersiz yetenekleri vardı. Düşük rütbelerde bu yetenekler uyku halindeydi; yüksek rütbelerde ise aktif hale geliyordu. Rütbe ne kadar yüksekse, bu yetenekler o kadar belirginleşiyordu.

Bir Behemoth, doğayı belirli bir ölçüde bükebilen bir Paragon kadar güç sahibiydi.

Peki, bir Belial ne yapabilirdi, hele ki şeytani olanı? Tüm yanlışlıkların derinliklerine çok daha yakın bir varlık, karanlığın dibine ulaşmak için sadece bir adım eksik.

'Kavramı yeniden yazmak mı?'

Raizel buna inanmayı reddetti, ama gerçek gözlerinin önündeydi. Tek açıklama, elinin kavramının yeniden yazılmış olmasıydı.

Raizel'in onu asla sahiplenmemiş gibi, yaratığa aktarılmıştı.

'...bu korkutucu olurdu.'

Gerçekten de öyle olurdu, eğer şüpheleri doğru çıkarsa. Aslında, öyleydi, bu yüzden zaten korkutucuydu.

Ama onun yapabileceği şeylerde bir sınır olmalıydı.

'Breakneck Edge kullanmanın en iyi yönetebileceği şey olduğunu düşünüyorum.'

Breakneck Edge, onun yumruğunu ölümcül bir şekilde keskin hale getiren yetenekti. Paragon Raizel, canavarın muhtemelen sadece bu yeteneği kullanabileceğini düşündü çünkü elin erişimi olan tek şey buydu.

Onun tüm yeteneklerini kullanması imkansızdı. Bir kişinin yeteneğini kopyalamak, her yeteneğin derinlemesine köklü olduğu için akıl almaz bir kavramdı. Birisi çekirdeklerin özünü çıkarıp emmedikçe, yetenekleri kopyalayamazdı.

Ve eğer bir şekilde yetenekleri kopyalamayı başarabilselerdi, çekirdeksiz olmaları gerekirdi; bu da başka bir imkansızlık, çünkü çekirdeksiz bir kişi sıradan bir insandan farksız olurdu.

Bu bilgi, dünyanın akışını belirleyen yasaların temelini oluşturdu. Eğilmez bir kural.

Bu yüzden Raizel emindi.

Yaratık, çalınan eli test ederken parmaklarını açıp kapatarak uğursuz bir şekilde gülümsedi, sanki bir müzisyen ölümcül bir performanstan önce yeni bir enstrümana alışıyormuş gibi.

Paragon Raizel, yaratığı gözlemleyerek tam gücünü serbest bırakmaya hazırlanıyordu. Leviathan ile yüzleşmesi gerektiği için tereddüt etmişti. Paragon olarak geniş öz rezervlerine sahip olmasına rağmen, bunlar sonsuz değildi. Öz Manifestasyonu kullanmak, rezervlerini korkunç bir hızda tüketiyordu ve bu duruma ulaşmaktan kaçınmayı umuyordu.

Yine de bir şekilde savaşmaya devam etmeliydi. Tek kalan eli ciddi şekilde yaralanmış ve kanıyordu; bileğini zar zor kontrol edebiliyordu. Ama en azından, ne kadar hasar görmüş olursa olsun, el üzerinde kırılgan bir kontrolü sürdürüyordu.

'Bununla bir şeyler yapacağız.'

Şeytani Belial, Paragon Raizel'e doğru yürümeye başlamıştı, uzun bacakları ve düz yüzgeçli ayakları dağınık odun parçalarını kayıtsız bir şekilde eziyordu.

Sonra aniden durdu.

Yaratığın çirkin yüzü, yavaşça aşağıya bakarken korku ve küçümseme ifadesine büründü.

Ateşli karanlıktan fışkıran siyah, parlak bir el, canavarı bırakmayan bir güçle canavarın bacağını kavradı.

Kuzey, savaş alanında bir sis gibi süzüldü, birçok kişi, hatta kendi müttefikleri tarafından bile algılanamadı. Ama nereye uçsa, düşmanları tökezledi ve müttefikleri rahatladı.

Müttefikleri, bu anlamda, başka hiç kimse değildi, sadece çağırdıklarıydı. Siyah Mamba, canavarlara karşı hızla sıçrayarak bir yerden bir yere atladı. Kuzey, çağrının nasıl iki ek el kazandığını bilmiyordu, ama Siyah Mamba çaresiz görünüyordu ve yeni bir keşif eşiğindeydi.

Siyah Mamba'nın umutsuz gözlerindeki ifadeyi görmekten daha fazlası, Kuzey, [Link] sayesinde duyguyla rezonans kurabiliyordu. Hepsinin ne hissettiğini sezdi.

Elbette bazı duygular diğerlerinden daha canlı bir şekilde kaydedildi. Örneğin, Siyah Mamba'nın duyguları.

Northern, buna takılmamaya çalıştı, bunun yerine illüzyonlu kılıcını bir boya fırçası gibi dokuyarak, gökyüzünü korkunç bir yıkım paletiyle renklendirdi.

Bir binanın kenarına indi. Bir dakika sonra, biri yapıya çarptı ve yuvarlandı. Arkalarında, Northern'ın bir kopyası belirdi ve korkunç momentumlarını durdurdu, kişiyi ayağa kaldırmasına yardım etti.

Sonra Northern onlara doğru yürüdü.

“Jeci.”

Jeci başını eğdi.

"Sana rahatsızlık verdiğim için üzgünüm..."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Hadi ama, bunu bırak. Bana bir yük mü?"

Siyah kıvılcımlar, onun serbest elinin etrafında dönerken ona konuştu.

"Sen bana bir yük değilsin. Aslında, gelişimin harika. Henüz bir

Bilge bile değilsin ve zaten Behemoth'larla başa çıkıyorsun. Bu gerçekten büyük bir başarı, Jeci."

Uykusuz gözleri bir an için büyüdü, yanakları hafifçe kızardı.

Sonra, hafif bir gülümsemeyle bakışlarını aşağıya indirdi.

“Teşekkür ederim, ustam.”

“Rica ederim. Al.”

Jeci, Kuzey konuşurken başını kaldırdı. Karışık bir ifadeyle eline baktı. Birkaç gözle süslenmiş yuvarlak bir kalkan uzattı.

Onu Northern'dan alırken garip bir şekilde inceledi, sesini dinledi.

“Artık senin.”

Jeci'nin gözleri büyüdü.

“Usta, bunu yapmana gerek yok—”

“Bu benim için gerçekten faydalı değil. Bir kontrol et. Senin için iyi olmalı.”

Gülümsedi ve başını okşadıktan sonra tekrar savaşa atladı. Tek bir sıçrayışla, çatının düz yüzeyini parçaladı ve kaosa karıştı.

Bu arada, Jeci bir dakika boyunca donakalmış bir şekilde kalkanın bileşenlerini inceledi.

Elbette, Northern'ın zindanın onuncu katındaki, ısrarla ölmemeyi reddeden patronu yendikten sonra aldığı Bin Gözün Tabakları'ydı.

[Dikkatli Göz] gibi emirleri vardı, bu da kullanıcısının saldırı desenlerini tespit etmesine olanak tanıyordu. Northern, Kaos Gözleri ile bunu zaten yapabiliyordu. [Göz Atma], kalkanın parlak kırmızı bir ışık yaymasını sağlayarak rakipleri geçici olarak kör ediyordu. Northern'ın buna da ihtiyacı yoktu.

Ve [Kan İhtiyacı], kalkanın baskılayıcı bir kan arzusu salmasına izin veriyordu. Ancak kalkanın serbest bırakabileceği her şey, Northern'ın boş kalbinde gömülü olan kan arzusuna kıyasla soluk kalıyordu.

Northern'dan bahsetmişken, o zaten savaş alanında süzülüyordu. Ama farklı bir silahla.

'Grengar'ı kullanalı uzun zaman oldu.'

İkiz bıçaklı sopa ellerinde dönerken, kavisli bıçakları ölümün orakları gibi, silahı hızla döndürdükçe havada yuvarlanıp dönüyordu. Soldan sağa kayarak, bu yaratıkların kanatlarını acımasızca yırtıyordu.

Defalarca, Grengar kendisini en korkutucu silahı olarak kanıtladı. Northern, onunla alışılmadık bir uyum hissetti; sanki elinde olduğunda her şey çok daha basit hale geliyordu.

Tek zorluk, kişisel tercihi idi. Gerçekten kılıcı tercih ediyor ve ondan zevk alıyordu. Bu, ikiz bıçaklı sopada yetenekten yoksun olduğu anlamına gelmiyordu.

Hareket halindeyken, uçarken bile, silahı vücudu etrafında döndürdü, merkezkaç kuvvetini tüm formuyla taşıdı. Hızlı ardışık darbeler verdi; takip edilmesi neredeyse imkansız ve karşı konulması çok hızlıydı, asla yıkıcı güçlerinden ödün vermedi.

Sopayı ellerinde döndürdü, ivme kazanmak için hafifçe yükseldi. Aşağı inerken, arkasından üzerine saldıran bir yaratığın sırtına güçlü bir aşağı doğru darbe ile geri döndü ve onu yere çarptırdı. Tüm alanda gürültülü bir ses yankılandı, şehir titredi; yaratık yere çarptığında binalar arasında dev bir krater açtı.

Grengar'ı geri savurdu, arkasından üzerine atılan bir canavarın boynuna orak bıçağını gömerek. Soğuk gözleri kaskının altında parladı, zırhının dört gözündeki mavi alevler kötü bir yoğunlukla yanmaya başladı.

Bir tam ileri sallama ile, yaratığın boynunu kesti, saldırısının gücüyle ileriye doğru taşıdı ve sonra fırlattı.

Elbette, Northern'ın saldırıları sadece fiziksel darbeler değildi. Her biri [Echo] ve [Return] ile harmanlanmıştı, saldırının kendisini çarpan bir etkiyle aynı noktada çoğaltıyordu.

Saldırıları, ne kadar basit görünseler de, sürekli olarak DiY'in yardımıyla Tam Etki ve Hayalet Darbesi yeteneklerini birleştirerek yıkıcı sonuçlar doğuruyordu.

Göz kamaştırıcı bir hızla ileri fırladı ama aniden durdu, bakışları sağda uzak bir binaya çekildi—birkaç an önce Paragon Raizel ve Şeytani Belial'ın çarpıştığı yeri gördüğü yer.

'Onu hiç çağırdığımı hatırlamıyorum...'

Gece Korkusu, Sınırsız Boşluğun kapısını tek başına yırtıyordu.

Bunu başaran birkaç kişi vardı—sadece Bairan ve Revant. Diğerleri Northern'ın onları çağırmasına ihtiyaç duyuyordu; sonuçta bu yüzden çağrılar olarak adlandırılıyordu.

Ama aniden, Northern bir duygu patlaması hissetti—öfke, hiddet, bir çağrısından patlayan kızgın bir öfke.

Bu öfke, o an Black Mamba'nın hissettiği herhangi bir duygudan daha canlı bir şekilde yanıyordu.

Elbette, ellerinin çalınması, Gece Korkusu içinde yoğun ve umutsuz bir şey ateşlemiş olmalıydı, şeytanı Sınırsız Boşluktan bir yol açmaya zorlamıştı.

Hem yanlış hem de şaşırtıcıydı. Sınırsız Boşluk'tan geçmek, gerçekliğin kendisini yırtmak gibiydi. Kuzey'in onlar için sadece örtüyü yırtması çok daha kolaydı.

Ancak, çağrı yalnızca kendi iradesiyle çaresizce ilerliyordu. Öfkesi, siyah parlak liflerinin her bir parçasını besliyordu.

Ve burada durmadı. Gece Korkusu hakkında bir şeyler değişiyordu. Bir şey evrim geçiriyordu.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı. Gece Korkusu'nun varlığının derinliklerinde yanan rahatsız edici alev hakkında belirsizdi. Bu daha önce görülmemiş gibi görünüyordu.

Başlangıçta, Night Terror'ın boşluk rütbesinin evrim geçirdiğini düşündü—bu endişe verici olmazdı. Ama boşluk rütbesi evrimleri doğal olarak gerçekleşiyordu ve Northern her zaman bu olayların ne zaman meydana geldiğini bir şekilde biliyordu.

Bu kadar dramatik olmamıştı.

Bu, Night Terror'ın ruhunun derinliklerinde bir şeyin doğuyor gibi olması gibiydi. Kötü ve iğrenç bir şey.

Northern izlerken, bina şiddetle sarsıldı ve yan duvarları patladı, kömürleşmiş şeytanı fırlattı. Hemen ardından iki figür geldi—biri parlak siyah, diğeri parlayan gümüş. Her biri canavara karşı şiddetli bir güç girdabında çarpışarak, yaratığa cehennem gibi darbeler indirdi.

Ancak yaratık, onların birleşik hızına karşılık verdi, darbelerini o kadar hızlı engelledi ki elleri rüzgar gibi bulanıklaştı. Yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı, sonsuza dek onları alay ediyordu.

Night Terror ve Paragon Raizel canavara karşı birlikte hareket etmişti, ama durum hala tehlikeliydi. Tamamen değişmemişti, ama baskı Paragon Raizel üzerinde azalacak, ona Leviathan için güç tasarrufu yapma imkanı verecekti.

'Onlara katılmalı mıyım?'

Northern bunu kısaca düşündü ama fikri reddetti. Paragon Raizel'in geri durmasını istemesinin sadece onun güvenliği için değil, aynı zamanda yalnızca bir Belial'ın mı ortaya çıkacağından emin olmadıkları için olduğunu anladı.

İfadesi ani bir farkındalıkla karardı.

'Eğer o iğrenç şeyden daha fazlası ortaya çıkarsa, bu felaket olur.'

Derin bir nefes aldı ve Grengar'ı daha sıkı kavrayarak Lynus ve

Shard Creeper'a sorun çıkaran bir Behemoth'a doğru daldı.

Yaratık, keçinin hafıza illüzyonlarına karşı son derece dirençli görünüyordu.

Ayrıca, rüzgarla bir ilişki kurmaya başlamıştı.

'Tsk!'

Bu yaratıklar dışarıda ne kadar uzun kalırsa, tehlike o kadar büyüyordu.

Yarığın içinde, Behemotlar dünyayla olan ilişkilerini öğrenemiyorlardı. Sahte prensiplere uyan bir hücrede hapsedilmişlerdi. Ama o sınırı aştıkları anda, sürekli öğrenmeye başlıyor, zihniyetleri evrim geçiriyordu.

Bu son derece rahatsız ediciydi. Şu anda, Behemotlar Öz Manifestasyonu gibi önemli bir şeyi gerçekleştiremiyorlardı, ama bunu ustalaşmaları sadece bir zaman meselesiydi.

Kuzey, bu mümkün olmadan önce hepsini ortadan kaldırmak zorundaydı.

Ayrıca, Paragon Raizel ve Belial'ın yarığın dışında var olmaya devam ederken başına gelenler hakkında endişeliydi.

'Yarığın dışında canavarlara karşı savaşmanın, içinde olmaktan daha tehlikeli olacağını asla hayal etmemiştim.'

Onun cehennem olarak düşündüğü yerin aslında, dünyayı canavarların acımasızlığından koruyan bir güvenli sığınak olduğunu kim düşünebilirdi?

Riftlerin, gerçekliğe parçalanmadan önce meydan okunup yenilmesi gerektiği şaşırtıcı değil, dünyaya canavarlar salarak.

Kuzey, canavara çarptı, onu ikisinden aşağıya doğru çekerek. Hafif bir zorlanmayla, Grengar'ı kaldırdı ve kavisli bıçağının bir ucunu canavarın arkasına sokmaya başladı, aynı zamanda dengesini bozmak için kanatlarından birini yakaladı.

Canavar, düşme kuvvetine yenik düştü, dengesi kayboldu. Bunun ötesinde, varlığını kökünden sarsan bir etkiyle başa çıkmak zorundaydı, dayanılmaz ve ısrarcı bir güçle geçilemez derisini ezerek.

Derisinde çatlaklar belirmeye başladı.

Ama rüzgar ince bir şekilde yanıt verdi, yaratığa öyle bir yardımda bulundu ki, dikkatsiz düşüşü yumuşatılıyordu. Birkaç an önce yere düşmesi gerekiyordu, ama hala gece rüzgarının kollarında sallanıyordu.

Kuzey bunu fark etti, ama biraz geç.

Gece Korkusu zırhının acımasız gözlerinin arkasında yüzünü buruşturdu ve pençeli, zırhlı ellerini daha derinlere soktu. Yine de yaratığın derisini çizemedi, ama tutuşu sıkılaştı, daha fazla kuvvet uygulamasına izin verdi—sanki kanatları köklerinden koparmak istiyordu.

Grengar'ı kullanmak için kendini konumlandırması gerekiyordu—

Düşüncelerini duraklattı.

'Tamam... cehennem...'

Kuzey gözlerini kısaca kapattı, mekânsal farkındalığındaki her şeyi emdi. Dikkatinden kaçan havada tek bir şey bile hareket etmedi.

Artık bununla ilgilenmeyeceğine kendine söz verdi. Sadece yeteneklerinin tam kapsamını serbest bırakacaktı. Yine de, bu tür anlarda mantıklı bir şekilde düşünürken buldu kendini, durumu ele almanın ince bir yolunu buluyordu.

Artık durması gerekiyordu.

İç çekti ve kaskının ağız bölgesindeki üst üste binen plakalar arasından soğuk, dumanlı havayı dışarı üfledi.

Zırhının altındaki dudakları donmuş beyaz bir renge büründü, yavaşça çatlayarak sanki donmuş gibi görünüyordu.

Buz parçaları zırhının üzerine yayıldı. Hava da onu takip etti, sıcaklığı hızla düştü.

Kuzey'in çağrıları aşırı sıcaklıklara karşı bir miktar dirençliydi, bu yüzden hareketleri garip olaydan büyük ölçüde etkilenmedi.

Ancak Lynus, her zamanki gibi uçamıyordu. Buz, cam kanatlarının üzerine yayıldı ve onu yavaşlamaya zorladı. Kanatlar çatlamaya başladığında, bir çatı bulmayı başardı ve tamamen parçalanmadan hemen önce üzerine düştü.

Jeci, havayı donduran soğuk saldırısından tüm vücudunun titrediğini hissettiği anda hızla indi.

Lynus, onun sağlam bir zemin kazandığı aynı çatının üzerine düştü.

Ayakta durdu, gümüş kaskı açılarak yüzünü ortaya çıkardı. Koyu, öfkeli bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Bu lanet olası herif yine ne yapıyor?"

"Efendime nasıl hitap ettiğine dikkat et!"

Jeci, onunla göz göze geldi, bakışları çarpık, kötü niyetli bir yoğunlukla parlıyordu. Onun bakışları ise acımasız bir öfkeyle yanıyordu.

İçini çekti ve bakışlarını çevirdi. Northern ile ilgili konularda, kediler ve köpekler gibiydiler. Jeci, Lynus'un ona bakışını küçümsüyordu.

Yine de, bir şekilde, ikisi bu durum yüzünden garip, çarpık bir savaş bağı geliştirmişlerdi.

Bakışları birbirlerinden aniden beyaz rüzgarın merkezine kaydı.

Hava, sanki kötü niyetli, bilinçli bir kar fırtınası şehrin üst kısımlarına inmiş ve orayı kendi bölgesi olarak talep etmiş gibi değişmişti.

Elbette, ikisi de bu çılgın saldırı seviyesinin mimarının başka biri olamayacağını anlıyorlardı, sadece Northern olabilirdi.

Bu durum onları pek şaşırtmadı, ama aynı zamanda da şaşırttı... Hala böyle bir yeteneğe sahip olduğunu fark etmek oldukça ürkütücüydü—onlara saldıran soğuktan daha fazla.

Bu arada, hala direnen Behemoth'un sırtında, Northern mırıldandı

Buz Manipülasyonu dışında Frostheart'ın başka bir yeteneğini kullandığım ilk sefer olduğunu düşünüyorum.

O duraksadı ve nefes aldı.

"Mutlak Sıfır."

Savaş alanı dondu.

Soğuk, boş bir rüzgâr Lithia'nın üst kısımlarında uludu. Burası, antik uykusundan uyanan dev bir donmuş dev gibi hissediliyordu.

Uluma, gecenin dokusuna kazındı, delici ve ham. Sadece bir donmuş kabusun gelişini duyurmakla kalmayıp, aynı zamanda ilkel bir şeyi müjdeledi.

Tüm dünya sanki durdu. Hayır. Durdu.

Beyaz kar fırtınası yoğunlaştı, gökyüzünü tamamen beyaz bir örtüyle kapladı.

Gece gündüze geçmedi, ama şehir, yarığın ortaya çıktığı noktada gökyüzünü kaplayan bunaltıcı karanlıktan anlık bir nefes aldı.

Her şey beyazlığa karıştı.

Tamamen donmuş değildi—daha çok, beyaza boyanmış acımasız bir rüzgarın içinde kaplanmıştı. Onun pençesindeki her şey görünmez hale geldi.

Ascendant Zion ve tüccarları tahliye etmeye çalışan diğer tüm Drifterlar da dahil olmak üzere herkes, sersemlemiş bir şekilde gökyüzüne baktı. Yüzleri renksizleşmiş, gözleri yukarıdaki tuhaf kar fırtınası karşısında dehşetle açılmıştı.

Ne olduğunu veya ne yaptığını anlayamıyorlardı, sadece bedenlerini titretmeye neden olan ani soğukluğun kaynağı olarak tanıyabiliyorlardı.

Ancak, o beyaz genişlikte...

Zamanın kendisi varlığını yitirdi.

İnce bahar buzları gibi parçalandı.

Uzay, donun sessizliği altında parçalandı.

Her şeyin kollarında yakalandığı, ruhlarının soğukla sarsıldığı hissediliyordu. Bu sarsıntı da, kırık zamanla birlikte parçalanmış, ağır bir adımın altında buz gibi çatlamıştı.

Bir anlık...

Bir Bilge'nin korkutucu gücü, ilkel karanlığın özünde tezahür ederek, imkansız bir kavramı gerçeğe kazıdı.

Bu yeteneğin etkisi, Orta Ova'da yıllarca sürecek şekilde kalacak.

Gökyüzündeki beyaz pelerin yavaşça dağılırken, kristal sis gibi dağılmaya başladı, dinlenmek için akıp gitti.

Kuzey etrafa bakındı, derin bir nefes aldı ve nihayet aşağı indi. Altındaki Behemoth, buz kristallerine dönüştü.

Ayakları yere nazikçe dokundu. Lithia ürkütücü bir sessizliğe büründü.

İnsanlar ona çeşitli ifadelerle baktı. Korkmuş. Hayran kalmış. Şaşırmış. Tuzağa düşmüş. Umutlu. Korkmuş. Neşeli. Bir gözler kaleidoskobu.

Toplu bakışlarının altında neredeyse soldu.

Neyse ki, gürültülü bir çarpma sessizliği parçaladı, yer o kadar şiddetle titreşti ki, Kuzey bunu kalbinde hissetti.

Kaşlarını çattı ve kendini gökyüzüne fırlattı, hızla kalan soğuk rüzgârları delip, Gece Korkusu, Yanıcı Fırtına ve Şeytani Belial'ın kalp durduran savaşına tanıklık eden bir binanın tepesine indi.

Çağrısı arkasında düştü, Siyah Mamba'nın gözleri beyaz ışıkla parlıyordu.

Tüy Taşı'nın Işığı nazikçe yanına indi, beyaz pelerin soğuk rüzgârda bir nehir gibi akıyordu. Diğerleri de gelmeye başladı, her biri binanın çatısına yumuşak bir sarsıntıyla indi.

Jeci ve Lynus en son ona katıldılar.

Hepsi aşağıdaki korkutucu savaşa odaklanmıştı, her gürültülü çarpışmada çevreyi yeniden şekillendiren yıkıcı etkisiyle.

Kuzey hareket etmek üzereydi. Birlikte, Belial'ı daha hızlı sona erdirebilirlerdi. Onu çevreyle ilişkilendirmesini ve güçlenmesini durdurmak. Ancak, o adımı atma fırsatı bulamadı.

Bunun yerine, zırhının altında gözleri büyüdü, miğferinin dört mavi alevi şiddetle parlayarak başını gökyüzüne çevirdi.

Jeci ona garip bir şekilde baktı ve başını hafifçe eğerek sordu.

"Bir sorun mu var, efendim?"

Lynus da kaşlarını çattı, Kuzey'in ani uyanıklığını inceleyerek.

Kuzey duraksadı, miğferi boynuna kadar açıldı ve başından iki parlak sol tarafta çıkıntı yapan boynuz bıraktı.

Yüzünde hafif bir kaş çatma ile hepsini inceledi.

...hiçbiri... hiçbiri bunu hissetmiyordu.

Havada bir baskı vardı—ince ama son derece tehlikeli—Belial'ın yırtığı yırtmaya çalışırken yaydığına eşit derecede kötü bir şey.

Ancak rahatsız edici olan şey, o önceki baskının herkesin anında tepki verdiği bir şey olmasıydı.

Bu ise, onlarla hiç kaydedilmiyordu.

Birinin böyle korkutucu bir baskıyı hissedemeyeceği sadece iki durum vardı.

Ya baskı yeterince güçlü değildi—sıradan ve gündelik—arkasında duran bu güçlü yaratıkların keskin duyularından kayıp geçebiliyordu.

Ya da baskı çok güçlüydü—baskın bir şekilde—ve algılama yeteneklerinin çok ötesindeydi. Onun geldiğini göremezlerdi. Asla göremezlerdi.

Havada bu tehlikeli değişimi yalnızca onun hissedebilmesi, ikincisini işaret ediyordu.

Bu da yaklaşan canavarın kesinlikle Night Terror ve Paragon Raizel'in şu anda savaştığı canavardan daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Northern, hepsine baktı, mavi gözleri otoriteyle yanıyordu.

"Hepiniz, Paragon Raizel'i desteklemenin yollarını bulun. Bunu tek başıma halledeceğim."

Jeci dizlerinin üzerine düştü.

"Usta! Lütfen bana izin ver—"

Northern onu kesti.

"Eğer bu, herhangi birinizin üstesinden gelebileceği bir şey olsaydı, sizi hemen içine göndermekten çekinmezdim. Kararım yüzünden zindanda neredeyse hepinizi kaybediyordum. Bu hatayı tekrarlamayacağım. Bu sefer, beni izleyin ve öğrenin, bana hizmet etmeyi seçtiğiniz nedenleri anlayın... ve bunu zihninizde pekiştirin."

Bakışları, ifadesinin son kısmında Lynus'a kaydı.

Sonra, sabit bir şekilde nefes verdi ve onlardan uzaklaşarak ileriye doğru yürüdü.

Northern, onlardan döndüğü anda zihni aşırı hızda çalışmaya başladı. Bu baskıda bir şeyler korkunç derecede yanlıştı. Bunu varlığının her fiberiyle hissedebiliyordu ama doğasını tam olarak kavrayamıyordu.

Kendi algısını neredeyse sorguladı. Sonuçta, boşluğun ve kaosun etkisiyle son derece güçlü olmasına rağmen, o hala sadece bir Bilgeydi.

Onun artan farkındalığını azaltabilecek canavarlar vardı - o sadece daha önce onlarla karşılaşmamıştı.

Şimdi, diğerlerinin canavarın varlığını fark etmediğini gözlemleyerek, son derece temkinli hale geldi.

Kuzey, yürürken birden gözleri açıldı.

...ama çok geçti.

Geç olduğunu biliyordu.

Önünde, bir gözünü oymak için nişan almış, kıvrımlı, keskin siyah pençeler belirdi. Olay o kadar hızlı gerçekleşti ki, geri atılmayı denese bile, pençeli el gözünü yakalamadan önce kaçamayacaktı.

Ancak, Kuzey'in şokuna, el hareketinin ortasında dondu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Yüzünde ter damlaları belirdi ve omuzları, ölümün kaba dişlerinden kurtuluşunun rahatlığıyla titredi—bu sefer, yaşadığı diğer ölüm tecrübelerinden daha gerçek ve somut bir şekilde.

O donmuş anda, görünmez oldu ve üç metre geride belirdi.

Gördüğü şey karşısında gözleri tekrar açıldı.

“...Siyah Mamba...?”

Gözlerine inanamadı.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Tamam, dinleyin! Herkes! Son zamanlarda karşılaştığım bir şey var—Ko-fi. Patreon gibi ama... Patreon değil. Sizin benimle doğrudan destek olabileceğiniz bir yol, ama önce bir şeyi netleştireyim.

Kitaplarımı okumak ve yolculuğumu takip etmek için doğru yer Webnovel'dır. Eğer beni bir yazar olarak saygı duyuyorsanız ve daha fazla bölüm yazmamı istiyorsanız, gitmeniz gereken yer burası. Sadece bana görünürlük kazandırdığı için değil, aynı zamanda hikayenin gerçek dünyada nasıl yaşayıp nefes aldığını anlamanız için.

Peki, Ko-fi ile ne oluyor? Basit. Webnovel'da toplu bir yayın açmak için bazı gerçekçi olmayan sıralama hedeflerini kovalamak yerine, senaryoyu tersine çeviriyoruz.

Ko-fi bizim bonus bölüm fabrikamız olacak. İşte nasıl çalışıyor: bir hedefe ulaşıyoruz, ben bir bonus bölüm yayımlıyorum. Boom. Shakalakala. Çalışma burada durmuyor—bir hedef aşılır, diğeri küllerinden doğar.

Yani, daha fazla bölüm için susuyorsanız, o hedefleri zorlamaya devam edin. Kendimi buna bağlıyorum—ister parmaklarımı kırsın, ister beynimi yaksa, teslim etmek zorundayım. Siz daha fazla bölüm alıyorsunuz, ben daha fazla motivasyon kazanıyorum ve hikaye devam ediyor.

Bu deliliğin ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorsanız, Ko-fi'ye gidin, hedefleri sürdürün ve bu tavşan deliğinin ne kadar derin gidebileceğini görelim.

Bir şeyin eli durdurması için, varlığını daha önce hissetmiş ve tam yerini belirlemiş olmaları gerekiyordu. Siyah Mamba, hızda her şeyi geride bırakma potansiyeline sahipti.

Ancak Northern, canavarı algılayamayacağını düşünmüştü. Hiçbirinin algılayabileceğinden emin değildi.

Yine de belki de Siyah Mamba, yanlış giden şeyi çözmeye çalıştığı o geçici anda, onu geç algılamayı başarmıştı.

Bu olay, Northern'ı Siyah Mamba'ya tamamen hayran bıraktı.

Çağrılanın ruhunda kabaran garip bir duyguyla, önemli bir şeyin gelişmekte olduğunu biliyordu. Tam doğası ise belirsiz kalmıştı.

Bir sonraki saniye her şeyi ortaya çıkardı…

Gözlerinin önünde yeni bir panel belirdiğinde nefesi boğazında takıldı ve eşi benzeri görülmemiş haberler sundu. Aslında iki haber.

İlkinde yazıyordu

: [Çağrılanın, Siyah Mamba evrim geçiriyor...]

[Kaos ve Boşluk, yaratığın ruhunu kaybetmeye başlıyor...]

[Şekilsizliğe olan çağrınız nedeniyle, Omniform ruhunda kök salıyor]

[Siyah Mamba'nın karanlık ve anlamsız ruhu anlam kazanmaya başlıyor...]

[Gerçek büyüme gücünü, varoluşun nedenini ve bunun kavranışını arıyor. Siyah Mamba, bu farkındalığın özüne daha da yaklaşmıştı ve bu farkındalık, sınırlarını aşma kararlılığını besliyordu]

[Her yaratığı ustasının yolundan çekip koparma tutkusu ve tuhaf yılan benzeri yaratık Siyah Mamba'nın mantıksız derecede sağlam kararlılığı ve inadı ile, çağrınız yeni bir varlığa evriliyor.]

Kuzey'in kaşları çatıldı, alnında derin çizgiler belirdi.

Aniden, tüm çevre, boşluktan salınmış açgözlü bir fırtına gibi her şeyi yutan kötü niyetli siyah dumanla patladı.

Ama önünde gelişen felakete tam olarak odaklanamadı.

Başka bir garip panel belirdi, ek olağanüstü bilgiler sundu

: [Çağrınız, ellerinin çalınmasının utancından dolayı, tuhaf ve zorba gururundan kaynaklanarak, yeni bir güç zirvesi keşfetti.]

[Yazılmamış, ruhunda kök salıyor, normal olması gerekeni yazmaktan ve yeniden yazmaktan vazgeçiyor.]

[Gece Korkusu evrim geçiriyor]

[Yeni bir ruh çekirdeği oluşuyor]

'Yeni bir ruh çekirdeği mi oluşuyor?'

Bu durum Northern'ı derinden rahatsız etti. Canavarlara dair anladığı her şeye göre, bunlar tamamen yeni bir rütbeye yükselemiyorlardı. Daha yüksek bir tehlike seviyesine evrimleşmek alışılmadık bir şey değildi.

Northern, Gece Korkusu'nun bir Derin Cehennem'e dönüşeceğini merak etmişti, çünkü bir süre boyunca Şeytani Cehennem olarak kalmıştı.

Şeytani Cehennem olarak bile, sınıfındaki diğerlerinden çok daha yüksekti—benzer kalibredeki herhangi bir canavardan yüz kat daha korkutucu ve vahşiydi.

Aniden evrim geçirdiğini görmek oldukça heyecan vericiydi.

Ancak Northern, dikkatini Siyah Mamba'nın evriminin yarattığı felakete yönlendirmek zorunda kaldı. Korkunç siyah duman fırtınası yoğunlaştıkça, yüzünün üzerine elini kaldırdı ve gece mürekkep gibi dönen bir siklon gibi oldu.

Siyah Mamba ve garip yaratık yerinde kilitlenmiş kalmıştı, gizemli çağrı, tüm ruhunu dönüştürmesine rağmen tutuşunu bırakmayı reddediyordu.

Siyah Mamba'ya ne olduğunu tam olarak ayırt edemeyen Northern, kaos gözlerini açtı. Her bir gözünde iki mavi gözbebeği ayrıldı ve daha yakınlaştı, karanlık fırtınayı delip geçmek için odaklandı.

Black Mamba'nın derisi ince tabakalar halinde soyulmaya başladı. Altında, yeni bir obsidyen derisi parlayarak ortaya çıktı ve yaratığın kas yapısını neredeyse sanatsal bir hassasiyetle vurguladı, öncekinden daha muhteşemdi.

Sanki bu yaratık, gece yarısının özünden oyulmuş ve mükemmelliğe parlatılmış gibi görünüyordu; vücudunun her konturu incelikle belirginleşmişti.

Genellikle tüm formunu kaplayan beyaz çizgiler—anlık güç veya hız ihtiyaçlarına göre sürekli şekil değiştirerek—tamamen kaybolmuştu. Yerine, başının her iki yanından fırlayan, kıvrımlı ve ölümcül iki küçük boynuz belirmişti.

Gözleri, karakteristik beyaz rengini koruyordu, ancak şimdi kristal bir parlaklıkla parlıyordu; güzellikleri kadar tehlikeli olmaktan da geri kalmıyordu. Gövdesinin ortasında, içsel bir ışıkla pulsatör gibi parlayan küçük bir kristal oluşmuştu.

Kristal oluşumunu tamamladığında, Northern'ın gözleri önünde başka bir panel belirdi.

[Tebrikler]

[Çağrınız, Siyah Mamba ruhun anlamını kazandı ve Nebulous doğası için altı ruh çekirdeği edindi.]

[Çağrınız garip bir varlık haline geldi; kaynağı ve kökeni boşluğa bağlıydı ama ruhu o hapisten öteye kırıldı ve gerçeklikte anlam buldu. Böylece onu bir boşluk canavarı haline getirdi; var olan ilk türü.]

[Siyah Mamba, Apex Yıkıcı, Nebulous Lord'a evrildi.]

Karanlık fırtına, şiddetli bir güçle dağıldı ve Northern, yüzünü kollarıyla korumak zorunda kaldı; arkasındakiler ise toplayabildikleri her türlü korumayı aradı.

Fırtına dağıldığında, Siyah Mamba tamamen ortaya çıktı, dönüşmüştü. Artık daha uzun ve belirgin bir şekilde farklıydı; saf parlak siyah formu, kötü niyetle parlayan beyaz kristal gözlerle keskin bir tezat oluşturuyordu. Ağız için hiçbir özelliği yoktu—bu değişmemişti—çünkü Siyah Mamba, yalnızca konuşmak veya gülümsemek istediğinde dudak çizgisi oluşturmuştu.

Çerçevesi daha zarif, daha aerodinamik hale gelmişti, ancak kaslarının akıcı konturları, daha önceki dönemden çok daha büyük bir gücü, serbest bırakılmayı bekleyen sarılmış bir gücü öneriyordu.

Kuzey'in hayranlık anı, önünde beliren bir başka panel tarafından kesildi.

: [Yazılmamış, çağrınız için normalliği yeniden yazdı]

[Gece Korkusu'nun ruh rütbesi evrim geçirdi]

[Gece Korkusu'nun tehlike seviyesi evrim geçirdi]

[Şeytani Cehennem, Gece Korkusu, Derin Fırtına, Abyss Tyrant'a evrim geçirdi]

'Abyss Tyrant...'

Kuzey, isminin alışılmadık bir şeyler içerdiğini hemen hissetti—hem 'Abyss' hem de 'Tyrant' unsurları, onun için önemli bir değişim olarak çarpıcıydı.

'Gece Korkusu'na ne olduysa, bunun sıradan bir şey olarak değerlendirilmemesi gerektiği anlaşılıyor... yoksa şimdi ona Abyss Tyrant mı demeliyim?'

Yeni isim kesinlikle alışmak için biraz zaman gerektirecekti.

Yüzü, yaratığın yükseldiği yere kaydı...

'Ohh?'

Gece Korkusu—şimdi Abyss Tyrant—cilt olarak Black Mamba'nınkine oldukça benziyordu... ya da daha doğrusu, Nebulous Lord'un.

'Evet... kesinlikle biraz zaman alacak.'

Abyss Tyrant'ın gece siyahı cildi, gizemli bir ışığın altında parlayan oniks gibi parlıyordu, yüzeyin altında karanlığın kendisinin atıyormuş gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Fildişi çizgiler, kaslı formu boyunca karmaşık desenler oymuş, eski damarlar gibi dallanarak hayalet enerjisiyle atıyordu.

Bu işaretler, gövdesinin boyunca dikey olarak uzanıyor, geniş omuzlar boyunca dışarı doğru kıvrılarak dört güçlü koluna ayrılıyordu; her bir uzuv, obsidyen et ile alabastra işaretleri arasında büyüleyici bir kontrast dokusu oluşturuyordu.

Başının şimdi parlatılmış bir kafatasını andırıyordu, boş, derin göz yuvaları dışında ayırt edici özelliklerden yoksundu—ışığı emen ve hafif, ürkütücü bir yankı yayan iki boşluk.

Diğer dünyadan bir parıltıyla parlayan, uzun ve kıvrılmış, dişli pençeler—uçları daha derin bir renge boyanmış, sanki umutsuzluğun özüne batırılmış gibi—her biri, korkutucu bir kolaylıkla kemiği kesebilecek ince bir kenara doğru sivriliyordu.

Belinden akan karanlık, akışkan bir etek, kalan az ışığı yakalayan gümüş segmentli plakalarla katmanlanmış, yakalanmış ay ışığının parçaları gibi parlıyordu. Kumaşın kendisi, aydınlatmayı yutuyormuş gibi görünüyordu, mürekkep siyah formuna karşı eterik bir kontrast yaratıyordu.

Bir asa—ince ama etkileyici, hilal şeklinde bir taçla—bir pençeli elde dinleniyordu, sapı, vücudunu süsleyen desenleri yansıtan yılan benzeri tasarımlarla karmaşık bir şekilde oymalıydı. Yaratık, kraliyet duruşuyla kendini taşıyor, varlığı o kadar baskın ki, etrafındaki alanın bile şekil değiştirdiği hissini veriyordu.

Northern sadece hayranlıkla bakakaldı.

Gece Korkusu, bir Abysmal Maelstrom—Abyss Tyrant'a dönüşmüştü, Black Mamba ise türünün ilki olan bir boşluk canavarı, bir Apex Destroyer—Nebulous Lord'a dönüşmüştü.

Geleneksel sınıflandırmaya göre, bu Nebulous Lord'un artık daha güçlü bir varlık olarak sıralandığı anlamına geliyordu.

'...ama neden Night Terr... Abyss Tyrant'ın daha güçlü olduğunu hissetmeye devam ediyorum?'

Bu his, kolay bir açıklamayı reddediyordu. Belki de bu, üstün güç meselesi değil, farklı şekillerde tezahür eden eşit bir güç meselesiydi.

'Bu böyle olmaz. Profilleri kendim görmem gerekiyor.'

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

İsim: [Abyss Tyrant]

Gerçek İsim: [Abyss Singularity]

Tehlike Seviyesi: [Korkunç]

Boşluk Derecesi: [Emanation]

Boş Yetenek: [Boş Alevler], [Boş Kesim]

Özellikler: [Kesin Sessizlik], [Dört Kat Bilinç]

Temel Doğa: [Boş Yıldız]

Temel Yetenekler: [Kesme], [Kırık İkame], [Son Ayin'in Duası], [Siyah Çiçek], [Terkedilmiş Hilal'in Asası]

Kuzey bir an için gözlerini kısarak baktı.

'Vay… oldukça fazla.'

Bu anda, etrafındaki her iki savaş alanı da çirkin metalik seslerin karmaşasına daldı.

Ancak umursamadı. Savaşın nasıl geliştiğini izlemekten çok, Kuzey şimdi Boş çağrısının ne tür aşağılık yeteneklere sahip olduğunu merak ediyordu.

Abyss Tyrant, Boş sayesinde sahip olduğu yeteneklerin yanı sıra ekstra yetenekler kazanmıştı. Görünüşe göre, Temel'i bir doğa kazanmış ve ayrıca bazı belirli yetenekler elde etmişti.

Kuzey bir an gözlerini kısarak çenesini ovuşturdu.

'Bu Temel Doğa, canavarların daha yüksek rütbelerde çevreleriyle nasıl ilişki kurduğu ile bir bağlantısı olabilir mi.'

Elbette, o kadar emin değildi ama doğru olduğunu hissetti. Canavarlardaki yeteneğin ne olduğunu tam olarak görememesi her zaman garipti.

Ama bu, her şeyi bir araya getiren bir bağlayıcı gibi hissettiriyordu.

'Bu Abyss ne olursa olsun, çok tehlikeli olmalı. Bu, onun gerçek adını da etkiledi.'

Northern, daha önce hiç duymadığı veya görmediği bir kavramla uğraştığı için biraz endişeliydi. Ama kendini sakinleştirdi ve diğer yetenekleri inceledi.

Kesin Sessizlik: [Abyss Tyrant'ın etrafındaki hava sesten yoksundur. Sesler kesilir. Büyü duaları başarısız olur. İletişim onun varlığında bozulur. Bu sadece gürültünün yokluğu değil—bu enerjinin susturulması, titreşimin çöküşüdür. Bir tür ruhsal kapalı alan hissi yaratır.]

Dört Katlı Bilinç: [Abyss Tyrant'ın her bir kol çifti, farkındalığın farklı bir yönünü temsil eder: fiziksel, duygusal, boyutsal ve metafizik. Ruhunuzun ağırlığını, geleceğinizin sapmasını, yalanlarınızı ve gizli niyetlerinizi algılar.]

Northern, yüzünde mutlu bir ifade ile her bir yeteneği incelerken, etrafındaki her şey korkunç ve dehşet verici sesler ve titreşimlerle bükülüp çatırdadı.

Çekirdek Doğası'na geçti.

Abyss Tyrant şimdi beş çekirdeğe sahipti, bu yüzden Northern, beş yeteneğin her birinin bir çekirdeğe ait olduğunu tahmin etti.

Bu, canavarların evrim geçiremeyecek şekilde tasarlandığı anlamına geliyordu, bu yüzden sahip oldukları yetenek sayısı genellikle sahip oldukları çekirdek sayısıydı.

'Bu mantıklı… ama çoğu bunu kullanmıyor…'

Northern, bunu yapabilen çok azıyla karşılaştı. Ya yetenekleri kullanılacak kadar olgun değildi ya da bunu kullanacak kadar zeki değillerdi.

'Peki, karşılaştığım çoğu canavarın çatlakta olduğunu göz önünde bulundurursam. Ve çatlak, onların büyümesini bir şekilde sınırlıyor, sanırım açıklama mantıklı olabilir.'

Bu günlerde, karşılaştığı canavarlar beklenenden daha akıllı ve güçlü çıkıyordu. Bunun nedeni, çatlak dışında daha uzun süre geçirmiş olmalarıydı.

Nefesini verdi ve Abyss Tyrant'ın yeteneklerinin runelerini incelemeye devam etti.

Kopma: [Abyss Tyrant'ın pençeleri sadece bedeni değil, amacı da kesebilir. Eğer birini işaretlerse, o kişi yeteneklerinin arkasındaki nedeni kaybeder—kılıçları ellerinde körelir, yetenekleri yabancılaşır, içgüdüleri aşınır. Bu ölüm değil—devre dışı bırakmadır.]

Kırık İkame: [Abyss Tyrant dört ardıl görüntüye bölünür, her biri onun Bilinçliliğinin farklı bir yönünü temsil eder. Her illüzyon bir kolun işlevini taklit eder, birden fazla açıdan saldırır.]

Son Ayin'in Litani: [Ritüelistik bir yetenek. Kesintiye uğramazsa, bir varlığı tamamen varoluşundan silebilir—onunla ilgili anıları, bıraktığı etkiyi, hatta eylemlerinin sonuçlarını. Dünya, sanki hiç doğmamış gibi kendini yeniden şekillendirir.]

Siyah Çiçek: [Abyss Tyrant, tersine açılan siyah bir çiçek çağırır. İçinde yakalanan her şey yaşlanır, paslanır, işlevini unutur ve çürür.]

İsim: [Terkedilmiş Hilal'in Asası]

Rank: [Antik]

Tür: [Bağlı Silah]

Sıra: [III]

Yetenekler: [Gerçeklik Fermanı], [Hilal Parçalama], [Köken Asası]

Açıklama: [Yüksek, obsidyen ve gümüşten yapılmış, sessizce dönen bir hilal halo ile taçlandırılmış bir asa. Hilalin boşluğunda, yavaşça dönen bir tutulma gibi parlayan bir halka var. Asa törensel görünüyor, ancak kullanıcının niyetine göre kendini yeniden yazan eski, değişken runlarla yazılmış. Bu, kaybolmuş güzel bir kadına düşen bir yıldızdan bir hediyeydi.]

Northern hayran kalmıştı. Abyss Tyrant'ın tüm yeteneklerinin bir canavar için aşırı güçlü ve biraz bozuk olduğunu bile konuşmayacaktı.

Ama beşinci yeteneği, Grengar gibi bir bağlı nesne! Ama Grengar buna yaklaşamazdı!

'...lanet olsun, ne kadar şanslı'

Bir an için, Northern kendini silahı kullanmak isterken buldu ama bağlıydı.

'Bekle… klonlarım Grengar'ı kullanıyor.'

Northern, düşünceyi yükselttiği anda cevabını hemen bulmuş gibi hissetti. Aynı zamanda, bunun tamamen imkansız olduğuna inanmak istemedi.

'Önce ne yapabileceğine bakalım.'

Gerçeklik Fermanı: [Sopayı yere saplayarak, alanda geçici bir yasa ilan eder. Örnekler

: "Hiçbir şey ölemez." – Yarıçap içindeki herkes ölümsüz olur ama iyileşemez.

"Hiçbir büyü kalıcı olamaz." – Büyüler anında dağılır.

"En yavaş olan önce vurur." – Savaşta inisiyatif hız sıralarını tersine çevirir.

Bu yasalar yalnızca sınırlı bir süre için geçerlidir ancak bir bedeli vardır—genellikle entropi, çürüme veya bir kolunu geçici olarak feda etme şeklinde.]

Hilal Yıkımı: [Hilal döner ve yıkıcı etki yaratan bir ışın üretir. Etki genellikle hilalin döndürme açısına göre değişir.]

Köken Sopası: [Bir zaman diliminde her şey olması gerektiği gibi mi olacak? Yoksa her zaman böyle mi oldu? Dört yüzlü adamın dönecek yeri yoktu, çünkü tüm köşeleri zaten görüyordu]

Kuzey, son tanıma kaşlarını çattı ve hırladı.

Bu, tamamlanmamış bir not gibiydi ve ona Kaos ve Boşluğun erken tanımını hatırlatıyordu. O tanım yalnızca belayı davet ediyordu, bu yüzden var olmadığını varsaymayı düşünüyordu.

Ancak bu şüphesiz zor olacaktı.

Kuzey, bakışlarını diğer tüm yeteneklere kaydırdı, gözleri lezzetle parlıyordu.

'Vay… hatta personelin yetenekleri de bozulmuş.'

Başını salladı, tatlı bir gülümsemeyle.

'Tamam. Belirsiz Lord'un sırası'

Paragon Raizel, neyin yanlış gittiğini, neden böyle bir müttefik olan garip canavarın aniden donduğunu anlayamadı. Canlının üzerinde açıkça tuhaf bir şey oluyordu. Kıymetli anları boşa harcamayan Raizel, Şeytani Belial ile 'tek başına' savaşmaya devam etti ve daha tehditkar görünen başka bir varlığın yaklaştığını fark etti.

Geçici dikkati ona pahalıya mal oldu. Şeytani Belial tarafından çalınan kendi elinin bir darbesiyle yere yuvarlandı.

Hızla toparlanarak ayağa kalktı ve şeytanın bir sonraki ağır darbe yağmuruna, kendi ürettiği dayanıklılığıyla karşı koymayı başardı.

Özünü tüketme konusunda endişelenen Burning Storm, ruh özünü korumak için daha hafif darbeleri emmek anlamına gelse bile, koruyucu dayanıklılık kalkanını kasıtlı olarak azaltmaya başladı.

En azından canavar tekrar savaşa katılana kadar.

Ve o an beklenenden daha erken geldi.

Abyss Tyrant, o kadar tehditkar bir güçle savaşa daldı ki, Paragon donakaldı, çatışmaya giren şeyi gördükçe vücudunda bir soğukluk yayıldı.

Bu tamamen farklı bir canavardı!

Dört göz kaybolmuştu!

Boynuzlar da gitmişti! O iğrenç, şeytani kin, yaratığın içinden yayılan o kötü niyet kaybolmuştu. Yerine... şeytani, ama ince bir şekilde—saygılı, kontrollü, neredeyse onurlu bir şey duruyordu.

Anlayışın sınırlarının hemen ötesinde var olan bir varlık.

Korku, Burning Storm'u kış donu gibi sarhoş etti, onu bir an için hareketsiz bıraktı.

Neyse ki, felçli değildi.

İkisi de karşılaştıkları yaratık, Abyss Tyrant'ın girişiyle yükseldi. Tyrant'a gözlerini diktiğinde, tüm bedeni kilitlendi, yuvarlak gözleri büyüyerek görünür bir şekilde soldu—yanmış derisine rağmen.

Her iki rakip de önlerindeki açıklanamaz varlık karşısında donup kalmıştı.

Bu arada, Northern yeni nimetinin bir sonraki aşamasına geçmeye başlamıştı. Nebulous Lord'un profil bilgileri gözlerinin önünde belirdiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi.

[Canavar Profili]

İsim: [Nebulous Lord]

Gerçek İsim: [Elde Edilmemiş]

Rütbe: [Yıkıcı]

Tehlike Seviyesi: [Apex]

Boş Rütbe: [Perde]

Boş Yetenekler: [yok]

Özellikler: [Şekilsiz]

Temel Yetenekler: [Her Şekil]

Kuzey çenesini ovuşturdu, biraz kafası karışmıştı.

Belirsiz Lord artık bir Yıkıcıydı, bu yüzden geleneksel standartlara göre altı yeteneğe sahip olması gerekiyordu. Ama sadece bir tane vardı.

'Belki Gece Korkusu sadece farklıdır. Ama bana çok benziyor gibi görünüyor. Burada ne oluyor?'

Kuzey derin bir nefes aldı ve Belirsiz Lord'un temel yetenekleri için bilgiyi çağırdı.

Omniform: [Usta'sını bu kadar uzun süre inceledikten sonra, garip bir boşluk oluşturmuş varlık gerçek duygular ve özün anlayışını kazanmıştı. Hayali varoluşunun hapishanesini kırarak. Hemen zirveye yükseldi ve türünün ilki oldu, ona meydan okumaya cesaret eden her şeyin üzerinde yükselerek onu bir Apex varlık haline getirdi.]

Tükettiği her şeyin bedenine ve gücüne hükmeden bir varlık.

Northern başını hafifçe eğdi. Karnında bir sevinç kaynağı kabardı, ama doğru anladığından emin olmak için tanımı tekrar okudu.

'Eğer haklıysam, Siyah Mamba... Nebulous Lord, tükettiği her şeyin gücüne ve bedenine hükmediyor. Bu, çağrılar da yaratabileceği anlamına mı geliyor?'

Northern başını salladı.

Bu doğru olamazdı.

Aynı orduda iki Efendiye sahip olmak imkansızdı.

Dahası, 'tüketilen' kelimesini yazan rune, kelime anlamıyla yemeği ifade ediyordu. Bu, Nebulous Lord'un onları yutacağı ve bedenleri ile güçleri üzerinde Lord olacağı anlamına geliyordu.

Northern'ın Nebulous Lord'un eski şekil değiştirme yeteneği ve Şekilsizlik eğilimi ile örtüşen en yakın hayali şuydu...

'Tükettiği her kimse ona dönüşebilir.'

Nasıl ki, emdiği her İsim ne olursa olsun ona dönüşebiliyordu.

Bu farkındalık, Northern'ı soğuk bir heyecan dalgasıyla sarstı. Sınırlamalar olacağını anladı.

Ancak Yıkıcı Sıralama altındaki her şeye dönüşme yeteneği zaten yeterince korkutucuydu.

Kuzey'in bilmediği şey, bunun insanlara karşı işe yarayıp yaramayacağıydı.

Ama bunu öğrenmek için hevesliydi.

Tüm toprak şiddetle titredi, Kuzey'in bakışını panelden havadaki savaşa çekti.

'İşimi bitirdim, tekrar katılmalıyım.'

Abyss Tyrant'a doğru bir göz attı ve gördüğü şey dudaklarından solgun bir gülümseme çıkardı.

Paragon Raizel bir kenarda dururken, Abyss Tyrant tek başına Şeytani Belial'ı düşürüyordu, onu dört eliyle acımasızca dövüyordu.

Hilal asa yere saplanmıştı, Belial ve Abyss Tyrant'ı sınırları içinde hapseden karanlık bir daire oluşturuyordu. Belial, yer sarsıntısının kaynağı olan ezici, yıkıcı darbeler aldı. Zemin, Abyss Tyrant'ın saldırısının her gürültülü darbesiyle içindekileri püskürttü.

Kuzey yavaşça, eski ve gıcırdayan bir kapı gibi döndü.

'Sanırım onun benim yardımına ihtiyacı yok. Ya da kimsenin.'

Ancak, Nebulous Lord biraz zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Sonuçta, bu bir Abysmal Belial'dı.

Kuzey'in bakışı sertleşti. Hız kazanmak için çömeldi ve ardından gökyüzüne fırladı.

Nebulous Lord'un savaştığı yaratık, diğerine benziyordu, ancak daha koyu, daha parlak bir siyah tonuna sahipti.

Tamamen yanmış görünmüyordu; aksine, karanlık bedeni mürekkep gibi ve belirsiz bir yıldız ışığına benziyordu.

Gözleri ve diğer özellikleri ilk Belial ile eşleşiyordu. Tüm elleri, ayrı var olmaları asla amaçlanmamış gibi birleşmişti, ancak Şeytani Belial'ın iki elinin aksine, bu yaratığın dört eli vardı.

Kuzey, o ellere yeni bir dikkatle baktı. Daha önce böyle yapmamıştı, şimdiye kadar fırsatı olmamıştı.

Onları gözlemlediğinde, korkutucu doğalarını göz ardı edemedi.

Savaşın girdabına doğru yükselirken karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

İki varlık arasındaki korkunç çarpışma, havada bir duvar gibi asılı kalan bir şok dalgası üretti ve hiçbir şeyin geçmesine izin vermedi.

Ancak Kuzey ile "hiçbir şey" tamamen iki farklı kavramdı.

Yıldırım hızıyla, Kuzey şok dalgası bariyerine daldı ve havada yankılanan boş, rezonanslı bir patlama ile onu parçaladı.

Usta'sının niyetlerini önceden sezer gibi, Nebulous Lord canavardan hızla ayrıldı ve yolun dışına fırladı. Northern, yaratığa doğrudan çarparak onu şiddetli bir hızla yukarı fırlattı.

Northern, yaratığı gökyüzüne daha da yükseltirken, onu yırtığa daha da yaklaştırırken, içini kaplayan kötü bir his belirdi.

Hava değişti, iğrenç ve doğaüstü bir şekilde büküldü.

Bu, onun aşağıya bakmasına neden oldu.

O kısa an içinde, birleşmiş elleriyle yaratığın Abyss Tyrant'ın göğsüne yumruk indirdiğini gördü. Darbe, en iyi çağrısını geriye doğru savurdu ve onu terkedilmiş bir kukla gibi birkaç binanın içine çarptırdı. Ses, Lithia'nın sessizliğini parçaladıktan sonra her şey durdu.

Sonra, şu anda yukarı doğru zorladığı Abysmal Belial'ın alt yüzeyinde bir çizgi belirdi. Yaratığın yüzü, çarpık, kemiklere kadar işleyen bir gülümsemeye bölündü.

Yüzündeki çarpık gülümseme Kuzey'i rahatsız etti. Gökyüzünün kollarına yükseklere uçarken karanlık bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Hızlı bir hareketle, yaratığı itti ve [Echo]'yu serbest bıraktı, ardından canavarı atmosferin daha derinliklerine fırlatan etkileyici bir darbe saldı.

Kendi etkisinden havada döndü ve bir an içinde dengelendi. Birkaç saniye içinde, etrafında birden fazla kopya belirdi, hepsi Lithia'nın gece gökyüzünde süzülüyordu.

Gerçek Northern, aynı yüzen kopyaların arasında kayboldu.

Her klon, orijinal ile aynı karanlık ifadesi taşıyordu.

Northern, Abysmal Belial'ın bağlı ellerinden kurtulurken sessizce Devilish Belial ile iletişim kurduğundan şüphelendi.

'Çevreyle bağlantıları, bağlı elleriyle bağlantılı olmalı.'

Olmalıydı. İlk bakışta, bağların onların yaratılışının bir parçası olduğunu düşündü, ta ki daha derin ve dikkatli bir bakış atana kadar.

Devilish Belial'ın Abyss Tyrant ile savaştığı sırada, bağlı ellerin amacını anlamak için neredeyse hiç zamanı olmadı ve bir şekilde ondan kurtuldu.

Canavar bilgisine dayanarak, Northern bu yaratığın çevreyle yeterince etkileşimde bulunduğunu ve riftin ötesindeki yeteneklerinin bir kısmını açığa çıkardığını—bağlı elleriyle açıkça bağlantılı yetenekler olduğunu—sonuçlandırdı.

Asıl sorun, o kurnaz herifin bu bilgiyi hemen Abysmal Belial ile paylaşmasıydı, ona bir can simidi verdi. Artık Northern, lanet olası canavarı çevreye uyum sağlamadan yok edemiyordu, hepsi Devilish Belial'ın sayesinde.

Bu farkındalık, ifadesini acı bir meyve gibi ekşitti.

Yine de gerçekten endişeli değildi. Abysmal Belial onun için gerçek bir tehdit oluşturmuyordu. Üstelik, Nebulous Lord yakında hazır bekliyordu.

Gerçek tehlike—Kuzey'in endişesinin kaynağı—çatlağın ilk belirdiği günden beri sonsuza dek sıkışmış kalan eldi.

Bu gerçek tehditti. Northern daha önce hiç bir Leviathan ile karşılaşmamıştı. Bu yüzden Crimson Lord'u yedekte tutuyordu, ama bunun yeterli olup olmayacağından hala şüphe ediyordu. Bir Leviathan'ı öldürmek için ne gerektiğini bilmiyordu.

Dahası, bu Ablukanın neden başladığıyla ilgili tahliye ve her şey vardı. Tüm bu kargaşayla birlikte, Northern Dante ve askeri personelin zaten uyarılıp uyarılmadığından emin olamıyordu.

Ya da Lithia'da sessizce izleyen casuslar varsa.

'Casuslar olsun ya da olmasın... bu hiçbir şeyi değiştirmez.'

Gerçek planı veya garip yarığın amacını bilen çok az insan vardı. Herhangi bir casusun efendilerine rapor edecek çok az bilgisi vardı.

Ve onlar bulmacayı bir araya getirdiklerinde, çok geç olacaktı. Çoğu insan Northern'ı bile tanımıyordu. O, esasen Ascendant Zion, Sage Mack ve Paragon Raizel tarafından biliniyordu.

Bu yüzden askeriye için rapor edilecek somut bir şey yoktu ve Teğmen Dante onun kim olduğunu bilemeyecekti.

'Kendisi burada değilse…'

Korkunç bir çığlık atmosferi yararak havayı titretmeye başladı. Northern dikkatini Abysmal iğrençliğine çevirdi. Gökyüzünde, yüzlerce kopyası aynı şekilde yanıt verdi.

Tüm gözler, kemiklerin ürpertici sesinin kaynağına döndü.

'Umarım bu fazla değildir...'

Northern'ın klonlama yöntemi diğerlerinden farklıydı, özellikle de [Tek Gerçek Benlik] ile. Her klon, onun gücünün önemli bir kısmını taşıyordu. Elbette, ne kadar güç kullanacaklarını tam olarak kontrol ediyordu.

Bazı sınırlamalar vardı—ne kadar çok klon çağırırsa, her birinin aldığı güç dilimi o kadar küçülüyordu.

Zaten elli yüzde bir klonu vardı. Bu yüzden, kendisi hariç bu yüz klon, yalnızca kalan elli yüzdeyi aralarında paylaşıyordu.

Bu elli yüzde, onun toplam gücünü kapsıyordu: sadece yetenekler değil, aynı zamanda Kaos, Boşluk, fiziksel formu ve tüm niteliklerle ilgili her şey.

Bu EX klonlama yeteneğinin benzersiz yönü, her bir kopyanın onun bilişsel yeteneklerini sahte aktif bir durumda paylaşmasıydı.

Northern, herhangi bir klonun zihnine kolayca girebilir ve onların eylemlerini kontrol edebilirdi. Ancak, aynı zamanda kendisinin versiyonları olarak bağımsız bir şekilde düşünme ve hareket etme yeteneğine de sahiptiler—dalgalanma ve büyüme kapasitesine sahiplerdi.

O büyüme potansiyeli onu biraz rahatsız etti. Northern, dışarıda birden fazla versiyonunun var olduğunu ve güçlenip dünyada kendi etkilerini yaratmalarının nasıl bir his olacağını düşündü.

'Kesinlikle bir gün bunu denemeliyim.'

Belial, korkutucu bir hızla gökyüzünden düşerken kendini hazırladı.

Havada, yüzen klonların kalabalığına çarpmadan önce, gece yarısı yıldırımı gibi havada siyah bir şey hızla geçti ve yaratığa inişinin ortasında çarptı. Çarpışma, etrafa yayılan korkunç bir şok dalgası saldı ve etraflarındaki uzay dokusunu bozulmasına neden oldu.

Northern, Nebulous Lord'un canavara karşı gücünü eşleştirip Abysmal Belial ile el sıkışmasını hayranlıkla izledi.

Ama yaratığın dört eli vardı, oysa Nebulous Lord'un sadece iki eli vardı...

Bu düşünce Northern'ın aklından geçerken, gözleri şokla büyüdü.

Nebulous Lord'un normal ellerinin altından iki ek el fışkırdı ve Abysmal Belial'ın saldırmadan önce kalan uzuvlarını yakaladı.

Nebulous Lord'un omuz bölgesinden başka bir kol çifti belirdi, cildi siyah sıvı gibi dalgalanarak yeni uzuvlar dışa doğru uzandı.

Tereddüt etmeden, Nebulous Lord Abysmal iğrençliğini acımasızca dövdü.

Her darbe, gökyüzünü boş, kötü niyetli bir korku hissiyle dolduran gürültülü, mide bulandırıcı bir ses üretti.

Nebulous Lord'un yaratığı acımasızca dövmesiyle savaş acı bir şekilde tek taraflı görünüyordu.

Lithia'da, insanlar yukarıdan yankılanan korkutucu seslerle titredi, bu sesler onları derinliklerine kadar dondurdu.

Ama Northern hiç de memnun değildi.

'O lanet olası zarar almıyor...'

Vurulma sesleri daha da yükseldi ve gürültülü hale geldi—Nebulous Lord'un artan hayal kırıklığını anlatan ilkel bir ritim, canavarı amansız saldırısına boyun eğdirmeyi reddetti.

Nebulous Lord, omuzlarından iki elini çekerek kısa bir nefes aldı. O anlık zamanda, Abysmal Abomination'ın gözleri çarpık bir kinle parladı. Aniden bir öfkeyle, elinin birini Nebulous Lord'un tutuşundan kurtardı.

Nebulous Lord'un tutuşu o kadar sağlamdı ki, canavar umutsuz gücüyle omuz ekleminden kolunu kopardı. Yine de, o demir gibi tutuş bırakmadı.

Northern'ın yüzü, Nebulous Lord'un kolunun bu kadar kolay bir şekilde koparılmasını izlerken renkten sıyrıldı.

Yaralandığını hissetti. Gözleri önünde yeni oyuncaklarının kırılmasını izleyen bir çocuk gibi.

'Bu kadar. İzlemek yeter. Bu lanet olası kesinlikle zararların bedelini ödeyecek!'

Kuzey'in klonları ileri doğru hareket ederken gece gökyüzü bir aynaya benzer şekilde çatladı. Yüz figür bulanık bir şekilde harekete geçti, hareketleri senkronize ama kaotik, sanki bir grup yıldız kuşu tek bir varlık gibi dönüyordu.

Sol ellerinden ateş fışkırdı—kızıl diller karanlığı yırtarken—sağ ellerinde ise buz kristalleşti, keskin parçalar kırık elmaslar gibi parlıyordu. Hava isyan etti, kavurucu sıcaklık ve buzul soğukluğunun ikiliği altında inleyerek.

Nebulous Lord'un kollarını çekip aldıktan sonra, Abysmal Belial kötü bir yoğunlukla bakışlarını dikti. Yüzündeki delirmiş gülümseme, kendisine doğru uçan klon fırtınasına tam dikkatini verdiğinde daha da genişledi.

O, dört kolu tekerleğin jantları gibi açılarak saldırdı. Pençeli parmaklarının havayı sıyırdığı yerlerde, sanki gerçeklik onun dokunuşuyla yanıyormuş gibi, kararmış bozulma izleri takip etti. Northern'ın klonları ilk saldırdı.

Alevler yaratığı sarhoş etmişti, serbest bırakılmış bir ocak gibi kükreyerek. Ama ateş, aç bir boşluk gibi ışığı emen obsidyen derisinden zararsızca kayıp gitti.

Belial'ın gülümsemesi daha da genişledi, dişleri parıldıyordu. Bir klon, boğazına bir buz bıçağı savurdu—çat. Silah parçalandı. Klon, Belial'ın eli kolunu yakaladığı anda neredeyse geri çekilmedi.

Klonun uzvu bir anda kül oldu, nekroz su içindeki mürekkep gibi yayıldı. Northern, [Link] aracılığıyla sinirlerinde hayalet bir acının bıçak gibi saplandığını hissetti—yakıcı, sessiz bir yok oluş. Klon duman haline geldi, gücü ona geri dönerken serbest bırakılmış bir yay gibi geri çekildi.

Bunu gördüğünde yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi.

Yaratığın yanmış bir şeye olan yakınlığıyla, Northern bunun özüne önemli olduğunu düşündü.

Onlara Yanmış Küller deniyordu, en azından Behemoth olanlara. Yıkıcılar Yanmış Cüruflardı. Bu Belial'lar Yanmış Kül.

Yanma ile ya da zaten yanmış şeylerle güçlü bağlantıları vardı. Northern bunun kadarını biliyordu, ama tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Klonunun kül haline geldiğini gören Northern şimdi anladı. Yaratıkla savaşmak için klonları kullanma kararı bu şüphelerden kaynaklanıyordu.

Bu yüzden, biraz hoşnutsuz görünse de, olaylar tam olarak öngörüldüğü gibi onun kontrolü altında gelişiyordu.

Klone taktiklerini değiştirdi. Ateş ve buz havada çarpıştı, buhar yanıcı bir örtü olarak patladı.

Belial sarsıldı, bir an için kör oldu. Northern'ın gerçek bedeni arkasında parladı, elleri karanlık bir kötü aura ile parlıyordu. Omurgasına vurdu—

Thoom!

Su altında patlayan bir derinlik bombası sesi. Etki yankılandı, gecikmeli olarak, yaratık dönerken.

Belial'ın olması gereken havada bir patlama meydana geldi. Bir şok dalgası dışarıya doğru yırtıldı, bulutları ince iplikler haline getirdi. Canavar sendeledi, bir bacağı çökerken gecikmeli güç hareketini engelledi.

Northern durmadı. Klonlar yağmur gibi yağdı, elleri ve kılıçları bedenine stakato ritminde vuruyordu—her darbe [Echo] ile çarpıldığında çoğalıyordu.

Ancak Belial'ın gülüşü saldırının içinden boğuk ve kesik bir şekilde geldi. Dört eli, düşünceden daha hızlı bir şekilde fırladı. İki klon, vuruş ortasında küle dönüştü, küller ateş böcekleri gibi dağıldı. Üçüncü klon alçaldı, avuçlarından yükselen buz bir kalkan oluşturdu. Belial'ın pençesi yüzeyi kazıdı ve kalkan siyah toza dönüştü, donmuş buhar hışırtıyla buharlaştı, sanki ölen bir çığlık gibi.

Yaratığın aurası artık somut bir güç olarak pulsatıyordu—kuru, boğucu bir sıcaklık boğazları kurutuyor ve kirpikleri yakıyordu.

Northern'ın akciğerleri, klonlarının her nefes alışında yanıyordu. Dillerinden kül tadını alıyor, ciltlerinde donan terin iğnesini hissediyordu, daha sıkı daireler çizerken.

Biri buzul büyüklüğünde bir mızrak fırlattı; Belial onu yakaladı ve buz, uçtan tabana çürüyerek, bir kül yığınına dönüştü.

Northern gülümsedi.

'Klonlarımı küçümseme.'

Yaratık mızrağı yakaladığı anda, havada korkunç bir ses patladı. Klon, bloktan muazzam bir etki saldı ve Abysmal iğrençliğini ham güçle ezdi.

Belial'ın bedeni içsel sarsıntılarla titredi, yok edilemez derisi bir davul zarı gibi titredi. Hava çatladı, gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle, ve yaratık çığlık attı.

Ses, boş bir katedralde camın kırılması gibi yankılandı. Bacakları dizlerinin üzerine yıkıldı, ama gülümsemesi asla sarsılmadı. Bir eli yakındaki bir klonun göğsüne daldı, onu kül haline getirirken, diğer kolu yukarıya doğru fırladı, gökyüzünü kazıdı.

Başka bir Northern yukarıda belirdi, yumrukları dalgalanan alevlerin iç içe geçmiş helikslerıyle sarılıydı. Onları aşağıya doğru indirdi. Çarpışma, buhar ve kavun kıvılcımlarının süpernovasını doğurdu, dışarıya doğru patlayarak minyatür bir güneş gibi yayıldı.

Belial'ın kolu yukarıya doğru fırladı, Northern'ın knuckles'ı çarpışmadan hemen önce bileğini sıyırdı ve yaratığı aşağıya doğru fırlattı.

Isı olmadan ateş, Northern'ın koluna doğru koştu. Derisi karardı, hücreler bir dalga halinde öldü. Nekroz omzuna ulaşmadan bağlantıyı kesti, başka bir klonun yok oluşunu izledi. Gerçek bedeni geri çekildi, dişlerini sıktı.

Şehrin merkezinde korkunç bir şok dalgasının yayıldığını izledi, birkaç binayı yıkarak onları ezdi ve eşyaları, orada olsalardı insanları parçalayacak dev bir dairesel akıntıya fırlattı.

Neyse ki, Lithia'nın o kısmı boştu ve şok dalgası şehir merkezine ulaşmadan önce gücü bir miktar azalmıştı.

Northern gözlerini kısarak, görünür bir rahatsızlıkla dilini ısırdı.

'Tabii ki, bu seni öldürmez...'

Belial, yukarı doğru yükseldi, delice gülümseyerek, dört kolu havayı bozulma şeritlerine kesiyordu.

Northern'ın klonları, yaratığı durdurmak için rüzgar, alev ve buz patlamalarında kendilerini feda ederek saldırdı. Bir tanesi ayaklarının altında buzul patlaması yarattı, bacaklarını anlık olarak dondurdu; diğeri onu kör etmek için bir ateş fırtınası saldı. Üçüncüsü daha yüksekte süzüldü, damarları güçle pulsatıyordu. [Echo]'yu avucuna yoğunlaştırdı, tıpkı esir bir yıldız gibi vızıldayana kadar, sonra dalış yaptı.

Belial onu hissetti. Buzdan kurtulup, bir eliyle müdahale etmeye fırladı. Northern düşüşü sırasında döndü, pençenin kaburgalarına sürtmesine izin verdi. Etinin hemen yanması—beyaz sıcak bir damga yan tarafını yakarken—eli yaratığın göğsüne ulaştı.

'Echo... ve Salıver.'

Biriken darbeler—klonlardan gelen onlarca darbe—bir anda patladı.

Gökyüzü... yarıldı.

Bir şok dalgası Belial'ın içinden geçti, bedenini bir yay gibi bükerek. Çığlığı bulutları delip geçti, ham ve boğuk bir sesle. Göğsünde çatlaklar örümcek ağı gibi yayıldı, derisinde değil, etrafındaki havada, sanki altındaki boşluk çatlıyormuş gibi. Yaratık düşmeye başladı, aşağıda toz ve moloz bulutlarıyla yeryüzünü çökertti.

Northern, kalan klonlarının ortasında süzüldü, hepsi hırpalanmış bir şekilde nefes alıyordu. Kopyaları titredi, sayıları yarıya indi. Kaos, yanmış kaburgalarını yavaşça ördü, parmak uçlarında ateş dans ediyordu. Aşağıda, toz temizlendi. Derin Belial hareketsiz yatıyordu, gülümsemesi nihayet gevşemişti...

...ta ki başı seğirmeye başlayana kadar. Bir parmak kıvrıldı.

Northern'ın kanı dondu.

Yaratığın derisi erimeye başladı, sıvı haline değil, dönen bir siyah kum girdabına. Yükseldi, kendini taneden taneye yeniden şekillendirerek, gülüşü artık düşük, gıcırtılı bir vızıltı haline geldi. Hava, ozon ve çürüme acı bir tatla doldu.

Hava inleyerek Abysmal Belial ortaya çıktı, yeni formu bir paradoks: aynı anda bedensel ve soyut, karanlıktan oyulmuş bir hayalet gibi.

Dört kol, yerle neredeyse temas edecek şekilde, çarpık ve doğal olmayan bir şekilde uzanan ellere sonlanıyordu; parmak uçları ışığı karnaval aynası gibi çarpıtıyordu.

Yürüdükçe, zemin çökmedi—kayboldu, ince kül haline çözülerek beton zeminde garip boşluklar bıraktı.

Kuzey'in kalan klonları gökyüzünde süzülüyordu, nefesleri sığ ve sertti, hepsi aynı asi, inatçı ifadeyi taşıyordu.

Yaratık, her adımda betonda delikler bırakarak ileri doğru süzüldü.

Yaratık yukarı baktığında, gergin bir sessizlik içinde beklediler. Kırmızı gözleri, Northern'ın omurgasında buz gibi bir soğuk hissetmesine neden olacak kadar yoğun bir kırmızı alevle parlıyordu.

Sonra havaya fırladı.

İlk kez, bir hareket Kaos Gözlerini açmaya zorladı ve Northern bu harekete yetişemedi.

Varsa bile.

Yüzü soldu, alnında ter damlaları birikerek yaratığın bir kopyasını yakalayıp kül haline getirişini izledi.

Elbette, Northern'ın tüm kopyaları neredeyse onun tam yeteneklerine sahipti, bu yüzden zaten canavara doğru atıldılar. Her biri farklı yetenekleri aktive etti.

Ateş aç bir şekilde kükredi. Buz mızrakları havadan belirdi, gökyüzünü kışın cephaneliği gibi doldurdu. Rüzgar uludu ve atmosferi keserek, yakın binalar üzerinde çirkin yaralar açtı.

Tüm kopyalar, neredeyse bir saniyelik bir an içinde, havada süzülen Abysmal Belial'a saldırdı; yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

Yaratık hareketsiz bir şekilde süzüldü, şeytani ellerinden yeni çıkan boş kül girdabına bile bakışını kaydırmadı.

Sonunda, dikkatini klonlara çevirdi—tam o sırada onlara şiddetli bir fırtınayla çarptılar. Dört kolu hipnotik bir bulanıklık içinde hareket etti, her bir savunma bir klonu küle dönüştürdü.

Ancak Northern öğrenmişti. Aynı stratejiyi basitçe tekrarlamayacaktı... ya da belki tekrarlayacaktı, ama geniş teknik yelpazesiyle, farklı kombinasyonlar denemekten asla vazgeçmedi.

Klonları varlıklarını kaybetmeye başladı, hareketleri üst üste binen film makaraları gibi katmanlıydı. Biri, Belial onu savurduğunda şiddetle parlayan bir ateş kuyruklu yıldız fırlattı—arkasında başka bir klonun olduğunu ortaya çıkararak, kaburgalarına bir Echo-yüklü yumruk indirdi. Gecikmeli etki birkaç saniye sonra patladı, yer altından gelen bir gürültü, milimetrelerce aşağıdaki kafalarda dişleri titretti.

Durmadılar ya da geri çekilmediler.

Klonlar, Fısıldayan Fırtına'nın korkutucu keskin rüzgarlarını Buz mızraklarıyla birleştirerek, mermi hızında hareket eden bir buz fırtınası yarattılar. Belial bir avucunu kaldırdı—

Sssssssk—

Projeler havada yanarak, siyah kar haline dönüştü.

Başka bir klon aralarından hızla geçti, korkutucu sarı yıldırımlarla Stainless'i sallayarak, bıçağı savurduğunda havayı kesiyordu.

Bıçak, Abysmal Belial'ın ellerinden biri tembelce yükseldiğinde durdu.

Sonra, elini basit bir şekilde çevirerek, Stainless kırıldı.

Neyse ki, bu sadece klonlanmış bir kılıçtı.

Klon gülümsedi ve anı yakalayarak kendini öne fırlattı, ellerinden siyah alevler fışkırıyordu.

Belial ile çarpıştığında, şiddetli etki karanlık bulutlar arasında gürledi.

Sadece temas ettiğinde Belial'ın gözleri aniden farkındalıkla büyüdü.

Bu bir klon değildi.

Yaratık Northern'a dokunmuştu, ancak çürümesi diğer klonlara göre daha uzun sürüyordu.

Northern gülümsedi.

"Hoşça kal, orospu. Siyah Mızrak."

Sonra kayboldu, gölge adımı kullanarak, onu istediği zaman kaybolup yeniden belirmesini sağlayan bir boşluk yeteneği.

Yaratık aniden kayarken, sağ gövdesi hala omzunda dans eden kötü niyetli alevlerden muzdaripti. Hiçbir yerden bir siyah ışık mızrağı belirdi, gökyüzünü yaracak gibi tehdit ediyordu.

Ve göründüğü gibi, bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra kayboldu.

Northern yeniden belirdiğinde yüzünü buruşturdu.

Ne? Ne lanet oluyordu.

Black Lance'ı bu kadar etkisiz görmemişti.

Black Lance, hedefin alabileceği sadece kesikler vererek çalışıyordu. Ancak, bu kavram tam anlamıyla başarısız olmuştu.

Bir şekilde, imkansız bir şekilde, yaratık aniden kendini ağırlıksız hale getirmişti, bu da Black Lance'ın zararsızca geçmesine izin verdi.

En korkutucu kısım, saldırıyı ne kadar hızlı anladığıydı. Northern, bu kalibrede bir canavara daha önce hiç rastlamamıştı!

Yüzünü buruşturdu. Düşünmek için zamanı yoktu. Northern, havada süzülürken ellerini karmaşık desenlerle ördü. Klonları ileriye doğru fırladı, onu koruyarak, her saniye daha fazla klon belirmeye başladı.

Yaratık hareket etmeye hazırlanıyordu, hepsini engellemeye hazırdı ama aniden donakaldı, ilerleyemedi. Kendini tutan neredeyse görünmez ince iplerin karşısında zorlandı, ama ne kadar çok savaşırsa, o kadar hareketsiz hale geldi.

Klonlar, yıkıcı saldırılarla ona çarptı, teknikleri ölümcül bir uyum içinde birleştirdi. Gökyüzü, alışılmadık bir kaosun nefes kesici senfonisiyle patladı. Karanlıkta buz açtı, ateş dalgaları karanlık gök gürültüsünün gücüyle kükredi, rüzgar her şeyin içinden geçti. Şimşek, ilahi bir yargı gibi indi.

Her yıkıcı darbe, Echo aracılığıyla çarpıldı, etkileri Full Impact'ın Return'u tarafından ayrıştırıldı ve benzersiz bir şekilde uygulandı.

Çarpışma, tarif edilemez bir ses üretti—ıslak, yankılanan bir patlama bulutları sıvılaştırdı. Belial, her şeyi aniden gizleyen garip bir fırtınanın içinde kayboldu.

Northern dikkatle pozisyonundan izledi.

Yıkım fırtınasından bir şey düşüp yere çarptı ve Northern'ın yüzünde tatmin edici bir gülümseme belirdi.

Ancak zafer kısa sürdü.

Tüm Lithia titredi.

Kırık toprak sarsıldı, kendini yutarak Belial yükseldi—iyileşmiş değil, yeniden doğmuştu. Artık derisi volkanik çatlaklarla pul pul dökülüyordu, ısı görünür dalgalar halinde yayılıyor ve havayı parıldayan bir serap haline getiriyordu. Bastığı yerlerde taş cam haline geliyordu. Kahkahası, kırılan buz gibi derin ve sonlu bir yankıydı.

"Hadi ama? Beni gerçekten son çareme başvurmaya zorlamak zorunda mısın?"

Northern'ın sesi, kayıtsız tonunun altında bir hayal kırıklığı taşıyordu.

Ancak Belial hiçbir endişe göstermedi.

Hareket etti.

Titredi—bir ceset ışığı bulanıklığı—ve bir klon patlayarak, tepki vermeden kül haline geldi. Diğeri, havada zıplarken yok oldu, ellerindeki yıldırım zararsız kıvılcımlara dönüştü. Yaratık evrim geçiriyordu, hareketleri vahşi darbelerden hesaplı, neredeyse zarif vuruşlara kayıyordu.

Ruh İpleri tekrar saldırdı, Belial'ın bileklerini bağladı—ama o çekti, üç klonu çürüyen bir girdaba sürükleyerek. Çığlıkları statik hale dönüştü.

Yeter.

Hiç şüphe yok.

Canavar gerçek bir Abysmal Belial'dı, rütbesine ve tehlike seviyesine uygun bir şekilde. Northern'ın şimdiye kadar savaştığı birkaç canavardan çok daha güçlüydü.

Ve daha da güçleniyordu. Onun yıkımını eğlenceli bulmak ilginçti, ama savaş çok uzuyordu. Üstelik, Abyss Tyrant kendi savaşını yeni bitirmişti.

Northern, içinden yetenek parçalarının akın akın geldiğini hissettiği için bunu anlayabiliyordu.

Bunu hızlıca sona erdirmesi gerekiyordu, böylece o, Paragon Raizel ve diğerleri o askıda kalan el ile ilgilenebilirdi.

Yaratığa grimsi bir bakış attı, klonları ayrılarak bir yol açtı.

“Oyun zamanı bitti, dostum.”

Kuzey avuçlarını açtı ve anında, derisinde mor bir ışık pulsatmaya başladı. Gözlerindeki ışık da mor renge döndü, ilkel, tuhaf bir kötü niyetle parlıyordu.

Abysmal Belial'a doğru ilerledi ve ona ifadesiz bir şekilde baktı.

Elini ileri doğru hareket ettirdi ama ortada durdu. Kuzey kaşını kaldırdı ve uzaktaki bir binanın bir şok dalgasıyla çöktüğünü, ondan bir şeyin fırladığını gördü.

"Nebulous Lord?"

Gerçekten de. Nebulous Lord, siyah, dişli iskelet kanatlarıyla korkunç bir hızla onlara doğru fırladı. Görünüşü değişmişti.

Derisi, savaştıkları Behemoth'un yanık tonunu taşıyordu, ama diğer her şey evrimleşmiş Black Mamba—Nebulous Lord olarak kalmıştı.

Fakat derisi şimdi yanmış görünüyordu.

Kuzey hafif bir şaşkınlık hissetti.

'Acaba o uçan Behemoth'lardan birini mi yedi?'

Bu tek mantıklı açıklamaydı. Nebulous Lord, bir Behemoth'u tüketmiş ve onun ruhu üzerinde kontrol kazanmıştı. Belki de yendiği bir Behemoth?

Kuzey havada kayarak, boşluk canavarının Abysmal Belial'a çarpmasına izin verdi ve onu gökyüzüne fırlattı.

Gökyüzü yarıldı.

Derin Belial havada kıvrıldı, segmentli omurgası esneyip yeniden hizalanırken, sırtından devasa siyah kanatlar açıldı. Uzuvları bulutları ipek gibi keserek geçti. Kocaman formu, yeni cehennem kanatlarının tek bir vuruşuyla durdu; zarları gölgeler, kaslar ve kavurucu sıcaklıktan dokunmuştu.

Hareketsiz asılı kaldı. Sonra düştü.

Belirsiz Lord onu engelledi.

İki güç—yanmış ve yanan—acı çeken havanın çığlığıyla çarpıştı. Şok dalgaları, görünmez bıçaklar gibi savaş alanında yarıklar açarak, harabe binaların içinden geçip parçalanmış toprağı yırtarak yayıldı. Çarpışmalarının ham gücünden kraterler oluştu.

Uzakta çelik çığlık attı, devasa yapılar baskı altında deforme olup çatladı. Cam parçaları, kararmış gökyüzünde kıvılcım gibi dans etti.

Derin Belial ilk saldırıyı yaptı—şık, kavisli pençeler kesmiyordu ama silip süpürüyordu. Salınımından bir güç duvarı patladı, zemini erimiş harabeye dönüştürdü. Dokunduğu yerlerde dünya alevlendi—ateşle değil, ateşin sonluluğuyla.

Bir çadırın kumaşı yanmadan önce kayboldu. Sokaktaki bir metal otomasyon kül haline geldi, duman yok, kıvılcım yok, sadece yıkımın somutlaşmış kalıntısı.

Ancak Belirsiz Lord dimdik durdu. Bu yeni formunda, artık bir Felaket Behemotu, Külleşmiş Kül'dü—bedeni zaten yanmış ve sertleşmişti. Ölümcül dokunuşu, taşın yağmuru emmesi gibi emdi. Uzuvlarından duman yükseldi, acıdan değil, isyandan.

Gürültülü bir kükreme saldı.

Göğsünün derinliklerinden keskin ve ham bir gırtlak sesi patladı, magma gibi serbest kalıyordu. Kanatları açıldı ve gürültülü bir patlama ile ileriye doğru fırladı, her hareketi havada kayarak sesleri parçalıyordu.

Yine çarpıştılar.

Abysmal Belial'ın kollarından biri—kristalleşmiş siyah kemik gibi görünen dikenlerle dolu—öne doğru savruldu, savaş alanında bir biçim gibi keskin bir şekilde ilerledi. Nebulous Lord, onun altına eğildi, formu imkansız bir hızla bulanıklaştı, obsidyen duman bulutları bıraktı. Pençeli eli yukarı fırladı, Abysmal Belial'ın kaburgalarına derinlemesine gömüldü.

Bir dalga dışarıya yayıldı—sakin suya düşen bir taş gibi.

Canavarın zırh benzeri et parçaları koparak, parlayan, kararmış kütleler halinde düştü. Ancak geri çekilmek yerine, daha da yaklaştı, çeneleri avcı gibi kendi yaralarından korkmadan açıldı. Işıldayan dişlerin sıraları yerine kilitlendi. Sonra

Nefesini verdi.

Nefes hava değildi. Unutuluştu. Varoluşun özünü silen, ısısız, sessiz bir rüzgardı. Nebulous Lord'un ayaklarının altındaki toprak yok oldu. Taş ısısız bir şekilde sıvılaştı. Renk soldu.

Yine de Nebulous Lord dayanıyordu.

Yanmış bedeni, ölen rüzgarda parıldıyordu ama sağlam duruyordu. Derisi daha da soyulup çatladı, yanmış kabuk gibi pul pul döküldü, ama özünde—özü dokunulmamış kaldı. Tükettiği her ne lanet ya da nimetse, derinlere kök salmıştı.

Beyaz parlayan gözleri, etrafında siyah bir halka ile, abysmal iğrençliğe kilitlendi. Ne öfke. Ne gurur. Sadece soğuk bir hesaplama. Kırılmamış bir irade.

Vurdu. Hiçbir uyarı yok. Hiçbir hazırlık yok.

Sadece güç.

Omzunu Abysmal Belial'ın karnına çarptı, canavarı havaya kaldırdı. Kaburgalar çatırdadı. Nefes kayboldu. Yukarı fırladılar, çarpışan meteorlar gibi havada tekrar çarpıştılar, sonra aşağı spiraller halinde döndüler.

Zemin onlara doğru hızla yaklaştı.

Ona çarptılar.

Toprak halka şeklinde bir kanyon haline geldi. İki blokluk bir yarıçap içindeki binalar kağıt gibi katlandı. Toz ve kül ufuk boyunca yayıldı. Hava kendisi bile yaralı gibi görünüyordu.

Kraterin merkezinden bir şey hareket etti.

Abysmal Belial önce ayağa kalktı, bedeni bükülmüş, kanatları eğilmiş, derisi erimiş mum gibi soyuluyordu. Yine de varlığı ağırlaştı—sanki acı gücünü besliyordu. İki kolu ince sinir ipleriyle sarkıyordu, ölü bir yılan gibi sürükleniyordu.

Sonra kırık kollarından birini kraterin zeminine bastırdı.

Dışa doğru bir dalga gibi yayılan bir dalgalanma oldu.

Ve yüz metre yarıçap içindeki her şey basitçe sona erdi.

Yanmadı. Ezilmedi. Sadece var olmaktan vazgeçti.

Çevredeki binalar gerçeklikten yok oldu. Zaman onları unuttu. Kraterin üzerindeki gökyüzü cansız bir griye dönüştü.

Ama Nebulous Lord kaldı.

Duman, sırtından karanlık bir pelerin gibi aktı. Yanmış derisi, iyileşmeye çalıştığında hışırtı çıkarıyordu, ama garip yeni havadan tekrar yanarak sonsuz bir yıkım döngüsü yaratıyordu. Ama o, yerinde duruyordu.

Kuzey uzaktan izliyordu, yüzü renksizleşmişti.

Kimse, sadece birkaç dakika içinde, Abysmal Belial'ın Öz Belirginliği ustası olacağını hayal edebilir miydi?

'Eğer Oblivion's Mark'ı kullansaydım, bunu kaçırmış mı olurdum?'

O, Nebulous Lord'un müdahalesi olmasaydı, yaratığın yeteneklerini söküp onu aşağılamaya bu kadar yaklaşmıştı. Ama şimdi, gösteriden keyif almaktan kendini alamıyordu.

Nebulous Lord ileri atıldı, başka bir darbeyi alçalarak geçirdi ve dişli dirseğini yaratığın göğsüne sapladı. Yaratık uludu—kutsal olmayan bir ses, kanaması asla amaçlanmamış eski bir canavarın çığlığı. Ağzından siyah sıvı fışkırdı, savaş alanına uzanan akıntılarla, uzaya delikler açarak yayıldı.

Sonra pençeler geldi.

Nebulous Lord onları serbest bıraktı—sadece bıçaklar değil, devasa kancalar, kıvrımlı ve çentikli, sanki ölen bir tanrının kemikleri gibi. Yaratığın yanına daldı, kesmiyordu—yırtıyordu, sanki tamamen parçalamaya kararlıymış gibi.

Berbat Belial karşılık verdi, kalan eli Nebulous Lord'un yüzünü kapladı.

Ve bir an için—dünya karardı.

Her şey dondu.

Sonra…

Pat!

Beyaz bir boşluk krateri tüketti. Manzara şiddetle sarsıldı, kaba titreşimler rüzgarla Northern'ın bulunduğu yere ulaştı.

Nebulous Lord ile Abysmal Belial arasındaki savaş, sadece birkaç dakika içinde yoğunlaştı, yıkıcı bir şekilde yoğunlaştı.

Kendi mücadelesini tamamlayan Abyss Tyrant, uzak bir binada Paragon Raizel'in yanında durarak, sessizce felaketin patlak vermesini izliyordu.

Paragon Raizel'in yüzü karmaşık bir duygu ağı ortaya koyuyordu.

Karışıklık, zavallı adamı derinlemesine sarstı. Böyle bir savaşa tanık olmamıştı.

Northern da aynı şekilde hissetti. Kendisi birçok korkutucu savaşta yer almıştı, ancak bu büyüklükte bir savaşı izlemek eşi benzeri görülmemişti.

Burning Storm'un bu kaosu anlamaktaki mücadelesini anladı.

Tozlar yerleştiğinde, her iki canavar da ayakta durdu.

Nefes almak. Titremek. Ama hayatta.

Abysmal Belial'ın gözlerinde deli bir kırmızı ışık yanarken, Nebulous Lord'un derinliklerinde deli bir kararlılığın beyaz kıvılcımı parlıyordu.

Sonra Abysmal Belial hareket etti. Hızla.

Silüeti bulanıklaştı, sonra kayboldu, Nebulous Lord'un arkasında yırtıcı bir rüzgar çığlığıyla belirdi. Çarpmadan önce, pençelerinin etrafındaki uzay, buruşturulmuş kağıt gibi içe doğru katlandı.

Darbe gerçekleşti.

Nebulous Lord'un başı yana fırladı. Ses—bir dağın çığ altında ezilmesi gibi—harabeler boyunca yankılandı. Vücudu geriye fırladı, gök gürültüsü gibi bir ses onun yolunu işaret etti. Duvarlar on metre çapında yıkıldı. Düştüğü yerde bir krater oluştu, yer ağırlığının altında çöktü.

Yükselmeye fırsat bulamadan, Abysmal Belial atıldı.

Bir bacak, cennetin yargısı gibi, diz öncelikli olarak göğsüne düştü.

Şok dalgası çevredeki enkazı buharlaştırdı. Toz sütunları gökyüzüne fırladı. Yarıklar, yerin üzerinde damarlar gibi yüzlerce metre yayıldı. Altlarında, gömülü kanalizasyon hatları patladı. Yıkılmış şehir manzarasında bir sarsıntı yayıldı, Northern'ı havada geri savurdu.

Nebulous Lord'un kaburgaları parçalandı.

O titredi, ama lanetli yaratık devam etti.

Tırnakları onu kanatlarından yakaladı ve sürükledi. Betonun üzerinden, yanmış çeliğin ve pazar tezgahlarının kırık kalıntılarının üzerinden. Nebulous Lord'un bedeni enkaza açıldı, karanlık sıvı bir yıkım izi bıraktı. Her çekiş, eklemleri parçaladı. Her saniye, kemiği toz haline getirdi.

Sonra onu fırlattı.

Nebulous Lord altı katlı bir binaya çarptı. Betondan bir patlama sesi geldi. Çelik çubuklar etrafında kurdele gibi büküldü. Toz bulutunun içinden karşı taraftan fırladı, Abysmal Belial tekrar önünde belirmeden önce kendini zar zor dengeledi.

Çok hızlı hareket etti, bu sefer göğsüne bir darbe daha indirdi.

Uzaysal sıkıştırma ile dolu bir üst kesme. Nebulous Lord'u sadece havaya fırlatmakla kalmadı—yörüngesini de çevirerek değiştirdi. Havada döndü, savaş alanında düşen bir meteor gibi keskin bir şekilde ilerleyerek kraterin kenarındaki bir tepeye çarptı.

Pat!

Tepe çöktü.

Ve dünya onunla birlikte titredi.

Bir duraksama. Sadece bir kalp atışı.

Sonra—boom boom boom—Abyssal Belial ileriye doğru yürüdü. Her adım, havayı o kadar şiddetle sıkıştırdı ki, görünür dalgalar oluşturdu. Savaş alanı, onun varlığı altında daha da karardı.

Silahları geri çekildiği gibi, yeniden yok oluşu soluyordu. Onun yolundaki hava statik hale geldi, vızıldayıp içe doğru katlandı.

Nebulous Lord'u tamamen silmeyi amaçlıyordu.

Çökmüş tepenin molozlarından Nebulous Lord çıktı - ama zar zor. Bir diz çökmüş. Bir kanadı parçalanmış ve işe yaramaz halde asılı duruyordu. Başını yavaşça, acı içinde kaldırdı. Göğsünde bir delik açılmıştı. Kükremedi. Homurdanmadı.

Acı içinde dayanıyordu.

Fakat Abysmal Belial zaten oradaydı.

Başını yakaladı.

Ve onu toprağa soktu.

Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Her darbe dışarıya bir şok dalgası gönderdi. Uzaklardaki ağaçlar imkansız açılarda geriye doğru büküldü, gövdeleri kuvvetten çatladı. Etrafındaki zemin çöktü, baskının altında çökerek. Nebulous Lord'un kafası üçüncü darbede yüksek sesle çatladı, ağzından kül döküldü.

Abysmal Belial onu yukarı kaldırdı.

Gökyüzüne fırlattı.

Ve sonra—

Yine yere dokundu.

Öz Manifestosu bir kez daha genişledi.

Bir ikinci mekansal inkar dalgası arazinin üzerinden geçti, cansız halkayı genişletti. Erişim alanındaki her şey gerçeklikten kayboldu. Hava yoğunlaştı. Ses yok. Hareket yok. Sadece korkunç bir sessizlik.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Ne... lanet...'

Hava bile kül rengine dönüyordu.

Ancak Derin Belial yeniden uçmaya başladığında, kanatları açıldı, son darbeyi indirmek üzereydi—

Altındaki zemin... hışıldadı.

Toprağın çatlaklarından donuk, düşük bir sıcaklık parladı. Yavaş, düzenli bir nefes. Alev değil.

Bir yanma.

Derin Belial'ın alanının zıttı.

Yananın hafızasını sildiği yer - bu, sonsuz bir şekilde uzanan süreçti.

Dünya pişmeye başladı.

Toprak parladı. Aşağıdan siyah buhar yükseldi. Ve yukarıdan—

Bulutsuz Lord geri düştü.

Kırık bedeni ayaklarının üzerine indi.

Alev gibi duman ağzından çıktı, yıkımı soluyordu.

Ve bir şey değişmişti.

Etrafındaki zemin titredi—ışıkla değil, ama kalın ve boğucu bir sıcaklıkla, sanki dünyanın içinde uyanan bir ocak gibi. Üstteki gökyüzü kanlı bir renge büründü, bulutlar kıvılcım ve parlayan kömür iplikleriyle çizgilenmişti.

Bu artık Abysmal Belial'ın dünyası değildi.

Bu onun dünyasıydı.

Ölümden değil—sonsuz, acımasız bir ıstıraptan doğmuş bir alan. Hiçbir şey yok olmuyordu. Sadece yavaşça, sürekli yanıyordu, kurtuluşu reddediliyordu.

Kuzey derin bir nefes aldı.

“Kendi Manifestosunu uyandırıyor...”

Bu mantıklıydı. Nebulous artık Felaket Behemothuydu; çevreleriyle bağlantı kurabiliyor ve iradelerini ona yansıtabiliyorlardı.

Öz Manifestosunu çağırmak. Nebulous Lord'un bolca sahip olduğu bir şey varsa, o da aşılmaz ve tehlikeli bir iradeydi.

Kuzey'in yüzünde ince bir gülümseme belirdi.

“İyi. İyi. Bu çok iyi!”

En büyük savaşta bir izleyici gibi izledi. Heyecan vericiydi.

Derin Belial'ın Öz'ü parladı.

Tırnakları titredi.

Sonra düştü.

Hızlı.

Doğru aşağı.

Ama bu sefer—Nebulous Lord'un alanının sınırına ulaştığında—yavaşladı.

Zamanın yoğunlaştığı gibi.

Kanatları şurup gibi sürüklendi. Şekli sıcak buhar içinde bozuldu. Hareket etme eylemi işkence haline geldi.

Nebulous Lord hareketsiz duruyordu.

Bir elini kaldırdı.

Hava alev aldı.

Ateşle değil.

Ama ağırlıkla.

Yanan alan, Abysmal Belial'ı erimiş zincirler gibi sararak, kanatlarına, eklemlerine, özüne çekti.

Canavar çığlık attı.

Hava da dönerek, ham gücüyle aşağıya doğru zorla inerek—ve vurdu.

Başka bir çatışma.

Ama bu sefer—

İçinde tereddüt etti.

Belirsiz Lord darbenin etkisini yakaladı.

Ve onun altında zemin sağlam kaldı.

Derin Belial ise kalmadı.

Darbenin etkisiyle bileği parçalandı. Dirseğe kadar yükselen bir spiral kırık. Yanma etkisi yerleşmişti.

Dalgalar dönüyordu.

Ve yok oluş ile işkence arasındaki savaş daha yeni başlıyordu.

Gökyüzü artık sessizlikle gri değildi.

Yandı.

Yavaş, sabit bir alev bulutların üzerinde bir ejderhanın nefesi gibi asılı duruyordu. Hava titriyordu, yoğun ve bozulmuş, sanki gerçeklik kendisi sıcaklığın altında nefes alıyordu. Nebulous Lord'un Öz Manifestasyonu içindeki her şey onun dokunuşu altında kaynamaya başladı—hemen yok olmadan, ama sonsuz bir tüketim sürecinde yakalandı.

Derin Belial, işkence görmüş bir ruh gibi uludu.

Fakat kanatları sarkıyordu. Hareketleri donuklaşmıştı. Bir zamanlar hassas ve ölümcül olan dört uzvu şimdi hafifçe sürükleniyordu—kaçamadığı bir sıcaklıkla yüklenmişti.

Ve Nebulous Lord hareket etti.

Ansızın.

Gösterişsiz.

Sadece ham güç.

O, Abysmal Belial'ın arkasında belirdi—tam da canavara yaptığı gibi.

Bu sefer hız değil. Ağırlıktı.

Hava, şiddetli bir sesle yarıldı. Nebulous Lord'un yumruğu, yaratığın kafasının yanına çarptı.

Çat.

Ses, taşın içinde hapsolmuş gök gürültüsü gibi yankılandı. Canavarın boynu büküldü, kuvvet onun devasa bedenini yan tarafa fırlattı, yanmış toprak üzerinde kayarak ateş izleri bıraktı.

Yükselmeden önce—

Nebulous Lord onun üzerinde belirdi.

Dizini, yaratığın karnına bir asteroit gibi indirdi.

Etki, altlarındaki zemini paramparça etti, güç, yakındaki harabelerdeki her kırık duvarın, her çatlamış kirişin içinden dalgalandı. Yeni bir krater oluştu, öncekilerden daha derin ve daha geniş. Erimiş taş, yerin çatlaklarından fışkırdı. Derin Belial titredi—bedeni sadece kırık değil, etrafındaki yanıcı dünyanın ağırlığıyla sıkışmıştı.

Nebulous Lord devam etti.

Yanmış yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve Abysmal Belial'ı kanatlarından yakaladı.

Ve sürükledi.

Keskin taşların üzerinden, parlayan metalin üstünden, sıvı toprağın havuzlarından geçerek. Kanadıktan sonra akan siyah sıvı anında alev aldı, arkasında bir kuyruk gibi iz bıraktı. Her çekiş, yerde hendekler açtı, her hareket alevleri daha da yükseltti.

Sonra—

Onu fırlattı.

Abysmal Belial, üç harabe binanın içinden geçti. İlk bina tamamen çöktü. İkincisi yan tarafa eğildi ve buhar bulutları içinde parçalandı. Üçüncüsü, canavarı merkezinden geçerken patladı, ateşli bir spiral yolunu işaret etti.

Gökyüzü canavarı yakaladı—ve geri fırlattı.

Ve Nebulous Lord aşağıda bekledi.

O zıpladı.

Merhamet yok.

Sadece intikam.

Tırnakları genişçe açıldı ve düşüşü sırasında yaratığın göğsünü yırtarak derinlere battı.

Sonra onu aşağıya doğru itti.

Fırlatılmadı. Çekiçlendi.

Çarpmaları, savaş alanının kabuğunu çatlatmıştı. Şok dalgaları mükemmel bir daire içinde yayıldı, tüm sokakları ters çevirdi, kararmış ağaçları kökünden söküp attı ve yanmış kuş sürülerini gökyüzünden kaçırdı.

Ve sonra—

Başını yakaladı.

Kuzey izliyordu.

Ve irkildi.

Çünkü ne olacağını biliyordu.

Nebulous Lord'un kömürleşmiş parmakları, Abysmal Belial'ın kafasının etrafında kilitlendi. Onu erimiş zemine çarptırdı.

Bir kez.

Bir kül sütunu gökyüzüne fışkırdı.

İki kez.

Bir şok dalgası havayı parçaladı.

Üç kez.

Yer inledi.

Abysmal Belial'ın kafası, kendi Öz Manifestasyonu'nun koruması çoktan kaybolmuşken, parlayan kayaya çarptı. Kanatları zayıf bir şekilde titredi. Koyu sıvı, uzun, kıvrımlı yaylar halinde fışkırarak, ısınmış havaya karşı hışırtıyla yayıldı.

Sonra Nebulous Lord onu kaldırdı—

Ve yukarı fırlattı.

Yüksek.

O kadar yüksekti ki, son katman kül lekeli bulutları delip geçti.

Bir an için, canavar kayboldu.

Daha karanlık bir gökyüzüne karşı koyu bir siluet.

Belirsiz Lord çömeldi, kasları gerildi, uzuvlarından siyah buhar yükseldi.

Sonra fırladı.

Ve onu takip etti.

Derinliklerin Belial'ı düşmeye başladığında, yerçekimi tarafından çekilerek, Belirsiz Lord onu havada karşıladı.

Alışılmış çiftinin altından iki ekstra el fışkırdı ve tüm pençeleri uzandı, yırtmak için değil—yakalamak için.

Onun bileklerini yakaladı.

Ve onları kırdı.

Şimdi Abysmal Belial'ın kolları sarkmış durumda—işe yaramaz, kırık şeyler.

Sonra, momentum hala onu yukarı taşırken, dizini yaratığın karnına soktu. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Her darbe kaburgaları parçaladı, hala yanan gökyüzünde titremeler gönderdi. İntikamın, dengelerin yeniden sağlandığı acımasız bir ritmi.

Sonra iniş geldi.

Canavar önce düştü.

Nebulous Lord, intikamın kendisi gibi takip etti.

Birlikte daldılar—

Ancak sadece biri yollarını kontrol ediyordu.

Ve yere çarptıklarında, Nebulous Lord onun üstüne indi.

Diz çökerek.

Dominant.

Derin Belial hareketsiz yatıyordu.

Bedeni yanıyordu, uzuvları titriyordu, özü çözülüyordu. Varlığı solmuştu, artık savaş alanını tüketen acımasız ateş tarafından bastırılmıştı. Ağzı çığlık atmak için açılmıştı—

Ve Nebulous Lord aşağıya uzandı—

Tırnaklı parmaklar yaratığın boğazını sardı.

Sonra, tereddüt etmeden—

Onu ezdi.

Nebulous Lord, avının üzerinde dururken kötü bir beyaz ışık yaydı.

Sessizlik geri döndü.

Ama bu bir huzur değildi.

Belirsiz Lord, Abysmal Belial'ın kırık formunun üzerinde yükseliyordu, ezilmiş kalıntıları hâlâ titriyordu, vücudundaki çatlaklardan karanlık sıvı sızıyordu. Omuzlarından duman yükseliyor, uyuyan bir volkanın nefesi gibi havaya doğru yükseliyordu.

Onların etrafındaki hava dalgalandı—sıcaklıktan değil, daha ilkel, daha eski bir şeyden.

Kuzey, durduğu yerden gözlerini kısarak baktı. Sonra Kaos Gözleri içgüdüsel olarak aktif hale geldi.

“...Bu bitmedi...”

Haklıydı.

Derin Belial'ın kalıntıları... hareket etti.

Ama yaşamla değil.

Fiziksel kavrayışın ötesinde bir şeyle.

Önemli hissettirse de, dokunulamaz kaldı—atmosferi ezici bir baskıyla dolduran bir varlık.

Kuzey'in ifadesi karardı, zihninde yanan gerilime karşı mücadele ederken.

'Bu nedir? Olamaz... bu, Öz Manifestosunun ötesinde bir evrim mi?!'

Sonuçta bir Belial'dı, rütbe olarak bir Luminary ile eşit. Öz Manifestasyonu, yeteneklerinin yalnızca başlangıcı olmalıydı.

Gücünün daha büyük yükseklikleri vardı, Abysmal kötü doğası tarafından doğaüstü bir şekilde kötüleştirilmişti.

Kuzey'in kaşı derinleşti. Tehlikeli bir derinlikte.

Belial'ın içinde bir şey parçalandı—fiziksel olarak değil, metafiziksel olarak. Çekirdeklerinde bir yırtık açıldı, bu hasardan değil, umutsuzluktan doğmuştu. Öz—kırılmış, aşağılanmış ve köşeye sıkışmış—etten kaçış arıyordu.

Bedeni, eski kapıların doğaüstü bir karanlığa açılması gibi bir sesle yarıldı.

Ve sonra—

Abysmal Belial kayboldu.

Etleri, gerçekliğin kendisi gibi açılan yanıcı ışık şeritleri halinde soyuldu. Küller bir girdap gibi dışarı doğru spiral yaptı, Nebulous Lord'u birkaç adım geri itti.

Cesedin yattığı yerin altındaki zemin kararmaya başladı—yanmadı, kömürleşmedi—ama durdu. Renk ondan boşaldı. Şekil çözüldü.

Yerine... başka bir şey yükseldi.

Somut olmayan ama derin bir şey.

Luinngard İmparatoru ile tanıştıktan sonra, Kuzey belirli teoriler geliştirmeye başlamıştı. Kendi yeteneklerinin EX sınıfına evrimi, bu hipotezleri daha da doğruladı.

Yine de, teorik keşiflerine rağmen bazı boşluklar dolmamıştı. Bu çağ, Luminary'ler gibi korkutucu güç yoğunluklarına tanıklık etmemişti.

Ve Paragonlar nadir karşılaşılan varlıklardı.

Araştırmaları ve gözlemleri sınırlı kalmıştı. Sonuçları kırılgandı, somut kanıtlarla karşılaştığında çökme riski taşıyordu.

Yine de, bu kadarını biliyordu

: Canavarlar ve Driftçiler üç ortak unsura sahipti: Yetenek, Ruh ve Gerçek İsim.

Bu üç faktör, ruhlarının evriminin seyrini belirliyordu. Driftçilerin yıldızsal bir yöne evrimleşmesi muhtemelken, canavarlar bunun tersine evrimleşiyordu.

Bu, bir Driftçinin ruhu evrimleştikçe, köken burcuna giderek daha çok benzediğini öne sürüyordu.

Ruh, bu evrimde kritik bir rol oynuyordu, ancak birisi Paragon statüsüne ulaştığında, bu rol muhtemelen çok geniş ve verimsiz hale geliyordu. O noktada, birinin dünyayla olan ilişkisini keşfetmesi gerekiyordu—bu, yeteneklerinin gerçek ismiyle nasıl ilişkili olduğuna sıkı sıkıya bağlı bir bağlantıydı.

Gerçek isimler yüzyıllar boyunca en kaygan bulmaca olarak kalmıştı. Birçok akademik Driftçi çabalarını harcamıştı, ancak çok azı anlamlı bir ilerleme kaydedebilmişti. O azınlık ya tarihe karışmış ya da bilgileri, bu tür sırları saklamaya kararlı yüksek otoriteler tarafından kıskanarak korunmuştu.

Kuzey'in Akademi kütüphanesiyle işinin bitmemesinin bir kısmı buydu.

Ama Lithia'ya gelmek, anlayışındaki boşlukları doldurmaya yardımcı olmuştu. Paragon Raizel ile tanışmak, birkaç teorisini doğrulamıştı.

Ve şimdi, canavarı çaresiz bir dönüşüm içinde izlemek, düşüncelerini daha da doğruladı—Essence Manifestation'ın ötesinde yatan gücü, bir Luminary'nin muhtemelen komuta ettiği gücü ortaya çıkardı.

Ve belki de, bir Luminary olmanın anahtarı... ilerlemeyi biraz daha erişilebilir hale getirmek.

Yerden bir şey yükseldi, karanlık kül bulutuna benziyordu, yayılıyordu…

Bu, bedensiz bir siluetti.

Bir bağlılık olmadan bir irade.

Yanmayan ama izleyen bir alev.

Ateş değil. Enerji değil. Kendisi bir kavram.

Son nefesinde, derinlerdeki canavarımsı çekirdeğinde kilitlenmiş yasaklı bir içgüdüyü çağırmıştı. Her Belial'ın ruhunun çekirdeklerinde gömülü olmasına rağmen, her Belial'ın gerçekleştiremeyeceği bir güç zirvesi.

Artık bedensizdi—şekil verilmiş bir yanmanın yankısı.

Hareket etmedi.

Dünya etrafında hareket ediyordu, sanki onu taşıyormuş gibi.

Zaman dalgalar halinde bükülüyormuş gibi görünüyordu. Gölgeler uzayıp inceleşti, yas tutanlar gibi ona doğru kıvrılıyordu. Üstlerindeki gökyüzü gri bir çürümeye dönüşerek titriyordu, sanki gökler bile bu yeni varlığı nasıl karşılayacağını bilemiyordu.

Ve sonra ses geldi.

Ses değil.

Düşünce değil.

Sadece… varlık.

Varlık, etrafındaki herkesin ruhunda kaydedilen bir ses kazandı… korku.

Bu korkunçtu, dehşet vericiydi ve etrafında duran ve izleyen herkesin ruhunu açıklanamaz bir acı içinde kıvranmaya zorladı.

Bedensiz Belial hareket etti, ama uzayda değil, içine doğru.

Gerçeklikten geçerek, kırık bir yansıma gibi titreyerek. Ağaçlar arkasında soldu. Rüzgar sustu. Yakındaki binalar üçüncü boyutlarını kaybetti—bir zamanlar oldukları şeylerin çizimleri, izleri haline geldi.

Belirsiz Lord'a doğru dalgalandı.

Hiçbir beden yok.

Sadece ölüm.

Fakat Belirsiz Lord dimdik durdu.

Hareketsiz ve rahatsız olmadan.

Çevresindeki yanma geri çekilmedi—daha da alevlendi.

Onun Tezahürü ateşlendi, savaş alanını sonsuz acıların bir eriyişiyle sardı. Bedensiz alev titredi. İlk kez, tereddüt etti.

Ve Nebulous Lord hareket etti.

O kaçmadı.

İçeri girdi.

Bedensiz formun kalbine doğrudan yürüdü.

Çevresindeki her şey durdu.

Bir duraksama.

Derin, korkunç bir sessizlik.

Sonra—

Bağırdı.

Ama acıdan değil.

Reddediği için.

Belirsiz Lord'un bedeni içten parladı—kömürleşmiş derisi boyunca beyaz sıcak çatlaklar açıldı. Kanatları tamamen açıldı, iskelet çerçeveleri yakıcı bir yoğunlukla aydınlandı. Alevler bedeninden dışarı patladı—dışarıya yıkıcı değil, içten tüketici.

Belial'ın kabuğuna saldırmıyordu.

Onun kavramını yakıyordu.

Var olma hakkını.

Bedensiz alev çırpındı.

Zaman büküldü.

Uzay hıçkırdı.

Gerçeklik büküldü, Belial'ın canlı mı, ölü mü yoksa sadece bir anı mı olduğunu karar veremedi.

Ama Nebulous Lord onu tuttu.

yumruklar sıkı sıkı kapandı.

Gözler beyazdı.

Onu tekrar şekle sokmaya zorladı—bedensiz örtüden özünü koparıp, sürükleyerek, yeniden şekillendirerek, somut hale getirerek.

Ve sonra—onu tekrar ezdi.

Bir eli yarı-belirgin kafasında, diğeri göğsüne saplanmışken, Nebulous Lord Abysmal Belial'ın çekirdeğini implode etti.

Sadece beden değil.

Ama bu, yeni bir güç yüksekliğini kavrama girişimidir.

O irade.

Bu, onu yeni bir öz farkındalık biçimine itti; herkes için tehdit oluşturan, bir kavram haline gelen umutsuz irade.

Bağırdı—kaçıştan mahrum bir şeyin çığlığı. Bedensiz formu, parçalanmış iradenin parçaları gibi karanlık ve turuncu ışık dilimlerine ayrıldı ve sisin içine dağıldı.

Gitti.

Ölü.

Belirsiz Lord nefes aldı.

Ve savaş alanı yanıt verdi.

Yanan durdu.

Sonra soldu.

Gökyüzü, kömür rengi tonunu kaybetti, siyaha döndü.

Dünya, hâlâ çatlak, artık hışırtı yapmıyordu.

Sessizlik tekrar düştü.

Ama bu sefer - bu bir huzurdu.

Northern nihayet yere indi.

Savaş alanının ortasına doğru yavaşça yürüdü, gözleri Nebulous Lord'a kilitlenmişti.

Boşluk canavarı yavaşça değişiyordu, şekil alıyordu, bedeni siyah dumanla hışırtı yaparken, kanatları buhara dönüşüyor ve yanmış derisi hafifçe renk değiştiriyordu.

Northern'ın yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

Nebulous Lord'un az önce ne yaptığını anladıysa.

'Bir Belial'ı yendi. Bir Derin Belial... bu demek oluyor ki...'

Sanki onun bir sonraki düşünce akışına yanıt vermek istercesine, Nebulous Lord çömeldi ve yaratığın cesedini yakaladı, ardından parlak siyah pençelerini kullanarak etini yırttı, yüzünde bir yarık açıldı ve keskin köpek balığı dişleri ortaya çıktı.

Nebulous Lord, Abysmal Belial'ı yemeye başladı.

Kuzey, yüzünde solgun bir ifadeyle izliyordu, zaman geçtikçe bu ifade daha da solgunlaştı.

Sonunda, Belirsiz Lord durdu ve yavaşça yere pençelerini geçirmeye başladı, acı içinde sessizce kıvrılıyordu.

Yazık ki, diz çökerek, ruhunu harap eden ve onu kaba bir yoğunlukla değiştiren şeyle direnmeye çalışırken, yere baskı yapıyordu.

Kuzey, bakışlarını sürdürdü, solgun gülümsemesi hafif bir kaş çatmaya dönüştü.

'...bana söyleme…'

Sonra gördü

[Tebrikler]

[Boş Canavar: Belirsiz Lord, yeni bir ranga evrim geçiriyor]

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Asla…'

[Tebrikler]

[Boşluk Canavarı, Nebulous Lord, Derin Behemot'a evrimleşti.]

Northern, panelin üzerine boş gözlerle baktı, ifadesi solgun ve sersemlemişti. Nebulous Lord tekrar evrimleşmişti. Neredeyse bir Yıkıcı olduktan hemen sonra.

'O… biraz fazla güçlü olmuyor mu?'

Aniden bir soğuk, omurgasına yayıldı. Korku, dış bir güçten değil, içten yerleşti. Ruhunda taşıdığı canavarlar… sadece daha güçlü hale gelmiyorlardı. Korkutucu bir güç haline geliyorlardı ve bu güç, Northern'ın hiçbir fikri olmayan tuhaf yollara ev sahipliği yapıyordu.

Orada Abyss Tyrant da vardı. Ve diğerleri.

Gelişmeye devam edeceklerdi. Daha da güçleneceklerdi. Ve sonuç sadece daha korkunç hale gelecekti.

Ancak, sonunda, her şey onun daha büyük planıyla uyumlu hale geliyordu—Sura'daki çatlaklardan beri sessizce peşinden koştuğu bir plan. Genç Ulzred'i öldürmek zorunda kaldığı günden beri.

O anı unutmaya çalışmıştı, ama ondan doğan yemini bir kez bile bırakmamıştı.

Şimdi yapabileceği tek şey, her seferinde bir adım atmaktı. Şu an önünde olan adım... Rughsbourgh'tu. Lithia ve kaosu sadece gürültüydü, gerçekten önemli olanın ağırlığı altında dikkat dağıtıcı unsurlar.

Gece en derin derinliğine batmıştı, nihayetinde yükselemeye başlayacak karanlığın zirvesine yaklaşarak, günün siyah örtüsünü delip geçmesine yetecek kadar geri çekiliyordu.

Arkasında, Paragon Raizel indi, ayakları hiç ses çıkarmadı. Northern'ın temposuna uymak için birkaç adım öne çıktı.

Northern'ın bakışları, şimdi dünyadan kopmuş gibi duran Nebulous

Lord'un büyütülmüş formuna kilitlenmişti. Ancak zorlayarak gözlerini Raizel'e çevirdi.

Burning Storm yıpranmış görünüyordu—tüm bedeni harabe halindeydi. Bir kolu eksikti, ama garip bir şekilde, diğer elinde o kolu tutuyordu, sanki bu durum normalmiş gibi.

Northern'ın yüzü endişeyle gerginleşti, ama Raizel alaycı bir şekilde güldü.

Bana dikkat etme. Ben gayet iyiyim.

Onların önünde hareketsiz duran dev canavara dikkatini verdi.

“Bu… diğer taraftan…”

Kuzey'e geri döndü.

“Ral… seni takip eden bu şeyler tam olarak nedir? Dünya yıkımını mı planlıyorsun?”

Abyss Tyrant ve diğerlerinin sessiz ve dev gibi durduğu yere işaret etti.

“Cehennemin her yerinde bu kadar güçsüz canavarla neden çevrili olduğunuzu merak ediyorum? Ne için hazırlanıyorsunuz?”

Kuzey hafifçe gülümsedi.

Bu anlaşılabilir bir durumdu. Elbette Paragon bunu anlamayacaktı. Gerçekten kimse anlayamazdı. Hatta Kuzey'in kendisi bir zamanlar sadece içgüdüyle çağrılar yaratıp yaratmadığını sorgulamıştı, belki de.

Fakat daha iyi biliyordu.

Her çağrının bir amacı vardı. Her canavar, o anın ihtiyacıyla, çaresizlik anında gelmişti. Örneğin, Nebulous Lord, Luinngard'da en kritik anda durumu değiştirmişti.

Her biri bir rolü yerine getirmek için vardı. Bir ihtimal. Dünyanın yüzleşmeye hazır olmadığına karşı bir önlem.

Onlar, ufukta beliren felaket için onun pasif hazırlıklarıydı—sessiz bir cephanelik.

Sadece Karanlık Kıta'daki dehşeti görenler... sadece o yarıdan sağ kurtulanlar ve Kaos'un Kökeni'ne dair bir ipucu yakalayanlar bunun ölçeğini anlamaya başlayabilirdi.

Eğer o şey yere değerse... dünya çökerdi. Medeniyet, kaos ve kanın sadece kavramlar değil, yasalar haline geldiği Ragnarok için bir kap haline çürürdü. Değişmez, yutan.

Gerçekten Kökenlerin ne olduğunu tam olarak anlamıyordu, henüz. Ama onların varlığının saf ilahi niteliği—taşıdıkları gücün anlaşılmaz ağırlığı—anlayışın ötesindeydi. Kendi anlayışının bile.

Bu yüzden elinden geleni yaptı.

Daha güçlü hale geldi—sadece kendisiyle değil, elindeki her şeyle. Yavaşça, istikrarlı bir şekilde. Her çağrı, her an, kazanılan her güç parçası bir ilerlemeydi. Bir parça bir seferde.

Acelenin bir anlamı yoktu.

Şu anda, tek hedefi Rughsbourgh'u aşağılamaktı.

Kuzey hafifçe başını eğdi, dudaklarında hala bir gülümseme vardı.

“Peki, şöyle diyelim… gördüğüm bir şey var—bu, bu dünyada ve ötesinde var olan her güç çekirdeğini keşfedip kavrayana kadar beni huzursuz bırakan bir şey…”

Burning Storm'un bakışı soldu, biraz solgunlaştı.

"Gördüğün bir şey..."

Yavaşça başını sallayarak yankıladı.

"Neyse... onu görmek istemiyorum sanırım."

Kendini daha hafif düşüncelere odaklamaya çalışarak kısa bir nefes verdi.

"Yine de... senin gibi birinin arkadaşım olması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Arkadaşız, değil mi?"

Paragon Raizel, zoraki, biraz dengesiz ve titrek bir gülümseme sundu.

Kuzey, ona gerekenden biraz daha uzun bir süre baktı. Basitçe yanıtladı.

"Ben senin mentorinim. Öğrenmem gereken daha çok şey var."

Raizel kıkırdadı, ama ses boş ve ironiyle doluydu.

Elini savurarak, umursamaz bir şekilde söyledi.

Ahah, çocuk, lütfen. Beni alay etme. Benden öğren…? Sen daha bir Paragon bile değilsin ve seninle bir dövüşte kazanıp kazanamayacağımı dürüstçe söyleyemem. Tüm bu şeylerle—

Onun bakışı uzaktaki sessiz canavarlar ordusuna kaydı.

Bu yaratıkları sen yönetiyorsun... Muhtemelen senin elbisenin kenarına bile dokunmadan on kez ölürdüm.

Kuzey hafif bir omuz silkti.

Hadi… muhtemelen beni döversin.

Raizel'in gülüşü geri döndü, ama sıkıydı, hafif acı bir şekilde.

Ah… ha. O kadar alçakgönüllü, Ral. O kadar alçakgönüllü ki ölebilirim.

Kuzey gülümsemeyi bir an daha sürdürdü, sonra yavaşça gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Mavi gözlerinin derinliklerinde bir çelik parıltısı belirdi—ciddi, uzak, hesaplayıcı.

“Peki… bu konuda tam olarak ne yapacağız?”

Paragon Raizel, onun bakışını takip etti. O da sonsuz gece gökyüzüne bakarken ifadesi ciddileşti.

Kuzey haklıydı.

Tehdit sona ermemişti. Hatta daha düzgün bir şekilde başlamamıştı.

Bir Leviathan ile yüzleşmek zorundaydılar.

Laneti Leviathan.

İsmi bile insanların iradesini eğen bir yaratık. Hiçbir Paragon'un—hatta bir Bilge'nin—isteyerek karşılaşmaması gereken bir canavar. Bazıları, bir Işık Taşıyıcısı olmadan karşılaşmanın cesaret gerektirdiğini bile söyleyebilir… eğer bir şey söylemeye cesaret edebilirlerse.

Ve yine de… işte buradaydılar. Yanan Fırtına ve Yazılmamış.

Hiçbir Işık Taşıyıcısı. Hiçbir yedek. Sadece onlar—ve Kuzey'in arkasında duran gölgeler.

Ve bir şekilde… bir şekilde, Raizel göğsünde bir inanç parçasının kök saldığını hissetti.

Burada toplanan varlıklar—garip, canavari, ilahi, açıklanamaz—belki… sadece belki…

Bunu yapabilirlerdi.

Bir Leviathan'ı yen.

Yaptıkları ilk şey şehrin kalbine—belediye binasının bulunduğu yere geri dönmekti.

İllüzyon Cenneti'ne açılan yarığın bulunduğu çeşmeye ulaştıklarında, Northern, Lithia ticaret şehrine verilen yıkımın ölçeğini gerçekten kavradı.

Bir zamanlar gururlu, yalnız binalarla dolu olan bu şehir—güzel bir ustalıkla inşa edilmiş—bir çorak araziye dönüştü. Titanların savaş alanı. Savaşla toprağa kazınmış bir yara.

Binalar yıkık yığınlar halinde, moloz ve harabe haline gelmişti. Kraterler, düşen yıldızların bıraktığı darbe yaraları gibi toprağı delik deşik etmişti. Yıkım tamdı ve suç büyük ölçüde Nebulous Lord ile Abysmal Belial arasındaki çatışmaya aitti.

Onların çatışmasının büyüklüğü, Northern'ın zihninde bir soru uyandırdı—bu soru, düşüncelerinin kenarında garip bir şekilde yerleşti.

'Abysmal seviyeleri, Apex seviyelerinden daha mı güçlü?'

Kesin değildi. Apex her zaman canavar hiyerarşisinin zirvesi—tehlikenin doruk noktası—olarak tanımlanmıştı. Ancak Apex varlıklarıyla karşılaşmaları… farklı hissettirmişti. Daha az canavari. Daha yapılandırılmış.

Apex canavarlarının yalnızca ham güçle değil, aynı zamanda düzen sağlama yetenekleriyle işaretlendiğini düşünmeye başlamıştı. Onlar doğal liderlerdi—kaosu kontrol etmek için doğmuşlardı, ona katkıda bulunmak için değil. Nerede adım atsalar, yapı onları takip ediyordu. Sadece güçlü değillerdi… komuta ediyorlardı.

Bu, yarık koruyucularının sık sık Apex seviyesinde yaratıklar olmasının nedeniydi.

Ancak Abysmal'lar hakkında onu rahatsız eden bir şey vardı. Apex canavarlarının, anladığı kadarıyla, Abysmal'lardan evrimleşmişti… peki Abysmal'lar neden hala daha korkutucu, daha kaotik, daha kötü hissettiriyordu?

Şeytan ve Abysmal… bu iki tehlike seviyesi, istisna gibi görünüyordu. Yırtık anormallikler. Ham, evcilleştirilmemiş, doğal düzene uygun olmayan.

Apex, dünyayı onların sorunlarını düzeltme yolu muydu? Doğa, kendi kusurunu mu düzeltiyordu?

Başka bir soruya cevap veremedi. Dünya kendisi konuşmaya karar vermedikçe.

Issız meydana yaklaştıklarında, Yükselen Siyon ve Bilge Mack önde göründü, rapor veriyorlardı. Bilge Rhama, harabe şehir binasının çatısından kısa süre sonra atladı ve yanlarına indi.

Yardımcı olmuştu—küçük kardeşi ve birkaç Driftçi ile başıboş Behemoth'ları hallediyordu.

Birlikte, birini devirmeyi başardılar.

Kuzey'in, çağırdıkları ve Paragon Raizel'in başardıklarıyla karşılaştırıldığında, onların başarısı acınası görünüyordu. Önemsiz, hatta. Ama yine de… bir Bilge ve bir Bilginin bir Behemoth'u devirmesi küçük bir başarı değildi. Eğer bir şöhretler salonu olsaydı, yazılmaya değerdi—ama böyle bir yer yoktu.

Yükselen Siyon, Kuzey'e geniş, parlayan gözlerle baktı.

"Bilge Rian… harikasın! Ben—ben ne diyeceğimi bilemiyorum… Çok güçlüsün!"

Bakışları, Kuzey'in yanındaki Paragon'a kaydı, yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

Ateşli Fırtına kaşını kaldırdı.

"Yani, ben harika değil miyim?"

Zion dondu. Elleri titreyerek başını çılgınca salladı.

"Hayır! Hiçbir şekilde, efendim! Sadece şunu demek istemiştim—"

Durdu, kendini yakaladı, sonra Raizel'in eksik koluna bakmamaya çalışarak garip bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Gözleri, tamamen boş omuzu görmemek için aşağıya kaydı.

Paragon gülümsedi—nazikçe, neredeyse eğlenceli bir şekilde—ve diğer elinde tuttuğu kolunu kullanarak Zion'un omzuna hafifçe vurdu.

"Sorun yok. Sorun yok… benim için bu kadar endişelenmene gerek yok."

Zion tekrar solgunlaştı, ama kendini zorlayarak başını salladı, soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Çok hasta görünüyordu.

"Zemin durum nedir?"

Paragon Raizel'in sesi havayı keserek—ölçülü, ciddi—Ascendant Zion'un omzundan elini çekti.

Hala soğuk, cansız dokudan hafifçe ürpererek, Zion dikleşti ve konuştu.

Herkesi tahliye ettik. Tüm siviller ve tüccarlar yarığın içine taşındı. Şimdi sadece Drifterlar kaldı. Burada burada birkaç... sorun vardı, ama ben bunları hallettim. Endişelenmene gerek yok.

Raizel kısa bir baş salladı.

“Oh? O zaman iyi… Üzerinde durabileceğimi biliyordum.”

Zion yutkundu. İfadesinde bir gölge belirdi, bakışlarının keskinliğini azaltarak.

“Ancak, efendim… hala bir durum var.”

Burning Storm gözlerini kısarak, Yükselen'in yüzündeki huzursuzluğu okudu.

“Konuş.”

“Bu iyileştirici, Braham. Biz Driftçilerle Verulania'ya gitmeyi reddediyor. Sadece sivillerle tahliye edileceğini ısrarla belirtiyor.”

Paragon Raizel inledi, şakaklarını ovaladı.

“Oh, sevgili yıldızlar… o tereyağı çocuk yine.”

Kuzey alaycı bir şekilde mırıldandı.

“Sorun çıkardığına şaşırmadım.”

Raizel ona döndü, gözleri hafifçe büyüdü.

“Doğru… Karanlık Kıta'dan geldiğini söyledin. Braham da öyle. Garip, değil mi? Aynı toprakların onu—çürük bir doğumun şımarık, mızmız çocuğunu—ve seni… korkutucu bir çelik çocuğunu üretebilmesi.”

O, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak baktı.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Hepiniz aynı ocakta mı dövülmediniz?”

Kuzey hafifçe omuz silkti.

“Bazı insanlar ocağa girmeyi seçer. Diğerleri… sadece sıcaklığında güneşlenir ve bunun aynı şey olduğunu varsayar.”

Raizel ona birkaç uzun an boyunca baktı, hala savaşın ardından gitmeyen sessiz bir hayranlık içinde yakalanmıştı.

O, Northern'ın yapabileceği şeylerin sadece bir kısmını görmüştü—ve bu onu rahatsız ediyordu. Savaşma kolaylığı. Etrafında bir pelerin gibi sarılan canavarımsı varlık. Karanlık Kıta'dan gelen çocuk, başka bir şeye dönüşmüştü.

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını çevirdi.

Northern'ın sesi tekrar geldi—sert, boğuk, ama karanlık bir eğlenceyle doluydu.

“Peki… eğer izin verirsen, onunla ben ilgilenebilirim.”

Yüzünde, eğri ve kötü niyetli bir gülümseme belirdi, ama onu kontrol altında tutmaya dikkat ediyordu.

Raizel ona baktı, teklifi tarttı—sonra iç çekti ve başını salladı.

“Hayır. Onunla daha sonra ilgileneceğiz. Şu anda, o şey için gerçek bir çözüme ihtiyacımız var…”

Başını eğdi, gözleri daraldı ve yukarıya bakarak dikkatle düşündü—zihni zaten stratejiye kayıyordu.

Kuzey de bakışını yukarı kaldırdı.

Orada, yarı baygın bir kukla gibi yarı açık bir yırtıktan sarkıyordu, el.

Gökyüzündeki siyah gözden çıkıyordu—doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, sanki gökler bir şeyi çekmeye çalışmış ve yarıda kalmış gibiydi. Parmaklar ara sıra titriyordu, havada hafif bir huzursuzluk dalgası gönderiyordu.

O devasa bir şeydi.

O yaratığın geri kalanının yırtıktan geçmesi imkansızdı. Bu basitçe mümkün değildi—en azından, bilinen gerçeklik standartlarına göre.

Kuzey kaşlarını çattı.

'Bu yarıkla ilgili her şey yanlış…'

Genişleme şekli. Yaydığı baskı. Hava içindeki garip uyumsuzluk, sanki dünyanın kuralları çok fazla gerilmiş ve yırtılmaya başlamış gibi.

'Bunun arkasında gerçekten kim olabilir? Doğal hissettirmiyor. Sanki… düzenlenmiş. Bir oyalama taktiği. Kasıtlı.'

Zihni olasılıkları süzgeçten geçirirken, planın arkasındaki yüzü bulmaya çalıştı, ama hiçbir şey yüzeye çıkmadı. Hiçbir isim. Hiçbir gölge. Sadece düşüncelerinin kenarlarını kemiren kalıcı bir boşluk.

Sonunda, yavaşça nefesini verdi ve bakışlarını elden ayırdı.

"Pekala," diye mırıldandı, sesi alçak ve kararlı, "şu anda düşündüğüm tek çözüm… o çürümüş eli kesip yarığı mühürlemek."

Paragon Raizel, derin bir kaş çatma ile Northern'a döndü, yüzündeki çizgilerde inançsızlık belirdi. Kendi kendine bu kelimeleri tekrarladı.

"Kesmek mi? Ve yarığı kapatmak mı?"

Yavaşça nefesini verdi, şakaklarını ovaladı.

"Kesmeyi anlayabiliyorum... ama yarığı kapatmak? Bu mümkün mü?"

Kuzey kendine güvenen bir gülümseme sundu.

"Genelde? Hayır. Ama ben sıradan değilim. İnsanların normalde yapamadığı şeyleri yapabilirim."

Raizel, savaş alanına göz attı—kraterlere, kırık taşlara, hâlâ süzülen kaos kokusuna—ve tekrar iç çekti.

"Tamam. Sana inanıyorum."

Elbette inanıyordu. Gördüklerinden sonra buna inanmazsa aptal olurdu.

"Ama bunu tam olarak nasıl başaracağız? Bir Leviathan'ın elini kesebilir miyiz?"

Bir an duraksadı, sesi bir oktav düştü.

“Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Daha önce böyle birini duyduğumu bile hatırlamıyorum. Ve sadece el olsa bile… Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bunun kolay olacağını sanmıyorum.”

Kuzey'in gülümsemesi genişledi, sakin ve kendinden emin—havada asılı kalan gerginliğin korkutucu bir zıttı.

“Eh, kesinlikle kolay olmayacak. Ama daha önce bir şeyin kolay olduğunu hiç gördün mü?”

Raizel ona tekrar baktı ve bu sefer o da gülümsedi—nostaljik ve kararlı.

“Haklısın. Hiçbir şey kolay gelmedi. Bugün burada durabilmek için en derin çukurlardan tırmanmak zorunda kaldım.”

Parmaklarını çıtlatıp, duruşunu alçaltarak gülümsedi.

“Yani, evet… Şimdi durmayacağım.”

Bununla birlikte, havaya fırladı.

Fırlayışının gücü toz ve molozları her yöne savurdu. Yer, etkiyle birlikte gıcırdadı.

Kuzey içgüdüsel olarak bir boşluk gücü kalkanı yükseltti, gözleri hafifçe kısıldı.

"Böyle bir beceriksiz kalkış," diye mırıldandı.

Sonra uçmaya başladı—akıcılık ve kesintisizlik içinde, rüzgarla taşınan bir göksel yaprak gibi, ama gökyüzünde yırtıcı bir füzeyle delip geçen acımasız bir hızla. Yukarı doğru süzüldü, ta ki şimdi devasa, atardamar gibi pul pul olan yarığın yanında süzülene kadar.

Onların altında, diğerleri toplandı—Abyss Tyrant, Nebulous Lord ve Kuzey'in çağrılarından daha fazlası—yavaşça gökyüzüne yükselerek, canavari biçimleri harabeler üzerinde uzun, titrek gölgeler düşürüyordu.

Hepsi yukarıya, yukarıdaki yarığa odaklanmış bir şekilde baktı.

Yarık, gökyüzünde bir yara gibi atıyordu, kenarları ismi konulamayacak kadar derin bir karanlıkla dalgalanıyordu. Ondan soğuk bir korku sızıyordu—kemiklerine sızarak, sadece içgüdülerinin duyabileceği tehditler fısıldıyordu.

Kuzey grubu taradı, sonra sesini yükselterek gökyüzünde net ve yüksek bir şekilde konuştu:

“Pekala, başka bir şey dökmeyi planladığına benzemiyor, içeri girmekse şimdi gerçek savaş gibi görünüyor.”

Duraksadı, tonu alaycı bir rahatlığa kaydı.

“Önce kim gitmek ister?”

Gülümsedi, gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı.

“…Leviathan'ın elini kesebilecek birinin olacağını beklemiyorum.”

Şehir hallinin çatısından Sage Rhama'nın sesi yankılandı.

"Önce gitmeye hazırım!"

Yanında, yanaklarını kaplayan çil ile uzun, okyanus mavisi saçlı bir çocuk duruyordu. Gözleri parlak, canlı ve cesurdu—giydiği zırh ile uyumlu: soluk mavi ve gölgeli siyahın şık bir karışımı. İnce kasları, ona hem bir dansçı hem de bir savaşçı görünümü veriyordu.

Kardeşine döndü, sesi alçak ve keskin.

"Ne yapmayı düşündüğünü sanıyorsun?"

Rhama—savaş alanında böyle anılıyordu—gülümsedi.

"Endişelenme. Babamın otuzuncu doğum günümde verdiği o antik savaş baltasını aldım. Etrafındaki dalgaları manipüle ederek etkiyi artırabilirim. Leviathan ya da değil… günün sonunda, bu sadece bir el. Sıkışmış bir el. Sınırlı hareket."

En küçük kardeş, keskin bir nefes vererek irkildi.

"Tamam, kardeşim. Ne istersen. Ama babanın her zaman şöhret ve ihtişam hakkında ne söylediğini hatırla—"

"Şöhret aptalı yaratır, ihtişam mezarı kazdırır. Evet, evet. Biliyorum, Rover."

Rhama daha geniş bir gülümseme ile, gözlerinin arkasında elektrikli bir beklenti parıldıyordu.

“Ne hakkında endişeleniyorsun? Bu, uzayı parçalayabilen antik bir silah. Onların ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?”

Bir yanıt beklemeden havaya fırladı.

Beyaz kıvılcımlar, kollarının etrafında kıvrılan yılanlar gibi dönerken yukarı doğru roket gibi yükseldi.

Tek bir güçlü sıçrama ile, nefes kesici bir mesafeyi kat etti—belediye binasının çatısından gökyüzündeki siyah yarığa doğru süzüldü; Leviathan'ın kolu hala tuhaf bir hareketsizlik içinde asılı duruyordu. El, dirseğe kadar uzanıyordu, şekli garip bir şekilde insansıydı, ancak gece rengiyle kaplıydı—ürkütücü, hareketsiz bir karanlığa batmıştı.

Uçuşunun zirvesinde, Rhama devasa bir savaş baltası çağırmıştı—kenarı parıldıyor, antik bir özle vızıldıyordu. İnişine başladığında, etrafındaki rüzgarlar onun iradesine boyun eğmiş gibiydi. Hava, ses ve görünmeyen akıntılar mükemmel bir şekilde hizalanmış, hassasiyet ve kontrol yolu oluşturmuştu.

Momentum yükseldi.

Düşüşünün gücü, manevrasının inceliği ve silaha gömülü antik güç—hepsi tek bir yıkıcı darbede birleşti.

Rüzgar titredi. Gökyüzü gerginleşti. Sessizlik nefesini tuttu.

Kuzey'in kaşları bile çatıldı—genellikle sakin olan ifadesi, ciddi bir beklentiyle değişti.

Ve sonra—

Çarpma.

Bir metal çığlığı karanlık göklerde yankılandı, o kadar korkutucu bir ses ki herkesin omurgasında dolaşıp derilerinin altına ürpertiler gömüldü.

Rhama'nın gözleri, balta hedefine ulaştığında inançsızlıkla büyüdü.

Her şey—bıçak, sap, dalga ile şekillendirilmiş güç—parçalandı.

Silah, kırılgan bir cam gibi parçalandı. Soluk ışık parçaları gökyüzüne fışkırdıktan sonra kayboldu, sönmekte olan yıldızlar gibi.

Tepki vermek için bile zamanı olmadı.

Emrettiği dalgalar ona döndü, şiddetli bir geri tepme ile isyan etti. Kaotik bir turbulansta çığlık attılar, onu bir bez bebek gibi geriye fırlattılar.

Uçtu—belediye binasının penceresinden içeri girdi, bir taş sütununun içinden geçti ve sonunda iç duvarlardan birine çarparak yapının içine boğuk, ağır bir gürültüyle kayboldu.

Sessizlik ardından geldi.

Leviathan'ın eli hareket etmemişti. Sarsılmamıştı. Hiçbir şekilde tepki vermemişti.

Önceki gibi tam olarak aynı kaldı—yarıktan dışarı çıkmış, durgun ve soğuk. Sanki saldırıyı bile hissetmemiş gibiydi.

Northern'ın yüzü soldu. Eli uzun bir süre izledi, sonra yavaş bir nefes verdi, dudaklarının köşesini alaycı bir gülümsemeye kıvırdı.

…Tamam. Belki bu düşündüğümden daha zor olacak.

Şu anki saldırının her şeyi korkutucuydu. Sadece bir güç anıyla bile, Northern, Sage Severing Waves'in bir gün ne tür bir canavara dönüşeceğini kısmen anlayabiliyordu.

Eğer bu haliyle böyleyse… Northern, ailesinin ne kadar güçlü olduğunu merak etmeden edemedi. Ya da abisinin.

Şüphe yok ki, inanılmaz derecede güçlü olacaklardı.

Biraz önceki saldırı, rüzgarı parçalamakla tehdit etmişti. Northern, kalp atışlarının normalden daha güçlü bir şekilde yükseldiğini hissetti ve eli neredeyse heyecanla göğsüne doğru hareket etti.

Ve tüm bu güce rağmen - tuzağa düşen elde tek bir çizik bile yoktu. Sıkışan elde geride kalan en ufak bir duman bile yoktu. O kadim silahın o ciltle çarpıştığını ve anında parçalandığını gösteren en küçük bir iz bile yoktu.

Kuzey, aniden Illusion Hefter için bir parça acı hissetmeye başladı. Elbette, efsanevi bir nesneyi Leviathan'a vurmak için kullanacak kadar aptal değildi, hele ki antik bir silah bile başarısız olmuşken.

Özellikle bazı bağımsız yeteneklerinin efsanevi veya antik nesnelerden daha keskin ve güçlü olduğu düşünüldüğünde. Örneğin, Siyah Mızrak.

Kuzey yavaşça nefesini verdi. Dudaklarının köşesinde hala ince bir gülümseme vardı, Paragon'a dönerken.

Yanan Fırtına, tuttuğu kesik el ile şakaklarını kaşıdı, bu da Kuzey'in aniden irkilmesine neden oldu.

"Lütfen... bunu yapmayı bırakır mısın?"

Paragon, Kuzey'e hafif bir kaş çatma ile baktı.

"Ne yapmayı bırakayım? Bana başka bir el mi vereceksin?"

Kuzey daha da irkildi.

"Ne? Ellerimi mi satıyorum? Hayır!"

Yanan Fırtına gözlerini devirdi, tembel ve umursamaz bir şekilde.

“O zaman sus ve şikayet etmeyi bırak... Şimdi ne yapıyoruz?”

Kuzey kaşlarını çattı ve bakışlarını başka yöne çevirdi, gözleri hâlâ önünde süzülen tembel, devasa ele geri döndü.

Aralarında bir sessizlik sürdü.

Sonra aşağıya baktı.

Hâlâ Ascendant Zion, Sage Mack ve çatıda duran bir adam daha vardı. Üçüncüsü, Kuzey'in kolayca Roma'nın kardeşi olarak tanıyabileceği biriydi—Sage Rhama'ya çok benziyordu.

“Tüm kardeşlerinin mavi saçları var. Neden onun sarı saçları var?”

Bu soruyu, geldiği kadar hızlı bir şekilde bir kenara itti ve dikkatini Ascendant Zion'a yoğunlaştırdı.

“Bekle. O bir Ascendant, değil mi?”

Paragon Raizel, Kuzey'in bakışlarını aşağıdaki adama yönlendirdi.

“Yani... ona Ascendant Zion deniyor.”

“Bu retorikti.”

Kuzey sert bir şekilde yanıt verdi, ardından hızlı bir göz kırpmasıyla aşağıya doğru süzüldü. Yumuşak bir iniş yaptı, Ascendant Zion'a bir elini çenesini ovuşturarak bakarak dikkatle inceledi.

Yükselen hafifçe irkildi, Northern'ın aniden düşüşü ve gözlerindeki garip ifadeden şaşırmıştı. İçgüdüsel olarak geri adım attı, bakışı belirsizdi.

[Profil]

İsim: Sinnai Zion

Gerçek İsim: [Taş Zirvesi]

Özellikler: [Üç Dişli Zirve]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Titan Derisi Kalesi]

Yetenek Sınıfı: [A]

Yetenek Yetenekleri: [Taş Pelerin], [Toprak Nabzı], [Dağ Kavrayışı], [Obsidyen Kan], [Yıkım Sütunu], [Golem'in Yeniden Doğuşu]

'İlginç... Titan'ın Hesabı ile ince yollarla benzer görünüyor. Bir şekilde ilişkili olduklarına şaşırmam.'

Northern yarım bir omuz silkme hareketi yaptı ve dikkatini Yükselen Zion'a yeniden odakladı.

"Yani... denemek ister misin?"

Yükselen Zion, yukarıdaki yarıktan sarkan devasa ele baktı, yüzü tereddütle solgun. Korku ifadesinin her yerinde yazılıydı.

“Yani… Bilge Rhama denedi. Ve başaramadı. Benim envanterimde efsanevi bir eşya bile yok.”

Kuzey, ona bakarken gözlerini kısarak grimasa dönüştü.

“Hadi ama. Kendin hakkında daha fazla güvenle konuş. Sen bir Yükselen'sin. Neden kendini başkalarının altında konumlandırıyorsun?”

Yükselen Zion başını salladı, dudaklarında hafif, utangaç bir gülümseme belirdi.

“Anlamıyorsun, Bilge Rian… Bunlar savaşta cömert deneyime sahip insanlar. Bu bile, rütbelerinde eksik olan her şeyi telafi ediyor.”

“Elbette. Bununla tartışmıyorum.”

Kuzey'in sesi kararlıydı ama nazik değildi.

“Ama bu, senin bir Yükselen olduğun gerçeğini değiştirmiyor.

Korkudan denemek istemiyorsan, bu senin kararın. Seni zorlamayacağım.”

İç çekti ve uzaklaşmak için döndü, hayal kırıklığı sessizce duruşuna sızdı.

Ama tam bir adım atmadan önce—

"Bekle…"

Northern duraksadı.

Ascendant Zion'un sesi hafifçe titredi. Yeniden konuşmadan önce huzursuzlandı.

"Ama denemeye kalksam bile... o şey gökyüzünde çok uzakta. Uçamam."

Kuzey geri döndü, yüzünde ince bir gülümseme belirdi.

"Bu basit."

Parmaklarını şıklattı.

Aniden, siyah tentaklar sırtından çıkmaya başladı, çatı boyunca yılanlar gibi sürünerek ilerledi. Zion'un bedeninin etrafında dolanarak onu korkutucu bir hassasiyetle sardı—ta ki genişleyen, sırtında yayılmış bir siyah kanat yapısı oluşturana kadar.

Arkalarındaki herkes donakaldı.

Birkaç nefes kesildi.

Hatta Burning Storm hafifçe öne eğildi.

Rover kendine mırıldandı, gözleri inanamayan bir şekilde açıldı.

"Bunu nasıl yapabiliyor?"

Northern gülümsedi ve elini salladı. Bu basit hareketle, büyük siyah kanatlar çırpındı ve Yükselen Zion'u havaya taşıdı.

Zion'un gözleri hayranlıkla açıldı, rüzgar kulaklarının yanında uğuldayarak geçerken, kendi uçuş yeteneği olmadan çatılarının üzerinde süzüldü. Kanatlar onu zahmetsizce yarığa doğru taşıdı ve Paragon Raizel'in yanında durdu.

Paragon ona tuhaf bir gülümsemeyle döndü, ardından hala tuttuğu kesik eliyle kayıtsızca el salladı.

"Hii… hoş geldin."

Zion solgunlaştı.

Sonra ileriye baktı.

Gözleri gökyüzünde asılı duran devasa ele takıldı ve daha da solgunlaştı. Cilt rengi soldu ve neredeyse hayalet beyazı görünmeye başladı.

Artık nereye bakacağını bilmiyordu. Gözleri elden ufka, aşağıdaki çatılara, kendisini izleyen yüzlere dans etti.

Sonra Northern yanına süzüldü, havada sakin bir şekilde durarak dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Yani… ona karşı ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Zion sessizlik içinde düşündü. Tarttı. Sonra yavaşça başını salladı.

Çoğu yeteneğim savunma temellidir. Uzun menzilli saldırılar için iyi çalışmıyorlar... Ancak, bir tane var. Onu kullanabilirim.

Kuzey, kararlı bir şekilde başını salladı, sesi sarsılmaz bir destek taşıyordu.

İyi. O zaman yap gitsin.

Zion gülümsedi—yakışıklı, aniden kendine güvenen.

Bana biraz alan verir misin?

Kuzey kaşını kaldırdı, sonra hafifçe güldü.

Oh. Tabii ki. Neden olmasın?

Uzaklaştı, ardından Paragon Raizel ve diğer çağrılar onu takip etti, Zion'a geniş bir mesafe bıraktılar.

Bir kez netleştiklerinde...

Zion derin bir nefes aldı.

Derin, deli bir nefes, göğsünü devasa bir şekilde şişirdi. Alt dudağını içeri çekti, yüz hatlarını buruşturarak garip bir ifade takındı—sonra kuvvetle nefesini verdi.

Bir kasırga patlak verdi.

Kahverengi toz havaya spiraller halinde yükseldi, etrafında kaotik bir şekilde dolandı. Hava yoğunlaştı, enerjinin kalbinden yükselen nabzıyla titreşiyordu.

Northern'ın gözleri hafifçe kısıldı.

'Bu… onun özünün doğası mı? Toz mu?'

Hayır.

Tam olarak değil.

Toz fırtınası şiddetlendikçe, Northern bunu görmeye başladı—bu sadece başlangıçtı. Bir önsöz. Gerçek öz, bunun ötesine, çok daha ötesine evrimleşmişti.

Toz, kum haline geldi. Kum daha da yoğunlaştı, daha hızlı döndü, ta ki parlayan kahverengi ışıklarla birleşmeye başlayana kadar, bunlar bir demirci ocağındaki korlar gibi titriyordu.

Ve sonra, kum şekil aldı.

Uzandı.

Büküldü ve büyüdü.

Bir devasa kaya konisi fırtınadan çıkana kadar - yarıkta elin iki katı büyüklüğünde. Lithia'nın üzerine karanlık, tehditkar bir gölge düşürdü.

Yapı kaba - devasa, işlenmemiş, ama korkutucu bir ağırlıkla doluydu. Yavaşça yüzmüyordu. İleriye fırlıyordu, bir topun ateşlenmesi gibi dağ gibi fırlatılıyordu, saf ivmesi gökyüzünü sarsıyordu.

Taş koni gökyüzünde ilerlerken, kargaşalı güç dışarıya kükredi, doğrudan elin üzerine doğru hedef alıyordu.

"Vay... şaka yapmıyorsun. O gerçekten sert."

Bütün bir şehrin büyüklüğünde bir taş kütlesini fırlatmak—evet, bir Yükselen gerçekten bir Yükselen'di. Bir saat önce mi yoksa on yıl önce mi biri olduğu pek de önemli değildi, bu tür bir güç söz konusu olduğunda.

Bu da Kuzey'i biraz sinirlendirdi. Hüsrana uğramıştı, hatta.

Yükselen Zion daha yüksek rütbeye sahipti ama yine de Roma'nın kardeşinden daha aşağıda mı hissediyordu?

'Gerçekten iyi birine benziyor... belki de fazla iyi. Çünkü cidden?'

Kuzey, kollarını kavuşturmuş bir şekilde, devasa taş koninin Leviathan'ın eline çarpmasıyla meydana gelen felaket gibi bir ses ve güç patlamasını izlerken hafifçe kaşlarını çattı.

Hava çığlık attı.

Etki, gökyüzünde sarsıntılar yaydı. Parçalar, koni şeklindeki yapının dışına doğru patladı, artakalan toprak enerjisiyle parlayarak, havada sadece kül ve yankılara dönüşerek yok oldu.

Bir devasa şok dalgası bulutların içinden geçti, yarığın kenarlarını bükerek Lithia'yı altındaki artçı sarsıntıyla sarstı.

Ve toz nihayet dağıldığında—

El hâlâ oradaydı.

Dokunulmamış.

Hiçbir çatlak yok. Hiçbir sarsıntı yok. Hatta herhangi bir tepki parıltısı bile yok—sanki saldırı hiç olmamış gibi.

Yükselen Zion, şaşkın bir sessizlik içinde süzüldü, sırtındaki siyah kanatlar hafifçe titriyordu. Kendine güvenen gülümsemesi soldu, yerini inançsızlıkla dolu bir yüz ifadesine bıraktı.

Boş ve alçak bir sesle mırıldandı

: "Hiçbir şey...? Hatta bir sarsıntı bile mi?"

Kuzey'in gözleri kısıldı, sonuçları inceledi.

Severing Wave'in saldırısının en azından saptırıldığı gibi, bu saldırı görünür bir savunmayı bile tetiklemedi. Sadece yok oldu.

O, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

'Bu zor bir durum... gerçekten.'

Yanına baktı.

Yanan Fırtına, hala taşıdığı kesik eli boş boş dürtüyordu—dokusu ile test ediyor, avuç içine hafif bir merakla bastırıyordu.

"Gerçekten mi?"

Northern mırıldandı.

Paragon Raizel, tembelce omuz silkti.

"Ne? Bu bir Leviathan'ın eli. Bir Leviathan. Belki de sadece Işıklar o şeyi üstlenebilir."

Kuzey, başını salladı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı, inançsızlıkla.

"Senden çok hayal kırıklığına uğradım."

Bir iç çekerek etrafa baktı, zaten bir sonraki potansiyel adayları değerlendiriyordu.

Ama ondan önce—sessiz bir hayal kırıklığı içinde süzülen Yükselen Zion'a doğru yöneldi.

“Saldırın, Kesme Dalgaları'nınkinden daha etkiliydi. Ve bunu seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum—şuraya bak.”

O, elini işaret etti.

Zion, parmağına baktı, devasa uzuv yönünde gözlerini kısarak.

"Küçük parmağı gör," dedi Northern yumuşak bir sesle.

Zion'un bakışı keskinleşti.

Ve sonra gözleri büyüdü.

Northern, küçük bir memnuniyetle başını salladı.

"Evet."

İlk bakışta belirgin değildi—ama yaratığın beş uzun parmağı arasında küçük parmak, biraz orantısızdı. Kaymıştı. Diğer mükemmel simetrisini bozan bir açıdaydı.

Hafif bir detay—ama anlamlı.

Ya saldırıdan dolayı zorlanmıştı… ya da buna tepki vermişti.

Her iki durumda da, bir şey onu etkilemişti.

Northern, yaratığın o küçük parmağını gelen taşı karşılamak veya yakmak için özellikle kullandığını düşündü - oysa Bilge Rhama saldırdığında, yaratık bunu bile dikkate almamıştı, olan tek şey bir kuvvetin saptırılmasıydı.

Bu bile yeterince şey söylüyordu.

Ascendant Zion'a hafifçe omzuna dokundu, ardından siyah kanatlar onu nazikçe çatının üzerine indirdi.

Northern'ın gözleri tekrar havada süzülen ele kaydı.

Bakışları çağrısına kaydı, kimlerin bir sonraki adımda öne çıkabileceğini düşündü. Abyss Tyrant aklına geldi.

'Onun yeteneği kavramları yeniden yazıyor... bu burada faydalı olmalı...'

Fakat Northern hafifçe kaşlarını çattı.

'Hayır... muhtemelen bunun çalışması için karada olması gerekiyor.'

Abyss Tyrant'ın yeteneği, sahte bir alan gibi işliyordu. Gerçekten de bir yere bağlılık gerektiriyordu. Aktifleşme ritüeli, asasını toprağa saplamayı ve etkisini oradan yaymayı içeriyordu.

Ve sonra Nebulous Lord vardı...

'Adam, şu anda Nebulous Lord'u rahatsız etmek istemiyorum... az önce gerçekten zorlu bir savaşı bitirdi.'

Northern derin bir nefes aldı ve bakışlarını tekrar elin üzerine çevirdi. Sonra yanına—Paragon Raizel'e bir göz attı.

Bir kelime etmeden, Burning Storm'a doğru süzüldü.

“Hey.”

Sesini yükseltmeden çağırdı.

"Siz Paragonların sahip olduğu o Öz Manifestasyonu şeyi—belki de bunu hayata geçirip o lanet eli kesme zamanı gelmiştir, böylece yarığı kapatabilirim."

Paragon Raizel hiçbir şey söylemedi.

Orada durdu, elin üzerine bakarak. Sessiz.

Saniyeler geçti.

Sonunda nihayet konuştu.

"Hayır."

Northern gözlerini kırpıştırdı. Duyduğundan emin değildi. Hafifçe öne doğru eğildi, yaşlı adama gözlerini kısarak baktı.

"Hayır derken ne demek istiyorsun?"

Paragon, tamamen dönmeye bile zahmet etmedi—sadece Northern'a doğru biraz başını eğdi.

"Tam olarak söylediğim gibi, Ral. Hayır. Bu çatlağın zamanlamasını düşünüyorum—ne kadar kusursuz olduğu. Ve burada ya beni öldürmek için… ya da Bütünlük Belirimi kullanmaya zorlamak için olduğunu hissetmeden edemiyorum."

Northern'ın kaşları daha da çatıldı, ama Paragon'un mantık zincirini takip etti. Kendisi de benzer şüpheler taşımıştı.

Hafif bir onay başı salladı.

"Mantıklı geliyorsun. Ama Bütünlük Belirimi kullanmak neden bu kadar büyük bir sorun? Garip bir şekilde… çok spesifik geliyor."

Raizel'in ifadesi karardı. Sesindeki alaycı ton tamamen kayboldu.

"Çünkü bir Paragon, Bütünlük Belirimi'ni ardışık iki kez kullanamaz."

Northern, başını hafifçe geriye eğdi.

"Bekle, nasıl? Paragonların büyük ruh özü rezervleri yok mu? Evrimin bu kadar zor olmasının tam nedeni bu değil mi? Senin rezervin bunun üstesinden gelebilir."

Raizel başını salladı, dudakları sıkılaştı.

Kesinlikle. Bu, Essence Manifestation'ın ne kadar bozuk olduğunu göstermeli. Seni tamamen boşaltıyor. Eğer burada kullanırsam, elimde kalan her damla ruh özünü tüketir. Ve şu anda buna katlanamam.

Ses tonu daha da alçaldı.

“Fhugal'a uçmam gerekiyor. Orada eşim var—doğmamış çocuğum da orada. Ve mevcut durumda, zaten kaybolmuş bir elimle savaşıyorum… rezervlerim olması gerekenin yarısında. Ve Dante gibi biriyle karşı karşıya gelmem gerekiyor.”

Northern'ın ifadesi ciddileşti.

Paragon Raizel döndü ve ona doğrudan gözlerinin içine baktı.

“Ya da…” yavaşça söyledi, “benim adıma yapmak ister misin?”

Northern'ın dudakları bir buruşuklukla kıvrıldı.

“Hayır. Hiçbir şekilde.”

Raizel bir kez başını salladı, bu cevabı açıkça bekliyordu.

“Bunu düşündüm.”

Amputasyonlu eliyle omzuna hafifçe, alaycı bir şekilde vurdu—ve sonra Northern'a tekrar, gözlerinde daha keskin bir parıltıyla baktı.

Bu durumu kendi başına halletmek zorundasın, Ral. Uysal—saldırgan bir canavar değil. Tek yapman gereken o lanet şeyi kesmek. Eli kopar, yarığı kapat.

Duraksadı, sonra kasıtlı bir vurgu ile ekledi:

: "Bunu yapabilmelisin, değil mi? Öğrenci."

Northern, gece gökyüzünde askıda duruyordu, gergin ve ciddi bir ifadeyle devasa ele odaklanmıştı.

Paragon Raizel çok mantıklıydı - ve Northern buna katılıyordu. Paragon, her halükarda Dante ile savaşmak zorundaydı ve savaşın bir parçası olma isteği yoktu.

Yavaşça nefes verdi, nefes aldı, sonra tekrar nefes verdi.

'Şimdi... şimdi... bu elin çökmesine ne sebep olabilir?'

Kuzey'in gözlerinde soğuk, ince bir mavi ışık yanıp sönmeye başladı.

“Hadi gidelim... nazikçe, önce.”

Bir elini kaldırdı, devasa uzuv üzerine odaklanmış gibi bakışlarını daraltarak hedefe kilitlenmiş gibi görünüyordu, sonra gözlerini kapadı.

Her bir yetenek veya özellik yeteneği, içine ne kadar Boşluk özü kanalize etmeyi seçtiğine bağlı olarak bir hasar spektrumu taşıyordu.

Kuzey, Boşluk ile teması öncesinde sadece kısa bir süre için Ruh özünü kullanmıştı. Bu yüzden ruhu anlama kapasitesi sınırlıydı. Ama Boşluk—bunu çok iyi biliyordu. Eşsiz bir güçtü.

Öz, özünde, besin olarak tasarlanmıştı. Yetenek aktivasyonunu güçlendiriyordu. Elbette, daha derin çalışmalar bunun sadece bu olmadığını ortaya çıkardı—dünyayı ve varlıklarını oluşturan temel bir enerji idi. Kendisi bir yaşam biçimiydi.

Ancak Boşluk özü bu anlayışı reddediyordu.

Boşluk özü, beden bulmuş cansızlıktı. Yine de, var oldu. Varlığıyla, kendi çarpık yaşam biçimini oluşturdu.

Bu çelişki Kuzey'i şaşkına çevirdi, hâlâ bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyordu. Ama bir şeyi anlamıştı: bu cansız yaşam, yeteneklerine keskin, yutucu bir hiçlik aşılıyordu.

Yeteneklerini boşaltıyor, canlılıklarını tüketiyor—ve bunu yaparken, onlara Boşluk'un yaşam kaynağını veriyordu. Özleri tüketildiğinde, doğaüstü bir şekilde güçleniyorlardı.

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, sistemi güncellenmişti.

Artık, yetenek yeteneklerini dilediği gibi birleştirebiliyordu.

Frostheart'tan bir yetenek alabilir ve bunu Whispering Gale'den bir yetenekle birleştirebilirdi.

Ya da Chaos Flame'den bir özellik çıkarıp bunu Phantom Strike'tan bir yetenekle birleştirebilirdi.

Olasılıklar sonsuzdu—o kadar sonsuzdu ki, sadece birine karar vermek bile kendi başına bir savaş gibi hissediliyordu.

Bu yüzden, Northern daha basit bir yol seçti: her şeyi test et.

Zihnini test et. Vücudunu test et. Her yeteneği, her kombinasyonu test et... ta ki el parçalanana kadar.

Leviathan'ın elini kırabilecek olanı bulana kadar.

Northern nazikçe nefes aldı, gözleri ölümcül bir soğuklukla değişti, kaldırdığı elini indirdi ve mırıldandı,

"Siyah Mızrak."

Korkunç bir bükülme sesi gökyüzünü sarhoş etti ve baskıcı bir ağırlık atmosferin üzerine çöktü. Herkes bunu hissetti. Dizleri büküldü ve görünmeyen gücün altında çöktüler. Gece karanlığı bile titredi, havayı bükerek gelen bu mantıksız gerilim büyüklüğünden rahatsız oldu.

Sonra, bir şey geceyi kararttı.

Hiç kimse—kesinlikle hiç kimse—gökyüzünün daha derin bir karanlıkla yarılacağını, varoluşu silen bir karanlıkla yarılacağını hayal edemezdi.

Gece örtüsünün geniş bir kısmı yırtılmış gibi görünüyordu, geride dev bir boşluk bırakıyordu. Bu ne ışık ne de gölgeydi. Bu yokluktu —saf, keskin bir boşluk. Şafak ile gecenin çekilişi arasındaki gri.

Siyah Mızrak yıldızların arasından dişli bir yayla geçti. Ve bir an için, gökler parlamadı—titredi, gökyüzünde iz bırakan gölgelerle geri çekildi. Bu bir ışın değildi. Görünür hale gelmiş bir boşluktu—ışığın ölmek için gittiği gerçeklikteki bir yarık.

Karanlık bulutlar açılmadı. Yok oldular, tamamen sessizlik içinde buharlaştılar, mızrağın yolunda tüketildiler. Her şey durdu, hatta hava bile. Hareket sona erdi—ipleri kesilmiş kuklalar gibi. Zaman tökezledi, sanki gökyüzü yeni serbest bırakılanı anlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı.

Aşağıda, yer sarsılmadı. Dinledi, nefesini tuttu.

Peki, gökyüzü siyaha kanadığında ne gelir?

Kaos.

Ve Leviathan'ın eline çarptı.

Bir an için, dünya tamamen karardı. Görüş kayboldu. Ses de ardından geldi. Ne görülebilir ne de duyulabilirdi.

Sonra… bir titreme.

Toprağın içinde değil, ama gerçekliğin kendisinde. Hava titreşiyordu, sanki varoluşun ipleri kopmaya doğru çekiliyordu. Çatıda duranlar bunu hissetti—kanlarına sızan, kemiklerinde sürünen, açıklanamaz bir korkuyla onları saran yabancı bir titreşim.

Sonra, yavaşça... ince ince... dünya yeniden bir araya geldi.

Hava dengesini yeniden kazandı. Gri boşluk soldu ve yıldızlar arasındaki yarık onarılmaya başladı. Gece gökyüzü kendini yeniden dikti, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ancak geride kalan ifadeler, sakin olmaktan uzaktı.

Havada nefesler asılı kaldı, ağızlar nefes alırken donmuş, gözler geniş ve boştu.

Rover—Roma'nın ağabeyi—solgun duruyordu, bakışları inanamayan bir şekilde daralmış, yüzü ter içinde, omuzları hafifçe titriyordu.

Sage Mack'e döndü, yüzü sersemlemiş bir ifadeyle boş kalmıştı. Sonra Ascendant Zion'a—nazik, sakin adam şimdi solgun, anlamayan bir şokun ateşinde yakalanmıştı.

Olayı gören her Drifter donmuş halde duruyordu. Duygusuz. Sözcüksüz. Zihinleri nasıl tepki vereceklerine henüz karar vermemişti.

Hatta Paragon Raizel bile kaşlarını çatarak duruyordu—ifadesi temkinli, şaşkın, solgun ve büyülenmişti. Bu noktada, öğrencisi onu daha fazla şaşırtamazdı.

Ama bir soru yanmaya başlamıştı.

Ona böyle bir güç kazanmak için ne hellere katlanmak zorunda kaldı?

'Onun yeteneği nedir? Gerçek adı ne? Bilmediğimiz neyi biliyor?'

Paragon'un zihni, cevapsız soruların fırtınası altında sessizce çığlık atıyordu. Ama yüzü sadece sakin bir kaş çatma ile ihanet ediyordu.

Kuzey, bu durumdan etkilenmemişti.

Soğuk bir küçümseme ifadesiyle duruyordu—gözleri hâlâ o ele kilitlenmişti.

Kuzey'in gözleri öfkeyle parladı. İçlerindeki ışık tehlikeli—dondurucu.

O el…

Lanet olası Leviathan eli…

Black Lance'i kullandığı tüm tarihte, bu, tek bir darbeye döktüğü en fazla Boşluk özüydü. O saldırıyı gerçekleştirmek için toplanmış bir klonun tamamı kadar Boşluk özünü boşaltmıştı.

Bu da demek oluyor ki, eğer Sınırsız Boşluk'ta bulunan klonlar olmasaydı, sürekli olarak ona öz aktaran iletkenler olarak hizmet eden, tamamen tükenmiş olurdu—özsüz ve savunmasız kalırdı.

Ve yine de…

O lanet olası Leviathan'ın eli… hayatta kaldı.

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

"Artık sinirlendim."

Kuzey deli gibi öfkeliydi.

Leviathan'ın eli hala yarıktan sarkıyordu, parmakları hafifçe kıvrılmıştı. Pozisyonu değişmişti. Derisinden siyah duman sızıyordu ve kaldırıldığı yerden, yıpranmış etin altındaki beyazımsı kasları iyileştiren siyah alevler yüzeyinde sürünüyordu.

Kuzey, tiksinerek ve derin bir şekilde rahatsız olarak baktı.

Bir klon, Boşluk Sarayı'ndan toplanan tüm Boşluk özünü tüketmişti ve bunun için hiçbir şey yoktu.

Gözlerini tekrar kapadı, zihninin kutsal alanına daha derinlemesine daldı.

Sonra başladı.

Bunu net bir şekilde hatırlıyordu. Paragon Dante ile yapılan baskın sırasında, bir şekilde Kaos Alevi'nin gerçek formunu çözmüştü—onu siyah renkten beyaz renge dönüştürmüştü.

Etki o kadar yıkıcıydı ki, bir varlığın varlığını tamamen silip süpürmüştü.

Nasıl yaptı?

Kaos Alevi her zaman parçalı bir yetenekti, Siyah Alevler ve Siyah Mızraklar olarak bölünmüştü.

Genellikle Kaos'tan çok Boşluğa daha yakın hissediliyordu—ta ki Kuzey, ikisini birleştirdiği ilk zamana kadar. O zaman anlaşıldı ki: Siyah Alev ve Siyah Mızrak asla ayrı kullanılmak için tasarlanmamıştı.

Onlar bir bütünün iki yarısıydı.

Bir bulmaca, yalnızca bir araya getirildiğinde tamamlanıyordu.

Kaos Alevi onlardan biri değildi. İkisi de bir aradaydı.

Daha önce, yalnızca bir kısmını kullanmıştı—Siyah Mızrak.

Zararının kavramsal bir boyutu vardı. İmkansızı yarabilirdi. Yine de, işe yaramadı.

El kalmıştı.

Kuzey rahatsızdı—ama şüpheyle tüketilmemişti.

Siyah Mızrak kavramsal bir saldırıydı. Fiziksel yıkım ve anlık ölüm getiriyordu. Ama eğer kendi özünü—doğasını, geniş ve uyumlu olanı—değiştirebilecek bir şey varsa, teorik olarak Siyah Mızrağı engelleyebilir veya hatta hayatta kalabilirdi.

Abysmal Belial ona bunu çok göstermişti. Bu yüzden tamamen şaşırmamıştı.

Ama yine de... Leviathan'ın elinin sağlam kalması - ve daha da kötüsü, iyileşmesi - delirticiydi.

Ateşin iyileştirdiği, Kara Alev'in eski haline çarpıcı bir şekilde benziyordu.

Kara Alev şimdi mavi-siyah, güzel ve tehlikeli bir alevdi. Kara Mızrak ise, ışığı yutan mürekkep karanlığını koruyordu.

Ve yine de, bir araya geldiğinde…

Beyaz alevler üretiyorlardı.

Bu garipti. Mantıksızdı. Ve yine de - gerçekti.

Bir yanda, Kara Alev parlıyordu, avucunda yanıyor ve çılgınca dans ediyordu, kaotik bir yoğunlukla yükseliyordu.

Diğerinde, Northern Kara Mızrak'ı tutuyordu, bastırılmış bir şiddetle vızıldıyordu.

İkisini bir araya getirdi.

Birbirlerine doğru hareket ettiklerinde, bir soluna, bir sağına dalgalar oluştu - sanki havanın kendisi su olmuş, görünmez taşların düşmesiyle rahatsız olmuştu.

Dalgalanma yayıldı, birleşti.

Ve o anda…

Çarpma.

Şiddetli bir güç dışarıya patladı, rüzgarı ham enerjinin bir patlamasıyla yerinden etti.

Kuzey'in kıyafetleri alevlendi, karanlık etrafında beyaz ateşle aydınlanırken, fırtınalı havada savruldu.

Elindeki alevler acımasızca yandı, sanki tutuşundan kaçmaya çalışıyormuş gibi, kontrol altında kalmaya karşı zorlanıyordu. Kafesin içindeki vahşi hayvanlar gibi, çaresiz ve canlı bir şekilde kükredi.

Kuzey dişlerini sıktı, kontrol etmeye çalışırken alnından bir ter damlası süzüldü.

Alevler avucunda atılıyordu, sıcaklıkları acımasız ve affetmezdi. Kuzey, cildinin yanışını gergin bir kaş çatma ile izledi—sadece kaotik bir şekilde yenilenip, bir sonraki saniyede tekrar yanıyordu. Kaos Alevi elinde kaldığı sürece sonu gelmeyen acımasız bir döngüydü.

Ama Kuzey pes etmedi.

İkna oldu—beyaz alevin üzerine geniş ruhunun ve bedeninin tüm ağırlığını bastırdı.

Her açıdan bakıldığında, bu aptalca bir eylemdi. Kaos Alevi, Kaos'un kendisinin bir parçasıydı—yıkıcı güç açısından Boşluk'tan sonra geliyordu... ama bu bile tartışmalıydı.

Onu evcilleştirmeye çalışmak delilikti.

Ama onu evcilleştirmek onun amacı değildi.

Onu hakimiyet altına almaya çalışmıyordu—ona öğretim yapıyordu.

Kaos, Boşluk ve o bir anlaşma yapmışlardı.

Ve o paktın izi, bedenine ve ruhuna kazınmıştı. İnatçı alevin üzerine bastırmak, Kaos'a hatırlatmanın bir yoluydu—

“Unutma... Burada kontrol bende olmalı.”

Ve Kuzey'in öngördüğü gibi—başarılı oldu.

Alev hala elinde vahşice dans ediyordu, tehlikeli ve canlı, ama yakıcı acı sona erdi. Artık onu yakmıyordu, ama şiddeti her zamanki kadar zalimce kalmıştı.

Artık, Northern bunu hissetti—kontrol.

Parça parça, alevi dışarıya doğru uzattı.

Elleriyle çekti. Kaos Alevi uzandı, parlayan, yanan bir ok haline geldi. Omzunun üzerinde tuttu, bakışları Leviathan'ın eline soğukça sabitlendi.

Sonra, Kaos Gözleri açıldı.

Anında, alev yükseldi—parıltısı yoğunlaştı, Kaos Gözlerinin etkinleşmesine yanıt verdi. Northern, nihai varlığın tuhaf şekli üzerindeki tutuşunun sıkılaştığını hissetti. Artık onundu. Her zamankinden daha fazla.

Tüm Kaos Gözleri bir araya geldi, yarıktan sarkan grotesk uzuv üzerinde yoğunlaştı.

Kaşlarını çattı.

Gözlerinde mavi kıvılcımlar parladı.

O anda, Leviathan'ın elinin etrafındaki baskı çöktü. Ağırlık nedeniyle sarkan şey, şimdi anormal bir şekilde süzüldü—ağırlığı silinmişti.

Etrafındaki hava düzensiz davranmaya başladı. Rüzgar kendisi kaçtı, dönerken geri çekildi, sanki anomali tarafından itiliyormuş gibi.

Garip bir bölge oluştu—el tamamen saran görünmez bir yerçekimsiz alan.

Ancak Northern işini bitirmemişti.

Bu sadece ilk adımdı.

Bir sonraki yöne hareket etti.

“Echo…”

Elindeki ok vızıldadı, ilkel bir tatminle titreşiyordu.

Kuzey, Leviathan'ın eline son bir kez baktı—sonra yavaşça geri uçmaya başladı.

[Adınızı değiştirdiniz.]

Kendini Devasa Güçle doldurdu, bedeni ezici, devasa bir güçle kabardı. Okunu daha sıkı tuttu, sanki Kaos Alevi'nden ruhu boğuyormuş gibi.

Sonra, muazzam bir güç patlamasıyla, kolunu geriye savurdu—ve okunu devasa bedeninin sunabileceği her şeyle fırlattı.

Bir sismik ses patladı.

Hava boyunca yırtarak, ses bariyerini parçalayarak, durdurulamaz bir güçle dışarıya yayılan korkunç bir şok dalgası saldı.

Ok, öfkeli bir kuyruklu yıldız gibi havada çığlık attı, arkasında kör edici beyaz ateşin bir iziyle sürüklendi. Uzay, onun arkasında titredi. Hatta yıldızlar geri çekildi—birazcık titreyerek—sanki gerçeklik kendiliğinden geri çekiliyormuş gibi.

Rüzgar ulumadı. Kaçtı.

Okun yolunu sessizlik izledi, var olmaya cesaret edemeyen bir ses boşluğu.

Sonra vurdu.

Kaos Alevi Ok'u Leviathan'ın eline çarptı—ve bir an için, hiçbir şey yoktu.

Ne patlama. Ne ses. Ne ışık.

Sadece… sessizlik.

Sonra çöküş geldi.

Gerçeklik, çarpma noktasında kendine katlandı.

Bu bir yıkım değildi—silinmeydi.

Ok, eli yakmadı. Onu yok etti.

Patlamasız bir patlama ile uzuv çözülmeye başladı—dağılmak değil, parçalanmak değil—sadece... var olmaktan vazgeçmek.

Leviathan'ın etinde sürünen siyah alevler, reddedişle çığlık attı. Çılgınca ve umutsuzca parladı, arındırma gücüne karşı savaştı. Ama direniş anlamsızdı.

Yutuldular.

Beyaz alev tarafından, merhametsizce, tanınmadan tamamen yutuldular.

Ve sonra çığlık geldi.

Duymadılar—hissedildi.

Her ruhun üzerine bir baskı çöktü, sanki gökyüzü protesto edercesine çığlık atıyordu. Manzara sarsılmadı, geri çekildiler. Bulutlar, olmaları gereken şekillerden büküldü. Sessiz ulumanın ağırlığı atmosferi kırılgan cam gibi çatlatıyordu.

Kuzey'in Kaos Gözleri kısıldı.

O, hareketsiz durdu—sessiz—elinin gerçekliğinin çözülüşünü izliyordu. Ve bedeninden, karanlık iplikler fışkırdı, yüzlercesi, entropinin mızrakları gibi. Gökyüzüne doğru yükseldiler, yarığın giriş noktasını yaşayan karanlık bir ağla örtmeye başladılar.

Artık el gitmişti, Leviathan artık bağlı olmayacaktı. Ve serbest kaldığında, yarıktan daha güçlü bir güç fırlatabilir, son savunma hattını kırabilecek bir güç.

Burada hiç kimse bir Leviathan ile yüzleşmeye hazır değildi.

Ve bu onunla ilgili değildi.

Tek başına olsaydı—koruyacak insanları olmadan, zamanın boğazlarına bıçak gibi baskı yapmadan—bunu karşılamaktan memnun olurdu. Ona gözlerinin içine bakar ve gülümserdi.

Sonuçta, bu mükemmel bir test olacaktı. Evrimi için layık bir karşılaşma.

Ama burada değil.

Lithia'da değil. Canavardan gelecek tek bir nefesin binlerce hayatı sona erdirebileceği yerde değil.

Şimdiden, şehir tanrılar tarafından oyulmuş bir mezarlık gibi görünüyordu. Lithia'nın yarısı harabe halindeydi, kül ve kırık umutların altında gömülüydü. Eğer şimdi Leviathan ile çatışırsa, deniz bile buna dayanamazdı.

Rütbesinde bir Leviathan'ı öldürebilir mi?

Kesinlikle.

Varoluşu kendisiyle birlikte yok edebilecek bir güce sahipti.

Dünyanın dengesini bozabilecek bir nitelik.

Ve yine—

Kısa bir an için, Northern donakaldı.

Bir düşünce belirdi. Davetsiz. Kaçınılmaz.

“...Kaos Alevi. Sanki ondan kopyalanmış gibi... Bunu daha sonra araştırmalıyım.”

Bakışlarını tekrar gökyüzüne zorla çevirdi.

Yırtığın üzerini kaplayan boşluk tentakülleri şişiyordu—kalın, karanlık damarlar, diğer tarafta devasa bir şeyin içeri girmeye çalışmasıyla atıyordu. Basınç, yırtığı titretmeye neden oldu, sınırları gerilme ile şekil değiştiriyordu. Yine de tentaküller dayanıyordu, teslim olmayı reddediyordu.

Atıyordu. Sıkışıyordu. Sonra genişliyordu, Leviathan'ın gücü altında biçimlerini korumakta zorlanıyordu. Bazıları genişledi, parçalanma tehdidi oluşturuyordu. Diğerleri titriyordu, gerilmiş tel gibi gergin.

Sonra, Northern daha fazla tentakül uzattı—sayısını iki katına, üç katına çıkardı. Boşluk Kanatlarını açtı ve bunları yırtığın kenarlarına bağladı, çerçeveyi yerinde sabitledi ve yırtığın dışından tentakülleri güçlendirdi.

Kontraksiyon yeniden başladı.

Gerçeklik ile canavarlık arasında sessiz bir çekişme başladı.

Ve yavaş yavaş, Leviathan kaybetmeye başladı.

İnce uzantılar daha sıkı sıkıştırdı, yarığın etrafındaki alanı katladı. Ama onlarda sadece boşluk yoktu. Her bir uzantının içine, yüzeyin altında damarlar gibi dokunmuş olan Ruh İpliği—ince, spektral iplikler hassasiyetle örülmüştü.

Yarığın sınırlarından sızarak, kırık gerçekliğin dikiş yerlerinden geçtiler.

Dikme.

Bağlama.

Uzantılar çekilirken, sıkıştırırken ve yarığı kapatırken yırtığın kenarlarını dikiyordu.

Kapalı değil.

Daha değil.

Ama kapı daralıyordu.

Ve her geçen saniye, Leviathan'ın bu dünyadaki etkisi zayıfladı.

Kuzey, Ruh İpleri'ne daha fazla güç, daha fazla öz kattı—boşluk Sarmalları'nı ileriye iterek, bedeninin esneklik sınırına ulaştığını hissetti.

Onlar sadece yapılar değildi.

Boşluk Sarmalları, oydu.

Ruhunun uzantıları—aynı nefeste dokunmuş ve bedeni aracılığıyla ifade edilmişti.

Sıkı dişlerinin arasından inledi, acı yıldırım gibi yükselirken uzuvları titredi. Bu noktada, yapabileceği tek şey dayanmak—Ruh İpleri'nin başladıkları işi bitirmesini beklemekti.

Ve beklemek...

Bu dayanılmazdı.

Her saniye, ince bir şekilde uzatılmış bir ömür gibi hissediliyordu, sanki parçalanmış kemiğin üzerine çekilmiş bir deri gibi. Bedeni genişliyordu, ya da en azından öyle hissediyordu—geriliyordu, şekil değiştiriyordu, dayanılmaz bir baskıyla şişiyordu.

Daha da kötüsü, Leviathan savaşmayı durdurmamıştı. İradesi, sarmallara karşı baskı yapıyor, gökyüzünü sarsacak kadar devasa bir güçle onlara saldırıyordu. Ve bu direnç sadece etini zorlamakla kalmıyor—ruhunu da harap ediyordu.

İpleri vücudundan çıkmış olabilir, ama kökleri ruhunun evrilen kaosunun derinliklerine gömülmüştü. Her çekiş, her çatışma, onu biraz daha parçaladı.

Bir noktada, Northern titremeye başladı.

Ve sonra—

Yarık kapandı.

Son iplik son kenarı dikerken sessizce izledi. Ve ancak o zaman ipleri bıraktı.

İpleri, cennetten fırlatılan lastik bantlar gibi geri çekildi—bir kez çırpındıktan sonra içe doğru çökerek onda kayboldu.

Bir kalp atışı sonra, Northern dengesini kaybetti.

Uçuşu kesildi. Uzuvları ona itaat etmedi. Kaos Gözleri bir kez parladı—ve öldü—ona sadece bir sis, düşen renklerin bulanıklığını bırakarak.

Ve düştü.

Ama rüzgar ulumadan önce…

O çoktan oradaydı.

Jeci.

Hareketin bulanıklığı, gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı. Onu havada yakaladı, kolları vücudu etrafında kilitlenmiş, inişi bir tüyün düşüşü gibi. Sessizce indi, saygıdan şekillendirilmiş bir zarafetle diz çökerek, başını nazikçe kucağına koydu.

Çevresinde, hava değişti.

Kuzey'in çağrısının her biri sessiz bir dairede duruyordu—mevcut, dikkatli ve dokunulmaz. Hiç kimse onların hareket ettiğini görmemişti. Hiç kimse onların gelişini takip etmemişti.

Ama oradaydılar.

Ve atmosfer değişken hale geldi.

Bairan, düşmüş ustasının yanına diz çökerek indi. Kılıç Kralı başını eğdi ve Kuzey'in yorgunluktan çatallaşmış bir sesle mırıldandığını dikkatle dinledi.

"Sadece sana güvenebilirim... buradan... işleri... yönetmen için..."

Bu kalıcı değildi. Kuzey düşmemişti—sadece aşırı yüklenmişti.

Boşluk Sarmallarını sınırlarına kadar zorlamak, kendi bedenini sınırlarının ötesine itmekten farksızdı. Kaos bile bu tür bir hasarı anında yenileyemezdi.

Ve Boşluk... Boşluk durumu daha da kötüleştirdi.

Ama bu sorun değildi.

O sadece bir şeye ihtiyacı vardı: bir kestirmeye.

Uzun, derin bir kestirmeye.

Bir Leviathan'ın elini boşa çıkarmıştı.

Ve bir Seviye 8 Yırtığı mühürlemişti.

Bu, bir gün için yeterliydi.

Bairan yavaşça ayağa kalktı. Gözleri, ciddi bir sessizlik içinde izleyen topluluğa kaydı. Sonra, pelerininden bir kılıç çıkardı.

"Bu," dedi, "Bana Usta tarafından bahşedilen özel bir kılıçtır. Tek amacı, Gerektiğinde Sınırsız Boşluğa açılan kapıyı açmaktır."

Kılıcı kaldırdı, hafif aurayı canlandırmasına izin verdi.

"Bu kılıcın hakkıyla," diye devam etti Bairan, "ben ikinci komutandayım."

Revant'ın kaşları titredi. Yüzü karardı.

“Sen yalan söyleyen, dolandırıcı bir pisliksin,” diye tükürdü. “Bu sadece Karanlık Ölü—”

Ama Bairan onu alaycı bir gülümseme ve parlayan mavi gözlerinde bir küçümseme ile kesti. Akıcı bir şekilde söyledi.

“—Bu bana Usta tarafından verildi. Bu da, yasa ve miras gereği, beni ikinci komutan yapıyor.”

Öne doğru adım attı.

“Sonsuz Boşluğa giden kapıyı açacağım, böylece Usta dinlenebilsin.”

Revant'a sert bir bakış attı, gözleri çekilmiş kılıçlar gibi kilitlendi.

“Tamamlanmamış Zalim… Shard Creeper, Featherstone'un Işığı ve Abyss Zalimini alacaksın. Drifters ile birlikte Verulania'ya git.”

Dönerek, kılıcı yanındaki toprağa sapladı.

“Bizim geri kalanımız Usta'yı diğer yere götürecek.”

Revant ona öfkeyle baktı.

Ve Bairan—sadece çenesini biraz daha kaldırdı, gülümsemesi derinleşti, gözlerindeki mavi ışık alaycılıkla damlıyordu.

Sesinin tonu, alayla batırılmış bir bıçağa benziyordu.

"Usta'nın emri. Bununla bir sorunun mu var... Tamamlanmamış Zalim?"

Bairan, Boşluk Çağrısı'nın Sınırsız Boşluğa kayboluşunu sessizce izledi, Northern'ı karanlık kutsal alana taşıyarak.

Son varlıklarının son parıltısı kaybolduğunda döndü, giysileri yavaş bir nihayetle dalgalanarak çatıdaki insanlara doğru yaklaştı.

Onların önünde durdu—sessiz, hareketsiz—ve kalabalığın üzerine göz gezdirdi.

Soğuk, gizli bir bakış.

Fakat o ağır, buz mavisi gözlerin altında, her biri sertleşti. Yutkundu. Zorla yutkunarak. Hiç kimse konuşmaya cesaret edemedi.

Sonra Bairan'ın bakışı Paragon Raizel'e kaydı.

“Planlama sırasında orada olmam iyi bir şey.”

Ses tonunda bir sıcaklık yoktu, düz bir şekilde söyledi.

“Nereye gideceğiz... o yerin adı neydi yine?”

Raizel yanıtladı.

“Fhugal.”

“Evet. Fhugal.”

Kısa bir duraksama. Sonra Bairan, başka kimseye bakmadan devam etti.

“Oraya kadar kaçımız uçuyor?”

Paragon Raizel etrafa bakındı, sonra kuru bir kahkaha ile omuz silkti.

Bildiğim kadarıyla... burada sadece ben uçarım. Yani—görünüşe göre sen hariç.

Bairan kayıtsız bir baş hareketiyle yanıtladı.

"Zor ama evet... Yapabilirim."

Yine duraksadı. Bu sefer, bakışları Raizel'in kesik koluna odaklandı.

"Elinle ne yapacaksın?"

Raizel, diğer kolunda tuttuğu sarkık kola baktı. Rahat görünmeye çalışarak omuz silkti ama acı hissini gizleyemedi.

"Henüz bilmiyorum. Belki daha sonra, şifacıyla buluşurum."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Bairan, sesi düz ve duygusuz bir şekilde söyledi.

"Onu getir."

Raizel gözlerini kırpıştırdı, doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Elim mi?"

"Evet."

Kılıç Kralı'nın tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Raizel tereddüt etti. Ama bir saniye sonra, kesik eli hafifçe kaldırdı ve adım atarak Bairan'a uzattı.

Onun garip emrine uymanın ne zararı olabilirdi?

Bairan, bir koluyla eli aldı ve diğer koluyla iki parmağını uzattı. Uçlarda mavi ışık toplandı. Yavaş ve hassas hareketlerle, avuç içine ve bileğe parlayan runlar oymaya başladı—her bir darbe nazik ama amaçla kazınmıştı.

Onu geri verdi.

"Bağla."

Raizel parlayan ele, kafası karışık bir şekilde baktı. Ama bir şey—belki de içgüdü ya da sadece yorgunluk—ona uymasını sağladı. Eli, kesik omzuna bastırdı, ne bekleyeceğinden emin değildi.

Et etle temas ettiğinde, runlar parladı ve yarık boyunca akan bir dere gibi hareket etti. Mavi ışık, dikiş boyunca yükseldi ve kenarları tekrar birleştirdi.

El, koluna kaynaştı, kas ve cilt yeniden örülürken parıltı soldu. Kıvılcımlar kısa bir süre patladı ve kesik eli kaplayan yeni bir zırh doğdu.

Raizel hareketsiz durdu.

Sonra, yavaşça parmaklarını esnetti. Elini açıp kapadı.

Gerçek gibi hissetti.

Bütün.

Bairan'a baktı, ağzı hafifçe açık, inançsızlık yerleşirken.

"Ne... ne yaptın?"

Bairan cevap verdi, hâlâ ona bakmadan.

"Hatıra Perdesi. Bir şeyin gerçek özünü hatırlamak için üzerine yazabilirim. Uçmamı sağlayan şey bu."

"Yani bu senin yeteneklerinden biri mi?"

Bairan başını salladı.

Yine döndü, gökyüzüne bakarak, yüzü okunaksızdı. Gözlerindeki soğuk ışık, kışın durgunluğunu, solgun ve uzak bir şekilde yansıtıyordu.

"Ne zaman çıkıyoruz?"

Paragon Raizel parmaklarını tekrar esnetti—aç, kapat, aç, kapat. His hala gerçeküstüydü. El gerçek gibi hissediyordu.

Gökyüzüne bir göz attı.

Değişmişti.

Parlak güneş ufukta denizin gökyüzüyle buluştuğu yerde yükseliyordu. Amber ışığı yukarıya döküldü, bulutlar üzerinde uzak bir alevin silueti gibi ateşli bir renk yayıyordu, dünyanın kenarında sönmekte olan bir alevin silueti gibi.

"Şimdi hareket etmeliyiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bairan gözlerini Jeci ve Lynus'a çevirdi—Ascendant Zion ve Drifters'ın Verulania'ya giden çağrısı dışında, Limitless Void'a girmeyen tek ikili.

Hislerinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan konuştu.

"İkimizin de gerçek insanlar gibi yaşamanız için Efendi'nin isteği gereği… onlarla birlikte Verulania'ya seyahat edeceksiniz. Orada Efendi'nin klonuyla buluşabilirsiniz."

Lynus sessizce başını salladı.

Jeci itiraz etmek için ağzını açtı... sonra durdu. Dudakları protesto sınırında dondu, ama kelimeler asla çıkmadı. Gözlerini aşağıya indirdi.

Sonra hafifçe eğildi, sesi alışılmadık şekilde daha sessiz ama kararlıydı.

"Lütfen... Usta'ya iyi bak."

Başka bir şey söylemeden, Lynus'un yanına geri adım attı.

Bairan, Raizel'e döndü, gözleri keskin ve sessizdi, ama anlamları açıktı.

Zamanıydı.

Paragon Raizel çömeldi, her iki elini çatıya koydu ve yeniden doğmuş gibi gülümsedi.

"İki elime tekrar sahip olmak güzel!"

Yerden fırladı. Güç, altındaki çatıyı yararak, çatlakların dışa doğru örümcek ağı gibi yayılmasına neden oldu ve parçalanmış kiremitler havaya savruldu.

Ama Bairan—

Bairan zıplamadı.

O kalktı.

Ve onunla birlikte beklenmedik bir şey geldi.

Yükselirken etrafını saran parlak beyaz bir ışık—göz kamaştırıcı, kör edici. Işık şekil almaya başladı, formunu bozarak geriye sadece bir siluet bıraktı.

Bir kuş.

Hayır—daha fazlası.

Işık sönmeye başladığında, büyük beyaz kanatlar açıldı, dokunulmamış karın saflığıyla parlıyordu. Bir kez kanat çırptı ve rüzgar çatırdadı.

Uçmaya başladı.

Jeci gözlerini kırpıştırdı, bir an için şaşkın kaldı.

"Büyük bir kuşa dönüşebileceğini biliyor muydun?"

Lynus kaşlarını çattı, dilini ısırdı.

O, hepsinin en gizemlisidir. Onun hakkında kimse bir şey bilmiyor... sadece kılıçla iyi olduğu gerçeği dışında.

Onlar, gökyüzünü izleyen Ascendant Zion'a döndüler, gözleri uzaklara dalmıştı.

Yavaşça nefesini verdi, sesi sakin ama kararlıydı.

"Tamam... biz de yola çıkalım."

Önlerinde, Illusionary Haven'a giden devasa yarık—belediye binasının önünde beliren—yavaşça kapanıyordu. Uzaydaki yaralar kendine katlanarak kayboldu, sanki orada hiç olmamış gibi.

Yükseklerde, Paragon Raizel, yanında devasa beyaz bir kuşun uçtuğunu görünce şaşkına döndü. Tüyleri, sanki kardan oyulmuş gibi pırıl pırıldı. Pençeleri, taşı yırtacak kadar keskin görünüyordu, gagası kavisli ve avcıydı, gözleri—soğuk ve mavi—havayı sessiz bir otoriteyle delip geçiyordu.

"Bir kuş..." Raizel mırıldandı. "Bunu kesinlikle beklemiyordum..."

Gülümsedi, ardından gürültülü bir şok dalgasıyla ileri fırladı, bir güç ve rüzgar seli içinde öne doğru koştu.

Kuzey, klonunun bedeninde gözlerini açtı, zihni bulanık, nefesi sığdı.

Yavaş bir baş dönmesi gözlerinin arkasında dönerken, kendini destekleyerek duvara yaslanmış yatak çerçevesine dayanarak oturdu. Vücudunun zihniyle uyum sağlamasına izin vererek birkaç saniye orada oturdu.

Sonra aşağıya baktı, gözleri sessiz bir inceleme ile kısıldı.

"Hmm... gerçekten mümkünmüş..."

Gerçek bedeni baskıya yenik düşmeden—bayılmak üzereyken—Kuzey çılgın bir fikirle harekete geçmişti: beden değiştirmek.

Bu bir kumardı. Ama işe yaradı.

Dinlenmek cazip olabilirdi. Günlerdir yalnızlık tatmamıştı, nefes almak için bile durmamıştı. Ama dinlenmek, karşılayabileceği bir lüks değildi. Bugün değil.

Şafak söküyordu.

Milhwa Festivali'nin son günü gelmişti.

Ve önünde: üç ayrı takım savaşı. Tabii ki, her birini kazanması durumunda.

Ama Kuzey için bu, bir soru bile değildi.

Derin bir nefes verdi ve ayağa kalktı, esnerken duruşunu düzeltti. Bir klonun bedeninde olmasına rağmen, boş uzantılarını esneklik sınırına kadar germenin ardından hissettiği etkiler, görünmez zincirler gibi bedenine yapışmıştı.

Yorgunluk, kemiğine kadar işlemişti.

Parmaklarını esnetti, o kalıntı gerginliği hissetti. Düşüncelerinde düşük bir endişe dolaşıyordu.

Klon hala bu kadar güç çekebilecek miydi?

Başını salladı. O endişe şimdi için değildi. Şüpheye düşecek zaman yoktu.

Yavaş, kasıtlı adımlarla banyoya girdi, duşu açtı ve başını su akışına eğdi. Soğuk su, kafasına vurdu ve aşağıya doğru süzüldü, duyularını uyuşturdu.

Su altında hareketsiz durdu.

Temizlemek değildi—topraklanmaktı.

Sabun ve fırçayı almak için birkaç uzun dakika geçti, bedenini mekanik bir verimlilikle temizledi. İşini bitirdikten sonra dışarı çıktı, kurulandı ve sade bir eşofman giydi.

Basit. Fonksiyonel.

Odayı terk etmek için kapıyı açtığı anda, bir figür geri sıçradı, şaşırmıştı.

Northern'ın kaşı çatıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sert bir şekilde.

Aster orada duruyordu, mahcup ve garip bir şekilde. Gözleri—aşağıya bakıyor, neredeyse özür diler gibi—ince bir gülümseme taşıyordu.

"Bu günlerde pek konuşmadık," dedi, sesi yumuşak. "Seninle ilgileniyordum."

Kuzey, bu sözlere yüzünü ekşitti.

Aster hemen geri adım attı, avuçlarını savunma pozisyonunda kaldırdı.

"Seni kızdırdıysam özür dilerim… Sadece—"

"Sorun sen değilsin," diye mırıldandı Kuzey, onu keserek.

Ona bakmadı. Sadece döndü gitti.

Günün uzun. İyi dinlen.

Başka bir kelime etmeden, Northern koridorda yürüdü, adımları yavaş ama kararlıydı. Koridor loş bir ışıkla aydınlatılmıştı, gölgeler duvarlar boyunca uzanıyordu sanki düşüncelerini yankılıyordu.

Yüzünde derin bir kaş çatma vardı.

'Kahretsin... Beklediğimden daha fazla etkilenmişim.'

Gerçek, ona kör bir bıçak gibi çarptı.

Aster, her zaman kapısındaydı.

Ve Northern bunu fark etmemişti.

Uzamsal farkındalığı genellikle mükemmeldi—hiçbir zaman izni olmadan kaybolmazdı. Bazen sessizlik, meditasyon için kasıtlı olarak geri çekilirdi—ama asla bilgisi olmadan kaybolmamıştı.

Bu farklıydı. Bu tehlikeliydi.

Tek bir sonuca varabilirdi: bedeni, sınırlarına kadar zorlanmış, fark ettiğinden daha fazla şekilde parçalanmaya başlıyordu.

Uzamsal farkındalık, beden ve zihnin uyum içinde çalışmasının bir işleviydi. Biri acı çektiğinde, diğeri de onu takip ederdi.

Ve şu anda, bedeni aşırı gerilmiş bir lastik gibi hissediyordu—ince, yıpranmış ve kopmaya hazır.

'Bu kötü. Çok kötü.'

Milhwa Festivali'nin son savaşları bir vitrin olarak tasarlanmıştı—onun hakimiyet kurma, korku ve hayranlığı pekiştirme şansı.

Ve o, zayıflamış bir şekilde onlara giriyordu.

Malikaneden dışarı adım attı ve erken sabahın dondurucu nefesiyle karşılaştı. Hava etrafında bir hayalet gibi dolanıyordu ve alacakaranlık yüzünün köşesine soluk bir ton katıyordu.

Bakışı soğuktu. Dehşet vericiydi.

Dudaklarının köşesinde yavaş bir gülümseme belirdi.

Alçak bir sesle kendine fısıldadı.

"Pekala... şimdi bu o kadar da kötü bir şey olmaz, değil mi?"

Zayıf da olsa, bu mükemmel bir fırsattı.

Eğer bu öğrenciler—bu sözde elitler—gerçekten güçlü olsalardı, bu durum bunu gösterirdi. Onların böyle karşısına çıkmalarına izin verin. Onlara canlılık avantajını tanıyın.

Böylece onları değerlendirebilecekti.

...Ve onları kırdı.

Kırık bir kabukta bile, Kuzeyli olarak kaldı—fırtınaları sessizliğe çeviren, kontrol içinde kanayan, çöküşün gözünde gülümseyen kişi.

Ve işini bitirmemişti.

Daha değil.

Kuzeyli'nin hızı arttı. Koşmaya başladı, sessiz adımları malikanenin özel yollarında hafifçe yankılandı. Hareketleri temizdi—ölçülüydü—kaldırımda kayarak, bir malikaneden diğerine geçerken, asla girmeden, sadece ön bahçelerinden geçip giden bir esinti gibi.

***

Sonunda, yavaşladı, sonra durdu.

Küçük bir park onu karşıladı—gizli, sessiz ve dokunulmamış. İki yüksek ağacın altında yer alan bir bankta oturdu. Daha sıcak mevsimlerde, genişleyen dalları benekli ışıklar saçarak, huzur arayan herkese sakin bir gölge sunardı.

Ama şimdi, kışın pençesinde, o dallar çıplaktı—karla ağırlaşmış ve soyulmuştu.

Altlarında süzülen soğuk keskin bir şekilde hissediliyordu. Derinlere işledi, Kuzeyli'yi kontrolsüz bir şekilde titretmeye başladı.

Bu normal değildi.

O, yanıcı volkanların ve en sert demirci ateşinin sıcaklığına dayanmış, donmuş cehennem manzaralarında yürümüştü. Ne sıcaklık ne de soğuk onu asla sarsmamıştı. Boşluk ve kaos tarafından şekillendirilip sertleştirilmiş bedeni, kayıtsız kalmıştı.

Ama şimdi? Bunu hissedebiliyordu. Her nefes acı veriyordu. Soğuk, dişler gibi içine işliyordu.

'Yani zayıflık böyle bir şeymiş…'

Bu, düşüncelerini çocukluğunun kırsalına geri çekti. Dört kalın battaniyeye sarılı geceler, onlara rağmen titreyerek. Annesinin endişeli sesi. Soğuğu fısıldar gibi içeri alan sarsak duvarlar.

Bunu yıllardır hatırlamamıştı.

Bir Drifter olduktan sonra, bu tür hisler önemsizleşmişti. Soğuk ve sıcak, bir rapordaki sayılardan ibaretti—başka bir şey değil.

Ama bugün değil.

Bedeni yıpranmış—kırılmıştı—bir Leviathan'ın elini kesmekten. Hala kemiklerinde bir uyarı çanı gibi yankılanan bir görev.

Yine de, bir şekilde gülümsüyordu.

Solgun, ısırıcı güne yukarı baktı. Işığı sertti, sıcaklığı yoktu, ama yine de gökyüzünü dolduruyordu.

Yeniden insani hissetmek güzel... Sanırım.

Onun sesi sessizdi, neredeyse rüzgarda kaybolmuştu.

Sonra, onu hissetti—başka bir varlık. Kendisine doğru yürüyen bir kız. Beyaz saçları rüzgarla akıyordu, iplikler havada ipek gibi yükseliyordu. Boyu küçük olmasına rağmen, etrafındaki alan üzerinde ağır bir varlık hissi yaratıyordu.

Kuzey, içgüdüsel olarak ayağa kalkmak—sohbet başlamadan önce ayrılmak istedi.

Ama sonra duraksadı.

Neden?

Bu yüzden kaldı.

Bankın arkasına yaslandı, başını gökyüzüne eğdi, anın uzamasına izin verdi.

Gölgeye ulaştı. O, hafifçe kaydı, sadece ona bir göz atacak kadar.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, sesi sessizlikte net bir şekilde yankılandı.

Kuzey, onun gözleriyle buluştu, sonra başını salladı.

"Tabii ki," dedi.

Kuzey ve konsey başkanı tam bir sessizlik içinde oturdular, neredeyse yirmi dakika boyunca hiç konuşmadılar.

Kuzey gözlerini kapatmıştı, soğuk rüzgarın cildine dokunmasına izin vererek parkın sessiz ritmiyle uyum sağlıyordu. Kız, yanına oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, duruşu derli toplu, sanki söylenmemiş bir şeyin yerleşmesini bekliyormuş gibiydi.

Sonra… yan tarafında yumuşak bir dürtü hissetti.

Kuzey gözlerini açtı ve bakışlarını ona çevirdi.

O, paslanmaz çelik bir şişe uzatıyordu.

"Bir… su şişesi mi?" diye sordu, kaşları hafifçe çatılmış bir kafa karışıklığıyla.

"Sıcak tutan bir eşya," diye yanıtladı sakin bir şekilde. "İçinde çay var. Soğukla başa çıkmana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Onun sesi boğuktu—ama garip, melodik bir güzellikle doluydu. Ses, Kuzey'in bu kadar küçük birinin nasıl bir ses çıkarması gerektiğine dair varsayımlarıyla çelişiyordu.

Uzatılmış eline baktı, bir an hareketsiz kaldı.

"Ayrıca dayanıklılığı artırıyor," diye ekledi sessizce. "Bu... gerçekten iyi bir şey. Annem bana nasıl yapılacağını öğretti."

Northern gözlerini kırpıştırdı. Onun bu kadar konuştuğunu daha önce hiç görmemişti. Bir kez bile. Ve ellerindeki yumuşak gerginliğe bakarak, ona bir şey söylemek için cesaret toplamasının tam yirmi dakikasını aldığını anlayabiliyordu.

Yavaşça nefes verdi ve şişeyi ondan aldı.

Teşekkür ederim.

Kapağını açarak, çayı kapağa döktü ve dudaklarına kaldırdı.

Tadım hafif acıydı—dilini yakacak kadar ama—ağzında sıcak bir şekilde kalıcı bir tat bıraktı. Boğazından yumuşakça akarak, göğsündeki gerginliği nazikçe ısıttı.

Düşük bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

"Arrrghhh… bu iyi bir şey."

Konsey başkanı hafifçe gülümsedi, gururluydu.

"Biliyorum, değil mi? İşe yarıyor."

Northern ona içten bir gülümseme verdi, yüzünün soluk kenarlarını yumuşatan nadir bir ifade.

"Gerçekten öyle. Hangi bitkiden yapıldı?"

O tereddüt etti, bakışları yan tarafa kaydı.

“Bilmeyeceğini… pek sanmıyorum.”

Kuzey onun gözlerine baktı, hâlâ gülümsüyordu.

“Denemek ister misin? Şaşıracaksın.”

O, ona uzun ve temkinli bir bakış attı, açıkça şüpheliydi. Sonra, kısa bir nefesle, yanıtladı.

“Sonbahar'ın Düşüşü.”

Kuzey'in gülümsemesi derinleşti.

“Feijoa Ciliaris.”

Gözleri hafifçe büyüdü.

“Feijoa Ciliaris, nadir bulunan, küçük bir bitkidir.”

Northern continued…

donmuş topraklarda bulunan. Sonbaharın sonlarına doğru çiçek açar, bu yüzden 'Sonbaharın Düşüşü' adını almıştır. Yaprakları geniş ve çiftlidir, genellikle beyaz kenarları olan yeşil renktedir. Açık kahverengi, bronz, koyu sarı veya koyu bronz tonlarında küçük çiçekler üretir.

Duraksadı, tanımın yerleşmesine izin verdi.

“Sıkı kümeler halinde büyürler ve yetiştirilmesi veya kontrol edilmesi zordur. Özellikleri iyi belgelenmemiştir, ama kokuları inanılmazdır.”

Sonra gülümsemesi hafifçe soldu, düşünceli bir hale geldi.

“Ama Feijoa Ciliaris'i sadece kitaplardan biliyorum. Orta Ova'da son derece nadirdir—yeterince donmuş arazi yok. Sonbahar geldiğinde, kışın eşiği çoktan kaybolmuş oluyor. Bu yüzden çoğunlukla Kuzey Kıtası'nda bulunur.”

Çaya baktı, sonra ona geri döndü.

“Ve çoğu tüccarın Kuzey Kıtası ile tutarlı bir ticaret kuramadığını düşünürsek… bu ot burada neredeyse duyulmamış durumda.”

Ona dikkatle baktı ve yavaşça konuştu.

“Yani… oldukça merak ediyorum… Bunu nasıl elde ettin?”

Öğrenci konseyi başkanı gözlerini kırpıştırdı, şaşkın bir halde kaldı.

Canavarlara karşı savaşmaya, yeteneklerini geliştirmeye ve gerçek isimlerinin yankılarını takip etmeye takıntılı bir dünyada—onlardan biri olan Northern gibi en güçlülerinden birinin bitkilere bu kadar önem vereceğini kim düşünebilirdi?

Hala bu görüntüyü kafasında şekillendirmeye çalışıyordu ki onun beklediğini fark etti.

"…Cevap verecek misin?"

“Ne?”

"Dedim ki… Bu kadar nadir bir otu nasıl buldun? Merak ediyorum."

"Ah!"

Birden kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlayarak nefesini kesti.

"Bahçe. Annemin sarayımızın bahçesinde bir bahçesi var. Orada yetişiyor. Çokça yetiştiriyor."

Northern'ın ifadesi değişti. Gözleri kısıldı ve hafifçe öne doğru eğildi, kaşlarını çattı.

"Senin evin… donmuş topraklara mı sahip?"

O aşağı baktı ve neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Evet, orası her zaman donmuş.”

Kuzey'in aklı hızla çalışıyordu, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. Onun sözleri… bitki… koşullar…

Tek bir olasılık vardı.

"Yıl boyunca donmuş toprak olabilecek tek bir yer var. Ama bu mümkün değil…"

Başını hafifçe eğdi, bunu mantıklı hale getirmeye çalışıyordu.

"…Kuzey Kıtası'ndan olamazsın, değil mi?"

Konsey başkanı başını salladı.

"Ben Narthrowe Krallığı'nın son prensesiyim…. Kuzey Kıtası'nda."

Kuzey dondu.

Ağız açık.

Hiçbir düşünce, sadece—

'Ne?'

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar kırpıştırdı.

Sadece Kuzey Kıtası'ndan değil... aynı zamanda kraliyet ailesinden miydi?

O öne doğru sarktı ve içgüdüsel olarak omuzlarından tuttu, heyecandan omurgasında yıldırımlar çaktı.

"Aman Tanrım! Kuzey Kıtası nasıl bir yer?! Kaç krallık var? İnsanlar orada nasıl hayatta kalıyor? Güneşin aylarca donduğu ve sonsuz günler mi yoksa geceler mi yaşadığınız doğru mu?!"

Şimdi bir soru fırtınasıydı, gözleri kocaman ve nefessizdi.

Çocukken, Kuzey, Kuzey Kıtası hakkında hikayeler duymuştu—sert, güzel, el değmemiş. Her zaman bir efsane gibi hissetmişti. Zamanın bozulduğu, canavarların kar fırtınalarında doğduğu ve güneşin mevsim tarafından tamamen yutulduğu bir kutup ülkesi.

Onların, tavernaları doldurmak ve birkaç kuruş kazanmak için anlatılan hikayeler olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi—orada yaşayan bir kızın yanında oturuyordu.

Konsey başkanı hafifçe güldü, gülümsemesi içten, Kuzey'in omuzlarındaki tutuşu hala devam ediyordu.

Ancak o zaman fark etti—ve hemen geri çekildi, boğazını temizleyerek.

"Ahem... Üzgünüm. Biraz kendimi kaybettim."

Hafif bir omuz silkti.

“Tamam. Bunun hakkında daha fazla bilgi vermek isterim. Ama… zamanımız yok. Yarışma yakında yeniden başlayacak.”

Kuzey derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Haklısın."

Ayakta durdu, pantolonunu silkeleyip, ona bakarak paslanmaz çelik şişeyi uzattı.

O, şişeyi alırken oturmaya devam etti, bacakları hala zarif bir şekilde çapraz, varlığı kar yağışı kadar sessizdi.

“O zaman bana daha sonra söyleyeceksin?”

O başını salladı.

“Yarışmadan sonra.”

Onun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Tamam."

Dönüp gitmek için birkaç adım attı… sonra durdu.

Yüzünü kaşırken, geri dönüp hafifçe utandı.

Uh… Adını hiç öğrenmediğimi sanmıyorum.

O, sorudan şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı.

Adım… Nyssira. Nyssira Narthrowe.

Kuzey kaşını kaldırdı ve sırıttı.

Peki o zaman. Sana Nyssa diyeceğim. Bana Rian diyebilirsin.

O tekrar kızardı.

Peki… Rian.

O, yürürken ona kısa bir el salladı.

Turnuvada görüşürüz, Nyssa.

Ve bununla birlikte, bir köşeyi döndü, silueti yolun ötesinde kayboldu.

Nyssa orada bir an daha oturdu, gözleri hala onun kapladığı alanı izliyordu.

Sonunda… tekrar gülümsedi.

Kuzey bu sefer savaşçı olmayan okul üniformasını giymemişti. Üzerinde daha önceki gibi aynı eşofman vardı—odasına bile dönmeye zahmet etmemişti. Bunun yerine, tereddüt etmeden yemek salonuna yerleşti.

Elbette, yine bakışlara maruz kalmak zorundaydı. Birkaç öğrenci gözlerini ondan alamadı, fısıldayıp ona bakıyorlardı. Ancak, garsonlar nazikti—neredeyse aşırı nazik. Onu cömert ekstra porsiyonlarla şımarttılar, sanki onun gelişini bekliyorlarmış gibi gülümsediler.

Bugün de Aster ve diğer iki çocukla birlikte yemek yedi.

Sonrasında, dördü arenaya doğru yola çıktı. Ne yazık ki, rahatlayamadılar ya da anın tadını çıkaramadılar. Maçları günün ilk maçı olarak planlanmıştı.

Atmosfer heyecanla doluydu.

Genellikle, sabahın erken saatlerinde arenada katılım az olurdu. Ancak, öğleye ya da akşama doğru koltuklar dolmaya başlardı.

Ama bugün farklıydı.

Bugün yarışmanın devamı işaretlendi ve etkinliğe Northern'ın takımı açılış yaptı.

Sonuç? İnsanlar şafaktan önce kalkmış, Verulania'nın dört bir yanından bu gösteriyi izlemek için gelmişti. Birçok kişi sadece katılmakla yetinmedi—ön sırada olmak, her hareketi, her güç kıvılcımını yakından görmek istiyordu.

Ve onlar tek değildi.

Kale ajanları—Ul'Tra-el'deki en güçlü ve etkili altı organizasyon—bugün kaynaşmak için hiçbir çaba göstermedi. Varlıkları gürültülü, gururlu ve sessiz tehditlerle doluydu.

Bu altı kale, sadece güçleriyle değil, aynı zamanda Akademi ile derin köklü bağlantılarıyla da tanınıyordu. Ve bugün, altısı da ön sırayı kaplamış, acımasız bir rekabet havasıyla örtülmüştü. Gerilim, koltuklara soğuk, görünmez ama her kalp atışında hissedilen bir duman gibi sızıyordu.

Northern sahneye adım attığında, yükselen gürültünün içinden aniden bir ses yankılandı.

"HEY! Çiçek çocuğu!!"

"Northern!!!"

Kaşları çatıldı. Uzak kalabalığı sessiz bir yüz ifadesiyle taradı—sonra gözleri tanıma ile açıldı, yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Bu iki burada ne yapıyor?"

Fısıldayarak mırıldandı.

Bir yüz sıcaklık uyandırıyordu. Diğer yüz? O kadar değil. O, Raven'ın grubunun üçüncü üyesiydi—en sevmediği olan. Ve eğer hafıza doğruysa, bir zamanlar onun öğretmeni olmuştu. Soğuk, kibirli ve zor biriydi.

İkisi de Tharion Kalesi için potansiyel adaylar olarak adını vermişti.

'Kale adına burada olmalılar…'

Ama bu başka bir soruyu gündeme getirdi. Eğer o zaten Tharion Kalesi'nin bir parçasıysa, neden diğer kalelerle bir araya gelip kaynaşıyorlardı? Bu işe alım kargaşasında varlıklarının amacı neydi?

…O zaten onlara aitti, hatta kısmen.

Kuzey, bu düşünceden sıyrıldı. Bu bir dikkat dağıtıcıydı ve dikkat dağıtıcı şeylere zamanı yoktu. Duruşunu değiştirdi ve gelen rakiplerine odaklandı.

Bu arada, arenanın karşısında, koyu saçlı bir çocuk kollarını rahatça kavuşturmuş oturuyordu. Derisi, parlatılmış taş gibi solgundu, oniks gözleri enerji ve yaramazlıkla parlıyordu. Kollarındaki ince gücü ortaya çıkaran, şık ama basit bir kolsuz siyah kıyafet giymişti. Gülümsemesi geniş, çocukça ve göz ardı edilemeyecek kadar belirgindi.

Yanında, sarı saçlı bir kadın derin bir nefes aldı ve zayıf göğsünün üzerine kollarını katladı. Duruşu rahatsızlık yayıyordu ve küçümsemesini gizlemeye bile zahmet etmedi.

"Bu tür bir işi gerçekten nefret ediyorum…" diye mırıldandı.

Çocuk başını ona doğru eğdi, kaşları çatıldı.

“Ah, hadi ama. Onu tekrar gördüğünde mutlu olmadığını saklama. Üç ay geçti ama sanki bir ömür gibi.”

Helena başlangıçta cevap vermedi. Gözleri Northern'ın arenadaki siluetini takip etti. İfadesi düz, neredeyse soğuktu—ama kenarlarında bir yumuşaklık vardı, söylenmemiş bir şeyin sessiz bir acısı.

Sonra hafifçe alay etti.

“Ve o, o süre içinde... muazzam bir şekilde büyümüş gibi görünüyor.”

Ellis, onun sözleriyle aydınlandı.

“Elbette büyümüştür! O Northern—G.O.A.T.!”

Helena, bu ifadeye karşı gözünü kıstı.

“Ne garip bir şey söylemek... bu ne anlama geliyor?”

“Tüm zamanların en büyüğü,” diye yanıtladı Ellis, bir an bile duraksamadan.

“O zaman sadece tüm zamanların en büyüğü de. Neden bunu tuhaf bir kısaltmaya dönüştürüyorsun?”

Ellis bir an için uzaklara baktı, gerçekten onun mantığını düşündü. Ama bu düşünce sadece bir saniye sürdü, sonra gülümseyerek geri döndü.

Çünkü bu şekilde daha iyi geliyor. Bir auraya sahip!

Helena, hayat kararlarından pişmanlık duyduğunu ima eden bir bakış attı.

Bu harika bir fırsat değil mi?!

Ellis, gözleri neredeyse parlayarak gülümsedi.

Onu tekrar ilk kez gördüğümde, onun dövüşünü izleme şansım olacak. O kadar mutluyum ki uçabilirim.

Helena başını salladı, bıkkın bir şekilde—ama hissettiği duyguları tam olarak anladığını inkar edemezdi.

Burası tesadüfen gelmedikleri bir yerdi.

Başkan, Tharion Kalesi adına katılmalarını bizzat istemişti—Kuzey'in başka bir kale tarafından kandırılmasını önlemek için. Kuzey zaten bir sözleşme altındaydı, ama adam hiçbir riski göze almıyordu. Kale sıralarında, Akademi'de korkutucu bir ivmeyle yükselen garip bir öğrenci hakkında dedikodular dolaşıyordu.

Dedikodular o kadar çığırından çıkmıştı ki, Orta Ova'daki en güçlü kalenin bir teklif yapmayı düşündüğü iddia ediliyordu.

Thalen, Kuzey'in sadakatinden endişe duymadığını ısrarla belirtti.

Diğer kalelere güvenmiyordu.

Ama Helena daha iyi biliyordu. Onun içinden geçip gitti.

Tam olarak korktuğu şey bu, diye düşündü. Northern'ın daha iyi bir teklif görüp gitmesinden korkuyor.

Ve bu korku her şeyi açıkladı. Thalen sadece herhangi birini değil—Northern'ın kişisel bağlantısı olan iki kişiyi göndermişti.

'O adam çok kurnaz bir tilki.'

Yine de... bir adrenalin dalgası hissetmeden edemedi. Northern etrafındaki söylentiler absürt boyutlara ulaşmıştı—her versiyonu bir öncekinden daha saçmaydı.

Bazıları onun binlerce kuyruklu yıldız çağırdığını ve kış gökyüzünü ateşle boyadığını söyledi.

Diğerleri onun uçabildiğini fısıldadı—ışık hızından daha hızlı, iddia ettiler.

Bazıları onun tüm şehirleri anında dondurabileceğine yemin etti.

Hiçbiri, onun hatırladığı Northern ile örtüşmüyordu.

'Ne zamandan beri uçabiliyordu?'

İçten içe alay etti.

-Olmaz. Bu sahte olmalı… değil mi?'

Ama şimdi kendisi görecekti—onu bu kadar çılgın hikayelere ilham veren şeyin ne olduğunu görecekti. Ve bu gerçekte, onun ne kadar değiştiğini öğrenecekti.

Arenanın sahnesi, bir figür öne çıktıkça hareketle dalgalandı.

"Hey... dost."

Ses, sakin, neredeyse tembel bir tavırdan geliyordu. Bir çocuk sahneye doğru yürüdü, sırtında iki kılıç asılıydı. Varlığı güvenle doluydu. Yerel bir ninja gibi giyinmişti, ama kıyafeti garipti—gölgeden dokunmuş gibiydi. Siyah, sıvı gece gibi dalgalanıyordu.

Bir oniks zırhı gövdesine yapışmıştı, ışık altında hafifçe parlıyordu. Uzun bir mavi atkı boynuna dolanmış, her adımda arkasında bir sis izi gibi dalgalanıyordu.

Kollarını genişçe açarak selamladı. Kolsuz giysisinin altında kaslar kayıyordu—akıcı, çevik ve güçle doluydu.

"Ne dediğimi hatırla…"

Kaelan'ın gülümsemesi keskin bir şekilde parladı. Bir bulanıklık içinde, elleri hareket etti ve ikiz kılıçları parladı. Kenarlarında mor ışık parlayarak belirdi—zaten çekilmiş, zaten hazırdı.

Geri çekilme yok.

Kuzey ona yorgun bir şekilde baktı, sonra İllüzyonlu Hefter'i çağırdı. Parlak gümüş kılıç, soğuk sabah ışığını yakaladıkça kötü bir şekilde parladı, cilalı kenarında dans eden parlak bir ışıltı, sessiz bir tehdit gibi görünüyordu.

Kaelan yavaşça yaklaşmaya devam etti, her adımında dikkatliydi. Kuzey'in bir kılıç çağırdığını—ve daha da kötüsü, tek elle olanı—gördüğünde, gözlerini kısarak, belirgin bir şekilde rahatsız oldu.

"Cidden bunu ciddiye almayı düşünmüyor musun? Söz verdin."

Kuzey yüzünü buruşturdu.

"Ne demek istiyorsun? Ben bunu ciddiye alıyorum."

Kaelan bir an sessiz kaldı. Sonra çenesini hafifçe kaldırdı, sesinde bir kırgınlık parıltısı belirdi.

"Sana uyarıyorum, Rian… o kılıç benimle başa çıkmak için zayıf bir eşleşme. Buzun var. Ateşin var. Peki ya bunlar? Neden kısa mesafeye zorlamak istiyorsun, sen uzaktan hakim olmak için inşa edilmişsin?"

Kuzey'in kaşı, gözlerinin arkasında bir baş ağrısının patladığı gibi titredi.

Gevşek bir şekilde omuz silkti.

"Görünüşe göre kimse dersini henüz almadı."

Sonra bakışı keskinleşti—Kaelan'ı soğuk bir parıltıyla sabitledi.

Lütfen... konuşmayı kes. Ve bana gel.

Aklı karışmış bir gülümseme, Kaelan'ın sakin yüz ifadesini alt üst etti. Üst bedeni öne doğru eğildi, kılıçları arkasında kanat gibi sallanıyordu. Bir ayağı arenanın zemininde geri sürüklendi, sarılı güçten dolayı betonun altında çatırdadı.

"Bunu istedin! Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma!"

Bir çığlıkla, Kaelan kayboldu.

Bir bulanıklık. Hayır, bir bozulma. Onun şekli rüzgâra dağılır gibi görünüyordu, yerde imkânsız bir hızla kayıyordu.

Kalabalık nefesini tuttu. Bu sadece hızlı değildi—kafa karıştırıcıydı. Sanki uzay ve zaman içinde dikişli bir hayaletin iplerini koparmasını izliyormuş gibi.

Kuzey, merakla dudaklarının köşesini kaldırdı.

Kaelan, bir mavi ışık şeridi gibiydi—bir devin topundan ateşlenmiş bir mermi gibi ona doğru fırlıyordu.

İkiz kılıçları havada bulanıklaştı ve Kuzey'in başına çarptı. Hiçbir tereddüt yoktu—deneme vuruşu yoktu. Tam güçle, her iki bıçak da giyotinler gibi aşağıya iniyordu.

Kuzey, Illusioned Hefter'ı tam zamanında engellemek için kaldırdı.

Çarpışma büyük bir güçle patladı.

Bir vahşi şok dalgası dışarıya doğru patladı, arenanın kemiklerini sarsarak. Altlarındaki zemin çatladı ve parçalandı. Enkaz gökyüzüne yükseldi, ters yerçekiminde yakalanarak, kaotik bir yıkım çiçeği açtı.

Kuzey, kollarından geçen baskıyı hissetti. Parmakları tutmaya çalışırken zorlandı. İllüzyoncu Hefter, çekirdekten geçen etkiyle birlikte boş bir titreşim çıkardı—ürkütücü bir vızıltı.

'Ne… lan…'

Aklı karıştı. Belki de bozulmuş bedeninin durumu yüzündendi. Belki de bu yüzden darbe bu kadar acı vericiydi.

Ama bu tür bir mazeret onu tiksindiriyordu.

Kaelan Kejar—ya da hangi takma adı kullanıyorsa—güçlüydü. Çok güçlüydü.

Ve Kuzey biliyordu… buradan itibaren, her şey daha da zorlaşacaktı. Milhguard Akademisi'nde elitlerin elitleriyle savaşacaktı.

İfadesinde bir şey değişti.

Kaelan onu yere bastırmaya çalışırken, Kuzey'in gözlerinde yeni bir ışık parladı. Tehlikeli bir parıltı. Buz gibi irisleri, hem heyecan hem de delilikle karışık bir parıltıyla kıvılcımlandı.

Sonra, bir anda, saldırıya geçti.

Gücün bir patlaması vücudundan fışkırdı ve kuvveti savurdu. Kaelan havaya fırlatıldı - ama havada dönerken bir gökyüzü dansçısının zarafetiyle döndü, bıçakları ışıkla iz bıraktı. Büküldü, yuvarlandı ve yumuşakça yere indi, daha önce çok fazla kez yapmış gibi birkaç adım geri kayarak zarafetle durdu.

O, Northern'a yukarı baktı.

O dehşet verici gülümseme geri döndü.

Gözlerinde soluk bir mor parıltı belirdi.

"İşte burada... arkadaşım! Bu anı en dolu şekilde yaşayalım!"

Kaelan, bir bıçağını havaya fırlattı, gümüş bir kasırga gibi dönerken, düşmeden hemen önce yakaladı.

Eline değdiği anda, bedeni bulanıklaştı—yine mor ışıkla kesilen bir iz bırakarak havada kayboldu.

Hızlandıkça, ayaklarının altındaki zemin bulanıklaştı—öncekinden daha hızlı, düşünceden daha hızlı. Northern'ın önünde yeniden belirdi ve bıçakları acımasız bir momentumla, keskin ve baskılı bir yay çizerek aşağıya doğru indi.

Ancak Northern hafifçe geri adım attı, gözleri soğuk. Bileğini bir hareketle, Illusioned Hefter'ı aşağıdan yukarıya doğru kaldırdı. Kaelan'ın ilk bıçağını yakaladı ve düzgün bir yönlendirme ile dışarıya doğru yönlendirdi, ardından ikinci kılıcı yukarıya doğru bir defleksiyonla karşılamak için elini yeterince hızlı bir şekilde geri çevirdi. Hepsi tek bir akıcı, parlayan hareketle.

Hız çılgıncaydı.

İkisinin de hareketleri kolayca takip edilemedi—sadece uzuvların bulanıklığı ve çarpışan çeliğin yankısı kaldı.

Kaelan'ın ikiz kılıçları karmaşık desenler örmeye başladı, yaylar üst üste katmanlar halinde, kesikler kendilerine doğru katlanarak ölümcül bir dans gibi.

Kuzey bir kılıçla karşılık verdi—ve bu yeterliydi.

Her ritmi takip etti, her hareketi taşıdı, her kesik yönlendirdi ve emdi sanki Kaelan'ın şu anda kullandığı desenleri önceden çalışmış gibiydi. Illusioned Hefter su gibi akıyor ve rüzgar gibi vuruyordu, cerrahi bir kontrolle şiddetli darbeleri savuşturup yönlendiriyordu.

Her çarpışmada kavun-turuncu kıvılcımlar havada patladı. Şok dalgaları üst üste binen halkalar halinde yayıldı, havada çarpışarak ayaklarının altındaki arenanın zeminini çatlatıyordu.

Kuzey yerinden kıpırdamadı.

Kaelan açıları ne kadar değiştirse de, saldırı ne kadar alçak veya yüksek gelirse gelsin, Kuzey'in kılıcı zaten oradaydı—ona karşılaşıyor, karşı koyuyor, onu durduruyordu.

Her darbe bir ağırlık taşıyordu. Ve Kaelan artan bir öfkeyle saldırırken, Kuzey bunu rahatsız edici bir kolaylıkla karşılıyordu. Yaralanmamış değildi—kaşları hafifçe çatılmıştı sanki hafif bir rahatsızlık hissetmiş gibi—ama yerini koruyordu.

Zordu, evet. Ama yine de yönetilebilir.

Öte yandan, Kaelan hayal kırıklığını gizlemiyordu.

Gülümsemesi bir grimasa dönüştü, darbeleri şimdi daha öfkeli, daha ham hale geldi. Bir başka acımasız saldırıda bulunurken, dişlerini sıkarak tükürdü.

Yani orada durup engel mi olacaksın? Bunu tam anlamıyla mücadele etmek mi sayıyorsun?!

Northern başını hafifçe eğdi, yüzü sakin, neredeyse sıkılmış görünüyordu.

"O zaman geri çekilmekte nazik olur musun... böylece saldırıma başlayabilirim?"

Kaelan'ın gözleri titredi. Dişlerini sıkarak aniden bir kılıcı çekti ve şiddetli bir homurtuyla ileriye doğru savurdu.

Northern'ın gözleri genişledi—geç kalmış bir şekilde.

Blade havayı çığlık atarak deldi ve itişin saf gücü rüzgarı parçaladı. Yatay bir şok dalgası sahne boyunca çığlık atarak geçti, kenarı yerin içinden bir giyotin gibi keskin bir şekilde geçti.

Northern tam zamanında yolundan sıyrıldı.

Saldırı yanından geçerken, arenanın zemininde uzun bir yarık açan bir fırtına gücünde rüzgar patladı.

Northern'ın ayakları artçı şoktan hafifçe kaydı.

Gözleri kısıldı.

'Oh…'

Kuzey'in bakışları, arenanın zeminine kazınmış düzgün yaraya kayıtsız bir şekilde odaklandı; bu yara, çarpma noktasından başlayarak en uzak kenara kadar uzanıyordu. Sanki sahnenin yarısı ikiye ayrılmak üzereydi.

Sonra, yavaşça gözlerini Kaelan'a çevirdi—şu anda kılıcının düz kısmını omzuna vuruyor, çenesini yukarı kaldırmış, gözleri tatmin olmuş bir sevinçle doluydu.

"Gördün mü? Söylemiştim... Seninle dalga geçmiyordum."

Kuzey sessiz kaldı.

Kaelan'ı hafife mi alıyordu?

Tam olarak değil. O kadar saygısız olamazdı—en azından sahnede bir yer kazanmış birine karşı.

Ancak bu, Kaelan'ın sürekli gevezeliğinin veya soylu gururunun en ufak bir önemi olduğu anlamına gelmiyordu. Gerçek basitti: Kuzey, her rakibini aynı soğuk verimlilikle ele almıştı.

Ve mevcut zayıf durumunda Kaelan'ın yüksek hızlı hareketlerine ayak uydurabilmesi, başlangıçtan beri şüphelendiği gerçeği sadece kanıtlıyordu—

Çocuk en iyi ihtimalle ortalama biriydi.

Tüm gösterişe rağmen—o göz alıcı kılıç yayları, gösterişli hareketler—Kaelan, anahtar alanlarda eksikti.

Sesliydi. Ama keskin değildi.

Tuhaftı. Ama kesin değildi.

Kuzey derin bir nefes aldı. İllüzyonlu Hefter'i hafifçe kaldırdı, gümüş kenarı arenanın ışıklarını yakalarken gözleri sakin bir ateşle parlıyordu.

"Merak ettim... bir anlığına."

Ses tonu sakindi. Bağlantısızdı.

"Ama görünüşe göre hepsi boşunaymış."

Omuz silkti.

"Tekrar et..."

Kaelan'ın yüzü büküldü. Dişlerini sıktı ve bir hız patlamasıyla ileri fırladı. İkiz kılıçları rüzgarda çığlık atarak, havayı o kadar şiddetle kesiyordu ki atmosferin kendisi geri çekilmek zorunda kaldı.

Kuzey'in önünde yeniden belirdi, her iki kılıcı da muazzam bir güçle aşağıya doğru indirdi—bir darbe, toprağı çatlatıp havayı yararak.

Kuzey sağlam durdu.

Bir el. Bir kılıç. Hiçbir hareket.

İfadesi boş kaldı.

Sonra—sadece bir anlığına—bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Kaelan'ın gözbebekleri büyüdü.

'...Şimdi alay mı etti?'

Ama çok geçti.

Kuzey, elini hafifçe kaydırdı—neredeyse algılanamayacak bir hareket, kılıçları arasındaki dengeyi bozdu.

Kaelan'ın duruşu sarsıldı.

Bir an içinde, dengesiz bir şekilde ileri kayıyordu. Gözleri, kafa karışıklığı üzerini kapladıkça büyüdü. Düşüşünü durdurmak için kılıçlarından birini yere sapladı—ama mesele bu değildi.

Açık zaten oluşturulmuştu.

Kuzey'in bacağı, acımasız bir hassasiyetle yukarı fırladı.

Tekme, Kaelan'ın sabit kılıcına ve açık karnına çarparak, akciğerlerinden havayı dışarı fırlattı. Yüzü darbenin etkisiyle şekil değiştirdi. Vücudu, bir füze gibi havada savrulurken ağzından kan fışkırdı, rüzgarı yararak geçti.

Uzak köşeye çarptığında, arenada gürültülü bir şok dalgası yarattı, sarsıntı stadyumun zeminini sarstı.

Kuzey, sakin bir şekilde bacağını indirdi ve ayağını tekrar yere koydu.

Bir kez daha nefesini verdi.

"Onun kılıç stili saçmalık."

Kaelan'ın yüzüne bunu söylemiş olsaydı daha iyi olurdu.

Ancak Kejar varisi, arenanın ortasına çoktan ulaşmıştı.

O anda, arenanın bir kısmını sarsan bir titreme oldu.

Yükselen tozun içinden, keskin ve hızlı bir şey sisin içinden geçerek —intikamın bir parçası gibi gökyüzünde kesildi.

Öndeki sıralardaki insanlar, şok dalgası vurduğunda çığlık attı.

Yıkıntılar etrafa saçıldı ve birçok kişi patlamada yakalandı. Kaza o kadar aniden, o kadar şiddetli oldu ki, çok az kişinin tepki verme zamanı oldu. Bazıları koltuklarından fırlatıldı. Diğerleri kendilerini çok geç korudu.

Ancak Akademi personeli zaten harekete geçmişti—ileri doğru koşarak, yaralılara yardım ediyorlardı. Yine de kimse savaşı durdurmaya cesaret edemedi.

Arenadaki gerginlik çok değişkendi. Savaş o noktaya ulaşmıştı—çok yoğun, çok acımasız, bir anlık tereddüde bile izin vermeyecek kadar.

Havadan, Kaelan bir yargı sütunu gibi düştü—bıçaklar önde, öfke ivmeye dönüştü.

Düşüşü güç çığlığıydı.

Ancak Northern'ın bakışı okunaksız kaldı.

Kısa yıllarında bir Drifter olarak yeterince savaş deneyimi toplamıştı ki, gücün bir engel haline geldiği anları bilebilsin. Bu, o anlardan biriydi.

Çok ağır. Çok belirgin. Çok israf.

Kaelan'ın hızı vardı—kızgın bir hız. Ve güç. İnce, kıvrılmış kasları, bir şarjda on boğanın gücünü karşılayacak kadar kuvvet sıkıştırıyordu.

Ancak kontrol olmadan güç ve hız, sadece farklı bir elbiseye bürünmüş kaostan ibaretti.

Her hareketinde sahip olduğu her şeyi kullanıyordu. Tümünü ortaya koymuştu.

Ve Northern nedenini anladı.

Kaelan, Northern'ın enerji tasarrufu yapabileceğiniz bir rakip olmadığını erken fark etmiş olmalı. Bu yüzden her şeyini ortaya koydu.

Ancak o dikkatsizlik, tam olarak onu mahveden şeydi.

Eğer Northern Kaos Adımları'nı ustaca kullanmamış olsaydı, belki de Kaelan'ın baskısı onu bunaltabilirdi. Ama o, ustalaşmıştı. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Kaos Gözleri'nin özü ve Taklit İblisi basitti: parçala, sök ve em.

Kaelan'ın her hareketiyle, Northern onun savaş ritmini daha iyi anladı—ve daha da önemlisi, nerede bozulduğunu.

Kaelan, kaba güç ve vahşi hızdı—ama kontrolsüzdü.

Ve bazen, savaşları kazanan şey kontrol olmaktı.

O, ince bir geri çekilme. Gecikmiş bir darbe. Diğerlerinin ezici güç beklediği bir anda, gücün görünmeyen manipülasyonu.

Kaos Adımları ona bunu erken öğretmişti.

Ve şimdi, gösterdi.

Kaelan, ilahi bir ceza gibi düşerken, Northern kılıcını engellemek istercesine kaldırdı—

Sonra bir bulanıklık içinde kayboldu.

Geri çekildi, vücudunu hafifçe kaydırarak Kaelan'ın daha sert düşmesine, yere daha yakın düşmesine izin verdi.

Ve Kaelan aşağı inerken, Northern'ın kılıcı aşağıya doğru döndü—kılıcın topuzu Kaelan'ın çenesinin altına doğru yöneldi.

Ama Kaelan hızlıydı.

Geç kalmış olsa da, Northern kaydırdığında, Kaelan hareket etti.

Garip arkadaşının ne yapacağını bilmiyordu—ama o kaydırmayı gördüğü an, içgüdüleri devreye girdi. Havada döndü, acımasız topuz darbesinden kıl payı kaçtı. O hayatta kalma anında gözleri açıldı.

Düştü, sendeleyerek mesafe yaratmaya çalıştı.

Ama Northern oradaydı bile.

Geniş, savrulan bir tekme Kaelan'ın başının yan tarafına çarpıp ezici bir güçle vurdu.

WHAM!

Kulakları çınladı. Dünya eğildi.

Görüşü ışık şeritleri ve hayalet silüetlerine bulanmıştı. Vücudu sarsıldı ve dizleri çöktü—denge kayboldu, bilinç rüzgarda duman gibi soldu.

Kaelan geriye doğru sendeledi, kolları savruluyordu.

Kalabalık nefesini tuttu.

Ve Northern hareketsiz durdu, okunaksız—kılıcı aşağıda, ifadesi kayıtsız, Kaelan'ın sersemlemeden kurtulmasını ve kendine gelmesini bekliyordu.

Kaelan birkaç saniye sessiz durdu, göğsü kabarıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtı, görüşünü netleştirmeye çalışırken birkaç kez göz kırptı.

Dünya hâlâ dönüyordu ama Northern'ın sabrı sayesinde kendini toparlamak için bir anı oldu.

Stadyum, şaşkın bir sessizlik içinde nefesini tuttu. Hareket—tekme—keskin, hassas ve yıkıcıydı. Kaelan'ın hâlâ ayakta kalması bir mucizeydi.

Tüm arenanın bir anda mükemmel bir sessizliğe bürünmesi—etkileyici bir darbenin ne kadar büyük olduğunu hayal edebilmek için yeterliydi. Ve o darbe doğrudan kafasına inmişti.

Northern sessizce durdu, onu izliyordu. Elbette, isterse her şeyi tek bir hareketle sonlandırabilirdi. Maçın başında Kejar varisinin iddia ettiği gibi—Northern'ın seçenekleri vardı. Birçok seçenek.

Ama her gün hem hızda hem de güçte iyi olan birini bulamazdı. Savaşın sadece hareketlerini değil, özünü, muhteşem yanını bilen birini. Northern bir heyecan kıvılcımı hissetti. Henüz sona ermesini istemiyordu.

Kaelan'ı sınırlarına kadar zorlamak istiyordu. Ve çocuk açıkça henüz bitmemişti—henüz. Maç başladığından beri, yeteneğini bile kullanmamıştı.

Kuzey, bunun ne olduğunu ve Kaelan'ın bunu kılıç kullanımıyla nasıl birleştireceğini görmek istedi. Gerçekten merak ediyordu.

Kaelan birkaç saniye daha geçirdi, gözlerini kısarak, göz kırparak. Sonunda, dengesi geri geldi. Kaelan kaşlarını çattı, başını eğdi ve kanını yere tükürdü.

Sonra duruşu değişti.

Önceden, üst vücudunu öne eğmişti, kılıcı sırtına çekilmişti. Şimdi, kollarını kavuşturdu ve her iki kılıcı ters tutuyordu.

Kılıçlar kısaydı—ne çok uzun, ne de çok kısaydı. Hangi tarzı ortaya koyacaksa, tam ona göreydi.

Gözlerinde menacing ve elektrikli bir mor ışık parladı. Henüz acımasız bir darbe almış olmasına rağmen—birçok seyircinin ona acıdığı bir darbe—Kaelan hala herkesi geri oturtacak kadar bir aura yayıyordu, beklentileri artıyordu.

Kılıçları soluk, hayaletimsi bir mor duman salıyordu.

Northern kaşlarını çattı. Kaelan'ın yeteneğinin ne olduğunu hala bilmiyordu… ama öğrenmek üzereydi.

Wham!

Kaelan ileri fırladı—öyle hızlıydı ki sanki kayboldu—ve kollarını havada açtı. Parlayan mor enerjiden oluşan X şeklinde bir kesim Northern'a doğru fırladı.

Ama Northern sadece bir elini uzattı.

Boşluk gücü, önünde görünmez bir şekilde parladı.

Kesik ona çarptı - ve anında çöktü.

Ama başka bir şey takip etti.

Bir zincir.

Patlamadan bir yılan gibi fırladı, Northern'ın bileğine sıkıca yapıştı.

Ona baktı, keyifsiz bir şekilde. Zincir, Kaelan'ın özünden yapılmış gibi mor bir enerjiyle parlıyordu.

'Onun yeteneği, ha…'

[Yetenek (S): ZincirBağlı keşfedildi]

[Yeterli kopya alanınız yok]

Northern, bileğine bağlı parlayan zincire baktı, ifadesi okunaksızdı.

"Bu neyi değiştiriyor?"

O, düz bir şekilde sordu.

“Beni buna yerleştirmek için kesik işareti kullandın. Bunun sana herhangi bir avantaj sağladığını gerçekten mi düşünüyorsun?”

Kaelan başını eğdi, sesi soğuktu.

“Kesinlikle kibirlisin. Ne kadar güçlü olduğun düşünüldüğünde, bu anlaşılabilir.”

Kendi kolunu kaldırdı. Northern'ın bileğindeki zincir, onun koluna bağlıydı.

“Kullandığım yetenek Shackle Lash (Zincir Kırbaç) olarak adlandırılıyor. Bir kez bağlandığında, hareket hızını keser ve öz akışını yarıya indirir. Ve bu kırılmaz—özüm düşük düşmedikçe.”

Gülümseyerek baktı.

“Ve tesadüf bu ya, fazladan özüm var.”

Northern zincire hiç acele etmeden baktı.

"Anlıyorum…"

[Adını değiştirdin…]

Northern zinciri elinin etrafında yavaşça döndürdü—sonra çekti.

Sert.

Kaelan'ın gözleri bir anlığına büyüdü—ama o zaman çok geçti. Zincir, bir boğazlama ipi gibi sıkılaştı ve onu dağın ivmesiyle ileriye çekti.

O, devasa güce karşı tamamen çaresizdi.

Bir anda, doğrudan Northern'ın alanına çekildi.

Northern'ın eli sıkılaştı—o kadar sıkıydı ki etrafındaki hava titredi, sonra çatladı.

Bir gök gürültüsü sesi yankılandı.

Sonra yumruk, Kaelan'ın karnına tam isabetle indi.

Pat!

Çocuğun bedeni darbenin etrafında katlandı—ve o, bir bez bebek gibi havaya fırladı.

Northern, Kaelan'ın rüzgarın içinden dalış yaparak, daha önceki hızından daha hızlı ve daha korkutucu bir hızla arenanın tabanına çarptığını izledi.

Arena, çarpmanın etkisiyle şiddetle titredi. Ama neyse ki, bu sefer çarpma düşük bir noktaya—ilk sıra koltukların hemen altına—iniş yaptı.

Ağızlar açık kaldı. Nefesler kesildi. Seyirciler gözlerini dikip bakarken, sonra döndüler ve kaza yerinden yumruğu atan çocuğa bakarak birbirlerine çılgınca bakışlar attılar.

"O, savaşçı olmayan bir öğrenci olmalı, Tanrı aşkına!"

"Adam! Gerçekten yumruk atabiliyor!"

"Ne oluyor? Süper gücü mü var?"

"Bu adamın dövüşünü izlerken zihinsel sağlığımın duvarlarının çöküyormuş gibi hissediyorum. Ne oluyor?! Birden fazla yeteneği mi var?!"

"Dünyada onu kim yenebilir?!"

Sesler kalabalıkta üst üste bindi ve patladı—şaşkın, şok olmuş, hayret içinde. Herkesin kendi kelimeleri, kendi inançsızlık versiyonları vardı. Ama bir şey tüm tepkilerini bir araya getiriyordu

: Şaşkınlık.

Tamamen, filtrelenmemiş şaşkınlık.

Çünkü sözde savaşçı olmayan öğrenci, akademinin gerçek savaşçı kampüsündeki herkesin asla umabileceğinden daha savaşçıydı.

Northern, bu arada, fısıldamalara veya dikkat çekmeye aldırış etmedi. Sadece orada durdu, gözleri arenanın tabanındaki açılan deliğe kilitlenmişti.

Toz, kraterin üzerini bir duman perdesi gibi örtmüştü, içini görünmez kılıyordu. İçinde ne olduğunu söyleyemedi—henüz.

Daha da önemlisi, yumruğu vurduğunda zincir kolayca kırılmıştı. Geride kalan ne varsa şimdi bir rüyanın sisine karışarak havaya çözülüyordu.

Yine de, merakı devam ediyordu.

Bilmek istiyordu—Kaelan o darbeden sağ çıktı mı?

'Hayır... Onun sağ kalacağını sanmıyorum…'

Kaelan en iyi ihtimalle bir Usta olmalıydı. Northern, bir Usta'nın Titan'ın Yargısı'ndan gelen bir yumruğa dayanabileceğine inanmıyordu, özellikle de Devasa Güç ile güçlendirilmişse.

O darbe, tam olarak serbest bırakıldığında bir dağın temelini çatlatabilirdi. Northern tam gücünü kullanmamıştı—ama ne kadar güç kullandığından emin değildi.

Bu zayıf durumda vücudu, ölçmeyi zorlaştırmıştı. Çıktıyı hassas bir şekilde ölçmek... bir dertti.

Yavaşça nefesini verdi, parmakları esnedi.

Kaelan'a kalıcı bir zarar vermediğini içtenlikle umuyordu.

Sonra bir şey hareket etti.

Yerleşen sisin içinden bir siluet oluşmaya başladı. Tozun içinden, sisin içinden oyulmuş bir hayalet gibi adım attı.

Kuzey'in gözleri titredi.

Bir solgun gülümseme dudaklarının köşesinde belirdi.

"…Olmaz."

Northern'ın gülümsemesi titredi, neredeyse sapkın bir eğlence içinde yakalandı.

'...bunun üstesinden geleceğini düşünmek.'

Ne kadar geri tutmuş olursa olsun, attığı muazzam yumruğun altında bir Maelstrom ezilirdi.

Kaelan'a hak ettiği kupayı vermekten kendini alamadı.

'Bu herif çelik gibi sert…'

Elbette, genç Kejar varisi yara almadan çıkmamıştı. Aslında, mevcut durumundan daha iyi bir şekilde ölü görünüyordu.

Hemen hemen yürüyemiyordu—kendini ileriye sürükleyerek, yüzü kan kırmızı lekelerle kaplı ve çenesi kanla boyanmıştı. Acıya karşı dişlerini sıktığında, dişleri kanla lekelenmiş inciler gibi parlıyordu.

Bir zamanlar pırıl pırıl olan zırhı kaybolmuştu. Onu reddetmiş mi yoksa Northern'ın yumruğu tarafından yok mu edilmişti, bu belirsizdi. Bu, onu her bir kenarını vurgulayan sıkı siyah iç giysilerle bıraktı ve bu da onu acınası durumuna rağmen oniks taşından oyulmuş gibi gösteriyordu.

Kısa bir an için, Northern dövüşü sonlandırmayı düşündü. Ama başını salladı.

'Hayır. Bu ona bir hakaret olurdu. Ayakta durmayı başardı... Bunu onurlandırmalıyım.'

Northern onur hakkında pek bir şey bildiğini iddia etmiyordu. Yine de Eisha ona değerli dersler ve ilkeler aşılamıştı ve şimdi bunlar zihnini meşgul ederken yüzeye çıkıyordu—düşüncelerini yeniden düzenliyor ve her şeyi Karanlık Kıta'da olan olayların lensiyle tanımlamayı reddediyordu.

Belki de bu son gelişmeyi Roma'ya borçluydu.

Kuzey, Kaelan'a delici bir bakışla sabitlendi, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İşte bu... dostum. Şimdi sert oyna ya da evine dön..."

Kaelan, kanla lekelenmiş dişleriyle çılgın bir gülümsemeyle yanıt verdi, onu gerçekten deli birine dönüştürdü. Vücudunun kötü durumunu umursamadı ve her iki kılıcı sıkıca kavrayarak kollarını yatay bir şekilde uzattı.

Henüz konuşmadı. Ya da belki de kelimeleri oluşturacak kadar yaralıydı.

Kaelan öfkeyle hırladı ve ileri fırladı. Yaralarına rağmen, hızı hiçbir şekilde azalmadı. Mor ışıkta öfkeli bir iz bırakarak ileriye doğru alevlendi, çıplak gözle bulanık bir görüntüydü.

Kuzey'in kılıcıyla çarpıştığında, o kadar büyük bir güçle çarpıştı ki Kuzey'in gözleri şokla büyüdü. Şok dalgaları dışa doğru konsantrik daireler halinde yayıldı, havayı acımasız bir baskıyla boğdu. Bir kalp atışı sonra, tüm zemin de aynı şekilde hareket etti—taş parçaları, sanki bir sanatçı kasap tarafından mükemmel küpler halinde doğranmış gibi, havaya yükseldi ve her iki dövüşçüyü çevreleyen yoğun güçten dağıldı.

Birkaç izleyici sığınak aramak için telaşla hareket etti. Kalkan tipi Yeteneklere sahip öğrenciler harekete geçti, sivil halkı koruyarak—savaşın ne kadar tehlikeli hale geldiğini gördükten sonra öğrenci konseyi tarafından uygulanan kasıtlı bir güvenlik önlemi.

Kuzey, gücün etkisini hissetti, neredeyse yoğunluğunun altında çökecekti. Ama elbette—taviz vermeyecekti. Kaelan'ı kararlı bir ileri itişle fırlatarak geri itmek için güçlü bir şekilde karşılık verdi.

Kejar soylusu çaresizce havada uçtu. İniş yapmadan önce, Kuzey arkasında belirdi, gözleri soğuk mavi ışıkla parlıyordu.

Havada döndü ve Kaelan'ın yörüngesini değiştiren mükemmel bir havada 360 derece tekme attı, onu ileri fırlatarak arenanın zemininde savrulmasına neden oldu. Kaelan'ın bedeni, felaket bir çarpışmadan sonra enkaza dönüşerek en sonunda arenanın kenarında durdu.

Birkaç acı veren saniye boyunca, Kaelan hareketsiz kaldı, ayağa kalkacak gücü kendinde bulamadı.

Northern soğuk, onurlu bir zarafetle yaklaştı—bir şey dikkatini çekene kadar adımını durdurdu. Elini burnuna kaldırdı, ardından onu dokunan parmağını inceledi. Orada... kan vardı.

Onun kanı.

'Kahretsin.'

Klonun bedeni zaten sınırına yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordu—doku parçalanıyor, enerji tükeniyordu. Bunu hızlıca sonlandırması gerekiyordu.

Northern bir anlığına dikkati dağılmışken, Kaelan sessizce elini uzatmıştı. Northern ilerlemeye hazırlanırken, aniden kendini hareketsiz buldu.

Northern kaşlarını çattı ve aşağıya baktı.

Mor zincirler çaresizce her iki bileğini sarmış, onu acımasız bir kavrayışla yere kilitlemişti.

Kaelan zaten ayağa kalkmaya çalışıyordu, kan yüzünün bir yanından aşağıya akıyordu, onu sefil ama resmedilmeye değer bir kahramanlık portresi haline getiriyordu.

Northern başını salladı.

"Hiç ders almıyorsun, değil mi?"

Kaelan'ın dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Senin gibi kötü bir öğretmen varken... asla."

Yine ileri atıldı, havada mor bir parıltı kesildi. Bu sefer, vücudundan yılan gibi zincirler fışkırdı, kötü niyetle öne doğru hızla ilerleyerek Northern'ı acımasız güçleriyle ezmeye çalışıyordu.

Northern, saldırının önünde kayıtsız durdu. Dudaklarını aşağı doğru bükerek, zincirlerin boş havada parçalandığını, asla ona ulaşamadıklarını izledi.

Kaelan'ın yüzünde bir karmaşa belirdi, Northern'ın üzerinde süzülürken dikkatini kısa bir süre dağıttı. Yine de daldı, bıçaklar karmaşık bir dönüşle dans ederken rakibinin üzerine doğru indi.

Northern kılıcını kaldırdı, elleri hızlı ve hassas bir şekilde Kaelan'ın ördüğü darbe dizisini engelledi. Onların mücadelesi ölümcül bir dansa dönüştü.

Her hareket bir sonrakine akıyordu—bir aşağıya doğru kesiş, ikinci kılıçla çapraz yukarıya doğru bir darbe ile geçiş yapıyordu. Kaelan, bir bıçağı mükemmel bir hassasiyetle ters tutarak yukarıya doğru dik bir kesiş gerçekleştirdi. Mükemmel bir zamanlama ile gökyüzüne fırlattıktan sonra, Northern'ın kolayca yan geçtiği bir üstten itme girişiminde bulundu; bıçak göğsünün yanından zararsızca vızıldadı.

Momentumun onu ileri taşımasına izin vermek yerine, Kaelan zarif ayak hareketleriyle geri çekildi ve Northern'ın eğlencesini artıran alışılmadık bir şekilde döndü.

'Oh... görünüşe göre kendi başına öğreniyor.'

Yine de, bu boşunaydı. Northern, böyle yeni gelişmelerin önemli olamayacak kadar hızlı hareket etti. Kaelan dönüşünü tamamlayamadan, Northern'ın avucu fırladı ve rakibinin koluna çarptı.

Bu basit bir darbe olmasına rağmen, Kaelan geri fırlatıldığında havada bir şok dalgası oluştu ve bir kez daha takla atarak yere yuvarlandı.

Northern, altında kristalleşmeye başlayan toprağa baktı. Zincirler dondu ve bacağını rahatça bükerek, donmuş kısıtlamaları parçaladı ve ileriye doğru yürüdü.

“Bak, dostum. Seni sona erdirmenin birkaç yolu var. Bu savaş, eğer istersem başlamadan önce sona erebilirdi. Beni zorlamaya yönelik samimi çabanı oldukça eğlenceli bulsam da, bu senin benimle olan konumunu değiştirmiyor.”

Northern, Kejar Klanı'nın düşmüş varisine ulaştığında durdu.

“Sizlerin, Karanlık Kıta'nın öğrencilerine karşı bir tür kin beslediğinizi biliyorum, değil mi? İçten içe, belki bana, belki kendinize ya da klanınıza, çevrelerimizdeki farklılıklara rağmen bizimle eşit bir güce sahip olduğunuzu kanıtlamaya desperate bir şekilde istekli olduğunuzu biliyorum.”

Gözleri, Kaelan'a bakarken soğuk bir parıltıyla aydınlandı.

“Ama sahip değilsin. A sınıfı bir Yetenek kullanıyor olabilirsin, hatta SSS sınıfı—bunun benim için pek bir önemi yok. Karanlık Kıta'dan gelen sıradan bir C sınıfı Yetenek, dünyanın gerçek sertliğinde hayatta kalmak zorunda kaldığı için seni geride bırakır. Yeteneklerin, etkileyici olsa da, koruyucu bir bakım ve optimal koşullarda gelişti. Bizimkiler ise tam tersinden doğdu.”

Çenesini kaldırdı, ayağını Kaelan'ın başının üzerine yerleştirdi.

“Bana söyle, dostum... bu gerçeklikle nasıl rekabet edebilirsin? Boşuna. Ne yaparsan yap, çevremiz arasında o kadar büyük bir uçurum yarattı ki, hiçbir çaba bunu kapatamaz.”

Ses tonu yumuşadı, neredeyse merhamet dolu bir kesinlikle.

“...sadece... kabul et.”

Kuzeyli, Kaelan'a yukarıdan bakarak, rahat bir şekilde giydiği beyaz ayakkabısı düşmüş savaşçının başının üzerinde tehditkar bir şekilde süzülüyordu. Gözleri buz gibi parlıyordu—soğuk, acımasız.

Kaelan, birkaç kalp atışı boyunca sessiz yattı, her kası korkunç bir acıyla bükülerek yere serilmişti. Sadece şimdi, yenilgi bilincine sızarken, Kuzeyli'nin darbelerinin yıkıcı etkisini gerçekten kavradı.

...Sadece şimdi aralarındaki uçurumu gördü.

Son hamle—Kaelan, üstün bir hıza sahip olduğundan emindi. Northern'ın hızlı olmasına rağmen, hız ve güç her zaman klanının doğuştan hakkıydı, tartışmasız bir avantajlarıydı.

Ancak Northern, anlaşılması güç bir hız sergilemişti. Gözün takip edemeyeceği kadar hızlı bir bulanıklık. Kaelan, Northern'ın ona neyle vurduğunu bile tanımlayamadı; bu, tüm vücudunda şiddetli bir uyumsuzluk dalgası yaymıştı.

Ancak Northern'ın sözleri, darbelerinden daha derin kesiyordu. Kaelan, kaldırılmış ayağın altında büyük bir çaba ile hareket etti, mücadele etti ama nihayetinde oturur pozisyona geçmeyi başardı.

Kanlı yüzüyle Northern'a sert bir bakış attı, kanlı yüzü, Northern'ın neredeyse vermek zorunda hissettiği bir saygı talep ediyordu.

Neredeyse—ama Northern, böyle duyguların çok üstündeydi. Soğuk, kayıtsız bakışı asla sarsılmadı.

Kaelan, otururken ölçülü nefesler aldı, kendini dengelemek için kasıtlı olarak derin nefes alıp verdi.

Rian'ın ayağı artık yere dayanıyordu. Soğuk gözleri, baskıcı bir ağırlık gibi üzerlerine çöküyordu, ama Kaelan, umursamaz bir inatçılığa ulaşmıştı.

Ağırlıklı sessizlikten sonra, kuru, çatlayan sesi nihayet havayı keserek yükseldi.

"Ne saçmalıklar söylüyorsun? 'Besleyici bakım havuzlarında açtı?' Rian, bunları iddia edecek kadar benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Ve görüyorsun... işte Dark Continent'ten gelenler hakkında olan şey bu."

Acı bir şekilde yüzünü buruşturdu ama devam etti.

“Bu Kıtada var olmanın kendi başına bir ateş çukuru olmadığını mı düşünüyorsun? Her gün hayatta kalmak için dişimizle tırnağımızla savaşmadığımızı mı düşünüyorsun?”

Northern kesildi, sesi bıçak gibi keskin.

“Tam olarak ne için savaşıyorsun, Kaelan? Sınıfı atladığında seni cezalandırabilecek kılıç öğretmenin için mi? Yoksa üzerindeki dünya ağırlığı gibi baskı yapan prestijli baban için mi?”

Northern başını salladı, hayal kırıklığı ondan somut dalgalar halinde yayılıyordu.

“Siz insanlar gerçeği anlamıyorsunuz! Ne kadar iletişim kurmaya çalışırsak çalışalım, siz bunu ANLAMAZSINIZ! Ve asla anlamayacaksınız. Canavarlara kuşatılmış bir şehirde yaşamanın ne anlama geldiğini, korkunç yaratıklarla savaşmanın ne demek olduğunu, iğrenç varlıklarla bağlar kurup daha sonra onlarla ölümcül bir savaşta karşılaşmanın ne demek olduğunu kavrayamazsınız. Yok etmeniz gereken varlıklar tarafından eğitilmek.”

Sesi tehlikeli bir fısıldamaya düştü, göz kapakları yarı kapalıydı.

“Ve bunu size ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım, korunaklı zihniniz bunu kavrayamaz.”

Duraksadı, sessizlik kulak tırmalayıcıydı.

“Ve bu sorun değil, Kaelan.”

Bir sonraki anda, Northern'ın mavi gözlerinde canlı, tehlikeli bir ışık parladı—buzlu bir denizdeki iki alev gibi.

O hafifçe omuz silkti, dudakları avcı gülümsemesiyle kıvrıldı.

Gerçekten basit. Eğer farkın o kadar büyük olmadığını düşünüyorsan—eğer çabanın bu boşluğu kapatabileceğine inanıyorsan—o zaman ayağa kalk ve beni yen.

Kaelan dişlerini sıktı, çenesi acıdı. Ebony yıldızlar, ne kadar da ayağa kalkmak istiyordu. Ayakta durup savaşa devam etmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Ama sadece şimdi, o hız patlamalarıyla kendisini ne kadar tükettiğini fark etti.

Savaşları neredeyse üç dakika bile sürmemişti, ama bacakları onu çoktan yarı yolda bırakmıştı. Daha da kötüsü, vücudunda acı dalgaları yayılıyordu—ne kadar onuru bunu talep etse de, ayakta durmak imkansızdı.

Elleri, artık kılıçlarını tutmasa da, bir ölümcül kavrayışla kilitlenmişti, sanki on yıl boyunca dinlenmeden bıçakları tutuyormuş gibi titriyordu. Her bir saldırısının arkasındaki güç, kaslarını o kadar zorlamıştı ki parmaklarını bile uzatamıyordu.

Kaelan, kendisinin üzerinde yükselen öğrenciye baktı. Gözlerinde bir fırtına vardı—öfke, kıskançlık, isteksiz bir saygı ve ham nefretin karışımı.

Kuzey ile savaşmak, sadece zorlu değil, tamamen yorucuydu. Adamın karşı hamleleri ve bloklarının ötesinde, onun kalibresindeki birinden herhangi bir değerli tepki almak için gerekli olan güç ve hızı toplamak, kendileri gibi öğrencilerin sürdürebileceğinden çok daha fazlasını gerektiriyordu.

Ve bu, aralarındaki farkın gerçek ölçüsüydü.

Bu farkındalık, ona fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Kuzey ona bakıyordu, ifadesi okunaksızdı.

"Yani... ne olacak... dostum?"

Son kelime, ince bir küçümseme ile damladı.

Kaelan, utancın kendisini kapladığını hissetti. Bu zavallı durumda kalmak için bu kadar cesurca övünmüştü - kendisini, kendi yarattığı beklenmedik bir bataklığa sokmuştu.

Şimdi, dövüşü kaybetmenin utancıyla yüzleşiyordu.

Düşünceleri klanına gitti. Aralarında kimler burada olabilir, kılık değiştirip, hem kendisini hem de küçük kız kardeşini izleyip babalarına rapor vermek için?

Babalarının hükmü, bu çocukça macerayı nihayet sonlandırıp, Klan içindeki hak ettikleri konumlarına döndüklerinde ne olacaktı?

"...Bir Kejar asla teslim olmaz..."

Bu sözler, kutsal bir mantra gibi dudaklarından döküldü.

Kuzey'in kaşı, Kaelan bu beyanı mırıldanırken hafifçe çatıldı.

"...beni bayılt. Başladığın işi bitir."

Kuzey'in kaşları daha da çatıldı, yüzünde gölgeler toplandı.

Gerçekten mi? Bu kadar aptal mısın? Gururdan kör mü oldun?

Kaelan gülümsedi, ama Northern bunu hemen fark etti—altındaki acıyı gizleyemeyen boş bir dudak kıvrımı. Kötü oturan zırh gibi giyilen bir gülümseme.

"Dediğin gibi, Rian, bazılarımız baskıcı bir babanın beklentilerinin ezici ağırlığını taşıyoruz. Belki senin bakış açını ya da seni şekillendiren acımasız dünyayı asla tam olarak kavrayamayacağım—ama biz de bu amansız beklentiler tarafından çocukluğumuzdan mahrum bırakıldık. Kendimize ait bir hayatımız olmadı, hiçbir karar gerçekten bizim alma hakkımız olmadı. Gerçekten hiç yaşamadık; doğduğumuz günden beri geçmiş Çağın gölgesini kovalamaktan başka bir şey yapmadık. Bu, kendisi içinde farklı bir cehennemdi… senin gibi insanların asla anlamayacağı bir şey."

Başını hafifçe eğdi, hem meydan okuyan hem de kabullenmiş bir jest.

"Yani... evet, Rian. O kadar aptalım ve gururumdan körüm."

Gözleri meydan okuyan bir ışıkla parladı, ifadesi soğuyan çelik gibi sertleşti.

"Şimdi, başladığın işi bitir."

Kuzey, bu kadar acı bir yenilgiyi hiç tatmamıştı. Hayatında ilk kez, gerçekten çatışma içinde hissetti.

Bu beslenmiş çocuklar—belki de acılarına hakları vardı. Kendi acılarını çekmişlerdi. Ancak Kuzey ve akranlarının içine atıldığı cehennem ve sonrasında yaşananlar, o acıları sadece çocukça inlemeler gibi gösteriyordu.

Ama onların da bir noktası vardı... ya da belki Kuzey bunu kendi yetiştirilme tarzı nedeniyle hissediyordu. Çocukluğu iyiydi—aslında eski dünyadan daha iyiydi. Bu, değer verdiği tek şeydi.

Belki de bu yüzden Kaelan'ın sözleri bu kadar derin bir şekilde yaraladı. Kalbinde suçluluk tohumları ekti.

İşleri daha da zorlaştırmak için, şimdi Kaelan'ın kız kardeşiyle yüzleşmek zorundaydı.

Kuzey, Kaelan'ı hızlı bir tekme ile bayıltınca, görevliler onu arenadan taşıdılar. Şimdi Soraya, sırtında büyük bir kutu ile Kuzey'e doğru yürüyordu.

Onun önünde durdu ve kutuyu yere bıraktı. Kutu açıldığında, arenada yankılanan korkunç bir patlama sesi duyuldu. Zarif bir hareketle, Soraya içinden ince bir siyah çubuk aldı.

O, silahı gökyüzüne doğru savurdu ve silah dönüşmeye başladı. Zirveye ulaştığında, kötü niyetli, keskin bir orak bıçağı ortaya çıktı, gümüşi zarafetle gün ışığını yansıtarak soğukça parlıyordu.

O, ölüm biçimini tabanından kavradı ve onu bir yıkım şemsiyesi gibi başının üstüne yerleştirdi.

Onun görünümü büyüleyiciydi—kötü niyetli ama güzel, sanki ölüm meleği gibi.

Kuzey, yutkunarak Illusioned kılıcını ellerinden bıraktı ve kılıcın havada dağılmasına izin verdi, kıvılcımlar gibi sönmekte olan korlar gibi etrafa saçıldı.

Küçük, sevimli bir kaş çatma Soraya'nın yüzünü buruşturdu, mor gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

"Ne yapıyorsun?... kılıcını bırakıyor musun?"

Kuzey, boş elini uzatırken ona eşit bir şekilde baktı.

"Sana elimdeki her şeyle karşılaşmayı planlıyorum. O yüzden, elindeki her şeyle bana saldır."

Soraya'nın kaş çatması karardı, ifadesi temkinli hale geldi. Sağ bacağını hafifçe öne itti, biçim pozisyonuna geçerken biçim yere düşmedi. İkinci eli, sapın ortasını kavrayarak düşüşü yakaladı, bıçağın keskin kenarı neredeyse yere değecek kadar havada duruyordu.

Sonra ölüm biçimini döndürdü, başının üstünde yarım daire şeklinde bir yıkım yayını zarifçe izledi. Kuzey'e bir kez daha hesaplanmış bir bakış attı ve kendini ileri fırlattı.

Hızı, ilk bakışta Kaelan'ın hızına benzemiyordu—başlangıçta etkileyici görünmüyordu...

Northern'ın gözleri, Soraya'nın kılıcı, durduğu yerin üzerinden havayı keserken aniden genişledi ve o, pozisyonundan kayboldu.

Kaşlarını çattı, düşünceleri hızla akıyordu.

'Bu neydi...?'

Eğer bir teleportasyon yeteneğine sahip olmasaydı, genç kızın saldırısının onu yakalayacağından emindi. Kız, Kaelan kadar hızlı görünmüyordu... ama bir şekilde, daha hızlıydı.

Northern, içinde bir kafa karışıklığı hissetti, ama en ufak bir rahatsızlık duymadı. Bu, onun tekniğini taklit etmesi için bir başka fırsattı.

Kız zaman kaybetmedi—aniden kaydı ve tekrar ileri doğru akarak, Northern'a düşen bir çiçeğin zarafetiyle doğru koştu.

Hareketinin ardından tatlı, çiçeksi bir koku yayıldı.

Northern, aynı anda adını değiştirirken güçlü bir geri sıçrama yaptı.

İniş yaptığında, amacını belirterek elini uzattı.

Hava içinde buz mızrakları belirdi, her biri soğuk, sakin bir hassasiyetle ileri doğru kıvrılıyordu. Buz mızrakları onun pozisyonuna saldırırken, o yükleniyordu.

Ancak Soraya kusursuz bir hassasiyetle hareket etti - hareketleri canlı ve kasıtlıydı. Sanki ipek kullanıyormuş gibi orak salladı, sessizce yanıcı hızına rağmen zarif bir şekilde dans etti.

Orak, metalin metalle hafifçe sürtünmesiyle soğuk, yumuşak bir fısıldama çıkardı—buz mızraklarının içinden geçerken, ayrılan yarıları güneşin ışınları altında güzelce parlamaya bıraktı.

Soraya, zarif bir dansı somutlaştırıyordu. Havada yuvarlandı, ölüm orakını salladı ve başka bir mızrağın üzerine indirdi, zahmetsizce ikiye ayırdı. Orak'ın momentumunu kontrollü bir güçle durdurdu ve yukarıdan inen başka bir buz mızrağını kesmek için yönlendirdi.

Aynı akıcı hareketle, kendini yukarı fırlattı, havada yuvarlanarak—her hareketinde zarafet somutlaşmıştı. Ayaklarının altındaki zemin, gökyüzüne yükseldiği anda katı bir şekilde dondu.

Sonra mükemmel bir dengeyle tekrar yere indi.

Kuzey, ellerini ince bir hassasiyetle hareket ettirdi.

Buz mızrakları donmuş yerden fırlamaya başladı, o hareket ettikçe onu avlıyordu, ama o kayıplara karıştı—buzlu arazide ustaca kontrolle kayarak ilerliyordu. Belirli noktalarda, Kuzey onun buz pateni yapıyormuş gibi göründüğünü düşündü.

Gerçekten de, tam olarak öyle görünüyordu.

Kuzey, onun buz genişliği boyunca kayarken, donmuş yerden fışkıran buz mızraklarından zahmetsizce kaçışını gözlemlemeye devam etti. Arada bir, akıcı taklalar ve mükemmel yazı somersaultlarıyla kendini yukarı fırlatıyordu.

Mızraklar havada ona doğru saldırdığında bile, orak anında dönerdi, nefes kesici bir hassasiyetle onları keserek geçerdi.

Hareketleri o kadar derin bir zarafet taşıyordu ki, sanki kendisi bir fiziksel biçim almış olan bir anlatım gibiydi. Kötü bir ölüm orakını kullanan genç, koyu tenli bir kız, ama bir meleğin ilahi varlığını yayıyordu... eğer bu dünyada böyle bir şey varsa.

Kuzey kendini büyülenmiş buldu. Ama bir şeyler yanlış gibiydi.

Onun hareketlerini izlemeye devam etmek istediğini fark etti. Saldırmasına rağmen, sanki ona havada nasıl süzüleceğini, döneceğini ve dönüp duracağını sergilemesi için fırsatlar sunuyormuş gibi hissetti.

Bu, bir bale dansçısının performansını daha fazla izlemek istemek gibiydi—dansçının daha parlak parlamasını sağlamak için harekete geçmek, görünüşte onları yenmeye çalışırken bile.

Garip bir şekilde huzursuz hissetti, sanki onun amacına hizmet ediyormuş gibi. Saldırıları, ona uçması için kanatlar veriyormuş gibi hissettirdi.

Kuzey'in kaşları, bu tuhaf his zihninde kristalleşirken karanlık bir çizgi halinde birleşti.

'...ah, bu yüzden...'

Onun saldırılarını neden öngörebildiğini anladı. Soraya ona bir lanet gönderiyordu...

Kuzey'i ilk başta şaşırtan, yetenek kopyalama hakkında herhangi bir bildirim olmamasıydı. Hiçbir özel yeteneği etkinleştirmemişti.

'Ya da... bu, açık bir etkinleştirme gerektirmeyen pasif bir yetenek olabilir.'

Artık onun mekansal farkındalığına benzer bir şey—istediği zaman genişletebilir veya daraltabilir, ama böyle bir resmi etkinleştirme gerektirmiyordu.

Bu farkındalık, Soraya'nın aslında Kaelan'dan daha tehlikeli ve güçlü olduğunu gösteriyordu.

Northern, küçümsemenin acı tadıyla dolmuş bir şekilde kaşlarını çattı.

'Onu küçümsedim…'

Kuzey ona tekrar baktı. Bu sefer, bakışında dikkat ve kararlılığın garip bir ışığı vardı, eterik bir mavi parıltıyla yanıyordu.

Soraya bir an duraksadı, tereddüt etti, ardından kılıcını döndürüp ileri fırladı. Northern bir elini yukarı kaldırdı, iki parmağı yüzünün önünde duruyordu.

İnce, uzun ateş okları etrafında belirmeye başladı ve arenaya alacakaranlık bir parıltı yaydı. Geçici bir an için, sanki yeni bir şafak doğuyormuş gibi görünüyordu.

Sonra, alevler tehlikeli bir şekilde parladı ve ileri doğru fırladı.

Geldiklerinde, Soraya hareket etti.

Bir zigzag deseni içinde akarak, ölüm biçimini döndürdü ve manzara boyunca kayarken, ayakları neredeyse yere değmiyordu, sanki yerçekimi onun iradesine boyun eğmiş gibiydi.

İlk alevler temasa geçti. Biçim, huzurlu ve sakin bir dansla ışığı yakaladı, sert gün ışığında hayata geçirilen bir hilal gibi görünüyordu.

Northern gözlerinin önünde muhteşem bir şeyin gelişini izledi.

Keskin kenar, alevler mızrağının tam ortasından geçti ve okların yarılan parçalarının ayrılmasına ve zararsız bir şekilde yanından geçmesine neden oldu. Nefes almadan, daha vahşi bir harekete sıçradı, silahı ölümcül bir hassasiyetle bulanık bir hale geldi.

Gümüş kıvrılan ışıklar rüzgarın üzerinde süzüldü, nazikçe kıvrılarak alevli mızrakları keserken akmaya devam etti. Bir noktada, figürü ateş bombardımanının içinde kayboldu, varlığı yalnızca havada hızlı bir şekilde kesilen gümüş hilal kesikleriyle duyuruldu, alevleri cerrahi bir hassasiyetle parçalayarak.

Northern, izlerken dudaklarını hafifçe araladı. Onun emriyle başka bir ok yağmuru zaten oluşuyordu.

Ama bu—bu şok ediciydi.

'Ateşi kesebilir mi...?'

Teknik olarak, bu mümkün olmamalı. Elbette, böyle bir dünyada imkansızlık en iyi ihtimalle kırılgan bir kavramdı. Yine de, ateşi kesebilen bir silahı görmek son derece nadirdi.

Sadece ayırmakla kalmayıp, kelimenin tam anlamıyla kesmek. Bu altındı.

Ve aniden, onun buza böyle kolayca kesebilmesinin nedeninin anlamı ortaya çıktı.

Northern'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

'Belki de çıtayı biraz daha yükseltmeliyim...'

Şu ana kadar, Northern, FrostHeart ve Sun's Legacy yeteneklerini kullandığında rakibine son derece merhametli davranmıştı—özellikle Sun's Legacy ile.

Rakibine karşı herhangi bir merhamet beslediği için değil; bu asla onlar hakkında değildi. Daha ziyade, bu yeteneklerin sağladığı muazzam ateş gücünden kaynaklanıyordu.

Bir karıncayı tabancayla öldürmeye çalışmak gibiydi. Karınca kesinlikle ölecekti, ama onun ölümü sonrasında en az endişe edilecek şey olacaktı.

Bu yetenekler, dikkatsizce kullanılacak kadar güçlüydü. En azından, o bunu böyle algılıyordu.

Ama son zamanlarda, sınırlarını test etme konusunda oldukça istekli hissediyordu...

Bu süre boyunca, kullandığı Sun's Legacy yeteneği Ignis Dominus'du, bu ona alevler üzerinde egemenlik sağlıyordu. Bu, FrostHeart'ın Buz Manipülasyonu gibi işliyordu ve ona ateşi hayal gücünün izin verdiği kadar geniş bir şekilde dokuma yeteneği veriyordu.

Her iki yetenekten de ek yetenekler kullanmaya çalıştığı diğer zamanlarda, neden olduğu yıkımı bizzat gördü. Ve Sun's Legacy çok daha kötüydü.

Twilight Phoenix, tamamen donmuş bir dağın manzarasını değiştirmişti.

Verulania'nın yarısı, alevlerinin acımasız kahrında yeniden şekillendirilebilir.

Ve kesinlikle onların takdir edeceği bir şekilde değil.

Kuzey, elini yana uzattı ve mırıldandı

: "Küllü Sonsuzluk..."

Pat!

Korkunç bir ses ve şok dalgası arenanın ortasından geçti, intikam dolu mavi alevlerin bir torrenti gibi gökyüzüne yükselen bir sütun gibi alevlenerek yukarı doğru patladı.

Kuzey orada duruyordu, ifadesi soğuk, mavi alevlerin nazikçe dans eden sütunu uzatılmış elini tüketirken, yerçekimine meydan okurcasına gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Patlamanın sesiyle birlikte, Soraya kendisini rahatsız eden ikinci grup ateş oklarının sonuncusunu kesmişti. Yüzü renksizleşirken, sıkı bir kaş çatma ile gökyüzüne baktı.

"...cehennemde ne kadar kartı var?"

Sırtındaki tarla sapını yerden kaldırdı, minimal bir hareketle döndürdü ve aniden durdu, bu da bıçağın arkasındaki rüzgârı korkutucu bir yoğunlukla kesmesine neden oldu.

Northern'ın kolu artık yukarı doğru alevlenen mavi alevle kaplıydı, yoğun havada yumuşak ama tehditkar bir şekilde dans ediyordu. Ateş sütunu arenaya eterik bir mavi parıltı yayıyordu. Manzara korkunçtu, büyüleyici ve eşit ölçüde korkutucuydu.

Hiç kimse Northern'ın bu güçle ne yapmayı planladığından emin değildi, ama bunun sadece görünüşü bile izleyicilerin gözlerini, önündeki kız için endişeyle dalgalandırıyordu.

"Hey, bu noktada maçı iptal etseler iyi olmaz mı? O bir kız."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama ben de onun için endişeliyim."

"Hah! Umurumda değil! İster erkek ister kadın, hepimiz aynı soruyu hak ediyoruz. Az önce onun kardeşi için endişelenmiyordunuz!"

"Yani, biraz endişeliydik ama biliyorsun..."

Sohbet, kalabalıktan uzaklaşırken kayboldu. Benzer endişeli tartışmalar çeşitli bölümlerde yankılandı, bu duygu birçok ifadede görünür hale geldi.

Soraya, onları duymaya gerek duymadan anladı. Böyle değerlendirmelere ve acımaya yabancı değildi. Sonuçta, her gün aynı şekilde muamele gören bir klanda büyümüştü.

Klan yaşlıları, kardeşinden sinsice daha tehlikeli ve güçlü olmasına rağmen, her zaman onun daha az tercih edilmesi için bahaneler buldular, babasının onlara eşit dikkat göstermediği ve onun sert eğitim ayrıcalıklarından yararlanırken neden her zaman aşırı dikkatle muamele gördüğü konusunda.

Bu, çocukluğundan beri karşı savaş verdiği dünyaydı. Başka birisi neden onun gibi birinin genç bir soylunun evinde olmaması, onun için çocuklar doğururken her acınası geçen günde kozmetik koleksiyonunu genişletmiyor olsun ki?

Çünkü buna aktif olarak karşı koymuştu. Bunu hayatının her günü yaptı ve bugün de farklı değildi.

Kuzey, yavaşça geri hareket eden elini bükerek bacaklarını pozisyona soktu.

Soraya, gelecek olanlara hazırlık yaptı.

Kuzey'in ellerini saran alevler hipnotik bir şekilde sallandı. Sola, sonra... sağa.

Sonra, aniden korkunç bir alevle geri patladı ve gökyüzüne mavi alev parçaları saçıldı. Patlama, Kuzey'i ileriye doğru iten bir güç üretti. O, geniş alanı geçerken arkasında kıvılcımlanan alevler bıraktı.

Yumruğu, Soraya'nın ölüm taraklarına çarptı. Çarpışmada devasa bir güç patladı. Ellerindeki mavi alevler bir an için sıkışmış gibi göründü ve aniden serbest kaldı, bu da tüm yeri şok dalgaları ve dışarıya yayılan mavi alevlerle dalgalandırdı, ince kıvılcımlar havayı elektrikli fısıldamalar gibi doldurdu.

Yer, binlerce ağ benzeri çatlağa ayrıldı, bazı parçalanmış taşlar yukarı fırladı, ölümcül mermiler gibi uzaklara uçtu, diğerleri ise açgözlü mavi alevler tarafından yalın hale gelirken kül haline geldi.

Kuzey'in saldırısına dayanabileceğini görünce gerçekten şaşırdı. Dişlerini sıktı ve karanlık mor parlayan zırh, vücudunu yaşayan bir gölge gibi sardı. Ama yine de, acımasız alevleri engellemek için sadece tarak vardı.

Alevler etrafında şiddetle dönerken, aynı zamanda Kuzey'in darbesinin ilk gücünü engellediği için itildiler. Onu yan tarafa savurdu ve tarakını ölümcül bir döngüsel desenle salladı, etrafındaki alevleri bir şekilde emen ve arkasından uzaklaştıran güçlü rüzgarlar üretti.

Sonra tarakını tekrar aşağı indiriyordu, Kuzey'i—zaten korkunç bir darbe için hamle yaparken—gücünü azaltmaya ve saldırısından kaçmaya zorladı.

Elbette, bu onun için durdurmakta pek bir şey yapmadı.

Elleri bir kamçı gibi fırladı, zırh yüzünü kaplarken tam da onun yüzüne çarptı. Başı geriye doğru savruldu, kan havaya fışkırdı.

Northern'ın eli, alevli olan, tekrar ileri fırladı ve karnına çarptı. Bir anlık sessizlik oldu, ardından arenanın ortasından kalın katmanlı bir ses havayı yırtarak geçti. Bu, gök gürültüsünün uğultusu gibiydi, Verulania'nın tamamının üzerine oturup tüm ulusu ağırlığıyla ezebilecek kadar büyük bir korkunç yaratığın geğirmesi gibi.

Bir mavi ince ışık halkası fırladı, düz bir azur alevi onun içinden gökyüzüne doğru delip geçerek, bir ölen yıldız gibi sönmeye başladı.

Sonrasında, Soraya havaya yükseldi, şiddetle dönerken ve atmosferde dalgalanırken, zırhı parçalanarak beyaz kıvılcımlara dönüşüyordu, sanki bir takımyıldız aniden doğup aniden ölüyor gibiydi.

Northern ona baktı.

"Aman Tanrım... Onu fazla abarttım."

Onu suçlamak mümkün değildi. Soraya'nın ilk saldırıyı nasıl engellediğini görünce, ikinciyi kolayca savuşturacağını düşündü. Daha fazla güç uyguladığını fark etmemişti.

Gözlerini yukarı kaldırdı, nereye gittiğini anlamak için elini avuçlayarak gölgeleme yaptı. Sonra havada süzüldü, önce yavaşça, ardından aniden hızlanarak havaya fırladı.

O anda, Ellis ve Helena'nın çeneleri düştü. Mücadele başladığından beri ağızları sürekli açık kalmıştı. Bu, bildikleri Northern'dan çok farklıydı.

Ellis heyecanla titrerken, Helena dehşet içinde oturdu. Yüzü renksizleşmişti. Kolizeumun ön koltuğunun kenarını sıkıca kavrayarak, sanki herhangi bir an arenaya fırlamaya hazırmış gibi öne doğru eğildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?! Uçabilmesi nasıl mantıklı?!"

Çevresindeki insanlar sesi yükseldikçe meraklı bakışlar alışverişinde bulundular. Birbirlerine döndüler ve aralarında fısıldadılar.

"Sanırım burada ilk kez..."

"Bu belli oluyor. Biz de başlangıçta bu kadar şok olmuştuk."

"Gerçekten, gerçekten. Yutması zordu."

"Ama sadece ben mi, yoksa o heyecanlı olmaktan çok daha korkmuş gibi mi görünüyor?"

"Kardeşim, farklı insanlar olayları farklı şekilde işler."

Helena geç de olsa kendini toparladı ve ifadesini düzelttikten sonra yerine oturdu. Fısıldadıklarının bazıları kulaklarına ulaştı, bazıları ise ulaşmadı.

Ama her şeyi duyması gerekmiyordu, burada anomali olduğunu ve diğer herkesin... sanki Kuzey'in böyle bir güç sergilemesine alışmış gibi olduklarını anlaması için. Onlar bundan zevk alıyorlardı. Bununla keyif alıyorlardı.

Aniden, neden böyle kalabalıkların buraya akın ettiğini ve neden altı en güçlü kalenin bir öğrenci için birbirleriyle yarıştığını anladı —tabii ki birçok diğerinin arasında.

Ama bu birine özel bir vurgu vardı.

Kuzey dünyayı fırtınaya sokmuştu. Etkisi inceydi, ama kesinlikle başlamıştı.

Ellis, düşüncelerine dalmışken, coşkuyla nefes verdi ve ellerini gökyüzüne doğru uzattı, yüzünde dev bir gülümseme belirdi.

"Vayyy! O kadar güçlü olmuş ki! Eskisinden on kat daha güçlü olduğunu düşünüyorum!"

Helena ona döndü, ifadesi solgundu.

"Bunda ne kadar mutlu olabilirsin ki?"

Ellis ona şaşkınlıkla baktı.

"Neden mutlu olmayayım?"

Gözleri gökyüzüne kaydı.

"Onun ilk yoldaşı ve onu en iyi anlayan kişi olarak, gücün her zaman en çok arzuladığı şey olduğunu biliyorum. Nihayet buna sahip olduğu için mutluyum..."

Ellis'in gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal aldı.

"Ama görünüşe göre hala gerçekten neye ihtiyacı olduğunu fark etmemiş."

Helena ona birkaç saniye boyunca baktı, bakışları tamamen şaşkınlık içindeydi. O anı ifade edecek kelimeleri bulamıyor ve yüzünde takınacak doğru ifadeyi çağırmakta zorlanıyordu.

O anda, Northern, kollarında bir genç kadınla birlikte arenaya doğru iniyordu. Ayakları, arenanın kraterli zeminine melek gibi bir zarafetle dokundu ve delici bakışlarını sınavı yapan kişiye çevirdi.

Adam, Northern genç kadını yere bıraktığında kendini toparlayarak arenanın ortasına doğru koştu.

Soraya neredeyse nefes almıyordu ama hayattaydı, tamamen bilinçsizdi. Yıkıcı darbe, onu gökyüzüne doğru yolculuğuna başlamadan önce bayıltmıştı.

Northern, ona acıyan bir ifadeyle aşağıya baktı.

'Yeteneklerini kullanma şansı bile bulamadı... neden bugün bir zorba gibi hissediyorum?'

Northern'ın dudakları hafifçe aşağıya doğru kıvrıldı. Bugünkü zaferleri oldukça acı bir tat bırakıyordu. Gözlerini, Kejar'ın takımındaki üçüncü üyenin olması gereken yere çevirdi ama o yer boştu.

'Oh? Ne talihsizlik. En azından ona bir zafer vermeyi düşünmüştüm.'

Northern omuz silkti ve arenadan çıkarken, anonsör zaferini haykırdı, kalabalığın kükremesi onu kıyıya vuran dalgalar gibi sarhoş etti.

'Bir sonraki savaş... ah, doğru. Öğrenci konseyi başkanı, bir garip takımla dövüşecek.'

Küçük, beklentili bir gülümseme Northern'ın dudaklarını kıvrıldı.

'Bunu dört gözle bekliyorum.'

Northern, Ellis'in yanına oturduğunda kaşlarını çattı. Eğitmenler bu koltuğu güvence altına almak için büyük çaba sarf etmişti. Önceki oturanla dikkatli bir şekilde ikna edici bir şekilde yaklaştılar.

Başlangıçta isteksiz olsa da, öğrenci yerini kimin alacağını öğrendikten sonra fikrini değiştirdi. Daha fazla itiraz etmeden teslim oldu.

Northern, artan itibarını bu talebi yapmak için kullanmıştı. Ancak şimdi, sanki oraya zorla getirilmiş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Oturduğunda birkaç saniye boyunca havada garip bir sessizlik vardı.

Arenanın etrafındaki bakışlar ona odaklandı—bazıları sevinçle, diğerleri korku, kıskançlık veya saygıyla doluydu. Dikkat, Northern'ın teninde kaşındırıyordu ta ki yeni katılımcı takımları arenaya girmeye başlayana kadar, gözler ondan uzaklaştı.

Northern, gelen katılımcılara odaklandı.

Beyaz saçlı öğrenci başkanı içeri girdi, sırtında dev bir Warhammer vardı. Silahın bir şeyleri Northern'ın hafızasında canlandırdı.

Gözlerini kısarak birkaç kalp atışı boyunca inceledi, ardından gözleri tanıma ile açıldı.

'Ne?! Bu benim döktüğüm çekiç değil mi?'

Gerçekten de öyleydi. Eleina ona o minerali bir kılıç yapması için vermişti, ancak Northern, bunun yerine bir Warhammer yapmıştı, çünkü bu mineralin özünü—Aetherium'u daha iyi yönlendireceğini hissetmişti.

Kuzey, bir an için konuşamaz halde kaldı. Kızıl saçlı bir çocuk onu takip etti, ardından arkasında sıvı ateş gibi akan kızıl saçlı bir kız geldi. Onu, konsey başkanıyla ilk karşılaşmasından tanıdı.

“Yani... hımm. Son birkaç aydır nasılsın?”

Ellis cesaretle sordu.

Northern omuz silkti.

“Sadece üç ay geçti. Ama iyiyim. Meşgulüm.”

Ellis gülümsedi ve sahneye doğru baktı.

“Bunu kesinlikle görebiliyoruz...”

Northern, alışılmadık bir sessizlik içinde oturan Helena'ya göz attı. Tanıdığı Helena, çoktan sohbete atlamış olurdu.

“Sanırım insanlar üç ayda değişiyor.”

Tekrar sahneye odaklandı. Her iki takım da şimdi hazır duruyordu ve ilk dövüşçüler platforma çıkmaya başladı.

Northern, diğer dövüşlere pek dikkat etmemişti ama bir hikaye, ilgisizliğine rağmen kulağına ulaşmıştı.

Öğrenciler arasında tek yükselen yıldız o değildi. Gölgeden başka bir dövüşçü çıkmıştı. Bu kişi gizemle örtülüydü.

Herkesin bildiği tek şey, onun savaş okuluna ait olduğu ve karanlık, korkutucu bir yetenek kullandığıydı. Dövüş becerileri de dikkate değerdi.

Kuzey'in meteorit gibi yükselişi bu yabancınınkini gölgede bırakmıştı, ama gizemli öğrenci muazzam bir güce sahipti. O ve ekibi, öğrenci konseyinden gelen her takımı yenmişti.

Hiç kimse sıradan bir takımın finale kadar savaşacağını beklemiyordu.

Ama Kuzey'in bu savaşta ilgisini çeken haber bu değildi.

O takımın bir üyesiydi. Sadece bir.

Nyssa'nın uşağı, kabarık bir egoya sahip kırmızı saçlı kadın arenanın ortasında duruyordu. İkiz stilettoları vardı, zırhı şık ve vücuda oturuyordu—kırmızı ve gümüş karışımı, yumuşak sabah güneşinde kör edici bir şekilde parlıyordu.

İmtihan görevlisi savaşın başlangıcını işaret ettiğinde, kollarını birbirinin üzerine kavuşturdu, öne eğildi ve öldürmek için daldı.

Rakibi, yanaklarında çil bulunan ve büyük yeşil gözlere sahip utangaç bir çocuktu. Ama o gözler karanlık ve cansız görünüyordu, terkedilmiş kuyular gibi.

Bu detay Kuzey'i derinden rahatsız etti.

Ama izlemeye devam etti.

Kadın ona doğru akarken, çocuk hareketsiz durdu. Silahı, boynunu yan tarafından kesmek üzere ölümcül bir yay çizerek mesafeyi kapattı.

Aniden, alçak bir çömelme pozisyonuna düştü. Elleri arasında bir kılıç belirdi, kolu ileri doğru bulanıklaşırken kılıcın şekli tamamlandı. Kız, zeki bir şekilde hemen geri sıçradı, yüzü renksizleşti, kafasında karmaşa belirdi.

Donuk, cansız bir ifadeye sahip olan çocuk, kılıcına—boş havada saplanmış ve neredeyse zırhına sürtünmüş olan—tam bir kayıtsızlıkla baktı.

Kız yere indiği anda, o kayboldu, hızla ileri doğru fırladı. Neredeyse dengesini bulamadan, kız ellerini yukarı kaldırarak onun ilk saldırısını engellemeye çalıştı.

Metallerinin çarpışma sesi, patlayan bir metal varil gibi yankılandı. Onun saldırılarındaki ham güç karşısında gözleri büyüdü.

Bir mekanik, duygusuz savaşçı gibi, yukarıdan başka bir saldırıyı izlemeye başlamıştı. Kız, onu tekrar deflekte etti, momentumunu savunma alanının dışına yönlendirerek karşı saldırı için alan yarattı.

Ancak çocuğun yumruğu ileri doğru daldı, zırhına gürültülü bir güçle çarptı. Akciğerlerinden hava fışkırdı, karnı içten çöküyormuş gibi hissetti ve dudaklarından kan sızdı.

Kaşlarını çattı ve kılıcını çocuğun açık göğsüne doğru savurdu. Ama o kayboldu, gökyüzüne sıçrayarak onun erişiminden uzak bir yere indi.

Kızın dagalarındaki kan kırmızı bir aura ile parladı. Bacakları sendeledi ama düşmeyi reddetti. Yere damlayan kan yayılmaya başladı ve her damladan kırmızı sarmaşıklar çıktı. Sarmaşıklar, dikenli yılanlar gibi yükseldi, etrafında hipnotik desenler çizerek dans etti.

Ellerini geriye savurdu ve dikenli sarmaşıklar kör edici bir hızla ileri fırladı.

Yer titredi, sonra aniden yükselmeye başladı, hızlı bir şekilde hareket etti—sanki biri bir yatak örtüsünü bir ucundan diğerine çeviriyormuş gibi.

Arenanın zemininde büyük bir yırtılma meydana geldi, bu hem gelen sarmaşıkları hem de ayakta durmakta zorlanan kızı etkiledi. Ancak sarmaşıklar sadece kıvrıldı, gökyüzüne daha da yükseldi ve çocuğa doğru fırladı.

O, onları engellemek için ileri atıldı, en yakın sarmaşığa kılıcını savurdu. Bıçak kolayca kesildi, ama kesildiği anda sarmaşık sıvılaştı ve kılıç geçtikten sonra tekrar katılaştı. Saldırıları kesintisiz devam etti. Sarmaşıklar çocuğun eline ve boğazına yapıştı, kolunu omzuna doğru kırdı. Ne kadar mücadele etse de, kurtulmak imkansızdı.

Kalan sarmaşıklar ona doğru acımasızca kıvrıldı, bozulmuş manzarada manevra yaptı. Arenanın betonundan kesilmiş dikenler onlara engel olmak için fırladı, ama kan sarmaşıkları çok öngörülemezdi, çok akışkandı.

Kız, birkaç an önce durduğu yerden artık orada değildi. Çocuğun arkasında belirdi, bir silah yan taraftan kaba bir yay çizerken diğeri ters bir tutuşla dönerken, karşı saldırı veya takip darbesi için hazırdı.

Northern analizini tamamladı—tabii ki Kaos Gözlerini kullanmadan.

Gözlerini arenanın dışında, sırasını bekleyen siyah saçlı çocuğa çevirdi.

Sonra, görünür bir huzursuzlukla kafasını kaşıdı.

Ellis, aksiyonu tamamen kaçırmamak için ona doğru bir göz attı.

"İyi misin...?"

Northern, elini savurarak geçiştirdi.

Endişelenme. Sadece bana rahatsızlık veren çok şüpheli bir kişi.

Kız, hançerini saplarken—bu, çocuğun derisinden sadece bir nefes uzaklıkta asılı kalmıştı, ama onun yüzü taş gibi donuk ve kayıtsız kalmaya devam etti.

Vuruşunun ortasında güveni sarsıldı, kolunda bir şüphe titremesi yayıldı. Ama ne yazık ki, bıçak bağlantı kurdu. En azından öyle düşündü.

Ta ki yer aniden ayaklarının altından kaymaya başlayana kadar ve kendini boş havaya savururken buldu.

Çocuk, ondan uzakta, dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Arena, şeker gibi uzamış, onu cansız figürden uzaklaştırmıştı.

Son cümlesinden sonra kafasını kaşıyan Kuzey, donakalmış bir şekilde öne doğru eğildi, gözleri yemek tabakları gibi açıldı. Saf bir heyecan içini kapladı ve sınırların kenarlarına ellerini vurdu, betonu o kadar sıkı tuttu ki, zayıf gücünün altında inledi.

“Dünyada ne oluyor?! Yer mi genişledi?!”

Hiç böyle bir şey görmemişti.

Çocuğun yeteneği? Kesinlikle elementsel—tam olarak Toprak elementi. Northern, tüm element türlerini toplamıyordu, en azından kasıtlı olarak değil.

Ama zaten buz, ateş ve rüzgar yeteneklerine sahipti... toprak tipi elementsel yeteneğe sahip birine hiç rastlamamıştı, su tipleri ise daha da nadirdi. Orta Ova'da, ateş ve buz yetenekleri yabani otlar gibi filizleniyordu, özellikle ateş. Çok az klan buz yeteneklerine sahip olabiliyordu.

Ve muhtemelen kökenlerini Kuzey Kıtası'na dayandırıyorlardı.

Northern, Orta Ova'da bulunan yeteneklerin bölgenin havasıyla bağlantılı olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı—orada hiç ayak basmadığı düşünüldüğünde oldukça çılgın bir spekülasyon. Ama herkes gerçeği biliyordu: oradaki sıcaklıklar, Orta Ova'daki en sert kış gününden yüz kat daha soğuk düşüyordu.

Gözleri, festival gününde en sevdiği oyuncağını açan bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu.

Ellis, ona tuhaf bir hayranlıkla baktı. Bir dakika Northern, şüpheli bir öğrenciden bahsediyordu; bir sonraki dakikada ise o kadar heyecanlıydı ki, kemiklerinin derisinden fırlayacak gibi titriyordu.

Ellis birkaç saniye sessiz kaldı, Northern'a yan taraftan göz kırparak baktı. Sonra o ilk günleri hatırladı—Northern'ın ne kadar spontane, mantıksız ve keyifli bir şekilde tuhaf olabileceğini.

Hoş bir şekilde alay etti.

"Tabii ki..."

Northern tekrar oturdu, Ellis'e dönerken kaşını kaldırdı.

“Ne?”

Ellis başını salladı, hâlâ gülümseyerek.

Hiçbir şey değil. Sadece... bu son üç ayda olanlardan sonra, hala tanıdığım o çok Kuzey olduğunu bilmek güzel. Aşık olduğum kişi.

Kuzey'in bakışı lavayı donduracak kadar sertti.

"Affedersin?"

Ellis'in gülümsemesi, Kuzey'e çekici bir bakışla sabitlenirken avcıca bir ifadeye dönüştü, kasıtlı olarak göz kırparak.

Kuzey'in cildinde ürpermeler, bir böcek salgını gibi patlak verdi. Neredeyse içine çekildi, sessizce dönerken devam eden maça odaklandı.

Birden uzayan zemine rağmen, kız çoktan fırlamış, çocuğa dönerken bir döner kasırga gibi hançer darbeleri fırlatıyordu. Kuzey dikkati dağılmışken, çocuk kılıcını diğer eline geçirmiş, bıçağı bulanıklaşarak kızın ısrarcı darbelerini acımasızca savuşturuyordu.

...Sadece kılıcıyla değil. Tüm bedeni senkronize bir şekilde hareket ediyordu—bacakları geri adım atıyor, bazen yanlara kayıyordu—

momentum değişimlerini kullanmak için mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Bir an onu kenara itiyor, bir sonraki an dizine bir darbe yapmak için onu çekiyordu.

Ancak kızın kan diken sarmaşıkları, onun etinde gerçek dikenler gibi kanıtlandı. Onların değişkenliği onu birden fazla şekilde kısıtladı. Yine de, bir şekilde, vurulmaktan sürekli bir adım uzaktaydı, hatta silahının nihayet hedefini bulacağından emin olduğunda bile.

Onun hayal kırıklığı, zehirli bir çiçek gibi açtı. Hızı azaldı, kan diken sarmaşıkları da aynı şekilde.

Üstün durumda olduğu görünse de—hızı üstün, donuk öğrenciyi her yönden darbelerle bombalarken—gerçek farklı bir tablo çiziyordu. Maç başladığından beri tek bir darbe bile vurmayı başaramadı. Bunun yerine, kendisi bir darbe aldı. Daha da kötüsü, ona vurma girişimleri, onun basit savunma ve karşı hamlelerinden daha fazla dayanıklılık ve ruh özü tüketiyordu.

Onun kendini zorlayıp zorlamadığını bile mi?

Çocuğun yüzü boyunca ifadesiz kaldı, okunmaz bir maske.

Hanım sendeleyerek duruyordu. Göğsü yorgunluktan sarsılarak inip çıkıyordu ve burnundan daha fazla kan damlıyordu. Yine de gözleri, teslim olmayı reddeden kanlı bir öfkeyle parlıyordu.

Northern kollarını kavuşturdu ve geriye yaslandı.

'Bu aptalca... Onun dikkatsiz bir tip olduğunu biliyordum.'

Ellis, başını çevirmeden onu izledi.

"Onun için endişeleniyor musun?"

Northern'ın kaşı absürtlükle yukarı kalktı.

"Neden onun için endişeleneyim? Onunla ilgilenmiyorum. Herkesle ilgileniyorum."

Ellis nihayet Northern'a döndü, ona eşit bir şekilde bakarak. Bir zamanlar masum olan yüzü bir olgunluk kazanmıştı, daha az zayıf ve daha belirgin görünüyordu—yine de hala erkeklikten uzaktı.

Sonuçta, hala ergenlerdi.

“Bu şüpheli öğrenciyle bir ilgisi var mı? Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Kuzey, maça bakarak, kadın tekrar ileri fırlarken gözlerini kısarak izledi. Hızla dalış yaptı, ileri doğru bulanıklaşırken aynı anda kan diken sarmaşıklarını çocuğa doğru savurdu.

Taş duvarlar, parşömen sayfaları gibi yükseldi, her biri onun yolunu engelledi. Çocuk, onları basamak olarak kullanarak onun üzerinden atladı ve onun erişiminden çok uzakta yere indi. Sonra zemin bir kez daha daraldı, kılıcı ölümcül bir hassasiyetle ileri doğru kesildi.

Kız zar zor yuvarlanmayı başardı. Bıçak zırhına sürtünerek, açıkta kalan etinden ince bir kan çizgisi çıkardı.

Artık yorgunluk onu ele geçiriyordu, ağırlığı hareketlerini zincirler gibi çekiyordu.

Kuzey, siyah giysili öğrenciye bir göz attı, onu daha dikkatli bir şekilde inceledi.

Çocuğun uzun siyah saçları vardı, düzgün bir şekilde taranmış ve omuzlarına kadar akıyordu, sanki sıvı gece gibi. Yüzü ay ışığı kadar solgun, gözleri ise boşlukta derin siyah havuzlar gibiydi. İlgisiz bir kayıtsızlık, onun etrafında bir pelerin gibi asılı duruyordu—o hayalet gibi yüz hatlarında başka bir duygu kendini göstermiyordu.

İki elini arkasında kavuşturmuş, bir elini iki parmağıyla minimum hareketler yaparak duruyordu.

Kuzey'in kaşları, yüzünde derin gölgeler oluşturacak şekilde çatıldı.

‘Bu herif gerçekten kim?!’

Tam olarak ne oluyordu? Ne kadar incelese de, bu figür bir öğrenci değildi. Onunla ilgili hiçbir şey kalıba uymuyordu.

Doğru, Northern Milhguard Akademisi'ndeki her öğrenciyle tanışmamıştı. Ama burada üç ay geçirdikten sonra, onların özünü, duruşlarını biliyordu. Onları ait kılan ince hava.

Biri uymadığında anlamak basitti—birinin 'bu kişi burada ait değil' diye haykırdığı an. Northern, diğer öğrencilerin de bunu hissettiğinden emindi. Belki de bunu araştırmak için yeterince umursamıyorlardı.

Ya eğitmenler? Kesinlikle müdahale etmiş olmalıydılar.

Belki de hareketsizlikleri hiçbir şeyin yanlış olmadığını gösteriyordu. Northern, daha sakin zamanlarda bu açıklamayı kabul edebilirdi—eğer bir yetişkin zihin toplayıcısının bunu fark etmeden beyin yıkamasına maruz kaldığını görmemiş olsaydı.

Bu olasılığı hesaplamalarına katmak zorundaydı.

'Tamam o zaman...'

Northern derin bir nefes aldı ve ona 'bakmaya' karar verdi.

Ancak...

[Hedef Profili Mevcut Değil]

[Hedef ruhu garip bir anti-şeffaflık kehanet tekniği ile mühürlenmiş]

Kuzey'in kaşı, yüzüne vadiler kazıyacak kadar derinleşti. Sabahın parlaklığına rağmen gölge, yüz hatlarını ele geçirdi.

O tam anda, şüpheli öğrenci bakışını kaydırdı—gözleri doğrudan Northern'a kilitlendi, ifadesi soğuktu.

Sonra dudaklarının bir köşesi yavaşça avcıca bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kuzey'in gözleri bir kaş çatma ifadesine dönüştü.

'...O herif bana mı gülümsedi?'

Gülümsedi. O herif gülümsedi. Kuzey'in ona ilk kez baktığı andaki gibi, adam hiç bir belirgin sebep olmaksızın doğrudan Kuzey'e bakmaya devam etti.

'Geçmişte beni küçük düşüren biri olabilir mi?'

Kuzey birçok şeyden emin değildi, ama bir gerçek sabit kalıyordu—çok fazla insan düşmanı olmamıştı, hatta Karanlık Kıta'da bile. Canavarlar ise başka bir meseleydi.

Yine de, bu durumun bir garipliği vardı. Tamamen garip.

Kuzey, adam nihayet bakışlarını çevirdiğinde onu inceledi. Bu arada, aşağıda gerçekleşen dövüş zirveye ulaşıyordu.

Donuk gözlü, görünüşte cansız çocuk, yıkıcı bir hareket patlamasına dönüştü. Kendini toprak zırhıyla kaplayarak, kızı acımasızca saldırıya geçti, ona defalarca çarparak, sert ve merhametsiz bir güçle çarpıştı. Kanlı sarmaşıkları tamamen etkisizdi, çarpışmada parçalandı.

Sonunda, bir son gürültülü darbe ile havaya fırlatıldı.

Ama yere düşmeden önce, birisi havada ona atladı ve rüzgarın kendisi gibi zarif bir yayla aşağıya doğru süzüldü.

Kuzey'in bakışları şimdi kızı kollarında tutan çocuğa kaydı.

Gözlerinde sert bir ifade vardı—soğuk, disiplinli.

Kuzey, öğrenci konseyi başkan yardımcısını iyi tanımıyordu. Aslında, konseye üye olanların çoğunu neredeyse hiç tanımıyordu. Ama gördüğü kadarıyla, bu çocuk her zaman gülümseyen, ulaşılabilir, hoş biriydi.

Şimdi, ise… tam tersi biriydi.

Aurası değişmişti.

Heterokromi gözleri hafifçe parlıyordu, biri donla, diğeri çelikle beneklenmişti. Her ikisi de tehlikeli bir sükunet taşıyordu.

Donuk öğrenci, taş kabuğunda hareketsiz kaldı, kayıtsız, başkan yardımcısı yere indiğinde ve kızı nazikçe bıraktığında bile.

Birkaç dakika sonra, sınav görevlisi ve sağlık ekipleri içeri daldı. Kızı alıp götürdüler ve maç sona erdi ilan edildi.

Yeni bir maç zaten başlamıştı.

İki sonraki yarışmacı sahnenin zıt uçlarında duruyor, birbirlerine soğuk bir şekilde bakıyorlardı. Başkan yardımcısının bakışı, keskin bir bıçak gibi, tamamen donmuştu. Diğer öğrencinin ifadesi ise tam tersine, boştu—bağlantısız, insana dair hiçbir şey taşımayan bir ifade.

Ellis, göz ucuyla Northern'ı izlerken, nihayet döndü.

Northern, Ellis'in daha önce sorduğu soruya cevap vermemişti. Çok derin düşüncelere dalmıştı. Yine de Ellis ısrar etmedi. O da dikkati dağılmış görünüyordu.

Böylece Northern konuyu kapattı ve dikkatini yeni düelloya kaydırdı.

Hemen hareket ettiler.

Bir dövüşçü, rüzgarın kendisi gibi akıcı bir zarafetle ileri fırladı. Diğeri ise, her adımı yerle çarpan dev taşlar gibi gürültüyle ilerledi.

Çarpışmadan hemen önce, başkan yardımcısı siyah bir kılıç çağırdı.

Kılıcın kenarında karanlık mürekkep açıldı—dokusu sıvı, ama ateş gibi yanıyordu.

Hızla yukarıya doğru bir kesik atarak, havada kılıcı savurdu.

Diğer öğrenci, kıvrılan mürekkep izine doğrudan saldırdı.

Başkan yardımcısı yana kayarak, çarpışmadan kolayca kaçtı.

Hantal öğrenci kirli havadan geçtiği anda tökezledi. Kalın taş zırhı şimdi o yanıcı siyah mürekkep lekeleriyle kaplıydı—sanki üzerine bir kazan dolusu atılmış gibiydi.

Çocuk birkaç saniye boyunca yönünü kaybetti, dağınık bir şekilde tökezledi.

Ancak o birkaç saniye fazlasıyla yeterliydi.

Başkan yardımcısı zaten harekete geçmişti—etkili, cerrahi bir şekilde. Çocuk sendelemeden önce, keskin bir dönüş yapmış ve bıçağını çocuğun açık sırtına doğru hassas bir şekilde fırlatmıştı.

Kılıç hedefe ulaştı. Taş zırhın tam olarak kapatmadığı ince bir dikişe saplandı. Bileğini ustaca bir hareketle—sessizliği kesebilecek kadar keskin—bıçağı döndürdü, zırhın bir parçasının çatlamasına ve parçalar halinde fırlamasına neden oldu.

Aynı anda, yumruğu açılışa düşen bir çekiç gibi çarptı.

Donuk gözlü çocuk öne doğru sendeledi, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ama durdu—ipler arasında sıkışmış bir kukla gibi düşüş anında donakalmıştı—sonra dikleşip döndü, vurmak için bir karşı saldırı bulan bir bulanıklık halindeydi.

Ancak başkan yardımcısı çoktan gitmişti.

Darbenin önünde dans etti, kılıcı ve ayak hareketleri uyum içinde dokuyordu. Hızlı bir momentum kaymasıyla, çocuğun vahşi saldırısını yönlendirdi, dengesini bozmak için kolunu geniş bir şekilde açtı.

Çocuğun taşıdığı ağırlık göz önüne alındığında, bu taktik dahiyane bir hamleydi.

Öğrenci tökezlerken, yardımcı başkan alçaktan süzüldü—bacağı acımasız bir yay çizdi. Ayağı çocuğun yanına çarptı ve etkiyle taşlar patladı, parçalar basınç altında cam gibi fırladı.

Yine de, bunun bir bedeli vardı. Başkan yardımcısı sert bir şekilde yere indi, kendini koruyarak, acı içinde dişlerini sıkarak, ama ivmesi asla kırılmadı.

Ayakta fırladı, kılıcı yukarı doğru savurarak—bir kez daha havayı karartarak. Çocuk karanlık sisin içine daldı ve yere çakıldı.

Bir başka anlık sersemlik.

Uzun birkaç saniye boyunca yerde kaldı, nefesleri sığ, gözleri boştu. Sonra, inleyerek, tekrar kalktı.

Bu sefer, stratejisini değiştirdi. Taş zırhı vücudundan geri çekildi, yalnızca kollarına doğru geri çekilerek, ince ön kollarının etrafında devasa eldivenler haline yoğunlaştı.

Şarj etti.

Gövdesi artık taşsız olsa da, siyah mürekkep hala ona yapışıyordu—silinmeyi reddeden bir lanet gibi.

Başkan yardımcısı sessizce izledi. Hala. Sakin.

Ama gözlerinde bir parıltı vardı—soğuk, dengeli bir kötülük.

Çocuk zıplarken elinde bir kını parıldadı, tüm gücünü aşağıya indirmek için nişan aldı.

En son anda, başkan yardımcısı kılıcını kınına soktu.

Blade, dinlenme yerine kayarken, mürekkep çocuğun bedeninde patladı.

Karanlık bir duman patlaması onu tamamen yuttu, momentumunu bir fırtınadaki mum gibi söndürdü.

Zaten bunu bekleyerek, başkan yardımcısı ileri atıldı ve sisin içine kayboldu.

Saniyeler sonra, ikisi de ortaya çıktı—

Çocuk, kolları ve bacakları savrularak dışarı fırladı. Arenanın kenarına kadar yuvarlandı ve orada hareketsiz yattı, baygın.

Başkan yardımcısı, arkasında duman çözülürken sakin bir şekilde dışarı adım attı, fısıldar gibi kayboldu.

Zaferin tadını çıkarmadı. Kutlama yapmadı.

Basitçe başını çevirdi ve bir sonraki rakibe odaklandı.

Gözleri—soğuk ve hesaplayıcı—sadece bir dövüşten daha fazlasını vaat ediyordu.

Başkan yardımcısı, tıbbi ekibin düşen rakibini arenadan çıkardığı sırada bile soğuk bir yoğunlukla bakmaya devam etti.

Bir sonraki meydan okuyan öne çıktı—uzun ve ince bir kız, turuncu saçları sıkı bir at kuyruğu ile toplanmış. Kirpikleri altında soluk mavi gözler, tuhaf ve belirsiz bir şekilde, camın arkasında hapsolmuş sürpriz, korku ve tereddüt gibi kuşlar tutuyordu.

Sahneye sessizce çıktı, elinin kenarını ovalayarak başkan yardımcısının bakışından kaçındı.

Shae, ifadesindeki ince titremeleri not ederek gözlerini bir an kısarak baktı. Kızıl saçları rüzgarda savruluyordu—şimdi sabah havası öğleye doğru geçerken daha da soğuyordu.

Hala oyalıyordu. Ama sınav görevlisi maçın başlangıcını işaret ettiğinde, içinde bir şey koptu.

Bir mızrak, elinde parıldadı. Bir elinde döndürdü, sapı zengin bir kahverengi tonundaydı ve büyüyen ışıkta hafifçe parlıyordu. İfadesi bozuldu—bir zamanlar nazik olan gözleri, çılgın bir parıltıyla alevlenirken, yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Bir anda, tamamen başka biri haline geldi.

Bu dönüşüm Shae'yi rahatsız etti, ama endişesini içe kapadı. Zaman yoktu. O, içgüdü gibi hızlı bir şekilde ona doğru hamle yapıyordu.

Kılıcını bulanık bir şekilde çekti, başının üstünde yükselterek inen mızrağı tam zamanında karşıladı.

Çelik çeliğe çarptı ve bir şok dalgası mükemmel bir daire içinde yayıldı.

Bacakları darbenin etkisiyle hafifçe titredi, ama bıçağın açısını değiştirdi ve onun momentumunu aleyhine kullanarak yan tarafa savrulmasına neden oldu.

Açığı zorladı.

Ardından hızlı bir tekme seli geldi—keskin, akıcı, amansız.

Bacakları ona, fırtınadan doğmuş bir sarmaşık üzerindeki dikenler gibi, bulanık bir hızla vurdu. Her hareket tam, sanki görünmez bir enstrümana nota çalıyormuş gibi.

Ama o, kırılgan bir rakip değildi.

Silahını döndürdü, geri adım attı, kıvrıldı, engelledi, yan geçti—her hareket sıkı, pratik, vahşi. Sadece kaçmakla kalmadı—ritmini yansıttı.

Onunla dans etti.

Mızrağı yanına doğru kavis yaptı, acımasız, zarif bir spiral keserek ileri fırladı, sapı başının üzerinde döndürerek biriken güçle saldırdı.

Shae'nin kılıcı dışarıya parladı, arkasında siyah izler bıraktı. Çelik, bir güç çığlığıyla mızrağa çarptı. Darbeyi ham güçle defle etti, ama o zaten başka bir saldırıya dönüyordu—savaşın içine, sönmeyi reddeden bir orman yangını gibi kendini fırlatarak.

O sadece tepki vermiyordu—onu inceliyordu. Duruşunun her nüansı, denge değişiklikleri, hareketleri—hepsini olağanüstü bir netlikte içselleştiriyordu.

Shae, tutuşunu sıkılaştırdı.

Akademi'nin başkan yardımcısı olarak, sorumsuzluğu bir taç gibi taşıyan Nyssira'nın sağ kolu olan Shae, her zaman hesap yapan, plan yapan ve sonuçların yükünü taşıyan kişi olmuştu.

Ve bu konuda iyiydi.

Unvanlar veya hayranlık peşinde olduğu için değil. Ama hesap yapmayı sevdiği için.

Shae, bir tek darbe bile değiş tokuş edilmeden önce zihninde her saldırıyı haritalandıran biriydi. Son rakibiyle tam olarak bunu yapmıştı—tahmin et, parçala, bitir.

Acımasızdı. Kesinliğin somutlaşmış haliydi.

Ve yeteneğinin doğası, o keskinliği daha da derinleştiriyordu—

aldatıcı, kurnaz, tarzına mükemmel bir şekilde uyarlanmış.

Ama çoğu insan ona bir kez bile bakmadı.

Birçok kişi, Nyssira'nın gölgesinin arkasında saklandığını, daha gürültülü bir tacın altında gizlenmiş sessiz bir stratejist olduğunu varsayıyordu.

Bugün, ise—bugün sıradan öğrenciler onu gerçekten ne olduğunu görüyordu.

Tehlikeli. Ölümcül.

Ve Shae gibi, her zaferi soğuk, temiz kontrolle bağlı olan biri için, sadece onu dikkatle izleyen değil, aynı zamanda kaos içinde gülümseyen bir rakibe sahip olmak yıkıcı bir değişimdi.

Kızın gülümsemesi genişledi, yavaşça etrafında dönmeye başladı, mızrağını yerde sürükleyerek, havada bir titreme yaratan bir gıcırtı sesi çıkardı. Başını eğdi ve çenesini kaldırdı.

"Oh? Kendini rahatsız edici bir kavşakta mı buluyorsun... başkan yardımcısı?"

Sesinin aralarındaki boşluktan sızdığı duyuluyordu—alaycı, tatmin olmuş ve gördüğü şeyden rahatsız edici bir şekilde memnun.

Shae kaşlarını çattı, yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi.

"Seni tanıyor muyum?"

Kızın gülümsemesi genişledi, gözleri delice bir parıltıyla parladı. Sesinin tonu, zehirle kaplanmış bir çan gibi geliyordu.

"Asla bilemezsin. Ama ben—senin türünü tanıyorum. Senin tipini. Senin kişini... seni değil. Beni küçümseme. Ben asla senin gibi bir mermilik tanımam."

Shae'nin kaşları daha da çatıldı. Gözleri, onun hareketlerini dikkatlice takip ederken kısaldı—sessizce hesaplayarak, sürekli gözlemleyerek.

O, etrafında dönmeye devam etti, ayakları hafif, hareketleri alaycıydı.

"Dünyayı elinde tuttuğunu mu düşünüyorsun, değil mi?"

Onun sesi, korkutucu bir hale büründü—alçak, kesik, ritminde rahatsız edici bir tını. İlk bakışta, bu sesi onun yüzüne ait değildi. Ama giydiği gülümseme—dudakları boyunca kazınmış çarpık şey—ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"O küçücük, kibirli kafanda, her şeyin bir cevabı olduğuna inanıyorsun. Eğer yeterince düşünürsen, yeterince doğru hesap yaparsan… kazanacaksın."

Shae, sessizce onu inceledi, kaşları çatılmış bir şekilde. Bir duraksamanın ardından, sesi sakin ve dengeli bir şekilde çıktı.

: "Bir kin taşıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

O durdu. Gülümsemesi, yüzünden düşen bir maske gibi kayboldu, yerine düz, ifadesiz bir yüz ifadesi geçti. Gözlerini devirdi, sonra teatral bir yorgunluk ifadesiyle yanağını nazikçe çimdikledi.

"Ah, çürüyen ruhum. Bu filizlenen tohumlarla ne derdin var, bu kadar önemli olduklarını düşünüyorlar? Neden bir çocuğa kin tutayım?"

Shae, başını hafifçe eğdi, gözlerinde garip bir parıltı belirdi.

"Kendin de bir çocukmuşsun gibi konuşuyorsun."

O, alaycı bir şekilde sırıttı ve onu elini savurarak geçiştirdi, ifadesi tiksintiyle büküldü.

Önemli değil, çocuk. Anlayamazsın. Zihnin çok küçük. Ama... ne olursa olsun—bugün seni sadece yenmeyi düşünmüyorum. Seni kırmak istiyorum. Değerli küçük zihnini paramparça etmek istiyorum.

Aralarında gergin ve keskin bir sessizlik uzandı.

Shae hiçbir şey söylemedi. Sadece onu izledi. Birkaç an boyunca, taş gibi hareketsizdi.

Sonra, yavaşça kılıcını kaldırdı—ifadesi okunaksız, yüzü sakin, ama düşünceleri yüzeyin altında bir fırtına gibiydi.

Onun gülümsemesi geri döndü—daha geniş, daha grotesk bir şekilde.

"İyi. İyi, Başkan Yardımcısı. O sakin, yakışıklı yüzünü koru, kendine o güzel yalanı beslemeye devam et—kontrolün altında olduğuna dair."

Gözbebekleri büyüdü. Gülümsemesi, sevinçle dişlerini sıkarak, çarpık bir hilal haline genişledi.

"Çünkü buradaki tek kontrol… benim elimde!"

Ve bununla birlikte, ileri fırladı—mızrağı kavis yaparak, delilik adımını ateşlendiriyordu.

Çang

Çınlama

Çınlama

Kıza her yönden saldırırken kıvılcımlar ateşböcekleri gibi dağılırken —mızrağı, saf iradesine bağlı bir kamçı gibi havada çırpınıyordu.

Bağlı kalmadan bir öfkeyle savaştı. Her hareket, her darbe, vahşi bir hassasiyetle doluydu.

Shae, kendi açısından, tempoyu korudu.

Kılıcı, kaosun içinden geçen bir iğne gibi hareket ediyordu, her acımasız darbeyi, bilinen hesaplı keskinliğiyle deflekte ediyordu. Ama gerçek, her çarpışmanın geriliminde kalıyordu.

Muazzam.

Bu kelimeydi. Onun başlattığı her darbe muazzamdı—ağırlık, hız ve öngörülemezlik açısından ezici.

Ve bunu hissetti.

Her defleksiyonda elleri acıyordu, onun ivmesinin şoku kemiklerine işliyordu. Ama acı önemsizdi. Shae'nin zihni keskin kaldı, refleksleri asla onu yarı yolda bırakmadı.

Kız, deliliğin bir hayaleti gibi belirsizleşiyordu. Bir an onu amansız bir saldırganlıkla geri itiyordu, bir sonraki an arkasındaydı—mızrağı, fırtına rüzgarlarından dokunmuş bir ip gibi havada savruluyordu.

Rekabetçi bir hassasiyetle hareket ediyordu, kasıtlı olarak uzaklığa kayboluyor ve sonra yeniden beliriyordu, mızrağını ileriye doğru fırlatıyordu, sanki serbest bırakılmış bir yıldırım gibi.

Shae'nin elleri, onun kaosuyla eşit bir öfkeyle karşılaştı. Her darbeyi savuşturdu—kılıç kolu hızlı kavislerle savruluyordu.

Silahları belirsizleşti. Ellerinin izleri kayboldu.

Çelik, neredeyse görünmez bir alışverişte çeliğe karşı dans etti; her hareket, artan bir şiddet senfonisinde bir ritimdi.

Kenardan, Northern gözlerinde buz gibi bir parıltıyla izliyordu.

Savaşın nasıl geliştiğini beğenmiyordu.

Başkan yardımcısı—güçlü, zarif, hesaplı şiddetin bir maestro'su—gerilmekteydi.

Ve bu dayanıklılıkla ilgili değildi. Bu niyetle ilgiliydi.

Kız ondan bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Yanıltıcı bir ritimle savaşıyordu—kaotik, baştan çıkarıcı. Tepkiyi kışkırtan, uyum sağlamayı zorunlu kılan ve rakibini kendi şartlarında karşılaşmaya çekmeye yönelik bir stil.

Bu, tuzağa düşürmek için tasarlanmıştı.

Düşmanlarından en iyisini çıkarmak için, onlara bunun yeterli olmadığını göstermek için.

Acelenin içine zorlamak—sonra ritimlerini kırmak.

Northern tuzağı olduğu gibi gördü.

Bu bir savaş tiyatrosuydu—psikolojik bir savaş. Kesinliği sarsmak için tasarlanmış bir gösteriydi.

Çünkü hiçbir savaş kılavuzunda, hiçbir strateji parşömeninde, rakibinin temposunu takip edip galip geleceğin yazılı olmadığı belirtilmemiştir.

Böyle savaşlarda değil. Drift edenler arasında değil.

Kazanmak için, kendi ritmini dayatmalısın—dünya aksi bağırsa bile.

Bu stilin özüdür. Bir Drift edenin savaş felsefesinin merkezidir.

Ritmini kaybedersen, avantajını kaybedersin.

Avantajını kaybedersen… savaş çoktan sona ermiştir.

O anda, Shae'nin hareketleri sarsılmaya başladı.

Mürekkep ateşi havada sıçradı, bıçağı siyah kavisler çizdi—her kesim canlı ve keskin. Ama bu yeterli değildi.

O çok hızlıydı.

Onun bıçağı onu bulmadan önce gitti.

Ve arkasında zaten.

Bu kasıtlı gibi hissettiriyordu—önceden planlanmış. Sanki onun her hareketini okumuş gibiydi… sanki yeteneğini kullanmasını bekliyordu ve onu bir tuzağa çekmek için bunu kullanmıştı.

Onun eli bir çekiç gibi vurdu.

Yıkıcı bir darbe, onun yanına çarptı, kaburgalarından geçerek kemik kırıcı bir çatırdama ile yankılandı. Çarpmanın şok dalgası arenada yayıldı ve havada titremeye başladı.

Shae havaya fırladı.

Arena zemininde yuvarlandı, bedeni çılgın bir yay gibi kayarak—ta ki durana kadar, avuçlarıyla kendini tutarak ve topuklarıyla yere kazınarak.

Yavaşça ayağa kalktı.

İfadesi sakin kaldı—her zamanki kadar soğuk—ama gözlerinin derinliklerinde, o cam gibi yüzeyin altında zar zor kontrol edilen bir ateş yanıyordu.

Kız, onun yükselişini izledi ve alaycı bir kahkaha attı.

"Orada, orada… Başkan Yardımcısı. Orada… orada…”

Onun tonu sahte bir sempatiyle damlıyordu, acımasızlığa dönüşmüştü.

Shae hâlâ kim olduğunu veya ne istediğini bilmiyordu ama sesi, gülümsemesi, tüm varlığı onun kontrolünün kenarlarını kemirmeye başlamıştı.

Yine de onun yeteneğini göz ardı edemezdi.

İyiydi. Çok iyiydi.

Nasıl?

'Böyle biri nasıl savaş okulunda fark edilmeden var olabilir?'

Sistem gizli tehditlerin sessizce büyümesine izin vermezdi. Güç her zaman fark edilir, belgelenir, izlenirdi - hatta öğrenci konseyinin erişim alanının dışında bile.

Ama bu kız? O bir anomaliydi.

Ve savaşın başındaki o ani, şiddetli kişilik değişimi vardı.

Ne kadar düşünse, her şey o kadar yanlış geliyordu. Bu bir yetenek meselesi değildi, aslında onun yeteneğini kullandığını görmemişti - bu başka bir şeydi. Çarpık bir şey.

"Ah, asla öğrenmiyorsun... değil mi?"

Onun sesi havada kayarak geçti ve omurgasında bir ürperti yarattı.

Devam et, Başkan Yardımcısı. Düşün. Bakalım bu durumdan mantıkla çıkabilecek misin.

Onun gülümsemesi daha da genişledi, dudakları şeytani bir yay şeklinde açıldı.

Shae'nin gözleri kısıldı.

O konuşmadı.

Basitçe kılıcını kaldırdı. Ona kilitlendi.

Ve sonra ileriye doğru fırladı.

Kızın ifadesi sevinçle büküldü, sanki o çılgın gülümsemenin ağırlığından yüzü yarılacak gibi.

Bekledi.

Ve o ulaşılabilir mesafeye geldiğinde, saldırdı.

Onun mızrağı fırladı, gelen saldırısına devasa bir güçle çarptı. Shae geriye doğru sendeledi, dengesini kaybetti.

O, içeri daldı ve yumruğunu karnına indirdi.

O, toparlanmadan önce, omzunu yakaladı—demir gibi sıkı bir şekilde—ve alnını kafasına çarptı.

Görüşü titredi.

Dünya bulanıklaştı.

Ve o anlık sersemlik içinde, her şey çözülmeye başladı.

Onu hala tutarken, onu öne çekti ve dizini göğsüne çarptı. Bir kaburga çatladı. Belki daha fazlası.

Onu serbest bıraktı—sarsılarak, sersemlemiş, nefessiz kalmasına izin verdi.

Ama işini bitirmemişti.

Zaten hareket ediyordu.

Tribünlerden, Northern'ın gözleri karardı. Bir sonraki harekette çenesi kenetlendi.

Her mızrak bir anda kayboldu ve tekrar belirdi, havayı neredeyse kaybolan bir hızla keserek—

—sonra Shae'yi impale etti.

Kan, patlayan bir boru gibi fışkırdı.

Darbenin gücü, tüm bedenini havaya kaldırdı. Vücudu, havada asılı kalacak şekilde gerildi.

Mızrağı çekip çıkardı ve o, yere yığıldı.

Titreyerek.

Kırık.

Her kasında acı dalgaları geçerken, bedeni cansız bir yığın olarak yere düştü.

Tüm arenada, Shae'nin bedeni yere çakıldığında, kan onun altında sonluluğun kırmızı lekesi gibi açılırken, sessiz, neredeyse kutsal bir sessizlik hakim oldu.

Kalabalığın içinden soğuk bir korku geçti—sessiz ama somut, cildin altına sürünerek ikinci, daha soğuk bir rüzgar gibi. Gözler büyüdü. Ağızlar açıldı, sesiz. İnanılmazlık dehşetle çarpıştı ve hiçbiri önce göz kırpmadı.

Öğrenciler arasında daha belirgindi, ama hatta savaşta eğitimsiz olan sıradan izleyiciler bile bunu hissetti. İzleyiciler arasında bir toplu titreme yayıldı, bu empati değil, çok daha ilkel bir şeyden doğuyordu.

Kuzey'in savaşları—ne kadar baskın ve vahşi olsalar da—kalabalığı bu kadar rahatsız etmemişti. Bu... bu farklıydı. Çarpık. Bir düello gibi değil, bir idam gibi hissediliyordu.

Kız... gerçekten başkan yardımcısını öldürebilir.

Kuzey'in ifadesi demirden oyulmuş gibiydi, yüzünde derin bir kaş çatma vardı. Gözleri arenanın kenarının hemen ötesinde duran tek bir figüre yöneldi—sırıtıyordu. Memnun görünüyordu.

Bu mu?

İstediği bu muydu?

Öğrenci konseyi başkanıyla mı ilgiliydi?

Yoksa bu korku—şu anda öğrencileri boğan bu baskıcı duygu ile mi ilgiliydi?

Eğer Shae ile ilgiliyse, belki burada sona eriyordu. Ama eğer korkunun kendisiyle ilgiliyse... gösteri daha yeni başlıyordu.

Kuzey'in gözleri konseyi başkanına kaydı.

Nyssira. Kuzey Kıtası'ndan doğmuş. Kendi yaptığı çekici kullanan. Önceleri onun yaklaşan savaşına meraklıydı ama şimdi endişelenmeye başlamıştı.

O güçlüydü. Kızın üstesinden geleceğinden şüphe yoktu.

Ama o adam—son ipi kesip kuklacılar gibi gülümseyen—onu yenemeyecekti.

Güçten dolayı değil. Ama çünkü o tek bir parmağını bile kaldırmamıştı. Bu süre boyunca takım arkadaşlarının bedenleri üzerinden savaşıyordu.

Sahiplenme. Kuzey'in kavrayabildiği tek açıklama buydu. Onun yeteneğinin bir yönü, başkalarının içinde var olmasına izin vermeliydi... belki de onları güçlendirebiliyordu. Kimsenin beklemediği şekillerde onları kuvvetlendiriyordu.

Çünkü Mihguard Akademisi gibi bir yerde, konsey başkan yardımcısına meydan okuyacak kadar güçlü bir öğrencinin asla bilinmemesi mümkün değildi.

Ve yine de, burada—başkan yardımcısını parçalayabilecek biri gibi görünmeyen bir kız vardı.

Ama o gülümsediğinde...

O gülümseme. Karanlık saçlı adamın gülümsemesini yansıtıyordu. İçinde bir şey vardı. Bir tanıdıklık. Paylaşılan bir delilik.

Ve bu, Kuzey'in ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Sonuç kaçınılmaz hale geldi.

Bu onun savaşı değildi.

O onunuydu. O her zaman savaşıyordu.

Paramedikler başkan yardımcısını taşırken, Nyssira zaten arenanın platformuna tırmanıyordu.

Öğrenciler öfkeden kaynıyordu—öfke, arenanın duvarlarını sarsan sloganlar ve haykırışlara dönüşüyordu.

"Başkan yardımcımızın intikamını alın!"

"Ona bir ders ver!"

"Mihguard Akademisi'nin zirve gücünü ona göster!"

Ve gerçekten, her ölçüte göre, Nyssira Mihguard Akademisi'nin zirve gücüydü. Akademinin üst sınırlarını—en iyi yönünü—anlamak isteyenler, onun dışında bir yere bakmak zorunda değildi.

Kuzey sessizce izliyordu. Meraklıydı, evet. Ama daha da önemlisi—endişeliydi.

O sabahki kısa konuşmalarından, onda farklı bir şeyler hissetmişti. Garip bir rahatlık. Bitkiler ve ağaçlar hakkında kendisi kadar bilgi sahibi olan pek fazla insanla tanışmamıştı—onları aynı saygıyla konuşabilen birini söylemeye gerek yok.

Eğer mümkün olsaydı, onun arkadaşı olmak istiyordu. Notları paylaşmak. Kökler, klorofil, fidanların gizli müziği hakkında konuşmak. Ondan öğrenmek.

Ama bunun gerçekleşmesi için… hayatta kalması gerekiyordu.

Eğer o adam tüm bu kan dökme olayını sadece bir kukla kullanarak gerçekleştirmişse, doğrudan hareket ettiğinde ne tür bir kaos yaratabileceğini tahmin etmek imkansızdı. Şimdi hedefi açıktı—her izleyicinin kalbine derin bir korku tohumları ekmek.

'Sadece dövüşü ele mi geçirmeliyim?'

Northern çenesini sıktı. İçindeki dürtü onu kemiriyordu. Ama daha iyi bildi. Dikkatsiz olma lüksü yoktu. Etrafındaki herkes o adamın sadece başka bir öğrenci olduğuna inanıyordu. Araya girmek, birçok dengeyi bozacak ve öğrencileri, tüm etkinliği kaosa sürükleyecekti.

Tüm bunları, düellolarında adamı yenerek halledebilirdi.

Ama daha da rahatsız edici olan, etrafındakilerin zihinlerinin etkilenmeye başladığını fark etmesiydi. İnce bir şekilde. Algılanabilir bir şekilde. Toplu olarak.

Northern? Her zaman lanetlere karşı alışılmadık bir direnç göstermişti. Ama o bile baskıyı hissediyordu.

Sinirle kafasını kaşıdı, parmakları saçlarının arasından geçerken elini bıraktı ve keskin bir nefes verdi.

Ellis bunu fark etti ve sessizce konuştu.

"Gerçekten endişelisin. Bunun hakkında konuşmak istemediğinden emin misin?"

Northern'ın bakışı, şimdi arenanın kalbinde duran Nyssira'ya geri kaydı.

Derin bir nefes aldı.

Bunun birkaç dakika içinde gerçekleşeceğini düşünürsek... muhtemelen bunun bir anlamı yok.

Sonra, dikkati dağıtmaya çalışıyormuş gibi, Ellis'e doğru hafifçe döndü.

Ama hey—nasılsın? Son zamanlarda neler yapıyordun?

Ellis gözlerini kırpıştırdı. İfadesi, ekşi bir şey ısırmış gibi büküldü.

Etrafa bir göz attı—bir kez sola, bir kez sağa—sonra ona geri döndü, kafası karışık.

Bunu sormak için tam olarak en kötü zaman değil mi?

Arena'ya işaret etti, bir sonraki çatışmanın başlamasına birkaç an kalmıştı.

Kuzey, ağzının köşesinden eğri, utangaç bir gülümseme sundu.

Evet. Tamam…

Gözleri tekrar savaş alanına döndü.

Nyssira, arkasındaki çekiçten kayışları çözmeye başlamıştı, ifadesi okunaksız—sakin, kopuk. Çoğu insan için uzak, hatta dikkatsiz gibi görünebilir.

Ancak Northern, onun bakışını takip etti. Bakışları arenanın zeminini karartan kan lekelerine takıldı.

Gözlerini savaş alanında dolaştırdı, sakin ve kasıtlı bir şekilde, çekiçi gerçek ağırlığını ele veren bir zarafetle kaldırdı. Kalabalığa göre, bu zahmetsiz görünüyordu.

Ancak Northern daha iyi biliyordu.

'Güçlü... bunda şüphe yok.'

İlk başarılı demirhanesi, silahı hak eden bir kullanıcısını bulmuştu.

Ve hava gerginlikle kalınlaştıkça, içindeki o sessiz gurur yükselmeye başladı.

"Oii oiii. Başkan. Etrafta bakmayı bırak, tamam mı? Savaşma zamanı."

Kız, mızrağını korkutucu bir hızla döndürdü ve ileri fırladı.

O anda… bir şey çene kırıcıydı.

…oldu.

Kız mızrağını kavrayıp onu vahşi bir hızla döndürdüğünde, Nyssira çekicin ağırlığını ve duruşunu değiştirdi. Yavaş, kasıtlı bir ayarlama. Gözleri yükseldi, rakibine soğukkanlı bir şekilde, neredeyse küçümseyerek kilitlendi.

Sonra kız hamle yaptı.

Nyssira hareket etti.

Hareketi yumuşaktı—neredeyse tembel. Ama bir sonraki nefeste, ileri doğru koşan kız aniden havadaydı, gözleri kocaman açılmış, tamamlayamayacağı bir anın ortasında yakalanmıştı.

Kalabalığın gördüğü şey sadece sonrasıydu—zaten düşmüş bir darbeyi yankılanması. Nyssira'nın çekici, sessizce kızın kafasına çarpmış, onu arenada kırık bir kukla gibi fırlatmıştı.

Platformun kenarına çarptı, uzuvları katlanıp yuvarlanarak sahneden tamamen kayıp gitti.

Konsey Başkanı, çekicini alçaltarak bir elinde hiçbir şey yokmuş gibi tuttu. İfadesi soğuk kaldı. Bağlantısız. Rahatsız olmamış. Sanki bir başka öğrenciyi öldürmemiş gibi.

Sessizlik, amfitiyatroyu kapladı.

Öğrenci konseyinin tribünlerin sağ köşesinde oturan sıraları arasında, birkaç üye belirgin bir şekilde irkildi. Birisi zorla yutkundu. Diğeri ise bankı biraz daha sıkı tuttu.

“Kahretsin… Nyssira sinirli.”

“Onu bu kadar öfkeli görmemiştim.”

“Hareket ettiğini bile görmedim, ta ki durduğunda.”

“Aniden o öğrenci için endişeleniyorum… Şu ana kadar iyi gidiyordu, ama şimdi? Bu bir ölüm cezası gibi hissediliyor.”

“Uhh—Bizi öğrenci konseyimizle ne sanıyorsun, deli suyu? Nyssira tanıdığım en duygusal zekaya sahip insanlardan biri. Sadece saldırganlık göstermez.”

“Evet… tabii ki, ama bir zamanlar onun asla sinirlenmediğini de söyledin—ve yine de, işte buradayız.”

“Hadi ama, dostum!! Onun az önce başkan yardımcımıza yaptığını gördükten sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?!”

“Hayır, hayır, hayır. Sadece diyorum ki—”

“Ne diyorsun, ha? Ne di-yor-sun?!”

Haha… Boşver. Benim hatam.

Aşağıda, sağlık ekipleri harekete geçmişti, platformda koşarak düşenlere yardım etmeye çalışıyorlardı.

Karşı takımın son katılımcısı sahneye adım attı.

Siyah saçlar rüzgarda dans ediyordu, hafif bir esintiyle dağınık hale gelmişti. Güneş gökyüzünde yüksekte asılı duruyordu—parlak, ama sıcaklığı yaklaşan soğuk tarafından boğulmuştu. Isısının çoğu, yeryüzüne ulaşmadan önce çalınmış, donmuş ufka kaybolmuştu.

Nyssira, çekicin ağırlığını tekrar—biraz—değiştirdi. Soğuk bakışında bir değişim parıltısı belirdi. Hala kayıtsız bir şekilde donmuştu, ama şimdi, ince bir temkin tabakası altına sızıyordu. Sessiz bir dikkat. Önünde duran çocuğu inceledi, sadece duruşunu değil, başka bir şeyi de ölçüyordu.

Tek başına kalan öğrenci sessizce durdu, bakışları arenayı taradı—sahneye bakan, sıra sıra dizilmiş öğrencilerle dolu sonsuz bir seyirci denizi.

Gözleri Nyssira'ya geri döndü. Dudaklarında bir aşağıya eğilme vardı. Hayal kırıklığı, ince ama keskin.

Nyssira hareketsiz kaldı, duruşunun arkasında korunarak izliyordu.

Sonra öğrenci, koyu gözlerini doğrudan ona odakladı.

"Oii, Başkan. Milhguard Akademisi'nin tarihini biliyor musun? O iğrenç adam Milhwa hakkında gerçeği—şimdi hepinizin dünyaya büyük bir iyilik yapmış gibi kutladığı kişi."

Nyssira pek konuşkan değildi. Nadiren konuşur, hatta şimdi bile kelimeler ona yetmedi. Sadece omuz silkti, yüzü okunaksız, bakışı soğuk ve sarsılmazdı.

Çocuğun dudakları titredi—altında ekşi bir şey oluşuyordu. Onun sessizliği, onun için kayıtsızlık değildi; bu bir hakaretti. Saygısızlık.

Kendi yanağına bir kez, iz bırakacak kadar sert bir tokat attı. Yüzünde garip, acı bir gülümseme belirdi.

"Ah, Ruh Avcısı'na şükürler olsun—şu anda bir çocuk olmam gerektiğini unuttum."

Nyssira, bu ifadeye hafifçe başını eğdi. Kaşları ilk kez çatıldı. Konuşmak için ağzını açtı—ama kelimeler kayboldu, şekil almadı. Bir an, zihninde aradı, ne demek istediğini hatırlamaya çalıştı. Ama bu, güneş ışığında eriyen kar gibi kayboldu.

Sonra çocuğun sesi daha ağır bir hale geldi.

"Ama sen… sen—seni tanıyorum. Kışa Bağlı'nın Kızı."

Nyssira'nın gözleri büyüdü.

İçinde farklı bir ışık parladı. Karanlık. Temkinli. Kadim.

"Babamın gerçek adını nasıl biliyorsun?"

Sesi yumuşak geldi, neredeyse yoktu—camın üzerinde bir nefes gibi. Ne gergin, ne soğuk. Sadece boş. Sanki korkudan daha derin bir şeye batıyordu.

Babası'nın gerçek adı, alışılmış anlamda kutsal değildi. Kuzey'de, isimler gizlilikle bağlı değildi—eğer isterlerse insanlar onları açıkça taşırdı. Ama burada hiç kimse bunu bilmemeliydi. Orta Ova'dan kimse.

Kuzey Kıtası'nın efsaneleri her zaman mühürlenmişti, buz ve yemin altında tutulmuştu. Bir tür koruma, gurur değil. Dışarıdan gelenler hoş karşılanmazdı. Ziyaretçiler geri çevrilir veya soğukta kaybolurdu. Orta Ova'dan birinin Northrowe Kralı'nın adını bilmesi…

İmkansız.

Ancak o, onlardan biri ise.

Nyssira şimdi çocuğa daha dikkatle baktı.

Ama hayır… bu mantıklı gelmiyordu.

Kuzey halkı solgundu—ciltleri o kadar açık ki genellikle kardan oyulmuş gibi görünüyordu. Varlıkları her zaman bir soğuk taşırdı. Ve siyah saç, Kuzey Kıtası'nda sıcaklıktan daha nadirdi.

Bu çocuğun ne solgunluğu ne de soğukluğu vardı. Üzerinde kuzeyin hiçbir izine rastlanmıyordu.

Peki nasıl?

Başını eğerek yüzünde kaba bir gülümseme belirdi, karanlık bakışlarının derinliklerinde kötü bir beyaz parıltı belirdi.

"Bir sinirimi mi vurdum... Kışa Bağlı'nın Kızı?"

Her zaman babasının gerçek adını bu kadar kayıtsız bir şekilde söylediğinde, içinde bir ateş alevleniyordu—tanıdık olmayan, göğsünde kabaran bir yanma hissi. Öfke değil. Henüz değil. Ama ilkel ve kutsal bir şeyin derisine kazındığı bir his.

Ve onun gülümsemesi… tanrılar, o gülümseme.

Tam da yeni yendiği kızın gülümsemesine benziyordu.

Çarpık. Yanlış. Yanlış bir yüze dikilmiş çatlak bir ayna gülümsemesi gibi.

Nyssira'nın kaşları çatıldı, küçük yüzü sessiz bir öfkeyle gerginleşti. O anda, huzurlu güzelliği, neredeyse ilahi bir öfkeyle parladı—kutsal ve ürkütücü, alevle dokunmuş bir kar fırtınası gibi.

"Sen kimsin?" diye sordu, sesi alçak, keskin.

Ama onun gülümsemesi sadece daha da genişledi, gözleri delilikle parlıyordu.

Alaycı ve teatral bir sesle konuştu.

"Mmmmmmyyyy Hanımefendi… nihayet ilginizi mi çektim?"

Bir elini, kaos senfonisini serbest bırakmaya hazır bir orkestra şefi gibi kaldırdı.

“Oh, beni bu konuşmalardan kurtar, Kışın Kızı. Çekicinle vur.”

Parmaklarını şıklatarak, arkasındaki gerçeklik çatladı.

Birçok siyah ışık yıldızı varlık buldu, havada süzüldü. Her biri, düşük, uğursuz bir hum ile birleşerek etrafında dönen ince, dişli siyah bıçaklar oluşturdu; bu bıçaklar, uzak savaş çanlarının çalması gibi yankılanan boş bir çınlama ile çınlıyordu.

Kılıçlar öne fırladı, korkunç bir siyah hızla bulanıklaşarak, havada dişlerin fırtınası gibi dönüp durdu.

Nyssira, sesiz bir adımla öne fırladı, çekicini hareket ettirerek döndürdü. Çekiç ve kılıç arasındaki her çarpışma, gürültülü bir güçle patlayarak arenada titremeler yarattı.

O, savurduğu silahın acımasız ağırlığını reddeden bir görüntüyle, savrulan bir yaprak gibi hareket etti. Bazen çekici tek elle tutarak akıcı yaylar halinde salladı; diğer zamanlarda, iki koluyla yukarı fırlatıp kılıçların üzerine çarptı.

Yine de hiçbir kılıç parçalanmadı. Bunun yerine, her biri çarpışmada sertleşti, havada boş, ürkütücü bir yankıyla titreşti.

Nefes almak için yer yoktu.

Bir başka siyah kılıç seti, daha önceki hızından bile daha hızlı bir şekilde öne fırladı—sürekli bir fırtına.

Nyssira da akıyordu—zarif, sıçrayan, dokunulmaz. Çoğu zaman, izleyiciler onu tamamen kaybediyor, sadece siyah kılıçların şiddetli geri tepmesini görerek nerede vurduğunu takip edebiliyordu.

Yan taraftan başka bir kılıç dalgasını ezdi; çekici, çatırdayan bir kükreme ile patladı, tanrısal bir sesle, ve darbeden, yıldırım zincirleri fışkırdı. Elektrik spiralleri havaya sıçrayarak, yakınlardaki kılıçlara bağlandı ve onları sertleştirip şiddetle titreşmeye neden oldu.

Ama Nyssira yine gitmişti.

O, çekicini arkasına fırlattı ve sessiz bir kasırga gibi ileriye doğru fırladı—eğer böyle bir şey var olabiliyorsa.

Garip öğrencinin arasındaki mesafeyi kapattı. Ama o, boş bir izleyici değildi. Kollarını bir maestro gibi çevirerek, kara kılıçlar yanıt verdi—ona doğru ölümcül bir hassasiyetle geri süzüldü, açıkta kalan sırtına nişan alarak.

Nyssira keskin bir dönüş yaptı, havada döndü. Tek bir akıcı hareketle, çekicini bir kılıca çarptı ve momentumunu parçaladı. İndiğinde, başka bir harekete geçerek, gelen bir bıçağı ezmek için sallandı.

Yine havadaydı, gökyüzünde doğaüstü bir zarafetle takla atıyordu—ve düştüğünde, uzuvlarını parçalamalı olan yıkıcı bir çekici darbesiyle yere vurdu.

Bunun yerine, devasa bir şok dalgası yayıldı.

Kara kılıçlar yerinde dondu, kesik iplerle asılı kalmış kuklalar gibi havada duruyordu.

O anda, Nyssira çekicini indirdi, savaşın başladığı günden beri ilk kez yere değmesine izin verdi. Gözleri nazikçe kapandı. Silahın etrafında hafif mavi bir ışık spiraller halinde döndü, onu alevin çektiği sis gibi sararak kapladı. Parıltı, çekicin yüzeyinden uzanarak, sapına dayanan ellerine bağlandı.

Sonra, runlar geldi—hayır, runlar değil. Hiyeroglif desenleri. Kadim ve akıcı. Çekicin uzunluğu boyunca, aşınmış sapından geniş çekicinin başına kadar ateşlenerek, gizli güçle atımlandı.

Kalabalıkta, Northern nefesini tuttu.

O çekiciye böyle bir özellik verdiğini hatırlamıyordu.

Ancak cevap kendini gösterdi.

[Yetenek Keşfedildi: Relicbourne (SS)]

[Bu yeteneği kopyalamak için bir slotunuz yok]

Kuzey kaşlarını çattı.

'Kahretsin. Bu üç ayın geçmesini bekleyemem.'

Dikkati sahneye geri döndü.

Parlayan semboller yukarı doğru yayıldı, Nyssira'nın ön kollarını sararak, ince bir enerjiyle titreşen savaşçı dövmeleri oluşturdu. Balyozun tutuşunu ayarladı, onu diğer tarafına sürükleyerek yere sürttü. Bu hareket, duruşunu yeniden hizaladı—şimdi balyozun momentumunu yönlendirmek, ağırlık ve ritimle savaş alanını kontrol etmek için optimize edilmişti.

Etrafındaki hava değişti—görünmeyen bir şeyle hafifçe çatırdayarak, ama yanıcı enerjinin hafif hışırtısı sessizlikte fısıldıyordu, havada statik gibi yapışmıştı.

Karşısında, garip öğrenci gözlerini kısarak elini yüzüne kaldırdı.

Anında, havada süzülen siyah kılıçların ışığı yanıt verdi. Bir araya geldiler—birbirine karışarak, daha koyu, daha uzun, daha yoğun hale geldiler. Gölgeler kalınlaştı, bıçaklar devasa bir silah haline geldi ve konsey başkanının üzerinde bir biçimlendirici gibi belirdi.

Nyssira irkilmedi. Yüzü boş kaldı, sakin bir şekilde oyulmuştu. Parlayan mavi gözleri uzaktaydı—soğuk ve eterik.

Büyük kılıç, gökyüzünde yargı gibi askıda duruyordu.

Amfitiyatro sessizleşti. Hatta rüzgar bile nefesini tuttu.

Sonra patlama geldi.

Devasa siyah kılıç gökyüzüne doğru yükseldi, etrafında öfke heliksi gibi kıvrılan siyah bir yıldırım şeridiyle.

Ve Nyssira hareket etti.

Tanımlanamaz bir güçle ileriye doğru bulanıklaştı, rüzgarın kendisini kovaladı.

Büyük kılıç, şimdi aşağıya doğru kavis yaparak, tarif edilemez bir hızla düşüyordu—değersizleri cezalandırmak için gönderilmiş bir karanlık sütun gibi.

İronik. Çekiç, yargının ellerindeydi.

Ancak çarpma anından önce, Nyssira kayboldu.

Tekrar belirdiğinde, zaten arkasındaydı.

Çekiçi havada çığlık atarak, kafasına doğru acımasız bir yay çizdi.

Öğrencinin gözleri büyüdü, karanlık bir tiksinti maskesine dönüştü. Son kalp atışında, eğildi ve çekiç saçlarının arasından geçerek, onu bir fısıldamanın genişliği kadar kaçırdı.

Ama duraksama yoktu.

Karşılık olarak, havada bir grup siyah mızrak belirdi ve Nyssira'ya her taraftan saldırdı.

Çekiçi, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi hareket ettirdi—bir düellocu elinde bir kılıç gibi. Her savuruş, bir mızrağı kör edici bir hassasiyetle savurdu. Her darbeden kıvılcımlar fışkırdı, yankılar ilahi bir vurmalı çalgı gibi çaldı.

Öğrenci kaos ortamını kullanarak kaçtı—ama Nyssira zaten yeniden hareket ediyordu, figürü tarlada hızla ilerleyen bir güç darbesi gibiydi.

Yükseklerde, kaybolduğunda darbe anında duraklayan devasa siyah kılıç, şimdi yeniden canlandı. Kör edici bir parıltıyla havayı yararak, bir kez daha ileri doğru fırladı—bu sefer, doğrudan onun yolunu kesmeyi hedefliyordu.

Gözleri kısıldı—kararlılıkla sıkı, sarsılmaz bir şekilde—önde koşarken, şimdi ona doğru yatay bir siyah ışık bulanıklığı içinde hızla gelen devasa kılıca doğru doğrudan yükleniyordu.

Kollarında kıvılcımlar çaktı, damarlarında fırtına dokunuşlu nehirler gibi elektrik akıyordu. Çekiç, elinde çatırdadı. Üzerine kazınmış semboller daha parlak bir şekilde parladı, atılan enerjiyle canlıydı—sanki kadim bir gücü besleyen damarlar gibi.

Sonra, darbeden önceki anda, Nyssira kaydı.

İnce bir yan adım—kesin, hesaplanmış.

Devasa kılıcın yanından zararsızca geçmesi için bir yol açtı.

Ancak o yol bir milisaniye bile boş kalmadı.

Arkadan gelen gerçek darbe.

Parlayan çekiç—mükemmel bir zamanlama ile fırlatıldı—obsidyen bıçağıyla yüz yüze geldi.

Çarpışma felaketti.

Aralarında kör edici bir ışık patlaması meydana geldi.

Hava çığlık attı.

Elektrik, keskin dalgalar halinde yayıldı, siyah kılıçtan saf voltajın bir ormanı gibi aktı. Obsidyen bıçak titredi, şekli bozuldu, çekiç gücüne karşı kıvrıldı—ilahi çelik ve yoğunlaşmış gölge çarpışmasında yakalandı.

Elektromanyetik güç arenada dalgalandı, zeminde titreşerek yayıldı. Toz spiraller halinde yükseldi. Seyirciler yüzlerini korudu.

O anda, sanki dünya kendisi titredi gibi hissetti.

Bıçağın üzerinde beyaz ışık damarları, deli bir delilik gibi dalgalandı. Uca ulaştığında, ışık kör edici bir yoğunlukla pulsatör gibi parladı—ve gürültülü, muazzam bir etkiyle, kılıç patladı, kaybolan ışık parçalarına ayrıldı.

Adam donakalmış bir şekilde durdu, gözleri birkaç kalp atışı boyunca açıldı. Sonra, yavaşça, dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

“Oh! Oh! Işıksız ruhum! Gerçekten güçlüsün. Gerçekten, Kuzey Kıtası'nın insanları bir zamanlar kaybolan medeniyetin zirvesine daha yakınlar.”

Nyssira, onun ne söylediğinden ve neden gülümsediğinden emin değildi, ama o gülümsemenin bir şeyler kemirdi—acı, alaycı, haksız. Derisinin altına sızdı. Onun çürümüş yüzünden o gülümsemeyi, çekiçinin düz tarafıyla silmekten başka bir şey istemiyordu.

Göğsündeki yanma, o isteğe yanıt verdi. Büyüdü. Yoğun bir şekilde. Nefesi hızlandı, öfkesiyle birlikte yükseldi.

Kuzey, bu arada, seyircilerin arasında yüksek bir yerde oturmuş, konuşamaz haldeydi. Gözleri, Nyssira'nın az önce sergilediği korkunç güçle hala donmuş, son derece geniş kalmıştı.

“O nasıl bu kadar güçlü… SS sınıfı bir yetenekle?!”

O bunu anlayamadı.

Nyssira, yetenek sınıfının her şey olmadığına dair yaşayan bir kanıttı—insanların düşündüğü kadar da değil.

Ona göre, yetenek sınıfının sürekli yüceltilmesi bir aldatmacaydı, ayrıcalıklıların kendilerini değerli hissetmeleri için kullandıkları bir araçtı. Bir propaganda silahı.

Yetenek sınıfı sadece bir tohumdu, bir olasılık görünümüdür—tam bir ürün değil. Gerçek hiyerarşi? Ruh rütbesi.

Elbette, öğrenciler arasında bu o kadar basit değildi. Dünyaları henüz genişlememişti. Hala sınıf tarafından, ruh değil. Çoğu, mezuniyetten sonra, gerçek yarıklar ve büyümeyi zorlayan savaşlarla karşılaştıklarında ruh rütbelerini geliştirmeye başlayacaktı.

Kollarını kavuşturdu ve geriye yaslandı, gözleri onu izlerken yenilenen bir ilgiyle kısaldı.

“Bir gün onunla dövüşmeyi çok isterim. O çekiçle sanki hiçbir şey yokmuş gibi nasıl bu kadar fiziksel olarak güçlü olduğunu görmek.”

Onun bakışında neredeyse saygı dolu bir şey vardı. Sadece en sert savaşçılara ayrılmış sessiz bir hayranlık. Northern kolayca etkilenmezdi. Ama Nyssira... beklentilerinin kafesini sarsmıştı.

Ellis, Northern'ın gözlerindeki ifadeyi gizlice gözlemledi, sonra arkadaşının gözlerinin neye—ya da daha doğrusu, kime—odaklandığını merak ederek arenaya yöneldi.

Sonra ona geri döndü.

Kuzey'in bakışı bir anda karardı.

“Ne?”

Ellis sadece gülümsedi, başını yeni bir şey yakalamış bir kedi gibi eğdi.

"Oh? Büyüyorsun, değil mi?"

Kuzey kaşlarını çattı, yüzündeki kafa karışıklığı belirgindi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ellis uzandı ve omzuna bir hafifçe vurdu.

"Endişelenme, dostum. Yaklaşık çok şey var."

Kuzey mırıldandı, tekrar geriye yaslandı.

"O çirkin ifadeyi yüzünden sil."

İkisi de dikkatlerini savaşa yönlendirdi, önceki konuşmaları sessizliğe dönüştü.

Arenada, siyah saçlı öğrenci hareketsiz duruyordu—gülümseyerek.

“Ohhhh... Sen kendin o kadar harika olduğuna göre, bu durumda senin için standartları yükseltmem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?”

Nyssira ne demek istediğini anlamadı. Umursamadı da.

O bilmeceler veya oyunlar için biri değildi. Nyssira, baştan sona tek boyutlu bir insandı. Bu onun için bir kusur değildi. Bu sadece onun tarzıydı.

Birini öldürmek istiyorsa, basitçe yapardı.

Gururdan değil. Prenses olduğu için de değil.

Ama bu, onun kim olduğuydu—sosyal gürültüden etkilenmeyen, statüden, sonuçtan, bir şeyler ifade etmeye fazla çabalayan insanların karmaşasından kopuk.

Olayları olduğu gibi görüyordu. Ya da daha doğru bir ifadeyle, ne olduğunu kendisinin belirlediği gibi.

Düz. Basit. Karmaşık olmayan.

Elbette... istisnalar vardı.

Son zamanlarda bir istisnanın parıltısı, davetsizce aklına düştü. Düşünceleri bir an için sarsıldı. Gözlerini başka yöne çevirmeye teşvik edildi.

Ama yapmadı. Yapamazdı.

Şu anda başka yöne bakmak, bu garip öğrencinin bir fırsat bulması anlamına gelecekti.

Daha da kötüsü—onu görmek istemiyordu. O belirli kişi hakkında yorum yapmasını istemiyordu. Yeni arkadaşı.

Birden, bir şey yerine oturdu.

Gözleri bir an için büyüdü—sonra sönükleşti, sessiz ve soğuk.

Kendine, çoğunlukla fısıldadı.

"Doğru…"

Eğer bu garip, teatral herifi şimdi alt etmezse… o zaman Kuzey ile karşılaşacaktı. Ya da onun tek boyutlu zihninin ilk kez onu fark ettiğinde ona verdiği isimle—

Abs.

Onun bakışı sarsılmaz bir kararlılıkla yoğunlaştı. Etrafındaki aura, o netlikten beslenircesine parladı.

Yukarıda, öğrenci elini uzattı. Gülümsemesi çarpıklaştı. Gözbebekleri kötü niyetli yarıklara daraldı.

Gökyüzü titredi.

Sonra, yıldızların tuvaline kılıçlar çizen bir tanrı gibi, ışıldayan kılıçlar gökyüzünde şekil almaya başladı.

Onlarca. Yüzlerce.

Her biri gecenin ışığından oyulmuş, paradoksal ve saf, ama şiddet kokan.

Gökyüzünü doldurdular.

Onu yutuyorlar.

Parlaklığı solgun, ruhsuz gölgede boğuyorlar.

Soğuk hava, arenada korkunç bir sessizlikle süzüldü. Parlak, vızıldayan bir gün aniden karardı—sanki gökyüzü kendi güneşini yutmuş ve bulutlar şimdi yağmurla şişmiş gibi görünüyordu.

Bir sessizlik yayıldı.

Sonra fısıldamalar. Rahatsız, yaygın. Başlar yukarı döndü.

Gökyüzü—bir zamanlar sonsuz ve mavi—şimdi bir grup siyah kılıcın ev sahibi olmuştu. Onlarca değil. Yüzlerce değil. Sonsuz bir topluluk. Hava da asılı kalmış, zamanın donmuş olduğu bir mezarlık gibi.

İnsanlar dudaklarının arasında mırıldandı. Sorular boğazlarına tırmandı.

'Bu gerçekten gerekli miydi?'

'Kimse—öğrenci konseyi başkanı bile—bu kadar bıçağa dayanabilir mi?'

'Kırılmaz mıydı?'

'Böyle bir felakete karşı savunma yapmanın baskısı altında çöker miydi?'

Yüksek sıralarda oturan Northern bile, kalabalığı saran rahatsızlığı paylaşıyordu. Ve o, kolayca sarsılan biri değildi.

Sayı korkutucuydu. Yüksek. Absürt.

Nyssira o devasa çekiçle hafifmiş gibi davranabilir—sanki zarafetle fırlatılmış basit bir kılıçmış gibi—ama o, herkesin bildiğinden daha fazla, böyle bir şeyi kullanmanın ne kadar güç gerektirdiğini biliyordu.

Savaşın baskısını hissetmişti. Bağların çığlığı. Aşırı zorlanmış kemiğin sessiz acısı.

O sakin yüzün altında kollarının çığlık atmadığına dair bir yol yoktu.

Ve düellonun başladığı günden beri ilk kez… Northern acıma hissetti.

'Umarım bunu gerçekten kazanabilir…'

Son zamanlarda böyle bir samimiyetle bir maçı izlediğini hatırlayamıyordu—geriye yaslanmış, çenesi sıkı, kazanan seçiminin gerçekten başarılı olmasını umarak.

Ve bu sadece o değildi.

Tüm arenada paylaşılan bir gerginlik transına düşmüştü—herkes bir arada nefesini tutuyordu. Kalabalık, sessizlikle destekleyerek, beklentiyle doluydu. Umut, içlerinden sessiz bir dua gibi geçiyordu.

Onlar onun kazanmasını istiyordu.

Durumu umutsuz görünse de—komik bir şekilde.

Yine de bir mucizeye, ya da en azından, kaba bir direnişe tutunuyorlardı.

Öğrenci konseyinin başkanı kazanmak zorundaydı. Milhguard Akademisi'nin zirvesi düşemezdi. Herkesin önünde değil.

Hatta eğitmenler, soğukkanlı ve deneyimli, kenarlarda gergin bir şekilde duruyordu. Bakışları keskin. Boğazları kilitlenmiş. Önlerindeki yükselen fırtına, görgü kurallarının kendisini yutmaya başlamıştı.

Ve yine de, Nyssira…

Orada duruyordu.

Bu devasa kılıç sürüsünün gözü önünde—yüz binlerce, belki de milyonlarca—yüzünde en küçük bir korku ifadesi olmadan.

Bağımsız.

Kaygısız.

Tüm arenanın onun tezahürat yapan mahkemesine dönüştüğünü fark edecek kadar tek boyutlu, belki de.

Kamusal duyguya o kadar ilgisizdi ki umursamıyordu.

Çekicini hafifçe kaydırdı ve gözlerindeki ışık, soğuk ve etkilenmemiş bir şekilde parladı. Şimşek çatırdadı. Parlayan sembollerden onun balyozuna dans edercesine sıçradı, düşen zincirler gibi kıvrılarak ve kıvılcımlar saçarak hışırdadı.

Silah atıldı. Canlı. Hazır.

Karşısında, siyah saçlı öğrenci sırıttı. Bu, teatral bir sevinçle dudakları aralanmış kötü niyetli bir ifa idi.

Ayaklarının altında beliren bir kılıç—ve sonra onu kaldırdı.

Silahlarıyla taşınan bir şeytan kanatlı seraf gibi gökyüzüne yükseldi. Işıksız kılıçlar ona yanıt verdi, sanki efendilerini aralarına kabul ediyormuş gibi formationda ince bir şekilde kayarak.

Ve yine, gökyüzü karardı.

Ve yine, Nyssira kımıldamadı.

Bir elini yüzünün yarısının üzerine kapatırken, diğerini kaldırarak gülümsemesi imkansız derecede genişledi.

Gizemli, zevk dolu sesi sızlandı.

"Şimdi… katliam… başlasın."

Elini bıraktı.

Nyssira, hafifçe hareket etti.

Onun etrafında çınlayan yıldırım zincirleri, boş bir metalik yankı veriyor, elektromanyetik gücün çatırdaması, yüklü havada fısıldıyordu.

Sonra—silah yağmuru gibi—sayısız siyah bıçaklar indi.

Her biri kendi iradesiyle hareket ediyordu, ama ölüm dalgası gibi acımasız, mükemmel bir uyum içinde akıyordu.

Nyssira zaten hareket ediyordu. Zaten akıyordu.

Balyozu arkasında süzülürken, öne doğru fırladı, ayaklarının altındaki zemin, kuvvetten dolayı hafifçe çatırdadı.

İlk kılıç dalgası vurdu.

Arenanın merkezinde şiddetli bir kasırga patlak verdi, dalgalanan bir güç patlaması, Nyssira'nın iki elinde tuttuğu balyozuyla öne fırlamasıyla birlikte. Beklentileri alt üst eden bir hızla hareket etti—daha önce sergilediği her şeyden daha hızlı.

Bedeni, yıpranmış sahnede bulanık bir şekilde hareket etti, bıçakların seli arasında dokuzdu, balyozu korkutucu, amansız bir hızda dönerken.

Her hareket neredeyse zahmetsiz görünüyordu.

Yine de, her darbe, uçan kılıçların hızıyla eşleşiyordu—savaş yayından fırlatılan okların hızından daha hızlı hareket eden kılıçlar.

İmkansız olmalıydı.

Her weapon—the hammer—was massive. Far too massive.

Ona yıkıcı güç veren ağırlık, onu aşağı çekmeli, yavaşlatmalı, sonsuz fırtınanın altında hareketsiz bir hedef haline getirmeliydi.

Bu, onun sonu olmalıydı.

Ancak Nyssira'nın gücü—ham, amansız gücü—onu en büyük avantajına dönüştürdü.

Çekiçle ölümcül bir dans yaptı, duruşunu kesin, acımasız bir içgüdüyle kaydırdı, momentum ve santrifüj kuvvetini kullanarak darbelerinin en yıkıcı hasarı verebileceği yerlerde salladı.

Ve her sallayışında, siyah bıçaklar parçalandı.

Kaybolmuş ışığın parçaları her yöne saçıldı, havayı kırık yıldızların ardıl görüntüsü gibi doldurdu.

Çekiçi—çerçevesi boyunca kıvrılan elektrik zincirleriyle güçlendirilmiş—her darbe ile şiddetle çatırdadı.

Zincirler sadece bir süs değildi.

Onlar, onun yeteneğinden doğmuştu—şans eseri keşfettiği bir uzantıydı, yıldırım yetenekleri silahla uyum bulduğunda.

Onun kim tarafından sahte olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun için Eleina'ya borçluydu.

Aslında, yıllardır eğitimini aldığı basit, tanıdık bir silah olan büyük kılıç için dilekçe vermişti. Bunun için hazırdı.

Eleina ona yerine balyozu verdiğinde, neredeyse itiraz edecekti. Neredeyse.

Ama sonra merak, inatçılığını geçersiz kıldı.

Eğitim aldı. Acımasızca. Uyum sağladı.

Yine de bu asla yeterli olmadı.

Gerçekten yeterli değildi.

Büyük kılıçla bir zamanlar sahip olduğu kesintisiz, içgüdüsel ustalığı yeniden oluşturamıyordu. Balyoz daha ağırdı—daha acımasızdı.

Farklı bir ritim talep ediyordu. Farklı bir güç.

Ve ne kadar antrenman yaparsa yapsın, onun için her zaman çok yavaştı.

En azından... kendisini hatırladığı şekilde karşılaştırıldığında.

Fakat bu yavaş versiyonu—bu kendisinin yavaş olarak değerlendirdiği versiyon—havada acımasızca bulanıklaşıyordu.

Kılıçların arasında yıkıcı bir hayalet gibi dokuyarak, her birini saptırıp parçalıyordu.

Bazen, çekici etrafındaki yıldırım zincirleri dışa doğru dalgalanıyordu—neredeyse bilinçli—uzanarak inen bıçakların geniş alanlarına vuruyordu.

Onlar dokunduğu anda, muazzam, gürültülü bir patlama meydana geldi ve havayı titretti.

Bu patlamaların etkisi, yakınlardaki kılıçları havada sertleştirerek, hassasiyetlerini bozdu ve Nyssira'ya değerli, acımasız saniyeler kazandırdı.

Ve tüm bunlar boyunca, kendisini ileriye doğru dokumaya devam etti—insan formundaki bir fırtına, kaçınılmaz ve yıkıcı.

Hareketi kendisiyle bir çelişkiydi.

Bir paradoks.

Büyük bir çekici—yavaş, kasıtlı bir yıkım için tasarlanmış—görünüşte sıradan bir kızın ellerinde korkutucu, doğaüstü bir hızla dönüyordu.

Bu, ölümcül bir şiire keskinleştirilmiş bir ironi idi.

El hareketlerinin hızı mantığı altüst ediyordu. Hatta kendi sınırlarını bile altüst ediyordu.

Çang!

Çang!

Çang!

Çarpmanın sesi durmaksızın kükredi, ritmi deli bir senfoni gibiydi. Metalik çığlıkların ve patlayıcı patlamaların bombardımanı arenayı dolduruyordu, tempo durmaksızın devam ediyordu.

Bu bir tür sanat haline geldi—şiddetli bir bale.

Arenanın ortasında fırtına koptu: gece yarısı gökyüzünden oyulmuş siyah kılıçların bir kasırgası, düşüyor, uçuyor, yerdeki yalnız yaratığı bombalıyordu.

Ama orada, o kaosun içinde, bir yıldız duruyordu.

Vahşi, boyun eğmeyen bir yıldız.

Nyssira karanlığın kalbinde parlıyordu, her gece yarısı kılıcını ona ulaşmaya cesaret edenleri yakarak tek başına bir cehennemdi.

Beyaz sıcak ışık kıvılcımları etrafında vahşi yıldızlar gibi bir halo gibi fışkırıyordu, her yöne şiddetle çırpınıyordu. Her çarpışmada şok dalgaları yerden geçerek, çatlaklar keskin yaralar gibi dışarıya yayılıyordu.

Amfitiyatronun merkezi, o kadar yoğun ve o kadar şiddetli bir yıkımın siyah girdabı haline gelmişti ki, çoğu seyirci içeride neler olduğunu göremiyordu.

Sadece birkaç kişi—belirli eğitmenler ve elbette Kuzey—dönüşen kaosun içinden geçecek kadar keskin gözlere sahipti.

Ve kar fırtınası ne kadar uzun sürerse, kalabalık o kadar endişeli hale geldi.

İçeride görünürlük kaybolmuştu.

Şüphe, kalplerinde bir hastalık gibi büyüdü.

Umut ve korku, tek bir nefessiz sessizlikte iç içe geçmişti.

Elbette... herkes Nyssira'yı desteklemiyordu.

Savaşçı olmayan öğrenciler—güçte bir değer görmeyenler—onun düşüp düşmemesiyle pek ilgilenmiyorlardı.

Aslında, koliseumun bir tarafında toplanmış küçük bir grup, boo yapmaya başlamıştı; sesleri, gerilim altındaki akıntıya karşı keskin ve acıydı.

Ama sayıları azdı.

Savaşçı öğrenciler, en az ikiye bir oranında onları büyük ölçüde aşıyordu ve toplu iradeleri, bir avuç taşı ezip geçen bir dalga gibi alaycı sesleri boğuyordu.

Durumu daha da kötüleştirmek için, savaşmayan grubun yarısı bugün bile burada yoktu.

Yine de, kalanlar son zamanlarda bir ses bulmuştu.

Bu ses, belirli bir kişi tarafından teşvik ediliyordu.

O kişiden bahsetmişken...

Kalabalığın arasında oturuyordu, öne doğru eğilmiş, dirsekleri dizlerine dayanmış, bakışları siyah kılıçların fırtınasına kilitlenmişti.

Kılıç fırtınasının içinde, Nyssira hâlâ hareket ediyordu.

Hâlâ savunuyordu.

Hâlâ her bir kılıcı, çekiciyle ezici gücüyle parçalıyordu.

Ona çarpan her kılıç, acımasız bir güçle karşılaşıyor, çekici onlara dokunur dokunmaz soluk ışık parçalarına patlıyordu. Silahının etrafında kıvrılan yıldırım zincirleri çatırdayarak ve çılgınca yükselerek, fırtınanın içinde deli yılanlar gibi dalgalanıyor, kılıç kümelerini geniş yaylar halinde patlatıyordu.

Yine de—hızı azalmıyordu.

Bu, belki de onunla ilgili en şaşırtıcı şeydi.

O, inatçı bir ruha sahipti—boyun eğmeyen, amansız, neredeyse insana ait olmayan.

Kuzey yukarıdan izliyordu ve kısa, nadir bir an için kendini kelimelerden yoksun buldu.

Onun katlandığı acıyı hayal bile edemiyordu.

Kaslarının—kollarının, omuzlarının, ellerinin—nasıl çığlık attığını düşünemiyordu. Her bir salınımın, kemiklerine kadar titreyen bir acı dalgası gönderdiğini hayal edemiyordu.

Bunu hayal edemiyordu.

Ve yine de savaşmaya devam etti.

Kılıçların yağmuru durmadı. Aksine, daha da kötüleşti.

Sanki acımasız bir zihin bunun yeterli olmadığına karar vermiş gibi, bazı kılıçlar havada birleşmeye başladı—daha büyük, daha yıkıcı canavarlara dönüşerek. Aşağıya doğru daldılar, Nyssira'ya doğru o kadar hızlı bir şekilde fırladılar ki, ardında hava bile parçalanıyordu.

O yukarıya baktı.

Diğer türlü kayıtsız olan yüzünde bir hesaplama parıltısı belirdi.

Sonra hareket etti—hızlı, kesin.

Ayak pozisyonunu değiştirdi, hızlı bir adım geri attı, çekici arkasında salladı.

Ve devasa kılıç gökyüzünden çığlık atarak aşağı gelirken, çekiciyle acımasız, süzülen bir yay açtı.

Çarpma anı gerçeküstüydü.

Zaman sanki takıldı.

Çekicin ucu kılıçla buluştu—ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre için dünya durdu.

Çekiç kinetik gücü emdi—içine çekti—sonra çatırdadı, o kadar yoğun bir yıldırım ile kabardı ki beyazlaştı.

Ve sonra, bir anda, enerji serbest bırakıldı.

Göz kamaştırıcı bir güç patlaması dışarı fışkırdı.

Devasa kılıç, direniş gösterme şansı bile bulamadan parçalara ayrıldı.

Ama burada bitmedi.

Serbest bırakılan yıldırım sadece kaybolmadı—şiddetli kırbaçlar gibi dışarıya doğru çarptı, fırtınanın içinde bir güç santralinin kendini parçalaması gibi.

Şok dalgası etrafındaki siyah kılıçların içinden geçti.

Zincirleme patlamalar birbirini takip etti, yıkımın gürleyen bir korosu.

Amfitiyatro gürültüyle boğuldu—şiddetli, kulak tırmalayıcı bir ses.

Bu, güçlü bir rüzgar gibi—hayır, bir değil, yüzlercesi—hepsi çığlık atıyor, hepsi arenanın merkezine doğru şiddetle birleşiyordu.

Arena merkezinde bir patlama fırtınası koptu, gökyüzüne yükselen yıldırım ve ateş parıltılarıyla birlikte, sanki cenneti hedef alıyormuş gibi bulutları delip geçiyordu.

Tüm yer, o kadar yoğun bir enkaza sarıldı ki, hiçbir şey görünmüyordu. Sonrasında derin, titreten bir hum oluştu, sanki gök gürültüsü yerden yükseliyordu.

Rüzgar şiddetlendi, seyircilere karşı sert bir şekilde eserek, neredeyse onları koltuklarından fırlatacak gibi oldu. Birçok kişi tutunmaya çalıştı. Bazıları sendeleyerek uzaklaştı, düştü ama bu hafif bir mesele olarak kabul edildi.

Koloseum, korkunç rüzgarlardan sonra bir an için ağır bir sessizliğe büründü. Sonra bir an iki oldu... sonra üç...

Toz yavaşça merkezde akarken, herkes garip bir sessizlik içinde donmuş bir şekilde oturuyor, gergin bir şekilde izliyordu. Toz bulutunun içinden görememek, gerilimi daha da katlanılmaz hale getiriyordu.

Yavaşça—acı verici bir şekilde—toz dağılmaya başladı. Bir siluet hafifçe görünür hale geldi. Ve saniyeler geçtikçe, yerleşen tozun içindeki görüntü daha netleşti. İnsanlar, kim ya da neyin hayatta kaldığını görmek için koltuklarından neredeyse düşecek kadar öne eğildiler.

Kuzey, koltuğundan yüzünü buruşturdu. Yumruklarını sıkıca kenetledi.

Nyssira ayakta duruyordu—zar zor.

Çekicin başı yere ağır bir şekilde yaslanmıştı, elleri onun üzerinde sarkıyordu, tüm vücudunu destekleyerek nefes almak için çabalıyordu.

Düş.

Düş.

Boş bir bakışla aşağıya baktı, küçük kırmızı damlaların altındaki zemini lekelediğini izliyordu. Yavaşça, titreyen ellerini çekicinin sapından ayırdı.

Kabarcıklar oluşmuş, patlamış, tekrar oluşmuş ve bir kez daha patlamıştı—kanla dolu kabarcıklar da çatlamıştı. Solgun avuçları, kurumuş kırmızı ve taze, sızlayan yaralarla kaplanmıştı.

Ve elleri titremeyi durdurmuyordu. Burnundan da kan sızıyordu.

Üzerinde, biri dev bir karanlık bıçağın üstünde yavaşça iniyordu.

Ona aşağıdan bakıyordu, soğuk, küçümseyici bir bakış yüzüne derinlemesine kazınmıştı.

Sesinin yıkımın yerleşmesi gibi gürlediği sırada yere doğru alçaldı.

“Demeliyim ki... oldukça şaşırdım.”

Ses tonu, nihayet yere ulaştığında, havada süzülen kılıçtan aşağı adım attığında kayboldu. Elini rahatça çevirerek, karanlık büyük kılıç düzgün bir şekilde eline doğru süzüldü.

“Bir çocuğun binlerce kılıcımı saptırabileceğini düşünmek... eh, sanırım bu kadarını beklemeliydim. Sonuçta, Kışa Bağlı'nın kızısın.”

Küçük, sevinç dolu bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“Şımarık çocuklarınız arasında, birkaç tanesi... özel olarak kabul edilebilir.”

Bir saniye bile geçmeden, sanki bu düşünceden tiksinmiş gibi elini savurdu.

“Ama,”

Hafif bir alayla ekledi,

“Bu kelimeyi kullanmaktan hoşlanmıyorum.”

Bir an duraksadı, hafifçe omuz silkti, sonra neredeyse alaycı bir tonla pes etti.

“Tamam, tamam. Bunu hak ediyorsun, bu yüzden bir istisna yapacağım. Sadece bu sefer.”

Büyük kılıcı tembelce salladı, onu kayıtsız bir hareketle yukarı kaldırıp aşağı indirdi—sanki devasa silah bir tüy kadar hafifti.

Sonra aşağıya doğru uzattı, siyah kılıcın ucu neredeyse yere değiyordu.

“Son sözlerin var mı, Baş...kan?”

Nyssira'nın gözleri sönmüştü, nefesleri ağır ve hırpalanmış, göğsü şekli zorla koruyan bir dağ gibi inip kalkıyordu.

O sabahki halinden daha solgun olan yüzü bir karmaşaydı—kısa beyaz saçları kanla karışmış ve düğümlenmişti. Teller, savunmasından sızan birkaç kılıç ya da parçalanmış ışık kırıntısının kalıntıları olarak, morarmış cildine inatla yapışmıştı.

Bir an için, içindeki ışığın—ruhunun parıltısının—nihayet sönme ihtimali vardı gibi görünüyordu.

Fakat o an, bulanık bakışlarını kaplayan o soluk sisin içinden bile, hareket etti.

Soğuk.

Bağımsız.

İfadesi değişmedi, hırpalanmış bedeninde kazınmış acının altında bile. Yaklaşan yenilginin kesinliği altında bile değişmedi.

Maçın başından beri olduğu gibi soğuk ve kayıtsız kaldı.

Çok tek boyutlu, fark etmeyecek kadar. Umursamayacak kadar kayıtsız.

O hafifçe kaydı, çekici alırken sapını eğerek denedi.

Artık hareketlerinde bir değişiklik vardı—daha yavaş, daha ağır—yorgunluğu her hareketinde sızıyordu.

Çekici kaldırırken, dudaklarından yumuşak bir inleme çıktı, ama ifadesi değişmedi.

İki eliyle kavrayarak, çekici arkasında konumlandırdı, yıpranmış bedenini desteklemek ve silahın ezici ağırlığını taşımak için duruşunu sağlamlaştırdı.

Garip öğrenci onu izliyordu, elinde kılıcıyla sessizce duruyordu. Kaşları koyu bir şekilde çatılmıştı.

"Bu durumda bile kazanabileceğini düşünmekte hâlâ kendini kandırıyorsun."

Ağır ağır nefes aldı, içinde yanan aşılmaz öfkeyi kontrol etmeye çalıştı—ve başaramadı.

Yüzü büküldü, bir grimasa dönüştü.

Kükredi.

"Bana bak, Başkan! Bana bak! Kırık! Harabe! Umutsuz! Sen sadece bir çocuksun! Neden daha fazlasıymış gibi davranıyorsun? Eğer sadece lanet olası bir çocuksan, o zaman bir çocuk gibi davran—Kryos'un hatırı için!"

Bir elini yüzüne kapatarak yavaşça aşağı çekti. Eli düştüğünde, öfke çizgileri yavaşça kayboldu ve geriye sadece soğuk bir kesinlik kaldı.

“Tamam. Sorun değil. Bu, hepinizin tutunduğu dikkatsiz umudu daha da parçalayacak. Bu, akademinin düşüşünü ilan edecek—ve yeni bir çağın başlangıcını getirecek.”

Bir ayağını geri kaydırarak pozisyon aldı.

“Öl, Başkan.”

Öne fırladı, arkasında obsidyen ışık izi bırakarak.

Nyssira, çekicini kaldırmaya ve ileri atılmaya çalıştı, ama gözleri büyüyerek—titreyerek—bedeni hareket etmeyi reddetti.

Bacakları çözüldü. Son gücü tükendi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Öğrencinin gözleri çılgın bir sevinçle parladı. Kılıcı arkasında parlayarak ona yaklaşırken gülümsemesi genişledi, havada ölümcül bir yay çizmeye hazırlanıyordu.

Amfitiyatro sessizlik içinde donmuştu.

Kimse onu durdurmayacak mıydı?

Konsey Başkanı— dizlerinin üstünde çaresiz. Savaş sona ermiş olmalıydı.

Ama bu çok ileri gitmek değil miydi?

Kılıcı acımasızca ileri savruldu, öldürme niyetiyle doluydu.

O anda, açgözlü bir çığlık havayı yararak geçti—sessizliği parçalayan bir ses. Bir an için, kimse nereden geldiğini bilemedi.

Onu zaten yere mi serdi?

Yoksa o, tekrar engellemeyi mi başardı?

Bir an sonra, kolizyumda nefesler kesildi.

Öğrencinin bedeni geriye fırlatıldı, havada şiddetle yuvarlandı. Bir saniye sonra, yukarıya bir şey fırladı—eli—temiz bir şekilde kesilmiş, gökyüzüne doğru dönerken.

Gözler büyüdü. Yüzlerden renkler soldu. Bazıları şok içinde ağızlarını kapattı, donakalmış, az önce gördüklerine inanamaz haldeydi.

Çatışmanın kalıntı tozu yerleşirken, diz çökmüş Nyssira'nın önünde bir figür belirdi—kalpleri aşırı bir heyecanla çarptıran bir figür.

Uzun boylu duruyordu, Konsey Başkanı'nın çekici omzunun üzerinde rahatça duruyordu, mavi gözlerinde karanlık ve öfkeli bir parıltı yanıyordu.

Tüm arenada kulakları sağır eden bir gürültü patırtı koptu.

Northern, omuzlarına tembelce asılmış çekiçle Nyssira'nın önünde duruyordu.

Konsey başkanı, zayıflamış ve çökme eşiğinde, onun önünde diz çökerek durdu. Sertleşmiş, solgun gözlerini açtı ve önünde duran figüre bakmakta zorlandı. Görüşü bulanıktı, ama kim olduğunu ayırt edemeyecek kadar değil.

Dudakları hareket etti—bir şey mırıldanıyormuş gibi görünüyordu—ama Northern onun sözlerini yakalayamadan, yere yığıldı.

Tozlar yerleşirken arenaya koşan sağlık ekipleri, hemen yanına ulaştılar. Vücudunu nazikçe sedyeye kaldırdılar ve aceleyle uzaklaştılar.

Arenanın uzak köşesinde, karşıt öğrenci Northern'ı izliyordu. Bakışları karanlık ve sertti, gözlerinde keskin bir ışık kaynıyordu. Bir elinin eksik olduğu belliydi.

Aralarında ağır bir sessizlik uzandı.

Sonra, arenaya iki figür düştü—biri Northern'ın önüne, diğeri öğrencinin önüne indi.

Northern'ın önünde beliren adam uzun ve zayıf, şık bir gri takım elbise giymişti, bu bir smokin gibi görünüyordu—ama daha yakından bakıldığında, daha çok özel yapım bir zırh gibiydi. Yüzünde derin ve çentikli yaralar vardı ve ağır göz kapakları altında taşıdığı bakış korkutucu bir ağırlık taşıyordu.

Hiçbiri Northern'ı etkilemedi. Adamın yüzüne kayıtsızca baktı, bunun Profesör Heimburger'ın kendisini izlemekle görevlendirdiği aynı kişi olduğunu tamamen biliyordu.

Ve gerçekten, adam bu işi oldukça iyi yapıyordu, ancak Northern, Heimburger'ın ona rapor verdiği tek kişi olmadığını düşündü.

Northern ondan hoşlanmıyordu. Adam, her an sahibine dönebilir ve ısırabilir bir köpek gibi, ihanet kokuyordu.

Yine de, bunların hiçbiri Northern'ın yüzünde görünmüyordu.

Sonuçta, bunlar sadece kendi yargılarıydı. Yanılıyor da olabilirdi.

Ama derinlerde, Northern bunun doğru olmadığını düşündü.

"Geri çekil, öğrenci."

Eğitmenin sesi soğuk ve sertti, taş gibi.

Northern birkaç an sessiz kaldı. Sonra yavaşça nefesini verdi, gözlerini adamın yüzüne kaldırdı.

"Neden çekileyim?"

Northern'ın sesi sakindi ama bir keskinlik taşıyordu.

“Burada savaşı bitirmemiz mantıklı, değil mi? İki takım üyesi eksik. Sadece ben varım. Eğer beni yenerse, kazanır. Eğer ben onu yenersem, kazanırım.”

Eğitmenin tonu keskinleşti, yüzeyin altında sert ve katıydı.

“Böyle çalışmıyor, öğrenci. Bir maçtan sonra, her katılımcıya dinlenmesi için otuz dakikalık bir süre verilmelidir—ister savaştı ister savaştı. Şu anda burada durman, değerli zaferini kaybetmene neden olabilecek bir fauldür.”

Northern kaşını kaldırdı. Bir an sonra alaycı bir ses çıkardı.

“Değerli zafer?”

Düşük, alaycı bir kahkaha attı.

“Maç başladığı anda zaferim garanti altındaydı. O zamandan beri olan her şey çocuk oyuncağıydı… ta ki bu adam ortaya çıkana kadar.”

Duraksadı, bakışları karşıt öğrenciye keskinleşti—sonra eğitmene geri döndü, gözleri alev almıştı.

Northern devam etti, sesi sinirle gerginleşiyordu.

“Ve biliyor musun… Hatta eğitmenlerin bile bunu görememesine oldukça hayal kırıklığına uğradım.”

Kaşları derinleşti, kelimeler ondan bıçaklar gibi sıyrılıyordu.

“Onu gör, yıldız adına! O çocuk bizim okulun öğrencisi bile değil!!”

Haykırışı arenada yankılandı, yankılar arenanın içinde bir rüzgar gibi savruldu.

İlk kez, gerçek dikkat garip öğrenciye düştü.

Öğrenciler kendi aralarında mırıldanmaya başladılar, kafa karışıklıkları dalgalar gibi yayıldı, giderek daha yüksek sesle yankılanarak havayı huzursuz bir fısıldama ile doldurdu.

Yükseklerde oturan eğitmenler bile öne doğru eğildiler—aşağıdaki çocuğa gözlerini kısarak baktılar. Sanki yüzlerinden ağır bir örtü kaldırılmış, kolayca göz ardı ettikleri garipliği ortaya çıkarmıştı.

Yine de, Milhguard'ın öğrencisi olmadığını hemen anlayacakları gibi bir durum yoktu—ama şüphe tohumları ekilmişti ve hızla büyüyordu. Öğrenciye hitap eden eğitmenin bile bir an duraksadığı, tereddütün tavırlarına sızdığı görünüyordu.

O kısa anda, bir siyah kılıç aniden eğitmenin bedenine saplandı.

Kuzey ve eğitmeni gözlerini açtılar—ve bir sonraki nefeste, ileri fırladılar.

Kuzey, yaralı yüzlü eğitmenin yanından geçip gitti, o bile tepki veremeden. Ancak Kuzey, garip öğrenciye ulaşmadan önce, bir kılıç çocuğu havaya kaldırdı, onu Kuzey'in başının üstünde, kararmış bir yıldız gibi dimleşen gökyüzünde süzülüyordu.

Kuzey, yukarı bakarken hafifçe kaşlarını çattı.

Bu sefer, birçok kişinin beklediği gibi havaya kalkmıyordu. Bu sefer değil.

Ve nedenini biliyordu.

Bu klonun dayanıklılığı tükenmişti. Uçmaya zorlasaydı, daha da hızlı bir şekilde çökecekti.

Yeni bir klon oluşturmak da bir seçenek değildi—şu anda değil. Sadece mevcut zayıf klonu klonlayacaktı ki bu da gereksiz bir çabaydı.

Sonuçta, gerçek bedeni Sınırsız Boşluk'ta dinleniyordu.

Elbette, bunu düzeltmenin yolları vardı. Her zaman Sınırsız Boşluk'ta üç klonunu bekletirdi, bu klonlar ona sonsuz boşluk özü havuzuna bağlanan sürekli borular olarak hizmet ediyordu.

Bunlardan birini buraya çekebilirdi...

Ama bu gerektirecekti—

Thud!

Düşünceleri dağılırken, yukarıdan gelen boğucu bir ağırlık üzerine bastırıyordu. Atmosfer kalınlaştı—öyle ki Northern içgüdüsel olarak dikkatini savaş alanına geri çekti.

Gökyüzü kararıyordu, bulutlar pitch siyahına dönüyordu.

Garip öğrenci, uçan kılıcın tepesinde gururla duruyordu, yüzünde kötü bir gülümseme yayılmıştı, gözleri kinle parlıyordu.

Şiddetli bir fırtına arenadan geçti, rüzgarlar, ayakta kalmaya cesaret eden her şeye çarparken çığlık atıyordu.

Kaos anında patlak verdi. Öğrenciler, gürleyen rüzgarlar tarafından savrulmamak için birbirlerine sarılarak yerlerini korumaya çalıştılar.

Ve fırtınanın ortasında—

Parlak bir yıldırım, çalkalanan siyah bulutlardan aşağı indi. Sadece düşmedi—uzay dokusunu yırtarak geçti. Gerçeklik, çarpma noktasında parçalandı ve yeni açılan yarıktan, uğursuz bir mavi parıltı dünyaya sızdı.

Kuzey'in ifadesi karardı.

Birkaç eğitmenin yüzleri de öyle oldu.

Öğrenciler, görünür bir şekilde rahatsız olmuş olsalar da, kafaları karışmış ve korkmuş ifadelerle solgun görünüyordu—ancak dehşetleri, olanların gerçek ağırlığını anlayanlarla kıyaslanamazdı.

Yüksek seviyeli bir yarık ortaya çıkıyordu. Tam burada. Şu anda.

Kuzey, grim bir şok içinde yukarı bakarak köklenmiş halde duruyordu, o sırada adamın gülüşü yukarıdan yankılandı.

Yarık gökyüzünde yankılandı.

Arkadaşım! Ana karakterin kendisi!! Bu, sana sunduğum açılış hediyem!

Northern, yukarıda süzülen garip adama bakarken yüzünü buruşturdu.

'Bir hediye? Bana mı? Senin berbat halini bile tanımıyorum.'

Yine de, harekete geçmesi gerekiyordu—çatlakla, o adamla ve artık bir ipte asılı olan öğrencilerin hayatlarıyla ilgili bir şeyler yapılmalıydı.

Hareket etmeye niyetlendiği anda, figürler yanından bulanık bir şekilde geçerek arenanın farklı noktalarına indi. Her biri hareketsiz duruyor, gözleri çatlağa soğuk ve sarsılmaz bir odakla kilitlenmişti.

Northern'ın bakışları amfiteatrı taradı. Akademi eğitmenleri—akademinin simgesiyle süslenmiş siyah omuz pelerinleriyle kolayca tanınan—haricinde dört kişi daha vardı. Aslında, teknik olarak üç. Birini tanıyordu.

İlk kişi, sesini yükseltmeden veya bir kılıcı çekmeden tehlike yayan bir adamdı. Robası, ince, yara izleriyle dolu bir gövdenin üzerine yarı örtülüydü ve eski geleneklere işaret ediyordu—ama gözlerindeki bakış, artık onlara göre yaşamadığını açıkça gösteriyordu.

Dağınık siyah saçları yüzüne düşerek, asla tam olarak gözlerine ulaşmayan sinsi, alaycı bir gülümsemeyi vurguluyordu.

Ve o gözler—keskin, cerrahi—sadece izlemiyordu. İnceliyordu. Her zaman okuyor, her zaman hesaplıyordu.

Onun yanında duran bir kadın, sadece varlık komutası vermekle kalmıyor, aynı zamanda havayı da talep ediyordu. Etrafındaki alan değil, tüm arenanın, hafifçe de olsa, onun yönüne eğildiği hissediliyordu.

Saçları, bir ifade gibi kesilmişti—platin rengi ve vahşi—kemik yapısının keskin hatlarını ve bakışlarının asi kesimini ortaya çıkarıyordu. Soluk, buz gibi irisleri hem ışığı hem de gölgeyi keserek, kimsenin ilk önce bakışını çevirme cesaretini gösteremeyeceği kararlı bir bakışla kilitlenmişti. Yanaklarını kaplayan çil taneleri, sert çelikteki kıvılcımlar gibi—şiddetli, evcilleşmemiş ve özür dilemeden ona aitti.

Ancak onu gerçekten belirgin kılan, köprücük kemikleri ve boğazı boyunca açan mürekkep—nazik değil, avcı gibi, savaş şeklinde açan çiçeklerden oluşan bir dokuma.

Sonra, dikkat çekmeye alışkın ama ondan yorulmuş gibi duran biri geldi. Eğilmesi kasıtlıydı, sıkılmış, neredeyse kayıtsız bir ihtişamla. Dağınık altın rengi saçları, dikkatsiz dikenler gibi fırlamıştı ve absürt bir şekilde—başının üstünde—uzun tavşan kulakları ve masum, göz kırpan gözleri olan yuvarlak, sarı bir yaratık oturuyordu.

Karşıtlık kafa karıştırıcıydı. Kaos içinde şekillendirilmiş bir adam gibi görünüyordu, ama barışın sembolüyle taçlandırılmıştı.

Ve nihayet, Northern'ın bakışları tanıdığı tek kişiyi buldu.

Bir kız—ince yapılı, kaslı bir çerçeveye sahip ve yüzünde bir avcı çizgileriyle. Gözleri hala o imza asi duruşunu taşıyordu, Northern'ın hiç hoşlanmadığı türden. Üç ay sonra, bu durum azalmamıştı—sadece daha da güçlenmişti. Ancak bunun altında bir şey parlıyordu, bir bastırma, ateşin arkasında bir gerilim.

"Öğrenci... geri çekil, tamam mı? Beş Kale'nin temsilcileri buradan alacak."

Kuzey kaşlarını çattı.

Soğuk bir el omzuna dokunana kadar—ve nefes kadar yumuşak bir ses kulağına fısıldayana kadar—beşinci birinin olduğunu bile fark etmemişti.

O, sessizliğin biçime dökülmüş hali gibi duruyordu.

Her aldığı her nefes, her göz kırpışı, kasıtlıydı. Tamamen siyah giysileri, ona ikinci bir deri gibi yapışıyordu—cazibe için değil, hız ve hassasiyet için dikilmişti. Katmanlı sargılardan oluşan bir kemer, belini sıkarak disiplinin yanı sıra öldürücülüğün de bir ifadesiydi. Kolları, güç değil, doğrulukla vuran bir dövüşçü gibi, güçlendirilmiş kumaşla sarılmıştı.

Jet siyah saçları düzgün bir şekilde ayrılmış ve kulaklarının arkasına atılmıştı, güzellik için değil, niyet için şekillendirilmiş bir yüzü çerçeveliyordu—keskin çene hattı, fırtına gri gözler, ancak gerçekten önemli bir şey olduğunda yukarı kalkmayı reddeden kaşlar.

Duyguları boşa harcayan biri değildi. Onun her bir inçinde bir olgunluk vardı. Kontrol altındaydı.

Gözünü kırptığı anda kaybolacak biri gibi görünüyordu—ve onun gerçekten var olup olmadığını sorgulamasına neden olacaktı.

Kırık bir sesle ve geniş, belirsiz gözlerle, Northern konuştu—ya da konuşmaya çalıştı.

"Kim—"

"Ben Selis Vorn."

Soğukkanlı ve kesin bir şekilde sözünü kesti.

"Bana Silent Tenebris olarak da hitap edebilirsiniz."

Bakışı yumuşamadı. Cerrahi gibiydi. Kaygısız. Kontrol altındaydı.

“Ben Caelvyn Kalesi'ndenim—şüphesiz Orta Ova'nın en güçlüsü.”

Devam etti, ardından tonunda bir değişiklik olmadan ekledi.

"Ve seni, bir zamanlar, isterim."

"Hey! Sen sinsi cadı!"

Platin saçlı kadın, konumundan bağırdı.

"Burada çatlağa odaklanmamız gerektiğinde, onu avlamaya kalkışma!"

Selis sözlerle yanıt vermedi—sadece, başkalarının fark etmediği bir şeyi kazanmış gibi hafif bir gülümseme ile. O kadar temiz bir hareketle, neredeyse algılanamaz bir şekilde, Northern'ın cebine bir şey kaydırdı. Bu kadar yakın olmasaydı, bunu yakalayamazdı. Başka kimsenin de fark ettiğinden emin değildi.

Sonra, duraksamadan, uzaklaştı.

Arka tarafı sakin, muhteşem bir ritimle hareket ediyordu—ne abartılı ne de kısıtlı. Northern'da, Tra-el'e geldiğinden beri hissetmediği, sunulamayacak bir şeyi harekete geçirecek kadar yeterliydi.

Hızla başını salladı. Odaklan. Gözler ileri. Önce çatlak.

Yine de... gerçekten geri adım atıp onların bunu halletmesine izin vermek doğru muydu?

'Bunu yapabilirler mi?'

Yedinci Seviye Yırtık o kadar da zor değildi. Bekleyen bir yıkım olmasına rağmen. Ama sadece Kuzey—ve nadir birkaç kişi—bunu kesinlikle söyleyebilirdi.

Gözlerini kısarak daha derine baktı. Yüzlerinin ötesine. Gösterilerin ötesine.

Kuzey, her birinin ruhuna baktı.

[Profil]

İsim: [Vector Irevne]

Gerçek İsim: [Duality]

Nitelikler: [Öngörülemezlik]

Ruh Sırası: [Maverick]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Paradox'un Tacı]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yetenekleri: [Bölünmüş Sembol], [Gülen Taç], [Schism Dalgası], [Çelişki İtici]

[Profil]

İsim: [Ivara Solene]

Gerçek İsim: [Küllerden İçen Çiçek]

Özellikler: [Ölü Çiçek]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Orta]

Yetenek: [Kan Çiçeği]

Yetenek Sınıfı: [SS]

Yetenek Yetenekleri: [Petal Markası], [Diken Öpücüğü], [Küllü Çiçek], [Çiçek Antlaşması], [Matem Çiçeği]

[Profil]

İsim: [Kaik Kavan]

Gerçek İsim: [Yazı Bıçağı]

Özellikler: [Siyah Mürekkep], [Kırmızı Mürekkep]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Mürekkep Taşı]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yetenekleri: [Senaryolu Çizim], [Kırmızı Mürekkep Tersine Çevirme], [Gerçek Bölünmesi], [Silme Bölünmesi], [Sessiz İntikam]

[Profil]

Ad: [Selis Vorn]

Gerçek Ad: [Silent Tenebris]

Özellikler: [Gölge]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Yüksek]

Yetenek: [Umbracell]

Yetenek Sınıfı: [SS]

Yetenek Yetenekleri: [Sesi Kısılmış Adım], [Gölge Bağlama], [Mürekkep Perdesi], [Hafıza Tutulması], Tenebral Marionette]

[Profil]

Ad: [Helena Tharvieyne]

Gerçek Ad: [Vahşi Ruh]

Özellikler: [Umutsuz Avcı]

Ruh Sırası: [Geçici]

Ruh Çekirdek Doygunluğu: [Düşük]

Yetenek: [Wildheart]

Yetenek Sınıfı: [S]

Yetenek Yetenekleri: [İlkel Duyular], [Avcı'nın İzleri], [Elemental Nabız], [Vahşi Form Uyanışı], [Ehlileşmemiş Rünler], [Ata Çığlığı].

Northern hafifçe kaşlarını çattı. Daha önce ona pek değer vermemişti—isyankarlığına, gürültülü varlığına çok dikkatini vermişti—ama Helena güçlüydü. Hatırladığından daha güçlü. Ve şimdi, bir Yükselen.

Ama… onun Karanlık Kıta'da bunu başardığından şüphe ediyordu.

'Belki de Thalen Kalesi'nden yardım almıştır…'

Bu, Raven'ın hayranı olmasına rağmen, tekliflerini neden kabul ettiğini açıklardı.

Yine de, bunu bir kenara bırakırsak, kalelerin gönderdiği her bir kişi etkileyiciydi. Sadece yetkin değillerdi—onlar Bilgelerdi. Bir tanesi hariç.

Ve o bir tanesi bile... varlığıyla savaş alanını çarpıtan bir anomali gibi hissediyordu.

'Beş kale... gerçekten canavarlarmış,' Northern düşündü, hepsine göz atarak.

Eğer bunlar sadece işe alım için göndermeye istekli olduklarıysa, sakladıkları güç kalibresini hayal edebiliyordu.

Ve bu mantıklıydı—artık sadece herhangi birini keşfetmiyorlardı.

Önceliklerini değiştirmişti.

Burada... onun içinydiler.

Bunlar sıradan değil. Bunlar en iyileri.

Ve uzun bir süre sonra, Northern içinde bir şeyin değiştiğini hissetti.

'Belki de... gerçekten gidebilirim.'

Geri adım atarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, her adımı hafif, sessizdi. Artık başka öncelikleri vardı. Daha büyük olanlar.

Yarık parıldıyordu—istikrarsız, atar, öfkeli. İçinde bir şey sınırına tırmanıyordu, aşmaya çalışıyordu.

Silahlar çağrıldı. Yetenekler parladı. Hava gerginlikle yoğunlaştı.

Ama çok yukarıda, garip öğrenci Northern'ın geri çekilişini izliyordu.

Gözleri çocuğun sırtına kilitlenmişti ve ifadesinde bir şey kıvrıldı.

Öfke gölgesi.

“Senin için buraya kadar geldim…”

Alçak bir titreme ile mırıldandı.

“Ne yaptığını sanıyorsun…”

Tek elini uzattı—parmakları zayıflıktan değil, içinde biriken bazı değişken gerçeklerden titriyordu.

Sonra—

Şimşek düştü.

Onun etrafında değil.

Onun üzerine.

'Şimdi ne olacak?'

Northern, gökyüzünden inen bir başka yıldırım sütunu tam o anda geriye bakmaktan kendini alamadı.

Keskin bir dönüş yaptı, gözlerinin mavisinde derinlerde titreyen sert bir ışık vardı. Diğer herkes de kaynağa yöneldi ama aynı anda, yarıktan bir şey koparak çıktı ve topladıkları dikkati paramparça etti.

Şimdi arenanın merkezine daha fazla insan akıyordu—başından beri orada bulunan aileler, klanlar—ama aralarından hiçbiri kalabalıkta yükselen korku ve uyumsuzluğu dengelemek için yeterince dikkate değer değildi.

Zaten bu gerekli değildi.

Beş Kale temsilcisinin varlığı, kaosun ortasında duran Sessiz Tenebris ile felaket üzerinde bir kontrol sağladı; onun emirleri kaosun içinden keskin bir şekilde geçiyordu.

Zaten, üç figür yarığın arkasındaki yıldırımın kaynağına doğru fırlamıştı—biri bir eğitmen, diğer ikisi dağınık klanlardan.

Uzun süre dayanamadılar.

Vücutları geri fırladı, yere serildi—atılmış oyuncaklar gibi parçalanmış ve kırılmış, kan, geriye kalan çerçevelerinin üzerine dağınık bir şekilde sıçramıştı.

Bir ceset, eğitmenin cesedi, tozun üzerinde kayarak Northern'ın ayaklarının yanına kadar geldi ve durdu.

Soğuk, kayıtsız gözlerle ona baktı, ama alnında küçük bir buruşma belirmeye başladı.

Yavaşça bakışını kaldırdı, kırık bedenlerinin izini kaynağa—yawning, yırtıcı yarığın ağzına kadar takip etti.

Yarık şimdi daha da parçalanıyordu, devasa pullu eller gerçekliğin incelmiş zarını yırtıyordu. İlk yaratık ortaya çıktı—bir ejderhayı andıran grotesk, uzun bir baş, ama derisi doğaüstü bir şekilde parlıyordu, sanki eritilmiş metalden dövülmüş gibi, her plaka derin deniz canavarının parlayan pulları gibi üst üste geliyordu.

Northern ona daha fazla bir bakış bile atmadı. Zihni zaten ileriye sıçramıştı.

İnsanlar kalabalıklar halinde yarığa doğru koşuyordu, ya görev ya da korku kaynaklı delilikle çekilmişlerdi, Selis ise yarığın arka tarafına keskin bir hassasiyetle dart ederek, ötesindeki gölgelerde kayboldu.

Selis hareket eder etmez Northern karanlık bir şekilde kaşlarını çattı—ve sonra ileriye fırladı, o kadar hızlı bir bulanıklık haline geldi ki kimse onun gidişini bile göremedi.

Yarığı geçerken, Selis'in bedeni havada cansız bir bebek gibi savruldu, ama onu yakaladı, ağırlığın altında iki adım geri sendeleyerek. O, ona yaslandığında onu tuttu, nefesi hırpalanmış ve zayıf bir haldeydi.

Hatta iki saniye bile olmamıştı. Onu yarığın arkasına doğru dart ederken gördüğü anda ona doğru fırlamıştı.

'Dünyada ne oldu?'

Northern'ın bakışı, enkaza dağılmış tek bir figüre keskin bir şekilde kaydı. Adamın ayaklarının dibinde, bir kolu eksik, kırık bir oyuncak gibi atılmış bir kukla yatıyordu.

Northern'ın gözlerinde derinlerde karanlık bir ışık yandı.

'Anlıyorum... yani, o bir kuklacıdır sonuçta.'

Soğuk beyaz bir parıltıyla çerçevelenmiş gözleriyle adam, yüksek ve dimdik duruyordu—bir egemenlik değil, ama varlık ve güç yasalarından tamamen kopmuş bir sessizlikle.

Vücut yapısı ince ama keskin, ipekle kaplanmış bir bıçak gibi, ona soylu bir hayalet silueti veriyordu.

Ama en çok gözleri, Northern'ı rahatsız etti. Dar, yoğun, keskin beyaz bir ışıkla yanıyordu—gözler, göz kırpmayan, yaşamayan gözler gibiydi. Ölmekte olan bir dünyanın kalıntılarından görülen güneşlere benziyorlardı ve bir şekilde, omuzlarının üzerinden düşen uzun, koyu saçlarıyla rahatsız edici bir uyum içindeydiler.

Northern o an anladı. İçgüdüsel olarak. Sadece belirsiz şüpheler olan tüm hisler şimdi keskin bir şekilde yerine oturdu.

Selis'in bir kolundan kanadığı için onu sıkıca tutarak kenarda duruyordu.

Yavaş, sızlayan bir saniyenin ardından, Northern'ın boğuk sesi sessizliği bozdu.

"Sen kimsin?"

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ona yakışmıyordu. Çarpık, kötü niyetli—sessizlik ve durgunluk için oyulmuş bir vücut yapısında tamamen yersiz bir ifade.

Rahatça ellerini cebine soktu, bir bacağına yaslanarak. Omzuna drape edilmiş kahverengi bir trençkot, yarıdan fırtınalı rüzgarlardan gelen dalgalanmalara karşı mükemmel bir şekilde derin kömür rengi üç parçalı takım elbisesini çerçeveliyordu.

Etrafları öfkeli kükreyişler ve kaos içinde boğulmuştu.

Ancak tüm bunların arasında, sesi rahatsız edici bir netlik ve düzenle yankılandı.

Bir bakışta beni tanıyamamanızdan oldukça hayal kırıklığına uğradım, yollarımızın ne kadar çok kesiştiğini düşündüğümde.

Kuzey'in kaşları daha da çatıldı.

Soğuk bir kesinlikle dolu sesiyle söyledi.

Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım.

Adam ağzının köşesinden gülümsedi—nefretini zar zor gizleyen bir sarkma.

Oh, benim küçük ana karakterim. Beni oldukça fazla kez tanıdın. Sadece bu varoluşumda değil. Burada, bu dünyanın bir parçasında, bana Peygamber diyorlar. Ve sana teşekkür etmeliyim—her versiyonumu yenip, beni tamamlanmaya daha da yaklaştırdığın için, tam da öngördüğüm gibi.

Kuzey'in ifadesi soldu. Adam 'bu dünyanın parçası' demeye başladığı andan itibaren, yüzündeki renk solmaya başladı.

Onu bu tür bir ruhsal travmayla yalnızca iki varlık terk etmişti. İki—ama birinden çok daha fazla korkuyordu.

Kuzey yavaşça dudaklarını araladı, isim inançsızlığın ağırlığına karşı yüzeye çıktı. Bir daha asla telaffuz etmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü—dua etmişti.

"O... o imkansız... Koll?"

Sonunda, adamın yüzünde bir gülümseme belirdi, bu gülümseme onun keskin beyaz gözlerini neredeyse çocukça bir sevinçle parlatıyordu.

Derin bir nefes aldı.

"Evet, Boşluğun Oğlu, bana işaret ediyorsun."

Bu sözlerden sonra, başını geriye attı ve şiddetli, grotesk, korkunç bir kahkaha patlattı—bu kahkaha, bedenini sarsarak, karnını tutarak, sanki bu ifşanın en büyük şaka olduğunu düşünerek, sendeleyip hareket ederken duyuluyordu.

Kuzey, kök salmış gibi durdu, yüzünde şaşkın ve ölümcül solgun bir ifade belirmişti.

'Bu... bu nasıl mümkün olabilir?!'

Hiçbir anlamı yoktu. Koll'un üç temel parçası olması gerekiyordu ve o, bu üçünü de yenmişti. Onların düşüşünü görmüştü. Onların sonunu izlemişti.

O halde kim—ne—bu, Koll'un adını bir kez daha taşıdığını iddia eden Peygamberdi?

Kuzey, dişlerini kan tadını alacak kadar sıkı bir şekilde sıktı.

'Ve burada o heriften kurtulduğumu düşünmüştüm.'

O, uzun ve yavaş bir nefes verdi ve titremeyi göğsünden yavaşça çıkardı. Sakinlik - soğuk ve keskin - damarlarına geri akmaya başladı.

Peygamber değişimi fark etti. Onun grotesk kahkahası yavaşça sönmeye başladı ve yerine boş, hafifçe sinirli bir ifade geçti.

"O diğer görünüm yüzüne daha çok yakışıyordu."

Diye mırıldandı.

"Gerçekleşen şoku sevdim."

Northern, dudaklarının köşesini yavaş, buzul gibi bir gülümsemeye kaldırdı; bu, saf, vahşi bir güzellik yayıyordu. Sonra yumuşak ve ölümcül bir sesle söyledi.

"Hoş geldin geri, Koll. Sanırım seni tekrar mezarına göndereceğim."

Gerçekten korkunç bir farkındalıktı—ilk cehennemin ona bahşettiği tek düşmanın basitçe ölümü reddettiğini keşfetmek. Neredeyse travmatik bir durumdu.

Ancak Northern, bunun hepsi olduğunu hissetti. Aslında, Koll'un geri dönmesinden—ya da her zaman Orta Ova'da gizlenmiş olmasından oldukça memnundu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu, ama tahmini ikincisinden yanaydı.

Koll'un daha önceki tüm karşılaşmalarından sağ çıkmış olmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Northern, bu gerçeğe, derisinin altındaki soğuk kadar emindi. Bu da onu yalnızca bir sonuca götürdü—bu, Koll'un ana bedeni olmalıydı, gerçek olanı, bir şekilde Karanlık Kıta'daki hapisten sıyrılmıştı.

Her ne olursa olsun, Northern içinde grim bir tatmin buldu.

Bir test arıyordu—gücünün zirvesini zorlayacak bir şey, herhangi bir şey—ve şimdi, tam da Koll'un hayatta olduğu ortaya çıkmıştı. Bu başka bir ilahi müdahale olarak nasıl tanımlanabilirdi?

Northern, tanrıları, zorbalıkları veya kökenleri sevmezdi. Ama görünüşe göre, onlar onu oldukça seviyorlardı.

Gözlerinde soğuk, mavi bir parıltı belirdi; keskin ve kırılgan, kırık cam parçası üzerinde kayar gibi.

Peygamber, soğuk, daha da kemik dondurucu bir bakışla karşılık verdi—insan şekline bürünmüş bir uçurum.

Sonra, bir kez daha, o çarpık gülümseme yüzünde açtı. Sonra fısıldadı, sesi havayı yavaş bir bıçak gibi kazıyarak.

“Yeniden kazanacağınızı varsaymalısınız. Her zaman kazandınız... ama görüyorsunuz, Boşluk Oğlu, beni yendiğiniz ve ustamın düşüşünü durdurduğunuz andan önce değişiklikler yapmaya başladım. Aslında, bu tamamen planın bir parçasıydı.”

Yakınlaşmaya başladı, elleri zarif bir şekilde cebinde duruyordu, her adımı rahatsız edici bir zarafetle ölçülüyordu.

“Bu zor bir karar vermekti, ama yapmak zorundaydım... Yüz yıl boyunca inşa ettiğim, ustamın dönüşünü müjdelemek için tasarlanmış olan organizasyonu yok etmeliydim. Bunu sıradan bir insanın ellerine bırakmak zorundaydım. Ve kendimi gönüllü olarak hükümete verdim. On yıl boyunca bir mahkum oldum... senin yüzünden.”

Kuzey kaşlarını çattı.

Ona göre, Koll hiçbir anlam ifade etmiyordu. Öldürüleli henüz bir yıl bile olmamıştı.

Peygamber, Northern'ın yüzündeki hafif inançsızlık parıltısını yakalayarak hafifçe alay etti.

Sonra iki parmağını kendi gözlerine doğru işaret etti.

“Kaos Gözleri.”

Northern'ın gözleri keskin bir şekilde açıldı.

Peygamberin gülümsemesi daha da genişledi, karanlık ve parlayan bir şekilde.

“Elbette hatırlarsın,” dedi, sesi zalim bir tatminle doluydu. “İlk enkarnasyonumun bulunduğu yarığın, o hain Kaos Prensi'nin kalıntısını barındırmasının tesadüf olduğunu mu düşündün?”

Tonunda, küçümseme ile ağırlaşmış bir kayma vardı.

"Seninle ilgili her şey Kaos tarafından mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, tek beklenmedik kusur ise planımda Boşluk oldu. Ama bu önemli değil. Yine de, Efendim için tatmin edici bir yiyecek olacaksın. O, dünyana indiği an zayıf olacak—ve senin dikkatle beslediğin o Kaos tohumunu yiyecek."

Kuzey'in gözleri neredeyse tekrar büyüdü—ama aklına gelen düşünceler, şoku karanlık bir kaş çatma ile Peygamber'e yönlendirdi.

Koll bir konuda haklıydı. Bu bir tesadüf olamazdı. Her şey çok mükemmel bir şekilde hizalanıyordu: Kaos Prensi'nin ölümü etrafındaki gizem, Koll'un Efendisini savaş ve barış arasındaki o kırılgan sınırdan kurtarma konusundaki amansız takıntısı.

Kuzey'i asıl şaşırtan şey, Koll'un Kaos Gözlerini nasıl elde ettiğiydi.

Her zaman Kaos Gözlerinin basit bir evrim olduğunu—Kendi yetenekleri ile Kaos'un parçalarının birleşiminden doğan Tüm Gözlerin bir uzantısı olduğunu düşünmüştü. Onların, Kaos Prensi'nden miras alınan bir şey değil, onun benzersizliğinden ortaya çıktığını sanıyordu.

Ama şimdi... Kuzey, yanıldığını fark etti.

Bu onu üzmeliydi. Sarsmalıydı.

Bunun yerine, göğsünde garip, gerçek bir mutluluk kabardı.

Çünkü eğer Kaos Gözleri sadece Tüm Gözlerden doğan bir mutasyon değilse, o zaman Tüm Gözler hâlâ var—içinde, dokunulmamış bir şekilde bir yerlerde hâlâ duruyordu.

Yine de, bunu kendisi için doğrulaması gerekiyordu - Koll'un on yıl önce Kaos Gözleri'ne nasıl sahip olduğunu, oysa Kuzey'in sadece altı yaşında bir çocuk olduğunu.

Karşısında, Peygamber—Koll—görünür şekilde hoşnutsuzlaşmaya başladı. Sırıtmaya çalıştı, ama bu, çok daha az sakin bir ifadeye dönüştü.

Bu, onun büyük anı olacaktı.

Bu buluşmayı, bu açılışı düzenlemek ondan on yıl almıştı.

Peki neden... neden Northern, beklediği gibi parçalanmıyordu?

Onun farkında olmadığı daha fazlası mı vardı?

Peygamber şaşkındı—ama bunu mükemmel bir şekilde bastırıyordu.

Northern nazikçe kaydı, Selis'i omzundan indirdi. Yanında bir klon belirdi, genç kadını kollarına aldı ve sahneden kayboldu.

Sonra Northern tamamen Koll'a döndü, dikkati keskinleşti, yüzünde yavaşça, kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

"Oldukça çatışmalı görünüyorsun, Koll. Ne oldu?" Northern, sesi rahat, neredeyse alaycıydı.

"Bu, son on yıldır kafanda tekrar tekrar oynattığın gibi değil, değil mi? Korkudan titremem, ustaca planının büyük farkındalığıyla felç olmam gerekiyordu—bu anı nasıl titizlikle düzenlediğini, beni Efendin için yiyecek haline getirmek için."

O duraksadı, Peygamber'in önünde sadece birkaç adım durarak.

"Ama," gülümsemesi daha da genişledi, "bunu biraz farklı görmeyi seçiyorum."

Konuşurken, göğsünde saf bir neşe kıvılcımı parladı, sesi acımasız bir sevinçle yankılandı.

"Ben sadece altı yaşındayken, bir yerlerde yüz yılını inşa etmek ve plan yapmakla geçiren bir adam, benim gücümün olasılığı karşısında titremeye başlamıştı. Sonra beni Efendisini özgür bırakmak için nasıl kullanacağını planlamakla on yıl daha harcadı."

Sözleri keskinleşti, her hece bir bıçak gibiydi.

"O kadar acizdiniz ki Efendinizi serbest bırakmak için benim yardımımı istediniz—kaç yıl denedikten ve başarısız olduktan sonra? Yüz? İki yüz? Yoksa belki bin?"

Northern kayıtsızca omuz silkti, gülümsemesi derinleşti.

"Sözde titiz planın—bu noktaya ulaşmak için süründüğün ve emeklediğin her şey—sadece ne kadar korkutucu ve güçlü olduğumu övüyor, Koll. Bana ulaşmak için tam on yıl harcadıktan sonra benden ne bekliyorsun, özellikle de bu süre zarfında seni üç kez yendiğimi düşündüğünde."

Northern'ın gözleri kötü bir şekilde parladı.

"Ve bunu dördüncü yapmaya hazırlanıyorum."

Peygamber ve Northern yüz yüze duruyordu, aralarında görünmez bir gerilim çatırdayarak yükseliyordu.

Northern başını hafifçe eğdi, ağzının köşesinden gülümseyerek—saf bir kötülükle dolu bir gülümseme.

"Ve böylece kendini hükümete teslim ettin. Gelecekte on yıl boşa harcandı, aptalca Teğmen Dante'nin yolunu seninle kesiştirmek için bir yol inşa ettin, insanların bol olduğu Orta Ova'da bu savaşı düzenledin, barış sınırının zayıflayabileceği yerde... Kryos'un nihayet özgür kalması için güç kazanabileceği yerde."

Northern'ın gülümsemesi inceldi.

"O kadar tahmin edilebilir birisin ki, Koll."

Bu noktadan itibaren her şeyi bir araya getirmek zor değildi ve Northern bunun üzerinde daha uzun süre düşündükçe, bu ifşaat daha az şok edici görünüyordu.

Başlangıçta, bu büyüklükte bir şeyden şüphelenmediği için kendini azarlamak istedi. Ama nasıl şüphelenebilirdi ki? Koll'un hala nefes alıyor olma olasılığı - hele ki bu süre boyunca Merkez Ova'da gizleniyor olması - aklından bile geçmemişti.

Artık Koll'un Orta Ova'daki varlığını keşfettiğine göre, zihninde teoriler camda oluşan buz gibi kristalleşiyordu.

Rughsbourgh'un karmaşık planını yeniden değerlendirdi. Önceden, Northern, Koll'un bu entrika ağında nasıl sıkışıp kaldığını merak etmişti. Koll'u sadece dolaylı bir zarar olarak görmüştü—Rughsbourgh'un entrikalarının istenmeyen bir sonucu.

Ama şimdi, gerçek, soğuk bir netlikte ona belirdi: o plan, belki de Koll'in kendisi yüzünden var olmuştu.

Sonuçta, Koll'un tasarımı her zaman çatışmayı kışkırtmak olmuştu—canavarlar arasında mı yoksa insanlar arasında mı olduğu pek önemli değildi. Dünya, savaş ve barış arasındaki hassas dengeyi alt üst edecek kadar büyük bir kan dökme ile boğulmalıydı.

O denge hayaliydi, varlığı çoğu kişi tarafından tamamen göz ardı edilen o kadar soyut bir kavramdı ki. Normal koşullar altında, belki de bu önemli olmayacaktı. Northern kesinlikle bunun önemli olmaması gerektiğini hissetti.

Korkunç karmaşıklık, o kavramsal sınırın içinde gömülü olan yaratık—insanlığın daha önce karşılaştığı her şeyden daha güçlüydü. Bir adam—eğer böyle bir varlık bir adam olarak adlandırılabilirse—sadece bir düşünceyle Orta Ova'nın tamamını yok edebilecek biriydi.

Ve böylece, her savaşta, her dökülen kan damlasıyla, teraziler daha da eğildi, denge daha derin bir şekilde parçalandı.

Böyle sonuçları düşünmek—Koll'un bu yıllar boyunca ne planladığını hayal etmek—Northern'ın omurgasında bir korku dalgası gönderdi. Orta Ova, yok olmanın eşiğinde, inşa ettikleri her şeyi parçalayabilecek bir yıkımın eşiğindeydi.

Tüm gücüne rağmen, Northern, hepsini gelecek olanlardan koruyabileceğinden emin değildi.

Koll'a sert bir bakışla odaklandı, yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi.

Koll, Northern'ın yüzyıllık titiz planlamasını boşuna çabalar haline getirmesinin ardından, duygusuz bir maske gibi sessiz kaldı.

Keşke on yıl önce gördüğü kehanet çocuğunu basitçe avlayamayacak durumda olsaydı. Ama çocuğun gücünü nasıl kullanacağını keşfetmek—onu ustasının doymak bilmez açlığına yönlendirmek—kalbini vahşi bir sevinçle doldurmuştu. Kaos'un Kökeni, böyle bir sunumdan son derece memnun olacaktı.

Peki, neden daha basit bir yolu seçsin? Koll, potansiyel tehditleri erken ortadan kaldıran biri olmamıştı, doğru bir şekilde manipüle edildiğinde muazzam ödüller vaat eden tehditleri.

Sonunda, Peygamberin dudakları bir sırıtışa dönüştü, başını kaldırırken saçları acı rüzgarda nazikçe savruldu.

Çevrelerinde kaos hüküm sürüyordu. Çatışmalar ve insana ait olmayan kükreyişler geniş alanda yankılanıyordu. Bir zamanlar görkemli olan Kolezyum, kanlı bir tiyatroya dönüşmüştü—insanlar, kanatsız ejderhalara benzeyen dört ayaklı canavarlara karşı umutsuzca savaşıyordu. Bu yaratıklar, havada ölümcül bir hassasiyetle kesen, uzamış ve son derece dikenli kuyruklar kullanıyordu, önlerine çıkan herkesi delip geçiyordu.

Arena kan ve kaos içinde yıkanırken, sayısız ruh, hayatta kalmak için sadece birkaç saniye daha savaş veriyordu.

Kuzey, cehennem gibi manzaraya bakarken çenesini sıktı, her ölümün neyi beslediğini acı bir şekilde fark ediyordu. Nihayet sessizliği bozarak Koll'a döndü, kaşları çatıldı.

"Bir sorum var."

Peygamberin yüzünde, açan zehirli bir çiçek gibi hoş bir gülümseme belirdi.

"Senden soru sormak için yeterince yakın değiliz."

Duraksadı, anın tadını çıkararak ekledi

: "Belki de benden korku gösterseydin, titreyerek önümde dursaydın, yanıt vermeyi düşünebilirdim... sadece üstünlük zevki için."

Kuzey ona baktı, ifadesi boş ama derinlemesine bir bakışla doluydu. İçinde kafa karışıklığı ve merak savaşıyordu—bir adamı böyle bir deliliğe ne itebilir? Böyle mantıksız aşırılıklara? Orta Ova'da 4.7 milyar ruh yaşıyordu ve bu adam, sadece bir varlığı geri getirmek için, onların yok oluşunu kayıtsız bir kayıtsızlıkla düşündü.

İnsanlığa özel bir bağlılık hissetmese de, içinde basit ahlakın ötesinde bir şey olan temel bir oran duygusu yankılandı. Geleneksel etik kurallarıyla bağlı olmasa da, belirli sınırlara saygı gösteriyordu.

Kuzey yavaşça nefesini verdi. Nefesi soğuk havaya dağılırken, etrafında obsidyen kıvılcımlar belirdi, gece ateş böcekleri gibi formunun etrafında dans ederek vücudunu saran metalik bir parıltıya dönüştü.

Gece Korkusu zırhının miğferi, yüz hatlarını kapsıyordu; mavi gözlerinin dörtlüsü soğuk, delici bir parıltıyla yanıyordu.

"Bunu hatırlıyor musun?"

Kuzey'in eldivenli parmakları, zırhının diğer mükemmel yüzeyini bozan dişli çentiği takip etti.

"Bu benim en sevdiğim zırh ve sen onun güzelliğine yara açtın. Bu dövüş kişisel olacak, Koll."

Peygamberin kaşları alaycı bir şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Aman Tanrım! Dövüş mü?"

Elleri dramatik bir şekilde çırpındı, başını abartılı bir hayal kırıklığıyla salladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Kesinlikle savaşacağız—ama şimdi değil. Buradaki işim tamamlandı. Ancak, seni bir veda hediyesiyle baş başa bırakmalıyım. Seni boş ellerle terk edemem, sen benim hayatımda ve dikkatlice hazırlanmış planlarımda sürekli bir diken olduğun için."

Northern'ın ifadesi, Koll geri çekilmeye başladığında kötü niyetli bir grimasa dönüştü. İçgüdüsel olarak peşinden koşmaya hareket etti—sonra durdu, önündeki havanın bozulmasıyla geri kayarak.

İkisi, aralarında askeri bir hassasiyetle yere çakıldılar. Gözleri—kış mezarları gibi soğuk ve boş—Northern'a sabitlenmişti, gözlerini kırpmadan. İkisi de aynı siyah askeri üniformaları giyiyordu: biri, düzenli bir şapka ile aşağı çekilmiş, diğerinin vahşi obsidyen dikenleri rüzgarda öfkeli yılanlar gibi savruluyordu.

Northern'ın yüzüne kazınmış grimasa, bu işgalcilerin ruhuna et ve kemikten öteye bakarken daha da derinleşti.

İkisi de...

'Yükselenler... tüh.'

Bu, şüphesiz, Ilitis'in Paragon Raizel ile yaptığı toplantıda bahsettiği elit takım—Teğmen Dante'nin kendisi için yetiştirdiği kişisel koleksiyondu.

İkili, mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket etti, elleri uzanırken silahlar yoktan belirdi. Northern, zırhının dumanlı mavi gözlerinin dörtlüsünden izledi, duruşu yanıtını hesaplarken algılanamaz bir şekilde kaydı.

Sonra döndü, omuzları kasıtlı bir küçümsemeyle yana açıldı.

"Siz gibi kalabalıklar için zamanımı harcayacak değilim."

Şekli, gece yarısının bir izine dönüştü—orada, sonra kayboldu, sadece durduğu yerde yer değiştirmiş hava bıraktı.

İki Yükselen, tek bir organizma gibi harekete geçti: ilki parlayan bir mızrağı gökyüzüne kaldırırken, ikincisi göğsünün önünde çift hançerle kesiştirdi. Silahlarının etrafında safir ve kırmızı ışık kıvrımları alevlendi, yıkım vaadinde bulundu—

Sonra hiçbir şey.

Yüzleri aynı şaşkınlık ifadeleriyle büküldü. Bir şey korkunç bir şekilde yanlıştı.

Yeteneklerinin tanıdık dalgası ortaya çıkmadı ve güç akması gereken yerde sıradan silahları sıkıca kavradılar.

Ve Northern onlara çoktan ulaştı.

Kuzey'in kalabalıklar için ne zamanı ne de tahammülü vardı—Yükselenler ya da diğerleri.

Hareket ettiği an, Unutuluş'un Mührü aktif hale geldi: Kesin Kilit.

Jeci'nin geleneksel Kilidi'nin aksine, bu evrimleşmiş yetenek tamamen farklı bir ilkeye dayanıyordu. Kuzey'in yakınlık veya sürekli bir bağlantıya ihtiyacı yoktu—sadece Kilidi attı ve onların yetenekleri var olmaktan çıktı. Donmuş. Erişilemez. Kullanılamaz. O, başka bir şey seçene kadar.

Jeci'nin versiyonu koşullara sahipti. Yakınlık gerektiriyordu ve hedef o mesafeyi aştığında, yetenekleri geri dönüyordu.

Ancak Kesin Kilit böyle önemsiz şeyleri umursamıyordu. Mesafe bir anlam ifade etmiyordu. Kilitlendiğinde, yetenekleri mühürlü kalıyordu—kalıcı olarak—Kuzey zinciri kaldırmaya karar verene kadar.

Hareket ettikçe, yetenekleri soldu. Parmak uçlarından buz döküldü—yavaş, sızan, fısıldayan soluk donmuş yılanlar, yere sürünerek patlayarak yukarı doğru fırladı. Kristal öfkenin parçaları, donmuş mızraklar gibi gökyüzüne fırladı, yerin içine gürültülü bir güçle kazınarak.

İki Yükselen'in tepki vermesine fırsat kalmadan, keskin kenarlı buzdan spiral bir hapiste gömüldüler. Buzul bıçakların bir anıtı.

Kuzey onlara sadece soğuk ve kayıtsız bir bakış attı—sonra kayboldu.

Kaybolduğu anda, yeniden belirdi.

Dört ayaklı, vahşi bir canavar, çaresiz bir sivilin üzerine çökmesine sadece birkaç saniye kalmıştı.

İllüzyoncu Hefter yankılandı—soğuk, boş bir ilahi—ve canavarın açılmış çenesinden geçerek, çenesini temiz, acımasız bir çizgiyle ikiye böldü.

Kuzey, aynı hareketle sivili yakaladı, yakasından tutarak havaya

fırlattı.

Tam o anda, klonlarından biri belirdi, havada yaşlı adamı yakaladı ve arenadan fırladı. Klon, kalabalığın içinden geçerek, kaosun içinde adamı güvenli bir yere ulaştırmak için canavarlardan sıyrıldı.

Kuzey çoktan gitmişti—dehşet verici bir hassasiyetle savaş alanının başka bir köşesine bulanık bir şekilde geçti. Hızı keskin. Cerrahi. Tek bir hareketi boşa harcamadı.

Tüm arena, acımasız, korkunç bir savaş çığlığına boğuldu.

Çığlıklar yankılandı. Kan, canavarların sığınaktan sığınağa akarken, kalabalığın içinden korkunç bir güçle parçalayarak havaya fışkırdı.

Öğrenciler ve sivil halk eşit şekilde düştü. Eğitmenler savaştı, ancak çabaları kaosun yüzeyini bile çizmedi. Öğrenciler ise hiç yaklaşamadı.

En iyileri—en güçlüleri olarak anılanlar—sadece geri geri yürüyebilir, ölümü her titrek nefeste bir adım daha erteleyebilirdi.

Başka birini korumak bile bir seçenek değildi.

Bir noktada, Northern durdu. Sabit durdu, ifadesi bozulmaya başladı.

O an tüm klonlarını dağıtmayı, onları savaş alanına yaymayı, deliliği hafifletmeyi, kurtarabileceği hayatları kurtarmayı çok isterdi.

Ama bu anlamsızdı. Ya da kendine böyle söyledi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

'Hayır! Hayır! Bu düşünceye lanet olsun!'

Evet, zayıflamıştı—Leviathan'ın Eli'ni yok ettikten sonra tükenmişti. Ama iradesini kırmak için bu yeterli miydi? Onu pes ettirmek için? Bu, kararlılığının ölçüsü müydü?

Tüm kazandığı güçle…

Problem yetenek değildi. Zihniyetti.

Belki de Roma'nın bahsettiği buydu?

O ince istifa—her zaman tehlikeye dikkatle yaklaşmak, her zaman geri durmak—hala tökezlemesinin, muazzam potansiyeline rağmen sıradanlıkta kalmasının nedeniydi.

Orta Ova'da onun gibi hiç kimse yoktu—hiç kimse. Ve dürüst olursa? Belki de Trael'de de yoktu.

Peki, kan dökümünün ortasında neden kendini küçük görüyordu?

Kuzey, kaşlarını çattı ve derin bir nefes verdi.

"O zaman başka seçeneğim yok."

Arkasındaki hava parladı—gerçekliğin kenarını çizen bir bıçak gibi dalgalandı.

Kaos etrafında dönerken, olan biteni pek az kişi fark etti. Parıltı yırtıldı, sessiz bir yarık açıldı.

Ve o küçük yarıktan, iki figür belirdi—siyah, parlak zırh giymiş, hareketleri sessiz ama etkileyici.

Kuzey onlara bir göz attı ve yavaş, yorgun bir nefes verdi.

"Öz kabloları olarak hizmet etmesi gereken iki klonu kullanmak... bu kesinlikle maliyetli olacak."

Bu yüzden bu klonu Sınırsız Boşluğa geri döndürecekti—en azından, diğerlerine öz aktarabilsin diye.

Daha da önemlisi—bu bir ilkti.

Northern, daha önce asla cesaret edemediği bir şeyi denemeyi planlıyordu: klonlarının kendi başlarına hareket etmesine izin vermemek, aksine ikisini aynı anda tamamen kontrol etmek.

Bu bir delege etme değildi.

Bilincini aralarına bölecekti—her iki bedeni de yaşayacak, her iki zihni de kontrol edecekti. Aynı anda iki kişi olarak yaşamak.

Kulağa ani geliyordu. Ama gerçekte, onun için imkansız değildi.

Kendini bu kadar zorlamamıştı. Omniform'u bu kadar aktif bir şekilde hiç kullanmamıştı. Her zaman, her şeyin başarısız olduğu bir an için saklıyordu.

Ama şimdi? Bedeni Void'u kullanacak kadar güçlü değildi. Chaos'u yönlendirecek kadar kırılgandı.

Ve Peygamberin bu güçlerin gerçekten nereden geldiği hakkında söylediklerinden sonra…

Northern kendini tereddüt ederken buldu.

Korkudan değil. Ama daha ham bir şeyden. Daha kişisel bir şeyden. Reddetme gibi—utanç gibi.

Yine de, bu artık önemli değildi. Hissettiği her ne olursa olsun, mevcut durumu Kaos veya Boşluğu kullanmasını imkansız hale getiriyordu. Klonları da ağırlıklarına dayanamazdı.

Bu yüzden bunun yerine bunu yapacaktı.

[Adınızı değiştirdiniz]

Arkasındaki yarık kapandığında, Kuzey klonlarından biri zırhını eritmeye başladı, siyah parlak metal, sessiz bir rüzgarda kül gibi çatlayarak döküldü.

Sonra, o aynı alandan, karanlık uçan kıvılcımlar spiral şeklinde dönmeye ve yapışmaya başladı—klonun formunun etrafında sarılarak yeni bir kabuk oluşturdu.

Kıvılcımlar söndüğünde, erimiş zırh içinde bir savaşçı duruyordu—parlayan magma damarlarıyla siyah plakalar. Kask acımasızdı, ışığı yansıtmayan ama ısıyı yansıtan bir vizöre sahipti—sanki nefes almak üzere olan bir volkan gibi.

Yanında, diğer klon daha önceki gibi duruyordu.

Gözlerinden iki mavi alev alevleniyordu—toplamda dört, acımasız bir dikey çizgide üst üste dizilmişti. Arkasından ince bir siyah kuyruk kıvrılıyordu, bir yılan gibi dolanıyordu. Kaba, dişli bir boynuz öne doğru çıkıyordu, ona şeytani bir zarafet katıyordu.

Biri ham, canavari bir güç yayıyordu.

Diğeri, yeteneklerin bir uçurumu—sonsuz, değişken, tehlikeli.

Molten-zırhlı Kuzey, Gece Korkusu'na parmak kaldırdı.

Night Terror, keskin bir selamla karşılık verdi—sonra bedeni titreyerek biraz sendeledi.

Hemen kendini toparladı ve yumuşak bir kahkaha ile bedenini dengeledi.

"Bu... kesinlikle biraz zaman alacak."

İkisi de aynı anda bu cümleyi söyledi, sesleri ürkütücü bir uyum içinde örtüştü.

Molten zırhındaki Northern iç çekti ve nazikçe alnına vurdu.

Sadece Night Terror'un bunu söylemesini istemişti.

Ama şimdi, Northern bunu net bir şekilde görmeye başlamıştı—bu mümkün olabilirdi.

Omniform sayesinde, bilincini şaşırtıcı bir kolaylıkla bölebiliyordu. Farklı bir duruşa geçmek gibi başka bir bedene kayabiliyordu. Artık bu sadece bir teori değildi.

Tek gerçek zorluk... buna alışmaktı.

'Bekle... hepsini gerçekten kontrol edebilir miyim? Her klonu? Binlerce—aynı anda?'

İmkansız gibi geliyordu. İmkansız hissettiriyordu.

Yine de, derinlerinde bir yerde başka bir şey fısıldıyordu.

Bu sadece hayalperestlik değildi—bu bir sezgiydi. Kanıtlanmayı bekleyen sessiz bir gerçek.

Bu bir olasılık meselesi değildi. Bu bir hazır olma meselesiydi.

Henüz orada değildi. Ama bir gün…

Şimdilik, o rüya bekleyebilirdi.

Şu anda, insanlar ölüyor.

Ve iki Kuzeyli'nin yapması gereken işler vardı.

Gece Korkusu bekliyordu.

Bu arada, Molten Northern havaya fırladı, yükselişinin gücü altında yer sarsıldı. O yükselirken arenada titredi ve yere çakıldığında—

Bir gürültülü darbe arenayı sarstı.

Taş patladı. Mermer ve çelik parçaları havaya fırladı, meteorlar gibi yere çarptı.

Kuzey duraksamadı.

Zaten hareket ediyordu—Nyssira'dan aldığı savaş baltasını kullanarak.

Yıkıcı bir ivmeyle sallandı, canavarlara kağıt gibi delip geçerek bedenlerini hafifmiş gibi bir kenara fırlattı.

Ancak ardından gelen şok dalgaları farklı bir hikaye anlatıyordu.

O yaratıklar ağırdı. Yoğun bir yapıya sahipti. Biçim olarak acımasızdı.

Çekiçten gelen yıkım, zayıf düşmanlardan kaynaklanmıyordu—bu, kullanıcısının ezici gücünün kanıtıydı.

Sonra, Gece Korkusu Kuzey hareket etti.

Zıplamadı. Kayboldu—bir hareket bulanıklığı, kavramsal bir parıltı, sanki hız kendisi bir şekil almıştı.

Anında dev bir canavarın yanında belirdi. Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir ses yoktu.

Sadece varlık.

Eli ileriye fırladı, canavarın başını kavradı. Temas noktasında donma başladı—buz damarları gibi dışa doğru yayılıyor, yaratığın kafatasına kazınıyordu.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede, canavar donmuş bir dehşet heykeline dönüştü.

Gece Korkusu, ellerini kükreyen mavi alevlerle kapladı—alevler bir sütun gibi yükseliyor, gökyüzünü şiddetli bir zarafetle yalıyor.

Ve sonra, yumruğunu savurdu.

Darbe, öfke çığlığıyla patladı. Alevler, yaratığı sadece küle değil—hiçliğe dönüştüren bir felaket patlamasıyla ileriye doğru fırladı.

Ama ateş orada durmadı.

Yolda karşılaştığı her canavarı yutarak ileriye doğru koştu. Mavi cehennem seli, savaş alanını yuttu—durdurulamaz, arındırıcı.

Ve yine de, garip bir şekilde…

Fırtınanın içinde, öğrenciler kendilerini güvende hissettiler.

Cehenem söndüğünde, sonuçlar açıktı.

Her Öğrenci, Sivil, Serseri hâlâ ayaktaydılar.

Her canavar?

Kül oldu.

Öğrenciler ve siviller, onları kurtaran figüre baktılar.

Onu tanıdılar, elbette—nasıl tanımazlardı ki? Duvarda benzer bir gücün serbest bırakıldığını görmüşlerdi.

Şimdi, kaosun ortasında onu tekrar görünce, gözleri minnetle parladı ve kalpleri umutla doldu.

Ama Gece Korkusu Kuzey, onların bakışlarına aldırış etmedi.

Aslında, gözlerindeki o bakışı sevmedi—hayranlık, takdir. Bu, onun derisini ürpertirdi. Bu yüzden sadece döndü ve önemli olana odaklandı: savaşmak.

Savaş alanının başka bir yerinde, manzara pek de farklı değildi.

Daha fazla eğitmen, öğrenci ve sivil, erimiş zırh içindeki korkutucu figür tarafından kurtarıldıkça, korkuları yavaş yavaş hayranlığa dönüştü.

Onu gürültülü bir güçle canavarlara karşı savaşırken izleyenler, artık kendi taraflarında savaşan bu korkutucu, durdurulamaz gücü hayranlıkla izlemekten kendilerini alamadılar.

Onlar için, o sadece bir Drifter değildi.

O bir kahramandı.

Kaba bir şekilde keskin kenarları olan kalın metalik üst üste binen plakalarla kaplı acımasız siyah zırh içinde—güzel günün ışığını emen—Northern, karanlığın korkutucu bir rüzgarı gibi hareket etti.

Çekiç, formuna grotesk bir güç notası ekleyerek, neredeyse kutsal bir mükemmellikteki çarpık, karanlık bir zarafet kazandırıyordu.

Hiç kimseye bakmadı, öldürdüğü canavarlara da değerli anlarını harcamadı—onlar sadece engellerdi, tam dikkatini hak etmiyorlardı.

Bir canavarın önünde aniden belirdi, çekiç korkunç bir yukarı savruluş yaptı. Silah, canavarın çenesini korkunç bir gıcırtıyla ezerek, mor, viskoz bir sıvıyı havada lanetli bir yağmur gibi yaydı.

Çekiç, canavarın kafasını yere vurmak için acımasız bir hassasiyetle inen başka bir zalim yay çizmeye başladı. Beton üzerinde anında yayılan ağ benzeri çatlaklar, yıkıcı darbenin altında uyarı vermeden kırıldı.

Northern, çekiçi döndürerek, yaratığın gözlerinden birine keskin ucu ile sapladı. Dört bacaklı canavardan boğuk bir kükreme yükseldi—kalın ve titreşimli—görünümünün vahşi doğasıyla eşleşen bir ses.

Northern, çekiç sapını daha derinlemesine sokarak, göz yuvasından geçip altındaki çeneden dışarı çıkardı. Zırhını lekeleyen kanın acımasızca püskürmesine aldırış etmedi—ki bu, ürkütücü bir şekilde, temas eder etmez neredeyse hemen buharlaştı.

Ne de olsa, yerin altındaki korkunç çığlığa da tepki vermedi.

Kuzey soğuktu. Kötü. Yıkıcı.

Canavarın kuyruğu ona saldırdı, havayı şiddetle yırtarak. Ama Kuzey bunu tamamen görmezden geldi, zırhının savunmasına o kadar güvendi ki, bu kadar önemsiz bir saldırıya bir bakış bile atmaya değmedi.

Kuyruk, Molten Vein zırhına çarparak kısa bir süre parlayan ateşli kıvılcımlar saçarak geri sıçradı—doğaüstü metal karşısında tutuşamadan sönmeye mahkumdu.

Kuzey, devasa bir güçle, çekicin sapını çekti. Bir kan seli havaya fışkırdı, yolundaki her şeyi ölümün imzasıyla boyadı. Canavar korkunç bir şekilde homurdandı, sesi acının baskısı altında çatladı.

Artık delilikle çalkalanıyordu, dayanılmaz acıdan doğan bir delilikle enfekte olmuştu. Kuyruğu tekrar tekrar ileri doğru savruldu, ama her deneme sadece erimiş magma derinliklerinde dövülen o muazzam metalle karşılaştı.

Sonunda, Kuzey kuyruğu saldırı anında yakaladı, onu esnek bir tel gibi ellerinin etrafına sardı—ama bunlar açıkça kıvrılmış kaslardı, güçlü ve kuvvetli.

Ama onun gücü karşısında, sanki ip olabilirdi.

Geri adım attı ve canavarı kuyruğundan tutarak yere çarptı. Darbe, ince ama acımasızca lekelenmiş beton üzerinde çatlaklar yarattı.

Dönerek canavarı tekrar yere çarptı, sonra omzunu yuvarlayarak gökyüzüne fırlattı.

Canavar bulutlara ve ötesine doğru fırladı, uzayın geniş boşluğuna kayboldu, tersine giden bir kayan yıldız gibi—Kuzey'in korkunç gücüne geçici bir tanıklık.

O, zaten bir sonraki canavara doğru akıyordu - gölgenin harekete dönüşmesi gibi kesintisiz bir geçiş. Yaratık, onu öldürmek için pençeleriyle birlikte vahşi bir güçle üzerine doğru saldırdı.

Northern, bir bacağını yere vurdu, ayağı betona çarparak taş parçalarını havaya fırlattı. Eli bulanık bir hızla hareket etti, parmakları her bir parçayı algılanamaz bir hassasiyetle fırlattı.

Herhangi bir gözlemciye, sadece görünmez mermilerin yaratığın gözlerine saplandığı, onun adımını kesip Northern'a doğru çaresizce yuvarlandığı gibi görünüyordu.

Elbette, böyle tatlı bir fırsatı boşa harcamadı. Yıldırım gibi elektrikle dolu Molten Vein'in vizörünün arkasında grimsi bir gülümsemeyle, çekici indirdi. Darbe, toz ve kırık toprak bulutunda dışarıya yayılan bir şok dalgası bıraktı.

Tüm savaş alanı titredi ve herkes bir kalp atışı kadar duraksadı.

Hatta, kendi çaresiz savaşlarına kilitlenmiş olan Kale temsilcileri bile bir anlığına donakaldı.

Bu canavarlardan her biri en az bir Maelstrom'du. Rastgele bir yabancının sadece dev bir çekici sallayarak Maelstrom'ları yenmesi mümkün değildi.

Ancak...

Vector'ın gözleri büyüdü. Zihninde oluşan fikri anlamaya çalışırken altın sarısı saçını kaşımaya başladı.

Başının üstünde oturan yaratık gitmişti. Yerine, kaslı vücudu boyunca dalgalanan siyah çizgileri olan vahşi bir sarı canavar duruyordu. Gözleri öfkeyle yanıyordu, bu da önceden masum görünen ifadenin acımasız bir aldatmaca gibi görünmesini sağlıyordu.

"Bir Paragon mu?"

Gerçekleşen bir farkındalıkla dudaklarından kelimeler kaçtı.

Savaşın ortasında bile, Virelion Kalesi'nin genç temsilcisi kayıtsızlığını korudu, etrafındaki kaostan sanki kopmuş gibiydi.

Ancak, birkaç saniye önce başının üzerinde süzülen bir canavarın kuyruğuna bakarak, büyülenmiş bir şekilde ileriye doğru sendeledi.

Anında, canavara atlayan yaratığı, her iki yaratık da kırık zeminde egemenlik için korkunç bir mücadeleye girdi.

"Aramızda bir Paragon mu savaşıyor? Lanet olsun! Kurtulduk!"

Bu sözler, Vector'dan fışkırdı; nadir bir duygu, yüzeyinin arkasından sızdı.

Bağırırken, Nytheris Kalesi'ni temsil eden geleneksel kılıç ustası yakında yere indi, bir canavarın darbesinin korkunç gücünden sarsılarak.

Vector'a bir göz attı, gözleri kısıldı.

"Burada bir Paragon olduğunu mu söyledin?"

Kaşları karanlık, ciddi bir kaş çatma ile eğildi.

Sonra Vector'ın bakışını takip etti, karanlık Molten Zırhı içindeki yabancıyı izledi, inanılmaz bir kolaylıkla savaşarak canavarı, sanki korkunç bir vur-kaç oyunu oynuyormuş gibi ezip geçiyordu.

İfadesi, zırhlı figürün çekiçle bir canavarı golf topu gibi vurup uzaklara fırlatırken, tüm yerin titrediğini gördüğünde soldu.

“Sevgili yıldızlar... böyle bir güç... ama o çekiç değil miydi?”

Sözleri dudaklarında öldü, kafasında belirsizlik belirginleşti.

O çekiçi kullanan son kişi, tuhaf, savaşçı olmayan öğrenciydi—Milhwa festivaline katılmak zorunda kalmasının ve dolayısıyla bu çatışmaya katılmasının tam nedeni.

Ve öğrenciden bahsetmişken—o oradaydı, siyah parlak zırhında, yolu yukarı doğru fırlayan ve canavarlara soğuk bir öfkeyle saplanan acımasız, dişli buz oluşumlarıyla işaretlenmişti.

Bir kılıç tutuyordu, herkesin onun imza silahı olarak tanıdığı aynı bıçak. Doğaüstü bir hızla hareket ediyordu, sanki algılanması veya takip edilmesi imkansızdı.

Kılıç ustası, öğrencinin gözlerini üzerinde tutmakta zorlanıyordu çünkü sürekli hareket halindeydi. Asla durmuyordu. Bıçağı her zaman şarkı söylüyordu—her ne kadar her vuruşta ölüm toplayan duygusuz bir melodiyle.

O, Kuzeyliydi.

Bu zırhlı figür, çekiçi ele geçiren ve şimdi yıkıcı bir etkiyle kullanan tuhaf bir Paragon olmalıydı.

Gerçekten de, bugün hepsi kurtulacaktı. Kaderleri, aralarında bir

Paragon olduğu sürece, göründüğü kadar karanlık değildi.

Bu... gizemli Kahraman Paradoksu'nun hikayesinin nasıl başladığıydı.

Savaş alanında, ateş ve buzun bir kakofonisi açığa çıktı - izleyicileri şaşkına çeviren bir manzara.

Alevler yaşamla dans ediyordu, havada duyarlı kanatlar gibi süzülerek, rüzgarın öfkesinde yükseliyor ve önlerindeki her şeyi patlayıcı alevlerle ateşle aydınlatıyordu.

Hiçbir canavar saldırıdan kurtulamadı.

Ateşli oklar gökyüzünde süzüldü ve aşağıya yağmur gibi yağarak canavarları acımasız bir hassasiyetle delip geçti. Canavarlar sendeledi, çöktü ve sonra kötü niyetli, alev alev yanan ateş toplarına dönüştü.

Kaos, başkalarının hareket etmesine yer bırakmadı. Kötü bir tesadüfle, bu alan Drifter'lardan daha fazla öğrenci ve sivil ile dolup taştı.

Yırtık açıldığında, birçok lider saf bir içgüdüyle ana arenaya atladı—canavarlar savunmalarını aşarak. Northern peygamberle yüzleşirken, canavarlar öğrenci hattını aştı ve kargaşa saldı.

Drifter'lar, siviller, öğrenciler—hepsi katliama kurban gitti. Ta ki, sıradan görünüşlü, çatışmaya girmeyen bir öğrenci, olağanüstü buz ve ateş yetenekleriyle savaş alanına fırtına gibi daldı.

Hızı inanılmazdı. Tam gerektiği anda belirdi—genç bir kadına yönelik ölümcül bir darbeyi saptırmak için tam zamanında.

İki kadın öğrencinin birbirine sarıldığı sırada, korkunç dişlerini onların üzerine geçirmek üzere hazırlanan başka bir canavarın yan tarafına ayağını hızlıca sokacak kadar hızlıydı; çığlıkları havayı delip geçti.

Onlara bir bakış bile atmadan, bir sonraki tehdide doğru akıp gitti.

İnce gümüş bıçağı havada keskin bir şekilde hareket etti, neredeyse yumuşak renkli atmosferle uyum sağlıyordu. Kılıcının sesi—soğuk, acımasız ama ürkütücü bir sessizlikte.

Bir canavar, devasa kuyruğuyla bir Drifter'ın savunmasını ezdi, savaşçıyı geriye fırlatıp tekrar saldırmak için geri çekildi—sonra Northern çatışmaya daldı. Kılıcını gökyüzüne fırlattı. Çelik havada dönerken, ters tutuşla geri kapmayı başardı ve canavarın derisini ustaca uyguladığı, dönen bir dansla kesmeye başladı.

Yine döndü, elleri rüzgarda ipek bayraklar gibi akarken, yaratığın yanına acımasız bir yarık açtı. İllüzyon Hefter üzerindeki tutuşunu çevirerek, bıçağı canavarın derinliklerine gömdü.

"Siyah Alevler."

Whoom!

Acımasız obsidyen alevleri patladı, canavarı tamamen yutarak. Alevler, ona acımasız, son bir ölümle sessizliği getirmeden önce canavara mücadele etme şansı vermedi.

Northern tekrar hareket etmeye başladı. Kaskının dört yanıcı mavi gözü, şeytani bir soğuklukla parladı, bakışlarıyla karşılaşanların omurgalarına ürperti göndererek onları yerlerinde dondurdu.

Canavarlar, onun yaklaşımına daha da vahşice kükredi, aralarında dolaşırken kendilerini bir çılgınlığa sürüklediler. İlerledikçe, korkutucu rüzgar bıçakları ona eşlik etti, varlıklarını duyurmadan etleri keserek geçti.

Ayaklarının altında, gölgesi daha karanlık bir şeye dönüştü—kendi hayatı olan saf karanlığın bir tekilliği.

Karanlık, dişli dikenler gölgelerden fışkırarak, canavarları her yöne impale etti. Hem doğrudan karşılaştığı hem de hemen ulaşamadığı canavarlar bu gölgeli silahlara düştü.

Bu yıkıcı alan saldırısı, canavarların saflarını inceltti, kimle karşılaştıklarına bakılmaksızın.

Northern'a her yeni tehdide ulaşmadan önce değerli birkaç saniye kazandırdı. Kaçan sivillere, vahşi girdaptan kaçmak için hayati anlar sağladı.

Coliseum, onun gelişiyle birlikte bir nebze düzen kazandı. Canavarlar artık ona odaklanmıştı, savaş alanındaki en tehlikeli tehdidi ortadan kaldırmak için sanki komut almış gibi onun pozisyonuna doğru saldırdılar.

Kuzey etrafındaki baskı arttı—tam da istediği gibi. Canavarlar öfkesini ona odaklarken, sıradan insanlar ve öğrenciler güvenli yollara ulaştılar.

İçerideki kurtulanları toplayan eğitmenleri görmek, ona bir rahatlama hissi verdi.

Ancak canavarların sayısı sadece arttı. Etrafını cömert alev dalgalarıyla yıkarken, yaratıklar daha da çılgınca tepki vererek, onu yakalamak için ateşli engeli aşmak pahasına alevlerin içine daldılar.

Ona doğru akın eden canavarların sayısı, onların kaba saldırılarının bile dikkatini tam olarak gerektirecek kadar tehlikeli hale gelmesine neden oldu.

Ancak bu onun tek zorluğu değildi, en acil olanı da değildi.

Gerçek sorun, her iki klon üzerinde kontrolü sürdürmekte yatıyordu. Savaş alanı dağınık düşmanlarla geniş olduğunda, hareket etmek kolaydı.

Şimdi, canavarlar bir pincer saldırısı gerçekleştirirken ve üzerindeki baskın kalabalık sadece ona odaklanmışken, kontrolünün hassas dengesi sinsi bir şekilde elinden kaymaya başladı. İçinde bir hayal kırıklığı birikiyordu.

Burada küçük bir yanlış adım, orada bir tereddüt—kılıcının hedefine ulaşmasını engelliyordu. Tek güvenilir müttefiki, acımasız alevler oldu.

Ancak bu alevler bile yetersiz kaldı, canavarlar korkunç bir güçle ateş duvarını delip geçerken, keskin dişlerin okları gibi, kaslı vücutlarıyla fırlatılıp savunmalarını delip geçiyorlardı.

Hareket etmeye çalıştı, zihninde oluşan saldırıları gerçekleştirmekte zorlandı. Konsantrasyonu parmaklarının arasından su gibi kayıp gidiyordu, bu da hayal kırıklığını artırıyor ve geriye kalan az kontrolü daha da yok ediyordu.

Sonuçlar her iki yerde de kendini gösterdi. İki Kuzeyli geri adım attı, acımasız canavarlara karşı toprak kaybettiler.

Bu arada, kalabalık daha da büyüdü, yarıktan bir barajın patlaması gibi akarak, tüm arenayı sel gibi kapladı.

Arenayı dolduran tek olumlu şey: şimdi orada bulunan insanlar, klanlardan ve akademiden Drifter'lardı, hepsi umutsuz bir savaş içindeydiler.

Korkunç gerçek: sayıca umutsuzca azdılar. Onları bekleyen tek şey, tamamen yıkıcı bir yok oluştu.

Hatta Esrarengiz Kahraman Paradoks bile bu felaketten onları kurtaramazdı.

Yine de Paradoksun kendisi mücadele belirtisi göstermedi. Gücü korkutucu, son derece güçlüydü. Yumrukları, canavarlara çarptığında, geride sadece patlayan et bırakıyordu.

Bir bacağını yere vurduğunda, zemin sarsıldı ve devasa taş parçalarıyla patladı. Canavarlar sendeleyerek, kaos içinde ayakta durmakta zorlandılar.

Bu, savunuculara bir anlık nefes alma fırsatı sağladı—ama sadece bir an.

Savaş hatları, canavarların ağırlığı altında çökmeye başladı ve daha da kötüsü, Paradoks sendelemeye başladı.

Bazen sersemlemiş, şaşkın görünüyordu. Diğer zamanlarda, eylem anında donakalmış, bir heykel gibi duruyordu—sanki ölüm onu ayakta iken almıştı.

İzleyenler, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anlayabiliyordu. Bu endişe verici işaretlerin her biri, savunucuların zaten kırılgan moraline bir çivi daha çakıyordu.

Kuzey, Gece Korkusu vizörünün altında yüzünü buruşturdu.

“Tamam... biraz daha ileri gidelim.”

İki klonun bilincini kontrol altında tutmaya çalışırken, Northern zihninde baskı sıkışmasının arttığını hissetti. Harekete geçmesi gerekiyordu—şimdi.

Bu, aynı anda iki farklı kişi olma konusundaki ilk denemesiydi; her biri farklı davranarak aşırı zorluklarla karşı karşıyaydı. Bu baskı, odaklanmasını zorlaştırıyor, onu ikiye bölmekle tehdit ediyordu.

Sadece bir seçenek kalmıştı.

Esrarengiz Paragon'un yanında, Northern Boşluk Gücünü uzattı ve onu yuvarlak bir duvar gibi sarmasına izin verdi.

Erimiş Damarda Northern, çırpınan canavarları uzak tutan görünmez bir bariyerle çevriliydi. Canavarlar, kendi türlerine aldırış etmeden, delirmiş bir çılgınlıkla birbirlerine tırmanıyor ve parçalıyordu. Gözleri, aralarındaki adamı öldürme konusunda tek bir öfkeli kararlılıkla yanıyordu.

Görünmez duvar sadece öfkelerini daha da körüklemiş gibi görünüyordu, ulumaları bir ateş noktası yükseliyordu.

Diğer bilinci artık sabit bir pozisyonda güvence altına alındığı için, Northern Gece Korkusu Northern'a odaklandı. Kaos veya Boşluğa başvuramazdı. Bu yüzden yeteneğini daha da ileriye taşıyacak, başarabileceği şeylerin çıtasını yükseltecekti.

Northern nefesini verdi, dudaklarından bir fısıldama kaçarken yaratıklarla savaşıyordu. Kılıcı havayı kesiyordu, ancak önündeki yol o kadar dağınık ve daralmıştı ki tarzı serbestçe akamıyordu. Kılıç, kaosun etrafında olmasına rağmen, ölümcül melodisini söyleyen kolunun bir uzantısı gibi hissediliyordu.

Ayaklarının altında karanlık, dökülen mürekkep gibi birikiyordu. Bu onun gölgesi değildi—bu, [Eclipse Korkusu]nun benzersiz tezahürüydü. Doğadan ayrılmış bir gölge, yalnızca kendisi için ve kendisi tarafından var olan, karanlığın yalnız bir bekçisi.

Gölge, sıvı gece gibi kalınlaşıp dalgalanarak, koşan canavarların altında yayılıyordu, onların gölgelerini dolduruyor ve giderek daha geniş bir alana ulaşıyordu. Genişledikçe, Northern'ın mekansal farkındalığı, verimli toprağa kök salan kökler gibi derinleşiyordu. Eclipse Korkusu, algının bir taşıyıcısı gibi işlev görüyordu, doğal duyularını sınırlarının ötesine artırıyordu.

Bu yeni farkındalık, savaş alanının daha net bir resmini ve karşısındaki korkunç şansları çiziyordu.

Eclipse Korkusu yalnızca yakın zamanda kopyalanmıştı—ve o da sadece bir Usta tarafından—Northern'ın seçenekleri sınırlıydı. Boşluk özü ile zenginleştirilmiş olmasına rağmen, yetenekler hala istediği etkinlikten yoksundu.

Örneğin, gölgenin yarıçapı yalnızca bu kadar uzanabiliyordu. Öfkeli canavarlardan önemli bir kısmını kapsamasına rağmen, arenanın kendi tarafını rahatsız edenlerin yarısından azı karanlığına yakalanmıştı.

Zemin, canavarların muazzam gücü altında çatladı ve parçalandı, her gürültülü ayak sesi yerin titremesine neden oluyordu. Onları kontrol altına alma çabası, sadece kararlılıklarını artırıyormuş gibi görünüyordu, sanki bir ateşi yağ ile söndürmeye çalışmak gibiydi.

Northern her zaman aşırı sayıda canavarla dolu yarıklardan nefret etmiştir. Tamamladıkları dokuzuncu seviye yarık, birçok canavara sahipti, ancak bu kaosa kıyasla, o sayı aniden önemsiz görünüyordu.

Ancak dokuzuncu katman yarığı farklı bir zorluk sunmuştu - o canavarları öldürmek inanılmaz derecede zordu. Northern, kendisi ve Paragon Raizel dışında hiçbir Drifter'ın bir tanesini bile öldürebildiğinden şüphe ediyordu.

Bu yaratıklar, girdap sıralarında olmalarına rağmen, ortadan kaldırılması nispeten daha kolaydı. Yine de, "daha kolay" burada tehlikeli bir kelimeydi. Diğerleri açıkça zorlanıyordu, yüzleri bu ölüm arenasında hayatta kalmak için savaşırken gerginlikle çizilmişti.

Eğer herhangi bir grup zorlanan kalabalıktan ayrılıyorsa, o da Sığınak temsilcileriydi. Koordinasyonları su gibi akıyordu—bir savaşçı, bir Maelstrom ile o kadar uzun süre meşgul oluyordu ki, diğerinin çatışmaya katılması için yeterli zaman tanıyordu ve iki kişi yetersiz kaldığında, üçüncüsü sorunsuz bir şekilde devreye girip öldürücü darbeyi indirmek için geliyordu.

Yöntemleri kaosun içinden cerrahi bir hassasiyetle geçiyordu. Sadece üzerlerinde baskı oluşturan aciliyeti değil, aynı zamanda kendi güçlerinin sınırlarını da anlıyorlardı—bu, savaşta nadir ve değerli bir nitelikti. Northern, disiplinlerinin kaosun ortasında parlayarak dikkatini çekmesine engel olamıyordu.

Helena bile canavarlara karşı kendi yolunu açıyordu, kendisi bir doğa gücüydü. Siyah çubuğuyla gölgeli kıvılcımlar saçarak, canavarlar kalabalığında dans ediyordu, bir kalp atışından fazla durmadan.

Hareketlerindeki ham güç, onunla diğerleri arasındaki uçurumu çok şey anlatıyordu. Küçük boyu ve görünüşte kırılgan yapısına rağmen, attığı her adım ayaklarının altındaki zemini çatlatıyor ve darbeleri, kendi boyunun iki katı olan canavarları geri savuruyordu sanki bir kuşatma kulesiyle vurulmuş gibi.

Canavarların tek bir hedefe yönelme eğilimi, savaşçıların avantajına çalışıyordu, bu da onların çabalarını odaklamalarına olanak tanıyordu, aşırıya kaçmadan. Yine de, ortada sıkışıp kalan Kahraman Paragon için endişe, darbeler arasında yüzlerinde belirdi.

Birlikteki güçleriyle ilerleme kaydediyorlardı—fark küçük olabilir, ama Northern her düşen canavarı kılıçlarına minnetle karşılıyordu.

Sesini, savaşın gürültüsü arasında zar zor duyulacak şekilde fısıldadı.

"Tamam şimdi..."

Gölgelerin toplandığı yerden, Northern karanlığa doğru uzandı sanki bir kuyuya dalıyormuş gibi ve bir şey çekmeye başladı.

Buz.

Ama bu buz doğanın tasarımına meydan okudu. Obsidyen siyahı ve cam gibi, etrafındaki aydınlatmayı yansıtmak yerine içe çeken kötü niyetli bir mor ışıkla parlıyordu.

İlk parçayı karanlığın kollarından çekti ve bileğini bir çırpıda hareket ettirerek en yakın canavarı çenesinden deldi. Buz, kafasının tepe noktasından donmuş bir zalimlik çeşmesi gibi fışkırdı.

Yaratık yerinde dondu, hareketleri yavaşladı. Arena hala kaotik bir savaş senfonisiyle gürlerken, bu tek canavar Northern'ın görüş alanında öne çıktı, gelecekte olacakların bir tuvali oldu.

Buz titredi, sonra dönüştü. Siyah kristal dalları canavarın boğazından korkunç bir hızla sarmaladı, sadece yutak boyunca değil, tüm vücuduna parazitik bir ağ gibi yayıldı. Donmuş uzantılar, içten ölçekli deriden fışkırarak canavarı havaya kaldırdı—korkunun açığa çıkacağını ilan eden grotesk bir ödül.

Gece Korkusu zırhının miğferinin arkasında, Northern'ın dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü, dişleri yaratıcısının mor ışığında parlıyordu.

'Bu bir başarı.'

Kelimeler zihninde yankılanır yankılanmaz, arenada korkunç bir titreme koptu. Gölgeler patladı, etrafındaki canavarlara acımasız bir hassasiyetle dalan obsidyen buz patlaması doğurdu.

Yıldırım hızında bir kristal mızrak ağı, bir veba gibi yayıldı, asla durmadan, asla tereddüt etmeden. Gölgelerdeki kök noktasından dışa doğru dallanarak, et ve kemiği kağıt gibi yırtarak ilerledi. Her dişli parça bir diğerine bağlıydı, yanıcı bir hızla genişleyen bir ölüm ağı oluşturuyordu.

Tek bir kalp atışında, Gece Korkusu Northern'ın durduğu arenanın bölümünde ürkütücü bir sessizlik bastırdı. Diğer yerlerden gelen sesler hala devam ediyordu ama şimdi uzakta, hemen çevresindeki canavar çığlıkları ve savaş naralarının aniden yokluğuyla boğulmuş gibi görünüyordu.

Gözlüğünün yanıcı mavi alevleri, yavaşça bakışını kaldırıp yaptığı işe göz attığı an, bir anlığına parlayan yıldızlar gibi parladı.

Her şey zamanda donmuş gibi duruyordu. Tüm hareket durmuştu, canavarlar son anlarında - arenanın sert ışığı altında kötü niyetli bir güzellikle parlayan buz dikenleri ağı tarafından çeşitli şekillerde impale edilmiş halde - donakalmıştı.

Onun önündeki manzara, Roma gibi birinin bile solgunlaşmasına, kusmasına ve midesindekileri boşaltmasına yetecek kadar korkunçtu. Northern daha önce böyle bir durumda bulunmuştu... bir kez.

Ama şimdi, sadece donmuş çölüyle eşleşen soğuk bir boşlukla dolu bakışlarıyla izliyordu.

Çevresindeki kan dondurucu kıyım onun eseriydi.

Onun yaratımı.

Kuzey duraksadı, önündeki manzarayı birkaç kalp atışı boyunca içselleştirdi.

Bunu sevdi.

Ne kadar çılgınca görünse de, gerçeği inkar edemezdi. Önünde yatan çarpık güzellik, içinde karanlık bir şeyleri uyandırıyordu.

Kuzey, büyülenmiş bir şekilde on iki saniye boyunca baktıktan sonra, mırıldandı.

"Yani, Kaos ve Boşluğa bağımlı olmadığımda bunu yapabiliyorum."

Yeteneklerinin erişimi yalnızca hayal gücüne kadar uzanıyordu—hiç ihtiyaç duymadığı için neredeyse hiç keşfetmediği geniş bir alan.

Kaos ve Boşluk o kadar kusursuz silahlar olmuştu ki, her şey onların önünde çökmüştü. Northern, içgüdüsel olarak diğer yeteneklerini bu güçlerin yalnızca destek direkleri haline getirmişti.

Oysa durum tam tersi olmalıydı.

Şimdi, Kaos ve Boşluk'un onu düşmanlarından daha hızlı tüketme tehdidiyle karşı karşıya kaldığında, Northern, yeteneklerinin sınırlarına itildiğinde ham güzelliklerini keşfetti.

Bu sahneyi hafızasına kazıdı. Bu, Kaos veya Boşluktan bağımsız yeni bir yolun temeli olacaktı.

Bu, Koll'un planladığı her neyse onunla savaşmanın anahtarı olabilirdi.

Bunun Koll'un tüm planı olduğunu düşünmek için bir aptal olurdu. O her zaman yarıda durmazdı—her zaman daha karanlık, daha kötü bir şey planlardı.

Northern, kendi önlemlerine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şimdi başlamalıydı.

Gece Korkusu miğferi hızlı bir hassasiyetle geri katlandı, geriye sadece başını taçlandıran küçük şeytani boynuzlar kaldı.

Northern'ın zeytin rengi yüzü savaşın izlerini taşıyordu. Miğferin arkasında gizli olmasına rağmen, cildi yıpranmış görünüyordu—çok ince gerilmiş, hava koşullarına maruz kalmış deriye benziyordu.

O, Illusioned Hefter'ı geniş bir yayla savurdu ve yolunu tıkayan canavarı kesip geçti. Kan, mor bir yağmur gibi fışkırarak etrafını boyadı. Ardından, yay gibi gerilen kaslarıyla kendini gökyüzüne fırlattı.

Canavarlar denizinin üzerinde süzüldü, cesetlerin karmaşasının ötesine inmeden önce gölgenin sınırını keserek geçti.

Eclipsing Dread'in erişimindeki yaratıklar bile kaçamadı—yerin üzerinde aç gözlü parmaklar gibi yayılan acımasız buz tarafından hepsi katledildi.

Bu kasıtlıydı. Northern, FrostHeart'ın yeteneklerinden birini—[Frigid Nova]—bir iletken olarak kullanmayı planlamıştı ve bu, buz dikenlerinin patlamasını tetikliyordu.

Ama yeteneği Eclipsing Dread'e dokuduğunda, daha güçlü bir şeyin uyanmakta olduğunu hissetti. Tam bir yok oluşu fısıldayan bir şey.

Bu yüzden ilk buz tentakülünü dışarıya uzattı ve onu bir prototip olarak kullandı.

Eclipsing Dread, kendi yasalarına itaat eden bir gölgeydi. Sınırları içinde, Northern mutlak kontrol sağlıyordu. Çekirdeğinde, bu yasalar tek bir iplik etrafında dokunmuştu—dehşet.

Gölgeyi sevinç veya rahatlık amaçları için bükemezdi. Böyle bir manipülasyon, onun doğasına tamamen aykırıydı. Karanlıkta gelişen bir düşmanla yüzleşmek, boğulurken suyla savaşmak gibi zorlu bir mücadele olacaktı.

Ama Northern'ın cephaneliğinde sadece gölgelerden daha fazla silah vardı.

Eclipsing Dread'in benzersiz özellikleri, Frigid Nova'yı sonsuz bir şekilde zincirleme imkanı sağladı, aynı yıkıcı yeteneği bir kalp atışı kadar kısa sürede tekrar tekrar kullanabiliyordu. Buz dikenleri, donmuş bir canavardan çıkan dişler gibi yerden fışkırarak kalabalığı parçalayarak, canavarlar ordusu hareketsiz kalana kadar devam etti.

Planı mükemmel bir şekilde çalıştı—ama ağır bir bedel ödendi. Boşluk özü hızla tükendi, bir rezervuar kurudu.

Kuzey bu sorunu çoktan çözmüştü, ya da öyle düşündü. Çözümünün sadece geçici olduğunu anlamak, ağzında ekşi bir tat bıraktı.

Sonsuz bir öz akışı arzuluyordu.

Teknik olarak, bir tane vardı.

Sadece, ruhunun derinliklerinde bulunmasına rağmen, doğrudan içine akmıyordu.

'Ne garip bir şey söylemek...'

Kendinin bir kopyasını ruhunun içine yerleştirmek zorunda kalmıştı, varlığının derinliklerinden fiziksel formuna yetenek çeken ilkel bir boru hattı oluşturmuştu.

Şimdi fark etti ki, rahatsız edici bir kavramdı. Kendine bilinçli bir şekilde cerrahi müdahale yapmak gibiydi.

Ama bunlar, Boşluk ve Kaos'un, ezici güçleri karşılığında talep ettiği tuhaf uzlaşmalardı.

Güzel yıkıma son bir bakış atarak, Kuzey kendini ileri fırlattı, havada bir ok gibi keskin bir şekilde ilerledi. Dağılmış canavarlar—aldıkları cesetlerin üzerinde eğilmiş—yemeklerini yarıda bıraktı ve ona döndü.

Hemen. Hepsi birden. Sanki sessiz bir komuta yanıt veriyorlardı.

Korkunç yemeklerini terk ettiler ve Northern'a doğru saldırdılar.

Onların geldiğini hissetmişti. Usta bir hassasiyetle kılıcını uzattı ve bıçağının yavaşça görünmez hale geldiğini izledi.

Bu görünmez silah ile donanmış olan Northern, canavarlar yaklaşırken geniş bir yay çizdi. Mor kanları, görünmeyen kenarının önünde çökerken havayı yoğun damlalarla boyadı.

Kısa süre içinde, arenanın karşı tarafında, kopyası olan Molten Vein Northern'ın düşman sayısının büyük bir kısmı içinde sıkışmış olduğu yere katıldı.

Bu formda, Northern diğer benliğinin sahip olduğu geniş yetenek yelpazesesine sahip değildi. Ama sahip olduğu şey güçtü.

Devasa güç.

Ve diğer benliğinin desteği.

Artık sayılarının ezici baskısından kurtulmuş bir Northern ile, her iki formu aynı anda yönetebileceğini hissetti.

Zihni bu çabayla acıyordu—iki bedeni kontrol etmenin zihinsel yükü, beklediğinden daha zorluydu. Konsantrasyonunun kaybolma tehdidiyle alnında terler birikmeye başladı.

Ancak bu tehdidi, şehre sızmadan önce kontrol altına alması gerekiyordu. Daha fazla canavar kaçınılmaz olarak yarıktan çıkacaktı.

Ancak bunlar hakkında endişelenmiyordu. Verulania felaket derecede yetersiz olmadıkça, takviyelerin zaten onlara doğru koşuyor olması gerekiyordu.

Krallık, kendi güçlü Driftçileriyle övünüyordu. Prensleri korkutucu, generalleri—birçoğu Bilgelerdi—çocukken duyduğu efsanelerin malzemesiydi.

Onlar arasında en dikkat çekeni, krallığın tek Düküydü—kralın çocukluk arkadaşı. Ona Öne Çıkan Bacak deniliyordu.

Kuzey, bunun aslında onun gerçek adı olduğunu düşündü. Adamla hiç tanışmamıştı—sadece portresini görmüştü—ama Öne Çıkan Bacak, tehlike tehdit ettiğinde her zaman ilk gelen olmuştu. O, ulusun kahramanlığının somutlaşmış haliydi.

Verulania'nın güçlü figürlerinden herhangi biri ortaya çıkacaksa, o olacaktı.

Her neyse, askerler yakında gelecekti. Durum yönetilebilir hale gelecekti.

Ve eğer bu olmazsa? Eh, Verulania için en iyisi, kendi kanlı sokaklarını korumanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaklardı.

Kontrol ve denge Northern'ın ellerine geri dönerken, Esrarengiz Kahraman Paladin yeniden hareket etmeye başladı. Sanki sadece kısa bir dinlenme yapmış gibiydi. V şeklindeki yarık vizörü, bir volkanın derinliklerinden yayılan ısı ışığıyla yeniden canlandı.

Sonra bir bacağını kaldırdı. Hareket sıradışı, dikkat çekmeyen, ne olacağını belli etmeyen bir hareketti. Ama kaldırdığı ayağını yere çarptığında...

Dünya sarsıldı.

Bir sismik dalga merkezden fırladı ve korkunç bir güçle yol aldı, etinin tadını almak için çaresizce bekleyen tüm canavarı geriye doğru havaya fırlattı.

Hepsi, dayanmayı umamayacakları bir güce karşı çaresizce uçup gitti.

Bu anda, Gizemli Paragon avantajını yakaladı ve amansız bir kararlılıkla ileriye doğru ilerledi. Hava dağılmış gibi görünüyordu; Gizemli Paragon, havadaki canavarlara doğru fırlarken, zaman sanki yavaşlıyordu, siyah mürekkep ve dans eden alevler gibi hareket ediyordu.

Elleri fırladı ve bir canavarı ezdi, darbe, zavallı yaratığı gökyüzünde roket gibi fırlatacak bir şok dalgası yaydı, birkaç diğerine çarparak onları da şiddetli yolculuğuna sürükledi.

Hepsi hâlâ düşüyordu, ama akıllarını toplayamadan, Gizemli Paragon onlara çoktan ulaştı.

Her bir darbenin arkasındaki ham güç, onun ince zarafetini çelişkili kılıyordu. Kalın, dişli zırhına rağmen, bu güç daha büyük, hantal bir bedeni işaret ediyordu.

Bu çelişki, izleyicilerin onun varlığının gerçek doğasını anlamasını imkânsız hale getiriyordu. O bir Paragon olmalıydı! Başka bir açıklama yoktu.

Gizemli bir Paragon!

Bir Kahraman!

[Titan'ın Gazabı] yeteneklerinin temelde iki kategori olması oldukça üzücüydü. Bunlardan biri ona gök gürültüsü gibi bir güç kazandırırken, diğeri çevresini ezip geçiyordu.

Ancak bu iki kategori, onun için bir süredir fazlasıyla yeterli olmuştur. O, bir Yükselen olduğunda, muhtemelen bir Paragon da olabileceği anda büyük bir destek alacaklardı. Gerçek bir Paragon.

Northern, her saldırıyı başlatmadan önce hasar ölçeğini de dikkate almak zorundaydı. Örneğin, Earthbreaker, arenanın tüm manzarasını parçalayabilecek ve her şeyi alt üst edebilecek bir yetenekti.

Kalesi temsilcilerine kendilerini koruyacaklarına güvenebilirdi, ancak eğitmenler veya çaresizce savaşan diğer iyi kalpli insanlar için aynı şeyi söyleyemezdi.

Bu yüzden, dikkatli bir şekilde kullandı.

Ayrıca, genellikle olduğu gibi öz ile dikkatsiz olma lüksüne de sahip değildi.

Ve takviye gelene kadar biraz daha dayanmak zorundaydı.

Neyse ki, güvenebileceği iki tane kendisi vardı, bu yüzden belki de işler o kadar kötü değildi. Onun için asla kötü olmamıştı. Her zaman endişelendiği tek şey diğerleriydi.

Gizemli Paragon, miğferinin arkasında sinirli bir şekilde dilini ısırdı.

'Ne zamandan beri insanlara önem vermeye başladım.'

Daha da korkutucu bir güçle ileri fırladı, bir el ile hamayı zahmetsizce kaldırdı ve yere vurdu.

Yer tamamen şiddetle parçalandı. Devasa taş parçaları dışarı fırladı, ama daha uçup gitmeden, onun çekici havada vızıldayarak geri dönmesiyle en büyük enkaza tam zamanında vurup parçalamıştı—sanki her şeyi önceden planlamış gibiydi.

Şimşek çatladı ve taşın içine, içeri zorla giren bir yozlaşma damarı gibi daldı. Her şey yavaş hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ama aslında, dizi göz kamaştırıcı bir hızdaydı—çıplak gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı. Taş, dışarı dans eden acımasız şimşek iplikleriyle çatladı ve birkaç canavara aç gözlü, elektrikli tentakullar gibi yapıştı.

Şimşek kıvılcımlandı ve Enigmatik Paragon, tek bir akışta saldırı yaparak, çekici tekrar kaldırdı ve gürültüyle aşağı indirdi.

Çarpmanın sesi yankılandığında, canavarlar parçalara ayrıldı. Mor kan havaya fışkırdı ve her şeyin ve herkesin üzerine yağdı.

Bu manzara birkaç nefes kesici ses çıkardı. Birçok kişi, bu katliamın korkunç güzelliğini görmek için savaşlarını bile durdurdu.

Enigmatik Paragon korkunçtu, evet, ama onun korkunçluğu hem sanat hem de yaratıcılık taşıyordu.

Belki de o, savaş için değil, tuval için daha çok yaratılmıştı. Yine de, savaşını, çekicinin vahşiliği için kişiselleştirilmiş bir tür tuvale dönüştürmeyi başardı.

Ama savaş alanının başka bir yerinde, farklı bir tarzda başka bir acımasız ve yaratıcı katliam gelişiyordu.

Öğrenci, buz ve ateşin ikili bir iziyle hareket ediyordu. Kötü, ateşle yakan alevler, onu yaşayan bir pelerin gibi sarıyor ve her hareketle canavarlara saldırarak, açlıkla sarhoş olmuş gibi onları yutuyordu.

Ayak tabanlarından, buz mızrakları fırladı ve anında canavarlara saplandı.

Arkasında, kıvrımlı bir gölge sürekli olarak canavardan canavara sürünüyordu.

Her seferinde gölge bir yaratığın altına toplandığında, canavar yerinde donup kalıyor ve bir kalp atışı sonra şiddetle titremeye başlıyordu.

Eclipsing Dread'in temel amacı tam olarak bu korkuyu iletmekti. Boşluk özü aracılığıyla yönlendirilen bu yeteneğin, Northern onlara ulaşmadan önce canavarların zihinlerini parçalama yeteneği asla abartılamazdı.

Aslında, Northern bunu savaşın bu kadar yönetilebilir ve görünüşte kolay hale gelmesinin birincil nedenlerinden biri olarak belirleyebilirdi.

Birçok kişi onun bakış açısını paylaşmayabilir, çünkü "kolay" tanımı oldukça görelidir. Çok az kişi onun standartlarıyla uyumlu olurdu.

Ancak o, oldukça iyi vakit geçiriyordu.

Kılıcı, vurduğu her yerde başları toplarken ateşli bir şekilde şarkı söylüyordu.

Yaratıkların pullu derisi sertti, ama efsanevi bir nesneye dayanacak kadar sert değildi.

Ve savaş, iki perspektiften bakıldığında, daha fazlasını yapıyordu. Northern, sanki bir şey—öz damlaları gibi—yavaşça ruhuna birikiyormuş gibi hissediyordu.

Ne kadar çok hareket ederse, bu damlalar o kadar birikiyordu. O ve diğer benliği savaşa devam ettikçe, derin bir şeyin temeli—damla damla—toplanıyormuş gibi görünüyordu; geniş bir okyanus oluşturmayı bekliyordu.

Ne zaman olacağına gelince, bunu bile bilmiyordu.

Elbette, önce gerçekten ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Ancak Northern zaten bir ipucu almıştı.

Bu, Omniform'un ikiz yetenekleriyle ilgiliydi. Değişim Şeytanı ona sürekli dönüşüm durumuna bir kapı açarken, Taklit Şeytanı o kapının somutlaşmış haliydi.

Şeyleri yeterince uzun süre gözlemlediğinde, onların özüne bakabiliyor, onları alışılmadık şekillerde anlayabiliyordu. Bu genellikle savaş sanatlarıyla işe yarıyordu, ancak bu çatışmada ince bir kayma meydana geliyordu.

Farklı iki perspektiften dövüşü gözlemlemek, Northern'ın—uzun bir aradan sonra—canavarların savaş sanatlarını gerçekten fark etmesini sağladı.

Canavarların savaş sanatlarına sahip olduğunu inkar edecek kadar aptal değildi; kendisi de birinden öğrenmişti.

Ancak Northern, Gece Korkusu'nun öğretilerini çoktan terk etmiş ve bunun yerine Kaos yolunu benimsemişti.

Şu anda başına gelen, gerçek özünün yeniden düzenlenmesi, yeniden ifade edilmesiydi.

Omniform'u bu canavarların savaş tekniklerinin gerçek doğasını anlamak için ne kadar çok kullanırsa, kendi özündeki örtünün sabah sisine benzer şekilde çözülmekte olduğunu o kadar çok hissediyordu.

Öyle ki Northern, bir canavardan diğerine geçerken, kesilmiş uzuvlar ve fışkıran kan bırakarak akarken kendini sorgularken buldu.

Her zaman Kaos sanatının ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ancak canavarların delilikleri ve çılgınlıklarıyla kaos yarattıklarını görmek, Northern'ın savaş sanatının doğasını sorgulamasına neden oldu.

Elbette, kendi kaosu daha rafine ve kontrollüydü. Kaos Gözleri ile çevreyi—hatta zamanı bile—kullanarak kendisi için istismar edebileceği kaos ceplerini yaratabiliyordu.

Ancak daha önce, ve kesinlikle şimdi, kaosla her zaman bir bıçak sırtında yürümüştü; bu tehlikeli denge, savaş sanatının özünü oluşturuyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, o savaş sanatının ilerlemesi bir süre duraklamıştı.

Kuzey, şimdi ikili bilinç aracılığıyla kaosun doğasını daha iyi kavramaya başlamıştı; her iki perspektiften gözlemlediklerini düşünüyordu.

Savaş tarzı kaos sanatı olarak kalmıştı, Enigmatik Paragon olarak bile. Sadece kullandığı silaha uyum sağlamak için yeniden dokunmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde, çekiçle daha zarif gümüş kılıçtan daha yıkıcı olduğunu kanıtlamıştı.

Elbette, "her ikisiyle düşünmek" tuhaf bir kavramdı, çünkü aynı zihin kalıyordu. Omniform, onu ikiye ayırmasına yardımcı oluyordu.

Temelde, farklı açılardan aynı soruyu düşünüyordu—bir perspektif, Kaos sanatını hızlı ve hassas kılıçla inceleyerek, sanatının evrimini canavarlara saldırırken gösterdikleri vahşi öfkeyi inceleyerek öngörüyordu.

Diğer perspektif, Kaos sanatını ezici çekiç ve devasa güç lensinden değerlendiriyor, aynı şekilde canavarları ileriye taşıyan aynı acımasız çılgınlığı analiz ederek sanatının geleceğini tahmin ediyordu.

Ve her iki yaklaşım da Kuzey'in asla mümkün olduğunu hayal etmediği muazzam bir atılımı tetikliyordu.

Bu yüzden, savaş devam ederken, zaten şunu fark etmeye başlamıştı…

Kaos Sanatı, benimsemesi gereken bir savaş tarzı değildi.

Çünkü o yolun sonunda yalnızca bir varış noktası vardı...

Delilik.

Northern, Molten Vein'in miğferinin arkasında kaşlarını çatarken, içindeki farkındalık kristalleşti.

'Aptal. Ne bekliyordun?'

Kaos'un başlangıcından beri vurgulanan şey buydu.

İnatla kenarda durabileceği sınırlı bir zaman vardı. Eğer büyüme arıyorsa, hareket etmeliydi.

...Deliliğe bir adım daha yaklaşmak.

Örneğin Koll gibi.

Ancak Northern, bunun daha iyi farkındaydı.

Delilik ve Kaos, ya da Boşluk—bunlar onun gerçek doğası değildi.

O bir Taklitçiydi, şekilsiz, isimsiz bir ruh, varoluşu her şeyi yansıtmak ve taklit etmekti.

'Lanet olsun...'

Böylece, Northern bir sökme işlemi başlattı.

Kuzey, Kaos Sanatı'nı çözmenin sadece birkaç savaştan daha fazlasını gerektireceğini iyi biliyordu. Unutmak, öğrenmekten daha zor olduğu kanıtlandı - zihin için korkunç bir süreç, ya da belki insanlar bunu sadece abartıyordu.

Her halükarda, bunu öğrenmek üzereydi.

Yapması gereken ilk şey, Kaos Sanatı hakkında öğrendiği her şeyi, en baştan, ilk adımından itibaren çürütmekti.

Kuzey, savaşta hareketlerini değiştirirken ince bir değişim hissetti. Odak noktası, düzensizliği istismar etmekten, önünde şarj eden canavarların çılgınlığını yansıtmak için kaydı.

Stili aniden daha kaotik hale geldi. İzleyen herkes, niyetlerini anlayan biri, onun ulaşmayı hedeflediği şeyin tam tersini yaptığını düşünecekti.

Yine de Kuzey, bu ayarlamaları ortaya çıkarmanın garip bir şekilde kolay olduğunu buldu - önce zihninde, sonra da eylemlerinde daha da fazla. Belki de Şekilsiz'den kazandığı savaş zekası ile Kaos Sanatı'nın iç içe geçmesi, geçişi neredeyse doğal hale getiren şeydi.

Ama bunların hepsi hiçbir şey ifade etmiyordu. Zekasının savaş adaptasyonlarını kolaylaştırıp kolaylaştırmadığı ya da savaş sanatında yaratıcılığı ateşleyip ateşlemediği Northern için önemli değildi.

Kaos Sanatı gitmeliydi.

Uzun ve zorlu bir süreç olacaktı, ama bir tek adımla başladı—bir adım attı, bir ayağını aniden öne iterek kılıcıyla saldırdı ve acımasız bir yukarıdan aşağıya vuruşla yaratığın kafasını ikiye böldü.

Bıçak kafatasının içinde bir yere saplandı, ama Northern'ın bacakları durmadı. Zırhlı çizmeleri aşağıdan yukarıya doğru vururken, aynı anda görünmez kılıcı çekip canavarı açılmış ağzından içeri soktu.

Başka bir canavar yanına çarptı, ama boşluk gücü etrafında görünmez bir zırh gibi parladı. Döndü ve canavarın üzerine temiz bir aşağıya doğru kesik attı, onu mor damlacıklar içinde geriye savurdu.

Northern öne atıldı ve görünmez kılıcı canavarın göğsüne sapladı, tüm bedenini yukarı kaldırdıktan sonra üzerine doğru saldıran diğer canavarın üzerine çarptı.

Canavarlar ona acımasızca saldırdı ve o da onlara eşit bir yoğunlukla karşılık verdi—zihni mükemmel bir odaklanma ile kilitlenmişti, onların vahşetini hesaplanmış bir hassasiyetle, çılgınlıklarını ise soğuk bir öfkeyle dengeledi.

Kısa bir sürede iyi bir ilerleme kaydedildi, ama belki de "kısa süre" kelimelerin anlamını esnetiyordu.

Northern, görevine o kadar derinlemesine dalmıştı ki zaman fark edilmeden geçti.

Drifters tutuşlarını kaybetmeye başladıkça, yarıktan hala canavarlar akıyordu, Northern'ın varlığı onların görevini on kat daha kolay hale getirmişti. Baş etmeleri gereken birkaç yaratık, başa çıkılması zor hale geliyordu.

Birçoğu nefes almakta zorlandı, hareketleri yavaşladı çünkü canavarlar onlara avcı bir kolaylıkla saldırıyordu.

Kale temsilcileri hala sağlam bir omurga olarak hizmet ediyordu—gerekli olduğunda çaresiz kurtarmalar için dalış yaparak.

Ancak, verimlilikleri bir zamanlar olduğu kadar büyük ölçüde azalmıştı.

Ve hala canavarlar yarıktan akıyordu—şükür ki, sadece girdap sıraları olarak.

Kuzey, dişlerini o kadar sert sıktı ki, metal parçalanabilirdi.

'Bu insanlar ne yapıyor?!'

Verulania takviyelerinin şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu. Askerler—tabii ki, Drifterlar—artık malikaneye girmiş olmalıydı. Öğrenci saygın bir onursal misafir olarak ilan edilmemiş miydi?

Takviyelerini ne geciktiriyordu?

Kuzey, içini kemiren bir hisle dolmuştu...

'Umarım bu...'

Zihni ona bu düşünceyle yüklenirken, Kuzey gerçekten, gerçekten, *gerçekten* bunun böyle olmamasını umuyordu.

Ana şehir saldırı altında olamazdı. Bu imkansızdı. Bu her şeyi karmaşık hale getirirdi.

Parlak altın güllerle süslenmiş yeşil bir sarmaşık, yanına doğru süründü. Bir canavarı parçalayarak havaya fırlattıktan sonra, Northern, yanında duran güzel kadına baktı. Güzelliği, bindiği sarmaşıkları bıraktığında yanına kedi gibi zarif bir şekilde indiğinde, asi ve yabancı bir nitelik taşıyordu.

"Geri çekilmemiz gerekiyor!"

Northern ona baktı, Molten Vein'in vizörü artan bir parlaklıkla pulsatıyordu.

Elbette geri çekilmeleri gerekiyordu. Durum değişiyordu—ve bu onların lehine değildi. İşlerin gidişatına bakılırsa, bu felaketi tek başlarına dindiremeyeceklerdi.

Aslında dindirebilirdi—eğer bu kadar tükenmiş olmasaydı, Void özünü cimri kullanmak zorunda kalmasaydı. Ayrıca, öğrenciler ve siviller güvenli bir yere taşınmıştı. Kendini daha fazla zorlamanın ne anlamı vardı?

Northern kadına baktı ve başıyla onayladı.

O gülümsedi, sert gözleri asi bir ışık yayarak tuhaf bir şekilde büyüleyici görünüyordu.

O, pozisyonundan uzaklaşırken, sarmaşıkları Northern'a doğru dolanıp akmaya başladı; Northern ise soğukkanlı, hesaplı bir öfkeyle kılıcını kullanmaya devam etti.

O, terle kaplı yüzünü döndürdü tam o sırada o sarmaşaklardan aşağı iniyordu.

Herkesin arkasını kollayacağım! Böylece geri çekilmek daha kolay olacak.

Kadının yüzü şaşkınlıkla parladı. Ne istediğini ona bile söylememişti, ama o zaten anlamıştı.

İsyankar yüzünde bir gülümseme belirdi ve fısıldadı

: "Eğlenceli."

Hareket halindeydi, sarmaşıklar kırık arenada sanki kendi bilinci varmış gibi kıvrılıyordu. Dengeyi mükemmel bir şekilde koruyordu—belki de ayakları bir şekilde sarmaşıklarla birleşmişti. Northern bunu anlayamadı.

Omuz silkti ve doğruldu, kendisine saldıran bir canavarın çenesine dirseğini fırlattı. Canavar geri çekilmeden önce alt çenesini yakaladı, ardından görünmez bıçağı derinlemesine soktu ve çekip çıkardı. Mor kan yüzüne grotesk desenler halinde sıçradı.

Kılıcı aşağıya doğru savurdu, viskoz lekeleri fırlatıp, bıçağı bir kez daha pırıl pırıl görünmez hale getirdi.

Sonra gözlerini ileriye dikti—soğuk, sert, sarsılmaz. Gözlerindeki mavi ışık, kötü niyetli bir yoğunlukla parlıyordu.

Bu arada, klonu canavarlar ordusunu artan, neredeyse delice bir şiddetle parçalıyordu. Çekiç, havada korkutucu yaylar çizerek, vurduğu her şeyi un ufak ediyor ve kalıntıları havaya fırlatıyordu.

Saldırıların temposu yükseldi ve neredeyse her savuruşta yer sarsılıp yarıldı. Bu, diğerlerinin bir kıskaç formasyonu oluşturup geri çekilmesi için alan yarattı, canavarlar dağınık bir şekilde duruyor, onun serbest bıraktığı tek bir korkuya odaklanmışlardı.

Yeterli değilmiş gibi, buz ve ateş mızrakları gökyüzüne yükselmeye başladı ve yıkım habercileri gibi yağmaya başladı. Her çarpma, atmosfere doğru bir patlama doğuruyordu.

Dört Citadel temsilcisi ve hayatta kalan Drifter'lar, şok ve isteksiz bir hayranlık arasında kalmış ifadelerle bakıyorlardı. Gizemli Paragon'u anladılar.

Ama o öğrenci neydi, cehennemde?

Nasıl böyle yıkıcı bir güce sahip olabiliyordu?

Kendinin her iki versiyonu canavarlara yolunu kapatıp geri çekilen gruba doğru ilerlemelerini engellediğinde, işler oldukça korkunç hale geldi.

Artık özünü korumak için fazla bir şey yapamazdı. Elbette, bu gerçeği çoktan kabul etmişti.

Şu anda istediği, özünün son kalıntılarıyla bir kapsama yaratmak ve canavarı içinde hapsedecek şekilde tuzağa düşürmekti, ta ki mantıklı biri gelene kadar.

İkizlerinin muhtemelen kaybolacağını biliyordu ve uyuyan bir bedene geri dönmek zorunda kalacaktı, ama bu sorun değildi.

Endişelendiği o kadar çok şey vardı ki, onlara takılacak zamanı yoktu.

Tek yapması gereken uyanmaktı.

Uyanınca cehennem kopacaktı.

Kuzey, Drifterlar partisinin arenanın arkasına tamamen çekildiğini doğruladıktan sonra hareket etmeyi durdurdu.

Ateş ve buz mızrakları hâlâ yukarıdan canavarlara yıkıcı bir güçle saldırıyordu. Patlamalar geniş alanda açılarak havayı yıkım ile boyuyordu. Deli bir öfkeyle ona hırlayan, kudurmuş, vahşi ağızları, yalnızca görünmez boşluk gücü engeliyle durdurulmuştu.

Kuzey'in aklında başka bir görev vardı. Başka bir şey yapılması gerekiyordu.

Diğer benliğine, balyozunun düz tarafıyla başka bir canavarı yere serdiği sırada bir göz attı.

Molten Vein Northern geriye baktı ve başını salladı. Böyle bir tuhaflığa gerçekten gerek yoktu - o aynı kişiydi. Ama Northern, her iki kişiye de farklı insanlar olarak yaklaştığında kontrol sağlamanın daha kolay olduğunu garip bir şekilde buldu.

Her iki kişiye de aynı kişi olarak yaklaştığında, kolayca aynı kelimeleri söylediler veya uyum içinde hareket ettiler. Bu nedenle, Kuzey'in her iki zihni kontrol altında tutma şekli buydu.

Gece Korkusu zırhındaki o kişi eğildi ve yere dokundu, gözlerini kapadı.

Vücudundan soğuk bir sis yayıldı. Parmaklarının toprağa değdiği noktadan itibaren, buz yayılmaya başladı, aç bir gelgit gibi ileriye doğru sürünerek—yolundaki her şeyi tüketen kristal bir enfeksiyon.

Diğer Kuzey, bir çapraz yaydan fırlayan bir ok gibi ileriye doğru atıldı, yalnızca hızı ve güçlü yapısıyla deli canavarlardan oluşan kalın bir karmaşayı yararak geçti.

Bir noktada gökyüzüne sıçradı, havada dönerken—zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, elini kaldırıp diğer Kuzey'e selam durdu. Sonra bacağını uzatarak, ölümcül, kıvrımlı bir bale sergileyen bir dansçı gibi aşağı indi.

Pat!

Yere çarptığında, tektonik titreşimler yerin içinden yayıldı ve her şey bir anda ters döndü. Zemin çatlamaya ve yarılmaya başladı, yarıklar yıkım damarları gibi yarışarak toprağı parçaladı.

Canavarlar dengelerini kaybetti ve depremin kaynağına yuvarlandı, toprak açıldıkça ezilerek tamamen yutuldular.

Tek kalan Kuzey, korkunç manzaraya soğuk bir bakış attı ve o anda çabalarını artırdı.

Daha fazla öz—büyük miktarlarda—oluşturduğu buza döküldü. Buzun akış hızı aniden üç katına çıktı.

Buz, yerde kabarcıklar oluşturarak, dev çerçevelerin, taşların ve canavarların üstünden uçarak geçti. Ayrım yapmadan her şeyi eşit bir açlıkla yutuyordu.

Buz, savaş alanında kayarak, keskin ve acımasız mızraklar oyarak, susturulması gereken her şeyi deneyimli bir suikastçının soğuk hassasiyetiyle delip geçiyordu.

Korkunç ve rahatsız edici manzara devam etti. Neyse ki, Northern bu sefer yaratılan çarpık sahnenin tek tanığıydı.

Buz, arenanın arka sıralarına kadar hızla ilerleyerek her şeyin üzerinden kayıyordu. Kenarlarda, gökyüzüne doğru fırlayarak, gökyüzünün ortasında buluşacak şekilde kıvrılıyordu.

Arena, buzdan oyulmuş dev bir kafes gibi görünmeye dönüştü. Evet, tam olarak öyleydi.

Buz sadece yüzeyde hareket etmiyordu—yer altına sızıyor ve aşağıda gizlenen her şeye acımasız dikenler fırlatıyordu.

Parlayan yarığa doğru, binlerce buz dikeni grotesk bir karmaşaya dalarak, her birinin soğuk gücünü pekiştiriyordu ve yeri bir infaz alanına dönüştürüyordu.

Hepsi, acımasız bir yoğunlukla içlerinden geçip gidecek olan bir sonraki canavar dalgasını bekliyordu.

Northern iç çekti ve ayağa kalktı, hafifçe sendeleyerek.

Ellerini silkeleyip etrafına göz attı. Soğuk, cildine sızmaya başladı. Güneş zirveye ulaşmıştı—öğleden sonra en yüksek noktasındaydı, ufuk eğrisinin aşağıya doğru inişine başlamaya hazırdı.

'Ah... cehennem.'

Kuzey yavaşça hiçbir şeye dönüşmeye başladı.

***

Bu arada, arenanın dışında, mülkün etrafındaki manzara karmaşa ve felaket içindeydi. Şu anda etraflarından hiçbir canavar geçmese de, dağınık bir halde kalmışlardı.

Yaralılar çimenlikte yatıyordu, acil tıp ekipleri aceleyle onlara yardım ediyordu, yüzleri terle parlıyordu, nefesleri kesik kesik geliyordu.

Tüm yaralılar, mülkün yönetim binasının önünde bir tarafa toplanmıştı.

İçeri alınmaları gerekiyordu, ama ekipman kıttı. Çoğu sedye arenada terkedilmiş haldeydi. Aceleleri sırasında, ekipman kurtarmaktan çok hayat kurtarmayı önceliklendirmişlerdi.

Kaelan ve Nyssira, çıplak zeminde yatmış insanların sıralarının arasında kendilerini buldular.

Bunun ötesinde, herkesin yüzlerinde dehşet ifadesi vardı, buz gökyüzüne fırladığında ifadeleri daha da dondu. Geniş gözler buzul hapishaneyi takip ediyordu, zihinler olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Helena! Helena!"

Ellis, Akademi Eğitmenlerinden biriyle derin bir sohbet içinde görünen Helena'ya ulaşmak için kalabalığın içinden geçerken bağırdı.

"Ne oluyor? Northern nerede?"

Helena ona döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ellis, yüzünü inceledi ve bir kaşını kaldırdı. Gözleri yarı kapandı.

"Ne oldu, Hel? Bana söyleyebilirsin."

Helena derin bir nefes verdi, nefesi bir teslimiyet bulutu gibi.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, ama sanıyoruz ki... o ölmüş olabilir."

Ellis'in yüzü, toplanan fırtına bulutları gibi karardı.

"Ne diyorsun?"

Ona daha da yaklaştı, gözleri sempatiyle yumuşadı ve elini nazikçe omzuna koydu.

"Bak, Elli—"

Bitirmeden önce, Ellis elini itti. Yüzü ihanet ve hayal kırıklığı maskesine dönüştü.

"Böyle bir ifadeyi dile getirebilmen, bakış açılarımızın ne kadar farklı olduğunu gösteriyor. Nihayet neden senin ve Northern'ın anlaşamadığını anlıyorum. Northern, ölü mü?"

Acı bir kahkaha attı.

Dünyanın, onun gibi birinin ölmesinden önce ilk önce çökeceği.

Helena'nın ifadesi, yeniden yapılan arenaya işaret ederken sertleşti.

"Bunu göremiyor musun?! Böyle bir büyüklükte bir şeyi yaratmanın sadece bir parkta yürüyüş yapmak olduğunu mu düşünüyorsun? Başladığı an, arenada her ikisinin de varlıklarının kaybolduğunu hissettik. Tüm canavarlara karşı kendilerini feda ettiklerine inanıyoruz!"

Ellis, çenesini yukarı kaldırdı ve gizlenmemiş bir küçümseme ile alay etti.

"Evet, hayal et. Tanıdığım Northern, böyle kahramanlıklara çok fazla bencil."

Omuz silkti, ona gözlerinde bir hayal kırıklığı ile baktı.

"Anlayacağını ya da katılacağını beklemiyorum. Northern hakkında en ufak bir şey bile bilmiyorsun. Onu kendim bulacağım!"

Ayrılmak için dönerken, Helena'nın eli bir yılan gibi hızla vurdu ve onu tam ensesinden vurdu. Ellis, vücudu onun bekleyen kollarına düşerek çöktü.

“Üzgünüm.”

Fısıldadı, kelimeleri kendisine bile zar zor duyuluyordu.

Büyük, beyaz bir kuş, şahin benzeri bir şekle sahip, gökyüzünde süzüldü, devasa kanatları rüzgarı zahmetsiz bir zarafetle kesiyordu.

Bulutlar onun yolunun önünde açıldı, bazen çekingen seyirciler gibi dağılırken, bazen de etrafında bir örtü gibi kümelenerek aşağıdaki dünyadan formunu koruyordu.

Şahin devasa değildi, ama bir avcının zarafetiyle hareket ediyordu, her kanadı tam bir metre uzunluğundaydı.

Onun önünde, bir adam havada hızla ilerliyordu, şok dalgalarıyla hızlanarak. Yüzü kararlı bir azim maskesi gibiydi, kolları sıkıca katlanmış, gökyüzünün asi rüzgarlarını yararak geçiyordu.

Güneş yukarıda parlıyordu, saldırısında acımasızdı, ama adam onun öfkesinden etkilenmemişti. Zaten önemli de değildi—bu mevsimin sıcaklığı affediciydi, ama olmasa bile, o bir Paragon'du. Böyle şeyler onun kaygısının altında kalıyordu.

Litya ticaret şehrinden ayrıldıklarından beri on bir saat geçmişti. Dondurucu rüzgarın içinde hızla koşarak geçen on bir saat. Yolculuk sorunsuz geçmişti—gökyüzü güvenli olduğu için değil, ama Paragon çok daha ağır bir yük taşıdığı için.

Ve çünkü yalnız değildi.

Zarif şahin, aciliyetine uyum sağladı ve birlikte açık gökyüzünün tehlikelerinden geçtiler. Canavarlar her türlü biçimde geliyordu—devasa yaratıklar, avlarını sayılarla boğan sürüler, amansız avcılar—ancak hız ve içgüdü mükemmel bir şekilde birleştiğinde kaçmak kolaydı.

Kuşun hareketlerinde kesintisiz bir uyumla hızını koruması, Paragon Raizel'in Bairan'ın kendisinin bir Evanscent olduğunu düşünmesine neden oldu.

Ara sıra, kanatlı dehşetler yollarını engellemek veya peşlerine düşmek için yükselirdi. Ama şahin hiçbir yardıma ihtiyaç duymuyordu.

Bairan yukarı doğru fırladı, pençeleri hançerler gibi parlayarak, yaratıklara acımasız bir hassasiyetle saldırdı. Gözleri, soğuk ve duygusuz bir şekilde parlıyordu, et onun kavrayışının altında parçalanırken—en saf haliyle bir avcı.

Fhugal'a yaklaştıkça, Paragon Raizel'in endişesi yoğunlaştı, yüzündeki grimsi çizgilere daha derin bir şekilde kazındı. İleriye doğru fırladı, bir hareket bulanıklığı içinde, bedeni gökyüzünde öyle bir hızla yırtıldı ki geride sadece bir ışık izi kaldı—soğuk bir fırtına tarafından takip edilen bir kuyruklu yıldız.

Sonra, uzakta Fhugal'ın yüksek duvarları yükseldi.

Uçuşlarının başladığı günden beri ilk kez, Burning Storm'un ifadesi değişti. Çenesi sıkılaştı, gözleri karardı. Daha önce ona yapışan gölgeler şimdi derinleşti, yüzü bir korku portresi haline geldi.

Yukarıdan bakıldığında, Fhugal güzeldi—eski ama bozulmamış turuncu çatılarla kaplı bir yayılma, şehrin gizli dişlerine kayıtsız. Zaman, sokaklara mirasını kazıdı, eski bir cazibe isyanın sembolüne dönüştü.

Bu, ilk olanıydı. Monarşinin pençesinden kendini kurtaran ilk şehir, diğerlerinin takip edeceği bir emsal oluşturdu. Ya da daha doğru bir ifadeyle, hükümetin "özgürleştirdiği" ilk şehir—idealistlikten değil, stratejiden. Etkilerini yaymak, hala krallar ve kraliçeler tarafından yönetilen bir dünyada bayrağını dikmek için hesaplanmış bir hamle.

Bu şehir onların sembolünü taşıyordu. Bu, onların kalesiydi, atan kalpleri.

Ancak şimdi, hava yanlış bir şekilde asılıydı. Mekanın nabzı bozuk hissediliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Cadde sessizdi, görünmez bir karanlıkla örtülmüştü, sanki bir örtü gibi yapışmıştı. Yanıcı Fırtına burada, hayatının onca yılını geçirmişti—hatta son yıllarında bir ermiş olarak bile, bu şehrin nabzını biliyordu.

Bu saatte, caddelerin canlı olması gerekiyordu. İnsanlar telaşla hareket ederken, sesler havada dolaşıyor, özgürlüğüyle var olan bir şehrin uğultusu yükseliyordu. Fhugal farklıydı—çoğundan daha canlıydı. Burada, kahkahalar serbestçe dökülüyordu. Çiftler, kemerli köprüler boyunca yürüyüş yapıyor, rayların üzerinden gölün parıltısını izlemek için eğiliyordu. Çocuklar parklarda koşuşturuyor, ebeveynleri güneşin sıcaklığında dinleniyordu.

Bu, zincirlerin olmadığı bir yerdi. Katı bir hiyerarşi yoktu, boğucu sınıf ayrımları yoktu. Ah, statü vardı—ama bu, insanların ruhunu boğmuyordu.

Ancak şimdi Yanıcı Fırtına'nın altında uzanan bir hayalet vardı.

Boş bir kabuk.

Hayatı hissetti—zayıf, titreyen—kilitli kapıların arkasında, kapalı pencerelerin ardında. Korku, havada duman gibi kıvrılıyordu.

Paragon Raizel yavaşladı, sonra sessizce indi, inişi bir fısıldama kadar yumuşaktı.

Arkasında, şahin beyaz ışık dalgasında eriyip gitti. Tüyler kumaş haline dönüştü, kanatlar akıcı kollara, ta ki beyaz saçlı bir adam onun yerinde durana kadar—giysisi garip, zarif, sanki farklı çağlardan ve zaman dilimlerinden dokunmuş gibiydi.

Paragon, hükümet yetkililerinin mini malikanesine giden merdivenlerin önünde durdu. Sessizlik kalındı, boğucu—ama biliyordu. Lithia'dan uçmasının nedeni burada.

Tek bir itmeyle, dövme demir kapılar gıcırdayarak açıldı, protestoları boş avluda yankılandı.

Gözleri, malikanenin içi önünde açıldıkça sertleşti.

Siyah üniformalı askerlerin sıraları, gölgelerden oyulmuş heykeller gibi yolun her iki tarafında dik duruyordu. Bir karşılama partisi mi? Raizel daha iyi biliyordu. Eski arkadaşı her zaman dramatikti.

"Görünüşe göre bu Dante kişisi senin için oldukça büyük bir karşılama hazırlamış."

Bairan'ın sesi, sessiz sıraların arasında ilerlerken, sarsılmaz bir şekilde, sessiz bir bıçaktı.

Raizel onlara bir bakış bile atmadı. Adımları ölçülü, kasıtlıydı.

"Çocukça. Bunu kabul etmeyecek ama benden hiç kurtulamadı."

"İlham verici..." diye düşündü Bairan.

"Hala bu tutumu korumak. Benim ustam senin soğukkanlılığından ders alabilir."

Bir anlık sessizlik. Raizel'in bakışı parladı.

"Ral ile nasıl tanıştın? O nasıl senin ustan oldu?"

Soru alçaktı, neredeyse isteksizdi.

"Bunu anlamlandıramıyorum."

Bairan kuru bir şekilde fısıldadı.

"Şimdi hikayeler için zaman değil... Aksi takdirde çok mantıklı olabilirsin."

Raizel'in çenesi sıkılaştı.

"Ya da belki buna tutunuyorum. Şu anda içimde yanıyorum. Bir dikkat dağıtıcı zarar vermez."

Bairan durdu. Paragon da onunla birlikte durdu.

Önlerinde, kalın bir çubuğu elleriyle saran yalnız bir figür duruyordu—bir ucu şişkin ve acımasız, açıkça eti püre haline getirmek için tasarlanmış.

Adamın askeri şapkası yüzünü gölgede bırakıyordu, ama kül rengi saç telleri onun tutuşundan kaçıyor, hafif rüzgarda tembelce sallanıyordu. İfadesi taş gibi sertti—ta ki dudaklarının köşeleri bir alaycı gülümsemeye dönüşene kadar.

Kasıtlı bir yavaşlıkla, silahından bir elini kurtardı ve öne doğru adım attı. Sopanın ağır ucu yere, rahatsız edici bir ritimle vurdu.

Burning Storm gürültüyü neredeyse hissetmedi. Dikkati keskin bir şekilde devam etti.

Asker üç metre uzakta durdu. Sonra—yavaşça—çenesini kaldırdı.

Yarık, yatay gözler Paragon'a kilitlendi.

"Teğmen Dante... dedi..."

Duraksadı, kasıtlı olarak.

"Hayır... ileri... hareket ediyor."

Askerin sözlerinin ardından gelen sessizlikte rüzgar uludu. Ne Raizel ne de Bairan yanıt verdi - Bairan zaten cevap verme pozisyonunda değildi.

Burning Storm çevresini gözden geçirirken on kalp atışı geçti ve sonunda bakışlarını aşağıya indirdi.

"Ve eğer ısrar edersem?"

Askerin gülümsemesi anormal derecede genişledi, gözleri gülümsemesinin deliliğini yansıtıyordu.

"Etini yiyeceğim," diye hırladı. "Tendon tendon parçalayacağım ve artıkları kanalizasyon farelerine yedireceğim."

Paragon Raizel'in yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi, zümrüt yeşili gözleri gizli derinliklerle parlıyordu - suların altında canavarı gizleyen sakin sular gibi.

Kızıl dikenleri başını eğdiğinde nazikçe sallandı. Dudaklarının hafif bir kıvrımıyla, adımını öne attı - rahatça, zahmetsizce - donmuş askerin yanından geçti.

Adamın gözleri fırladı, gülümsemesi o kadar genişledi ki yüzünü yırtacak gibi oldu. Tüm bedeni, boşalmamış bir şiddetle titriyordu.

Bairan, onu takip etmek için hareket ederken ona tamamen küçümseyen bir bakış attı.

Sonra - imkansız bir şekilde - asker, doğaüstü bir hızla döndü ve elini Bairan'ın akışkan giysilerini yakalamak için uzattı.

Yanan Fırtına'nın gözleri büyüdü. Bu mümkün olmamalıydı. Ancak... ancak...

Dönerken, hızla giden düşünceleri parçalandı.

Asker, hayatının son hatasını yapmıştı.

Hiç kimse bıçağın hareket ettiğini görmedi. Bir an asker elini kumaşa sıkıca tutuyordu - bir sonraki an, kesik ön kolu havada dönerken, kan kütle kütle stump'tan fışkırıyordu.

Adam geri geri giderken, fışkıran yarasına sarılarak boğazından gırtlaktan bir çığlık koptu.

Bairan, her zaman omuzlarının üzerine sarkan gevşek dış katmanını, kendisini kırmızı sıçramadan korumak için sakin bir şekilde kullandı. Diğer eli, sanki hiç hareket etmemiş gibi, kılıcının kabzasında hafifçe duruyordu.

Yanan Fırtına'nın yüzü, eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü.

“Vay.”

Bairan, yıpranmış giysisini görünür bir rahatsızlıkla inceledi. Suçlu olan eli keserek, sadece zararı daha da kötüleştirmişti.

Kaşları daha da çatıldı, mırıldandı.

“Onu buharlaştırmalıydım.”

Paragon, daha da yaklaşarak, gülümsemesi delice bir merakla keskinleşti.

“Bunu nasıl yaptın?”

Bairan, lekeli giysileriyle meşgul olduğu için neredeyse hiç bakmadı.

Yakınlarda, askerler yaralı arkadaşlarına yardım etmek için koşmuştu, ama sert bir şekilde geri püskürtüldüler. Yaralı adam, üniformasından bir parça koparıp, kanayan kütüğünü aceleyle bağladıktan sonra Bairan'a çelik eritmeye yetecek kadar sıcak bir bakışla sabitlendi.

Raizel, eğilerek, sesi alçak

: “Dikkat et. O bir Paragon olabilir. Yeni bir tane - bu, onun benim öz tutmamı kırmasının tek yolu.”

Paragonlar sadece iradeli değildi - iradeleri, varlıklarının özüne birleşerek ruhlarının biçimini gerçekliğe dayatmalarına olanak tanıyordu. Bu, üç aşamada kendini gösterdi. Raizel'in burada - ve Lithia'da - kullandığı şey sadece birincisiydi: ince çevresel etkileşim.

Daha düşük savaşçıları etkisiz hale getirmek için yeterli olan bu, başka bir Paragon'un serbest kalabileceği anlamına geliyordu. Ve bu garip asker tam olarak bunu yapmıştı.

Bairan omuz silkti, kayıtsız.

"Onun yüzüyle zemini yeniden boyayacağım."

Kılıç Kralı yavaşça ilerledi, Yanıcı Fırtına ona son bir gülümsemeyle bakarken döndü.

Yaralı asker aniden kalan eliyle sopasını sallayarak kükredi

: "Bunun için pişman olacaksınız!"

Sonra hamle yaptı - Bairan'a değil, kendi birliklerine doğru.

Kılıç Kralı'nın kaşı kalktı.

"Delilik mi?"

Belki de bu durumu açıkladı.

Bairan hareketsiz kaldı, askerin bir arkadaşının karnına sopasını savurmasını kayıtsız bir merakla izledi, adam dizlerinin üzerine düştü. Tek bir akıcı hareketle, yere düşen askerin bileğini yakaladı, onu klinik bir gözle inceledi, sonra - bir çelik parıltısıyla - elini kesti.

Kanlı kütüğü kendi koluna, belirgin bir tiksintiyle bağladı. Anında, damarları siyah bir şekilde pul pul atmaya başladı, grefti tüketerek yabancı eti mükemmel bir uyum içinde yeniden şekillendirdi.

Geri döndüğünde, gülümsemesi geri dönmüştü - şimdi daha geniş, çılgınca.

Bairan izledi, yüzü ifadesiz. Parmakları kılıcının kabzasının etrafında hafifçe kıvrıldı, çeliğin ince eğriliği, artan sinirini ele verdi.

Gözlerinde mavi bir ateş yanmaya başladı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Pislik."

Bu kelime, buz gibi bir küçümseme ile damladı.

Adam, delinin kahkahasıyla başını geriye attı.

"Tekrar söyle, fare!" diye çığlık attı, tükürükler saçarak.

Bir patlayıcı hareketle, havada kendini fırlattı - imkansız bir mesafeyi kat ederek - ve Bairan'a doğru yüksekten düşerek geldi, sopası havada yükselmişti.

Kılıç Kralı, bileğini zar zor hareket ettirdi. Kılıcının düz tarafı darbe ile bozuk bir sesle karşılaştı, ifadesi tamamen sıkılmıştı. İnce bir dönüşle, saldırgan yere serildi.

Adam gözünü bile kırpmadan, Bairan'ın ayağı bir yıldırım çarpması gibi bağlantı kurdu. Tekme, onu kemiklerini kıracak kadar güçlü bir kuvvetle geriye fırlattı ve malikanenin beton duvarını toz ve moloz içinde patlatarak geçti.

Bairan bile gözünü kırpmadı. Kasıtlı bir yavaşlıkla, Dark Mortal'ı kınına geri kaydırmaya başladı.

Sonra - imkansız bir şekilde - figür enkazdan çıktı. Kırık kemik yok. Görünür hasar yok. Sadece o aynı deli gülümseme, ama şimdi tozla kaplanmış.

O tekme normal bir adamı hamur haline getirirdi. Ama bir Evanscent'in bedeni farklıydı.

Doğal olmayan bir dayanıklılığa sahipti.

Asker, Bairan'a doğru çığlık atarak geldi, sopası yukarıda, gülüşü havada parçalanmış cam gibi yankılanıyordu. Hücumu korkunç bir ivme kazandı - ta ki gözleri şokla fırlayana kadar.

Beyaz saçlı kılıç ustası doğrudan onun yolunda duruyordu. Bir soluk parmak, deli adamın alnına bastırılmıştı.

Askerin bacakları yere karşı işe yaramaz bir şekilde piston gibi hareket etti. Dünya, onun hareketini reddeder gibi görünüyordu, tüm direnç o tek parmak ucuna akıyordu, onu durduruyordu.

Umutsuz bir öfkeyle sopasını salladığında, Bairan sadece elini geri çekti ve gök gürültüsü gibi çatlayan bir tokat attı.

Darbenin etkisi adamı havada döndürdü, bedeni bir bez bebek gibi savrulurken başka bir duvar bölümüne çarptı. Bairan, avucunu tiksintiyle inceledi. Kirli. İğrenç. Haşerelere dokunmaktan nefret ediyordu.

Yıkıntılar kaydı. Asker ortaya çıktı - yüzü şişmiş, üniforması tozla kaplı. Deli bir gülümseme gitmişti. Yerine, her atışta yüz hatlarını çarpıtan öfkeli bir kırmızı şişlik belirmişti.

Pür, saf öfke, yüzünün geriye kalan kısmını çarpıttı.

Bairan, adamın yüzüne baktı, yüzü garip bir ifadeyle bükülmüştü—ince bir şaşkınlık ve ham bir tiksinti karışımı.

Asker, onu şimdi bir kez değil, iki kez şaşırttı. Onu vurduktan sonra, herhangi bir canlı ruhun, Paragon olup olmadığına bakılmaksızın, ayakta ve sağlıklı kalmasını beklemiyordu.

Elbette, Bairan bunun muhtemelen adamın yeteneğiyle ilgili olduğunu anlıyordu, ama Bairan savaşların nasıl geliştiği konusunda belirli beklentilere sahipti—bu beklentiler onun üzerineydi, rakibinin sahip olabileceği ya da olmayabileceği güçlere değil.

Görünüşe göre, planladığından daha ciddiye alması gerekecekti.

'Onu kırmak istemiyorum... mesele bu.'

Bairan bu çatışmanın gerçek bir parçası değildi; her şeyi bir yardımcı olarak değerlendiriyordu. Karşılaştığı her rakiple barış içinde kalacak, tek rahatsızlığı ise bu adamın ona o kirli elleriyle dokunması olacaktı. Başka hiçbir şey, ne kadar küçük ve zalim olabileceğinin derinliklerine dokunmuyordu.

Ama yine de... o hala savaşa kesinlikle yatırım yapmamıştı, bu yüzden kazanma veya öldürme kararlılığıyla hiçbir şeye yaklaşmadı.

Elbette, kaybetmesi mümkün değildi. Denemeden bile, kaybetmek imkansızdı.

Ama sinir bozucu olan sorun, bu çirkin adamın onu derinden tiksindirmesiydi. Ve bundan nefret ediyordu.

Onun bir tokadına dayanmak, Bairan'ın cildinin tahrişle ürpermesine yetiyordu.

Bairan dilini ısırdı.

"O tokat, o zamanlar boyunlardan kafaları koparıyordu..."

Sadece hafızanın parçalarıyla yetinmesine rağmen, Bairan neye kadir olduğunu biliyordu.

Elbette, "o zamanlar"ın ne kadar geriye gittiğini bilmiyordu. Kendi yetenekleri hakkında bilgi, onun dönemine dair bilgiden çok daha kalın ve tehlikeli bir sisin içinde gömülüydü.

Northern, Bairan'ın kaybolmuş medeniyetten geldiğini düşündü - kimsenin hatırlamadığı, hatta tarih bile hatırlamıyormuş gibi görünen bir zaman dilimi.

Bunu yalnızca sistemin tanımlamaları aracılığıyla keşfetmişti, Soul Taker kırıldığında ve hapsettiği ruhlar nihayet serbest bırakıldığında.

Ama bunun dışında, Bairan kökenleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Yine de, haksız yere korkunç bir savaşçıydı.

O piç, öfkeli bir çığlıkla ileri fırladı. Elindeki sopayı sallayarak, onu sıkıca kavrayarak, beyaz saçlı adamla arasındaki mesafeyi neredeyse bir saniyede kapatmak için arkasından öfkeyle savurdu.

Gözleri kanlı bir açgözlülükle parlıyordu. Ama Bairan umursamadı. Onlar, ona önemli olmaya çalışırken yaralı bir yavru köpeğin gözleri gibi görünüyordu.

Elini kaldırdı ve askerin başının tepe noktasına vurdu, bu da onun yere çarpmasıyla birlikte korkunç bir gürültüyle yere düşmesine neden oldu.

Sonra, yüzünde bir rahatsızlık ifadesiyle, Bairan onu tekmeledi. Adam, havada fırlatılan bir top gibi uçtu, onu havaya fırlatan güce karşı çaresizdi.

Bir saniye sonra, uzakta bir yere çarptı.

Kılıç Kralı biraz ciddi olmaya karar verdiğinden, daha da ileri gitti ve ileri doğru bulanıklaşarak büyük bir mesafe kat etti. Düşen adamın önünde, sanki rüzgardan çıkmış gibi belirdi.

Sonra kılıcını kaldırdı ve rahat bir hareketle aşağı indirdi.

Yerde yatan çocuğun bulunduğu yerden toprak yarıldı, çatlak mülkün derinliklerine kadar uzandı. Binalar titredi ve çatlayan toprağa gömüldü, ağaçlar parçalandı ve sayısız yapı temellerini kaybetti.

Yıkımın gürültüsü havayı doldurdu, adamı dehşetle solgunlaştırdı—kolu Kılıç Kralı'nın bıçağından neredeyse bir kıl kadar uzaktaydı. Yüzü terle kaplıydı, yıkıma bakarken.

Göğsü kabardı, tam olarak hangi karar zincirinin onu bu duruma getirdiğini düşünmeye başladı.

***

Hemen, Bairan geri çekilmeye karar verdi, Burning Storm yalnız başına ilerledi. Raizel'in yüzünde kasvetli ama hüzünlü bir ifade belirdi, her bir dikkatli adımında aklında tekrarlanan tek bir dua vardı.

Sonunda, mülkün ana binasına ulaştı—devasa bir C harfi şeklinde olan bu yapı, oldukça büyüktü. Etrafında birkaç başka bina kümelenmiş olsa da, ana yapı o kadar belirgin ve etkileyiciydi ki, diğerleri sadece onun zaten göz kamaştırıcı ihtişamını artırmak için tasarlanmış destek sistemleri gibi görünüyordu.

Kırmızı bayraklar, sanki bina kendisi kanıyormuş gibi, duvarların çeşitli bölümlerine sarkıyordu. Her bayrak, iki kılıçla kesilmiş bir taç sembolünü taşıyor ve uçması için kanatlandırılmıştı.

Ancak Paragon Raizel'in gözleri hem bayrağa hem de sembole kaydı; onları o kadar çok görmüştü ki artık ona sıkıcı geliyordu.

Ana binanın önündeki çeşmenin yuvarlak kenarında tembelce oturan başka bir adam vardı.

Ona yapışan bir aura, önündeki adamdan tamamen farklı bir his veriyordu. Burning Storm hemen anlayabiliyordu...

'...Dante, birdenbire iki Paragon kazanmak için ne yaptı!'

Adam ayağa kalktı ve derin bir nefes alarak, uzun, ince bacaklarını uzatıp birini dizinden bükerek esnedi. Diğer bacakla aynı hareketi tekrarladıktan sonra, tam boyuna dikleşip, önünde duran adama saygılı bir selam vermek için kolunu aniden salladı.

Burning Storm, şaşkınlığını gizleyemedi.

"Oh? En azından bu adamın biraz terbiyesi var."

Ancak deneyim ona, genellikle en nazik olanların en tehlikeli olduğunu öğretmişti.

Askerin sesi, gizlenmemiş bir gururla yankılandı.

"Ben Yüzbaşı Ram! Gizli Işık'ın Yanan Fırtınası'nın büyük başarılarını duydum. Hizmet yıllarınız boyunca yok edilemez bir sütun oldunuz!"

Paragon Raizel, kayıtsız bir ifadeyle geri baktı. Adamın sözlerinden ne etkilendi ne de tiksindiği görünüyordu. Her şeyden çok, yüzünde bir temkinlilik gölgesi vardı.

Asker duraksadı, başını eğdi. Omuzları hafifçe titredi.

Paragon Raizel'in ifadesi, merakla değişti.

'Acaba... ağlıyor mu?... yoksa gülüyor mu?'

Yanan Fırtına bunu anlayamadı.

Fakat sonra asker başını kaldırdı ve gözünün köşesine yapışan küçük bir yaşı sildi.

"Gerçekten senden hayal kırıklığına uğradım, Paragon Raizel. Bizim davamızın kalbi olması gereken sen şimdi ona karşı duruyorsun. Bu kadar mı çürüdün? Ne kadar yolunu kaybettin? Eskiden sana hayranlık duyardım, biliyor musun?"

"...ne?"

Paragon Raizel donakalmıştı, şaşkın. Genç askerin sözleri onu karıştırdığı için değil, iki farklı sebepten dolayı.

Öncelikle, çocuğun böyle bir bilgiye sahip olması onu şaşırttı. Ancak bir kalp atışı sonra, bu açıklama sürprizini kaybetti. Sonuçta, Dante bu devrimin başını çekiyordu.

Adam, bunu ateşlemek için kendi mentorunu katletmişti. Paragon Raizel, Dante'nin dinleyenlerin kalplerine isyanının gerekçesini kazımak için ne kadar aşırı olursa olsun her türlü taktiği kullanacağını kabul ederek kararlılığını pekiştirdi.

Bu, gerçeği çarpıtmak ve şekil alabilir zihinleri bir çömlekçi tezgahında çamur gibi şekillendirmek anlamına gelse bile.

Paragon Raizel onlara acıdı, ancak mevcut durumunu göz önünde bulundurarak sempatisinin ironisini fark etti.

Bu anda, Dante o kompleksin içinde karısı ve diğer hükümet yetkilileriyle birlikte duruyordu... Raizel'in babası da dahil.

Burada bulunmasının nedeni babası değildi. Adamın düşüncesi, bilincinde zar zor dalgalandı.

Paragon Raizel, birkaç kalp atışı boyunca boşluğa baktıktan sonra nihayet elini kaldırıp saçlarını karıştırdı. Zümrüt yeşili gözleri, sakin göller gibi kalmıştı.

İç çekti.

"Ah sevgili yıldızlar. Dante size ne zehirler içirdi? O sokaklarda doğmuş yılanın size ne sattığını kavrayamıyorum. Gafarè'nin soyundan geldiğinize dair bir masal mı? Bu dünyada birleşme büyük yetkisiyle kutsanmış tek ruh—ya da en azından bunu yerine getirmek için yeterince önemseyen tek kişi?"

Genç asker dimdik durdu, ifadesi sert yüzeyinin altında bir acı ve öfke fırtınasını gizliyordu.

Paragon Raizel, can sıkıcı bir böceği kovar gibi elini savurdu.

"Umurumda değil. Dante, yalanları ustaca dokuyan bir terzi gibi. Hepinizi parmağında oynattığından eminim, sizi bağlı tutmak için gereken bilgi kırıntılarını tam olarak veriyor."

Burning Storm'un bakışı yoğunlaştı, gözleri kış donu gibi parlıyordu—soğuk ve merhametsizdi.

"Bana inanmanı beklemiyorum. Açıkçası, umurumda bile değil. Ama kenara çekileceksin, yoksa Burning Storm olarak neden çağrıldığımı bizzat keşfedeceksin."

Asker, duruşunu düzeltti ve askeri şapkasını gözlerini gölgeleyen şekilde ayarladı.

"Burning Storm ya da arkasında saklandığın her ne isimse. Temsil ettiği güç veya kudret umurumda değil. İhanet ve sadakatsizlik günahların için yargılayacak olan ben olacağım."

Genç asker silahını çağırdı ve Paragon Raizel'e doğru hamle yaptı. Göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

Bir kasırga gibi havada dönerken, Paragon'un etrafında dönerken bir dizi saldırı başlattı.

Yanan Fırtına, savaş için kılıcı hazır bir şekilde, saldırıyı savuşturdu ama iki adım geri savruldu, botları yere sürtünerek.

Genç asker, tekrar saldırmadan önce hafifçe geri çekildi, formu doğaüstü bir hızla bulanıklaştı. Artık her iki elinde de gümüş daglar vardı—hilal gibi kıvrılmış, keskin açılarla ışığı ölümcül bir vaatle yakalayan.

Sesiz bir dansın akışkan zarafetiyle hareket etti, her darbe Paragon Raizel'i daha derin bir savunma pozisyonuna iterek savaş alanında geri itiyordu.

Ayak hareketleri ritmik olarak değişti—gerekli olduğunda kasıtlı ve ölçülü, sonra gözleri yakalayan şaşırtıcı hız patlamalarına dönüşüyordu. Başlangıçta, Paragon Raizel, rakibinin sergilediği hareket sanatının ustalığı karşısında şaşkına döndü.

Genç asker, hesaplanmış bir hassasiyetle ilerledi, her hareketi amaçlı ve ekonomikti. Her adımın neyi başaracağını tam olarak biliyordu, savaşlarının temellerini agresif stratejisine uygun şekilde manipüle ediyordu. Boşa harcanan hareket yok, tereddüt yok—sadece saf, ölümcül bir niyet.

Paragon Raizel, bu kadar genç birinin ayak hareketlerinde bu kadar olağanüstü bir ustalığa sahip olmasına şaşırdı. Temelleri gerçekten ustaca kavramış birini görmek ferahlatıcıydı. Böyle bir özveri olmadan, genç asker bu kadar baskın bir güç kullanırken böyle bir sükunet sergileyemezdi.

Bunu takdir etti.

Ancak bu takdir orada sona erdi.

Yanan Fırtına, bir sonraki saldırı dalgasını engellerken kaşlarını çattı, hareketleri saldırıyla mükemmel bir uyum içinde akıyordu—yalnızca ışıkta donmuş yıldırım gibi parlayan tek bir kılıç kullanmasına rağmen.

Paragon, kuşkusuz, kendi başına savaş tecrübesiyle donanmış bir ustaydı. Bir claymore, genellikle hızlı hançerlere karşı ciddi bir dezavantaj sunar, ancak onun ellerinde, bu temel savaş kuralı sabah sisine benzer bir şekilde çözülüyordu.

Ölümcül danslarının sadece bir dakikasında, genç asker, Paragon Raizel'in her bir saldırısına karşı gösterdiği huzurlu duruş karşısında rahatsız oldu.

"Eğer gerçekten beni durdurmayı düşünüyorsan," Raizel, sesi taş gibi sabit bir şekilde fısıldadı, "sadece hançer darbeleri yeterli olmayacak. Burada çaresiz duruyorum, bu yüzden—çaresiz bir adamın kararlılığıyla hareket edeceğim."

Burning Storm, duruşunu genişletti ve kılıcını biraz daha yukarı kaldırdı. Gözleri yarıklar haline geldi, irisleri zümrüt yeşili bir parıltıyla yanarken etrafındaki atmosfer, alevlerin üzerindeki sıcaklık gibi titreyip bozuldu.

Sonra, insan algısını aşan bir akışkan hareketle, Paragon Raizel gözden kayboldu ve ileriye doğru hamle yaptı.

Kılıcı sadece havayı yarıp geçmedi—onu ihlal etti. Devasa bir yırtık, imkansız bir hızla uzayda açıldı, şimdi üzerinde durdukları çeşmeyi otuz metre uzakta kesip geçerek, ötesindeki binaya sanki parşömenmiş gibi delip geçti.

Bayrak ve kılıcın yolundaki her şey temiz bir şekilde ikiye ayrıldı, ancak garip bir şekilde, kesilen yapılar askıda kalmaya devam etti, parçalanmayı reddetti.

O askıda kalmış zamanın bir kalp atışında, uzakta, yıkıcı bir deprem patlak verdi. Yer, muazzam bir güçle sarsıldı, onların bakış açısından binalar, sanki yer tarafından yutuluyormuş gibi batıyordu.

Paragon Raizel geriye doğru bir bakış attı, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi.

"Görünüşe göre astım, şenliklere ısınmaya başlamış."

Genç askerin yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi, gözlerini saran gölgeye rağmen gözden kaçması imkansızdı.

Paragon Raizel'in ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve alay etti. Kaygısız bir kayıtsızlıkla, gerçeklikte kılıcının açtığı yola doğru yürümeye başladı.

Yer karoları parçalanmış ve kırılmış haldeydi, kılıcının geçtiği dar bir kanala kazınmıştı. Ancak gerçek harika, darbesinin yarattığı tuhaf vakumdu—rüzgarın akmadığı bir koridor, sanki o ince dünya dilimi varlıktan çıkarılmış gibiydi.

Bu güç gösterisi, Lithia'da sergilediğinden çok daha büyüktü. Orada, sadece kesme gücünü çıplak elinden geçirmişti. Burada, aynı yıkıcı yetenek, ölüm için tasarlanmış bir kılıç aracılığıyla tezahür etti.

Ve şimdi, kısıtlama için hiçbir neden yoktu. Çevre, sivil insanlardan arınmıştı. Bu anda, eğer isterse, Öz Tezahürü'nün tam formunu—serbest ve eksiksiz bir şekilde—serbest bırakabilirdi.

O kararın sadece bir düşünce uzağındaydı... elini durduran tek şey: önünde bir fırtınada bir mum gibi duran bu genç, umut verici askerin hayatını sona erdirmek istememesiydi.

Genç, umut vaat eden asker, Burning Storm'dan uzakta durarak, canlı, yakışıklı adama ateşli bir bakış fırlattı.

Burning Storm neredeyse hiç fark etmedi. Zaman kaybetme lüksü yoktu, bu yüzden sadece komplekse doğru yürüdü, genç askere elinden gelenin en iyisini yapması için meydan okudu.

Asker sessiz meydan okumayı kabul etti ve havaya sıçrayarak bir sokak lambasının direğine yumuşakça indi. Daha fazla deprem yerleri sarstı, şiddetli sarsıntılar toprakta öfkeli dalgalar gibi dalgalandı.

Asker, hançerini döndürdü ve iki parçasını birleştirdi. Metal kıvrıldı ve uzandı, elinde ipi olmayan bir yay oluşturdu.

Elleriyle açtı ve parmakları arasında soluk ay ışığından bir ok belirmeye başladı. Oku yayına yerleştirdi ve ancak o zaman görünmez ip kendini gösterdi, soğuk, neredeyse izlenemez bir ışıkla parladı.

Çekti ve bıraktı.

Işık oku korkunç bir hızla fırladı, ama Burning Storm sadece başını eğdi, okun yanından geçmesine izin verdi. Adımları asla sarsılmadı ve ileriye devam etti.

Birkaç ok daha soğuk, mide bulandırıcı ıslıklarla havada süzülüyordu.

Adam aniden yana kaydı ve elindeki kılıcı savurdu. Tüm oklar, sanki görünmez bir bıçak duvarına çarpmış gibi parçalandı.

Burning Storm, kayıtsız bir bakışla adamı sabitledi. Asker o zümrüt gözlerle karşılaştığı an, görünür bir şekilde titredi, soğuk bir korku kemiklerine sızdı, kış donu gibi.

Ama dişlerini sıktı ve bir ok daha yerleştirdi. Bu sefer farklıydı—siyah bir ok.

İpi gerdi, sanki kopsa umursamıyormuş gibi. Sonra serbest bıraktı.

Ok o kadar hızlı hareket etti ki, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Anında, Burning Storm kılıcını yukarı doğru savurdu, elleri bulanıklaşarak bir hareket girdabında birden fazla saldırıyı defletti.

Oklar keskin ve hızlıydı, karanlığın kendisinden oyulmuştu. Mesafeyi alay edercesine, hedeflerine birden fazla açıdan ulaştılar.

Ancak hedefleri, kuvvet ve hareket kavramının içinde yaşayan korkunç bir Paragon'du.

Burning Storm, yıldırım hızıyla hareket etti, bir adım öne itti ve daha da şiddetli bir şekilde hareket ederek, her bir siyah oku ezdi; bu oklar her açıdan durmaksızın ona saldırıyordu.

Sonra genç askere sert bir bakışla vurdu ve rüzgarı kesti.

Genç asker hemen direkten fırladı, havada takla atarak neredeyse anında başka bir lamba direğine indi. Kaçarken, üzerinde durduğu direk farklı uzunluklara kesildi, arkasındaki birkaç bina da öyle, gece gök gürültüsü gibi korkunç bir gürültüyle yankılandı.

Burning Storm kılıcını tekrar tekrar savurdu, her bir savuruş mesafeyi yutan kesme gücü serbest bıraktı. Komşu binalar çarparak parçalandı, görünmez pençelerle yırtılan muhteşem formlarında yaralar açılırken titredi.

Asker, Burning Storm'un kesiklerinin etrafında dans edercesine çevik bir zarafetle hareket etti. Uçuş halindeyken bile, okları yerleştirip ölümcül bir hassasiyetle ateş etmeyi başardı.

Siyah oklar serbest bırakıldığında, Burning Storm'a ulaşmadan önce çoğaldı ve dağıldı. Hepsi birden çok yönden birleşti, gece yarısı noktalarının ölümcül bir fırtınası gibi.

Burning Storm bu okları tamamen kayıtsız bir şekilde izledi. Hepsi, devasa kılıcının her savuruşuyla yutuldu ve acımasızca kesildi, bıçak havada korkunç bir güzellikle şarkı söylerken.

Kesikleri güçlü ve devasa olmasına rağmen, kaygan rakibini yakalayamadı.

Burning Storm bir an duraksadı, gözleri yarıklar haline geldi. O kısa anda, askerin gözleri beyaz ışıkla parladı. Öfkeli bir hızla, iki oku aynı anda yerleştirdi.

Biri siyah, diğeri beyaz. Her iki ok da serbest bırakıldığında yaydan patladı, fatal bir dans gibi birbirinin etrafında döndü. Rüzgarı yanlarına alarak Paragon'a doğru fırladılar.

Ancak Paragon Raizel sadece yerinde durdu. Oklar ona çarptı ve taşın üzerine cam gibi parçalandı.

Genç asker önce solgunlaştı, sonra tutmakta olduğunu fark etmediği bir nefesini boşalttı.

Direkten atladı, kırık zemine yumuşak bir iniş yaptı. Ölçülü adımlarla, Burning Storm'a doğru yürümeye başladı.

“Biliyor musun, bozulmuş yeteneğin hakkında çok iyi bilgilendirilmiştik,” dedi, sesi sessizliği yararak.

O, Burning Storm'u gizlenmemiş bir ilgiyle inceledi, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Ne kadar çok savaşırsa, o kadar güçlü ve enerjik olursun. Elbette, yenilmez değilsin—sadece bir Paragon olduğun için geniş bir öz rezervine sahipsin. Ama biliyorsun,"

O duraksadı, gözleri parıldıyordu.

"Ben de bir Paragon'um... ve bu, senin zaten yarıya inmiş özünü alacak güce sahip olduğum anlamına geliyor."

O durdu, yay beyaz kıvılcımlara dönüşerek geceleyin ateş böcekleri gibi uzaklaştı.

"Sana, sana hayran olan tüm genç askerlerin kalplerini ne kadar kötü kırdığın için seni yenmek için içten bir özlem duysam da, sonunda bunun benim işim olmadığını çok iyi biliyorum. Seni gerçekten koruyabilecek tek bir kişi var."

Ses tonu sertleşti, kararlılık yüz hatlarını keskinleştirdi.

"Ancak, bu benim ölmemi gerektirse bile, bir şekilde sana bedel ödettirmeliyim... Kardeşlerimi gururlandırmalıyım ve hükümetin vizyonunu ihanet eden Burning Storm üzerinde kaba bir yara izi bırakmalıyım."

Burning Storm'un gözlerinde karanlık bir kaş çatma belirdi, ama buna rağmen, yeşil gözleri neredeyse doğaüstü bir güzellikte korkunç bir çekicilikle parlıyordu.

O, claymore'u bıraktı ve zaten başka bir silah seti çağırıyordu. Kollarını saran kıvılcım döngüleri, şekil almak için bekleyen öfkeli ruhlar gibi dans ediyordu.

Ancak o geçiş anında, genç asker ileriye doğru hızla fırladı, mesafeyi bulanık bir hızla kat etti. Burning Storm'a ulaştı ve tüm vücudunu havaya kaldırdı. Bunu yaparken, şekli çözülmeye başladı ve altında başka bir şey—insan dışı bir şey—belirmeye başladı.

Kötü, güçlü siyah pençeler Raizel'e doğru çarptı, ancak o, yollarından kayboldu ve pençelerin, durduğu yeri toza dönüştürmesine neden oldu. Dev pençeler, yakaladıkları taş parçasını sıktı ve molozları korkunç bir kolaylıkla toza dönüştürdü.

Parçalanmış zeminde, gece yarısının mürekkebine batmış gibi siyah olan iki dev pençe duruyordu.

Burning Storm'un önünde beliren, doğanın kendisine meydan okuyan bir şeydi—görkem ile canavarlık arasındaki sınırı rahatsız eden çarpık bir anomali.

Pençelerinden yukarı, bedeni obsidyen gibi ikinci bir deri giymişti—kömürleşmiş kemik kadar siyah, parlatılmış jetin parıltısıyla parlıyordu. Ölçülü güçle dolu pullu bacakları, her adımda toprağa derin yaralar açan, hasat orakları gibi kıvrılmış pençelerle sona eriyordu. Gölgeler, onun uzuvlarının gece karanlığına yapışmış, sanki yerin kendisi böyle bir karanlığı yansımaya cesaret edemiyormuş gibi, çaresiz aşıklar gibi görünüyordu.

Ancak pençelerin üzerinde, canavar tüyler ve etten bir hayalete dönüşüyordu.

Vücudunun geri kalanı, yumuşak veya davetkar olmayan, ama soğuk ve tehlikeli olan inci beyazı giyiyordu—eski zırhın üzerinde kristalleşmiş don gibi. Tüyleri, hareket ederken gümüş dalgalar halinde ay ışığını yakalıyor, akıcı ama kesin bir şekilde hareket ediyordu. Pullu göğsünün sırtları, her nefeste genişleyerek, kıvrılmış kasların altında fildişi hançerler gibi parlıyordu.

Kütleli kanatlar, gökyüzünden koparılmış ilahi bayraklar gibi açıldı—omurganın yakınında saf beyaz, ancak uçlarda kömür siyahına dönüşerek, sanki alevler uçlarını yalayıp kalıcı yaralar bırakmış gibi.

Başının taçlandırdığı yaratık, grotesk bir ihtişam içindeydi. Bir horozun tepesi, dişli ve kraliyet gibi, donmuş alabastra tonlarında öne çıkıyordu. Beyaz sarkıklar, soğuk havada sabah çiği gibi parlayan zehir nefesi dışında, savaş standartları gibi gagasından sarkıyordu. Hesaplayıcı ve kadim gözleri, karanlığı gümüş ateşle delip geçiyordu—farkında ve rahatsız edici bir zeka ile doluydu.

Paragon Raizel, soğukkanlı bir değerlendirme maskesiyle şaşırmadan izliyordu. Bu adam, gençliğine rağmen, onların türünün tartışmasız işaretini taşıyordu.

Çünkü bu, bir Paragon'un tam tezahürüydü.

Bir Paragon olmak, özünüzün gerçek formunu bilmek demektir—sizi ruh kaynağınıza daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştıran derin bir bağlantı.

Bu kutsal bilgi, kalıtsal özellikleri ve takımyıldızların göksel niteliklerini yeniden uyandırarak, varoluşun dokusuna geri örer.

Paragonlar için, Öz Tezahürü, özünüzün gerçek formunu üstlenmek anlamına geliyordu. Bu, mecazı aşar—fiziksel, somut, gerçek hale gelir. Saf özün yürüyen bir tezahürü haline dönüşürsünüz.

Canavarlar farklı kurallara uyar, ancak temel ilkeler şaşırtıcı bir şekilde benzer kalır.

Öz Tezahürü, özünüzün çevresiyle olan ilişkisiyle başlar, ancak yolculuk içten başlar. Özünüz, sizi o çevrenin bir parçası olarak tanır—talepleri gereken ilk bölge.

Önce sizinle bağ kurduktan, varlığınızı doğasına uyacak şekilde yeniden şekillendirdikten sonra, çevrenizi etkilemek için dışa doğru uzanır ve iradenizi gerçekliğin kendisine damgalar.

Paragon Raizel, bu fenomenin yalnızca Işıklar'a ait olduğuna inanmıştı, ancak gerçekten bir Işık'ı tanımlayan şeyin ne olduğunu ve bu tür varlıkların ulaşabileceği güç yüksekliklerini düşünüyordu.

Abyssal Belial ile Ral'ın çağırdığı varlıklardan birinin çatışması, onun sonucuna giden yolu aydınlatmıştı.

Canavarlar, özün doğal tezahürleri olarak var oldular—insanlığı aşmak için grotesk bir dönüşüme ihtiyaç duymadılar çünkü asla insan olmamışlardı. Diğer dünyaya ait doğaları, onlara ilk aşamayı atlama özgürlüğü tanıdı ve böylece çevrelerini ham iradeleriyle hemen boyun eğdirdiler.

Bu keşif, Burning Storm'un Luminary statüsüne yükselme arzusunu kükreyen bir alev haline getirmişti.

Genç asker özünü ortaya çıkardığına göre, iradesinin ağırlığı gerçeğe korkunç bir güçle baskı yapacaktı. Paragon Raizel, dikkatli olma gereğini anladı.

Yine de, askerin eylemlerini çaresiz bir dikkatsizlik olarak tanıdı. Öz Tezahürü, onun rezervlerini aç bir canavar gibi yutacaktı. Daha da önemlisi, Raizel, genç askeri kendi özünü ortaya çıkarmadan yenebileceğinden emindi.

"Öz Tezahürü ile beni alt edebileceğini düşünmek, gerçekten cesur bir hamle."

Beyaz cockatrice yukarıda belirdi, varlığı elektrik gibiydi. Bu diğer dünyaya ait forma rağmen, genç askerin sesi tanınabilir kaldı—ama şimdi taşın üzerinde kazınmış gibi rahatsız edici bir sertlikle doluydu.

"Kendini beğenmişsin, Burning Storm. Benim neyi temsil ettiğimi bile bilmiyorsun."

"Oğul... sen bir cock'sun."

Genç askerin gagası vahşi bir hırlama ile açıldı, öfke dönüştürülmüş bedeninde dalgalanıyordu.

“Ne cüret ediyorsun?!”

Bir kükreme boğazından koptu ve ileriye doğru hamle yaptı, Paragon'a doğru dağları sarsacak adımlarla ilerledi. Beyaz kıvılcımlar, öfkeli yıldızlar gibi etrafında dans ediyordu, hareket ettikçe arkasında iz bırakıyordu - ölümcül bir hareket bulanıklığı. Her iki obsidyen pençe, Raizel'in birkaç an önce durduğu yere çakıldı.

Paragon Raizel, tehlikeden bir saç telinin ucuyla sıyrılarak vücudunu döndürdü. Gözleri, geride bıraktığı derin yarıklara daraldı - sanki gerçeklik kendisi yaralanmış gibi, toprağa açılmış soğuk yaralar.

Cockatrice güçlüydü, şüphesiz.

Raizel, ellerindeki çift kılıcı uzattı, keskin ve hassas desenlerde sallayarak - uzuvlarının ağırlığını test etti. Sonra ileriye doğru kayboldu, sadece niyet ve hareket haline geldi.

Cockatrice şimdi, adeta ay ışığından hasat edilmiş gibi görünen gümüş zırh ile parlıyordu - tüm formu boyunca parlayan ikinci bir deri.

Kuyruk kısmında kısmi zırh vardı - gümüş pullar, her bir hareketle uzak çanlar gibi şarkı söyleyen zırh halkalarıyla iç içe geçmişti.

Öldürücü pençelerini saran gauntletler, her bir parmağına eklenmiş gümüş bıçaklarla güçlendirilmişti, doğal silahları mühendislik harikasına dönüştürüyordu.

Yüzü bile savaş sanatının dokunuşunu taşıyordu - ilkel horoz görünümünü gizlemek yerine onurlandıran korkunç bir miğfer. Gümüş bir taç, kafasının arkasında geriye doğru yaylanarak, tarak arkasında metalde yakalanmış donmuş alevler gibi süzülüyordu, kenarları dişli ve kana susamıştı.

Genç asker, gürültülü bir çatırdayışla devasa kanatlarını açtı, kasırga gücünde havayı yararak bir siklon saldı.

Uluyan girdap, Paragon Raizel'i sarsarak ileriye doğru olan momentumunu bozdu - ancak çift kılıçları, inatçı bir kararlılıkla fırtınayı delip geçerek, rüzgarı bile yaracak yıkıcı bir kuvvet yaydı.

Metal, metalle çarpışırken zırhlı kanatlar her iki bıçağı hızlı bir şekilde engelledi, her darbe boğuk, metalik bir çığlıkla yankılanarak malikanenin etrafında dolaştı.

Altlarındaki zemin, güçlerine teslim oldu ve derin yarıklar toprağın temeline keskin çatlaklar açarak şiddetli örümcek ağı desenleriyle parçalandı. Paragon Raizel, kesme gücünün katı zırh karşısında dağılmasını ve yok olmasını hissetti; enerji, yıkıcı potansiyelin dalgaları halinde dışarıya yayıldı.

Çevrelerinde, yapılar görünmez bir baskı altında büküldü. Binalar sadece hasar görmekle kalmadı—cerrahi bir hassasiyetle ikiye bölündü, sanki gerçeklik kendisi bir bıçak haline gelmişti. Taş ve ahşap parçaları imkansız hatlar boyunca ayrıldı, döngüsel rüzgardan değil, sanki doğanın temel yasaları bir anlığına kendilerini yeniden yazmış gibiydi.

Dünya, kemik ve kaslardan titreşen ruhu parçalayan bir inleme ile yanıt verdi—varoluşun dokusunun dikiş yerlerinden yırtılabileceğini öne süren ilkel bir ses.

Çevreleri, sanki dev bir titan malikanenin üzerinden ölçülemez bir kılıç çekmiş gibi, çatışmaya tanıklık etti. Antik kökler koptu, duvarlar çöktü ve pencereler parlayan parçalar halinde patladı—hepsi henüz yeni başlayan bir çatışmanın kurbanlarıydı.

Ve Burning Storm, henüz Öz Manifestasyonunu serbest bırakmamıştı.

Zırhlı Cockatrice bir kez daha saldırdı, devasa formu havada dönerken şaşırtıcı bir çeviklikle hareket etti. Gümüş kaplamalı gagası, bir giyotin gibi şaklayarak, Burning Storm'un omzunu sadece birkaç santimle ıskaladı. Hava, yaratığın saldırısı önünde sanki yarılıyormuş gibi, Raizel'in giysilerini çekerek bir vakum oluşturdu.

Burning Storm döndü, çift kılıcı havada ölümcül bir çapraz desenle şarkı söylerken.

Cockatrice, yüzlerce metre uzaktaki kalan camları parçalayan korkunç bir çığlık attı. Camlar, canım gibi kristal gözyaşları gibi yağarken, canavarın zırhlı kuyruğu ileriye doğru yıkıcı bir güçle savruldu ve bir mermer sütunu kağıt gibi keserek geçti.

Raizel, doğaüstü bir hızla kaçtı, ama kuyruğun zırhlı plakalarının kenarı yanağını sıyırarak ince bir kan çizgisi bıraktı. Geri çekilmek yerine, ileriye doğru saldırdı ve momentumunu kullanarak Cockatrice'in devasa formunun altına kayarak geçti.

Aşağıdan, her iki kılıcıyla yukarıya doğru vurdu, zırh plakaları arasındaki daha yumuşak karın bölgesini hedef alarak. Kılıçlar çarpıştı, ancak et yerine beklenmedik bir dirence rastladılar. Metalin görünmez bir öz kalkanına sürtünmesiyle kıvılcımlar, öfkeli ateş böcekleri gibi patladı.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmedin mi?"

Genç asker alay etti.

"Benim özüm Taşlaşma—canlıları taşa dönüştüren güç."

Yanıcı Fırtına'nın ayaklarının altındaki zemin kristalleşmeye başladı, taşlar aç gözlü sarmaşıklar gibi botlarının etrafında sürünüyordu. Raizel, dönüşüm bileklerine ulaştığında geri sıçradı ve kısmen dönüştürülmüş taşı ham bir güçle parçaladı.

"Etkileyici..."

Yanıcı Fırtına bunu kabul etti, zümrüt yeşili gözleri hesap yapıyordu.

"Ama taşlaşma sürekli bir odaklanma gerektirir. Ve sana bu lüksü vermeyeceğim."

O, bir hareket bulanıklığında kayboldu ve Cockatrice'in arkasında belirdi.

İkiz kılıçları, orta hareket sırasında tek bir büyük kılıca dönüştü; dönüşüm o kadar pürüzsüzdü ki sihir numarası gibi görünüyordu. Birleşik silah, canavara doğru kavis çizerken, zar zor kontrol edilen güçle vınladı.

Cockatrice, tuhaf bir hızla döndü, zırhlı kanatları koruyucu bir koza oluşturdu. Çarpma, havada gürültülü titreşimler gönderdi ve etraflarındaki kalan yapıları parçalayan güç dalgaları yarattı. Bir zamanlar zarif bir malikaneyken, şimdi bir savaş alanına benziyordu; molozlar ve yıkım göz alabildiğine uzanıyordu.

Yaratık hırladı, gümüş gözleri kısıldı.

"Gizleniyorsun! Gerçek formunu göster bana, hain. Sana unvanını kazandıran alevleri göster!"

Paragon Raizel'in yüzü kayıtsız kaldı, ama zümrüt gözlerinin arkasında tehlikeli bir şey parladı.

"Ateşi mi görmek istiyorsun?"

Kontrol altında bir nefes vererek, Burning Storm duruşunu değiştirdi. Kılıcı önce kırmızı, sonra beyaz sıcak bir parıltı yaymaya başladı; metal, ışığı yansıtmak yerine sanki onu tüketiyordu. Etrafındaki hava, ısıyla parlayarak gerçeği çarpıtıyordu.

"Pekala."

Tam özünü ortaya koymadan, Raizel ham gücü kılıcına aktardı. Savurduğunda, havayı kesen sadece metal değildi—bu, yoğunlaşmış bir güçtü, saflığında yıkıcı. Kılıç, ardında süper ısıtılmış hava izleri bıraktı ve gürültülü bir güçle implode olan bir vakum yarattı.

Cockatrice, engelli kanatlarını kaldırarak engellemeye çalıştı, ama bu sefer darbe onu geriye kaydırdı, pençeleri toprağa derin yarıklar açtı. Raizel'in kılıcıyla temas ettiği yerlerde gümüş zırhı vişne kırmızısı parladı, metal aşırı ısı altında deforme oldu.

İlk kez, belirsizlik yaratığın insani olmayan yüz hatlarında parladı.

Burning Storm, avantajını sürdürdü; her adımı yerde küçük kraterler oluşturdu, süper ısıtılmış kılıcının her savuruşu yoğunlaşmış güç dalgaları saldı. Cockatrice, artan bir çaresizlikle karşılayıp kaçtı, hareketleri daha çok savunma haline geldi.

“Bu, gücümün sadece bir kısmıdır.”

Paragon Raizel, yıkımın gürültüsünü aşan bir sesle, şöyle dedi.

"İhanetten bahsediyorsun ama daha büyük vizyonu anlamıyorsun. Kötülükle ittifak kurmayı haklı çıkaran hiçbir vizyon yok! Karanlık! Yıkım!!"

Cockatrice, havada cızırdayarak süzülen zehirli bir öz sıçrattı.

Burning Storm, projeyi yanından geçerek, arkasındaki devrilmiş bir sütuna çarptı. Mermer anında kristalleşti ve içinde gümüş damarlar olan katı bir taşa dönüştü.

"Siz sadece dar görüşlü bir aptalsınız! Hepiniz!!"

Burning Storm, kılıcı havada keskin bir şekilde hareket ettirirken, artık ardında izler bırakıyordu.

"Sadakatle hizmet ettiğin Teğmen, seni gerçek tehditlerden kör ediyor."

Cockatrice, kanatlarından bir başka siklonik patlama saldı, ama bu sefer Raizel onu kesmeye çalışmadı. Bunun yerine, ayaklarını sağlam bir şekilde yere sabitledi, kılıcını dik tutarak önünde tuttu. Rüzgar uludu ve giysilerini yırtmaya çalıştı, ama o yerinden kıpırdamadı, fırtınanın gözüne yerleşmiş bir heykel gibi durdu.

Fırtına dindiğinde, Burning Storm yaralanmadan ayakta duruyordu, ağzının köşelerinde ince bir gülümseme belirmişti.

Kılıcını gökyüzüne doğru savurdu ve etrafındaki hava alev aldı. Sıradan bir alevle değil, öz-ateşiyle—tüketmeyen ama korkunç bir sıcaklık yayan, zümrüt ve altın renginde büyüleyici bir dansla. Ateş, kolundan yukarı doğru spiral şeklinde yükseldi, omuzlarından geçti, omurgasına kadar indi, ta ki tüm bedeni yanıcı ışıkla çevrelenene kadar.

Cockatrice, istemsiz bir adım geri attı, gümüş gözleri ilkel bir korkuyla genişledi.

Raizel sakin bir şekilde açıkladı

: "Bu tam bir tezahür değil… Sadece bir tat."

Bileğini bir hareketle, varlığa doğru bir öz ateşi dalgası gönderdi. Cockatrice, önünde zırhlı kanatlarını çaprazladı, öz toplayarak taşlaştırıcı enerji kalkanı oluşturdu. Ateş, taşla felaket gibi bir çarpışmada buluştu ve dışa doğru şok dalgaları gönderdi.

Altlarındaki zemin yarıldı ve çevredeki binaların temel taşları ortaya çıktı.

Kaosun içinden, Cockatrice ileri atıldı, bir pençesi umutsuz bir saldırı için uzanmıştı. Pençeleri, artık obsidyen taşlaştırıcı özüyle parlayan, doğrudan Paragon Raizel'in kalbine nişan aldı.

Yanan Fırtına, son anda döndü, pençe hayati organlarını ıskaladı ama yanından geçti. Kan ve ateş karışırken dönerken, kendi kılıcı Cockatrice'in omuz ekleminin zırh plakalarının birleştiği yerden kesildi.

Kırmızı ikor yaradan fışkırdı, Raizel'in öz ateşiyle temas ettiğinde cızırdayarak. Varlık acı ve öfkeyle çığlık attı, yaralı kanadı hafifçe sarktı.

İkisi de yaralı, ikisi de ölümcül olarak birbirlerinin etrafında döndüler. Genç askerin tezahürü etkileyiciydi ama rezervlerini hızla tüketiyordu. Zırhlı formunun kenarları zaten daha az sağlam görünüyordu, gözlerindeki gümüş, sönmekte olan bir mum gibi titriyordu.

"Bu formu daha uzun süre koruyamazsın."

Yanan Fırtına gözlemlendi, kendi yarası zaten öz ateşinin sıcaklığından cauterize oluyordu.

Şimdi teslim ol ve başka bir gün savaşmak için yaşa.

Cockatrice, kalan gücünü toplayarak tükürdü.

Bir hain karşısında teslim olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Aralarındaki hava yoğun bir öz ile ağırlaştı, gerçeklik, karşıt iradelerinin baskısı altında bükülüyordu. Cockatrice'in taşlaştırıcı aurası dışa doğru yayıldı, dokunduğu her yerde küçük enkazları taşa dönüştürdü. Burning Storm'un öz ateşi, iki gücün karşılaştığı her yerde, taşlaşma etkisini korkunç bir güçle tüketip ezerek yanmaya başladı.

Öyle olsun.

Raizel, neredeyse pişmanlıkla, yumuşak bir sesle söyledi.

Cockatrice, son bir umutsuz saldırıda, her iki pençesiyle ileri fırladı, gagası bir sessiz isyan çığlığıyla açıldı. Kalan gücü bu son darbeye aktardı, tüm formunu taşlaştırıcı özün bir füzesi haline getirdi.

Burning Storm kaçmadı. Bunun yerine, saldırıyı doğrudan karşıladı, kılıcını bir mızrak gibi önünde tuttu. Aralarındaki mesafe kapanırken, tüm öz ateşini kılıca yönlendirdi ve kılıcı dayanılmaz bir parlaklıkla parlamaya başladı.

Çarpışma kaçınılmaz, yıkıcı ve nihaiydi.

O anın etkisinde, zaman kendisi bile tereddüt eder gibi oldu. Zümrüt alevler sadece yanmıyordu—Raizel'in kılıcının kenarında sıkışıp keskinleşiyordu, ezici bir ağırlıkla kesici bir cehenneme dönüşüyordu. Cockatrice'in taşlaştırıcı gücü, bu çift doğalı özle karşılaştı ve aralarında yeni doğmuş bir yıldız gibi süzülen bir güç merkezi yarattı.

Sonra, dünyanın son nefesini alıyormuş gibi bir sesle, denge bozuldu.

Yanıcı Fırtına'nın özü, tam olarak tezahür etmemesine rağmen, ezici iradesiyle gerçekliğe baskı yaptı. Zümrüt alevler, bıçağın etrafında sıkılaşan halkalar halinde dönerken, aynı anda Cockatrice'in savunmalarını kesiyor ve yerçekimi kuvvetiyle sıkıştırıyordu. Kılıç, sadece keskinliğiyle değil, aynı zamanda ezici bir basınçla da bağlantıyı delip geçerek, arkasındaki ateş-ağırlığı öz ve iradeyi ezerek zırhı yarıyordu.

Yaratığın ivmesi, Raizel'in kesici alevleri metal boyunca hızla ilerlerken, onu kılıcın üzerine taşıdı. Temas ettikleri yerde, Cockatrice'in formu sadece yanmadı—içeri doğru çöktü, Yanıcı Fırtına'nın özünün çift doğası tarafından içten içe sıkıştırılıp kesildi. Zırh plakaları erimedi, ama içe doğru patladı, görünmez bir ağırlık tarafından ezildi ve ardından zümrüt kenarlı ateşle kesildi.

Genç askerin çığlığı—tezahürü zayıflarken bir kez daha insan olarak—harabe mülkün etrafında yankılandı. Formu, canavar ve insan, öz ve et arasında titredi; muhteşem zırh, parçalanmak yerine kendine doğru sıkıştı ve kesilmeden önce, tam olarak kesilmiş parçalar gibi düşerek kıvılcımlara dönüştü.

Paragon Raizel, genç askerin dizlerinin üzerine yıkıldığı sırada, kılıcını tek bir temiz hareketle geri çekti ve kenara adım attı.

Hızla dağılmakta olan özle karışan kan, altında birikiyordu, ama yine de gözlerinde bir isyan yanıyordu.

Yanıcı Fırtına'ya bakarak nefesini kesti.

"Bitir! Dünyaya sadece bir hain olduğunu kanıtla!"

Paragon Raizel, bir düşünceyle öz-ateşini söndürdü; ezici ağırlık ve kesici kenar, kılıcı elinde normal sıcaklığa dönerken dağıldı. Düşen askere neredeyse bir saygı ile baktı ve sessizce söyledi.

"Cesaretin takdire şayan. Ama ölümün hiçbir amaca hizmet etmeyecek."

Genç asker kalkmaya çalıştı, sadece bir titreyen koluyla kendini kaldırabildi.

“O zaman neden?”

Kan dudaklarını kirletirken talep etti.

“Neden her şeyi ihanet ettin?”

Yanan Fırtına kılıcını kınladı, zümrüt gözleri okunaksızdı.

“Genç asker. Ben asla bir şey ihanet etmedim. Bugün büyük vizyon olarak gördüğünüz şey, Dante ve benim çocukluk hayallerimizle başladı. Gafarè'nin torunları olarak, amacın ve yetkinin mirasçılarıyız. Dante, o vizyona ihanet eden kişiydi.”

Yüzünde kısa bir acı belirdi.

“Bu asla bizim vizyonumuz değildi. Yıkım asla dahil edilmedi.”

Yenilmiş askerden döndü, şimdi savaşlarının izlerini taşıyan komplekse doğru kararlı yürüyüşüne devam etti.

Arkasında, genç Paragon yere yığıldı, bilinci kaybolurken öz varlıkları tamamen tükendi.

Ateşli Fırtına, kompleksin çeşmesine doğru ağır adımlarla ilerledi, botları parçalanmış zeminde ağır bir sesle vuruyordu.

Ağır adımları, son savaştan kaynaklanan yorgunluğunu ele veriyordu, bu yalnızca dikkatli bir gözlemcinin, aksi takdirde kararlı yürüyüşünde hafif bir sürüklenme fark edebileceği bir durumdu.

Çeşmenin etrafında döndü, bir zamanlar zarif olan tasarımı neredeyse varlığını sürdürmekte zorlanıyordu, sanki dünya bir bıçak almış ve onu ortadan ikiye kesmiş gibiydi.

Yukarıdaki balkonda, bir figür korkuluklara yaslanmış duruyordu. Büyük yapı ikiye bölünmüş olmasına rağmen ayakta kalmayı başarmıştı, ancak derin bir yarık devasa formunu yaralamıştı.

Balkondaki adam, hasar konusunda kaygısız görünüyordu, sadece Ateşli Fırtına'nın ölçülü adımlarla yaklaşmasını izliyordu.

Siyah saçları, beyaz damarlarla birlikte nazik rüzgarda ipek şeritler gibi dans ediyordu, güneş ufkun altına inerken, harabe manzaraya kavun rengi bir parıltı yayıyordu.

Güneş bile, iki tehlikeli Paragon'un çarpışmasının ardından gelecek yıkımdan saklanmak istercesine görünüyordu.

Paragon Raizel, çenesini yukarı kaldırdı ve yarım gönüllü bir el sallayarak elini kaldırdı.

Gerçekten! Hala bir sürpriz duygusuna sahip değilsin! Tüm bu gösteri bir karşılama partisi için mi?! Ve parti bile zor değildi—adamların sonbahar yaprakları gibi düştü.

Balkondaki adam, yere serilmiş bilinçsiz genç askere bakışını kaydırdı.

Alay etti, ifadesi yine soğuk kayıtsızlığa döndü.

"Yanan Fırtına. Ne kadar örnek bir Göçebe."

Yüzünde, kış donu gibi soğuk bir gülümseme belirdi.

"Ah, eğer Reimgard var olmasaydı, eminim ki sen Tüm Orta Ova'nın en güçlü Paragonu olurdun. Gerçek adının özünü ve onu ruhuna bağlayan ipi olağanüstü bir derinlikle kavramışsın. Günümüzdeki çoğu Göçebe, böyle bir özveri için çok tembel."

Parmaklarını metalin üzerinde yumuşak bir ritimle tıklatarak korkuluklardan uzaklaştı.

"Varlığını tam olarak ortaya koymadan fiziksel aleme iradeni salmayı başardın. Öz Manifestasyonu olmadan bir Paragonu yenmek imkansız bir başarıdır, ama sen bunu çocuk oyuncağı gibi gösteriyorsun."

Yanan Fırtına, yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Beni övmeye mi devam edeceksin?"

"Tsk! Gerçekten etkileyicisin! Lanet olsun! Bunu tekrar kabul etmek, gücünün gerçekliğini bir çekiç gibi hissettiriyor!"

Sesinin fısıldamaya dönüşmesi.

“Bu da beni titiz planlamam için minnettar kılıyor.”

Paragon Raizel, zümrüt gözlerinin derinliklerinde yanmakta olan öfke ateşini zar zor kontrol ederek, ona sarsılmaz bir bakışla sabitlenmişti.

Bir kalp atışı geçti ve sesi gök gürültüsü gibi yankılandı, her kelime havada sismik bir sarsıntı yarattı.

“Dante. Karım nerede?”

Teğmen Dante'nin yüzünde delice bir gülümseme belirdi. Gülümsemesine rağmen, hesaplı bir kayıtsızlıkla omuz silkerken, soğuk bir tehdit yayıyordu.

“...o oldukça inatçı, o. Hayata iplerle tutunuyor, ama yine de benden istediğimi vermeyi reddediyor.”

Raizel'in yüzü öfke fırtınasına dönüştü.

“Dante! Kadınıma bir şey olursa, seni öldürmek yeterli olmayacak!”

Dante, alaycı bir şekilde dudaklarını kıvırmadan önce kaşını kaldırdı.

Oh lütfen! Lithia'da ve burada katlandıklarından sonra, sen sadece yürüyen bir cesetsin. Beni bile çizebileceğini mi düşünüyorsun? Özünü ortaya çıkarsan bile, bu acınası olurdu. Dünyaya iradeni salıverirken kendini zaten tüketmişsin.

Onun bakışı Paragon'u buz parçaları gibi delip geçti.

“Bedenin, yeteneğinin doğası nedeniyle asla yorgunluk hissetmeyebilir. Ama öz havuzun, herkesinki kadar sınırlıdır. Ve bittiğinde, aramızdaki en zayıfından daha savunmasız hale gelirsin!”

Raizel, eski arkadaşına yukarıdan baktı, gözlerinde nefret alevleniyordu.

Teğmen Dante haksız değildi—aslında, gerçeğe acı verici bir şekilde yakın bir darbe indirmişti.

Öz rezervlerini kullanma konusundaki isteksizliğine rağmen, Raizel tam olarak bunu yapmıştı. Lithia'da olanlar onu zorlamak zorunda bırakmıştı ve buraya olan on bir saatlik uçuş onu daha da yıpratmıştı.

Bir Paragon'un öz havuzu dışarıdan bakıldığında sonsuz gibi görünebilir, ama Paragonlar kendileri bunun acımasız gerçeklerini bilirler.

Bu durumda, durum ciddi hale geldi çünkü Dante'nin özel yeteneği, Raizel için özellikle bir kabus rakibi haline getiriyordu.

Öz Manifestasyonu'nda, Dante yankıların hayali güçlerini kullanıyordu—kendi saldırılarını veya düşmanlarının saldırılarını yıkıcı kaskadlar halinde çoğaltma yeteneği.

Onun gibi biriyle Öz Manifestasyonu ile savaşmak, normal koşullar altında felaket demekti. Öz tükenmişken bunu denemek intihardı.

Yine de Burning Storm, bu korkuların yüzündeki yıpranmış ifadeye yansımasına izin vermedi.

Bunun yerine, Teğmen'e yüzünü ekşitti.

"Beni vaazla başından savma. Son yirmi yılda beni hiç yenemedin. Zayıf ya da güçlü, işimi bitirmeden önce seni titretmeyeceğim."

Teğmen Dante'nin ifadesi, belirgin bir küçümseme ile büküldü.

Bacaklarını salladı, balkon korkuluğunu parçaladı. Taş parçaları her yöne şarapnel gibi fırladı.

Kırık korkuluğun uzunluğunda yürüyerek, havaya fırladı—fizik kurallarını hiçe sayan bir sıçrama, büyük bir mesafeyi kat ederek Burning Storm'un birkaç adım ötesinde yere çakıldı.

"Raizel! Bu yoldan yürümek zorunda mıyız? Düşün bir, masum çocuklar olarak paylaştığımız hayal. Asla terk etmedim! O vizyona inatçı bir bağlılıkla sarıldım. Eğer bir şey varsa, hükümette hizmet etmek kararlılığımı güçlendirdi, bu dünyada disiplinli kötülüğün gerekliliğini gözlerime serdi. Gafarè'nin vizyonundaki bilgeliği gösterdi."

Sesinde ipek gibi bir merhamet vardı.

"Hatırlıyorsun, değil mi? Çocukluğumuzdaki tartışmalarımız? Bir zamanlar Gafarè'nin eylemlerinin haklı olduğunu savunmuştun. Birçok insanın öldüğünü söyledin, ama onun davası maliyetin çok ötesinde bir çağ doğurdu. İnsanlar her gün ölüyor—ister soylu davalar için, ister basit bir ölümlülük için, ölüm asla durmuyor. İnsanlar ölümlerini anladı ve yine de Gafarè'yi takip ettiler."

Duraksadı, arkadaşının gözlerine melankoliyle gölgelenmiş bir ifadeyle baktı.

"Bu gerçekleri bana sen öğrettin, Raizel. Seni ne değiştirdi? Yolu gösteren adam ne oldu? Neden nefret ettiğin her şeye dönüşüyorsun? Neden zayıflıyorsun? Neden baban gibi olmaya başlıyorsun?"

Raizel titremedi, ama gözlerinin arkasında bir şey parladı—eski ve gömülü bir acı.

Bir adım öne çıktı, her hareketi granit kadar kasvetliydi. Sesi sakin bir şekilde yükseldi, ama yüzeyin altında bir fırtına kıvrılıyordu.

“Gerçekten, bir zamanlar bir aptaldım. Sadece mantığın fedakarlığı haklı çıkarabileceğini düşündüm. Ölülerin, büyük denklemlerimizde sadece sayılar olduğunu.”

Bakışları Dante'nin gözleriyle kilitlendi—sarsılmaz, hüzünlü.

“Kendime Gafarè'nin haklı olduğunu söyledim. Geleceğin bedel olarak kan talep ettiğini. Bizim yarının mimarları, bugünün cellatları olmadığımızı.”

Nefesi kesik, hırpani geliyordu.

“Ama sonra babamın bir şehrin hayatlarını, sanki mürekkep ile parşömen üzerine yazıyormuş gibi imzaladığını izledim. Hiçbir pişmanlık yok. Hiçbir tereddüt yok. Ve anladım—her şeyden, sadece vizyonundan körleşmişti.”

Raizel'in yumrukları yanlarında sıkı sıkı kapandı.

“İnsanları görmeyi bıraktı. Anneleri. Çocukları. Bir daha doğuş için yalvaran adamları. Ve ben—o aynı kanla sulanmış yolda yürüyordum.”

Dante alay etti, ama Raizel duraksamadan devam etti.

“Sonra o beni buldu.”

Ses tonu yumuşadı, saygıyla düştü.

"Bana her ruhun bir ağırlık taşıdığını öğretti. Bir hayalin gerçek gücünün, altına bastığı değil, kaldırdığı ellerde yattığını."

Gözleri alev alev yanıyordu—öfkeyle değil, sarsılmaz bir inançla.

"Bana asla göremediğimiz şeyi gösterdi, Dante. Tek bir hayat bile, insanlığımızı korumak anlamına geliyorsa, savaşmaya değer."

Dante'nin yüzü, toplanan gök gürültüsü bulutları gibi karardı. Çenesi taş gibi sertleşti.

"Seni yumuşattı."

Raizel'in dudaklarında, sabah ışığı kadar nazik bir gülümseme belirdi.

"Hayır. Beni görmemi sağladı. Lanetli varoluşumda ilk kez, dünyaya baktım ve güzelliği için ağladım."

Dante başını eğdi.

"Yani, Raizel, beni bıraktın... beni ihanet ettin... insanlara ihanet ettin çünkü aşık oldun?"

Paragon Raizel hafifçe gülümsedi. Yüzü solgun ve kararmıştı.

"Bunu böyle ifade etmek güzel, Dante. Ama seni hiç bırakmadım. Her zaman seninleydim—inandığımız şey canavardı."

"Canavarlık dünyayı kurtaran şeydir, Raizel! BU DÜNYAYI YENİDEN ŞEKİLLENDİRMEK İÇİN CANAVARLARA İHTİYACIMIZ VAR!!"

Dante'nin sesi gök gürültüsü gibi çatladı.

"Canavarlar her yerde büyür—ister adil bir neden için, ister açgözlü bir neden için, etrafımızda canavarlar var! Ve onlar korkunç derilerle ve vahşi dişlerle dolaşmıyorlar—onlar senin ve benim gibi görünüyor, Rai! Onlar senin ve benim gibi görünüyor!!"

Yüzü daha karanlık, daha sert hale geldi. Adım attı, odak noktası Paragon Raizel üzerinde keskinleşti. Konuşurken elleri havayı kesiyordu.

"Bana söyle, Rai, söyle—kendimizden bizi kim kurtaracak, en tuhaf olanlarımız kendilerini doğrulukla kandırırken? İnsanlığını korumak mı istiyorsun?"

Dudakları kıvrıldı.

"Bu oldukça bencilce bir davranış."

Duraksadı. Karanlık bakışları daha da karardı, dudakları bir araya geldi ve gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir ışık dans etmeye başladı.

"Biliyor musun? Her zaman biliyordum. Her zaman bencil olduğunu biliyordum. Sadece kendini düşünüyorsun ve Lirae'ye aşık olduğunda daha da bencil oldun. İnsanlığı korumakla ilgili bana aptal hikayeler anlatma. Artık kaybedecek bir şeyin olduğunda, kendini kısıtlıyorsun—her zaman olduğun canavarı evcilleştiriyorsun."

"Devletin kötü olanı babanın devam ettirmesine katlanamadığın için ayrıldığını iddia ediyorsun. Onunla birlikteyken kendinden nefret ettin, tuzağa düşmüş hissettin, özgürlük istedin—bu yüzden bir adım attın."

Dante'nin nefesi titrek geliyordu, sesi titremeye tehdit ediyordu.

O zaman, seni anlamaya çalıştım. Sonuçta, Veiled Light açgözlü bir adamdı. Hükümetin gelişmesine izin vermeyen, zayıf, açgözlü ve kötü biriydi. Duygularını anladım ve destekledim. Aslında, iyimserdim. Sen bir Yükselen olduğun için ve ben sadece bir Bilge olduğum için, belki de her zaman paylaştığımız daha büyük vizyonu ileriye taşımaya başlayabileceğini umuyordum.

Ama hiçbir şey yoktu. Senden hiçbir şey yoktu.

O, kuru bir şekilde güldü ve devam etti.

Ama ben alınmadım. Sonuçta, sen oldukça unutkan bir adamdın. Alınmadım. Bunun yerine, bir şeyler hallettim—çok çalıştım ve sonunda bir Yükselen oldum, sadece senin bir Paragon olduğunu duymak için. Nihayet, vizyonumuzu ele geçirebileceğin ve onu gerçeğe dönüştürmeye başlayabileceğin o güç noktasındaydın.

Ses tonu karamsar bir tonda düştü.

Ama hiçbir şey yoktu, Rai. Hiçbir şey.

Yine güldü.

Dünyada senin için her türlü mazereti uydurdum. Nihayetinde kendim de bir Paragon oldum. Senin yerini bulmak için aylarca avlandıktan sonra, sana geldim, seninle konuştum ve bana katılmanı istedim.

RAIZEL VAIRSTRID!! BANA REDDETTİN!!!

Bu noktada, Dante öfkeyle yandı. Gözleri ateş gibi açıldı.

O, başını dehşet içinde bir psikopat gibi eğerek onları daralttı.

"Ve şimdi, bana dünyanın güzelliğinden, insanlığını korumaktan, onunla tanışmaktan bahsediyorsun. O, o yaşlı aptallara bir köpek!!"

Paragon Raizel'in ifadesi değişti. Yüz hatları aynı kaldı, ama gözlerinin derinliklerinde ince, tehlikeli bir ışık yanmaya başladı.

Dante'nin birkaç saniye önce oluşturduğu somut tehlikeyi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu—o an zayıflamış olmasına rağmen.

Paragon Raizel, yaralı bir alfa kurdu gibiydi. Ne kadar yıpranmış görünse de, birinin onu savunmasız zannedebileceği bir durumdaydı. Ama gözlerindeki ifade, hiçbir şeyi öldürmeden bırakmayacak acımasız bir katilin bakışıydı.

"Açıkça halletmen gereken birkaç işin var. Onları benimle hallet. Karımı bu işin dışına bırak."

Teğmen Dante, birkaç saniye boyunca ona kayıtsız bir şekilde baktı. Sonra içini çekti, ellerini cebine soktu ve şık bir şekilde tutması hoş bir kalın puro ve garip bir alev çıkarıcı çıkardı.

Dante, purosunu yaktı ve elini nazikçe Paragon Raizel'e uzattı.

"İster misin...?"

Paragon Raizel nefesini verdi ve başını salladı.

Şu anda rehabilitasyondayım.

Dante başını salladı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Tahmin edeyim... Lirae."

Paragon Raizel'in sessizliği, Dante'nin ihtiyaç duyduğu tüm cevaptı.

"Biliyor musun, her zaman onun senin sorunun olduğunu biliyordum. Güçsüz bir insan için çok cesur, çok açık sözlü. Kelimeleriyle bir şekilde oynuyor—kurnaz. Onu öldürmek için gönderilen bir suikastçıyı, onun yerine koruyacak hale getirebilir."

Paragon Raizel nazikçe gülümsedi. Dante Lirae'yi övüyor gibi görünmese de, duyduğu tüm kelimeler bunlardı.

"Eh, Lirae oldukça diplomatik. Onu öldürmemen için seni ikna edebildi mi?"

Dante alaycı bir şekilde güldü.

"Hayatta kalmasının tek nedeni seni bekliyor olmam."

Paragon Raizel, karısının gerçekten de cazibesini kullandığını bilmek için tam kelimelere ihtiyaç duymuyordu. Güzel karısı, işini yapmaya gitmişti. Sonuçta, onu sevmemesi için neredeyse onu ikna etmişti.

'O kız kurnaz birisi.'

Teğmen Dante, karanlık bir yüz ifadesiyle arkadaşına baktı. Bir saniye sonra, sordu:

: "Bir şey mi komik söyledim?"

Paragon Raizel alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bu kadar gergin olmana gerek yok. Dünyanın sonu bile olsa, yine de gülerim. Eşimi ve henüz doğmamış çocuğumu ellerinde tutuyorsun. Muhtemelen düşündün ve biliyordun ki bu, bana ulaşmanın tek yolu, beni öldürmenin tek yolu. İstediğin benim ölümüm, değil mi? O zaman eşimi son bir kez görebilir miyim?"

Teğmen Dante'nin yüzünü inceledi.

"Gerçekten iyi bir baba adayı olamadım, biliyorsun. Ve geriye kalan az zamanımı, açıkça almak istiyorsun. Ailemle tatmin edici bir veda etmem doğru değil mi?"

Teğmen, tiksintiyle dudaklarını bükerek.

"Ne hale geldiğini görmek gerçekten sinir bozucu, Rai. O kadının seni nasıl zayıflattığını görmek."

Gözlerini kapadı, o an için tüm kelimeleri durdurdu. Sonra yavaşça açtı ve bir elini belindeki kılıca koydu.

Teğmen Dante'nin saçları rüzgarda hafifçe dalgalandı. Yavaşça, nazikçe, daha önce hiç açmadığı bir gözü açmaya başladı. En azından bir Paragon olduğundan beri açmamıştı.

Bairan, elleri kollarında, bir aydınlatma direğine yaslanarak tembel bir şekilde duruyordu. Tüm hareketsiz askerlerin değişmeye başladığını kayıtsız gözlerle izliyordu.

Yüzleri çarpıldı, ciltleri sanki kötü niyetli bir döküntü kapmış gibi kızardı. Gözleri, karanlık sıvı havuzlar gibi siyahlaştı ve yavaş yavaş —ilk başta yavaş, sinir bozucu hareketlerle—ilerlemeye başladılar.

Kılıç Kralı, onları kasıtlı olarak geri püskürtmek zorunda değildi. Onlara verdiği tek şey, dengesiz hale getiren kirli bir tokattı. Ancak ana çocuk, ortada yoktu.

Birden kayboldu, tüm askerlerin arasında dağılmaya başlayan siyah zehirli duman haline geldi. Dağıldıktan sonra, kendilerini kötü bir şeye kaptırarak farklı davranmaya başladılar.

Tüm dikkatleri Bairan üzerindeydi.

Öne doğru uçtular, yetenekleri canlanarak parladı. Alevler alevlendi, gök gürültüsü koptu—hatta rüzgar, bir askerin elinin etrafında bir osilasyon yaratıyormuş gibi görünüyordu.

Hepsinin yönü Bairan'a doğruydu. Ancak o, en küçük bir rahatsızlık bile hissetmiyordu.

Bairan derin bir nefes aldı ve hafif bir güçle ışık direğini çekip çıkardı. Uzun direği etrafında döndürdü, ulaşabildiği her şeyi yok etti. Dönüş, hepsini geri iten büyük bir siklon oluşturdu.

Bairan direği öne doğru yerleştirdi, bacaklarını hafifçe bükerek gözlerini keskin, kartal gibi bir odaklanma ile daralttı.

"Ay Işığında Fısıldama… Bilginin Tersine Çevirişi."

Manzara oldukça komik, şaşırtıcı ve alışılmadık şekilde rahatsız edici bir görüntüydü.

Bairan, zarif bir adım atarak, direği karmaşık bir desenle nazikçe tutup fırlattı; bu, böyle bir silah için pek uygun görünmüyordu— eğer buna silah denilebilirse. Direk, sanki aitmiş gibi hareket etti, hareketleriyle kusursuz bir şekilde bütünleşti.

Tüm hava, durgun, mükemmel suyun yüzeyi gibi ciddiyetle dalgalandı. Sonra, bir sonraki anda, askerlerin bedenlerinden kan vahşice fışkırdı, hepsi aniden kötü niyetli ve görünüşte mistik bir güç tarafından havada asılı kaldı.

Bairan, aralarında hareket etti, devasa, hantal direği bir el ile yönlendirirken zamanını aldı.

Direk, birkaç canavarı geçerek, onları kötü bir imkansızlıkla kesip geçti.

Manzara son derece rahatsız ediciydi. Askerler grotesk bir şekilde öldü, gözleri açık kalmıştı.

Binalar bile korkunç kılıç tekniğinden yaralar aldı - toprakta derin yarıklar felaket yolları gibi uzanarak, binaların duvarlarına bağlanıp eğiliyordu.

Sorun, kendi kan havuzlarında boğulurken bile, sürekli olarak ayağa kalkmalarıydı. Üzerine daha fazlası geliyordu.

Yetenekleri ona zayıf yetenekler fırlatıyordu, o da bunları kullandığı direkle engelliyor ya da sadece yoldan kayboluyordu.

Hareketleri düzensiz gibi görünüyordu, ama bu kasıtlıydı. Bairan, ölümsüz insanların arasında hassas bir şekilde kayarak ve acımasızca direkle bedenlerini parçalayarak ilerliyordu. Hepsi kaba bir şekilde bükülüyordu, o kadar ki kendini biraz zor tutuyordu.

Böyle bir yıkım yaratma şekli, daha fazla yıkım yaratma isteği uyandırıyordu. Belki de gücünün tam kapsamını serbest bırakmak istiyordu, ama Kılıç Kralı bunun kendisine çok aşağıda olduğunu hissetti.

Sürekli olarak tekrar tekrar üzerlerine geliyorlardı, ona atlayarak, bu da sonunda elini zorlamak zorunda bıraktı.

İki parmağını uzattı ve ileri fırladı. Onları bedenlerine bastıracak ve karışıklık yaratacak, ta ki aniden yeniden hayata dönecekler, sonra tekrar öleceklerdi.

Basitçe söylemek gerekirse, Paragon Raizel'in elini iyileştirmesine yardımcı olma şekli, elin her zaman ait olduğunu hatırlamasını sağlamak, ona ait olmasını emretmekti.

Bir kuşa dönüşme şekli, bedenini her zaman bir kuş olduğunu düşünmeye kandırmak, ona ait olmasını emretmekti. Bu nedenle, bir kuşa dönüştü.

Düşen bedenlerle, tek yaptığı şey onların her zaman ne olduklarını hatırlatmak oldu. Bu, bedenlerin gerçek sahiplerinin kontrolü geri kazanmasına yardımcı oldu.

Ancak, eğer daha önce acımasızca öldürülmüşlerse, kendilerini kontrol altına aldıkları anda güçsüzce yere düştüler ve öldüler.

Bu bir süre böyle devam etti, Kılıç Kralı bir pozisyonda durarak sadece iki parmağını kullanıyordu.

Sonunda, etrafında birçok kişi yatarak kalıcı olarak öldü, diğerleri ise şaşkınlık içinde geri çekildi.

Kılıç Kralı kendisi ise kayıtsız bir bakışla duruyordu, sanki herkesin gökyüzü saygısıyla izlediği şeyden etkilenmemiş gibiydi.

Nihayet, insanlara akmış olan siyah sis dışarı akmaya başladı - sanki tamamen dışarı atılmış gibiydi.

Aslında, öyleydi. Çünkü Bairan, onu ait olmadığı yerden zorla çıkarmıştı. Kılıç Kralı'nın iradesi, çok ince olmasına rağmen, genç ve yeni Paragon'un Öz Manifestasyonu ve ölümsüz yeteneklerinden çok daha güçlüydü.

Çocuk, çabası feci bir şekilde başarısız olunca, solgun, terleyen bir yüzle titreyerek grimasa dönüştü.

Geriye doğru sendeleyerek, titreyerek elini uzattı.

"K—kim s—sen?!"

Bairan başını eğdi ve kayıtsızca omuz silkti.

“Sadece kılıçlara takıntılı bir adam.”

Asker elini uzattı ve titreyerek meydan okudu.

"İmkansız! Sen bir Paragon musun?! Senin gibi bir Paragon hiç duymadım—nereden geliyorsun? Nerede yaşıyorsun?!"

Haklıydı. Reimgard İmparatorluğu içindeki meseleler ve bu yeni Paragonların aniden ortaya çıkması dışında, Orta Ova'da yalnızca beş Paragon vardı.

Bunlardan üçü Dante, Raizel ve Rughsbourgh'tu. Kalan iki Paragon'dan biri Orta Ova'daki en güçlü Kale'nin müdürü, diğeri ise Kageyama Klanı'nın Klan Patriği'ydi.

Bu son iki Paragon dünyada aktif değildi, ancak isimlerinin efsanesi o kadar korkutucu bir etki taşıyordu ki, eğer bir yerde aktif olsalar ya da herhangi bir önemli hareket yapsalar, tüm kıta yıkıcı sonuçlarla titrerdi.

O kadar güçlüydüler ki, her bir kararları olayların akışını etkiliyordu. Özellikle her ikisi de kendileri çok güçlü organizasyonların başıydı.

Genç asker, onların burada olmadığından kesinlikle emindi. Peki, bu garip Paragon kimdi ki, onunla bir çocuğa dövüşüyormuş gibi savaşıyordu?

Paragon olarak adlandırılabilir miydi?

Ona göre, Bairan çok daha güçlü görünüyordu. Savaşı ciddiye bile almamıştı ve sonuç buydu.

Bir sopayı kılıç gibi kullanıyordu, açıkça durumu ciddiye bile almıyordu—çocuğu bir şaka olarak görüyordu.

Çocuk koşmak istedi, ama bir yandan da öfkeyle dolup taşmıştı. Fark yaratmak, bu garip adamın onu ciddiye almasını sağlamak istiyordu.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Buradan itibaren ciddileşmeye başlamalısın. Elimi zorladığın için... şikayet etme, yabancı."

Bairan'ın gözleri ileriye odaklanmıştı, yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Genç askerin sözleri, boş dallar arasında vızıldayan rüzgar gibi, ona hiçbir iz bırakmadı.

Asker titreyen elini kaldırmıştı, parmak uçlarından ışık sızarken havaya bir ışık runu kazıyordu. Alnında ter birikmişti, burnundan sızan kanla karışıyordu. Her hareketi, çıplak elleriyle bir dağı kaldırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Üzerlerinde, gerçeklik parçalanıyordu. Deli askerin arkasında parlayan mavi bir yarık açıldı, kenarları durgun su üzerindeki dalga gibi yayıldı. Dünya, içinden devasa bir şeyin çıkmaya başlamasıyla nefesini tutar gibi görünüyordu.

Bairan'ın gözleri yarıklar haline geldi.

Kuzey, her zaman gerçeği şüphe etmişti—Lithia'daki o garip yarık bir kaza olmamıştı. Ustası, her zamanki gibi keskin içgüdülere sahipti. Dışarıda, yarıkları açma anahtarına sahip olan birisi vardı ve bunu bu insan yavrularına bir aile mirası gibi aktarıyordu.

Bairan için bunun nasıl mümkün olduğu bir muamma olarak kaldı. Canavarlara kusan bu portallar, onun zamanında yoktu. O zamanlar, canavarlar dünyalarının dokusuna güneş ve ay gibi işlenmişti.

'...değil mi?'

Alnı çatıldı, anılar düşüncelerinin altında kum gibi kayarken.

Soru işaretleri kayboldu, yaratık kendini göstermeye başladığında.

Önce koku geldi—kalın ve boğucu, yaz güneşinin altında çürümeye terkedilmiş bir savaş alanı gibi. Ölümün kendisi yarıktan akıyormuş gibi görünüyordu, havayı görünmez bir pislikle kaplıyordu.

Bairan mırıldandı, ama kelimeler sadece iğrenç gerçeği az çok yansıtıyordu.

"Ölüm kokusu."

Canavardan güç yayılıyordu, bir demirci ocağından yayılan sıcaklık gibi. Her adım, yerin derinliklerinde sarsıntılar yaratıyor, küçük bir depremin gücüyle varlığını duyuruyordu. Bu sıradan bir iblis değildi—bu, tüm orduları tepelere kaçırması gereken bir şeydi.

Asker, titreyen bacaklarına rağmen yerinde durdu. Belki bir Paragon, ama yine de sadece insandı. Hala kırılgandı.

Parçalar, bir kilidin içindeki tırtıllar gibi yerine oturdu.

'Birisi ona bunu verdi... yanında o diğer numaralarla.'

Askerin yeteneği, kısa dansları sırasında belirginleşmişti. Ölümün kirli ve basit sanatı. Rüzgarda bir söğüt gibi bükülen ölümsüzlük—ne kadar sert fırtına eserse essin, asla tam olarak kırılmayan.

Adam, başkalarını kişisel et pazarları olarak kullanarak, çocukların şeker çalması gibi vücut parçaları çalıyordu. Ve Bairan'ın vurduğu o tokatlar—her biri dev taşları çatlatacak kadar güçlü—nadir izler bırakmıştı. Askerin bedeni, her darbeden sonra yeniden şekillenen hamur gibiydi, ölümlülüğe karşı sinir bozucu bir alay.

Yaratığın bacakları, düşen ağaçlar gibi yere çarparak, her adımda yeryüzünde sarsıntılar yaratıyordu; antik bir kralın duruşuyla ortaya çıkıyordu.

Canlı bir et ve sakin öfke dağını, binaların arasında, sanki yolundaki genç ağaçlar gibi hareket ediyordu. Bacakları—ilkel taştan oyulmuş dev sütunlar—kendi yeşil yaşamıyla atılan nabız gibi görünen yosun kaplı derinin altında inliyordu.

Kafasının derinliklerinde gizlenmiş olan yaratığın gözleri, unutulmuş yıldızlar gibi dışarı bakıyordu. Eonların geçişine tanıklık etmişlerdi, hafızadan daha eski bir bilgelik taşıyorlardı, ama şimdi sadece ölümün boş bakışını yansıtıyorlardı.

Gövdesinin her iki yanından, titanın biçimlendirdiği orak bıçakları gibi havaya doğru kıvrılmış dişler çıkıyordu. Her biri, tek bir savuruşla bir şehir bloğunu moloz haline getirebilir, taş ve çeliği kayıtsız bir kayıtsızlıkla toza dönüştürebilirdi.

Yosun, vücudunun her santimetresine yapışmış, canavarı yürüyen bir ekosisteme dönüştürmüştü—korkunç bir amaçla nefes alan ve hareket eden bir dağ.

Bairan bile, biriken gücüne rağmen, bu manzarayı görünce karnında soğuk bir şeyin yerleştiğini hissetti.

'Bu kadar antik bir şeyi devirebilecek güç ne olabilir?'

Önündeki asker, bu devasa yaratıkla karşılaştırıldığında bir sinek gibiydi. Sıradan bir insan, böyle bir titanı deviremez ve bunu övünerek anlatamazdı.

Biri öldürmüştü ve bu yürüyen kabusu askerin gizli kozu olarak hediye etmişti.

Bairan'ın dudakları grim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ciddi olma zamanı.

Parmakları Karanlık Ölümcül'ün kabzasını buldu ve bir anlığına gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında, değerli bir av bulmuş bir yırtıcının ışığıyla yanıyordu.

Karanlık kıvılcımlar, uzatılmış avucunun üzerinde dans etti ve katı çeliğe yoğunlaştı—gök gürültüsü gibi titreşen sarı bir odachi olarak maddelleşti. Bunu beline bağladı ve ölümcül bir bıçak takımyıldızı oluşturdu.

Başka bir hareketle, metalin gümüş fısıldaması elinde belirdi.

İllüzyonlu Hefter, omuzlarının üzerinde uyuyan bir yılan gibi dengelendi, buz mavisi gözleri ağır adımlarla ilerleyen devin peşinden gitti.

Bu gece üç kılıç dans edecekti.

Bir bacağını öne uzattı, kasları yay gibi gerildi. Usta bir rahatlıkla, İllüzyonlu Hefter'in kabzasını dişleriyle sıkıştırdı, ardından Paslanmaz ve Karanlık Ölümcül'ü pürüzsüz, ölümcül yaylar halinde çekti.

Üçlü çelik, sönmekte olan ışıkta parladı, Bairan'ın gözleri kış donunun parçaları haline geldi, bakışları etrafındaki sıcaklığı derece

derece düşürdü. Hava bile yaklaşan fırtınanın beklentisiyle titriyor gibiydi.

Güneş batıyordu ve karanlık dünya üzerine iniyordu. O soğuk korku havayı sararken, tuhaf bir şey, ilkel bir şey, farklı bir şey, boğucu bir şey vardı.

Bairan'ın üst bedeni gerilmiş bir yay gibi büküldü, ardından gözleri göksel bir öfkeyle patladı. Mavi ışık, bakışlarından patlayarak, saf ışıktan oluşan parlak kanatlara açıldı.

Hareket etti—ya da belki dünya onun etrafında hareket ediyordu.

Kalp atışları arasındaki boşlukta, Bairan yerinde var olmaktan vazgeçti. Geçişini işaret eden incecik bir mavi ışık izi—ölümlü gözlerin yakalayamayacağı kadar hızlı bir hareketin hayalet izi, devin formu boyunca camda yakalanmış yıldırım gibi uzanıyordu.

Çizgi, cerrahi bir hassasiyetle zigzag yaptı, hava ve etin içinden desenler oyarak—yukarı, aşağı, çapraz, antik dağın yaşayan derisi üzerinde ölümcül bir geometrik bulmaca oluşturuyordu.

Gerçek nefesini tuttu.

Sonra şok dalgası geldi. Yaratılışın ilk patlaması gibi üç kez dışarıya doğru yırtıldı, yerinden oynayan hava taş duvarları anılara ve binaları da dağılmış toza dönüştürdü.

O imkansız çizgileri takip eden devasa canavar, kuğu şarkısını başlattı. Et, izlenen yollar boyunca ayrıldı, beden parçalar halinde devrilerek bir tanrının bıçakla, bir cerrahın bistürisiyle sağlanan hassasiyetle oyulmuş bir dağ sırasına dönüştü.

Toz yerleştiğinde, Bairan tam başladığı yerde duruyordu—sanki hiç hareket etmemiş gibi. İllüzyonlu Hefter dişlerinin arasından kayarak yere metalik bir fısıldama ile düştü.

Çömelmiş pozisyondan doğruldu, boynunu çevirerek omurlarının tatmin edici çatırdamalarla patlamasına neden oldu, savaş gerginliğini bir barajdan suyun akması gibi serbest bıraktı.

Yıkım, mülkün sınırlarını aştı. Fhugal kendisi artçı sarsıntılar altında titredi, zemin, toprağı örümcek ağı çatlaklarına bölen dalgalar halinde dalgalandı. Çatlaklar, şehri arayan parmaklar gibi hızla yayıldı, duvarların üzerinden ve sokakların içinden sürünerek, sınır tanımayan bir yıkım ağı oluşturdu.

Paramparça taşların lanetli damarları merhametsizce yayıldı, şehrin temellerini ölümlü anlayışın ötesinde bir güçten bahseden kırık toprak mozaiklerine dönüştürdü.

Tek bir darbe gibi görünen şey, aslında dünyanın kendisini sarsan bir yıkım senfonisiydi.

Bairan, usta bir kılıç ustasıydı. Ama ustalığının derinliği? O keşif, gerçekliğin kendisinde şok dalgaları yarattı.

Bir akışkan hareketle, üç yüz bin darbe aynı anda hareket etti ve savruldu. Her bir kılıç—Karanlık Ölümcül, Paslanmaz ve İllüzyonlu Hefter—aynı kalp atışında havada ve ette yüz bin yol açtı.

Tüm yüz bin darbe, varoluşun dokusunu kesen o kadar ince bir çizgide yoğunlaştı ki, bu yarayı gerçeklik asla fark etmeyecek kadar kısa bir an için bile olsa.

Bu, Bairan'ın zirvesiydi—belki de bir zamanlar ne olduğunu gösteren sadece bir bakış. Anılarının ve tekniğinin parmaklarının arasından duman gibi kayıp gittiği kabul edilse de, geriye kalanlar dünyayı yeniden şekillendirmek için yeterliydi.

Bir nefeste bir Apex Behemoth'u öldürmek için yeterli. Her birinin öncekini gölge gibi takip ettiği o kadar hassas bir şekilde üç yüz bin darbe savurmak için yeterli.

Fhugal'daki her binayı sadece parçalamakla kalmadı - onları yıkım anıtlarına dönüştürdü. Her duvarda binlerce kılıç izi vardı, sanki her taşın içinde sayısız düello yüzyıllar boyunca sürmüştü.

O anın içinde yakalanan her canlı, kılıcın geçişini bile kaydedemeden, şok dalgası tarafından atomlarına ayrılarak var olmaktan vazgeçti.

İlk patlama, çeliğin ete temasından kaynaklanmıyordu - üç yüz bin darbe kendine sıkışarak, aç bir canavar gibi uzayda yırtan bir şiddet tekilliği yaratıyordu.

Zaman, bu kadar yoğun yıkımın ağırlığı altında büküldü. Darbelerin birleştiği an, canavarı yırtan anla birleşerek, neden ve sonuçun birlikte dans ettiği garip bir zamansal yankı yarattı.

İkincil etkiler, bir depremin artçı sarsıntıları gibi dışa doğru yayıldı. Fhugal'ın temellerinde ve ötesinde titremeler koşarak yayıldı, yer yüzünde örümcek ağları gibi çatlaklar açtı. Çevredeki ormanda, ağaçlar sallanırken, eski içgüdüler yaratıkları panik içinde kaçmaya yönlendirdi; ilkel zihinleri, şimdi dünyanın üzerinde farklı bir düzenin avcılarının dolaştığını haykırarak uyarılar veriyordu.

Dev canavarın cesedi, devrilmiş domino taşları gibi binaların içinden geçti ve mülkü nihai yıkıma sürükledi. Sonra sessizlik - kalın ve mutlak - bir savaş alanının mezarlığına indi.

Herkes gitmişti. Zihinleri son anlarını işleyemeden varlıktan silinmişti.

Bu tüm ölüm dansını düzenleyen genç asker bile. Ne büyük bir israf - Bairan'ın kılıçlarından zorla çıkardığı muhteşem sanatı asla göremedi.

Bairan'ın omuzları, küçümseyerek yükselip alçaldı.

'Bu sürpriz değil. Sadece bir kişi...'

Düşünce parçalar halinde dağılmaya başladı. Birisi daha önce bu seviyede onun dövüşünü izlemişti, ama yüzü hafızanın erişiminden uzaklaştı ve geride sadece dilinde acı bir tat bıraktı.

Gözleri yıkımı taradı. Binalar harabe halindeydi—bazıları dağ büyüklüğünde moloz yığınlarına dönüşmüş, diğerleri ise sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Üç devasa taş et parçası artık manzaranın bir parçası haline gelmişti. Canavarın bedeni toprak ve yapı ile birleşmiş, tuhaf özü mülkü... farklı bir şeye dönüştürmeye başlamıştı. Vahşi. Sanki yaratığın ölümü, yabancı doğayla yeni bir araziyi tohumluyordu.

Kılıç Kralı, az önce askerlerin yorucu sesleriyle çınlayan boş sokaklarda dolaşıyordu. Artık geçişlerini işaret eden tek bir bot veya kemer tokası bile kalmamıştı.

Boğazını temizleyip tükürdü, ses yapay sessizlikte sert bir yankı yaptı.

"Sırtı eğik aptallar."

***

Hükümetin Birleşme Kompleksi önünde patlayan savaş, biçim kazanmış bir felaketti. Kraterler, devasa çekiçlerin yaraları gibi toprağı delip geçerken, iki figür yıkılmış manzara üzerinde yeşil ve kırmızı ışık şeritleri çiziyordu.

Görüş alanının ötesine hareket ettiler—göz sadece ardıllarını yakalayabiliyordu, yıkım bırakan ikiz kuyruklu yıldızlar gibi.

Gerçeklik, çatışmalarının ağırlığı altında inliyordu. Her darbe, dünyanın temellerini çatlatma tehdidinde bulunuyor, katı maddeleri anıya dönüştüren şok dalgaları gönderiyordu.

Süslü çeşme—bir zamanlar kompleksin taç mücevheri—Burning Storm'un tekmesiyle Teğmen Dante'ye çarptığında parçalandı. Sıkıştırılmış kötü güç, çarpışma anında patladı ve oymalı taşı, ölmekte olan bir nefes gibi savrulan kum haline getirdi.

Dante yıkımın içinden yuvarlandı, bedeni momentumla kompleksin duvarından geçerken toprağı yarıyordu. Yörüngesi, kafası porselenle buluştuğunda durdu—bir tuvaletin jakuzisi, ölümcül bir çarpışmayı yumuşatıyordu.

Bir an sonra, yüzünden su damlayarak ortaya çıktı ve yeniden öfkeyle çatışmaya daldı.

Savaş, sadece bir çatışma olmaktan öteye geçti. Her değişim daha ağır, daha yıkıcı hale geldi—ölümcül valslerini dans eden Paragonlar için değil, etraflarındaki her şey için. Karmaşık duvarlar, çevresel baskı altında çatladı. Malikanenin arazisi, karşılıklı yıkımın etkisiyle titredi.

Merkezi Ova'nın bilinen iki Paragonu, birbirlerini—ve her şeyi—parçalıyorlardı.

İskeletine kadar yorgun olmasına rağmen, Paragon Raizel, Teğmen Dante'nin her darbesine umutsuz bir hassasiyetle karşılık verdi. Dante, yankıyı yıkıcı bir ustalıkla yönetti—her kılıç darbesi, havayı ve taşı kesen on hayalet benzeri ardışık darbe ile dalgalandı.

Korkunun vücut bulmuş hali, Dante'nin kılıcında hareket ediyordu.

Her kesim, dağları yaracak kadar güç taşıyordu ve aynı anda on böyle darbe almak, Raizel'i umutsuzluğun eşiğine defalarca itmişti.

Çelik asla etine değmedi, ama yankılanan her darbenin ağırlığı onu çığlar gibi ezdi. Yanan Fırtına, kendisini momentum katmanlarıyla sarmalamıştı ve bu, çoğu fiziksel saldırıyı etkisiz hale getiren bir kalkan oluşturuyordu.

Teknik işe yaradı, ama etkisi azalmıştı. Momentum bariyerlerini kalınlaştırabilirdi, böylece hiçbir şey—Dante'nin darbelerinin ezici ağırlığı bile—geçemezdi, ama bu, öz varlıklarını çok hızlı bir şekilde tüketirdi.

Her darbe için karşılık vermesi gerekiyordu, yoksa çöküş riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Dante ise, terlemeden neredeyse hiç çaba harcamayan birinin rahat enerjisiyle hareket ediyordu. Yanan Fırtına'nın zor nefes alışı ve umutsuz savunmalarına rağmen, Raizel rakibinin hala geri durduğunu biliyordu. Adam, savaş başladığından beri sadece yankı yeteneğini kullanıyordu—gerçek cephaneliğinin sadece bir kısmı.

Sonra gerçeklik parçalandı.

Bir şok dalgası, kıyamet gücüyle manzarayı parçaladı, uluyan rüzgarı yok oluş vaadini taşıyordu.

Her iki Paragon da çarpışmaya hazırlandı. Dayanıklılık açısından sıradan insanlar veya Drifter'lardan çok daha üstündüler, ama bu farklıydı.

Güç, öfkeli bir tanrının yumruğu gibi çarptı. Her iki savaşçı da geriye fırlatıldı—ağırsız bebekler, görünmez eller tarafından savruldu.

Vücudu havaya fırlamadan bir an önce, Raizel'in gözleri Birleşim Kompleksi'ni buldu. Eli, yapının etrafını momentumdan dokunmuş bir rüzgar kalkanıyla kaplayacak umutsuz desenler çizdi.

Bariyer, yapının çökmesini engelledi, ancak camlarını koruyamadı. Pencereler, parçalanan kristallerin senfonisiyle patladı; yok oluşları havayı, solan ışığı yakalayan parlayan parçacıklarla boyadı.

Korku, her iki yüzü de aynı ölümcül solgunlukta boyadı. Gözleri yıkımı taradı, o dünya sarsan gücün kaynağını aradı.

Ancak, Burning Storm gerçeği çoktan bir araya getirmişti. İfadesi bir gülümsemeye dönüştü—ama bu, onun alışılmış parlak gülümsemesi değildi. Bu, yorgunluğun ve daha karanlık bir şeyin ağırlığını taşıyordu, ufukta yaklaşan bir fırtınayı izlemek gibi.

Dante, bu manzarayı görünce yüzü bir grimasa dönüştü.

"Bu nedir? Ne yaptın?"

Sesinde suçlama damlıyordu. Gözleri, devasa taş cesetlerinin yattığı merkeze yöneldi—astı Niasis'in çağırdığı Behemoth, sadece anlaşılmaz bir güç altında kaybolmasını izlemek için.

Gizem onu kemiriyordu. Gücü tanımlayamıyor, doğasını tahmin bile edemiyordu, bu da onu kafa karışıklığı içinde bırakıyordu. Ve daha da kötüsü—sonsuz derecede daha kötü—Raizel'in yüzündeki o lanet olası gülümseme.

Burning Storm'un ifadesi, Dante'nin çözemediği sırlar barındırıyordu ve bu onu öfkelendiriyordu.

Paragon Raizel sadece omuz silkti, yumuşak gülümsemesi sinir bozucu bir şekilde yerinde kaldı.

"Ne yaptım? Hiçbir şey... Sadece tüm planlarınızı değersiz kılabilecek bir arkadaş getirdim. Oh, bir de uyuyan bir öğrencim var, ama o şu an uyuyor. O uyandığında her şey çok daha ilginç hale gelecek. Görünüşe göre, siz ikiniz zaten tanışmışsınız."

Dante'nin kaşları daha da çatıldı, çirkin bir ifadeye dönüştü.

"Eğer öğrenciler almak için zamanın varsa, bolca zamanın olmalı. Bu arada, bizim vizyonumuz için ter döküyorum—bir zamanlar paylaştığımız aynı vizyon."

Onun sözleri havada asılı kaldı, sonra acı bir his onu sardı.

"Seninle mantık yürütmeye çalışmak ne yapıyorum ki? Kendi yolunu seçtin. Arkadaşın, öğrencin—hiçbiri önemli değil. Hepiniz öleceksiniz. Sonuncunuz bile."

Teğmen Dante dikleşti, omuzlarını yuvarlarken boyun kemikleri çıtırdadı. Yumruğu, eklemleri beyazlayana kadar sıkılaştı, sonra parmakları kılıcının sapını ölümcül bir niyetle sardı.

Öne doğru adım attı, mesafeyi ölçerek—onları ayıran on üç metre vardı. Mükemmel vurma mesafesi.

Dante'nin eli kasıtlı bir yavaşlıkla hareket etti, siyah pelerini omuzlarından itti. Giysi, bir yargı gibi düştü—yerle çarpıştığında, etki taşları parçalayarak sanki kumaş değil de kurşunla dokunmuş gibi yere düştü. Çatlaklar, dışa doğru örümcek ağı gibi yayıldı, yer, ölümlü alemler için tasarlanmamış bir şeyin ağırlığı altında itiraz ediyordu.

Paragon Raizel'in gözleri ceketin düşüşünü takip etti, boğazı aniden kuruluğa karşı çalışıyordu. Dante'ye geri baktığında, soğuk ve korkunç bir anlayış belirdi.

"Gözlerini açtın. Hızında tüm sınırları kaldırdın." Sesinde sessiz bir tanıma vardı. "Beni öldürme konusunda ciddi olmalısın."

Bir an için sendeledi, elindeki kılıcı sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

"Belki de seninle mücadele ederken gücümü korumak baştan bir saflıktı. Bu, tamamen kucaklamam gereken bir savaş."

Melankoli her kelimeyi renklendiriyordu, acılık bandajlardan sızan kan gibi içeriye sızıyordu. Önündeki gerçek, gün batımı kadar kaçınılmaz ve tıpkı o kadar sondu.

Yanan Fırtına, değiştirilemeyecek olanı kabul ediyordu. Bunun üzüntüsü, aralarındaki havada ağır bir şekilde duruyordu.

Sessiz bir kabullenişle, parmaklarını açtı. Kılıç serbest kaldı, düşüşü metalik bir fısıldama ile sona erdi, çelik taşla öpüştü.

Kırmızı duman Raizel'in etrafında yaşayan bir örtü gibi döndü, gözleri kış yıldızları kadar soğuk yanan zümrüt ateşiyle parladı.

Derisi karardı ve genişledi, gölgeler harabe toprak üzerinde uzanan parmaklar gibi yayıldı.

İki devasa uzvun çarpmasıyla yer çatladı, enkaza patlayan parçalar gökyüzüne fırladı, Paragon Raizel dönüşümünü tamamladı.

Tamamen başka bir şeye dönüşmüştü—ilkel öfkeyi yeryüzü gücüyle birleştiren, öfkeyi zor tutan kıpkırmızı bir kürkle sarılı dev bir canavara.

Kaslar, kalın kürkünün altında yaşayan bir jeoloji gibi akıyordu, her hareketi kayaların kaydığı kıtaların ağırlığını taşıyordu. Devasa uzuvları, yeri karşı konulmaz bir güçle iterek, toprak altında taşları un ufak ediyordu sanki zemin, onun varlığından geri çekiliyordu.

İkiz boynuzları kafasından spiral şeklinde çıkıyordu—dağ zirveleri kadar keskin, erozyon kadar eski. Volkanik kayadan oyulmuş bir yüzü çerçeveliyordu, tüm sert kenarları ve ölümcül niyetiyle. Kaşlarının altında, zümrüt yeşili gözleri, sıradan bir hayvandan çok daha öte bir zekayla parlıyordu—eski, acı dolu ve acı bir şekilde farkında olan bir şey.

Ateşli Fırtına'nın nefesi, etrafındaki havayı yakarak, gürültülü hırıltılarla geldi; her nefes, yıkım vaadi taşıyordu.

Teğmen Dante başını geriye eğdi, eski bakışla göz göze gelerek kımıldamadı. Dudakları, sıcaklık taşımayan yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ateşli Fırtına, içindeki adamı gerçekten yansıtan bir Öz Manifestasyonu.”

Dönüşmüş yaratık, her adımında toprakta dumanlı kraterler bırakarak kasıtlı bir yavaşlıkla ilerledi. Geçişinden sıcaklık yayıldı, altındaki toprağı cehennem gibi bir demirci ocağından çıkan markalar gibi yakıyordu.

Onların arasında yarı yolda durdu, sesi taşın içinde hapsolmuş gök gürültüsü gibi yankılandı.

“Bu bizim için son, Dan...”

Dante'nin çenesi meydan okumayla yukarı kalktı.

“Son, Rai.”

Bir bütün olarak hareket ettiler.

Yer, her iki Paragon savaşın içine daldığında altlarından kayboldu. Sadece kaybolmadılar—bu kadar sıradan bir kelime, gerçeklikten şiddetli ayrılışlarını tarif edemezdi. Uzayda yırtarak, geride sadece yıkım bıraktılar.

Dante'nin kılıcı ilk darbeyi indirdi—cerrahi bir hassasiyetle yatay olarak kesen obsidyen ışığının bir kuyruk yıldızı. Çelik, Raizel'in bulunduğu boşluktan geçerken şarkı söyledi, taşın, havanın ve fiziğin dokusunun içinden bir kanyon açtı. Gerçeklik, ihlale karşı çığlık attı.

Raizel çoktan arkasına geçmişti.

Onun devasa toynakları, yargı gibi aşağıya çarptı. Dante, aşağıdaki manzarayı yok eden darbeden zar zor kaçtı. Erimiş taş ve ateş gökyüzüne fışkırdı, havayı yıkımla boyadı. Terkedilmiş pelerini, fırtınada bir hayalet gibi savruldu.

Raizel'in her bir darbesi, dağları kıracak güç taşıyordu. Onun toynakları, tahkimatları parçalayabilir, boynuzları temel kayayı yarabilir. Yine de Dante—hala ölümlü et ve kemik—her darbeye karşılık verdi.

İnsan savaşçı, yıkıcı bir süzülmenin altından kayarak geçti, kılıcı kan kırmızısı derinin üzerinde dumanlı bir çizgi bıraktı. Canavarın kükremesi acı değil, tanıma idi—uzaya yayılan bir ses, uzak ağaçları sallayarak ve kuşları gökyüzünde sadece gölgeler olarak kaçırarak yankılandı.

Raizel'in boynuzu, ilahi öfkenin bir şimşeği gibi aşağıya saplandı ve Dante onu kılıcıyla yakaladı. Aralarında kıvılcımlar patladı—hışırtılı, tüküren bir öfke, havayı ejderha nefesiyle boyadı.

Darbenin etkisi onu geriye fırlattı. Dante, havada kedimsi bir zarafetle döndü, ayakları çöküşteki bir sütunun üzerine yer buldu ve ardından patlayıcı bir güçle kendini ileri fırlattı.

O, saf hızın tezahürü haline geldi.

Dante, Raizel'in üzerinde belirdi, kılıcı etrafındaki karanlığı içerek, canavara açık boynuna doğru dalarken gölgelerin arklarını bıraktı. Ama dev yaratık, kendi kütlesine meydan okuyarak—sıvı bir hassasiyetle döndü ve inen çeliği karşılamak için omzunu sundu.

Çelik, olması gereken ete çarptı.

Ama değildi.

Keskin kenar kaydı.

Dante'nin kılıcı Raizel'in omzuna sürtünürken metalik bir çığlık havayı yararak geçti—et değil, ama momentumun zırhına sarılmış yaşayan alev. Darbe temiz bir şekilde kesmedi; sürükleyerek, kıvılcımlar ve korlar saçılarak, erimiş savunmaya dönüşmüş derinin üzerinden sığ bir yarık açtı.

Canavar yürüyen bir ocak haline gelmişti.

Raizel, etkiyle yuvarlandı, infazı yan yaraya dönüştürdü. Alevler derisinin üzerinde patladı, yelesi ve boynuzları boyunca açlık ve bilinçle yanarak yükseldi.

Dante'nin ayakları yere neredeyse değmeden, karşılık geldi.

Bir toynak yatay olarak süzüldü—aşağıya doğru bir ezme değil, ufku yararak geçen bir orak gibi. Sadece kuvvet, yarım mil uzaktaki binaları yıktı. Dante, yaydan aşağıya dalarak, ölümden bir kıl payı kurtulurken, cildinden buharlaşan nemin sıcaklığıyla karşılaştı.

Yuvarlanmadan çıktı ve zaten saldırıya geçti, kılıcı Raizel'in dizinin arkasındaki savunmasız eklemi hedef alıyordu—erimiş zırhın bir dikişi.

Çelik hedefine ulaştı. Delip geçti.

Ancak deri öfkeyle yanıt verdi—yaradan alevler fışkırdı, çeliği ölen bir tanrı gibi çığlık atan buharla buluşturdu. Dante geri sıçradı, ateş kılıcının ucundan tutma yerine doğru hızla yükselirken, metalin yanı sıra eti de tüketme tehdidinde bulundu.

Raizel ileri fırladı.

Bir omuz çarpması—hiçbir incelik yok, sadece imkansız hızın arkasındaki ezici kütle. Dante'nin merkezine çarptı. Et, erimiş öfkeyle buluştu ve teslim oldu.

Dante gökyüzüne fırladı, havada kırık çömlek gibi yuvarlandı. Vücudu toprakta derin yarıklar açtı, bir kez, iki kez zıplayarak—sonunda onu bir taş duvara çarptırarak, bir enkaza bulut gibi yuttu.

Raizel onun arkasından gürledi.

Toynakları yerde yanıcı izler bıraktı, toprağı kararttı ve kayaları buharlaştırdı. Her nefes alev doğurdu; her adım, çöküşteki dünyada egemenliği ilan etti.

Dante enkazdan sürünerek çıktı, kan tükürerek.

Üniforması yanmış parçalar halinde asılıydı. En az iki kaburgası derisinin altında yanlış açılarda duruyordu. Yine de parmakları hala çeliği sıkı sıkı tutuyordu.

Canavarın gözleri ona kilitlendi—düşüncesiz bir öfke değil, daha eski, hesaplayıcı, acımasız bir şey.

Raizel nefes aldı ve alevleri yoğunlaştı—turuncudan beyaz sıcak ruh ateşine dönüşerek havayı ısıttı.

Yine saldırdı.

Toprak, saldırısının altında yarıldı.

Dante kayboldu—bir bulanıklık, sonra hiçbir şey. Raizel'in yanına yeniden belirdi, kılıcı bir avcının pençesi gibi uzanmıştı. Yukarıya doğru yapılan kesik, herhangi bir yaratığı kalçadan omuza kadar yarabilmeliydi.

Ancak Raizel darbenin kucakladı. Bıçağın derisine sürtünmesine izin verdi—çeliğin yaşayan ateşle buluşmasına ve et bulamadan başarısız olmasına izin verdi.

Sonra kuyruğu etrafında süzüldü.

Uzuv, öfkeli tanrılar tarafından dövülmüş bir kuşatma kütüğü gibi vurdu. Hava, Dante iki ağacın arasından geçerken dünyadan kaçtı ve bir kayaya çarptığında patladı.

Yine de—imkansız bir şekilde—ayağa kalktı.

Kan, kafasından akıyordu, bir gözü kapalı, her zor nefeste kaburgaları eziyet ediyordu.

Ancak hızı azalmamıştı. Aksine, aşmıştı.

Dante tekrar bulanıklaştı, yanmış toprağın üzerinden alçak bir yay çizerek geçti. Bıçağı Raizel'in uyluğuna saplandığında, bu sefer daha derine girdi ve botlarından kıvılcımlar fışkırdı.

Canavardan bir homurtu koptu.

Anlık bir karşılık - çift boynuz, yargının somutlaşmış hali gibi indi.

Dante kılıcını bıraktı.

İki eliyle Raizel'in boynuzunu yakalayarak sıçradı.

Boynuzu bir çapa olarak kullanarak, canavarın ivmesi etrafında döndü, tonlarca yükü yönlendirdi - ardından topuğunu Raizel'in kafasına, kemik kırıcı bir güçle indirdi.

Yaratık sendeledi.

Sadece çok az. Ama bu bir fırsattı.

Dante yere indi, kılıcını tek bir akıcı hareketle geri aldı ve yukarı döndü - çeliği Raizel'in çenesine doğru sürükledi.

İletişim. Kıvılcımlar patladı. Metal, kemiğe karşı çığlık attı.

Kılıç bir kanal açtı ama delip geçemedi. Raizel'in kükremesi patladı —acı değil, uyanan bir öfkeydi.

Alev, sırtından fışkırdı, gökyüzüne uzanan bir kızıl kule.

Sonra—Raizel vurdu.

Çenesi, graniti çatlatacak kadar güçlü bir şekilde kapandı. Dante, birkaç santim kayarak kurtuldu, canavarın dişleri, birkaç an önce kafasının bulunduğu yerde taşı parçaladı.

Duman onları sarhoş etti. Isı havayı yanıcı ipe dönüştürdü. Arenaları, efsanenin anıyla savaştığı ve hızın kaçınılmazla dans ettiği bu ateş ve çelik eriyicisine daralmıştı.

Her iki savaşçı da nefes nefese kaldı.

Biri—canlı alev haline dönüştü.

Diğeri—kızıl renge boyanmış, titreyerek... ama dudakları vahşi bir zaferle kıvrıldı.

Raizel'in gözleri zümrüt ateşiyle parladı, sesi savaş alanında uzak gök gürültüsü gibi çarptı.

"Beni yeteneklerimi kullanmadan öldürebileceğini mi düşünüyorsun? Beni bir aptal mı sanıyorsun?"

Dante'nin sırıtmış ifadesi yerinde sabit kaldı.

"Seni öldürmenin tek istediğim şey olduğunu kim söyledi? Sen güçlü bir Paragon'sun, Raizel. Seninle savaşmak, dökülen her damla kanla tadını çıkardığım bir ayrıcalık. Seni yenip geçeceğim—ve evet, belki bunu yapmak için bir veya iki yetenek yeteneğine ihtiyacım olacak. Ama şu anda? Zayıfladın. Onlara ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Özün Belirginleşmesi çökmeden önce sadece bir zaman meselesi."

Bir an duraksadı, etraflarındaki yıkıma rağmen imkansız bir şekilde sağlam duran Birleşim Kompleksi'ne bir göz attı.

"Ayrıca, benimle savaşırken şehri koruyorsun. Kendini birçok dezavantajla kısıtladın. Gerçekten ölmeye hazır olmalısın."

Raizel'in yanıtı, yaklaşan bir fırtına gibi gürledi, yakındaki harabelerden gevşek taşları sarsarak düşürdü.

"Bugün ölmeyeceğim, Dan. Şimdi değil. Yakın zamanda da değil."

Savaş devam etti.

Sonrasında sessizlik yoktu.

Bu, baskının somutlaşmış haliydi.

Bir kasırganın gözüne hapsolmuş gibi, dünyanın kendini parçalamayı bekliyordu.

Raizel taşındı.

Bir saldırı değil—bir iniş.

Ayak sesi ilahi bir yargı gibi düştü. Dante, umutsuz bir hızla kayboldu, ama etki, altındaki zemini atomize etti. Magma, parçalanmış taşlardan yukarı fışkırarak, gökyüzünü cehennem kırmızısına boyadı.

Dante, Raizel'in yanan omurgasında belirdi.

Botları, güneşin yüzeyi gibi alev alan derinin üzerinde kaydı, tabanları erirken canavarı sırtında koştu—her adım, onu canlı canlı tüketme tehdidiyle karşı karşıya olan ateşe karşı bir yarıştı. Gökyüzüne fırladı ve aşağıya daldı, kılıcı Raizel'in boynuna nişan almıştı—çelik, bir tanrının kalbini arıyordu.

Deri direndi.

Kılıç deldi—sonra acıyla çığlık attı.

Raizel, patlayıcı bir güçle sıçradı, tüm bedeni kasıldı. Dante havaya roket gibi fırladı, silueti çaresizce yere doğru dönerken alev aldı.

Çarpışmadı.

Uçuş ortasında insanüstü bir hassasiyetle kendini yakaladı, dönerken omuzlarıyla rotasını yönlendirdi ve üç nokta pozisyonunda indi. Kılıcı toprağa saplandı, kontrollü inişini sabitledi.

Duman, yanmış sırtından yükseldi.

Onun nefesi, delik açılmış bir hava pompasından çekilen hava gibi hırıltılıydı.

Her iki paragon arasındaki savaş, toprağı parçaladı—çabasız bir yıkım, adaletsiz bir tahribat.

Her iki savaşçı, boyut farkına bakılmaksızın, altlarındaki toprağı çatlatan bir korkuyla hareket etti. Paragon Raizel'in hızı kör ediciydi, yakalanamazdı; formu, yıkıcı bir hassasiyetle geçerken rüzgarda vızıldıyordu.

Ne kadar hızlı hareket ederse, darbeleri o kadar felaket haline geliyordu.

Yeteneklerini serbest bıraktığında, çevredeki etki üstel olarak kötüleşti. Echo, saldırılarını kopyaladı, ancak Paragon Raizel'in bedeni—bir fırtına gibi—dokunan her şeyi acımasızca geri püskürterek, saldırıları brutal bir kayıtsızlıkla dağıttı.

Devasa yarıklar binaları yaraladı, yapılarının parçalanmasına ve çökmesine neden oldu. Derin oluklar, eski yaralar gibi toprağa kazındı, serbest bırakılan gücün tanıklığı.

Hava, yıkımın kıyamet senfonisiyle doldu.

Burning Storm'un saldırıları en sorunlu olanlardı. O, ham gücü somutlaştırıyordu—sadece hareketi bile depremler yaratıyor, taşların dağılmasına ve birbirinden kopmasına neden oluyordu.

Arkasında yanan alevlerin kesici özelliği—gururlu bir hükümdarın yelesi gibi—manzaraya dokunduğunda, acı çekti. Yine de, Birleşim Kompleksi dokunulmaz bir gözlemci gibi duruyordu.

Elbette, bunun nedeni, yeryüzünde kaos bırakarak ilerleyen, kendisiyle birlikte yıkıcı bir fırtına olan ateşli canavardı.

Görünüşte küçük insanla çarpıştı, rüzgarı, gökyüzünü ve toprağı harap eden şok dalgaları üretti.

Tüm mülk, yerin altında ne varsa özgürlük için çaresizce tırmalıyormuş gibi görünüyordu. Toprak, ağır yaralar almış ve kanıyordu, her yere çapraz şekilde dağılmış binlerce çatlak taşıyordu. Parçalanmış yerden toplanmış taş parçaları kırık halde yatıyordu.

Açık delikler, Dante'nin defalarca ezildiği yerleri işaret ediyordu.

Savaş devam ederken, manzara bile güçlerinin altında zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Dante, Burning Storm'a doğru hızla ilerlerken, kendisinin yedi farklı versiyonuna bölündü; her biri gecenin donuk, soğuk ışığını yansıtan bir cam gibi.

Ölmekte olan bir kuyruklu yıldızın zarafetiyle çatlamış taşlara indi—ağır, kaçınılmaz, sonlulukla yanıyordu.

Yedi yansıtıcı versiyon da aynı şekilde indi, Raizel'in etrafında mükemmel bir hilal oluşturdu. Aynı soğuk amaçla titreyerek, gözleri özdeş bir nefretle parlayarak korkutucu bir uyum içinde hareket ettiler.

Bu, Dante'nin yeteneğiydi—aldatıcı derecede basit ama derinlemesine karmaşık. Az önce genç askere karşı kullandığı aynı tekniği yansıtıyordu.

Gerçekliğin üzerine iradesini dayatarak—Essence Manifestation'ın ilk aşaması.

Hafif olması gereken şey, Raizel'in gösterdiği gibi, geleneksel sınırların ötesine itilmişti. Bir Paragon, mümkün olanın sınırlarını zorlayabilirdi.

Sır, onların Gerçek İsimlerinde gizliydi.

Bu, birinin gerçek ismi, ruhu ve yeteneği arasındaki karmaşık ilişkiyi keşfetmekle ilgiliydi.

Zihinsel yük başlı başına korkunçtu, gerçek isimler hakkında kayıtların kıtlığıyla daha da arttı. Tra'el'in erken yıkımında, Ul ilk belirdiğinde, Drifters gerçek isimlerini kıskançlıkla koruyordu—her biri, yetenekleri ve kritik olarak zayıflıkları hakkında ipuçları veren bir şifreydi.

Gerçek isimleri kaydetmek büyük ölçüde faydasızdı; hiçbir ikisi aynı değildi, tıpkı hiçbir iki yeteneğin birbirini mükemmel bir şekilde yansıtmadığı gibi.

Bu yüzden gizem, Drifters'ın kendisinde kalmaya devam etti.

O erken dönemlerde, Drifters, onları yeni bir anlayışa yönlendiren korkularla karşılaştılar. O zamanlar, Paragonlardan bile öte güçlere tanıklık etmişti, ancak paradoksal bir şekilde, bu mevcut dönemi bir barış çağı olarak adlandırmak mümkündü.

Kahramanlar, bu daha iyi dünyayı oluşturmak için ölçüsüz fedakarlıklar yapmışlardı.

Böyle bir kahraman, bölünmenin erken aşamalarında Orta Ova'yı yönetmişti. Daha sonra, diğer Paragonlar ortaya çıktıkça, Orta Ova farklı uluslara ve klanlara parçalandı.

Yine de, güç merkezi sarsılmadan kaldı.

Bu, tarih dersleri vermek için pek uygun bir an değildi, ancak Dante'nin gerçek adının anlamını kavradığını görmek, Raizel'in göğsünde gerçek bir minnet duygusu hissetmesine neden oldu.

Bu yolda yalnız olmadığını bilmek ona teselli verdi.

Ral de vardı, esrarengiz hizmetkarlarıyla birlikte.

Yakında, Orta Ova'da birçok güçlü birey yeniden yükselecekti.

Ve Kahramanlar Çağı geri dönecekti.

Dante'nin yeteneği klonlar yaratıyor gibi görünse de, bu sonsuz derecede daha karmaşıktı—kendini mutlak hareketin parçalarına bölmüştü, her kopya sadece bir kopya değil, niyetin alternatif anlarından çekilmiş gerçek bir andı.

Fırtına canavarı alçak bir şekilde homurdandı, zümrüt yeşili gözleri kısıldı. Onu gördü. Anladı. Bunlar hayaller değildi. Bunlar seçimlerdi—Dante'nin yedi farklı anı, hepsi bir anda somutlaşmış, gerçek olabilecek yedi gelecekten aynı anda saldırıyordu.

Ve hareket ettiler.

İlk Dante bulanıklaştı, kılıcı Raizel'in tendonuna doğru alçak bir şekilde parladı. Diğeri arkadan geldi, kılıcını ters tutarak kaburgalarının altına doğru yukarı sapladı. Üçüncüsü yükseğe sıçradı, havada dönerken canavarın boynuzlu kafasına doğru aşağıya inen bir kesme hareketi yaptı.

Her bir Dante—kusursuz. Merhametsiz. Birleşmiş.

Ama Raizel sadece kas ve momentumdan ibaret değildi.

Düşünmeyi bıraktı.

İçgüdünün hüküm sürmesine izin verdi.

Gökyüzünü parçalayan bir kükreme ile döndü—kalkan gibi vücudu algılanabilir herhangi bir ritmin ötesinde hızlandı. Kızıl ateş dışarı fışkırdı, ruh ateşiyle ateşlenmiş bir momentum kasırgası, o kadar hızlıydı ki rüzgar ona yetişemedi.

İlk Dante kayboldu—cam gibi dağıldı.

İkincisi alçaldı, ama şok dalgası yine de onu buldu—onu çarpmanın etkisiyle yıkılan bir duvara fırlattı. Diğeri, beyaz sıcak enerjiyle sarılmış bir kuyruğun yolunu kesmesiyle, hamlesinin ortasında çözüldü.

Sadece üç kişi kaldı - ve saldırdılar.

Bağlantılı bıçaklar.

Bağlantılı irade.

Bu sefer, Raizel acı içinde kükredi. Gerçek acı. Bir bıçak çenesinin üzerinden geçti. Diğeri koltuk altının hemen altına saplandı. Üçüncüsü—Dante'nin gerçek özü—kılıcını omzuna saplayarak derin bir şekilde döndürdü ve canavarı içten patlatan bir kinetik geri tepme dalgası serbest bıraktı.

Raizel sendeledi. Yer tekrar yarıldı, taşlar ayaklarının altında geri çekildi.

Ama düşmedi.

Bunun yerine, kıvrık boynuzlarıyla Dante'yi yakaladı, patlayıcı bir öfkeyle ileri atıldı. Yüksekliğe kalktı, yıkıcı bir ivme kazandı, sonra aşağıya çakıldı ve Dante'yi kafasının tam ağırlığıyla yere çarptı.

İlk darbe ile yer parçalandı.

Ama Raizel durmadı. Şiddetle kükredi, sesi gökyüzüne yükseldi ve gökler buna yanıt olarak karardı.

Büyük bir krater, başını yere ikinci kez çarptığında dışa doğru dalgalandı.

Üçüncü darbe gökyüzünü yaradı.

Dante'nin bedeni canavarı boynuzlarının altında büküldü, yumuşak toprağa daha derinlemesine itildi—taş, erimiş damarlar için yerini bıraktı, toprak buhara dönüştü ve krater genişleyerek tüm mülkü tüketen bir yara haline geldi.

Ve Raizel—Alevlenen Fırtına—kükredi.

Onun sesi sadece bir ses değil, fiziksel bir baskıydı. Gökyüzü geri çekildi. Bulutlar yaralı bir kumaş gibi yırtıldı. Şimşek çakmaya cesaret edemedi—kaçtı.

Sonra, sessizlik. Sadece bir nefeslik.

Raizel, harabenin üzerinde duruyordu, canavari bedeninden buhar yükseliyor, etrafındaki ufku bükülen sıcak dalgalar sarıyordu.

Sonra... zümrüt yeşili gözleri kısıldı.

Bunu hissetti.

Atmosferdeki değişimi.

Ve bir nabız.

Kemiklerini sarsan sesiz bir atış. Dante'nin ağzından değil, gerçekliğin kendisinin dikiş yerlerinden gelen bir fısıldama.

Sonra Raizel'in toynaklarının altındaki zemin kristale dönüştü.

Işık kraterden yukarı doğru patladı, saf ve prizmalar gibi, savaş alanında parlak yaylar halinde dağılmaya başladı.

O anda, Raizel irkildi, devasa bedenini havada hızlı bir hareketle taşıdı, sanki rüzgarın kendisi tarafından yükseltilmiş gibiydi.

Uzak bir mesafeye indi ve dışa doğru yayılan korkunç bir şok dalgası saldı, zaten harabe halindeki manzarayı daha da tahrip etti. Kırık ve parçalanmış zeminle çevrili bir dairenin ortasında durarak, Dante'nin geçirdiği dönüşümü gözlemledi.

Sonunda, Teğmenin Öz Manifestosunu açığa çıkarmaya karar verdiği görünüyordu.

Ve Yanan Fırtına, en iyi arkadaşının ruhunun gerçek formunu somutlaşmış olarak görmeyi sabırsızlıkla bekleyerek izliyordu.

Kraterden bir şekil belirdi. Sonra durdu — ışığı yutan ve renkleri ağlatan zırh giymiş bir prizma doğmuş yaratık.

Teğmen Dante'nin Öz Manifestasyonu çerçevesi yalnızca silüet olarak insansıydı, ancak formunun her konturu insanlığın ötesinde bir şeyi ele veriyordu. Vücudu boyunca kıvrılan, keskin ve sonsuzca değişen, avcı formunda hapsolmuş bir kaleidoskop gibi, ışığı spektrumda kırarak her nefes alışında şiddetle dans ediyordu.

Metal paslanmış olsaydı veya kemik çatlamış olsaydı, zırhı yaşayan kristal gibi parlıyordu — imkansız derecede keskin ve sonsuzca değişken, avcı formunda hapsolmuş bir kaleidoskop.

Sırtında bir taç gibi duran bıçaklar vardı—gökkuşağına dokunmuş camların dikenleri, asimetrik bir parlaklıkla dışarıya doğru fırlamış, her biri ölümlü kulaklar için çok derin bir akor gibi yankılanan sessiz bir hum ile titreşiyordu. Bunlar kaslarla değil, saf niyetle esnedi. Özün kaygan ve soğuk bir şekilde kasıtlıydı.

Boynuzları, parçalanmış yıldız ışığından yapılmış boynuzlar gibi kıvrılmış, unutulmuş bir takımyıldızın çöküşü sırasında donmuş kalıntıları gibi geriye doğru eğilmişti.

Aralarında, yüzü parlak porselenden bir maske altında kaybolmuştu —yüzsüz, öznesiz, ama bir şekilde izliyordu. Yargılıyordu. Gözlemlediği her şeyi anlıyordu.

Bir pençeli elinde, dövülmemiş ama damıtılmış bir kılıcı sıkı sıkı tutuyordu—mutlak yansımanın bir kılıcı. Kenarı sessizlikti. Ağırlığı, sonuçların tezahürüydü. Şanla parlamıyordu—izleyeni yansıtıyor, vurulmadan önce gerçek özünü ortaya çıkarıyordu.

Kırılma zırhının altında, gölgeler pul pul titriyordu, su içindeki mürekkep gibi kalın ve canlıydı. Bacakları, kehanetin somutlaşmış hali gibi toprağı yararak sonlanıyordu ve uzun bir kuyruk, arkasında kırılmış ışık ve bağlı öfkeyle dokunmuş bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Yavaşça ileri doğru yürümeye başladıkça, her adımda aynalardan kristaller açıyordu—kristalleşmiş gerçeğin yaprakları, arkasında gerçekliğin fraktalları kırılıyordu.

Dünya etrafında hafifçe bükülüyordu, açılar geometriyi reddediyordu, sanki onun varlığı, varoluşun temel kurallarını yeniden yazıyordu.

Ve nefes almıyordu. Bunun yerine, tuhaf ritimlerin bir geometrisini serbest bırakıyordu—sanki ilahi mi yoksa lanetli mi olduğunu unutan bir gerçeklikteki yarık gibi.

Yanan Fırtına, sessiz kalmıştı, göğsü büyük hava değişimleriyle kabarıyor, gözleri tanıma ile genişlemişti.

"Kırılmış Işık… Gerçekten böyle bir isme layık."

Teğmen Dante, kırık bir bakış gibi dalgalandı ve farklı ışık ritimlerini bükerek ve kırarak yansıttı.

"ADIMI... ARAMA!!"

Onun sesi her yandan yankılandı. Sonra gerçeklik, hareketini kaydetmeyi başaramadı—bir an uzakta dururken, bir sonraki an Yanıcı Fırtına'nın hayvansı bedeninin önünde süzülüyordu, arkasında sadece kristal aynaların bir izini bırakarak.

Kılıcını hareket ettirdi ve dünya onu yansıttı, öfkesinin yansımasında yakalandı.

Raizel'in tepki vermek için neredeyse hiç zamanı yoktu.

Dante'nin kılıcı hareket ettiği anda, uzay çatladı. Baskıdan değil, reddedilmeden—sanki gerçeklik, onun neye dönüştüğünden geri çekiliyordu.

Raizel kükredi ve devasa ön kollarını ileri fırlattı, alevler tüylerinden spiraller halinde fışkırarak av arayan bir bilinçli cehennem gibi hareket etti. Vuruşu taş ve gökyüzünden geçti, ama —sadece yokluk buldu.

Dante çoktan tekrar kaymıştı.

Kırık camın üzerinde zıplayan ışık gibi, Raizel'in arkasında belirdi, kılıcı acımasız bir yayda aşağıya doğru kesiliyordu. Kristal kılıç, canavarı eritilmiş derisinde sıyırdı, çarpıştığında öfkeli yıldızlar gibi kıvılcımlar patladı.

Delmedi.

Ama onu derinden sarstı.

Raizel döndü, kuyruğu yıkıcı bir güçle savrulurken, Dante gökyüzüne sıçradı, ayna adımlarıyla kaçtı—her adım, geceye karşı parçalanan takımyıldızlar gibi parlayarak.

O, ilahi bir yargının tezahürü gibi indi.

Kılıcı Raizel'in omzuna çarptı, kaba bir güçle değil, hassasiyetle—keskin, katmanlı darbeler ardı ardına düşerek, her darbe etraflarındaki aynalar kaleidoskopunda yankılanıyordu, sanki şiddetin zamansal yankıları gibi açılıyordu.

İlk darbe—

Kırmızı yıldırımın parıltısı.

İkinci—

Mor intikamın atışı.

Üçüncü—

Raizel çöktü, erimiş etinin altında kemikleri titriyordu.

İlkel bir kükreme ile, iki kolunu yere indirdi. Zemin teslim oldu—magma ve basınç kaotik bir girdapta dışarı fışkırdı. Ateş ve duman, volkanik bir çığlık gibi yükseldi, ulaşabildiği her şeyi yutuyordu.

Şok dalgası toprağı şeritler haline getirdi.

Ancak Dante, cehennemden etkilenmeden çıktı—sanki gerçekliğin yerçekimiyle olan antlaşması artık varlığına uygulanmıyormuş gibi, havada süzülen bir aynanın üzerinde asılıydı.

Ses tonu tekrar yankılandı, sahte merhametle tatlandırılmıştı.

"Çok hızlı yanıyorsun, Raizel. Sadece ayak uydurmak için kendini parçalıyorsun. Bu kadar yol katetmek yeterince bir kanıt—neden teslim olmayasın? Bana gel. Affedebilirim... Birlikte Orta Ova'nın tamamını talep edebiliriz..."

Raizel'in nefesi, burun deliklerinden kaynar buharlar halinde çıktı.

"Dante, lanet olasıca sus ve beni öldür."

Öfke ve alevle bir meteor gibi saldırdı.

Dante tekrar gözden kayboldu—teleportasyon değil, sadece Raizel'in savaş becerileriyle işlenmiş içgüdülerinin işleyişini aşan bir hareket.

Saldırı sırasında belirdi, uzayda ters dönmüş, kılıcı zaten ölümcül yayını şarkı söylerken—ve Raizel'in yüzüne cerrahi bir hassasiyetle aşağıya doğru keskin bir darbe indirdi.

Boynuz çatladı. Sadece biraz. Ama canavarı yeni yüksekliklere öfkeyle ateşlemek için yeterliydi.

Raizel, Dante'nin ayaklarının altındaki kristal aynaya çarptı—camı tüketen gök gürültüsü gibi bir sesle parçalayarak—ama Dante çoktan harekete geçmişti.

Raizel'in bacağının yanında yeniden belirdi, bıçağı alçak ve acımasızca parıldıyordu. Darbe, zayıflığı hedef alarak dizin arkasına isabet etti.

Bu sefer—kan.

Erimiş kırmızı bir sprey havada arc şeklinde yükseldi, yerin içine dumanlı delikler açarak cızırdayarak düştü.

Raizel uludu, ilkel öfkenin derinliklerinden kopmuş bir sesle.

"Yeter!"

Bu gürültülü beyanla, omurgasındaki alevler gökyüzüne fışkırdı—Essence Manifestation'ı korkunç zirvesine ulaştı.

Hava kendisi sıvılaştı. Uzay büküldü. Güçlü bedeni genişledi—dramatik bir şekilde değil, ama algılanabilir bir şekilde—ham, kontrolsüz güçle şişerek. Kaslar yanıcı deriye karşı gerildi, damarlar yakalanmış güneş ışığı gibi atıyordu.

Ön uzuvlarını yere çarptı ve zemin sadece kırılmadı—teslim oldu.

Pür momentumun bir yarımküresi dışarıya patladı—kısıtlanmamış kinetik öfkenin bir felaketi.

Dante'i hazırlıksız yakaladı.

Bir mükemmel an için, Dante boşlukta yuvarlandı, prizmik şekli muhteşem bir dağınıklık içinde takla attı. Güç, savunmalarını delip geçti. Kusursuz kontrolü—kırıldı.

Ancak kaos içinde bile, o yüceliğini korudu. Kristal formu, Raizel'in cehennemini sayısız dans eden ışık parçacığına parçaladı.

Dante, kaotik uçuşunu havada durdurdu, ayağını yokluktan beliren bir aynaya dayadı. Işık izleri bırakarak, gece gökyüzünde yırtıcı kuyruklu yıldızlar gibi ileri fırladı.

Raizel tereddüt etmedi. Kaderiyle yüzleşmek için ileri atıldı.

Yıkılmış malikanenin merkezinde çarpıştılar.

Çarpışma, kalan şehrin içinde dalgalandı. Duvarların ötesindeki orman titredi, kadim ağaçlar fidanlar gibi sallandı ve hatta Fhugal'ın heybetli metal surları, uyumlu bir rezonansla titreşti.

Dante'nin kristal kılıcı, Raizel'in parlayan saldırısıyla çarpıştı. İkisi de bir adım bile geri atmadı. Güç, güce karşıydı. Işık ateşe karşı. Kozmik bir çaba ile titreyerek, yüzleri sadece birkaç nefes mesafedeydi.

Dante hırladı, sesi obsidyen rüzgar çanları gibi.

"Bu son, Rai. Bu benim son teklifim!"

Yanan Fırtına'nın gözleri, tuhaf, hayaletimsi bir parıltıyla parladı, ancak canavar belirgin bir şekilde zayıflıyordu.

Fiziksel formu hafifçe dalgalandı, bir zamanlar iştahlı alevler omurgasında şimdi titrek korlara dönüştü.

Özünün rezervi mutlak dip noktasına ulaşmıştı... Ve daha da kötüsü, Yanıcı Fırtına ölüyor.

Bairan, her şeye yıkım saldıktan sonra geri çekilmek zorunda kaldı—sadece iki güçlü varlığın şiddetli çatışmasının neden olduğu devam eden yıkıma tanık olmak için.

Mülkü terk etmek zorunda kaldı, şehre kadar geri çekildi, ama burada bile savaşın dalgaları acımasız bir azimle ulaştı.

Mülk, Fhugal'ın kuzey kanadında yer alıyordu ve arkasında, ufka eriyen uzak dağlara doğru uzanan bir orman yayılıyordu; bu dağların silüetleri, gece gökyüzünün altında özellikle belirsizdi.

Şehrin Batı, Güney ve Doğu kanatları sayısız yapı ile doluydu, bunların çoğu vatandaşlara aitti. Aralarında hayati altyapılar da vardı—Warp Gate, Kamu Kalesi, Tıp Merkezi ve daha birçokları.

Bu tesislerin çoğu, suyun yüzeyinin çok altında, şehrin merkezinin derinliklerinde gömülü olan Su Arıtma Tesisi hariç, kuzeydoğudaki kanat ile Mülk arasında bir yerde yer alıyor.

Fhugal'ın kalbinde, Belediye Salonu'nun yanında yer alan Şehir Genel Kütüphanesi de iddialıydı.

Kuzeybatı kanadından doğuya doğru uzanan konut binaları, sakinleri barındırıyordu—parklar, drenaj sistemleri ve kentsel manzaranın köşelerine zarifçe yerleştirilmiş daha küçük Takımyıldız Şapelleri ile iç içe geçmiş bir konut dokusu.

Ancak bunların hiçbiri artık önemli değildi.

Fhugal'a girdiğinde, Bairan şehrin seyrek nüfusunu zaten fark etmişti ve kendi aptallığı yüzünden, geriye kalan az sayıda insan, darbelerinin şok dalgalarıyla daha da toza dönüşmüştü.

Kuzey'in böyle kasvetli bir manzaraya tanık olmamak için uyanık olmaması gerçeğinde teselli bulurken, içinde bir pişmanlık kıvılcımı parladı.

Ancak Kuzey kanadındaki devam eden çatışma, tüm şehre daha büyük bir yıkım getirmişti. Her çarpışmanın artçı sarsıntıları, güney duvarlarına ve hatta ötesindeki sistemlere kadar yankılandı.

Yanan sıcaklık, bir zamanlar şehir boyunca karmaşık kanallardan akıp giden suları buharlaştırmıştı. Yeşil alanlar kül haline gelmişti ve yerin derinliklerinde felaket damarları gibi yayılan çatlaklar tarafından işaretlenmemiş tek bir toprak parçası kalmamıştı.

Sonsuz sayıda bina ya yıkılmış ya da çatlamış zemine batmıştı. Şehirde tek bir ruh bile nefes almıyordu—Bairan böyle düşünmüştü.

Ancak bir kişi vardı. Birisi hayatta kalmıştı.

Korkunç çatışmayı, havada şiddetli bir kalp atışı gibi yankılanmaya devam eden sesi görmezden gelerek, Bairan, bir şekilde felakete dayanmayı başaran bu tek hayatta kalan kişiye doğru kasıtlı adımlarla yürüdü.

Yaklaştıkça, sadece "hayalet gibi güzel" olarak tanımlanabilecek bir melodi kulağına ulaştı. Yaylı müzik—görünmeyen bir enstrümandan çekilen narin notalar.

Bairan kendini asla bir müzik tutkunu olarak düşünmemişti. Lanet olası sanat, gençliğinin son yıllarında popülerlik kazanmıştı, ama kılıca o kadar takıntılıydı ki buna dikkat etmemişti. Yoksa etmiş miydi?

Bunu tam olarak hatırlayamıyordu, bu yüzden düşünceyi zihninde bir omuz silkişiyle geçiştirdi ve melodinin kaynağına doğru devam etti.

Melodi burada burada kesiliyordu, ama böyle yıkıcı bir yıkımın arka planında, ciddi, neredeyse kutsal bir nitelik taşıyordu—ama böyle bir felaketin ortasında yaylı müzik çalan bir deli nasıl olurdu diye düşündüğünde biraz ürkütücüydü.

Hayır—

Böyle bir kişi nasıl hayatta kalabilmişti ki?

Bairan, bu düşünceyi düşünürken kaşlarını derin bir şekilde çatmıştı, şimdi güzel melodinin kaynağına her zamankinden daha yakındı.

Sonunda karanlık bir sokakta köşeyi döndü. Gece düşmesinin doğal karanlığının ötesinde, şehir üzerinde görünmez bir korku örtüsü asılıydı, yıkılan binaların ve çatlamış zeminlerin acınacak durumundan kaynaklanıyordu. Ahşap banklar şok dalgalarının etkisiyle parçalanmış, yapılarının kömürleşmiş kalıntıları hâlâ tütüyordu ve yarıkların derinliklerinden, hafif bir erimiş parıltı, harabeler üzerinde ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Ancak Bairan bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Dikkati tamamen sokağın ortasında oturan, etrafındaki yıkıma kayıtsız bir şekilde, yüzünde kızarmış bir ifadeyle narin bir melodi çalan figüre kilitlenmişti.

Bairan tek bir kaşını kaldırdı.

'Acaba... sarhoş mu?'

O anda, adam duraksadı, parmakları teller üzerinde hareketsiz kaldı. Müzik sona erdi ve korkutucu bir sessizlik, harabe halindeki manzaraya çarptı.

“Ah! Canlı bir ruh var!”

Yabancı, sesi rahatsız edici bir hafiflikle belirtti.

Yavaşça, adam yerdeki oturduğu pozisyondan kalktı ve yırtık elbiselerini silkelemek için yarım yamalak bir çaba gösterdi.

Bairan, hiçbir detayı kaçırmayan keskin ve hesaplayıcı bir bakışla belirgin sarhoşu inceledi.

Yabancı aniden haykırdı, sesi ıssız sokakta yankılandı.

“Sonlar indi! Ul bizi terk etti!”

Birden duraksadı, Bairan'ı yeni bir ilgiyle inceledi. Sonra, kasıtlı bir yavaşlıkla, giydiği bucket şapkasını yukarı kaldırdı ve kenarından hafifçe parlayan kan kırmızısı bir ışıltıyı ortaya çıkardı.

O anda, Bairan'ı öyle derin bir korku sardı ki, istemeden geri adım attı ve kendini yakaladı.

Adam başını eğdi, dudaklarında bilgece bir gülümseme belirdi.

“Ona benziyorsun. Ama sen o değilsin.”

Bairan, zihninde bir soru şekillenirken—kim?—korkutucu bir varlığın aniden dünyada belirdiğini hissetti. Her içgüdüsü, malikaneye geri bakması için çığlık atıyordu, ama önündeki esrarengiz yabancıdan gözlerini ayırmaya cesaret edemedi.

Varlık muazzamdı—baskın bir güçle—muhtemelen Paragon Raizel'in sergilediği gibi bir Öz Manifestasyonu.

Kararsızlıkla donakalmıştı.

Ancak yabancı sadece gülümsedi, elindeki ahşap gitarı ve ip çubuğunu rahatça bıraktı.

Elleriyle teatral bir titizlikle tozunu silkeledi, sanki sadece kalıntılardan kurtuluyormuş gibi değil.

Sonra sesi tuhaf bir tonla geldi.

"İki paragonun çatışması. Hm! Hm! Şarkı söylemeye değer bir hikaye!"

Kılıç Kralı'nın eli, belindeki Karanlık Ölümlü kılıcına içgüdüsel olarak kaydı.

Yabancının gözleri, hareketi yavaş bir hassasiyetle takip etti.

Parmağını uyarıcı bir şekilde salladı.

Hayır, hayır, hayır, bunu yapma. Şehir zaten yeterince acı çekti.

Ses tonu neredeyse felsefi bir hale yumuşadı.

“Gerçekliğin ve varoluşun değerlerine körleşmiş olan bu ikisi, onları canavara dönüştüren ipleri serbest bırakmışlar. Aptallıkları yüzünden birçok kişi yok oldu, ama muhtemelen insanlığın teminatı olduklarını iddia ediyorlar.”

Alaycı bir kahkaha dudaklarından kaçtı.

“Gerçekten komik bir dünyada yaşıyoruz. Sonu geldi.”

Artık Bairan'ın gözlerine doğrudan baktı, gözlerinin arkasında antik bir şey gizleniyordu.

“Onlar gibi olmayalım. Tamam, dostum?”

Bairan ona açıkça bir temkinle baktı.

“Ben senin dostun değilim.”

Yabancı, teatral bir kayıtsızlıkla omuz silkti.

“Evet, değilsin. Ama kardeşimle bir veya iki işin olduğu anlaşılıyor, bu da seni” — anlamlı bir şekilde duraksadı — “yine de bir dost yapıyor.”

O, hafif bir selam verdi ve arkasını döndü, Bairan'a veda ederken şapkasını kaldırdı.

"Tekrar buluşana kadar."

Şapkası havada kaldığı o kısa an için, beyaz, karlı saçları - kısa, dalgalı teller - gece rüzgarında nazikçe dans etti.

Beyazlık, Bairan'ın daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemeyen, ışıltılı bir saflığa sahipti. Kendi beyaz saçları bile bu parlaklıkta solgun kalıyordu. Böyle belirgin bir renge sahip tek kişiyi hatırlayabiliyordu...

'...Usta?'

Dante'nin yüzsüz başı hafifçe eğildi, hareketin fısıldadığı yumuşak, prizmik bir ışık akışı taşıyordu.

Sesinde bastırılmış bir duygu dalgalanıyordu.

"Arkadaş. Bu son olmak zorunda değil."

Yanıcı Fırtına'nın zayıflamış bakışları, önünde süzülen parlak figüre kilitlendi, ölü bir yıldız yeni doğmuş bir güneşe karşı duruyordu.

"Will..."

Her nefes göğsünden gürültüyle çıkıyordu, etrafındaki havayı titretip duruyordu.

"...bana... acır mısın?"

Dante'nin yüzünün olması gereken parlak boşluk, orada özellikler olsaydı merhamet olabilecek bir ifadeyle buruşmuştu.

Tabii ki! Tabii ki, arkadaşım, seni her şekilde kurtaracağım. Birlikte —

Burning Storm'un sesi vaadi kesip geçti.

"Merkezi Ova'yı ele geçirmeni hala durduracağım..."

Dante cümlesinin ortasında donakaldı, etrafındaki aura düşmüş bir imparatorluk gibi çökmekteydi. Aynalardan gelen aydınlatıcı ışık sönmeye başladı, sanki oda kendi nefesini tutuyordu.

Sonra sesi ortaya çıktı—terk edilmiş bir mezar kadar boş.

"Kararını verdiğini görüyorum."

Kılıcını, gece düşüşünün yavaş kaçınılmazlığıyla kaldırdı.

"Eğer ölümü bu kadar istiyorsan, o zaman onu alabilirsin."

Burning Storm aniden nefesini verdi. Boğa başının dev nostrillerinden cehennem sıcaklığı patladı, alevler aralarındaki alanda intikamcı ruhlar gibi dans ediyordu. Gözleri alevlendi—

başkaldıran ikiz ocaklar gibi parlıyordu—sanki bu son darbenin boşa gitmemesi için yokluğun kucaklamasını karşılıyormuş gibi.

Paragon'a yükseldiği günden beri, Burning Storm'un bilincini kemiren bir soru vardı.

Paragon ile Luminary arasındaki uçurum neden bu kadar genişti?

Her zaman önünde asılı duran açık cevap şuydu: Bir Paragon'un ruh çekirdeği muazzamdı ve özle doyması eonlar alıyordu.

Daha da kötüsü, daha düşük varlıkların çekirdekleri ihtiyaç okyanusunda sadece damlalar sunuyordu. Sadece Maelstrom çekirdekleri madde sağlayabiliyordu, ancak bunlar değerli nadirliklerdi. Böyle çekirdeklerin yakın zamanda mevcut olduğu Lithia'da bile, ideal ruhları seçmek için hem zamandan hem de özgürlükten yoksundu.

Ancak bu görünür gerçeğe rağmen, Raizel ısrarla yüzeysel cevapların altına inerek daha derin bir anlayış arayışına girmişti.

Bu boşluk ne kadar gerçekten aşılmazdı?

Yalnızca kat edilmesi gereken mesafe ile mi ilgiliydi?

Yoksa belki de - birinin çekirdeğinin doğasıyla mı?

Paragon'dan geçmek, kendisini adamantine bir duvara fırlatmak gibi hissettirmişti - her darbe, her çaba, hiçbir çatlak bile bırakmadan emilmişti.

Bu katı engel, onun Gerçek Adı'nın sırlarını ortaya çıkarmak için olan arayışını yönlendirmişti.

O hayal kırıklığı çukurunda, Burning Storm Gerçek İsimler hakkında derin bir şey keşfetmişti - bu, daha temel bir soruyu doğuran bir aydınlanmaydı.

Gerçek İsim, Yetenek, Ruh Çekirdeği.

Bu üç sütundan hangisi gerçekten bir Drifter'ın gücünün anahtarıydı?

Yüzyıllar boyunca, onun inancı ruh çekirdeğinin önceliğine dayanıyordu—bir Drifter'ın yeni varlığında oluşan tüm şeylerin temeli, yalnızca bir yarığı fethettiklerinde ve özünü talep ettiklerinde olgunlaşan.

Ancak, Gerçek İsimler hakkında eski metinler, onun incelemesi altında sırlarını açığa çıkardıkça, yanlış anlamasının büyüklüğünü fark etti.

Bu aydınlanma, onu Orta Ova'nın genişliğinden ve ötesine, dünyanın en uzak köşelerine sürüklemişti. Güçlü dış görünümünün altında bir gezgin gizleniyordu—ateş veya yuva olmadan dolaşan, gerçeği arayarak kıtaları izleyen bir göçebe.

Bu amansız dolaşım, ona Orta Ova'daki neredeyse tüm akademisyenlerden daha derin bir anlayış kazandırmıştı—belki de Reimgard hariç. Ancak, Yanan Fırtına bile, daha geniş dünyada, Gerçek İsimlerin özüne daha derinlemesine dalmış, bir varlığın temel gücünü nasıl köklediğini anlayan seerler ve bilgelerin var olduğunu kabul ediyordu.

Ve en eski bilgeliklerin ilan ettiği gibi, Raizel Gerçek İsimlerin yalnızca etiketler değil, aynı zamanda bağlar—bir varlığın ruhunun ilkel kaynağına atılan ağırlıklar olduğunu keşfetti.

Ruh kaynağı—yaratılışın şafağına kadar uzanan bir başlangıç. Eski parşömenler, dünyanın yalnızca ruh özünden oluşan devasa bir okyanus olarak var olduğu, biçimsiz ve akışkan olduğu, ta ki kozmik güçlerin onu on iki ayrı güç kaynağına ayırana kadar binlerce yıl öncesini fısıldıyordu.

Doğu Kıtası'nın sisle kaplı manastırları boyunca yaptığı yolculuklar sırasında, Raizel uzun zamandır mistiklerinin koruduğu bir gerçeği çözmüştü: Gerçek İsimler, ruhları ilkel kaynaklarına bağlayan kozmik iplerdi. Birinin Gerçek İsimleriyle olan birlikteliği ne kadar derin olursa, doğuştan gelen yeteneğini ustalıkla kullanma becerisi de o kadar derinleşiyordu.

Çünkü yetenek, ruh ile kaynak arasındaki bağlantının görünür parıltısı—su üzerindeki yansıma—olarak yalnızca bir tezahürdü.

Bir çekirdek ilk kez bir Drifter içinde birleştiğinde, ağırlık oluşturulmuştu; o çekirdek bir yarık üzerindeki zaferle olgunlaştığında, ağırlık güç kaynağının derinliklerine daldı.

Doğu Kıtası'nın geleneklerinde, acemi Drifter'lara önce Gerçek İsimleri üzerinde meditasyon yapmaları, varlıklarını tanımlayan heceleri tatmaları öğretilirdi. Yaşlılar, bu anlayışın potansiyelin bulunduğuna inanıyordu.

Ancak Orta Ova'nın tamamı gerçek yolu yanlış hesaplamıştı.

Bu ifşadan beri, Paragon Raizel kendini tek bir amaca adadı—Gerçek Adı'nın içinde gizli olan özünü kavramaya.

Ateşli Fırtına. Bu bağın arkasında hangi gizemli güçler yatıyordu ve ruhu on iki kaynaktan hangisine sonsuza dek bağlıydı?

Adı ve yeteneği: Hız Hükümdarı'nı bağlayan gizli iplik neydi?

Başlangıçta, ilişki ona kaçıyordu—bunlar ortak bir temeli olmayan ayrı ayrı yetenekler gibi görünüyordu. Ancak içsel sorgulaması derinleştikçe, yeteneklerinin katmanlarını ve Öz Manifestasyonu'nun dokusunu soyduğunda, başından beri şeffaf olması gereken inkar edilemez bir desen ortaya çıktı.

Hareket.

Raizel'in Yürüyücü yeteneği, hareketten enerji toplamasına izin veriyordu—ilk başta ince, sadece bir güç akıntısı. Ancak her adım attıkça, her mesafe kat ettikçe, daha da güçlendi.

Usta seviyesine yükseldiğinde, bu yetenek katlanarak arttı. Artık etrafındaki diğerlerinden kinetik özü emebiliyordu—yakınındaki bir kanadın kanat çırpışını, sallanan bir bıçağın hızını, bir rakibin aceleci nefesini emerek.

Fiziksel çaba harcamadan ivme biriktirebiliyordu, onu bir cimri gibi altın biriktirir gibi stoklayarak. Hareketi keskinleştirebilir, onu sis gibi maddeyi yararak kesen bir keskin kenar haline getirebilirdi.

Ancak Gerçek Adı, ateş ve fırtınanın çelişkili bir sembolü gibi görünüyordu—Hız temelli yetenekleriyle görünüşte hiçbir bağlantısı olmayan unsurlar. Bu uyumsuzluk, ona zarif gerçeği görmesini engellemişti.

Bir fırtına sadece rüzgar ve alev değildir. O, hareketin somutlaşmış halidir. Gökyüzünde kıvrılan her gök gürültüsü, bir ateş fırtınasında dönen her kıvılcım, yeri yeniden şekillendiren her esinti—bunlar statik varlıklar değil, irade verilmiş ivmenin ifadeleridir.

Yanan Fırtına, değişken, amansız ve kaotik hareketin nihai metaforunu temsil ediyordu. Pasif veya nazik değil, şiddetli. İsyankar. Canlı.

Onun Öz Manifestasyonu, iradesinin biçime kristalleşmiş halidir. Kavramsal olarak, iradesi ve özü ayırt edilemezdi—aynı ilkel gücün iki adı.

Peki, o zaman, bir Işık Taşıyıcısı gerçekten neyi elinde tutuyordu?

Eğer bir Paragon'un gücü, Öz Manifestasyonlarının Gerçek İsim ve Yetenek arasındaki etkileşimle şekillendiğini anlamaktan kaynaklanıyorsa—onun Yanan Fırtınası ve Hız Egemenliği Hareket aracılığıyla birleştiği gibi—bu bağlantıyı yine de dışsal bir şey olarak algılıyorlardı. İncelenecek, uyum sağlanacak, ifade edilecek bir şey.

Peki, o zaman, bir Işık Taşıyıcısı neydi?

Işık Derecesi.

Bu eşiği işaret eden ne tür bir aşkın anlayıştı?

Her umutsuz hareketle, etraflarındaki temelleri sarsan her gürültülü alışverişle, soru Paragon Raizel'in kalbinde daha derin bir şekilde yanıyordu.

Şimdi, ölümün gölgesi üzerinde belirmişken, umutsuzluk onun özünü eşi benzeri görülmemiş bir aciliyetle sıkıştırıyordu.

O, o son soruyu yanıtlamak için her zamankinden daha fazla umutsuzdu.

Bairan olduğu yere kök salmış gibi durdu, çenesi biraz açık kalmıştı.

'Kardeş...'

O yabancı kendisini ustasının kardeşi olarak tanıtmıştı. O sözler havada asılı kaldığında, Bairan'ın aklı bunları anlamaya çalışıyordu. Adamın Raizel'den bahsettiğini düşünmüştü.

Fakat bu yırtık elbise giymiş figür Raizel'e hiç benzemiyordu. Şapkasını kaldırıp veda ettiğinde, o kar beyazı saç hemen Bairan'a ustasını hatırlattı.

Boşluk Lordu hakkında çok az şey biliyordu, ona böyle hitap ediyordu. Efendisinin temeli en iyi ihtimalle bulanıktı—ebeveynleri gerçekten ebeveynleri değildi, başka bir yerden geliyormuş gibi görünüyordu ve mevcut efendisi bir başka dünyada daha önce var olmuştu.

Bu, herhangi bir insanın kavrayamayacağı kadar karmaşık bir saçmalık ağıydı.

Yine de tüm bunlar, efendisini Bairan'ın gözünde olağanüstü ve üstün bir varlık haline getiriyordu.

Efendisinin kardeşinin kayıtsız bir şekilde kendini ortaya çıkardığını fark etmek, içinde bir heyecan uyandırdı. Bu haberi Northern ile paylaşma düşüncesi kalbini hoplattı.

Fakat bu, en önemli kısım bile değildi.

Gerçekten önemli olan, efendisinin kardeşinin, Orta Ova'nın en güçlü ulusundan geldiği iddiasıydı—kıtanın tartışmasız gücüydü.

Ve eğer dedikodular doğruysa, sadece oradan değil; bir prens değil miydi?

Sonra yaydığı korkutucu bir aura vardı. Bairan, kesinlikle bir Paragon'un gücünü hissediyordu, ama bu çok daha kötü bir şeydi.

Onun gücü, diğer Paragon'lardan—şu anda savaşta olan iki Paragon'dan bile—farklı bir derinlik ve etki taşıyordu.

Bu adamda bir şey, Bairan'ın cildinde soğuk ürpermelere neden olan bir rakibin anısını tetikledi, ama yüzü net değildi.

'Burada ne yapıyor? Hareket etmeye mi başladılar?'

Bu prensin sadece Northern ile tanışmak için Fhugal'a kadar gitmiş olması fikri absürt görünüyordu. Tamamen saçmalık.

Northern bu süre boyunca hayatta kalmıştı, ama hiçbiri daha önce tanışma cesaretini göstermemişti. Şimdi neden?

Bairan, ustasının dövüşmeyen okuldan Rian olarak yükselen ününü düşündü. Ama içgüdüleri başka şeyler fısıldıyordu.

Dante'nin devrimi tarafından yaratılan büyük dalga etkisinde, ustasının yeni ortaya çıkan ünü, Reimgard gibi bir güçten dikkat çekmek için çok kırılgan görünüyordu—prenslerini gönderecek kadar.

Ayrıca, Northern'ı aramak hedefse, Fhugal'a gelmezdi; Verulania'ya giderdi.

Bairan, kuru çenesini ovaladı, düşünceleri karışıyordu. Rahatsızlık, karnında bir taş gibi yerleşti.

Eğer Reimgard devreye girerse, durum kontrol dışına çıkmaz mıydı? Ustası kardeşleriyle yüzleşmeye hazır mıydı?

Ustası yeterince güçlü müydü? Yoksa genç çocuk daha sıkı bir eğitime mi ihtiyaç duyuyordu?

Sorular, huzursuz zihninde sonbahar yaprakları gibi dönerken, o an cevapların olmaması onu daha da rahatsız ediyordu.

İki Paragon arasındaki yıkıcı çatışma, Bairan'ın bakış açısından her şeyi boğdu.

Raizel'in işi Raizel'in sorumluluğuydu. Kuzey başka bir şey emretmediği sürece, Bairan'ın efendisinin otoritesine müdahale etme veya karar verme hakkı yoktu.

Bairan derin bir nefes aldı ve elini kılıcına koydu. Kaşları aniden yukarı kalktı, başı uyanık bir şekilde eğildi.

Dikkatlice geri adım attı—ve o anda, ayakta durduğu yere bir şey düştü.

Zaten zayıflamış zemin ve enkaza patlayarak havaya fırladı. Bir toz bulutu dışarı doğru yayıldı, alanı kalın, geçilemez bir örtüyle kapladı.

Bairan birkaç kalp atışı boyunca hiçbir şey göremedi. Sonra yavaş yavaş, toz yerleşmeye başladı ve sisin içinden ilerleyen bir siluet belirmeye başladı.

Figür toz bulutundan çıktıkça, Bairan'ın yüzü bir kaş çatma ifadesine dönüştü.

Önünde, solgun bir yüzü ve karanlık irisleri olan son derece uzun bir adam duruyordu—gece yarısı gibi iki havuz. İnce dudakları heykel gibi görünüyordu, yüz hatları kusursuz bir uyum içinde düzenlenmişti. Yıkıcı derecede yakışıklı.

Siyah saçları, harabe şehirde esen sıcak, gergin rüzgarlarda uzun ve serbest bir şekilde akıyordu.

Yabancı, Bairan'ı birkaç saniye boyunca inceledi, kendi kaşları çatıldı. Sonra sert sesi sessizliği deldi.

"Eski çağın bir kalıntısı yeni çağda ne yapıyor?"

Bairan'ın dudaklarında bilgece bir gülümseme belirdi.

“Sen tehlikeli derecede güçlüsün—çok güçlü değil—ama senden hissettiğim şey, bu dünyadaki güç kavramına uymuyor. Sen kimsin?”

Siyah saçlı adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, Bairan'a yeni bir ilgiyle bakarken yüzündeki az miktardaki renk soldu. Sonra, yavaşça, ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

“Bana... Peygamber diyorlar.”

Bairan'ın ifadesi taş gibi soğuk kaldı, etkilenmedi.

Peygamber'in bakışları etraflarındaki yıkıma süzüldü.

“Görünüşe göre partiye geç kaldım.”

Yavaşça derin bir nefes verdi, sesi neredeyse müzikaldi ve bir adım öne çıktı.

Bairan duruşunu değiştirdi, yanıltıcı bir rahatlıkla yolu kapattı. Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi.

“Üzgün değilim, ama oraya gidemessin.”

Peygamber'in kaşları, Bairan'ın sabit bakışlarıyla buluştuğunda zarif bir şekilde kalktı.

“Ve bu neden böyle olsun?”

“Eh, oradaki beylerden birinin müttefiki olduğum için—pahalı bir müttefik—onları rahatsız edecek herhangi bir şeyin olmasını engellemek benim işim.”

Bairan'ın gülümsemesi genişledi.

“Seçimle, ama... zorunluluktan değil.”

Peygamber, onu inceledi, gözleri hafifçe kısılırken önündeki adamı değerlendirdi. Nihayet, iç çekti.

“Paragon Raizel sana ne vaat etti? Para mı? Daha fazlasını sunabiliriz. Tra-el'in yüzeyinde şekillendireceğimiz yeni dünyada sana otorite verebiliriz.”

Bairan, teklifini bilek hareketiyle reddetti, sanki can sıkıcı bir böceği kovar gibi.

“O hazineleri çok kez elime aldım. Artık... önemsizleştiler.”

Gözleri beklentiyle parladı.

“Şu anda bana verebileceğin tek şey, değerli bir dövüş olurdu. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamadım.”

Peygamber ona garip bir şekilde baktı, gece yarısı bakışları

Bairan'ın belindeki kılıca düştü.

O, belirgin bir şekilde yüzünü buruşturdu.

“Ben bir kılıç ustası değilim.”

Bairan'ın yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi.

“Birini yenmek için kılıç ustası olmanıza gerek yok. Tek gereken, son derece güçlü bir adam olmaktır.”

Yer sarsıldı, sayısız taş parçası havaya fırlayıp kırıldı ve parçalandı. Isı, yeri boğucu bir örtü gibi kapladı, uzayın kendisinin durduğu bir cepler yaratarak—bölgedeki şiddetli sarsıntı yavaşlayarak sürünmeye başladı.

Zaman kendisi bile tökezledi. Çarpışmaları o kadar yoğun bir yankı yarattı ki, uzay titredi ve yer—sadece arazi değil, altındaki temeller bile—kendine çökme tehdidinde bulundu.

Burning Storm, Momentumunu koruyarak Kompleksi korumaya devam etti. Etrafındaki her şeyin lanetlenmesine rağmen, böyle güzel bir yapı dokunulmamış olarak kalmıştı; garip bir manzara olarak duruyordu.

Bunu keskin bir tezat olarak adlandırmak, hafif bir tabir olurdu.

Yakındaki her bina yıkılmış ve moloz yığınlarına dönüşmüştü. Bazıları, Teğmen Dante'nin Burning Storm'u döven bir yansıma saldırısı oluşturduğunda yıkıldı ve yanındaki yapıları ezip parçaladı. Diğerleri, Paragon Raizel'in Fractured Light'ın aynasına çarptığında çöktü—bu ayna, kırıldığında gerçekliğe dökülen yüzlerce yansıtılmış saldırıyı barındırıyordu ve bu saldırılar, acımasızca Burning Storm'u ve çevresini parçaladı.

Artık alevlerin öfkeli kırmızı boğası, arazide cesurca ve korkusuzca saldıran o varlık yoktu.

Şimdi, sadece yenilmez bir savaşın ölmekte olan bir kalıntısı kalmıştı. Yine de o yeşil ışık ısrarla devam ediyordu—gözlerinin derinliklerinde hala parlayan o inatçı ışık.

O ışık ölümü reddetti.

Yanan Fırtına teslim olmayacaktı.

Onun özü dip noktaya vurmuştu. Öz Manifestasyonu'nu saf irade ile zorla sürdürmek, savaşın kendisinden daha zor hale geliyordu.

Ruhu parçalanıyordu, zihni de çatlıyordu. Ama inadı, acısından daha parlaktı.

Bu soru kafasında milyonlarca kez yankılandı, etrafında olup biten her şeyi ağırlığı altında boğuyordu:

: Parlak rütbenin gerçek kırılma noktası neydi?

Bir Işık Kaynağı gerçekten ne tür bir güç kullanıyordu?

Parçalanmış Işık parladı—ışık gibi akan, ölümlü gözlerle yakalamak için çok hızlı olan kesici saldırıların bir kaskadıyla takip edildi. Korkunç bir gök gürültüsü havada yankılandı.

Burning Storm, ivme ile kaplandı, ama bu azaldı; böyle bir yeteneği sürdürecek hiçbir şey kalmadı. Onun yetenekleri, oksijensiz kalan alevler gibi soldu.

Ve yine de, bir yeteneği umutsuzca tutarken diğerine sarılmaya devam etti.

"Neden?! Neden?! Seninle neyin var?!!"

Devrimci arkadaşının yankılanan sesi, bu formu bir an daha sürdürme iradesini sabitlemişken, onun için hiçbir şey ifade etmedi; binayı bir kez daha sağlam tutuyordu.

O umutsuz mücadelede, içinde bir şey değişti. Kendine tanınmaz hale geldi—her küçük hareketi hissediyor ama bir şekilde hiçbirini hissetmiyordu.

Kendiliği çözülmüştü, geriye sadece saf hareket kalmıştı.

Gerçek adı ile Ruh Kaynağı arasındaki bağlantıyı sağlayan tam bir çapa gibi hissetmesi ironikti. Sadece ham iradenin onu ayakta tuttuğu o anda...

O kadar çok hissetti ki...

Paragon Raizel'in zihni, boğuk bir sis haline kaybolmuş gibiydi.

Gerçek kırılma noktası Işıltılı rütbeye geçişte neydi?

Bir Işık Kaynağı gerçekten ne tür bir güç kullanıyordu?

Bir Paragon, Gerçek Adı ile Yetenekleri arasındaki ilişkiyi dışsal bir bağlantı olarak algıladı—keşfedilecek, kullanılacak ve ifade edilecek bir şey.

Ama Burning Storm artık bir kişinin ifade ettiği gibi hissetmiyordu... o, oydu.

Akıl topraklarında garip bir tohum açıldı.

Aradığı o kırılma noktası, birinin sadece yapmayı bırakıp, sadece var olması gereken an mıydı?

Bu ilişkinin sadece ruhla bağlı olmadığı, birinin iradesinin özüne kaynaştığı o kritik eşik.

Kendini aştığın o yüce an.

İnsanı çok ötesine uzanan bir yolda atılan ilk adım—bir aşama yolculuğu.

Fading bir zihinle bile, Paragon Raizel bu vahiyde derin bir huzur buldu. Bunu biliyordu. Bunu hissediyordu. Temel bir şey keşfetmişti.

Artık daha fazlası olmuştu.

O anda, tüm dünyası dönüştü—her şey kaydı, yeniden yapılandırıldı, ta ki kendisi Burning Storm oldu.

Hayatında ilk kez, Paragon Raizel Ruh Dünyasına bir göz attı.

Ve bu vizyonla birlikte, Ul'un sesi geldi - on yıllardır duyulmamış, ama anında tanıdık.

[Tebrikler, ruhunuzun eşiğini aştınız]

[Transandantal Zirve'ye yolculuğunuz başladı]

[Ruh sıralamanız evrim geçiriyor...]

Paragon Raizel, Ul'un sesini kristal netliğinde duydu ama ona odaklanmakta zorlandı. Ruhunun önünde açılması gerçeği çok bunaltıcıydı.

Ruh Dünyası.

Ruh Dünyası nedir?

Raizel'in tanık olduğu şey, hayal gücünün ötesinde bir anlayış kazandırdı - bilincinde çakan bir anlayış yıldırımı.

Bir Ruh Dünyası: bir varlığın iç evreni - varoluşun en derin, en gerçek biçimini yansıtan metafizik alan. Gerçek İsim, Yetenek ve Ruh Çekirdeği'nin birleşimi, gerçeğe yansıtılır.

Bir Drifter, Luminary'ye yükseldiğinde, artık sadece güç kullanmaz - gerçeğinin tüm yasaları yönettiği bir alan haline gelir.

Bir Ruh Dünyası, işlevselliğin üç hayati motoru üzerinde çalışıyordu.

Gerçek İsim.

Gerçek İsim, basit kelimelerin ötesine geçer—tüm zaman dilimleri, yinelemeler ve boyutlar boyunca bir ruhun özünü tanımlayan evrensel bir sabit olarak var olur.

Ruh Dünyası, o ismin biçim bulmuş halidir: anlamı, ağırlığı ve sembolik yapısı yaşayan bir alan olarak tezahür eder.

Yetenek.

Yetenek, birinin ruh kaynağıyla bağlantısını ortaya koyar. Ruh Dünyası'nda, Yetenek basit yetenek kısıtlamalarını terk eder—gerçekliğin yasası haline dönüşür.

Raizel'in şimdi gördüğü alanda, Hız Egemenliği artık basit bir hareket veya kinetik güç olarak işlev görmüyordu—mutlak bir hareket yasası olarak atılıyordu.

Ruh Dünyası'nda, olasılıklar önünde serilmişti, genişlikleri akıl almazdı. Şeyler yalnızca onun iradesiyle hareket ediyordu. Zaman, onun emriyle tökezleyebilir ve eylemsizlik sonsuz akışını tersine çevirebilirdi.

Ruh Çekirdeği.

Gerçek İsim temeli oluştururken, Yetenek ifadesi sağlarken, Ruh Çekirdeği güç santrali olarak hizmet eder—içsel kimliğin dışsal gerçekliğe dönüşümünü besler.

Raizel, ruhunun iç işleyişini hissettiğinde, bir dürtü hissetti—gözleri aşağıdaki alevler dünyasına düştüğünde bilinçaltı bir bilgi.

Ruh Çekirdeği evrim geçirdiğinde, özü doğrudan Ruh Dünyasına yönlendirecek ve içsel gerçekliğinin etrafındaki çevreyi geçersiz kılmasına izin verecekti.

Raizel, kendisinden sonsuz derecede daha büyük bir şeye daldığında, ilk olarak bir gökyüzü gördü—sadece yukarıda değil, her yerde. Ufuk, her yönde imkansız bir şekilde eğrildi ve fırtınalı rüzgarlar ve titreşen auroralarla kaplı bir kubbe oluşturdu; her bir esinti, kızıl ateş ve erimiş altın damarlarıyla süslenmişti. Bulutlar hareketsiz kalmayı reddetti; görünmez eksenler etrafında mükemmel yörüngelerde spiral haline geldi ve kozmik bir kalp atışının ritmini yansıtan ritimler yaydılar.

Aşağıdaki manzara geleneksel biçimi reddetti—dikenli ama akışkan, sanki felaketin zirvesinde donmuş volkanik cam gibi. Nehirler büyüleyici spiral şekillerde dolandı, yerçekimine karşı yukarı doğru kıvrıldı. Alevler yatay olarak aktı, kendi yasalarına uymayan görünmez yollar boyunca askıda kaldı. Hiçbir şey sabit kalmadı—Raizel'in kendi kalp atışı bile, göğsünün dışındaki hayali yankılarla uzayda dalgalanarak yankılandı.

Ve bu imkansız alemin tam merkezinde—

Dev bir obsidyen kulesi havada asılı duruyordu, sürekli fırtına halkalarıyla çevrelenmişti.

Kül ve rüzgardan yapılmış bir taht, sonsuza dek hareket halindeydi. Her dönüş ilahi bir ferman. Her esinti dokunulmaz bir emir.

Bu, Raizel'in parlak iradesinin tahtıydı.

Havada siyah kılıçlar belirdi, korkunç bir hızla uçuyorlardı—sadece karanlık bir bulanıklık değil, bulanıklık olarak bile adlandırılamayacak kadar hızlı bir şeydi.

Bairan rahat kaldı, dudaklarında hafif bir gülümseme ile kayıtsızca kılıçları çıplak elleriyle savurdu.

Elleriyle yaptığı basit hareket, bileğinin bir hareketi, o kadar şaşırtıcı bir güç taşıyordu ki, her siyah kılıç temasta parçalandı.

Siyah Peygamber kollarını genişçe açtı, yüz binlerce siyah kılıcı çağırdı. Hava titredi ve ölümün soğuk kavraması dünyayı bir an duraklattı.

Uzakta gök gürültüsü koptu—bu onların savaşından değil, doğası Bairan ile Peygamber arasındaki korkutucu çatışmaya katkıda bulunuyordu.

Bairan, yukarıda süzülen sonsuz siyah kılıç dizisine bakışını kaldırdı, yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi.

Ona yağan bu kadar çok kılıcın görünümü rahatlatıcıydı, her birini engelleme zorluğu kalbini heyecanla çarptırıyordu.

Ancak birkaç dakika sonra gülümsemesi, Peygamber'e bakarken sarsıldı.

"Dayanıklılıklarını artırmak mümkün mü? Bu zavallı yetenek uzantıları yerine gerçek kılıçlar kullanmayı denesenize. Bunu yapabilir misin?"

Bairan'ın sesi, üstünde dolaşan yıkım fırtınasına rağmen samimi kaldı.

Onun sorusu, Peygamber'in yüzünü karanlık ve lanetle bükmüştü.

Sonra kükredi.

"ÖL!!!"

Bairan dilini ısırdı.

"Cidden."

Karanlık Ölüm'ün üzerine elini koydu ve bir bulanıklık haline geldi. Ancak bu bulanıklık, Bairan'a geri dönmeden önce orijinal konumunu asla terk etmedi; Bairan, pozunu gevşetti ve iç çekti.

Kollarını kavuşturdu ve yukarıya bakarken memnun bir gülümseme takındı.

Gümüş ışıklar havaya fırladı, karanlık kılıçlarla sayıca eşleşiyordu—yüz binlerce siyah şeridin yüz binlerce beyaz şeritle buluştuğu korkutucu ama büyüleyici bir manzara. Güç patlaması tüm manzarayı sararak, molozları şiddetli şok dalgalarıyla parçalıyordu.

Yıkılmış binaların yığınları, bu yerde daha önce hiçbir şeyin var olmamış gibi, pırıl pırıl bir toprağa kayboldu.

Peygamber, tüm kılıçlarının—karşı kılıçlar değil, sadece kılıç darbeleriyle—indirilmesiyle donup kaldı.

Onların ne olduğunu biliyordu. Yine de bunun nasıl mümkün olabileceğini aklıyla sorguladı.

Eski çağın gücü, onun gibi varlıklar için bile bir efsane olarak kalmıştı. Kayıtlardan önce bir zamanda var olmuşlardı ve o zaman bile sadece kısa bir dönem için.

Peygamber—Koll—bir savaştan, çağın sonunu getiren ve yarığı doğuran bir çatışmadan bahseden bir efsaneyi biliyordu. Bu, yeni çağın başlangıcını ve Ul'un şafak vaktini işaret ediyordu.

Hiç kimse onların nasıl göründüğünü bilmemişti, ama belirsiz bir şekilde anlatmanın yolları vardı.

Tek ipucu, onun önünde duran adamın atmosferiydi. Ruhunun özü, bu çağın insanlarına benzer görünse de, aynı zamanda farklıydı—daha geniş, daha korkutucu, daha özgün.

Ama Koll, onların bu kadar korkutucu bir gücü elinde bulunduracağını ve bu şekilde titremesine neden olacağını asla hayal etmemişti.

Yüzü, sinir, hayal kırıklığı ve öfkeyle büküldü.

Her... sefer... Her SEFER! Hedefime daha da yaklaşıyorum ve bir şey! Birisi! ortaya çıkıyor!!

Evrenin kendisi, her seferinde sona yaklaşırken inşa ettiği her şeyi yok etmek için komplo kurmuş gibiydi.

Koll bıkkın, başarısızlıktan tükenmişti. Bu planın başarılı olması gerekiyordu—umutsuzdu ve bu son şansıydı!

Gözlerini kısarak adamı dikkatlice inceledi.

"Ama ondan neden hafif bir boşluk kokusu alabiliyorum?"

Soru zihnine daha da derinlemesine kazındıkça kaşları çatıldı. Bairan, duymak için çok uzaktaydı. Bu arada, Kılıç Kralı hareket etmeye başlamıştı.

Koll'un şüphesiz birçok numarası gizliydi. Bu noktaya kadar yeterli bir cephane biriktirmeden gelmemişti. Yine de, hesaba katmadığı bir değişkenle savaşmak için her şeyi boşa harcamayı reddetti.

Bu yüzden derin bir nefes aldı, yavaşça nefesini verdi. Sonra Bairan'a son bir bakış attı.

"Seninle ben... kesinlikle tekrar buluşacağız."

Bairan zaten Karanlık Ölümü ellerinde tutuyordu.

Koll geri çekilmeye hazırlanırken, bakışları kılıca sabitlendi, yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“En azından bugün şans bana gülüyor.”

Elini açtı ve ileriye doğru uzattı. Avucu açıldı ve mutlak karanlıkta bir göz belirdi.

Sonra Koll'un sesi manzarayı yankılayarak gürledi.

“Uyan! İntikam Kanı!”

Bairan kılıcı çekmişti, Koll'u ve çevresindeki arazileri muhtemelen yok edecek bir darbe indirmeye hazırdı.

Kılıç darbesini indirmeye hazırlanırken, aniden kaşlarını çattı ve durdu, silahı bıraktı.

Bir an bile geçmeden, omzundan bir kan fışkırması havaya doğru şiddetle patladı.

Bairan'ın yüzü renksizleşti ve yana doğru sendeledi. Görüşü bulanıklaştı ve başı dönmeye başladı. Kan, vücudunun sağ tarafından akarak yüzüne de sıçradı.

Kılıca bir kez daha baktı ve yüzeyinde beyaz çatlakların yayıldığını izledi. Bir kalp atışı kadar sonra, bıçak tamamen kaybolmuştu.

Ve Koll da öyle.

Ve ağır yaralandı.

Bairan, memnun bir şekilde gülümsedi, sonra yere yığıldı ve karanlık gökyüzüne baktı.

"Ah... ne kadar ferahlatıcı. Uzun zamandır böyle ince bir acı ve ham öfke hissetmemiştim. Gerçekten ferahlatıcı."

Yavaşça sırtını yere indirdi, kendi kan havuzunda dinlenirken gökyüzüne, uzak yıldızlar gibi parlayan gözlerle baktı.

Acı ve yenilginin tuhaf tatlılığını birkaç an tadarken—düşmanının bir şekilde onu kandırıp kaçtığını bilmesine rağmen—iki parmağını kaldırdı ve koluna karmaşık bir desen çizdi.

Yavaşça ayağa kalkarken, yaralı kolu, teni ve kanla ıslanmış kıyafetleri nazik beyaz bir ışıkla parlamaya başladı, sanki korkunç yarık hiç olmamış gibi, tertemiz bir hale geri döndü. Ancak çenesinin ve boynunun yan tarafında hala yapışan kırmızı damlaları göz ardı etmiş gibi görünüyordu.

Paragon Raizel, önündeki manzaraya hayranlıkla bakakaldı, ruhu coşku içinde titriyordu. Bu yüce vahiy karşısında kelimeler toz gibi dağıldı. İçinde bir euphoria dalgası kırıldı, bu dünyada bildiği her başarıyı, her zevki boğdu. Bu, bir zamanlar karısının uylukları arasında bulduğu cennetsel rahatlamadan daha derin bir etki bıraktı.

Ancak bu tatlı, sarhoş edici euphoria, tam olarak neyi kaybedeceğini ortaya koydu. Bu basit gerçeği kavramak için bu uçuruma ulaşmanın gerekliliği içinde acı bir pişmanlık kıvrıldı.

Tartışılmaz gerçek acımasızca ona bakıyordu. Ölüyordu. Ve şimdi, derin bir ruh gerçeğini görmüş olduğu için acı daha derin kesiliyordu.

Böyle vahiyler asla bedelsiz gelmezdi. Ruhunun evrim geçirdiğine dair mesajı almıştı ve yerde hareketsiz yatıyordu, Manifestasyonu yok olmuştu.

Herhangi bir ölümlü insan kadar savunmasız hale gelmişti. Ve çekirdek reformunu görecek kadar yaşam gücüne sahip olmadığını biliyordu. Onu bir Paragon haline getiren acı ve fedakarlık dayanılmazdı; bu dönüşüm on kat daha fazlasını talep edecekti.

Soğuk bir kesinlikle biliyordu: bunu hayatta kalamazdı.

Ancak Bairan, kaderi hakkında umutsuzluk taşımıyordu. Hala seçenekleri vardı—Dante'nin misyonunu sabote etmenin yolları.

Burada ve şimdi, bu vahiy tek başına Dante'ye karşı dengeyi dramatik bir şekilde değiştirebilirdi. Son bir isyan eylemi olarak, intihar saldırısı başlatabilirdi—bu sadece Dante'yi değil, Fhugal'ın tamamını yok edecek bir saldırı. Komşu kasabalar ve şehirler de yıkımdan kurtulamayabilirdi.

Sonuçta, bir Luminary'nin gücü her zaman gizemle örtülü kalır, nadiren tartışılır ve asla tam olarak tanık olunmaz. Ama Bairan, grim bir tatminle biliyordu—bu, arkadaşının hayatını sona erdirmek için yeterli olacaktı.

Ancak bu düşünceden geri çekildi. Dante'yi öldürmek... böyle bir ağır yükü taşıyamazdı.

Gerçek, açık bir yarada tuz gibi batıyordu—Dante'nin neye dönüştüğünü şekillendirmesine yardım etmişti. Bu onun hatasıydı, fısıldadığı sorular şüphe ve hırs tohumlarını ekmişti, bu sorular onların ortak yolunu belirlemişti.

Raizel, kurtuluş şansını bulmuştu, ama Dante asla bulamadı. Arkadaşını, şekillendirdiği canavara dönüşmesi için yok etmek, ikiyüzlülüğün zirvesi gibi görünüyordu.

Bir parça onur ve sadakat bile olsa, Raizel buna çaresiz parmaklarıyla sarıldı.

Tereddütü boyunca işleyen bencilliği fark etti—gerçekten de bencil bir seçim.

Ancak onu intihar saldırısına karşı sabitleyen başka bir neden vardı—diğer tüm nedenlerden daha ağır basan bir neden.

Karısı ve henüz doğmamış çocuğu. Hayatta kalamazlardı. Bunun kesinliği göğsünde bir taş gibi yerleşti.

Eğer bu onun son eylemi olacaksa, daha fazlası olmalıydı. Bu gerçeği başka bir ruha aktarmak için bir şey.

Birine layık…

***

Paragon Raizel'in bedeni yerde cansız bir şekilde yatıyordu. Yakınında, Dante, yıkılan bir soğukkanlılıkla duruyordu, gözyaşlarını dökmemek için sert bir bakışla mücadele ederken gözleri ıslak bir şekilde parlıyordu.

Arkadaşının ölmekte olan bedenine bakarken, eli titriyordu, son darbeyi indirmekte tereddüt ediyordu. Kendi Öz Manifestasyonu çözülmüştü—öz tükenmesinden değil, bir seçimle.

Sonra—sessiz bir titreme gerçeklikte dalgalandı. Dünya aniden ağırlaştı, sanki yerçekimi on katına çıkmış gibiydi.

Dante solgunlaştı, gözleri genişleyerek bu his üzerini kapladı - onu, bir Paragon'u bile ilkel bir korkuyla titretmeye yetecek bir güç. Geriye doğru sendeledi, artık ölen arkadaşına yaklaşmaya istekli değildi.

Raizel üzerinde ne tür bir dönüşüm gerçekleşiyordu?

'O olamazdı...'

Bu varsayım çılgınca görünüyordu, ama Raizel hakkında bir gerçek varsa, o da arkadaşının sürekli imkansızlıklara meydan okumasıydı.

Çıkarım Dante'nin zihninde netleşti: Raizel, bir Luminary olma eşiğinde sallanıyordu.

Korku Dante'nin boğazında kıvrıldı. Titiz planlarına ne olacaktı? Tüm çabası? Eğer Raizel Luminary'ye yükselirse ve kendisini davasına karşı koyarsa...

Durdurulacaktı. Başarısız olacaktı, on yıl süren planlarının kül haline geldiğini izleyerek. Devrim nihayet ateşlendiğine göre, onun söndürülmesine izin veremezdi.

Bu korkular göğsünde birikti, iradesini ezdi.

Ve yine de...

Yine de...

O korkunç iradeye doğru tek bir adım atmaya cesaret edemedi.

Ölçeği o kadar büyük ve anlaşılmazdı ki, Dante en küçük bir hareketle altında ezileceğini hissetti. Sanki gökyüzü üzerine çökme hazırlığındaymış gibi, korkarak geri çekildi—sınırsız, korkunç ağırlığından kaçış yolu olmayan çaresiz bir çocuk gibi.

Bu, bir Işıkların iradesi miydi?

Anlayış, baskının artmasıyla Dante'nin kavrayışından kayıp gitti, okyanusun ağırlığı gibi üzerlerine çökerek. Teğmen Dante'nin alnı terle bezendi, damlalar şakaklarından aşağı doğru yollar açarak inerken, gözleri çılgınca dart etti, var olmayan çözümler arıyordu.

Sonra—hareket.

Paragon Raizel'in bedeni yükseldi, artık Dante'nin tanıdığı dost değildi. Gözleri, ilkel bir volkanın derinlikleri gibi parlıyordu, cansız ama anlaşılmaz bir sıcaklıkla yanıyordu. Bedeni kararmıştı, yanmış ama hâlâ aktif bir şekilde yanıyordu, derisi üzerinde erimiş ateş damarları karmaşık desenler çiziyordu.

Bir adım öne attı.

Dünya, buna karşılık titredi.

Teğmen Dante'nin kalbi karnına düştü, midesi kaçma içgüdüsüyle kıvrıldı. Bağırsakları onu ihanet etmekle tehdit ediyordu.

Yanan Fırtına bir adım daha attı. Yine, gerçeklik kendisi tanıyarak titredi.

Bir sonraki sarsıntı, Dante'nin kalbini korkunun derinliklerine sürükledi. Gerginleşti, beyaz parmakları kılıcını sıkıca kavrayarak, bir kez daha Öz Manifestosunu çağırmaya hazırlandı. Ruh özü hâlâ içinde atıyordu, son bir direniş için yeterliydi.

Ama şaşkınlığına, Yanan Fırtına ona kötü niyetle yaklaşma belirtisi göstermedi.

Ya da ona yaklaşmak.

Hz. Peygamber, açıklıkta belirdi, bakışları yıkımın üzerinde süzüldü ve Dante'ye odaklandı, ardından Yanan Fırtına'nın geri çekilen şekline kaydı.

Peygamberin karanlık ve yakışıklı yüz hatlarına derin bir kaş çatma çizgileri kazındı.

"Ne yapıyorsun? Onu öldürmelisin."

Dante, Peygamber'e zehirli bir bakış fırlattı, gözleri ikiz kılıçlar gibi parlıyordu.

"O noktadan hareket etmeye cüret edersen, seni kendim öldüreceğim."

Peygamber diliyle tısladı, ondan yayılan rahatsızlık hissedilir dalgalar halinde etrafa yayıldı.

Koll, Dante'nin ölmekte olan adamla paylaştığı kutsal bağı anladı. Yine de, Yanan Fırtına'nın - yaşayan bir cesedi andırarak, bir tür kutsal ruh gibi yürüyüşü - onu dondurdu.

Yine de, önlerinde imkansız bir durumu kabul etti. Raizel'in intihar saldırısı, sadece karısının hayatını değil, çevredeki her hükümet yetkilisinin hayatını da alacaktı.

Boyun eğmiş bir şekilde, yarı doğmuş Işık Taşıyıcısının durmaksızın yürüyüşünü izledi.

Bu arada, Raizel'in ayak sesleri ağırlaştı, her adımı altında toprağı iz bıraktı. İradesi, havaya ezici bir güçle baskı yaparken, kömürleşmiş dudakları açıldı ve boğuk bir hırıltı olarak ortaya çıkan tek bir ismi serbest bıraktı.

R-i-a-n.

Sözcükler dışa doğru dalgalandı, imkansız bir ağırlık taşıyarak. Derin, ürpertici bir titreme Northern'ın ruhunun derinliklerine kazındı—Ruh Dünyasına nüfuz etti.

Ve aniden, Northern'ın mavi gözleri açıldı.

Northern'ın dinlenmesi yatıştırıcı, derin bir huzurdu—ruhunun derinliklerine çekilen bir teselli. Her şeyden ihtiyaç duyduğu, arzuladığı bir dinlenmeydi. Kaos, bedenini en derinlerine kadar tüketmişti ve iki kopyasıyla Omniform kullanmak sadece yorgunluğunu artırmıştı.

Derin uyku onu ele geçirdi, bununla savaşamayacağı bir şeydi, ama derin bir şekilde tadını çıkardığı bir şeydi.

Ve o, bunu çok fazla tadını çıkarmaya başlamıştı.

Bir şeyin zihinsel sınırını aşarak kayıp gittiğini hissetti Northern. Yine de çaresizdi, tuzağa düşmüştü. Her şey bir rüya gibi geliyordu, yaşamın yükünden, insan olmanın ağırlığından kaçışın cazibesi.

Devam etti, onu dinlenmenin derinliklerine daha da daldırarak.

Korkutucu bir baskı üzerine çöktü ve adı tanıdık bir sesle fısıldandı.

Dünyanın kendisi onu çağırmış gibiydi. Rüyasının derinliklerinde kaybolmuş olan Northern, ne olduğunu kavrayamadı ama sesi tanıdı. Ağırlığı ona baskı yaparak kalbini garip bir şekilde acıttı.

O acıya tutunarak, bilincine geri dönmek için adımlarını geri takip etmeye başladı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Doğru—Teğmen Dante ile bir savaş patlak vermek üzereydi ve ona yardım etmesi gerekiyordu.

Ama yorgunluk, daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde, ona demir bir örtü gibi yapışmıştı. Daha fazla uyku istemezdi.

Aynı zamanda, inkar edilemez bir acı tadı kalbini sıktı ve endişe doğurdu. Kendini ilan etmiş mentoruyla ilgili endişeliydi.

Northern, zihninin sisinde yukarı doğru yırtmaya devam etti, dinlenmenin tatlı siren çağrısına karşı savaşarak. Uzun zamandır karşılaştığı en zorlu savaştı.

Gölgeleriyle güreşmek gibi, kendini teselliden mahrum bırakmak zorundaydı, bedeninin haykırdığı huzura karşı savaşmak zorundaydı. Yukarıya her adımda bir pişmanlık sancısı hissetti, her biri teslim olma, unutuluşa geri dönme konusunda cazip bir fısıldama sunuyordu.

Ama teslim olamazdı. Bu yüzden durmaksızın savaştı, uyanmak için kendisiyle savaş açtı.

Ve nihayet yüzeye çıktığında—o kritik noktada, sesin içindeki korku ve acıyı tamamen tanıdığı an—gözleri karanlıkta parlayan iki mavi yıldız gibi açıldı.

Paragon Raizel'in yanmış bedeni, korkunç bir yürüyüşle ileriye doğru sürüklendi, sesi havada taşınan metal gibi sürtünerek ilerliyordu.

"R-i-a-n"

Dante ve Peygamber arka planda gözlemliyordu, yüzleri farklı hikayeler anlatıyordu. Dante'nin ifadesi çöktü, bir hüzün anıtı parça parça kırılıyordu. Bu arada, Peygamber grotesk manzaradan etkilenmeden, yüzü soğuk bir kayıtsızlık maskesi gibiydi.

Sadece ismin zihninde bir tanıdıklık duygusu uyandırdığı için kaşlarını çattı. Ama diğer planların ağırlığı, üzerinde fazla yük olduğu için buna fazla takılmadı.

Her şey uzun zamandır plana göre gelişiyordu, ta ki o lanet olası çocuğu denkleme sokana kadar. Koll, her şeyi düzenleyebileceğine inanmıştı.

Planlarını cerrahi bir hassasiyetle oluşturmuştu—Rughsbourgh'a yarık açmak için son hack'i hediye ederken, zihninde bir tohum ekmişti.

Merkez Ovası'nın daha güçlü hale gelmesi için bir açlık, Rughsbourgh'u canavarımsı Karanlık Kıta girişimini başlatmaya iten bir dürtü. Öğrencileri, acımasızlık silahlarına dönüştürülecekleri bir eritme potasına göndermek.

Elbette, Koll sadece şiddetin sis perdesini ve savaşın sarhoşluğunu kullanarak ustasını hapsetmiş olan kavramsal sınırı zayıflatmaya çalışıyordu.

O, kehanet çocuğunu tuzağa düşürmek için mükemmel bir fırsatı yakalamıştı - Ul'Tra-El'in kavramlarından bağımsız, sabit sonuçlar yelpazesindeki bir joker.

Ancak, ipler üzerinde bir kukla gibi manipüle edebileceğini düşündüğü çocuk, her geçen anla birlikte kaburgalarının arasında bir hançere dönüşmüştü.

Koll'un dişleri birbirine kenetlendi, zihni her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Sinir, damarlarında kaynarken, birkaç saat önceki karşılaşmalarını tekrar gözünde canlandırıyordu.

O, o yüzün üzerine korkunun kazınmış olmasını beklemişti. Bunun yerine, derin bir sükunet bulmuştu - eski sular kadar derin bir huzur. Bunu inkar etmek mümkün değildi - o piç evrim geçirmişti.

O, düşüncesiz, dikkatsiz Kuzeyli'den hesaplı, ölçülü bir şeye dönüşmüştü... Rian.

İsim, Koll'un zihninin odalarında bir ölüm çanı gibi yankılandı.

'Ri...an.'

Bir anda, Koll'un gözleri açıldı, farkındalık şimşek gibi çarptı.

"ONUNU DURDURUN!!"

Bu sözler boğazından koptu.

Öne doğru hamle yaptı, ancak Teğmen Dante'nin ifadesi sertleşti. Teğmen alçak bir pozisyona geçti ve döndü—hareketin bir bulanıklığı—yumruğunu Peygamber'in karnına kemik kırıcı bir güçle indirdi. Darbe, Koll'u geriye fırlattı, bedeni molozların içinden bir hendek açarak yere yuvarlandı.

O anda, Raizel'in önündeki alan parlamaya ve bozulmaya başladı, gerçeklik kenarlarından çözülüyordu.

Koll, ayaklarının üzerine fırladı, sanki yıkıcı darbe asla gerçekleşmemiş gibi lekesizdi. Sesinin içinde çaresizlikle patladı.

"Ölüm adına NE YAPIYORSUN?!! ONU DURDURUN DEDİM!!"

Ne olup bittiğini tam olarak kavrayamadı, ama ilkel içgüdüleri karnında tırmalıyordu, tehlikeyi haykırıyordu.

Bu arada, Teğmen Dante tereddüt etti, görev ve dostluk arasında kalmıştı. Raizel'in kömürleşmiş formunun önünde uzay dokusu yırtılırken yüzünde bir karmaşa belirdi.

Bir zamanlar gururlu olan metropol etraflarında harabe haline gelmişti—bir beton ormanı, moloz ve toprak yığınına dönüştü. Yüksek binalardan oluşan bir siluetin yerini şimdi ilk temelleri bekleyen çorak bir toprak almıştı.

Yıkım, tüm engelleri ortadan kaldırmıştı, böylece herkesin ne olup bittiğini görmesi mümkün hale gelmişti, mesafe fark etmeksizin. Hatta karşı yönden yaklaşan Bairan, ustasının varlığını havada dalgalanırken hissettiği an, adımını aniden durdurdu. Sınır Tanımayan Boşluk açılmaya başladığında, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gerçekliğin kendisinde bir yara.

Önce, taze düşmüş kar gibi parlayan, alnının hemen üstünde zarifçe ortadan ayrılan, her bir telin rüzgarın fısıldayışında gümüş iplikler gibi dans ettiği, pırıl pırıl beyaz saçlar belirdi.

O muhteşem mavi gözler—dağ gölleri kadar derin, kış gökyüzü kadar berrak—önündeki kömürleşmiş figüre hüzünle baktı.

Kuzey'in kalbi daraldı, acı ve kederin bir vise gibi içindeki temel bir şeyi bükmesiyle, bir zamanlar Yanan Fırtına olan şeyin kalıntılarını gördü.

O kalıntılar, o kadar güçlü bir iradeyle ona seslenmeye devam etti ki, sanki gerçekliği kendi amacına göre büküyordu. Başka nasıl, kendi dünyalarından bu kadar farklı olan gerçeklikler arasında ulaşabilirdi?

Kuzey'in dudakları titredi, kelimeler boğazında sıkıştı. İlk denemesi sadece sessizlikle sonuçlandı. İkinci denemesinde, sesi ince bir cam gibi kırılgan bir şekilde çıktı.

"Yanan... Fırtına?"

"R-i-a-n."

Yanmış hayalet nihayet önünde durdu ve bir dizinin üzerine çökerek dua etti.

Kuzey, sadece varlığın ötesinde, iradenin çekim gücünü hissetti. Yanan Fırtına, onu kavrayıcı bir güçle ileriye çekiyordu, bu güç anlaşılmaz bir şekildeydi. Bu çekimin nereye götüreceğini Kuzey kavrayamadı.

Ama onu takip edecekti.

Fakat her şeyin ötesinde, kalbini en derinden delen şey, gözlerinin önünde hayaletimsi bir habercinin süzülen bildirimiydi.

[İsim emebilir…]

Kuzey yavaşça gözlerini kapadı ve bir adım daha yaklaştı. Sonra Paragon'un alnına dokundu.

Paragon Raizel ölmemişti. O zaten ölmüştü. Yine de iradesi o kadar şiddetli yanıyordu ki ruhu yok olmaya direndi, Gerçek Adı ölümün soğuk kavrayışına rağmen ne sarsıldı ne de çözüldü.

İradesi sarsılmazdı, kararlılığında korkutucuydu.

Kuzey'in parmakları soğuk ciltle buluştuğunda, önünde bir dünya açıldı. Mantık ve akla meydan okuyan bir dünya.

O kaotik vizyonun ötesinde, Yanıcı Fırtına'nın gerçekte ne olduğunu anlamaya dair temel bir kavrayış belirdi—sadece Gerçek Ad değil, aynı zamanda ruhunun derinlikleri, anılarının dokusu, onu var eden her zorluk ve zafer.

Babası.

Gizli Işık.

Gizli Işık, zayıflıkları ve sınırlamaları için utanmayan açgözlü bir adam olarak kendini ortaya koymuş olsa da, Yanıcı Fırtına onu yine de sevdi. Olan her şey, babasını gururlandırma arzusundan doğmuştu.

Bu beklentiler altında asla eğilmedi; bunun yerine, kalbini sevinç ve minnetle ısıttılar.

Babası ondan büyüklük bekliyordu, babası onun Orta Ova'nın en güçlü adamı olmasını arzuluyordu—Ateşli Fırtına bu beklentileri bir rehber yıldız gibi hissetti, babası en kararlı destekçisiydi.

Adamın zulümlerine rağmen, Ateşli Fırtına ona ceza vermeyi, ondan nefret etmeyi asla kendine yakıştıramadı. Bu çatışma onu nihayetinde hükümeti terk etmeye ve durmaksızın gerçek gücü aramaya yöneltti.

Ve arkadaşı—Ateşli Fırtına Dante'yi düşündüğünde göğsü sıkışıyordu. Onu terk ettiği için, o masum çocuğun kalbini dünyaya karşı nefretle zehirlediği için her adımında pişmanlık peşini bırakmıyordu.

Ama o bir korkaktı. En büyük hatasından kaçtı. Bilgi arayarak yerden yere dolaştı, ama kalbinin derinliklerinde yarattığı canavardan sadece kaçtığını biliyordu.

Dante Paragon statüsüne yükseldiğinde ve kaçmak imkansız hale geldiğinde, sağlam durmak yerine tekrar geri çekildi—son cevabı sadece fısıldanan bir "Hayır"dan ibaretti.

Bu felaketi önleyebilecek yüzlerce yol vardı, ama Ateşli Fırtına hepsinden uzaklaştı.

Son anında olduğu gibi, zor kararı vermekten kaçındı, bunun yerine tamamen konuya dahil olmayan birinin üzerine bu yükü bıraktı.

Ateşli Fırtına'nın kendinden nefret etmesi, damarlarında zehir gibi akıyordu.

Kendini Lirae'yi inatla sevdiği için küçümsüyordu. O genç, güzel ve hırslı kadın daha iyisini hak ediyordu. Böyle bir korkağın çocuğunu taşımak zorunda olmamalıydı.

O, dünyasını aydınlatmış, hayatı farklı bir mercekle görmesine yardımcı olmuştu, peki ya o?

...karşılığında hiçbir şey vermemişti.

O, doğru bir baba olduğunu bile iddia edemedi.

Bu duygular, Burning Storm'un ruhunda kıvrılıp dolanıyordu—şimdi Northern'ın içinde barındırdığı öz.

Bu hisler, Northern'ın içinde uzak gök gürültüsü gibi yankılandı, sanki kendi gömülü acılarıydı. Bir anlık nefessiz kalmışlıkta, Burning Storm oldu—kendinden nefret ederek, overwhelming dalgada kimliğini neredeyse kaybediyordu.

Ama sonra, dikkati bir şeyin çektiğini hissetti.

Onun önünde bir dünya açılmaya başladı, bilincini acı hatıraların uçurumundan uzaklaştırarak.

Northern, bulutsuz bir gökyüzünde asılı kaldı, bulutların görünmez eksenler etrafında sürüklendiği ve spiral şeklinde döndüğü sonsuz boyutlara oyulmuştu. Fırtınalı rüzgarlar geniş alanda uluyordu, pulsasyon yapan auroralar altın parıltısıyla parıldıyor, alanı altın ve kavun ışığının büyüleyici dansıyla yıkıyordu.

Aşağıda, felaketin zirvesinde donmuş volkanik camdan bir manzara uzanıyordu—hiçbir canlı varlığın öfkesine kapılmadan geçemeyeceği bir arazi.

Her yönden ısı ona saldırıyordu, o kadar bunaltıcıydı ki, aşırı koşullara karşı olağanüstü dayanıklılığı olan Northern bile cildinde ter damlacıkları hissetti.

Bu dünyanın kalbinde devasa bir obsidyen kule yükseliyordu. Bu yıkıcı alanın merkezi olmanın ötesinde, Northern'ın zihninde hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yine de, bakışları üzerinde durdukça omurgasında bir ürperti hissetti.

Şüphesiz, bu, gördüğü her şeye meydan okuyan bir güç tacını temsil ediyordu. Ama gerçek doğası belirsizdi—sanki... mühürlenmiş, uykuda ama tehditkar bir şekilde hissediliyordu.

O an, Northern'ın bilincine bir aydınlanma yerleşti.

Bu, sadece evrimleşmiş değil, aynı zamanda gerçekleştirilmiş ve varlığa doğmuş bir Işıkların Ruhuydu. Her zaman var olmuştu—bu öz, varlıklarının dokusuna örülmüştü—sadece gerçekleştirilme anını bekliyordu.

Ve gerçekleştirme, Işıkların kapısını açan anahtardı.

Ama nasıl? Northern'ın zihni döndü. Bu kadar temel bir şey nasıl gizli kalabilirdi? Herkesin erişebileceği bir çözüm, ama kimse onu kavrayamamıştı. Her Drifter, Işık'a giden kendi algıladığı yola tutunmuştu, aynı gökyüzünde farklı yıldızları takip ediyordu. Neden?

Bu aydınlanmanın ağırlığı, Northern'ın ruhuna bir dağ gibi baskı yapıyordu. Onun gibi bir Bilge için, bu bilgi aldatıcı bir şekilde işe yaramazdı—yarısının hala sisle kaplı olduğu bir hazine haritası.

Önce Yükselen'e, sonra da Paragon'a ulaşması gerekiyordu, ardından iradesi böyle somut bir güce ulaşabilirdi.

Northern, bir anomali olarak kalıyordu—Paragon statüsüne ulaşmamış olmasına rağmen, iradesi alışılmadık derecede güçlüydü. Ancak bunlar, içinden akan Kaos ve Boşluğun etkileriydi. Gerçek Adı Yazılmamış içinde ve Omniform niteliğinde daha fazlası uyanıyordu, ama burada gördüğü şeyle karşılaştırıldığında sadece bir bebekti.

Bu aydınlanma, o bebeği daha büyük bir anlayışla kucaklamasına yardımcı olacaktı.

Sonunda, kelimeler Northern'ın gözlerinin önünde sıvı yıldız ışığı gibi parladı

: [Gerçek Adı emebilirsiniz]

Burning Storm ölmüştü—bir süredir ölmüştü—yine de sarsılmaz iradesi, Gerçek Adı'nın özünü korumuştu. Ve eğer Gerçek Adı devam ediyorsa, o zaman yeteneği de kesinlikle sağlam kalmıştı, sahiplenilmeyi bekliyordu.

Northern tereddüt etti, yüzünde bir isteksizlik parıltısı belirdi. Sonra kendini topladı, şüpheyi bir kenara attı.

Burning Storm, bu ana kadar sarsılmaz iradesini taşıdı ve Northern'ın bu vahiy ile karşılaşmasını sağladı. Ölçülemez bir değerli hediye.

Paragon—hayır, Luminary—Northern'ın yeteneklerinin tam kapsamını bilemezdi.

Artık, Burning Storm'un iradesi sahipsiz bir gemi gibi sürüklendiğinde, Northern kendi Gerçek Adını sahiplenebilirdi.

Derin bir nefes alarak, Northern bilincini Burning Storm'un ruhuna bastırdı, Gerçek Adın özüne ulaşmaya çalışarak onu kökünden çekmeye başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir dirençle karşılaşmadı. Ancak dünya o kadar genişti ki, Northern'ı ağırlığı altında ezme tehdidinde bulunuyordu. Küçük bir şişeye çarpan öfkeli bir şelale gibiydi.

Northern, baskı altında varlığının parçalandığını hissetti, varlığının her bir lifi akıntıya karşı geriliyordu. Ama o sıradan bir şişe değildi —o dipsiz ve anlaşılmazdı.

Northern ve ölü Paragon'un etrafındaki hava cızırdamaya başladı. Isı o kadar yoğun bir şekilde yayıldı ki, atmosferi buharlaştırarak duman kıvrımları yukarı doğru yükselmeye başladı.

Koll'un yüzü karardı. Ne oluyorsa, durup gelişmesine izin vermeyecekti.

Çok yol kat etmişti. Hiç kimse zaferi elinden alamazdı.

Çenesi sıkı sıkıya kapandı ve ileri fırladı. Figürü, nefes kesici bir hızla uzayda siyah bir iz haline geldi. Dante, yakın zamanda yaşanan çatışmadan hâlâ sersemlemiş bir halde, Peygamberin yanından gürleyerek geçtiğini sadece boş boş izleyebildi.

Adam, gece yarısı ok gibi havayı delip geçiyordu; bacakları altında dönerken, önüne doğru ilerlerken molozları ezip geçiyordu.

Bir ses gerginliği yararak Northern'ın üzerine gelmekteydi.

"Haiiiyoooo..."

Koll sesi kaydedemeden, bir şey ona meteorun gücüyle çarptı. Acı vücudunda patladı ve sert zeminde bir hendek açarak yuvarlandı.

Bairan'ın figürü bir hayalet gibi bulanıklaştı. Peygamberin bedeni yavaşlamaya başladığında, Bairan bir başka gürültülü tekme attı. Darbe, Koll'u daha büyük bir hızla fırlatarak, harabelerde çaresiz bir mermi haline getirdi.

Bairan kayboldu, sonra havada belirdi. Vücudunu döndürdü ve Peygamber'e bir başka yıkıcı tekme indirdi. Darbe, Koll'un rotasını değiştirdi ve onu aşağıdaki toprağa çarptırdı.

Bir enkaza dönüşen manzara, savaşlarının altında titrerken, bir moloz dalgası dışarıya yayıldı.

Bairan hafifçe yere indi, yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Gözleri yanlara kaydı, ustasının bir başka mucizevi başarı sergilemesini izleyerek içini çekti.

Northern etrafındaki buhar kalınlaştı, havanın alevsiz bir cehennem gibi yanıyormuş gibi görünmesine neden oldu, görünmeyen bir güçle parıldıyordu.

[Vücudun evrim geçiriyor...]

Northern, derisinin sıkılaştığını ve sertleştiğini hissetti. Tanımlanamaz bir şey, içindeki her organı, özellikle de kan damarlarını dönüştürüyordu. Sıvı ateş, damarlarında hızla akarak tüm varlığında bir yol açıyordu.

Sonunda, Northern'ın bilinci yeni bildirimlerle çaldı.

[Vücudunuz büyüdü]

[Tebrikler, üçüncü bir isim kazandınız]

[Tebrikler, Yazılmamış daha da büyüdü...]

[Gerçek İsim'in özünden bir parçayı kavradınız, gerçek isminizin neyi temsil edebileceğini anladınız ve böylece İsimler Sanatı'na yavaş yavaş göz atmaya başlıyorsunuz.]

[...Ancak, ruhunuz isimlerin yükünü taşıyabilecek aşamada olmadıkça, Sanat hâlâ biçim olarak belirsiz kalmaktadır.]

[Tebrikler, yeni yetenekler kazandınız.]

Northern nihayet Paragon'dan elini çekti. Geriye doğru sendeleyerek, bedeni rüzgarda bir kamış gibi sallandı.

Paragon Raizel'in boş kabuğu yere yığıldı, sadece terkedilmiş bir et parçasıydı.

Northern odaklanmakta zorlandı, mavi gözleri buzul yoğunluğuyla parlıyordu. Ancak o soğuk derinliklerde yeni bir şey parıldıyordu—ruhunun derinliklerinde yerleşmiş bir kızıl ateş kıvılcımı.

Bir Paragon'un Gerçek İsim'ini emmek onu ölçüsüz bir şekilde tüketmişti. Northern, Burning Storm'un iradesi ona bunu teslim etmeyi arzulamasa böyle bir başarı elde edebileceğini asla hayal etmemişti.

Yine de, eylemlerinin gerekliliği ağzında keskin bir tat bıraktı.

Ayakta durmaya çalışırken sendeledi, cildinden hala hayalet gibi yılanlar gibi kıvrılan buharlar çıkıyordu.

Evrim, bedenine sayısız armağanlar bahşetmişti—onların gücünü hissedebiliyordu. Ama Northern, her bir nimeti doğru bir şekilde tanımlamak için kendisini daha derinlemesine incelemesi gerektiğini biliyordu.

Şu an için, ama...

Gözlerini yavaşça kaldırdı, savaş alanında Teğmenin şaşkın bakışıyla karşılaştı.

Sonra fısıldadı.

"İsim değiştir..."

[Değiştirmek istediğiniz ismi seçin]

[> Titan'ın Hesabı]

[> Yanan Fırtına]

Yanıcı Fırtına.

Havada elektrik gibi dans eden suyun üzerinden yayılan çatırdama sesi yankılandı. Aynı anda, Northern, uzuvlarına güç dolduğunu hissetti. Erimiş güç, vücudunun her hücresini ateşleyerek içinden geçti.

Sistemin Gerçek İsimlerin özünü anlama konusundaki ifşası, mutlak bir netlikte yankılandı. Burning Storm'un son hediyesi sayesinde, aklında sayısız parça yerine oturdu.

Bir Ruh Dünyası'nın oluşumu, Gerçek İsim'in ne olduğunu gerçekten kavramakla başladı. Bu, Northern'ın her zaman şüphe ettiği şeyi doğruladı.

Bir Gerçek İsim'in özünü kucaklayarak—ona dönüşerek—bir sınırı aşar ve bir Işık Taşıyıcısının gerçek ağırlığını kavrardı.

Ancak bu, sadece entelektüel bir anlayışı aşan bir durumdu. Bu, yalnızca bir ruh çekirdeğinin tam olarak tanıyıp özümseyebileceği bir gerçektir.

Ancak Northern'ın ruh çekirdeği yoktu, bu da bu ifşayı yalnızca kısmen faydalı hale getiriyordu. Yine de, rolünü kristal netliğinde aydınlattı. O, bir anomaliydi—bu dünyanın yabancısıydı—ama temel yasalarıyla bağlıydı.

Omniform, ruhuna herhangi bir şekil veya form alma yeteneği verdi, gerçekten taklit ettiği şey haline gelmesini sağladı.

Şimdiye kadar, Northern'a bir ruh çekirdeği vermeye çalışmak, sadece boş bir taklit olmaktan ibaretti.

Ancak Northern, bu sonuca şüpheyle yaklaştı. Gerçekten sadece bir taklit miydi, yoksa ruhu henüz derin ağırlığını kavrayacak kadar evrimleşmemiş miydi?

Kendisi hakkında kucaklamak istediği gerçek, Gerçek İsim'inin onu—hiçbir şeye—bağladığıydı.

Gerçek hiçliğin imkansızlığı göz önüne alındığında, paradoksal bir kavram. Başlangıçta, belki de tamamen bir yere bağlı olmadığını iddia etmişti.

Ancak bu tür bir özgürlük, Tra-el'i yöneten temel yasalar içinde imkansızdı.

Bir yerin var olması gerekir—bu değişmez bir gerçektir. Ancak aynı zamanda, ruhu herhangi bir kökene geri izlenmesine izin verecek olan çekirdekten yoksundu.

Bu muamma derin bir olasılığa dönüştü: Tra-el'in değişmez yasaları içinde var olabilmesi için bir yere ihtiyacı vardı—ve o yer, imkansız bir şekilde, hiçlikti.

Ve bu garip hiçliğe bağlı yer, Northern'a nihai özgürlüğü verdi—her şey olabilme özgürlüğü.

Bu paradoks, onun Copycat sistemiyle doğal bir uyumunu muhtemelen açıkladı. Bu keşif, daha derin bir soruyu tetikledi:

Copycat sistemi her zaman böyle mi adlandırılmıştı, yoksa ruhunun ve varoluşunun temel doğasını yansıtacak şekilde mi uyum sağlamıştı?

Bu, Kaos ve Boşluk için de geçerliydi.

Her durumda, Northern yalnızca bir gerçek sınırlamayı tanıdı—kendisi. Potansiyelinin sınırları, yalnızca öz algısının izin verdiği kadar uzanıyordu.

Ancak bu sadece olumlu düşünme veya öz onaylama değildi. Bu, yalnızca birinin ruhunun en derin iradesi aracılığıyla erişilebilen ilkel bir bilgiydi.

Şu anda, bu "taklit" sınırları içinde çalışacaktı. Ancak ruhunun gerçek İradesini nihayet anladığında, sınıflandırmalar ve gerçeklikler arasındaki engeller ortadan kalkacaktı. Bir Paragon olurken aynı zamanda bir Luminary ve Transcendent olarak da var olabilirdi.

Northern'ın göğsünde alevlenen etkiler, birbirine dolanmış derin bir üzüntüyle iç içe geçmiş bir heyecanı ateşledi; her biri diğerini sonsuz bir dansla besliyordu.

Kuzey'in bakışları, ıssız genişlikte yalnız duran adama kaydı.

Teğmen Dante'nin siyah saçları, harabeler üzerinden süzülen soğuk rüzgarda savruluyordu. Gece çoktan çökmüş, rüzgarlar her zamanki gibi keskinleşmişti. Hiç kimse, Burning Storm'un baskın varlığı tarafından maskelediği bu soğukluğu daha önce hissetmemişti.

Şimdi, vahşi fırtına-boğanın yok olmasıyla birlikte, rüzgarlar, topraklarını geri alan hayalet parmaklar gibi spiraller halinde geri döndü.

İkisi de dokunuşlarını hissetmedi. Kuzey, doğanın kendisine karşı koyduğu bir bedene sahipti ve bu ona hava koşullarına ve hatta daha garip fenomenlere karşı olağanüstü bir direnç sağlıyordu. Teğmen Dante bir Paragon'du.

Dante donmuş bir halde durdu, aklı uzaktaki figürü anlamaya çalışıyordu.

Yavaşça, Dante'nin yüzündeki renk soldu. Gözleri genişledi, tanıma anı geldi—önünde duran kişinin kimliği korkutucu bir şekilde netleşti.

Bir soğuk, kemiklerine sızdı ve anılar geri geldi—bu garip çocuğun merhametsiz ve tereddütsüz bir şekilde dövüşüp öldüğünü izlemek.

Dante'nin dudakları aralandı, boğazında kelimeler yükseldi—sonra Northern'ın ayağı karnına çarptığında kayboldu. Dünya beyaza döndü, gerçeklik anlık olarak silindi.

Darbenin etkisi havada dalgalar yarattı—dışa doğru genişleyen konsantrik kuvvet daireleri. Dante'nin sırtından hava patladı, bedeni yere atılmış bir kukla gibi yuvarlandı.

Northern, buzul gibi bir odaklanma ile ilerledi. Teğmen'in çaresiz formunu geçti, onu yakaladı ve toprağın içinden sürükledi. Taş parçaları yağmur gibi dağılırken et, yerle buluştu.

Bir akıcı hareketle, Northern Teğmen'i gökyüzüne fırlattı, bedeni geceye karşı çaresizce kavis yaptı.

Northern yukarı doğru roket gibi fırladı, hareketin bir bulanıklığı ve Teğmen'in askıya alınmış formuna yumruğunu indirdi.

Hava gürültülü bir çatırdayışla yarıldı. Dante'nin bedeni bir füzeye dönüştü, enkaza çarparak yerin harabe haline karşı sert bir duruşla kaydı.

Yukarıda, Northern gökyüzünde asılı duruyordu, gözleri soğuk yıldızlar gibi aşağıdaki yıkımı izliyordu.

Her bir darbesi dağları parçalayabilir ve kale kapılarını kağıt gibi yırtabilir.

Her darbe momentum içeriyordu—sıkıştırılmış, sonra yıkıcı patlamalarla serbest bırakılmış. Hiçbir hazırlığa, koşuya gerek duymuyordu; elleri hareket ettiği anda, kavrayışın ötesinde bir güç üretiyordu.

Bu aynı momentum prensibi, onun imkansız hızını besliyordu. Zaten doğaüstü hızlı olan Northern'ın hızı, her adımda artıyordu.

Momentum artık onun çağrısına yanıt veriyordu. Sadece uzanıp onu yakalayabilir, amacına göre bükebilirdi. Vücudundaki ve etrafındakilerin her ince hareketiyle, rezervuarına daha fazla enerji akıyordu, ama bu sınırsız değildi.

Ama Burning Storm, bunun ötesinde daha ilginç yetenekler sunuyordu.

Northern, ellerini inceledi, gözlerinin önünde yavaşça döndürdü.

'Kendimi... çok... güçlü hissediyorum.'

Daha önce böyle bir güç damarlarından akmamıştı. Doğruydu—üstün hissettiriyordu.

Northern gökyüzünden indi, şekli yargı gibi aşağı süzüldü. Teğmen Dante nihayet hareket etmeyi bıraktı, kırık bedeni karmaşık girişin hemen önünde dinlenmeye geldi. Devasa yapı, Dante'nin çarpmasıyla son bir kez titredi.

Northern'ın ayakları, Teğmen'in önünde yere değdi, yüzü bir somurtmaya dönüştü.

"Her zaman bir şeyler karıştırdığını biliyordum."

Teğmen Dante, yıkıcı darbelerin neredeyse ona dokunmamış gibi, alışılmadık bir akıcılıkla ayağa kalktı.

Yumuşak, sinsi bir kahkaha dudaklarından sızdı.

"Yine seni görmek güzel, çocuk."

Kaşları çatıldı, yüzünde gölgeler belirmeye başladı.

"Bu hoş sürprizi neye borçluyum? Bildiğim kadarıyla burada işin yok."

Kuzey'in bakışları buza döndü, gözleri mevcut anın ötesine odaklandı. Yavaşça, Raizel'in cansız bedeninin yattığı yere yöneldi.

"Var. Mentorumu öldürdükten sonra benimle işin var."

Dante'nin gözleri geniş açıldı, farkındalık yıldırım gibi çarptı.

“Ne?”

Parçalar, ölümcül bir bulmacanın yerine oturur gibi yerleşti. Paragon Raizel, bir öğrenciden bahsetmişti. Dante ile yollarının kesiştiğinden söz etmişti.

Dante, bu detayları önemsiz, dikkatini hak etmeyen şeyler olarak görmüştü.

Artık, netlik ona soğuk bir dalga gibi çarptı. Paragon Raizel'in kanatları altına aldığı çocuk, Dante'nin yarıkta karşılaştığı aynı çocuktu—yeteneğini yansıtma konusunda tuhaf bir yeteneğe sahip olan.

'Ve Raizel'e ne yaptı? Neden yumrukları bu kadar güçlü?'

Dante'nin bedeninden kan akmadı. Bir Paragon olarak, bedeni neredeyse dayanılmazdı, sıradan insanları yok edecek saldırıları umursamadan savuşturuyordu.

Ancak bu darbeler—takviye edilmiş alaşım duvarları parçalayacak gibi hissediliyordu.

Her darbe noktası, dikkatini talep eden yanıcı bir acıyla zonkluyordu. Morluklar takımyıldızından başka bir şeye odaklanmak, muazzam bir çaba gerektiriyordu.

"Kaderin bu kadar mantıksız olabileceğini düşünmek."

Hafifçe sendeledi, parmakları kılıcının etrafında sıkılaştı. Gözleri aşağıya indi, eski bir yara iziyle işaretlenmiş göz her zaman kapalı kalıyordu.

Kuzey, avcı ile av arasındaki mesafeyi ölçer gibi tam on metre uzakta duruyordu.

Aralarında bir sessizlik uzandı, sonunda Dante konuştu.

"Tek dileğimi kullanabilir miyim...?"

Kuzey'in dudakları, gülümsemeyen bir ifadeye büründü.

“Cidden. Bu yerde yarattığın felaketi düşündüğünde, sormanın oldukça yüzsüzce olduğunu söylemeliyim. Bir dilek mi?”

Northern'ın ifadesi, kadim ve merhametsiz bir hale büründü.

“Ya da belki, o zaman böyle bir senaryo hazırlamanın sebebi buydu? Çünkü beni kontrol edemeyeceğini hissettin, beni kısıtlayabileceğini düşündün. Dileğimi yerine getirerek, senin dileğini yerine getirmemi bekliyordun.”

Teğmen Dante, Northern'a taş gibi bir yüz ifadesiyle baktı—gözlerinin arkasında kesinlikle koşuşturan hesaplamaları ele vermeyen okunmaz bir maske.

Northern'ın sesi sessizliği yararak geçti.

“O zaman, Teğmen Dante, karşılayamayacağım şeylere değer vermediğim için üzgünüm. Onur, sadakat, bunlar benim desteklemek için çok yoksul ve bencil olduğum ilkeler. Eğer benim tarafımdan öldürülmeyi hak ediyorsan... bir dilek olsun ya da olmasın. Ben seni öldüreceğim.”

Dante'nin yüz hatlarında karanlık ve bilgece bir şey, ayın üzerindeki bir gölge gibi geçti.

“Hmm. Söyle bakalım, oğul, kaderini kontrol ettiğini düşünüyor musun?”

Northern'ın kaşları çatıldı, ama yanıt vermeden önce Dante devam etti.

“Birçok insan kaderlerini kontrol ettiklerini düşünür, ama aslında otomatik pilotta yaşıyorlar, başkaları tarafından belirlenen yolları takip ediyorlar. Çöktüklerinde, durumu veya başkalarını suçluyorlar, asla seçimlerinin sorumluluğunu almıyorlar.”

Teğmen duraksadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kader, insanlığı yüzlerce yüzyıldır büyüleyen bir kavramdır. Önceden yazılmış mı yoksa onu şekillendirme gücüne mi sahibiz? Gerçeğin bir yerde ortada yattığına inanıyorum.

Ağırlığını kaydırdı, bakışları Northern'ın donmuş gözlerine delip geçti.

Kader, sabit bir yol haritası değil, eylemlerimize, kararlarımıza ve zihniyetimize dayalı olarak açılan bir yoldur.

Pek çok insan, hayatın onlara sunduğunu pasif bir şekilde kabul eder ve geleceğinin dışsal güçler tarafından kontrol edildiğine inanır. Toplumun belirlediği rutinleri ve beklentileri takip ederler, amaçlarını nadiren sorgularlar.

Ancak bu pasif yaklaşım potansiyeli sınırlar. Kaderiniz, bulduğunuz bir şey değildir. Yaratmanız gereken bir şeydir. Onun kontrolünü ele almak için, konfor alanlarının ötesine geçmeli, zorlukları kucaklamalı ve hayatınızdan sorumluluk almayı öğrenmelisiniz.

Kaderinizi şekillendirmekteki başarı cesaret gerektirir, azim gerektirir. Hayallerinizle örtüşmeyen toplumsal normları reddetmek için cesaret, ileriye doğru itmek için güç gerekir.

Sesinin tonu kesildi, kelimeler aralarında havada asılı kaldı.

Oğul. Orta Ova, ölen bir kıta, öldürdüğümüz bir kıta...

Kollarını kaldırdı, açık avuçlarını inceleyerek sanki çizgilerde yazılı bir geleceği okuyormuş gibi baktı.

Kendi ellerimle kaderimi şekillendirmeye karar verdim. Toplumsal normlara karşı gelmekteyim ve ya siz, Krallar ve onların ulusları ya da Reimgard'ın Hükümdarı olsun, her türlü engeli yıkmaya hazırım.

Teğmen Dante'nin sözleri havada asılı kaldı, yoğun ve katı. O kadar güçlü bir kararlılık taşıyordu ki, havanın duvarlarına karşı baskı yapıyormuş gibi görünüyordu. Kuzey neredeyse bunun ağırlığı altında çökecekti.

Neredeyse.

Ama içindeki ateş çok sıcak yanıyordu, öfkesinin çok ham olması, Teğmenin iradesi veya rütbesiyle ilgilenmesini engelliyordu.

Kuzey'in gözleri keskin, soğuk, meydan okur bir ifadeye sahipti. Derinliklerinde dönen tuhaf mavi ışık sadece havayı soğutmakla kalmıyor, aynı zamanda bir adamın ruhunu dondurabilecek bir boşluğa bakıyormuş gibi hissettiriyordu, eğer çok uzun süre kalırsa.

Teğmen Dante o bakışla sarsılmadan karşılaştı. Kendi meydan okuması farklıydı—daha eski, zamanla olgunlaşmış, ama yine de daha az tehlikeli değildi. Gözlerindeki kırmızı parıltı karanlıkta kor gibi pul pul yanıyordu, sessiz bir tehdit.

Onları ayıran sadece birkaç adım vardı, ancak aralarındaki boşluk görünmez bir güçle çatırdayarak, iki ezici irade çarpışıyordu; her biri diğerini baskın çıkmak için savaşıyordu.

Northern bir Paragon değildi. Birine karşı gelmek imkansız olmalıydı—güneşi gölgede bırakmaya çalışan bir mum gibi absürt bir düşünce. Yüzlerce Bilge, bu baskı altında Teğmen Dante'nin önünde durabilirdi ve nefes almakta zorlanırlardı. Dünyanın kendilerinden uzaklaştığını hissederlerdi, çünkü bir Paragon'un varoluşla bağlantısı, herhangi bir Bilge'nin kavrayabileceğinden daha derindi.

Ama Northern sıradan bir Bilge değildi.

Teğmen'in iradesine sadece dayanmakla kalmayıp, ona karşı koyması, kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Hatta şimdi bunun ne kadar bir anomali olduğunu anlamaya başlıyordu—gerçekten ne kadar sıra dışıydı.

Teğmen Dante'nin iradesine Kaos veya Boşluk ile karşı koymuyordu. Hayır, adını değiştirmişti ve artık Yanan Fırtına'ydı.

Ondan yayılan şey, bir Paragon'un iradesinin taklidi—kötü bir taklit, sahte bir örnek. Yine de, şekilsiz ruhunun ellerinde, kırılmaz bir şeye dönüştü. Saf bir kararlılıkla şekillendirilmiş, geçilemez bir silah.

Belki de ruhunu boğan öfkeydi. Belki de eğilmeyi reddeden yenilmez bir ruhtu.

Göz göze geldiler, gözlerini kırpmadan. Aralarındaki hava soğudu, keskinleşti—doğal olmayan bir şekilde, sanki dünya çatışmalarından geri çekiliyormuş gibi.

Sonra—

Hareket ettiler.

Hayır—

Kayboldular.

Bir an, ayrı duruyorlardı. Sonraki an, çarpıştılar.

Uzay büküldü. Zemin titredi. Fhugal'ın metal duvarı—tasarımı gereği geçilemez bir kale—güç altında inledi. Hayır, sadece inlemedi. Çarpışma noktasından yıkıcı bir şok dalgası patladı, saf bir kargaşanın öfkesinde geriye doğru yırtıldı. Duvar parçalandı, dev çerçevesi yerden gürültülü bir çığlıkla koparıldı.

Sayısız fırtınanın hayatta kalan eski ağaçları, bir kasırgada dal gibi topraktan koparıldı. Titanik bir rüzgar ormanın içinden kükreyerek geçti, toprağı tamamen soyma tehdidinde bulundu.

Çarpışmalarının merkezinde bir güç fırtınası—öfkeliydi, fırtınalıydı—kızgın bir şekilde patlak verdi. Güçleri, yeri ikiz kılıçlar gibi keserek, yeryüzünü yıkım çılgınlığı içinde yarıyordu.

Toprak, altlarında bükülüyordu, sanki bu gece son gecesi olacakmış gibi inliyordu.

Fhugal, Teğmen Dante'nin Paragon Raizel ile olan savaşında zaten parçalanmıştı. Şimdi, bu yeni çatışma sadece toprağı daha fazla kırmakla tehdit etmekle kalmıyordu—kalan parçalarını daha karanlık bir şeye dönüştürmeyi vaat ediyordu. O kadar derin bir yara ki, dünya kendini asla iyileştiremeyebilir.

Dante, dağları yaracak kadar keskin her darbesiyle ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyordu. Northern, göğsündeki hayranlık kıvılcımını inkar edemedi. Adamın kılıç oyunundaki yıkım... nefes kesiciydi.

Eğer koşullar farklı olsaydı, Dante'nin tekniğini inceleyecek—parçalayıp, ondan öğrenecekti.

Omniform'un Değişim ve Taklit Şeytanı, savaş anlayışını yeniden şekillendiriyordu, daha önce hiç görmediği katmanları ortaya çıkarıyordu.

Ama şimdi aydınlanma zamanı değildi.

Tek bir dikkat dağılması—katil niyetinde tek bir düşüş—ölümcül olurdu.

Ve Dante gibi bir Paragon'a karşı mı?

Ölüm, onun göz kırpmasını beklemeyecekti.

Northern, etrafındaki yıkımı umursamadan, durmaksızın öfkeyle ileriye doğru sürüyordu. Görünmez güçler, yumruklarının etrafında kıvrılıyordu; her darbe, tek bir vuruşta sıkıştırılmış yüzlerce gök gürültüsünün ezici ağırlığını taşıyor - ama yıldırımın kendisi kadar keskin bir hassasiyetle hareket ediyordu.

Saldırıları çarpıştığında, gerçeklik bükülüyordu. Aralarındaki hava, her geçen saniyede çözülüyordu; değişimlerinin öfkesine dayanacak gücü kalmamıştı.

Teğmen Dante'nin devasa kavisli kılıcı - katana ve odachi arasında bir hibrit - aşağıya doğru çakıldı. Northern kaçmadı. Bunun yerine, inen çeliği bir yumruğuyla yana doğru yönlendirirken, diğerini kırılmaları gerektiren bir karşı saldırı için ileriye doğru itti.

Ancak son anda, Paragon'un önünde bir dizi ayna belirdi -

Northern'ın yumruğu asla yavaşlamadı. Aynayı korkunç bir güçle parçalayarak, kristal parçaları havaya fırlattı - ama her bir parça havada donarak, kendi gücünü ona geri fırlattı.

O, irkilmedi. Boşluk Gücü yukarı doğru yükseldi, ruhu çarpmanın etkisiyle titredi. Görünmez bariyeri görünür bir şekilde büküldü, kırılmak üzere olan ince bir buz gibi dalgalandı.

Düşünmek için zaman yoktu. Düşünmek için zaman yoktu. Savaş, içgüdüden başka bir şey için çok hızlı ilerliyordu.

Darbeleri, çarpışmaların sürekli bir gök gürültüsü haline geldi; her etki, havayı sarsarak, saldırılarının altında nefes almakta zorlanıyormuş gibi titretmeye başladı.

Teğmen Dante, sıvı çelik gibi hareket ediyordu - her kesim, bir sonrakine sorunsuz bir şekilde akıyor, kaçınılmaz bir saldırı ağı oluşturuyordu. Sadece hızı, savunmayı imkansız kılmalıydı.

Ama bir şekilde... Northern ona eşlik etti.

Beyaz saçlı genç, onunla mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu—bıçaklar ve çıplak ellerle yapılan imkansız bir dans. Dante'nin kılıcı Northern'ın etine her değdiğinde, on bin göksel alaşımından yapılmış bir kalenin direnciyle karşılaşıyordu—eğer böyle bir şey gerçekten var olsaydı.

Bu korkunçtu.

Harika.

Heyecan verici.

Bu kadar genç, görünüşte önemsiz birinin hızına yetişebilmesi, Dante'nin damarlarında elektrik gibi bir heyecan yarattı.

Kendi hızı, ışıkla dokunmuş Yetenek tarafından verilen bir lanetti. Gerçek ışık hızı değildi—hiçbir yere yakın değildi—ama şimdiye kadar karşılaştığı herhangi bir Drifter'dan daha hızlıydı… ta ki şimdiye kadar.

Northern, kolayca ayak uyduramıyordu. Her hız patlaması onu mutlak sınırına itiyordu, ayakları yerin altındaki toprağı çatlatacak kadar güçlü bir şekilde yere vuruyordu. Her adım, dışa doğru yayılan çatlak örümcek ağları gibi yayılıyordu, toprak ceza altında parçalanıyordu. Hava, çatışan darbelerin baskısıyla protesto edercesine çığlık atıyordu, bu darbelerin baskısı atmosferi parçalamakla tehdit ediyordu.

Bairan, bulunduğu yerden bakarken solgunlaştı, gözleri inanamayan bir şekilde açıldı. Savaşlarının korkunçluğu, dünyadan nefes almayı çalmıştı.

Teğmen Dante ve Northern çarpıştı, yıkık manzara üzerinde bir şiddet girdabında yuvarlanarak ilerlediler. Tam bir dakika geçmişti —yüzlerce darbe değiş tokuş edilmişti—ama ikisi de temiz bir darbe indirmemişti. Savunmaları, kesinlikleriyle korkutucuydu, gürültü gibi yankılanan durdurma ve karşı hamlelerin amansız bir bombardımanıydı, her darbe etraflarındaki havayı boşaltıyordu.

Hızları azalmadı; arkasında her şeyi harap etti. Altlarındaki zemin çoktan kum haline gelmişti ve şimdi o parçacıklar bile yer çekimine karşı gelerek hareketlerinin girdabında yukarı doğru dönüyordu.

Gözlemci için bu, saf bir dehşetti.

Ama gerçek bir kılıç ustası için?

Heyecan.

Bairan'ın damarları adrenalinle yanıyordu, kalbi hizmet etmeyi seçtiği ustanın onayını şiddetle atıyordu. Bu anda, Northern ile kılıçlarını çarpıştırmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Yine de bu hayalin beklemesi gerektiğini biliyordu.

Tüm canavari gücüne rağmen, Northern hala sadece bir Bilgeydi. Zaman gerekiyordu—içinde biriktirdiği gücü tam olarak kullanabilmek için zamana.

Ama bu, Bairan'ın dudaklarının aç bir gülümsemeye dönüşmesini engellemedi.

Bu arada, Koll bir yığın enkazın altında yarı gömülü yatıyordu, bedeni çarpmanın acısından sızlıyordu.

Gözlerinde karanlık birikiyordu—acı, boğucu bir ıstırap.

Bu böyle mi bitecekti?

Onun büyük tasarımları... etrafındaki her şey gibi moloz haline mi geldi?

Hayır.

Dişlerini sıkarak, parmakları keskin bir taşın etrafında kapanana kadar enkaza tırmandı. Tereddüt etmeden, çatlamış toprağa bir rune kazımaya başladı; hareketleri telaşlı ama kesin.

Dante ile Northern arasındaki gürültülü çarpışma etrafındaki çorak arazide yankılandı, ama Koll rahatsız olmadan çalıştı, dikkati tamdı.

Kanayan ellerinin altında bir daire şekil almaya başladı.

Yaratımının önünde diz çökerek, avuçlarını birleştirdi, gözlerini kapadı ve anlaşılması zor kelimeleri fısıldamaya başladı.

Runenin çizgileri hayata geçti—hasta bir kırmızı parıltı, enfekte damarlar gibi yayıldı. Hava çürümüşlük kokusuyla boğuldu, ışık sanki yerin kendisi çürüyormuş gibi sönmeye başladı.

İğrenç koku Bairan'a ulaşması birkaç dakika sürdü.

Bir keskin nefes—

Burnu tiksintiyle buruştu. Yüzünü kapatırken, kaynağa doğru döndü.

Ve Peygamberi buldu.

Bairan'ın yüzünde bir kıvrılma belirdi, anlayışın doğmasıyla birlikte.

"Bu putperest—"

Bairan, savaş alanında bir hareket çizgisi olarak kayboldu.

Koll, savaşçının korkunç bir hızla mesafeyi kapattığını görünce yukarı baktı... ve gülümsedi.

"Geç kaldın."

Kırmızı karanlığın bir dalga gibi patladığı—kesilmiş bir arterden fışkıran kan gibi saf çürüme ile dolu bir sel. Geçtiği yerlerde hava bile çürümüş gibi görünüyordu.

Bairan'ın bedeni, zihni hareket etmeden önce tepki verdi. Hızla dönerken ivme havada kayboldu, botları yere çarparak toprağı çökertti. Toz, onun etrafında yükselirken, kusursuz giysilerinden kalıntıları rahatça silkti.

Gözleri—soğuk, hesaplayıcı—yayılmakta olan bozulmadan hiç ayrılmadı. Avda yeni değişkenleri değerlendiren bir yırtıcının bakışı.

Çürümüşlük yavaşça katı bir şeye dönüşmeye başladı, kokusu yoğunlaşarak havayı yasaklı bir veba gibi sarhoş ediyordu.

Bairan, çürümüşlük sütununun şekil almaya başladığını izledi, varlığı çevreyi karartıyordu. Ağızı tiksintiyle büküldü.

“Tamam, bu lanet olası dünyada bu nedir?”

Karşısında, Koll katı duruyordu, ifadesi sertti ve garip akıntının katılaşmasını izliyordu. Her geçen saniyede, kütle daha yoğun hale geldi, soluk ay ışığını örtmeye başladı ve nihayetinde şekil aldı.

Bir yaratık—eğer buna yaratık denebilirse. Küçük, grotesk bir başla taçlandırılmış devasa bir et yığınına benziyordu. O başın içinde keskin, deli gözler oturuyordu; tek bir kan kırmızısı orbun etrafında çerçeveleyen iki karanlık havuz.

Bu canavarlık, dikenli bir taçla süslenmiş, keskin kenarları olan bir yüzer tahtada yayılıyordu. Altında, tahtanın tabanı acımasız, mızrak benzeri uçlara doğru inceliyordu—dünyanın bile iyileşmekte zorlanacağı yaralar açacak kadar.

Tahta bir an için havada süzüldü ve sessizlik havayı sardı—ancak Teğmen Dante ile Northern'ın çarpışmasından gelen gürültülü şok dalgaları uzakta hâlâ yankılanıyordu. Artık, bu yeni dehşetin gelişi karşısında sadece arka planda bir gürültü gibi hissediliyordu.

Tahta yavaş ve kasıtlı bir şekilde aşağı doğru süzüldü, ta ki yere yakın bir noktada durana kadar. Bu iğrenç varlığın bakışları Koll'a kilitlendi, gözleri tehditkar bir ışıkla pulsatör gibi parlıyordu.

Ancak Koll dimdik duruyordu, duruşu canlı, bakışı meydan okurcasına yaratığın gözleriyle buluşuyordu. Yüzünde karamsar bir ifade belirdi, yılmaz bir şekilde.

Sessizlik uzadı, kalın ve boğucu, ta ki nihayetinde Peygamber konuşana kadar.

“Ne?”

Sesinin garipti—kalın, ağır, sanki bir çürüyen çukurun derinliklerinden çıkarılmış gibiydi.

"S-sen… beni… çağırdın…"

Koll'un keskin bakışları, bıçak gibi keskinleşti.

Evet. Yaptım.

Bir duraklama. Gözleri et yığınını delip geçiyordu, sarsılmaz bir şekilde.

"Bunu, hizmet ettiğimiz BİRİ'ne karşı yükümlülüklerinizi yerine getirmek için bir fırsat olarak değerlendirin..."

"K-Koll... senin... sadakatin... sorgulanabilir."

Koll gözlerini devirdi.

"Uzun lafa gerek yok, Nesomat. Hepimiz gerçek Kökeni takip ettiğimizi iddia ediyoruz, ama her birimiz, Efendimizin yokluğunda diğer Kökenlerin bakışlarından saklanıyoruz. Onun özgürlüğü için tek başıma didiniyorum. Sizi buraya getirmek için sayısız hayatı feda ettim, bu yüzden sadakat üzerine ders vermekten vazgeçin ve çabamı hak edecek bir şey yapın."

Keskin bir dönüş yaptı, yürürken mırıldandı.

"Sinirlenmek için başka bir sebebe ihtiyacım varmış gibi—şimdi kozu çok erken harcadım."

Et yığını, Nesomat, Koll'un gidişini izledi. Sonra devasa, aşırı büyümüş eli hareket etti, tek bir parmak tahtasının kenarına dokundu.

Tabandan, tahtanın oyulduğu aynı kararmış malzemeden keskin bir parça fırladı. Hareket, bıçak gibi keskin, neredeyse anlık bir şekildeydi.

Ancak Koll sadece döndü, dirseğiyle dikenin yolunu engelledi. Keskin parça çarpışmada parçalandı, parçalar dışarı fırladı. Tereddüt etmeden, bir yumruk daha ileriye doğru itti, kalan yapıyı parçalanmış molozların patlamasıyla tabanına kadar kırdı.

Onun bakışı, hala yüzen tahtasında oturan Nesomat'a yandı.

"Bunu yapmaktan pişman etme."

Bir hırıltı, mukusla tıkanmış bir kahkaha, bir paslı motorun son nefesini verirken çıkardığı gibi, bu iğrenç varlıktan yankılandı.

"Çay... alay... Çay... alay. Eğlenceli... alay... etmek."

Koll başını eğdi, kaşları derin bir öfkeye dönüşerek daha da çatıldı.

"Delilik adına, neden bir Kan Kökeni'nin hizmetine bağlı tek akıllı ben oluyorum?"

Düşünce yarım saniye boyunca aklında kaldı, sonra kendine acıyarak diliyle ısırdı. Özellikle öfke ve delilik arasında gidip gelen biri için.

Nesomat'ın tahtası titredi. Sonra yükselmeye başladı.

"Ne... yap... malıyım...?"

Koll, yaratığa sinirli bir bakış attı.

Umurumda değil, Nesomat. Her şeyi mahvet. En iyi yaptığını yap. KIZ.

Nesomat, o garip kahkahasını tekrar çıkardı, bu sefer neşeli, neredeyse çocukça bir enerjiyle. Yüzen tahtasında jonglörlük yaparak, devasa koltuğu rahatsız edici bir şekilde titretmeye başladı.

"Kızgın... kızgın... kızgın... Kızgın... KIZGIN... NESOMAT KIZGINNNNN."

Sözler ağzından koparken, korkutucu bir gök gürültüsü gökyüzünde yankılandı - siyah, mat kırmızıyla çizgili. Bir bulut tamamen simsiyah oldu, sanki saf gölgeden oyulmuş gibiydi.

Tahtın üzerindeki dikenli taç yavaşça soyulmaya başladı, metal, mum gibi eriyerek altında çürüyen, etli bir kütle ortaya çıkardı. Çirkin halka şimdi Nesomat'ın başında duruyordu, yaratık tahtasını şiddetle sarsmaya devam ediyordu. Her hareketle, siyah yıldırımlar gökyüzünde öfkesine eşlik ederek çakıyordu.

"KIZGIN. KIZGINNNNN. NESOMATTT. KIZGINNNNN."

Onun ürkütücü sesi, kelimeleri çarpık bir ilahi gibi taşıdı, siyah yıldırımlar manzarayı döverken, toprağı parçalayarak keskin darbelere neden oluyordu.

Bairan uzaktan izliyordu, delirmiş yaratığın öfkesini atarken gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı.

Akıl dışı bir şekilde, çöl havasında yıpranmış çenesine dokundu, parmakları tek bir dağınık saçı yakaladı.

"Oh?"

Saçın üzerine bakmaya çalışırken yüzünde bir gülümseme belirdi, ancak açı zorlayıcıydı.

Siyah yıldırımlar yanından geçerken, harabe olmuş toprakta derin yarıklar açıyordu. Bairan'ın bakışları çatlamış yere düştü, gözleri kısıldı. Bu yaralar hakkında bir şeyler... yanlış hissettiriyordu.

Onun kaşları hafifçe çatıldı.

“Bunlar sadece—”

Şüphesi doğru çıktı.

Bir mide bulandırıcı sesle, çürümüş bir el yarığın kenarına tırmandı, kendini yukarı çekerek. Yarığın derinliklerinden, kan kırmızısı bir parıltı canlandı - ve doğaüstü yıldırımlar rampajına devam ederken, benzer ışıklar tüm savaş alanında açılmaya başladı.

Bairan'ın eğlenceli ifadesi, daha fazla çürümüş figür ortaya çıktıkça sarsılmadı. Onlar insanlara benziyordu, ama çürüme ve zaman tarafından çarpıtılmışlardı.

Ölü değil. Gerçek ölülerin bulanık anıları, bu dehşetlerin yanında soluk kalıyordu.

Vücutları, çürümüş et yığınlarıydı, bazıları hâlâ parçalanan zırhlarla kaplıydı - kan kırmızısı plakalar ve kirli beyaz zırh, çürüme tarafından tüketiliyordu. Çürümüş silahlar: paslı kılıçlar, parçalanmış oklar, aşınmış mızraklar taşıyorlardı. Bazıları, dört ayaklı çürüyen yığınların üstünde ilerliyordu.

Bairan'ın bakışları savaş alanını taradı. Birkaç saniye içinde, manzara çürüyen dehşetlerin denizi haline gelmişti - ama tek bir boyutsal yarık bile alanı lekelemedi.

Kılıç Kralı, bir hamlede kaç düşmanı kesmesi gerektiğini zihninde hesaplayarak, Nesomat'ın tahtı gıcırdayarak yavaşça döndü.

Sonra o deli gözler ona kilitlendi.

“Ah... lanet olsun.”

Bairan'ın dudakları, kelimeleri ağzından çıkarken bir gülümsemeye dönüştü.

Teğmen Dante ile Northern arasındaki savaş devam ediyordu, iki yılanın ölümcül bir çatışmada kilitlenmesi gibi devasa bir güç çarpışmasıydı. Harabe halindeki manzarada yırtarak ilerliyorlardı, hareketleri karmaşık, yıkıcı desenler oluşturuyor, geride sadece enkaz bırakıyordu.

Zemin, zaten düzleşmişti, öfkeleri altında daha da derinlere battı. Kraterler arazide çukurlar açtı, burayı keskin bir çöl haline getirdi, ama hiçbir savaşçı geri adım atmadı. Düzensiz zemin ritimlerini bozmuş olmalıydı, ama hiçbir şey yokmuş gibi hareket ettiler—akıcı, durdurulamaz.

Kuzey'in mekansal farkındalığı bir yetenek değildi. Bu, varlığının bir uzantısıydı, beş duyusuna dokunarak altıncı bir duyuyu oluşturuyordu. Şimdi, bedeni daha da evrimleşmişken, bunu artan bir ustalıkla kullanıyordu; her darbe ve kaçış, kontrolünü keskinleştiriyordu.

Etrafını hissetmenin başka bir yolu vardı—hareketle. Bunun, Paragon Raizel'in hayattayken insanları nasıl tespit ettiğini düşündürüyordu. Paragon'un, kapalı pencerelerin arkasında bile koridorlarda yürüdüğünü hissetmesini nasıl açıkladığını gösteriyordu.

Hareket, bilincinde garip bir şekilde kaydediliyordu. Sadece insanlar değil—rüzgarın atmosferdeki şiddetli uluması, taşların fırlatıldıkça titremesi, antik duvarların bükülerek kalanlarının uzaktan gelen iniltisi. Hava içindeki doğaüstü çürüme, rüzgarın kendisinin onlardan geri çekilme şekli. Koll'un ani saldırısı. Bairan, yeni sakal tüyleriyle uğraşırken, önündeki canavarı tehditine neredeyse bir bakış bile atmıyordu.

Tüm bunlar, zihnine akın etti, kesintisiz ve bunaltıcı. Bilgi hacminin büyüklüğü, filtrelemeyi ve odaklanmayı zorlaştırıyordu—özellikle her saniyenin Teğmen Dante'nin amansız saldırısına karşı sayıldığı zaman.

Eğer o darbelerden biri bile savunmasını aşarsa, havaya fırlatılacaktı—kilometrelerce kayarak nihayet durana kadar.

Ama zihinsel baskı ezici bir şekildeydi. Bunun üstesinden gelebilmesinin tek nedeni Verulania'ydı. Eğer Omniform ile kendini zorlamasaydı, aynı anda iki klonu kontrol etmeseydi, bu duyusal saldırı onu aşardı. Belki de doğrudan kaybetmezdi, ama bedeli ağır olurdu.

Teğmen Dante'den gelen bir yumruk ona doğru kesildi. Northern, başını yana çevirerek, bakışları soğuk ve sarsılmaz bir şekilde yumruğun omzunun yanından geçmesine izin verdi.

Bir yılan gibi, elleri bulanıklaştı ve Teğmen'in bileği etrafında doğaüstü bir kavrayışla dolandı—ama adamın figürü duman gibi kayboldu.

Northern'ın yüzü bir ifadeyle büküldü, o da kayboldu ve arkasında yeniden belirdi. Ama boş havadan aynalar kristalleşti, görüntüsünü çoğalttı. Camdan onlarca yansıma fışkırarak ona doğru hamle yaptı. Northern sadece bir elini kaldırdı, parmakları tek bir bıçak gibi birleşti.

Aşağıya doğru keskin bir hareket yaptı. Şiddetli bir şok dalgası havayı yararak geçti, ardından her aynada parlayan ince beyaz bir ışık belirdi. Yansımalar cam gibi parçalandı, ona ulaşmadan önce eridi.

Northern zaten hareket ediyordu, bedeni bir sonraki harekete akıyordu. Momentum, hareketlerini bir bıçak kenarı gibi keskinleştirdi—şimdi çıplak eli, herhangi bir kılıçtan daha ölümcül hale gelmişti. Tarihin en büyük kılıç ustalarından biri altında eğitim almış olan Northern'ın tekniği neredeyse kusursuzdu. Ve Kaos Mirası'nın son kalıntılarını tarzından temizledikçe, o kusursuzluk her darbe ile daha da yakınlaşıyordu.

İkisi tekrar bir güç dalgasında çarpıştı, çarpışmaları dışarıya şok dalgaları yaydı. Uzaklardan görülen tek şey, korkutucu enerji patlamaları ve yerin baskı altında bükülmesiydi.

Bu arada...

Dört figür, yüzeyi muhtemelen gürültülü bir darbe ile temiz bir şekilde bölünmüş dairesel bir masanın etrafında katı bir şekilde oturuyordu. Pencereler çoktan parçalanmış, camlar yerde buz kristalleri gibi dağılmıştı. Dışarıdaki savaşın durmaksızın gürültüsü, diğer tüm sesleri yutmuştu—hatta nefeslerinin ritmi bile bunun altında kaybolmuş gibiydi.

Aralarında, gölgeli çukurlar gibi gözleri olan, pişmanlık ve ham acı arasında dönen bir şeyle dolu gri saçlı bir adam oturuyordu. Sanki bir çocuğun başını bir el ile okşayabilecek, ama aynı zamanda o çocuğun ebeveynlerini öldürmüş olmanın sıcaklığını hala hissedebilecek biri gibiydi.

Yine de tüm karanlığına rağmen, onda bir kırılganlık vardı—onu sadece insan olarak işaretleyen, görünüşte yaşlı olan bir şey.

Konuştuğunda, sesi kaosu delip geçti, soğuk ve ölçülüydü.

"Vali Genel'den herhangi bir haber var mı?"

"Henüz yok. Savaşlarından gelen şok dalgaları atmosferik öz indeksini bozuyor. İletişim şu an için kesik."

Cevap, ince bir bıyığı olan şişman bir adamdan titrek bir sesle geldi. İlk bakışta, bazı obur bürokratlarla karıştırılabilirdi—eğer gözlerindeki keskin parıltı, şimdi bastırılmış olsa da, bu stereotipi çiğnemeseydi.

"Zaman tanıyın. Takviye gelecek."

Yaşlı adamın sesi tekrar keskin bir şekilde kesildi, taş gibi sabitti.

Odanın diğer iki sakini, dışarıdaki yıkım duvarları sarsarken, çok daha kötü görünüyordu - yüzleri solgun, kıyafetleri dağınıktı.

Birisi nihayet patladı

: "Burası nasıl oldu? Hiçbir ismi olmayan bir hiçlik çocuğu, hükümeti içeriden parçalayacak kadar güçlü nasıl oldu?"

Yaşlı adam konuşana bakmadı. Gözleri masanın parçalanmış kenarına kilitlenmişti, parmakları çocukların bulmacasıymış gibi kıymıkları boş boş tarıyordu.

Sonra, fısıldar gibi bir sesle

: "Çünkü canavarlar asla uyarı ile gelmez. Tahtlardan yükselmezler, kendi iyi niyetlerimizle kazdığımız mezarlardan sürünerek çıkarlar. Ve ayakta durduklarında, taçları hayranlıkla izlemekle o kadar meşgulüz ki, bıçakları fark etmiyoruz."

Başını hafifçe çevirmesi, ışığı öyle bir yakaladı ki, gözlerinde karanlık ve okunaksız bir şey parladı.

"Sen bir hiç gördün. Ben kasırga öncesi durgun havayı gördüm. Hepinizi uyardım, ama onun dişlerini korumasına izin verdiniz."

Derin bir nefes vererek yavaşça soludu — yorgunluk, küçümseme değil.

"Şimdi onları kullanmayı öğrendiği için ona lanet mi etmek istiyorsun?"

Şişman adamın sesi düz ve ölçülü geldi.

Frankly, none of us predicted this. Dante and Raizel were friends since their cadet days. They served under my command, and while I recognized their potential, I never imagined one would bring us to ruin.

Son sessiz üye konuştu - donuk gri gözlere sahip solgun bir adam.

The government wasn't wrong to cultivate a strong Drifter. He's the most powerful we've produced in decades. Few Drifters choose government service when private citadels and kingdoms offer greater privileges. Dante is genuine quality. What we should examine is our stubborn refusal to accept the truths he speaks.

Üç çift göz ona döndü.

Yaşlı adam önce konuştu, sesi bir yılanın fısıldaması gibiydi.

I shouldn't be surprised such filth drips from your lips. You and Salmaldell were practically raised from the same trough.

The grey-eyed man's gaze kindled with quiet fury.

Speak my friend's name with respect. He was the greatest shield this military has ever known.

The old man's green eyes glistened like poison. His fingers curled, nails scoring grooves into the table.

Are you... challenging me, Gordon?

Hayır, Peçeli Işık. Sadece hatırlatıyorum—

Kapı patlayarak açıldı. Kapı eşiğinde bir kadın duruyordu—zarif, parlayan, hamile—ama varlığı odayı bir fırtına gibi dolduruyordu.

Hamile kadın odaya girdi, parmakları dikkatsizce bileğini saran kırmızı lekeyi ovalıyordu.

Durumu gereği beklenen dikkatli zarafetle hareket etti, ama varlığındaki söylenmemiş bir şey, bu savaşta sertleşmiş liderleri sükunetle dolduran bir fırtına gibi susturdu.

Lirae, toplantı odasında duraksadı, gözleri tüm dört adamı açıkça alaycı bir şekilde süzdü ve sonra parçalanmış masanın kenarındaki gri saçlı figüre odaklandı.

Soğuk çelik gibi keskin bir sesle başladı.

“Farz edelim ki… buradaki her diğer adam, yıllarına ve deneyimlerine rağmen akıldan yoksun. Hatta sen bile aralarındaki en büyük aptal olabilirsin. Kendi oğlunun hayatı için savaştığı ve bizimkilerin de o savaş alanında olduğu bir durumda, öncelikleriniz en azından onlardan farklı olmamalı mı?”

Sözleri, herhangi bir kılıçtan daha derin kesiyordu, hatta rüzgarın hayali kalbini bile delip geçiyordu.

Hiçbiri başını kaldırmadı, itiraz etmeyi bırak.

Sözleri devam etti, zehri ham ve kontrolsüzdü.

“Siz iğrenç, çürüyen larvalar. Açgözlülüğünüz! Aptallığınız! Çocukça davranışlarınız hükümeti bu yıkıma sürükledi ve şimdi bu kırık masanın etrafında oturuyorsunuz—değersiz otoritenizin mükemmel bir sembolü. Artık birbirinizle ne için savaşıyorsunuz? Bana söyle.”

Acı bir kahkaha attı.

“Oh, Genel Vali güç gönderecek! Asla değerli yüksek makamlarını terk etmeyecekler. Tabii ki!”

Her sesi bıçak gibi keskinleşti.

"Düşmanını sürekli küçümsüyorsun. Bu, hepinizin ne kadar zavallı liderler haline geldiğinizi kanıtlıyor."

Tam bir kelimesiz tiksintiyle, elini alnına vurdu.

"Ul'ü kutsayın... İnsanların neden vatandaşların hükümeti ihanet ettiğini, özgürlüğün sembolünü terk edip, sadece ayrıcalıklar için özel kalelerde ve krallıklarda köle olarak hizmet ettiğini söylediklerini anlamak zor değil. Ama ben şunu söylüyorum — bu asla ayrıcalıklarla ilgili olmadı. Bu, çürümüş liderliğinizle ilgili, siz haşereler, onları on yıllardır başarısız kıldınız!"

Şişman memur rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Hatta kalın derisi bile onun sert sözleriyle delik deşik olmuş gibiydi.

Lirae bir kaşını kaldırdı.

"Konuşma şeklimde bir sorun mu var, Ergon?"

Şişman adam tereddüt etti. Boğazını gereksiz bir güçle temizlemeden önce vücudunda hafif bir titreme geçti.

"Ben... sadece..."

Her bir kekeme kelimeyle birlikte onun bakışları daha da yoğunlaştı ta ki Ergon nihayet gözlerini kaçırıp, titrek bir nefes verene kadar.

"...Umursama."

Lirae, ateşli bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi. Yeniden konuştuğunda, tonu biraz soğumuştu.

"Hükümete katıldım çünkü özgürlüğün insanların kaçtığı bir lanet olmaması, birleştirici bir güç olması gerektiğine inanıyordum. Dante'nin askeri yönetimini desteklemiyorum..."

Ses tonu sertleşti.

"Ama bu sonuca ulaşmasından onu suçlayabilir miyiz? İki yüz yıl yönetim, ve biz ancak üç şehri kontrol edebiliyoruz. Yırtık kaynakları aç kalmış çakallar gibi kapışıyoruz. Hatta Milhguard Akademisi… bizim sözde taç mücevherimiz - kendi ellerimizle terkedilmiş durumda."

Avucu masaya vurdu.

"Her şey! Her şey harabe içinde! Akıllı bir adam, son on yıllarda yaptıklarınızı sorgulamayı nasıl aklından geçiremez?"

"Neyse, ne—"

Binası sarsılırken, devasa bir şok dalgası ona çarptığında, sözleri kesildi.

Lirae sendeleyerek düştü, en yakın oturan Gordon ona destek olmak için atıldı. İçindeki çocuk keskin bir şekilde tekme atarken, bir an için umutla ileriye baktı.

Gordon'un sesi, yaşın etkisiyle donmuş bir şekilde, ona ilerlemesine yardımcı olurken keskin bir şekilde yankılandı.

"Yeterince konuşma. Şimdi ne olacak?"

Lirae, bir sandalyeye otururken yüzünü buruşturdu. Yeniden konuştuğunda, sesi—melodik ama sert—sessizliği delip geçti, dışarıdaki savaş alanının gürültüsünden etkilenmeden.

: "Tek bir yol var. Rai'nin kazanmasını umuyoruz. Ve onun kazanması için dua ediyoruz."

Gizli Işık'ın dudakları, bir gülümsemenin hayaline dönüştü.

"Biraz önce, varlığı titrediğinde en kötüsünü düşündüm. Ama şimdi..."

Derin bir nefes aldı.

"O, her zamankinden daha parlak yanıyor. Hala savaşması akla aykırı."

Lirae'nin yüzünde bir gülümseme belirmeye çalıştı ama kendini toparladı.

"Tabii ki. Daha azı hayal kırıklığına uğratır."

Duraksadı, karnını ovalayarak ekledi

: "O, çocuğunu tutan ilk adam olmalı. Ne olursa olsun."

Onun dokunuşuna yanıt verircesine, içinde bir şey kaydı. Ama bu hareket farklı hissettiriyordu.

Gözleri yavaş yavaş büyüdü. Parmakları masanın kenarına kazındı, karışıklık devam ederken.

"Lirae!"

"Bayan Lirae!"

"Komutan!"

Birlikte haykırdılar, sandalyeler geri kayarken onun yanına koşuştular. Eller onu nazikçe sabitlerken, içindeki hareket dalgalarına karşı savaşıyordu, her yeni dalgada gözleri genişleyerek parlıyordu.

Paragon Raizel'in babasıyla göz göze geldi, sesi dişlerini sıkarak kırıldı:

“O... o... geliyor!”

Yaşlı adamın gözleri açıldı.

“Hareket et! Şimdi! Yatak bul. Yumuşak bir şey!”

Ergon, odadan bir boğa gibi fırlayarak kapılardan geçti. Kompleks harabe halindeydi, yıkımın ortasında tek bir hayatta kalan vardı. Bir mucize gibi görünse de - bu bir mucize değildi, bunu biliyordu. Hiçbiri bunu hak etmiyordu. Burning Storm'un müdahale etmiş olmalıydı.

Bir süre sonra, geri döndü, kollarında örtülerle. Onları yere serdiler ve Lirae'yi dikkatlice indirdiler.

Ve böylece, dışarıda çarpışan titanların altında yer sarsılırken, bir efsanenin çocuğu dünyaya girmeye hazırlanıyordu.

***

Yanan Fırtına'nın gücü ezici, inkar edilemez bir kudrete sahipti ama teknikti. Karmaşıklığı o kadar genişti ki Northern, bu savaşta hepsini etkili bir şekilde kullanabileceğinden şüphe duyuyordu.

Yine de bu onu heyecanlandırıyordu. Ne kadar sert hareket ederse etsin, kasları yanmaya veya itiraz etmeye yanaşmıyordu. Dayanıklılığı sabit, yılmazdı. Bu yetenek, doğanın kendisiyle hile yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Northern, öz varlıklarının kullanıldığını hissediyordu, elbette. Ama bunun ötesinde? Hiçbir şey. Ne bir zorlanma, ne de bir bedel.

Savaşları şimdi birkaç dakikadır devam ediyordu, bloklar ve karşı hamleler arasında ölümcül bir dansa kilitlenmişlerdi. Her çarpışma, havada şok dalgaları gönderiyor, aralarında görünmez bir gerilim ağı örüyordu.

Teğmen Dante ileri fırladı, gümüş kılıcı aşağıya doğru Northern'ı ikiye kesmek için savruldu. Northern kıpırdamadı—sadece kılıcın başının üstündeki boş havayla buluşmasını izledi, görünmez bir pane gibi aşağıya kayıyormuş gibi sürtünerek. Arkasında gümüş kıvılcımlar parladı.

Northern, çıplak eliyle havada acımasız bir güçle saldırdı. Dante, kolunu zamanında geri çekmekte zorlandı. Çarpışma noktasında bir ayna belirdi ve anında parçalandı, ama Northern'ın darbesi çoktan kesmişti—sadece parmaklarıyla Dante'nin dirseği arasında onlarca yeni aynanın açılmasına neden oldu.

Northern, hepsini yavaşlamadan ezip geçti. Ancak darbesi etin içinden geçmesi gereken zamanda, Dante'nin zalim hızı onu çoktan uzaklaştırmıştı.

Teğmen kayarak indi, nefesi kesilmişti. Sessizlik. Sonra, nefes nefese kalmış bir şekilde, boğuk sesi geldi.

Geliştin... Kaba kılıç ustalığın... incelmiş. Kısa bir eğitim için etkileyici...

Kuzey, elini inceledi, sonra kaşını kaldırdı.

"Ben henüz bir kılıç tutmuyorum. Tutduğumda ne olacağını hayal et."

“Yanlış anlama. Zavallı dersinin benim ilerlememle pek bir ilgisi yoktu... Ama dürüst olmak gerekirse, bu hala iyi olarak adlandıracağım bir şey değil.”

Bakışları bir an için dağılırken, hemen geri döndü.

“Tamam. Belki zavallı öğretimin bir nebze yardımcı oldu, çünkü temelleri ondan öğrendim. Ama şu anda?”

Gülümseyerek baktı.

“Hala amatör bir iş ile karşı karşıyasın. Eğer bunun rafine olduğunu düşünüyorsan, o zaman düşündüğümden daha geridesin.”

Teğmen Dante sessiz kaldı, keskin gözleri Northern'ı avını izleyen bir şahin gibi inceliyordu.

Yavaşça kılıcının pozisyonunu ayarladı, hassas ayak hareketleriyle sayısız saldırı açısını açan bir keskin duruşa geçti.

Northern etkilenmedi. Zihinsel baskı onu yorsa da, Dante'nin kılıç oyununu analiz etmeye devam etti ve diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurları farkındalığının kenarlarına itti.

Basit gibi görünüyordu ama çaba zihnini zorladı, sürekli bir odaklanma talep ediyordu.

O, sınırına yakın süzülüyordu, sadece bir yanlış adım ile parçalanmaktan. O zaman ne olacaktı? Ne hissedecekti? Ne ile tepki verebilirdi?

Koll'un varlığı hemen algıdan silinmişti, ama Northern hala onun gizli formunun hafif sıcaklığını hissediyordu. O ince, yılan gibi sıcaklık, planların gelişmekte olduğunu ima ediyordu—elbette Northern, en çok onun için göz kulak oluyordu.

Bairan, çürümüş askerlerin kalabalığını rahat hareketlerle yararak geçiyordu, savaşı bir yürüyüş gibi ele alıyordu. Northern, Kılıç Kralı'nın odaklanmasını umuyordu, ama bu çağda—belki de bu tüm dünyada—Bairan'ın ciddiyetini gerçekten talep edecek bir şeyin olabileceğinden şüphe ediyordu.

Revant da aynı tutumu paylaşıyordu, ancak olaylara tehditten çok rahatsızlık olarak bakıyordu.

İkisi de normal güç seviyesinin çok üzerinde duruyordu. Ve o onların Ustasıydı… ama onlara kıyasla, kendini neredeyse önemsiz hissediyordu.

'Lanet olsun... Gerçekten daha güçlü olmam gerekiyor.'

Northern parmaklarını yavaşça ayırdı. Avucunda karanlık bir ışık döngüsü toplandı ve ince, parlayan bir bıçağa dönüştü.

İllüzyonlu Hefter'i aşağıya doğru savurdu, havayı bile yararak. Sonra başını eğdi, tekrar Teğmen Dante ile göz göze geldi.

"Karar verdim... Size aramızdaki farkın ne kadar genişlediğini tam olarak göstermek istiyorum."

Teğmen Dante kuru bir kahkaha attı.

"Eğlenceli. Raizel'in yeteneğini kopyaladıktan sonra kendini üstün hissetmeni anlıyorum. Ama o yarıkta benim yapabileceğim her şeyi gerçekten gördüğünü mü düşündün? Beni yenebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Northern kayıtsız bir omuz silkti.

"Açıkçası? Rift'te bunu düşünmedim. O farkındalık daha sonra geldi. Ama ne fark eder ki, Dante? Hiç. Çünkü kılıcım sana karşı yükseldiğinde, düşeceksin, fark etmez."

Teğmen Dante'nin ifadesi karardı.

"Sıradan bir çocuktan böyle bir kibir!"

Bir yıldırım gibi ileri fırladı, Northern ile çarpışarak havada sarsıntılar yaratan yıkıcı bir etki oluşturdu.

Kılıçları birbirine çığlık atarak sürtündü, birikmiş enerjiyle titreyerek ayrıldılar — sadece tekrar çarpışmak için, çeliğin kulak tırmalayıcı bir korosunda buluşmak üzere. Hızlı çarpışmalar, yarışan bir nabızdan daha hızlı geldi, diğer tüm sesleri boğarak.

Northern ve Dante, hareket bulanıkları haline geldi, değiş tokuşları gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Sadece düellolarının yarattığı yıkımın ortasında geçici ışık kıvılcımları olarak göründüler.

Her hareket kesin ama akıcıydı, ayrılma sadece bir sonraki çarpışmanın öncesiydi. Ölümcül valsleri müzik gerektirmiyordu — sadece çarpışan çeliğin çığlık atan şarkısı.

Dante'nin kılıcı bir kamçı gibi şakladı ama soğuk, metalik sertliğini korudu, her darbe Northern'ın kılıcını ezici bir güçle vurdu.

Çarpışmanın ağırlığı anlaşılmazdı — daha da zor olan, Dante'nin her çarpışmada kaslarını nasıl yaktığıydı.

Burning Storm'un gücü içinden geçti, dayanıklılığı onarıp kas yırtıklarını Dante'nin kılıcının vurduğu kadar hızlı bir şekilde iyileştirdi. Ancak Kuzey her karşılık verdiğinde, acımasız saldırılarla ileriye doğru hamle yaptığında, sanki hareket edemez bir çelik duvarla karşılaşıyordu.

Üzerinde görünmez bir baskı vardı. Her değişimde, Teğmen'in savunması daha da kırılmaz hale geldi, stili geçilemez bir şeye dönüşüyordu.

Kuzey, savaşın başında Teğmen Dante'nin dövüş stilini anladığını varsaymıştı. Şimdi, ne kadar yanıldığını yavaş yavaş fark ediyordu.

Teğmen aniden geri çekildi, ardından o aynı imkansız hızla yeniden saldırdı, Kuzey'e bir fırtına gibi çarparak ilerledi.

Kuzey, ona temiz bir çapraz kesişle karşılık verdi, Dante'yi bir adım geri iterek—tam o sırada yukarıdan başka bir Dante iniyordu.

Kuzey, kopyayı görmezden geldi ve saldırısını sürdürdü, saldırıları birbiriyle zincirleyerek. Dante, onları zahmetsizce savuşturdu, yansıması tek bir kesim yapamadıkça gözleri kısılmıştı.

Son bir savunma ile Dante duruşunu değiştirdi. Kılıcı bir kasırga haline geldi, her darbe havada soğuk beyaz ışığı dağıtıyordu. Parlak izler birbirinin etrafında dolanarak, yakalamak ve öldürmek için tasarlanmış ölümcül bir ağ oluşturmaya başladı.

Kuzey, hızına ayak uydurdu, gözleri soluk mavi bir ışıkla parlayarak ileri geri hareket ediyordu. Elleri, gözlerinden daha hızlı hareket ediyordu—belki?

Bunu anlayamıyordu. Odaklanmak, tüm alakasız düşünceleri yok ediyordu.

Bu trans hali hem büyüleyici hem de ölümcül bir durumdu—onu kırmak ölüm anlamına geliyordu. Her darbe, kaslarında acı dalgaları gönderiyordu, ancak kendi kinetik enerjisini emmek acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Gerçek zarar, öz rezervlerinden geliyordu. Kuzey, sınırsız boşluktan uyanır uyanmaz çıkmıştı, boşluk özü ile iletim kopyaları yaratmak için zaman bırakmamıştı. Omniform'u kullanarak Dante'nin kılıç becerilerini çözümlemeye çalışırken çevresinden gelen duyusal akıntıları işlemek, zihinsel yükü daha da artırıyordu.

Ancak Northern, Emülasyon ve Değişim Şeytanı'nı devre dışı bırakmayı reddetti - bu, havada yankılanan acımasız, çığlık atan saldırıya rağmen bu transı sürdürmesinin tek nedeniydi.

Artık zihnine sürekli bir veri akışı vardı, bu yeni bedeni ve Burning Storm'un yeteneğinin bir sonucuydu. Zamanla, bu bir sorun olmaktan çıkacaktı.

Yine de bu acımasız mücadelenin içinde, Teğmen Dante'nin kılıç ustalığının ne kadar güçlü ve katı olduğunu birinci elden öğreniyordu.

Beklediği başka bir şey yoktu. Northern nadiren hükümet işleriyle ilgilenirdi, ancak tüm bir kıtayı devirmeye cüret eden herhangi bir adamın bu seviyede bir güce sahip olması gerekirdi...

...eğer çok daha fazlası değilse.

Teğmen Dante, bir yıkıcı darbe atarken ayakları yerde kaydı - Northern'ın savunmasını ilk kez aşmak için kılıç desenlerini cerrahi bir hassasiyetle keserek. Darbenin etkisi, bir şok dalgası yayarak Northern'ı geriye fırlattı.

Yine de ayakta kaldı, sadece birkaç metre kayarak durdu.

Öne doğru eğildi, ağzından kan damlıyordu.

Dante, soğuk bir kayıtsızlıkla izledi.

"Sonunda gerçeği mi tadıyorsun?"

Kuzey başını yavaşça kaldırdı, kan dudaklarını ve çenesini kaplamıştı. Dante onun ifadesini görünce, Teğmenin sert yüzü daha da gerginleşti... içindeki huzursuzluk titrek bir şekilde bastırıldı.

Kuzey sert bir gülümseme ile, dişlerinin beyazını kanla boyadı. Gözlerindeki ışık parlıyordu—tehditkar, biraz dengesiz.

"Evet. Onu iyi tadıyorum, Dante, ve tatlı. Tıpkı senin kanının tadı gibi olacak."

Dante, önündeki çocuğa baktı, bakışı görünüşte kayıtsızdı.

Onun için bile, işlenmesi gereken çok şey vardı. Açıkça yirmisinden daha büyük görünmeyen birinin önünde duruyordu. Kendisi otuz beş yaşındaydı. Raizel kırk iki. İkisi de gençliklerinden beri kılıç ustalığının inceliklerini takip etmişlerdi. Elbette, Raizel'in bozulmuş yeteneği ile, kılıca Dante kadar aşık olmamıştı.

Dante'nin kendi yeteneği ise, sadece geçilemez bir dövüş stilinin ustalığı ile parlayabiliyordu. Bu yüzden erken başladı—çok genç yaşta kılıcı ustalaştırmaya.

Ve yine, o bile yirmisine kadar bu seviyeye ulaşmayı övünemezdi. Hayır, bu asla mümkün olmamıştı... en azından, olmamalıydı.

Onun önünde duran çocuğun her şeyi mantığı sorguluyordu. Eğer daha önce bir hayat yaşamamışsa, sahip olduğu kararlılığın bir açıklaması yoktu. Gözlerindeki ışık—çok sert, çok bilge, çok eskiydi; bir gence ait olamazdı. Yirmi yaşındaki birine ait olamazdı.

...Kabul, Northern on yediye girmesine sadece günler kalmıştı. Ama bu gerçekten önemli değildi.

Northern, Teğmen'i izlerken gülümsemesi genişledi.

"Ne? Korkuyor musun...?"

Teğmen Dante omuz silkti. Yüzü, sert ve okunaksız arasında garip bir yerde kalmıştı. Sonra, iç çekti.

"Bana söyle. Beni durdurmaktan ne kazanıyorsun? Hatırladığım kadarıyla... yaratmaya çalıştığım dünya senin gibi genç çocuklar için. Daha iyi bir dünya. Eşitliğin sadece bir hayal olmadığı bir dünya. Zenginlikleri ve şöhretleri biriktiren bencil yaşlı heriflerden arındırılmış bir dünya—bu zenginlikler bizi sonsuz derecede daha güçlü kılabilirken—geleceğimizin bedeli olarak bunu yaptıklarının bile umursamayanlardan!"

Her kelimeyle sesi yükselerek dışarıya işaret etti.

"Dünyaya bak, çocuk! Ona bak. Gerçekten bu unvanı hak eden bir avuç Paragonumuz var. Yırtık açılma oranları azalıyor. Peki bu insanlar ne yapıyor? Elimizde kalan az şey üzerine absürt vergiler ve harçlar dayatıyorlar. İzinleri olmadan bir yırtığa adım at, ve aniden ölümle sonuçlanacak bir günah işlemiş oluyorsun. Ve ne için?"

Ses tonu keskin bir bıçak gibi düştü.

Kaynakları tekelleştirmek.

Dante, Kuzey'e karanlık, sarsılmaz bir bakışla sabitlenmiş, sessiz bir kararlılıkla ileri adım attı.

"O kadar açgözlüler ki, öncelik duygularını tamamen kaybetmişler. Üç yüz yıldan fazla bir süredir, tek bir Işık Taşıyıcısı bile doğmadı. O zaman kim Transandantal olacak? Biz—bir kıta olarak—bir Zenith üretme hayalini kurma hakkına bile sahip miyiz?"

Onun sözleri havada bir bıçak gibi asılı kaldı.

"Gerçek tehditin ne zaman geleceğini hiç sorduk mu?"

Kuzey hiçbir şey söylemedi, sessizce onu izledi.

"Çocukluğumdan beri bu deliliğin nasıl geliştiğini izliyorum. Masum hayatları boğarken hükümet gülümsüyor. Kökten çürümüş. İstediklerini elde etmek için sıradan hayatları teminat olarak kullanmaktan korkmuyorlar. Buna 'daha büyük iyilik' diyorlar—ama o aynı 'daha büyük iyilik' sadece ceplerini dolduruyor ve oburluklarını besliyor."

Duraksadı. Saldığı nefes yumuşaktı, ama tiksintiyle doluydu.

"Ah… insanlar bu kelimeyi nasıl da kötüye kullanıyorlar bu günlerde."

Sonunda, Dante'nin yüzünde bir duygu parıltısı belirdi. Kaşları çatıldı ve Kuzey'e baktı.

"Bunlar… senin ve Yanan Fırtına'nın korumak için çaresizce savaştığı insanlar."

Northern birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, boş bir düşünceye verebileceğiniz aynı kayıtsızlıkla kafasını kaşıyarak, sessiz bir kararlılıkla konuştu.

"Merkezi Ova'da patlak veren kaosa kayıtsız görünmek istemiyorum... ama gerçekten umurumda değil. Bir yırtığa girmek istiyorsam, girerim. Beni durduracak kadar cesur olanı görelim. Yani sanırım sizin obur standartlarınızla bağlı değilim—hayır, engelli değilim. Umursadığım tek şey, o son kısım... gerçek tehdit."

Yüzü ciddileşti, sesi keskinleşti ve öne doğru adım attı. Elleri kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı.

"Gerçek tehdit için gerçekten hazırlanıyorsanız… o zaman neden onunla işbirliği yapıyorsunuz? Kafam karıştı."

Dante'nin ifadesi o anda karardı. Dudaklarının köşelerinde bir kaşınma belirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Northern, gözlerini Dante'nin gözlerinden ayırmadan bakmaya devam etti. Bir an için sadece boş bir ifadeyle, okunaksız bir şekilde baktı. Sonra alaycı bir şekilde güldü.

"Tabii ki bilmiyorsun. İttifak kurduğun kişinin tuhaf bir varlığın hizmetkârı olduğunu, gücünün korkutucu ve sınırsız olduğunu hiç bilmiyorsun."

Dante'nin kaşları daha da çatıldı. Artık bir tepki değildi—şüpheydi.

"Ne diyorsun?"

Northern iç çekti. Nefesi, ortada olanı açıklamaktan bıkkın birinin ağırlığını taşıyordu.

"Kendini ifşa mı edeceksin, yoksa onun için her bir sırrının katmanını mı soyayım?"

Havada bir dalga yayıldı. Zayıf bir kırmızı iplik parıltısı varlık kazandı—ve sonra, sanki gerçeklik kendisi teslim alınarak dikiliyormuş gibi, Koll yavaşça belirdi. Onların yanına göründü, kırmızı iplikten dikilmiş bir hayalet gibi ortaya çıktı.

Yüzünde solgun bir kaş çatma vardı.

"Tch. Kapağım açığa çıktı."

Teğmen Dante'nin başı, Peygamber olarak bildiği figüre döndü.

"Sen—ne yapıyorsun? Bana söyleme… bu süre boyunca başka şeyler planlıyordun!!"

Koll, Teğmen'i kayıtsız bir el hareketiyle geçiştirdi, ona bir bakış bile atmadı. Dikkati, Northern'a odaklanmıştı.

"Bu, sana sunacağım son şans, Boşluk'un Oğlu. Bu senin kaderin. Yan yana, Köken Kralı'nın inişine tanıklık edebiliriz—barışın bir çağına öncülük edebiliriz… savaşın ağırlığını anlayan, adına dökülen her damla kanı onurlandıran bir çağ."

Dante'nin gözleri öfkeyle parladı. Kendini bir piyon olarak gördüğü biri tarafından bir dipnot gibi görmezden gelinmek, katlanamayacağı bir şeydi.

Yüzü bir hırçınlığa dönüştü ve saldırdı, keskin bir beyaz ışık patlamasında kayboldu. Koll'un üzerine bir meteor gibi indi—hızlı, sert, amansız.

Ancak Koll, kıpırdamadı. Bir elini kaldırdı ve bıçağı orta hareketinde yakaladı, parmakları soğuk çeliğin etrafında kilitlendi sanki o sadece bir dal gibiydi. Çarpışma, etraflarındaki havayı çatlatan dalgalı bir şok dalgası yarattı.

Başını hafifçe eğerek—neredeyse sıkılmış bir jestle—Koll, elindeki kılıcı ezdi. Metal inledi, sonra parçalandı. Dante değişimi kavrayamadan, Koll'un kolu ileri fırladı ve temiz, acımasız bir yumruk yüzüne indi.

Teğmen havaya fırlatıldı.

Yere sert bir gürültüyle çarptı, ardından geriye doğru yuvarlandı, toz ve taşların içinden geçerek, yanmış zeminde onlarca metre kaydı.

Kuzey hareketsiz kaldı, kolları yanlarında gevşek, ifadesi şaşkınlık veya endişeden etkilenmemişti. Olayları, bir gösterinin yeniden başlamasını bekleyen biri gibi izliyordu.

'Patlamış mısır güzel olurdu ama sorun değil. Her şeyi olduğu gibi halledeceğim.'

Yavaşça, Teğmen Dante ayağa kalktı, burun deliklerinden biri kanıyordu.

Gerçekten de birisi tarafından vurulmuştu—bir zamanlar sadece bir piyon olarak gördüğü biri tarafından.

Prophet… garip bir adam, askeri hapiste çürümeye terk edildikten sonra buraya transfer edilmişti. Dante, onun hakkında sadece fısıldananlar—Gafarè'nin dönüşü, Orta Ova'yı birleştirecek özel bir çocuk hakkında konuştuğu söylentileri nedeniyle ilgilenmişti.

Acentalles Gafarè sadece yeşil askerler için anlatılan bir efsane değildi. Çoğu militan en azından adını duymuştu. Ancak, onun eylemlerinin derinliğini gerçekten anlayanlar—mirasının neyi temsil ettiğini—nadirdi.

Dante ve Raizel, bu ideallerle büyümüşlerdi. Bu, dünyayı nasıl gördüklerini şekillendirmişti. Raizel, bu değerler yüzünden hükümet için sadık bir köpek olmaya daha istekliydi. Dante de, kendi yolunda. Ama o, yüzeyin altındaki çürümeyi—rezil durumu, değersizliği—görmeye başlamıştı ve bunun için Salmaldell'e minnettar olmalıydı.

Salmaldell, Askeri Demir Duvar. Dante bir zamanlar onun altında hizmet etmişti.

O, sadece boyut olarak değil, varlığıyla da dev bir adamdı. Adı bile bir odayı susturabilecek korkutucu bir Bilge. Ve bir savaş alanına girdiğinde, insanlar bunu kemiklerinde hissediyordu.

Gerçek Adı'nın ima ettiği gibi—Demir Duvar—o, yerinden oynatılamaz, delip geçilemezdi. Ve değerleri de aynı şekilde sağlam duruyordu.

O zamanlar Demir Duvar, onun teğmeniydi. Birlikte, hükümet için birçok operasyon gerçekleştirmişlerdi. Ama o zaman bile, Dante o görevlerin dayandığı temellerin absürtlüğüne sessizce yüzünü buruşturmuştu.

"Daeron Kalesi, gizli yarık özü verilerini ortaya çıkardı—hepsini yok edin. Onları yasaklı bilgi ticareti yapan asi akademisyenler olarak damgalayın."

"Demirdamar Paralı Askerleri, bir Reimgard maden sevkiyatını engelledi—hepsini yok edin. Onları uluslararası güvenliği sabote eden yabancı kuklalar olarak damgalayın."

"Ateş Yüreği Manastırı, izinsiz yarık etkisi altındaki mültecilere ev sahipliği yapıyor—hepsini yok edin. Onları metafizik salgınlar yayan tarikat üyeleri olarak ilan edin."

"Demirdamar Paralı Askerleri, bir Reimgard maden sevkiyatını engelledi—hepsini yok edin."

Frostspire Mühendisleri lisanssız çatlak teknolojisi geliştirdi - hepsini ortadan kaldırın. Onları Deli Driftçileri dengesiz silahlarla donatmakla suçlayın.

"Gökyüzü Yıkıcıları Sendikası, İyileştirme Kolordusuna zorunlu askere alım talebini reddetti—hepsini ortadan kaldırın. Onları firariler ve askeri muhalefeti kışkırtan anarşistler olarak adlandırın."

Ve o kanlı temizliğin her biri, kurbanları teröristler, haydutlar, Deli Serseriler olarak resmeden dikkatlice düzenlenmiş bir propagandayla takip edildi. Gerçek? Hükümet, sessizce kaynaklarını, bir bölgeyi bir seferde emiyordu.

Ancak tüm yağmalamalara rağmen, devlet geri çekilmeye devam etti. Askeri bütçe her ay gülünçtü. Gerçek parayı harcamak yerine, eski ekipmanları geri dönüştürüyor ve daha düşük kaliteli malzemelerle değiştiriyorlardı, Reimgard'dan üstün metaller ithal etmek yerine.

Her gün, çelişkiler daha da arttı. Ve Dante? Sınırına ulaşmıştı.

Ancak gerçek kırılma—ideallerinin altındaki zemin kaydığı an—Salmaldell'in, bir zamanlar idolü olduğu Demir Duvar'ın, Arcadia'nın Valisi olduğunu duymaktı.

Dante bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu.

Bir vali olmak onur madalyası değildi—bu, sadece kendi ceplerini doldurmayı bilmeyen şişman bürokratlar için altın kaplama bir koltuktu.

O zaman ateş alevlendi. O zaman devrim için hazırlanmaya başladı.

Peygamberle tanışmak bir tesadüf olmuştu—ya da en azından, öyle görünüyordu. Yine de, Dante elindeki her türlü aracı veya müttefiki toplamayı kural haline getirmişti. Ve genel görüş? Orta Ova'yı yeniden birleştireceklerdi.

Ama şimdi…

Şimdi, bu mantıklı gelmiyordu.

Gerçek bir tehdit ile iş birliği mi? Çocuk ne demişti…

Hayır. Peygamber onu bulmamıştı. O, Peygamberi arayan kişi olmuştu.

Duraksadı—nefesi boğazında takıldı, gözleri büyüyerek titredi, ilk buluşmalarının anısı zihnine çarptı.

Artık Dante bir dizinin üzerine çökmüş, kılıcının parçalanmış kalıntılarına ağır bir şekilde yaslanıyordu.

“…Siktir.”

Peygamber onu bekliyordu. Bunu söylemişti. Harfiyen.

Ayrıca, Dante'ye Kuzey hakkında ilk bilgi veren de oydu.

Dante'nin Arcadia'ya gelmesinin tam nedeni buydu—çocuğu işe almak. Ama Arcadia'ya ayak basıp eski mentoruna uğramadan nasıl gidebilirdi?

Peygamber… ve çocuk…

Orada bir şey vardı. Bir bağ.

'Beni ikisi de kandırdı mı...?'

Düşünceler karnında zehir gibi dönerken, öfke göğsünde kabardı—ama yanında bir de kendini tutma vardı. Öfke onu körleştirecekti ve şimdi her zamankinden daha fazla netliğe ihtiyacı vardı.

Bir şeyler oluyordu. Ve bunu kör bir öfkeyle ortaya çıkaramayacaktı.

Yavaşça ayağa kalktı, bakışları artık ayrı duran iki figüre—Peygamber ve çocuğa—yerleşti.

Peygamber konuşuyordu, sesi kesin bir kararlılıkla keskinleşmişti.

"Bundan sonra senin için hiçbir şans olmayacak!"

Kuzey gülümsedi.

"Lütfen, istediğin gibi yap. Benim için önemli değil. Buraya gelmek için on yıl harcadın—sonunda ayakta durup küçük planını açığa çıkarmak için on yıl. Bu arada, ben seni o süre içinde iki kez yendim."

Başını eğdi, gülümsemesi derinleşti, gözleri kaygısız bir rahatlıkla parlıyordu.

"Gerçekçi olmak gerekirse, Koll… kime güvenmek daha iyi bir seçenek?"

Soru havada asılı kaldı, sanki bir kılıç yarıda sallanıyordu.

Koll'un yüzü dehşetle büküldü, bedeni görünür şekilde gerginleşti, Northern'a bakarken. Dudakları açıldı, tereddütle, sonra nihayet

Nasıl? Nasıl bildin bile?

Kuzey kaşlarını kaldırdı, hafifçe eğlenmiş görünüyordu, sonra küçük bir omuz silkti.

“Ah, o. Birisiyle tanıştım—anılarınızı karıştırdığınız birisiyle. Onun zihninden varlığınızı tamamen sildiniz. Hiçbir iz bırakmadınız. Dürüst olmak gerekirse, etkileyiciydi. Temiz. Kesin.”

Biraz öne doğru adım attı, sözlerinin ağırlığı daha da arttı.

“Ama bu bana bir şeyi hatırlattı... neye kadir olduğunuzu—altınızdakilerin zihinlerini nasıl çarpıttığınızı. Gece Korkusu. Kırmızı Maden'deki canavarlar. Ben.”

Sesini alçaltarak, sessiz bir bıçak gibi keskinleştirdi.

“İnce manipülasyonlar. Görünmeyen ipler, hepimizi kan dökme çılgınlığına yönlendiriyor. Hepsi ne için? Savaşın Kökenini geri getirmek için mi?”

Kuzey hafifçe alay etti.

“Onu öyle adlandırabilir miyiz? Adam, kendi oğlunu yedikten sonra tanrılığa yükseldi. Bu bir Köken değil. Bu, bir tanrı gibi davranan bir Zalim. Tanrı rolü oynayan bir utanmaz baba.”

Koll'un yüzü öfkeyle büküldü, dudakları sessiz bir öfkeyle kıvrıldı. Ama öfkenin altında başka bir şey vardı—şok. Ve bir parça korku.

Yutkundu, sesi titriyordu.

“H—neye bu kadar çok şey bildiğini nasıl biliyorsun?”

Northern, bir an için alaycı bir şekilde güldü ve başını hafifçe eğdi, gözlerindeki parıltı sönmeye başladı.

"Bilgi bulmak o kadar da zor değil. Sadece, insanları kıracak kadar geniş bir çölü geçmeye istekli olmalısın, kendi bacakları üzerinde yürüyen bir kuleyi kovalarken."

Kısa bir süre duraksadı, sonra ekledi, sesi sessiz bir ağırlıkla keskinleşti.

"İstek varsa, her zaman bir yol vardır. Ama senin kadar çok şey bilmiyorum. Yeraltı dünyası... sonuçta kapalı bir kapıdır. Hakkında bir şeyler öğrenmek neredeyse imkansız. Ve öğrendiğimizde bile, bulduğumuz kitaplar Ul'un yardımı olmadan neredeyse okunamaz. Ama bu günlerde—"

Sesi alçaldı, şüpheci

"—Ul'un hala güvenilir olup olmadığından bile emin değilim."

Northern'ın söylediklerine rağmen, Koll'un ifadesi gölgeli kaldı—tedbirli ve kasvetli. Uzun bir sessizlikten sonra, derin bir nefes aldı.

"En azından, akıllısın… hala sadece bir çocuk olsan bile."

Kuzey kaşını kaldırdı, eğlenmiş bir şekilde.

"Çocuk mu? Hıh. Bu ilginç. Senin gibi birinin bunu bilmemesini beklemiyordum. Sanırım çoğu insanın gerçekten görebilmesi zor. Merak ediyorum... Ul biliyor mu?"

Bakışı bir an için kaydı, düşünceli.

"Kesinlikle biliyordur."

Keskin bir nefes verdi, düşünceyi bir kenara itip Koll'a döndü.

Tonunda alaycı bir hatırlama ile parladı.

"Ah, doğru—nerede kalmıştık? Kan ve Savaş'ın Kökenini özgür bırakmak istiyorsun. Kavramsal bir hapiste mühürlenmiş—et değil, öz hapsedecek bir şey. O halde sorayım: ustanın bir sebep yüzünden mühürlenmedi mi?"

Ses tonu alçaldı ama yankılıydı.

"Onu geri getirmek için bu kadar çaba harcamaya neden gerek var? Sadece takıntı mı? Bir ödül için umutsuz bir arzu mu? Sakinliğinin yeni bir başlangıçta... farklı bir yol seçmekte olabileceğini hiç düşündün mü?"

Kuzey'in bakışı keskinleşti, kesici.

"Hadi bunu sayalım, ne dersin? Bir canavar gibi yaşadın—birine dönüştün—sadece onu özgür görmek için. İçinde bir parça kafeste, ve bunun açık bir sebebi var. Bir şekilde dışarı çıkmayı başardın... ama yine başarısız oldun. Ve şimdi buradasın—sen, hala bunu yapmaya devam ediyorsun, kaç yıl oldu? On mu? Yüz mü?"

O omuz silkti, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

“Eh, pek de önemli değil, değil mi? Yine başarısız olacaksın.”

Koll, elini yüzünden geçirdi, sonra başını kaldırdı ve etrafındaki havayı aşağı çeken bir hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi.

Sonunda konuştuğunda, sesi anı kesen bir şekilde—düz, duygusuz, ölçülü.

“Biz düşman değiliz. Bu yolda yürümek zorunda değiliz. Seninle savaşmak istemiyorum, Northern. Seni incitmek, yok etmek için… çok fazla hazırlık yaptım. Ve yine de, burada, her şeyi sorguluyorum. Bu şekilde gitmek zorunda değil. Bunu benimle yapabilirsin.”

Yavaşça bir adım öne çıktı, sözlerinin ağırlığı havada asılı kaldı.

“Ödüllendirileceksin. Sonunda, Kryos yaptıklarını gördüğünde—Boşluğu ve Kaosu nasıl beslediğini—sana minnettar olacak. Koll, onun için çalışan herkesi ödüllendirir.”

Northern, gösterişsiz bir şekilde yanıtladı.

“Doğru. Bu yüzden son on yıldır kendini parçalayıp, unutulmuş bir hapiste çürüyorsun… hepsi ödül adına.”

Duraksadı, bakışları keskinleşti.

Ya Yeraltı dünyasından gelen varlıklar inanılmaz derecede dar görüşlü, ya da bir şeyleri—gerçekten şüpheli bir şeyi—saklıyorsun. Ve kimseyi bu konuda bilgilendirmiyorsun.

Northern, dünyaları reddeden türden küçük bir omuz silkti.

"Ama gerçekten, bunun benimle ne ilgisi var? Tek bildiğim, senin aptalca küçük planın yüzünden benim Kıtamı yok etmene izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle kendimi senin tarafından kullanılmaya da izin vermeyeceğim."

Sonra kaşlarını çattı, tonu daha da kuru hale geldi.

"En azından ödeme almadan değil."

Koll'un nefesi sert bir şekilde çıktı, sinirliydi.

"Çok inatçı."

Sonra—hareket etti.

Ama Northern'ın şaşkınlığına, onun yönü kendisine değildi.

Koll, doğrudan… Dante'ye doğru koşuyordu.

Northern kafasını eğdi, kafası karışmıştı.

"Hı?"

Sadece Northern değil, Dante de hazırlıksız yakalandı; aklını başından alacak kadar şaşırmıştı.

Yalnızca kenarda beklemiş, garip Peygamberin konuşmasını dinlemişti. Ve şimdi, aniden, adam mantığı altüst eden bir hızla ona doğru fırlıyordu.

Çok hızlıydı.

Dante için bile—hızı bir hediye değil, bir lanet gibi hissedilen—zamanında tepki vermek, kendini savunmak bir yana, çok hızlıydı.

Koll'un eli boğazına yapıştı, Dante gözünü bile kırpmadan. Dante yanıt vermeye çalıştı, içgüdüsel olarak kurtulmak için hamle yaptı ama Koll hareketi zahmetsizce engelledi, kolunu yakaladı—ve kırdı.

Korkunç bir çatırdama yankılandı. Sonra bilek tamamen koptu.

Dante'nin çığlığı ham—gırtlaktan gelen ve vahşi bir şekilde—kan fışkırırken, sıcak ve hızlı bir şekilde, altlarındaki kırık zeminde birikiyordu.

Koll en ufak bir kıpırtı bile göstermedi. Gözleri soğuk kalmaya devam etti, derinlerinde tehlikeli, insana ait olmayan bir parıltı yanıyordu.

Tören yapmadan, kopmuş eli aldı, en kısa an için inceledi… sonra ağzına attı.

Çiğnemeye başladı.

Hiçbir sevinç, nefret yoktu. Sadece boş bir kayıtsızlık vardı.

Dante'nin çığlığı, dehşet acıyı bastırırken sarsıldı.

Bir Paragon'un bedeni bu kadar kırılgan olmamalıydı. O kağıt değildi—böyle kırılmak için yaratılmamıştı. Ve şimdi… kendi elinin yenildiğini izliyordu.

Koll, etini dişleri arasında kıkırdak gibi ezdi, sonra yavaşça yuttu, gözleri tuhaf bir sakinlikle kapanmaya başladı.

"Endişelenme, seni yemekten zevk almayacağım."

Kuzey gözlerini kırpıştırdı, sonra eğri, yarı kafası karışık bir gülümseme zorladı.

"Tamam… evet, bu kesinlikle iyi görünmüyor."

Gözleri onlara sabitlenmişken, Koll Dante'ye bir şey fısıldadı—duymak için çok yumuşak kelimeler.

Kuzey gözlerini kısarak, dudakları inançsızlıkla titredi.

'Görünüşe göre bu sefer kötü adamı kurtarmak zorundayım…'

Keskin bir nefes verdi, yorgunluk kemiklerine sızmaya başladı.

Ama tam ileri adım atmaya niyetlendiğinde tamamen beklenmedik bir şey oldu.

Koll'un bedeni kaymaya başladı.

İnsan gibi hareket etmiyordu. Parçalanıyordu—dikiş yerlerinden ayrılarak, grotesk bir sinir ve çarpık et kütlesine dönüşüyordu.

Keskin, dişli dişler kıvrılan yüzey boyunca belirmeye başladı, yayıldıkça atılan ve çalkalanan kaotik bir ağız oluşturuyordu.

Bir an içinde, kütle ileri doğru fırladı ve Dante'yi yuttu.

Üzerine kapandı—tüketerek, sararak—sanki yaşayan bir kabus örtüsü gibi.

Bir kalp atışı kadar, sadece sessizlik vardı.

Sonra hızla, et geri çekildi—yoğunlaşarak, yeniden şekil alarak—ta ki tekrar Koll'a dönüşene kadar.

Dante'nin bulunduğu yerde duruyordu, yeniden bütün, sanki hiçbir şey olmamış gibi… tek fark, dudaklarından damlayan kan.

Northern, inanamayıp gözlerini kırpıştırdı.

Kuzey, az önce tanık olduğu şeyden emindi.

Koll'un Dante'yi bütün olarak—her şeyi—yediğini görmüştü. Kıyafetler, kırık kılıç... hepsi.

Koll döndü, metal parçalarını tükürerek, sinirli bir ifadeyle mırıldanarak.

"Bunu yapmak zorunda kalmayı sevmiyorum..."

Yavaşça Kuzey'e doğru yürüdü, her adımda Dante'nin kırık kılıcından parçalar düşerken tıkırdayarak ve gıcırdayarak. Son bir parçayı metalik bir sesle tükürdü, sonra adımını durdurdu, gözleri Kuzey'in şaşkın bakışlarıyla kilitlendi.

Dudaklarında kötü bir gülümseme belirdi.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Eğer Yeraltı'nın daha... hoş olmayan köşeleriyle az çok tanışık isen, Obur Kabilesi'ni duymuş olmalısın. Belirli bir Köken tarafından lanetlendik. Birbirimizi yedik... ta ki ben son kalan kişi olana kadar."

Güldü... düşük, kasvetli, neredeyse boş.

Belki de yapmadınız. O Köken, hikayenin yayılmasına izin vermekten çok utanç duyuyordu. Günahı gömmek zorundaydı, değil mi? Çocuklarının eğlencesinin bedelini öğrenmesi iyi olmazdı.

Koll'un gözleri kısıldı, gülümsemesi hem yaramazlık hem de delilikle parıldadı. Sesi yumuşak ama ağırlık taşıyordu.

Ahhh... bana bir kabus gibi bakma. Ben insanım. Tıpkı senin gibi. Beni doğuran adam tarafından doğduğumda lanetlendiğim. Bir hata, dedi. Sanırım bu laneti haklı çıkardı.

Kuzey, kaşını kaldırdı, ifadesi şüphe ve inançsızlık arasında bir şey haline geldi.

Koll bunu geçiştirdi, tonu aniden teatral bir hal aldı.

Ama yeter artık benden. Kinlerim burada önemli değil. Önemli olan şu—Kryos'a hizmet ettim. Kaos Kökeni. Tyran olarak ilk günlerinden itibaren. Onun yükselişini izledim, Oluşum Tahtı'nı ele geçirişini izledim. Ve bana inanın—hiç kimse bunu daha fazla hak etmedi.

Ancak Kökenler ondan korkuyordu. O, onlara benzemiyordu. Ve o, öyleymiş gibi davranmadığı için, onu utanmaz olarak damgaladılar—özellikle kendi oğlunu yiyip yükseldiğinde.

Koll duraksadı, gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü.

İronik, değil mi? O Kökenlerden biri de aynı şeyi yaptı—bir kabileyi lanetledi, hatası, sadece adındaki bir lekeyi silmek için.

Kuzey, okunaksız bir ifadeyle baktı. Gözlerinde acıma vardı. Ve sinir. Ama daha derin bir şey—şüphecilik.

"...Zor olmalıydı."

Koll acı bir kahkaha attı.

"Oğul, senin hiçbir fikrin yok. Yeraltında, Kökenlerin iradesi yasadır. Hayır, yasadan daha fazlası—bu bir gerçektir. Onların kaprisleri varoluşun özünü şekillendirir. Onlar her şeyin Kökenidir, erişimleri sınırsızdır, insanların ibadetine ihtiyaç duymadan veya duyarak.

"Ama bir Zalim? Zalim tamamen farklı bir şeydir. İnsanlığın iradesinin kırılma noktasına itildiği yerden doğar. İnsan kalmayı reddeden bir irade. Çirkin bir anomali. Kökenlerin 'mükemmelliği' yanında bir hata. Ve yine de—"

Yaklaştı, ayaklarının altında gölgeler onun sözlerine cevap verir gibi kıvrıldı.

"—bizi silemediler. Var olmadığımızı iddia edemediler. Zalimler... rahatsız edici gerçeklerdir. Görmezden gelmek için çok güçlü. Kucaklamak için çok çarpık."

Koll başını eğdi, sesi şimdi daha da kısık, saygı gibi bir şeyle karışık bir tonla konuştu.

"Ama Kryos... Kryos farklı bir türdü. Herkesin sorunu oldu. En güçlü Kökenlerin bile silmek istediği bir bela. Özellikle oğlunu emdikten sonra."

Bir an duraksadı.

"Çok güçlü hale geldi."

Northern sessizce izledi, Koll'un söylediklerini sindirerek. Her kelime ağırdı, ama onları sakin bir şekilde süzdü, bir fırtınadan önceki toz gibi yerleşmelerine izin verdi.

Sonra kaşlarını çattı, gözleri keskinleşti.

“Ne kadar yalancısın...”

Koll, eğlenerek kaşını kaldırdı.

"Bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kuzey'in sesi sakindi, ama altındaki gerginlik gergin bir ip gibi dalgalanıyordu.

“Kargaşa Prensi boşluğa ulaşmaya başladığı anda, Kökenlerin onu hapsetmek için bir araya geldiğini mi? Ve yine de burada, hiçbir şeyle birleşmediklerini iddia ediyorsun?”

Koll, düşünceyi bir el hareketiyle bir kenara atarak alay etti.

“Birleşmek mi? Kargaşa Prensi'ne karşı mı?”

Kuru bir kahkaha attı.

“Lütfen, beni bu konuda kurtar. O çocuk tehlikeliydi, doğru, ama o yine de Kryos ve Mathella'nın bir çocuğuydu—kutsal olmayan bir birleşim, evet, ama Kökenlerin endişelerinin çok altında. Muhtemelen Güneş Tapınağı'nın duvar resimlerinde okuduklarını tekrarlıyorsun.”

Gözleri hafifçe karardı, eski bir acıyla gölgelenmişti.

“Sana bir şey sorayım, Kuzey. Yırtıkların ne olduğunu düşünüyorsun?”

Northern'ın ifadesi gerginleşti. Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Bunlar bu Tra-El ile Yeraltı arasındaki ince çatlaklar."

Koll yavaşça başını salladı, dudakları onaylayarak kıvrıldı.

"Akıllıca. İyi bilgilendirilmişsin. Ama o çatlak gerçekten ne? Neden sadece—"

Parmaklarını çırptı, keskin ve ani bir şekilde.

"—ve pat! Bir yarık açılıyor. Leviathan'ın eli içinden geçiyor, sanki bir çocuk rahme tırmanıyormuş gibi?"

Kuzey'in kaşı derinleşti.

"Ben de senin kadar meraklıyım. Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Koll kayıtsızca omuz silkti.

"Teknik olarak, yarıklar yaratamam. Hiç kimse yapamaz. Ama senin dünyanı ince çatlaklardan ayıran bariyeri zayıflatabilirim. Örgünün daha zayıf iplerini bul... buradan birini kopar, oradan birini yırt—ve ötedeki baskı yarığı açmaya zorlar."

Northern'ın yüz ifadesi soğudu, ifadesi karardı.

Koll buna aldırış etmedi ve konuşmaya devam etti, sesi akıcı ve kasıtlıydı.

“Evet, Northern. Bu dünya. Tutunduğunuz bu güzel dünya—çökmekte. Parçalanmış bir kabuk. Ul, onu bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor. Hissettiğiniz her bir istikrar parçası, onun iradesinden ödünç alınmış.”

Northern etrafa hafif bir gülümsemeyle bakındı, gözleri açık havayı taradı.

“Eh... bence oldukça iyi bir iş çıkarıyor. Bu günlerde daha az yarık açılıyor.”

Koll biraz öne doğru eğildi, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

“Sen... öyle mi düşünüyorsun?”

Northern ona baktı, bir kez daha kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

“Bunu düşün, Northern.”

Koll, yavaş adımlarıyla devam ederken, ellerini arkasında sakladı.

“İki dünya, ince ve değişken bir çatlakla ayrılmış. O çatlak... büyüyor. Her iki alemin geçmişini kemiriyor. Daha genişliyor. Daha ağırlaşıyor. Oluşturduğu baskı muazzam. Ve yine de, bu dünyalardan birinden gelen küçük bir kız—ölü yıldızların gücünü kullanarak çatlağın kendi dünyasına sızmasını engelliyor.”

Duraksadı, Northern'a yan gözle baktı.

"O baskı sürekli arttığında ne olacağını düşünüyorsun?"

Kuzey yavaşça nefes verdi.

"Cehenneme sızacak."

Koll başını salladı.

"Doğru. Bu birinci sonuç. Şimdi, ikinci sonuç: Cehennemdeki insanlar, yaratıklar, hatta en kötüleri bile o artan felaketin altında yaşamak zorunda kaldıkları için güçleniyorlar. Sertleşiyorlar. Bu arada, sizler... korunuyorsunuz. Bir çocuk tarafından korunuyorsunuz."

"Ve üçüncü sonuç: Tüm çabalarına, tüm mücadelelerine rağmen, baskı durmuyor. Hala sızıyor. Kaynayan bir tencerenin kapağını kapatmaya çalışmak gibi—buhar kenarlardan dışarı çıkmaya devam ediyor."

Durdu, döndü ve Northern'a kasıtlı bir yoğunlukla baktı.

"Dünyanızın kenarındaki kıtaların Merkezi Ova'dan çok daha güçlü olduğunu biliyor muydun?"

Bir nefes. Sonra sessiz bir iç çekiş.

"Dante... bir açıdan haklıydı. Ama başka bir açıdan yanlıştı. Gerçek sorun asla hükümet değildi. Sorun Ul'du—ve herkesin zarar görmesinden koruma konusundaki çocukça hırsı."

Northern'ın ifadesi karardı. Yavaşça, sessizlik girdi ve ardından düşük bir sesle yanıtladı.

Yine de... iyi niyetliydi.

Gerçekten de öyle yaptı, Northern. Dante'nin yaptığı gibi. Ama etrafına bak—bu şehir, bir zamanlar canlı, ışık ve kahkaha doluydu... şimdi moloz yığınlarına dönüştü. İyi niyetlerle yakıldı.

Koll daha da yaklaştı, gözleri parlıyordu.

En azından en ufak bir merak bile duymuyor musun… aynı niyetlerin nihayet başarısız olduğunda, değerli dünyanın ne olabileceği hakkında?

Cevap oldukça basitti. Zamanla, baskının artması kaçınılmazdı ve bu olduğunda, kapak çatlamaya başlayacaktı—yer yer parçalanarak, tamamen açılacaktı. Sonunda, kuvvet o kadar büyük bir noktaya ulaşacaktı ki, onu tamamen parçalayacaktı.

Kuzey, Koll'un açıklamasını doğru anlamışsa, bu, Ul'un Tra-el'i koruma çabasının, paradoksal bir şekilde, onun yıkımını hızlandırdığı anlamına geliyordu.

Daha da kötüsü, halkını savunmasız bırakıyordu. İnsanlığı güçlendirmesi gereken yarıkların tam tersine, onlardan koruyordu. Ve artık onları tutamayacağı an geldiğinde, dünya patlayacaktı—yarıklar toprak boyunca patlayarak, insanlık başka bir yıkım çağına dalacaktı; bu çağda sadece birkaç kişi ayakta kalıp savaşabilecekti.

'...ah.'

Kuzey ne söyleyeceğini bilmiyordu. Koll'un mantığı geçerliydi—belki de fazla geçerliydi.

Ama bu, Kaos'un Kökeni'ni dünyalarına salıverme sıçramasını açıklamıyordu. Ve daha da önemlisi, varoluşun tüm parçaları arasında, o öz neden burada mühürlenmişti?

Bir an tereddüt etti, sonra nihayet konuştu. Ses tonu sürekli boğuktu, ama şimdi içinden sürtünerek çıkıyordu—kuru, sert, neredeyse tırmalayıcıydı.

“Tamam. Diyelim ki Ul dünyasını yıkıma sürüklüyor. Aşırı korumacı ebeveynler, iyi olmaktan çok zarar veriyor—ben bunun canlı kanıtıyım. Ama Ul'un başarısızlığı kendi hatası. Bunun senin için ne önemi var? Bu, kökenini dünyamıza bırakma planını nasıl haklı çıkarıyor? Ve neden burada—bizim gerçeklik parçamızda, senin değil—mühürlendi?”

Koll bir nefes sessiz kaldı, sonra yavaşça gülümsemeye başladı. Bu, ne kadar uzun sürerse o kadar genişleyen bir gülümsemeydi—ve ne kadar uzarsa, Northern'ı o kadar rahatsız ediyordu.

Kötü bir his kaplıyordu onu.

“Bilmiyorsun…”

Northern'ın kaşı çatıldı.

“...neyi bilmiyorum?”

Onların arkasından bir yerden gürültülü bir şok dalgası yayıldı. Uzakta bir kükreme ile havayı çatırdatarak geçti, Koll'un dikkatini bir an için çekti. İfadesi karardı—ama Northern kıpırdamadı. Hatta geriye bile bakmadı.

Koll gözlerini ona geri çevirdi.

“Peki. İlk insan medeniyetinin bir kalıntısını nasıl kendine hizmet ettirdiğini merak ediyorum.”

Northern omuz silkti, kayıtsız bir şekilde.

“Bunun için küçük bir numara var. Belki sana öğretirim… eğer canım isterse.”

Koll, derin bir nefes vermeden önce ona sert, okunaksız bir bakışla baktı. Sonra tekrar konuştu, sakin ve kararlı bir şekilde.

Yapacak çok işim var. Çok fazla. Burada sana zamanımı harcamak akıllıca olmaz. Dante'yi tam olarak istediğim yerde tutuyorum. Orta Ova'nın fethi devam edecek. Bu ölçekten bir yıkım gerçekleştiğine göre—Alevli Fırtına öldü—Orta Ova bunu daha fazla görmezden gelemez. Hisarlar uyanacak. Uluslar yükselecek. Akademi düşecek. Ve fetihlerin son aşaması başlayacak.

Yavaşça elini yüzünün üzerine getirdi, aşağı doğru sürükledi. Bunu yaparken, şekli çözülmeye başladı, güneş ışığında dağılırken sis gibi havaya karıştı. Yine de sesi havada süzüldü, rüzgarda dolaştı.

“...ve tekrar buluşacağız, sevgili Northern. Bu konuşmayı bitireceğiz—ve acımasız kaderlerimizi sona erdireceğiz.”

Ve bununla birlikte, o gitti.

Northern sessizce durdu, gözleri Koll'un kaybolduğu boşluğa odaklanmıştı. Yavaşça şakaklarını kaşıdı, yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi.

“Bu herif sorumu yanıtlamaktan kaçtı, değil mi?”

Bir rüzgar hışırtısı, Bairan'ın arkasında yere inişiyle birlikte geldi. Duraksadı, bir kez nefesini boşalttı, ardından Northern'a yaklaşırken alışılmış sakin, aceleci olmayan yürüyüşüne devam etti.

Saygıyla eğildi.

“Geri döndün… ve daha da güçlendiğini görüyorum.”

Northern omzunun üzerinden geri baktı, dudaklarından yorgun bir nefes sızdı.

“Var… ama bu sefer, ondan zevk almadım.”

Bairan önce cevap vermedi. Cevap verdiğinde, sesi nazik bir ton taşıyordu, sanki yaralı birine konuşuyormuş gibi.

“Kesinlikle minnettar olacaktır.”

Kuzey, ıssızlık içinde kalan tek binaya gözlerini çevirdi.

Birleşme Kompleksi.

Orası, Burning Storm'un eşi ve babasının tutulduğu yerdi. Ve düşmüş savaşçının onlara son bir mesaj bıraktığı görünüyordu.

Kuzey'in göğsü sıkıştı. Bunun ağırlığı taşınamayacak kadar fazlaydı.

“İstemiyorsam yapmak zorunda değilim…”

Ama mesajı hak ediyorlardı… ona ihtiyaçları vardı.

Orada durdu, düşüncenin hafifçe yerleşmesine izin verdi.

'Neden bu kadar stres yapıyorum... Bairan'a sahibim.'

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, çağrısına dönerken.

"Bairan—"

“Reddettim.”

"Uhh? Ne sormak istediğimi bile bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok. Yüzünden okunuyor. Ailesini görmekten kaçınmak istiyorsun… çünkü bu seni rahatsız ediyor."

Northern bakışlarını başka yöne çevirdi, sanki yakalanmış gibiydi.

"Her şey seninle ilgili değil, Usta. Ne kadar içe dönük olduğunu, kendi köşende kalmayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama orada sonsuza kadar saklanamazsın. Önemli olduğunda değil. Ona değer verdin—bunu herkes görebilir. Yani yapabileceğin en az şey, ona uygun bir şekilde saygı göstermek. Bununla da kaçma."

Northern başını eğdi. Ses tonu, geldiğinde daha sessizdi.

"Anlamıyorsun. Tüm hayatım boyunca… sadece bu hayatımda değil—böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Korunaklı, bağlantısız bir yaşam sürdüm. Neredeyse hiç cenazeye gitmedim, yas tutanları teselli etmek bir yana. Ne söyleyeceğimi bilemem."

"O zaman hiçbir şey söyleme. Sadece orada ol. Geçmiş hayatın geride kaldı. Belki de tuhaflığın ve bilgisizliğin sana bu ikinci şansı verdi—öğrenmek, büyümek, her şeyi düzeltmek için. Herkesin anlayabileceği bir şey var; değişimin ne anlama geldiğini sen en iyi bilirsin. Sen bir Değişim Şeytanısın. Ve değişim asla kolay değildir—ama her zaman buna değer."

Northern, Bairan'a baktı, gözlerinde bir sinir parıltısı belirdi. Keskin bir nefes verdi.

“Neden bana ders vermeyi alışkanlık haline getirmiş bilge bir Kılıç Kralı çağırmak zorunda kaldım?”

Bairan gülümsedi.

“Kendini evrendeki en şanslı Lord olarak say.”

Kuzey hafifçe sırıttı ve yanından geçti.

‘Gerçekten de öyleyim…’

Yanan Fırtına'nın kül olmuş cesedine doğru yola çıktı. Vücut, yanmış olmasına rağmen hâlâ tanınabilir durumdaydı. Kızıl saçlar, yanmış deriye yapışmıştı ve alt giysilerinin bazı kısımları—yırtık ama sağlam—kalmıştı.

Kuzey eğildi, cesedi nazikçe kaldırdı. Ağırlık sadece fiziksel değildi.

Birleşim Kompleksi'nin girişine doğru yürüdü.

Bir zamanlar, burası önünde huzurlu bir çeşme ile birlikte temiz bir bahçeye sahipti; güneşin altında dans eden bir çeşme. Şimdi, bir harabe haline gelmişti—güzelliği savaş tarafından yutulmuştu. Karo zemin kaybolmuş, çeşmenin havuzu silinmişti. Toprak yaralar taşıyordu—yama gibi kraterler, parçalanmış taş merdivenler, kaderin kendisi tarafından kazınmış gibi çatlaklar.

Kuzey diz çökerek düşmüş savaşçıyı sessiz bir özenle yere bıraktı. Sonra, Beyaz Paralının kılığına girmişken giydiği beyaz ceketi çıkardı ve onu Yanan Fırtına'nın cesedinin üzerine bir örtü gibi serdi. Altında, kolları olmayan basit bir iç çamaşırı vardı; hava, kül ve anılarla soğumuş cildine dokunuyordu.

O, gözlerini binaya çevirdi.

Hafifçe—neredeyse güvenilir olmaktan çok hafif—bir şey duydu.

Yumuşak, titrek bir ses, kırık havada dalgalanıyordu.

'...bir bebek mi?'

Kuzey'in Kompleks'in içinden duyduğu nazik çığlık—önce yumuşak bir inleme olarak başlayan ama kısa sürede büyüyen—sadece göğsündeki üzüntüyü daha da ağırlaştırdı.

Şu anda, tek istediği havaya fırlayıp gökyüzüne kaybolmaktı. Ama Bairan'ın sözleri zihninde durmaksızın yankılanıyordu.

Paragon Raizel… hem bu dünyada hem de öncekinde gerçekten ona bir mentor olmuş tek adamdı. Belki de yaşı daha büyük olduğu içindi, ya da belki de pek az erkeğin sahip olduğu şekillerde özel olduğu içindi. Raizel'in derinlerde yankılanan bir iyiliği vardı—sadece yüzeyde değil, Kuzey'in ruhunun derinliklerinde de.

Kuzey'in olmak istemeyeceği bir adam değildi. Doğanın bir gücü. Seçimlerinin ağırlığıyla yaşayabilen bir güç merkezi. Onun için onlarca yarığın açılması gereken, tuzağa düşürülmesi ve Behemoth'larla boğulması gereken bir adam—kanaması için, ölmesi bir yana.

Yanan Fırtına, Lithia'da savaşmamış olsaydı asla düşmezdi. Ve o zaman bile, Kuzey gelmeden çok önce yalnız savaşmıştı.

O, korkutucu bir adamdı. Bir efsane. Ve bir harikaydı.

Northern'ı burada olmak kırdı... her şeyin ardından durmak, yeni doğmuş bebeğinin ağlamalarını duymak.

Kalbi sıkıştı, akciğerleri sanki etraflarına ipler sarılmış gibi gergin. Ama gözyaşları gelmedi. Gelmelerini istedi. Sessizce düşmelerini diledi ama gözleri kuru kaldı, Davon'un kumulları kadar kurak. Yüzü, ifadesiz bir maske gibiydi.

Uzun bir nefesle, bedeni nazikçe kaldırdı, hareketleri sessiz ve kasıtlıydı, sonra yavaşça yükseldi. Harabe balkonun kenarına doğru süzüldü, botları çatlamış zemine değdiğinde yumuşak bir gürültüyle indi. Ayaklarının altında camlar gıcırdadı, parçalar adımlarının ağırlığı altında zahmetsizce ezildi.

Odaya girdi.

Sessizlik odayı kapladı. Northern içeri girdiğinde tüm başlar ona döndü—kollarında birini taşıyordu.

Yüzü solgun ve çekilmiş olan Lirae, yumuşak yatak örtüsüne yaslanmıştı. Yavaşça doğruldu, gözleri yorgun, ruhu daha ağırdı. Dört yaşlı adam etrafında toplandı, Northern'ı görünce birden durdular.

Sadece kayıtsız bebeğin ağlaması sessizliği bozdu—duruluğa karşı yumuşak, umursamaz bir şarkı.

Northern, yakındaki parçalanmış masaya bir göz attı. Sonra, nazikçe Burning Storm'u üzerine koydu. Hareketleri bir kutsala bakan bir rahip gibi saygı taşıyordu. Geri adım attı, karısına döndü ve derin bir şekilde eğildi—gövdesi mükemmel bir doksan derece açıda katlandı.

O tereddüt etti.

Dişleri o kadar sıkıydı ki taşları çatlatabilirdi. Üzüntüsü hıçkırıklarla yükselmedi, gözlerinden dökülmedi—ama her nefeste, omuzlarındaki her titremede, yüzündeki her gergin kasla atıyordu.

"Ben... onu... koruyamadım."

Onun sesi kırıldı, içinde de bir şey kırıldı.

Kuzey tekrar dişlerini sıktı, çenesi sertleşti, sanki göğsündeki acıyı kafese kapatmaya çalışıyordu.

O, eğilmiş, hareketsiz ve sessiz kaldı, bir yanıt bekliyordu.

Yüz hatlarına yansımış yorgunluğa rağmen, Lirae yavaşça kalktı, bir eli ağlayan bebeği kucaklıyordu. Etrafındaki yaşlılar birbirlerine huzursuz bakışlar attı, endişe yaşlı yüzlerinde belirdi—ama hiçbiri onu durdurmak için hareket etmedi.

Peçeli Işık yakında diz çökerek hareketsiz kaldı. O, çocuğu doğuran kişi olmuştu ve bu yüzden orada, başı eğik, titreyerek duruyordu. Gözleri—açık, göz kırpmadan—masanın üzerinde yatan cansız bedene kilitlenmişti. Omuzları, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir şeyi tutmaya çalışıyormuş gibi titriyordu.

Lirae öne adım attı.

Her hareketi görünür bir acıyla doluydu, uzuvları ağır ama kararlıydı. Hala saygıyla yayı tutan Kuzey'in önünde durdu. Sonra, titreyen bir elle, öne uzandı ve kumaşı geri çekti.

Parmaklarındaki titreme derinleşti.

Kocasının yanmış kalıntıları ortaya çıktığında, kendi bedeni sarsıldı—sanki aniden donmuş bir ağaç gibi. Dizleri hafifçe büküldü. Acının ağırlığı neredeyse onu yere düşürecekti, ama o, çocuğunu kollarında tutarak sıkı durdu.

Oda değişmişti.

Artık tüm yaşlılar ayağa kalkmıştı, sadece Peçeli Işık hariç. Yüz ifadeleri kasvetliydi, keder, pişmanlık ve sessiz, çaresiz bir öfkeyle doluydu.

Lirae yavaşça bakışını Northern'a çevirdi.

Ses tonu—yumuşak ve titrek, ama kararlıydı. Üzüntüyle kaplanmış narin bir kılıç.

"Ve sen kimsin?"

Northern tereddüt etti, akciğerlerindeki nefes bir anlığına kesildi.

"Onun öğrencisi… Lithia'da tanıştık… Buraya birlikte geldik, ama oradaki son savaşımızdan sonra zayıfladım. Yapamadım—"

"Kendini bana açıklamana gerek yok, çocuk."

Onun sesi, yumuşak olmasına rağmen, havada çelik üzerine ipek gibi keskin bir şekilde yankılandı. Sakin. Şefkatli. Kesin.

Northern konuşmayı bıraktı, çenesi tekrar sıkılaştı, dudakları sıkı bir çizgi haline geldi.

"Kocamı tanıyorum."

Gözleri uzaklara dalmıştı, sesi şimdi fısıldar gibi zar zor duyuluyordu.

Onu iyi tanıyorum. Her zaman bir gün değerli birini bulacağından —her şeyi nihayet devredeceği birini bulacağından nasıl övündüğünü biliyorum.

Yutkundu, duygusu boğazında sıkıştı.

Eğer sen onun öğrencisi olduğunu söylüyorsan, o zaman seni ne kadar değerli bulduğunu biliyorum. Çünkü on yıl boyunca birini bulmayı bekledi.

Hızla nefes aldı—sonra nefesini verdi, nefesi kısıtlamanın ağırlığıyla titriyordu.

Yani, ifaden yanlıştı, çocuk.

Elini uzattı ve nazikçe Northern'ın omzuna bir el koydu.

Bir öğrencinin ustasını nasıl koruduğu hangi dünyada mümkün? Bilmek istediğim şey—seni koruyabildi mi? Diğerlerini? Son anları nasıldı? Pişmanlıkları var mıydı...? Hayır...

Fısıldadı, sesi hüzünle karışık bir sevgiyle titredi.

O aptalı tanıdığım için, muhtemelen pek çok pişmanlığı vardı. Ölmeden önce yemek yedi mi merak ediyorum... kesinlikle son bir kez benim Rigatoni baharat özelimi tatmadığına pişman olmuştur. Ve kesinlikle...

Sözleri yavaşladı. Sesi çatladı.

O duraksadı, omuzları titriyordu, boğazındaki acıyı, serbest bırakmayı reddettiği bir çığlık gibi tutuyordu.

Sonra tekrar Northern'a baktı, titreyen bir gülümseme zorlayarak çıkardı, gözyaşlarından daha derin bir acı ile yırtılan türden.

"Oğul," diye fısıldadı, "başını kaldır."

Northern tereddüt etti—ama sonunda itaat etti, bakışını kaldırdı.

Lirae onun önünde duruyordu, yorgunluğunda parlayan bir şekilde. Güzelliği sönmemişti, yüzü yorgunluk ve kederin lekeleriyle kaplı olsa bile. Alnındaki ter, yanaklarından temiz çizgilerle süzülen gözyaşları vardı, ama yine de gülümsüyordu—ve bu, her şeyden daha çok, onun kalbini kırıyordu.

Güçlü kalmaya çalışıyordu. Ama gücü parçalanıyordu ve bunu bile fark etmiyor gibiydi.

Sonra, nazikçe, kollarını uzattı ve yeni doğmuş bebeği ona sundu.

Northern'ın kaşları çatıldı, nefesi titreyerek onun kollarındaki küçük pakete baktı.

Yumuşak bir sesle söyledi

: "Biliyor musun, Burning Storm'un çocuğunu ilk tutan kişi olacağına yemin ettim. Ve ona isim verecekti. Her şey için en tuhaf isimleri hep o bulurdu... ama bu ismin önemli olmasını istedim. Onun, bebeğimizin gözlerine bakıp kendisinin isim vermesini istedim."

Yine Northern'a baktı, sesi neredeyse bir fısıldama kadar düşük.

"Ne dersin? Bunu benim için onun yerine yapar mıydın?"

Kuzey hafifçe geri adım attı, elleri titriyordu.

"Bu…"

Ama yine gülümsedi, nazikçe. Kırık bir şekilde.

"Sorun değil. Onu en son sen gördün. Nedenini bilmiyorum… ama seninle ilgili bir şey, onun varlığını taşıyor, sönmüş alevin ardından bile süzülen bir gölge gibi. Lütfen… onu tut."

Hala tereddüt etti.

Savaş için yapılmış elleri, bu kadar küçük, bu kadar narin bir şeyi kucaklamak için çok hantal, çok tehlikeli hissediyordu. Daha önce hiç çocuk tutmamıştı. Ya ona zarar verirse? Ya tutuşu çok güçlü olursa?

Yine de, yavaşça, dikkatlice, ileriye uzandı—ve çocuğu kabul etti.

Onu gözlerinin altında tuttu, neredeyse nefes almıyordu.

Boğazında bir şey takılı kaldı—sert ve hareketsiz, taş gibi. Kalbinin her atışı ona çarptı, içten dışa parçalayarak.

Bir tek gözyaşı serbest kaldı ve yanağından aşağı doğru süzüldü.

Çocuk, parlak zümrüt yeşili gözleriyle ona baktı.

Gözleri, babasının gözlerine benziyordu.

"Bu bir kız," dedi Lirae, sesi şimdi daha hafif, kırılgan bir sevinçle doluydu. "Ne düşünüyorsun? Ona benziyor mu?"

Northern, onu dikkatle inceledi, bir başka gözyaşı daha süzüldü.

"Benziyor… O… güzel."

Lirae, sessiz ve özlem dolu bir kahkaha attı.

"Onun gibi birine hangi isim… yakışır sence?"

Northern bir an sessiz kaldı.

Kendisi için, onun için, dünyanın bu çocuktan ne talep edebileceğinden korkuyordu.

Fakat onun gözlerine baktığında, bir fırtına gördü—şiddetli değil, vahşi değil, ama sessiz ve birikmiş. Anını bekleyen bir kasırga. Bir gün dünyayı sarsacak bir güç.

Güzel bir ismi düşündüğünde dudaklarından nazik bir gülümseme belirdi.

Yanan Fırtına'nın yanmış bedenine bir göz attı ve gülümseyen, kıkırdayan kızına geri döndü.

"Külden yan... Nureya."

İsmin ardından derin bir sessizlik geldi.

Kuzey, o kısa sessizlikte panikledi, göğsünde toplanan bir fırtına gibi korku dolandı. Acaba Shin'in tartışmalı isimlendirme anlayışını bilmeden mi miras almıştı? Kan bağıyla bağlı değillerdi, ama miras her zaman kan gerektirmezdi. Sadece etki bile iz bırakabilirdi.

Sonra, sanki güneş karanlığı yararak, Lirae'nin yüzü parlak bir gülümsemeyle açtı.

Nureya. Küllerden doğdu. Onu seviyorum.

Burning Storm'a hakaret etmek istememişti, ama—yıldızlar—kalbi neredeyse atlayacaktı. O gülümseme... son birkaç dakikada ona verdiği ilk gerçek gülümsemeydi. Ne nazik, ne zorla, ne de beklentilerle ağırlaşmıştı. Saftı.

O an için, içten bir ışıkla parlıyordu—hiçbir unvan, hiçbir görev yükü yoktu, sadece yumuşak bir şeyle dokunmuş bir kadındı. Ama bu geçti.

Yavaşça Nureya'ya uzandı, çocuğu ellerinden alırken etraflarındaki duvarları bile susturan bir naziklikle. Tekrar gülümsedi, ama bu sefer, bebeğe bakarken içindeki sessiz bir acıyı taşıyordu, sonra Northern'a baktı.

"Beyefendi…"

"Rian…"

Sözünü kesti, sonra yumuşadı.

"Ama bana Lael diyebilirsin."

Tereddüt etti. İsim, zihninde yankılanıyormuş gibi görünüyordu, sessizce denemeye çalıştı.

"Lael güzel bir isim. Sana bu ismi veren kişinin de güzel olduğunu hayal ediyorum."

Utangaç bir gülümseme sundu, ağzının bir köşesi utangaçça çekildi.

“Anneme… gerçekten çok güzel.”

“İkisi de öyle,” diye düşündü, ama bunu orada bıraktı.

Yavaşça başını salladı, ifadesi daha ölçülü bir hale dönüştü.

“Eğer sizi rahatsız etmiyorsa, Sir Lael… sizi biraz daha yanımda tutmak isterim. Öğrenecek çok şey var. Ve benim pozisyonumla—sadece Burning Storm'un eşi olarak değil, hükümette hala mantıklıymış gibi davranan tek kişi olarak—yas bir lüks değil. Eğlenmekte zorlanmıyorum. Sizden birkaç şey istememi sakıncalı bulur musunuz?”

Kuzey'in yüzü yavaş yavaş sakinleşti, çenesindeki kaslar gevşedi, duruşu hafifçe değişti.

Katı değildi—ama ton değişikliğini anladı. Lirae, varlık gösterimini güçle değil, ciddiyetle sağlıyordu ve o da içgüdüsel olarak buna uyum sağladı.

Bir kez başını salladı.

“Tamam, ma.”

Lirae başını salladı.

“O zaman tamam. Lütfen… bana birkaç dakika ver.”

Bu şekilde, döndü ve yavaş, kasıtlı adımlarla yürümeye başladı—yaşlılar tarafından eşlik edilerek. Peçeli Işık, titrek bir şekilde ayağa kalktı ve arkasından gitti, hareketine yapışan hüzün yükü sis gibi.

Kuzey, Lirae'nin ağır bir bakışla geri çekilişini izleyerek geride kaldı.

O kadar yük taşıyordu. Yine de, dudaklarından tek bir şikayet sözcüğü bile çıkmadı. Duruşu, yürüyüşü, nefesindeki sessiz kısıtlama—her detay güç yayıyordu. Sadece iradeden doğan bir güç değil, acıdan şekillenen bir güç. Hüzününü bastırma şekli bile... korkutucuydu.

Ona bu yükü hafifletmek için her şeyi yapardı.

Her şeyi—kendini feda etmek dışında.

'...Henüz onun öldüğünü bile kabul etmedi.'

Gözleri, Yanıcı Fırtına'nın cansız bedenine kaydı. Tüm konuşmaları boyunca, Lirae nadiren geçmiş zaman kullandı. Onu hâlâ hayatta—mevcut gibi konuşuyordu. Bu sadece inkar değildi. Daha derin bir şeydi. Kalbi henüz gerçeği yakalayamamıştı.

Kuzey, yumuşak bir nefes vererek sessizliğe buhar saldı.

'Bu onun için uzun bir süreç olacak.'

Ve henüz başlamamıştı.

Bu düşünce, göğsünü onun için acıttı.

Birkaç dakika geçti. Sonra Lirae geri döndü, yanında dört hükümet yaşlısı vardı. Artık sakin bir şekilde onun önünde duruyordu—özellikleri sakin, ama omuzları kontrol altında sıkıydı.

Yaşlılardan biri, boş, karamsar gözlere sahip uzun bir figür, Nureya'yı kutsal bir alev gibi kollarında tutuyordu.

Lirae kollarını kavuşturdu. Dudaklarından yavaş bir nefes sızdı, sonra ağzını açtı ve nazikçe uyardı.

"Sonraki gelecek... bir dizi soru olacak, lütfen benimle sabırlı olun, tamam mı?"

Kuzey kesin bir baş salladı.

Hafif bir gülümseme sundu—kısa, ama samimi.

"Bay Lael. Dante şimdi nerede? Onu tanıyorsun, değil mi?"

Kuzey irkilmedi. Tonu nötrdü.

"Öldü mü?"

Gözleri büyüdü, ama o henüz bitirmemişti.

"...ya da hayatta mı? Gerçekten bilmiyorum."

Duraksadı, sonra keskin bir sakinlikle ekledi.

"Teğmen Dante'nin öldüğünü söyleyebilirim - ama başka bir şey söylemek istememi sağlayan koşullar var. Onu öldüren ben değildim. Paragon Raizel de değildi. Onu… birlikte çalıştığı Peygamber öldürdü. Ve alışılmadık yöntemlerle öldürüldü."

Lirae'nin kaşı kalktı.

"Alışılmadık yöntemler…?"

Kuzey hafifçe başını salladı.

"Evet. Açıkça söylemem gerekirse… yendi."

"Yendi?"

Kuzey, tereddüt etmeden onun gözlerine baktı.

"Evet. Yendi."

Lirae'nin ifadesine derin bir kırışıklık yerleşti.

"Teğmen Dante… yendi mi? Bu birlikte çalıştığı Peygamber tarafından mı? Bu mantıklı değil. Beni mi aldatıldığını söylüyorsun?"

Kuzey'in sesi sabit kaldı.

"Görünüşe göre öyle. Bu Peygamber... şimdi gerçek tehdit o. Ne planladığını bilmiyorum ama Dante'nin bıraktığı yerden devam ediyormuş gibi hissediyorum."

Lirae'nin kaşları çatıldı, yüzünde bir kafa karışıklığı belirdi.

"Eğer Dante'nin yoluna devam ediyorsa... o zaman neden onu öldürsün?"

Kuzey, bir nefes boyunca onun gözlerine baktı, okunaksız. Sonra yavaşça omuz silkti, kaygısız bir şekilde.

"Bana öyle göründü ki... Dante ile uğraşmaktan yorulmuş."

Lirae birkaç saniye sessizce onu inceledi. Sonra döndü, yaşlılara dönerek.

"Hepinizden birkaç dakika için bizi affetmenizi istiyorum."

Şişman memur öne çıktı.

"Bayan Lirae—"

“Sonraki birkaç saniye içinde.”

Yorgun bakışlar alışverişinde bulundular, ama hiçbiri itiraz etmedi. Tek tek döndüler ve odayı terk ettiler, ayak sesleri isteksiz bir itaatle yankılandı. Yaşlarına rağmen, onları bir anne çocuklarını yatağa gönderir gibi kolayca gönderdi.

Kapılar arkasında kapandığında, Northern'a doğru döndü.

Tonunda bir kararlılık vardı, ama altında bir titreme—bir acı, kararlılığa dönüştürülmüştü.

"Artık her şeyi bana söyleyebilirsin, Sir Lael. Söz veriyorum—seni tehlikeye atmayacağım. Gizli kalması gereken bir bilgi varsa, onu hayatım boyunca koruyacağım. Kişisel bir şey paylaşmak zorunda değilsin, açıklamak istemediğin hiçbir şey yok. Ama… eğer bu, kocamın ölümüyle veya Orta Ova'nın kaderiyle bağlantılıysa—bilmem gerekiyor."

Yavaşça nefes verdi, sesi alçaldı.

"Yardım talebime rağmen, herhangi bir yasaya bağlı değilsin. Devlete hiçbir şey borçlu değilsin. Sessizliği seçersen, seni zorlamayacağım. Gitmene izin vereceğim."

Lirae'nin düşündüğünün aksine, Kuzey'in onunla bilgi paylaşmayı reddettiği anlamına gelmiyordu. Sadece bunu yaparken dikkatliydi.

Bu sadece Merkez Ova'yı etkileyen bir bilgi değildi - tüm dünyayı ve onu şekillendiren güçleri ilgilendiriyordu.

Bu, Ul'un kendisiyle ilgili bir meseleydi. Kuzey, Ul'un onu dinleyip dinlemediğinden emin olamazdı. Şüphe ediyordu ama onun nasıl var olduğunu anlamıyordu. Eğer dinleme şansı varsa, bu tüm Driftçiler aracılığıyla olurdu.

Ul, Koll ile yaptığı konuşmayı dinleyememiş olabilir, ama kesinlikle Lirae ile dinleyebilirdi. Bir Driftçi olarak, Lirae, Ul'a Kuzey ve Koll'dan daha yakın bir bağ ile bağlıydı.

Bu, Lirae ile bilgi paylaşmanın riskiydi. Yine de, hiç bir şey söyleyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bazı detayları saklamak zorunda kalacaktı.

Bir nefes verdi.

“Tamam. Öncelikle, bu dünyanın kaderiyle ilgili. Karanlık kıtanın çocukları hakkında bir şeyler duydun mu?”

Lirae başını hafifçe geriye eğdi.

“Kim duymadı ki? Onlara efsaneler çağının dönüşü diyorlar. İçlerinden birinin Işık Saçan olabileceğini söylüyorlar.”

Kuzey'in gülümsemesi, duraksadığı anlarda hafif bir hüzün taşıyordu.

“Bu talihsiz... o zaman çok geç kaldık.”

Lirae kaşlarını çattı, Kuzey'i inceleyerek. Onun ifadesindeki iki şey onu şaşırttı.

“Ne demek çok geç kaldık? Ne demek biz... Bekle...”

Ağzı açık kaldı.

Ancak Kuzey, Burning Storm'a doğru bakışını kaldırdı ve bu, onun ona yumuşak, garip bir ifadeyle bakmasına neden oldu.

“Demek istediğim, çok geç kaldık... başkası Işık Saçan oldu, biz—efsaneler çağının dönüşü—şansı bulmadan önce.”

Bir küçük, solgun gülümseme Lirae'nin yüzünde belirdi, korku yüz hatlarına sızdı. Northern'ın bakışını takip etti.

O, duyduklarını kabul etmekte zorlanarak başını hafifçe salladı.

“Demek istemiyorsun...”

Northern başını salladı.

“Evet. Burning Storm, ölümünden hemen önce bir Luminary oldu. Ne yazık ki, özü tükenmişti ve onu o evrimin eşiğine getiren farkındalık—öz tüketimi—ruhunun dönüşümünü tamamlamasını engelledi. Sürecin ortasında öldü.”

Lirae, ağzını kapatmak için yavaşça ellerini kaldırdı. Kocasıyla geniş gözlerle bakıştı, ifadesi sevinç, saygı, hayranlık ve inançsızlık gibi duyguların karmaşasıydı.

Herkesten daha iyi biliyordu ki Raizel, bir Luminary olmayı ne kadar umutsuzca istemişti, ama asla başaramamıştı. Sürekli seyahat ediyordu ve bu yüzden uzun süreler ayrı kalıyorlardı. Evdeyken bile, neredeyse sadece bundan bahsediyordu.

Öldükten önce hedefine ulaştığını duymak, onun aradığı hazineyi bulduğunu öğrenmek gibiydi.

Dünya bu gerçeği asla bilemeyebilirdi, ama bu sorun değildi. Bunu bilmek, kocasının ölümünü kabul etmesine yardımcı olacak bir huzur ve güç getirdi... nihayet yüzleşmeye hazır olduğunda.

Aslında, bu yıkıcı ifşadan sonra şimdi yavaş yavaş o kabule doğru döndüğü görünüyordu.

Kuzey, ona her şeyi işlemesi için gereken zamanı vererek sessizce izledi.

Ona sürpriz olarak, yavaşça kendini düzeltti, öğrendiklerinin ağırlığının bıraktığı titremeleri bastırarak.

“Yani... ve diğer mesele... bu Karanlık Kıtanın çocuklarından biri misin?”

Northern başını salladı.

O kısa bir gülümseme sundu.

“Raizel’in seni öğrencisi olarak yeterli bulmasının nedenini anlıyorum.”

Devam etmeden önce duraksadı.

“Peki ya onlar...?”

Kuzey’in sert sesi havayı yarıp geçti.

“Karanlık kıtada geçirdiğimiz süre boyunca korkunç bir düşmanla karşılaştık. Adı Koll'du.”

Başını hafifçe eğdi.

“Koll?”

Kuzey başını salladı ve devam etti.

Hükümetin bunu zaten bileceğini ve Karanlık Kıta'nın olaylarını belgelerle kaydetmiş olacağını varsaydım.

Lirae başını salladı.

"En büyük Sığınaklar bu insanları korurken istihbarat toplamak kolay değildi. Hükümetle işbirliği yapmazlardı, bu da şaşırtıcı değil. Drifter'ların hükümete her zaman böyle davrandığı işte."

Kuzey, sesindeki özlem dolu notayı yakaladı ama devam etti.

"Koll, Karanlık Kıtanın son patronu gibiydi. Amacı, varlığıyla dünyayı yok edecek olan Efendisini serbest bırakmaktı. Origins ve Tyrants'ı duydun mu bilmiyorum. Koll'un efendisi Kaos'un Kökeni, bu yüzden eğer hapishanesinden kaçarsa, Kaos kendisi dünyamızda dolaşacak."

Kuzey, onun ifadesini izlerken nefes almak için duraksadı.

"Koll neredeyse başarılı oldu ama onu durdurduk. Sadece benim, Orta Ova'da Teğmen Dante'ye savaş açmasında yardım eden aynı Peygamber olduğunu keşfetmem için. Karanlık Kıta'da yendiğimiz versiyonu sadece bir parçasıydı. Daha ne kadar parça olduğunu bilmiyorum ama her biri inanılmaz derecede güçlü ve dürüst olmak gerekirse, onunla tekrar tekrar savaşmaktan yoruldum."

"Ama evet. Teğmen Dante'yi yedi ve şimdi savaşa devam ediyor çünkü Efendisini serbest bırakmanın tek yolu Savaş ve Barış arasındaki hassas dengeyi bozmaktır. Bunu başarmak için ne kadar kan dökmesi gerektiğini bilmiyorum—hatta onun bile bildiğini sanmıyorum. Ama istediğini elde edene kadar durmayacak."

Lirae uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra titrek bir iç çekti.

"Bu Koll... çok güçlü birine benziyor. Sence Ruh Sırası nedir?"

Kuzey kuru bir şekilde güldü.

“Hala anlamıyorsun... o, bizim dünyamızdan hiç değil. Nereden geldiğinden emin değilim, ama kesinlikle bizim dünyamızın büyüme yolunu takip etmiyor. Onun bir parçası daha önce bir Maelstrom olarak var oldu. Ve bu versiyon, bir Luminary kadar güçlü bile olabilir... bildiğim kadarıyla, o bir Tyrant olabilir, ama benim için kesin olmak için çok zayıf. Yani ya gücünü saklıyor ya da şu anda tam olarak serbest bırakamıyor.”

Lirae titrek bir nefes verdi ve biraz geri adım attı.

“Ve bu adam Efendisini serbest bırakırsa... dünyamız Kaos'a boğulacak mı?”

Northern başını salladı.

“Tam olarak.”

“Ah... bu gerçekten dünyanın kaderiyle ilgili.”

Lirae'nin tüm gerçeği işlemesi zordu—ama başardı. Elbette, bununla bağlantılı sayısız sonuç vardı. Gerçek, korumaya çalıştıkları her şeyin temelini değiştirmişti.

Artık, birinin dünyayı sona erdirebilecek tuhaf bir güç varlığını yeniden canlandırmak üzere olduğunu keşfetmişlerdi.

Diğerlerine bu korkunç gerçeği nasıl iletecek ve tüm kıtanın iyiliği için ayağa kalkmaları konusunda nasıl ikna edecekti?

Aklında birçok şey vardı ve bu listenin en üstünde, Fhugal'ın harabe haline gelmesiyle diğer ulusların kaçınılmaz olarak harekete geçeceği bilgisi yer alıyordu. İlk hamleyi yapacak olan muhtemelen Sierra olacaktı—eğer zaten harekete geçmemişlerse.

Northern, birkaç küçük soruyu yanıtladıktan sonra serbest bırakıldı; bunu dikkatli bir şekilde yaptı, Ul'u uyandırabilecek herhangi bir şeyi ifşa etmemeye özen gösterdi.

Bu tamamlandıktan sonra, Lirae onu daha fazla tutmadı. Gitmesini istedi. Ama ayrılmadan önce, bir daha onu görüp göremeyeceğini sordu.

Northern emin değildi.

Yine de, onu göreceğine söz verdi.

Bunu söyledikten hemen sonra pişman oldu, o vaadi unutmayacağını umarak sessizce düşündü.

Daha sonra, o ve Bairan gökyüzüne yükseldi ve şehrin ötesine kayboldular.

Elbette, varacakları yer açıktı.

Verulania.

***

Verulania Başkenti'nin sokakları yıkım içinde inliyordu. Parçalanmış binalardan alevler fışkırıyor, turuncu dalgalar halinde gökyüzünü yalıyor, insanlar her yöne dağılırken, hayatlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

Malikanenin şimdilik kurtarıldığı söylenebilirdi. Ancak sorun, duvarlarının çok ötesine uzanıyordu. Kaos Verulania'da hüküm sürerken, burası beklenmedik bir şekilde şehrin en güvenli yeri haline gelmişti. Canavarlar serbestçe saldırırken, insanlar—en az canavarlar kadar vahşi—bu saldırıya katıldılar.

Siyah üniformalar giymiş askeri birlikler, şehre bir yıkım dalgası gibi akarak, ön hatlarını kaleye doğru kararlılıkla ilerlettiler.

Verulania'nın kendi güçleri, savunma için tam bir saldırıya geçerek, geriye kalanları korumak için toplandılar. Aynı zamanda, hava gemileri yerden aralıklı patlamalarla havalandı, dumanlı gökyüzüne yükseldi—bazıları kaçarken, diğerleri geri döndü.

Tüm şehir, ateş ve kül renginde bir kaos girdabına dönüşmüştü. Ve tüm bunların arasında, çarpışan çeliklerin sesleri ve ölenlerin keskin, iç burkan çığlıkları yükseliyordu.

Bir Calamitous Destroyer dış duvarı aşarak yere çarptığında, yerden bir titreme yayıldı—kanlı, dişli bir yaratık, erimiş kaslarla sarılı kemik çerçevesiyle birlikte, kanla sırılsıklam olmuştu. Uludu ve sesi camları kırarak, zaten zayıflamış kemerleri tuğla ve toz bulutlarına devirdi.

Bir zamanlar safir olan gökyüzü, şimdi kavurucu bir kızıl renge bürünmüştü. Kül, kar gibi düşerek zırhları, çatıları ve cesetleri kapladı. Uzakta bir katedral çanı zayıf bir şekilde çaldı—kimse çalmadığı halde—yankısı sıcaklık ve çarpık rüzgârlar tarafından bozulmuştu.

Askerler, kule gölgesinin altında çarpışırken, formasyonları kalabalığın amansız ilerleyişi altında kırıldı. Zemin kana bulanmıştı. Bir çocuk çığlık attı, bu ses, yarı makine, yarı et olan binek hayvanlarının gürültülü saldırısı tarafından boğuldu—askeri devrimcilerin bir birliği tarafından sürülüyordu.

Bir büyücünün asasının ucundan yıldırımlar çakarak, üç yaratığın üzerinden geçip boşluğa kayboldu. Birkaç an sonra, başı, beyaz kısa saçlı ve koyu gözlü bir adam tarafından temiz bir şekilde kesildi ve bu adam bir anda kayboldu.

Bir wyvern yukarıda çığlık atarak, bir vida gibi spiral bir şekilde aşağı doğru süzüldü, çenesi açık. Bir zamanlar soyluların bahçe ziyafetleri düzenlediği bir meydana çarptı. Şimdi geriye sadece kömürleşmiş kalıntılar ve parçalanmış mermer çeşmeler kalmıştı.

Haze içinde, tek bir bayrak dalgalanıyordu—yırtık ama düşmemiş—Verulania'nın armasıyla: yıldızlarla taçlandırılmış bir anka kuşu.

Ve altında, yıpranmış bir kaptan son bir emir haykırdı.

"Hattı tutun!"

Sesinin kaos tarafından yutulmasına rağmen, adamları itaat etti. Hayatta kalacaklarına inandıkları için değil. Ama geri çekilecek hiçbir şey kalmadığı için.

Bütün şehir zaten harabe halindeydi, yine de kaleyi savunmak için ter, kan ve hayat dökmeye devam ediyorlardı—devrimcilerin kapılarını aşmasına ve kaleyi ele geçirmesine engel olmak için.

Ancak o umut bir yanılsama gibi hissettirmeye başlamıştı. Düşmeleri kaçınılmazdı—yakında, daha erken—çünkü bu askerler gerçekten çok güçlüydü.

Uyarı yapmadan başkente inmişlerdi, gökyüzünü karartan korkunç hava gemileriyle saldırdılar.

Önde, kar beyazı saçları ve delici koyu gözleri olan devasa bir adam vardı. Yüzü, bir taş anıtı kadar durağan ve keskin hatlıydı. Zeytin rengi derisi ateş ışığında parlıyordu ve silah kaldırmadan bile, varlığı tek başına korkutucuydu. Yaptığı her hareket, ezici bir gücü anlatıyordu—ve hızı canavarımsıydı.

Yine de, Verulania'nın askerlerinin dayanacakları biri vardı.

Kale duvarının tepesinde duruyordu, arkasında fırtınaya meydan okuyan yırtık bir bayrak gibi dalgalanan altın pelerin. İfadesi okunaksızdı, sayısız savaşla sertleşmişti. Dişli sakalları çenesini çevreliyordu ve soğuk gri gözleri aşağıdaki harabe şehri tarıyordu—

o kadar sıcaklıktan yoksun gözlerdi ki, taş gibi oyulmuş olabilirdi.

Sonra, yavaşça, adam bakışını Verulania'nın dış kapısını çevreleyen uzak dağ ormanlarına çevirdi.

İç çekti.

Buraya nasıl geldik...? Ne oluyor...

Alaycı bir şekilde diliyle tıslayarak, duvardan indi—yüksek kenardan kayıtsızca düştü.

Seremonisiz yere indi. Düşüşünün ağırlığıyla yer çatladı, etrafa molozlar saçıldı. O, hiç kıpırdamadı.

Rahatsız olmadan yürümeye devam etti.

Öndeki dumanın içinden, çarpık bir canavar ona doğru saldırdı. Eğilmiş bir adamı andırıyordu, ama neredeyse on iki metre boyundaydı—uzuvları şekilsiz, ağzı aç karnıyla yırtık bir şekilde açılmıştı.

Harekete geçmeden önce, başka bir figür onu engelledi.

Gümüş bir parıltı sisin içinden geçti. Ay ışığında parlayan uzun bir kılıç, canavarın göğsünden acımasız bir yay çizerek geçti—siyah bir sıvı, patlayan bir tank gibi fışkırdı.

Figür ona doğru bir bakış attı ve bağırdı.

"Öne Çıkan Bacak! Bu konuda endişelenme! Lütfen—babamın krallığını kurtar!!"

Dük, genç adama bir anlık şaşkınlıkla baktı. Sonra kısa bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Bu insanlar... her zaman sorumluluk yüklemeye çalışıyorlar."

"Ancak... eğer prens bizzat soruyorsa, yapabileceğim bir şey yok."

Tek Dük olarak, Öne Çıkan Bacak, Verulania'daki en güçlü soylu ve en güçlü Drifter'dı. Krallığı kurtarabilecek tek kişi oydu.

Her şey çok hızlı bir şekilde çözüldü. Bilinmeyen bir terörist grup havaalanına saldırmıştı ve şimdi tüm şehir acımasız bir kuşatma altında eziliyordu. Ve sanki kader zaten acımasız olmamış gibi, akademiden yardım isteyemiyorlardı—canavarlardan oluşan bir çığa zorla dayanmışken.

Artık hiçbir soru yoktu—bu yıkımı planlayan kimse, bunu acımasız bir hassasiyetle yapmıştı. Ama neden? Neden Verulania?

Öne Çıkan Bacak, Dante'nin garip hareketleri hakkında zaten şüpheleri vardı. O genç askeri liderin bu büyüklükte bir kararı alma yetkisine sahip olmaması gerekiyordu. Bu da sadece bir şeyi kanıtlıyordu—sadece Verulania değil, her ulus onu ağır bir şekilde hafife almıştı.

Her halükarda, Dante, Verulania'ya saldırmayı seçtiği gün için pişman olmayı yaşayacaktı.

Artık kaybedilmesi kesin olan bir savaşın seyrini değiştirmek mümkün müydü?

İşte bu yüzden ona Öne Çıkan Bacak deniyordu. Çünkü bacakları bir savaş alanına adım attığında, mücadele asla uzun sürmezdi.

Dük Handseil aşağıdaki kaosu taradı. Gözleri kısıldı. Bir an geçti. Sonra ince, keskin bir gülümseme yüzünde belirdi.

"Onu buldum."

O kayboldu.

Hava boyunca bir altın şerit geçti, pelerini arkasında dalgalanıyordu. Sonra, gökyüzünden patlayan bir altın fırtına gibi, düşman saflarına gürültülü bir güçle daldı.

Hükümet askerleri, parçalanmış enkaza benzer şekilde geri fırladı, kanla kaplı zeminde kayarak ve yuvarlanarak ilerlediler. Öne Çıkan Bacak ileriye doğru fırladı—bedeni gücün somutlaşmasıydı, onları bir yıkıcı fırtına gibi keserek geçti.

Bir askeri başından yakaladı, onu zahmetsizce kaldırdı.

Keskin bir dönüşle, adamı arkasındaki bir sonraki askere çarptı. Sonra, acımasız bir dönüşle, ikisini de üçüncü bir askere fırlattı—yaşayan bir felaket gibi formasyonlarını ezerek geçti.

Keskin bir dönüş yaptı, hepsini bir fırtınada yapraklar gibi savurdu, bedenleri bir kenara fırlatarak zemini tek bir acımasız hamlede temizledi.

Askerler düştükleri yerde inleyip kıvrandılar, kanlı toprağa yayılmışlardı. Ve her şeyin ortasında, yalnızca Öne Çıkan Bacak duruyordu—altın pelerini rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve gülümsedi, bakışları doğrudan ileriye odaklanmıştı.

Gri gözleri parlıyordu—sakin, ama soğuk, yaşlı bir kötülükle doluydu.

Sesinin sessizliği delip geçti.

"Ne bekliyorsun...? Senin için zemini temizledim."

Karşısında duran adam hemen hareket etmedi. Beyaz saçlı ve karanlık çukurlar gibi gözleri olan adam.

Yavaşça boynunu sağa eğdi. Kemikler çatırdadı. Sonra sola—bir başka korkunç ses yankılandı.

Sonra ileri doğru yürümeye başladı.

Yüzü keskin, açılı—bir bıçak gibi oyulmuştu. Titan gibi duruyordu, sert ve etrafındaki dünyadan tamamen kopmuştu. Tek bir çekişle, giysilerini vücudundan yırttı, devasa, heykel gibi bir vücut ortaya çıktı. Gövdesinde kıvrılan bir dövme vardı—çizgiler ve semboller, kas ve kemik üzerine kazınmış eski bir lanet gibi.

Durumunu değiştirdikçe, her hareketinde kemikleri inledi, vücudu şiddete uyum sağlıyormuş gibi korkunç bir ritimle çatırdadı.

Dük'ün önünde durdu, soğuk bir kayıtsızlıkla aşağıya bakıyordu.

Alçak ve gürleyen bir sesle mırıldandı

: "Sonunda, savaşmaya değer biri."

Bir anda aralarında bir rüzgar patladı, boş savaş alanında dalgalanarak geçti. Alanı, geri çekilen bir perde gibi ayırdı—şimdi başlaması gereken çatışma için.

Bir sonraki nefeste, hareket ettiler.

Önce bir bulanıklık… Sonra bir çarpışma.

İki demir kalesinin birbirine çarpması gibiydi. Çarpışma, havada kükreyen bir şok dalgası yarattı, her yöne yayıldı. Altlarındaki zemin, dalga dışarıya çarparken titredi, savaş alanını kökünden sarsarak.

Öne çıkan Bacak ilk darbe yaptı—altın ve kasların bulanıklığı.

Yumruğu, adamın çenesine doğru doğrudan hedef alarak bir kuşatma mermisi gibi savruldu. Ama beyaz saçlı savaşçı, darbenin yanağından geçmesine izin verecek kadar yana eğildi. Hala havayı yırtan bir gürültüyle rüzgarı araladı.

O anın kesirinde, karşılık verdi.

Bir diz yukarı fırladı—doğrudan Öne Çıkan Bacak'ın kaburgalarına. Dük, dişlerini sıkarak hırıltıyla nefes aldı, ama duruşu sarsılmadı. Havada gövdesini döndürdü ve dirseğini bir çekiç gibi indirdi.

Adamın omzuna indi.

Çatlak. Kemik mi? Belki. Önemi yoktu.

Adam darbeye adım attı, teslim olmayı reddetti. Yumruğu ileriye doğru gitti—doğrudan bir yumruk, Öne Çıkan Bacak'ı göğsünden yakaladı ve onu birkaç metre geriye fırlattı.

Ama düşmedi.

Kaydı. Botları yerde hendekler açıyordu, pelerin rüzgarda şiddetle çırpınıyordu. Topuklarını yere gömerek durdu.

Kolları, atışlar arasında neredeyse bir nefes bile almadan açıldı. Yine kayboldu.

Başka bir darbe.

Öne Çıkan Bacak'ın yumruğu adamın ön koluna çarptığında aralarındaki hava patladı, ikisi de ham güç çatışmasında kilitlenmişti. Bir an için, kasları gerilmiş ve sıkılaşmış halde birbirlerine kilitlenmiş durdular—sanki iki titan dünyayı aralarında ezmeye çalışıyordu.

Ve sonra—hareket ettiler.

Yumruklar havada uçuştu. Düşkün, çaresiz değil—kesin, acımasız, affetmez.

Öne Çıkan Bacak bir kancanın altına eğildi, alçak döndü ve adamın uyluğuna bir yumruk indirdi. Et anormal bir şekilde dalgalandı, ama adam acımasız bir aşağı darbe ile yanıt verdi—dirseği Dük'ün omurgasına çarptı.

Öne Çıkan Bacak, diz çökerek yere düştü—ama hemen karşılık verdi, iki yumruğuyla ileri fırlayarak adamın karnına savaş davulları gibi vurdu.

Beyaz saçlı savaşçı engellemedi. Onu absorbe etti.

Sonra karşılığını verdi.

Vahşi bir kafa darbesi havayı yarıp geçti. Kırılma sesi, ölü bir şehirde çan çalması gibi yankılandı. Öne Çıkan Bacak sendeledi—ama güldü, alnından kan süzülüyordu.

"Bir adamın içinde hapsolmuş bir fırtına gibi savaşıyorsun."

Yanıtı sessizlik oldu. Ve sonra—neredeyse çenesini kıracak kadar sert bir yumruk.

Öne Çıkan Bacak havaya fırladı.

Bu sefer yere çakıldı. Arkasında toz ve kan yükseldi, tarlada kanlı bir iz bıraktı. Ama yerleşmeden—yeniden ayağa kalktı.

Sözcük yok. Sadece nefes. Sığ. Ritmik. Kontrol altında.

Kasları kasıldı. Damarları şişti.

Ve sonra kendini tekrar ileri fırlattı.

Merkezde bir kez daha buluştular. Amansız bir darbe ve blok alışverişi—milimetreler içinde ölçülen kaçışlar, içgüdüden doğan karşı hamleler. Yumrukların ete, kemiğin kemiğe çarpma sesi, savaş marşının ritmi gibi havayı doldurdu.

Hiçbiri teslim olmadı.

Adamlar gibi değil—hayata döndürülmüş antik silahlar gibi savaştılar.

Her yumruk bir beyanattı. Her tekme bir şiddet hikayesiydi.

Birbirlerine tekrar, tekrar ve tekrar çarptılar.

Ta ki kan havayı sisle kaplayana dek.

Ta ki zemin ayaklarının altında çatlamaya başlayana dek.

Ta ki hava, öfkelerinin gücüyle ulumaya başlayana dek.

Ve yine de—savaştılar.

Sınıfları, tüm savaş alanında ürkütücü bir yoğunlukla yankılanmaya devam etti. Bir noktada, askerlerin korkutucu ve muhteşem güç çatışmasını izlemek için durakladığı bile hissedildi.

İkisi de Yetenek yetenekleri olmadan birbirlerine saldırdı, hiçbiri diğerinin korkutucu gücü karşısında teslim olmaya hazır değildi.

Bir başka korkutucu çarpışma ile her ikisi de geri savruldu. Askerin burnundan kan akıyordu, çarpışmaları ne kadar şiddetli olursa olsun, bedeni hâlâ bir şekilde temizdi, burada burada birkaç morluk vardı ama kan yoktu.

O, geri geri yürürken titredi ve yavaşça doğruldu.

Sonra baş parmağını kaldırdı, burnundaki kanı sildi ve ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Hmm. Uzun zamandır beni kanatmadı kimse…”

Başını kaldırdı ve Belirgin Bacak'a baktı.

"Sen kimsin?"

Belirgin Bacak, adamdan daha fazla kanıyordu, sakalları kana bulanmıştı, ağzından ve burnundan kan akıyordu, hatta kaşının kenarından bile, alnı kanla sızlıyordu.

Ama yüzünde vahşi ve sert bir gülümseme parlıyordu. Aslında, sanki kasvetli ifadesi, birkaç dakikalık konuşmalarından sonra bir şekilde hayata dönmüştü.

Gülümsemesi genişlemeye başladı.

“Ben mi? Hah! Umursama beni çocuk! Ben sadece zamanını aşmış bir adamım. Ama birçok kişi bana Belirgin Bacak demeyi alışkanlık haline getirdi.”

Başını biraz eğdi.

“Gerçekten uygun bir isim. Belirgin Bacak. Neden yeteneğini kullanmıyorsun?”

Belirgin Bacak gülümsedi.

“Neden yapmalıyım? Sen kendi silahını kullanmıyorken!”

Adam neredeyse bir saniye sessiz kaldı.

Sonra nefesini verdi.

“Bu savaş uzun sürecek.”

Yavaşça, bedeni parlamaya başladı ve bir zırh vücudunun etrafında sarıldı. İşlem tamamlandığında, ağır metal zırh giymişti, ayaklarından beline kadar tamamen ağır metalle kaplanmıştı. Ancak üst bedeni hala çıplaktı, asi dövmesi, gövdesinin her kıvrımını korkutucu ve şeytani bir şekilde izliyordu.

Elleriyle açtı ve kıvılcımlar birleşmeye ve şekil almaya başladı, uzun ve büyük bir geniş kılıç ortaya çıktı, uzunluk olarak o kadar da büyük değildi, ancak genişliği, üzerine düşeceği kişide korku yaratmak için yeterliydi.

Ancak, Seçkin Bacak sadece gülümsemesini genişletti.

“Gerçekten! Gerçekten!!”

Elleriyle açtı ve kıvılcımlar ellerinin etrafında şekil almaya başladı. Bir süre sonra, iki uzun kılıç ellerindeydi. Yanlara savurdu ve ileri doğru uçtu.

İkisi de bir şok dalgasıyla çarpıştı ve geri fırladı, tekrar ileri doğru fırladı, kılıçları havada keserek birbirine çarpıyordu, hızlı ve vahşi bir ardışıklıkla. Bacakları, manzarayı güçlü bir şekilde keserek hareket ediyordu.

Onlar, korkunç bir güçle yumruklaşarak, kontrolsüz bir hızla hareket ettiler.

Savaş alanı, öfkelerinin altında titredi.

Askeri adamın kılıcı, düşen bir dağ gibi çarparak—ezici, amansız, kararlılıktan şekillendirilmiş bir güçle. Ama Öne Çıkan Bacak geri adım atmadı. İki kılıcını başının üzerinde birleştirerek darbenin etkisine karşı koydu. Şok dalgası tozu şiddetli bir spirale dönüştürdü, ama o yine de durdu, dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra, bileklerini ustaca çevirerek darbenin yönünü değiştirdi—uzaklaştırmadan, yan tarafa, ivmeyi yeterince bükerek geçici bir boşluk açtı.

Ve vurdu.

Sol kılıcı, kaburgalara yönelik vahşi bir kesişle yukarı doğru kavis yaptı. Askeri adam döndü, ama yeterince hızlı değildi—kılıç, yanından sığ bir çizgi keserek derisini kırmızıya boyadı. Öne Çıkan Bacak yaklaşmadan, kılıç zaten geri çekiliyordu, geniş, yatay bir kesişle onu geriye sıçramaya zorladı.

Ama Öne Çıkan Bacak geri çekilmedi—akıntı gibi aktı.

Ayak hareketleri aldatıcıydı, hareketleri bir yılanın kıvrımı gibi dolanıyordu. Sadece ileriye doğru itmedi veya geri düşmedi—kavis yaptı, kaydırdı, yanlış gibi görünen açılardan vurdu, ta ki isabet edene kadar. İki kılıcı sadece silah değildi—dişlerdi, kapanıp kayarak, hızlı bir şakımayla kesip, dönen ters vuruşlarla ve her yerden gelen aniden saplanmalarla.

Askeri adam ayar yaptı. Savunması artık sadece tepkisel değildi—taktiksel hale geldi. Her blok bir karşı hamleye, her parry bir gök gürültüsüne dönüştü. Ayak hareketleri bir kale gibiydi—tahammülsüz, demir gibi sağlam. Öne Çıkan Bacak yüksekten feint yapıp alçaktan süzüldüğünde, kılıç ona çarpan bir çınlama ile karşılık verdi ve havayı ateşle doldurdu.

Yine de, Öne Çıkan Bacak devam etti.

Bir baş kesme darbesinin altına eğildi, alçak bir yuvarlanma yaptı ve adamın korumasının içine daldı. Sağ kılıcı, karnına doğru hamle yaptı—ama adam dönerken soğuk metalle karşılaştı, kılıç zırhlı uyluğuna zararsızca çarptı. Öne Çıkan Bacak geri çekilmeden, acımasız bir yumruk çenesine çarptı.

Başını geriye doğru fırlattı.

Kan fışkırdı.

O sendeledi, neredeyse düştü—ama geri çekilirken, sol bıçağı acımasız bir ters vuruşla fırladı. Asker, tam zamanında başını yana çekti, bıçağın kenarı hışırtıyla geçip gitti.

İkisi de ayrıldılar, nefes nefese, göğüsleri kabarıyordu.

Belirgin Bacak kan tükürdü ve gülümsedi.

"Hah! Lanet olası bir çığ gibi vuruyorsun."

Asker, yanağını sildi, parmakları kırmızıya boyandı.

"Ve sen köşeye sıkışmış bir engerek gibi savaşıyorsun."

Prominent Leg'in gülümsemesi genişledi.

"İyi. O zaman anlıyorsun."

Keskin bir hareketle, her iki kılıcın tutuşunu tersine çevirdi.

Sonra hareket etti—baskın bir hızla değil, ama korkutucu bir amaçla. Her darbe kasıtlıydı, her adım dansın bir parçasıydı. Yüksekten saldırdı, alçaktan daldı, bir itme numarası yaptı—sonra dizlere doğru geniş bir kesme hareketiyle döndü. Asker engelledi. Savurdu. Karşılık verdi.

Ancak Belirgin Bacak asla kaymayı durdurmadı. O, dokudu. Vurdu. Kayboldu ve rüzgar gibi yeniden belirdi.

Bu, bir fırtınayla yağmur için kılıçlarla savaşmak gibiydi.

Ancak asker, sıradan bir duvar değildi.

O, bir kuşatma idi.

Bir anlık bir parıltı yakaladı—Belirgin Bacak, sadece bir nefes için aşırıya kaçıyordu—ve fırsatı değerlendirdi. Geniş kılıcı, vahşi bir yukarıdan aşağıya doğru bir yayla indi. Belirgin Bacak, kılıçlarını bloke etmek için çaprazladı, ancak kuvvet onu bir dizine kadar itti. Altındaki zemin, darbenin etkisiyle çatırdadı.

Bir an için, orada kilitlendiler—ham güç, işlenmiş becerinin üzerine baskı yapıyordu.

Sonra Belirgin Bacak güldü.

Ve şiddetli bir dönüşle, kılıçlarını dışa doğru ayırdı, geniş kılıcın hattını kırdı—ve botunu adamın çenesine doğru yukarı fırlattı.

Darbenin sesi bir silah sesi gibi yankılandı. Daha büyük adam sendeledi, başı geriye doğru fırladı.

Belirgin Bacak ileriye doğru hamle yaptı, her iki kılıcı gümüş yıldırım gibi bir bulanıklık içindeydi.

Asker adam sendeledi, ama duruşu asla bozulmadı. Başını yukarı kaldırdı, gözleri keskin, çenesi sıkıydı. Dudaklarından kan sızıyordu, ama ifadesi soğuktu—sertleştirilmiş çelikten daha soğuk.

Belirgin Bacak'ın ikiz kılıçları havada çığlık attı—biri boğazına, diğeri kaburgalarına yöneldi. Temiz bir öldürme.

Ama asker adam hareket etti.

Geniş kılıcı, önceki çatışmadan hala geri çekilirken, savunma pozisyonunda değildi. Bu yüzden savunmadı.

Bunun yerine, ileriye doğru fırladı, bıçakların kavisinin içine kayarak girdi. Çıplak ön kolu, Öne Çıkan Bacak'ın bileğine çarptı ve yüksek kesimi saptırdı, serbest eli ise ikinci bıçağın kabzasına sıkıca kapandı, onu durdurdu.

Bir kalp atışı kadar süreyle, kilitlendiler. Göğüs göğse. Nefes nefese. Kanın demir kokusu aralarındaki havaya yapıştı.

Sonra, askeri adam saldırdı.

ÇAT!

Alnı, Öne Çıkan Bacak'ın burnuna çarptı. Kıkırdak ezildi. Kan, canlı bir püskürtme ile fışkırdı, altlarındaki toprağı benekledi. Şaşkın bir halde, Öne Çıkan Bacak'ın görüşü bulanıklaştı, ama içgüdü bedeni yönlendirdi. Sıkışan kılıcını kurtardı ve dizini yukarı doğru itti—askeri adamın kayarak, ağır bir gürültüyle zırhlı uyluğuna çarptığını hissetti.

Karşılık hızlı geldi.

Bir dirsek, Öne Çıkan Bacak'ın şakaklarına çarptı, keskin ve acımasız. Dünyası eğildi. Yıldızlar parladı. Geniş gülümsemesi neredeyse—neredeyse—sönmeye başladı.

Ama yavaş ve kasıtlı bir şekilde doğruldu, kanı yana tükürdü. Duruşunu yeniden ayarladı. Bıçaklar yukarıda. Ayaklar sağlam.

"Hah! İşte bu bir dövüş!"

Askeri adam hiçbir yanıt vermedi. Sadece kılıcındaki tutuşunu ayarladı. Metal, sıkılaşan parmaklarının altında inledi.

Sonra saldırdı.

Hiç tereddüt yok. Sadece bir hareket bulanıklığı.

Kılıcı, vahşi bir yukarıdan aşağıya doğru indirdi.

Öne Çıkan Bacak, kılıçlarını bloke etmek için çaprazladı—

BOOM.

Yer onun altında çatladı. Ayakkabıları, saf güçten dolayı toprağa birkaç inç gömüldü ve toz bulutları yükseldi. Kolları titredi. Kaslar, ağırlık altında çığlık attı.

Ama Öne Çıkan Bacak pes etmedi.

Bir kükreme ile yukarı doğru kaldırdı, kılıcı geri iterek—ve aynı akıcı hareketle döndü, adamın kaburgalarına doğru hızlı bir tekme savurdu.

Asker adam bunu aldı.

CRUNCH.

Darbenin, daha zayıf bir adamın kemiğini kırması gerekirdi. Ama o sadece homurdandı, bir adım geri kayarak botlarını yere sert bir şekilde bastırdı. Acı, kaburgalarını yaladı ama yüzü hareketsiz kaldı.

Bunun yerine, gülümsedi.

Neşeden değil. Daha karanlık bir şey. Daha vahşi.

Savaş sarhoşu bir gülümseme yüzüne yerleşti.

"Vuruşların zayıflıyor. Yeteneklerini kullanmayacak mısın?"

Belirgin Leg bir kahkaha attı.

"Ne kadar kaba ve dürüst bir çocuksun!!"

Saygıyla gözlerini kısarak duraksadı, sonra uzun bir nefes verdi. Yavaşça bir kez daha pozisyon aldı.

"Ne kadar istersem isteyim... Savunmasız bir rakibe vurmayı içim elvermiyor. Neden yeteneklerini kullanmadığını bilmiyorum, ama bu benim prensiplerime aykırı."

Asker adam konuşurken tutuşunu değiştirdi, sesi alçaldı.

"Prensipler. Ölüm karşısında tutunulacak ne kadar aptalca bir şey."

Öne fırladı.

Bu sefer, saldırıları sadece güçlü değildi—acımasızdı. Geniş, dalgalı kesikler aniden, bıçak gibi keskin darbelerle kesintisiz bir şekilde akıyordu. Bir şekil almış fırtına gibi savaşıyordu, her hareketi ezmek, kırmak, direnci sarsılmaz bir güçle yok etmek için keskinleştirilmişti.

Öne Çıkan Bacak onunla, karşılıklı olarak dövüşüyordu. İkiz kılıçları havada bulanık bir şekilde hareket ediyor, defans yapıyor, karşılık veriyor ve eşit bir şiddetle geri vuruyordu. Ama bunu hissetti—momentumda bir kayma. Önce ince, ama inkar edilemez. Adamın üstün gücü, her değişimde yükselen bir dalga gibi kendini göstermeye başlıyordu.

Onun sözde ilkesinin kırılması sadece bir zaman meselesiydi.

Bir yanıltma. Bir dönüş. Kılıç, hareketin ortasında ters döndü, Öne Çıkan Bacak'ın savunmasının altına takıldı—

KESİK.

Derin bir yarık göğsünü yararak açıldı. Kan fışkırdı. İğrendiyse de, geri adım atmadı. Bunun yerine, acıya daldı, onu bir ivmeye dönüştürerek bir kılıcı adamın kalbine doğru sapladı.

Asker adam döndü. Bıçak, omzuna saplandı, et ve kasları yırtarak. Dişlerini sıktı, ağzından bir ses çıkmadı. Bunun yerine, serbest eliyle saplanmış kılıcı yakaladı, kenarın avucuna nasıl kazındığını umursamadan—ve Öne Çıkan Bacak'ı öne çekti—

ÇAT!

Zırhlı bir diz, Öne Çıkan Bacak'ın karnına çarptı.

Yaşlı savaşçı katlandı, havanın akciğerlerinden çıkmasıyla. Ama o, iki büklüm olmasına rağmen, ikinci kılıcı acımasız bir yay gibi yukarı doğru savurdu—

Asker adam geri çekildi, ama tam olarak yeterince hızlı değildi. Bıçağın ucu çenesinden elmacık kemiğine kadar kırmızı bir çizgi açtı.

Birbirlerinden ayrıldılar, nefes nefese. Kan, aralarından damlayarak, toprağı yavaş, düzenli bir ritimle boyadı.

Etrafında, savaş alanı sessizliğe bürünmüştü. Hatta uzaktaki savaş gürültüsü bile sönük geliyordu, sanki dünya nefesini tutmuştu.

Öne Çıkan Bacak, ağzını silerek sakalına kan bulaştırdı. Gülümsemesi yıpranmıştı, ama arkasındaki ateş parlak bir şekilde yanıyordu.

"Sen... benim elimden zorla almak istiyorsun, değil mi...?"

Asker, yanağındaki kan izine dokundu, parmaklarının ucuna kan bulaştırdı. Ona baktı, sonra gözlerini kaldırdı. Gözleri yanıyordu—öfkeyle değil, daha soğuk bir şeyle. Çok daha acımasız bir şeyle.

"Önce, sana ölüm karşısında ne kadar saçma ilkeler olduğunu göstereceğim. Sonra seni kıracağım—eski bedenini korkuyla titretip, utanç içinde yeteneklerini kullanmanı sağlayacağım."

Öne Çıkan Bacak kıkırdadı.

"Ah... ahhh. Ne kadar garip bir adam. Bu kadar kötü ölmek mi istiyorsun?"

Tekrar kılıçlarını kaldırdı.

Asker, duruşunu değiştirdi.

Ve sonra—

Hava, kılıçlarının bir kez daha çarpışmasıyla sanki parçalanıyormuş gibi görünüyordu.

Bu sefer, asker farklı bir öfkeyle savaştı—sadece ham güç değil, acımasız bir hassasiyetle. Her darbe hesaplanmış bir parçalama, her adım ise Öne Çıkan Bacak'ı kırmak için tasarlanmış bir çekiç ritmiydi. Kazanmaya çalışmıyordu.

O, ezmeye çalışıyordu.

Öne Çıkan Bacak'ın ikiz kılıçları dans ediyordu, havada yaylar çizerek, defans yaparak, keserek—ama askeri adamın her bir darbesinin arkasındaki ağırlık, kollarında şiddetli titremeler gönderiyordu. Kasları çığlık atıyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu, her hareketle akciğerleri sıkışıyordu.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?"

Askeri adamın sesi düşük bir kükreme gibiydi, geniş kılıcı düşen bir giyotin gibi aşağıya çakılıyordu.

"Vücudun seni terk ediyor."

Öne Çıkan Bacak tam zamanında yana döndü—bıçak, başının bulunduğu yere bir hendek açtı. Umutsuz bir kesme hareketiyle saldırdı—

Ama askeri adam, hareketi sırasında bileğini yakaladı.

ÇAT!

Tutuluşu acımasızdı. Kemikler baskı altında zorlandı. Öne Çıkan Bacak'ın parmakları titredi, sonra pes etti—bir kılıç yere düştü.

Toparlanamadan, bir yumruk kaburgalarına çarptı.

"Ghk—!"

Geriledi, ağzının köşelerinden kan kabarcıkları çıkıyordu.

Ama saldırı durmadı.

Bir savurma tekmesi, bacaklarını altından aldı. Sert bir şekilde yere düştü, neredeyse yanına yuvarlanırken, geniş kılıç bir giyotin gibi aşağı indi—birkaç an önce kafasının olduğu yere saplandı.

İçgüdüsel olarak yukarı tekme attı—botu adamın çenesine çarptı.

Ama askeri adam kıpırdamadı.

Başını hafifçe geriye savurdu, ama Prominent Leg'in bileğini sıkı bir şekilde tutmaya devam etti—esnek olmayan bir şekilde.

Yanına tükürdü, sesi küçümsemeyle doluydu.

“Aşırı zavallı.”

Sonra, duraksamadan, Prominent Leg'i kaldırdı ve onu yere kırık bir bebek gibi fırlattı.

BOOM.

Toz havalandı.

Prominent Leg'in görüşü bir an için beyazladı, acı omurgasından geçerken çığlık attı. Bir sonraki darbenin etkisini zar zor kaydetti—yine, kemiklerini sarsan bir çarpma yere. Sonra bir tane daha.

Her biri onun ciğerlerinden nefesini aldı. Her biri, bedeninde çınlayan bir ölüm çanı gibi hissettiriyordu.

Asker artık savaşmıyordu.

Onu kırıyordu.

Son bir alaycı hamleyle, Öne Çıkan Bacak'ı savaş alanının ötesine fırlattı. Yaşlı savaşçı yuvarlandı, kanla kaplı toprakta kayarak dizlerinin üzerine durdu.

Kalan kılıcı hala elinde sıkı sıkıya tutuluyordu, ama kolu çabayla titriyordu. Nefesi ıslak, kekeme hırıltılarla geliyordu. Dudaklarından, burnundan, alnından kan sızıyordu.

Asker ileri doğru yürüdü, geniş kılıcı omzuna yaslanmıştı. İfadesi buzdan oyulmuş gibiydi.

"Hala o ilkeye mi tutunuyorsun?"

Alay etti.

"Hala Yeteneklerini kullanmayı reddediyor musun?"

Öne Çıkan Bacak öksürdü, kırmızı tükürdü. Parmakları kılıcının etrafında sıkılaştı.

"Heh… heh heh…"

Kırık, kanlı bir kıkırdama ondan çıktı.

Sonra, yavaşça kendini dik konuma itti. Bacakları titriyordu. Vücudu sallanıyordu. Bedeni dinlenme için çığlık atıyordu.

Ama o ayakta durdu.

“Sen… gerçekten bir işsin, çocuk.”

Asker adam duraksadı, onu dikkatle izledi.

Öne Çıkan Bacak kılıcını kaldırdı.

“Ama eğer düşünüyorsan… bu beni kırmak için yeterli…”

Onun gülümsemesi geri döndü—çatlamış, kanlı ama yılmaz.

“Başka bir şeyle karşılaşacaksın.”

Askerin gözleri kısıldı. Sonra, yavaş bir niyetle, kılıcını toprağa sapladı.

“Tamam.”

Parmaklarını çıtlattı.

“O zaman bunu çıplak ellerimle yapacağım.”

Öne fırladı.

Öne Çıkan Bacak sallandı—

Asker, alçak bir şekilde eğildi ve karnına bir yumruk indirdi.

“URK—!”

İkinci yumruk kaburgalarına çarptı. Üçüncü yumruk çenesine vurdu. Öne Çıkan Bacak'ın başı geriye savruldu, ama çökmeden önce adam boğazını yakaladı ve onu yerden kaldırdı.

“Bana bak…”

Fısıldadı, sesi alçak ve zehir doluydu.

“Ölüm karşısında bu kadar işe yaramaz bir şeye… ilkelere tutunmak. Yüzüm. Senin yaşındaki biri için çocukça… Öne Çıkan Bacak, ya da ne adla anılıyorsan.”

Öne Çıkan Bacak'ın gözlerindeki ifade—biraz olsun soldu. Ama gülümsemesi sarsılmadı. Aksine, keskinleşti. Yüzünde korku yoktu.

Bunu keyifle yaşıyordu.

Çatışma. Baskı. Acı.

Daha fazlasını istiyordu.

Ama yine de... bu kaybedilen bir savaştı.

Asker daha güçlüydü. Bunun hakkında hiçbir şüphe yoktu.

Öne Çıkan Bacak bir Bilgeydi, ama yine de emindi—karşısındaki adam en azından bir Yükselen'di. Belki de bir Paragon bile.

Ve bu durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Neden yeteneğini kullanmasını talep etmeye devam ediyordu? Neden son vermiyordu?

Neden onu kırmadan, hiç çaba harcamadan yenebilecekken böyle savaşıyordu?

Bu bir zevk miydi—zirve noktasında onu kırma arzusu mu?

Yoksa başka bir şey mi vardı?

Acaba… kendi yeteneğini, Öne Çıkan Bacak ilkini kullanana kadar mı kullanamadı?

Düşünce zihninde kıvrıldı, bulanık ama ısrarcıydı. Belki de haklı değildi—ama yakındı. Bunu hissedebiliyordu.

Bu da demek oluyordu ki…

Bu acımasız, cezalandırıcı savaş son aşamalarına ulaşıyordu.

Öne Çıkan Bacak yavaşça doğruldu, yüzü bir harabe gibiydi, kanla kaplanmıştı, bir gözü kapalıydı. Yine de dudaklarında sakin, neredeyse huzurlu bir gülümseme vardı.

Elini uzattı ve yavaşça, küçük bir siyah torba belirdi. Dikkatlice açarak, kalın, kan kırmızısı bir sıvı ile dolu bir cam şişe çıkardı.

Ona dudaklarını kaldırdı ve içti.

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi, boş şişeye bakarken derin bir nefes aldı ve yavaşça kenara fırlattı.

O anda bir şey değişti—asker adamın yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi.

Öne Çıkan Bacak'ın yaraları birleşmeye başladı. Yüzündeki kan, güneş ışığında çiy gibi buharlaştı ve cildine, birkaç an önce olmayan bir canlılık geri döndü.

"...Oh? Demek ki sonunda bir numaran vardı."

Öne Çıkan Bacak, kayıtsız bir omuz silkti.

"Haha… Bu küçük sıcak keki İmparatorluk'un derinliklerinde bir yerde buldum. Buna Kırmızı Mucize diyorlar. Garip bir ilaç, neredeyse her şeyi iyileştiriyor. Tabii ki nadir. Ama benim gibi bir ihtiyara biraz kirli oynaması için çok da kızamazsın, değil mi?"

Asker adam, taş gibi bir yüz ifadesiyle baktı.

"Hangi numarayı yaparsan yap, seni yine kıracağım."

Öne Çıkan Bacak geniş bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Ohooo! Bu ateşi seviyorum. Ama seni zaten çözdüm."

O, duruşunu değiştirdi.

Yumuşak sarı öz, uzuvlarından geçerken çerçevesinden düşük bir vınlama yankılandı. Bacaklarının etrafındaki hava dalgalandı—sıcak taşlardan yükselen ısı gibi bozuldu.

Asker adamın ifadesi gerginleşti. Yıpranmış eski savaşçı, patlamaya hazır bir şekilde kılıcının kabzasını sıkılaştırdı.

Öne çıkan Bacak'a sert bir bakış attı ve mırıldandı

: "Sonunda."

Dük, uzun ve ölçülü bir nefes vererek gülümsedi.

"Oğul... neyin geleceğinden hiçbir fikrin yok."

Sonra bacakları bir bulanıklık içinde kayboldu.

Altındaki zemin patladı ve ileri fırladı—bir koşu değil, o kadar güçlü bir tekme ile ki, yer çatladı. Ardında görüntüler parıldadı.

Asker adam, kılıcını zamanında kaldırmakta zorlandı.

Öne Çıkan Bacak'ın topuğu, cennetten düşen bir meteor gibi kılıca çarptı. Şiddetli darbe, askeri geriye kaydırdı, botları toprağa derin hendekler açtı. Kolları büküldü, darbenin etkisiyle titredi.

Ve o daha gözünü bile kırpmadan—

Öne çıkan Bacak havadaydı, bir siklonun içinde dönen bir tepeden fırlamış gibi havada dönüyordu. Diğer bacağı, adamın kafasına doğrudan hedef alarak, havayı kesen acımasız bir dairesel tekme attı.

Asker adam eğildi—

—ama yeterince hızlı değildi.

Tekmenin yayından bir ateş hilali patladı, başının bulunduğu yeri yırtarak geçti. Isı, yanağını sıyırdı, yakıcı bir şekilde acıttı.

Gözleri ilk kez büyüdü.

"Ateş mi?"

Öne çıkan Bacak hafifçe indi, dizleri bükülmüş, bacakları yaylar gibi sarılmıştı.

"Sadece ateş değil, çocuk."

Sonra—titredi.

Bir an, dimdik durdu. Sonraki an—kayboldu.

Asker adamın karnına acımasız bir diz vurdu, o tepki vermeden önce. Havası kanla boğulmuş bir nefesle akciğerlerinden kaçtı. Sarsılarak—

Sonra dönen bir topuk kaburgalarına çarptı, darbe onu bir bez bebek gibi yan tarafa fırlattı. Çürüyen bir duvardan çarparak geçti, etrafında taşlar parçalanarak patladı.

Ama Öne Çıkan Bacak durmadı.

Havada dönerken sıçradı—

"Cennetin İnişi."

Bacağı gökyüzünden bir giyotin gibi indi.

Asker adam tam zamanında yuvarlandı—

Öne Çıkan Bacak'ın topuğu yere vurduğunda zemin yarıldı, savaş alanında keskin bir çatlak yankılandı. Darbe altında yer çatladı, her yöne örümcek ağı gibi yarıklar yayıldı. Toz bir dalga gibi yükseldi ve şok dalgası yakındaki askerleri ayaklarından fırlattı, onları bir fırtınada yapraklar gibi savurdu.

Asker adam ayağa kalkmaya çalıştı, nefesi kesik, çenesi kanla ıslanmıştı. Göğsü çabayla kabarıyordu. Alt zırhında derin ve yayılan çatlaklar vardı.

Ve Öne Çıkan Bacak?

Kraterin ortasında duruyordu, bir bacağı hâlâ parçalanmış toprağa gömülüydü. Yavaşça onu çıkardı, ayağından taş parçaları döküldü.

Sonra boynunu tatmin edici bir şekilde çevirerek, gözleri sessiz bir ateşle yanıyordu.

"Şimdi ne dersin? Yeteneklerini kullanman için bu yeterli mi?"

Asker, ağzındaki kanı sildi, sonra gülümsedi.

"Zorla… ama adının nereden geldiğini görebiliyorum. Bu senin gerçek adın, değil mi?"

Öne Çıkan Bacak kıkırdadı, sonra ona baktı.

"Gerçek adımı söylemek işleri biraz fazla belirgin hale getirir. Ve tüm kartlarımı bir anda oynamanın nesi eğlenceli? Ama belki yeniden düşünebilirim… eğer şimdi geri çekilir ve evime saldırmayı durdurursan. Yirmi yıl sonra her zaman geri dönebilirsin—ben öldükten sonra."

Adam kuru bir kahkaha attı, sonra gözlerinde çelik geri döndü.

Ham bir güçle ileri fırladı, geniş kılıcını ölümcül bir yayla fırlatırken—

Ama Öne Çıkan Bacak çoktan gitmişti.

“Çok yavaş.”

Onun bacağı fırladı, göz kamaştıran bir patlama başlattı—

“Yüz Cennet Tekmesi.”

Hava çığlık attı, etrafında ardıl görüntüler patladı—dizlerce alev alan tekme, her biri bir top mermisi gibi düşerken, her biri ateşle örtülüydü.

Asker, tam zamanında kılıcını kaldırdı.

Darbelere karşı koymak imkansızdı, her bir darbe cerrahi bir hassasiyetle vuruyordu, onu geriye itiyordu. Botları yere derinlemesine kazındı, kasları fırtınaya karşı gerildi—ama darbeler devam etti. Kılıcı inledi, metal ceza altında çatırdadı.

Sonunda son tekme geldi.

Hızlı değildi.

Gösterişli değildi.

Sadece… kaçınılmazdı.

Öne Çıkan Bacak, dağın yarıldığına benzer bir sesle kılıca delindi.

Silah parçalandı—bir kıvılcım ve metal patlaması—ve asker, vücudu savaş alanında bir meteor gibi süzülerek uçtu. Molozların içinden geçti, toprak ve taşları yırtarak ilerledi, sonra duraklayarak—enkaza yarı gömülü bir şekilde durdu.

Sessizlik.

Öne çıkan Bacak derin bir nefes aldı. Bacaklarından buhar çıkıyordu. Vücudu acıyla sızlıyordu. Her nefes göğsünü yakıyordu.

Ama gülümsemesi vahşiydi.

"Eski köpekleri uyandırdığında… işte böyle olur."

Sonra—

Molozların arasından bir el çıktı.

Asker kendini yukarı itti, vücudu yaralı, zırhı parçalanmış—ama gözleri vahşi, aç bir ışıkla yanıyordu.

"İyi."

Kan tükürdü, sesi alçak ve sabitti.

"Artık geri de durmam gerekmiyor."

Prominent Leg'in gülümsemesi genişledi.

"Heh… heh heh… seni kızdırdım mı?"

Ultron, Belirgin Bacak'ın tekmelerinde korkunç ateş gücünün ötesinde tuhaf bir şey fark ediyordu. Vuruşları, alışılmadık bir zamanlamayla gerçekleşiyordu.

Doğal olarak, Ultron'un ilk yetenek yeteneği her zaman fayda odaklıydı. O pek bir dövüşçü değildi. Yetenekleri pratikliğe, savaşa değil, yöneliyordu.

O, Paragon olmadan önceydi.

O uyanıştan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti—henüz yeni yeteneklerine uyum sağlıyordu. Ancak bu kısa sürede, Ultron zaten bu kadar korkutucu hale gelmişti. Bir fırtınanın habercisi.

Bir yetenek kullanıyor olmasına rağmen, hayat ona çatışmanın acımasızlığını asla bağışlamadı. Sayısını bilemediği kadar çok kez cehennemin çukuruna atıldı—ve her seferinde, kanlı parmaklarla ve durmadan atan bir kalple dışarı süründü.

Tüm köyünü yutan seviye-7 yarık çatlamasını hatırlıyordu.

Fırtına sırasında yükü hafifletmek için askeri geminin onu denize atışını hatırlıyordu; kan açlığıyla dolu canavarlarla dolu bir denizde hayatta kalmaya bırakılmıştı.

Ve hayatta kaldı.

Enkazlara tutunarak çığlık atan karanlıkta sürüklendi, etrafında suyun içinde birbirlerini parçalayan hırlayan dehşetlerle çevriliydi. Savaştı. Kanadı. Dayandı.

Ve şimdi… şimdi buradaydı.

Geçmişteki şöhretine ve eski gücüne tutunan bir Drifter'ın onu yenmek için yeterli olamayacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Ve şimdi, İlk yeteneğiyle Öne Çıkan Bacak'ın yeteneğini analiz etmeyi bitirdiğine göre, onu kullanma zamanı gelmişti.

Ultron ileri doğru yürümeye başladı. Her adımında, ayakkabılarının altında kırık taşları ve parçalanmış metali ezdi. Avını çoktan seçmiş bir yırtıcının sakin kayıtsızlığıyla hareket ediyordu.

"Bacağın..." diye başladı, sesi alçak ve kasıtlı, "kusursuz bir zamanlamaya sahip. Sanki ayak hareketlerini, mesafeyi, mekansal kaymayı ve zaman akışını bir anda hesaplayabilen bir yeteneğin var."

Öne Çıkan Bacak gülümsedi, kollarını kavuşturdu.

"Ohoo. İlgin için teşekkür ederim."

"Seni övmüyordum," diye yanıtladı Ultron, tonu düz. "Açık olanı söylüyordum. Bir şans yeteneğin var, değil mi?"

Öne Çıkan Bacak'ın gülümsemesi yarım saniye boyunca sarsıldı. Bir kıvılcım. Daralmış gözleri, o anlık değişimi ele verdi—sonra tekrar rahat bir hale döndü.

"Peki?" diye sordu. "Bunu bilmek senin için ne ifade ediyor?"

Ultron gülümsedi. Dişlerini gösteren ya da kibirli bir gülümseme değildi—fırtınadan sonra geceyi yansıtan bir gülümsemeydi. Soğuk. Sessiz. Kesin.

"Benim adım Ultron," dedi basitçe. "Ölmeden önce bilmelisin diye düşündüm."

Bu sözler dudaklarından çıkarken, savaş alanı sarsıldı. Ayaklarının altında çatlaklar belirdi, zemin, bedeninden sızan güç dalgasına karşı isyan ediyordu. Vücudu çatırdamaya başladı, damarlarında dolanan yıldırım ipleri gibi beyazımsı bir özle çizgilerle kaplandı.

Gözleri, korkunç bir hassasiyetle Öne Çıkan Bacak'a kilitlenmiş, ruhun derinliklerine kadar ulaşan tuhaf bir parıltıyla parlıyordu—buzun içinde hapsolmuş bir hayalet ateşi gibi.

Sonra—

Hareket etti.

Değişim sorunsuzdu. Akıcı. Avcı.

Onun hızı—ve arkasındaki zarafet—Belirgin Bacak'ın hareketine çarpıcı bir benzerlik taşıyordu… ama altında daha fazlası vardı. Daha soğuk bir şey. Daha korkutucu. Bir şehrin tamamen yutulmasından önceki sakin sessizlik gibi.

Ultron'un yumruğu bulanık bir şekilde ileriye doğru hareket etti, görünmeyen bir güçle iz bırakarak. Hareketine yerleşmiş olan aynı yıkıcı "şans" etkisini taşıyordu—her zaman bağlantı kurmasını sağlayan bir kaçınılmazlık.

Belirgin Bacak tam zamanında yana döndü—ama yumruk kaburgalarına sürtünürken hava çığlık attı.

Bir kenar darbesi—sadece bir temas fısıldaması.

Yine de, altında kemikler parçalandı.

Belirgin Bacak keskin bir nefesle geri savruldu, acı yan tarafında alev gibi yayıldı.

Ultron tereddüt etmedi.

Dirseği acımasız bir yayda yukarı fırladı, etrafında alevler patladı—sadece ateş değil, daha karanlık bir şey, daha aç bir şey—ölmekte olan bir yıldızın nefesi gibi.

Öne Çıkan Bacak kollarını korumak için kavuşturdu—

Darbe ona çarptı.

Geriye fırlatıldı, botları toprakta ikiz hendekler açarken ayakta kalmaya çalıştı. Ön kolları yanıyordu, darbenin üzerine yapışan lanetli sıcaklıktan kabarcıklar çıkıyordu.

Ultron ileriye doğru hamle yaptı.

Şimdi bedeni, bir zamanlar Öne Çıkan Bacak'ın bacaklarının etrafında parlayan aynı bozulma ile örtülmüştü—ama daha güçlü bir şekilde atıyordu. Daha keskin. Daha derin bir şey tarafından çarpıtılmıştı.

"Bacaklarına çok fazla güveniyorsun..." dedi Ultron, sesi alçak, etkilenmemiş. "Bu senin yeteneğinde bir kusur mu—yoksa sadece senin kendinde bir kusur mu bilmiyorum."

Sonra—

Parmakları kamçı gibi fırladı, her hareket hassas, her darbe o "kaçınılmaz darbe" aurasıyla doluydu.

Öne Çıkan Bacak ilk darbeyi atlattı.

İkincisi geçti, neredeyse isabet etmeden.

Üçüncü—

Ultron'un serçe parmağı, Öne Çıkan Bacak'ın omzunu kaçınılmazlıktan yapılmış bir bıçak gibi keserken kan sıçradı.

Öne Çıkan Bacak hırıltıyla yan tarafa savruldu, kalbi küt küt atıyordu. Düşünceleri havayı arıyordu.

Bu herif... Sadece beni kopyalamıyor. Onu geliştiriyor.

Ultron, ellerini yavaşça esnetti, parmakları arasında alevler dans ediyordu, sanki ısı ve niyetle yapılmış yılanlar gibi.

"Ateş sadece yanmadır," diye mırıldandı, bakışları Öne Çıkan Bacak'tan hiç ayrılmadı. "Ve yanma…"

Elini yumruk yaptı—

Ve bir nova patladı.

Siyah ve kırmızı alevler etrafında patladı, yoğun ısı havayı çarpıtarak, ışığı kendisiyle birlikte yakıcı bir bozulma dalgasında büküyordu.

"…arıtılabilir."

Öne Çıkan Bacak, bir an dişlerini sıktıktan sonra nefesini verdi.

Ve aniden… güldü.

Bu bir meydan okuma değildi. Bu, gururla harmanlanmış bir delilikti - kan ve öfkeyle damgalanmış bir gülümseme.

“Hah! Hahaha! Ne olmuş yani? Numaramı mı çaldın? Tamam!”

Ayakları yere sert bir şekilde vurdu.

“O zaman sana gerçek bir ustanın bunları nasıl kullandığını göstereyim!”

O, mavi-beyaz ateşle sarılı bir bulanıklık içinde ileri atıldığında, yer onun altında parçalandı. Bacakları ilahi öfkenin kamçıları gibi hareket ediyordu, her adım savaş alanında hendekler açıyordu.

Ultron geri adım atmadı. Ona doğrudan karşılık verdi.

Ve sonra başladı.

Onların çatışması artık bir savaş değildi—bir kıyamet haline geldi. Et, ateş ve güç fırtınası. Prominent Leg'in her tekmesi, Ultron tarafından yansıtıldı—ama bacaklarla değil. Kollarla, dirseklerle, dizlerle. Ultron'un her darbesi daha sert, daha temiz, daha ölümcül bir şekilde iniyordu.

Prominent Leg döndü, topuğu havada Ultron'un şakaklarına doğru vızıldayarak gitti—

Ultron onu dönerken yakaladı.

Parmakları bileği çelik çeneler gibi sıkıca kavradı. Sonra alaycı bir gülümseme belirdi.

“Tahmin edilebilir.”

Eklemine vurdu.

Belirgin Bacak, kemikler çatırdarken ve kavrayışın altında bükülürken çığlık attı—ama acı içinde bile durmadı.

Diğer bacağı, çaresizlik ve öfkeyle doğan sert bir yayda yukarı fırladı, bir üst kesme tekmesi gibi.

Ultron geriye yaslandı, darbenin yüzünün yanından geçmesine izin verdi—

Ama alevler hedefi ıskalamadı.

Tekmenin yayından sarımsı bir ateş geyseri fışkırdı, Ultron'u bütün olarak yutan, yakıcı ve atardamar gibi bir cehenneme boğdu.

Sessizlik.

Havanın içinden ateşin çıtırtısı duyuluyordu. Duman yükseldi. Kül gibi kanatlı güveler gibi korlar havada süzüldü.

Sonra alevlerin içinden bir el fırladı.

Ultron ortaya çıktı, bedeni yanmış, yanık zırh gibi lekelerle kararmıştı. Derisi buharlaştı. Çerçevesi çatladı.

Ama onun gözleri…

Gözleri hala tuhaf ve tehlikeli bir ışıkla parlıyordu.

Belirgin Bacak, eğlenceli bir ifadeyle izledi, gözleri Ultron'un çerçevesine kilitlenirken dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi.

Büyük asker, savaşın başladığı zamanki görünümünden çok uzaktı. Vücudu sayısız yarayla oyulmuştu, kanı yüzünden ve gövdesinden kıvrımlı nehirler gibi akıyordu. Morluklar, derisi üzerinde mürekkep lekeleri gibi açılmış, karanlık ve yayılarak büyüyordu.

Ancak onun gözleri sönmemişti. Aksine... şimdi daha da şiddetli yanıyordu, öncekinden daha soğuk ve daha tehlikeli.

Dük'ün içindeki sessiz yoğunluk, onu huzursuz etmeye başladı—kendine olan güveni sarsıldı.

Ama Öne Çıkan Bacak gülümsemeye devam etti, kararlıydı.

"Sen güçlüsün. İnsan merak ediyor... dünyada hükümet, senin gibi insanları nerede saklıyordu?"

İroni dolu bir sesle söyledi.

"Gölgelere savaş makineleri mi üretiyorlardı, ve şimdi—ne? Nihayet bir genç Paragon aracılığıyla dişlerini göstermeye mi hazırlar? Uluslar İttifakı'nın o hükümetin refahı için yaptığı her şeyden sonra, bize böyle mi karşılık veriyorlar?"

Ultron sessiz kaldı. Kayıtsız. Bir monolit gibi duruyordu—sarsılmaz, eğilmez—varlığı, savaş alanında göz ardı edilmesi zor bir ağırlık yayıyordu.

Çevrelerinde, kaos hâlâ sürüyordu. Çeliğin çarpışması, canavarların çığlıkları ve çöken binaların gürültüsü, savaşla harabe olmuş şehirde yankılanıyordu. Savaşçılar, duvarların aşılmaması için savunmaya geçmekte acele ediyorlardı.

Yine de, kargaşanın ortasında, birkaç asker—bazıları sivil bile—karşılaşmayı izlemek için yeterince duraklamıştı. Gözleri, sessiz bir gerilim içinde kilitlenmiş iki figür arasında gidip geliyordu.

Sonra Ultron hareket etti.

Biraz—gözleri kısılırken, önündeki adama odaklanması, kınından çekilen bir bıçak gibi keskinleşti.

“Bu işe yaramaz.”

Ses tonu alçaktı ama gürültüyü delip geçecek kadar ağırdı.

“Sorduğun soru işe yaramaz. Hükümeti, Milletler İttifakı kadar nefret ediyorum.”

Öne Çıkan Bacak'ın ifadesi karardı. Gülümsemesi kayboldu. Parmakları yumruk haline geldi.

“Yine de onlar için savaşıyorsun.”

Ultron birkaç dakika sessiz kaldı. Gözleri uzak, odaklanmamış görünüyordu—sanki önündeki adamdan ziyade zamana bakıyormuş gibiydi. Ancak hareketsizken bile, soğuk ışıkta keskin, açılı hatlarıyla, savunmasız görünmüyordu. Sessizlikte bir tehdit vardı. Bir gerginlik.

Sonra, hafif, neredeyse sessiz bir şekilde nefesini verdi.

“Anlıyorum… hâlâ anlamıyorsun.”

Öne Çıkan Bacak'ın gözleri hafifçe kısıldı.

Ne anladın?

Tüm kıtanın kuşatma altında olduğunu. Hükümet, uluslar... her şey çökecek.

Bir an sessizlik hakim oldu.

Sonra Öne Çıkan Bacak kahkahalara boğuldu. Vahşi, kontrolsüz. Ses boğazından koparken başını geriye attı, deliliğinde neredeyse meydan okurcasına.

Kahkaha krizi sadece birkaç saniye sürdü, ardından sendeleyerek, yüzünü buruşturarak ve kaburgalarına sarılarak—yaraları keskin bir acıyla geri tepiyordu. Hızla nefes alarak, bir kez daha dik durmaya zorladı kendini.

Yüzünde eğri bir gülümseme belirdi, Ultron'a odaklandı.

“Komik. Çok komik. Kıta kuşatma altında diyorsun? Yıllardır duyduğum en iyi şaka bu. Yirmi beş ulusu çökertmeye mi çalışıyorsun? Kıtanın nüfusunun yüzde kırkını elinde tutan bir imparatorluğu da mı? Orta Ova'da yükselen ilk ulus?”

Ultron kımıldamadı. İfadesi taş gibiydi—alay, sıcaklık, şüphe yoktu.

“Hepsi düşecek, Verulania ile başlayarak.”

Öne Çıkan Bacak'ın gülümsemesi sarsıldı, daha karanlık bir şeye dönüştü. Gözleri keskinleşti.

“Neden Verulania?”

Ultron, savaş alanına boş, uzak bir bakışla baktı—göremediği bir şeyi arıyormuş gibi.

Çünkü Akademi'nin yok edilmesinin tek yolu bu.

Öne Çıkan Bacak'ın ifadesi bozuldu. Ağzı inceldi, gözleri tehlikeli bir grimasta sıkılaştı.

“Ne?”

O anda, parçalar kaymaya başladı—zihninde yerlerine otururken midesini döndüren bir ağırlıkla.

Bu çatışmanın ilk işaretlerinden biri hava gemileri olmuştu. Hepsi çalındı. Sonuncusu, havaalanı yok edilmeden önce kaçırıldı. Bu, daha büyük bir stratejinin parçası gibi görünmemişti—sadece son birkaç ayda cesaretlenen rahatsız edici bir hırsızlık dalgasıydı. Havaalanları saldırıya uğradı. Tedarik hatları sabote edildi.

İttifak, bunları izole olaylar olarak görmüştü. Küçük isyanlar. Öncelik vermeye değmezdi.

Ama şimdi…

Şimdi ise bir düzenleme kokuyordu.

Bakışı bir bıçak kenarı gibi keskinleşti.

"Bana söyleme... Siz insanlar teröristlerle işbirliği yaptınız. Öğrencileri tuzağa düşürmek için hava gemilerini çaldınız—yani Akademi'ye geri dönememeleri için?"

Ultron hafif bir gülümseme sundu—dudaklarında neredeyse sadece bir kayma.

“Peygamber çok kurnaz bir adam. O tarikatçı tuhafları nerede bulduğunu bilmiyorum… ama bizim davamıza oldukça faydalı oldular.”

Öne Çıkan Bacak öfkeden kaynıyordu, yüzündeki her kas öfkeyle gerginleşmişti.

“Bunlar masum çocuklar!” diye bağırdı. “Akademi'yi yok etmekten ne kazanıyorsun?”

Ultron yavaşça başını salladı, ifadesi sakin - korkutucu bir şekilde. Sesinde kalın bir kayıtsızlık vardı, ağır ve etkilenmemiş.

“Onlar masum çocuklar. Bu yüzden onları gelen zarardan aldık. Sonra, okullarının altında mühürlenmiş olan antik canavarı serbest bırakacağız—bırakın öfkelensin. Milhwa'nın mirası… hepsini küle çevireceğiz.”

Öne Çıkan Bacak'ın yüzü soldu. İlk kez, görünür bir korku ifadesi yüzüne yayıldı.

“Neden?!” diye bağırdı. “O şey tüm kıtayı yok edebilir!”

Ultron yorgun bir omuz silkti, dudakları yorgun bir gülümsemeye dönüştü.

“O zaman şimdi İmparatorluk ile nasıl başa çıkacağımızı anlıyorsun.”

Bu sözler Öne Çıkan Bacak'a buz gibi girdi. Yavaşça, Ultron'un az önce açıkladığı gerçeğin kapsamı göğsüne çökerek yerleşmeye başladı. Yüzünde bir zamanlar dans eden gülümseme kayboldu, yerine grimsi, boş bir kaşınma geçti.

“Yaptığın şey anlamsız bir katliam,” dedi sessizce, sesindeki sıcaklık daha soğuk, daha derin bir şeye dönüşerek kayboldu. “Hepsi ne için? Tüm kıtaya karşı isyan etmekten ne kazanıyorsun? Her şeyi yok etmekten?”

Ultron gülümsedi.

“Yeni bir çağ.”

Biraz öne doğru eğildi, vücudundaki değişim ince ama niyetle doluydu.

Öne Çıkan Bacak'ın sesi, bir bıçak kadar keskin bir şekilde patladı. "Bu delilik! Bunun kazanabileceğin bir savaş olduğunu mu düşünüyorsun?!"

Ancak Ultron kayıtsız kaldı, gözlerinde bir memnuniyet parıltısı dans ederken bile. Ses tonu, alçak ve kesin bir şekilde geldi.

"Zorundayız."

Sonra kayboldu.

Hızla değil.

Bulanık bir şekilde değil.

Ama kaçınılmazlıkla.

Öne Çıkan Bacak'ın gözleri, Ultron'un yumruğu karnına saplandığında büyüdü. Büküldü, akciğerlerinden ıslak, boğuk bir nefesle hava fışkırdı. Acıyı bile kaydedemeden, bir dirsek omurgasına çarptı ve yüzüyle toprağa çakıldı.

Yükselmeye çalıştı—

Ancak bir ayak bileğine indi, kemiklerinin ağırlığın altında çatırdamasına neden oldu.

"GAAAH—!"

Ultron eğildi, sesi çelikle karışık bir fısıldamaydı.

"Geçmişe tutunduğunuzda olan budur."

Diğer eli Öne Çıkan Bacak'ın saçını kavradı—

Eski savaşçının başını yukarı kaldırdı—sonra onu yere çarptı.

Bir kez.

İki kez.

Kan fışkırdı.

Öne Çıkan Bacak'ın görüşü bulanıklaştı, karanlık kenarlardan sızmaya başladı. Bedeni çığlık atıyordu. Zihni öfkeden deliyordu.

Ama uzuvları… hareket etmeyi reddetti.

Ultron dik durdu, aşağıdaki parçalanmış efsaneye bakarak.

"Güçlüydün. Ama sadece güç yeterli değil."

Ayaklarını kaldırdı—

Ve Öne Çıkan Bacak'ın kaburgalarının üzerine bastı.

“Bu dünyada değil.”

Öne Çıkan Bacak'ın bedeni sarsıldı, boğazından boğulmuş bir çığlık koptu.

Ultron tekrar ayağını kaldırdı—

“Bu çağda değil.”

Bir başka kaburga çatladı—parçalandı.

Öne Çıkan Bacak'ın parmakları titredi. Görüşü bulanıklaştı. Hızla soluyor.

Ultron son darbe için ayağını kaldırdı…

Ama sonra—

gökyüzünden bir şey düştü.

Dünya çarptığında titredi.

Çok hızlı hareket etti—hiç kimse yere çarpmadan önce net bir görüntü yakalayamadı, yerle çarpıştığında kuvvetin patlamasıyla toprağı parçaladı. Şok dalgaları dışarıya yayıldı, enkazı havaya bombanın shrapnel'i gibi fırlattı.

Bir toz bulutu patladı ve her şeyi bir anda yuttu. Savaş alanı şaşkın bir sessizliğe büründü. Hatta canavarlar bile geri çekildi—sadece etki yüzünden değil, daha derin bir şeyden. Hissedebildikleri ilkel bir şeyden.

Tozun kalın örtüsü içinde, Ultron kaşlarını çattı.

Kayıtsızlık gitmişti. Yüzü keskin bir dikkatle gerginleşti—ve tartışmasız bir hoşnutsuzluk acısı hissetti.

O son basış—Öne Çıkan Bacak'ı topuğunun altında ezmek için yapılmıştı—durdurulmuştu.

Ve şimdi… kesintiye uğratan kişiye bakıyordu.

Bir ayak, kendi ayağının altında durarak, momentumunu tamamen durdurdu.

Ama bu sadece fiziksel güç değildi.

Ultron bunu hissedebiliyordu—önündeki çocuktan yayılan görünmez bir güç. Vücuduna, görünmeyen bir yerçekimi gibi baskı yaparak, uzuvlarını yerinde kilitledi. Hareket edemedi. Bir inç bile.

Çocuk sakin bir şekilde duruyordu, boynu hafifçe eğilmiş, Ultron'a yukarıdan bakıyordu.

Beyaz saçları havada nazikçe dalgalanıyordu, kaos tarafından dokunulmamıştı.

Gözleri—mavi, sakin, ama imkansız derecede derin—okyanusları barındırıyormuş gibi görünüyordu.

Ve o okyanusların dibinde... tehlikeli bir şey kıpırdandı.

Ultron yavaşça ayağını geri çekti ve bıraktı.

"Sen kimsin?"

Beyaz saçlı çocuk gülümsedi, gözleri karanlık bir sevinçle parlıyordu.

"Ben Akademi'nin bir öğrencisiyim, hepinizin yok etmeye çalışacağı kişi."

Northern uçarken, şimdi vücudunun nasıl çalıştığını gözlemlemek için daha fazla zamanı oldu. Kısacası, vücudunun çevreyle daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir seviyede ilişki kurduğunu hissetti.

Ama yine de, vücudu daha önce çevreyle hiç ilişki kurmamıştı. Farkı yaratan, aşırı duyuları ve yoğunlaşmış kas oluşumuydu—çevresine derin bir seviyede ulaşabiliyordu ve bu yüzden uçuş yeteneği olmadan bile uçabiliyordu.

Ama şimdi, durum farklıydı. Sadece çevresine ulaşmakla kalmıyordu; her şeyin entropi akışıyla dünya ile sürekli bir uyum içindeydi. Yumuşak bir esintiden yerin altındaki görünmez ısıya, havanın görünmeyen dokularında gömülü özüne kadar her şeyle uyum içindeydi.

Çok daha derin bir seviyede bir bağlantı kurabiliyordu. Görmek için gözlerini çevirmesine gerek yoktu—sanki önündeki tüm yönler görüşüne bükülüyordu ve bir şekilde hepsini görebiliyordu.

İşitme ve koklama için de aynıydı. Dünya, onu farklı bir şekilde tanıyordu. Bir efendi olarak değil, daha çok bir arkadaş olarak—sevecen bir şekilde değer verilen biri olarak.

Çevresindeki entropiyi de emebileceğini ve bunu vücudunu güçlendirmek için kullanabileceğini keşfetmesi bir yana. Bunu fark ettiği anda denedi ve vücudunun biraz daha sıcaklaştığını hissetti.

Ancak her şey yeni bir yoğunluk seviyesine girdi ve beklemediği bir anda, gökyüzünde şimşek gibi hızla geçti.

Eğer o, yönlerin açısına bakılmaksızın görüşüne büküldüğü o garip görüşü kazanmasaydı, Northern muhtemelen çarpacak ya da devrilecekti çünkü bu kadar hızlı giderken net göremiyordu.

Ancak, uçuş ortasında uyum sağlamayı başardı. İyileşmeden daha fazla fayda elde edebileceği muhtemelen vardı, ama şimdi evrimleşmiş bedenini temel bir seviyede anlıyordu ve bu tatmin ediciydi.

Lithia'dan ayrılan Drifterlar partisinin hala sıkıştığı ormanın üzerinden uçtu. Canavarlardan oluşan bir kalabalığa karşı koyuyorlardı ve bu konuda oldukça iyi gidiyorlardı. Çağırdığı varlıklar mevcut olduğunda, önemli kayıplar olmamış gibi görünüyordu, ya da hiç yoktu.

Ancak hızları yavaş görünüyordu. Northern, elbette, onların şu ana kadar Verulania'ya ulaşmalarını beklemiyordu. Verulania'dan Lithia'ya ulaşması neredeyse iki gün sürdü ve büyük sayıda Drifter ile bu sürenin daha uzun sürmesi kaçınılmazdı. Aslında, bu kadar mesafe kat etmiş olmaları etkileyiciydi, ama Verulania'ya ulaşmadan önce hala uzun bir yolları vardı ve canavar kalabalığının artıyor gibi görünüyordu.

Üstünden geçtiği anda, çağırdığı varlıklar hepsi yukarı baktı ve o anda canavarlara korkunç bir katliamın yıkıcı darbelerini yağdırdı. Bu, partinin hızla ileriye doğru hareket etmesine neden oldu ve Drifterları neden böyle olduğunu şaşırttı, ama ani destek kısa sürede, dinlenmeye ihtiyaç duyan yorgun insanlar tarafından ağırlaştırıldı.

Sonunda, Northern Verulania'ya ulaştı ve dikkat çeken ilk şey, şehrin merkezindeki harabe bir savaş alanıydı. Kalbinde büyük bir krater vardı ve etrafında dağılmış kırık binalarla birkaç başka krater daha vardı.

Yüzünde kan akan ve vücudunda taze yaralar bulunan, kırık zırh içindeki adamın sesi Northern'ın kulaklarına ulaştı.

"Bana söyleme... Siz insanlar teröristlerle işbirliği yaptınız. Öğrencileri tuzağa düşürmek için hava gemilerini çaldınız—yani Akademi'ye geri dönememeleri için?"

Sonra, daha fazla yaralı olan ama daha büyük bir hakimiyetle ayakta duran diğer büyük adam, hafif bir gülümsemenin ardından yanıt verdi.

“Peygamber çok kurnaz bir adam. O tarikatçı tuhafları nerede bulduğunu bilmiyorum… ama bizim davamıza oldukça faydalı oldular.”

Kuzey, gökyüzünde yükseklerde süzülürken konuşmayı dinlemeye devam ederken kaşlarını çattı. Gece yarısıydı ve ikiz aylar sönük, gökyüzü özellikle karanlıktı, bu yüzden kimse onu görmedi—kesinlikle herkes hayatları için savaşmakla meşguldü.

Ayrıca varlığını da sildi—bu, yeni bedeninin bir başka avantajıydı. Dünyayla olan yakın bağını kullanarak, diğer Driftçilerin hissedip gücünü ölçmek için kullanabileceği varlığını oluşturan ince entropi yayılımını silebiliyordu.

Şu anda, kendisine bakmayan bir adamın önünde duruyor olması çok olasıydı ve adam bunun farkında olmayacaktı.

Elbette, entropi ilişkisiyle bunun tam tersini de yapabilirdi.

Geceyi uyanık geçirdi ve savaşı gözlemledi, sonunda savaşın sona ermekte olduğunu görünce Kuzey, adını Titan'ın Hesabı olarak değiştirdi ve düştü.

***

Kuzey, kayıtsız adama sert bir bakış attı. Kesinlikle güçlüydü ve yeteneği de oldukça benzersizdi. Üstelik, o da bir Paragon'du.

Açıkça, Teğmen Dante, Paragonlar yaratma planında gerçekten çok ileri gitmişti. Ve Koll, bunun bu kadar kısa bir sürede mümkün olmasında kesinlikle büyük bir rol oynamıştı.

Geniş adamın kalın sesi, neredeyse havayı iterek patladı.

“Akademinin bir öğrencisi, ha… senin gibi bir çocuk, kaderin arazisinde ne yapıyor?”

Northern ona boş boş baktı, gözleri iki kez blink etti ve ardından zorla bir gülümseme çıkardı.

Bu piç... sadece bana bir çocuk demedi.

Ultron hemen elini kaldırdı, bunu yaparken tüm havayı içine çekti. Ve elini Northern'ın üzerine bir çekiç gibi indirdi.

Ancak el aşağıya dalmadan önce, karnına bir şeyin düşüşünü hissetti ve bir an için dünya... boş hissetti.

Görüşü beyaza döndü, çevresindeki tüm sesler sustu. Bunu bile bilmiyordu ama o anda beyninin kapandığı görünüyordu - sanki varlıktan çıkarılmış gibiydi.

Bedeni öne doğru katlandı, arkasından molozları havaya fırlatan devasa bir hava patlaması patladı. Sonra, bedeni kaybolmadan önce arkasında devasa bir daire içinde başka bir şok dalgası koptu.

Askeri adamın bedeni, kontrolsüz bir güçle havaya fırlatıldığında bulanıklaştı. İlk binaya çarptı, dev bir Maelstrom'dan (kocaman bir kertenkele ile çakalın çarpık bir karışımına benzeyen bir yaratık) zaten yıkılmakta olan binaya. Askeri adamın bedeni, canavarı acımasız bir kesme gücüyle delip geçti, ikinci binaya çarptı ve diğer tarafına çıktı. Bedeni havada yuvarlandı, alçak bir şekilde takla atarak üçüncü binaya çarptı ve nihayet zayıflamış iç duvarlarına çarparak sarsıcı bir duruşla durdu.

Bir an sonra, tüm yapı onun üzerine çöktü.

Öne çıkan Bacak yerde uzanıyordu, kan onun altında birikiyordu ve nefesi hırıltılı bir şekilde geliyordu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, stresi zaten solgun olan yüzünü kırıştırırken, bu kırılgan görünümlü çocuktan nasıl bu kadar yıkıcı bir darbe alabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Askeri adamla karşı karşıya gelmişti. Adamın ne kadar güçlü olduğunu tam olarak biliyordu - bir kuşatma duvarı, ne kadar zorlasan da yerinden oynatılamazdı.

Ve yine de, yarı kadar güçlü görünmeyen birinin tek bir darbesiyle, adam kağıt gibi katlanıp rüzgarda uçmuştu.

Kuzey, Öne Çıkan Bacak'a baktı ve onu bir süre inceledi.

Çömeldi ve adamın açılmış bağırsaklarını daha yakından inceledi. Sonra yavaşça yarasının üzerine bir elini koydu.

Bir anda, Öne Çıkan Bacak boğuk bir çığlık attı ve temas noktasından ıslık sesi sızdı.

Northern başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

"Kanamanızı soğuk ve sıcak karışımı kullanarak durdurdum. Çoğunlukla sıcak—sadece biraz soğuk ekledim, böylece o kadar acımazdı. Ama hala cehennem gibi acıdığını hayal ediyorum."

Dük, yanıcı acıdan hâlâ iyileşiyordu, ağır ağır nefes alıyordu. Ama Northern'a baktı ve elinden gelen naziklikle başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Northern ayağa kalktı, dudaklarında gülümsemesi devam ediyordu.

"Rica ederim."

Yavaşça dönerken, Ultron ona çoktan yaklaşmıştı. Yumruğu, soğuk ve korkutucu bir hızla ileri fırladı—Northern'ın kafasını ezmekten sadece bir nefes uzaktaydı.

Ancak, Northern'ın hafif gülümsemesi değişmedi. Gözleri, üzerine gelen ani saldırıya rağmen kımıldamadı veya sarsılmadı.

Aşağıdan bir üst yumruk fırlattı, gelen darbe inmeden önce Ultron'ın çenesine çarptı.

Üst yumruk, gök gürültüsü gibi yankılandı ve Ultron havaya fırlatılmadan önce dışarıya dalgalar yaydı.

Northern hafifçe alçaldı ve havalandı, altındaki zemini parçalayarak enkazın geriye fırlamasına neden oldu. Hızıyla bedeni bulanıklaştı ve Ultron'un fırlatıldığı noktaya ulaştı.

Elleriyle birleşti ve başının üstünde kaldırdı. [Earthbreaker] kullanarak, onları aşağı indirdi.

Earthbreaker, zemini parçalamak için tasarlanmış bir yetenek yeteneğiydi. Ancak Northern, onlarla geçirdiği zamanla yetenek yeteneklerinin esnek doğasını yavaş yavaş kavramaya başladı.

Bunu gerçek bir zeminde kullanmasına gerek yoktu—rakibinin bedeni bir tür toprak olarak işlev görebilirdi. Ve bu durum, yetenek yeteneğinin parlaması için mükemmeldi.

Birleşmiş elleri Ultron'un üzerine düştüğünde, adamın daha önce hissettiği şeyler yanında soluk kaldı. Bu sefer, bilinci karardı. Tüm gece, devasa bir şok dalgası havayı mükemmel bir daire içinde yırtarken titredi. Sonra Ultron yere çakıldı ve korkunç bir hızla enkazla birlikte dışarıya başka bir şok dalgası gönderdi.

İnsanlar ve canavarlar geri fırlatıldı, onlarca metre havalandılar. Binalar çatladı ve yıkıldı, yıkım her şeyin üstüne çökerken.

Aşağıdaki savaş alanı, yıkıcı çarpışmanın etkileri yerleşirken sessiz bir duraklama içine girmiş gibiydi. Askerler birbirlerine enkazdan kalkmalarında yardım ederken, canavarlar bile ayaklanmaya çalıştı, düşüncesizce katliamlarına devam etmeye hazırdılar.

Her şeyin üzerinde, bir çocuk karanlık gökyüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle süzüldü.

Ellerine baktı.

'...şüphesiz…'

Yetenekleri daha da güçlenmişti—daha etkili!

Yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

'Lanet olsun, bunu damarlarımda bile hissedebiliyorum... Kesinlikle hayatım boyunca inşa etmem gereken şeylerden mahrum kalmışım.'

Kaos ve Boşluk, kullanması sarhoş edici olan hile becerileriydi. Ama bunlar... bunlar da fena değildi.

Tüm yeteneklerini bir araya getirmeyi başarabilirse, Kaos ve Boşluk'un ona vereceği güç kadar güçlü olacağı kesindi. Belki de daha bile güçlü.

Elbette, Boşluğun ona sunduğu bazı şeyleri asla değiştiremeyeceği şeyler vardı. En önemlisi, çağırma yeteneğiydi.

Northern, yenilenen bir kararlılıkla yumruğunu sıktı ve yavaşça alçalmaya başladı. Savaş alanındaki tüm gözler ona çevrildi, kar beyazı saçları soğuk gecenin hafif rüzgarında dalgalanıyordu.

Eski doğu giysilerine benzeyen çapraz yakalı koyu mavi bir iç gömlek giyiyordu, altı yırtık siyah pantolonuyla kombinlenmişti. Botları çoktan kaybolmuştu—Dante ile olan savaşta yırtılmış ve buraya uçarak gelirken atılmıştı.

Northern, kalan canavarlara göz attı. Dördü vardı: bir Maelstrom, iki Yıkıcı ve bir Behemoth.

Keskin bir hareketle, herkesin gözünden kayboldu. Atmosfere korkutucu, görünmez bir ağırlık düştü, sanki gökyüzü kadar büyük bir dağ üzerlerine çökmek üzereydi.

Herkes bir an için titredi—canavarlar ve insanlar bir arada. O anda, [Dünyanın Ağırlığı]nın yerçekimsel gücünü kullanarak, Northern yumruğunu [Devasa Güç] ile güçlendirdi ve Maelstrom'un başını vücudundan tamamen un ufak etti.

Devasa yaratık bir an başsız durduktan sonra çöktü. Üzerinde üç acımasız ağız bulunan başı, yere ıslak bir gürültüyle düştü.

Hatta düşmeden önce, Northern ikinciye yönelmişti.

Hava, ani varlığıyla titredi ve şiddetle dağıldı, bu da ilk Yıkıcı'nın geri savrulmasına neden oldu. Dört kolu olan devasa bir insansı yaratık, kaba uzun, keskin pençelerle sona eriyordu. Uzun başı, iğne gibi dişlerle doluydu.

Northern zaten yeni bir isme geçmişti. Elini kaldırdı, görünmez bir momentum bıçağıyla keserek, ardından kolayca ileriye doğru savurdu.

Canavarın omzundan gövdesine kadar her şey temiz bir şekilde kesildi ve düştü, siyah, çürümüş kanın kanlı bir püskürmesiyle dışarı fışkırdı.

İkinci Yıkıcı'yı basitçe içinden geçerek sona erdirdi. Son Behemoth, başından ayaklarına kadar ikiye bölünerek öldü.

Savaş alanı, doğal olmayan bir sessizlikle sarılmıştı. Northern, Buz Manipülasyonu ile tüm vücudunu dondurdu, sonra tekrar ısıttı. Bu, cildini kanla lekelenmiş bir şekilde kaygan hale getirdi ve vücudunun boyunca kırmızı dereler oluşturdu.

Bu arada, hem Verulanian askerleri hem de askeri güçler yerlerinde donup kalmıştı - artık birbirlerine saldıramaz hale gelmişlerdi. Sadece orada durdular, bu tuhaf ve anlaşılmaz figürün kendisini kanından nasıl arındırdığını izlediler.

Kuzey, canavar cesetlerinden uzaklaştı ve kaşları çatılmış bir şekilde onlara son bir bakış attı.

“Hatta çekirdekleri bile hasat etmedim. Yine. Ne kadar dikkatsiz hale geldim… tsk… canavarlar bile bu nezaketi hak ediyor. Temelleri unutmamak gerekir.”

Parmaklarını şıklattı. Anında bir kopya belirdi, en yakın cesede doğru hareket etti ve işine başlamak için çömeldi.

Kuzey yavaşça uzaklaştı, hareket ederken etrafını gözlemledi.

Sessizlik her şeyi kapladı. Herkes mümkün olduğunca geri çekilmeye çalışıyordu.

Sonunda, biri ona yaklaştı. Altın sakalı ve omuzlarına dökülen saçları olan uzun bir adam ona ulaştı ve saygıyla başını eğerek konuştu.

“Ben Trisvellia Von Verulania…”

Kuzey, önündeki adamı incelerken gözleri hafifçe büyüdü.

“Aman Tanrım… Verulania'nın ilk prensi kendisi.”

Adamın elini tuttu ve coşkuyla sıktı, küçük bir selam verdi.

Size şahsen tanışmak ne büyük bir onur! Verulania'nın kenarlarında büyüdüm ve çocukluğumdan beri olağanüstü başarılarınızın haberlerini takip ettim. Krallık gerçekten sizi bulundurduğu için şanslı!

Prens, altın saçları ve güneşten yanmış yüzüyle keskin bir tezat oluşturan soluk mavi gözleriyle Northern'a baktı—göz ardı edilemeyecek çarpıcı bir kombinasyondu.

Kurumuş bir kahkaha attı.

"Ha... ha... Tam olarak emin değilim..."

Kelimeler onu terk etti. Yavaşça, tüm savaş alanını susturan kaosu gözlemledi. Sorumlu genç adam, kendi krallığının sınır bölgelerinde büyümüştü.

Bütün bunları nasıl işlemeliydi?

Northern'a daha da derin bir şekilde eğildi ve ölçülü bir hassasiyetle konuştu.

"Öncelikle, efendim, bugün sağladığınız muazzam yardım için teşekkür etmeliyim. Varlığınız her şeyi değiştirdi. Ne söyleyeceğimi veya minnettarlığımın derinliğini nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Açıkçası, bu kelimelerin doğru olup olmadığından bile emin değilim, çünkü düşüncelerim karışık ve olanları anlamakta hâlâ zorlanıyorum—çok az bir başarıyla."

Duraksadı, titriyordu. Artık o, genç adamın elini tutan kişiydi.

"Sen geldin ve büyük Prominent Leg'in bir dakikadan kısa sürede başa çıkamadığı birini yendin. Bizim askerlerimizin hayatını alan dört canavarı, daha da kısa bir sürede mi yok ettin? Böyle bir güç nasıl mümkün? Aramızda başka bir Paragon'un yürüdüğünden haberim yoktu... hem de Verulania'nın kenarlarında yetişmiş biri mi? Yani Verulania nihayet bir Paragon mu doğurdu? Ama bekle... bu kadar genç yaşta nasıl bir Paragon olabilirsin?!"

Northern, prensi artan bir endişeyle izlemeye devam etti.

Genç adamın aklının çözülmekte olduğu gibi görünüyordu.

"Sanırım... bekle... neye ihtiyacın var? Bu iyilik için sana nasıl ödül verebiliriz?"

Kuzey hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Herhangi bir ödül beklemek zorunda kalacak. Savaş henüz bitmedi."

İfadesi yavaşça sertleşti, bu da prensi dik durmaya zorladı.

"Uluslar—eminim bu savaşın tamamına kayıtsız kaldılar. Nedenlerini bilmiyorum, ama bu aptalca bir hamleydi. Dante'yi küçümsediler ve bu hatanın bedelini ağır ödeyecekler. Bu sadece açılış saldırısıydı."

Prensi dikkatle inceledikten sonra geri adım attı.

"Şu anda, okulumun kurtarılmasına odaklanmalıyım. Sen de ulusunun geriye kalanını kurtarmaya çalış."

Kuzey'in klonu ona yaklaştı, omuzlarında yaralı ve kanlı bir adam taşıyordu.

Küçük bir yarık parladı ve uzayda yırtıldı. Prens ve etrafındaki insanlar geriye doğru sendelediler ama klonun askeri adamla birlikte yarığa girdiğini izlerken adım atmayı durdurdular.

Northern, elini savurarak geçiştirdi.

Endişelenme bunun hakkında.

Yarık tamamen kayboldu.

Kuzey yavaşça havaya yükseldi.

Prens ona yukarıdan bakarak, yüzü çelişkili duygularla doluydu. Kuzey'in gitmesini istemiyormuş gibi görünüyordu—bu gizemli genç adam hakkında daha fazla şey öğrenmek, aklındaki yanıcı sorulara cevaplar istemek istiyordu.

Yine de, gözlerinde bir anlayış parladı. Kendi sorumluluklarının ağırlığı, gözlerinin derinliklerinde yansıyordu.

"İyi bir adam gibi görünüyor."

Kuzey, kendine mırıldanarak Malikaneye doğru uçtu.

***

Malikanenin atmosferi, daha önceki kaosa kıyasla daha sakinleşmişti.

Arena, Malikanenin kalbini işaret ediyordu—donmuş, hareketsiz, fedakarlık ve cesaret hikayelerini fısıldayan bir anıt gibi duruyordu.

Çoğu öğrenci tedavi almıştı ve şimdi ilk malikane binasının etrafında toplanmış oturuyorlardı. Normal dinlenme yerlerine girebilecek olmalarına rağmen, eğitmenler dışarıda kalmalarını emretmişti. Akademiye acil bir dönüş için hazırlıklar yapılıyordu.

Eğitmenler ve Kale temsilcileri, öğrencilerin güvenliğini sağlamak için yardımcı olan önemli klan temsilcileriyle birlikte, arazide yoğun bir şekilde hareket ediyorlardı.

Öğrenciler bir şeyin derin bir şekilde yanlış olduğunu hissettiler, ama hiçbiri neyin gelişmekte olduğunu tam olarak anlayamadı.

Şehrin saldırıya uğradığını düşündüler, ama bu çok daha kötü bir şey gibi hissettiriyordu.

Nyssa, binanın girişini çerçeveleyen sütunlardan birine yaslanarak oturuyordu. Yanında, başkan yardımcısı da bir yere oturmuştu. Arkasında, aynı sütuna yaslanmış, karnı ve başı sargılı, yüzü solgun ama birkaç saat önce bıçaklanmış birinden beklenmeyecek kadar canlı görünüyordu.

Yine de, yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Nyssa'nın yüzü ifadesiz görünüyordu ama ağır bir hüzün taşıyordu.

Shae, dişlerini içten içe sıktı, bu hareketi kapalı dudaklarının arkasında gizledi. Hafifçe aşağı baktı.

"Bizi korumaya çalışırken öldüğünü duydum..."

Nyssa uzun bir süre sessiz kaldı, sonra sesi ortaya çıktı—nazik ve kırılgan, nazik bir bakım talep ediyordu.

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Hiç kimse arenayı kontrol etmedi. Donmuş olabilir... belki de kendi yeteneği yüzünden."

Sesinde bir kırılganlık vardı, bu da Shae'nin gözlerini hafifçe açmasına neden oldu.

O, kaşlarını çattı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

“Ne?”

Başını salladı ve hızla başka yöne baktı.

“Hiçbir şey!”

Bir saniye bile geçmeden, yüzünde melankolik bir gülümseme belirdi ve bakışlarını ayaklarına çevirdi.

“...Sadece... Gözlerinde daha önce o ifadeyi hiç görmemiştim.”

Nyssa başını sağa eğdi, Shae'nin sözlerini çözmeye çalıştı ama anlamak ona zor geldi.

Sonra gökyüzünden onlara doğru bir şey indi.

Öncelikle gökyüzünde küçük bir siyah nokta belirdi, ama aniden nokta büyük bir hızla genişlemeye başladı, giderek büyüyerek.

Öğrenciler ve eğitmenler, birinin onlara doğru uçtuğunu izlemeye başladıklarını fark etmeden önce.

Öğrenciler yavaşça ayağa kalktılar çünkü uçabileceğinden şüphelendikleri tek bir kişi vardı. Bu, hepsinin şu anda umutsuzca görmek istediği şeydi, bu yüzden uçan figürü görmek umutlarını yükseltti.

Shae gökyüzüne doğru baktı. Nyssa da baktı. Gülümsüyordu, gözlerinde garip bir ışık parlıyordu ve hızla ayağa kalkarak figürü daha yakından izliyordu.

Shae ona bir göz attı, gözleri derinlerindeki neşenin ışıltılı dansıyla aydınlanmış gibi yumuşak bir gülümsemeyle.

Nyssa, onun için kusursuz bir güzellik örneğiydi. Onu izlerken kalbi göğsünde zorla tutuluyordu.

Sonunda kişi yukarıda belirdi ve yavaşça alçalmaya başladı. Bu noktada, artık merak etmiyorlardı. Büyük malikanenin önünde duran öğrenci kalabalığı arasında fısıldamalar dolaşıyordu. Bazıları ağaçların etrafında duruyordu, bazıları çimlerin gerisinde, bazıları ise binaya doğru, merdivenleri ve sütunları etrafında toplanmıştı. Hepsi birbirlerine fısıldıyor ve yeni inen garip çocuğa bakıyorlardı.

Onun çok güzel beyaz saçları vardı, bu da onları biraz şaşırttı. Ama görünümündeki farklılığa rağmen, duruşunu, uçuşunu, gözlerini ve bakışını tanımamak zordu.

Eğitmenler, Klanlar ve Kale temsilcileri etrafında toplandı, ayrıca ona sarılan garip bir çocuk da vardı, onlar ona konuşmaya çalışırken.

"Yıldızlar! Asla öleceğini bilemezdim. Neden ölmelisin ki?!"

Kuzey, Ellis'in sıkı kucaklamasından kurtulmaya çalışarak kuru bir şekilde güldü.

"Doğru. Nasıl öleyim ki?"

Ellis aniden geri çekildi ve Kuzey'e kaşlarını çatarak baktı.

"Ama Helena o kadar emindi ki! Senin öldüğüne o kadar emindi! Karanlık Kıta'da birlikte yaşadığımız her şeyden sonra, bu kadar kolay ikna olması—gerçekten hayal kırıklığı."

Kuzey, yüzünü şık bir şekilde gizleyen Avcı'ya bir göz attı. Sonra gülümsedi.

"Helena bir nefret eden, bilmiyor musun? Muhtemelen benim ölmemi istiyordur."

Helena konuşmak istedi ama Kuzey, Ellis'in yüzünü kendisinden uzaklaştırdı ve bu bir dikkat dağıtma yarattı.

Bir gri saçlı eğitmen daha da yaklaşmış ve konuşmaya başlamıştı.

H–nasıl? Öğrenci Rian, orada öldüğünü sanmıştım.

Kuzey, yaşlı yüzlü adama baktı ve hafifçe gülümsedi.

Öldüm. Ama bunlar sadece klonlarım. Fhugal'da bütün bu süre boyunca bulundum.

Eğitmenin gözleri yavaşça büyüdü.

…orada kaldın mı?

Uzun saçlı sarı bir yaratığın başında sarkmış olduğu altın saçlı çocuk, kaşlarını çatmış bir şekilde nazik bir ifadeyle konuştu.

Bu nasıl bir mantık? Bir klonun mu var? Ama aynı zamanda ateş yeteneğin, buz yeteneğin var ve uçabiliyorsun? Biri lütfen bunu mantıklı hale getirebilir mi? Çünkü aniden, bu adamın bizim gibi aynı yetenek yasaları ve kavramlarıyla mı çalıştığından emin değilim.

Kuzey, gülümseyerek çocuğa baktı, gözleri parıltılarla genişledi.

Sonunda! Biri anladı!

O noktada, Vector bununla mutlu değildi. Yüzü donmuştu, yoğun ve korkutucu bir kafa karışıklığına doğru daha da derinleşiyordu.

Böyle bir şeyin olabileceğini hayal etmek zordu—aslında imkansızdı—bu yüzden böyle cesur bir açıklama yapmıştı. Çünkü bunun imkansız olması gerekiyordu.

Aynı zamanda, Northern ona "Oh güzel yıldızlar! Ne kadar parlaksınız!" diyen gözlerle bakıyordu.

Bu durum, hiç düşünmediği ve kafasına sığdıramadığı bir şeyi anlamaya nasıl başlayacağını düşündüğünde sindirilmesi zor bir gerçek haline geliyordu. Bu karmaşayı anlamak için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı!

Ve bu sadece onun için değildi. Etrafta toplanan diğerleri de hayranlık ve inançsızlıkla farklı ifadelerle mırıldanıyordu.

Özellikle eğitmenler birbirleriyle mırıldanıyordu. O anda, dikkatlerin merkezinde olduğunu hissetti ve yerin dibine girmek istedi. İnsanlığın ışığı olarak duran bir kahraman olmak istememesinin nedenini bir kez daha hatırladı.

Northern derin bir nefes aldı ve konuşmak üzereyken nazik, müzikal bir ses duyuldu.

"Herkes sessiz olsun."

Northern, kimin geldiğini görünce gözleri hafifçe açıldı.

Caevlyn Kalesi'nden Selis Vorn'du, bu kale Orta Ova'nın en güçlü kalesiydi ve Kale Efendisi, Orta Ova'da var olan gerçek beş kahramandan biriydi.

Northern onu görünce biraz gülümsedi. Daha iyi görünüyordu. Aldığı korkunç yaralanma, İyileştiriciler tarafından düzgün bir şekilde tedavi edilmiş gibi görünüyordu. Gözleri biraz donuk görünse de, içinde hala bir yaşam vardı.

Sesine devam etti.

“Zavallı çocuğun nefes almasına izin verin. Şu anda, tahliyeye odaklanmalıyız!”

Eğitmenler birbirlerine başlarını sallayarak, hep bir ağızdan onayladılar.

İçlerinden biri, kaşlarının üzerine düşen kahverengi dağınık saçları olan keskin görünüşlü bir adam, dışarı çıktı ve net bir sesle söyledi.

“Şu anda, mülkün dışına gitmek tehlikeli. Şehir büyük bir saldırı altında. Seçeneklerimiz çok sınırlı.”

“Saldırı altındaydı…”

Adam, kendisini kesen Northern'a bakmak için duraksadı.

"Affedersin?"

Northern tekrar konuştu.

“Saldırı altındaydı. Ben geldiğimde sona erdirdim. Ama aynı zamanda, tahliyenin geleneksel yollarla mümkün olacağını düşünmüyorum. Havaalanı saldırıya uğradı ve gemiler garip kaçakçılar tarafından çalındı. Şimdi düşündüğümde, gerçekten bunun için hazırlanıyorlardı…”

İçini çekti ve başını salladıktan sonra devam etti.

“Her neyse, şu anda Akademi saldırı altında olabilir. Öğrencilerin geri dönmesi gerçekten iyi bir karar mı?”

Öğrencilerin yüzleri yavaş yavaş sertleşti. Hepsi ayakta durdu, konuşmayı daha iyi dinlemek için hafifçe öne doğru adım attılar. Northern, devam etmeden önce hepsine dikkatle baktı.

"Sadece şunu söylüyorum… teröristler en azından öğrencileri Akademi'den uzak tutmak için plan yapacak kadar naziktiler. Sizler, sahip olduğunuzu korumaya çalışırken ölmek zorunda kalmayacaksınız. Akademi'de hala çok saygın eğitmenler var. Eğitmen Annette'i biliyorum—kolayca yenilemez, bunu biliyorum. Elbette, onun tek başına bu büyüklükteki bir işgali durdurması yeterli değil. Okulun birçok eğitmeninin de geri kaldığından eminim, bu yüzden Akademi güvende olacak. Neden başka bir güvenlik yolu düşünmüyoruz? Ben, en azından, ve bazı diğer eğitmenler Akademi'ye gidecek ve yedek olarak hizmet edecek, geri kalan öğrenciler de güvenli bir yere gidecek."

Öğrenci kalabalığı yavaşça ayrıldı ve Northern'ın tanıdığı Nyssa, Shae ve birkaç başka yüz belirdi.

Northern, onların yaklaşırken hafifçe kaşlarını çattı.

'...umarım yapmazlar.'

Shae, Nyssa'nın yanında durdu, bakışları kararlılıkla sertleşmişti.

"Bu bile bir soru olmamalı."

Duraksadı, Northern ve eğitmenlere baktı.

"Buradaki her öğrenciyi sorarsanız, muhtemelen okulumuzu kurtarma konusunda yoğun bir istekle yanıyorlardır."

Kaşları daha da çatıldı, gözlerindeki ışık, etrafındaki Öğrenci Konseyi'nin diğer üyeleriyle bir nebze de olsa rezonans oluşturuyordu.

Milhguard hepimiz için bir yuva. Evinin yanışını izlerken güven arayan kim var?

Shae bir an sessiz kaldı, Northern'ın gözlerine derin derin baktı. Sonra eğitmenlere ve kararlı bir şekilde duran herkese baktı.

"Öğrencilerin güvenliğini önceliklendirmemiz gerektiği konusunda bir soru yok, bu yüzden öğrenci konseyi eğitmenlerle birlikte hareket edecek. Bu tartışmaya bile açık değil."

Northern, Konsey Başkan Yardımcısı'na, Nyssa'ya ve geri kalanlarına baktı. Hatta ona ağır bir yaralanma almış olan çocuğun dimdik durduğunu ve tamamen iyileştiğini görebiliyordu.

Belki de tamamen iyileşmemişti, ama en azından öyle görünüyordu.

Eğitmenler biraz tereddüt gösterdi, ama hiçbir şey söylemediler. Northern, Öğrenci Konseyi'nin etkisinin ince ağırlığını bir tente gibi hissedebiliyordu.

Sonunda, Selis konuştu, sesi sert ve neredeyse korkutucuydu.

"Siz çocukların neyi talep ettiğinizin farkında olduğunuzu pek sanmıyorum. Ne olduğunu bilmiyoruz, ama bu kadar büyük ölçekli bir yıkımın hazırlanmasına çok şey harcandı. Savaşın bu kadar büyük bir ölçeğinde varlığınızın önemli olacağını düşünmek, aptalca bir cesaret ve dikkatsiz, sinir bozucu bir gururdur. Hepinizin geri dönüp ailelerinizin evlerinde güvende kalmanızı öneririm. Bunu yetişkinlerin halletmesine izin verin."

Northern, Selis'e bir göz attı. Genç kadın o kadar mantıklı konuşuyordu ki aniden daha güzel görünmeye başladı.

Ki kesinlikle öyle değildi.

Northern birkaç saniye sessiz kaldı, sonra iç çekti.

Tamam. İşte olacaklar.

Northern konuşmaya başladığı anda herkes sessizleşti.

"Eğer öğrenci konseyi okullarını kurtarmak için Akademi'ye gitmek istiyorlarsa, gitsinler. Ama hayatta kalmanın sadece onların sorumluluğu olduğunu anlamaları gerekiyor. Okulunuzu kurtarmak için oraya gittikten sonra, kurtarılması gereken kişi siz olursanız, bu oldukça utanç verici olur. Birinin ölmesi durumunda parmağımı bile oynatmam. Bana güvenin, birçok kişinin ölüşünü gözyaşı dökmeden izledim ve saf bir zorunlulukla hayatlar aldım. Kimseyi kurtarma zorunluluğu hissetmeyeceğim."

Duraksadı, bakışları üzerlerinde dolaştı—kış taşları gibi soğuk ve uzak.

“Son bir kez daha bu uyarıyı yapacağım: gitmek zorunda mısın? Astlarım buraya geliyor. Her şey netleşti, bu yüzden güvenli. Buradan evine dönmeye başlayabilirsin. Ancak ölümü seçersen, buyur.”

Aralarında bir sessizlik uzandı. Grubun arkasındaki bazı öğrenciler, kalabalığa karışmaya çalışarak utanç verici adımlar geri attılar.

Ancak birkaç dikkat çekici Öğrenci Konseyi üyesi hala yerlerinde duruyordu. Shae, Nyssira, Ayuri Miu, Tristein—Kuzey'in ciddi şekilde yaraladığı kişi.

Pembe saçlı bir kız da oradaydı, kırmızı saçlı çocuk Lenn ve hatta eski disiplin komitesi başkanı Tever. Yeni komite başkanı Aster, hepsinin arkasında duruyor, Kuzey'e dikkatli gözlerle bakıyordu; bu gözler bir sebepten ötürü uzak görünüyordu.

Kuzey'in bakışları bir kez daha üzerlerinden geçti. Büyük yuvarlak gözlük takan siyah saçlı kızı fark etti; yüzünü çevirmişti ve yanakları kırmızıya dönmüştü.

Vector'ın sesi gerginliği kesip geçti.

“Ama tam olarak nasıl gideceğiz? Tüm hava gemileri çalındı. Başka bir limana ulaşmak muhtemelen en az bir gün alacak. Akademi'nin düşüşünün bir günü daha bekleyebileceğini sanmıyorum.”

Selis kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

“Eğer Müdürümle bir iyilik talep edersek, bir şeyler ayarlayabilmeliyiz. Ne kadar süreceğinden emin değilim.”

Eğitmenler yumruklarını sıktı, her biri ilerideki yolu düşünerek sessizliğe büründü.

Kuzey iç çekti.

Onun iç çekişi yumuşaktı, ama sessizlik o kadar ağırdı ki, gök gürültüsü gibi yankılandı. Umursamıyor gibi görünüyordu.

"Akademiye ulaşmamız için bir yolum var."

Her göz zaten ona çevrilmişti.

Selis kısa bir an tereddüt etti.

"Öğrenci... Bu yol ne olacak?"

Kuzey ona doğrudan baktı.

"Sana göstermek daha kolay. Bir dakikanı al."

Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Herkes donakaldı, başlarını sağa sola çevirerek beyaz saçlı öğrenciyi aradılar. Hiç kimse ondan bir iz bile göremedi.

Öğrenciler arasında fısıldamaya başladılar.

"Bana söyleme, sadece kaçtı mı?"

“Bu garip. Ne yapmamız gerekiyor?”

“Akademiyi unutun—hepimiz öleceğiz!”

Eğitmenler öğrencileri sakinleştirmek için hiçbir şey yapamadı. Gerçek şu ki, onlar da en az öğrenciler kadar panik içindeydiler. Sadece bunu göstermeyecek kadar olgundular.

Oysa, sağlam yetişkinler olması gereken eğitmenler içten içe titrerken, öğrencilerden ne bekleyebilirlerdi?

Ancak o anda hava değişti. Atmosferde elektriksel bir yük çatırdadı. Tüm yer titremeye başladı—bir yarığın açılmasından önceki aynı titreme.

Selis ve birkaç kişi gerginleşti, yumruklarını sıkıca kenetledi.

Fakat bu his uzun sürmedi.

Bir ışık sütunu patladı ve gökyüzüne fırladı, uzaya yeniden yazıyormuş gibi dışa doğru yayıldı. Temizlendiğinde, bir tuğla yapı ortaya çıktı—tek bir zirvesi sonsuzluğa uzanan anıtsal bir kule.

Bir an sonra, kule yükselmeye başladı. Garip bir şekilde, yerle birlikte yırtılmadı ya da arkasında yıkım bırakmadı. Yavaşça kaydı ve değişti, tuğla gövdesi havaya doğru süzülürken kendini yeniden düzenledi.

Gözlerinin önünde, havada bir hava gemisinin şekli oluştu, o yükselen zirveyle taçlandırılmıştı.

Gem strange, parlayan semboller geminin pruvasının her iki tarafında belirdi.

Sonra tuğlalardan oluşan bir merdiven yavaşça yere kadar açıldı—merdivenler kendileri büyü gibi havada süzüldü.

Herkes baktı ve fısıldadı. Farklı ifadeler yüzlerinde belirdi, ancak çoğu gözlerinde yazılı olan aynı söylenmemiş soruyu paylaşıyordu.

Bu kişi kim?

Hafifçe tereddüt ettiler ve sonra yavaşça havada süzülen merdivenleri tırmanmaya başladılar. Öğrenci konseyi önce gitti, ardından eğitmenler takip etti.

Selis, diğer temsilcilere bakarken tırmanmaya hazırlanıyordu.

"Eğer karşılayamıyorsanız gitmek zorunda değilsiniz."

Kılıç ustası Kaik, kılıcının kabzasına elini koydu ve başını salladı.

"Böyle bir durumda ayrılmayı sevmiyorum. Ama Orta Ova'da olanlarla, Kalesi'ne ihtiyacım olacak. Akademiyi kurtarmak için acele etmek dikkatsiz olur."

"Benim için de aynı."

Ivara, büyüleyici yüzünde hafif bir gülümsemeyle Selis'e baktı.

“Tüm kalelerimizde güçlü insanlardan oluşan bir okyanus yok.”

Selis gülümsedi ve başını salladı, ardından bakışlarını Vector'a çevirdi.

Genç çocuk sağa sola bakarken gözleri büyüdü.

“Ben mi? Oh, gidiyorum! O adamın dövüşünü izlemekten keyif almayı kaçırmam.”

Diğer ikisi de gülümseyerek başlarını salladı.

Selis de gülümsedi. İkisine döndü.

“Hoşça kalın. Umarım tekrar buluşuruz.”

Onlar ona başlarını salladı ve Selis'in, bir adımdan diğerine neşeyle zıplayarak Vector ile birlikte merdivenleri tırmandığını izledi.

Kuzey, geminin kıçında, dümenin yer aldığı yerde duruyordu. Kontrol mekanizması, tüm kule ile birlikte yeniden yapılandırılmıştı—ancak ana kontrol odası, kulenin ilk odasında kalmıştı.

Herkes gemiye bindikten sonra, merdivenler geri katlanmaya başladı ve geminin tabanındaki tuğla duvara sorunsuz bir şekilde birleşti.

Kuzey öne doğru baktı, ardından boğuk sesiyle konuştu, her kelime net ve keskin bir şekilde.

Son hedef: Milhguard Akademisi.

Helm'i kavramadan önce içten bir gülümseme belirdi.

'Kahretsin, bunu her zaman yapmak istemiştim!'

Hava içinde hareket eden dev kule, tüm alanı ağır hissettirdi. Aşağıda öğrencilerle birlikte birkaç eğitmen kaldı, hepsi geminin devasa gölgesine yukarı bakarak, onları tamamen yuttuğunu izliyordu. Gece olmasına rağmen, varlığı her şeyi daha da kararttı. Ölçeği karşısında ağızları açık kaldı.

Geminin tabanı, kaldıkları malikanenin büyüklüğündeydi—üzerinden yükselen kuleyi saymazsak. Bir an, gemi havada yavaşça hareket etti.

Sonraki an, gümüş bir ışık patlamasıyla kayboldu.

Geniş bir bulut denizinden, dişli bir dağ zirvesi yükseldi. Dağ garip bir şekilde şekillendirilmişti—normal dağlar gibi hiç değildi.

Yuvarlak ve dişliydi, ortasında kıpkırmızı bir bulut denizi dönüyordu. Bu yuvarlaklığın en uzak ucunda, Akademi'nin büyük alaşım duvarlarının bulunduğu dağın zirvesi yer alıyordu.

Akademi'nin karşısında, kıpkırmızı bulut denizini geçmeden önce bir grup insan bekliyordu. Üzerlerinde, yedi farklı hava gemisi sessiz bekçiler gibi süzülüyordu.

Önde, bir gözü kapalı bir adam duruyordu, yüzünde bir yara izi vardı. Kıpkırmızı derinliklere bakıyordu, askeri ceketi rüzgar hızlandıkça şiddetle çırpınıyordu.

Arkasında, tıpkı onun gibi giyinmiş birkaç kişi dikkatle duruyordu. Siyah askeri ceketleri, artan rüzgara karşı savruluyordu.

Ağır bir sessizlik, etraflarını bir örtü gibi sarmıştı, gerginlikle doluydu. Bakışları keskin ve dikkatliydi.

Bunlardan biri—askeri şapkasına karşı savaşan siyah dikenli saçlarıyla—sessizliği bozdu.

"Teğmen, neyi bekliyoruz?"

Öndeki adam—Teğmen Dante—sinirle dilini ısırdı.

Azzut, bu derinliklerde ne olduğunu biliyor musun?

Azzut, kan bulutlarının birbirine nazikçe döküldüğünü izleyerek, kanın kanla karışması gibi, kırmızı bulutlara baktı.

Hayır. Sadece bakmak bile korkutucu geliyor.

Teğmen Dante'nin gülümsemesi kasvetliydi.

Bu bulutların altında, düşmüş, yasak bir varlığın geriye kalanlarını tutan bir hapishane var. Asla nefes almaması gereken bir varlık.

Azzut kaşlarını çattı, bulutlara tekrar bakmaya başladı ama vazgeçti. Bunun yerine Dante'ye döndü.

Gerçekten kabul edilemez olmalıydı. Hatta kalıntıları bile... korkutucu hissediliyor.

Teğmen Dante'nin gülümsemesi biraz yumuşadı.

Elbette öyleydi. Yarı Köken, yarı Zalim - Kökenler için, Zalim özünden lekelenmişti, bu yüzden onu dışladılar. Zalimler için, Köken kanı taşıyordu, bu yüzden onu da reddettiler. Bu onu çok yalnız bir yolcu yaptı.

Aralarında bir sessizlik uzandı. Sonra başka bir ses kesildi - boğuk, aceleci, Azzut'un sesinden çok daha az melodik.

Bu onun için üzücü olmalıydı. Ama bu hikaye, derinliklerdeki Leviathan'ı Akademi'ye karşı serbest bırakmamıza nasıl yardımcı oluyor?

Dante, bakışlarını yana kaydırdı ama dikkatini kan kırmızı denize geri vermeden önce geriye bakmadı.

Sonra şöyle dedi

: "Aszdan, sabırsız ve kaba birisin. Eğer o çürük karakterini gücünü doğru kullanarak telafi etmediysen..."

Aszdan'ın sert yüzü büküldü. Dişlerini sıktı ve başını hafifçe eğdi.

"Özür dilerim."

Dante'nin yanıtı buz gibi soğuktu.

"Senin özrün benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Kan kırmızı bulut denizine bakmaya devam etti. Uzun bir süre sadece baktı. Sonra, yaralı gözüne dokundu ve yavaşça açarak mırıldandı.

"Herkes, gerçekliğin dokusunu görebilen gözlerle doğmaz. Çocukken onu yırtmaya cesaret etmek saf bir aptallıktı. Tra-El'in çocukları—eğer gelecekten ne olacağını bilselerdi, kendilerini toparlarlardı."

Sonra Dante, denizin derinliklerine baktı.

Gözlerini açtığı an, bulutların gerçekliğini kağıdı yırtar gibi delip geçti. Dante, denizin derinliklerinde çok daha grotesk bir şeyin katmanlarını görebiliyordu. Binlerce gözden oluşan akıntılı bir kırmızı gelgit gibiydi.

Kütle hareket etmeye ve dönmeye devam etti, bulutlardan geri tutan görünmez engelle çarpıştı—ama geçecek bir yol bulamadı.

Dante yavaşça nefesini verdi.

"O çocuğun ne kadar inatçı olabileceği gerçekten şaşırtıcı. Yenilmez bir güç haline gelen küçük bir çocuk."

Avuçlarını birleştirdi ve Tra-El'in yaygın dilinden çok farklı bir dilde mırıldanmaya başladı. Kelimeler ağzında yılanlar gibi kıvrıldı, ama onları zorlanmadan söyledi.

Rünik desenlerle kaplı mavi bir daire bulut denizinin üzerinde belirdi. Yükselmeye devam etti ve aniden çatlayıp yok oldu.

Dante biraz sendeledi, yaralı gözünden kan sızıyordu. Kaşları öfkeyle çatıldı, avuçlarını tekrar birleştirip yeniden mırıldanmaya başladı.

Bu sefer, anında iki daire belirdi, gökyüzüne doğru yükseldi. Ardından yavaşça onları takip eden üç daire daha geldi.

Bulut denizi aniden vahşileşti. Önce nazikçe dönen şey, öfkeli bir fırtınaya dönüştü, şiddetle çarpışarak kendini parçalamaya çalışıyordu.

Dante, burnundan daha fazla kan sızarken titredi. Ama elleri pozisyonda kilitli kaldı. Dalgalar gibi üzerindeki baskı çarparken, durmadı.

Sonunda, bulut denizi yükselmeye başladı. Yavaşça dağın kenarına doğru tırmandı ve taşmaya başladı, yanlardan aşağıya kırmızı bir şelale gibi döküldü.

Yanındaki askerler neredeyse geri savruldu, ama Dante'nin sesi korkularını yarıp geçti.

"Bulutlar hakkında endişelenmemeniz gereken şeyler."

Bakışları dağın derinliklerine kaydı. Bulutlar çekilirken, dağın kendisinin soluduğu beyaz sisle karışarak bir şey ortaya çıkıyordu.

Gördükleri, hepsinin geri adım atmasına neden oldu, bedenleri titriyor ve gözleri dehşetle açılmıştı.

"Cehennemde bu gözler neyin nesi, Teğmen?!"

Herhangi bir güçlü Drifter, o gözlerin ne kadar yanlış ve doğaüstü olduğunu hissedebilirdi. Gözlerin nasıl kaydığı ve geri baktığı, bir uçuruma bakmak gibiydi—ve o uçurum da geri bakıyordu. Hiçbiri o eski deyimi bilmezdi tabii ki.

Gözlerin akıntısı yavaşça yükselmeye başladı. Bulutlar—birkaç an önce beyaz olan—şimdi kırmızıya boyanmıştı, sanki bıçaklanmış ve kanamaya bırakılmış gibiydi.

Garip bir şekilde, bazı bulutlar Akademi'nin duvarlarına doğru yavaşça tırmanıyordu, karanlık bir amaçla hareket ediyorlardı.

Dante'nin arkasındaki bazı yüzbaşılar, zar zor gizlenmiş bir korkuyla bakıyordu. Onlardan biri sordu:

“Teğmen... o bulut Akademi'nin tepesine ulaşırsa ne yapacak?”

Duraksadı, aniden kırmızıya dönen bulutların geri kalanına bakarak.

“Hayır, bu bulutların hepsi ne için? Onlar bir tür hapishane olmaları gerekmiyor mu? Neden bu kadar tehditkar hissediyorlar?”

Teğmen Dante—ya da bu rolü bırakıp ona Koll diyelim—soğuk bir kayıtsızlıkla etrafa baktı.

“Onlar mı? Eh, mahkum çoktan hapishaneyi fethetti. Sadece kilidinin kırılmasını bekliyordu. Şimdi, hapishane kendisi mahkumun iradesiyle hareket ediyor.”

Koll'un bakışları sahneyi taradı.

“Sadece bulutlar değil. Kaos Prensi'nin kalıntıları bu tüm adayı çoktan fethetti—Akademi'nin bulunduğu zemin bile. Yani Akademi'nin düşüşü her zaman kaçınılmazdı.”

Akademinin düşüşü her zaman kaçınılmazdı.

Annette, aklındaki sonsuz yankılanan bilgileri bir araya getirmeye çalışırken, gözlerinin etrafında karanlık halkalarla dağınık kitaplar denizinde koşuşturuyordu.

Düşüncelerinde çok fazla parça çarpışıyordu. Onları birleştirmekte ya da ayırmakta zorlanıyordu. Saçları karmaşık iplikler halinde sarkıyordu, ama buna dikkat edecek bir anı bile yoktu.

Çıraklığı daha kötü durumdaydı. Vida, kitap kulelerinin altında gömülü yatıyordu ve ofisin her yüzeyinde kağıtlar dağınık bir şekilde duruyordu.

Çoğu Eğitmen yokken, bu onların şansıydı. Nihayet araştırmalarını tehlikeli bir alana daha derinlemesine itebilirlerdi.

Bir Usta olarak, Annette her zaman Akademi'de gelip öğretme ayrıcalığına sahipti. Ama bu yerle ilgili bir şeyler yanlış hissediliyordu. Rughsborough hâlâ Başkanlık koltuğunda otururken, Akademi'nin sert müfredatı yüzünden birini—arkadaşından çok daha fazlasını—kaybettiğinde başladı.

İnsanlar her zaman çeşitli nedenlerden ölür. İntikamla tüketilen insanlar da sıkça olur.

Ama Annette intikam peşinde değildi. Felix, kullanılmış olabileceğine dair kanıtlar ortaya çıktığında bile, seçimlerinden asla pişman olmamıştı. Rughsborough, anlaşmalarının gereğini yerine getirdiği için huzur içindeydi.

Yine de Felix her zaman bir şey söylerdi.

“Akademinin düşüşü her zaman kaçınılmazdı.”

O ifade aralarında sayısız tartışmalara neden olmuştu.

Felix, Milhwa'nın o adada Akademiyi inşa ettiğine ve bir gün çökeceğini bilerek bunu yaptığını—ve binlerce öğrenciyi de beraberinde sürükleyeceğini—inanıyordu.

Heves ettiği güç için her şey.

Bu çılgın iddiayı destekleyen hiçbir şey yoktu. Sadece Felix'in içgüdüsü aşırıya kaçmıştı ya da belki de öyle değildi ama asla iddialarına kanıt göstermedi. Bu yüzden Annette, içgüdülerine hayatını riske atacak kadar güvendiği halde, bu kadar tehlikeli bir gerçeği peşinden koşacak kadar da aptal değildi.

Karanlık Kıta olayı her şeyi değiştirdiği zamana kadar.

O felaket onu Akademiye sürükledi.

Felix ne görmüştü? Milhwa ne yapmıştı? Ve gerçek sonuçlar nelerdi? Akademinin çöküşü ve öğrencilerinin ölümüyle mi başladı, yoksa onlarla mı sona erdi?

Bu cevapsız sorular onun aklını kemiriyordu. Akademi arazisinde geçirdiği her gün yavaş bir işkence gibi geliyordu ve Vida, takıntısının yükünü taşıyordu.

Her gece dört saatten az uyuyordu, sonsuz araştırmalarla eski metinler arasında kaybolmuştu. Kritik bilgiyi arayışları, Profesör Heimburger'ın insan olmasına rağmen neden hayatta kaldığını da içeren şok edici keşifler ortaya çıkarmıştı.

Elbette, bu yasak bilgilere yalnızca Milhwa festivali sırasında, güvenliğin yeterince gevşediği bu bir hafta boyunca erişebiliyorlardı, böylece Yeraltı Kütüphanesi'ne girebiliyorlardı.

Annette geriye doğru sendeleyerek düştü, kağıtlar etrafında dökülen yapraklar gibi yayıldı. Boş gözlerle tavana baktı, bakışı uzaklara daldı.

Bir süre sonra, derin bir nefes aldı.

Vida, kağıt mezarından önce elleriyle, sonra kendini çekerek çıktı. Konuşmadan önce birkaç kalp atışı boyunca Efendisi'ni izledi, ardından yumuşak ve dikkatli bir sesle konuştu.

“Ne yapmalıyız?”

Annette oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bu yerin yıkılmayı hak ettiğini düşünmüyor musun?"

Vida tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı.

"Milhwa'nın suçlarını düşündüğümüzde, mirası çökmeli. Ama tepkisi Orta Ova'yı ezebilir. Dikkat etmezsek, Akademi'nin zayıflayan temelleri, bulut denizindeki yaratığı tutan hapishaneye zarar verebilir. Eğer bu olursa..."

Bir an duraksadı.

"Kahramanlar çağında bile, kimse onu öldüremedi. O zamanki Reimgard bile."

"Şimdi tek bir Işık Taşıyıcımız bile yok. Hepimiz öleceğiz."

Annette sessizce oturdu, sonra gözleri parladı.

"Belki de ölmeyeceğiz! Kuzey hala orada, her gün daha da güçleniyor. Raven de var. Karanlık Kıta ekibini yeniden kurabiliriz. Bir kez imkansızı başardık—bunu tekrar yapabiliriz!"

Vida'nın ifadesi endişeli hale geldi.

Raven...

Başını salladı.

Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Hedeflerine koyduğu ağırlık çok ağır, çok acımasız—hem kendisine hem de başkalarına. Ona güvenmenin daha fazla zarara yol açmayacağından emin misin?

Annette'in sözlerini düşündüğünü izledi ve devam etti.

Ve Northern. Evet, güçlü, ama o hala sadece bir Usta ya da Bilge. Bir Bilge olarak bile, ne fark eder ki? Eğer on Bilge bir araya gelmediyse, kahramanlar çağını atlatan ve çok öncesinde var olan bir şeyi yenebileceğini düşünmüyorum. Bu şey neredeyse beş yüz yaşında. Ve bu sadece onun kalıntısı.

Vida mantıklı konuştu ve Annette katılmak istedi. Eğer Northern'ı şahsen tanımıyor olsaydı, katılacaktı.

Onu, bir Drifter olarak uyandığı andan itibaren izledi.

O çocuğun normal olan hiçbir yanı yoktu. Gerçekten on Bilge'nin bir bedende olduğunu öğrenirse şaşırmazdı. Sorun şu ki, on Bilge bile yeterli olmayabilir.

Vida'nın mantığına inanıyordu, ama kendi tarzında. Northern kesinlikle güçlüydü. Ama beş yüz yıl yaşamış bir yaratığı yenmek için yeterince güçlü müydü? Üç yüz yıldan fazla bir süre hapsolmuş?

Başını salladı.

'Bilmiyorum.'

Aralarında bir sessizlik uzadı ta ki öfke içinde alevlenene kadar.

Yıldızlar! O bencil, açgözlü herifler! Güç için, bize bu yıkıcı sonuçları bırakıyorlar! Ve Rughsborough aynı yoldan utanmadan yürüyor!

Annette, önündeki kitaba yumruğunu vurdu ve yüzeyde yanık bir iz bıraktı.

Korkunç bir sarsıntı ofis zeminini sarstı.

Annette kaşlarını çattı ve elini yere bastırdı.

Sarsıntı geri döndü, daha yumuşak ama kesinlikle hissediliyordu.

Her iki kadın da ayağa fırladı, aralarında gerilim crackling bir şekilde hissediliyordu.

Annette pencereye döndü, sesi neredeyse bir fısıldama gibiydi.

"Ne oluyor?"

Uzakta, Akademi duvarlarının ötesinde, kan gibi dökülen kırmızı bulutlar yuvarlanıyordu. Yüksek taş engellerin üzerine tırmandılar ve kenarından dökülerek aşağıya, aç gözlü parmaklarla uzandılar.

Sis, canlı bir şey gibi hareket ediyordu—kan tatmış ve daha fazlasını arzulayan kırmızı buhar. Duvarların üzerinden akarak Akademi arazisine yavaşça inmeye başladı.

Annette, izlerken gözleri büyüdü, gözbebekleri korkudan titriyordu.

Vida, avını takip eden bir yırtıcı gibi duvarın aşağısına sürünen garip sisin üzerine bakarak, daha da yaklaştı.

Korkunç bir farkındalık zihnine sızdı ve sesi neredeyse sadece bir nefes kadar çıktı.

"Sage Ann... bu... Kızıl Bulut değil mi?"

Akademideki herkes şaşkınlık içindeydi, kızıl sisin yavaşça düştüğünü izliyorlardı, ona karşı hiçbir şey yapamıyorlardı. Bir şekilde, kapıdaki askerler ve kapıyı akademinin ana akış sistemine bağlayan iletişim cihazları da ulaşılmaz hale gelmişti.

Kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

Arkada bir atkuyruğu yapmış gümüş saçlı ve tam bir gri sakalı olan bir adam, karanlık bir ifadeyle duvara bakıyordu, siyah gözleri yoğun bir yağmur için toplanan bulutlar gibi kararıyordu.

Basında, arkasında dalgalanan beyaz, yüksek yakalı bir pelerinle birlikte basit, takım elbise benzeri bir kıyafet giymişti.

İki eğitmen daha yanına geldi ve eğildi.

“Baş Eğitmen, duvarda şu anda kimsenin olmadığını doğruladık.”

Baş eğitmen kaşlarını çattı.

"Ne? Neden?"

Diğer eğitmen, keskin ve alaycı bir tonla yanıt verdi.

“Son haber bir çığlıktı, saldırıya uğramış olabileceklerini düşünüyoruz.”

“Saldırı? Ne tarafından?”

Baş Eğitmen, şimdi yere yaklaşan kırmızı sisin yanına döndü.

Annette arkasında yere indi, yer çatladı, o ayağa kalktı ve hafif rüzgarda dalgalanan çapraz yakalı bir giysi giyiyordu.

“Baş eğitmen, ne oluyor?”

Adam Annette'e bir göz attı, karanlık ifadesi hiç değişmedi, sanki burada olup olmadığıyla ilgilenmiyormuş gibi. Ama yanıt verdi.

“Duvarla iletişimimizi kaybettik… ve sonra bize yaklaşan bu garip sızan sis var.”

Annette birkaç saniye boyunca sise baktı, sessizdi. Sonra konuştu.

“Baş Eğitmen, serbestçe konuşmama izin var mı?”

Adam Annette’ye bir yüz ifadesiyle baktı ama yine de sakin bir şekilde yanıtladı.

“Konuşabilirsin, Lady Annette, sen bir Kütüphanecisin.”

Annette sise baktı—şimdi yere daha yakın ve daha fazlası bile taşmaya başlamıştı, sanki tüm gökyüzü garip sis tarafından tüketiliyordu. Ve duvarın kendisi. Akademinin alaşım duvarına dair hiçbir iz görünmüyordu, her şey kırmızı sis tarafından tüketilmişti.

“Sanırım… Kırmızı Bulutlar Denizi taşmaya başlıyor…”

Baş Eğitmen’in gözleri bir anda büyüdü.

"Ne?!!"

Annette’ye gözleri genişlemiş ve titreyerek baktı. Sonra duvara döndü. Sesinde titreme vardı.

“Bu… bu imkansız bile! Ne söylediğinin farkında mısın?!”

Annette ona kararlı bir ışıkla baktı.

“Oh, ben Baş Eğitmenim. Ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Bu okulda neredeyse kırk yıldır Baş Eğitmen oldun. Milhwa'nın bir canavarın cesedi üzerine inşa edildiğini bilmemek mümkün değil.”

Eğitmenin ifadesi karardı, Annette'e ateş püskürttü.

“Sen! Böyle ifadelerde bulunmaya nasıl cüret edersin?! Konuştuklarının sonuçlarını biliyor musun?!”

Annette adamın yüzüne kaşlarını çattı.

“Ya o kirli sırları saklamaya takıntılı olmalısın ya da okulu kurtarmanın bir yolunu bulmalısın. Bu durumla başa çıkmanın bir yolunu bulmak için önce neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalıyız. Sır saklamak artık işe yaramıyor!”

Baş Eğitmenin gözleri hala açılmıştı. Yüzünde çok karamsar bir gölgeyle başını salladı.

“Sen… neyi talep ettiğini bilmiyorsun… bu Kızıl Bulutlar denizi değil. Bunun başka bir şey olduğundan eminim, senin dikkatsiz tuzağına düşmeyeceğim.”

Annette hayal kırıklığı ve öfkeyle yüzüne tokat attı. Bir saniye sessiz kaldı, ardından ona dönüp korkunç bir sesle bağırdı.

“Akademi Fach'ın hatırı için düşecek!! Akademi DÜŞECEK!!”

Adam ona bakmadı, bunun yerine şimdi yere sis gibi inen kızıl bulutlara baktı, Akademinin önündeki yeşil çimleri tüketerek her şeyi geçerken hemen kırmızıya boyadı, bulut tarafından sonsuza dek boyandı.

Eğitmenler Akademinin önünde seyrek bir şekilde konumlanmıştı, her birinin yüzünde hafif bir dehşet ifadesi vardı.

Sadece Annette bu şekilde düşünmüyordu. Diğer herkes de öyle düşünüyordu, ama onların şüphesi asılsızdı. Ancak Annette, söylediklerinin ne anlama geldiğini net bir şekilde anlıyordu ve kesinlikle Baş Eğitmenin, Müdürün, Heimburger'in ve birçok diğer üst düzey eğitmenin bunun hakkında bilgi sahibi olacağını biliyordu.

Böyle bir zamanda bile aptalca davrandıkları gerçekten son derece sinir bozucuydu.

Baş Eğitmen'den bir yanıt beklerken, aniden sisin içinden bir şey uludu ve bir saniye bile kaybetmeden dışarı fırlayarak eğitmenlerden birinin üzerine atladı.

Diğerleri, yaratığa ateş etmek için yeteneklerini aktive etti, ancak o, görüş alanlarına girmeden önce kaybolmuştu.

Aniden başka bir eğitmen boğuk bir çığlık atarak yere düştü, yere itildi ve bir hızlı hareketle başı koparıldı, bu da kanın beton zemine sıçramasına neden oldu.

Kırmızı sis yoğunlaştı.

İkinci bir eğitmen yere düştüğünde çığlıklar gergin sessizliği parçaladı, başı omuzlarından tamamen kopmuştu ve yayılan kırmızı sisin içine yuvarlandı. Diğerleri beklemedi.

"Saldırıya geçin!"

Baş Eğitmen, sesi gök gürültüsü gibi kükreyerek, dağılmış eğitmenleri şoklarından çekip çıkardı.

Yetenekler canlandı.

Bir öğretmenin parmak uçlarından alevler fışkırdı, sisin içine bir engel gibi yayılıyordu. Ama sis yanmadı. Ateşin içinden geçerek—ürkütücü bir hışırtıyla onu söndürerek—sarmallar halinde ileri doğru hareket etti.

"Sıralan!"

Bir mızrakçı bağırdı, sisin içinden başka bir gölge fırlarken ileriye doğru sapladı.

Doğru bir şekilde vurdu—mızrağı bir şeye, etle kaplı bir şeye saplandı—ama yaratık gülüyormuş gibi görünüyordu. İnsan sesine çok yakın ve son derece yanlış bir şekilde hırıltılı, boş bir kahkaha.

Sonra karşılık geldi.

Kırmızımsı bir uzuv, ucu dişli ve kancalı, ileri fırladı ve zırhını parşömen gibi yırtarak onu bedenen sise doğru sürükledi. Ardından bir gıcırtı geldi. Sonra sessizlik.

Canavarlar eğitmenlere saldırdı, pençeleri etleri yırtarak kırık bedenleri kırmızı sisin içine sürükledi. Sislerden daha fazla canavar ortaya çıktı—kasları çelik kablolar gibi, tendonsları yay gibi gergin, gözleri kanla yanıyordu.

Annette, iç avluya giden taş kemerin altında ana girişe sırtını yasladı. Eğitmenler dış duvarlara, ölüme daha yakın bir konumda duruyordu.

Yine de savaştılar. Bir eğitmen öne atıldı, parmakları arasında yıldırımlar çakıyordu. Şimşek doğru bir şekilde vurdu ve ona atılan canavarı devirdi. Ama iki tanesi korkunç bir hızla atıldı, pençeleri mükemmel bir senkronizasyonla çalışarak göz açıp kapamadan kollarını omuzlarından kopardı.

Düşen canavar yeniden ayağa kalktı, çenesi eğitmenin başının etrafında bir akış içinde kapandı. Onu geri çekerek kırmızı sisin içine sürükledi, geride sadece bir kırmızı iz bıraktı.

İki yeni canavar sisin içinden fırladı, bir sonraki avlarına doğru koşarak ilerlediler.

Annette'in dişleri birbirine kenetlendi. Artık anlıyordu.

Bakışları, birkaç adım öne çıkan Baş Eğitmen'e yöneldi. Tek bir sıçrayışla mesafeyi kapattı ve ona ateşle yanan bir bakışla sabitlendi.

“Bu akademi düşecek. Ve senin onun yıkımını organize etmene yardımcı olduğunu unutmayacağım!”

Baş Eğitmen'in yüzü buruştu, ama konuşmadan önce Annette, bir ateş kasırgasında yukarı doğru yükseldi. Öne doğru yuvarlandı ve canavarları ve eğitmenleri savuran şiddetli rüzgarlar gönderdi.

Alevlerin altında bir şey hareket etti. Hızla—göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan gümüş bir parıltı. Kemik kırıcı bir ses havayı yararak geçti ve zemin ayaklarının altında titredi.

En yakın kırmızı canavar, et ve kan püskürterek patladı; çelik gibi tendonu kırık gitar telleri gibi çatırdadı.

Vida parmaklarını çıtlatıp boynunu çevirdi, gözlerinin altında derin gölgeler hala vardı. On altı saat uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, bu da yaptığı şeyin imkansız görünmesini sağlıyordu.

"Ah... tüh. Bunu sevmiyorum. Savaşmadan önce on altı saat uyuyabilmeyi dilerdim."

Akademi eşofmanları güçlü uyluklarını gizliyordu, ama bol gömleği bile gücüyle mükemmel bir uyum içinde akan hatları gizleyemiyordu. Ona bu kadar güç veren beden, her şeyini—klan adını, kabulünü—kaybetmesine neden olan aynı bedendi; kusurlu bir yaratım olarak damgalanmıştı.

Annette ona baktı ve bir kurt gibi gülümsedi. Ateş tornadosu genişleyerek yolundaki her şeyi tüketti. Alevler dağıldığında, canavarlar kömürleşmiş ve hareketsiz yatıyordu.

Birkaç dakika önce canavarlarla dolup taşan zemin şimdi sessiz ve boştu. Her kırmızı canavar ölmüştü ve hayatta kalan eğitmenler, tanık oldukları şeye inanamaz bir şekilde ağızları açık, gözlerini kırpıştırarak duruyorlardı.

Annette'in ayakları yere bastı ve yavaşça sisin içine doğru yürüdü, sesi sessizliği yararak eğitmenlere hitap etti.

"Hepiniz, geri çekilin."

Eğitmenler ona yeni bir saygıyla baktılar ve hızla geri çekilmeye başladılar, onu ve çırakını dış avluda kalan kırmızı sisle yalnız bıraktılar.

Annette sisin önünde durdu ve ellerini cebine sokarak karanlık bir kaş çatma ile onu inceledi.

Şimdi ne yapacaksın? Bana fırlattığın her yaratık yok edilecek, ta ki gönderecek hiçbir şeyin kalmayana kadar.

Sis hiçbir yanıt vermedi. Bunun yerine, dönmeye başladı. Ardından daha büyük, daha kıvrımlı canavarlar, kızıl ışık izleriyle ortaya çıktı.

Ancak, Annette gibi bir Bilge'yi hazırlıksız yakalamak için yeterince hızlı değildiler.

Bir ateş duvarı patladı ve ilk canavara çarparak onu geriye fırlattı. Vida, ikinci canavara başka bir sert darbe ile karşılık verdi.

Ancak bu sefer, canavar patlamadı. Kalın kasları, geriye fırlatıldığında dalgalandı ve yere yuvarlanarak sisin yanına kadar geldi.

Yaratık ayağa fırladı ve tekrar saldırdı. Vida, başka bir yumruk için geri çekildi. Ama ileri fırlarken, canavar aniden alçaldı ve keskin dişleriyle saldırdı. Tam zamanında yan geçti—canavar sadece yanından bir parça kumaş kopardı ve derisinde sığ bir çizik bıraktı.

Canavar döndü ve ona kanının tadını çıkarıyormuş gibi bakan tehditkar gözlerle baktı.

Ancak saldırmadan önce, ortağı ona bir ateş seliyle çarptı. İki canavar birbirinden yuvarlanarak uzaklaştı. Annette, alevlerin bir başka dalgasını, yanıcı tekerlekler gibi ileriye gönderdi—bunlar canavarlara çarptı, onları yaktı ve gökyüzüne patladı. Ateş yoğun bir şekilde yandıktan sonra yavaşça sönmeye başladı.

Canavarlar hareket etmeye çalıştı, ama kötü bir şekilde yanmışlardı, bedenleri kömür gibi kararmıştı.

Annette, Vida'ya sert bir ifadeyle baktı.

“Onları bitir.”

Vida tereddüt etti. Annette bunu hemen fark etti ve bağırdı.

“Bu şeylerin insan olduğunu mu düşünüyorsun? Onları öldür, Vida!”

Dişlerini sıktı ve ileriye doğru fırladı. Hareket ederken, yumruğunun etrafında ışık kıvılcımları dans etti ve keskin knuckles ile şık bir zırh oluşturdu. Elini kaldırdı ve canavara patlayıcı bir güçle gömüldü.

Bir şok dalgası dışarıya yayıldı. Yaratık bir kez seğirtti, sonra durdu. Bir sonraki canavara doğru hareket etti ve kafasını ezdi, ardından ayağa kalktı.

Annette zaten sisin karşısındaydı, ne olursa olsun hazırdı.

Ta ki ifadesi değişene kadar. Çünkü bir ses vardı.

Bir şey, ölmek üzere olan antik bir canavar gibi inledi.

“Hıh...?”

Duvarlara baktı, dikkatlice dinlerken kaşlarını çattı.

Sonra tekrar duydu. Nazik, düşük bir gıcırtı - sanki metal duvarın içten yırtıldığı gibiydi.

Gözleri, ne olduğunu anladıkça büyüdü.

"Duvar... bu... yırtılıyor mu?"

Görünüşte kırılmaz olan Akademi duvarı bir kez daha inledi, bu sefer daha yüksek ve acı verici bir şekilde.

Herkes bunu Annette kadar net bir şekilde duydu.

Hepsi duvara baktı, dehşet yüzlerinden rengi alıp götürdü.

Sis sessiz kaldı, onlara gelen korkunun altında kırılmayı bekliyordu.

Duvar bir kez daha ağır bir şekilde inledi. Yüzeyde aniden ince bir çatlak belirdi. İçeri girmeye çalışan şey muazzam, hızlı, havada süzülen ve inanılmaz derecede güçlü olmalıydı.

Böyle bir yaratığın var olması imkansız olmalı. Ancak bu Drifterlar, Yırtıklar ve Canavarlar dünyasında gerçekten imkansız olan hiçbir şey yoktu; her canavarın formunu ve gücünü yöneten ince yasalar vardı.

Bu yüzden duvarın asla kırılmaması gerekiyordu. Ama artık bunun hiçbiri önemli görünmüyordu.

Aşağıdaki herkes donup kalmıştı. Korku kalplerini o kadar sıkı bir şekilde sarhoş etmişti ki, hiç kimse hareket edemedi. Hatta Annette bile, duvarların acı içinde inlediğini ve onu gerçek bir korkuyla dolduran bir şey tarafından parçalanmak üzere olduğunu sadece izleyebiliyordu.

Havada yankılan bir sonraki ses...

Tüm duvar titredi, sonra patladı. Metal, ilahi öfke altında cam gibi parçalandı ve erimiş parçalar halinde dışarı fırladı. Her bir parça, havada ölüm çanları gibi çığlık atarak kulelere çarptı, sütunlara saplandı ve gürültülü bir güçle yere delik açtı.

Bir metal parçası havada yuvarlandı ve iç avluya giden kemerin üzerine çarparak, ezici ağırlığı altında çökmeye neden oldu.

Diğer bir parça, kiraz ağaçlarının sırasına çarparak, onların güzelliğini yok etti ve birbirlerine devrilmelerine neden oldu.

Büyük bir parça, iç avluya derinlemesine uçtu, betonları yuvarlayarak ve yırtarak Akademi'nin kalbindeki büyük çeşmeye çarptı. Suya bir sıçrama ile yerleşti. Su her yere döküldü ve bir kitabı tutan bir adam heykeli taşın üzerine devrildi.

Sessizlik çöktü, ama bu bir huzur değildi. Bu, nihai bir şeyden önce gelen sessizlikti.

Hava titredi. Sıcaklıktan değil. Güçten değil. Ama varlıktan.

Annette'in dudakları aralandı, nefesi kesildi. Riftlerden doğan canavarlara karşı durmuş, çarpık dehşetler ve tarif edilemez mutasyonlar görmüştü. Ama bu... bu başka bir şeydi.

Duvar bir kez daha inledi.

Ve sonra yaratık yavaşça içeri adım attı.

Bir uzuv—bu, onun için tek kelimeydi—ilk olarak ortaya çıktı. Bir binanın destek kirişinin kalınlığında, parlayan kırmızı damarlarla süslenmiş siyah zırh plakalarıyla kaplıydı. Her adım, sanki yer, onun dokunuşundan geri çekiliyormuş gibi, arkasında yanmış izler bırakıyordu.

Sonra baş geldi—uzun ve bir ejderhanın kafası gibi kıvrımlı, kanlı ışıkla pul pul parlayan dişli boynuzlarla taçlandırılmış. Tek bir yarık göz açıldı.

Sadece bir.

Hepsi üzerine baktı.

Ve gülümsedi.

Vida'nın yumrukları sıkılaştı, ama dizleri titriyordu.

"Bu ne lan...?"

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Son zamanlarda geç güncelleme için özür dilerim. Hayatımı toparlamaya çalışıyordum ve insan olarak başarısız olmamak için çabalıyordum. Haha

Beni desteklemeyi asla bırakmayın. Artık bana güç taşları ve Altın biletler vermediğinizi fark ettim. Bu bir harekete geçme çağrısı!

O altın biletleri gönderin! O güç taşlarını gönderin!

Hoşça kal.

Yaratık kapıdaki delikten fırladı, devasa kıvrımlı boynuzu duvarın alaşımlarını kağıt gibi yırtarak geçti. Vücudunun ağırlığı ileriye doğru itildi, metal kemik ve pullara karşı çığlık atıyordu.

Duvar titredi, beton saldırı altında çatladı. Canavarı bir kolunun sert bir darbesiyle, geriye kalanları yırtarak geçti; metal, korkunç bir güç altında parçalanırken çığlık atıyordu.

Kırmızı pullar soluk ay ışığını yakaladı, her biri taze kan gibi parlayarak canavarın Akademi'nin güçlendirilmiş duvarından geçişini kesiyordu.

Ön bacağı içeri çarptı, yere gürültülü bir darbe ile indi. Beton dışarıya patladı, parçalar havada ölümcül bir yağmur gibi dönerken fırladı.

Bacaklarının etrafında sis birikmişti, tembel spiraller içinde dönerken. Yaratığın arka bacağı onu takip etti ve duvarın son kalıntısını parçalayarak geçti. Tüm ada, bu iğrenç varlığın ağırlığı altında inledi, sanki dünya bu iğrençlikten geri çekiliyormuş gibi titriyordu.

Canavar, tüm vücudunu yarıktan geçirerek, dehşetiyle kendini ortaya çıkardı. Önlerinde, cehennemin derinliklerinden çekilmiş lanetli bir dağ gibi yükselen et ve kabus katedralinin görüntüsü belirdi.

Derisi, canlı damarlar gibi atarak, dikenlerle kaplı kas ve pullarla dalgalanıyordu. Kadim ağaçlar kadar kalın olan kan kırmızı sarmallar, sırtından fırlayarak gökyüzüne doğru şakladı, sanki eski bir kin güdüyormuş gibi.

Çarpık yüzü, kemik ve boynuz labirenti gibiydi—dört devasa diken geriye doğru uzanırken, diğer ikisi açılmış ağzına doğru kıvrılarak acımasız dişlerin sıralarını çerçeveliyordu.

Yılan benzeri boynunu kaldırdı, pulları kan kırmızı enerjiyle pul pul olurken, ardından devasa başını alçalttı. Kan kırmızı gözleri, ölüme yaklaşan yıldızlar gibi parlıyordu, kadim ve merhametsizdi.

Onlara bakarken, dünya değişti.

Hava yoğunlaştı, her nefes bir mücadele haline geldi.

Eğitmenler dizlerinin üstüne çöktü, göğüslerine sarılarak hava için boğuştu. Rüzgarın kendisi kan kırmızıya döndü, karanlıkta süzülürken korkuyla ağırlaştı.

Her şey—hava, atmosfer, ayaklarının altındaki taşlar—onları izleyen şeyin iğrenç varlığıyla atıyordu.

Annette hareket etmeye çalıştı, ama görünmez bir ağırlık omuzlarına çökmüştü. Canavarın devasa uzvunun ona baskı yaptığını hissetti, oysa canavar yerinden bile kıpırdamamıştı.

Basitçe orada duruyordu, hepsini inceliyordu.

Sonra, pullarının arasında gözler açıldı. Ve düşmeye başladı.

Kızıl sisin içine düştüler ve o sisin içinden kabuslar ortaya çıktı. Dört bacaklı ve kırbaç gibi kuyrukları, uzun boyunları ve acımasız boynuzları olan yaratıklar, kör edici bir hızla fırladı—bir an burada, bir sonraki an kayboldu.

Diğerleri derin kanatlarla gökyüzüne yükseldi, Akademi'nin gecesini kararttı. Her biri, bedenleri boyunca dönen tek bir kızıl göz taşıyordu, izliyordu, her zaman izliyordu.

Akademi kaos ve kan dökme içinde boğuldu.

***

Akademi'nin dışında, hava gemileri dağın derinliklerine düşüyordu, kırık gövdeleri boş havada dönerken. Vücutlar, bükülmüş metalin yanında düşerek aşağıdaki karanlığa kayboldu.

Koll—Teğmen Dante'nin çalınmış bedeniyle hala sarılı—soğuk bir kayıtsızlıkla yırtılmış Akademi duvarını izledi.

Arkasındaki Albaylar titriyordu, yüzleri renkten düşmüştü, yıkımı izlerken. Yaratığın tentaküllerinin bir darbesi, havada süzülen yedi geminin hepsini parçalamıştı. Sonra duvarın kendisini delip geçti, metal çığlık atarak dev kolların içeri girmesine izin verdi.

Akademi, Reimgard'daki Ironspine Dağı'ndan ithal edilen dünyanın en güçlü metalinden inşa edilmişti—dünyada yürüyen ilk Leviathan'ın cesedinden oluşan saf demirden bir dağ.

Bu yaratığın o demir duvarı bu kadar kolay yırtması yalnızca bir şeyi ifade ediyordu. O da bir Leviathan'dı.

Koll bunu biliyordu, elbette. Bunu kendisi ayarlamıştı, bu kumara kaynaklar ve gücünün yarısından fazlasını dökmüştü. Bu çaba onu zayıf bırakmıştı, doğrudan çatışmadan kaçınmaya zorlamıştı.

Ancak Lithia'daki ilk girişimini yenmişlerdi. Muhtemelen Burning Storm'un işi.

'En azından o piç kendini tüketti ve bunun için öldü.'

Akademi duvarındaki açılan yırtığa boş boş bakmaya devam etti. Engel o kadar yüksekti ki, içindeki Leviathan ile bile, içerdeki savaşı göremiyordu. Sadece bir bölüm yırtılmıştı. Duvarın geri kalanı hala ayaktaydı, ama yük altında inliyordu.

Azzut zor bir şekilde yutkundu, sesi titriyordu.

"O şey... eğer onu yenemezlerse... kıtanın geri kalanını yok etmeyecek mi?"

Koll kaşlarını çatarak geriye baktı.

"Peki bunda ne yanlış var?"

Genç Yüzbaşı'nın boğazı çalıştı.

"Affedersiniz, Teğmen, ama kıtayı kurtarmaya çalışmıyor muyuz?"

Koll onlara tamamen döndü.

"Saçmalama. Birleşik uluslarla savaşacak kaynaklarımız olduğunu mu düşünüyorsun? Şu anda, Tra-el'de bir Catastrophic Leviathan'ı yenebilecek kadar güçlü bir adam olduğuna eminim."

O, kelimelerin sindirilmesine izin vererek duraksadı.

"Tek yol, tüm Paragonların güçlerini birleştirmesi olacaktır. Reimgard'ın da dahil olması gerekecek. Onlar bununla başa çıktığında, biz yorgun olduklarında saldıracağız ve bu durumu sona erdireceğiz."

Koll'un zihninde, o an—onlar kırık ve tükenmişken saldırmak—her şeyin zirvesi olacaktı.

Kıtanı kurtarmak için birleşenler ile onun Ordusu arasındaki son savaş, barışı bir arada tutan son ipleri koparacaktı.

O sınır parçalandığında, Kryos tekrar özgür olacaktı. Ve bu sefer, durumu tersine çevirecek kimse olmayacaktı. Kryos'u durdurabilecek tek kişinin çok, çok meşgul olmasını sağlayacaktı.

Üçüncü Albay, sesi kalın ve korkutucu bir şekilde—kesinlikle diğer ikisinden daha olgundu—konuştu.

"Burning Storm gerçekten öldü mü? Onu gerçekten öldürdün mü?"

Koll, koyu kaşlarının üzerinde asılı duran koyu perçemli, siyah saçlı çocuğun gri gözlerine baktı.

"Bana mı şüpheyle bakıyorsun?"

Albay başını salladı.

Ben de değilim. Ben, sizin ikiniz arasındaki dinamiği, bir polis memuru olarak geçirdiğim günlerde izledim... Yanan Fırtına sana zarar vermiş olabilir, ama onun ölmesi gerekmemesi için umudum vardı.

Adamın bakışları Koll'un beline düştü.

“Ayrıca... seni sorgulamak istemiyorum ama kılıcın nerede?”

Koll'un ifadesi karardı.

“Beni sorgulamamak mı? Sana bunu yapma hakkını kim verdi? Ölüm isteğin mi var?”

Hava, öldürme niyetiyle çatırdadı. Albay hemen geri adım attı, başını eğdi.

"Özür dilerim."

Koll, sinirle dişlerini gıcırdattı.

“Hepiniz bu gece beni test etmeye kararlı gibisiniz. Sanki tek arkadaşımı öldürmek yetmiyormuş gibi. Beni seni de öldürmeye mi zorluyorsunuz?”

Hepsi geri adım attı.

Koll'un sesi soğuklaştı.

“Daha iyi davranmalısınız. Savaş zirveye ulaşırken, kaynakları israf edemeyiz.”

“Evet, efendim.”

Onlar eğildiler ve sessizliğe büründüler.

Birkaç dakika sonra, dev bir gölge tüm adayı yuttu, geriye kalan az miktardaki ay ışığını engelledi.

Northern, hava gemisinin direksiyonunu kavradı ve karanlık bulutların içinden nefes kesici bir hızla geçirdi. Düşüncesiyle aracı kontrol edebiliyordu—zihni doğrudan Tower'a bağlıydı—ama bunun neresinde bir sevinç vardı? Hava denizcisi oynamak sonsuz derecede daha iyiydi.

Bulutlar, ileri doğru sürüklenirken açıldı. Northern, uzakta, duman gibi kıvrılan bir kızıl örtüyle sarılı Akademi adasını gördü. Korkutucu manzara göğsünü sıkıştırdı.

Diğerleri onun gördüğünü göremezdi, elbette, onun özel gözleri vardı. Eğitmenler güvertede dağılmış bir şekilde duruyordu, omuzları gerginlikten katılaşmıştı. Öğrenci konseyi üyeleri farklı köşelerde yerlerini aldı, yüzleri taştan oyulmuş gibiydi.

Kule'nin inanılmaz hızıyla bile, Northern Akademi'ye ulaşmak için birkaç düzine dakikaya ihtiyaçları olduğunu düşündü. Yolculuk, geleneksel uçuşla neredeyse bir tam gün sürüyordu.

Kule'nin eşsiz hızı büyük ölçüde yardımcı oldu, ancak sınırlamalar vardı. Ada Verulania'dan uzaktaydı—Kuzey ve Doğu kıtalarını Orta Ova'ya bağlayan denizleri kontrol eden Reimgard'ın karşısında.

Bu yer, Koruyucu'nın Engeli'ne de komşuydu. Rughsbourgh tarafından oluşturulan bu buz duvarı, kıtayı Karanlık Kıta'da gizlenen canavarlardan ve ötesindeki tehlikeli sulardan koruyordu.

Northern ileriye baktı, ifadesi odaklanmış bir şekilde keskinleşmişti. Arkadan ayak sesleri yaklaşıyordu.

Kısa beyaz saçlı genç bir kadın onun yanında durdu, gözlerinde belirsizlik parlıyordu.

"Hey..."

Northern'ın bakışları ufka takılı kaldı, sonra döndü, derin sulardan yüzeye çıkıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Oh, merhaba... selam."

Nyssira, bir tutam saçını kulağının arkasına attı, gülümsemesi yumuşak ama kırılgandı.

"Hiçbir zaman... teşekkür etmedim... beni kurtardığın için."

Northern'ın gülüşü kısa ve kolay geldi.

“Bunu yapmana gerek yok. Bunu herkes için yapardım. Bu bir görev değil—sadece yapabileceğim bir şey varsa, onu yapmam gerektiğini öğreniyorum.”

Nyssira, birkaç kalp atışı boyunca onu inceledi, sonra gülümseyerek aşağıya baktı.

“Bu harika bir ders. Ama bazen, tuzağa düşmüyor muyuz? Ahlaklar, sorumluluklar, seçimlerimizin ağırlığı... bu sonuçların bize ne kadara mal olabileceği?”

Kuzey'in yüzü, kelimeler ona çarptıkça buruştu. Bir gerçeği zar zor anlamıştı ve şimdi başka bir duvar onun yolunu kapatıyordu.

Aralarında bir sessizlik uzandı. Onun sorusuyla boğuştu, uymayan bir bulmaca parçası gibi çevirdi durdu.

Sonunda, iç çekti.

“Biliyor musun? Bunu daha sonra düşüneceğim. En azından doğru hissettiğim şeyi yaptığımı bileceğim.”

O, gözlerini kırpıştırdı, yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

“Gerçekten oldukça saf birisin, değil mi?”

Kuzey'in kaşları hızlı ve keskin bir şekilde çatıldı.

“O kelimeyi nasıl kullandığına dikkat et. Başka biri yanlış anlayabilir. Onlar incinebilir.”

Renk, Nyssira'nın yanaklarını kapladı. Geri adım attı, elleri havada uçuşuyordu.

“Ah! Hayır, üzgünüm, demek istemedim—”

Kuzey'in gülümsemesi, panik içinde olan Nyssira'nın ruhunu aydınlatan güneş ışığı gibi keskin bir şekilde geçti. İfadesi yüzünü tamamen dönüştürdü. Beyaz saçları gecenin hafif parıltısını yakaladı, kendi ışığıyla parlıyormuş gibi görünüyordu. Mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu—bütün bu etki acı verici bir güzellikte, neredeyse melek gibi.

Nyssira sessizleşti, nefesi boğazında takıldı.

Kuzey'in gülümsemesi, kısa gülümsemesinin ardından devam etti.

“Seninle şaka yapıyordum. Ya da belki de değil. Her halükarda, benim için sorun değil.”

Uzun bir süre ona baktı, düşüncelere daldı, sonra gerçekliğe geri döndü.

“Uh? Ah, evet!”

Kuzey, kaşlarını kaldırarak onu izledi, sonra yavaşça başını salladı.

Daha fazla ayak sesi yaklaştı. Ellis, yanındaki genç hanımefendiye saygıyla başını eğdi ve Northern'ın yanına yerleşti, aralarında bir sessizlik uzandı.

Kuzey, zayıf çocuğa baktı, karanlık gözlerini not etti - bu kadar korumacı biri için şaşırtıcı derecede nazik.

Gülümsedi.

"Ağladığını duydum. Gerçekten bu kadar kolay öleceğimi mi düşündün?"

Ellis gülümseyerek kollarını kavuşturdu.

"Tabii ki hayır. Neden değerli gözyaşlarımı bazı klonlar için harcayayım?"

Onun kaşları hemen hemen anında çatıldı.

"Ama ne zamandan beri klonları kullanabiliyorsun?"

Nyssira şimdi uzaklaşmıştı, kendini geminin karşı kenarına yerleştirip karanlık ufka bakıyordu.

Northern omuz silkti.

"Her zaman klonları kullanabiliyordum."

Ellis'in çenesi düştü.

"Neeee? Gerçekten mi?"

Parmaklarıyla saydı.

“Canavarlara hükmedebilirsin, inanılmaz derecede hızlısın, ateşi ve buzu kontrol edebilirsin, herkesten daha güçlüsün ve uçabilirsin! Tüm bunlar nereden geldi? Senin yeteneğin tam olarak nedir?”

Northern, arkadaşına bakarken gülümsemesi daha da genişledi.

“Sana söylesem bile inanmazdın.”

Ellis'in ifadesi sertleşti.

“Beni dene.”

Northern onu dikkatle inceledi, sonra gülümsedi ve ileriye baktı.

Bir an sonra, sesi aralarındaki boşluğu keserek, neredeyse bir fısıldama ile duyuldu.

“İnsanların yeteneklerini kalıcı olarak kopyalayabiliyorum.”

Ellis ona boş bir ifadeyle baktı.

Northern, arkadaşının tepkisini ölçmek için yanına baktı. Adam sadece orada duruyordu, gözleri değişmemiş, tamamen etkilenmemişti.

Daha dramatik bir şey bekliyordu.

Ellis derin bir nefes aldı ve kafasını kaşıdı.

“Aslında yeteneğini bana söylemeni beklemiyordum. İnsanların bu bilgiyi korumasını anlıyorum ve istemediğin bir şeyi yapmanı istemeyeceğim. Sadece belki yeterince yakın olduğumuzu düşündüğüm için soruyorum, biliyorsun... paylaşmak istemiyorsan yalan söylemene gerek yoktu.”

Northern ileriye baktı ve iç çekti, gözleri tembel, yorgun bir ifadeyle yarı kapandı.

‘Ne bekliyordum ki?’

Ellis kaşlarını çattı ve dönmeye başlarken aniden donakaldı.

Northern'ın gözleri aynı anda büyüdü.

Direksiyona atıldı, onu korkunç bir hızla döndürdü. Geminin pruvası sert bir şekilde yana savruldu.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra—neredeyse o kadar—başka bir gemi onlara çarptı. Bu gemi, garip koyu ve kırmızı alaşımdan yapılmış, pruvasının etrafındaki betonu cam gibi parçaladı.

Metal gemi, acımasız bir güçle ileriye doğru hareket etti. Northern'ın gemisine korkutucu bir benzerlik taşıyordu, ama bu, tehditkâr bir aura yayıyordu. Güvertesinde, gece gökyüzüne karşı çarpık ve uğursuz bir şekilde oturan siyah ve kırmızı bir pagoda vardı.

Pagodanın üzerinde bir kırmızı kapı vardı ve önünde, vücudunun etrafında bolca sarkan siyah giysiler giymiş bir adam duruyordu. Diğer karanlık giysili figürler geminin kontrolleriyle ilgilenirken, daha fazlası kavisli kılıçlar ve kötü niyetli silahlar sallıyordu, yüzleri sertleşmiş, kasları saldırıya hazır yaylar gibi gerilmişti.

Northern, saldırganları birkaç kalp atışı boyunca inceledi. Sonra ifadesi karardı.

Hepsini tanıdı. Özellikle o adamı.

O kurnaz herif, korsanların Arcadia'ya giden gemisine saldırdığında parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Tehlikeye rağmen Northern'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Lanet olsun... Gerçekten onun o yeteneğini kopyalayabileceğim bir zamanda ortaya çıkmasını umuyordum.'

Dokuz Eğitmen, geminin kenarına doğru hareket etti, yumrukları açılırken etraflarında kıvılcımlar dans ediyordu. Kıvılcımlar, bazıları tanıdık, bazıları ise garip olan silahlara dönüştü. Bir eğitmen, eski güçle parlayan sayfaları olan taş bir kitabı çağırdı.

Öğrenciler, ellerini açarak ileri adım attılar.

Yaralı yüzlü eğitmen onlara arkasını döndü, sesi gerginliği keserek yükseldi.

"Siz çocuklar geri durun. Bunu yetişkinler halletsin."

Shae tereddüt etti, sonra geri adım attı. Diğerleri de onun izinden gitti.

Ancak Nyssira zaten kaosun içinde yakalanmıştı. Shae, ileri adım attıkça kaşları çatıldı.

"Üzgünüm, yapamam—"

Bir şey kafasına çarptı. Başının beton güverteye çarpmasıyla görüşü döndü.

"Erwin!"

Pembe saçlı kızın çığlığı havayı yırtarak geçti. Öfke dolu gözleriyle ileri atıldı.

Yara izleriyle dolu yüzü olan eğitmen, sanki elinin Öğrenci Konseyi Başkan Yardımcısı'nı ezmediği gibi, hareketsiz durdu.

Onun aynı eli hızla uzandı ve onun boğazını yakaladı. İleri adım attı ve onu yere fırlattı.

"Dedim ki... büyükler... halletsin..."

Başını diğer öğrencilere kaldırdı, gözleri soğuk bir kinle parlıyordu.

Bu arada, geminin pruvasında, düşman gemisinden gelen korsanlar havada süzüldü ve Northern'ın güvertesine indi. Kale temsilcileri—Helena, Selis ve Vector—onları bekliyordu.

İşgalciler yere indiğinde, üçü ileri fırladı. Eğitmenler de hareket etti, aşağıdan tırmanan düşmanlarla çatışmaya girdi.

Onların altında başka bir gemi gizleniyordu. Halatlar bulutları yırtarak, hava gemisini pençeleri gibi yakaladı.

Nyssira, çekici olmadan duruyordu, ama elinde dev bir büyük kılıç belirdi. Hafifçe sallandı, dengesini buldu, sonra kılıcı sırtının üzerinden savurdu ve üzerine saldıran ilk düşmana doğru keskin bir darbe indirdi.

Northern zaten havadaydı.

İşgalcilerin metal kalesine sert bir şekilde indi, önündeki figürü keskin gözlerle inceledi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Şüphelerim vardı. Geçen sefer yüzünü net bir şekilde görememiş olsam da, yapın, duruşun, varlığın—hepsi aynı.”

Gülümsemesi tehlikeli bir sırıtışa dönüştü.

“Son karşılaşma senin için yeterli değildi, değil mi? Daha fazlasını istiyorsun. Bu sefer umarım birden fazla klon getirmişsindir.”

Adam sessiz kaldı, ifadesi karanlık ve tiksintiyle bükülmüştü.

Kuzey kaşlarını kaldırdı, değişime dikkat kesildi.

“O bakış ne? Kızgın mısın?”

Adamın kaşları çatıldı.

Sonra yavaşça elini kaldırdı. Avucunda karanlık dönmeye başladı.

“Senden çok şey öğrendim... geçen sefer. Ve seni... tekrar görmek için iyice hazırlandım.”

Kuzey'in gülümsemesi genişledi.

Oh? Göster bana neye sahipsin.

İkisi hareket etti. Kuzey, keskin bir mavi ışık gibi ileri fırladı. Adam farklı bir şekilde hareket etti—görünüşte yavaş ama rüzgarın bile dokunamayacağı kadar ulaşılmazdı. Siyah sisin içinde kayboldu.

İki savaşçı çarpıştı, metal metalle çarpışırken korkunç bir gürültüyle bağırdı.

Hava titredi, rüzgar onların saldığı baskının önünde eğildi.

Adamın yüzü soğuk ve tiksinti doluydu, kılıcını geri çekip acımasız bir hızla tekrar vurdu.

Kuzey kolayca engelledi, gülümsemesi genişledi.

Adamın ikinci eli hareket etti. Karanlık avucuna döküldü ve kıvrımlı bir siyah stiletto Kuzey'e doğru düşerken, ölçülü bir tonla konuştu.

“Seni inceledim...”

Hançer, Kuzey'in önünde havada durdu. Diğer kılıcı bir kenara itti ve gülümsedi.

"Oh?"

İşgalcinin karanlık kaşları daha da çatıldı.

“Savaş stillerini okuyabiliyorsun, değil mi? Ayrıca o geçilmez savunman var.”

Kılıcını döndürdü.

"Ama yetenekler hakkında şöyle bir şey var, çocuk. Hiçbir şey gerçekten geçilemez değildir. Her yeteneğin bir zayıflığı vardır. Sadece onu bulmak için yeterince dikkatli bakmalısın."

Northern'ın gülümsemesi keskinleşti.

"Sanırım bugün çok fazla bakacaksın."

İleri fırladı ve adamla tekrar karşılaştı. Hava, kılıçlarının sert bir şekilde öpüşmesiyle titredi.

Illusion Hefter, ölümün soğuk, sessiz şarkısını söyledi. Adamın kılıcı etkileyiciydi—ya Efsanevi ya da Antik sınıf. Leviathan derisinden veya Belial kemiğinden yapılmış bir şey.

Northern'ın gümüş kılıcı her çarpışmada zorlandı ve titreşti. Siyah kılıç, Illusion Hefter'dan çok daha kalındı, görünüm ve his olarak korkutucuydu. Etrafındaki havayı lekelendiren ince bir karanlık sis taşıyordu.

Hançer de aynı derecede kötüydü, ancak Northern bu tehdidi karşılamak için Boşluk Gücünü bir kalkan olarak kullandı.

Başka bir saldırıyı engelledi ve geri savruldu, eli darbenin etkisiyle çınladı.

Kötü adam dişlerini sıktı ve dik dik baktı.

Bu konuda ciddiye almıyor musun?

Northern, kılıcını bir an inceleyerek gülümsedi.

Asla bir silahın benim sorunum olacağını düşünmemiştim...

Sonra adamın yüzüne baktı.

"Sadece seni ölçüyorum diyelim."

Bir an duraksadı, nefesini toparladı.

"Seni yenmek için gerçekten bir kılıca ihtiyacım olmadığını düşünüyorum."

Northern, kılıcını bıraktı ve kılıcı kıvılcımlara dönüşmesine izin verdi.

Adam ona baktı, yüzü tiksintiyle büküldü.

"Ne cüretle?"

Northern omuz silkti.

"Beni inceledin, değil mi? Zayıflıklarımı ve her şeyi çözdün."

Kuzey alay etti.

"Seni dövüşürken tek bir yetenek bile kullanmadım."

Adamın ifadesi daha da karardı.

"Blöf."

"Oh? O zaman bu blöfü çağır."

Kuzey bir elini kayıtsızca salladı.

Adamın gözleri büyüdü. İçinden korkunç bir rüzgar geçti, ama ne olduğunu anlayamadı. Etrafında, sanki görünmez bıçaklar gibi keskinleşmiş bir his vardı.

Bir an sonra, metal gemisinin güvertesinin üstünde yer alan pagodanın üzerinde beyaz bir çizgi belirdi.

Gözleri açıldı ve başını geri çevirdi. Temiz bir kesim, binayı ikiye ayırmıştı ve üst kısım aşağı kayıyordu.

Arkadaki güverteye gürültülü bir gürültüyle çarparak, tüm gemiyi sarsan bir sesle düştü. Kesilen bina, kenardan yuvarlanarak gemiden düştü ve aşağıdaki bulutlarda yavaşça kayboldu.

Adam geniş gözlerle baktı. Onun sakinliği ve tiksintisi kayboldu, yerini şok ve artan bir korku aldı.

“Nasıl...?”

Kuzey, ona eğri bir gülümsemeyle baktı.

“Beni dünün gözleriyle yargılama. Bunun için pişman olacaksın.”

Northern, Verulania'ya doğru havada süzülerek ilerliyordu, zaten profilini kontrol etmek ve dokunmadığı tek yeteneğini geliştirmekle meşguldü.

Bu nedenle, [Fısıldayan Rüzgar] beş inanılmaz yetenek kazanmıştı.

[Rüzgar Kılıcı], [Rüzgar Pusulası], [Rüzgar Kucaklaması], [Rüzgarsız] ve [Rüzgar Manipülasyonu].

Ama bu yeni yeteneklerin en inanılmaz yanı değildi. En inanılmaz şey, [Fısıldayan Rüzgar]'ın artık ruhu zarar verebilen bir yeteneğe evrimleşmesiydi.

Örneğin, [Rüzgar Kılıcı] fiziksel olanı kesebilirdi, ancak Northern bunu biçimsiz şeylerin—birinin ruhu da dahil—içinden geçirecek şekilde de kullanabiliyordu.

[Rüzgar Pusulası] varlığı birinin ruhuna göre tespit ediyordu. [Rüzgar Kucaklaması] ona rüzgarla birleşme imkanı veriyor, görünmez oluyordu. [Rüzgarsız] ile belirli bir alandaki rüzgarı silebiliyor, ve [Rüzgar Manipülasyonu]... o kendini açıklıyordu.

Bu nedenle, sadece pagodayı kesmek eylemi birdenbire ortaya çıkmadı. Pagodayı hedef almasının bir nedeni vardı. Northern, bunu yaparak bir şey başarmak istiyordu.

Cevap basitti.

Korku.

Garip adamın kendisinden korkmaya başlamasını istiyordu. Onun kendisini asla gerçekten anlayamayacağını fark etmesini. Northern'ı incelediğini mi düşündü? Northern, ona yeteneklerinin sadece yüzde birini bile göremediğini anlamasını istiyordu.

Böyle bir şeyi istemek için biraz garip hissetti. Ama sadece bir an için.

Adamın ifadesinin yavaş yavaş çökmeye başlaması ona tatmin verdi. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

'Sanırım yapmak istediğim her şeyi yapmaya devam edeceğim.'

Bu his gerçekten sarhoş ediciydi.

Her durumda, adama baktı ve iki elini arkasında birleştirerek kuru bir sesle konuştu.

Artık genç bir adamın, hele ki bir ergen çocuğun hali gibi görünmeyen bir şey vardı onda.

"Yani... diyordun ki..."

Northern duraksadı, ona eğri bir gülümsemeyle baktı.

"...beni mi inceledin?"

Northern ellerini kaldırdı. Rüzgar soğumaya başladı, bulutlardan kar taneleri düşmeye başladı.

Bu durumu öngördün mü? Bunu çalıştın mı?

Elleriyle bıraktı ve hava kavurucu sıcaklığa döndü, adamın terlemesine neden oldu. Sıcaklık, ona ikinci bir deri gibi yapıştı.

“Oh, sanırım bunu da çalıştın.”

Bir an duraksadı, düşünceli bir şekilde çenesine vurdu.

“Her şeyi çalıştığın için, senin üzerinde kullanabileceğim yeni numaralarım olup olmadığını merak ediyorum.”

Bu noktada, adam belirgin bir şekilde titriyordu. Yüzündeki kendinden emin ve sinirli ifade kaybolmuştu. Önceden oldukça üstün görünüyordu. Şimdi ise solgun, gözleri geniş ve titreyerek görünüyordu. Onu herhangi bir kategoriye yerleştirmek zordu—gördüklerini anlamaya çalışırken korkuyordu.

Kuzey bir an aşağıya baktı, ifadesi ciddileşti.

“Yıldızlar. Bazen ne kadar 'yetenekli' olduğumu unuttuğumu biliyorsun. Her şeyi çalışmış olman imkansız.”

Nefesini verdi ve adamın gözlerinin içine doğrudan bakarak, sanki ruhuna delip geçiyormuş gibi, kötü bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Yani... ne olacak, işgalci? Dövüşelim mi? Yoksa adamlarını geri çağırıp teslim olabileceğini mi düşünüyorsun? Zaten kaybeden bir savaş veriyorsun.”

Adam bir an için korkuya daha da gömülmüş gibi göründü, sonra aniden ona sert bir bakış attı.

“Teslim mi? Teslim mi? Bu bile bir soru değil. Eğer seninle savaşsam ölebilirim, eğer seninle savaşmazsam öleceğim—ya senin ellerinle ya da onun elleriyle. Hepiniz kötü adamlar beni yine de öldüreceksiniz. Asla özgür olmama izin vermeyeceksiniz!”

Northern kaşını kaldırdı, sözlerine merakla baktı. İç çekti ve hafifçe başını salladı.

“Genç adam, seni öldürmeyeceğim. Ama evet, etrafta koşmanı istemiyorum. Bunun yerine, esirlerimi madenciye dönüştürüyorum. Hem benim tarafımdan öldürülenler hem de öldürülmeyenler.”

Northern ona dikkatle baktı.

“Yani gerçekten teslim olmayı karar verirsen, kesinlikle ölmeyeceksin.”

Adam ona garip bir şekilde, düşünceli bir ifadeyle baktı. Ama gözlerinde bir isteksizlik vardı. Northern için bu yeterliydi.

“Senin yeteneğin klonlama, değil mi?”

Bilgili bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Nasıl çalıştığını merak ediyorum. Ben de benzer bir şey yapabilirim, ama benimki çok daha iyi.”

Northern konuşmasını bitirdiğinde, hemen yanında mükemmel bir kopyası belirdi.

Adam dondu, gözleri yavaşça daha da büyüyerek, konuşmaya çalışırken dudakları titriyordu.

"H...h...nasıl?"

Northern omuz silkti.

"Bu dünyada iki aynı yetenek yok diyorlar. Ama biliyor musun, buna inanmıyorum. Başka birinin benimki gibi bir yeteneğe sahip olduğunu aniden bulduğum için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, onu çalmak istiyorum. Ama seninkinin çok garip bir şekilde çalıştığını hissediyorum."

Northern etrafa bakındı.

"Bu senin tüm uşağınlar. Onlar senin, değil mi?"

Northern başını salladı.

"Buraya geldiğinden beri ruhlarını kontrol ediyorum. Onlar senin gibi. Varlıkları seninkine benziyor. Yani klonlamanın farklı çalıştığını düşündüm. Kötü niyetli, aslında, ama henüz bilmiyorum. Ayrıca bunu göremiyorum... bu da demektir ki, Koll ne yaptıysa, onu sana yaptı."

Kuzey'in yüzü karardı.

"Sen kimsin?"

Adamın ifadesi kayıtsız görünüyordu. Bir süre bakışlarını başka yöne çevirdi, yüzünde garip bir ifade belirdi. Sonra Northern'a karşı meydan okur bir kaş çatma ile bakışlarını geri çevirdi.

"Hiçbir şey bilmen gerekmiyor. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Northern iç çekti ve adama baktı.

"Zaten sana yardım teklif ettim. Benim yardımımı mı almak istersin yoksa öldürülmeyi mi?"

Adam kaşlarını çattı, yavaşça kılıcını kaldırdı.

"Saçmalıyorsun."

Northern omuz silkti.

"En azından saçmalık hayatını kurtaracak... Ya da alacak."

Kuzey ona tekrar baktı.

"Karar gerçekten senin ellerinde. Ama bil ki, seni durdurmanın birçok yolu var. Örneğin..."

Kuzey parmaklarını şıklattı.

Bir an bile geçmeden, siyah giysili insanlar aniden durdu. Hepsi hareket etmeyi bıraktı, böylece onlara karşı savaşan eğitmenler ve diğerleri—zaten kazanıyor olsalar bile—bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmeden önce onlara darbe indirme fırsatı buldular.

Durup dikkatle izlediler. Sonra hepsi, işgalcilerin yavaşça önce kana, sonra da kanın buharlaşmaya başladığını görünce şok oldular.

Güvertede kaos patlak verdi. Aynı anda çok fazla şey çarpıştı—hiç kimsenin başkasını izlemeye zamanı yoktu. İstilacılar, eğitmenlerin, temsilcilerin ve öğrencilerin toplam sayısının on katı kadar, karıncalar gibi akın ediyorlardı.

Vücutlar, vücutlara yaslandı. İnsan çığlıkları, çarpışan kılıçların keskin sesiyle iç içe geçti.

Arka planda, Eğitmen Stevein hattı tutuyordu. Adam bir kale gibiydi—her eğitmenin saygı duyduğu, arkasını güvenle emanet edebileceği biriydi. Yılları onun adına konuşuyordu: Kıdemli Eğitmen olarak on yıldan fazla, daha fazlası ise Junior olarak. Yaralar, hizmetini haritalandırıyordu.

Yüzündeki kesik iz, kendi hikayesini anlatıyordu. Yedi yıl önce, Milhwa festivalinde, öğrencilerle bir canavarın öfkesi arasında kendini atmıştı. İz kaldı, ama öğrenciler de öyle.

Herkes Stevein'i tanıyordu. Sakin. Sessiz. Karakterinde mükemmel. Nadiren konuşurdu, ama konuştuğunda insanlar dinlerdi. Temelinde nazik, göreve sadık.

Bu da arkasındaki manzarayı daha da imkansız kılıyordu.

Öğrenci Konseyi, ayaklarının etrafında dağılmış haldeydi. Bilinçsiz. Kırık dökük. Nyssira hariç hepsi—o, onun erişiminden çok uzaktaydı ve dürüst olmak gerekirse, Stevein bu küçük merhamet için minnettardı. Yabancı, cehennemi başlatmadan bırakabileceğinden emin olmadığı tek kişiydi.

Düşen öğrencilerden uzaklaştı, botları güvertede sessizce yürüdü. İleriye bakarken, yıpranmış yüzünde karanlık bir kaş çatma belirdi.

İşgalciler soluyordu. Kan akıntılarına karışıp buharlaşıyorlardı.

“Ne oluyor?”

Kelimeler, diğer hava gemisine dönerken ağzından kaçtı. Kule girişine yakın konumundan, arka güvertedeki kenardan, her şeyi net bir şekilde görebiliyordu.

İfadesi daha da karardı. Beyaz saçlı çocuk, diğer adamla yüzleşti, yalnız ve savunmasızdı.

“O aptal...”

Kelimeler dudaklarından çıkmadan, havaya eridi.

O zaman eğitmenler ve diğer herkes geri çekilmeye başladı. Hala şok içindeydiler. Hala kaybolmuşlardı. Düşmanları basitçe... kaybolmuştu.

Helena, uzak gemiye bakarken kaşlarını çattı.

“O değil mi...”

Selis, onun bakışını metal gemiye takip etti.

“O adam bizimle değil mi?”

Sonra Ellis geri döndü, gözleri büyüdü ve solgunlaştı.

“Uh… Sanırım hepinizin geri dönmesi gerekiyor.”

Hepsi yavaşça döndü ve ifadeleri grim ve karanlık hale geldi.

***

Bir dakikadan daha kısa bir süre önce, Northern adamın şoktan kurtulmasını beklemişti. Absolute Lock, adamın yetenek yeteneğini ele geçirmişti ve etki kendini gösteriyordu—muhtemelen onu tekrar tekrar aktive etmeye çalışıyordu, her seferinde başarısız olarak. Şaşırmış ifadesi her geçen saniye daha da solgunlaştı.

Sonra arkasında biri belirdi. Bir el omzuna dokundu.

Adamın tüm bedeni titredi. Northern'ın yavaşça biriken korkusu, o tek dokunuşla aniden patladı.

Northern'ın kaşları daha da derinleşti. O kişinin kimliği durumu daha da kötüleştirdi.

Bu eğitmeni iyi tanıyordu. Adam, Profesör Heimburger'ın yanındaydı—Profesörün onu izlemek için gönderdiği aynı kişi.

Bu, demek olabilir ki...

Kuzey başını salladı, ince ama kararlı.

'Hayır, bu olmayacak...'

Northern sessiz kaldı, eğitmenin bir sonraki hamlesini izliyordu.

Dövüştüğü adam titriyordu, kelimeler birbirine dolanıyordu.

"Ehm, dinle... Ben— Ben—"

"Buradan çık."

Eğitmenin itmesi adamı havaya fırlattı. Bir keskin an—bir hareket bulanıklığı—ve adam, terkedilmiş yük gibi geminin arkasına çarptı.

Eğitmen Northern'a döndü, ifadesi taş gibi düz.

"Gerçekten ısrarcısın, değil mi?"

Northern, gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir ışık parlayarak, onun bakışına eşit soğuklukla karşılık verdi.

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

O duraksadı, sonra ileriye doğru bastı.

"Sonunda kendini göstermeye karar verdin mi? Sen kimsin? Gerçek adın ne? Koll ile çalıştığını biliyorum."

Adam, yavaş ve kasıtlı bir şekilde kollarını sıvamaya başladı.

"Koll. Evet, o garip yaratık. Şey, bir hedefe ulaşmak için onunla geçici olarak işbirliği yaptığımızı söyleyebilirim. Ama bana onun uşağıymışım gibi bakma. Biz sadece aynı eylemden farklı şeyler kazanacak ortaklarız."

Kuzey'in kaşı derinleşti.

"İyi bir sebeple mühürlenmiş bir Kökeni serbest bırakmanın sana ne faydası olacak?"

Adamın yaralı, taş gibi sert yüzünde yayılan gülümseme groteskti. Korkutucuydu.

"Çünkü bu, bu terkedilmiş dünyanın ölümü için bir başlangıç olacak. Ve o başlangıçla, halkım yeniden yükselecek, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü. O fedakarlıkla, hak ettiğimiz şeyi geri alacağız."

"Anlıyorum..."

Kuzey, neredeyse fark edilemeyecek şekilde başını salladı.

“Peki sen kimsin? Bu, haklı olarak sana ait olması gereken şey nedir?”

Eğitmen nefesini verdi, sonra yavaş bir nefes aldı.

"Sana göstermek daha iyi..."

Dönüşüm başladı. Adam uzadı, derisi eriyormuş gibi görünerek vücudu boyunca sıvı gibi akmaya başladı.

Northern, etin yıkandığını izledi. Gerçek ortaya çıktıkça yüzü soldu.

En az yedi fit boyunda. Gözlerinin sklerası siyah alevler gibi yanarken, gözbebekleri kırmızı yanıyordu. Beyaz saçları sırtından bir şelale gibi dökülüyordu. Derisi—gece ışığını emen koyu mavi bir ton—Northern'ın daha önce tanık olduğu her şeyden daha korkutucu bir çerçeveye gerilmişti.

Ama o kulaklar. O uzun, sivri kulaklar her şeyi kesinleştirdi.

Değişen deri ve özelliklere rağmen, Northern önünde duran şeyi asla yanlış anlayamazdı.

Bir elf.

Çok garip ve alışılmadık bir elf.

Karanlık, tehditkar zırh, yaratığın bedeninin etrafında yaşayan bir gölge gibi örüldü. Elini uzattı ve düşen adamın kılıcı güverte boyunca yuvarlanarak, metal bulmuş bir mıknatıs gibi eline yapıştı.

Sonra yıkıcı bir güçle aşağıya vurdu. Metalik geminin güvertesi darbenin altında gıcırdadı ve inledi.

"Peki o zaman, çocuk. Başlayalım mı?"

Kuzey bir an sessiz kaldı. Sonra nefesini verdi ve kafasını kaşıdı.

"Sen bir elf, değil misin? Ama ne tür? Daha önce bu kadar çirkin bir elf görmemiştim. Ama yine de, bunun bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun?"

Steve, elf formunda öfkeyle bakıyordu.

"Senin gibi bir insandan gelen bu kadar sinir bozucu sözler. Biz karanlık elfler, ilk yaratılışın, ilk dünyanın ilk çocuklarıydık. Ama kusursuzluğumuz yüzünden bir kenara atıldık. Ah, uzun hikayeler beni sıkıyor. Önemli olan, benim türümün bugün bu yere ulaşmak için dişimizle tırnağımızla savaştığıdır. Bizim olmalı olan bir dünyayı geri almak için. Senin gibi dikkatsiz bir çocuğun tüm bunları mahvetmesine izin veremem."

Adam kılıcını kasıtlı bir hassasiyetle hareket ettirdi.

“Son birkaç ayda, seninle ilgili dikkatlice istihbarat topladım. Ve söylemeliyim ki, sen şanslı bir herifsin. Başkalarının yeteneklerini kopyalayabilen bir yetenekle uyanmak—cehennem, hatta çaldığı her şeyi başkalarına verebiliyor. Bu yıkıcı bir yetenek. Varsa eğer, var olan en güçlü yetenek.”

Gözleri ateşle parlıyordu, içinde karanlık bir ateş yanıyordu.

“Ama bunun kullanımına dair belirli koşullar var, değil mi? Bu yüzden yetenekleri kopyalayarak ortalıkta dolaşamazsın. Ayrıca, insanlara yeteneklerini vermek seni tamamen tüketiyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu sık yapmıyorsun.”

Northern'ın ifadesi taş gibi soğudu. Bu durumu tam olarak nasıl keşfettiğini merak etti - Star Chasers'tan hangisi sırlarını ifşa etmişti. Ama sormak istemedi.

Adam gerçeği ortaya çıkarmak için başka yollar kullanabilirdi. Ama söylediği her şey yanlış anlamalar üzerine kuruluydu.

İç çekti.

'Sanırım kimse beni ve nasıl çalıştığımı gerçekten anlayamaz…'

Bu mantıklıydı. Northern, onların zihinlerinde imkansız bir varlıktı. Hiçbiri, yeteneklere sahip bir ruh çekirdeği olmadan bir bedeni hayal edemiyordu - bu düşünülemezdi, ete bürünmüş yaşayan bir paradokstu.

Northern, göz teması kurduğunda kayıtsız bir ilgisizlikle karşılık verdi.

"Tamam, büyük adam. Beni eğlendir."

Karanlık Elf gülümsedi ve siyah bir dalga gibi ileri fırladı. Northern'a, onu ezmesi gereken bir güçle vurdu - ama Northern, böyle bir gücün çok ötesindeydi.

Kötü niyetli kılıç havayı keserek Northern'ın yüzüne birkaç santim kala durdu. Bir kalp atışı sonra, Northern hafifçe yükseldi, başını adamın üzerine kaldırdı ve ardından bulutlar arasında gürleyen bir kafa darbesiyle aşağıya çarptı.

Alacakaranlık ufukta sızmaya başlıyordu ve bulutlar yavaşça soluk bir kavun rengi parıltısı kazanmaya başladı.

Stevein metalik güverteye çarptı, bir dizinin üzerine düştü. Inledi ve kan tükürdü, Northern'ın acı içinde yere inişini izledi.

Huh. Sen güçlüsün, şüphesiz.

Northern alnını okşadı.

"Kafatasın neyle yapılmış böyle?"

Aşağıdan, Stevein yukarıya doğru bir yay çizerek Northern'a saldırdı, ama o başını geriye eğdi ve bıçağın yüzünden geçmesine izin verdi.

Northern yumruğunu sıktı. Stevein geri çekilmeden veya ne olduğunu göremeden, eli ileri fırladı. Tek bildiği, bir şeyin karnını ezip iç organlarını patlattığı ve ağzından kan fışkırdığıydı.

Northern'ın eli hızla uzandı, saçını yakaladı—anında dizini Stevein'in çenesine çarptı. Bir başka darbe karnına tekrar indi.

Tüm darbeler, Karanlık Elf onları takip edemeden gerçekleşti. Northern hızlıydı. Çok hızlı.

Stevein acı içinde inledi, saçları hala Northern'ın demir gibi tutuşunda sıkışmıştı. Northern'a saldırmaya çalıştı, ama darbe ortada dondu—sanki rüzgar onu yakalamış gibiydi.

Northern saçını bıraktı ve geri adım attı, ardından elini ileri doğru savurdu. Rüzgar canlandı, Stevein'i uluyan bir fırtınayla savurdu.

Metal duvara çarptı ve yere yığıldı. Bir an sessiz kaldı.

Northern, elleri arkasında kenetlenmiş olarak bekledi. On saniye geçtikten sonra, kaşlarını çattı.

“Bana bununla yetindiğini söyleme.”

Aniden, düştüğü yerden koyu kırmızı bir ışın fışkırdı. Northern, bir elini rahatça uzattı ve rüzgar ışını parçaladı, parçalar yanlarından uçarak geminin pruvasını her iki uçtan da yok etti.

Stevein, Northern'ın üzerine geldi, bulanık bir hızla uçuyordu—ama Northern için, o pek de hızlı hareket etmiyordu.

Sıkılmış bir iç çekişle, Northern tamamen kayboldu, Stevein havadayken, Karanlık Elf bir anlığına şaşkın kaldı.

“İşte buradasın, aptal.”

Karanlık Elf, momentumuyla zaten hareket halindeyken başını çevirdi, Northern'ın yumruğu yüzüne çarptı ve onu metal geminin güvertesinden geçerek fırlattı.

Tüm hava gemisi yaralı bir canavar gibi inledi.

Northern havada süzüldü, eğitmenin vücuduyla açtığı deliğe aşağıya bakarak.

Yüzünde uzak bir ilgisizlik vardı. Sonra yavaşça alçalmaya başladı.

Stevein'in eli delikten fışkırdı. Ham gücüyle, bükülmüş metalin içinden geçerek ortaya çıktı, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Eğer benim için tek bu varsa, hayal kırıklığına uğrayacağım. Çünkü seni yenmek için henüz denemeye bile başlamadım. Beni incelediğini söyledin, değil mi? Peki, beni yenmenin bir yolunu bulabildin mi? Yoksa bu en iyin mi?"

Stevein gülümsedi, kan dişlerinden sızıyordu.

"Bunu kesinlikle yaptık. Ama bu benim işim değil."

Kuzey bir an sessiz kaldı. Sonra kaşlarını çattı ve sakin bir şekilde konuştu.

"Biz, ha. Elbette sizden daha fazlası var. Ama şu anda kendinle çelişiyorsun. Planlarına bir engel koymamı durdurmayacağını söylemedin mi?"

Eğitmen gülümsedi.

"Seni yeterince oyalarsam bu işe yarar."

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Akademi! Kahretsin! Çok eğleniyordum!'

O an ifadesi değişti ve sessizleşti. Stevein bu fırsatı boşa harcamadı. İki elini kılıcına sararak öne atıldı ve yukarıdan aşağıya doğru bir darbe savurdu.

Kuzey kaşlarını çattı ve rahatça öne doğru hareket etti, avucunu genişletti. Hareket ettikçe, acımasız alevler elini sararken, zemin boyunca buz yayıldı ve eğitmenin ayaklarını tuzağa düşürdü.

Bir akıcı hareketle, Kuzey'in alevli avucu Eğitmen Stevein'in yüzüne çarptı. Ateş başını yaktı.

“Beni hatırlatmanı istemezdim, aptal.”

Kuzey geri adım attı ve adamın alevlerden kaçmaya çalışarak dans ettiğini izledi.

Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı.

Alevler, ezici bir güçle patladı, patlama tüm bulut boyunca gürledi ve dışarıya doğru dalgalandı.

Karanlık Elf'in düşen bedenine soğuk bir bakış atarak, Kuzey havaya yükseldi ve hava gemisine indi. Hemen, gemi hareket etmeye başladı, yavaşça uzaklaştı.

Metal gemiyi kenara iterken, o da aşağı spiralle inmeye başladı.

Ancak, düşen gemi aniden düşüşte durdu.

Kuzey inmişti ve zaten dümen başındaydı. Diğerleri öğrencileri topladı ve onlara yardım ediyordu.

Kuzey, hava gemisi uzaklaşırken kaşlarını çattı. Sırtında bir korku soğukluğu hissetti.

Metal gemi yavaşça tekrar yükselmeye başladı, ürkütücü bir ritimde pulsatör gibi titriyordu. Metal canavar tekrar inliyordu.

Ve bu sefer... bu bir metafor değildi.

Northern, hava gemisinin kutsal olmayan değişimine başlarken, narin zeytin rengi yüzünde hafif bir kaş çatma ile izledi.

Hayır. Değişim doğru kelime değildi. Bu daha çok bir açığa çıkma—belki de bir kurtuluş gibi hissediliyordu? Metal kabuğun içinden bir şey, çelik ve somunların hapishanesinden kaçmak için çaresizce dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Northern'ın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Dilinde acı bir tat neredeyse hissedebiliyordu.

Geniş bir yarık, geminin pruvasını yırtarak, içinden soluk kırmızı ışık sızıyordu. Işık, bir kalp atışı gibi atıyordu, ancak ritmik olandan çok daha rahatsız ediciydi.

Tüm metalik gövde dalgalandı. Çelik sıvıya dönüştü, yüzeyde dalgalar yuvarlanıyordu.

Siyah tentaküller geminin merkezinden uzanıyordu, her biri parçalamak yerine ezmek için yapılmış beyaz, temiz dişlerle sona eriyordu. Tentaküller havada kıvrılıyordu, hala şekil alıyordu, hala uzanıyordu.

Northern onlara son bir bakış attıktan sonra döndü. Dönerken, Kule gemisinin pruvası grotesk gemiden saparak kaydı. Daha tam bir tentakül ileriye doğru fırladı.

Ancak rüzgar kendisi geri çekildi, uzantıyı vuramadan geri püskürttü.

Northern döndü, yüzü sakin ve okunaksızdı.

"Tamam. Seni serbest bırakırsam sorun çıkaracaksın."

Canavarı soğuk gözlerle inceledi.

"O halde."

Kuzey elini kaldırdı.

Değişen geminin üzerinde hava parıldadı ve titredi. Gökyüzünde baskı arttıkça güvertedeki eğitmenler bile gergin yüzlerle izliyordu.

Hava çatırdayan kıvılcımlarla yırtıldı. Karanlık ve parlak bir şey yarıktan düşerek geçti—takip edilemeyecek kadar hızlı. Hava gemisine çarptığı anda, bir ses şok dalgası dışarıya yayıldı.

Yırtık tekrar kıvılcımlandı. Başka bir şey geliyordu.

İlk olan Ceset Yiyici idi. Kuzey'in boşluk çağrılarının en aktif olanı olmasa da, Sınırsız Boşluk içindeki ruhlar lejyonuna komuta ediyordu. Güçlenmiyordu ama kesinlikle daha akıllı hale geliyordu.

Kuzey'in çağırdığı ikinci varlık farklıydı.

Bay Pamuk.

Kuzey, etraflarındaki havayı ezip geçecek kadar güçlü bir varlık beklemiyordu.

Alacakaranlık bulutları aşarak, sisin içinden parlak ışık saçtı. Ama o yarıktan çıkan her neyse, her şeyi tekrar karanlığa gömüyordu—gözle görünen hiçbir şey değişmemişti.

Uzayda yırtıktan bir şey düştü. İlk başta, aşağıya süzülen kar gibi görünüyordu. Sonra uzuvlar tamamen ortaya çıktı ve şekli netleşti.

Dört devasa pati indi, tıpkı taze karın dalgaları gibi akan beyaz kürk bir bedenle birlikte.

Mr Fluffy'nin mavi gözleri, kadim, derin bir ışıkla parlıyordu. Devasa formunu almıştı. Yaratık-gemisine indiğinde, gemi onun ağırlığını taşıyamadı.

Gemi büküldü. Bir tarafı eğildi, ardından yavaşça aşağıdaki yere doğru dalışa geçti.

Her tentakül tepki verdi—şekil alan, şekil bozan ve şekil almayanlar da dahil.

Ancak Mr Fluffy, hepsini idare etmek için fazlasıyla yeterliydi. Geminin üzerine indiğinde, boyu hava gemisinin tamamını doldurdu ve bu da geminin onun ağırlığı altında eğilmesine ve düşmesine neden oldu.

Tırnakları ve dişleri merhamet göstermedi. Acımasız bir verimlilikle, gemi-yaratığın sıvı metalik bedenini parçaladı, öfkeli bir alevle onu yırtarak. Soluk kırmızı ışık, şimdi fışkırarak, alacakaranlığın güzel kavun bulutlarını lekeleyerek dışarıya saçıldı.

Kuzey, sonraki olayları göremedi. Kule gemisi o zamana kadar oldukça uzaklaşmıştı. Uzakta duyduğu son şey, derisini ürperten, kutsal olmayan, yanlış bir çığlıktı.

Sonrasında, akademiye doğru yolculuğuna devam etti. Çok uzun sürmedi. Neredeyse on dakika sonra, akademinin duvarı mükemmel bir şekilde görünmeye başladı.

Ve bu, eğitmenlerin yüzlerinin neden solduğunu, açık bir inançsızlıkla vurulduğunu açıkladı. Hatta Selis, Helena ve Vector'un gözleri donmuş bir şekilde açılmış, ağızları açık kalmıştı.

Vector, hayretle başını sallayarak nefesini kesti.

"İyi yıldızlar... Bu muazzam duvarın yıkıldığını görmek için yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim!"

Selis karanlık bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Bunu yapan neyse... dürüst olmak gerekirse, ne kadar büyük olduğunu hayal bile edemiyorum."

Eğitmenler, korku, kaygı ve inançsızlığın karıştığı garip, tarif edilemez bir tepki kokteyliyle korkunç ifadelerle ileriye baktılar.

Northern garip bir şekilde sessiz kaldı. Elbette, ilk gördüğünde o da şaşırmıştı. Ama bu, yirmi saniyeden fazla bir süre önceydi.

Öğrenciler, duvarın perişan halinden en çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Akademinin metal duvarı, sanki dev bir pençeli el, bulutların kollarından tutup temellerini tutan yere kadar parçalamış gibi görünüyordu.

Tüm öğrenciler uyanık değildi. Bakım yapıldıktan sonra, Shae, pembe saçlı kız, Lenn, Tever ve Aster ile birlikte uyanmıştı.

Hepsi derin, kasvetli ifadelerle bakıyordu.

Gemi yavaşlarken, bir zamanlar Kızıl Bulutlar'ı barındıran ama şimdi boş kalan geniş dağ yarığının üzerinde süzülürken, Northern kaşlarını çattı.

"Anlıyorum... bulutların garip rengini açıklıyor."

Gün doğmasına rağmen, bulutlar kırmızı kalmaya devam etti, sanki kanıyormuş gibi. Adanın bu kısmı, doğan güneşten etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Sonra Kuzey benekli Dante'yi ve birkaç kişiyi siyah askeri üniformalarla gördü.

Kaşını kaldırdı, neredeyse kafası karışmış gibiydi. Sonra kaşlarını çattı ve alaycı bir şekilde mırıldandı

: "Bu herif... Eh, bu sürpriz değil."

Dante—garip yapılı bir geminin gölgesi dağın bir kısmını kaplarken—kaşları çatık bir şekilde başını kaldırdı.

Teğmenlerinin ruh halindeki değişikliği gözlemleyen Azzut yukarı baktı.

"Burada nasıl oldular... O garip insanların tüm gemileri çaldığını sanıyordum."

Diğer adam, Azzut'un saçları kadar asi olmasa da siyah dikenli saçlarıyla, kötü bir gülümseme ile sırıttı.

"Azzut ve ben onunla ilgilenmeli miyiz?"

Şimdi biri onlara baktığında, ikisi arasında ince, neredeyse göz ardı edilebilecek bir benzerlik vardı. Gözleri her ikisi de koyu ve tehlikeli bir enerjiyle doluydu. Ancak, Azzut, Azsdan'dan çok daha kısaydı.

Koll çifti inceledi ve tekrar yukarı baktı.

O aptallar. Onların akademiye ulaşmasını engelleyebileceklerini söylediklerini sanmıştım.

Onun sıradan yüzünün arkasında, etrafındaki her şeye derin, ilkel bir nefret ve tiksinti saklıydı.

Onu çevreleyen askeri adamlar. Karanlık elflerin, onu on yıllar önce müttefik olmaya zorladığı koşullar.

Yerine geçmek zorunda kaldığı her şeye—bir durumdan diğerine planının bir parçası olmayan şeylere nefret ediyordu.

Ve en çok, Northern'ın ne kadar ısrarcı ve yenilmez olduğunu gerçekten nefret ediyordu. Bu garip çocukla farklı zamanlarda karşılaştığı için ömrünün yarısından fazlasını kaybetmişti.

Ve şimdi, Northern onun planlarının kum havuzunda bir kazıcı solucan gibiydi.

Koll nihayet iç çekti ve ikisine de baktı.

"Siz ikizlerden hiçbiri, o çocuk yenilmedikçe geri dönmemeli."

Azsdan vahşi bir şekilde gülümsedi.

"Daha fazlasını beklemeyin."

İkisi aniden mükemmel bir senkronizasyonla kendilerini alçaltarak, ardından aynı akıcı hareketle gemiye fırladılar.

Kuzey, kayıtsız, boş bir ifadeyle aşağıya bakarak, iki figürün aşağıdan fırlayıp Kule'nin altına tutunduğunu izledi.

Kuzey gözlerini kısa bir süre kapattı.

'Görelim... Bu Kule'nin hangi savunma mekanizmaları var?'

Kulenin Kontrol odası bilincinin içinde yer aldığından, Kuzey zihni aracılığıyla içeriğine doğrudan erişim sağlıyordu.

Tek ihtiyacı, anılarını dosyalar arasında arar gibi süzmekti. Birkaç saniye içinde, yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Buldum.'

***

Azzut ve Aszdan yukarı fırladıkları anda, gecko gibi geminin tabanına yapıştılar—elleri yüzeye sanki yapışmış gibiydi. Betondan yapılmış gövdeyi tamamen insani olmayan bir hızda tırmanmaya başladılar.

Geminin pruvasına yaklaştıkları anda, katmanlı gövde tuğlalarından biri gıcırdadı ve açıldı.

Aszdan donakaldı, daralmış gözlerle aşağıya baktı.

"Umursama," diye emretti.

Gözlerini tekrar yukarı çevirdiğinde, açıklıktan şiddetli bir rüzgar patladı ve her iki tırmanıcıyı da savurdu. Paragonlar oldukları için, sıradan bir rüzgar onları yerinden edemezdi—ama ilerlemelerini yavaşlattı. Geminin kenarı sadece beş el tutamağı uzaktaydı.

Daha fazla gövde tuğlası gıcırdadı. Rüzgar vahşileşti, siyah pelerinleri fırtınada şiddetle çırpındı.

Sonra, tutundukları tuğlalar altlarında çatladı ve tepki vermeden önce onları yutucu karanlığa düşürdü. Kule onları tamamen yuttu.

Koll aşağıdan izliyordu.

İğrenç bir şekilde diliyle tısladı.

“Faydasız şeyler.”

Havasını daha keskin bir odakla incelerken, onun kaşları daha da derinleşti.

Koll'un gözlerinde, bir kıvılcım gibi tanıma belirdi.

“Ah... bu Trammel Kulesi değil mi?”

İfadesi daha da karardı.

Başlangıçta bunu gözden kaçırmıştı—böyle bir manzara, uzun yaşamında sık karşılaştığı bir şey değildi. Kule, Sonsuzca dolaşmıştı ta ki Kökenler onu ele geçirene kadar, onu Kaos Prensi için bir hapishaneye dönüştürmüştü.

Daha sonra, Kaos Prensi onu kendi alanı olarak sahiplenmişti.

“O çocuk.”

Yine de, Kaos Prensi'nin kalıntısının taşıyıcısı olan Kuzeyli'nin böyle bir kalıntıya nasıl rastladığı onu şaşırttı.

“Kader...? imkansız.”

Koll hafifçe başını salladı. Kader, bu kadar karmaşık planlar için kurnazlıktan yoksundu. Bu, Kaos Prensi'nin işi olmalıydı...

'Kaos Prensi öldü. Bunu fazla düşünme.'

Doğal olarak, onun muazzam gücü dünyayı şekillendiren kalıntılar bıraktı. Kızıl Bulut'un altında gizlenen Leviathan, bedeninin çürümesinden doğdu. Ruhunun kalıntısı—Koll'un dikkatlice Kuzey'in emmesine yönlendirdiği—tüm kaotik güçleri çekecek, Kryos'un uyanışıyla beslenmeye hazır olacaktı.

Kaşları çatıldı, farkındalık belirdi.

'Ya... Kalıntıya çekildiyse?'

Bu açıklama, Kuzey'in Trammel Kulesi'ne sahip olmasının nedenini mükemmel bir şekilde açıklıyordu.

Kule, Kaos Prensi ile yakından tanıştığı için, efendisinin ölümünden sonra, Kalıntıyı aramak üzere Yeraltı'ndan Üst Dünya'ya geçiş yapmış olabilir—bu da Kuzey'in ona nasıl rastladığını açıklıyordu.

Bu, Kule'nin muhtemelen dünyalar arasında nasıl geçiş yapacağını bildiği anlamına geliyordu.

Koll kaşını kaldırdı.

'Büyüleyici.'

Yine de ilgisiz görünüyordu. İstediği zaman Yeraltı'na geri dönemeyecekmiş gibi değildi.

Yine de, Trammel Kulesi dikkate değer bir yapıyı temsil ediyordu. Ona sahip olmak paha biçilmez olacaktı.

Arkasındaki bir Paragon nihayet konuştu ve düşüncelerini dağıttı.

"Patron. Bunun yerine ben mi gitmeliyim?"

Bu kişi kısa kesilmiş mor saçları, keskin ve eğik gözleriyle—küçük ve ürkütücü bir sakinliğe sahipti. Çok sakin.

Koll arkasını dönmedi.

"Anlamsız. Aynı kaderle karşılaşacaksın."

Genç asker saygıyla başını eğdi.

"O zaman ne yapacağız?"

"Bekliyoruz."

Arkasındaki üç kişi şaşkın bakışlar alışverişinde bulundu.

Siyah, dalgalı saçlı olan konuştu.

Teğmen, buraya beklemek için gelmedik.

Başka biri de katıldı:

Akademi yanarken sadece durup bekleyemeyiz. Tarihi şekillendirmede rolümüzü oynamalıyız.

Koll geri döndü, ifadesi ekşi.

Yani... oraya dalıp eğitmenleri de mi öldürmek istiyorsunuz? Hepsi bizim davamız için mi?

Sakin olanı başını hafifçe eğdi.

Cesaretle söyleyebilirim ki—tam olarak bunu yapıyorduk. Şimdi ne değişti? Çünkü onlar eğitmen ya da öğrenci mi? Patron, arkadaşının ölümü seni yumuşatıyor olmasın?

Koll'un çenesi kenetlendi. Bu aptallara ihtiyacı olmasa, hepsini o anda öldürürdü.

Elbette, öldüremeyecekleri için değil—Koll, değerli zamanı gereksiz yere fodder kesmekle harcamak istemiyordu. Onların biraz ihtiyat göstermesini umarak bunu çerçevelemişti.

Açıkça, ahlaka çok uzaklardı.

İçerideki Akademi'yi yutan alevleri izlerken iç çekti.

“Biliyor musun... git işini yap. Akademi'yi bas ve istediğini yok et. Benim başka bir yere gitmem gerekiyor.”

Üçü eğildi ve kayboldu.

Koll, titrek bir nefes vererek, terli avuçlarını serbest bıraktı ve Northern'a baktı.

Kule gemisi, uçurumun üzerinde süzülüyordu, neredeyse tamamen karşıya geçmişti. Ancak Northern'ın bakışları Koll'a—ya da herkesin bildiği gibi Teğmen Dante'ye—sabit kalmıştı.

Northern, Koll'un döndüğünü ve dağın aşağısına inmeye başladığını izledi.

Northern'ın aklında bir endişe kıvılcımı belirdi.

'Nereye gidiyor?'

Belirsiz bir şüphe taşıyordu ama Koll'un gerçek varış yeri hakkında meraklıydı.

Koll'un o yerin varlığını nasıl bildiği daha da ilginçti—eğer gerçekten oraya gidiyorsa.

Kuzey, ileriye bakarak iç geçirdi.

'Öncelikle, Annette'e yardım etmeliyim.'

Yavaşça geminin pruvasına doğru yürüdü, kenarına atladı. Ellerini yanlarında tutarak, Akademi'nin duvarlarındaki açılmış yaraya baktı. İlk gelişini—henüz iki yıl bile olmamıştı—hatırlıyordu; her şey o kadar mükemmel görünmüştü.

O duvarlar ağır bir şekilde güçlendirilmiş, metal ile takviye edilmişti. Hiçbir şeyin onları aşamayacağını düşünmüştü. Onları yıkabilecek şeyin altında kafeslenmiş olduğunu kim hayal edebilirdi ki?

Northern'ın bakışları, uçurumun karanlık, boş derinliklerine kaydı.

"Orada ne olabilirdi..."

Duraksadı, göğsüne dokundu.

"...ve neden tüm vücudum bu kadar ağır hissediyor?"

İçinde bir şey kıpırdandı, kafeste bir canavarın kaburgalarından kurtulmaya çalışması gibi. Bu his, dağ uçurumuna ulaştıklarında sadece birkaç dakika önce başlamıştı.

Northern kendini dengede tutmaya çalıştı. Kaos'un neden aniden hareketlendiğini anlayamıyordu, ama bunun uçurumun derinliklerinden kaçan yaratıkla bağlantılı olduğundan emindi.

Bu, Northern'ı gelecek savaşın nasıl gelişeceğini sorgulamaya itti—özellikle Kaos ve Boşluk ile bağlantılı herhangi bir yeteneği serbest bırakmayı planlamadığı için.

Dört tentakül bulanık bir hızla ileri fırladı, Annette öne doğru uçarak yere çarptı. Ayaklarının altındaki ateşli bir kuyruk onu itiyordu. Antik ağaçlara benzeyen tentaküllerden kaçarken ışık hızıyla hareket ediyordu. Tentaküller onu değil, yeri ezerek parçalıyordu.

Geri döndü ve gökyüzüne doğru daldı, bir an duraksadı. Ellerini açtığında bir ateş topu alevlendi. Sıcak rüzgarla havayı savurarak dışarı patladı. Herkes kendini hazırladı ve geri adım attı. Alevler alevlendiğinde, yarım saniye içinde hepsi terlemeye başlamıştı.

Tentaküller yerden koparak molozları saçarak büyük parçaları havaya fırlattı, sanki ağırsızlarmış gibi. Bazıları sütunlara çarptı. Bazıları tepki vermekte çok yavaş kalan eğitmenlere çarptı.

Akademinin tüm zemini bir karmaşaydı. Yerde farklı desenlerde delikler vardı, sanki dev bir toprak faresi aşağıdan yukarıya doğru kazmış gibiydi. Ama bunların hepsi Annette'in yaratığı yenmeye çalışmasının sonucuydu.

Onun yenilebileceğini düşünmüyordu. Yaratıkla neredeyse yirmi dakika boyunca savaşıyordu ve bu yirmi dakikanın her saniyesinin, kendisini anlık ölümden korumak için tüm hayatını ve gücünü kullandığına yemin edebilirdi.

Eğer yaratık ona bir kez vurursa, kaçış yoktu. Ölecekti. Bu yüzden, ulaşabileceğini hiç düşünmediği bir hızla havada uçuyordu.

Canavarı yere sermek istediğini iddia etmişti, ama savaşta, neredeyse kendi hayatını tutmakta zorlanıyordu.

Tentaküller geri çekildi, bir an için kıvrılarak bekliyor ve izliyormuş gibi görünüyordu. Sonra aniden ileri fırladılar.

Birisi önce gitti, bulanıklaşarak. Ardından iki kişi ezici bir hızla takip etti.

Annette'in içindeki alevler aniden küçük bir ateş noktasına sıkıştı. Sıkışma, gevşek beton taşlarının tutuşunu kaybetmesine ve hemen parçalanmasına neden olan geniş bir sıcak rüzgar şok dalgası patlattı.

Bir parmağıyla tuttu, gözleri alevlenmiş ama sakin görünüyordu. Sonra yüzüne bir gölge düştü. Tentaküller ölümcül bir hızla ona doğru uçarak gelirken, alevleri onlara doğru yöneltti ve konuştu

: "Yıkım Alevleri."

Hava bir an için sessiz ve ölüydü. Sonra dünya alevler tarafından yutuldu.

Devasa, her şeyi tüketen bir ateş konisi dışarıya patladı—o kadar geniş ve açgözlüydü ki, yerden ileri doğru uçarak her şeyi yutarken gökyüzünü bile yutuyormuş gibi görünüyordu.

Her şey dev alev konisi tarafından yakıldı ve yutuldu. Alevler, cehennemin derinliklerinden kök salmış bir ejderha gibi duran yaratığa doğru patladı.

Gözleri parlamadı ya da herhangi bir ışıkla parıldamadı. Donuk ve ışıksız görünüyordu, ama ilkel ve derin bir şeyle doluydu; doğrudan o kan kırmızısı boşluklara bakan herkesin rahatsız ve korkmuş hissetmesine neden oluyordu.

Kötü Ejderha, dev çenelerini açtı ve sonsuz keskin, dar diş sıralarını ortaya çıkardı. Her bir diş, kendi başına bir kılıç olarak hizmet edebilir, dünyanın kaderini belirleyen kötü bir konferansta komplo kurucular gibi bir arada duruyordu.

Yaratık, çenelerini genişçe açtı. Her şeyi tüketen alevler yerine, onları yutmaya başladı. Alevler daha büyük bir güçle ileri fırladı, zemini yok ederek gökyüzündeki bulutları buhara dönüştürdü ve sadece Kötü Ejderha'nın açık çeneleri tarafından yutuldu.

Alevleri yedikten sonra, kustu. Ağzından ve burnundan dumanlar çıktı.

Annette donmuş bir şekilde durdu, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. Yaratığa gözleri kocaman ve titreyerek baktı.

Dokunaçlar bir an titredi, ardından yıldırım hızıyla ileri fırladı. Düz uçmadılar; suyun içinde yüzen deniz yılanları gibi kıvrıldılar ve döndüler, ölümcül bir zarafetle hareket ettiler.

Artık onlarla ilgili başka bir şey farklıydı.

Annette ne olduğunu öğrenmek için beklemedi. Onlar hızla ona geliyorlardı. Ayaklarının altındaki ateş daha da alevlendi. Tentakullardan kaçmak için gökyüzüne fırladı, ama onlar onu takip etti, dalgalı desenler halinde yukarı doğru fırlayarak inanılmaz hızlarını yavaşlatmadılar.

Annette bulutlara ulaştığında yuvarlandı. İki elini de uzattı. Avuçlarından ateş patladı, ardından yoğunlaşıp iki uzun kılıca şekil aldı.

Yoğun sıkıştırma, onları bir volkanın çekirdeğinden çıkan alevler gibi parlatıyordu—derin, erimiş kırmızı. Annette'in ellerini kavrayan ateş eldivenleri vardı. Alevler, savaş başladığında çağırdığı zarif metal zırhın etrafında dans ediyordu.

Arkasında bir ateş pelerini patladı. Alevlerden bir miğfer başını kapladı, sadece gözleri, burnu ve ağzı görünür halde, bir nöbetçinin maskesi gibi. Ateş, miğferden yanmış kumaş gibi alevlenip akıyordu.

Hatta botları bile alevlerden oyulmuştu.

Gökyüzünde yükseklerde, Annette tentaküllerin ona uzandığını izledi.

Her biri devasa - çok devasa. Kolların bu kadar büyük ve kalın olmaması gerekiyordu.

Onlara sert bir bakış attı ve dilini çıkardı.

'Bu, Northern'ın ortaya çıkması için mükemmel bir zaman olurdu. Tek başıma bir Leviathan'ı yenemem. Bu lanet şeyi bile çizemem!'

Alevlerin patlamasıyla ileri fırladı, her iki alev kılıcını da hazır tutuyordu. Çarpışmadan bir an önce, tüm vücudunu yana eğdi, tentakülün acımasız ağzından kaçınarak uzun, kalın uzunluğunda kayarak ilerledi.

Annette, ateş ve çelik gibi hareket etti. İlk tentakülün kütlesinin etrafında dönerken, alev kılıçlarıyla keserek bir o kadar hızlı bir şekilde kaydı.

Tüm vücudu, hız ve güçle patlayan alevler içinde kıvrıldı, onu alışılmadık sınırlarının ötesine itti. Dönüş hızı hızlıydı—inanılmaz derecede hızlıydı.

Yere, kemiklerini sarsan bir güçle çarptı, beton parçalanarak kırık cam gibi dağıldı. Ama dinlenmedi. Zaten hareket ediyordu, alev gibi bir hızla koşuyordu.

Gerçeği biliyordu. O saldırı ne kadar muhteşem görünse de, tentakülde tek bir çizik bile bırakmamıştı. Daha da kötüsü, üç tane daha dönüp aşağıya dalıyordu. İleri doğru yuvarlanırken, ardı ardına yere çarptılar.

Hayatı buna bağlıymış gibi koştu—çünkü gerçekten de öyleydi.

Tentaküller korkunç derecede hızlıydı, özellikle de rüzgarın içinde hemen yanında uçarken.

Biri yanına atılarak onu ezmeye çalıştı, ama Annette aniden durdu. Mükemmel bir momentum kontrolü kullanarak geriye sıçradı. Tentakül boş havayı ezdi.

İkinci tentakül de hareket etti ve o boşlukta birbirlerine çarptılar.

Üçüncüsü arkasındaydı. Diğeri yukarıdan dalış yapıyordu. Yukarı uçamıyor, geri dönemiyor ya da ileri devam edemiyordu. Dönüp kaçmanın alacağı süre içinde, üçüncüsü onu yakalayacaktı—ateşleri hızını artırsa bile.

Daha da kötüsü, o ani duruş ve ivme değişikliği Annette'in bacağını korkunç bir şekilde zorlamıştı. Hareket etmeye çalıştığında, bir şeyin patladığını hissetti ve bu da hareketinde hafif bir gecikmeye neden oldu.

O gecikme, bir Leviathan ile savaşırken ölümünü mühürlemek için yeterliydi.

Annette'in gözleri, tentaküller ona acımasız ve yanıcı bir hızla doğru uçarken korku ve acı ile büyüdü.

'Öleceğim…'

Üçüncü tentakül kafasını ezmek üzereyken ve yukarıdaki tentakül onu ezmek için bir metreye kadar yaklaştığında... her şey dondu.

Buz gibi oldu.

Annette ayakta duruyordu, göğsü inip kalkıyordu. Her bir hırpalanmış nefes, görünür buhar bulutları halinde çıkıyor, beyaz buhar soğuk havayı kesiyordu.

Şafak acı bir soğuk getirmeliydi, ama bu savaş alanı o kadar şiddetli yanmıştı ki herkes kışın ısırışının onları alması gerektiğini unutmuştu.

Sonuçta, onun ateşleri, Drifterların eski Miraslarından birine aitti—kökleri Reimgard kadar derin olan bir güç.

Onun ailesi, onun klanı, en eski ve en güçlü olanlar arasında duruyordu, çoğu kılıç yerine çekiç kullanmasına rağmen.

Annette'in gözleri sahneyi taradı, inançsızlıkla genişlemişti. Öncelikle bir rahatlama dalgası içini kapladı—hayatta kalmıştı. Bu düşünce onu rahatlatmalıydı.

Ama... bunu kim yapabilirdi?

Bakışı, her şeyi ele geçiren ani, mutlak donma karşısında titredi ve havayı korkunç derecede soğuk hale getirdi.

Sonra gözleri Leviathan'ı buldu.

Bacakları çöktü. Sert bir şekilde yere düştü.

Kötü Ejderha—katı bir şekilde donmuş! Devasa bedeni buzda hapsolmuş, her bir pulu ve pençesi kristal bir hareketsizlik içinde kilitlenmiş.

Bir ses, yukarıdan ya da arkasından—nereden geldiğini anlayamadı, kulaklarına ulaştı.

“Uzun sürmeyecek... her şeyin sona erdiği gibi davranma.”

O ses—onu tanıyordu!

Kalbi yerinden fırlayarak başını çevirdi. Orada, havadan çıkıyormuş gibi, rüzgarın onu yeniden bir araya getirmiş gibi şekil aldığı, sesin sahibinin durduğunu gördü.

İsim dudaklarından fırladı.

“Kuzey!”

Kuzey aşağıya baktı, ifadesi soğuk ve hafif alaycıydı.

“Neden bu kadar acınası görünüyorsun, Usta Annette?”

O, kaşlarını çattı.

“Sen küçük belalı. Neden bu kadar uzun sürdü?”

Northern ona kısaca baktı, sonra donmuş Leviathan'a gözlerini kaldırdı.

"Dünyayı kurtarıyordum."

Annette'in yüzü taşa döndü.

"Ne dedin şimdi?"

Northern ona geri baktı.

"Ne? O yaptığın ifadeyle ne demek istiyorsun?"

Annette güldü, ayağa kalkmaya çalıştı.

"Hiçbir şey. Senden gelince yanlış geliyor. Dünyayı kurtarmaktan çok, onu sona erdireceğini düşünmüştüm. Sanırım biraz karakter gelişimi yaşamışsın."

Northern döndü.

"Sus."

O, elini ona doğru uzattı.

Annette, uzattığı ele baktı, sonra yüzüne—hala dönük olanına. Ele tutunduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Tamam, şaka yok. Gerçekten büyümüşsün."

Northern onu yukarı çekti ve bir nefes verdi, donmuş mezarının içinde hapsolmuş yaratığı inceleyerek. Gerçek bir buz dağı!

Kaşları endişeyle çatıldı.

'Bu, Absolute Zero'nun yapabildiği her şey. Ve geçen seferki etkisi o kadar yıkıcıydı ki—her şeyi bitireceğini düşündüm.'

Northern, daha önce Absolute Zero'yu kullandığında, Behemoth sürülerini iz bırakmadan yok etmişti. Her şeyi yok etmesi gerekiyordu. Ama Leviathan, basitçe silinmeyecek kadar güçlü bir güç olduğunu kanıtladı; bu da neden şimdi akademi arazisini bir buz dağının domine ettiğini açıkladı. İç avludan yükselmesine rağmen, donmuş zirve o kadar yüksekti ki, iki yüz metre uzaktaki duvarların üzerine gölgeler düşürüyordu.

Buzun derinliklerinde, kırmızı bir parıltı pulsatmaya başladı. Önce zayıf, ama giderek daha parlak hale geliyordu.

Northern ona baktı, kaşları fırtına bulutları gibi derinleşerek çatıldı.

Annette, yüzündeki ifadeyi yakaladı ve buz dağının yanına döndü. İfadesi, onunkiyle eşleşecek şekilde karardı.

"Leviathan'a karşı şansımız ne?"

Kuzey, kırmızı parıltının parlayıp sönmesini izleyerek duraksadı, sanki canavar donmuş hapishanesine karşı mücadele ediyordu.

İç çekti.

"Başardığım en iyi şey birinin elini kesip geri itmekti. Ve bu, tüm özümü tüketti—on saatten fazla uyudum."

Annette yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum... bu sefer yirmi dört saat uyuyacaksın, öyle mi?"

Kuzey ona bir bakış attı.

"En zeki olmadığını biliyorum, Usta Annette, ama en azından bazen beynini çalıştırmaya çalış."

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu acımasız olacak. Çok acımasız. Daha fazla ele ihtiyacım olacak."

Annette etrafa göz attı.

"Vida dışında burada değeri olan başka kimseyi göremiyorum. Hepsi boş laflarla doldurulmuş işe yaramaz bedenler."

Bu kişisel geliyor, ama neyse. Onlardan bahsetmiyorum... çağrım yakında gelecek.

Annette'in gözleri büyüdü.

“Ah! Doğru! Bekle—çağrı mı? Daha fazlası var mı?”

Kuzey cevap veremedi. Gök gürültüsü gibi bir çatırdama gökyüzünü yarıp geçti. Buz dağının kırılmaya başladığına dair bir işaret vardı.

Bir kez daha içini çekti.

“İki gündür bir an bile dinlenemedim. Eh, bayıldığım an hariç ama o sayılmaz.”

Annette kaşını kaldırdı.

“Tam önümüzde bir Leviathan hareket ederken neyi mırıldanıyorsun?”

Kuzey'in ifadesi sertleşti. Karanlık ışık vücudu etrafında dönerken, siyah zırh oluşmaya başladı—göğsünde küçük bir çöküntü olan parlak plakalar. Kask başının etrafını sardı, dört alev alev mavi ışık vizörden geçerek avcının gözleri gibi parladı.

O korkutucu ışıkların arasından Annette'e baktı.

“Beni destekle, elinden geleni yap.”

Sonra ileri fırladı, gökyüzüne doğru ateş açtı. Hava da durdu, şimdi buzdan kafesini parçalamakta olan canavarla göz hizasında süzüldü.

Kırılma sesleri havayı doldurdu, daha derin bir şeyle karıştı—düşük, gürleyen bir inleme.

Northern pozisyonunu korudu ve izledi.

Aşağıda, diğer herkes buz parçaları ve beyaz duman yağarken dağıldı. Akademinin derinliklerinde başka bir şeyin daha olduğunu hissetmekteydi, ama Northern bu tehdide odaklanmaya devam etti. Başka ne olursa olsun, bununla kendileri başa çıkmak zorundaydılar.

İki yerde birden olabilse bile, bunu yalnız başına karşılamayı tercih ederdi. Bir Leviathan ile savaşmak için her bir güç parçasına ihtiyacı olacaktı.

Bu tamamen deli ve aptalca bir şeydi. Ama çoktan seçenekleri tükenmişti.

Bu deli ve aptalca yolun çok derinlerine kadar gitmişti, şimdi geri dönemezdi.

Northern kollarını kavuşturdu, beyaz sisin içinden yükselen yaratığı bekledi. Yoğun sisin arasında, Kötü Ejderha'nın gözleri ikiz güneşler gibi parlıyordu.

Canavar durdu ve yavaşça gözlerindeki ışık sönmeye başladı—ama tamamen sönmedi. Sadece bir kıvılcım kaldı, neredeyse ölü ama bir şekilde daha tehditkar. Bakışları cansız ve korkutucuydu, sanki ölüm kendini göstermişti.

Canavar, önünde süzülen çocuğa baktı.

Kuzey kollarını genişçe açtı. Buz ve ateş mızrakları bir anda varlık buldu, tüm gökyüzünü tek bir kalp atışında doldurdu. Gölgeleri, aşağıdaki zemini karanlık bir vaat gibi kapladı.

“Oh, peki, başlayalım mı?”

Her yer, gelecek savaş için nefesini tutar gibi bir an sessizdi. Sonra bir ses fırtınası koptu.

Dört devasa tentakül, buz çerçevelerinden fırladı ve gökyüzünde yüksek bir çatırdama sesi yankılandı. Çığlık atan bir hızla ileri doğru fırladılar, Kuzey'e doğru hareket bulanıklığı içinde uçtular.

Kuzey elbette onlardan rahatsız olmadı. Boşluk Gücü ile çevrili, karşılaştıkları tek şey, hedeflerine saldırmalarını engelleyen sonsuz uzayın itişiydi.

Ancak oldukça inatçıydılar, havayı çılgın bir güçle döverek şok dalgalarının yayılmasına neden oldular ve havayı patlayıcı bir güçle sarstılar.

Kuzey, arkasında havanın neredeyse kırılacak gibi görünmesine rağmen hareket etmedi. Devasa tentaküller korkunç bir öfkeyle vurmasına rağmen, ona ulaşmak için ekstra öfkeli ve umutsuz görünüyordu, ama o sakindi.

Sadece havada süzülmeye devam etti, elleri hazır bir şekilde, üstünde sıralanmış binlerce buz ve ateş mızrağı ile, canavara korkutucu ve donuk bakışlarıyla göz göze gelirken komutunu bekliyordu.

Sonunda Northern gülümsedi ve bir elini kaldırdı. Tüm mızraklar canlandı, ateş çıtırdadı ve buz hışırtı yaptı.

Canavarı bir kez daha inceledi. Sonra elini bıraktı.

Saldırı başladı.

Her şey sert bir şekilde yere düştü. Ve yaşayan bir dağ gibi duran canavarı dövmeye başladı. Leviathan, üzerine yağan binlerce buz ve ateş mızrağına rağmen kıpırdamadı. Tek yaptığı, bakmaya devam etmekti.

Aslında bir an için, gerçek bir dağ olduğu düşünülebilirdi.

Saldırı sona erdikten sonra, duman gökyüzünü kapladı ve her şey bir an için bulanıklaştı.

Tentaküller hâlâ havayı dövüyordu, inatla Northern'ın bulunduğu yeri geçmeye çalışıyordu ve hava, asla geri adım atmayı planlamadan, hâlâ sertti.

Northern nefesini verdi ve elini kaldırmaya başladı. Hava her geçen saniye daha da sıcaklaşmaya başladı.

Annette yerdeydi, öğrencisine yardım etmek için dalış yapması gereken mükemmel anı bekliyordu ama ne kadar baksa da, o zamanın şimdi geleceğini göremiyordu.

Tentaküller, her zamankinden daha çılgın bir hızla hareket ediyordu.

Bunu izlemek, aslında o ölümcül şeylerden ne kadar iyi kaçtığını fark etmesini sağlıyordu. Ama aynı zamanda, onu bir kez daha solgunlaştırıyordu.

Çünkü hiçbir şeyden büyüdüğünü izlediği çocuk, havada süzülüyordu, onlardan tamamen etkilenmeden.

Yüzünden terler akarken, iç giysileri ıslanıyor ve vücuduna yapışıyordu.

Başlangıçta, Northern'ın gücünden o kadar etkilenip korkmuştu ki, sıcaklık dayanılmaz hale gelene kadar her yerinden terliyordu ve fark etti…

Yüzünde bir kaş çatma belirdi.

'Bu kadar sıcak olmaması gerekiyordu…'

Sonuçta kıştı, ani sıcaklık artışı çok garipti.

Ve o an, havada bir savaşın olduğunu fark etmesi çok kolay oldu.

Northern ya da Leviathan bir şey serbest bırakmak üzereydi. Hangisi olursa olsun, bugün akademideki tüm yaşayan ruhların hayatlarını belirleyecekti.

Sonra en garip şey oldu.

Yeni bir güneş doğdu.

Annette'in gördüklerine gözleri büyüdü.

Kuzey'in arkasında yanan bir daire alevlenmişti, ama hayır, alevlenmiyordu. Sadece parlıyordu. Ama yaydığı şey ısı olarak adlandırılamazdı.

Isı, varlığının tam merkezinde gibi görünüyordu. Derin erimiş ateşin bir durumu yayarak havayı yakıyordu. Her şey, bu havanın varlığıyla tehdit altındaydı.

Çünkü o noktada kaynama ve erime arasındaki çizgi o kadar bulanık hissediliyordu ki, varoluşun kendisi saf ısıdan yok oluyormuş gibi görünüyordu.

Elbette, Annette ve Vida gibi Driftçiler bunu hâlâ idare edebiliyordu, acı verici olsa da, ama diğer eğitmenler çok daha kötü durumdaydı. Vücutları dumanla yükseliyor ve güvenli bir sığınak için akademinin derinliklerine koşuyorlardı.

Her yer kaos içindeydi.

Ve tüm bunların ortasında, Kuzey'in arkasında küçük bir güneş oturuyordu, ona bu dünyaya ait olmayan eski bir tanrının görünümünü veriyordu.

Kuzey, önünde bir elini kaldırdı, dört alevli gözü soğuk bir tehdit gösteriyordu. Leviathan'ın tentakulları, tüm bunlar boyunca çırpınmayı durdurmadı, havayı vahşice döverek kırmaya çalışıyordu.

Ancak Kuzey, şimdi hiç umursamıyordu, daha önce de umursamamıştı. Bunun yerine, çılgınca bir şey yaptı. Her zaman yapabileceği ama denemeyi hiç düşünmediği bir şey.

Artık daha odaklanmıştı ve Kaos ve Boşluğa daha az bağımlı olduğu için yeteneklerini daha fazla kullanmanın yollarını düşünüyordu, bu yüzden DIY ile mümkün olabilecek bir şey düşündü.

DIY, yeteneklerini birbirine karıştırmasına izin veriyordu. Hiçbir sınır yoktu. FrostHeart'tan bir yeteneği alıp Whispering Gale ile kullanabiliyordu.

Ancak o, bir yeteneği diğerine kullanmayı hiç denememişti. Onları diğerleriyle birlikte kullanmamıştı.

Northern, soğuk nefesinin sadece kaskının değil, tüm zırhının küçük deliklerinden sızdığı bir şekilde dışarı üfledi. Vücudu, dondurucu bir hava yayıyor gibiydi.

Gözlerindeki ışık biraz daha parladı ve aniden parlaklığında donmuş gibi görünmeye başladı.

Ardından, en garip şey oldu.

Öncelikle, sıcaklıkta korkunç ve tuhaf bir düşüş yaşandı. Annette bunu hızlıca fark etti. Sadece o değil. Çok keskin bir düşüştü ve sıcaklık farkı o kadar belirgindi ki, daha bir saniye önce bedenlerinin erimek üzere olduğunu düşünürken, şimdi donarak ölecek gibi görünüyorlardı.

Yukarı bakarken, Annette'nin gözleri büyüdü.

Northern'ın arkasındaki küçük güneş donmuştu.

Arkasında, devasa, mükemmel bir buz küresi gibi asılı duruyordu, yüzeyinden soğuk sis, hayaletimsi iplikler halinde akıyordu.

Northern, güneşin ona ne yaptığını not alarak kendi bedenini inceledi.

Onun şekli, bir zamanlar olduğu halden tamamen değişmişti. Etrafındaki dünya ile daha derin bir seviyede bağlantı kurabilmek, birçok yeteneğine ve onların güçlerine, özellikle de elementsel olanlara erişim sağlaması anlamına geliyordu.

Bu, Northern'ın elementsel yeteneğinden bazı tepkimelerin doğrudan bedenine dokunabileceği anlamına geliyordu. Daha açık bir ifadeyle, bedeni ondan akan faydalardan içebilirdi.

Aşırı soğuk, bedeni kırılgan ve sert hale getiriyor, onu paslı metal gibi yavaşlatıyordu. Bu yüzden Northern, yeteneğinin sadece buz tarafına güvenmemişti.

İşte bu yüzden güneşi dondurmuştu. FrostHeart'ı Sun Legacy'nin etrafına sararken, bu sonuncusu hala parlak bir şekilde yanıyor ve bedenini güçlendirmeye devam ediyordu.

Ancak Northern, kaslarındaki o sert noktayı kullanıyordu, bu yüzden buza ihtiyacı vardı. Kaslarını gererken, güneşin sıcaklığını kullanarak onları sert tutuyordu.

Bu tehlikeliydi ve imkansız olmalıydı, ama Northern'ın bedeni kurallara karşı geliyordu.

Bunu, ham güce ihtiyaç duyduğu için yapıyordu. Northern, gücünü artırmak için adını Titan'ın Hesabı veya Yanıcı Alev olarak değiştirebilirdi. Ama aynı zamanda yeteneklerinin iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışması gerekiyordu. Elbette, bir kopya oluşturup onları farklı araçlar olarak kullanabilirdi, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Ancak Northern, aynı anda iki kişi olmanın zorluğu nedeniyle kendini tutuyordu. Eğer daha zayıf bir şey olsaydı, özellikle de canavar grupları, umursamazdı. Ama şu anda, her hareketi bir satranç ustası gibi izlemek zorundaydı.

Bu bir Leviathan'dı. Bu tür bir canavara karşı deneme yapamazdı.

Elemental yetenekleriyle vücudunun nasıl çalıştığına dair bir hediye daha vardı.

Kuzey nefes aldı, soğuk hava zırhındaki her boşluktan kışın hayaleti gibi akıyordu. Sonra hızlıca döndü ve havada yıldırım gibi kesen bir yumruk attı.

Darbe, ona doğru kıvrılan tentakule çarptı. Tüm dünya, kemik sarsıcı bir güçle dışarıya doğru patlayan güçlü bir patlamadan sarsıldı.

Sonra tentakül parçalandı. Her şey, aşağıya yağan ve taşı vuran buz parçaları haline geldi.

Annette, dev bir buz parçasından kaçındı ve aşağıya baktı. Orada... gerçekten de tamamen katı buz gibi görünüyordu.

Bu, bir şeyin donmasıyla farklıydı. Tentakülün yüzlerce metre kadarının saf buza dönüştüğü ve parçalara ayrıldığı gibi görünüyordu...

'Hepsi onun yumruğundan mı?'

Gözleri titredi.

'Kuzey... neye dönüştü?'

O şeyle elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, onu bile çizememişti. Ve o bir Bilgeydi! Eğer bir Paragon değilse, bu mantıklı değildi.

Teorik olarak bile, bir Paragon'un bir Leviathan'ı yenmesi imkansızdı. Ama elbette, seviyelerinin üzerinde sadece kötü yaratıklarla savaşmış ve Bilgeler veya Paragonlar olarak inanılmaz derecede güçlü hale gelmiş canavarlar vardı.

Aslında, hayatta kalmasının tek nedeni, böyle bir kategoriye ait olmasıydı. Diğer herhangi bir Bilge, başlamadan önce ölmüş olurdu. Sonuçta, korkudan titreyen Baş Eğitmen de bir Bilgeydi.

Kuzey de böyle bir kategoriye aitti. Tek sorun, Kuzey'in Paragon seviyesine ulaşmasının imkansız olmasıydı.

Bu o kadar basit değildi.

'Onun bir Paragon olduğundan eminim... eğer öyleyse, bu kadar güçlü olmazdı.'

Annette merakla boğuşsa da, durumu anladı. Kuzey gerçekten de onun gibi bir Bilgeydi, ama gücü rütbesini aşmıştı ve belki de bir Paragon'un gücüne çok yakın bir yerdeydi.

Belki, sonunda bir Paragon olduğunda, Kuzey Transandantal kadar güçlü olacaktı.

Gözleri açıldı, kalbi heyecandan patlayacak gibi hissetti.

'Transandantal...'

Bunu kafasında şekillendirmeye çalıştı ama hiçbir şeyi kavrayamadı. Sonuçta, Transandantal, iki tam çağ boyunca görülmemiş bir şeydi!

Bu arada, Kuzey zaten havayı yararak, çoğu diğer Driftçiler için görünmez hale getiren korkunç bir hızla kayıyordu. Sadece arkasında bıraktığı soğuk izler, nerede olduğunu takip etmek için kullanılabiliyordu ve o noktaya gözler ulaşmadan çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Kollar, onu etkileyici bir ustalıkla takip etti, zaman zaman neredeyse yakalayacaklardı. Bu, kolları takip etmeyi zorlaştırıyordu, ancak o kadar uzun ve kalındılar ki, ne olursa olsun izlenebiliyorlardı. Onları takip etmek, aşağıdan izleyen herkesin sonunda uçan adamı bulmasını sağladı, ama hep ondan kaçırdılar. Gözlerini ona kilitlemeden önce, o çoktan başka bir yere gitmişti.

O kadar hızlı hareket etti ki, onu takip etmeye çalışanların gözleri acıdı. Bazıları ağlıyordu. Üzüntüden değil - çok dikkatle bakmak gözlerini sulandırmıştı.

Ve gözyaşları... yanaklarına değmeden dondu.

Savaş alanı her açıdan yanlış hissediliyordu. Yıldızların çağında, efsanelerin zamanında doğmuş varlıklar için bir savaş alanı gibiydi. Dünyaları bir gök gürültüsüyle çatlatabilecek varlıklar, bu zamanda hiç var olmaması gereken varlıklar!

Hepsi, çoğunlukla öğretmenler - hem Kuzey'i takip edenler hem de okulda kalanlar - donmuş bir şekilde, hayranlık dolu yüzlerle yukarıya bakıyordu. Gözlerini kısıp, dehşet yavaşça ifadelerini kemiriyordu.

Okulda yırtıcı bir şekilde dolaşan diğer Majörler bile bir noktada durdu, sahneyi derin bir kaş çatma ile izliyordu. Bazıları başlarını salladı.

: "Dünyada nasıl...?"

Hava, Kuzey'in hareket ettiği korkunç hızda nefesini tutuyormuş gibiydi. Sonra, tentakulların Kuzey'i takip ederkenki deli hızından parçalanma korkusuyla titredi.

Böyle bir hıza bile ayak uydurabilmeleri şok ediciydi ve bir Leviathan'ın sonsuz gücünü gerçekten gösteriyordu. Yaratığın ana bedeni, akademi duvarını delip dev tentakullarıyla yıktığı ve Kuzey'in onu hapsolduğu buz dağından kurtulduğu dışında gerçek bir hareket yapmamıştı.

Kuzey, bir insanın ne kadar hızlı hareket edebileceğine dair tüm kuralları çiğneyen bir hızda uçuyordu.

Onu izleyen hiç kimse, en çılgın hayallerinde bile, onun sadece bir Bilge olduğunu düşünebilirdi.

O çok güçlüydü... o kadar ki, Bilge unvanı onu yukarı kaldırmak yerine aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu.

Başlangıçta Northern'ın gösterdiği güçle, birçok kişi neden tentakullardan kaçtığını anlayamadı. Her an döneceğini ve *bang!* Diğer bir tentakule buz kırıcı bir yumruk atacağını bekliyorlardı.

Bunun yerine, tek yaptığı koşmaktı. Kaçışı bile ölümlü sınırlarını aşıyordu.

Ancak Northern, amacısızca koşmuyordu. Hedefi, canavarı savaşa çekmekti ve bu, tentakullar var olduğu sürece olmayacaktı. Yani onları yok etmesi gerekiyordu, değil mi?

Bunu düşünmüştü. Ama Northern, başkalarının kaçırdığı bir şeyi "görebiliyordu". Canavar hareket ediyormuş gibi görünüyordu, ama tentakulları kontrol etmek için enerji döküyordu. O güç havuzu çok büyüktü—öyle büyüktü ki, eğer yaratık kendisi hareket etmeye başlarsa, bu herkes için felaket olurdu.

Bu yüzden Northern'ın planı tentakulları doğrudan yok etmek değildi. Bunun yerine, canavarı mümkün olduğunca çok kullanmaya zorlayacaktı, dayanabildiği kadar süreyle. Sonra onları yok edecekti.

Ölümcül dans havada devam etti, her saniye daha tehlikeli hale geliyordu. Northern, rüzgar gibi uçtu, binaların yanından geçerken tentakullar onları ezerek çarpıyordu. Taş parçaları etrafa saçılıyor ve yere fışkırıyordu, her şeyi sarsıyordu.

Northern, havada keskin, imkansız dönüşler yapıyordu, sanki birinci sınıf İran askeri füzesi gibiydi. Bunlar, Dünya'daki zamanında ölümcül olmuştu—Dünya hala var ise, şimdi ne kadar ölümcül olduklarını kim bilebilirdi.

Dönüşleri o kadar keskin ki, havayı kesiyormuş gibi görünüyordu. Tentakullar böyle hareketleri takip etmekte zorlanıyordu. Kenarları bulanıklaşana kadar neredeyse gözden kayboluyordu. Binalara çarpıyor ve rotalarından sapıyordu. İzlemek hem korkutucu hem de muhteşemdi.

Bir noktada, tentakullar hız için hacimlerini kaybetti. İncelip sıcak hava ile patlayarak, daha ince ama daha ölümcül bir güç taşıyan kamçı benzeri iplikler haline geldiler.

Sonra yeni bir hızla ileri fırladılar.

Artık Northern'ı arkasından kovalamayı bıraktılar ve hemen yanına gelerek umutsuz bir öfkeyle saldırdılar. Northern, her seferinde havayı titreterek kamçı darbelerinden kaçmak için kayarak uzaklaştı.

Bazen, tentaküller ile hava arasındaki çarpmanın gücü o kadar güçlüydü ki, aşağıdaki zemine beton parçaları saçıldı.

Northern durmadı. Zaman zaman canavara bir göz atsa da, o inanılmaz hızda hareket etmeye devam etti; arkasında donmuş bir güneş, bir bayrak gibi asılı duruyordu.

Northern'ın etrafında buz mızrakları oluştu ve hava patlamalarıyla ileri fırladı, bir tentakülü bir an için yavaşlatan bir güçle patladı. Bir geri çekildi, diğeri rotasından saptı, ama üçüncüsü duraksamadan içinden geçti ve ileri doğru saldırdı.

Northern döndü ve o yöne ateş gibi bir hızla uçtu. Çarpışmak üzereyken, hafifçe yukarı süzüldü ve vücudunun üzerinden kayarak geçti, serpantin uzunluğu boyunca yarışırken parmak uçları pürüzlü yüzeyine dokundu. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Gökyüzü karardı ve kasvetli bir hale geldi, sanki bir fırtına patlamak üzereydi.

Annette ve diğer eğitmenler solgun yüzlerle yukarı baktılar.

"Şimdi ne?"

Bu kıştı—böyle bir zamanda yağmur yağması mümkün olamazdı. Ve son birkaç dakikada savaş alanındaki hava değişiklikleri göz önüne alındığında, bunun arkasında kimin olduğunu tahmin etmek kolaydı.

Aniden gökyüzünden bir yıldırım düştü ve Northern'ın eline indi. Şiddetle kıvılcımlanan elektrikle sarılı olarak geri uçtu. Özellikle bir yıldırım, kolunu geri atıp yıldırımı ileri fırlatırken, elinde dans etti.

Tüm gökyüzü o darbenin peşinden gitti gibi görünüyordu. İzleyicilerin gözleri açıldı.

Annette korkunç bir şok içinde donakaldı.

"Hooowwwww..."

Ağzı o kadar geniş açılmıştı ki, yırtılacak gibi hissediyordu.

Bölgedeki eğitmenler etrafa dağılmıştı ve hepsi korkuyla yukarı baktı. İnsanların anlayamadığı şey, varlıklarının her bir lifinde korktukları bir şeydi.

Vida, birkaç dakika önce Northern'ın tentakullarıyla kovalamacası sırasında bir taş parçasının düştüğü köşeye yakın bir yerde duruyordu.

Ona bakıyordu, gözleri kısılmıştı.

İlk buluşmalarını hatırlamaya çalıştı. O zamanlar, tamamen şans eseri güce ulaşmış, kaba ve kendini beğenmiş bir çocuk gibi görünüyordu.

Ama şimdi...

Şimdi bir adam gibi görünüyordu. Her yeteneği kullanma şekli değişmişti. Ne yaptığını biliyordu. Gözlerindeki ifade derin ve buyurgandı, ama hiçbir şeye—veya kimseye—çok uzun süre bakmıyordu.

Dudakları hafifçe aralandı. Kelimeler bir an takıldı, sonra kendine fısıldamayı başardı.

"O bir adam oldu..."

Bunun kalbini neden hızlandırdığını veya onun istediği türde bir kadın olup olamayacağını merak etmeye neden başladığını bilmiyordu.

Başını sert bir şekilde salladı.

'Tanrım, bir savaşın ortasındayız!'

Büyük bir 'güm' sesi tüm savaş alanında yankılandı—yüzlerce gürültü gibi. Zemin titredi ve yarıldı. Depremler, yerin derinliklerine kadar uzandı ve oradan hızla yayıldı.

Herkes devasa saldırıdan kaçmak için çabaladı. Hepsi yerleşip sarsıntı durduğunda, başlarını kaldırdıklarında sadece iki tentakülün kaldığını gördüler.

Kuzey, havada bir yerde süzülüyordu, elinden son şimşek izlerinin kayboluşunu izliyordu.

"Acaba buna fazla boş öz mü kattım?"

Yeteneklerinin gücü—ister kopyalanmış isterse sahip olduğu—ne kadar Boş öz kattığına bağlıydı. Ve Kuzey'in bolca sahip olduğu bir şey varsa, o da boş özdü.

Kuzey'in tek bir saldırısına koyduğu boş öz, olgun bir Bilge'nin tüm havuzunu boşaltabilirdi.

İşte bu, basit bir darbe olması gereken şeye bu kadar ezici bir güç verdi.

Nyssira, Shae ve öğrenci konseyi, deprem tarafından yere serildikten sonra yeni yeni ayağa kalkıyorlardı. Boş, şaşkın yüzlerle Kuzey'e baktılar.

Shae hafifçe titredi.

"...bizim seviyemizin ötesinde."

Her zaman biliyorlardı—en azından Turnuva başladığından beri. Kuzey'in güçlü olduğunu biliyorlardı.

Ama birinin yıldızlar arasında oturduğunu bilmek ile onların sadece senin üstünde oturduğunu düşünmek arasında bir fark vardı.

Yıldızlar ulaşılmazdı. Kuzey, oradaki herkesin—eğitmenler ve öğrenci konseyi dahil—sadece korktuğu değil, o yüksekliğe ulaşma fikrinden bile korktuğu bir güç seviyesini gösterdi.

O, hepsinin üzerinde, hem şaşırtıcı hem de korkutucu bir seviyede duruyordu.

Kalan iki tentakül, Northern'ın önünde bir araya gelerek sanki onu sessiz bir hesapla inceliyormuş gibi kıvrıldı.

Northern saçını kaşıdı, sıcaklık boynuna doğru yükselmeye başladı.

"Bunu nasıl açıklayayım..."

Garip bir şekilde el hareketi yaptı.

"Arkadaşının ölmesini asla istemedim. Sadece onu biraz yavaşlatmak istedim. Ama sanmıyorum ki herhangi biriniz umursuyorsunuz—sonuçta, siz sadece uzantılarsınız."

Yine de, bu varsayımı sorguladığını buldu. Tentaküller bir amaçla hareket ediyordu, sanki kendi zihinleri varmış gibi davranıyorlardı. Yine de, Leviathan'ın donmuş, kemik dondurucu bakışı arkasında belirdi—gerçek düşmanının yaşayan bir dağ gibi yükseldiğini hatırlatan keskin bir işaret.

'Sadece Kaos ve Boşluğu serbest bırakmalı mıyım? Parmaklarımı şıklatmamla her şey sona erebilir.'

Ama bunun bedeli ne olacaktı? Northern, Kaos ve Boşluğun yıkıcı maliyetini anladığında, böyle bir ham gücün ne talep edebileceğini düşünerek titredi.

Northern başını salladı ve kendini toparladı. Bu şeyi bir şekilde yenmek zorundaydı. Sert olacak, belki imkansızdı ve cehennem—bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama Leviathan'ı yenecekti. Ölüm bile masada değildi.

O çözüm, zihninin bir köşesini meşgul ediyordu. Diğer köşe ise Koll hakkında sorularla dolup taşıyordu. Yer altındaki Zindana mı girmişti? Bunu nasıl biliyordu? Ve önümüzdeki birkaç dakikada neler olabilirdi?

Her halükarda, Northern tentaküllerle oynamayı bırakmaya karar vermişti.

Serbest bırakmak üzere olduğu zarar sıradan olmayacaktı.

Yeni manzaralar oluşturacak türden olacaktı.

Klone ait tüm öz rezervinden yararlanarak, Northern bir elini uzattı. Tentaküllere değil—taş titan gibi duran Leviathan'a doğru.

"Alacakaranlık Anka."

Gökyüzü bugün üçüncü kez değişti, şimdi olgun kavun renginde yanıyordu. Alevler, gökyüzünün kendisinde öfkeli bir şekilde dolaşıyormuş gibiydi.

Northern, bu yeteneğin muazzam yıkıcı gücü nedeniyle Leviathan'ı kasıtlı olarak hedef almıştı.

Bu gücün bir dağ sırasını nasıl yeniden şekillendirdiğine tanık olmuştu. Şüphesiz, akademiyi kül ve moloz haline getirecekti.

'Akademiyi küçümsemeyelim. Belki de engelleri veya başka bir şeyleri vardır.'

Kuzey, vicdanına bu zayıf mazereti sundu.

Bulutlar kavurucu hale geldi, renkleri sanki sessiz bir patlama onlardan geçiyormuş gibi yoğunlaştı.

Sonra yukarıdan korkunç bir şey indi.

Çığlığı atmosferi—gerçekliğin kendisini—yırtarak geçti. Delici çığlık, kulak zarlarına saplanıyor, işitme organlarını parçalıyormuş gibi görünüyordu.

Ama bu bile gerçek yıkım değildi. Herkes donakalmıştı, çığlıktan o kadar sarsılmışlardı ki, üzerlerine gelen gerçek yıkıma hazırlanamıyorlardı.

'Geçen sefer çığlık yoktu... bu sefer daha fazla Boşluk özü mü kullandım?'

Kavun rengi gökyüzünden, Alacakaranlık Anka kuşu inmeye başladı.

Bu bir kuş değildi.

Kanatları olan bir felaketti.

Tanrısal bir yaratık şeklinde ateş fırtınası, kanatları güneş parıltısı ve yıkımın dokumasıydı. Her kanat çırpışı, atmosferde yanıcı sıcaklık dalgaları gönderiyor, havayı erimiş cam haline getiriyordu. Kuyruğu, bulutları yararak giden alevli bir kuyruklu yıldızdı. Ve gözleri—o zalim, parlayan kömürler—bilinçli bir varlıkla yanıyordu, sanki tekrar çağrılmaktan nefret ediyordu.

Dünya nefesini tuttu.

Gökyüzü, düşerken kendine katlanarak renk ve sıcaklık distorsiyonlarına çöküyordu. Ufuk boyunca ağaçlar anında alev aldı. Akademinin arkasındaki göl hışırdıyor ve buhara dönüşüyordu. Kuşlar, uçuş halindeyken gökyüzünden düştü, çığlık atacak zaman bulamadan buharlaştı.

Ve yine de, Leviathan hareketsiz duruyordu.

Derinliklerin kemiklerinden heykel gibi yapılmış bir tanrı gibi.

Tamamen boşluğun bir anıtı gibi.

Ne kımıldadı, ne de gözünü bile kırpıştırdı.

Alacakaranlık Anka bir kez daha çığlık attı—ama bu sefer, ses yankılanmadı. Parçalandı. Ses dalgası boyutlar arasında kırıldı, kafalarda yankılandı, düşünceleri statik hale getirdi. Adanın ormanında saklanan daha küçük canavarlar başlarına saldırdı, gözlerinden kan akıyordu.

Sonra çarptı.

Ne sadece duyulan, ne de görülen bir çarpışma—ama ruhun derinliklerinde hissedilen bir çarpışma.

Anka, Leviathan'ın göğsüne kör edici bir patlama ile çarptı. Sadece ateş, ses ve güç değil.

Hepsi.

Dünya bir an için aydınlandı.

Sonra patlama geldi.

Ateşten bir duvar, bir nova gibi dışarıya yayılarak etrafındaki her şeyi yok etti. Leviathan'ın altındaki taş sıvı hale geldi, sonra buharlaştı. Etrafındaki arazinin geniş alanları büküldü ve yanmış kraterlere çöktü.

Şok dalgası birkaç saniye sonra akademinin duvarlarına ulaştı.

Uzun, alaşımlı metal duvarlar—savunma mimarları tarafından tasarlanmış ve engel runlarıyla mühürlenmiş—hiçbir şansa sahip değildi. İlk darbe onlardan geçip gitti. İkincisi onları kağıt gibi katladı. Tüm surlar büküldü, termal stresten çığlık atarak, sonra erimiş parçalar halinde dışarıya patladı. Kuleler parçalara ayrılarak, kırılgan kemikler gibi çöktü.

Yapının her yerindeki pencereler, saf basınçtan patladı. Yer altındaki sığınaklar sarsıldı, koruyucu büyüleri kıvılcımlar ve başarısız sembollerle çözülmeye başladı. Alarmlar uludu—ama bunlar bile aşırı sıcaklıkta bozulmaya ve sönmeye başladı.

Ve fırtınanın gözüne...

Leviathan duruyordu.

Hareketsiz.

Hasar görmemiş.

Ateşler, obsidyen kayalıkların üzerinde okyanus dalgaları gibi üzerini yıkadı. Derisi—derin gri, diğer dünyalardan gelen gümüş damarlarla—hatta kararmadı bile. Geçmişte şehirleri silip süpüren bir etkiydi. Ama bu sefer?

Leviathan'ı neredeyse göz kırpacak kadar etkiledi.

Kuzey, hala ortada, nefes kesici bir sessizlik içinde baktı. Alacakaranlık Anka her zaman onun son çare olmuştu—nükleer seçeneği. Destesindeki joker kart. Ve hiçbir şey yapmamıştı.

Ne bir yara. Ne bir sendeleme. Ne de acıdan bir homurtu.

Şimdi ancak onu fark etti.

Leviathan'ın başında hafif bir eğilme. Sanki onu tanıyormuş gibi.

Ya da daha kötüsü.

Onu alay ediyormuş gibi.

Arkasında, ateş fırtınaları ormanı harap ediyordu. Ufuk alev almıştı. Akademinin kemikleri şimdi bir cehennemde unutulmuş parşömen gibi çökmüştü.

Ve hala, canavar ayakta duruyordu.

Sanki demek istercesine: Bunun için daha fazlasına ihtiyacın olacak.

Elbette, Northern bunun bir Leviathan ile böyle olacağını tahmin etmişti. Sadece birinin elini halletmek için ne gerektiğini biliyordu.

O, tüm bedenin bu kadar direnç göstermesini beklemişti. Bu Leviathan'ı yenmek için, bu sefer gerçekten kendisini aşması gerekiyordu.

Ya da sadece Kaos ve Boşluğun kollarına koşan eski korkak olmaya devam etmek.

Elbette, Northern bir korkak olmayı planlamıyordu—bugün değil, uzun bir süre değil, belki de asla!

Şüphesiz kendini güçlendirmişti. Kaos ve Boşluğa başvurmayacaktı, yok edilemeyecek kadar zor bir Leviathan ile karşılaşsa bile.

Yine de, bakışları ona yabancı gelen bir kararlılıkla yanıyordu. Gözlerinde taze bir azim parlıyordu ve bir sebepten ötürü, varlığı gökyüzünde büyütülmüş gibi hissediliyordu.

Akademinin farklı binalarında dağılmış olan eğitmenler ve öğrenciler, uçan çocuğa bakakaldılar ve kalpleri titrek bir umutla doldu.

Demirhanede çalışan Eleina bile, akademinin saldırıya uğradığından başka bir şey bilmiyordu. Korkunç şok dalgaları henüz onlara ulaşmamıştı, ama şimdi o ve diğer demirciler gökyüzüne bakıyorlardı. Mesafe büyük olmasına rağmen, havada gelişen savaşı hala ayırt edebiliyorlardı.

Etki, tüm akademide yankılandı ve ana girişten uzakta bulunan Savaşçı Olmayan okula bile ulaştı.

Leviathan'ın gözleri donuk ve küçümseyici görünüyordu. Kısa bir an için, içlerindeki ince parıltı sönmüş gibi göründü, sonra yavaşça yeniden parlamaya başladı.

Yaratık nihayet hareketlendi.

Etki, Kötü Ejderha'yı çizmemiş olabilir, ama diğer tentaküllerini yok etmişti. Uzatılmış uzuvları gittiğine göre, canavar harekete geçmek zorunda kalmış gibiydi.

Dört ayak üzerinde ilerledi, görkemli bir yavaşlıkla yürüyordu. Northern havada asılı duruyordu, elleri hazır bir şekilde süzülüyordu. Bir elini saran, hafifçe yıldırımla çatırdayan bir zincir çağırmıştı.

Yaratık önce yavaş hareket etti, gerginliğin havada ağır bir örtü gibi yerleşmesine izin verdi. Burası boğucu bir his veriyordu ve erimiş zemin her adımda daha derin yanıyordu.

Northern'ın bakışları canavara tamamen odaklanmıştı—yan dikkatler yoktu, dikkat dağıtıcı hiçbir şey yoktu. Her ince hareketi büyük bir dikkatle inceledi, canavarın ilk gerçek saldırısını bekliyordu.

Buna rağmen...

Beklemeye rağmen... onu göremedi.

Kırmızı Bulutlar'ın üstünden, bir şey onu yere serdi. "Yere serildi" ifadesi en iyi tanımlama şekliydi, ama o şey tam olarak düşmedi—sadece belirdi... ya da belki Northern bunu algılayamadı çünkü çok hızlı oldu, takip edemeyeceği kadar hızlı. Bu, hayatında ilk kez onu korkuttu.

Çünkü Northern'ın gözlerinin kaçırdığı hiçbir şey yoktu!

Ve ikinci olarak... Boşluk Gücü tarafından korunmuyordu.

Kırmızı bulutun sütunu sol tarafına çarptı. Northern zamanında döndü, ama omzu ve kolu boyunca bir parça Gece Korkusu zırhı derisiyle birlikte sıyrıldı. Kasları birkaç saniye boyunca açığa çıktı, kan yaradan birikmeye başlamadan önce.

Daha önce hiç hissetmediği kötü, şeytani bir acı ona saldırsa da, Northern'ın buna takılacak lüksü yoktu.

Daha acil bir acı, zihnine kazındı - korku.

'Nasıl? Boş Güç'ü bu kadar kolay nasıl aştı?'

Boş Güç sonsuza kadar yenilmez kalamazdı. Aslında, Northern bu adadaki Zindana ulaştığında ve o garip canavarlarla karşılaşmaya başladığında, Boş Güç'ün belirli düşmanlara karşı başarısızlığına hazırlık yapması gerektiğinden şüphelenmeye başladı.

Bu kadar erken o düşmanla karşılaşmayı beklememişti ve kesinlikle Kızıl Bulut'un derinliklerinde yaşayan yaratığı beklemiyordu.

Ama yine de, bu mantıklıydı. O Kızıl Bulut neyse, zindan canavarlarını daha korkutucu ve güçlü hale getirmişti. Hatta onlar bile Boş Güç'ü neredeyse parçalamışlardı.

O iğrenç şeyin bunu bu kadar kolay yapabilmesi de mantıklıydı.

Düşen kızıl bulut sütunu bir an için hareket etti, ardından yanıcı bir hızla döndü. Ama Northern aynı şeyin iki kez olmasına izin vermeyecekti.

O noktadan koparak kayboldu ve Kötü Ejderha'nın başının arkasında belirdi. Ancak, yaratık da aynı hızda hareket etti. Dağ gibi büyüklüğünü alaycı bir hızla kaldırarak döndü ve Northern'a başını çarptı—tam o anda belirdi, sanki onu görmüş gibiydi.

Dairesel bir şok dalgası dışarıya patladı, ardından Northern'ın çaresiz bir mermi gibi havada fırlatılmasıyla ince bir ışık şeridi belirdi. Akademinin güçlendirilmiş alaşım duvarının kalıntılarından geçerek yüzlerce ağacın içinden geçti ve hatta boşluğa giden dağın arkasına çarparak katı kayaların içinden bir mağara açtı, diğer taraftan çıkıp bir zamanlar canavarın hapishanesi olan boşluğa düştü.

Northern düştükçe yuvarlandı. O zamana kadar, çarpmanın gücü yeterince zayıflamıştı ki vücudunu tekrar kontrol edebilsin. Havada yuvarlandı, yolunu değiştirdi, derinliğin yanına indi, dizlerini indirdi ve havaya fırladı, taşların içinde ağ benzeri çatlaklar bıraktı.

Northern, fırlatıldığı kadar hızlı bir şekilde akademiye doğru uçtu.

Mavi alevler etrafında sarılıp, korkunç bir hızla uçarak duman gibi akıyordu. Eritilmiş duvara ulaştığında, Northern havada döndü, dizlerini katlayarak ayaklarını yaratığa nişan aldı. Alevler, iradesine yanıt vererek muazzam bir güçle patladı, ardından bacaklarına sıkışarak, dev canavara yıkıcı bir tekme ile çarptı.

Akademinin zemini şiddetle sarsıldı. Tüm binalar, Leviathan'ın altındaki yerin patlamasından önce korkuyla inliyormuş gibi görünüyordu; mavi alevlerin bir sel gibi coştuğu bir patlama.

Eğitmenler ve öğrenciler, hem parçalanan yerden hem de etraflarında dolaşan alevlerden kaçtılar.

Umutsuz bir hızla koştular, yoğun sıcaktan terleyerek, yan etkisi olarak ölmeyi düşündükleri için kalpleri korkuyla çarpıyordu. Onlar gibi yetişkin eğitmenler, bu hale düşmüştü.

Öğrenciler de en az onlar kadar korkmuştu, ama utanacak zamanları yoktu. Ya hayatta kalmaya çalışıyorlardı ya da Northern'ın Leviathan ile savaşını umutsuzca izlemek istiyorlardı.

En önemlisi, saldırının isabet edip etmediğini bilmek istiyorlardı. O kadar güçlü gelmişti ki, etki yerin derinliklerine kadar ulaşmış ve ardından patlamıştı.

Northern, kollarından birinin etrafında dans eden mavi alevlere baktı. Yüzünde bir kaş çatma belirdi.

"Hatta Pyreheart bile işe yaramadı."

Pyreheart, Sun Legacy'nin alevlerinin özel sıcaklığını serbestçe kontrol etmesini sağlayan bir yetenekti. O kadar azaltabiliyordu ki, hiç yanmazdı, ama aynı zamanda havayı bile yakacak kadar artırabiliyordu.

Sıcaklığı maksimuma çıkarmıştı, Boşluk özünün tüm gücüyle, ama Leviathan'a karşı tamamen işe yaramadı.

Yaratık saldırıya dayanmış, onu yerin kabuğuna doğru gitmeye ve dışarıya patlamaya zorlamıştı. Cehennemden yükselen bir şeytan gibi, yıkıcı ateşin kalıntıları arasında duruyordu.

Ve Northern, boş, düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Hala düşüncelere dalmışken, en garip şey oldu.

Mavi ateş—Northern'ın kendi ateşi—Kötü Ejderha'nın iradesine boyun eğdi.

Alevler hala etraflarında çılgınca dans ediyordu ve Northern, farklı bir yetenek kullanarak kalıntılarını başka bir saldırı için kullanmayı planlamıştı.

Kontrol için parmaklarını uzattı, ama yerle havayı yalayan mavi alevlerin iradesine boyun eğmeyi reddettiğini fark etti.

Kaşları çatıldı. Bir sonraki anda, alevler tek bir noktaya doğru toplanmaya başladı.

Leviathan'ın etrafında döndüler, mükemmel bir daire içinde dönerken büyüdüler ve hızlandılar. Alevler birbirine kenetlendi ve çok daha korkutucu bir şey doğurdu. Hava kendisi eriyormuş gibi görünüyordu—sıcak dalgalar her şeyi bulanıklaştırdı, dünyayı bir ocak haline getirdi.

Kızgın sıcaklık Northern'ın açık yarasına ulaştı. Yavaşça iyileşirken bile, acı derisine derinlemesine işledi. Kanı elinden süzülürken yumruğunu sıktı.

'Neden şaşırıyorum? Bu bir leviathan.'

Kendini toparladı, endişelenmeyi reddetti. Belki bu kadarını beklememişti, ama aynı zamanda daha azını beklememeliydi.

Alevler genişledi, o kadar geniş ve yüksek oldular ki, kan kırmızı bulutlardan yere kadar uzandılar. Şimdi bir ateş tornadosu Northern'a doğru ezici bir hızla ilerliyordu.

"Cidden kendi yeteneğimin bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

Northern parmaklarını kaldırdı ve parmak şıklattı.

Her şey durdu. Göz açıp kapayıncaya kadar, ateşin olduğu yerde, bulutları yere bağlayan devasa bir donmuş fırtına sütunu belirdi. Sanki gökler nihayet dünyaya inmek için bir köprü inşa etmiş gibiydi.

Yapı nefes kesici ve korkutucuydu—akademiyi gölgede bırakacak kadar büyüktü. Zirvelerinden kar süzülüyordu.

Ancak buz kulesi sonsuza kadar dayanmayacaktı.

Kuzey bir elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı.

Kule, sivrilere dönüşmeye başladı—sadece sivriler değil, aynı zamanda tüm alanı hemen parçalayarak geçen keskin buz fırtınasıydı.

Akademinin duvarları ve ön avlusu, öfkeli bir don fırtınasının içinde kayboldu. Beyaz körlük her şeyi yuttu ve içinde kalan şanssız insanlar hiçbir şey göremedi.

Vida korkudan titriyordu ama yerinde kaldı, özellikle de dev bir buz mızrağının yanından ölümcül bir hızla geçtiğini izlerken.

Annette, kar fırtınasında hareket etmemek için böyle bir manzarayı görmesine gerek olmadığını biliyordu. Kuzey'in çevresinin tam farkındalığıyla savaştığını anladı.

Diğerleri ise—fırtınada sıkışmış üç eğitmen ve birkaç öğrenci—çıkış yolu bulmak için ellerinden geleni yaptılar, ancak çabaları boşunaydı.

Gerçek bir kar fırtınası akademi arazisini ele geçirmişti, tanıdık araziyi içinde kalanlar için tamamen yabancı hale getirmişti.

Kuzey fırtınanın kalbinde duruyordu, yüzü taş gibi sertti. Gözlerinde mavi ışık parlıyordu ve bir elini etrafında süzerek, fırtınanın öfkesini ve içindeki buz mızraklarının hızını kontrol ediyordu.

Kısa süre sonra, yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Mızraklar ne kadar hızlı hareket ederse etsin, yaptığı mızraklar ne kadar güçlü olursa olsun veya uçları ne kadar keskin olursa olsun, her şey Kötü Ejderha'nın kırılmaz derisine çarparak parçalandı.

Ancak Northern bir şeyi net bir şekilde anladı. Canavar, ateşi kontrol ettiği gibi buzu kontrol edemiyordu.

Daha doğrusu, ateş üzerinde kullandığı aynı baskın güçle buzu iradesine bükemiyordu.

Northern, yüzünün önünde iki parmağını kaldırdı. Ryan, yeteneği emdiğinde bir Usta olmuştu, bu yüzden FrostHeart sadece üç yetenek taşıyordu.

Buz Manipülasyonu, Mutlak Sıfır ve Donmuş Bağ.

Elbette, en çok Buz Manipülasyonu'nu kullanıyordu—bu, hayal gücü için sonsuz bir alan bırakıyordu. Mutlak Sıfır yıkıcıydı ve Donmuş Bağ, canavarı içeri girdiğinde tuzağa düşürmek için kullandığı yetenekti. Ama bunun çok daha fazlasını yapabiliyordu.

"Mutlak Sıfır ve Donmuş Bağ'ı birleştirmek..."

Northern, keskin ve acımasız bir yoğunlukla odaklanarak gözlerini yarı kapadı. Bu kar fırtınası, tam olarak aklındaki şeyi yapma şansıydı.

Canavarı içten dondurmak.

Frost Bound, düşmanları dışarıdan veya içeriden yok eden bir buz patlamasıydı. Yok olma hızlı aşamalarda gerçekleşti, ancak Northern sadece donma aşamasında durdu, bu kısmın üzerinde durarak Buz Manipülasyonu kullanarak donmayı güçlendirdi.

Bu sefer, yeteneği sınırına kadar zorlayacak ve gücünü artırmak için Mutlak Sıfır'ı kullanacaktı.

Kar fırtınası güçlendi. Hava ve içinde sıkışıp kalan herkes—kızgın ya da değil—yerinde donmaya başladı. Etki, Kötü Ejderha'nın durduğu merkeze ulaşana kadar yayıldı.

O noktada, her şey katı bir şekilde dondu—hava, zemin, bulutlara kadar uzanarak onların bazı kısımlarını da dondurdu. Ardından bir patlama olması gerekiyordu.

Ancak patlama hiç gelmedi. Yeteneğin başarısız mı oldu? Sesiz bir şekilde mi patladı?

Kuzey, yeteneğin aktif olduğunu hissetti, ama sonra hiçbir şey hissetmedi—sanki etkisini göstermeden silinmiş gibiydi.

Gözleri sakinleşti, donmuş bölgenin derinliklerinden kırmızı bir parıltı belirdi.

"Will..."

Parıltı, buzdan fırladı. Kuzey, ışık huzmesinin akademinin, adanın ötesine, havaya doğru yırtarak geçtiği anda kayboldu.

Bir anlığına, tüm Orta Ova boyunca, insanlar inanılmaz bir hızla ileriye doğru giden kırmızı bir ışık gördüler, ardından zayıf titremelerle sönmeden önce.

Bulutlar ayrıldı ve parıltının geçtiği yere geri akamadı.

Donmuş fırtına, yaratığın vahşi bir çığlıkla içinden geçerken eridi.

Çığlık, tüm akademiyi kalplerini parçalayan bir sesle doldurdu. Herkes, nerede olursa olsun, kulaklarını tutarak acı içinde eğildi. Kulaklardan ve burunlardan kan aktı.

Daha da kötüsü, yakındaki öğrenciler kulaklarından kan akıtana kadar bayıldılar. Eğitmenler bilinçlerini korumakta zorlandılar. Hatta Annette ve Vida'nın burunlarından da kan aktı.

Kuzey, havada süzülen tek kişiydi, elleri yanlarında, bir sonraki saldırıya hazırdı. Kol ve omzu tamamen iyileşmişti, ancak Gece Korkusu zırhı sınırına ulaşmış gibi görünüyordu, omzunu ve kollarını çıplak bırakıyordu.

Leviathan, yeri parçalayan bir hızla gürleyerek geçti ve binalarda çatlaklar oluşturdu. Yer, dikkatsiz yüklenişinin acımasız ağırlığını taşıyordu.

Kuzey kendini hazırladı. Koşmadı. Bunun yerine, havada bir buz sütunu oluştu ve kendini vahşi bir hızla inşa etti.

Sütun, Leviathan'ın tüm bedeninin ve akademinin yarısının üzerine gölge düşürdü. Kuzey, onu askıda tutarken ruhuna baskı yapan ezici ağırlığını hissetti.

Sütun, gökyüzüne sonsuzca uzanarak kendisine doğru yüklenen Leviathan'a karşı durdu. İki elini kaldırarak, Kuzey, dev buz sütununu Kötü Ejderha'nın üzerine çarparken inledi ve kükredi.

İrade.

İrade, Kuzey'in merak ettiği her şeyin cevabı olan yıkıcı bir güçtü. Daha önce bunun hakkında pek bir şey bilmezdi, ama her zaman bir Driftçi'nin gücünü artıran bir şey olduğunu düşünmüştü.

Gerçek bir Driftçi—Paragon ve üstü, buna inanıyordu. Raizel'in son mesajı, o sessiz soruya net bir cevap vermişti.

Raizel, hayattayken bir Canavarın iradesinin çevresindeki dünyayı nasıl etkileyebileceğini de açıklamıştı. Doğalarında çevreleriyle bağlantı kurmanın ne kadar önemli olduğunu.

O zamanlar sadece bir Behemoth ile karşılaşmışlardı. Yine de, sadece İrade ile okyanusu bir fırtınaya dönüştürmüştü. Kuzey, İrade'nin özünü daha derinlemesine anladığında, buna bir ruh dünyası demek istemişti.

Ama öyle değildi. Bir ruh dünyası, bir canavar için de bir insan için olduğu gibi çalışırdı—sadece daha kötü ve çok daha güçlüydü.

Bir Leviathan'ın iradesi. Kuzey bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama ne olursa olsun, sahip olduğu güç onun yeteneğini iptal etmek için fazlasıyla yeterliydi. Onu tamamen silmek için.

Kuzey bunun nasıl çalıştığından emin değildi, ama bu, Kaos Alevi'ni kullanarak varoluştan şeyleri silmek gibi bir his veriyordu. Tahmin etmesi gerekirse, canavar iradesini bir bıçak gibi kullanıyordu—saldırısının var olmasına izin veren özün içinden keserek.

Onu basitçe... var olmaktan çıkararak.

Teorisini test etmek için, onu tekrar görmesi gerekiyordu. Yeniden hissetmesi gerekiyordu. Bu sefer o kadar güçlü olmayan, ama kaybolduğunda göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir şeyle. Son saldırı bir kar fırtınasının içinde gizlenmişti.

Ama bu, gökyüzünü tamamen kaplayan bir buz sütunuydu.

Uzak adadan, bulutların içinden dünyayı tutan sütunlardan biri gibi uzanarak, göklerden düşüyordu.

Sütun vurduğu anda, zaman çatladı.

Hiçbir ses yoktu—sadece her şeyi yutan derin bir sessizlik. Ne kükreme. Ne uluma. Ne çığlık. Hatta nefes bile yoktu.

Sonra çarpma geldi.

Buz, Leviathan'a dünyanın doğal yasalarını kıracak bir güçle çarptı. Sadece çarpmadı—unutulmuş tanrıların yargısı gibi indi. Bağlandığı anda, her yöne bir şok dalgası yayıldı. Bir kalp atışı kadar, dünya nefesini tuttu.

Sonra her şey dondu.

Erimiş toprak—bir zamanlar parlayan damarlar ve dans eden alevler okyanusu—bir anda katılaştı. Kırmızı beyaza dönüştü. Lav kristale dönüştü. Alevle yanmış ve kararmış olan şimdi yayılan donun altında çatladı ve titredi.

Her ısı kıvılcımı söndü. Akademi arazisine kazınmış yanık savaş yaraları şimdi dişli buzlarla parıldıyordu. Buhar bir kez hışırtı yaptı, sonra kayboldu—havada kar taneciklerine dönüştü.

Leviathan boğuk bir kükreme çıkardı. Bir an, duracak gibi göründü, yavaşladı. Sonra aniden, dev yaratık ezici bir güç ve hızla ileri fırladı, donmuş toprağı ezerek Kuzey'e doğru doğru yüklendi.

"Bu herif lanet olsun."

Northern kendini toparladı ve elini ileriye doğru savurdu. Koluna sarılı zincirler, acımasız bir hız ve güçle dışarı fırladı, Leviathan'ın etrafında döndü. İlk başta küçük görünseler de, sonsuz bir şekilde elastik bantlar gibi uzanarak, yıldırımlarla çatırdadılar.

Zincirler canavarı geçerken, Northern havada daha da yükseldi ve Leviathan'ın sırtına doğru eğik bir desenle uçtu.

Tamamen etrafında döndü, sonra gökyüzüne doğru devam etti, hala ayakta duran duvar kısmına yöneldi—Akademi'nin sol kenarına. Northern doğru hatırlıyorsa, bu, Profesör Heimburger ile ilk tanıştığında ulaştığı derinlikti.

Duvarda hızla tırmandı, her şey gözlerinin önünde bulanıklaştı. Nihayet zirvesine ulaştı, bulutların derinliklerine gömülüydü, sonra onun üzerinden uçtu. Bu noktada, zincirin sınırına ulaştığı görünüyordu.

Northern duvara indi ve savaşta ilk kez adını değiştirdi.

Titan'ın Yargısı'na geçti.

Zincirleri ellerine ve kollarına sardı, sonra Devasa Gücü uyguladı ve çekmeye başladı.

Zincir gerginleşti ve korkunç bir şekilde inledi.

Northern onu duvara geri çekmek istedi—belki duvarın içinden de ezmek. Akademi'nin duvarını yıkacak kadar güçlü görünüyorsa, muhtemelen daha da güçlü bir derisi vardı.

Eğer bu savaş gerçekten onun zaferiyle sona erecekse, Northern etrafındaki insanları umursamayı bırakmalıydı. Eğitmenler ve akademi nedeniyle ne kadar yapabileceğini sürekli ölçmesi sınırlayıcıydı. Eğer tamamen serbest bırakmaya karar verirse, herkes çoktan ölmüş olurdu.

Gerçekten ne zaman umursamaya başladığını bilmiyordu. Ama bu sinir bozucuydu.

Bu yüzden canavarı hareket ettirmeyi düşünüyordu. Sınırsız Boşluğunu kullanmayı düşündü, ama bu çok riskliydi. Şu anda orada yüz binlerce insan olduğu gerçeğinin yanı sıra, Sınırsız Boşluğunun kapılarını herhangi bir canavara—özellikle bir Leviathan'a—açmak onun için tehlikeliydi.

Kuzey, akademi duvarında yürürken muazzam bir güç gösterisi yaptı, zinciri çekmek için büyük bir çaba sarf etti.

Kuzey'in ayaklarının altındaki duvar, yavaşça aşağı inerken gıcırdadı, sadece irade ve acımasız güçle destekleniyordu. Botları metal işçiliğine sığ çukurlar açıyordu, her adım onu zincirin diğer ucundaki imkansız ağırlığa karşı sabitliyordu.

Hava titredi.

Kolları şişmişti—kalın damarlar derisinin altında yılan gibi yükseliyor, Devasa Gücün enerjisiyle hafifçe parlıyordu. Kemikleri duyulabilir şekilde gıcırdıyor, omuzları gerilme ile titriyor ve sırtı görünmeyen bir baskı altında eğiliyordu. Dirseklerinden buhar fışkırıyordu, nefesi duman gibi çıkıyordu.

Ve yine de çekiyordu.

Zincir, onunla Leviathan arasında gerginleşti. Metalin dayanması gerekmeyen bir dirence çarptığında çığlık atan bir sesle uludu. Etrafındaki bulutlar bozuldu, gerilimle çekiliyormuş gibi büküldü ve hava, zincirin yolu boyunca içe doğru katlandı.

Aşağıda, Leviathan sarsıldı.

Ayakları donmuş tarlada kayarak, dünyanın buzlu kabuğunda yarıklar açıyordu. Pençelerinden kıvılcımlar fışkırıyor, kristalleşmiş zeminde keskin çizgiler çizerek kazıyor, direniyordu.

Ama hareket ediyordu.

Canavarı çekmek, on dünya kadar ağırlığı sürüklemek gibiydi. Ama bu şekilde başlamamıştı.

Başlangıçta, hareket ediyordu.

Just a few feet. Then a few more.

Akademi tamamen titredi. Heykeller devrildi. Ana kulesinin üst katları çatladı ve kayarak, görünmeyen bir devin önünde eğildi. Savaş alanından uzaktaki ağaçlar yana doğru büküldü ve uzak sular yerçekiminin etkisine karşı çırpındı.

Northern insan olmayan bir kükreme çıkardı.

Bu, antik bir şeydi—ilkel bir şey. Ayaklarının altında neyin ezildiğiyle ilgilenmeyen bir şeydi.

Gökyüzü karardı, bulutlar onun üzerinde bir girdap gibi döndü, iradesinin yörüngesine kapıldı.

Ve Leviathan tekrar hareket etti.

Bu sefer tam vücut uzunluğunda. Sonra iki.

Canavar hırladı—acılı değil, daha çok rahatsız olmuştu—ama uzuvları garip bir şekilde açıldı, tutunacak bir yer bulamadı. Kalkmaya çalıştı, ama bir kez daha ileriye sürüklendi.

Northern'ın elleri kanamaya başladı. Kollarını saran zincirler çatlamaya başladı, ama bu gerçek sorun değildi. Çatlaklar hala küçüktü ve zincir, canavar hareket etmeye devam ettiği sürece gerilimi taşıyacak kadar güçlüydü.

Ama sonra durdu.

Northern bunu tekrar hissetti.

İrade kullanımı.

Şimdi dikkatini verdiğinde, bunu net bir şekilde hissedebiliyordu—dünyaya suyun içindeki yağ gibi dalgalanıyordu. Var olmaması gereken bir şey, ama bakmaya değer birisi için o kadar barizdi ki herkes hissedebilirdi.

Northern, bir Usta'nın bile bunu hissedebileceğinden şüpheleniyordu, ama ne olduğunu anlayamazlardı. Onu tanıyabilmesinin tek nedeni, Will'in gerçek doğasını bilmesiydi. Behemoth'tan, Raizel'in ruh dünyasını gözlemlemekten, bu ham gücü anlamayı öğrenmişti.

Bu yüzden odaklandığı anda onu tanıdı.

Leviathan bir emir vermişti. Gerçekliği bükebilecek kadar güçlü bir emir. Hareketi kesen bir emir.

Ve bir an için, hareket imkansız hale geldi.

Northern bile ileriye gidemedi. Ne kadar zorlasada, bacakları aynı yolda kayarak hareket ediyordu, ama ilerlemiyordu.

İşte bu zinciri kıran şeydi.

İlk çatlak küçüktü—o kadar küçüktü ki bir ışık oyunu olabilirdi.

Ama ikincisi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Sonra tüm zincir bembeyaz parladı, sanki gerçekliğe karşı savaşıyormuş gibi.

Ve parçalandı.

Zincirin yıkımı, Northern'ı bir top mermisi gibi yukarı fırlatan o kadar şiddetli bir geri tepme tetikledi ki. Ayaklarının altındaki duvar, taş ve çelik fırtınası içinde dışarıya patladı.

Akademi duvarının parçaları meteorlar gibi yağmur gibi yağdı. Hava çatladı. Gökyüzü yarıldı.

Northern havada yuvarlandı, çılgınca döndü. Yaralı kollarından akan kan, arkasında sis gibi dağılmaya başladı. Kırık zincirden çıkan kıvılcımlar, bileklerinde parlayan ruhlar gibi hala asılı duruyordu, yavaşça soluyordu.

İçgüdüsel olarak yarattığı bir rüzgar kubbesine çarptı, sert bir şekilde yere indi ve kayarak durdu.

Omuzlarından dumanlar yükseliyordu.

Başını zar zor kaldırarak öksürdü ve parçalanmış duvarın ötesinde kendini dik tutmaya çalışan Leviathan'a sert bir bakış attı.

Her şeye rağmen... canavar zarar görmemişti.

Ancak gözlerindeki ışık değişmişti—şimdi daha da şiddetli yanıyordu. O tuhaf sakinlik gitmişti. Önceki gibi yok edilemez görünse de, nihayetinde olduğu canavara benzemeye başlamıştı.

Ve bu, Northern'a umut verdi.

Bir an için, canavarımsı bir derinin altında başka bir şeyle savaştığını neredeyse inanmıştı. Çok daha kurnaz ve sinsi bir şey. Ama şimdi emindi—bu sadece bir canavardı.

Bu düşünce içinde bir şeyleri yeniden ateşledi.

“Eh, o zaman gidelim.”

Kuzey, güçlü bir rüzgar çağırdı ve uzaklara doğru patladı, bir bulanıklık haline geldi. Duvarın üzerinden süzüldü, kendisinin üzerinde başka bir rüzgar yaratarak aşağı fırladı.

Ama Leviathan bu sefer hazırdı. Canavar ön kollarını kaldırdı ve yukarı itti.

Yükseklerde, bulutlar dönmeye başladı, sanki bir fırtına patlamak üzereydi.

Sonra, kızıl bulutların sütunları düşmeye başladı. Hızla çarpışarak, metal parçalarını yırtacak kadar güçlü bir kuvvetle toprağı ezdiler. Ama hiçbir etkisi olmadı.

Bunun yerine, kızıl bulutların derinliklerinden, korkunç hızla ileri doğru yuvarlanan, her şeyi avlayan çarpık, canavarımsı şekiller ortaya çıkmaya başladı. Canavarlar farklı şekillerde, formlarda ve boyutlarda geldiler.

Sanki hepsi yakalanmış ve bozulmuş gibiydi.

‘Bozulma!’

Kelimeler, Northern'ın gözleri önünde sütunlardan dökülen canavarlara—hem uçan hem de sürünenlere—şu şekilde çakıldı.

Bu yaratıklarla ilgili bir şey, ona keskin bir tanıdıklık hissi verdi, unuttuklarını hatırlattı.

Lithia'ya seyahat ederken, savaştığı canavarlarda her zaman bir sorun vardı. Saha canavarı olmaları, güçlerini yeterince açıklıyordu.

Fakat onlarda esasen yanlış olan bir şey vardı. İçinde bir şeylerin doğru gitmediğini hissettiriyordu. Ve şimdi Northern, o aynı yanlışlığı hissediyordu—tam olarak önceki gibi. Hayır, bu sefer daha canlı, daha belirgin.

Ve bir şekilde, bunu anlayabiliyordu.

O kadar ki, yüzünde korkunun belirmesiyle sadece sorabildi

: 'Kızıl Bulut'un etkisi—Merkezi Ova'ya ne kadar ulaştı?'

Her zaman bunu zayıflatıyordu, bunun sadece akademinin altındaki zindan olduğunu düşünerek. Ama gerçekte, Kızıl Bulut uzun zamandır vardı—aslında iki yüzyıldan fazla.

Tüm Merkezi Ova'nın böyle bir canavarın pençesinde olmadığını kim söyleyebilirdi?

Bu düşünce, omurgasında ürpertiler yarattı.

Bu arada, bozulmuş canavarlar insanlara saldırıyor, kaba, geniş ağızlarıyla hamle yaparak onları parçalıyor ve Kızıl Bulut'un sütunlarına geri çekiyorlardı.

Zor bir şekilde savaşanlar için, üzerlerine daha fazla canavar yağdı ve işler asla kolaylaşmadı. Tek fark, Annette'in orada olmasıydı.

Onu tamamen çaresiz bırakan tentaküllerin aksine, bu farklıydı. Bu savaş alanında bir ateş gücüydü, bir gözünün derinliklerinde ürkütücü bir kırmızı parıltı yanıyordu.

Acımasız bir yoğunlukla yanan alevlerle örtülü olarak hareket etti. Canavarlar arkasında dağılırken ve çırpınırken, insanlar kurtarıldı.

Ama yine de, yeterli değildi.

Vida vardı. Vuruşları canavarların etini ve kasını yırtıyordu. Annette'ten daha yavaş olmasına rağmen, aynı derecede etkiliydi. Northern, onun içinde Annette'in yankısını neredeyse görebiliyordu—korkunç bir güçle hareket etme şekli.

Annette'in karizmatik varlığından yoksun olmasına rağmen, onun yerine tehditkar ve uğursuz görünüyordu. Ama güçlü bir savaşçıydı.

Northern gözlemlemeye devam etti. Kırmızı bulutlarla ilgili onu rahatsız eden bir şey daha vardı—onların ona hissettirdiği ürkütücülük, vücudu bir şekilde yok edilemez olmasına rağmen, herhangi bir bıçaktan daha hızlı bir şekilde ona zarar veriyor gibi görünmeleri.

Nefesini verdi ve dikkatle izledi.

'Bu ne olabilir...'

Gözlerini bulutlardan ayırmadan birkaç saniye boyunca zihnine daldı. Sonra, belirgin benzerlik aniden anlam kazandı.

Northern'ın gözleri önce büyüdü, sonra kısıldı.

"Kaos?"

Bu kaba bir tahmin olsa da, Northern hissettiği şeyi inkar edemedi. Duygu, karnına bir yumruk gibi çarptı—güçlü, tanıdık, ama çarpık ve yanlış bir şeye dönüştü.

Kaos gibi hissediliyordu.

'Nasıl?'

Kuzey havada donmuştu, aklı hızla çalışıyordu. Öncelikle, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sonra, Kan Kralı'nın yarığından emdiği Kaos kaynaklarını ve Bairan'ın yakın zamanda yendiği kaynağı hatırladı. Parçalar bir araya geldi ve görmek istemediği bir resim oluşturdu.

Yine de, bu imkansız gibi geliyordu. Kırmızı Bulut'un Kaos'un bozulmuş bir versiyonu olduğuna hayatını bahse girmeyecek kadar akıllıydı. Henüz değil.

İçini çekti ve aniden yanında iki Kuzey daha belirdi.

'Bu sefer hayatta kalıp kalmayacağımı merak ediyorum…'

Aynı anda, Sınırsız Boşluk'ta üç kopya daha yarattı. On tane daha çağırmayı çok isterdi ama özünü geri kazanma ile kullanımını dengelemesi gerekiyordu. Üç kopya zaten o hassas döngüyü zorlamıştı.

Peki, ne seçeneği vardı? Hayatlar tehlikedeydi. İnsanları kurtarmalı ve Leviathan'ı bir şekilde yenmeliydi.

Öncelikle solundaki kopyaya döndü.

"Ateşli Fırtına, senin işin destek. Canavar ateş uyumuyla yanıyor, bu yüzden dikkatli ol."

Kopya sırıttı—Kuzey'in kendi ifadesi ona geri yansıdı.

"Beni ders verme, aptal. Ayrıca, ateş Ateşli Fırtına'nın gerçek gücü değil. Onun Öz Manifestasyonu'nu düşünüyorsun, ki bunu kesinlikle henüz serbest bırakamazsın."

Kuzey'in gözleri kısıldı.

"Beni dışlama. Mucizeler yaratırım."

Son sözler, her iki Kuzey'den birden geldi.

İç çekti ve sağa baktı.

'Görünüşe göre hâlâ üçü temiz bir şekilde idare edemiyorum. Yavaş gitmem lazım, yoksa beynim aşırı yüklenmeden çökecek.'

Uzun süre boyunca zihnini bu kadar zorlamamıştı. Değişim ve Taklit Şeytanı'nın artırılmış bilişsel yükünün ezici ağırlığına karşı hiçbir direnç geliştirmemişti.

Sağındaki Kuzey'e—Titan'ın Hesabı'na döndü.

"Kurtarma ve temizlik işini sen hallet. Ne yaparsan yap, kırmızı sisin dışına çık. Ve eğer ihtiyacım olursa gücünü bana verecek kadar yakın dur."

Klone sessizce başını salladı.

Kuzey, tam farkındalıkla iki bedeni kontrol etmekle sınırlı kalmaya karar vermişti. Daha fazlasını ustalaşmak, dünyanın kaderinin bir ipte asılı olmadığı bir zamana kadar bekleyebilirdi.

Yanan Fırtına'ya baktı ve gülümsedi.

“Seninle bir süreliğine birlikteyiz, dostum.”

Burning Storm uzun bir nefes verdi.

“Evet. Sırtını korumam gerekiyor—bu, Burning Storm'un isteyeceği bir şey.”

Kuzey, klonunun alnına bir parmakla vurdu.

“Sus ve işini yap.”

Sonra ileriye kayboldu, havayı inanılmaz bir hızla keserek geçti. Klonu onu takip etti, ölümcül bir zarafetle hızına uyum sağladı.

İkisi de Leviathan'a ölümcül bir niyetle saldırdı. Burning Storm, canavara yaklaşırken Momentum'u bir bıçak gibi kullanarak

Breakneck Edge'i savurdu, hava dalgalandı. Hız, onun silahı oldu. İmkansız bir güç patlaması onu ileriye fırlattı, geride ana Kuzey'i bıraktı.

O sadece Kuzey'in yanından geçmedi. Momentum'u bir jiletin kenarı gibi keskinleştirdi ve yanındaki bir kasırgayla birlikte yaratığın üzerine indi.

Güçlü bir çarpma gökyüzünde yankılandı. Sonra karanlık dünyayı yuttu.

Bu sıradan bir karanlık değildi. Bu, yabancı ve aç bir şeydi—dünyanın daha önce tatmadığı bir karanlık. Korkunç bir güçle atılıyordu.

Yılgınlıkta Dread'in yapabileceği şeylerle birleştiğinde, karanlık canlı gibi hissediliyordu, sanki göz önündeki her şeyi yutmak istiyordu.

Kuzey, klonunun Leviathan'a çarptığı anda, arkasından elini ileriye doğru uzattı.

Önce, gökyüzünü ikiye yararak gelen bir gürültü gibi bir ses geldi—tüm gökyüzünü parçalayan bir kükreme.

Kesikler anında belirdi. Kuzey, onları net bir şekilde gördü—Leviathan'ın bedenine inen derin yaralar. Derisi, yüzyıllardır kana doymuş taş gibi görünüyordu, kaba ve eski şiddetle lekelenmişti.

Kesik parçalar yere düştüğünde, yer çatladı ve yarıldı. Leviathan neredeyse kıpırdamadı. Bunun yerine, dev elleri, bir arada olmaması gereken bir hız ve güçle ileriye doğru fırladı.

Darbe, Burning Storm'u doğrudan yakaladı, onu bulanık bir şekilde geriye fırlattı. Kuzey, bunun onu sarsmasına izin vermedi. Plan buydu—ilk saldırı işe yarasa da yaramasa da bir açıklık yaratmak.

Akademiyi kaplayan karanlıkta, Kuzey'in elinden aniden bir ateş dünyası patladı, her şeyi bir parlak an için ateşe verdi. Sonra gökyüzünü örtmekte olan tüm karanlık, kıvrıldı ve aktı, ellerine dökülerek alevlerle birleşti.

Ateş, şiddetli ve parlak bir şekilde yandı, yavaşça renk değiştirerek morumsu-siyah alevler haline geldi, saf bir öfkeyle yanıyordu.

Güneş Tutulması Dread'i, karanlık gibi görünen bir şey aracılığıyla tezahür etti, ama bu onun gerçek gücü değildi. Yetenek, korkunun kendisi için bir kanal olmuştu—korkuyu alıp gerçeğe dönüştürüyordu. Bu, Kuzey'in saf irade kadar soyut bir şeyle savaşmanın en yakın şeyiydi.

Morumsu-siyah alevler, Kuzey canavara çarptıkça ezici bir yoğunlukla yukarı doğru yükseldi.

Bir kalp atışı boyunca sessizlik dünyayı ele geçirdi. Sonra gök gürültüsü atmosferde katlanır gibi oldu. Ama bu, son değildi.

Burning Storm zaten geri dönüyordu. Northern, Titan's Reckoning'a da bir zihinsel komut göndermişti—beyaz saçlı, sürekli bakışlarını ayırmayan bir öğrenciyi bıraktıktan sonra, klon kaybolmuş ve oradaymış gibi bulanık bir şekilde ileriye doğru gitmişti.

Burning Storm korkunç bir hızla hareket ediyordu. Fırlatıldığı birkaç saniye boyunca, sadece momentum oluşturmakla meşguldü—ya çarpılmaktan ya da deli gibi daireler çizerek geri dönmeden önce koşmaktan.

Her halükarda, Momentum Guard en keskin zirvelerinden birine ulaşmıştı. Hız, onu uçarken başardığından çok daha ileriye taşıdı. Elbette, ışık hızına henüz yaklaşmamıştı.

Bu mümkün müydü? Northern bunun mümkün olduğuna inanıyordu. Momentum birikimi ile böyle bir hızda yarışmak, görünmez eller tarafından taşınıyormuş gibi hissettiriyordu—harika ve farklı. Eğer bu mümkünse, bir gün ışık hızını aşacaktı. Ya da belki de zaten aşmıştı?

'Olmaz…'

Bu tür düşünceler için doğru zaman değildi. Toprağın üzerinde uçarak ilerledi, yere indi ve Leviathan'ın bacaklarına doğru koşmaya başladı.

Yukarıdan gelen saldırı tüm akademide yankılanırken, Northern canavarı devasa uzuvlarının her iki yanına yaklaştı.

BOOM!

İlk darbe vurulduğunda yer sarsıldı. Hemen ardından başka bir darbe geldi.

Titan'ın Hesabı ilk olarak indi, etki geri dönerken doğaüstü bir güçle —eski ve korkunç bir şeyle. Çarpışmadan rüzgar patladı, anında yerde binlerce çatlakla örümcek ağı gibi yayıldı. Güç, taşı parçaladı ve moloz parçalarını gökyüzüne fırlattı.

Canavarın bacağı çöktü, devasa ağırlığı dengesiz bir şekilde kaydı. O anlık zamanda, Kuzey—Alev Alevi—ezici bir ivmeyle vurdu.

Yanıcı Fırtına'nın saldırısı bağlantı kurmadan hemen önce, Kuzey canavara çarptı. Kötü niyetli siyah-mor alevler canlandı, saf yıkım ile alevlendi.

Leviathan ilk kez hareket etti. Katlanmış kanatları yıldırım hızında açıldı, bir kalp atışında yüzlerce metreyi kapladı ve ardından bir kalkan gibi öne katlandı.

Ama alevler çok fazlaydı. İçeri daldılar, deriyi dökülen taş gibi soydu.

Aynı anda, başka bir güç sağ uzuvlarına çarptı. Yaratığın tüm bedeni titredi.

Duraksamadan, rüzgar uludu ve ölümcül bir amaçla vurdu. Bu sıradan bir ivme değildi.

Kuzey, keskin rüzgarlarla saldırdı. Rüzgar kontrolünü kullanarak, Breakneck'in keskinliğini esintilere kattı. Yanıcı Fırtına bunu yönlendirmek zorundaydı ve her iki yetenek birleşti—aynı ismi paylaşmasalar bile.

Farklı isimler hâlâ sınırlamalar oluşturuyordu. Northern, boş özünü hemen içine dökerek kesme gücünü artırmayı başaramadı.

Ama her halükarda, bu işe yarayabilirdi. Rüzgâr, Leviathan'ın etrafında bir bıçak gibi dans ederek yüzeyinde kayıyordu. Derin kesikler, antik ve kırılmaz gibi görünen deriyi yırtıyordu.

Northern, derisinde yaralar açıldıkça gülümsedi. Sonra, onların aynı hızla kapanışını izledi.

Bu iyileşme değildi. Kesikler kapanmadan önce bile kanamıyordu.

Kapanma şekli, Kaos gibi hissediliyordu—Kaos'un kendi bedenini nasıl yeniden inşa ettiğine benzer, ama daha hızlı.

'Bu şey neden bu kadar Kaos gibi hissediyor?'

Bu canavarın Kaos'tan gelme olasılığı neydi? Gerçekten her canavar gelebilirdi.

Ama bu Kaos'ta bir şeyler yanlıştı. Her açıdan çarpık hissediliyordu.

Yine de, Kaos yanlış hissettirmemeli miydi? Yoksa kendi Kaos'u mu çarpıktı?

Northern, düşüncelerini tekrar rayına oturttu.

'O yoldan gitmeyelim.'

Şimdi Leviathan hareket ederken, daha da öfkeli görünüyordu. Kanatları yırtık ve parçalanmış halde asılı duruyordu, parçalar yere düşerken bir parça yağmur gibi etrafa saçılıyordu. Yere düşen her parça, kırmızı sis tarafından yutuluyordu. Bir sonraki nefeste, sisin içinden uçan ve hızlıca sürünen canavarlar fışkırarak savaşa katıldılar.

Leviathan'ın vücut parçalarının hiçbiri israf edilmedi, ölü ya da canlı. Northern, onları canlı tutması gerektiğini neredeyse hissediyordu, çünkü ölü olduklarında sisin daha fazla asker yaratmasına neden oluyorlardı.

Ateşli Fırtına hareket etti ve derisine yumruğuyla vurdu, ama bu, katı çeliğe yumruk atmak gibiydi. Canavarın derisi, ona öyle bir dirençle karşılık verdi ki, tüm eli bir anda parçalandı.

Bu onu şok etti. Birkaç dakika önce, canavarın arka bacağı, onun ivmesi altında bükülmüştü ve o hala aynı güçle saldırıyordu. Peki ya nasıl?

Cevap açıktı—canavar, kendi vücudunun kurallarını yeniden yazmıştı.

'Bu zor olacak.'

Ateşli Fırtına, canavarın iradesiyle değiştirdiği kuralları aşabileceğine inanıyordu.

Bir Leviathan, gerçekliği bükme konusundaki korkutucu yeteneğiyle ölümcül ve güçlü görünebilir, ama Northern tahmin etmek zorunda kalsaydı, o güç aynı zamanda onların zayıflığıydı. Sonuçta, burası onların dünyası değildi.

Burada istemeyen bir dünyanın kurallarıyla oynamak için her şeylerini harcamaları gerekiyordu.

Başını salladı.

'Doğru.'

Yanan Fırtına hareket etmeye ve vurmayı sürdürmeye devam etti. İllüzyonlu Hefter'i çağırdı ve her darbe işe yaramasa da—metal bir şeye pipetle vurmak gibi—durmadı.

Yanan Fırtına'nın yeteneğinin güzelliği zamanla birikmesindeydi.

Zaten zirveye ulaşmış olan ivmeyi, her saniye artan ivme ile karıştırdığında, ne olacağını merak etti.

Ama Kötü Ejderha onların ne olacağını bulmasını beklemeyecek.

Yırtık kanatları genişçe açıldı, karanlık bir tente gibi, toprak üzerinde gölgeler düşürdü. Sonra sert bir şekilde kanat çırpmaya başladı ve devasa bedenini yavaşça gökyüzüne kaldırdı.

Canavar yükselirken ağzını açtı ve boğazından derin bir turuncu ışık yayıldı.

İki Kuzeyli hazır duruyordu—üçüncüsü, Titan'ın Hesabı, daha küçük canavarlarla savaşmaya ve insanları kurtarmaya geri dönmüştü.

"Kutsal cehennem..."

Kuzeyli, canavarın çenesinin daha da genişlediğini görünce mırıldandı. İnce bir beyaz ışın fırladı.

Burning Storm ellerini kaldırdı. Önlerinde hava, Momentum'un Koruması ile güçlendirildiğinde dalgalandı. Ancak ışın demeti kolayca delip geçti ve ivmeyi acımasız bir güçle parçaladı. Burning Storm, yeteneğin kendisine geri döndüğünü hissetti, bu da onun sendelemesine ve kan kusmasına neden oldu.

Northern, doğru bir şekilde tepki vermek için zaman bulamadı. Kendi elini fırlattı ve hava, ölümcül ışın demeti momentum kaplamasını delip geçerken Boşluk Gücü ile doldu.

Momentumdan bu kadar kolay bir şekilde geçebilecek kadar güçlü bir alev, yere düşerse kesinlikle dünyayı parçalayacak. Tüm akademi bununla başa çıkamayabilir.

Bu yüzden onu durdurmak için bu kadar sert savaşıyordu.

Işın demeti ileriye doğru itildi. Boşluk Gücü onu durdurmuş olmasına rağmen, ayrılmış gerçekliği delip geçmeye ve yeryüzüne saldırmaya devam ediyordu.

Ancak Boşluk Gücü sonsuz bir alan yarattı. Işın ne kadar hızlı olursa olsun, asla...

Northern aniden titredi.

Yine bir şeylerin yanlış olduğunu hissettiğinde gözleri büyüdü. Burnundan ve ağzından kan damladı.

Kaşları çatıldı.

'Ruh hasarı mı?'

Canavarı saldırısının Boşluk Gücü'nün gerçeklik duvarlarını kesip geçmenin bir yolunu bulmuş gibi hissettiriyordu, bu da doğrudan Sınırsız Boşluğa yol açıyordu. Sert bir saldırı Sınırsız Boşluğun merkezine çarptı ve Northern'ın ruhunda korkunç bir acı hissettirdi.

Tam olarak ne olduğunu anlamadan önce, içinde başka bir şey yırtıldı. Bir kan püskürtmesiyle öksürdü. O anda, Void Force titredi ve ilk kez tamamen yok oldu.

Işık huzmesi içeri girdi ve yere ezici bir güçle çarptı.

BOOOOMMMMM!!!

Dünya çatladı.

Işın yere dokundu—ve dünya ters döndü. Her şey patladı.

Bir şok dalgası mükemmel bir küre şeklinde dışarıya patladı, altındaki zemini buharlaştırarak ve tüm adanın yüzeyini derisi soyulmuş gibi soyarak. Binalar—kuleler, yurtlar, arenalar, hatta Büyük Kütüphane'nin dev sütunları—köklerinden koparılarak gökyüzüne savruldu, bir kasırgada yakalanmış tüyler gibi.

Toprak çığlık attı. Bir güç dalgası akademinin altındaki temel kayayı çatlatıp onu sarsarak yolladı. Fay hatları, keskin yaralar gibi açıldı. Tepeler düzleşti. Kraterler açıldı. Ormanlar yerden koparıldı, ağaçlar havada parçacıklara dönüştü.

Akademinin merkezi kubbesi—bir zamanlar bilgi ve gücün anıtı—bir ışık patlamasında yok oldu. Hiç kimse çığlık atmaya bile fırsat bulamadan, tüm sektörler ezildi.

Bir zamanlar gururla duran eğitmenler ve öğrenciler, çöküşteki dünyada kaçan panik içindeki gölgeler haline geldi. Bazıları yerinde alevler içinde yok oldu, bedenleri beyaz ateşte kayboldu. Diğerleri, oyuncaklar gibi fırlatıldı ve yıkımın çalkalanan sisine kayboldu.

Canavarlara—kırmızı olanlar ve adanın geniş yarığını çevreleyen ormanda dolaşan vahşi yaratıklara—korkuyla delirmişti. Kanatlar gökyüzünü yırttı. Kuyruklar düşen taşlara çarptı. Hayvanlar panik içinde birbirleriyle savaştı ya da gerçekliğin duvarlarına tırmandı, kaçmak için çaresizdi.

Kırmızı bir sis, kan buğusu gibi, kırık toprak üzerinde yayıldı. Hayata dokunduğunda, onu çarpıttı. Leviafan'ın etkisiyle cesetlerden yeni iğrenç varlıklar doğdu. Ölüler dinlenmedi—kalktılar, uzuvları parçalı, gözleri boş, sisin komutuyla tekrar savaşa çekildi.

Adanın ötesindeki deniz de tepki verdi. Dalgalar, adanın etrafında dağlar gibi yükseldi, çarpmanın doğaüstü yerçekimi tarafından çekildi. Adanın kenarları çöktü. Bir zamanlar sağlam olan zemin, çalkalanan okyanus tarafından yutulmaya başladı, tüm bölgeler gerçekliğin çözülmesinin ağırlığı altında inleyerek kayboldu.

Gökyüzünden, parçalanmış savunma kulelerinin yanıcı parçaları meteorlar gibi yağdı, dış sınırların geriye kalan azına çarptı. Patlamalar her yöne dans etti—bir yıkım senfonisi.

Ve her şeyin ortasında, toprağa bir yara açılmıştı.

Artık akademinin kalbinin bulunduğu yerde, yüzlerce metre derinliğinde ve kilometrelerce genişliğinde devasa, kararmış bir krater vardı. Kenarları erimiş taşla parlıyordu. Üzerindeki hava titriyordu, kırılmıştı. Isı dalgaları, gökyüzüne uzanan hayalet eller gibi dalgalanıyordu.

Kuzey, zar zor ayakta durarak, bedeninin titrediğini hissetti.

Boşluk Gücü hiç böyle çökmedi.

O daha önce yıkım görmüştü. Hatta bunu kendisi de neden olmuştu.

Ama bu... bu yok oluştu.

Ve Leviathan henüz işini bitirmemişti.

Yükseklerde süzülüyordu, yırtık kanatlarından dumanlar yükseliyor, erimiş kanı çenelerinden damlıyordu. Aşağıya baktı—ne açgözlülükle, ne de kinle, ama yargının soğuk ışığıyla. Sanki bu, yaptığı şeyin sadece başlangıcıydı.

Kuzey'in arkasında, Yanıcı Fırtına ayağa kalkmaya çalışıyordu, yüzü kan ve külle kaplıydı.

"Her şeyi kaybettik mi?"

Kuzey cevap vermedi. Sadece krateri ve etrafını saran ateş denizine baktı.

Ve uzakta, toprak parçalanmaya devam ediyordu.

Kuzey etrafa bakındı, Titan'ın Hesabı'nı bulmaya çalıştı, ama klon ortada yoktu. Yine de, Kuzey onun hayatta olduğundan emindi.

Klonları böyle bir felaketten kurtulacak kadar güçlüydü—bu, SSS sınıfı bir yeteneğin avantajıydı.

Onun tüm klonları, kendisi kadar güçlüydü. Onları öldürebilecek tek şey, özün tükenmesi veya muhtemelen onu bile öldürebilecek hasarlardı.

Ama diğer herkes? Northern emin değildi. Titan'ın Hesabı bazı insanları kurtarmıştı. Annette ve Vida iyiydi—her şeyin ortasında belirli öğrencileri bile kurtarmayı başarmışlardı.

Nyssira da iyiydi, ama şu anda Shae'nin bacağını büyük bir taşın altından çıkarmaya çalışıyordu. Herkes etrafa dağılmış ve görünmez hale gelmişti. Ama Northern, mekansal farkındalığı sayesinde net bir şekilde sayabiliyordu.

Gökyüzünde asılı duran Leviathan'a baktı, kaşları çatıldı.

"Gerçekten bir Leviathan'ın ne kadar güçlü olabileceğini küçümsediğim anlaşılıyor."

Yavaşça nefesini verdi, soğuk hava ağzından akıp gitti. İfadesi sertleşti ve karardı.

Sonra elini uzattı, yüzünün önünde iki parmağını kaldırdı.

"Öncelikle... tüm lanetli yeteneklerini mühürlerken seninle savaşmak zorundayım."

Northern, Oblivion'un Mührü'nün canavarlara karşı işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Bunun, daha güçlü iradelere sahip daha yüksek canavarlara karşı işe yarayacağını tahmin etti. Daha düşük canavarlar, yetenekleri aktif olmadığı için gerçekten radarına girmiyordu.

Northern'ın gözleri parladı ve kırmızı bir ışık yanıp söndü, hızla tüm manzaraya yayıldı.

O anda, Northern'ın sesi yankılandı. Ama bu aynı Northern değildi.

Titan'ın Hesabı, kraterin kenarındaki güvenli bir noktada insanları topluyordu.

Eleina'yı, is ve toprakla kaplı bir şekilde bıraktığında, hepsine baktı ve konuştu.

"Hepinizin aptalca bir şey denememesi daha iyi olur. Şu anda etrafımızda beş kilometre içinde, yeteneğini kullanabilen tek kişi benim. Hiçbiriniz bunu yapamazsınız."

Güvenli noktaya birkaç saniye önce ulaşan Annette, kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun? Sen tek başına..."

Avucuna baktı ve ateşi çağırmaya çalıştı. Hemen kaybolan zayıf bir alev vardı. Bir sonraki denemesinde, hiçbir şey çıkmadı. Artık yeteneklerine ulaşamıyormuş gibi hissetti.

Kaşları, önlerinde duran Northern'a bakarken karışıklıkla çatıldı. Dudakları titriyordu.

"N–nasıl?"

Diğer herkes de onun kadar şaşkındı. Yeteneklerini kullanmaya çalıştılar ama hiçbir yanıt alamadılar.

"Gerçekten tüm yeteneklerimizi mi kapattı? Bu ne? Nasıl mümkün olabilir?"

Lütfen! Beyefendi, kız kardeşimi bulmalısınız—burada değil!"

Kutsal yıldızlar, dünya sona mı eriyor? Yeteneklerimizle ilgilenmiyoruz, zaten zayıfız, lütfen sadece bizi kurtarın.

Bizi kurtar, Rian. Lütfen bizi kurtar.

Bizi kurtar!

Farklı sesler kalabalık arasında yankılandı. Northern'ın iletmeye çalıştığı şeyin önemi hızla duyulmaz hale geldi. Tek ihtiyaçları bir kurtarıcıydı.

Sanırım ölüm düşüncesi insanları gerçekten çaresiz kılıyor.

Northern derin bir nefes aldı ve klonu aracılığıyla konuştu.

Birisi kaybolmuş birini tanıyorsa, lütfen mümkün olan en kısa sürede konuşsun. Ben de bir tur daha atıp elimden gelenin en iyisiyle herkesi kurtaracağım.

Bunlar olurken, o da Leviathan'a karanlık ve meydan okur bir bakışla bakıyordu.

Kuzey, yaratığa gözlerini dikti ve canavarın adanın yüzeyinden akademiyi büyük ölçüde yok ettiğine inanmaya yanaşmadı.

Bir şekilde sayısız insanı kurtarmayı başarmıştı, ama daha birçok kişi yaralı kalmıştı. Aster'in nerede olduğunu bile bilmiyordu ve etrafı aktif olarak aramak için mekansal farkındalığını kullanıyordu, ama yine de onu bulamamıştı.

Yine de, Kötü Ejderha gökyüzünde süzülüyordu, hepsinin üzerine bakarak, her an başka bir yıkıcı saldırı başlatmaya hazırdı.

Aslında, teknik olarak bunu yapamazdı — ya da büyük ihtimalle yapamayacaktı — eğer her şey Kuzey'in varsayımına göre giderse. Ama eğer Leviathan, Mutlak Kilidi'nin etkisini kolayca atlatabiliyorsa, o zaman Kuzey ve buradaki herkes bitmişti.

Ancak, hayatta kalanları korumak için kendisine ve başka kimseye güveniyordu. Çünkü anlaşıldığı üzere, evlerini kurtarmak için inat eden öğrenciler tamamen işe yaramaz çıkmışlardı — ama bu sorun değildi çünkü eğitmenler de işe yaramazdı.

Kuzey yavaşça gökyüzüne yükseldi ve Kötü Ejderha ile yüz yüze geldi. Ejderha hırladı, ağzından kırmızı dumanlar çıkıyordu. Sonra aniden, gökyüzü titredi ve dev canavar, yanıcı bir hızla ileri atıldı.

Ama Kuzey onu bekliyordu. Buzdan bir mızrak oluşturdu ve etrafına ateş sardı. Sonra ateşi korkunun gölgeleriyle boğdu, mızrağı anında kullandı ve ileri fırladı, canavarla havada çarpıştı. Hava dalgalandı ve şok dalgaları dışarıya patladı, her şeyi daha da yok etti.

Kuzey, canavarın onu yakalamak ve zahmetsizce atıştırmalık yapmak isteyen açılan çenesi arasına mızrağı soktu.

Canavarın çenesi kısa bir an açık kaldı; ancak, mızrak kırıldı ve yere çakıldı. Ama bu olmadan önce, Kuzey zaten büyütülmüş ağza üç tane daha fırlatmıştı.

Donmuş mızrakları içeriden kontrol etti ve Mutlak Sıfır'ı kullanmaya başladı; ancak canavar aniden kaynamaya başladı, derisinden dumanlar çıkıyor, pulları daha da kızarıyor ve gözleri alev alev oluyordu.

Sonra Northern, yeteneğinin tersine döndüğünü hissetmeye başladı. Ancak orada durmadı.

Leviathan'ın bedeninde dengesizleşen küçük buzdan faydalanarak, Northern anlık bir şekilde geliştirdiği bir kombinasyonu kullandı.

Bu, mutlak sıfırın tam tersiydi.

Dengesizleşme, sürekli yayılan buz bileşenlerinin donmuş moleküllerini parçalıyordu. Her bir molekülün taşıdığı bir yasaların parçası vardı ve o parça yasa olarak ortaya çıktığında, bu mutlak sıfır kuralını uygulayan şeydi — her şey donar, hareket bile.

Ancak, tam tersini yaparsa, yasaların avantajını ve Güneş'in Mirası'nın Isısını nazikçe kullanarak, kuralları tersine çevirebilir ve onları tam tersi hale getirebilirdi.

Bu, 100 derece olmayan, ancak sonsuz bir şekilde yükselmeye devam eden bir standarda ısıyı artırırdı. Bu, farkın özüdür.

O an, daha iyi bir isim düşünemezdi…

"Mutlak Isı."

Bu kelimeler, bir çığlıkla değil, bir fısıldayışla dudaklarından çıktı — ama gerçeklikte bir ilahi ilan gibi gürledi.

Leviathan, buz parçacıklarına gömülü olan yasa tersine dönerken çığlık attı. Ağzında, boğazında ve göğsünde bulunan donmuş parçacıklar erimedi — ateşlendi. Ama bu, dünyanın bildiği ateş değildi. Bu, yanmadan değil, kavramsal ateşle doğan bir ısıydı.

Sıcaklığı yöneten yasalar — neyin yanabileceği, neyin dayanılabileceği — gerçek zamanlı olarak yeniden yazılıyordu.

Northern'ın gözleri, mavi alevlerin ikiz yıldızları gibi parlıyordu. Tüm bedeni, donla dans eden korların içinde bulunduğu kaotik bir haleyle sarılmıştı; kavramların bir arada var olmaya çalışırkenki keskin zıtlığından ışık bükülüyordu.

Leviathan havada seğirtti.

Tüm şekli anormal bir şekilde şişti, sanki içinden bir şey genişliyormuş gibi. Sayısız milenyum boyunca geliştirilmiş olan termal düzenlemesi, başarısız olmaya başladı. İç çekirdeği — bir zamanlar yozlaşmasını besleyen şey — şiddetle tepki verdi, canavarı oluşturan eski bağların karşısında patladı.

Yine de, Northern işini bitirmemişti.

Leviathan'ın devasa formu boyunca bir yıldırım gibi hareket etti, canavara daha fazla mızrak sapladı — zarar vermek için değil, çapa olarak. Her biriyle, mutlak sıcaklığın dengesiz kavramsal yasasını canavarın kanına daha fazla dokudu.

Northern, Leviathan'ın ıstırap dolu tepkisini ihtişam ve görkemle tadını çıkararak, şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. Savaşın başından beri, bu, o alçak için aldığı ilk gerçek hasar gibi görünüyordu.

Northern'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Evet! Benim için dans et!!"

Elleri gökyüzüne doğru yükseldi ve yüzlerce buz mızrağı belirdi, havayı kapladı. Hepsi canavara daldı, mutlak sıcaklığı içeri sabitledi.

Kötü Ejderha seğirmeye devam etti ve seğirmeler uzadı. Hücrelerinin korkunç bir hızda parçalandığı kolayca anlaşılabiliyordu.

Northern duraksadı, gülümsemesi yavaşça solarken Leviathan'ı izledi.

Gerçekten de, varlığını oluşturan her şey, durmaksızın yükselen yoğun bir sıcaklık altındaydı; bu nedenle, canavarı işlemesi için çok hızlı bir hareket sırası vardı. Ancak, canavarın şimdiye kadar ölmesi gerekiyordu.

Karanlık bir kaş çatma Northern'ın alnını kırıştırdı. Yaratığı keskin gözlerle izledi, birkaç saniye boyunca bakakaldı.

Sonra onu gördü.

Hemen dişlerini sıktı.

'Bu herif...'

Mutlak Sıcaklık kuralları Kötü Ejderha'yı ne kadar acıtsa, ruhunun, bedeninin ve zihninin yasalarını aynı hız ve etkinlikle yeniden yazıyordu. Bu bir yıkım döngüsüydü - sanki onarım, yıkımla sonsuz bir döngüde akıyordu, aynı hızda ve aynı güçte.

Her şey kaotik bir durumdaydı ve canavarın içindeki bu kaos tam yerindeydi.

O noktada, Northern'ın gözleri titredi ve büyüdü.

Hareket etti, ama aniden dünya kaydı ve durmasına neden oldu.

Kaşlarını çattı, yüzünde korku belirgin hatlar halinde belirdi. Northern, bu noktada daha neyin yanlış gidebileceğini bilmiyordu. Mutlak Kilit, canavarın yeteneklerini mühürlemiş olsa da, iradesinin saf gücü karşısında tamamen işe yaramazdı.

Ve şimdi, lanetli yaratığın dünyaya gerçekten kötü bir şey salıvermek üzere olduğu görünüyordu.

Kuzey terlemeye başladı.

Kuzey, kafa karıştırıcı düşüncelerle dolup taştı ve aniden gün kanlı bir geceye daldığında bir milisaniye boyunca donakaldı.

Orada havada süzüldü, felç olmuş ve ter içinde kalmıştı. Bir an için, korku duyuları ve bedeni üzerinde çarptı—sanki ne yaparsa yapsın, canavarı asla öldüremeyecekmiş gibi.

Bir Leviathan, onun gibi biri tarafından bile yenilmesi imkansız kadar güçlüydü. Belki de Kaos ve Boşluğa geri çekilmek tek seçeneğiydi.

Kaos ve Boşluk olmadan, o hiçbir şeydi.

Ancak, o milisaniyelik şüpheden sonra, Kuzey sert bir kararlılıkla dikeldi. Birçok alanda korkak olabilir, ama asla zihinsel olarak kırılgan olduğunu kanıtlamamıştı.

Onun zihinsel dayanıklılığı kırılmazdı. Trael'de doğduğundan beri—elbette ilk kez—bu, onun böyle yoğun bir şekilde sarsıldığını hissettiği ilk andı ve bu bile bir saniye bile sürmedi.

Kuzey, yüzünü avucuyla kapattı, arkasında gülümseyerek.

“Eh, kahretsin. Leviathanlar kesinlikle sıradan canavarlar değil.”

Kuzey, kan kırmızısı karanlığın her şeyi boğduğu sırada yüzünü gökyüzüne kaldırdı, bir yüz ifadesiyle.

Ani bir yerçekimi düşüşü oldu, ardından her şey bir an için tamamen karanlığa daldı. Kuzey, atmosferde sadece bir tersine dönüş olarak tanımlayabileceği bir şey hissetti.

Dünyanın içe dönmüş gibi olduğu hissi.

Karanlık çözüldüğünde, kan kırmızısı örtüye yol açtığında, gördüğü dünya, bir milisaniye önce var olanla hiçbir benzerlik taşımıyordu.

Bir şey felaketle sonuçlanacak şekilde yanlıştı.

Öncelikle, altında hiçbir kara yoktu. Bunun yerine, akan kan kırmızısı duman denizi, her şeyi yutmayı bekleyen ilkel kötülüğün uğursuz bir denizi gibi çalkalanıyordu.

Dağlar, kanla ıslatılmış ve batırılmış ok uçları gibi kan kırmızısı okyanustan fırlıyordu.

Gelgit sonsuz bir şekilde krallığın kenarına akıyordu. Dağlar kendileri, bu krallığın barındırdığı her türlü felaketin kaynağı gibi görünüyordu.

Ama kesin olarak söylemenin bir yolu yoktu.

Northern derin bir nefes aldı ve canavara ölümcül bir bakış attı.

"Ah, canavarın ruh dünyasına sürüklenmek. Ne onur."

Bu, onun Ruh Dünyası'nı canlı ve doğrudan ilk kez görmesiydi. Ama Burning Storm'un ruh dünyasından o kadar da farklı değildi—aslında, Burning Storm'un ruh dünyası çok daha güçlü görünüyordu.

Bu ruh dünyası sıradan, boş ve ölmekte gibiydi.

İçinde olmak, Northern'ın her zaman şüphelendiği bir şeyi doğruladı.

Yumuşak bir kaş çatma ile göğsüne dokundu, sonra sakin bir ifadeyle tüm alemi inceledi.

'Gerçekten… Kaos?'

Tüm alem aniden kükredi ve homurdandı.

Northern düşüncelerinden sıyrıldı ve dikkatini Leviathan'a verdi.

'İyi. Belki de bir ruh dünyasını nasıl idare edeceğimi senden öğrenebilirim.'

Northern yavaşça nefes verdi ve vücudundan buhar sızmaya başladı.

"Güneş Yükselişi."

Whoooom!

Isı alevlendi ve vücudu etrafında ikinci bir deri oluşturdu. Derisi çatlamaya başladı ve yüzeyinde volkanik ateşin erimiş damarları belirmeye başladı. Saçları yavaşça yükseldi, beyaz rengi güç yaydıkça değişti.

Gözleri alevlerle parladı ve insaniyetini tüketen bir parlaklıkla ateşlendi. Erimiş damarlar vücuduna yayıldı, hatta yüzüne bile.

Sonra saçları yukarı doğru akmaya başladı ve dans etmeye, yavaşça ateşe dönüşmeye başladı.

Saçları, ince bir şekilde dans eden alevlerin tam bir sunağı haline geldi. Gözleri yandı, derisi karardı ve kavurucu sıcaklıkla sertleşti, altın metalik sıvı kollarının üzerine akıp katılaştı.

Bu dönüşümlerle zırhı yok oldu, ama Northern bunun için endişelenmesine gerek yoktu.

Bu, Güneş Mirası'nın gerçek anlamıydı—Northern'ın en güçlü yeteneği, belki de Tek Gerçek Benlik'ten sonra gelen en güçlü yetenek.

Kuzey, Kötü Ejderha ile göz göze geldi.

“Bu durumu kullanmakta tereddüt ettim çünkü çevreyi düşünüyorum. Son derece güçlü, ve insanların yan etkilerle zarar görmesini istemiyorum. Ama beni ruh dünyana çekmek mükemmel bir hamleydi.”

O, çenesini kaldırdı ve alaycı bir gülümseme ile baktı.

“Bana… ne kadar güçlü olduğunu göster.”

Kuzey ileriye doğru fırladı, ama onun ile Leviathan arasındaki mesafe aniden sonsuz bir şekilde uzadı.

Ayakları kuyruklu yıldız izleriyle alevleniyor, onu daha fazla güçle ileri fırlatıyordu, ama mesafeyi kapatamıyordu.

Bunun yerine, tuhaf bir şey oldu.

Dünya aniden tersine döndü ve Kuzey'in tepki vermesine fırsat kalmadan, bir dağ ona çarptı.

Düşerken, aşağıdaki kızıl sis okyanusuna doğru düşüyordu.

Diğer dağın keskin zirvesi ona yıkıcı bir güçle çarptı. Kuzey, yanmakta olan bedeninin etrafındaki ısı dalgalarını kullanarak çarpma anından önce son bir saniyede bir kalkan oluşturmayı başardı, dağın bedenini temas anında ezmesini engelledi—ama bir dağın tüm baskın gücüne karşı koyamadı.

O, korkunç bir hızla yere doğru fırlatıldı, ivmeye karşı koyacak gücü yoktu.

Kuzey, keskin zirvenin kenarını bir düşen binanın çatısını tutan bir karınca gibi kavradı.

Görülmesi gereken bir manzaraydı.

Ancak, o karınca aniden geriye doğru patlayıcı bir güçle yükselen bir ateş seliyle alevlendi ve onu yere doğru iten taş dağının yansımasını oluşturan bir ateş dağını yarattı.

Karşıt güçler bir an için çıkmaza girdi ve Kuzey, dağın ivmesini dengelemek için yeterli güç kazandı.

Ayrıca, havada yüzlerce, binlerce değil, ama tam anlamıyla bir sel gibi buz mızrakları belirdi ve dağa doğru uçmaya başladı, yüzeyine yayılan buzla çarpışarak onu ezdi.

Ama dağ kırılmayacaktı. Erimiş ısıyla alevlendi ve buzu anında buharlaştırarak kaynar buhara dönüştürdü.

Daha büyük bir güçle parladı, Kuzey'in direncine karşı savaştı.

Kötü Ejderha, dağın eğimli yüzeyine doğru süzüldü ve ezici güce daha fazla ağırlık ve güç ekledi.

Kuzey, kendi ateş dağının daha güçlü bir şekilde alevlenmeden önce on metre geri itildi. Ateş her yöne yayıldı, şiddetli bir yoğunlukla yanarak yere çarptı ve kırmızı bulut okyanusunu geri çekilmeye ve etki alanından kaçmaya zorladı.

Çevrelerinden, binlerce ateş kuyruklu yıldız alev aldı ve dağa doğru hızla ilerlemeye başladı. Birkaç saniye içinde çarpıştılar ve gürültülü bir patlama devasa zirveyi tüketerek daha da parçalayarak yok etti.

Northern, tuttuğu kenarları ezerek inledi.

"Küllü Sonsuzluk."

Aniden, elleri güç yaymaya başladı ve dağ, onun tutuşu altında parçalanmaya, çürümeye ve kül haline dönüşmeye başladı.

Leviathan, dağdan fırladı ve kanatları hava akımlarına karşı güçlü bir şekilde çırpındı.

Havada süzüldü ve Northern'a sert bir bakış atıyormuş gibi göründü; onun vücudundan külü silkerken saçları alev aldı.

Northern işini bitirdi ve canavara kendi sert bakışını yöneltti.

"Ne? Sadece senin elinde kozu olan tek kişi olduğunu mu düşündün?"

Tüm dağ kül haline geldikten sonra, Leviathan'ın Ruh dünyasının geniş hava sahası sonsuz bir şekilde süzülen gri bulutlarla kaplandı.

Kuzey bunun üzerine yükseldi. Kötü ejderha da öyle. Şimdi, ikisi sessizce birbirine bakıyordu.

Kuzey'in başının üzerinde dans eden alevler, karardı ve yavaşça mor-koyu bir alev rengine dönüştü.

Vücudunun geri kalanı da bir şekilde kararmıştı. Northern, vücudunun etrafında kıvrılan sıvı altını uzattı ve onun ortaya çıkıp ellerinde büyük bir mızrak oluşturmasını emretti.

Mızrağı kavradığında, altın silahın muazzam sıcaklığıyla avucundan dumanlar yükseldi.

Acıya aldırış etmek yerine, Northern Kötü Ejderha'ya yoğun bir bakışla odaklandı.

Ardından etrafındaki gölgeler gökyüzünü örtmeye başladı—en azından büyük bir kısmını. Gökyüzü, Northern gibi basit bir yetenekle kaplanamayacak kadar geniş ve zalimdi. Ancak, Eclipsing Dread basit bir yetenek değildi.

Korkunun bir kaynağıydı ve Northern'ın Leviathan'ın iradesine karşı kullanabileceği tek soyut silahıydı.

Belki de tek değil, ama Oblivion's Mark daha çok bir kalkan olarak işlev görüyordu. Northern, Leviathan'ın iradesini zayıflatmak için sürekli olarak Nullify etkisini kullanıyordu; bu da Solar Ascension formunu almasını ve bazı yeteneklerini kullanabilmesini sağlıyordu.

Çünkü sürekli olarak ruhunda ağır bir gerilim hissediyordu, yeteneklerinin varlığını inkar ediyordu—sanki olmamaları gerekiyormuş gibi.

Kötü Ejderha'nın muhtemelen Northern'ın varlığını ruh dünyasında reddeden bir yasa yazdığını kolayca tahmin etmişti.

Ancak Northern, yasaya dişleriyle tırnaklarıyla direniyordu. Leviathan'ın ruhunda savaşmak onun için iyi gitmiyordu, ama eğer bu savaşı haritanın yüzeyinden bir adayı tamamen yok etmeden kazanmak istiyorsa, bu onun en iyi şansıydı.

Gölgelerden sızan korku, düşmanın zihnini zayıflattı. Bu etki, düşüncesiz bir canavara önemsiz görünebilirken, iradesi ise bir tür zihin olarak kabul edilebilirdi.

Ve Kuzey'in düşündüğü gibi, gölgeler bulutların bir bölümünü kapladığı anda, atmosfer üzerinde ezici bir ağırlık çökmeye başladı. Dizlerinin üzerine düşmek istiyordu ama havada süzülmeye devam etmek için güce karşı koyabildi.

Korkunun canavara karşı çarpışması, iki inanılmaz güçlü iradenin çarpışması gibiydi. Boşluk özü, Kuzey'in Eclipsing Dread'ini besliyordu ve bu ona bir güç yanılsaması veriyordu; ancak canavarın iradesi gerçek olandı.

Daha fazla zaman kaybetme lüksü yoktu.

Kuzey, bir füzeymiş gibi ileri fırladı ve canavara bir kez daha çarptı. Kötü Ejderha, çarpmanın yankılandığı anda havada savruldu.

Kuzey, altın mızrağı yukarı fırlattı ve ters tutuşla yakaladı. Eğitimli bir cirit atıcısı gibi, vücudunu eğdi ve mızrağı havaya fırlattı.

Mızrak elinden çıktığında ve havayı yırtarak ilerlediğinde bir şok dalgası patladı. Neredeyse bir saniye sonra, Leviathan'ın kanadına vahşi bir hızla saplandı.

Sonra Kuzey, manzaraya rüzgar tornadoları düşürmeye başladı. Rüzgar tornadoları farklı türlerden oluşuyordu.

Onlar, üstündeki gölgelerden kaynaklanıyordu, korkunun bir kısmını içerek, Leviathan'ın ruh dünyasındaki hava içinde var olan iradesinin güçlerini etkisiz hale getirmek için kullanıyordu.

Her tornado, kan kırmızı bulutların okyanusuna dokunduğunda, dönen rüzgarlardan rüzgar bıçakları fırlatıldı ve uzak dağlara çarptı. Hatta okyanusun kendisi bile rüzgar bıçaklarıyla doluyordu.

Ve daha fazla tornado, yukarıdaki gölgelerden düştü—bazıları karanlıkla, bazıları ateşle, bazıları ise buzla karışmıştı. Hepsi farklı çeşitlerdi ve bir saniyeden daha kısa bir sürede tüm ruh dünyasını doldurdular ve canavarın iradesini, dünyasını ve varlığını oluşturan ruh bileşenlerine saldırmaya başladılar.

Durumu daha da kötüleştiren, Leviathan'ın büyük hasar gördüğü ve uçamadığıydı. Bir dağının üzerine çakılmıştı ve Northern, peşinden uçmuştu.

Mızrağı aldı - uzunluğu Northern'ın yüksekliğinin beş katıydı, ama onu kolayca kullandı, muazzam bir hızla düşerek mızrağı canavara doğru fırlattı.

Darbe gerçekleştiğinde tüm manzara sarsıldı. Sanki gök gürültüsü çıkardı. Ama Northern umursamadı. Süpersonik bir roket gibi gökyüzüne yükseldi ve bir meteor gibi düştü.

Yeniden yükseldi ve düştü.

Daha büyük bir hızla yükseldi ve düştü, bu da yerin dışa doğru şiddetli bir şok dalgası çemberi göndermesine neden oldu.

Kötü Ejderha acımasızca saldırıya uğrarken, ruh dünyası da öyleydi. Eclipsing Dread tarafından engellenmiş, Nullify tarafından seyreltmiş olan Leviathan'ın ruh dünyasının ruhuna yapılan saldırılara karşı direnme iradesinin gücü - ya da en azından kuralları yeniden yazma - çok zayıftı. Dahası, canavar bu iradenin bir kısmını Northern'ın dağları parçalayan düşüşlerinden kurtulmak için odaklıyordu.

Canavar, kendi bedeninin kurallarını yeniden yazmaktan daha hızlı ölüyordu. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, ruh dünyasının gerçekliği çatlamaya başlamıştı.

Tornadolar daha da şiddetli hale geldi ve ruh dünyasına saldırmaya devam etti. Gerçekliğinin duvarları, rüzgar gibi uçan görünmez bıçaklar tarafından ihlal ediliyordu.

Kırmızı bulut okyanusu birkaç parçaya ayrılmış, yere düzensiz bir şekilde dağılmıştı. Tornadolar onlara çarptı ve onları tüketti. Tornadonun derinliklerinde ateş alevlendi ve kırmızı bulutla çarpıştığı anda yayıldı.

Ateş, Güneş Mirası'na aitti. Bu sıradan bir ateş değildi. Güneşin ateşiydi ve yanma gücü hiçbir şekilde sıradan değildi. Bulutları yıkıcı bir hızla eriterek, kırmızı bulutların bilinç kazanmasına ve hatta hayatları için kaçmasına neden oldu.

Rüzgar bıçakları uçmaya devam etti ve Northern, Leviathan'a saldırmaya devam etti.

Canavar bir noktada vahşileşti. Ruhunuzu parçalayacak gibi tehdit eden korkunç bir çığlık attı, ama Northern, karanlık bir bakışla yukarıda süzülerek, etkilenmedi. Leviathan, parçalanmış ve yıkılmış bir dağın ortasında, yırtık bir bedenle ayağa kalkmaya çalıştı.

Ancak Northern başka bir saldırı hazırlıyordu. Mızrağı elinden bıraktı, altın sıvının akmasına ve büyük bir daire oluşturmasına izin verdi.

Sonra güneşi çağırdı.

Altın daire genişledi, erimiş kenarları sıvı ateş gibi dalgalanırken Kuzey, Güneş Yükselişi'nin tam gücünü yönlendirdi. Başının üstündeki mor-koyu alevlerin sunakları aniden patladı, devasa bir halonun oluşmasına yükseldi ve yenilenen bir yoğunlukla parladı, harabe ruh dünyasına uğursuz bir parıltı yaydı.

Çağrılan güneş, ilk başta yavaşça belirdi—altın daire içinde parlayan bir ışık noktası. Ama Kuzey daha fazla özünü ona döktükçe, minyatür yıldız büyüdü, yüzeyi Leviathan'ın gerçekliğinin yasalarını hiçe sayan güneş fırtınalarıyla çalkalandı. Ondan yayılan sıcaklık, havayı bükmeye başladı ve gri kül bulutlarını kıvrılan buhara dönüştürdü.

Kötü Ejderha, vahşi durumuna rağmen yaklaşan kıyameti hissediyor gibiydi. Kalan gözü—diğeri Kuzey'in yıkıcı darbelerinden birinde koparılmıştı—büyüyen güneşe, belki de tanıma ya da korku ile sabitlendi. Canlının devasa şekli, son bir savunma önlemi için iradesini yönlendirmeye çalışırken titredi.

Ama ruh dünyası zaten çok parçalanmıştı. Tornadolar amansız saldırılarına devam etti, her biri Leviathan'ın varlığının temelini yiyip bitiren korku parçalarını taşıyordu. Ateş tornadolarının geçtiği yerlerde, manzara erimiş gerçekliğin izlerini taşıyordu—mesafe kavramının yakıldığı çarpık vadiler.

Kuzey, bu kadar muazzam güneş enerjisini kontrol ederken ellerinin yanmaya başladığını hissetti. Altın daire içindeki güneş, bir bina boyutuna ulaştı, çekim gücü kalan dağları çarpıtmaya başladı. Taş parçaları ve kristalleşmiş ruh maddesi, yapay yıldıza doğru kaçınılmaz bir şekilde çekiliyordu.

"Hazır mısın?"

Kuzey'in sesi, uluyan rüzgarlar ve çatırdayan alevlere rağmen bir şekilde kaosun içinden duyulabiliyordu.

Leviathan, kendi alanının yasalarını yeniden yazmak için son bir çaresiz girişimde bulundu. Canavarın etrafındaki gerçeklik titredi, Northern'ı varlıktan silmeye çalıştı, onun hiç var olmamış olduğunu ilan etti, bu kutsal alanına yapılan işgalin sadece bir kabus olduğunu söyledi. Ama Northern'ın sol gözü kırmızı ışıkla parladı. Bunu hissettiği an, Oblivion's Mark'a daha fazla öz döktü, Nullify yeteneğini o kadar güçlendirdi ki, bir klon—özle dolu—tükenmişti ve yaratığın çabaları kum gibi çökmüştü.

Northern, yarattığı güneşe doğru iki elini kaldırdı. Altın sıvı, havada karmaşık desenler oluşturarak yanıt verdi—kendine katlanıyormuş gibi görünen geometrik şekiller. Ruhunu parçalar gibi hissettiren bir hareketle, minyatür yıldızı doğrudan mücadele eden Leviathan'a fırlattı.

Çarpma, bir patlamadan fazlasıydı—bir yok oluştu. Güneşin vurduğu yerde, gerçeklik basitçe sona erdi. Kötü Ejderha'nın kükremesi, vücudunun bazı kısımları ateşle değil, güneş yargısının mutlak otoritesiyle tüketilirken, ortasında kesildi. Canavarın varlık kavramı, temas noktasından başlayarak dışa doğru camdaki çatlaklar gibi çözülmeye başladı.

Ruh dünyası sarsıldı. Leviathan'ın doğumundan beri ayakta duran dağlar yok oldu. Kırmızı okyanus, yokluğa kaynadı. Hatta kırmızı gökyüzü içe doğru çökmeğe başladı, sanki evren kendisi atılmış bir harita gibi katlanıyordu.

Northern, tüm bir adayı tehdit eden yaratığın son anlarında kıvrandığını izledi. Üzerindeki Eclipsing Dread, karanlık bir tatminle pulsatör gibi, ölen canavardan yayılan korku ve umutsuzluktan besleniyordu.

Ancak Northern, bu zaferde hiçbir sevinç hissetmedi—sadece gerekli bir görevin tamamlanmasının kasvetli tatmini vardı.

Leviathan'ın ölüm çığlığının son yankıları çöküş boşluğuna karışırken, Northern fiziksel dünyaya geri geçişine başladı. Ruh dünyası etrafında çözülüyordu, gerçeklik dalgalarının altında gizlenmiş olan kadim kötülüğün tüm izlerini alıyordu.

Ancak zaferin kesin olduğu hissedilirken, Northern, ölen ruh dünyasının derinliklerinde başka bir şeyin hareketlendiğini hissedebiliyordu—Leviathan'ın bilincinin katmanlarının altında gizlenmiş bir şey. Daha eski açlıklar ve daha karanlık amaçlar fısıldayan bir şey.

Canavarda ve ruh dünyasında tanık olduğu yanlış ve çarpık kaos, üzerinden atması zor bir şeydi. Bir şeylerin yanlış olması gerekiyordu—bunu karnında hissediyordu.

Ne olduğunu tam olarak belirleyememesi, yeterince sinir bozucuydu.

Ruh dünyası yok oldu ve Northern kendini parlak gökyüzünde süzülürken buldu. Gözlerinin önünde bir bildirim ekranı belirdi.

[Tebrikler, bir Felaket Leviathanı, Kaos Ejderhası öldürdünüz.]

[Bir Zalim'in kalıntılarını öldürdünüz]

[+1.000 yetenek parçası kazandınız!]

Northern havada duruyordu, ekranı izliyordu. Daha fazlasını bekliyordu, ama bir duraksama vardı—bu duraksama kaşlarını çatmasına neden oldu.

'Hepsi bu mu?'

Birden, o anda, tüm ruhunun büküldüğünü hissetti. Sonra sıkılaştı.

Northern göğsünü sıkıca kavradı, zor nefes alarak inledi. Her nefes alma girişimi, ruhunda dünyanın ağırlığını taşıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ruhuna bir şey girmişti—bunu biliyordu ve muhtemelen ne olduğunu tahmin edebiliyordu. O lanet şey ne olursa olsun, ruhunun değişmesine neden oluyordu, ama Northern bu değişimin ne tür bir değişim olduğunu bilmiyordu.

[Ruhunuz büyük miktarda bozulmuş kaosu emdi]

Gözleri büyüdü.

'Yani bu muydu?'

Ruhunuzda Bozulmuş Kaos arındırılıyor

Acı o kadar yoğunlaştı ki Northern bunu daha fazla tutamadı.

Denedi, ama ızdırap ona binlerce yanıcı kılıçla saldırdı, her bir bıçakla ruhunun etini bin farklı şekilde kesiyordu.

Ne yazık ki, uçuşunu sürdüremedi ve bulutların arasından düşerek yere çakıldı, bu da yerin üzerinden devasa şok dalgalarının yayılmasına neden oldu, her şeyi yok etti.

Diğer hayatta kalanlar, Leviathan'ın gittiğini net bir şekilde görebiliyordu. Northern'ın adaya düştüğüne, akademinin bulunduğu yerden çok uzakta tanık olmuşlardı.

Aslında, keskin bir tanık olan Annette, onun konumuna doğru koşmaya başlamıştı. Diğerleri de onu takip etti, zihinleri parçalanmış ama bu iğrenç varlığın gerçekten yok edildiği için karışık bir hayranlık ve yoğun bir sevinçle doluydu.

Bu arada, Northern, düşüşünün yarattığı kraterin ortasında yere kıvrılmış, acı içinde inleyerek toprağı kazıyordu; ruhu sınırlamalarının duvarlarını yırtmaya devam ederken, temel bir değişimi zorlayarak ortaya çıkıyordu.

Northern'da dalgalanan dönüşüm şiddetliydi—bu olmaması gereken bir şeydi, ama yine de oluyordu. Ruhunun evrimi gerçekleşiyordu, ama bu aynı evrim değildi.

Bu özel evrimde bir şey çarpık, yanlış bir şey vardı, asla olmaması gereken bir şey. Ruhundan bir şey büyüyordu ve bu ölümcül bir şeydi.

[Boşluk Tohumu kaba bir dönüşüm geçiriyor]

[Kaos boşluğu aşıyor]

[Boşluk Tohumu yavaşça Kaos tohumuna dönüşüyor]

Ruhunuzdaki tohum zorla filizleniyor

Bildirimler devam ettikçe, Northern'ın ıstırabı da devam etti. Göğsünü tutarak derin bir inleme ile ruhu, ona ait olmadığı gibi savaşıyordu.

Verulania'ya yürüyüş sona ermek üzereydi. Günler sürmesi gereken bu yolculuğu bir günde tamamlamayı başardılar.

Ve bunun hepsi, onunla birlikte yolculuk eden olağanüstü meslektaşlarına bağlıydı.

İlk olarak genç kadın vardı. Nadiren konuşmasına rağmen, mızrağıyla olan yeteneği kusursuzdu, hızı korkutucuydu ve düşmanlarını acımasızca alt etme şekli ürkütücüydü. Bir Yükselen olmasına rağmen, Zion onunla düşman olmayı istemeyeceğini düşündü.

Sonra o adam vardı—o daha da vahşiydi. İkisi de yeteneklerini nadiren kullanıyordu, özellikle kadın. Onun yeteneğini bir kez bile kullanırken görmemişti! Eğer bu, zihinsel bir saldırı gibi ince bir şey değilse.

Şimdi düşündüğünde, savaşın akışında ıslanmışken genellikle biraz... deli gibi göründüğünü fark etti.

Yükselen Zion başını salladı.

'Şu anda ne düşünüyorum?'

Onlar, teşekkür edeceği en önemli kişilerdi. Savaş alanının ötesinde, güçleri paha biçilmezdi. Ama savaşlarını oldukça daha kolay hale getiren en önemli neden neydi?

Çağrı.

Başlangıçta, sadece üç kişiyle başladı: boynuzlu garip görünümlü yaratık, yüzü tamamen zırhıyla kaplı şövalye—Zion, onun nasıl görebildiğini bile merak etmişti—ve onları takip eden dört kollu canavar.

Elbette, bu, Ascendant Zion'un karşılaştığı herhangi bir canavardan daha insani davranıyordu. Bu nedenle, ona canavar demek garip geliyordu.

Savaşların yoğunluğu arttıkça, daha fazlası geldi. Siyah tenli, zarif bir savaşçı, varlığı tarif edilemez bir zarafetle doluydu.

Gizemli Bilge Rian'ın çağrısından daha fazlası eklendi ve işler daha önce olduğundan çok daha sorunsuz ilerledi.

Ve her ne kadar burada ve orada birkaç aksilik olsa da, çoğu, canavarlardan ziyade aralarındaki iç çatışmalardı—özellikle Lynus ile Braham arasında.

İlk kişi, Jeci ve onun zamanında müdahale etmemiş olsaydı, neredeyse ikincisini öldürmüştü. O andan itibaren, aralarındaki gerginlik bir miktar artmıştı.

Şimdi, son canavar sürüsüyle yüzleşmeye hazırlanıyorlardı ve karşılaşacakları canavar inanılmaz derecede güçlü ve öldürmesi zor biriydi.

Ancak keşifçiler ileri gönderilmişti ve bilgi toplanmıştı. Dahası, Sage Rian ile birlikte canavarla karşılaştıklarını iddia eden bir grup serseri vardı—görünüşe göre canavar, Sage Rian'ın elinden kaçmıştı.

Onlar için umut verici görünmüyordu, ama Zion cesaretini kaybetmedi. Yüzden fazla Driftçi ile birlikte gölge canavarı gerçekten yenebileceğine inanıyordu—ve bazı inanılmaz güçlü yaratıklarla.

Yükselen Zion, geçici kamp kurarken bir gece önce devirdikleri bir kütüğün üzerinde oturarak iç çekti. Etrafına baktı.

Orman manzarası hareketliydi. Sayısız ağaç kesilmişti, çoğu Driftçilerin yetenekleriyle, aletlerle değil. Görevi başarmak için gereken verimlilik ve hız şaşırtıcıydı.

Birçok geçici barınak yaratmayı başarmışlardı. Savaş kampı kadar sağlam olmasa da, sıradan amaçlar için yeterince iyi geçiyorlardı.

Uzakta, kampın ortasında, tüm kamp için yemek pişirdikleri ve gece boyunca bir tür gözetleme kulesi işlevi gören dev bir ateş yanıyordu. Hareketi tespit etmek için duman kullanabilen bir Driftçi vardı.

Sürekli yanan ateş, tüm ormanı dumanla dolduruyor ve onun duyularını keskinleştiriyordu. Aynı zamanda canavarların algısını bulanıklaştırmak için bir stratejiydi.

Birçok Driftçi bir araya toplanmıştı—ruhlarının kokusu kesinlikle her zamankinden daha yoğun olacaktı. Ama duman, canavarları en azından biraz şaşırtacaktı. Uzun vadede etkili değildi ve bunun olmasını da hiç istemediler.

Bir gece hayatta kalmaları yeterliydi ve bunu başardılar.

Şimdi, yolculuklarına devam etmek için hazırlanıyorlardı. Ateş söndürülmüştü, ama dumanı hâlâ gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Driftçiler etrafta hareket ediyordu, alanı temizliyordu. Bazıları odunları parçalara ayırıyor, yeni avladıkları iğrençlerin kanıyla kokularını silip süpürüyordu.

Diğerleri, gölge fırtınasıyla savaşmaya niyetliymiş gibi değil, tembel bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Yükselen Siyon onları gerçekten suçlayamazdı. Birçok kişi, müttefikleri olan yaratıklar yüzünden rahatlamıştı.

Ancak, bunun rahatlama zamanı olmadığını biliyordu. Kaşlarını çatarak aniden ayağa kalktı ve yumruğunu sıktı.

Ayakta durduğu anda, Abyss Tyrant hareketlendi ve ağaçtan uzaklaştı. Kampın üzerinde bir sessizlik çöktü. Bazı insanlar hâlâ hareket ediyordu—odun taşıyor, yere kan döküyordu—ama hepsi sessizleşti ve Yükselen Siyon ile arkasındaki Abyss Tyrant'a döndü.

Dikkatlerini zahmetsizce üzerine çeken Siyon konuştu.

"Bu, oyalama zamanı değil. Acil bir şekilde—"

Birdenbire ölümcül bir şekilde solgunlaştı, gözleri dehşetle büyüdü. Gökyüzünde garip bir şey oluyordu.

Hava mükemmel bir gündü, sabah ortasıydı, ama aniden bulutlar karardı.

Herkes gözlerini gökyüzüne kaldırdı, kafaları karışık bir şekilde mırıldanıyordu. Ama bu, başlarına gelecek felaketin özünden bile değildi.

Yükselen Siyon, Abyss Tyrant'ın varlığına oldukça alışkındı—o sürekli etrafında dolanıyordu, bu yüzden son bir günde buna alışmıştı.

Bu yüzden aniden kaybolduğunda bunu anlayabiliyordu. Gözleri büyüdü ve döndü.

Arkasında, güçlü canavar müttefikleri kaybolmuştu.

Sadece o değil—gümüş miğferli ve beyaz akışkan pelerinli genç adam da kaybolmuştu. Kafası olan garip kısa canavar da kaybolmuştu. Siyah, zarif canavar da kaybolmuştu.

Gözleri dehşetle açıldı, elleri titriyordu çünkü korku kalbine sızıyordu.

Karanlıklaşan gün, olanları anlamayı daha da zorlaştırıyordu. Etraflarında, gölgelerden oluşan bir sis her şeyi tüketiyordu, yavaşça daha da yaklaşıyordu.

Jeci aniden ileri atıldı ve yüzüne bir tokat attı. Başını yana çevirdi ve sendeleyerek düştü. Nihayet, kendine geldi, gözleri açıldı.

Lynus, cam gibi kanatlarını ortaya çıkardı ve ona küçümseyici bir bakışla baktı.

“Aşırı zavallı.”

Jeci de ona kaşlarını çattı.

"Kendine gel. Kazanman gereken bir savaş var."

Yükselen Zion'un açılan gözleri titredi.

Bunu fark etmediler mi?

"B—but, onlar gitti!"

Jeci mızrağını ve karanlık kalkanını ortaya çıkardı, kalkanı göğsüne tutarak pozisyon aldı.

"Ne fark eder ki? O zaman kazanmak için savaştık, şimdi de kazanmak için savaşıyoruz."

Yükselen Zion zihninde parçalanıyordu.

'Ne fark eder ki? Ne fark eder ki?! Dünyada her şeyin farkını yaratıyor! Hepimiz öleceğiz!'

Mağaranın derinlikleri ışıksızdı—keskin, mutlak karanlık, sanki dünyanın ışığı bu alemi yaratılışın başlangıcından beri hiç dokunmamıştı.

Böyle bir karanlıkta, ayak sesleri yankılandı. Her adım sabırlı bir ritim taşıyordu, yankısı yere nazikçe öperek kalkmadan önce nasıl öptüğünü ortaya koyuyordu.

Adımlar devam etti, karanlığa bürünmüş figür ileriye doğru ilerledi. Gölgeler onun peşinden geliyormuş gibi görünüyordu, ama bu sadece bir yanılsamaydı.

Bir süre sonra, gizemli figür, sanki mağara duvarından büyümüş gibi görünen spiral merdivenleri tırmandı. Bu yolu birkaç dakika takip etti ve mağaranın üst seviyesine ulaştı.

Üst seviyeye ulaştığında, hafif titremeler hissetti. Bu derinlere kadar ulaşabilen titreşimlerin—ne kadar zayıf olursa olsun—yüzeydeki her şeyin dağları yutacak bir ölçekle çalıştığını gösterdiğini anladı.

Yine de titremeler onu durdurmadı ya da temposunu veya duruşunu etkilemedi. Onun için önemsizdi.

Sonunda, üst mağara havasında dans eden böceklerden gelen mavi ışıkla aydınlanmış bir mağara bölümüne ulaştı.

Onların parıltısı hayalet gibi görünüyordu, ama adamın yüzüne yeterince ışık saçıyordu. Güçlü hatlar belirdi—güçlü bir çene, hem nazik hem de derin gözler. Küllü saçları uzun akıyordu, sanki burada yüzyıllardır yaşıyormuş gibi. Vücudu daha çok bir heykeli andırıyordu, etten ziyade.

Hiçbir insan bu kadar ince, keskin ve etkileyici kas tanımına sahip olamazdı. Sadece zamanın gözyaşlarına kaybolmuş eski yıldız varlıkları, böyle bir mükemmelliği taşa oymuş olabilirdi.

Gövdesi çıplaktı, alt bedeninden sarkan bol pantolon, belini hem önden hem de arkadan açığa çıkarma tehdidinde bulunuyordu.

Adamın gözleri aynı anda sayısız gizem barındırıyordu, ama tamamen normal, sıradan görünüyordu.

İleriye bakarken gözlerinde yumuşak bir gri parıltı belirdi. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Hmph. Beni karşılamak için bu kadar yol mu geldin?"

Birisi üst zemin seviyesine giden merdivenlerin üzerinde oturuyordu. Koll, uzun siyah saçlarıyla alışılmış formuna geçerek, sinirle dilini ısırdı.

"Tsk. Lanet olsun."

Önündeki, otuzlarının başında gibi görünen figürü incelerken duraksadı.

"Neredeyse iki yıl önce, bir çocuktun. Şimdi nasıl bu kadar yaşlandın?"

Adam gözlerini devirdi.

"On yıl önce, ölüme yaklaşan bir yaşlıydım. Ne diyebilirim? Dünya benim etrafımda mı dönüyor?"

Güldü ve Koll'a kayıtsızca elini salladı.

"Oh, bunu bir kenara bırak. Eminim ki bu kadar yolu benim güzel görünüşümü övmek için gelmedin."

Koll yavaşça kalktı ve adama döndü, çenesini kaldırdı.

"Planımın en az bir unsurunun sorunsuz gittiğini bilmek ferahlatıcı. Hoş geldin geri, insanlığın en güçlü Drifter'ı. Rughsbourgh."

Rughsbourgh boynunu tuttu ve sağa sola kırarak korkunç bir kemik kırılma sesi çıkardı. Sonra gülümsedi ve Koll'a baktı.

“Öncelikle, beni güncel duruma getir.”

Koll ona karanlık bir bakışla baktı.

“Akademiniz haritadan silindi.”

Rughsbourgh gülümsedi.

“Bunu derinlerden hissetmiştim. Sadece binalar—her zaman yenisini inşa edebiliriz. Daha önemli bir şey söyle bana.”

Koll kuru bir şekilde güldü, ifadesi esprili değildi.

“Akademinin yıkımı yeterince haber değeri taşımıyorsa, o zaman hiçbir şey taşımaz. Ama...”

Koll duraksadı, Rughsbourgh'un yoğun bakışını üzerine çekti.

“Benden birini bastırmanı istiyorum.”

Koll içten içe dişlerini sıktı.

Planlarıma tamamen zıt birisi oldu.

Rughsbourgh kollarını kavuşturdu, gülümsemesi duygusuzdu.

"Tahmin edeyim. Bir süre önce beni arayan çocuk—bana yeni tanıştığını söyledi ve onu Stelia'daki bir yırtığa göndermemi istedi?"

Koll başını salladı, sinirli bir şekilde.

"Senin böyle alışılmadık bir çağrı yapmanı görünce onun özel olduğunu düşündüm, çünkü sen asla ilk adımı atmazsın. Eğer planlarını bu kadar ciddi şekilde bozuyorsa, düşündüğümden daha olağanüstü olmalı."

Koll başını salladı.

“Hiçbir fikrin yok.”

Bir an durdu ve ekledi

: "Onu sadece hallet. Ve onu öldürme. Ona ihtiyacım var, hayatta kalmalı."

Rughsbourgh daha da yaklaştı, rahat bir şekilde konuştu.

"Öncelikle, Koll, senden emir almıyorum. Normal insanlar, bir iyilik isterken 'lütfen yapabilir misin...' derler. Senin normal olmadığını anlıyorum, bu yüzden seni affedeceğim. Sadece. Bu. Sefer."

Bir parmağını Koll'un önünde uzatarak durdu.

"Ancak, bu çocuk hakkında meraklıyım, bu yüzden onu kendim araştıracağım."

Bu ifadeyle, Rughsbourgh ölçülü adımlarına devam etti, Koll'u geçerek bir sonraki seviyeye yükseldi.

Koll, Rughsbourgh tamamen kaybolana kadar kayıtsız bir ifadeyle kaldı. Sonra yumruğunu sıktı ve duvara vurdu, devasa ağ benzeri çatlaklar oluşturdu. Tüm mağara titredi.

***

[Kaosun tohumu filizleniyor]

[Filizlenme süreci ruhunun temel unsurlarını değiştiriyor]

[SİSTEM GL^$&@@>#*#]

[SİSTEM GL^$&@@>#*#]

[SİSTEM GL^$&@@>#*#]

[OMNIFORM TEPKİ VERİYOR…]

[YAZILMAMIŞ TEPKİ VERİYOR…]

[OMNIFORM RUHUNUN ŞEKLİNİ DEĞİŞTİRİYOR…]

[YAZILMAMIŞ RUHUNUN KİMLİĞİNİ YENİDEN YAZIYOR…]

[RUH ŞEKLİN DEĞİŞİYOR…]

[RUH KİMLİĞİNİZ DEĞİŞİYOR...]

[KAOSUN TOHUMU KÖK SALIYOR...]

[BAŞARISIZ]

[KAOSUN TOHUMU KÖK SALIYOR...]

[BAŞARISIZ]

[KAOSUN TOHUMU KÖK SALIYOR...]

[BAŞARISIZ]

[KAOSUN TOHUMU KÖK SALIYOR...]

[BAŞARISIZ]

[YAZILMAMIŞ VE HER ŞEYİ KAPLAYAN TOHUMU İHLAL EDİYOR...]

[KAOS ATILIYOR]

[ŞEKİLSİZLİK KAVRAMI RUHUNDA KÖK SALIYOR]

[YETENEK PARÇALARI BAŞARI ORANINI ARTIRMAK İÇİN TÜKETİLİYOR]

[YETENEK PARÇALARI BAŞARI ORANINI ARTIRMAK İÇİN TÜKETİLİYOR]

[YETENEK PARÇALARI BAŞARI ORANINI ARTIRMAK İÇİN TÜKETİLİYOR]

[TOHUM TAMAMEN İHLAL EDİLDİ]

[TOHUM SONSUZLUĞUN TOHUMUNA DÖNÜŞTÜ]

Acı her taraftan onu saldırmaya devam etti, ama şimdi dayanılabilir hale gelmişti. Bildirimlerin selinin ardından, Northern tekrar nefes alabileceğini hissetti.

Sanki binlerce dünyanın ağırlığı göğsünden kalkmış gibiydi. Nefes alması hiç bu kadar zahmetsiz olmamıştı.

Yere yığıldı, nefes nefese ve ter içinde kaldı. O anda, Annette kraterin kenarından kayarak yanına koştu.

"Kuzey çocuğu! İyi misin?"

Vida ona eşlik etti, yamaçtan aşağı koşarken Annette Kuzey'in yanına diz çöküyordu.

Ona nazikçe dokundu.

"Kuzey..."

Kuzey derin bir nefes aldı ve yavaşça kendini kaldırdı. Yüzü solgun ve terle parlıyordu.

Ağzını açtı, sesi her zamankinden daha boğuk çıkıyordu, sanki ses telleri tamamen yıpranmış gibiydi.

"Su..."

"Burada..."

Ses ne Vida'ya ne de Annette'e aitti - erkeksi bir ses. Konuşan kişi eğilerek Kuzey'e doğru gümüş bir şişe uzattı.

Northern kaşını kaldırdı.

'Huh... o... Rughsbourgh'a benziyor?'

O anda, tüm hava titredi. Northern'ın gözleri, dünyayı yakacak kadar güçlü bir nefretle yanan mavi bir ışıkla parladı.

Rughsbourgh, tehlikeli bir kötü niyeti gizleyen nazik bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Ne tehlikeli bir nefreti barındırıyorsun."

Rahat bir şekilde Northern'a daha yakın adım atmak için ağırlığını kaydırdı, ama o tek ayağı yerden kaldırmadan etrafı sarıldı.

Her açıdan kuşatıldı.

Abyss Tyrant, Rughsbourgh'un boğazına asasını doğrulttu. Nebulous Lord sağdan yanına yaklaştı, uzamış pençeleri göz seviyesinde hazır bekliyordu. Light of Featherstone, sol açıdan boynuna bıçağını dayadı. Arkalarında, Blood King gölgesi yükseliyordu.

Hatta Mr. Fluffy ve Corpse Eater, her iki yanından belirdi, pozisyonunu sıkıştırarak.

Revant'ın parmağı, Rughsbourgh'un diğer gözünü hedef alırken, Bairan Northern'ın önünde nöbet tutuyordu, Rughsbourgh'un Northern'a doğru bulanık bir hızla fırlayan keskin parmaklarını tutuyordu—diğerlerinin bir şekilde fark edemediği bir darbe.

Bir anda, Rughsbourgh hareket edemez hale geldi. Yine de gülümsemeye devam ediyordu. Ölüm, gözlerinin dönebildiği her açıdan ona sarkıyordu.

Yine de, tuhaf, duygusuz gülümsemesi asla sarsılmadı. Gözleri, başlangıçta odaklandığı noktayı asla bırakmadı.

Northern geri savruldu, Bairan'ın engellediği bıçak gibi keskin tırnaklara bakarken gözleri büyüdü. Beklenmedik bir anda yakalanmıştı ve saldırının geldiğini bile görmemişti.

Bu, eğer Bairan o eli durdurmak için ortaya çıkmasaydı, muhtemelen Rughsbourgh'a bir gözünü kaybedeceği anlamına mı geliyordu?

Tüm bu övünmelerinin ardından? Acısının kaynağını karşılamaya yönelik tüm hazırlıkları?!

Northern kendisinden acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Bir mazereti vardı ama bunu asla kabul etmeyi reddetti!

Rughsbourgh'un dönüşü hemen gözlerini alacak gibiydi!

İçten içe dişlerini sıktı, önünde durup o uğursuz gülümsemeyle bakan adama öfkeyle baktı.

Rughsbourgh, iki yıl öncesine göre o kadar farklı görünüyordu ki. Aslında bu kadar büyümesi imkansızdı.

Ama Northern, genç çocuğun bir zamanlar akademinin müdürü olduğunu duyduğundan beri normal aklını çoktan terk etmişti.

Bu yeni görünüm ne kadar şaşırtıcı olsa da, o kadar da sürpriz değildi.

Annette, bunalmış ve kafası karışmış bir haldeydi. Bir an Northern'ı teselli etmeye çalışıyordu; bir sonraki anda ise orada bir adam vardı. Tam bir saniye geçmeden, tüm yer canavarımsı varlıklarla dolup taşmıştı.

Vücutundaki kemiklerini donduran varlıklar. Atmosfer, o kadar korkutucu bir şekilde gerilmişti ki, küçüldüğünü hissediyordu.

Çevreledikleri adamdan bahsetmiyorum bile—neden birdenbire hepsinden en tehlikeli gibi hissettirdi?

Annette, tanınmış bir aileden geliyordu. Sürgün edilmeden önce, özellikle çocukken birçok güçlü insanla samimi bir şekilde yan yana yürümüştü. Göçebe olarak geçirdiği süre boyunca da sayısız güçlü bireyle karşılaşmıştı—birkaç kez Reimgard'ın iki prensiyle bile karşılaşmıştı.

Ve yine de…

Hiç kimsenin varlığı onu kanlı bir hamur haline getirme tehdidinde bulunmamıştı.

Bir şey korkunç bir şekilde yanlıştı ve bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

Arkasındaki Vida titriyordu, geri çekilmek istemesine rağmen bacakları donmuştu, ıssız sessizlikte en ufak bir ses çıkarmaktan korkuyordu.

Sonunda, köşeye sıkışmış adam başını hafifçe eğdi, etrafını gözlemledi.

"İlginç. Boşluk ve Kaos. Bununla bu kadarını başardın. Kaos Prensi'nin bile bu kadar ilerlediğini sanmıyorum."

Kuzey'in kaşları çatıldı.

'Kaos Prensi'ni biliyor mu?'

Elbette Kaos Prensi'ni biliyordu. Eğer bunu keşfedebildiyse, o zaman birçok diğer serserinin de bunu keşfetmiş olması muhtemeldi. Ve Rughsbourgh, kesinlikle serserilerin en üst %10'undan daha fazlasını biliyor olacaktı.

"Bu kadar şaşırma. Doğal olarak, Koll'un planladığı şeyler hakkında belirsiz bir anlayışım vardı. Ve Kaos Prensi, ondan fazla on çatlakla maceraya atılan herkes için genel bir bilgiydi. Belki son zamanlardaki çatlaklar farklıdır, ama o günlerde çatlaklar, bize yeraltı tarihini gösteren harabeler ve hiyerogliflerle doluydu. Sanırım yeraltını da biliyorsun."

Kuzey sessiz kaldı, dikkatle izledi ve yanıt vermedi. Atmosfer soğuk—çok soğuk—Rughsbourgh'un giydiği görünüşte misafirperver havaya rağmen.

Belirsiz Lord homurdandı, keskin, yarık gözleri beyaz ışıkla parlıyordu.

Diğerleri de tepki vermiş gibi görünüyordu. Sonra aniden, bir anda, Rughsbourgh yalnızca Northern'ın önünde duruyordu, gülümsüyordu.

"Dediğim gibi... büyüdün. Karanlık kıtanın seni parçalamak için sunduğu her şeye rağmen, sen onu parçaladın ve her şeyin üstüne yükseldin."

Rughsbourgh, Northern'a bir yaratıcı gibi, en güzel eserini memnun bir gülümsemeyle hayranlıkla bakıyordu.

Bu arada, Northern şaşkınlık içindeydi. Ne olduğunu kavrayamadan kaşlarını çattı.

Her şey tam olarak önceden olduğu gibi görünüyordu. Ama tüm çağrıları gitmişti—Bairan ve Revant bile. Hepsi aniden kaybolmuştu.

Ve Rughsbourgh, sanki olağanüstü bir şey yapmamış gibi ona bakıyordu.

En azından onların varlığını hissedebiliyordu, bu yüzden tamamen kaybolmuş veya ölmüş değillerdi. Sadece onun ruhunun içindeydiler.

'Bunu nasıl yaptı?'

"...sana bak. Karanlık kıta planı işe yaradı! Yıldızlar, deli olduğumu düşündüm, çok ileri gittiğimi düşündüm!"

Gülümsedi, Northern'a nazik gözlerle bakarak.

“Ama seni görmek ruhumu rahatlatıyor. Ben从来没有错过。最艰难的战斗确实锻造出最伟大的战士。看看你！就看看你！”

Northern, adamın üzerine kaşlarını çatarak baktı, o kadar karanlık bir ifadeyle grimasa dönüştü ki, gölgeler yüzünün etrafında kıvrılmaya başladı. Tiksinti duygusunun acı tadını neredeyse dilinde hissedebiliyordu.

“Sen delisin. Sen çılgınım. Var olan en akıl dışı varlıksın. Delilik için öyle yüksek bir standart belirledin ki, akıl hastası olan insanlar bile aklı başında gibi görünüyor.”

Yavaşça ayağa kalktı, Annette ve Vida ona bakıyordu.

“Yüzlerce öğrenciyi aldın, her yıl onları canavarlarla dolu bir kıtaya gönderdin, ailelerinden kopardın, onları değersiz hayvanlar gibi acı çekip ölmeleri için bir aleme attın. Buna güç mü diyorsun?! Onları acı çektirdin—insanlar ÖLDÜ!”

Northern'ın alnındaki damarlar kabardı.

Rughsbourgh'un yüzünde özel bir ifade yoktu. Sadece aşağıya, kendisinden aşağıda olanları yargılayan bir varlık gibi karanlık bir bakışla baktı.

Sonra gülümsedi.

“Kızgın mısın? İyi, iyi. Buna tutun—keskinleştir. Bu, dersin kemiklerine kazındığı anlamına geliyor.”

Belirsiz bir şekilde elini salladı.

“Öğrenciler. Ah… evet. Çığlık attılar. Kanadılar. Öldüler…”

Gülümsemesi genişledi, çarpık ve iğrençti.

“Ama bak sana… süründün. Hayatta kaldın. Fethettin.”

O hafifçe eğildi, sesi bozulmuş bir İncil gibi karanlık bir fısıldama oldu.

“Bana söyle, Northern: bunu geri alır mıydın? Deneyimleri onların için değiştirir miydin? Olduğun kişiyi bırakır mıydın sadece onları korumak için?”

Northern ona öfkeyle baktı, o devam etti.

“Sen buna delilik diyorsun. Ben buna incelik diyorum. Sen külleri görüyorsun—ben işlenmiş demiri görüyorum. Efsanelerin bize ne verdiğini düşün: insanları kırılgan yapan barış, tüm iradeyi çalan konfor, taş gibi davranan yumuşak bir kilit nesil. Ben o kili parçaladım.”

Onun bakışı sakinleşti, yumuşak…

“Ve ondan yükselen… sen oldun.”

O nazikçe başını salladı, dudakları zarif bir kayıtsızlıkla aşağıya döndü.

“Seni suçlamıyorum. Aslında, benden nefret edeceğini, lanet edeceğini bekliyordum. İşte bu yüzden işe yarayacağını biliyordum. Nefret samimidir—derin kesim yaptığımı kanıtlar. Dünyanın merhamete yeri yok, genç adam. Çocukları yaşamaları için hazırlamadım. Onları, yok etmesi gereken şeylere dayanabilmeleri için hazırladım.”

Northern ona öfkeyle baktı, Rughsbourgh'un neredeyse mantığa dönüştürdüğü delilikten dehşete düştü.

“Bizi hayvanlar gibi kullandınız. Gençleri katlettiniz! Kıyımda ders yok. İnsanları öldürdünüz!”

Rughsbourgh gülümsedi.

“Gerçekten birçok kişi öldürüldü. Buna katliam diyebilirsin, ama başka bir şekilde görmek de var—kurban, daha doğru bir ifadeyle. Ama fayda sağlamadığını iddia etmeyelim.”

Ses tonu uzaklaştı, sanki yüzyıllar süren savaş ve ölümden bahsediyordu.

“Her büyük ulus cesetler üzerine inşa edildi. Her kahraman zayıfların kemiklerinin üzerinden geçti. Ben sadece hayatın nazik olduğu illüzyonunu ortadan kaldırdım.”

Şefkatli bir ifadeyle Northern'a baktı ve elini nazikçe Northern'ın omzuna koydu, mesafenin önemini göz ardı etti.

“Onlar için yas tutma. Onlar senin var olma nedenin. Ve sonunda, evlat, bence bu onların ölümlerini anlamlı kıldı.”

Northern, Rughsbourgh'a karanlık bir yüz ifadesiyle bakmaya devam etti. Yüzünde geceyi zırh gibi taşıyor ve sadece kötü ve felaket ruhunu hasat etmek isteyen bir grim reaper'ın tezahürü gibi görünüyordu—ölmekten başka her şeyi yapan biri.

Aklı keskin kalmaya devam etti, Leviathan ile olan savaşın ardından ciddi şekilde zayıflamış olmasına rağmen. Rughsbourgh, Northern için tamamen yabancı bir güç sergilemişti.

Gördüğü kadarıyla, Northern'ın bulabildiği tek açıklama Mekansal Manipülasyondu.

Rughsbourgh'un yeteneği mekansal olursa, bu acımasız olurdu.

Bir düşününce... teleportasyon.

Hafıza aniden aklına geldi ve Northern daha da emin oldu. Rughsbourgh'dan aldığı mektup, onu teleport eden garip bir yeteneğe sahipti. Salonda, diğerleriyle birlikte Karanlık kıtaya teleport edildiği an, gördüğü ışık halkası da vardı.

Gerçekten de, Rughsbourgh mekansal yetenek kullanıyordu. Hiçbir yerde bulunmadan yüz kişiyi uzak bir yere teleport edecek kadar güçlüydü.

Elbette, böyle bir başarıdan önce kapsamlı bir hazırlık yapılmış olmalıydı.

Northern emindi.

Ancak, yine de sorması gerekiyordu... Rughsbourgh, onları ruhuna geri teleport etmeyi nasıl bildi?

Hafif bir ses Northern'ın kulaklarına ulaştı, düşüncelerinden çekip aldı. Arkasında biri kalkmış ve öne doğru adım atıyordu.

Northern, onu izlerken kaşları daha da çatıldı.

Annette'in gözü parladı—genellikle görünür olan değil, genellikle saçlarının altında saklanan. Saf ateşle yanıyordu, sanki vücudundaki her şey alev almış gibi görünüyordu ve bu tek çıkış yoluymuş gibi.

Derisi de duman yayıyordu.

Rughsbourgh ona kayıtsız bir ifadeyle baktı. Gözleri birkaç saniye soğuk kaldı. Sonra aniden, tanıma ile hafifçe genişledi.

"Ah, çocuk. Kamune'nin kızı. Ateşin Isha'r ailesi. Aman, aman..."

Rughsbourgh elini aşağıya doğru işaret etti.

"Seni en son gördüğümde neredeyse bu kadar kısaydın. Şimdi ne hale gelmişsin! Hatta Öz Ateşi'ni bile ustaca kullanıyorsun."

Yavaşça alkışladı.

"Elbette, elbette. İmparatorluğun en güçlü vasal klanlarından daha fazlasını beklemiyorum. Ancak..."

Sonra sesindeki, gözlerindeki ve etrafındaki yaşam soldu.

"...ne yapıyorsun?"

Annette donakaldı, içinden korku sızdı. Rughsbourgh'un gözleri ona kayıtsız bir şekilde odaklandı, ama onun bakışları karşısında tamamen savunmasız ve açık hissetti. Sanki o lanet olası bakış, giysilerini parçalıyormuş ve etini kesiyormuş gibi.

Dilini ısırdı, sonra dudaklarını, kan akmaya başlayana kadar ısırdı. Ama bu yeterli değildi.

Hareket edemedi—korku onu tamamen felç etmişti. Ağzının içini ısırmaya devam etti, yumruklarını sıktıkça tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Ama acı, onu dehşetten uzaklaştıramıyordu.

Öldürülen tüm insanlar için en az bir darbe indirmek istediğini düşünmüştü. Ama Rughsbourgh'un varlığı, bakışı, onu bir karınca gibi hissettirdi. O, engin, sonsuz gökyüzüydü ve o sadece o küçük sürünen böcekti—nereye giderse gitsin, gökyüzünün gözetleyici gözlerinin altında kalıyordu.

Yanan gözleri yavaşça karardı, başını eğdiğinde zayıf bir şekilde titreyerek parıldadı, teri yüzünden yere damlıyordu.

Northern ona baktı ve kaşlarını çattı.

Sonra hareket etti.

Rughsbourgh tepki vermeden önce, arkasında dev bir hava patlaması meydana geldi, ardından uzayı büküyormuş gibi görünen bir şok dalgası geldi.

Rughsbourgh'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. O kayıtsız, küçümseyen bakış anında kayboldu, yerini inançsızlık ve şoka bıraktı.

Darbenin gücü arttı, onu havada savurdu. Yer patladı ve Rughsbourgh fırlatıldıkça dev bir krater oluştu.

Havada kaybolduktan sonra, başka bir yerde yeniden belirdiğinde bile, saldırının gücüyle dev bir krater kazınmaya devam etti—sanki fırlatılması gereken madde o alandan kendini çekmiş gibiydi.

Rughsbourgh yavaşça Northern'a yaklaştı ve yumruğun isabet ettiği kaburgalarına dokundu.

Küçük bir morluk bölgeyi işaret ediyordu—o, incelerken yavaşça iyileşiyordu.

Rughsbourgh, morluğun üzerinden gözlerini kaldırdı ve hâlâ belirgin bir şekilde sarsılmış olan Northern'a odaklandı.

“Bana vurdu mu? O kadar hızlı… o kadar güçlü. Bunu nasıl başardın?”

Gözlerini kısarak, beyaz ışık yayarak Northern'ı dikkatle inceledi.

“Sen… ruhun az önceki halinden farklı. Ne yaptın? Başka bir ruhu nasıl emdin?”

Northern cevap vermedi. Bunun yerine, diğer eliyle bileğini tutarak ellerine odaklandı, kaşlarını çattı.

Darbe, bileğindeki kemiği tamamen parçalamıştı ve o bölgede keskin bir acı hissediyordu. Elbette, onun gibi biri için bu seviyedeki acı hala yönetilebilir bir durumdu.

Ancak, aklını meşgul eden başka bir şey vardı.

‘Farklı… daha hızlı ve daha derin hissediliyor.’

Bu hissi, hatta kendisine bile açıklamakta zorlanıyordu. Ama bildiği şey, isim değiştirme sürecinin dikkate değer bir dönüşüm geçirdiğiydi.

Önceden, yeni isimler uzantılar gibi hissediliyordu—ruhsuz taklitler. Hala taklit olarak değerlendirilebilir, ama bu taklit sadece bir uzantı ya da yansıma değildi. Bu sefer, taklit bir ruha sahipti ve bir ruhu olduğu için, taklit mükemmelliğe ulaşabiliyordu.

Northern hala mükemmel olmaktan uzaktı, ama Titan'ın Hesabı'na geçiş, her zamankinden çok daha hızlı ve daha otantik bir süreç olmuştu. Northern, DIY ile diğer yeteneklerine ulaşabileceğini bile hissetti—ama bunun muhtemelen büyük bir çaba gerektireceğini biliyordu.

Bu, mükemmelliğe doğru atılmış dev bir adımdı.

'Yeni ruhumu seviyorum.'

Elbette keşfedilecek daha birçok yön vardı. Her bir varlık telinde bunu hissedebiliyordu—değişmişti.

Elbette, hâlâ yorgun, fiziksel olarak zorlanmıştı ve özü tükenmişti. Limitless Void'ta yalnızca bir klonu kalmıştı. Ve Rughsbourgh, bir şekilde çağrılarını Limitless Void'a geri göndermeyi başardığında, o alemiyle herhangi bir etkileşimde son derece dikkatli oluyordu.

İstediği son şey, Rughsbourgh'un ruhuna giden bir yol keşfetmesiydi.

'Lanet'

Acıyı göz ardı etme çabalarına rağmen bile bileği zonkluyordu. [Colossal Force]'u serbest bırakmıştı, ama yine de Rughsbourgh'a yumruk atarken bileğini kırmıştı.

“Sana yanıt alamadan konuşmak sinir bozucu. Eminim, ben senin büyüklerinden çok daha yaşlıyım.”

Northern nihayet başını kaldırdı.

“Bana neden konuşmak istediğini bilmiyorum. Ben senin kanını istiyorum. Seni öldürmek istiyorum. Ve seni öldüreceğim. Ama seni sona erdirmek için bencil arzumun tatmin edilmesi ve gerekçelendirilmesi için, seninle konuşmaya da ilgi duymak istiyorum. Hey, Rughsbourgh, sonuçlar araçları haklı çıkarır mı?”

Rughsbourgh çenesine nazikçe dokundu, düşündü.

“Hmm. Eğer bundan bahsediyorsan, o zaman haklı çıkar mı? Yani, benim gibi düşünmüyor musun? Sonuçların araçları haklı çıkardığına inanıyorum. Kendine ve bazı diğerlerine baktığında, bu rahatlatıcı...”

Northern başını salladı, ifadesi boştu.

“Gerçekten haklısın. Araçların senin sonucunu haklı çıkardı. Biliyor musun, yüz kişinin hayatını bir güçlü adam var olsun diye feda edemeyeceğini söylemek istesem de, ya da insanların yerine karar veremeyeceğini söylesem de—bütün bunlar, o güçlü kişinin milyarlarca insanı kurtarma kapasitesine sahip olması ya da kendileri için asla böyle bir karar veremeyecek olmaları nedeniyle, rahatlık ve kayıtsız tutumlar yüzünden saçmalık.”

“Ancak, ben var olduğum için ya da bazı diğer güçlü kişiler var olduğu için, bu senin bizi sahiplenebileceğin ya da kendini affedebileceğin anlamına gelmez. Bu aynı zamanda fiyatın adil olduğu anlamına da gelmez—kararının ağırlığını taşımalısın.”

Northern ona dikkatle baktı ve kesin bir tonla ekledi.

“Evet, Rughsbourgh, senin sonucun araçlarını haklı çıkardı, ama bu asla ellerindeki kanı silmeyecek ve asla affedilmene neden olmayacak. Yani... seni öldürmek için yeterince mantıklı bir gerekçem olduğunu düşünüyorum.”

Northern, Rughsbourgh'a baktı ve gülümsedi.

"Ve tam da öyle oluyor ki... senin kanına aç olan tek kişi ben değilim."

Rughsbourgh'un yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi ve o anda, tüm dünya biraz karardı, sanki bulutlarda fırtınalar toplanıyormuş gibi.

Uzak bir mesafeden, etrafında kara ışık ve kara yıldırımların şiddetle dans ettiği bir şey hızla ileri fırladı. Kara ışık şeridi hızlıydı ve bir anlık bir olaydı.

Rughsbourgh kollarını kavuşturdu ve saldırının etkisinden kaçmak için geriye doğru savruldu, ancak saldırının kenarı bile, zaten içinde bulundukları kraterin içine güçlü bir çukur kazmak için yeterliydi ve çarpışma anında şok dalgalarının yayılmasına neden oldu.

Rughsbourgh, Northern'ın saldırısında olduğu gibi geriye fırlatılmadı, ama yine de ciddi bir ifadeye sahipti, bu da saldırının onu rahatsız ettiğini gösteriyordu.

Karanlık çözülürken, içinden birisi başını kaldırdı, ona karanlık bir grimasta ve yüzünde kaba siyah işaretlerle bakıyordu.

"Hoş geldin geri, Müdür. Seni bir mil uzaktan gördüm ve sen olduğunu hemen anladım. En sevdiğin öğrenciyi özledin mi?"

Rughsbourgh, karanlıktan çıkan kişinin yüzünü görünce gözleri hafifçe açıldı. Sonra neşeyle gülümsedi.

"Sen de... Hayal kırıklığına uğramadım. Afkon ne durumda?"

Helena, etrafındaki dönen karanlığın daha da artmasına neden olan bir inleme ile patladı ve ikisini de çevreledi. Karanlık, etrafında birkaç siyah çubuk haline gelerek yoğunlaştı.

Yüzündeki siyah işaretler yayıldı, gözlerini ve alnını kapladı ve onu vahşi, ay ışığında avlanan bir avcı havası ve özüne sahip kılan karmaşık bir desen oluşturdu.

Helena, Rughsbourgh'dan ayrıldı, bir mızrak kaptı ve tekrar onunla çatıştı, bağırarak.

"Adını anmaya cüret mi ediyorsun?! Bize yaptıklarından sonra?!!"

Rughsbourgh, onun öfkesi içinde boş bir yüz ifadesiyle onu sakin bir şekilde izledi.

Onun siyah mızrağını kaptı ve kayıtsız bir tonla söyledi.

"Öldü, değil mi? Bu trajik. Çok kırılgan ve güvensiz bir kalbi vardı. Keşke buna daha çok çalışsaydı."

Rastgele mızrağı kırdı.

"Onu kim öldürdü? Bir canavar mı?"

Bakışları Northern'a kaydı.

"Oh, o muydu?"

Helena ona cevap vermedi. Bunun yerine, gürültülü bir inleme çıkardı ve toplanan karanlık bulutlar güçlü bir gök gürültüsüyle yanıt verdi.

Kuzey gökyüzüne ve Helena'ya baktı. Onun yeteneklerinin tam kapsamını hiç görmemişti. Ama onun inanılmaz derecede güçlü olması gerektiğini biliyordu.

Helena gözle ne kadar genç görünse de, ondan en az on yaş daha büyüktü. Sadece o kadar küçük bir yapıya sahipti ki, bu durumu inanılması zor hale getiriyordu.

O, Karanlık Kıta'da uzun süre kalan çok az kişiden biriydi.

Ve aralarındaki en uzun süre Sage (Bilge) olmuştu—şüphesiz ki yakın zamanda bir Ascendant (Yükselen) olmuştur. O daha güçlüydü; varlığı daha etkileyiciydi. O siyah çubuklar bile—Kuzey bir anda bu kadarını hiç görmemişti.

Helena kesinlikle, kitaplara ve teorilere göre, şu anda Rughsbourgh ile başa çıkabilecek en güçlü kişiydi, çünkü onların tarafında şu anda tek Ascendant oydu.

Elbette, bu kitapların gittiği kadar uzaktı.

Peyzaj, bulutlar Helena'nın çığlığına yanıt verirken sarsıldı ve bir fırtına yere çarparak toprağı ve çevresini yok etti. Her şey, Helena ve Rughsbourgh'un gözünde, sert ve geçilemez bir fırtınayla hızla örtüldü.

Kuzey bunu kolayca görebiliyordu, ama başka kimsenin görebileceğinden şüphe ediyordu. Fırtına sıradan bir fırtına değildi. Yakınlaşan herkesi parçalayabilecek gök gürültüleriyle öfkeli kalın bir karanlıktı.

Gök gürültüleri, fırtınadaki silahlarıydı—onları oklar gibi kullanıyordu, yakaladığı kadar hızlı bir şekilde fırlatıyordu. Çünkü ellerinin taşıyabileceğinden daha uzun süre kalırsa ölümcül oluyordu. Bu yüzden yaptığı tek şey, yollarını yönlendirmekti.

Bu vahiy, Northern'a Helena'nın saldırılarının doğasını bildirdi. Görünüşe göre sadece fırtınayı çağırıp kontrol edebiliyordu. Belki de bazı yetenekleri, belirli şekillerde hayatta kalmasını sağlıyordu, ancak bu onun için düşmanı kadar tehlikeliydi.

Fırtınayı yaratamıyordu, oysa Frostbeart buzu yaratabiliyordu. Sesleri benzer olsa da, değillerdi. Helena'nın yeteneği [Wildheart] S sınıfıydı, [Frostheart] ise SSS sınıfıydı. Şimdi EX.

Kuzey, fırtınaya bir kez daha baktı.

"Her zaman bu kadar güçlü olduğunu fark etmek şaşırtıcı."

Northern, fırtınanın daha geniş ve daha şiddetli hale geldiği sırada geri adım attı. Annette'in bulunduğu yere döndü—o zaten yerde titriyordu. Aslında, Northern'ın bakış açısından, ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Vida, arkasında sıkı sıkı yumruklarını sıkarak, dudaklarını bastırarak, hiçbir şey yapmadan duruyordu.

Northern, ona bakışını çevirdi ve bir an duraksadı, bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Gerçek şu ki, aslında söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Ama ağzını açtı.

“Kendini kötü hissetmene gerek yok.”

Vida ona baktı. Annette bir an için titremeyi durdurdu, bu da Northern için onu duyabildiğinin yeterli bir kanıtıydı.

Kolunu büküp kapattı.

“Ona bir kez bile vurmayı başardığımda, elimi kırdım. O lanet adam—güçlü. Bu yüzden hareket edemediğin için kendini bu kadar kötü hissetme.”

Vida ona dik dik baktı, daha sıkı tuttu ve başını eğdi.

“Söylemesi kolay senin için. Sen güçlüsün.”

Northern hafifçe güldü.

“Haklısın, güçlüyüm ama bunu söylemek benim için kolay değil. Bunu söylemekten başka her şeyi yapmak istiyorum. Ama son zamanlarda, yakınlarıma sempati duymaktan ne kadar kaçtığımı öğrendim. Sözlerimin onların hayatındaki etkisini ya da sözlerimin onlara ne kadar ağırlık taşıdığını sürekli küçümsüyorum.”

Annette'e bir göz attı ve gözlerini tekrar Vida'ya çevirdi.

“Aramızda çok yakın bir ilişki yok, ama birlikte bir cehennemden kurtulduk ve bir dostluk seviyemiz var. Eğer sözlerimi en azından bir şekilde değerli buluyorsan, onlara tutun. Rughsbourgh—o herif bir Luminary. Hiçbir şey yapabilmiş olamazdın.”

"Luminary" kelimesini Northern duyduğu anda, Vida'nın gözleri büyüdü.

Annette'nin başı da yukarı fırladı, yüzündeki ifade karardı.

"Ne?!"

Kuzey ona baktı, gülümsemeyi bastırarak.

Bu arada, Annette tamamen ayağa kalktı, hafifçe titriyordu.

"Az önce onun bir Işık Adamı olduğunu mu söyledin?"

Northern başını salladı.

"Evet."

O, savaş alanına geri döndü. Fırtınalar daha da kararmış ve daha acımasız hale gelmişti, her şeyi sararak yavaşça dışa doğru genişliyordu.

Annette ve Vida'ya baktı.

"Bu savaşın yakında biteceğini sanmıyorum. Dahası, burada olan her şeyin sadece bir dikkat dağıtma olduğunu düşünüyorum. Koll yine bir şeyler çeviriyor olmalı. Bu yüzden ikinizin de adayı terk etmenizi istiyorum."

Annette ona baktı, kaşları çatılmıştı. Boş göz yuvası garip görünüyordu—bu, yanmadığı zaman bunu ilk kez gösteriyordu.

Kuzey, farklı bir tür göz görmeyi bekliyordu, ama gözsüz bir yuva görmekten oldukça şaşırmıştı. Yine de, göz yetenekleri yine de kalmıştı.

'Belki de gözler, yetenekleri ortaya çıkarmak için yanıyordu.'

Annette'in sert sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

“Ne diyorsun? Seni burada yalnız bırakayım mı?”

Kuzey kaşını kaldırdı, onun devam etmesini izliyordu.

“Bunu yapmayacağız. Güçlü olduğunu biliyorum, ama yine de bazı —”

“Dur.”

Kuzey onu o noktada kesti. Nedense canlı bir déjà vu yaşadı.

Derin bir nefes aldı.

“Eğer güçlü olduğumu biliyorsan, o zaman sadece uzaklaş. Yani, ölemeyeceğimin açık olmadığını mı düşünüyorsun? Rughsbourgh beni öldürecek kadar güçlü olsa bile, bu adada senin ya da herhangi birinin hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun? Ya da bunu durdurmak için değerli bir şey yapabileceğini mi?”

Annette kaşlarını çattı.

“Ne ima ediyorsun—bizim işe yaramaz olduğumuzu mu?”

“Evet. Hepiniz işe yaramazsınız, ama tamamen işe yaramaz değilsiniz. Bu savaşta hepiniz işe yaramazsınız, ama bununla dikkatsiz olmak yerine, sahip olduğunuz güç hala kullanılabilir—ama burada değil. Bunu anlamak ne kadar zor?”

Annette derin bir şekilde kaşlarını çattı.

“Ne kadar tartışmak istesem de, haklısın.”

Başını kaldırdı ve ona doğru yürüdü, boş gözlerinde alevler parlıyordu.

“Ama bunun daha iyi bir sesle yapılabileceğini bildiğini düşünme.”

Northern gülümsedi.

“Bunu yapsaydım, muhtemelen bu noktada olmazdık.”

Annette ondan uzaklaştı, hâlâ kaşları çatık. Kuzey'in ötesindeki korkunç fırtınaya bir bakış attı ve gözlerini ona geri çevirdi.

“Bize ne yapmamızı istiyorsun?”

Kuzey derin bir nefes aldı, yüzünde ciddiyetin her izinin belirdiği anlaşılıyordu.

“Koll—hiçbir yerde görünmüyor. Ancak, şimdi kaos yaratan birçok insan yerleştirdiğinden eminim. Verulania'da birine rastladım, ama diğer yerleri düşünmeden edemiyorum.”

“Drifterların ayaklanacağından eminim, ama yine de, olanların ciddiyetini bizim gibi Karanlık Kıtanın hayatta kalanları kadar bilen kimse yok.”

Annette kollarını kavuşturdu ve başını hafifçe eğdi.

Beni affet, ama sanırım ağırlığı da bilmiyorum.

Ah. Doğru...

Kuzey, bir anlığına duraksadı ve devam etti.

Karanlık Kıta'da inmeyi durdurduğum şeyi hatırlıyor musun—o yarık...

Bir gölge Annette'in yüzüne düştü. Hemen gözleri açılan Vida'ya geri baktı.

Sonra tekrar Kuzey'e döndü.

Bu olamaz...?

Northern başını salladı.

Uzun bir hikaye, ama öldürdüğüm o herif tekrar geldi ve ah sevgili yıldızlar, bu sefer onu gerçekten öldüreceğim. Ama bu öncelik değil, Rughsbourgh da değil. Şu anda, Koll'un o Kaos'un Kökeni'ni serbest bırakmasına izin verilirse, tüm Orta Ova çökmek üzere.

Annette hafifçe titredi ve yüzündeki teri sildi.

Bu nasıl oldu... Bir dakika önce akademinin kuruluşuyla ve ana amacıyla ilgili karanlıkları ortaya çıkarmaya çalışıyordum, bir sonraki dakikada, Orta Ova'nın tüm kaderi tehlikede.

Northern ona baktı, hafifçe kafası karışmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

“Bu da uzun bir hikaye. Ama şu anda olan her şey—diyelim ki üç yüz yıl önce planlandı.”

O duraksadı ve gözlerinde şüpheli bir parıltıyla fırtınaya baktı.

“Bildiğimiz kadarıyla, belki de Milhwa hâlâ hayatta.”

Kuzey'in ifadesi oldukça... bıkkınlaştı.

“Ne? Ne diyorsun?”

Annette elini kayıtsızca salladı.

“Bu açıklamalar için uygun bir zaman değil. Vida ve ben buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız.”

Henüz duyduklarından rahatsız olan Kuzey, kimlik kartını çıkardı ve ona uzattı.

“Sadece Tharion Kalesi'ne git. Gemide Ellis'i bulmalısın—onunla git. Ve diğer hayatta kalanlarla birlikte, bu savaşın etkilenmeyeceği en yakın yere geri götür, sonra Tharion Kalesi'ne yönel. Bu mesele bir şekilde onları da ilgilendiriyor, bu yüzden yardım etmeye istekli olmalılar. Ayrıca, beni gerçekten reddedemezler.”

Annette kartı inceledi ve başını salladı.

“Tamam o zaman.”

O, ayrılmak için döndü. Ancak o anda, yerden birisi fırladı—hızlı bir hareketle, topuğunu Annette'nin gözlerine doğru savurdu.

Her şey o kadar hızlı, ama bir o kadar da yavaş oldu. Ama bu hız, Northern'ı donakaltan şey değildi, gözleri kocaman açılmıştı.

Gördüğü kişiydi.

"Aster?"

Helena'nın içinde bastırdığı, ezdiği, söyleyebileceği ama söylemeyi seçmediği o kadar çok şey vardı. Karanlık Kıta olayına karışan tüm öğrenciler arasında, kendisini ve Afkon'u hiç kurban olarak görmüyordu.

Birçok kişiye seçim hakkı verilmedi. Ancak, ona verildi. Ve o bunu yapmayı seçti.

İhtiyaç duyduğu için değil. Rughsbourgh ona bazı güçlendirici mesajlar verdiği için değil. Sadece ailesine bakacağına söz verdiği için.

Elbette, o zamanlar Helena gençti. Bir öğrenci olmayı, büyük bir kaleye katılmayı ve annesini, kardeşini ve kız kardeşini yoksulluktan kurtarmayı umarak akademiye başvurmuştu.

Zaferine özellikle güveniyordu çünkü kasabasındaki en yetenekli kişiydi. Herkes onun kabul edileceğinden emindi.

Ancak, Akademi onun umutlarını ve hayallerini paramparça etti. Onu reddettiler. S sınıfı yeteneğe sahip birine yeteneksiz olduğu söylendi.

O zamanlar anlayamadı. Onun için hayat acımasızca adaletsizdi. Gücünü öven insanlardan nefret ediyordu, ona savaş öğretip antrenman yapmaya zorlayan yaşlı adamlardan nefret ediyordu. Beklentilerini şişiren ve dolayısıyla yıkıcı hayal kırıklığına neden olan, yaşıtları olan gençlerden de nefret ediyordu, çünkü hepsi kolayca yenilmişti.

Ancak, bir süre sonra, bir yaşlı adam yanına geldi ve ona hayalini gerçekleştirmesi için yardım edebileceğini söyledi. Onun hayali neydi?

Helena'nın doğal tepkisi, Riveramoor veya Caelvyn gibi büyük bir Kale'ye girmek, önemli miktarda para kazanmak ve ailesine bakmaktı.

Ve yaşlı adam şöyle dedi

: "Eğer ailen için on yıl acıya katlanabilirsen, bunu yapar mıydın?"

Helena, yanıt vermeden önce bile düşünmedi. Çünkü ailesi için her şeyi yapardı.

Karanlık Kıta'daki zamanı boyunca, kararından barışmıştı. Kendisi gibi bir seçim hakkı olmayanlar için üzgündü, ama yapabileceği bir şey yoktu.

Bu sırrı sakladı ve gerçekten bilen tek kişi Afkon'du—sonuçta, onun da benzer bir durumu vardı.

Ancak, Merkez Ova'ya döndüğünde, bakılması gereken aile artık yoktu.

Annesi tedavi edilemeyen bir hastalıktan öldü. Kardeşi, kız kardeşine bakmak için orduya katıldı ve bir Albay ile birlikte bir çatışmaya atandı, burada hayatını kaybetti—başka hiç kimsenin Albay dışında çıkamadığı söylendi. Ve kız kardeşi, kendisine kötü davranan zengin bir soylunun hizmetçisi olarak çalışıyordu.

Thalen Citadel'e katıldı ve kız kardeşini kurtardı, ancak kız, Helena'nın ayrılmasından dolayı ona kin besliyordu. Ailesi, onun ayrılmasından sonra bir süre büyük zenginlikler yaşamıştı, ama bu, onun varlığının getirdiği sevinçle asla karşılaştırılamazdı.

Ailenin içindeki yokluğu, annelerinin ölümü her şeyi başlatmadan önce onu içten içe öldürmeye başlamıştı.

Helena kendinden nefret ediyordu ve Rughsbourgh'u vaadini terk ettiği için küçümsemişti. Daha fazlasını yapabilirdi, sadece para göndermekle yetinmemeliydi.

Ama onları ölüme terk etti.

Ona nasıl bir iyilik yapmamalıydı?

İkisini de saran fırtına, deliliğin ta kendisiydi. Rüzgar, yas tutan hayvanlar gibi uluyordu. Gök gürültüsü, her patlama bir öncekini örtüyormuş gibi, döngüsel ritimlerde çarpıyordu; sanki gökyüzü kendisi panik içindeydi.

Helena her şeyin merkezindeydi.

Ayakları, çöken toprağa zar zor değiyordu. Kara yıldırım gibi kasırganın içinden geçiyordu, havada çubuklar oluşuyor ve Rughsbourgh'a ham, ilkel bir güçle fırlatılıyordu. Her çubuk, ilahi yargının bir yılanı gibi havada kıvrılıyordu. Geçtikleri alan bozuluyordu. Zaman titriyordu. Ama bu onun yüzünden değildi.

Rughsbourgh, kendisinin etrafında uzayı dokuyordu, sanki bir terzi ipten sıkılmış ve sadece kumaşı yırtmakla ilgileniyordu.

Bir çubuk vurdu—ya da vurması gerekiyordu.

Helena'nın gözleri uçuş sırasında mızrak hiçbir şeye çarpmadığında büyüdü. Yörünge mükemmel olmuştu, ama Rughsbourgh... başka bir yerdeydi.

Bu hızlı bir kaçış değildi. Sanki, başlangıçta hiç o pozisyonda olmamış gibiydi.

Çarpışmadan bir an önce, etrafında uzay büküldü, kağıt gibi katlanarak onu üç feet sola yeniden konumlandırdı—dokunulmamış.

Elini tembelce kaldırdı ve sıradan bir hareketle, aralarındaki havayı kesip geçti.

Aniden bir gümüş ışık çizgisi belirdi ama Helena tam zamanında döndü. Kesik onun vücuduna değdiğinde, bedeni şiddetle geri savruldu.

Fakat şaşkınlığına, cildinin sağlam olduğunu, kıyafetlerinin de öyle olduğunu fark etti. Hiçbir kesik yoktu. Ama bir şeyin ona saldırdığını hissedebiliyordu. Ve yaralanmıştı.

Yüzünü öfkeyle kararttı ve Rughsbourgh'a saldırmak üzereyken, aniden yere düştü, nefes nefese kalmıştı.

Rughsbourgh ona küçümseyici bir bakışla baktı ve alay etti. Sonra konuştu, sesi fırtınanın gözüne yayılan sessizlikle taşındı.

"Uzay Kesici. Mevcut olanı keser, fiziksel olanı değil. İlginç, değil mi?"

Helena cevap vermedi. Dişlerini sıktı ve bacaklarına daha fazla kararlılık koyarak ayağa kalktı. Bunu yaparken, ona doğru hamle yaptı.

Bir başka çubuk. Sonra üç tane daha. Onun etrafında döndü, her adımda yeni bir şimşek çağırarak, her nefes fırtınayı besleyerek. Hareketleri öfke ve ivme ile bulanıklaştı. İşaretleri derinleşti, şimdi daha çok kabile savaş boyası gibi—öldürme niyetiyle kazınmıştı.

O, her şeyini ortaya koyuyordu.

Ve bu yeterli değildi.

Her seferinde, Rughsbourgh silahlarının etrafında uzayı büküyordu. Onlar görünmez engellerden sekip ya da absürt bir şekilde geri dönerek boş havaya çarpıyordu. Bazen, havada ters bir şekilde yeniden belirdiler. Kendi saldırılarından bir kaç kez zar zor kaçındı.

Bir noktada, yere vurdu ve şeytanın ağzı gibi yukarı doğru tırmanan ham karanlık patlaması çağırdı.

Rughsbourgh, uzayı bir koni şeklinde katlayarak karanlığı sıkıştırılmış bir top haline getirdi, sonra parmaklarını çırptı—zararsız bir şekilde buhar haline patlattı.

Helena zaten arkasındaydı, sırtına bir çubuk saplıyordu.

Ama avucuyla karşılaştı.

"Yeteneklisin. Hırçın, hatta. Ama bir taktikçi değilsin."

Elini sıktı.

Çubuk, siyah yıldırımların parçalarına ayrıldı.

Biraz hayal kırıklığına uğradım. O yerden öğrendiğin tek şey güç müydü ve bunu nasıl doğru bir şekilde kullanacağını hiç öğrenmedin mi?

Geri çekilmedi. Hırladı ve göğsünden yoğun bir güç çığlığı patladı. Bir dalga krateri daha da açtı, bulutlardan avcılar gibi dalan birçok siyah mızrak fışkırdı.

Rughsbourgh başını eğdi. Aralarındaki boşluğa dokundu ve zaman yavaşladı. Yağmur havada kıvrıldı. Gök gürültüsü durdu. Dünya takıldı.

Karanlık bir öfke ifadesi Northern'ın yüzünü çarpıttı, gözleri inanamayan bir şekilde titriyordu.

"Aster?"

Gerçekten de Aster'di, gözlerinin tanık olduğu gibi. Annette hızlı bir şekilde tepki verdi, başını geriye çekip, bıçağı gözlerine saplamadan önce elini yakaladı. Zaman kaybetmeden başını öne doğru fırlattı ve saldırganının kafasına çarptı.

Ancak, geri giden kendi başıydı, burnundan kan akıyordu. Çocuk elini çekip, bıçağı boğazına doğru sapladı.

Fakat Vida çoktan arkasına geçmişti. Kaslarını gerdi, kollarındaki heykelsi konturlar sertleşti.

Yumruğu Aster'ın yanına çarptı. Hemen, beyaz iğne gibi bir ışık keskin simetriyle dışarıya doğru yayıldı, ardından bir taş suya düştüğünde dalgalar gibi yayılan şok dalgalarının halkaları geldi.

Şok dalgası düşünceden daha hızlı hareket etti, havada patlayarak kayboldu.

Aster havaya uçmadı, ama etraflarındaki zemin Vida'nın saldırısının yarattığı ağ şeklindeki çatlaklardan parçalar halinde kırıldı.

Saldırı o kadar yıkıcıydı ki Northern bir an için donakaldı.

Şüphesiz ki, genç kadın savaşın başından beri biriktirdiği tüm hayal kırıklığını o tek darbeye kanalize etmişti.

Aster sendeledi, ağzından kan akıyordu. Üzerine böyle bir darbe almasına rağmen, bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

Northern, Aster'ın -en azından tanıdığı Aster'ın- bu kadar dayanıklı olduğunu düşünmemişti.

Aster daha fazla kan tükürdü, kendini toparladı. Dengesini bulduğunda gülümsedi ve şaşkın bir ifadeyle duran kıza gülümsedi.

“Ne?”

Vida, yumruğunun verdiği minimal hasara şaşırmıştı. O saldırıya koyduğu güçle, onun acısının çok daha uzun sürmesini bekliyordu. Olayın yanı sıra, tüm darbenin gücünü bir şekilde emmiş olması dışında, acının etkisi bir saniyeden fazla sürmüyordu.

Vida, darbelerinin acıttığını biliyordu. Peki, ne oluyordu?

Aster bakışını ondan kaydırdı ve bunun yerine Northern'a baktı.

Annette burnunu tutarak derin bir kaş çatma ifadesiyle ayakta duruyor ve izliyordu.

Aster gülümsedi.

"Rian. Kişisel olarak, benim için... bu bir onur."

Northern'ın kaşları çatıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Aster yıpranmış üniformasını yavaşça bedeninden yırttı.

"Ne yapıyorum? Açık değil mi? Arkadaşlarını öldürmek istiyorum. Eğer senin emirlerin yüzünden planlarımıza bir delik açmaya başlarlarsa, bu gerçekten büyük bir sorun olacak."

Aster'ın giysilerinin altında, bedeni dönüşmeye başladı. Kemiklerinin parçalanıp yeniden yapılandığı görünüyordu, hareketi soluk derisinin altında belirgindi. Boyu gözle görülür şekilde uzadı ve kasları kalınlaştı.

Kuzey başını eğdi ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı.

"Aii... lanet olsun! Bunu beklemiyordum."

Uzun, sivri kulaklar, uzun, soluk bir fizik, keskin yeşil gözler ve alnının etrafında dağınık bir şekilde düşen ıslak kül rengi saçlar—üstelik, vücudu boyunca akan bir gümüş sıvı, yayıldıkça katılaşarak akıyordu.

Aster dönüşümünü tamamladığında, ellerinde uzun, soğuk, parlayan bir kılıç tutuyordu ve yüzünde kötü bir gülümsemeyle Kuzey'e

baktı.

"Rolü mükemmel oynadım mı?"

"Evet. O kadar iyi ki, ani kişilik değişiminin inanılması zor—zoraki gibi görünüyordu. Yıldızlar, kaderim ne kadar karamsar. Neden bu tür engeller benim önüme konuluyor?"

Kuzey, hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldı.

"Bir arkadaşımın kanını ellerimde istemiyorum."

Aster kaşlarını çattı.

“Beni yenebileceğinden o kadar eminsin ki.”

Northern duraksadı, ifadesi boş bir hale geldi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra Aster'a odaklandı.

"Bekle. Yani, benim yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Aster, kılıcı etrafında sıkıca yumrukladı ve yavaşça Northern'a bir adım daha yaklaştı.

"Rian, bu an için sen sahneye girdiğinden beri hazırlanıyorum. Elbette, senin sahneye girmemenle işler daha da iyi hale geldi, ama... Temelde, kendi topraklarıma dönebilmek ve halkımla birleşebilmek için hayatımın tamamını bir yalan olarak yaşadım."

Northern, hayal kırıklığıyla başını geriye attı.

"Ah doğru, sen olmalısın... tüm bilgilerimi, sırlarımı sızdıran kişi—ki bunlar gerçekten sırlar değildi çünkü, onları bilmenin ne farkı var ki?"

Yavaşça gülümsedi.

"Görünüşe göre, olan bitene gerçekten çok şey katmışsınız. Ne yaptığımı bile fark etmeden planlarınızı altüst ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Tek istediğim Koll'u öldürmek ve Kryos'un düşüşünü durdurmak. Bunun sizin halkınızla ne ilgisi var, Asterman?"

Aster'ın gözleri soğuk, acımasız bir ışık yayıyordu.

"Yaptığın şey tam olarak benim ve halkım için ne anlama geliyor. Koll, dünyayı yeniden birleştirmenin bir yolunu sunuyor. O, Trael ve Yeraltı'nın bir bütünün iki yarısı olduğunu ve ancak bütünü geri getirerek aradığımız ev ve egemenliğe sahip olabileceğimizi söylüyor."

"Ve ona mı inanıyorsun?"

Aster yüzünü buruşturdu.

"Koll'un bize yalan söylemekten kazanacağı hiçbir şey yok. Bizimle ya da onsuz, bu başarılabilir—sadece bize bir iyilik yapıyor."

"Bunu sana mı söyledi?"

Aster'in buruşturduğu yüz daha da karardı.

"O ifadeyi yüzünden sil!"

Hızla Northern'a doğru fırladı ama hemen engellendi.

"Birini unuttun mu!"

Vida aniden önünde belirdi ve yumruğu kafasına indi. Aster hızla bir elini yukarı kaldırdı, ama zemin darbenin gücünü taşıyamadı.

Bir şok dalgası dışarıya yayıldı, zemini yırtarak onun dengesini kaybetmesine neden oldu. Vida arkasından başka bir yumruk attı, ama Aster dizini öne fırlattı ve her iki darbe anında birbirine çarptı—Aster'in dizinin onun karnına, onun yumruğunun ise Aster'in yüzüne isabet etmesiyle.

Başını yana çevirdi ve o kan ve tükürük kustu. İkisi de parçalanan zeminde birbirlerinden sendeleyerek uzaklaştı.

Sonra birbirlerine doğru ateş ettiler. Aster, kılıcı ona korkunç bir hızla fırlattı, blade yıldırımlarla çatırdayarak parladı. O zamana kadar, garip bir zırh zaten Vida'nın bedeninin etrafında dokunmaya başlamıştı.

O, yumruğunu ileriye doğru itti ve siyah metal, parıldayan bir hızla parmaklarının etrafında açıldı—kılıç yumruğuna çarpmadan ve kıvılcımlar saçarak geri sekmeden hemen önce.

Soğuk blade etrafında dans eden yıldırımlar, onun gauntlet'ine ve tüm koluna yayıldı, bu da onun hafifçe geri çekilmesine neden oldu.

Ancak dişlerini sıktı ve yumruğunu ileriye doğru fırlattı. Aster'in blade'i ve onun yumruğu çarpıştı ve her iki taraftan yıldırımlar, gürleyen muazzam bir güçle birbirine saldırdı.

Helena'nın nefesi kesildi. Hareket edemedi. Bacakları itaat etti. Kolları itaat etti. Ama dünyadaki her şey direndi.

Gözlerini kırpıştırdı—ve Rughsbourgh tam önünde belirdi, eli uzanmış.

Gözleri hızın kaydını tutmadan önce, vuruldu.

Vücudu havada şiddetle döndü, toprak ve taş üzerinde kayarak, birkaç saniye önce orada olmayan devasa siyah bir ağacın içinden geçti. Görüşü bulanıklaştı.

Burnundan kan silerken, tekrar ayağa kalktı, titreyerek.

"Sen bir Bender'sin."

Rughsbourgh gülümsedi.

"Uzay Bender'ı mı? Ah doğru. Elementalistler var, sonra Bender'lar. İnsanlığın var olan yetenek türlerini tanımlamak için kullandığı basit bir sınıflandırma."

Çıplak omuzlarıyla omuz silkti.

"Evet. Benim. Ama bu, uzayı bükmekten öte, Helena. Eğer bana dokunacaksan, buna daha fazla kararlılıkla gelmen gerekecek."

Helena ona sert bir şekilde baktı. Şiddetle hırladı ve bir kez daha kendini fırlattı.

Arkasında kara gök gürledi. Bu sefer yoğunlaşmış fırtına ve kederden yapılmış bir uzun yay haline geldi. Tek bir yıldırım okunu ateşledi, onu değil—ama yukarıdaki fırtınayı hedef aldı.

Patladı ve karanlık çöktü.

Ve gökyüzünden Helena indi.

Çoğalmıştı.

Bir anda on iki kopyası düştü, çığlık atarak, çubuklarla dönerken, her biri kan, nefret ve irade ile doluydu. Bir tanesi gerçekti. On biri ölüm numarasıydı.

Rughsbourgh yukarıya baktı, keyfi kalmamıştı.

"Mekansal Çöküş."

Onun etrafındaki hava büküldü. On iki Helenalar içe doğru katlandı—bir noktaya implode oldu.

Sonra atmosferde sessizlik çöktü.

Neredeyse bir saniye sonra, rüzgar çığlık attı.

Helena aşağıdan yeniden belirdi, gözleri vahşi, yüzü kan içinde, bir elinde sopa, diğer eli ise acı içinde yazılmış gibi görünen işaretler bırakıyordu. Vücudu bulanıklaştı, hızdan değil, çünkü artık tamamen orada değildi.

Kendini fırtınaya kaptırmıştı. Bu, neredeyse bir tür sahte dönüşüm gibiydi.

Çünkü o bir Paragon olmadığı için, öz manifestasyonu yapma yeteneğine gerçekten sahip değildi.

Ancak Helena'nın yeteneği, fırtınayı manipüle etmesine izin veriyordu. Eğer fırtına iradeli ise, onunla bağ kurmak mümkündü. Eğer iradeli değilse, onu daha iyi kontrol etmek mümkündü.

Onun yetenek yetisi [Vahşi Form Uyanışı], vahşi özle birleşme özgürlüğünü ona sağlıyordu. Fırtına, vahşi özün mükemmel bir örneğiydi.

Çevresindeki her şey, gözle görünmez hale geldiği anda onun varlığıyla sanki ıslanmış gibiydi, fırtınaya karışarak kayboldu.

Hatta Rughsbourgh'un gözleri hafifçe kısıldı.

Helena fısıldadı.

"Seni bir sonraki fırtınaya kaptıracağım."

Bir kükreme ile son saldırısını serbest bıraktı.

Onlarca çubuk. Çığlık atan rüzgar. Patlayan yıldırım. Vücudundaki her nefes savaşa atıldı.

Her bir çubuk, onun hava kalkanları ve uzaysal katmanlarıyla çarpıştı, ama bu sefer durmadı. İleri atıldı. Kaçış yok. Taktik yok. Sadece öfke.

Saldırıları bozulsa ya da başarısız olsa bile, kendi yönlendirilmiş çubukları tarafından bıçaklansa bile, devam etti.

Rughsbourgh bir darbeyi engelledi—ve bir an için, tereddüt etti.

Küçük bir karanlık, omzunu deldi.

Aşağıya baktı.

Helena ona yukarıdan bakıyordu—gülerek, kanı yanaklarından savaş boyası gibi akıyordu.

"Sonunda, kanadın."

Rughsbourgh'un yüzü soğudu.

Uzay büküldü—ve Helena aniden uzaydan fırlatıldı ve savaş alanında bir bez bebek gibi savruldu. Bir taşa çarptı. Sonra bir diğerine. Sonra bir kayalığa. Kemikleri çığlık attı. Vücudu hareket etmeyi reddetti.

Katlanmış uzaydan adım atarak, büyük mesafeleri bir adımda geçerek yanında belirdi. Botu boğazına bastırdı.

"İyi iş çıkardın. Ama uzay sonsuz. Ve sen sadece... vahşisin."

Helena boğuldu. Karanlık ağzından sızmaya başladı. Görüşü titredi.

Ve sonra—

Uzaklardan, yıldırım gökyüzünü tekrar yararak düştü.

—

Hemen fırtına dağıldı. Aster ve Vida'nın dövüşünü izleyen Northern, bir an duraksadı ve arkasını döndü. Uzakta bir şeyin hızla geçtiğini, taşı vurup ezdiğini ve bir kayalığa inip onu da ezdiğini izledi.

O anda hiçbiri fırtınanın gözünde değildi artık. O noktada, müdahale etme zamanının geldiğini biliyordu.

Çoğunlukla savaşı kaçırmıştı, ama Helena'nın kazanmasını beklemiyordu. Bir Yükselen'in bir Paragon'a karşı kazanması imkansızdı. Ve Rughsbourgh bir Işık Kaynağıydı.

'Eğer onu kanatmayı başardıysa, bu benim onu büyük ölçüde hafife aldığım anlamına gelir.'

Arkasını döndü ve elini dışarı uzattı. Aniden gökyüzü titredi ve dev bir yıldırım kamçısı eline doğru hızla gitti.

Yok olmuyordu—yıldırım elinde dans ediyordu, derisini soyuyordu, ama deri hızla kendini iyileştiriyordu.

Kılıcının etrafında dans eden yıldırım kıvılcımlarıyla dövüşen Aster, bir an donup kaldı.

Yıldırım yeteneğine sahipti ve doğduğundan beri bunun üzerinde eğitim yapmıştı. Yıldırımın yapabileceği her şeyi biliyordu. Ama hayatında hiç, bir adamın, bir ölümlü adamın, gökyüzünden yere bağlı olan yıldırımı tutabileceğini—tam ortasında tutabileceğini fark etmemişti.

Northern, doğayı bir silah olarak kullanan bir Yıldız Enkarnasyonu gibi görünüyordu.

Kalbini ilkel bir korkuyla titretmişti - öyle ki bir an için savaşta olduğunu unuttu. Şansına, tek unutan o değildi - rakibi de aynı tepkiyi vermişti.

Kuzey'i çok daha uzun bir süre boyunca izliyordu, sessizce onunla rekabet ediyordu.

Bu Akademi savaşının ona net bir şekilde fark ettirdiği bir şey, onun aptal ve çok hırslı olduğuydu. Kuzey'in bu güç seviyesine ulaşmak için ne yaptığını bilmiyordu.

Ama hepsi aynı kıtaya gitti ve o böyle çıktı. Şans eseri olmadığından çok emindi. Eğer şans eseri olsaydı, o zaman sadece diğer insanları kıracak deneyimlerle karşılaşan çok kötü bir şansa sahip olurdu.

Çünkü o, herkesin gözünde korkunç ve geri dönüşü olmayan bir farkla, gördüğü herkesden daha güçlü duruyordu. Hem de bir Bilge olarak!

Şimşek, Northern'ın ellerinde neşeyle dans ediyordu, neredeyse kontrol altına alınamıyordu.

Annette, Vida ve hatta Aster hepsi donmuş bir şekilde, gözlerinde hayranlıkla izliyorlardı.

Northern derin bir nefes aldı ve sonra hareket etti. Hızla ileri fırladı, şimşek neredeyse kayboldu, mesafeyi yok edici bir hızla geçerken bulanıklaştı.

Rughsbourgh, Helena'nın üzerinde duruyordu—o kalkmaya çalışıyordu, ama tüm alan onu yere doğru eziyordu. Ve uzayın gücüne karşı direnmek için gücü yoktu.

Başını yana çevirdi, Kuzey'in ona devasa bir yıldırım kamçısıyla çarpmadan mikro saniyeler önce, yoğun bir etki yaratarak dışa patladı ve ikisini de yok olmuş toprak boyunca savurdu.

Orman Leviathan tarafından yerle bir edilmişti ve birkaç yerden parçalanmış toprak vardı. Kuzey ve Rughsbourgh bunların hepsinden geçerken, güçleri taşları ve kalıntı ağaçları korkunç bir hızla parçalıyordu.

Rughsbourgh ayaklarını yere gömerek durmaya çalıştı ama hâlâ savruluyordu, bunu yaparken toprağı kazıyordu. Nihayet durdu ve duygusuz, sakin bir ifadeyle ileriye baktı.

Kuzey yere indi ve yıldırım kamçısını kontrol etti. Devasa yıldırım yıkım içinde dans ediyordu, havada çırpınarak çevreye yayılıyor ve kayıtsız bir şekilde duran adamın üzerine doğru ilerliyordu.

Rughsbourgh bunu sakin, durgun ve okunaksız gözlerle izliyordu.

Elini hareket ettirdi ve bir alanı yırttı—nazikçe, bir ceketi açar gibi. Yıldırım havada büküldü, anormal bir şekilde kıvrıldı, sonra yarıktan kayboldu.

Kamçı yeniden belirdi—Kuzey'in arkasında.

Kuzey irkilmedi. Parmaklarını döndürdü, kamçıyı havada bir efendiye itaat eden bir yılan gibi sararak. Tekrar koluna dolandı ve cildine çatırtılarla vurdu, hevesli, canlı, kıvılcımlar çıkararak sanki "Yine mi?" diye soruyordu.

Kuzey bu isteği yerine getirdi.

Öne fırladı.

Bu sefer, yıldırım çarpmadı.

O yumruklarıyla vurdu.

Şimşek gibi hareket etti—tam bir ivme, tereddüt yok. Her adım yeri büküyordu. Her yumruk havada hendekler açıyordu.

Rughsbourgh, bozulmuş bölgelerle engelledi—aralarındaki alanı sıkıştırılmış vakum levhalarına dönüştürerek, maddeyi içinde barındıramayacak kadar yoğun engeller oluşturdu. Ama Northern'ın yumrukları maddeye dayanmadı.

Bir darbe bir engeli çatlatmıştı.

Sonraki darbe onu parçaladı.

Üçüncüsü içinden geçti.

Rughsbourgh dördüncü yumruğu bir el ile yakaladı. Çarpışmaları, çevredeki fırtınayı soyup atan bir basınç dalgası yarattı. Gök gürültüsü kaçtı. Ağaçlar parçalandı.

Northern dişlerini sıktı. Sonra geniş bir gülümseme yüzünü böldü.

"Eğer bir zayıf olsaydın gerçekten hayal kırıklığı olurdu!"

Şimşek tekrar patladı—bu sefer içten, kendi derisinin içinden. Saçları havalandı, her bir tel parladı. Gözleri elektrik beyazıyla alevlendi ve aniden tüm bedeni, Rughsbourgh'un gözlerini kısmasına neden olacak kadar kör edici bir parıltıyla ileri fırladı.

Northern durmadı. Rughsbourgh etrafında geniş daireler çizerek bulanıklaştı, yumrukları etrafında bir güç yörüngesi örüyordu.

Ancak Rughsbourgh karşılık vermedi.

O merkezde duruyordu, gözleri sakin ve hareketsizdi. Hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Northern tekrar vurduğunda, ileriye uzandı—ve aralarındaki mesafe uzadı. Northern'ın yumruğu, olması gereken yerden bir ayak uzakta yere indi.

Uzay kendisi hile yaptı.

Rughsbourgh parmaklarını döndürdü.

"Çök."

Northern'ın bedeni içe doğru ezildi. Kemikleri değil—varlığı. Etrafındaki alan şiddetle yoğunlaştı, onu kapatmaya çalışan bir tekillik gibi kapanmaya çalışıyordu. Bir an için, yıldırımı parladı ve bedeni havada bir heykel gibi titredi, sıkışmıştı.

Ama sonra—

Büyük bir buz şok dalgası dışarıya patladı ve atmosferdeki her şey hareket etmeyi durdurdu. Rughsbourgh da dahil.

Northern'ın bedeni donmaya başladı ve buz, bedenini yeniden yapılandırmaya ve parçalamaya başladı, en küçük hücreden dokulara, kaslarına ve kemiklerine kadar.

Mutlak Sıfır'ı kullanmak, bedeninin ilişki kurabileceği geniş ve sonsuz bir buz kaynağı yaratmaktı ve Kaos'un doğasında var olan yenilenmeyi kullanarak, buzun yayılma özelliklerini bedenini yenilemek ve yeniden yaratılması gerekenleri yeniden yaratmak için kullandı.

Bu, kaos kullanmaktan çok, bedeninin buz özelliği ile olan ilişkisiyle yapabileceği şeylerdi, ama kaosun var olduğu gerçeğini inkar edemezdi.

Sonunda kaos kullanmak zorunda kalmaktan biraz hayal kırıklığına uğradı, ama aynı zamanda bunu bir Işık Yıldızı'na karşı yaptığını bilmek onu affedilebilir hissettirdi.

Northern, ezici boşluktan düştü, uzuvları donla kaplı, omuzlarından buhar yükseliyordu.

Helena'nın çağırdığı fırtına sakinleşmemişti—ama durulmuştu. Hava o kadar hızlı bir şekilde sıcaklık kaybetmişti ki, gökyüzündeki gök gürültüsü bile duraksadı, şaşkın. Hatta yıldırımlar bile, görünmeyen bir buz ağına yakalanmış gibi daha yavaş hareket etmeye başlamıştı.

Rughsbourgh'un kaşları hafifçe titredi.

Toprak, Northern'ın ayaklarının altında çatırdadı, don, savaş yaralarıyla kaplı manzarayı birkaç saniye içinde ele geçirdi. Yırtılmış orman, ölüm anında dondu. Ağaçlar beyaz heykellere dönüştü. Kraterler, dişli buzul sırtlarıyla doldu. Hatta rüzgar—lanet olası rüzgar—durdu, askıda kalmış bir hareket içinde yakalandı.

Northern'ın sesi hafifçe yankılandı, soğuk sessizlikte kaçınılmazlığa bir ilahi gibi rezonans yaptı.

"Hadi, şartları eşitleyelim, ne dersin?"

Hava saydam hale geldi. Sonra katılaştı.

Rughsbourgh hareket etti—

Ya da denemişti.

Kolunu yarım inç kaldırdı. Hareket direndi. Güçten değil. Büyüden değil.

Çünkü hareketin kendisi kavramı, buzul bir mezara çekiliyordu.

Kuzey taşındı.

Ya da daha doğrusu, kayboldu.

Rughsbourgh'un solundan bir beyaz şerit geçti—ardından havada oluşan yüzlerce buz mızrağı aynı anda fırladı. Hiçbir formasyon. Hiçbir uyarı. Her yerden geldiler—anlam ifade etmeyen açılardan. Arkadan, yukarıdan, hatta uzayın kendisinin altından.

Sadece hızlı değillerdi. Hızdan daha hızlıydılar—donmuş havadan doğmuş, duraklamış uzayın çatlaklarından geçerek, fiziğin ötesine yol alıyorlardı.

Rughsbourgh vücudunu kaydırarak tepki verdi.

Bu çaba gerektirdi.

Parmaklarını şıklattı—ve önündeki uzay yoğun bir küpe sıkıştı, bir düzine mızrağı yuttu. Diğer yirmisi, arkasına attığı bozulmuş uzay kabuğuna dokunur dokunmaz yok oldu.

Peki ya geri kalanlar?

Onun engellerini tamamen delip geçtiler.

Rughsbourgh, ölümcül bir darbeden kaçınmak için döndü ve bir buz mızrağı kaburgalarını sıyırarak kan çıkardı. Diğeri omzuna çarptı, kısmen gömüldü ve lanetli donmuş parçalarına çatlayarak patladı.

Gözleri keskinleşti.

Kuzey, Rughsbourgh'u delmeyi başardığını görünce gülümsedi.

"Ne kadar şanslıyım! Sayende, eksponansiyel olarak büyüyorum. Artık mekansal yeteneklere karşı bir karşı hamlem var."

Rughsbourgh kollarını kaldırdı, gözleri soğuk ve boştu.

"Aptal. Diğer kısmı unuttun."

Kuzey kaşlarını çattı. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Ancak onu seçmeden önce—

Şimşek, Kuzey'in ellerinde neşeyle dans ediyordu, neredeyse kontrol altında tutulamıyordu.

Annette, Vida ve hatta Aster hepsi donmuş bir şekilde, gözlerinde hayranlıkla izliyorlardı.

Kuzey nefesini verdi ve sonra hareket etti.

Kuzey, bulanık bir hızla ileri fırladı, ellerindeki yıldırım delirmiş bir kamçı gibi dans ediyordu.

Hızı akıl almazdı; ancak, Rughsbourgh Helena'nın üzerinde duruyordu ve başını çevirdi. Kuzey'in kaşları, Rughsbourgh ile çarpışmadan mikrosaniyeler önce hafifçe çatıldı ve korkunç bir şok dalgası toprak boyunca yayıldı.

Kuzey geri savruldu, yıldırım gücüyle çarpışarak kollarından ve sırtından geçip gitmesine neden oldu. Kan, yerde yuvarlanırken korkunç bir boya gibi fışkırdı ve durduğunda etrafa yayıldı.

Bedeni bir karmaşaydı. Sırtı açılmıştı ve omuriliği görünüyordu; kolları da yırtılmıştı, kan bir saniyeden daha kısa sürede onları ıslatıp sarmıştı.

Kuzey, acı içinde dişlerini sıkarak yerde üç saniyeden fazla kaldı. Bedeni tehlikeli derecede dayanıklıydı. Onu bu kadar acımasızca delip zarar verebilecek tek şey, kendi saldırısı olmalıydı.

Kuzey acıyı yendi ve kaos onu onarmaya başladı. Önce, sırtındaki kas lifleri akıp birleşti, sonunda omuriliğini kapladı ve üzerine cilt kapandı.

Gece Korkusu zırhı korkunç bir şekilde yırtılmıştı—keskin metal parçaları, sanki güçlü bir el tarafından parçalanmış gibi açılmıştı.

Kuzey yavaşça ayağa kalktı ve bedenindeki zırhı inceledi. Gece Korkusu zırhı acınacak bir haldeydi ama yine de bir arada durmayı başarıyordu.

Parçalanmış metalin kenarlarını parmaklarıyla nazikçe yokladı, kalbinde keskin bir acı hissetti—kayıp hissinin korkunç ve kontrol edilemez bir sancısı.

Açıklamak zordu, ama kalbi acıyordu.

O ve zırh çok gerilerden gelmişti.

Kuzey, gözleri aniden yarı aralık hale gelirken hala aşağıya bakıyordu, irislerinden soğuk mavi ışık yayılıyordu.

"Son anılarını onun kanıyla dolduracağım."

Kuzey, uzayda kendini fırlattı, hızı artıyordu. Hareket ettiği anda, ışık parçalarına kayboldu ve bir göz kırpması kadar kısa bir sürede keskin bir şekilde yeniden toplandı. Bıçağa benzer şekilde uzatılmış eli, Rughsbourgh'a doğru fırladı ve adamı tamamen hazırlıksız yakaladı.

Rughsbourgh, Kuzey'in saldırısını engelleyecek zamanı bulamadı çünkü tüm hareket, Kuzey'e bakarken gerçekleşmişti; ancak, ışık retinasında Kuzey'in hareket ettiğine dair bilgiye dönüşmeden önce, Kuzey onun önünde belirmişti.

Kuzey'in eli ona ulaştığında, uzay kaydı. Saldırı, Kuzey'in arkasında başka bir yerde yankılandı ve solundaki düzleştirilmiş ormanın üzerinde aniden geniş bir yarık belirdi.

Ancak, Kuzey gülümsüyordu—bu da Rughsbourgh'u kafasını karıştırdı.

Hareket etmek istedi ama aniden yana sendeledi, bir şeyin kendisine çarptığını hissederken gözleri büyüdü ama tam olarak göremedi.

'Bir sahte mi?'

Rughsbourgh, Kuzey'in doğrulup ona yukarıdan bakan ve parlayan gözlerle baktığını görünce kaşlarını çattı.

“Sen piç. Az önce bir şey yaptın, değil mi? İkinci denemede çözeceğim—merak etme.”

Rughsbourgh'un kaşları daha da çatıldı.

“Biliyor mu? Hayır. Bilmiyor. Bunu hissetti. Ama yine de, bu nasıl bir anlam taşıyor? Yeniden başlatma, vücudumda kullandığımda neredeyse kendimi unuttuğum bir şey. O bunu nasıl hissedebilir?”

Rughsbourgh'un düşüncelerinden habersiz, Northern duraksadı ve izledi, sonra tekrar hareket etti.

Rughsbourgh, arkasından gelen el geldiğinde ayaktaydı—bu sefer daha da hızlı. Hareket, elinin düştüğünü görene kadar kaydedilmedi. Rughsbourgh'un başı refleks olarak kaydı ve Northern'ın eli omzuna düştü.

Büyük bir kan fışkırması bir çeşme gibi fışkırdı ve Northern'ın yüzüne ve bedenine sıçradı, kırık ve neredeyse parçalanmış zırhı lekeledi.

Northern, dudaklarındaki kanı soğuk, karanlık bir bakışla yaladı.

“Seni öldürmekten keyif alacağım.”

Rughsbourgh sessizdi, ama kaşları yorgun görünüyordu, bastırmaya çalıştığı belirsizliği ele veriyordu.

Ancak, elini uzattı ve yumruk yaptı. Hemen, Northern bir ezici güç hissetti—bir şey onu sıkıştırıyordu. Hareket etmeye çalıştı, ama bu sadece daha fazla acıya neden oldu; bacakları, bu alanın onun tarafından yürünmesi için tasarlanmadığı gibi şekil değiştirdi.

Vücudu, sanki yanlış inşa edilmiş gibi hissediyordu ve her bir parçasında dayanılmaz bir acıyla parçalanıyormuş gibi geliyordu.

Northern acının bir arkadaşıydı. Acı vermek acıydı ve iyileşmek de acıydı. Ancak, bu acı daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi.

Hareket edemiyordu. Dizlerinin üzerine düşemiyor ya da elini bile oynatamıyordu. Ayakta duruyordu ve sanki tüm kemikleri yanlış yerlerdeymiş gibi hissediyordu. Diz çökmeye çalışsa, femurunun dizinden çıkacak gibi oluyordu.

Rughsbourgh, Northern'a yaklaşırken ellerini arkasına koydu.

"Beni öldürebileceğini düşünmen aptallık. Ama sanırım anlayabiliyorum. Koll, senin hakkında endişelenmekte her anlamda haklıydı. Sen tehlikeli bir varlıksın."

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Kendim yarattığım bir varlık."

Hoş bir şekilde kıkırdadı.

"Bir başyapıt yaratmayı başardım."

Northern ona dik dik bakıyordu. Gözleri, Rughsbourgh'u defalarca bıçaklayacak gibi, kanının havuzunda yatana kadar saplanacak oklar gibi parlıyordu.

Sonra dişlerini sıktı—dişleri ters gibi hissediyordu, sanki kendisini ısırıyormuş gibi ve bu yüzden dişlerini sıktıkça, kafasında delilikle yankılanan bir acı hissediyordu.

Ama yine de bunu yapmaya çalışıyordu.

Rughsbourgh iç çekti.

"Bu aptalca bir şey. Hem dış uzay hem de bedeninin içi tarafından reddediliyorsun. Hareket etmeye çalışma—kendini öldürürsün."

Northern bir gülümseme zorla çıkardı ve ağzından kan damlıyordu.

"Bunda neyi korkutacak?"

Northern hareket etmeye zorladığında bir çatlama sesi yankılandı; eklemlerine bağlı tüm kemikler bedeninden dışarı fırlıyordu.

Kemikler derisinin içinden çıkıyordu. Gözleri kana bulanmıştı ve gözlerinden ve burnundan daha fazla kan damlıyordu. Ayakta durmak yeterince acı vericiydi, ama hareket etmek? Northern dünyadan reddedildiğini hissetti!

Ta ki hareket edene kadar.

İnsanın dayanamayacağı bir acıyla sarsılan Northern, kendini sıkıştırıcı daireden kopardı. Ortaya çıktığı anda yere yığıldı, felç olmuştu.

Vücudunu, uzayın onun yapısını reddetmesine neden olan yasadan kaçmak için parçaladıktan sonra, tüm iskelet sistemi gerçekten kırılmamıştı—eğer o uzayda kalırsa, her şey doğru hissedecekti, çünkü o alanın yasalarına göre kemiklerini kırmak, düzeni yeniden sağlamak gibiydi.

Ancak bu karşı koyma süreci dayanılmazdı.

Rughsbourgh iç çekti.

"Ne kadar acınası. Sonsuz bir öz rezervim var. Bunu tekrar yapabilirim."

Northern'ın etrafındaki hava bir kez daha sıkıştı ve işkence geri döndü.

Ama Northern... acıyla yakından tanışmıştı.

İkinci kez asla birinciyi yansıtmayacaktı. Dişlerini sıktı, ağzından kan fışkırıyordu. Elini acımasız bir hızla savurdu, vücudunu ileriye doğru iterek yaralarından kan sızıyordu.

Rughsbourgh tekrar ellerini sıktı, ama Northern gözden kaybolmuştu.

Hemen kaşlarını çattı, başını çevirdi ve onu aradı, ama sadece belirsiz bir şey hissetti. Hızla döndü, ama kolunun yanı keskin, görünmez bir bıçakla temiz bir şekilde kesildi.

Rughsbourgh'un ifadesi, koluna bakarken bozuldu, kanı elinden aşağı akıyor, onu kırmızıya boyuyordu.

Uzay içindeki her fiziksel nesneyi tespit edebilirim... nasıl benim tespitimi atlatıyor?

Cevap açıktı. Northern'ın saldırısı fiziksel değildi. Ancak bu, karşı koymayı tehlikeli hale getiriyordu.

Vücuduna çarpan saldırılar—onları idare edebilirdi. Asıl sorun, ona çarpan ve kan bırakmayan, onu gerçekten endişelendiren saldırıydı.

O ilk görünmez saldırı—Rughsbourgh, ruhunun etkilendiğinden emindi. Ve onu hiç tespit edemedi, bedeniyle temas ettikten sonra bile. Acı ruhunda kaydedildi, saldırının kendisinden bir iz bıraktı. Ama o iz de duman gibi elinden kaybolmuştu. Bu yüzden huzursuzdu.

Ama Rughsbourgh, genç vahşiyi ezebileceğinden emindi.

O kadar çok kozu vardı ki. Ve Northern, ne kadar geniş ve güçlü görünse de, sadece bir Bilgeydi.

Bir Bilge ile bir Işık Tanrısı karşısında olmak delilikti—düşünülemezdi. Kimse onunla üç saniye bile dayanamazdı, hele ki onun uzay manipülasyonlarından kaçıp onu defalarca kanatmayı başaramazdı.

Bu durumu göz önünde bulundurarak, Rughsbourgh hafifçe gülümsedi.

“Söylemeliyim ki, gerçekten etkileyicisiniz. Bir Bilge, ama yine de...”

Rughsbourgh, zaten iyileşmiş olan omuzlarına baktı. İç çekti.

“Gerçekten şaşırtıcısınız. Ama genç ve aptalsınız.”

İleriye doğru süzüldü.

“Oğul, neden iş birliği yapmıyoruz? Bir Işık Tanrısı'nın gerçeğini ve bunun nasıl bir Zirve'ye giden yolu açtığını gördüm. Belki de, bir Zirve'nin ötesinde ne olduğunu keşfettim. Merak etmiyor musun? Neden zayıflatıldığımızı ve bu zavallı dünya realminde hapsedildiğimizi merak etmiyor musun?”

Işık parçaları yeniden Kuzey'i oluşturmak için bir araya geldi. Kaşları çatıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Rughsbourgh kaşlarını kaldırdı, hafifçe şaşırmıştı.

“Sürekli tespit edilmekten kaçmak için mi koşuyordun?”

Kuzey başını hafifçe eğdi, hâlâ dik dik bakıyordu.

"Ne olmuş yani? Uzaydaki her şeyi hissedebildiğine göre ve benim hızım ışığı bile geçiyorsa, uzayın hatırlayabileceğinden daha hızlı hareket edebilirim. Ayrıca, bunu fark ettikten sonra o hızda kolayca koşabilirim. Senin için aşılması bu kadar basit engeller koyuyorsun—bu yüzden senden çok daha zor bir şey tasarlamanı rica etmeliyim."

Rughsbourgh bir an boş boş bakarak duraksadı, ardından atmosferde yankılanan gürültülü bir kahkaha patlattı, sesleri uzaklara yayıldı.

Kuzey tiksinti dolu bir ifadeyle baktı.

Kahkahanın gürültüsü sonunda azaldı ve Rughsbourgh'un kalın, keskin sesi yankılandı.

"Gerçekten etkileyici. Şaşkınlıktan konuşamaz hale geldim... Koll seni tamamen anlamakta zorlandı. Şimdi nedenini anlıyorum—ve işin kötü tarafı, seni öldüremiyor mu?"

Rughsbourgh aniden gözlerini kısarak baktı.

"Kaos ve Boşluk gücü. Neden bunu kullanmıyorsun?"

Kuzey hâlâ tiksintiyle bakıyordu, ama bu sefer daha doğrudan bir hale geliyordu.

"Seni ilgilendirmez."

Northern bir kez daha kayboldu. Rughsbourgh parmaklarını şıklattı. Ve Northern tekrar önünde duruyordu.

"...bu yüzden sizden çok daha... fazlasını tasarlamanızı rica etmeliyim..."

Northern cümlesini yarıda kesti. Şaşkın bir ifadeyle aşağıya baktı, sonra Rughsbourgh'a geri döndü.

"Sen... piç."

Rughsbourgh'un gözleri büyüdü.

Gerçekten bunu hissetti!

Northern görünüşe göre blöf yapmıyordu. Geri sarma etkisini hissedebiliyordu, bir şekilde kendisinin aynı eylemleri tekrar ettiğini fark edebiliyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zaman kavramı herkesin ve her şeyin etrafını sarmıştı. Hiç kimse onun tekrarını hissedemezdi.

Rughsbourgh'un zihni binlerce soruyla dolup taşıyordu.

Ama sonunda sadece iç çekip gülümsedi.

Northern kendi elini inceledi. Söylediği şey aniden tekrar gibi hissettirmişti ve bu, öncekinden daha canlıydı.

Ancak tuhaf bir şey oluyordu. Önce söylediklerine ve yaptıklarına dair parçalı anılar yaşıyordu. Bu, yetenekleriyle farklı yollar seçmesinin ana nedeniydi—çünkü onları kullandığını hissetmişti ve bir şekilde yeniden başlıyordu.

Rughsbourgh uzayı kontrol edebiliyorsa, zaman üzerinde de bir yeteneği olması mantıklıydı. Ancak Northern bunun bu kadar güçlü olacağını düşünmüyordu. Şüphelendiği kadarıyla, bu sadece mekansal yeteneklerini tamamlayan bir şeydi.

'Aslında, eğer yaptığı şey zamanı geri almaksa... o zaman bu, bedenini açıklar.'

Başka bir açıklama yoktu, ama Northern neden genç bir çocuk olduğunu ve neredeyse iki yıl sonra otuzlarının başındaki bir yetişkin olduğunu temelde anlıyordu.

Northern ellerini açtı ve hemen, ateş sıraları havaya yayıldı. Illusioned Hefter, kavrayışında belirdi, kılıcı gökyüzünün sert ışığını yakaladı.

Northern anın tadını çıkardı, gözleri Rughsbourgh'a odaklanmış bir şekilde keskinleşti. Etrafında buz mızrakları da belirmeye başladı.

Sonra ileriye doğru fırlamaya başladılar. Rughsbourgh bir inç bile kıpırdamadı—uzay ya hemen önünde onları engelledi ya da başka bir yere taşındılar, bu yüzden etraf patlamalarla yankılandı.

Sonra Northern güçlü bir şekilde nefes aldı ve nefesini verdi, gözleri yarıklar haline geldi. Sonra kayboldu.

Çevresi acı içinde kükredi, Northern Rughsbourgh ile çarpıştığında —ya da daha doğrusu, Rughsbourgh'un önündeki alanda.

Hızı eşi benzeri görülmemiş yüksekliklere ulaştığında, hızdan öteye geçti. İlk darbe neredeyse Rughsbourgh'u hazırlıksız yakaladı, sadece ışığı aşan bir Luminary'nin refleksleri sayesinde kurtuldu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi, sadece boynunda sığ bir kesik ile kaçtı. Northern, başını tamamen kesmeyi hedeflemişti.

O anda, Rughsbourgh tüm vücudunu bir uzamsal kalkanla kapladı. Northern'ın kılıcı artık Rughsbourgh'a düştüğünde, sanki havanın kendisi onun darbelerine karşı koyuyormuş gibi bir dirençle karşılaştı.

Yine de, çevreleri yıkımı emdi. Her düşen bıçakla birlikte zemin sarsıldı ve iki savaşçı, o kadar ölümcül bir hızla yarıştı ki, depremler yerin içinden geçerek derin yarıklar açtı.

Rughsbourgh'un Northern'ın saldırılarından kaçmasına gerek yoktu —kalkanı onu mükemmel bir şekilde koruyordu. Ancak, Northern'ı parçalama umudu onu tüketiyordu. Savaş alanında bulanık bir hızla ilerlerken, ateş ve buz mızrakları her yönden ona bombardıman yapıyordu.

Kendi saldırılarını fırlattı—uzay Northern'ın etrafında bükülüp patladı, ancak hiçbiri hedefine ulaşmadı. Rughsbourgh tarafından acımasızca etkisiz hale getirilen Void Force ile Northern'ın duyuları keskinleşti. Mekansal farkındalığı eşi benzeri görülmemiş seviyelerde çalışırken, beyni bu şiddetli işlem akışına ayak uydurmaya zorlandı.

Özellikle hızı tüm önceki sınırları aşmışken. Zihni, bedeninin ulaştığı ezici hız altında parçalanmış olmalıydı. Şekli ışık hızından daha hızlı hareket etse de, işlem hızı hala geride kalıyordu.

Böylece, Northern'ın beyni aşırı hızda çalışıyordu, ateşli bir tempoda uyum sağlıyordu. Omniform, hızına mükemmel bir şekilde senkronize olmak için bilişsel mimarisini çılgınca yeniden yapılandırıyordu.

Sonuç olarak, Northern'ın düşünce süreçleri her hareketle hızlandı. Rughsbourgh'un zahmetsizce engellediği saldırılar şimdi gerçekten tehditkar hale gelmişti.

Rughsbourgh, her darbenin ezici ağırlığı altında etrafındaki alanın titrediğini hissetti.

Başlangıçta, Northern'ın hareketleri israf içermiyordu—temiz, keskin ve yıkıcı derecede doğrudan. Ölümcül verimlilikle nokta atışı hassasiyet.

Ancak, zaman geçtikçe giderek daha tehlikeli hale geldiler. Etraflarındaki bombardımanla senkronizasyonları derin bir endişe kaynağı oldu.

Northern, alevleri ustaca kullandı—tam olarak mekansal engelle çarpıştıklarında, kasvetli bir güçle aşağıya doğru vurdu, kalkanı neredeyse tamamen bükerek. Artık kalan alevleri manipüle etme becerisi son derece yetenekliydi. Patlamalar meydana gelecek ve alevler yukarı doğru spiral yaparak, her şeyi anlık olarak tüketen alevli kasırgalar oluşturacaktı.

O anlık zaman dilimlerinde, Northern yıkıcı kombinasyonlar serbest bırakıyordu—kılıcı havada soğuk, kötü niyetli bir amaçla dokuyordu.

Her bir yay, arkasında soluk ışık izleri bıraktı. Onun hareketleri tahmin edilemez hale geldi. Rughsbourgh artık onları takip edemiyordu. Sadece öngörmek ve önleyici saldırılar düzenlemekle yetinebiliyordu. Hatta bu strateji bile çökmüştü.

Kuzey hızla evrim geçirdi—en alışılmadık açıdan kılıcını çıkarırken, Rughsbourgh uzay bombasıyla ileri fırlarken, Kuzey'in kılıcı tekrar Rughsbourgh'un boğazına doğru kesiliyordu, o kadar yoğun titreşiyordu ki, Rughsbourgh'un derisinde ürpertiler yarattı.

Kuzey durmaksızın hızlandı ve Rughsbourgh bu artan tehdide karşı bir karşılık bulamadı. Hızı zaten devasa bir zorluk oluşturuyordu, ama devam ettikçe sonsuz derecede daha tehlikeli ve delirtici hale geldi.

Bir noktada, Rughsbourgh'un kaşı derinleşti, sorguladı

: 'Nasıl?'

Kuzey'in ulaştığı hız şaşırtıcıydı. Bu, onun seviyesindeki biri için çılgınca bir başarıydı. Rughsbourgh'u, Kuzey'in hız tabanlı bir yeteneğe sahip olduğuna neredeyse ikna etti.

Ancak, buz ve ateş saldırıları bunun aksini kanıtladı. Bu yüzden Kuzey'in yetenekleri kopyalayabileceğinden şüphelendi. Ayrıca, değerlendirmesi etrafındaki tuhaf koşulları belirsiz bir şekilde hatırlıyordu.

Devasa bir okyanusta titans gibi çarpıştıklarında, Rughsbourgh gülümsedi.

Kuzey, başka bir saldırıyı aşağıya doğru indirirken yüzünü buruşturdu, ama bu sadece boş havada süzüldü.

"Seni ne eğlendiriyor?"

Bir buz mızrağını kaptı - kılıcı düşmeden önce Rughsbourgh'un gözlerinin önündeydi. Devasa bir şok dalgası dışarıya patladı, ardından onları örtüyle kaplayan parçalanmış buzdan beyaz bir sis geldi.

Savaş alanı, savaşın başladığı günden bu yana, her iki savaşçının birleşiminden daha fazla yara ve izler almıştı.

Sayısız çeşitlilikteki oluklar yere derinlemesine kazınmış—kraterler, çatlamış toprak. Düzleştirilmiş orman, acınacak bir durumda, perişan ve çıplak görünüyordu.

Hiçbir savaşçı umursamıyormuş gibi görünmüyordu.

"Böyle bir savaşla karşılaşmak ferahlatıcı. Beni her şeyi serbest bırakmaya itiyor."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Bu düşünceyi memnuniyetle karşılıyorum, çünkü bu kalkanını delmemek için sadece zaman meselesi."

Northern, Rughsbourgh'un hala izlediği ışık parçalarına ayrıldı. Arkasında çömeldi ve aşağıdan bir saldırıyla ileri atıldı, iki eli de soğuk kılıcı kavramıştı.

Kılıç havada bir bulanıklıkla süzüldü—ucu mekansal kalkanına dokundu ve beyaz ve siyah kıvılcımlar patladı. O anda uzay, kumaş gibi katlandı, ışık kan gibi dışarı fışkırırken kılıç hızla uzaklaştı.

Rughsbourgh, Northern'dan dönerken sendeleyerek ileriye doğru hareket etti—bu hareket, kılıç geçtikten sonra ancak başladı. Northern inanılmaz derecede hızlıydı.

Ve Rughsbourgh, onun hızının karşısında tamamen çaresizdi. Şimdi, durumu daha da kötüleştiren bir şey vardı, Northern mekansal kalkanının bütünlüğünü tehdit ediyordu.

'Uzayı mı kesmek istiyor?'

Rughsbourgh, insanüstü bir bakışla odaklanmış kalan Northern'ı incelerken kaşlarını çattı, gözlerinden yayılan ışık ürkütücüydü.

'Bu mantıksız...'

Northern doğrudan ona döndü, kılıcını iki elle kavradı. Bakışları uzak görünüyordu, ama yine de oradaydı—sadece büyülenmişti.

Northern'ın hareketleri asla rastgele olmamıştı. Özellikle Kaos sanatını unutmaya başladığından beri, o boşlukları başka bir şeyle dolduruyordu.

Öncelikle, şekilsizliği savaş sanatının temeli olarak kullanmayı öğreniyordu. Sonsuz, geniş bir okyanus zemin yaratmak istiyordu—bu onun ayak hareketi olacaktı. Bu temelin üzerine, birden fazla kılıç stili inşa edecekti.

Özünde, asla ustalığının zirvesine ulaşamayacak bir savaş sanatı inşa ediyordu. Üzerine inşa ettikçe, stiller şekilsizliğe batacak, bu da onun temelini ve ayak hareketlerini daha zengin ve geniş hale getirecekti. Ne kadar çok inşa ederse, temelleri o kadar genişleyecekti.

Savaş sanatının temelinden asla ayrılmamış gibi görünecekti, oysa temeli bazı Paragonların savaş sanatlarının zirvesini aşacaktı.

Temeli oluşturmak oldukça basit görünüyordu. Çünkü Şekilsizlik, Northern'ın ruhunun tam özüdür—bu, bilinçaltında ustalaştığı bir kavramdı.

Ve neyse ki, Omniform, ne yapabileceğini tattıktan sonra daha aktif hale geliyordu.

Kaos sanatını unlearn etmek hem zor hem de kolaydı—özünün çoğu da şekilsizliği keşfediyordu, ama felaket bir şekilde.

Şekilsizlik onun içinde var olduğu için kolaydı. O şekilsizlik yıkıcı olduğu için zordu. Kaos, unlearn etmek için hain bir şey olduğunu kanıtladı.

Yine de, Northern bu kısa sürede çok yol kat etmişti. Şekilsizlik, temel haline geliyordu, ancak işin tamamlanması için en iyi bildiği kılıç stilini başarıyla katması gerekiyordu.

Soğuk, sisli hava Northern'ın dudaklarının köşelerinden sızarak dışarı çıktı ve derin bir nefesle mırıldandı

: "Ay Işığında Fısıldama..."

Tek Çizgi Yolu.

Bir ışık şeridi parladı ve Rughsbourgh gözleri faltaşı gibi açıldı.

Işık şeridi geçti. Temiz. Şık. Kaçınılmaz.

Ne gürültüyle patladı, ne de kibirle dalgalandı.

Varlık boyunca fısıldadı—gerçekliğin boğazında çekilmiş yumuşak bir nefes.

Rughsbourgh'un bedeni hafifçe hareket etti, içgüdü talimat olmadan geri çekildi.

Ve yine de, kan takip etmedi. Çarpma sesi yoktu. Direnişin çınlaması yoktu.

Sadece sessizlik.

Ama sessizlik anormal bir şekilde sürdü—bir şeyin çalındığı bir vakum gibi.

Kuzey, bıçağı kınına sokmuştu.

Sonucu kontrol etmesine gerek yoktu. Tek Çizgi Yolu asla inmek için tasarlanmamıştı. Sonuçlandırmak için tasarlanmıştı.

Teknik, kılıç stilini açıp kapadı. Başlangıçta alınan bir ay ışığı nefesi, sonra bıçağın diliyle tüm diğerleri konuşulduğunda serbest bırakıldı.

Ve bu sefer—Kuzey, öldürmek için değil, ortaya çıkarmak için yolu çizmişti. Temelini göstermek için.

Ayakları, görünmeyen dalgalar üzerinde kayıyormuş gibi, kırık arazide nazikçe kaydı. Ayak çalışması, Biçimsizlik yasalarına itaat etti; ne saldırdı ne de geri çekildi, ama genişledi… sürüklendi… derinleşti.

Sessiz Dalga Kesimi doğal olarak takip edildi.

Hiçbir duyuru yapılmadı.

Hiçbir duruş yoktu.

Hiçbir tavır yoktu.

Kuzey sadece adım attı.

Ve önündeki alan çöktü.

Rughsbourgh'un engeli, bir aynaya atılan bir taş gibi dalgalandı, sanki bir şey onun niyetini kesmiş gibi şiddetle bozuldu.

Kalkanın kendisi değil—hayır, henüz değil.

Ama koruma isteği.

Sessiz Dalga Kesimi'nin hedefi buydu.

Bu fiziksel anlamda bir kesik değildi. Bu bir rahatsızlıktı.

Katılığın reddi.

Kuzey'in bıçağının ucu zar zor hareket etti, ama her hareket uzayın dokusuna bir soru gibi baskı yapıyordu.

"Ya bu engel burada olmasaydı?"

Ve engel titredi.

Çünkü şüphe—ustaca çağrıldığında—çelikten daha keskindir.

Kuzey tekrar sürüklendi.

Rughsbourgh yumruklarını sıktı, etrafındaki alana güç kanalize etti, ama bir şey netliğinin kenarlarını kemiriyordu. Odaklanma kaybediyordu.

Üstesinden gelinmiyordu. Yeniden yaratılıyordu.

Kuzey artık onunla çatışmıyordu.

Onu çıkarıyordu.

Bir seferde bir kesim.

Sonra Gece Aynası geldi.

Bu teknik hiçbir forma sahip değildi. Hiçbir yapısı yoktu.

Taklit etti.

Ama taklit gibi değil.

Kuzey, Rughsbourgh'un karşı hareketlerini, içgüdüsel ağırlık kaymalarını, kaçışlar sırasında sol topuğuna koyduğu gerginliği, mekansal bombaları fırlattıktan sonraki ince geri çekilme ritmini gözlemlemişti—

—ve sonra bunların bozulmuş ters yansımalarını yansıttı.

Rughsbourgh bir sonraki saldırıdan kaçınmak için gözlerini kırptığında, bindiği mekansal dalga bir tuzağa dönüştü.

O, Kuzey'e çok iyi öğretmişti.

Gece Aynası, saldırıları yansıtmakla ilgili değildi.

Alışkanlıkları yansıtmakla ilgiliydi.

Rughsbourgh'un tüm savaş ritmi ona karşı döndü. Kas hafızası ona ihanet etti.

Her güvenli geri çekilme, açık bir nokta haline geldi.

Her refleks—cezalandırıldı.

Çünkü Midnight Mirror düşmana yansımalarını göstermedi.

Onlara içlerindeki kusuru gösterdi.

Kuzey'in darbeleri artık hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir imza taşımıyorlardı. Ay ışığı altında dalgalar gibi yükselip alçalarak, onun ayak çalışmaları okyanusunun üzerinde akıyordu.

Ve her dalga zirveye çıktıkça—başka bir teknik ortaya çıktı.

Son sütun.

Scholar's Reversal.

Ay Işığındaki stilin son tekniği.

Northern, Bairan'ın tüm üç hareketini binlerce kez izlemişti ve her hareketi, kaslarına kazınmış bir şiir gibi, titiz bir özveriyle ezberlemişti.

Ancak, Bairan'ın sık sık bunları bir bütün olarak, üç ayrı hareket olarak değil, kullanmanın getirdiği akışkanlığı asla başaramamıştı.

Ama şimdi… anladı.

O, mükemmel bir şekilde anladı.

Northern, bir aydınlanma hissetti ve aklına garip bir şey geldi.

Bu garipti… ama Moonlight Whisper'ın özünü şekilsizliğe dönüştürmek istiyordu… tersine çevirmek.

Hareketlerini, olduğu gibi değil—tersine, ortaya çıkardı.

Önce savunma. Önce toparlanma. Önce savunmasızlık, sonra niyet.

Okunması imkansız, paradoksal bir ritim.

Ve işe yaradı.

Çünkü Scholar's Reversal artık bir teknik değildi.

Bir felsefeydi.

Bilgi bile geri alınabilir, diyen bir felsefe.

Rughsbourgh tökezledi. Her etkileşimle savunması zayıfladı. Algısı, Northern'ın hızlanan evrimiyle eşleşmekte zorlandı.

Northern artık bir kılıç kullanan bir adam değildi.

O, sınırsız bir temelin üzerine katmanlanmış felsefelerin bir birleşimiydi.

Başlamak için Tek Çizgi Yolu.

Silinmek için Sessiz Dalga Kesimi.

Yansıtmak ve çarpıtmak için Gece Yansıması.

Bilgiyi yeniden tanımlamak için Akademisyenin Tersine Çevirişi.

Birlikte, henüz doğmakta olan bir kılıç stilinin iskeletini oluşturdular—henüz adı konmamış bir teknik.

Çünkü adlandırmak onun büyümesini sona erdirecekti.

Ve Northern onun zirveye çıkmasına izin vermedi.

Asla tamamlanamayacak bir tarz istiyordu.

Sadece üzerine inşa edilecekti.

Hareket ettikçe, figürü varlık ve soyutluk arasında parıldıyordu, kılıcı soğuk ışık ve ürkütücü sessizlikle iz bırakıyordu.

Hatta Rughsbourgh—savaş tecrübesiyle dolu, yüz yılı aşkın bir geçmişe sahip Rughsbourgh—bir nefes boyunca donup kaldı.

Sonra sessizce fısıldadı.

"…Dünyada… sen nesin?"

Northern cevap vermedi.

Gözleri hafifçe karardı. Yorgunluktan değil—içsel bir sorgulamadan.

Ve sonra, başka bir fısıldama.

Ay Işığında Fısıldama…

Tek Çizgi Yolu.

Blade tekrar şarkı söyledi—dünyalar arasındaki boşluklarda yankılanan ince, ürpertici bir ton.

Hava değil, et değil, ama mesafe kesildi.

Ve mesafe Rughsbourgh'a itaat etti.

Ya da öyleydi.

Yüz yılı aşkın bir süredir, uzay ona ihanet etti.

Kesim bir yörüngeyi takip etmedi. Açıldı.

Kuzey'in kılıcı sadece Rughsbourgh'un kalkanından geçmemişti. Bu, engeli kırmayı gerektirirdi—bu, çoğu Paragon'un denemeye cesaret edemediği bir başarıydı. Bunun yerine, kılıç nazikçe engelin etrafında katlandı, uzayın dikişlerine bir sır gibi fısıldadı—bir geçiş, bir çatışma değil.

Gerçeklik bozuldu. Katlandı. Bölündü.

Engel sağlam kaldı.

Ama anlamı kaybolmuştu.

İki sabit uzay noktası arasında bir çatlak açıldı—biri Rughsbourgh'un boğazının önünde, diğeri ise Northern'ın kılıcının kenarının hemen arkasında.

Ve böylece kılıç asla hareket etmedi.

Dünya onun için hareket etti.

Rughsbourgh, soğuk kenarın cildinden geçtiğini hissetti.

Boğazının yanına ince bir çizgi kazındı.

Gözleri büyüdü—korkudan değil.

İnançsızlıktan.

On yıllardır hissetmediği bir duygu: yoğun fiziksel acı.

Ama daha da önemlisi - kendini güvende hissetmiyordu. Sadece bedenine değil, egemenliğine de bir ihlal.

Onun otoritesi.

Onun kimliği.

Refleksif olarak on iki katmanlı yer değiştirme alanlarını tetikledi. Etrafındaki uzay, vücudunun etrafında gerçekliği katmanlı zırh gibi katlayabilen, her biri kendine özgü savunma ızgaralarına parçalandı. Düzlem Yansıma Alanları. Zamansal Kesme Diskleri. Boyutsal Şant Loop'ları. Her biri neredeyse anında aktif hale geldi—

—ama hiçbiri saldırıyı önceden engelleyemedi.

Çünkü saldırı asla içeri girmemişti.

O zaten vardı.

Bir damla kan Rughsbourgh'un boğazından aşağıya doğru yuvarlandı.

Onu dokundu, kırmızı rengi neredeyse meraklı bir kayıtsızlıkla inceledi.

“...İmkansız.”

Rughsbourgh'un sesi öfkeli gelmiyordu. Aslında, tam tersine gibi görünüyordu. Neredeyse mutlu bir şekilde, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Hayatta kalma mekanizmalarını yeniden değerlendirmeye zorlanıyordu.

Uzayı ustaca yönetmiş bir adam için bu bir hırsızlıktı. Onurunu, yasalarını, tahtını—hepsi var olmaması gereken bir darbe ile parçalanmıştı.

Rughsbourgh'un kaşları çatıldı ve nihayet başını kaldırarak Northern'ın boş bakışlarıyla karşılaştı.

"Nasıl… Bu, bir Paragon seviyesinde Will Manifestation. Bu seviyede böyle bir şeyi nasıl başardın?"

Northern yanıt vermedi. Oradaydı, Rughsbourgh'a bakıyordu, ama aynı zamanda orada değildi.

[TEBRİKLER…]

[KENDİNİZ İÇİN YENİ STANDARTLAR BELİRLEDİNİZ]

[TEKİMSİZ BİR YÜKSEKLİĞE SONSUZ BİR YOLCULUĞA BAŞLADINIZ]

[KAOS SANATI OMNIFORM TARAFINDAN YIKILIYOR]

[YAZILMAMIŞ, RUHUNUZDAKİ KAOSUN DERİNLİĞİNİ YAZMAKTIR]

[KAYIP EŞYA]

[KAOS SANATI YIKILDI]

[YENİ BİR MİRAS YAZILIYOR…]

[AYAK ÇALIŞMASI: ŞEKİLSİZ KAZANILDI]

[YENİ BİR MİRAS YARATTINIZ: SONSUZUN YOLU]

Her şey sessizdi—savaş sonrası sessizliğin baskısı gibi değil, gerçeğin yerleşmesi gibi, söylenmesine gerek kalmadan.

Northern, sistem mesajları kaybolurken hareketsiz durdu. Sadece arayüz ekranından değil, varoluşunun özüne kadar. Asla yüksek sesle okunması amaçlanmamış, sadece anlaşılması gereken kelimeler.

Sevinç hissetmesi gerekiyordu. Ama göğsünde yer eden şey sevinç değildi.

Bu bir durgunluktu.

Gururdan daha derin bir varlık.

Boşaltılmış gibi bir his, ama aynı zamanda dolu.

Ruhundaki bazı antik bir mağaranın açıldığı gibi—hiç adını koymaya cesaret edemediği bir yer. Ve şimdi içinden ışık akıyordu, başlangıcı olmadan, sonu olmadan.

'Bu aydınlanma mı?'

Kuzey bu soruyu samimi bir merakla sormuştu.

Fakat cevap kelimelerle gelmedi.

Bilgi olarak geldi.

Gözlerinin arkasında açılan keskin, yaralayıcı bir anlayış ve her nefeste dalgalanan bir his.

Ve anladı

: Aydınlanma güç değildi.

Algıydı.

Daha fazla olma eylemi değil - ama net bir şekilde görme eylemi.

Perde kalkmıştı, kılıç konuşmuştu. Ve her şeyin özü, onun her zaman bildiği bir şeydi.

Şekilsizlik, şeklin yokluğu değildir.

Tüm şeklin geçici olduğu gerçeğidir.

Kaos değildir.

Direnç göstermeden değişimi kabul etmektir.

Geçmişteki kendisi, Kaos Sanatı'na tutunan, yıkımı ustalaşmaya çalışmıştı. Dengesizliği kullanmak. Entropiyi kendisi üzerinde hakim kılmak. Ama bunu yaparken, sonuçlara kendini zincirlemişti. Sanatının doruk noktasıyla takıntılı hale gelmişti.

Zafer. Yenilgi. Zafer. Hayatta kalma.

Tüm son noktalar.

Tüm formlar.

Ancak Sonsuz Yol'un bir son noktası gerekmiyordu.

Tamamen hedefi reddetti.

Artık öğrendiği her kılıç stilinin sadece bir dil olduğunu gördü.

Ama dil, düşüncenin sadece başlangıcıydı.

Sonunda, düşünce sessizlik haline gelmelidir.

Ve sessizlik niyete dönüşmelidir.

Şekilsizlik tam olarak buydu—şekilsiz olmak değil, bir şekle ihtiyaç duymamak.

Ve o noktaya ustalıkla değil… unutarak ve ne olduğunu düşündüğünden vazgeçerek ulaştı.

'Tırmanmayı bıraktığım an, dağ oldum.'

Derin bir nefes aldı.

Ve nefes farklı bir tat aldı—sanki artık ona ait değildi, ama yine de onu besliyordu.

Ayakları yere değmiyordu—onlar onun içinde var oluyordu.

Kılıcının artık sallanmasına gerek yoktu.

Düşüncelerinin artık tepki vermesine gerek yoktu.

Her adım artık olasılık taşıyordu—ne saldırı, ne savunma, sadece açılma.

Artık bir zirveye doğru ilerlemiyordu.

Bir zirve yoktu.

Sadece yürüyüş vardı.

Sadece yol vardı.

Ve o, Sonsuz Yol'u seçmişti.

Hala, Rughsbourgh—var olan en korkulan Mekansal Kullanıcılardan biri—onu okunaksız bir ifadeyle izliyordu.

O temkinliydi, düşmanca değil, daha çok... farkındaydı.

Çünkü Rughsbourgh, olanları anladı.

Her şeyi çok iyi biliyordu. Bu, kılıç ustası olan Drifters'ı neden küçümsediğinin sebebiydi. Savaşta herhangi bir anda, herhangi bir deneyim, herhangi bir farkındalık, onları Aydınlanmaya itebilecek bir durumdu.

Böylece güçlerini kat kat artırıyordu.

Elbette, o da bunu deneyimlemişti… sonuçta, bu onun bir Işık Olma kapısıydı. Ama bunu kabul etmemişti.

Bunu kontrol altına almıştı—kurallar, yasalar, engellerle şekillendirmişti. Rughsbourgh'un kendisi gibi birçok insandan çok farklı olduğuna inanmasının birçok sebebinden biri buydu; hatta kendi ustası Milhwa'dan bile çok farklıydı.

Ayrıca, Aydınlanma tarafından tüketilmesine izin veren Northern'dan da çok farklıydı.

Rughsbourgh, bu tür konularda tamamen farklı ve garip bir dünya görüşüne sahipti. Doğası gereği, özellikle iyi erdemler için iştahlıydı ve iyi şeylere olan arzusu sınırsızdı.

Yine de, tüm bunlar arasında en büyük korkusu kontrol altına alınmaktı.

Hırsı tarafından kontrol altına alınmak.

İstekleri tarafından kontrol altına alınmak.

Kurallar, yasalar ve hatta kendi gücü tarafından kontrol edilmek.

Kontrol edilmekten nefret ediyordu. Kontrol etmeyi de küçümsüyordu. Sadece varoluşun gerekliliği ve akışını tercih ediyordu.

Fakat bunun gerçekleşmesi için son derece güçlü olması gerektiğini anladı. Bu yüzden, hayatı boyunca aklın ötesindeki bilgiyi kavramak için mücadele etti.

Bu, ona Büyü Sanatları ile karşılaşmasına neden olmuştu. Elbette, Büyü Sanatı Milhwa ile başlamıştı, ancak Rughsbourgh Milhwa'nın Mirasını asla kabul etmediği için onu elde edemedi. Bunun yerine, kendi yolunu çizdi.

Büyü Sanatları, onu tanınmış bir Göçebe yapan, gücünün yolunu açan şeydi. Büyü Sanatı, insanların onu Mekansal Yetenekli bir Göçebe ile karıştırmasına neden olan şeydi.

Ve bu, Aydınlanmanın onu şekillendirmesine izin vermediği için bu kadar güçlüydü—o, onları şekillendirdi. Ve onları içinde barındırıyordu.

Kuzey'e hafifçe kaldırılmış bir çene ile baktı.

Yavaş bir nefes ritmi geçti.

"Büyümen, böyle devam edersen, senin sonun olacak."

Rughsbourgh elini açtı ve önünde yüzen büyük bir kitabı ortaya çıkardı, sayfaları açılmaya başladı.

Tamam o zaman, çocuk… sana Aydınlanmayı göstereyim.

Ancak, etraflarındaki alan dalgalandı ve ikisi de hafif bir kaş çatma ile başlarını kaldırdı.

Sonra bir şey tam aralarına düştü ve tüm toprağı mahvederek bir şok dalgası yarattı, moloz ve tozları yuvarladı.

Yer tamamen şiddetle sarsıldı. Northern, şok dalgasının gücüyle dimdik durdu, kararlıydı. Rughsbourgh uzay tarafından korunurken, molozlar ve toz ayrıldı—ondan kaçtı.

Yavaş yavaş tozlar yerleşmeye başladı ve Northern gözleriyle delip geçebiliyordu—aslında, kişi yere indiği anda, alnında karanlık bir kaş çatma belirdi.

Aynı zamanda... kalbi mi atıyordu?

Siyah, parlak saçlar rüzgarda dalgalanıyordu, sanki dumanlı karanlığı bir pelerin gibi saran kötü niyetli siyah zırh ve tamamen okunamaz, solgun, ifadesiz bir bakışla kan kırmızı gözler. Hepsinin en okunamaz olanı.

Ve ellerinde iki uzun, korkunç kılıç vardı.

Northern'ın gözleri, ürkütücü bir soğukluk yayıyordu—kötü ve tehlikeli!

Raven...

O, Northern'a bakmak için döndü, sonra... gülümsedi.

Northern kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hem hızlanan kalp atışına hem de gülümsemeye kaşlarını çattı.

'Ne? Neden gülümseyiyor? O kötü varlık.'

Pelerin olarak hizmet eden karanlık katılaştı, sağ tarafına doğru devasa uzun bir siyah kanat uzandı, sonra tamamen tüyler içinde kayboldu.

Yavaşça Northern'a doğru yürüdü, kötü niyetli ve şık zırhı muhteşem kıvrımlarını mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Onun önünde durdu ve yüzüne yukarıdan baktı.

“Değiştin.”

“Kesinlikle, orospu...!”

Kuzey'in sesi sakindi.

“Sen de değişmişsin...”

Raven hafifçe irkildi, kendine bakarak.

“Değişmiş miyim?”

Kuzey kaşlarını çattı.

“Burada ne işin var? Orta Ova'da? Hapiste olduğunu sanıyordum.”

Raven hafifçe güldü.

“Uzun bir hikaye. Ama burada olmamın sebebi—senin için geldim... Terence... kayboldu.”

Kuzey ona kayıtsız bir şekilde baktı, sonra gözlerini kaçırarak Rughsbourgh'un bulunduğu yöne döndü.

"Onu bulmak için zamanını boşa harcamak yerine, onun bulabileceğinden eminim."

Raven başını salladı.

"Anlamıyorsun."

Devam ederken ona karanlık bir kaş çatma ile baktı.

"Kaybolmasının tek nedeni Ul'un onu almasıdır."

O anda, Kuzey'in ifadesi değişti.

“Ne?”

"Sadece bu değil... ama tüm Orta Ova, hem burada hem de Stelia'da, on yıllar boyunca kıtayı yeniden şekillendirecek bir yıkımın etkisine hazırlanmaya hazırlanıyor. Ul onu alana kadar gördüğü son vizyon buydu."

Raven aşağıya baktı ve hafifçe titredi.

Kuzey'in gözleri biraz büyüdü. Onu bu kadar sarsılmış hiç görmemişti.

Başını eğdi, daha fazla titreyerek, bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra sesi titrek bir şekilde dışarı sızdı...

“Ben... bilmiyorum... ne yapacağımı bilmiyorum... çaresizim... güvenebileceğim kimsem yok. Terence gitti ve... yardımını istemeye bile hakkım yok. Bu çaresiz, yüzsüz ve bencil hissettiriyor... ama lütfen, Terence'i bulmam gerekiyor.”

Northern artık nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Sesinin titremesi ve nasıl seslendiği—kesinlikle ağlıyordu.

Raven ağlıyor mu...?

'...neredeyse.'

Kılıcını boynuna doğrultup, "Sen kimsin? Tanıdığım Raven asla ağlamaz." demek istemiş gibi hissetti.

Yine de, bu, tanıdığı Raven'a çok benziyordu. Elbette, gözyaşları onun affedildiği anlamına gelmiyordu, ama Northern, umutsuzluğundan bir küçük şeyi çok iyi anlayabiliyordu.

O bir insan. Ve arkadaşlarını önemsiyor. En azından Terence'i.

Bu yüzden ona bir pislik olmaya gerek yoktu. En azından şimdi değil.

Derin bir nefes aldı ve omzuna nazikçe dokundu.

“Terence'i bulacağız. Hiçbir söz veremem, ama Ul ile halletmem gereken birkaç şey var.”

Rughsbourgh'un gülüşü, ifadesini bitirdiğinde kulaklarına girdi.

Adam zaten önünde duruyordu. Raven başını kaldırdı ve kaşlarını çattı, Rughsbourgh ise ona meraklı bir gülümsemeyle baktı.

"Seni hatırlıyorum. Üzerinde büyük umutlar beslediğim olağanüstü öğrencilerden birisin. Kageyama kızı! Sen de hayatta kaldın!"

Onun kaşları daha da çatıldı ve Northern'a bir göz attı.

Başını salladı.

"Evet. Rughsbourgh."

Raven, kılıçlarının üzerinde yumruklarını sıkıca kenetledi ve aniden bir öfkeyle bir bacağını öne itti, karanlık dalgaların yoğun bir öfkeyle döndüğü ve ileriye doğru yuvarlandığı saldırıları serbest bıraktı.

Ancak Rughsbourgh, mekandan kaybolmuştu, arkasında duruyor ve nazikçe omzuna dokunuyordu.

"Yanlış yere nişan alıyorsun, genç Paragon."

Northern, Rughsbourgh'un bunu söylediğinde şaşırmadı. Onu ne kadar net görebiliyorsa, Raven'ın bir Paragon haline geldiğini de o kadar net görebiliyordu—bu inanılmaz derecede olağanüstüydü.

Raven'dan daha fazlasını ne bekleyebilirdi? O her zaman olağanüstü yetenekliydi.

Ancak onun şu anki hareketinden, Rughsbourgh'a bir darbe indirmekten çok uzakta olduğu anlaşılıyordu, bu da onun için çok zor değildi.

Bir elini kaldırdı ve aniden Rughsbourgh kaşlarını çattı ve ikisinden de kayboldu.

Raven önce etrafa baktı, sonra Northern'a hafif ve biraz gergin bir kaş çatma ile baktı.

Northern kayıtsız bir şekilde yanıtladı.

"Bunun için endişelenme. O sadece ruhsal bir zarar aldı ve kaçtı. Her zaman kaçar—gerçekten iyi olduğu şey bu. Bu yüzden uzay manipülasyonunda bu kadar yetenekli."

Raven bir saniye donakaldı. Yutkundu ve soluk bir kahkaha attı.

"Gerçekten... çok farklılaşmışsın..."

Ona sırtını döndü, kızaran yanağını gizleyerek mırıldandı.

"...ve havalı."

Northern kaşını kaldırdı.

'Ne lan bu?'

Raven'ın aniden kız gibi davranması o kadar... havalı değil ve utandırıcıydı.

“Her neyse, ne yapıyoruz? Eğer yardımımı istiyorsan, burada bu adamla işim bitene kadar beklemen gerekecek.”

Raven'ın ifadesi sertleşti.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Evet. Not al ve öğren.”

O, ışık parçalarına ayrıştı ve Raven'ı geniş gözlerle donmuş halde bıraktı.

Ruhundan küçük bir deri defter ve bir kuş tüyü kalem nazikçe çağırdı, ardından yoğun bir odaklanma ile ileriye baktı.

Raven'ın Rughsbourgh ile halletmesi gereken o kadar düşmanlığı yoktu, Northern kadar. Onu, kendilerini zorla soktuğu acımasız kader için hala suçluyordu, ama kılıcını kendisi için değil, başkaları için sallıyordu.

Belki de bu yüzden Northern'ın darbelerinin kararlılığını eksik buluyordu.

Sonuçta, Karanlık Kıtaya gönderildikten sonra hayatı gerçekten yaşamaya başlamıştı.

Kuzey, Rughsbourgh'un arkasında belirdi ve alanında keskin, yıldırım hızında bir yumrukla ilerledi. Alan doğal olarak elini durdurdu, ama bariyer büküldü. Kuzey'in kılıcı başka bir açıdan aşağı doğru kesiliyordu.

Rughsbourgh'un ifadesi karardı çünkü değerli zamanını bir tuzağa harcadığını fark etti. Hareket etmeye çalıştı, ama çok geçti.

Kılıç boynuna doğru saplandı—ama asla vurmadı. Kuzey, kılıç elini gizlerken yanına doğru doğrudan bir yumruk atıyordu... ancak hareketinin ortasında durdu ve ışık parçalarına dönüştü.

Rughsbourgh'un kaşları daha da çatıldı.

Kuzey'in Geri Sarma'ya uyum sağladığı gerçeği her zamanki kadar kafa karıştırıcıydı.

Teorik olarak, bilinç zaman akışını algılayamazdı. Zaman büyük bir nehirdi, sürekli ileriye doğru akıyordu ve zihin sadece akıntısında sürüklenen bir damlaydı. Bir damla, nehrin hareketini algılamak için tasarlanmamıştı—sadece akışın bir parçasıydı.

Sonuçta... Ne zaman nehir ileri akar, ama sular geriye akar?

Kuzey'in zamanın tersine akışına dair artan farkındalığı bu gerçeği reddetti. Bu sadece bir anomali değil, aynı zamanda bir tehditti. Sadece Rughsbourgh'un egemenliği için değil, belki de nedenselliğin yapısı için.

Rughsbourgh, tanık olduğu şeyden nefret ediyordu.

Elbette, Kuzey'den gurur duyuyordu ve Kuzey onu öldürmeye kararlı olsa da, çocuğu öldürmeyi düşünmüyordu. Sonuçta, bu, yanlış olmadığını—tamamen deli olmadığını—kanıtlayan az sayıdaki delilden biriydi.

Belki de çarpıcı sonuçlar elde etmek için radikal yöntemler gerekiyordu.

Evet, Rughsbourgh için Kuzey çığır açıcıydı.

'Ama onu yerinde tutmam gerekiyor.'

İç çekti. Elindeki kitabın daha fazla sayfası belirli bir noktaya kadar açıldı ve durdu.

Kuzey şimdi Rughsbourgh'dan uzakta duruyor, kılıcını sıkıca tutarken hafif bir kaş çatma ile bakıyordu.

Rughsbourgh başını dik tutarak, Kuzey'e sakin, kayıtsız bir ifadeyle bakıyordu. Sesi yumuşak, ürkütücü bir sürüklenme ile ortaya çıktı.

“Sana küçük bir ders verelim, ne dersin?”

Kuzey aniden korkunç bir önsezi hissetti. Mekansal farkındalığı zirveye ulaştı, algı duyularının her biri inanılmaz derecede arttı. Hava aniden bir şeyle doldu ve bedeni çevreyle bu kadar iç içe olduğu için, olan bitenin farkındalığına son derece açıktı.

Kaslarını gerdi ve Illusion Hefter'i daha sıkı tuttu, gözlerini yavaşça yarım daireler haline getirdi.

Rughsbourgh'un etrafındaki hava titremeye başladı, alt vücudu etrafında toplanan altın tozları gibi parlayan parçacıklarla doldu. Elini hareket ettirip ileri uzattığında, Tome gövdesinin önünde süzüldü.

"Gece Tahtı: Monarkın Düşüşü"

Tüm zemin titremeye başladı—aslında sadece zemin değil, hava ve gerçeklik kavramı da kısa bir an için şiddetle sarsıldı. Ardından tüm savaş alanı karardı, gökyüzü aniden karanlıkla örtüldü ve korkunç bir gök gürültüsü siyah bulutlar arasında yankılandı.

Kuzey kaşlarını çattı, bekledi, kılıç eli hazırda ve gözleri sert bir şekilde rakibine kilitlenmişti.

Rughsbourgh'un arkasında, erimiş altın ve karanlıktan oluşan dev bir taht belirdi. Tüm savaş alanı garip ve düşmanca bir atmosferle doldu.

Kuzey aniden mekandan dışlanmış hissetti, ama dışarı atılacak kadar değil. Sanki burada olma kavramı, bu alanın yasaları tarafından bastırılıyordu.

Soğuk, kötü bir gülümseme Rughsbourgh'un dudaklarını nazikçe lekeledi.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?"

Erimiş altın tahtıyla birlikte daha da yaklaşmaya başladı.

"Varlığının ince bir bastırılması..."

Kuzey'in birkaç metre önünde durdu.

"Şaşırtıcı değil mi—Büyü sanatı, yani... bir çağın dilin özünü, kelimeleri otorite ve ifade oluşturmak için manipüle etmenin bir yolunu keşfetmesi şaşırtıcı değil mi?"

Kuzey ona sert bakarken, var olmaması gerektiği hissini veren baskıyı da aynı anda hissetti. Aklı neredeyse herhangi bir konuşmaya katılmayı reddetti. Bu garip güce karşı varlığını savunma isteği duydu, iradesinin saf gücüyle ona karşı koymak istedi—ancak Kuzey'in önsezisi bunun yanlış olacağını uyardı.

Rughsbourgh'un mekâna ne yaptığından emin değildi, ama bunun bir irade dokuması olmadığını düşündü. Aslında, irade bunun herhangi bir bütünleyici parçası gibi görünmüyordu.

'Büyü sanatları, ha... ben de merak ediyordum.'

Rughsbourgh gülümsedi, dişlerini gösterdi. Sonra elini salladı.

Yer, Kuzey'e doğru patladı.

Altın sıvı, acımasız bir hızla fışkırarak soğuk mızraklara dönüştü. Kuzey dişlerini sıktı ve kılıcını sıkıca kavradı, hareket etmeye çalıştı.

Ancak, güç hayal ettiğinden çok daha korkunçtu. Vücudunu hareket ettirmesi için emir verdiği yerde, güç vücudunun hareket etmemesi için emir veriyordu.

Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı, ama yerinde donmuştu.

Alnında damarlar belirginleşti, yüzü kızardı tek bir bacağını hareket ettirmeye çalışırken, ama hiçbir ilerleme kaydedemedi.

Hayatında hiç bu kadar güçlü hissetmemişti, ama aynı zamanda bu kadar güçsüz de hissetmemişti.

O kadar güçlü hissediyordu ki, vücudundaki tüm gücü sadece bir bacağını hareket ettirmek için kullanıyordu—bir bacağını, bir dağı kenara itebilecek güçle hareket ettirmeye çalışıyordu.

Güce karşı savaşmaya devam ederken kulağından kan damlamaya başladı. Gözleri kızardı ve kısa süre sonra gözlerinden ve burnundan kanamaya başladı.

Yine de, hareket onun için mevcut bir kavram değildi. Aslında, varlığı uzay tarafından sürekli bir düşünce içinde dondurulmuştu. Hareket, ona sunulan bir lüks değildi ve bu kuralı kırmaya çalıştıkça, bu alanın gerçeği ona daha da kötü bakıyordu.

Altın mızraklar üzerine doğru hızla indi. Biri omzunu deldi, diğeri göğsünün ortasına saplandı, üçüncüsü sağ uyluğuna saplandı.

[Zırhınız yok edildi]

Northern, en iyi arkadaşının parçalarının siyah ışık parçacıklarına dönüşüp havaya karışmasını donuk bir ifadeyle izledi.

Rughsbourgh, gözlerinde soğuk, kayıtsız bir bakışla ona baktı. Bu, saf bir küçümseme ifadesiydi.

Çevresi hala dayanılmaz bir güçle onu eziyordu. Korkunç durumdan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Northern bir an sessiz kaldı. Direnmek için savaştıkça dişlerini sıktı. Bir süre düşündü—belki de sorun, çok fazla çaba göstermesiydi.

Ama çaba göstermemeye çalıştığında, kendisini varoluşun dışına fırlatılıyormuş gibi hissetti. Vücudu neredeyse kayboluyordu.

Bu hemen tekrar tutunmasına neden oldu. Rughsbourgh'un yaptığı her neyse, yıkıcıydı.

Ağrı, vücudunun her yerinden geçerek daha fazla erimiş altın katılaşırken ona acımasız bir hızla çarptı. Vücudu titredi ama düşmedi.

Dişiyle tırnağıyla ayakta kalmaya çalıştı. Buna rağmen, yerde bir kan havuzu oluşuyordu. Farklı açılarda vücuduna gömülen uzun altın mızraklar, şehit bir kahramanın monolitini oluşturuyordu.

Aklı, durumuna bir çözüm bulmak için fazla mesai yapıyordu. Northern'ın burada olmayan bir klonu beklemedeydi. Klonu getirebilirdi ama bu, aynı koşullara dalmaktan başka bir şey olmayacaktı.

'Sanırım bu tek yol…'

Northern yavaşça nefes verdi. Etrafındaki hava tamamen değişti. Sıcaklık yavaşça yükseldi ve gözleri kan kırmızısı bir renkle yandı.

Aniden hava sanki bozuldu ve mızrakların büyük sapları bir güç tarafından tamamen ezildi.

Kuzey'in tüm vücudunun etrafındaki hava, sanki hava havayı giyiyormuş gibi vücudunun etrafını sarıyordu.

Elini hareket ettirdi ve yavaşça eli hareket etmeye başladı. Mızraklardan kendini çekmeye başladı ta ki vücudu tamamen dışarı çıkana kadar.

Ayakta durdu ve biraz sendeledi, vücuduna gömülü gerçek deliklerden kan damlıyordu.

Başka birisi bu durumdan ölmüş olurdu.

Ancak Kuzey'in vücudu yavaşça kapanıyordu.

Bu muhtemelen, ne kadar durdurmak istediğini söylese de, Kaos'un ve Boşluğun kullanımını kontrol edemediği pasif bir etkisiydi.

Fakat bunun yüzünden, vücudu yakında tekrar kapandı, ama kendisi korkunç bir acıya katlanmak zorunda kaldı.

Rughsbourgh kaşlarını çattı ve Kuzey'e baktı.

'Nasıl ayakta duruyor?'

Yine elini uzattı.

Northern'ın bir bacağı yere düştü, ama dizinin yere değmeden önce gözlerinde sert, meydan okuyan bir ışıkla zaten ayakta duruyordu.

Rughsbourgh'a sert bir bakış attı ve gülümsedi.

Sonra kayboldu.

Northern kaybolmadı. Adını Yanan Fırtına olarak değiştirmiş olmasına ve şimdi tüm vücudunu onun adına alanın gücüne aktif olarak direnen bir momentum katmanına sarmış olmasına rağmen, hala büyük ölçüde etkilendi. Ama şimdi, güce aktif olarak direnmek zorunda olmadığı için—bunu onun için momentum yapıyordu—başka şeylere odaklanabiliyordu.

Northern ileri fırladı ve Rughsbourgh, kitaptan başka bir büyü çıkaramadan onunla çarpıştı.

Geniş bir şok dalgası patladı ve ileriye doğru yuvarlandı, alanı bir duman tozuyla kapladı.

Duman yavaşça temizlenirken, Northern'ın elinin yuvarlak altın metal tarafından engellendiği ortaya çıktı.

Rughsbourgh metalin arkasındaydı, kaşlarını çatarak.

Northern elini geri çekti ve tekrar kaldırdı. Elinin etrafındaki hava daha da yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

Ve gecikmeden tekrar aşağı indirdi.

Rughsbourgh hala karanlık bir yüz ifadesiyle bakıyordu, altın kalkanının bunu engelleyeceğinden oldukça emindi.

Ancak, Northern'ın eli kesip geçti.

Rughsbourgh'un gözleri buna tanık olunca büyüdü. Hemen, Northern'ın elini durdurmak için bunun hemen altında onlarca altın plaka katmanı belirdi, ama bunlar işe yaramadı.

Eli hepsini temiz bir şekilde kesip geçti, gözlerinin ortasına ve burnuna doğru uzandı.

Arkasındaki zemin anında ikiye yarıldı. Hava bile ayrıldı; yukarıdaki karanlık örtü de tamamen yarıldı.

Northern ona kayıtsız bir şekilde baktı, tonu düz ve kopuk bir şekildeydi.

"Atışım kasıtlıydı. Bir sonraki sefer atışımı kaçırmayacağım."

Rughsbourgh sessizdi. Yüzü buruştu ve elini ileri doğru savurdu.

Gölgesinden altın tentaküller havaya fırladı. Ancak, Northern hızlıydı. Eli hareket etti ve tentaküller kesildi.

Altın tentaküllerin fırladığı her yerden, eli o yönden uzaklaşıyordu ve tentaküller çarpmanın etkisiyle patlıyor ve parçalanıyordu.

Northern saldırısını gerçekleştirirken ses, diyar boyunca yankılandı; bir eli bulanık hale geldi, burada ve orada uçarak, kendisine hızla fırlatılan tentakülleri döverek ve yok ederek ilerledi.

Gökyüzü karardı ve gürledi, karanlık mızraklar fırlatmaya başladı. Ancak, Kuzey onları sadece savurdu.

Hareketleri kolay görünüyordu, ama her hareketin arkasında muazzam bir çalışma vardı.

Öncelikle, tüm bedeni momentumla kaplanmıştı. İkincisi, Northern o anda momentumun lorduydu. Momentum, kuvvet çarpı ivme eşittir.

Ancak, Burning Storm'un yeteneği bu kavramın gerçekliğini reddediyor, kuvvet ve ivme olmadan momentum üretmeyi mümkün kılıyordu.

Tüm denklemi tersine çevirerek, momentumun kuvvet ve ivme yaratabilmesini sağlıyordu.

[Speed Eclipse] kullandığında, Northern'ın her saldırısı bir hız birikimine ihtiyaç duymuyordu—hepsi uyguladığı öz miktarına bağlıydı.

Bu arada, özü daha düşük bir beden seviyesine inmişti. Northern, Limitless Void'da yalnızca bir klonu kaldığını göz önünde bulundurarak, öz kullanımına çok dikkat etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Yine de, özünde cömertti, dikkatli olduğu kadar.

Rughsbourgh'un önünde yüzen kitap hızla açıldı ve bir yerde durdu. Hemen ardından, Northern'ın bakışları karardı. Ne olursa olsun, ortaya çıkmadan önce havaya uçtu ve Rughsbourgh'dan karanlık bir kaşla uzaklaştı.

Karanlık bulutlar gürledi ve o gökyüzüne doğru kaçarken bir şey ona çarptı. Karanlık örtü, onu yere çarpan katılaşmış bir karanlık el oluşturdu ve tüm alanı muazzam bir şekilde titretmesine neden oldu.

Northern, dev elin avuçlarının altında, yere bir sivrisinek gibi çarpıldı.

Devasa el bir an için hareketsiz kaldı—Northern'ı altındaki kırık toprakta sıkıştırarak, öğüterek, mühürleyerek. Yer, baskının ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibi spiral desenlerle çatladı. Toz ve molozlar yukarı doğru süzüldü, alanın bozulmuş basıncı nedeniyle yavaş hareketle geri düşüyordu.

Rughsbourgh kısa bir mesafede duruyordu, izliyor, bekliyordu.

Sonra el titredi.

Kırmızı ışığın keskin bir atışı çatlaklardan fışkırdı—taşın içinde damarların patlaması gibi. Bir atış. İki. Üçüncüsü, korkunç bir çatırdama ile geldi.

Devasa el kasıldı.

Düşük bir vınlama gökyüzünde yankılandı.

Sonra karanlık el içten patladı.

Sıkıştırılmış gölgelerin parçaları kontrolsüz bir kaos içinde dışarı spiraller halinde fırladı. Ve orada duruyordu, hafifçe eğilmiş, çıplak omuzlarından buhar yükseliyordu. Vücudunun bir tarafı yanmış, deri yırtıldığı yerlerden kemikler görünüyordu—ve yine de, yavaşça iyileşiyordu. Kaos iplikleri, bir terzi gibi, ay ışığında deli gibi çalışarak dokuyu örüyordu.

Kuzey'in gözleri yukarıya kalktı. İçlerindeki kırmızı artık gümüş damarlar taşıyordu. Bakışı, bir bıçağın ortada savrulurkenki sakin kesinliğiyle Rughsbourgh'a kilitlendi.

Rughsbourgh, duyulmaz bir şey mırıldandı ve ileriye işaret etti. Yanındaki kitap alev aldı—ısıdan değil, ama büyü yüklemesinden. Altın yazılar gökyüzünde yılanlar gibi yüzdü, daireler oluşturarak, zarif konsantrik desenler içinde döndü.

Rughsbourgh'un arkasında altın monolitlerin fırtınası varlık kazandı—her biri kulelerin yüksekliğinde, kutsal sembollerle oyulmuş, ilahi bir titreşimle titreyen. Her biri bir bağlayıcıydı. Bir mühür. Bir ceza.

"Seni mahkum ediyorum—"

Rughsbourgh'un sesi ilahi bir ağırlıkla gürledi.

"—Kurucuların Yasaları altında yok olmaya."

Onlar düştü.

Monolitler, yargı gibi indi—ilahi öfkeyle oyulmuş altın dağlar, her biri erimiş yazı akıntıları bırakıyordu.

Hava, ağırlıkları altında eğilmiş gibi görünüyordu, gerçeklik, kutsal mühürlerin dünyaya dokunduğu kenarlarda bükülüyordu.

Kuzey hareket etmedi.

İlk monolit, durduğu yere çarptı ve dünyanın omurgasının kırılması gibi bir sesle çatlamış toprağa derinlemesine girdi.

İkincisi geldi, ardından üçüncüsü—her bir darbe, taşı toza ve tozu hiçliğe dönüştüren şok dalgaları gönderiyordu.

Toz bulutları yukarı doğru yükseldi, her şeyi ilahi enerjiyle dolu altın bir sisle gizledi. Atomlar, yıkım ilahileri söylüyormuş gibi görünüyordu.

Rughsbourgh kolunu indirdi, ağır ağır nefes alıyordu. İlahi yazılar hala etrafında dönüyordu, ama şimdi daha yavaş, ışıkları sönüyordu, o fısıldarken

: "Bitti."

Bu sözler, mutlak bir inancın ağırlığını taşıyordu. Ama toz yanlış hareket ediyordu. Aşağıya doğru yerleşmek yerine, bir şeyin kraterin merkezine doğru çekilerek spiral şeklinde dönüyordu.

Altın sis kararmaya başladı, alev iplikleri onun içinden kan gibi geçiyordu. Derinlerden bir kahkaha yankılandı. Alçak, hırıltılı, tamamen mizah içermeyen bir ses.

"Bu yeni... Kurucular mı? Büyü Sanatının ortaya çıktığı Çağ'dan mı geliyorlar? Ve tam olarak ne bitti? Eğer bu senin en iyi yeteneğinse, Rughsbourgh, daha bitmiş değiliz."

Kuzey uçtu.

Rughsbourgh dişlerini sıktı.

Yalan söylemeyecek—bu artık yorucu olmaya başlıyordu. Bu her saldırıdan yara almadan nasıl çıkıyordu bu herif?

Sinirli bir şekilde dilini ısırdı ve elini alnını silmek için hareket ettirdi. Ancak, Rughsbourgh hareketinin ortasında durdu.

Bir parmağını hareket ettirdi ve alnına dokundu, sonra yüzüne getirdi.

"...Ben— terli miyim?"

Kuzey ona doğru uçtu ve çarpışarak dışarıya şok dalgaları yaydı, etrafa dağılmış enkaza neden oldu.

Bulutlar dağıldığında Rughsbourgh, Kuzey'i boynundan tutuyordu.

Diğer elini geri çekti ve yıkıcı bir yumruk savurdu, Kuzey'in yüzünü bir kez ezdi.

İlk darbe bir şok dalgası yarattı ve kan Kuzey'in yüzünden fışkırdı. Ama Kuzey gülümsemeye devam ediyordu.

Rughsbourgh elini daha da sıkı tuttu ve yüzüne bir yumruk daha attı. Yumruk havada uçmaya devam etti ve Rughsbourgh, Kuzey'in yüzünü knuckles'larıyla şekillendirmeye devam etti, kan havaya fışkırarak yayıldı.

Ancak, Kuzey gülümsemeyi bırakmadı.

Yumrukların sesi havada korkutucu gök gürültüsü gibi yükseldi. Bir noktada, Kuzey'in yüzü parçalandı ve tanınmaz hale geldi—kan birikmiş ve tüm yüzünü örtmüştü.

Ancak, ağzı genişçe açık, sırıtarak, dişlerinin üzerine ve arasına kan damlıyordu. Acı ve kan dökme ihtişamında zevk almak için var olan korkunç ve iğrenç bir şeytana benziyordu.

Bir an için, Rughsbourgh bir yumruk daha atmaya hazırlanırken tereddüt etti.

Ve tam da bu, Northern'ın beklediği şey gibi görünüyordu.

"Ab...solute Heat."

Onların etrafındaki hava sadece ısınmakla kalmadı—ısı haline geldi.

Saf, filtrelenmemiş termal enerji, sıcaklık kavramının ötesinde var olan.

Moleküller, kırılma noktalarının ötesine zorlandıkça çığlık atmaya başladı.

Rughsbourgh'un gözleri büyüdü. İlahi özü, dikkatle inşa edilmiş savunmaları, mekansal korumaları—hepsi sonsuz termal enerjinin saldırısı altında bükülmeye başladı.

Onu çevreleyen altın yazılar havada erimeye başladı, ilahi yazıtları altın gözyaşları gibi sızıyordu.

"İmkansız—"

Başladı, ama sesi bile ısı tarafından tüketiliyordu.

Northern'ın gülümsemesi genişledi, kan hala yüzünden akıyordu ama şimdi düşmeden buharlaşıyordu. Yaraları anında cauterize oluyordu, sonra kendi gücünün yoğunluğundan tekrar açılıyordu, yıkım ve yenilenme arasında grotesk bir döngü yaratıyordu.

Altlarındaki zemin erimiyordu—doğrudan plazmaya süblimleşiyordu. Hava kendiliğinden alev alıyordu, yanma nedeniyle değil, termal enerjinin varlığının o kadar yoğun olmasından dolayı ki gerçeklik kendini kuantum seviyesinde çözmeye başlıyordu.

Rughsbourgh o an hissetti—gerçek korku. Zor bir rakipten kaynaklanan taktik kaygı değil, doğal düzenin ötesinde var olan bir şeyle yüzleşmenin ilkel korkusuydu.

Onun ilahi doğası, daha yüksek bir güç varlığı olarak varoluşu—bütün bunlar sonsuz enerjinin temel gücüyle karşılaştığında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Northern'ın boynunu bıraktı ve geriye doğru sendeledi, elleri tüm korumalarına rağmen kabarmaya başlamıştı. Cildinde altın kutsal semboller belirdi ama yanarak yok oldu, dışarıdan gelen ısıdan değil, aynı alanda böyle bir gücü barındırmanın imkansızlığından dolayı.

Rughsbourgh'un sesi çatladı.

"Bu nedir? Sen… nesin?"

Northern'ın gülüşü, güneş patlamalarının sesi gibiydi.

"Rughsbourgh. Kanunlar var… ve ben varım."

Bir adım öne çıktı, her adımı ardında erimiş cam bırakıyordu.

Ben Isı oldum. Sonsuz. Ebedi. Mutlak.

Etrafındaki alan çökme noktasına gelmeye başladı. Yapısal hasardan değil, ama alanın kendisi, sonlu sınırlar içinde var olan sonsuz termal enerjinin çelişkisini daha fazla barındıramaz hale geldiği için. Gerçeklik büküldü, kıvrıldı ve dikiş yerlerinden yırtılmaya başladı.

Rughsbourgh, ellerini kaldırdı, etrafında altın ışık parlayarak başka bir bağlama çağırmaya umutsuzca çalıştı. Ama kitabı zaten kül olmuştu, yazıları korkunç bir hızla buharlaşıyordu.

"İlahi Sığınak—"

Söylemeye başladı, ama kelimeler etkili olmadan buhara dönüşüyordu.

Northern şimdi ona doğru yürüyordu, acele etmeden, kaçınılmaz bir şekilde. Her adımında ayaklarının etrafında süpernova gibi ısı patlamaları meydana geliyordu. Hava, o kadar yoğun bir termal bozulma ile dalgalanıyordu ki, alanın kendisi bükülüyordu.

"Bana söyle, Rughsbourgh…"

Northern, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi, gerçekliğin temel çöküşünü değil.

"Kuralları kim yarattı, acaba bu kuralların içermesi gereken güçleri somutlaştırmayı seçen birinin ne olacağını hiç düşündüler mi?"

Aralarındaki mesafe kapandı. Beş feet. Dört. Üç.

Rughsbourgh'un tüm bedeni moleküler seviyede bozulmaya başlamıştı. Mükemmel, sonsuz özellikleri bulanıklaşmaya ve bozulmaya başlıyordu, vücudundaki proteinler termal kırılma noktasına yaklaşırken.

“Ben... sonsuzum...”

Her bir tanrısal özünü formunu korumak için harcayarak nefesini kesti.

“Ölemez... olamam...”

Kuzey, kol mesafesinin hemen dışında durdu. Kırmızı ve gümüş gözleri, entropinin kendisinin sakin kesinliğiyle Rughsbourgh'un gözlerine kilitlendi.

Yavaşça söyledi.

“Sonsuzluk... çok uzun bir zamanın başka bir kelimesidir. Ve zaman... yanar.”

Bir elini uzattı, avucu açık, parmakları yayılmıştı.

Bu hareket neredeyse nazikti.

Etki ise öyle olmayacaktı.

Rughsbourgh'un gözleri büyüdü—hayatta kalmak için zar zor tutunuyordu. Hayatta kalmak, ölmekten daha zorlayıcıydı. Kuzey bir sonraki saldırısını serbest bıraktığında, ne olacaktı?

Bu, ona iki seçenek bıraktı. Ya gerçekten Northern ile yüzleşmek zorundaydı, ki bu onun zavallı gençliği kesinlikle öldüreceğine inanıyordu, ya da testi sona ermişti ve geri çekilme zamanı gelmişti.

Ne kadar acınası bir durum gibi görünse de, Rughsbourgh bununla bir utanç görmedi. Northern—bu adam ona dünyada kimsenin veremediği bir şok vermeyi başarmıştı.

Bu dünyada onu yok edebilecek kimse yoktu. Ancak, Northern'a bir şans verilirse, kesinlikle yapardı.

Ve o sadece bir Bilgeydi.

Ya o bir Paragon olursa ne olur?

Rughsbourgh, bunu düşündüğünde omurgasının soğuduğunu hissetti.

'Onunla düşman olamam.'

Rughsbourgh, Northern ile zaman zaman çatışmaya devam ederse geleceğinin ne kadar karanlık olabileceği konusunda ezici bir korku hissetti.

Bu savaşta bile, Northern büyük bir gelişim gösterdi ve her seferinde daha da büyümeye devam edecekti, ta ki zirve noktasında onu yenebilecek hale gelene kadar.

Rughsbourgh bundan korkuyordu.

Ve onun korkusu, aslında... muazzamdı.

Buharın yakıcı dumanı yayılmaya başladığında, Rughsbourgh vücudunu parçalayacak olan yaklaşan yıkımı hissetmeye başladı.

Vücudunun hücreleri alarm verici bir hızda zaten parçalanıyordu ve onu tamamen öldürmesini durdurmak için sürekli Zaman Tersine

Çevirme'yi sürdürmek zorundaydı.

Ayakta dururken bile, birkaç dakika önceki halinden daha genç görünmeye başlamıştı.

Her geçen saniye tehlikeli hale geliyordu ve bunu biliyordu.

'Kaçmalıyım.'

Utanç duymadan kendine itiraf etti. Karanlık bir kaş çatma yüzüne düştü ve her şey buharlaşırken, havanın alev olmadan yanıyordu.

Rughsbourgh kayboldu.

İşte böyle—büyüleyici bir şey yoktu, dramatik bir şey de. Bu alanda var olmaktan basitçe vazgeçti. Yaratmış olduğu alan, Mutlak Isı tarafından hızla yok ediliyordu.

Kuzey, öfkeyle kaşlarını çattı ve elini bıraktı, gözleri bir an etrafı taradı.

Ne düşünürse düşünsün, Rughsbourgh gitmişti.

Bu alanı sürekli olarak ondan atmaya çalışan güç de gitmişti. Momentum kaplamasını çıkardığında bedeni rahatladı.

Özgür hissetti, sanki dünyanın ağırlığı ondan alınmış gibiydi.

Ve ruhundaki bir kısıtlama da serbest bırakıldı—Rughsbourgh'un oraya koyduğundan haberi bile yoktu. Ama bu, çağrısının Sınırsız Boşluk'tan çıkamamış olmasının nedenini açıklıyordu.

O herif ruhu ile gerçeklik alanı arasında bir barikat inşa etmişti.

Kuzey öne doğru sendeledi ama kılıcını yere saplayıp ona yaslandı.

Bir süre sessiz kaldı, sonra dişlerini sıktı ve sesinin zirvesinde bağırdı.

"SEN O KAHPE! NASIL KAÇMAYA CÜRET EDERSİN!! APTAL!! GERİ DÖN VE ANANIN KAFASINI KIRMAMA İZİN VER!!"

Nefesini verip durdu, bulutlara bakarak durdu ve içindeki gün yıldızının ışınlarının geçmeye başladığını gördü.

Sonra kaybolan karanlık bulutlar runik kelimeler oluşturmaya başladı. Kuzey bunu geç fark etti ve kaşlarını çattı, sonra içinden okumaya başladı.

'Ben senin düşmanın değilim.'

Kaşları daha da çatıldı.

“Neden buraya inip o adam hakkında yüz yüze konuşmuyorsun, ha?”

Ancak, hiçbir yanıt yoktu. Rughsbourgh gitmişti. Uzun zamandır gitmişti.

Northern, yaralı savaş alanında yalnız duruyordu. Güneş, ufka doğru geri çekiliyordu; bu, Northern'ın neredeyse tüm gün Rughsbourgh ile savaştığını kanıtlıyordu.

Bunun yanı sıra, bir gün önce geceye kadar Dante ve bir Leviathan ile savaşmıştı. Ondan önce, bir Leviathan'ın elini kesmek zorunda kalmış ve turnuvada savaşmıştı.

Bunun arasında, bazı Behemoth'ları yok etmek, Dante'nin bir Paragon'unu yenmek ve uçan gemide Akademi'nin arka çevrecilerini de yenmek zorunda kalmıştı.

Şimdi hiçbir şey yapmadığı için, yorgunluk ruhuna sızıyordu.

Artık bacaklarını hareket ettirmeye zorlamadığı için, bacakları o kadar ağrıyordu ki titriyordu. Elleri o kadar sıkı kapalı kalmıştı ki açamıyordu.

Ve iç organları çığlık atıyordu—organlar ve kemiklerin karmaşık bir karışımıydı. Chaos yavaşça onu onarıyorken, Northern acının acımasız bir döngüsünde sıkışmıştı.

Ama buna o kadar alışmıştı ki, yüz ifadesi bunun hiçbirini yansıtmıyordu.

Chaos'un bedenini onardığı sırada yaşadığı acı, doğal olarak başka birini öldürürdü. Acı tek başına, insanın aklını kaybetmesi için yeterdi. Sonuçta, insanlar işkenceden akıl sağlığını kaybederler.

Ancak Northern, zamanla, öyle bir acı çekmişti ki artık onun için hiçbir fark etmiyordu.

Hareket etmek istediğinde, görüşü aniden karardı. Gözlerini açmaya, açık tutmaya çalıştı, ama bu aniden dev bir görev gibi hissettirdi.

Onun için çok zayıf olduğu bir görev.

Bir adım attığında, bilinci dalgalandı ve dinlenmenin cazip kollarına teslim oldu. Yavaşça, bedeni yere düştü.

Ancak siyah bir kanat çırpındı, ondan siyah tüyler döküldü. O, Northern'ın önünde nazikçe durdu ve çenesinin omuzlarına düşmesine izin verdi.

Sonra, bin bir karmaşık duyguyu barındıran gergin bir gülümsemeyle sırtını sıvazladı.

Adımlar duymaya başladığında, yüzü yana döndü. İfadesi önce temkinliydi, neredeyse tüyleri diken diken olmuş bir kedi gibiydi, ama bir sonraki dakikada sakinleşti.

Ve gülümsedi, ilk olarak Helena'yı gördüğünde.

Helena yakın mesafeye geldiğinde gözleri büyüdü.

"Oh… ölü yıldızlarım… ben… sanırım halüsinasyon görüyorum. Gerçekten sensin, Raven."

Raven'ın gülümsemesi biraz daha genişledi, başını eğdi.

"Gerçekten güçlü olmuşsun, Helena."

Yüzünü yana çevirdi ve ifadesini bir süre sıktı.

"Bunu, beni hiç zorlanmadan döven Rughsbourgh'a söyle."

Bir an sessiz kaldı, sonra derin bir nefes verip Raven'ın omzuna yaslanmış olan Northern'a baktı. Etrafa bakındı—Rughsbourgh'un izine rastlamadı.

"Kaçtı mı?"

Raven duraksadı, sonra başını salladı.

Helena alaycı bir gülümseme bıraktı ve ağırlığını bir bacağına verip ellerini beline koydu.

"Tabii ki kaçtı. Sonuçta Rughsbourgh bile, Northern'ın varlığının gücüne maruz kaldı. Eğer birinin güçlendiğini söylemek istiyorsan, ona işaret etmelisin."

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Son zamanlardaki tüm mücadelelerin ortasında, bu cilt sona erdi. Bir sonraki cilt, birçok savaş içerecek ve onun içine entegre olmayı umuyorum.

Güncellemelerin ne kadar dengesiz olduğundan dolayı özür dilerim. Sadece kendimi toparlamam gerekiyor. Ama bu kitabı bitireceğime söz veriyorum. Durmayacak.

Bu yüzden desteklemeyi bırakmayın, eğer bir şey varsa, şimdi o desteğe ihtiyacım var, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama öyle, beni neşelendirecek yorumlara ihtiyacım var, insanların hala kitabıma, hala Northern'ın hikayesine önem verdiğini anlamam için güç taşlarına ve altın biletlerine ihtiyacım var, birçok insanın buna tüm kalbini verdiğini hatırlatacak hediyelere ihtiyacım var, bu yüzden büyük bölümlerle, birçok harika bölümle ve zirve içeriklerle yanıt vermeliyim!

Teşekkür ederim

Helena'dan sonra, Annette ve Vida da geldi. Raven'ın Northern'ı kucakladığını aniden görmekten eşit derecede şok oldular.

Ancak, durup sohbet edecek pek zamanları yoktu. Hızla hareket etmeleri gerekiyordu. Northern, Annette'e, Orta Ova'nın tamamının tehlikede olduğunu makul bir şekilde açıklamayı başarmıştı ve Annette de bunu araştırdığı konuyla ilişkilendirdi.

Açıkça, Raven da Stelia'da gelişen bazı olasılık dışı olayları doğrulayabilmişti. Ve Terence'in kaybolmasının bununla bağlantılı olduğuna inanıyordu.

Kryos'un inişi ve Terence'in kaybolması - derin bir şekilde iç içe geçmişlerdi.

Yıkılmış manzaranın tam ortasında, Northern ile Rughsbourgh arasındaki savaşın toprağı yaraladığı yerde oturdular ve plan yaptılar.

Annette, bildiklerini paylaştı.

Bu konuyu en uzun süre araştıran oydu; sonuçta, en çok etkilenen kişi oydu.

Annette, çok tanınmış bir Drifter'dı. Ancak ailesindeki çoğu kişi gibi, yetenekli bir sahtekar değildi, bu yüzden ailesindeki birçok kişi onu pek değerli görmüyordu.

Ancak ateş üzerindeki kontrolü şaşırtıcıydı, bu yüzden onu gerçekten göz ardı etmek imkansızdı. Yine de, aile üyesi olarak önemseniyor ve saygı görüyordu.

Isha'r ailesi, ruhlarında ateşi barındıran ünlü bir aileydi. Alev özü olarak adlandırılan ruh özünün başka bir dalını keşfeden ilk ailelerden biriydiler.

Ve diğerlerinden daha güçlüydüler. Orta Ova'daki en korkutucu demirciler değil, belki de Tra-el'in tamamındaki en korkutucu demircilerdi.

Elbette, Reimgard İmparatorluğu'nun vasal ailelerinden biriydiler ve yalnızca imparatorluk için silah yapma görevine bağlıydılar.

Elbette, bu durum bile onların zenginlik biriktirmeleri için fazlasıyla yeterliydi. Ancak, bu aynı zamanda onları İmparatorluk sınırları içinde zincirli tutuyordu. Annette bir demirci değildi—o bir savaşçıydı—ve büyüdükçe daha fazla yırtığa girme ihtiyacı arttı ve ailesinin karşı çıktığı zor bir karar verdi.

İmparatorluğu terk etmesi yasaktı; Isha'r ailesinin herhangi bir üyesinin Reimgard İmparatorluğu'nun sınırlarını terk etmesi yasaktı, ister demirci olsunlar ister olmasınlar.

Bu, ailenin sahip olduğu gizli demircilik sanatını korumak için bir kuraldı. Annette bu sanatı bilmiyordu ve kesinlikle sızdırmazdı, ama kimse buna dikkat etmedi.

Kurallar kurallardı ve bu kural yüzünden dış dünyaya gitmesi yasaktı. Gelişimi engelleniyordu.

O sırada Rughsbourgh, Gilbert ve ayrıca Felix ile tanıştı. O, hikayesinde yalnızca kısa bir anıydı ve son yılında Akademi'nin bir öğrencisiydi—aslında Rughsbourgh'un yardımcısıydı.

Felix, son derece zeki bir savaş dışı göçmendi; bir yardımcı yeteneği vardı ve oldukça narin bir çocuktu. Ama bilgi hazinesiydi. Kitaplar yaratma ve oraya bilgi yazma yeteneğine sahipti.

Bu yüzden genellikle Rughsbourgh'u bir katip olarak takip eder, birçok şeyi belgelendirirdi. Bu, ona her şey hakkında kaçınılmaz bir gerçeği açığa çıkardı.

Bu gerçekler Felix'in her şeyi sorgulamaya başlamasına neden oldu.

Rughsbourgh ve Gilbert'in yardımıyla, Annette Reimgard'dan ayrılmayı başardı ve bir serseri oldu. Gelişimi şaşırtıcıydı ve Gilbert ile Felix ile olan ilişkisi, birlikte çatlaklarla yüzleşirken derinleşti.

Felix, canavarlara ve kaynaklara dair notlar almak ve Rughsbourgh'a raporlar vermek için her zaman oradaydı, o ve diğerleri onu her zaman koruyordu.

Ancak tuhaf bir şey vardı. Rughsbourgh'un genellikle onları gönderdiği çatlaklar genellikle belirli ve tehlikeli oluyordu.

Ancak Annette, IV. seviye bir çatlağa girdiğinde bunu asla öğrenmedi. Rughsbourgh'un emirleriyle bir kez meydan okuduğu çatlakla aynı zorluk seviyesini bekliyordu; ancak, bu çok kolaydı—öyle kolaydı ki, sadece onun bunu geçebileceğine inanıyordu.

Merakından, Rughsbourgh'un bilgisi olmadan çatlaklara girmeye başladı ve dünyada ortaya çıkan birçok çatlağın, Rughsbourgh'un onları göndereceği kadar korkutucu olmadığını kısa sürede keşfetti.

Neden?

Bu soru, ne kadar bastırmaya çalışsa da aklında yanıyordu. Sonunda pes etti ve Felix'e karışıklığı ve soruları hakkında konuştu.

Bu sorusu, Felix'in uzun zamandır sürekli bir şüphe içinde olduğunu fark etmesini sağladı. Aslında, Rughsbourgh'un eylemlerini sorgulamada ondan çok daha derinlere inmişti.

Soruları ve araştırmaları daha tehlikeli hale geldi. Sonunda bunu gizlemeye devam edemediler. Şeyler şüpheli hale geldi.

Bu nihayetinde Rughsbourgh'un onları koruyamadıkları bir çatlağa göndermesine yol açtı. Bu, Felix'in ölümüne ve Annette'in çatlaklar hakkındaki travmasına yol açtı—çatlaklara meydan okumayı bıraktı ve Usta olarak gelişimi durdu.

Sonunda bu, onu Gilbert'in yetkisi altındaki Kamu Kalesi'ne götürdü ve burada Northern ile de tanıştı.

Bu anı yolculuğu onun için korkutucuydu.

Helena derin bir nefes aldı.

"Yani bu tüm ada, akademi... sadece bir Kaos Prensi'ni geri getirmek için bir plan olabilirdi mi?"

Annette araya girdi.

"Sadece Kaos Prensi değil... Bu adanın yaratımında Milhwa'dan Profesör Heimburger'a kadar iç içe geçmiş planlar olduğuna inanıyorum. Her şey bir şekilde birbirine bağlı, ama o kadar garip bir şekilde örülmüş ki—elbette ki kasıtlı değil."

Raven sessizdi. Annette onlara birçok şeyi açıklamıştı ve hepsi, sanki hepsinin üzerine bir zihin bombası düşürülmüş gibi gelmişti.

Öncelikle, var olmaması gereken bir cesedi gizlemek için bir adanın inşa edilmiş olması korkutucuydu.

Annette'e göre, Milhwa muhtemelen o korkunç cesedi bulan ve Kaos özüyle ilgili hileyi keşfeden kişi olacaktı.

Saçlarını elinin tersiyle geriye doğru taradı.

"Her şey Milhwa ile başladı, ama bu aynı zamanda bize şu soruyu sormaya zorunlu kılıyor: Bu kadar güçlü bir ceset buraya nasıl geldi? Yarıklar bize Zalimler ve Kökenler hakkında bilgi verdi ve bir ölçüde onların dünyamızın ötesinde var olduklarını biliyoruz. Bir Zalim Tra-el'de nasıl öldü ve tarihte bu konuda tek bir belge bile yok?"

Lady Raven haklı. Eğer bir yarıkta olsaydı, bu anlaşılabilir olurdu. Ama öyle değildi. Bir şeyler yanlış—hepimiz burada bir şeyi kaçırıyoruz.

Vida eklendi.

Helena iç çekti.

"Hepimiz ne kadar haklı olsak da, bu ilerlemenin yolu değil. Şu anda, Milhwa'nın kesinlikle ölmediğini biliyoruz. Profesör Heimburger bir Tyrant'ı geri getirmeye çalışıyor ve Koll bir Origin'i geri getirmeye çalışıyor—bunların hepsi birbirlerini fark etmeden birbirlerini kullanıyor."

Bir an duraksadı ve sordu.

"Şimdi, tüm bunları nasıl bozabiliriz?"

Raven düşüncelere dalmışken aniden irkildi ve kaşlarını çattı.

Helena ve Annette başka bir şey hakkında konuşuyormuş gibi görünüyordu; Vida onların arkasında duruyordu. Hiçbiri Raven aniden irkildiğinde bir şey hissetmedi.

Sonra sola döndüler ve oradaydı. Uzun beyaz saçlı ve bazı garip, bilinmeyen bir dönemin modasını doğu kıtasal tarzıyla harmanlayan akışkan giysiler giymiş bir adam.

Rahat bir şekilde duruyordu, bir eli cübbesinin içinde saklıydı. Elini yanağını kaşımak için kısa bir süre hareket ettirdi ve sonra onlara el salladı.

"Merhaba."

Raven karanlık bir şekilde yüzünü buruşturdu, yavaşça yumruklarını açtı.

Hepsi tetikteydi—Helena, Annette ve Vida. Adamın varlığından yayılan garip aura onların rahatlamasına izin vermiyordu.

Onun tüm duruşu hiçbir boşluk bırakmadı. Duruşu rahat görünüyordu, ama hepsi bir yanlış hareketin hayatlarına mal olabileceği bir bıçak ağına sıkışmış hissetmekten kendilerini alamadılar.

Bairan önce onlara gülümsedi, sonra yavaşça Northern'ın yanında diz çökmüş olan Raven'a doğru bakışını kaydırdı.

Raven geri baktı, gözlerinde hiçbir korku yoktu. Aslında, kan kırmızı gözleri tehlikeli bir şekilde yanıyordu. Ama beden dili tamamen tereddütü ele veriyordu.

Bairan gülümsemeye devam etti.

Yavaşça nefes aldı ve nefesini verdi. Sonra daha da geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

"Varoluş sebebim seni yok etmek."

Raven'ın kaşları daha da çatıldı.

"Sen kimsin? Neden beni yok etmek istiyorsun?"

Bairan deli bir gülümseme yaydı.

"Ben Bairan'ım ve beni seni yok etmek için yarattı."

Raven, derin bir dinlenme uçurumunda kaybolmuş olan Northern'a bir göz attı. Sonra Bairan'a döndü.

“Kuzey'in beni yok etmek istemesinin nedenini anlıyorum, ama seni yaratmak... imkansız. Yaratım, ölümlü biri için imkansız.”

Bairan karanlık bir şekilde güldü.

“Ah, sen çocuk. Onu hiç tanımıyorsun bile. Eğer ona bir Kral dersem, ona İmkansızlıkların Kralı derim. Tek bir işi var ve o da imkansızı başarmak. Bunu kendin de az önce görmedin mi?”

Raven sessizleşti. Kuzey'e baktı ve başını eğdi. Adamın Kuzey hakkında konuştuğu gerçeği kabul etmek neredeyse zordu, ama dediği gibi, Kuzey'in ağzını açık bırakan bir seviyede savaştığını görmüştü.

Onun hızı, darbeleri, gerçekliğin yasalarını nasıl hiçe saydığı. Bunlar ölümlülerin yapabileceği şeyler değildi.

Kuzey bunları nasıl yapabiliyordu?

Kesinlikle daha güçlü hale gelmişti. Ama ne kadar daha güçlü olmuştu?

Raven geniş bir zihne sahipti. İnsanlarda büyük potansiyel görüyordu ve genellikle her kişinin o potansiyele ulaşma yeteneğini değerlendirebiliyordu. İster büyüklük potansiyeli ister sefalete yönelik potansiyel olsun, her zaman bir seçimdi.

Sevdiği ve desteklediği kişiler için, onların büyüklük potansiyeline ulaşmalarını sağlamak için her zaman çaba gösterdi, hatta hikayelerinde kötü adam olmak zorunda kalsa bile.

Bu, onu tatmin eden tek şeydi. Bu ana kadar acımasız bir hayat yaşamıştı. Nefreti onu asla hareket ettiremezdi.

Kendi varlığı nedeniyle, kendi kardeşleri tarafından sayamayacağı kadar çok kez öldürülmüştü. Ve sadece tekrar ölmek için hayatta kalmak zorundaydı, ama kendi babası ona bir bakış bile atmadı.

On yaşına gelmeden önce dayanmadığı acı, nefret yoktu.

Bu yüzden, insanların hikayelerinde kötü adam olmak onun için kolaydı. Potansiyellerine ulaştıkları sürece umursamıyordu - bu onun rahatlığıydı.

Ancak, her zaman bir zirve hayal ettiğini yalanlayamazdı. Ve hiç kimse o zirveyi aşarak onu şaşırtmayı başaramadı.

Ancak, Northern'ın gücünün gördüğü az şey üzerine düşündüğünde, Northern'ın düşündüğünden daha fazlası olabileceğini fark etti.

Elbette, bunun sadece Northern'ın gücünün bir kısmı olduğunu bile bilmiyordu.

Bu savaş öncesinde, zavallı adam korkunç bir şekilde tükenmişti.

Hiçbir serseri, Northern'ın savaştığı koşullarda savaşamaz ve yine de kazanamazdı.

Hiç kimse, onun dayanabildiği şeylere dayanamaz ve yine de hayatta kalamazdı.

Burada duran hiç kimse - ne de olsa, bugün burada olan hiç kimse.

Ve bunu biliyorlardı. En azından Helena biliyordu, Annette biliyordu, Vida biliyordu. Hiçbiri, Northern'ın o korkunç Leviathan ile başa çıktıktan sonra Rughsbourgh ile hala savaşabileceğini beklemiyordu.

Ama o, istenmeden duruma uygun bir şekilde yükseldi.

Northern bir kahramandı. Gerçek bir kahraman. Elbette, bu kelimeyi duyduğunda kusacak gibi oluyordu. Ama herkes biliyordu. O, dünyanın ihtiyaç duyduğu kurtarıcıydı.

Ve belki de Raven'ın, ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu fark etmesi, bu gerçeğin bir parçasını kabul etme yoluydu.

Elbette, Raven söz konusu olduğunda, Northern'ın ne kadar büyüdüğünü tam olarak anlamadan önce katlanması gereken daha binlerce şok ve sürpriz vardı.

Bairan derin bir nefes aldı ve Raven'ı hayal dünyasından çıkardı.

"Yani... bu işin böyle gitmesi gerekiyor, kılıcımı çekerim ve seni tek bir darbe ile keserim."

Raven, korumacı bir ifadeyle geri baktı. Savaşmaya hazır görünüyordu... ya da adil olmak gerekirse, hayatını savunmaya.

"Ancak... benim kılıcım yok."

Bairan aşağıya baktı ve pişmanlıkla dişlerini gıcırdattı.

"Bir salak benimkini aldı ve bir şekilde onu bana karşı kullandı. Çılgınca, biliyorum, ve bir Kılıç Kralı olarak, bu benim için çok dikkatsizdi. Söyle... beni öldürmek için bana bir kılıç ödünç vermeye istekli misin?"

Raven ona temkinli bir şekilde baktı, bakışları yoğun bir dikkatle sakin görünüyordu.

“Yedek birimim yok.”

Bairan derin bir nefes aldı.

“O zaman bu iş burada biter. Ustam uyandığında ona seni öldürmeye çalıştığımı ama elimde kılıç olmadığını söylemek zorundayım. Uyanmasını bekleyeceğim ve bana bir kılıç yapmasını isteyeceğim.”

Bairan hafifçe güldü.

“Son zamanlarda demir dökmeyi öğrendiğini biliyor musun, ve ah iyi yıldızlar, bu konuda gerçekten çok iyi. Hatta bir sahtecilik bile yapacak.”

Raven kaşlarını çattı, kafası karıştı.

“Birisi nasıl... sahtecilik... yapar?”

Bairan omuz silkti.

“Ben ne bileyim... Ben pek bir demirci değilim. Aslında, kömürleşmiş ve kirli şeylere dokunmaktan nefret ediyorum.”

Diğerlerine doğru baktı.

“Peki, böyle çıkıyor ki... ustamın yerine ben sorumluluğu alabilir miyim? Sonuçta ben onun ikinci komutanıyım.”

Hepsinin birbirine bakmaktan başka bir çaresi yoktu. Komik bir şekilde, Bairan'ın sormasına bile gerek yoktu—hava zaten onun tarafından hâkimiyet altına alınmıştı. Ve eğer bir kılıç tutmasına gerek kalmadan onlara yardım etmeye istekliyse, varlığı bile yeteneğini anlatıyordu.

Öne doğru adım attı ve eğildi, ardından Northern'a dokundu. Hemen, beden kaybolmaya başladı.

Hiçbiri konuşmadan önce, Bairan'ın komutayı ve otoriteyi yansıtan sesi yükseldi.

“Korkmayın. O sadece sevdiği yerde.”

Diğerlerine baktı.

“Şimdi... yapacağımız şey bu.”

"Bildiğimiz şey şu: Koll, tüm kıtada savaşı kışkırtıyor. Ve son olaylarla birlikte, bence zaten başarılı oldu. Orta Ova'daki her ulus, Fhugal'ı saran yıkıma tepki verecek."

"Sadece bu değil—farklı deneyimsiz Paragonlar tarafından yönetilen farklı ordular, farklı uluslara haklı bir hedef olmadan saldırıyor. Ve bunu yapmalarının mantıklı bir nedeni var."

"Savaşı ateşlemek için yeterli bir sebebe ihtiyacı vardı. Bir kez başladıktan sonra, mantık kayboldu ve herkes yavaş yavaş deliliğin pençesine düşüyor."

Bairan duraksadı, harabe halindeki toprağı taradı.

"Bu, her şeyin onun planına göre geliştiğinin tam işareti—yıkım ve bizim de harekete geçmek üzere olmamız."

Annette Kılıç Kralı'na garip bir şekilde baktı. Ancak konuşmadan önce, Bairan devam etti, bakışları doğrudan ona odaklanmıştı.

No, hiçbir şey yapmamız gerektiğini söylemiyorum. Hepinizin fark etmesini istediğim şey, yapmaya hazırlandığınız şeyin, zaten harekete geçmiş olanı durduramayacağıdır. Yıkmak istedikleri her şey zaten çürümekte. Onlar bunu pişirdi, ve iş tamam. Koll kazandı.

Annette karamsar bir şekilde kaşlarını çattı, Helena ve Vida da öyle. Sadece Raven kayıtsız bir ifadeyle durdu ve sordu.

“Peki... ne yapıyoruz?”

Bairan, onun yanında durduğu tarafa baktı.

“Savaşırız.”

Raven kaşlarını çattı.

“Savaş... neyle?”

Bairan omuz silkti.

“Ne gelirse, onunla savaşırız.”

“Eğer şüphelendiğimiz şey gerçekten öyleyse, bu imkansız. Paragonlar bir Origin'in önünde bile duramazlar. Onlar bir kavramın ilk sesi ve bu dünyaya ait olmaması gereken varlıklardır. Sıradan ölümlüler, Origins ile savaşamaz.”

Bairan, sessizce Raven'a baktı, sonra diğerlerine. Sonra gülümsedi. Ancak, gülümsemesi onlara alay ediyormuş gibi görünüyordu.

Artık savaşmadan yenilmiş. Hya... ne hayal kırıklığı.

Annette kaşlarını çattı.

“Bilmiyorsun. Bizim gördüğümüzü görmedin. O şey o gün inseydi, şu anda dünyamız olmazdı.”

Diğerlerine baktı.

“Onu yeniden mühürlemenin bir yolunu bulmalıyız…”

Bairan'ın sakin sesi araya girdi.

“Peki, ne kadar süre sonra onu tekrar mühürden çıkaracaklar? Kendinizi bir kısır döngüye mi sokmaya çalışıyorsunuz? Ya nesliniz geçerse ve gelen nesil onu kontrol edemezse? O zaman sonunda serbest kalır. Mühürün arkasındaki düşmanınızın daha da akıllanacağını söylemeye gerek yok—her halükarda ona dünyayı çürütmek ve yutmak için daha fazla zaman veriyorsunuz.”

Annette bakışlarını aşağı indirdi ve mırıldandı

: “Ben... bunu hiç böyle görmemiştim...”

Bairan hepsine doğrudan baktı.

“Hiç kimse bunu böyle görmüyor. Ama eğer o zaman bunu halletseydiniz, aranızda bunu kimseyle uğraşır mıydı—büyük bir bedel ödemek zorunda kalsanız bile?”

Hepsi sessizdi. Bairan'ın sözleri derinlere işliyordu.

Hepinizin yaptığı şey basitçe ertelemekti. Ve bunun tekrar başvuracağınız bir şey olması biraz hayal kırıcı.

Sözler havada ağır bir şekilde asılı kaldı, Raven'ın sesi bir donmuş bıçak gibi keskin bir şekilde kesildi.

Ama... bir Kökenle savaşmak... bu...

Bairan işaret parmağını kaldırdı.

Bu BİR Köken... sadece bir.

Onlara işaret etti.

Hepiniz... sadece bir Kökeni alt edemiyor musunuz?

Soruda bir yanlışlık vardı.

Elbette, hepsi bir Kökenle başa çıkamazdı—bu normaldi. Hepsi Kökenlerin ne kadar güçlü olması gerektiğini bilmiyordu. Ama o yaratıklar, Drifterların onlarla ilgili öğrendiği kadarıyla, gün yıldızını hareket ettirmek, ayda taze hava almak için dinlenmek, bir okyanusu kurutmak gibi şeyler yapıyordu.

Gerçekten tuhaf şeyler, çeşitli ve yaratıcı şekillerde. Hiçbir ölümlü, aklı başında bir Drifter, bir Kökenle savaşmak istemezdi.

Ama... neden bu kadar utanç verici hissettirdi?

Hayır demelilerdi—bu söylenmesi gereken normal bir şeydi—ama kelimeler boğazlarında takılı kaldı, çıkmayı reddetti.

Hepsinin Origins'i alt edememesi o kadar utanç vericiydi ki. Bilmedikleri şey tam olarak buydu. Gözlerin onlara bakıyor olması mıydı, yoksa bir dakika boyunca kendilerini güçlü sanmış olmaları mıydı?

Bairan, yarı kapalı, sıkılmış gözlerle onlara baktı. Sonra nefesini verdi.

"Efendim, bir Origin ile başa çıkmak için fazlasıyla yeterli. Yani, sonuçta ona hizmet eden bir Zalim bile var."

O anda kaşları titredi.

Bairan başını hareket ettirdi ve yavaşça onlara doğru süzülen devasa beton yapılı hava gemisine dikkatini verdi.

"Karar verildi. Efendinin dediği gibi ana şehre döneceğiz ve loncalara bilgi vereceğiz. Bu arada, kurtarabileceğiniz kadar çok insanı kurtarmak için yapabileceğiniz küçük şeyleri yapın. Bu insanların planları ne kadar endişe verici olsa da ve hepiniz tuzağa düşmediğimizden emin olmak isteseniz de—bence artık çok geç."

Bairan elini uzattı ve sıkıca kapattı.

"Şimdi yapmamız gereken savaşmak. Ama öldürmek için savaşmayın. Kurtarmak için savaşın. Savaşçıları kendilerinden kurtarmak için savaşın, yoksul ve zayıf sivilleri kurtarmak için savaşın ve bu karmaşanın içinde kalan insanları kurtarmak için savaşın."

Yavaşça diğer elini giysisinin içinden çıkardı.

“Savaş konuşmalarında iyi değilim, ne de olsa sizlerin buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Ancak, hepinizin güvende kalmak için çok dikkatli olması gerektiğini düşünüyorum. Ustama biraz dinlenme zamanı verin—bize katılacak ve tüm bunlar sona erecek.”

“Bu arada, Sınırsız Boşluk'un tüm çağrılarının tam desteğine sahipsiniz.”

Konuşurken, uzay titremeye başladı ve Bairan'ın arkasındaki yerden ve uzaydan varlıklar çıkmaya başladı.

Raven, Annette, Vida ve Helena, dört kollu bir canavarın, bir asa tutarak uzaysal yarıktan çıktığını görünce soluk kesildi. Beyaz pelerinli ve altın miğferli bir şövalye vardı, ayrıca sürekli garip bir keçi sesi çıkaran yatay gözbebeğine sahip tuhaf bir küçük yaratık da vardı.

Siyah saçlı ve solgun yüzlü bir genç vardı. Dünyadaki her şeyin onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu ve daha derin bir bakışta, Kuzey'e belirli bir benzerlik taşıyordu.

Hepsini gölgede bırakan bir kızıl heykel vardı. Derisinin sıvı kızıl olduğu, akıp ama asla yere değmediği izlenimini veriyordu. Bir büyük beyaz kurt ve bir siyah kambur insansı yaratık da yarıktan çıktı.

Son olarak, insan gibi yürüyen, keskin yarık gözlere sahip, beyaz bir parıltı yayan ince bir figür vardı.

Birden etraftaki hava o kadar sıkı hissettirdi ki, Annette, Helena... hepsi kendilerini çok küçük hissetmekten alıkoyamadı.

Thalen, masanın üzerine iki elini koydu, saçları dağınık ve yüz ifadesi karanlık bir somurtma ile bükülmüştü.

Önünde, Alystren ve üç başka kişi bekliyordu.

Aralarında sessizlik uzadı, sonra derin bir nefes verdi.

"Helena hâlâ ulaşılamıyor mu?"

Alystren'in yanındaki—ince, çil dolu bir çocuk—yavaşça gözlüğünü düzeltti ve kucakladığı kitabı sıkı sıkı tuttu.

“Onun konumunu nesneyle takip etmeye çalıştım, ama bulabildiğim son iz akademi adasıydı.”

Thalen'in kaşları çatıldı.

“Akademiden havaya doğru sismik şok dalgalarının yükseldiğine dair raporlar var. Hava Taşımacılık Kurumu, hiçbir hava gemisinin akademi rotasını geçmemesi gerektiğine dair acil bir uyarı geçirdi. Bununla da kalmadı, Fhugal yüzeyden tamamen silinmiş. Her şey kayboldu.”

Alystren, kollarını kavuşturmuş bir şekilde ekledi:

“Bütün bunların, askeriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Verulania'nın neredeyse yok edildiğini duydum. Ulus İttifakı ile tüm iletişim kesildi. Şu anda merkezi ovaların durumunu belirlemek neredeyse imkansız.”

Kıvrılmış, kırmızı ve siyah gradyan saçları olan başka bir adam araya girdi:

“Tüm kıta izole hissediyor—warp sistemleri kapalı. Müdahale olduğunu iddia ediyorlar ve yerler bağlantısız. Her şey karmaşık görünüyor, çok fazla felaket var.”

Thalen masadan uzaklaştı ve sırtını dikleştirdi. Ne yapacağını düşünürken gözlerini kapadı, alnını ovuşturdu.

O anda kapıda hafif bir tıklama duyuldu. Ofisteki herkes geri döndü ve son adam—kısa, dalgalı kahverengi saçları olan—kapıyı açmaya gitti.

Kapıdaki kişi, at kuyruğu yapılmış gri saçları, hafif eğik gözleri ve soluk bir teni olan genç bir görevliydi.

“Efendim, Sage Rian'dan olduğunu iddia eden garip bir adam var.”

Bir an tereddüt etti.

“Ancak, inanılmaz olan kısım, kendisinin Ilitis olduğunu iddia etmesidir.”

Adamın gözleri kısıldı.

“Bu ne saçma yalan? Ilitis bir bilgi ağıdır, bir kişi değil.”

Bir an duraksadı, sonra görevliye baktı.

“Ancak, eğer Sage Rian'dan olduğunu iddia ediyorsa, onu içeri almanızı düşünüyorum.”

Hanımefendi başını eğdi.

“Pekala, Savant Treasure. Onu içeri alacağım.”

Adam başını salladı ve döndü.

Thalen, ofisin ortasına yaklaşırken ona baktı.

Hazine, bu ne hakkında?

Savant Hazine hafifçe el hareketi yaptı.

Bir adam Ilitis olduğunu iddia ediyor.

Odada herkes bu saçmalığa neredeyse aynı anda kaşlarını çattı ve neredeyse bir ağızdan

: "Ne?"

Hazine ekledi

: "Biliyorum. O ayrıca Sage Rian'dan geldiğini iddia ediyor—"

Thalen bunu duyduğu an, ileri fırladı. Odadaki herkes Hazine'ye ulaştığı anı tamamen kaçırdı—tek bildikleri, Savant'ın omzunu sıkı sıkı tuttuğuydu.

Rian'dan mı?! İçeri gönderin! Eğer Rian'dan geldiyse, gerçekten Ilitis olabilir!

Savant Hazine, Başöğretmenine temkinli bir ifadeyle baktı ve nazik tutuştan omzunu yavaşça çevirdi.

'Sage Rian'dan bahsedildiğinde böyle oluyor. Bu adamda ne var?'

Kapıda bir başka vurma sesi geldi ve bir gözünde monoklü olan, düzgün kesim siyah bir takım elbise giymiş genç bir beyefendi yavaşça içeri girdi.

Hazine ve Thalen'e ulaşmadan önce durdu ve hafifçe eğildi.

"Tharion Kalesi'nin Başbakanı Tharion Thalen ile tanışmak bir onurdur."

Doğrudan Thalen'e bakıyordu.

Thalen nadiren yüzünü gösterirdi ve Kale'nin Başbakanı olarak onu tanıyanlar çoğunlukla Kale'nin içinde bulunuyordu—onu tanıyanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdi.

Elbette düzgün giyinmiş, titiz ve zarif bir aksana sahip orta yaşlı bir adamın bunu bilmemesi gerekiyordu.

Thalen ona baktı, mor gözleri hafifçe parlıyordu. Sonra istikrarlı bir şekilde nefes verdi.

"Sen Ilitis'sin."

Adam cevap verdi

Ben Ilitis.

Thalen gülmek istedi, ama ifadesi solgundu ve zoraki bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. Gözleri neredeyse titriyordu.

Gerçekten de Ilitis'ti—İmparatorluğun kontrolü altına almak için öleceği bir adam. Kuzey kıtasına ulaşmak zaten yeterince zordu, ama dedikodular bu adamın üç kıtayı da sanki bir iki sokak ötede geziyormuş gibi sıkça ziyaret ettiğini söylüyordu.

Ve o kadar çılgınca bir durumdu ki, Ilitis asla tek bir kişi olarak düşünülemezdi. Bu adam her yerdeydi; bir şekilde her şeyi biliyordu, oysa kimse onu tanımıyordu.

Thalen ona daralmış gözlerle baktı ve başını hafifçe kaldırdı.

"Eğer sen Ilitis'sen, o zaman bunu bana kanıtla."

Doğru adam nazikçe gülümsedi.

"Yanılıyorsunuz, Lord Thalen. Kanıtlamam gereken tek kişi Boşluk Lordu."

Doğrudan Thalen'in gözlerine baktı.

"Ancak, size birkaç dakika içinde Güney Kuru Duvar'ın saldırıya uğrayacağını söylemeliyim. Driftçilerinizi toplamalısınız. Ve o saldırı sadece yüzeysel bir dikkat dağıtma."

Thalen, Ilitis durakladığında kaşlarını çattı. Ama beyefendi devam etti, konuşması aceleci değildi.

“İlklerin Çağına çok aşinasın, değil mi? Dünyanın parçalanmadan önceki zamanı?”

Thalen ona dikkatle baktı.

“Evet...”

Ilitis kayıtsız bir şekilde konuştu.

“O çağdan hayatta kalanlar var—belki de torunları. Karanlık Elfler. Bu felaketin arkasında da onlar var. Drywall'a yapılan saldırı, seni oyalamak için, böylece pusulayı çalabilirler.”

Thalen kaşlarını çattı. Adam konuşurken birçok şey açığa çıkıyordu. Bu Ilitis olduğuna dair başka bir onaya bile ihtiyacı yoktu.

Fakat sorun, bunların Thalen'in Citadel'in yeraltısından asla çıkmadığını düşündüğü yüksek düzeyde sırlar olmasıydı.

Thalen'in ifadesi karardı ve düşmanca bir hal aldı.

“Ilitis olmanın, burada bile insanların bilmediği bilgilere vakıf olmanı göz ardı etmemi sağlayacağını mı düşünüyorsun?”

Ilitis, başlangıçtan beri sürdürdüğü olağan sakinlikle yanıtladı.

Umurunda ne olursa olsun umursamıyorum. Umursadığım tek bir kişi var. Ve onun sayesinde, senin hizmetindeyim. Neden nazikçe, Bilge Thalen, beni Citadel'ini kurtarmak ve Yeraltı Dünyası'na kalıcı bir kapı bulma planını gerçekleştirmek için kullanmıyorsun? Sonuçta, böyle bir planın hayata geçmesi için en iyi zaman bu.

Thalen sessizdi. Bir anlığına başını eğdi, derin bir çatışma içindeydi.

Ama Ilitis haklıydı.

Şehrini ve planını kurtarması gerekiyordu.

Yavaşça geri döndü ve diğerlerine baktı, ardından emretti

: "Kale'deki tüm Drifter'ları toplayın—görevde olan ya da olmayan herkes. Şehre bir saldırı olacak."

Thalen'in emrinden otuz dakika içinde, Tharion Kalesi'nin kompleksi hareketle dolup taştı.

Dışarıdaki insanlar ne olduğunu merak ediyordu. Uyanıklık zirveye ulaştı çünkü sadece Tharion değil, aynı zamanda Drywall Kamu Kalesi de mümkün olduğunca çok Driftçi topluyordu.

Bir kilitlenme emri verilmişti ve insanlar mümkün olduğunca sokaklardan uzak tutuluyordu. Şehrin iç kutsal alanına bir tahliye işlemi başlatılmıştı.

Şansölyenin ikamet ettiği yer. Burası yirmi bin kişiyi barındırabilecek bir yer altı sığınağına açılıyordu.

Aslında, bu sığınak gerçekten bir sığınak değildi, yüzeyde başka bir şehir yaratılmadan önce Drywall olarak adlandırılan ilk şehirdi. Yer altındaki şehir şimdi birçok amaca hizmet ediyordu, ancak bugün vatandaşları güvende tutmak için kullanılıyordu.

Ancak, Güney Drywall'ın elli binin üzerinde bir nüfusu vardı, bunun yüzde yirmisi—diyelim ki—driftçiydi ve olan bitene katılacaklardı.

Ancak bu, Tharion'un çözmesi gereken bir sorun değildi. Bu, hükümetin sorunu. Sonuçta, bunun tam nedeni onlardı. Ve şimdi, özel Kalenin Driftçileri hatalarını korumak için savaşırken, İç Kutsal Alan'da kalacaklardı.

Tharion, Ilitis'ten ve olayların gelişiminden çoğu bilgiyi almıştı.

Ilitis, Northern'ın buraya gelmesi için talimat verdiğini de belirtmişti. Bu yüzden beyefendi, olan biteni Tharion'a bildirmek için Aerisyles ile South Drywall'a kadar gitmek zorunda kaldı.

Elbette, bu plan Northern'ın, Verulania'ya seyahat edeceğini düşündüğünde özel olarak kendisine bildirdiği bir şeydi.

Northern, her şey ters giderse bir önlem olarak bunu ifade etmişti. Kim bilebilirdi ki, bu en azından Thalen Kalesi'ne ve özellikle Tharion'a ve onun gizli gündemine hazırlık yapmak için gelenleri desteklemek adına harika bir karar olacaktı.

Thalen, Kale binasının balkonunda durarak insanların toplandığını izliyordu.

Ilitis arkasında, sessizdi. Tüm bunlar olurken sessiz kalmıştı.

Ancak aklında bir şey vardı. Bir adım öne çıktı ve sakin bir şekilde konuştu.

"Sormamda bir sakınca var mı, Lord Tharion, Boş Lord'un ebeveynleri nerede?"

Thalen geri döndü.

"Boş Lord?"

Bir an için kafası karıştı.

Sage Rian'dan mı bahsediyorsunuz?

Ilitis başını salladı.

"Ebeveynleri nerede?"

Thalen öne döndü.

"Rian ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bana söylediklerine göre, onlar da ayrıldılar. Sinchian'a gitmeyi planlıyorlardı. Öncelikle, Shin Kaeron Kanyonu'na gitme planlarını ifade etti."

Ilitis, hafif karanlık bir bakışla aşağıya baktı.

"Oraya geri dönmek istiyor..."

Thalen omuz silkti.

"Sonuçta o, Kageyama klanının bir varisi."

Ilitis derin bir nefes aldı ve bakışı tekrar alışılmış nazikliğine döndü.

"Kageyama'nın kalesi, onlardan haber alamadığım tek yer. Miras yoluyla aktarılan gizemli sanatı çözmek çok zor. Boşluk Lordu'nun ebeveynleri için çok endişeleniyorum."

"Onlar için ben de endişeleniyorum. Ama Shin güçlü ve Lady Eisha daha da güçlü. İkisi de sadece Usta olabilir, ama bence büyümeye devam ettiklerinde dünyaya verebilecekleri zararları bildikleri için Usta kaldılar... Yine de, Usta seviyesinde bir Bilge onları alt edemez. Ve eminim ki birlikte, bir Paragon'dan kaçabilirler, hatta bu Kageyama Patriği olsa bile."

Ilitis monoklunu ayarladı.

“Onun çocuklarının şeytani olduğunu duyuyorum.”

Thalen bir süre sessiz kaldı, yüzü nefret dolu bir anı zihninde belirdiği için grimsi bir ifadeye büründü.

Ilitis bunu görmedi ama daha sonra güçlü ve neredeyse düşmanca bir sesle bunu belirtti.

“Bir zamanlar üçüncü oğul ile bir karşılaşmam oldu. O bir deli. Ve böyle bir varlığın dünyada serbestçe dolaşmasına izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. O adamın bir akıl hastanesinde kapatılması ve bir daha asla görülmemesi gerekiyor, ta ki ölene kadar.”

Ilitis sessizdi. Monoklunu bir kez daha ayarladı.

“Gerçekten. Onlar şeytani.”

Alystren balkona girdi ve Thalen'in yanına durdu, bu da Başbakan'ın başını çevirmesine neden oldu.

“Ne buldun?”

Alystren iç çekti.

“Haklıydı. Böyle bir şey daha önce hiç görmemiştim. İnsanlar ve canavarlar birlikte yürüyor.”

Thalen'in kaşları çatıldı.

“Ne?”

Alystren başını salladı.

"Sana söylüyorum, adamım, onu gördüğümde karnımın düştüğünü hissettim. Savaşmamız gereken şey, kendi türümüzle birleşip bizi yok etmeye çalışıyor. Ul şu anda bizimle dalga geçiyor olmalı. Eğer yıldızlar hayatta olsaydı, ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklarını bile hayal edemiyorum."

Thalen, Alystren'den gözlerini ayırdı ve duvarın ötesindeki uzaklara baktı. Ormanda bu hareket ince bir şekilde fark edilebiliyordu. Ve onun gibi bir elf için, yerden ince bir titreşim duyabiliyordu.

Bu yüzden hala uzakta olduklarını biliyordu, ama aynı zamanda geldiklerini de biliyordu. Gece, muhtemelen, duvara ulaşacaklardı.

Duvarı aşmak birkaç saat daha alacaktı. Ama Thalen onlara bu avantajı vermeyi planlamıyordu.

Duvar, şehrin savunma mücevheriydi. Onu avantaja çevirecek ve lanet olası saldırıyı ezip geçecekti.

Sorun şu ki… ne bekleyeceğini bilmiyordu. Thalen, böyle düşündüğünde, başka birinin de böyle düşündüğüne inanıyordu.

Bu yüzden, onun stratejisini boşa çıkaracak bir strateji olma ihtimali yüksekti.

Soğuk duman ağzından çıkarak düzenli bir şekilde nefesini verdi.

"Erikson ile konuşalım."

Alystren başını salladı.

"Buna katılıyorum."

Ilitis, ikisine bakmak için başını hafifçe çevirdi. Şimdi, bu Erikson adamının kim olduğunu merak ediyordu.

Alystren geri adım attı ve balkondan uzaklaştı. Bir süre sonra, büyük bir kitabı kucaklayan ve sık sık büyük yuvarlak gözlüğünü ayarlayan, çilli genç bir çocuk balkona geldi.

Ilitis, çocuğa ve Alystren'e daha fazla alan vermek için bir tarafa kaydı. Duvarın kenarına yapışmış bir pasif gözlemci gibi durdu.

Erikson utangaç bir şekilde eğildi.

"Müdür, beni çağırdınız..."

Thalen döndü, sırtı akademi avlusuna dönüktü. Sonra Erikson'a gülümsedi.

"Bir anlığına beynine ihtiyacım var."

Çocuk utangaç bir şekilde gülümsedi, Thalen devam etti.

"İyi bildiğin gibi, bir saldırı altındayız, tabiri caizse. Şunu sormak istiyorum—bu şehrin en büyük silahı ne sence?"

Erikson gözlüklerini düzeltti ve kısaca aşağıya baktı.

"Şehrin tamamıyla tam olarak bütünleşemedim, bu yüzden tamamen söyleyemem... ancak, birincisi duvar, efendim."

Thalen kaşlarını kaldırdı.

"Birinci mi? Daha fazlasının olduğunu mu ima ediyorsun?"

Erikson başını salladı.

Evet, var. Ve bence, entegrasyonumu tamamlayabilirsem, diğerlerini tamamen keşfedebileceğim.

Thalen kaşlarını çattı.

Bu ne kadar sürer?

Erikson parmaklarıyla saydı. Dördüncüde durdu.

Yaklaşık dört gün mü? Aktif olarak üzerinde çalışacak zamanım olursa. Şu anda pasif olarak yaklaşık bir aydır bununla uğraşıyorum. Böyle bir şey olacağını bilseydim, daha hızlı olurdum.

Thalen başını salladı.

Hiçbirimizin bunu bilebileceği bir yol yoktu. Şu anda, kaç şeye entegre oldun?

Duvarda, binalarda ve şehirde. Ama şehir entegrasyonu tamamlanmadı—istersen onu kesip başka bir şeye entegre edebilirim?

Thalen duraksadı, gözleri ne kadar derin düşündüğünü yansıtıyordu.

Nefesini verdi ve kollarını kavuşturdu.

Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Düşmanlar duvara saldıracak. Şu anda, duvar elimizdeki mücevher gibi—onu kullanabiliriz ve düşmanın asla geçmemesini sağlayabiliriz. Ama bunun çok bariz bir çözüm olduğunu hissediyorum. Kesinlikle böyle bir şey beklerlerdi.

Erikson gözlüğünü düzeltti.

"Bu şekilde hissetmekte haklısınız, efendim. Çünkü Drywall'ın savunması, Akademi'nin savunmasından sonra geliyor."

Thalen başını salladı.

"Yani başka bir strateji düşünmeyecekler mi?"

Erikson gözlüğünü düzeltti, Thalen'in gözlerine ilk kez baktı.

"Sadece bu değil, efendim. Duvarın savunmasını aşmanın kesin bir yoluna sahip olabilirler. Böyle bir savaşta duvarı aşma stratejisini terk etmenin kolay olacağını düşünmüyorum. Bu tehlikeli—başarısız olurlarsa, duvar onların sonu olabilir. Bunu da göz önünde bulundurmalılar. Yani başka bir stratejileri olabilir, ama duvarı terk edemezler."

"Ama diğer stratejilerinin ne olacağını da bilmiyoruz. Bu endişe verici değil mi?"

Erikson onaylayarak başını salladı.

"Evet. Ama yine de onların şehre girmelerini istiyoruz."

Thalen hafifçe kaşlarını çattı.

"Erik, şehre tam olarak entegre olmadın…"

Hayır, efendim. Tam entegrasyona ihtiyacım yok. Zaten sahip olduğum şeyleri kullanabilirim... sınırlamalar olacak olsa da, bu bir şey olacaktır.

Şu ana kadar şehri incelerken, garip bir yapıya sahip olduğunu keşfettim—bir sinir sistemi gibi işliyor. Desenler. Gerilimler. Enerji kaymaları. Bu yüzden duvar sadece ilk silah; açık, katı, doğası gereği savunmacı. Ama bu şehir sadece savunma için inşa edilmemiş gibi hissediyor… sanki aldatmak için inşa edilmiş. Tuzak kurmak için.

Thalen hafifçe öne eğildi, kolları hâlâ kavuşturulmuştu.

Tuzak mı?

Erikson'un sesi, yanıt verirken daha kararlı hale geldi.

Evet. İkinci silah, tasarımında gizli—tekrarlayan bir illüzyon. Düşmanları geri tutmak için tasarlanmış savunma mimarisi… ama onlara kazandıklarını düşündürmek için. Her bölüm, her sokak, duvarın her kıvrımı bir desen oluşturuyor. Yanıltma. Entegrasyonu tamamlayabilseydim kusursuz olurdu. Ama bildiklerimi kullanarak harika sonuçlar elde edebiliriz.

Thalen birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Sonra tekrar Erikson'a baktı.

Erik, bu tam olarak nasıl gerçekleşecek? Şehir tam olarak nedir?

Erik başını salladı ve gözlüklerini düzeltti.

Drywall'ın ilk olarak yer altı şehri olduğu sır değil. Orijinal amacından emin değilim, ama yukarıdaki şehrin düşmanları yok etmek için bir tuzak olarak inşa edildiğini düşünüyorum, eğer bir gün işgal edilirse.

Thalen, yıpranmış çenesini ovuşturdu.

“İlk şehir yer altındaydı—bu mantıklı. Peki, içeri girmelerine izin verirsek tam olarak ne yapacağız?”

Erik derin bir nefes aldı ve sonunda tuttuğu kitabın üzerindeki sıkı tutuşunu gevşetti.

Tutunu gevşettikçe, kitap havada süzüldü, döndü ve kendiliğinden açıldı.

Arkadaki pasif gözlemci monoklunu ayarladı ve dudaklarının arasında mırıldandı.

"Oh?"

Ama kimse ona aldırış etmedi. Tüm dikkatleri kitabın boş sayfasına odaklanmıştı.

Erik konuşmaya başladığında, siyah mürekkep sayfanın üzerinde kendiliğinden belirmeye başladı ve şehrin yapısını çizdi.

“Kuşatmayı davet ediyoruz. Onların dış kapıdan geçmelerine izin verin. Buradaki pazar bölgesini alsınlar. Ve kazandıklarını düşündüklerinde, döngüyü kapatırız. Duvarları kaydırırız. Arkalarındaki sokakları çökerterek tuzağa düşürürüz. Moral bozan illüzyonlarla öncü birliklerini tuzağa düşürürüz.”

Bir an duraksadı, sonra Thalen'e baktı.

“Sadece düşmanla savaşmıyoruz. Yön duygularını silip atıyoruz. İçgüdülerini karıştırıyoruz. Önce iradelerini, sonra bedenlerini öldürüyoruz. Bu, kademeli ve büyüyen bir süreç olacak—binaları bir labirente dönüştürebiliriz, onları ayırabiliriz ve Citadel elitlerini onlarla başa çıkmaları için gönderebiliriz.”

Hava bir an sessizdi.

Alystern boğazını temizledi.

Ahem. Ben... kabul etmeliyim. Bu harika.

Başını salladı.

Thalen de katıldı.

Biliyorum, iyi. Neredeyse çok iyi.

Erikson, eklemeden önce ikisine de baktı.

Bu planın her şekilde bozulabileceğinin farkındayım. Ayrıca, yalnızca yaklaşık yüzde elli entegrasyonum olduğunu da biliyorum, bu yüzden sistemler tam olarak bana itaat etmeyebilir.

Thalen gülümsedi ve omzuna vurdu.

Bir planı etkileyemeyecek hiçbir şeyin olmadığı ne zamandan beri var? Her zaman bir şey vardır, Erik, ve her durumu kontrol edemezsin—değişkenler mutlaka olacaktır. Bu yüzden bu yeterince iyi.

Kahverengi, sert saçlarını okşadı, dağınık hale getirdi. Erikson gülümsedi, kitap kapandı ve onu topladı, kucakladı.

Peki, bu sağlam bir plan. Neden Alystern ile çalışmıyorsun... ikiniz işbirliği yapabilirsiniz, ama onun yaratıcılığını sınırlamasına izin verme. Kendini istediğin gibi ifade etmekte özgür ol.

Alystern kaşlarını çattı.

“Hey! İnsanların yaratıcılığını sınırlamıyorum!”

Thalen onu tamamen görmezden geldi ve Erikson'a parmak kaldırdı.

“Çılgınlaş, çocuk.”

"Başkan, Kale Elitleri toplandı."

Thalen, bileşikten gözlerini çekerek girişte kendisini izleyen adama baktı.

"Teşekkür ederim, Hazine."

Yanında pasif gözlemciyle karşılaştı.

“Usta Ilitis, bize katılmak ister misiniz? Belki de ilerleme yolunu tartışırken bize bir şekilde yardımcı olabilirsiniz.”

Ilitis neredeyse bir saniye sessiz kaldı, sonra başını eğdi ve içeri girdi.

Thalen de onu takip etti.

Balkonun arkasında, büyük bir parti için yemek alanı gibi görünen geniş bir salon vardı, ancak çoğu sandalye binanın duvarlarına yığılmıştı.

Göz alıcı ve parıldayan avizeler tavandan sarkıyordu, oldukça alçak bir şekilde asılıydı, ışıkları hafif ama yansıtıcıydı ve tüm alanın beyaz temasını aydınlatıyordu.

Birkaç kişi etrafa dağılmıştı—bazıları yalnız dururken, diğerleri birbirleriyle duruyordu. Thalen'in girdiğini görünce, hepsi yavaşça birbirlerine doğru yürümeye başladı.

Bir dakika içinde, tamamen sessiz bir şekilde yan yana duruyorlardı, Müdürü bekliyorlardı.

Soldan sağa doğru toplamda on bir kişi vardı.

Thalen bir an sessiz kaldı, sonra Ilitis'e döndü.

“Bunlar Tharion Kalesi'ndeki on iki en güçlü driftçidir—tabii ki beni ve Alystren'i saymazsak, oh ve evet, şu anda onlardan biri burada değil.”

Ilitis dikkatlice hepsine soldan sağa baktı. Sonra sakin bir şekilde konuştu.

"Tabii ki, nasıl bilmem?"

Listelemeye başladı.

"On iki arasında en zayıf olan. Rex Brunhardt, Sokak Dövüşçüsü."

İri kırmızı saçlı bir adam karanlık bir kaş çatma ile yanıtladı.

"En zayıf yerine en az güçlü olarak anılmayı tercih ederim."

Ilitis yine de devam etti.

"Sonra 11. sırada, eğer söylememe izin verirseniz, Hayalet Hanım, Lira Senn."

Jet siyah saçlı kadın kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

"10. sırada, Patlama Kraliçesi, Nova Vix."

Keskin kesilmiş perçemleri olan parlak sarı ikiz topuzlu bir kız kibirli bir şekilde gülümsedi.

"Hmph."

Ilitis, yanındaki kişiye baktı, biraz duraksadı, sonra devam etti.

"Sanırım burada işler gerçekten güçlü hale geliyor."

Başını, sakin, odaklanmış gözleri ve yumuşak kirpikleri olan gümüş saçlı bir adama hafifçe eğdi.

"Sıralama 9, Beyaz İp'in Sael'i. Ok Bilgini."

Genç adam başını zar zor eğdi, biraz şaşırmıştı ama dikkati asla dağılmadı—aksine, onlardan bir yük taşıyor gibiydi.

"Sıralama 8, Yarım Kesim. Ününüz sizi önceden tanıtıyor."

Konuştuğu çocuk garip bir saçı vardı—bir tarafı siyah, diğer tarafı beyazdı. Keskin, soğuk camgöbeği gözleri vardı ve sol gözünün üzerinde üçüncü derece bir yanık izi bulunuyordu.

"Sıralama 7… Bayan Helena şu anda burada değil, belirttiğiniz gibi."

Hattaki bir sonraki kişiye döndü ve hafifçe eğildi.

6. Sıra, Kan Bebek, Jynxa.

Mavi elektrik gibi saçları ve son derece solgun cildi olan kadın, bakışlarını çevirdi ve Ilitis'e hiç dikkat etmedi.

Doğal olarak, yanında duran yara izli adama yöneldi.

5. Sıra, Zaire Vorn, İşaretli Kılıç.

İnce siyah ve soluk mor çizgilerle süslenmiş dikenli sarı saçları vardı—sanki ateş ve gölgenin kalıntıları karışmış gibiydi. Mor irisli gözleri, ince ama tehlikeli bir düşmanlıkla parlıyordu.

Ilitis, bir sonraki kişiye döndü.

4. Sıra, Gri Fener'in Hayaleti. Adınızı bile bilmemem, ne kadar kaçamak olduğunuzu kanıtlıyor.

Bahsettiği genç adam kısa boyluydu, soğuk çelik gri irisleriyle delici, sakin bir bakışa sahipti—insanları söylenmeden donduran türden bir bakış.

Alnından alt yüzüne kadar uzanan siyah lekeler vardı.

Sol gözünün yanında yıldırım şeklinde bir yara izi—kesinlikle cerrahi veya kasıtlı, sanki görüşüne doğaüstü bir şey olmuş gibiydi.

Yüzünü çerçeveleyen kalın, katmanlı, koyu saçları bir avcının kapüşonunu andırıyordu, bu da ona hem gizem hem de tehdit katıyordu.

Soğuk bir bakışla Ilitis'e baktı.

"O takma adı bildiğin gerçeği benim için seninle temkinli olmam için yeterli."

Ilitis hafifçe güldü ve patlayıcı bir uyanışla dağınık, kabarık sarı saçları ve yansıtıcı, sıcak pembe gözlükleri olan kısa çocuğa baktı.

"Sıralama 3, görünüşe kesinlikle aldanmamalı. Zeek Zefroit. İsyan."

Çocuk sakız çiğniyordu ve sadece sakızını çiğnemeye devam etti.

Onun arkasında duran diğer iki kişi, Ilitis'in tereddüt etmesine neden oldu. Kendini dengelemek için nazikçe nefes aldı, sonra Zeek Zefroit'un yanında duran adama derin bir selam verdi.

"Işık'ın Sessiz Oğlu. Zahir al-Noor. Noor Klanı'nın varisi. Kuzey Kıtası'ndan bir klanla tanışmak bir onurdur."

Delici zümrüt yeşili gözler Ilitis'e dik dik bakıyordu—bir milyon yalanı görmüş ve bin suikastten kolayca geçmiş bir adamın gözleri neredeyse hayalet gibi görünüyordu.

Ak saçları, bir tüy ile süslenmiş süslü bir çöl tarzı sarıkla sıkıca sarılmıştı. Yüzünün yarısı bir eşarp ile kaplanmış, sadece gözleri görünüyordu.

Parmakları, gümüş knuckle yüzükleriyle süslenmişti.

Teşekkür ederim.

Ilitis, ardından sırada duran son kişiye yöneldi.

Ancak başlamadan önce, adam elini öne doğru uzattı, avucunu açtı.

"Dur!"

Ilitis tereddüt etti.

"Ne yapacağını biliyorum. Bana eğileceksin ve diyeceksin…"

Adam, Ilitis'in sakin sesini mükemmel bir şekilde taklit etti.

"Sıralama 1, Kırmızı İplerin Hilecisi, Gourdan."

Başını biraz eğdi, savunmacı bir tonla seslendi.

"Ama bilmeni isterim. Ben bir hileci değilim! İnsanlar sadece yanlış anlıyor! Her zaman böyle! Ve kimse gerçekten bana inanmıyor!"

Ilitis hafifçe gülümsedi.

Tabii ki.

Genç adam, gözlerini kapatan dağınık sarı saçlarını kaşıdı.

Üzerinde karmaşık desenlere sahip giysiler ve sargıların ucundan sarkan iki kabak vardı.

Önündeki beyefendiyi işaret etti.

"Ve sen. Daha önce hiç görmediğim bir adam. Buraya geliyorsun, hepimizi tanıyorsun, hatta tanınmaması gerekenleri bile. Aklıma sadece bir isim geliyor."

Havada bir sessizlik vardı.

"Ilitis! Değil mi?"

"Ne?!!"

Hepsi neredeyse aynı anda seslendi.

Üçüncü rütbe, Zeek Zefroit, gözlüklerini biraz aşağı indirdi.

"Şaka mı yapıyorsun? Ilitis mi?"

Ilitis nazikçe eğildi.

"Tharion Kalesi'nin Elitleriyle tanışmak benim onurum."

"Bu oldukça şok edici... Yani sen Ilitis'in liderisin?" diye düşündüm.

Zeek'in gözlükleri hala aşağıdaydı, şüpheci gözlerle beyefendiyi inceliyordu.

Ilitis sadece hafifçe gülümsedi.

“Lider mi? Belki de kendimin lideri olduğumu söylemek uygun olurdu, ama değilim. Boşluk Lordu öyle. Ben sadece Ilitis adını taşıyan bir isimim.”

Zeek, başını geriye eğerek yüzünü buruşturdu.

Dikenli kırmızı saçlı adam, Rex, konuştu.

“Yani sadece sen varsın. Söylentilere göre Ilitis sadece sensin?”

Ilitis başını salladı.

“Hiçbir organizasyon olmadı.”

Zeek, saçlarını çekerek delirecek gibi oldu.

“Yooo, bu çok çılgın! Bunu nasıl başarıyorsun? Bildiklerin nasıl oluyor? Sadece sen varken nasıl oluyor da birkaç ünlü bilgi organizasyonunu geride bırakıyorsun?”

Ilitis hafifçe güldü.

“Şu anda ticaretimin sırrını ifşa etmem akıllıca olmaz, değil mi?”

Zeek kabul ederek başını salladı, biraz kaşlarını çattı.

"Doğru, doğru..."

Tüm elitler, önlerinde duran esrarengiz insanı anlamaya çalışırken kargaşaya düştü.

Diğerleri, Ilitis'in kim veya ne olduğu ve neden herkesin paniklediği konusunda birbirlerine fısıldayarak kafaları karışmış bir şekilde konuştu.

Thalen derin bir nefes aldı ve bir kez alkışladı.

Anında, atmosfer sessizleşti—hepsi ona döndü.

Gourdon hariç hepsi, o sadece yerde oturup bacaklarını çaprazlamıştı. Bir elini başının üzerine yasladı.

"Hey Thalen, tam olarak ne oluyor?"

Thalen, Gourdon'un yönüne baktı ve iç çekti. Genç adamın dağınık doğası veya eylemleriyle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu bir felaket... Yakında saldırıya uğrayacağımızın haberi yeni değil, ama ne bekleyeceğimizi—bunu yeterince söyleyemem. Bildiğimiz tek şey, bir canavarlar ve insanlar ittifakının saldırısına uğrayacağımızdır."

Hava kötü bir şekilde değişti.

Altın saçlarının gözlerini örtmesine rağmen, tellerin içinden bir yerden soğuk bir ışık görülebiliyordu.

O, düz bir tonla söyledi.

"Oh. Bu kötü bir haber..."

Thalen hafifçe başını salladı.

"Gerçekten kötü bir haber, dostum."

Zeek öfkeliydi.

"Ve bu mantıklı da değil. İnsanlar neden canavarlarla ittifak kursun ki?"

Ilitis buna yanıt verdi.

"Bunun arkasında bir Tyrant'ın olduğunu düşünüyoruz."

Bir anda, hava daha da karardı.

Zeek'in konuşması kesildi.

"A T…T—Tiran mı?"

Lira, Hayalet Hanım, arkadaşına fısıldadı.

"Hey, Nova, Tiranların süper güçlü olmaları gerekmiyor mu? Zenith'ten daha güçlü gibi?"

Boom Kraliçesi keskin bir tonla yanıtladı.

"Açıkça."

Beyaz İp'in Sael'i bir sonraki konuşmayı yaptı—çok nazik bir tonla, ama kararlı ve kesin bir şekilde.

"Usta Ilitis, dağınık halimize aldırmayın lütfen. Gerçekten Tiran dediniz mi? Bir Tiran, bu dünyada olmaması gereken bir varlık olmasının yanı sıra—bir Tiran'ın Zenith kadar güçlü olduğunu söylemek adil olur."

"Ama drifterların doğumundan beri hiç Zenith olmadığından doğru olamayız."

Ilitis başını salladı.

"Çok haklısınız, Usta Sael. Bir Tiran, bir Zenith'ten daha güçlüdür. Ama diğer ifadenizle ilgili olarak, tartışılabilir olsa da, sessiz kalmayı tercih ediyorum."

Sael hafifçe kaşlarını çattı.

“Seni yapmamaya ikna etmeyi çok isterdim, ama bunun zaman kaybı olacağını varsayıyorum?”

Ilitis başını salladı, centilmen bir gülümsemeyle.

Gourdon diliyle tısladı, düz, esprisiz bir tonla devam etti.

“Bir Zalim ipleri çekiyor, öyle mi? O zaman canavarların insanlarla nasıl ittifak kurduğunu anlamak mantıklı. Yarıklar ve çevreleri, Zalimlerin ve Kökenlerin canavarlığını bize gösterdi. Her ünlü Driftçi, o insanların lanetlenmiş bir varoluş olduğunu bilir—gücü ele geçirdiler ve onu çarpıttılar. Eğer onlardan biri bize karşı bir komplo kuruyorsa, neredeyse ihlal ediliyor muyuz? Bunu durdurmak için tüm Kıtanın seferber olması gerekebilir.”

Ilitis hafifçe başını salladı.

“Lord Gourdon haklı. Bu sadece bir süreç. Elde etmeyi umdukları şey yakında gerçekleşecek. Ve tüm Orta Ova, bu felakete karşı savunmak için bir araya gelmeli, aksi takdirde çökebilir.”

İşaretli Kılıç, Zaire, hafifçe güldü. Soğuk bir sesle yavaşça söyledi:

“En azından güçlü bir gücün kıtasının çöküşünü izleyeceğinden eminiz.”

Zeek ona baktı.

“İmparatorluk? İmparatorluktan mı bahsediyorsun?”

İlk kez Zahir konuştu, sesi düşük ve kadifemsi bir tınıya sahipti.

Yanılıyorsun. Reimgard umursamıyor. Onlar bağımsız olarak var olan bir dünya. Etkilenmedikleri sürece, müdahale etmeyecekler.

Zaire tereddüt etti.

Ama Orta Ova'nın yok olmasının onları ilgilendirmemesi mümkün değil.

Zahir odadaki en uzun kişiydi, bu yüzden bakışları her zaman herkesin üzerine aşağıya doğru düşüyordu. Gözlerinden yayılan soğukluğu da söylemeye gerek yok—insanlar onunla konuşmaktan tereddüt ediyordu çünkü ne zaman hoşnutsuz olduğunu bilmek zordu.

Ayrıca, inanılmaz derecede güçlüydü ve ahlaki kurallara bağlı değildi. Onunla ilişki kurmak, bir gün aptalca bir hata yaparsanız öldürülmeyi istemek demekti—ki bu hatayı onun antisosyal doğası nedeniyle aptalca olarak algılamayacaktı.

Eğer düşman akıllıysa, muhtemelen Reimgard'ı etkilemeyecek planlar yapıyorlardır. Eğer öyleyse, bu, Zalim'in olması gereken kadar güçlü olmadığı anlamına gelir…

Duraksadı ve yavaşça rahatsız edici bakışını kaydırdı.

Zalim zayıflamış. Eğer zayıf olmasalardı, bir orduya ihtiyaç olmazdı.

Ilitis, adamın söylediklerini derinlemesine düşündü, sonra hafifçe başını salladı.

Hmm, Lord Zahir haklı olabilir, ama bu düşmanın gücünü değerlendirmek için yeterli bir standart değil. Bildiğim bir şey var ki, bu büyük ölçekli savaş onun planının bir parçası.

Onlara baktı ve devam etti.

“Ustam geldiğinde konuyu tam olarak anlayacağımı umuyorum. Akademinin duvarı kadar yüksek bir duvara karşı karşıyayım.”

“Oh oh?”

Gourdon hafifçe güldü.

“Senin kalibren gibi bir adamın bir ustası olduğunu hayal etmek zor.”

Thalen gülümsedi.

“Ben de öyle düşündüm. Ama daha da şaşırtıcı olanı biliyor musun?”

Gourdon başını eğdi.

“Bir saniye önce umursamıyordum, ama senin heyecanlı sesinle merak ettim.”

Thalen daha da geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

Efendisi, bizim Kalesi'nin bir üyesidir.

Hava tamamen sessizleşti.

“Müdür, hayal gücünüzün bir sınırı olmalı, biliyorsunuz değil mi?”

Zeek, hayal kırıklığı dolu bir tonla söyledi.

Diğerleri de bakışlarını çevirdi ve iç çekti.

O anda, Thalen'in yıpranmış yüzü telaşlandı.

“Ne? O burada! Neden ona sorabilecekken beni doğrudan reddediyorsunuz?”

Jynxa esnedi ve gözlerini devirdi.

“Bunlardan bıktım. Boyun kırmamızı mı istiyorsunuz, yoksa bütün gün sohbet mi etmek istiyorsunuz?”

Thalen ona baktı ve derin bir nefes aldı.

Sonra aniden gülümsedi.

Şimdi düşündüğümde, kıtanın sonu geliyor. Bir parti vermek kötü bir fikir olmayabilir!

Hepsi ona yüzünü ekşitti ve aynı anda söylediler,

Hayır. Parti vermiyoruz.

Zeek ekledi,

Ve bütün günü konuşarak geçirmeyeceğiz. Sonuçta, saldırganlarımız neredeyse on kilometre uzakta.

Thalen başını salladı.

Zeek haklı. Hala tartışılacak çok şey var, ama önce size bunun nasıl gideceğini anlatmak istiyorum.

Hepsi dikkatle dinledi, hatta Gourdon—oturduğu yerden—Thalen'e odaklandı.

Hepimiz üçer kişilik gruplara ayrılacağız ve her grup farklı bölümlere ve farklı rollere atanacak. Elbette, bu gruplama Zeek, Gourdon ve Zahir'i kapsamıyor. Bu üçü bağımsız hareket edecek.

Rex kibirli bir kaş çatmayla mırıldandı,

Tabii ki.

Zaire, Jynxa ve Rex—birinci takım.

Rex'in yüzü hemen soldu. Başını kaldırdı ve Jynxa'yı işaret ederek bağırdı,

"Ne?! Neden? Beni o kadınla aynı takıma koyuyorsun!"

Thalen ona sert bir bakış attı, bu da onun geri çekilmesine neden oldu.

"Lira, Nova ve Sir Sael ikinci takımı oluşturacak."

Sael, nazikçe başını eğdi.

"Half Cut ve Grey üçüncü takımı oluşturacak. Dördüncü, beşinci ve altıncı takımlar Zeek, Zahir ve Gourdon olacak."

Hepsi başlarını salladı.

Thalen derin bir nefes aldı ve nefesini verdi, sonra konuşurken hepsinin gözlerinin içine baktı.

"Bu muhtemelen acımasız bir savaş olacak. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama umarım hiçbiri hayatını kaybetmez. Şimdilik cepheye geçebiliriz—gerektiğinde bilgi dağıtılacak. Sizler de etrafınızdaki eksik alanlara yardım sağlamak için oradasınız. Diğerlerinin başa çıkmakta zorlandığı bir düşman gördüğünüzde, onunla başa çıkın ve bunu bir takım olarak yapın…”

Özellikle Rex'e döndü.

Tek başına düşüncesizce saldırma.

Rex kaşlarını çattı ve isteksizce bakışlarını çevirdi.

Thalen bir kez daha iç çekti ve kollarını kavuşturdu.

“Şimdilik bu kadar yeter. Hepinize çok teşekkür ederim.”

Herkes dağıldığında, Zahir yavaşça elini kaldırdı.

Thalen ona hafifçe kaldırılmış bir kaşla baktı.

“O çocuğu almak istiyorum.”

Thalen iç çekti.

“Zahir, o sadece soğuk hissetmek için kullanabileceğin biri değil. Üstelik, soğuk hava senin için yeterli değil mi?”

Zahir'in gözleri biraz kısıldı.

“Uzak. Çok uzak. O çocuğu istiyorum—onun yeteneği her yeri ev gibi hissettiriyor. Benimkini daha da güçlü kılıyor.”

Thalen bir süre sessiz kaldı, Zahir'i incelikle inceledi ve Ryan'ın yeteneğine olan tuhaf bağlılığıyla ne yapacağına düşündü.

Sonunda iç çekti.

"Tamam. Ama onu koru."

"Bu kesin."

Zahir de odayı terk etti, diğerlerinin arkasında yavaşça yürüyerek gitti.

Hepsi gittikten sonra odada kalanlar Savant Treasure, Ilitis, Thalen ve Gourdon'du.

Gourdon kollarını kavuşturdu ve şehrin duvarlarına baktı.

Odada bir sessizlik oldu, ardından Thalen yumuşak bir nefes alarak alçak bir sesle sordu,

"Aklında ne var?"

Gourdon bir dakika dikkati dağıldı, sonra aniden Thalen'e döndü ve kendisini işaret etti.

"Ben mi? Oh. Ah… pfttt. Hiçbir şey. Bu, beklemediğimiz bir karmaşa—gerçek dışı gibi geliyor ama aslında oluyor. Daha da kötüsü, bu durumda yalnız hissetmemiz."

Thalen başını salladı.

Düşünüyorum ki düşman sadece bizi değil, her ulusu kasıtlı olarak izole etti. Askeri güçlerin her bir ulusa saldırma olasılığı oldukça yüksek.

Yavaşça ileriye doğru yürüdü.

"Tahliye başlamadan önce hükümet yetkilisiyle konuştum ve Dante'nin Arcadia Valisi'ni öldürdüğüne dair yer altı istihbaratının olduğunu ve askeri harekete geçirdiğini söylediler, hatta ondan önce bile."

Gourdon başını eğdi.

"Yeni Paragon mu? Ah, bu çok klişe. Bilmiyorum ama herkes bunu beklerdi. Ama kimsenin beklemediği şey, bir Zalim'in tüm bunların içine nasıl uyduğudur."

Bu noktada Ilitis konuştu.

"Bu, bizim bile henüz emin olmadığımız çok daha büyük bir hikaye. Bu Zalim, yalnızca Boş Lord tarafından tanındı. Onunla bir kez temas kurmuştum ve beni, Boş Lord'u belirli koşullarda yıpratmak için bir aracı olarak programlamıştı. Bu da mükemmel bir şekilde işe yaradı. Bu, ustamın ve benim inandığımız şeydi."

Gourdon ona birkaç saniye baktı—sessizdi ve altın sarısı saçları gözlerini tamamen kapladığı için ifadesini okumak zordu.

Başını Thalen'e çevirdi.

"Boş Lord'dan kastettiği… senin adamın mı?"

Thalen, Ilitis'e bir göz attı ve yavaşça tekrar Gourdon'a döndü.

"Sanırım öyle… dürüst olmak gerekirse, ben de biraz kafam karışık."

İlitis'e döndü.

"Rian tam olarak nasıl senin efendin oldu? Sürekli ona Void Lord (Boşluk Lordu) demenin sebebi nedir? Bu, Boşluk ile ilişkilendirilemez... değil mi?"

İlitis nazikçe gülümsedi.

"Ah... boşluğu biliyorsun."

Bir an gülümsüyordu. Ancak bir sonraki anda, yüzü solgun görünmeye başladı ve alnından bir ter damlası yavaşça yüzüne doğru süzüldü.

Birkaç kez derin bir nefes aldı ve verdi, titriyordu.

Gourdon, Thalen'e baktı, Thalen de ona geri baktı—hatta Savant Treasure bile İlitis için endişeliydi.

Görünüşe göre beyefendi, korkutucu bir deneyimi yeniden yaşıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Bir an başını eğdi, beyaz bir mendil çıkardı ve yüzünü temizledi.

Sonra başını kaldırdı, monoklunu düzeltti ve gülümsedi.

Ah. Boşluk. Ne kadar ferahlatıcı…

Gece rahatlamaya başlıyordu, görünmez tentakullarını yayarak atmosferi tamamen karanlığa boğuyordu.

Güney Drywall'ın sokakları ıssız ve seyrek, soğuk gece rüzgarı dağınık caddeleri tek başına devriye gezen tek şeydi. Bazı sokak hayvanları enkaza karışarak oynuyordu—bir tanesi Canbird olarak biliniyordu, metal yemeği seven uzun gagalı kanatlı bir yaratık.

Canbird'ün gagalama sesi, yaklaşan bir felaketin boş, ritmik bir vuruşunu oluşturuyordu. Drywall'ın sessiz ve ıssız sokaklarında, boş rüzgar durumu daha da korkutucu hale getiriyordu.

Gece, her şeyi soğuk bir korku hissiyle ıslatıyordu.

Şehirde bulunan tüm Surlar orduya katılmıştı, ancak hiçbir Sur, Tharion Suru kadar katkıda bulunacak insan gücüne sahip değildi.

Bu bekleniyordu çünkü genellikle her Sur, bir şehri veya ulusu kendi üssü olarak iddia ediyordu—ilk olarak ittifak kurdukları ve omurgalarını oluşturan temel.

Elbette, belirli bölgeleri egemenliği altına almış bağımsız Surlar da vardı. Örneğin, Caelvyn Suru.

Şehir duvarı, uzaktan dalgalı bir yapıyla otuz üç feet yüksekliğinde duruyordu, karşı ormanın engebeli arazisine uyum sağlamak için inşa edilmişti.

Duvar boyunca, farklı zırhlar ve renkli giysiler formasyon içinde hareket ediyordu. Renkli farklılıklar arasında, birçok kişi karanlık, gümüşi zırh ve derin yeşil giysiler içinde tek tip giyinmişti, surları devriye geziyordu.

Bazıları balista yüklerken, diğerleri oklarını hazırlıyordu. Duvarın genişliğini beş kule kaplıyordu, her biri büyük metal mızrakları fırlatmak için devasa trebuchetler ile donatılmıştı.

Bu dışında, duvarın farklı bölümlerine monte edilmiş balista kuleleri yerleştirildi. Kurulumu daha pahalı olduğu için, tüm alanda yalnızca üç tane vardı.

Duvar boyunca atmosfer, yaklaşan felakete rağmen canlı kalmaya devam etti. Belki de askerler duvarın yıkılmayacağına güveniyordu ya da liderlerine güveniyorlardı.

Her halükarda, hiç umutsuz görünmüyorlardı. Sanki bu sadece başka bir tatbikatmış gibi işlerine devam ettiler.

Uzun kahverengi bir palto ve kırmızı bir başlık takan bir serseri, ileriye bakarak mor gözlerini kısarak kaşlarını çattı.

Arkadaşına dokundu.

"Hey, Jolter, o karanlık garip değil mi?"

Jolter, sert, derin gözlere sahip, kısacık saçlı bir çocuk, o da ileriye bakarak hemen kaşlarını çattı.

"Sanki... hareket ediyormuş gibi hissediyorum?"

"Görmediğimi biliyordum!"

Jolter hafifçe döndü.

"Uyaralım mı—"

Bitirmeden önce, gökyüzüne yüksek bir korna sesi patladı. Hemen herkes kendini hazırladı, yaylarını gerdi ve balistaları yükledi.

Bakarlar sertleşti ve insanlar şaka yapmayı ve sohbet etmeyi bıraktı. Herkes tamamen odaklanmıştı.

Savaş başlamak üzereydi.

Duvarda herkes soğuk, sert ifadelerle izlerken sessizlik çökmüştü.

Şimdi o durgunluk yerleştiğinde, orman yüzeyinde hareket eden karanlığı görmek kolaydı, her şeyi tüketiyordu.

Birden, karanlıktan bir şey fırladı, duvara korkunç bir hızla uçuyordu.

Ancak, raven gözlere sahip siyah saçlı bir dolaşan, kullandığı kuleyi hızla kaydırdı ve yukarıya bir atış yaptı.

Güçlü bir patlama havada yayıldı, alevler ve enkaza ormana yağmaya başladı.

Herkes o ilk saldırıyla uyanmıştı. Ardından, karanlıktan birkaç mermi daha fırlamaya başladı.

Artık sadece bir kişi tepki vermiyordu. Tüm balista operatörleri ve mermi atma yeteneğine sahip dolaşanlar ellerini kaldırdı ve karanlıktan fırlayan şeylere bombardıman yapmaya başladı.

Bombardıman, kıvrılan karanlıktan daha fazla mermi çıktıkça yoğunlaştı. Patlamalar, gece gökyüzünü turuncu ve beyaz patlamalarla aydınlatarak, duvardaki kararlı yüzlerin üzerinde geçici gölgeler oluşturdu.

"Onlardan çok fazla var!" diye bağırdı bir serseri, çapraz okunu telaşla yeniden doldururken.

Projeler sadece rastgele enkaza benzemiyordu—amaçla hareket ediyorlar, savunma ateşinin içinden doğaüstü bir çeviklikle süzülüyorlardı.

Virelion Kalesi'nden Kaptan Morven, kırmızı pelerini ve savaş yaralarıyla dolu zırhıyla kaosun üstünde sesini yükseltti.

"Hattı koruyun! Dış çemberi geçmelerine izin vermeyin!"

Ancak karanlık duvarın tabanına yaklaştıkça, çok daha rahatsız edici bir şey ortaya çıkmaya başladı.

Tüketilen orman kendisi kötü niyetli bir yaşamla atar gibi görünüyordu. Yüzyıllardır ayakta duran ağaçlar şimdi rüzgarsız bir şekilde sallanıyor, dalları duvara doğru uzanan kavrayan parmaklar gibi uzanıyordu.

Sonra ilk dalga geldi.

Gölgeler fırtınasından yaratıklar fırladı—ama bunlar sıradan canavarlar değildi. Gözleri tuhaf bir mor ışıkla parlayan bir kurt sürüsü ortaya çıktı, mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyorlardı. Arkalarında, bir zamanlar insan askerleri olan bir grup ileri doğru yürüdü, hareketleri çok hassas, çok koordineliydi.

"Eski yıldızlar adına..." diye fısıldadı Jolter, yayı hafifçe titreyerek. "Bunlar Kalvern ulusu üniformaları. Neden Kalvern ulusu canavarlarla birlikte bize saldırıyor?"

Yanındaki mor gözlü serseri karanlıktan bakarak gözlerini kısarak izledi.

Onlarda bir şeyler yanlış. Nasıl hareket ettiklerine bak.

Şeytan tarafından ele geçirilmiş ordu, mekanik bir hassasiyetle ilerledi.

İnsanlar ve canavarlar, tek bir, korkunç iradenin uzantıları olarak hareket ediyordu. Duvarlardan fırlayan oklar hedeflerine ulaştı, ancak ele geçirilenler neredeyse hiç kıpırdamadı. Düşenler sadece yeniden ayağa kalktı, karanlık iplikler yaralarını kapatıyordu.

Büyük bir trebuchet, ilerleyen kalabalığa bir taş fırlatırken inledi. Çarpma bir krater oluşturdu, ama karanlık hemen onu doldurmaya başladı ve daha fazla bozulmuş figür, gölge fırtınasının derinliklerinden ortaya çıktı.

Kaptan!" doğudaki kuledeki bir gözcü bağırdı. "Karanlık—duvarın temeline ulaşmaya çalışıyor!"

Morven'in gözleri, durumlarının gerçek korkusunu anladıkça büyüdü. Gölge fırtınası sadece bir ordu getirmiyordu—altlarındaki toprağı tüketmeye çalışıyordu. Dokunduğu her yerde, toprak kendini savunuculara karşı döner gibi görünüyordu.

Tüm toprak yeteneklerine sahip gezginler, duvarın tabanına! Şimdi!

Kahverengi deriden birkaç figür, surlardan atladı, elleri zaten elemental güçle parlıyordu. İlk karanlık iplikleri temeli yalarken, ellerini taşa bastırarak, sertleşmiş toprak ve taş katmanlarıyla güçlendirdiler.

Gölge taşla buluştuğunda, havayı dolduran uğursuz bir hışırtı sesi duyuldu ve duvarın yüzeyinde çatlaklar belirmeye başladı.

Savaş gerçekten başlamıştı, ama savunucular hâlâ bir orduyla savaştıklarına inanıyordu.

Yolsuzluğun özüne karşı savaştıklarının farkında değildiler - ve en büyük düşmanlarının kendilerine doğru koşan yaratıklar değil, ruhlarını ele geçirmeye çalışan sızan karanlık olduğunu bilmiyorlardı.

Savaş alanı sadece kötüleşti. Hem serseriler hem de canavarlar duvara tırmanmaya başladı ve Drywall'ın savunucuları oklarını fırlattı.

Ateş okları, kavurucu ışık okları—projeksiyon yetenekleri kullanan serseriler, sahip oldukları her şeyi serbest bıraktı, canavarları ezip geri fırlatarak önemli bir mesafe kat etmelerini engelledi.

Ancak, gölge fırtınası hakkında endişelenmeleri gereken bir durum vardı.

Karanlık daha da yaklaştı, derinliklerinden daha fazla insan ve canavar akmaya başladı ve duvarın tepesindeki kaderlerinin mühürlenmesi sadece bir zaman meselesiydi.

Pek çok asker ona saldırmaya çalıştı, ancak saldırıları tamamen boşunaydı. Gölge fırtınası bazen saldırıları duvara geri fırlatıyor, büyük bölümlerin patlamasına neden oluyordu. Bazı Serseriler düşüp, acımasızca gözlerini oyan canavarlar tarafından hemen kuşatıldı.

Yoldaşları düştükçe, hayatta kalan savunucular daha büyük bir cesaret ve bu savaşı kazanma iradesiyle dolup taştı.

Gözleri parladı ve her saldırılarında gölge fırtınasına ya da duvara tırmanan serserilerin ve canavarların ilerlemesini durdurmak için kullandıkları her saldırıda sesleri havada yükseldi.

Savaş daha yeni başlamıştı, ama şimdiden acımasızdı—acı ve öfke sesleri bir araya gelerek ölüm ve yıkımın yıkıcı bir senfonisini oluşturuyordu.

Duvar dayanıyordu, ama sadece onlara doğru ilerleyen karanlık yavaş hareket ettiği için. Ancak, yaklaşımı kaçınılmazdı.

Saniye saniye, sürünerek, daha da yaklaştı. Birçok Serserinin gözleri ona sabitlenmişti. Aşağıya ok fırlatırken bile, daha önce hiç olmadığı kadar yakın olan o devasa karanlık duvara bakmak için duruyorlardı.

Kalvern ulusunun yanı sıra, fırtınadan diğer dikkate değer askerler duvara tırmanmaya çalışırken çarpışarak saldırıyordu.

Savant olan Kaptan Morven, şu anda duvarın savunmasını komuta ediyordu. Virelion Kalesi'nin prestijli bir üyesi olmanın ötesinde, Krallık Generali olarak da görev yapmıştı—kuşatma savaşları onun için diğer göçebelerin aksine tanıdık bir alandı.

Olağanüstü bir iş çıkarıyordu, ancak gölge fırtınası onun deneyiminin çok ötesindeydi.

Hiçbiri bunun bir canavar mı yoksa düşmanın yeteneklerinden doğan bir yapay fenomen mi olduğunu bilemiyordu.

Eğer sonunda duvarı aşarsa ne olacağına dair karamsar bir şüphe taşıyordu. Binlerce mil uzakta olması gereken Krallık askerleri, tarafsız bir şehirde düşünmeden birlikte savaşıyorlardı—normal koşullar altında asla gerçekleşmeyecek bir durumdu.

Bu da onların da karanlığın piyonları haline gelmesinin sadece bir zaman meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Bu düşünce Morven'in kanını dondurdu.

Dişlerini sıkarak bir ok daha yerleştirdi, kasları gerilirken geri çekti ve fırlattı.

Ok aşağı spiraller yaparak üç gözlü bir canavarın kafasını ezdi. Muazzam bir güçle, canavar duvardan sıyrılıp yere düştü ve beraberinde birçok diğer canavarı ve Göçebeyi sürükledi. Yere çarptığında toprak bir toz dalgasıyla patladı.

Kaptan Morven, canavar yere düşmeden önce okunu başka bir yere nişan almış ve bir ok daha fırlatmıştı.

İfadesi sert ve kararlıydı, ancak endişe, onu gizlemeye çalışmasına rağmen yüz hatlarına derinlemesine işlemişti.

Duvar onun sorumluluğuydu. Onu savunmak zorundaydı. Karanlığın duvarı ele geçirmesine izin veremezdi.

Karanlıkla tekrar yüzleşti ve elini açtı. Sıvı gümüş malzeme oluştu ve uzun, ince, bıçak gibi keskin bir mızrak haline geldi.

Bacağını geri kaydırdı, duvarın beton zeminine sürtünerek derin bir nefes aldı—karnını içeri çekerek kolunu geri çekti. Sonra nefesini verdi ve mızrak elinden fırladı.

Hava boyunca hızla ilerledi ve karanlığa kayboldu.

Sadece bir saniye sonra geri döndü.

Kaptan Morven'in gözleri büyüdü. Mızrak duvara çarpmadan hemen önce önünde aynı malzemeden bir kalkan belirdi ve taş parçaları her yöne fırladı.

Hatta Kaptan Morven bile kendi saldırısının muazzam gücüne dayanamadı—geriye doğru yere savruldu.

Dişlerini sıktı ve zaten kalkıyordu. Bu arada, başka bir Driftçi onun pozisyonunu kapladı, uzun bir ok fırlatarak aşağıya doğru gönderdi.

Gölge Fırtınası, karşı saldırılarıyla rahatsız edici bir tutarlılık kazanmaya başladı. Aslında, artık kendi mermilerini fırlatıyor, duvarın ön kısımlarını yok ediyordu.

Bu, birçok Driftçiyi sersemletti—öncelik aşağıya ateş etmekten gelen saldırıları izlemeye kaydı. İki balista, gölge fırtınasının saldırısı tarafından yok edildi.

Şimdi, düşman rahatsız edici bir şekilde koordine oldu. Hem canavarlar hem de insanlar birbirlerini merdiven olarak kullanarak, kollarını ve bacaklarını birleştirip, bir koloninin karıncaları gibi duvara korkunç bir hassasiyetle tırmandılar.

Savaş neredeyse otuz dakika sürdü, ama akıntı zaten değişmeye başlamıştı.

Gözleri isyankar bir ışık ve demir iradesiyle parlayan Driftçiler şimdi titriyordu.

Bununla da kalmayıp, canavarlar karanlıktan fışkırmaya başladı - havada.

Kaptan Morven'in gözleri dehşetle büyüdü.

'Ne? Hava kuvvetleri her zaman var mıydı?! Bizimle oynuyorlardı mı?'

Gölge Fırtınası'nın bir canavar olabileceğini düşünmüştü, ama bu koordine saldırıya tanık olunca daha iyi anladı. Bu bir insanın yeteneği olmalıydı.

Düşman, hava kuvvetlerinin saldırıya geçebilmesi için onları kasıtlı olarak yıpratmalarına izin vermişti.

Elbette, hava saldırılarına karşı önlemler hazırlamışlardı. Ama tüm savunma stratejileri arasında en zayıf olanıydı.

Taretler yukarı döndü, ama yavaş hareket ediyorlardı. Hava canavarları kanatlarını açtı ve nefes kesici bir hızla havada çığlık attı. Duvara çarptılar, metalden geçerek keskin dişleriyle yırtıp, demir gagalarını Driftçilerin kafalarına çarptılar.

Hızlıydılar—çok hızlıydılar—ve bu, savunma stratejilerini tam olarak zayıflatan şeydi.

Yine de, bir karşı strateji vardı.

Kaptan Morven derin bir nefes aldı ve ellerini tekrar açarak başka bir gümüş mızrak ortaya çıkardı—bu daha uzun, daha keskin ve daha incedi.

Onu gökyüzüne fırlattı ve geri savruldu, nefes nefese kaldı. Bir an dizine dayanarak kendini toparladı.

"Sanırım... şampiyonların savaşa girmesi için zaman geldi..."

Tam bu sırada, rüzgar akımı yükselmeye başladı. Önce sabit başladı, sonra o kadar şiddetli bir şekilde yükseldi ki, Drifterlar ayakta kalmakta zorlandılar. Pelerinleri ve kıyafetleri fırtınaya karşı vahşice savruluyordu.

Kaptan Morven geri savruldu, gökyüzüne bakarken gözlerini korumaya çalıştı. Gökyüzünde bir şeyleri belirsiz bir şekilde seçebiliyordu.

"Ah... onlar çoktan burada."

Yükseklerde, görünmez bir rüzgar platformunda duran, yaprak motifleri ve doğayla ilgili desenlerle süslenmiş akışkan beyaz giysiler giymiş bir adam vardı. Kutsal ağaçtan oyulmuş gibi görünen dev bir yay tutuyordu.

Yay ipi saf beyaz ışıkla yapılmıştı.

Adamın gümüş saçları şiddetli rüzgarda savruluyordu, gözleri sakin ve sarsılmazdı, etrafında canavarlara karşı mücadele eden, ona ulaşmaya çalışan yaratıklar uçuşuyordu.

Sonunda, yayını kaldırdı ve bir kez teli çekti.

O anda, her şey donmuş gibi görünüyordu.

Sonra, okların şiddetli bir yağmuru savaş alanını vaftiz etti.

Işık okları gökyüzünden yağmur gibi yağdı. Başlangıçta, Drifterlar geri döndü, kendilerini korudu, ama geç fark ettiler ki bu sadece duvarın ön kısmıydı.

Ön taraftan karanlığın tükettiği ormana kadar olan alan, ok yağmuru tarafından dövülüyordu.

Yavaşça, Drifterlar dik durdu, rahatladı, bakarak ve mırıldanarak.

"Bekle… o oklar…”

"Olmaz! Beyaz İp'in Sael'i."

"Tharion Kalesi elitlerini mi gönderiyor?! Kurtulduk. Bu savaşı kazanacağız."

"İnanamıyorum—bir an için, neredeyse pantolonuma işedim. Shaa, cehennemdeki gibi savaşalım!"

Askerler yeniden ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. Oklarını çektiler ve aşağıya nişan aldılar.

Ancak, başka biri duvarın kenarına indi.

O figür onları duraksattı, donakaldı ve neredeyse nefes almayı unutturdu.

Keskin kesilmiş perçemleri ve ikiz topuzları olan ince bir genç kadın. Amber-turuncu gözleri yoğun, hesaplayıcı ve tehlikeliydi.

Etrafındaki kültürde yersiz görünen bir bodysuit giyiyordu: omuz kesikleri olan kısa, asimetrik bir savaş üstü—kısıtlamasız hareket için taktiksel olarak cesur—ve parlak bir yüzeye sahip, yan tokalı ve kemer detaylı yüksek bel taktik pantolonlar.

Ellerini açtı ve parmakları arasında küçük renkli toplar ortaya çıkardı. Hemen, duvardan aşağı düştü.

İlk canavara temas ettikleri anda, bir patlama zinciri patlak verdi ve tüm duvar titredi. Ses gürültülüydü, çevredeki her şeyi yutuyordu.

Herkes kulaklarını tutarak, sağır edici gürültüden çömeldi—onun dışında, titreyen duvarın kenarında durarak, aşağıya tatlı, oyunbaz bir gülümsemeyle bakıyordu.

Patlamalar, gözleri gibi parlak ve renkluydu.

Geri çekildiklerinde, kendisi için mutlu bir şekilde alkışladı, duvarın kenarında bir balerin gibi nazikçe dans ederek, adımını asla kaçırmadı.

Tharion Kalesi'nin Seçkin ekibinden sadece iki üye kendini gösterdiğinde, durum stabil hale geldi.

İşte Kalenin gücü böyleydi.

Başka bir üye kendini açıkladı. Hiç kimse orada olduğunu bilmedi, ta ki konuşana kadar.

O iç çekti.

"Hiçbir işe yaramadığımı inanamıyorum."

Turuncu gözlü kadın, Nova, başını eğdi ve duvarın kenarından aşağı indi, arkadaşına doğru yürüdü.

"Endişelenmene gerek yok. Bize bir araya getirdiğinde müdürün ne yaptığını bildiğinden eminim. Yani, sen bir Usta'sın, ama Sir Sael bile senin kadar yetenekli bir savaşçı değil."

Arkadaşına baktı.

"Beni iyi hissettirmek konusunda gerçekten berbat birisin."

Nova gülümsedi.

"Aslında hiç denemedim."

Tüm yer tekrar sarsıldı, bu da Nova'nın etrafa şaşkınlıkla bakmasına neden oldu.

"Patlamalarım bitmiş olmalı, değil mi?"

Lira kaşlarını çattı. O anda, birisi onlara doğru yürüyordu. Nova'nın omzundan tuttu, onu kenara itti ve yıldırım gibi ileri fırladı.

Duvarın kenarına ulaştığında, bir şeyle çarpıştı.

Hiçbirinin göremediği bir şey. Bu, devasa bir şok dalgası yarattı ve duvar tekrar sallandı.

Sael aşağıya baktı ve gözlerini kısarak beyaz ışığın parlamasını izledi.

"Ne? Görünmezlik yeteneğine sahip bir canavar mı?"

Bunun korkunç bir haber olduğunu biliyordu—ilk olarak, ve ikincisi, canavarın en azından bir Yıkıcı olması gerekiyordu. Bu kötü bir haberdi. Lira bir dahi idi, ama o bile bir Yıkıcıyı yenemezdi.

'Aşağıya inmem gerek!'

Ancak, kararını verdiği anda, gölge fırtınasından bir şey fırladı ve doğrudan ona doğru yöneldi.

Hemen döndü, kendini şiddetli bir rüzgarın içine sararak canavarı üzerine çarptığında bir şekilde kendini korudu ve onu şehre doğru aşağıya fırlattı.

Bu arada, Lira ve Nova'nın karşısında duran yaratık kendini gösteriyordu. Parlak mavi derisi, ışıltılı ayın altında kötü niyetle parlıyordu.

Duvara tamamen yaslanmıyordu—üst vücudu zaten duvarda, başı yukarıda, ama yine de yaşayan bir kale gibi görünüyordu.

Uzuvları devasa sütunlar gibiydi, kendini yukarı çekmeye çalışırken duvarı kırıyordu.

Lira ona çarptı ve görünmezliği bozuldu. Ancak bu ona herhangi bir zarar vermedi.

Canavar ortaya çıktığında, Nova bağırdı

: "Herkes! Geri çekilin!"

Hiç vakit kaybetmeden, insanlar geri adım atmaya ve duvarın arkasına çekilmeye başladılar.

Bu arada, Lira zaten ileriye doğru hareket ediyordu. Bir ışık hüzmesi gibi hızla ilerledi ve canavarın ön uzvuna yaklaştığında, sırtından bir şey sallıyordu.

Bu, katlanabilir bir mızraktı, ama onu garip bir şekilde kullanıyordu. Canavarın ön uzvuna doğru salladı ve hemen darbeden yıldırım patladı. Geriledi ve canavarın güzel mavi derisi parçalandı ve kömürleşti, ama kan akmadı.

Canavarın bakışı soğuk, hesaplayıcı, neredeyse zalimceydi. Her nefesi uzak gök gürültüsü gibi geliyordu.

Yavaşça uzun, dişli başını Lira'ya doğru çevirdi. O anda, sanki bacakları soğudu, tepki vermedi.

"Lira! Ne yapıyorsun?! Yoldan çekil!"

Canavar uzun boynunu ve başını kaldırmıştı ve zaten aşağıya doğru vuruyordu. Lira, son anda refleksleri sayesinde sıçrayıp yolun dışına yuvarlandı.

Ancak Lira uzaklaşırken, Nova bel kemerinden bir şey çekip havaya fırlattı. Toplar, şık tasarımlara sahip sofistike dronlara dönüştü.

Dronlar, canavara hızlı atışlar yapmaya başladı ve onu her taraftan çevrelemeye başladı.

Canavar sıkışmıştı, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama dronlar rahatsız ediciydi. Yer değiştirdi, ayarlamaya çalıştı ama dronlar hızlıydı, atışlar hızlıydı ve durmuyorlardı.

Keskin, uzun dişleriyle dronları ezmeye çalıştıkça, dronlar inanılmaz derecede kaçkın hale gelmişti ve canavar sadece sinirleniyormuş gibi görünüyordu.

Bu dikkat dağıtma ile Lira tekrar onun alanına girdi. Mızrağı yapısını değiştirdi, uzadı, ama daha büyük kısmı soğuk, mavi bir bıçaktı ve yıldırımlarla çatırdayarak parlıyordu.

Havaya sıçradı ve mızrağıyla aşağı düştü, canavarın pullarına saplayarak onu yere doğru zorladı.

Artık canavar gerçekten kanıyordu.

Korkunç, gürültülü bir acı çığlığı çıkardı.

Sael, neredeyse göremediği bir şey tarafından ağırsızca sürükleniyordu. En azından bildiği şey, yaratığın kar gibi beyaz olduğu ve acımasız boynuzlara sahip olduğuydu—aslında, o boynuzlarla ona çarpmış ve kaburgalarına saplanmıştı.

Ama şu anda bunun pek önemi yoktu.

Sorun şehirdi.

İnsanlar tahliye edilmişti ve içine düşmek bu kadar zarar vermemeliydi. Ancak, duvarın ön cephesinde olmasının nedeni—ana görevi, düşmanın şehre girmesini önlemekti ve bu görev bir saat boyunca devam edecekti.

Duvarı aşarak ya da gökyüzünden, Sael'in canavarlara şehre girmelerini önlemek için bir saati vardı.

Ancak, o, yaralı bir şekilde ve kendi ağırlığının neredeyse on katı bir ağırlık tarafından ezilerek, onlardan biriyle birlikte içine düşüyordu.

Dişlerini sıktı ve yay elini uzattı. Eli uzandıkça, yay kendisi kaydı ve parçalanmaya başladı, sadece yeniden inşa olmak için.

İnceleşti ve etrafta uçarak bir garrot oluşturdu. Sael kalın telin bir parçasını yakaladı ve elini zar zor hareket ettirdi; ancak, bu keskin ve hızlı bir hareketle yanıt verdi, canavarı bir tam dönüşle sarmaladı.

Elini sıktı ve çekti, telin gerginleşmesini sağladı ve hemen canavarın beyaz kanatlarını sıkıştırdı. Şehir havasının üstünde olduğunda, bacaklarını geri çekti ve büyük bir rüzgar platformu yarattı.

Üzerine bastığında, gökyüzüne fırlatıldı. Hareket etti ve elini savurdu. Hava içinde hareket ederken bu kadar büyük bir canavarı fırlatmayı başarması inanılmazdı.

Ancak, en çok işi yapan garrotun kendisiydi. Bu sıradan bir silah gibi değildi—sonuçta, bu Elmuish'in Rune Crafters'ları tarafından özel olarak yaratılmış bir şeydi, ahşap şehir.

Okun yapıldığı ahşap canlıydı ve inanılmaz derecede güçlüydü.

Canavarı şehrin çevresinden çekti ve gökyüzüne doğru yuvarlandı. Rüzgarın fırtınası onu acımasızca döndürdü, ivmesine daha fazla güç ekledi ve son bir savuruşla canavarı serbest bıraktı ve onu geldiği karanlığa geri yolladı.

Ancak, Sael kemiklerine kadar şok olmuştu.

İğrenç yaratık, hareket halindeyken devasa dört kanadını açtı ve kendi kendine durdu. Korkutucu siyah gözleri ona dikildi—onlara bakmak oldukça rahatsız ediciydi.

Kıvrık boynuzlardan bile bahsetmeye gerek yok: bir çift öne, diğer çift arkaya. Uzun tüylü boyunlar, beyaz kürkler. İnsanlarınkiler kadar büyük ve güçlü kollar ama akıcı beyaz tüylerle kaplı. Ve dört devasa kanat.

Bu yaratık Sael'e korku salıyordu.

Hafifçe titredi, sanki ateşi varmış gibi. Sonra elindeki garrotu sıkıca kavradı.

“Seni öldürmekten zevk almayacağım. Beni anlamadığını biliyorum, hastalıklı şey. Ama en azından bil ki, herhangi bir yaşamı almakla zevk almıyorum. Ancak, sevdiğim insanları korumaktan zevk alıyorum.”

Garrotun keskinliği kayboluyordu, bir kez daha bir yay oluşturuyordu.

“Seni öldürmek, sevdiğim insanları korumanın tek yoluysa...”

Işığın ipini yayda çekti.

“O zaman öl.”

Onu bıraktı.

Oklarının uçuş sesi, havanın parçalanması gibiydi—her ok o kadar hızlıydı ki, gözler onu yakalayamadı. Hedeflerine çarptıklarında neredeyse fısıldadılar.

İlk ok canavarın kanadına çarptı ve onu uçuş sırasında geri savurdu. O, başka bir ok bacaklarına çarptığında, tehlikeli bir şok dalgası çemberi oluşturacak şekilde geri toparlanmıştı.

Başka bir ok uçtu ve göğsüne çarparak onu geriye fırlattı. Canavar havada döndü ve uzaklaştı. İndiğinde, üzerinde dev bir ışık mızrağı zaten vardı.

Mızrak havayı delip geçti ve canavarı yere çarparak yere serdi.

Şok dalgaları dışarıya doğru yayılırken tüm yer sarsıldı.

Sael, rüzgar platformunda bir an durdu, yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle aşağıya baktı.

Bakışı merhamet için hiçbir yer bırakmıyordu. Hem bir insan hem de bir savaşçı olarak sert ve nazik biriydi. Hatta savaş tarzı ve mirası da bu ilkeyi taşıyordu.

Okunun hafif ipini çekti - bu sefer gerçekten bir ok belirdi, yayımdan parmaklarına kadar uzanan bir ok.

Ve yayının kendisinin dokuduğu o korkutucu ok için etrafında yüzlerce daha fazla ışık oku belirdi, çok ürkütücü ve ince bir tehlikeli titreşimle vınladı.

Sael bir kalp atışı kadar duraksadı. Gözlerini kısarak, toz bulutunun yavaşça temizlenmesini izledi.

İpi biraz daha çekti, serbest bırakmaya hazırlanıyordu; ancak aniden kaşlarını çattı.

'Hı? Gitti mi?'

Düşünceleri henüz şekillenmemişken etrafındaki havanın titreştiğini hissetti. Gözleri büyüdü ve kafası saf bir refleksle kenara doğru döndü.

Yanan saf mor bir ışın, yanından hızla geçti.

Yolun dışına doğru yuvarlandı, tam zamanında - ya da öyle düşündü, ta ki çenesinin ve boynunun etrafında keskin, acı veren bir sızı hissedene kadar.

Elini bölgeye doğru uzattı, ancak tüm yerin şiddetle yanmış olduğunu fark etti.

Biraz inledi; yoğun acıyı dayanmak için çabalarken ifadesi gerginleşti.

Ancak, tüm zamanı yoktu.

İğrenç yaratık tekrar ağzını açıyordu.

'Nasıl hareket edebildi? Ne kaçırdım?'

Sael zaten hareket ediyordu. Rüzgar platformundan rüzgar platformuna atladı, yayının ipini sanki bir müzik aletiymiş gibi çekti.

Canavar bir süreliğine gecikti. Ayrıca, Sael havada zıplarken tuhaf ışınını ateşleyemeyeceğinin de farkındaydı.

Canavar, saldırılarının isabet etmesini istemek için yeterince zekiydi.

Ve bu, Sael'in öncelikle doğrulamak istediği şeydi.

'Eğer zekiyse, o zaman kandırılabilir.'

Sael, rüzgar platformları arasında zıplarken zihni hızla çalışıyordu, her atlayışını düzensiz bir desen oluşturacak şekilde hesaplıyordu. Yaratığın siyah gözleri, hareketlerini avcı zekasıyla takip ediyor, şüphelerini doğruluyordu.

“İyi. Zeka desenler demektir. Desenler zayıflıklar demektir.”

Birden atlayışının ortasında yön değiştirdi, sola doğru feint yaparak yeni bir platformda sağa döndü. Canavarın başı, sahte hareketi bir an için takip etti—Sael'in tepkilerindeki gecikmeyi not alması için yeterli bir süre.

Yaratığın ağzı, o uğursuz mor ışıkla tekrar parlamaya başladı, ama Sael zaten üç platform uzaktaydı, yay ellerinde dönüşüyordu. Canlı ahşap su gibi akıyor, uzayıp dallanarak devasa bir bağlı dal ağına benzemeye başlıyordu.

“Gerçekten ne kadar zeki olduğunu görelim.”

Yanan çenesi her kelimede zonkluyordu.

Dönüştürülmüş silahı geniş bir şekilde fırlattı, ahşap ağ uçarak genişledi. Yaratık, beklenildiği gibi, kaçtı—ama bu Sael'in hedefi değildi. Ağ uçtu ve geri dönmeye başladı, canlı ahşap zihinsel komutuna yanıt veriyordu.

Canavar bir başka ışın hazırladı, bu sefer Sael'in nerede olacağına değil, nerede ineceğine nişan alarak. Zekası uyum sağlıyordu, onun kalıplarını öğreniyordu.

Ama Sael grimsi bir gülümseme ile karşılık verdi. Tam olarak buna güveniyordu.

Bir sonraki platforma inmek yerine, onu tamamen göz ardı etti ve düşmeye başladı. Mor ışın, olması gereken yerde boş havayı delip geçti ve yaratığın kafa karışıklığı anında, ahşap ağ arkadan vurdu.

Canlı dallar canavarın kanatlarının etrafında sarıldı, onları bağlamak için değil—Sael bu dersi öğrenmişti—ama kendini sabitlemek için. Ağa bir sarkaç gibi sallandı, ivme onu geniş bir yayda hareket ettirerek yaratıkla yüz yüze getirdi.

Okunu ellerinde yeniden şekillendirmişti.

“Seni yakaladım,” diye fısıldadı.

Uçtan uca mesafede, canavarın ağzı hala kaçan ışından parıldarken, Sael ışık ipini çekti. Bu sefer, kanatlara veya göğse nişan almadı.

Boğaza nişan aldı.

Saf ışığın okları, yaratık başka bir ışın yaymaya çalışırken boynuna saplandı. Sonuç felaketti—mor enerji, gidecek yeri kalmadığı için yaradan dışarıya doğru patladı.

Sael, üzerlerine dalga dalga yayılan yakıcı enerjinin etkisiyle ahşap ağıyla zar zor savrulabildi. Yaratığın acı dolu çığlığı, aşağıdaki uzak şehirdeki pencereleri kırdı ve dört kanadından üçü, irtifayı korumaya çalışırken çılgınca çırpındı.

Ancak Sael henüz işini bitirmemişti. Daha önce etrafında süzülen yüzlerce ışık oku yeniden şekil aldı ve yaralı yaratığın etrafında mükemmel bir küre oluşturdu. Canavar çaresizce etrafa bakındı, siyah gözleri korku olabilecek bir ifadeyle genişledi.

"Bunu sevmediğimi sana söyledim."

Sael'in sesi mesafeye rağmen rüzgarda yankılandı. Çenesindeki yanık acıyla alevlendi, ama kararlılığı kesinlikle devam etti.

"Ama seni öldürmekten daha çok onları seviyorum."

Yaratık, kalan gücüyle şehre doğru son bir çaresiz dalış yaptı. Ama Sael bunu da öngörmüştü.

Elini kaldırdı.

"Ay Aria."

Yüzlerce ok, onun iradesiyle yönlendirilen ölümcül bir takımyıldız gibi düştü. Cerrahi hassasiyetle vurdu—kanatlar, eklemler, yaratığın kütle merkezi. Hemen öldürmek için değil, sakatlamak için, aşağıdaki şehre asla ulaşamayacağından emin olmak için.

Canavar düşmeye başladı, kanatları parçalanmış, bedeni kırılmıştı. Şehir duvarlarının ötesindeki karanlık ormana, yerin sarsılmasına neden olan gürültülü bir çarpma ile çakıldı.

Sael, son rüzgar platformuna zarif bir şekilde indi ve derin derin nefes aldı. Hareket etmeyen yaratığın etrafındaki tozun yerleşmesini izledi, ifadesi hem rahatlama hem de pişmanlık karışımıydı.

Çenesindeki yanığa nazikçe dokundu ve acıyla irkildi. Acı, zekanın kaba kuvvet kadar tehlikeli olabileceğinin—belki de daha tehlikeli—bir hatırlatıcısıydı.

Uzakta, ıssızlığın ötesindeki karanlıkta daha fazla şekil hareket ederken görebiliyordu. Gerçek savaş yeni başlıyordu.

Ama şimdilik, takım arkadaşlarına bakması gerekiyordu. Duvarlara dalmak için döndü, ama bir mavi canavarın duvardan düştüğünü gördü.

Duraksadı ve biraz gülümsedi.

"Onların elit olduğunu unuttum mu..."

Yerlere doğru döndü ve önündeki karanlığa baktı.

Zamanla, karanlığın yavaş yürüyüşü daha da yavaşladı. Tamamen durdu ve şehrin engellerine karşı devasa, sonsuz bir siyah duvar oluşturdu.

Ve bu siyah duvar, şehri korkunç bir şekilde gölgede bıraktı.

Sael, oluşturduğu rüzgar platformunda durdu, yayını sıkı sıkı tutarak karanlığı dağıtmanın yollarını aradı.

Göçebe olarak geçirdiği otuz beş zorlu yıl boyunca birçok macera yaşamıştı—Göçebe'den Bilge'ye... Evet, genç görünümüne rağmen, Sael elli yaşında bir Göçebe'ydi; sekiz yıldır Bilge olarak yaşamış, Yükselen olma umudu olmadan.

Ancak, o bir Bilge olarak muazzam bir şekilde büyümüştü. Yeteneklerini kullanmanın sayısız yolunu keşfetmiş ve mirasının üç seviyesini açığa çıkarmıştı; bu da ayaklarının altındaki rüzgar platformunu açıklıyordu.

Sael birçok korkuyla yüzleşmiş ve bunları atlatmıştı, ancak asla saldırı yapılamayan hareket eden bir karanlıkla karşılaşmamıştı. Tek yapabildikleri, saldırısına karşı hazırlıklı olmak ve bir şekilde gün doğana kadar hayatta kalmayı ummaktı.

En azından bu, Başmüdür ve diğerlerinin geliştirdiği stratejiydi.

Ancak, bir Driftçi olarak edindiği deneyimle, her zaman hissedebildiği bir şey vardı: olaylar nadiren beklendiği gibi gelişiyordu.

Canavarlar, yarıklar... bunlar, dünyada istedikleri gibi dolaşmamaları gereken kurnaz ve kötü şeylerdi.

Karanlıktan daha fazla canavar fırladı, ancak bunlar yeni öldürdüğü Şeytani Fırtına kadar tehditkar değildi.

Nefesini verdi ve yayının ipine nazikçe vurdu. Etrafında ışık okları dans etmeye başladı ve farklı uçan canavarlara yıkıcı bir güçle vurdu.

Duvarlardaki Driftçiler de kararlılıklarını yeniden kazandılar. Lira ve Nova yerdeyken, duvar daha işlevsel hale geldi ve onu aşağıdan korkunç bir güçle destekledi.

Nova'nın bombaları zaman zaman yankılandı, duvar titredi. Ve bir sonraki saate kadar, şehri acımasız ve cesur bir şekilde savunmaya devam ettiler.

Ta ki gölge fırtınası yeniden hareket etmeye başlayana kadar.

Fırtına tarafından harap olmuş bir gökyüzünün altında bir tepe duruyordu—ya da öyle görünüyordu. Yaklaştıkça, illüzyon çözüldü.

Obsidiyen monolitik bir yapıydı, onu yere yayılmış yüksek kulelere bağlayan siyah kıvrımlı kablolarla damarları olan. Yapı devasa - neredeyse yirmi feet uzunluğunda - etrafındaki diğer her yapıyı gölgede bırakıyordu.

Yaşlı bir kadın kule balkonunda duruyordu. Gözleri o kadar derin kırışıklıklarla doluydu ki açılmıyordu. Siyah bir bastona ağırca yaslanıyordu ve vücudunun etrafında akan sıvı gölge gibi görünen koyu bir kıyafet giymişti. Yüzü hayalet gibi solgun, saçı ise beyazdan öte ve incecik bir ağ gibi görünüyordu.

Hafifçe hareket etti ve balkonun ötesindeki odaya döndü.

Bastonu titredi, omuzları da öyle. Sonra baston elinden düştü ve yavaşça kendini yere doğru alçaltmaya başladı.

Ancak, güçlü, solgun bir el onu yakaladı.

"Akanni. Bunu yapmamalısın. Benden çok daha yaşlısın."

Kadın titredi. Elini tutan elin üzerine dokundu ve yavaşça yüzüne doğru ilerleyerek özelliklerini keşfetti.

"Lord Rughsbourgh. Yine çok genç görünüyorsun. Bir şey mi oldu? Hedefine ulaşmış gibisin... ama çok hasta görünüyorsun. Neden? Beklediğinden daha büyük bir bedel mi ödendi?"

Rughsbourgh gülümsedi.

"Yıldızlar, Akanni, çok fazla endişeleniyorsun..."

O, ondan uzaklaşmaya çalışırken inledi ve zorlandı.

Yaşlılıktan neredeyse kör olmasına rağmen, kadın fark etti ve kaşlarını çattı.

"Lord Rughsbourgh, neredeyse hayatta değilsin... Ne oldu? Seni bu kadar zayıf hissetmemiştim."

Rughsbourgh gülümseyerek ama yine sessizce inledi. Şaka yollu söyledi

: "Belki de yaşım nihayet beni yakalıyor?"

Akanni'nin kaşları daha da çatıldı.

"Bu şaka yapma zamanı değil, lordum."

O anda Rughsbourgh'un yüzündeki mizah kayboldu—ciddileşti. Sonra iç çekti.

"Akanni…"

Ses tonu farklıydı ve yaşlı kadın başını kaldırdı, endişe yüz hatlarına yansıdı.

"Lordum…"

Rughsbourgh karnına sarılmıştı. Vücudunun yarısı, başından ayak parmaklarına kadar, sanki ağır bir şekilde zehirlenmiş gibi garip ve mide bulandırıcı bir renk değişikliği taşıyordu.

Sesinde titreme vardı.

“Bugün korku hissettim.”

Akanni titredi. Gözleri kapalı olmasına rağmen ona bakarak kaşlarını çattı.

“Efendim… sizi korkutabilecek pek az şey var. Ama yine de birçok büyük şeyden korkuyorsunuz, efendim… Sözlerinizin beni sadece şaşırttığını düşünüyorum.”

Rughsbourgh, küçük bir gülümsemeyle iç çekti.

“Bana olan görüşün, iki yüz yıl önceki kadar yüce. Bana bu kadar tamamen inanmayı nasıl başarıyorsun merak ediyorum?”

Akanni gülümsedi.

“Sen var olan en büyük varlıksın—dünyanın örneğisin. Dünya beni reddettiğinde beni kabul ettin. Dünyamızla, başkalarının yapmadığı bir şekilde derin bir şekilde ilgileniyorsun. Eğer bu bir tanrının nitelikleri değilse, neyin nitelikleri olduğunu bilmiyorum.”

Rughsbourgh kaşlarını çattı.

"Akanni…"

Başını hafifçe eğerek özür diledi.

Üzgünüm, efendim. Kaydı.

Rughsbourgh iç çekti ve ondan uzaklaştı.

“Bugün neredeyse öldüm… demek istediğim buydu. Hayatımda bir kez gerçekten yok olabileceğimi korktum. Ve kaçtım.”

Derin bir nefes aldı ve içeri yürüdü.

“Hadi şimdi, Akanni. Gel ve yaralarımı tedavi et.”

Akanni, onun peşinden giderken endişeyle ona baktı.

Uzun bir salıncakta oturdu, yaşlı kadının eğilip ellerindeki renk değişimini incelemesine izin verdi.

Kaşlarını çattı.

“Vücudun, zorlanmış. Hücrelerin, var olmaya, çoğalmaya ve iyileşmeye çalışmaktan neredeyse yok olmaktan kurtuldu. İnsan vücudunun sınırına ulaştığını hiç görmedim ya da duymadım, ve kesinlikle senin gibi birinin vücudunun sınırına ulaştığını da…”

Rughsbourgh gözlerini kapadı ve düzenli bir şekilde nefes aldı. Dudaklarını büzdü.

‘O… sefil.’

Akanni gözlemlemeye devam etti ve kaşları giderek daha fazla çatıldı.

“Üzgünüm efendim… ama bunu kim yaptı? Bu kıtada sizi öldürebilecek tek bir kişi var. Ve o kişinin bunu yapması için bir nedeni olduğunu sanmıyorum…”

Rughsbourgh derin bir nefes aldı.

“Şimdi iki kişi var.”

***

Ul'Tra-el'deki üç kıtadan, Orta Ova en kalabalık olanıdır ve 2.7 milyar insanla dolup taşmaktadır. Orta Ova genel olarak yirmi beş ulus barındırmaktadır, bunlar arasında İmparatorluk da bulunmaktadır.

İmparatorluk, Kıtanın süper gücü olarak kabul edilmektedir, çünkü Kıtada var olan ilk ulus olarak zengin bir tarihe sahiptir, aslında Drifterlar Çağı açısından bakıldığında, dünyada da ilk ulus olarak kabul edilmektedir.

Elbette, bu İmparatorluğun tek başına tek güç olduğu anlamına gelmiyordu. Reimgard İmparatorluğu'nun gücünü dengelemek için oluşturulmuş diğer ittifaklar da vardı ve genel olarak hükümet, ulusların gücünü dengelemek için kurulmuştu.

İçinde ve dışında klanlar, kimsenin tahmin edemeyeceği değişkenler üretmek için var olmaktadır.

Yirmi beş ulus basitçe altı kategoriye ayrılabilir.

İmparatorluk kendisi birinci kategori olarak kabul edilir. İkinci kategori İmparatorluk Müşteri Devletleri olarak adlandırılabilir, bunlar İmparatorluğa bağımlı kukla krallıkları, vergi verenleri ve kolonileri içermektedir. Ve altı ulustan oluşmaktadır.

Üçüncü kategoriler, Rakip Güçler, Eski Kule İttifakıydı. Bunlar, imparatorluk kontrolüne karşı koyacak kadar güçlü bir ittifak oluşturmak için bir araya gelmiş dört ulustur.

Dördüncü grup, ekonomik ve coğrafi olarak izole edilmiş tarafsız devletlerdir; ayrıca taraf tutmaktan da kaçınırlar.

Özgür şehirler beşinci kategoridir, basitçe hükümet olarak adlandırabiliriz—üç bağımsız küçük ulusun kırılgan bir koalisyonu.

Ve kalan uluslar, değişkenlerin varlığına katkıda bulunan jokerler olarak düşünülebilir. Bir noktada, başlangıçtan beri var olan prestijli klanlar onlara katıldığı için ihmal edilmeye başlandı.

Kageyama klanını örnek alalım, birkaç şehrin kontrolünü elinde tutuyorlar ve bazen bir ulus olarak anılıyorlar. Ancak kendilerine başka bir isim vermiyorlar, sadece Kageyama klanı diyorlar.

Merkezi kıta, kendisiyle birlikte büyük bir güçtü. Bu güç, o kadar büyük bir kaosa sürüklendi ki, komşu bir ülke bile müttefikinin saldırıya uğradığını fark etmedi.

Her ulus, dışlanıyordu. Ve aynı zamanda yok ediliyordu.

Ve bu planın üstünde, ne bir Zalim ne de bir Serseri olan bir dahi duruyordu.

O sadece sıradan bir insandı.

"Ahh… ahhh! Yardım! Aghh—"

Bir başka Koruyucu'nun başı, tek bir ayak darbesiyle buzlu zeminde yuvarlanırken, korkunç yardım çığlığını kesen bir ses duyuldu.

O ayağın sahibi, karanlık, neşesiz gözleriyle karşısında duran kalan koruyuculara baktı, silahlarını çaresiz bir kararlılıkla kavradılar.

Uzun siyah saçları, Batı sınırının acı rüzgarında hafifçe dans ederken, karın üzerinde kayarak taze kanı temiz toprağa bastırdı.

Diğer askerler uzaktan dururken, o yarıda durdu ve hafifçe titreyen askerlerin gözlerindeki korkuyu gizlemeye çalıştıklarını gördü.

Önlerinde duran katil derin bir nefes aldı ve başını salladı, tiksintiyle diliyle dişlerini gıcırdattı.

"Bu iş kolay olabilirdi—hepiniz bunun farkında mısınız?"

Elini hafifçe salladı.

“Açıkça açıkladım. Sizi dövüşmek için buraya gelmedim. Sadece Koruma Duvarı'nı talep etmek için buradayım.”

Yüzleri sertleşti, onu incelerken.

Yine iç çekti.

“Gerçekten hepinizden ve inatçılığınızdan bıktım. Rughsbourgh Koruyucuların kurucusuydu, değil mi?”

Hepsi ona baktı, silahları hâlâ yukarıda. Cevap vermediler, ama haklıydı.

“O yaşlı, harabe olmuş aptalın bu yeri gerçekten kıtayı korumak için yarattığını mı düşünüyorsunuz?”

Susmaya devam ettiler, ama o yine de devam etti.

“Stelia'nın ayrılması ve uzaklığı nedeniyle kendi kıtası haline getirilmesi kararı şok ediciydi. Ama uzun vadede, bu benim planımı mükemmel bir şekilde besledi. Rughsbourgh bu yeri aynı nedenle yarattı. Tam olarak aynı değil, ama benzer bir şey.”

“Duvar bir özün hapsidir—hepiniz birer hapsiniz. Beyinsiz yaratıkların anlamasını kolaylaştırayım: Hepiniz gıdasınız. Sıradan bir gıda değil, dünyanın kendisi tarafından beslenen bir gıda. Bu yerin sızıntısı—hepiniz yıllardır bunu bilinçaltında emiyorsunuz. İster canlı ister ölü olun, Savaşın Kökeni için özün restorasyonunun başlangıç kaynağı olarak hizmet edeceksiniz.”

Koll derin bir nefes aldı, gözlerinde mutluluk dans ediyordu.

“Ve batı sınırındaki atmosfer anomalisine ne demeli? Ah, bu, Profesör Heimburger'ın ustamın hapsolduğu soyut hapishaneyi zayıflatmamda bana yardımcı olduğu bir şey.”

Koll başını salladı.

“O adam harika. Seksen yıl önce benimle paylaştığı her plan tam olarak tahmin ettiği gibi gitti. Aslında, 'harika' kelimesi onun büyük zihnini küçültüyor gibi görünüyor.”

Koll nihayet derin bir nefes aldı ve tekrar ileriye baktı. Gözleri özellikle tanıdık bir gence takıldı.

Adamın tam bir sakalı vardı; gözleri ateşli ve keskin görünüyordu. Yanında, onun gibi koruyucu üniformalar giymiş, koyu saçlı ve delici, zehirli gözlere sahip iki genç kadın duruyordu.

“Gilbert, değil mi?”

Gilbert kaşlarını çattı.

“Adımı nasıl biliyorsun? Rughsbourgh ile olan bağların neler?”

Koll, aşağıya dönmüş dudaklarıyla onu inceledi.

“Onun geri döndüğünü biliyor musun? Bir Luminary olarak… Rughsbourgh, yani.”

Gilbert'ın gözleri bir an için büyüdü. Sonra kendini kontrol etti ve tekrar kaşlarını çattı.

"Ve neden bana bunu söylüyorsun?"

Koll gülümsedi.

"Onun köpeği olmadın mı? Yoksa sonunda isyan mı ediyorsun?"

Gilbert'ın bakışları sertleşti, gözlerinde öfkeli bir ışık parladı.

"Eylemlerim için sana—yabancı, katil ve sapkın şeytan—hiçbir açıklama borçlu olduğumu düşünmüyorum. Sana borçlu olduğum tek şey ölümdür ve bu, yaptığım son şey olsa bile, bunu sana vereceğimden emin olacağım."

Koll ona baktı, sinsi bir gülümsemeyle.

"Bana bak… ne kadar sevimlisin?"

Gilbert ellerini açtı, onlara iki uzun kılıç belirdi.

Yüzü zaten yıpranmıştı—ama bu Koll ile yüzleşmekten değildi.

Sınırı geçtikten sonra, öğretmenlik kariyeri veya benzeri bir şey peşinde umarak akademiye gitmişti. Ancak, müdür tarafından şiddetle reddedildi—saçma bir şekilde, kapıda. Okula bile girmesine izin verilmedi.

Gilbert, kamu Kalesi'ni talep etmek için Verulania'ya döndü, ancak hükümet tarafından oraya başka bir Müdür atanmıştı, bu da şaşırtıcı değildi.

Gittiği her yerde sanki onun için bir yer yok gibiydi. Bir şekilde ya da başka bir şekilde reddedilmiş gibiydi.

Gece geç saatlerde noodle satmak için küçük bir yol kenarı tezgahı açmayı bile denemişlerdi, ancak tezgah yetkililer tarafından yok edildi ve bu tür uygulamalara karşı yeni bir yasa çıkarıldı.

Uzun bir süre düşündükten sonra, Gilbert için en iyi şeyin sınıra geri dönmek ve hayatının geri kalanını Orta Ova'yı koruyarak geçirmek olduğuna karar verdi.

Ayu ve Myu'ya veda etmişti, ama o iki genç kız inanılmaz derecede inatçıydı.

Duvara geri dönmeye karar veren Gilbert, hayatında verdiği en iyi kararın bu olduğuna inanıyordu.

Açıkça, Karanlık Kıta öğrencisi döndükten sonra, denizden yüzeye çıkan canavarların durumu iki katına çıkmıştı.

Daha önce, canavarlar nadiren yüzeye çıkıyordu - belki her üç haftada bir ya da iki kez oluyordu. Ancak, öğrencinin dönüşünden bu yana, canavarlar her gün ortaya çıkıyordu.

Şanssızlarsa, bir Yıkıcı ile savaşmak zorunda kalıyorlardı. Eğer çok şanssızlarsa, Yıkıcı Abysmal ya da daha kötüsü - Apex - kendi ordusuyla birlikte yüzeye çıkıyordu.

Gilbert ve koruyucular, iki Abysmal Maelstrom ve bir Felaket Hellion ile başa çıkmayı yeni bitirmişlerdi. Birçok kişi yaralanmıştı, hatta Gilbert'in kendisi bile, ama… bu kişi aniden saldırmıştı.

'...ve Rughsbourgh'u biliyor...'

Gilbert fazla düşünmemeye çalıştı. Rughsbourgh'un uzun zamandır yaşadığını biliyordu; aralarında birçok şekilde tanışmış olabilirlerdi.

Ancak duvarın yaratılışı hakkında söyledikleri göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Atmosfer sızıntısı ile ilgili sorun doğruydu.

Eğer bu konuda haklıysa, o zaman hepsinin yiyecek olduğu konusunda da muhtemelen haklıydı.

Gilbert titrek bir nefes verdi.

'Dünyada ne oluyor? Kuzey'e nasıl bir mesaj gönderebilirim…'

O anda düşüncelerini duraklattı.

'Kuzey… Ne kadar yüzsüz olabilirim? Bir şeyler ters gidiyor ve yardım için baktığım ilk kişi on altı yaşındaki bir çocuk. Yoksa on yedi mi? Bu günlerde nasıl olduğunu merak ediyorum… ne kadar güçlü olduğunu.'

Gilbert birkaç saniye sessiz kaldı, sonra yüzünü buruşturan bir fikir geldi aklına.

Yanındaki iki kıza bir göz attı ve hareket etmeye hazırmış gibi duruşunu biraz alçaltarak, onlara rahatça fısıldayabilmek için kendini konumlandırdı.

"Ayu. Myu. Beni dikkatlice dinleyin."

"Ona sahip olduğum her şeyi salıvereceğim... Bu arada, senin kaçmanı istiyorum."

Ayu'nun odaklanmış gözlerinde ışıklar parladı.

“Oh, harika—birlikte koşacağız.”

Bir an için, Gilbert'ın gözleri karardı. Kızlara planını iletmek zorlaşmaya başlamıştı. Onlara ne kadar bağlı olduklarını biliyordu—onları bulmuş ve çocukken büyütmüştü.

Bu yüzden onların hayatta kalması gerekiyordu. En azından bir kez kendileri için yaşamalarını istiyordu. Ve eğer bu onun son direnişi olacaksa, öyle olsun.

Hiç pişmanlığı yoktu.

“Hayır. Siz ikiniz yalnız gideceksiniz.”

Myu'nun yüzü hemen karardı.

“Hatta cesaret etme…”

Ayu fısıldarken

: “Gilbert!”

Bu arada, Gilbert iç çekti. Bir an durdu ve açıkladı.

Dinleyin, kızlar. Öncelikle, bana güvenmelisiniz. Bu heriften ölmem. Hadi, ben güçlüyüm. İkincisi, burada olanların ötesine geçtiğine inanıyorum. İkinize de çok önemli bir görev vermek istiyorum.

Gilbert'ın bakışları ikisinin üzerinde dolaştı.

"Verulania'da, kalemizin altındaki sığınakta... bir kasa var. O kasada, Rughsbourgh'un yaptığı her şeyin detaylı belgeleri var—bizi onun nihai amacına götürebilecek bilgiler... ki buna kendisinin de farkında olduğunu sanmıyorum çünkü kendisi manipüle ediliyor."

"Bu gerçeği ortaya çıkarırsanız ve Annette'e götürürseniz, bunun onun için çok değerli olacağından eminim. Bana güvenin ve sizinle buluşmama izin verin."

Myu'nun ifadesi cinayet işlemek ister gibi değişti.

"Beni bir... olarak mı düşünüyorsun?"

"Myu."

Gilbert'ın sesindeki sertlik ve kesinlik onu dondurdu.

Ayu, ikisinin arasında bakındı, sonra Myu'ya baktı.

"Gilbert'a güvenelim, tamam mı, Myu?"

Gilbert ona baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi... yürek parçalayıcıydı, ama bunu gizledi.

Koll'un sesi soğuk geceyi yararak geçti.

"Veda işlemleriniz bitti mi, lütfen—yalvarıyorum—bana saldırın. Bunu sonlandıralım. Gitmem gereken bir yer var."

Gilbert, iki kızına son bir kez baktı ve ileriye döndü, her iki kılıcı da ellerinde parıldıyordu.

Güçlü sesi gök gürültüsü gibi yankılandı

: "Koruyucular!"

Anında etrafındaki herkes ona döndü—hem yaralılar hem de korkudan titreyenler.

Gilbert, Duvar'daki tek Bilgeydi. Son birkaç ay içinde, sayısız koruyucuyu ölümün pençesinden kurtarmıştı ve birçok fetih misyonu, onun duvara gelmesi sayesinde başarılı olmuştu.

Önemi o kadar büyüktü ki, birçok koruyucu, Gilbert'in varlığı olmadan yoğunlaşan canavar istilasından sağ çıkamayacaklarına inanıyordu—bu da bir Bilge'nin ne kadar yıkıcı olabileceğini kanıtlıyordu.

Onun sesi, Duvar komutanının sesiyle birlikte, askerler için saf bir umuttu.

"Biz son savunma hattıyız. Biz bükülmeyen kılıç, kırılmayan kalkanız."

Koruyucuların ifadeleri değişti. Danzo, gözlerinde yanan demir bir kararlılıkla kılıcını sıkıca tutarak ilk aya kalkan oldu ve sonraki sözleri taşıdı.

“Dönmüyoruz. Kaçmıyoruz. Biz kalanlarız.”

Duvar komutanı kendisi inledi ve ayağa kalktı. Sesi rüzgârda yükseldi ve savaş alanında yankılandı.

“Eğer yıldızlar düşerse ve gökler ağlarsa, Eğer toprak titrerse ve diğerleri silinirse— Yine de, biz duruyoruz.”

Sonra, dizlerinin üstünde olan, yere serilmiş askerler kalkmaya başladı—inleyerek, çoğu kan içinde ama ayakta durdular, gözlerinde kararlılık parlıyordu.

Birlikte yeminlerini taşıdılar.

“Arkamızda akan kan için,

Dokunulmamış evler için,

Henüz doğmamış çocukların nefesi için—

Etimizi, ateşimizi, son nefesimizi veriyoruz.”

Myu, diğerleriyle birlikte bu sözleri mırıldanırken kaşlarını çattı. Gözlerinde parlayan yaşlar dökülmek üzereydi ama onları bastırdı, hala mırıldanırken kalabalığın gür sesi yemini muazzam bir güç monoliti gibi taşıyordu.

Bu son olmalıysa, söylensin—

Biz durduk.

Biz savaştık.

Biz teslim olmadık.

Burada, uçurumda,

Ölüm gelsin.

Biz zaten ebediyiz.

Sonra Gilbert'ın sesi yıkıcı bir güçle patladı.

“Kim en sonunda duruyor?!!”

Koruyucular kükredi.

Biz duruyoruz!!!

Gilbert tekrar bağırdı

: "Ne tutuyoruz?!!"

Koruyucular yanıtladı

: "Hattı!!!"

Gilbert öne doğru adım attı, Koll'a sert ve meydan okur bir bakışla sabitlendi—bu bakış, "Ölsek bile, asla ölmeyeceğiz" diye haykırıyordu. Sonra tekrar gürledi.

"Ne veriyoruz?!!"

Askerler tüm güçleriyle bağırdı.

"HER ŞEY!!!"

Savaş naraları ve vahşi çığlıklarla, hepsi soğuk gecede boş ve kayıtsız bir ifadeyle duran tek bir adama doğru hücum etti.

Koll yere tükürdü.

“Tsk. Yazık.”

O sadece parmaklarını şıklattı.

Ve obsidyen kılıçlar yerden fışkırarak, ileriye doğru koşan adamların içinden geçerek kesildi. Bıçaklar, kendi kendine havada süzülürken bulanıklaştı.

Kaosun ortasında, Myu Ayu'yu yakaladı ve ikisi geriye doğru fırlayarak kargaşadan kaçtılar. İkisi de son derece çevikti, hareketleri, hızı ve zamanlamaları birbirlerine bakmadan mükemmel bir şekilde senkronizeydi.

Uçan kılıçların arasından geçerek—kaçınarak, dönerek—katliamdan kaçtılar ve batı sınırının soğuk ormanına daldılar.

Son bir kez durdular, Myu arkasına bir kaşla bakarak.

Ayu ona baktı ve gülümsedi.

“Gilbert iyi olacak.”

Myu keskin bir nefes vererek ileriye döndü. İkisi de kaçışlarına devam ettiler.

Ayu nazik bir ruhdu—naif de. Myu, dünyanın sertliği ve acımasızlığının onu sertleştirmesine izin veren kişiydi. Bu yüzden Gilbert'in kararının arkasındaki soğuk gerçeği görebiliyordu.

O, belki de Ayu'nun bazen kendini kandırdığını düşündü, böylece dünyanın ne kadar acımasız olduğunun ızdırabından kurtulabilirdi. Kız kardeşinin bu kadar nazik ve masum olması onu rahatsız ediyordu.

O lanet olası her kimse, onlara saldıran, altı yüzün üzerinde Driftçi'yi zahmetsizce katletmişti—bu, herhangi bir Bilge tarafından başarılabilecek bir başarı değildi. Onları terlemeden bu kadar çok kesmişti.

Myu, o adamın kolayca bir Bilge'yi ezebileceğinden emindi. Ve Gilbert'ın da bunu anladığını biliyordu. Bu yüzden ikisini de göndermişti.

Bugün, Gilbert ve Duvar'ın Koruyucuları ölecekti.

Ve bunun görkemli bir ölüm olup olamayacağından bile emin değildi—çünkü onları oraya yerleştiren kişi, hepsinin ölmesinin nedeni olabilir.

Gözlerini sildi, ikisi de alev gibi bir hızla ileri fırladı. Yine de, gözünün köşesinden bir gözyaşı kaçtı, soğuk gece rüzgarında parlayarak uçup gitti.

Birkaç gün ve gece geçti. Ayu ve Myu, ormanın dehşetleriyle yüzleşerek geçirdi. Orman, ana kıtadan batı sınırını kapatıyor ve tehlikeli yaratıklarla dolup taşıyordu.

Sınır çevresindeki yarık oranının—karanlık kıtaya kadar—Merkez Ovası'nın merkezine göre on kat daha fazla olması sürpriz değildi. Yine de, Myu bu bilginin, sınırın ne kadar gerçekten tehlikeli olduğunu anlatmakta yetersiz olduğunu hissetti.

Gece uyumak bir kumardı, bu yüzden tercihen gece seyahat ettiler ve üzerlerine saldıran gece yaratıklarını öldürmek zorunda kaldılar.

Yaklaşımında titiz ve kurnaz olan başkaları da vardı. Olarak, kızlara daha fazla çaba harcatıyordu, ama sonunda yine de kapasiteleri içindeydiler.

Ayu ve Myu kendileri de birer dahi olduklarından—neredeyse Bilgelerin seviyesine ulaşacaklardı—ve ayrıca kızlar, vizyonlarını ve hislerini birbirleriyle kolayca paylaşabildiklerinden, beyinleri mükemmel bir senkronizasyona sahipti. Bu nedenle, yaptıkları koordinasyon, canavarlara karşı öldürme işlemini oldukça zahmetsiz hale getirmişti.

Ölümcül olmayanlar—koordinasyonları, onlardan kaçmayı oldukça kolaylaştırıyordu.

Ve böylece, sonunda bir şehre girmeyi bekledikleri için ormanda üç zorlu gün geçirmek zorunda kaldılar.

Myu, önündeki ıssız ovale şaşkınlıkla baktı. Fhugal'ın, insanların sesleri ve renkleriyle her zaman canlı ve gökyüzünde dans eden bir şehir olduğunu duymuştu. Gündüz ya da gece, neredeyse hiç fark yoktu.

Ancak, gördüğü şey, kendisine anlatılanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu. Keskin bir tezat demek az kalırdı. Orada hiçbir şey yoktu.

"Myu…?"

Ayu gergin ve kafası karışmış bir sesle konuştu. Myu, Fhugal boşsa

—şehirler gitmiş, insanlar gitmiş, duvarlar gitmiş, hatta nehirler gitmişse—o zaman kesinlikle warp istasyonunun da gitmiş olduğunu anladı. Peki, nasıl seyahat etmeyi planlıyorlardı?

Warp istasyonunun onları Drywall'a götürmesi gerekiyordu, bu da Verulania'ya seyahat etmeyi kolaylaştıracaktı.

Ancak, orada hiçbir şey yoktu.

"Yolculuğumuza yürüyerek devam etmek zorunda kalabiliriz."

Ayu, kararlılıkla yankılanan sesiyle kız kardeşine baktı. Myu, keskin koyu gözlerinde hiçbir zayıflık göstermese de, Ayu onun şu anda kendi iyiliği için içsel bir mücadele verdiğini biliyordu.

Myu'nun sıkı sıkıya kapalı yumruğuna dokundu, onu açmasını sağladı ve parmaklarını kenetlediler.

"Verulania'ya yürüyerek ulaşmamız ne kadar sürer?"

Myu hafifçe nefes verdi.

"Önce Drywall'a ulaşmak için yedi gün düşünüyorum... sonra Drywall'dan Verulania'ya ulaşmak için ulaşım bulmalıyız."

Ayu, kız kardeşinin eline nazikçe vurdu.

"Endişelenme, Myu. Zamanında oraya ulaşacağız, kim bilir? Yolda bazı göçebelerle karşılaşabiliriz. Onlar seyahat etmeyi çok daha kolaylaştırır, biliyorsun."

"Ama biz göçebe değiliz. Ama kesinlikle senin seyahatini kolaylaştıracağız."

Ayu ve Myu duraksadı, birbirlerine baktılar. Duydukları ses, ne onlara ne de başka birine aitti.

Keskin ve neredeyse fark edilmeyen bir hareketle döndüler ve silahlarıyla hazırdılar. Ayu yabancının önünde duruyordu; Myu arkasında.

Ancak konuşan kişi, onların eylemlerinden etkilenmemiş, şaşırmamış ve rahatsız olmamıştı.

Çoğu vücudu siyah yırtık bir kumaşla örtülmüştü. Başını örtmek için bir eşarp takmıştı ve başka bir eşarp boynunu ve alt yüzünü sarmıştı, sadece kan kırmızı gözleri görünüyordu.

Gözler. Sakin görünüyordu... ama ölümcüllükle parlıyordu.

Aynı anda gözlerinin içine bakmak, Ayu'nun omurgasında ürpertiler hissetmesine neden oldu. Kaşlarını çattı ve yabancıdan gözlerini hafifçe kaçırdı.

"Sen kimsin?!"

Yabancı başını eğdi. Sesleri hem ürkütücü hem de tatlıydı. Bu... ikisi için de oldukça rahatsız ediciydi.

"Ben sadece bir geçiciyim. Drywall'a gidiyorum ve sizi duydum. Birlikte seyahat etmek ister misiniz?"

Ayu ve Myu birbirlerine baktılar—gözlerinde keskin, hızlı bir parıltı. Sonra ikisi de tam aynı anda iç çekti.

Yabancı hala aralarında duruyordu, rahatsız olmadan. Kontrol altında gibi görünseler de, en çok rahatsız olanlar onlardı.

Bu güvenli değildi, özellikle bu kişinin onlara hissettirdiği rahatsızlıkla. Myu, kız kardeşini tehlikeye atmak istemiyordu. Ancak, daha hızlı veya daha güvenli seyahat etme şansı varsa, bunu da kabul etmeye istekliydi.

...elbette önemli bir şüpheyle.

"Peki... tam olarak nasıl seyahat ediyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Yabancı hafifçe hareket etti, bu da ikisini de aşırı dikkatli hale getirdi, bakışları ay ışığı altında soğuk bıçaklar gibi keskinleşti.

"Fhugal'a geldim çünkü kardeşimin burada olduğunu duydum. Ailenin ilk kızı olarak, yıllardır ihmal ettiğim bir sorumluluğum var. Onu bulup eve getirmeyi umuyorum."

Ayu ve Myu, yabancı konuşmaya devam ederken birbirlerine bakıştılar.

"Ama burada olmadığını görünce, onu bulana kadar aramaya devam etmem gerekiyor."

Ayu ilk kırılan oldu, yüzü merhametle yumuşadı.

"Aww, çok kararlısın. Bunu seviyorum."

Myu, kız kardeşine kaşlarını çattı.

"Ayu!"

Kız hemen yer değiştirdi. Kaşlarını çattı ve düşmanca bir şekilde bakışlarını dikti.

"Tamam! Bize yalan söylüyor olabilirsin..."

Yabancı alay etti.

Size yalan söylemekten ne kazanabilirim ki? Sizi bile tanımıyorum. Sadece yardımımı sunuyorum—bunu almak zorunda değilsiniz.

Yabancı sonra hareket etti ve döndü. Dönüşüyle birlikte, gökyüzünden ezici bir güçle bir şey düştü ve etraflarına toz bulutları yaydı.

Toz dağıldığında, genç bir kadın diz çökerek karanlık çelikten bir savaş meleği gibi görünüyordu. Platin sarısı saçları dağınık haldeydi ve dumanın arasından süzülen sert ışığı yakalıyordu. Altın gözleri, solgun, kirli yüzünde güçlü bir kararlılıkla yanıyordu—çok şey görmüş ama kırılmayı reddeden birinin bakışı.

“Prensim… her yeri aradık. Fhugal'da tek bir kurtulan yok—şehrin ortasında sadece tek bir bina var ve o da boş.”

Yabancı hafifçe elini salladı.

“Yui?”

Kadın keskin bir şekilde yanıtladı.

“Yolda…”

Onun bunu söylemesinden bir saniye bile geçmeden, bir motorun homurtusu canlandı. Devasa, kalın lastikler, molozları zahmetsizce ezerek muazzam bir güçle ileri doğru yuvarlandı.

Taşıyıcı, tekerlekler üzerinde bir iğrençlik gibiydi—iyi, bunun tam olarak böyle olmadığını söylemek zor, çünkü bir Behemoth'un metalik kabuğundan yapılmıştı. Hatta camlar, korkunç iğrençliklerin organlarından sıkıştırılmış viskoz sıvı ile güçlendirilmişti.

Gövdesi, bir savaş gemisinin pruvası gibi şekillendirilmişti; mat siyah zırhın her plakasının eğimi ve tasarımı dikkatle yapılmış, sadece koruma için değil, aynı zamanda korkutma amacıyla dövülmüştü. Hiçbir cam yoktu, yüz yoktu—sadece fırtına bulutlarının altında yılanın gözü gibi hafif parlayan, güçlendirilmiş sensör optiklerinin yarığı vardı. Şehirlerde sürüyormuş gibi görünmüyordu. Şehirleri ezip geçiyormuş gibi görünüyordu.

Sağ kanatta, bir yan panel bir dizi mekanik tıkırtıyla açıldı. Zırh kaydı, döndü ve sonra dışa katlandı, genç, dağınık, kontrolsüz koyu saçlı bir çocuğun inebileceği kompakt bir erişim noktası açığa çıktı.

Çocuk dik durdu ve selam durdu.

"Aye aye, kaptan."

Ayu ve Myu birbirlerine ve tuhaf, vahşi mekanik canavara baktılar.

Devasa bir düz arazide, canavar cesetleri ve karanlık arazide nehir yolları çizen viskoz kırmızı kanla kirlenmiş, bir adam duruyordu.

Adam yavaşça nefes verdi, burun deliklerinden soğuk hava akıyordu.

Suskunluğu bir silah gibi taşıyordu—keskin, kasıtlı ve her zaman ulaşılabilir. İlerlerken mürekkep gibi hareket eden akıcı siyah giysiler giymişti.

Aldığı her adım, sesi kaba gösteren bir sessizlik taşıyordu. Saçları, simsiyah ve dikkatsizce gevşek bir topuzda toplanmıştı; dikkat çekmeyi istemeyen ama ondan kaçamayan birinin zarafetini ele veriyordu.

Altın gözleri, karanlık perçemlerinin altında parlıyordu; sıcaklıkla değil, hesaplamayla. İçinde öfke yoktu, merhamet de yoktu—sadece farkındalık vardı.

Henüz beş adım atmamıştı ki, arkasında bir kadın belirdi. Alacakaranlıkla örtülmüş bir katedral gibi duruyordu—ciddi, onurlu ve sessizce parlayan.

Derisi, cilalı mahogany gibi derin ve sıcak, yüzünü disiplinli tellerle çerçeveleyen uzun, ipeksi beyaz bir peştemal ile güzel bir tezat oluşturuyordu. Omzuna düşen tek bir örgü, kusursuz ve kontrol altında, giydiği ifadeye benzer şekildeydi: sakin, ama söylenmemiş bir şeyle dolu.

O tereddüt etmiş gibi görünüyordu, ama sonunda konuştuğunda sesi, eğer konuşabilselerdi, zambakların tatlılığı gibiydi.

"Müdür. Hepsini tamamen ortadan kaldırdık."

Genç adam başını hafifçe eğdi, gözleri biraz uzak görünüyordu.

"Diğer şube kaleleriyle iletişim kurabildik mi?"

"Teron bunun üzerinde iki gündür çalışıyor ama hiçbir ilerleme kaydedemedi."

Genç adam bir elini cübbesinin içine soktu.

"Yani bu bir teknoloji sorunu olmayabilir."

Hanım hafifçe başını salladı.

"O da öyle söyledi..."

Genç adam, gökyüzünden süzülen altın ışığa baktı. Saldırının başladığı günden bu yana üçüncü günün şafağıydı, Welster Krallığı'nda.

Welster, kendi başına duracak ve İmparatorluğa karşı isyan edecek kadar güce sahip olan uluslardan biriydi. Eski Kule İttifakı'nın dört ulusundan biriydi ve Orta Ova'daki en güçlü Hisar'ın üssünü kurduğu ulusdu.

Eli Caelvyn, Caelvyn Kalesi'nin Müdürü ve Orta Ova'nın mevcut Paragonlarından biriydi. Yeni, olgunlaşmamış olanlar değil—Raizel kadar güçlü ya da Kageyama klanının patriği kadar güçlü olanlar.

"Nahia."

Ses tonu sıcak ve akıcıydı.

"Müdür."

Hanımefendi, nazik bir aciliyetle yanıtladı.

Eli gökyüzüne bakmaya devam ederken bir süre sessizlik oldu.

"Gökyüzünde... hareket eden bir kale var."

Hemen Nahia başını kaldırdı. Kül tonundaki gözleri kısıldı ve belindeki kılıcın kabzasını sıktı. Uzun pelerini dalgalanırken, kendini bir pozisyona indirdi, ölümcül bir saldırı başlatmaya hazırdı—hatta rüzgar bile sanki yol veriyordu.

"Yıkmalı mıyım?"

Yukarıya bakmaya devam etti.

“Yeteneklerimden şüphe duyduğunu sanmıyorum.”

Nahia kaşlarını çattı.

Eli, onun yeteneklerini herkesten daha iyi biliyordu. Sadece bir Yükselen olmasına rağmen, tek başına altı Yükseleni yenmişti. Onlar öğrenmesi gereken askeri köpeklerdi, ama yine de altı Yükseleni tek başına yenmeyi başarmıştı.

İyi bir performans sergileyecekti ve eğer Müdür ona izin verirse, Yükselenleri yöneten Paragonları yenebileceğine inanıyordu.

Ancak Eli, o işleri kendisi halletmişti ve Citadel Elitlerinin diğerleriyle ilgilenmesine izin vermişti. Ayrıca, üç Elit tarafından desteklenerek her Yıkıcı ve Behemoth'u ortadan kaldırmıştı. Nahia, altı Yükselenle meşgul olduğu için çatışmanın o tarafına katılmakta çok geç kalmıştı.

Önemli olan, onun ölümcül bir zehir olmasıydı—zarif hatlarını ve bir prenses olma potansiyelini ima eden nazikliğini unutun. Savaş alanında hızlı ve sarhoş edici bir yıkım gücüydü.

Herkes bunu biliyordu, bu yüzden Müdür onun yeteneğinden şüphe ederse, gerçekten dikkatli olması gerektiğine inanıyordu.

Çarpıcı yüzünde kötü niyetli, sevimli bir gülümseme belirdi, gümüş kirpikleri ve kül rengi gözleri parladı.

“Görünüşe göre bugün sınırlarımı aşmam gerekecek. Belki de bugün bir Paragon olacağım gün.”

Eli, ona solgun ve boş bir ifadeyle döndü.

Kaşlarını çattı.

“Ne?”

Başını salladı.

“Bundan çok uzaktasın... çok uzaktasın, Nahia.”

Nahia, gözlerinde kararlılıkla parlayan bir ışıkla ona dik dik baktı.

“Çok yakında bir Paragon olacağım.”

Bu arada, tartışırken, uçan kale alçalmaya başladı.

Garip bir şekilde, beton gemi yavaşça yere inerken havada şiddetli bir yer değiştirme olmadı.

Hava gemisinin kenarında, beyaz saçlı bir çocuk oturuyordu, bacaklarını çaprazlamış ve mavi gözlerinde uzak bir bakışla aşağıya bakıyordu.

Eli'nin gözleri bir an için onunla buluştu ve ikisi de sessizce birbirlerini değerlendirmiş gibi görünüyordu—biri yukarıdan, diğeri aşağıdan.

Gemi şimdi her zamankinden daha yakındı. Eli ve çocuk hala birbirlerine bakışlarını kilitlemişti.

Nahia, yüksek bir tetikte kalmaya devam etti, elini kılıcının üzerinde tutuyor ve geminin pruvasının kenarında oturan çocuğa odaklanmıştı.

Onu birkaç saniye boyunca inceledi, gözlemleyip analiz etti. Ama sanki onun önünde boştu. Gözleri—birinin ruhunun özünü görmede keskin—çocuğun ruhunun özüne nüfuz edemedi.

Sanki hiç yoktu. Gördüğü tek şey, onu korkutan ve omurgasında ürpertiler yaratan geniş bir boşluktu.

Odak noktası, Eli küçük, gergin bir kahkaha attığında dağıldı.

"Ah... ah ah... ah be."

Başkanına bir göz attı.

"Başkan, her şey yolunda mı?"

Eli yanıt vermedi. Sadece geminin nihayet yere değip durmasını izledi.

Sonra üzerinde oturan çocuk yavaşça indi, rüzgar gibi akıp gitti.

Çocuk yaklaştıkça, astına sert bir tonla konuştu.

"Nahia. Aceleci veya aptalca bir şey yapma. Aslında, hiç bir şey yapma, tamam mı?"

Nahia tereddüt etti.

“Evet... efendim.”

Okul müdürü genellikle sakin biriydi, herhangi bir felaket karşısında bile, ama onunla on beş yıldan fazla bir süredir birlikteydi—ne zaman sakin olmadığını, ne zaman belirsiz olduğunu, ne zaman korku hissettiğini biliyordu.

Çok daha gençken böyle birçok zaman olmuştu, ama bir Bilge olduktan sonra tamamen değişmişti. Eli neredeyse hiçbir şeyden korkmazdı ya da herhangi bir şeye duygusal olarak tepki vermezdi.

Bugüne kadar.

Ve bu durum, onlara doğru yürüyen kişiden derin bir korku ve temkinlilik hissetmesine neden oldu.

Sonunda, kişi onlara ulaştı ve hafifçe eğildi. Arkasında, diğer insanlar da iniyordu.

Ve Nahia, aralarında birini tanıyabiliyordu.

“O... Selis değil mi?”

Kuzey geriye bakıp yanıtladı.

“Oh, evet, kesinlikle o. Ve ben Rian. Bana Kıtanın Yetenekleri diyorlarmış…”

Milhwa Adası'ndan ve harabe akademiden ayrıldıktan sonra, plan Güney Drywall'a gitmekti; burada Kuzey'in tanıdıkları—ve muhtemelen ailesi—bekliyordu, böylece strateji geliştirebilir ve bir sonraki hamlelerini belirleyebilirlerdi.

Ancak, Verulania'ya ulaştıklarında, şehrin bir kez daha kuşatma altında olduğunu keşfettiler. Dahası, Yükselen Zion ve göçebeler büyük hasar görmüştü.

Bairan tek başına Verulania'daki öfkeli savaş alanına daldı ve on dakika içinde onu yok etti.

Sonrasında, kısa bir süreliğine Verulania'ya yerleştiler. Lynus ve Jeci onlara garip gölge fırtınasını ve onun düzensiz davranışını rapor ettiler.

Hepsini neredeyse yok etmişti, sonra aniden geri çekildi ve iz bırakmadan kayboldu. Ardından başka bir canavar dalgası üzerlerine saldırdı.

Birçoğu yok oldu, ancak Braham kayıplarını en aza indirmede önemli bir rol oynadı. Bir kez olsun, yoğun bir şekilde odaklandı ve hayatları kurtarmak için aşırı bir tazminat talep etmedi.

Durumlarının kötü olduğunu fark etti, bu yüzden acil bir şekilde hareket etti ve hepsi birbirlerini korumak için birlikte savaştı. Neredeyse zahmetsiz görünse de, Bairan çatışmaya inene kadar neredeyse öldüler.

Sonrasında, Drywall'a doğru devam ettiler, ancak geniş Verulania'nın hemen ötesinde başka bir ulusun da acımasız canavar saldırısına uğradığını keşfettiler.

Bu sefer, sadece Abyss Tyrant katliama son verdi ve yola devam ettiler.

Seyahatleri, karşılaştıkları her savaşa müdahale etmeye başladıkça büyük ölçüde yavaşladı, ta ki Welster'a ulaşana kadar.

Welster'ın ötesinde, nihayet Drywall'a ulaşacaklarına inanıyorlardı—en azından Merkezi Ova'yı çoğundan daha iyi tanıyan Ascendant

Zion ve Selis'e göre.

Yolda, bir gün sonra, Northern da uyandı ve tehditleri etkisiz hale getirme görevine katıldı. Tehlikenin farkındaydı: bu savaşları ne kadar çabuk durdurabilirlerse, kaosun Kryos'un özgür kalması için ihtiyaç duyduğu gücü beslemeyi o kadar çabuk durduracağına inanıyordu.

Northern, hem baba hem de oğulun Chaos ile paylaştığı kötü niyetli bağı düşündü—Kryos'un bir Origin olmak için oğlunu yutmuş olabileceği göz önüne alındığında, bu pek de uzak bir ihtimal değildi.

O dönüşümden önce, kan dökme ve delilikle bağlantılıydı, bu da onun Chaos'u bir Origin olarak nasıl ustalaştığını açıklıyordu. Northern'ın henüz anlamadığı şey, Kryos'un neden hapsedildiğiydi.

Sayısız söylenti, nedeninin etrafında döndü: diğer Kökenler onu bir dışlanmış olarak gördü ve ona asla güvenmediler. O çok tehlikeliydi, bu yüzden onu hapsedip kilitlediler.

Kuzey, bunun herhangi birine inanmayı reddetti. Ama en mantıklı nedenin basitçe Kryos'un bir Kaos Kökeni olduğu konusunda şüpheleri vardı.

Kaos'un fiziksel bir formda somutlaşmış bir Kökeni olmalı mıydı? Bu, felaket dengesizliği yaratmaz mıydı?

Aynı şey Boşluk için de geçerliydi. Her iki güç de tutulamayacak kadar ilkel değil miydi?

Bunlar sadece Kuzey'in düşünceleriydi. Düşmanlarını yenmek için anlamaları gerektiğine inanıyordu, bu yüzden en kötü senaryoya hazırlanmaya başlamıştı.

Hepsi öyleydi.

Bir Kökenle savaşmaya hazırlanıyorlardı.

Ve sadece bir tane olduğu için minnettardılar.

Atmosfer gerginleşmişti ve Kuzey, daha güçlü nasıl olabileceği üzerine takıntılı bir şekilde düşünüyordu—özellikle Sonsuz üzerine. Bu yüzden geminin pruvasında oturuyordu, gemi alçaldığında.

Kuzey, Eli'den oldukça daha uzun duruyordu, bu da adamın boynunu hafifçe uzatmasına neden oluyordu.

"Rian. İki yeteneği olan çocuk—izcilerin bahsettiği çocuk?"

Biraz şaşırmış gibi seslendi.

"Senin oldukça genç olduğunu duydum... Profiline göre on yedi."

Northern başını salladı.

"Ben on yediyim."

Eli belirsizlikle baktı, gözlerini kısarak.

"Sen... olamazsın."

Kuzey gülümsedi.

"Benim."

Bu arada, Nahia Selis Vorn'un yaklaştığını fark etti.

"Selis! Dört gün önce dönmen gerekiyordu! Ne oldu?"

Nahia kendini zar zor tutabildi. Eli'nin yanında kalmasının tek nedeni Eli'ydi—içindeki her şey yaklaşan genç kadını kucaklamak için ileri atılmak istiyordu.

Selis saygıyla eğildi.

Lady Nahia. Özür dilerim. Çok şey oldu.

Arkasında, Yükselen Zion, Jeci, Lynus, Raven, Annette, Vida, Helena ve Bairan da geldi.

Nahia, Selis'i kucakladı, ona nazik bir dikkatle bakarken Northern çevreyi gözlemliyordu.

Görünüşe göre Caelvyn Kalesi, Welster'a gerekli tüm yardımları sağlamış.

Eli, diğer elini cübbesine soktu ve doğruldu, Northern'ı inceledi.

Evet. Çoğu düşman yok edildi—diğer şehirlerdeki dağınık kalıntılar ortadan kaldırılıyor.

Northern'ın gülümsemesi memnuniyetle genişledi.

Harika. Güvenilir müttefiklerin olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Eli ona baktı, gözlerini kırpıştırdı.

Bu çocuk...

Bu, bir Bilge olduğunuzu göz önünde bulundurursak, oldukça alçakgönüllü bir ifade. Dünyanın hayatta kalmak için size ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Northern ona boş boş baktı, sonra kısaca, keskin bir sesle güldü. Gözlerini Müdürle kilitlediğinde ifadesi sertleşti.

“Eskiden böyle düşünmezdim... ama son zamanlarda, dünyanın benim hayatta kalmama ihtiyacı olduğunu fark ettim. Dünya benim olmadan dayanamaz. Üç gün içinde, ekibimle birlikte on bir ulusu yok olmaktan kurtardık. Sen burada... kendi vatanında... yalnız başına onu savunurken.”

Adamı kayıtsız bir bakışla süzdü, ama gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

“Her ulusun bir Paragonu yok—aslında, ekibimle kurtardığımız çoğu yerin bir Yükseleni bile yoktu.”

Northern kadına baktı, sonra Eli'ye geri döndü.

“Ama senin yardımın için birden fazla Paragonun vardı... cidden, gerçekçi ol. Söylediklerimde özellikle alçakgönüllü bir şey yoktu—bu sadece bir gerçekti.”

Eli ve Nahia sessizleşti. Çocuk doğru bir noktaya parmak basmıştı. Eğer iddiaları doğruysa—üç günde on bir ulusu kurtardığını ve onların o günleri sadece kendileri için savaşa harcadıklarını düşünürsek—o zaman onun sözlerini sorgulamakta cüretkar olanlar onlar mıydı?

Eli başını hafifçe eğdi.

“Özür dilerim... Bilge Rian. Yanlış anladım.”

Kuzey kaşlarını çattı.

Hı? Özür diledi mi?

Asla böyle doğrudan bir yaklaşımın işe yarayacağını beklememişti. Orta Ova'daki herkesin, özellikle de Paragonların, son derece gururlu olduğunu varsaymıştı.

Bir şekilde, insanlar onunla karşılaştıklarında gücünü sürekli olarak küçümsüyordu. Yoksa o mu yeterince iddialı olmamıştı?

Bu karşılaşma, o varsayımı sorgulamasına neden oldu.

"Tamam, efendim."

Northern, son bir kez bölgeyi taradı.

"Burada şimdi pek bir şey olmuyor, bu yüzden ayrılmakta özgür olduğumuzu düşünüyorum."

Northern geri adım attı, ama Müdür seslendi.

"Sage Rian."

Northern yarı döndü, duraksadı ve genç adamın yüzüne tekrar baktı.

"Evet?"

Orta Ova'larda neler olduğunu biliyor musun?

Northern omuz silkti.

Bir Zalim, kıtamızı Kaos'u bir Kökenin hapisten kaçışı için tarım arazisi olarak kullanıyor. Eh... aslında neredeyse başarılı oldu. Bu noktada yaptığımız hiçbir şeyin onu durduracağını sanmıyorum.

Eli'nin ağzı hafifçe açıldı.

Hiçbir şeyin onu şok edemeyeceği izlenimini veriyordu. Gözlerindeki altın ışık, dünyanın sonunu görmüş ve o bilginin ezici ağırlığına dayanmış gibi görünüyordu.

Ancak şu anda, gözleri kocaman açılmış, sürekli olarak göz kırparak Kuzey'e şaşkın bir inançsızlıkla bakıyordu.

Üzgünüm, Sage Rian, bir Zalim'in ne olduğunu biliyor musun... bir Köken... özellikle de Köken? Bunlar sadece yaygın terimler değil.

Kuzey, ona neredeyse bastırılmış bir sinirle baktı.

Ne hakkında konuştuğumu çok iyi biliyorum.

Eli kafasını kaşıdı, kuru bir şekilde gülümseyerek. Bir an için döndü ve geri döndü, sanki yönünü kaybetmiş gibiydi.

Lanet olsun. İşimiz bitti mi? Hangi Köken tam olarak? Hangi Zalim tam olarak?

Kuzey, ona biraz çatışmalı bir ifadeyle baktı. Tereddüt etti.

Kaos'un Kökeni... Zalim'e gelince... sanırım o Kan ve Delilik ile ilgili. Emin değilim... bu sadece benim spekülasyonum.

Kuzey Kaos'tan bahsettiği anda, Eli'nin gözleri daha da büyüdü, yüzü renk kaybetti.

Onunla neyin yanlış olduğunu merak ediyorum?

Kesinlikle, Eli bir şeyler biliyordu.

Çoğu insan, Rughsbourgh dışında, Northern ile konuşan—Origins ve Tyrants'ın varlığını bilenler bile—bu şekilde tepki vermemişti.

Eli geri adım attı, ağzı açık kalırken elini kapadı.

'Evet. Bir şeyler biliyor.'

Northern daha da yaklaştı ve nazikçe gülümsedi.

"Caelvyn Kalesi'nin müdürü, sizin bizimle gelmeniz gerektiğini içtenlikle düşünüyorum."

Eli ona baktı ve kaşlarını çattı.

"Ne? Neden?"

Northern gözleriyle gülümsedi.

"Kıtanın kaderi tehlikede ve şu anda, kıta boyunca ulaşım sağlayacak tek kişi benim. Güçlü insanların yanımıza katılması ve lanet olası Tyrant'ı kıtamızı yok etmekten durdurmak için birlikte hareket etmemiz mantıklı değil mi?"

Eli duraksadı, Northern'a düşünceli bir şekilde baktı.

Bu tamamen mantıklı. Sözlerin makul. Bu Zalim'in yerini bulabildin mi? Ve onu durdurabilir miyiz?

Northern başını salladı.

Hiç de değil. Bir Origin ile savaşmaya hazırlanıyoruz.

Eli'nin yüzü boş bir ifadeye büründü. Northern'a bakarken ifadesi okunmaz hale geldi, ardından esnedi ve döndü.

Nahia, gidelim. Ben sadece uyuyacağım. Bu insanlar kesinlikle şaka yapıyorlar.

Kuzey kaşlarını çattı.

Kıtanın ve muhtemelen dünyanın kaderini belirleyen mesele senin için bir şaka mı?

Eli'nin bakışları karardı. Öfkeyle döndü ve yüzünü Northern'a doğru uzattı, parmağıyla göğsüne vurdu.

Hayır! Sen! Açıkça şaka yapıyorsun! Bir Origin ile savaşmak mı? Bu kadar saf mısın? Birinin varlığının sonuçlarını bile gördün mü? O şeyler... insanlığın olabileceğinden... yüz kat—hayır, bin kat daha öteye geçmiş. Bir Zenith, ki bizde hiç yok, asla bir Origin'i yenemez. Belki ona karşı bir şansları olurdu. Bir Origin'in ne olduğunu bilmiyor musun? O da... Kaos?! Kaos, ilkel bir kaynaktır—tarih öncesidir, ilk çağın şafağından bile önce var olmuştur. Argh! Yardım et bana, Fach, başım ağrıyor.

Bir süre şakaklarını ovaladı ve bakışlarını Northern'a geri kaldırdı.

Bak. Bir Origin'i yenmek imkansız. Ne kadar güçlü olduğun umurumda değil... bir Origin'i yenemeyiz. Anlamıyorsun, Bilge Rian—bu şeyler bizim savaşma şeklimizle savaşmıyorlar. Yeteneklerin, belki de onların çekirdeklerinden kaynaklanıyor olabilir. Bu şeylerin ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyor. Her şeyi yapabilirler. Kurallar, yasalar, kavramlar—bunların hiçbiri onlara uygulanmaz.

Northern ona baktı, ifadesi sessiz bir küçümseme doluydu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra Paragon'a baktı ve sakin, alçak bir sesle konuştu.

“Bir isteğim var.”

Eli, Northern'a şüphe ve kafa karışıklığıyla baktı.

“Bir istek mi? Tamam, mantıklı olduğu sürece.”

Northern hafifçe nefes aldı ve etraflarındaki rüzgar yanıt verdi, sakin bir şekilde esip yere yerleşti.

“Benimle dövüş.”

Eli kaşlarını çattı.

“Ne?”

Northern devam etti.

“Eğer kazanırsam, susacaksın ve benimle geleceksin. Eğer kaybedersem...”

Gülümsedi.

“Eh, kaybedemem.”

Eli'nin ifadesi önemli ölçüde karardı.

Nahia dişlerini sıktı, kılıcını sıktı ve ileri adım attı, ama Eli bir elini kaldırarak onu adımının ortasında durdurdu.

"Sage Rian. Senin bir Sage olduğunu hatırlatmam gerekmiyor. Hem de genç bir Sage."

Her kelimeyi dikkatlice aralıklı bir şekilde söyledi.

"Çok yeteneklisin. Senin kadar etkileyici bir varlığa sahip birini daha önce hiç görmedim. Ben bir Paragon olduğum için, belirli bir ölçüde İrade'yi keşfettiğini hissedebiliyorum—bu imkansız bir başarı. Birisi Paragon değilse, bir Sage olarak bunu başarmak delilik ve dikkatsizliktir. Bu bile seni, benim için son derece dikkatli olmamı gerektiren bir mertebeye yerleştiriyor.

"Ama sonuçta sen bir Sage'sin. Ve ben bir Paragon'um. Bunu anlamıyor musun? Seni kibirli bir genç olarak görmüyorum, ama son zamanlardaki başarılarının kafanı biraz fazla doldurduğunu düşünüyorum."

Kuzey iç çekti.

"Basit bir evet veya hayır sorusu olması gereken konuda bir ömür boyu babalık tavsiyesi verdin. Gelir misin yoksa gelmez misin?"

Eli, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme zorla çıkardı, şakaklarında belirgin bir damar atıyordu.

"Ah... sen gerçekten kışkırtıcı bir gençsin. Sadece seni reddedeceğim, tamam mı?"

"O zaman benimle gelmeyi kabul ediyorsun?"

Damarlar çoğaldı, iki farklı noktada atıyordu.

Görüyorum... sana bir veya iki ders vermem ve seni ölümüne göndermem gerektiği anlaşılıyor, çünkü ısrar ediyorsun.

Elinde mat bir obsidyen çubuk belirdi. Onu yanına savurdu, havada ustaca döndürdü.

Sonra Northern'a döndü, çubuk arkasında, bir el ile sabitlenmişti.

Endişelenme. Bunu hızlıca halledeceğim.

Northern gülümsedi ve hareketi yansıttı, hayali Hefter yavaşça ellerinde belirmeye başladı.

Doğru... bir süredir ödüllerimi kontrol etmedim. Ve oldukça fazla savaştım. Burning Storm ve Titan's Reckoning olarak birkaç canavarı öldürdüğümden eminim. Bu adamı yanımda alıp ondan ihtiyaç duyduğum tüm bilgileri çıkardıktan sonra bunları kontrol etmeliyim.

Kuzey ve Eli birbirlerinden on metre uzakta duruyorlardı. Etraflarında toplanan herkes daha da geri çekilmişti.

İkisi de birbirlerine dik dik bakıyordu. Eli mat siyah sopayı sıkıca kavrarken, Kuzey Illusioned Hefter'i yere indirdi sanki kılıç hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Arkalarında, izleyicileri dikkatle izliyordu.

Nahia öfkeyle yanıyordu.

Ona göre, bu tam bir delilikti. Bir Bilgeye karşı bir Paragon—ve yeni olanlar gibi sulandırılmış bir Paragon değil. Eli son beş yıldır bir Paragon'du. Büyük ölçüde gelişmişti ve uluslar tarafından göz ardı edilemezdi.

Yetenekleri ölçülemez derecede öldürücüydü. Sadece bir Bilge tarafından test edileceği düşüncesi kanını kaynatıyordu. Hatta o bile cesaret edemezdi.

"Tch. Onun ezici yenilgisini bekliyorum. Belki Müdür onunla işini bitirdikten sonra birkaç ders eklerim."

Selis ona şaşkın, temkinli bir ifadeyle baktı.

O da geri baktı.

"Ne oldu, sevgili kız kardeşim?"

Selis bakışını çevirdi ve zoraki bir kahkaha ile başını salladı.

"Hiçbir şey..."

Selis de emin değildi. Onun, Müdürlerini yenebileceğinden şüphe ediyordu.

Elbette, onun bir Leviathan'ı yendiğini görmüştü. Doğrudan tanık olmadığı korkunç bir savaş olmuştu, ama geride bıraktığı yıkıntılar, savaşın ne kadar yıkıcı olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden, Müdürünün de bir Leviathan ile savaşabileceğine ve onu yenebileceğine inanıyordu.

Belirsiz ve kafası karışık olsa da, Müdürüne bir Sage'e yenileceğini düşünerek saygısızlık etmeyi reddetti. Aynı zamanda, Northern'ın neler yapabileceğini de görmüştü. Nahia'nın yıllarca savaşını izlemişti.

Nahia bile yaklaşamıyordu.

Ve Nahia bir Yükselen'di.

Bu yeterli değilmiş gibi, Northern'ı çevreleyen garip insanlar vardı. Çoğu zaman kötü niyetle gülümseyen beyaz saçlı adam, onun derisini ürpertmeye yetiyordu.

Ona bakmak son derece rahatsız ediciydi. Şu anda burada olmayan canavarlar vardı.

Her seferinde, sadece bir tanesi ulusları terörize eden canavarlar çukuruna gönderiliyordu ve fırtınanın tamamen yok olması genellikle otuz dakikadan az sürüyordu.

Bu, onların gerçek gücünü gösterdi.

Ve hepsinin Northern'a selam durdu. Çocuk, onun hayal ettiğinden çok daha büyüktü.

O, yürüyen bir ulus gibiydi. Hiçbir şey onu durduramazdı, hiçbir şey ona dokunamazdı, hiçbir şey ona sahip olamazdı.

Aslında, şimdi onu Kalesine almak için yaptıkları girişimi gerçekte ne olduğunu gördü. Hiç kimse bu tür bir yürüyen felaketi Kalesine almazdı. Hatta bu fikir bile şimdi çocukça ve saçma geliyordu.

Yine de aklı, Northern'ın Müdürü yenebileceğine inanmakta zorlanıyordu.

Çünkü Müdürün güçlü olduğunu da biliyordu. Ve hiç kimse—kesinlikle hiç kimse—onun gücünün zirvesine tanıklık etmemişti. Hiç kimse onun terlediğini görmemişti.

Bu yüzden… bu savaş, başka herhangi bir şeyi, başka herhangi bir yerde izlemekten daha değerli olacaktı. Bu anda burada olmanın ne kadar şanslı olduğunu hissetti.

***

Raven keskin bir odakla baktı. Helena arkasında, kolları kavuşturmuştu.

"Sence kim kazanacak?"

Raven hafifçe omzunun üzerinden geriye baktı, sonra bakışını ayrı duran iki dövüşçüye geri çevirdi. Bir an duraksadı.

"Northern'ın bir Işıkla savaştığını ve onu aklın almayacağı bir şekilde neredeyse katlettiğini gördüm. Bunun benim başarabileceğim bir şey olduğunu düşünmüyorum. Onun sadece bir Bilge olduğunu fark etmek, bir Paragon olarak beni utandırıyor. Ve bu adam karşısında durabileceğime eminim."

Helena kafasını karışık bir şekilde eğdi.

"Her şeyi cevap vermek yerine etrafında dolanmak zorunda mısın?"

"Ancak... deneyim büyük bir rol oynuyor. Çok deneyimli görünüyor. Bu deneyimi nasıl kullanacağına bağlı çok şey. Ama bence kaybedecek, çünkü kendisinden daha güçlü birini küçümsüyor."

Helena kıkırdadı.

"Görünüşe göre Northern seni etkisi altına almış."

O, şaşkın bir ifadeyle geri döndü.

"Ne demek istiyorsun?"

Helena kötü niyetli bir şekilde gülümsedi.

"Hiç... önemli değil."

Nahia onların konuşmasını duydu ve sadece alaycı bir şekilde güldü.

'Onlar benim Müdürümü bile tanımıyorlar.'

***

Bu gösterinin iki ana yıldızının etrafında rüzgar şiddetle döndü.

Eli'nin siyah sopası yanında yere dayanmıştı. Eli, sopayı ortalarından bir yerden kavradı. Sopa şık ve sade görünüyordu.

Eli hareket etmeden önce.

Eli'nin hareketi çılgındı—hızı, hız tipi yeteneği olan herkes için acımasız ve adaletsizdi.

Rüzgar bile yolunda akmadan önce ileri fırladı. Patlayıcı hızı herkesi nefes kesici bir şekilde şok etti.

Elbette, Bairan sadece kötü niyetli gülümsemesini korudu. Jeci ve Lynus ise yerlerinde kalmışlardı.

Herkesin ifadeleri bir kalp atışından daha kısa sürdü.

İkisi çarpıştı ve tüm manzara şiddetle sarsıldı. Bir şok dalgası dışarıya doğru dairesel bir şekilde patladı, ardından başka bir toz ve enkaza dair halka çarpışmanın etkisiyle uzaklaştı.

Hepsi döndü ve savaş alanının merkezinden gözlerini korudular.

Eli, ezici hızıyla savaşın başlamadan sona erdiğinden emindi. Ancak, yüzündeki küçük gülümseme yavaşça soldu, yerini sıkı bir kaş çatmaya bıraktı.

Yerinde durarak, kılıcını kolayca başının üstünde eğerek Eli'nin indirdiği saldırıyı engelledi.

Ve tamamen umursamaz görünüyordu.

“Bu mu?”

Kuzey, sanki bir sineği kovar gibi kılıcını yana savurdu. Elinin hareketi o kadar sıradışıydı.

Ancak Eli, onu yanlara fırlatan muazzam bir güçle savaştığını hissetti. Hava da süzüldü, kendi ivmesini kontrol edemedi ta ki ayakları yere değene kadar ve yerin ve molozların sürtünmesini kullanarak durdu.

Bir an başını eğdi, ifadesi inanamama ile doluydu.

'Ne?'

Buna hiç inanamadı.

‘Ne oluyor? Bu bir Bilge'nin gücü mü?’

Hiçbir anlamı yoktu. Mantıklı bir anlamı yoktu.

‘Acaba bir Bilge gibi mi davranıyor?’

Eli gözlerini kısarak Kuzey'in ruhuna daha derinlemesine baktı. Orada hiçbir şey yoktu—hiçbir şey yoktu—ama varlık bir Bilge'nin varlığıydı. Bu konuda yanılmadı.

O, çaba göstermediğini kabul ederdi, bu yüzden belki de çocuk, saldırısını engelleyecek kadar olağanüstüydü, ama az önceki o zahmetsiz savurma…

Bir Paragon, kendisinden daha düşük rütbedeki herhangi bir driftçinin gücünü anında ezebilir. Çünkü onlar son derece güçlüydüler ve dünyanın işleyişine derin bir uyum sağladılar, dünya aslında onlara kulak verdi.

Güç ve momentum gibi şeyler belirli bir şekilde komuta edilebilirdi.

Ama şu anda, bunların hepsi işe yaramazdı. Eli, kendisinden çok daha güçlü bir şey tarafından vurulmuş gibi hissetti.

Ve bu…

Karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

'İmkansız.'

Eli, aldatıcı bir rahatlıkla asasını kavrayarak ayakta durdu. Ünlü Bilge'yi inceledi, yüzünde duygular fırtına bulutları gibi savaşıyordu.

Gerçekten bir Bilge miydi? Yalan mı söylüyordu? Gizli bir Paragon mu? O saldırının hızını nasıl okuyabiliyordu? Bir Paragon'un gücünü bu kadar kolayca nasıl saptırdı? Bir Bilge? Bir Bilge???

Sorular, aklında bir çığ gibi akıyordu—son derece kafası karışmıştı.

Northern kılıcını, ucu neredeyse yere değecek şekilde alçaltmıştı.

O zaman... benim sıram mı?

Eli'nin gözleri yarı açık hale geldi, kendini hazırladı. Elbette, olanların ne olacağını hazırlayacak hiçbir şeyin—kesinlikle hiçbir şeyin—olmadığını bilmiyordu.

Kuzey derin bir nefes aldı... sonra nefesini verdi. Ve kayboldu. Gerçekten.

Nahia'nın gözleri, tabak gibi açıldı.

'Ne tri—'

Düşünceleri şekillenmeden, başka bir darbe savaş alanında yankılandı. Ne olduğunu kavrayamadı—her şey gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti.

Ama darbe yıkıcıydı. Yeri parçaladı ve taş parçalarını ölümcül konfeti gibi gökyüzüne fırlattı. İlk şok dalgası dışarıya doğru yayıldı, yolundaki her şeyi şiddetle yerinden etti. Arkalarındaki hava gemisi bile titredi—Eli'nin saldırısı gerçekleştiğinde böyle bir şey olmamıştı.

Toz ve molozlar savaş alanının merkezini kapladı, sonucu tüm gözlerden gizledi.

Nahia'nın elleri yumruk haline geldi, toz fırtınasına dalmaktan kendini zorla alıkoydu. Büyük şok dalgası nedeniyle endişe içinde kıvranıyordu, kaşları karışıklık ve şüpheyle çatıldı. Yine de, Müdürünün kaçınılmaz zaferine karşı kendine güveni sarsılmazdı.

Ta ki belirsizlik ortadan kalkana kadar.

Ve hepsi görebildi.

Her yüzü inkarla büküldü.

“Ne?”

Gözleri bir kasırgadaki yapraklar gibi titriyordu.

"T–T–Olamaz!"

Diğerleri sadece nefeslerini tutmuş gibi, beklenen sonucun ardından derin bir nefes verdiler.

Selis de şaşırmış görünüyordu, ama Nahia gibi yıkılmış değildi. Nahia korku hissederken, Selis hayranlık hissetti.

'Sanırım… gerçekten bir Paragon'u yenebilir.'

Savaş alanının kalbinde, Eli bir dizine çökmüş haldeydi. Asası görünürde yoktu ve Northern'ın kılıcı boğazında süzülüyordu, çelik neredeyse Adem elmasını eziyordu.

Gözlerini Northern'a dikerek, yüzündeki her çizgide saf bir inançsızlık ifadesiyle derin bir nefes aldı.

"Ne? Yeniden mi karşılaşmak istiyorsun?"

Eli iç çekti ve başını salladı, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Hayır. Yenilgiyi kabul ediyorum—tamamen ve tamamen bir yenilgi. Seni ciddiye almadım… gücünü ölçebileceğimi düşündüğümde bile, hala kördüm.

Kuzey alay etti.

“Şu anda düşündüğün her neyse, bunu gördükten sonra… muhtemelen hala kör olduğun anlamına geliyor.”

İllüzyonlu Hefter'i serbest bıraktı ve Eli'ye yardım elini uzattı.

“Hoş geldin.”

Eli, uzatılan ele bir an bakarak, ardından onu kavradı ve Northern'ın onu dik tutmasına izin verdi.

“Kendini kötü hissetme. Ben bir dolandırıcıyım—seni yenmem doğal bir şeydi.”

O sırada, Nahia öfkeyle yanlarına geldi.

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve Northern'a dik dik bakıyordu.

“Sen acımasız! Hile yaptın! Bunu biliyordum—Asıl Müdürü asla adil bir şekilde yenemezdin!”

“Nahia. Dur. Sadece beni utandırıyorsun.”

Eli'nin sert uyarısı, onun öfke dolu sözlerini bir bıçak gibi kesti.

Hemen sessizleşti, azarlanmış bir yavru köpek gibi küçüldü. Başını eğdi ve hafifçe öne doğru eğildi.

"Müdürden özür dilerim."

Eli ona nazik bir gülümsemeyle baktı, iç çekti ve ellerini cübbesine soktu.

"Lütfen, Bilge Rian, yolu göster."

Kuzey onları hava gemisine doğru yönlendirdi. Grup birlikte yürüdü, Kuzey ve Eli arkada kaldı. Geminin merdivenlerine yaklaştıklarında, Eli'nin bakışları geminin karmaşık, yabancı tasarımına kaydı.

"Bu nedir… burada yapılmış gibi görünmüyor…"

Kuzey kayıtsız bir şekilde yanıtladı.

"Evet, bazı benzersiz bir inşaatçı tarafından yapılmış—muhtemelen bir Zalim ya da ona yakın birisi. Daha sonra, Kökenler bunu bir Hapishane haline getirdi, ardından Kaos Prensi kendi dokunuşlarını ekleyerek burayı ev yaptı. Hikaye kısaca bu."

Eli aniden durdu, Kuzey'in—zaten tırmanmakta olan—durmasını ve geriye bakmasını zorladı.

“Ne?”

Eli'nin bedeni hafifçe titredi.

“Yani… hımm… Sage Rian… Anlamıyorum… Neden seninle geliyorum?”

Northern'ın kaşı çatıldı.

“Ne demek istiyorsun? Takımda bir Paragon'un olması ekibe büyük bir katkı sağlar.”

Eli zayıf bir kahkaha attı.

“Ah ah… anlıyorum…”

Northern'ın kaşı derin bir çatık kaş haline geldi.

“Neden böyle bir soru soruyorsun? Şimdi sözünü bozmak istediğini söyleme?”

“Ah ah ah… öyle değil… sadece şu anda bir güven krizi yaşıyor gibiyim. Burada bir yer hak edip etmediğimden emin değilim… Ben bir Paragon'um, ama Kaos Prensi'nin oturduğu bir tabureyi bile hiç görmedim, eski hava gemisine sahip olmaktan bahsetmiyorum bile.”

Northern'ın ifadesi bir gülümsemeye dönüştü.

“Oh, bu mu? Endişelenme—en azından Kaos Prensi'nin kim olduğunu biliyorsun. Hadi gidelim.”

Eli merdivenleri tırmandı ve nihayet güverteye ulaştığında, yüzü tüm renklerden arınmıştı. İfadesi mermer gibi sertleşti ve elleri açıldı—parmaklarının etrafında beyaz kıvılcımlar mini yıldırımlar gibi çatırdadı.

Northern atmosferdeki değişikliği hissetti ve hızla uyarıcı bir el kaldırdı.

Lütfen, bunu yapmana gerek yok. Onlar benim tüm astlarım.

Eli çağrıyı durdurdu ve omurgasını düzeltti. Gözleri Northern ile arkasındaki yaratıklar arasında gidip geldi, yüzünde bir şaşkınlık dalgası gibi bir ifade belirdi.

Oniks derili ve vücudu boyunca oyulmuş fildişi çizgileri olan bir insansı canavar bir noktada duruyordu, hilal şeklinde bir ay ile taçlandırılmış bir asa tutuyordu. Varlığı, bir demirci ocağından yayılan sıcaklık gibi güç yayıyordu.

Diğeri—obsidyen derili ve ilkine göre daha ince—güvertedeki uzak ucu yönetiyordu. Gözleri, jiletler kadar keskin ve yarıklar kadar dar, Eli'nin omurgasında buz gibi kıvrımların dolaşmasına neden oluyordu.

Ter, giysilerinin altında birikiyordu.

Daha küçük bir boynuzlu yaratık, akıcı beyaz bir pelerinle örtülü bir şövalye figürü ve arka planda bir yerde uzanan dev bir beyaz kurt vardı. Ancak hiçbiri, bu iki titan kadar onu rahatsız etmiyordu.

Northern ona rahatlamasını istemiş olmasına rağmen, Eli bunun imkansız olduğunu düşündü. Bu kadar güçlü canavarların karşısında kimse nasıl sakin kalmayı bekleyebilirdi? Bu öneri bile akıl almazdı. Her içgüdüsü, bu lanetli gemiden hemen kaçması gerektiğini haykırıyordu!

Yüzünde inançsızlık ve beliren dehşet karışımı bir ifade ile Northern'a döndü.

Sage Rian… gerçekten… sen kimsin?

Sonrasında, Kule batı kanadına doğru yükseldi, Drywall'a doğru yola çıktı.

Sabah tamamen gökyüzüne nüfuz etmişti ve bulutlardan kar yağıyordu, hava gemisinin zeminlerine ve çatılarının üzerine yumuşakça düşüyordu.

Yolda birçok kişi bırakılmış olmasına rağmen, hala büyük bir kalabalık vardı.

Eleina, güvertede sol kenarda duruyordu, elini hafifçe uzatmış bir şekilde gökyüzüne bakıyordu. Gözlerini aşağı indirdi ve bir kar tanesinin nazikçe küçük ama nasırlı avucuna yerleştiğini izledi.

Bir hayatta o kadar çok şey olmuştu... ve bu kadar kısa bir sürede. Dünya, ona sürekli aldığı şoklar arasında nefes alacak zaman vermiyormuş gibiydi.

Orada, avucundaki kar tanelerine bakarak durdu, gözleri onlara odaklanmıştı ama aklı başka bir yerdeydi.

Bir anda, tüm akademi toza dönüşmüştü. Her şey, ne olduğunu kavrayacak zamanı bulamadan olmuştu.

Birçok yoldaşını, birkaç öğrencisini kaybetmişti ama daha fazlası da kurtarılmıştı... beklemediği tek bir kişi tarafından.

Rian, hepsinin zayıf olduğunu düşündüğü bir öğrenciydi. O, savaşçı olmayan okuldaydı—eğer savaşçı okula uymuyorsa orada ne işi vardı ki?

Bir veya iki şeyde yetenekli olabilir ve kesinlikle fiziksel olarak yeterliydi ama günün sonunda, savaş için uygun bir yeteneği yoktu—ya da Eleina ve birkaç başka demirci ustası böyle düşünmüştü.

Ancak kendisini olağanüstü bir demirci olarak kanıtlamıştı. Demirhane'deki çoğu kişi, onun dökümünün ne kadar muhteşem ve kusursuz olduğunu görmekten kendini alamıyordu.

Bir kaynağı okuyup, bu tür mineralleri en iyi şekilde nasıl kullanacağını belirlemeyi biliyordu.

Çeliği inceleyebilir ve onunla, yalnızca antik dökümcülerinin yapabildiği şekillerde iletişim kurabilirdi.

Bir kaynağın özünü keşfetmek, çağlar boyunca kaybolmuş bir şeydi. Bu çağın dökümcüleri uzun zamandır sıradanlığa razı olmuşlardı.

Elbette, özel yerlerde olağanüstü zanaatkarlar vardı, ancak bunlar normdan daha nadirdi ve genellikle bir klana veya ulusa ait olmakla sınırlıydı.

Akademi dökümcüleri, genellikle kıta genelinde iş kabul edip teslim ederken, o zanaatkarlar sınırlıydı ve muhtemelen asla ünlü olamayacaklardı.

Bu yüzden, herkes arasında Rian, akademinin demircileri için yeni bir çağ başlatacak olağanüstü bir dökümcü olarak kabul ediliyordu.

Elbette, şu anda o aynı akademi yoktu ve bu ödüllerin hiçbiri artık önemli değildi.

Ama yine de, o zaten olağanüstüydü. Rian öyleydi.

Kimse, en çılgın hayallerinde bile onun güçlü bir savaşçı olduğunu, bir Bilge olduğunu hayal edebilirdi?

Kendi hava gemisini komuta ediyordu ve o kadar güçlü bir mürettebat topladı ki, bir kişi savaşın seyrini değiştirebilirdi - kendisinden bahsetmiyorum bile.

Eleina, Leviathan ile olan savaşı net bir şekilde görmemişti, ancak gemide onu gören öğrenciler durmadan ondan bahsediyorlardı.

Öğrenci konseyleri, onun gücü ve varlığı tarafından susturulmuştu. Onlar akademinin elitiydi, ama hayatlarında böyle bir şeyle karşılaşmadıklarını iddia ediyorlardı.

Hayatta kalan eğitmenler, asla şanslarının olmadığını söyleyerek ondan bahsettiler.

Kısa süre içinde, onu efsanevi figürlerle karşılaştırmaya başladılar.

"Tomb Riders'a karşı nasıl bir performans sergileyeceğini düşünüyorsun?"

"Açıkçası, söyleyemem... Bir Bilge'nin Leviathan'ı yendiğini hiç duymadım."

"Neredeyse absürt—eğer kendim görmemiş olsaydım, böyle bir hikayeye asla inanacağımı sanmıyorum."

Eğitmenler, yavaş yavaş saygıya dönüşen bir korku ve hayranlıkla konuşuyorlardı.

Yine de, bu Rian'dı... onu tanıyordu, onun öğrencisiydi.

Eleina'nın buna inanması çok zordu.

"İyi misin, usta?"

Eleina kaşlarını çattı, tanıdık boğuk sesi duyduğunda neredeyse titredi.

O, geminin kenarında durduğu yerde Northern ona katıldığında yanına baktı.

Sonra hızla öne döndü, yüzüne bakmamaya çalıştı.

Bir şekilde, ona emir verdiği ve kendisini berbat hissettiği anlar için çok garip, çok utanç verici hissetti; hiç düşünmeden, durumun tersine döneceğini aklına getirmedi.

Kim bilebilirdi ki, o her zaman bu kadar güçlü, bu kadar etkili... bu kadar önemliydi.

Şimdi, kendisinden utanmak ve hayal kırıklığına uğramak dışında bir şey yapamazdı.

"Son birkaç gün benim için bunaltıcıydı... Seni daha önce görmeliydim."

Eleina, onun sözleriyle gerginleşti. Ağızından çıkmadan önce ilk kelimesinde neredeyse tökezledi, ama bir an sessiz kaldı, derin bir nefes aldı ve konuştu.

"Neden? Buna ihtiyacın yoktu."

Northern ona garip bir merhametle baktı.

“Sen benim ustamsın. Bir demirci olarak büyümem büyük ölçüde sana borçlu—sana saygı göstermem de son derece doğal. Bunu reddediyor musun… beni reddediyor musun?”

Eleina sadece daha fazla kafası karıştı. Onun sözleri çok yanlış, çok garip, çok beklenmedik geliyordu. O bir Bilgeydi! Bir Bilge—ulusların kaderini belirleyebilen biri. En azından, son üç gündür onu böyle yaparken izlemişti.

Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyordu, ona saygı gösteriyordu? Yaptığı tek şey ona demircilik öğretmekti ve dahası, o olağanüstü biri değildi. O önemli değildi! Neden ona önem veriyormuş gibi konuşuyordu? Ne oluyordu?

Derin bir nefes aldı.

“Sen inanılmaz derecede güçlü bir insansın, kıtanın kaderinin yükünü taşıyan biri. Bu kıtanın gelecek yıl hâlâ var olup olmayacağı—bu arada yarın başlayacak—büyük ölçüde senin eylemlerine bağlı olacağını düşünüyorum. Paylaştığımız şey, önünde yatanların büyüklüğüyle karşılaştırıldığında çok küçük ve önemsiz. Bunun üzerine odaklanmanın son derece doğal olduğunu düşünüyorum…”

Eleina, ona hafifçe genişlemiş gözlerle baktı. Bunun sağduyu olması gerektiğini bekliyordu ve onun için böyle olmamasına şaşırdı.

Kuzey bir an aşağıya baktı.

“Mantıklı olsan da, bu durumun, kendilerine büyük katkılarda bulunan ve onları büyüten insanları terk etmek için bir mazeret olmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Eleina aniden yorgun hissetti.

‘Ah… inatçı…’

Eleina ile birkaç dakika konuştuktan sonra, Kuzey Limitsiz Boşluğa geri çekildi.

Görkemli tahtaya giden platforma yerleşti. Platformda alevlenen siyah alevlerin gücü büyük ölçüde azalmıştı.

Birkaç alan tamamen ölmüştü ve Kuzey bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Bunu düşünüyordu ve bunun Kaos ve Boşluğu düzensiz kullanımıyla ilgili olduğunu ya da belki de Omiform'un ruhunun derinliklerine nüfuz etmesiyle alakalı olduğunu düşündü. Sonuçta, Kaos'un istila etmeye çalıştığı Boşluk tohumu, Omniform ve Yazılmamış tarafından ele geçirilmiş ve ardından Sonsuz'un tohumuna dönüştürülmüştü.

Bu, ruhunu harap eden değişimlerin sadece başlangıcıydı. Orada ne olmuşsa, Yazılmamış ve Omniform'un varlığının özüne sızması için kapıları açmıştı ve bozulma, Limitsiz Boşluk'ta kendini göstermeye başlamıştı.

Kuzey, hüküm sürdüğü alanı inceledi.

Ölen alevler sadece bir semptomdu. Sonsuzluğa uzanan ve yukarı doğru spiral şeklinde yükselen devasa sütunlar, sanki burada binlerce yıl durmuş gibi aşınmaktaydılar—önceden kötü bir parıltıyla parlayan bu sütunlar, Boşluk Sarayı'nın uğursuz atmosferini artırıyordu.

Hatta tavanın güzel parıltısı bile soluyordu. Boşluk Sarayı artık daha iyi günler gördüğünü gösteriyordu.

İfadesi umutsuzlaştı.

Boşluk Sarayı ve Sınırsız Boşluk onun için derin bir anlam taşıyordu.

Onu kaybetmeyi reddetti.

Ama Kaos ve Boşluğu tüketen her neyse, Sınırsız Boşluğu zehirliyordu—her şey çöküyordu ve çürüme derinlere işliyordu.

Yine de, Northern kendi seçimini yaptı. Bu güçlere giderek daha az bağımlı olacaktı.

O kararın, Koll'un etrafında ördüğü ağdan kaçmasına nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu, ama Northern bunun işe yarayacağından emindi.

Çünkü şimdi bile, Kaos ve Boşluğa karşı direnmek bir bağımlılıkla savaşmak gibiydi. Şu anda, yoksunluk belirtileri yaşıyordu.

Aşağıdaki o savaşa dalmayı, siyah mızraklar alanı çağırmayı ve düşmanları henüz kesildiğini fark etmeden her şeyi kesmeyi arzuluyordu.

Ya da Gerçek Kaos'un o acımasız oklarını serbest bırakmayı. Parmak uçları, huzurun herhangi bir benzerini bulmak için düşüncelerini zorla çekmek zorunda kalacak kadar çaresiz bir istekle karıncalanıyordu.

Boş Saray'ın dışı daha da kötü bir durumdaydı. Canavarlar sürekli olarak saldırıyordu, ancak Northern'ın ona yardım eden üç müttefiki vardı. Hatta Kan Kralı bile artık dışarıda güvende değildi.

Bu tamamen mantıklıydı—Northern onu Kaos'la dolu bir yarıktan edinmişti. Diğerlerini avlamayı planlamadan önce, asla zaman bulamadığı için minnettardı.

Çünkü Kaos ona karşı daha fazla silah kullanabilirdi. Boş, pasif ve sakindi, ama yine de tehlikeliydi. Sessiz tehdit, yıkıcı niyetini açıkça gösteren tehditten çok daha tehlikeliydi.

Boş, bir sahtekar—tamamen boşluğun yıkıcı bir unsuru, müttefiki gibi davranıyordu.

'Bana güvenebileceğim bunlar olduğu için şükürler olsun...'

Lynus'un iki yardımcısı ve Oland genellikle Sınırsız Boşluk'ta saldıran herhangi bir ruhu kontrol altına almak ve bastırmak için hareket ediyordu, genellikle saldırmayan ruhların yardımıyla.

Ama bu, yeni zindandaki verimliliklerini düşürmüştü. Başlangıçta ilerlemenin etkileyici olduğu söylenemezdi.

Taşları çıkarmak zorlu bir işti, ama ruhlar sebat etti. Northern'ın öz rezervi olarak hizmet etmesi amaçlanan iki klonu da yorulmadan çalıştı, ancak son zamanlarda sık sık kaybolmak zorunda kalmışlardı, bu da ilerlemeyi daha da engelliyordu.

Üçü ancak bu kadar şey başarabiliyordu.

Ama bu kabul edilebilirdi. Kaynakları israf etmemek için operasyonu tamamen kapatmayı bile düşünüyordu. Zaten madencilik kotalarını artırmış ve klonunu Hao'nun gerekli talimatlarıyla programlamıştı.

Şu anda, Hao, Northern'ın Lithia'dan kurtardığı on üç bin kişiyle birlikte Sınırsız Boşluğun iskelet bölümünü işgal ediyordu. Açıkçası, Northern neredeyse onları unutmuştu.

Bu, onun Drywall'a gitmesinin bir nedeniydi. Onları burada, Kule'de serbest bırakmayı düşünmüştü, ama bunun herkesi şok edeceğini varsaymıştı.

Bu yüzden, Drywall'a ulaşana kadar bekleyecek, ardından Hao ile birlikte bir kapı açarak insanların taşınabileceği Verulania'ya geçiş yapacaktı.

Şu anda, Limitsiz Boşluğun istikrarsızlığı ve mevcut havada olma durumu göz önüne alındığında, harekete geçmek aceleci hissettiriyordu.

Şu anda yapmak istediği şey, bir yarığı fiziksel depolama ile bağlamaktı. Hao, Guffasso'h adında bir şehirde bir tane tutuyordu.

Bu, yer altı bir depolama birimiydi. Northern bunu nasıl biliyordu? Klonunun deneyimlediği her şeyi basitçe emiyordu. Sadece Hao'nun klonlardan sakladığı şeyleri veya izlemekte olmadığı olayları kaçırıyordu.

Zamanla, akademideki boş zamanlarında bile, zihninin başka yerlere kaymasına izin vermişti—bu da onun için Elliot'un aktivitelerini gözlemlemek anlamına geliyordu.

Northern bir an gözlerini kapadı ve komutu iletti.

Yer altı tesisinde bir yarık belirecek ve kaynak transferi hemen başlayacaktı.

Başka peşinde koşmak istediği hedefleri vardı. Kirithon'un kemiklerinin boşa gitmesine izin vermeyi reddetti—onları yıkıcı derecede güçlü bir silaha dönüştürmeyi hala planlıyordu.

Ama şu anda, onları koruma lüksüne sahip değildi. Yer altı depolaması yeterli olmayacaktı ve kemikler inatla parçalanmayı reddediyordu.

Mineraller öncelik kazandı, bu yüzden Northern isteksizce bir seçim yapmak zorunda kaldı.

O krizi çözdükten sonra, kendisine hitap etmek istedi.

Öncelikle, Northern profilini incelemenin ve yetenek parçalarını saymanın çok uzun sürdüğünü fark etti.

Ona neler olduğunu—ruhunu harap eden değişiklikler, yeni tohum, diğer her şey, son zamanlarda edindiği şeyler dahil—tam olarak görmek gerekiyordu.

Her şeyi görmek istiyordu.

Northern, profilini çağırırken gülümsedi.

[Profil]

İsim: Rian Artemis Reimgard (Northern Longguard)

Gerçek İsim: [Yazılmamış], [Titan'ın Hesabı], [Alevlenen Fırtına]

Özellikler: [Omniform], [Sonsuz ¥øid], [€hæøs'un Kalıntısı], [Chæøs Gözleri], [€hæøŧįç Yenilenme], [€hæøs Alevi], [Sonsuz'un Tohumu], [€hæøs Enjeksiyonu], [€hæøŧįç Rezonans], [€hæøs ve ¥0id]

Ruh Sırası: [Geçici]

¥øid Çağrısı: [12/100]

Yetenek Parçaları: [165/6,000]

[Kopyalanmış Yetenekler]: [6/6]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [4]

[Nitelik Yetenekleri (Aktif/Pasif)]: [10/11]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [Erimiş Damara], [İllüzyonlu Hefter], [Ay Işığında Ölçek] ve 20 diğerleri.

Kuzey öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

Ne olduğunu anlamak için bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Kaos ve Boşluğu tanımlayan her bir rune belirsiz ve çarpık hale geliyordu—bir şekilde bozulmuş durumlarını temsil ediyordu.

'Bu iyi bir şey mi?'

O bile emin değildi. Ruhunda olan her şeyden derin bir şekilde rahatsızdı.

Nefesini verdi ve elini göğsüne bastırdı.

Bunu hissedebiliyordu.

Korku.

Bilinmeyenin korkusu.

Ne olacağını bilmemek onu ciddi bir dezavantaja sokuyordu. İstediği son şey, Orta Ova'nın yıkımını hızlandıracak veya garanti altına alacak bir katalizör haline gelmekti.

Ellerine baktı ve onları sıktı, mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu.

'Hayır. O heriflere hizmet etmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.'

"Kuru Duvara Yaklaşıyor..."

Northern'ın gözleri, Kuru Duvar görünmeye başladıkça keskinleşti. Geniş ve... karanlıktı.

'Karanlık?'

Welster'ın tamamını geçip Kuru Duvar'a ulaşmak birkaç saat sürdü, bu yüzden şimdi geç sabah saatleriydi. Güneş, soğuk havaya karşı parlayarak ışıltılı ve muhteşemdi.

Problem şu ki, Kule Güney Kuru Duvar'a yaklaştıkça, karanlık daha da artıyordu.

Northern, yaklaşan karanlığın ortasında bir yerde durdu, boşluğa bakarken kaşlarını çattı.

Ekipler sarsılmış ve kafası karışmıştı.

“Ne oluyor? Gündüz gece mi?”

Gerisin geri baktılar, ama gün hala aydınlıktı—sadece gemi daha da uzaklaştıkça gece etraflarını sarmaya başladı.

Bu tür bir fenomen neredeyse imkansızdı. Daha önce hiç tanık olunmamıştı.

Ya da öyle düşündüler, ta ki Yükselen Siyon aceleyle öne çıkana kadar. Yüzünde bilge bir ifade ile Northern'a ulaştı.

Northern, sakin bir şekilde onun bakışlarıyla karşılaştı. Yükselen Siyon yaklaşmadan önce durumu zaten çözmüştü.

Sonuçta, o lanet olası canavarla halletmesi gereken unfinished business vardı.

“O herifin bu kadar dayanacağını düşünmek... Şaşırdım.”

Gölge fırtınası artık ona pahalıya mal olan canavarlardan üçüncü sırayı resmi olarak aldı. Bunu beklemiyordu.

Northern, pruvasına doğru yürüdü ve zarif bir şekilde sıçrayarak, rüzgarda bir yaprak gibi süzüldü. Kenara indi ve ekibe geri döndü.

Nebulous Lord ona merhamet dolu gözlerle bakarken, Abyss Tyrant kayıtsız kaldı.

"Bunu ben halledeyim. Bu kişisel."

Elini salladı ve dikkatsizce düştü.

Eli izledi. Northern düştüğü anda, endişeyle haykıracak gibi oldu ama Northern'ın en yakın yardımcılarının bile sessiz kaldığını görünce kendini tuttu.

Bu arada, Northern'ın bedeni karanlık bulutların arasından düşüyordu. Gözlerini kapadı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve bir bacakını diğerinin üzerine koyarak sanki yumuşak bir yatakta uzanıyormuş gibi uykuya dalmayı tadıyordu. Vücudunun yere doğru hızla düşerken yırtarak geçtiği şiddetli akıntıyı umursamadı.

Düşüşü acımasızca hızlandı. Çarpışmaya otuz feet, ezilmek üzere—Northern tepki vermedi. Yirmi feet—hala tepki yok. On—hiçbir şey.

Sonra aniden, bedeni döndü ve ayakları yere yumuşakça dokundu, sanki korkunç bir hızla düşmüyormuş gibi. Momentumunun bir anda kaybolması tüm mantığı altüst etti.

İndiği anda, bir huzursuzluk onu sardı. Bu karanlıkta bir şey son derece tanıdık ama bir o kadar da yanlış hissettiriyordu.

Northern gölgelerle alay etti ve Erimiş Damarı çağırmaya başladı.

Siyah kıvılcımlar bedeninde dans etti, keskin karanlık zırh haline gelerek üst üste binen plakalarla birleşti ve bir yırtıcı tepe avcısının pulları gibi mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Nihayet, kask oluştu ve geriye sadece V şeklinde bir vizör açığı kaldı. Northern'ın gözleri içten soğuk mavi bir ışıkla parladı.

"Yani. Hatırlıyor musun?"

Bir elini açtı.

Binalar büyüklüğünde ateş topları havada aniden belirdi—bir, iki, üç… ta ki on yedi onun üzerinde asılı kalana kadar.

Onların etrafında ateşli bir parıltı Northern'ın konumunu aydınlattı, karanlığı geçici olarak kovdu.

Sağlam bir zeminde durduğunu görebiliyordu. Bu, Gölge canavarıyla olan son karşılaşmasından farklıydı.

'O herif güçlenmiş…'

Muhtemelen evrim geçirdi?

'Zaten Apex değil miydi?'

Northern kafası karışmıştı.

Canavar bir Apex Maelstrom'du. Ama şimdi, tamamen farklı hissediliyordu.

Neden?

Canavarların rütbelerinin ötesine evrim geçirmesi beklenmiyordu.

Nebulous Lord ve Abyss Tyrant farklı senaryolardı—Omniform tarafından etkileniyorlardı.

'Ama bu herif ruhuma da girdi…'

Kuzey'in gözlerindeki ışık keskinleşti, daha tehlikeli hale geldi.

'Olmazdı…'

Şanslar çok azdı ve bu çılgın bir fikirdi. Ama bu, Kuzey'in hissettiği farklılık ve huzursuzluğun tek açıklamasıydı.

Sonunda canavarı ruhuna bakmaya karar verdi. Ancak, hiçbir şey gelmedi.

Kuzey sağa döndü ve karanlığa dik dik baktı—hiçbir şey. Sola baktı—aynı boşluk.

'Durumlar kötüleşiyor.'

İki olasılık vardı: ruhları göremiyordu. Kuzey, Kaos'un bu kadar çökmüş olduğuna inanmıyordu, bu yüzden o teoriyi reddetti.

Ancak, onu kemiren ikinci bir sebep vardı.

Kuzey etrafına baktı, kaskı katlanarak ışık parçalarına dönüşüyordu.

İfadesi, rahatsız edici bir kaş çatma ile yüz hatlarını kırıştırmasına rağmen solgunlaştı.

Elini uzattı ve hafifçe havada süzüldü.

'Ne lanet... gerçekten karanlık.'

Bu olmalıydı.

Şu anda, bir canavarın ruhunun içinde değil, saf, mutlak karanlığın içindeydi.

'O yaratık, ışık içinde nasıl karanlık yaratabilir? Gerçekten evrim geçirdi mi?'

Cevap keskin ve inkar edilemezdi. Karanlık yaratmak, gölge büyüsünün daha önce yapamadığı bir şeydi—ama aniden, şimdi yapabiliyordu.

Lanetlenmiş bu iğrenç yaratık kesinlikle evrim geçirmişti. Northern buna emindi.

Onu evriminde şaşırtan şey, bu rahatsız edici şüpheydi: canavar ruhuna girdiğinde, Boşluk, Kaos ve Omniform'un etkisiyle kirlenmiş olabilir.

Bu da evrimini mümkün kılıyordu.

Her halükarda, bunu doğrulamanın tek yolu gerçek Shadow Enthrall'ı bulmak ve doğrudan incelemekti. Bu, onun ilk şüphesini de doğrulayacaktı.

Dört klon belirdi, her biri farklı yönlere koşarak—hepsi, korkunç bir hızla parlayan ışık izlerine dönüşerek uzaklaştı.

Kuzey yalnız duruyordu. Gözlerini bir an kapattı ve mekansal farkındalığını kullanarak çevresini okumaya başladı, hem aşağıda hem de yukarıda kapsamı genişletti.

Bir süre sonra, ne olduğunu kesin olarak anladı.

'Yeraltında bir sığınak var... ve doğuda hayatta kalanlar.'

Gözleri biraz büyüdü ve sonra gülümsedi.

'İlginç.'

Yavaşça yerden yükseldi. Kaskı yeniden belirdi ve kapandı, ardından doğuya doğru fırtına gibi hızla roket gibi fırladı.

***

South Drywall şehrinin tamamı karanlık tarafından yutulmuş olmasına rağmen, Tharion'un Kalesi hala güçlü ve canlı duruyordu.

Bronz detaylarla süslenmiş şeffaf bir kalkan, tüm yapının üzerinde parlıyordu. Kalkanın şekli, toprağa yarı gömülü dev bir kabak gibi görünüyordu.

Sayısız canavar ve karanlığa kapılmış Drifterlar, engeli acımasızca dövdü, ancak çabaları boşa çıktı - yaptıkları hiçbir şey kalkanı hareket ettiremedi.

Kale'nin balkonunda—kompleksi gören çıkıntıda—Ilitis ve Gourdon, kalabalığın kalkanı yıkmaya çalışırken çaresizce mücadele ettiğini izliyordu.

Ilitis, gözlerini uzaklara dikti ve bir şey fark etti: yakına doğru hızla yaklaşan küçük bir mavi ışık noktası.

Monoklunu ayarladı ve hoş bir şekilde gülümsedi, bu da Gourdon'un sormasına neden oldu

: "Gülümsüyorsun? Bu durumda…?”

Ilitis'in gülümsemesi sarsılmadı.

"Görünüşe göre bugün şanslıyız."

Her şeyin sorunsuz gitmesi gerekiyordu. Her şey titizlikle planlanmıştı, bu savaşı doğaçlama yapmak zorunda olsalar bile, düşmanlarını anlamadan ve hazırlık için yeterli zaman olmadan.

Ama yine de, savaş iyi ilerliyordu—çoğunlukla kazanıyorlardı. Sadece aşamadıkları bir felaket vardı.

Sürünerek gelen karanlık.

Başlangıçta, şehir duvarının savunmalarını kullandılar. Savunma, şehrin üzerine bir ışık kalkanı oluşturdu, elementel bir bedene sahip olan hiçbir şeyin girmesini neredeyse imkansız hale getirdi—karanlık, ateş, ışık, bu kalibrede hiçbir şey geçemedi, bu yüzden karanlık hapsolmuş kaldı.

Bu ara vermede, Gourdon duvara gönderildi ve kıvrılan karanlıkla başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama bu da sonuçsuz kaldı.

Sonunda, duvardaki göçebeler tahliye edilmek zorunda kaldı ve şehrin derinliklerine geri çekildi. Bu arada, Gourdon tek başına tüm duvarı savundu—hiçbir canavar, göçebe, büyülenmiş ya da başka bir şekilde, onun pozisyonunu aşamadı.

O, bir yargı ilahi gücü gibiydi; kabak ve kırmızı ip, ölümcül bir silah kombinasyonu oluşturuyordu. İpler, göz açıp kapayıncaya kadar canavarları ikiye ayırarak, baş döndürücü bir hızda düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Kabak, farklı türdeki sisler için bir kap olarak hizmet ediyordu.

Drifterlar geri çekildiğinde, duvarı kızıl sisle doldurdu. Canavarlar sisin içine girdiğinde, öfkelendiler ve ona şiddetle saldırdılar, yollarındaki her şeyi öldürme ve yok etme niyetiyle.

Bir süreliğine, duyularını kaybettiler. Koordinasyonlarını yitirdiler ve dikkatsizlik kalıplarına düştüler, bu da Gourdon'un onları ipiyle öldürmesini kolaylaştırdı.

Yer değiştirirken akıcı bir şekilde hareket etti - neredeyse her yerdeymiş gibi. İplerin kendisi gibi akıyordu ve yakın dövüş saldırıları vahşi ve korkutucuydu.

Bir keresinde, iki insan bacağı olan çürüyen et yığınına benzeyen bir yaratığın kaburgalarına yıkıcı bir yumruk indirdi. Canavarın yan tarafı çatladı, hava dışarı fışkırdı ve birden fazla kaburga diğer taraftan fırladıktan sonra canavar havada savruldu.

Başka bir seferde, başka bir iğrenç yaratığın kafasını temiz bir şekilde tekmeledi.

Elitlerin ona katılması mantıklı olabilirdi, ama hiçbiri katılamadı. Gourdon gerçekten savaş konusunda ciddiyken, kimse onunla savaşamazdı - ölmeye mahkumdular.

Belki hemen değil, ama kaçınılmaz olarak. Gourdon'un güveçlerindeki sis, göçebeler için canavarlara olduğu kadar ölümcül bir tehditti. Bu yüzden Gourdon yalnız savaşmayı tercih ediyordu.

Göçebeler şehre geri çekilirken, sis de güveçte geri çekildi ve bir diğeri serbest bırakıldı. Bu, havayı zehirle dolduran mor bir sis idi. Duvara doğru sürünen çoğu canavar, zirveye ulaşmadan önce çökmüştü.

Ölümcül zehire karşı koyacak kadar güçlü olanlar, yumrukları önünde düşüyordu.

Canavarlar korkunç bir hızla yok ediliyordu. Ancak, savaştaki denge, sürünen karanlık yeniden ilerlemeye başladığında değişti.

Basitçe kalkanı parçaladı ve şehre sızmaya başladı.

Gourdon kendini karanlıkta buldu ve yedi başlı bir yaratık tarafından saldırıya uğradı. Canavara karşı kendini savundu ve neredeyse onu öldürecekti—ta ki başka bir yedi başlı yaratık ona saldırana kadar.

Yaratık bir şekilde kendini klonlayabiliyordu. Savaşın akışı değişti ve Gourdon geri çekilmek zorunda kaldı.

Onlar, çok fazla asker kaybetmeden karanlıkla başa çıkmanın bir yolunu sabırla geliştirirken, tüm Kale binasının üzerine koruyucu bir sis oluşturdu.

İşte bu şekilde, şimdiye kadar, net bir ilerleme yolu olmadan kaldılar.

En azından, Alystren ve bazı yeni gelenlerin labirent tuzakları kurmakla meşgul olmaları nedeniyle sayıları büyük ölçüde azalmıştı.

Gourdon ayrıca, bu tuzakların bir şekilde canavarı onlara saldırmaktan alıkoyduğundan şüpheleniyordu. Yaratığın karanlıkta hala ayakta kalan tek yerleşime iki gün boyunca saldırmamış olması mantıklı değildi.

O zaman Ilitis'in gülümsediğini fark etti.

Durum çok kötüydü. Sıklıkla gülmeyi bir ifade biçimi olarak gören o bile, bu günlerde gülmekte zorlanıyordu.

Dikkatli olmazlarsa, hepsi yok olacaktı. Bu korkutucuydu—sanki hepsi sadece ölecekleri günü bekliyormuş gibiydi.

Bu sadece bir zaman meselesiydi. Onu saldıran yaratığın sadece gelmesi gerekiyordu.

Sonra Ilitis dedi

Bugün şanslı olduğumuz anlaşılıyor.

Bu ifade Gourdon'u o kadar etkiledi ki neredeyse gülümsedi. Ancak, gürültülü bir çarpışma ifadesini yok etti.

Ön!

Balkon korkuluğuna yaslandı ve odaklandı. Bir an için, tüm alan tozla kaplandı ve ne olduğunu görmek imkansız hale geldi.

Ama bir şeyleri ayırt edebiliyordu. Sis içinde yıldırım hızıyla hareket eden beyaz saçlı bir çocuk. Ascendant olarak onun hareketlerini takip etmekte zorlanıyordu—her yerde birden vardı. Figür, canavarlara kolayca saldırıyor ve onları çıplak elleriyle parçalara ayırıyordu. Elleri bıçak gibi hareket ediyor, bedeni yıkıcı bir ivmeyle akıyordu. Gücü ve etkiyi sanki kendi yarattığı şeylermiş gibi kontrol ediyordu.

Hava boyunca kan arcıdı, ama buna aldırış etmedi. Çıplak ellerini canavarların boğazlarına daldırdı ve onları yırtarak çıkardı, sadece kanı sinirli bir ifadeyle atmak için.

Gourdon titredi, izlerken kemiklerinde soğuk hissetti. Hız büyüleyiciydi—zar zor ayak uydurmak için trans benzeri bir duruma girmek zorunda kaldı. Başka bir şey düşünemedi ya da bir saniye bile gözünü ayıramadı.

Tamamen hayran kalmıştı, böyle bir varoluşa kapılmıştı, ta ki insanlar nihayet balkona ulaşmaya ve dışarıda gelişen kargaşadan korkarak tesisten kaçmaya başlayana kadar.

Şiddetli savaş, başladığı kadar aniden sona erdi—kısa ama acımasızdı. Bir çocuk kapının önünde duruyordu, ellerinden kanları silkeliyordu, son boğduğu ve parçaladığı canavara bakarken yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardı.

Thalen balkonda duruyordu, hafif bir kaş çatma ile aşağıya bakıyordu. Figürü tanıyordu ama şüpheleri vardı—ta ki Ilitis konuşana kadar.

“Gördüğünüzden şüphe etmenize gerek yok. Bu gerçekten Boşluk Lordu.”

Northern, balkondaki Thalen'e yukarı baktı ve geniş bir gülümsemeyle el salladı.

"Sage Rian…"

Thalen, Northern'a hayretle ve şaşkınlıkla baktı.

"Sen… çok farklı görünüyorsun… hatta varlığın bile…"

Son görüşmelerinden bu yana çocukta o kadar çok şey değişmişti. Northern, onun gibi bir Sage'di. Aynı ruh seviyesindeydiler, ama Northern çok daha güçlü, çok daha farklı hissediliyordu.

Elbette, bir Sage olmak Thalen'i tanımlayan birçok şeyden sadece biriydi. O aynı zamanda bir elf, muhtemelen yıkıcı savaş yöntemleri ve garip büyü sanatları hakkında bilgi sahibiydi. Kimse onun dövüşünü görmemişti.

Bütün bunları bilmesine rağmen, Northern'a kıyasla kendini hala çok aşağıda, çok küçük hissediyordu—çok belirgin bir şekilde. Eğer acımasızca dürüst olursa, Northern'ın varlığı onu korkutma tehdidi oluşturuyordu.

Bu arada, Northern gülümsüyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Müdür. Sen… oldukça aynı görünüyorsun. İyi beslendiğinden emin misin?"

Thalen, Northern'a baktı ve gülümseyerek derin bir nefes aldı.

“Bir an için, senin varlığının boğazımı yırtacağını düşündüm, ama şaşırtıcı bir şekilde, hala sensin.”

Kuzey kaşlarını çattı, kafası karıştı.

“Bu ne anlama geliyor?”

Thalen, Northern'ın saçını okşadı ve karıştırdı.

“Nasılsın?”

Northern bir an düşündü, sonra yanıtladı.

“Çoğunlukla... stresli. Ne olduğunu bildiğinden eminim?”

Thalen ona baktı, ifadesi ciddileşti. Sonra şehri saran karanlığı inceledi.

“Nasıl bilmeyiz? Hadi, içeri girelim.”

İnsanlar sol ve sağlarında yer alıyordu, hepsi garip bir şekilde bakıyordu, Başöğretmen kendisi bu güçlü ve tehditkar yabancıyı kalenin salonuna götürürken.

Ilitis, girişte bekliyordu. Northern yaklaşırken, doksan derece eğildi.

“Efendim.”

Kuzey, insanların izlediği için biraz utangaç bir şekilde zayıf bir gülümseme ile karşılık verdi.

Saçını kaşıdı.

"Hımm, evet, işini iyi yaptığını görüyorum. Aferin. Umarım iyi olmuştur?"

Ilitis başıyla onayladı, bakışı görevine uygun bir şekilde sertti.

"Evet, efendim, iyi oldum. Size hizmet etme fırsatı için teşekkür ederim."

Yemin ederim, Revant'ın bu adama ne yaptığını öğrenmem gerekecek.

Kuzey içeri girerken iç çekti.

Bu arada, Thalen onu omzundan çekerek fısıldadı.

"Bana söylemen gereken çok şey var, dostum."

Kuzey, neredeyse bir an bile sessiz kalmadı.

"...doğru."

Bina salonuna girdiler. Yer doluydu—sokaklarda dolaşanlar farklı görevlerle meşguldü. Bazıları sohbet ediyordu, bazıları tedavi alıyordu, bazıları bir şey için yoğun bir şekilde hazırlanıyordu, diğerleri ise kanepelerde ve zeminlerde uyuyordu.

Hepsi, Müdür geçerken ona selam verdi ve eğildi.

Salonu geçtiler, asansör odasına girdiler ve üst kata çıkarıldılar.

Oda açıldığında, birinci kattakinden daha geniş bir salon ortaya çıktı. Şık kanepeler, sandalyeler ve yataklar vardı—yer biraz dağınık görünüyordu, sanki her şey aceleyle yerleştirilmiş gibiydi.

Etrafta birkaç kişi dolaşıyordu, ama çok fazla değildi.

Siyah saçlı bir kız sessizce kanepede oturuyordu, bacakları çapraz. Yanında turuncu bir bodysuit giymiş başka bir kız vardı. Renkli gözlük takan parlak bir çocuk aynı kanepenin sol ucuna yaslanmıştı.

Gümüş saçlı bir adam duvara yaslanmıştı. Yanında siyah ve beyazın garip bir kombinasyonuna sahip bir çocuk duruyordu.

Hepsi dağınık bir şekilde etrafa dağılmış, Thalen onu içeri götürürken ona bakıyorlardı.

Etrafa baktı.

"Ryan'ı göremiyorum…?"

Oh, Ryan… şu anda elitlerden birine yardım ediyor. Farklı bir şeyle savaşıyorlar.

Kuzey ona merakla baktı.

"Farklı bir şey mi?"

Thalen omzuna dokundu ve onu ileriye doğru yönlendirdi.

"Sonra sana anlatırım… şimdilik, daha acil meseleler var."

O, salondaki insanlara baktı.

"Bunlar Tharion Kalesi'nin elitleri…"

Hepsini Kuzey'e tanıtmaya başladı ve işini bitirdiğinde, herkese bakarak şöyle dedi:

: "Herkes, bu Rian. Kıtanın yeteneği ve izin verin söyleyeyim—belki de var olmuş en güçlü Bilge."

Hepsi farklı şekillerde kaşlarını çattı.

Sael öne çıktı.

“Biliyor musunuz, Müdür, bu oldukça cesur bir ifade.”

O, Northern'ı dikkatle inceledi.

“Geçen hafta onun hakkında kısaca bir şeyler duydum—öğrenci olduğunu duydum. Eğer bir Bilge olursa, ki bu tartışmalı, onu en güçlü olarak adlandırmanın mantıklı olduğunu düşünmüyorum.”

Thalen gülümsedi ve Sael'e baktı.

“Bay Sael, nereden geldiğinizi anlıyorum. Bizim gibi on yıllarını Bilge olarak geçiren insanlar için bu bir küfür. Ama ben de söylediğim şeyin arkasında durmam için nedenlerim var… ve ayrıca, ifademin geçerliliği, onu en son tanıdığım zamana dayanıyor.”

“O zamandan beri dört ay geçti. Artık onu tanımıyorum…”

O, Ilitis'e bir göz attı.

“Ama onun aynı kalacağını varsaymak benim için aptallık olurdu.”

Zeek dik oturdu ve geri döndü, kanepe başlığının arkasına yaslandı.

“Müdür, bu adamı fazla abartmıyor musunuz? Biz burada sizin elitleriniziz, ama bize neredeyse bu kadar hype vermiyorsunuz. Onun için bu kadar savunma yapmanızı izlemek kalp kırıcı, yalan söylemeyeceğim.”

Thalen konuşmak istedi ama tereddüt etti.

Kuzey hoş bir şekilde gülümsedi, bu da hepsinin kaşlarını çatmasına neden oldu.

Kabarık kırmızı saçlı bir çocuk—Rex—kızgın bir şekilde ileri doğru yürüdü.

"Hey, ne komik, salak?"

Kuzey ona pek dikkat etmedi. Hala gülümsüyordu.

"O herifin ana bedenini buldum... ilginç. Sizler ona oldukça zarar vermişsiniz..."

Neredeyse anında, Kuzey kaşlarını çattı.

Ne?! Birden fazla beden mi var?

Kuzey, salondaki pek çok kişi fark etmeden yanına ulaşan adama yavaşça başını kaldırdı.

Adamın saçı gözlerini kapatıyordu, bu da ifadesini tamamen okunmaz hale getiriyordu.

Kuzey'in bakışları adamın yüzüyle buluştuğunda, geniş bir gülümseme belirdi.

“Ana bedeni bulduğunu mu söyledin?”

Kuzey kibirli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Evet, girdim."

Gourdon çenesini kaldırdı, daha da geniş bir gülümsemeyle.

“Oh, güzel! Onunla savaşmak mı istiyorsun?”

Northern'ın ifadesi kayıtsız kaldı.

“Ben zaten onunla savaşıyorum.”

Odada herkes aniden döndü. Hava değişti—dikkatlice baktılar, bazıları hafif bir öfkeyle, diğerleri merak ve ilgiyle.

“Buraya gelmeden önce, klonlarımı onu aramaya gönderdim. Şu anda üç ana beden var. Klonlarımın hepsiyle ilgilenmesini sağlayacağım. Benim müdahale etmem gerekmiyor.”

Gourdon'un ifadesi birkaç saniye boyunca boş kaldı. Sonra aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Bir süre güldükten sonra durdu.

Saçlarından, kehribar bir parıltı sızdı. Gülümsedi ve Kuzey'in omzuna şaka yollu vurdu.

“Ahahahahahaha! Bunu seviyorum!”

'Bu oldukça ilginç bir olayın gelişimi…'

Kuzey—ya da daha doğrusu, Yanan Fırtına—binalarla dolu labirent gibi bir maze içinde sıkışıp kalmıştı. Yapılar kaymış ve yeniden düzenlenmiş, Shadow Enthrall'ın devasa formunu tuzağa düşüren tuhaf bir mimari hapishane oluşturmuştu.

Bu, izole bir olay değildi. Şehir genelinde aynı fenomen etkisini göstermişti. Tüm metropol, devasa bir labirent tahtasına dönüşmüştü. Bu noktaya ulaşmak için, kaybolan koridorlarda sıkışmış birkaç canavarı kesmek zorunda kalmıştı.

Artık nihayet Shadow Enthrall'a ulaşmıştı, bu da bina duvarlarını yırtmak için kaba kuvvet kullanıyordu. Ancak her engeli yıktıkça, yapılar kendilerini yeniden düzenliyor, yıkılan duvarların yerini sorunsuz bir şekilde dolduruyordu.

Döngü sonsuz gibi görünüyordu. Ama bu hapishane ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi—sonunda, şehir binalarının kaynağını tüketecekti.

Aslında, Yanan Fırtına bunun zaten gerçekleştiğini düşünüyordu. Daha önce, şehrin ıssız bir bölümünden geçerken, neredeyse hiç bina kalmadığını düşünmüştü.

Açıkça, neredeyse her yapı canavarlara barikat kurmak ve onları birbirinden ayırmak için harekete geçirilmişti.

'Bu şehri kim inşa ettiyse kesinlikle bir dahi olmalı.'

Ancak onu daha da etkileyen şey, bu olasılıkları nasıl hacklediklerini başarmış olmalarıydı.

'Eh, kim bilir…'

Burning Storm'un ifadesi aniden karardı.

'Ne? Başka bir ceset mi?'

Neredeyse bir saniye sonra, Titan'ın Yargısı başka bir Gölge Esirini keşfetti. Özünü korumak için klonlarını geri çağırmayı düşünüyordu.

Titan'ın Yargısı şu anda sadece bir klondu, diğer ikisi de öyleydi. Şu anda bilincinin biri Tharion Kalesi'nde, diğeri ise burada onunla birlikteydi.

'Gerçekten üçüncüyü eğitmeye çalışmalıyım...'

Öncelikle Taklit Şeytanı'nı ustalaşması gerektiğini düşündü.

Bunu yapıyordu.

Bu özellik, Eli'yi tek bir yıkıcı darbe ile alt etmekte önemli bir rol oynamıştı.

Tek yapması gereken, Eli'nin dövüş stilinin gerçek özüne bakmak ve onu taklit etmekti. Elbette, üstün gücü ve fiziği ile zafer kolayca geldi.

O, bir Paragon'un savaş metodolojisine de göz atmıştı.

Savaş tarzı ne kadar basit görünse de, Northern o anlık bir farkındalıkla bir Paragon için bunun tamamen farklı olduğunu anlamıştı. Bu, sıradan bir savaş tekniğini aşarak varoluşun ve iradenin bilincinin dokusuna kök salmaya başlıyordu.

Basitçe söylemek gerekirse, bir Paragon'un savaş tarzı, dünya için önemli hale gelmeye başlamıştı.

Bu, gerçekliği tehdit mi ediyordu, onu eğlendiriyor muydu yoksa başka bir şekilde mi etkiliyordu, Northern tam olarak bilmiyordu. Ama bunun bir ağırlığı olduğunu biliyordu.

Bir şekilde, gerçekliğin yasaları ve kavramları bunun bilincindeydi. Rughsbourgh, korkutucu bir dövüşçü değildi, ama onun büyü sanatı savaş sanatıyla eş anlamlıydı ve Northern bunun gerçekliği ne kadar derinden etkilediğini ve yeniden yazdığını bizzat görmüştü.

Elbette, Rughsbourgh'un durumunun benzersiz olduğunu, çünkü onun bir Uzay bükücü olduğunu savunabilirdi.

Yine de, Northern daha fazlasının olduğunu—henüz kavrayamadığı bir şeyin olduğunu düşünüyordu.

'Ben sadece üçüncü bir paralel bilinci düşünüyordum... ama şimdi denemek istiyorum...'

Yürekten bir gülümsemeyle yedi başlı Gölge Esaret'e baktı.

'Bu, mükemmel bir eğitim partneri olacak... zihnimi tekrar ikiye bölerken. Bu sefer daha kolay olmalı, çünkü birlikte değiliz. Hareketlerin örtüşmemesi gerekiyor.'

Şaşırtıcı bir şekilde, kendi bilincinden ayrı başka bir bilinç akışı yaratmak zahmetsiz oldu. Sadece bu da değil, paralel zihin, onun orijinal paralel zihninden tamamen bağımsız olarak var oldu. Bu garip, ani ve şaşırtıcıydı.

Düşünce kalıpları ve işleme hızı da inanılmazdı. Herhangi bir sorun çıkacaksa, Northern bunun kendi hızlandırılmış düşüncesine ayak uyduramaması olacağını hissetti.

Bir anlığına aşağıya baktı, şaşkın bir ifadeyle.

'Neyi kaçırdım?'

Sonra aniden hatırladı.

'Rughsbourgh ile olan savaş…'

Hızı arttığında ve ışık hızını aştığında, zihninin buna ayak uydurmak için nasıl çaresizce mücadele ettiğini hatırladı.

Değişim Şeytanı o anda aktif hale gelmişti, zihinsel kapasitesini ve fiziksel hızına ayak uydurma yeteneğini dramatik bir şekilde değiştirmiş ve genişletmişti.

Bu, bilinç sınırlarını bir şekilde zorlamış olmalıydı ve şimdi kendisini üç paralel akışa ayırmaya çalıştığında—birbirleriyle çakışmamalarını sağlamak—birden yönetilebilir hale gelmişti.

Ve elbette, onları gerçekten paralel hale getirdiği gerçeği de vardı, bu daha önce aklına gelmemişti.

İlk seferde paralel hale getirseydi, belki de o birkaç durumda çakışmazlardı. Ama aynı zamanda, Northern yanlış olduğunu düşündü.

Paralel düşünce akışının oluşturulmasının mümkün olmasının nedenlerinden biri, muhtemelen Rughsbourgh ile olan mücadelesi sırasında meydana gelen bilişsel genişlemeden kaynaklanıyordu.

Güldü.

"Aha... Sanırım o savaşta düşündüğümden çok daha fazla fayda sağladım."

Dudaklarının bir köşesi tekrar yukarı doğru kıvrıldı.

'Bakalım bunu ne kadar ileri götürebilirim.'

Kuzey, üç paralel düşünce akışı oluşturdu, sonra dört, sonra beş.

Ve kendini gayet iyi hissediyordu.

Tamamen istikrarlıydı. Hatta daha fazlasını yaratabileceğini hissediyordu.

Tek sınırlama, yalnızca ana bedenin klonlar üretebilmesiydi.

Ancak, bu kısıtlamayı aşmanın bir yolunu da düşündü.

Artık bilincinin pratikte bir klonun içinde var olduğu göz önüne alındığında, burada Burning Storm'un ana beden olduğunu söylemek doğru olmaz mıydı?

Ancak sonra başka bir belirgin engel ortaya çıktı—Burning Storm kopyalar oluşturamazdı çünkü Burning Storm Unwritten değildi.

Bu iki Yazılmamış klonla bunu ancak başarabilirdi ve onları bu konuma gönderebilirdi.

Ancak bunlar zaten savaş halindeydi. Titan'ın İntikamı, Gölge Esaretinin bir başına dağları sarsacak bir darbe indirmek için havada fırlatılıyordu.

Bu arada, Yanıcı Fırtına'nın önündeki Gölge Esareti yavaşça ona doğru dönerken.

Yanıcı Fırtına gülümsedi ve el salladı.

"Merhaba dostum. Yeniden karşılaştık."

Omuz silkti.

"Eh, muhtemelen aynı anda iki farklı yerde karşılaşıyoruz, bu gerçekten ilginç. Eğer biri beni kötü bir canavar yetiştiricisi olarak yanlış anladıysa, senin benim yavrum olduğumu düşünebilir. Çünkü cidden, bu kendini klonlama yeteneği nereden geldi? Ve birdenbire bir Apex Yıkıcı oldun mu? Gerçekten? Sana ne oldu? Biraz Omniform ile enfekte oldun ve birden süperstar oldun."

Aralarında bir kalp atışı kadar sessizlik uzandı. Sonra Gölge Hydra, camları mil uzaklığa kıracak kadar korkunç ve kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Yanan Fırtına, aşağıdan canavara bakarak, deli gibi gülüp bağırıyordu.

“Evet evet biliyorum, seni görmekten ne kadar heyecanlı olduğumu biliyorsun. Benim özelliğimi çaldıktan sonra ne kadar ilerlediğini bana göstermek istiyorsun, değil mi? Tamam tatlı oğlum ya da kızım, benim için deliye dön!!”

Gölge Hydra tekrar çığlık attı ve ham güç ve vahşi öfkeyle ileri atıldı. Yedi başı acımasızca çırpındı ve uluyan rüzgarın içinden geçerek Yanan Fırtına'ya doğru daldı.

Son ana kadar hareketsiz kaldı. Sonra bir kavun ışığı şeridine dönüştü—bir ateşten kıvılcım gibi, havada bir yerde kırılıp yeniden şekil alarak.

Yaratığın başlarının birer birer yere çarpışını izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, şok dalgaları dışarıya yayılıyordu.

Kuzey gözlerini kapadı. Çarpmanın gücü damarlarına sızarken şok dalgaları yayıldı. Kayboldu ve gölge canavarının etrafında döndü.

Yaratık başlarını kaldırdı, bir an için şaşkın kaldı. Kuzey nihayet durduğunda, canavar başlarını havaya fırlattı, o da kayboldu ve karşı tarafta belirdi. Canavarın iki başı yeni yöne döndü ve ona saldırdı.

Kuzey sadece elini kaldırdı ve bir momentum kalkanı çağırdı. Yaratığın iki başı sonsuzca uzandı ve momentum kalkanına çarptı, havanın titremesine neden oldu.

Kuzey elini ileriye uzattı.

Momentum koruyucusu öne fırladı ve anında canavarın kafalarını ezip püre haline getirdi. Mor kan havada püskürdü ve çürümüş damlalar halinde yağdı.

Duraksamadı. Zaten kaybolmuştu ve bir kalp atışında, Gölge Esaret'in ana gövdesiyle çarpıştı. Şiddetli ve yıkıcı bir şok dalgası, toprağı yırtarak yayıldı, zemini çatlatıp bir deprem tetikledi. Dünya, güç tarafından sıkıştırılmış gibi görünüyordu—kırılmaya yetmezken, tutunamıyordu. Bu, zamanın donmuş tutkusundan kurtulmadan önce sadece bir an sürdü.

Gölge Esaret'in bedeni muazzam bir hızla fırladı, yere çarparak yuvarlandı ve geçtiği her şeyi parçaladı. Bina duvarları, bedenin ivmesinin yavaşlama belirtisi göstermediği için çökmeye başladı.

Çarpışma noktası bir yıkım krateri haline geldi. Her şey harabe içinde yatıyordu, zemin zayıflamış ve derinliklere çöküyordu.

Kuzey yukarıda süzüldü, aşağıya kısa bir bakış attı.

'Zararın yer altı sığınağına ulaşmadığına sevindim. Karada savaşmaya devam etmek tehlikeli olabilir.'

Şehir merkezinden fırlatılan Gölge Esaret, yolundaki her şeyi parçalayarak şehir duvarlarına çarptı ve Güney Kuru Duvar'ın büyük duvarında örümcek ağları gibi çatlaklar yayılmasına neden oldu.

Canavar çökmüş durumda, vücudundaki çeşitli yaralardan kan akıyordu.

Yavaşça kalktı ve kanatlarını açtı.

Kanatlar saf gölgelerdi, açıldıkça karanlık sızıyordu. Canavar gökyüzüne yükseldi ve bir nefes alıyormuş gibi görünüyordu.

Gözleri, sıvı karanlık havuzları gibi, kinle derinleşti. Sonra bir kasırga dalgası gibi ileri fırladı.

Kuzey, havada asılı kalmıştı, canavarı elli kilometre uzaktaki duvardan kendisine doğru uçarak gelirken izliyordu. Ancak yaratık, bu mesafeyi korkutucu bir hızla kapatıyordu.

Otuz saniyeden daha kısa bir süre içinde geri dönecekti.

Kuzey havada kaldı, ifadesi buz gibi, gözleri ateşli bir kavun ışığıyla parlıyordu. Yanan Fırtına olduğunda, varlığının her bir lifi Yanan Fırtına gibi hissediyordu.

Belki de bu, ruhundaki son zamanlardaki değişimden kaynaklanıyordu. Kendisi gibi hissediyordu... ama tam olarak kendisi gibi değil.

Bu kimlik için özel olarak tasarlanmış paralel düşünce akışına sahip olmak, durumu daha yönetilebilir hale getiriyordu. Ancak buna düşünmek, neye dönüşmekte olduğu konusunda ona korku veriyordu.

Gözlerini yavaşça kapattı ve bir kez daha kayboldu. Beş saniyeden daha kısa bir sürede mesafeyi kapattı ve gölge abominasyonuna çarptı, dışarıya doğru yırtıcı bir rüzgarı serbest bıraktı.

Atmosfer çökme noktasına gelmiş gibiydi. Bulutlar çarpmanın etkisiyle uzaklaştı, sadece şok dalgası yatay olarak yayılıp içlerinden kesip geçti.

Birkaç dakika sonra, Kuzey yerin şiddetle titrediğini hissetti, sanki bir tarafa eğiliyormuş gibi.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

'Orada da öfkeleniyorlar, görüyorum…'

Paralel zihinlere sahip olmanın dezavantajı—bir nevi—başkalarının ne yaptığını bilememesiydi. Zihinsel olarak iletişim kurabiliyordu, ancak yarattığı bilişsel akışı parçalamadan onların bilincine giremezdi.

Yine de, olayların nasıl geliştiğine dair belirsiz bir hissi vardı.

Titan'ın Hesabı, ondan çok daha ilerideydi. O tamamen deli biriydi —kendi bedenine aldırış etmeden savaşa atılıyordu. Dağları kaldırabilecek vahşi bir güce ve on bin kuyruklu yıldızın dayanabileceği bir savunma yeteneğine sahipti.

O herif, Yanıcı Fırtına bir Paragon'un adı olmasaydı, en güçlü isim olacaktı.

Ve diğer iki klon. O klonlar, Yanıcı Fırtına'nın ne olduğunu anlayamadığı kişilerdi. O klonlar, Titan'ın Hesabı'ndan bile daha uzaktaydılar.

Havasında süzülürken, parmaklarını hafif bir gülümsemeyle inceleyerek yumruğunu açtı.

"Boşuna oyalanmamalıyım."

Daha sonra, zaten yükselmekte olan yıkılmış canavara baktı.

Kuzey, canavara doğru daldı. Anında bir şok dalgası patladı, yıkıntılar üzerinde vahşi bir güçle yayıldı. Ancak, en garip şey oldu.

Şok dalgası havada dondu ve eşit bir öfkeyle geri döndü, daha da yıkıcı hasara neden oldu.

Canavardan mor kan birkaç yerden fışkırdı. Vücudu zaten iyileşiyordu.

Kuzey çılgınca gülümsedi.

"Evet! Daha eğlenceli hale getir!"

Yumruğunu aşağıya doğru savurdu, yumruğunun gücü canavarın başlarından birine saplanarak kafatasında Kuzey'in doğrudan görebileceği bir delik açtı. Diğer bir baş ona doğru hamle yapıyordu. O, kaçındı ve havada döndü, başa sert bir tekme attı.

Darbe sesi yankılanırken boyun bir tarafa döndü ve aniden kayboldu. Kuzey, yoğun ve imkansız bir hızla birkaç kez daha yuvarlandı, neredeyse bir bulanıklık haline geldi, sonra bir tekme daha indirdi.

Bu sefer tekme tamamen başı un ufak etti, onu bozulmuş mor kan yağmuruna dönüştürdü.

'Eğer doğru hatırlıyorsam, Paragon Raizel'in ölümcül bir savaş tarzı vardı.'

Kuzeyli, ellerini ileri doğru savurdu; momentum, ona doğru fırlayan gölge canavarının başını tokatlayarak uzaklaştırırken koruma sağladı.

'Onun savaş tarzını… Taklit edebilir miyim?'

Sorun, Paragon Raizel'in savaş sanatına yeterince dikkat etmemiş olmasıydı—o sırada sadece Taklit Şeytanı'nı kullanmaya başlamıştı.

Ayrıca, bir Paragon'un savaş sanatı çok daha korkutucuydu. Eli'nin tekniğine dair gördüğüyle, Northern Paragon Raizel'in karmaşık ve pervasız savaş sanatını nasıl çözebileceğini bile anlayamazdı.

Durumu daha da kötüleştiren, Eli'nin savaş sanatını tam olarak görememiş olmasıydı. Gördüğü şey neredeyse yüzeysel düzeydeydi.

Bu yüzden, yapabildiği şeyleri taklit etmeye karar vermişti ve savaşı mümkün olan en kısa sürede sona erdirmek istiyordu.

Elbette, her durumda kazanacaktı. Ama dövüş gereksiz yere uzayacaktı.

Şu anda, gerçekten yapmak istediği şey—Paragon Raizel'in savaş sanatını tam olarak taklit edemese bile—benzer bir şeyi taklit etmekti.

Dikkatsizliğin özünü taşıyan bir şey. Yeteneklerinin doğasını anlama ile kök salmış bir şey—çekirdek ve ismiyle bağlantısı.

Northern, canavarı çıplak elleriyle savururken bir an gözlerini kapadı. Her savurma, etraflarında havanın patlamasına neden oluyordu. Gölge Esaret ısrarla devam ediyordu.

Gözleri kapalıyken, o gece Lithia'da Burning Storm'un nasıl savaştığını hatırladı.

Hatırlamakta zorlanırken, elleri kendi hayatlarıyla hareket ediyor, yumruklarının etrafında ağır bir ivme ile başları ezip geçiyordu.

Hava, devasa bir yumruk haline getirilmiş gibiydi ve her elini hareket ettirdiğinde, güçlendirilmiş hava onu takip ediyor, Gölge Esirleri'nin kafalarını ezerek üzerlerine geliyordu.

Aralıklarla kan sıçradı, ama başlar korkunç bir hızla iyileşti. Zemin çatladı, çatlaklar sürekli çarpıştıkça daha da genişledi.

Kuzey gözlerini kapattı ve kendini kilitledi. Zihni geçmişe gitti, tanık olduğu şeyin istikrarlı bir zihinsel imajını oluşturmaya çalıştı.

Bir şey anladı: Paragon Raizel'in yeteneği hareketle besleniyordu. Bu nedenle, savaş sanatı da aynı kurala uymalıydı.

Sürekli hareket, muazzam güç ve sonsuz ivme gerektiriyordu. Ama hiçbiri yoktu.

Çünkü hareket, onun yeteneğinin özünü oluştururken, duraksama bunu engellemiyordu. Yanan Fırtına, hareket etmekten olduğu kadar durmaktan da fayda sağlıyordu.

Talihsiz olan kısım, durgunluktan emilen kinetik enerjinin uzun süre depolanamamasıydı. Miktarı minimaldi, ama Kuzey bunun göz ardı edilmemesi gerektiğini düşünüyordu.

O bir dahi değildi—evler ve yollar inşa etmeyi biliyordu, yapıların nasıl birlikte çalıştığını anlıyordu ve bu bilgiyi kendi avantajına uygulayabiliyordu.

Ama Kuzey, hareket mekaniği konusunda kendini bir dahi olarak görmüyordu, özellikle de güç, kuvvet ve etkiyi bu kadar karmaşık ve hassas bir şekilde kullanmayı gerektiren bir şeyde. Bu dikkatli bir yönetim gerektiriyordu ve o, böyle karmaşıklıklar hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Yine de, bu kadar kolay pes etmeyi planlamıyordu.

Gözleri kapalı kaldı, elleri büyüleyici desenlerde hareket ederken bulanıklaştı, ona sürekli olarak uçan başları tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bir baş havaya geri çekildi ve ağzını açtı. Northern kaşlarını çattı ama gözlerini kapalı tuttu.

Sonra canavar, yere çarpan ve onu korkunç bir hızla eriten mor sıvı selini serbest bıraktı.

Ancak, Northern hareket etmedi—bütün bedeni bir momentum kalkanıyla engellenmişti.

Gözleri kapalı kalmaya devam etti, derin düşünerek zihninde ilk hareket serisini haritalıyordu. Bir zihinsel plan oluşturuyordu ve bilgiyi bedenine iletiyordu.

Bu, dans etmek gibiydi—dans edebilenler ile edemeyenler arasındaki fark, dans hareketini hayal ederken, dans edemeyen kişinin hayal ettiklerini gerçekleştirmek için gerekli hareket sırasına sahip olmamasıydı. İşte yetenekli dansçının öne çıktığı yer burasıydı: resmi bir eğitim olmadan bile, hayal ettikleri dans hareketini gerçekleştirebiliyorlardı.

Northern acemi bir dövüşçü değildi—becerikliydi. Paragon Raizel'in savaş sanatını tam olarak taklit etme mekaniklerine sahip olmayabilirdi, ama savaş temellerinde eksik değildi.

Aslında, Bairan ona sistematik olarak öğretmeye başlamadan veya Sura ona bir kez öğrettikten önce bile bunları yakından biliyordu.

Sonunda, nefesini verdi ve yavaşça gözlerini açtı. Ağızından soğuk hava akıyordu.

Canavar, eriyen sıvının ilk saldırısını tamamlamıştı. İki baş daha saldırıya katıldı, ağızları genişçe açılmıştı.

Northern'ın sol ayağı yavaşça yerden kalktı.

Baş, çığlık atarken ve sıvı bir jet püskürtürken, Northern kayboldu ve boyunla çarpıştı.

O, acımasız bir güçle içeri daldı, ama aynı anda bir kasırga gibi hareket etti—tüm başlardan patlayan şok dalgaları arasında neredeyse bir saniyelik bir aralık vardı.

Tekrar ayaklarının üzerine indi, geriye kayarak. Gölge canavara baktı, yüzünde hayal kırıklığı belirgindi.

'Tsk, bu hayal kırıcıydı…'

Öne doğru kayboldu ve canavarın göğsüne çarptı. Tüm bedeni, bir yol açan ivme ile sarılmıştı—Gölge Esaret'in bedenine keskin bir şekilde girdi ve canavarın çekirdeklerini ellerinde tutarak diğer taraftan çıktı.

Gerisine baktı. Canavarın yırtık bedeninden ona bakan devasa, açık bir delik vardı.

"Bir başarısızlık…"

Kuzey, Gölge Esaret'i başarıyla öldürmüştü, ama onu öldürebileceğini biliyordu. Amacı, bir şekilde Paragon Raizel'in savaş sanatını taklit etmek ve Sonsuz'u nasıl kullanabileceğini keşfetmekti.

Sonsuz'un tam olarak ne olduğu…

Ama bu bir başarısızlıktı. Canavarı öldürmüş olmasına rağmen, savaş sanatı hayal ettiği gibi ortaya çıkmamıştı.

Memnun değildi. Hem birinci hem de ikinci denemeler, Paragon Raizel'in tekniğine benzemiyordu.

İç çekti ve canavarı yere çöküşünü izledi, tüm başları kopmuş, mor kan dev cesedinin altında birikiyordu.

Batıya, Titan'ın Hesabı'nın başka bir bedenle savaştığını düşündüğü yöne baktı.

"Bu kolay olmalı... neden bitmedi?"

Titan'ın Hesabı yıkıcı bir kaba güce sahipti—bu onun için en basit görev olmalıydı. Kuzey'in düşündüğü buydu.

Ama bir şekilde, işini bitirmemişti.

Çünkü eğer bitirmiş olsaydı ve diğer ikisi de öyleyse, Kuzey canavarın öldürüldüğüne dair bildirimi görürdü.

Ama henüz hiçbir şey görmüyordu.

Bu, derin bir nefes vermesine neden oldu ve Titan'ın Hesabı'nın bulunduğu alana doğru yürümeye başladı.

Devam ederken, Titan'ın Hesabı ile yarı yolda karşılaştı ve kaşlarını çattı.

"Eh, aptal, ne yapıyorsun?"

Titan'ın Hesabı gülümsedi.

“Erken bitirdim, bu yüzden seni kontrol etmeye geldim.”

Onun gülümsemesi Burning Storm'u öfkelendirdi—o sarkastik gülümsemede alaycı bir şey vardı.

“O iki isimsiz aptal, bizi geciktirenler olmalı.”

“Hayır, değiller. Aslında daha erken bitirdiler ve ustamız tarafından geri çağrıldılar.”

Burning Storm bir an ona baktı ve iç çekti.

“Bu arada senin ustan… o beceriksiz aptal asla benim ustam olamaz.”

Burnunu ovaladı ve etrafa baktı.

“Eğer üç ceset yenildiyse, o zaman karanlık neden hala burada?”

Titan'ın Hesabı etrafa yumuşak bir gülümsemeyle baktı.

Bu da onu şaşırtan bir soruydu. Sadece üç ceset bulmuşlardı ve onları yenmenin otomatik olarak bu durumu sona erdireceğini—karanlığın kaybolacağını varsaymışlardı.

Ancak, üç bedeni de yendikten sonra karanlık devam etti.

"Eğer karanlık kaybolmuyorsa, bu sadece Gölge canavarı öldürmediğimiz anlamına geliyor."

Yanan Fırtına gözlerini dikti.

"Bilmiyorum mu sanıyorsun?"

Titan'ın Hesabı, her zaman var olan yumuşak gülümsemesiyle başını salladı, bu da Yanan Fırtına'yı daha da sinirlendirdi.

"Neden gülümseyip duruyorsun? Ne hakkında gülümseyip duruyorsun?"

Titan'ın Hesabı ona baktı, hâlâ gülümsüyordu.

"Senin gibi kaşlarımı çatıp, hızlıca yaşlanıp, ölmemi mi istersin? Hayır, teşekkürler. Gülümsemek için iki kas gerektiğini duydum. Dövüşürken birçok kasımı zorluyorum. İstediğim son şey, yetmiş iki kasımı çirkin bir ifade yapmak için harcamak. Ama sonra, ivme ve güçle hareket eden aptallar, gerçek ivme ve güç üretenlerin neler yaşadığını asla anlayamaz."

Başını salladı ve bakışlarını çevirdi.

Yanan Fırtına ona dik dik baktı, gözlerinden neredeyse ateş fışkırıyordu.

“Sen piç! Ne dedin?! Tekrar söylemeye cesaretin var mı!”

Birbirlerine karşı karşıya gelirken, çatışmaya hazırdılar, karanlığın atmosferi değişti ve duraksadılar.

İkisi de birbirlerine sessiz bir anlayışla baktılar.

Ateşli Fırtına gülümsedi. Titan'ın Hesabı da öyle yaptı.

İkisi de yavaşça döndü ve aynı anda söylediler

: "Canavarlar... ne kadar saf."

Ateşli Fırtına, eline ciddi bir ifadeyle baktı, sonra gözleri yavaşça yeşil parlamaya başladı. Gözlerinin ilk kez parladığı andı, Kuzey ismi aldığından beri.

Bu yeterli değildi—etrafındaki hava kavurucu bir şekilde hissediliyordu.

Titan'ın Hesabı da yumruğunu sıktı, savaşa hazırdı.

Gölge Canavarı bir yerde olmalıydı—ikisi de bunu anlamıştı. Ayrıca, o alçakların onları kopyalarıyla test ettiğini de fark etmişlerdi.

Karanlığın neden kaybolmadığına dair tek açıklama buydu. Canavar, onları test edecek kadar zeki olduğuna göre, muhtemelen anlaşmazlıklarını kullanacak kadar da kurnazdı.

Ve orada onu tuzağa düşürmüşlerdi.

O alçak bir anlığına gözetleyen gözlerini açtı ve hem Burning Storm hem de Titan's Reckoning bunu hissetti.

Elbette, ikisi de sonraki olanları beklemiyordu.

Önce karanlıktan bir Shadow Hydra belirdi, sonra bir diğeri, bir diğeri daha ve bir diğeri daha.

Sonsuz bir şekilde belirmeye devam ettiler, tüm manzarayı doldurdular.

Her biri altı başa sahip yüzlerce Shadow Monster, karanlık gökyüzüne yükseldi ve tuzağa düşmüş, deli gibi çığlık atan gök gürültüleri gibi sesler çıkardı.

Hem Burning Storm'un hem de Titan'ın yüzleri soldu.

"Ah… bok."

Herkesin durduğu salon sessizliğe büründü. Herkes uzaktan Northern'a baktı, ama hiçbiri ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Hava, yüzlerinde belirginleşen duygularla doluydu.

Şüphe. Hoşnutsuzluk. Kibir. Aşağılama.

Hepsi oldukça anlaşılırdı—Tharion Kalesi'nde en güçlü olarak hüküm sürmüşlerdi. Northern katıldığında, çoğu bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü görevler için kıtanın dört bir yanına dağılmışlardı.

Onu kabul etmek zordu, ama daha da zor olan onu yerinden etmekti. Daha da kötüsü, çocuk umursamıyor gibiydi.

Ancak Gourdon, Northern ile oldukça dostça görünüyordu.

Northern, bu noktaya kadar olan her şeyin tam hikayesini öğrenmişti. Şu anda, gelişen tüm felaket hakkında bildiklerini paylaşıyordu - Koll'un kim olduğunu ve o alçak adamın ne yapmak istediğini.

Her kelimeyi söylediğinde, Thalen'in yüzü daha da soluyordu.

Ama bir noktada, Northern duraksadı ve bu da Gourdon'un hafif endişeli bir ifadeyle, "İyi misin, dostum?" diye sormasına neden oldu.

Northern'ın ifadesi bir an için bulanıklaştı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve ikisine de ciddi gözlerle baktı.

"Gölge Esaret..."

Gourdon önce kafası karışmış gibi görünüyordu, ama hemen ardından anladı.

"Oh. Ne oldu? Onu zaten yendin mi?"

Kuzey kaşlarını çattı.

"Bunu söylemeyi çok isterdim, ama ne yazık ki, o alçak adamı öldürmek düşündüğümden daha zor olacak."

Gourdon dişlerini gösterdi.

"Oh? Bunu bana anlatır mısın?"

Kuzey, bakışlarını ona çevirdi.

"Üçten fazla bedeni var. Görünüşe göre birden fazla kopya yaratabiliyor... o herif benim yeteneğimi kopyaladı."

Gourdon'un kaşı daha da çatıldı, gözleri gizli kalsa da, ifadesindeki gerginlik belirgindi.

Thalen, sesi endişeyle doluydu.

"Tamam, bir kez onunla savaştığını söyledin... tam olarak ne oldu?"

Kuzey derin bir nefes aldı.

"Kaçtı. Ve ruhumun bazı niteliklerini miras almış gibi görünüyor. Sanırım bu yüzden, onunla savaşırken yapabildiğim şeyleri yapabiliyor."

Gourdon kollarını kavuşturdu ve gülümsedi.

"Yani senin sayende, canavar daha güçlü mü oldu?"

Kuzey düz bir şekilde yanıtladı.

“Bunu görmek için bir yol.”

Üçü birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra Thalen'in sesi sessizliği deldi.

“Yani… ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kuzey iç çekti ve gözleri yumuşak mavi ışık yaymaya başladı.

“Kendim müdahale etmem gerekebilir… ama endişelenme… bu bir dakikadan fazla sürmeyecek.”

Thalen'e baktı ve balkona işaret etti.

“Bunu bir süre kullanabilir miyim?”

Thalen başını salladı.

“İstediğin gibi kullanabilirsin.”

Kuzey gülümsedi.

Teşekkür ederim.

Sonra nazik, sakin adımlarla ilerledi. Balkona geldi, sıçradı ve teras korkuluğuna yumuşak bir şekilde indi.

Etrafına baktı, bakışları biraz uzak görünüyordu. Sonra gözlerini kapadı, mekansal farkındalığını mümkün olduğunca uzatmaya çalıştı.

'Bu karanlıkta bile, rüzgar var. Ve rüzgar, kesmemi sağlayan bir güç. Eğer Black Lance ile kullandığım aynı prensibi uygularsam… havayla da aynı şeyi yapabileceğimi düşünüyorum… mutlaka çok hareket etmem gerekmiyor.'

Elbette, Northern bu noktada irade yoluna adım attığını bilmiyordu.

Keskin bir iradeye sahip olmadıkça, rüzgarı harekete geçirmek imkansızdı. Bu yüzden, genellikle elementsel yeteneğe sahip Drifter'lar kendi ateşlerini, havalarını veya sularını yaratabiliyordu.

Çünkü dünyanın güçleri, ne kadar sıradan görünseler de, hala dünyanın güçleriydi. Hareket etmeleri için o kadar güçlü ve zorba bir irade gerektiriyordu.

Ve Northern'ın iradesi, işlenmemiş olsa da, dünyayı korkuyla titretmek için yeterince zorbaydı. O sadece bunu hiç fark etmedi.

Rüzgar ona itaat etti.

Bu, Northern'ın şimdiye kadar gerçekleştirdiği en hızlı ve en sessiz saldırıydı.

Rüzgarı kesme yeteneğine sahip hale getirdi. Her akım, hem ruhu hem de bedeni parçalayabilen bir bıçak haline geldi.

Rüzgar nazikçe akarken, her tehditkar canavarın ruhunu kesmeye başladı. Northern'ın mekansal farkındalığı, iki klonunun savaştığı yere kolayca ulaştı. Bir parkta yürümek kadar kolaydı, canavarların bedenleri görünür hiçbir yara olmadan yere düşmeye başladı.

Her biri—onları saran karanlık bile, ruhunun bir uzantısıydı—Northern, Rüzgar Bıçağı ile kesiyordu.

Birkaç saniye sonra, rüzgar yavaşça dağılmaya başladı. Üstlerindeki karanlık bulutlar dağıldı ve ışık sızmaya başladı.

Bu arada, Northern aşağıya baktı.

[Tebrikler, bir Apex Yıkıcı'yı öldürdünüz]

[24 yetenek parçası kazandınız]

[Kaos, Boşluk ve Omniform tarafından dönüştürülmüş bir yaratığı öldürdünüz]

[Nadir bir olayı, türünün ilki olanı öldürdünüz]

[1,000 yetenek parçası kazandınız]

[Omniform, bu yaratığın ruhunu emiyor]

[Omniform genişliyor]

[Omniform dönüşüyor…]

Bu dönüşüm biraz zaman alabilir; ancak, bu sizin faaliyetlerinizi engellemeyecektir.

Kuzey kaşlarını çattı.

'Garip… Sanırım Omniform'un dönüşmesi sadece mantıklı… ama neden bu kadar zaman alacak?'

Derin bir nefes aldı ve bu düşünceden vazgeçti, sonra odaya geri döndü.

Bakışlardan neredeyse rahatsız olmuştu. Herkes ona bakıyordu—şok olmuş, donmuş ve inanamayan bir şekilde.

"Ne? Gerçekten mi? Şaka mı yapıyorsun?"

Zeek'in ağzı o kadar açıldı ki, sanki yerinden çıkacak gibiydi.

"Bu inanılmaz… Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Gourdon onu günlerce yenemedi… ve o…"

5. Seviye Zaire, Gourdon'un yakınlarda olduğunu hatırlamadan önce dikkatsizce konuşmaya başlamıştı ve hemen kendini durdurdu.

Nova, Lira'nın omzuna yaslanmış, gözleri parlayarak, "Ama cidden. Bu adam bir dakikada bizim üç günde yapamadığımızı mı başardı? Başöğretmenin onun etrafında bu kadar yumuşak olmasına şaşmamalı." dedi.

"Nova…"

Lira uyardı, ama Boom Kraliçesi umursamadı.

"Yalan mı söylüyorum? O, çocuk etrafında hep nazik ve dikkatliydi, değil mi?"

Diğerlerine baktı.

Zeek gözlüğünü düzeltti. "Ne hakkında konuştuğunuzu hiç bilmiyorum. Başmüdür bana oldukça normal görünüyor."

Gülümsedi ve Northern'a nazikçe eğildi. "Nazik efendi, ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Northern, kısa çocuğa temkinli bir ifadeyle baktı. Tüm bakışlar aniden değişti—gülümsüyorlardı, ya merakla ya da ilgiyle.

"Ben iyiyim... nazik teklifin için teşekkür ederim."

Zeek'in yanından nazikçe geçti.

"Değersiz domuz, bu mu düşeceğin seviyedir?"

Nova, Zeek'e bağırdı.

Ancak Zeek sadece gözlüğünü hafifçe aşağı indirdi ve üstten bakarak göz attı.

"Ne demek eğilmek? Ben sadece Müdürün örneğini takip ediyorum. Ve domuzlar değersiz değil! Bir servet ediyorlar!"

Gün, Güney Kuru Duvar'a döndü ve geriye kalan şehrin ne durumda olduğunu net bir şekilde görebildiler.

Canavarları ayırmak için kullanılan formasyon son derece etkili olmuştu—hayatlarını ona borçluydular. Aynı zamanda, şehri tamamen harabe haline getirmişti.

Duvardaki yapılar olması gerektiği gibi değildi. Karmaşık labirent desenlerine dönmüştü. Binalar, labirentvari tasarımlarla inşa edilmiş gibi görünüyordu—görmesi büyüleyici, ancak çoğu ezilmiş ve parçalanmıştı, belki de canavarlar kendilerini labirentten zorla kurtarmaya çalışırken.

Büyük, yabancı bir gemi havada şehrin merkezine doğru süzülüyordu.

Kuzey, Illitis, Thalen ve Gourdon, yıkılmış şehrin üzerine bakmak için balkonda duruyorlardı.

Thalen, somurtkan bir ifadeye sahipti. İç çekti ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Buradan sonra ne olacak...?"

Northern'ın bakışı kayıtsız kaldı, odaklanmış bir şekilde keskin ve derin bir kararlılıkla sertleşmişti, ama yine de kopuktu.

"Yıkım."

Ancak, tonu büyük bir ağırlık taşıyordu.

"Tam bir yok olmaktan başka bir şey olmayacak."

Thalen ona baktı.

“Ne yapmalıyız?”

"Elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Hala avlanan birkaç ulus daha var. Ve biliyorum ki kişisel işlerin var... Bir Origin ile savaşabilecek pek az insan var, ama birlikte çalışırsak, bunu durdurabileceğimizden eminim..."

Aralarında bir sessizlik uzandı. Sonra Gourdon'un sesi keskin bir şekilde girdi.

Onların arkasındaki duvara yaslanıyordu.

"Yeterli olur mu? Bir Origin... Ul'un kendisi kadar güçlü bir güç diyebiliriz. Ona karşı yeterli olacak bir şey yapabilir miyiz? Onu her ne pahasına olursa olsun durdurmak daha mantıklı değil mi?"

Kuzey, soruya karşı bir hayal kırıklığı hissetti, ama anladı, bu yüzden zavallı adama saldıramazdı.

Son zamanlarda güçlü insanlarla karşılaştıkça anladığı bir şey varsa, o da herkesin gücünü hak ettiği idi. Hayatları buna bağlıymış gibi savaşıyorlardı—çünkü gerçekten de öyleydi.

Dante'den Paragon Raizel'e, Eli'ye ve bu adamlara kadar. Tereddütle dolu olmaları tamamen anlaşılırdı.

Bir Bairan'a, Nebulous Lord'a veya Abyss Tyrant'a güvenecekleri yoktu. Bu esrarengiz müttefiklerinin var olduğunu bile bilmiyorlardı. Ve bilseler bile, kimse onların yeteneklerinin kapsamını gerçekten kavrayamıyordu.

Sanki çağrılarının bu an için yavaş yavaş birikiyor ve büyüyordu.

Ve her şeye rağmen, o da korkuyordu. Çağrılarını kaybetmek istemiyordu—Abyss Tyrant'ı kaybetmeyi göze alamazdı. Belki de asla konuşmayacaklardı, ama o yaratıklar onun için her şey demekti.

Abyss Tyrant, onun deneyiminin canlı kanıtıydı. Nebulous Lord, mücadelesinin ve azminin kanıtıydı. Bairan, kazandığı gerçek bir arkadaştı. Revant, isyankar doğasına rağmen, Northern için yine de çekici ve akraba biriydi.

Bunlar onun insanlarıydı, ailesinin ötesinde, onun dünyasıydı.

Eğer onları kaybederse, devam etme iradesini bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Ve bu, bir Origin'e karşı savaşma şansı olan onun düşüncesiydi. Hiç şansı olmayanlar için ne kadar yıkıcıydı.

Northern, onların umutsuzluğunu gerçekten anlıyordu. Ama alternatif yoktu.

Bu, onlara sunulan tek seçimdi. Yapabilecekleri tek seçim.

Gourdon'a geri baktı.

"Artık çok geç. Deneyeceğimiz her şey, onun planlarını sadece ilerletecek. Eylemlerimiz veya eylemsizliklerimiz, Koll'un Kryos'u serbest bırakma planını ileriye taşıyacak çünkü korumak ya da yok etmek olsun, çatışma çatışmadır. Kan dökme, ne daha fazla ne de daha az önemlidir—en azından onlar gibi korkunç bir varoluş için."

Gourdon aşağı baktı ve iç çekti.

"Yani... bu bir felaket mi?"

Kuzey, sesinde kesin bir tonla döndü.

"Bu bir felaket."

Hava gemisi, Tharion Kalesi duvarlarının önünde yavaşça alçaldı.

Thalen derin bir nefes aldı.

"Yani... bir sonraki hamlemiz ne?"

Kuzey iç çekti.

Tek mantıklı strateji, takımlara ayrılmaktır—kalan uluslara yardım etmek için gruplar gönderirken, bir takım Karanlık Kıta'ya doğru yola çıksın… Kryos'un Orta Ova'ya ulaşmadan önce durdurmaya çalışın.

Thalen teras korkuluğuna vurdu ve geri adım attı.

“O halde… işe koyulmamız daha iyi.”

Thalen ve Gourdon balkondan çekildi, Northern ve Illitis'i yalnız bıraktı.

Illitis öne doğru adım attı, Northern fark edene kadar kısa bir tereddüt yaşadı.

“İyi misin?”

Saygılı bir selamla başını salladı.

“Evet, efendim. Sadece endişeliyim. Her şey nasıl gitti? Ve size önemli bir bilgi verebilirim.”

Northern ona ilgiyle baktı ve gülümsedi.

“Her şeyin sorunsuz gittiğini söyleyemem. En kötü senaryo, bu felaketin ortasında Rughsbourgh'un geri dönmesiydi—bu oldu—ve ben de bununla yüzleştim ve bir şekilde hayatta kaldım, öncekinden daha güçlü.”

Northern, bir kolunu bükerek şaka yaptı.

Illitis hafifçe gülümsedi.

"Sen... hayal ettiğimden ötesin. Bunu görmek korkunç."

Kuzey ona garip bir bakış attı.

"Neden böyle söylüyorsun? Kendini ıslatacak gibi ses çıkarıyorsun."

Sonra ifadesi ciddileşti.

"Ironik. Güçlü olduğumu düşünüyorsun... Herkes ne yapabileceğimi görüyor ve şok oluyor, korkuyor. Ama yeteneklerimi gözden geçiriyorum ve bizim için neyin geldiğini düşünüyorum... ve kaçınılmaz yıkıma başımı sallıyorum... çünkü hepimiz hâlâ mahkumuz, Illitis."

Illitis sessiz kaldı, onu dikkatle inceledi.

Kuzey'in gözleri bir düşünceyle keskinleşti. Hemen Illitis'e baktı.

"Reimgard İmparatorluğu'ndan destek aramanın mümkün olduğunu düşünüyor musun? Bu tüm kıtayı ilgilendiriyor."

Illitis ciddiyetle başını salladı.

Boşuna. Bildiğim kadarıyla Reimgard, İmparatorluk'un yıkımından en çok kazanç sağlayacak olanıdır.

Kuzey kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

Illitis monoklunu ayarladı.

“Her zaman egemenlik peşinde koştular… Eski Kule İttifakı ve hükümetin kurulmasından sonra ancak durdular. Ama bu, kendilerini izole etmenin de bir yoluydu. Luinngard'ın varlığı, bu aynı gündemi ilerletmek içindi. Hangi İmparatorun tahta oturduğuna bakılmaksızın, hedeflerinin kolayca değişeceğini sanmıyorum.”

“Reimgard neredeyse dokunulmaz—ya son dakikada müdahale edebilirler ya da hiç müdahale etmezler. Her iki durumda da, pasif kalmak en iyi hizmetleri için.”

Kuzey'in yüzü karardı.

“Çünkü bu bittiğinde… gündemlerini yeniden dayatmaya başlayabilirler.”

Illitis başını salladı.

“Tam olarak, efendim.”

Kuzey, haklı bir öfkeyle yandı.

“Böyle bir zalim ulus ne tür bir şey?”

‘Ve böyle bir yerin yöneticisinin benim gerçek babam olduğunu düşünmek?’

Northern, bu savaşın ardından daha yıkıcı bir savaşın gelebileceğini fark etti—eğer kazanırlarsa.

Ama önce… bu savaşı hayatta kalmaları gerekiyordu.

İçini çekti ve Illitis'e baktı.

"Bana verdiğin diğer bilgi ne?"

Illitis, monoklunu düzeltti ve Northern'a daha da yaklaştı.

"Bu, Profesör Heimburger ile ilgili."

Northern kaşlarını kaldırdı.

"Oh?"

Kuzey biraz şaşırmıştı.

"Profesör Heimburger? Ah doğru! Profesör Heimburger. Akademi kazasından sağ çıkabildi mi? Sanmıyorum..."

Ilitis yumuşak, bilgece bir gülümseme takındı.

"O hayatta kaldığından eminim, efendim."

Kuzey, Ilitis'in yüzünü birkaç saniye inceledikten sonra döndü ve tam olarak ona dönerek korkuluklara yaslandı.

"Yani... bana ne söylemek istiyorsun?"

Ilitis nazikçe ellerini önünde birleştirdi.

"O, Kuzey Kıtası'na birden fazla kez gitti. Ve şu anda... o da Kuzey Kıtası'na kaçıyor. On yıl boyunca, yakın zamana kadar, en az yirmi altı kez tuhaf bir genç adamla buluştu."

Kuzey başını çevirdi, biraz şok olmuştu.

"Bu oldukça detaylı."

Başını hafifçe eğdi ve bakışlarını Ilitis'e dikti.

“Ilitis… gerçekten, yeteneğin nedir? Tüm bu şeyleri nasıl biliyorsun? Ve neden bunu göremiyorum?”

Kuzey, gözlerine işaret etti.

“Özel gözlerim var, görüyorsun… şimdi biraz bozuk olsalar da… gözlerime göre, sen sıradan bir insansın. Ancak, sıradan bir insanın tüm bu şeyleri bilmesi mantıklı değil. Elbette Profesör'ün meselesine geri dönüyoruz, ama ben sadece oldukça şaşırdım…”

Ilitis gülümsedi.

“Beni düşündüğün kadar insaniyim. Tüm bunlar bittiğinde, bunu sana göstereceğim.”

Kuzey, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme ile ona baktı.

Sonra hafifçe kıkırdadı.

“O zaman bekleyecek bir şeyim var.”

Derin bir nefes aldı ve elini salladı.

“Peki, Profesör Heimburger'ın ne planladığını düşünüyorsun? Yani, onun bir şeyler planladığını görmek zor değil. Adam neredeyse Milhwa'dan beri yaşıyor. Belki çok düşünmemiş olabilirim ama onu tamamen göz ardı da etmedim.”

Ilitis gülümsedi.

Keskin bir gözlem, efendim. Sahip olduğum şeyler çok belirsiz şüpheler, ama genellikle geçerli olma olasılıkları geçersiz olmalarından daha yüksektir... sadece çünkü sezgim gerçek bilgilerle besleniyor.

Northern'ın yüzü boş bir ifadeye büründü, ardından alaycı bir şekilde güldü, bu da Ilitis'in kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden oldu.

“Efendim?”

Northern tekrar alaycı bir şekilde güldü.

“Beni umursama… kendini bu kadar beğenmiş bir şekilde ifade etmen, seni ilk tanıdığımda nasıl olduğuna dair bir hatırlatmada bulundu. Oldukça kibirliydin. Bunu nasıl fark etmedim?”

Ilitis'in yüzü, Northern'ın yorumuna rağmen soğuk kalmaya devam etti.

Monoklunu ayarladı.

“O zaman kaba davrandıysam özür dilerim.”

Northern alaycı bir şekilde güldü ve elini kayıtsızca salladı.

“Bununla uğraşma. Eğlenceliydi. Peki… Profesör Heimburger'ın ne yapıyor olduğunu düşünüyorsun?”

Ilitis duraksadı.

“Her şey…”

Northern kaşını kaldırdı.

“Her şey mi?”

“Koll'un planının ne kadar karmaşık olduğunu düşündüğümde, hükümeti kullanarak kıtaya kaos ve anlaşmazlık tohumları ekmek için bir araç olarak kullanması... oldukça garip görünüyor. Daha fazlası olduğunu hissediyorum. Tüm bu durum, insan toplumunu daha iyi tanıyan biri tarafından hazırlanmış olmalı—yeraltından gelen biri değil.”

Derin bir nefes almak için durdu.

“Ayrıca, Profesör çok fazla gizemle sarılı. Profesör Heimburger'ın kim olduğu ve neden insan olmasına rağmen yaşayabildiği hakkında bize pek fazla tarih anlatılmadı.”

Kuzey kaşlarını kaldırdı.

“Vay… Bunun hakkında da bildiğine şaşırmadım…”

Ilitis, Northern'ın düşüncelerinin farkında olmadan devam etti.

“Profesör Heimburger'ın bu tüm olayı Koll ile planladığından eminim. Ancak, bu bilginin gerçeği şu anda bizim için işe yaramaz. Anlamamız gereken, ondan ne elde etmeyi amaçladığı.”

Northern, derin düşüncelere dalarak aşağıya baktı.

“Peki, sen ne düşünüyorsun?”

Ilitis iç çekti.

“Üzgünüm, henüz bilmiyorum. Ama onun Kuzey Kıtası'nda görmek için gittiği şeyle bir ilgisi olduğuna eminim.”

Northern kollarını kavuşturdu, Ilitis'in sözlerini dikkatlice tarttı.

Gözlerini aşağıya çevirdi. Gemi çoktan indi ve mürettebat, kaleye girmiş, yukarı doğru ilerliyordu.

Şimdi, Northern ve Ilitis'in şu anda konuştuğu balkona giden geniş salona girmek üzereydiler.

Asansör tıkırtıyla açıldı ve insanlar yavaşça salona dolmaya başladı.

Northern, Ilitis'in omzuna dokundu ve gülümsedi.

“Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Onun ne yaptığını öğren ve Profesör Heimburger bizim için bir sorun olursa bir yedek plan oluştur.”

Ilitis gülümsedi ve Northern yanından geçerken eğildi.

Salona girdi ve Eli, Raven ve diğerleriyle tekrar buluştu.

Salonun havası yoğun ve garipti. Sanki görünmez bir yıldırım, etraflarında çatırdayarak zirveye kadar yüklenmişti.

Helena kalabalığa karışmıştı. Lira ve Nova ona bir şeyler açıklarken neşeli görünüyordu. Lira biraz daha uzundu, ama üçü de yaklaşık aynı boydaydı. Ancak Helena, açıkça daha yaşlı görünüyordu.

Eli ve Thalen de birbirlerini tanıyor gibiydi. Annette, Raven ve Vida ise farklı olanlardı, yavaşça Northern'a doğru yürüdüler.

Raven'ın ne düşündüğünü okumak her zamanki gibi zordu. Yüzü, Northern'ın hatırladığı kadar boştu. Hatta her zamankinden daha boş görünüyordu, daha derin, daha karanlık bir şeyi saklıyordu.

'O nasıl bir Paragon oldu? Şeytanla bir anlaşma mı yaptı yoksa... tsk... bu delilik.'

Elbette Northern, Raven'ın bir Paragon olmasından rahatsız olmuyordu. O unvan artık onu çok fazla rahatsız etmiyordu. Bir Paragon'un pek bir anlamı yoktu, çünkü birkaçına ders vermeyi başarabileceğinden emindi.

Yine, Koll ve Dante, birkaç kişiyi hızlıca Paragon yapacak herhangi bir yöntemi kullanabiliyordu, bu yüzden bu tamamen imkansız değildi.

Aynı zamanda, Koll belki de yüzlerce, hatta binlerce yaşındaydı—bir Zalim—oysa Raven... sadece on dokuz yaşındaydı.

'Evet... delilik, çok delilik!'

Öğrenecekti, ama henüz değil. Açık nedenlerden dolayı konuşmak için çok fazla zamanları olmamıştı.

Raven ona baktı, yüzü ciddiydi.

"Kuzey."

O, ona kısa bir bakışla yanıt verdi ve Bairan ile Annette'e baktı.

“Buradan itibaren işler hızlı bir şekilde ilerleyecek…”

Annette gülümsedi, gözleri enerji ve hazır olma ile parlıyordu.

“Elbette, ne olursa olsun hazırız. Yeterince dinlendiğimize inanıyorum.”

Vida da kararlı bir şekilde baktı.

“Yapmamızı istediğiniz herhangi bir şey, sadece söyleyin.”

Kuzey kısa bir gülümseme ile yanıtladı. Biraz utangaç ve garip hissediyordu, ama durum bir tür ciddiyet taşıyordu. Ya da bu pozisyona yavaş yavaş alışıyordu.

“Kendimizi takımlara ayırmalıyız. Temelde üç takım. Bir takım, burada kalan her şeyle Orta Ova'yı korumaktan sorumlu olacak. İkinci takım, Koll ile ve onun hazırladığı yedek planlarla ilgilenecek, üçüncü takım ise Kryos ile ilgilenecek.”

Tüm bakışları, Kuzey devam ederken yoğun bir odaklanma ve kararlılıkla keskinleşti.

“Orta Ova'yı korumak için geri kalan takım, benim çağırdıklarımın desteğine sahip olacak. Onlar hepinizin yardımına burada olacaklar. Koll ile karşılaşacak olan takım…”

Kuzey bakışını çevirdi.

Revant. O takıma liderlik edeceksin.

Revant, görevi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Sadece her zamanki tiksintisiyle yaklaştı ve bunu görmezden geldi.

Kuzey, Revant'ın bunun için Koll ile savaşmasını istedi; bu, Tyrant'ın bakış açısını değiştirmeye yardımcı olmak ya da onu pasif olmaktan daha aktif hale getirmek için bir meydan okuma olacaktı, ya da gerçekten o kadar güçlüydü ki Koll'u basitçe sona erdirebilirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, Kuzey Koll'un kolayca yenilebileceğini düşünmüyordu. Ve Revant şu anda tam bir Tyrant değildi. Savaşın bir şeyleri değiştireceğinden emindi, ama ne olacağını bilmiyordu.

Jeci ve Lynus'a döndü.

“Ona yardım etmeniz uygun mu?”

Jeci başını eğdi.

“Elbette, efendim. Size faydalı olduğum için mutluyum.”

“Her zaman faydalı oldun… lütfen böyle kendini acındıran ifadeler kullanmayı bırak.”

Başını çevirdi ve Annette'e baktı.

“Sen geri kalanları—benim çağrımı ve kalan herkesi—liderlik edeceksin ve Orta Ova’yı koruyacaksın.”

Annette'in yüzü sertleşti, gözü parladı.

“Anlaşıldı.”

Annette ona dikkatle baktı. Biraz tereddüt etti.

“Ya sen? Takımda Kryos ile savaşacak tek kişi olmayı planladığını söyleme.”

Kuzey nazikçe gülümsedi.

“Tabii ki hayır. Bu benim kendimi beğenme zamanı değil.

Toplayabileceğim her Paragon ile Karanlık Kıta’ya gideceğim. Tabii ki, bir Origin ile birebir bir deneme yapmayı ve büyük resim açısından ne kadar güçlü olduğumu ölçmeyi planlıyorum.”

Annette ona birkaç kalp atışı boyunca baktı ve başını salladı.

“Çok garipsin. Böyle bir zamanda gerçekten bunu düşünüyor musun? Bir Origin ile mi?”

Kuzey kibirli bir şekilde gülümsedi.

“Ne? Bir Luminary'ye karşı kendimi savunabildiğimi gördün. İkinci düşüncelere mi kapıldın?”

Annette kuru bir şekilde güldü. Korkudan neredeyse tutulmuş gibiydi.

İkincil düşünceler mi? Ben deli miyim? Bu noktada, tek başına Orta Kıta'yı parçalayabileceğinden hiç şüphem yok. Hiçbir şüphem yok, hiçbir ikincil düşünce yok. Her zaman harikaydın ve dünyanın bunu şimdi görmesine sevindim.

Kuzey'in gülümsemesi yumuşak ve memnun oldu.

“Teşekkür ederim, Eğitmen Annette.”

Gözleri bir an için büyüdü. Sonra karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve ona sertçe parmakla işaret etti.

“Dikkatsiz bir şey yapmamaya dikkat et. Sen bir kahraman değilsin, bunu unutma.”

Kuzey, kibirli bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı.

“Tabii ki… Ben bir kahraman değilim.”

Thalen ve Eli birkaç dakika sonra Northern'a yaklaştı. Bu sırada, Northern zaten Karanlık Kıta'ya yolculuğuna başlamak için hazırlanıyordu.

Eli, yüzüne uygun bir tembellikle Northern'a gülümsedi.

"Buradan ne yapacağız?"

Northern, ikisine de saygıyla eğildi.

"Halkımı üç gruba ayırdım ve eğer sizin için uygunsa, herkesin bu üç takıma ayrılmasını istiyorum. Öncelikle, Türev ile yüzleşmek için tüm Paragonlara ihtiyacımız var. Astlarım Zalim ile ilgilenecek—herkes onun takımına katılabilir, ama oldukça dayanılmaz ve zalim..."

Northern, Revant'a geri baktı.

“Bu yüzden tavsiye etmiyorum.”

Eli, köşede yalnız duran, sessiz ve okunaksız olan Revant'a baktı.

“Pasif bir düşman gibi görünüyor... ve bir şekilde sana benziyor. Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?”

Thalen'e bakarak sordu.

Cevap vermek yerine, Thalen Kuzey'e döndü.

“Üçüncü takım ne yapacak?”

“Doğal olarak, Kıtayı koruyacaklar... ve en kötüye hazırlıklı olacaklar.”

Kuzey'in boğuk sesi tekrar kesildiğinde, kasvetli ve gergin bir sessizlik düştü.

“Kıtada beş güçlü Paragon olması gerekiyor, doğru hatırlıyorsam.”

Eli'ye baktı.

“Caelvyn Kalesi'nin Başkanı, Kageyama klanının Patriği, şu anda bir

Luminary olan Rughsbourgh—Geçmiş Paragon Raizel... peki beşinci kim?”

Kuzey konuşmasını bitirmeden, her ikisinin de ağzı açık kaldı.

Thalen gözlerini kırpıştırdı, ifadesi gergin ve karanlıktı.

"Rian, Rughsbourgh'un artık bir Luminary olduğunu ve Late...? Raizel'in öldüğünü ne demek istiyorsun?"

Kuzey sessizleşti.

'Doğru... birçok insan henüz bilmiyor.'

Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Son anına tanık oldum. Hükümeti, henüz doğmamış çocuğunu ve eşini koruyarak Teğmen Dante ile savaşırken öldü."

Eli inanamayıp gülümsemedi.

"Sage Rian... bu..."

Kuzey ona dönerken cümlesini yarıda kesti. Gözleri yavaşça büyüdü.

"Bekle. Ciddi misin?"

"Evet... onun vefatı..."

Kuzey'in ağzı hafifçe titredi.

“Şimdi zaman değil. Kıtayı nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız.”

Thalen ellerini kalçalarına dayadı ve bir an için aşağıya bakarak iç çekti.

“Rian haklı... bir yol bulmalıyız... sorduğun son Paragon...”

Duraksadı ve tekrar nefes aldı. Bu sefer, nefesi gerginlik taşıyordu.

“O, Dusk Watcher, Qamarûn Krallığı'nın Sultanı Malikrayn al-Saraj IV'tür.”

Kuzey, gözlerini kısarak bir an baktı.

“Eski Kule İttifakı'nın dört üyesinden biri... onun hakkında hiçbir şey bilinmiyor. İçe dönük bir ulus ve içe dönük bir kral.”

Thalen konuştu.

“Eğer bu tüm uluslarda oluyorsa, sanırım Qamarûn gibi güçlü bir ulus bile canavarlara karşı savunma yapıyordur. Onu bize katmak kolay olmalı.”

Northern başını salladı.

“Hayır. Buradan Qamarûn'a gitmek için yeterli zaman yok—bu birkaç saat daha alır. Mümkün olan en kısa sürede Stelia'ya gitmeliyim.”

Thalen'e odaklandı.

“Sen bir Yükselen'sin ve ikimiz de senin düşündüğünden daha güçlü olduğunu biliyoruz. Bizimle gelir misin ve kaledeki komutanlığı bir başkasına devreder misin?”

Thalen, Northern'a bir an boyunca ifadesiz baktı. Sonra alaycı bir şekilde güldü.

“Gerçekten, sormaya gerek var mı?”

Northern daha da yaklaştı ve fısıldadı.

“Sana göstermek istediğim bir şey daha var.”

Thalen'in gözleri hafifçe büyüdü, ama Northern geri çekildiğinde, yüzünü toparladı ve başını salladıktan sonra geri adım attı.

Sonraki birkaç dakika hızla geçti. Eli, asistanına veda ederken Thalen işlerini verimli bir şekilde halletti.

Yakında, sanki kahverengi, kumlu çimentodan yapılmış gibi görünen dev hava gemisine doğru ilerliyorlardı—eğer böyle bir malzeme var olsaydı.

Üçü, Bairan, Revant ve Raven ile birlikte geminin önünde duruyordu. Helena, Annette ve diğerleri de oradaydı—Abyss Tyrant ve Nebulous Lord da dahil.

Northern, iki Paragon'a göz attı. Shard Creeper, Nebulous Lord'un bacaklarının yakınında duruyordu, Siegfried ise arkasında konumlanmıştı.

Northern, Annette'e söylemesi gereken her şeyi söylemişti, bu yüzden tartışacak pek bir şey kalmamıştı. Ancak, gemiye girerken birden aklına bir şey geldi.

Biraz kaşlarını çatarak geri döndü.

"Tamam, her zaman merak ettim... Gilbert ne olacak? Onunla bir süredir haberleşmedim—ikizlerden bile."

Annette, sakin bir şekilde yanıtladı.

"Akademide reddedildi. Müdürle, paylaştıkları geçmişten kaynaklanan bir tartışma yaşadı. Verulania'ya döneceğini söyledi."

"Anlıyorum..."

'Ama onun Verulania'da olduğunu sanmıyorum... Ben orada bir süre kaldım ve ondan hiçbir iz göremedim. Ayrıca, Müdür—akademide değildi, yoksa mı öldü? Profesör Heimburger nasıl kaçtı... diğer eğitmenler, Kütüphaneci gibi—hepsi mi öldü?'

Akademinin altında bir şekilde ölmüş oldukları açık görünüyordu, ama bu çok kolay, çok temiz bir açıklama gibi geliyordu.

Northern'ın sezgisi, böyle basit bir açıklamayı kabul etmesine izin vermiyordu. Bir şeyler oluyordu—bir şeyi kaçırıyordu.

Ama şimdilik, Origin ile savaşmaya odaklanacaktı.

Thalen, Eli, Revant, Raven ve Bairan gemiye bindi, Northern ise son kişi olarak kaldı.

Geminin içine tırmanırken, merdivenler geri çekildi ve gemiye katlandı. Gemiden düşük bir mekanik homurtu yükseldi ve yavaşça yerden kalkmaya başladı—sessizce, rüzgar dağılımı olmadan.

Bir süre sonra, gemi havalandı ve berrak bulutların içine kayboldu.

Hisardaki herkes yukarıya baktı. Birçoğu geminin ne yapmaya gittiğini, hangi amaca hizmet ettiğini biliyordu; diğerleri ise sadece belirsiz bir hisse sahipti.

Apokaliptik savaşı yeni atlatan Drywall'dan sonra bir şey hissetmemek elde değildi—ve daha da kötüsü, kendilerini savunma şansı olmadan neredeyse yok edilmişlerdi.

Hava gemisi onlar için kurtuluşu temsil ediyordu. Gidiyor olması, kalplerine fısıldıyordu

: "Bu yıkımın kaynağıyla savaşmaya gidiyorlar."

"Dünyayı yok olmaktan korumaya gidiyorlar."

"İnsanoğlunu felaketten kurtarmaya gidiyorlar."

***

Kuzey, Trammel Kulesi'ni tam hızla kontrol ediyordu.

Geminun pruvasında durdu, rüzgarın şiddetle geçip gittiği yöne bakarak. Hava gemisinin ok ucu tasarımı, havayı acımasız bir güç ve hızla yararak, şiddetli akıntıların güvertedeki kimseyi sarsmadan yanlara düşmesini sağlıyordu.

Zihniyle hava gemisini sessizce yönetti.

Birkaç dakika sonra, Thalen ona yaklaştı ve gemiyi gözlemledi.

“Bindiğimizden beri, bu hava gemisinin direksiyonuna dokunduğunu görmedim.”

Kuzey ileriye baktı.

“Buna ihtiyacım yok.”

Thalen bir süre sessiz kaldı.

“Bu eşsiz bir gemi... Böyle bir güç kalıntısına sahip olduğunu hiç bilmiyordum. Bunu bir yarıktan mı aldın?”

“Hayır, aslında... Karanlık Kıta'daydı, ama tahminimce bir yarıktan geldi, çünkü orada birçok yarık açıldı.”

Thalen başını salladı.

“Hmm, şaşırmadım. İçinde bulundum. Tasarımı karmaşık ve bu çağdan olmadığı kolayca anlaşılıyor.”

Kuzey'in tonu sabit kaldı.

“Bu değil... belki de Kaos Prensi ile bağlantılı tek şey bu.”

Hafifçe kaşlarını çattı ve Thalen'e baktı.

“Deyin ki... Kaos Prensi hakkında iyi bilgi sahibisiniz, değil mi?”

Thalen omuz silkti.

“Tam olarak değil, ama senin bildiğin kadarını biliyorum. Kaos Prensi, bedeninde boşluğu kontrol etme takıntısı olan deli bir nadir türdü. Kökenler buna delilik diyordu ve çünkü Boşluk, en iyi anladıkları şeydi... Bu kısım hakkında emin değilim, ama sanırım Kökenler bir zamanlar Boşlukla savaşmak zorunda kaldılar. Kaos Prensi'nin bunu takip etmesi, özellikle Güneş'in Kökeni'ni öfkelendirmiş olabilir.”

Kuzey, gözlerini kırpıştırdı ve Thalen dikkatlice kaşlarını kaldırdı.

“Ne?”

“Demek istediğim... senin benim kadar bilmediğini söyledin—bu cesur bir yalan.”

“Bunu düşünebilirsin... ama gerçekten öyle değil. Mücadele ettiğimiz yarıklar, herhangi bir Köken veya Zalimden çok Kaos Prensi ile bağlantılıydı. Her yer, onun eylemlerinin sonuçlarıyla doluydu. Ama bu kadar güçlü ve değerli bir şeyle asla karşılaşmadık.”

Eli, geminin pruvasının korkuluğuna dokundu.

Kuzey ona döndü.

“Ah, anlıyorum… eğer ikiniz de umursuyorsanız, şimdi bildiğiniz tüm efsaneler için iyi bir an olabilir, özellikle de bu boşlukla ilgiliyse.”

İkisi de aynı anda ona ilgiyle döndü.

Thalen ciddi bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Kuzey bir anlığına yukarı baktı.

"Her zaman merak ettim... neden buna gün yıldızı deniyor da güneş denmiyor? Önceleri bunun bir terim olduğunu düşündüm, ama 'güneş' yırtık dilinde ve tarihi tasvirlerde serbestçe kullanılıyordu, özellikle Güneş'in Kökeni ile ilgili. O Güneş'in Kökeni, gün yıldızının değil. Bu, bir güneşin var olduğu anlamına gelmez mi?"

Thalen kollarını kavuşturdu, derin düşüncelere daldı.

"Ne yanlış ne de doğru. Bildiğim tarihe göre... Tra-el'in bir güneşi de vardı... ama dünya ikiye parçalandığında, bazı şeyler onunla parçalanamadı."

Kuzey kaşlarını şüpheyle çattı.

"Yani... güneş yeraltında mi?"

"Evet, mutlu ve gelişiyor."

Kuzey gülümsedi—duyduklarına inanamadı.

Bu duyduğum en absürt şeylerden biri. Güneş nasıl hareket ettirildi? Dünyayı ne kesti?

Eli başını salladı.

"Tiranlar ve Kökenler hala hayattayken dünyanın nasıl hissettiğini sadece hayal edebilirsin. Unutma, onlar tek ırk değil—sadece en ölümcülleri. Ve bazı insanlar onları diğer yarıya takip etti. Güneşi hareket ettirebilen varlıkların içinde büyüyen insanların ne kadar güçlü olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Kuzey bir anlığına başını eğdi.

Güçlenmeye başladığını hissettiği anda... dünyanın zirvesinde durmak için gereken güçten hala çok uzakta olduğunu hatırlamaya başladı.

'Eh, bu da bir gerçek... yeraltı cehennem gibi bir yer olacak.'

Kuzey'i özellikle ilgilendiren bir bilgi vardı. Aslında birkaç bilgi vardı, ama bu diğerlerinden daha çok dikkatini çekti.

"Siz, Bay Thalen, Kökenlerin Boşluk'a karşı bir savaş vermiş olması gerektiğini söylediniz—bu da onların Kaos Prensi'nin onu kontrol etme girişiminden muhtemelen öfkelendiği anlamına geliyor."

Thalen hafifçe başını sallayarak yanıtladı.

"Evet, söyledim. Daha kesin olmak gerekirse, bir temas noktası olmalıydı—Kökenlerin bildiği ve Kaos Prensi'nin bilmediği bir deneyim ya da çok daha önemli bir şey. Ve bu muhtemelen felaketle sonuçlandı."

Kuzey bir an başını eğdi, bakışları derin düşüncelere daldı.

"O zaman, Kaos Prensi neden yine de ısrar ettiğini biliyor musunuz? Ayrıca, babasını biliyor musunuz? Annesini?"

Eli, Kuzey konuşurken zaten geminin korkuluğuna yaslanmıştı. Dönüp yanıt verdi.

"Motivasyonları? Onun herhangi bir motivasyonu olup olmadığını bilmiyorum. Varsa bile, Alakya'nın harabelerinde kesinlikle görünmüyordu—zamanı tersine çevirdiği ve onları sonsuz bir acı döngüsüne hapsettiği şehirde, Kökenlerin sorumlu olduğuna inandırarak kendisini onların kurtarıcısı olarak konumlandırdı, onlara karşı döndürdüğü varlıkları nasıl öldüreceklerini öğretti. Umut'un Kökenini hapsedip gücünden mahrum bıraktığında ve neredeyse insanların kendisinin onu ezmesine neden olacak şekilde—Kökenin ne kadar işe yaramaz olduğunu kanıtlamak için. Kader'in Kökeni aldatıldı ve neredeyse tamamen yok edildi, sadece Güneş'in Kökeni'nin müdahalesiyle kurtarıldı.

O, kuru bir kahkaha attı.

“Kaos Prensi—hakkında okuduğumuz ve keşfettiğimiz her şey—sadece onun yıkımının kalıntılarıydı. Girdiğimiz çoğu yarık, onun yok ettiği şehirlerdi. O yaratık, Kökenlerin bile kontrol edemediği bir varlıktı.”

Kuzey iç çekti. Şaşırmadı—Kaos Prensi'nin bu kadar yıkıcı olmasını beklemişti. Ama bunu duymak... göğsünde bir gerginlik oluşturdu.

Ve gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu sorgulamasına neden oldu.

‘Geri mi dönmeliyim?’

Ama o sadece Kaos Prensi'ydi ve neyse ki, kaçan o değildi. Ne olursa olsun, Kaos Prensi ölmüştü.

Bunun yerine, kendi oğlunu yutan babasıyla başa çıkmaları gerekiyordu.

Eli'ye baktı.

“O deli... Senin düşündüğün gibi babası çok daha korkutucu mu?”

Eli, sakin, uzak bir ifadeyle bakışlarını çevirdi, sonra omuz silkti.

Kişisel olarak, onun babası hakkında çok fazla bir şeyle karşılaşmadım, sadece Mourgens'ten biri olduğu gerçeği dışında.

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

"Mourgens? Onlardan hiç duymadım..."

Thalen, Eli'ye bir göz attı, sonra Northern'a baktı.

"O zaman hiç tier VIII çatlağına gitmedin mi...?"

Northern bir an sessiz kaldı.

'Bu doğru... Aslında, bu adamlar kadar çok çatlağa girmedim. Onlar neredeyse on yıllardır bunu yapıyorlar, ben ise sadece ne kadar... iki yıldır Drifter'ım?'

...Tabii ki, kimsenin iki yıl boyunca Drifter olup, bir Sage olarak Paragonları savaşa götüremeyeceğini unuttu.

"Mourgens özel bir ırk—bazıları onlara ilk insanlar diyor. Ama insanlara benzeseler de, gerçekten insan değiller. Aşağıda değiller, ama tam olarak aynı da değiller. Mourgens, insanlara tam olarak benziyorlar, ama olumsuzluğa karşı belirli bir yakınlıkları var."

Thalen, elleriyle hafifçe işaret etti.

"Bir Mourgen asla iyi olamaz, derler, ve bu tam olarak Tyranny'nin doğma sebebiydi. Sadece Mourgens'in Mourgens olması, tiranlık yolunu doğurdu—insanlar ve diğer ırklar o aynı yolda yürümeye başlamadan önce."

Northern, hiç bilmediği kadar çok bilgi alıyordu.

Thalen yumuşak, acı bir gülümseme ile gülümsedi.

Kaos Prensi'nin babası bir Mourgen'di ya da en azından yarı ırktı.

Kuzey başını hafifçe eğdi.

Kesin değil misin?

Eli'nin sesi araya girdi.

Yalnızca yedi Morg vardı - var olan ilk yedi Zalim. Kaos Prensi'nin babası bunların arasında değildi, en azından kayıtlara göre. Hükümdarlık ettiği Zalimlik, orijinal yedinin bir parçası olarak tasvir edilmemişti.

Hepsini bilmiyorum, ama Arzu Tyranny'si, Takıntı Tyranny'si ve Tembellik Tyranny'sinin farkındayım.

Eli parmaklarıyla saydı.

Karşılaştığım üçü bunlar.

Thalen'e döndü.

Thalen'in daha fazla şey bileceğini biliyordu - sonuçta, Eli'nin aksine, o Yeraltı'ndan geliyordu.

Ve beklendiği gibi...

"Ego'nun Zorbalığı, Öfke'nin Zorbalığı, Yolsuzluk'un Zorbalığı ve Rekabet'in Zorbalığı var."

Northern, Thalen eklemeden önce kafasında yedi Zorba'yı dikkatlice saydı.

: "Bu yediden, Kaos Prensi'nin babasının onların arasından çıkmış olması mümkün değil—özellikle de Kaos'un kendisinin bir ürünü olan Delilik gibi benzersiz ve güçlü bir Zorbalıkla."

Northern hafifçe kaşlarını çattı, bu da Thalen'in kaşlarını kaldırıp gülmesine neden oldu.

"Ne? Bunu hiç düşünmedin mi...?"

"Yani, 'ürün' kısmı mecazi mi olmalı? Eğer öyleyse—"

Thalen başını salladı.

"Kaos kelimenin tam anlamıyla Delilik'e doğurdu. Çocuğa Delilik Prensi deniyordu, ama o bir Mourgen değildi—annesi insandı. Delilik Prensi, Kaos Prensi'nin babası olan Delilik Zorbalığı'nı yaratmak için bir Mourgen ile çiftleşmiş olmalı."

Kuzey bir an aşağıya baktı.

'Bu inanılmaz... Yani gerçekten bir aile ağacı vardı. Ve bir Delilik Prensi vardı—Kaos'un kendi oğlu. Hayır, asıl şok edici olan, Kaos'un kendisinin bir çocuğu olması! Ama bu doğruysa, o zaman Kaos'un torununun Kaos Prensi olarak adlandırılması sürpriz değil.'

Northern, sayısız noktanın birleştiğini hissedebiliyordu, ancak aklında daha fazla soru belirmeye başladı ve her açıklamayla daha da kafası karışıyormuş gibi görünüyordu.

Cevaplar arıyordu—onlardan çıkarabileceği her cevabı. Ama Kule korkunç bir hızla ilerliyordu. Sadece birkaç dakika içinde, Drywall'ı çok geride bırakmış ve Fhugal'a doğru yol alıyordu. Uzakta, Northern ormanın içine oyulmuş geniş dairesel bir çöl alanı gördü.

Ağaçların arasında bir hareket gördü—ormanı ezip geçen vahşi bir şey.

Ama bu bir canavar değildi. Ya da daha doğrusu, bir canavardı ama mekanik bir canavar. Northern, karanlık, dört tekerlekli yaratığı izledi, ileri doğru yuvarlanıp vahşi bir hızla sıçradı.

Manzara sadece bir saniye sürdü—hem Kule hem de mekanik canavar hızla hareket ediyordu.

Northern omuz silkti ve bakışlarını çevirdi. Artık Karanlık Kıta'ya o kadar yakındılar ki, önlerindeki su kütlelerini seçebiliyordu.

Northern iç çekti ve bakışlarını ileriye sabitledi.

Gemi denizin sınırına doğru, Koruma Duvarı'nın hemen üstünde yükselirken, Northern'ın ifadesi karardı.

'Dünyada ne oluyor…'

Northern konuşmak istedi, ama kelimeler onu terk etti. Gökyüzünden, hepsi Koruma Duvarı'na yapılan kıyımı görebiliyordu.

Görülmesi korkunç bir manzaraydı—kan, beyaz karı ıslatmış ve karartmıştı. Duvarın manzarası boyunca zemin, çarpık ve iğrenç bir paletle süslenmişti. Northern, uzun zamandır böyle kusma isteği hissetmemişti.

"Aşağı inmeli miyiz?"

Thalen yumuşak bir tonla sordu.

Northern başını sallamak üzereyken aniden donakaldı ve gözlerini kısarak baktı.

Orada—bir köşede, dizlerinin üstünde birisi. Northern'ın kaşları çatıldı.

'Olmaz…'

Gemiden güçlü bir sıçrama yaparak yere indi ve her şeyi havaya fırlatan gürültülü bir gürültüyle yere düştü. Bütün yer bir anlığına beyaz karın duman perdesi haline geldi.

Sis dağıldıkça, Northern diz çökmüş cesedin önünde belirdi.

Kahverengi sakalı ve dağınık saçları, yıpranmış ve kanlı yüzü. Çok fazla sırrı, kendilerini kaybetmiş çok fazla bilgiyi barındırıyormuş gibi görünen o gözler—gözleri şimdi cam gibi olsa da, o bakış bir şekilde devam etti.

"Gilbert…”

Northern mırıldandı.

Acıdı… hafifçe, dürüst olursa. Annette'i kaybetmiş olsaydı acımazdı, ama hissettiği küçük acının göz ardı edilebileceği anlamına gelmiyordu.

Northern kanatların çırpınışını duydu ve bununla birlikte yere nazik bir dokunuş hissetti.

Raven yavaşça öne çıktı ve Northern'ın yanına, Gilbert'e bakarak durdu.

İfadesi boştu—sanki yüzü duyguların kavramını bilmiyormuş veya anlamıyormuş gibiydi.

"Gil… bert…”

O da mırıldandı.

Northern derin bir nefes aldı ve adamın alnına nazikçe dokundu ve mırıldandı,

"Mutlak Sıfır."

Bir anda, Raven gözlerini kırpmadan önce, ceset güzel bir buz heykeline dönüştü, derin ve anlamlı bir bakışla diz çökerek.

Kuzey derin bir nefes aldı.

"Bin güneş yanarsa bile, erimeyeceksin. Belki bir korkaktın… ama yine de cesur bir savaşçıydın."

Gözlerini Duvar'ın geri kalanına kaldırdı.

"Seni burada bulmayı beklemiyordum. Yani eminim… kendini affettirmeye çalıştın."

Tekrar nefesini verdi ve döndü. Raven bir süre buz heykeline baktı, sonra doksan derece eğilerek döndü.

Hızla koştu ve Northern'ı yakaladı.

"Ölüye böyle bir şey söylemek acımasız değil miydi?"

Northern ona boş boş baktı.

Ölüye yalan söylememi mi tercih ederdin?

Raven tereddüt etti.

"Hayır... ama..."

Northern duraksadı ve bakışlarını ona sabitledi, başını hafifçe eğdi.

O, başını salladı ve ne olursa olsun kelimeleri yutkunarak geri itti.

"Neyse... Ayu ve Myu'yu aramamız gerekmiyor mu?"

"Ben aradım... burada değiller."

O, rahatlamış gibi görünüyordu.

"O zaman iyi."

Northern ondan gözlerini ayırdı, çömeldi ve gökyüzüne fırladı. O, arkasından siyah kanatlarıyla onu takip etti ve güçlü kanat çırpışlarıyla zahmetsizce yukarıya doğru yükseldi.

Tekrar Kule'nin güvertesine indiler ve Thalen ile Eli, Northern'a endişeyle baktılar.

"Tanıdığın biri var mı…?"

Northern başını salladı.

"O bir mentor gibiydi…"

Thalen'in endişesi derinleşti.

"İyi misin?"

Kuzey, geminin pruvası ileriye doğru delip geçerken ön tarafa döndü.

"Şu anda… tek istediğim Koll'u yok etmek…"

Sesinde titreme vardı, ama çabayla nefesini verdi.

"Ama çok daha önemli meseleler var."

Kuzey, öne doğru bakmaya devam ederken ağzından düzenli bir şekilde nefes verdi.

Gemi artık okyanusun üzerindeydi, Merkez Ovası'ndan uzaklaşıyordu.

"Koll'un bizim için bir şey hazırlamayacağını beklemiyorum. Ve o sulardaki tehlikeleri çok iyi biliyorum. Yani söyleyebilirim ki, hepimizin savaşmaya hazırlanmamız gerektiğini düşünüyorum..."

Eli ve Thalen birbirlerine baktılar. Raven'ın gözleri keskinleşti, onlardan yılan gibi bir kırmızı parıltı yayıldı.

Northern'ın sözlerinden sonra bir sessizlik oldu. Gemideki herkes bekliyordu.

Kuleden yeni çıkan Bairan, Revant, Jeci ve Lynus bile dikkatli ve kararlı bir şekilde duruyordu—ama Bairan pek öyle değildi. O sadece yaramazca gülüyordu.

Sessizlik, gemi ileri doğru uçarak, şimdi denizin ortasına doğru muazzam bir hızla ilerlerken uzadı.

Gözleri aşağıdaki denize odaklanmış, izliyor ve bekliyordu. Ancak, şok içinde, korkunç bir gürültü gökyüzünde yankılandı.

Northern yüzünü yukarı fırlattı. Ve orada... çok geçti.

Gökyüzü kararmıştı ve güçlü bir kasırganın inişine hazırlanır gibi dönüyordu. Tüm gökyüzü karanlık fırtına bulutlarıyla kaplanmış, uğursuz bir şekilde dönüyordu.

Kule gökyüzünün altında uçarak, sanki tüm gök kütlesini geçmeye çalışan küçük bir toz tanesi gibiydi.

Kule, rüzgârları yararak zalim bir hızla ileri doğru uçuyordu, ama yine de karanlık fırtınanın dev kolları içinde sıkışmıştı ve yakında kaçacak gibi görünmüyordu.

Eli, ağzının sağ köşesinde hafif zorlanmış bir gülümsemeyle yukarıya baktı.

"Ehwooo… bu en azından bir Belial olmalı."

Thalen'in yüzü de solgundu.

"Yanlış yapmıyorsun."

İkisi de aynı anda Northern'a baktı, onun etkilenmediğini görünce şaşırdılar.

Northern, kayıtsız bir şekilde ileriye baktı.

"Gerçekten bir Belial... bir Apex Belial."

Kalpleri midesine düşmüş gibiydi.

Eli kuru bir şekilde güldü.

"Ne? Hemen bir Apex Belial mı? Gerçekten bizim başarılı olmamızı istemiyor, değil mi?"

Northern'ın ifadesi karamsardı, ama aklı hızla çalışıyordu.

'Bir Apex Belial ile başa çıkabilirim... ama sorun şu ki, bunu yapmamalıyım... Kryos ile yüzleşmek için tüm gücümü toplamam gerekecek... Eğer öyleyse, devretmek uygun olur mu? Ama kim...?'

Kuzey etrafa bakındı, uygun birini arıyordu... yoksa kendisi, Bairan ve Revant dışında herkesten saldırmasını mı istemeliydi?

Derin düşüncelere daldığı sırada, ayak sesleri duydu.

Kuzey geriye baktı ve Bairan gülümseyerek ileri doğru yürüyordu.

Bairan önüne geldi ve kayıtsız bir şekilde dedi ki,

“Yani düşündüm ki, o fırtınayı kesersem, geri çekilip savaşın geri kalanında rahatlayabilirim, değil mi?”

Başlangıçta, Northern ne cevap vereceğini bilmiyordu.

'Bairan şimdi ne planlıyor…?'

Northern'ın birkaç fikri vardı—aslında, bir sağlam fikri. Ama doğru olup olmadığını bilemiyordu. Bairan gerçekten yardım etmek mi istiyordu, yoksa dolandırıcı yine bir şeyler mi yapmaya çalışıyordu sadece gösteriş yaparak?

Her halükarda, onun yardımı savaşta son derece değerli olacaktı.

"Sadece bir değil, karaya çıkana kadar karşılaştığımız tüm canavarlar."

Bairan, Northern'ın önünde bir diz çökerek Northern'ı neredeyse geri savurdu.

'Ne?'

Yüzü şok içinde büküldü.

Bairan'ın saygı göstermesi alışılmadık bir durum değildi, ama daha önce hiç diz çökmemişti. Aniden, Northern o serserinin bir şeyler planladığını hissetti—özellikle de dudaklarında o yaramaz gülümseme ile.

“E—Eğilmenize gerçekten gerek yok, biliyorsunuz değil mi?”

Bairan, sakin, ölçülü, ipeksi bir tonla yanıtladı.

“Neden eğilmeyeyim? Siz, hizmet ettiğim insansınız. Sizin için tüm canavarlara son vereceğim, efendim.”

Raven, Thalen ve Eli, okunaksız ifadelerle baktılar. Eli, hatta gözlerini kaçırarak yanağını kaşıdı. Daha yaşlı ve güçlü adamın Northern'a böyle bir saygı göstermesi garip ve rahatsız ediciydi.

Bu, meraklarını uyandırdı, ama bazı soruların sorulmaması gerektiğini bilmeye yetecek kadar akıllılardı… en azından şimdilik.

Bairan öne doğru adım attı. Hiçbir kılıç taşımıyordu, ellerinde hiçbir şey yoktu. Sonra hafifçe geminin parmaklığına zıplayarak, gemi korkunç bir hızla ileri doğru fırlarken fırtınaya yukarıya baktı.

“Bir kılıca mı ihtiyacınız var?”

Geriye bir göz attı, sonra tekrar ileriye döndü.

“Birine ihtiyacım yok, Usta.”

Northern, dudaklarının arasında mırıldandı.

Tabii ki öylesiniz…

Bairan, tanıdığı en iyi kılıç ustasıydı. Northern, adamın imkansız yollarla yıkıcı başarılar elde edebileceğinden emindi.

Açıkçası, o bile Kılıç Kralı'nın bir kılıç olmadan bir savaşı nasıl kazanacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Bairan, geminin pruvasında duruyor, etrafı tarıyor, bekliyordu. İlk on saniye boyunca, fırtına daha da şiddetli hale gelirken, umutsuz gemiyi ezme tehdidinde bulunurken, Bairan sessiz kaldı, izliyordu.

Gemideki herkes—paniklesin ya da paniklemesin—soğukkanlı bir ifadeye sahipti. Sonuçta, burada çocuk yoktu.

Bairan iç çekti ve gözlerindeki ifade değişti. Gözlerinde yumuşak, ince bir mavi ışık parladı ve fısıldadı.

"Artık dünya, ustamın gücünü görecek."

Elini kaldırdı.

O anda, Northern bir şey hissetti. Paragonlar da hissetti. Herkes hissetti. Bazıları bunu tanıdı, diğerleri tanımadı.

Ama Northern bunu çok iyi biliyordu.

'İrade?'

Ancak bu farklıydı - kelimelerle tarif edilmesi zor. Bu, bir silah gibi hissettiriyordu, birinin silahı değil. Sanki dünya kendisi bir bıçak tutuyordu. Volkanik bir patlamaya benzer bir şey - dünyanın sakinlerine karşı intikamı.

Benzer, ama tam olarak değil. Northern, bunu mutlak bir odakla tanık olmak için düşüncelerini susturmak zorundaydı!

Dünya değişmeden kaldı, hiçbir şey farklı görünmüyordu, ama Bairan elini indirdiğinde, gökyüzündeki fırtına yarıldı.

Bu gerçek, fiziksel, görünür bir bölünmeydi. Üstteki fırtınanın üzerinden kesilmiş düz, pürüzsüz bir çizgi - o kadar devasa ve uzundu ki, sanki gökler kendileri parçalanmış gibiydi.

Fırtına bütünlüğünü kaybetti ve yoğun yağmura dönüştü, denizin yüzeyine vurdu.

Bairan, geminin pruvasında duruyordu, bir eli cebinde, yağmurun üzerine yağdığı sırada hafif bir gülümsemeyle izliyordu.

Diğerleri - Eli ve Thalen - gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzleri şokla solgun, yağmur onlara vurdukça, saçları ve ciltleri ıslanıyordu. Genellikle ifade göstermeyen Raven bile şaşırmıştı, alışılmadık şekilde daha sık göz kırpıyordu.

Northern kendisi de şoktaydı.

'Cehennem! O irade. İrade kesildi! Fırtınayı kesti. Hiçbir şey yoktu, ama yine de kesti?! Bu neydi?! İrade mi? Ama iradeyi yönlendiren bir yetenek yoktu? Tek yaptığı elini indirmekti! Kahrolası! Bu adam kim?!'

Bir saniye sonra, fırtına kesilen gökyüzünden dağılırken, devasa bir şekil ortaya çıktı. Northern, canavarı gökyüzünü kaplarken kaşlarını çattı.

Yaratık aşağı inerken, gökleri yırtan gürültülü bir kükreme duyuldu. Canavar, bedeni sonsuzca kıvrılmış dev bir yılandır; ilahi bir intikam gibi. Etleri, antik aşınmış dağlar gibi dokulu, ancak imkansız derecede pürüzsüz, sanki donmuş boşluktan oyulmuş gibi parlıyordu.

Kanatları genişçe açılmıştı—tüylerle veya pullarla değil, ay ışığında yıkanmış bir cesedin kanatları gibi damarlı ve kaslıydı. Yanlarından, havada doğaüstü bir hassasiyetle havaya saldıran, bıçak gibi pençelerle uçları uzamış çift pençe çıkıyordu.

Bütün bunlar henüz yeterince korkutucu değildi—canavarı başı gerçek korkuyu somutlaştırıyordu. Hatta Northern hafifçe titredi.

Başında, tek bir dev çene genişçe açılmış, ters bir girdap gibi dönen dişlerle çevriliydi. Üstünde göz yoktu, bunun yerine boynuna yerleştirilmiş iki sıra parlayan kırmızı küre vardı—her iki tarafta altı tane—kötü niyetli bir zeka ile pulsatör gibi hareket ediyor, her açıdan savaş için yaratılmış bir avcı gibi izliyordu.

Paragon Eli'nin çenesi düştü.

"Kutsal... bok."

Northern, Paragon'a bakmak zorunda kaldı ama gülmek veya düşünmek bile istemedi—üstlerindeki canavar öyle bir korku yayıyordu ki, atmosfer boğucu hale geldi.

İzlenildiğini hissetti—sadece gözlemlenmekle kalmıyor, inceleniyordu. Sanki yargı gözlerinin önünde duruyordu, her hareketi yoğun bir şekilde tartılıyor ve ölçülüyordu.

Raven'ın ifadesi soğuk kaldı, bakışı keskin ve sarsılmazdı, üzerlerindeki iğrenç varlığa—bütün gökyüzü kadar geniş—sıkı sıkıya odaklanmıştı.

Thalen de aynı şekilde solgundu. Kaşlarını çattı ve yumruklarını sıktı. Lynus ve Jeci daha geride duruyordu, ifadeleri aynı şekilde şaşkın ama korku göstermiyorlardı.

Belki de savaşın ön cephesini kimin yönettiğini bildikleri ve onun yeteneklerine tamamen güvendikleri içindi.

Eli ve Thalen yapmadı, ama. İfadeleri haykırıyordu: "Bittik."

Bairan ise hâlâ o ince gülümsemeyi taşıyordu, bir eli cebinde.

"Oh? Yeterince derin kesmedim mi..."

Elini geri çekti ve avucunu ciddiyetle inceledi.

"Geri mi mi durdum?"

Kaşları çatıldı.

"Yoksa bunu hafife mi aldım?"

Gözleri öfkeyle parladı.

"Bu, Efendimin itibarına karşı bir utanç, onu korumaya yemin ettim. Bairan, nasıl bu kadar hayal kırıklığı yaratabilirsin..."

İfadesi çarpıldı.

Artık kendime çok kızgınım…

O yukarı baktı.

“Ve tahmin et, bunu kimin üstüne saldırtacağım…”

Devasa yılan gökyüzünde kıvrıldı ve sanki hava katı bir zemin gibi hareket etti. Bairan ileriye doğru baktı, gözleri tiksinti ve öfkeyle yanıyordu. Sakin bir yüz ifadesi korumaya çalıştı, ama zoraki gülümsemesi çarpık ve korkunç görünüyordu.

Yaratığın kırmızı gözleri göz kırptı ve titredi, sonra aniden ölümcül bir ışıkla parladı.

Yaratığın gözlerinden altı devasa kırmızı ışın fışkırdı ve gemiye doğru roket gibi fırladı. Bairan kımıldamadı. Bir an geminin pruvasının kenarında duruyordu—bir sonraki an, kaybolmuştu.

Northern elini uzattı ve tüm gemiyi korumak için momentum koruması oluşturdu. Ama ışınlar, yavaşlamadan onun engelini kesip geçerek, cam gibi parçalayarak gemiye çarpan bir kuvvetle vurdu.

Işınlar geminin yanına daldı, güvertesinin sağ tarafını, gövdesini ve omurgasını yırtarak parçaladı. Tüm yapı, beton ve uçuşan enkaza dönüşerek patladı.

Gemi rotasından saptı, büyük hızı onu havada yanlamasına sürükledi. Tehlikeli bir şekilde sarsıldı, zar zor dengeli bir uçuş sürdürebiliyordu.

Aslında, yere doğru düştüğü görünüyordu.

Herkes bulabildiği her şeye sarıldı. Gerçekten tehlikede oldukları söylenemez—her biri gemi battığında kendini savunabilirdi. Şu anda, hiçbiri güvenlikleri hakkında endişeli görünmüyordu.

Kuzey, gemisi hakkında öfkeliydi. İkinci bir hava gemisini kaybetmeyi kesinlikle reddediyordu!

Bu arada, yukarıda, Bairan Apex Belial ile savaş halindeydi.

Gökyüzü gök gürültüsüyle çatırdadı. Yıldırımlar, havada yaşayan yılanlar gibi kıvrılarak Bairan'a saldırıyordu, o uzayda asılı duruyordu. Ama her yıldırım, ona ulaşmadan önce kesiliyordu.

Bairan'ın elinde kılıç yoktu, ama eli görünmez bir bıçağı tutar gibi hareket ediyordu. Bu hayali silahın kesme gücü, Kuzey'in daha önce tanık olduğu her şeyden üstündü.

Yıldırımı kesebilecek ne tür bir silah olabilirdi? Özellikle de hiç silah yokken—Bairan'ın elleri tamamen boştu!

Yine de Kuzey, orada bir silah olduğuna emindi, fiziksel dünyanın ötesinde bir şey.

'...Kılıç İradesi mi?'

Kuzey, böyle bir şeyin var olduğundan emin değildi, ama olmalıydı. Bairan, Drifter'lardan önceki bir çağdan geliyordu; o zamanlar eski sanatlar toplumu korkutucu bir güçle yönetiyordu. İnsanlar, bu sanatları eğitip mükemmelleştirerek potansiyellerinin zirvesine ulaşabiliyordu.

En azından, Kuzey'in anladığı kadarıyla. Ayrıca bu sanatların, modern yeteneklerin ve becerilerin daha ilkel, daha kaba versiyonları olduğunu düşündü—bu teori, Bairan ile birlikte sayısız savaşta doğmuştu.

Primitif... ve muhtemelen ham. Ul tarafından bir şekilde zayıflatılmamış olsaydı, Yetenek ne olabilirdi. Ancak bu, Kuzey'in yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği bir suçlamaydı.

Bairan, Kılıç İradesini tek elle kullandı. Uzunlukta bir sınırı, keskinlikte bir tavanı yok gibiydi. Eğer bir sınır varsa, o da Bairan'ın kendi kararlılığıydı.

Ve kararlılık, Kılıç Kralı'nın bolca sahip olduğu bir şeydi. Aralarındaki en rahat görünen kişi olabilir, ama o sakin yüzeyin altında en şiddetli azim yanıyordu.

Bairan'ın kararlılığı bir takıntı gibiydi—adam ne zaman pes edeceğini bilmiyordu.

Yılan, çığlık atan gök gürültüsü gibi kıvrıldı ve ardından yanıcı bir hızla ileri fırladı. Devasa bedeni, sanki katı bir zemin üzerinde kayıyormuş gibi havada süzüldü.

Çılgın bir zikzak deseniyle dolandı ve doğrudan Bairan'a çarptı. O çarpışma, onun ölümcül hatasıydı.

Bairan'ın yılanı hemen öldürmesini engelleyen tek şey, aralarındaki yıldırım çarpmalarının duvarıydı; bu, canavarı öfkesinden koruyordu.

Bu yaratığın, onu hayatta tutan tek şeyi terk etmesi saf bir aptallıktı.

Çarpıştıklarında, Bairan bir elini kayıtsızca bıraktı. Yıldırım hızıyla, beyaz bir ışık şeridi yılanın tüm bedenini keserek, başından kuyruğuna kadar ortadan ikiye ayırdı. Kesik, gökyüzünden geçerek canavarın devasa bedeninin sona erdiği fırtına bulutlarının derinliklerine kayboldu.

Sonra beden ikiye ayrıldı ve denize doğru yuvarlanmaya başladı, ardından başka bir yağmur—bu sefer bozulmuş mor kan yağmuru.

Hepsi canavarın kanıyla ıslanmış ve lekelenmişti.

Ve işte böyle, hiçbir çaba harcamadan ve görünür bir kılıç olmadan, Kılıç Kralı bir Apex Belial'ı sanki hiç yokmuş gibi katletti.

Paragonların yenemediği bir yaratık.

Bairan'ın gösterimi o kadar ezici bir standart belirledi ki, ona ulaşmayı hayal etmek bile fiziksel bir ağırlık gibi hissettirdi. Elbette, bu Kuzey için geçerli değildi.

Ancak Thalen, Raven, Eli, Jeci ve Lynus için—bu, yüzlerinden okunuyordu. O derin bir farkındalık. O parçalanmış kararlılık.

Bir dağa tırmanan dağcılar gibi görünüyordu; zirvesi bulutlara karışmış, önünde sadece birer karınca olduklarını bilerek, yine de yüksekliklerine tırmanmak istiyorlardı.

Giydikleri ifadeler, çoktan pes etmiş ve eve dönmeye karar vermiş yürüyüşçülere aitti.

Kuzey ise... deli gibi gülüyordu.

Bu, peşinde koştuğu şeydi. Bu, onun yol haritasıydı. Aradığı güç ve kesinlikle aşmayı hedeflediği şeydi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse duyuluyordu. İki yarım yılan bedeninin denize doğru daldığı soğuk rüzgarda sakin bir şekilde duran Kılıç Kralı'na baktı.

O anda, aklını sadece bir düşünce tüketiyordu—bir vahşi, umutsuz düşünce.

“Lan, güçlü olmak istiyorum!”

İstek o kadar güçlüydü ki Northern, geminin suya daha da yaklaştığını bile fark etmedi. Hızla hareket etmezse hepsi denize çakılmak üzereydi.

Bairan düşen gemiye indi. Etkisi o kadar güçlüydü ki gemiyi tekrar dengeli bir uçuşa geri salladı.

O anda, gemi suyun yüzeyinde kayarak ilerliyordu ve dev dalgalar tüm deniz boyunca yuvarlanıyordu.

Northern, Bairan'ın az önce başardığına şaşırarak başını eğdi.

'Kendini mi ağırlaştırdı?'

Gerçekten öyle görünüyordu. Ama nasıl?

Northern kuru bir kahkaha attı.

'Bu adam... beni sürekli şaşırtıyor.'

Bairan sadece önünde bir dizinin üzerine çöktü.

"Bu küçük rahatsızlığa neden olduğum için özür dilerim..."

Gemi dengelendiğinde ve daha sakin bir hızda hareket etmeye başladığında, suyun yüzeyi tehditkar bir şekilde dalgalandı. Bairan başını kaldırdı, ifadesi son derece ciddiydi.

Sonra tekrar eğildi.

"Bu alçakgönüllü hizmetkar, yolunuzu engellemeye cüret eden bu haşereleri ortadan kaldırmak için kendini affettirecektir, efendim."

Kuzey bir iç çekmek istedi, ama Bairan cevap beklemeden aniden kayboldu.

'Bu adam... neden aniden bir gösteri yapıyor... sanki... PDA gibi?'

Geminin sancak kirişine verilen felaket hasarı nedeniyle, Northern, hızlarının Merkezi kıtaya doğru büyük ölçüde azalmasına rağmen, Kule'nin kendini onarmasına izin vererek yüzme moduna geçmek zorunda kaldı.

Çevrelerinde, acımasız ve ürkütücü sesler periyodik olarak gökyüzünü delip geçiyor ve birkaç saniye sonra yok oluyordu. Bunlar, Bairan'ın onlara büyük bir engel olabilecek canavarlara karşı yok edici bir saldırı düzenlediğinin kanıtıydı.

Bir noktada Northern, Bairan'ın kaç Belial'ı katlettiğini saymayı bile unuttu. Bu sularda her zaman bu kadar çok Belial mı vardı, yoksa bu Koll'un onlara hazırladığı bir şey miydi?

Koll'un yeteneği ve neden canavarlara hükmedebildiği hakkında çok fazla gizem ve cevapsız soru vardı. Eğer o bir Zalimse, Zalimliği neydi—Delilik mi?

Onun, bir zamanlar ustası gibi bir Delilik Zalim'i olması yersiz olmazdı ve bu, canavarların ona bu kadar kolay itaat etmesini açıklardı. Bu, Kırmızı Maden yarığında olanlara benziyordu.

Northern buna kesin olarak inanıyordu—Koll bir Delilik Zalim'i olmalıydı. Ancak spekülasyonundaki kusur, ona yaklaşan tüm canavarların deli olmamasıydı. Aslında, hiçbiri deli gibi davranmıyordu.

Canavarların yaptığı her şeyde hesaplanmış bir hassasiyet vardı. Yani bunun daha fazlası olmalıydı. Northern, yarıkları nasıl açabileceğini zaten biliyordu, ama yine de—gerçekten bu kadar zahmetsiz olması mı gerekiyordu?

Ve Ul hiçbir şey yapmıyordu.

Aniden Northern kaşlarını çattı ve Raven'a baktı.

'Tamam… elbette.'

Biliyordu. Ul boş durmayacaktı.

Terence'in kaybolması bununla bağlantılı olmalıydı. Eğer Ul bir şekilde Terence'i ortadan kaldırmışsa, bu Ul'un kendini göstermek istediği anlamına mı geliyordu?

Terence, tanrıça için—ya da neyse—inmek için mükemmel bir kap olacaktı.

'O bir Köken de olabilir. Ama anlamadığım şey, neden buradan bir kap ihtiyacı olduğu. Sadece maddileşebilir ya da bir şeyler yapabilir.'

Ya Ul'un gücü herkesin anladığından çok daha karmaşıktı ya da inanılmaz derecede zayıftı.

İkisi de olmalıydı.

Kuzey derin bir nefes aldı ve ileriye baktı. Denizin ortasını çoktan geçmişlerdi ve şimdi uzakta Luinngard İmparatorluğu'nun dişli aile limanını görebiliyorlardı.

Kuzey, limana özlem dolu bir ifadeyle baktı, sonra Lynus'a göz attı.

'O herif, aylar sonra nihayet evine döndü. Kesinlikle çok mutlu olmalı.'

Lynus ise sürekli sinirli bir bakışla duruyordu, bu yüzden Kuzey onun öfkeli mi yoksa sevinçli mi olduğunu anlayamadı. Ama bir şey kesindi—buradan ayrıldıklarından beri değişmişti.

Artık daha kibirli ve baskın bir hale gelmişti.

Kuzey, annesini tekrar görmeyi dört gözle beklediğini fark etti. Ancak, böyle bir lüksü karşılayıp karşılayamayacağını da bilmiyordu.

Koll'u hızlı bir şekilde bulması gerekiyordu—ya da Kryos'u daha da hızlı—ve durumu büyümeden kontrol altına almalıydı. Çünkü bir Köken serbest kalmak üzereyken, bunun olması kaçınılmazdı.

Gemi, suyun üzerinde yüzmesine rağmen, nefes kesici bir hızla hareket ediyordu. Sanki bir motor onu durmaksızın itiyordu. Aslında, gemide her şeyi çalıştıran bir motor vardı—ama bu, modern çağda kullandıklarından hem daha ilkel hem de daha gelişmişti.

Raven, geminin pruvasında dururken Northern'a daha da yaklaştı. Ona bakmadı, ama ölçülü bir sesle sordu

Asla sormadım—onların hapishanesinden nasıl kurtulmayı başardın? Bir Şövalye Lideri olduğunuzu duydum.

Raven, önüne boş bir şekilde baktı.

Bu gerçekten bunun için uygun bir zaman mı?

Northern ona baktı ve kuru bir şekilde güldü.

Ya zafer kazanırız ya da yok oluruz. Beni, sadece dört ayda nasıl bir Paragon olmayı başardığını asla bilmeden öldürmemi ister misin? Belki de kim olduğunu bana söylemekle daha çok ilgileniyorsundur, ama bu konuda pek iyimser değilim.

Raven ileriye baktı ve hafifçe gülümsedi, ama gülümsemesi hızla kaybolduğunda ifadesi boş bir hale geldi.

Doğduğum andan itibaren bir dolandırıcıydım. Beş yaşındayken yeteneğimi uyandırdım. Bu da benim ilk ölümüm oldu.

Hava ağır bir sessizlikle doldu.

Ancak, on beş yaşına kadar bir Drifter'ın uyanma sürecini tamamlamak için ikinci uyanışımı hiç deneyimlemedim. Ama bu da sorunluydu çünkü ikinci bir uyanış elde etmek yerine başka bir yetenek uyandırdım.

O noktada, Northern'ın yüz kasları gerginleşti ve şaşkın bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Beş yaşında uyanması oldukça garipti—bu neredeyse imkansız olmalıydı—ama on beş yaşında başka bir yeteneği mi uyandırmıştı?

İlk ölümünden ne kastetti? Artık Kageyama kızının ölümü kandırabileceğini çok iyi anlıyordu, ama "ilk" dediğinde, tam olarak kaç kez öldüğünü ve hayata döndüğünü merak etti—ve o yeteneğinin nasıl çalıştığını.

"Ailem varlığımdan memnun değildi. Ve Kageyama klanı, şiddetli, ahlaksız ve zalim katiller olarak eğitilmiş insanların bir klanıydı. Onların senin varlığını istememesi gerçekten korkunç bir şeydi."

Bir an duraksadı... Northern, sesinin kısa bir an titrediğini duyduğunu düşündü, ama yüzü her zamanki gibi boş kalmaya devam etti.

"Beni ortadan kaldırmadaki ilk başarılı girişimleri beş yaşındayken gerçekleşti, bu da ilk yeteneğimin ve ilk Gerçek Adımın—Işık Çocuğu—uyandırılmasına neden oldu. O zamandan beri, birçok korkunç şekilde kaçırıldım ve öldürüldüm. Yeteneğimin sınırlarını o kadar acımasızca test ettiler ki, sıkıldıklarında beni öldürüyorlardı. Kardeşlerimin ve kız kardeşlerimin beni öldürmesi benim için oldukça rutin hale geldi... Bunun yanlış olduğunu bile bilmiyordum...

"Eğer üç gün boyunca bir kez bile ölmezsem ve hepsi görevde değilse, o zaman bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu hissetmeye başlardım. Her gün ölümün acısını arzulardım—onu severdim... ta ki ikinci uyanışıma kadar."

Northern ona baktı.

"İlk yeteneğim ölümü zahmetsiz hale getirdi, ama dirilişi de zahmetsiz hale getirdi. İkinci yeteneğim hem ölümü hem de dirilişi acı verici ve zor hale getirdi."

"İkinci yeteneğim bana Karanlık Çocuk ismini kazandırdı. Vücudum, bir arada var olmayı reddeden iki gücün barındığı bir kap haline geldi. Yeteneklerimi aşırı kullanmak beni hemen öldürecekti, sadece Işık Çocuğu birkaç dakika sonra beni diriltecekti."

"Güçlenmek için, iki gerçek adımın asla dengede var olamayacağını keşfettim—tıpkı Işık ve Karanlık'ın aynı kapta asla bir arada var olamayacağı gibi. Birini bastırmak, diğerini kucaklamak zorundaydım. Zaten Işık Çocuğu olmaya alışkındım ve ölümün kucaklamasıyla rahatlamıştım, bu yüzden doğal olarak seçimimi yaptım."

Gözleri net ve sabit kaldı.

"Ama bu durumu kolaylaştırmadı. Beni eğitecek kimse olmadığı için, kendi deneyimim olarak defalarca ölmek zorunda kaldım... Sonunda, kodu çözdüm. Aile mirasıma büyük ölçüde güvenmem gerekiyordu, yeteneklerimi yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanıyordum. Bir durumu ölümle çözebiliyorsam, seve seve ölürdüm—ama kazanmak da gerekiyorsa, zaferi sağlamak için elimden geleni yapardım."

Kuzey ona bakmaya devam etti.

O kadar sıradan, o kadar zahmetsiz konuşuyordu ki, bu duruşun altında muazzam bir acı saklayıp saklamadığını merak etti.

İlk hayatında, ebeveynlerini neredeyse hatırlamıyordu. Bir büyükanne tarafından büyütüldüğünü hatırlıyordu, ancak Shin ve Eisha'nın anıları bu deneyimlerin üstünü örtmüştü.

Onların sevgisi, bakımı ve desteği—alışılmadık şekillerde gösterilmiş olsa da—niyetlerini anladığı için yine de değerliydi.

Raven'ın hayatıyla karşılaştırdığında, içini acı ve merhamet kapladı.

Yine de ona pek acımadı. Şimdi Raven'ın neden böyle olduğunu daha iyi anlıyordu—bir bebek, duygusuz. Yine de, bu onun günahlarını affetmezdi.

Omuz silkti.

"Onları öldürebilirdin. Seni tanıdığım kadarıyla, tam olarak bunu yapardın."

Raven, Northern'a baktı ve kuru bir şekilde güldü.

"Denemediğimi mi düşünüyorsun?"

Northern hafifçe başını salladı, mırıldandı.

"Tabii ki denedin."

Raven solgun bir gülümseme sundu.

"Hamamböceklerini öldürmek imkansız. Onlar hamamböceği—olağanüstü bir hayatta kalma yeteneğine sahipler. Yok etmeleri sinir bozucu derecede zor."

Onu dikkatle inceledi.

“Sana bir şey söyleyeyim, Northern. Bizi güçlü kılan yeteneklerimiz değil, mirasımızdır.”

Northern hafifçe başını salladı, düşündü.

“Tahmin ediyorum.”

Raven başını sallayarak açıkladı.

“Ailemizin ilk patriği kimdi bilmiyorum, ama muazzam bir güçte olmalıydı. Mirasımız, yeteneklerimizi gölgede bırakan yetenekler verir. Uyandırdığımız her yetenek, miras aldığımız miras yeteneğini tamamlar.”

“Bu yüzden, kardeşlerimi ve kız kardeşlerimi geleneksel ruh rütbe standartlarına göre ölçmek neredeyse imkansız. Ruh rütbelerini tırmanmak, sadece ruh özlerinin kalitesini artırdı ve miras güçlerini ne kadar uzun süre ve kapsamlı bir şekilde kullanabileceklerini belirleyen yetenekler verdi.”

Yavaşça nefesini verdi.

“Ölümün eşiğine kadar antrenman yaptılar. Doğrudan Kageyama soyundan geldikleri için, eğitim acımasızdı—miras yeteneklerini böyle ustalaştılar. Onları yıkıcı birer katliam aracı haline getirdi.”

Northern ile göz göze geldi.

“Bunu açıkça söyleyeyim—kardeşlerim ve kız kardeşlerim, henüz Paragon olmasalar da, uygun planlama ve hazırlık ile bir Paragon'u öldürebilir ve öldürecekler.”

Kuzey kaşlarını çattı. Bunu sindirmekte zorlandı.

'Şimdi, bu büyüleyici değil mi?'

İç çekti ve aşağıya baktı.

"Kageyama klanından daha azını beklemiyordum—onların ünü çok şey anlatıyor. Bu bilgi için teşekkür ederim, ama asıl endişeme dönecek olursak... nasıl kaçtın ve nasıl bir Paragon oldun?"

Northern, Raven'ın geçmiş hikayesine pek önem vermiyordu. Onun iletişim kurmaya çalıştığını anladı ve çabasına saygı duydu.

'Ama bu konuda berbat. Her şeyi sona erdirebilecek bir savaşla karşı karşıyayız—seninle empati kuracak değilim.'

Ama aynı zamanda Raven'ın empatiye ihtiyacı olmadığını da kabul etti. O, empati istemiyordu.

"Sen gittikten bir hafta sonra, canavarlar şehri işgal etti. İmparator, yalnızca birkaç savunucu bırakarak inzivaya çekilmişti. İmparatorluğun duvarları parçalanmıştı, sayısız insan acı çekiyordu. Kalanı korumak için hücremden kaçtım."

Northern karanlık bir şekilde güldü.

"Ne lezzetli bir ironi—şehri korumak için hücrenden kaçtın ama o şehri sen yok ettin. Canavarların o duvarları aşmasının tek nedeni, onları senin yıkman."

Raven kaşlarını çattı.

"Eğer beni sürekli azarlayacaksan... neden konuşmam için bana şans veriyorsun?"

Northern çenesini kaldırdı, öfke kışkırtan bir gülümseme ile parladı.

"Yani seni daha fazla azarlamak için mi?"

Raven onu inceledi, kaşları düzleşirken ifadesi tamamen donuklaştı.

"Anlıyorum. Bunu hak ediyorum."

"Kesinlikle hak ediyorsun..."

Kuzey iç çekti.

"Yani canavarlar Luinngard'ı saldırdı..."

"Evet. Sayısız canavarı hayatta bıraktık ve o zamandan beri yarık sayısı iki katına çıktı. Günlük saldırılara karşı savunma yaptık—hiçbir dinlenme yoktu. Sonunda, yarıkların içine girmek zorunda kaldık. İmparatorluk Şövalyeleri bu öncelikle yeniden yapılandırıldı. Kule Ustası ve Prensler bunu denetledi. Her tehlikeli görevin ön saflarına itildim ve İmparatorluk'a tartışmasız zaferler kazandırdım... Bir ay içinde, sayısız insan benim sayemde yaşadı. İmparator inzivadan çıktığında, koşullar iyileşti ve en yüksek şövalye rütbesine terfi ettim."

Northern, Raven devam ederken uzaklardaki limana bakıyordu.

"Bir Paragon olma meselesine gelince... çift yeteneğim ve gerçek adımın doğası bana özün emilimi için benzersiz bir yöntem sağlıyor. Karanlık Kıta'ya geldiğimden beri bir şey üzerinde denemeler yapıyorum... Bir Bilge olduğumda bu oturdu ve Paragon'a yükselmek benim çift doğam sayesinde zahmetsiz hale geldi."

Kuzey, konuşurken ona dikkatle baktı.

Ben ters bir obur ruh çekirdeğine sahibim. Özüm hızla tükeniyor ama aynı hızla yenileniyor. Uzman teknikler olmadan öz emebilirim—ruh çekirdeğim, yalnızca temas yoluyla bir çekirdekten her bir öz parçasını emer.

Bu, atmosferik öz emme deneyleri yapmama neden oldu... aktiviteden bağımsız olarak atmosferik özleri sürekli emip ememeyeceğimi merak ettim. Deneyimi ilerletmek için Bilge olmadan ilerleyemedim. Bilge rütbesine ulaştığımda, atmosferik ruh özünü hissedebiliyordum ve çekirdeğim doğal olarak onu hafifçe emmeye başladı. Bu keşif üzerine inşa ettim ve süreci geliştirdim.

O, onun gözlerine baktı.

“Diğer bir faktör, dört ay boyunca her gün en az yüz canavarı öldürmemdi. Gerçekten cehennem gibi günlerde, binlerce canavarı katlettim... Hatta ilerleme hızımdan ben bile şok oldum.”

Kuzey ona baktı, sonra ileriye doğru gözlerini dikti.

"Anlıyorum..."

“Bunun bu kadar basit olduğunu düşünmek…”

Yine iç çekti ve dikleşti.

Şehrin limanına yaklaşıyorlardı.

Kuzey, Luinngard limanına doğru giden geminin ne getireceğini bilmiyordu. Limanda belirli şövalyelerin durduğunu görebiliyordu, ama orada onun için oldukları görünmüyordu.

Kuzey, mesafeye aldırmadan çok daha yakından bakarak gözlerini kısarak baktı. Sonra limanda bulunan şövalyelerin düşen şövalyelere yardım etmek için orada olduklarını, ölü bedenleri topladıklarını gördü.

Bir anda Kuzey'in ifadesi karardı, bu yüzden Eli, Thalen ve Raven ondan çekindi.

Thalen limana baktı ve tekrar Kuzey'e döndü.

“Görmekte olduğun bir şey var mı?”

Kuzey bir an sessiz kaldı. Gerçekten korkmuştu, annesi de şehirdeydi.

Ölçülü bir tonla konuştu.

“Görünüşe göre, Zalim arkadaşımız izlerini bırakmaya başlamış.”

Kuzey yukarı baktı. Gökyüzü biraz daha kırmızılaşmıştı, sanki çok öfkeli gibiydi, gökyüzünde meydana gelen yıkıcı bir patlamanın ardından gibi, kırmızı bulutlar yayılıyor ve gökyüzünde yuvarlanıyordu.

Ve zaman zaman gürültüler oluyordu. Dev gemi uzaktan dikkat çekmişti ve kıyıya doğru sürüklendiğinde, şövalyeler mızrakları ve kalkanlarıyla ön tarafa toplanmaya başlamıştı, gümüş zırhları öfkeli kırmızı bulutların altında tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Kuzey gümüş zırhlı adamlara baktı, aralarından, parlak siyah zırh giymiş birisi yavaşça dışarı çıktı. Diğerlerinden farklı bir havaya sahipti, çok daha karanlık bir hava ve arkasında, yırtık bir siyah pelerin rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu.

Geminin önünde durduğunda, pruvasına bakarak, Kuzey yavaşça yere indi.

Karanlık şövalyenin sert, pürüzlü ve ahşap gibi bir yüzü vardı. Hayatta kalmak için inatçı bir azimle her savaşı yaşamış birine benziyordu.

Kuzey'in bakışlarıyla tehditkar bir ışıkla karşılaştı, derin ve karanlık gözleriyle ve korku salması gereken bir sesle konuştu.

Kendinizi tanıtın.

Ancak, önünde durduğu kişi Northern'dı.

Northern konuşmadan önce, bir kanat çırpma sesi duyuldu ve siyah bir kanat yavaşça yere indi.

Adam ona baktı, gözleri bir tür kötü niyetle doluydu.

"Bayan Raven, geri döndünüz."

Raven, adamın gözlerinin içine baktı.

"Evet, ben Şövalye Komutanı Sheer'im."

Bir an duraksadı ve Northern'a baktı.

"...ve arkadaşlarla."

Dudaklarının köşesini kaldırdı ve hafifçe gülümsedi.

"Arkadaşlar, anlıyorum…"

Lynus ve Jeci nihayet Kuzey ve Raven'in arkasına indi, Thalen ve Eli de onları takip etti.

Komutan özellikle Lynus ve Jeci'ye baktı, gözleri derin ve titrek görünüyordu.

"Lord Komutan."

"Lord Komutan"

Lynus ve Jeci aynı anda selam verdiler.

Adamın soğukkanlı ifadesi kırılacak gibi görünse de, bir sonraki dakikada gözlerini başka yöne çevirdi ve Raven ile Kuzey'e geri döndü.

"Önce burada tuhaf bir adam belirdi, denizin derinliklerinden orada yaşayan tüm iğrençliklerle birlikte yükselerek, imparatorluğun limanında kargaşa yarattı, sonra aniden kaybolduktan sonra, Lady Raven, birden geri döndünüz... arkadaşlarınızla. Bana söylemek ister misiniz, tüm bunların gerçekten nasıl bir bağlantısı var? Burada tam olarak ne oluyor?"

Raven konuşmak istedi ama tereddüt etti, bu arada Kuzey biraz güldü.

"Seni seviyorum... efendim, çok sezgisel ve sorgulayıcı bir zihniniz var. Dikkati mantıklı bir şekilde yönlendirme şekliniz de çok iyi. Şu ana kadar tanıştığım en mantıklı Şövalye olduğunuzu düşünüyorum."

Adam Kuzey'e hafif bir tiksintiyle baktı.

"Kime… konuşuyorsun… çocuk?"

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Başka kiminle konuşuyor olabilirim... efendim?"

Şövalyenin bakışı karardı.

"Oğul..."

Sesinde, yıkım vaadiyle atmosferi yalayan sinsi bir ton vardı. Herkes baskıyı hissetti ve saygı gösterdi.

Kuzey ise etkilenmemiş, öfke kışkırtan bir gülümseme ile duruyordu.

Ellerini katladı ve adama baktı.

"Dinle, efendim. Bu bir acil durum, kaba görünmek ya da kaba olmak niyetinde değilim, bu yüzden eğer rahatsız olduysanız bu benim sorumluluğum değil. Her ne olursa olsun, yerimi göstermeye çalışabilirsiniz, yaşlı adam, tek yaptığım sizi övmekti, cehennem."

Bakışı düzleşti.

"Dünyanın kaderi tehlikede ve bazı acemilerle kovalamaca oynamaya vaktim yok."

Northern, hepsine hafif bir tiksintiyle baktı.

"Jeci, annemin iyi olduğundan emin ol, onu güvenlik için gemiye götür."

Biraz alçaldı ve gökyüzüne doğru havalandı.

Raven aceleyle adama hitap etti.

"Onun adına özür dilerim, Şövalye Komutanı, gerçekten de hassas bir dönem."

Şövalye, ona özür dilemeden soğukkanlı bir ifadeyle baktı, bir kanadı siyah tüyler saçarak savruldu ve o da havalandı. Northern'dan daha hafif bir şekilde.

Thalen ve Eli birbirlerine baktılar. Thalen, Eli'ye döndü.

"Uçmayı… biliyor musun?"

Eli sakin ve küçük bir gülümseme ile durdu.

"Sen bilmiyor musun? Ah, doğru, sen bir Paragon değilsin."

Thalen, bu güne kadar Paragon olmamayı hiç nefret etmemişti. Bu gün, bunu o kadar çok nefret etti ki!

Eli derin bir nefes aldı ve yavaşça etrafında altın ve karanlık bir sis karışımı yayılmaya başladı, ardından korkunç ama şaşırtıcı bir dönüşüm gerçekleşti.

Bu sisin içinden bir kralın zarafeti ve bir fırtınanın ağırlığıyla yükseldi.

Paragon Eli'nin kanatları genişçe açıldı, her bir tüyü parlayan çelik gibi güneş ışığını yakalayan gümüş-beyaz bir kenarla çevriliydi. Vücudu ince ve güçlüydü, koyu gri tonlarında desenler ve soluk bantlarla çizgilenmişti—her bir çizgi hız ve hassasiyetin hikayesini anlatıyordu.

Altın pençeleri, zırhı kesebilecek kadar keskin, tekrar yere indiğinde beklentiyle esnedi. Taçından iki uzun, altın tüy sarkıyordu, rüzgarda yaşayan alevler gibi kıvrılıyordu. Gözleri, keskin ve sarsılmaz, yüksek göklerin soğuk yargısını taşıyordu sanki her şeyi görüyordu, hiçbir şeyi affetmiyordu.

Bir kanadını aşağıya açtı ve Thalen'e alaycı bir gülümsemeyle baktı.

Talihsiz Yükselen öfkeyle bakışlarını dikti, Karanlık Kuş'un üzerine tırmanırken mırıldandı.

"Muhtemelen bir Paragon olmayı düşünmeliyim."

Onun gibi bir elf için bu imkansız değildi, sadece başka şeylerle meşguldü.

Paragon Eli yere bir kez daha soğuk bir bakış attı ve geniş ve güçlü kanatlarını çırparak kendisini yerden fırtına gücü gibi kaldırdı.

“Hadi gidelim.”

Sesinin gök gürültüsü gibi yankılandığı duyuldu ve bununla birlikte uzak gökyüzüne yükseldiler, Kuzey ve Raven'e doğru uçtular.

***

Kuzey, havada korkunç bir hızla ilerliyordu, bu en hızlısı değildi ama aşağıdaki her şeyin korkunç bir hızda bulanıklaştığı kadar hızlıydı.

Elinden geldiğince öz ve dayanıklılık tasarrufu yapıyordu, bu yüzden tam hızda koşmayacaktı. Ayrıca, bu kadar hızla Raven arkasında hala onu yakalamaya çalışıyordu.

Luinngard İmparatorluğu'nun limanına vardığında, hemen geniş bir alanı kapsayan mekansal farkındalık yaydı ve o anda Karanlık Kıta'daki her şeyi neredeyse keşfedebildi, tek bir nokta hariç.

O tek nokta, şu anda gittiği yerdi. Çünkü orada olması gerektiğinden emindi.

Çevresinde birkaç tehdit daha vardı. Kuzey, etrafta dolaşan beş Leviathan'ı doğrulamıştı, büyük mesafe nedeniyle tehlike seviyelerini kesin olarak belirleyemedi ama hissettiği şeyin kalitesi hakkında emindi.

Bunun dışında, birkaç yarık hala açık kalmıştı ve canavarlar birbirlerine karşı vahşice saldırıyordu, bedenlerini yırtarak. Görünüşe göre Luinngard İmparatorluğu'nun da birkaç saat içinde onlara doğru birkaç dalga gelecekti.

Onları uyarmadı ama iyi olacaklarından emindi. Sonuçta, onsuz da iyi bir şekilde ayakta kalıyorlardı.

Odaklanması gereken tek şey, inen Köken'di.

Kuzey'in gözleri aniden titredi, ileriye doğru uçarak sonra aniden ve rahatsız edici bir duraklama yaptı, yüzünde solgun bir ifadeyle ileriye baktı.

"Aman Tanrım... bu ne?"

Durduktan birkaç saniye sonra, Raven da ona katıldı, kaşları kararmıştı.

“Görünüşe göre zaten başladı.”

Kuzey derin bir nefes aldı ve esnemeye başladı, havada duruyormuş gibi durdu ve birkaç germe hareketi yaptı.

Önlerinde, yerden kırmızı gökyüzüne bağlanan bir şey, kızıl bir ışık vardı.

İnce ışık sütununun bağlandığı noktada, etrafındaki bulutlar uğursuz bir şekilde dönüyordu ve her geçen saniye daha da kırmızıya dönüyordu.

Herhangi biri buna baksa, gökyüzünde bir kan havuzunun döndüğünü düşünebilirdi.

İnce ışık sütunu neredeyse bir ip kadar inceydi, ama parlak bir şekilde parlıyordu.

Altında yalnız bir adam kırmızı çöl toprağında diz çöküyordu.

Kuzey kaşlarını çattı.

"Koll."

O anda Eli ve Thalen de geliyordu.

Kuzey öfkeli bir nefes aldı ve Raven'ın, Thalen'ın ve Eli'nin sesi onu durdurmadan korkunç bir hızla aşağıya doğru fırladı.

Ancak, Koll'a yaklaştığı anda, tüm atmosfer titredi. Hemen, havada korkunç bir şok dalgası patladı ve Kuzey'i geriye savurdu.

Koll, yavaşça başını kaldırdı, deli bir hasta gibi gülümsüyordu.

"Geldi."

Northern ayaklarının üzerine indi ve yavaşça doğruldu. Gözleri grimsi bir ifadeyle, gökyüzünü delip geçen ince ışık sütununa yapışmıştı.

Şok dalgasından sonra, ışık sütunu titredi ve genişledi. Saniyeler geçtikçe, genişleme daha belirgin ve açık hale geldi.

On saniye içinde, bir binayı destekleyen gerçek bir sütun kadar genişledi—ama bu sütun taşla değil, saf ışıkla oyulmuştu.

Kuzey ona baktı. Bu, Koll'un yaptığı her neyse durdurmak için acele etmesi beklenen bir anın türüydü.

Ama o bu kadar aptal değildi. Şu anda olan her şey, kavramsal bir çözülme seviyesiydi—Koll ve kendisinden çok daha öte bir şey.

Kavramlar, var olan yasalardır. Eğilebilir veya yönlendirilebilirler, ama asla yok edilemez veya yaratılmazlar, en azından onun veya Koll'un türünden biri tarafından.

O ışık boşluğundan gelen kişi ise... tamamen farklı bir hikayeydi.

Kuzey, ışık sütununun içinde bir şeyin hareket ettiğini görünce gözleri titredi. O, parlaklıkla örtülüydü, ya da belki de boşluğun içindeki akışkan ve dokuma yapan ışıklar, içeride yürüyen gerçek figürü ayırt etmeyi zorlaştırıyordu.

Sonunda, içeride yürüyen her neyse ortaya çıktı. Ayakları çöl düzlüğünün kırmızı kumuna değdi ve tam o anda, sessiz bir parıltıyla—sanki orada hiç olmamış gibi—sütun kayboldu.

Her şey aynı görünüyordu. Bulutlar partiye geç kalmıştı. Hala dalgalanıyor ve yavaşça alışılmış renklerine geri dönüyorlardı, ama diğer her şey, gerçekliğin dokusunun asla yırtılmamış gibi görünüyordu.

Bir Kökeni hapsetmek için yaratılan Hapishane Alemi asla zorla açılmamış gibiydi.

Tek görebildikleri, beline sarılı yumuşak ketenle, etek gibi aşağıya doğru akan, güneşten parlayan bir adamdı. Keskin ve sabit, erimiş metal gibi parlayan altın rengi gözleri vardı.

Ve o, ayaklarının dibinde eğilen Koll ile karşı karşıyaydı. İlk bakışta, adamda neredeyse tehditkar bir şey yoktu.

Aslında, girişi Northern'ın beklediği gibi değildi. O, Kan, Savaş, Delilik ve geniş ölçüde Kaos'un bir Kökeniydi. Northern, dünyayı sarsacak bir şey bekliyordu.

Ancak adamın ayakkabısı bile yoktu ve delilikten etkilenmiş birine değil, daha çok bir beyefendiye benziyordu.

'Farklı biri mi çıktı?'

Birkaç saniye geçmişti ve her şey hâlâ çok... huzurlu hissediliyordu.

'Yanılıyor muyuz...?'

Şimdi, adam ve Koll, Koll dizlerinin üstünde kalırken konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Adam nihayet bakışlarını Koll'dan çevirdi. Northern hâlâ onu izliyordu.

"İnsan, anlaşılan bana ait bir şeyin var."

Northern'ın gözleri büyüdü ve hemen yok oldu, o kadar hızlı geri uçtu ki, kilometrelerce mesafe katettikten sonra duraksayarak durdu, nefes nefese ve ter içinde kaldı.

"Tek yaptığım sana bir soru sormaktı. Neden kaçtın... insan?"

Northern'ın bakışları karardı.

'Ne?'

Kryos onun arkasında duruyordu.

Yine kaybolmak istedi, ama Kryos bir elini kaldırdı.

"Kaçma, insan."

Northern o anda durdu.

'Hı?'

Northern, az önce olanların garipliğini hemen fark etti. Origin'in sözleri nazikti—daha çok nazik bir öneri gibiydi. Ama Northern ona katılmıştı ve gerçekten de durmuştu.

Fakat bu garip hissettirdi çünkü Northern aslında ona katılmamıştı. Sanki ona katılması için nazikçe ikna edilmişti, ama çok ince ve düzenli bir şekilde.

'Bu nedir? İrade'den daha fazlası mı? Hayır. Bu İrade.'

Northern, sakin ve keskin hatlı yüze bakarken kaşları çatıldı. Kryos'un derin mavi ile çizgili gece siyahı uzun örgüleri vardı. Her bir örgü, orada dururken ışığı yakalayan altın bantlarla süslenmişti—bir statü ve gurur beyanı.

'Will mı? Dünya Will mı?'

Northern kesin değildi, ama Paragon Raizel ona daha önce bir şey açıklamıştı: bireylerin İradesi vardı, ama dünyanın da İradesi vardı... Kryos ona Dünya'nın İradesini mi kullandı?

Yine de, Northern böyle düşünmüyordu. Bir şeyleri kaçırdığını ya da bu şeyleri bir araya getirmekte eksik olduğunu hissediyordu.

Ancak, Kryos'un yüzü kayıtsız kalmaya devam etti. Ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı—sadece kendi varlığının ağırlığını bilen bir adamın sessiz güveniyle duruyordu.

"Tamamen kafan karışmış gibi görünüyorsun."

Hatta aksanı ve sesi de farklıydı. Aksanı çarpık ve sarhoş ediciydi—Northern onu dinledikçe, dinlemeye devam etme isteği artıyordu. Ve konuşma tarzı, Ul'Tra-el dilini aniden öğrenmiş ama mükemmelleştirememiş bir yabancınınki gibiydi.

Her halükarda, onun önünde duran çerçeveyle güçlü bir şekilde harmanlanıyordu.

"Sana zarar vermek için gelmedim. Dünyana da zarar vermek için gelmedim. Ama senin büyük ölçüde ihtiyaç duyduğun bir şey var."

Elbette, Northern onun ne hakkında konuştuğunu tam olarak biliyordu. Bu yüzden Koll, sonuçta, onu Kaos Prensi'nin Kalıntısı ile temas kurması için ayarlamıştı—Kryos'un dönüşünde tüketmesi için onu Kaos ve Boşluk'un bir aracı haline getirmek için.

O noktadan itibaren her şey, Northern'ın gücü kat kat artırmasıyla ilgiliydi, bu da Koll'un beklentilerini çok aşmıştı.

Bu noktada Northern, Kaos ve Boşluk ile bağlı değildi—daha iyi bir ifadeyle, bu güç kaynaklarıyla olan bağlarını koparıyordu. Onlardan vazgeçmek zor olmayacaktı.

Ama Kuzey, Kaos ve Boşluk - özellikle Boşluk - alındığında çağrısının başına ne geleceğini bilmediği için, Boşluğu ve esasen Sınırsız Boşluğu kaybetmenin ona neye mal olacağını öğrenmekten çok korkuyordu.

Ve bu yüzden ifadesi karardı ve başını kaldırarak Köken'in gözlerine baktı. Neredeyse titredi.

'Aman Tanrım, bir Köken'in gözlerine bakıyorum.'

İç çekti, yüzü daha da karardı, sonra boğuk sesi bir tehdit gibi sızlandı.

"Sana ihtiyacın olan hiçbir şeye sahip olmadığım konusunda çok eminim."

Kryos gülümsedi. Gülümsemesi sürerken ifadesi yumuşak ve çekiciydi.

Sonra nazikçe söyledi

: "Oh çocuk. Bunu yapma. Sana zarar vermemek için söz vermiş olabilirim, ama bana ait olanı verene kadar kaybetmek istemediğin her şeyi mahvedebilirim."

Kuzey'in yüzü aniden büküldü ve başını geriye atarak güldü. Ama bu gülüş kuru ve boştu.

"Gerçekten mi? Hemen mi? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Kryos, sevinçle gülümsedi.

Tehdit mi? Güneş doğduğunda geceyi tehdit mi ediyor? Hayır... sadece gelir. Ben sana olanı söylüyorum, çocuk. Beni böyle önemsiz bir kelimeyle benzetmen akıllıca değil.

Yavaşça elini uzattı.

Kaos... kaynağın seni çağırıyor.

Kuzey'in yüzü aniden soldu ve ruhunda vahşi bir fırtına patlak verdi.

Kuzey, hissettiğini kelimelere dökemedi. Böyle bir şey için en azından şu anda bir kelime yok gibiydi. Ve düşünmek için çok fazla karmaşa içindeydi.

Bu nedenle, o anda yapabileceği tek bir şey vardı. Sınırsız Boşluğa doğru daldı.

Ve Kuzey'in düşündüğü gibi, ruhu sadece tek bir komutla yok ediliyordu...

Gökyüzünde bir kasırga vardı, açılmış yaşayan bir yara gibi—dünyaya sızan sonsuz bir kırmızı karanlık sarmalı. Sesiz bir gürültüyle kükredi, o kadar ağır bir sessizlikti ki havayı boğdu ve ardından iliği sarsan bir çığlığa dönüştü.

Bir zamanlar Sınırsız Boşluğun anıtı olan boşluk sarayı, boşluğun zirvesinde, gölgesinin altında titriyordu.

Sonra rüzgar vurdu—duvarları parşömen gibi yırtarak taşları birbirinden ayırdı. Siyah mermer sütunlar, kırılan kemiklerin kırılgan sesiyle çatırdadı. Çatılar, çiğ etten kabuklar gibi soyuldu, fırtınanın dönen boğazına fırlatıldı ve toza dönüştürüldü.

Kırmızı karanlık sadece rüzgar değildi—o bir açlıktı. Yeryüzüne tırmandı, sarayın durduğu siyah dağ taşlarını köklerinden sökerek, gökyüzüne fırlatmadan önce parçalarına ayırdı.

Kuzey, her şeyin ortasında duruyordu, yüzü solgun ve korkmuştu. Ama tek bir gümüş astar vardı: bu kasırga sadece Boşluk Sarayı'nı tüketiyordu, Sınırsız Boşluğun geri kalanı değil. Dağlar hala sağlamdı, çevredeki alanlar hala ayaktaydı ve etkilenmemişti.

Bu nedenle, ruhu o tek komutla büyük ölçüde yaralanırken, Kuzey ölmekte olmadığını hissetti.

Ayrıca, Kökenin Kaos'u emretme gücü yalnızca Kaos'un Kökeni olduğu için vardı. Ancak, bununla birlikte başka bir olumlu yön de vardı.

Kryos'un Kaos'un Gerçek Kökenini yemesi gerektiği için Kaos'un Kökeni olabilirdi. O, Kan, Savaş ve Deliliğin Bir Zalimiydi. Kaos

Prensi'ni tüketerek, tüm bunlar Kaos'ta birleşti ve böylece artık Kaos'u yönetebiliyordu.

Bu olumlu tarafı, Kryos'un diğer Kökenler kadar güçlü olmamasıydı. Ayrıca, gerçek bir Köken gibi Kaos'u da yönetemiyordu.

Elbette, Northern hala derin bir beladaydı. Çünkü Kaos ona itaat ediyordu ve ruhunu tamamen terk ediyordu.

Boşluk sarayı, Kaos'un yaşadığı tek yerdi ve bu nedenle, ruhunun o kısmı tamamen yok oluyordu. Ruhundaki yara, özellikle merkezi, göz ardı edilemezdi. Ama aynı zamanda yönetilebilir bir durumdu, özellikle Northern'ın bir ruh çekirdeği olmadığı için.

Bir diğer acı gerçek, ruhunun yaralandığı ve bunu durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapamayacağıydı. Tek yapabileceği şey, Kaos'un gidişini izlemekti.

Kaos'u tutmak için kullanabileceği hiçbir komut, hiçbir çapa yoktu; başlangıçta ona tutunabileceği somut bir kavrayış bile yoktu.

Yine de, boşluğu çok iyi hissedebiliyordu ve ona çok güçlü bir şekilde tutunuyordu.

Northern bunu yeni fark ediyordu, ama Boşluk bu anda gerçekten ona ait gibi hissediliyordu.

Ve bunun, o deneyimden kaynaklandığı kesindi—boşluğa düştüğü zaman.

Yumruğunu sıktı ve kasvetli bir ifadeyle izledi.

Sonra derin bir nefes vererek yumruğunu bıraktı. Gözlerini gerçeğe açtı.

Kryos'a baktı, gözleri kapalıydı. Kryos, yumruğunu sıkarak beyaz ışığın derisinin altından, damarlarında kan gibi, yumruğundan göğsüne, boynuna ve başına doğru ilerlemeye başladığını hissetti, en sonunda kayboldu.

"Ahhh… Hapishane Alemi beni birçok şeyden mahrum bıraktı, ama sen… bana güçten daha tatlı bir şey verdin. Kemiklerim, korkulmanın ne demek olduğunu hatırlıyor."

Bir kez omuzlarını silkti, sanki yüzyılların tozunu atıyordu.

"Ve yine de… ruhundan Kaos'u çekerken, başka bir şeye dokundum. Daha eski bir şeye. Sana ait olmayan bir şeye."

Altın gözleri kısıldı, erimiş bir madeni para gibi parladı.

"Boşluk. Söyle bana, insan—sen onun bekçisi misin… yoksa hatası mı?"

Kuzey temkinli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ve neden umursuyorsun?"

Kryos hafifçe alay etti ve başını salladı.

Sen... sen bilmiyorsun. Oğul. Boşluk çok sabırlı bir açlıktır. Ruhuna bağlı olduğunu düşündüğün bir güç var. Ama oğul, çok yanılıyorsun. Ruhunda sahip olduğun şey, çocuklarını, her şeyi, bir kerede yutmayı sabırla bekleyen bir annedir.

O, Northern'a zararsız bir adım daha attı ve derin derin gözlerine baktı.

“Onunla çok yakınlaştığını görebiliyorum. Ve hatta gücünün çoğunu geri kazanmasına yardım ettin mi? Anne sana çok düşkün olmalı.”

Kuzey kaşlarını çattı.

"Ne diyorsun?"

‘Boşluğu anne olarak adlandırmak absürt.’

Kryos, Northern'a boş bir ifadeyle baktı.

“Ne? Bekle, bunu bilmiyor muydun?”

Arkada bir yerde olan Koll'a bir göz attı.

“Tishar, bu dünyadaki insanlar ne kadar şey biliyor?”

Koll, uzaktan başını eğdi. Sesini yükseltmedi ama sözleri onlara ulaştı—daha çok dünyanın kendisi tarafından taşınıyormuş gibiydi.

“Hiçbir şey, Efendi. Hiçbir şey bilmiyorlar, Efendi.”

Kryos başını kaldırdı, gülümsedi.

Cehalet gerçekten de bir mutluluktur. Şımarık türünüzün aptallığına hayran kaldım. Ul gerçekten de hepinizin hayatın tadını çıkarması için çok çalışıyor. Yani... şanslı... yeraltı dünyasının sakinlerine böyle bir lüks tanınmıyor.

Kuzey, Köken'e baktı, ona dik dik bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama isyanla doluydu.

Boşluk hepimizi doğurdu. Kaos ilk doğandır. Kökenler ikincidir. Benim küçük bir sorunum var, çünkü yolumu yaptım ama aynı zamanda onun büyük torunu ve oğlu olarak kabul edilebilirim.

Kuzey bir an başını eğdi. Başının ağrıdığını hissetti.

Kuru bir şekilde güldü.

Yani bunu netleştireyim... senin oğlun bir şekilde senin dedenini içeriyor ve sen büyükannenini içerecek yollar arıyordun, ve sen oğlunu yedin, dolayısıyla dedenini de mi? Ve tahmin edeyim—büyükannenini de yemek umudun var ama bunun kolay olmayacağını düşündün. Bunu yapmak için beni öldürmen gerekiyor... değil mi?

Northern'ın bakışları keskinleşti.

Köken kasıtlı bir şekilde gülümsedi. Tatlı ve sessiz bir şekilde söyledi:

: "Sonunda, aklı başında bir insan."

Kuzey kıkırdadı.

“Anlayış mı? Üzgünüm, çok yanılıyorsun. Anlayış, sahip olmadığım tek şey.”

Bir an duraksadı, adamın gözlerinin içine bakarak.

“Bu yüzden, saçmalıkların beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor. Bak, karını ve annesini yediğin umurumda bile değil—sadece benim dünyamdan uzak durmanı istiyorum. Şimdi, beni düşündürüyor: bunu barışçıl bir şekilde yapmanın bir yolu var mı? Yoksa zor yoldan mı yapacağız?”

Kryos gülümsedi, ama gözleri kış taşları gibi soğuk kaldı.

Bir an hiçbir şey söylemedi ve o ürkütücü gülümsemeyi Northern'a sabit tuttu.

Birkaç saniye geçti, aralarındaki hava kalın ve boğucu hale geldi. Nihayet konuştuğunda, sesi rüzgarın gürültüsü gibi sessizdi.

“Ne ilginç bir insansın.”

Duraksadı ve elini inceledi, parmaklarını saydı. Sonra Northern'a baktı.

“Tamam. Yedi bin yıl. Bu ayna dünyasından bir insana son kez göz attığımdan beri yedi bin yıl geçti. İnsanlığın o uysal, kontrol altındaki türden kibirli ve gururlu bir şeye dönüşmesini görmek büyüleyici. Ama bu oldukça trajik.”

Bir parmağını Northern'a işaret etti.

“Bana Anneyi isteyerek vermeyeceğin için, onu talep etmek için seni yemek zorunda kalacağım.”

Northern iç çekti ve ellerini açtı.

"Siz yeraltı dünyasından gelenlerin ne kadar korkunç iştahları var—her şey yenmek zorunda değil, biliyor musunuz? Daha önce mide problemleriniz oldu mu? Tuvalete gitmek istediğinizde, evrenin kendisi sizin dışkınızı dünyada istemiyormuş gibi hissettiğiniz oldu mu?"

Kryos, Northern'ın söylediklerine aldırış etmedi. Parmağı ileriye doğru işaret etmeye devam etti ve…

Pür kırmızı ışıktan yapılmış bir kılıç havada belirdi ve Northern'a ölümcül bir hızla uçtu. Ama refleksleri yeterince keskin—kılıcını iki eliyle başının üstünde kaldırdı ve kum, bir şok dalgası halinde dışarıya patladı. Yer, Northern'ın kılıcın ağırlığıyla yere doğru itilmesiyle şiddetle çatladı.

dizlerinin üzerine düşmüyordu—sonuçta vücudu on dağ kadar güce sahipti—ama yer, kırmızı kılıcın ağırlığını taşıyamıyordu ve onun altında parçalanıyordu.

Kılıç imkansız derecede ağırdı, Northern'ın kılıcına baskı yapıyordu. Dişlerini sıktı ve elinden gelen her şeyle onu geri tutmaya çalıştı. Gerilim o kadar yoğundu ki, ellerinden ve alnından damarlar fırladı.

Çenesini o kadar sıkı kapattı ki, dişleri çatlayacak gibi oldu, kaslarının sağlayabileceği her bir güç parçasını sıkıştırdı.

Yerdeki örümcek ağı gibi çatlaklar yayılmaya devam etti ve yavaş yavaş bir deprem doğurdu.

Kılıcı tutmak acı vericiydi. Sanki gökyüzü kadar geniş ve dünyanın kendisi kadar ağır bir taş onun üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu. Gücünün en iyi yaptığı şey onu yerinde tutmaktı—onu itmeye çalışmak, gücünü yeniden yönlendirmeyi gerektiriyordu ki bu da onun sonu olabilirdi.

Northern hızlı bir şekilde iyileşebileceğini biliyordu, neredeyse yenilmez olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda acı bir gerçeği de biliyordu: ölebilirdi.

Ve o, o bıçağı kendi elleriyle tutarken, içindeki her şeyle onun ezici gücüne karşı koyarken, daha önce hiç olmadığı kadar ölüme bu kadar yakın hissetmemişti.

Yanında, bir klon hayata geçti, havaya fırladı ve kılıcı iki elle yakaladı. Kılıcı muazzam bir güçle kopardı ve güçlü bir dönüşle gökyüzüne fırlattı, bu da onu cennete doğru döndürdü.

Titan'ın Hesabı yere çarptı ve yuvarlandı, ardından anında kayboldu.

'Ne?'

Kuzey, böyle bir şeyin başına geldiğini hiç görmemişti. Gücünü kullanmak, Titan'ın Hesabı'na o kadar zarar vermişti ki klon bile varlığını sürdüremedi.

Ancak bir umut ışığı vardı. Kuzey, Colossal Force'un tek sınırının kendi bedeni olduğunu yeni keşfetmişti.

Kryos, önünde küçük bir mesafede elini salladı ve havada, kan kırmızısı ışık kılıçları belirmeye başladı. İlk sıra gökyüzüne yayıldı, geniş bir mesafeyi kapladı ve ikinci sıra onu takip etti—en az bin kılıç Kuzey'e, kanını ve etini arzulayarak parlıyordu.

"Bunu az önce Tishar'dan aldım. Burada hepinizin böyle savaştığını duydum. Ne barbarca bir savaş tarzı, ama ben zayıf olduğum için ne seçeneğim var? Barbar ben."

Rahatça elini hareket ettirdi ve ileriye doğru salladı. Kılıçlar bulanık bir hızla ileri fırladı.

Kuzey, birini zar zor durdurabildiği için, onları engelleme şansının olduğunu düşünmek için o kadar kendinden emin değildi.

O tek anda, zirve hızda fırladı, bir ışık şeridine dönüştü ve yarım saniyede tam bir kilometre uçtu. Geri çekilişinin ardından, gökyüzüne doğru keskin bir buz zirvesi yükseldi—bir dağ kadar devasa.

Kılıçlar anında buz dağlarına çarptı ve dünyayı kükremeye ve patlamaya neden oldu. Buz ve beyaz sisin şok dalgaları manzaraya yayıldı ve kırmızı çölü kapladı. Manzara, o öfkeli kırmızıdan tertemiz beyaza tamamen değişti, her yöne süzülen kar taneleriyle.

Daha fazla buz dağı, kılıçların onları daha büyük bir hız ve güçle vurmasıyla şaşırtıcı bir hızla yükseldi. Zirveler patladı ve buz parçaları çölde etrafa fırladı, hatta gökyüzüne doğru fırladı.

Durmadı ve Northern, kılıçlardan daha uzak uçmak zorunda kaldı, bir anda birkaç dağ ortaya çıkardı.

Sanki arazinin doğası aniden değişmiş gibiydi. Bunlar, doğal olarak oluşmuş olanlar kadar büyük dağlardı—sadece bir değil, birkaç tane, yerden fışkırıyordu. Ve yüzlerce kılıç, onları kolayca parçalayacak güçte, sadece onlara çarptı.

Tüm çöl o kadar kaos içindeydi ki artık bir çölü andırmıyordu—tamamen başka bir şeye dönüşüyordu.

Bir zamanlar kızıl kumları kavuran sıcaklık, anında kayboldu, dünyayı saran soğuk tarafından yutuldu. Yükselen her dağ, sadece buz değil, dünyanın kristalleşmiş iliğiydi—buz ateşi damarlarıyla sarılı beyaz zirveler, çöl rüzgarıyla karşılaştıklarında hışırtı çıkarıyordu.

Hava ince ve keskinleşti. Daha önce bu topraklara hiç dokunmamış bulutlar, üstte ağır ve karla dolu bir şekilde var olmaya başladı. Güneş ışığı, ağırlıkları altında soldu ve savaş alanını soluk bir yarı geceye dönüştürdü.

Kryos'un bin kılıcı, zirve zirve keserek, onları çığlar halinde parçalayarak, buz ve karın gürleyen seliyle kumulların üzerinden süzüldü. Ama yıkım, olayı durdurmaya yetmedi—bir dağ düştüğünde, kumun altından üç tane daha yukarı fışkırıyordu, sanki çöl, Northern'ın iradesine sadakat yemini etmiş gibiydi.

Bu sadece bir savunma değildi. Bu bir işgaldı. Kızıl çöl yeniden yazılıyordu—hayat kanı sıcaklığı geri itiliyordu, antik kimliği sonsuz kış kuşatması altında siliniyordu. Değişen arazi, kızıl kılıçların temiz saldırı hatlarını kaybetmesine neden oldu, yollarını çarpıttı, dolambaçlı hale getirdi, beklenmedik donmuş toprak duvarlarına çarpmaya zorladı.

Her darbe bir felaketti. Savaş gemisi büyüklüğündeki buz parçaları havada çığlık atarak, mil uzaklara saplandı. Tüm sırtlar, şok dalgaları altında çöktü ve bu ıssız yere tutunan az sayıda yaşamı, buzul yıkımının örtüleri altında gömdü.

Ve yine de... bu sadece başlangıçtı. Dağlar sadece yükselmiyordu—

büyüyordu, birbirine doğru uzanıyordu, köklerini kumun altına örüyordu. Yer, sanki uyuyan bir dev uyanıyormuş gibi gürledi ve keskin zirvelerden oluşan bir taç, savaş alanını çevrelemeye başladı, onu dünyanın geri kalanından izole etti.

Kırmızı çöl burada ölüyordu.

Kryos gülümsemeyi bıraktı.

Bir dahi olmanıza gerek yoktu, Kuzey'in sadece kendine avantaj sağlayan bir savaş alanı yarattığını görmek için. Savaşlarının yol açacağı yıkımdan dünyayı korurken kendisine güçlü bir avantaj sağlamıştı.

Kryos onu uzaktan izliyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Artık aralarında birkaç dalga buz ovası vardı—buzdan kubbeler ve keskin sırtlar onları ayırıyordu.

Toprak, fırtınanın ortasında kalmış ölü bir okyanus gibi görünüyordu, her dalga keskin bir kalıcılığa donmuştu. Dağlar—hem parçalanmış hem de bütün—birbirine yaslanmış gibi görünüyordu, sanki sonsuz bir mücadelede kilitlenmişlerdi; çatlak sırtları, kıvrımlı kemerler ve dişli duvarlar haline gelerek bir araya geliyordu. Parlak kuleler, imkansız açılarda dışarı fırlıyordu; bazıları ortadan kesilmiş, diğerleri kardeşlerinin birbirine kenetlenmiş baskısı içinde gömülmüştü.

Aralarında sıkıştırılmış kar vadileri ve kaygan buz ovaları vardı; yüzeyleri bozulmuş ve düzensizdi, dim, donmuş ışığı eski bir sarayın kırık aynaları gibi yansıtıyordu.

Bir zamanlar açık çöl olan yer, şimdi dağların çarpışmasıyla oyulmuş dar yarıkların içinden geçmekte tereddüt eden rüzgarın bile zorlandığı, donmuş koridorlar ve kubbelerle dolu bir labirent haline gelmişti.

Burası burada ve orada, tüm buzul kayalıklarının geniş teraslara çökmesiyle, keskin enkazlarının sanki yüzyıllar boyunca değil, saniyeler içinde şekillendirilmiş gibi araziye kaynaştığı bir yerdi. Toprak artık sıcaklık solumuyordu—her bir konturu, doğasını yeniden yazan bir gücün el işçiliğiydi; kum ve sıcaklığı soğuk, katı bir egemenliğe dönüştürmüştü.

Bu yerde, Northern kendi yarattığı bir hapishanenin önünde bir bekçi gibi duruyordu.

Kryos alçak bir gülümsemeyle kıkırdadı, sesi bir kükreme gibi geldi.

"Ve yine de hiçbir şey hissetmediğini iddia ediyor... gerçekten de akıllı. Ama beni büyük ölçüde küçümsüyor."

Kryos, yanındaki bir buzul duvarına avucunu bastırdı. Her şey bir anda felakete dönüştü. Manzara çığlık attı.

Saç telinden ince çatlaklar, dokunuşundan yayılarak damarlar gibi duvar boyunca koştu, sonra bir sonraki dağa, ardından diğerine sıçradı. Buz parçalanmadı—aksine, titredi. Tüm kayalıklar, içinde artık canlı bir şeyin atardamarı gibi pul pul titredi.

Donmuş dünyanın soluk mavi tonları, kan gibi hastalıklı bir kırmızı parıltıya dönüştü. Dişli zirveler, içe doğru doğal olmayan spiral şeklinde bükülmeye başladı, sivri uçları pençeler gibi eğildi. Vadiler kasılmaya başladı, sanki dünya kendisi nefes almaya çalışıyormuş gibi yükselip alçaldı.

Çatlaklardan buhar hışırtısı yükseldi—sıcaklıktan değil, boğucu bir delilikten. Sis, şekillere büküldü: görünmeyen bir yerden fısıldayan, hem binlerce mil uzakta hem de Northern'ın kulağının dibinde olan çarpık silüetler.

Buzdan kubbeler gülmeye başladı. Boş, yankılanan bir gülüş, sanki dağlar kendileri delirmiş gibi. Parçalar, sırtlardan koparak havada dişler gibi asılı kaldı ve sonra çılgınca döne döne, bu donmuş labirentin duvarları arasında sekmeye başladı.

Bir kalp atışında, Northern'ın kalesi canlı ve düşmanca bir şeye dönüşmüştü - onun müttefiki değil, Kryos'un iradesinin bir uzantısıydı. Dünyayı korumak için şekillendirilmiş olan savaş alanı, şimdi yaratıcısının etrafını saran bir delilik kafesine dönüşmüştü.

Northern, buzu kontrol etmeye çalıştı, yayılmasını veya incelmesini sağlamak için. Ama bu işe yaramadı. Kendi donmuş yaratımı üzerinde tamamen hakimiyetini kaybetmişti.

'Bu bir Kökenin gücü mü?'

Yalan söylemeyecekti - bu onu korkutuyordu. Kryos, yarattığı buz arazisine delilik enjekte etmişti ve etrafındaki dağlar, vadiler ve buz duvarları anında delirmişti.

Onlar kaydı ve çöktü, sanki bir titan delilik tarafından sürükleniyormuş gibi sesler çıkararak.

Bir sonraki anda ifadesi karardı.

'Savaşmak o kadar da zor değil... Buzun zayıflığına da sahibim.'

Northern, bir elini gökyüzüne kaldırdı, gözleri soğuk bir mavi ışıkla parlıyordu. Gökyüzü, sanki cennette bir şey patlıyormuş gibi, kavun rengi bir parıltıyla karardı.

"Gel... Ignis Dominus, yüksek çıkış."

Delirmiş ovale meteor yağmuru düştü.

İlk meteor, çöken bir yıldızın öfkesiyle vurdu.

Yangının deli buza çarptığı yerde, çarpışma buhar veya suyun çok daha kötü bir şeyini doğurdu. Etki, yaşayan arazide şok dalgaları gönderdi ve dağlar çığlık attı—metaforik olarak değil, havayı çiğneyen, ilkel bir acıyla gerçek seslerle. Buzu enfekte eden kırmızı parıltı daha da parladı, ısıyı parazit gibi taze kanla beslenerek emdi.

Ama buz sadece erimedi. Bunun yerine, karşılık verdi.

Her alevli meteor yere düştüğünde, deli manzara kasıldı ve büküldü, yanıcı alevleri yakalamak ve kucaklamak için kendini yeniden şekillendirdi. Vadiler aniden açıldı, açgözlü ağızlar gibi, ateş toplarını bütün olarak yutarken, kıtasal levhaların çarpışmasının gıcırtılı sesiyle kapanıyordu. Tüketilen ateş ölmedi—buzun bozulmuş özünde hapsoldu, donmuş labirentte enfekte arterler gibi pulsatör ışık damarları yarattı.

Meteorların çarptığı ve emildiği yerlerde, buz karanlık, viskoz bir sıvıyla ağlamaya başladı; bu sıvı, çatlamış vadilerde birikerek buharlaşarak ve hışırdayarak hareket ediyordu. Madde, amaçla hareket ediyordu, yerçekimi aksi yönde talep ettiğinde yukarı doğru akıyor, doğrudan bakıldığında acı veren spiral ve semboller oluşturuyordu.

Karşıt güçlerin çarpışması—Kuzey'in arındırıcı ateşi ve Kryos'un bozulmuş buzu—hiçbirinin beklemediği bir şeyi yarattı. Hibrit oluşumlar yerden fışkırdı: soğuk yanan kristalleşmiş alev kuleleri, yüzeyleri donla çatırdayarak, çekirdekleri hapsolmuş yıldız ateşiyle alevleniyordu. Bu imkansız yapılar inleyip, gerçekliğin kendisinin titremesine neden olan armonilerde şarkı söylüyordu.

Kuzey, meteorik saldırısının deli arazisini temizlemek yerine sadece daha da volatilleştirdiğini gören artan bir endişeyle izledi. Deli buz, ateşten öğreniyordu, uyum sağlıyordu, evrim geçiriyordu.

Bir zamanlar basit donmuş dağlar varken, şimdi mimari imkansızlıklar vardı—fizik kurallarını hiçe sayan yanan buz köprüleri, var olmaması gereken boyutlardan geçen zirveler.

Tüm bunlar boyunca, Kryos'un kahkahası yankılandı, kozmik bombardımandan zayıflamış değil, aksine güçlenmişti. Düşen her meteor, onun gücünü besliyormuş gibi görünüyordu, ona meydan okumuyordu.

Ses, her yerden ve hiçbir yerden birden yankılandı.

"Deliliğin bu kadar kolay bir şekilde yakılabileceğini mi düşündün? Ateş ve buz, sıcaklık ve soğuk—bunlar sadece sıcaklıklar, insan. Ama delilik... delilik fiziksel olanı aşar."

Çılgın manzara yenilenen bir enerjiyle titreşiyordu ve Northern, kışın en derin soğuklarından daha derin bir ürpertiyle, en büyük gücünün—elemental yetenekler üzerindeki ustalığının—belki de en büyük zayıflığı haline gelmiş olabileceğini fark etti.

Kryos'un eli, buzu tadıyormuş gibi üzerinde durdu. Dışa doğru yayılan bir nabız, önce zayıf, sonra daha güçlü ve derinleşerek yayıldı.

Northern duruşunu değiştirdi—ama önündeki duvarın aniden çok daha uzakta olduğunu fark etti. Hayır, daha yakın. Mesafe... nefes alıyordu.

Sağındaki dişli bir sırt, ortadan ikiye yarıldı ve dar bir çatlak olması gereken yer, kocaman bir kanyon haline geldi.

Oradan esen rüzgar, fısıldayan sesler taşıyordu—tanıdık sesler, çok tanıdık—adını çağırıyordu. Keskin bir dönüş yaptı, ama ses şimdi arkasından, sonra yukarıdan geliyordu.

Kar taneleri spiral şeklinde aşağıya doğru süzüldü, ama düşmek yerine yükseldi, sonra yanlara doğru kıvrıldı ve yavaş bir siklon oluşturdu; bu siklon bir el şekline bürünmeden önce çözülmeye başladı.

Yakındaki bir çıkıntıya atladı, ama çıkıntı ayaklarının altında eriyen cam gibi uzadı ve onu yeniden katılaşmadan önce birkaç metre kaymaya zorladı.

Donmuş kubbeler artık hareketsiz durmuyordu—eğildiler, kaydılar, birbirlerine karşı gıcırtılarla sürtündüler, eski gemilerin kırılması gibi sesler çıkararak, aniden yollar açıp kapadılar. Northern uzakta bir dağ gördü... ve sonra o dağ tam önünde belirdi, gökyüzünü kapladı.

Uzaklarda—ya da imkansız bir şekilde yakın—Kryos'un kıkırdaması havada yankılandı, ulaşmaması gereken köşeleri döndü.

O dedi

“Daha önce bir Origin tarafından yumruklandın mı?”

Kuzey kaşlarını çattı.

Ayaklarının altındaki zemin aniden küçüldü ve mesafe ile birlikte, kendisini Kryos'un tam önünde buldu. Origin yumruğunu sıktı ve elini geri çekti.

Northern'ın kendini hazırlayacak zamanı bile olmadı.

Aralarındaki mesafe tek bir, midesini bulandıran bir göz kırpmasıyla yok oldu; bir kâbusun mantıksız bir şekilde bir sahneden diğerine geçişi gibi. Bir an donmuş kubbelerin labirentinde duruyordu, bir sonraki an dünyasında tek bir şey vardı: Kryos'un yumruğu—büyüleyici, obsidyen bir bulanıklık, herhangi bir ölümlü koluna ait olamayacak kadar geniş görünüyordu.

Darbenin başlangıcı etkiyle değil—sessizlikle başladı.

Dünyadaki her ses kesildi: gıcırtılı buz, huzursuz rüzgar, hatta kendi nefesinin fısıldaması. Sonra baskı geldi. Önce parmaklarının kemiği ona çarpmadan önce, görünmez bir kuvvet duvarı gibi üzerine çarptı; o kadar yoğun bir şekilde havanın kendisi taşlaşmış gibi hissedildi ve ona çarptı. Kaburgaları içe doğru büküldü.

Ve sonra yumruk isabet etti.

Bu, bir darbe olmaktan çok, tek bir anda sıkıştırılmış bir şiddet çağıydı. Şok dalgası ses değildi - kemiklerinin içinde var olan, iliğini sarsan ve onu toza dönüştürmeye çalışan bir kükreme idi. Görüşü renk parçalarına kırıldı; her parça Kryos'un yumruğunu farklı bir açıdan gösteriyordu, her biri bir öncekinden daha kaçınılmazdı.

Dünya onun etrafında katlandı. Buz dağları, kilometrelerce uzakta, asla dokunulmadan kar fırtınalarına patladı, zirveleri yalnızca geri tepme ile toz haline geldi. Vadiler, ürkek hayvanlar gibi büküldü ve yükseldi, zemin devasa donmuş toprak dalgalarına kıvrıldı ve çarpıp parçalandı.

Kuzey, zihni yetişmeden önce bedeninin pes ettiğini hissetti. Göğsü ve kolları boyunca ağ benzeri desenler halinde deri yırtıldı ve yaralardan kan sızdı. Omurgası, her bir omurun bir sonrakiyle sürtünerek yaklaşan kuvvetten kaçmaya çalışıyormuş gibi, tork altında çığlık atıyordu.

O uçtu—geri değil, ileri değil, her yere. Yumruk bir kuvvet hattı değildi, bir küreydi, yönü silen bir şiddet çöküş yıldızıydı. Vücudu, donmuş sırtlar arasında, okyanusta zıplayan bir taş gibi sekerek gidiyordu, her çarpışma buza bir krater kazıyordu, her krater, bütün dağları yutan çığlar doğuruyordu.

Bir anlık kalp atışı için, ivmeyi kontrol edebileceğini, kendini durdurabileceğini veya yönlendirebileceğini, bedenini döndürebileceğini ve şok dalgasını bir akım gibi sürebileceğini düşündü. Ama anında Yanan Fırtına'ya dönüşmesine rağmen, yumruk sona ermedi.

Kendi yasalarına ve varlığına itaat eden bir momentum gibi sürdü.

Orijin'in gücü ona yerleştirilmişti, başlangıç darbesinden çok sonra kendini beslemeye devam eden kendi kendine sürdürülen bir patlama. Geri çekilmeyen bir dalga tarafından vurulmak gibiydi, her dalga bir öncekinden daha ağır, daha keskin, daha kişisel. Üçüncü darbeden sonra, sağ kolu uyuşmuştu; beşinci darbeden sonra, görüşü tek bir beyaz ışık noktasına daralmıştı.

Arazi direnmeye çalıştı, yaratıcısını korumaya çalıştı. Buz dağları ona doğru eğildi, duvarlar, kubbeler, dişli kalkanlar oluşturdu - ama Kryos'un gücü, onları kağıt gibi yırtarak geçti, şok dalgası onları spiraller haline getirip yumruğun ardında emdi.

Hava, parlayan parçacıklarla doluydu, her bir parça o kadar hızlı dönüyordu ki hışırtı çıkarıyordu, her biri loş ışığı kör edici parlamalarla yakalıyordu. Bu, bazı felaketlerin güzel olduğu şekilde güzeldi—imkansız derecede kesin, korkunç derecede nihai.

Kuzey nihayet yere çarptı. Hatırladığı gibi bir savaş alanı değil, tanınmaz bir şey—her biri doğal olmayan bir açıyla eğilmiş, çatlamış camlardan oluşan sonsuz bir ova. Çarpma krateri altında açıldı, bir şehri yutacak kadar genişti. Dünyaya oyulmuş bir yarada, merkezde tek bir figür olarak yatıyordu.

O, kemiklerinde, dişlerinde, kalbinin ritminde hissedebiliyordu: içindeki bir parça gitmişti. Yumruk, sadece et ve gücü çalmakla kalmamış, zamanı da çalmıştı. O an, hayatının bir kısmının silindiği hissiyle sarsıldı; temiz bir dilim kesilmiş ve atılmış gibiydi.

Yukarıda, Kryos kırık havadan aşağıya iniyordu, gölgesi eğilmiş buz tabakalarının üzerinde dans ediyordu. Ses çıkarmadan indi, arazideki çatlaklar ona doğru yayılıyordu sanki varlığına çekiliyormuş gibi.

Northern kendini dik tutmaya zorladı, her kası acıdan bir kargaşaydı. Kan tükürdü—ya da ona benzer bir şey; donmuş toprağa düştüğünde buharlaştı. Parmakları kılıcının etrafında sıkılaştı, ama kabza artık yabancıydı, sanki başka bir hayattan kalma bir eser gibiydi.

Kryos onu inceledi, başı hafif bir şaşkınlıkla eğilmişti.

"Hala buradasın. Bu... elverişli."

Northern bir kez derin bir nefes aldı, soğuk hava akciğerlerini ısırıyordu. Acı gerçekti, yorgunluk eziciydi, ama hepsinin altında başka bir şeyin kıvılcımı vardı—hayatta kaldığını bilmenin doğurduğu bir kıvılcım. Zar zor, evet, ama bir Origin'in yumruğuna karşı hayatta kalmak hiç de önemsiz değildi.

Hayatta kalmak için ekstra bir savunma mekanizması kullanmadı. Bedeni hepsine dayanmıştı.

Origin bir adım öne çıktı, her adımı ayaklarının altındaki zemini çarpıtıyordu.

"İkincisinin işi bitirip bitirmediğine bakalım mı?"

Northern kılıcına olan tutuşunu sıkılaştırdı. Yavaşça nefesini verdi, dudaklarından bir buhar yükseldi. Etraflarındaki buz dağları, söylenmemiş bir emre yanıt verir gibi inleyerek, parçaları yeniden hareket etmeye başladı.

Kesinlikle ikinci kez yumruk yememeliydi.

İlk yumruk bir felaket olmuştu.

İkincisi dünyayı belirleyecekti.

Kuzey, ikinci kez yumruklanmasının doğru olmadığını biliyordu. Gerçekten de bunun sonucunda ölebileceğini biliyordu. Ama aynı zamanda, bununla ilgili ne yapabilirdi ki?

Eğer bir Origin onu yumruklamak istiyorsa, o zaman dünya onun yumruklanmasını istiyordu. Onun iradesi, dünyanın iradesini aşacak kadar güçlü değildi, bu yüzden başı beladaydı.

'Öleceğim…'

Kryos'un eli hız kavramı olmaksızın ileri fırladı ve Kryos'un knuckles'ı temas ettiğinde zaman parçalandı.

Kuzey, darbe olmadan önce etkisini hissetti—nedenselliği bile aşan bir his. Bu sefer, bedeni temastan üç kalp atışı önce darbeyi kaydetti, her sinir yok oluşun kaçınılmaz ve aynı zamanda anlaşılmaz olan beklentisiyle çığlık atıyordu.

Sonunda yumruk göğsüne çarptığında, gerçeklik basitçe... olanları anlamaya çalışmaktan vazgeçti.

Yumruk, fiziksel bir darbe gibi inmedi. Şiddet kavramı gibi geldi, Kuzey'in varlığını yöneten temel yasaları yeniden yazan tek bir temas noktasına damıtıldı. Kuvvet, bedeninden geçmedi—bedeni haline geldi, her atom aniden kozmik bir çarpışmanın merkez üssü olmanın ne hissettirdiğini hatırladı.

Kuzey'in kaburga kafesi sadece kırılmadı. Kemikler katı olmayı unuttu, kristal yapıları moleküler seviyede çözülerek içinde var olmanın acı verdiği desenlere yeniden şekil aldı. Göğüs kemiği içe çöktü, sonra dışa, sonra birden fazla pozisyonu aynı anda kaplıyormuş gibi göründü, her yineleme bir öncekinden daha yanlış. Acı mimariydi—sadece hissedilmekle kalmayıp, varlığının özüne inşa edilmişti, kendi yeniden şekillendirilmiş anatomisinden inşa edilmiş bir acı katedrali.

Ancak fiziksel hasar, bir yıkım senfonisinin sadece açılış hareketiydi.

Origin'in gücü, temas noktasından sıvı delilik gibi akarak Kuzey'in sinir sistemine kasıtlı bir kötü niyetle yayıldı. Görüşü, her bir parça kendi yok oluşunun farklı bir açısını gösteren mozaik parçalara parçalandı. Bir parçada, kendisini on yedi farklı boyuttan yumruklanırken gördü. Diğer bir parçada, kendi ruhunun bir dokuma gibi sistematik bir şekilde iplik iplik çözülüşünü izledi.

Onun işitmesi katmanlara ayrıldı—kendi kemiklerinin kırılma sesi, var olmaması gereken frekanslarda çaldı, organlarının kendilerini yeniden düzenlemesiyle ıslak vurmalı sesle ve buz güçlerinin sistematik olarak bozulmasıyla kristal çan sesiyle uyum sağladı.

Her şeyin altında, Kryos'un saydığını duyabiliyordu, her sayı, yanlış bir şekilde sökülen ve yeniden inşa edilen varlığının başka bir temel yönüne karşılık geliyordu.

"Bir."

Kryos fısıldadı ve Northern'ın yukarı ve aşağı hissi tersine döndü.

"İki."

Çocukluk kışlarına dair anıları, kavurucu bir sıcaklığa dönüştü.

"Üç."

Kendi adıyla ilgili anlayışı, bir kesinlikten çok bir soru haline geldi.

Güç onu geriye doğru taşıdı—belki ileriye, belki de isimleri olmayan yönlere—şimdi onun yıkımını kutlayan, engellemeyen çılgın manzara boyunca.

Geçtiği buz oluşumları, onun geçişiyle parçalanmadı. Bunun yerine, kristal parmaklarıyla ona dokunmak için uzandılar, her dokunuş, zaten bozulmuş durumuna yeni yanlışlık katmanları ekledi.

Bir şehri yerle bir edecek kadar güçlü bir şekilde bir dağa vurdu, ama zirveyi yıkmak yerine, bedeni bir şekilde onun içinden geçerken aynı zamanda ona karşı eziliyordu.

Çelişki çözülmedi - sadece var oldu, zihninin işleyemediği gerçeklikler koleksiyonuna eklenen başka bir imkansız gerçeklik.

İkinci dağ onu farklı bir şekilde yakaladı, formunu kapatan bir yumruk gibi sararak diğer taraftan tükürdü. Ama her buz kristalinin, doğrudan kanına küçük bir delilik fısıldamadan önce değil. Damarları, Kryos'un etkisi dolaşım sisteminde yayıldıkça hasta bir ışıkla parlamaya başladı, her kalp atışı yozlaşmayı derinlemesine pompalıyordu.

Üçüncü darbe ile Northern, sadece fiziksel olarak yok edilmediğini fark etti - yeniden yazılıyordu.

Origin'in gücü onu sadece kırmakla yetinmiyordu. Northern'ın ne olduğunu, satır satır düzenleyerek, nihai ürünün onu hatırlayan ama aslında hiç var olmamış bir şey olmasını sağlıyordu.

Buz yetenekleri, onları kontrol etme şekli nedeniyle en büyük güçlerinden biri olarak övdüğü şey, Kryos'un deliliği donmuş yapılarında aktıkça en büyük zayıflığı haline geldi.

Dördüncü dağ onu bir sevgili gibi karşıladı, kırık formunu kucaklayarak bedeninden yayılan kaotik enerjileri emerek yumuşak bir şekilde mırıldandı. Buz değişmeye başladı, manzaranın geri kalanını enfekte eden aynı hasta kırmızı parıltıyı aldı. Ama bir şekilde daha kötüydü - çünkü bu onun buzu, onun gücüydü, sadece bedenine değil, kışın gücünün bir kullanıcısı olarak kimliğine karşı döndürülüyordu.

Sonunda dinlenmeye geldiğinde - eğer 'dinlenme' bu tuhaf askıda kalma durumu için doğru bir terimse - Northern artık hangi vücut parçalarının ona ait olduğunu ve hangilerinin etrafındaki delirmiş manzaradan ödünç alındığını tam olarak bilemiyordu. Sol kolu, bir zamanlar kalesi olan aynı bozulmuş buzdan yapılmış gibi görünüyordu, sağ bacağı ise katı ve sıvı arasında sürekli bir faz geçişi durumunda var oluyormuş gibi görünüyordu ve tamamen sınıflandırmaya karşı bir şeydi.

Ağrı artık sadece fiziksel değildi. Metafizik bir şeye evrimleşmişti, onun bedeninin ötesine uzanan bir yanlışlık, onun varoluşunun düzenli anlatısına kaos getirmişti. Kişiliğinin parçalarının çözündüğünü, anıların belirsizleştiğini, inançların sıcak mirajlar gibi sarsıldığını hissedebiliyordu. Yumruk sadece bedenine zarar vermemişti - varoluşunun düzenli anlatısına kaos getirmişti.

Parçalanıp yeniden şekillenen bir görüşle, Kryos'un evrendeki tüm zamana sahip biri gibi yavaş bir tempoyla yaklaştığını gördü.

Origin'in formu kayıp ve bulanık görünüyordu, bazen birkaç dakika önce önünde duran adam olarak, bazen yaşayan gölgelerin dev bir heykeli olarak, bazen doğrudan bakmanın acı verdiği ve Northern'ın retinasında yanık izler bırakan bir şey olarak görünüyordu.

Bu... benim gerçek gücümün yaklaşık sıfır nokta sıfır sıfır bir yüzdesiydi. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm, böylece başına gelenleri doğru bir şekilde bağlamlayabilirsin.

Northern konuşmaya, yanıt vermeye, bir tür meydan okuma ifade etmeye çalıştı, ancak sesinin kırık cam ve ağlayan buzun senfonisi haline geldiğini keşfetti. Nihayet yeniden yapılandırılmış boğazından kelimeleri zorla çıkardığında, tanımadığı dillerde fısıldayan sözler olarak çıktı; bu sözler, kendi kulaklarının duymaktan kanadığı anlamlar taşıyordu.

Her iki yumruk da gerçek zaman diliminde bir saniyeden daha kısa sürdü, ancak Northern, etkilerini varoluşunun geri kalanında hissedeceğini kristal netliğinde anladı—bu sürenin ne kadar uzun veya kısa olacağı artık önemli değildi.

Çünkü bir Köken tarafından vurulmanın anlamı buydu: sadece yaralanmak değil, aynı zamanda yaralanmama kavramının kişisel gerçekliğinizden silinmesiydi.

Ve Kryos daha yeni başlıyordu.

'...ah, kahretsin.'

Raven, buz rafının kenarını kavradı, tırnakları donun içine battı. Altındaki tüm sırt, bir adamın boyunun yarısı kadar çökmüş, sanki dünya yorgunluktan nefes vermiş gibiydi. Bir zamanlar katedral kuleleri gibi yükselen dişli zirveler şimdi kırık kütükler haline gelmiş, parçalanmış taçları kar kaymalarının altında gömülmüştü.

Farklı kraterlerden yukarı doğru birkaç sis yükseliyor, gökyüzüne kıvrılarak üstteki solgun ışığı boğuyordu. Havada buzu tadabiliyordu—keskin, metalik—ve altında, hafif ama belirgin bir şekilde, yanmış bir şeyin kömürü vardı.

O, aşağıdaki yıkıma kaşlarını çattı. Düzleştirilmiş zemin, garip ritimlerle nefes alıyordu—bazı yerlerde soğuk duman, diğerlerinde sıcak duman.

Eli ve Thalen çok daha yüksekteydi. Saldırı sırasında, tüm manzara o kadar acımasız bir güçle dövülmüştü ki, yerde kalmak intihar olurdu. Kuzey'in buz dağları üzerinde kayarken doğurduğu bu şok dalgalarından bir dokunuş, onları paramparça ederdi.

Eli bulutlara yükselmişti; Raven ise olabildiğince alçak eğilmişti, ama yine de birkaç yarayla kaçmayı başaramadı. Nefesi hırpalanmıştı—çılgın ortamda hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi harcamıştı.

Ve eğer bu kadar tükenmişse, sadece bir dünyada hayatta kalmak için savaşmak, bir yumruğun gücüyle dönen bir dünyada, Kuzey nasıl hayatta kalıyordu? Hala hayatta mıydı? O yumruklara nasıl dayanabiliyordu?

Yükseklerde, büyük bir kartal benzeri kuş aşağıya bakıyordu, keskin gözlerinde hayranlık ve korku parlıyordu.

Eli'nin zihninde bir düzine düşünce birbirine girmişti. İlk olarak, tamamen absürt olan şey—Kuzey bir çölü buz diyarına dönüştürmüştü. Eğer birine Kırmızı Çöl'ün bir zamanlar yanmış kumlar olduğunu söyleseydi, bu kadar bariz bir yalan için yüzüne yumruk atarlardı.

Çünkü bu bir delilikti. O kadar tam bir delilikti ki, bir Paragon'un böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyordu.

Böyle bir manzarayı oluşturmak için gereken öz… şaşırtıcı. Ve bununla da kalmayıp, Eli, Origin'in Kuzey'e iki kez yumruk attığını izlemişti.

O darbelerin cesaretini hissetti. Sadece kendisi değil—iradesi olan her şey onları hissetmiş olmalıydı. Hatta dünya bile sanki titredi.

Gözleri aşağıda yatan figüre odaklandıkça sesi titredi.

"Thalen… bu çocuk gerçekten bir Bilge mi? Bilgeler hakkında kaçırdığım bir şey mi var? Bir Bilge'nin tüm bir araziyi yaratacak özselliğe sahip olması ne zamandan beri mümkün?"

Thalen, onun üzerinde oturmuş, gözlerini Northern'a dikmişti. Yavaşça başını salladı.

"Bilmiyorum, dostum. Hiçbir şey bilmiyorum."

***

Northern yere uzanmış, nefes nefese kalmıştı—nefes alıyor muydu? Bunu bile anlayamıyordu. Duyuları uyuşmuştu, bedeni de öyle. Kendini hareket edemeyen bir bilinç kütlesi gibi hissediyordu.

Az önce olanları anlamak zordu. İki yumruk. Sadece iki—ve zaten ölüm daha nazik bir seçenek gibi geliyordu.

Yine de, acının altında, garip bir şey kıpırdandı.

Güç.

Başlangıçta, zayıf bir şekilde—takip etmesi zor. Ama ne kadar çok odaklansa, o kadar netleşiyordu, sanki onu kaynağına kadar takip edebiliyordu.

'Gerçek adım. Ona bir şey oluyor…'

Bir Origin'in darbesi yıkıcıydı, ama bir şekilde Northern bunu besleyici buldu. Kryos'un gücü sadece ona vurmakla kalmadı—onu silip süpürdü. Ya da daha doğru bir ifadeyle, onu yazmaktan çıkardı.

Yine de Kryos, hala hayatta olduğuna şaşırmamış gibiydi. Bu, Northern'a bunun olağan bir durum olmadığını—belki de bir Origin olmanın sadece bir avantajı olduğunu gösteriyordu.

Bu, herkesin hayatta kalmış olabileceği anlamına gelir. Ancak Kryos, Northern'ın gerçek adının özünün bu yumrukların kavramından—bir Origin'in darbesinin kavramından beslenmekte olduğunu bilemezdi.

'Ama soru şu... Ölmeden önce ne kadar daha dayanabilirim?'

Kafasında kuru bir kahkaha patladı, dudaklarından kaçtı. Kendini dik tutarak yuvarlandı ve gülümsemeye başladı.

Ses, Kryos'un dikkatini çekti. Adamın yüzünde geniş, sıcak bir gülümseme belirdi.

"Gülüyor musun? Güzel. O zaman bu biraz zaman alacak. İstediğim son şey, her şeyin çok hızlı sona ermesi—beş bin yıllık hapislikten sonra."

Northern dikleşti, ama tamamen hareketsiz durdu, neredeyse transa geçmiş gibi. Eğer bir adım bile atsa, tekrar düşeceğini biliyordu.

Ve yine de... geçen her saniye ile bedeni daha iyi hissediyordu. Çok daha iyi.

Uyum sağlıyordu.

Bir şey değişiyordu—etten öte bir şey. Kryos'un darbeleri altında sertlik kavramını unutan kemikleri, Unwritten tarafından yeniden yazılırken, Omniform onları yeniden inşa ediyordu.

Unwritten mimardı. Omniform, sahadaki mühendis.

Tek sorun, hem yeniden kavramsallaştırmanın hem de yeniden inşanın acı verici derecede yavaş olmasıydı.

Bu onu şu soruya geri getirdi: Gerçekten de, Nihai'nin saldırılarından yeterince güçlü hale gelebilir miydi, sonunda onu öldürmeden önce?

İç çekti.

'Kahretsin... Ölmek istemiyorum.'

Kryos onu izledi, o sıcak gülümsemesi hala parlayan yüzünde sabit kalmıştı—hoş, zararsız. Ve bu, Northern'ı korkutuyordu.

Her türlü rakiple karşılaşmıştı, ama hiçbiri mantıksız olmaları gereken bir durumda bu kadar makul görünmemişti.

'Sanırım gerçekten de bir kitabı kapağına göre yargılayamazsın.'

Kryos kollarını kavuşturdu, Northern'ı belirsiz bir değerdeki bir süs eşyası gibi inceledi.

"Seninle ne yapmalıyım... Bunu tadını çıkararak yapardım, ama başka yükümlülüklerim var. Kardeşlerim ve kız kardeşlerim... beni unuttular. Sanırım onların hatırlama zamanı geldi."

Başını hafifçe eğdi, gözlerinde altın ışık parıldıyordu.

"Tabii ki sorun çıkaracaklar. Ama uzun sürmeyecek. Anneyi eve getirdiğimde değil."

O aynı sıcak, zararsız gülümseme, Northern'ı yerinde dondururken asla sarsılmadı.

“Bana annemi verdin, çocuk. Ve er ya da geç… onu bana vermek isteyeceksin.”

Kuzey'in kaşı derinleşti.

“Senden nefret ediyorum.”

Kryos'un gülümsemesi, altındaki kenarı gösterecek kadar genişledi.

“İyi. Nefret, benim bitirmem için seni yeterince hayatta tutuyor.”

Elini açtı ve elinde bir kan kırmızısı ışık kılıcı açıldı. Duraksamadan, henüz hareket etmeye yeni başlayan Northern'a doğru fırladı—ama Kryos mesafeyi tamamen kapatmıştı bile.

Kılıç geri çekildi, arkasından süzülerek Northern'a doğru inmek üzere aşağıdan geldi, Northern hala adım atarken, Kryos'un bir mikro çağ önce durduğu yere bakıyordu.

Ancak kan kırmızısı yay inmeye başlamadan, aşağıdan başka bir kılıç yukarı fışkırdı. Bu kılıç altın gibi parlıyordu, saf, yanıcı bir ışık yayıyordu. Northern'ın başının hemen üzerinde çarpıştı, çarpışma o kadar şiddetli bir şok dalgası yarattı ki, yerin kendisini yuttu ve geriye sadece kocaman bir boşluk bıraktı.

Darbenin etkisi Northern'ı sarsmıştı, ama düşmek yerine gökyüzüne fırladı.

Aşağıda, soluk altın ışığında yıkanmış olan kadın, çarpışmalarıyla açılan yarıma Origin ile birlikte iniyordu.

Northern havada süzüldü, kaşları çatıldı.

‘Bu… Terence değil mi…?’

Kaşları çatıldı.

"Ul."

Başka bir düşünce olmadan, uçtu ve uçurumun derinliklerine doğru dalış yaptı.

'Bu fırsatı kaçırmam mümkün değil, bir hikaye düşüşü için.'

Kuzey, yırtıcı bir uçuruma doğrudan daldı, her iki Kökeni de çarpışırken takip etti ve yeryüzünü sarsan bir güçle çarpıştılar.

Mesafesi, onlarınkine kıyasla çok genişti, delice bir hızla seyahat etmesine rağmen. Arazi içe doğru katlanıyormuş gibi görünüyordu, sanki dünya onlardan kaçıyordu.

Her darbe, yer seviyesini daha da uzaklaştırıyordu. Yan duvarlar içe doğru çöküyordu ve çarpışmaları sürekli bir ritim oluşturuyordu—melodik ama çirkin. Bu, bu imkansız mesafeden bile kulak zarlarını patlatma tehdidinde bulunuyordu.

Ses, her zaman Kuzey'in Achilles'in topuğuydu.

Yine de, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde daha hızlı ilerledi ve hızlanmak için öz harcadı.

İki tane daha kopya oluşturdu. Yanan Alevler, yıkıcı bir şok dalgasıyla ileri fırladı ve ardında iki kişiyi bırakarak, yanıcı bir hızla patladı.

Hemen, Kuzey perspektifini değiştirdi.

O, hızla ileri fırladı. Artan hızı ve ivme kazanma konusundaki doğal yeteneği—bunu hızını daha da artırmak için kullanarak—değersiz olmadı ve nihayet görüş alanına girdi.

O anda, kılıçları tekrar çarpıştı.

Kuzey beyaz gördü.

Bir anlığına boşluğa düştü. Bir sonraki anda, sanki dünya tarafından ezilmiş gibi bir duvara gömüldü.

Ağzından kan fışkırdı, dili ısırarak içgüdüsel olarak mırıldanmaya çalıştı

: "Kahretsin."

Duvarın üzerinden kayıp düşmedi. Bunun yerine, duvarlar büküldü ve parçalandı, ve rüzgar—taş duvar, her şey—çarpışmadan daha da uzaklaştı, onu sürükleyerek. Vücudu, vahşi bir hızla yerin içinden geçti.

Derin yer altına, iki Köken arasında süren acımasız savaşın merkezine giden tek bir tünelle gömülmüş olarak dinlenmeye geldi.

Kuzey yavaşça ayağa kalktı ve dizini yere vurdu.

"Kahretsin! Dövüşü görmek istiyorum!"

Hala inatçı. İleri fırladı, ama onu havada savuran bir güçle karşılaştı. Başını yer altındaki duvara çarptı, bir kısmını ezerek yere yığıldı.

Birkaç an boyunca o pozisyonda kaldıktan sonra oturdu. Kan, yüzünün yarısını kızıl renge boyamıştı.

Bir an için bacaklarını çaprazlayarak oturdu.

'Hadi düşünelim... burada ne oluyor?'

Ona göre, çarpışmalarının etkisi o kadar yıkıcıydı ki, dünyanın dokusu çözülüyormuş gibi görünüyordu. Yoksa bunlar şok dalgaları mıydı?

Kuzey kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Will."

Bu olmalıydı.

'Bekle... ama nasıl olur da Origins'in iradesi dünyanın iradesini geçersiz kılabilir?'

Bir an için kafası karıştı, bu mantıklı gelmiyordu. Ama sonra, üzerine düşündüğünde.

Ul'Tra-el, birleşik bir bütün olarak var olan bir dünyaydı. Dünyanın ayrılması nedeniyle dünyanın iradesinin de parçalanmış olduğunu söylemek mümkün müydü? Diğer bir deyişle, bir Origin'in iradesinin Tra-el'in iradesini geçersiz kılması mümkündü.

Bu, dünyanın neden kaçıyormuş gibi göründüğünü açıklıyor.

'Yani... iki Origin savaşıyor.'

Kuzey bir an duraksadı. Aklında başka bir kişi daha vardı, o da Terence'di.

'Ul'un kendi bedeniyle inemediğini bilmiyorum ama bir insanın kırılgan formunda bu kadar yoğun bir şekilde savaşmanın Terence'i ölümcül bir tehlikeye atmadığını mı düşünüyorsun?'

Kuzey, yüzünü ellerinin arasına gömüp iç çekti, sonra ayağa kalktı.

"Dünya benim geçmem için ayrılmayacak. Çok korkmuş durumda ve yukarıda olanlardan kaçmak istiyor. Zayıf bir dünya."

Kuzey gözlerini kapadı.

'Kaos Gözlerine güvenebilir miyim? Onlar, Kaos'tan bile önce var oldular.'

Gözlerini açtı, ama hiçbir şey yoktu. Önünde uzanan karanlıktan başka bir görüş yoktu.

'Kaos Gözleri yok. Kaos, bedenimin ve ruhumun her lifinden temizlendi. Hayal kırıklığı ama rahatladım.'

Bunun yerine, sürekli bir akış hissedebiliyordu... hiçbir şey. Her şey.

'Hmm... garip. Belki All Eyes'ı geri alabilirim? Yoksa Chaos onu tamamen mi tüketti…'

Bilmediği şey, bunu tam olarak nasıl yapacağıydı. Ve kesinlikle bunun hakkında daha fazla düşünecekti ama önce mevcut durumunu aşması gerekiyordu.

'Dünyanın iradesini kırmak ve geçmek için kaba kuvvet kullanmak mümkün mü?'

Kuzey derin bir nefes aldı.

'Bunu karar vermeden önce, diğerlerine bir göz atayım.'

Gözlerini kapadı.

Gerçek bedeni aynı durumda sıkışmıştı ve Titan'ın Hesabı da öyle. Her biri yer kabuğunun altında farklı bölümlerde hapsedilmişti.

İç çekti ve başını salladı.

'Sanırım o zaman kaba kuvvet denemek zorundayım.'

Kuzey tekrar ayağa kalktı, omuzlarını silkeleyerek yer altındaki baskının kemiklerini kemirmesine izin verdi.

Önce Burning Storm ve Titan'ın Hesabı'nı hatırladı. Sonra ileriye baktı.

“Tamam... bakalım bana karşı durabilir misin.”

Mağaradaki hava bayat, hareketsizdi. Ama Northern'ın bunun herhangi bir yerden gelmesine ihtiyacı yoktu—rüzgârı o yarattı.

Başlangıçta dudaklarından çıkan düşük bir nefesle başladı, sonra etrafında yavaş bir spiral haline kalınlaştı ve toz ve çakıl parçalarını peşine taktı. Her nefes alış onu besledi, her nefes veriş onu keskinleştirdi, ta ki tüm tünel toplanan fırtınanın etkisiyle titremeye başlayana kadar.

Northern ince bir şekilde öğreniyordu. Nasıl hissettiğini biliyordu—İrade. Ve yeteneklerini kullanırken onu dokumak için her şeyini döküyordu.

“Eğer irademle onları ortaya çıkarmaya daha bilinçli olsaydım, Kryos'un hala buz dağlarımı bozup bozamayacağını merak ediyorum.”

Hiçbir şey değişmezdi, çünkü iradesinin kalitesi hâlâ acı verici bir şekilde olgundu. Aslında, olgun olmamak bir abartıydı. Ama yine de, sıradan bir yetenek yeteneği tezahüründen çok uzaktı.

Fark, gök ile yer gibiydi. İrade ile tezahür eden bir yetenek yeteneği insansa, iradesiz tezahür eden bir yetenek yeteneği sadece insana benzeyen boş bir bebekti.

Bu yüzden Northern rüzgârı sadece komuta etmekle kalmadı—iradesini onun özüne kazıdı.

Artık sadece hava değildi, ama niyetinin bir uzantısıydı.

“Hareket et. Kır. Bir yol aç.”

Dönme akıntısı uludu, daha sıkı sıkıştırarak, görünmeyen duvara karşı çığlık atan görünmez bıçaklar haline katlandı. Direnç geri itiyordu, yoğun ve boğucu, sanki "Hayır" kavramını kesmeye çalışmak gibiydi.

Kuzey dişlerini gıcırdattı, boynundaki damarlar kabardı.

"Umurumda değil... eğer sen dünyanın iradesiysen... ya da korkmuş bir köpeğin iradesi..."

Kollarını dışarıya doğru savurdu ve spiral, niyetinin öfkesiyle inleyen kenarlarıyla yüzlerce keskin rüzgara patladı. Duvarlar çığlık attı—evet, çığlık attı—direnişin baskısı nihayet çatladı.

Bir kalp atışı kadar, onu tutan güç sarsıldı.

Kuzey tereddüt etmedi. Kalan tüm fırtınayı tek bir ileri itişe yoğunlaştırdı—Geçiş'in özünde sarılı saf rüzgarın bir bıçağı—ve çatlağa sapladı.

Hava, bir barajdan kaçan bir sel gibi ileri fışkırdı. Baskıcı irade onun önünde parçalandı.

Kuzey, kanlı yüzüyle karanlık bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre zorbalığa uğrayabilirsin."

Başka bir düşünce olmadan, ileri fırladı, rüzgarlar onu iki Kökenin hala kıyamet savaşında kilitlenmiş olduğu gürleyen merkez noktaya doğru taşıdı.

Kuzey, dünyanın ezici korkusunu yırtmayı başarmış ve savaşın kalbine ulaşmış olsa da, durmak zorunda kaldı—hatta o bile daha da yaklaşmaya cesaret edemedi.

Çatışmalarının etrafındaki uzayda temelde bir sorun vardı. Kryos'un her şeyi katı hale dondurduğunda araziye yaptığına benziyordu, ama anlaşılmaz bir vahşet seviyesine yükseltilmişti.

Toprak, atmosferin kendisi, kitle imha silahlarına dönüştürülmüştü. Ul'un üzerine bir şey indiğinde, bu sadece Kryos'un kılıcı değildi—bu, tüm dünyanın çöküşüydü, ama aynı zamanda Kuzey'in tanıdığı dünya değildi.

Kryos'un saf, sulandırılmamış delilik diyarını çağırmış gibi görünüyordu. Onun darbeleri, boş havayı dişli dikenlere dönüştüren ya da Ul'un etrafında kafesler örten acımasız delilik yasalarını doğuruyordu, aynı zamanda yıkıcı darbeleri onun üzerine iniyordu.

Northern, kendi kanıtlanmış hızına rağmen, onların saldırılarının yıldırım hızını takip edemedi. Onlar, algısının eşiğini aşarak hareket ediyorlardı. En fazla, geride bıraktıkları enkazdan açıklamalar bir araya getirebiliyordu.

Savaş, o kadar kıyametvari bir şiddetle devam ediyordu ki, gerçeklikler anında doğuyor, bükülüyor ve savaşçıların etrafında şekil alıyordu—diğerleri, ilk nefeslerini almadan önce basitçe yok oluyordu.

Northern, Kryos'un kılıcının sadece uzayı kesmekle kalmadığını, varoluşu yöneten temel yasaları yeniden yazdığını dehşet içinde izledi.

Kılıcı yay çizerken, mesafe kavramı sıvı hale geliyordu, bu da ona Ul'a imkansız açılardan vurma imkanı tanıyordu; saldırıları, hareketin yıldırımından önce gök gürültüsü gibi geliyordu.

Ancak Ul, kazanıyor olmasa da, çaresizlikten çok uzaktı. Onun formu, varoluş hallerinde titriyordu—bazen katı et, bazen saf ışığın yaşayan bir nehri, bazen de Northern'ın zihninin şiddetle işleyişini reddettiği bir şeye dönüşüyordu. Kryos'un gerçekliği bükücü darbeleri bağlanması gereken yerlerde, kalp atışlarının arasındaki boşluklarda var olduğu için boş havayı kesiyordu, onun ürettiği deliliğin ince çatlakları arasında dans ediyordu.

Altlarındaki zemin, çoktan toprak olma pretensiyonunu terk etmişti. İşkence görmüş et gibi kıvrılıyordu, delilikten beslenen ve insanları deli edebilecek harmonilerle şarkı söyleyen kristal oluşumlar doğuruyordu. Bunlar sadece engeller değildi—Kryos'un cinayet arzusunun uzantılarıydı, Ul'u ele geçirmek için yukarı doğru tırmanıyordu, her fiziksel ihtiyacın ötesinde bir açlıkla.

Northern, çatışmalarının senfonisi ona ulaştığında avuçlarını kulaklarına bastırdı—metal metalle öpüşürken duyduğu tanıdık ses değil, sonsuz derecede daha rahatsız edici bir şeydi. Kavramların cam gibi parçalandığı, temel gerçeklerin ezilip yeniden doğduğu seslerdi. Her gürültülü darbe, varoluşun kendisinde şok dalgaları gönderiyordu ve Northern, kendi benliğinin kenarlarının eski bir ip gibi çözülmeye başladığını hissediyordu.

Hareketleri yeterince yavaşladığında, Northern gerçek çatışmayı yakalamak için anlık fırsatlar bulduğunda, artık aynı boyutta gerçekten savaşmadıklarını fark etti. Kryos aşağıya vururken, aynı anda aşağıdan saldırıyordu; kılıcı, kuantum bir kabus gibi birden fazla durumda var oluyordu. Ul, her yerde ve hiçbir yerde olarak karşılık veriyordu; tepkileri, tam olarak var olmasını istediği anda var olmayan yönlerden akıyordu.

'Dünyada ne oluyor…'

Bu tür bir savaşa nasıl girecekti!

Kuzey'in çözemediği bir ikilem vardı, ama gözlerinde bir şey oluyordu—ilkel bir şey. Vahşi bir arzu yayıyorlardı, öyle saf bir tutku ki yanıyordu, her şeyi tüketen yoğun bir açlık!

'İrade ile yaptıkları şey deli gibi muhteşem! Bunu istiyorum! Böyle bir şey yapabilmem gerekiyor!!'

Kuzey'in gözleri o kadar lazer odaklı hale gelmişti ki cam gibi görünüyordu, sanki ölüm onu çoktan almıştı. Ama gözleri korkunç bir hızla hareket ediyordu, kafeste hapsolmuş şimşek gibi dart ediyordu.

Ona bakarken—hareketi takip edemese de, sadece yıkımdan sonuçlar çıkararak—olağanüstü bir şey oluyordu. Gözleri yavaş yavaş uyum sağlıyordu. O kadar derin bir transa dalmıştı ki korkutucu bir hale geliyordu ve Taklit İblisi, savaş stilini avcı yoğunluğuyla inceliyordu.

İncelik.

Özgünlüğünün imkansızlığı.

Akış.

Kuzey'in gözleri evrim geçirdikçe, kaos daha da korkutucu bir şeye—desenlere—kristalleşmeye başladı. Saf bir delilik gibi görünen şey, en imkansız türde bir koreografi olarak kendini gösterdi.

Şimdi bunu görebiliyordu: Kryos, sadece Ul ile mevcut anda savaşmıyordu. Vuruşları, aynı anda birden fazla zaman diliminde akıyordu.

Kılıcı hareket ettiğinde, yankılar doğurdu—bazıları orijinal salınımdan önceki anlarda, diğerleri ise birkaç saniye sonra, hepsi aynı mekansal koordinatları hedef alıyordu ama farklı zamansal düzlemlerde. Sanki dördüncü boyutta bir şiddet senfonisi yönetiyordu.

Ul'un tepkileri de aynı derecede akıl almazdı. Geleneksel anlamda kaçmıyordu. Bunun yerine, tam etki anında kendisini varlıktan silip, ardından yıkıcı bir avantajdan gerçeğe yeniden yazıyordu. Northern, onun beden dilini inceledi—kayboluşlarında ince bir ritim vardı, yeniden maddeselleşmeyi seçtiği yerlerde gizli bir desen. Ve tüm bunları insan etinin kırılgan kabuğunun içinde sıkışmışken başardığını düşününce gerçekten nefes kesiciydi.

Ancak Northern'ın gözlerini açlıkla alevlendiren şey, hareketlerinin arkasındaki ham iradeydi.

Kryos'un iradesi, saf niyetin bir kasırga sistemi gibiydi, kendi gerçeklik bozulması hava durumunu üretiyordu. Her düşünce, her ölümcül amaç, onun savaş ihtiyaçlarını karşılayan yan gerçeklikler doğuruyordu.

Yukarıdan saldırmaya karar verdiğinde, yerçekimi kendisinin istekli kölesi haline geldi, sadece kılıcını değil, "aşağı yönlü kuvvet" kavramını da saldırısına çekiyordu.

Ul'u kafese almak istediğinde, uzay içe doğru katlandı, kabuslardan yapılmış origami gibi, onu var olmaması gereken açılarda tuzağa düşüren geometrik imkansızlıklar yarattı.

Northern'ın tanıdığı bir şeydi—Kryos, ona karşı benzer teknikler kullanmıştı ve Northern, dünyanın ezici iradesini aşmak için bunları çaresizce kullanmaya çalışmıştı. Ancak onun beceriksiz denemeleri ile Kryos'un ustalığı arasında bir okyanus kadar beceri farkı vardı.

Çünkü şimdi bunu görebiliyordu. Farkın sonsuz bir uçurum olduğunu kristal netlikte anlayabiliyordu.

Ul'un iradesi, Kryos'un antiteziydi—daha cerrahi, saf düşünceden yapılmış bir bistüri kadar hassas. Gerçekliği, dilediği gibi düzenleyebileceği bir metin gibi ele alıyordu. Kryos yeni yasalar yaratırken, o mevcut yasaların boşluklarını buluyordu. Northern, onun savaş alanını bir akademisyen gibi okuduğunu, Kryos'un ürettiği deliliğin ince çatlaklarını tespit ettiğini ve bunlardan saf kavramdan yapılmış bir iğneyle geçer gibi kaydığını izledi.

En inanılmaz keşif, ikisinin de aynı anda birden fazla niyet katmanında hareket etmesiydi. Yüzeyde, öldürücü darbeler indirmeye çalışıyorlardı. Ancak o ölümcül dansın altında, Kryos, Ul'u matematiksel olarak zaferin imkansız olduğu bir gerçeklikte tuzağa düşürmeye çalışırken, Ul, onun gerçeklik manipülasyonunun işlev görmesini sağlayan mantıksal temelleri sistematik olarak söküyordu.

Northern'ın nefesi hırpalanmaya başladı, gözlerinde olağanüstü bir şey olmaya başladı.

Onu canlı canlı yakmaya başladılar, ama o teslim olmayı ve gözlerini kapatmayı reddetti. Göz beyazı kan gibi kızarmıştı, ama Northern çok inatçıydı, çok açtı—gözlerini kapatmayı reddetti, bir kalp atışı kadar bile göz kırpmadı.

Bu savaşı, susuzluktan ölen bir adam gibi içe içe içiyordu ve bu, kalbini coşkuyla gürültüleştiriyordu. Gözleri, göz kırpmayı düşünmeden önce küle dönecekti.

Ancak, bu onun kaderi değildi.

Bunun yerine, runlar canlandı. Northern, bunları yan görme yetisiyle fark etti, bu da bir şekilde tamamen başka bir görme alanına bölünmüştü.

Doğru—bölünmüş görüşü geri dönmüştü ve bu ikinci görme alanında, Northern imkansızı görebiliyordu.

: [Taklit İblisi Gelişiyor]

[Değişim İblisi Gelişiyor]

[Tüm Gözler Gelişiyor]

[Sonsuzun Tohumu Gelişiyor]

Northern neredeyse baskı altında çökecekti. İçinden her şey akarken, dikkatini önemli bir şeye odakladığında parçalanma tehlikesiyle karşılaştı.

Ancak bölünmeye izin vermek yerine, Northern bunu yönetmek için paralel bir bilinç akışı oluşturdu ve odaklanmasını ve trans benzeri durumunu korudu—aksi takdirde tüm süreç parçalanırdı.

Değişim Şeytanı, Taklit Şeytanı, Tüm Gözler ve Sonsuz'un Tohumu içinde derin ve elektrik verici bir şey gelişiyordu.

Onların evrimi, tanık olmaya alıştığı tanıdık dönüşüm değildi.

Tek bir evrimin bir kaskadı tetiklediği, Sonsuz ile karmaşık bir bağlantı ağı oluşturduğu hissediliyordu. Taklit ve Değişim Şeytanı, yaşayan bir varlığa dokunmuş gibiydi ve o varlık kendisi Tüm Gözlerdi.

Tüm Gözler evrilen olandı—yolundaki her şeyi yutan aç bir güç girdabı gibi, Omniform'un parçalarını ve ruhunun özünü aç gözlü ağzına çekiyordu.

Evrimi nedeniyle, diğerleri zorunlu bir metamorfizmaya sürükleniyordu.

[Tohum: Sonsuzun Kökeni Çiçek Açıyor]

Ve burada… bu tamamen Northern'ı şaşırttı.

Tohumun bu kadar şiddetli bir hızla çiçek açacağını beklememişti. Tohumun bu kadar hızlı açılabileceği akla yatkın mıydı?

'Ayrıca, Tyranny'nin tohumunu taşıdığımı düşünmüştüm? Ne zaman Origination'ın tohumu haline geldi?'

Paralel zihni duraksadı, içinden geçen dönüşüm selini sindirmekte zorlanıyordu.

'Bu, bir Origin olmaya başladığım anlamına mı geliyor? Daha Zenith'e bile ulaşmamışken?'

Northern neredeyse güldü—soğuk, inanamayan bir sesle—çünkü bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir Origin olmanın yazılı bir yolu yoktu, hiç kimse bunu başaramamıştı. Sadece insanlığı çoktan aşmış uzaylı ırklar bu ayrıcalığa sahipti—Northern, Mourgens hakkında edindiği yeni bilgilerle bunu doğrulamıştı.

Bu yüzden, önce bir Zenith olmak, insan sınırlarını aşmak ve Tyranny yoluna bile göz atmak gerektiğini doğal olarak varsaymıştı. Bir Origin olmanın mümkün olduğunu hayal etmeye bile cesaret edememişti.

Çünkü Origins, kavramların kendisinin başlangıcıydı.

Ancak bu gerçek, şüphelerini yanıtladı. Sonsuzluk onunla başlamıştı. Ama gerçekten Sonsuzluğun başlangıcı olduğunu iddia edebilir miydi? Bu, nefes kesici bir kibir gibi görünüyordu.

Ancak bunun gerçekleşiyor olması kendisi için bir anlam taşıyordu. Anlamlı bir şey uyanıyordu.

Değişim fırtınası gözlerinde dönerken, Northern bedeni ve ruhu üzerinde temelde bir şeyin yeniden şekillendiğini hissedebiliyordu.

'Hayır... bu Omniform ve Yazılmamış.'

Farkındalık, üzerine yıldırım gibi çarptı. Omniform ve Yazılmamış, zaten tüm varlığını yeniden inşa ediyordu, faaliyetleri ardında her şeyi yutan evrimsel girdabın içinde sürükleniyordu.

Gücün girdabı gürültülü zirveye ulaştı ve Northern, son dalganın özünü parçalayarak geçmesine tanık oldu. Paralel düşünce akışı, dönüşüm tamamlandıkça tek bir odak noktasına geri çöktü, yıkıcı bir kesinlikle.

O anda, transı daha fazla sürdüremedi ve şiddetle dışarı atıldı. Güç o kadar eziciydi ki, geri savrulup yer altı odasının dalgalanan duvarlarına çarptı.

Molozların altında gömülü, Northern'ın gözleri bir anlığına kapalı kaldı.

[Değişim Şeytanı, Değişim Zorbalığına evrildi]

[Taklit Şeytanı, Taklit Zorbalığına evrildi]

[Tüm-Gözler, Sonsuz-Gözler olarak evrildi]

[Tebrikler, ruhunuzun doğası değişti]

[Bir Köken oldun]

[Bedensel doğan değişti]

[Adının doğası değişti]

[Yazılmamış kanatlarını açıyor]

[Gerçek adının özü, ruhunun doğasına bir Köken olarak dokunuyor. Artık onu dilediğin gibi kullanabilirsin]

[Şeylerin adlarını öğrenebilirsin, şeylere adlar verebilirsin ve onların adlarını kaldırabilirsin.]

Kuzey, gözlerini açarken yavaşça nefes verdi.

Gözleri tamamen değişmişti—irisleri şimdi yoğun, kristal mavi bir renkle parlıyordu, ince konsantrik halkalarla katmanlanmıştı ve bakışı sabit kalsa bile canlı şeyler gibi hareket ediyordu.

Gözleri, her şeyi en temel bileşenlerine ayırabilecek kadar keskin bir soğukluk, hesaplayıcılık ve avcı bir keskinliğe sahipti. Tek bir bakış, gözlemlenmekten çok tartılıp ölçülmek gibi hissediliyordu.

Ve görüşü de değişmişti. Sanki sayısız alana katmanlanmış bilgi damarları, bilincini sel gibi kaplamıştı. Gördüğü ve anladığı şeylerin hacmi şaşırtıcıydı.

Kesin olmak gerekirse, anında emdiği isimler... korkutucu bir çokluktaydı, ama aynı zamanda zihni sınırsız, sonsuz hissediyordu.

Düşüncelerin sonsuz bir nehir gibi aktığı, istediği herhangi bir akıntıyı izole etmek için istediği zaman ayrılabilen tek bir akışa birleştiği hissi vardı.

Kuzey, o kadar... tamamen insana aykırıydı.

O algı selini işlerken, yeni bilgiler belirmeye başladı.

[Ruhunuzun doğası gereği, bu doğaya uyumlu olmayan tüm duyarlı ziyaretçiler temizleniyor]

'Ne?'

Northern'ın kaşı çatıldı.

Eğer ziyaretçilerden bahsediliyorsa, bu Boşluğu da içerebilir. Eğer ruhu Boşluğu ve ruhunda yaşayan herkesi temizlerse, bu felaket anlamına gelebilir—Kryos Boşluğu emecekti ve kesinlikle gelişen herhangi bir kozmik mücadelede zafer kazanacaktı.

Ama Kuzey, zaten hareket halinde olan bir şeyi durdurmanın bir yolunu bilmiyordu.

Aslında, mide bulantısı karnını kazımaya başlamıştı. Bu önemli olmalıydı.

Kuzey, kendini dik tutmak için altındaki taşı kavradı, ama dokunuşu altında toza dönüştü.

Gözleri büyüyerek, ellerine baktı.

'Daha da güçlü mü oldum?'

Kesinlikle öyleydi.

Ancak yine de Kryos'tan mümkün olduğunca uzak ve hızlı bir şekilde kaçması gerekiyordu. Kasıtlı bir şekilde kendini tutarak ayağa kalkmaya çalıştı, ama altındaki kırık yer altı daha da çöktü.

Ağırsız bir tüyün zarafetiyle havalandı ve yukarı fırladı. Yerin kabuğuna yumruk atma düşüncesiyle bir an için kaşlarını çattı.

Ama sonra Northern, yerin kabuğunun adını bildiğini keşfetti. Ve böylece, ona hitap etti

: "Açıl."

Anında, üstünde vahşi bir yarık açıldı ve yüzeye doğrudan bir yol kazdı. Northern, başarabileceği şeyler karşısında şaşkına dönmüştü.

Ayrıca gülümsüyordu… hayran kalmıştı. Ve daha fazlasını yapma arzusuyla doluydu.

Mesafenin adını biliyordu, bu yüzden ona emir verdi

: "Affedersiniz."

Bir anda hareket etti. Buna hareket demeyecekti—sanki her zaman oradaymış gibi, yarattığı donmuş çölün üzerinde süzülüyordu, bazı yerleri erimiş ve alev almıştı.

Ayakları yere değdiği anda, kafasında cam parçalarının yırtıcı sesi gibi bir çığlık zihnini sarstı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve sendeledi.

Kendini dengelemeyi başardığında, bir burun deliğinden kan sızıyordu.

Northern bunu dokundu ve kırmızı damlaları kaşlarını çatarak inceledi. Vücudu, bu kadar muazzam bir gücü kullanmanın baskısı altında bükülüyordu.

'İnsanın bedeninin sınırlamaları.'

Bu, eğer yeteneklerini serbest bırakmaya devam ederse, bedeninin kendini parçalayabileceği anlamına geliyordu.

Ancak endişe verici olan, kendi Köken güçlerini kullandığını bile düşünmemesiydi—onların ne olduğunu bile bilmiyordu. Bu, sadece gerçek adını anlama gücünün bir yansımasıydı.

Northern gözlerini kısarak baktı.

'Gerçek adım, bedenimin ve ruhumun sınırlamaları nedeniyle bu zamana kadar uyku halinde mi kaldı?'

Bu, başlangıçtan beri bir Köken olma kaderine sahip olduğu anlamına mı geliyordu?

Dünyada ne oluyordu?

Northern'ın zihni karmaşadan baş döndürücü bir şekilde sarhoş oldu.

Ancak, Delilik ve Kaos'un Kökeni, Boşluğun kurtuluşunu hissetmeden ve onu tamamen yutmadan önce, kendisi ile Kryos arasında mümkün olduğunca mesafe koyması gerekiyordu.

Northern'ın bakışı ölümcül bir odakla keskinleşti ve havalandı.

"Onu desteklemek için burada olduğumuzu düşünmüştüm. Tam olarak ne oluyor? Hayatımda hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim—ve bize yardım etmesi gereken birine karşı."

Thalen, Eli'nin sırtında oturmuş, her kelimeyi sindirerek aşağıya bakıyordu. Aşağıda, buzda açılan dev bir yarık uzanıyordu—büyük bir toprak parçasının içeri çökmesiyle oluşmuş karanlık bir çukur.

Bir an sessiz kaldı.

"Sanmıyorum ki orada sadece Sage Rian var... Kesinlikle başka birinin de kargaşaya katıldığından eminim. O çukurda başka bir şey gelişiyor."

"Önemi var mı?"

Eli'nin sesi, kendine yöneltilmiş bir küçümseme ile gürledi.

"Yine de o orada, tüm bunların atan kalbine bizden daha yakın. Hayatım boyunca bir Bilge olmaya geri dönmek istediğimi hiç hissetmemiştim. Bu bir ilktir."

Thalen'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Neden bir Bilge olmaya geri dönmek istiyorsun? Bu, mevcut durumumuzu nasıl düzeltecek?"

Eli tereddüt etti, kelimeler soğuk havada asılı kaldı.

"Görünüşe göre bir Bilge olmak, bir Paragon olmaktan daha fazla ağırlık taşıyor ve belki de—sadece belki de—o yolda önemli bir şeyi gözden kaçırdım."

Thalen acı bir kahkaha attı.

"Bakış açın, Bilge Rian yüzünden mi çarpıtıldı?"

Eli'nin sesi tekrar sessizliği deldi.

"O çocuğun koyduğu imkansız standartlara bak."

Onun avcı altın gözleri, erimiş ateş gibi parlıyordu.

"Eğer bir Bilge olmanın özünden bir parça parmaklarımın arasından kayıp gitmişse, geri dönüp her şeyi yeniden öğrenmekte tereddüt etmem. O, iradesini cerrahi bir hassasiyetle kullanıyor! Bizim Paragonlar olarak ulaşmayı hayal edebileceğimiz bir şey! Evet, kesinlikle eksik bir bulmaca parçası var."

"Bu kadar melodramatik olma, dostum. Bilge Rian'ın olağanüstü doğasının onun Bilge unvanından kaynaklandığına inanmıyorum—bence bu, yeteneğinin dokusuna işlenmiş. Onun süper hız, ateş ve buz serbest bıraktığını gördün, değil mi?"

Eli'nin sesi, çekilmiş bir tel gibi titredi.

"Evet, bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Thalen düşündü, sorunun soğuk havada beklemesine izin verdi.

"En ufak bir fikrim yok. O, yeteneğinin doğasını asla açığa çıkarmadı. Ama birden fazla yeteneğe sahip olduğunu ya da en azından yeteneklerinin gece ve gündüz kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Gerçekten ne söyleyebilirim ki."

Eli'nin bakışları yukarıya kaydı, sırtında oturan adamı inceledi. Düşüncelere daldı.

"Onun sizin kalesinin bir üyesi olması gerektiğini varsaydım."

Thalen hemen yanıt vermedi, bir kalp atışı kadar bekledi.

"Eh, bu bir kolaylıktan doğdu... kendi şartlarıyla katıldı ve yeteneklerini devlet sırları gibi sakladı."

Eli, kasıtlı bir yavaşlıkla başını salladı.

"Hmm."

Dikkati bir anlığına düştü.

"Peki ya kız? Onu tanıyor musun?"

Thalen başını salladı.

"Onun kim olduğunu en ufak bir fikrim yok. Ama o raven siyahı saçlar, o kan kırmızı gözler—taze kan havuzları gibi yanan gözlerle karşılaşmak nadirdir. O korkutucu bakışa sahip tek bir soy var."

Eli, konuyu sürdürdü.

"Kageyama... Bu düşünce, buraya geldiğimden beri içimi kemiriyor. Onların tam bir kopyası."

Thalen ciddiyetle başını salladı.

"Hmm."

Uzaklara bakarak, havadan donmuş ıssızlığı gözlemledi ve Eli de onun nöbetini yansıttı.

Sonra bir şey, dikkatini bir kanca gibi yakaladı.

Bekle... oraya bak.

Eli'nin bakışları takip etti.

"Neredeyse yere serilen adam Sage Rian."

Buz diyarının çok kuzeyinde, labirent gibi bir engel parkuruna düşmüş çökme buz parçalarıyla örtülü, Koll bir hayalet gibi hareket ediyordu—solgun teni, gece yarısı siyah saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu, tehlikeli yolu geçerken.

Thalen'in ifadesi karardı.

"Bu, tüm bu felaketi ateşleyen Zalim olmalı. Belki de dansa katılma zamanımız gelmiştir..."

Duraksadı, gözleri yarı kapalı hale geldi.

"Ama nereye gidiyor? Yenilmiş bir köpek gibi mi kaçıyor?"

Düşünce netleşirken, gökyüzünden bir şey düştü ve Koll'un üzerine çarptı. Yıkıcı bir şok dalgası, bir deprem gibi dışarıya patladı ve yolundaki her buz parçasını yok etti.

Hem Thalen hem de Paragon Eli'nin kaşları bir arada çatıldı.

Koll'un önünde, gölgelerden oyulmuş bir figür duruyordu—siyah saçlar, alacakaranlık ten ve Kuzey'in tam yansıması olan delici mavi gözler.

O, Kuzey'in ikiz kardeşi gibi görünüyordu, ölümcül bir mükemmelliğe ulaşmıştı.

Eli'nin kaşı derin bir kanyon gibi çatıldı.

"O adamı hava gemisinde gördüm."

Revant ve Koll'un doğanın karşıt güçleri gibi çarpıştığını izlerken, sahneyi şahin gibi bir yoğunlukla inceledi.

***

Revant, çarpıcı bir hızla ileri fırladı, elleri Koll'u yakalamaya hazır çelik çeneler gibi geniş açılmıştı. Ama çarpıştıkları anda, Koll ince havaya çözülüp arkasında belirdi. Revant'ın yüzü bir an içinde yeniden şekillendi—özellikleri sıvı gibi akarak kafasının arkasından şekil alırken, saçları daha önce yüzü olan yere yayılmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar, sırtı önü oldu ve obsidyen kılıçlar üzerine yağarken, sadece elini kaldırdı ve onları kırılgan cam gibi parçaladı.

Koll'un bakışları gece yarısı gibi karardı ve düşen kılıçlar bir anda çoğaldı, bir veba gibi ürüyorlardı. Revant, iki ek kol daha çıkardı ve kemik kırıcı bir güçle ileri fırladı, her bir bıçağı çıplak elleriyle kağıt gibi ezerek pulverize etti.

Koll geri roket gibi fırladı, havada bir cinayet kuşu gibi kesen siyah kılıçlar yağdırdı. Revant, cerrahi bir hassasiyetle silahları yok ederek durmaksızın peşinden koştu.

Koll'un ifadesi fırtına bulutları gibi karardı. Gücünü artırarak, gökyüzüne fırladı ve kendisi ile takipçisi arasında beş yüz metreden fazla mesafe koydu.

Revant ile o beş yüz metreyi ayıran alan, her inç havayı yutan kıvrılan bir siyah kılıç denizine dönüştü. Hava görüş açılarından, Thalen ve Eli sadece karanlık bir boşluğun çalkalanmasını görebiliyordu.

Revant, aniden obsidyen fırtınası tarafından yutuldu ve durdu. Dik bir şekilde durdu, ekstra uzuvları yok oldu, gözleri kutup çeliği gibi soğuk ve küçümseme ile doluydu.

Bir anlığına gözlerini aşağıya çevirdi, şimdi onu yok etmek için metalik yağmur gibi inen bıçaklar fırtınasında sıkışmıştı.

O, sanki havanın bozulmuş gibi olduğu bir durumdaymış gibi tamamen tiksinmiş görünüyordu.

“Ne kadar iğrenç.”

Gözlerini kapattı ve yeniden açtığında, gözleri sıvı gölgelerin ikiz havuzları haline gelmişti. Kılıçlar havada dondu, fırtına kendisi durma noktasına geldi. Zaman, kehribar içinde askıya alınmış gibiydi—ancak uzaktaki izleyicilerin ara sıra göz kırpması, dünyanın hala döndüğünü kanıtlıyordu.

Bir eldiveni elinden çıkardı ve avucunu tersine açılan bir çiçek gibi açtı.

“İçeri gir.”

Avucundan dişler fırladı ve bir kasırga gücündeki rüzgar kılıç fırtınasını içeri çekti. Her şey, avucunun açgözlü iştahıyla yutuldu ve havada tek bir kılıç bile kalmadı.

Avucundaki ağız, tatmin edici bir geğirme çıkardı.

Revant eldivenini yerine takmak için hareket etti ama tereddüt etti, parmakları hareketin ortasında dondu.

“Bugün bolca ziyafet çekmem gerekecek.”

Beyaz eldiveni atıp, bakışını yukarı kaldırdı. Saniyeler arasındaki boşlukta, Koll'un önünde belirdi ve adamın gözlerini akşam yemeği tabakları gibi açılmasına neden olan bir şok yaşattı.

Revant'ın eli, bir celladın kılıcı gibi Koll'a doğru indi, sesi buz gibi kayıtsızlıkla sessizliği yararak kesildi.

“Sabit dur ve öl. Beni sağ elimle kullanmaya zorlamayın.”

Soğuk hava, Koll'un gözleri büyüyerek Revant'ın avucunun boşluğuna bakarken gerginlikle çatırdadı. Zaman, çekilmiş şeker gibi uzadı—bir kalp atışı, sonsuzluk gibi hissettiren bir an.

Sonra Koll gülümsedi.

Bu, sıcaklıktan yoksun, saf bir kötülükle oyulmuş, bıçak gibi ince bir ifadedeydi.

"Beni yenilecek sıradan bir av mı sanıyorsun?"

Şekli titredi, duman gibi saydam hale geldi ve Revant'ın eli boş havadan geçti. Koll, on metre uzakta yeniden belirdi, soluk parmakları karmaşık jestlerle dans ediyordu.

Bu sadece aperatifti.

Ayaklarının altındaki buz çatlamaya ve parçalanmaya başladı, bu bir güçten değil, sanki gerçekliğin kendisi kırılıyormuş gibi. Karanlık damarlar, donmuş yüzeyde bir örümcek ağı gibi yayıldı ve her çatlak arasından bu sefer kılıçlar değil, zincirler—kendi kötü niyetli yaşamlarıyla kıvrılan obsidyen halkalar ortaya çıktı.

Revant'ın ifadesi değişmedi, ama duruşu neredeyse fark edilmeden kaydı. Avucundaki ağız, duyulabilir bir tıklama ile kapandı.

Sesinde kışın ağırlığı vardı.

"Ne sıradan."

Zincirler, Revant'ın uzuvlarını bağlamaya çalışarak yılan gibi bir hassasiyetle saldırdı, ama o cıva gibi hareket etti. Etrafında sarması gereken her zincir, sanki sisle yapılmış gibi, onun formundan geçip gitti. Ancak geri vurduğunda, yumrukları dağlar kadar sağlamdı ve havada şok dalgaları gönderdi.

Koll'un gülümsemesi sarsıldı.

Revant'ın sol eli çıplaktı, parmakları avcı niyetiyle esnerken, sağ eli ise eldivenliydi. İleri atıldı ve bu sefer zarif bir dans yoktu—sadece acımasız, ezici bir hız vardı.

Ama Koll'un oynayacak bir kartı daha vardı.

Onyx siyahı gözleri parladı ve aniden savaş alanı artık sadece buz ve kar değildi. Gölgeler, her yüzeyden—dağılmış buz parçalarından, kendi bedenlerinden, havanın kendisinden—soyulmaya başladı. Gölgeler bir gelgit gibi yükseldi, Koll'un etrafında toplanarak onu kıvrılan bir karanlık koza içinde bıraktı.

"Bunu nasıl idare edeceğini görelim, kırık tiran."

Gölge kozası dışa patladı ve bir Koll'un durduğu yerde şimdi onlarca vardı. Her gölge kopyası, aynı hassasiyetle, aynı kötü niyetle, aynı öldürme niyetiyle hareket etti.

Hava gözetleme yerlerinden, Thalen Eli'nin tüylerine daha sıkı sarıldı.

"Bu, beklediğimden daha fazla tırmanıyor. Müdahale etmemiz gerekmiyor mu?"

Eli'nin altındaki savaşı avcı bir odakla izleyen altın gözleri vardı.

"İçeri dalıp bunu hızlıca sonlandırmak istesem de, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Thalen kaşlarını çattı, merak yüz hatlarına yansımıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dokuzdan itibaren, canavarların buz topraklarına yaklaştığını hissedebiliyorum ve rütbesini değerlendiremiyorum, en azından bir Leviathan olduğunu tahmin ediyorum."

Eli konuşurken, Raven aşağıdan havaya fırladı ve buz topraklarından uzaklaşarak şiddetli bir hızla uçtu.

Eli kıkırdadı, sesi taşların arasından geçen rüzgar gibiydi.

"Görünüşe göre kız da durumu kavramış. İşimiz zor, dostum. Belki, iki Paragon ve bir Yükselen ile bir Leviathan'ı alt edebiliriz—bu bir hayal ama hey, bir adam biraz hırslı olamaz mı?!"

Eli, güçlü bir rüzgarla kanatlarını çırptı ve keskin bir şekilde yön değiştirdi. Alçak bir çığlıkla, uzaklara kayboldu.

Aşağıda, Revant, obsidyen yıldız ışığı gibi parlayan zincirler taşıyan gölge-Koll ordusuyla çevrili duruyordu. Başını hafifçe eğdi, bu da belki bir tür eğlencenin tek işaretiydi.

Her iki elini de kaldırdı—solu çıplak, sağı ise hala eldivenli—ve ilk kez, gerçek bir tehdit, vücudundan bir demirci ocağından yayılan sıcaklık gibi yayıldı.

“Sanırım sonunda ciddileşmem gerekecek.”

Sıcaklık aniden yirmi derece daha düştü ve savaşın merkezinden uzaklaşırken, Thalen ve Eli, Revant'ın serbest bırakmak üzere olduğu gücün baskın ağırlığını hissedebildiler.

Hava kendisi kalınlaşmış gibi görünüyordu, o kadar saf ve yoğun bir duyguyla viskoz hale gelmişti ki neredeyse elle tutulur bir şeydi—her moleküle umutsuzluk soluyan yaşayan bir varlık.

Umutsuzluk.

Kaybedilen aşkın nazik melankolisi ya da başarısızlığın keskin acısı değil—bu, umutsuzluğun mutlak özüne damıtılmış haliydi, silahlandırılmış ve ete bürünmüştü.

Revant'tan umutsuzluk tsunamisi gibi dışarı doğru yayıldı, yolundaki her şeye çarparak. Koll'un gölge-kopyaları titremeye başladı, biçimleri, mutlak boşluğun ezici ağırlığı onlara demir bir yumruk gibi baskı yaparken, bütünlüklerini kaybetmeye başladı.

Birer birer, karanlık kıvrımlara geri dönerek, bu kadar ezici bir kasvet karşısında varlıklarını sürdüremediler.

Ancak Koll kendisi ayakta kalmaya devam etti.

Onun gerçek formu, orijinal olan, dağılmakta olan gölgelerin merkezinde hareketsiz duruyordu. Solgun cildi neredeyse saydam bir nitelik kazanmıştı ve karanlık damarlar, yüzeyin altında, onun ölümlülüğünü haritalayan gece yarısı nehirleri gibi görünüyordu. Ancak oniks siyahı gözleri, söndürülemeyen bir isyan ateşiyle yanıyordu.

“Etkileyici.”

Koll fısıldadı, sesi, tüm sesi boğmaya çalışan baskıcı atmosferin ortasında bile duyuluyordu.

“Bunu hissedebiliyorum—on bin kırık hayalin ağırlığı, umutsuzluktan kalbi durmuş her kalbin yankısı. Senin gibi kırık bir zalimin, zalimliğini bu kadar çarpıcı bir şekilde sürdürebileceğini hiç düşünmemiştim.”

Koll gülümsedi.

“Ama bir şeyi unuttun...”

Bir adım öne çıktı ve ayağının altındaki buz çatladı—güçten değil, Revant'ın etkisine karşı iten iradesinin yoğunluğundan, ipeksi bir kumaşı kesen bir bıçak gibi.

“Umutsuzluk içinde doğdum. Onun içinde şekillendim. Sen onun efendisi olurken, ben onun çocuğu oldum.”

Bir adım daha. Onu ezmesi gereken umutsuzluk, onun etrafında akıyormuş gibi görünüyordu, sayısız fırtına tarafından pürüzsüz hale getirilmiş bir taşın etrafında su gibi.

“Umutsuzluğu bir silah olarak kullanıyorsun...”

Koll devam etti, gülümsemesi geri döndü—şimdi daha keskin, daha tehlikeli, dişlerini gösteren bir avcı gibi.

“Ama ben umutsuzum. Aldığım her nefes evrenin acımasızlığından çalındı. Her kalp atışı, çoktan beni alması gereken hiçliğe karşı bir isyan.”

Revant'ın ifadesi titredi—durgun yüzeyinde ilk çatlak.

Koll elini kaldırdı ve parmak uçlarından zincirler ya da gölgeler değil, çok daha ilkel bir şey ortaya çıktı. Saf entropinin iplikleri var olmaya başladı, her biri yok etmenin, geri almanın bir ipliği—tüm şeylere var olmamaları gerektiğini fısıldayan temel güç.

“O halde görelim, Umutsuzluğun Zalim’i.”

Koll'un sesi, çöküşteki yıldızların ağırlığını taşıyan bir fısıldamaya düştü.

“Umutsuzluk kendi yansımasıyla karşılaştığında ne olur?”

İplikler saldırdı ve havaya dokunduklarında, gerçeklik kenarlarından çözülüyormuş gibi görünmeye başladı, sanki kumaş çözülüyordu. Bu sihir ya da teknik değildi—bu, daha eski, daha derin bir şeydi. Kendiliğinden inkarın ham gücü, karanlıktan başka bir şey bilmeyen bir zihin tarafından amaca ve yönlendirmeye sahip olmuştu.

Yüzyıllar sonra ilk kez, Revant bir adım geri gitti.

Sesinin neredeyse titredi.

“Sen... sen bir Yansıma Zalim’sin.”

Koll, ölümün kendisi gibi gülümsedi.

"Kesinlikle öyleyim... ama bir şeyi yanlış anladın—sadece yarımım bir Zalim."

Koll, hamle yaptı.

'Bir şey mi eksik?'

Revant, aslında çok iyi biliyordu ki, öyleydi. Koll'un bir İptal Zalimine inanmak istese de, Koll bunun için çok zayıftı.

Ayrıca, Revant bir zamanlar Nullification'ın Zalim'i ile karşılaşmıştı ve Koll o değildi. Bu, onun Koll'un bir Yansıma Zalim'i olduğu sonucuna varmasına neden oldu—bu sonuç, Koll'un kendi zalimliğini sanki kendiymiş gibi kullanmasını gördüğünde pekişti.

Bir hilesi olmalıydı. Koll'un Yansıma Zalim'i olmasının yanı sıra, parmaklarının arasından kayıp giden başka bir şey vardı. Sonuçta, Yansıma, Oluşum ile Zalimlik arasında bir jiletin kenarıydı. Koll hem bir Zalim hem de bir Oluşum olabilir miydi?

Revant, böyle çılgın bir fikre homurdandı. Bu basitçe imkansızdı.

Koll onu bir vise gibi yakalamadan önce tepki vermek için çok az zamanı vardı.

Koll hareket ettiği anda, dünya görünmez hatlar boyunca çatladı.

Onun formu bölündü—bu sefer gölge kopyalarına değil, çok daha temel bir şeye. Onun yarısı bedensel kaldı, et ve kemik ölümcül bir zarafetle hareket ederken, diğer yarısı saf bir inkar haline geldi, gerçekte ışığı yutan boşluk şeklinde bir yaraydı.

Revant'ın gözleri, Koll mesafeyi kapattığında büyüdü—savaş başladığından beri yüzünde beliren ilk gerçek duygu.

“İmkansız. İki doğalı bir varlık mı?”

Koll acımasızca gülümsedi.

“'Paradox' terimini tercih ediyorum.”

Koll'un bedensel yarısı önce saldırdı, zincirler buzdan fışkırarak Revant'ın uzuvlarını bağladı. Ama gerçekten korkutucu olan, boşluk yarısıydı.

Geçtiği yerlerde, Revant'ın umutsuzluk aurası sadece zayıflamakla kalmadı—tamamen yok oldu, sanki umutsuzluk kavramı gerçeklikten siliniyormuş gibi.

Revant'ın sağ eli eldivenine doğru titredi.

"Yapma."

Koll uyardı, çift sesi mutlak bir kesinlik taşıyordu.

"Orada sakladığın her ne varsa, onu basitçe yok edebilirim. Varoluşunu tamamen geçersiz kılabilecek bir rakiple hiç karşılaşmadın, değil mi?"

Bir kalp atışı boyunca, Revant felç olmuş gibi durdu—korkudan değil, deneyimlediği şeyin ötesinde bir şeyle karşılaşmanın yabancı hissinden. Sonra dudakları bir gülümsemenin hayaline dönüştü.

"Haklısın. Hiç karşılaşmadım."

Her iki elini—solu hala çıplak, sağ eldivenli—yükseltti ve dua eder gibi birleştirdi.

"Bu yüzden tam olarak ilginç olacak."

Bu sefer sıcaklık düşmedi. Bunun yerine, çok daha rahatsız edici bir şey oldu—hava soğuk olmayı unutmaya başladı. Ne sıcaklık, ne de ısı, ama sıcaklık kavramının tamamen yokluğu. Ayaklarının altındaki buz katı kaldı, ama donmuş olmanın ne anlama geldiğini tamamen unuttu.

Revant fısıldadı, sesi artık kendi çift doğasını taşıyordu—umutsuzluğun ağırlığı, neredeyse bir hayranlık gibi gelen bir şeyin altında katmanlanmıştı.

Koll'un boşluğu yarım yamalak titredi, varlığında bir karmaşa dalgalanıyordu. Garip bir şey oluyordu ve bunun ne olduğunu anlamak uzun sürmedi. Gözleri karardı.

"Kavramsal Silme. Elbette en son zorbalık biçimini kullanmazsın. Var olmaktan vazgeçebilirsin. Bu kadar pervasız mısın?"

Revant'ın yaptığı, her Zorbadan beklenen bir şeydi. Her Zorba, yönettiği Zorbalık nedeniyle, benzersiz bir yasa manipülasyon yeteneği kazanıyordu. Bu yetenek, yönettikleri Zorbalığa göre çeşitli şekillerde tezahür ediyordu. Ve Revant için, varoluşun anlam kazanmasına izin veren çerçeveyi silmeye çalışıyordu.

Ve Koll, ne olması gerektiğini çoktan unutan bir şeyi geri alamayacaktı.

Revant gülümsedi.

"Ben o kadar pervasızım. Zaten bana ne atarsam yansıtacaksın—seninle savaşmak bir baş ağrısı. Her şeyi yok edeceğim."

Koll'un bakışları birkaç dakika karanlık kaldı, sonra iç çekti ve kabul etti.

"Zekisin."

Maddi formu geri çekildi, gölge benliği Revant'ın doğurduğu bu yeni gerçeği işlemekte zorlanıyordu.

"Ama hala çok küçük düşünüyorun."

O, elini salladı ve etrafında dokunan entropi iplikleri aniden tersine döndü. Yok etmenin yerine, yeniden yapmaya başladılar—ama yanlış, çarpık, kırık bir aynadaki yansımalar gibi.

“Sadece yok etmiyorum.”

Ses tonu baskın, klinik ve kesindi.

“Evrenin hatalarını düzeltebilirim. Ve sen, Revant, çok büyük bir hatasın.”

Etraflarındaki hava kaymaya başladı, gerçeklik bükülürken Koll'un gücü, savaş alanlarını yöneten temel yasaları yeniden yazmaya çalışıyordu.

Revant kavramları silerken, Koll onları tamamen yeniden yazıyordu—soğuk sıvı ateşe, katı gaz halindeki düşünceye, zaman ise yanlamasına yürüyebileceğin bir yön haline geliyordu.

Revant'ın ifadesi eğlenceden saygıya yaklaşan bir şeye dönüştü.

“Senin piç… Kaç Tyranny'i yansıtabilirsin?”

Koll vahşice gülümsedi.

“Durumunun gerçekliğini anlamaya başlıyorsun. Sana lezzetli bir detay vereyim—şu an yansıttığım her Tyrant'ın Tyranny'sinin çoktan öldüğünü biliyor musun? Tyrant'ı öldürmek, onların gücünün yansıması üzerinde bana ezici bir kontrol sağlıyor.”

Koll çenesini kaldırdı.

“Seni öldürmekten keyif alacağım, ama işte başka bir lezzetli detay—sadece Zalimleri yansıtmadım. Yansıma, sonuçta çok hassas ve çelişkili bir doğadır. Kökenler veya Zalimler olsun, herkesin bir yansıması vardır.”

Onun gülümsemesi derinleşti, sesi iki bıçağın birbirine sürtünmesi gibi titreşen çift yankı ile doldu.

“Herkes bir yansıma oluşturur. Hatta kavramlar. Hatta tanrılar. Hatta… sen.”

Revant'ın bakışı keskinleşti, ruh hali açıkça küçümseme ile bozuldu.

Koll'un bedensel formunun zincirleri, yılanlar gibi buzun üzerinde süründü, boşluk yarısı her adımda bozuldu, ufku bükerek.

“Bir şeyler yemeyi alışkanlık haline getirdim, Umutsuzluk Zalim. Bir ısırık alırsam sakın kızma.”

Savaş alanı, onların karşıt iradeleri altında inledi. Revant'ın doğurduğu silinme, varoluşun yasalarını kemirerek 'ne olduğu' fikrini soydu.

Ancak boşluğun ilerlediği yerde, çalınmış Zalimliklerin parçaları parıldıyordu—ses kanayan alevler, anıları taşıyan rüzgarlar, taş gibi ağır gölgeler. Her biri, Koll'un öldürdüğü birinin mezar işaretiydi, ama her biri ona rahatsız edici bir hassasiyetle itaat ediyordu.

Revant başını eğdi, çıplak sol eli gerçekliğin iplerini tartar gibi esnedi.

“Yani onları avlıyormuşsun… yansımalarının kalıcılığı için.”

O yumuşak bir iç çekti.

"Beni meraklandırıyor—neden bir Köken'e sadıksın?"

Koll başını eğdi.

"Sadık mı?"

Güldü.

"Sadık olduğum tek şey ihtiyaçlarım. Kryos benim en büyük başyapıtım."

Revant'ın bedeninde aniden bir sarsıntı geçti—fiziksel değil, kavramsal. Bir anlığına, kendi umutsuzluğunun ona yansıtıldığını, yabancı bir şeye dönüştüğünü hissetti. Görüşü parçalandı, sanki bıçaklardan yapılmış bir aynaya bakıyormuş gibi.

Aynadaki umutsuzluk büküldü, artık Revant'a ait olmayan bir şeye dönüşerek mutasyona uğradı. Daha ağır, daha soğuk—yabancı—ve ona, uymayan ikinci bir deri gibi baskı yapıyordu.

Revant, kendi umutsuzluğunun onu tüketen soğuk, çaresiz hissiyle titredi.

Kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu. Zihni soğuk ve kasvetli hissediyordu. Umut kavramı içinde hiç var olmamıştı, ama Revant, kayıtsız bir bakışa sahip olmasına rağmen, o anda içten içe çatlamış gibi görünüyordu.

Ölmekten korktuğu için değil—hiçbir şeyden korkmuyordu.

Revant, içindeki her şeyle kaybetmeyi küçümsüyordu.

Raven, diğerlerinin önünde hızla ilerleyerek Buz diyarlarının doğu kenarına doğru koştu, çöl ve Luinngard İmparatorluğu'ndan daha da uzaklara uçtu. İşte o garip, baskıcı enerji buradan geliyordu.

Havayı delip geçerken, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Genellikle soğukkanlı kalan Raven bile bu sefer duygularını gizleyemedi.

Kuzey'in gerçek gücünü anlamak bir şeydi—şok edici bir keşif. Onların dünyalarca uzakta var oldukları gerçeği zihnini parçaladı, ama aynı zamanda onu büyük bir sevinçle doldurdu.

Başından beri iyi niyetliydi. Karanlık kıtaya geldiğinde, sayısız insanın korkuya, acımasız hayatta kalma arzusuna kapıldığını izledi ve bu onu derinden etkiledi. Hiç kimse, hayatta kalma zihniyetinin birinin büyüklük potansiyelini ne kadar tamamen sömürdüğünü anlamadı.

Bu, ona da aynı şekilde oldu. Ailesi içinde erken olgunlaşmaya zorlandığı için, tüm yıllarını zar zor geçinerek, varoluşa tutunarak geçirdi. Onun gibi birine hiçbir seçenek verilmemişti. Gerçekten yaşamayı seçene kadar—tam potansiyeline ulaşmayı seçene kadar.

O zaman ne kadar şey kaçırdığını fark etti. Bu, ikinci uyanışın kendisiyle ilgili değildi; kararlılığıyla ilgiliydi. Hayat, birinin olacağına inandığında açar. Hayat, birinin olmasını beklediğinde cehenneme dönüşür.

Perspektifin gücü, gerçeğin acımasızlığı tarafından acımasızca zayıflatılır ve ezilir. Raven anladı - gerçek acımasızdı, perspektif ise böyle bir sertliğe karşı soyut ve zayıf görünüyordu. Ama eğer biri zihnini yeterince sabitleyebilirse ve perspektifini gerçeği haline getirebilirse, bu dünyanın acımasızlığına karşı bağışıklık geliştirebileceğini keşfedecekti.

Raven büyük bir konuşmacı veya öğretmen değildi; bu gerçekleri kelimelere dökmek imkansız gibi geliyordu. Bu yüzden gördüğü tek yol, insanlara eylemle göstermekteydi.

Kageyama gibi acımasız bir aileden gelmesine rağmen, bir şekilde bu konuda başarılı oldu. Hedeflerine ulaşmak için mevcut her yöntemi kullandı ve tüm samimiyetiyle, bunun insanların iyiliği için olduğunu düşündü.

Ancak şimdi, düşündüğünde, yaptığı birçok şeyi sorguladığını buldu. Özellikle Northern'a karşı.

Sonunda, Rughsbourgh gibi biriydi.

Ama Raven bunun için telafi etmek istedi. Daha iyisini bilmemişti. Sadece en iyi bildiği şeyi yapmıştı. Yine de, insanlara zarar vermiş, insanları öldürmüştü—yirmi yaşında, zaten acımasız bir katildi.

O ağırlıklar—sel ile aldığı hayatların ağırlığı, zorunluluktan ve zayıflıktan dolayı öldürdüğü insanlar—asla omuzlarından kalkmayacaktı.

Bu onun taşıması gereken bir yük idi. Kurtuluş umudunu bile taşımıyordu. Sadece buna eklemeyi durdurmak istiyordu.

Kendini Northern ile karşılaştırdığında, derin bir şekilde kusurlu hissetti. İnsanların iyiliği için her şeyi yapan soylu biri olduğunu iddia ederken, Northern bencildi—her şeyi kendisi için yapıyordu.

Ancak ne kadar ironik ki, o yalnız kalmışken, Northern bir şekilde insanların arasında duruyordu.

Yalan mı yaşıyordu, yoksa Northern sadece kendi gerçeğini mi yaşıyordu? Fark bu muydu?

Değersiz ve ödüllendirilmemiş hissetti, ama bu durumu seçimlerinin bir sonucu olarak tanıyacak kadar akıllıydı. Onu kurtarmak için hapisten gelen, ya da en azından bir teşekkür bile gönderen, binlerce insanı kurtardığı aynı kişiler değildi.

Her şeyin böyle sonuçlanmasından hayal kırıklığına uğramadı. Artık kendisi için yaşamak istiyordu—bir kez olsun Northern'ın örneğini takip etmek.

Doğru hissettiği şeyi yapmak, Kageyama klanının ona öğrettiklerinin hepsini terk etmek ve Northern'ı yaşam modeli olarak kullanmak istiyordu.

Ve böylece, bilinçaltında, Raven kendine sordu

: 'Bu durumda ne yapardı?'

Uzun siyah kanadıyla havada asılı kalmıştı, önünde kıvrılan iğrenç karışımı izleyerek.

Yaratık, yaşayan bir ufuk gibi hareket ediyordu, her adımı yerin kemiklerinde şok dalgaları gönderiyordu. Vücudu, yaşayan taş ve derinliklerin zırhı olan bir kaleydi, başındaki pullar, eterik mavi ateşle parlayan dişli sırtlara bölünüyordu. O sırtların arasından silahlandırılmış enerji akıntıları dökülüyordu—sanki rüzgar kendisi bıçaklar haline getirilmiş, bulutları yırtarak arkasında enkaza dağıtıyordu.

Gözleri, soğuk ateşin ikiz ocaklarıydı—ısı ile değil, ezici irade ile yanıyordu, dünyaya son hükmü vermeye hazır bir yargıç gibi bakıyordu.

Çevresindeki hava bozulmuş ve bükülmüştü, yerden toprak ve taşlar havaya kalkıyordu sanki yerçekimi bile onun varlığında onları tutmaya cesaret edemiyordu.

Her devasa uzuv, kayaları parçalayacak kadar geniş pençelerle sona eriyordu, ama bu kadar imkansız derecede büyük bir şey için hareketleri rahatsız edici bir hassasiyet taşıyordu.

Raven, böyle bir varlık karşısında ciğerlerinden nefesinin kesildiğini hissetti. Yaratık, vücudu ve sırtlarıyla birkaç yüz metre kadar büyük, dünyanın kendisi kadar büyüktü.

O, onun önünde sadece bir mürekkep lekesi kadar önemsizdi. Eli ve Thalen ona katıldığında bile, onlardan farksız görünüyordu. Yaratık, onları ruh kırıcı bir ölçüde küçültüyordu.

Eli'nin sesi titredi.

"Bunu nasıl… öldüreceğiz *o*?"

Hiçbiri yanıt vermeye cesaret edemedi. Mantığın belirttiği kadarıyla, bir Leviathan, bir Transandantalın karşılaşması gereken bir şeydi—en azından bir Işık Yıldızı. Bir Paragon'un bir Leviathan ile yüzleşmesi söz konusu olamazdı; sadece yok olurlardı.

Eli, Raven'a gizlice bir bakış attı.

"Hanımefendi, arkadaşınız gibi özel güçleriniz var mı?"

Raven'ın bakışı ona sabitlenmişti, yüzü buz gibi bir maske gibiydi. Hiçbir yanıt vermedi, sadece onları bekleyen Leviathan'a geri döndü.

O anda, iki figür daha savaş alanına indi. Lynus, cam gibi kanatlarıyla süzüldü, Jeci ise yere sert bir şekilde indi—ancak altındaki toprak, Leviathan'ın gürültülü adımları altında zaten çöküyordu.

Takviye kuvvetleri hoş karşılandı, ama Eli acı bir kesinlikle hiçbir şey başaramayacaklarını biliyordu. Yaratık, o sırtlarıyla hepsini tek bir hamlede yok edebilirdi.

Raven bir an tereddüt etti, sonra yavaşça ellerini uzattı. Avuçlarının önünde beyaz bir ışık orbü açılan bir çiçek gibi açıldı.

“Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız... değil mi?”

Konuşurken, her ışık yaprağı, alev gibi parlayan bir ışıma ile ileri fırladı. Toplamda sekiz yaprak vardı—bu sekiz ışık akışı, alevli sütunlar gibi akarak, iğrenç varlığın başına çarptı.

Raven'ın yakıcı ışık patlaması canavarla çarpıştı ve dünyayı tamamen yutan acımasız bir patlama doğurdu. Herkes, beyaz ışığın her şeyi tüketmesiyle kör oldu.

Dünya normale dönmeden önce bu durum neredeyse bir saniye sürdü—ve canavar hâlâ hareket ediyordu.

Eli, bir yerleşim yerini yok edecek kadar güçlü bir ışın darbesi aldıktan sonra yaratığın durmaksızın ileriye doğru yürümeye devam etmesiyle gözleri büyüyerek izledi.

Şaşırmadı. Yaratık, sadece yürüyerek bir ulusu yok etme kapasitesine sahip gibi görünüyordu. Ve aslında, yaptığı tek şey buydu.

Sadece yürüyordu. Başındaki sırtlar, gökyüzünü büküyormuş gibi görünüyordu ve özün dökülmesine neden oluyordu.

Eli'nin bunu anlaması bir anını aldı, ama olan buydu. İlk başta, sırtlar güçlü enerjiyi üretiyor gibi görünüyordu, ama görünüşe göre öyle değildi—yaratık hareket ettikçe gökyüzünü yırtıyordu.

Arkasında göremiyorlardı çünkü devasa bedeni görüşlerini engelliyordu. Canavar, yıkımın kendisiyle yürüyormuş gibiydi; görünen tek şey, dağ büyüklüğündeki adımlarının ardından bıraktığı depremler ve yıkım fırtınasıydı.

Eli'nin gözleri keskinleşti.

"Herkes, o sırtlara odaklansın. Elinizden gelenin en iyisini yapın. O sırtları her ne olursa olsun kırmalıyız."

Eğer bir şansları varsa, Eli bunun orada olması gerektiğine inanıyordu.

Canavar, saldırıya uğramasına rağmen karşılık vermedi ve sadece hareket etmeye devam etti. Eli, tarihten Leviathanlar hakkında biraz bilgi sahibiydi.

Onlar, insan ruhlarını tüketen acımasız açlıkla hareket etmeyen garip bir fenomenlerdi. İnsan ruhu, aslında onları tatmin etmek için çok önemsizdi. Bir Drifter'ın asla anlayamadığı bir amaçla hareket ediyorlardı.

Bu nedenle, Leviathanlarla geleneksel yöntemlerle başa çıkılamazdı—sadece bir Işık Yıldızı, birini nasıl devireceğini anlayabilirdi.

Şu anda hepsi için kötü olan şey, ellerinde bir Işık Yıldızı olmamasıydı. Bu yüzden işe yarayanı yapmak zorundaydılar.

Onun emrettiği gibi, hepsi onun liderliğini takip etti. Thalen, sırtında durarak, garip bir ahşap yay çağırdı.

Yay, canlı dallar gibi spiral şeklinde açıldı ve karmaşık bir ağ deseni oluşturdu—birbirine geçmiş yaylar ağacı. İpi çektiğinde ve bir mor ışık okunu yerleştirdiğinde, arkasında birden fazla spektral el belirdi, her biri bir mor ışık oku çekiyordu.

Vahşi bir mor ok fırtınası belirdi. Soğuk bir odaklanma ile hedefe kilitlenmiş gözleriyle, tutuşunu bıraktı. Parlak okların yağmuru gökyüzünü kapladı ve Skyrender'ın solundaki sırtı patlayıcı bir güçle bombaladı.

Lynus, bir binayı yutacak kadar büyük bir cıva kabı bıraktı, ancak Skyrender'ın geniş sağ sırtının önünde, bir kürdan gibi görünüyordu.

Kova cıvayı kaynattı ve aşağıya doğru dökülmesini sağladı.

Aşağıdan Jeci, yeteneğinin bir kalkanını serbest bıraktı, mümkün olduğunca genişletti, ancak önünde yükselen sağ ön uzvu zar zor kapladı.

Bu sefer Raven, havayı dolduran birkaç küre serbest bıraktı, her biri on altı taç yaprağı ile açıyordu. Işık sütunlarının patlayıcı gücüyle ileriye doğru fışkırması, sol sırtı vurdu ve daha da yıkıcı bir patlamaya neden oldu.

Eli kendi saldırısını ekledi. Gökyüzünü komuta etti ve gökler öfkeyle karardı, altın yıldırımlar üstünde gürledi, sol sırtları bombaladı. Tüm bunlar aşağıya döküldü ve Skyrender'ı aynı anda vurdu, dünyayı sarsan bir patlamaya neden oldu.

Patlama muhteşemdi—mor yıldırımlar, cıva ateşi, parlayan ışık ve gökyüzünü şiddetli tonlarla boyayan altın gök gürültüsünün bir crescendo'suydu. Nefessiz bir an için, bir şey başarmış gibi göründüler.

Sonra duman dağıldı.

Skyrender, durmaksızın ilerlemeye devam etti, tamamen etkilenmeden. Tek bir pul bile yerinden oynamamıştı. Hiçbir sırt çıkıntısı en küçük bir çatlak bile göstermiyordu. Yaratık, sanki yıkıcı saldırıları sadece hafif bir yaz esintisiymiş gibi hareket ediyordu.

Eli, kalbinin midesine düştüğünü hissetti. Durumlarının gerçeği, üzerine çökücü bir dağ gibi indi.

Her şeyi bu canavara fırlatmışlardı—şehirleri yerle bir edebilecek, orduları yok edebilecek saldırılar—ve o, bunu bile fark etmemişti.

“İmkansız…”

Thalen fısıldadı, yayı hâlâ ellerinde titriyordu. Arkasındaki hayalet kollar titredi ve soldu, sanki varlığının iradesi, yaratığın kayıtsızlığı tarafından parçalanmış gibiydi.

Lynus, cıva gibi etrafında boşuna birikerek Skyrender'ın ayaklarının etrafında hışırdarken, dehşet içinde sessizce baktı; sıcak taşlar üzerindeki yağmur damlaları gibi pullarına karşı hışırdıyordu. Jeci'nin silinme kalkanı, yaratığın uzvuna sadece dokunmaktan başka bir şey yapmamıştı—kağıttan yapılmış olabilirdi.

Skyrender'ın dev başı hafifçe döndü ve bir an için Eli, o ocak gözlerinin onlara odaklanacağını düşündü. Bunun yerine, yaratık sadece yürüyüşüne devam etti; her gürültülü adım, onu kadim amacını yönlendiren herhangi bir hedefe daha da yaklaştırıyordu.

Kafatasındaki sırtlar, gerçekliğin kendisini yırtmaya devam etti, havada keskinleştirilmiş özlerin kaskat şeklinde akıntılarını yaratarak. Varlığın dokusu, yaratığın varlığı altında bükülüp geriliyormuş gibi görünüyordu.

Raven orada, karanlık kanadıyla askıda durarak, yüzü grim bir kabulleniş maskesi gibiydi. İçten içe, bunun sonuç olacağını biliyordu. Bir Leviathan, onların ötesindeydi—ne kadar yetenekli veya kararlı olursa olsun, herhangi bir Paragon'un ötesinde.

“Biz, çıplak ellerimizle bir toprak kaymasını durdurmaya çalışan böcekleriz,” dedi Eli sessizce, sesi yaratığın yer sarsan adımlarının arasında zar zor duyuluyordu. “Ne bekliyordum ki?”

Her şeyin umutsuzluğu, üzerlerine boğucu bir örtü gibi çökmüştü. Yaratığı takip edebilirlerdi, boşuna saldırılarına devam edebilirlerdi, ama gerçek inkar edilemezdi: bu yürüyen kıyameti durduracak güçleri yoktu.

Raven birkaç saniye boyunca baktı, sonra iç çekti.

"Sanırım başka seçeneğimiz yok."

Gözlerini kapadı ve aniden garip bir şey olmaya başladı. Saçları tamamen beyaza döndü, siyah kanadı da öyle. Kırmızı gözleri soluk altın rengine dönüştü. Belinden başka bir beyaz kanat çiftinin filizlendiği, aşağı doğru uzandığı görüldü.

Eli kaşlarını çattı, hem şaşırmış hem de meraklıydı.

"Ne garip bir öz manifestasyonu."

Raven'in dönüşümü, Öz manifestasyonunun bilinen her standardını hiçe sayıyordu. Güneşin kalbinden koparılmış bir vizyon gibiydi—kör edici, kusursuz ve mükemmelliğinde korkutucu. Dört geniş kanat, her bir tüyü eritilmiş altınla uçları süslenmiş, gökyüzünü gölgelemek için yeterince geniş açılmıştı.

Her form was lithe yet sculpted with divine precision, clad not in armor but in a seamless fusion of flesh and celestial metal that radiated both grace and finality.

Başında, yüzü olmayan ama imkansız bir şekilde var olan, canlı ışıkla taçlandırılmış bir halo vardı; göğsünde saf bir parıltı ile yerleştirilmiş bir göz—izleyen, yargılayan, bilen.

Altın pençeleri, ellerinin ve ayaklarının uçlarında kıvrılmıştı; her biri havayı oymak için yeterince keskin, kuyruğunun ucundan kıvrılan hilal şeklindeki bir ışık bıçağı, cennetsel bir celladın sarkacı gibi sallanıyordu.

Hepsi, özellikle Eli, hayranlıkla baktı. O, bir Öz Manifestasyonu gibi görünmüyordu.

Ve eğer bu gerçekten onun Öz Manifestasyonu ise, Eli, onun insan olmadığını çıkarım yapmaya meyilliydi. Çünkü bu, çok garip bir şeydi.

Yine de, ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Şu anda, Raven saf bir güç yayıyordu—Paragonları birbirinden ayıran türden bir güç.

Eli dar görüşlü değildi ve kendisini karşılaştıracak kadar çocukça bir şey yapmazdı. Ama o güçlüydü ve bunu biliyordu.

Özellikle, savaş alanına getireceği yardımı takdir ediyordu.

Göğsündeki gözden, saf bir ışık topu oluşmaya başladı, sonra muazzam bir basınçla küçük bir nokta haline yoğunlaştı.

Hava bir an sessizleşti, her şey Leviathan'ın dev adımlarının yankısı tarafından boğuldu. Sonra ışık çığlık attı.

Raven'ın gözünden fırlayan bir ışık huzmesi havada parladı ve sola doğru uzanan sırtlara çarptı.

Ama orada durmadı. O yöne doğru daha fazla ışık huzmesi ateşlenmeye devam etti; ışıktan oyulmuş altın kılıçlar belirdi ve o sırtlara doğru uçarak, toplayabildikleri her güçle bombardıman yapmaya başladılar.

Raven'ın sırtları bombaladığını gören Eli, rüzgarın sesini taşıdığı bir şekilde bağırdı

: "Durma! Elinden gelen her şeyle onu destekle!"

Jeci yine elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı, bu sefer kendini gökyüzüne doğru birinin yeteneğini mühürleyebilecek görünmez bir kubbe oluşturacak şekilde zorladı.

Sadece dikkatli olması gerekiyordu.

Onun gücü insanları canavarlardan daha fazla etkiliyordu, ama Leviathan'ı bir şekilde zayıflatabileceğinden emindi.

Eğer bir Yıkıcı olsaydı, belki daha şanslı olabilirdi, ama bir Leviathan onun için çok iddialı bir hedefti.

Thalen saldırısına devam etti, bu sefer ok yağmurunu üç katına çıkardı. Okları sadece gökyüzüne fırlattı ve doğrudan sola doğru uzanan sırtların üzerine yağdı.

Lynus da sınırlarını aştı ve üç kaynayan cıva kabı ortaya çıkardı, bir burun deliğinden kan sızarken dördüncüsü üzerinde çalışıyordu.

Hepsinin, Raven'ın ışınlarının neden olduğu acımasız hasarın ardından canavarı tekrar bombaladı.

Bu sefer, gökyüzü sadece titremedi—kırıldı.

Birleşik saldırı, Leviathan'ın sırtlarına çarparak, kuru ova ve ötesindeki donmuş ıssızlıkta yankılanan bir patlama sesiyle patladı. Öz ile dolu havanın parçaları içe çökerek tekrar dışa fırladı ve bulutları şeritler haline getirdi.

Bir kalp atışı için, dünya duracak gibi göründü.

Skyrender'ın omurgasından derin, metalik bir gürültü yükseldi, sanki bir dağ imkansız bir baskı altında eğiliyormuş gibi. Sol taraftaki sırtlardan biri çatladı—parçalanmadan, ama keskin bir ışık dikişinin sızması için yeterince bölündü. Alev, savaş alanını gerçeküstü beyaz-mavi bir ışıkla aydınlattı, donmuş sisin içinden bile retinalarını yakarak.

Eli'nin nefesi kesildi.

İşte bu! Aynı noktaya vurmaya devam et!

Ancak kimse bir takip başlatmadan önce, Leviathan hareket etti.

Doğrudan saldırmadı. Bunun yerine, tüm bedeni esnedi ve hava kendisi uludu. Kırık sırt atardamarı pulsu, ardından Skyrender başını eğdi.

Hava aniden soğudu. Havadaki nem, düşüşün ortasında kristalleşerek, yerinde asılı kalan keskin parçalar oluşturdu. Sırtlar alevlendi—ve bir anda, o askıda kalan parçalar dışarı doğru hızlandı, her biri imkansız bir hızda hareket etti.

Gökyüzü kristal şarapnel fırtınasına dönüştü.

Raven, bir ışık kubbesi örerek yapraklardan bir duvar fırlattı ve bu duvar, saldırı altında zorlandı. Her darbe, kemiklerinde bir kilise çanı gibi yankılandı.

Eli'nin yıldırımı, kıvrılan engeller haline geldi ve Lynus'a ulaşmadan önce bir düzine mızrağı parçalayarak kırdı. Jeci'nin görünmez kubbesi üç yerden çatladı, bu da onu nefes alırken güçlendirmeye zorladı.

Yine de, yoğun baskı onları geri itti. Ayaklarının altında zemin çatladı ve Leviathan'a doğru kayarak, sanki onun yerçekimine çekiliyormuş gibi hareket etti.

Sonra...

Arkalarında devasa bir donma bulutu patladı, o kadar soğuk bir buzul rüzgarı fışkırdı ki, düşen enkaza hareket etmeyi dondurdu. Bir an geçti ve hepsi—hatta Leviathan bile—sanki durakladı.

Sonra biri havaya doğru fırladı, onlara doğru muazzam bir hızla koşarak geldi.

Eli hafifçe kaşlarını çattı.

"Bu... değil mi?"

"Sage Rian..."

Thalen tamamladı.

Onların üstünden doğrudan uçtu—başları sessizce takip etti—ve Leviathan'ın kafasının tam ortasına çarptı.

İlk önce tüm dünya sarsıldı.

Sonra, gece gökyüzünde asılı duran ayların bir meteorun gücü ve öfkesiyle yere çarparak düşüyormuş gibi şiddetle titredi.

Ardından, dünyanın kendisinin parçalanıyormuş gibi hissettiren başka bir şiddetli sarsıntı geldi. Bunun ardından, gözlerinin önünde muhteşem bir manzara açıldı ve ağızları açık kaldı.

Eli, üstünde Thalen ile havada denge sağlamak için kanatlarını açtı, Jeci yere tutunarak depremden kurtulmaya çalışıyordu çünkü uçamıyordu, ve Lynus, yüzünde solgun ve inanamayan bir ifade ile bakıyordu.

Raven'ın yüzü yoktu, bu yüzden ifadesini okumak imkansızdı. Ama hepsi donmuş, hareketsizdi—bu, onlara saldırdıkları yaratığın bir inç bile kıpırdamayı reddettiği anı izlerken onları saran geçici şoku çok şey anlatıyordu; şimdi geri gerileyip dengesini kaybederek Rian ile çarpışmasından dolayı yavaşça yere yıkılıyordu.

Kuzey havalandığı anda, yön duygusunu tamamen kaybetti. Kendisi ile Kryos arasında mümkün olduğunca mesafe koyma acil ihtiyacıyla hareket ediyordu.

Hava atladığı an, hızının on katına çıktığını fark etti. Gümüş bir kenar olarak, bedeni çarpmanın etkisine dayanabiliyordu. Tüy kadar hafifti, ama hızı etkileyiciydi.

Aşağıdaki bir grup insanın üzerinden hızla geçti. Yavaşlamaya çalıştığında, hızı o kadar aşırıydı ki kontrol etmek bir mücadele haline geldi. Kontrol etmeye başladığı anda, canavara çarptı.

Çarpışma, dışarıya doğru bir şok dalgası yayarak, canavarın tüm bedeninin şiddetle sarsılmasına ve geriye doğru sendelemesine neden oldu. Devasa yaratık dengesini kaybetti ve yavaşça devrildi.

Yaratık yere doğru düşerken tüm manzara yırtılan metal gibi inledi. Çarpma anında, zemin çatladı ve parçalandı.

Canavarı geri savururken ilk sarsıntı, yerin derinliklerinden gelen boğuk bir kükreme gibi geldi—çakılları titreten ve Jeci'nin ayak tabanlarından fısıldayan düşük bir titreşim. Sonra, yere düştüğünde, zemin ciddi bir şekilde titredi—düzensiz, sarsıntılı bir nabız, dünyayı yanlara çekiyormuş gibi görünüyordu.

Büyük kayalar ve yakınlardaki vadiler acı içinde inliyormuş gibi gürültü çıkardı. Derin çatlaklar yerin üzerinde örümcek ağı gibi yayıldı ve yangın gibi yayıldı. Yüzeyde olan Jeci, yerin çatladığı an nihayet durulana kadar dinlenmeden yerden yere zıplayarak bir çekirge gibi hareket etti.

O anda, toprağın acı içinde inleyen sesi kaybolmuştu ve herkes, yüzlerinde şok ifadesiyle ileriye bakıyordu.

Ancak, aniden Northern'ın havaya yükseldiğini ve uçup gittiğini gördüklerinde sersemlikleri bozuldu.

Raven'ın sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Onunla bir şeyler yanlış..."

Eli, sesi gökyüzünden düşüyormuş gibi duyduğu için yukarı baktı, her yerde yankılanıyordu. Raven'a döndüğünde, dört kanadı da genişçe açılmıştı ve ileriye doğru süzüldü.

"Hey! Bekle!"

Onu durdurmaya çalıştı, ama bu işe yaramadı—şiddetli bir hızla uçuyordu.

Hala yerde olan Jeci, kaşlarını çattı. Raven'ın ustasıyla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu söylediğini duymuştu ve aniden, huzursuzluk onu tamamen sardı.

Lynus, yukarıdan soğuk bir kaş çatma ile onu izliyordu, sanki ne yapacağını tam olarak biliyormuş gibi.

O anda, Jeci ileri fırladı, muazzam bir güçle koşarak Leviathan uyanmadan önce geçmeye kararlıydı.

Lynus başını salladı ve aşağıya daldı. Onu kaptı ve yerden kaldırarak geri uçtu.

Jeci bacaklarını tekmeledi ve Lynus'un tutuşuna karşı mücadele etti.

"Argh! Ne yaptığını sanıyorsun?!"

"Bunu sana sormalıyım. Eğer o şey aşağıdayken uyanırsa, ustanı unut—kendini bile kurtaramazsın."

Jeci hırladı ve onun tutuşuna karşı savaşmaya devam etti, ama bu boşunaydı. Lynus'un üstün bir ham güçü vardı.

"Hiçbir şey yapmaktan iyidir."

Lynus alaycı bir şekilde güldü.

"Bu dikkatsiz."

Kaşlarını çattı.

O zaman ne öneriyorsun?

Lynus, yırtık gökyüzüne doğru ileriye uçtu. Raven kadar hızlı değildi ama makul derecede hızlıydı.

Eli ve Thalen geride kaldılar, birçok yerden yırtılmış gibi görünen gökyüzüne ve her an hareketlenmeye başlayacak olan düşmüş Leviathan'a bakıyorlardı.

"Uhm, peşinden gitmemiz gerekmez mi?"

Eli, Thalen'in sözlerine kaşlarını çattı.

"Ne? O zaman bunu kim halledecek?"

Thalen kuru bir şekilde güldü.

"Yani, kesinlikle biz halledemeyiz. Ayrıca, ileriye doğru yürüyor—Tiran önde ve Özgün de öyle. Bu, bizim için olduğu kadar onlara da bir baş belası olmalı. Dahası, bunu söylemek istemiyorum ama bu şeyi yenmek istiyorsak, muhtemelen Bilge Rian'a ulaşmamız ve ondan yardım almamız gerekecek. Bunu söylemek yüzsüzce, biliyorum."

Eli, kuş kafasını salladı ve iç çekti.

"Yani, terk mi edeceğiz?"

Thalen ona aşağıdan baktı.

"Daha parlak fikirlerin var mı?"

İkisi bir an sessiz kaldı. Sonra Eli kanatlarını açtı ve güçlü bir şekilde çırptı, bu da rüzgarın titremesine neden oldu. Rüzgarı kullanarak kendini ileriye doğru itti ve Thalen'i düşmekten koruyan bir hava küresiyle spiraller çizerek uzaklaştı.

***

Kuzey, tüm gücüyle ileriye doğru uçtu. Manzara, göz açıp kapayıncaya kadar bulanıklaştı—o kadar hızlıydı ki başı döndü—ve aşağıdaki arazi o kadar çok değişmişti ki saymayı unuttu.

Varış noktası, Karanlık Kıtanın uzak kenarıydı: Uykuda Dağlar.

Kuzey, o yerle bağlantılı acı hatıralar taşıyordu, ama Kryos'un ona ulaşması için gereken süre içinde bir şeyler bulabileceğini hissetti.

Şimdilik, Boşluğun kaçmasına izin vermemek için çaresizce çabalıyordu. Bu, kusma isteğiyle savaşmak gibiydi ama onu geri tutuyordu. Ancak bu sefer, "kusma" sadece ağzından dökülmekle tehdit etmiyordu—vücudunun her yerinden dökülmek istiyordu.

Bu yüzden, korkunç bir hızla uçarak tüm vücudunu gergin tutmak zorundaydı.

Birkaç manzara değişikliğinden sonra, dağlar görünmeye başladı. Kuzey, hızını zar zor kontrol edebiliyordu—dönmek zordu ve durmak, beklediğinden daha yıkıcıydı.

Bu dönüşümü ustalaşmak, en son olduğundan çok daha uzun sürecekti çünkü bu dönüşüm çok radikaldi.

Dağa doğru doğrudan hızla ilerledi ve düşen bir meteor gibi ona çarptı. Dağdan gökyüzüne doğru dev bir şok dalgası yayıldı.

Yavaşça gözlerini açtı ve kendisini etkisiyle oyulmuş bir mağarada buldu. Tüm bedeni garip titreşimlerle dolup taşıyordu. Gözleri aniden sıvı karanlık havuzları gibi siyaha döndü, derisinde obsidyen lekeleri belirdi ve bir şey şiddetle dışarı atılıyordu.

Süreç gerçekten öfkeli ve tehlikeliydi. Omniform, vücudundan yabancı enerjinin her izini temizleyerek şansa yer bırakmıyordu.

Northern her şeyi kontrol etmeye çaresizce çalışıyordu—onu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ama gerçek şu ki, bu garip özelliğin nasıl çalıştığını anlamıyordu. Onu bastırmanın veya atılması gerekenleri filtrelemek için kontrol etmenin en iyi yolunu belirleyemiyordu.

Ve gerçekten çağrısını kaybetmek istemediği için panik içinde onu durdurmaya çalışıyordu.

Ama şimdi... kaçınılmaz görünüyor.

Northern dişlerini acıyla sıktı. Hatta beyaz dişleri, sıvı karanlıkla lekelenerek siyaha dönüyordu.

Sonra beklenmedik bir şey oldu.

"Sana yardım edeyim mi?"

Northern tanıdık bir ses duydu.

O sesi çok iyi tanıyordu—Akademi'deki birçok gece onun için uykusuz geçmişti. Nadiren bahsettiği şey, Karanlık Kıta'daki deneyimlerinin rüyalarını ne kadar derin bir şekilde rahatsız ettiğiydi. Özellikle öldürmekten pişman olduğu kişiler.

Ve böyle durumlarda, sadece bir örnek vardı. Northern, çocuğun yarığın merkezi olduğu için Ulzred'i öldürmekten başka seçeneği yoktu. Ama yine de bunu kemiklerine kadar nefret ediyordu. Aldığı kararı tiksintiyle karşılıyordu, bunun için kendisinden tamamen nefret ediyordu.

Kendi elleriyle öldürdüğü bir çocuğu, kişisel olarak öğrencisi olarak almıştı.

Her gece, Ulzred rüyalarına geliyordu.

"Öğretmen, beni özlemiyor musun?"

Bazen, Beyaz Yürüyücü çocuğu onu bile takip ediyordu. Daha da kötüydü çünkü Northern, ruhunun bir yerinde Ulzred'in ruhunun var olduğunu biliyordu. O da Sınırsız Boşluk'ta hapsolmuştu, katiline karşı muazzam bir nefretle kaynıyordu ve diğer canavarlar gibi arınma yolunu yürümeye asla istekli değildi.

Ama her zamanki gibi, yüzleşmesi gereken şeyle karşılaşmaktan çok korkuyordu. Kendine her zaman, o köprüye ulaştığında geçeceğini bahane olarak söylüyordu.

Muhtemelen köprüye asla ulaşmak zorunda kalmayacağını düşünüyordu ya da yeterince zamanı olacağına inanıyordu.

Ama kader acımasızdı. Ve hızlıydı - çabuk yakaladı.

Northern, titreyen kaşları ve sıvı karanlık gözleri de titreyerek, yavaşça döndü.

Önünde, bir ergenin boyunda bir çocuk duruyordu. Gözleri buz mavisiydi, saçları siyah ve dağınıktı. Yeşil bir cilde sahipti ve vücudunda garip mistik işaretler vardı.

"Öğretmen... seni tekrar görmek harika."

Kuzey kaşlarını çattı.

'Rüyamda mıyım…'

Çocuk bir an saçını kaşıdı ve başını salladı.

“Bu söylenebilecek sevimli bir şey... ha ha... Öğretmen, ben de bir tane olmasını isterdim.”

Kuzey'in kaşı derinleşti.

“Sen... sen Ulzred değilsin.”

Çocuk hafifçe kıkırdadı.

“Tabii ki değilim. Senin ruhun orada olmak isteyen her şeyle o kadar bunalmıştı ki, istemeyen birini bulmak biraz zaman aldı. Ben sadece çocuğun ruhunu aldım, kendi ölen ruhumu korumak için.”

Kuzey, önündeki figüre karşı temkinli kaldı, kaşlarını çattı. Tereddüt etti.

“K... Kimsin sen?”

Çocuk kendisini işaret ederek kıkırdadı.

“Ben mi? Oh, ben! Ben Kaos Prensi'yim. Anki'yi tercih ederim—sonuçta bu benim doğduğum isim. Yani evet, lütfen, Kuzey, bana Anki de.”

Northern titredi, gözlerindeki karanlık havuz geri çekilerek yorgunlukla çevrili mavi irisleri ortaya çıkardı. Önünde duran şeyi ilk başta kaydetmekte zorlandığı için kaşları çatıldı.

Onu rahatsız eden şeylerin yarısından fazlası Ulzred'di—Kaos Prensi'nin şimdi Ulzred'in ruhuna sahip olması ve nasıl bir beden oluşturmayı başardığı.

Ancak derin bir nefes aldı ve nefesini verdi.

Northern bir an aşağıya baktı, düşünerek...

'Kaos Prensi, ne olmuş yani?'

Ulzred'in yüzüne baktı ve elini uzattı.

Kaos Prensi, uzatılan eline baktı ve gülümsedi.

"Bundan emin misin? Şu anda fırtınadaki rüzgar kadar dengesizsin ve senin içindeki boşluktan son damlasına kadar her şeyi çekmek istediğimi biliyorsun."

Northern, aşağıya bakarken gülümsedi. Ayakta durmak ona ağır geliyordu çünkü hala boşluğu bastırmak zorundaydı.

"En azından niyetlerin konusunda dürüst olman iyi bir şey. Bu, yeraltındaki zavallılara karşı seni eleştiremeyeceğim tek şey."

Northern bir an sessiz kaldı.

"Önce bazı sorularımı yanıtlamanı ister misin?"

Kaos Prensi başıyla onayladı.

"Ruhuma nasıl girdin ve o bedeni nasıl elde ettin?"

"Ruhuna nasıl girdim? Açıkçası, kendim de biraz kafam karışık. Tek bildiğim, ruhunun benim bir kalıntımla temas etmesi gerektiği, böylece içinde aniden uyanmam. Bu bedene gelince, ruhunda hapsolduğum sırada onu şekillendirdim. Boşluğun yaratımın temel bir eşiği olduğunu biliyorsun—bu aracı kusurlu bir şekilde şekillendirebildim, ama senden boşluğu kontrol etmeyi kazanmak onu tamamlamama yardımcı olacak."

Northern gözlerini kısıp güldü.

"Bunu bana vereceğinden oldukça eminsin gibi görünüyor."

Kaos Prensi başını eğdi.

"Vermeyecek misin? Yani, ruhun içten dışa arındırılıyor. Artık hepsini dışarı bırak. Yoksa babamın onu almasını mı istersin?"

Northern bir an sessiz kaldı. Sonra başını kaldırdı ve bu sefer ürkütücü bir tonla tekrar güldü.

"Zeki olduğunu mu düşünüyorsun? Ne yaptığını biliyorum."

Kaos Prensi kayıtsız kaldı.

"O ne olacak?"

"Babam tarafından yutuldun. O kaderden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum, ama ruhunun büyük bir kısmının hâlâ onun içinde sıkıştığını biliyorum—bu yüzden kaosu kontrol edebiliyor. Şu anda zayıfsın. Boşluğu istiyorsun ki babandan diğer yarını geri alabilirsin."

Kaos Prensi birkaç kalp atışı boyunca Northern'a boş boş baktı. Sonra hafifçe güldü.

Keskin zekalısın. Bu hızlı bir yakalama, ama yanılıyorsun. Şu anda, babamın ruhunda sadece küçük bir parça var—onu Kaos'u tükettiğinde içeri sızdırdım. Zamanla, tekrar bütün olacağım ve yaşlı adamı da yutacağım.

O derin bir nefes aldı ve Northern'ı inceledi.

"Düşman olmamız gerekmiyor, Northern. Ulzred'in senden nefret ettiğini biliyorsun ve ruhunu bana teslim etmeden önce onun intikamını alacağıma söz verdim. Ama bu hayatta—özellikle sevdiğim insanları—çok şey feda eden biri olarak, senin nereden geldiğini anlıyorum. Düşman olmamız gerekmiyor. Aslında, harika arkadaşlar olabiliriz!"

Gözleri olasılıklarla parladı.

Ancak Northern'ın yüzü düşmanca bir öfkeyle karardı.

"Ben mi? Seninle arkadaş mı olayım? Yılan yemekten nefret ediyorum."

Kaos Prensi yüzünü buruşturdu.

"Yılan yemekle benim arkadaşım olmanın ne alakası var, Northern?"

Northern ona titreyen bir öfkeyle parmakla işaret etti.

"Çünkü ruhumun köşelerinde lanet bir yılan gibi sürünerek dolaştın ve şimdi de bana arkadaş dememi istiyorsun! Unutma ki buraya beni Boşluktan mahrum bırakmak için geldin. Sen, zehri iyilik olarak gizleyen, kendi çıkarları için çalışan bir yılan, sahte dostluk içinde her şeyin iğrenç olanı!"

Kaos Prensi bir an sessiz kaldı, sonra Northern'a okunması imkansız bir ifadeyle baktı.

"Oldukça düşmanca davranıyorsun, Northern. Ben senin düşmanın değilim—boşluğu teslim et."

Kuzey, Kaos Prensi'ne dik dik baktı.

"Bunu yapmak istemiyorum sanırım. Senin gibi çıkarcı bir herife değil."

Kaos Prensi'nin yüzü, suçlamadan rahatsız olmuş gibi büküldü.

"Çıkarcı? Bu biraz fazla değil mi? Yaptığım her şeyi, dünyanın iyiliği için yaptım. Ulzred'i öldürme kararına bak—çünkü o senin tek çıkış yolun, değil mi? Bu çıkarcı değil mi? Ama bunu yapman gerektiğini anladın. Beni çıkarcı olarak adlandırman, senin için oldukça ikiyüzlü değil mi, hmm, Kuzey?"

Kuzey, bir an duraksadı, sonra o ürkütücü gülümsemeyle güldü.

"İkiyüzlü mü? Acı bir şekilde ikiyüzlüyüm ve bununla yaşamayı çoktan öğrendim. Yeni olan ne?"

Kaos Prensi ona soğuk, boş gözlerle baktı.

Sonra başını salladı.

"Seninle mantık yürütmek anlamsız. Zaman önemli, Kuzey—Boşluğu bırak. Ruhunun özünün boşluğu arındırması ne kadar ironik, yine de onu serbest bırakmayı reddediyorsun."

Tehlikeli bir ilgiyle parlayan gözlerle Kuzey'i inceledi.

Boşluğun gücünden sarhoş mu oldun? Ben sadece bir dilim tattım ve gerçek özgürlüğü bildim. Bu kadar çok şey varken... uykuda yürümek tanımının bulutların üzerinde horlayarak sürmek olduğunu hissetmemek imkansız.

Northern tekrar kıkırdadı, her kahkaha içsel mücadelesini bastırmaya hizmet ediyordu, ama bu her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Yüzündeki gerginlik ve ter damlaları onu ele vermeye başlıyordu.

"Ağzını açıp istediğin saçmalıkları söyleyebilirsin—umurumda değil. Eğer çocukça alaylara kanacağımı düşünüyorsan, hazır değilsin. En iyisi geri dönüp babandan daha iyi bir şeyler öğrenmesini iste. Kardeşim, düzgün bir üslubun yok. Aslında, şimdi varlığını duyurayım da o da gelip seni emsin mi? Şu anda o kadar acizsin ki, eminim ter bile dökmesine gerek kalmaz."

Bu sözler üzerine Kaos Prensi'nin gözleri karardı ve yoğun bir keskinlik kazandı.

Bir an sessiz kaldı, bu da atmosferi ve havayı boğucu ve hayaletimsi hale getirdi.

"Northern... bu kadar ileri gitmene gerek yok. Ben babamdan çok daha iyi bir adamım—söz veriyorum."

Northern acı bir şekilde güldü, başını salladı.

"Evet, tabii. Ve Güneş Kökeni tarafından avlandın ve hareket eden bir kulede hapsedildin."

Kaos Prensi'nin yüzü öfkeyle karardı.

"Kökenler dayanılmazdı! Onlar, kendi çıkarları için yaşayan alçakların gerçek tanımıdır—kuralları yaratıcılarıymış gibi muamele ettiler, oysa sadece koruyucularıydılar. Kökenler o kadar güç sarhoşuydu ki, Origination yolunda yürümeye cüret eden herkesi ya da her şeyi yok ettiler. Ve sana söylüyorum, Northern, dünyalarca uzakta olmak onları durdurmayacak. Göreceksin—bir gün senin için de gelecekler. Ve o alçakların adaletin merkezi olmadığını anlayacaksın. Onlar, yıkılmakta olan bir tahtın etrafında çaresizce dolanan güvensiz, travmatize olmuş çocuklar!"

Northern ve diğerleri gittikten sonra, Annette savaş alanının kontrolünü ele geçirdi. Tüm savaş alanı ona boyun eğmedi—bunu zaten beklemiyordu.

Ama önemli olan, herkesin derin bir korkuyla baktığı müttefiklerin boyun eğmesini sağladı.

O, Northern'ın kendisine itaat etmeleri için adamlarını emrettiğinde ne yaptığını tam olarak bildiğini hissetmekten kendini alamadı, çünkü bu onun otorite ve komut temelini oluşturdu—diğer insanların, onun liderlikteki ani yükselişiyle ilgili sorunlarına rağmen, dillerini tutmalarını sağlayan şey buydu.

İnsanlar gerçekten oldukça makuldü. Onlara korkacak bir şey verin.

Drywall'daki herkes güçlüydü. Annette, etrafındaki 'şeylerin' ne kadar tehlikeli olduğunu anlamalarına yardımcı olmak için bir örnek oluşturmasına gerek yoktu.

Nebulous Lord'un kemik dondurucu hareketsizliği vardı—yaratık, oyulmuş taş gibi sessiz ve soğukkanlı duruyordu. Hareketsizken, onun hareket edebileceğini unutmak kolaydı; sanki yerinde heykelleşmiş, zamanda donmuş gibiydi.

Ona bakmak son derece rahatsız ediciydi, her zaman solunda duruyordu, sağında ise yıkımın bir rahibi gibi, kutsal bir silah gibi tuttuğu asasıyla Abyss Tyrant duruyordu.

Diğerleri arkasında yer alıyordu: Featherstone'ın Işığı ve keçi. Blood King, duvara yakın bir yerde, devasa çerçevesiyle göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

Corpse Eater ve Mr. Fluffy genellikle de oradaydı, ama her zaman değil.

Northern'ın ayrılışından sonra, herkes birlikte çalışmaya başladı. Drywall'daki felaket kontrol altına alındığında, diğer uluslara gidip yardım teklif etmeleri doğruydu—şu anda tam olarak bunu tartışıyorlardı.

Hasar gören şehri onarmak için önemli bir zaman harcadılar, sadece iyi niyetle değil. Annette'in stratejisi, South Drywall'ı güvenlik ve operasyonlarının kalesine dönüştürmekti, özellikle de Erik'in yeteneği sayesinde şehri kontrol edebildikleri için.

Bu, üsleri için son derece uygun bir yerdi.

Sonrasında, ilerideki yollarını tartışmaya devam ettiler.

Onlar, yüzeyinde kıtanın yıpranmış haritası serili dikdörtgen bir masanın etrafında toplandılar.

Annette, haritadaki mevcut konumlarına işaret etti.

"Güney adasından—akademiden—buraya kadar olan yolculuğumuz sırasında her şey temizlendi. Diğer ülkelerdeki durumu bilmiyoruz, ama hepimizin hemfikir olması gereken bir şey var ki, tüm kıtanın karşılaştığımız tehlikenin farkına varması gerekiyor."

Masada toplanan herkese yukarıdan baktı.

"Ayrıca, Origin ve Tyrant ile yüzleşmek için giden ekip için yedek hazırlamamız gerekiyor. Kuzey, her şeyin kontrol altında olduğunu gösterebilir, ama bir Origin ile savaşmanın ne anlama geleceğini hayal bile edemiyorum. Onların yardımımıza ihtiyaç duymadığını varsaymak naif ve dikkatsiz olur."

Gourdon da masada oturuyordu, elleri kavuşturulmuş, bilgece bir gülümseme ile.

O, başka bir otorite çekim noktası olarak görev yapıyordu, ancak çok pasif kalıyor ve nadiren konuşuyordu, çoğu durumu gülerek geçiştiriyordu. Bu nedenle, ikincil liderlik doğal olarak Zeek ve Sael gibi elitlere uzandı.

"Peki, ilerideki yolumuz ne?"

Annette'in bakışları Gourdon'u buldu.

"Diğer uluslara ulaşmamız gerektiğinden bahsetmiştin. Şu anda ulaşım aracımız yok—ne öneriyorsun?"

Tüm masa sessizliğe büründü, Annette'in yanıtını bekliyordu.

Masanın uzak ucundan, Erikson yavaşça başını kaldırdı.

"Hmm, bir fikrim var..."

Çoğu baş ona döndü, toplu bakışları neredeyse ezici bir yoğunlukta.

Annette gülümsedi ve onu cesaretlendirdi

: "Devam et, Erik."

Masanın ortasına doğru adım attı.

"Biliyorsunuz, South Drywall'ın geniş bir ağı var. Bu sadece bir teori, ama bunun yalnızca South Drywall ile sınırlı olmadığını düşünüyorum."

Annette başını hafifçe eğdi.

"Ne demek istiyorsun, Erik?"

Diğerleri de eşit bir dikkatle yaklaştı ve bu, salonu ağır bir örtü gibi kaplayan yoğun bir sessizliğe neden oldu.

Erik neredeyse kendi nefesinden boğuluyordu, ama kaygısı onu ele geçirmeden önce derin bir nefes aldı. Nefesini düzenledi ve tamamen Annette'e odaklandı.

"Şehirle tamamen senkronize olmayı başardım. Derin yeraltında, şehri terk eden bir tünel ağı var. Nereye gittiğinden tam olarak emin değilim, ama kesinlikle şehrin ötesine uzanıyor—bu konuda kesinim."

Annette masanın üzerinden eğilerek yüzünü Erik'in yüzüne yaklaştırdı.

"Bu ağ—ne kadar büyük?"

Erik, ona tamamen ciddi bir şekilde baktı.

"Çok... büyük."

Elleriyle geniş bir şekilde işaret etti.

"Devler tarafından inşa edilmiş gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu büyüklükte bir şeyin nasıl var olabileceğini bilmiyorum—bu, Drywall'ın gerçekten ne olduğunu sorgulamama neden oluyor. Ama eğer bu ağ sadece Drywall ile sınırlı değilse, o zaman bilmiyorum... belki de tüm kıta kasıtlı olarak inşa edildi?"

Annette ona dikkatle baktı, sessizdi. Diğer herkes de aynı şekilde sessiz kaldı.

Caelvyn Kalesi'nin Başbakanı'nın asistanı aniden kahkahalarla gülmeye başladı.

Herkes ona hafif bir kaş çatma ile döndü, özellikle Annette'in. Caelvyn Kalesi'nin Müdürü ayrıldığından beri, sadece sorun çıkardı.

"Yani hepiniz bu çılgın hikayeye mi inanıyorsunuz? Yeraltında devler tarafından inşa edilmiş bir tünel ağı? Gerçekten mi?"

Annette'in başı hafifçe eğildi, kaşları hoşnutsuzlukla derinleşti.

Dik durdu ve masanın tam karşısında duran Nahia'ya odaklandı.

"Buradaki Erikson'un, nesnelerle birleşme yeteneğine sahip eşsiz bir yeteneği var—basitçe söylemek gerekirse, canlı olması gerekmeyen şeylerle iletişim kurabiliyor ve onların bir parçası olabiliyor: ağaçlar, duvarlar... Eğer sen de benzer bir şey yapamıyorsan, çürük ağzını kapalı tutmanı takdir ederim, genç hanım."

Nahia'nın yüzü öfkeyle büküldü.

“Ne?”

"Tabii ki, hanımefendi."

Gourdon hemen gerginliği keskin bir el çırpmasıyla dağıttı.

"Tüm kıtanın kaderi tehlikede iken, önemsiz meseleler üzerinde tartışmaya ve kavga etmeye gerek yok, değil mi?"

Her iki kadın da geri adım attı ve atmosfer mırıldanmalarla huzursuzlaştı.

Gourdon dikkatini Erikson'a çevirdi.

Thalen sana tamamen güvendi ve ben de şehrin ve surunla neler başardığını gördüm. Yeteneklerine güveniyorum.

Erikson saygıyla başını eğdi.

Teşekkür ederim, efendim.

Gourdon sıcak bir gülümseme ile.

Peki, bu tünellerin bizi dışarı çıkaracağına mı inanıyorsun?

Erikson kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Evet, efendim. Onları haritalamam gerekiyor ve nereye gideceğimizi tam olarak belirleyebiliriz.

Gourdon başını salladı ve tekrar alkışladı, sesi yenilenen bir enerjiyle yükseldi.

O halde! Görünüşe göre işin başında ve diğerimiz için de bir iş var! O çalışırken alternatif bir yol bulmalıyız, değil mi?

Herkes mırıldandı ve Gourdon ile hemfikir olarak başını salladı.

Annette, Gourdon'a baktı ve başını salladı. Sonra Erikson'a baktı.

Bu kadar mı? Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?

Çocuk bir an sessiz kaldı, kıpırdanarak. Sonra başını kaldırdı ve hafifçe kekelemeye başladı.

“Eee, evet, aslında başka bir şey var.”

Annette kaşlarını kaldırdı.

"O ne olacak?"

Çocuk konuşurken parmaklarıyla saydı.

“Bir haritaya ihtiyacım var—bu iş görür. Beni yer altı tüneline götürecek birine ihtiyacım var, böylece orayı kontrol edebiliriz. Daha hızlı çalışabilmem için… oradaki araziye aşina olmam gerekiyor.”

Annette onu dikkatle izledi.

“Aklında belirli bir kişi var mı, yoksa herhangi biri yeter mi?”

Erikson herkese baktı; hepsi ona geri bakıyordu. Gözlerini Annette'e kaydırdı, kararsızdı.

“Eee, bilmiyorum? İyi bir keşifçi yeter mi?”

“Oh, bir keşifçi—”

"Ben!!"

Annette bitirdiği sırada, birisi elini gökyüzüne doğru kaldırdı.

Annette, hevesli sesin sahibine baktı ve iç çekti.

"Ellis, onunla gidebilirsin."

'Her halükarda sana sormayı düşünüyordum.'

İzin verildiğinde Ellis'in gözleri canlılıkla parladı.

"Çok teşekkür ederim, Bilge Annette."

Elleriyle katladı ve bir süre parmaklarını tıngırdattı, sonra sağa döndü.

"Abyss Tyrant, herhangi bir tehlike durumunda onlara eşlik et."

Nahia kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi.

“Ne?”

Annette ona baktı.

“Ne? Bir sorun mu var?”

“İki gençle tek başına bir canavarı mı gönderiyorsun?”

Annette hafif bir şaşkınlıkla geri çekildi.

“Bir canavar mı? Cidden? —”

“Night Terror bir canavar değil!”

Ellis'in sesi onun sesini kesti.

Nahia, solundaki çocuğa kaşlarını çatarak döndü.

“Bu önemsiz karga kim?”

Ellis de ona kaşlarını çattı.

“Ben önemsiz bir karga değilim. Night Terror, edindiğim ilk gerçek arkadaştı, benimle gerçekten ilgilenen ilk kişiydi.”

Nahia ona tiksintiyle baktı.

"Hepiniz sonunda delirdiniz—bir canavarı insan diye adlandırıyorsunuz."

Elini yüzünden aşağıya doğru sürükledi.

"Kararım kesindir, Bayan Nahia. Eğer buna bir itirazınız varsa, onları… canavardan korumak için gitmenizde bir sakınca görmüyorum."

Annette'in sesi mutlak otoritenin ağırlığını taşıyordu.

Bayan alaycı bir şekilde güldü ve yüzünü çevirdi.

Daha sonra Annette kalabalığın geri kalanına hitap etti.

"Yükselen Gourdon'un dediği gibi, hepimizin yapacak çok işi var. Erik ve Eli'den yanıt beklerken, yaralarımızı iyileştirmeli, sürprizler hazırlamalı ve alternatifler bulmalıyız. Anlaşıldı mı?"

Hepsi onaylarını mırıldandıktan sonra birbirleriyle tartışmaya döndü. Mırıldanmalar, masadan dağılırken yükseldi.

Ancak, salon kapıları aniden açıldı ve mat siyah zırh giymiş biri içeri koşarak girdi.

Diğerleri umursamadı ve dağılmaya devam etti.

Annette'e ulaşan figür, ağır ağır nefes alıyordu.

"Drolock, merdivenleri mi koştun?"

Hızla başını salladı, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Y—Yeni bir gelişme var."

Annette'nin gözleri yarı kapandı.

"Yeni gelişme mi?"

"Evet!"

Drolock çılgınca başını salladı.

"Lady Ayu ve Myu. Onları tanımak biraz zaman aldı, ama kesinlikle ikisi de. Onlar burada uzun bir kadın ve iki başka kişiyle birlikte."

Annette'nin ifadesi sakin kaldı.

"Sage Gilbert'ten herhangi bir iz var mı?"

Drolock başını salladı.

"Hayır."

Annette iç çekti ve öne doğru adım attı.

"Ayu ve Myu ile buluşmalıyım."

“Bekle.”

O sesin duyulmasıyla donakaldı. Sadece o değil, konuşma ortasında yürüyen herkes.

Tüm salon derin bir sessizliğe büründü.

Gourdon, sandalyede oturan adama döndü, kafasını eğerek büyük, palyaço gibi bir gülümseme ile baktı.

"Ehhhh? Hayatın boyunca neredeyse hiç konuşmuyorsun, şimdi bağırıyorsun?"

Zeek gözlüklerini aşağı indirmişti, ağzı açık kalmıştı.

"Bilmiyorum!"

Herkesin odaklandığı kişi, Zahir al-Noor, başını eğdi. Yüzü kaplıydı ama gözleri—içinde bir temkinlilik parıltısı vardı.

Gourdon bunu gördü ve şüpheyle gözlerini kısarak baktı.

"Hey, Zahir, bir sorun mu var?"

Alt yüzünü saran atkıyı indirdi, yara izleriyle dolu dudaklarını ortaya çıkardı—sanki birisi onu zorla dikip kapatmaya çalışmış gibi.

Arkasında Ryan duruyordu, solgun ve katı, sanki şu anda olan her şey devasa bir sıkıntıymış gibi ve başka bir yerde olmayı tercih ediyordu.

Zahir ayağa kalktı ve Annette'e baktı.

"Onlar güçlü."

Başını hafifçe eğdi, kafası karışık.

"Yeni insanlar mı?"

"Evet. İkisi oldukça güçlü—ben onları ölçebilirim. Ama birini ölçemiyorum… ve eğer ölçemiyorsam…"

Gözlerini Gourdon'a kaydırdı.

Gourdon'un genellikle saçlarının altında gizli olan gözleri açığa çıktı ve büyüdü.

"...o zaman bu, seni, beni dövecek kadar güçlü oldukları anlamına geliyor..."

Zahir, gözlerinde bir buzla ekledi.

"Herkes."

O konuştuğu an, tüm dünya nefesini tuttu.

Bu bir zaman durması değildi—daha derin bir şeydi. Atmosfer, bina, ayaklarının altındaki zemin dahil herkes duraklamış gibiydi. O tek saniye, bir sonsuzluk gibi uzadı.

Sessizlik, salonu tamamen yuttu; o kadar ki, ilk adım yere değdiğinde, varoluşun her köşesinde yankılanıyormuş gibi bir yankı oluşturdu.

Dar bir koridorun zeminine topukların keskin stakatosu.

Adım.

Adım.

Uzun bir ceketin nazik fısıldamasıyla birlikte.

Korku—ham, ilkel korku—görünmez pençeleriyle akciğerlerini ele geçirdi. Tüm dünya sessiz ve ölüyormuş gibi hissetti.

Adımların yankısı nihayet sona erdi ve hepsinin arasında bir kadın duruyordu, bakışları Zahir'e odaklanmıştı.

Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi, ona geri bakarken.

“Lady Rehema Nora. Bu harabe şehirde Reimgard'ın ilk doğmuşunun kutsal varlığını hangi onura borçluyuz?”

Annette'in gözleri, tabak gibi büyüdü.

Herkes aynı ifadeyi taşıyordu—içleri korkudan büzülüyordu.

İmparatorluğun ilk prensesi aralarında duruyordu.

Hiçbiri nefes almaya bile cesaret edemedi.

Sonra, o soğuk ve acımasız sessizlik anında, korkunç bir şey oldu.

Nebulous Lord hareket etti.

Mesafeyi bir bıçak gibi keserek, atmosferi ikiye ayıran bir rüzgarın üzerinde süzüldü.

O anda, kan kırmızı gözler keskin yarıklar haline geldi ve hanım döndü. Eli hızla uzandı, Nebulous Lord'un yumruğunu rahatça yakaladı.

Bir bacak çıkardı—o, sıkı tuttuğu elinin dirseğiyle onu ezdi, şok dalgaları dışarıya doğru gök gürültüsü gibi yayıldı.

Tüm salon titredi. Kristal avizeler şiddetli, titreyen bir şarkı söyledi.

Parmakları onun yumruğundan kurtuldu ve bir yılanın dişleri gibi ileriye doğru vurdu. Elini boğazının etrafında sardı ve kaşlarını çatarak onu yukarı kaldırdı.

"Hı…? Bu ne?"

Rehema Nora elindeki yaratığı tiksintiyle inceledi.

"Bu nedir?"

Nebulous Lord'un gözleri keskinleşti, soğuk, tehlikeli bir ışıkla parladı—bu, onun kaşlarını çatmasına ve neredeyse diğer elini kaldırmasına neden oldu.

Ancak Annette'in sesi salonda gürledi.

“DUR!”

Nebulous, hareket halindeyken dondu, ne yapacaksa anında sona erdi.

Canavarı hala tutarken, Rehema Nora başını Annette'e çevirdi.

"Bu şeyi sen mi kontrol ediyorsun?"

Annette, saygıyla başını eğdi, sesi tamamen teslimiyetle düştü.

"Öyle değil, Yüksekliğiniz. Bunun komutasına atandım."

Rehema Nora, birkaç kalp atışı boyunca onu inceledi, sonra Nebulous Lord üzerindeki tutuşunu bıraktı. Canavar geri kayarken, bakışlarını Annette'ten ayırmadan, kayıtsız kaldı.

Annette, onun bakışından kaçınmaya çalıştı, gözleri çoğu zaman aşağıda kaldı.

"Yüksekliğiniz…"

Rehema Nora, yeni konuşan Nahir'e döndü.

"Doğru, burada ne yaptığımı soruyordun."

O, ağzını kaplayan şalı indirdi ve pürüzsüz, keskin, solgun dudaklarını ortaya çıkardı.

"Buraya kardeşim için geldim."

Nahir ve Gourdon kafalarını eğdiler, şaşırmış bir şekilde.

O anda, Ayu ve Myu içeri daldılar, Annette'in adını haykırarak.

"Annette!!"

Kapıya döndü. Onlara, biri kadın diğeri erkek olan, eşleşen üniformalar giymiş iki yabancı eşlik ediyordu.

Annette'in yüzü, iki kızın kollarına koşmasıyla aydınlandı. Üçü bir dakika boyunca sıkıca kucaklaştı.

Onların buluşması, gergin odaya yatıştırıcı bir büyü yaydı. Uzaklaşırken gülümsedi.

Hemen Ayu konuştu, sesi neredeyse şarkı söyler gibi.

"Annette! Annette! Buna inanamayacaksın! Northern, Reimgard'ın Prensi!"

Annette dondu, gözleri boş bir hale geldi.

Myu ona bir göz attı ve mırıldandı, "Evet, tam olarak böyle hissettim."

Annette yavaşça döndü ve Reimgard İmparatoru'nun ilk kızına baktı. Bu bir rüya ya da karmaşık bir aldatmaca değildi. Bu, Reimgard'ın gerçek prensesiydi.

Ve o, kardeşini aradığını yeni söylemişti.

Kenardan izleyen Zeek, kayıtsız bir şekilde Ilitis'e doğru eğildi.

"Kuzeyli kimdi yine?"

Ilitis monoklunu ayarladı.

"O benim ustam."

Zeek'in çenesi düştü.

"Bilge mi?!"

Sesini neredeyse bağırarak düşürüp Ilitis'e döndü.

"Bunu da mı biliyordun?!"

Ilitis hafifçe güldü ve başını salladı.

“Binlerce dünyada tahmin edemezdim. Herkes kadar şoktayım.”

Zeek'in gözleri, herkesin dikkatini çeken Rehema Nora ve Annette'e dönerken büyüdü. Kendi kendine mırıldandı, “Büyük Ilitis'in bir prens olduğunu bilmediği bile.”

Annette donmuş halde, şaşkın gözlerle prensesi izliyordu.

Prenses Rehema Nora, kendisine bakılmaktan bıktığı için kaşlarını hafifçe çattı.

“Bana bir şey söylemek isteyen var mı?”

Annette şokundan sıyrıldı, kelimelerini söylerken eğilerek takıldı.

“Ben—Ben özür dilerim, Yüksek Sefalet! Onun kız kardeşi olduğunuzu bilmiyordum! Şu anda burada değil!”

Prenses kaşlarını çattı, daha da yaklaştı.

“Burada değil mi? O zaman nerede?”

Annette, prensesin ifadesine bir anlık bakış atmak için gözlerini kaldırdı, ama omzunda nazik bir dokunuş hissetti.

“Rahatla, Lady Annette, öyle mi?”

Başını kaldırdı.

“Evet, Yüksek Şanlım!”

Rehema Nora gülümsedi.

“Sorun değil. Myu ve Ayu bana başına gelen bazı şeyleri anlattılar…”

Bir an duraksadı, sesi neredeyse titriyordu. Sonra yumruğunu sıktı ve yüzünü kısa bir süre aşağıya indirdi.

“Hiçbir çocuk bu kadar genç yaşta bunları yaşamak zorunda kalmamalı. Çok üzgünüm ve çok sorumsuz hissediyorum. Lütfen, Annette, onu bulmam gerekiyor. Bana yardım eder misin?”

Annette sessizliğe büründü, çelişkili duygularla boğuşuyordu. Prensesin kardeşinin acısı için duyduğu gerçek tutku ve endişe dokunaklıydı, gerçekten geçerliydi—ama onu düşündüğünde, neredeyse gülmek istiyordu.

Her damlasını tadını çıkarmıştı.

Ona acımak neredeyse absürt geliyordu. Ya da belki de onu tanıdığı şekil yüzündendi—gördüğü şeyler yüzünden.

“Annette?”

“Ah! Evet, Yüksek Sözleriniz! Size kesinlikle yardımcı olacağım. Ama mesele şu ki… şu anda yapabileceğiniz pek bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Rehema Nora kaşlarını çattı.

“Ve neden bu?”

Annette iç çekti.

“Bunu nasıl açıklamalıyım—uzun versiyon mu yoksa kısa versiyon mu?”

Prenses ona temkinli bir şekilde baktı.

“Önce kısa versiyonu deneyelim…”

Annette bir nefes aldı.

“Yani, bir Zalim'in ustasını—bir Köken'i—hapisten salıvermek istediğini keşfettik. Köken serbest bırakıldığında, bu kıtamız için yıkım anlamına gelebilir. Kuzey ve bir grup Paragon, hem Zalim'i hem de Köken'i durdurmak için Stelia'ya gitti. Biz burada, tüm iletişim engellendiği için kıtanın geri kalanına bir uyanış çağrısı yapmaya çalışıyoruz.”

Prenses Rehema Nora bir an donakaldı, ifadesi boşaldı.

Annette. Tyran mı dedin? Köken?

Annette yanıtlamadan önce yutkundu.

“Evet, Yüksek Majesteleri.”

Prenses Rehema, Nahir'e bakarken Annette'i inceledi.

"Kardeşim hangi rütbeye sahipti yine?"

Annette yutkundu, prensesin gözlerindeki yoğunluk ağzını kuruttu.

"O bir Bilge… Yüksek Şanınız."

Annette'i işaret etti.

"Senin rütben ne?"

"Ben bir Bilgeyim, Yüksek Şanınız."

Bir dakika boyunca sessiz kalarak gözlerini kırpıştırdı.

"O kaç yaşındaydı yine?"

Annette bunu düşündü - karanlık kıtada neredeyse iki yıldır sıkışıp kalmışlardı.

"Muhtemelen neredeyse on yedi yaşında."

Prenses Rehema Nora'nın gözleri büyüdü.

"Ne? On yedi mi? Bir Bilge mi? Şu anda ciddi misin, Annette?"

Nahir'e döndü.

"Onun sözleri doğru mu?"

Nahir ciddiyetle başını salladı, sesi sertti.

"Onu şahsen tanımıyorum, ama gerçekten genç ve bir Bilge."

Sonra yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Kendine mırıldandı.

"Ne? On yedi yaşında bir Bilge mi? Hiçbir işe yaramaz kardeşlerim yirmi yaşından önce Bilge olmayı başaramadı. Aslında, bazıları yirmi beş yaşında ve hâlâ Bilge!"

Bir an duraksadı ve nefesini verdi, şokunu sanki hiç olmamış gibi göz ardı etti.

Sonra Nahir ve Gourdon'a baktı.

"Son görüşmemizde, Nahir, sen bir Yükselen'din. Eğer bu yerde Yükselenler ve çok daha... yaşlı Bilgeler varsa, neden genç bir Bilge tüm kıtayı savunuyor?"

Nahir omuz silkti.

"Çünkü hepimizden çok daha güçlü?"

Gözleri tekrar büyüdü.

“Ne?”

"Ne?"

O, karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, bakışları Nahir ile Gourdon arasında bir bıçak gibi kesiliyordu.

O, odanın içinde açığa çıkmış bir tiksintiyle etrafa bakındı, sanki orası utanmaz ve sinir bozucu insanlarla doluydu. On yedi yaşındaki birinin, deneyimli savaşçılardan çok daha güçlü olduğunu kabul etmek, ölçüsüz bir utanmazlıktı.

Ama sorun şuydu…

O, Noor klanı ile birlikte kalp kırıcı bir yıkımdan önce bir görevde bulunmuştu. Ve Nahir'in daha önce dövüştüğünü görmüştü; o, gerçekten güçlü bulduğu beş kişiden biriydi. Utanmazlıklarına tükürmek istese de, genç adamın söylediklerini de göz ardı edemezdi.

Nahir…

Ona baktı, gözleri buluştuğunda bakışı buz gibi soğuktu.

“Sadece gerçeği söylüyorum, Yüksek Sözleriniz. Söylediklerimde abartı yok.”

Bakmadan Gourdon'a işaret etti.

“Yanımda Kırmızı İplerin Hilekârı duruyor. Onu bir şekilde duymuş olmalısınız. O, benden çok daha yıkıcı bir dövüşçü—gerçekten ölümcül biri—ve sizin sözde kardeşiniz ondan çok daha güçlü, Tharion Kalesi'nin Başkanı'ndan bile çok daha güçlü, iddia ettiği gibi.”

Bir an duraksadı, nefes aldı, sonra devam etti.

“Onunla şahsen tanışmadım. O etraftayken başka şeylerle ilgilenmem gerekiyordu. Ama bu değersiz Hilekâr böyle diyorsa, ona inanmamak için bir nedenim yok.”

Prenses ona baktı, kaşları hafifçe çatılmış, kafası karışmış bir ifadeyle.

Arkasında, platin sarısı saçlı ölüm meleği Hara ve dağınık saçlı siyah saçlı sürücü Yui duruyordu.

Yui, tembel, neredeyse uykulu gözlerle izlerken, Hara'nın bakışı sanki taştan oyulmuş gibiydi.

Prenses Rehema Nora bir an aşağıya baktı, gerçekten şaşkın ve söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

O kaşlarını çattı ve başını kaldırdı.

"Ve tüm bunlar hakkında bu kadar emin olmanı sağlayan nedir? Neden onun hepinizden—hatta Yükselenlerden—daha güçlü olduğunu bu kadar kesin bir şekilde söyleyebiliyorsun?"

Bu sefer konuşan Gourdon'du.

“Benden on kat daha hızlı.”

Prensesin kaşları bir fırtına bulutu gibi daha da çatıldı.

"Hız tipi bir yeteneği olabilir."

"Ama yok. Onun bir klonlama yeteneği var."

Bu noktada, prenses o kadar absürt bir şok ifadesiyle etrafa bakındı ki, bir resim çerçevesine konmayı hak ediyordu.

Annette'e döndü.

"Gerçekten mi?"

Annette başını salladı.

"Doğru, ama daha kesin olmak gerekirse, Kuzey… o…"

Annette duraksadı, tereddüt etti, Northern'ın yeteneğinin gerçek doğasını açığa çıkarmanın doğru bir şey olup olmadığını düşünerek kararsız kaldı.

Rehema Nora tereddütü fark etti ve ona sert bir bakışla delip geçti.

"Bana yalan söylememelisin, Annette."

İmparatorluğun ilk prensesinin önünde dururken, Annette korkunun ağırlığını üzerindeki bir dalga gibi hissetti. Aklı tamamen karmaşadaydı. Baskı, net düşünme yeteneğini ezdi ve Kuzey'in gerçek yetenekleri hakkında yalan söylemek istese de, kelimeler düzgün bir şekilde oluşmuyordu.

Prensesin önünde yalan söylemek, Kuzey için göze alabileceği bir riskti, ama aklı çok dağınıktı.

"Onun klonlama yeteneği, onun özelliğinin bir parçası... yeteneği çift elementlidir. Buz ve ateş."

Ryan hafifçe kaydı, yüzünde bir grimasa benzer bir ifade belirdi.

'Ne? Kuzey'in buz yetenekleri mi var?'

Griması, Kuzey'in buz dışında başka yetenekler kullandığı tüm zamanları düşündükçe yoğunlaştı. Annette yalan söylüyor olabilir, ama prensesin uyguladığı baskı altında cesaret edeceğinden şüphe ediyordu.

Bu arada, Ryan'ın zihninde ne tür bir fırtına koptuğundan habersiz, prenses karanlık bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Bana, doğduğu anda kaybolan o hayal kırıklığı olan kardeşimin hem buz hem de ateş elementlerini kullanabileceğini mi söylüyorsun?"

Annette, tek gözü çelik gibi parlayarak, kararlı bir şekilde başını salladı.

“Evet, Yüksek Majesteleri.”

‘Ne olursa olsun, onun gerçek yeteneklerini bilmelerine izin veremem. Bu kadar gizli olmasının bir nedeni olmalı. Herkesin vereceği aynı yanıtı vereceğim.’

Rehema Nora, ruhunun bedeninden çekilmiş gibi görünüyordu, kafasındaki karışıklık, ölümcül bir hastalık gibi yayılıyordu.

O iç çekti ve elleriyle hafifçe işaret etti.

Bir sandalye getir.

Kimse tepki veremeden, karada dört ayaklı bir sandalyeyi yere vurarak siyah saçlı çocuk havanın üstünde şiddetle patladığını söyledi, ardından şaka yollu ekledi

Aye aye.

Hara, hareket etmeye hazırken ama çok geç kaldığında, hayal kırıklığıyla dilini ısırdı ve Yui'ye öfkeyle baktı, Yui ise sadece gülümsedi.

Gourdon, Nahir ve diğerleri, çocuğun insana ait olmayan hızını sessiz bir hayranlıkla izlediler.

Prenses Rehema Nora, yerine oturdu ve sanki tüm yeri sarsan açıklamalar başına bir ağrı veriyormuş gibi, alnını nazikçe ovaladı.

Ancak bir şey kesindi; o inanılmaz derecede etkilenmiş görünüyordu. Otururken yüzüne karanlık, zoraki bir gülümseme yerleşmişti.

İkili element yeteneği kullanıcısı, Drifterlar arasında son derece nadir bir fenomen olduğundan, bunu ilk kez duyan herkes eşit derecede şaşırmıştı.

Elbette, bu, Ellis, Annette, Myu ve Ayu gibi, o iki yeteneğin Kuzey'in yapabildiği tek şeyler olmadığını anlamakta zorlanan insanları hariç tutuyordu. Alystren de onlardan biri sayılabilirdi, ancak o salonda yoktu. Aslında, savaş başladığından beri belirgin bir şekilde yoktu.

Prenses Rehema'nın kuru kahkahası geniş salonda yankılandı. İnsanlar farklı köşelerde dağılmış halde duruyordu, hepsi merkezdeki olaya odaklanmış, yüzlerinde çeşitli ifadelerle, yalnızca bir şeyde ortaklaşıyorlardı: onur ve korku.

Ancak diğerlerinin söylediklerinden de şaşırmışlardı, şokları komşularıyla konuşmaya cesaret edemedikleri için daha gizliydi.

Reimgard İmparatorluğu'ndan bir asker son derece tehlikeliydi—İmparatorluk, tek bir askerin ölümü veya saygısızlığı bahanesiyle bir ulusu küle çevirmek için bahane bulabilirdi. İmparatorluğun ilk prensesi için bu ne kadar daha fazlaydı.

Onların önünde dururken, Zalim ve Köken tehdit gibi görünmüyordu; o, daha acil bir tehlikeydi.

"Kardeşim özel. Ne beklenmedik, ama bir o kadar da tatmin edici. Acaba Baba biliyor mu?"

Annette hafifçe titredi. Herkes ona baktı, bastırdıkları korku neredeyse serbest kalıyordu.

Rahatça 'Baba' diye hitap edebileceği tek kişi İmparator olmalıydı.

Son sözlerinin ağırlığı, salonda demir zincirler gibi yerleşti. İmparator—onun adı anıldığında—odanın her köşesinde bir sessizlik dalgası yarattı.

Annette, bakışlarını daha da aşağı indirdi, omuzları sertleşti. Çok yüksek sesle nefes almayı bile göze alamadı. Diğerleri, taş heykeller kadar hareketsiz duruyordu.

Rehema Nora, sandalyede hafifçe geriye yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine zarifçe koydu. Gülümsemesi, okunamaz bir şeye dönüştü.

“Küçük kardeşimden etkilendiğimi itiraf etmeliyim—gerçekten, Reimgard kanı damarlarında akıyor—ama hepiniz affedilemezsiniz. Zalimlerden ve Kökenlerden bahsediyorsunuz, bunun bir yıkım meselesi olduğunu tamamen bilerek, yine de bir çocuğun gitmesine izin verdiniz. Hepsi ne için? Onun hepinizden daha güçlü olduğu gibi zayıf bir bahane için mi?”

“O yaratıklar gerçekten tehlikeli olabilir, ama şu anda bu salondaki gerçek tehlike o yaratıklar değil—cehalettir. Ve cehaleti nefret ediyorum.”

Gözleri kısıldı, toplanan Driftçilerin üzerine süzüldü: Bilgeler ve Yükselenler. Soğuk güneşler gibi yanıyorlardı, gururlarını ve sahte maskelerini yok ediyorlardı.

“Beni, kardeşimin sizin kıtanız ile yok oluş arasında tek engel olduğunu inanmaya mı zorluyorsunuz? Yükselenler, Bilgeler, Savantlar—onun arkasında duruyorsunuz, önünde değil mi?”

Hiç kimse cevap verme cesaretini gösteremedi.

Gülümsemesi, daha acımasız bir hale dönüştü.

“İnanılmaz. Ya da belki… acınası.”

Yui hafif bir kahkaha attı ve Hara'dan bir başka keskin bakış kazandı. Siyah saçlı genç sadece daha geniş bir gülümseme ile karşılık verdi, elleri cebinde derinlere gömülmüştü.

Sonunda sesini bulan Nahir'di, tonu sakin ama temperlenmiş çelik gibi keskin.

"İstediğinizi inanın, Yüksek Sözleriniz. Bizim hakkımızda ne düşünürseniz düşünün, ona güvenmekten başka seçeneğimiz yok."

Rehema Nora başını eğdi, ona sessiz bir kinle bakarak.

"Güven? Hayır. Duyduğum bağımlılık. Ve bağımlılık... zayıflıktır."

Nahir, yanındaki Gourdon'a fısıldadı.

"Onlarda en nefret ettiğim şey bu."

Rehema Nora'nın kaşları, havayı bir bıçak gibi kesti.

"Bir şey mi söyledin, Nahir?"

"Hayır, Yüksek Sözleriniz."

Annette sonunda konuştu, sesi kalbinin hızlı atışına rağmen sabitti.

Yüksek Majesteleri, zayıflık ya da değil, Northern gitmeyi seçti. Üstlenebileceğimiz yükü o taşıyor. Bu gerçek. Yapabileceğimiz tek şey, diğer uluslara gidip kıtamızın bir ipte asılı olduğunu uyararak ona ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırmaktır.

Prensesin gözleri ona döndü, bir avcının gözleri kadar keskin.

Peki ya başarısız olursa?

Salon gerginleşti. Hiç kimse konuşmadı. Düşünce kendisi zehir gibiydi.

Annette yumruklarını sıktı, tek gözü inançla parlıyordu.

O zaman kıta düşecek. Ve biz de. Ama burada duran herhangi birine—kendime bile—güvenmektense ona güvenmeyi tercih ederim.

Sözlerinin cesareti havada bir cenaze örtüsü gibi ağırlaştı.

Rehema Nora'nın dudakları hafifçe aralandı. İlk kez, Northern'ın ünü ya da imkansız yeteneği değil, onun talep ettiği sarsılmaz sadakat tarafından hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

Bir an gözlerini kapadı, yavaşça nefes verdi. Sonra sandalyeden kalktı, sesi daha sessiz ama her zamankinden daha keskin.

Pekala. Eğer çocuk gerçekten benim kardeşimse ve eğer gerçekten böyle bir yük taşıyorsa... o zaman boş oturamam.

Bakışı, dövme demir gibi sertleşti.

“Bu Zalim’i kendi gözlerimle göreceğim. Ve eğer bu Köken bu kadar aptalsa ortaya çıkmaya… o zaman gelsin. Dünyaya Reimgard isminin ulusları diz çökerttiğini hatırlatacağım.”

Annette asla bu kadar mutlu olacağını düşünmemişti—İmparatorluğun bir prensesinden böyle sözler duyacağını hayal bile etmemişti.

Prensesin böyle bir açıklama yaparak onlara yardım teklif etmesi yersiz miydi? Hayır! Aslında, bu, İmparatorluğun kıtayı yönettiği düşünüldüğünde yapması gereken tam olarak buydu.

Ancak, kendisi de İmparatorlukta büyüdüğü için Annette kesin bir şekilde söyleyebilirdi: Reimgard İmparatorluğu, özünde kötü bir ulustu.

Reimgard muhtemelen bu kabusu anında ezmek için kaynaklara sahipti, ama asla yapmazlardı—kendi kapılarına tehlike çalmadıkça. Ancak o zaman harekete geçerlerdi ve o zamana kadar, İmparatorluk için tüm kıtayı yutmak çocuk oyuncağı olacaktı. Annette'in hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir buna hazırlanıyorlardı. Klanı, hem sayıca baskın hem de güç açısından acımasız silahlar üretiyordu.

Çocukken, her zaman kendine şunu sorardı: bu canavari şeyleri kim kullanacak?

Büyüdükçe, İmparatorluğun kıtanın acılarını nasıl ihmal ettiğini, yalnızca vasal uluslara odaklandığını anladı. İmparator—Annette onu hiç tanımamıştı—en büyük ulusu ayakları altında ezmek için tamamen acımasız olmalıydı ve hala tüm kıtayı istemeliydi.

Bu yüzden prenses için içten bir endişe hissetti.

İlk başta, Annette onun tam bir orduyla geldiğini varsaydı, ama kimse yoktu. Bu yeterince kanıttı: Prenses Rehema yalnız hareket ediyordu.

Annette, prensesin diğer ulusları harap edecek yıkımı en aza indirmelerine yardım ederse, kesinlikle babasının öfkesine maruz kalacağını biliyordu. Bu, Annette'i endişeli, kaygılı ve şaşkın bıraktı. Prenses tüm bunları anlıyor muydu ve yine de kardeşi için onlara yardım etmeyi mi seçti?

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

'Ah! Şu anda çok kafam karışık.'

O, özel odasındaki masaya yaslandı, arkasında Vida duruyordu.

“Belki de fazla düşünmemek en iyisidir? Sonuçta o sadece kendi kişiliği.” Achoo!

Vida şiddetle hapşırdı, neredeyse Annette'i yerinden fırlatıyordu.

"Ne oluyor?"

Başını eğdi.

“Ah, bunun için özür dilerim, efendim.”

“Hayır, boşver... soğuk mu oldun?”

Vida, görünmez tozları sayar gibi tembelce tavana baktı.

“Sonuçta kış.”

Duraksadı ve burnunu bir mendille sildi.

“Ve bugün yılın ikinci son günü. Soğuk gerçekten acımasız—kemiklerime kadar yerleşti. Ama sen anlamazsın, çünkü damarlarında öz yerine ateş akıyor.”

Annette, gerçek bir endişeyle ona baktıktan sonra derin bir nefes alıp döndü, mevcut durumu aklına geldi.

Ah! Ne olursa olsun! Sadece tavsiyeni alacağım ve endişelenmemeye çalışacağım.

Vida ona acımasız bir bakışla baktı.

Usta, her şey berbat olduğunda beni suçlamayın. Ben sadece teselli sunuyorum, tavsiye değil.

Annette kaşlarını çattı ve parmağını kafasına doğru salladı.

Hiçbir şeyin berbat olmaması için dua etsen iyi olur, yoksa gözünü çıkaracağım. Göz değişimi için çoktan geç kaldım, kahretsin.

Vida iç çekti ve döndü, mırıldandı

: Her neyse, uyması yeter.

Annette sırtını dikleştirdi ve bakışlarını sertleştirdi.

Tamam. Ne olursa olsun. Bütün bunlara devam edeceğim.

Döndü ve Vida'ya işaret etti.

Sen! Bir şeyler ters giderse bir acil durum planı hazırla.

Vida, ekşi bir şey yutmuş gibi bir ifade takındı, bu da Annette'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Ne?”

Usta, ne zaman gerçekten işini kendin yapacaksın?

Annette ellerini kalçalarına dayadı.

Görünüşe göre, öğrenmen gereken her şeyi bitirdin. Mezun olmak ister misin?

Talimat verdiğin gibi bir acil durum planı hazırlayacağım, anne.

Annette, kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. Sonra, bir saniye sonra sordu

: Ellis ve Erik ne olacak?

Doğru, o iki kişi Nebulous Lord tarafından yer altına götürüldü. Prenses de ikinci bir seçenek olarak Ağırsavarını sunuyor. Bu, elli kişiyi rahatça alabilir.

Annette bir an aşağıya baktı, mırıldanarak

Elbette yapabilir... o kötü şeyler.

Onlar ailenin oluşturduğu canavarlardan biriydi ve herhangi bir ülkeden daha fazla, İmparatorluğun belirli saldırı seviyelerine bile dirençli olan ve kolayca kayaları ezip dağların içinden geçebilen muazzam sayıda Ağı Heavy Armored Carrier'ı vardı.

Prensesin Ağı Heavy Armored Carrier'ı çok kaynaklı ve geçerli bir ulaşım aracıdır.

Ama sayılara ihtiyaçları olacaktı!

Güney Drywall'da neredeyse bin driftçi vardı—elli, okyanusta bir damla gibiydi. Muhtemelen yetmiş kişiyi sıkıştırabilirlerdi, ama Annette bunu yapmanın bir nedeni olmadığını düşündü, ayrıca nazik prensesi rahatsız etmek istemiyordu.

Bu yüzden, her halükarda umutlarını Ellis ve Erik'e bağlamak zorundaydılar, aynı zamanda onlarla gidecek en iyi elliyi seçmeliydiler.

Bu arada, en azından Ellis ve Erik'in geri dönmesini beklemek zorundaydılar.

***

Karanlık bir tünelde, her form, şekil ve boyutta neredeyse benzer iki genç birlikte yürüyordu, karanlıkla örtülüydü, ama birisi beyaz bir fener taşıyordu.

Ancak, fenerin yapabileceği en iyi şey yollarını aydınlatmaktı—tünelin karanlığı baskıcıydı, sanki feneri de bir an içinde yutacakmış gibi hissediliyordu.

Adımları sessizdi; onlar da sessizdi, en azından gözlüksüz olan konuşmaya karar verene kadar.

"Nereye gittiğimizi nasıl biliyorsun? Işık açık olmasına rağmen, ben anlayamıyorum."

Erik tereddüt etti ve Ellis'e baktı.

“Görmeye güvenmiyorum.”

Ellis birkaç saniye ona baktı, sonra gözlerini çevirdi.

“Ne ironik—görmeye güvenmiyorsun ama bir görme yardımı kullanıyorsun.”

Kuru bir kahkaha attı.

Bu, Erik'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Ne komik?”

Ellis'in gülüşü, Erik'in yüzündeki sert ifadeyi görünce kurudu.

“Ah, özür dilerim. Bu bir şaka olacaktı.”

“Evet, senin ne kadar zeki olmadığını kanıtlayan bir duyarsız şaka.”

Ellis'in bakışları karardı.

“Hey.”

Erik başını hafifçe kaldırdı.

“Sadece zeki olmayan insanlar, zeki olmadıklarında sinirlenirler. İşte bu ironi.”

Ellis'ten döndü ve ileriye doğru yürüdü, onu şaşkın bir şekilde, ağzı açık bırakarak.

Ellis, çocuk ileri doğru yürürken tamamen şok içinde baktı. Onlardan birkaç dakika önce arkasında olan Abyss Tyrant şimdi yanında duruyordu.

Ellis ona baktı; o da geri döndü, parlayan siyah yüzü kayıtsızdı.

Ellis iç çekti ve ileriye döndü, adımlarını hızlandırdı. Erik'e yetişti ve ona alçak bir sesle hitap etti.

"Bak, belki de yanlış bir başlangıç yaptık, tamam mı? Ama seni herhangi bir şekilde rahatsız etmek istemedim."

Erik bir saniye yanıt vermedi, sonra nihayet kayıtsız bir tonla söyledi:

“Tabii ki istemedin—senin kadar akıllı değilsin.”

Ellis kaşlarını çattı ve durdu.

“Hey! Bu ne anlama geliyor?”

Erik bir an duraksadı ve geri döndü.

“Eylemlerin benim seninle ilgili değerlendirmelerimi sürekli doğruluyor. Senin de Karanlık Kıta'dan geldiğini duydum ve uzun zamandır Northern'da olduğunu biliyorum. Ancak hayal kırıklığına uğradım. Sanırım onun yoldaşlarının Sage Annette gibi iradeli ya da en azından Master Vida veya Sage Helena kadar güçlü olmasını bekliyordum… ama sen… onunla birlikteyken sadece etrafta dolandığın açık.”

Bu noktada, Ellis karanlık ve yaralı bir kaş çatma takıyordu.

“Tamam, tamam, şimdi bir yerde bir kin beslediğini biliyorum. Üzgünüm—daha önce seni rahatsız mı ettim? Geçmişte bir sorun mu yaşadık?”

Erik, ona karanlık ve rahatsız edici bir kaş çatma ile karşılık verdi.

“Onu rahatsız etmeye devam ediyorsun. Lütfen, yapmamız gerekenleri bitirene kadar sessiz kalabilir misin?”

Ellis, şokta ve kafası karışık olduğunu söylese yalan olurdu.

Erik, sanki aralarında çözülmemiş bir anlaşmazlık varmış gibi davranıyordu.

Ve kesin olarak söyleyebilirim ki, bu şekilde düzgün bir şekilde tanıştıkları ilk seferdi, her ne kadar ikisi de Karanlık Kıta olayından gelse de. Aslında, Ellis, Erik'in canavarlara karşı savaşmak ve yiyecek temin etmekle görevli bir grubu yönettiğini hatırlıyordu.

Fakat onu pek görmemişti, bu yüzden o özel anı bulanıktı—emin değildi ve sormayı bile planlamıştı.

Ancak Erik, onunla bir konuşma yapmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

“Tamam, eğer istediğin buysa.”

İkisi de birbirlerine tek kelime etmeden ilerlemeye devam ettiler. Yer altındaki sessizlik yerleşti ve yankıları tünelden net bir şekilde yankılandı.

Erik, önemli bir mesafe kat ettikten sonra diz çöküp yere dokundu. Sonra nihayet Ellis'e konuştu.

"Bir keşifçiden ihtiyacım olan, çevrede neler olduğunu hissetme yeteneği. Drywall'ı geçmek için ne kadar mesafe kat etmemiz gerektiğini bilmek istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun, ya da buna yakın bir şey?"

Ellis'in gözleri soğuk beyaz bir ışıkla parladı.

"Hala Drywall içindeyiz..."

Bir an duraksadı, gözlerini kısarak.

"Şehrin sınırlarını terk etmek yaklaşık on beş ila otuz kilometre alacak."

Erik hafif bir şokla kaşlarını çattı ve başını Ellis'e çevirdi.

"Bunu bu kadar doğru söyleyebiliyor musun? Hiç kimsenin bunu yapabilmesi gerekmiyor."

Ellis kendinden emin bir şekilde güldü.

"Seninle aynı fikirdeyim. Ama kimse neden 'Körlerin Şarkısı' olarak adlandırıldıklarını çözmeyi başaramadı."

Erik'in gözleri hafifçe büyüdü.

“Gerçek adın ne?”

Ellis içten içe gülümsedi.

“Görmek istediğim yüz bu, aptal.”

“Evet… gerçek adım.”

Erik başını eğdi, biraz kafası karışmıştı.

“Böyle bir başarıya nasıl ulaşılır ki? Bu sadece Paragonların yapabileceği bir şey değil mi?”

Ellis başını kaldırdı, tünelin karanlığına derinlemesine baktı.

“Görünüşe göre hayır. Ayrıca sadece taşlarla ve cansız şeylerle iletişim kurmayı bilen gururlu zayıfların yapabileceği bir şey de değil.”

Erik kaşlarını çattı.

“Ben hiçbir şeyle iletişim kurmuyorum…”

Ellis, nerd konuşurken serçe parmağıyla kulağını temizledi. Parmağını çıkardı ve tembelleşerek tozu üfledi—sadece sıradan bir hareket.

"Sanırım tam tersi—onlar seninle iletişim kuruyor. Bu yüzden faydan koşullara bağlı. Ben her zaman faydalıyım. Bilmeni isterim, orospu."

Erik, kaşlarını çatarak baktı.

"Burada işimiz bitti mi, yoksa yere biraz daha mı dokunmak istiyorsun?"

Erik yavaşça ayağa kalktı ve Ellis'e döndü, gözleri sanki ona saldırmaya hazırmış gibi parlıyordu.

"Sözlerini takdir etmiyorum."

Ellis, yüzüne işaret etti.

"Bana bak—burada umursadığımı yazan nerede? Ellis, kardeşim, umursuyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Erik gözlüklerini düzeltti ve derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Anlamlı bulmadığım kelimeleri kullanmanı takdir etmiyorum ve bu kaba geliyor, bu yüzden sadece sana söylüyorum."

Ellis alaycı bir şekilde güldü.

“Ha! Görünüşe göre zeki olan aslında o kadar da zeki değil. Buna başka bir şaşırtıcı ironi demez misin, ha? Keşiş?”

Erik başını salladı ve uzaklaştı.

“Bana ne kadar zeki olmadığını göstermek için tereddüt etmeden her şeyi yapıyorsun. İzlemek rahatlatıcı.”

“En azından işe yarar olmak için şehirlerin savunma mekanizmalarına ihtiyaç duyan ben değilim. Söyle bana—Karanlık Kıta'da gerçekten faydalı mıydın? Çünkü senin hakkında pek bir şey duymadım. Yoksa sadece kalabalıkla koşan biriydin, öncüler tarafından kurtarılan?”

“Seninle konuşmak anlamsız.”

“Tsk!”

Ellis sinirli bir şekilde dilini ısırdı ve sessizlik içinde devam ettiler.

Başka bir tüneli kontrol ettiler, sonra bir diğerini ve bir diğerini, Erik şehrin çevresinde hala olup olmadıklarını sorduğunda dışında sessiz kaldılar ve Ellis alanı taradıktan sonra yanıt verdi.

Tünel, belirli bir noktadan başlayan ve odaların kanalı gibi görünen garip ve iç içe geçmiş bir labirentti—her odaya girdiğinde başka bir tünel ortaya çıkıyordu.

Her tünelden geri çekildiklerinde, başka bir odaya giriyorlardı. Toplamda sekiz oda vardı; yedisini kontrol etmişlerdi ve şimdi sonuncusunu kontrol etmek için geri çekiliyorlardı.

Ellis'in bakışları, kanaldan yürürken yere sabitlendi. Kendi ışığını çoktan çağırmıştı ve bağımsız bir şekilde yürüyordu.

Sonra ilerlerken bir şey fark etti. Zemin sertleşmiş taştı, ama o yüzeyin altında, taşın derinliklerine gömülmüş ince metal rayların izlerini görebiliyordu.

Başta buna dikkat etmedi, ama ilginç bir şey bulmak, gözlerinin bilinçaltında deseni takip etmesine neden oldu ta ki bilincinde bir şey tıklayıncaya kadar ve aniden durdu.

Yedinci odadan çıkmak üzereyken tam girişteydiler, bu yüzden aniden durması Abyss Tyrant'ın da durmasına neden oldu, bu da Erik'in durmasına yol açtı.

Gözlüğünü düzelterek, Erik geri döndü.

“Ne?”

Ellis, karamsar bir kaş çatma ile yere baktı.

"Yere iletişim kurduğun için muhtemelen biliyorsundur ama… kayaların içinde gömülü metalin olması garip değil mi? Ve gerçekten uzun—sanki bir şey onun boyunca hareket etmesi gerekiyormuş gibi."

Erik kaşlarını çattı.

“Ne?”

O anda, ikisi de tünelden sonsuz bir şekilde yankılanan, soğuk ve kemiklerini donduran bir çığlık duydu; sanki antik ve aç bir şeyin iniltisi gibiydi.

Göz göze geldiler ve Abyss Tyrant'ın bakışı keskinleşti.

"Buradan hızlıca çıkmalıyız."

Ellis önerdi.

“Evet, tamamen katılıyorum.”

Erik itaat etti.

Hızla dışarı çıktılar ve şimdi son odanın önünde duruyorlardı, derinliklerine dalıp dalmama konusunda tereddüt ediyorlardı.

İkisi de son odaya doğru durdular. Bu son odaydı ve Erik, her bir tüneli hesaba katması gerektiğini biliyordu.

Onları aldığı kıtasal haritaya işaretleyecek, böylece her birinin nereye gittiğini ve şehrin sınırlarından başka bir hedefe ulaşmanın ne kadar süreceğini tam olarak belirleyebilecekti.

Ancak o uğursuz çığlık onu tamamen oyunundan çıkarmıştı. Şimdi ikinci düşüncelere kapılmıştı, belki de son tüneli kabaca değerlendirebilirdi diye düşünüyordu.

Yine de bunun ne kadar tehlikeli olacağını da biliyordu. Bir hata, sadece kendisine değil, sayısız hayata mal olabilirdi. Bu, başarısız olmalarının tam nedeni olabilirdi—böyle bir dikkatsizlik tolere edilemezdi.

Ona bir sorumluluk verilmişti ve bunu yerine getirmek zorundaydı.

Derin bir nefes verdi, ileriye baktı, sonra adım attı.

Ellis hemen arkasında takip etti.

Her zamanki sessizliklerinde yürümeye devam ettiler, ama önceden huzurlu hissettiren bu durum şimdi her şeyi daha karamsar hale getirdi. İkisi de bunu kabul etmeye istekli olmasa da, üzerlerinde rahatsız edici bir ağırlık vardı.

Onların sessizliği, tünelin daha derinlerine indikçe uzadı ve derinleşti, ta ki çığlık havayı tekrar yırtana kadar.

Erik neredeyse yerinden fırlayacaktı. Geriye doğru sendeledi, sesi titriyordu.

"D–duydun mu bunu?"

Ellis'in ifadesi karardı, ama bu Erik'e yönelik değildi.

"Sağır değilim. Ve Night Terror'ın da bunu duyduğundan eminim."

Abyss Tyrant, Ellis'in arkasındaki gölgelerden yavaşça ortaya çıktı, bir elini açarak hilal başlı siyah bir asa çağırdı.

Silahı yere sapladı ve hemen asadan yayılan siyah ışık, genişleyen daireler halinde dışarıya doğru dalgalandı.

Bakışı keskinleşti, ama boş, içi boş göz yuvalarına sahip kafatası benzeri maskenin altında ifadesini okumak zordu.

Abyss Tyrant, kasıtlı adımlarla öne doğru hareket etti ve nihayet Erik'in önünde konumlandı.

Bakışı, önündeki sonsuz tünele delip geçti ve tuhaf bir sessizlik içinde kaldı.

Erik geriye doğru sendeleyerek, Ellis'e mırıldandı.

"Hey... gerçekten bu şeyin bizi koruyacağına güveniyor musun? Yani, bu bir canavar."

Ellis iç çekti.

"Beni defalarca korudu. Aslında, beni koruyacağına Northern'dan daha fazla güveniyorum. Northern inanılmaz derecede unutkan."

Erik, belirsiz bir şekilde ileriye bakarken, Ellis'in sarsılmaz güvenine hayran kaldı.

Bu tehlikeli anlarda, o güven, bu kabusu dayanılabilir kılan tek şeydi.

Erik, arkasına dikilmiş olan asa'ya göz attı ve fısıldadı

: "Peki bu ne yapacak?"

Ellis ona hızlıca bir bakış attı.

“Açıkçası, benim de hiçbir fikrim yok. Night Terror, onu en son gördüğümden beri muazzam bir dönüşüm geçirdi—artık aynı görünmüyor. Ama beni tanıyor, bu yüzden kesinlikle aynı... kişi.”

Erik, Ellis'e endişeyle baktı ve bu, Ellis'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Ne?”

“Hiçbir şey...”

O tereddüt etti.

“Sadece... bu bir canavar, biliyor musun? Sen sürekli ona bir insan diyorsun. Geçen günki kadın kaba olabilir, ama bir noktası vardı.”

Ellis'in kaşları, fırtına bulutları gibi daha da çatıldı.

“İnsanlar benimle ilgilenip korumayı başaramadığında, bir canavar devreye girdi. O, gerçek insanlardan daha insani olduğunu kanıtladığında, neden insan olarak adlandırılmayı hak etmesin?”

“Ama o, efendisinin emirlerine sıkı sıkıya bağlı değil mi? Eğer onu Sir Northern'ın kontrolüne girmeden önce tanısaydın, seni öldürmeye çalışmaz mıydı?”

Ellis acı bir şekilde güldü.

“Anlamıyorsun. Gece Korkusu beni ilk kurtardığında, bu tamamen onun seçimiydi. O gün Lotheliwan'da bana zorbalık yapan herkesle başa çıktı—bunu asla unutmayacağım. Bu, onu ve ustasını tanımadan önceydi...”

Erik iç çekti.

“Bak, demek istediğim şey—”

O anda, çığlık yeniden patladı, öncekinden daha acımasız, yankısı tünelde yaşayan bir şey gibi hızla yayıldı, duvarlardan çarpıcı bir senfoniyle geri döndü.

Erik ve Ellis belirgin bir şekilde titredi, Erik'in sesi konuşurken titriyordu.

“Geri dönmemiz gerekmiyor mu? Yani, bu çok tehlikeli bir canavara benziyor.”

Ellis, zavallı nerd kadar sarsılmış bir haldeydi, ama yine de gözlerinde kararlılık ve güvenle ileriye baktı.

Erik, Ellis'in bakışını takip etti ve Abyss Tyrant'ın sırtını izlediğini gördü. Bu onu büyüledi ve aynı şeyi yapma arzusuyla doldu—canavara güvenmek.

Abyss Tyrant döndü ve onlara doğru yürüdü. Erik'e, sonra Ellis'e baktı, bir an daha uzun süre duraksadı.

Ellis onun bakışlarıyla karşılaştı ve birkaç saniye sonra Erik'in elini tuttu ve döndü, tam hızla kaçmaya başladı.

Huh?! Ne—ne yapıyorsun? Son tüneli haritalayamadık!

“Umurumda değil! Bize kaçmamızı söyledi!”

Erik dişlerini sıktı.

“Anlamıyorsun—insanlar bana bağımlı!”

Ellis çocuğun elini bıraktı ve durdu, yüzü öfkeyle büküldü.

“Dinle! Eğer Abyss Tyrant bize kaçmamızı söylüyorsa, bu çok kötü ve çok tehlikeli! Gerçekten kaçmalıyız! Ölü etine mi dönüşmek istiyorsun? Yani, eğer orada bir şey varsa, sana bağımlı olan insanlar da ölecek—bu aynı sonuç değil mi?”

Ellis döndü.

“Kardeşim, yüzeyde görüşürüz.”

Her bir hızını toplayarak ileri fırladı.

Erik bir an donakaldı, düşünceleriyle boğuşuyordu. Tünelin yönünü ezberlemesi son derece önemliydi—bu sorumluluğun ağırlığı altında ezilmiş hissediyordu.

Gerçekten, Ellis haklıydı. O işe yaramazdı ve belki de derin bir güvensizlikten dolayı Ellis'e saldırıyordu.

Tharion Kalesi'nin onu işe almış olmasından minnettardı. Northern'ın tavsiyesiyle olduğunu öğrendiğinde, Northern'a her şeyini borçluymuş gibi hissetmişti.

Bu yüzden geri çekilemezdi. Nihayet faydalıydı. Nihayet anlamlı bir şey katkıda bulunabiliyordu. Bu görevi tamamlamak için umutsuzca istekliydi… hayatına mal olsa bile.

Onlara diğer uluslara kolayca erişim sağlayacak bir rota sunacaktı. Yer altı tünellerini inşa etmemişti—ve bunu yapan herkese teşekkür etti—ama onları keşfetmişti.

Bu onun sorumluluğuydu.

Erik yumruklarını sıkıca sıktı ve karanlığa geri koştu.

Derinlikler Zalim'i, kayıtsız bir ilgisizlikle duruyordu. Yüzü, ışık barındırmayan derin göz yuvalarına sahip bir kafatası maskesiydi. Ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkansızdı—ya da gerçekten düşünüp düşünmediği.

Tünelin ortasında duruyordu, asası arkasında konumlanmıştı. Şu anda, Derinlikler Zalim'i sadece iki eline sahipti, her iki kolu boyunca şekillendirilmiş kasların üzerinde ivor çizgiler uzanıyordu, geniş göğsü ve duruşu ise kararlıydı. Eteği sessizlikte hafifçe dalgalanıyordu.

Zalim'in başı hareketsiz kaldı, tünel ince titreşimlerle titremeye başladığında bile. Tamamen rahatsız olmamış görünüyordu.

Bunun yerine, bir elini kaldırdı ve kötü bir parıltıyla parlayan pençelerini inceledi.

Sonra elini bıraktı ve öne doğru eğildi, vücudunu alçaltarak tünel zeminine çatlaklar yayan bir örümcek ağı gibi kırdı.

Abyss Tyrant, bir füzeye benzer şekilde ileri fırladı, tünel boyunca alevlenerek bir siyah ışık şeridi haline geldi ve daha yavaş bir hızda yaklaşan bir şeyle çarpıştı.

Çarpışma sertti, dört diagonal yönde patlayan bir siklonik şok dalgası yaydı. Canavar geriye fırlatıldı, havada takla atarken, Abyss Tyrant sadece birkaç metre kayarak durdu ve kendini yere pençeleriyle kazıyarak durdurdu.

Düzelirken, canavar da durdu ve yavaşça yükselmeye başladı.

Bu iğrenç varlık, gece yarısından oyulmuş gibi görünüyordu, etrafında sıvı gölge gibi karanlık bir örtü vardı. İki varlık arasında tuhaf bir akrabalık hissi vardı, tek fark gözlerindeki amber parıltısıydı—kötü niyetli, avcı zekasıyla yanan bir ışık.

İnsansıydı, koyu, ardoz gri tüylerle kaplıydı ve katmanlı pullar gibi parlıyordu, her bir sırt, loş ışığı ince bir parlaklıkla emiyordu. Tüylerinin altında kaslar sarılmıştı, gergin ve hazır, sanki her bir sinir hem sessizlik hem de ani şiddet için şekillendirilmişti.

Başının büyük bir baykuşa ait olduğu, keskin tüylerden oluşan tepeleri savaş miğferi gibi açıldığını gösteriyordu.

Yaratık ellerini açtı, obsidyen siyahında uzun, acımasızca kıvrılmış pençeleri ortaya çıktı.

Alçak bir pozisyonda çömeldi ve sanki bacaklarında yaylar varmış gibi ileri fırladı. Tek bir sıçrayışla, aralarındaki büyük mesafeyi kapladı ve Abyss Tyrant'ın üzerine, gözlerini oymak için hazır pençeleriyle indi.

Abyss Tyrant daha hızlıydı—uçuş halindeki yaratığın bileğini yakaladı ve yan tarafa savurdu, tünel duvarına çarptırdı. Bir an bile duraksamadan, bacağını canavara doğru fırlattı, ama iğrenç varlık hızlıydı—zaten havalanmıştı, Abyss Tyrant'ı duvarı parçalamaya bırakarak.

Yavaşça bacağını geri çekti, hafifçe kaldırarak moloz ve tozun aşağıya dökülmesine neden oldu.

Işıksız gözleri, baykuş canavarı ayağa kalkarken ona sabitlenmişti, amber gözleri gerilimle parlıyordu.

Boş ifadesine rağmen, Abyss Tyrant son derece korkutucu görünüyordu—merhametsiz bir avcı gibi.

Yaratık neyle karşılaştığının farkında değildi.

Saldırmak için hareket etti—ama çok geçti.

Pençeli elleri yüzünü sararken gözleri büyüdü. Zaman keskin bir şekilde nefes aldı ve nefes verirken—şimşek gibi bir sertlikle, Abyss Tyrant yaratığın başını yakaladı, gagasını avucuyla ezdi ve iğrenç varlığı doğrudan yere çarptı.

Hava dalgalandı. Şok dalgaları yerin içinden patladı ve taş parçaları yukarı fışkırırken yaratık tünel zeminine çakıldı.

Orada durmadı. Hızla, kollarının altından başka bir el çıktı ve yaratığın bacağını buldu. Üstteki elleri gürültülü yumruklarla canavarın yüzünü yok ederken, onu döndürdü.

Yaratığı duvara çarptırdı, ona ezici darbeler indirdi, yere çarptırdı, bacağını kaldırdı ve iğrenç varlığın sırtına basarak—acımasızca omurgasını kırdı.

Yaratık, vahşi, boğazdan gelen bir çığlık attı. Ama acıdan hiçbir merhamet verilmedi. Abyss Tyrant onu tekrar kaldırdı, havaya fırlattı ve yere çarptı.

Onu bacağından yakaladı ve sağa sola, ileri geri vurdu—onu grotesk bir sinek öldürücü gibi salladı.

Ah!! Aghhh!!! Ahhhhh!!!! Lütfen aaahhhh!

Abyss Tyrant, yaratığı tekrar yere çarpmak üzereyken, aniden duraksadı. Gözlerinde, sanki bir şeyin yanlış olduğunu duymuş gibi ince bir değişim belirdi.

Sağa ve sola baktı. Hiçbir şey göremeyince, yaratığın yıkımına devam etmek üzereyken tekrar çığlığı duydu.

"Dedim!! Lütfen, şimdi!!"

Bu noktada, Abyss Tyrant'ın iskelet göz yuvasında hafif bir kaş çatma belirdi.

O, elindeki yarı ölü canavara odaklandı ve başını eğdi.

Göz göze geldiklerinde, iğrenç yaratık baykuş başını şiddetle salladı.

"Yessuuu, yessuuu! Benim! Benim! Lütfen, öldürme—zararım yok!"

Abyss Tyrant başını yana eğdi—sola, sonra sağa. Eğer göz kapaklarına sahip olsaydı, şimdi göz kırpıyordu.

Abyss Tyrant, canavarı üzerindeki tutuşunu geçici olarak bıraktı ve canavarın yorgun bir şekilde nefes alıp ayağa kalkmaya çalışmasını izledi.

Ahh! Tüm vücudum ağrıyor! Canavarlara iletişim kurmak neden bu kadar zor?! Argug!

Baykuş canavarı tüylerini silkeledi. Korkunç bir şekilde siyah, çürümüş kanla lekelenmiş olmasına rağmen, rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu. Kırık eline ve ezilmiş gagasına göre tüylerindeki lekeler ve kirler hakkında daha fazla endişeliydi.

Sen vahşi yaratık! Bu yeni tüyleri büyütmek için ne kadar zaman harcadığımı hiç bilmiyorsun. Beni bir akılsız vahşi gibi yere çarpmaktan vazgeç, sen işlevsiz aptal!

Abyss Tyrant'ın gözleri karanlık bir şekilde parladı, pençeleri kötü niyetle parıldıyordu.

Ah, oh? Şiddet bir çözüm değil, efendim. Şiddeti seçmeyelim, değil mi?

Gagasına nazikçe dokundu.

Lanet olsun, konuşmak çok acıtıyor.

Abyss Tyrant birkaç saniye boyunca bakmaya devam etti. Sonra kollarını geriye uzattı, parmaklarını açtı.

Neredeyse bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra, Terkedilmiş Hilal Asası tünelden spiral bir şekilde geçerek tam olarak eline düştü.

Hilal kenarını canavara doğru savurdu, boğazına sadece birkaç santim kala durdu.

Lord Commander, sir! As I have said, I shall not dare attempt anything foolish. It has been made crystal clear that I was, for a moment, pompous—utterly stupid. I deserved punishment, but you have punished me thoroughly.

Hıçkırarak, bozulmuş ellerine bakarak neredeyse ağlıyordu.

“Ellerim ve omurgam dayanılmaz bir şekilde ağrıyor, efendim. Kesinlikle aceleci bir şey yapmayacağım. Aslında, hiçbir şey yapmayı kastetmedim! Sadece kendimle eğleniyordum. Buraya en son ne zaman birinin geldiğini hatırlamıyorum—sadece oynamak istedim... ama Lord Komutan, efendim, benim eğlencemi çok ciddiye aldınız.”

Abyss Tyrant ve garip canavar birlikte geri döndü ve yaratık, Abyss Tyrant'ın arkasında rahatça yürüdüğü halde, aptalca bir şey denemeye cesaret edemedi.

“Ama Lord Komutan, sormak zorundayım. Sen bir canavar değilsin, değil mi? Benim gibi bir şeysin, değil mi? Belki de antisosyal mısın?”

Başını kaşıdı.

“Ah, doğru, doğru—senin gibi bir canavar antisosyalin ne anlama geldiğini gerçekten bilemez. Bilirsin, sosyal var ve bir de anti var. Ve eğer ikisini de yapamazsan, kendine antisosyal dersin. Bu gerçekten eğlenceli bir şey. Ben antisosyalim; bu yüzden bir tünelin derinliklerinde gizlenirken buluyorsun beni, asla ölmeyecek şekilde lanetlenmişim.”

Katı, güçlü tonu hüzünlü bir fısıldamaya düştü. Sonra başını kaldırdı.

“Ama ah! Bu lanetin aslında iyi bir yanı var! Tahmin edebilir misin?!”

Abyss Tyrant ona kayıtsız bir kayıtsızlıkla baktı.

Açıkça, o herif bunu bir cevap olarak aldı ya da belki de sadece hayal görüyordu.

“Aynen öyle, Lord Komutan! Tüyler! Yeni, güzel, zarif tüylerim olacak. Bu sefer gri; geçen sefer mavi… benim gibi bir antisosyale pek uymuyor, biliyorum ama bu şeyleri seçme şansımız yok. Sanırım vücudumuzda bununla ilgili bir şey var.”

Duraksadı ve kıskançlıkla Abyss Tyrant'a geri baktı, parlak siyah derisini gözlemleyerek.

“Cildini çok mu döküyorsun, Lord Komutan, yoksa böyle kusursuz bir cildi nasıl koruyorsun? Bu arada, tedavi kullanıyor musun? Bu yaşlı adamla birkaç ipucu paylaşmak ister misin?”

Abyss Tyrant yanıt vermedi, bu yüzden Baykuş canavarı daha da ilerlerken sessizleşti.

Girişe yaklaştıkça, Abyss Tyrant durdu, önüne şüpheli bir bakışla baktı.

Baykuş canavarı gözlerini kısıp gölgelendi.

"Ah, orada ölü bir çocuk var gibi görünüyor. Sizden biri mi?"

Abyss Tyrant bir anda ileri fırladı. Baykuş canavarı, korkmuş bir şekilde geri adım atarken arkasına baktı—ama Abyss Tyrant hala orada duruyordu.

Ve başka bir Abyss Tyrant, kendi kanı içinde yatan, kırık gözlükleri olan çocuğa bakarak önde duruyordu.

İkinci Abyss Tyrant ve iğrenç yaratık, Erik'in soğuk bedeninin üzerinde duran diğerine doğru ilerlediler.

Başını çevirdi ve yaklaşırken onlara baktı.

Canavar geri geri gitti, görünür şekilde korkmuştu.

"Ne? Bana öyle bakma—ben bir şey yapmadım. Sürekli benimle uğraşıyordun, hatırlıyor musun?"

Abyss Tyrant aşağıya baktı. Gözleri ışıkla dolu olmasa da, içindeki rahatsızlık hala hissedilebiliyordu.

Baykuş canavarı tereddüt etti.

"Belki... ona bakmana yardımcı olabilirim?"

Abyss Tyrant ona temkinli bir bakışla sabitlendi.

"Görüyorsun, Lord Komutan, böyle görünebilirsem de, ben çok iyi bir hekimdim. Bu, bir yengecin bükülmesine neden olan bir durumdur—bana küçümseyerek bakma."

Abyss Tyrant temkinle bakmaya devam etti.

Baykuş canavarı, kendi kanında boğulan çocuğa göz attı.

"Muhtemelen hâlâ hayatta ve geçen her saniyede ölüyor. Bana yardım etmeme izin verecek misin, yoksa temkinli kalmaya ve benden şüphelenmeye devam mı edeceksin?"

Abyss Tyrant bir iç çekiyormuş gibi göründü. Sonra geri adım attı, arkasındaki kişi Baykuş adamı ileri itti.

Erik'in bedenine daha da yaklaştı ve yanına diz çökerek onu çevirdi. Göğsü ve karnı boyunca kazınmış üç derin, ciddi yarayı ortaya çıkardı.

"Aaaahhh... bu kesinlikle ciddi bir yaralanma! Hızla tedavi edilmesi gerekiyor!!"

Abyss Tyrant ona baktı.

“Ne? Bana öyle bakma! Burada etrafta son teknoloji bir tıbbi tesis yok mu?! Yüzey dünyasına çıkalı uzun zaman oldu—eminim ki bu, kesinlikle son teknoloji, kozmik teknoloji standartlarının ötesindedir!”

Ayağa kalktı.

“Lord Komutan, çocuğu kaldır ve hayatını kurtarmak için ilerleyelim.”

Yükseldiği sırada, Abyss Tyrant boynunu yakaladı ve onu duvara çarptı, bu da onun siyah kan kusmasına neden oldu, büyük gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Abyss Tyrant ona sessiz ve acımasızca baktı, bu da onun kendi tükürüğünü yutmaya çalışırken neredeyse boğulmasına neden oldu.

“Bak! Bak! Senden bir şey saklamaya çalışmıyorum! Ciddiyim! Hiçbir şey yapmadım! Sadece...”

Yanına baktı, Abyss Tyrant'ın karanlık bakışından kaçındı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor olabilirim...”

Tyrant'ın boynundaki tutuşu bir mengene gibi sıkılaştı.

Baykuş canavarı belirgin bir şekilde mücadele etti, yüzü gerilmekten buruştu.

“Bak... tünelin koruyucuları var... burada o kadar çok yıl kaldık ki saymayı unuttuk. Biz koruyuculardan bazıları yıllar içinde mantıksız ve çarpık hale geldi. Ne yapacaklarını tahmin etmek imkansız.”

Şiddetle öksürdü, neredeyse boğuluyordu. O noktada, Abyss Tyrant hafifçe tutuşunu gevşetti.

Hemen, Baykuş hızlıca konuştu.

“Ben, tünelin rehberleri olması gereken birçok canavardan sadece biriyim. Rayları gözetlemek ve belirli felaketlerin olmasını engellemek için tasarlandık, ama zamanla unutulduk. Birçoğumuz vahşileşti; birçok kişi görevlerini terk etti. Kendi tünelimde kalan tek kişiyim—diğerlerinin çoğu bir şekilde kayboldu. Hepimiz aynı lanetle bağlıyız, bu yüzden hepimizin bir şekilde hayatta olduğunu biliyorum.”

“Dinle, Lord Komutan, sadece çocuğu hızlıca kurtarmama izin ver. Seni kandırmaya çalışmıyorum ya da başka bir şey. Detaylara gireceğim. Tamam mı, efendim?”

Abyss Tyrant bir an sessizce baktı. Onun bakışındaki en korkutucu ve rahatsız edici şey, orada hiçbir şey olmamasıydı—yine de bu, Baykuş'un titremesine neden oldu.

Elleri serbest bıraktığında, Baykuş canavarı yere yığıldı.

Abyss Tyrant doğal bir şekilde ileriye yürüdü, diğer benliğiyle birleşerek asasını ileriye doğru devam ettirdi.

Baykuş canavarı bedene baktı.

“Cidden?! Onu taşımam mı gerekiyor? Ben hekimim, Lord Komutan!”

Abyss Tyrant ona hiç dikkat etmedi ve ileriye doğru yürümeye devam etti.

Kısa bir süre mücadele etti ama çocuğu sırtına atmayı başardı, inleyerek.

“Ah tüyler, ah zavallı tüylerim…”

Abyss Tyrant ve Erikson'u sırtında taşıyan Baykuş canavarı nihayet ortaya çıktı. Yeraltının girişinde, bir zamanlar şehrin kalbinde bulunan kurumuş bir çeşmenin önünde yüzeye çıktılar.

Eh, hala şehrin merkezinde vardı. Tek sorun, binaların artık labirentler oluşturmak için kullanılması nedeniyle tüm düzenin altüst olmasıydı; bu da canavarlara kolayca yenilmek için tuzak kuruyordu.

Çeşme havuzundan çıkarken, uzaktan figürler yaklaşmaya başlamıştı.

Abyss Tyrant'ın arkasında, Baykuş canavarı etrafa bakındı ve kendi kendine mırıldandı.

"Geçen seferki gibi görünmüyor... hmm."

Abyss Tyrant, bir kabus içine girebilecekleri gerçeğine rağmen, rahat bir şekilde ilerledi; adımları sabitti.

Yaklaşan insanlar—şimdi önlerinde duruyorlardı—Helena, Ellis ve Tharion Kalesi'nden iki başka adamdı.

"Gece Korkusu!"

Ellis bağırdı ve ileri fırladı.

"Oh, yıldızlara şükür! İyisin!"

Abyss Tyrant'ın arkasında, Baykuş canavarı yana eğildi, gagalı ağzıyla kötü bir şekilde gülümsedi ve bir elini salladı.

Merhaba... Ben de iyiyim - benim adıma yıldızlara teşekkür et.

Ahhh!!

Ellis şok içinde geri adım attı.

Konuşan bir canavar!

Yüzü neredeyse parçalanacak gibi oldu, yaratığa işaret ederken sanki dünyanın tüm yanlışlıklarını tek bir varlıkta görüyormuş gibi

baktı.

Baykuş yaratığı, kendi savunmasında alçakgönüllü bir şekilde konuştu.

Dinle, çocuk, ben gerçekten bir canavar değilim. Gördüğün şey bir lanetin sonucudur - ben sadece bununla yaşamayı öğrendim. Beni canavar olarak adlandırmak oldukça kaba. Ve bu tüyler muhteşem. Bende ne canavara benzer bir şey var?!

Ellis inanamayan bir şekilde baktı.

Her şey!

Baykuş adamın gözleri kısıldı.

Çocuk... Alınabilirim.

Helena, Abyss Tyrant'a baktı.

O anda, döndü ve Baykuş adamın sessizleşmesine neden oldu. Erikson'u nazikçe yere bıraktı.

Ellis'in yüzü karardı.

"Kahretsin! Ona uyardım."

Hemen Baykuş adama sert bir bakış attı.

"Bunu sen yaptın!"

"Hey! Şimdi bekle! Ben yapmadım! Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum. Burada herhangi bir tıbbi tesis var mı?"

Erik'in hayalet gibi solgun yüzüne baktı.

"Hızlı hareket etsen iyi olur—çocuk daha fazla dayanacak gibi görünmüyor."

Helena, ifadesi taş gibi soğuk, dedi

“Beni takip et... bir yer var.”

Hemen onları sol ara sokağa yönlendirdi. Binalar kırık dişler gibi dağınık olsa da, gözlerine ihtiyaç duymayan bir avcıydı—diğer duyuları yolu açıyordu.

Helena'nın da keskin bir koku alma yeteneği vardı. Bir Yükselen olarak, kokuları ayırabilir ve onları görünmez ipler gibi takip edebilirdi.

Bir tıbbi tesisin kokusu her şeyi keser, nereye giderseniz gidin veya ne kadar çok koku birbirine karışırsa karışsın.

O kokuyu takip ederek, kısa sürede devasa, yaralı ve kırık pencerelerden ışık sızan bir binaya ulaştılar.

Şehirdeki çoğu pencere—kale dışındakiler hariç—zaten yok edilmişti, bu yüzden alışılmadık bir durum değildi.

Baykuş adam binaya daldı ve merdivenleri hızla çıktı. İkinci kata ulaştığında, üzerinde dev bir ölü lamba bulunan bir platform gördü, lamba metal bir akbaba gibi üstünde yayılmıştı.

Bir hamleyle lambayı parçaladı ve çocuğu nazikçe masanın üzerine koydu.

Erik'in göğsü ve karnı etrafındaki giysilerini yırtarak, kendi keskin pençelerine baktı.

Abyss Tyrant yanında, bir gölge gibi sessiz duruyordu.

Bak, yanlış bir fikir edinme—bunu sayısız kez yaptım, tamam mı? O yüzden sadece sessiz kal ve sihirimi izlemeye bak.

Abyss Tyrant, adam konuştuğunda geri adım attı.

Bir sonraki anda, Baykuş adam pençelerini avucuna kazıdı ve ince, parlayan bir iplik çıkardı.

Ve Erik'i onarmaya başladı.

***

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra, Baykuş adam Abyss Tyrant ile birlikte ortaya çıktı.

Ellis kapının yanında çömelmişti, diğer iki adam karşısında duruyor, duvara yaslanmışlardı. Kapı açıldığında, doğruldular ve Ellis ayağa kalktı.

Baykuş adam, saatler süren zorlu bir ameliyatı yeni bitirmiş gibi, onlara hitap etti.

"Endişelenmeyin—arkadaşınız kurtuldu. Ölmesi gerekiyordu ama benim çok yetenekli ellerim var. Uzun zamandır birini onarmadım, ama bu şeyler asla kas hafızasından çıkmaz. Ayrıca, onun da güçlü bir ruhu var—demir irade ile tutundu ve bırakmayı reddetti. Benim becerim işin yüzde yetmişini yaptı dersem, yaşama isteği diğer yüzde otuzu taşıdı."

Gerçekten profesyonel bir ses tonuyla konuşuyordu. Tek sinir bozucu şey, kendini övmeye daha fazla odaklanmış gibi görünmesiydi, hastanın durumu hakkında onları bilgilendirmekten ziyade.

Ellis, Abyss Tyrant'a baktı, o da sorgulayıcı bakışına yanıt olarak başını salladı.

Diğer iki adam, garip ifadelerle onları izledi ve dikkatlice Ellis'in arkasından odaya girdi.

İçeri adım attıklarında, gördüklerine donakaldılar.

Erik masanın üzerinde yatıyordu, bilincini kaybetmişti. Göğsü huzurlu bir uykuda hafifçe inip kalkıyordu.

Onların önündeki Erik'in mucizevi yanı şuydu: tüm yaraları kaybolmuştu.

Hiçbir iz, kesik, kan yoktu. Her şey iz bırakmadan yok olmuştu.

Sanki Erikson hiç yaralanmamış gibiydi.

Ellis'in alnında ince bir kaş çatma belirdi.

“Nasıl...?”

Tam düşündüğü sırada, koridorun derinliklerinden ayak sesleri yankılandı ve nihayet durdu.

O, Annette ve Helena'nın garip yaratığın önünde durduğunu bulmak için dışarı adım attı.

Annette, Abyss Tyrant ve diğerlerine bir göz attıktan sonra bakışlarını Owl adamına çevirdi.

"Sen kimsin?"

Owl adamı derin bir nefes aldı.

Gerçekten ilginç bir soru, doğrudanlığınıza bakılırsa. Meraklı bir doğaya sahip olduğunuzu söyleyebilirim—her zaman yüzeyde görünenin ötesine kazıyorsunuz. Bu gerçekten değerli bir nitelik. Benim ne olduğuma gelince... bunu söyleyemem. O gerçeği herhangi bir insanla paylaştığım gün, lanetim kırılacak.

Annette'nin gözleri şüpheyle kısıldı.

Abyss Tyrant da yukarıdan onu inceledi.

"Lord Komutan, burada söylediğim hiçbir şey yalan değil. Amacımı bir insana açıklarsam gerçekten öleceğim. Ancak, bunu bir canavarla tartışmak tamamen güvenli. Ölümden korkmuyorum, ama ölmek isteyip istemediğime karar vermeden önce dünyanızda deneyimlemek istediğim birkaç şey var."

Annette yüzünü ekşitti.

"Dinle. Bu, kıtanın yok edilmesi meselesi. Bunu hafife almanı istemiyorum. O yer altı tüneli, kıtanın geri kalanına ulaşmamız için hayat hattımız olacaktı—bir iletişim engeli var, ulaşım sistemleri çökmüş durumda ve her ulus, kıtayı saran felaketten habersiz, bu kabusun içinde yalnız olduklarını düşünüyor."

Bakışı daha da sertleşti.

"O tünel, ulusları kurtarma yolumuz... ona ihtiyacımız var. Eğer orada planımızı sabote edebilecek bir şey dolaşıyorsa, bize söylemelisin... lütfen."

Annette'nin sesi yumuşadı.

Baykuş adam, birkaç kalp atışı boyunca onu inceledi. Sonra içini çekti.

"Sözlerini örme şekline bayıldım. Lord Komutan'dan çok daha iyi, o hiç kelime bulamıyormuş gibi görünüyor."

O, duraksadı ve Annette'in gözlerine derinlemesine baktı.

"Yani, size sadece bilgi verebilirim, orada olmalarının nedenini değil. Size yardım etme isteğim ne kadar büyük olursa olsun, yaşamayı durdurmak istemiyorum—özellikle şimdi değil."

Kollarını kavuşturdu.

"Eğer kıtanın diğer bölgelerine ulaşmaya çalışıyorsanız, aslında bu oldukça basit. Yer altı demir yolu sistemi bu amaçla özel olarak oluşturuldu ve biz onun rehberleriyiz. Çoğumuz dağılmış durumda, ama tanıdığım kişiler—zaman zaman gördüğüm kişiler—kara yılan, kurt, muhtemelen arkadaşınızı parçalayan o, ve kuş. Benim gibi bir kuş değil—o daha güçlü ve canavari bir yaratık, kesinlikle mantıklı değil. Beni görmekten bile hoşlanmıyor."

Duraksadı, devam etmeden önce bir nefes aldı,

"O, aramızdaki en eski olanıdır."

Omuz silkti, gözlerini kısaca kapadı.

"Hepinizin bunu nasıl yapmayı planladığını tam olarak bilmiyorum… ama bunlar mantıkla ikna edilebilecek yaratıklar değil. Yer altı demir yolu sistemini kullanmak istiyorsanız, savaşa hazırlıklı olmalısınız. Ama hedefinize hızlı bir şekilde ulaşacağınızı garanti edebilirim—tabii ki, öldürülmezseniz."

Annette bir an aşağı baktı, Baykuş'un söylediklerini sindirip düşünerek.

Bu arada, Baykuş kayıtsız bir şekilde ıslık çaldı, duvarları ve tavanı sıradan bir ilgiyle inceledi.

Annette nihayet iç çekti.

"Görünüşe göre haklısın—o tünelden geçiyorsak gerçekten savaşa hazır olmalıyız. Bu kadar kesin."

Baykuş ona baktı ve başını salladı.

"Bununla hızlıca uzlaşman iyi bir şey…"

Annette'in ifadesi karardı.

"Üzgünüm, ama seni serbest bırakma niyetimiz de yok. O tünelden birlikte geçeceğiz."

Tam o sırada, Abyss Tyrant'ın eli uzandı ve Baykuş adamın boğazını yakaladı, o da gruptan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun! Lanet olsun! İnsanları kabul edebilirim! Canavarlardan nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!!"

Abyss Tyrant onu yerden kaldırdı.

Annette içeri geri döndü ve Erik'i kollarında tutarak çıktı. Sonra harabe tıbbi tesisi terk ettiler.

Revant, önce ikinci elindeki eldivenleri yavaşça çıkardı. Sadece iç gömlek ve yelekle kalacak şekilde ceketini çıkardı.

Sonra gömleğinin kollarını sıvadı, elini kullanarak saçlarını geriye doğru taramadan önce derin bir nefes aldı.

Bütün bunlar boyunca, Koll garip ve kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu.

‘Umutsuzluk içinde bu kadar rahat olabiliyor nasıl… Ne yapıyor? Bütün bunları neden yapıyor?’

Akli, Revant'ın her hareketini—anlamsız olanlar da dahil—fazla düşünerek dinlenmesine izin vermedi.

Çünkü Kırık Tyrant'a karşı o kadar sarsılmış ve dikkatliydi ki, Revant'ın yaptığı her şeyin—hem bilinen hem de bilinmeyen—radarının altında olduğundan emin olmak istiyordu, her hareketin önceden görecekti.

Fakat, küçük, anlamsız jestler üzerinde yavaşça paranoyak hale geldiğini bilmiyordu.

Revant, rakibinin onu ne kadar yoğun bir şekilde izlediğinin farkında olmadan, nihayet kendini durdurdu. Bir heykel gibi durarak, Koll'a karanlık, tiksinti dolu bir ifadeyle baktı.

Bu, Koll'un yüzünün de rahatsızlıkla karardığına neden oldu.

“Anlıyorum… gerçekten seni küçümsemişim. Yansıyan umutsuzluğa daha fazla özellik eklesem, korkacağını düşünmüştüm. Bir çocuğa kendini kaybetmiş olabilirsin, ama sonuçta hâlâ bir Zalim’sin—kırık ya da değil.”

Koll sadece soluna döndü ve kemiklerin ürpertici bir çatırdaması yankılandı. Sağına döndü ve aynı ses tekrar duyuldu.

Bir an sessiz durdu. İkisi arasındaki hava bir kez daha duruldu. Soğuk, dondurucu hava, yer kabuğundan yükselen sıcaklık tarafından bir şekilde bastırılmıştı—Kryos ile Ul arasındaki savaş—ama bu iki kişi bununla ilgilenmiyordu.

Her neyse, kaynayan hava, onlara bir anlığına, savaş alanından uzaklaşarak duraklıyormuş gibiydi.

Sonra Koll hareket etti.

Kayboldu—bu doğru kelimeydi.

Mesafe anlamsız hale geldi; bulanık bacaklarıyla acımasız bir mesafeyi kapladı, bir saniye bile tamamlanmadan.

Revant şaşırmış görünmüyordu. Eğlenceli bir gerçek mi? Hatta bakmıyordu bile.

Ancak Koll ona ulaştığında, eli geri fırladı, avucu açık, gözleri öfke ve tiksintiyle doluydu, gerçekten çaba sarf etmek zorunda kalmaktan dolayı.

Elleri, kaburga seviyesinde, ileri doğru parladı ve o kadar hızlı bulanıklaştı ki görünmez hale geldi—Koll'un saldıran pençelerinin yanından geçerek, bedeninin yanından geçerek, karnında durdu.

Koll hareketin ortasında dondu ve genişleyen gözlerle aşağıya baktı.

'Ne?'

Kırık Tyrant'ın elleri karnının içindeydi, bir organını—özellikle karaciğerini—sıkıca kavramıştı.

"Bu organı iyi bir fiyata satabilir miyim merak ediyorum. Tatile gitmeyi planlıyorum. O aptalın bana yardım edecek parası yok."

Koll'a baktı.

"Bir süredir etraftasın, değil mi? Bugünlerde organların ne kadar değerli olduğunu düşünüyorsun?"

Yavaşça—hayır, yavaş değil—rahat bir şekilde, Revant tuttuğu organı, deriyi yırtmadan çıkardı.

Kanla kaplı, elinin tamamıyla birlikte, elindeki üçgen şeklindeki organa baktı. Bir an için tiksintiyle yüzü buruşturdu, sonra geri yürüdü, yerden biraz buz kırdı, organı ceketinin üzerine koydu ve etrafına buz yerleştirdi.

Ayağa kalktı ve memnuniyetle doğruldu, sonra tekrar Koll'a döndü.

Ve başını eğdi.

"Başka birini basitçe yansıtabilirsin, bu yüzden bu bir sorun olmamalı, değil mi?"

Koll kaşlarını çattı. Bu tam olarak düşündüğü şeydi, ama Kırık Tyran'ın bunu söyleme şekli rahatsız ediciydi.

Bu arada, Revant'ın gözleri parladı, yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi.

"İyi, çünkü bunlardan çok fazla ihtiyacım olacak. Kalbin de... ahhh."

Dudaklarını hasta bir psikopat gibi yaladı.

"Bir Tyran'ın kalbi—ahhh, çok pahalı olmalı, değil mi? O zaman ihtiyacım kadarını toplayabilirim ve sen de onları geri yansıtabilirsin. Oooohhhhh, bu, beni dışarı gönderen o aptala minnettar olduğum ilk sefer."

Koll, gözlerinde rahatsız bir ifadeyle dik dik baktı. Farkında olmadan, yanağından bir ter damlası süzülüyordu.

Hala Revant'a bakarken, diğeri aniden ona dokundu—o kadar yakındı, elleri omuzlarında.

Koll'un gözleri daha da büyüdü.

'Ne zaman—?!'

Düşüncesini tamamlayamadı, çünkü Revant ona baktı ve delice gülümsedi. Sonra eli Tyran'ın bedenine daldı, sol akciğerini yakaladı ve nazik ama güçlü bir hassasiyetle yavaşça çıkardı.

Koll dişlerini sıktı ve Zalim'in akciğerini göğsünden koparıp bedeninden deriyi bile yırtmadan çekip alırken bir inleme bastırdı.

Birden nefesi kesildi. Nefes alma süreci, bunu işlemek için eksik bir akciğerle sekteye uğradı. Dizlerinin üzerine düştü, yüzü sessiz acıdan solgun.

Revant ona aşağıdan baktı, elinde organ damlıyordu.

“İnsan olup olmamızın bir önemi yok sanırım—vücutlarımız aynı şekilde işliyor ve aynı şekilde acı çekiyor. Zavallı şey.”

Rastgele Tyrant'ı tekmeledi ve Koll, çarptığı buz tepelerini yok edecek kadar şiddetli bir güçle yuvarlandı. Nihayet, bir kütüğe dönüşmüş dağlardan birine çarparak durdu.

Revant yavaşça başlangıç pozisyonuna geri döndü, daha fazla buzu kırdı ve akciğeri koleksiyonuna ekledi.

Topladığı şeylere gururla gülümsedi, gözleri paraya olan tutku ile parlıyordu—yoksa organ toplama tutkusuyla mı?

Bu zor bir şeydi. Ama görünüşe göre Eksik Tyrant yeni bir hobi bulmuştu!

İfadesi düzleşti, bir kez daha kayıtsız hale geldi. Döndü ve Koll havadan geldiğinde, sadece ellerini kaldırdı, her iki göz küresini çıkardı ve Koll'u yere çivileyen bir döngüsel tekme attı.

Yer titredi ve buz parçaları gökyüzüne fırladı. Revant pek umursamıyordu—en azından başka bir şey olmadan önce gözleri koleksiyonuna eklemişti.

Koll ayağa kalkmadan, zaten yeni gözler, başka bir akciğer ve yeni bir karaciğer vardı.

Revant içten bir şekilde gülümsedi, sağlıksız gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"İşte bahsettiğim şey bu! Kirli numaraların zorbalığı—bana numaralarını faydalı bir şey için kullanmama izin ver!"

Revant geniş bir gülümsemeyle hareket etti. Koll'u boğma pozisyonuna aldı ve gözlerini çıkardı, ardından geriye fırlattı.

Tiran direnmeye çalışırken, göğsüne bir darbe indirdi, bu da tüm vücudunun zehir enjekte edilmiş gibi kasılmasına neden oldu.

"Dünya yıkımını planlamak için bu kadar zamanın varsa, yoksullara biraz daha zaman ayırmanın nesi yanlış?!"

Bir gözünü daha çıkarmadan önce göğsüne bir darbe daha indirdi.

Koll direnmeye çalıştı, ama Kırık Tiran'ın tutuşu, demirden bir dünyadan oyulmuş on dağ gibi sertti. Hiçbir şey yerinden kıpırdamadı.

Bu arada, Revant durmaksızın gözleri çıkarıyor ve onları geriye, organ koleksiyonuna fırlatıyordu, deli bir psikopat gibi gülerek—tamamen serbest kalmıştı.

"O kadar çok! Hahaha, o kadar çok organ! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?! Aptal! Bu kadar faydalı bir yeteneğin vardı ve bu kadar yoksul ve sefil misin?! Ne kadar faydalı olabileceğine bak, ve en iyi kararın bir Köken'in hapisten kaçmasına yardım etmekti?!

"Kira ödeyemediğim için tüm yeni hayatım boyunca birinin lanetli, ışık almayan ruhunda yaşamak zorunda kaldım—kendi evim olmayı bırak! Kendi yerimi istemediğimi mi düşünüyorsun?! Kendi alanımı özlemediğimi mi düşünüyorsun?! Her gün para kazanmanın yollarını düşünüyorum! Ve sen, senin gibi bir alçak, neyi düşünüyorsun? Dünyayı sona erdirmek mi?!"

“Hangi dünyayı bitiriyorsun, hamam böceği?! Hangi dünya?!”

Her kelime, bir gözün hasadıyla fırlatıldı. Son ifadede, her sorunun sonunda Koll'un göğsüne vurdu.

Koll kendini tamamen çaresiz buldu. Ne yaparsa yapsın, Kırık Tyran'ın demir pençesinden kurtulamadı.

Yumruklar en kötü kısım değildi—Revant'ın gözlerini, yansıması Tyranny'nin onları geri yansıtması kadar hızlı bir şekilde oyması da değildi. Ruhunu parçalayan ezici darbelerdi.

Koll, varlığının her lifinin ham umutsuzlukla kasıldığını hissetti. Damarlarında akan umutsuzluğu, sıvı zehir gibi tadabiliyordu; onu küçültüyor, zihnini yiyor, ruhunu aşındırıyordu. Kırık Tyrant'ın ezici gücüne karşı savaşmak anlamsızdı.

Bu durumu asla aşamayacaktı.

Başarısızlığa mahkûm olmuştu. Umutsuz. Geleceği—planladığı her şey—küllere dönüştü.

Artık en iyi döneminden bu kadar uzaklaşmış bir Tyrant'ın ellerinde ölecekti.

O...

Koll'un dişleri aniden kenetlendi.

‘Bu herif!’

Revant'ın zulmünün ona yaptıklarına karşı koymak için her damla irade gücünü harcadı. Ama farkındalık belirmeye başladıkça, her şeyi bir araya getirdi.

Kurtulamadığı sebep, Kırık Tyrant'ın onu on demir dağının gücüyle tutması değildi.

Bu, Kırık Tyrant'ın Zalimliği'ydi. Umutsuzluk.

Umutsuzluk ne yaptı?

Umutsuzluk gerçeği çarpıttı, kurbanları umutsuzluğa boğarak önlerindeki engelin sonsuz derecede büyük ve aşılması imkansız hissettirdi. Umutsuzluk, insanları kendi güçlerine kör eden bir zehirdi.

Elbette, böyle bir zorbalığı kullanmak tamamen Zorba'nın kendisine bağlıydı. Umutsuzluğu doğru bir şekilde dokumak için derin bir hayal gücüne ve varoluşsal bir korkuya sahip olmak gerekiyordu.

Koll her zaman çoğu Zorbanın, daha düşük türlerle karışmayı reddederek kendilerini zayıflattığını düşünmüştü. Değerli gururları yüzünden büyümek, güçlerini ustalaşmak için altın fırsatları kaçırıyorlardı.

Bu Kırık Zorba ise—bir şekilde—bir insanın kontrolü altına girmişti.

Koll, Revant'ın korkunç durumuna rağmen, alçak insanlardan öğrenmek ve onların acısını anlamak için kendini alçaltacağını asla beklemiyordu.

En azından, diğer Zorbalar bunu böyle görecekti.

'Tch! Onu hafife aldım!'

Koll, karşılık vermek için yanıyordu!

Fakat bu imkansızdı. Zorbalık, "Ben güçlüyüm!" veya "Bu dağı kıracağım!" gibi motivasyonel mantralarla aşabileceğiniz basit bir yetenek değildi.

Tirannilik çok daha korkutucu ve yıkıcıydı - insan olumsuzluğunun kaba, kötü niyetli bir tezahürü.

Will, kavram ne kadar güzel olursa olsun, Zalimliğe karşı işe yaramaz hale geldi.

Tek karşı koyma, kendi Zalimliği idi. Ancak, Koll tamamen etkisiz hale gelmişti—gözlerini yeniden kazanamamasından değil, onları defalarca kafasından koparılmanın dayanılmaz acısından dolayı.

Sonra hala baskıcı bir umutsuzluk vardı, sürekli olarak bununla durmaksızın savaşmak zorundaydı.

Tüm bunların birleşimi onu tamamen çaresiz bıraktı.

Revant'ın acımasız hasadından kurtulmak için bir şey feda etmesi gerekiyordu.

Tek bir çözüm vardı. Görme yetisini teslim etmesi gerekiyordu.

Revant bir başka gözü koparmak için ileri atıldığında, aniden saldırısında donakaldı, bakışı titriyordu.

"Ne? Göz yok mu?"

O duraklama, Koll'un ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

"Aynen öyle—göz yok, seni alçak!"

Aniden, vücudu etrafındaki alanı yutan, her şeyi saf bir parlaklıkla boğan kör edici bir ışıkla patladı.

Koll içgüdüsel olarak ellerini yüzünü korumak için kaldırdı ve geri sıçrayarak gelecek çarpışmaya hazırlık yaptı.

Ancak o hiç gelmedi. Bunun yerine, önünde, kırılmış ışık spektrumundan oyulmuş gibi görünen garip bir yaratık duruyordu.

Revant başını eğdi.

"Öz Manifestasyonu mu?"

İfadesi karardı.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın? Bir Zalim olarak beni yenemedin—yansıtılmış bir Paragon olarak bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Koll'un kahkahası, binlerce üst üste binen cam parçasının bir arada kırılması gibi yankılandı.

"Seni yenmeyi ummuyorum. Dante'nin Öz Manifestasyonu hakkında ilginç olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Revant sessizce baktı. Koll'un devam etmesi için yanıt vermesine gerek yoktu.

"Bu, ışığın sonsuz kırılmasıdır—ışığın sonsuz bir şekilde bükülmesi için bir ortam. Bu bedende bulacağın tek şey, Kırık Zalim... ışıktır."

Revant'ın gözleri, beliren umutsuzlukla büyüdü.

Bu arada, Koll ürkütücü bir tatminle gülümsedi.

“Şimdi organları nasıl toplamaya devam edeceğini görelim. Bu bedenle, Efendim'in hem Ul'u hem de senin efendini ortadan kaldırması için seni yeterince oyalayabilirim. Sonrasında, sonun kaçınılmaz.”

İç çekti ve tekrar konuştu.

“Ancak, sana bir şans sunmaya istekliyim. Umutsuzluğun Zorbalığı—bir zamanlar zayıf biriydin, değil mi? Çok uzun zaman önce var oldun ve erken dönemlerde öldün. Acımasız gücüne rağmen, zayıf ve küçümseniyordun.

“Ama her zaman Umutsuzluğun Zorbalığı'na hayran kaldım. Aslında, onu yansıtmanın bir yolunu ararken tarihini inceledim... O Zorbalar, senin ne kadar korkutucu olduğunu asla anlayamadılar. Bana katıl, hepsini ezebilirsin. Tüm Zorbaların en büyüğü olarak durabilirsin. Bu insanın sana koyduğu zincirleri kırmanda sana yardımcı olabilirim.

“Aslında, bu kaçınılmaz—sadece bir zaman meselesi. Boşluk geri kazanıldığında, Kaos'un gerçek Kökeni altında hizmet etmekten başka seçeneğin kalmayacak. O an gelmeden önce, kararını ver.”

Revant sessizce durdu, başı öne eğik, gözleri derin düşüncelere dalmış bir şekilde odaklanmış ve uzak görünüyordu.

Koll'un son sözleri havada asılı kaldı, Revant'ın zihninde yankılandı. Kırık Zorba, Northern'ın kontrolünden kurtulmak istemişti.

Ve nihayet o özgürlüğü elde etme olasılığı, damarlarında adrenalin patlamasına neden oldu.

Özgürlük düşüncesi, bırakılmayacak kadar sarhoş ediciydi.

Ancak acı bir şekilde farkındaydı ki - bu özgürlük değildi. Sadece güzel kelimelere sarılmış bir illüzyondu.

Ayrıca, sadece başkalarına hizmet etmek için özgürleşmenin mantığı neydi? Özellikle çok daha dayanılmaz bir çöplük için.

En azından Northern, ona sürekli emirler vermeyecek kadar akıllıydı.

Ama bazı eski bir Zalimlik mi? Onu aşağılayıcı işler için gönderecek biri - bana su getir, kirli işimi hallet, sırtımı kaşımak.

Revant'ın yüzü tiksintiyle büküldü. Başını çevirdi, öne eğildi ve şiddetle kusmaya başladı.

Bu, Koll'un teklifi yaptığı günden beri yaptığı ilk hareketti.

Koll orada durdu, şaşkın. Eğer kaşları olsaydı, şu anda kafa karışıklığıyla çatılmış olurdu.

'O... kusuyor mu?'

Revant nihayet doğruldu ve cebinden beyaz bir mendil çıkardı.

Ağzını temizledikten sonra, doğrudan Koll'a baktı.

Bu senin cevabındı. Anladın mı?

Kuzey sessizliğe büründü. Kaos Prensi'nin sözleri ona bir çekiç darbesi gibi çarptı ve hemen yanıt veremez hale geldi.

Özellikle de onun için de geldiklerinden bahseden kısım. Bu, Kaos Prensi'nin şu anda başına gelenleri bilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

'Elbette biliyor. Tüm hayatını yarı Köken, yarı Zalim olarak geçirdi.'

Kuzey, kendini zor tutarak ona öfkeyle baktı.

"Onların senden daha büyük bir kötülük olup olmadığı benim işim değil. İkinize de istediğinizi vermemekle yükümlüyüm—bu, dünyamın tamamen yok olmasına yol açabilir."

Kaos Prensi başını geriye atıp güldü.

Ses rahatsız edici geldi, bu yüzden Kuzey kaşlarını çattı ve onu izledi.

"Ah, dünyanızın yok oluşu mu? Kuzey, ne diyorsun sen? Bu dünya zaten yok olmaya mahkum. Üstelik, neden yansıtılmış bir gerçeklikle ilgileneyim?"

Kuzey'in yüzüne gölgeler düştü. İfadesi gerginleşti, yumruğunu sıkarak içinde biriken fırtınayı bastırmaya çalıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Kaos Prensi, ellerini kavuşturup küçük, sinir bozucu bir gülümseme bırakmadan önce onu ciddiyetle inceledi.

"Kuzey. Hiçbir şey bilmiyordun, değil mi? Büyük Felaket hakkında bir şey biliyor musun?"

Kuzey ona temkinli bir şekilde baktı.

"Hayır, hiç duymadım."

Kaos Prensi bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi, sonra Kuzey'e ciddi gözlerle baktı.

"Kuzey, bu konuda karanlıkta kalmayı hak etmiyorsun. Ama karanlığın senin nerede olduğunu görebiliyorum—nerede büyüdüğünü. Ve eğer Boşluğu teslim etmezsen orada çürüyüp gideceksin."

Bir an duraksadı, sözlerinin havada bir bıçak gibi asılı kalmasına izin verdi.

"Sana tam olarak ne olduğunu gösterebilirim, ama Boşluğa ihtiyacım var."

Kuzey'in sesi öfkeyle yankılandı.

"Boşluğun bana bir şey göstermesiyle ne alakası var?"

Kaos Prensi iç çekti.

"Boşluk, her şeyin hafızasıdır. Bazen bunu hissetmiyor musun? Yoksa barındırdığın gücün büyüklüğünü gerçekten kavrayacak kadar deneyimin yok mu?"

Kuzey kaşlarını çattı.

Kaos Prensi'nin gerçeği söylediğini biliyordu.

Boşluk gerçekten de her şeyin hafızasıydı ve bunu daha önce, oldukça belirsiz bir şekilde hissetmişti. İşte bu hafıza, Revant ve Bairan'ın yaratımını mümkün kılan şeydi.

Elbette, onların ruhlarının büyük bir rolü vardı, ama gün geçtikçe, her biri gömülmesi gereken anılarını yavaş yavaş geri kazanmaya başlıyordu; bu anılar o kadar derin gömülmüştü ki, parçalanmış ruhlarının onlara ulaşması imkansız olmalıydı.

Ancak, o parçalanmış ruh Boşlukla birleşmişti.

Ayrıca, bu hafızadan Kuzey, doğuştan nasıl kaplar yaratacağını öğrenmişti.

Kaos Prensi'nin ona ne göstermek istediğini tam olarak bilmiyordu, ama lanet olası melezine asla güvenemeyeceğini biliyordu.

Şüpheci kalmaya devam etti.

Aynı zamanda, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Kaos Prensi ona garip bir ifadeyle baktı, bu da onun tekrar kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Ne?”

Melez, burnunu işaret etti.

Kanıyorsun, Northern.

Kuzey, başını çevirdi ve burnunu sertçe sildi, ardından kanla lekelenmiş parmaklarına baktı.

Kaos Prensi'nin keskin, canlı sesi sessizliği delip geçti.

"Ölümlü bedenin parçalanıyor, Kuzey. Ne kadar direnirsen, bu senin için o kadar zorlaşacak. Bu, kendi yok oluşuna yol açabilir. Yani inatçı olmayı bırakabilir misin?"

Soğukkanlı bir şekilde Kuzey'e elini uzattı.

"Elimi tut ve sana dünyanın tarihini göstereyim. Ul'un senden sakladıklarını göstereyim. Bu dünyayı bağlayan zincirleri kırmama izin ver ve sadece bir yansımanın içinde yaşadığını fark et."

Onun sözleri Kuzey'i derinden sarstı, özellikle Boşluğun bedenini kağıt gibi parçaladığını bilmek onu daha da etkiledi. Durum, başka bir seçeneği olmadığını gösteriyordu.

Boşluğun serbestçe dolaşmasına izin verirse, Kaos Prensi'nin onu emeceği ya da daha kötüsü, Kryos'un emeceği yüksek bir ihtimal vardı.

Ul'u düşündü, ama şu anda Terence'in bedeninde yaşıyordu. Genç kadının, Boşluk gibi bir İlk varlığı barındırabileceğini düşünmüyordu.

Onun, bir Köken'in varlığıyla nasıl başa çıktığından bile emin değildi. Onu yok edemezdi.

Tek seçeneği, Kaos Prensi Anki'ye güvenmeyi denemekti.

'Ve belki de ona karşı sert bir şekilde hazırlan.'

Northern bunun bir aptalın hayali olduğunu biliyordu—bu durumda Kryos'u yenip yenemeyeceğinden bile emin değildi. Bir Köken olarak uyanmış olabilir, ama hala onu ciddi şekilde kısıtlayan bir ölümlü bedene sahipti.

Bir Kökenin İradesini kullanmak, bedenini parça parça yıpratıyordu.

Bunun kısa bir İrade tadımından bir şey kazanmadığı anlamına gelmiyordu.

Önümüzdeki iki ay içinde, Northern bir Yükselen ve ardından bir Paragon olduktan sonra, kolayca Işık Taşıyıcısı olabileceğinden emindi.

Hala bir Zirveye ulaşması gerekiyordu—insanlığın zirvesine. Orada, muhtemelen ölümlülüğü aşan bir bedene sahip olacak ve nihayet Köken statüsünü verimli bir şekilde kullanabilecekti.

Ama bu, Köken ve Zalimlik Yolu hakkında sorular doğuruyordu. Öğrendiği şeylere göre, Köken Yolu'nun mümkün olmaması gerekiyordu, özellikle de bir ölümlü için.

Northern, kanın yere damladığını hissederken kaşlarını çattı.

'Şimdi bunlar için zaman değil. Bir karar vermem gerekiyor.'

Arkasında elleriyle durarak bekleyen Kaos Prensi'ne baktı.

Ulzred'in bedeninde yaşıyor olmasına rağmen, Kuzey'in hatırladığı genç çocuktan tamamen farklıydı.

Kaos Prensi, kurnazlık ve kötü niyetli keskin kenarlarla süslenmiş sakin, nazik bir ifade takınmıştı.

Ulzred, her zaman öğrenmeye aç, masum ve meraklı bir çocuktu.

Ve kesinlikle Kaos Prensi'nin şimdi durduğu kadar uzun değildi.

Kaos Prensi, Northern'ın gözlerinin derinliklerine baktı.

"Kararını verdin mi?"

Northern bir an gözlerini kapadı, sonra açtı. Açtığında, tavrı fırtına bulutlarının arasından çıkan parlak sabah gökyüzü gibi netleşti. Yüzü düz ve boş bir hale geldi.

"Bir sorum daha var."

Kaos Prensi ona tam dikkatini verdi, Northern devam ederken bekledi.

"Dönüşün için hazırlandın, değil mi? Bunu nasıl başardın? Babamın seni yediğini düşünmüştüm."

Kaos Prensi kıkırdadı.

Bu gerçekten tuhaf bir soru. Babamın ihanetini beklemiyordum, bu yüzden dönüşüm için hazırlanmaya zamanım olmadı. Ancak imkansız değildi. Kökenler beni sürgünde tutarken, bedenimle ve Kaos'la geniş çapta deneyler yaptım...

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Merakım yüzünden etimden birçok varlık yarattım. Hatta on tane özellikle güçlü olanı şekillendirdim ve onlara Veba Kralları adını verdim. Tuhaf, değil mi? Onlar benim arkadaşlarım olacaktı...

Yine hafifçe güldü.

Büyürken hiç arkadaşım olmadı—garip bir çocuktum. Bu yüzden kendi arkadaşlarımı yaratmaya karar verdim, ama her biri beklediğim gibi çıkmadı. İçlerinden en güçlüsünü kesinlikle sen öldürdün ve bir şekilde ruhumun önemli bir parçası senin içinde toplandı, bu da benim kendime uyanmamı sağladı.

Anlayış, Northern'ın üzerinde soğuk bir güneş doğması gibi belirdi.

'Ah...'

Bairan, Veba Krallarından birini öldürmüştü. Northern, iki tanesini

—Kan Sarayı Kralı ve Akademi'de karşılaştığı Leviathan'ı—öldürmüştü.

Northern daha önce emin değildi, ama o bozulmuş Kaos, yer altı zindandaki diğer canavarlara nasıl bulaşmıştı...

Derin bir nefes verdi.

'Bu lanet olası olaylar için kime kızmalıyım?'

Kaos Prensi'nin uzatılmış eline baktı.

'Cehennem...'

Yavaşça, sağ elini melezin üzerine uzattı, bakışları yaklaşan ellerden Kaos Prensi'nin yüzüne kayarken parmakları nihayet buluştu.

*

*

*

*

*

*

*

[A/N]

Dayan!

Altın güneş ışığıyla aydınlanan engebeli bir dağ yamaçlarında, dar bir nehir, keskin kayalar ve seyrek yeşillik arasında gümüş bir ip gibi kıvrılıyordu.

Uçuşan bulutlar ve uzaktaki kuşlarla çizgilenmiş bir gökyüzünün altında, yaralı manzara derin yarıklar taşıyordu. Rüzgar, iki son derece çevik figürün hareketini takip ederken uluyordu.

Biri, gümüş-beyaz saçları ve sessiz bir yoğunlukla parlayan delici mor gözleri olan bir çocuktu. Kısa boyuna ve genç yaşına rağmen, çocuk geri kalmıyordu. Gözleri, gerektiğinde daha yaşlı figürün kılıcından kaçarken ve gerektiğinde engel olurken derin, hesaplayıcı bir hassasiyetle odaklanmıştı.

Yaşlı figür, keskin, soylu hatlara sahip bir adamdı. Koyu siyah saçları dağınık ve vahşi bir fırtına gibi akıyordu. Yarım kapalı gözleri sessizce çocuğu değerlendiriyordu. Bir eli arkasında dururken, diğeri havada süzülerek, çocuğun kılıcına ezici bir güçle çarpan bir tahta kılıcı sallıyordu.

Ancak çocuk yerinde iyi duruyordu. Hızlı ve tepkisel biriydi, belki de bu yüzden yaşlı adam etkilenmişti—ama bunu göstermedi.

Sonunda, elini tembel bir şekilde yukarı doğru bir hareketle, çocuğun kılıcını havada döndürdü.

Çocuk geriye doğru sendeleyerek yere düştü.

"Ahh!"

Öfkeyle toprağa vurdu.

Yaşlı adam nazikçe gülümsedi. Yaşlı olarak adlandırılmasına rağmen, kendisi oldukça genç görünüyordu—yaklaşık otuzlarının başında. Genç çocuğa elini uzattı.

"Kendine bu kadar sert olma, genç prens. Zamanı geldiğinde, beni geçeceksin."

Genç prensin başı yenilmiş bir şekilde düştü.

"Evet, zamanı geldiğinde. Daha çok asla!"

Küçük prens uzatılan eli tuttu, yukarı çekildi ve bol pantolonunu silkeledi.

“Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim, Bairan. Neden dokuz öğretmenim var—hepsi Mezarlık Kralları—ve bir şekilde babam benden hepsini geçmemi bekliyor!”

Öğretmen Bairan, Mezarlık Krallarının üçüncüsü ve Kılıç Kralı, nazikçe gülümsedi.

“Çok verene, çok beklenir.”

Çocuk, tüm varlığını reddediyormuş gibi başını hüzünle salladı.

“Peki, ben çok şey istemedim, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, sadece hayatımın geri kalanını annemin bahçesine bakarak geçirmek istiyorum.”

Bairan, genç prense gözlerinde sıcak bir parıltıyla bakarak hafifçe güldü.

“Bence seni kader için ilginç kılan da bu. Çoğu zaman, en isteksiz olanlarımız en ağır yükleri taşımak için seçilir.”

Prens kaşlarını çattı.

“Neden? İstemeyen birine neden vermek gerekiyor, oysa aynı yükü isteyen, daha yetenekli, daha kararlı binlerce insan var?”

Öğretmenine doğru işaret etti.

“Demek istiyorum ki, sana bak! Otuz üç yaşında kılıç yolunun zirvesine ulaştın. Babamın sana daha fazla öğreti verebileceğinden eminim—sonuçta, mezar krallarının en gencisin. Uyumlusun ve uyumlu şeyler şekillendirilebilir, biliyorsun!”

Üçüncü Mezar Kralı tekrar kıkırdadı.

“Ama en güçlü ben değilim.”

Prens kollarını kavuşturdu ve omuz silkti.

“Onları geçmen sadece bir zaman meselesi. Sonuçta, onlar artık kalıntı.”

Bairan, kayıtsız, yarı kapalı gözleriyle genç prensi bir süre inceledi. Sonra derin bir nefes aldı.

“Prens Phainon, Krallığın son Prensi olmak, bir Koruyucu Kralın sorumluluklarını üstlenmek demektir. Bu senin kaderin—hatta kader bile buna boyun eğer, emretmez.”

Phainon kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

“Bu kadar çok çalışmak istemiyorum. Dikkat etmem gereken pek çok bitki var, biliyorsun?”

Bairan ciddi bir şekilde gülümsedi ve prensin gümüş-beyaz saçlarını karıştırdı.

Ve eğitim tamamlandıktan sonra dikkatini alacaklar.

O anda, iki gölge manzara üzerinde belirdi.

Bairan'ın nazik gülümsemesi kayboldu. Prens yorgun bir şekilde nefes verdi.

İkisi de iki figür yaklaşırken döndü.

Biri, kül rengi cilde ve yorgun altın gözlere sahip, yüzü hava koşullarına maruz kalmış taş gibi çatlaklarla dolu zayıf bir figürdü.

Diğeri, granitten oyulmuş bir göğse sahip, etrafındaki havayı ezip geçen bir varlık olan dev bir adamdı. Kafası, altın ışık altında parlıyordu ve yüzünde, bozulmuş gözünü gizleyen siyah lekenin içinden geçen bir yarayla işaretlenmiş bir dizi yara izi vardı.

Bairan önce boş tenli adamı, sonra dev adamı soğukkanlılıkla inceledi.

"Cadı Kral. Deniz Kralı. Hoş geldiniz."

İkisi de başlarını salladı. Deniz Kralı, sesi uzaktan gelen gök gürültüsü gibi, sinirle karışık bir tonla konuştu.

"Kılıç Kralı! Prens iki saat önce benimle olmalıydı!"

Bairan'ın gülümsemesi, dev adamın sinirlerine dokunuyormuş gibi görünüyordu.

Prens, kılıç eğitimini biraz fazla tadını çıkarıyordu. Ben de bunu yarıda kesemezdim.

Deniz Kralı, Bairan'a saldırmaya hazır bir şekilde hırladı, ama Cadı Kral, eski asasını yere nazikçe vurdu ve devin kendini tutmasını sağladı.

“Deniz Kralı, Kılıç Kralı, dikkatsizliği için özür diler.”

Yorgun altın gözleri ve simsiyah beyazlarıyla prensin üzerine döndü, bu durum genç kraliyet mensubunu neredeyse rahatsız etti.

“Lord Phainon, zamanıdır.”

Prensin ifadesi düştü ve başını eğdi.

“Tamam, Öğretmen Malaketh.”

Cadı Kral, asasını tekrar yere vurdu, bu sefer o kadar güçlüydü ki Prens irkildi.

“Bir prens, asla kendi halkına başını eğmemelidir. Kaldır.”

Prens Phainon, tereddütle başını kaldırdı ve Deniz Kralı ile yürümeye başlamadan önce Bairan'a son bir bakış attı.

Bairan, Cadı Kral Malaketh ile yalnız bırakıldı.

Aralarındaki gergin bir sessizlik uzandı, ta ki Malaketh nihayet konuşana kadar, sesi kışın soğuk ısırışı gibi soğuktu.

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun."

Bairan, Deniz Kralı ve Prens Phainon'un kaybolduğu ufka baktı. Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. Cadı Kral'a bakmadan yanıtladı:

"Biz bir Koruyucu yetiştiriyoruz, bir Katil değil. O bir insan, tanrı değil."

"Ve bir gün, bu Diyarın Koruyucusu olacak—bir Tanrı ile yakın bir iletişim kuracak olan. Ateş Tanrısının lütfundan düşemeyeceğimizi biliyorsun."

Bairan yorgun bir şekilde esnedi.

"Bazen, siz kalıntılar fazla endişeleniyorsunuz."

Yüzünü çevirdi ve havada kayboldu.

Cadı Kral yalnız durdu, gözlerinde tehlikeli bir parıltı yanıp sönüyordu.

Dağ, sessiz bir ihtişamla nefes alıyordu; yamaçları, geniş bir yeşil çatılı salonlar kalesini taşıyan teraslar şeklinde oyulmuştu. Kat kat pavyonlar, cennete giden merdivenler gibi yamaç boyunca yükseliyor, çatıları zarif bir şekilde yerçekimine meydan okuyarak dışarıya doğru süzülüyordu.

Taş merdivenler, çam ve servilerle dolu bahçelerden yukarıya doğru ciddi bir yol açıyordu; burada rüzgarın fısıldamaları, gizli derelerin mırıltısıyla karışıyordu. Uzaklardan, kompleks yaşayan bir labirent gibi görünüyordu—yarı kale, yarı sığınak—taçlandıran sarayı, aşağıdaki vadilere, sonsuz bir hanedanın huzurlu otoritesiyle bakıyordu.

Sarayın kalbinde, çok sayıda insan toplandı—ne çok fazla, ne de çok az. Aslında, sarayın geniş, cennetsel yeşil salonunu dolduran seçkin ve saygın misafirlerin mükemmel bir sayısı gibi görünüyordu.

Tahtın durması gereken yerde, sahnenin ardından, üç birey, kendilerine özgü kişiliklerini yansıtan koltukları işgal ediyordu. Ancak, ortada duran bir kişi, beyaz giysisi etrafında saf dağ dereleri gibi dökülerek dimdik duruyordu.

Sahnenin önünde dokuz adam duruyordu ve arkasında yumuşak bir yastık üzerinde gümüş saçlı bir çocuk diz çöküyordu. Yıllar içinde oldukça yakışıklı hale gelmişti.

Yüzü ince ve keskin, sakinlik ve bilgelik yayıyordu. Bakışları, derinliklerinde dans eden tüm takımyıldızları çekerek parlak bir içgörüyle yanıyordu.

Dokuz kişinin ilki—tam, keskin gümüş sakallara ve savaş yaralarıyla dolu bir yüze sahip gümüş saçlı bir adam—ölçülü bir otoriteyle konuştu.

“On dört yıl süren sıkı eğitimden sonra, Prens nihayet bizim eşitimiz olarak duruyor. Sorumluluklarına hazır.”

Platformun sol köşesinde oturan adam, parlak mücevherlerle süslenmiş krem rengi ipek giysilerle örtülmüştü. Kumaş, mükemmel koyu tenini sergileyerek göğsünü ve karın kaslarını açığa çıkarıyordu; her bir kas, sanki bir savaş tanrısının eliyle şekillendirilmiş gibi, canlı taş gibi oyulmuştu.

Beyaz saçları, omuzlarının üzerinden dağınık nehirler gibi dökülüyordu; bu, vücudunun bronz rengiyle zıt bir taç gibiydi. Karanlıktan oyulmuş gibi görünen bir tahtın üzerinde yayılmıştı.

Adam, hepsini kayıtsız, uykulu gözlerle süzdü.

Sonra, kayıtsız bir şekilde elini salladı.

"Evet, tabii ki, neyse..."

Ortada bulunan figür—solgun saçlı ve hem küçümseme hem de çekicilik taşıyan gözlere sahip—iç çekti ve topluluğa hitap etti.

"Kardeşim bu geleneklere pek... kayıtsız."

Gülümsedi.

"Siz dokuz kişi, Prens'in gerçekten olgunlaştığını ve sorumluluklarını üstlenmeye hazır olduğunu onaylamak için toplandığınıza göre, ona ilk denemesini sunacağız."

Altın süslemeler, kelimelerinin her hecesiyle yumuşak bir şekilde çınlayarak tüm bedenini süslüyordu.

İlk göreviniz...

Yanındaki kadına döndü.

"Kız kardeşim."

Hanımefendi, iki arkadaşından belirgin bir şekilde farklıydı. Saf bir aşırılık ve lüksü somutlaştırıyordu.

Altın tahtında, ilahi ihtişamın bir görüntüsü gibi oturuyordu, yakalanmış güneş ışığı gibi parlayan ışıltılı ipekle örtülmüştü.

Gümüş saçları, ışıldayan bir taç altında kusursuz dalgalar halinde akıyordu ve masumiyet ile sessiz bir egemenlik taşıyan gözlerini çerçeveliyordu.

"Bir Derin Titan'ın krallığın sınırlarında dolaştığı görüldü. Acheronix'ten bir ihlal gibi görünüyor. Acheronix'ten gelen yaratıklar, tanrılar için bile bir veba. Derinliklerin yozlaşmasına teslim olmuş bir tanrıyı öldürmekten daha iyi bir yol var mı ilahi lütuf kazanmak için?"

Sessizlik bir örtü gibi indi.

Ancak sıradaki üçüncü adam—yarı kapalı gözleri ve karanlık, dağınık saçlarıyla—derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Affedin beni, Hanımefendi Ul. Bir Derin Titan, ölçülemez derecede tehlikelidir. Bir ölü tanrıyı, hatta bir tanrıyı öldürmek için bir ölümlüden istiyorsunuz."

Ul başını eğdi, masum gözleri bir an parladı.

"Kılıçların Kralı, öğrencine şüphe mi duyuyorsun?"

Bairan karamsar bir şekilde güldü.

"Yeterli hazırlıkla Prens Phainon'un ölü bir tanrıyı devirebileceğinden hiç şüphem yok. Sonuçta, o sadece bir ceset. Ama burada gerçek tehlike yatıyor—hiç kimse, ister ölü ister canlı olsun, bir tanrıyı öldürüp de değişmeden kalamaz. Ona ilk denemesi olarak böyle bir görev vermek son derece sert ve tehlikeli."

Merkez sahnede duran adamın sesi, salonda gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Umutsuz zamanlarla karşı karşıyayız ve umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. İlk krallık olarak onurumuz ve konumumuz hızla çöküyor çünkü koruyucu tanrımız bile bizi layık görmüyor. Krallığımızın çürümeye başlaması ya da daha kötüsü, rakip krallıklar tarafından yutulmamız sadece bir zaman meselesi."

Kız kardeş Ul devam etti.

"Hepinizin gerçekliğimizin ağırlığını anladığını düşünüyorum. Biz ölü bir dünyayız ve kendimizi kurtarmak için bir şeyler yapmalıyız.

Sadece prensin bizi kurtarma gücü var. Ve bizi kurtarmalı. Bu, Tra-el'e karşı onun sorumluluğudur."

Gözlerini ona çevirdi.

"Prens Phainon, ilk görevinizi kabul ediyor musunuz?"

Prens bir eğilme hareketiyle başını eğdi.

Lady Ul, Lord Eki, Lord Eskedar. Sevginiz ve rehberliğinizle onurlandırıldığım için mutluyum. Üçüncü kral zayıf akıllı ve yumuşak—bu oldukça anlaşılabilir. Yapılması gereken yapılmalıdır; en ağır yük, onu taşımaya cesaret edenlerin omuzlarına düşer. İlk görevimi kabul ediyorum. Ve bir tanrının yürüyen cesedinin başıyla döneceğim.

Bairan'ın yüzü düştü.

Ul, ışık nehrinden yeni çıkmış bir hanımefendi gibi nazikçe gülümsedi, yumuşak bir parıltıyla parlıyordu.

Eki de gülümsedi, gülümsemesi daha sert ve tehlikeli görünüyordu, ama yine de ışıltılıydı.

Eskedar kayıtsız görünüyordu, gözleri büyük salonda yayılmış sütunları sayıyordu.

***

Tören sona erdikten sonra, Prens dünyanın kenarına yolculuğa hazırlanıyordu. Bu tehlikeli bir yolculuktu—hiçbir ölümlünün hayatta kalmaya cesaret edemeyeceği bir yolculuk.

Ama o sıradan bir ölümlü değildi.

İlk Mezarlık Kralı'nın, Sezgi Kralı'nın gören gözlerini almıştı. İkinci Mezarlık Kralı'ndan, Gökyüzü Kralı'ndan rüzgar üzerinde egemenlik almıştı.

Kılıç Kralı'ndan kılıç yolunu almıştı ve Dördüncü Mezarlık Kralı'ndan suların yollarını öğrenmişti.

Tüm dokuz Mezarlık Kralı, ona ölümlülüğün zirvesini kazımıştı—o, var olan en mükemmel ölümlüydü. Hatta ölmekte olan babasından bile çok daha güçlüydü.

Kesinlikle ölü bir tanrıyı öldüren ilk ölümlü değildi. Bu başarıyı elde eden dikkate değer kişiler olmuştu. Ama onların hepsi, köklerin onlar için şekillendirdiği Cehennem'de çürümeye mahkum olan Zalimler haline gelmişti.

Ancak hiçbiri onun taşıdığı türden bir sorumlulukla görevlendirilmemişti.

Bu, daha büyük bir amaç içindi.

Phainon emindi.

Bu yüzden ölü bir tanrıyı öldürmeye karar verdi.

Toprak dövülmüş ve yıpranmış haldeydi. Büyük kraterler oluşmuş, derin yarıklar—cehennemin altından yükselmesi için yeterince derin—tüm manzarayı tüketmişti. Ormanlar kütük haline getirilmişti ve acımasız bir kar fırtınası tüm ovası harap ediyordu.

Bu kar fırtınası daha önce hiç olmamıştı. Aksine, yeşillikler ve gökyüzüne dokunmaya cesaret eden ağaçlarla dolu, lüks ve güzel bir ova vardı.

Ancak şimdi bir titan sessizlik içinde kırılmış halde yatıyordu. Tüyleri—hareket halindeyken donmuş devasa kar şeritleri—yaralı toprak boyunca yayılmıştı, her bir iplik bir kar fırtınasının çözülmesi gibiydi. Sadece başı, dağlardan daha büyük, toprağa sarkmış, dişleri toprağa gömülmüş, sanki ölüm bile açlığını bırakamıyordu.

Ve düşmüş kurtun taç kısmında bir adam duruyordu. Bir tanrının yıkımında bir ölümlü lekesi. Dizleri kemik ve donmuş etin sırtlarına baskı yapıyor, gölgesi titanının özelliklerinin derinliklerinde kayboluyordu.

Hava, ölü tanrının son nefesinden hâlâ titriyordu—vadileri çatlatan ve nehirleri sarsan bir titreme—ama geriye kalan sadece durgunluktu, duaları yutacak kadar geniş bir sessizlik.

Erimiş gece gibi kan, titanının beyaz kar tüylerinden sızıyordu, devasa yanağından aşağı doğru nehirler halinde akıyor, toprağı kızıl denizlerle boyuyordu. Buna karşı, diz çökme figürü hem fatih hem de yas tutan gibi görünüyordu: bir tanrının cesedi üzerinde duran katil, ama sonsuzluğun cesedi tarafından küçültülmüştü.

Phainon'un yüzü değişmişti. Pürüzsüz ve kusursuz cildi artık sert ve yıpranmıştı, çenesinde ve çene hattında kıllar dağınık bir şekilde yayılmıştı. Gözleri artık derin ve bir parça boş görünüyordu.

Ul'un derin ruhunda yankılanan parlak ve aynı zamanda neşesiz sesi duydu.

[Tebrikler, Acheronix'ten bir Abyssal Titan'ı öldürdünüz]

[Cesedin kemikleri, size hizmet edecek eşsiz bir Silah olarak şekillendirildi]

[Tebrikler, İlahi Kılıç: Ruh Alıcı'yı aldınız]

İşittiği kelimelere rağmen, Phainon bunlardan etkilenmiş gibi görünmüyordu. İfadesi boş ve kayıtsız kalmaya devam etti.

Yavaşça ayağa kalktı ve sanki gökyüzünden uzanan bir dağa tırmanıyormuş gibi kurt başını aşağıya indirdi.

Kendisi biraz yıpranmış görünüyordu. Zırhı neredeyse bir arada durmuyordu. Bir zamanlar ışığın altın imzası gibi görünüyordu, ama şimdi sadece yırtık, dişli bir kalıntıydı.

Güneşin derinliklerinden yapılmış olan zırhın, ölü bir tanrının saldırısına dayanamayacak kadar trajik.

Gece Lordu tarafından kendisine verilen kılıç, o acımasız yaratığın çenelerinde parçalanmıştı. Onu kurtaran tek şey, Mezarlık Krallarının öğretileri bile değildi.

Başladığı andan itibaren hayatta kalmaktan öğrendiği vahşi yollarıydı. Bu dünyaya tırmanırken katlandığı acımasızlık.

O, kendine bu kadar güvenle, ayaklarının altındaki dünyayı almaya hazır bir şekilde ayrılmıştı.

Fakat onu parçalayan bir gerçekle karşılaştı.

Yine de, sorumluluklarının ağırlığı, her gün ruhunu ezip geçen, yıkılmakta olan bir dağın taşları gibi baskı yapıyordu. Her an, yapılması gerekenlerin acısından inliyordu.

Sessizce daha iyi bir yol aradı ama olması gerekenin önemini anladı.

Ne kadar çok şey bildiği veya başardığına bakılmaksızın, ona hiçbir teselli sunulmadı. Yine de acı verdi.

Ve burada duruyordu, ilk görevini yerine getirmişti—gelecek olanların ilki.

Bu, sonun başlangıcıydı.

Phainon'un kendisinin müjdelediği bir son.

***

Kuzey gözlerini açtığında, garip hissetti. Tüm bunları, dünyada var olmayan bir perspektiften deneyimlemişti.

Aynı zamanda, Phainon'un deneyimleri onunla derin bir şekilde yankılandı. Elbette eksikti—çok şey parçalanmıştı—ama çoğu, o kadar acı veriyordu ki, onu titretmeye yetiyordu.

Ancak, sonunu göremedi. Tra-el'in ne olduğu sorusu cevapsız kaldı.

Ancak diğer önemli sorular yanıtlandı.

Ve bununla birlikte, Northern birkaç çıkarım yapabileceğini hissetti.

Fakat şu anda bunun için bile zamanı yoktu. O kadar sarsılmıştı, acıdan o kadar titriyordu ki başka bir şey düşünemiyordu.

Prens'in kalbini tüketen boşluk, kendi kalbini kemiriyordu. Ve Northern, belki de on binlerce yıl önce var olmuş bir Prens'in iyiliği için yas tutuyordu.

Yine de...

Northern, ağır ve hüzünlü bir iç çekmeden önce bir an duraksadı.

Sonra bedeninin nasıl hissettiğine dikkat etti. Beklendiği gibi huzurluydu. Artık Sınırsız Boşluğa giremiyordu.

Bunu tanımlamanın daha karmaşık bir yolu vardı. Kapı kapalıydı—sanki orada hiçbir şey yoktu—ama o hiçliğe girmek yerine, kendi ruhuna giremiyordu.

Fakat ruhu huzurlu, geniş ve sonsuzdu.

Northern'ın hissettiği bir diğer garip şey, varlığında dolaşan ruh özünün patlamasıydı.

Uzun süre boş öz ile alışkın olduktan sonra, ruh özünün ruhundan akışı yabancı hissettiriyordu. Kalite açısından eksikti—boş öz, ruhunun kanallarından akışının dokusu ile üstün görünüyordu.

Ama ruh özünde bir şey vardı. Şekil alabilir, inanılmaz derecede şekil alabilir hissettiriyordu.

Bu, boş özün gerçekten sahip olmadığı bir şeydi; boş özde bir sertlik vardı. Ama sorun, Northern'ın bu sertliğin ruh özünde de var olduğundan emin olmasıydı.

Ruh özünü kullanmamış olabilir, ama yıllardır ondan kaynaklanan saldırıların hedefi olmuştu.

Bu yüzden eğer bir tahminde bulunmaya cesaret ederse, bu durumun daha üstün bir versiyon gibi hissettirdiğini—daha orijinal, daha... ilkel olduğunu söylerdi.

Boş özün ona sağladığı güç nimetini kaybettiği için biraz suçlu hissetmek istese de, DiY ve Omniform ile neler başarabileceğini düşündüğünde, olanaklarının şimdi gerçekten sonsuz olduğunu hissetti.

'Omniform şimdi gerçekten DiY'yi etkileyebilmelidir, değil mi?'

Yine de, Northern tamamen tükenmiş hissediyordu.

Ama bu gerçeği henüz kabul edemezdi. Northern hemen kendisi ile çağırdıkları arasındaki bağı hissetmeye çalıştı.

Gözleri aniden açıldı, titriyordu.

'Gitti.'

Kuzey tamamen umutsuzdu. Yattığı yere dişlerini sıktı. Ayağa kalkmak, kendini toparlamak ve Merkez Ova'ya koşup çağrısına bağırmak istiyordu, "Benim, efendiniz—bunu unutmayın, sevdiğim o deli kafalı parça…"

Ancak işler açıkça bu kadar basit olmayacaktı. Yaşayamazdı—Kryos ve oğlunu geldikleri yere geri göndermeden.

Karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve yavaşça doğruldu. Oldukça zorlanarak, yükselmeye başladı. Nihayet ayakta durduğunda, tüm vücudunun farkına vardı ve öncekinden daha hafif hissetti.

Sanki ruhundan dev bir taş kaldırılmış gibiydi. Hafiflik, fiziksel olanın derinliklerinde yankılandı ama onu tamamen aştı.

Kaos Prensi'ne, çenesi hafifçe yukarıda ve eli yumruk yapmış bir şekilde, kaşlarını çatarak baktı.

Kuzey'in kalktığını fark ettikten sonra, Prens gücü tatmanın tatlı tadını alıyormuş gibi iç çekti.

"Kuzey. Söylemeliyim ki... Teşekkür ederim. Bunu bana güvenerek verdiğin için çok teşekkür ederim."

Kuzey ona hala öfkeyle bakmaya devam etti.

"Bana her şeyi göstermedin."

Kaos Prensi gözlerinin içine baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Bu benim hatam değildi, Kuzey. Boşluk yeniydi ve benim için tamamen tiksindiriciydi... Sadece bu kadarını başarabilirdim. Belki, zamanla, Boşluk beni daha çok kabul ettikçe, her şeyi açığa çıkarabilirim."

Kaos Prensi ellerini nazikçe arkasında birleştirdi.

"Ama geri kalanını çözmek zor değil. Sana gösterdiğim şey, sonun başlangıcıydı. Kökenler genç prensi kandırdı ve krallık bunun bedelini ödedi."

Kuzey ona baktı.

"Onu kandırdıklarından ne kastettin?"

Kaos Prensi hafifçe başını salladı.

“Kökenler, kötülüğün özüdür… dünyanın başlangıcından beri yakan bir veba. Onlar, sorunlarımızın kaynağıdır, ama hiçbiriğimiz onlara karşı bir şey yapamaz.”

Gözlerini nazikçe Northern'a dikti ve gülümsedi.

“Ama seni bir Köken olarak görmek, kalbimi heyecanla dolduruyor. Yalnız olmayacağım ve senin nasıl hayatta kalacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Northern bir an gözlerini kapadı, sessizce nefes aldı, sonra dışarı verdi.

‘Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, ama şimdi değil.’

Bakışları Kaos Prensi'ne delip geçti, bu da onu belirgin şekilde rahatsız etti.

“O bakış ne, Northern?”

Northern'ın bakışı sesi kadar doğrudan oldu.

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

Kaos Prensi omuz silkti.

“Gizleniyorum. Bu evren bir ayna alanı olabilir, ama bu, gizlenmek ve Boşluğun gücünü ustalaşmak için ideal bir yer.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra babamı öldüreceğim ve ruhumun geri kalanını geri alacağım.”

Kuzey acı bir şekilde güldü.

“Hah. Ne demek istiyorsun? Kryos'u burada, şimdi yenmek üzereyim.”

Kaos Prensi bir an ona boş boş baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Sonra dedi ki

: “Dinle, Kuzey, sen olağanüstü bir insansın, ama elli yıl hazırlık verilse bile, yine de babamı yenemezsin. Bu da oldukça beklenen bir durum.”

Kuzey hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı.

Kaos Prensi'nin ifadesi ciddileşti.

“Bekle, Kuzey… Bunu gerçekten bitirebileceğini düşündüğün için başlatmadın, değil mi?”

Kuzey'in kaşı derinleşti.

Öncelikle, ben hiçbir şeye başlamadım. Baban benim dünyama saldırdı. Onu savunmak zorundaydım, çünkü diğer herkes bencillikle meşguldü.

Ama Northern, Kaos Prensi'nin ne demek istediğini anladı. Prens kendisi, babasının oğlu olmuştu—babası bir Zalimken, kendisi ise sözde bir Köken—ve uyarı olmadan yutulmuştu.

'En az on bin yıllık deneyimi var. O, bir Köken olmadan önce bir Zalim. Kollarında ne kadar numara olduğunu saymaya bile başlayamam.'

Northern buraya kazanacağından tamamen emin olarak gelmemişti. Belki de ölümün sonuçlarını gerçekten düşünmemişti çünkü Kökenlerin ne kadar güçlü olduğunu asla anlamamıştı.

"Başka seçeneğim yoktu."

Kaos Prensi içten bir şekilde gülümsedi.

"Sen olağanüstü bir insansın, Northern."

Northern, Kaos Prensi'ne dikkatle baktı.

"Bana onu yenmemde yardım et."

Kaos Prensi ona garip bir ifadeyle baktı.

“Ne?”

Northern, aklını yitirmiş bir şekilde devam etti.

Ruhunu geri istiyorsun, değil mi? Onu yenmek için birlikte çalışalım. Ruhunu geri alabilirsin ve gidebilirsin…

Kaos Prensi, Northern'a bakmaya devam etti.

Benimle savaşmak istemediğini sanıyorum, Northern. Neden benimle savaşasın ki?

Northern'ın gözleri daha da parladı.

Bu topraklarda benim için değerli olan insanlar var… korumak istediğim insanlar. Onlara başarısız olmak, kendime başarısız olmaktır.

Bu, seni etrafta tutmanın ve boşluğun gücünü kullanmanı sağlamanın tek yolu, böylece çağrılarımı geri almak için nasıl yapacağımı anlayabilirim.

Kaos Prensi, Northern'a şüpheyle bir an baktı, sonra karanlık bir şekilde güldü.

İnsanlar. İnsanlar. Ah, insanlar.

Küçük bir hareketle, Northern'a sırıtarak oynadı.

Beni babamı öldürmek için yardım etmemi istediğini anlıyorsun, değil mi?

Kuzey başını eğdi.

Oh, baban mı? Seni yutan kişi mi?

Kaos Prensi yüzünü buruşturdu.

"Aah."

"Bunu düşündüm."

Kaos Prensi kuru bir şekilde güldü.

"Ailem oldukça karmaşık—aşırı iştahlıyız."

Kuzey kollarını kavuşturdu ve Prens'e karanlık bir şekilde baktı.

"Bak, ailenin dramıyla ilgilenmiyorum. Sadece babanın deliliğini topraklarımdan uzak tutmanı istiyorum."

Kaos Prensi onu bir an inceledi, sonra zorla bir gülümseme takındı.

"Bana bir dakika ver. Üzerinde düşünmeme izin ver."

Dönüp, Kuzey'in indiği vadi altındaki mağara alanının bir köşesine doğru yürüdü. Kollarını kavuşturdu ve parmaklarını birkaç saniye boyunca onlara vurdu.

Sonra geri yürüdü ve Kuzey'e döndü.

"Seni babamı yenmende yardım etmeye karar verdim..."

Parlak bir ifadeyle iki parmağını uzattı.

"Ancak, iki müzakere edilemez şartla!"

Northern'ın bakışları karardı.

'Bu herif... sakin ol, sakin ol. Önce onu dinleyelim.'

Derin bir nefes aldı.

"Şartlar neler?"

Kaos Prensi gülümsedi.

"İlk olarak, bedenimi oluşturmak için bana bir kopyanı ödünç ver. İkincisi—"

"Unut gitsin. Hemen bırak—diğerini bile anmaya gerek yok. Benden bir parça et alabilmen için önce beni öldürmen gerekecek."

Kaos Prensi'nin gözleri ölümcül hale geldi, içlerinde sinsice bir ışık parladı.

"Oh? O zaman seni öldürmem mi gerekiyor, Northern?"

Kuzey'in mavi gözleri keskinleşti, içlerindeki halkalar tehlikeli bir şekilde parladı.

“Deneyebilirsin, mob...”

İkisi de birbirine baktı—Kaos Prensi soğuk, parlayan bir gülümsemeyle, Northern ise tehlikeli, ölümcül bir niyetle.

Bir an için aralarında görünmez kıvılcımlar çatırdadı. Sonra Kaos Prensi aniden güldü ve geri adım attı.

“Ah Northern! Ne kadar sabırsızsın... Neden yeni arkadaşımı öldürmek isteyeyim ki? Ayrıca, senin bedenine o kadar da ihtiyacım yok. Sadece görünüşünü seviyorum.”

Kaos Prensi hemen gözlerini kapadı ve içe odaklandı.

Northern, etrafındaki havanın değiştiğini fark ederken gözlerini kısarak baktı.

Kaos Prensi dönüşüyordu, bedeni tehlikeli siyah kıvılcımlar yayıyordu. Derisi yeşil rengini kaybederken üzerindeki işaretler kayboldu.

Kısa saçları uzadı ve sırtının ortasına kadar döküldü, siyah bir ton kazandı ve bordo kökleri ve kenarlarıyla birlikte.

Yüzü dönüştü. Northern, boyunun da arttığını izledi.

Bir anda, Kaos Prensi tamamen farklı hale geldi—yakışıklı, erkeksi bir kartalınki gibi keskin, eğik gözler. Üç tutam saç yüzüne düştü, geri kalan saçları ise vahşice sırtına döküldü.

Kolları acımasızca tonlanmıştı, kas konturları o kadar keskin ve derindi ki havayı kesiyormuş gibi görünüyordu. Derisi solgun ve pürüzsüzdü—gördüğü en solgun Kuzeyli.

Kaos Prensi kollarını gerdi, önce sola sonra sağa. Kuzeyli'ye baktı ve kaslarını esnetmek için birkaç garip hareket yaptı, gururla gülümsedi.

"Huh huh? Nasıl görünüyor? Ne düşünüyorsun? Bir adamın ağzını sulandırır, değil mi?"

Kuzeyli'nin yüzü taşa döndü.

'Bu adam kim lan?'

Kaos Prensi bacaklarını mükemmel bir kare duruşla açtı, ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Haaaaa. Hadi o yamyamı yakalayalım!"

Kuzeyli ona şaşkın, inanılmaz bir ifadeyle baktı.

'Bu dolandırıcı gerçekten Kaos Prensi mi?'

Başını salladı.

'...çok... garip.'

O kendine geldi ve yavaşça ileri doğru yürümeye başladı. Kaos Prensi hızla ona yetişti.

“Oh, arkadaşların, bu arada—onların yolunu kaybettirdim.”

Northern kaşlarını çattı ve ona sert baktı.

“Hey hey hey, arkadaşım, onlara zarar vermek için yapmadım. Birlikte daha fazla zaman geçirebilmemiz için istedim. Bu akıllıca bir karar oldu. Seninle bir dakika daha geçirmek için bunu tekrar yaparım, Northern.”

Elleri Northern'ın omuzlarının etrafında dolaştı, kan kırmızı gözleri nazikçe Northern'ınkine daldı.

Bir an için, Northern boş boş baktı.

Sonra suratını astı.

“Yüzünü benden çek ya da ona tüküreceğim.”

Kaos Prensi hemen geri çekildi.

“Kesinlikle tükürmem.”

Northern çevresine göz attı.

“Peki... onlar nerede?”

Kaos Prensi de gökyüzünü taradıktan sonra omuz silkti.

“Bilmiyorum, dostum. Her yerde olabilirler.”

Northern'ın belini kavradı ve nazikçe konuştu.

“Onların iyi olduğundan eminim.”

Northern başını hızla çevirdi ve acımasız bir hızla tükürük fırlattı. Ama Kaos Prensi çoktan öne doğru yürüyordu, yaramaz bir gülümsemeyle el sallıyordu.

Önüne dönerken Northern'a dudaklarını yaladı.

“Ul ile babam arasındaki savaş çok uzun sürmeyecek. Uzay'ın Kökeni, ihtişamlı günlerinden çok daha zayıf. Onun yenilmesini beklemeliyiz. Babamı alt etmek için kesinlikle intihar saldırısı planlıyordur. Onu yok etmese de, şu anda ne alacağımız konusunda seçici olamayız.”

Northern acımasızca kaşlarını çattı.

“Ne dedin az önce?”

Kaos Prensi ona şaşkın bir şekilde baktı.

“Seçici olamayız mı?”

“Hayır. İntihar saldırısı hakkında.”

“Ah, o. Ul çok sinsi bir Köken—bu konuda en yaşlı olanı. Kesinlikle, en güçlü dönemine göre çok daha zayıf olduğu için gerçekten kötü bir şey hazırlıyordur.”

Kuzey'in gözleri hafifçe titredi.

“Bu, kullandığı aracı riske atmaz mı?”

Kaos Prensi tek ayak üzerinde dengede durdu ve Kuzey'e utangaç bir şekilde baktı.

“Bu kesin. Araç patlayacak—”

Kuzey, cümlesini tamamlamadan önce muazzam bir rüzgar ve güçle fırladı.

Kaos Prensi gözlerini korudu ve yukarı baktı.

“Vay... bu hızlıydı. O hızla başa çıkabilir miyim merak ediyorum.”

Ayaklarını indirdi ve kayalık zeminde çatlaklar oluşturdu. Bir anda, figürü gökyüzüne fırladı, dev taş levhalar kopararak, durduğu yerde siyah ve kırmızı kıvılcımlar bıraktı.

Onların kalkışının muazzam sesi, o bölgede gökyüzünde daireler çizen ve Northern'ı arayan dev kartal benzeri kuşu çekti.

Paragon Eli'nin keskin gözleri kısıldı. Kaybolmadan önce, korkunç bir hızla uçan birini gördü.

Gök gürültüsü gibi bir çığlık attı, ardından kendisi de ileri fırladı, bulutların içinden acımasız bir hızla keserek geçti.

Thalen eğildi.

"Sonunda onu buldun mu?!"

Eli'nin bakışı ölümcül bir şekilde keskinleşti.

"Kesin olamam. Ama az önce bir şey gördüm."

Raven, Lynus ve Jeci, Eli'nin yön değiştirdiğini fark etti ve alev gibi bir hızla takip ettiler.

***

Northern, gözlerinin önündeki mesafenin belirsiz çizgilere bulanmasını izleyerek, hızla uçtu.

Horizon boyunca uzanan geniş bir sırt uzanıyordu—ya da öyle görünüyordu, aslında manzarayı engelliyordu—hareket eden bir dağ gibi hissedilen bir bedenle.

'Ne halt... bu nedir?'

Birden, güçlü bir kuvvet onu yanından çarparak yoldan savurdu.

Northern kaşlarını çattı ve yıkıcı bir saldırıyla karşılık vermek için elini açtı, ancak Kaos Prensi'ni görünce hareketinin ortasında donakaldı. Aralarında, gökyüzünden sızan garip bir öz vardı.

Kaos Prensi, karanlık bir ifadeyle bulutlardaki yırtığa baktı.

"O şey tehlikeli... Leviathanlar..."

Sinirle dilini ısırdıktan sonra Northern'a baktı ve ona bir gülümseme attı.

"Rica ederim."

Northern onu umursamadı ve sızıntıyı inceledi.

"Bu ne halt?"

Kaos Prensi, sırtıma baktı.

"Canavarlar dünyayla farklı şekillerde etkileşim kurar. Bazıları izlerini bırakır ve insanları miraslarını takip etmeye zorlar. Bu ise yürüyen bir büyüklüktür."

Kuzey kaşlarını çatmış, bir soğuk hissetmişti.

"Yani... eğer o şey bana dokunmuş olsaydı, onun mirasını mı takip edecektim? Ben de bir canavara mı dönüşecektim?"

Kaos Prensi geniş bir gülümsemeyle, gözleri tamamen parlıyordu.

"Bunu bilemeyiz, ama muhtemelen öyle."

Güldü ve kafasını kaşıdı.

"Haaa... senin bir canavara dönüşmeni istemiyorum, Kuzey. Seninle başa çıkmak çok zor olurdu. Bakalım—muhtemelen bir Titan mı olursun? Yoksa bir Cehennemli mi? Ama sen hâlâ bir Bilge'sin, bu yüzden bir Cehennemli olup olamayacağını merak ediyorum..."

Kuzey uzaklara baktı.

'Bu herif, etrafındaki çürümenin, başa çıkması son derece zor bir Yaratık olduğunu bile fark etti mi?'

Northern, Kaos Prensi olan varoluşsal korkusundan kendini uzaklaştırmaya çalıştı ve bunun yerine yürüyen Leviathan'a odaklandı.

Kar manzarasına girmişti ve hala ileriye doğru sürüyordu, yolundaki her şeyi yok etme niyetindeydi. Kryos muhtemelen bunu kolayca sona erdirecekti ve Northern, Delilik Kökeni'nin bunu nasıl yapacağını izlemek istiyordu.

Kaos Prensi, hafif endişeli bir tonla konuştu.

“Babaama ulaşmadan önce o şeyi halletmeyecek misin?”

Northern hafifçe kaşlarını çattı ve ona baktı.

Neden? Sadece onun ve Ul'un arasındaki savaşı bozmasına izin verebiliriz ve bu fırsatı değerlendirip müdahale edebiliriz. Ul şu anda kendisine ait olmayan bir bedende savaşıyor. O bedenin toza dönüşmesine izin vermek istemiyorum.

Kaos Prensi'nin gözleri farkındalıkla parladı.

"Oooh, bu yüzden böyle fırladın."

Gülümsemesi hoştu. Ama bu gülümseme Northern'ı rahatsız etti.

"Gerçekten duygusal bir insansın, Northern."

Bu arada, Northern'ın kaşı daha da çatıldı.

"Teşekkürler, sanırım..."

Kaos Prensi ileriye doğru baktı, yüzünde küçük, sakin, bilge bir gülümseme belirdi.

"Ama Leviathan'ı terk etmek hala kötü bir fikir."

O, Northern'a baktı, o rahatsız edici gülümsemeyle başını hafifçe eğdi.

"Delilik nedir biliyor musun? O, kuduzdur ve deliliğin zorba yönetimiyle Oluşum'a tırmanan babam, bunu herkesten daha iyi kullanmayı bilir. Şu anda bununla başa çıkmak, kuduz ve mantıksız bir versiyonla başa çıkmaktan kesinlikle daha iyidir."

Kuzey kaşlarını çattı.

"Düşüncelerin mantıklı değilken daha iyi başa çıkılacağını düşündüm."

Kaos Prensi başını salladı.

"Kuzey, sen çok tecrübesizsin. Berserker terimini hiç duydun mu? Bir Leviathan'ın senin üstüne çılgına dönmesini mi istiyorsun? Emin misin?"

Kuzey bunu bir an düşündü ve küçümseyerek yüzünü buruşturdu.

"Aslında, hala mantıklı iken bununla başa çıkalım."

Kaos Prensi dişlerini gösterdi ve parmağını yukarı kaldırdı.

"Sıra sende, partner."

Kuzey Leviathan'a sert bir bakış attı.

"Evet..."

Geç kalmış bir şekilde başını çevirdi.

“Bekle. Ne?”

Kaos Prensi omuz silkti.

“Bu senin için kolay olmalı, Northern. Şu anda Leviathanları yeniyor olmalısın.”

Northern dişlerini sıktı.

“Seni lanetlerim. Eğer bu zavallı alay benim üzerimde işe yarar sanıyorsan—sen ikimizden en güçlüsü olduğunu iddia ediyorsun. O yüzden devam et.”

Kaos Prensi başını acı bir şekilde salladı.

“Görüyorsun, geçmişte, deli babam beni yutmayı düşünmediği zamanlarda, Leviathanların etini yerim. Ama şimdi...”

Öndeki canavara gergin bir gülümsemeyle baktı.

“Hakkımda ne duyduğunu bilmiyorum, Northern, ama tek başıma bir Leviathanı alt edemem.”

“O zaman sen bir korkaksın?”

Kaos Prensi, Northern'a sert bir bakış attı.

"Northern! Böyle bir dil! Aşağılık!"

Northern gözlerini devirdi.

"Gerçekten bir korkaksın. Neden seninle zaman kaybediyorum? Bir Leviathan'ı yenemezsin, ama bir Origin'i devireceğini bekliyorum—gerçekten, ne kadar dahiyim. Bana bu saçmalığı verme. O şeyi yut ya da onun tarafından yutul. Gerçekten umurumda değil. Sadece arkanı kollarken bir şey yap."

Kaos Prensi, başının arkasını kaşırken düşük bir kahkaha attı, umutsuz görünüyordu.

"Northern, ne kadar sertsin... haaa..."

Northern ona karanlık bir bakışla baktı, bekledi.

Kaos Prensi, Northern'ın karanlık bakışının altında ezilirken sonunda iç çekti.

"Tamam, tamam, ama seni destekleyen ben olmalıyım."

Northern'ın kaşları daha da çatıldı. Konuşmak istedi ama Kaos Prensi elini uzatınca duraksadı ve siyah ışıktan bir şeyin var olmaya başladığını gördü.

Kaos Prensi, boyutunun iki katı kadar büyük bir yay ortaya çıkardı, ama onu zahmetsizce tuttu. Ya da en azından öyle görünmesini sağladı—Kuzey, kaslarının muazzam bir gerilimle dalgalandığını görebiliyordu.

Bir an için gözlerini kaçırdı ve döndü.

"Üzerine biraz kıyafet giy, kahretsin!"

Kaos Prensi eğri bir gülümseme ile parladı.

"Northern, sen çok yüzsüzsün."

Northern'ın ifadesi taşa döndü.

'Bu adam neyin nesi böyle?'

Okunu odakladı ve yavaşça ipini çekti, kasları o kadar güçlü bir şekilde dalgalandı ki, hatları keskinleşti, kolları acımasız bir gerilimle ince bir hale geldi. Sanki şekil verilebilir metalden yapılmış bir el, iki dağ arasında geniş mesafeleri bağlayan bir ip çekiyormuş gibiydi.

Yine de, Kaos Prensi bunu o kadar... zahmetsiz gösterdi.

Northern neredeyse nefes almayı unuttu.

Kaos Prensi ipi çekerken, siyah metal yayının ağzına spiraller halinde girdi—kısa bir mızrak kadar büyük, soluk gökyüzünün altında soğukça parlayan karanlık ve parlak bir gövdeye sahipti.

"Hazır mısın, partner?"

Kuzey derin bir nefes aldı ve ellerini açtı.

"Bir planımız var mı?"

Kaos Prensi karanlık bir şekilde güldü.

"Plan mı? Plan mı? Kuzey, bunlar insana ait şeyler. Biz insan değiliz—sadece onu dövüyoruz ta ki ölünceye kadar."

Kuzey iç çekti.

'Aslında her seferinde yaptığım şey bu... Ben insan değil miyim?'

Bu düşünceyi kafasından attı ve Illusioned Hefter'ı sıkıca kavradı.

O anda, Kaos Prensi okunu—veya mızrağını—salıverdi.

Vahşi mermi, havayı yırtarak titanik bir güçle uludu, spiral şeklinde dönerek mesafeyi kat etti ve Kuzey'i hayran bıraktı.

'Damn.'

Derin bir nefes aldı.

‘Bu herifin yetenekleri var.’

Sonra uzaklara kayboldu.

Kuzey ileri fırladığında, mızrak hedefine ulaştı.

Kuzey önce korkunç bir ses duydu—sanki uzaklarda dev bir taşın dağların engebeli yüzeyinde yuvarlandığı gibi bir gürültü.

Sonra, daha da yaklaştıkça, yaratığın bir tarafa eğildiğini izledi. Uzakta gökyüzünden bir şey düşüyordu, yere çarparak yıkıcı bir şok dalgası yayarak toprağı sarsıyordu.

Kaos Prensi'nin yeteneklerine bakmak istemedi ama buna engel olamadı. Okunun sadece bir atışı, Skyrender'ın sol sırtını yırtarak yere düşmesine neden olmuştu.

Kuzey, yıkıcı güce başını salladı. Ama aynı zamanda gülümsedi.

Şimdi Boşluk bedeninden temizlendiği için, bedeni daha hafif hissediyordu ve geniş ve sınırsız yeni bir öz taşıyordu—bu özle ve hem bedeninde hem de ruhunda hissettiği hafiflikle neler başarabileceğini keşfetmek için son derece hevesliydi.

Kuzey'in canlı bir şekilde algılayabildiği ilk şey, yeteneklerin yeteneklerinden ayıran çizgilerdi.

Bu derin bir mecaz çizgiydi. Yetenekler ve onların yetenekleri, birbirine çok benzer ama aynı zamanda çok farklı bir ilişki olarak var oluyordu. Bu yüzden DiY, asla mümkün olmaması gereken o çizgiyi geçmeyi başarmıştı.

Ama şu anda, ruhunun derinliklerinde, Kuzey her yeteneği kristal netliğinde hissedebiliyordu. Sanki onların nasıl bağlandığını ve özünün garip girdabına nasıl dokunduğunu anlıyordu. Bu tuhaf bir durumdu.

Bu canlı algılama nedeniyle, her yeteneğin ve onların yeteneklerinin ilişkisi bir havuz gibi geliyordu.

Temelde aynı özelliklere sahip bir havuz, ama miktarları açısından oldukça farklıydı.

Ve bu havuz ruhunun her tarafına dağılmıştı. Şimdi onları birbirine kolayca kırabileceğini hissediyordu—ki bu, elbette, DiY'nin daha önce yaptığı şeydi.

Ama fark, Kuzey'in bunu tamamen kendi başına yapabileceğini hissetmesiydi, bu da DiY'den çok daha kolay bir şekilde gerçekleştirilebiliyordu. Elbette, bu DiY'yi işe yaramaz hale getiriyordu, ama aynı zamanda Kuzey'in bunun aslında DiY için tek şey olamayacağını fark etmesini sağladı.

He would think about all that later. Right now, though, there was something else demanding his attention.

O, yaratığa baktı; gözlerinden soğuk bir ışık yayılıyordu, sağ elinde kılıcı yükselmişti. Northern, az önce keşfettiği İrade kullanımını düşündü.

Fakat buna karşı karar verdi. Bağımlı olmak istemiyordu, özellikle de bedeni bunun için ağır bir şekilde zarar görmüştü ve bu yetenek tehlikeli bir şekilde sarhoş ediciydi.

Bunun yerine, nefes aldı ve o havuzun—hayır, içindeki tüm çalkalanan havuzların—aktif kontrolünü ele geçirdi. Metaforik bir el ile kavradığı anda her şey deli gibi şekilsiz hale geldi.

O el, bilinciydi. Yeteneklerin daha önce hiç sahip olmadığı eğilme isteği oldukça eğlenceliydi.

Kuzey gülümsedi.

'Bu çok tatlı.'

Sonra, kılıcının sapıyla buluştuğu noktadan alevlerin parıltısı patladı. Alev, kılıcın boyunca uca doğru koştu ama durmadı. Kılıçtan patladı ve gökyüzüne uzandı, anında silahın uzunluğunu iki katına çıkardı ve onu saf alevden bir kılıca dönüştürdü.

Alevler bulutların içinden ve ötesine delip geçti, atmosferi yırtarak dünyanın ötesindeki uzaya girdi. Sonra alev, illüzyon edilmiş Hefter'ın kılıcının boyutunu ve şeklini koruyarak ince bir ateş ışığı parıltısına yoğunlaştı.

Kılıç, kötü bir gümüş ışıkla parladı ve bir sonraki anda tamamen kayboldu—sadece Northern'ın elindeki sap görünür kaldı.

Northern bir kez daha gülümsedi.

Bu gerçekten inanılmaz...

Kılıç görünmediği için saldırı tahmin edilemedi. Hiç kimse nereden geldiğini bile söyleyemedi. Rakibini şaşırtma düşüncesi, onu vahşi bir sevinçle doldurdu.

'Şimdi bu işi test edelim, değil mi?'

Northern ellerini indirdi.

Northern'ın elleri aşağıya indiği anda, uzay, zaman ve hatta rüzgarlar nefesini tuttu gibi görünüyordu.

Görünmez bıçak, havada cerrahi bir hassasiyetle keskin bir şekilde ilerledi ve geçişinin hiçbir izini bırakmadı—ta ki vurana kadar.

Leviathan'ın ikinci sırtı, dağ gibi başına bağlanan devasa çıkıntı, basitçe... ayrıldı. Çelik ile taş arasında dramatik bir çarpışma yoktu, gürültülü bir darbe de yoktu. Sadece fizik yasalarını hiçe sayan temiz, yıkıcı bir kesim vardı.

Ama Northern'ın alev kılıcı burada durmadı. Yoğunlaşmış ateş özü tarafından fiziksel formunun çok ötesine uzanan görünmez bıçak, manzara boyunca yayılmaya devam etti.

Aşırı uzanan kılıcın geçtiği yerlerde, toprak mükemmel bir düz çizgi halinde, ufka ve ötesine kadar yarıldı.

Uzaklardaki dağlar, tereyağından yapılmış gibi ortadan ikiye kesildi, zirveleri, tüm kıtayı ve ötesini yankılanan gürültülü kükremelerle kayarak kaydı.

Geniş çöl boyunca, Luinngard üzerinden ve okyanuslara kadar uzandı.

Kesim o kadar temizdi, o kadar kesindi ki, birkaç an için kesilmiş manzaralar askıda kaldı, yer çekimine meydan okuyarak, fizik nihayetinde durumu kavrayana kadar.

Sonra her şey bir anda çökmeğe başladı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre için, kesilmiş sırt havada asılı kaldı, sanki dünya olan biteni henüz kavrayamamış gibiydi. Manzara boyunca, dağ zirveleri yok olmanın eşiğinde titredi. Luinngard'ın duvarı, yüz kilometreden fazla uzakta, kendi ağırlığı altında inledi, dikkatsizce çökme tehdidinde bulunarak, yerin kendisi şimdi onu bölen imkansız çizgi karşısında şaşkınlıkla duraksamış gibiydi.

Sonra yer çekimi her şeyi bir anda geri aldı.

Leviathan'ın kesilmiş sırtı, kıyametvari bir güçle yere doğru düşerken, ufka kadar uzanan bir yıkım seline katıldı. Dağ yamaçları ardışık gök gürültüleriyle çökerken, taş ve buzdan oluşan bir çığ, arazide bir tsunamiyi andırarak yuvarlandı.

Sırtın gölgesinin devasa kütlesi, düşen bir düzine zirvenin gölgeleriyle birlikte kar manzarasında hızla ilerledi ve günü kıyametvari alacakaranlığa dönüştürdü.

Sırt donmuş toprağa çarptığında, dünya sarsıldı. Ama bu sadece felaketin başlangıcıydı.

Çarpma, mükemmel konsantrik daireler halinde dışarıya yayılan bir sismik şok dalgası gönderdi, kesilmiş dağlar hızla yere çarparken daha birçok dalga ona katıldı.

Toprak, acı çeken bir canlı gibi sarsıldı ve kıvrıldı. Northern'ın aşırı uzamış bıçağının görünmez çizgisiyle kesilmiş yer, o kadar derin bir yarık açtı ki, dibini görmek mümkün değildi—ufkun ötesine uzanan, dünyanın kendisinde bir yara.

Görünmez alev bıçağının geçtiği yerlerde hava alev aldı, gökyüzünde imkansız bir şekilde asılı kalan bir ateş izi bırakarak, yıkım yolunu gerçeklikte bir yara gibi işaretledi.

Northern, yarattığı şeye hayretle sessizce baktı.

Buz haline getirdiği çöl manzarasıyla zirveye ulaştığını düşünmüştü, ama bu farklıydı.

O, kasıtlı olarak yapılmış, korkunç bir öz patlamasıydı... bu... bu bir saldırının sonuçlarıydı, tamamen istenmeyen!

Bir zamanlar sürekli bir dağ silsilesinin bulunduğu yerde, şimdi sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen mükemmel bir düz kanyon vardı. Kesim o kadar hassas, o kadar geometrik olarak mükemmeldi ki, çevredeki yıkımın organik kaosuna karşı neredeyse doğaüstü görünüyordu.

Ama Leviathan'ın tepkisi, saldırının yıkıcı etkinliğini gerçekten sergileyen şeydi.

Canlının dev başı, onu sabitleyen sırtın serbest kalmasının ardından, bir yana şiddetle eğildi. Baş tamamen zalim ağırlıktan kurtulmuş olmasına rağmen, bu durum, yaratığın dengesini tamamen yok etmiş gibi görünüyordu ve yürüyen dağ devrilmeye başladı.

Kendini dengelemeye çalıştığı her adım durumu daha da kötüleştiriyordu; kalan uzuvları, devasa kütlesinin aniden dengesiz dağılımını desteklemek için mücadele ediyordu.

Northern yukarıdan izliyordu, görünmez kılıcı hala artan enerjiyle vızıldıyordu.

Sırtın düştüğü yerde, neredeyse bir mil genişliğinde bir krater oluşmuştu; kenarları hala çarpmanın kalıntı ısısıyla parlıyordu. Kılıcının yaratığın etine kestiği yaradan buhar yükseliyordu; et o kadar temiz bir şekilde cauterize edilmişti ki, cilalı obsidiyen gibi görünüyordu.

'Kutsal bok! Bu yeni öz şaka değil.'

Kaos Prensi'nin sesi, mesafeyi aşarak ona ulaştı, gerçek bir hayranlıkla doluydu.

Şimdi buna giriş yapmak denir! Ama belki de geri kalkmayı öğrenmeden önce bunu bitirmek isteyebilirsin!

Gerçekten de, felaket yaralarına rağmen, Leviathan yenilmişten çok uzaktı. Kalan kütlesi kıvrılıyor ve kayıyordu, bu yaratıkları korkunç derecede dayanıklı yapan adaptasyon sürecine çoktan başlamıştı. Ama şu an için yere bağlıydı, savunmasızdı ve çok, çok öfkeliydi.

Northern, görünmez kılıcın kabzasını sıkılaştırdı ve savaşın bir sonraki aşamasına hazırlandı.

Kuzey, yaratık kendini toparlarken soğuk bir şekilde parladı. O anda, başka bir korkunç mızrak havada çığlık atarak Leviathan'ın arka bacağına saplandı ve onu geriye doğru sendeletti.

Kuzey bu anı boşa harcamadı. Yaratık geriye doğru sendelediğinde, elinde bir buz çubuğu belirdi. Bir anda, çubuk kıvrak beyaz bir renge dönüştü ve soğuk, korkutucu dumanlar yaymaya başladı.

Muazzam bir güçle ileri fırladı, havada aniden durdu ve mızrağı tam mızrağın vurduğu noktaya doğru fırlattı.

Kuzey'in nişi kusursuzdu! Mızrağın kenarına çarptı, canavara tamamen saplandı ve kendisi de derinlere daldı, uzunluğunun yarısı dışarıda kaldı.

Mızraktan yayılan soğuk duman yarayı sarmaya başladı—yavaş ama durmaksızın. Kuzey, sonuçta, böyle bir şeyi anında icat etmişti.

Bir zehir türü yeteneği olmadığı için, buza zamanla bu iğrenç yaratığı hareketsiz hale getirecek bir şey olarak kullandı. Mutlak Sıfır veya Mutlak Isı ile tam bir hareketsizleştirme denemesi yapabilirdi. Aslında, Kuzey bu yeteneklerin nasıl performans göstereceğini merak ediyordu.

Ama potansiyel bir düşmanın önünde kartlarını açacak kadar aptal değildi. Aslında, yeteneklerinin en azını kullanacak ve bunları en iyi yetenekleriymiş gibi gösterecekti. Kaos Prensi'nin de aynı şeyi yaptığından emindi.

Kuzey, Leviathan'ın dengesini daha da kaybettiğini, geriye doğru sendeleyerek neredeyse devrileceğini ama kendini ani ve doğal olmayan bir şekilde durdurmayı başardığını izledi.

Yaratık, kendini dengelemek için sessizce inledi, bu ses dünyadan gelen büyük bir gerginlik gibi geliyordu. Sonra ileri doğru yürümeye devam etti.

Kuzey o anda yüzünü buruşturdu.

'Ne? Hatta karşılık vermeyecek mi?'

Kaos Prensi, yüzünde küçük, nazik bir gülümseme ile ona yetişti. Kuzey'in omzuna dokundu.

"Leviathanlar genellikle bir amacı temsil eder... bu amaç, iradelerinin itici gücüdür ve bu da onların kalıplarını ve karakterlerini belirler. Görünüşe göre burada bir yürüyüşçü var, Kuzey."

Kuzey, ileriye bakmaya devam etti. Kaos Prensi haklıydı. Şimdi düşündüğünde, Kaos Ejderhası'nın amacı muhtemelen iradesini yönlendirmişti ve bu da onu bu kadar korkutucu bir rakip haline getirmişti.

Ve Kaos Prensi'ni daha da korkunç bir varlık haline getirmişti. Onun çürüyen cesedi *o* mu olmuştu?

Kuzey, bunu üçüncü kez düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine Prens'in eline baktı, ona karanlık bir bakışla sabitlendi.

Kaos Prensi, isteksizce elini geri çekti, hafifçe gülümseyerek.

Bir an için Leviathan'a baktı, sonra bir elinde eğilerek dedi

Her neyse, ne yapıyoruz? O şeyi öldürebilecek herhangi bir saldırı biçiminin olacağını düşünmüyorum.

Kuzey'in gözleri kısıldı.

Onu öldürmenin tek yolu, amacına karşı gelmesini sağlamaktır.

Kaos Prensi, Northern'a baktı ve dilini ısırdı.

Ding! Beklendiği gibi, ortağım—hızla kavrıyorsun. Böyle canavarlarda, varoluşlarının doğasına karşı çıkarak onları öldürmek daha kolay. Aksi takdirde, yaptığımız her şey boşuna.

Bunu düşününce, Kaos Ejderhası ile yaptığı şey de buydu—o yaratıkla, acımasız ve affetmeyen ısıdan oyulmuş bir barış silahıyla savaştı. Kaosu yok eden bir ısı.

Leviathanlarla savaşmak, bu aptal sayesinde daha kolay hale geldi. Bilginin değerini gerçekten küçümseyemem.

Northern, Leviathan'a karanlık bir yoğunlukla baktı.

Yani bu durumda... onu... yürümekten alıkoymamız mı gerekiyor?

Kaos Prensi, yürüyen Leviathan'a bakarak başını salladı.

Northern'ın sesi bir kararsızlık ipucu taşıyordu.

Bir yürüyen dağ nasıl durdurulur? Onu öldüremez miyiz?

Kaos Prensi gözlerini kısarak Leviathan'ı bir süre gözlemledi, sonra döndü ve Northern'a yanıt verdi.

"İkinci sırtını parçaladığında, dengenin bozulmasına daha hızlı uyum sağladığını görmedin mi?"

Northern Leviathan'a baktı.

"Bu doğru..."

"Ayrıca..."

Kaos Prensi Leviathan'a işaret etti.

"Sırtları zaten yenileniyor."

Northern kaşlarını çattı ve canavarın dev başının kenarlarına baktı. Kenarları, kafatasının yanlarından fışkıran dağlar gibi küçük çıkıntılardı.

Yine de bu canavarlık yürümeye devam etti.

Northern bir an düşündü.

'Sadece İrade gücünü kullanabilirim…'

Başını salladı.

'Bunu bir kenara bırak... bu, biraz karakter gelişimi için bir zaman.'

Northern hemen adını değiştirdi.

Hatta isim değişikliği o kadar kusursuzdu ki, neredeyse hiçbir fark hissetmedi.

Bir diğer şey ise, yeni ismini hissetme netliğiydi. Bu, ismin ruhuna kazınmasından çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Belki de bu her zaman böyle olması gerekiyordu—belki de boş öz, isimlerin ruhuna yaptığı önemli değişikliklerin ayırt edilebilir olması için çok ağır bir güçtü.

Ama ruh özü çok hafif, geniş ve yeni ismin özüne şekilsizce karışmıştı. Northern bir Paragon olmasa da, öz havuzlarının sonsuzca ulaşılmaz karanlık derinliklere uzandığını hissetti.

Hatta hissettiği şey havuzlar olarak adlandırılabilirse bile.

İsim Yanan Fırtına'nın özünü bu kadar canlı hissetmesi şanslıydı. Bu, belki de yapmak istediği şeyi başarabileceğine dair ona bir umut parıltısı verdi.

Çünkü bu, bir Bilge'nin başarması imkansız bir şeydi. İmkansız olduğunu bilmesine rağmen, Northern başka bir çıkış yolu düşünemedi.

Skyrender, önündeki savaşın merkezine doğru ilerliyordu. Northern, o savaşın nasıl ilerlediğini bile bilmiyordu ama yine de Kryos ve Ul'un çarpıştığını hissedebiliyordu.

Ul'un hala bir ölümlü bedenle Kaos Kaynağı'nı tutuyor olması şaşırtıcıydı—bu, onun ne kadar gerçekten korkunç olduğunu gösteriyordu. Ama düşündükçe, Terence'in kırılgan bedeni yüzünden daha da huzursuz ve umutsuz hissetmeye başladı.

Bu yüzden, son kartlarını açıklamak istememesine rağmen, Northern bu Leviathan'ı mümkün olan en kısa sürede durdurmak ve Terence'in bedeni çökmeden önce onu kurtarmak için bazı şeylerden ödün vermeye istekliydi.

Kuzey yüzünü buruşturdu.

'O dikkatsiz kız—eminim ki Ul'a 'bedenim istediğin gibi kullanman için senin' dedi. Ne zaman öğrenmeye başlayacak?'

Bu arada, Kaos Prensi ona yan gözle bakıyordu. Northern, Yanan Fırtına isminin özünün tamamını hissetmeye odaklanmaya çalışıyordu, ama Kaos Prensi'nin ona sürekli attığı sinir bozucu bakışları fark etmeden edemedi.

Karanlık bir şekilde bakışlarını dikti ve döndü.

“Ne?”

Bir bakış çalarken yakalanan Kaos Prensi, hemen yüzünü öne çevirdi.

"Oh! Hiçbir şey! Beni umursama! Göz açıp kapayıncaya kadar tamamen farklı bir insan gibi görünüyorsun, hepsi bu."

Northern bakışlarını çevirdi, Kaos Prensi'nin gözlemini görmezden gelmeye çalıştı. Ama bir anlığına şaşırmaktan kendini alamadı.

Kaos Prensi… adını değiştirdiğini hissetti. Tüm durumu doğru bir şekilde mi hissetti, yoksa Kuzey'i yanıltmak için böyle yanlış yönlendirilmiş bir yorum mu yapıyordu?

'O çok tehlikeli.'

Her neyse, bu sadece Kuzey'in ona karşı daha temkinli olmasına neden oldu.

Bir anlığına gözlerini kapadı, odaklanmasını zorlayıp derinleştirdi, Kaos Prensi hakkındaki düşüncelerinden kendini uzaklaştırdı.

Bir an sonra, gözleri, dikkati dağılmadan önce ulaştığı aynı netliğe ulaşmaya başladı.

Kuzey'in çekmek istediği şey basitti. Lithia'da Paragon Raizel'in gerçekleştirdiğini gördüğü bir şeydi.

Paragon'un bunu nasıl yapabildiğine dair belirsiz bir fikri vardı—bu büyük ölçüde Raizel'in bir Paragon olmasından kaynaklanıyordu. Ancak, Kuzey bir Paragon değildi.

Bu, bir gümüş astarın olmadığı anlamına gelmiyordu. O bir Paragon olmasa da, irade gücünü daha güçlü bir şekilde kavrayabiliyordu; bu da esasen bir Paragon olmanın ne anlama geldiğiydi.

Bir Paragon olmak, kararlılığınızı bir silaha dönüştürmek demekti.

Ve Kuzey, bu noktaya kadar daha az çok her zaman bunu yapmıştı. Sadece, yarım saat önce dünyanın iradesini aldatmak istediğinde bunu fark etmemişti.

Hava da durdu, gözleri kapalı, her bir canavarı adımının yaydığı ince titremelerle rezonansa giren rüzgarın şiddetli akışını hissediyordu.

Northern'ın kararlılığı uzun zamandır bir silah olmuştu. Kırmızı Krallığın taht salonunda, ölmekte olmasına rağmen Gece Korkusu ile diş dişe savaştığı yer miydi?

Yoksa kaos amacı olan bir ejderhaya düzen getirdiği küçük bir adada mıydı?

Northern, her durumda, kötü değerlendirilen yöntemlerine rağmen her zaman şanssızlıkları yenmeyi başarmıştı.

Aslında, sürekli olarak şanssızlıkları yeniyordu—Sage (Bilge) olarak, Bilgelerin doğasının ötesinde şeyler yapan biriydi. Northern kendisi, bir silah haline gelmek üzere keskinleştirilmiş kararlılığın affedilemez, açık bir tanımıydı.

Peki, neden en iyi bildiği şeyi yapıp bir kez daha şanssızlıkları yenemiyordu?

Bir Bilgenin yapmaması gereken şeyi yap.

Northern titrek bir nefes aldı, odaklanmış bir şekilde ıslanmıştı.

Burning Storm (Yanan Fırtına) bir hareket iradesiydi. Northern derin düşünmeliydi—Paragon Raizel, hareketin somutlaşmasıysa, o devlerin onun için beklemekten başka çaresi kalmayacak şekilde nasıl donmuş halde kalmasını sağladı?

Northern, bu soruyu düşünürken gözlerini kapadı ve çevresinin daha fazla farkına vardı.

Ancak çevresini doğal bedeninin geniş mekansal farkındalığıyla göremedi. Bunu Burning Storm'un doğal algı duyusu aracılığıyla yaptı.

Hareket.

Rüzgarın hızlıca süzülüşünden, kıyafetlerine çarpan rüzgarın hafif dalgalanmasından, nazikçe dans eden saçlarından, Kaos Prensi'nin kasıklarını kaplayan yırtık paçavradan—gitmek için endişeli—Skyrender'ın muazzam adımlarına, Kryos ve Ul'un aralıklı çarpışmalarıyla yerin şiddetli sarsıntılarına, Koll'un Revant'ı uzayda yankılanan yumruklarla ezdiği anın etkisine kadar—her hareket, Northern'ın tüm varlığına kaydedildi.

Hepsini bir anda almak için çok fazla bilgi vardı. Northern bir an boş kaldı. Tüm bu bilgiyi içselleştirmeye çalışırken kendini kaybetti.

Ama neredeyse bir saniye geçmeden, her şey sıraya girmeye başladı. Uyumluluğu inanılmazdı. Zihni, kaydedilen hareketleri taşıyan sayısız bilgi akışına hemen akmaya başladı; her biri, zihnini bir anlığına kopararak, ama hemen hemen anında geri birleştirerek algılanan tüm hareketlerin türevsel bir sonucunu kaydetti.

Bu sonuç, Northern'a her kişinin ne yaptığını hızlı bir şekilde, kafasını bunaltmadan söyledi.

Küçük bir gülümseme dudaklarını süslerken, gözlerini yavaşça açtı.

'Harika hissediyor…'

Ama aynı zamanda kolaydı, çünkü artık bu kadar geniş bir seviyede alanı hissedebildiği için, bunun sonucunda yapmak istediği bir şey vardı.

Bir tür Öz Manifestasyonu bypassı.

Öz Manifestasyonu, birinin İradesini dünyaya salmaktı. Burning Storm'un İradesi, hareket iradesiydi. Ama bu, zaten var olan bir irade—uzayın kendisi tarafından sürekli olarak icra edilen bir irade.

Ama o irade eksikti. Hareket eden her şey durmak zorundaydı; duran her şey hareket etmek zorundaydı. Bu, uzayın büyük ölçüde ilişkili olduğu bir bütünün parçasıydı.

Northern'ın yapmayı düşündüğü şey, kendi İradesinin doğasına aşina olan o diğer kısmı kullanmaktı.

Her şeyin hareket etmesi için büyük bir irade yükleyecek, sonra o iradeyi acımasız ve korkunç bir hızla geri çekecek, tüm alanı aniden durduracaktı.

Üçüncü adım, elbette, en kolay olanı olacaktı.

Onun nitelikleri ismiyle sınırlı değildi. Belki de sınırlıydı, ama Omniform değildi.

Bu yüzden, son kısımda, Northern bir anlığına İradesinin şeklini değiştirecekti.

Burning Storm'un İradesinin doğasını değiştirecekti.

'Bunu düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor…'

Northern acımasızca gülümsedi, ardından Burning Storm'un iradesinden büyük bir kısmını dünyaya saldı.

Bunu yaparken, aniden atmosfer üzerinde muazzam bir baskı oluştu. Bir an için her şey, hareketin çalkantılı bir akışına bulanmış gibi görünüyordu.

Hava da boşta duran Kaos Prensi bile hareket etme gereksinimi hissetti. Gözleri bir an için büyüdü ve Northern'a—okunması zor—bir ifadeyle baktı.

Onun alışılmış neşeli tavırlarına kıyasla oldukça büyüleyici bir şeydi.

Kuzey, bunu görecek kadar odaklanmamıştı. İrade dünyaya düştüğü anda, onu bir anda geri çekmek zorunda kaldı. O anda her şey aniden durdu.

Dünya acımasız bir duraklama yaşadı. Her şey durdu.

Donmuş atmosferle karşı hareket etmek büyük bir tabu haline geldi.

Kaos Prensi'nin gözleri daha da büyüdü, Kuzey'e bakıyordu.

'Mükemmel!'

Sonra Kuzey iradesinin şeklini değiştirdi. Bunun belirli bir şekilde açıklanacak bir yanı yoktu. Sadece tüm gücü durduran bir kuvvetin tezahürü olmayı arzuladı ve bu gerçekleşti.

Ancak bunu tüm alana yaymak çok fazla bir uzantı olacaktı ve iradesinin kalitesine zarar verecekti. Bu yüzden Kuzey irade örtüsünü geri çekti ve onu devasa bir hareket eden yaratığa odakladı, oysa hareket bu alanda kimsenin yapmaması gereken bir tabuydu.

Biraz önce, Revant'ın Koll'a şaşırtıcı bir yanıt vermesinin ardından—şüphesiz hak edilmiş bir yanıt.

Kırık Tyrant'ın Koll ve onun "gelecek krallığı" konusundaki durumu açıkça ifade edilmişti. Koll, Tyrant için acıma doluydu.

Hatta alay etti

: "Sen, parçalanmış gururunla kırık bir aptalsın. Kendini kurtarmak için ayaklarımın dibinde sürünmelisin, ama ben sana bolca iyilik sunuyorum ve sen—kırık bir zavallı olarak—reddetmeye cüret ediyorsun."

Onun sözleri lüks ve zenginlik sızıyordu, neredeyse Revant'ın reddinin Koll'u gereğinden fazla yaraladığını düşünmesine neden oluyordu.

Bu herif, bir an bile olsa, teklifinin kabul edileceğine gerçekten mi inanıyordu?

Revant, eğer gerçekten öyleyse bu Tyrant'ı tam bir aptal olarak düşünmekten kendini alamıyordu.

Yine çarpıştılar. Bu sefer, savaş önceki kadar etkileyici olmadı. Koll'un kullandığı gemi, ışığın sonsuz bir kırılmasıydı. Bu nedenle Revant'ın hasat edebileceği hiçbir organ yoktu.

Ne kadar çok parçalanırsa parçalanırsın, sadece varoluşa geri kırılıyordu. Daha da kötüsü, Koll sonsuz bir şekilde yansıma Tyranny'sini de kullanabiliyordu.

Yansıma ve kırılmanın korkunç, ölümcül bir kombinasyon oluşturduğu açıkça ortaya çıktı.

Revant, böyle absürt bir savaşla karşılaşmayı asla beklememişti.

Koll, tamamen felç edici bir şekilde kendine yeterliliğin zirvesini temsil ediyordu - Revant'ın zulmünün doğasına karşı koymak son derece zorlayıcıydı.

Belki de bu, aşılması en sinir bozucu engeldi. Ama Revant'ın da önemli bir ilerleme kaydettiği söylenemezdi.

Umutsuzluk, görünüşte sonsuz, akışkan ışığın boş kabuğuyla karşılaştığında yönlendirilmesi zor hale geldi.

Her iki savaşçı geçici bir çıkmaza girmişti, ancak çevreleri bunun için acımasızca zarar gördü - Koll'un onunla savaşmak için kullandığı garip Öz Manifestasyonu da öyle.

Soluk kabuk, Revant'ın yumruklarından biriyle çatlayacak ve bir sonraki darbe ile tamamen parçalanacaktı. Vasıta, en fazla beş darbeye dayanabildi ve ardından tamamen parçalanarak kendini tekrar birden fazla varoluşa yansıtıp Revant'ın üzerine yeniden iniyordu.

Savaş, kilometrelerce uzandı. Buzdan dağlar, saldırılarının ağırlığı altında çöktü, parçalanmış zirveler yokluğa yuvarlandı. Manzara kurtarılacak durumda değildi.

Yine de, Revant üstünlük kazanmaya başladı - eller açısından bakıldığında.

Korkunç bir kargaşa ruhunun derinliklerini alt üst edene kadar. Revant, onu çok daha büyük, daha geniş bir ruha bağlayan iplerin aniden koptuğunu hissetti.

Darbesinin ortasında donakaldı, yumruğu Koll'un insana ait olmayan başının üzerinde askıda kaldı.

Elbette, kurnaz Tyrant saf bir insan değildi. Ne olduğunu umursamıyordu ve bu kadar değerli saniyeleri boşa harcamayacaktı.

Revant'ın kaburgalarına acımasız bir ışık mızrağı sapladı, eti yırtarak. Kırmızı kan dışarı fışkırdı.

Revant hırladı, ham bir öfkeyle inledi, ışık mızrağından kendini zorla kopardı ve geri sıçradı.

Mızrak, Koll'un büküp bir kılıç gibi kullandığı basitçe kırılan güneş ışınlarıydı.

Bir an için kaşlarını çattı, garip yaratığa aşağıdan bakarak.

'O lanet Dante—ölümünde bile hala sinir bozucu...'

Revant genellikle dünya meseleleriyle ilgilenmezdi, ama üçüncü gözü sayesinde Northern ile bir bağlantısı vardı. Northern'ın bildiği her şeyi o da biliyordu.

Tabii ki, aptal bunun böyle olduğunu bilmiyordu—ya da belki biliyordu ama unutmuştu ya da bunu durdurmanın bir yolunu bulamamıştı.

Hepsine lanet olsun. Revant, hiçbir şey umursamamasına rağmen çok fazla şey biliyordu. Ancak, Dante'nin Öz Manifestasyonu'nun ona neden olduğu kaostan daha çok, artık hissedemediği kesilmiş bağlantı onu daha fazla rahatsız ediyordu.

Revant'ın kaygısı bir an için zirveye çıktı. Ne olabileceğine dair bir açıklaması yoktu ve Northern için umutsuzca korkuyordu—en azından varlığını, ne kadar uzakta olursa olsun, hissedebiliyordu.

Uçup Northern'ı bulmak, neyin yanlış olduğunu doğrulamak için can atıyordu, ama bunu yapamazdı.

Bir basit emri vardı.

Koll'u yen.

Ve tam olarak yapacağı şey buydu.

Revant, kaburgalarından sızan kanla, acıya karşı dudaklarını bastırdı ve Koll'a doğru hamle yaptı.

Koll da ileri atıldı. Merkezde çarpıştılar ve aşağıdaki karı şiddetle rahatsız eden devasa bir şok dalgası yaydılar, karı güçlü dalgalar halinde dışarıya doğru yuvarlayarak gönderdi.

Birbirlerinden ayrıldılar ve gökyüzüne daha yükseğe süzüldüler, tekrar çarpıştılar. Şok dalgası gökyüzünde dalgalandı.

Artık Revant biraz dezavantajlıydı. Ne kadar çok görmezden gelmeye çalışsa da, kaburgalarındaki yarası hareketini alarm verici bir seviyede engelliyordu.

Daha da kötüsü, Kuzey ile bağlantısı kesildiği için, sonsuz öz akışı aniden kesildi. Gücü tehlikeli bir şekilde düşüktü.

Hareketleri, birkaç an önceki haline kıyasla yavaşlamıştı.

Koll tekrar saldırdı, tek bir elini katlayarak yüzlerce yumruğa dönüştürdü ve hepsi aynı anda Revant'a doğru indi.

Bir anda yüz yumruğun vurma hissi tarif edilemezdi—kesinlikle hoş bir şekilde değil. Bu, Revant'ın varoluşunun en korkunç ve absürt anlarını kataloglamaya başlamak istemesine neden olan korkunç bir deneyimdi.

Yere çarptığında, yeri yüzlerce kat çatlatan ve toz haline getiren bir şok dalgasıyla vurdu. Kar, moloz ve taş levhalar gökyüzüne fırladı.

Akciğerleri bir an için sıkıştı, sanki güç onları bir araya sıkıştırmış gibiydi. Burnundan ve ağzından kan fışkırdı—Koll ona doğru indiğinde neredeyse boğuluyordu, devasa bir çatlak ağı dokuyarak dokuz yüz metrelik bir alana yayıldı.

Ama sonra dünya sarsıldı.

Tiran neyin yanlış olduğunu bilmiyordu, ama bir şey korkutucu bir şekilde ters gidiyordu.

Revant da bunu hissetti. Şimdi çaresizdi, rahatsızlığa daha az odaklandı ve Koll'un anlık tereddüdünü kullanarak onu savurdu ve ayağa kalktı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra, yattığı yerin altında acımasız, ateş kırmızısı görünmez bir yarık açıldı—bu, yere doğru sonsuz bir düz yarıkla birleşmişti.

Ona donmuş, inanmayan bir ifadeyle baktı.

Sonra, hem gökyüzünü hem de yeri yutan dev bir canavar gibi ilerleyen bir abartının dağ boyutundaki boynuzuna baktı.

'Bir Leviathan mı?'

Olmalıydı.

Revant gözlerini kısarak baktı.

'Ve bu... Usta mı?'

Kesinlikle öyleydi.

Alaycı bir kaş çatma, alnını kırıştırdı.

'Aptal ustam beni neredeyse öldürdü mü? Hatta rakibim bile değil!'

Revant, inanamayan bir şekilde baktı.

O kadar dikkati dağılmıştı ki, Koll'un yaklaştığını göremedi. Zalim, ona çarptı ve başını yere sürüyerek birkaç kilometre boyunca Revant'a öfkeyle bağırdı.

"Sen rezil! Eğer benimle savaşırken gökyüzüne bakacak kadar vaktin varsa, o zaman toprak ye ve benim büyüklüğümün altından manzarayı keyifle izle!"

“Bu adamın ciddi bir sorunu var... ne deniyordu buna... üstünlük kompleksi mi? Aşağılık kompleksi mi? Beklendiği gibi, benim gibi saygın bir varlığın bu aşağılık dil denilen karmaşayı anlaması zor.”

Sonunda, Koll onu gökyüzüne fırlattı ve onu yüz darbesiyle ezmek için yukarı doğru roket gibi fırladı.

Ama Revant, aynı saldırının onu iki kez vurmasına asla izin vermezdi. Havada döndü, Koll'un yolundan kendini kurtardı.

...Ya da öyle düşündü.

Aşağıdan gelen acımasız bir darbe fırtınası onu vurdu—sanki devasa bir güçle sallanan bir metal levha ona çarpıyor ve onu gökyüzüne savuruyordu.

Tamamen kontrolünü kaybetti. Her şey karardı. Bilincini yeniden kazandığında, Koll zaten üstündeydi, cehennem gibi darbeler yağdırıyordu.

'...ah, kahrolası ben. O aptal usta beni zayıflığıyla enfekte etti. Olmak istediğin kuşlarla sürüye katıl.'

Koll, yakasını yakaladı ve yüzüne acımasız bir darbe akışı gömmeye başladı. Zalim'in tutuşu, gölgeli metal kaleler tarafından esir alınmış gibi hissettiriyordu—tutuluşu kırmak imkansızdı.

Daha da kötüsü, Revant'ın gücü, Northern'dan ani ayrılış nedeniyle büyük ölçüde azalmıştı. Ustasını bu kadar özleyeceğini hiç düşünmemişti.

Sonra, ikisini de derinden sarsan bir şey oldu.

Hareket ettiler.

Aslında, her zaman hareket ediyorlardı. Ama bu hareket farklı hissettiriyordu—hareket etme niyetleri yoktu, ama yine de hareket ettiler.

Hareket etmeye zorlandılar. Koll, Revant'tan korkmuş bir fare gibi kaçmaya zorlandı ve Revant… o, cehennemden fırlamış bir şeytan kedisi gibi Koll'un üzerine inmeye zorlandı.

Bir an için, dünya Koll'un kaybetmesini ve Revant'ın kazanmasını istiyordu, Koll'a sonsuz bir darbe yağmuru saldı.

Ancak irade belirdiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Her iki dövüşçü de dondu.

Onlar, devasa bir satranç tahtasında hareket ettirilen piyonlar gibi hissediyorlardı—doğru, Revant bir satranç tahtasının ne olduğunu bilmiyordu, ama kesinlikle piyon kelimesinden nefret ediyordu.

Bir sonraki saniyede, onları yerinde kilitleyen garip komuta gücü çözüldü ve orada durup birbirlerine şaşkınlıkla bakmaya başladılar.

Revant gökyüzüne geri baktı.

'Ah efendi, şimdi ne yaptın?'

***

Uzak mesafede, Eli ve Thalen, buz ovasına hızla uçuyorlardı, ama hala geride kalıyorlardı. Paragon, dikkate değer uçuş hızına rağmen, daha önce gördüğü figürün adaletsiz hızını hatırladıkça dehşete kapılmaktan kendini alamıyordu.

Thalen, dev kuşun üstünde oturuyordu, tüylerine sıkı sıkı tutunmuş ve ileriye bakıyordu.

Sonra gözleri bir şey yakaladı. Bir sonraki anda, tüm toprak şiddetle sarsıldı—gördüğünü işlemeye bile zaman bulamadı. Hava sürekli titriyordu, sanki bir gök gürültüsü kılıcı toprağı yarıyordu.

Uzak bir noktadan, devasa sırtın çökerken yerin sarsıldığını izlediler. Aslında, çok uzakta oldukları için benzer bir sarsıntıyı kaçırmışlardı.

Ama şimdi, daha yakın olduklarında, ne olduğunu bir araya getirebiliyorlardı. Görünüşe göre Leviathan'ın her iki sırtı da kesilmişti.

"H—Nasıl?"

Eli titreyen sesini dengeleyemedi.

Thalen bile yanıt veremedi. Uzaklara, ciddi bir kafa karışıklığıyla, boş ve rahatsız edici bir his göğsünde yayılırken baktı.

O, Kuzey'di—bunu biliyordu. Diğer figürü tanıyamıyordu ama, her şeyi sarsan ve manzarayı yırtan o yıkıcı saldırıyı serbest bırakanın Kuzey olduğunu hissediyordu.

Bakmaktan kendini alamadı, yüzü solgun ve boştu.

Bir an sonra, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

'Henüz on yedi yaşında. O bir Bilge, ama biz—Yükselenler, Örnekler—hiçbirimizin yenemeyeceği bir Leviathan ile savaşıyor. Ve o... sadece bir Bilge.'

Thalen başını salladı.

Dokuz yüz yıl yaşamıştı ve bu yüzyıllar boyunca, Tra-el'deki insanlar arasında önemli bir zaman geçirmiş, onları—en iyi dehalarını—gözlemlemiş, burada ve orada karşılaşmıştı.

Bu kadar absürt bir anomaliyi destekleyen hiçbir düşünce okulunu düşünemedi. Bu basitçe imkansızdı.

Bu, genç göçmenlere aptalca motive etmek için anlattığınız türden fantastik bir hikayeydi, onları büyüklüğe özendirmek için. Politikanın vatandaşların kalplerine umut aşılamak için yerleştirdiği türden bir hayaldi.

Fakat mesele şu ki, böyle bir umut imkansızlık üzerine inşa edilmişti. Kuzey o umuttu—eğer buna bile denebilirse, ASLA mümkün olmamalıydı.

Ve yine de...

İşte buradaydılar.

“Ne düşünüyorsun?”

Eli'nin sesi aşağıdan yükseldi, onun acı çeken düşüncelerini yararak. Yüzünü geri çekti ve ileriye baktı.

"Açıkçası... burada ne yaptığımızı merak ediyorum."

Eli hafifçe güldü.

"Yalan söylemeyeceğim—seni anlıyorum. Eskiden kendimi çok güçlü hissederdim, biliyor musun? Güçlüyüm... Güçlü olduğumu biliyorum... en azından öyle inanıyordum... ama birdenbire, bunu izlerken, artık ne bildiğimden bile emin değilim... haha."

Sonunda kısa, garip bir kahkaha ile bitirdi.

Thalen, ileriye bakarken umutsuzca başını salladı. Sonra, insan formundaki Raven yanlarına geldi, tek büyük kanadı bir kez çırparak yanlarında durdu ve onlara düz bir ifadeyle baktı.

“Bir şey mi var?”

O anda, hepsi onları hareket etmeye zorlayan güçlü bir kuvvet hissetti. Hareket ettiler—değil mi?

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorlardı, ama birdenbire artık hareket edemiyorlardı—çok istemelerine rağmen bile.

Raven'ın bakışı, bir kaş çatma ile karardı.

Garip güç, geldiği gibi hızla yok oldu, ama havada uğursuz bir gerginlik bıraktı. Hatta birkaç metre geride kalan Lynus ve Jeci bile şaşkınlık içindeydiler.

Birbirlerine sessiz şok içinde baktılar. Hiçbiri bunu yüksek sesle dile getirmedi—ilk başta ifade etmek zordu.

Eli, kendisine yakışan, yakışıklı, kartal gibi bir yaratık olarak derin bir kaş çatma ile ileriye baktı.

"Sanırım... dünya, o Kökenler'in savaşının ağırlığı altında bükülmeye başlıyor. Lord Rian'ı hemen bilgilendirmeliyiz."

Eli'nin aniden Kuzey'e daha fazla saygı ile konuşması hem şaşırtıcı hem de anlaşılırdı—hiç kimse bunu dile getirmek istemedi, çünkü havada belirli bir söylenmemiş anlayış vardı.

Raven başını salladı.

"Haklısın, ama onun kaldırabileceği sadece bu kadar... bir şeyler yapmalıyız—"

O, tüm ova yeniden titrerken cümlesinin ortasında donakaldı.

Kaos Prensi, Northern'a inanılmaz bir şekilde baktı, sonra gözlerini dünyadan doğan bir güçle imkansız bir şekilde yerinde tutulan Leviathan'a çevirdi.

Ya da en azından öyle görünüyordu. Öyle hissediliyordu—ya da belki de öyleydi!

Northern'ın dünyanın İradesine hükmetmiş olması ya da sadece dünyanın İradesini kopyalamış olması mümkündü. Ama iradeyi kopyalamak mümkün müydü?

Böyle bir başarı imkansızdı. Kaos Prensi bunun mümkün olduğuna güçlü bir şekilde inanıyordu ve bu yüzden düşündükçe onu daha da heyecanlandıran bir kafa karışıklığı ile karşılaştı.

Bu çocuğa nasıl hayran kalmamak mümkün? O muhteşemdi!

'Ne kadar dahice!'

Kaos Prensi, gözlerinde yıldızlar parlayarak, sanki donmuş olan yaratığı inceleyen Northern'a tapıyorlarmış gibi görünüyordu.

Kaos Prensi'nin bakışlarının kendisine delip geçtiğini geç fark edince hafifçe kaşlarını çattı.

“Ne?”

Kaos Prensi'nin gözleri tutku ateşiyle yanıyordu.

"Seni seviyorum."

Northern'ın yüzü hemen kızardı, ardından acımasızca başını salladı ve Kaos Prensi'ne sert bir bakış attı.

"Bir daha böyle bir şey söylersen, başını kıçına sokacağıma söz veriyorum."

Kaos Prensi, utanç verici ve müstehcen bir ifade takındı.

"Bu çok acı verecek... çok."

Northern, melezin karşısında solgunlaştı. Bu varlığın yarattığı felaketi anlamakta zorlanıyordu. Dünyada onun yönelimi neydi? Kafasında neler geçiyordu?

Kaos Prensi, dudaklarında küçük bir gülümseme ile boğazını temizledi, yanakları hala hafifçe kızarıyordu.

"Her neyse... biz, şey, ahem, dikkatimizi dağıtamayız. O şeyi öldürmemiz gerekiyor."

Hala müstehcen bir şekilde gülümsemekteydi, ama şimdi bunu bastırıyordu.

Kuzey'in kaşları, Leviathan'a döndüğünde derinleşti.

"Evet... peki ne yapacağız? Şu an hareketsiz—ölmüş olmasını varsayıyorum."

Kaos Prensi başını salladı.

"Şeyler böyle çalışmaz. Elbette, amacını ortadan kaldırmak onu öldürmenin özüdür. Ama onu gerçekten öldürmenin bir yolunu bulmalısın. Dürüst olmak gerekirse, senin hareketini durdurmanı beklemiyordum, bu yüzden oldukça şok oldum..."

Kuzey kaşlarını kaldırdı.

"Hı? Ne bekliyordun?"

Kaos Prensi hafifçe omuz silkti, başını eğdi.

"Biliyorsun... tamamen insani şeyler... mesela onu bir duvara itmek, altındaki zemini yok edip düşmesini sağlamak... dünyayı durdurması için komut vermek değil... kesinlikle bu değil. Bu, insana ait olmayan bir şey."

Kuzey hafifçe grimasa yaptı. Kaos Prensi'nin sözlerini bir övgü mü yoksa eleştiri mi olarak alması gerektiğini bilmiyordu - her ikisi de aynı anda gibi geliyordu.

Ama onun da zamanı yoktu. Yüz ifadesi gerginleşti.

"Seninle sohbet edecek zamanım yok. O iğrençliği tutabileceğim sınırlı bir zaman var, peki ne yapacağız?"

Kaos Prensi'nin ifadesi de sertleşti.

"Anlaşıldı. Onu yerinde tutarken son darbeyi vurmama izin ver, ama onu sabit tutmalısın, tamam mı?"

Northern, canavarı tutan tüm varlığının iradesiyle çarpıştığını hissederken içindeki gerginliği geri itti, ruhunu dövdü.

'Sanırım ruh hasarı alıyorum, kahretsin!'

"Sadece yap!"

Prense dişlerini sıkarak, canavarın eylemsizliğini güçlendirmek için kararlılığını pekiştirdi.

Kaos Prensi bir kez başını salladı ve ellerini açarak avuçlarında bir şey belirmeye başladı.

İşini bitirdiğinde, bir kürdan tutuyordu.

Northern'ın gözü seğirdi.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şşş."

Kaos Prensi, bir parmağını kaldırarak, diş çöpünü efsanevi bir kılıcı inceleyen bir usta kılıç yapımcısının yoğunluğuyla inceledi. Onu bu şekilde ve o şekilde döndürdü, neyi kontrol ediyordu... Çatlakları mı?

Leviathan'ın gücü Northern'ın tutuşuna çarptı. Devasa yaratıkta hiçbir hareket yoktu, ama etrafındaki alan şiddetle titriyordu. Northern'ın alnında ter damlaları belirdi, imkansız bir sükuneti korumak için daha fazlasını vermeye çalışıyordu.

"Ne yapacaksan, ŞİMDİ yap!"

Kaos Prensi kayıtsız bir şekilde ileri doğru süzüldü. Kocaman bir kale gibi görünen devasa yaratığa baktı ve diş çöpünü parmağıyla yukarı doğru fırlattı.

Bu, birinin bir pencereye çakıl taşı atmak için yapabileceği türden tembel bir hareketti.

Diş çöpü, uç uca dönerken hafifçe sallandı. Yaratığın derisine bile ulaşamayacak gibi görünüyordu.

Leviathan'ın arka tarafına küçük bir 'tik' sesiyle çarptı.

Ses o kadar küçüktü ki, duyulamazdı—bir güve bir fenerin içine çarptığında çıkardığı türden bir gürültü.

Bir kalp atışı kadar, hiçbir şey olmadı.

Sonra Leviathan... çözülmeye başladı.

Kâğıdın parça parça yırtılması gibi.

Diş çöpünün dokunduğu yerden başlayan ince bir çatlakla başladı—öyle inceydi ki neredeyse görünmüyordu. Ama çatlak yayıldı. Derinin yüzeyinde değil, yaratığın varoluş kavramının içinden geçti.

Leviathan'ın kükremesi boğazında söndü—acıdan değil, ani, tam bir şaşkınlıktan. Sanki bu iğrenç varlık, hayatta olmanın ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyordu ve bu bilgiyi bulamıyordu... kaybolmuştu.

Yaratığın parçaları, bir esintideki kül gibi sürüklenmeye başladı. Şiddetli bir yıkım değil—nazik bir çözülme. Sanki Leviathan, birinin silmeye başladığı bir çizim gibiydi, her seferinde dikkatlice bir darbe ile.

Birkaç saniye içinde, tüm ovaları terörize eden bulutları dokunan dev, rüzgarda dağılmış ışık parçacıklarından başka bir şey değildi.

Kaos Prensi, kör edici bir hızla ileri fırladı ve neredeyse bir saniye sonra, diş çöpüyle geri döndü ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Hasar olup olmadığını kontrol etti, bulamadı ve onu sıcak bir şekilde elinde sıktı. Sonra Northern'a bakarak neşeyle söyledi

: "Eh, bu iyi gitti."

Northern, imkânsızlığın az önce durduğu boşluğa baktı. Ağzı birkaç saniye boyunca sessizce hareket etti.

“Sen... onu bir diş çöpüyle öldürdün.”

“Evet!”

“Ahşap bir diş çöpü.”

“Aslında Kaos Ahşabı. İyi kalite.”

Kuzey'in gözü tekrar seğirmeye başladı.

“NASIL?!”

Kaos Prensi gülümsedi ve göz kırptı.

“Ticari sır.”

Ve bu dayanılmaz derecede neşeli ifadeyle, ıslık çalmaya ve ileri doğru süzülmeye başladı, Kuzey'i ise az önce tanık olduğu korkunç, harika gizemi düşünmeye bıraktı.

“Aceleniz var! Zaman kaybetmemeliyiz!”

Eli, Thalen, Jeci, Lynus ve Raven uzaktaki bir noktaya bakıyordu.

Leviathan... gitmiş miydi?

İşte böyle—sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu. Dünyadaki izi—çatlamış gökyüzü—da soluyordu. Her şey çözülüyordu.

Hepsi bir şekilde havada asılı kalmış, şaşkın bir sessizlik içinde bakakalmışlardı. Jeci neredeyse Lynus'un tutuşundan kayıp düşüyordu.

Eli'nin çatlayan sesi sessizliği parçaladı.

“Biliyorsunuz… sizler kendinizi kötü muamele görmüş gibi hissetmiyor musunuz? Ben hissediyorum—gerçekten zorbalığa uğradığımı hissediyorum. Yıldızların alanında burada ne yapmam gerekiyor?”

Raven derin bir nefes aldı, bakışları ileriye kilitlenmişti. Tamamen şaşkındı, özellikle Leviathan'ın ne kadar güçlü bir kale olduğunu bildiği için. Başka birinin saldırısından aniden kaybolması, ne kadar güçsüz olduğunu bir kez daha hissettirdi.

Ama mesele buydu!

Kendinin öyle olmadığını düşünüyordu. Sonuçta o bir Paragon'du—çok anormal bir Paragon. Hiçbir aklı başında insanın onu güç için bir kıstas olarak kullanmasını tavsiye etmezdi, çünkü o son derece anormal ve özel biriydi.

Ve Northern hakkında da tam olarak aynı şeyi hissediyordu, belki de on kat daha olağanüstü. Northern da güç için bir standart olarak kullanılmamalı, yoksa tüm dünyayı utandırırdı.

Yine de, bir olağanüstü insandan diğerine, bir anormal ruhdan diğerine, o da mücadele ediyordu—gücünün büyüklüğünü, neyi gizliyor olabileceğini ya da basitçe neyi açıklamadığını anlamaya çalışıyordu.

Ve kimse onun yeteneğinin doğasını gerçekten anlamıyordu. Hiçbir zaman bunu açıkça paylaşmamıştı; en iyi ihtimalle, insanlar eğitilmiş tahminlerde bulunabiliyordu.

Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra ileriye baktı.

"Yine de, ileriye doğru devam etmeliyiz... değil mi?"

Eli ona baktı ve kuru bir şekilde güldü.

"Kız ileriye gitmek istiyor. Nereye, tam olarak? Bence burada kalmalı ve gözlem yapmalıyız—bir fırsat doğarsa, savaşa bir şekilde katkıda bulunabileceğimizi umalım."

Raven aşağıya baktı, kararsızdı.

Paragon'un ne söylediğini anlıyordu, ama yine de yardım etme isteği içindeydi. Hiçbir şey ifade etse bile, hiçbir şey eklemese bile. Boş oturmaya katlanamıyordu. Ama Paragon haklıydı.

Thalen'e baktı.

"Anlıyorum..."

***

Northern, Kaos Prensi'ni yakaladı ve şimdi ikisi de kar manzarasının ortasında açılan geniş bir karanlık uçurumun üzerinde süzülüyordu.

Uçurumun üzerinde hafif bir gülümsemeyle levitasyon yapıyordu.

"Kahretsin, Ul gerçekten harika bir iş çıkarıyor. Kesinlikle hazırlıksız gelmedi."

Northern, yerin açılan uçurumuna göz attı ve kafa karışıklığıyla Kaos Prensi'ne geri döndü.

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

Kaos Prensi ona soğuk bir gülümsemeyle baktı.

Bu açık değil mi? O boşluğa bak. Tamamen doğal değil—derin, geniş karanlık, yerin içe doğru kırılması ve parçalanması—uzayda o kadar derin ve kadim bir ustalığı tasvir ediyor.

Parmağını kaldırarak devam etti.

"…ve Lady Ul, uzayın Kaynağıdır."

Kuzey kaşlarını çattı.

'O kritik bilgiyi bir saniye bile unutabilir miyim… haklısın, o öyle. Ne ironik—eğer en güçlü Kaynaksa nasıl bu kadar sönük hale geldi?'

Northern, geniş karanlık uçuruma bakarken içsel olarak düşündü, derin bir hüzün yüz hatlarını gölgeliyordu.

Birkaç saniye sonra, sordu

: "Bu, o kelimeleri tuhaf bir şekilde söylemenle nasıl bir ilişki kuruyor?"

Gözlerini delikten ayırdı ve Kaos Prensi'ne odaklandı.

Gülümseyerek aşağıya bakıyordu.

"O, onun mezarını kazıyor—ve kendisini de onunla gömmek istiyor."

Northern'ın kaşları anında çatıldı. İfadesi, zavallı avcılar tarafından yavrusu kapılmış bir vahşi hayvan gibi acımasızlaştı.

“Ne?”

Kaos Prensi ona baktı, yüz hatları gerginleşti.

“Bu kesinlikle dünyayı kurtarmak isteyen birinin yüzü değil, Northern… Onu öldürmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun!”

Northern'ın yüzü, yoğun bir nefretin doğurduğu eterik karanlıkla gerçekten de çarpıtılmıştı.

“Ul… o cadı… İnsan hayatlarını istediği zaman giyip çıkarabileceği giysiler gibi mi düşünüyor?”

Northern dişlerini sıktı.

“İçeri giriyorum.”

O an konuştuğu anda, aşağıya doğru daldı. Kaos Prensi onu durdurmaya çalıştı—önüne bir el uzattı—ama Northern çok hızlı hareket etmişti.

Aşağıya indi, ama sadece uçmak yerine, Northern, görünmez bir çelik duvara çarparak tüm vücudunu saran ezici bir acı dalgası hissetti.

Vücudu çarpmanın etkisiyle havaya fırlatılmadı. Bunun yerine, çarpma her bir kas lifinden geçerek, ona yaklaşık bir milyon joule acı gönderdi, elektrik gibi onu kavurdu.

Northern, katılaşmış havanın üzerine yığıldı, dayanılmaz acı içinde kıvranırken, Kaos Prensi yavaşça alçalmaya başladı, utangaç bir gülümsemeyle kafasının arkasını kaşıdı.

“Ha… seni uyarmak istedim… ama çok hızlı hareket ettin.”

Bu tür bir ıstırapla savaşırken bile, Northern, piç Prens'in sözlerini kaçırmadı. Ayrıca, Kaos Prensinin bunu kasıtlı olarak yaptığını şüphelenme fırsatını da kaçırmadı.

O anda, o çırpınmayı durdurdu ve yavaşça kendini dik tuttu. Kısa süre içinde, titreyen bedenini zar zor kontrol ederek hava kubbesinin tepesinde duruyordu.

'Oldukça garip.'

Uzaklardan bakıldığında, havada süzüldüğü görünüyordu. Ama aslında, Northern hiç de havada süzülmüyordu. Sadece sanki sağlam bir zemin üzerindeymiş gibi duruyordu.

Hava, ayaklarının altında toprak gibi hissediliyordu.

Northern'ın gözleri yavaşça farkındalıkla büyüdü.

'Anlıyorum… işte bu yüzden onların savaşı beklediğim yıkımı yaratmıyor.'

Northern, iki Origin'in çarpışmasından hiçbir felaket etkisi görmediğinde başlangıçta endişelenmişti. Yer kabuğunun şimdiye kadar gezegenin yüzeyinden tamamen yok edilmiş olacağını varsaymıştı.

Ama görünüşe göre, Ul onların savaşını kontrol ediyordu. Bu keşif, Northern'ı daha da öfkelendirdi. Geniş yarık, metalden yapılmış veya taştan inşa edilmiş herhangi bir duvardan çok daha geçilemez ve dayanıklı bir sıkıştırılmış hava bariyeriyle kapatılmıştı.

Geçiş yoktu.

Kaos Prensi, levitasyon halindeki ayaklarını da katılaşmış havaya nazikçe indirdi. Northern, onun indiğini görünce ona bir göz attı.

Northern konuşmadan önce, o konuştu.

"Benden isteme. Kesinlikle bir Origin'in tezahürüne nasıl müdahale edeceğimi bilmiyorum. Bu, bana sıradan bir dağı ters çevirebilir miyim ve onu bir volkan haline getirebilir miyim diye sormak gibi. Hayır, Northern—nihai güce sahip varlıkların bile yapamayacağı şeyler var. Bunu unut… ve bu savaşın nasıl gelişeceğini görelim."

Northern'ın öfkesi patladı. Kaos Prensi'ne daha da yaklaştı ve gözlerinin içine baktı, diğeri neredeyse geri çekildi.

"Ul'un bir ölümlü arkadaşının bedenini o savaşı kazanmak için kullandığı… kısmını anlamadın mı?! Ul'un burada denediği her şeyde, hayatta kalma şansı nedir?!"

Kaos Prensi zorla yutkunarak, Northern'ın alev alev bakan gözleriyle karşılaştı.

"Ne demek istediğini anlıyorum…"

Northern ona son bir acı bakış attı, sonra döndü. Kaos Prensi, Northern ileri doğru yürürken onu takip etti, mırıldanarak

: "Yine de… bu benim yeteneklerimin çok ötesinde…"

Northern derin bir kaş çatma ile aşağıya baktı.

"Sorun değil… bunu başarabilecek birini tanıyorum."

Kaos Prensi, Kuzey'e şüpheyle baktı.

"Sen... birini tanıyor musun... bir Kökenin tezahürünü parçalayabilecek?"

Kaos Prensi hala ona inanamaz bir şekilde bakıyordu.

Northern başını salladı.

"Evet. Hepimizin birlikte çalışması gerekebilir."

Kaos Prensi kaşlarını çattı, hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Ne? Ortak, ciddimisin?”

Kuzey, gözlerini sabit bir şekilde ona dikti.

"Şaka yapmak için doğru zaman mı?"

Kaos Prensi duraksadı, gerçekten kafası karışmıştı, sonra iç çekti.

"Tamam, bu kişiye nasıl ulaşacağız?"

Kuzey, altında uzanan geniş karanlığa baktı—sanki sonsuz gece dünyasının üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu.

"O bize gelecek."

Kuzey'in başka seçeneği yoktu. İkinci seçenek, Abyss Tyrant'ı çağırmaktı, ama bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu. Kaos Prensi'nin onları net bir şekilde anladığını düşünmüyordu, bu yüzden onları bu işin dışında tutmak daha güvenliydi—şaka yapanın ona bir oyun oynamasından korkuyordu.

Bu yüzden ilk seçeneği seçmek zorundaydı: Titan'ın Hesabı.

Düşünce oluşurken, havada yeni bir Kuzey belirdi.

Kaos Prensi neredeyse geri savrulacaktı ama hareketinin ortasında kendini toparladı.

“Aman Tanrım! İki Northern! Ortak!”

Başını Northern ve Northern arasında çevirdi.

Northern iç çekti ve başını salladı, yeni ortaya çıkan klonu işaret etti. İkisi de aynı kıyafetleri giyiyordu—siyah dış ceketlerin altında çapraz yakalı beyaz katmanlı cüppeler.

“Hayır, bu Northern değil. Bu Titan.”

Kaos Prensi, işaret eden Northern'a sert bir ifadeyle baktı.

“Ne? Bu açıkça Northern, sen de öylesin!”

Parmağını gururla salladı.

Ancak Northern başını salladı. Titan konuştu.

“Ben Titan. Tanıştığımıza memnun oldum. Sen kimsin?”

Titan, Northern'a bakarak bir yanıt bekledi.

Ancak Northern soruyu geçiştirdi.

Unut gitsin—önemli değil. Daha acil meseleler var.

Titan, ellerini kavuşturdu ve yavaşça aşağıya baktı.

Ah, evet. Bunu da görebiliyorum.

Bu arada, renksiz kıvılcımlar, Titan'ın giysileri üzerinde parlayarak, yüzeyinde erimiş damarlar akan dişli obsidyen zırhı oluşturuyordu.

Benden ne yapmamı istiyorsun?

Kuzey, birkaç saniye aşağıya bakarak iç çekti. Sonra Kaos Prensi'ne döndü.

Bir dağın üzerine düşerse kubbenin çatlayacağını düşünüyor musun?

Kaos Prensi, iki aynı kişinin yabancılar gibi konuşmasını izlerken transa geçmiş bir halde birkaç saniye geçirdi.

Kuzey'in klonlar yaratabileceğini biliyordu. Ama bu ikisi—tamamen farklı insanlar gibi konuşuyor ve hissediyorlardı.

Hemen düşündü, 'Kuzey bir ikiz mi ve ben bunu hiç fark etmedim?' ama düşüncelerinden sarsılarak uyandı.

“Ohh… ahhh… özür dilerim, soru neydi tekrar?”

O, utançla güldü.

Northern ona sertçe baktı.

“Neden dalıp gittin? Sordum—bir dağ düşürürsek ne olacağını düşünüyorsun?”

Kaos Prensi aşağıya baktı, ifadesi uzak bir şekilde yanıt vermeden önce.

“Bunun hiçbir fark yaratacağını düşünmüyorum.”

İfadesi, devam ederken alışılmış sakinliğini yeniden kazandı.

“Bir Kökenin tezahürü—bunu gerçekten kavradığını düşünmüyorum. Aslında, bu pek de sürpriz değil. Ben yarı biriydim ve sahip olduğum o azın anlamını anlamak için neredeyse tüm hayatımı harcadım. Eğer üzerine bir dünya düşürsen, hiçbir şey değişmez.”

Northern başını salladı.

“Anladım. O zaman sorun yok—her şey yolunda kalır. Titan, yarığın etrafındaki zemini yok et. O hasta mahkûm ve pis cadı açık alanda savaşana kadar her şeyi düzleştireceğiz.”

Kaos Prensi'nin ifadesi şok içinde büküldü. Northern'ı durdurmaya çalıştı, ama Northern havaya fırladı ve Titan hemen arkasındaydı. Kayıt ettiği bir sonraki şey, manzarayı sarsan gürültülü bir sarsıntıydı.

“Dünyada ne oluyor…?”

Kaos Prensi, başlangıçta Northern'ın ne yaptığından emin değildi, ama sanki dünyayı sona erdirecek füzeleri yeryüzüne salıyordu.

Yer şiddetle dalgalandı, sanki bir şey serbest kalmaya çalışıyormuş gibi kıvrandı ve taş parçaları ve molozların muazzam patlamalarıyla patladı.

Bu durmaksızın devam etti. Dünya, tam bir kargaşaya boğuldu—tamamen yıkımın mide bulandırıcı sesi.

Kar sisleri kabardı ve tüm alanı örtüyle kapladı. Kısa süre sonra, çölün gerçek doğası, havada yoğun ısı kıvrılırken ve etraflarında dönerken kendini göstermeye başladı. Düzlükteki her savaş—Kökenlerin ayrı bir alanda çarpışması hariç—birdenbire durdu.

Kuzey, havayı manipüle ederek onu bir delme makinesine dönüştürdü. Ve Titan, dünyayı sona erdiren bir füze haline geldi, yeryüzüne fırlatıldı.

Yeteneği [Sarsılmaz Kalkan] ile Titan, vücut ağırlığını kolayca bir dağın ağırlığına yükseltebilir, savunmasını muazzam bir şekilde artırabilirdi. Ancak bu kadar ağır bir ağırlıkla hareket etmek imkansız bir görev olacağından, kendini gökyüzüne fırlattı, vücudunu dağ ağırlığına dönüştürdü ve yıkıcı bir güç ve etkiyle yere doğru düştü—donmuş zemini parçalayarak kumları ve buz molozlarını etrafa saçtı.

Zemin kırılmaya devam etti, bu da Kuzey'in donun ne kadar derinlere nüfuz ettiğini fark etmesini sağladı. Ama her şey şimdi çözülüyordu—yaratıcısının elleri altında.

Dünya, Titan'ın ağırlığı altında acı içinde inledi. Yıkımı artırmak için, her yıkıcı darbeden önce [Dünyanın Ağırlığı] ile yerin direncini zayıflatıyordu.

Bu ölümcül kombinasyon, etraflarındaki dünyayı çığlık atan mükemmel bir yok edici ajan haline getirdi.

Zemin kırılmak için çok inatçı hale geldiğinde, Kuzey sadece rüzgar manipülasyonunu serbest bıraktı ve kumları bir fırtınaya dönüştürdü.

Verimliliği bir kez daha onu şaşırttı—havayı kontrol etme yeteneğinin nasıl zahmetsizce kırmızı kumun içine nüfuz ettiğini ve hızla gökyüzüne kaldırdığını gördü. Öğleden sonra olmasına rağmen, kırmızı kumlar gökyüzünün altında toplandıkça karanlık gölgeler manzarayı sararken, aşağıdaki dünya karanlığa gömüldü.

Koll ve Revant, birbirlerini acımasızca parçalamaya çalışırken yıkımın karmaşık karmaşasında yakalanmış, depremler ve çatlayan zemin tarafından zorla ayrılıp bir kenara fırlatıldılar.

Koll, Revant'a ulaşma takıntısıyla yanıp tutuşuyordu, ama zemin parçalanıyordu ve her ikisine de karşı dönmüş gibiydi—her hareket ettiğinde, zemin yırtılmış keten gibi parçalanıyordu.

Revant için de durum aynı olacaktı, eğer yıkımın gerçekleşmesini izlerken donup kalmamış olsaydı. Akciğerleri soğuk hissediyordu ve hava tamamen kurumuş gibiydi.

İnsanların buna kuru boğaz dedikleri buydu mu? Boğazınızı tamamen kurutan imkansızlık ve delilik ölçeğine tanık olduğunuzda.

Vaadedilen yıkım öfkesini sergiledi. Dakikalar içinde, tüm manzara değişti—çölün kırmızı kumları, kurumuş kan gibi, büyük ölçüde azalmıştı.

Çölün altındaki kumtaşı, yıkıcı bir şekilde parçalanmış ve yırtılmış haldeydi. Artık, hava kubbesini çevreleyen geniş bir krater vardı, bu aslında bir kubbe değil, geçilemez karanlık bir küreydi.

Kuzey, rüzgar küresinin tamamını gördüğünde, karanlığın Ul'un planlarının da bir parçası olduğunu görebiliyordu.

Belki de Kryos'u yere sermesine yardımcı olmak için tasarlanmış bir unsurdu. Ancak, bunun içinden görememesi onu kemiriyordu. Savaşın nasıl geliştiğini bilmek istiyordu.

Aynı zamanda, Terence hakkında daha fazla endişeliydi. Bu çatışmada, farklılıklarını kasıtlı olarak bir kenara bırakmıştı. Gerçekte, Terence kötü bir insan değildi—sadece naif bir karar vermişti.

Ve hepimiz saf kararlar veriyoruz.

Kuzey, sayısız böyle seçim yaptığını hatırladı. Bu, hepsi için yeni bir başlangıç olabilirdi. Belki nihayet birbirlerine önyargısız arkadaş diyebilirlerdi.

Ancak bunun gerçekleşmesi için, Terence o lanetli küre içinde hapsolmuştu ve Kuzey onun ölmesine izin vermeyi reddetti.

Bu yüzden, hava küresini parçalamanın tehlikeli olmasına rağmen, Kuzey'in başka bir seçeneği yokmuş gibi hissetti.

Ancak bu görev, beklenenden çok daha zorlu olduğunu kanıtladı. Aşırı, inanılmaz bir güçle zemini düzleştirdikten sonra bile, Kuzey aynı engelle karşılaştı.

Küreye daha da yaklaştı ve önündeki karanlık duvara elini bastırdı. Kalın, soğuk metal gibi hissettiriyordu.

Kuzey kaşlarını çattı.

"Bu, Roughsburg'un zavallı numaralarından çok daha karmaşık."

Elbette, Kuzey Roughsburg'un uzay yeteneğini zavallı olarak adlandırıyordu çünkü bu şaşırtıcı yapının yanında, tam olarak bu kadar basit bir çocuk oyuncağıydı.

Kuzey birkaç an boyunca ileriye baktı, sonra derin bir nefes verdi.

'Görünüşe göre Abyss Tyrant'ı çağırmam gerekecek. Ama…'

Kuzey inatla başını salladı.

'Kolay bir çıkış yolu... hayır!'

Kaşlarını çattı ve küreyi çevrelemeye başladı, onu dikkatle inceleyerek her detayı analiz etti.

'Kesinlikle bir şey olmalı... bir zayıflık olmalı. Hiçbir yapı kusursuz değildir—hatta Oluşum'un bile bir başlangıcı ve sonu vardır. Mükemmellik sadece bir illüzyondur. Kesinlikle bir kusur olmalı.'

Kuzey, küreyi dönerken bunu düşündü. Dağın tabanı kadar büyük görünüyordu ve saf karanlığın bir kozası gibi hissediliyordu.

Gölgeler algıyı neredeyse imkansız hale getiriyordu, ama Kuzey'in olağanüstü gözleri vardı.

Durdu, gözleri kısıldı.

"Gözlerim..."

Hafif bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı.

Kuzey, geçmiş yaşamından önemli bir şeyi hatırladı, bu onu şaşırttı çünkü o varlıktan hiçbir şeyin faydalı olduğunu kanıtlamamıştı. Aslında, daha önceki gibi hiç yaşamamıştı.

Şimdi hatırlamak, uzun zamandır unutulmuş bir rüyanın parçasını anımsamak gibi hissettiriyordu.

O, kelimeleri fısıldadı

: "Görmek, inanmaktır."

Kuzey, bu ifade söylendiğinde gözlerin aldatılmak için tasarlandığını hissetti. Aşikar olanı görmek, aşikar olana inanmak—ama aşikar olan sadece bir yüzeydi.

Her zaman düşünmüştü: bu, gözleri en büyük düşmanımız yapmaz mı? Kuzey'in özel gözleri vardı, ama şu anda nasıl çalıştıklarını hiç bilmiyordu. Onları keşfetmek için ne kadar umutsuz olsa da, nasıl yapacağını bilmiyordu. Gözler için özel semboller yoktu. Bu, sistemin yardımcı olabileceğinden daha içsel bir şeydi ve yalnızca kullanımını keşfettiğinde sistem bunun için kelimeler oluşturabilecekti.

Bunun yerine, dokunma duyusunun gerçekliğin otantik olduğunu doğrulayan bir yanı vardı. Kolayca kandırılmayan, eğer biri dikkatsiz değilse tabii ki.

Ama işte burada bir şey var—Kuzey, Burning Storm sayesinde bedeni ve ısısı aracılığıyla dünyayı algılamanın yeni bir yolunu mucizevi bir şekilde keşfetmişti.

Yine de, bu amaç için daha üstün bir yetenek olabileceğini hissetti.

"Doğru hatırlıyorsam, Sun Legacy'nin bir yeteneği var... Omni-Thermic Sense!"

Kuzey, yeteneğin sembollerini çağırdı ve aradığına odaklandı.

Omni-Thermic Duyusu: [Duyusal alanınız içindeki tüm maddelerdeki termal dalgalanmaları algılayabilirsiniz. Bu, görme, işitme veya ruhsal bir duygu değildir—bu, sıcaklığın kendisinin farkındalığıdır. Isı, soğuk ve aralarındaki her derece].

Gerçekten, bu senaryo için mükemmeldi.

Kuzey iç çekti ve gözlerini kapadı, ardından yeteneği yönlendirdi.

Baskıcı karanlıkta, farklı renklerde dalgalar yavaşça belirmeye başladı—beyaz dalgalar, kırmızı dalgalar, mavi dalgalar. Hepsi neredeyse aynı hızda akıyordu, ama tam olarak aynı değildi. Kırmızı dalgalar, mavi dalgalara ters yönde akarken, beyaz dalgalar hareketsiz kaldı.

Ama hareketleri bir optik illüzyonu andırıyordu, bu da şanslıydı çünkü Kuzey görme yeteneğine güvenmiyordu.

'Gözler gerçekten kolayca aldatılabiliyor.'

Gözleri kapalıyken, Kuzey hareket etmeye başladı, küre etrafında süzüldü.

Dalgalar yapıyı çevreleyen bir katman oluşturdu—kürenin kendisinin ısı yayan bir yapı olduğunu kanıtlayan, ancak çevresindeki dünya ile aynı seviyede.

Kuzey, küreyi oluşturan dalgaların sırasını ve havadaki diğer tüm dalgaları algılayabiliyordu. Aynıydı. Ama teslim olmayı reddetti ve küre etrafında dönmeye devam etti.

Küre etrafında iki kez döndü ve hiçbir şey bulamadı.

Yine de uçmaya devam etti, daha dikkatli, daha yoğun bir şekilde arayarak, zihni paralel olarak çalışıyordu.

'Diyelim ki Ul benden daha zeki—bu, onun yapısının zayıflığını bu kadar bariz hale getirmeyeceği beklenir.'

Belki de Kökenler böyle zayıflıkları gerektirmiyordu, ama Ul şu anda zayıflamıştı. Zayıf olmak genellikle birini son derece kurnaz olmaya zorlar.

Northern durdu ve kürenin tabanına, sonra da üstüne baktı.

Kürenin kubbesini ısı ile incelememişti, ama bunun yanlarınca daha bariz olacağını tahmin ediyordu; yanların, her şeyi düzleştirmeden önce yerin altında gömülü olduğu söylenmişti.

Gözlerini kapatarak, alt tarafa odaklandı. Dalgalar görünür kalmaya devam etti, ama hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.

Ama Northern bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti—Kaos Gözlerinin anında tespit edeceği bir şey. Ancak Kaos Gözleri gitmişti.

'Belki de burada kendime şunu söylemeliyim: büyü, lanet olası herif!'

Northern gözlerini açtı.

'Bariz olanın ötesine geçebilmelisin, zavallı bir göz. Sonsuz-Gözler olarak mı adlandırılmıyorsun?'

Northern, Omni-Thermic Duyusunun hissini hatırlamaya çalıştı, ama bedenini duyusal ortam olarak kullanmak yerine, bunu gözleriyle görecekti.

Onun mavi gözleri soğuk bir ışık yayıyordu. İçlerindeki siyah halkalar kayıyormuş gibi görünüyordu—bir an hiçbir şey yoktu, bir sonraki anda ise Northern'ın dünya görüşü tamamen değişti.

[DiY ve Omniform'un etkisiyle, yetenekleriniz birbirine iç içe geçerek daha iyi bir versiyon oluşturabilir]

[Tebrikler, Infinite-Eyes yeni bir özellik kazandı: Embergörüş]

Northern, dikkatini dağıtan şeylere daha az odaklandı ve gördüğüne yoğunlaştı. Daha önce tanık olduğu dalgaların bir örtüsü çevrede yayıldı, ancak çok daha üstün bir şekilde—her bir madde parçasından akarak aktılar.

Isı taşıyan her şey, hareket eden her şeydi.

'Hmm… garip…'

Hareket halindeki her şey, ısı yayılımını işaret eden kırmızı dalgalar yaydı. Hareket etmeyen her şey, soluk mavi dalgalarla titreşirken, beyaz bir yerde kalıyordu.

Northern, o olguyu henüz kavrayamadı, bu yüzden hareket eden ve hareketsiz nesnelere odaklandı. Dalgaların desenleri, fiziksel gözleriyle küreyi gözlemlediğinde değişmişti.

Dalgalar, kürenin zirvesinden yere bakan tabanına doğru akıyordu.

Northern, kürenin altına odaklandı ve gülümsedi.

'Seni buldum…'

O aşağı indi ve yere dokundu, sonra alçakça çömeldi.

Dalgalar aşağı doğru akıyordu, bir yerde birleşiyordu—ama o birleşim noktası yerdeydi.

Kuzey elini kaldırdı ve Titan'a zihinsel bir çağrı gönderdi.

Klone birkaç saniye içinde yanında belirdi.

"Beni çağırdın."

Kuzey, üssü dikkatle inceledi, sonra kaşlarını çattı.

"Bu alanın etrafındaki zemini parçalamanı istedim, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Titan başını hafifçe yana eğdi.

"Neden olmasın?"

Kuzey, klonuna baktı, sonra kürenin tabanına geri döndü.

Termal dalgalar doğrudan yerle etkileşime girer. Onları kırarsan, sadece bir alt katmanla etkileşime girecekler.

Titan, anlayışla kaşlarını kaldırdı.

Ah, anladım... Peki, hamlemiz ne?

Kuzey daha da alçaldı.

Bu yapı kusursuz, gerçekten. O, tek olası zayıflığı mühürledi ve sürekli olarak yerle etkileşimde bulunmasını sağladı. Tüm dalgaların burada birleşmesi, altında önemli bir şeyin yattığını gösteriyor... Belki de yapının köken noktası?

Kuzey, altın bulmuş gibi hissetti.

Elini kürenin altındaki yere bastırdı.

Önemli değil. En azından burada da var olduğu için onunla etkileşime girebiliyorum.

Kuzey, kürenin doğasını düşünürken, gücünün ne kadar yıkıcı hale geldiğini keşfetti.

Mevcut olan her şeyin termal dalgalarını algılayabiliyordu—hatta soğuk dalgaları bile. Hem ateş hem de buz yeteneklerine sahipti. DiY ve Omniform ile bunları bir araya getirip, sıcak veya soğuk manipüle eden yetenekler yaratabiliyordu, böylece istenen herhangi bir sonuca ulaşabiliyordu.

Kuzey, bu dalgalara odaklanarak ve onları dayanamayacakları kadar fazla ısı veya soğukla doldurarak tüm dünyayı yok etme kapasitesine sahip olduğunu hissetti.

Elbette, dünya yok etme, kelimenin tam anlamıyla sonsuz bir öz gerektirecektir.

'Küresel yok oluşu düşünürken seni görmek. Önce arkadaşlarını kurtar.'

Derin bir nefes aldı ve kürenin hemen altındaki yere dokundu.

'Onları yakacak lüksümüz yok...'

Buzla kaplı nefesiyle, kelimeler dudaklarından döküldü.

"Mutlak sıfır."

O kelimeler çıktığı anda, Kuzey özünün yükseldiğini hissetti—Güneş'in Mirası'nın sıcaklığı kadar tanıdık, ama tamamen farklı.

Soğuk, daha önce hiç deneyimlemediği bir şiddetle içinden aktı. Belki de her zaman var olmuştu, ama boş öz ve ruh özünün ezici ağırlığı onu gizlemişti. Şimdi, özü bu kadar rafine olduğunda, her ince hareket içinde belirgin bir şekilde parlıyordu.

Soğuk, sadece ısının yokluğu değildi—moleküler hareketin kendisinin reddiyesiydi.

Elinin, kürenin altındaki yere bastırılması, mutlak durgunluğun epikentresi haline geldi. Köz Görüşü aracılığıyla görülebilen termal dalgalar yavaşlamaya, ardından da takılmaya başladı; sanki gerçeklik kendisi durma noktasına geliyordu.

Dokunuş noktasından dışa doğru mükemmel bir daire içinde yayılan etki. Kürenin yapısından cascading kırmızı dalgalar aniden imkansız bir şeyle karşılaştı—sıcaklığın basitçe var olmadığı bir alan. Soğuk değil, termal enerjinin tamamen yokluğu.

Kuzey, geliştirilmiş görüşüyle akışkan termal dalgaların bu ölü bölgeye çarptığını ve çatlamaya başladığını izledi. Yapının kusursuz dolaşımı, termal temeli çökerken sekteye uğradı.

Ancak teknik acımasız bir bedel talep etti. Kuzey, vücut sıcaklığının felaketle düşmeye başladığını hissetti. Cildinde buz kristalleri oluştu ve nefesi, yere düşmeden önce katılaşan görünür buharlar halinde belirdi.

"Usta!"

Titan, etraflarındaki sıcaklığın ölümcül seviyelere düştüğünü görerek alarm vererek geri geri gitti.

Kuzey dişlerini sıktı, kontrolü korumaya çalışıyordu. Mutlak Sıfır, dışsal uygulama için tasarlanmıştı, ancak onu kullanmak, aynı boşluğu kendi özünden geçirmeyi gerektiriyordu. Alevleri söndürmek için su değil, yanmama kavramının kendisini kavramak gibiydi.

Üzerlerinde bulunan küre titredi. Yere akmaya devam eden termal dalgalar artık akacak bir yer bulamıyordu, bir baraja çarpan su gibi geri akıyordu. Yapının mükemmel dolaşımı parçalanıyordu.

Ancak Kuzey, vücut sıcaklığının geri dönüşü olmayan bir seviyeye düşmeden önce belki de on saniyesi olduğunu fark etti. Mükemmel bir zamanlama gerekiyordu—yapıyı yeterince bozmak, ardından onu öldürmeden önce tekniği serbest bırakmak için bir açıklık yaratmak.

Elbette, açıklık Kryos'un uzay küresinden kaçmasına yardımcı olmak içindi ve bununla birlikte, Ul'un da kaçmak zorunda kalacaktı.

Bu, Ul'un Kryos'u bastırma ve dünyalarına düzeni geri getirme şansının mükemmel olduğu düşünüldüğünde felaket bir fikirdi—bir arkadaşın hayatı pahasına.

Northern, o on saniyede, belki de son on saniyesi olabilecek o an, yaptığı bir başka dikkatsiz kararı düşündü.

Ama tüm bunlar ne için olacak?

Tüm güç, tüm kuvvet—eğer böyle bir seçim yapamıyorsa, bunların hiçbiri neye yarar?

O anda, Northern'ın zihninde bir görüntü belirdi.

'Belki de bu, onun kastettiği şeydi…'

Bu olabilir mi? Tutku? Amaç? Değerli bir şeyi korumak için savaşmak.

'Ne kadar düştüm.'

Kendi küçüklüğünden acı bir tat aldı—Roma haklıydı sonuçta. Eğer dünyadaki tüm güce sahip olsaydı ve yine de tek bir arkadaşını kurtaramıyorsa, Northern aniden tamamen çaresiz hissetti.

Ve şu anda, çaresiz olmadığını bilmek için yeterince netlik kazandı.

O gerçeği fark ettiğinde, Northern içinde bir irade ve tutku patlaması hissetti, tüm ruhu daha önce hiç deneyimlemediği bir kararlılıkla alevleniyordu.

Şimdiye kadar her şey hayatta kalmakla ilgiliydi—yaşamak, dayanmak, geçinmek. Ama Kuzey bu gerekliliği çoktan aştı ve bu nedenle boşluk geldi.

Ne için savaşmalı? O, savaşı severdi, öğrenmeyi arzulardı, ama bu arzular gerçek amacın yanında soluk kalıyordu—anlamlı eylemin arkasındaki itici güç.

O kadar soluk kaldılar ki…

'Demek istediğim… burada bir arkadaşımı korumak için hayatımı riske atıyorum… ve deli gibi gülüyorum. Yıldızlar, kendimden nefret ediyorum.'

'Bu lanet köken neden bu kadar uzun sürüyor?'

Yoksa Ul zaten mi kazandı?

Kuzey'in bedeni artık o kadar soğuktu ki, derisi üzerinde buz parçaları yayılmıştı, soğuk sis formundan yayılıyordu.

Kaos Prensi yanına ulaşmıştı, Titan da solgun ve karamsar bir ifadeyle bakıyordu.

"Ortak…"

Konuşurken ağzından donmuş hava çıktı.

“Sen ve… Titan… bana gerekli darbeyi vermemde yardım edin…”

Hızla nefes aldı.

“...bu şeyi parçalamak için.”

Kuzey acınacak bir haldeydi—ölmekte olduğu açıktı. On saniyesi sonsuz gibi gelmişti, ama Kaos Prensi yere indiğinde ve onu düşüncelerinden çekip aldığında, her şey aniden hızlandı.

“Ama… Ortak—”

Kaos Prensi, termal temelin bir sesle yerle bir olmasıyla aniden durdu.

Kuzey, vücudunda mutlak sıfırın kırılma noktasına ulaştığını hissetti—kalbi imkansız soğukla mücadele ederken, öz döngüleri tamamen donmuştu. Ama o son saniyede, bunu hissetti: termal dolaşımın tamamen çöktüğü kürenin tabanında ince bir çatlak.

Tekniği bıraktı ve geriye doğru sendeleyerek, sistemini yakıcı sıcaklıkla doldururken nefes nefese kaldı. Vücut sıcaklığı normale dönerken cildinden buhar yükseldi.

Artık titreyen kürenin bir bölümüne işaret etti, karanlık bir serap gibi dalgalanıyordu.

"Orada! Tam o noktaya vur—şimdi!"

Titan ve Kaos Prensi aynı anda hareket etti.

[Kolosal Güç] kullanarak, Titan'ın yumruğu çatlak noktaya vurdu. Aynı anda, Kaos Prensi parlayan, katılaşmış karanlıkla kaplı bir mızrak fırlattı.

Her iki darbe aynı anda bağlantı kurdu ve etki, kürenin yüzeyinde örümcek ağı gibi çatlaklar yarattı. Karanlık, katmanlar halinde soyulmaya başladı ve içindeki görüntüler ortaya çıkmaya başladı.

Küre, delinmiş bir balon gibi çöktü.

Kuzey'in kalbi, gördükleri karşısında neredeyse durdu.

Kryos, harabe bir kraterin ortasında diz çökerek, vücudu gümüş kan sızan yaralarla kaplıydı. Nefesi zorlanıyordu, ünlü soğukkanlılığı tamamen bozulmuştu. Ama hayattaydı.

On adım uzakta, Terence hareketsiz yatıyordu, zırhı çatlamış ve yüzü solgun görünüyordu. Ama Kuzey, hala içinde akan zayıf kırmızı yaşam dalgaları aracılığıyla onun göğsünün hafifçe yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Kuzey, kafası karışık bir şekilde bakakaldı, mırıldandı.

"Ul'u mu yendi?"

Kryos yavaşça, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve etrafa baktı—kırmızı kumların bulutları kapladığı karanlıkla örtülü araziye, harabe olmuş manzaraya.

İfadesi kayıtsızdı, yüzü yara bere içindeydi, amber gözleri hafifçe solmuştu.

"Ahhh…"

Sonra, yerde yatan Terence—Ul, elbette—baktı.

Kasıtlı bir adım attı, sonra bir adım daha atarak kararlılıkla ilerledi.

Northern kaşlarını çattı ve kayboldu, Terence'in önünde belirdi.

Kryos başını eğdi, Northern'ı inceliyordu sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Son anda, gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi ve yüzünde bir gülümseme yayıldı.

"Sen..."

Gülümseme, bir sonraki kelimenin ardından kayboldu.

"Sen..."

Northern'a karanlık bir şekilde baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Northern, Illusioned Hefter'ı çağırdı, ifadesi sert ve sarsılmazdı.

"Ne gibi görünüyor? Rahat bir yürüyüş yapıp, bir sıkıntı içindeki hanımefendinin yanından geçmek mi? Ve sağduyunun gerektirdiği gibi… ben bir centilmen olduğum için, yardıma ihtiyacı olan bir hanımefendiye yardım etmeliyim. Kahretsin, parlayan zırhımı o yeşil saçlı herifin yanında unuttum."

Hafifçe kıkırdadı, ardından Kryos'a dönerken karanlık bir yüz ifadesi takındı.

“Defol, fındık kabuğu.”

Kaos Prensi kenarda aniden karnına sarıldı. Gülümsemeyi kontrol etmeye çalıştı, ama bu imkansızdı—gülmekten patladı, rahatsız edici bir gülüş patırtısı çıkardı.

Kaos'un Kökeni sola döndü, gülene bir öfkeyle baktı.

Sonra daha derin bir kaş çatma ifadesi yüzünü sardı. Gözlerini Northern'a daralttı, ardından bakışlarını Kaos Prensi'ne çevirdi.

Bir anda, yüzü soldu. Northern'a geri döndü.

“Sen maymun! Ne yaptın?!!”

Sesinde saf bir öfke yankılandı.

Northern memnuniyetle gülümsedi.

“Ah, annen!!... yoksa büyükannen mi? Evet, onu senin oğluna verdim.”

Kryos bir an donakaldı, ifadesi de donmuştu. O anda, Northern'ın ağzı hafifçe açıldı.

Bekle… bana söyleme…

Kaos Prensi'ne bir göz attı.

Kendi oğlunu bile tanımadın mı?

Başını salladı ve aynı anda Kaos Prensi'ne baktı.

Aile durumunla gerçekten ilişki kuramıyorum. Nasıl büyüdüğünü hayal edemiyorum—en azından decent bir annen var mıydı?

Kaos Prensi hemen kaşlarını çattı.

Ortak… annemden bahsetme… lütfen, kendi iyiliğin için.

Kuzey hafifçe kaşlarını çattı ve Kryos'a döndü.

O da sırıtarak Kaos Prensi'ne soğuk bir ifadeyle baktı.

Görünüşe göre, beni yutulmadan önce kuyruğunu atmayı başardın.

Northern'ın ağzı neredeyse tekrar açık kaldı.

'Bu adamlar kurtuluşun ötesinde. Yediğin bir çocuğa bunu mu söylüyorsun?'

Kaos Prensi kısaca güldü, ama ses boş ve alayla doluydu.

"Bir noktada gıda zehirlenmesi geçirmeni gerçekten umuyordum. Kendi oğlunu yemek bunun için bir sebep olmalı, değil mi partner?"

Northern, şaşkın bir şekilde aralarına baktı ve sonunda Kaos Prensi'ne döndü.

"Ne? Neden bana soruyorsun? Kendi oğlumu hiç yemedim! Cehenneme, hiç oğlum bile olmadı!"

Kaos Prensi Northern'a doğru yürüdü ve yanına durdu, sonra kollarını kavuşturdu.

Kaos'un Kökeni çenesini hafifçe kaldırdı ve boynunu ovaladı, biraz stresli görünüyordu.

Ul ile olan savaş onu ciddi şekilde yormuş olmalı.

Northern, hala hareket edecek kadar güçlü olmayan Terence'e bir göz attı, sonra Kaos'un Kökeni'nin yaralı haline baktı.

'Ul... gerçekten tehlikeli...'

Onu hafife almamak gerek!

Yine de sonunda Kryos'u yenemedi—bu, ne kadar zayıfladığını kanıtladı.

Kuzey, ilk Köken'in neden en zayıf hale geldiğini keşfetme gereği hissetti.

Ama bu, daha sonraki bir meseleydi.

Kryos derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

Gözleri Kaos Prensi'ne odaklandı.

"Sen, Anki, daha iyi bilmelisin."

Kaos Prensi babasına gülümsedi.

"Kuzey gerçekten sürprizlerle dolu. Bunu kendin keşfetsen şaşırırsın, yaşlı adam."

Kuzey ikisini de inceledi. Kaos Prensi babasına "yaşlı adam" dedi, ama gerçekte, bronz teni ve son derece yakışıklı yüz hatları, o delici amber gözleriyle, Kaos Prensi'nden daha yaşlı görünmüyordu—sadece bakışlarındaki ağırlık ve etkileyici varlığı nedeniyle daha olgun görünüyordu.

Adam kıkırdadı—dünyanın deliliği üzerinde dengede duran bir ip gibi bir ses.

"Anki… tek kaderin beni yutulmak. Kaderin zincirlerini kırmak için bu kadar çaresiz misin? Sonuçlarını bilmiyor musun?"

Kaos Prensi'nin gözleri kısıldı.

"Yaşlı adam, bu senin Kismet'i rüşvetle yaptırdığın bir şeydi, benim doğumuma bağlı olarak. Sen sadece kendi güç açlığını düşünen bir dolandırıcısın. Lanetlisin, baba, ve lanetin tüm ailemizi mahvetti. Yıkımını düşündüğün için yedi bin yıl verilmesine rağmen hiçbir pişmanlık taşımadığını görmek tiksindirici."

Bakışları karardı.

"Ortak, bu yaşlı adamı ruhunun bile hiçbir şey ifade etmeyeceği yıkım derinliklerine gönderelim. Deli bir Kökeni öldürelim."

Korkutucu karanlık, parçalanmış ovası örtüyordu—sanki acımasız bir doğal felaket tarafından zorla oyulmuş bir kanyon. O "doğal felaket" aslında parlak mavi gözlere sahip beyaz saçlı bir çocuktu.

Dağınık figürler uzak manzarayı süslüyordu, dev bir kraterin yerin içine oyulmuş olduğu kanyonun merkezine doğru ilerliyorlardı—sanki bir bütün şehir yok edilmiş ve tamamen yutulmuş gibiydi.

Kraterin derinliklerinde, parçalanmış zırh içinde bir kadın yere serilmiş halde yatıyordu. Önünde iki adam duruyordu. Biri uzun ve pürüzsüz tenliydi, kısa beyaz saçları hafif rüzgarda dans ediyordu. Diğeri yarı çıplaktı, olağanüstü uzun siyah saçları sırtına akıyordu, gözleri hareketsizliğine rağmen parlıyordu—güzel, tatlı bir zehir gibi.

Onlara karşı, derin mavi saçlı bir adam duruyordu, uzun, altın süslemelerle bezeli dreadlock'ları vardı. Yüzünde gümüş kan akan yaralar vardı, gözleri siyah kohl ile çevriliydi, rakiplerine kayıtsız bir sakinlikle bakıyordu—mutlak bir otoriteyi emreden bir bakıştı.

Hava, aralarındaki gergin sessizlikte ürkütücü bir şekilde fısıldıyordu.

Kuzey, Kryos'a odaklanmış ve gözlerini kırpmadan bakıyordu; Köken'den gelen en küçük bir hareketi bile kaçırmak istemiyordu.

Görüşü keskinleşmişti—artık hızına ayak uydurabileceğini hissediyordu. Tek ihtiyacı olan mutlak odaklanmaydı.

Kaos Prensi, onun yoğunluğunu yansıtıyordu. Genellikle neşeli ve hafif yürekli olan bu kişi, şimdi böyle lüksleri karşılayamayacak gibi görünüyordu.

Prens'in kasvetli ifadesini görmek, Kuzey'e bir kez daha hatırlattı—bu, onu yutan, saf güçle cennetin zirvelerine doğru yol açan varlıktı.

Ve o... on yedi yaşında bir Bilge... böyle bir canavara karşı savaşmak istiyordu. Kuzey, zor bir yutkunma ile boğazını temizledi.

'Yapılması gereken yapılmalı. Şikayet edemem.'

Kuzey, gözlerini ileriye dikerek kılıcının kabzasını sıkılaştırdı. Sessiz olmasına rağmen, atmosfer şiddetli bir enerjiyle çatırdayarak doluydu—gözle görülmeyen, yüklenmiş bir elektrik gibi.

Her bir dövüşçü, sömürülebilir açıklar arıyordu; hepsi normalin çok ötesinde seviyelerde hareket ediyordu.

Kryos, kayıtsız bir şekilde hareket etti. Anında, hem Kuzey'in hem de Kaos Prensi'nin gözleri eş zamanlı olarak parladı.

'Orada!'

Her ikisi de korkunç bir hızla ileri fırladı—Northern'ın bedeni mavi kıvılcımlar saçarak, Kaos Prensi ise siyah duman gibi akıyordu.

Onlar, Kryos'a bir ondalık saniyeden daha kısa bir sürede ulaştılar. Ayaklarının altındaki zemin, acımasız sürtünmeden sıvılaşarak dört erimiş toprak izi bıraktı.

Origin en ufak bir kıpırtı bile göstermedi. Northern'ın kılıcı sağdan boynuna doğru kavislenirken, Kaos Prensi bir mızrak oluşturdu ve onu babasının gözlerine doğru havada fırlattı.

Kryos, her şeyin yavaş çekimde geliştiği izlenimini vererek orada duruyordu—oysa gerçekte, her şey yıkıcı bir hızdaydı. O, sadece daha hızlıydı, o kadar hızlıydı ki, hareket ettiğini hiç görmediler.

O kadar hızlıydı ki, bedenleri patlayan darbeleri kaydedemedi—her biri beş darbe—Northern'ın kılıcı neredeyse hedefine ulaşana kadar. Sonra acı içinden patladı. Ağızından kan fışkırırken, bedeni birçok yerden içe doğru katlandı. Sırtından muazzam bir rüzgar patladı, kıyafetlerini yırtarak, yıkıcı bir hızla manzara boyunca yuvarlandı.

Kaos Prensi de benzer şekilde acı çekti, ama kaçmadan önce Kryos, kayıtsız bir şekilde elini uzattı ve onu yüzünden yakalayarak anında momentumunu durdurdu. Darbelerin hava patlaması her yöne yayıldı, Kryos'un yüzüne ve giysilerine çarparak.

Kaos Prensi'ne küçümseyici bir bakışla baktı ve onu yere çarptı.

Toprak inledi. Devasa kübik taş parçaları, sanki birisi yerin içinden ruhsal bir kılıçla kesmiş gibi yukarı fışkırdı. Bu arada, Kaos

Prensi'nin yüzü toprağa derinlemesine gömüldü ve bir krater oluşturdu.

Kryos başını kaldırdı ve tekrar aşağıya vurdu, bir başka kübik taş parçası volkanını patlattı.

Onu bir kez daha kaldırdı ve tekrar aşağıya çarptı. Bu sefer, muazzam bir toz dalgası dışarıya doğru yayıldı.

Prens'i tekrar kaldırırken, hareketinin ortasında duraksadı ve son anda yana kayarak Northern'ın acımasız uçan tekmesinin boş havayı kesmesine izin verdi. Geçen bacağına sakin bir kayıtsızlıkla baktı, ardından onu rahat bir şekilde yakaladı, Northern'ı havaya fırlatıp yere çarparken Kaos Prensinin yüzüne olan tutuşunu korudu.

Toprak şiddetle patladı. Molozlar parçalanarak çığlık attı ve korkunç bir güç dalgasıyla dışarı doğru yuvarlandı.

Northern'ın kafası acımasızca çınladı. Dünyası beyaza döndü, sonra tekrar yukarı çekiliyordu.

Origin, onu bacağından tutarken Kaos Prensini saçlarından yakalamak için yeniden konumlanarak, ellerini yıkıcı bir güçle bir araya çekti ve her iki dövüşçüyü birbirine çarptırdı. Kan havada ve yüzünde sıçradı.

Son derece kayıtsız görünüyordu, onları o kadar hızlı bir şekilde birbirine çarptırıyordu ki elleri bulanıklaşıyordu. Nihayet durdu ve görünür bir rahatsızlıkla, onları birer birer fırlattı—uzakta fırlatılan mızraklar gibi.

Northern savaş alanında yuvarlandı, yuvarlanarak ve toprağı taş parçalarına dönüştürerek, bu parçalar her yöne o kadar güçlü bir şekilde patladı ki diğer taşlara çarparak onları da parçaladı.

Kaos Prensi de onunla birlikte yuvarlandı, başı yere çarparken bir boğa gibi zıplayıp yuvarlanarak her darbe ile manzarayı acımasızca tahrip ediyordu.

Onlar yuvarlanırken, Titan çatışmaya katıldı. Hareketleri keskin bir hızla, damarlarından korkunç bir Colossal Force dalgası geçirerek, Molten Vein zırhı baskı altında çatladı.

Ölümcül bir 540 tekmesiyle Origin'e atıldı, ancak Kryos—küçümseyen bir bakışla—tüm diziyi dirseği ve ön koluyla zahmetsizce engelledi. Titan'a acıyarak baktı, ardından son tekme sırasında bacağını yakaladı ve çenesine acımasız bir ters tokat attı. Darbe bir şok dalgasıyla patladı, Titan'ın çoğu dişini ağzından fırlattı.

Kryos, Titan'ın zırhının yakasından tutarak onu yukarı kaldırdı, kelimeler olmadan onu inceledi—hiçbir saygı, hiçbir tanıma, sadece saf bir rahatsızlık.

Kuzey ve Kaos Prensi tekrar ayaktaydılar. Ona muazzam bir hızla doğru koşarken, onlara ne kadar zavallı olduklarını ifade eden gözlerle baktı—onları, önemli olmaya çalışırken çaresizce mücadele eden karıncalar gibi gören gözlerle.

O derin bir nefes aldı ve avucunu açtı. Kırmızı ve obsidyen bir ışık ve karanlık küresi onun üzerinde belirdi, sanki karanlık, kırmızı ışığın kısıtlamalarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor ve çığlık atıyordu.

Kryos'a neredeyse ulaşacaklardı ki, Kaos Prensi'nin gözleri alarmla büyüdü. Bağırdı

: "Bundan her ne pahasına olursa olsun kaçının!"

Kuzey'in bakışı, Orijin'in eline yöneldi.

'Evet, Delilik Orijininden gelince, bu iyi olamaz. En iyisi bunu iptal edeyim—'

Henüz düşüncesini tamamlayamadan, Kryos kıvrılan küreyi Titan'ın göğsüne korkunç bir güçle soktu ve kırmızı ışık ve sıkışmış havanın dev bir patlamasını tetikledi.

Kuzey aniden durdu, gözleri şokla açıldı. Bu arada, Kaos Prensi babasının üzerine doğru indi, ama onu dev bir tekme ile karşılandı ve bulutların içine fırlatıldı, havada şok dalgalarıyla şiddetli halkalar yararak geçti.

[Adınız 'Titan'ın Hesabı' bozuldu]

[Bozulma hızla yayılıyor ve köklerini ruhunuzun derinliklerine kadar izliyor]

Northern'ın gözleri büyüdü.

[Omniform bozulmayı temizliyor]

[Yazım, bozulmayı yeniden yazıyor]

[Başarısız]

[Başarısız]

[Başarısız]

[Başarısız]

Northern'ın gözleri, gözlerinin önünde havayı sürekli çekiçleyen ünlem işaretleriyle dolu acımasız kırmızı masaya bakarken titredi.

[Yazılmamış, ismi yazmaktan vazgeçiyor]

[İsim var olmaktan çıkacak]

[İsmi yazmaktan vazgeçiliyor…]

[Başarısız]

[Yolsuzluk seviyesi çok yüksek. Gerçek İsmi fiziksel olarak Yazmaktan Vazgeçmek için Titan'ın Hesabı ile yakın bir mesafeye ulaşmalısınız]

'Cehennem… hayır.'

Northern, derin bir sarsıntı yaşadı. Bir an için dikkati dağıldı ve Titan, üzerine dağ gibi çökerek, dışarıya mükemmel bir daire şeklinde yayılan acımasız bir sismik dalga saldı—toprak ve taş enkazı da onunla birlikte patlayarak, anında yere derin bir krater açtı.

Toz bulutları her şeyi örtmüştü ve bir dakika boyunca, her şeyin içinden bakmak imkansız hale geldi. Bu arada, Kaos Prensi, kan kırmızısı kum dolu gökyüzünden aşağıya doğru düşerken, yüzü delirmiş bir sevinçle bükülmüş, yüzlerce siyah mızrakla birlikte bir orduyla birlikte gökyüzünden indi.

Toz bulutları Northern'ın altında temizlendi. Temizlenirken, Northern diz çökerek, Titan'ın dev ayaklarını başının üzerinde karanlık, öfkeli bir sakinlikle tutarken görüldü.

Fısıldadı

“O isim… benim için her şey demekti…”

[Corrupted Name Titan has been Unwritten.]

Adı yazılmamış olsa da, bozulmuş ve delirmiş klon hâlâ vardı—gözleri kırmızı ve zalim bir ışıkla parlıyordu, yüzünde siyah damarlar dolaşıyor ve daha önce kırılmış dişlerinin yerinden fırlayan keskin dişler vardı. Hatta Molten Vein zırhı bile o sinir bozucu siyah damarlarla doluydu.

Kuzey bunu gördü ve Kaos Prensi'nin ona her ne pahasına olursa olsun o şeyden kaçınmasını neden uyardığını hemen anladı. Kryos'un insanları delilik ve kanın bozulmasıyla doldurduğu, içlerinde çürümüş bir Kaos versiyonu ürettiği buydu.

Bu, Kuzey'in Kaos Ejderhası ile hissettiği türden bir Kaos'a benziyordu—o hafifti. Bu ise o kadar… iğrençti. Var olmaması gereken, sinir bozucu, mide bulandırıcı bir yaratık.

Kuzey yavaşça ayağa kalktı. Artık adı yazılmadığına göre, klon sıradan bir klondu—birkaç dakika önce sahip olduğu ezici güç tamamen gitmişti.

Kuzey hafifçe havalandı ve klona yıkıcı bir kafa darbesiyle çarparak onu manzara boyunca kaydırdı.

Klon oldukça dayanıklıydı—elbette öyleydi. Kuzey'in kendi bedeninin yüzde seksenine sahipti.

Belirsiz bir hızla uçtu, klonu zırhının yakasından yakaladı ve

Kryos'tan uzaklaşarak tozlu zeminde roket gibi fırladı, tam o sırada Kaos Prensi yere çarparak gökyüzünü kaplayan bir mızrak ordusu saldı.

"Seninle şahsen ilgileneceğim."

Kuzey, delirmiş klonu bıraktı ve bu, klonun manzara boyunca yuvarlanmasına neden oldu. Klon, kuduz bir canavar gibi hırlayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Kendisine bu rahatsız edici, çarpık yüz ve davranışla bakmak Kuzey'in midesini bulandırdı ve öfkelendirdi.

Klon, korkutucu bir hızla üzerine atıldı ve havaya da yükseldi. Northern'ın ayakları alevler içinde patladı ve klon ona doğru uçarak geldiğinde, alevli bir tekme ile bozulmuş varlığın üzerine doğru eğildi, onu yere çarparak yok edici bir güçle yere serdi ve bir ateş patlaması yarattı.

Bozulmuş klon, çukurdan yırtıcı bir avcı gibi fırladı, bozulmuş yüzünde siyah damarlar pul pul atıyordu. Doğal olmayan, sarsak hareketlerle ilerliyordu—Northern'ın kendi savaş içgüdüleri, hayvani bir şeye dönüştü.

Northern'ın yumrukları alev aldı, mavi alevler parmaklarının etrafında dönerken yukarı doğru akıyordu ve klonun yüklenmesiyle yüz yüze geldi.

Çarpışmaları havada şok dalgaları yaydı, mavi alevler dışa doğru spiral şeklinde yayılırken Northern, klonun çenesine bir yukarı yumruk indirdi.

Darbenin kemikleri kırması gerekiyordu, ama elbette Northern'ın bedeni güçlüydü ve bozulma buna sadece katkıda bulunuyordu, bu da varlığı doğal olmayan bir şekilde dayanıklı hale getiriyordu. Darbeyi emdi ve tırnakların yerinde büyüyen pençelerle karşılık vererek Northern'ın yanağını yaraladı.

Kan fışkırdı, Northern'ın bedenini çevreleyen alevlerle buluştuğunda hışırtı çıkararak. Klonun takip eden darbesinden sıyrıldı ve tapınağına çarpan yıkıcı bir dirsek hareketiyle döndü. Temas noktasından ateş patladı, ama klon neredeyse sendelemedi—bunun yerine, Northern'ın kolunu yakaladı ve kendi ivmesini kullanarak onu çölün ortasına fırlattı.

Northern, uçuş sırasında döndü, ayakları ikiz roketler gibi alev aldı ve rotasını düzeltti. Klona doğru bir kuyruk yıldızı gibi geri fırladı, arkasında muhteşem bir yayla alevler bırakarak. Kendinin bozulmuş versiyonu kaçmaya çalıştı, ama Northern daha hızlıydı—alevlerle kaplı dizinin kaburgalarına çarpması, yakındaki taşları parçalayan bir gök gürültüsü yarattı.

Klon geri kaydı, toprakta derin yarıklar bıraktı, ama zaten tekrar hareket ediyordu. İnsanüstü bir hızla ileri atıldı, acımasız dişleriyle ağzını açtı. Northern, bir el ile boğazını yakaladı, alevler hemen kararmış eti kavururken, diğer yumruğu hızla solar pleksusuna vurdu. Her yumruk ateşle patladı, bozulmuş manzarayı yanıp sönen turuncu ışıkla aydınlattı.

Ama klon acı hissetmiyordu. Northern'ın bileğini yakaladı ve acımasızca döndürdü, onu tutuşunu bırakmaya zorladı. Northern tepki vermeden önce, alnını burnuna ıslak bir gürültüyle vurdu. Northern'ın görüşünde yıldızlar patladı ve geriye doğru sendeledi, kan yüzünden akıyordu.

Klon avantajını kullandı, Northern'ın zar zor savunabildiği bir dizi darbe başlattı. Kollarının engellediği yerlerde alevler patladı, klonu geçici olarak geri çekilmeye zorlayan bir ateş savunma bariyeri oluşturdu. Northern kan tükürdü ve burnunu sildi, gözleri soğuk öfkeyle yanıyordu.

Kuzey homurdandı, tüm bedeni iç ateşle parlamaya başladı.

“Yüzümü yanlış giyiyorsun ve hâlâ doğru olanı dövmeye cesaret ediyorsun.”

Önüne doğru patladı, sola feint yaparak sağ kancaya döndü ve klonun çenesine vurdu. Başının yana doğru fırlamasıyla, Northern bir sol uppercut ile onu yerden havalandırdı, her iki dövüşçünün etrafında alevler dans ederken havaya yükseldiler. Yükselişlerinin zirvesinde, Northern klonu bozulmuş zırhından yakaladı ve dizini omurgasına sokarken aynı anda bacağını ateş sütunu içinde ateşledi.

Klon, yere doğru düşerken bir canavara benzer şekilde çığlık attı. Northern ikisini de döndürdü, klonu altına yerleştirerek yere çarpma anında sarsıcı bir güçle yere düştüler. Çarpma krateri, Northern'ın alevlerinin sıcaklığından erimiş kırmızı bir parıltı yayıyordu.

Duman ve toz etraflarında dönerken ayrıldılar. Klon ayağa kalktı, hareketleri artık daha düzensizdi, vücudunda enfeksiyon gibi yayılan siyah damarlar vardı. Yeniden saldırıya geçti.

Northern, yüzünü rahatsızlıkla büktü.

“İyi yıldızlar, neden bu kadar ısrarcı? Ben de bu kadar ısrarcı mıyım?”

Northern, yana kayarak klonun kolunu yakaladı, onun momentumunu kullanarak geniş bir yayda savurdu ve onu keskin bir taş çıkıntısına çarptırmak için bıraktı.

Kayalar parçalandı ve toz bulutları yükseldi, ama klon zaten ortaya çıkıyordu, artık daha çok bir canavara benziyordu. Dört ayak üzerinde Northern'a doğru atıldı, avcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Northern, daha keskin bir tiksinti hissiyle vuruldu.

“Bunu yapmazdım!”

Ayaklarını yere sabitledi ve bekledi, ellerinin etrafında alevler minyatür güneşler gibi büyüyordu.

Klon havaya sıçradığında, Northern onu boğazından yakaladı ve volkanik bir güçle yere çarptı. Çarpma noktasından mavi alevler fışkırdı ve kızıl gökyüzüne doğru yükselen bir alev sütunu oluşturdu. O cehennemde, Northern ardı ardına yumruklar yağdırdı, her yumruk sıcaklık ve ışık patlamalarıyla birlikte geldi ve çevredeki kumu cama dönüştürdü.

Kaos Prensi yere çarparak, gökyüzünü kaplayan bir mızrak ordusunu serbest bıraktı.

Yer, onun etkisiyle kırılgan cam gibi parçalandı, çatlaklar dışa doğru örümcek ağı desenleriyle yayılarak zaten kırık olan toprağı tamamen yuttu.

Fırlattığı her mızrak, ölen bir yıldızın öfkesiyle havada çığlık atarak, obsidyen uçlarıyla geçtikleri atmosferi zehirleyen çatırdayan boşluk özleriyle birlikte süzüldü.

Kryos, etraflarındaki tüm atmosferi donduran soğuk bir gülümsemeyle onlara karşı yükseldi. Rüzgarlar daha soğuk ve daha şiddetli uludu.

Flayları kovalamaktan daha rahat bir hareketle, ilk mızrak dalgasını tekilliklere sıkıştırarak yakaladı ve sonra onları geri fırlattı.

Geri dönen mızraklar, Kaos Prensi'ni bir yıkım senfonisi içinde vurdu. Her darbe, yeni bir evrenin doğum çığlığı gibi yankılandı, bu manzaradan kilometrelerce uzaktaki dağları yerle bir eden şok dalgaları gönderdi ve hatta Luinngard'ın büyük duvarının titremesine ve patlamasına neden oldu.

Tam da mızrakları ona yıkıcı bir dolu gibi geri dönerken, Kaos Prensi boşluk özünü kullanarak siyah zırh belirdi. Işığı emiyor gibi görünen siyah plaka zırh, vücudunu sardı ve bombardıman altında çatladı ama sağlam durdu.

O, etkilerle yuvarlandı ve onların momentumunu kullanarak kendini balistik bir füze gibi ileri fırlattı. Yumruğu, karanlık özle iz bırakarak, Kaos'un Kökeni'ni yukarı doğru fırlatan bir üstten yumrukla Kryos'un çenesine çarptı.

Ancak Kryos, havada döndü, bedeni şaşırtıcı bir çeviklikle hareket etti ve her iki yumruğunu aşağıya doğru indirdi. Bu yıkıcı çarpma, Kaos Prensi'nin omuzlarına vurdu. Genç melez, yüzüyle parçalanmış toprağa çarparak düştü ve çarpması, yakınlardaki tepelerin kalıntılarını yutan bir krater oluşturdu.

Kryos, ezici bir güçle yere indi, botları taşı taşını toza dönüştürdü.

"Bu sefer seni düzgün bir şekilde yutacağım ve hiçbir kırıntı bırakmayacağım."

Kaos Prensi, kraterden yukarı fırladı, Kryos'u belinden yakaladı ve onu havada geri doğru itti. İkisi, daha önceki yıkıma rağmen hayatta kalmayı başaran bir kayalık yüzeyine çarptılar. Grapple ederken, her biri avantaj elde etmeye çalışarak kayaların dışarıya patlamasına neden oldular.

Kryos, Kaos Prensi'ni boğazından yakaladı ve dizini yukarı doğru kaldırarak kaburgalarına nişan aldı. Prens, dizini ön koluyla yakaladı, çarpmanın etkisi kemiklerinde yankılandı, ardından Kryos'un dudaklarını yararak gümüş kanın fışkırmasına neden olan acımasız bir kafa darbesiyle karşılık verdi.

İkisi ayrıldı, birbirlerinin etrafında avcılar gibi döndüler. Kryos, ağzından kan silerken, soğuk gülümsemesi asla sarsılmadı.

"Ne kadar zayıf hale geldin..."

Kaos Prensi karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ve ne kadar geveze oldun..."

Babasına muazzam bir hızla ateş etti, ama son anda sola feint yaptı, sonra sağa döndü, dirseği Kryos'un şakaklarını hedef aldı. Origin eğildi, Prens'in bacaklarını süpürdü, ama rakibi süpürmeden atladı ve topuğunu Kryos'un kafasına indirdi.

Kryos yana yuvarlandı, Prens'in topuğu kafasının bulunduğu yere taşları parçaladı. Origin, Chaos Prens'i kaburgalarından yakalayan acımasız bir kanca ile saldırıya geçti. Zırhının plakaları buz gibi çatladı ve Prens göğsünde bir şeyin yerinden oynadığını hissetti. Ama geri çekilmedi—bunun yerine Kryos'un uzatılmış kolunu yakaladı ve döndürdü, Origin'in kendi ivmesini kullanarak onu başının üstünden fırlattı.

Kryos yere sert bir şekilde düştü ama hemen bacağını geniş bir yayla süpürdü, Chaos Prens'i bileklerinden yakaladı ve onu devirdi. Her iki savaşçı da aynı anda ayağa kalktı, hiçbiri bir anlık avantajı bile bırakmaya istekli değildi.

Yıkımın ortasında tekrar çarpıştılar. Yumruk blokla, tekme karşı hamleyle buluştu. Kryos'un devasa yumrukları, Chaos Prens'in korumasına, bir örsün üzerine çekiç gibi vurdu. Prens geri adım attı, botları altındaki taşta derin yarıklar açtı, ama fırtınaya dayanarak cerrahi bir hassasiyetle karşılık verdi—güneş sinirine bir jab, çeneye bir dirsek, Kryos'un zar zor savurduğu kaburgalara bir diz.

Kaos'un Origin'i Prens'in yumruklarından birini yakaladı, bileğini döndürdü ve kendi yumruğunu genç savaşçının açıkta kalan kaburgalarına doğru savurdu. Ama Chaos Prens, dönüşle birlikte döndü, tutuşu kırdı ve dirseğini Kryos'un sternumuna doğru geri savurdu. Origin'in nefesi dışarı fışkırdı ve sadece bir an için koruması düştü.

O an, Chaos Prens'in ihtiyaç duyduğu her şeydi. Dönerek, yumruğu karanlık enerjiyle sarılıydı ve Kryos'un çenesine, çöl boyunca gök gürültüsü gibi yankılanan bir darbe ile vurdu. Origin'in başı yana savruldu ve geri geri gitti, Chaos Prens rakibinin geri adım atmasını sağlayan bir dizi darbe ile avantajını artırdı.

Ama her darbenin etkinliği hızla azalmaya başladı, çünkü Kryos üzerinde sonuncusu gibi bir etki yaratmadılar—ta ki Chaos Prens'in gök gürültüsü gibi bir yumruk indirdiği halde, o kayıtsız bir bakışla ayakta durana kadar.

Prens'in bir sonraki darbesini yakaladı, cezayı absorbe etti ve Chaos Prens'i ayaklarının altından kaldıran yıkıcı bir üstten yumrukla karşılık verdi. Prens havada bir an asılı kalırken, Kryos onu göğüs plakasından yakaladı ve kemik kırıcı bir güçle yere fırlattı.

Chaos Prens yere düştü ve zıpladı, taşlar ve molozlar arasında yuvarlanarak sonunda toz ve parçalanmış taş bulutunda durdu. Bir an için, savaş alanında sessizlik hakim oldu.

Sonra ayağa kalktı, kan tükürerek, zırhı çatlamış ve hasar görmüştü. Daha fazla kan kustu.

Lanet olsun, yaşlı adam, hapiste mi çalışıyordun? Ne oluyor? Zayıf olman gerektiğini sanıyordum.

Kryos korkutucu bir şekilde kıkırdadı.

"Ben zayıfım."

Kryos ileri fırladı. Hacimli yapısına rağmen akışkan bir hareketle, Kaos Prensi hareketi bile işlemeye fırsat bulamadan mesafeyi kapattı. Yumruğu, Prens'in solar pleksusuna öyle bir güçle gömüldü ki, zırh sadece çatlamadı—sıvılaştı, boşluk özü sabah sisine benzer şekilde kaynayarak buharlaştı.

Prens iki büklüm oldu, nefes nefese kaldı, ama Kryos zaten dönerkenydi. Dizini bulanık bir hızla kaldırdı ve Kaos Prensi'nin çenesine dağ gibi bir sesle vurdu. Prens'in başı o kadar şiddetle geri fırladı ki, omurlar patladı ve tekrar havalandı—ama bu sefer Kryos onu takip etti.

Öz, kendini yukarı fırlatarak Kaos Prensi'ni havada yakaladı. Elleri Prens'in bileğine kilitlendi ve bir disk atıcısı gibi döndü, ardından bıraktı. Kaos Prensi, üç ayrı uçurum yüzünden geçerek sonunda yarım mil uzaktaki sağlam kayaya gömüldü.

Toz bile yerleşmeden, Kryos darbe kraterinin yanında belirdi. Kaos Prensi, taşın içinden kendini çıkarmaya çalışırken, demir parmaklar boğazını yakaladı, onu serbest bıraktıktan sonra yüzüyle uçurum duvarına çarptı. Bir kez. İki kez. Üçüncü darbe de, tüm dağ yüzeyi parçalandı.

Kuzey, erimiş kraterin derinliklerine bakarken iç çekti, duman derinliklerinden yükseliyordu. Hiçbir hareket hissedemedi. Klonu yok etmek için neredeyse hiç çaba harcamak gerekmemişti—beklediğinden daha az.

'Sanırım çok tehlikeli biriyim... hehe...'

Bir anda düşüncelerinden sıçrayarak çıktı.

'Doğru! Kaos Prensi.'

Kuzey, ayrılmak üzere döndü ama aşağıda bir şey hareket edince donakaldı.

Kaşları çatıldı ve hızla arkasına döndü.

'Elbette... hayatta kalmış olamaz...'

Kuzey'in dehşeti içinde, bozulmuş klon erimiş kraterden yükseliyordu; bedeni buharlaşmış ve yara bere içinde ama rahatsız edici bir hızla yenileniyordu. Siyah damarlar daha da yayılmış, etinde delilikten canlı dövmeler gibi karmaşık desenler oluşturmuştu. O kan kırmızı gözler, Kuzey'e avcı zekasıyla kilitlenmişti ve bu, onun derisini ürpertmişti.

Kuzey, şok ve korkunun yüzünde savaştığı bir ifadeyle bakakaldı.

"Sen... az önceki halinden daha iyi görünüyorsun..."

'Evriliyor mu?'

Klon onun önünde duruyordu, hiçbir yanıt vermeden—sadece Kuzey'in daha önce hiç takınmadığı kadar kötü niyetli ve tehditkar bir bakışla.

Görünümü, her şey o kadar farklıydı ki Kuzey o anda anladı: her ne olursa olsun, bu iğrenç şeyi burada ve şimdi öldürmeliydi, yoksa hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını çekecekti.

Parmaklarını esnetti, sol elinin etrafında buz kristalleri oluşurken sağ elinin etrafında alevler dans ediyordu. Sonra zorla kasvetli bir gülümseme çıkardı.

“Sana karşı iki yeteneği aynı anda kullanmam gerektiğini beklemiyordum.”

Elbette, bunun hiç zaman almayacağını düşünmüştü. Kryos'un deliliğini felaketle küçümsemişti.

“Kritik bir yargı hatası.”

Öne fırladı, sol yumruğundan buz kristalleri saçarak klonun göğsüne doğru yöneldi. Darbenin, bozulmuş eti tamamen dondurması gerekiyordu, ancak klon son anda döndü ve buz, kaburgalarına sürtünerek geçerken acımasız bir ters yumrukla karşılık verdi.

Northern, saldırının altından eğildi ve ateşle sarılı bir üst yumruğa döndü, ama klon zaten uyum sağlamıştı. Swing sırasında bileğini yakaladı ve kafasıyla ona vurdu, darbenin etkisi hem ateşi hem de buzu havada kaotik bir şekilde spiral yaparak savurdu.

Northern'ın gözleri büyüdü, kanı patlayan dudaklarından sızıyordu.

“Ne lan bu—”

Northern, başını muazzam bir güçle geri çekti, kükredi.

“Senin gibi bir piç!!”

Klon, Northern'ın alnı onun alnına çarptığında homurdandı, başını geriye savurdu.

Northern, sağ elini keskin bir şekilde hareket ettirerek havada keskin rüzgar bıçakları fırlattı. Görünmez jiletlerin klonu parçalaması gerekiyordu, ancak o, rüzgarı görebiliyormuş gibi her bıçağın arasından ustaca geçerek hareket etti. Bir bıçak omzuna hafifçe dokundu ve hemen klonun yaraları, zırh benzeri pullara sertleşen siyah bir sıvı sızdırmaya başladı.

Northern, inanamayan bir şekilde hırladı.

"Şaka yapıyorsun olmalısın! Hadi ama!"

Klon tekrar hamle yaptı, ama bu sefer Northern hazırdı. Kollarının etrafında yıldırımlar parladı, eterik zincirler oluşturdu ve bunları kamçılar gibi savurdu. Elektrik bağları klonun uzuvlarının etrafına dolandı ve Northern, onu yere çarpmak için sert bir şekilde çekti.

Bunun yerine, klon yıldırımı emdi, siyah damarları elektrik mavi bir renkte parlayarak enerjiyi zincirler aracılığıyla geri yönlendirdi. Northern, kendi yıldırımlarının vücudundan geçerken çığlık attı, kasları spazm geçirirken geriye fırlatıldı.

Kendinin bozulmuş versiyonu orada duruyordu, çalınan elektrikle kıvılcımlar saçıyordu, dişli gülümsemesi daha da genişliyordu. Kendi tekniğini çalmış ve onu sadece birkaç saniyede kendine mal etmişti.

Northern, ayağa kalkarak gerçek bir korkunun göğsüne sızmasına izin verdi. Bu şey, sadece saldırılarından hayatta kalmıyordu—tamamen onlara karşı bağışık hale geliyordu.

Başını salladı, sesi titreyerek fısıldadı.

"Ben ne tür bir canavarımdır?"

Klon hareketsiz duruyordu, elektriğin hala zararsız bir şekilde kararmış derisi üzerinde kıvılcımlar saçtığı görülüyordu. Sonra, aynı avcı zekasıyla başını eğdi, Northern'ı çözülmesi gereken bir bulmaca gibi inceliyordu.

Kuzey, bu sefer daha büyük ve yoğun bir rüzgar bıçağı saldırısı başlattı. Hava içinde ölümcül bir hassasiyetle kesildi, ancak klonun üzerine düştüğünde, neredeyse hiç iz bırakmadı. Oluşan yaralar hemen hemen anında kapandı, siyah bir sıvı üzerlerinde doğal bir zırh gibi sertleşti.

Kuzey titredi, geri çekildi.

"Bu imkansız..."

Klon aniden hareket etti—herhangi bir elementsel teknikle değil, saf, korkutucu bir fiziksel güçle. Mesafeyi bir kalp atışında kapattı, o kadar hızlı hareket etti ki Kuzey bile şaşırdı. Bu şekilde hareket eden birkaç kişiyi sadece görmüştü ve kesinlikle hiçbiri bu kadar dengesiz olmamıştı.

Büyük bir yumruk, korumasına çarptı ve buzla kaplı iki koluyla engellemeye rağmen, darbe onu çölün üzerinden kayarak geri savurdu.

Kuzey kollarını salladı, darbenin etkisiyle uyuşukluk hissetti. Klon herhangi bir yetenek kullanmamıştı—sadece gücünün izin vermesi gerekenin çok daha fazlasıyla vurmuştu.

Kuzey, yavaş yavaş dehşet içinde fark etti

: 'Bu herif güçleniyor mu?'

Belki de deli hali sayesinde mümkün olandan daha fazla güç çekiyordu?

Kuzey, hayal kırıklığıyla hırladı.

'Lanet olsun, öfkeli olduğumda kendi potansiyelimden korktuğuma inanamıyorum...'

O, taşı eritmeye yetecek kadar sıcak bir alev seli saldı. Ateş, klonu tamamen sarhoş etti ve havayı bir ocak haline getirdi. Bir an için, Northern umut etmeye cesaret etti.

Sonra alevler ayrıldı ve klon, zarar görmeden içlerinden geçti. Derisi kömürleşmişti ama Northern izlerken bile yenileniyordu. Daha da rahatsız edici olan, onu canlı canlı pişirmesi gereken sıcaklıktan tamamen etkilenmemiş görünmesiydi.

Northern, kuru ve acı bir kahkaha attı.

"Ben... kelimelerimi yitirdim..."

Klonun gülümsemesi daha da genişledi ve o keskin dişlerini ortaya çıkardı. İnsanüstü bir hızla ileri atıldı ve bu sefer Northern, yıldırım zincirleriyle karşılık vermeye çalıştığında, zincirler klonun uzuvlarının etrafına dolandı ama hiçbir etkisi olmadı. Birkaç an önce onu havaya fırlatan elektrik şimdi neredeyse onu irkiltecek kadar az bir etki yarattı.

Northern, boğazından yakalandı ve ayaklarının yerden kesildi. Klonun tutuşu demir gibi sertti ve o kırmızı gözler, kötü niyetli bir zeka ile onun gözlerine baktı.

Klon, başını sağa eğdi, Northern'ı inceledi, sonra sola. Northern soğuk bir ifadeyle aşağıya bakarken, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Sonra şok edici bir şey oldu. Klon konuştu.

Northern'ın kendi sesinin bozulmuş bir versiyonu, boğuk ve gırtlaktan gelen bir sesle.

"Savaş... benimle... benimle... savaş... savaş... savaş."

Northern, şaşkına döndü. Yaratığın gözlerindeki korkunç tutku tanıdık geliyordu. Northern, deliliğin nereden kaynaklandığını bildiğini söyleyebilirdi.

Savaşla olan takıntısı.

Kırmızı Krallık'taki amansız günlerin içinde derinlere ektiği bir şey. Tesadüfen, o zamandan kalma savaşla tüketilmiş deliliğin kalıntıları, Kuzey'in şu anda başa çıktığı şey miydi? Kaos Kökeni gerçekten içinde delilik mi doğurmuştu, yoksa sadece daha önce orada olanı mı ele geçirmişti?

'Eğer daha önce orada olan bir şeyse, onu oraya koyan yine kendisiydi... Koll onun hizmetkârıydı...'

Ama o zaman, gerçekten Koll'un içinde delilik doğurduğunu söyleyebilir miydi? Northern, savaş alanında o yolda yavaş yavaş yürüdüğünü hissediyordu. Ölüm meleğini kaybetmek... bir şekilde, bu onun tüm aklını kaybetmesine neden olan ipti.

Northern, her zaman bu eğilime sahip olduğunu hissediyordu. Eğer öyleyse ve Eğer Köken sadece bu eğilimi kullanmışsa, Kryos'un gerçekten bir Köken haline geldiği söylenebilir mi?

Yoksa sadece güç açısından bir Köken haline mi yükselmişti? Belki de bir Zalim gerçekten bir Köken olamaz—belki en fazla sadece birine benziyorlardı.

Tüm bunlar elbette sadece anlık bir aydınlanmaydı, bu yüzden Northern tüm bunları Kaos Prensi ile işlemeye devam etmeliydi.

Şu anda, bu deli klonu her ne pahasına olursa olsun yenmesi gerekiyordu.

Northern'ın gözleri, klonun boğazındaki tutuşu sıkılaştıkça soğuk bir öfkeyle parladı.

Vücudunun etrafında rüzgarı yönlendirdi—bu sefer görünür bıçaklar olarak değil, saf kesme gücü olarak. Görünmez rüzgar, klonun koluna keskin bir şekilde vurdu ve onu tutuşunu bırakmaya zorladı. Northern yere düştü ve hemen iki eliyle işaret yaptı, ölümcül bir rüzgar bıçağı saldı.

Rüzgar kanatlarının iki türü vardı: bedeni kesen ve ruhu koparan. Northern, bunu bir kez ve herkes için sona erdireceğini düşündü ve bu klonu canlandıran çarpık ruhu keserek Kaos Prensi'ne yardım edecekti.

Şeffaf kesim dalgası, cerrahi bir hassasiyetle havayı yararak, doğrudan klonun merkez kütlesine nişan aldı. Her şeyi anında sona erdirmesi gerekiyordu. Northern, klonun yere yığılmasını bekliyordu.

Bunun yerine, deli herif hâlâ ayaktaydı.

Northern bir an kaşlarını çattı, ama bunu anlaması bir saniye bile almadı.

'Elbette... ruhu yok.'

Klon, sadece bozulmuş et ve çalınmış güçten ibaretti—sadece delilikle canlandırılan boş bir taklit. Northern'ın en yıkıcı yetenekleri, yaşamın temel özünden yoksun bir şey karşısında işe yaramıyordu.

Northern'ın ifadesi değişti, soğuk bir hesaplama, önceki şokunun yerini aldı. Sağ eli yanına hareket etti ve o bölgede kıvılcımlar belirmeye başladı, bir kılıca dönüşerek ortaya çıktı. Parmakları kılıcın kabzasını sardı. Illusioned Hefter'ın bıçağı, batmakta olan güneşin ve altın dünyasının ışığında soğukça parıldıyordu.

Çarpışma sesini duyabiliyor ve Kaos Prensi ile babası arasındaki savaşın yerin titremesine neden olduğunu hissedebiliyordu. Prens yalnız savaşmamalıydı. Ve Northern, Kaos Prensi'ne bağımsız hareket etmesi için yeterince güvenmiyordu.

Bu da ona savaşın zaten çok uzun sürdüğünü fark ettirdi. Bunun nedeni, lanetli klonun ilginç ama sinir bozucu bir hızda uyum sağlamasıydı.

Northern'ın gururu muhtemelen bununla kolayca başa çıkmak istiyordu ve deli şeyi gerçekten yenmek için savaş zekasını ve tam yetenek repertuarını kullanması gerektiğini kabul etmeyi reddediyordu.

Böyle bir gerçek, gururunu acımasızca yaralıyordu. Ama bir sebepten ötürü gülümsüyordu.

Belki o da bundan keyif alıyordu.

Elbette alıyordu.

Kendinin çılgın bir versiyonu ile savaşma fırsatını bulmak pek sık rastlanan bir durum değildir—böylesine inanılmaz bir hızda uyum sağlayabilen biriyle.

Kuzey, onun neler yapabileceğini gözlemliyordu. Uyum ve Taklit Şeytanı'nın ne anlama geldiğini görüyordu.

Yoğun savaşları sırasında, uyum sağlamak için—birinin yeteneklerinde böyle çılgın bir evrimi tetiklemek için—gerçekten bir çıkmaza girmek, aşılması imkansız bir dağa tırmanmak gerektiğini keşfetmek zorunda kaldı.

Ancak bu, Kuzey'in tek ölümcül kusuruydu.

Kuzey'in yıkımı, kendi zayıflığı, onun gücüydü. Gelişmek istiyorsa, daha güçlü düşmanlarla karşılaşması gerekiyordu.

Merkez Ova zaten doymuştu—kimse ona şu anda hissettiği heyecanı veremezdi. Rughsbourgh savaşında bile, öfkeli ve hayatı buna bağlıymış gibi savaşıyor olsa da, Kuzey her anın tadını çıkardı ve keyfini aldı.

Böylesine bir savaş sırasında aydınlanmaya nasıl ulaşılabilirdi? Sadece o cesaret edebilirdi.

Klonu ile savaşmak, kendisinin çılgın bir versiyonu ile savaşmak, ona gerçekten sınırlarını zorlayacak rakiplerden ne kadar yoksun olduğunu fark ettirdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, asla ilerleyemeyeceği hissini ona verecek olan kimdi?

Belki de bu, Uyum Demonunun ihtiyaç duyduğu tetikleyiciydi. Şeyleri taklit etmeye çalışabilir ve bilinçli olarak uyum sağlamayı eğitebilirdi.

Ama Northern aniden, niteliğin gerçek anlamının ilk kelimede yattığını düşündü.

Bir Şeytan olmak.

Elbette, bu sadece klonunu dövüşürken gözlemlemekten kaynaklanan bir spekülasyondan ibaretti. Ama bu yeteneklerin nasıl çalıştığına dair bir kılavuz yoktu. Şimdi hepsi bir şekilde birbirleriyle karışıyordu—Sonsuz-Gözler, Sonsuz—Northern, uyuyan yeteneklerini nasıl kullanacağını gerçekten anlamaya yaklaştıkça, daha güçlü olacağını hissetti.

Ama bu esasen, kendisine sürekli olarak kritik bir soru sormaya devam etmesiyle başladı.

Yeterince güçlü olmadığı mıydı, yoksa cephaneliğini en iyi şekilde kullanmıyor muydu? Northern, dışarıda bir şey aramaktan daha fazla içsel bir büyümeye ihtiyaç duyuyordu.

Ama bu içsel büyüme, bir Apex Leviathan'ın elini kesmekten çok daha zordu. Northern, derinlemesine sarsılmıştı. Gerçekten makul bir rehberliğe sahip olmayı dilerdim. Bu şeylerin bir kılavuzla gelmesini isterdi.

Ama gelmedi. Hepsini kendi başına aşmak zorundaydı.

Northern, nefes almak kadar doğal bir duruşa yerleşti.

"Seni bir rakip gibi muamele etmekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor."

Klon, değişikliği hemen hissetti. Northern'ın tüm varlığı dönüştüğünde, avcı gülümsemesi sarsıldı. Bu, daha önce ona unsurlar fırlatan adam değildi—bu, çok daha tehlikeli bir şeydi.

Northern ileri fırladı, Illusioned Hefter havada tahmin edilemeyen bir yayla keskin bir şekilde ilerledi.

Northern'ın darbeleri birbirine kesintisiz bir şekilde akıyordu, bir desen olmadan var olan bir düzen yaratıyordu—bıçak ve güçten oluşan sonsuz bir dans.

Kılıcın kenarında ateş patladı, yatay bir kesik alevli bir hilal haline geldi ve klon zar zor kaçabildi. Ama geriye yaslandığında, Northern'ın takip hareketi zaten harekete geçmişti—bıçağın boyunca kristalleşen buz, ileri doğru itildiğinde, ucu yaratığın kalbini delip geçecek dondurucu sisle sarılıydı.

Klon yana döndü, ama Northern bunu önceden tahmin etmişti. Klonun adımları ve hareketleri gerçekleşmeden bir saniye önce görünür hale geldiğinde gözleri hafifçe parladı. Bıçağı imkansız bir şekilde kıvrıldı, rüzgarın darbe yönlendirmesiyle klonun kaburgaları boyunca açılan bir yarık oluşturacak şekilde yukarı doğru bir kesik yaptı. Siyah sıvı fışkırdı, ama yeniden doğmadan önce, yıldırım kılıcın uzunluğu boyunca çatırdadı, yarayı cauterize ederek iyileşmesini geciktirdi.

Klon hırladı ve insanüstü bir hızla saldırdı, ama Northern çoktan gitmişti, şekli su gibi saldırının etrafında akarken bulanıklaştı. Bıçağı havada şarkı söylerken, her kesik klonun tahmin edemeyeceği kombinasyonlarda farklı bir elementle doluydu ve klonun uyum sağlayabileceğinden daha hızlı hareket ediyordu.

Bu, elbette, Northern'ın Mirasıydı. Savaş stilinin özü. Sonsuzluğun Yolu.

Bu stilin ne bir başlangıcı ne de bir sonu vardı—sadece birbirini anlamayı zorlaştıran sonsuz bir darbe akışı olarak var oldu. Klon, çılgın evrimine rağmen, geleneksel tekniğin ötesinde var olan kılıç ustalığına ayak uyduramadı.

Çünkü evrim tamamen geleneklere bağlıydı. Uyum sağlamak için var olması gereken bir yoldu. Northern, klona asla eşleşemeyeceği bir hızda uyum sağlaması için hiçbir şey vermedi.

Bu, hatta deliliğin korkuyu fark ettiği basit, acımasız ve baskın bir andı.

Northern'ın hareketleri çelik ve elemental öfkenin bulanıklığı haline geldi. Kılıcı her yerdeymiş gibi görünüyordu, var olmaması gereken açılardan keserek, her darbe, klonun daha önce bir arada karşılaşmadığı yetenek kombinasyonlarıyla güçlendiriliyordu.

Bireysel tekniklere uyum sağlamış olan yaratık, bu kesintisiz birleşime karşı çaresiz kaldı.

Donmuş rüzgarla sarılmış yukarıya doğru bir çapraz kesik, klonu kalçadan omuza kadar açtı. Sarsılırken, Northern'ın kılıcı yön değiştirdi, yıldırım ve ateş birleşerek yaratığın boynundan geçen plazmayı oluşturdu. Klon karşılık vermeye çalıştı, ancak Northern'ın kılıcı çoktan başka bir yerdeydi, buz ve toprak, sol kolunu parçalayan bir darbe yarattı.

Klonun yenilenmesi hızına yetişemedi. Her yara, uygun iyileşmeyi engelleyen farklı bir element kombinasyonu ile açıldı ve saldırının hızı, yeni yaraların eski yaraların kapanmasından daha hızlı ortaya çıkmasına neden oldu.

Northern'ın gözleri soğuk ve odaklanmış kalmaya devam etti, son diziyi gerçekleştirirken. Kılıcı havada karmaşık bir desen çizdi, karanlık karışıma girdiğinde, Illusion Hefter'ın kılıcı, gecenin kötülüğünden yapılmış kötü bir metal haline dönüştü. Kılıç, bireysel teknikleri aşan bir güç iletkeni haline geldi, her şeyin ve hiçbir şeyin özünü yaratarak—Sonsuz Yol'un gerçek özünü.

Bunun bir anlığına Northern'ın bile hissetmesini sağladı—bu kombinasyonların kusursuz karışımı, yeni ruh özünden dolayı o kadar pürüzsüzdü.

Onları gerçekleştirme hızının nedeni, DiY'nin orada olmamasıydı. Bu sadece onun, yeteneklerini sanki aynı havuzdaymış gibi karıştırmasıydı. Yetenekleri ile onların yetenekleri arasında net sınırlar yoktu. Ve bu inanılmaz bir his verdi.

Eclipsing Dread'den gelen karanlık korkusu, kılıcı acımasızca daha keskin hale getirdi. Klon ne kadar korkarsa, kılıç o kadar keskinleşti. Kılıcın amacını, atmosferi saran yoğun korku ile bağladı.

Ve bununla birlikte, son darbe geldi.

Geldiğinde, tüm dünya—en azından bulundukları kısım—hemen korkuya gömüldü. Bir dakika boyunca, kılıcın rengini pitch black'e dönüştüren katılaşmış karanlık, Northern bir esinti gibi hareket ederken tüm atmosferi sarmış gibi görünüyordu ve ince bir beyaz çizgi, klonu baştan ayağa eşit yarılara ayırdı.

Hemen Northern geçti ve beyaz çizgi yavaşça kayboldu, o bölgeyi tüketen karanlık dağıldı, klon bir buz heykeline dönüştü. Kesim çizgisinden acımasız alevler patladı, onu acımasız bir akıntıda tüketti. Ardından, alevler genişleyip daha yıkıcı bir şok dalgasıyla patladı.

Hatta Northern bile geri çekilmek zorunda kaldı, havada tek bir sıçrama ile kayboldu.

İndiği sırada, onu şaşırtan bir şey gördü ve başını eğdi.

[Tebrikler, bir Bilge'yi öldürdünüz]

[Bir Yankı Alemi yaratığını öldürdünüz]

[+3,000 yetenek parçası kazandınız]

Northern, sistemin bildirimleri getirdiği anda önemli bir güç artışını hissetti. Bu ona muazzam bir güç verdi.

Ama bu son değildi.

[Tebrikler, sonsuz bir yaratığı öldürdünüz]

[Omniform'un dönüşümü, sonsuz yaratığın çekirdeği tarafından güçlendiriliyor]

Kuzey kaşlarını kaldırdı.

'Tamam… Omniform bir süredir dönüşüyor… ne oluyor?'

Sistem, bunun biraz zaman alacağını söylemişti. Ama bu kadar uzun süreceğini düşünmemişti.

Northern iç çekti ve nefesini verdi.

Şu anda bununla endişelenemem... o aptala katılmam gerekiyor.

Elbette, kendisine bir anlık bir nefes alma izni veremezdi. Kaos Prensi'nin ne yapıyor olabileceğini kim bilebilirdi? Her ne olursa olsun, Kryos'u sona erdirecek olanın kendisi olması gerekiyordu—ki bu muhtemelen çok büyük bir hayaldi.

Ancak Northern artık küçük hayalleri sevmiyor gibiydi. Karanlık kıtada, eve dönmek kadar küçük bir hayali tatmıştı. Ve artık o kadar da güzel bir tat vermiyordu.

Şimdi, bir Origin'in başıyla eve dönmek istiyordu.

'Evet, bu daha uygun görünüyor.'

Kendine güldü ve yıkıcı bir hızla ileri fırladı, kısa süre içinde yerden yükselip muazzam bir hızla havada süzüldü.

Bu arada, Kryos ve Kaos Prensi yoğun bir savaş içindeydiler—Kaos Prensi bir yumruk torbası gibi dövülüyordu.

Prens'in yüzü garip bir şekilde dayanıklıydı; ne kadar çok yumruk yese, ne kadar çok iki büklüm olup kan kusarak ayağa kalksa da, yüzü her zaman savaşın başındaki kadar taze görünüyordu.

Ayrıca Kryos'un saldırılarından kaçınmada daha iyi hale geliyordu, ancak Origin sadece daha kurnaz ve daha ölümcül hale geliyordu. Onun saldırıları kendi başına bir işkence dünyası gibiydi ve Kaos Prensi, onun hızı ve acımasız hassasiyetiyle başa çıkmak zorundaydı.

Yine de, Kaos'u reddeden bir dünyada yedi bin yıl hapsolmuş olmanın zayıflatması gerekiyordu. Ama belki de zayıftı ve Northern'dan Kaos emerek biraz güç kazanmıştı.

'Yani bu Northern'ın suçu. Geri döndüğünde ona çok şey söyleyeceğim!'

Kaos Prensi, kaybolan ortağına içten içe homurdandı.

Bu noktada, dayak aşırıya kaçtığı için kendini ölçüsüz bir şekilde sinirli buldu ve bu savaş alanında yalnız ve haksız yere muamele gördüğünü hissetti.

En azından eğer babası ikisine birden zarar veriyorsa, bu biraz daha iyi hissedilirdi. Sonuçta, ıstırap arkadaşlık isterdi.

Fakat bunların hiçbiri olmuyordu ve Kaos Prensi, bir çocuk gibi somurtarak dövülüyordu. Ya da kim bilir—o herif, Northern'a bir şey kanıtlamak için bu yıkıcı dayakları yemeye razı olmuş olabilir.

'Ortağım! Neredesin?!'

Yüzü içe doğru katlandığında, içten bir inleme ile başka bir darbe aldı ve bu, dünyayı bir anlığına geciktirip onu felaket hızında yuvarlanmaya itti.

Havada süzülürken, aniden bir şey onun momentumunu durdurdu ve zırhının yakasından yakaladı. Kaos Prensi, önceki zırhı yok olduktan sonra başka bir zırh giymişti, ama o herif yüzünü kapatmamıştı.

Hemen, şeker almış bir çocuk gibi parladı.

"Ortağım! Geri döndün!"

Northern ona bakarken, ikisi de havada süzülüyordu. Bu adamın gerçekten dövülüp dövülmediğini ya da sadece eğlenip eğlenmediğini anlayamadı.

"Ah başım! Seni çok özledim! Nereye gittin?!"

Kuzey, Kaos Prensi üzerindeki tutuşunu bıraktı, kaşlarını çattı.

"Günlerce kaybolmuşum gibi bağırmayı kes."

Kaos Prensi başını sert bir şekilde salladı.

“Bu savaş alanında sensiz geçen bir dakika, on gün gibi geliyor. Deli bir yumruğun ne kadar acıttığını biliyor musun? Günlerini uzatıyor, acıyı büyütüyor ve tek bir an içinde sıkıştırıyor. Northern, bir darbenin acısını hissetmek sonsuz bir zaman alıyor, sana söyleyeyim!”

Northern zoraki bir gülümseme yaptı.

“Bana güven. Ne hissettiğimi tam olarak biliyorum.”

Gözlerini, yerde hareketsiz duran Kryos'a çevirdi.

“Yani... onunla savaşırken faydalı bir şey keşfettin mi?”

Kaos Prensi bir iki dakika düşündü, sonra aniden gözleri büyüdü.

“Evet! Görünüşe göre şu anda zayıflatılmış olması gerekiyor, ama inanılmaz bir şekilde tek bir darbe bile vuramadım.”

Kuzey kaşlarını çattı.

“Ve bu... nasıl faydalı?”

Kaos Prensi omuz silkti.

“Akıllıca bir kararın kaçmak olacağını öne sürüyor.”

Kuzey'in kaşları, onu izleyen Kryos'a bakarken derinleşti.

“Kaçmıyorum.”

Kaos Prensi, somurtan bir çocuk gibi başını eğdi.

“Biliyorum... ölmekte kararlısın...”

Kaos Prensi aniden gözlerini kısarak Northern'ı inceledi.

“Anlamıyorum—neden gerçek bile olmayan bir dünyayı korumak için bu kadar umutsuzsun?”

Northern, ifadesi buz gibi, onun bakışlarıyla buluştu.

“İçinde gerçek insanlar yaşıyor. Ve o insanların bazıları benim için çok değerli. Onlar için dünyayı yakarım... ve eğer içindeysen, yanan bir dünyayı kurtarırım.”

Kaos Prensi'nin gözleri, bir fikir aklına geldiğinde parladı.

“O zaman onları alabiliriz! Değil mi?!”

Northern, Kaos'un Kaynağı'na odaklanarak, hafif bir küçümsemeyle yanıtladı.

Bu... elverişsiz olur.

Kargaşa Prensi başını salladı ve iç çekti.

Sen çok tuhaf ve inatçı bir insansın.

O, yumruğunu bir tokalaşma için kaldırdı.

...peki, en korkunç şekilde tokatlandığımız için şerefe.

Kuzey, yumruk tokalaşmasına göz attı, ifadesi tiksintiyle büküldü.

Ben tokatlanmayacağım. Tokatlayan ben olacağım.

Kargaşa Prensi'ni görmezden geldi ve ölümcül bir hızla aşağıya daldı. Ne kadar hızlı düşerse, o kadar fazla hız kazandı ve o korkunç hızla aşağıya doğru fırladı. Aynı anda, binlerce kuyruklu yıldız tüm atmosferi parıltılarıyla aydınlattı.

Bu, alacakaranlığa benziyordu.

Kargaşa Prensi titreyen dudaklarla manzarayı inceledi. Kızgın sıcaklığın onu ikinci bir deri gibi sardığını hissedebiliyordu.

Büyüleyiciydi, inkar edemezdi—büyüklüğü, Stelia'nın asla kurtulamayacağı bir felakete boğulması için yeterliydi.

Küçük ada kıtasını kurtaran tek şey, bu enerjinin rastgele uçmamasıydı; hepsi, kayıtsız bir ifadeyle yerde duran tek bir rakibe odaklanmıştı.

Rüzgar aniden sertleşti ve ileriye doğru savruldu. Vurulduğunda, baygın Terence havaya fırlatıldı.

Ancak atış, felaket gibi görünse de aslında nazik ve kontrollüydü, onu manzaranın kenarında duran—üç kilometreden fazla uzakta—gelişen felaketi izleyen insanların grubuna doğru taşıyordu.

O mesafeden bile, Northern, serbest bıraktığı şeyin yan etkilerinden onları kurtaramayacağını biliyordu. Umarım bunun farkına varmışlardır.

Ve nihayet Northern vurdu. Bedeni, yaşayan bir füzeye benzer şekilde, Kryos ile bağlantı kurmadan önce ses bariyerini üç kez aştı.

Zemin sadece çatlamadı—yerle bir oldu. Çarpma noktasından dışarıya doğru dev bir krater patladı, şok dalgaları, zaten savaş yaralarıyla dolu olan ovaları, her yöne uzanan çatlaklar ağına böldü.

Ama bu sadece başlangıçtı.

Binlerce meteor, milisaniyeler içinde ardı ardına geldi, her biri yaratılışın öfkesiyle yanan minyatür bir yıldızdı. Sürekli bir şelale gibi aşağıya vuruyorlardı, her bir çarpma yıkımı katlanarak artırıyordu. Zaten uzun süren savaşla zayıflamış olan taşlı zemin, bu saldırıya dayanamadı.

Bir zamanlar ovaların olduğu yerde, şimdi erimiş cam ve aşırı ısınmış kayalardan oluşan cehennem gibi bir manzara açılıyordu.

Mevcut kraterler tamamen yutuldu, neredeyse bir mil genişliğinde dev bir yaraya birleşti.

Önceki etkileşimleriyle oyulmuş vadiler, sıvı güneş batımı gibi parlayan sıvı taş akıntılarıyla dolup taşarak varlıklarını yitirdi.

Sıcaklık o kadar yoğundu ki, hava titriyor ve şekil değiştiriyordu, yıkılmış arazide dans eden seraplar oluşturuyordu. Erimiş taşın daha soğuk taşla buluştuğu yerlerde buhar şiddetle hışırdıyor, normal bir varlığı canlı canlı pişirecek kadar kaynar buhar perdeleri yükseliyordu.

Raven, Terence'i aldı ve tüm manzaranın acımasız yanıcı sıcaklık ve alevlerin ağızlarıyla sarılı olduğunu görünce hemen korkunç bir hızla uçtu.

İlk olarak Northern, toprağı bir kar manzarasına dönüştürdü, şimdi ise onu bir cehennem manzarasına dönüştürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ellis bile korkmuş bir ifadeyle izliyordu, kanatlarını hızlıca çırparak yıkımdan büyük bir hızla uzaklaştı, hepsi öyle yaptı. Yüzlerinde solgun bir ifade ile.

Tamamen yıkım miktarı, bir ulusu yere sermek için yeterliydi, belki de onları tamamen yok etmezdi. Ama bu, onları yeniden ayağa kalkmaya çalışırken yirmi yıl boyunca acı çektirecekti.

Northern, yürüyen bir yıkımdı! Bu adam Kaos'tu!

Yükseklerde, Kaos Prensi, aşağıdaki parlak cehennemden gözlerini koruyarak, yükseltilmiş konumunda bile sıcaklığı hissediyordu. Alacakaranlık atmosfer, her yeni patlamayla titreşen şiddetli turuncular ve kırmızılarla boyanmış, ölen bir yıldızın yüzeyine benzeyen bir şeye dönüşmüştü.

Bombardıman nihayet durduğunda, dönüştürülmüş savaş alanı üzerinde ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Katı zemin bir zamanlar ufka kadar uzanırken, şimdi cam, erimiş taş ve kraterler içinde kraterlerden oluşan bir ay manzarası yatıyordu—tek bir hedefe salınan muazzam yıkım gücünün bir kanıtı.

Kaos Prensi iç çekti.

O...du

Bir anda yoğun bir soğuk ona saldırdığında cümlesinde donup kaldı.

Biraz kaşlarını çattı ve yukarı baktı.

Kuzey'in daha önce yerden kaldırdığı kumlar tamamen donmuştu. Şimdi, yukarıdan süzülen büyük bir buz dağının haline gelmişti.

Kaos Prensi'nin gözleri büyüdü.

"Bana onu bırakacağını söyleme..."

Büyük buz, donmuş bir gökyüzü gibi yavaşça aşağı süzülürken, bulutlar gürültülü bir sesle büyük bir titreme yaşadı.

Kaos Prensi'ne, buzun yolundan kaybolması gerektiği söylenmedi. O sadece korkutucu bir hızla havalandı.

Buz dağı, kışın öfkesi gibi aşağı indi.

Bir zamanlar sayısız ton kum olan şey, şimdi küçük bir şehrin boyutunda kristal bir monolit haline donmuş olarak, zaten harabe halindeki manzaraya karşı durdurulamaz bir güçle düşüyordu.

Çevresindeki hava, aşırı soğuk ile aşırı ısınmış atmosfer karşılaştığında çatırdadı ve hışırtı yaptı, şiddetli termal akımlar yaratıp dışarıya şok dalgaları gönderdi.

Etki anlaşılmazdı.

Donmuş kütle, erimiş cehennem manzarasına, dünyanın ikiye yarılması gibi bir sesle çarptı—kıtalar boyunca yankılanan korkunç bir çatlama sesi.

Kesin soğuk ile sıvılaşmış taşın çarpışması, o kadar büyük bir buhar patlaması yarattı ki, batan güneşi tamamen kapladı ve günü, kabaran beyaz bulutların kıyametvari alacakaranlığına dönüştürdü. Bu, öncekinden daha canlı ve kalıcıydı.

Erimiş taş nehirleri anında dondu, bazı ilkel bir canlının iskelet kalıntıları gibi yukarı fırlayan kıvrımlı siyah cam kuleleri oluşturdu. Aşırı ısınmış hava o kadar hızlı yoğunlaştı ki, dönüştürülmüş savaş alanı boyunca kaynar yağmur olarak yağdı.

Buzun erimiş kraterle temas ettiği yerde, zemin seramik gibi parçalandı ve devasa donmuş taş parçaları her yöne fırladı.

Termal şok felaketti. Çarpışma noktasından dışarıya doğru çatlaklar, taş içinde donmuş yıldırım gibi yayıldı ve yeri öyle bir şiddetle yararak yeni yarıklar açtı ki, önceki yıkımı tamamen yuttu.

Temel taş, stres altında inledi; binlerce yıl süren toprak katmanları, birkaç saniye içinde sıkıştırıldı, parçalandı ve yeniden şekillendirildi.

Buhar, yüksek sütunlar halinde yukarı doğru akmaya devam etti ve kendi hava sistemini yarattı—buz ve ateşin yerel bir fırtınası, gökyüzünü imkansız renklere boyadı. Her biri bir adamın yumruğu büyüklüğünde olan dolu taneleri düşmeye başladı, zıt sıcaklıklar meteorolojik bir kabus yarattı.

Mil uzaklıkta, kaçan gözlemciler bile yerin altında yaşayan bir şey gibi hareket ettiğini hissetti. Ellis'in kanatları, şok dalgası onlara ulaştığında sarsıldı ve Raven, çalkantılı hava akımlarına karşı irtifayı korumaya çalışırken Terence'i daha sıkı tuttu.

Geride kalan manzara yabancıydı—donmuş çöl ve soğuyan camın yaman bir karışımı, ısı kalıntılarıyla parlayan kanyonlarla bölünmüş ve yer çekimine meydan okuyan dişli buz oluşumlarıyla taçlandırılmıştı. Sanki elementler savaşa girmişti ve dünya onların savaş alanı haline gelmişti.

Her şeye rağmen, bu elemental kıyametin merkezinde, iki figür birbirlerinden ayrı duruyordu, etraflarında meydana gelen yıkımdan görünüşte etkilenmemiş ve sarsılmamış bir şekilde.

Yuvarlanan tepeler ve keskin arazilerle çevrili bir manzarada, akşamın altın rengi krallığı yorgun bir ışıkla kapladı, güneşin ölmekte olan ışınları parçalanmış kuleler ve kanla lekelenmiş sular üzerinde yaralı közler gibi dağılmıştı.

Bu krallığın büyük sarayı—bir zamanlar yeşil kubbeleri ve altın kuleleriyle sanatın incisi—hala ayakta duruyordu, ama hasar görmeden değil. Devasa pençe izleri mermer duvarlarını kazıyarak, sanki dev bir canavar onun ihtişamını soymaya çalışmış gibiydi. Bir zamanlar ışık gibi bereket yağdıran pencereler şimdi kararmış boşluklar haline gelmiş, vitray camları parçalanmış ve aşağıdaki nehre kırık dualar gibi dağılmıştı.

Hala zümrüt suların üzerinde gururla uzanan köprü, yakın zamanda yaşanan savaşın ağırlığını taşıyordu. Bir zamanlar barışın koruyucuları olan kahramanlar ve generallerin heykelleri, çipli ve yaralıydı; birçokları kollarını, başlarını veya tüm bedenlerini kaybetmiş, acımasız pençeler ve canavari öfke tarafından derinliklere devrilmişti.

Büyük saraya giden köprüde, şehri koruyan birkaç savunucu yorgun bir sessizlik içinde oturuyordu. Sokaklarda dağılmış canavarlara ait parçalanmış cesetler, duvarların üzerine serilmiş, kanları korkunun grotesk bir paletini boyamıştı.

Korkunç bir manzaraydı. Hayatta kalan askerler enkazın içinden topallayarak geçiyor, cesetleri topluyorlardı, sıradan insanlar da ellerinden gelen yardımı yapıyordu—herkes bir görevle meşguldü.

Ancak oturanlar hareket edecek kadar enerjileri kalmamıştı.

Aralarında, vücudu bronz taş gibi işlenmiş bir çocuk vardı, her kası mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti—ölü yıldızların kendisinin bir başyapıtı. Şekillendirilmiş formunu sergilemekten asla çekinmedi, ama şimdi birkaç yarası vücudunun üzerinde kan akıtıyordu. Derin mavi saçları, delici mavi gözleriyle uyum içindeydi ve bir tarafında kurumuş kan damlaları vardı.

Merdivenlerin üzerinde yatıyordu—ya da geriye kalanların üzerinde. Taş basamaklar o kadar ezilmişti ki, düzgün merdivenlerden çok bir eğim oluşturuyordu.

Yanında aynı mavi saç ve gözlere sahip başka bir çocuk oturuyordu, ama bu çocuk ince ve eterikti. O da zarif vücudu üzerinde yaralar taşıyordu.

Sonunda, kaslı olanı konuştu.

"Baba'yı gördün mü?"

İnce olan bir an sessiz kaldı, sonra cevap vermek için zorlandı.

"O... Prens'in güvenliğini sağlamakla ilgili bir şeyler söyledi... sanırım?"

Kaslı kardeş iç çekti ve ileriye baktı. Harabe merdivenlerin ötesinde, akan suyun içinde dönen turnalarla oyulmuş bir çeşme duruyordu—şimdi yarısı parçalanmış haldeydi. Havuzun kendisi de acınacak bir manzaraydı.

Ancak izlerken, çeşme havzası aniden patladı ve beyaz taş parçalarını her yöne fırlattı.

Kaslı genç hemen elini uzattı ve tüm merdivenleri kaplayan parıldayan bir kalkan yarattı. Molozlar engelin üzerine çarptı ve zararsız bir şekilde geri sekildi.

İnce çocuk ve diğer yaralı savunucular yavaşça kalktı, yüzlerinde karanlık bir grimasa sahipti.

İnce genç dudaklarını ısırdı.

"Kutsal yıldızlar, şehri zar zor tuttuk..."

Onun yanında duran kardeşi, tozun dağılmasını bekliyordu.

Canavar istilasından sonra herkes tükenmişti. Ama evlerini savaşmadan teslim etmeyeceklerdi.

Toz dağıldıkça, sisin içinden ayak sesleri belirmeye başladı ve insan şekillerine dönüştü.

Kaslı savunucu başını hafifçe eğdi, diğerleri ise kendilerini hazırladı. Yıpranmış bedenlerine rağmen, gözleri ölümcül bir niyetle parlıyordu.

Bu savaşçılar ölmeye hazırdı.

İnce çocuk öne çıktı, bir claymore'a benzeyen şık, büyük bir kılıcı çağırmak için elini uzattı. Diğerleri de silahlarını yarattı ve havayı çatırdayan kıvılcımlarla doldurdu.

Ancak, kaslı genç, yaklaşan kalabalıkta birini tanıdığında kaşlarını çattı. Elini kaldırdı.

"Bekle!"

Kardeşi ona döndü.

"Kardeşim, ne—"

"Bayan Annette, sen misin?"

Yer altından çıkan grup çok kalabalıktı—sanki bir şehrin nüfusu, ilk dalganın arkasından çıkmaya devam ediyordu. Ön planda Annette, Helena, Zeek ve Hara duruyordu, diğer vatandaşlar da onları takip ediyordu. Ayu ve Myu yoktu, ayrı görevleri için farklı bir yoldan gitmişlerdi.

İnce çocuk önce şaşırmış görünüyordu, sonra gözleri yavaşça büyüdü.

"Oh! Bayan Annette—senin sıcak dediğin kişi!"

Anında, kaslı genç kardeşine öldürücü bir bakış attı.

Tanıdık yüzü gören Annette, hafif bir gülümsemeyle öne doğru adım attı.

Arlem. Sizi tekrar görmek güzel.

Arlem utangaç bir şekilde güldü.

"Aynı şekilde, Lady Annette. Lütfen kardeşimin az önce söylediklerini dikkate almayın."

Annette, genç çocuğa eğlenceli bir gülümsemeyle döndü.

"Tabii ki sıcak olmam sürpriz değil—damarlarımda ateş var."

Gülümsemesi, krallığın yıkımını gözlemledikçe soldu. Sonra bakışlarını Arlem'e geri çevirdi.

"Beni burada kimin sorumlu olduğunu götürür müsün? Ve yolda ne olduğunu anlatır mısın?"

Arlem başını salladı, ama o anda, kardeşi aralarına girdi, Arlem'e öfkeyle bakarken kadına şüpheyle göz attı.

"Onu Prens'e götürmeyi düşünmüyorsun, değil mi..."

Annette'e döndü ve onun arkasındaki kalabalığa baktı.

"Öncelikle neden burada olduklarını netleştirmeliyiz. Ülkemiz bugün korkunç kayıplar yaşadı—gerginiz. İttifaka destek talebi gönderdikten sonra yanıt alamadığımız için, bunun başka bir tuzak olabileceğine dair her türlü sebebimiz var."

Annette, çocuğu inceledi. O, ince yapısı ve daha keskin hatları dışında, her yönüyle Arlem'e benziyordu.

Arlem, ona sessizce dikkat etmeye çalıştı.

"Dinle, Jakim, bu insanlar asla bize zarar vermez."

Jakim, kardeşine döndü.

"Onları en son gördüğünden bu yana aylar geçti, kardeşim. Naif olma. Hepiniz Karanlık Kıta'da sıkışıp kaldığınızda yollarınız kesişmiş olabilir, ama dışarı adım attığınız an, o yollar ayrıldı. Eğer buraya bizim düşüşümüzü istismar etmek—bizi fethetmek ve prensimizi öldürmek için geldilerse, çünkü sen onları ona yönlendirdin—kendini nasıl kurtaracaksın?"

Bir an için bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ne diyorum ben..."

Kardeşine keskin bir bakışla geri döndü.

"Böyle bir şey için kurtuluş yok. Seni ben öldüreceğim."

Arlem iç çekti, açıkça bıkkın görünüyordu. Ama Annette'e döndü ve yorgun bir sabırla sordu.

Lady Annette, lütfen... ne oluyor?

O, arkasındaki kalabalığa işaret etti.

"Bütün bu insanların yanında neden buradasın?"

Annette, dudaklarında hafif bir gülümseme ile Jakim'i inceledi. Sonra bakışını Arlem'e kaydırdı ve bir bacağını üzerine yasladı.

"Bütün kıtayı saran devasa bir kuşatma var. Ordu, her milleti sistematik olarak ezip geçiyor. Gönderdiğin yedekleme talepleri? Muhtemelen yanıtlanmadı çünkü hiç ulaşmadı. Orta Ova kaos içinde, Arlem, ve kimse bunun tam kapsamını bilmiyor."

Arlem sarsıldı; kaşlarını çattı. Merdivenlerin yanında duran diğerleri de öyle yaptı.

Jakim doğrudan Annette'e baktı.

"Gerçekten doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?"

Annette iç çekti.

"Oğul? Sanki sana yalan söyleyecek vaktim varmış gibi mi görünüyorum? Arkadaşım ve öğrencim Stelia'da, dünyanın kaderi için savaşıyor. Senin tarafından sorgulanacak değilim—bana sorumlu kişiyi götürecek misin, yoksa ne kadar öfkeli olabileceğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Jakim ona boş gözlerle uzun bir süre baktı. Sonra yutkundu ve kaşlarını çatarak döndü.

"Bizi takip et."

Arlem, kardeşine bir göz attı ve Annette'e daha da yaklaştıklarında ona baktı.

Jakim, onları sarayın yıkılmış kapısından geçirirken, Annette'in yanında yürüdü.

Annette etrafa bakındı. Devasa canavar bedenlerini görebiliyordu ve bu tür bir iğrençliği nasıl yendiklerini merak etmeden edemedi.

Öne döndü ve ifadesi biraz bozulmuş bir şekilde sordu.

"Ul'ın dünyasında burada ne oldu?"

Arlem umutsuzca başını salladı.

"Bu bir felaketti, Bayan Annette. Bir dakika, ailemle akşam yemeği yiyordum—bir sonraki dakika, korkunç Maelstromlar sudan fışkırarak şehre çarpıyordu. Ne olduğunu anlamadan, siyah üniformalı adamlar duvarlarımızı çevrelemişti: dağlardan, şehrin içinden, her yerden. Hatta sarayın içinde bile."

Annette, toplanan cesetleri ve yaşadıkları korkunç kayıpları gördükçe yüzü dehşetle şekil değiştirdi.

Kuzey ile uçarak bazı ulusları kurtarmayı başarmışlardı, ama hiçbiri bu kadar yıkıma dayanamadı. Kan dökme ona düşündürdü

: 'Eğer Kuzey burada olsaydı… bu kadar kayıp vermezlerdi.'

Başlangıçta, tekrar Kuzey'e sorumluluk yüklediği için kendini azarlamak istedi, ama gerçeği yüzleşmek zorundaydı.

Burada olsaydı ne değişecekti?

Hiçbir şey.

Bu yüzden fark yaratabilecek tek kişi Northern'dı. Herkesi kurtarabilecek tek kişi Northern'dı.

O, acı içinde başını salladı.

Arlem, onun ifadesini görünce, grimsi bir gülümseme ile karşılık verdi. Tereddüt etti.

"Lady Annette… Orta Ova gerçekten kuşatma altında mı?"

Annette başını salladı.

"Eğer hiçbir şey yapmazsak, kaybedeceğimiz zararların sadece bir kısmı bu."

Arlem yorgun bir şekilde iç çekti.

Sonunda sarayın salonunun girişine ulaştılar.

Jakim, Annette'e döndü.

"Lütfen kimin sizinle gelmesini istediğinizi seçin."

Annette, Zeek'e, sonra Hana'ya baktı.

Üçü, Arlem ve kardeşiyle birlikte içeri devam etti, diğerleri dışarıda kaldı. Uzun bir alay arkasında sürüklendi, ancak South Drywall'dan herkes orada değildi—bazıları farklı yönlere dağılmıştı.

Salona girdiler, devasa sütunların mezarlığı haline gelmiş olan büyük koridordan geçerek. Kısa süre sonra, bekçiler tarafından açılan iki dev kapının ötesindeki geniş bir salona giden spiral bir merdiveni tırmandılar.

Mekan görkemliydi, mavi perdeler şimdi parçalanmıştı. Sağ tarafta, bir zamanlar büyük pencerelerin bulunduğu yerde, duvarın çoğunu kaplayan büyük bir yarık açılmıştı—sanki dev bir şey bu sarayın yanına çarpmış ve içeri girmiş gibiydi.

Taş parçaları ve kırık sütunlar taht salonunu dolduruyordu. Siyah, çürümüş kan zeminini kirletmişti, ama hiçbir ceset kalmamıştı.

Annette ve ekibi içeri girdiğinde, taht salonundaki herkes onlara döndü.

Birkaç kişi tahtın altında duruyordu, Prens ise geniş Mavi tahtta yorgun bir şekilde oturuyordu.

Salondaki adamlar arasında bir figür duruyordu—devasa, ayakta duran bir boğa gibi, zırhı yüzeyindeki korkunç, imkansız çöküntülere rağmen onu etkileyici kılıyordu. Bir beyaz bandaj bir gözünü kaplamıştı ve derin mavi saçları boynuna ve sırtına yele gibi dökülüyordu.

Jakim, eğilen ve ona bir şey fısıldayan adama yaklaştı.

Sonra Prens'in yanına yürüdü ve kulağına fısıldadıktan sonra yerine döndü.

Salondaki diğer yaşlılar çeşitli türde zırhlar giymişti—hiçbiri temiz görünmüyordu. Hepsi bir kayıp yaşamıştı.

Size selam veriyorum… Size ne diyeceğimden emin değilim. Konum bana kıtanın durumu hakkında acil haberler getirdiğinizi söylüyor.

Annette derin bir nefes aldı ve ileri adım attı, zırhlı yaşlıların karşı karşıya olduğu sıralardan on adım bile uzaklaşmadan durdu.

Prens'e yukarı baktı ve başladı

: "Akademi'den Verulania, Orrivale, Brassenthium, Welster, Drywall'a kadar, bu uluslar sizin gibi canavarlardan ve siyah üniformalı adamlardan yıkıcı saldırılar yaşadı. Ama bu, gerçekten olanların sadece bir çizik."

***

Akşam ışığında ıslanmış olan vadi, dağların gölgesinin altında sessizce yatıyordu, felaketle titriyordu.

Yüksek kayalıklar, bu bölgenin gururlu saraylarını oymuştu.

Akşam ışığı yeşil tarlalar ve gümüş nehirler üzerinde dökülerek, toprağın yıkımına dair ürkütücü bir tanıklık oluşturuyordu.

Büyük dumanlar, bir zamanlar köylerin bulunduğu yerlerde kıvrılıyordu, saman çatılar parçalanmış, tarlalar pençe ve dişler altında çamurlu yaralar haline gelmişti.

Büyük saray—dağın kemiklerine kazınmış—dağınık ateşlerle yanıyordu, kapıları dövülmüş, duvarları canavarımsı kuşatmalarla yaralanmıştı.

Nehirden kan kokusu yükseliyordu, akıntıda sürüklenen cesetler tarafından taşınıyordu. Soğuk akşam ışığında, canavarların çığlıkları kanyon boyunca yankılanıyordu, dağların kendisi kafes haline gelmiş gibi, giderek daha da yakınlaşıyordu.

Fakat bu, felakete daha derin ve keskin bir bakış atılmadan görülenlerdi.

Başlangıçta toprak, yıkıcı kayıplar yaşamıştı, ancak aslında saldırganlar daha fazla zarar görmüştü ve şimdi böyle güçlü bir klanı ihlal etmeye çalıştıkları için pişmanlık duyuyorlardı.

Toprak üzerinde, karanlık zırhlı şövalyeler tarafından acımasızca tahrip edilen birkaç kambur yaratık dağılmıştı.

Yaratıkların sıska çerçeveleri, kanla ıslak, sinir ve açığa çıkmış kasların üzerine gerilmişti. Sırtlarında, her biri acımasız bir silah olan dişli omurgalar çıkıntı yapıyordu; uzamış uzuvlar ise çeliği parçalayacak kadar keskin pençelerle sonlanıyordu.

Yine de, karanlık zırhlı savaşçılar yaklaştıkça, korkudan kaçıştılar.

Şövalyeler aniden durdu. Yarım saniye sonra, gökyüzünde bir şey hızla geçti ve kaçan iğrenç varlıkların üzerine çarptı, yeryüzünü genişleyen daireler halinde yayılan bir şok dalgasıyla sarsarak.

Birdenbire gelen sessizlikten, biri yavaşça yükseldi. Siyah zarafetle örtünmüştü—örülmüş saçları, solgun, inatçı bir yüzü çerçeveliyordu; gözleri, dünyaya sessiz bir küçümseme ile bakan soğuk, kırmızı gölgelerdi.

Siyah dantel ve korse bir ceket giymişti, toz bulutundan adım attı. Parlaklık, solgun hatlarını boyarken, bir kılıca dökülmüş güzellik gibi görünüyordu—sessiz, sert ve dokunulmaz bir şekilde çekici.

"Bu şeylerin nereden geldiğini herkes biliyor mu? Ani istilanın sebebi ne?"

Ses geldiğinde, siyah zırh giymiş Şövalyeler aniden irkildi ve arkasından gelen kişinin geçmesi için bir yol açtılar.

Konuşan kişi, kas ve gölgelerden oyulmuş uzun bir figürdü. Uzun siyah saçlar, bir kurt gibi yükselen keskin kulakların etrafında dökülüyor, hem sakin hem de biraz uykulu bir yüzü çerçeveliyordu.

Alnındaki işaretin altında, hafifçe parlayan kızıl gözleri vardı - ışığı emen karanlık bir yıldız. Gece ve güçten doğmuş bir bekçi gibi, söylenmemiş bir tehdit ile yürüyordu.

Felaketin içinden çıkan kızın önünde durdu.

Kız, onun gözlerine baktı.

"Kardeşim, dikkatini gerektiren başka alanlar yok mu? Yoksa hiçbir şey yapmak istemediğin için bana mı yapıştın?"

Adam aşağıya baktı, gözleri yarı kapalıydı.

Sonra, gerçekten orada uyuyacakmış gibi çömeldi.

Bakışları yorgun bir şekilde bozulmuş canavarlara düştü. Sonra bir sonraki saniyede eğildi ve kusmaya başladı.

Onun önünde duran kadın, kusmuktan öfke ve tiksinti karışımı bir ifadeyle geri çekildi.

"Cidden, üçüncü kardeş! Eğer kan manzarasından bu kadar nefret ediyorsan, neden buradasın?!"

Çocuk, daha fazla kusmakta zorlanırken nefes aldı.

"Birinci kardeş, Klana saldırı olduğunda uyuyamayacağımı söyledi... genel nezaket hakkında bir şeyler söyledi— bleurghh"

Midede bulunan içeriği cümle ortasında boşalttı. Sonra ağzını silmek için kullandığı siyah bir peçeteyi çıkardı.

“Bu ne anlama geliyor? Genel nezaket... Ne zamandan beri bu bir katil ailesinde bir şey haline geldi? Bence Birinci kardeş, Amca'nın dönüşü nedeniyle kendini aşırı derecede kaybetti. Amca'nın kaybolmadan önce onun en sevdiği kişi olduğunu duydum...”

Onun önündeki kız, biraz kalıntı bir tiksintiyle ona baktıktan sonra kenara çekildi.

“Birinci kardeş hakkında seninle dedikodu yapmayacağım. Eğer bir sorunun varsa, ona git. Ve lütfen, lütfen, üçüncü kardeş, beni takip etme. Birinci kız kardeşi takip edebilirsin, o seni affedebilir, ama lütfen, beni bırak... hı, tamam mı?”

Adam, gözlerinin altındaki koyu halkalarla kızı izledi.

Sonra aptalca gülümsedi.

“Şirin.”

Kız bu kelimeye tepki gösterdi ama başka bir saniye harcamadı. Bunun yerine, daha fazla canavarı öldürmek için havaya fırladı ve uçtu.

Bu arada, üçüncü kardeş orada eğilmiş, aşağıya bakıyordu.

Fakat aniden, tüm yer büyük bir sarsıntıyla titredi. İfadesi bir an için bozuldu, arkasındaki karanlık şövalyeler çevrelerini dikkatle ve artan bir şüpheyle gözlemlediler.

Sonra batı tarafındaki zemin aniden patladı ve her yöne taş parçaları fırlattı.

Şövalyeler hemen uyanık hale geldi, aniden patlayan sesle maksimum dikkatle bakıyorlardı. Kasklarının karanlığından soğuk bir kırmızı ışık yayılıyordu.

Kalkanlarını kaldırdılar ve kılıçlarını hazırladılar.

Ancak daha önce eğilen adam hala eğiliyordu, soğuk ve kayıtsız bir ifadeyle kendi kusmukuna bakıyordu.

İnsanlar yerden çıkmaya çalışıyordu ve toz bulutunun etkisi oldukça güçlüydü, ama şövalyeler figürlerinin belirsizliğini görebiliyordu.

Bir şövalye öne çıktı, kılıcını koni şeklindeki kalkanının kenarına koyarak dikkatlice ilerledi.

"İlerlemeye cüret etmeyin. Orada durun! Hepiniz!"

Ses yankılanırken, hareket durdu. Eğilen adam başını çevirip hepsini gözlemledi; bunu yaparken başını hafifçe eğdi.

"Hmm…"

Birden bulunduğu yerden kayboldu ve karanlık şövalyeler onu bir daha göremedi.

Bu arada, toz bulutunun içinde…

Bir büyük patlama aniden yankılandı, şok dalgası toz sisini anında dağıttı ve her şey netleşti; arkasında, uzun siyah saçlı ve uykulu gözleri olan bir genç, Nebulous Lord'un yumruğunu tutuyordu.

Nebulous Lord, kimliğinin ifşa olmaması için gri bir pelerinle kaplanmıştı; ayrıca Annette'in isteği üzerine aura'sını tamamen bastırmıştı. Kageyama bölgesine tünel yolunu kullanarak giden ikinci grubu koruma görevindeydi, böylece onlara tehlikeyi bildirebilecekti.

Bir şekilde, garip genç, hissedilmesi imkansız olanı hissetmişti.

Zahir burada ve Nebulous Lord'un aura'sını gizledikten sonra bile hissedememişti. Ama bir şekilde genç hissetmişti.

Aşağıya döndü ve yavaşça ağzını kaplayan şalını indirdi.

"Savaşmaya gelmedik..."

Hepsinin etrafı sarılmadan hemen önce neredeyse bir saniye geçti. Daha fazla Şövalye havadan uçmuştu ve birkaç başka belirgin kişi. Yaklaşık üç tanesi.

Acelenin mesajını iletmek için gelen küçük grup her yönden kuşatıldı.

Ancak Zahir etkilenmedi. Ama yanındaki kadın ise.

Elektrik mavi saçlı kız—yolculuğun çoğu boyunca sakin kalmıştı, ama Zahir onu biraz tanıyordu. O, Zahir ve Gourdon, Tharion'un elit takımında en uzun süre birlikte olmuşlardı.

Kısacası, kadın deliydi. Ve onun deliliği onların lehine olmayacaktı.

Her dört bir yandan kuşatıldıklarında, gözlerinde bir şey parladı. Sanki aktivasyon kodu girilmişti ve ardından çevrimiçi oldu.

Onun sakin pasifliği aniden yok oldu, yerine tehlikeli bir deli gülümseme geçti, kulaktan kulağa uzanan bir gülümseme.

Hemen arkasına döndü, arkasındaki Ryan'a işaret etti.

Bayan aniden ellerini açtı; parmakları çıtırtı ve titreme ile hareket etti. Yerden fırlamak üzereyken aniden yere yapıştı.

Diz seviyesine kadar olan bacağı aniden dondu.

Kararsız bir şekilde Zahir'e baktı ve ona şizofrenik bir canavar gibi hırladı.

"Sen ve köpeğin."

Alt vücudunu alçaltarak, muazzam bir öfkeyle havaya fırladı ve bacaklarını donduran buzu tamamen parçacıklara ayırdı.

Ama Zahir al'Noor hızlıydı. Beyaz duman gibi kayboldu ve havada onunla çarpıştı. İkisi yere çakıldı ve Kageyama klanının durduğu yerden sola doğru yuvarlandılar.

Bir el ile kadının boynunu yakaladı ve onu yere bastırdı, o da ona öfkeyle hırladı, sanki burnunu oymak ve dişleriyle çiğnemek istiyordu.

Onların etrafındaki şövalyeler yüksek alarmdaydı; her şeyi görmüşlerdi. Ama saldırganlarının birbirlerine saldırdığını görüp görmediklerinden emin değildiler. Hatta canavarlar bile bundan daha düzenli ve işbirlikçi olma nezaketine sahipti.

Kalan kalabalıktan bir adam öne çıktı. O, soğuk saçlı, centilmen bir yüz ve aura taşıyan bir adamdı.

Onların önünde nazikçe eğildi ve ölçülü bir ritimle konuştu. Tamamen sakin görünüyordu ve yumuşaklığıyla dikkat çekiyordu.

"Ben Beyaz İp'in Sael'iyim. Patriark ile bir görüşme için geldik... kıtamızın kaderi hakkında."

Sir Sael öne çıktığında hava hâlâ sessizdi. Kageyama toprakları, adam için yeni ve garip bir nişti. Umabileceği en iyi şey, sözlerinin nazikliğinin onlara önce birbirlerinin kafalarını kesmeden konuşma fırsatı vermesiydi.

Ama eğer sonuncusu tek görülebilir çözümse, o da böyle zor çözümlerden geri adım atacak biri değildi. Yapılması gereken yapılmalıydı.

Zahir, Jynxa, İşaretli Kılıç, kendisi, Gri Fener'in Hayaleti, Ryan ve elbette Nebulous Lord dedikleri bu belirsiz görünümlü şey, en kötüye hazırlık olarak özellikle seçilmişti.

Sael ayakta duruyordu, tamamen ulaşılabilir bir aura yayıyordu. Ancak etraflarını saran Şövalyeler son derece temkinliydi.

Üç kişiden biri duruşunu sergiledi ve yavaşça ileri doğru yürümeye başladı.

Genç adamın solgun bir yüzü vardı; bu yüz, yanağındaki yarayla keskinleşen soğuk, kayıtsız bir güzellik taşıyordu.

Karmakarışık siyah saçları, içten parlayan bir tehdit gibi parlayan kan kırmızı gözlerini çerçeveliyordu. Uzun bir örgü bir omzunun üzerine düşmüş, gevşek giysilerinin keskin siyahıyla tezat oluşturuyordu. İkili kırmızı-siyah küpeler her hafif hareketle sallanıyordu.

O, bir odayı yönetmek için sesini yükseltmesine gerek olmayan bir adam gibi görünüyordu—sessizliği yeterince ağırdı.

Yara, hayatta kalmayı, gözler ise meydan okumayı anlatıyordu; saçlarının kayıtsız düşüşü ise görünüşlere karşı bir küçümseme öneriyordu, her detay onu unutulmaz kılarken. Karanlığını ikinci bir deri gibi giyiyordu.

Sonunda Sir Sael'in önünde durdu ve adamın üzerine baskı yapan ama aynı zamanda hiçbir şey ifade etmeyen bir bakışla baktı. Kayıtsızlık talep ediyordu, ama Sael akıllı bir adamdı.

Ok Bilgini başını eğdi ve saygıyla selam durdu.

"Sizi selamlıyorum."

Onun önündeki genç adam ona kayıtsızca baktı—ne bir gülümseme, ne de bir kaş çatma; yüzü sadece... oradaydı.

Başını Zahir'in yönüne çevirdi—Zahir, Jynxa'nın elini arkasında tutarak zaten ayağa kalkmıştı.

“Siz kimsiniz ve burada neden varsınız?”

Okçuluk Bilgesi bakışlarını teslimiyetle aşağı indirdi. Sadece bakışları değil—beden dili ince, kontrollüydü ve her hareketi teslimiyet içindeydi. Adam, on bin suçlunun serbest bırakılması için müzakere eden bir diplomat gibi davranıyordu ve hayatlar ona bağlı olduğu için mümkün olduğunca nazik olmalıydı.

“Burada olmamız kesinlikle gerekli olduğu için buradayız. Klana yapılan saldırı—bu saldırı sadece klanınıza değil, kıtadaki her ulusa karşıdır. Tüm kıtaya çok önemli bir mesaj iletmemiz gerektiği için geldik.”

Genç adamın gözleri kaymadı; ancak rüzgar uzun küpelerinin hafifçe sallanmasına neden oldu.

Sir Sael devam etti:

“Son geliyor… şu anda, konuştuğumuz sırada, bir Paragon ekibi bunu önlemeye çalışıyor. Ama tüm kıtanın en kötüye hazırlıklı olması gerekiyor.”

Adam ayakta durdu, hiçbir şey söylemedi, sadece birkaç an kayıtsız bir şekilde durdu. Sonra aniden güldü.

Ancak, gülüşü geldiği kadar hızlı bir şekilde söndü ve Sael'e soğuk ve garip bir bakış fırlattı.

Döndü, ama dönmeden önce arkasına bir göz attı, üçüncü kardeşin ayaklarından tuttuğu yaratığa geçici bir bakış attı.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı, tamamen döndü ve sonra ileriye doğru yürüdü.

Beni takip et. Yapabileceğim en iyi şey, seni babamla görüşmeye kabul etmektir. Bundan sonra ne olursa olsun tamamen sizin sorumluluğunuzda.

Üçüncü kardeş, Nebulous Lord'un elini temkinli bir şekilde bıraktı, karanlık bir kaş çatma ile geri adım attıktan sonra bir anda kardeşine yetişti.

“Ne yapıyorsun? Onların babayla görüşmesine izin mi vereceksin?”

Genç adam nazikçe gülümsedi.

“Eğer tehlikeli iseler, şimdiye kadar hepsini yok etmedin mi?”

Üçüncü kardeş biraz şaşırarak yanıtladı.

“Peki… evet… kötü niyetleri yoktu… hatta canavar bile.”

Genç adam, ileri yürürken gülümseyerek, küpelerinin tekrar sallanmasına neden oldu.

“O zaman önemli olan bu. Ayrıca… o canavar, onların babayla görüşmesine izin vermemin sebebi.”

Üçüncü kardeş önce kaşlarını çattı, sonra gözleri yavaşça açıldı.

“İkinci kardeş, bana söyleme…”

Genç adam karanlık bir şekilde gülümsedi.

"Evet, Yeon, babanın parlak oyuncaklara, katliam ajanlarına bir tutkusu var ve o yaratığa neredeyse bakmadan bir anda anlayabiliyordum... Eminim sen de gördün. Baba kesinlikle hediyeyi isteyecek. Ve bu kaçınılmaz olarak onların sonunu getirecek."

Üçüncü kardeş—Yeon—onlara geri bakarak kardeşine fısıldadı.

"İkinci kardeş Jiang, kesinlikle çok kötü ve kurnaz bir insansın. Seni sevmiyorum."

"Ve sen tembel ve yetenekli bir dahi, Yeon. Hepimizin yorulmadan çalışarak elde ettiği şeyi, sen çalışkanlık kısmını uyuyarak geçirdin ve sadece ödülleri almak için geldin. Eğer benim kanımdan olmasaydın, seni dokuz kez öldürmeye çalışırdım—eminim sekizinde başarılı olurdum."

Yeon kısaca güldü.

"İkinci kardeş aşırı dürüst. Ölümün tüylerini okşayıp dişlerine öpmen hoşuma gidiyor."

Jiang, kardeşine alaycı bir şekilde baktı ve sessizce ilerlemeye devam ettiler.

Arkada, Sael ve Zahir Kageyama soyundan gelenleri takip ederken konuşuyorlardı.

“Ne düşünüyorsun?”

Zahir'in sesi, görünüşü kadar soğuktu.

Sael, Zahir soruyu sorduktan sonra birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra iç çekti.

“Bir suikastçi ailesinin topraklarına gireceğimiz ve birbirimizin kafasını kesmeden çıkacağımız bir dünya olduğuna şüpheliyim.”

Zahir kısa bir süre gülümsedi.

“Bu, derin bir bakış açısı.”

Sael hüzünle güldü.

“Bundan gurur duymuyorum.”

Zahir ona baktı, şalını ağzını kapatacak şekilde kaldırdı.

“Her ne olursa olsun, elimizde iki joker var. En azından buradan canlı çıkabileceğiz.”

Sael endişeli görünüyordu; yüzü sert ve yorgun görünüyordu.

“Şiddeti sevmiyorum.”

Zahir yürürken ileriye baktı.

“Ben de… ama tek seçeneklerimiz, sevmediğimiz şeyler arasında seçim yapmak ve hayatımızı kaybetmek… Bu durumda şiddeti seçeceğimi düşünüyorum.”

Gözleri soğuk, ölümcül bir ışıkla keskinleşti.

Sael ve diğer refakatçiler mağaraya alındı. Onları kayalığın yukarısına çıkaran bir merdivenden geçtiler ve birden parlak siyah duvarların içinde yürüdüklerini fark ettiler. Ayın kül rengi ışığı, bir katedral için çok daha uygun olabilecek dikey pencerelerden sızıyordu.

Kageyama klanındaki binaların doğasında bir tuhaflık vardı. Kayalıklara oyulmuşlardı, sivri uçları gökyüzüne dev iğneler gibi fırlıyordu. Katedrallere benziyorlardı—karanlık ve tehditkar katedraller, tapılmaması gereken şeylere tapınıyorlardı.

İç mekanlarında pencereler vardı... dışarıdan bakıldığında görmekte zorlanılan pencereler.

Geniş merdivenlere ulaştılar ve yukarı tırmandılar, çok az sütunun bulunduğu geniş bir salona girdiler, ama karanlık bu salonda katılımcıların bir araya geldiği gibi yayılıyordu.

Salondan en derin, en uzak noktada, kırmızı lüksle örtülmüş dev bir koltuk görülebiliyordu. Yaklaşan karanlığa rağmen, taht koltuğunun zarafeti ve üzerinde oturan... neyin oturduğu eşsizdi. Karanlığı bile... süsleyici kılıyordu.

Ona bakmak, Sael'in kalbinin göğsünde gürültüyle atmasına neden oldu. Kageyama Klanı'nın Patriği.

Bunun hakkında duymuştu.

Onlar, Drifter'ları iki veya üç rütbe üstte öldürebilecek ustalar, bilginler, bilge kişiler ve örneklerden oluşan bir aileydi.

Ancak, bir Paragon olan Patriğin, bir Luminary'yi öldürüp öldüremeyeceğini kimse bilmiyordu.

Sael bunun mümkün olabileceğini düşünmüyordu. Bir Luminary ile bir Paragon arasındaki mesafe o kadar genişti... Ne kadar geniş? Kimse bile bilmiyordu.

Ve muhtemelen bu, Klan Patriğinin bir Luminary'yi yenememesinin sebebiydi. Çünkü günümüzde dünyada Luminary yoktu.

Sael, Klan'ın aşırı yeteneğinin kesinlikle onların Mirası ile ve zaten mevcut olanı incelemekle bir ilgisi olduğuna inanıyordu.

Luminary'lerin yokluğunda, bir Luminary'yi öldürmek imkansızdı. Onların nasıl savaştığını kimse bilmiyordu, birini öldürmekten bahsetmiyorum bile.

Salona daha derinlemesine yürüdüler, her taraftan onları saran karanlığa kayboldular. Görebildikleri tek şey, önlerindeki bir adımdı.

Etraflarındaki Şövalyeler tarafından aniden durmaları istendi. Bu noktada, karanlığa gömülmüş odanın ortasına gelmişlerdi.

Önlerindeki koltuk şimdi daha görünür hale gelmişti. İlk olarak görebildikleri, uzun siyah gagaları ve hala sıvı karanlık gibi olan gözleriyle dev bir siyah kuştu.

Kırmızı tahtın ayakları boyunca yayılmış, tüm platform alanını kaplayarak karanlıkla birleşiyordu.

Kırmızı tahtta oturanın yüzünü göremediler, tek bildikleri siyah akıcı giysilerle örtülü olduğu ve uzun, ıslak siyah saçları olduğu idi.

Adamın sesi tüm salona yankılandı.

"Bana ne getirdin, Jiang?"

Önlerindeki genç adam bir dizinin üzerine çöktü.

"Baba... bu yabancılar seninle görüşmek istediler."

Adamın sesi tekrar yankılandı, sanki odadaki her karanlıktan geçiyormuş gibi duyuluyordu.

"Ölüm bir seçenek değildi mi?"

Sael bunu duyduğunda gergin bir şekilde yutkundu.

Ancak, Jiang hemen yanıt verdi.

"Şöyle iddia ediyorlar: soylu bir amaç için geldiler. Bu amaç, kıtanın tamamına zarar vermeyi içeriyor."

Büyük salonda birkaç kalp atışı boyunca sessizlik vardı. Sonra, muhtemelen iki saniye sonra, kalın, taş gibi sesi tekrar geldi.

"Neden Kageyama Klanı? Biz hayat almakla tanınırız, korumakla değil."

Jiang başını daha da eğdi.

"Belki onlarla doğrudan konuşmak istersiniz?"

Yine bir sessizlik oldu. Sonra, bir saniye sonra, sesi havayı titreterek çıktı.

Durum nedir?

Jiang yanıtladı, sesi ve tonu olağanüstü bir düzenle ölçülü bir tempoda.

"Birinci kardeş ve birinci kız kardeş ile ikinci kız kardeş, Felaket Canavarı'nı kontrol altında tutuyor. Üçüncü kız kardeş her zamanki gibi yalnız hareket ederken, dördüncü kız kardeş ve dördüncü kardeş kaçmaya çalışan canavarlarla ilgileniyorlar."

"Zararlar ne durumda?"

"Önemli bir şey yok—kenar mahallelerde birkaç köy... ama kontrol altına alındı. Jimisi ailesi üç kişi kaybetti; Kunekois aile büyüğünü kaybetti. Kunais ve beyaz şarap üretiminin zamanında yapılmasında büyük bir darbe alacağını tahmin ediyorum."

Adam dilini ısırdı. Sinirlenmesi o kadar belirgindi ki.

"İşgal—bu konuda bir şey bulabildik mi?"

Jiang gülümsedi.

"Hayır, baba. Ancak, bu yabancıların burada olmasının nedenine bağlı olabileceğini düşünüyorum."

O anda, Sael, Zahir, salondaki herkes bunu hissetti.

Patriğin bakışı onlara düştü.

O kadar ağır, o kadar ezici bir bakıştı ki, salonda bulundukları süre boyunca adamın onlara hiç bakmadığını fark etmelerini sağladı.

Jiang'ın son ifadesiyle birlikte nihayet onlara baktı. Ve üzerlerindeki atmosfer köklü bir şekilde değişti. Aniden çıplak hissettiler; karanlık, her köşesiyle, ruhlarına bakıyormuş gibi görünüyordu.

Patriğin sesi karanlıkta yankılandı.

"İleri adım atın."

Sael, derin bir nefes alarak, daha önce onlara konuşan adamın—Jiang'ın—arka tarafına doğru adım attı.

Karanlık, Patriğin sesini onlara iletti; bu sefer daha yüksek, kalp atışlarına korkunç bir ağırlıkla çarparak.

"Sen kimsin?"

Sael bir an hafifçe titriyordu ve kendini durdurmaya çalışıyordu. Sonraki an, yanıt vermek için bir nefes daha alırken, nefesi aniden kontrol altına alındı, korkusuzca akıyordu.

"Ben Beyaz İp'in Sael'iyim. Arkadaşım ile birlikte, Tharion Kalesi'nin ön saflarındayız."

Gözlerini, Patriğin ayaklarının dibindeki dev kuşa bir an için indirdi. Gerçekten... nefes kesiciydi.

Adamın kalesi gibi sesi kesildi.

"Ne arıyorsunuz?"

Ok Sage, sakin bir ritimle konuştu; tonu serindi ve Patriğin bakışlarının baskısına rağmen zarafetini kaybetmedi.

“Merkez Ovası'nın yaklaşan yıkımını Klan'a bildirmeye çalışıyoruz. Konuştuğumuz anda, Stelia kıtasında bir grup Paragon, bir Köken'in ilerleyişini durdurmaya çalışıyor. Dünya korkunç bir çalkantıyla karşılaşacak ve ya yok oluşumuza hazırlık yapmalıyız ya da bunu kontrol altına almalıyız.”

Salonda uzun bir sessizlik oldu. Bu seferki, her zamankinden daha uzun sürdü ve odanın içindeki hava, açıkta kalan ciltlerine çarparken aniden soğudu.

Sonra, Sael'in beklediği gibi, Patriark'ın sesi tekrar geldi.

"Yani...?"

Sael, Patriğin tepkisi karşısında şok oldu. Kıtanın yaklaşan felaketiyle ilgili tüm olası tepkileri düşünmeye çalışmıştı.

Farklı senaryolar düşünmüştü, ama bu senaryo ona sürpriz toplarını sunmaktan geri kalmadı.

Hava, karanlık oda—Patriğin sorusundan sonra her şey sessizdi. Kıtanın sonuna yaklaşabileceği haberine verdiği tepki sadece… "peki?" olmuştu.

Kaygısız, bunu tanımlamaya bile yetmezdi; bu, dördüncü seviye bir kayıtsızlıktı. Adam, önüne koydukları meseleler için en küçük bir endişe bile paylaşmıyordu.

Onlar, İmparatorluğun mini bir versiyonu gibiydiler: acımasız, bulundukları kıtanın durumuna kayıtsız, bencil.

Bu, almaları gereken tek yol olmadığı için iyi bir şeydi. Thalen, ona ne söylemesi gerektiğini, bu durumda kime danışması gerektiğini özellikle belirtmişti. Bu yüzden Annette yerine Kageyama klanına gitmeyi gönüllü olarak kabul etti.

Konuşmadan önce nefesini kontrol ederek iç çekti.

"Eğer öyleyse... Shin Kageyama ile konuşabilir miyim?"

O durumda, hepsi havanın değiştiğini hissetti.

Yeon oldukça kayıtsızdı, dikkatiyle sabit bir şekilde bakıyordu. Jiang'ın gözleri şüpheyle kısıldı; onlara geri baktı. Ve Patriğin bakışı da sanki üzerlerine dağ gibi bir ağırlıkla baskı yapıyordu.

"Kardeşimle ne işiniz var?"

Sael yumuşak bir sesle yanıtladı.

"Oğlunun Stelia'da... bu mesele onu çok ilgilendirdiği için, detayları iletmek üzere onunla görüşmeyi umuyordum."

Patriğin sesi köşelerden sürünerek geldi; sanki arkasından onlara ulaşmak için geri dönüyormuş gibiydi.

"Hangi detaylar?"

Sael başını eğdi.

"Sadece Shin Kageyama ve eşiyle iletme yükümlülüğüm var."

Salon titredi; karanlık sanki uzaklaşıyordu. Grup, kalplerinin midesine düşüyormuş gibi hissetti. Etraflarını iyi kavrayamadan, dev bir kuzgunun onlara yukarıdan baktığı, uzun keskin gagasının neredeyse önlerinde duran Sael'in gözlerini delip geçecek gibi olduğu hissine kapıldılar.

Ama sonra… sadece Patriğin Sael'in önünde durduğunu gördü.

Uzun ve iri biriydi; siyah saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Başının şekli bir kutuya benziyordu, çenesi belirgindi. Kırmızı gözleri, Sael'in daha önce gördüğü en soğuk bakışlardı.

"Seni burada… şu anda öldürebilirim."

Sael gülümsedi.

"Bu, kardeşine bir saygısızlık olmaz mı? O bir dışlanmış olabilir, ama o senin kardeşin, seninle birlikte hayatta kalan tek kardeşin. O senin için değerlidir; onun fedakarlığı ve yetenekleri için ona saygı gösterir ve onu seversin."

Adamın büyük eli Sael'in yüzünü yakaladı ve yavaşça yukarı kaldırdı. Ok Bilgini, adamın tutuşu altında boğuluyordu; kafatasının sıkıştığını hissediyordu, sanki bir demir kavrayış onu sıkıştırıyordu.

Sessizce mücadele etti, dişlerini sıktı, kanı burnundan damlamaya başladığında bile.

Zahir hafifçe kaşlarını çattı ve kalabalıktan öne doğru adım attı, hala Jynxa'yı güçlü bir şekilde tutuyordu.

"Lord Patriği. Ben Zahir al'Noor… ortağımı affedin…"

Adam Zahir'e baktı.

Noor klanı, yok olmadan önce saygın göçebe topluluklardı. Başınız sağ olsun.

Bir kıkırdama, ağzını kaplayan atkının arkasından geldi.

Patrik iç çekti ve tutuşunu bıraktı. Sael yere düştü, başını tutarak kan kusarak iki büklüm oldu.

Patrik Zahir'e baktı.

"Klanını intikam almak için mi geldin?"

Zahir tekrar kıkırdadı.

"Ah, keşke klanını bu anda tamamen yok edebilsem. Ama şimdi zaman değil. Ancak, aramızda halletmemiz gereken bir mesele olduğunu inkar edemem. Ölmekte olan oğlu olan kardeşinle konuşmamız gerekiyor."

“Ne?”

Sesi, salondaki hiç kimseye ait değildi. Arkadan geldi. Zahir ve grup geriye döndü.

İki adam arkadan koridordan yürüyerek geldi. Biri, bir gözünde yara izi olan kısa siyah saçlı bir adam, diğeri ise uzun ve ince, dikenli saçlı bir adamdı.

Kısa saçlı adam gruba daha da yaklaştı ve Zahir'le yüz yüze geldi.

"Oğluma ne olduğunu söyledin?"

Zahir, konuşmadan önce adamı temkinli bir bakışla inceledi.

"Onun Stelia kıtasında olduğunu düşünüyorum… Orta Ova'nın kaderi için savaşıyor. Tharion, sana iletmemi söyledi… Kuzey, ebeveynlerine ait olan bir dünyayı korumak için savaşıyor. Tüm kıtayı arka planda durması için hareket ettirmeme yardım etmeni istiyor."

Atmosfer gergin ve sessizdi. Shin'in bakışı karanlığı garip bir şekilde aydınlatıyordu. Karanlık daha da uzaklaştı; ışık salona girmedi ama etraflarını daha iyi görebiliyorlardı.

Shin, Patriğe döndü ve eğildi.

"Lütfen, Sayın Patriğim, gitmem için bana izin verin."

"Vermeyeceğim."

Patriğin yanıtı anında geldi. Shin'e sert bir bakış attı ve sonra gruba döndü.

"Beni bu durumda sizi katletmekten alıkoyan nedir? Umutsuzluk tohumları ekmek için krallığıma mı giriyorsunuz?"

Sael elini kaldırdı ve yavaş ama acı bir şekilde ayağa kalktı. Sonra kanla lekelenmiş burnuyla doğrudan Patriğin gözlerinin içine baktı.

"Bizi hepinizi katledebilirsin. Gerçekten umursamıyoruz… ama bu kıtanın ölmesini engellemeyecek. Ayrıca, kuzeninin ebeveynleri için bir dünyayı korumaya çalışırken öldüğü gerçeği, senin o dünyayı yanarken oturup izlemenle birlikte."

Shin, Sael'e baktı ve ellerini yanlarında sıktıktan sonra tekrar kardeşine döndü.

“Geri döndüğümde hemen gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama üzgünüm, Suho. Ama gitmem ve çocuğumu kurtarmam gerekiyor.”

Patrik bir saniye sessiz kaldı, sonra otoriter bir tonla konuştu.

“Bizi yalnız bırakın.”

Hemen, grubun etrafındaki şövalyeler her bir kişiyi yakalayıp hızlı ve sessiz bir şekilde dışarı çıkardılar.

Jiang, Yeon ve uzun ince adam en son dışarı çıkanlardı, Shin ve kardeşi Suho'yu geride bıraktılar.

Shin ve kardeşi Suho ana salonun karanlığında yalnız duruyorlardı.

Suho Kageyama, demir bir sütun gibi heybetli bir adamdı ve Shin'den çok daha yıpranmış görünüyordu. Eğer biri Shin'in büyük kardeş olduğunu iddia ederse, bu ateşli bir inançsızlık yaratırdı.

Shin, büyük bir kardeşe hiç benzemiyordu. Sakalını temiz bir şekilde tıraş etmekten başka, ince bir yapıya, keskin hatlara ve sürekli genç görünmesini sağlayan kısa saçlara sahipti.

Kardeşinin gözlerine bakışlarıyla delip geçti.

“Ne yapıyorsun, Suho?”

Patrik'in gözleri çelik gibi kısıldı.

"Bunca zamandan sonra, nihayet seni geri aldık. Ne oluyor? Neden bizi terk ettin—bir evlat edinilmiş çocuk için, daha da fazlası?"

Shin'in ifadesi karardı.

"Sözlerine dikkat et, Suho. O evlat edinilmiş çocuk, hayatımın on beş yılını tüketti. O benim çocuğum—ilk doğduğum."

Suho'nun dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Teknik olarak değil, kardeşim. Bunu biliyorsun..."

Shin'in kararlılığı sarsıldı. Kardeşinin ne demek istediğini tam olarak anladı—Klan'a geri dönmek zorunda kalmasının tam nedeni. Kızı yüzünden.

Elini yumruk yaptı.

"Günahlarımın bedelini ödeyeceğim, Suho, ama oğlumu ölüme terk etmeyeceğim."

"O zaman kızını terk edeceksin."

Shin dönüp gitmek istedi ama donak kaldı, inanamayıp döndü.

“Şu anda ciddi misin, Suho? O üç aylık.”

Patriğin bakışı yoğunlaştı, Shin'in içine işledi.

“Klanın kuralları var. Onun damarlarında kuş kanı akıyor. Onu yemin ettirmeliyiz.”

Shin, kardeşine baktı, yüzü renksizleşti, titriyordu.

“Aman Tanrım... Bize babanın nasıl zarar verdiğinden ders aldığını düşünmüştüm... kaybettiğimiz her şeyden. O derslerin seni daha iyi birine dönüştürdüğünü sanmıştım... benim derslerim!”

Başını salladı, sesi titriyordu.

“Ama hiçbir şey başaramadılar. Kesinlikle hiçbir şey.”

Patrik çenesini kaldırdı, Shin'e emredici, acımasız bir bakışla sabitlendi.

“Hayır, kardeşim... yanılıyorsun. Her şeyi başardılar.”

Gözleri parladı.

“Beni mükemmelleştirdiler. O dersler — özellikle beni terk ederek ve her sorumluluğu omuzlarıma yükleyerek öğrettiklerin — gücün gerçek doğasını ortaya çıkardı. Nihai bir öldürme aracını nasıl şekillendireceğimi.”

Güldü, Shin'e doğru adım attı, ardından bir avcı gibi etrafında döndü.

“Biliyor musun, babamız mükemmel bir ölüm silahı yaratmaya takıntılıydı. Kardeşlerimiz onun ellerinde yok oldu çünkü onları mükemmelleştirebileceğine inanıyordu. Sonunda, seninle başardı — sen onun şampiyonu oldun. Kusursuz bir suikastçı. Var olan en iyisi.”

Shin'in arkasında durdu, yaklaştı, sesi zehir gibi sızlandı.

“Ve sonra bir... ölümcül... kusur keşfetti.”

Dudakları kıvrıldı.

“Sen zayıftın. Hepsine önem verdin! Çocuklara! Masum hayata. Olabilecekleri sorgulamaya başladın — ah, tatlı Davon, o adamı nasıl deliliğe sürüklediğini görmeliydin.”

Shin ileriye bakmaya devam etti, ifadesi artık korumacıydı.

“O başarısız oldu ve gururu bunu kabul etmesine izin vermedi. Seni enfekte eden dünyayı suçladı — bunun bir parçası olduğum için beni suçladı. Bu yüzden her seferinde... beni cehenneme ve geri işkence etti. Temsil ettiğim kusur için acı çekmemi sağladı. Yirmi yaşında, gerçekten yaşamamıştım — işkence edildim, vurularak vurmayı öğrendim, avlanarak koşmayı öğrendim, öldürmeyi... ölerek öğrendim.”

Duraksadı, nefesi hırçınlaştı.

“Sonra sen belirdin ve babayı öldürdün. Minnettardım. Nihayet benimle durdun. Dünya doğru görünüyordu. Sonra kayboldun... benden kaçtın.”

O, yanıcı bir yoğunlukla baktı.

“Ve şimdi tekrar kaçmak mı istiyorsun?”

O, çarpık bir sevinçle gülümsedi.

“Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor... Yani, sen asla gerçekten burada değildin, değil mi? Ancak, seni Stelia'ya gitmene izin verememememin gerçek nedeni, oğlun ya da başka bir şey değil. Bu benim silahım yüzünden.”

Shin'in kaşları çatıldı.

“Senin silahın mı?”

Suho Kageyama karanlık bir şekilde güldü.

“Sonunda babamızın başaramadığı şeyi yarattım. Öldürmeye programlanmış bir varlık — onun için bu, varsayılan bir ayar gibi. Senin kusurunu derinlemesine düşündüm ve merak ettim: ya kesim, bakım için bir çözüm olursa? Ya öldürmek, zor kararlar vermeye istekli bir zihin tarafından anlaşılan gerekli bir ahlak olarak haklı çıkarsa?”

Shin'in ifadesi gerginleşti, sesi neredeyse titriyordu.

"Ne yaptın?"

Patrik'in gülümsemesi genişledi.

“Ne yaptım? Ah, şimdi gel, bana canavarmışım gibi bakma. Gerçek canavar Stelia'da, senin oğlunun hemen yanında. Binlercesini katlederek yüzlercesini kurtardı. Bunun tek mümkün yol olduğuna emindi — onun için böyle olması gerekiyordu. Ve gelecek yıllarda, aynı gerekçeyle daha fazlasını biçmeye devam edecek. Bu, nihai silah — öldürmeyi yapılması gereken bir iş olarak değil, dünyaya bir hediye olarak gören bir silah.”

Shin, korkmuş, titreyen gözlerle kardeşine baktı.

“Ölü yıldızlar, Suho... aklını kaybettin. Ne yaptın?!”

Suho geri sendeledi, yüzüne karanlık gölgeler düştü.

“Gitmekte bir sakınca yok, kardeşim. Oğlunu kurtarmaya git — umurumda değil. Ama o küçük bambino'nu terk etmezsen seni ve karını karga kanında boğarım.”

Shin, Patriği inceledi ve kuru bir kahkaha attı.

“Eisha, bir şey yapmaya kalkışırsan seni ve bu klanı önce kan içinde boğar. Senin iyiliğin için — beni durdurmaya kalkma.”

Patrik, devasa kollarını kavuşturdu ve başını hafifçe eğdi.

“Elf hanımefendi? Rughsbourgh bana ondan bahsetmişti. Özel insanlar onu istiyor — eminim zaten onunla birlikteler.”

Shin'in gözleri dehşetle büyüdü.

İfadesi tamamen boşaldı.

Hatta sesi de değişti.

"Karım nerede?"

Patrik güldü.

"Ah, aptal. Belki yeterince hızlıysanız, onu kaçırırken yakalarsınız?"

Gözleri ölümcül bir ışıkla parladı, ellerini açıp genişçe yaydı.

"Ama kim diyor seni bırakmaya istekli olduğumu?"

Shin'in gözleri tehlikeli, kutupsal bir ateşle keskinleşti. Ellerini açtı, etrafında beyaz kıvılcımlar patladı.

"Kenara çekil, Suho."

Patrik deli gibi gülümsedi.

"Ya da ne, kardeşim? Beni intikam adına, o hedefe yaptığın gibi mi ihlal edeceksin? Ortak arzulara sahip, zavallı bir adam için böyle acınası bir bahane. Mükemmel bir silah olup olmamanın bir önemi yok, sanırım sen sonuçta zavallı bir üçüncü bacak sahibi bir adamsın."

"Davon! Çocuk hakkında hiç meraklı değil misin?! Onu bulmak için buraya kadar geldin — onun hakkında oturup konuşmamız gerekmiyor mu?!"

Shin'in kaşları çatıldı, gözleri titredi, hatta yanakları bile titriyordu.

"Hayır... hayır... bu—bu olamaz..."

Patriç, başını eğdi, Shin'i ciddiyetle inceledi.

"Ne, klanın bir yabancının damarlarında karga kanının akmasına izin vereceğini ve bununla hiçbir şey yapmayacağını mı düşündün?"

Şeytani bir gülümseme belirdi.

"Ama endişelenme — bu konuda tek bilen benim."

Shin, Kageyama klanının Patriği olan kardeşinin önünde, salonun tam ortasında duruyormuş gibi görünse de, tam olarak orada değildi.

Aklı boştu, dikkati karmaşa, sorular ve çaresizce kazmaya çalıştığı anılarla dolu bir havuzda boğulmuştu.

Suho'nun bahsettiği bu kişi hakkında hiçbir fikri yoktu; onun var olduğunu bile bilmiyordu. Elbette, Karanlık kıtanın olaylarıyla ilgili raporları görmüştü; birkaç kişinin ağzında sürekli olarak geçen bir isim vardı. O da Raven'dı.

Ancak, onun tam adı raporlarda asla yazılmamıştı, tuhaf bir şekilde. Ya da belki raporlara dikkat edecek kadar umursamıyordu.

Onları, Northern'ın neler yaşadığını, neden oğlunun bu kadar değiştiğini keşfetmek için okumuştu ve bu konuda çok fazla bilgi bulamamıştı, bu yüzden kızı pek de ilgilendirmiyordu.

Ancak Suho'nun sözleri mantıklıydı çünkü rapora göre, Northern, karanlık kıtadan çıkış yolu arayan kızın ekibinin bir parçasıydı. Ekip, kimsenin tam olarak ne olduğunu bilmediği bir tartışma nedeniyle dağıldı; Northern, döndükten sonra yalnız hareket etmeye başladı.

O, binlerce ölüme neden olan bir seli çağrıştırdı ve Luinngard tarafından yakalandı.

So Shin, Northern'ın yanında olduğunu anladı ve karanlık kıtada olmasının Suho'nun Rughsbourgh ile işbirliği içinde bir saha deneyi için ayarlandığını da anladı... bu deney başarılıydı.

Fakat bu durumun korkutucu aşaması değildi. Hiçbir fikri olmayan, tamamen tanımadığı bir hedef, isyan nedeniyle tecavüz ettiği biriydi.

Kardeşi bir şekilde o çocuğu geri almış, onu kendi kızı gibi yetiştirmiş ve canavarlarla dolu bir kıtanın ortasına, kendi evlatlık oğlu ile yan yana göndermişti?

Bu bir tesadüf mü yoksa planlanmış mıydı?

'Hayır…'

Shin, bunun kardeşi tarafından planlandığına inanmak istemedi. Suho, bu kadar büyük bir kapsamda bir plan oluşturacak kadar zeki değildi. Peki ya Rughsbourgh?

Fakat soru şuydu, Rughsbourgh'un böyle imkansız bir plan yaratabilmesi için ne tür kaynakları, ne tür bilgileri vardı?

Shin'in zihni aynı anda farklı yerlerde ve açılarda hızla dönüyordu; dehşet, acı, korku—her duygu kalbinin derinliklerinde birbirine karışıyordu.

Kalbinin her atışı ezici, atmak için çok ağır hissediliyordu.

Günahları için bir intikam bulabileceğini düşündü, ama geçmişinin peşine düştüğünü öğrendi. Artık çok geçti.

Suho, cezasını, ödülünü uzun zamandır kendi elleriyle dokuyordu. Shin, bu gerçeği fark ettiğinde ihanet hissetmedi, ama hissetmediğini söylese yalan olurdu.

Günün sonunda, ailesi o kadar berbat bir durumdaydı ki, onların için hiçbir intikam yolu yoktu. En azından en önemsiz şekilde bile yoktu.

Bu yüzden Northern ile yaptıklarını yaptı. Kararı Northern'ı tehlikeye atmış olmalı, ama Shin, bu anı gözlemleyerek daha fazla teselli buldu ve kararından pişmanlık duymadı.

Eğer Northern'a dünyayı kendi bakış açısıyla öğretmeye kalksaydı, küçük çocuğu mahvederdi. Ona savaşın özünü öğretemezdi çünkü bu, çocuğu Yılanın Mirası'na yavaşça entegre ederdi.

Kageyama klanı biraz farklıydı. İlk Patriği, kendine Oda Nobunaga diyen bir adamdı. Eski dünyasında bir hükümdar olduğunu ve seppuku yaptıktan sonra bu dünyada yeniden doğduğunu söyledi.

O, baştan sona tuhaf bir adamdı ama Kageyama klanının, Yılanın Mirası'nın kurucusuydu ve o, hala en iyi olarak tanınan bir soy yaratmıştı.

Bu adam, kültürleri, iş yapma şekli, Kageyama'yı hayat için farklı bir yola soktu. Ama Shin, ailesinin çoktan ilk Patriğin onlara dair vizyonundan saptığını hissetti.

Ailenin o kadar saptığını hissetti ki, mükemmellik kelimesi geçmişin bir masalıydı. Ve bu yüzden birçok Patriğin buna takıntılı olduğunu düşündü.

Mükemmel olması gerekenin peşinde koşmak yerine kendilerini kabul etmek ve eski yollara geri dönmek, ailenin özgünlüğünü bozdu. Klanı mahvetti.

Ve böyle bir lanet, böyle bir yıkım, Miraslarının, savaş sanatlarının bütünlüğü ve ilkeleri noktasına kadar sızmıştı.

Kageyama klanı kusurluydu ve mirası, Karga Mirası, korkunç bir şeye dönüşüyordu. Onu kullanmaya çalıştığında her seferinde bunu hissedebiliyordu. Ve bu yüzden onu bastırmak zorundaydı ve mümkün olduğunca az kullanmaya çalışıyordu.

Böyle bir kusurdan Northern ve ailesini korumak.

Shin, ayrılma kararından pişmanlık duymadı. Hiç pişmanlık duymadı.

Ama aynı zamanda, birkaç yerinde yaralı hissetti. Sanki bir yıldız kümesi, kalp atışından daha kısa bir sürede vücudunu delip geçmişti. Kendini savunmasız, değersiz, ölüyor gibi hissetti.

Ölümü arzuladı.

Ayrıca üzgün hissetti ve tekrar denemek için başka bir fırsat istedi. Babasının kuklacılık iplerine ve ailesinin acımasız ilkelerine karşı direnmek için başka bir yol seçmek istedi.

Eisha ile tekrar farklı bir kişi olarak buluşmak, Northern ile tekrar farklı bir baba olarak buluşmak ve ona dünyayı, kendi payına düşeni fethetmiş bir babanın bakış açısıyla öğretmek istedi.

Onu bozmuş olan biri değil.

Shin, mızmızlanmaya devam etmek istedi ama edemedi. Tüm bunların çözümünü tanıyacak kadar zekiydi.

Ve bu aklına geldiğinde, gözlerinde tehlikeli bir kırmızı ışık yandı ve yavaşça dikleşti, kardeşine ölümcül bir kararlılıkla baktı.

Gözlerindeki kırmızı ışık, üzerine ışık düştüğünde ve kenarlarında dans ettiğinde bir bıçağın düz yüzeyine benziyordu.

Ve ona bakmak, Patrik'in deli bir piç gibi gülümsemesine neden oldu.

Elleriyle açtı, etraflarında siyah kıvılcımlar dolaşıyordu.

"Buradan çıkmana izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederim."

Tahtın yüksek yerindeki büyük karga hareket etti.

Karanlık saraydaki rüzgar sustu, alçak zemin boyunca akıyordu. Sarayın üst atmosferi, özellikle de daha önceki garip kuş hareketiyle, doğaüstü bir karanlıkla kaplanmıştı.

Atmosfer köklü bir şekilde değişti. Bu bir sıcaklık düşüşü ya da artışı değildi. Aslında, görünür bir değişiklik yoktu. Her şey, Shin'in yıllar süren acımasız katliam deneyimiyle keskinleşmiş duyularına bir şekilde kaydediliyordu.

Shin elinde bir kılıç tutuyordu. Suho Kageyama da başka bir kılıç tutuyordu. Uzun ve kavisliydi, sıvı karanlığa batırılmış gibi görünen mükemmel bir odachi.

Kılıcın obsidyen rengi aslında damlıyormuş gibi görünüyordu.

Patrik kılıcı iki eliyle tuttu ve kardeşine baktı.

Shin de aynı şeyi yapıyordu. Bir eli kendi kavisli katana kılıcının kabzasını tutarken, diğer eli topuzun hemen altında, onu destekliyordu.

İkisi de birbirlerini izliyordu, gözleri kötü niyetli kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Patrik'in gözlerindeki kan kırmızısı daha çılgındı; rahatsız edici bir parıltıyla parlıyordu, korkutucu bir tehdit sergiliyordu.

Shin'in parıltısı sakin bir kan kırmızısıydı, yine de tehlikeliydi, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamın gözleri gibi.

Ama bu bir ironi... Shin'in kaybedecek bir şeyi vardı. Ama o, o şey için hayatını vermeye hazırdı.

Keskin, hızlı bir kalp atışında... karar vermişti... kardeşi ölmeliydi.

Alt zemindeki rüzgar bir an için sakinleşti. Sanki dinlenmeye düşüp nefes alıyormuş gibi, her iki bacak da hareket etti.

Hareket, akıl almaz, hissedilemezdi; kayboldular ve havanın ortasında çarpıştılar.

Çarpıştıkları anda, tüm saray soğuk bir güçle sarsıldı. Çatlaklar, çarpışmalarına en yakın olan yaklaşık on sütunun üst katmanlarını dövdü.

Bir saniye sonra, sütunlardan toz fışkırdı ve yüksek kemerli tavan, onu tutan sütunlar büyük ölçüde sarsıldığı için titredi.

Ancak ikisi de elbette bununla ilgilenmedi.

Birbirleriyle çarpışırken, tekrar birbirlerinden koparak, her biri bir sütunun dik vücuduna indi. Aynı akışla, aynı ritimle, her ikisi de bedenlerini aşağı itip, bir yay gibi fırladı ve kalktıkları sütunları yok etti.

Sütunlar, sanki bir güç bombasıyla vurulmuş gibi patladı. İki savaşçı, korkunç bir hızla birbirlerine doğru fırladı ve birbirlerinin yanından geçerek başka bir sütuna indi.

Hiç kimse ne olduğunu göremedi, çünkü her şey çok hızlıydı, ama o anda havada gümüş kıvılcımlar saçılmıştı.

Başka bir saniye bile kaybetmediler, hatta onun bir kesirini bile. Sütunlardan iterek tekrar çarpıştılar, tekrar ve tekrar.

Salonun üst havasında, her ikisi de gümüş ve karanlık çizgiler haline geldi, birbirlerine hissedilemez bir hızla ateş ettiler. Onlardan yalnızca çarpışmalarının ve hızlarının ardından, kalktıkları her sütunun patlaması ve yan etkisi olarak çatlaklar ve patlamalar yaşayan daha fazla sütun düşünülebiliyordu.

Kesiklerinin sesi ürkütücü ve ritmik bir şekilde yankılanıyordu; her çınlamadan önce bir boşluk vardı. Bu boşluk, sütunların patlamasıyla uyumlu bir tempoya sahipti. Ve havada gümüşi siyah zigzaglı çizgiler çiziliyordu, her yere uçarak çarpışıyor ve birbirlerinden ayrılıyordu.

Plafon inledi. Bir başka sütun bükülüp çatladıkça taş parçaları dolu gibi yağmur gibi yağdı.

Shin havada döndü, kılıcı kırık bir pencereden ay ışığını yakaladı. Katana'nın kenarı, Suho'nun boynunun bir kalp atışı önce olduğu boşlukta fısıldadı. Kardeşi çoktan gitmişti, yer çekiminin hiçbir şey ifade etmediği gibi duvarın yüzeyinde gölge adımlarıyla ilerliyordu.

Obsidyen odachi, Shin'i tepe noktasından kasığına kadar yaracak dik bir kesişle aşağı indi. Sütunun eğrisi boyunca sola doğru yuvarlandı, bıçağın rüzgar basıncının omurgasına dokunuşunu hissetti. Karanlık çelik vurduğunda taş patladı. Suho'nun silahı mermeri ıslak kilimsi bir şekilde oyarak geçti.

Yine ayrıldılar. Kırk feet uzaklıkta, karşı duvarlarda gargoyle gibi oturdular.

İkisi de zor nefes almadı. İkisi de göz kırpmadı.

Suho'nun kan kırmızı gözleri, kardeşinin mikro hareketlerini takip etti—omuz açısındaki hafif kayma, tutuştaki küçük ayarlama. Shin'in bakışları, Suho'nun köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğa sabitlenmişti, orada öldürücü darbe inecekti. Gözleri keskin ve kilitlenmişti, unuttuğu eski katili geri getiriyordu.

Aralarında bir tavan parçası düştü.

Hareket ettiler.

Bu sefer Shin alçaktan geldi, bıçağı yukarıya doğru açılı bir kesişle Suho'yu kalçadan omuza açmayı amaçlıyordu. Ama Suho dönüyordu, momentumunu kullanarak odachisini yatay bir yayda çevirdi. Bıçaklar, kırılan gök gürültüsü gibi bir sesle buluştu.

Şok dalgası, kalan her pencereyi parçalayarak yok etti. Cam, kristal kar gibi düştü.

Bir donmuş an için orada kilitlendiler—kardeş kardeşe, çelik çeliğe sürtünüyordu. Suho'nun deli gülümsemesi, Shin'in sakin gözlerinde yansıyordu.

Sonra Suho bileğini döndürdü. Odachi'nin kıvrımı Shin'in kılıcını yakaladı ve geniş bir şekilde savurdu. Patriğin takip eden hamlesi doğrudan kalbe yöneldi.

Shin orada değildi. Geriye doğru bir köprüye düştü, karanlık kılıcın göğsünün birkaç santim üzerinden geçmesine izin verdi. Kendi katana'sı alttan yukarı doğru süzüldü, Suho'nun açıkta kalan bileğine nişan aldı.

Ama Suho çoktan havadaydı, Shin'in kendi kılıcını bir sıçrama tahtası olarak kullanarak kendini kemerli tavana fırlatıyordu. İki ayağıyla taşa vurdu ve iterek aşağıya dalış yaptı, odachi'sini iki elinde mızrak gibi tutarak.

Shin kenara yuvarlandı. Obsidyen kılıcı mermer zemin boyunca çapraz korumaya kadar deldi. Darbe noktasından dışa doğru çatlaklar yayıldı. Tüm saray zemininde hafif bir eğilme oldu.

Hiçbir savaşçı duraksamadı. Suho, taş parçalarıyla birlikte silahını çekti ve yatay bir şekilde savurdu. Shin kesikten kaçtı ve ileri atıldı, pommelini kardeşinin solar pleksusuna doğru iterek.

Suho, darbenin kılıcının düz kısmında yakaladı ve döndürdü, Shin'in silahını tuzağa düşürmeye çalıştı. Ama Shin, denenen bağın etrafında akıyordu, katana'sı odachi'nin obsidyen yüzeyinde kemiklerin gıcırdaması gibi bir ses çıkararak kayıyordu.

Yine ayrıldılar. Bu sefer Shin, eğilmiş bir sütunun üzerine indi, Suho ise başka bir sütunun bulunduğu yerin moloz yığınına indi.

"Bu anıları geri getirmiyor mu?"

Shin yanıt vermedi. Gözleri keskin ve Suho'nun boynuna kilitlenmişti. O, o sulu boynun tadını almak isteyen bir avcı gibiydi.

Ve Shin'in dikkati ürkütücüydü.

Loş bir odada, soğuk kırmızı alevler, duvarlara yerleştirilmiş zarif köşelerdeki birkaç antika mumun üzerinde titriyordu, alanı aydınlatmak için.

Ancak tek başlarına başardıkları şey, yeri daha da korkutucu hale getirmekti. Tüm karanlık, sanki bir kırmızı hayalet gölgeler arasında dolaşıyormuş gibi, kırmızı bir parıltıyla aydınlanmıştı.

Yanında bir yan sehpa bulunan tek kişilik bir yatak duruyordu. Düz yüzeyde, ince bir sapın üzerinde duran, yüzen bir küre şeklindeki küçük bir lamba vardı, ancak kırmızı ışık aşağıya ve etrafa dökülerek sapı görünmez hale getiriyordu.

Manzara, dışarıda patlayan felaket nedeniyle daha da karanlıktı. Ama genellikle, Kageyama Klanı'nın neredeyse her yeri karanlıkta kalıyordu, çünkü binalarının çoğu dağlara oyulmuştu.

Yatakta, bacaklarını çaprazlamış oturan sarışın bir kadın vardı, yanında yeni doğmuş bir bebek huzur içinde uyuyordu.

Eisha'nın saçları rüzgarsız ortamda hafifçe dalgalanıyordu. Gözleri kapalıydı ve dudaklarının arasında bir şey mırıldanıyordu—sözcükler, havanın bile taşıyamayacağı kadar zayıf.

Aniden, gözleri açıldı, altın rengi parıltısı alarmla yanıyordu.

Atmosferde bir şeyler yanlış gibiydi. Hava mükemmel bir şekilde durgun görünse de, gergin bir his vardı.

Eisha çocuğuna uzandı, ama eli boş bir alanı geçti. Gözleri büyüdü ve yanına döndü—boştu. Keskin bir bakışla ileriye çevirdi gözlerini.

Sakin ve keskin bir ses yükseldi.

"Dikkatli ol şimdi, Prenses..."

Önünde, üzerine sıvı gölge gibi akan karanlık bir kapüşonlu pelerinle örtülü bir adam duruyordu. Geleneksel bir törensel lideri andıran katmanlı giysiler giymişti.

Onun kapüşonu sadece ağzını ortaya çıkardı, alt dudağında büyük bir gümüş halka delik açılmıştı.

Dudakları bir gülümsemeye doğru kıvrıldı.

"Oh... ne kadar zaman geçti? Üç yüz yıl mı?"

Eisha sessiz kaldı, bakışları adamın ellerine, bıçak gibi bir yoğunlukla sabitlendi.

Adam, elindeki çocuğa baktı. Bebek hala derin bir uyku içindeydi. Hafifçe güldü.

"O güzel, Aureisha."

Eisha düşmanlıkla irkildi.

"Barış Yapıcı. Çocuğumu geri ver."

Adam—Barış Yapıcı—sessiz kaldı. Yüzünde somurtkan bir gülümseme belirdi, çocuğu incelerken.

Sonra başını hafifçe eğdi, bebeğe geçici bir rahatsızlıkla baktıktan sonra Eisha'nın gözleriyle buluştu.

"Bu çocuk bir iğrençlik, sevgili Aureisha."

Eisha'nın bakışı, bir ocaktan fışkıran alevler gibi patladı. Odanın sıcaklığı aniden yükseldi.

Adam kuru bir şekilde güldü.

"Hala bir çocuğun öfkesine sahipsin. Düşüncesiz, anlamayan, kontrol ve öngörüden yoksun. Aureisha... sen daha büyük bir amaç için, daha yüksek bir çağrı için var oluyorsun. Böyle bir kaderi bırakman beni utanç ve şaşkınlıkla dolduruyor..."

Çocuğa tiksintiyle baktı.

"...bu."

O anda, Eisha'nın altın gözleri ikiz ocaklar haline geldi. Adamın ellerinin etrafında aniden ateş halkaları belirdi, ama o hızlıca hareket etti, bebeği bıraktı ve buhar gibi havaya karıştı.

Eisha alçaktan dalış yaptı ve Silver'ı yere düşmeden yakaladı. Bebeği kollarında tutarak yuvarlandı ve ayağa fırladı.

Hareket ettikçe, etrafında daha fazla ateş halkası belirdi, bu savunmasız anda adamın yaklaşmasını engelledi.

Barış Yapıcı, alevli halkalardan geri çekilmekten başka çare bulamadı. Halkalar tekerlekler gibi döndü ve birbirleriyle kesişti. Eisha dik durduğunda, pencereye doğru hamle yaptı, alev tekerlekleri onun peşinden gitti. Barış Yapıcı onu takip etti.

Eisha, havada dönerken arkasını camdan geçirerek çocuğunu korudu. Tekerlekler iki ayrı diske dönüştü ve onun peşinden uçarak, düştüğü sırada ayaklarının altından yuvarlandı. Onun altında dönerken, hareket yönü değişti. Eisha, havada keskin bir hızla döndü ve kendi şartlarıyla yere indi.

Ancak, yere indiği anda, kendini kuşatılmış buldu.

Kageyama klanının şövalyeleri etrafında yürüyordu sanki onu bekliyorlarmış gibi—kapüşonlu cübbeler giymiş daha fazla figür, tehlikeli mor gözleri kapüşonlarının altından parlıyordu.

Eisha, onu esir alanları inceledi. Kapüşonlu figürleri anlıyordu, ama şövalyeleri de mi?

Kaşları çatıldı.

"Bizi ihanet ettiler."

"Ah evet, ihanet ettiniz..."

Barış Yapıcı, düşen bir fırtına bulutu gibi indi ve bir kez daha belirdi.

Elleri arkasında kenetlenmiş, gülümsüyordu.

"Hepimizi terk ettin, Aureisha, ama sen hala kurtuluşumuzsun. Sen bir prensessin ve Stuart'a aitsin. Lütfen, küçük olan... eve dön."

Adamın sesi rahatsız edici ve huzursuz ediciydi, ama yapay bir özen ve merhametle doluydu.

Eisha aniden güldü, sonra başını salladı.

“Seni şimdi dinlerken, biri düşünebilir—ne? Barışsever gerçekten prensesi seviyor. Onu geri getirmeye çalışıyor. Barışsever, Stuart'ın değerli bir Hizmetkârı.”

Bakışı keskinleşti, nefretle karardı.

“Senin bir hain, piç olduğunu fark etmemek.”

Adam yavaşça etrafında döndü, hem Şövalyelerin hem de kapüşonlu figürlerin halkası içinde kapana kısılmışlardı.

“Aureisha, hala saf kalıyorsun... o olaydan dört yüz yıl sonra, hala ormanda kaybolmuş bir bebek.”

Eisha alaycı bir şekilde güldü.

“Elbette öyleyim, Barışsever. Saf—bu, senin hain köpeklerin, kibirli niyetlerini kabul etmeyen konular için kullandığı kelime. Vitan'ı diriltmek mi? Beni böyle yalanlarla baş başa bırakma! Hepiniz—nefret ettiğim babam da dahil—acımasız kukla ustalarısınız.”

Eisha bir nefes aldı, sesi keskinleşti.

“Manipülasyonundan kurtulmak, planımda sadece ilk adımdı.”

Güldü.

"Sonunda seni avlamak için gelmeyeceğimi mi düşündün? Bana ve kız kardeşime yaptıklarını geri ödemeyeceğimi mi düşündün?"

Bir elini göğsüne koyarak Peacemaker'ın bakışlarıyla buluştu.

"Sabırlı ol, yaşlı aptal. Biraz sabır göster. Kısa süre içinde seninle olacağım."

Peacemaker'ın gülümsemesi Eisha'nın açıklaması sırasında kaybolmuştu. Şimdi karanlık, düşmanca bir ifade takınmıştı.

Çenesini kaldırdı.

"Emirlerim prensesi zarar görmeden geri getirmekti. Ama eminim

Hava Lordu, üzerinde bir iki çizik bulunsa bile anlayış gösterecektir... sonuçta, ne kadar dayanılmaz olabileceğini biliyor."

Bir adım geri attı ve bir elini öne doğru salladı. Hemen, Kageyama klanının Şövalyeleri kılıçlarını çekip ileri doğru hamle yaptılar. Cübbeli figürler de aynı şekilde hareket etti, sanki hava kendilerinin müttefikiymiş gibi akıp gittiler.

Ateşten tekerlekler tekrar belirdi—bu sefer altı tane. Hepsi etrafında yanıcı bir hızla dönerken, birbirleriyle kenetlendiler ve herhangi bir saldırının geçmesine izin vermediler.

Silahlarını ona doğru savurduklarında, o da bir bale dansçısı gibi kenarlarından sıyrılarak hareket etti. Eterik bir zarafetle takla attı, havada yuvarlandı, bir mızrağın ucuna indi ve gökyüzüne doğru sıçrayarak, karanlık göklerin kollarında dönen bir dansçı gibi döndü.

Zarif bir şekilde yere indi, etrafında tekerlekler dönerken, bebeği bir kolunda hala kucaklıyordu, bakışları ölümcül bir niyetle keskinleşmişti.

Dönen daireleri durdurdu ve birini boş eline aldı, ardından bebeğini diğerine yerleştirdi. Bunu yaparken, kalan beş tekerlek çocuğun etrafında dönerken, hızla dönerek Silver etrafında dönen alevlerden oluşan bir kalkan oluşturdu.

Eisha, çocuğu suyun üstünde bırakıp, tuttuğu direksiyonu daha sıkı kavradı.

Direksiyonun çapı, hula hoop olarak kullanılacak kadar büyük olana kadar genişledi ve acımasız, merhametsiz alevlerle yanıyordu.

Eisha kolunu uzattı ve öne doğru eğildi, gözlerinde ölüm parıldarken, Şövalyelerin ve cübbeli figürlerin arkasındaki Barış Sağlayıcı'ya odaklandı.

"Sana uyarıda bulunmadım deme."

Shin ile Suho arasındaki savaş en iyi ihtimalle ilkel bir savaştı—gösterişli veya korkutucu bir ölçek yoktu. Ancak bu, onlardan korkmak için daha fazla sebep sağlıyordu.

Saray, onların mücadelesini kontrol etmekte zorlandı.

Bu, kaslarını koruyacak bir deri olmadan volkanik alevlerden geçmeyi öğrenmiş iki adamın savaşıydı; en hafif bir keten olmadan kutup zirvelerine tırmanmayı öğrenmişlerdi.

Her iki adam da—yeteneklerinden yoksun ve sadece klanlarının kazandırdığı eğitime güvenerek—sadece kaba kuvvetten doğmuş canavarlara benziyordu; çarpışarak etraflarındaki dünyayı sadece etkiyle parçalıyorlardı.

Shin, odayı ipek kesen bir bıçak gibi yuvarlandı, ayakları bir kalp atışından fazla yere değmedi. Her adım taşları çatlatıyordu. Her hareket, tozlu havaya ardıl görüntüler yakıyordu.

Suho, bir uçurumun yüzeyinde en hızlı yolu bulan su gibi hareket ediyordu—kaçınılmaz, akıcı, israf hareket olmadan. Odachi, uzayda mükemmel yaylar çiziyordu; her kesim, Shin'in nerede olacağına değil, nerede olacağına kesişecek şekilde hesaplanmıştı.

Sütunları terk ettiler. Sütunlar gitti—sarayın her tarafına dağılmış ve parçalanmıştı—ve tavanın çökmesi sadece bir zaman meselesiydi. Yapı, sadece dağın içine oyulmuş olduğu için ayakta duruyordu, ancak destekleyen sütunlar olmadan ve savaşçıların serbest bıraktığı sürekli güçle, çöküş kaçınılmazdı.

Onlar ayrıldılar, odanın içinde birbirlerini göz açıp kapayıncaya kadar hızla kovaladılar—nadir görülen ışık izleri gibi kıvrılarak—ve tekrar çarpıştılar.

Salon titredi. Yukarıdan moloz ve toz düştü.

Onlar yine de devam ettiler. Kılıçları, çeliğin çeliğe çarpmasıyla soğuk, metalik bir şarkı söyledi; her ikisi de yıldızlar gibi ileri fırladı, çökmüş tavan parçaları ve ezilmiş mermer yığınları arasında zıpladı.

Shin'in katana'sı alçaktan geldi, Suho'nun kaburgalarının arasındaki boşluğu hedef aldı. Suho, ağırlığını arka ayağına kaydırarak, bıçağın boş havadan geçmesine izin verdi ve kendi silahı Shin'in açık omzuna doğru indi.

Hiçbir darbe isabet etmedi. Asla etmedi.

Bunun yerine, Shin ileri hareketine devam etti, kardeşinin korumasının içine adım attı. Boş eli Suho'nun boğazına doğru fırladı—bir yakalama değil, nefes borusunu ezmek için açık avuçla yapılan bir darbe.

Suho başını biraz eğdi. Shin'in avucu, Suho'nun boynunun olduğu yerin arkasındaki taş duvara çarptı. Darbenin etkisi, her yöne on beş fitlik çatlaklar bıraktı.

Suho'nun dizleri Shin'in kaburgalarına doğru yükseldi. Shin döndü, darbenin gövdesine değil, ön koluna gelmesini sağladı. Kemik kırılmadı, ama kuvvet onu ayaklarının üzerinden kaldırdı ve moloz dolu zemin boyunca geriye kaydırdı.

Çömelerek yere indi, katana'sı alçakta ve hazır bir şekilde tutuluyordu. Yanaklarındaki bir kesikten kan akıyordu.

Suho yavaşça doğruldu ve dudaklarının köşesini kıvırarak ürkütücü bir şekilde kıkırdadı. Kırmızı gözleri ışık yansıtmıyordu. Yerleşen tozda, gölgeden oyulmuş bir heykel gibi görünüyordu.

Yavaşladın... paslandın...

Shin gözlerini devirdi.

"Bunun için minnettarım. O kadar yetenekli olmaktan nefret ediyordum—tam da onun istediği gibi."

Suho başını salladı.

"Aptal. Kardeşlerimiz o yeteneği kazanmak için öldü. Ama bak, senin hiç takdirin yok. Bilirsin, seni ve karını kucaklayarak karşılamak yerine, benim alanıma adım attığınız an sizi ikinizi de öldürmeliydim."

Shin tiksintiyle dilini ısırdı.

"En azından bu, bir yılan gibi cilveleşmekten daha onurlu olurdu. Görünüşe göre birisi bizim kargalar olduğumuzu, yılanlar değil!"

O hüzünle iç çekti.

"Ama sonra, muhtemelen Kageyama klanının özünü anlamana yardımcı olabilecek her yaşlıyı öldürdün."

Artık birbirlerinin etrafında döndüler, çocukluk evlerinin parçalarının üzerinden geçerek. Her adım dikkatliydi, kayabilecek gevşek taşlardan kaçınmak için yerleştirildi, bu da onlara kritik bir milisaniye kaybettirebilirdi.

Suho çılgınca güldü.

Kesinlikle! Sen de fark ettin! Klan, gittiğin zamandan çok daha... özgür. O eski gevezeler sonunda gitmek zorundaydı, değil mi? Onlar tam olarak babaya benziyorlardı.

Aralarındaki hava potansiyel bir şiddetle titreşiyordu. Sonra Shin'in sesi keskin bir şekilde duyuldu:

: "Ve sen de öylesin..."

Harekete patladı, kardeşinin telegraphed saldırısını kutsal kitap gibi okuyarak. Ama kılıcı Suho'nun olacağı yere doğru savururken, ayak hareketinin bir aldatmaca olduğunu fark etti.

Suho, sağdan geliyordu, odachi tek elle tutulmuş, ekstra uzunluğu ona imkansız bir açıdan vurma fırsatı veriyordu.

Shin engelleyemedi. Kaçamadı.

Bu yüzden, ikisini de denemedi.

Bunun yerine, havadan başka bir Shin belirdi ve kılıcıyla çarpıştı, Shin ise kılıcını doğrudan kardeşinin kalbine doğru yönlendirdi.

Ancak Suho son derece hızlıydı. Hem Shin'in kopyasını hem de Shin'in kendi saldırısını akıcı bir zarafetle engelledi—hızı o kadar anlaşılmazdı ki, kılıcının sesi iki kez değil, bir kez duyuldu.

Hatta Shin bile şok oldu—bir kalp atışı kadar dikkati dağıldı ve kardeşi dirseğiyle ileriye doğru bir darbe yaptı. Shin geç kalmış bir şekilde elini kaldırdı ama bir anlık gecikmeyle.

Dirseği onun korumasını aştı, çenesine çarptı ve onu havaya fırlattı. Shin on beş metre boyunca havalandı ve yere yuvarlandı.

Onun kardeşi zaten üzerine gelmişti. Ama klonu hemen arkasında, aşağıdan kılıcını savurarak takip ediyordu. Suho, kılıcını aşağıya doğru vurdu ve diğer dirseğini geri çevirerek klonun yüzünü ezdi. Klon geri çekilmeden önce, onu gömleğinden yakaladı ve başının üstünden fırlattı. Ancak, Shin'in kılıcı zaten boğazına doğru ilerliyordu.

Suho başını keskin bir şekilde eğdi, kılıç bir saç telinin yanından geçti. Ama boynunda bir kan çizgisi belirdi. Ve Shin işini bitirmemişti. Kılıç kayıp geçerken, Shin bileğini döndürdü ve geri çekildi, ters bir kesim gerçekleştirdi.

Ama Suho bunu engelledi, klonunu kendisine çarptırdı.

Ancak, soldan başka bir klon belirmişti, katana'sını Suho'nun boğazına doğru bir kez daha sürüyordu. Bu sefer, Suho'nun zamanlaması bozuldu—klon, onu hissetmeden çok önce ortaya çıkmıştı.

Kılıç doğrudan boğazına saplandı, onu hareketinin ortasında durdurdu—eli klonun yüzünü yakalamak için uzanmıştı.

Donakaldı, titreyerek, boynundan kan damlıyordu.

Shin ve klonu, kardeşinin boğazını tutarak geri sendeleyişini grim bir şekilde izliyorlardı.

Bir an duraksadı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Sonra, Shin ve klonlarının üzerine yağan küçük kargalardan oluşan çılgın bir sürüye dağıldı.

Shin ve klonları kılıçlarını çılgınca savurdular, ama kargalar—gürültülü kargaları ve kan kırmızı gözleriyle—acımasız ve sinir bozucuydu. Shin, bu yaratıklardan doğduğundan beri nefret ediyordu.

Ne kadar acımasızca kılıçlarını savursalar da, bu boşunaydı. Kargalar ısrarcıydı.

Shin garip bir duruşa düştüğünde... ve mırıldandığında

: "Form İki... Bozulma."

Aynı anda, sahnedeki dev karga yüksek, yankılanan bir kahkaha ile tamamen havalandı.

Gülüş, tüm salonda yankılandı—Shin'in donup kalmaması imkansızdı.

O hareketsiz durdu—aslında üç tane duruyordu—uzaktaki sahneyi dikkatle inceleyen, temkinli bir ifadeye sahipti.

“İnanılmaz! Sınıf A'daki o altın yeteneğin, S sınıfını değersiz kılan.”

Karga derin bir iç çekti.

“Ah, Shin, buraya sadece dans ederek girdin ve beni anılar seliyle bombaladın. Kardeşine bunu yapmamalısın. Beni tüm bu yıllar boyunca acı çekmeye zorladıktan sonra, yükü tek başıma taşımamı sağladın? Yine de yapacağın tek şey bu mu?”

Shin yutkundu ve kaşlarını çattı.

“Yani… tüm bu zaman boyunca sadece bir hayalle mi savaşıyordum?”

Karga kıkırdadı.

“Elbette…”

Kısa bir süre duraksadı, sesi şaşırmış bir ton aldı.

“Bekle, gerçekten benimle başa çıkabileceğini mi düşündün, Shin?”

Shin bir an için konuşamaz hale geldi. Kendisine aynı soruyu sormak zorunda kaldı. Aptal değildi—kardeşi bir Patriark'tı. Bir Patriark olmanın tek şartı, Klan'ın mirası üzerinde tam hakimiyetti.

O da bir Paragon'du. Kendi yeteneği vardı; Gelişmiş Klonlama kadar faydalı olmayabilirdi ama onunla birlikte Paragon olma yolculuğuna çıkmıştı. Ve ne olursa olsun, S sınıfıydı.

Shin, bir an bile kardeşinin çoktan onu geçtiğinden şüphe etmemişti.

Ancak sevdiklerini korumak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek olan adam, son derece aptal ve dikkatsiz bir adamdı. O, bir dağa karşı duran bir çakıl taşı olabilirdi ve tırmanmanın mümkün olduğunu kendine inandırırdı.

Shin, kardeşinin ne kadar büyük bir dağ olduğunu umursamıyordu. Ailesine zarar vermesine asla izin vermezdi.

Dev karga hareket ederken sürtünme sesi duyuluyordu—metal zeminle sürtünüyormuş gibi ve dev bir halının taşın üzerinde sürüklendiği gibi.

Shin omzunu sıktı ve döndürdü. Gözleri, yerde dağılmış sütunların üzerinden karanlıkta hareket eden kargaya sabitlenmişti.

Suho'nun yeteneği hakkında temel bir anlayışı vardı. Bu, karanlığın kendisiydi. Kardeşi ilk uyandığında, Shin'in bildiği şey, Suho'nun karanlığı manipüle edebileceğiydi. Ancak bu, o kadar moleküler bir düzeyde işliyordu ki, babası bunu tamamen işe yaramaz olarak görmüştü.

Ama elbette, yalnız bırakılan bir kurbağa, yeterince çabalarsa sonunda bir ejderha boyutuna ulaşabilirdi. Northern çocukken en çılgın yorumları yapmıştı.

Salonun alanı genişti ve sütunlarla kesintiye uğramıyordu. Tavanlar çökme tehlikesiyle titriyordu ve gümüş ay ışığı, etrafı saran dev pencerelerden karanlığa zar zor nüfuz ediyordu.

Her neyse, karanlık ışığı yutuyormuş gibi görünüyordu.

Karga onu izliyordu. Kırmızı gözleri ve uzun siyah gagası olan dev bir kuştu. Başının boyu bir insanınkinden iki kat daha büyüktü ve kanatları geniş açılmış olan tüm bedeni, odayı tamamen tüketen bir karanlık halıyı andırıyordu.

Shin ne zaman nefes aldığını fark etmedi. Eli titriyordu, ama kılıcını daha sıkı tuttu.

“Dünyada… bu sen misin, kardeşim?”

Karga kıkırdadı.

“Birçok Paragon bunu alternatif formu olarak adlandırıyor, ama ben buna gerçek formum demeyi tercih ediyorum—o az önce savaştığın kırılgan beden ise sadece bir alternatiftir.”

Shin, kardeşine hayranlıkla baktı.

‘Paragonların bir nedeni olduğu için özel olduklarını duymuştum… bu olabilir mi?’

Kardeşi gerçekten bir kargaya dönüşebiliyordu.

Patriark kıkırdadı.

“Eğer Klânın tarihini incelemek için yeterince önemsemiş olsaydın, Öz Manifestasyonu'nun anlamını—gücünü ve klanımızın neden böyle bir güç ve tanınma yüksekliğine ulaşabildiğini, bir ulus haline gelmeden anlayabilirdin.”

Shin melankolik bir şekilde baktı.

“Evet… gerçekten bu şeylerle ilgilenmiyordum…”

Karga ürkütücü bir şekilde güldü, kanatlarını daha da açarak.

“Bu gerçek gücün başlangıcı, kardeşim. Sana bir tat vereyim.”

Shin, yüzünde çelik bir bakışla alçakça çömeldi. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

“Hayır, Suho… unuttuğun bir şey var.”

O, daha büyük bir hızla ileri fırladı, klonları aynı anda hareket etti. Hepsi, kargaya doğru fırlayarak, bir arada vurduktan sonra geri sıçrayıp karanlığa dalarak her açıdan bir saldırı yağmuru başlattı.

Karga, sadece bir kanat çırptı ve tüm karanlık, salonun bir yanından diğerine kayarak gümüş ay ışığının gerçekten içeri girmesine izin verdi.

Karga bir an duraksadı, sonra sinsi bir eğlenceyle kıkırdadı.

“Artık dördünüz var… ne olmuş? Büyüdünüz mü? Unuttuğum şey bu mu?”

Salon hafifçe titredi.

“Sonunda, sadece dört değersiz yaşlı adamdan ibaret.”

Birkaç ıslık sesiyle, karanlıktan mızraklar fışkırdı ve doğrudan Shin'e doğru hızla ilerledi.

Dört kişi hipnotik bir hassasiyetle hareket etti—dördü de aynı tempoyu, aynı ölümcül akışı koruyordu. Her mızrak, kılıçlarına çarptığında ve saptırıldığında, karanlık parçalarına ayrıldı. O parçalar, geri kıvrılan ve onlara saldıran bıçaklar haline dönüştü.

Ama Shin düşüncesinde keskin bir zekaya sahipti. Havada döndü, bıçaklardan bir saç telinin ucuyla kaçtı. Tüm kopyaları mükemmel bir senkronizasyonla onu yansıttı.

İniş yaptıklarında, karanlık bir duvar hepsine çarptı. Geriye doğru fırladılar ve taş duvara çarptılar.

Kuzgun yavaşça dönerken, karanlık, salonun orijinal tarafına—bulundukları yere—geri akıyordu.

"Çabalarınız ilkel, acınası ve utanç verici, Shin. Uzun süre size tapmış olan Chen bile bu kadar acınası olamazdı."

Dev kuzgun, kanatlarını yavaşça katlayarak, onları yere sürükleyerek o gıcırtılı sesle sürükledi.

Tam olarak kardeşine döndüğünde, duvara çarpan üç figür vardı ve taşta örümcek ağı gibi çatlaklar bıraktı.

Ancak… dört set çatlak vardı. Ve bir Shin kaybolmuştu.

Kuzgun, öfke ifadesini yüz ifadesi olarak gösteremedi ama sesi salonda yankılanırken, öfkenin onu tükettiği açıktı.

"Shin Kageyama! APTAL! Benden nasıl kaçarak cesaret edersin!"

Bir kanadıyla boyun kırıcı hızda saldırdı, jilet gibi kenarını klonların üzerine sürerek onları duvara daha derinlemesine sıkıştırdı.

Tüm saray şiddetle sarsıldı ve bu kadar uzun süre dayanmış olan tavan çökmeğe başladı.

Odayı terk ettikten sonra, grup Kageyama klanının üç genç efendisi tarafından götürüldü. Sael, işlerin istedikleri gibi gitmeyeceğini hissetti.

Patriğin onlardan ayrılmalarını istemesi bu durumu ortaya koydu. Bu yüzden, işleri kendi ellerine almaları gerektiğini hissetmeye devam etti.

Kageyama klanının oğulları ve kızlarının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu, ama hiçbiri Yükselen değildi. Ama bu onları tehlikeli yapan şey değildi—bu yüzden çok da önemli değildi.

Bir savaşın nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu, ama denemeleri gerektiğini biliyordu. Jynxa birini alabilirdi; Zahir ve Ryan'ın kombinasyonu iki kişiden fazlasını halledebilirdi. Kendisi birini alabilirdi, İşaretli kılıç birini alabilirdi. Gri Fener'in Hayaleti çok gizemli bir Göçmendi—hatta Sael bile onun yeteneklerini bilmiyordu.

Ama iyimser olmak istediği için iki derdi. Bu, Kageyama klanının tüm oğul ve kızlarını kapsıyordu, ama bu tek sorun değildi.

Klanda ayrıca, doğrudan soyundan gelenler kadar güçlü olan ve göz ardı edilemeyecek prestijli Crow Şövalyeleri ve Generalleri de vardı; aksi takdirde gereksiz zararlara yol açabilirdi.

Bir süre endişeliydi. Ama sonra, amaç kimseyi yenmek değildi; amaç kaçmaktı.

Sael neden bu kadar huzursuz hissettiğini bilmiyordu ve kaçmanın en iyi seçenek olduğunu düşündü. Hatta içgüdüleriyle neredeyse savaştı. Ama bu Sael doğası gereği çok basit bir adamdı. Genellikle doğru olduğunu hissettiği şeyleri yapar ve yanlış olduğunu hissettiği şeyleri yapmazdı.

Bulabileceğiniz en erdemli insandı—aklın somutlaşmış haliydi. Kendini mükemmel bir şekilde kontrol eden bir adamdı.

Zamanla, kendine güvenmeyi ve dayanmayı öğrenmişti. Ve bugün, bir kez daha, Sael tam olarak bunu yapacaktı.

Genç efendiler nihayet bir koridora ulaştılar. Koridorda, her biri farklı odalara açılan birkaç kapı vardı.

Daha önce onları Patriarka götüren genç adam—Jiang—onlara döndü.

"Hepiniz birer oda alabilirsiniz. Babam kardeşiyle işini bitirdiğinde, sizi almak için geri döneceğiz, böylece onunla düzgün bir görüşme yapabilirsiniz."

Sael, Jiang'a baktı ve başını salladı.

Çok teşekkür ederim, genç efendi.

Her biri koridor boyunca odalarına götürüldü; Nebulous Lord bile odasına götürüldü.

En büyük kardeş Chen, daha erken ayrıldı ve Jiang ile Yeon'u koridordan geri yürürken bıraktı.

Yeon geri döndü ve kardeşine baktı.

"Yani, bu kadar mı?"

Jiang ona merakla baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onlara sadece böyle bir misafirperverlik mi göstereceğiz?"

Jiang gülümsedi.

"Bunda bir sorun mu var, kardeşim Yeon?"

Yeon omuz silkti.

"Aslında hayır... sadece rahatsız edici çünkü misafirperverlik konusunda en kötü geçmişe sahibiz."

Jiang tekrar gülümsedi ve nazikçe kardeşinin omzunu tuttu.

“Endişelenme—onlara iyi bakılacak.”

Yeon'un önünde yürüdü, Yeon durdu ve Jiang'ın kendisine dokunduğu yeri tiksintiyle inceledi.

“Dokunulmasından nefret ediyorum, kahretsin.”

Sinirli bir ifadeyle omzunu silkeleyip uzaklaştı.

Bu arada, kardeşler gittikten sonra odalara yerleştiklerinde, Sael her kişinin odasına gidip onlara bilgi vermek için girdi.

Nebulous Lord'un odasına girdiğinde, yaratık gitmişti.

Sael, girişte durdu, yüzünde bir kaş çatma belirdi. Hiçbir pencere açık değildi, odadan çıkan kimseye dair bir iz yoktu. Peki, ne yanlış gitti?

'Onu mı aldılar?'

Ama kim cesaret edebilirdi? O bir canavardı.

Sael, Kageyama klanında olduklarını kendine hatırlatmak zorundaydı. Buradaki insanlar tam bir deli oldukları için bazı şeyler olacaktı ve mantıklı gelmeyecekti.

Hemen dışarı çıktı ve Zahir'in odasına girdi.

"Canavar gitti."

Arkasını ona dönen Zahir, yavaşça döndü.

"O zaman onu ararız. Şafak vaktini beklemek yerine... şimdi çıkalım. Bu yer boğazımda sert bir tahriş bırakıyor."

Sael, Zahir'e ciddiyetle baktı.

"Daha fazla katılmamaktan daha iyi olamazdım. Diğerlerini getireceğim."

***

Ateş halkası Eisha'nın belinin etrafında dönerken, düşmanlarına çarpan bir ateş seli döküldü.

O, bir dansçı gibiydi—nazik ve zarif. Çember, belinden tutuşuna kadar bir sanatçının zarafetiyle akıyordu; adımları yumuşak ama keskin ve anlaşılmazdı.

Elleriyle çemberi döndürdü ve bunu yaparken, alevler yaylar halinde uçtu ve ona yaklaşan cübbeli adamlara çarptı.

Bir Şövalye, büyük kılıcıyla ileri atıldı. Eisha, sanki saldırıyı doğrudan alacakmış gibi ona doğru fırladı. Ama son anda, yan tarafa kaydı ve ateş çemberini kullanarak onun yörüngesini eğdi, kaba ivmeyi nazik bir güçle karşılayarak dengeledi.

O, Şövalyeyi güzel bir yılan gibi çekti, üzerine yuvarlandı ve alevler halkasını boynuna dolanan uzun bir ateş kırbacı olarak serbest bıraktı. İndiğinde, o havaya fırlatıldı ve diğer şövalyelere çarptı.

Ateş kırbacı şövalyeden uzaklaştı ve içeriye saldıran herkesle acımasızca çarpışan bir ateş seliyle döndü.

Robes giymiş adamlar hasar aldı ama yere düştükleri kadar hızlı kalktılar. Böylece, bu savaş bir süre devam etmesine rağmen hiçbir ilerleme kaydedilmiyormuş gibi görünüyordu.

Eisha, bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu ama yavaş yavaş yoruluyordu.

Onun yeteneği aslında savaş değildi. Savaş, kendini korumak için ustalaşması gereken zorunlu bir kötüydü. Savaş alanının ötesinde çok daha değerli bir elfdi.

Bu yüzden nefes nefese kalmak ve yorulmak oldukça bekleniyordu.

Ve sadece bunun yüzünden pes etmeyecekti.

Eisha derin bir nefes aldı, nefesini sabit bir tempoya döndürmek için verdi. Sonra hareket etti. Alevler halkası bir tekerlek haline döndü ve onu ezici bir güçle ileri fırlattı.

Halka, havaya yükselen ve çocuğu koruyan alev halkalarıyla çarpışan rüzgar patlamaları gönderen robus giymiş adamları ezerek bir ateş tekerleği haline geldi.

Havada yuvarlandı ve ikinciyi ve üçüncüyü ezdi. Üçü de aynı anda havaya fırladı. Ardından, aynı akıcı hareketle, Eisha'ya geri döndü.

Tam zamanında yakaladı ve önünde beliren bir Şövalye'nin üzerine indirdi, aşağıdan kılıcını savurarak. Onun eli zaten aşağıya iniyordu, bu yüzden hareketi daha hızlıydı.

O, alevlerin yüzüğünü miğferinin üzerine getirdi ve ateş patlayarak yüzüne yayıldı. Ancak, Şövalye saldırısını tamamladı. Elini yıkıcı bir güçle uzattı.

Eisha'nın gözleri son anda büyüdü ve saldırıdan kaçmak için yuvarlandı. Ancak, yanından kan damladı ve acı bir şekilde batıyordu.

Alev yüzüğünü sıkıca kavradı ve diğer eliyle yanını tuttu, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Barış Yapıcı hoşnutsuzlukla baktı.

"Aman Tanrım, ne yaptın, Aureisha... kraliyet kanını dökmek tabudur."

Delice gülümsedi.

"Aureisha, kanını fazla dökmemelisin. Bu, Hava Lordunu öfkelendirecek. Artık teslim ol."

Eisha, saldırganlarının—hem şövalyelerin hem de cübbeli adamların—çok arkasında duran Barış Sağlayıcı'ya dik dik baktı.

"Buradan sadece daha kötüye gidecek, Aureisha."

Eisha, yanına sıkışmış bir yüz ifadesiyle baktı. Elini kısa bir süre serbest bıraktı ve kanının yanından aşağı döküldüğünü izledikten sonra tekrar Barış Sağlayıcı'ya döndü.

"Sen iğrenç yaşlı adam. Günlerin sayılı!"

Alev halkasını bir elinde döndürdü. Dönme hareketi yoğunlaştı ve daha da parlak bir hipnotik desen oluşturdu.

Bu desenden ateş patladı ve herkesi bir girdapta yuttu. Eisha, her şeyin merkezinde, çocuğuna doğru fırladı ve onu kaptı. Arkasındaki beş halka hemen onun arkasında akmaya başladı. Rüzgar mızraklarının çocuğuna doğru koştuğu anda onu engelleyen bir alev kalkanı oluşturdu.

İleriye doğru atıldı, umutsuz bir aceleyle koştu. Halkalar arkasını korudu. Ama bu yeterli değildi.

Barış Sağlayıcı... adamın kapüşonlu yüzü önünde belirdi ve onu hareket halindeyken geri savurdu. Kendini acımasız bir dönüşle düzeltti ve havaya fırladı.

Ancak, Barış Sağlayıcı zaten havadaydı. Yumruklarını bir çekiç gibi birleştirdi, başının üstünde kaldırdı ve o yukarı fırlarken, o da aşağıya çakıldı.

Onun yumrukları gök gürültüsü gibi düştü ve kollarındaki bebeğe aldırış etmeden onu yere geri fırlattı.

Yer sarsıldı ve yarıldı, çatlaklar genişleyip moloz parçaları yukarı fışkırdı.

Barış Yapıcı, kraterin ortasından Eisha'yı almak için tozlu sisin içinden indi. Ama orada kimseyi göremediğinde ağzı hafifçe açıldı, şok oldu.

O anda, Eisha kendini arkasında gösterdi. Bacağı... başına doğru fırladı ve yan tarafından ezdi. O, yuvarlanarak uzaklaştı ve yere çarparak onu parçaladı.

Eisha beklemedi. Diğer saldırganları zaten üzerindeydi. Şövalyeler ağır bir şekilde ilerlerken geniş yaylar salladı. Cübbeli adamlar havada patlayarak hızla ona doğru uzandı.

Ancak Eisha, sadece momentumla döndü ve onların yolundan olağanüstü bir hızla fırladı.

Hız yeteneği olmayan bir Drifter olarak, hareketleri dikkat çekiciydi.

Ateş halkaları—hepsi altı—anında sırtını kapladı. Bir duvar oluşturan ateş seli saldılar. Duvar ileri doğru yuvarlandı ve şövalyelerle cübbeli adamlara çarparak onları acımasız bir sıcaklıkla yaktı.

Çığlıkları, acı çekerken uzak geceye yankılandı. Bazıları daha dayanıklıydı; ateş duvarını aşarak sadece pelerinlerini yakmalarına izin verdiler ve takibine devam ettiler.

Eisha nereye koştuğunu bilmiyordu. Kimseye yardım aramıyordu. Görünüşe göre Kageyama klanı, elflerin onu bulmasına bile izin vermişti, bu yüzden o ve kocası mahkumdu.

Ancak her ne olursa olsun Shin'i bulması gerekiyordu. Birlikte, bu yerden kaçabilirlerdi.

O, kollarındaki çocuğa acı bir ifadeyle baktı, sonra yüzünü sertleştirip ileriye doğru itti.

Peşindekiler acımasızdı, onu kanyonun köşelerinden takip ediyorlardı. Ne kadar koşarsa koşsun, manzara değişmiyor gibiydi ve gözünde hiçbir kale görünmüyordu.

Shin ile birlikte bu kadar derin dağlara, burada başka boş oda olmadığı bahanesiyle götürüldüklerinde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamalıydı.

Açıkça bunun için hazırlanıyorlardı.

Eisha'nın kanaması kötüleşti ve peşindekiler ona bir gölge gibi yapıştı.

Sonra bir çıkmaza girdi. Eisha, tırmanması gereken bir yokuşla karşılaştığında gözleri büyüdü.

Kageyama klanının garip bir arazisi vardı. Bu yokuşların ve genel manzaranın özelliği, hepsinin içeriden kolayca erişilebilir olmasıydı. Sonuçta, Eisha ve Shin, karanlık koridorlardan yürüyerek buraya kadar getirilmişti.

Ancak dışarıdan geçmek neredeyse imkansızdı.

Eisha yokuşa baktı, bu durumun son olduğunu fark ettiğinde yüzü solgun ve renksizleşti.

Peşindekiler ona yetişti ve sonunda etrafında bir yay oluşturarak her taraftan kuşattılar.

Hepsi—elfler ve şövalyeler—saldırıya geçmek için hazırdı.

Ve Peacemaker'ın sesi gülerek yankılandı.

"Prenses. Yeter dediğimi sana söyledim. Bak kendine. Her şeyin sonu—bu sahte dünyadaki gezintin sona erdi. Eve dönme zamanı."

Eisha dişlerini sıktı.

"Evet. Tabii. Önce seni öldürdükten sonra."

Yüzünde kötü bir gülümseme belirdi ve yüzükleri ona doğru uçtu. Ama Peacemaker yıldırım gibi hareket etti. Yumruğu öne fırladı ve bir yüzüğe indi, onu kenarından parçalayarak. Rüzgar gibi akıp gitti ve diğerini yakaladı—hemen, ateş buharlaştı.

Elindekiyle, üçüncü ve dördüncüyü yörüngeden çıkardı, onları gökyüzüne farklı yönlere fırlattı. Sonra elindeki yüzüğü fırlattı ve Eisha'ya neredeyse ulaşan yüzüğü parçaladı, tüm bunları son yüzüğü yakalayacak kadar hızlı hareket ederken yaptı.

Ona alaycı bir bakışla baktı ve geri yürürken onu ezdi.

Sonra Eisha'ya baktı.

"Annenin sana verdiği oyuncak kırıldı. Şimdi kendini nasıl koruyacaksın görelim."

Eisha gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, yüzünden yaşlar süzülerek baktı.

O alev halkaları onun için her şeydi. Onlar, annesinin son hatırasıydı—onları bağlayan tek şey. Annesinin eski büyü sanatı kullanarak yaptığı bir silahtı.

Bir silah, ona ateşi önemli ölçüde manipüle etme yeteneği veriyordu, ancak gerçek yıkıcılık halkaların kendisindeydi. Ve işte böyle... lanet olası yaşlı adam onları yok etti.

Eisha, annesinin son hediyesinin kırık metal parçalarına bakarken dişlerini acıyla sıktı.

Dudakları titriyordu.

"Seni öldürmek... merhamet olacak."

Barış Yapıcı çenesini kaldırdı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Hadi eve gidelim, Prenses."

Eisha kırılmıştı—kaybetmişti. Her şeyi denemişti, ama sonunda kaybetmişti.

Alınmadan önce Northern ile son bir an geçirmek istedi. Ona asla söyleyemediği her şeyi anlatmak istedi.

Ona hiçbir şeyi saklayamamak—gerçekten ne kadar bir canavar olduğunu bilmesini sağlamak istedi, onun iyi bir insan olma şansı olmasını ummak yerine.

Eisha'nın gözlerinden yaşlar süzüldü, Peacemaker yaklaştıkça.

Ancak, Peacemaker durdu... ve yukarı baktı.

Kapağının altından yüzünü buruşturdu.

"Huh..."

Eğimli tepenin zirvesinde bir figür vardı—sadece orada duruyor, onlara bakıyordu. Sonra hareket etti ve aşağı atladı.

Peacemaker hızla geri adım attı. Figür muazzam bir etkiyle yere indi, toz ve taş parçaları her yere fırladı. Hepsi enkazdan yüzlerini korudu.

Toz dağıldığında, parlak siyah deriye sahip, yarı açık kristal gözleri olan ve bir ustanın elinden çıkmış gibi görünen bir beden Eisha'nın önünde duruyordu.

Herkes, Eisha da dahil olmak üzere, şok içinde donakaldı. Ancak, en garip şey oldu.

Figür Eisha'ya döndü ve bir dizinin üzerine çöktü. Yüzünde bir çizgi belirdi, açılarak bir ağız haline geldi ve soğuk, gıcırtılı bir ses çıktı.

"Mo...ther."

Hepsi her salonu aramaya başladı, önce geldikleri yeri geri izleyerek. İkili gruplara ayrıldılar ve farklı yönlere dağıldılar, ama bu boşunaydı—Nebulous Lord'u bulamadılar.

Ancak, klanın içindeki tüm kalenin üçte birini bile aramadıklarını da biliyorlardı. Kaybolmanın kolay olduğu labirent gibi yolları vardı, bu yüzden Sael, çaresiz arama yerine ekibi bir arada tutmayı önceliklendirdi.

Bu karar yine de onları felakete sürükledi.

O ve Gri Fener'in Hayaleti birlikte hareket ederken, koridorlarda hızla ilerlerken, Ghost aniden durdu ve Sael'in elini yakaladı, tehlikeyi fark etmeden onu durdurdu.

Sael, yanındaki kısa, gri saçlı çocuğa baktı.

“Bay Hayalet, her şey yolunda mı?”

Ghost grim bir şekilde başını salladı.

"Şirket."

Sael'in ifadesi, karanlıkta kaybolan koridorun sonuna dönerken buz gibi kesildi.

Hemen ardından, gölgelerden yavaş bir alkış yankılandı.

"Ah, buradaki bu kişi oldukça zeki. Şaşırtıcı. Ama affedin beni, saygıdeğer ziyaretçi—sormak zorundayım, neden etrafta dolanıyorsunuz? Çağrılana kadar odalarınızda kalmanız gerekiyordu."

Ses, rahatsızlıkla tıkladı.

"İşte bu yüzden ziyaretçileri ağırlamaktan nefret ediyoruz—hiçbir zaman dinlemiyorlar ve her zaman huzursuz bacakları var. Görüyorsunuz, eğer bugün hepiniz ölürseniz bu benim suçum değil, anlaşıldı mı?"

Sael'in yüzü sertleşti.

"Ne saçmalıklar söylüyorsun?! Sadece etrafta dolanıyoruz çünkü sizler gölgeli işler yapıyorsunuz—birimizi kaçırıyorsunuz."

Ses yine rahatsızlıkla tıkladı.

“Bizi şimdi kaçırmakla mı suçluyorsun? Hayır, hayır—bu işler böyle yürümez. Eğer onu öldürdüğümüzü söyleseydin, belki sana inanabilirdim. Bu bir katil klanı—kardeşlerim ve kız kardeşlerim, odalara sızıp meraktan ziyaretçileri öldürme konusunda bir yeteneğe sahip. Ama kaçırmak asla bizim uzmanlık alanımız olmadı. Kurbanlarımızın ölürkenki çığlıklarıyla lanetlenmeyi tercih ederiz, onları gerçek zamanlı olarak çığlık atarken izlemektense.”

Ses nefes almak için duraksadı.

“Yani siz gölgeli olanlarsınız. Ama ne umurumda? Sadece ölürken çığlıklarınızın ne kadar güzel duyulacağını keşfetme fırsatım var. Bunu dört gözle bekliyorum... huhuhuuu.”

Gülüş, kemiklerinizi ürperten bir sesle, sanki konuşan kişi gölgelerin derinliklerine geri çekiliyormuş gibi yavaşça soldu.

Sael bunu gizlemeye çalıştı, ama gerçekten endişeliydi. Gece onun zayıflığıydı—karanlıkta yeteneği zayıfladığı için değil; aslında tam tersiydi. Ama çok daha sıradan bir sebepten dolayı.

Ancak, kalesi, özellikle elitler, bu zayıflığı biliyordu. Gri Fener'in Hayaleti ona eşlik etmeyi gönüllü olarak kabul etmişti ve karanlıkta gündüz gibi net görebiliyordu. Sael, Hayaletin onu takip etme nedeninin açıkça zayıflığını telafi etmek olduğunu biliyordu.

Ve bunun için minnettardı. Ama Sael, kimseyi yüklemekten nefret ediyordu.

Dişlerini sıktı.

“Hayalet, ilerle. Burada işleri ben halledeceğim.”

Hayalet kaşlarını çattı. Konuşmadan önce, Sael ekledi

Benim senden, beni ölüme terk etmeni istemiyorum. Bu çürümüş yerden bir kaçış yolu bulmanı ve takviye ile geri dönmeni istiyorum.

Ses, korkutucu bir kahkaha ile tekrar yankılandı.

“Huhuhuuu, bu yardım istemek için gelen bir ziyaretçiden pek de uygun bir konuşma değil. Günahların birikiyor—şimdi hepinizi öldürdüğümde bile suçluluk hissetmeyeceğim.”

Hayalet, isteksizce Sael'e baktı.

Ancak Sael, kararlılıkla parlayan gözleriyle başını salladı. Sonra ellerini açarak, ahşap yayını çağırdı.

Bir anda, Hayalet bulanık bir hızla ileri fırladı.

“Ohhh, nereye gittiğini sanıyorsun?”

Bir gürültüyle kıvılcımlar çaldı, sesin sahibinin Hayalet ile çarpışması karanlıkta yankılandı.

Sael, çatışmanın kaynağını hızla belirleyerek yay ipini çekti. Üç ışık ok belirdi ve yıkıcı bir hızla fırladı.

Sesin sahibi—kısa siyah saçlı ve dikey, bıçak gibi keskin kırmızı gözlere sahip bir adam—yana doğru eğildi, yuvarlandı ve diğer iki oku karşılayarak onları parçaladı.

Bu dikkat dağıtma ile, Gri Fener'in Hayaleti duman gibi kayboldu.

Düşman karaya çıktı, geriye bakarken yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. Sonra yavaşça kendisine saldıran adama döndü.

"Sen... Ölümünü hızlıca gerçekleştireceğim, sonra onu avlayacağım."

Sael keskin bir kahkaha attı.

"Kendini fazla pohpohluyorsun, çocuk. O adam seni parçalayacak—ben sana bir iyilik yaptım... senin gibi kanlı canlı katillerin minnettar olacağını beklemiyorum."

Tekrar ipini çekti, başka bir ok yağmuru oluşturdu. Bu sefer oklar sadece yayında değil, etrafında belirdi, çevresini soluk bir ışıkla aydınlattı.

Savaş alanları dar ve sıkışıktı—Sael için avantajlıydı, ama yine de doğaüstü karanlık tarafından bir miktar engelleniyordu. Sael bölgesini aydınlatıyor olmasına rağmen, ışık karanlığa neredeyse hiç nüfuz etmiyordu.

Eğer bir şey varsa, karanlık onu yutuyormuş gibiydi.

Dezavantajları görmezden geldi ve kontrol edebileceği şeylere odaklandı. Okları serbest bıraktı ve yağmur gibi yağmalarına izin verdi.

Sessizce ileri doğru fırladılar. Genç adam onlarla yüz yüze gelmek için ileri atıldı.

Ancak, yeterince yaklaştığı anda aniden kayboldu—oklar zararsız bir şekilde yanından geçti.

Sael'in gözleri büyüdü. Neredeyse bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra, daha da büyüdü. Arkasındaki oklar etrafında döndü ve sırtına doğru fırladı.

Sael, bir ter damlasıyla havada dönerken, yayını gerdi. Dev bir kılıç üzerine çarparken soğuk metalik bir çınlama yankılandı.

Sael, acımasız darbenin altında inledi ve geri fırlatıldı, başı taş duvara çarptı.

Sael yere yığıldı, kan bir tarafından yüzüne sızarken görüşü bulanıklaştı.

Salih'in saldırganının dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne? Bittiğini söyleme... bitirdin mi?"

Sael'in bakışları cinayet dolu hale geldi ve ileri fırladı. Yıldırım hızıyla, yayını dönüştürmeye başladı—genç adama ulaştığında, ezici bir güçle bir tahta çubuğu indirdi.

Aynı anda, etraflarında ışık mızrakları belirdi ve rakibini durmaksızın bombardımana tuttu.

Ancak adam sadece gülümsedi, gözleri kanla doluydu. Sael'in üstten gelen saldırısını engelledi ve ışık mızrakları ona doğru hızla ilerlerken, döndü... ve kayboldu.

Sael'in sırtı ile duvar arasındaki gölgelerden belirdi, kılıcı okçunun boynuna doğru aşağıya doğru kesildi.

O anda, Sael'in gözleri büyüdü, soğuk ter boynunda damlamaya başladı. Bir korkutucu milisaniye boyunca, ölüm kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Korku, onun derisinde dolaşıyordu, hayatı gözlerinin önünden geçiyordu. Ama sopası acımasız bir hızla uzadı ve genç Kageyama'yı tamamen hazırlıksız yakaladı. Göğsüne çarptı ve onu havaya fırlattı.

Sael anında geri fırladı ve yüz metreden fazla uzaklığa indi.

'Soğuk... soğuk... bu herifler taş gibi soğukkanlı katiller!'

Yeon koridorda durdu, önündeki iki figürü inceliyordu.

Derin bir nefes aldı.

Bu noktaya nasıl geldik?

Zahir omuz silkti.

"Hepinizi uyarmaya geldik, ama klanınızın ne kadar alçakça olduğunu düşünmeyi başaramadık. Bu yüzden plan B bu. Yine de, ne kadar öldürücü makineler olduğunuzu hepimiz biliyoruz, bu yüzden umarım bu pek bir sürpriz değildir."

Yeon adamı ve arkasındaki siyah saçlı, soluk tenli çocuğu inceledi. Sonra başını salladı.

"Ne acı… Bunu istememiştim."

Avuçlarını açtı ve iki obsidyen bıçağı elinde belirdi. Onları yüzünün önünde çarprazladı ve bir dövüş pozisyonuna geçti.

"Senin güçlü bir rakip olduğunu biliyorum, Zahir al'Noor, bu yüzden geri durmayacağım."

Gözlerini Ryan'a çevirdi.

"Önce çöpleri ortadan kaldıralım, böylece bunu düzgün bir şekilde tadını çıkarabiliriz."

Zahir'in ifadesi karardı. Elini uzattı, Ryan'ın yakasını kapıp onu ustaca bir takla ile çevirdi ve diğer elini Yeon'un çift bıçaklarını engellemek için kaldırdı.

İki kılıcı bir el ile karşılamak dezavantajlıydı, ama o Zahir'di.

Yer onun altında çatladı, ama o sağlam durdu. Bunun yerine, o gücü bir ivme olarak yönlendirdi, elinde bir çelik çubukla havada dönerken ve delik açarak ilerledi.

Yeon darbenin önünü kesti ve geri savruldu, ama o anda zemin tehlikeli hale geldi—kaygan ve soğuk.

Gözleri aşağıya bakarken büyüdü.

'Buz mu?'

Gözlerini, koridorun kenarında çömelmiş olan Ryan'a çevirdi, avucu taşı sıkıca bastırmıştı. Buz, orman yangını gibi yayılarak tüm terası ve zemini kapladı.

Yeon'un dudakları bir alaycı gülümsemeye dönüştü.

"Ne kadar hoş."

Buzun üzerinde deneyimli bir kayıcı gibi kayarak, zarif bir takla attı ve bıçağının ucunda dengede durdu.

İniş noktasından, buzda çatlaklar örümcek ağı gibi yayıldı, hızla yayılarak yüzeyin kristal parçalarına parçalanmasına neden oldu.

"Bu senin hatandı, katil çocuk," dedi Zahir soğuk bir sesle, ileri doğru fırlarken, giysileri rüzgarda dalgalanıyordu.

Havada asılı kalan parçalanmış buz parçaları, ardından dışa doğru yayılan sis haline dönüştü ve her şeyi yoğun beyaz bir sisle örtüldü.

Yeon, her tarafını saran körlükle kaşlarını çattı. Geçilemez beyazlık duvarları arasında sıkışıp kalmıştı.

Sağa ve sola baktı—hiçbir şey. Ses yok, varlık yok. Tam bir boşluk.

Gözleri farkındalıkla büyüdü.

'Onlar... kaçtılar mı?'

Sislerin içinden atıldı, ama sis sıvı hale dönüştü. Yürüyen şey, suda yürümeye, sonra da bacakları ağırlaştıkça ve akciğerleri hava için savaşırken boğuşmaya dönüştü.

Daha da kötüsü, suyun sıcaklığı fırladı, cildini ve yüzünü yakarak ağzına doldu ve boğazını yaktı. Kendisine karşı yığılan imkansız koşullara karşı çırpındı.

Sonra, bir anda her şey katılaştı. Yarım yapıyı kapsayan kristal bir hapiste sıkışıp kaldı.

Zahir, buzun ötesinden ona baktı.

"Seni kurtarıyorum çünkü ölümün nefretimi dindirmeyecek—aramadığım kişi senin baban. Ama bu hesaplaşma bugün değil."

Şalını yüzünü örtmek için kaldırdı.

Genç Ryan, ayrılıyoruz.

Ryan başını salladı ve onun arkasında adım attı.

***

Zaire ve Jynxa kuleden çıkıp oymakların bulunduğu düzlüğe geldiler; burada karanlık zırhlı şövalyeler çeşitli noktalarda duruyordu. Bazıları temizlik operasyonları yapıyor gibi görünüyordu.

Dışarı adım attıkları anda, her şövalye döndü ve hemen onları fark etti.

Kesin bir sessizlik gerildi. Zaire, onlarınki kadar şok olmuş ve şaşırmış görünüyordu. Ancak Jynxa, her şeye tamamen kayıtsız kaldı—ta ki bazı tetikleyiciler onun kısıtlamalarını gevşetene kadar.

Kimse gerçekten Kan Bebek'inin neyin tetiklediğini anlamıyordu. Sadece, serbest bırakılmaması gerektiğini biliyorlardı, ancak bu kesinlikle gerekli olmadıkça.

Zaire derin bir nefes aldı ve zorla bir gülümseme yaptı.

Lütfen, işinize devam edin. Biz sadece içeri döneceğiz.

Dönerken, sert bir kadın sesi havayı kesip geçti.

Dur!

Donmuş halde yavaşça geri döndüler. Zaire, bir kadının onlara doğru yürüdüğünü görürken geniş gülümsemesini korudu.

Uzun ve zarifti, kısa saçları ve keskin perçinleri vardı. Kırmızı gözleri, iğne genişliğindeki yarıkların arkasında ateş kıvılcımları gibi parlıyordu.

Arkasında, şövalyeleri denetleyen başka bir kadın vardı—daha kısa, savaş alanları için tamamen uygunsuz bir siyah elbise giymiş, her şeyden son derece rahatsız görünüyordu.

Öndeki kadın yaklaştı ve sadece birkaç adım uzakta durdu. Asla gülümsemedi—hiçbir zaman gülümseme yeteneğine sahip olmamıştı.

Sesinde, acımasız bir doğrudanlıkla bir jiletin keskinliği vardı.

"Siz, Yeon'un getirdiği ziyaretçiler değil misiniz?"

Zaire gergin bir şekilde güldü, etrafa bakındı.

"Bu Yeon'un kim olduğunu bilmiyorum, hanımefendi."

Kadın ona şüpheyle baktı, bakışı bir hançerin ucu gibi yavaşça ışık yakarken çekiliyordu.

Sonra aniden başını eğdi, kısa saçları yanlara döküldü.

"Önemli değil. Burada olmamalısınız. İkinizi de ortadan kaldıracağım ve Shin'e rapor vereceğim. Özür dilerim."

O hareket etmedi—en azından onlara doğru değil—ama başka bir şey hareket etti. Çok hızlı, çok ince, harekete bulanarak.

Zaire ve Jynxa'nın etrafında kıvılcımlar dönerken, Zaire öne doğru adım attı ve elinde kompakt bir el baltası belirdi.

Silahı, kendisine doğru uçan ince bir zinciri yakalamak için kullandı. Zinciri bıçağın etrafına sardı. Onu yere doğru bastırdı ve parlayan gümüş bir orak başının üzerinden geçerken yan tarafa yuvarlandı.

Zincirin uzunluğunu kısaltarak, orak arkasından boynunu kesebilecekken, başının kesilmesini engellemişti.

Ama Zaire bu küçük zaferi kutlayacak zamanı yoktu.

Kadın neredeyse hiç hareket etmedi, ama zinciri ve orak havada vızıldayarak, tüm alan boyunca acımasız yaylar ördü.

Zaire, avcunun arasında baltasını döndürdü, gözleri ana bıçağı takip ediyordu. Bıçak ona doğru vurduğunda, onu engellemek için sallandı. Orak, bir yılanın saldırısı gibi hızlıydı, geri çekildi ve başka bir açıdan saldırdı. Zaire, hızına ayak uydurdu, silahını akıcı hareketlerle döndürerek bıçağı saptırdı ve yönünü değiştirdi.

Kadının bakışları, şiddetli çatışmadan tamamen kopmuş olan Jynxa'ya kaydı.

Zaire, onun odak değişikliğini yakaladığında gözleri büyüdü.

'Oh hayır.'

Elektrik, Jynxa'ya dönerken parmaklarının arasında çatırdadı; kadın ne tür bir saldırı hazırlıyorsa onu engellemeye can atıyordu.

Sonra kadının dudakları çılgın bir gülümsemeye büründü.

"Yan tarafın tamamen açık, aptal."

Elini çekti, zinciri sıkıca kavrayarak aşağıya doğru savurdu ve ileriye doğru itti.

Orak ve bağlı olduğu ip bulanıklaştı, keskin ve algılanamaz bir hızla yön değiştirdi. Zaire, yolunu tahmin edemedi—her yerden ve hiçbir yerden aynı anda geliyormuş gibi görünüyordu.

Ama sonra Kan Bebek başını çevirdi ve gözleri ölümcül yarıklar haline geldi.

Yıkım yıkım yıkım

Guillever kuledeki balkonda duruyordu, uzak toprakların çöküşünü ve fırtınaların birbirine çarpmasını izliyordu.

İmparatorluk, uzak köşeleri harap eden yıkım ile titredi—deprem toprak boyunca hızla yayıldı. Her sarsıntı bu tarafa doğru yayıldı, kırılgan şeyleri paramparça etti.

Bir noktada, yer aniden o uzak yerden buraya ve okyanusa kadar yarıldı. İnsanlar açılan deliğe düştü, ama Şövalyeler ve siviller birbirlerine yardım etti, bu yüzden zarar selinkine kıyasla hiçbir şeydi.

Belki de Luinngard halkı selden önemli bir ders almıştı. Şimdi bu yıkım gerçekleşirken, birlikte çalıştılar.

Ama Guillever bunun selle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. O çarpışan fırtınada, hayatında hiç hissetmediği bir varlık vardı.

Orada bazı şeyler vardı ve daha da inanılmaz olanı, gerçek insanların o şeylerle savaştığıydı.

O, teras korkuluğunu kavramak istedi, ama sürekli sarsıntılardan acınası bir şekilde çatlamıştı. Bir kez daha dayanma gücüne dair şüpheyle ona baktı—terasın bir kez daha dayanabileceğinden şüphe etmeden.

Bunun yerine, başını salladı ve atladı.

Bir yaprağın zarafetiyle nazikçe indi. İnerken, birkaç şövalye ona yaklaştı.

"Kule Ustası, Lady Henai'nin izine rastlayamadık. Şüphe yok ki—o, o insanların eline geçti."

Guillever, uzakta bir noktaya boş boş baktı ve öfkeyle yumruğunu sıktı.

Önündeki şövalyelere odaklandı.

"Duvarın çökmesi ne kadar sürer?"

Zaten onu ayıran devasa bir yarık vardı, ama bir şekilde tüm duvar hâlâ ayaktaydı.

Bir şövalye başını salladı.

"Bilmiyorum, Kule Ustası. Görünüşe göre bir sonraki sarsıntı her şeyi yıkacak."

Guillever, yumruğunu tekrar sıkma arzusunu bastırdı. Bunun yerine, Şövalyelere döndü.

“Hızla herkesin tahliye edilmesini sağlayın—oturup beklemeyin!”

Şövalyeler, Kule Efendisi'nin emrini diğer her şövalyeye bağırarak ileterek hızla uzaklaştılar, onlar da aynı şekilde hareket ettiler.

Karanlık zırh giymiş bir şövalye Guillever'a ulaştı. O anda, Kule Efendisi ona bir rahatlama içindeki bir iç çekişle baktı.

“Sir Sheer.”

“Sir Gilly. Dünyada ne oluyor?”

Guillever başını salladı.

“Hiçbir fikrim yok, ama tüm bunların dışarıda olanlardan kaynaklanan yan etkiler olduğundan eminim… o uzaklıkta.”

Adam, Guillever'ın bakışını duvarın ötesindeki uzaklığa takip etti. Kendi yüzü soldu.

“Eğer buna yan etki diyorsan… Fırtınalar birbirleriyle mi savaşıyor? Ul mu indi? Çünkü bu ne tür bir yan etki? Bu mümkün olamaz!”

Guillever başını karamsar bir şekilde salladı.

“Beni inanmayacağını biliyorum ama, Sir Sheer, güçlü insanların yanında bulundum ve o şeylerin birbirleriyle çarpıştığını hissettiğim hiçbir şeyle karşılaşmadım. O şeyler kesinlikle saf bir yıkım aracı olmalı—başka bir şey değil, daha az değil.”

Şövalye aşağıya baktı, sonra aniden bir şey hatırladı.

“Ah, iyi Fach!”

Guillever, Şövalye Komutanı'na baktı.

“Her şey yolunda mı?”

Şövalye başını salladı.

“Evet, sadece… birkaç saat önce karaya çıkan genç bir çocuk ve bazı yabancılar ne demişti, onu hatırladım.”

Guillever hafifçe kaşlarını çattı.

“Ne dedi? Neydi o?”

Şövalye Komutanı Sheer dedi ki

“Dünyanın kaderinin tehlikede olduğunu söyledi ve bazı acemilerle kovalamaca oynamaya zamanı olmadığını belirtti. Sanırım ben acemiydim?”

O tereddüt etti.

“Bundan sonra, doğrudan havaya yükseldi. Diğerleri de onu takip etti. Jeci ve hatta Lynus da aralarındaydılar.”

Guillever'in kaşları kötü bir şekilde çatıldı.

“Lütfen, Sir Sheer, bu… genç çocuğu tarif edin.”

Şövalye, tarif ederken hafifçe elini salladı.

“Bu kadar uzundu… beyaz saçları vardı, Lady Henai'nin saçları gibi karlı, ve okyanus gibi güzel mavi gözleri vardı. Ama aynı zamanda bastırdığı garip ve rahatsız edici bir düşmanlık da barındırıyordu.”

Guillever'in gözleri büyüdü, yüzü renksizleşti.

Şövalye Komutanı, geri savrulurken onu yakaladı.

“Kule Ustası, iyi misiniz?”

Guillever başını salladı ve kendini toparladı.

“Evet… İyiyim… sadece… ah, kahrolası.”

Şövalye Komutanı onu dikkatle izlemeye devam etti. Guillever iç çekti.

“Orada ne olup bittiğinden emin değilim, ama Lady Henai'nin oğlu bunun bir parçası gibi görünüyor.”

Şövalye Komutanı'nın bakışı düşmanlıkla keskinleşti.

“Yine mi? O çocuk—birkaç ay önce benim yokluğumda buraya geldi ve sorun çıkardı diye duydum. Ve İmparator'a karşı durdu.”

Guillever başını salladı.

“Evet, aslında… ama bu sefer her şey çok farklı bir ölçek gibi görünüyor.”

Şövalye Komutanı'nın kaşları hafifçe çatıldı.

“Açıklamak ister misin…”

Kule Ustası hafifçe titredi.

“Belki de dünyayı kurtarıyor?”

Şövalye Komutanı düşünceli bir şekilde baktı. Bir an sessiz kaldılar. Sonra önerdi

: "O zaman İmparator'a ulaşmamız gerekmiyor mu?"

Guillever başını salladı.

"Korkarım ki bunun bir farkı olmayacak."

Şövalye Komutanı kaşlarını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun, Kule Ustası?"

Kule Ustası hafif bir titreme ile ama net bir tonla yanıtladı.

"Eğer cesaret edersek İmparator'u tehlikeye atacağımızı düşünüyorum…”

Şövalye Komutanı'nın kaşları çatıldı.

"Kule Ustası, son seferde İmparator'a karşı durduğunu ve hatta şehri kurtarmaya yardımcı olduğunu anlıyorum. Ama ona fazla mı güveniyorsun?"

Hâlâ solgun olan Guillever, Şövalye Komutanı'na şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Son sefer uçamamıştı, değil mi?”

***

Hiçbir şey çalışmıyordu. Kesinlikle hiçbir şey çalışmıyordu. Kaos'un Kökeni'ne ne atarsa atsın, o herif hepsinin içinden geçip gidiyordu.

Kuzey bunu kabul etmek istemiyordu. Ama bu adam—o gerçekten yenilmezdi. Hiçbir şey ona dokunamazdı.

Ne Mutlak Isı, ne Mutlak Sıfır, ne de Saldırılarını yeniden yazmak için Korkunun Gölgesi'ni kullanmak işe yaramıyordu. Hiçbiri çalışmıyordu.

Koll, o herif, gerçekliğin yasalarının üstündeydi ve her şeyin içinden yürüyerek geçiyordu.

Bunu bile seviyordu. Bazı saldırılara gülümseyerek bakıyor, Kuzey'e "Oh? Bu yeni" dercesine bakıyordu—Kuzey, lanet olası Köken'i düşürmek için çaresizce çalışırken, saldırılarını keyifle değerlendiriyordu.

Kuzey, bütün gün devam edebileceğini, sadece karşılıklı yumruklaşabileceklerini söylemeyi çok isterdi. Ama ne yazık ki, durum böyle değildi.

Bir sınırı vardı. Ve acı gerçek şuydu ki, durmaksızın saldığı saldırıların ardından, o sınırı hızla yaklaşıyordu.

Kryo'nun eli korkunç bir hızla hareket etti—Kuzey'in kendisinden daha hızlı. Origin, onu çenesinden yakaladı, anında momentumunu öldürdü, gökyüzüne kaldırdı ve yere çarptı.

Yer şiddetle sarsıldı, anında çatlaklar yayıldı ve molozlar havaya fırladı.

Kuzey yukarı fırladı ve kan tükürdü. Kendini toparlamadan önce, Origin onu boğazından yakaladı. Sonra dünya onların önünde ayrıldı. Hareket etmediler, ama Kuzey manzarasının bulanıklaştığını ve bulanıklaşmaya devam ettiğini hissetti. Aklı, başına gelenleri anlamaya çalıştı—etrafındaki her şeyin çözülüyormuş gibi neden sadece kendisinin geride kaldığını.

Ama ne kadar anlamaya çalışsa, o kadar terkedilmiş hissetti. Gerçekliğin herhangi bir parçasını kavramaya çalıştı. Aklı, korkunç bir hızla mesafeye fırlatılırken parçalara ayrılmış gibi hissetti.

Hızlanan manzara durduğunda, Kuzey bilinçsizlik haline girdi—aydınlanmaya yol açan türden değil. Sadece hızdan bayıldı.

Kryo, ona acıyan bir ifadeyle baktı, gözleri kış taşları gibi soğuktu. Northern'ın boynunu sıkıca kavradı, onu yukarı kaldırdı ve yumruğunu karnına indirdi.

Northern'ın arkasından bir hava patlaması fırlatan yumruk, yere çarparak her şeyi bir bomba gibi yerle bir etti. Taşlar parçalandı ve muazzam bir güçle havaya fırladı.

Origin, ciddi bir yüz ifadesiyle Northern'a ikinci kez saldırdı. Bu sefer çevre felaket boyutunda hasar gördü.

Onun yumruğu Northern'ın karnına çarptığı anda, baygın durumundan sarsılarak uyandı. Dairesel bir şok dalgası patladı, etraflarındaki zemin ve vadileri yok etti. Kryo'nun elinden, temas noktasından, dairesel yıkımın işaretleri etrafında parlayan kırmızı yıldırımlar oluştu.

Northern'ın gözleri fırladı, burnundan, ağzından ve kulaklarından kan fışkırdı.

Origin önce bir darbe ile vurdu, ardından algılanamaz bir hızla darbesini açtı ve aynı anda parmaklarının ucu ile saldırdı. Parmaklarını yumruk haline getirip Northern'ın karnına tek bir yumrukta beş kez vurdu.

Başlangıçta hiçbir şey algılanmadı. Sonra Northern'ın arkasından muazzam hava patlamalarının beş ardışık şok dalgası patladı; bu kadar güçlüydü ki, Molten Vein zırhı bile dayanamadı—arkadan parçalanarak keskin parçalara ayrıldı ve Northern'ın sırtı tamamen açığa çıktı.

Kryo burada durmadı. Northern'ı yıkıcı bir hızla ileri fırlattı. Bir ormana çarptılar ve Northern'ın başını öne doğru tutarak sayısız ağacın içinden geçerek ezdi.

Yüzlerce, belki de binlerce yıldır ayakta duran dev ağaçlar, Northern'ı fırlatmanın gücüyle parçalanarak kıymık haline geldi.

Ormanın ortasında bir yerde durdu. Ani duruşu, etrafındaki tüm ağaçları geriye doğru savuran muazzam bir şok dalgası yarattı—yaprakları ve dalları korkunç bir kasırga tarafından saldırıya uğramış gibi havaya fırladı, ama yine de tutunmayı başardılar.

Birden ayağını yerden kaldırdı, Northern'ı başından bir toprak yığınının üzerinde tutarak. Sonra muazzam bir hızla döndü, o kadar hızlı döndü ki, gerçek bir kasırga haline geldi ve toprağa derin yıkım izleri kazıdı.

Ağaçlar, daha önce tutunmakta zorlanırken, şimdi kolayca kökünden sökülüyor, kasırganın etrafında daireler çizerek uçuyordu. Bu girdabın ucunda Northern vardı—gözleri geriye doğru kaymış, ağzı açık kalmış ve her yere tükürük saçarak durdurulamaz bir gücün akıntısı tarafından sürükleniyordu.

Kryo onu serbest bıraktığında, Northern uzaklara patladı, ormanın geri kalanında yuvarlanarak çarptı ve devasa bir güçle ağaçları yok etti; bu güç, dünyanın kendisinin yıkımı gibi göklerde yankılandı.

Bir an için bayıldı, ivmeyi durduramadı. Yorgun düşüyordu ve bedeni, zihninin—hızlı olduğunu varsaydığı—yakalamaktan çok daha büyük bir hızda hareket ediyordu.

Northern nihayet dağın yüksek bir yamaçına çarptı. Çarpması, zirvenin tamamında patlayan bir şok dalgası yarattı ve göklere devasa bir toz patlaması gönderdi.

Toz kalınlaşarak sis haline geldiğinde, atmosferde bir sessizlik çöktü ve o kısmı ormanın üzerini kapladı.

Bu arada, çok geride kalan Kryo yavaşça ileriye doğru yürüdü. İfadesi taş gibi soğuk kaldı—yüzünde en küçük bir duygu yoktu, Northern'a doğru yürürken.

Başını hafifçe sola çevirdi ve durdu. Neredeyse bir milisaniye sonra, siyah bir ışık hızla geçti, arkasında tüm ormanı yararak.

Kryo ile çarpıştığında meydana gelen etki, gökyüzüne patlayan bir başka şok dalgası yarattı—kırılan ağaçlar ve kum gökyüzüne fışkırdı.

Kaos Prensi, toz sisinin içinden dalış yaptı ve sadece babasının boşluk özüyle şekillendirilmiş parlayan siyah oku tuttuğunu gördü.

Ama şaşırmadı. Kryo, oku sıkıca kavrayıp havada kaybolan parçalara ezdiğinde gülümsüyordu.

Bu işi ciddiye alıyor musun?

Kaos Prensi, babasının sözlerini duyduğunda küçük bir gülümseme zorladı.

"Aslında, sana sormalıyım—bunu biraz fazla ciddiye almıyor musun? Gerçekten ikimizi yok etmeyi mi düşünüyorsun?"

Kryo'nun bakışı derin, karanlık ve soğuk hale geldi.

"Eğer sadece boşluğu teslim etseydin, böyle önlemler almak gerekmeyecekti."

Kaos Prensi tekrar, daha ürkütücü bir şekilde güldü. Sonra gözlerini kapatarak dişlerini gösterdi ve babasına gülümsedi.

"Hayır, Baba!"

Kryo, geri dönmekte geç kaldı. Bunu yaparken, arkasındaki güçle çarpıştı ve yere savruldu.

İkisi de ormandan muazzam bir hızla fırladı, altlarındaki ormanı düzleştiren bir güçle gökyüzüne doğru fırladı.

Kryo, yoğun bir çabayla Northern'ın demir gibi tutuşundan kurtuldu. Yumruğunu sıktı ve Northern'ın yanağına vurdu. Muazzam bir güç dışarıya patladı, ama darbenin etkisiyle uçmak yerine, Northern bunu anında emdi.

Kryo, Northern'a tekrar vurdu, ama güç hemen azaldı. Başka bir darbe—güç kayboldu. Daha fazla ve daha fazla, güç gerçekten azalmaya başladı.

O, Northern'a, sanki çocuk derisinin altında bir parazitmiş gibi sert bir bakış attı.

"Sana ihtiyacım yok. Sadece öl."

Northern, delice gülümsedi.

"Hayır, lanet olası geri zekalı. Bugün ölecek tek kişi sensin. Kendi saldırılarına dayanıp dayanamayacağını görelim!"

Northern başını geriye fırlattı ve onu Origin'in kafasına çarptı. Full Impact'ın Geri Tepmesi'ni kullanarak, her emilen darbeyi tek bir yıkıcı darbe ile geri gönderdi.

Kuzey'in kafası, her emilen darbenin geri tepmeleriyle Kryo'nun kafasına çarptı. Dünya sanki parçalanıyordu—dağ içe doğru çöküyordu, sırtlar kırılıyor ve zirveler çöküyordu, yok oluş dalgası dışarı fışkırıyordu. Vadiler, toprak üzerinde yaralar gibi açılıyordu ve gökler gürültülü bir kükreme ile sarsılıyordu.

Kryos, havada geri savrulurken, durdurulamaz bir ivmeyle bulutlar üzerinde yuvarlandı ve aniden hareketinin ortasında kendini durdurdu.

Havada asılıyken elini hareket ettirdi ve burnuna dokundu, sonra o tek parmağını gözlerine getirdi. Üzerinde gümüş sıvı bir leke vardı.

Kryos'un ifadesi karanlık bir şekilde büküldü ve mırıldandı

“Bir insan… beni… kanatıyor mu?”

Onun taş gibi soğuk ifadesi ilk kez çatladı, bakışları gerçek bir kinle daraldı. Vücudu, sanki kendi özü ona karşı dönmüş gibi, zorla kontrol altında tutulan bir şiddetle titriyordu.

Kuzey ileriye doğru sendeledi, bedeni parçalanmış ama korkunç bir canlılıkla alev alıyordu. Dişleri kanla açığa çıkmış, gözleri çılgın bir ışıkla dönüyordu.

Güldü.

“Ahahaaa, bu, şimdiye kadar vurduğum en iyi darbeden daha iyi hissettiriyor. Sana bir kafa atarak biraz akıl verdim, değil mi?”

Kryos'un yüzü daha da vahşice karardı.

“Sen, kutsal olmayan varlık!”

Kuzey daha da gülerek, bağırdı:

“İşte bu! Bu, Deliliğin Kökeni'nin sesi olmalı!”

Bu savaşın başından beri onu rahatsız eden tek şey, Kryos'un ne kadar sakin ve derli toplu olduğuydu. Kan, Savaş, Delilik ve Kaos'un Kökeni, onun bir köken olarak kabul edilebilmesi için çok fazla sakin görünüyordu.

Ve bu, o piçin her şeyin yolunda gitmesiydi.

Ul ile olan dövüşten kanarken bile, mükemmel soğukkanlılığı bozulmamıştı. Ama şimdi, Northern'dan gelen tek bir saldırı, saklayamadığı yerlerde onu vuruyordu.

Bunda şüphe yoktu. Bu, fiziksel olduğu kadar zihinsel bir savaş olmalıydı.

O anda, Northern, Origin'in gururuna saldırması gerektiğini fark etti; böylece onu kontrolünü kaybetmeye zorlayacak bir hata yapabilirdi.

Farkındalığına gülümseyerek baktı. Ama yine de, yeterince dayanabilir miydi?

Northern, burnundan damlayan kanı sertçe silerek, yanağında kırmızı bir leke bıraktı.

'Hayatta kalma iradem kadar dayanıklıyım.'

Kryos yavaşça nefes verdi, dudaklarından kırmızı duman hışırtıyla çıktı.

"Aptal insan. Cüret ediyorsun…"

Origin'in eli dışarıya uzandı ve Northern'ın etrafındaki alan içe çökmeye başladı. Orman, taş ve hatta dağılmış yıldırım parçaları Kryos'un avucuna doğru eğildi, Northern'ı yok etmek isteyen bir yerçekimi girdabına çekildi.

Kuzey mücadele etti. Dişlerini sıktı ve hemen dışa patlayan bir spiral buz akıntısı yarattı, kara deliğe yutması için bir şeyler sağladı.

O, muazzam bir uçuş gücüyle patladı ve menzilden kaçmayı umuyordu. Ama yerçekimini ciddi şekilde hafife almıştı. Ona ateş ettiği buz, katı parçacıklardan oluşuyordu, ama hepsi donmuş bir nehir gibi akıyordu—hepsi anında yutuldu.

Yalnızca bir inç daha yükselebildi ve şimdi şiddetli bir yoğunlukla geri çekiliyordu.

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

'O herif nerede!'

Kötü niyetli bir siyah ok aniden yanından geçti ve Origin'in başını geriye savurdu. Kryos o pozisyonda donup kaldı—eli uzanmış, başı geriye itilmiş, gözünden bir siyah ok çıkmış, eli yakalamaya hazır…

Kuzey bir an için şaşırdı.

'Ona isabet etmedi.'

Aşağıdaki Kaos Prensi'ne, kendisine parmak kaldırarak gülümseyen birine baktı.

Kuzey, bedeninde soğuk bir şeyin süründüğünü hissederek kaşlarını çattı. Hızla Origin'den kaçmaya odaklandı ve çekim girdabından umutsuz bir hızla kayboldu.

Kuzey, bulutların arasından uzaktan öfkeyle bakıyordu ve öfkeyle patladı.

Rüzgarlar ve gökler aynı seviyede acımasız bir öfkeyle yanıt verdi.

Gökyüzü, sanki bulutlar çelikten yapılmış dev bir el tarafından yuvarlanıyormuş gibi kalın, öfkeli bir sesle gürledi. Yıldırım çubukları, Northern'ın ellerine bağlanarak dişli desenler halinde aşağıya doğru süzüldü.

Aynı anda, rüzgarlar dev atlar gibi hızlandı ve ileriye doğru fırlayarak çok aşağıdaki ormanı yok etti.

Ormanın kuzeyinde, Luinngard İmparatorluğu'nun duvarını Northern ve Kryos'un savaştığı sahneden ayıran geniş bir çöl ovası uzanıyordu.

Ancak çöl, rüzgarların Northern'ın öfkesine yanıt vermesiyle bir kum fırtınasıyla hareketleniyordu.

Ormanın ortasında bulunan Kaos Prensi, yıkılan ormanın içinden koşarken bağırdı

: "Hey! Hey! Partnerin burada! Hey!"

Gözleri, yüzüne doğru fırlayan bir parçalanmış ağaçla genişledi—gözlerinin önünde sadece birkaç santim mesafede, aniden çömelip onun geçmesine izin verdi.

Yer şiddetle sarsıldı ve hemen ardından Kaos Prensi havaya fırladı, sıvı karanlıktan zarif bir şekilde oyulmuş gibi görünen büyük siyah kanatlar çıkardı.

Bir an nefes aldı, gözlerini kapadı. Ama gözlerini açtığında, gökyüzünde bir yıldırım çizgisi belirdi, ona çarparak vücudundan geçip gökyüzüne fırlattı.

Tüm hava, Northern'a doğru inen Kaos'un Kökeni'ne doğru yüklenen yıldırımlarla çatırdadı—arkasında gizemli bir pelerin gibi yayılan yıldırımlar vardı.

Kryos, soğuk öfkeyle, avuçlarını açtı ve ileriye doğru fırlattı.

İkisi çarpıştı. Ve dünya bir an durakladı, ... yıkımı işlemeye başladı.

Sonra kaos.

Şimşek damarları—mavi ve parlak, siyah ve kızıl—büyük bir güç ve hızla dışarıya yayıldı. Kaos Prensi bile, onlardan korunmak için kanatlarını yüzünün üzerine kapatmak zorunda kaldı.

Mavi ve parlak şimşek hemen kanatlarını kıtır kıtır yakarken, kızıl şimşek onları aşındırıp başka bir şeye dönüştürdü, grotesk hale geldi—kenarlarında hızla boynuzlar çıkmaya başladı ve normal uzunluğun ötesine uzandı.

Ancak grotesk dönüşüm başlar başlamaz, kaşlarını çattı ve hemen boynuzlar—sanki daha kötü bir şeyden korkuyormuş gibi—içeri geri çekildi. Kanatları bir anda normale döndü.

Sol kanadına baktı, yarısının Northern'ın şimşeği tarafından yakıldığını gördü ve iç çekti.

Sonra anında yeniden büyüdü.

Normal şimşek ve Kryos'un bozduğu versiyon, ormana doğru ilerlemeye devam etti, deli hayvanlar gibi çarpışarak küçük imparatorluğun dev duvarına çarptılar.

Duvar sayesinde, Luinngard'ın tüm medeniyeti delilik tarafından tüketilmekten kurtuldu.

Ancak en kötüsü oldu.

Yıldırımın yok etmek için çarptığı yerde, onun deli versiyonu varlıkları deliliğe sürüklemek için çarptı.

Tüm çöl ve Luinngard duvarı farklı bir şey olarak yükseldi. Var olmaması gereken bir şey, iğrenç bir şey.

Önce kumlar yükselmeye başladı. Şiddetli rüzgârların doğurduğu kum fırtınası, rahatsız edici bir sükunete daldı.

Sonra, duvara çarpıldıktan sadece birkaç an sonra, fırtına yeniden yükseldi - ama bu sefer, çarpık ve kötü niyetli bir şeydi. Kumlar, sanki canlıymış gibi çalkalanıyor, derinliklerinde kızıl ışık yayarken yüzeyleri kararıyor, varoluş moleküllerinin kendilerini parçalayıp tek bir nefeste yeniden bir araya geliyormuş gibi kıvrılıyor ve seğiriyordu.

Bu, deliliğin saf, görünür bir tezahürüydü. Gökyüzüne tırmanırken ve ormana doğru yuvarlanırken izlemek mide bulandırıcıydı—dünyayı kaplayan, bulutları delip geçen ve onları karartan hayvani bir kum fırtınası.

Çarpık kum fırtınası ileri doğru hareket ederken, duvar da onu takip etti. Delilik, Luinngard'ın geniş duvarı boyunca yıldırım hızıyla yayıldı.

Sonra duvar ayağa kalktı. Gerçekten.

Kendini yerden kopardı, sertleşmiş tuğlalar obsidyen ve tehditkar bir şeye dönüşerek çürüdü, çoğaldı ve dev bir varlıktan salya gibi yere düştü.

Duvarın yakınında bir şövalye duruyordu—yakınında yaşayan insanları tahliye etmek için konumlandırılanların sonuncusuydu.

Duvara neyin çarptığının farkında değildi; tek bildiği, tüm toprak boyunca büyük bir titremenin geçtiği ve onu düşürdüğüydü. Ayağa kalkmaya çalışırken, duvar da yükselmeye başladı, temelinden koparak çürümüş metal gibi görünen siyah, viskoz bir sıvı damlatıyordu.

Sıvı düştükçe, korkunç bir hızla hareket etti. Şövalyenin kaskına gömülü kaşları çatıldı. Döndü ve koşmaya çalıştı, ama viskoz sıvı gökyüzüne fırladı ve üzerine düştü, anında zırhına sızdı.

Koşarken durdu ve acı içinde çığlık attı, genişleyen gözleri karardı ve içinden kan kırmızı bir ışık parladı. Derisi obsidyen rengine döndü, boyu uzadı ve anında uzun, çarpık bir çelik kılıç ve siyah etle birlikte devasa bir kalkan taşıyan devasa, grotesk bir canavara dönüştü.

Canavar anında sıçradı, tek bir atlayışta muazzam bir mesafe kat etti. Bir binanın çatısına indi ve onu moloz haline getirdi.

Yakındaki şövalyeler hemen yeniden toparlanmaya başladı, kılıçlarını çekerek canavara saldırırken komutlar bağırdılar—ama kırık oyuncaklar gibi geri savruldular.

Bu arada, hareket eden obsidyen viskoz şeylerin daha fazlası yere sürünerek, uzaklara doğru büyük miktarlarda yayıldı.

Duvar kendiliğinden ileriye doğru hareket etti ve insanların gözlerini dehşetle açmasına neden oldu.

İmparatorun son görünümünden bu yana aylarca kendini kilitlediği Deneme Salonu'nun yakınında bulunan Kule Ustası ve Şövalye Komutanı, durdukları yerden yüzlerinde dehşet ifadesiyle baktılar.

Duvarın gölgesi yükseldikçe tüm toprak üzerine düştü ve yavaşça gökyüzüne uzanarak hepsini kapsadı.

***

Kuzey'in zihni bir kez daha çöktü, Köken tarafından vurulduğunda. Lanet olası herif bu sefer doğrudan delilikle onu vurmaya çalışmıştı. Ama Kuzey, buna karşı uzun zamandır direnç geliştirmişti.

Zihni bir an karardı. O anda, Kuzey beyin hücrelerinin korkunç bir hızla yükseldiğini hissetti ve o tek delilik tohumuna saldırdı.

Ama sadece beyin hücreleri değildi—bu Omniform'du. Görünüşe göre, bedeni büyümeye devam ediyordu. Hayır—daha doğru bir ifadeyle, Omniform tüm vücuduna yayılmaya devam ediyordu. Bu zaman alıyordu, yavaş ama ilerleyici bir şekilde.

Kuzey gözlerini açtığında başında bir zonklama hissetti. Gözlerini zar zor araladığında Kryos ona doğru indi. Hızlıydı—Köken'i bir an için kaybetti ve sanki bir dağ tarafından vurulmuş gibi hissetti.

Yere çakıldı ve bu, tüm ormanı tek bir anda yerle bir eden bir şok dalgası gönderdi.

Çok daha kötü, siyah ve kırmızı korkutucu fırtına ona doğru boş bir çığlıkla yükseldi.

Ama aniden fırtınanın önünde kanatlı bir adam belirdi. Kuzey, Kaos Prensi'ni zar zor tanıdı ve yaklaşan saldırıdan gözlerini ayırmasına izin verdi.

Ancak, Kryos muazzam bir güçle yere düştü ve yavaşça ona doğru yürüdü.

"Siz kırılgan yaratıklar erdemle kendinizi süslüyorsunuz, ama her nefesiniz bencillik kokuyor. Anıtlar dikiyorsunuz, gökleri onurlandırmak için değil, kendi adınızı zaman içinde yankılamak için. Açgözlülüğü hırs, korkaklığı inanç, kibirliği ise aşk olarak giydiriyorsunuz. Dualarınız bile pazarlık—taleplerle sarılmış yalvarışlar, sadece lütuf satın almak için sunulan kurbanlar.

"Dünyalar arasında parazitler gibi sürünüyorsunuz, yiyorsunuz, talep ediyorsunuz, biriktiriyorsunuz—sonra kendinizi erdemli olarak adlandırmaya cüret ediyorsunuz. Bana söyle, ne zaman iyiliği kendi başına aradınız? Sadece kendinizin boş putunu tapıyorsunuz, sonra ilahi olanın sizi küçümseyerek neden gördüğünü merak ediyorsunuz."

Northern yavaşça taş molozlardan kalktı, büyük bir levhayı kolayca iterek—ama o levha birkaç metre havalandı.

Sarsılsa da gülümseyerek.

"Hey dostum, bu gök gürültüsü ve ateş—bu nedir, insanlığa karşı bir intikam mı? Biraz klişe değil mi, ne dersin?"

Northern doğruldu, şakaklarından ve alnından kan damlıyordu, yavaşça gözlerinin üzerine akıyordu.

Ama şimdiye kadar, ölümcül yaralar almadı. Garip bir şekilde, oldukça enerjik hissediyordu. Hala beyin hücreleri Kryos'un ona saldırdığı deliliğe karşı savaştığı için hafif bir baş ağrısı vardı.

"Klişe mi? Küstah böcek, sonsuzluğun sesini klişe olarak adlandırmaya cüret ediyorsun? Etimi yarıyorsun ve bunun bizi eşit kıldığını mı düşünüyorsun? Bir yarayı zayıflıkla karıştırıyorsun. Tek yaptığın, kibirinin derinliğini kanıtlamak. Bunu bil—kanımın her damlası, tüm türünüzün toplamından daha değerlidir ve onu akıtmanın küfrünü boğmanı sağlayacağım."

Northern güldü.

"Vay... bu gerçekten bir sinir uçlarına dokundu, değil mi—"

Onun sözleri, Kryos'un şaşırtıcı bir hızla kaybolmasıyla yarıda kesildi. Northern da aynı şekilde kayboldu ve Kaos Prensi'nin şu anda savaştığı çarpık fırtınaya doğru yıkılmış ormanın üzerinden hızla geçti.

Hava da süzülürken Kryos'a gülüp bağırdı.

"Bir kez kanıyorsun ve aniden bacakların eskisi gibi seni taşımıyor. Ne oldu, Köken—nefesin mi kesildi? Hadi! Benden daha hızlı koşan ölümlüler oldu!"

Kryos, her köşeden yankılanan delice bir kahkaha ile yanıt verdi.

"Nefes mi kesildi? Nefesim delilik fırtınaları doğurur! Bunun benim sınırım olduğunu mu düşünüyorsun? Kemiklerini öğüteceğim, hatta hafızan bile seni reddedecek!"

Raven, Elli, Thalen, Lynus ve Jeci, Northern ve Kryos'un mücadelesinin muazzam gücünden kurtulmuştu—ama sadece iki titan ters yöne fırladıkları için, ormanı yerle bir ederek.

Hayatta kalanlar, yere yığılmadan önce yoğun bir rahatlama iç çekişi atamadılar. Hatta Eli, Öz Manifestosunu serbest bıraktı ve insan formuna döndü. Görünüşe göre, hepsi algılanamaz bir baskı altında acı çekiyorlardı—korkunun ezici ağırlığı.

Ölüm korkusu, bu kadar önemsiz bir şekilde. Bu savaşın, onların pazarlık edebileceğinden çok daha öte olduğunu fark etme korkusu.

Raven'in kollarında Terence yatıyordu. Kadın, vücudu ve yüzü boyunca yaralanmış, zırhı acımasız darbelerle birçok yerinden yırtılmıştı.

Thalen, Terence'in başını nazikçe uyluklarının üzerine yerleştirmiş olan Raven'i inceledi. Tereddütle konuştu.

"Yardım etmeme izin verir misin?"

Raven'in başı aniden yukarı fırladı.

"Lütfen..."

Thalen başını salladı ve onun önünde eğildi. Bir keseyi çağırdı ve içinde kırmızı sıvı bulunan bir şişe çıkardı.

Raven, şişeyi gözlemlerken kaşını kaldırdı. Onun merakını gören Thalen açıkladı.

"Bu, son zamanlarda pazarlarda dolaşmaya başladı. Bu bir iyileştirme iksiri—en ciddi yaraları bile onarabileceği söyleniyor."

Raven, bunu şüpheyle inceledi ama onu durdurmadı.

Ya içebilir ya da doğrudan yaraya dökebilirsiniz. İçmek, içsel hasar için daha etkilidir.

Terence'in yaralarının üzerine iksiri döktü.

Raven'ın şokuna, sıvı yaralarına dokunduğu anda, yaraları kendiliğinden kapanmaya başladı. İyileşme o kadar hızlı ve kapsamlıydı ki, gözleri hayretle açıldı.

Thalen'e baktı, sonra boş şişeye, yüzü suçlulukla büküldü.

"Bu senin için değerli olmalıydı... Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm—"

Thalen onu kesti.

"Üzgünme. Bu savaş... hepimize ait. Northern önde duruyor, ama diğerlerimiz elimizden geldiğince katkıda bulunmaktan çekinmemeli."

Raven'ın gözlerinde saygı parladı ve başını salladı. Terence kıpırdandı, hemen dikkatini çekti.

"Terence!"

Kadın tekrar kıpırdandı, yüzü acı çekiyormuş gibi gerildi. Sonra gözleri birden açıldı.

Raven kaşlarını çattı.

Terence'in gözleri gözbebeklerinden yoksundu ve hafif bir ışıkla parlıyordu. Kendini imkansız bir zarafetle kaldırdı—sanki rüzgarlar onu taşıyormuş gibi.

O, sessizce Raven'a baktı. Hava hareketsiz asılı kaldı. Herkes nefesini tuttu.

Sonra Thalen'e döndü, o da hafif bir kaş çatma ile geri baktı.

İç çekti ve konuştuğunda sesi, bir araya örülmüş birçok ses olarak ortaya çıktı.

"Elf olan doğruyu söylüyor—bu savaş hepimizin. Bir çocuğun bunu tek başına üstlenmesi için hiçbir neden görmüyorum. Bu yüzden, o adamla eşit şartlarda yüzleşebilmem için mükemmel bir gemi yaratmamda hepinizin yardımına ihtiyacım var."

Thalen'in kaşları, bastırılmış düşmanlıkla daha da çatıldı. Onun elf kökenini anında tanıması ve diğer dünyadan bir şekilde konuşması, şüphelerini doğruladı.

Raven'ın yüzü karardı. Terence'in parlak gözlerine doğrudan baktı.

"Sen... sen... Ul musun?"

Terence ona baktı.

"Doğru, çocuk."

Anında, Raven ve Thalen dışında herkes diz çöküp başlarını eğdi.

Ul—koruyucu, anne, bu dünyanın sakinlerinin yaratıcısı. Onun varlığı, dünyanın kendisiydi, saf altın olarak tezahür etti.

Kalpleri bu savaşın gerçekten önemli olduğunu bilmekle sevinçle doldu.

Eli hayretle dolup taştı. Onun gözlerine bir bakış atmayı arzuladı ama o kadar derin bir hayranlıkla ezildi ki bakışını kaldıracak hali kalmadı. Vücudu soğuk hissediyor ve görünmez bir ağırlıkla bastırılıyordu.

O bir Paragon'du, ama korku ve saygıyla titriyordu—herhangi bir düşmanca niyetten değil, saf, içgüdüsel bir ibadet duygusundan.

Sonuçta o Ul'un hizmetkârıydı. Her Drifter böyleydi.

Terence'in bakışları Thalen'e odaklandı.

"Onun tepkisi anlaşılabilir—bu dünyaya ait değil."

Dikkatini Raven'a çevirdi.

"Ama benimle ne tür bir kin besliyorsun, çocuk?"

Raven'ın gözleri öfkeyle parladı.

"Onu sen aldın..."

Ul başını hafifçe eğdi, sonra bir an sonra fark etti ve kendisini işaret

etti.

"Bu varlığa atıfta bulunuyorsunuz!"

Raven'ın bakışı asla sarsılmadı.

Ul hafifçe güldü.

"Kimseyi almadım, çocuk. Sadece çağırdım ve sadık bir hizmetkar olarak, o cevap verdi. İşlerin bu kadar erken tırmanacağını hiç beklemiyordum—bunun bu kadar yükseklere ulaşmadan önce kontrol altına alınmasını ummuştum. Senin gibi insanların böyle sırları nasıl ortaya çıkardığını anlamıyorum."

Ul bir nefes aldı.

"Bu, hepinizden çok daha ötededir. Bir Origin'i yenmek için, en azından Zenith seviyesine ulaşmak gerekir. O zaman bile, bir Zenith'in başarabileceği en iyi şey, yedi bin yıl boyunca mühürlenmiş ve ortalama bir Origin'den daha zayıf olan bir Origin ile eşit şartlarda savaşmaktır."

O, hepsine yukarıdan baktı.

"Hala nefes almanızın tek nedeni, o adamın yedi bin yıl boyunca ince barış katmanlarında geçirdiği süreyle inanılmaz derecede zayıflamış olmasıdır. Şimdi daha sakin, iyi konuşuyor ve mantıklı. Ancak, öfkeyi nasıl hissedeceğini, öfke içinde kendini nasıl kaybedeceğini hatırlaması sadece bir zaman meselesi, gerçek kim olduğunu hatırlamadan önce.

"O adam... öfkeyle tüketilmiş... otoritesi yükselecek ve yavaş yavaş büyüyecek, en güçlü haline dönecek. Bu gerçekleşmeden önce, onu tekrar mühürlemem gerekiyor. Ve bunu başarmak için daha güçlü bir varlığa ihtiyacım var."

Hepsini inceledi.

Ruhlarınızın çekirdekleri, bu çekirdeği güçlendirmek için birleştirilebilir. Bu, benim otoritemden daha fazlasını ortaya çıkarmama ve çok daha dayanıklı bir beden oluşturabilmeme olanak tanıyacak.

O anda, Raven'ın ifadesi karanlık ve korkunç bir hale büründü.

“Ne?”

Hatta Thalen'ın yüzü bile değişti.

Basitçe söylemek gerekirse—Ul'un önerdiği şey, içinde bulunduğu bedeni güçlendirmek için tüm çekirdeklerini hasat etmekti, bu da ona daha fazla otorite kanallama imkanı verecekti.

Ölmeleri mi gerekiyordu?

Herhangi bir koruyucunun böyle bir şeyi önermesi nasıl mümkün olabilirdi?

O anda, Raven güldü—bu ses, hem Thalen'ı hem de Ul'u döndürüp bakmaya zorladı.

Gülüşü yavaşça sona ererken, Ul'a saf bir zehirle bakış attı.

Gerçekten senin için çok elverişli olmalı. Ne olduğun umurumda değil...

Ul'un sözlerini alaycı bir tonla tekrarladı.

Ruhlarınızın çekirdekleri, bu olanı güçlendirmek için birleştirilebilir. Bu, otoritemden daha fazlasını ortaya çıkarmama ve çok daha dayanıklı bir beden yaratmama izin verecek.' Süründüğün her ne çukursa geri dön, seni orospu.

Şaşkınlığı ilk ifade eden Ul değildi. Eli de değildi, Lynus ve Jeci de dünyalarının varsayılan üstünlüğüne saygı gösterme konusunda ince bir zorunluluk hissetmediler.

İlk olarak Thalen, Raven'a döndü, ağzı açık kaldı. Sonra Jeci, şaşkınlığını bastırdı. Lynus kaşlarını çattı, ardından Eli geldi, Ul hafifçe çenesini kaldırmadan önce.

"Ne iğrenç sözler söylüyorsun. Onları anlamıyorum, ama damladıkları zehri hissediyorum."

Başını eğdi ve kasvetli bir şekilde gülümsedi, kendisini işaret etti.

"Bu varlık senin için sıcaklıkla dolup taşıyor. Bu yüzden mi böyle bir öfkeyle titriyorsun?"

Başını salladı.

"Yanılıyorsun, çocuk. Ruh özüyle titreşen her şeyin bir amacı vardır. Ben o amacın rehberiyim—senin yolunu aydınlatan ışık. Bana karşı isyan etmek, karanlığı seçmektir."

O duraksadı. Sessizlik uzadı, ağırdı.

“Ah, bir zamanlar isyan eden birinin korkunç bir anısını hatırlıyorum—hatalarımın başlangıcı. Ne yazık ki, en kötü kaderle benim ellerimde karşılaştı. Çocuk, karanlığı kucaklama, ona teslim olma. Sana sunduğum ışığı kabul et. Kalbinde bir uyumsuzluk, kötülük hissediyorum.”

O tekrar duraksadı, Raven'ı incelerken başını eğdi.

“Ne garip bir yaratık... Gerçekten insan mısın?”

O, yüzünde yavaşça açan bir sevinçle Raven'a baktı.

“Senin gibi bir fenomenin ortaya çıkması son derece nadirdir. Sen bir kusursun—ama ilginç bir kusur.”

O, hoş bir şekilde gülümsedi.

“Senin özün yetersiz beslenmiş. Annenin karnında bulunduğun zamandan beri müdahale edildi. Yoksa belki seni yok etme girişimiydi? Annenin kendisi tarafından mı? Seni kusurlu hale getirmek için yapılan her şey gerçekten başarılı oldu.”

Onun gülümsemesi genişledi.

“Kusurların daha zayıf olması gerektiğini düşünmek bir hatadır. Bu, mükemmel varlıkların sıkça yaptığı bir hatadır—benim de yakın zamanda yaptığım bir hata…”

Son sözlerini söylerken ifadesi hoşnutsuzlukla karardı.

Raven, Ul'un söylediklerini içselleştirdi. Bu sözler neredeyse önemliydi, çünkü o, çocukluğunun hikayesini tek bir nefeste gözler önüne sermişti. Ama başka bir şey daha önemliydi.

Northern, kıtalarının ve muhtemelen dünyanın kaderi için savaşıyordu. Herkes, Thalen'in söylediği gibi, her ne gerekiyorsa katkıda bulunmalıydı.

Raven, Ul'u yenebileceğinden emin değildi. Uzun bir süre, Ul'un kendisinin bir Köken olabileceğinden şüphelenmişti.

Elbette, bu temelsiz bir varsayımdı—özellikle de hiç kimsenin Kökenlerin şu anda hayatta olup olmadığını ya da sadece başka bir alemin efsaneleri olup olmadığını bilmediği göz önüne alındığında. Ancak, Karanlık Kıta olayı sonrasında, şüpheleri netleşmişti.

Şu anda, burada dururken, Ul'un bir Köken olduğundan her zamankinden daha emindi. Bu, onun için işleri tehlikeli hale getiriyordu.

Bir Kökeni yenebilir miydi?

Northern şu anda birine karşı mücadele ediyordu. Bir saniye bile dayanabileceğinden emin değildi.

Ama geri adım atmayacaktı.

Raven dişlerini sıktı ve ellerini açtı, iki elle tuttuğu bir kılıcı önünde belirsizleştirdi.

"Arkadaşımın yanından çekil."

Ul, çenesini kaldırdı ve acınası bir şekilde gülümseyerek Raven'a baktı. Yavaşça elini uzattı.

"O çöple ne yapacaksın? Beni mi kesmek istiyorsun? Unutma—bu bedene verdiğin her zarar onunla kalacak."

Thalen, kenardan Raven ve Ul'ı gözlemleyerek kaşlarını çattı.

Raven dişlerini sıktı, sessizce o engelle boğuşuyordu. Ul'a saldırmaya kendini getiremiyordu, çünkü bu gerçekten Terence'in bedeni.

Ayrıca karar vermesi gerektiğini biliyordu, yoksa çok daha büyük bir kayıp olacaktı.

Gözleri tehlikeli bir şekilde keskinleşti ve içinden öyle bir soğuk, cinayetkar bir aura patladı ki, Ul kendisi bile irkildi.

Ul, kendini yakalamadan önce irkildi, hafifçe sersemlemişti.

'Ne… neredeyse ondan mı korktum… o çocuk?'

Bu düşünce Ul'ın bedenini tiksinti ve nefretle ürpertti. İfadesi tamamen iğrenç bir hale büründü—daha yüksek bir varlık olarak görülmesi gereken birinden çirkin bir görüntüydü.

"Ahh! Şimdi öfkeliyim."

O, önünde diz çökmüş olanlara öfkeyle baktı.

"Beni hemen hizmetinize sunun—sevdikleriniz için endişeleniyorsanız!"

Bu sözlerle Eli'nin gözleri büyüdü. Titredi, yüzü renksizleşti. Sonra eline baktı.

Thalen önce merakla izledi.

'Gerçekten mi—'

Eli'nin eli, bıçak hızıyla göğsüne doğru fırladı, ama Thalen hareket etmişti, elini daha derine saplanmadan yakaladı—adamın parmak uçları, artık pençeler gibi şekil almıştı, ilk deri katmanını delmişti ama daha derine inmemişti.

Aynı anda, Raven bulanık bir hızla hareket etti ve kılıcını Lynus'un gümüş kanatlarını göğsüne doğru yönlendirdiği keskin kenarlarını defle etmek için kullandı.

Çılgınca Jeci'ye döndü ama genç kadının geniş, deli bir gülümsemeyle titreyerek elini tuttuğunu görünce adımını durdurdu—o el, göğsüne mızrağı saplamak için deli gibi kaşınıyordu.

Jeci, sağ elini parmaklarıyla kazımaya başladığında salyalar akıttı, kendini yaralamaya çalışırken deli bir ruh gibi mırıldandı.

"Sadece o bana emir verebilir, sadece o bana emir verebilir, sadece o bana emir verebilir."

Bir an için, Raven sanki soğuk bir şey onu ısırmış gibi titredi. Dudakları hafifçe aralandı.

“Ne…?”

Ama hemen Ul'a döndü, o da daha büyük bir öfkeyle parlıyordu.

“Siz dikkatsiz insanlar! Suçlarınızın ne anlama geldiğini bir an bile düşünüyor musunuz? Bu bir ihanet! Sadece sizlere saf niyetler beslerken bana karşı gelmeye cüret ediyorsunuz!”

Öne atıldı, elleri uzanarak Lynus'a ulaşmaya çalıştı. Raven da öne fırladı, arkasından iki eliyle kılıcını yukarı fırlattı.

Ancak, Ul aniden hareketini durdurdu. Bu duraklama, Raven'a ihtiyaç duyduğu zamanı verdi—gözleri keskinleşti ve kılıcı Terence'in boynuna doğru yukarı savurdu, kafasını temiz bir şekilde kesmeye kararlıydı.

Fakat kılıcı boynundan sadece birkaç santim uzakta dondu ve gözleri büyüdü. Terence'in bir gözü zorlanmış, gözyaşları akıyordu ve eli titriyordu.

Raven, arkadaşının içten de savaştığını fark ettiğinde hafifçe titredi.

Kalbinde acı bir sızı hissetti—daha önce ne yapılması gerektiğine karar vermişti. Yapmayı bildiği tek şeydi: İnsanlara en zor buldukları şeyleri gerçekleştirmelerine yardım etmek.

Fakat bugün özellikle işkence edici ve çelişkiliydi, çünkü zihni, bir bıçak kadar keskin, neyi kesmesi gerektiğini biliyordu, ama kalbi ağır ve isteksiz hissediyordu.

Kalbini bastırmıştı. Ama şimdi, arkadaşına asla şüphe verme—güven—şansını tanımadığını fark etti. Belki o da savaşabilecekti.

O anda, Ul gülümsedi ve bakışlarını Raven'a dikti.

“Kendini hemen öldür.”

Raven'ın genişleyen gözleri titredi, kılıcının ucunu döndürerek boğazına getirdi.

Raven bir an kendisiyle boğuştu, elindeki kılıç titriyordu. Gözleri karanlık ve boştu—Karanlık Kıta'daki aynı acımasız, hassas ve ölümcül Raven'i hatırlatıyordu.

Ancak sadece üç ayda, Raven o kişiden değişmişti. Özellikle Northern ile geçirdiği son birkaç günde, yenemediği, reform edemediği, ondan çok daha güçlü birini bulmuştu.

Ve Raven, tüm samimiyetiyle, bundan mutluydu. Kendisiyle gerçekten barış içindeydi.

Belki de bu yüzden tereddüt etti. Origin, kalbindeki öz güvensizliği kullanarak uyması gereken bir emir vermişti ve Raven bu emre bağlıydı; yine de bir şekilde tereddüt etti.

Arkadan mücadele eden Terence, bunu gördü ve acıyla yüzünü buruşturdu. Onun direnişi yükseldi ve Ul'un eli bir inç bile ileri gitmeyi reddetti.

Origin homurdandı.

"Siz haşereler! Ne yapıyorsunuz? Kendinizi derhal teslim edin!"

"Hayır! Arkadaşlarımı öldürmene izin vermeyeceğim! İster irademi yok et, ister bedenimi ez, istediğini yap, çünkü ben senin amacın için bir rahibeyim - ama arkadaşlarıma dokunamayacaksın! İsyan edeceğim!"

Garipti - aynı ses, aynı ağız, aynı kişi, kendisiyle tartışıyordu. Ama ses farklıydı ve o anda, Raven'ı uyandırdı.

Kılıcı yere sapladı, hızlıca boynunu silmek için dokundu ve bir kan çizgisi sildi.

Raven aşağıya baktı, dehşet içinde.

'Bir an tamamen kendimden çıkmıştım. Ve sonra... canavarlara saldırdığımda veya ruh rütbesinde ilerlediğimde konuşan ses bana...'

Raven gözlerini kaldırdı, farkındalık belirmeye başladı.

Ul hâlâ titriyordu, Terence ona demir gibi bir irade ile karşı koyduğu için hareket edemiyordu.

Raven aniden anladı.

"Bir şey yapmalıyız—"

"NE CÜRETLE?!"

Raven'ın gözleri büyüdü. Jeci, çığlığı ve mızrağıyla bir kasırga gibi inmeden önce kendini bir yana attı.

Mızrağı havada dönerken, birden fazla darbe haline dönüşerek tek bir darbe içinde birleşti. Ama Lynus, kanadını uzatarak saldırıyı engellemek için yere sapladı, kendisini ve Ul'u korudu.

Jeci indi ve mızrağını döndürerek omzuna yasladı, Lynus'a karanlık bir bakışla sabitlendi.

"Ne yapıyorsun?"

"Aptal mısın? Eğer ona saldırırsan, insanı yok edeceksin!"

Jeci başını eğdi, o aynı karanlık ifade yerinde duruyordu.

Umurumda mı görünüyorum?

Lynus kaşlarını çattı.

"Sen istemeyebilirsin, ama o istiyor. Şu anda bu kadar sert savaşmasının bir parçası da bu. Onu öldürürsen, ondan 'aferin' alacağını mı düşünüyorsun? Yoksa sadece onun gözünden düşer misin?"

Jeci bir an aşağı baktı, yavaşça mırıldandı.

"Gözden düşmek istemiyorum..."

Lynus iç çekti, sonra Ul'a geri baktı.

"O zaman Ul'u kadından ayırmalıyız. En azından bu onun güvenliğini garanti eder."

Jeci Lynus'a, sonra arkasındaki Ul'a baktı. Mızrağını yere sapladı, dik durmasını sağladı.

Bu arada, Eli'yi yerinde tutan Thalen ona baktı, Paragon'un da kendine geldiğini umarak.

Eli, onu kısıtladığından beri hareketsizdi—hiçbir hareket yoktu—ama bir şekilde kötü bir önsezi yaşıyordu.

Raven etrafa baktı. Manzara çoraktı, gece düşmüştü ve rüzgarlar soğumaya başlamıştı. Bir Paragon olarak, soğuğa karşı bir dereceye kadar direnç gösteriyordu.

Ama Karanlık Kıtanın hava koşullarının ne kadar vahşi olabileceğini görmüştü. Üstelik, önümüzdeki birkaç saat içinde yılın son günü olacaktı.

Yılın sonunu işgalcileri püskürtmekle geçireceğini beklememişti.

Bu, herkes için ve bu dünya için talihsiz bir olaydı.

Ama işler ilerlemiş gibi görünüyordu. Herkes kendine olan hissini geri kazanmıştı. Tek yapmaları gereken Terence'i bayıltmak, böylece ona daha az odaklanıp Northern'a yardım etmenin bir yolunu bulabilmekti.

Uzaklardan gelen sürekli gürültü ve yerin hafif titremesi onu huzursuz ediyor ve Northern hakkında endişelendiriyordu.

Ancak bir an içinde içini çekti.

'Onun için endişelenmekte ne konumdayım?'

Northern'ın şu anda onun gereksiz endişesine ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan, yapabileceği herhangi bir katkıydı.

Düzeldi ve kılıcını yerden çekip Terence'e sert bir bakış attı.

"Onu bayıltmalıyız."

Lynus ve Jeci, kaosa dalan Raven'ın sözleriyle rahibeye döndü.

Bu arada, Ul, Terence'in demir iradesiyle hala boğuşurken, yüzünün bir tarafından terlemeye başladı.

Görünür bir panik içindeydi. Karşısındaki insanlar—özellikle siyah saçlı kız—olağanüstüydü. Sonra kısa saçlı ve koyu gözlü bir kadın vardı. O, dengesiz görünüyordu.

Ul kafası karışmıştı. O iki kişi üzerinde neden komutunun işe yaramadığını anlamıyordu. Onları bu kadar özel kılan neydi?

Sesinin, Drifters'ın uyandıkları günden beri duyduğu, düşüncelerine yerleşmişti. Bu dünyadaki hiç kimsenin ona itaat etmeyeceğinden şüphe duymuyordu.

Çünkü sesi *onların* düşünceleri haline gelmişti. Verdiği komut, onların kendi inançları gibi hissediliyordu.

Siyah saçlı kızın neden direndiğini tahmin edebiliyordu. Bir kusur olmanın yanı sıra, rahibenin direnişi duygusal bir şeyleri harekete geçiriyor gibiydi.

İnsanlar sinir bozucuydu—duygusallığa ve hislere sert bir şekilde tepki veriyorlardı. Ul bunu asla anlayamazdı. Ama bunu küçümsemeyecekti.

Aynı hatayı iki kez yapmayacaktı. Sonra bir de elf vardı.

Sinirle dişlerini gıcırdattı, bunun karşılaşabileceği en kötü insan kombinasyonu olduğunu fark etti. Parazit böcekler gibi olan insanlarla bu kadar mücadele etmekten nefret ediyordu.

Küçük kardeşi, onu şimdi görebilseydi gülüyordu.

'O küçümseyen Eki... Dönüşü sağlamam gerekiyor.'

Ul başını çevirdi ve Thalen'in Eli'yi hala tutmakta olduğunu gördü. Sonra bir şey fark etti.

'O bir Paragon. Onların hepsinin içinde tek normal olanı! Zirveye ne kadar yakınsan, sesime karşı koymak o kadar zor. Bu kız ağzımda kötü bir tat bırakıyor—Paragon olmasına rağmen, direndi. Ama bu normal. Sadece ona odaklanırsam, mümkün olmalı.'

Ul geri döndü.

"Çocuk! Kendini feda et, dünyanı kurtar. Bana çekirdeğini ver!"

Thalen, Eli'den gelen şiddetli direnci hissederken titredi. Ul'a sert bir bakış attı.

"Sen yüzsüz bir kadınsın. Hepimizin arasında haşeresisin!"

Eli, bacaklarını yere çarparak Thalen'i havaya fırlatan bir şok dalgası oluşturduktan sonra bağırdı.

Eli, keskin pençelerini karnına doğru yönlendirdi, ama delip geçmeden önce, ön kolu havaya fırladı—önünde Raven belirdi.

Gözleri öfkeyle karardı, elinde bir çubuk belirdi.

'Ne zaman o…'

Raven, çubuğun yere çarpmasıyla toparlanacak zamanı bulamadı. Kılıcını yönlendirdi ve saldırıyı engelledi.

Ama yer acı çekti. Dışa doğru patlayan bir şok dalgası, taşları anında paramparça eden ağ benzeri çatlaklar oluşturdu.

Eli'nin amber gözleri soğuk bir kinle parladı, siyah çubuğu havada döndürerek hemen tekrar onun üzerine indirdi.

Raven'ın gözleri şokla büyüdü. Eli'nin elini temiz bir şekilde kesmesine rağmen, Paragon buna aldırış etmedi. Onun saldırısını anında engelledi—sadece bu değil, hareketi de hızlıydı, çok hızlıydı. Hava da elini düzgün bir duruş olmadan döndürüp garip çubuğu ikinci kez indirmesini beklememişti.

O anda Raven düşündü.

'Yeteneklerimi mi kullanmalıyım…'

Ancak hemen buna karşı karar verdi—Paragon'u öldürmek istemiyordu ya da bu durumu uzatılmış bir savaşa sürüklemek istemiyordu.

Çubuğun aşağıya geldiği sırada seçenekleri kalmamıştı. Darbeyi almak zorundaydı. Ancak, ona doğru tuhaf ve farklı, kalın yeşil bir akıntıyla bir rüzgar dalgası geldi.

Thalen. Rüzgar dalgası Eli'nin yanına bir sütun gibi çarptı ve onu havada savurdu.

Yeşil rüzgar döndü ve dağıldı, yavaşça yere inen Thalen'i ortaya çıkardı, elinin döndüğü sırada.

Vücudu değişmişti. Daha uzun boylu olmuştu. Saçları yeşil dalgalar halinde akıyordu, sivri kulakları ve eterik bir zarafetle parlayan zümrüt yeşili gözleri vardı.

“Onun kendini öldürmesini engelleyeceğim. Lady Raven, sen Ul'u bayıltmanın bir yolunu bul.”

Raven, elfi garip bir şekilde inceledi ve başını salladı.

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Ul'a döndü, ama aniden tuhaf bir şey oldu.

Uzay daraldı.

Her şey, anlamadığı bir şekilde çarpıtıldı. Eli'ye doğru koşan Thalen'e daha yakındı—ama şimdi Thalen ona doğru koşuyordu, Jeci ve Lynus ise onun daha önce bulunduğunu düşündüğü yere yakındaydılar.

Kısa bir an için, Ul ve Eli'yi göremedi. Özellikle, Jeci ve Eli ile sağlarında olan Ul—ama şimdi hiçbir yerde yoktu.

Hepsi donakaldı, durdular ve etrafa bakındılar, uzayın nasıl çökmüş olduğunu ve konumlarının nasıl ve ne zaman değiştiğini bilmeden fark ettiler.

Damla.

Damla.

Raven'in tam önünde, kırmızı sıvı damla damla düşmeye başladı. Kaşları çatıldı, yüzü soldu ve bakışlarını yukarı kaldırdı.

Gökyüzünde… Ul ve Eli vardı. Eli, Paragon'un karın kısmına gömülmüş, arkasından fırlayarak, onun kanına bulanmıştı.

Ağzı şokla açıldı, gördükleri karşısında boğazı kurudu.

Lynus ve Jeci başlarını kaldırdılar, gördükleri manzara karşısında şok olmuş, dehşete kapılmışlardı.

Ul, dünyanın egosu olarak vaaz edilen ve muamele gören biriydi. O, Tra-el'di. Ve Tra-el, oydu. O, dünyayı kurtarmak için büyüyen sesiydi.

Diğer bir deyişle, o, yetenekleri uyandıran güçtü. Erken felaketlerin söndürücüsüydü.

Kalplerinin bir yerinde, Ul'un iyi niyetli, nazik, insanlığın en iyi çıkarlarını gözeten bir kraliçe olduğuna dair bir sonuç geliştirmişlerdi.

İnsanlığın korunması için yaratılmış tek bir koruyucu. İyiliğin ve insanlığın kendisinin ekseni.

Ancak, bu anda, o illüzyon bozuldu. Her şeyin yalan olduğunu fark ediyorlardı.

Yalanın nerede başladığını bilmiyorlardı, ama gerçek inkar edilemezdi. Bu, dünyalarının koruyucusu olarak gördükleri kişinin korkunç yüzüydü. Tra-el'in sözde sesi.

Ve bu onları korkuttu.

Ul, Eli'ye soğuk, kayıtsız bir ifadeyle baktı. Onun formu—Terence'in formu—değişiyordu.

Terence'in beyaz saçları uzayıp, ayaklarının ötesine kadar uzandı. Gözleri keskinleşti ve içlerinden altın bir parıltı yayılmaya başladı. Cildi soldu ve altın işaretler akmaya başladı, zırhı yeniden şekillenirken, vücudu üzerinde akıp katılaşarak deli bir hızla oluşuyordu.

Dönüşüm tamamlandığında, sanki ilahi varlığın derinliklerinden düşmüş bir savaşçı gibi görünüyordu—olağanüstü güzel, gözleri soğuk, hesaplı bir vahşet yayıyordu.

Elini Eli'nin karnından çekti ve göğsünde bir delik olan Paragon yere doğru düştü.

Thalen'in yeşil rüzgârı bir anda manzarayı süpürdü ve Paragon'un ölmekte olan bedeni yere değmeden hemen önce onu yakalamak için oradaydı.

Thalen, Eli'ye sessiz bir umutsuzlukla baktı. Birbirlerini uzun süre tanımıyorlardı, ama birlikte geçirdikleri kısa zaman, ölmekte olan adam için içten bir acı hissetmesi için yeterliydi.

O, acı içindeydi.

Eli bir şeyler söylemeye çalışıyordu, yüzü solgun, ağzı ve gözleri titriyordu. Kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştı, ama bu çok fazlaydı. Sonunda ağzı gevşedi ve gözleri cam gibi oldu, nefesi kesildi.

Thalen, Eli'nin ellerinde ölüşünü izlerken acısının derinleştiğini hissetti, buna karşı hiçbir şey yapamıyordu. Onu iyileştirmeye çalışsa bile, bu mümkün olmazdı.

Eli sadece yaralı değildi—ruhunun tüm canlılığı emilmişti. O, boş bir kabuktan ibaretti. Thalen, kimsenin ruh çekirdeği olmadan nasıl yaşayabileceğini anlamıyordu, bu yüzden ölüm daha iyi bir seçenekti.

Hala... acıdı... dayanılmaz bir şekilde.

Eli'nin cesedini nazikçe yere bıraktı ve yavaşça ayağa kalkarak Ul'a yoğun bir öfke ifadesiyle baktı. Yeşil gözleri alev alev yanıyordu ve etrafındaki hava sıcak ve ağırlaştıkça saçları vahşice savruluyordu.

"Lanet olsun. Uzun zamandır bu kadar öfkeli olmamıştım."

Raven, Thalen'i gözlemledi, sonra kendisi de ayağa kalktı. Bakışı karanlık ve soğuktu. Saçları değişti—bir tarafı beyaz, diğer tarafı siyah oldu. Bir gözü siyah, diğeri beyazdı, bu da onu garip, anormal bir varlık gibi gösteriyordu.

"Ben de... sen sefil cadı. Bugün seni yere sereceğim."

Jeci ve Lynus da eşit derecede öfkeliydi. Lynus'un cam gibi kanatları açıldı ve vücudunun üzerine yayılmaya başladı, Jeci ise kılıcını döndürerek pozisyon aldı.

Sesinde deli bir neşe yankılandı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre karar verilmiş. Kötü koruyucumuzu öldürüyoruz!"

Ul, hepsine tiksintiyle baktı.

"Siz haşerelerle uğraşacak kadar temiz bedenimde bir parça kas olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Okçunun yayından salınan bir ok gibi ileriye doğru fırladı.

Ancak, beklenmedik bir şey oldu. Yeşil rüzgar sütunları, onun kaçarken peşinden koşarak havaya daldı.

Yer altından volkanik patlamalar gibi fışkırarak çıktılar ve ileriye doğru akmaya devam ettiler.

Ul, hafif bir endişeyle geriye baktı ve hızını artırarak daha hızlı uçmaya başladı. Aniden, çok uzakta başka bir figürün onu takip ettiğini gördü.

Bir kanadı beyaz, diğeri siyah ve her ikisi de muazzam, imkansız bir mesafeye uzanıyordu. Tek bir kanat çırpışı, ahşap evlerin çatılarının havada uçmasına neden olabilecek bir rüzgar girdabı oluşturuyordu.

İkisi de, gözlerindeki delice bir öfkeyle ve mesafeyi kapatma konusundaki her çaresiz girişimlerinde yanıp tutuşarak onu takip ettiler.

Raven'ın kanatları genişleyerek, patlayıcı bir hızla mesafeyi kat etti.

Ul'un ifadesi gerginleşti, daha büyük bir hızla hamle yaptı.

Yeşil rüzgarın spiral sütunları, muazzam bir güçle aşağıya doğru dönerken onu ağırlıkları altında ezmekteydi. Ama Ul yan tarafa döndü. Diğer bir sütun, bir kasırga gibi güçlü bir kuvvetle yan taraftan yükseldi.

Aynı anda, Ul onun yolunda var olmaktan vazgeçti. O, uzaydan kayboldu ve tekrar önde belirdi.

Sinirle kaşlarını çattı, sonra iç çekti.

"Ahlaksız ölümlüler."

Raven ve Thalen peşine düştü—Thalen rüzgar sütunlarıyla ileri doğru yuvarlanırken, Raven uçtu. Ancak, bir sonraki anda, ikisi de uzayda sıkışıp kaldı.

Raven inanılmaz bir hızla patladı. Kendini hareket ederken hissetti, ama aşağıya baktığında, o alanın dışına çıkmadığını gördü. Altındaki zemin hala aynı yerdi.

Thalen'in büyük rüzgarlarına doğru bir göz attı ve bir süre sonra bunun aynı olduğunu fark etti. Rüzgarlar güçlü bir öfkeyle dönerken, görünür bir şekilde ileriye hareket etmiyorlardı.

Geçen seferki gibi—Paragon'u durdurmaya çalışırken aniden kendini başka bir yerde bulduğunda.

Raven gözlerini kısarak baktı.

'Ul'un otoritesi... uzay üzerindedir...'

Bilmek bir şeydi. Ama bu bilginin durumlarına nasıl yardımcı olabileceği—Raven, yaptığı hiçbir şeyin işe yarayacağından emin değildi.

Bir Origin'in otoritesi basit bir balık keki değildi. Temelde o gerçekliğin yasalarını yazıyorlardı. Herhangi bir gerçekliğin yasalarını aşmaya çalışmak kadar sağlamdı. Bir Paragon için bu imkansızdı.

Raven dişlerini sıktı ve pes etmeyi reddetti.

Bu arada, Ul, Kuzey, Kaos Prensi ve Kryos'a doğru daha da yaklaştı; bu ikili şiddetli bir savaşın içindeydi.

***

Luinngard'ın limanında, su kenarında betonla oyulmuş garip bir gemi yatıyordu. Ve onun yüksek yapısında, rüzgarın akıntısında dans eden beyaz saçlı bir adam duruyordu.

Parlak mavi gözleri hüzünlüydü ve yüzünde gözyaşlarının kuruduğu görünüyordu.

İmparatorluk üzerinde yıkıcı bir tahribat yaratan devasa çirkin yapıya ve onun etrafında ateşle dolu bacaklarıyla uçan beyaz saçlı adama, iki diğer kişiyle birlikte, o şeyi yenmeye çalışırken bakıyordu.

Yardım etmeye istekli görünmüyordu. Gözleri, böyle bir şeyi düşünmek için çok üzgün görünüyordu.

Bairan, bir süre önce kafasına dolan bir anı selinin peşini bırakmadığını ve onu rahatsız etmeye devam ettiğini fark ederek ellerine baktı.

Başarısızlıkları aklına geldi ve vücudunun her bir yeri—eklemleri, kasları—bundan acıyordu.

Sadece kulesinin en üst katında duruyordu, karanlık gökyüzüne, imparatorluğun farklı bölgelerinde alevlerin yanmasına bakıyordu. İnsanların çığlıkları ve haykırışları kulaklarına uzak geliyordu.

Bir an sonra, kuleye aşağıya baktı. Kapısına vurulma sesini hissedebiliyordu. Vurmanın güçlü olduğu söylenemezdi—bu, kırılgan ellerin sesiydi. Sadece Bairan'ın duyuları olağanüstüydü ve o kırılgan ellerin sahibine ekstra dikkat ediyordu.

Bir saniyeden bile kısa bir sürede, etrafındaki manzara değişti.

Kuledeki birinci kattaydı, büyük kapının arkasında, çaresizce ellerini vurmakta olan beyaz saçlı kadının hemen arkasındaydı.

"Genç hanım, ellerinizi kıracaksınız."

Kadın başını hızlıca çevirdi.

"Sen! Bu ne?! Beni kaçırdın ve hiçbir bilgi vermeden bu yere koydun. Sen kimsin? Regal seni mi gönderdi?!"

Bairan ona keyifli bir gülümsemeyle baktı.

"Ona tıpatıp benziyorsun."

Kadın kaşlarını çattı.

"O kim?"

“Efendim.”

Kadının kaşları kötü bir şekilde çatıldı.

"Senin lordun kim?"

Bairan, elleri arkasında, boş bir şekilde yanıtladı.

Oğlunuz.

O anda, Henai donakaldı, Bairan'a bakarak. Sesinde titreme vardı.

H–O… geri mi döndü?

Bairan hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Gerçekten de öyle. Evinin yok olmasını tehdit eden felaketi sona erdirmek için geldi. Ve ben kendimi adadım ve diğerlerine onun için en değerli olanları korumalarını emrettim.

Henai'nin omuzları hafifçe titredi. O kadar rahatladı ki diz çöküp derin bir nefes aldı.

Ah… neden daha önce bir şey söylemedin?! Birini kaçırıp niyetlerini anlamasını bekleyemezsin, biliyor musun?!

Bairan ona baktı.

Lordumun izni olmadan kimseyi öldürmek istemediğim için hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Lady Henai, Bairan'a hafifçe çekilmiş bir ifadeyle baktı, sonra tekrar derin bir nefes aldı.

“Oğlumun savaştığı bu felaket hakkında… daha fazla bilgi verir misin? Art için tehlikeli değil mi?”

Bairan kadına baktı ve aniden güldü.

“Tehlikeli mi? Efendim? Hahaha, harika bir soytarısınız.”

Güzelce gülümseyerek sakinleşti.

“Neyse ki, her şey yakında sona erecek. Gel otur—seni harika bir hikaye ile eğlendireceğim!”

Henai, Bairan'a garip bir şekilde baktı. Dışarıda bir felaket olduğunu iddia ederken nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Bu bir yalan mıydı? Yoksa o, oğluna bu kadar mı güveniyordu?

Her neyse, o da aynı şeyi yapmaya karar verdi—oğluna dağ gibi bir güven beslemek, ama onu yük altına sokmadan—ve Bairan'ı takip etti.

“Hey! Bay, lütfen adınızı söyler misiniz?”

***

Kuzey, Kryos'un kavrayışında sıkı bir kilit içindeydi, Köken yüzünü acımasız darbelerle yeniden şekillendiriyordu. Yüzüne birkaç kez yumruk attı—kan fışkırdı. Yumruğuyla, dirseğiyle ve hatta kafasını Kuzey'in kafasına çarparak vurdu.

Ancak doğrudan darbeler tek başına çektiği acılar değildi. Kryos'un her saldırısı, kanına sızan ve içinde öfkeyle dalgalanan büyük bir delilikle doluydu.

Çünkü onu deli edemedi, hareketini, algısını yavaşlattı ve hatta görüşünü o kadar kötüleştirdi ki, Kuzey'deki herkes sadece bir bulanıklık görebiliyordu.

Sanki Köken, kanının her akışını kontrol ediyordu ve onu içten yok ediyordu. Bu, ona Kryos'un da Kanın Kökeni olduğunu hatırlattı. Ama içsel kargaşaya karşı savaşıyor ve dışsal yıkıma karşı da direnirken, aynı zamanda yerinde duruyordu—vücudu parçalanmayı reddediyordu.

Kryos, Northern'ın yüzünü sıkıca kavrayarak yere bastırırken öfkeyle inledi. Luinngard İmparatorluğu ile harabe orman arasında geniş çölün ortasına düştüler.

Devasa ağ şeklindeki çatlaklar anında yayıldı ve birkaç mesafeden sarsan güçlü bir şok dalgası patladı.

Ayaklarıyla Northern'ın kafasını yere vurmaya devam etti, onu yüksek ve sinir bozucu bir inleme ile aşağıya çakıyordu.

"Öl! Öl! Öl! Değersiz insan! Öl!"

Bacaklarının hızı arttı ve şok dalgaları daha sık patladı. Yerdeki çatlaklar derinleşti, daha da aşağıya bir krater açarak kırıldı. Hız o kadar arttı ki, ses, bir saniyede yüz kez çarpan gürültülü bir davul gibi geliyordu.

Toz, tüm çöl boyunca patladı ve her şey onunla kaplandı.

Kryos aşağıya baktı. Sakin ifadesi de parçalanmıştı. Yakışıklı olmasına rağmen, şimdi delirmiş bir hasta gibi görünüyordu, incelmiş gözbebeklerinde delilik parıltısıyla gülümseyerek.

Nihayet, altında hiçbir tepki hissetmediğinde bacağını vurmaktan vazgeçti. Gülümsemesi genişledi.

"Sonunda, sefalet içinde çürüyün. Değersiz bir insanın beni kanatmaya cesaret etmesinin bedeli budur."

Bacağını çekip geri adım attığında, aniden ürkütücü bir kıkırdama duydu.

Sonra duraksadı ve yavaşça geri döndü, yüzü gözleri faltaşı gibi açılmış bir inançsızlıkla donmuştu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Yoldan çıkmış bir marl parçası."

Northern, çıkık çenesiyle ayakta duruyordu, parçalanmış ağzından kan akıyordu. Bir gözbebeği soketinden sarkıyordu; diğeri ise kanla doluyordu. Bembeyaz saçları kana bulanmıştı.

Ve yine de, ayaktaydı.

Northern kendisi de neden ayakta durduğunu bilmiyordu. Acı içinde boğuluyordu—delice bir acı seviyesindeydi. O kadar ki, bağırması gerekiyordu. Ama ağzını o kadar bile hareket ettirmek cehennem gibi acı veriyordu, bu yüzden haykıramıyordu.

Kemikleri parçalanmış, grotesk şekillerde bükülmüştü. Düşündüğünde korkunçtu. Bugüne kadar sayısız canavarla savaştı.

Hiçbiri boşluk gücü sayesinde ona vurmayı başaramadı, ama yine de Northern vücudunun güçlü olduğunu biliyordu—hiçbir darbenin kemiklerini bu acınası hale bükmemesi gerektiği kadar güçlüydü.

Kryos'un ham gücü korkutucuydu. Bu, Northern'ın tüm bunlardan uzaklaşmak istemesine neden oluyordu. Acı o kadar yoğundu ki, bir yere çöküp huzur içinde ölmek istiyordu. Çünkü iyileşme düşüncesi—o acıya katlanma düşüncesi—daha da korkutucuydu.

Vücudunun her inçinde aşırı hassasiyetle çığlık atıyordu. En hafif dokunuş bile, sanki kasıklarına bir tekme atılmış gibi, yanıcı bir acı olarak kaydediliyordu.

Ama o ayaktaydı.

Aslında, ayakta olmamasını diliyordu. Ama öyleydi.

Ve daha da kötüsü... iyileşiyordu. Ama o kadar acı verici bir yavaşlıkla ki, Northern onun ölü olmasının daha iyi olacağını düşündü.

Bir gözünde çalışan tek gözle Kryos'a ölümcül bir bakış attı.

'Bu laneti kendimle birlikte aşağı çekmeden ölemem. Şimdi bu Kaos'u kullanmak için kesinlikle iyi bir zaman... ve dünyanın dengesini yok etmek. Çünkü her bir yerim cehennem gibi acıyor ve umurumda değil!'

Northern hafifçe eğildi ve öne doğru topallayarak ilerledi.

Kryos ona baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"O halde ne yapacaksın? Üzerime kan mı tüküreceksin?"

Kuzey güldü.

"Kanımın ihtişamıyla seni onurlandırmak mı istiyorsun? Tch, buna layık değilsin."

Bir sonraki anda, kara oklar yeryüzüne yıkıcı bir güçle vurdu, her şeyi yok etti.

Kaos Prensi yere indi ve hemen Northern'ı yakasından tutarak fırlattı ve bağırdı.

"Dikkat et, ortağım! Tag!!"

Babasıyla alaycı bir gülümseme attı ve ona bir darbe savurdu. Kryos, oğluna soğuk ve uzak bir ifadeyle baktı, gözlerindeki altın ışıltı küçümsemeyle kaynıyordu.

Kaos Prensi'nin dudaklarında kendine güvenen bir gülümseme belirdi. İfadesi sakin ama alaycıydı.

"Baba, kaldığımız yerden devam edelim mi?"

İki çift geniş siyah kanat sırtından fırladı—bir çift üst sırtında, diğeri alt sırtında. Dört kanat da kötü niyetle kıvrıldı ve Kryos'a mermi gibi hızla indi.

Boşluk kanatlarının keskin kenarlarıyla Origin'i bombaladı, bıçaklardan daha keskin tüyler yarattı ve onları kontrol ederek Kryos'a her yönden saldırmaları için döndürdü.

Ancak Origin, hepsine karşı koyacak kadar hızlıydı. Hareketleri hızlanıyordu, anlık hızla blok yapıyor, elleri sanki oradaymış gibi hareket ediyordu.

Her saldırı parçalandı ve geri fırladı, tüyler elleriyle savruldukça büküldü.

Kaos Prensi ellerini açtı. Havada siyah mızraklar belirdi ve babasına doğru saplandı. Ama Kryos onları yumruğuyla parçaladı.

Anki, tüm vücudunun hâlâ boşluğu işlediğini biliyordu. Bunu düzgün bir şekilde kontrol edebilmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Boşluğu emdikten sonra daha akıllıca bir seçim, onu ustalaşana kadar saklanmak ve sonra ortaya çıkmaktı.

Ama bu, babasının karnından ruhunun geri kalanını almak için sahip olduğu tek penceraydı. Ve bunu kaçırmaya cesaret edemezdi.

Dahası, bu fırsat bir bonusdu. Northern'ı dikkatle izliyordu, gücünün zirvesini gözlemleyerek, ondan her şeyi alacağı an için hazırlık yapıyordu.

Boşluk sadece başlangıçtı. Kaos Prensi, Northern'ın benzersiz olduğunu fark etti—başkalarının sahip olmadığı bir şeye sahipti.

Yaratıklar yaratma yeteneği, Boşlukla hiçbir ilgisi yoktu. Boşluk, zaten içinde yatanı sadece açığa çıkardı. Kaos Prensi, şimdi boşluğa sahip olduğu için ve Northern'ın ruhundaki her varlığın bağlantısını hissedebildiği için emindi. Ancak, bunu hayata geçiremiyordu.

Bu yüzden Northern'ın burada ölmesine izin veremezdi. Ve kaybetmeyi de göze alamazdı. Hayatta kalmak için bir nedeni daha vardı.

Kaos Prensi'nin gözleri kararlılıkla keskinleşti.

'Bu sefer başarısız olmayacağım.'

Aşağıdan, Kryos'un etrafındaki yerden siyah mızraklar yukarı fırladı. Ama Köken aniden kırmızı ve obsidyen bulutunun bir şok dalgasını serbest bıraktı, onu delip geçmesi gereken tüm siyah mızrakları yok etti ve parçaladı.

Bulut, yaşamla titreşiyormuş gibi görünen vahşi mızraklar şekillendirmeye başladı. Ve Kryos, gözlerinden insanüstü bir ışık parlayarak, üstünlük yayarak oğluna baktı.

Bilinçli, anlayışlı bir gülümseme yüzünde belirdi ve Kaos Prensi'ne parmağını işaret etti.

"Bunu böyle mi yapıyorsun?"

Kaos Prensi, ne olduğunu anlayarak, zoraki bir kahkaha attı.

"Cidden mi?"

Hızla üzerine fırlatılan mızraklar, atmosfer ses bariyerini anında parçalayacak kadar yıkıcı bir hızla ona doğru fırladı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama mızraklar etrafını sardı. Kaçış yoktu.

Ancak, mızrakların yörüngesi yanlıştı—hiçbiri doğrudan ona gelmiyordu.

Kaos Prensi gülümsedi.

"Saldırımı kopyalamaya cesaret etmeden önce düzgün nişan almayı öğrenmelisin, yaşlı adam."

Öz, alışılmadık bir ifadeyle parmaklarını çevirdi. Ve kaçırılan tüm mızraklar uzandı ve büküldü. Yanlarından uçanlar eğildi—ve hiçbir mızrak böyle eğilmemeliydi, eğer deli değillerse.

Kaos Prensi, etrafında bir boşluk enerjisi kozası oluştururken gözleri büyüdü ve bunu katılaştırdı. Ama bu kusurluydu. Mızraklar çok hızlıydı ve koza oluşmadan önce onun çevresini aşmışlardı.

Biri üst kolunu deldi. Diğeri uyluğunu delerek kanına hızla delilik enjekte etti.

Kozanın içinde, Kaos Prensi titredi ve dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kocaman açıldı.

Babası hafif bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü.

"Beni böyle alabileceğini gerçekten mi düşünüyorsun?"

Kaos Prensi boş bir ifadeyle duruyordu, ağzından kan damlıyordu ve yarattığı koza parçalanıyordu. Soğuk bir nefretle babasına baktı.

Öz, onun önünde durdu ve hafif bir küçümsemeyle aşağıya baktı.

"Sizlerin hepsi en iyi ihtimalle solucanlarsınız. Sen, değersiz insan,

Ul—altında ezip geçeceğim solucanlar.”

Kuzey, Kryos ile Kaos Prensi arasındaki savaşın yer sarsıntısıyla acı içinde bir kayaya yaslandı. Bunu sona erdirmek için Bairan'ı çağırmayı düşündü, ama bu fikir ona doğru gelmedi.

Kuzey, son denemeden sonra çok şey düşünmek zorundaydı. Şu anda çağırdığı varlıkların durumunu bilmiyordu ve Bairan'ın kim olduğunu tam olarak biliyordu. Ama bu, ana sebep değildi.

Kılıç Kralı'nı çağırmakta tereddüt etti çünkü bu, yalnız başına yapması gereken bir şeydi. Çağırdıkların senin yapamadıklarını başardığında saygı komuta edemezsin.

Onlara güvenmekte bir utanç yoktu—ama bu çaresizlik veya zayıflıktan değil, sadece gereklilikten olmalıydı. Şu anda, bozulmuş durumu bu gerekliliği ihlal ediyordu. Bairan'ı çağırmak acınası olurdu.

Ve Kuzey, acınası olmaktan vazgeçmişti.

Kaos ve Boşluğu söndürmek sağlam bir ilerleme kaydetmekti. Bir Köken olmak beklenmedik bir nimet olsa da, yine de daha önce hiç olmadığı kadar dövülüyordu.

Gözleri kör edici bir hızda çalışıyordu—onlar olmadan, Kryos ile eşleşmek imkansız olurdu.

“Şimdi düşündüm de… o iğrenç herifin benim gibi gözleri bile yok, ama yine de ayak uyduruyor.”

Bu, Kaos Prensi'nin temelde daha güçlü olduğu anlamına mı geliyordu?

'Tabii ki... ne bekliyordum ki? Muhtemelen on bin yaşında.'

Kuzey sessizleşti. Sonra gerçekten ona çarptı—savaşmakta olduğu mücadelenin ağırlığı. Binlerce yıl yaşında bir varlıkla saatlerce yumruk yumruğa dövüşmüştü.

Ağzı hafifçe açıldı, sanki derinliği ancak şimdi kavramış gibiydi. Bu bir tanrı ile dövüşmek gibi değil miydi? Üstelik ölümlü bir bedenle.

Kuzey'in bedeni çoğundan daha sağlamdı, ama tanrı benzeri bir yaratığa karşı hâlâ plastikti—çok kırılgandı, kolayca kırılabiliyordu. Ve Kryos bunu kanıtlamıştı.

Tüm yetenekleri ve becerileri işe yaramazdı. Tam Etki, Buz Kalbi, Yanan Fırtına'nın yeteneği. Her şey, işe yaramaz!

Kryos her birine korkunç bir hızla uyum sağlıyordu. Hiçbir şey iki kez işe yaramıyordu. Kuzey yaratıcı olmaya çalıştı, yetenekleri anında karıştırarak, eski olanları yeniden kullanarak—ama Köken'in kırılma noktası hâlâ ulaşılmazdı ve Kuzey parçalanıyordu.

Daha hayal gücü yüksek olamadığına nefret ediyordu. Üstelik çok fazla kusuru vardı—ne yaptığını bilmeyen saf bir çocuk. Dünya'da bile aynıydı. Bu dünyada hiçbir şey değişmemişti.

Ölüm döşeğinde, bir ders öğrendiğini düşünmüştü. Ama burada, tüm hatalarını hızla unuttu ve aynı kişiye geri döndü.

Onun hikayesi, geçmiş yaşamından ders alan ve yeni bir yolda daha büyük bir yol çizen bir protagonist hakkında değildi.

Cehennem... kendini bir protagonist bile saymıyordu. Sadece o tanrı bağlantısıyla ve o yaşlı cadıyla olan o karmaşadan başlayan şanssız bir herif, sonra da bazı antik bir dünyaya yuvarlanmıştı.

Kuzey kuru bir şekilde güldü.

'Ne halt? Hayatım gözlerimin önünden mi geçiyor?'

İyileşiyordu, ama yavaş yavaş. Şimdi, iyi dinlenmiş ve tetikte, Northern hayatının büyük bir tehlikede olduğunu hissetti—ve yaşama isteği azalıyordu.

Yaşamak istiyordu. Ama yorgun hissediyordu. O kadar yorgun. Sırtı, bedeni—her şey deli gibi ağrıyordu.

Zayıflayan görüşüne rağmen, çevresini hala net bir şekilde algılayabiliyordu. Başını hafifçe kaydırdı ve bir mızrak boynunun yanındaki kayayı parçaladı.

Hatta kaşlarını çatmaya bile mecali yoktu.

Yavaşça, beyaz ve altın botlar giymiş nazik, saf bir ayak yere dokundu.

"Hâlinde hâlâ kaçmayı başarıyorsun."

Northern, görünüşü korkunç olan Origin'e yukarı baktı.

Yine de sesi neşeliydi, alayla doluydu.

"Ölü gibi oturup ölümü beklememi mi tercih edersin?"

Güldü, sesi zorlayıcıydı.

“Hatta Ölüm bile beni almaya çalışırken terler. Sonuçta hiçbir şey kolay gelmiyor. Ayrıca, henüz aşık bile olmadım. Cehennem, neden şimdi bunu hatırlıyorum? Bu hayatta hiç seks yapmadım. Sadece bir önceki hayatımda bir kez denedim—ve ah, çok çabuk bitti. O lanet olası karım bir daha denememe asla izin vermedi, oysa daha uzun süre dayanacağıma söz vermiştim. O, benim bu dünyanın o tarafı için uygun olmadığımı söyledi.”

Ul'a sarkan gözüyle baktı.

“Sen de öyle düşünüyor musun, Ul? Bunun için uygun olmadığımı… Bekle! Daha önce hiç seks yaptın mı? Kökenlerin özel bölgeleri bile var mı? Hmm, aniden merak ettim.”

Ul ona tiksintiyle baktı, çenesini kaldırdı.

“Sen… özlediğim kişisin.”

Kuzey kısa bir kahkaha attı.

“Hehe… Ne demek istediğini pek anlayamadım.”

Ul daha da yaklaştı, kalçaları sallanıyordu.

“Ölmesi gereken bir çekirdeksiz çocuk vardı. Ama dikkatsizliği yüzünden, benzersiz bir özellik kazandı—ve daha fazlası… işaretlendi. Bu yüzden onu özledim. Sen o çocuksun.”

Kuzey tekrar güldü.

“Uhm, ne demek istediğinden emin değilim ama bunların hepsi şu anda bir iltifat gibi geliyor.”

O tereddüt etti.

“Bana iltifat edecek kadar nazik olamazsın, değil mi, Ul?”

Ul karanlık bir şekilde yüzünü buruşturdu.

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?”

Northern, rahatsız edici bir gülümsemeyle yanıt vermeden önce duraksadı.

“Gel benim yerime geç ve her şeyin senin için bir şaka gibi görünmediğini gör. Ben sadece on yedi yaşında bir çocuğum, on bin yaşından fazla bir varlıkla, onun oğlu ile birlikte savaşıyorum—ki o da muhtemelen aynı derecede kadim. Oğulun babası tarafından yendiğini, sonra ruhuma süründüğünü ve nefret ettiğim ama öldürmek zorunda kaldığım bir Beyaz Yürüyücü çocuğu sayesinde dirildiğini söyledim mi?”

Northern kıkırdadı.

“Bana bir şaka gibi geliyor. Sana da öyle gelmiyor mu?”

Ul, onun önünde durarak, ona tıpkı iğrenç bir solucanmış gibi bakıyordu.

Northern, başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşacak kadar yükselmeyi başardı.

"Ne? Neden bana dışkı yapacakmışsın gibi bakıyorsun?"

Ul, onun üzerine bir el uzattı.

"Vücudun iyileşiyor, ama çok yavaş. Burada ölmeni istemiyorum. Bana ve kardeşlerime vermen gereken çok fazla cevap var..."

"Neler gibi?"

Ul'un yüzü daha da güzel bir öfkeyle şekil aldı.

"Bir tanrının işareti neden ruhunda kalıyor."

Kuzey, yanındaki mızrak bıçağına temkinli bir şekilde baktı, sonra gözlerini Ul'a geri çevirdi.

"Bunu nasıl anlayabiliyorsun?"

Ul'un sesi karanlık bir kesinlikle damlıyordu, elini havada yıldız benzeri bir desenle süzerek hareket ettirdi.

"Zamanın hızlı aktığı bir alanda sıkışıp kalacaksın. Bu, iyileşmeni hızlandıracak ama aynı zamanda seni gerçeklikten de kapatacak. Hızla yaşlanacaksın ve bu sokak serserisiyle işim bittiğinde sorgulamaya karşı direnmek için hiçbir gücün kalmayacak."

Konuşurken, Kuzey'in etrafında bir mekansal prizma parlamaya başladı. Donmuş, konuşamaz halde, tek kanlı gözüyle bakıyordu.

Hapishane, hiçbir şeyin içeri giremeyeceği veya dışarı çıkamayacağı şeffaf bir kafes inşa ederek farklı açılardan kaydırıldı.

Ul, ona son bir kez saf bir küçümseme ile baktı, sonra uçup gitti.

Uzay hapishanesi, birkaç dakika önce yalnız oturduğu zamandan farksız görünüyordu. Havalandırma biraz daha kısıtlıydı—hepsi bu.

Ancak, Northern kısa sürede büyük farkı fark etti. Başını geriye yaslayıp uyumaya çalıştı, ama birkaç saniye sonra, sarkan gözü yerine geri döndü, yüzü düzleşti ve kırık kemikleri şaşırtıcı bir hızla düzeldi.

İyileşme hızı bu kadar yavaşsa, bunun neredeyse bir gün sürmesi gerekirdi. Ama bu, sadece birkaç saniyede gerçekleşti.

Bu farkındalık, gözlerini açmasına neden oldu ve Ul'un sözlerini doğru bir şekilde işlemeye başladı.

'Zaman burada gerçekten farklı mı akıyor?'

Şüphesiz ki öyleydi. İyileşmesi yavaş hissediliyordu, ama sonuçlar anlık—bu, uzay prizmasının etkisi olmalıydı.

Northern'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı, gerçek içselleştikçe: bu uzayda zaman onun için hızlanıyordu.

Tam olarak ne kadar hızlandığını bilmiyordu, ama Ul'un ayrılmasından bu yana neredeyse bir dakikanın geçtiği hissine kapıldı.

'Bunu yaratmak için büyük bir güç harcamış olmalı, özellikle de ölümlü bir bedenle kısıtlıyken. Nasıl yapabiliyor... daha birkaç saat önce ölüyordu.'

Northern sert bir şekilde başını salladı.

'Bu mesele değil.'

Derin bir nefes aldı, dik oturdu, bacaklarını çaprazladı ve statüsüne başvurdu.

[Profil]

İsim: Rian Artemis Reimgard (Kuzey Uzun Koruma) Gerçek İsim: [Yazılmamış], [Yanan Fırtına] Nitelikler:[Her Şeyin Biçimi...

(gelişen)], [Sonsuz], [Demon…] Ruh Sırası:[Geçici] Yetenek Parçaları:[13,985/6,000]

[Kopyalanmış Yetenekler]: [6/6]

[Sahip Olunan Yetenekler]: [4]

[Sahip Olunan Eşyalar]: [İllüzyonlu Hefter], [Ay Işığında Ölçek] ve 19 diğer.

Kuzey, yetenek parçalarına baktı. Ruh arınmasından sonra ve köken tohumunun Her Şeyin Biçimi tarafından Sonsuz hale dönüştürülmesinin ardından, yetenekleri tükenmişti. Ancak, Güney Kuru Duvar'a yapılan yolculuk ona daha fazlasını kazandırmıştı.

Savaşın tek iyi yanı, onun ve çağırdıklarının öldürecek bolca canavara sahip olmasıydı.

'Tsk, belki bunu özleyeceğim?'

Hayır. Özlemeyecek.

Savaş cehennemdi.

'Tüm sırtım deli gibi ağrıyor. Neden bunu tekrar yaşamak isteyeyim?'

İç çekti ve geriye yaslandı.

'Şimdi geriye kalan tek şey, kalan üç ayın geçmesini beklemek. Ve lanet olası ceza önlenmeli.'

Northern bunun olup olmayacağından veya işe yarayıp yaramayacağından emin değildi—sistemin Ul'un inşa ettiği uzay prizmasının gerçekliğinin çarpık zaman akışıyla kandırılıp kandırılamayacağını düşünüyordu.

'Umarım öyle olur. Bu, Uzay'ın Otoritesi'nin kökenidir.'

Northern beklerken sistemin arayüzüne göz attı.

Kaos ve Boşluk gittiğinden, ortam boş görünüyordu… ağzında neredeyse özlem dolu bir tat bırakıyordu.

'Tahhh! En iyisi için oldu. Onlarsız iyi idare edebilirim.'

Ellerine baktı.

'Yolumu kan ve ateşle kazıyacağım. Bu sefer, terim ve kemiklerim haykırabilir, ama neye dönüşeceğimi kanıtlayacaklar; bu, şans veya lütufla doğmadı, ölü bir Kökenin kalıntısına ya da Boşluğun bir anısına takılmakla olmadı. Bu tamamen benim ham, durdurulamaz iradem olacak.'

Yumruğunu sıktı ve bekledi.

Saniyeler, ya da dakikalar, ya da saatler—Northern bunları nasıl sınıflandıracağını bilmiyordu—hızla geçti, her biri bedenini daha güçlü hissettirdi.

Ta ki etleri tamamen iyileşene ve gözleri keskin, tehlikeli mavi parıltısını yeniden kazanana kadar. Keskin beyaz kaşları ve beyaz saçları yeniden pırıl pırıl olmuştu, sanki yenileri çıkmış gibiydi.

Derisi hafifçe solgun ama kusursuz bir şekilde pürüzsüzdü. Erimiş damar zırhı yok olmuştu, bu yüzden Northern yırtık okul üniformasını giymişti, bu da onu Kryos'tan çok daha fazla Deliliğin Kökeni gibi gösteriyordu.

Bekleyiş devam etti ve içinde bir sinirlilik ipi dolaştı. Bunun işe yarayacağını umuyordu. Bu yerde sadece yaşlanmayacağını umuyordu.

Bir Yükselen veya belki de bir Paragon olmak, planın sadece bir yönüydü. Hala uzay hapishanesinden çıkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Northern iç çekti ve gözlerini kapadı, ya başarısızlığını ya da mucizesini bekliyordu.

Birden, güçlü bir rüzgar gürültüsü alanı doldurdu. Önünde yeşil bir tornado yere çarptı. Northern hemen kaşlarını çattı—renkli rüzgar kullanan kimseyi tanımıyordu.

Fırtına dağıldı ve Thalen, ona doğru koşarak bir dizinin üzerine düştü.

"Northern! İyi misin?"

Northern, müdüre uzun bir süre baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hayattasın..."

Thalen, hafifçe şaşırmış bir şekilde doğruldu.

“Ne? Ölmemi mi bekliyordun?”

Kuzey kısa bir kahkaha attı.

Aha…hayır, hayır, hiç de değil.

Gülüşü, nefesini verirken söndü, ifadesi ciddi bir minnet duygusuna dönüştü.

Kryos ile savaşırken etrafımızdaki yıkımı fark ettim. Benim gibi sıradan birinin bunun üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ettim. Hasarı kontrol etmeye çalıştım, ama bu geri çekilmek anlamına gelirdi—bunu göze alamazdım.

Somurtkan bir gülümseme sundu.

Sadece hepinizin güvende olduğunu umuyordum. Raven, Jeci, Lynus ve o Paragon hakkında ne olacak...

Thalen buna karşılık gülümsedi.

Hepsi iyi. Bizim için endişelenmene gerek yok; yalnızca çok fazla yük taşıdın. Artık bizim için endişelenme pozisyonunda değilsin.

Sonra bakışları düştü, ifadesi karardı.

Kuzey bunu fark etti ve öne doğru eğildi, ifadesi endişeliydi.

Ne oldu, Müdür?

Thalen dizlerinin üzerinde yumruklarını sıkarak tereddüt etti. O sırada, Raven yanlarına indi.

"Kuzey! Bu nedir?"

Prizmayı inceleyerek kaşlarını çatarak sordu.

O, ona bir göz attı.

"Ul, benim için bu güvenli alanı inşa etti."

Sonra dikkatini Thalen'e geri verdi.

"Müdür? Ne oldu?"

Bakışları Raven'a kaydı.

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

Raven derin bir nefes aldı ve bakışlarını çevirdi.

Paragon…o öldü.

Haber, Northern'ı fiziksel bir darbe gibi etkiledi ve onu yerinde dondurdu. İnanılmazdı.

"Bu mümkün değil. O, hepinizin en güçlüsüydü."

Raven başını eğdi.

"Ul, ona intihar etmesini emretti... ve o da yaptı."

Kuzey'in ifadesi karardı.

"Ne? Neden? Nasıl?"

Raven'ın tonu net ve doğrudan oldu.

"Görünüşe göre, uyanma günümüzden beri onun sesini dinlediğimiz için, herkesin zihnine bir komut yerleştirdi. İstediği kişiyi basitçe emir vermekle yönlendirebilir."

Northern'ın gözleri alarmla parladı.

"Jeci! O iyi mi?!"

Raven, küçük, kasvetli bir gülümsemeyle başını salladı.

“O iyi. Ne kadar garip olduğunu hiç bilmiyorum. Komutu aşma şekli… ürkütücüydü.”

Kuzey hafifçe güldü, onunla ilk karşılaşmasını hatırlayarak.

“O genelde ürkütücü bir insan.”

İkisine de baktı. “Siz ikiniz nasılsınız—”

Birden cümlesinde donakaldı, bedeni titriyordu.

Raven ve Thalen hemen endişeyle ona baktılar. Raven, prizmaya saldırmak için siyah kanadını hazırladı, ama Kuzey bağırdı.

“Hey! Bunu durdur!”

Raven, kafası karışık bir şekilde, saldırısını hızla durdurdu ve geri çekildi.

“Nasılsın… acı çekiyor gibisin.”

Thalen endişeyle sordu, daha da yaklaştı.

Ancak, Northern gülümsüyordu, alnında ter damlaları birikmesine rağmen onlara başıyla onay verdi.

O konuşmak için zorlandı.

"S—Sen iki… b—bana endişelenme. Git. Biraz yalnız kalmam lazım."

Thalen tereddüt etti, endişesi derinleşti. Ama Northern iç çekti ve onları kovdu.

"Git! Ul'u kovala; bu iş bitmek üzere!"

Thalen ona baktı, sonra kararlılıkla başını salladı. Raven'a döndü.

"Bayan Raven…"

Yeşil rüzgarın bir kasırgasında yukarı fırladı. Raven, Northern'a baktı ve sordu

: "O zamanki gibi mi?"

Northern hafif bir baş sallaması yaptı, bir inleme bastırdı.

"Buna benzer bir şey, sanırım..."

Raven hafifçe sırıttı ve havalandı.

Nihayet, Northern yere yığıldı ve iç organlarının çıkarılıyormuş gibi acı dolu, boğuk bir çığlık attı.

[Durum cezası uygulanmıştır]

[6,000 yetenek parçası kazandınız]

[Ruhunuz evrim geçiriyor]

[Başka bir belirgin evrim tespit edildi]

[Garip bir fenomen meydana geliyor]

[Ruh evriminiz bu garip devam eden evrim tarafından tüketiliyor]

[Değişimin Zorbalığı, Taklit Zorbalığı, Sonsuz, Yazılmamış, Sonsuz-Gözler... Omniform her şeyi bir araya getiriyor]

[Sistem evrim geçiriyor...]

[SİZ EVRİM GEÇİRİYORSUNUZ...]

Kuzey bildirimleri gördü ve acı bir şekilde inledi.

'Evet... bu kesinlikle daha önce hiç olmadığı kadar acı verecek.'

Kuzey'in çığlığı kristal hapishaneyi parçaladı—o kadar ham ve ilkel bir ses ki, etrafındaki bozulmuş uzayın dokusunu bile kıracak gibi görünüyordu. Acı, göğsünde alev alev yanan bir ateş gibi patladı, sanki eritilmiş demir doğrudan kalbine akıyordu.

Sonra dışa patladı.

Vücudundaki her sinir aynı anda patladı. Kemikleri çatlamaya başladı—kırılmıyordu, ama dönüşüyordu. İskelet yapısının yeniden şekillendiğini hissederken her çatlamayı hissetti; omurlar yerinden oynadı, kaburgalar doğal anatomiyi hiçe sayan bir ritimde genişleyip daraldı.

Öncelikle, Northern bir öfke patlaması hissetti çünkü bu aynı şey az önce olmuştu... ama acı hemen onu sarhoş etti, ıstırap sisinin içinden karamsar bir sonuca zorladı.

'Bu... farklı. Sanki—'

Düşüncesi parçalandı, kasları kendini parçalamaya ve yeniden dokumaya başladı. Lifler ayrıldı ve yeni desenlerde yeniden bağlandı, yoğunlaştı, sonra hafifledi, sonra tekrar yoğunlaştı. Vücudu neye dönüşeceğine karar veremedi çünkü her şeye dönüşmeye çalışıyordu.

[Tebrikler…]

[73 gün sonra, iç vücut yapılarınız yeniden şekillendirildi]

'Eh?'

Daha fazla düşünmeden, acı tüm vücudunu sardı.

Derisi su gibi dalgalandı, bedeni saydam hale geldi, sonra katılaştı, sonra arada bir şey oldu. Eli bir an için eterik hale gelirken, sonra buz gibi kristalleşirken, sonra tekrar ete dönerken dehşetle izledi ve döngü tekrar başladı.

Kuzey dişlerini gıcırdatarak fark etti

: 'Omniform... bu sadece beni değiştirmekle kalmıyor. Benim olan her şeyle bütünleşiyor—Değişimin Zorbalığı, Taklit Zorbalığı, Sonsuz, hepsi. Birleşik bir şey oluşturuyor.'

Gökyüzü mavisi gözleri soketlerinde yanıyordu, kanlı gözyaşları yüzünden aşağıya akarken, görüşü binlerce farklı spektruma parçalandı.

Sonsuz-Gözler özelliği tüketiliyordu, çok daha korkutucu bir şeye yeniden yapılandırılıyordu. Algı katmanları bilincinde birikmeye başladı. Dünya aniden gözlerinin önünde şeffaf hale geldi—taşların içine, özelliklerine, tüm toprağa, hatta derinlere kadar, yer kabuğuna kadar görebiliyordu. Ama bu manzara yakıcıydı, evrimi ilerledikçe varlığının içine işliyordu.

[Tebrikler…]

[38 gün sonra, dış beden yapılarınız başarıyla yeniden şekillendirildi]

Bu sefer, acı daha derinlere daldı. Organları vücut boşluğunda yer değiştirdi. Kalbi durdu, farklı bir ritimle yeniden başladı ve tekrar durdu.

Her seferinde başarısız olduğunda, panik onu sardı, ama Sonsuz onu öldürmesine izin vermedi. Vücudunu uyum sağlamaya zorladı, sonsuz hücresel yineleme yoluyla kendini sürdürebilmek için yeni yollar bulmaya zorladı—kavramlar ruhuna, taşlara oyulmuş buyruklar gibi kazındı.

Akciğerleri çöktü ve farklı yapılarla yeniden şekillendi. Birkaç öznel ay boyunca, hiç nefes alamadı—vücudu saf öz döngüsüyle sürdürüldü. Sonra aniden, tekrar nefes alabiliyordu, ama hava yanlış geliyordu, çok inceydi, sanki akciğerleri artık sadece oksijenden daha fazlasını gerektiriyordu.

Kuzey'in çığlıkları boğuklaştı, sonra ses telleri yeniden yapılandırıldıkça sessizleşti. Kendi teri ve kanı içinde yatıyordu, bedeni titrerken gerçeklik etrafında bükülüyormuş gibi görünüyordu.

Bildirimler gelmeye devam etti, gözyaşı bulanık görüşünden geçip gidiyordu

Ruh Sırası Evrimi: Başlatılıyor

[Yetenek parçalarının fazla miktarı nedeniyle, Geçici → Geçici → Geçici evrim sürecinde]

[Bu, sizi normal bir Evrimden iki kat daha fazla kıracak]

[Omniform, Değişim Zorbalığı ve Taklit Zorbalığını emdi]

[Omniform'un evrimi sona yaklaşıyor]

[Omniform'un Evrimi, temel ırkınızı etkiliyor ve özelliklerini değiştiriyor]

[İç bedeniniz yeniden şekillendirildi]

[Dış bedeniniz yeniden şekillendirildi]

[Yeni ırk için tüm koşullar sağlandı]

[Irkınız evrim geçiriyor…]

Sonra yeni bir korku geldi—sinir sistemi yeniden yazılıyordu. Her his bin kat daha fazla güçlendirildi. Giysilerinin cildine dokunuşu, jiletler gibi hissediliyordu. Hava moleküllerinin hafif titreşimi bir kakofoni haline geldi. Vücudunun her atomunu ayrı ayrı hissedebiliyordu, her biri, tek bir kapta bir arada var olması asla amaçlanmamış güçlere uyum sağlamak zorunda kaldıkça çığlık atıyordu.

'Bunu istedim...'

Northern kendini acı içinde hatırlattı.

'Kendi yolumu kan ve ateşle kazımak istedim. Kendi irademle.'

Yine acı içinde inledi ve dişlerini güçlü bir şekilde sıktı—sıkma eylemi kendisi de başka bir işkenceydi.

'Bu çok zorr, arrgghhh...'

Ama bunu bilmek acıyı azaltmadı.

Beyaz saçları tutam tutam döküldü, hemen yeniden uzadı—bazen beyaz, bazen siyah, bazen ismi olmayan renkler. Yüz yapısı hafifçe değişti, bedeni sürekli bir formu koruyamadı çünkü Omniform sürekli olarak gücü, sonra hızı, sonra dayanıklılığı, sonra öz kapasitesini optimize eden bir ırk yapılandırıyordu, bilinçli zihninin takip edebileceğinden daha hızlı permütasyonlar arasında döngü yapıyordu.

Belki aylar geçti. Sonsuz acının öznel ayları.

Northern zamanın tamamen farkında değildi. Sürekli bir dönüşüm halinde var oldu—bedeni, niteliklerinin egemenlik mücadelesi verdiği bir savaş alanı haline geldi ve bir bütün haline gelmeye çalışıyordu.

[Irkınız yeni bir ırka evrildi]

[Sizin türünüzün ilki]

[FORMUN DAEMONU]

[Sonsuzun Kökeni, yeni ırkınızın temel ilkelerini oluşturuyor]

[Uyarı: Ruh yapısı kritik istikrarsızlığa yaklaşmakta]

[Sonsuz: Sonsuz Tekrar, bilinci istikrara kavuşturuyor]

[Shingan - Şeytan Gözü: Oluşum başlıyor]

Acı, önceki acılardan daha az ızdırap vericiydi, tek farkla ki şimdi her iki gözünde de yanıcı bir his vardı ve kalıcı olarak kör olmuştu.

Northern, ne kadar süre kör olduğunu bilmiyordu, ama bir noktada gözlerindeki yanma hissine alıştığını biliyordu. Gözlerinin yanmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu, körlüğünün üzerine yanma hissi eklenmişti.

Sonra bir kader günü, gözlerinde bir şey yerine oturdu.

[Şeytan Gözü'nün İlk Katmanı—Üçüncü Göz—ruhunuzda kalıcı olarak kilitlendi]

[Üçüncü Göz, Şeytan Gözü'nün temel formu, kasları, kan akışını ve eklemleri canlı bir plan gibi görebilir. Hareketleri, gerçekleşmeden milisaniyeler önce tahmin eder.]

Shingan'ın ilk katmanı ruhuna kalıcı olarak kilitlenirken, aniden—acının içinden bile—şeylerin içinden görebiliyordu. Kristal hapishanenin iç yapısını, kendi değişen bedenindeki öz akışını, yeniden şekillenen etinin altındaki kemikleri gördü.

Ancak bu hediye bir bedel ile geldi. Duyusal aşırı yüklenme neredeyse zihnini parçaladı. Çok fazla görebiliyor, çok fazla algılayabiliyor, hepsini bir anda anlayabiliyordu.

Hemen beyin ölümü geçirmemesinin tek kurtarıcı yanı, bu durum hiçbir şeyle kıyaslanamazken, Northern'ın zaten büyük miktarda bilgi almayı ve bilişsel akışını çeşitlendirmeyi öğrenmiş olmasıydı.

Beyin ölümü geçirmeyi aştı ve acı dünyasında yaşamaya devam etti.

[Demon Eye'ın İkinci Katmanı—Akış Algısı—ruhunuzda kalıcı olarak kilitlendi]

[Akış Algısı, gerçek zamanlı olarak momentum, basınç ve ritmi algılar. Sadece rakibinizin nereden vuracağını değil, ne zaman ve ne kadar sert vuracağını, hareketlerinin "ağırlığına" dayanarak algılar. Bu ritimde boş noktalara kayabilir ve direncin olmadığı yerlerde saldırabilirsiniz]

Artık Northern sadece yapıyı değil, hareketi de görebiliyordu—her şeyin içinden geçen öz ve enerji akıntılarını. Kendi kanı, görünür kırmızı ışık akıntıları haline gelmişti, sinirleri elektrik mavi duyum yollarıydı. Vücudunun geçirdiği her dönüşüm, neden-sonuç görünür bir kaskadına dönüşüyordu.

Bu, eşit ölçüde güzel ve korkutucuydu.

Kemikleri daha yoğun hale geldi, Formu içgüdüsel olarak gelişirken moleküler düzeyde yeniden yapılandırıldı. Kanı, yeni bir ritimle atarak zengin bir öz haline dönüştü—her kalp atışı, sonsuz bir yenilenme döngüsünde hücreler yaratıp yok ediyordu.

Her değişim yeni bir acı getirdi.

Bir süre sonra, garip bir şey oldu. Northern, vizyonlar görmeye başladı. Daha doğru bir ifadeyle, geçmişte kim olduğunu ve neye dönüşmekte olduğunu algılamaya başladı.

Kendini sayısız olasılığa parçalandığını gördü—olmuş olabileceği, olabilecek versiyonları, asla var olmayacak olanları. Formun Daemon'u, Northern Longguard ve Rian Artemis Reimgard'ın sonsuz gerçeklikler arasında var olabilecek her permütasyonunu ona gösterdi, ancak hepsi bu bir gerçeklik içinde.

Kendini bir prens olarak gördü. Kendini bir ahır çocuğu olarak gördü. Kendini Kageyama klanının gayrimeşru çocuğu olarak gördü. Kendini bir elf olarak gördü.

Kendini doğumda öldürülmüş olarak gördü. İlk uyanış sürecinde öldüğünü gördü. Akademiye gittiğini... temizlikçi olarak gördü. Kendini bir eğitmen olarak gördü.

Ve sonra hepsi bir araya sıkışmaya başladı.

Ağrı, yetenekleri evrimleşmeye başladıkça yeni zirvelere ulaştı.

Unutuluşun Mührü, ruhuna daha derin bir şekilde yandı, bileşen yetenekleri—Kesin Kilit, Yok Etme, Lanet İade—her biri genişleyerek, yükselen ruh rütbesinden beslenerek daha güçlü hale geldi.

Bireyin Gerçek Benliği, onu kavramsal olarak parçalara ayırdı. Subjektif zamanın aylarca süren bir döneminde, tekrar çoklu varlıklar olarak var oldu—Gerçek Klon, bilincini parçalarken Ruh Senkronizasyonu onu bir arada tutmaya çalışıyordu. Aynı anda bir ve birçok olma deneyimi, zihnini neredeyse parçaladı.

Diğer yeteneklerin evrimi her şeyi daha da ileriye taşıdı. Sun'un Mirası, vücudu boyunca ateşi ateşledi. Kanı kaynadı, bedeni kömürleşti ve sonsuz döngülerde yeniden doğdu. Kül Sonsuzluğu, Sola Nova, Omni-termal Duygu—her bir yetenek, beyaz sıcak acıyla varlığına kazındı.

Üç subjektif ay boyunca, yandı. Vücut sıcaklığı, onu yakması gereken seviyelere yükseldi, ancak Şekil İblisi uyum sağladı, yok edilirken ve yeniden inşa edilirken ısıya dayanıklı yapılar oluşturdu. Bu eriyik içinde Alacakaranlık Anka kuşu yeteneği uyandı ve her yanma ölümünün ardından diriliş sağladı.

Sonra soğuk geldi.

Buz Kalbi, alevlere karşı uyanarak vücut sıcaklığını mutlak sıfıra düşürdü. Kanında buz kristalleri oluştu. Bedeni katılaştı, parçalandı ve yeniden şekillendi. Vücudundaki ateş ve buz arasındaki savaş, kendine özgü bir işkenceydi—aynı anda yanma ve donma, sinirleri hangi hissi bildireceğine karar veremiyordu.

Kalan yetenekler, bedenine ve ruhuna hızlı bir şekilde saldırdı. Fısıldayan Rüzgar, akciğerlerini içten parçalayarak bıçak rüzgârlarıyla doldurdu. Yıldırım Çubuğu, sinir sisteminden normal bir insanı bin kez öldürebilecek kadar elektrik geçirdi. Gölgeleri Kapatma Korkusu, onu özünü tüketmeye çalışan gölgelerle sardı.

Hayalet Darbesi, bedenini gerçeklikten fazlanıp çıkmasına neden oldu, her kayma, boyutlar arasında parçalanma hissi veriyordu. Tam Etki, kütlesini tekrar tekrar sıkıştırıp genişletti, her değişim onu bir kuvvet tekilliğine çökme veya atomlara patlama tehdidi oluşturuyordu. Ruh İpliği, varlığında dokunarak, kendisinin her farklı parçasını bir bütün haline getirirken, parçalanmaya çalışıyordu.

Tüm bunlar boyunca, Sonsuzun Kökeni onu hayatta tuttu, hücrelerini her olası konfigürasyonda yineleyerek, acıya, ıstıraba ve tüm yeteneklerin etkilerine uyum sağlayan daha gelişmiş yeni hücreler oluşturdu.

[Şeytan Gözünün Üçüncü Katmanı—Hayalet Gelecek—ruhunuzda kalıcı olarak kilitlendi]

[Göz, önümüzdeki birkaç saniyenin dallanan olasılıklarını projekte ediyor. Hangi dalı eyleminizle gerçekliğe çökertmek istediğinizi seçebilirsiniz. Bu gerçek bir önsezi değil—hız ve hassasiyetle acımasız bir olasılık manipülasyonu, rakiplerinize her zaman bir saniye önde olduğunuzu hissettiriyor]

Hayalet Gelecek, Northern'ın sistemden duyduğu kadarıyla, yalnızca savaş için çalışan bir şeydi. Kendi başına aşırı bir acı getirmedi, ama sevinç hissetmek yerine, Northern hiçbir şey hissetmedi. Artık acıya o kadar alışmıştı ki, ondan uyuşmuş hissediyordu.

Bu, kendi başına bir ıstıraptı, onu sessiz yapan... ve bu sessizlik, en yüksek çığlığıydı.

Sonunda, Northern ruhunun kristalleştiğini hissetti. Önceden algılanamaz olan sınırı hissetti—sınırları yok oldu ve çok daha ileriye itildi, sanki ufkun ötesine geçiyormuş gibi.

Öz kapasitesi üstel olarak genişledi, varlığı gerçeğin dokusunda daha gerçek, daha kalıcı hale geldi.

[Şekil İblisi yeni bir düzeye ulaştı ve sadece bedeninizi değil, kopyaladığınız şeyin özünü birleştirip yeniden şekillendirmenizi sağlayacak teknikler geliştirdi]

[Yeni Yetenekler serbest bırakıldı]

[Temel Dönüşüm] [Lv. 1/10]

[Echo Çağırma] [Lv. 1/10]

[Gelişmiş Füzyon] [Lv. 1/10]

[Ruh Demiri Ustalığı] [Lv. 1/10]

[Sonsuz Entegrasyon] [Ruh Sırası Gerektirir: Köken]

[Her Şeyin Durumu] [KİLİTLİ]

[Sonsuz'un Kökeni yeteneklerinizi genişletti; yeni yetenekler serbest bırakıldı]

[Sonsuz İterasyon] [Seviye 1/10]

[Özyinelemeli Üretim] [Seviye 1/10]

[Kavramsal Çoğaltma] [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Zenith]

[Gerçeklik Tekrarı] [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Köken]

[Anlatı Hakimiyeti] [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlahi]

[Kesin Sonsuz] [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlk]

Northern, sistemin şimdi verdiği tüm verileri işlemekle bitmemişti—hem şimdi kadınsı ve saf sesiyle hem de net bir şeffaf panel ekranıyla—her şey, birikmiş tüm acılar, tüm dönüşümler, tüm değişiklikler, mutlak birleşimin tek bir anında yoğunlaştı.

Her özellik, her güç, varlığının her parçası bir sistemin çerçevesi altında hizaya sokulmak zorunda kaldı.

O anda, sesi, nazik ve neredeyse insana özgü bir tonla, yankılandı

: [Sistem Evrimi: Tamamlandı]

[Ruh Sırası Evrimi: Tamamlandı]

[Yeni Ruh Sırası: Paragon]

[Sistem Tanımı: Omniform Yükseliş Sistemi]

[Temel Yetenekler Belirlendi]

[Shingan - Şeytan Gözü: 3 Kat Aktif]

[Formun Şeytanı: Birincil Evrim Tamamlandı]

[Sonsuzun Kökeni: Birincil Evrim Tamamlandı]

[Yazılmamış: Entegrasyon Tamamlandı]

[Tüm Yetenekler: Geliştirilmiş]

[Tüm Yeteneklerde Yeni Yetenekler Açıldı]

Kuzey nasıl hissedeceğinden emin değildi. Orada, uzay hapishanesinde oturuyordu, boş bir şok içinde aşağıya bakıyordu. Acı yoğun ve dünyayı sona erdirici bir şekildeydi—ya da en azından dünyasının sona erdiğini hissediyordu.

Ve lanet Omniform sayesinde bir yıl boyunca bir dönüşüm geçirmişti?

Kuzey, sonuçları derinlemesine düşündü ve aniden Ul'a derin bir minnettar hissetti—o ne yaptığını bilmeden.

Onun uzay hapishanesi olmasaydı, Omniform'un evrimi yakında tamamlanmazdı. Tüm süreç üç ay sonra tetiklenecekti ve o, hayatının her gününü yoğun acı içinde yaşıyor olacaktı.

Kuzey, o geleceği, üç ay sonrasını hayal etti. Kryos'un saldırılarına nasıl uyum sağladığına bakılırsa, o gelecek karamsar görünüyordu. Yine de, hayatta kalacağına güveniyordu. Bir kez ölümü tatmış biri olarak, ondan nasıl kaçınacağını biliyordu.

Şu anda, ama, bunların hiçbiri önemli değildi. Olmuş olan oldu ve Kuzey—üç yıl gibi geçen üç aydan sonra—artık bir Paragon'du.

'On sekizinden önce bir Paragon. Dünya şok olacak.'

Bu düşünceyle karnı parıltılarla dans ediyordu. Gerçekten geleceği dört gözle bekliyordu, gülümsüyordu.

'O halde, getirdiğin hazineleri görelim.'

Aniden, sistemin sesi belirdi.

[Omniform Yükseliş Sistemi]

[Bir isim belirlemek ister misiniz?]

Northern, gördüklerine inanamayarak geri çekildi.

'Bu garip.'

Sistemle doğrudan konuşuyormuş gibi hissetti. Tepkisiz, tek boyutlu doğasına uyum sağladıktan sonra, Northern gerçekten şaşırmış hissetti.

Sonra öne doğru eğildi. Mesajı ileten stilize edilmiş runelerin yanı sıra, ses de yatıştırıcıydı.

Gerek var mı?

[Karar tamamen kullanıcının takdirine bağlıdır. Omniform Yükseliş Sistemi, sadece yükselişinizle değil, her rütbenin tam potansiyelini gerçekleştirmek için de etkili bir şekilde size yardımcı olmak üzere optimize edilmiştir.]

Northern, onaylayıcı bir bakışla başını salladı.

"Hmm, tamam, bu işe yarar. Bir isim, ha?"

Gözleri bir an mavi arayüzde kaldı. Sonra gözleri parladı.

"Buldum! Mavi ne dersin!"

[Mavi olarak kayıtlı bir çağrı kodu ister misiniz?]

Northern, belirsiz bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Yani, bunun havalı bir isim olduğunu düşünmüyor musun? Ve sen de mavisin, bu yüzden kazan-kazan, değil mi?"

[Omniform Yükseliş Sistemi, amacının dışındaki düşünme yeteneğine sahip değildir.]

Northern, kararını bir an sonra verdi.

“Hadi gidelim Blu… bekle! Aoi!”

[???]

“Aoi. Çağrı kodunu Aoi olarak kaydet. Bu, eski dünyamdaki garip bir dilin anılarından bir kalıntı ve mükemmel bir şekilde uyuyor. Bekle—bu dünyadan olmadığımı biliyorsun, değil mi?”

[Doğru.]

[Çağrı kodu "Aoi" olarak kaydedildi.]

[Mevcut profilinizi incelemek ister misiniz?]

Northern başını salladı.

“Tabii, neden olmasın? Ayrıca merak ediyorum—beni duyman için yüksek sesle mi konuşmalıyım, yoksa düşüncelerimi duyabiliyor musun?”

[Bana yönlendirilen düşünceler iletilecektir. Bunu uygun gördüğünüz şekilde kısıtlayabilirsiniz.]

'Hayır, bu pratik.'

[PROFİL]

[KULLANICI: Rian Artemis Reimgard]

[GERÇEK İSİM: Yazılmamış]

[RUH RANKI: Geçici (Paragon)]

[ÖZ: %100]

[YETENEK PARÇALARI: 0/700,000]

TEMEL YETENEKLER

: ◆ Şekil İblisi

◆ Yazılmamış

◆ Sonsuzun Kökeni

◆ Shingan - Şeytan Gözü

◆ Yetenekler

[ŞEKİL USTALIK ŞEYTANI]

Temel Dönüşüm [Lv. 1/10]

Yankı Çağırma [Lv. 1/10]

İleri Dönüşüm [Lv. 1/10]

Ruh Demiri Ustalığı [Lv. 1/10]

Sonsuz Entegrasyon [Gerekli Ruh Sırası: Köken]

Her Şekil Durumu [KİLİTLİ]

[YAZILMAMIŞ USTALIK]

İsimlendirme [Lv. 1/10]

İsim Kaldırma [Lv. 1/10]

Kaydedilen İsimler [(1) 0/7]

[SONSUZ USTALIK KAYNAĞI]

Sonsuz Tekrar [Seviye 1/10]

Özyinelemeli Üretim [Seviye 1/10]

Kavramsal Çarpma [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Zirve]

Gerçeklik Özyinelemesi [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Köken]

Anlatı Hakimiyeti [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlahi]

Kesin Sonsuz [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlk]

[SHINGAN USTALIĞI]

Katman 1: Üçüncü Göz [Seviye 1/10]

Katman 2: Akış Algısı [Lv. 1/10]

Katman 3: Nedensellik Kırılması [Lv. 1/10]

Katman 4: Sıfır Hareket Alanı [Gerekli Ruh Sırası: Aşan]

Katman 5: Sonsuz Sapma [Gerekli Ruh Sırası: Köken]

Katman 6: ??? [KİLİTLİ - Gerekli Ruh Sırası: İlahi]

[YETENEKLER]

Copied Talents: [0/7]

Sahip Olunan Yetenekler: [10]

Dokunan Yetenekler: [0/10]

Kuzey'in ağzı açık kaldı.

"Ah… bu uzun."

Ağzı bir an açık kaldı. Sonra kaşları çatıldı.

"Um, Aoi, minnettar görünmek istemiyorum ama—bu ne lan?"

Northern, yetenek parçaları bölümünü işaret ediyordu.

[Sonraki Ruh Sırası için gereken Yetenek Parçaları - Işık: yedi yüz bin.]

"Ne oluyor Aoi, ne *oluyor*? Bu noktada, asla bir Işık olamayacağım!"

[Kesinlikle olacaksın.]

"Neden bu kadar çok? Neden bir lütuf alıyorum ama tekrar zincirleniyorum? Ve bu her seferinde oluyor! Sanki hayatımın üstünde bir yazar, hikayemi mahvetmek için elinden geleni yapıyormuş gibi!"

Bir anlık sessizlik oldu…

[Bir insan ırkının bir üyesi Paragon olduğunda, ruh çekirdeği büyük bir genişleme geçirir. Bu, Ruh Çekirdeğinin tutabileceği özün artmasına neden olur ve insan sınırını aşmaya yönelik nazik bir hazırlıktır.]

[Ancak senin için, tüm ruhun kendisi genişletildi. Ama ayrıca, ondan önce bir Köken olduğun için, genişleme olması gerekenin ötesindeydi. Bu mantığı görselleştirmek gerekirse, denizin ortasında durduğunu düşün, nereye kadar gittiğini göremiyorsun—sadece ufukla buluştuğu yeri görebiliyorsun.]

Northern, Aoi'yi ne kadar kusursuz bir şekilde anladığına hayretle başını salladı.

[Yetenek Parçacıkları, öz havuzunla dolaylı olarak bağlantılıdır. Ruhun tam bir dünya seviyesinde genişleme geçirdiğinden, Sonsuz bunu daha da genişletti.]

[Sonsuz olmasaydı, muhtemelen bir sonraki rütbeye geçmek için yetmiş bin Yetenek Parçacığına ihtiyacın olacaktı.]

Northern bir an sessiz kaldı, Aoi'nin açıkladıklarını ciddiyetle düşündü.

'Paragonlar hakkında bildiklerime ve onların bir sonraki rütbeye geçmesinin ne kadar zor olduğuna dayanarak, bu aslında çok mantıklı…'

Northern, profilinin geri kalanını incelemeye devam etti.

"Peki, bir Daemon olmak ne anlama geliyor?"

[Sen türünün ilk örneği olduğun için, cevabım gelecekteki işlevlerine bağlı olarak sürekli güncellemeler gerektirebilir.]

[Üstün iç beden, üstün dış beden. Omniform, bedeninizi Endless tarafından uygulanan strese uyum sağlaması için yeniden şekillendirdi. Ancak bu, insanlığın temellerinden sapmak zorunda kalan bir evrime neden oldu.]

Kuzey iç çekti.

“Endişelenmem gereken bir şey var mı? Bana özgü kusurlar gibi?”

[Şu anda yok. Fizyolojiniz ve işlevselliğinizle ilgili mevcut bilgiler, gelecekteki işlevselliklere göre güncellenecektir.]

“Hala dışkılayabilir miyim… değil mi?”

[Fizyolojiniz ve işlevselliğinizle ilgili mevcut bilgiler, gelecekteki işlevselliklere göre güncellenecektir.]

Kuzey tekrar iç çekti.

“Yapabilmem gerek… Aksi takdirde hayatımı nasıl düşüneceğim…”

Kuzey, profilini tekrar inceledi, aşağıya kadar dikkatlice baktı.

“Temel yeteneklerimi açıklayabileceğini düşünüyor musun? Kesinlikle çok şey değişti ve eklendi. Hepsinin bir özetini verebilir misin?”

[Elbette.]

[Bu, temel yeteneklerinizin sentezine dair bir özet]

[ADIM 1: Bir şeyle savaşır, inceler veya etkileşimde bulunursunuz]

[ADIM 2: Şeytan Gözünüz, onu tamamen tarar (kemikler, kaslar, organlar), yetenekler (nasıl çalıştıkları), enerji akışı (güç kaynağı), ruh imzası (ne olduğunun özü), Yazılmamış eserler, ruh imzasını tam olarak kavramak için Şeytan Gözünüzle mükemmel bir uyum içinde çalışır ve böylece onların adını kopyalama, alma veya silme kararını verir. Ancak bu yeteneklerin bazıları sınırlıdır, daha sonra gösterilecektir]

[ADIM 3: Yenildikten veya kapsamlı bir şekilde analiz ettikten sonra, Ruh Demirhanesi'nde saklanan tam bir plan oluşturulur ve artık o şey haline gelebilirsiniz]

[ADIM 4: SONSUZ ÇOĞALTIR.

Sonsuz Tekrar, 10 varyant oluşturur (Lv. 1)

Tekrarlayan Üretim, zamanla onları geliştirir

Bir form yüzlerce, sonra binlerce olur]

[Tüm yeteneklerinizin basit tanımını vereceğim]

[ŞEKİL USTALIK ŞEYTANI]

[Temel Dönüşüm] [Lv. 1/10]

Kopyaladığınız herhangi bir forma dönüşebilirsiniz.

Bu seviyede, özünüzün izin verdiği sürece yalnızca kopyalanmış bir formu kullanabilirsiniz, ancak 5 saniyelik bir dönüşüm gecikmesi vardır.

[Gelişmiş Füzyon] [Lv. 1/10]

Formları birleştirerek hibritler oluşturabilir ve Echo'ları birbirleriyle veya formlarınızla birleştirebilirsiniz.

Bu seviyede yalnızca iki formu veya Echo'yu, ya da bir Echo ve bir formu birleştirebilirsiniz.

[Echo Çağırma] [Lv. 1/10]

Yenilen düşmanları, orijinal yetenekleriyle sizin için savaşmaları için sadık kopyalar olarak çağırabilirsiniz.

Bu seviyede yalnızca 1.000 çağırabilirsiniz.

[Ruh Demiri Ustalığı] [Lv. 1/10]

Bu, her şeyin saklandığı içsel boyutunuzdur. Burada formlarınızı/Echo'larınızı eğitebilir, değiştirebilir ve düzenleyebilirsiniz.

Bu seviyede alan 5 km^2'dir ve zaman oranı 1:10'dur.

RUH DÖKÜMÜ

: ▸ Boyut: Seviye 1 (5km^2)

▸ Yankılar: 0 depolandı

▸ Şekiller: 0 kataloglandı.

▸ Zaman Akışı: 1 saniye = 10 saniye

[Sonsuz Entegrasyon] [Ruh Sırası Gerektirir: İlk

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

[Her Şeyin Durumu] [KİLİTLİ]

Gereksinimler: Ruh Sırası İlk + Tüm Şeytan yetenekleri Lv. 10

Etki: Tüm formlarda bir anda ol. "Şekil" kavramını aş.

[SONSUZ USTALIK KAYNAĞI]

[Sonsuz İterasyon] [Seviye 1/10]

Kopyaladığınız ve anladığınız her şeyin bir varyasyonunu oluşturabilirsiniz. Ve "tekrarlayarak" hücreleri hasar görmemiş versiyonlara dönüştürerek bedeninizi veya anladığınız herhangi bir bedeni yeniden üretebilirsiniz.

Bu seviyede her form için yalnızca 2 varyant oluşturabilirsiniz ve kesikleri dakikalar içinde yeniden üretebilirsiniz.

[Özyinelemeli Üretim] [Seviye 1/10]

Varyantlar için evrimsel dallar oluşturabilirsiniz.

Bu seviyede yalnızca bir nesil derinliği oluşturabilirsiniz (A → A1)

[Kavramsal Çoğaltma] [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Zenith]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

Gerçeklik Özyinelemesi [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Köken]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

Anlatı Hakimiyeti [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlahi]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

Kesin Sonsuz [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlk]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

[SHINGAN USTALIĞI]

[Katman 1: Üçüncü Göz] [Seviye 1/10]

Bu seviyede, nesnelerin içinden görebilirsiniz (x-ray görüşü)

[Katman 2: Akış Algısı] [Seviye 1/10]

Bu seviyede, hareket ve ivmeyi hissedebilirsiniz.

[Katman 3: Nedensellik Kırılması] [Sev. 1/10]

Bu seviyede 2-3 olası geleceği görebilirsiniz.

[Katman 4: Sıfır Hareket Alanı] [Gerekli Ruh Sırası: Aşan]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil

[Katman 5: Sonsuz Sapma] [Gerekli Ruh Sırası: Köken]

Ruh sırası kısıtlaması nedeniyle bilgi mevcut değil.

[YETENEKLER]

[Kopyalanan Yetenekler] [0/7]

Mevcut ruh sıralamanızda yedi yeteneği kopyalayabilirsiniz.

Sahip Olunan Yetenekler [10]

Bu yetenekler yalnızca size uygun hale getirilmiştir ve size aittir. Ruhunuz geliştikçe büyüyecekler.

[Oblivion's Mark]

[Gerçek Benlik]

[Güneşin Mirası]

[Buz Kalbi]

[Fısıldayan Rüzgar]

[Yıldırım Çekici]

[Gölgede Korku]

[Hayalet Darbesi]

[Tam Etki]

[Ruh İpliği]

[Örgü Yetenekleri] [0/10]

Bu, Omniform tarafından dokunulmuş ve Form'un Daemon'unun yeni yüksekliklerine uyacak şekilde yapılandırılmış bir DiY'in yükseltilmiş versiyonudur. Dokuma yetenekler, birden fazla yeteneğin kalıcı birleşimidir.

[İSİM USTALIĞI]

Yazılamayan bir varlıksın, kader, tarih, anılar, bunları ilkelerine yazmakta zorlanacaklar.

[İsimlendirme] [Sev. 1/10]

İsimsiz şeylere isim verebilirsin.

Bu seviyede isimlendirme, ismin özü ve gerçeğine dayalı olarak yalnızca hafif bir güç artışı sağlar.

[İsimlendirmeyi Kaldırma] [Seviye 1/10]

İsimleri kaldırabilirsin.

Bu seviyede isimleri geçici olarak kaldırırsın, ismin, özün tükendiğinde veya geri verdiğinde geri yükselecektir.

Kaydedilen İsimler [(1) 0/7]

Çoğaltılmış sıradan isimleri/Gerçek isimleri kaydedebilirsin.

Sınır, ruh rütbenle artacaktır.

Northern'ın ağzı açık kaldı, Aoi tüm bunları dökmeye devam ederken, gözlerinin önünde sonsuz sayıda stilize edilmiş rune belirmekteydi. Onun sözleri o kadar basit bir şekilde akıyordu ki birçok şeyi kavrayabildi - ama aynı zamanda birçok kavram da zihninde yer etmedi, beyni bunları sindirmek için çok yavaş kalıyordu.

“Vay, Aoi. Bu… çok fazla.”

[Gerçekten. İstersen, tüm yeteneklerini ayrıntılı olarak açıklayabilirim—bunlar Form Şeytanı'na göre geliştirilmiş ve yeniden yapılandırılmıştır.]

“Bekle. Bunu sonra halledebiliriz. Şu anda bir savaş sürüyor ve ne olduğunu bilmemek beni öldürüyor.”

[Şu anda, kendi yeteneklerinden sekiz ikincil algı yeteneğine sahipsin.]

[Üçüncü Göz ile tüm iç yapılar senin önünde açığa çıkıyor. Bunun gizli düşmanları, tuzakları ve zayıf noktaları tespit etmek için faydalı olduğunu çıkardım.]

[Akış Algısı, etrafındaki herkesin ve her şeyin hareketini takip etmeni sağlar. Katmanlı Shingan'ın savaşta en etkili olduğunu çıkardım—hareket desenlerini okuyarak saldırıları öngörür ve savaşın ve çevresel dinamiklerin daha geniş akışını algılar.]

[Güneş'in Mirası—Omni-termal Duyum, mil içinde tüm ısı imzalarını algılar.]

[Fısıldayan Rüzgar—Rüzgar Pusulası, tüm hava akımlarının yönünü ve hızını ortaya çıkarır…]

“Aoi… bekle.”

Kuzey derin bir nefes aldı.

“Şu anda neler olduğunu görmek zorundayım. Tavsiyen nedir? Ve bu yeteneklerin hepsini birden mi… aktif hale getirmem gerekiyor?”

[Onları pasif ve aktif yetenekler olarak kategorize edeceğim. Pasif algı yetenekleri mekansal farkındalığa odaklanacak ve bir tetikleyici algılandığında diğerleri aktif hale gelecek.]

[Pasif algı yetenekleri gruplandırılmıştır.]

[Yeteneklerin düşük öz tüketimi ve bilişsel aşırı yüklenmeyi önlemek için optimize edildiğini unutmayın.]

[Rüzgar Pusulası - Hava akımlarının bilinçaltı farkındalığı]

[Omni-termal Duyum (Azaltılmış) - ~100 metre içinde temel ısı algılama]

[Gölgenin Gözleri - Gölgelerde doğal karanlık görüş]

[İp Akışı (Ortam) - Bağlantıların belirsiz hissi, detaylı değil]

Aniden, Northern'ın zihnine bir bilgi seli akın etti. Sarsıldı, saldırıdan neredeyse geri çekildi.

Çok fazla ses. Etrafında dalgalanan çok fazla değişim. Tehditler haykıran çok fazla yabancı sinyal. Bunun muazzamlığı onu tamamen yuttu—şekilsiz, biçimsiz hissetti, duyumda boğuluyordu.

[Aktivasyon yeteneği: Sonsuz Tekrar. Hücreleriniz, yeni bilgilerin dalgalanmalarına uyum sağlamak için tekrar ediliyor.]

Bir saniyeden bile kısa bir sürede, her şey düzeldi. Northern hiç bu kadar sakin hissetmemişti—o kadar derin, o kadar yatıştırıcı bir huzurdu ki, gözlerinde yansıdı ve parlak mavi bakışları nazik bir parıltıyla yumuşadı.

Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı.

"Ah… neden… kendimi bir tanrı gibi hissediyorum?"

Gece hüküm sürüyordu, gökyüzünde ayrı duran iki nazik ay, geniş, yaralı savaş alanına dağılmış gölgeler düşürüyordu.

O gölgeler, Northern'ın gözleriydi. Korkunç olan şey, her şeyi görebilmesiydi: Kryos'un Ul ile savaşı, Raven ve Thalen'ın delilikle bozulmuş ağaçlarla mücadelesi, Kaos Prensi'nin Ul ve Kryos'un ötesinde bir yerde süzülmesi.

Kryos ve diğerlerinden çok uzakta, Jeci ve Lynus onlara doğru yavaşça yürüyordu, yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Daha da uzakta, Revant Koll ile savaşıyordu.

Tüm bilgiler sorunsuz bir şekilde akıyordu ve Northern her yerde varmış gibi hissediyordu—ne olduğunu ayırt etmekte hiç zorlanmıyordu. Savaşlarının şiddetli çatışması, derisine vuruyordu.

Vücutlarının etrafında bir kumaş gibi sarılan sıcaklığı hissedebiliyordu, bu da ona duygularını, yorgunluklarını, kararlılıklarını hissettiriyordu. Gölgenin gözleri daha da uzanarak Northern İmparatoru Galahad'ı, Kule Ustası'nı, daha önce gördüğü yaşlı adamı ve grotesk yuvarlanan duvarı durdurmak için korkunç ölümlerle savaşan birkaç şövalyeyi gösteriyordu.

Birçoğu grotesk varlıklara dönüşüyordu. İmparatorun varlığı önemli bir fark yaratıyordu, ama onları kenara itmek sadece bir zaman meselesiydi.

Gölge'nin Gözleri toplamda bir kilometreyi kapladı ve okyanusun ucunda durdu.

Kuzey kaşını kaldırdı, biraz kafası karışmıştı.

'Anne... yemek mi yapıyor?'

Hemen başka bir şey dikkatini dağıttı—Ul'a çarpan ve onu sarsan yıkıcı bir darbe. Tüm dikkatini buna yönlendirdi, ancak Kuzey biraz duygusal olduğundan, annesini izleyen bir parça dikkatini bıraktı.

Bairan'ın yönüne döndüğü ve eğildiği görünüyordu. Bu garipti, çünkü bin metre uzaktaydı.

Ama Bairan onu hissedemiyorsa daha garip olurdu.

Ul ve Kryos birbirine giriyordu. Köken, onu yere pinledi ve arazide sürükledi, yüzü kayalar ve ağaçlar arasında çarpıyordu.

Bu acımasızdı.

'Bir hanımefendiye böyle davranılmaz!'

Kuzey onları izlemeye devam etti, bu arada gözlerinde huzurlu bir ifadeyle prizmanın içinde oturuyordu.

Kuzey, savaşa yoğun bir şekilde odaklandıkça, gözleri değişti—mavi irislerinin ortasında tek bir siyah halka belirdi ve hemen, görüşü keskinleşti.

[Demon Gözünü kullanıyorsunuz]

[Tüm mevcut katmanlar ve kilitlenmeler]

'Oh? Hatta buradan mı?'

Kryos'un kaslarının kasılıp gevşediğini, her hareketin akışını görebiliyordu, bu da ona Kryos'un bir sonraki saldırısını nasıl yapacağını tahmin etme imkanı veriyordu.

Kryos kendini yukarı fırlatıp, acımasız bir hızla yere çakıldı ve çölü harap eden, devasa bir krater bırakan bir şok dalgası yaydı.

Olaydan birkaç an önce, Northern Kryos'un bir sıçrama ile ağır bir güç saldırısı yapacağını tahmin etmişti, ancak Ul'un mevcut durumu nedeniyle ondan kaçmayacağını da düşünmüştü.

Kryos'un darbesinin isabet etmesi gerekiyordu, ama Ul sadece saf, sarsılmaz bir umutsuzlukla kazandı.

Northern bunu takdir etti.

'Keşke doğru olanı yapmak için bu kadar çaba harcayabilseydi.'

Sonra Revant ve Koll vardı. İkisi de eşit ölçüde yenik ve yaralı görünüyordu, ama Northern, Revant'ın Koll'dan çok daha kötü durumda olduğunu fark ettiğinde acı duydu.

Vücudunda her yerde kesikler vardı, kan farklı yerlerde kurumuştu, saçları ve yüzü terle ıslanmıştı. Gömleği parçalanmış, sadece pantolonu kalmıştı. Hatta ince, parlak siyah ayakkabıları çoktan yırtılmıştı.

Kuzey, birinin kumun içinde, yıkılmış bir kayanın yakınında gömülü olduğunu buldu.

Koll yıpranmış görünüyordu, yorgun, vücudunu kaplayan sığ kesikler vardı, ifadesi kasvetliydi.

Öte yandan, Revant rahatsız edici bir neşeyle doluydu. Dayak yerken sahip olunması gereken türden bir neşe değildi.

'Keyif mi alıyor?'

Öyle görünüyordu. Aslında, Kuzey onun keyif aldığını düşünmek zorunda kaldı.

Yere özlem dolu bir bakış attı.

'Denizin üzerine uzatabilseydim ve diğerlerinin nasıl olduğunu görebilseydim güzel olurdu.'

Sonunda, Kuzey Prism'de uzandı ve küçük bir gülümsemeyle yukarı baktı.

"O halde, tüm bunları sona erdirme zamanı."

Gözlerinde soğuk bir parıltıyla Prizma'yı inceledi.

"Aoi?"

[Sormayacağını düşünmüştüm]

[Demon Göz'ün prizmanın analizine dayanarak, geçmek için kullanılabilecek altı farklı yetenek var]

Kuzey geri yaslandı, şaşkın.

"Oh? Altı mı? Yani sadece kolayca geçmekle kalmayıp, altı yeteneğimle de mi geçebilirim?"

[Doğru]

"Bana birincisini anlat."

[Oblivion'un İşareti Nullify, etrafında doğal olmayan fenomenleri zayıflatan bir miktar nullifikasyon aurasını pasif olarak serbest bırakacak şekilde güçlendirildi. Devam eden etkileri iptal etmek için daha fazla öz kullanabilirsin.]

[Bir uzay prizmaları, temelde bir dışlayıcı otoritenin sürdürülen yapısı olduğundan, bu alanın yasaları tarafından doğal olmayan olarak kabul edilir, bu yüzden onu basitçe iptal edip çıkabilirsin.]

"Sadece bu kadar mı?"

[Doğru]

İnanamaz bir şekilde güldü.

“Beni bir sonraki hakkında bilgilendir.”

[Gece olduğu ve prizmanın içinde ve dışında birçok gölge bulunduğu için, Eclipsing Dread - Eclipse Step kullanarak bunlar arasında basitçe teleport olabilirsin. Prizma duvarına karşı kendi gölgen bile bir çıkış noktası olarak hizmet edebilir.]

[Bu, senden daha yüksek ruh sıralamasına sahip bir varlığın sahte otoritesi olduğu için daha fazla öz gerektirecek]

Ne kadar?

[Yaklaşık %1]

Kuzey şok olmuş görünüyordu.

“Bekle, Nullify ne kadar alacak?”

[0.0791%]

Kuzey, inançsızlık içinde sessiz kaldı.

[Irkın nedeniyle, ruh özünün potansiyeli diğer ırklardan çok daha yüksektir]

Kuzey, Aoi'nin sözlerini sindirerek yavaşça başını salladı.

Öyle mi...

Şoktan hâlâ sarsılmıştı, bir an sessiz kaldı. Sonra tereddütle sordu.

"Uhm, sonraki?"

[Sun's Legacy - Embers of Oblivion kullanarak, "her şeyi - madde ve enerjiyi - tüketen" siyah alevler yaratabilirsiniz. Bu alevler hiçbir şey kalmayana kadar yanacaktır. Prizma basitçe var olmaktan çıkacaktır. Ancak, bu son derece tehlikelidir ve son çare olarak kullanılmalıdır]

"Tamam, peki, beni burada tuzağa düşüren kişinin çok daha yüksek bir rütbeye sahip olduğunu ve muhtemelen beni yaşlı ve gri bulmayı umduğunu düşünürsek, en aşağılayıcı yol hangisi?"

[Prizmayı analiz ettiğiniz için, onu kopyalayabilir ve Sonsuz Tekrar ve Özyinelemeli Üretim kullanarak daha üstün bir versiyonunu oluşturabilirsiniz, ardından bu versiyonu geçersiz kılabilir ve onu tuzağa düşürürken kendi zanaatlarının mükemmel bir versiyonu ile içinden geçebilirsiniz... onların sözde otoritesi]

Kuzey'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Devam et."

O küçük eğlenceli gülümseme, Northern'ın dudaklarında Aoi'nin duyurusunun yankılanmasıyla birlikte dans etti.

[Yeni bir Form kopyaladınız: Uzay Prizması]

[Form Ruh Demirhanenize kaydedildi]

[İki varyant oluşturuldu]

Northern derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, prizma duvarına bakarak parmaklarını şıklattı.

[Uzay Prizması geçersiz kılındı]

Boş havada yürüyormuş gibi içinden geçti.

[Recursive Generation, iki varyantı geliştiriyor]

[Bu biraz zaman alabilir]

Northern, görünmez bir perdeden geçiyormuş gibi prizmanın içinden çıktı.

Kıyafetlerine bir göz attı.

"Aoi, bu kadar dağınık görünerek kökenler toplantısına katılamam. Ne önerirsin?"

[Kumaş formunu kopyalayabilir ve kıyafetlerindeki hasarlı alanları onarmak için Sonsuz İterasyon kullanabilirsin]

[Herhangi bir kumaş formunu kopyalayabilir ve onun varyantlarını oluşturabilirsin; kumaş varyantları da evrim geçirebilir]

Northern gözlerini kırpıştırdı.

"Kıyafetleri de evrimleştirebilir miyim?"

[Doğru]

"Kopyalayamayacağım ve evrimleştiremeyeceğim hangi form var?"

[Şu anda, ruh rütbenizin sınırı nedeniyle, hız, zaman, zafer gibi saf soyut kavramları veya hava durumu ya da duygular gibi fiziksel olmayan fenomenleri kopyalayamazsınız]

[Ayrıca, Ruh Rütbenizin ötesindeki Tanrıları/varlıkları ve Shingan'ın tam olarak analiz edemediği şeyleri de kopyalayamazsınız]

Kuzey yüzünü buruşturdu.

"Bu hayal kırıcı—ama sadece yetenekleri kopyalayıp geliştirmeye başladığımı düşünürsek, bu yeterince fazla."

Derin bir nefes aldı ve kıyafetlerini inceledi.

"Kopyala."

[Şekil: Okul üniforması kopyalandı]

[Sonsuz Tekrar, Şekil: Klan Üniformasının hasar görmüş kısımlarını yinelemekte]

Northern, bir el ile parçayı parçaladı. Şaşırtıcı derecede kolaydı—basitçe kumaşı kapladı ve minimum çaba ile yırttı.

Sonra ileriye doğru yürüdü, soluk kasları göksel keskinlikle dalgalanıyordu, sanki cennetin bulutlarından oyulmuş gibiydi. İnce çerçevesi gergin ve daha da gerginleşiyordu.

Yavaşça, Northern'ın ayakları yerden kalktı. Sadece beyaz iç çamaşırıyla daha da yükseğe yükseldi.

'Hatta uçağım bile farklı hissediyor... sanki... zahmetsiz.'

Önceden, Northern'ın kendini kaldırmak ve irtifayı korumak için bilinçli bir çaba göstermesi gerekiyordu. Ama şimdi temelde bir şey farklıydı.

"Aoi, nasıl uçabiliyorum? Mekanizma nedir?"

[Uçuş, geliştirilmiş Whispering Gale pasif yeteneği: Wind Embrace sayesinde mümkündür. "Rüzgar seni seviyor. Düştüğünde seni yakalar, mermilerini yönlendirir, sesini taşır ve havadan gelen saldırılardan korur. Uçuş doğal olarak gelir."]

[Şu anda, uçmak senin için nefes almak kadar kolay.]

Northern gülümsedi.

"Aha... güzel."

Sonra ileri fırladı. Hızı patladı ve rüzgar bile ayrılışını kaydedemeden kayboldu.

Uçuş sırasında, üniforma belirdi—düzenli ve keskin—sanki kumaşlar canlıymış gibi vücudunun üzerine yayıldı.

Kryos, Ul'un elini parçalayan yıkıcı bir güç kullanarak onu itmesiyle korkunç bir hızla geriye fırladı.

Çölün içinden yuvarlandı ve büyük imparatorluğa adım adım yaklaşırken, duvarın yerden zorla çıkmasıyla açığa çıkan ağaçlık alana yakın bir yerde durdu.

Ul, kırık bir ön kol ile ona doğru yürüdü—önce yürüyerek, sonra koşarak, karanlık bir öfke yüz hatlarını büküyordu.

Ama aniden, duraksadı. Bir saniye bile geçmeden, biri—ya da bir şey—önünde belirdi, kumları devasa bir dairesel desenle yerinden oynatarak.

Gözlerini tozdan korudu, sonra geri döndü, narin gözleri dehşetle büyüdü.

Bir an sonra, kaşlarını çattı.

"Sen! Burada ne yapıyorsun? Nasıl—"

"Sus!"

Kuzey'in emriyle aniden bir sessizlik çöktü.

Donakaldı, şaşkın. Sonra fark etti—gerçekten itaat etmişti—ve yüzünde bir grimasa neden oldu.

"Sen larva. Bana nasıl emir verirsin."

Northern'a doğru hamle yaptı. Aynı anda, Kryos yükseldi ve uzaktan muazzam bir hızla ileri doğru fırladı.

Kuzey avucunu açtı ve elini uzattı. Hücreleri milisaniyeler içinde yineledi; gözle görülmeyen bir an için, kolu normal sınırların ötesine uzandı ve Ul'un yüzünü saldırı anında yakaladı.

Sonra diğer elini uzattı ve bekledi—iki saniye. Kryos'un yumruğu patlayıcı bir güçle ona doğru fırladı, ancak Northern'ın uzatılmış eli ileriye doğru saplandı ve Origin'in darbesini yakaladı.

Elinde titreme vardı. Yeni oluşturduğu okul üniformasının kolu darbenin etkisiyle parçalandı ve hatta derisi de yaralandı, üzerinde sığ yaralar açıldı.

Kryos'un ifadesi değişti. Bir anlığına, Origin şok ve korku belirtileri gösterdi... ama bir sonraki saniyede gülümsedi, gözlerindeki tehlikeli parıltıdan tehdit sızıyordu.

"Aptalsın! Yumruğumu boş ellerinle yakalamak ölümcül bir hataydı. Her bir darbem deliliğin özünü taşır. Yutulmak üzere olduğun anlar içindesin."

Northern'ın gözleri yaralı koluna kaydı, ona kayıtsız bir şekilde baktı.

'Aoi?'

[Shingan bu deliliğin formunu inceliyor ve Sonsuz Tekrar, optimum adaptasyonu sağlamak için hasar görmüş hücreleri onarıyor. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok]

[Ama istersen, kanındaki delilik lanetini silmek için Nullify'ı kullanabilirim]

[Ayrıca, hasarı ona geri yansıtmak için Lanet İyileştirmesi kullanabilirim, ama bu etkisiz olur çünkü o Deliliğin Origin'idir. Sadece daha da güçlenebilir]

'Endişelenme. Bunu ben halledeceğim. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum.'

Kryos'a küçük, nazik bir gülümseme verdi.

“Öyle mi?”

Origin'in yüzündeki çılgın gülümseme dondu. Northern'ı incelerken gözleri belirsizlikle parladı—onu görebiliyordu, hissedebiliyordu. Önünde duran insan hakkında temelde farklı bir şey vardı... eğer artık insan denilebilirse.

Çünkü onun tümü insanlıktan uzak hissediliyordu—kokusu, bedeni, varlığı, gözlerindeki bakış. Her şey değişmişti.

Bu arada, Ul Northern'ın diğer elinde hala mücadele ediyordu, yüzüne sıkı sıkı tutunmuştu.

Avucundaki yüz kırılgan hissediliyordu, bir bebeğin yüzünü tutmak gibi—bu yüzden Northern fazla baskı yapmamaya dikkat etti. Terence'in yüzünü kırmak istemiyordu.

Ancak Kryos'un eline bir göz attı.

'O çok ezilebilir görünüyor.'

Northern, Origin'in elinin etrafında yumruğunu sıktı ve o anda Kryos çirkin, boğuk bir çığlık attı—sözde daha yüksek bir varlığa yakışmayan bir ses.

"AAAAAHHHHHHHHHHHHHHHH!"

Kuzey, bu kadar çirkin ve boğuk bir çığlığın kulağına bu kadar hoş gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Kryos'un yumruğunu—en azından geriye kalan kısmını—bıraktı. El, çürümüş kemiklerden oluşuyordu, parçalanmış, parmaklar grotesk açılarda kırılmıştı. Parçalanmış parçalar kan dolaşımına girmiş ve derisini yırtıyordu.

Gümüş kan ellerinden döküldü ve her şey göksel bir karmaşa gibi görünüyordu.

Kuzey, buna bir anlık acıma ile baktı.

"Bu, bir Origin'in en fazla kanadığı an olmalı, değil mi?"

Elini Kryos'a bakarak, ifadesi onun elinin durumu hakkında ona acıyordu.

Bu arada, Origin, Kuzey'e derin bir dehşet ifadesiyle bakıyordu.

"Hayır… hayır… hayır, bu mümkün olmamalı. Bu mümkün olmamalı. Bu mümkün olmamalı. Bu mümkün olmamalı!!"

Yüzü grotesk bir öfkeyle büküldü.

“Sıradan bir insan, kaosun kendisinin tezahüründen nasıl daha üstün bir güce sahip olabilir?”

Kuzey, ona küçümseyici bir gülümseme verdi.

“Bunu durdur. Durdur. Yalan söylemeyi bırak. Sen kaosun bir tezahürü değilsin.”

O, Kryos'a anlamlı bir gülümseme verdi ve gözlerini işaret etti.

“Artık daha iyi görüyorum.”

O, Kryos'un vücudunun sağ tarafını işaret etti.

“Benden aldığın tüm kaos burada. Bunu sindirmekte zorlanıyorsun, tıpkı oradaki çocuğun Boşlukla zorlandığı gibi. Görünüşe göre, ruhumun doğası kaos ve Boşluk için bir yuva haline getirmiş. Onları evlerinden aldın, işleri daha da kötüleştirdin.”

O, Kryos'a çenesini kaldırdı.

“Kaos seni reddediyor, değil mi? Onu bastıracak kadar gücün var ama bu dikkatini bölüyor. Bu mantıklı çünkü hepimizi öldürmemiş olman mantıklı değil - ve delilik eğilimlerinin en az kullanımı var. Daha geniş bir şey bekliyordum, bin kilometrelik bir alanın alt üst olacağını, biliyorsun, okyanusların bile üzerimize döneceğini.”

O, Kryos'a hayal kırıklığıyla baktı.

“Ama şimdi görebildiğim için anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu acı verici. Hiçbir şey için tüm umutlarımı beslemiştim.”

Kryos, ilkel bir vahşilikle bakışlarını dikip durdu.

“Sen sadece—”

“Rüzgar.”

[Rüzgar Manipülasyonu kullanıldı]

Kryos'un tüm dünyası, ne olduğunu kavrayamadan sarsıldı. Gözlerini açtı ve çok uzaktaydı, Ul'un yüzünü tutan Northern'ı, yerde duran bir nokta olarak gördü.

Öz, tüm çölü harap eden bir rüzgar fırtınası tarafından gökyüzüne fırlatıldı ve onu sadece milisaniyeler içinde altı yüz metre yükseğe gönderdi.

Northern sonucu inceledi, merakla.

“Hatta rüzgar manipülasyonu bile daha güçlü.”

[Tüm yetenekler güçlendirildi ve açıkçası bu yetenek kullanımına çok fazla öz verdin, bu da şaşırtıcı bir tepki yarattı]

'Ne kadar?'

[3%]

Kuzey bir kahkaha bastırdı.

'Aoi, bunu fazla görebilirsin ama açıkçası, yüz üzerinden üç yüzde fazla olamaz.'

[...şu anda. Ancak, savaşın uzunluğunu ve becerilerinin açgözlülüğünü hesaba katmalısın. Mevcut rütbende, ırkının nadirliği nedeniyle, öz yenileme oranı tüketim oranına kıyasla biraz daha yavaş.]

'Tamam, tamam, Aoi. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmaya çalışacağım. Tüm bunlara alışmaya çalışıyorum, tamam mı?'

Kuzey duraksadı ve konuşmalarını yeniden gözden geçirdi.

'Şimdi beni azarlıyor muydun?'

[Yanlış]

Hala bunun olduğuna dair bir his vardı ama dikkatini sağındaki genç hanımefendiye geri verdi.

Kryos'un düşmesi biraz zaman alacaktı, bu yüzden onunla konuşması gerekiyordu.

Ul, çoktan tutuşuna teslim olmuş olarak ellerinde hareketsiz kaldı.

Ellerini bıraktığı anda, yere düştü ve Kuzey'den uzaklaşarak geri çekildi, yüzü hem temkinli hem de öfkeliydi.

Derisinde her bir tüyün diken diken olduğu ve bilincinin ile beyninin yeni bir adrenalin seviyesini—savaş—tehlikesinin tetiklendiği bir durumdaydı, bu tehlike daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Ancak, Northern'dan geri çekildiği anda, geri çekildiği kişi yine aynı Northern'dı.

[Eclipse Step kullanıldı]

Northern, Ul'un omzunu sıkarak küçük bir gülümseme bıraktı.

"Benden kaçışını izlemek sevimli."

Ul, arkasına bakarak, yüzünde sadist ve nefret dolu bir sanatçının yaptığı bir korku resmiyle, gözleri çılgınca titreyerek.

"Tamam. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece konuşmamız gerekiyor."

Northern aniden yukarı baktı, gözleri kısıldı.

"Beklediğimden daha hızlı... Sanırım artık umursamamaya karar verdi."

Gözlerini Ul'a geri çevirdi.

Bir dakika ver, Doğa Ana. O adamın hastalığıyla ilgilenmeme izin ver.

Kuzey, sadece çöl kumunun hafif bir kaymasıyla sessizce yok oldu.

Ul, uzaklaşmaya çalıştı ama aniden görünmez bir duvara çarptı.

O, kaşlarını çattı ve geri adım attı, önündeki havayı elini gezdirerek ne olabileceğini anlamaya çalıştı.

Sonra kaşları çatık ifadesi şok ve inançsızlığa dönüştü.

Başka bir yöne koştu, ama on metre bile gitmeden başka bir hava duvarına çarptı ve yere düştü.

Oturduğu yerden yukarı baktı, ifadesi çökmüş haldeydi.

Dudakları ve sesi titrediği sırada konuştu.

"H—H–Nasıl?"

Bu arada, Kuzey, sessiz bir rüzgarın esintisiyle havada fısıldadı ve ayaklarından alevler saçarak aşağıya doğru ateş eden Kryos'u yakaladı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Kryos, aniden saçları çekilene kadar onu fark etmemişti ve yönü zorla değiştirildi.

Kuzey, delice bir hızla gökyüzüne roket gibi fırladı, ama bu oldukça pürüzsüz, huzurlu bir his verdi—yerçekiminin çalkantılı gücü ona hiç direnmedi. Aksine, rüzgarın aniden onların yönüne doğru uçmaya başladığını hissetti.

Kryos, bacaklarını diğer tarafa döndürdü ve ayaklarındaki kızıl alevler daha da şiddetle alevlendi, ama hız değişmedi.

Karanlıkta, Origin'in kızıl alevlerinin parıltısı Kuzey'in yüzünün bir tarafına güzel bir kırmızı ışıltı yaydı.

Kryos dişlerini sıktı ve Kuzey'in hızına karşı daha fazla güç kullanma girişimini bıraktı. Bunun yerine, delilik alevleriyle sarılı ayaklarını Kuzey'in yüzüne doğru sürdü.

Karanlık gökyüzünde gürültülü bir patlama oldu. Kızıl alevler, kötü niyetli havai fişekler gibi dağıldı ve Kuzey'in uçuşu bir an durdu.

Alevler dağılırken, Kryos'un tekmesinin gücüyle başı hafifçe yana döndü—Origin'in ayağı yanağında yerleşti.

Delilik alevleriyle tamamen yanmış olması gereken o yüzü, şakak yakınında küçük bir yanık izinden başka bir şey olmadan tamamen iyiydi.

Kuzey'in gözleri, açısına göre Origin'e doğru kaydı.

"Artık bunu yaptın."

Kuzey'in başı yavaşça Kryos'a doğru döndü ve Origin, karnında ilkel bir şeyin kıvrıldığını hissetti—doğası gereği var olmaması gereken bir şey.

Korku.

Ne biliyor musun? Nazik olacaktım. Göreceli olarak.

Kryos'un saçlarına olan tutuşu sıkılaştı.

Ama yüzüne gitmek zorundaydın.

[Mutlak Sıfır etkinleştirildi]

Sıcaklık o kadar hızlı düştü ki, havadaki nem anında kristalleşti. Kryos'un kızıl alevleri sönmeye başladı, titredi, sonra söndü—basit bir söndürme değil, yanma anında donmuş, imkansız bir hareketsizlikte askıya alınmıştı.

Öz'ün gözleri, Kuzey'in onu tuttuğu yerden yukarı doğru sürünen bir canlı gibi vücuduna yayılan donma ile genişledi. Gümüş kanı yavaşlamaya başladı, kalınlaşarak damarlarında kristalleşiyordu.

Soğuk, değil mi?

Kuzey'in sesi neredeyse neşeli bir ton taşıyordu.

Ve doğuş doğanın direncinden bahsetmeye başlamadan önce—

[Silme Teması uygulandı]

Kuzey'in parmakları Kryos'un saçlarını kavradığı yerde karanlık bir leke açıldı, suyun içinde mürekkep gibi yayıldı. Köken bunu hemen hissetti—yavaşça sürünerek, ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı. Güçlerinin o kaçınılmaz zayıflaması. Kendi gücüne olan bağlantısı kenarlarından çözülmeye başlamıştı.

Bu senin için işleri ilginç hale getirecek.

Kuzey, Kryos'u binlerce metre havada askıda tutarak sohbet edercesine devam etti.

Yavaş, elbette, ama zamanımız var. Yani, benim zamanım var. Senin... daha az.

Kryos hırladı, gümüş kanı ağzının köşelerinde dondu.

Sen—

Kuzey, sabırlı bir gülümsemeyle parmaklarını şıklattı.

[Şimşek Zincirleri etkinleştirildi]

[Sonsuz İterasyon Şimşek Zincirine uygulandı]

Şimşek, Kryos'un göğsüne doğrudan çarptı—öldürmek için yeterli değil, ama Origin'in bedenindeki her siniri çığlık atacak kadar yeterli. Elektrik orada durmadı; kendi bedeni boyunca tekrar tekrar atladı, yayıldı, zincirleme bir şekilde her iterasyon yeni acı yolları buldu.

Kuzey, Origin'in seğirdiğini klinik bir ilgiyle izledi.

Bir şey söyle bana, Kryos—barışçıl bir hapiste kalmanın ne kadar korkunç olabileceği hakkında ne var? Neden çıkmak zorundaydın? Orada yedi bin yıl geçirdin. Üç bin yıl daha kalmak gerçekten bu kadar büyük bir sorun olmazdı. Yani... bu senin başına gelmezdi.

Kryos'a şaşkın bir ifadeyle baktı.

Dünyamda yürüyüp onu toza dönüştürmekten ne fayda sağlıyorsun? Neden dünya senin güvensizliğin yüzünden acı çekmek zorunda? Bu, saf, mantıksız bir ahlaki yozlaşma değil mi? Unutma, ben doğası gereği ahlaki bir insan değilim—en azından olmamaya çalışıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu dünyayla ne yaptığın umurumda olmazdı eğer yalnız olsaydım. Ama iki annem, iki babam, birkaç büyük kardeşim var. En sevdiğim küçük Gümüş bu dünyaya yeni doğdu ve senin SEÇTİĞİN zamanlama bu mu? YANLIŞ ZAMANLAMA, KRYOS. GERÇEKTEN YANLIŞ ZAMANLAMA!

Kryos'un saçlarını bıraktı ve karnına bir yumruk attı. Darbe yıkıcıydı. Kryos'un başının arkasından gümüş sıvı patladı ve karanlık bulutlar arasında bir yara açan bir şok dalgası oluşturdu.

Öz, atılmış bir madeni para gibi havada uçtu ve düşmeye başladı—ama sadece bir an için.

[Rüzgar Manipülasyonu etkinleştirildi]

Kuzey onu düşmesine izin vermedi. Bunun yerine, rüzgar Kryos'u iplerle bir kukla gibi yakaladı ve havada askıya aldı. Sonra onu döndürmeye başladı—önce yavaş, sonra daha hızlı. Daha hızlı. Ta ki Öz, gümüş ve kızıl bir bulanıklık haline gelene kadar, normal bir varlığı sıvı hale getirecek kuvvetlere maruz kalan üstün etten yatay bir siklon.

Kuzey, uluyan rüzgara rağmen sesinin bir şekilde mükemmel bir şekilde duyulmasını sağladı.

Bu arada, bu dramatik bir etki için. Baş dönmesi falan hissetmediğini biliyorum. Sen bir Öz'sün. Ama benim durduğum yerden gerçekten komik görünüyor.

[Üstün Gölge etkinleştirildi]

Kuzey'in gölgesi karanlıkta imkansız bir şekilde uzanarak, Kryos'un döndüğü yere gökyüzüne ulaştı. Katılaştı, somut hale geldi ve Dönüşüm'ü dönerken yakaladı, onu öyle bir ani güçle durdurdu ki, şok dalgası havada yayıldı.

Gölgeler, Kryos'u gece gökyüzüne yayılmış bir şekilde tutuyordu—karanlığın kendisine çarmıha gerilmiş bir üstün varlık.

Kuzey, yavaşça daha da yaklaştı, rüzgar onu nazik bir hassasiyetle taşıyordu. Konuştuğunda, tonu neredeyse profesörce bir hale dönüştü.

"Şimdi ne olacağını sana söyleyeyim. Bazı soruları yanıtlayacaksın. Dürüstçe. Tamamen. Çünkü eğer yapmazsan—"

[Echo etkinleştirildi]

Kuzey parmaklarını şıklattı.

Ses yankılandı. Ve sonra tekrar yankılandı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Her yankı Kryos'a fiziksel bir darbe gibi çarptı—tam olarak acı vermedi, ama yanlış bir his uyandırdı. Her tekrar, bir öncekinden daha gerçek bir şekilde, yoğunluğu artarak, kökenin gerçekliğin kendisiymiş gibi yüzüne yedi kez hızlı bir şekilde çarpmasına neden oldu.

"—Yaratıcı olmaya başlayacağım. Ve bana güven, şu anki araçlarımın ne kadar geniş ve anlaşılmaz derecede çeşitli olduğunu hayal bile edemezsin."

Kryos, kenarları donmaya başlayan gözleriyle ona sert bir bakış attı.

"Sen... beni... öldüremezsin..."

"Oh, kesinlikle hayır."

Kuzey neşeyle onayladı.

"Sen bir Köken'sin. Seni kalıcı olarak sona erdirmek için muhtemelen kozmik seviyede saçmalıklar gerekiyor. Ama işte mesele—"

Yakınlaştı, nefesi küçük kristalleşmiş hava bulutları oluşturuyordu.

"Seni öldürmeme gerek yok. Sadece benim seni öldürebileceğimi dilemeni sağlamam gerekiyor."

[Korku Belirginleşmesi etkinleştirildi]

Doğaüstü korku Kuzey'den dalgalar halinde yayıldı ve varoluşunun ilk kez, Kryos imkansız olduğunu düşündüğü bir şeyi hissetti—gerçek, ilkel bir dehşet.

Ölüm korkusu değil, daha kötü bir şeyin korkusu. Onu asla dokunmaması gereken bir şey tarafından tamamen, tamamen, aşağılayıcı bir şekilde alt edilme korkusu.

Kuzey devam etti, sesi hafif ve sohbet eder gibi, sanki havadan bahsediyorlarmış gibi.

"Yani, birinci soru: Benden Kaos almanın iyi bir fikir olduğunu neden düşündün? Çünkü benim durduğum yerden—ya da daha doğrusu, süzüldüğüm yerden—görünüşe göre dişini ısırdığın şeyden daha fazlasını aldın."

Duraksadı, Kryos'un donmuş, dehşet içinde yüzünü inceledi.

Ve lütfen, cevap vermekte acele etmeyin. Tüm gece vaktimiz var. Benim var, ve çok fazla sorum var. O işaret yeterince yayıldığında, artık düzgün bir şekilde tezahür edemeyecek kadar uzaklaşana kadar bekleyebilirsiniz.

Kuzey, Silme Dokunuşu işaretinin Kryos'un gövdesinin neredeyse dörtte birini kapladığı yere baktı.

"Aslında, bu düşündüğümden daha erken olabilir. Konuşmaya başlamakta fayda var. Hızlıca."

Gülümsedi—tamamen saf, sadistik bir zevk ifadesiyle.

"Yoksa son zamanlarda neler edindiğimi görmek ister misin? Gerçek bir Köken üzerinde bu 'Kesin Kilit' şeyini denemek için sabırsızlanıyorum. Tanımına göre, yetenekleri tamamen mühürleyebiliyormuş. Senin üzerinde işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Denek olmak ister misin?"

Kryos, bir deli gibi güldü—bu davranış, Deliliğin Kökeni'ne bile yakışmıyordu, sadece saf, utanmaz, onursuz bir delilikti. Bu noktada, bir deli gibi görünüyordu ve ses çıkarıyordu.

Gümüş kanı, dişlerini Northern'a gösterirken dişlerinin arasından süzüldü.

"Hepiniz aptalsınız! HiçBİR ŞEY BİLMİYORSUNUZ."

"İşte bu yüzden soru, Kryos!"

Northern, başını savurarak ağzından tükürük ve gümüş kan fışkırmasına neden olan bir tokat attı.

"Kaos ile ne istiyorsun?!"

Kryos, kaymış çenesini düzeltmeye çalışarak aşağıya baktı. Sonra Northern'a öfkeyle baktı.

"Açık değil mi? Güç."

Northern, Köken'e tiksintiyle baktı.

"O zaman oğlunu öldürmek zorunda kaldığın ve şimdi bunu yapmaktan çekinmediğin mi?"

Kryos'un gözleri kararlılıkla parlıyordu.

"Sahip olduğu güce rağmen, o bir korkak. Doğru olanı yapacak tek kişi ben oldum ve hâlâ da öyleyim."

Kuzey'in bakışı sabit kaldı.

"Ve bu ne olacak?"

Kryos'un gözlerindeki kararlılık, durumuna rağmen sarsılmadı.

"Dünyayı, eşimin intikamını almak için yakacağım. Beni o hapishaneye isteğim dışında attıklarını mı sanıyorsun? Ul, hepsi hiçbir şey bilmiyordu. Bu, Echo Diyarı'nın kalıntılarına girmemin ve onların beslenme kaynağını yok etmemin tek yoluydu."

Kuzey, Kryos'a hafif bir kafa karışıklığıyla bakarak yüzünü buruşturdu. Ama hemen, Origin'in az önce söylediklerini analiz etti.

"Yani diyorsun ki... Kaos ve Barış arasındaki çizgide hapsedilmeyi kabul ettin ki Echo Diyarı'nın kalıntısına erişebilesin... ki bunun benim dünyam olduğunu varsayıyorum. Kesmek için... kimin beslenme kaynağını?"

Kryos ona karanlık, hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

"Eğer söylediklerimle böyle sonuçlara ulaşamıyorsan, bu dünyada bilmediğin hiçbir şey yok."

Kuzey aslında bir sonuca varıyordu - bu düşünmek biraz ürkütücüydü, ama Kryos'un söylemeye çalıştığı şey, burada, şu anda, hepsinin yalnızca bir amaca hizmet ettiğiydi: Kökenler için gıda maddeleri.

Ama nasıl? Ölümle mi? Hayatın kendisiyle mi? Tarih hakkında bildikleri her şey—hangi kısmı mantıklıydı? Northern'ın zihni hızla çalışmaya başladı ve gerçeğin sınırlarını zorladığını hissettiğinde, bu bilgiden uzaklaşması gereken bir şey gibi görünmeye başladı.

Çünkü daha ileri giderse, her şeyi değiştirecekti. Son derece.

Kryos, Northern'ın yüzünü izlerken korkunç bir şekilde güldü.

"Zaten farkına varıyorsun, değil mi?"

Northern bir an kaşlarını çattı ve Origin'e bir kez daha sert bir tokat attı.

"Sus."

"Bana söyle. Karına ne oldu? O bir Origin—onun başına ne tür bir ölüm gelebilir ki bilinen veya beklenenin ötesinde? Onun öldürüldüğünü tahmin ediyorum. Kim tarafından ve neden—tam olarak sorduğum şey bu."

"Sana söylemektense cehenneme gideyim."

Northern, bedeninde hâlâ yayılan siyah lekeleri inceledi.

"Dinle, zaten lanetlisin. Ama hâlâ oğlun var, kim bilir, belki de intikam almaya karar veririm. Şu anda yapabileceğin en mantıksız şey, Kryos, benimle konuşmaktır."

Nazikçe Origin'in omzuna bir elini koydu, sesi şefkatle yumuşadı.

“Biliyorum, bu beklenmedik ve anlayış seviyenin ötesinde, ama bu... gerçek. Beni aşan bir varlık olarak, beni alt ettin, beni mavi ve mor yaparak yendin. Gururun kumlara gömüldü ve bunu kabul etmek çok zor olsa da...”

Ses tonu cesaret verici bir hal aldı.

“Sana bağlı olduğun değersiz gurur sınırlamalarını aşmanı rica ediyorum. Bunun senin ötesinde olduğunu fark et. Ve benimle konuş. Şu anda, bu dünyada karşılaşacağın en mantıklı kişi benim—ve senin yanındayım.”

Alay etti.

“Tüm bu karmaşaya neden olduğun için seni hala cezalandıracağım, ne kadar haklı nedenlerin olduğunu savunmaya çalışırsan çalış. Ama demek istediğim şu: ağzını aç ve konuş. Dünyam, senin sessiz kalman için çok fazla yüzyıllar veya binyıllar boyunca aldatmaya maruz kaldı. Biraz merhamet göster, kahretsin.”

Kryos sessizdi, ama ifadesinde düşünceli bir şey vardı.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, dişlerini sıktı.

Kuzey biraz şaşırmıştı.

“Bana o berbat konuşmanın ona etki ettiğini söyleme.”

“Anki senin arkadaşın değil. O çocuk benim en büyük hatam. Onu öldürmekten asla zevk almadım, ama bu doğruydu. Kendi amacına hizmet etmek için her şeyi yapacak, her şey olacak bir adam. Utanmazca yalan söylemeye, insanları kandırmaya, çalmaya ve binlerce insanı katletmeye istekli—sadece istediğini elde etmek için. O, ahlakın veya sınırların anlamını kavrayamayan, kendini düşünen, utanmaz bir varlık.”

Andra'nın tek günahı o çocuğu doğurmaktı. Ve o, onun ölümünün sebebiydi. Karım, oğlum İlk Kökenleri öfkelendirdiği için ölmek zorunda kaldı ve onlar onu yok etmeye karar verdiler. Ama bu kolay olmayacaktı, çünkü Andra hayatta olduğu sürece, o asla öldürülemezdi. Ve Anki, bunun tam da neden olduğunu biliyordu, bu yüzden yaptığı şeyi yaptı.

Northern adamı inceledi ve sert bir tonla sordu.

"Ne yaptı?"

O anda, Northern göz ucuyla baktı—Kaos Prensi, kasırga gücüyle onlara doğru uçuyordu, ifadesi ciddiydi. O kadar uzaktaydı ki, Northern dışında, yüzündeki ifadeyi görebilecek muhteşem gözlere sahip hiçbir varlık yoktu.

Northern elini salladı.

[Rüzgar Manipülasyonu kullanıldı]

Kaos Prensi, onu bir süre meşgul edecek daha büyük bir kasırgayla karşılaştı.

Ve Northern, Deliliğin Kaynağı'na baktı.

"Bana cevap ver. Ne yaptı?"

Kryos'un gözleri uzaklaştı, Northern'in ötesine, hâlâ taze yaralar gibi yanan anılara bakıyordu.

"Onlara doğrudan gitti. İlk Kökenlere."

Northern'ın ifadesi kafa karışıklığına döndü.

"Neden o—"

"Çünkü oğlum, kendi Annelerini silahlandırmış varlıklarla müzakere edebileceğine o kadar kibirliydi ki."

Kryos'un gülüşü acı, boştu.

"Onları, bozulmanın kontrol dışına yayıldığını ikna edebileceğini düşündü. Her şeyi tüketmeden önce bununla başa çıkmak için birlikte çalışmaları gerektiğini söyledi."

Origin'in gümüş kanı ağzından yavaşça damladı ve devam etti.

"Anki, İlk Taht'a girdi—imkansız olması gereken bir başarı—ve İlk Kökenler konseyinin önünde durdu. Boşluğa yaptıklarının tüm varoluşu öldürdüğünü onlara söyledi. Bozulmayı kontrol altına almakla ilgili araştırmalarını, deneylerini, öğrendiği her şeyi onlara sundu."

Kryos'un yüzü öfke ve yas arasında bir şeyle büküldü.

"Ve biliyor musun ne yaptılar? Gülüştüler. Güneş'in Kökeni ona, ölümlülerin ve yarı kanlıların yöntemlerini sorgulama hakkına sahip olmadığını söyledi. Boşluğun onların silahı, onların yaratımı olduğunu ve eğer her şeyi yok ederse, onu kullanma haklarının hala olduğunu belirtti."

Northern midesinin döndüğünü hissetti.

O zaman Ul konuştu.

Kryos'un sesi neredeyse bir fısıldama seviyesine düştü.

"O, içlerinden en kötüsüydü. Tatlı, nazik Ul—Refah ve Yansımanın Kökeni. Anki'ye endişelerinin dikkate alındığını ama nihayetinde önemsiz olduğunu söyledi. Sistem, amaçlandığı gibi çalışıyordu. Ölümcül dünyanın özü, onları desteklemek için mükemmel bir şekilde akıyordu."

"Endişesi için ona teşekkür etti. Sonra onu, tehdit olarak değerlendirene kadar gitmesi gerektiğini söyledi."

Kuzey, bunun nereye gittiğini görebiliyordu ama bunu duyması gerekiyordu.

"Anki ne yaptı?"

“Ne düşünüyorsun?”

Kryos'un gözleri alev aldı.

"Gitmeyi reddetti. Onlara, bozulmuş Boşluğu onların alanından çaldığını, çünkü ona güvenilemeyeceğini söyledi. Gerekirse onu içinde tutacağını, inceleyeceğini, ustalaşacağını ve gücünü korumak için varoluşu yok etmeyi kanıtlamış varlıklara asla geri vermeyeceğini belirtti."

Kryos tekrar güldü, o korkunç, kırık sesle.

"Oğlum, bu sözlerle annesinin kaderini mühürledi. Onların silahını çaldığını kabul ettiği an ve asla geri vermeyeceğini söylediği an—işte o an. Andra yaşarken onu öldüremezlerdi, bu yüzden..."

Kökenin sesi titredi.

“Öyleyse bir örnek yaptılar. Anki'nin izlemesini istediler. Andra'yı konseylerinin önüne çektiler ve... onu yok ettiler. Öldürmediler—yok ettiler. Onun özünü parça parça ayırdılar, o sırada oğlum Güneş'in Bağlayıcılığı tarafından yerinde tutuluyordu. Annesinin hiçbir şeye dönüşmesini izletirken, o da ismini haykırarak çığlık attı.”

Northern kanının donduğunu hissetti.

“Andra'nın söylediği son şey 'Seni affediyorum.' oldu.”

Kryos'un omuzları titredi.

“Ona affetti. Kendi kibri, kendi haklılığı, herkesin daha iyi bildiğine dair mutlak kesinliği yüzünden öldüğü halde—ona affetti.”

“O zaman oğlumun gerçekten ne olduğunu anladım. Bir kurtarıcı değil. Hatta bir kötü adam bile değil. Sadece evrenin iyi niyetleri yüzünden onun iradesine boyun eğeceğini düşünen bir aptal. Annesinin hayatıyla kumar oynadı ve kaybetti. Ve bir şekilde, hâlâ haklı olduğuna inanıyordu.”

Kryos, Northern'a doğrudan baktı ve ilk kez, gözlerinde delilikten başka bir şey vardı—belki de yas, ya da öfke, ya da her ikisi bir arada.

“Evet, onu öldürdüm. Onu yedim. Gücünü ve bilgisini aldım çünkü birinin gerçekten bir şeyler yapması gerekiyordu, dünya yanarken araştırmacı gibi oynamak yerine. Anki, bozulmuş Boşluğu kurtarmak, Kökenleri kurtarmak, herkesi kurtarmak istedi. Ben hepsini yakmak ve Andra'nın ölüşünü izlerken hissettiğim şeyi onlara hissettirmek istiyorum.”

Özün sesi sessizleşti, neredeyse nazikleşti.

“Eşim, oğlumuzu çağırarak öldü. İlk Kökenler onu öldürdü. Ve o, bunun olacağını biliyordu. Biliyordu ve yine de gitti, çünkü kendisinin yeterince zeki olduğunu düşündü. İşte affedemediğim şey bu.”

Northern, duyduğu şeyin ağırlığını düşünerek sessizce durdu.

Sonunda, konuştu

: "Yani Kaos Prensi, annesinin İlk Kökenlerle yüzleşirse öleceğini biliyordu. Yine de gitti. Ve şimdi, onu intikam almak için tüm beslenme sistemini yok etmeye çalışıyorsun."

"Evet."

"Sistemi yok etmenin, ölümlü dünyadaki herkesin ölümüne neden olacağını biliyorsun. Dahası, görünüşe göre bir şekilde tekrar hayatta olan oğlunu da."

Kryos'un gülümsemesi keskin ve bozuktu.

"Oh, Anki bir süredir çeşitli formlarda 'hayatta'. Bilincini on Plague Kings arasında parçalamak, bunun sonucudur. Oğlum, kendi kibirinden başka herkesin ihanetine hazırlıklıydı."

Orijin'in gözleri tehlikeli bir parıltıyla parladı.

"Ve evet, gerekirse onu tekrar öldüreceğim. Bu sefer, yeniden doğacak hiçbir şey kalmadığından emin olacağım."

Northern, Kryos'un son sözlerinden sonra sessiz kaldı. Daha fazlasının olduğunu biliyordu—bu kozmolojide daha fazlası olmalıydı. Şu anda, Kryos'un ona anlattıklarında daha fazlası olduğu hissini taşıyordu.

Ama Kryos'un şimdi döktüğü bilgiler, gerçeğe en yakın olduğu andı. Aynı zamanda, tekrar tekrar yalanlara ve manipülasyona maruz kaldıktan sonra, Northern, Kryos'un sözlerini bir tutam tuzla almaktan çok fazla alaycı hale gelmişti.

Yine de, Origin'in söylediklerini tamamen göz ardı edecek kadar aptal değildi. Kryos, hapishaneye girmeyi kasıtlı olarak seçmişse, bu, İlk Kökenlerin yarattığı beslenme alanına sızmanın tek yoluydu —ki bu da ne yazık ki onun kendi dünyasıydı...

Northern ona sessiz bir inançsızlıkla baktı.

“Senin gibi üstün bir varlığın bu dünyaya girmek için neden bu kadar radikal önlemler alması gerekti?”

Kryos, kuru bir şekilde güldü.

"Uzun kulaklı bebekler, İlkler'in kendisinden bahsetmiyorum bile, Kökenler'in otoritesine ne yapabilir?"

Kuzey bir an aşağıya baktı.

'Bu mantıklı.'

İçinde yüzlerce—hayır, binlerce—soru kaynıyordu. Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki, Silme Teması'nı geri almayı düşünmeye başlamıştı, ama bunu yaptığında Kryos serbest kalacak ve daha kötüsü, kaçmaya çalışabilirdi.

Bu tek yoldu, ama böyle... soruları sınırlıydı. Kryos'un Silme Teması'ndan ölme kapasitesine sahip olup olmadığını bilmiyordu. Şüphe ediyordu. Ama Köken, artık sorularını yanıtlayacak bir durumda olmayabilirdi.

Şu anda bile, işaret vücudunun sağ tarafına yayılmıştı ve soluna doğru sızmaya başlamıştı.

Kuzey derin bir nefes aldı ve içinde biriken soruyu sordu.

"Eğer başarılı olursanız, İlk Kökenler'e ne olur? Beslenme sistemlerini yok ederseniz?"

Kryos, sesi dokusunu kaybederken bir gerginlikle yanıtladı.

"Aç kalırlar. Sonra aç kaldıklarında ne olacağını izleriz, tüm bir medeniyeti inşa etmelerini sağlayan öz besinini almadıklarında ne çökecek. Ya da belki yaralı halde saklandıkları yerden çıkmaya zorlanacaklar ve o durumda..."

Kryos, dişleri arasından akan gümüş kanla acımasızca gülümsedi.

"Bu durumda, onları yok etmekten keyif alacağım ya da denemek için öleceğim."

İma, aralarındaki havada asılı kaldı.

Kuzey, Kryos'un bedenindeki yayılan bozulmaya baktı, sonra Origin'in yüzüne geri döndü.

Boşluğun bozulduğunu ve bir şeylerin olduğunu düşündü. Elbette, daha önce boşluğu kullanmıştı ve hiçbir şekilde bozulmuş hissetmemişti.

"Bana söylemediğin bir şey var. Bozulmuş Boşluk hakkında. Bu bozulma tam olarak ne anlama geliyor ve sistem çöktüğünde ne olacak?"

Kryos'un ifadesi okunamaz hale geldi.

"Çok sezgili. Evet, daha fazlası var. Ama bu bilgi..."

Bir an duraksadı.

"Bu bilgi, İlk Kökenlerin Andra'yı korumak için öldürdüğü şey. Anki'nin kanıtlamaya çalışırken öldüğü şey. Beni tüketmesine izin vermeye istekli olduğum şey."

"Bana söyle."

Kryos başını salladı.

"Hayır."

Northern, ona tekrar tokat atma arzusunu bastırdı. Her şeyin şiddetle çözülmesi gerekmiyordu. Bunun yerine, Kryos'a sakin bir bakış attı.

"Bana söylemen için neye ihtiyacın var?"

Kryos başını kaldırdı, Northern'a sert bir şekilde baktı.

"Sen kimsin?"

Northern bir an boş boş bakakaldı, sadece gözlerini kırpıştırdı. Sonra aniden güldü.

Onun gülüşü Kryos'un kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Eh, eh, şok edici olmalı, değil mi? Anlayabiliyorum sanırım. Ama ben kimim? Ben sadece hayatını ve ailesini korumak isteyen bir çocuğum."

Bakışları keskinleşti.

"Tam da bu noktada, hepimiz İlk Kökenler için birer hayvanız, ama bu hayvanlık alanında korumak istediğim insanlar var—korumak istediğim bir hayat da var."

Kryos hayal kırıklığıyla başını salladı.

Bu yüzden insanlarla mantıklı bir şekilde tartışmak asla mantıklı değildir. Sınırlı duygularla bağlı, önemsiz olan bağlara karşı duygusal. Gurur dediğiniz şey, benim değer duygumu sürdüren şeydir—siz insanların hiçbiri buna sahip değilsiniz. Zayıf bahaneler yüzünden zincirlenmiş bir hayat süreceksiniz, bağlar ve duygusallık gibi. Hepsi sınırlıdır. Eğer doğanız gereği bir göçebe iseniz ve yeni bir yerleşim yerine ulaşırsanız, yeni insanlarla tanışmayacak mısınız? Yeni bağlar? Onları kurduktan sonra, yaptığınız bağlar yüzünden göçebe doğanızı takip etmeyi reddedecek misiniz, gereksiz duygular yüzünden?

Kuzey, ona bir baba çocuğunu azarlarken yaptığı gibi alnına bir tokat attı.

Bu farklı. Bazı bağlar yerini doldurulamaz.

Bir an için, Kuzey duraksadı ve içsel olarak kendini sorguladı.

Bunu şu anda söyleyebileceğime inanamıyorum…

Kuzey, Roma'nın söylediğini düşündü—insanlar için savaşmanın seni daha az zayıf yapmadığını. Yönsüz güç zayıflıktır. İkincisi hakkında kesin bir görüşü olmasa da, gücün güç olduğuna, yönsüzlüğünde bile inanmayı seviyordu.

Dikkatini Kryos'a geri getirdi.

İkiyüzlüsün, bunun farkında mısın? Buraya ulaşmak için yedi bin yıl bir hapiste kalmayı umursamadın. Sevdiğin birinin intikamını almak için tüm dünyamı yakmaya razısın, ama ben dünyamı korumaya çalıştığım için duygusal olmakla suçlanıyorum? Kendi gözünden toprak parçasını çıkar.

Kryos'un sesi keskinleşti.

Bu sadece duygularla ilgili değil!

Hemen ardından öksürdü, sesi kısık geliyordu.

Bu... dünyayı sömürdüler. Sadece kendi yenilenmeleri amacıyla bir medeniyet yarattılar, tamamen kendi gururlarına dayanan bir savaşta annelerini de buna dahil ederek ve şimdi Krallığın tamamı —büyük ve küçük parçalarıyla—bozulma riski altında duruyor ve bununla ilgili hiçbir şey yapmayacaklar! Bu, dünyanın yanlışlarını düzeltmek.

Onların intikamını almakla kalmıyorum, intikamım dünyanın her iki parçasını da yok edecek ve geriye hiçbir şey bırakmayacak. İşte bu, onların işlediği yanlışları düzeltmenin yolu.

Kuzey, birkaç saniye boyunca inançsızlıkla Köken'e baktı.

Sen... delisin.

Revant'ın gömleği parçalar halinde asılı duruyordu, beyaz kumaşın üzerinde kıvrılmış çiçekler gibi karanlık kırmızı lekeler açıyordu. Kaşının üstündeki bir yaradan kan, yüzünden aşağı doğru izler bırakıyordu ve nefesi, soğuk havada buharlaşan kesik kesik soluklarla geliyordu. Sol kolu, alışılmadık bir açıyla sarkıyordu—belki çıkık, belki de kırık.

Ancak onun gülümsemesi yerinde kaldı.

O gülümseme yanlıştı. Manik. Sanki kimsenin duyamadığı evrensel bir şakanın şakasını keşfeden bir adam gibi.

Koll yirmi metre uzakta duruyordu, solgun derisi, sabah çiği gibi kan damlaları sızdıran onlarca yüzeysel kesikle bozulmuştu.

Gerçekten yüzeysel yaralar. Onu yavaşlatacak bir şey yoktu. Önemli olan bir şey yoktu.

Başını eğdi, önündeki kırık adamı inceliyordu.

"Hala neden ayaktasın?"

Revant'ın kahkahası ıslak, kabarcıklı çıktı. Buzun üzerine kan tükürdü.

"Kira zamanı."

Koll'un gözleri kısıldı.

“Ne?”

"Dedim ki—"

Revant öne doğru sarsıldı, bozulmuş kolu yan tarafında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

“—kira zamanı, ve bazı yansıma spamlayan hamam böceğinin beni kota yapmaktan alıkoymasına izin vereceksem, lanet olsun!”

Hız imkansızdı. Bu kadar yaralı bir adam böyle hareket etmemeliydi—bir fırtınada yakalanmış duman gibi mesafeyi bulanıklaştırmamalıydı. Yine de Revant, bir kalp atışında mesafeyi kapattı, sağ eli Koll'un göğsüne doğru bir piston gibi ilerliyordu.

Koll gölgeye dönüştü ve arkasında yeniden belirdi.

“Kan kaybediyorsun. Yenilgiyi zarifçe kabul et.”

Revant'ın başı dönmedi. Tüm bedeni döndü—kemikler çatırdayarak yeniden şekillenirken sırtı önü oldu, yüzü kafatasının üzerinde eriyerek akıyordu. Çıkık kolu, donmuş ıssızlıkta yankılanan korkunç bir patlama sesiyle yerine geri döndü.

“Zarif mi? Sana zarif görünüyor muyum?”

Yine Koll'un üzerindeydi, hareketleri artık akıcı değil, kesik kesik, umutsuzdu—ölümü kabul etmeyen bir ölü hayvan. Çıplak sol eli öne fırladı, avucundaki ağız genişçe açıldı.

Koll geri sıçradı ve obsidyen zincirler buzdan fışkırarak Revant'ın bacaklarına doğru saldırdı.

Kırık Tyrant kaçmadı. Sadece zincirlerin baldırlarına sarılmasına izin verdi, etine kazınmasına ve taze kan çekmesine izin verdi. Zincirler sıkılaştı, onu yerinde sabitlemeye çalışıyordu.

Revant, onlara tiyatral bir hayal kırıklığıyla baktı.

Gerçekten mi? Yine zincirler mi? Ne kadar sıradan.

Sonra gülümsedi—o korkunç, kanla lekelenmiş gülümsemesi.

Ama estetik tutarlılığa olan bağlılığı takdir ediyorum.

Zincirler aniden gevşedi. Kırılmadı—tüketildi. Revant'ın avucundaki ağız, bir şekilde ulaşımını uzatmıştı, görünmez çeneler halkaları ezerek geçiyordu, o bile onlara dokunmadan.

Koll'un ifadesi nihayet çatladı.

“Nasılsın—”

“Hala ayak uydurabiliyor musun?”

Revant tamamladı, sendeleyerek bir adım öne çıktı. Sağ bacağı hafifçe büküldü—muhtemelen iç hasar.

“Sırrı bilmek ister misin?”

Bir adım daha. Parmak uçlarından kan damladı, donmuş toprağa yağmur gibi düşerek patırdadı.

Gözlerimi açtığım günden beri yoksulum ve her zaman ona bağımlı olmak zorunda kaldım. Yoksulluk sana ne öğretir biliyor musun?

Gülümsemesi imkansız bir şekilde genişledi.

Bir bakır parayı bir hafta boyunca nasıl uzatacağımı. Hiçbir şeyi nasıl bir şeye dönüştüreceğimi. Vücudundaki her mantıklı kemik, sadece uzanıp ölmen gerektiğini haykırırken nasıl devam edeceğimi.

Artık yakındı. Koll, o mavi gözlerdeki vahşi parıltıyı görebiliyordu—bir savaşçının hesaplayıcı bakışı değil, teslim olmanın kanamaktan daha pahalı olduğunu çoktan öğrenmiş bir adamın ateşli kararlılığı.

Bu yaraların beni yavaşlatacağını mı düşünüyorsun? Revant'ın gülüşü şimdi histerikti, çılgındı.

Zatürre ile mücadele ederken aynı anda üç işte çalıştım! O donmuş dağda açlıktan ölürken canavarlara karşı savaştım! Birkaç kesik ve çıkık bir kolun, organlarını toplamamı durduracağını mı düşünüyorsun?!

Koll, siyah kılıçların bir saldırısını serbest bıraktı. Her açıdan geldiler—üstten, alttan, yanlardan—hiçbir merhamet tanımayan geometrik bir kabus.

Revant hepsinden kaçmaya çalışmadı. Kaçamazdı. Bunun yerine, deliklerden çılgın bir hassasiyetle geçti, omzundan, uyluğundan, yanından—hayati olmayan her yerden bıçaklar aldı. Her darbe kan çıkardı. Her yara, felç edici olmalıydı.

Ama o devam etti.

Bizim aramızdaki gerçek farkı bilmek ister misin?

Revant'ın sesi şimdi sessizleşmişti, neredeyse nazik bir tonla, aralarındaki son mesafeyi kapatırken. Onlarca yeni yaradan kan akıyordu, onu baştan aşağıya kadar kırmızıya boyuyordu.

Koll bir kez daha geri geçmeye çalıştı, ama bu sefer Revant'ın çıplak eli bileğini yakaladı.

Yansımanın Zalim'i donakaldı, ezici kavrayışı hissetti—bunun yanlış olduğunu hissetti. Bu mümkün olmamalı. Bu kadar yaralı bir adamın bu tür bir güce sahip olmaması gerekirdi.

Revant yaklaştı, nefesi Koll'un kulağına sıcak bir şekilde değdi.

"Sen büyük bir amaç için savaşıyorsun. Dünya hakimiyeti, kaos, ne olursa olsun."

Parmakları sıkılaştı ve Koll kemiklerinin gıcırdamaya başladığını hissetti.

"Ama ben? Ben lanet olası bir ev kiralamak ve bağımsız olmak için savaşıyorum!"

Diğer eli—eldivenli olan—öne fırladı ve Koll'un göğsüne daldı.

"Ve hiçbir şey—"

Başka bir organ koparıldı.

"—HİÇBİR ŞEY—"

Başka bir kanlı hasat.

"—ödenmesi gereken faturaları olan bir iflas etmiş adamdan daha korkutucu!"

Koll nihayet çığlık attı.

Revant orada duruyordu, hem kendi kanıyla hem de düşmanının kanıyla boyanmış, ellerinden organlar sarkıyordu, bedeni onu üç kez öldürmesi gereken yaralarla doluydu.

Ve hâlâ gülümsüyordu.

"Şimdi, devam edelim mi?"

Revant'ın hamle yapan eli, Koll'un göğsüne saplanmadan hemen önce aniden dondu. Karanlık bir şekilde kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Yukarıdan korkunç bir hızla havada beş dev siyah mızrak uçuyordu.

Yüzünü buruşturdu, Koll'u bıraktı ve mızraklardan kaçmak için sıçradı.

Omen dolu şeyleri izlediği sırada havaya karıştılar.

Bu adil. Başlangıçta hiç sevmedim.

O yukarı baktı. Koll da aynı şekilde, savaşlarını kesen ya da bu durumda onu kurtaran kişiyi aradı.

Varlığın büyük kanatları gökyüzünde açılmıştı, doğrudan üzerlerinde süzülüyor ve onlara bakıyordu.

Koll, kimin olduğunu tanıdıkça gözlerini kısarak baktı.

"Şaşırmadım... ama beni şaşırtan şey, boşluğa sahip olman."

Kaos Prensi yavaşça Koll'un önüne indi. Yüzü soğuk ve duygusuzdu.

"Koll, dostum. O şeyi yanında taşıyorsun, değil mi?"

Koll tereddüt etti.

“Ne olacak?”

Kaos Prensi gülümsedi.

Gülümseme zararsızdı—ama bir o kadar da kötüydü. Anlayamayacak kadar delilik seviyesindeydi, bir küçük kızı sıcaklık için çekip, hala gülümseyerek ona acımasızca bıçak saplayabilecek türden.

"Onun Kökenini istiyorsun. Benim tek istediğim ruhumun geri verilmesi. İşler oldukça... sinir bozucu hale gelmeye başlıyor."

Koll, korkunç durumuna rağmen yavaşça onlara doğru ilerleyen Revant'a baktı.

"Oh, o mu...?"

Kaos Prensi, Revant'a parmağını işaret etti.

"Onunla ben ilgileneyim."

Parmağından bir şey fırladı, bulanıklaştı ve Revant'ın göğsünde büyük bir delik açtı.

O anda Zalim hareket etmeyi durdurdu, göğsündeki delikten ve ağzından kan damlarken kontrolsüz bir şekilde titredi.

Gülümsedi, kan her dişini lekelerle doldurdu.

"Siktir git."

Sonra yere yığıldı.

Kuzey, aniden konuşmanın ortasında durdu ve Kryos ona garip bir şekilde baktı.

“Ne?”

Kuzey'in yüzüne bir gölge düştü, Revant'ın azalan bilincini hissettiğinde.

Revant, önce onun klonlama yeteneğinin bir sonucu olarak ortaya çıkmış, sonra boşluk aracılığıyla bağlanmıştı. Bu yüzden Kuzey, klonlarıyla yarattığı tüm çağırmaların hala kendisine erişilebilir olduğuna dair belirsiz bir şüpheye sahipti.

Ancak onları canlı bir şekilde hissedemiyor ve eskisi gibi onlara öz besleyemiyordu. Kuzey'in ifadesi soğudu ve bir sonraki anda kayboldu.

Kryos'un önünden kaybolurken, Revant'ın ötesindeki gölgeler yükseldi ve Kuzey onlardan geçerek Revant'a doğru koştu.

Revant, yüzü yere dönük bir şekilde yere yığılmıştı, siyah örtüsünde büyük bir delik açılmış, kumaş kana bulanmıştı.

Kuzey, Revant'ı dik tutmak için dönerken gözleri titredi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Revant, o karanlık, boş gözlerle Kuzey'e baktı—onlardan saf bir küçümseme yayılıyordu.

"Sen beceriksiz mal sahibi... ne yapıyorsun..."

Kan tükürdü.

Kuzey'in kaşları daha da çatıldı, karanlık ve tehlikeli bir ifade aldı.

"Konuşma. Hiçbir şey yapma. Seni iyileştirebilirim."

Revant, elini itti ve kükredi.

"NEDEN BURADASIN?!"

O, alarm verici miktarda kan kusuyordu. Karnında bu kadar büyük bir delik olmasına rağmen hayata tutunabilmesi büyüleyici. Ama zamanı tükeniyordu.

[Bir öneride bulunabilir miyim]

'Biliyorum. Onu Sonsuz Tekrar ile iyileştireceğim.'

[Evet, ama sonuç boşluğun etkisi nedeniyle belirsiz]

'Ah. Doğru… Boşluk bozulduğuna göre, bu aniden düşündüğümden çok daha tehlikeli görünüyor. Ne öneriyorsun?'

[Şekil, analiz ve kopyalama ile oluşturulabilir. Yankı, yenilgi ve ölümle yaratılabilir. Sonsuz ve Omniform, her yankıyı oluşturmak için dokunmuştur. Geçmiş yeteneklerini korurken, büyüme, evrim geçirme kapasitesiyle donatılmışlardır—Hassas Birleştirme ve Tekrarlayan Üretim olmadan bile.]

Northern'ın çenesi, anlayışın içinden geçmesiyle birlikte kenetlendi. Hala Revant'a uzanan elleri titriyordu—korkudan değil, seçimin ezici ağırlığından.

Revant'ın boş gözleri kısıldı, ağzının köşesinden kan sızıyordu.

"Gitmelisin… o herif… bir şeyler planlıyor."

Northern'ın Revant üzerindeki tutuşu gevşedi. Maske—o isteksizlik kurgusu—bulunamadı. Bunun yerine, yüzü saf, keskin bir hesaplama gösteriyordu. Revant'ı düzeltebileceğini bilmek bir rahatlık sağlıyordu, ama onun ölmesini izlemek zorunda kalacağı gerçeğini hafifletmiyordu. Daha da kötüsü—onu öldürmek.

Revant öksürdü, daha fazla kan döküldü.

“Sen beceriksiz herif. Dur... bana öyle bakmayı kes. Sanki ben zaten —”

“Ölü mü? Evet, öylesin. Henüz farkında değilsin.”

Revant gülmeye çalıştı, ama bu ıslak, hırıltılı bir nefes olarak çıktı.

“Göründüğümden daha dayanıklıyım. Ben… git! Kahretsin!”

Northern basit bir tonla konuştu. Sözlerinde hiçbir gösteri yoktu. Hiçbir isteksizlik yoktu.

“Gidemem. Sen bana aitsin. Ve benim olanın kırık kalmasına izin vermem.”

Northern elini kaldırdı. Bunu görmek, Revant'ın ölmekte olan haline rağmen kaşlarını çatmasına neden oldu.

“...Cehennem… hayır.”

Northern, ifadesi soğuk, elini Revant'ın boğazına soktu, daha derine iterek. Zalim, Northern'a soğuk, nefret dolu bir öfkeyle baktı, sanki gözleri onu yok etme tutkusu ile hayata saldırıyordu.

“Üzgünüm.”

Northern, Revant'ın son nefesini verirken izlerken mırıldandı.

Yavaşça elini geri çekti, parmaklarından kan damlarken Revant'ın bedeni gevşedi. Böyle bir nefretle yanmış olan boş gözler artık hiçbir şeye bakmıyordu—boş ve hareketsiz.

Bir an, sadece sessizlik vardı.

Sonra Northern bir çekim hissetti.

Bu, bir formu kopyalamak gibi değildi. Bu farklıydı. Daha derin. Daha samimi.

Shingan'ı istemsizce aktif hale geldi, şeytan gözü önündeki cesedi analiz ederken parladı. Ama bu sefer, sadece yapıyı ve yetenekleri taramıyordu. Ruhunun özünü, ölümün imzasını, Revant'ın ne olduğunu yankılayarak okuyordu.

[Analiz Tamamlandı]

[Umutsuzluğun Zalim - Haemal]

[Ruh İmzası: Boş Varlık]

[Ölüm Nedeni: Efendinin Eli]

[Yankı Oluşturma Başlatıldı...]

Northern, Revant'ın cesedinden kendini dokumaya başlayan karanlık iplikleri - fiziksel değil, ama sadece algısına görünür - izledi. İplikler, duman gibi yukarı spiraller oluşturarak, katı ile eterik arasında bir şeye birleşti.

Sonra içinde bir şeyin uyanması gibi hafif bir vınlama hissetti. Aç.

[RUH DEMİRGÂHI AKTİF]

[Yenilen varlık depolanıyor...]

[Mavi baskı alındı: Umutsuzluğun Zorbalığı]

[Sonsuz Entegrasyon başlıyor...]

İplikler yoğunlaştı, Ruh Demirgâhının bulunduğu Northern'ın göğsüne çekildi. Bunu hissedebiliyordu - devasa bir şeyi yutmak gibi, tam olarak uymayan bir şey. Öz varlığı çalkalandı, ruhu bu yeni ağırlığı karşılamak için uzandı.

Ve sonra.

[Yankı Oluşturuldu: Haemel, Umutsuzluğun Zorbaları]

[Varyantlar Üretildi: 2]

Haemel (Orijinal): Umutsuzluk Aurası, Boşluk Yozlaşması, Zalim'in İradesi

Haemel Prime (Variant 1): Geliştirilmiş Umutsuzluk Manipülasyonu, Duygusal Kanama

Hollow King (Variant 2): Mutlak İptal Aurası, Varoluşsal Korku

Kuzey yavaşça nefes verdi.

Onun önündeki ceset siyah kül haline gelmeye başladı, sanki hiç var olmamış gibi boşluğa dağıldı. Ruh Demiri her izini tüketmişti.

Şimdi beklemediği kısım gelmişti.

Gözlerini kapadı ve demire uzandı.

Ruh Demiri'nin içinde, sonsuz bir gri alan uzanıyordu. 5 km^2'lik alan, içerdiği şeylerin ağırlığıyla bozulmuş, olması gerekenden daha büyük hissediliyordu.

Ve orada, boşluğun ortasında, Revant duruyordu—ya da Aoi'nin ona hitap ettiği gibi Haemel.

Kuzey, Revant'ın neden Haemel olarak adlandırıldığını merak ediyordu, ama belirsiz bir şüphesi vardı. Echonizasyon muhtemelen Revant'ın gerçek doğasını, yeteneklerinin şu anda kavrayabileceğinden çok daha derin bir şeyi fark etmişti.

Haemel, ölümünden hemen önceki haliyle tam olarak aynı görünüyordu—kanla ıslanmış siyah bir örtü, soğuk öfkeyle yanan boş gözler. Ama şimdi bütün biriydi. Karnında hiçbir yara yoktu. Ağzından kan damlamıyordu.

Ayaklarına birkaç dakika boyunca donmuş bir şekilde baktı, sonra yavaşça başını kaldırarak Northern'ın bakışlarıyla buluştu, gözleri Northern'ı endişelendiren karmaşık duygularla titriyordu.

"Revant?"

Gözleri kilitlendiği anda hareket etti.

Northern'ın beklediğinden daha hızlı.

Revant'ın yumruğu Northern'ın çenesine çarptı, onu gri zemin boyunca kayarak geri savurdu. Darbe, Soul Forge'da yankılandı, boş alanda durgun suya atılan bir taş gibi dalgalandı.

"SEN AHLATSIZ!"

Revant'ın sesi bir kükreme gibiydi, o kadar yoğun bir umutsuzlukla doluydu ki, sanki hava kendisi boğuluyordu. Umutsuzluk aurası dışa patladı ve Northern bunu hemen hissetti.

Göğsünde ezici bir ağırlık. Zihninde her şeyin umutsuz olduğunu fısıldayan bir ses. Hiçbir şeyin önemli olmadığını. Sadece teslim olması gerektiğini.

Northern dişlerini sıktı ve ayağa kalktı, gülümseyerek.

'Kahretsin. Bu herif on kat daha güçlü hale gelmiş.'

Kuzey'in gözleri, kötü bir gülümsemeyle soğuk bir şekilde parladı. Revant'ın yarattığı varyasyonlar sayesinde potansiyelini gerçekleştirdiği açıkça görülüyordu ve muazzam bir güç kazanmıştı. Artık Prime Tyrant formu ile Hollow King adında yeni bir varlık arasında geçiş yapabiliyordu, her ikisi de aynı kişinin içinde var oluyordu.

Haemal tekrar saldırdı, umutsuzluk ondan boğucu dalgalar halinde yayılıyordu, yumruğunu bir sonraki darbe için geri çekmişti.

Kuzey, darbeyi yan geçerek savuşturdu—temiz, etkili.

Sonra dizini Haemal'ın kaburgalarına, kemik kırıcı bir güçle soktu. Echo sendeledi, ama Kuzey zaten hareket ediyordu—dirseği kafasının arkasına, Haemal'ın yüzünü gri yere çarparak vurdu.

Tiran kalkmaya çalıştı. Kuzey, omurgasına basarak onu yere yapıştırdı.

Haemal'ın aurası yoğunlaştı, umutsuzluk Kuzey'in zihninde parmaklar gibi kazıyordu. Kuzey bunu hissetti—ağırlığı, boşluğu, ruhu ezici umutsuzluğu.

Bunu görmezden geldi.

Yumruğu aşağı indi. Bir kez. İki kez. Üç kez. Her darbe, Haemal'ın kafasına çarparak Soul Forge'da şok dalgaları yaydı.

Haemal kükredi, boşluk enerjisi bedeninden şiddetli bir patlama ile fışkırarak Kuzey'i birkaç metre geriye savurdu.

Tiran ayağa kalktı, burnundan kan akıyordu, boş gözleri öfkeyle parlıyordu. Karanlık boşluk iplikleri etrafında dönerken, hava kendisi de bozulup bükülüyordu.

Kuzey, çömelerek indi ve ardından ileri fırladı.

Haemal sallandı. Northern, onun altına eğildi ve avucu Haemal'ın solar pleksusuna cerrahi bir hassasiyetle vurdu. Echo'nun nefesi şiddetli bir nefesle dışarı çıktı.

Haemal toparlanmadan önce, Northern'ın dizine çenesi çarptı. Dişler çatırdadı. Kan fışkırdı.

Haemal geri sendeledi, ama Northern durmadı.

Boğaza isabetli bir darbe. Haemal'ı geriye fırlatan bir avuç vuruş.

Tiran gri yere çarptı, durmadan önce onlarca metre kayarak durdu.

Kendini kaldırmaya çalıştı. Kolları titriyordu. Altında kan birikiyordu.

Northern yavaşça, kasıtlı bir şekilde ilerledi. Acele yoktu. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Haemal'ın yüzü dehşet ve kafa karışıklığıyla parladı. Bir sonraki anda, umutsuzluk aurası çaresizce pulsatör gibi Northern'ı umutsuzluğa boğmaya çalıştı, ama Northern'ın ifadesi hiç değişmedi. Soğuk. Gülümseyen.

Haemal, Northern'ın botu yüzüne çarpmadan önce bir dizinin üzerine kalkmayı başardı, başı geriye savruldu ve tekrar yere yığıldı.

Northern onun üzerinde durdu, Haemal'ın kan kusmasını, boş gözlerinin sönmesini ve bedeninin titremesini izledi.

Zalim konuşmaya çalıştı. Northern'ın ayağı göğsüne bastırarak onu yere yapıştırdı.

Haemal'ın parmakları Northern'ın botuna tırmandı, boş enerji ellerinin etrafında zayıf bir şekilde parlayarak tamamen yok oldu.

Haemal'ın mücadeleleri zayıfladı. Nefesi hırçınlaştı. Gözleri—bir zamanlar öfkeyle parlayan—şimdi Northern'a başka bir şeyle bakıyordu.

Tanıma.

Sonra Northern güldü ve bacağını geri çekti.

"Ah, bu eğlenceliydi! Çok eğlenceliydi! Seninle dövüşmenin nasıl olacağını her zaman merak etmiştim. Şükürler olsun ki bunu daha önce denemedim."

Haemal yavaşça ayağa kalktı. Biraz daha uzun boylu olmasının yanı sıra, gözlerinin rengi griye dönmüştü.

"Bu arada seni öldürmedim. Yani, sağduyu—şu anda nasıl hayattasın? Karnına elimi sokmak seni kurtarmanın tek yoluydu."

"Bunu, az önceki gülümsemenle inanmak zor."

Kuzey tekrar güldü.

"Oh, senin kıçını dövmekten keyif aldım."

Haemal bir an sessiz kaldı. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve bedenini inceledi.

"Bana ne yaptın?"

Northern, sorgulayıcı bir bakışla ona baktı.

"Ne oldun?"

Northern sadece gülümsemeye devam etti, sonra sordu: "Nasıl hissediyorsun? Görünüşe göre asıl güçlerini geri kazandın—ve daha fazlasını. Anıların ne durumda, Haemal?"

Gözleri bir anlığına açıldı, şaşırmıştı. Sonra şok dağıldı.

"Tabii ki bilirsin."

Haemal'ın gözleri açıldı.

"O herif! Kahretsin! Burada ne yapıyorsun? Kryos nerede?!"

Kuzey kaşlarını çattı.

"Alt kadrolarımın ölmesine izin veremem."

Haemal, acil bir şekilde bağırdı.

“Şimdi Kaos Prensi'ni almalısın! Yansıtıcı herifi bana bırak!”

Kuzey'in ifadesi karardı ve etraflarındaki gri genişlik aniden kayboldu. Ama çatlamış toprakta belirmek yerine, çölün kenarında belirdiler.

Kuzey yukarı baktı, derin bir kaş çatma ifadesi yüzünü sardı.

“Bu ne…”

Kaos Prensi gökyüzünde oradaydı. Koll da öyleydi. Ve Kryos onların arasında... eriyordu.

Kuzey bunu fark ettiği anda gözleri parladı ve ikisinin arasında yukarı fırladı. Kryos'u yakalarken, her ikisi de çarpmanın etkisiyle geri uçtu ve onunla birlikte daha yükseğe yükseldi.

Deliliğin Kaynağını yakasından tutarak ona bir an baktı, ne kadar korkmuş ve aynı zamanda ne kadar yıkılmış göründüğünü kaydetti.

Bedeni parçalanıyordu ve altından bir şey sızıyordu.

“Geri al…”

Hırıltıyla söyledi.

Geri al. Şimdi! Onu o vefasız solucana vermektense sana vermeyi tercih ederim!

'Aoi.'

[Mevcut yeteneklerinize dayanarak, Kaos'u KopyalayAMAZSINIZ]

[Ancak, Kryos Echonize edilebilir.]

Northern bir an için kafası karıştı. Kryos bir Köken'di—bu mümkün müydü? Bir Köken'i öldürecek kadar güçlü müydü?

[Şu anda, nadir bir eser nedeniyle, Kryos ölümlü hale getirildi. Bu, ruh özünde ve tüm kanallarında felaket boyutunda bir sızıntıya neden oluyor. Bu nedenle, öldürülebilir.]

[Eğer Kaos'u bir Echo olarak korumak istiyorsan, onu ŞİMDİ öldürmek zorundasın]

"Ne yapmaya çalışırsan çalış, Partner, bu işe yaramaz."

Kaos Prensi daha da yaklaşırken bağırdı.

"Bir Köken'i öldürebilecek bir hançer tasarlamak için üç bin yıl harcadım ve bunu babam üzerinde test etmek için bu anı düzenledim. Böylece, Kökenler onun varlığından haberdar olmayacak. Gerçekten de, buraya kadar gelme kararını verdi. Böyle bir karar vereceğini biliyordum, bu yüzden bunu planın bir parçası haline getirdim. Değil mi, dostum?"

Kryos'tan akan öz, iki yöne ayrılıyordu ve her ikisine doğru akıyordu.

Northern dudaklarını birleştirdi, tüm zaman boyunca yanlış düşündüğünü fark etti. Ama tamamen değil—Kaos Prensi'nden şüphelenmiş ve temkinli davranmıştı, sadece bu kadar büyük bir ölçekte değil.

Koll'un Kaos Prensi'ne yardım ettiğini ve Kryos'a değil, asla düşünmemişti. Hayır, buna bile denebilir mi? Görünüşe göre bir ittifaktaydılar, Koll'un fayda sağlayacağı bir ittifak.

Ve Northern hemen bunu anladı.

'Kaos Prensi, belli nedenlerden ötürü Origins'i öldürüp öldüremeyeceğini test etmek istedi. Ve Koll, babasıyla savaşmak için bir Origin olmak istiyor. İkisi de ortak bir düşmana sahip…'

Dişlerini sıktı ve Kryos'un yüzünü tuttu.

"Bunun için üzgün değilim."

Kaos Prensi bir şey fark ettiği anda gülümsemesi kayboldu.

Buz hemen Origin'i sardı, ama öz sızıntısını durdurmadı. Anında, o buz parçalandı ve küçük parçalara dağıldı.

Bir sonraki anda, korkunç bir patlama toprağı yuttu ve geniş kıtaya yayılarak her şeyi beyaza bürüdü.

Beyaz ışık her şeyi yuttu.

Kuzey, Ruh Demirhanesi'nde belirdi; Kryos'un cansız bedeni kollarında yatıyordu. Gri genişlik etrafında titredi, bakışlarını mekâna süzülmeye zorladı.

“Ne oluyor?”

[UYARI: Ruh Demirhanesi eşi benzeri görülmemiş bir baskı yaşıyor]

[Köken düzeyinde öz tespit edildi]

[Acil istikrar protokollerini başlatma]

[Eşi benzeri görülmemiş ve ilahi bir varlığın büyük bir miktarı fark edildi]

[Güç yayılıyor…]

[Ruh Demiri evrim geçiriyor]

Northern kaşlarını çattı. Hemen anladı.

'Ruhum Kaos'un dönüşüne tepki veriyor…'

[Daha iyi ifade etmek gerekirse: Şekil İblisi Kaos'u evcilleştirmeye çalışıyor]

Northern gülme isteğini hissetti, ama titreme yoğunlaştı. Büyüyen sarsıntılar, mevcut olan uzayı parçalamakla tehdit ediyordu.

"Bu sevimli değil mi?"

[Gerçekten. Ancak, bir Kökenin yankısı olmasını isteyen ben değilim]

Hey! Bunu sen önerdin!

[İyi söylendi. ÖNERİLDİ]

Kuzey üzerinde sessiz bir inançsızlık yerleşti.

“Güzel bir hareket… tek boyutlu yıldız rehberin.”

Kuzey, Kryos'u kırık zemine nazikçe yatırdı. Deliliğin Kökeni, ölümde neredeyse huzurlu görünüyordu; ifadesi korku ve rahatlama arasında donmuştu.

“Neyse, onu Echonize et.”

[Kabul edildi]

[Echo yaratımı, tam ruh emilimi gerektirir]

[Uyarı: Bu, Ruh Demiri yapısını temelden değiştirecektir]

Kuzey bir an sessiz kaldı. Ama Kaos'un dönüşü her şeyi kesinlikle değiştirecekti.

Yap.

Northern konuştuğu anda, Kryos'un bedeni çözülmeye başladı—hiçbir şey haline değil, saf beyaz öz haline. Güç akıntıları, sıvı ışık şeritleri gibi yukarı spiraller oluşturdu, Kaos bunlar arasında ilkel entropinin şiddetli, güzel desenlerinde döndü.

Ruh Demiri yanıt verdi.

Northern'ın ayaklarının altındaki gri genişlik daha da çatladı. Ama ayrılmadı ya da çökmedi. Bunun yerine, dönüştü.

Buz yarıklardan fışkırdı, sonsuz genişlikte koşan kristal dalgalar halinde yayıldı. Birkaç saniye içinde, zemin donmuş tundra haline geldi, permafrost Northern'ın görebildiği kadar uzandı. Birkaç dakika önce var olmayan bir gökyüzünden kar düşmeye başladı, her bir kar tanesi mükemmel ve sonsuzdu.

Northern, uzakta bir dağın yükseldiğini hayranlıkla izledi—bulutları delip geçen mavi-beyaz buzdan bir buzul devi. Zirveleri antik donla parlıyordu ve auroralar, imkansız renklerde zirvesinin etrafında dans ediyordu.

Dönüşüm durmadı.

Zemin tekrar titredi. Doğuda, buz volkanik kayaya yerini bıraktı. Obsidyen düzlükleri çatladı, altında erimiş ışık damarları açığa çıktı. Kocaman bir kırmızı maden yerden fışkırdı, girişi gerçekliğin kendisinde bir yara gibi genişçe açıldı. İçeriden gelen parıltı, sıcaklık ve vaatle pulsatör gibi titreyerek, donmuş manzara üzerinde kırmızı gölgeler oluşturdu.

Buzul dağın ötesinde, imkansız derecede uzak ama bir şekilde görünür olan bir volkan şekil almaya başladı. Kraterinde ilkel ateş yanıyordu, lavlar asla buza ulaşmayan nehirler halinde akıyordu, ama burada bile sıcaklık hissedilebiliyordu. Kül ve kor alevleri yukarı doğru süzüldü, düşen karla karşıt elementlerin dansında karıştı.

Üç belirgin arazi—buz, toprak, ateş—geniş mesafelerle ayrılmış ama imkansız bir uyum içinde akıyordu. Limitless Void'da böyle var oldu.

Northern'ın yüzü yarım oluşmuş bir kahkahayla dondu.

“Bu daha da iyi. Daha… gerçek hissediyor!”

Ruh Demiri, gri bir boşluktan canlı bir dünyaya evrimleşmişti.

[Ruh Demiri genişlemesi tamamlandı]

[Yeni spesifikasyonlar:]

[‣ Boyut: Seviye 2 (50km^2)]

[‣ Arazi: Üçlü Alan (Buzul Kuzey, Volkanik Güney, Kızıl Derinlikler)]

[‣ Zaman Akışı: 1 saniye = 15 saniye]

[‣ Yankılar: 1 depolandı]

Kuzey'in dikkati, Kryos'un özünün parlak beyaz ışıkta yoğunlaştığı merkeze geri döndü—atılan, kıvrılan, uzayı yırtma tehdidiyle dolu bir güçle canlıydı.

Öz, korkunç bir güçle içe doğru yoğunlaştı. Kuzey, ruhunun bu süreçle rezonans yaptığını hissetti, Şekil Daemon'u görünmez ipliklerle uzanarak Kökeni yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu—eski haliyle değil, yeni bir şey olarak.

Bir şey bağlı.

[Yankı Oluşumu Başlıyor]

[Uyarı: Köken seviyesinde ruh tespit edildi]

[Kaos özü entegrasyonu %47... %68... %89...]

[Stabilizasyon işleme...]

Kuzey, baskıyı hissederken dişlerini sıktı. Ruhunun, eonlar boyunca var olmuş bir Kökeni—bu Diyarın Tanrılarından biri tarafından başlangıcında doğmuş bir varlığı—kapsayıp yeniden şekillendirmeye çalıştığını hissediyordu. Mourgens'in bir yavrusu.

[Kaos özü entegrasyonu tamamlandı]

[Kaos Özünü kullanabilirsiniz]

[İkincil Öz Havuzu oluşturuldu]

[Ruh emilimi: %75]

[Yankı Oluşumu: Başarılı]

[İsim: Kryos, Deliliğin Kökeni]

[Sınıflandırma: Köken-rütbe Yankısı]

[Yetenekler: Tüm orijinal güçler korundu + Kaos Yetkisi (Kapsanmış)]

[Sadakat: bilinmiyor]

Beyaz ışık dışa patladı, sonra tekrar tek bir noktaya çökerek bir kez daha genişledi—bu sefer şekil alarak.

Özün bulunduğu yerde bir figür belirdi.

Kryos orada duruyordu, farklı. Onun şekli yaşamındaki gibi aynıydı —aynı yapıda, aynı özelliklere sahipti—ama varlığı temelde değişmişti. Boş gözleri artık saf Kaos desenleriyle dönüyordu, altın ve mor ve anlık olarak değişen imkansız renklerle doluydu.

"Kryos?"

Gözler blink etmedi. Sadece orada durdu, Northern'a bakarak.

Kuzey'in yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi.

"Aoi?"

[Özel Notlar: Kaydedilen tarihteki ilk Köken-rütbesi Yankısı. Kaos entegrasyonu kararsız. Dış gerçeklikte çağrılamaz.]

[Yankı Kryos zorunlu kış uykusuna giriyor.]

Northern'ın kafası karıştı.

"Ne? Neden böyle?"

[Ruh Sıraları arasındaki büyük fark nedeniyle, Echo Kryos ruhunla çatışıyor. Bu devam ederse, parçalanmış bir ruh yaratacak ve seni yavaş yavaş öldürebilir. Bu nedenle Echo Kryos, ruhun büyüyene kadar kış uykusuna zorlandı]

Northern dişlerini acı bir şekilde sıktı.

“Lanet olsun. Sınırlı olmaktan bıktım. Güçlü olduğumu düşündüğüm anda.”

[Sen güçlüsün]

[Standartların… oldukça… yüksek olduğu ortaya çıkıyor]

Kuzey iç çekti ve başını salladı.

“Beni suçlayamazsın. Bir Göçebe olarak, bir canavardan canavarı nasıl öldüreceğimi öğrendim ve o canavarı ve onun efendisini öldürdüm. Basit bir meselenin bu kadar büyüyeceğini düşünmek. Bir şekilde, hedef alındığımı hissediyorum?”

Northern hafifçe kaşlarını çattı, anılarını düşünerek. Başını eğdi.

“Aoi. Kader hakkında ne düşünüyorsun? Ona inanıyor musun?”

[Geçersiz İstek, Komut tanınmadı]

“Senin için ne kadar kullanışlı.”

Derin bir nefes aldı.

“Aoi, öldürdüğüm tüm canavarlara, insanlara, herkesin başına ne geldi?”

[Kaos'un Hafızası her şeyi hatırlar. Şekilsiz'in Hafızası da her şeyi hatırlar.]

Kuzey gülümsedi.

[Ruh numaraları şu anda kaydediliyor]

[Bu arada…]

Kuzey'in gözleri parladı.

"Evet. Dışarıda olmam gerekiyor."

Kuzey'in geldiği toprak, patlama sırasında geride bıraktığı yerden çok farklıydı ve yeni gelişmenin onu hafifçe ama kesinlikle şok ettiğini kabul etmeliydi.

Varır varmaz, halkının ısı imzalarını doğruladı. Raven ve Thalen bir şekilde hayatta kalmıştı. Jeci ve Lynus, Revant… Haemal tarafından korunuyordu.

'Ona böyle hitap etmeye alışmam kesinlikle biraz zaman alacak.'

Son olarak Ul vardı. Onun için inşa ettiği Uzay Prizması hâlâ ayaktaydı. Patlama felaket olabilir, ama Uzay Prizması aynı zamanda bir Kökenin otoritesinin revize edilmiş bir versiyonuydu.

Yukarı baktı ve Koll ile Kaos Prensi'nin hâlâ orada olduğunu gördü.

Ve Bairan, Luinngard'ın geriye kalanını basitçe etkiyi keserek korumuştu.

Bunların hepsini doğruladıktan sonra, Kuzey'in bakışları öfkeyle Kaos Prensi'ne döndü.

O, Kuzey'e bakarak yüzünde donmuş bir vahşi gülümseme ile aşağıya baktı.

“Vay! Hemen gidip benim avımı çalacağını kim düşünürdü! Sen hırsız yılan! Yeşil çimenlerin altında yeşil yılan sensin! Sana güvendim, kahretsin!!”

Kuzey'in mavi gözleri parladı.

"Yanlış yaptım... görünüşe göre, sen gerçek deliliksin. Buradaki baban senin yanında bir öğrenici."

Kaos Prensi'nin bakışı karardı, gülümsemesi soğuklaştı.

"Şimdi haksızlık ediyorsun! Önce bana olan güvenimi kırıyorsun, sonra da benim avımı çalıyorsun! Üstelik az önce öldürdüğün kişinin benim babam olduğunu söylememe gerek yok, Kuzey! Babamı öldürdün!!"

Kuzey dişlerini gıcırdattı.

'Bu piç.'

Kaos Prensi'nin gülümsemesi daha karanlık, daha vahşi bir hale büründü. Vücut şekli, boşluk enerjisinin gözeneklerinden siyah duman gibi sızmasıyla dalgalanmaya başladı.

"Biliyor musun, Kuzey, sadece düşünüyordum—bütün bunlar bittikten sonra, sana yalanların ardındaki gerçeği söyleyeceğim."

Yüzü şekil değiştirdi.

"Ama bunu yapman gerekiyordu, değil mi? Çalmak çok kötü, Kuzey! Çok kötü! Özellikle o arkadaşın sana hayatını emanet ettiğinde!!"

Onun etrafındaki alan bozuldu, gerçeklik erimiş cam gibi büküldü.

Northern'ın gözleri kısıldı, mavi ışık onlardan yayılırken Kaos Prensi'ne sert bir bakış attı.

[Katman 1: Üçüncü Göz Aktif Hale Geldi]

Doğaüstü mercek aracılığıyla, Northern bunu görebiliyordu—Kaos Prensi'nin ruhu içeriden yeniliyordu. Boşluk sadece onun kullandığı bir güç değildi; onu tüketiyordu, varlığını bir molekül bir molekül yeniden yazıyordu. Ruh yapısı, yavaş çekimde süpernova patlayan bir yıldız gibi görünüyordu.

'Bu aptal.'

Northern düz bir şekilde ifade etti.

"Kendini öldürüyorsun."

Kaos Prensi çılgınca güldü.

"Sana öyle mi görünüyor? Endişelenme—gece her zaman sabahdan hemen önce en karanlıktır. İşte muhteşem bedenimin şeyleri işleme şekli bu. Annemin ruhumun kollarına dönüşü, anlamımı tanımlayan öz için hâlâ şok edici. Yani, biliyorsun… sadece işliyorum diyelim.

Ama bu beni hiç durdurmuyor!"

Northern'a yanıcı bir hızla saldırdı, ardından iki elini öne doğru uzattı. Boşluk yanıt verdi.

Gerçeklik kendisi yayılan bir daire içinde çözülmeye başladı, varlık basitçe var olmayı bıraktı. Zemin patlamadı veya parçalanmadı—basitçe var olmayı durdurdu, geride hiçbir şey bırakmadı. Hatta boşluk bile. Sadece... hiçbir şey.

Northern kaşlarını çattı, Kaos Prensi'nin bu kadar korkutucu bir miktarda Boşluğu ortaya çıkarması ve onu anlamlı bir şekilde kullanmasından rahatsız olduğu belliydi, hatta bu onu içeriden yeniden yazıyordu.

[Rüzgar Kucaklaması Aktif Edildi]

Rüzgar, Northern'ı aniden yakaladı, onu geriye çekerek, durduğu yerde varoluşsuzluk küresinin genişlemesine neden oldu. Hava akımları, onu yayılan boşluktan uzaklaştırırken kulaklarında çığlıklar atıyordu.

"Koll!"

Kaos Prensi'nin sesi yankılandı.

"Diğerlerini meşgul et! Bu benim!"

Yansımanın Zorbalığı, sıvı karanlık gibi hareket etti, şekli savaş alanında dağılmış onlarca ayna görüntüsüne bölündü. Her biri farklı bir delilik ifadesi taşıyordu—bazıları gülümseyen, diğerleri ağlayan, bazıları ise tamamen boş bakıyordu.

Northern'ın bakışları, arkadaşlarının olduğu yere kaydı. Koll'un onlara ulaşmasına izin veremezdi.

[True Clone has been Activated]

Bir klon Northern'dan fırladı, ardından bir diğeri, bir diğeri ve bir diğeri. Birçok klon içinden çıkmaya başladı, her yöne dağılmaya başladı.

Northern, Kaos Prensi'ne doğru dudaklarının köşesini kaldırdı, Prens şok içinde donakalmış bir şekilde ona bakıyordu.

Öfkeyle hırladı.

"Benden bu kadar az mı düşünüyorsun ki, kendinin daha fazla yarısını ayırabileceğini sanıyorsun?!"

Northern'ın gülümsemesi küçüktü, sinsi bir gülümseme ama Anki'yi oldukça rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Kaos Prensi kesinlikle böyle sakin bir ifadeyi beklemiyordu. Northern'dan her şeyi çaldığını düşündükten sonra, Northern'ın zayıf olması gerekiyordu. Peki, neden gülüyordu? Ne hesaplamıyordu?

Gözleri aniden yoğun bir kin ve ciddiyetle soğudu.

"Sıkıcı birisin, Northern. Artık seni sevmiyorum."

Northern'ın sinir bozucu gülümsemesi yerinde kaldı.

"Açıkçası seni hiç sevmedim. Haklı olduğumu fark ettiğim için mutluyum."

Kaos Prensi ellerini birleştirdi ve Boşluk, avuçlarından yok edici ikiz akıntılar halinde fışkırdı. Işınlar, Northern'ın klonlarını kağıtmış gibi keserek, geride ceset bile bırakmadan varoluştan silip süpürdü.

[Eclipse Adımı Aktif Edildi]

Northern, düşen bir moloz parçasının yarattığı gölgede kayboldu ve elli metre uzakta yeniden belirdi. Ama Kaos Prensi daha hızlıydı—ya da belki Northern'ın nerede belireceğini biliyordu.

Boşluk enerjisiyle sarılı bir yumruk, Northern'ın yüzüne doğru savruluyordu.

[Reversal has been Activated]

Kinetik güç, darbe anında tersine döndü, Kaos Prensi'ne çarparak onu geriye fırlattı.

Yaklaşık otuz metre uzağa fırlatıldıktan sonra kendini durdurdu, ardından yanına kan tükürdü ve soğuk, inceleyen gözlerle Northern'a baktı.

'Baba ile dövüşürken kendimi en az şekilde harcamaya özen gösterdim. O ise… Nasıl ayakta durabiliyor? Neden darbesi hala bu kadar acıtıyor?'

Northern'ın ifadesi soğuk kaldı. Bir elini kaldırdı ve sıcaklık aniden düştü.

[Mutlak Sıfır Aktif Hale Getirildi]

Hava dondu. Nem, anında karmaşık buz desenlerine kristalleşti. Zemin kırılgan ve beyaz hale geldi. Hatta ses bile yavaşladı, ürkütücü ve boğuk bir atmosfer yarattı.

Kaos Prensi hareketlerinin yavaşladığını, uzuvlarının ağırlaştığını hissetti.

"Oh, bu... sinir bozucu."

Ama Boşluk etrafında atmaya başladı, varlığını barındırmak için gerçekliğin büküldüğü sıcaklık cepleri yarattı. Buz, o alanlarda çatladı ve parçalandı.

"Bundan daha iyisini yapmalısın!"

[Şimşek Zincirleri Aktif Hale Getirildi]

Şimşek, Northern'ın parmak uçlarından fışkırdı—Kaos Prensi'nin göğsüne çarpan muhteşem bir elektrik yayılımı. Ama burada durmadı. Yıldırım, en yakın yansıtıcı yüzeye—Koll'un ayna kopyalarından birine, sonra Northern'ın klonlarından birine, ardından tekrar Kaos Prensi'ne atladı ve her atlayışta yoğunluğunu artırdı.

Kaos Prensi, darbe anında donakaldı, varlığının tamamı elektrikle titreşen bir çekirdeğe sarsıldı ve delice bir çığlık çıkardı. Ancak, çığlık olarak başlayan şey, sadece soğuk, rahatsız edici bir kahkahaya dönüştü.

İki kolunu gökyüzüne doğru savurdu ve Boşluk, canlı bir varlık gibi yanıt verdi. Üzerlerinde devasa bir yokluk küresi oluştu ve her geçen saniye büyüdü.

Gözleri delirmiş, sesi fırtınanın gücüyle gürleyerek bağırdı.

“Eğer seni temiz bir şekilde öldüremiyorsam, her şeyi silerim!”

Yokluk küresi, üzerinde kötü niyetli bir güneş gibi genişleyerek ışığı yutuyordu. Kaos Prensi'nin kahkahası, ıssız arazide yankılandı, vahşi ve dengesizdi.

Northern'ın gözleri kısıldı, mavi ışık yoğunlaştı.

[Katman 3: Nedensellik Kırılması Aktif Hale Getirildi]

Zaman parçalanıyormuş gibi görünüyordu. Northern, üç olası geleceği aynı anda gördü.

Birinci Yol: Küre düşer, bir kilometre çapındaki her şeyi siler.

İkinci Yol: Kaçar, ama arkadaşları yok olur.

Üçüncü Yol: Şimdi karşı koyar, küre kritik kütleye ulaşmadan önce.

Northern üçüncü yolu seçti.

[Bir Darbe Aktif Edildi]

Vücudundaki her bir güç zerresi tek bir noktada yoğunlaştı. Yıldırım kolu boyunca çatırdadı, don, cildinde kristal desenler oluşturdu ve yumruğunun etrafındaki hava yoğunlaşmış güçten dolayı şekil değiştirdi.

Yukarıya doğru yumruk attı.

Darbe, var olmama küresini tam olarak oluşmadan parçaladı, ortaya çıkan şok dalgası ayaklarının altında bir krater oluşturdu. Kaos Prensi geriye doğru sendeledi, yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi.

"Etkileyici! Ama—"

[Hayalet Darbesi Aktif Hale Geldi]

[Yankı Aktif Edildi]

Northern'ın yumruğu sadece bir kez vurmadı. Saldırı yankılandı, tam aynı noktaya sıfır gecikme ile iki kez indi. Kaos Prensi'nin ilk darbeyi geçiştirme çabası, onu ikinci darbe için mükemmel bir konuma getirdi.

Darbe, göğsüne korkunç bir çatırdayışla çarptı.

"Gah!"

Kaos Prensi geri fırlatıldı, çöl zemininde kayarak ilerledi. Ama kayarken bile, boşluk özü bedeninden pul pul döküldü ve kırık kemikler yerine geri dönmeye başladı.

Yüzünü Northern'a buruşturdu ve tekrar kan tükürdü.

"Hesapladığımdan daha güçlüymüşsün. Baba seni gerçekten yormuş olmalı. Ama işte buradasın, bir meteor gibi vuruyorsun."

Northern yanıt vermedi. Sadece ilerledi, hareketleri kasıtlı ve korkutucu bir verimlilikteydi.

Kaos Prensi'nin gülümsemesi geri döndü, ama şimdi gergin görünüyordu.

"Tamam. Bunu nasıl halledeceğini görelim."

Şekli bulanıklaştı ve aniden ondan onlarca—hayır, yüzlercesi vardı. Her biri boşluk özü taşıyor, her biri temel bir anlamda gerçekti.

[Ateşböceği Aktif Edildi]

Ancak Northern anında karşılık verdi. Kendi darbesi yedi görsel kopya yarattı, her biri gerçek saldırıdan ayırt edilemezdi. Kaos Prensi'nin kopyaları cam gibi parçalandı, Northern'ın bıçak gibi darbeleri onları kesip geçti.

Kaos Prensi hırladı.

"Bunlar illüzyonlar!"

“Onlar mı?”

[Kırılma Aktif Hale Geldi]

Kuzey'in bir sonraki yumruğu uzayda büküldü. Ön taraftan vurdu, ancak saldırı arkadan geldi ve Kaos Prensi'ni böbreğinden yakaladı. Prens nefesini kesti, etrafında koruyucu bir şekilde boş öz parıldıyordu.

“Sen—!”

[Işık Darbesi Aktif Hale Geldi]

Kuzey ışık hızında hareket etti. Kaos Prensi onun hareket etmeye başladığını gördü, ancak beyninin görüntüyü işlemesiyle birlikte, Kuzey'in yumruğu zaten çenesine saplanmıştı.

Ses daha sonra geldi—çöl boyunca yankılanan gürültülü bir ÇATIRTI.

Kaos Prensi'nin başı yana savruldu, tükürük ve kan bir yay şeklinde fışkırdı. Vücudu havada bir bez bebek gibi savruldu, baş aşağı yuvarlanarak üç yüz metre uzaktaki bir taş çıkıntısına çarptı.

Taş toza dönüştü.

Bir an sessizlik vardı.

Sonra Kaos Prensi enkazdan çıktı, çenesi anormal bir açıyla sarkıyordu. İki eliyle yukarı uzandı ve grotesk bir ıslak patlama sesiyle, çenesini yerine zorla oturttu.

“Tamam”

Ses tonu hafifçe boğuk çıkıyordu, konuşurken Northern'a doğru yürüdü ve ona sert bir bakış attı.

“Tamam. Nasıl olduğunu anlıyorum.”

Etrafındaki boşluk özü yoğunlaştı, dumanlı kıvrımlardan gürleyen akıntılara dönüştü. Gözleri tamamen siyaha döndü, beyazları kalmadı.

“Sert oynamak mı istiyorsun? Hadi sert oynayalım.”

O kayboldu.

Hızla değil—bir konumda varlığını yitirdi ve doğrudan Northern'ın önünde başka bir yerde belirdi. Boşluğun yoğun katmanlarıyla sarılı yumruğu, Northern'ın yüzüne doğru fırladı.

[Reversal has been Activated]

Kinetik enerji tersine döndü, ama bu sefer Kaos Prensi hazırdı. Tersine dönüşe izin verdi, ivmeyi kullanarak Northern'ın şakak bölgesine yönelik yıkıcı bir daire tekmesiyle döndü.

Tekme bağlantı kurdu.

Northern'ın başı zar zor hareket etti.

Kaos Prensi'nin gözleri şokla büyüdü, tibia kemiği Northern'ın kafatasına çarptığında, bu daha çok bir dağa çarpmak gibi hissettirdi, etten çok.

“Ne—”

[Tam Etki Aktif Hale Getirildi]

[Geri Tepme Aktif Edildi]

Northern'ın karşı hamlesi sadece kendi gücünü değil, Kaos Prensi'nin tekmesinin kinetik enerjisini de geri getirdi. Yumruğu prensin göğsüne saplandı ve ses, bir çekiçle örsün vurulması gibi oldu.

Kaos Prensi'nin kaburgası parçalandı. Birden fazla kemik aynı anda kırıldı, parçalar içeri doğru itildi. Gerçek bir acıyla kan tükürdü, yüzünde ilk kez gerçek bir acı belirdi.

Acıdan hafifçe inledi.

"Boşluk tarafından yeniden yazılmanın acısı her şeyi geçmeli... neden bu kadar acıyor—"

[Riposte Aktif Hale Geldi]

Northern'ın takip eden darbesi daha da sertti, karşı saldırı hasarı üstel olarak birikti. Bu sefer prensin omzunu hedef aldı ve tüm eklem ıslak bir gıcırtıyla yerinden çıktı.

Kaos Prensi çığlık attı.

Bu, öncekilerden farklı olarak, teatral bir çığlık değildi. Bu, ham, ilkel bir ıstıraptı.

"Sen APTAL!"

Boşluk özü, çaresiz bir patlama ile ondan fışkırdı ve Northern'ı geri itti. Prensin kolu işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu, ama boşluk iplikleri etrafında dolanarak onu yerine geri çekti. Kemikler, iyileşmeye zorlandıkça birbirine karşı gıcırtıyla sürtündü.

Kaos Prensi nefesini kesti.

“Anlamıyorsun. Bu bedene ihtiyacım var. Anne tamamen bütünleştiğinde tam olmam gerekiyor. Eğer beni çok fazla kırarsan —”

Northern'ın sesi soğuk bir şekilde geldi.

“O zaman beni rahatsız etmemeliydin.”

[Yıkıcı Momentum Aktif Edildi]

Northern tekrar vurdu. Ve tekrar. Her darbe bir öncekinden daha sertti, momentum sonsuzca birikiyordu. İlk yumruk iki kaburga kemiğini kırdı. İkincisi dört kaburga kemiğini kırdı. Üçüncüsü, engellemeye çalıştığında Kaos Prensi'nin ön kolunu parçaladı.

“Dur—”

[7. Parçalar Aktif Edildi]

Bu, ardışık yedinci darbe oldu. Tüm savunmaları hiçe sayarak, doğrudan Kaos Prensi'nin çekirdeğine—ruhuna saldırdı.

Prens'in gözleri, içinde temel bir şeyin çatladığını görünce açıldı.

“Hayır... hayır hayır hayır—”

[Aşama Saldırısı Aktif Hale Getirildi]

Northern'ın yumruğu, Kaos Prensi'nin umutsuz boşluk bariyerinden geçerek, daha önce vurduğu sternumuna tekrar çarptı. Zaten hasar görmüş olan kemik bu sefer tamamen parçalandı, parçaları akciğerlerine saplandı.

Kaos Prensi dizlerinin üzerine çöktü, ağzından kan fışkırıyordu.

Ama gözleri... gözleri hala o çılgın yoğunlukla yanıyordu.

"Bunun... bittiğini mi sanıyorsun?"

Gülerek, dişleri arasında kan kabarcıklar çıkıyordu.

"Ağlamana neden olacak şeylerle savaştım, Northern. Bu? Bu hiçbir şey."

Ve sonra hareket etti.

Kaos Prensi'nin bedeni anatomiyi hiçe sayarak büküldü. Kırık kaburgaları kaydı, parçalanmış kemikleri yeterince yeniden hizalandı ve Kuzey'in bir sonraki darbesinin etrafında su gibi aktı.

Gözleri kısıldı, geri çekilirken, ayaklarının etrafında boşluk özü dönerek onu kumun üzerinde itiyordu.

Kuzey ona alan vermedi—avantajını hemen kullandı, ifadesi değişmedi.

Kaos Prensi'nin elleri karmaşık desenlerde hareket etti, boşluk özünü ip gibi dokuyordu. Havada semboller belirdi—Şatlama'dan önceki antik büyü işaretleri.

Kuzey aniden bir önseziyle irkildi. Elbette, bunun bir önsezi olmadığını biliyordu—sezgisi bir kehanetti.

Boşluk özü, Kaos Prensi'nin bedeninin etrafında dönen yedi halka halinde yoğunlaştı. Her halka farklı bir frekansta vızıldıyordu ve daha hızlı dönerken, gerçeklik bozulmaya başladı.

"Yedinci Çember Bağlama: Boş Taht."

Halkalar dışa doğru genişledi ve aniden Kuzey kendini bir taht odasında buldu.

Boşluk Sarayı'na benzeyen bir şey. Obsidyen sütunlar karanlığa doğru uzanıyordu. Ayaklarının altındaki zemin, hiçbir şeyi yansıtmayan parlatılmış boşluk taşından oluşuyordu.

Kaos Prensi'nin sesi her köşeden yankılandı.

"Bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Acınası bir şekilde dilini ısırdı.

"Senin gibi boşluğu özümsemek için uygun bir bedene sahip olmayabilirim, Kuzey, ama bu şeyi on bin yıldır araştırıyorum. Boşluk için senin asla sahip olamayacağın kadar çok kullanımım var."

Northern gözlerini kısarak, mavi bir ışık yaydı.

[Katman 1: Üçüncü Göz Aktif Hale Geldi]

'Elbette.'

Bu, gerçek Boşluk Sarayı ile kıyaslandığında hiçbir şeydi. Boşluk özüyle dokunmuş bir illüzyondu—ustaca işlenmiş, büyüsel geometri ile gerçeğe bağlı, ama yine de temelde sahteydi.

Kaos Prensi, gerçek Sınırsız Boşluğu yaratmak için gereken harcamayı karşılayamazdı. Şu anda, cesaret etmeyecek kadar zayıftı.

[Kesin Kilit Aktif Hale Geldi]

Northern, boşluk özünü yerinde kilitledi, yapıyı oluşumunun ortasında dondurdu. Taht odası titredi, sonra cam gibi parçalandı.

Kaos Prensi, elli metre uzakta duruyordu, yüzünde gerçek bir rahatsızlık ifadesi belirmişti.

"Bir düşünceyle yedinci daire büyüsünü geçersiz kıldın. Sen ne tür bir canavarsın? Beni kandırmak için yeteneklerini hep mi saklıyordun?"

Cevap beklemedi. Elleri, bu sefer daha hızlı bir dizi işaretle bulanıklaştı.

Saf boşluk özünden dokuz bıçak benzeri projeksiyon Northern'ın etrafında belirdi, her biri hassas bir açıyla konumlandırılmıştı. Farklı yönlerden—üstten, alttan, soldan, sağdan, çaprazlardan—hepsi eklemlere ve hayati noktalara hedef alarak aynı anda saldırdılar.

Kaos Prensi, Northern'ı tuzağa düşürdüğüne dair mutlak bir güvenle çılgınca güldü.

"On bir bin yıl yaşadım, Northern! ON BİR BİN! Kendini ne sanıyorsun? Hatta on sekiz yaşında bile değilsin, kahretsin! Bu, ustalaştığım yüz dövüş disiplininden sadece biri."

[Rüzgar Pusulası Aktif Edildi]

Northern, her kılıç saldırmadan önce hava kaymasını hissetti. Rüzgar, ona tam yollarını söyledi.

[Eclipse Adımı Aktif Edildi]

Kendi gölgesine eridi ve saldırı alanının dışında yeniden belirdi. Dokuz boşluk kılıcı, boş bir alanda birleşti ve birbirlerinin içinden zararsızca geçti.

Kaos Prensi'nin gözleri hafifçe büyüdü.

"Saldırılarımı hava akımlarıyla mı okuyorsun? Bu... aslında harika."

Hemen taktik değiştirdi. Eğer hava kayması ipucuysa, havayı ortadan kaldıracaktı.

Çevresindeki boşluk özü pulsatör gibi titreşti ve aniden on metre çapında, Northern'ın kenarında olduğu mutlak bir vakum küresi oluştu. Hava yok. Ses yok. Rüzgar Pusulası'nın okuyabileceği bir ortam yok.

Ve o boşluktan, Kaos Prensi saldırdı.

Vücudu bulanıklaştı ve mesafeyi bir anda kapattı, dizini Northern'ın karaciğerine cerrahi bir hassasiyetle yönlendirdi.

Darbe bağlantı kurdu.

Northern'ın bedeni darbenin etkisini absorbe etti, zararı neredeyse hissetmedi. Ama Kaos Prensi zaten hareket ediyordu, kombinasyonunun bir sonraki darbesine akıyordu. Dirsek boğaza. Avuç içi solar pleksusa. Topuk tekmesi şakaklara.

Her darbe teknik mükemmellikle vurdu, baskı noktalarını ve hayati alanları hedef aldı.

Ama Northern'ın bedeni çok yoğundu. Çok ağırdı. Her darbe sadece yüzeysel çizikler bıraktı, neredeyse anında iyileşen morluklar.

Kaos Prensi geri sıçradı, şimdi daha zor nefes alıyordu. Kaburgaları hâlâ kırık—Northern, onları iskele gibi bir arada tutan boşluk özünü görebiliyordu.

Küçük bir gülümseme Northern'ın yüzünde belirdi.

"Nasılsın, dostum? Ciddi bir darbe indirmekte zorlanıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Kaos Prensi, zorlanmış bir ifadeyle, ellerine, sonra Northern'a baktı. Gözleri bir şey hesaplıyordu.

Northern güldü.

“Evet, gerçekten çok çalışıyorsun. Belki de sana birkaç darbe indirme izni verebilirim.”

Kaos Prensi, her iki elini yere vurdu ve boşluk özü aşağıya patladı. Çöl zemininde kökler gibi yayıldı, daha derinlere inerek—

Kuzey'in ayaklarının altındaki zemin basitçe yok oldu.

Bir patlama değil. Bir çöküş değil. Madde silindi ve yüz metre derinliğinde mükemmel bir küresel boşluk oluşturdu.

Kuzey karanlığa düştü.

Ancak o tepki veremeden, Kaos Prensi zaten bir sonraki aşamayı gerçekleştiriyordu. Boşluk özü zincirler olarak belirdi—yüzlercesi, hepsi kürenin duvarlarından ortaya çıkıyor, hepsi Kuzey'e doğru birleşiyordu.

Zincirler Kuzey'in uzuvlarını, gövdesini, boynunu sardı. Her biri, hareketi kısıtlamak için tasarlanmış, zarar vermek yerine güçlendirilmiş büyü formülleriyle desteklenmişti.

Kaos Prensi, boşluk küresinin kenarında belirdi ve aşağıya baktı.

“On yedi bin yıl önce, bu tekniği Zincir İmparatoru adında bir Tyrant'tan öğrendim. Bu seni incitmez—sadece bunu yaparken hareket edemediğinden emin olur.”

İki elini başının üzerine kaldırdı ve boşluk özü toplanmaya başladı.

Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer, onu kesin matematiksel desenler aracılığıyla dokuyordu, bakması acı veren geometrik şekiller oluşturuyordu.

Felaket Teoremi: Boş Çöküş Dizisi.

Şekiller çoğaldı ve kürenin üzerinde karmaşık bir üç boyutlu mandala oluşturdu. Her bir çizgi, her bir açı, aktive edildiğinde maksimum yıkım yaratmak için hesaplandı.

Kuzey, aşağıdaki karanlıkta zincirlerle asılı duruyordu ve bir an—sadece bir an—Kaos Prensi'nin nihayet kazanan bir strateji bulmuş gibi göründü.

Prens'in gülümsemesi zafer doluydu.

"Sen güçlüsün, Kuzey. Tabii ki, babam dışında savaştığım herkesin üstünde. Kökenler de öyle. Gerçekten ilk on sıralamasında kalmayı hak ediyorsun. Ama benim yıllar içinde biriktirdiğim bilgiyi yenemezsin."

Elleri dizilimi tetiklemek için hareket etti.

O sırada Kuzey gözlerini açtı.

[Ruh İpliği Aktif Hale Getirildi]

Kuzey'in bedeninden görünmez iplikler fışkırdı, anında boşluk küresine yayıldı. Zincirlere, duvarlara, yukarıdaki geometrik düzene, Kaos Prensi'nin kendisine yapıştılar.

[İplik Kesme Aktif Edildi]

Her zincir aynı anda koptu. Ama daha da önemlisi—Kuzey, Felaket Teoremi'ni bir arada tutan büyülü bağlantıları kesti. Karmaşık düzen çözülmeye başladı, matematiksel hassasiyeti, onu dengede tutan neden-sonuç ipliklerini keserek yok oldu.

Kaos Prensi'nin gözleri gerçek bir şokla büyüdü.

"Ruh ipliklerini manipüle edebiliyor musun? Ama bu—"

[İnce Alan Aktif Edildi]

Tüm küre Kuzey'in toprağı haline geldi. Yüz metre içindeki her yüzey artık görünmez ruh iplikleriyle ona bağlıydı. O, her şeyi hissedebiliyor, her şeyi manipüle edebiliyor, o alandaki her şeyi kontrol edebiliyordu.

Kaos Prensi'nin konumunu da içerir.

[Kader'in İğnesi Aktif Hale Geldi]

Prens tepki vermeden önce görünmez bir iplik ruhunu delip geçti. Northern'ın iradesi bağlantı aracılığıyla kendini dayatırken bedeni katılaştı.

Prens hareket etmeye, teleport olmaya, boşluk özünü patlatmaya çalıştı ama bedeni tepki vermedi. İplik onu bir kukla haline getirdi ve Northern ipleri çekiyordu.

Northern, ruh iplerini örümcek ağı gibi kullanarak küreden kendini çekti ve sağlam bir zeminde durmak için ortaya çıktı. Kaos Prensi onun yanında süzülüyordu, ruhu aracılığıyla iplik tarafından hareketsiz tutuluyordu.

"Bir şeyi açıklamama izin ver."

Northern sessizce konuştu.

"Teknikleri öğrenmek için yirmi bin yılın vardı. Büyü sanatlarını ustalaşmak için. Yeteneklerini geliştirmek için."

Donmuş prensin etrafında dolaştı, onu bir örnek gibi inceledi.

"Ama benim, pratikle kopyalayamayacağın yeteneklerim var. Deneyimin ya da bilginin umurunda olmayan yetenekler."

[Bağlama Dokuma Aktif Hale Getirildi]

Daha fazla ruh ipi patladı ve Kaos Prensi'ni karmaşık bir desenle sardı. Ne kadar çok mücadele ederse, o kadar sıkılaşacaklardı.

Prens'in sesi zorlanmış bir şekilde, dişlerini sıkarak çıktı.

"Sen... bunu... beni tutacak sanıyorsun?"

Boşluk özü vücudundan pul pul olmaya başladı, ruh iplerini aşındırmaya çalışıyordu. Ve işe yarıyordu—yavaşça ama işe yarıyordu. İpler, boşluğun onlara dokunduğu yerlerde çözülmeye başladı.

Northern kabul etti.

"Gerçekten zeki. Ama yeterince zeki değil."

[Geri Dönüş Aktif Edildi]

Boşluk özünün Northern'ın ruh iplerine verdiği her zarar, beş saniye sonra Kaos Prensi'ne geri dönecekti. Prens, kurtulmaya çalışırken kendine zarar verecekti.

Kaos Prensi'nin gözleri öfkeyle parlıyordu ve... bu saygı mıydı?

"Sana attığım her şeye uyum sağlıyorsun."

Kan, ağzından akarken, kendi boşluk aşındırması onu zarar vermeye başladı.

“Her teknik. Her strateji. Sanki önceden mükemmel bir karşıt hazırlamış biriyle savaşıyormuşsun gibi.”

Hıçkırdı, daha fazla kan fışkırdı.

“Tamam. TAMAM! Gerçekten neler yapabileceğimi mi görmek istiyorsun? Yirmi bin yıl süren umutsuzluğun bana ne öğrettiğini mi?”

Çevresindeki boşluk özü, gerçeği çığlık attıracak bir seviyeye yoğunlaştı. Bedeni bulanıklaşmaya başladı, belirsizleşti.

“Biliyorsun Northern, bir süredir savaşıyorum, kaçıyorum, ölüyorum ve tekrar hayata dönüyorum. İlkler, beni öldürmeye gerçekten kararlıydılar. Güzeller güzeli Kulemde, Deniz Limanı'nda park ettiğin yerde bunu kesin görmüşsündür. Gözünle geçiştirmiş olabilirsin, ama benim gözüm tek değil. Northern, on iki vebadan başka, dünyanda dağılmış on üç kalıntım var.”

“Kalıntım seni bir dahi yaptı, beşinci en güçlü. Ve geri almayı başardığım tek kalıntı bu. Yani çocuk, beni alt ettiğin için gururlanma. Geri döneceğim ve geri döndüğümde seni kesinlikle yok edeceğim. Bir hediye olarak.”

Geniş bir gülümseme belirdi.

Ve bir sonraki şey, formu bölündü. Klonlar değil. İllüzyonlar değil. Gerçek kuantum süperpozisyonu.

Kaos Prensi şimdi on yedi farklı durumda aynı anda var oldu. Her biri gerçek. Her biri bağımsız hareket edebiliyor.

Boş Rekürsiyon: Dallanma Felaketi.

Kaos Prensi'nin on yedi farklı versiyonu bir anda hareket etti, her biri farklı bir dövüş tarzı kullanıyor, her biri farklı bir açıdan saldırıyor, her biri fizik yasalarını bükerek güçlendirilmiş sihirle donatılmıştı.

Birisi Celestial Fist tekniğini kullandı, her darbe çöküşteki bir yıldızın ağırlığını taşıyordu.

Diğeri Flowing Shadow Palm'ı yönlendirdi, hareketleri takip edilemeyecek kadar akışkandı.

Üçüncüsü Titan Breaking yöntemini kullandı, darbeleri saf titreşim rezonansı ile en dayanıklı savunmaları bile parçalamak için tasarlanmıştı.

Üç tane daha sihir dokurken diğerleri saldırdı—Void Lances, Reality Tears, Existence Erasure Beams.

Kalan on bir kişi boş özden manifest edilen silahlarla savaştı—kılıçlar, mızraklar, zincirler, balta—her biri ustalık seviyesinde teknikle kullanılıyordu.

Hepsi bir anda Northern'a doğru her yönden toplandı.

Ve Northern gülümsedi.

Bu küçük bir gülümsemeydi. Soğuk. Neredeyse acıyan bir gülümseme.

[Birinin Gerçek Benliği Aktif Hale Getirildi]

[True Clone has been Activated]

Northern'dan mükemmel kopyalar vücutundan fışkırdı. Ama bunlar sadece kopyalar değildi—onlar kendisiydi. Her biri onun anılarını, yeteneklerini, iradesini paylaşıyordu.

Ve Kaos Prensi'nin kuantum durumlarının aksine, Northern'ın klonları mükemmel bir şekilde koordine olabiliyordu çünkü aynı bilinçti.

On yedi Kaos Prensi on yedi Northern'a çarptı.

Ve çöl kaosa patladı.

Bir Northern, Celestial Fist versiyonu ile karşılaştı. Prens'in yumruğu yıldız çökertme ağırlığı taşıyordu, ama—

[Reversal has been Activated]

Ağırlık tersine döndü, Kaos Prensi'nin kendi yumruğunu ezdi.

Diğer bir Northern, Akışkan Kaos Palm versiyonunu engelledi.

Hareketler normal gözlerle takip edilemeyecek kadar akıcı ve aynı zamanda kaotikti, ama—

[Layer 2: Flow Perception has been Activated]

Kuzey, Kaos'un kendisinin momentumunu, enerji akışını görebiliyordu. Ve Kaos Prensi'nin Kaos'u kullanma şeklinin son derece etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu durum karşısında hayran kaldı. Adam, Kaos'u bir beden gibi dokuyordu, kendi bedeniyle, onunla akıyordu ve onun durumu ile mükemmel bir akışkanlık içindeydi.

Bu versiyonun Northern'ın ayarlaması biraz zaman aldı çünkü her hareketi tamamlanmadan önce okuyabiliyordu, ancak mükemmel zamanlama ile karşı koymak başka bir sorundu. Kaos Prensi ya çok hızlıydı ya da öngörücü gözlerini dikkate alarak çok yavaş gidip ona tuzaklar kuruyordu.

Ancak Northern on hamlede uyum sağladı ve Kaos Prensi vuruş yapmada zorlanıyordu.

Üçüncü Northern, Titan Kırma tekniğini doğrudan yakaladı. Titreşimsel rezonans, her şeyi parçalamak için tasarlanmıştı—ama Northern'ın bedeni çok yoğun, çok temelde katıydı. Titreşimler zararsız bir şekilde dağıldı.

[Tam Etki Aktif Hale Getirildi]

Ve ardından Northern, biriken tüm gücüyle etkiyi geri verdi, o versiyonun sternumunu parçalayarak.

Büyü kullanan Kaos Prensleri saldırılarını başlattı—Boş Mızraklar, Gerçek Yırtıkları, Varlık Silme Işınları.

[Kesin Kilit Aktif Hale Geldi]

[Güçlü bir kavramı kilitleyemezsiniz]

[Ama Kanal Yolları kilitlenebilir]

'Sadece yap!'

Dövüşün ortasında bu versiyonun Kaos Prensi, saldırılarını boş öz ile doldurmakta ve bedenini güçlendirmekte zorlandığını aniden fark etti.

[Yeniden Yönlendirme Aktif Hale Geldi]

Saldırıları gönderenlere geri gönderdi. Üç Kaos Prensi, kendi büyülerinden kaçmak zorunda kaldı.

Silah kullanan versiyonlar her taraftan akın etti, teknikleri kusursuzdu. Uzayı kesebilen kılıç darbeleri. Mesafeyi hiçe sayan mızrak itmeleri. Uzayı kendisiyle bağlayan zincir teknikleri.

Ama Northern ve kopyaları korkunç bir verimlilikle hareket etti.

[Hayalet Darbesi Aktif Hale Geldi]

[Kırılma Aktif Hale Geldi]

[Işık Darbesi Aktif Hale Geldi]

Her Northern, karşı saldırılarla dolu bir kasırga haline geldi. Saldırılar imkansız açılardan geldi, ışık hızında vurdu, savunmaları aşarak geçti.

Boşluk kılıcına sahip Kaos Prensi, kılıcının ortada takılı kaldığını gördü ve Northern'ın karşı saldırısının çenesini kırdığını dehşetle izledi.

Mızrak kullananın itmesi yönlendirildi, kendi silahı omzuna saplandı.

Zincir ustasının bağları, sıkışmadan önce görünmez ruh ipleri tarafından kesildi.

Tek tek, on yedi Kaos Prensi parçalanıyordu.

Orijinal—eğer artık bir orijinal varsa—Kuzey'in saldırısı altında kuantum durumlarının çöküşünü izlerken artan bir umutsuzlukla izliyordu.

Başka bir versiyonunun düştüğünü görünce sesi titredi.

"Nasıl? Her şeye nasıl karşı koyuyorsun?"

Kuzey'in sesi, tüm klonlarından birden geldi ve ürkütücü bir stereo etkisi yarattı.

"Ah, hadi ama, bu kadar üzgün görünme. Daha yeni başlıyoruz."

Northern konuşurken, Kaos Prensi dehşet içinde donup kalmıştı. Etrafında, Northern'ın her bir klonu onu parçalarken, tek bir Northern ona kaçınılmazlık gibi yaklaşıyordu.

Elini yumruk yaptı. Önceki çılgın ifadesi kaybolmuştu—Northern'a baktı ve korku ile nefretin karışımı yüz hatlarını çarpıttı.

Ne yanlış gitti?

Ne için hesap yapmamıştı?

Tam olarak neyi kaçırıyordu? Northern neden bu kadar güçlüydü ve öldürülmesi bu kadar imkansızdı?

'Bir çocuğun beni alt ettiğini mi düşünüyorum? Henüz bin yıl bile yaşamamış birinin mi?'

Bu, hazırlık yaptığı bir şeydi—babasının onu öldürmesine izin vermek, kendisini parçalara ayırmak. Yaklaşık on bin yıl süren medeniyetin gelişimini kaçırmak, tüm bunlar için. Bu anı yaşamak için.

Öncelikle, ruhunun sadece yarısını geri alabilmişti. Ne olduğunu bilmiyordu, ama artık onu hiçbir yerde hissedemiyordu. Ama bu bir sorun değildi. Kryos öldüyse ve Northern akışı kesmenin bir yolunu bulduysa, sorun yoktu.

Boşluğu elde etmişti, bu daha fazla bir tazminattı—her ne kadar bu, boşluğun gerçekte sadece yarısıydı. Ama diğer yarısının nerede olduğunu biliyordu. Ve ayrıca Veba Kralları da vardı. İkisini hissedemiyordu, ama on tanesi yeterliydi ve geriye kalan on iki kalıntısı birer birer birer konak bulmuştu ve büyümüş olmalıydı.

Hepsini topladığında—özellikle boşluğun diğer yarısıyla—en iyi dönemini aşacaktı. Planı mükemmeldi. Kökenleri öldürebilecek bir silah bile yaratmayı başarmıştı ve tüm bunlar, onların gözetimi dışında bunu test etmek içindi.

Bu, Ul bir yerde olduğu için sorunsuz gitmemişti. Ama silah yaratılmıştı. Ul'ın orada olması aslında bir nimetti—Kökenlere bir mesaj göndermenin ve onun peşine düşmelerini sağlamanın bir yoluydu.

Ama sorun Northern'dı. Kaos Prensi onu ne kadar çok incelese, buradan canlı çıkma şansının o kadar azaldığını fark ediyordu.

Ve gerçeği söylemek gerekirse, endişelenmeye başlamıştı.

‘Bir insan… bir çocuk… beni endişelendiriyor?’

Kendine öfke ve durumuna inanamama arasında bocaladı. Başarısızlığını içselleştirdi ve kendini zavallı olarak nitelendirdi.

Kuzey, önünde durdu ve hafif bir gülümsemeyle çenesini kaldırdı.

"O bakışı tanıyorum."

Dudaklarının köşesi, keyifli bir gülümsemeyle tamamen yayıldı.

"Kendini yıpratma. Planındaki en büyük hata, izini bulmam oldu. O andan itibaren, Anki, işler senin istediğin gibi gitmeyecekti."

Kaos Prensi ona sert bir bakış attı.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sadece bir destek aldın, hepsi bu. Seni de mi destekliyorlar?"

Kuzey'in bakışları yarı kapalıydı. Alaycı bir tehlike barındırıyordu.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorum, diye soruyorsun? Çünkü ben Kaos Prensiyim. Ben, her birinizin kemiklerine bir hastalık gibi sızacak olan şeytanım, kusurum. Kim oldukları veya nerede oldukları umurumda değil—ister Kökenler, İhtiraslar veya Tanrılar olsun. Bana ait olanı almaya çalışırlarsa, onları yok edeceğim."

Bir an aşağıya baktı.

“Ve bana ilham verdiğin için teşekkür ederim. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Kendi ulusuma sahip olmanın nasıl bir his olduğunu her zaman merak ettim.”

Onun gülümsemesi daha da genişledi.

“Tamamen bir İmparatorluk inşa edeceğim, Anki. Tek amacı sizi öldürmek olan—Tanrılar, Kökenler ve ne olursa olsun, İlkler. Hepsini öldüreceğim.”

Kaos Prensi'nin gözleri, Northern konuşmayı durdurduğunda büyümüştü. Ayrıca inançsızlıkla titriyordu. Konuşamaz hale gelmişti.

Northern'ın tonu hafifledi.

“O halde, bu kader savaşını sona erdirelim mi?”

Northern elini açtı, içinde şık bir bıçak belirdi. İllüzyonlu Hefter, ay ışığının gümüşi parıltısını yakaladı ve Northern onu havaya kaldırırken soğuk bir şekilde yansıttı.

Kaos Prensi hareket etmedi. Sadece orada durdu, dudaklarını birleştirdi. Sonra alt dudağını o kadar sert ısırdı ki kan fışkırdı.

Dişlerini yoğun bir şekilde gıcırdattı, gözleri panik içinde etrafa dart etti. Northern duraksadı, biraz kafası karışmıştı.

Sonra Kaos Prensi ona nefretle yanan gözlerle baktı. Northern daha önce böyle bir şey görmemişti. Gözleri acıyla kırmızıydı—o kadar çok acı. Çenesi kanla kaplıydı. Cildinin altındaki yüz kasları görünüyordu.

Her şeyi senden alacağım.

Bir şekilde, bu kelimeler Northern'ı sarstı ve ifadesi soğuk öfkeyle karardı.

"Yani, eğer bu yeri terk edersen."

Northern kılıcı indirdiğinde, Kaos Prensi aniden çığlık attı.

"BAIRAN!!"

Northern'ın gözleri şokla büyüdü. İsim duyulsa da saldırısını durdurmadı, ama bir an yavaşladı ve Kaos Prensi milyonlarca deri parçasına patlayarak her yöne dağıldı.

Northern'ın kılıcı düşmeden, tanıdık bir yüz tarafından engellendi.

Uzun beyaz saçlar geriye doğru akarken, parlak mavi gözler Northern'a soğuk bir yoğunlukla baktı—içlerinde hiç duygu yoktu.

Bairan hakkında her şey aynıydı, tek fark gözlerindeki ifadeydi. Gözlerinde, Bairan ona baktığında her zaman taşıdığı saygı ve onur eksikti. En basit durumlarda bile, Bairan ona her zaman onur ve saygıyla bakmıştı.

Aynı Bairan'ın ona bu kadar soğuk bakması… Northern, göğsünde kalın, keskin bir acı hissetti.

Bairan'ın gözlerindeki bakış, Kılıç Kralı'nın gittiğini ona yeterince anlatıyordu.

'Aoi…'

[Onu öldürmek ve bir Yankı'ya dönüştürmek zorunda kalacaksın.]

'Başka bir yol yok mu?'

[Boşluğun etkisi güçlü, özellikle bu çağrıda. Diğer tüm ruhlar kurtarıldı, sadece bu ruh kalmadı. Görünüşe göre Kaos Prensi en güçlü çağrıyı işaretlemiş ve diğerlerini kurtararak bu üzerinde mutlak kontrol sağlamak istemiş.]

Kuzey'in bakışları acıyla karardı.

Elbette, Bairan olduğu gibi, bu kadar kolay kontrol altına alınamazdı. Bu, Kaos Prensi'nin en başından beri bunu yaptığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen Kuzey'in ruh çağrılarını kontrol etmeye çalıştı ama hangilerinin hakimiyet altına alınmasının çok zor olduğunu keşfetti.

Ve sonra hepsinin en güçlüsünü seçip diğerlerini kurtararak o tek ruh üzerinde yoğunlaştı. Diğerleri kurtarıldı, bu muhtemelen geri kalanların Kaos'un hafızası aracılığıyla bile kurtarılabilmesinin sebebiydi.

'Şu anda içimde kaç ruh var?'

[7,891]

[Bana ruhları yankılamak ve onları Kılıç Kralı ile savaşabilecek bir Yüce Yankı oluşturmak için birleştirmemi ister misin?]

Northern bir an düşündü. Sonra cevap verdi.

'Hayır. Böyle büyük bir adamın bu şekilde öldürülmesi ona saygısızlık olurdu. Onu öldürebilecek olan, onu eğitenler olmalı. Bu, onun ölüm tanımıdır.'

…Kuzey'in gördüğü anıya göre.

Northern ileri fırladığında çöl kumu patladı. Bairan'ın elindeki odachi, yıldırım sarılı çeliğin bulanıklığında yükseldi, çarpışma onlara on beş feet genişliğinde bir krater açan bir şok dalgası gönderdi.

Northern'ın kılıcı çarpışmadan hemen önce kayboldu—Bairan'ın böbrek hizasında yeniden belirdi. Kılıç Kralı döndü, odachi ters tutuşla, görünmez kenarı koruma kısmında yakaladı.

Şimşek kıvılcımları, hayalet kılıcın siluetini bir an için izledi ve ardından her iki savaşçı da patlayarak ayrıldı, her biri boş havada on adım attı.

Tekrar kumulların üzerinde buluştular.

Çelik çeliğe çığlık attı. Northern yüksekten bir sahte saldırı yaptı, kılıcı hızlı bir şekilde görünür-görünmez-görünür olarak titredi. Bairan silahı takip etmedi—Northern'ın omuzlarını, kalçalarını takip etti, kılıcı kullanan bedeni okudu. Odachi, Northern'ın kılıcının olacağı yerden yukarı doğru keskin bir şekilde hareket etti, kenarında şimşek çakarak, Illusioned Hefter'ı gerçekliğe geri dönerken yakaladı.

Güç, Northern'ı döndürdü. Momentumunu, Bairan'ın boğazını açacak bir yan kesmeye dönüştürdü. Kılıç Kralı, omurgası yere paralel olana kadar geriye yaslandı, odachi yükselen bir yay şeklinde hareket ederek Northern'ı iki elle savunmaya zorladı.

Orada, kılıç kılıca kilitlenmiş olarak, çöl zemininden kırk feet yüksekte asılı kaldılar.

Şimşek, Bairan'ın odachisinden Northern'ın ellerine doğru süründü. Northern'ın kılıcı kayboldu, Bairan'ın savunmasının arkasında yeniden belirdi, Kılıç Kralı'nı bırakmaya ve uzaklaşmaya zorladı. İkisi de düştü, kumlara aynı anda çarptı ve tekrar ileri fırladı.

Gece, şiddetleriyle patladı.

Northern'ın kılıcı, tek bir saniyede yedi gümüş ışık çizgisi çizdi—her biri farklı bir hayati noktaya yönelmişti, her biri etle buluştuğunda tam olarak ortaya çıkacak şekilde zamanlanmıştı.

Bairan'ın odachisi, Northern'ın henüz yapmadığı saldırıları saptıran bir şimşek tekerleği haline geldi, görünmez çeliğin ritmini, sadece yer değiştiren havanın fısıldaması ve Northern'ın duruşundaki küçük değişiklikler aracılığıyla okudu.

Ayakları asla durmadı. Northern, her adımı Bairan'ın savunmasını aşırı uzatmaya zorlayacak şekilde hesaplanmış bir spiral desenle ilerledi. Kılıç Kralı, ölçülü geri çekilmelerle geri adım attı, her geri adım Northern'ın saldırganlığını odachinin beklediği öldürme bölgelerine çekti.

Bairan'ın kalbine yönelik bir itme. Kılıç Kralı yana kaydı, odachi görünmez bıçağı kumun üzerine bastırmak için aşağı indi. Northern tutuşunu bıraktı, Bairan'ın alçaltılmış savunmasının üzerinden ileri yuvarlandı ve Illusioned Hefter, yuvarlanma sırasında elinde belirdi ve Kılıç Kralı'nın açık sırtına saldırmak için keskinleştirildi.

Bairan'ın odachisi oradaydı—ters tutuş, bıçağı aşağıya doğru, Northern'ın saldırısını düz tarafıyla yakaladı. Yıldırım deşarjı, Northern'ı kumun üstünde yuvarladı. Düşüşünü geri takla atarak dönüştürdü, bıçağı hareket halindeydi.

Hava da tekrar çarpıştılar. Bir kez. İki kez. Üç saniyede yedi kez.

Her darbe onları daha yükseğe gönderdi. Çöl zemini kayboldu—elli feet, yüz, iki yüz. Yeryüzü ile bulut arasında savaştılar, kılıçları gece gökyüzünde gümüş ve elektrik mavisi izler bıraktı.

Northern, on yedi farklı açıdan aynı anda saldırdı—bıçağı görünürlükten o kadar hızlı geçiş yapıyordu ki, aynı anda var olan ve var olmayan çelikten ardıl görüntüler oluşturuyordu. Bairan'ın odachisi mükemmel savunma sarmalları içinde hareket etti, her dönüş, tam olarak henüz tam olarak şekil almamış tehditleri engellemek için ayarlandı.

Ancak Northern öğreniyordu. Her değişim ona Bairan'ın savunmasının ritmini öğretiyordu. Kılıç Kralı mükemmel daireler içinde savaşıyordu—her hareket bir son veya başlangıç olmadan bir sonraki harekete akıyordu. O daireyi kırmak için Northern'ın—

Saldırmayı durdurdu.

Durma, herhangi bir darbeden daha şiddetliydi. Bairan'ın odachisi savunma dönüşüne devam etti, hiçbir şey bulamadı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre için, Kılıç Kralı'nın koruması açıldı.

Northern oradaydı.

İllüzyonlu Hefter, boşluktan görünmez bir şekilde Bairan'ın boğazına nişan alarak saldırdı. Kılıç Kralı döndü, odachisi imkansız bir hızla geldi, ancak Northern'ın bıçağı çoktan gitmişti—bel yüksekliğinde yeniden belirdi, yukarı doğru keserek. Bairan geriye doğru eğildi, omurgası kavislenerek, ancak Northern'ın takip hareketi, onu içten dışa doğru yaracak bir ters tutuş kesişiyle bıçağı çevirdi.

Odachinin pommel kısmı, İllüzyonlu Hefter'i sapın hemen altında yakaladı, onu birkaç inç saptırdı. Temas noktasından yıldırım patladı, Northern'ı havada yuvarladı. Deşarjın içinden döndü, hiçbir şeyin üstüne indi ve boş havadan iterek yeni bir açıdan saldırmak için hareket etti.

Onlar düştü, tekrar yükseldi ve tekrar düştü, sanki yerçekimi sadece bir öneriymiş gibi üç boyutta savaştılar. Üstlerindeki bulutlar onların savaş alanı haline geldi. Buhar içinde çarpıştılar, kılıçları havayı yerinden oynatarak nemin içinden temiz kanallar bıraktı.

Kuzey bir bulut bankasından çıktı, kılıcı görünmezdi, duruşu aşağıya doğru bir kesim öneriyordu. Bairan aşağıdan yükseldi, odachiyi iki elinin üzerinde başının üstünde tutarak saldırıyı karşılamaya hazırdı. Son anda, Kuzey havada döndü—bedeni yatay dönerken, kılıcı kalça seviyesinde belirdi ve Bairan'ın kaburgalarına doğru bir kesim yaptı.

Kılıç Kralı, odachisini sol eliyle bıraktı, kılıcın kenarına Kuzey'in saldırısını yakalamak için düşmesine izin verdi, şimdi serbest olan eli uzandı ve Kuzey'in kılıç kolunu bilekten yakaladı.

Bir an orada asılı kaldılar—göz göze, nefeslerini paylaşacak kadar yakın. Bairan'ın tutuşu boyunca yıldırımlar çakıyordu, Kuzey'in kollarının üzerinden geçerek onun manşetini yakıyordu. Kuzey'in kılıcı görünmez hale geldi ve Kılıç Kralı'nın tuzağından kurtuldu, diğer elinde yeniden belirdi ve Bairan'ın boynuna doğru kesmeye

başladı.

Bairan, Kuzey'i bıraktı ve düşen odachisini serbest eliyle yakaladı, zamanında parry yapmak için yukarı kaldırdı. Çarpışma, ikisini de bulutlar arasında spirallerle savurdu, her biri kendi şiddetinin buhar izleri arasında yuvarlandı.

Onlar bulut katmanının zıt taraflarında belirdi. Ay, onları yukarıdan aydınlattı—geceye asılı iki figür, kılıçları hazır bir şekilde tutulmuştu.

Kuzey önce saldırdı. Bairan'a doğru hareket etmedi—bunun yerine havadan iterek, boşlukta momentum oluşturdu, her itiş atmosferde küçük hortumlar yarattı. Kılıç Kralı'na ulaştığında, hızı üç katına çıkmıştı.

İllüzyonlu Hefter görünür hale geldi, Kuzey'in tam ağırlığıyla arka arkaya bir itiş yaptı. Bairan'ın odachisi yukarıya doğru saptı. Kuzey'in kılıcı, defleksiyon sırasında kayboldu, alçaktan keserek yeniden belirdi. Bairan, saldırıya daldı, vücudunu alçaltarak geçmesine izin verdi ve odachisi alttan yukarı doğru süzüldü.

Kuzey döndü, karşı saldırıdan kaçtı ve Bairan'ın yükselen kılıcının düzüne ayağını koydu. Bunu bir sıçrama tahtası olarak kullandı, kendisini dönen bir kesimle fırlatarak Bairan'ın başının bulunduğu alanda üç ayrı yay çizdi.

Kılıç Kralı, boş havada bir rulo yaparak eğilmişti, odachisi arkasında tek elle uzanmıştı, kılıcın yıldırım izi, Kuzey'in geçemeyeceği bir engel oluşturuyordu.

Kuzey yine de geçti. Hayalperest Hefter, yıldırımın içinden geçerek diğer tarafa belirdi ve eğer Kılıç Kralı bir şekilde bunu öngörmemiş olsaydı, Bairan'ın bacağını dizinden kesebilirdi; ama Kılıç Kralı, odachisini ters tutuşla savurarak Kuzey'in kılıcını bir açıyla yakaladı.

Northern'ın savrulması onu döndürdü. Momentumunu kullandı, bedeni yedi tam dönüş yaparak, ağırlığını desteklememesi gereken yoğun bir hava platformuna ayaklarıyla basmadan önce döndü. Hemen itme yaptı, bıçağı zaten hareket halindeydi.

Bulut katmanının ortasında çarpıştılar. Çelik, sekiz saniyede elli yedi kez çelikle buluştu. Hiçbiri geri adım atmadı çünkü geri adım atacak bir zemin yoktu—sadece hava, hız ve bıçaklarının karanlık ve buhar arasında birbirini bulmasını sağlayan mükemmel matematiksel hassasiyet vardı.

Northern'ın saldırıları imkansızlıktan geliyordu—bıçağı bir açıdan görünür, diğer açıdan görünmezdi, savunmayı imkansız kılacak bir belirsizlik durumunda var oluyordu. Ama Bairan yine de savundu, odachisi mükemmel spiral hareketlerle, henüz tamamen gerçekliğe bağlı olmayan tehditleri bir şekilde engelleyerek hareket ediyordu.

Aşağıya doğru savaştılar, çarpışmaları onları çelik ve yıldırım spirali içinde çöl zeminine doğru taşıdı. Kum hızla yaklaştı—önce uzak, sonra yakın, sonra hemen.

Aynı anda yere düştüler, çarpışmaları dışa doğru konsantrik daireler halinde yayılan bir krater yarattı. Hiçbiri hareket etmeyi durdurmadı. Northern inişle birlikte yuvarlandı, saldırıya geçerek kalktı. Bairan, dizleriyle darbenin etkisini absorbe etti, odachisi Northern'ın görünmez saldırısını karşılamak için zaten yükseliyordu.

Çarpışma onları çöl boyunca suyun üzerinde zıplayan taşlar gibi fırlattı—kumla her çarpışma yeni kraterler oluşturdu, her zıplama onları bir sonraki çarpışmadan önce onlarca feet taşıdı. Zıplamalar sırasında savaştılar, bıçakları her yere düşüş darbesi arasında havada buluştu.

Northern önce indi. Ayakları kumun içine gömüldü, momentumunu durdururken oluklar oluşturdu. Bairan, otuz feet uzakta yere indi, odachisi alçak bir savunmada tutuldu, kenarında yıldırım çakması o kadar yoğun bir şekilde parlıyordu ki, altındaki kum cam haline gelmeye başladı.

Orada durdular, her ikisi de doğaüstü dayanıklılıklarına rağmen zor nefes alıyordu. Etraflarındaki çöl, savaşlarının izlerini taşıyordu—kraterler, cam oluşumları ve çarpışmalarının tüm kumulları yerinden oynattığı temizlenmiş kanallar.

Northern'ın Illusioned Hefter üzerindeki tutuşu hafifçe değişti.

Duruşu birkaç inç alçaldı. Ağırlığı arka ayağından ön ayağına geçti—hareket değil, hareket için hazırlık, serbest bırakmadan önceki yay.

Bairan bunu gördü. İfadesi sertleşti—soğuk, odaklanmış. Kılıç Kralı'nın duruşu buna yanıt olarak değişti, odachisi biraz yükseldi, ağırlığı Northern'ın ne yapmaya çalıştığını karşılamak için yeniden dağıldı.

Ne de olsa hareket etmedi. Orada durdular, aralarında otuz feet yaralı çöl vardı, her biri diğerinin taahhüt etmesini bekliyordu, her biri gelecek saldırıyı ortaya çıkaracak mikroskobik ipuçlarını okuyordu.

Rüzgar dindi. Kum yerleşti. Bairan'ın kılıcı boyunca parlayan yıldırımlar bile sanki duraksadı.

Sonunda Northern hareket etti.

Savaşın tüm atmosferi, Kuzey hareket ettiğinde değişti. Ve aniden bunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

Bairan onunla gerçekten ciddi olmaya hazırlanıyordu.

[Fısıldayan Rüzgar etkinleştirildi]

Rüzgar, Kuzey'in silahı haline geldi. Etrafında şiddetli spiral hareketlerle hava akımları patladı, onu çöl boyunca vakum izi bırakarak ileriye doğru fırlattı. Fırlatma noktasından kum dışarıya patladı ve İllüzyonlu Hefter—hala görünmez—yerinden edilen havayı bir çığlık haline gelen bir ıslıkla kesip geçti.

Bairan'ın odachisi havaya kalktı. Kılıç Kralı ayaklarını hareket ettirmedi—sadece bıçağını, Kuzey'in saldırısını belden omuza kadar kesmesi gereken mükemmel zamanlamayla yukarıya doğru bir kesişle karşıladı.

[Hayalet Vuruş - Kırılma etkinleştirildi]

Kuzey'in bedeni, saldırı sırasında imkansız bir şekilde büküldü. Saldırısının yörüngesi, bir prizma aracılığıyla ışık gibi büküldü—düz bir itme gibi görünen şey aniden Bairan'ın sol yanından geldi. İllüzyonlu Hefter bir an için belirdi, Kılıç Kralı'nın karnına nişan aldı.

Bairan'ın odachisi zaten oradaydı. Kırılmayı görmüştü, bazı imkansız algılarla gerçek açıyı okumuştu. Savunmadan yıldırım fışkırdı, ama Kuzey bıçağını zaten faza geçirmişti, defleksiyondan geçmesine izin vererek başka bir açıdan vurdu.

[Rakip benzersiz bir yetenek kullandı]

Bairan aniden birden fazla savunma pozisyonuna bölündü. Kuzey'in bıçağı, hangi açıdan ortaya çıkarsa çıksın Kılıç Kralı'nın savunmasına ulaştı—sanki Bairan, Kuzey'in henüz yapmaya karar vermediği saldırılara karşı hareket etmiş gibiydi.

[Echo etkinleştirildi]

Kuzey'in vuruşu bir kez isabet etti. Sonra 0.5 saniye sonra tekrar isabet etti—saldırısının yankısı, aynı güç ve hassasiyetle kendini tekrarladı. Bairan ilk vuruşu savurdu. İkincisi onu kaburgalarından yakaladı.

Kılıç Kralı üç ayak geri kaydı, botları kumda hendekler açtı.

Ne kan ne de kesik vardı. Vücudu bir şekilde darbenin etkisini yaralanma olmadan emmişti. Kuzey, ağzı hafifçe açık kalmış bir şekilde kaldı. Sanki kılıcı Kılıç Kralı'nın içinden geçmiş gibiydi.

Bir an sonra kaşlarını çattı ve ileri fırladı.

[Yıldırım Çekici - Tek Darbe etkinleştirildi]

Kuzey'in tüm bedeni bir kapasitör haline geldi. Gücünün her onsu tek bir noktada yoğunlaştı—kılıcı, iradesi, varlığı hepsi mükemmel bir saldırıda sıkıştırıldı. Etrafındaki hava iyonlaştı ve görünür bozulmalar yarattı. İllüzyonlu Hefter biriken güçle alevlendi, artık görünmez değildi ama yoğunlaşmış potansiyelle yanıyordu.

O iterek yaptı.

[Rakip, ezici bir yetenekle yanıt verdi]

Bairan'ın odachisi savunma yapmak için hareket etmedi. Zaten oradaydı—orada olmuştu, orada olacaktı, saldırının tüm anlarında aynı anda var oldu. Kılıç, Northern'ın iterek saldırısını geçmişte, mevcutta ve gelecekte aynı anda engelledi.

Northern'ın gözleri titredi.

'Ne…'

Çarpışma, elli feet içindeki kumu atomize eden bir şok dalgası yarattı, onu cam haline getirdi ve sonra toza dönüştürdü. Northern'ın yoğunlaşmış saldırısı Bairan'ın kılıcına çarparak parçalandı ve geri tepmeyle onu üç kum tepesinin üzerinden yuvarlanmaya gönderdi.

[Sonsuz İterasyon etkinleştirildi]

Northern'ın bedeni yuvarlanma sırasında hasarı yeniledi. Ezilmiş kaburgalar, hasar görmemiş versiyonlarına geri döndü. Yırtılmış kaslar, bütünlüğüne geri sarıldı. Yuvarlanmadan çıkarken zaten saldırıya geçti, neredeyse yavaşlamadı.

[Gölge Adımı etkinleştirildi]

Northern, kendi gölgesine kayboldu ve Bairan'ın gölgesinden çıktı, kılıcı zaten Kılıç Kralı'nın omurgasına doğru yukarı kesiyordu. Saldırı imkansız bir yakınlıktan geldi—Bairan'ın savunmasından, odachinin ulaşamayacağı savunma perimetrinin içinden.

Ancak, bu işe yaramadı. O donmuş anda, Bairan tamamen tespit edilemez hale geldi—zamanın kendisinin dışında "ölü bir an" içinde var oldu. Northern'ın kılıcı, Kılıç Kralı'nın bulunduğu boşluktan geçti ve sonra Bairan arkasında belirdi, odachi zaten hareket halindeydi.

[Tersine çevrim etkinleştirildi]

Gelen saldırının vektörü, hareketin ortasında tersine döndü. Bairan'ın odachisi aniden Kılıç Kralı'na eşit bir güçle doğru kesildi. Ancak Bairan, bıçağın hareketine devam etmesine izin verdi, tersine akışla birlikte akarak, bir karşı saldırı olması gerekeni tamamen yeni bir açıdan Northern'a gelen döner bir kesime dönüştürdü.

Northern, bıçağını zamanında kaldırmayı başardı. Darbe onu bir dizine düşürdü, kuvvetin etkisiyle kum patladı.

[Tam Etki - Geri Tepme etkinleştirildi]

Northern'ın aldığı her darbe—kollarını sarsan her parry, onu devirmeye gönderen her saptırma—bunların tümünün kinetik enerjisi vücudunda depolandı, bir bataryanın şarj olması gibi birikti. Şimdi hepsini bir anda serbest bıraktı.

Bir sonraki darbesi, on değişimin birikmiş gücünü taşıyordu. İllüzyonlu Hefter, Bairan'ın merkez kütlesine dağları parçalayacak kadar güçle odaklanmış bir şiddet bulanığı haline geldi.

Bairan'ın bedeni bilinçli düşünce olmadan hareket etti, kalp atışları arasında mükemmel bir karşı duruş pozisyonuna geçti. Odachi, Northern'ın güçlendirilmiş darbesini bıçağın düz yüzeyinde yakalayan ve zararsız bir şekilde gökyüzüne yönlendiren hassas bir açıyla yukarı kalktı. Saptırma yolunda yıldırım boşaldı, bulutlara ulaşan elektrik öfkesinin bir sütununu yarattı.

Northern, saptırma ile döndü, zaten bir sonraki hamlesini planlıyordu—

Bairan'ın darbesi, Northern'ın kalp atışları arasında gerçekleşti. Northern'ın kalbi ne daralırken ne de genişlerken o sonsuz anlık savunmasızlıkta, bedeni ona ihanet etti. Her kası dondu. Bıçağı hareketin ortasında durdu. Nefesi boğazında takıldı.

Odachi'nin yıldırım sarılı kenarı, Northern'ın boğazından bir inç uzakta durdu.

Orada durdular—Kuzey, kendi biyolojisi tarafından felç olmuş, Bairan ise öldürücü darbesi mükemmel mesafede duraklamış bir şekilde tamamen hareketsizdi. An uzadı, her iki savaşçı da kristalleşmiş anın içinde kilitlenmişti.

Sonra Northern'ın kalbi tekrar atmaya başladı.

[Rüzgar Kucaklaması etkinleştirildi]

Rüzgar kendisini yakaladı, vücudu donmuş halde kalırken bıçağın yolundan geri çekti. Hava akımları uzuvlarını yakaladı ve çekti, Northern ile Kılıç Kralı'nın keskin ucu arasında mesafe yarattı.

Northern dehşet içinde nefes aldı, uzaklığa şaşkın ve korkmuş bir bakışla bakarak, yüzünden terler akıyordu.

Odachi boş uzayda kesimini tamamlamıştı. Neredeyse hemen, Bairan Northern'ın bıraktığı açıklığa doğru akmaya başladı, bıçağı yatay bir kesişle Northern'ı belinden ikiye bölecek şekilde döndü.

[Gölge Adımı - Yüce Gölge etkinleştirildi]

Northern'ın gölgesi, canlı bir şey gibi yukarı doğru yükseldi, vücudu ile Bairan'ın bıçağı arasında bir engel oluşturdu. Odachi gölgeden geçti—ve gölge çığlık attı. Kesildi. Karanlık kanadı. Ama bu, Northern'ın toparlanması için ihtiyaç duyduğu bir anlık süreyi kazandırdı.

[Serap etkinleştirildi]

Northern'ın bir sonraki saldırısı yedi görsel kopya haline geldi. Her biri gerçek gibi görünüyordu, gerçek gibi hareket ediyordu, eğer bağlantı kurarsa gerçek bir kesim yapacaktı. Bairan, her biri farklı bir açıdan gelen çelik bir çığ ile karşı karşıya kaldı, her biri potansiyel olarak öldürücü bir darbe olabilirdi.

Bairan'ın gözleri her saldırıyı bir mikro saniye boyunca takip etti. Bıçağı basit bir sekiz figürü şeklinde hareket etti ve bir şekilde—imkansız bir şekilde—Northern'ın yedi saldırısının her biri, momentum, kaldıraç veya öldürücü potansiyel taşımadıkları noktada odachi'nin kenarıyla tam olarak buluştu. Kılıç Kralı, tekniğin kusurunu anında tespit etti ve cerrahi bir hassasiyetle bunu kullandı.

Kuzey daha fazla baskı yaptı. Yapmak zorundaydı—uzakta kalmak ölüm demekti. Yakın dövüş onun tek şansıydı.

[Birinin Gerçek Kendisi - Gerçek Klon etkinleştirildi]

İki Kuzey birinden ayrıldı. Her ikisi de mükemmel kopyalar, her ikisi de Illusioned Hefter kullanıyordu, her ikisi de aynı beceri ve niyetle saldırıyordu. Bairan'a zıt taraflardan geldiler, kılıçları görünürlükten çıkıp giren senkronize desenlerle, kaçınılmaz açılar yaratmak için tasarlanmıştı.

Bairan'ın tek kesişi, onlarca kesişe dönüştü. Efsanevi kesimlerin hayalet ardılları, kendi darbesinin üzerine örtüldü—her biri, uzun zaman önce ölmüş bir ustanın mükemmel tekniğiydi. Onun odachisi, fiziksel olarak mümkün olandan daha fazla açıyı kaplayarak, aynı anda birden fazla durumda var oldu.

Her iki Kuzey klonu, hayalet darbeleriyle aynı anda karşılaştı. İkisi de geri itildi, ikisi de kollarında ve omuzlarında beliren yüzeysel kesiklerden kanıyordu. Yaralar yanıyordu—sadece et değil, daha derin bir şey.

Her iki Kuzey de ayağa kalkmak üzereyken, biri soğuk bir şekilde kaşlarını çattı ve omuzlarına baktı.

Yeni bedenine alışmıştı, oysa daha bir gün olmamıştı—bedeninin her parçasını, imkansız bir detayla hissedebiliyordu. Bu yüzden hafif değişikliği hemen fark etti.

'Yaralarım iyileşmiyor mu?'

Kuzey'in - her iki Kuzey'in - bedenlerindeki yaralar normal bir şekilde iyileşmiyordu. Sonsuz Tekerrür onları onarmaya çalıştıkça, bu yaralar direndi ve hayali acıyla zonklayan izler bıraktı. Bunlar sadece yaralar değildi. Bairan'ın varlığı, Kuzey'in özüne kazınmıştı.

Klonlar tekrar bir araya geldi. Hem savaşırken hem de iyileşmeyen yaralarla başa çıkarken her ikisini de sürdürmek için fazla zorlayıcıydı.

'Umarım bu bir şekilde onu zayıflatır.'

[Oblivion's Mark - Nullify etkinleştirildi]

Pasif bir aura dışa doğru genişledi—doğaüstü fenomenleri zayıflatan bir yok etme alanı. Bairan'ın odachisi boyunca çatırdayan yıldırımlar hafifçe soldu, elektrikli öfkesi Northern'ın etkisi altında sustu.

Bairan'ın gözleri parladı, altın sarısı ışık sızdı. Soğuk. Hesaplayıcı. Sanki yeni değişkeni tereddüt etmeden işliyordu.

Sonra kaydı, zayıflamış yıldırımı hesaba katacak şekilde tekniğini ayarladı. Bıçak daha hızlı hale geldi—ham hız, azalmış sihirsel gücü telafi etti. Kılıç Kralı tek bir avantaja güvenmiyordu.

Yeniden çarpıştılar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Northern, değişim için elindekilerin hepsini ortaya koydu. Rüzgar bıçakları. Gölge tentakülleri. Sahip olduğu her hız artırımıyla desteklenen yıldırım hızında darbeler. Bıçağı, geometrinin kurallarını hiçe sayarak, mantığın sınırlarını aşan durumlarda var olan gümüş imkansızlık fırtınası haline geldi.

Bairan'ın odachisi her bir darbeyi karşıladı.

Üstün hızla değil—üstün anlayışla. Kılıç Kralı, Northern'ı açık bir kitap gibi okuyordu, parlayan gözleri her mikro ifadenin, her ağırlık değişiminin, Northern kendini eyleme tam olarak adayana kadar her niyet ipucunun işlenmesini sağlıyordu.

Çölü alevler içinde geçtiler, imparatorluğun yıkımına doğru kendilerini fırlatarak. Northern şoktaydı—gözleriyle en çok görebileceğini düşünüyordu.

Bairan'ın herhangi bir gözsel yeteneği yoktu, en azından Northern'ın bildiği kadarıyla. Analiz oyunu tamamen delilikti. İmkansız.

Northern'ın bedeninin her hareketini kullanarak, Northern'ın ne düşündüğünü okumaya çalışıyordu. Northern, Kılıç Kralı'nın önünde iki, üç adım olduğunu düşünüyorsa, Kılıç Kralı da o üç adımdaydı—sadece bedenindeki ipuçlarını okuyarak. Ama kendi oyununda Northern'ı yenmek için üstün bilgi ve anlayış kullanıyordu.

O kadar ki, Northern Kılıç Kralı'nın tüm anılarını geri kazanma olasılığını düşünmek zorunda kaldı.

Bairan, gençliğinde zirveye ulaşmış güçlü bir adamdı. Belki de şu anda Northern'ın savaştığı adam buydu.

Kılıç Kralı'nın peşinden kaçarken hafifçe güldü.

'Kahretsin, bu adil değil mi? Bu adamlar gençliklerinde Titanları öldürüyorlardı.'

Her halükarda, Kılıç Kralı'nı yenme şansı varsa, o da mümkün olduğunca yenilikçi ve kurnaz olmalıydı. Zaten mükemmel bir repertuara sahipti—şimdi sadece kendi zekasının sınırlarını test etmesi gerekiyordu.

[Ruh İpliği - İp Akışı etkinleştirildi]

Northern, Şeytan Gözlerini Ruh İpliği algısının üzerine katmanladı.

Sonra gözleri güzel bir şey gördü—sebep ve sonuç arasındaki görünmez bağlantılar, Bairan'ın niyetini eylemlerine bağlayan ipler, Kılıç Kralı'nın savunmasını görünüşte mükemmel kılan nedensel zincirler.

Kuzey'in gözleri, aralarındaki havada dokunan altın iplikleri izledi—Bairan'ın her hareketini kaçınılmaz sonucuna bağlayan karmaşık nedensellik desenleri. Korkutucu bir güzellikteydi.

Bairan'ın karşı ritmi, her savunma hareketinin temel bir şeye senkronize olduğu, sabit bir frekansta atıyordu. Sadece kalp atışı değil—daha derin bir şey. Varoluşun ritmi.

'Bağlantıyı kesemiyorsam... belki onu yönlendirebilirim.'

[Ruh İpliği - Bağlama Dokusu etkinleştirildi]

Kuzey bu sefer iplikleri kesmeye çalışmadı. Bunun yerine, Bairan'ın nedensel ağında kendi ruh ipliklerini dokudu—Kılıç Kralı'nın mükemmel desenlerini bozmayarak takip eden parazitik bağlantılar. Bairan'ın tekniğinin dilini, bir iplikte bir iplikte öğreniyordu.

Kılıç Kralı'nın takibi yavaşlamadı. Aksine, hızlandı. Odachi, Kuzey'in kafasını alacak şekilde çapraz bir kesişle geldi; eğer öne doğru yuvarlanmasaydı, kafasını koparabilirdi.

[Karanlık Korku - Tutulma Adımı etkinleştirildi]

Kuzey, yuvarlanma sırasında kendi gölgesine kayboldu, yirmi feet solundaki bir gölgede belirdi. Kılıcı, Bairan'ın açık yanına doğru kesmeye başlamıştı—Kılıç Kralı'nın bekleyemeyeceği bir saldırı.

Bairan'ın odachi'si zaten oradaydı.

Gözlerindeki altın ışık yoğunlaştı. Bir şey okumuştu—Kuzey'in yuvarlanma açısı, momentumunun yönü, Kuzey'in sol taraf saldırılarına olan içgüdüsel tercihi. Mikro verilerden çıkarıldı ve saldırı tam olarak ortaya çıkmadan önce karşılandı.

'Alışkanlıklarımı okuyor. Desenlerimi. Yaptığım her şey, onun benim nasıl düşündüğüm hakkında daha fazla bilgi edinmesini sağlıyor.'

Bu farkındalık, Northern'ın damarlarında buz gibi bir his yarattı. Her değişim, Bairan'ın savunmasını güçlendiriyordu çünkü Kılıç Kralı, savaş analizi yoluyla tam bir psikolojik profil oluşturuyordu.

Northern, öngörülemez hale gelmeliydi. Kendi içgüdülerine ters düşen şekillerde savaşmalıydı.

[Hayalet Darbesi - 7. Parça etkinleştirildi]

Altı darbe. Her biri kasıtlı, her biri Northern'ın doğal saldırı desenlerini takip ediyordu. Bairan'ın odachisi, onları minimum çabayla geri püskürttü, Kılıç Kralı'nın aydınlanmış zihni her hareketi kaydediyor, anlayışını geliştiriyordu.

Yedinci darbe, Northern'ın beden dilinin önerdiği karşıt açıdan geldi. Ağırlığı sağa kayıyordu—kılıcı soldan geldi. Omuzları yüksek bir kesim gösteriyordu—kesim alçaktan geldi. Her fiziksel ipucu bir yalandı.

Kılıç, tüm savunmaları görmezden geldi ve doğrudan Bairan'ın merkezine vurdu.

Kılıç Kralı'nın gözleri biraz genişledi—Northern'ın gördüğü ilk duygunun ipucu. Bu, onun gururla gülümsemesine neden oldu.

Ancak bir sonraki anda, Bairan temas anında kısmen soyut hale geldi. Kılıç, onu duman gibi geçti, ama kaburgalarının üzerinden sığ bir çizgi keserek. İlk kan. Neredeyse bir yara, ama kan.

Bairan'ın gözlerindeki altın ışık sönükleşti, sonra iki kat daha parlak bir şekilde parladı.

Kuzey, değişimi hemen hissetti. Kılıç Kralı'ndan yayılan baskı iki katına çıktı. Hava kendisi ağırlaştı, çağların ağırlığıyla aşağıya doğru bastırıyordu.

[Biraz kısıtlama kısmen kaldırıldı]

Gerçeklik gerginleşti. Northern'ın bacakları, vücudunu saran ani yorgunlukla hafifçe büküldü—bu fiziksel bir yorgunluk değildi, ama yüzyılların birikmiş yorgunluğuydu, tek bir an içinde sıkıştırılmıştı. Hareketleri yavaşladı, tepkileri köreldi, sanki bir kalp atışında yüz yıl yaşlanmış gibiydi.

'Ehh? Kısıtlama mı? Bu herif hep benden saklanıyormuş.'

[Sonsuz Tekrar, zamansal yorgunluğa karşı savaşır]

Northern'ın hücreleri geriye doğru tekrarlandı, kendilerini hasar görmemiş, rahatsız edilmemiş bir duruma geri döndürmeye çalışıyordu. Ama yorgunluk fiziksel değildi—varoluşsal bir yorgunluktu. Bairan'ın kadim varlığının, Northern'ın nispeten genç ruhunu ezmesiyle oluşan ağırlık.

Kılıç Kralı, üç adımda mesafeyi kapattı. Koşmuyordu. Sadece yürüyordu. Ama her adım imkansız bir mesafeyi kat ediyordu, aralarındaki boşluk çöküyordu sanki gerçeklik, Bairan'ın niyetine uyum sağlamak için bükülüyordu.

[Ay Işığında Fısıldama - İlk Fısıldama: Ay Gölgeyi İçerir başlatılıyor]

Northern'ın gözleri milisaniyeler içinde büyüdü.

'Farklı!'

Odachi, koruma pozisyonunu asla bırakmadı. Ama bir şekilde, zaten kesiyordu. Northern, çekilişi göremedi—göremezdi, çünkü algı ile gerçeklik arasındaki alanda gerçekleşiyordu. Bıçak, hem kını içinde hem de kesme hareketinde aynı anda var oluyordu.

Northern'ın içgüdüleri çığlık atıyordu. Kendini geriye attı, bıçağını çaresiz bir savunma pozisyonuna kaldırdı.

Çok yavaş.

Kesik, savunmalarını aştı, göğsünde bir çizgi açtı. Derin değil—Bairan hala öğretim yapıyordu, hala ayarlıyordu—ama kesin. Yaralanma, bıçağın gelmesinden önce, kesim sırasında ve geçtikten sonra, kesimin tüm hallerinde birden var oldu.

[Sonsuz Tekrar denemeleri yenilenmeyi sağlıyor]

Yara kapanmayı reddetti. Bairan, normal nedenselliğin dışında var olan bir kesik açmıştı. Northern'ın iyileşme yeteneği hasarı tanıdı ama aynı anda birden fazla zamansal durumda var olan bir şeyi geri alamadı.

Northern geri sendeledi, boş elini yaraya bastırdı. Kan parmaklarının arasından sızıyordu—hızla akmıyordu, ama sürekli akıyordu, sanki kesik sürekli tazeymiş gibi.

'İyileşmeyecek iki yara. Bu böyle devam ederse...'

[Ruh İpliği - İp Kesimi etkinleştirildi]

Çaresiz, Northern görünmez ruh ipleriyle saldırdı, yaranın zamansal bağlantısını ve varoluşunun çeşitli hallerini kesmeye çalıştı. Bıçağı görünmez hale geldi, ip kesme tekniği için bir iletken oldu.

Bairan'ın odachisi basit bir yatay kesişle hareket etti. Ama bıçak sadece havayı kesmekle kalmadı—Northern'ın tekniğinin kavramını da kesti. Ruh ipleri çözülmeye başladı, Northern'ın niyetiyle bağlantıları çözüldü, yetenek basitçe çalışmayı durdurdu.

Northern'ın gözleri büyüdü.

'Ne? Yeteneklerimi bile kesebilir mi? Ne oluyor burada?!'

Kuzey bunu canlı bir şekilde hissetti - tekniğinin aniden yokluğunu. Engellenmemişti. Kapatılmamıştı. Sadece envanterinden geçici olarak kesilmişti. Bir uzvun uyuşması gibi, ama daha kötü. Teknik mevcuttu, ama ona erişimi tamamen kesilmişti.

'Yetenekleri kendileri kesebilir mi?!'

Altın gözlü Kılıç Kralı ilerledi. Hala sessizdi. Hala soğuktu. Ama şimdi hareketlerinde daha önce var olmayan bir yoğunluk vardı. Kuzey kan akıttı ve ders temel eğitimden ileri düzey müfredata kaydı.

[Yıldırım Çubuğu - Yıldırım Zincirleri etkinleştirildi]

Kuzey, boş elinde elektriği yoğunlaştırdı ve Bairan'a ateş etti. Şimşek vurdu - ve hemen Kılıç Kralı'nın etrafında üç farklı noktaya zincirlendi, onu birden fazla açıdan aynı anda elektrikle çarpacak kıvılcımlı bir enerji kafesi oluşturdu.

Bairan'ın odachisi, çelikten dönen bir tekerlek haline geldi, bıçak o kadar hızlı hareket ediyordu ki, tam bir savunma küresi oluşturdu. Her yıldırım zinciri, dönen bıçağa tam elektrik yükünün en az olduğu anda vurdu, saldırıyı zararsız bir şekilde metalden geçirip kumun içine toprakladı.

Kafes çöktü. Bairan, dokunulmamış olarak ortaya çıktı.

Kuzey şimdi zor nefes alıyordu. Sadece efordan değil - farkındalıktan. Kullandığı her teknik, Bairan tarafından daha temel bir şeyle karşılandı. Daha zarif. Daha mükemmel.

'Güçle kazanamam. Hızla kazanamam. Teknikle kazanamam. Geride ne kaldı?'

Aoi'nin sesi o anda geldi.

[Üç önerim var]

[Birinci öneri: Şu anda Bairan'ın formunu kopyalamayı deneyebilirsin. Bu eksik bir analiz olur. Kopya hatalı olacaktır ve onu kullanmak ruhuna zarar verebilir]

[İkinci öneri: Her şeyi yakabilirsin—her yeteneği aynı anda tek bir felaket saldırısında aktive et. Bairan'ı yasaklı bir tekniği kullanmaya zorlayabilir. Ayrıca bu süreçte seni de öldürebilir]

[Üçüncü öneri: İnsan savaşçısı gibi savaşmayı bırak ve bir Daemon gibi savaşmaya başla. Tahmin edilemez. Uyum sağlayan. Sonsuz]

'Cehennem, tüm bu süre boyunca ne yapıyordum?'

[Tek bir forma hapsolmuş gibi savaşıyorsun]

Kuzey, acıya, yorgunluğa, bedenini işaretleyen iki iyileşmeyen yaraya rağmen gülümsedi.

'Tamam o zaman... neye sahip olduğunu görelim.'

[927 ruh başarıyla yankılandı]

[Gelişmiş Füzyon etkinleştirildi]

[Echo Çağrısı - Toplu Dağıtım devam ediyor]

Çölün ortasında devasa renksiz bir yarık açıldı ve hemen aşağılık yaratıklar dökülmeye başladı—uçabilen, bazıları yürüyen ve onlara deli bir hızla koşan kömürleşmiş canavarlar. Dişleri sivri ve iki ayaklı olan canavarlar, dördü üzerinde gidenler, kan gibi kırmızı deriye sahip olanlar vardı. Hepsi Bairan'a vahşi bir delilikle saldırdı.

Ama Northern onları sadece saldırmak için kullanmıyordu. Bu canavarlar Kılıç Kralı için hiçbir şeydi. Onları birer çapa olarak kullanıyordu.

[Ruh Senkronizasyonu tüm aktif Echo'lara bağlanıyor]

Northern'ın bilinci 927 farklı perspektife bölündü. Her Echo, duyularının, düşüncelerinin ve analizinin bir uzantısı haline geldi. Savaş alanını neredeyse bin açıdan aynı anda deneyimledi ve verileri, zihnini parçalamalı olan bir hızda işledi.

Ama onun Şeytan doğası korundu. Form ustalığı uyum sağladı. Sonsuz özü, imkansız bilişsel yükü karşılamak için genişledi.

927 çift gözle, Bairan'ın tüm canavarları rütbelerine bakılmaksızın kolayca kesip biçtiğini izledi; bir eli arkasında duruyor ve bacakları minimum hareket ediyordu.

Ve nihayet—nihayet—onu gördü.

Desen Bairan'ın hareketlerinde değildi. Onun hareketleri arasındaki boşluklardaydı. Kılıç Kralı'nın tekniği o kadar mükemmeldi ki negatif alan yaratıyordu—kesinlikle olamayacağı anlar, çünkü aydınlanmış verimliliği, asla hareket israfı yapmadığı anlamına geliyordu.

Eğer Northern Bairan'ı o negatif alanlardan birine zorlayabilirse, Kılıç Kralı mükemmel formunu telafi etmek için kırmak zorunda kalacaktı. Ve o kırılmada, bir açılma olacaktı.

Belki bir ondalık saniye sürecekti. Ama bu yeterliydi.

[Ruh İpliği - Kader'in İğnesi etkinleştirildi]

Kuzey, on yedi farklı Yankıdan görünmez ipler ateşledi, her biri uzaydaki farklı bir noktaya—Bairan'ın bulunduğu yere değil, olamayacağı yere—nişan alıyordu. Bunu, Kılıç Kralı'nı belirli bir konuma zorlayacak imkansız pozisyonlar ağı oluşturuyordu.

Bairan'ın altın gözleri her ipi takip etti, görünmez olsalar bile. Aydınlanmış algısı tuzağın oluştuğunu gördü.

Bairan'ın ayaklarının altında altın ayak izleri belirdi—sadece onun görebileceği, Kuzey'in ağındaki en iyi rotayı gösteriyordu. Kılıç Kralı yolu takip etti, her adım mükemmel, her hareket Kuzey'in tuzağındaki boşluklardan kaymak için hesaplanmıştı.

Ama Kuzey bunu da öngörmüştü.

[Unutuluş'un İşareti - Silme Teması hazırlandı]

On yedinci ip bağlamak için değildi. İşaretlenmişti. Kuzey'in yok etme yeteneği ile enfekte olmuştu. Ve Bairan'ın kılıcı onu kesmek için hareket ettiğinde, işaret doğrudan odachi'ye geçti.

Kılıcın yıldırımı parladı. Zayıflamıştı. Devre dışı değil—sadece daha da körelmişti, iki Nullify etkinleştirmenin birikmiş etkisi ve şimdi doğrudan işaretin doğaüstü özelliklerini yemesi.

Bairan'ın ifadesi değişti. Gözlerin hafifçe kısılması. Hesaplama. Kılıç Kralı bir başka değişkene uyum sağlıyordu, ama Kuzey nihayet karşı koymanın bir anı alacak bir avantaj yaratmıştı.

Kuzey bunu boşa harcamadı.

[Tam Etki - Yıkıcı Momentum birikmeye başlıyor]

Northern saldırdı. Zarafetle değil. Teknikle değil. Saf, amansız bir saldırganlıkla. Her darbe, bir öncekine dayanarak inşa edildi, momentum her ardışık darbe ile birikiyordu. Hibrit formu, gölgelerden gelen pençeler, yıldırım hızında güçlendirilmiş tekmeler ve demir sertliğinde bir savunma ile korunan bıçak darbeleri gibi çoklu açılardan hızlı ateşli saldırılara olanak tanıyordu.

Bairan karşılayarak savurdu. Saptırdı. Karşılık verdi. Ama her değişim ona, Northern'dan daha fazla maliyet getirdi. Kılıcındaki Silme İşareti yavaşça yayılıyordu, her karşılamayı biraz daha az etkili hale getiriyordu. Ve Northern'ın Yıkıcı Momentumu, her ardışık darbenin bir öncekinden daha sert vurduğu anlamına geliyordu.

On darbe. Yirmi. Otuz.

Northern'ın saldırıları süpersonik hale geldi, her darbe çöl zemininde yeni kraterler açan şok dalgaları oluşturuyordu. Hibrit formu hızla özünü yakıyordu, ama daha da sıkı bastırdı, daha hızlı, Bairan'ın mükemmel savunmasını tamamen etkisiz hale getiremeyen bir şiddet çığlığı oluşturuyordu.

Kırk darbe. Elli.

Bairan'ın nefesi değişti. Her nefes alış, öznel sonsuzluklara uzandı. Her nefes veriş, dünyayı dondurdu. Northern'ın Shingan ile güçlendirilmiş algısına göre, Kılıç Kralı'nın kelimenin tam anlamıyla daha hızlı düşündüğünü görebiliyordu, aydınlanmış zihni kalp atışları arasındaki boşlukta yüzyıllık deneyimleri işliyordu.

Odachi'nin hareketleri daha keskin hale geldi. Daha hassas. Bairan, Northern'ın momentumuna uyum sağlıyordu, tırmanışın ritmini öğreniyor, onu kırmaya hazırlanıyordu.

Altmış darbe.

Northern, Bairan'ın duruşunda karşı saldırının şekillendiğini gördü. Kılıç Kralı bir şey hazırlıyordu - Northern'ın momentumunu tamamen kıracak ve değişimi sonlandıracak bir teknik.

'Henüz değil. Biraz daha—'

Yetmiş darbe.

Ana tehditlerin yanı sıra, yüzlerce başka Yankı Bairan'ın alanına daldı ve onu bir saniye boyunca kopmaya zorladı. Ancak Kuzey'in saldırıları isabet etmeden önce, o zaten kılıcı saptırıyordu, kıvılcımlar uçuşuyordu, sadece Kuzey'in tekrar saldırması için.

Bir süre gidip geldiler, ta ki Kuzey sonunda Bairan'ın savunmasında negatif bir alan bulana kadar. Mükemmel tekniğinin formunu bozmadan dolduramayacağı bir boşluk yarattığı yer.

Bairan'ın odachi stili yatay ve çapraz kesimler için optimize edilmişti. Doğrudan yukarıdan gelen tamamen dik saldırılar, savunmasını mükemmel kılan dairesel akışı feda etmeden etkili bir şekilde kapsayamadığı bir kör noktaya düşüyordu.

[Fısıldayan Rüzgar - Rüzgar Manipülasyonu Kuzey'i yukarı fırlatıyor]

Patlayıcı bir rüzgar, Kuzey'i doğrudan yukarı fırlattı, birkaç yankıyı havaya uçurdu ve Bairan ile değişim sırasında teması kopardı. Ani ayrılma, her savaş içgüdüsüne aykırıydı—momentumu asla bırakma—ama Kuzey, avantajdan daha fazla konumlandırmaya ihtiyaç duyuyordu.

Havaya roket gibi fırladı, bir kalp atışında otuz feet yükseldi.

Bairan, görünmez platformlara adım atarak yukarı doğru hareket etti. Ancak teknik, ay ışığına—gerçek veya yanılsama—gerek duyuyordu, böylece ayak basacak yerler oluşturabiliyordu. Hızlıydı, ama anlık değildi.

Kuzey, tam olarak 0.7 saniye boyunca yükseklik avantajına sahipti.

Her sahip olduğu yetenek—devre dışı bırakılmamış veya tükenmemiş her teknik—Kuzey tarafından aynı anda etkinleştirildi.

[Güneş'in Mirası - Güneş Yükselişi etkinleştirildi]

Vücudu saf güneş enerjisine dönüştü. Alev alev. Parlak. Minyatür bir güneşin öfkesiyle yanıyor.

[Hayalet Darbesi - Işık Darbesi etkinleştirildi]

Onun saldırısı ışık hızında hareket etti. Görünmez. Anlık. Bairan hareketi kaydettiğinde, darbe çoktan tamamlanmıştı.

[Hayalet Darbesi - Aşama Darbesi etkinleştirildi]

İllüzyonlu Hefter, tüm savunmaları geçerek, fiziksel olanın içinden geçip doğrudan hedefin merkezine saldırdı.

[Tam Etki - Riposte etkinleştirildi]

Northern, Bairan'ın saldırılarının onlarcasını engelledi ve kaçtı. Biriken tüm hasar—kollarını sarsan her parry, onu sıyıran her kaçırma—bu tek darbe için ek bir güce dönüştü.

[Yıldırım Çekici - Tek Darbe etkinleştirildi]

Northern'ın kalan özünün her bir onsu bir noktada yoğunlaştı. Varoluşu, iradesi, umutsuz kararlılığı—hepsi tek bir şiddet anında sıkıştırıldı.

Bıçak, ilahi bir yargı gibi düştü.

Bairan'ın altın gözleri büyüdü.

[Bairan Tek Çizgi Yolu kullandı]

Zaman kırıldı.

Bairan'ın çekimi, Northern'ın saldırısından önce gerçekleşti—geriye dönük, paradoksal, imkansız bir şekilde. Odachi, koruma pozisyonunu terk etti ve geçmişte kesme hareketine girdi, böylece Northern'ın saldırısının ne zaman başlatıldığına bakılmaksızın ilk önce ulaşmasını sağladı.

İki teknik, Bairan'ın başının hemen üzerinde çarpıştı.

Işık vs Şimşek. Güneşin öfkesi vs Zamansal paradoks. Northern'ın her şeyi vs Bairan'ın temel gerçeği.

Gerçeklik çığlık attı.

Çarpışma, mutlak yıkımın bir küresini yarattı—uzay, iki imkansız saldırının tek bir noktada buluşmasının baskısı altında yırtıldı. Şok dalgası dışarıya doğru yayıldı, kumu cam haline getirip camı buhara atomize etti.

Uzaktaki harabeler korkunç bir hızla yutuluyordu. Küre büyük bir hızla genişledi, İmparatorluğu tamamen tüketerek suyu birkaç saniye içinde ayırdı.

Her iki savaşçı da patlamanın etkisiyle geriye savruldu. Northern'ın güneş formu titredi, başarısız oldu ve uçuş sırasında melez durumuna geri döndü. Bairan bir şekilde ayakta kalmayı başardı, kumun üzerinde geriye kayarak ama dik durarak.

Northern bir kum tepecesine çarptı, içinden yuvarlandı ve çarpma noktasından elli feet uzakta durdu. Vücudu çığlık atıyordu. Her yara—iki Soul-Scarred kesik ve çarpışmanın geri patlamasından kaynaklanan bir düzine yeni yara—acıyla yanıyordu.

Ama gülümsüyordu.

Çünkü Bairan'ın sol kolu yırtılmıştı.

Sadece yırtılmış. Kesilmemiş. Yanmamış. Ama yırtılmış—Northern'ın nihai saldırısının Kılıç Kralı'na ulaştığını gösteren fiziksel bir kanıt. Onu karşılamak için yasak seviyede bir teknik kullanmaya zorlamıştı. Onu, belki de sadece bir milimetre bile olsa, itmişti.

Bairan yırtık koluna baktı. Gözlerindeki altın ışık titredi, sönmeye başladı, sonra stabil hale geldi.

Kılıç Kralı'nın ifadesi bir an için nötr kaldı, sonra iç çekti ve aniden kahkahalarla patladı.

Az önce kendisiyle gururlanan Northern, şaşkın bir şekilde baktı... çok şaşkın.

Kuzey sessizdi, sanki gerçeklik aniden işlenmesi çok zor hale gelmişti. Bir an, Kaos Prensi tarafından kontrol edildiğini düşündüğü güvenilir bir astıyla savaşıyordu - ama bir sonraki anda, o aynı ast gülüyordu.

'Aoi?'

[Kesinlikle kontrol altındaydı.]

'Öyle mi? O zaman özgür.'

[Savaş sırasında kontrol dışına çıkmış olabileceğinden şüpheleniyorum.]

Northern hafifçe kaşlarını çattı.

'Gerçekten mi? Ve benimle oynamaya devam mı etti?'

Bunu düşündüğünde, Northern Bairan'ın böyle bir şey yapabileceğini hissetti.

Kılıç Kralı, rahat bir duruşla ona doğru yavaşça yürüdü ve Northern'ın kumaşını yırtmış olduğu omzuna bir göz attı.

"Ah! Hizmet etmeyi seçtiğim kişi olarak, bir savaşta on kat büyüdün. Başımı alman sadece zaman meselesiydi!"

Northern'a yaklaşırken, memnuniyet ve gururla güldü; Northern ise hala ona bakıyor, şaşkın ve gözlerini kırpıştırıyordu.

Northern'ın kaşları daha da çatıldı ve Illusioned Hefter'ı Bairan'ın yüzüne doğru uzattı. Tonu sertti.

"Şu anda ne yaptığını düşünüyorsun?"

Bairan durdu. Yüzündeki neşeli maske düştü ve yoğun, ciddi bir hal aldı.

Bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

"Beni öldürmelisin."

Kuzey içten içe dişlerini sıktı, öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Bu benim sorduğum şey değil. Ne yaptığını düşünüyorsun?!" diye bağırdı.

Kuzey'in tonu, büyüyen öfkeyle yükseldi.

"Bu senin için bir şaka mı? Eğer onun elinden kurtulduysan, neden daha önce söylemedin? Ne kadar değerli zamanı kaybettiğimin farkında mısın?! O BASTARD'ı kovalamak için kullanabileceğim zamanı?!"

Bairan hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Kuzey'in sözlerinin ağırlığı altında orada kaldı.

Kuzey, büyük bir acıyla geri sendeledi—çünkü Bairan'ın tüm zaman boyunca kontrol altında olduğunu içtenlikle düşünmüştü. Saygı duyduğu ve değer verdiği birini öldürmeye bile kendini hazırlamıştı.

Ve her şey Bairan'ın onunla oynadığı ortaya çıktı mı?

Kılıç Kralı başını kaldırdı, kaşları pişmanlıkla çatıldı.

"Lütfen, efendim, aceleci davranışımı bir kenara bırakın ve niyetimi düşünün. Sizi saldırdığım andan itibaren hiçbir şey elimde değildi. Ancak bir noktada beni kontrol eden ipi kopardım. Ama bu o kadar basit değildi. Bir süre önce, sizinle bağlantımı kaybetmeden hemen önce, aklıma büyük bir kısmı geldi hafızamın. O hafızadan bazı gerçekler ortaya çıktı, hepimizin yaptığı hatalar da dahil."

"Laneti olan bir kaderim var—öğrettiğim kişilerin kılıcına bağlı olan. Prens Phainon'u bildiğinizi eminim. O ilk değildi. Phainon'dan önce kendim öldürmek zorunda kaldığım yedi öğrencim oldu. Prens Phainon söz konusu olduğunda, kaderden kaçmaktan yorulmuştum. Lanetli kaderimden bıktım, bu yüzden artık kazanmak istemedim. Ancak—bunu söylemek zorundayım—Prens'e yardım ettiğimi düşündüm. Bunun yerine, sadece onun felaketine ve Echo Diyarını parçalayan hataya yardımcı oldum."

Northern'ın yüzüne baktı, gözlerinde karışık duygular vardı.

"Başımıza gelenlerden dolayı Origin'i suçlamak istesem de, her birimizin bir karar vermesi gerekiyordu—ve bu karar, doğrudan veya dolaylı olarak, mükemmel dünyamızı parçalayan nihai hatada bir rol oynadı. Bu, bir açgözlülük noktasından gelen bir karardı. Origins tek açgözlüler değildi. Hepimiz öyleydik. Açgözlülüğümüzün iyi niyetler veya kendini beğenmişlikle haklı çıkarılıp çıkarılmadığı, eylemlerimizin bir zamanlar dünyayı yok etti gerçeğini değiştirmiyor."

Dişlerini sıktı, acı verici anıları bastırmaya çalıştı, ama bir şekilde yüzündeki ifadeye yansıdı.

"Tarihin kendini tekrarlamasını istemedim. Sizi sona erdirmek veya sizin tarafından sona ermek için benden daha iyi bir an yoktu. Yani, efendim, bu bir test değildi. Eğer kaymış olsaydınız, gerçekten sizi öldürecektim. Kararlılığım bu kadar güçlüydü."

Northern ona bir süre baktı ve sürekli olarak sessiz kaldı. Hatta kelime bulamadı.

Tek bildiği, aniden yorgun hissetmesiydi—gözleri ağır, sırtı cehennem gibi ağrıyordu—ve bir ay boyunca çöküp uyumak istiyordu.

Ancak, Bairan'a sert bir şekilde baktı.

“O zaman neden durdun?”

Bairan onun gözlerine baktı.

“Çünkü fark ettim.”

Gözlerini biraz daha aşağıya indirdi.

“Her bir saldırımdan sağ kurtuldun—bir şekilde, olmaman gereken zamanlarda bile. Kılıcımdan kayıp gittin. Ve belki de bu sadece umutlu olmamdan kaynaklanıyor, ama son saldırınla anladım—eğer birisi onlara ulaşabilirse, o sensin. Uzun ve zorlu bir yolculuk olacak. Onlar geleneksel yöntemlerle savaşmıyor. Ben bile karşılaştırılamam. Kryos, onların sahip olduğu güçle karşılaştırıldığında sadece bir çocuğun öfkesiydi. Bu, İlkler hakkında konuşmak. Ancak, eğer onlardan başka başka Kökenler varsa, sadece başa çıkabileceğimizden fazlasını talep ettiğimizi söyleyebilirim.”

Kuzey bir süre sessiz kaldı, sonra derin bir rahatlama sighı çıkardı.

Sonra gökyüzüne baktı. Ay uzaklaşıyordu ve altın ışıklar gökyüzünün denizle buluştuğu ufukta sıralanıyordu.

“Beklentilerin—bunları kendine saklamanı tavsiye ederim, böylece hayal kırıklığına dönüşmezler. Ben bir kahraman değilim ve tamamen bencil çıkarlarım doğrultusunda hareket ediyorum. İlk günden beri bencildim ve hala çok bencilim. Sadece bencilliğim daha büyük bir ölçek aldı. Bu da sorun değil—birinin güç ve statü kazandıkça, hayatlarının diğer her yönü de yükselir.”

O, Bairan'a baktı.

“Anıların ve İlk Medeniyet hakkında konuşacak çok şeyimiz var. Ama lütfen, Bairan, artık özgür bir insansın. Eğer sadece beklentiler yüzünden beni takip etmek istiyorsan, benden ayrılmanı ve kendi başına olmanı öneririm.”

Kılıç Kralı aniden kıkırdadı—kısa ve ince.

Beklediğim tek yanıt bu.

Yüzü, Northern'a bakarken daha ciddi bir hal aldı.

“Senin nerede durduğun umurumda değil. Bana yaşama ve nefes alma şansı verdin, ama daha da önemlisi—bana bir aile, bir yuva verdin. Bunu bırakmak zor. Şu anki sözlerimi affet—bunlar eski bir ruhun yükleriydi. Ama bu alçak kılıç ustası tekrar sana ait olsun.”

Kuzey, her şeye rağmen Anki'yi bulmaya çalışmaya devam etti. Yankıları ve kopyaları dağıttı ve Ul'a geri dönerken derin sularda bile geniş bir arama yaptı.

Döndüğünde, Terence oradaydı, yere serilmiş halde. Northern Prizma'yı çıkardı ve ona yardım etti, kemiklerini iyileştirdi—sanki birisi onları saf bir kinle kötü niyetle bükmüştü.

Bilincini geri kazandı ve Ul'un bedenini terk ettiğini doğruladı. Geçici bir hastaneye götürüldü, burada sadece onun değil, savaşın tüm mağdurlarının tedavi edildiği bir yerdi.

Bir savaş mı? Bir çatışma, özür dilerim.

Ama sonuçlar bir savaşınkine benziyordu. Luinngard İmparatorluğu'nun binalarının yarısı, hiç var olmamış gibi yerle bir edilmişti. Son patlamadan binlerce kişi ölmüştü ve daha birçok kişiyi koruyan tek şey, herkesi korumak için devasa bir kalkan yaratmış olan İmparator'un kendisiydi.

Vücudunun ön kısmı tanınmayacak şekilde yanmıştı ve o bile, iyileştirme yeteneğine sahip insanlar tarafından bakılan geçici hastanede bulunuyordu.

Northern, kulesinin tepesinde durarak her şeyi gözlemliyordu. Onun bakış açısından, bu korkunçtu. Asla kazanamayacakları bir savaşta savaştıkları görünüyordu—ama bu insanlar hiç savaşmamıştı.

Aslında, hayatlarını kurtarmaya çalışmakla meşguldüler.

Bu, zayıflığın bedeliydi.

Zayıflık, korkunç bir şeydi. Güç tarafından korunmaya çalışsalar bile, onun pençesinden kırılmamak için çok kırılgandılar.

Northern, bir üstünlük noktasından düşünmüyordu—sadece hasarı içselleştiriyordu. Ve kendine soruyordu: eğer dünyayı kurtarmaya çalışmak bu kadar çok insanı yok ediyorsa, o zaman güç ne yapmalıydı? Nasıl kullanılmalıydı? Yoksa bu tür talihsiz insanların her zaman olacağını kabul mü etmeliydi?

Ya o talihsiz insanlardan biri, onun değer verdiği biri olursa? Örneğin Silver. O hala bir bebekti, ama büyüyecek ve herhangi bir yeteneği uyandırmadan önce çaresiz kalacaktı. Ya da yeteneğini uyandırdıktan sonra bile, zayıf çıkabilirdi.

Bu, onun beklediği aynı kader mi?

Kuzey, her şeye özlemle baktı.

'Daha iyi bir dünyadan bahsettiğimizde ne demek istiyoruz?'

Derin bir nefes aldı ve bir an için bakışlarını çevirdi.

'Aoi, boşluğun gücünü kullanarak bir cep boyutu yarattım. Kaos'un hafızasından her şey geri alındıktan sonra, buna erişebilir misin?'

[Doğru. Bu cep boyutu asla alınmadı, aksine Omniform tarafından Ruh Demiri'ne dokunmuştu.]

Kuzey derin bir nefes aldı.

"Ahhh, sadece unuttuğum için başımda binlerce ölüm olduğunu düşündüm."

[Ne yapmamı istersin?]

"Bir adam var—yeşil saçlı. Onu buraya istiyorum."

Bir sonraki anda, kulede bir portal belirdi ve kayboldu, geride üçüncü bacağı sertleşmiş ve ileri itmeye hazır bir çocuk bıraktı.

Kuzey karamsar bir şekilde kaşlarını çattı.

“Ne?”

Braham yukarı baktı ve hızlıca bacaklarını birleştirip 'onu' elleriyle kapattı.

"Ruh Bezi, bu yeşil fareyi hemen ört."

Hemen, Braham'ın etrafında gümüş kıvılcımlar uçuştu ve bir sonraki anda Molten Vein'e benzeyen bir zırh giymişti—tam bir kopyası.

Zırh keskin kenarlarla parlıyordu. Sanki dişli metal plakalar bugün giyilmekten özellikle mutluydu.

Northern, dudaklarının köşesini kıvırdı.

"Seni görmek de güzel. İyi olduğuna sevindim."

Doğrudan zırha konuştu ve bakışlarını ayakta durup etrafa şaşkınlıkla bakan Braham'a çevirdi.

"Ne—ne? Bekle… bu Luinngard değil mi?"

Kuzey onun sorusunu dikkate almadı.

"Ne yapıyordun? Bekle, bunu bile bilmek istemiyorum. O yerdeki insanlar için endişelendiğimi düşün. Hepiniz orada çok iyi bir hayat yaşıyor olmalısınız."

Braham yavaşça yüzünü Kuzey'e çevirdi.

“Eh, mükemmel değil ama yeterli. Ne kadar gün geçtiğinden emin değiliz çünkü sadece her gün var, ama huzurluyuz ve yiyoruz. Peki burada ne oldu? Görünüşe göre dağ büyüklüğünde yüzlerce canavar savaşıyordu…”

Aniden ileriye işaret etti.

“Orada—orada Lotheliwan'a giden dev bir dağ yok muydu?”

Kuzey, yutkunarak suçlu bir tonla, “Eh, bazı şeyler oldu.” dedi.

“Ve o yer neden donmuş gibi görünüyor?! Ah iyi yıldızlar, bu yere ne oldu?”

Kuzey bu sefer daha keskin bir tonla iç çekti.

“Dedim. Bazı şeyler. Oldu.”

Braham ona şüpheyle baktı ve sonra omzunun üzerinden geriye baktı. Gözleri hemen dehşetle büyüdü.

“Ah tanrım… ölü yıldızlar! Dünyada ne oldu?!”

Kuzey geriye bir göz attı ve limanda düzenlenmiş kalabalığa döndü.

“Evet… buraya gelme sebebin bu.”

Braham yavaşça bakışını Northern'a çevirdi. Gözleri hala dehşetle genişlemişti.

“Ne? Soykırım mı yaptın?”

Northern, hüzünlü bir ifadeyle aşağıya baktı.

“Bu kasıtlı değildi.”

Ağzı açık kaldı ve elleri hızla onu kapatmak için yükseldi.

“Karanlık tarafa düştün. Nasıl yapabildin—”

Northern derin bir nefes aldı ve onu kulesinden itti.

“Sus ve hepsini iyileştir.”

[Rüzgar Manipülasyonu kullanıldı]

Braham düşmeden hemen önce, rüzgar onu nazikçe sarıp yere bıraktı.

O belki de kendini beğenmiş bir soyludur, ama onun da bir insan kalbi vardı. Limanın etrafında yatan binlerce insan ve her yerde koşuşturan insanlar varken, insanlar acı içinde inlerken, o tereddüt etmeye cesaret edemezdi.

Braham yere dokundu ve Northern, genç kibirli soylunun insanların etrafında sarılan dev bir ağaç yarattığını izledi; ağaç yükselip dallarını yayarken, binlerce koza taşıyordu, sanki yaratılışın ilahi bir ağacı gibi.

[Yeni bir yetenek kopyaladınız]

Northern derin bir nefes aldı ve döndü, sonra yere oturdu, huzurlu bir evrende güneşin doğuşunu izledi… en azından geçici olarak.

Tüm bedeni ağrıyordu ve büyük bir uykuya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Ama aynı zamanda, "Bu sadece başlangıç…" diye mırıldanmasına neden olan temel bir anlayış da vardı.

Kaos Prensi hâlâ dışarıdaydı. Revant, Koll'un bir yansımasını yakalamıştı, ama diğer yansımaları kaçmıştı. Ul da serbest kalmıştı ve muhtemelen tüm durumu İlkler'e bildirecekti.

"Bundan sonra… neredeyse hiç huzur olmayacak."

Bu, belirli bir sonun sadece başlangıcıydı.

'Ama şimdilik… uyuyacağım.'

Northern, Trammel Kulesi'nin üstüne uzandı ve yavaşça uykuya daldı.

[Cilt 5: Kaos'un İnişi Sonu]

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

[Yazarın Notu]

Merhaba arkadaşlar, benimle bu kadar süre kaldığınız için teşekkür ederim—gerçekten harika bir yolculuktu ve umarım devam eder. Sadakatiniz ve desteğiniz için minnettarım. Güncellemelerde tutarsız olduğum zamanlar için özür dilerim ve eğer gerçekten kontrolümde olsaydı, asla bir günü bile kaçırmazdım diye umuyorum.

Bu yıl, hayat bana ciddi zorluklar çıkardı, ama hala ayaktayım. Bu romana hak ettiği sonu vermek için her zamankinden daha kararlıyım.

Bir sonraki cilde geçerken, lütfen beni desteklemeye devam edin. Alabileceğim tüm desteğe ihtiyacım var—burada utanmazca yalvarıyorum. Bu yazarın artık gururu kalmadı ve utanmazlığı benimsedi, çünkü başarılı olmak için gereken bu.

Eğer bana bir kale hediye etmek isterseniz, çekinmeyin. Ayrım yapmıyorum—hediyelerinizin, güç taşlarınızın ve altın biletlerinizin her birini görüyorum. Yanıt vermek için çok meşgul olmuş olabilirim, ama onları görüyorum ve her birine minnettarım.

Teşekkür ederim ;]

Denizin geniş örtüsünden, bir gemi okyanusun kenarına doğru sürüklendi, sabah gökyüzüne karanlık dumanlar yükseliyordu.

Geminin sesi, varlığından önce geldi, sonrasının huzurlu sessizliğini parçaladı, hatta Nirruern'in uykusunu bile rahatsız etti, ama o sadece döndü ve uykusuna daha da daldı.

Bir süre sonra, gemi limana ulaştı ve insanlar inmeye başladı - tanıdık ve tanımadık yüzler.

Onları yürüyebilen Luinngard Şövalyeleri karşıladı. Komutan Sheer, bir bastonun yardımıyla bile tek bacakla topallayarak, limana dokunan insanlarla buluşmak için yürüdü.

Yaklaştığı anda, tüm görünümü dondu ve yarasını hiçe sayarak dik durdu. Yüzü sertleşti, tüm duygulardan arındı. Yanında bulunan astları, birbirlerine şaşkın bakışlar atmakta zorlanmadılar, ancak Şövalye Komutanı'nın ani sakinliği, onları sert atmosferle uyumlu hale getirdi.

Önlerinde, uzun adımlarla yaklaşan uzun, beyaz saçlı bir kadın vardı. İlk bakışta varlığında olağanüstü bir şey yoktu - bu yüzden tanımak için bir bakıştan fazlası gerekiyordu. En azından daha zayıf insanlar için.

Güç, kelimelere sahipti, birisi gücünün atmosferini bastırsa bile, odadaki en güçlü olduğunu duyurmak istemediğinde bile. Eğer onlara eşit veya güç seviyelerine yakınsanız, bunu ya içgüdü ya da deneyimle anlayacaksınız.

Buradaki askerlerin çoğu öyle değildi. Hatta prestijli ve son derece güçlü olduğu bilinen Beyaz Şövalyeler bile buna yaklaşamadı.

Ancak, bazı insanların dikkatleri hemen limanın kenarına çekildi. Örneğin, Raven, patlamadan kurtulan ama limanın çevresinde geçici bir duvar oluşturmak için gereken bir sütunu yumruğuyla kırıyordu.

Bir başka saldırı yapmaya hazırlanıyordu ama durdu ve limana döndü, bakışları daraldı. Yürümeye başladı. Yolda, sert bir ifadeye sahip olan Thalen ile karşılaştı.

"Sen de hissettin mi?"

Raven başını salladı.

"Her gün bir Luminary görmek nasip olmaz. Umarım bu Rughsbourgh değildir."

Thalen güldü.

"Hemen bir Luminary olduğunu anlayabilmek—harikasın."

Raven başını salladı. İkisi bir süre sessiz yürüdü, sonra sesi, biraz nazik bir şekilde geldi.

"Arkadaşın için üzgünüm. Daha iyi yapabilirdim…"

Thalen başını salladı.

"Üzgün hissetmene gerek yok. O bir Paragon'du ve güçlüydü. Gerçekten istediğin gibi olsaydı şaşırırdım. Ve her şey bizim kontrolümüzün ötesindeydi."

Raven bir an aşağı baktı, yumruğunu sıktı. Ul ile olan her şeyin anıları hala kafasında tazeydi—herkesin saygı duyduğu bir tanrının çirkinliğinin gözlerinin önünde nasıl sergilendiği.

Limana ulaştılar ve Raven, göz bandı takmış, kızıl saçlı bir kadını fark etti. Gözleri büyüdü.

"Annette!"

Hemen ileri fırladı, koşarak geldi. Limana ulaştı ve Annette'in kollarına düştü—bu, arkasında duran Annette ve Vida'yı şok etti.

Daha önce, Raven ne kadar aceleci olduğunu fark etmeden önce sarıldılar ve garip bir şekilde geri çekildi.

Annette ona baktı, utandı, hafifçe döndü ve içten içe güldü.

'Sanırım o bile herkesin ne kadar özlediğini bilmiyordu.'

Raven, çevresini geç fark etti—Şövalyelerin eğildiği ve soğuk gözlerle onu izleyen, alabaster tenli uzun beyaz saçlı kadının durduğunu gördü.

Annette, Raven'in savunmasında konuştu.

"Lütfen, o benim öğrencim. Karanlık kıtanın hayatta kalanlarından biri."

Prenses bakışını değiştirdi ve limanın tamamını ve ötesini taradı.

Gözlerini Şövalye Komutanı'na getirdi ve sesi gürledi, neredeyse zemini sarsacak şekilde.

"Kardeşim nerede? Abla, bu hain savaşı sona erdirmek için geldi!"

Raven, düz bir tonla yanıt verdi.

"Geç kaldın. Savaş sona erdi."

Öfkesini bastırarak Raven'a baktı, sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

"Benden daha yaşlı ve daha az sinir bozucu biri benimle konuşabilir mi, lütfen?" Şövalye Komutanı'na bir soru işaretiyle bakarak söyledi. "Bay Sheer?"

Şövalye Komutanı hafifçe başını eğdi ve saygılı bir tonla konuştu.

"Onun dediği gibi, Yüksek Prenses. Savaş sona erdi. Detaylardan emin değilim, ama beyaz saçlı çocuk, bu hanım, arkasındaki adam ve diğer üç tanınmış kişi, kalıntılardan çıkanlardı."

Prenses, Thalen'e baktı; Thalen, kimliğini anladığı anda hafifçe kaşlarını çattı. Sağ eliyle ona yaklaşmasını işaret etti.

Thalen itaat etti ve Şövalye Komutanı'nın yanına durdu.

"Açıklamak ister misin?"

Thalen hafifçe nefesini verdi.

Bu uzun bir hikaye. Önce yerleşmek isteyebilirsin. Ancak, konuşmadan önce—daha önce bir şey söyledin. Kardeşin mi?

“Rey?”

Tam o sırada, arkasından yumuşak bir ses geldi, bu da onu duraklatıp geri dönmesine neden oldu.

Lady Henai, tereddütlü adımlarla ilerledi.

Prenses ona baktı ve gülümsedi.

“Teyze.”

Şövalyeler, Lady Henai için yol verdiler. O, ilerleyip prensesi kucakladı.

“Aman Tanrım, bu kadar uzun zaman oldu.”

Prenses, Lady Henai'nin sırtını sıvazladı.

“On beş yılı aşkın bir süre, Teyze.”

Lady Henai ondan geri çekildi.

“Nasılsın?”

Prensesin yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

“İmparator her zamanki gibi soğuk ve uzak. Onu tanıyorsun.”

Lady Henai, yanıtı duyduğunda biraz somurtkan görünüyordu, sonra hızla başını kaldırdı.

“Kardeşlerin ne durumda? Ruya—şimdiye kadar çok büyümüş olmalı.”

Prenses hafifçe güldü.

“Gerçekten, gerçekten öyle.” Bir sonraki saniyede yüzü sertleşti. “Teyze, kapalı bir yere girebilir miyiz? Oğlunuz hakkında... üvey kardeşim—bazı şeyler duydum.”

Henai'nin ifadesi bir an dondu, sonra yüzünde nazik bir gülümseme belirdi.

“Tabii. Kuleye gidelim. Üvey kardeşin hakkında sana anlatacağım.”

Prenses ve Lady Henai, limanın üzerinde bir kalesi gibi duran dev kuleye doğru yürüdüler. Prensesin hemen arkasında bir adam ve bir kadın vardı, ama dinlemek için yeterince yakın değillerdi. Bu arada, şövalyeler nihayet nefes aldı ve şok içinde mırıldandı, Reimgard prensesinin önünde durduklarını fark ettiler.

Annette ellerini kalçalarına dayadı ve derin bir nefes alarak prensesi ve beyaz saçlı kadını kuleye doğru yürürken izledi.

'Sanırım bu, Northern'ın biyolojik annesi.'

Raven uzun, sert bir bakış attı, bu da onun kafasını karışık bir şekilde silkmesine neden oldu.

“Ne?”

"Bana ne olduğunu, her şeyi söylemelisin."

Annette güldü.

"Tabii ki. Ama önce, Northern'ı görmem gerekiyor."

Raven çatının tarafına baktı ve gözlerini Annette'e geri çevirdi.

"Görürsün. Ama onun dinlenmesine izin vermek bizim için daha iyi. Çok uzun bir gün… ve gece geçirdi."

Annette, Raven'a yoğun bir şüpheyle baktı.

"Bununla ilgili beni bilgilendirmen gerekecek."

Annette, Arlem ve kardeşi Jakim, Zeek ve Güney Drywall'dan birkaç diğer tanınmış kişi toplandı. Nahia orada değildi—Thalen onu ustasının bedenini görmesi için götürmüştü.

Diğerleri, Raven'ın "Açıklamak zor. Size göstermek daha iyi." demesiyle bir geziye çıktılar.

Böylece, Annette ve grubu devasa düşüşler tarafından oyulmuş gibi görünen kraterlere girdi, kayıp düşmemek için dikkatlice aşağıya inmeye çalıştılar.

Dişli manzaraları geçtiler—ağaç kütüklerinin hala ayakta olduğu, yerle bir edilmiş bir orman, ancak onları görmek için dikkatli olmak gerekiyordu. Rehberleri Raven'ın, bu manzaraya, yaşı bile olmayan bir insanın neden olduğu yıkımı ağır bir sesle açıklamadan, kolayca kaçıracakları detaylar vardı.

Annette, Raven'ı konuşma ortasında durdurdu.

"Bekle... burada Ul'u tuzağa düşürdüğünden ne kastediyorsun?"

Raven, yerdeki üçgen işaretlere baktı. Onlar ve Thalen bunları çizmişti, burayı bir gün Origin'in itibarını zedelemek için bir turistik alana dönüştürmeyi planlıyorlardı.

Thalen'ın zihninin bunu ne kadar hızlı düşündüğüne hafifçe şaşırdı, sanki fırsatı bekliyormuş gibiydi. Başını salladı.

"Evet. Dediğim gibi, Ul Terence'i ele geçirdiğinde, ona dokunamadık. Ama Northern onu bir uzay prizmasında tuzağa düşürdü. Bunun hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece Ul'un bir zamanlar bu yeteneği onun üzerinde kullandığını biliyorum."

Annette duraksadı, yanağını kaşıdı ve inanamayıp gülümsedi.

“Yani... bana söylediğin şu ki... Ul her zaman bizi kandırıyormuş. Tamam—ben onunla asla dinî bir bağ kurmadım. Ama dünyamızın sözde atası ve Northern onu bir uzay kutusunda hapsedecek güce sahip miydi?”

Raven başını salladı.

“Ayrıca Terence'in bedeninde olduğunu da göz önünde bulundurmalıyız ve—”

“Dur, dur, dur. Küçük kızım, dur... bunu inandırıcı hale getirmek için o kadar çok çabalıyorsun ki ne yaptığını bile bilmiyorsun.”

Raven duraksadı, hafifçe şaşırmıştı.

"Hı?"

Annette, Raven'ın anladığından emin olmak için başını kararlı bir şekilde salladı.

“Anlamıyorsun, değil mi? Ul, bildiğimiz temel ve geleneksel güç anlayışını aşar. Hiçbirimiz bu dünyada bir Zenith'in var olduğunu bilmedik. Bunun daha önce olduğunu sanmıyorum... hiç!”

Geniş bir hareketle elini salladı, tonu dikkat çekici bir şekildeydi.

“Yani Ul muhtemelen bunun mükemmel bir temsilidir. Peki sonra ne oldu... Northern onu—Ul'u—kendi yeteneğiyle geliştirdiği bir uzay kutusunda hapsediyor. Onu aldı, mükemmelleştirdi ve onunla hapsoldu. Tek başına bir Tyrant ile savaştı, kaçan Kaos Prensi ile mücadele etti ve o çölü yok eden en güçlü hizmetkârını yendi mi?!”

Raven gülümseyerek başını salladı.

“Dikkatini vermişsin.”

Annette'in başı hareket halindeyken dondu, neredeyse duman çıkıyordu. Raven'a bakarak gözlerini kırpıştırdı.

“Ne? Ne komik?”

Raven'ın gülümsemesi hızla soldu.

“Hiçbir şey. Ama şu anki ifaden çok değerli.”

Annette başını geriye attı, solgun gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı.

Raven nazik bir gülümsemeyle teklif etti.

“Buzullara dönüşen ovaları görmek ister misin?”

Annette'nin ağzı açık kaldı, yüzünde şok ifadesi belirdi.

Bunlar kabul etmesi daha kolaydı çünkü kanıtları görebiliyordu. İnsan boyutundaki varlıkların savaşıyla oluşmuş kraterler, hayal bile edemeyeceği şeylerdi. Yoğun bir ormanı yok edip geriye sadece düz arazi bırakmak mı? Bunu ne yakmış olabilir? Hangi büyüklükte bir ateş gücü? Ne kadar çok düşünse, kafası o kadar ağırlaşıyordu.

Arlem, inanamayan bir şekilde baktı, tanıdığı aynı kişiden mi bahsettiklerini sorguladı. Kuzey'i yakından tanımıyordu ama onu birkaç kez görmüştü ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar inandırıcıydı.

Tek pişmanlığı, Karanlık Kıta'da onunla arkadaş olmaya daha fazla dikkat etmemekti. Ancak, kardeşi kaybolmuş gibi görünüyordu, hiçbirine inanmayı reddediyordu.

"Ve... bunların hangisi senin eserindi? Ne yaptın?"

Raven anlamlı bir bakış attı.

"Tüm bunlar arasında hayatta kalmaya çalışmak. Şuna bak—ateş arasında kalmak istemezsin. Hayatta kalmak, üç kat daha güçlü bir canavarı yenmekten daha fazla çaba gerektiriyor. Ve gerçekten, bunun yerine değişen manzaraları aşmak zorunda kalmayı tercih ederim!"

Annette bir an onu inceledi ve alaycı bir şekilde güldü.

"Kesinlikle korkmuş olmalısın."

Raven, bu kadar canlı duygularını sergileyen biri değildi. Hiç öyle olmamıştı. Ama işte burada, dehşet içinde ve her şeyi heyecanla açıklıyordu, sanki aynı anda heyecanlıymış gibi.

Kuzey'in güçlü olduğuna... beklediğinden daha güçlü olduğuna heyecanlıydı.

'O da rahatlamış görünüyor.'

Annette aşağı baktı ve yorgun bir şekilde nefes verdi.

İfadesini fark eden Raven, endişeyle sordu.

"Sorun ne?"

O, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi tereddüt etti.

“Müdür öldü... buraya gelirken onu gördük.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “O, bir monolit gibiydi... ihtişamla doluydu. Kahraman olarak öldüğü görünüyordu. En azından bunun için mutluyum. Bu, her zaman istediği şeydi.”

Raven hafifçe aşağı baktı. Herkes sessizliğe büründü, atmosfer ağırlaştı.

Sonra Annette zorla nefes verdi.

“Ahhh! Ama biz dünyamızı kurtardık! Northern kıtamızı kurtardı! Ve bu sadece başlangıç olsa da, şimdi umut görüyorum. Çok fazla umut.”

“Ve bununla birlikte yeni gelişmeler, tehditler ve tahmin edemeyeceğimiz değişkenler gelecek.”

Yüzü sertleşti, Thalen ve Illitis'in yaklaştığını gördü.

Annette onaylayarak başını salladı.

“Haklısın, Lord Thalen... dünya değişmek zorunda... ve bu değişim kesinlikle Northern'a doğru yönlenecek.”

Başını kaşıdı, mırıldandı.

“Lanet olsun. Daha dün, sınav değerlendirme testine girmek isteyen cesur bir on beş yaşındaki çocuk vardı. Şimdi bir bütün kıtanın akışını belirliyor.”

Thalen kısa bir kahkaha attı, ardından herkesin gözlerinin içine eşit bir şekilde baktı.

"Hepinizin izniyle, ilerleme yolunun detaylarını tartışmak istiyorum."

Annette onu hafifçe gözlemledi.

O anda, Bairan ve Revant da yaklaştı, Revant Bairan'ın tutuşundan kolunu çekerek kurtulmaya çalıştı—görünüşe göre Kılıç Kralı onu istemediği halde buraya sürüklemişti. Ancak bu durumdan özellikle öfkeli görünmüyordu.

Annette, onların kim olduğunu bilmek için tanıtıma ihtiyaç duymuyordu ve tanıtım isteyenler de sormaya cesaret edemedi. Sadece varlıkları altında durmak bile boğucu bir his veriyordu.

Bairan onlara etkileyici bir gülümsemeyle baktı.

"Lord Thalen'i burada ustamın arkadaşlarıyla tanıştırmak ve bize yardım etmesi için çağırdım."

Annette Kılıç Kralı'nı dikkatle izledi. Raven ve diğerleri de öyle yaptı.

"Ustam, kendi ulusunu kurma arzusunu ifade etti. Bugün burada olmamızın sebebi, bu arzuyu hayata geçirecek mekanizmalar olmamızdır."

Jeci, Lynus, Raven, Annette, Thalen, Vida, Arlem, Helena, Bairan, Revant, Braham, Hao ve Illitis, Kule'nin üst katında—bir yuvarlak masa toplantı odasında buldular kendilerini.

Her biri masanın farklı bölümlerinde oturuyordu, bekliyor, birbirlerini izliyorlardı.

Bairan, onlara Pionerler toplantısı dediği bir toplantı için çağırmıştı. Gözlerini üzerlerinden geçirdi ve Northern ile bağlantısı olan herkesin onu takip etmesini talep etti. Arlem tereddüt etti, ama Annette onun gelmesini ısrarla istedi.

Uzun bir sessizlikten sonra, Annette nihayet nefesini verdi ve masanın karşı tarafında oturan yeşil saçlı herife işaret etti.

"Buradaki diğer herkesle bir şekilde anlaşıyorum. Ama o sokak çocuğu—orada oturan o sefil varlık—son dokuz dakikadır burada ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

Bairan, yanında otururken, yüzünde etkileyici bir gülümseme ile Braham'a baktı.

Hao, Bairan konuşmadan önce ayağa kalktı.

"Ona ihtiyacımız var. Eğer bir ulus inşa etmek istiyorsak, onun kaynaklarına, deneyimine ve itibarına ihtiyacımız var."

Annette başını eğdi ve hayal kırıklığıyla yüzünü avucuyla sıvadı.

Gerçekten mi? Artık bu aşamayı geçmedik mi? Bu çocuğun pratik anlamda asla affedilemeyecek suçlar işlediğini unuttuk mu?

Braham kaşlarını çattı.

"Raven da öyle yaptı ve parmaklarını sallamıyorsun."

Annette, öfkesini bastırarak dudaklarının köşesini yukarı kaldırdı. Braham'a karşı sert bir yanıt vermek üzereydi ama Raven onu durdurdu ve yuvarlak masanın üzerine eğildi.

"Gerçekten, yaptıklarım zalimceydi ve asla affedilemez. Hiçbir açıklama bunu çürütmez. Aslında, affedilmeyi ummuyorum. Seçimimi yaptım ve benimle duran, beni koruyan insanları seçtim. Benim için bu, ahlaki pusulam—ne yapmam gerektiği. Eğer bunu tekrar yapmam gerekseydi, arkadaşlarımı korumak için, pişmanlık duymam. Ayrıca, yeterli olmayabilir ama en azından suçlarım için bedel ödemek istediğim kadar pişman oldum."

Ona dik dik baktı.

"Sen ise arkadaşlarını sattın. Ne için? Açgözlülük mü? Eve dönüş yolu mu? Statü mü? Güç mü? Senin yüzünden nasıl acı çektiğimizi anlamama yardım et."

Braham'ın yüzü sakindi, yeşil gözleri keskin ve ciddiydi.

"Ve ben yaralılarını iyileştirdim. O gemide bu kadar çok insanın ölmemesinin büyük bir sebebiydim—Annette bunu sana söylemedi mi? Günahların için bedel ödemenin tanımının ne olduğunu bilmiyorum ama burada dürüst olalım. Benim ödemem seninkinden çok daha fazlaydı."

"Diyelim ki Lotheliwan'ın yok olmasında bir payım vardı—bu zaten olacaktı—ve bunun yüzünden birçok insan öldü, bu yine de olacaktı. Biliyor musun, benim yüzümden kaç kişinin daha yaşadığını? Eğer ben olmasaydım, gemi sınırlarına zar zor yirmi kişiyle ulaşabilirdi. Peki, sen günahlarının bedelini nasıl ödedin? Bir süre hapiste çürüdün ve daha güçlü hale gelirken canavarlara av mı yaptın?"

Sinirle onu elinin tersiyle itti.

“Kız, nefretini benden esirgeme.”

Braham'ın konuşmasından sonra atmosfer sessizleşti.

Raven kaşlarını çattı, memnuniyetsizdi.

“O gemiye çıkmak için yeterince umursamanın tek nedeni, başka bir çıkış yolun olmaması.”

Başını eğdi.

“Bencil mi? Bunu senin gibi birinin anlaması zor olmalı—çünkü yüzlerce insanı kurtarmak için kendini tehlikeye attın ki hepimiz evimize dönebilelim. Sen, kazanç peşinde koşmayan İnsanlığın Aziziydin.”

Öne doğru eğildi ve masaya vurdu.

“Saçmalamayı kes, Raven. İkimiz de bunun kökeninde, kendini tatmin etmek için bencil bir gündemin parçası olduğunu biliyoruz—yaşamak, kendinle daha rahat nefes almak için, ister acı içinde ister huzur içinde. Aynı şekilde davrandığımızda neden bencil olarak adlandırılalım?”

Ona suçlayıcı bir parmakla işaret etti.

“Sen hepinizden daha ikiyüzlüsün—en iyi yalancısın. Sadece hepimize yalan söylemekle kalmıyorsun, kendine de yalan söylüyorsun. Lotheliwan'daki günlerimizden beri seni hiç sevmedim. Seni nefret etmemin bencil nedenleri var, ama daha da önemlisi, ayrıcalıklarına kayıtsız davranan insanlardan nefret ediyorum, sanki yasaların üstündeymiş gibi. Biliyor musun? Şu anda bu toplantıyı terk etsem iyi olur çünkü senin gibi çürümüş bir insan burada. Affedersin.”

Sandalyeyi kaydırdı ve ayağa kalktı.

“Oturun, beyefendi.”

Bairan'ın nazik ama tehditkar tonu adımlarını durdurdu.

Braham yutkundu ve sandalyesine geri döndü.

Kılıç Kralı gülümsedi.

“Bu sessizliğin var olmasının nedenlerinden biri de budur—her şeyin dışa vurulabilmesi için.”

Medite ediyormuş gibi derin bir nefes aldı ve verdi.

“Bunu içinde tutmana gerek yok. Hepsini dışa bırak. Sessizliğin kalplerinize sızmasına ve size hitap etmesine izin verin. Eğer birbirinizi engelleyebilecek bir kin besliyorsanız, bu gelecekte ciddi yaralar açabilir. Ve o zaman, bu yükü taşımak bir kişinin sorumluluğundan daha fazlası olacaktır.”

Revant'a bir göz attı.

“Umutsuzluk Lordu kesinlikle başkalarının başarısızlıklarının yükünü taşımaktan nefret ediyor.”

Revant ona düşmanca bir bakış attı.

Thalen kıkırdadı, sonra iç çekti.

"Sanırım konuşmam gerekiyor..."

Bedeni parladı ve yavaşça başka birine dönüşmeye başladı. Omuzlarından aşağıya akan açık yeşil saçlar, uzun sivri kulaklar, keskin altın gözler ve soluk bir cilt gördüler.

Arlem'in ağzı açık kaldı.

'Onları sadece kitaplarda görüyorum!'

"Ben bir Elf'im—ana dilimizde Elvira denir. Ben ve birkaç diğerimiz, ırkımızın son kalanlarıyız. İki yüzyıl önce, belirli bir Zalim, Kralımızla evlendiğinde ve geri getirilmemesi gereken birini diriltmeye çalıştığında bu dünyada sığınak aradık. Söyleyebileceğim çok az şey var, ama gelecekte yardım almam gereken bir zaman gelebilir..." Duraksadı. "Arkadaşlar. Çok fazla istemediğimi umuyorum. Ve Rian bu konuda her şeyi biliyor."

Hepsi ona sessizce baktı, anlayışla başlarını sallayarak, gözlerini onun çarpıcı görünümünden ayıramadılar.

Sonra sert, kadınsı bir ses sessizliği bozdu.

"Kuzey'e aşık olabileceğimi düşünüyorum."

“Ne?”

“Ne?”

Herkes, özellikle de cinayet niyetiyle bakan Jeci dahil, yeni konuşan kişiye döndü.

Hızla, herkesin başlarını ona doğru çevirdiğini görünce, Vida açıkladı.

“Oh! Bekle! Hayır, hayır, böyle değil!”

Jeci ona bir hançer gibi bakan bir ifadeyle baktı ve bir kaşını kaldırdı. Hatta Annette bile donmuş bir şok ifadesiyle yanına dönmek zorunda kaldı.

Vida derin bir nefes aldı ve ifadesini düzeltti.

“Kabilemizin, doğduğumuz andan itibaren bir erkeğin ne olması gerektiğini ve bir kadının ne olması gerektiğini öğreten bir inancı var.”

Ses tonu yumuşadı, sanki tereddüt ediyordu.

“Biz öncelikle dişiyiz, erkekleri korumak için eğitilmiş ve öğretilmişiz. Bizimle evlenmesi gereken herkes, elbette, daha güçlü olmalı ve bu güç için bir standart var.”

Bir an duraksadı ve aşağıya baktı.

“Ben bir iğrençliktim. Şişman bedenim, bir kızın olması gerekenin tam zıttı. Kızların ince, çevik ve kum saati şeklinde olması tercih edilir. Ama ben şişmandım—erkekler için olan standartlarımızın bir parçasıydım ve bu yüzden tabu olarak damgalandım, bir iğrençlik. Çocukluğumdan beri, eğitim aldım, kilo verdim, şu anki noktaya ulaşmak için her şeyi yaptım. Ancak, bu sadece kas ve kalınlık kazanmama neden oldu. Vücudum aşırı belirgin hale geldi ve klan bunu varoluş amacımızı bozmak olarak tanımladı.

“Günün sonunda, dışlandım… sonrasında, Rughsbourgh beni buldu ve Karanlık Kıtaya gönderdi. Raven'ı hiç sevmedim çünkü o, klanımın istediği kişiydi. Usta Annette, ilişki kurabileceğim tek kişiydi—birçok yönden benzerdik. Elbette, benden çok daha güçlüydü.”

Herkese yukarı baktı. Duraksadığı anda odadaki sessizlik neredeyse boğucu hale geldi.

Sonra Kuzey ile tanıştım. Güçlü... çok güçlü. İlk başta, inkar ettim. İnce, zayıf görünümlü bir çocuk bu kadar güçlü olmamalıydı. Güçlü adamların kaslı olması gerekiyordu ve bu da belirgin olmalıydı, bu yüzden onun varlığından rahatsız oldum ve onunla ilişki kurmamayı tercih ettim.

Sonra onun gücünü tanık oldum. Defalarca… sonra anlamaya başladım. Rahatsızlığım kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Yetişmeye karar verdim, ama bu da çabuk bir şekilde yüzüme patladı. Akademide onu gördüm ve kendime ne kadar yanıltıcı olduğumu dürüstçe itiraf etmem gerekti…

O gülümsedi.

O yanılsama parçalandığında, yerini aldı ve ona ne kadar hayranlık duyduğumu fark etmemi sağladı. Elbette, birçok kusuru vardı—kibirinin eşdeğeri yoktu, özellikle Karanlık Kıta'da. Ama bu, onun büyüme için harcadığı çabanın, katlandığı acıların değerini ve önemini silmedi.

Hepimizin Karanlık Kıta'da payına düşen acılar olsa da, en azından asla yalnız değildik. Birbirimize sahiptik. Onun hiç kimseye sahip değildi. Ondan beklediğimiz şeyleri düşündüğümde komik geliyor, sanki bize borçluymuş gibi. Hiçbir yükümlülüğü yoktu, ama yine de bizim için—arkadaşları olmadığını iddia ettiği insanlar için—defalarca ortaya çıktı. Eylemleri, sözlerinden çok daha yüksek sesle konuşuyordu…

Annette aniden haykırdı.

“Ahh! Bu noktada, onun hakkında bir biyografi yazsanız iyi olur!”

Raven, Annette'in sözlerini düşünerek kaşlarını çattı.

“Aslında, bu çok mantıklı olurdu.”

Annette ona döndü, şaşırmış bir şekilde.

“Ne? Sen de mi?”

“Sadece şunu söylüyorum, Northern'ın maceralarını şarkılara, hikayelere dönüştürsek ne olur? Bu, onun etkisini yaymanın harika bir yolu.”

Ilitis oturduğu yerden başını salladı.

"Bu harika bir fikir. Hikayeler, bilgiyi ateş gibi yayar. Bu kesinlikle tüm uluslarda farkındalık yaratmada etkili olacaktır. Üstelik, onları abartmamıza da gerek yok. Boşluk Lordu'nun hikayesi zaten bir abartı gibi geliyor."

Hao onaylayarak başını salladı.

"Bu geçerli, ve ticaret noktaları aslında bu bilgiyi yaymak için stratejik olarak kullanılabilir. Ama neyi başarmayı umduğumuzu da netleştirmeliyiz."

Raven yanıtladı.

"Peki, bir krallık kurmak istediğimiz için önce güç ve saygı sözlerini yaymalıyız."

Bairan geri yaslandı ve düzenlediği konuşmanın kendi kendine yavaşça gelişmesini izledi, hiçbir şey yapmasına gerek kalmadı.

Onun için bu, bunun olması gerektiğinin yeterli bir kanıtıydı. Onun testi, sessizlik ya da herkese kalplerini açma şansı vermek olmamıştı. Basitçe görmek istediği şey, sessizliğin nereye götüreceğiydi.

Bu cesur bir hamleydi, ama hesapsız bir hamle değildi. Aynı düşünceye sahip insanlar bir odaya konulursa ve hepsi aynı amacı paylaşırsa, konuşmanın yönü doğal olarak o amaca doğru kayardı. Eğer kaymazlarsa, dağınık olurdu.

Bu, gerçekten de Pionerler'de kötü bir nokta olmadığını onaylıyordu—en azından şimdilik.

***

Lady Henai ve Prenses Rehema Nora bir masada oturuyordu. Rehema Nora, yüzünde somurtkan bir ifade ile aşağıya bakıyordu.

Henai, ona her şeyi açıklamıştı—Kuzey ile ilk karşılaşmasından, onun yaşadığı şeylerden ve nasıl tekrar gelip tüm kıtayı kurtardığından.

Elini yumruk yaptı.

"Rughsbourgh! O adamı hiç sevmedim."

Lady Henai hafifçe güldü, Rehema Nora'nın öfkesini sevimli buldu. Ancak birkaç saniye sonra ifadesi ciddileşti ve sordu.

"Peki, bunu nasıl keşfettin? Onun varlığı hakkında? Hatta babanın bile onun ölümüne inandığını düşünmüştüm."

Prenses Rehema Nora iç çekti ve masaya yaslandı.

"Aslında uzun bir hikaye, ama Reis—on yıldır kayıp, bildiğin gibi, ve bu süre zarfında onu takip ediyordum… Onu buldum. Ve sanırım o, beni Rian'ın varlığına yönlendirdi, böylece peşini bırakmamı sağladı."

Lady Henai kaşlarını çattı.

"Yani bu, Reis'in de muhtemelen bildiği anlamına mı geliyor?"

Prenses başını salladı ve ellerini kavuşturdu.

“Ama endişelenecek bir şeyin yok. Rian'ı koruyacağım.”

Lady Henai hafifçe güldü.

“Oh, gerçekten endişelenmiyorum. Rian artık güvenilir arkadaşlara sahip. Ve kendi gözlerimle gördüğüm her şeyden sonra, oğlumun şimdi ne kadar güçlü olduğuna dair şüphelerim olduğunu mu düşünüyorsun…”

Rehema Nora, Henai'nin sözlerinden o kadar şaşırdı ki bir an donakaldı, sonra güldü.

“Harika! Seni bu kadar rahatlamış görmek çok güzel.”

Henai de gülümsedi. Neşeli atmosfer sakinleştiğinde, düz bir tonla sordu.

“Peki… şimdi ne olacak?”

Prenses Rehema Nora nazik bir gülümseme ile cevap verdi.

“Emperor'un ikinci eşi ve kaybolan oğlunu tekrar görmekten memnun olacağından eminim.”

Kuzey, hafif bir inleme ile ellerini ve bacaklarını gererken, kaslarının gevşeyerek gerginleştiğini hissetti. Yavaşça gözlerini açtı ve tüm manzarayı kaplayan altın ışığın döküldüğünü gördü.

Oturdu ve bacaklarını lotus pozisyonuna geçirdi, bu şekilde oturmak için fazla çaba harcamadan öne doğru eğildi ve sadece denizin ötesindeki ufka batan güneş yıldızına bakmaya devam etti.

Soğuk rüzgar, beyaz saçlarını yüzünde dans ettiriyordu. Saçları, yüz hatlarını dağınık bir hale çerçeveliyordu; uzunluğu zaten gözlerinin üzerine düşmüş ama yine de ortadan ayrılmış, yüzünün her açısına düşüyordu.

Gözleri şimdi daha keskin görünüyordu—derin, on yedi yaşındaki birine hiç benzemeyen gözler. Yirmi dokuz yaşındaki birine de benzemiyordu.

Kuzey'in yüzü boştu, uzak ufka bakarken gözlerinde okunabilir bir duygu yoktu. Kryos ile yaptığı konuşmayı, Boşluğun yozlaşmasını, tanrıları, İlk Kökenlerin işlediği zulmü tekrar gözden geçirdi.

Ve en önemlisi, bu dünyanın sadece bir beslenme alanı olduğu gerçeği.

'Varlığımın birine besin sağladığı düşüncesi aniden beni çok acı hissettiriyor.'

Ayrıca, bu varlıkların ne kadar güçlü olabileceği konusunda ona daha geniş bir bakış açısı kazandırdı—sadece beslenmek ve güçlerini geri kazanmak için medeniyeti kontrol etmeye ve yaymaya karar veren varlıklar.

Hatta dünyanın tarihini bile değiştirmişlerdi.

'Bu noktada tarih hakkında söylenen saçmalıklara bile inanabilir miyiz…'

Kuzey gözlerini bir an için kısmıştı. Ama yine de, bu dünya ne kadar yapay olsa da, gerçek insanlar onu yürüyordu.

Tarih, insanların eylemleriyle şekillenir. İlk Kökenler dünyanın temeli hakkında mitler yaratmış olsa da, birçok erkeğin eylemleri bunun gölgesinde kalmış olmalı. Örneğin Milhwa'yı ele alalım.

Ancak bu, güçlerinin zulmünü hiçbir şekilde azaltmadı. Dahası, Northern düşünüyordu.

"Aoi. Bir sorum var... Köken, İlahi, İlk... bunlar daha önce hiç görmediğim rütbeler."

[Doğru]

[Rütbeler çok evrenli olarak tasarlanmıştır ve bu nedenle bu tek evrenin gerçekliğine uymaz]

Northern çenesini kaşıdı.

"Yani... bir Köken hala bir Köken, değil mi?"

[Doğru]

"O zaman İlahi nedir? Hangi güç seviyesidir?"

[Burçlar, Tanrılar, Göksel varlıklar bu kategoriye girer. Aynı rütbede olsalar da, bir alt rütbe vardır; en düşük Burçlar, en yüksek ise Tanrılardır]

"Oh?"

Northern'ın dudaklarında ilginç bir gülümseme belirdi.

'Bu kadar yıl sonra, nihayet tanrılar hakkında bir şeyler öğreniyorum.'

Bu azdı, ama ilerleme belirgin hissediliyordu. Northern, bir gün onlara ulaşacak ve titretmek için düşündüğü günün hayalini kurarak dudaklarının bir köşesini kıvırdı.

Ama şu anda, bunun için çok önemsizdi.

"Peki ya İlkler?"

[Tanrıların üstündeki varlıklar... bu varlıkların varlığı hakkında çok az bilgi var]

"Hm... adil. Senin düşüncene göre Void bir İlk mi?"

[Yanlış]

[Void bir Takım Yıldızdır, İlahi bir tanedir]

Northern'ın gözleri büyüdü.

"Oh? Vay, bunu nasıl biliyorsun?"

[Basit. Sadece ilahi olan şeyler bozulabilir. Eğer İlk Kökenler tanrılarla savaşma şansı istiyorlarsa, o zaman yarattıkları herhangi bir silah tanrılarla neredeyse aynı seviyede olmalıydı...]

Kuzey düşünceli bir şekilde başını salladı.

"...bu nedenle İlahi olan."

[Ve tanrılara zarar vermek için İlahi olanı kirletmeleri gerekirdi. Sonuçta, İlahi olan İlahi olana zarar veremez]

Northern'ın gözleri bu farkındalıkla büyüdü.

"Gerçekten! Öyle yaparlardı. Yani muhtemelen en başından itibaren, kendi elleriyle, Boşluğu kasıtlı olarak yozlaştırdılar. Anneleri..."

[Doğru]

Northern geniş bir gülümseme ile gülümsedi.

"Aoi, senin faydalı olacağını söyleyebilirim."

[???]

[Şimdi mi?]

Northern kaşını kaldırdı.

"Sesinde bir küçümseme hissediyorum, Aoi. Duygulara sahip misin?"

[Yanlış Komut... Doğru Komutu Gir]

Northern, önündeki panele uzun bir bakış attı ve iki parmağını gözlerine işaret ederek panele geri döndü.

İç çekti ve ayağa kalktı, geniş limana bakarak. Limanın kenarında, yıkılmış Luinngard İmparatorluğu'na giden bir dev ağaç duruyordu. Ondan daha az on bina düzgün bir şekilde ayakta duruyordu. Çoğu ya yerle bir olmuş ya da moloz halindeydi, sanki bir güneş bir tarafında patlamış ve tüm yeri yakmış gibiydi.

Bazı yeşil kozalaklar zaten açılmıştı ve insanlar barınak inşa etmeye çalışarak etrafta dolaşıyordu. Northern, savaştığı bir çatışmanın sonuçlarıyla başa çıkmakta neredeyse zorlanıyordu. İfadesi hafifçe gerginleşti, ama derin bir nefes alıp bunu yuttu.

Eğer böyle bir şeyin tekrar olmasını istemiyorsa, insanlık için güvenli bir sığınak yaratması gerekiyordu.

'Ah! O da ne?! Az önce ne düşündüm?! İnsanlık?!! Odaklanmam gereken ben... Bunu kesinlikle bencil nedenlerle yapıyorum.'

Northern kendini ikna etmeye çalıştı. Sadece onun, onlara gelebilecek olanı durdurma veya önemli bir yardımda bulunma gücüne sahip olduğu kadar, hikayelerin kahramanlarını her zaman nefret etmişti. Dünyanın kaderinin genellikle omuzlarına yüklendiği insanlar.

Onlar mantıkla bağlıdır ve sorumluluğun ağırlığıyla köşelere itilmiştir. Kahramanların isteyerek girdiği bir hapishanedir bu. Kendi elleriyle özgürlüklerini alır ve sorumluluk gibi şeylere zincirler, en ufak bir fırsatta sizi yıkacak bir ırk için umut ışığı haline gelirler.

O tür bir insan olmak istemiyordu.

Bencil olmak istiyordu. Eğer insanlık bir şey kazanacaksa, bu onun bencilliği yüzündendi. Ve eğer bencilliği yüzünden her şeyi kaybederlerse, o da öyle olsun.

"Evet, bencil olmak işe yarıyor. Bu şekilde, onlar öldüğünde bile kendimi daha iyi hissedebilirim. Ve bu konuda ikiyüzlü olmam."

Kuzey, insan doğasının ikiyüzlülüğü ile bir sevgi-nefret ilişkisi geliştirdiğini keşfetmişti.

İkiyüzlülük, insanlığın varlığında temel bir unsurdu ama aynı zamanda kendini yok etmenin de bir mirası olabilirdi.

'Sanırım anahtar, kendi iki yüzlülüğüne karşı dürüstlükte yatıyor.'

Bu, bilinçaltında aradığı cevap mıydı? Kendine karşı dürüstlük mü? Belki de önemli değildi—iki yüzlülükte, bencillikte veya acımasızlıkta—sadece kendine yalan söyleme.

Kuzey, rahatsızlık içinde irkildi, kendine hafifçe sinirlendi.

"İyi yıldızlar, ne zaman bu kadar felsefi oldum!"

Kendini kuleden aşağı bıraktı.

Vücudu düşerken, Northern gölgelerinin duvar boyunca kayarak düşüşüne tanık oldu. Rüzgar aniden değişti ve duvardaki gölgede kayboldu.

Bir sonraki anda, geniş, dört köşeli bir odada duruyordu. Farklı köşelerden sarkan kırık zincirler, çevrenin pırıl pırıl beyaz duvarlarına düşüyordu.

Bir duvarın yanında oturan, uzun siyah saçlı ve derin gözlere sahip bir adam vardı. Yüzü yara bere içindeydi, vücudunun diğer kısımları da öyleydi. Ama kan yoktu. Sadece morarmış cilt - hafif işkence izleri.

Bir elini kaldırılmış dizine dayadı. Her bilek ve ayak bileği, siyah, parlak olmayan kelepçelerle bağlıydı, ancak onları duvardaki kırık halkalara bağlaması gereken zincirler de kesilmişti.

Northern ileri doğru devam etti ve ondan neredeyse üç metre uzakta durdu.

Ses tonu nazikçe çağırdı.

"Koll."

Koll başını kaldırdı, Northern'a okunaksız bir ifadeyle baktı. Yorgun bir şekilde kaydı.

"Hmmph. Nihayet beni idam etmeye mi geldin?"

Northern ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. Yere göz attı ve basit bir sandalye yerden belirdi. Oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak Koll'a doğru eğildi.

"Seni idam etmek mi? En iyi arkadaşım?"

Koll'un bakışları bir an karardı, sonra aniden çılgınca gülmeye başladı. Gülüşü, geri çekilen bir sel gibi azaldı, ardından kararmış bakışları geri döndü ve Northern'a küçümseyici bir ifadeyle ateş etti.

"Bu..." Bileklerindeki kelepçeleri salladı. "En iyi arkadaşına böyle mi davranıyorsun?"

Northern alaycı bir şekilde güldü ve omuz silkti.

“Tam olarak misafirperver olduğunuzu söyleyemem, Koll. Kızıl Maden'de, benim ilk yaşanabilir alanım buradan çok daha kötüydü ve beni harabe bir yatak odasında uyumaya zorladınız, bir sonraki anda da peşime suikastçiler gönderdiniz. Bu yüzden ikimizin de misafirperverliği sorgulanabilir, ama ben oldukça daha iyiyim.”

Tiran'ın yüzü nefretle büküldü.

“Ne istiyorsun? Neden beni hayatta tutuyorsun?”

Kuzey ona gülümsedi, neredeyse memnun görünüyordu.

“Ölmeye bu kadar acele etmen—bu şüpheli, Koll. Seni hayatta tutuyorum çünkü kendini öldürmedin. Bu yansımaları yapabilmen, bir bedeli var, değil mi? Önceleri bunun ruhunun parçalanması olduğunu düşündüm, ama sonra tam olarak anlayamadım. Sanırım, yuttuğun insanlar veya canavarlarla daha çok ilgili. Ama buradaki… sensin. Tükettiğin değil, kendi özünün bir yansıması.”

Kuzey sırtını dikleştirdi.

“Yani, diğer yansımaları kullanarak bunu yok edemezsin. Ancak, eğer seni öldürürsem, bu sana zarar vermekten çok yardımcı olabilir. Tahminim bu. Her halükarda, seni bir mahkum olarak hayatta tutmak zarar vermez. Yani, etrafa bak—kapı yok. Tam olarak nasıl kaçmayı düşünüyorsun? Ve o zincirler? Dünyanın her yerine gidebilirsin, ama köşelere bağlı diğer uçları çektiğimde, seni bir hayvan gibi buraya sürükleneceksin, hatta yeraltındaysan bile.”

Kuzey başını salladı, zincirlerden etkilenmişti.

“Şunu söylemeliyim ki, İlk Kökenler bu zinciri yaratırken Kaos Prensi'nin kaygan doğasını gerçekten göz önünde bulundurdular. Kule'ye sahip olmak, ondan kaçmanın tek yoluydu, o sinsi şeytan.”

Bakışları Koll'a düştü, hayal kırıklığı döküldü.

Onunla ne zamandır çalışıyorsun? Kendi bencil nedenlerini takip ederken başka bir efendiye hizmet ediyormuş gibi davranıyorsun. Yıldızlar, seni farklı sanmıştım.

Koll yanıt vermedi. Nefret dolu bakışları Northern'a saplandı.

Bu arada, Northern sandalyeye yaslandı ve Koll'a etkileyici bir gülümseme verdi.

“Bütün bunları—babanla savaşmak için yeterince güç elde etmek amacıyla yaptın, değil mi? Kaos Prensi bunu biliyor mu? Senin onun gibi olduğunu biliyor mu?”

Koll'un gözleri o anda aniden kısıldı ve kaşları çatıldı. Northern'ın gülümsemesi dudaklarının köşesinde genişledi.

“Ne? Bunu çözdüğüm için şaşırdın mı? Bir araya getirmek o kadar zor değil, demek istediğim, sen Teğmen Dante'yi öldürmeden önce boş boş konuşan kişisin. Ve belki yakın değildik, ama onun ölümünün intikamını alacağım… bilmeni isterim. Hazır olduğumda acı verecek.”

Koll, Northern'a geniş, kışkırtıcı bir gülümseme verdi.

“Bekleyeceğim. Belki sen de onun kadar lezzetli olursun.”

Northern ona alçakgönüllü bir bakışla göz attı.

“Şimdi ucuz alaylara mı düşmek istiyorsun?”

“Ya da belki o adam… Dante'nin öldürdüğü kırmızı saçlı olan, eminim o da—”

Wham!

Yüzü yana döndü ve duvara çarptı, hemen yüzeyinde küçük ağ benzeri çatlaklar yayılmaya başladı.

Kuzey, elini yavaşça geri çekti ve avucunu inceledi.

“Kahretsin, fiziksel gücümü kontrol etmek düşündüğümden daha zor.” Yüzü, etkileyici bir gülümsemeye döndü. “Ama en azından boynunu kırmadım. Bu utanç verici olurdu—senin gibi birinin bir tokatla ölmesini hayal et. Hahaha…” Gülmeye başladı.

Bu arada, Koll sadece şok içinde aşağıya baktı, yüzü kırmızı ve morarmıştı.

Kuzey nihayet ayağa kalktı ve ahşap sandalyeyi kaldırdı. Onu inceledi.

“Hm, bu işe yarar.”

Koll yavaşça ona baktı, ne yapacağını bilmediği için belirsizdi. Kaşları çatıldı.

“Ne yapıyorsun? Beni öldürmeyeceğini sanmıştım…”

Kuzey, kötü bir şeytan gibi sırıttı.

Elbette, bu sandalyenin amacı bu. Eğer seni yumruklarımla dövmeye kalksam, ölmemeni garanti edemem. Ama o zaman, Burning Storm'dan bu şekilde bahsederek beni öfkelendirmeyi amaçlamadın mı?

Koll'un kaşları çatıldı.

Gerçekten de, bu onun hedefiydi. Ama Northern'ın öfkeyle hareket edip onu ezmesini beklemişti. Peki, neden sakin bir şekilde bir sandalyeyi tutuyor ve bir haftalık açlıktan sonra karnını doyuracakmış gibi gülümseyerek oturuyordu?

"Ah, Koll, seni bir sandalyeyle dövmekten keyif alacağım."

Northern, sandalyeyi başına indirdi. Zalim, kollarını başının üzerine kaldırarak bağırıyor ve çığlık atıyordu

: "Ne cüretle? Sen bir iblis! Sen bir haşere! Bu hakareti durdur! Beni düzgün bir şekilde vur! Lütfen! Beni düzgün bir şekilde vur! Lütfen, Northern! Ahhh! Ahhhh!"

Ve Northern gülümseyerek yanıtladı

: "Ah, cüret ediyorum. Evet, benim! Daha çok yalvar! Yalvarırken daha fazla kalp koymalısın!"

Northern, Koll'u sandalyeyle döverek parçalarını kırdı, geriye sadece çürükler kaldı.

Kuzey, Koll'u dövmeyi bitirdikten sonra—sadece egemenlik heyecanı ve tatminin kalıntı tadıyla yönlendirilen—kapatma odasından kayboldu ve kuledeki alt katlara giden merdivende belirdi.

Kule, daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı. Elbette, yalnızca girmesine izin verdiği kişiler oradaydı: Kule Efendisi Guilliver ve alt katlardan yükselen fısıldayan birkaç kişi, yıldızlar hakkında ne konuştuklarını tartışıyorlardı.

İnsanlar selam durmak için durdular. Bazıları, yavaşça inerken ona saygıyla bakışlar çaldı. Aşağıdan üçüncü kata ulaştığında, basit bir odaya açılan bir kapıdan içeri girdi—bir raf, ortada büyük bir yatak ve yanında iki beyaz saçlı kadının oturduğu yuvarlak bir masa vardı.

Lady Henai ve Prenses bir şey hakkında gülüşüyordu, şaka yapıyorlardı, ama o içeri girdiği anda sessizliğe büründüler.

Prenses'in kaşları hafifçe çatıldı.

'...Onun varlığını hissetmedim.'

Kuzey, içeri adım attığında Lady Henai'ye gülümsedi.

"Anne."

Gözleri parladı, gözyaşları dökülmek üzereydi. Hızla kalktı ve onu kucaklayarak başını omzuna gömdü.

Hava da bir sessizlik vardı. Onun kelimeleri yoktu. Bir an sonra geri çekildi ve ona hayranlıkla baktı.

“Vay! Sadece üç ay önce, ne kadar genç ve dikkatsiz görünüyordun. Bu kadar uzadığını inanamıyorum…”

Northern hafifçe güldü, sonra masadaki kadına bakışını çevirdi.

Lady Henai geri döndü.

“Ah, doğru. Seni üvey kardeşinle tanıştırmalıyım.”

Northern'ın gözleri büyüdü.

“Benim… üvey kardeşim mi?”

Lady Henai başını salladı, enerjik bir gülümsemeyle.

“Evet, Art. Bu Prenses Rehema - Nora, Reimgard'ın ilk doğanıdır.”

Prenses Rehema gülümseyerek başını eğdi, Northern'ı beklentili bir şekilde izledi.

Northern, ona uzun bir süre baktıktan sonra nazik bir baş selamı verdi.

“Anlıyorum… evinde gibi hisset, üvey kardeşim.”

O, annesine döndü ve omzuna nazik bir el koydu.

"İhtiyacın olan bir şey var mı, Anne?"

Prenses Rehema - Nora, arkasında donmuş bir şekilde oturuyordu, şok onun soğukkanlılığını tehdit ediyordu.

Lady Henai, Kuzey ile Prenses arasında bakarak tereddütle yanıtladı.

"Hmm, hayır, sanırım hiçbir şey..."

Kuzey, annesine yumuşak bir gülümseme verdi.

"Tamam, Anne. Burada güvendesin, tamam mı? Başka bazı işlerim var ama geri döneceğim."

Lady Henai, garip bir şekilde başını salladı. Prenses ile Kuzey arasında bakarken, kapıya doğru hareket ederken—kararsız, kafası karışmıştı. Yeniden buluşma, hayal ettiği gibi olmamıştı.

Ancak, konuşmadan önce, Prenses Rehema—Nora'nın sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Orada dur!"

Kuzey, kapı koluna elini koyarak durdu ve geri döndü. Prenses ona doğru yürüdü. Uzun boyluydu—Kuzey'in son zamanlardaki boy artışına rağmen, onunla göz göze gelebilmek için boynunu hafifçe uzatmak zorunda kaldı. Altı fitten (yaklaşık 1.83 metre) daha uzun olmalıydı.

Her kan kırmızı gözleri inançsızlık ve yaramazlıkla parlıyordu.

"Kız kardeşini böyle mi karşılayacaksın?"

Gevşek bir şekilde omuz silkti.

"Hayatımın son on beş yılında var olduğunu bilmediğim biri mi? Evet."

O, ifadesiz bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu.

"Benden ne bekliyorsun? Emin değilim. Reimgard Prensesi'nin kız kardeşim olduğunu öğrenmekten heyecanlanmam mı gerekiyordu? Yoksa denizleri aşarak benimle buluşmaya mı geldi?"

Gerçekten o duyguları arıyormuş gibi şakaklarını kaşıdı.

"Belki beş ay önce denizleri aşsaydın, beklediğin yanıtı alırdın. En azından."

Prenses Rehema - Nora sessizleşti, Northern'a bakarak. Keskin kan kırmızı gözleri yumuşadı, nazikleşti. Northern'ın okyanus mavisi gözleri ise duygusuz kalmaya devam etti.

Hafifçe omuz silkti ve kapı kolunu çevirdi.

"Eğer müsaade edersen."

Prensesin kaşları çatıldı.

“Bekle.”

Kuzey durdu, kapı yumuşak bir tıklama ile açıldı. Ona aynı boşlukla, şimdi daha soğuk bir şekilde baktı.

“Kesinlikle imparatorluk prensi olmanın ağırlığını küçümsüyorsun.”

Kuzey, dudaklarının bir köşesini kaldırarak, soğuk bakışlarıyla ona hafif bir meydan okuma ile baktı.

“Öyle mi? Umurumda değil.”

Prenses Rehema - Nora'nın bakışı karardı.

“İster zorla, ister iradeyle, evine dönmek zorundasın.”

Kuzey'in bakışı keskinleşti. Oda soğudu. Tonu daha da düştü, düz ve tehlikeli bir hale geldi.

“Bu bir tehdit mi?”

Prenses havadaki değişikliği fark etti ve neredeyse tereddüt etti, ama yüzünde vahşi, eğlenceli bir gülümseme belirdi. Hareket etmeye hazırlanıyordu ama endişeyle onları izleyen Lady Henai'ye geri baktı.

Sonra derin bir nefes aldı.

“Bir tehdit mi? Hayır, aslında değil. Reis'i ararken seni bulmak için geldim. O beni senin izine yönlendirdi ve kim olduğunu bildiğinden eminim. Eğer kim olduğunu biliyorsa, ne planladığından emin olamam. Reis sadece savaşla ilgili değil—kendi gündemine sadık bir entrikacı.”

Prenses duraksadı ve nefes aldı.

“Senin gibi birinin istismar edilmesini istemiyorum. Daha da önemlisi, İmparatorluk bu dünyadaki evin. Babam senin varlığını öğrendiği an, gerekirse tüm dünyayı yürüyerek geçecek. Seni her ne olursa olsun İmparatorluk'a getirecek.”

Kuzey, onun sözlerine kaşlarını çattı.

“Son on yıldır benim olmadan iyiydiniz. Ayrıca, beni öldürmeye çalışan aynı İmparatorluğu evim olarak adlandırmak yüzsüzlük değil mi?”

Prenses sessizleşti, Kuzey nihayet kapıyı açıp dışarı çıktı.

Lady Henai, adını tereddütle çağırdı.

“Reyy…”

Prenses gülmeye başladı, ardından gülüşü kahkahaya dönüştü, omuzları titriyordu.

Lady Henai'ye döndü, yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi.

“Endişelenme, Teyze. Gerçek kimliğinin dünyanın en güçlü İmparatorluğunun onuncu prensi olduğunu öğrenmekten kimsenin sevinç duymasını beklemek benim için biraz saçmaydı.”

Henai onu inceledi.

“Elbette, bu durum onu pek de ilgilendirmiyordu. Ama haklısın—Reshard'ı tanıdığım için, eğer Art İmparatorluğa gitmeyi reddederse, İmparatorluğu ona getirecektir.”

Prenses Rehema—Nora kapalı kapıya bakarak, gözlerinde bir eğlence parıltısıyla durdu. Sonra aniden haykırdı.

“Ama vay! Babama o kadar benziyor!”

Henai'ye döndü, sesi ve gözleri hayretle doluydu.

“Seninle çok daha fazla benziyor, ama babanın sert, kayıtsız sesi var. Neredeyse ürpermediğimi söylesem yalan olur.”

Güldü.

“Anne kesinlikle onu sevmez.”

Northern, Kule'nin zemin katına ulaştı ve alanı taradı. Önünde, karmaşık oymalarla süslenmiş, pırıl pırıl duvarlar uzanıyordu. Kule'de kimse yaşamıyordu.

Lotheliwan'dan zor bir ders aldıktan sonra, içeri girmek için yalnızca iş olanların girmesine izin veriliyordu - ve o iş, dışarıdaki yaşam standartlarına katkıda bulunmalıydı.

Birincisi, Northern bir depoyu depolama odasına dönüştürmüştü, böylece harabe halindeki şehrin toplayabileceği tüm kaynaklar duvarlarının içinde güvence altına alınmıştı.

Sonra, kalabalığı beslemek için bir ekip oluşturmuştu.

Northern, ruhundaki diğer hayatta kalanları serbest bırakmak istedi. Ama bunun akıllıca olup olmadığından emin değildi, bu yüzden Thalen'i aramak için aşağıdaydı.

'Şu anda bir yerlerde onun varlığını hissettiğimden eminim…'

Northern, çevresini inceledi. İnsan gibi işlev görebilmek için kasıtlı olarak duyusal ve algısal yeteneklerini zayıflatmıştı.

Bir algıdan neredeyse yüz algıya geçiş son derece sarsıcıydı. Fiziksel acı olmadan bile, uyum sağlamak zor oldu. Bu yüzden algısını azaltmıştı, ancak Aoi bazı yetenekleri ince bir şekilde aktif tutuyordu. Omni-termal hissi arka planda çalışıyordu, çevresindeki herhangi biri şiddet düşüncesine kapıldığında—harekete geçmeye cesaret etse bile—ani bir şekilde tepki vermeye hazırdı.

Yeşil saçlı bir adamla sarı saçlı bir çocuğun konuştuğu yöne doğru yürüdü.

Uzun, sivri kulaklar Northern yaklaşırken hareket etti. Adam döndü ve ona kraliyet yeşili gözleriyle baktı.

"Northern! Uyanmışsın!" Thalen'in yüzü aydınlandı.

Northern ona baktı, ifadesi şüpheliydi. Bakışları, elf'in yüzünde kafa karışıklığı belirmeye başlayana kadar sürdü.

“Her şey yolunda mı?”

"Başkan Thalen mi?"

"Evet. Oh... bu!" Thalen kendisini işaret etti. "Gerçekten böyle görünüyorum. Daha önce göstermediğim için özür dilerim."

Kuzey kaşını kaldırdı, tepkisini nötr tutarak.

“Anlıyorum. Sanırım bu sorun değil. Peki—bir dakikan var mı?”

“Tabii ki. Bir saniye, lütfen.” Thalen, sarışın çocuğa döndü. “Zeek, bu senin için yeterli olmalı.”

Zeek, kayıtsız ve şakacı bir selam verdi ve Thalen ona katıldığında Northern'a bir göz attı.

Birlikte Kule'den yürüdüler.

“Görüşmek istediğin bir şey var mı?”

“Sormak istedim—halkın hayatta kaldı mı? Ve o saldırganlar hakkında daha fazla bilgi edinebildin mi?”

Thalen'in gülümsemesi minnettarlık taşıyordu.

“Yaptıklarından sonra hala bizim için endişeleniyorsun. Merak etme—Alystren çoğunu halletti. Hala Drywall'da. Aslında, Lady Annette ve diğerlerinin yapacak pek bir şeyi olmadığı için, Merkez Ovası'na geri dönmeyi planlıyorlar.”

Northern başını salladı.

“Tamam. Annette burada—onu daha önce hissetmiştim. Mantıklı, ama. Ben de Merkez Ovası'na gitmem gerekiyor. İki astımla iletişimimi kaybettim ve ailemi bulmalıyım.”

Gözleri Kule'nin etrafında dolaştı.

Thalen, bakış yönünü takip etti, sonra farkına varınca sertleşti—bu Kule aslında bir hava gemisiydi.

“Ah... Kuleyi yanına alman gerekecek mi?”

Northern, elini savurarak geçiştirdi.

“Hayır, aslında değil. Daha kolay bir çözümüm var. Ama başka bir şey var. Bu yer, otuz bin kişiyi daha ağırlayabilir mi?”

Thalen durdu. Gözleri hafifçe büyüdü.

“Otuz bin mi?”

Kuzey iç çekti.

“Evet. Lithia'dan kurtulanlar. Onları ruhumda savaş boyunca taşıdım ve neredeyse farkında olmadan öldüler. İyi haber şu ki, onları geri getirdim. Şimdi bir şeyler olmadan önce onları serbest bırakmam gerekiyor.”

Kryos'un ruhundaki dengesiz yankı ile, onları daha fazla tutma riskini alamazdı.

Thalen sessizleşti, bakışları düştü. Başını kaldırmadan önce birkaç saniye geçti.

“Açıkçası, otuz bin bizi zorlayacak. Ama imkansız değil. Yara almış toprakların ötesinde, Stelia'nın güney kenarına doğru başka kalıntılar var.”

Kuzey bunu düşündü.

"Lotheliwan ve ötesini mi kastediyorsun? Bu oldukça uzak değil mi? Savaş alanı kolay bir seyahat sağlamayacak."

Thalen başını salladı.

"Doğru, ama onlara sunabileceğimiz en iyi seçenek bu."

Northern, bunu düşünürken kaşlarını çattı.

"Belki de onları Merkez Ova'ya bırakmalıyım."

Thalen'in ifadesi karardı.

"Bu kötü bir fikir, Northern."

Northern gözlerini kırpıştırdı, hazırlıksız yakalandı.

"Neden?"

Thalen'in ifadesi nötr kaldı.

"İnsanlara ihtiyacımız var. Başlangıçta şaşırmamın sebebi, otuz bin artı Luinngard'ın sahip olduğu yedi binin, bir ulus için sağlam bir başlangıç nüfusu sağlaması. Bir İmparatorluk olmak istiyorsak, güçlü bir başlangıç yapmalıyız."

Northern'ın kaşı çatıldı.

'Ulus? İmparatorluk? Ne?'

"Bir dakika bekle, Müdür. Ne hakkında konuşuyorsun?"

Thalen'in yüzünde şaşkınlık belirdi.

“Oh? Bunu bilmiyordun.”

Northern'ın bakışları keskinleşti.

“Ne... neyi?”

Thalen garip bir kahkaha attı.

“O zaman sana söylememem gerektiğinden emin değilim.”

Northern'ın gözlerinde soğuk bir ışık parladı. Thalen'in omurgası sertleşti ve zor bir şekilde yutkundu.

“Lord Bairan ve diğerleri, Büyük Northern İmparatorluğu için bir vakıf oluşturma sürecine başladılar.”

Northern'ın kaşları havaya kalktı.

“Ne? Büyük Northern İmparatorluğu?”

Thalen hafifçe güldü.

Lord Bairan, Lady Annette ve diğerleri, canavarlardan temizlemek ve medeniyetimizi genişletmek için Karanlık Boşluklar'a bile gittiler.

Stelia'nın tamamını tam olarak sahiplenmeyi ve onu Rei'den bile daha büyük bir İmparatorluk haline getirmeyi planlıyoruz—

Aniden durdu, Northern yüzünü buruşturdu ve işaret parmağını dudaklarına bastırdı. Northern'ın gözleri köşeye kaydı—bir erkek çocuk ve bir kız çocuğu olmak üzere iki kişinin varlığını hissedebiliyordu, ikisi de oldukça güçlüydü, özellikle erkek çocuk. Sürekli olarak kulak misafiri olmuşlardı.

Thalen bunu bilmiyordu ve Northern'ın neden aniden onu susturduğunu anlamıyordu.

Yine de, saygılı bir selamla başını eğdi, bunu bir ihtiyat olarak algıladı.

"Özür dilerim. Ama açıkçası, dikkatli olmanız için bir nedeniniz yok."

Northern'ın kaşı kalktı.

"Lord Bairan tek başına çoğu ulusla başa çıkabilir. Kıtanın en güçlü gücünün burada toplandığını söyleyebilirim ve henüz düzgün bir ulus bile olamadık."

Northern hayal kırıklığıyla iç çekti ve Kule'nin girişine doğru devam etti.

"Gerçekten, Müdür—Bairan seni de böyle düşünmeye mi bulaştırdı?"

Thalen onun yanına adım attı, sesi kararlıydı.

"Sana bunu söylüyorum çünkü bu doğru. Beni tanıyorsun."

Kuzey iç çekti.

Haklısın. Ben de kendime güveniyorum. Ama dikkat etmekte bir sakınca yok.

Thalen, başını sallarken gözlerini kısarak baktı.

Eh, bu konuda haklısın.

Kuzey, sonunda Kule'nin dışına adım attı, geniş okyanusu ve hareketli limanı seyretti.

Durdu, doğrudan ileriye bakarak.

Ayrıca, İmparatorluğun kesinlikle bir şeyleri sakladığına inanıyorum.

Thalen onu inceledi.

Gerçekten mi? Bunu söylemene ne sebep oldu?

Kuzey'in bakışları kısıldı.

Rughsbourgh'un bir süre sonra ilk Işık Taşıyıcısı olduğunu düşünmüştüm.

Thalen'in kaşları çatıldı.

“Evet. Onun bir Luminary olduğunu duydum ve seninle savaştı... ve hayatta kaldın.”

Kuzey omuz silkti, o korkunç savaşın anısı zihninde parladı. Sonra başını salladı.

“Konu bu değil.”

Bakışları keskinleşti.

“Kız kardeşim—üvey kız kardeşim… o da bir Luminary.”

Thalen bir an sessiz kaldı, sonra nefesini verdi. Northern, gözlerindeki ifadeyi hafifçe kaldırılmış bir kaşla yakaladı.

"Zaten biliyor muydun?"

Hafifçe güldü.

"Önceden değil. Prensesle daha önce hiç tanışmamıştım, Raven ve ben öğrendiğimizde ben de aynı şekilde şaşırdım."

Northern ona bir bakış attı ve başını salladı.

"Raven da. Anlıyorum."

Thalen, Northern'ı bir süre inceledi ve dikkatlice sordu.

"Peki bu ne anlama geliyor? İmparator hakkında, kardeşleri hakkında?"

Northern omuz silkti.

"O da bir Luminary olabilir. Her ne olursa olsun, onların etrafında dikkatsiz olmak için çok az bilgin var. Söylemek istediğim bu. Bairan'ın gücünü veya başkalarınınkini sorgulamıyorum... ama bu son savaş bana bir şey öğrettiyse, o da düşmanımı tanımanın değerini asla küçümsememem gerektiğidir."

O, Thalen'a kendine güvenen bir bakış atarak alay etti.

“Elbette, güç tüm o gürültüyü bastırır. Herkese tepeden bakacak kadar gücüm var. Sonuçta bir Origin'i devirdim... teknik olarak. Ama siz? Hiçbiriniz buna bile yaklaşamıyorsunuz. Kimsenin gereksiz yere ölmesini istemiyorum, bu yüzden sıkı tutunun. Önünüzdeki şey korkutucu ve henüz kimse bunun farkında değil.”

Thalen, birkaç saniye onu izledi, yüzü boştu. Sonra gülümsedi.

Northern'ın kaşı kalktı. “Ne oldu?”

Thalen başını salladı.

“Hiçbir şey... sadece garip hissettirdi.”

Northern'ın kaşları çatıldı. “Ne garip hissettirdi?”

“Senin tarafından dırdır edilmek.”

Northern'ın gözleri büyüdü. Sertleşti.

“Oh! Hayır! Bunu kastetmedim. Hepiniz kendinizi koruyacak kadar güçlüsünüz, buna inanıyorum, ama günün sonunda, hepinizin henüz görmediği bir şey var—”

Thalen kahkahalar atmaya başladı.

Kuzey'in kaşları çatıldı. Derin bir nefes vererek yüzünü düzeltti ve Müdür Thalen'den döndü.

"Evet... beni yakaladın."

Thalen, omzuna nazikçe dokundu.

"Bir itirafta bulunmuşsun gibi görünüyordun. Neden yanakların bu kadar kırmızıydı?"

Kuzey diliyle tısladı ve uzaklaştı.

Arkasında, Thalen'in kahkahası yankılandı.

"Hayır hayır hayır, bunu kastetmedim, hepiniz—o neydi?!"

Kuzey durdu. Geri döndü. Parmaklarıyla saydı, sonra hafifçe gülümsedi.

"Müdür, yirmi dokuz gün içinde on yedi yaşında olacağımı umarım hatırlarsınız."

Thalen'in kahkahası boğulmuş bir motor gibi sustu.

"Doğru..." diye mırıldandı.

Isı boynuna doğru yükseldi.

'Nasıl unutabilirim?'

Bir süredir, Northern ile konuşmak ve hareket etmek, bir akranla sohbet etmek gibi hissettiriyordu. Northern'ın yasal olarak bir yetişkin bile olmadığını gerçekten unutmuştu.

Ve bunu fark ettiğinde, az önce ona dırdır eden gencin kendisinden daha güçlü olduğunu da anladı. Dudakları, onurunu kurtarmak için kötü bir deneme olan zoraki, utangaç bir gülümsemeyle büküldü.

Northern'a baktı ve yüzünde yapışmış o kibirli gülümsemeyi yakaladı. Görev tamamlandı. Northern döndü ve uzaklaştı, Thalen'ı akşam esintisinde yalnız bıraktı.

'Ah... hâlâ on yedi. Bir günde bir Origin ile savaşarak bu kadar nasıl büyüdü? Belki ben de bir tanesiyle savaşmayı denemeliyim...'

Bir an sonra, savaşın yıkımı Thalen'ın aklında belirdi—Northern'ın bedeni tek bir yumrukla kilometrelerce fırlıyordu.

Hemen kafasındaki hayali silkeledi.

"Sanırım Yıkıcılar ve Bilgelerle devam edeceğim. Belki ileride bazı Yükselenler ve Behemotlar da eklerim."

Sonra içeri döndü.

***

Kuzey, her adımında beyaz kumlara batarak okyanusun kenarına doğru yürüdü.

Dalga kıyıya öpücük kondurup geri çekildiği yerde durdu—yıkıcı bir şey için aldatıcı derecede nazik.

“Aoi, bana Ruh Demirhanesini göster.”

[Ruh Demirhanesi]

[‣ Boyut: Seviye 2 (50km^2)]

[‣ Arazi: Üçlü Alan (Buzul Kuzey, Volkanik Güney, Kızıl Derinlikler)]

[‣ Zaman Akışı: 1 saniye = 15 saniye]

[▸ Yankılar: 2,930 depolandı]

[Harita görünümü de mevcuttur]

Kuzey'in bakışı keskinleşti. “Göster bana.”

Pano parıldadı, ardından gözlerinin önünde asılı duran üç boyutlu bir holografik haritaya patladı.

Ruh Demiri, merkezi bir noktadan yayılan üç ayrı bölgeye oyulmuş yaklaşık dairesel bir alan olarak belirdi.

Ortada, tüm üç arazinin birleştiği yer olan küçük bir gri daire, runlarla işlenmiş—Eşik—oturuyordu. Ana Nokta, kalbinde soluk beyaz bir parıltı yayıyordu.

Kuzeyin üçte biri beyazlar ve maviler içinde uzanıyordu. Buzul Kuzey, üst kısmı kaplayan, kenara doğru delici bir şekilde yükselen dev bir dağ simgesiyle hâkimiyet kuruyordu. Kar yağışı donmuş genişlikte süzülüyordu. Aurora benzeri şeritler dağın zirvesinin etrafında parlıyordu.

Güneyin üçte biri derin kırmızılar ve siyahlarla yanıyordu. Volkanik Güney, alt bölgeyi kaplıyordu; arazisi, lav akıntılarını ve kül alanlarını temsil eden dişli çizgilerle oyulmuştu. Geniş bir koni—volkan—güney sınırına yakın bir şekilde belirgin bir şekilde duruyordu. Krateri erimiş turuncu bir parıltı yayıyor ve daha küçük bir yapı—Demirci—kenarında yer alıyordu.

Doğunun üçte biri koyu griler ve kırmızılarla doluydu. Kırmızı Derinlikler haritanın sağ tarafını dolduruyordu. Obsidyen düzlükleri pas kırmızısı bir araziye geçiş yapıyor, hepsi tek bir parlayan noktaya—Kırmızı Maden girişi—ulaşıyordu. Bu nokta ritmik bir şekilde atıyordu, bir kalp atışı gibi.

Her arazinin buluştuğu yerde, ince geçiş bölgeleri zar zor kaydediliyordu—renklerin bulanıklaştığı ve bir sonraki alana teslim olduğu sisli şeritler.

Her şeyi çevreleyen soluk gri bir halka—Ruh Demiri'nin mevcut sınırı.

Kuzey'in gözleri üç işareti—dağ, volkan, maden—merkezden eşit uzaklıkta izledi, iç dünyasında mükemmel bir üçgen oluşturuyordu.

Yüzünde bir sarkıntı belirdi.

Sevgili yıldızlar... Tüm hayatım boyunca nerelerdeydiniz?

Bu harita ile, dünyasının her köşesini kör bir şekilde keşfetmesine gerek kalmadı. Ruh Demiri'nde gezinmek için artık içgüdü ve algıya güvenmek zorunda değildi. Aoi sayesinde, onu basitçe görebiliyordu.

[Bir konum seçebilir ve oraya anında, Ruh özü maliyeti olmadan seyahat edebilirsiniz]

[Ayrıca ruhunuzdaki yankıların ve sakinlerin konumlarını işaretleyebilirsiniz. Belirli alanlara erişimi izin seviyesine göre kısıtlayabilirsiniz]

Kuzey'in gülümsemesi daha da genişledi. Başını kararmış gökyüzüne doğru eğdi.

"Hmm, okyanus esintisi bugün mükemmel." Yavaşça nefes verdi. "Aman Tanrım... hayat gerçekten bu kadar güzel olabilir mi?"

Göğsü hafifledi. Elektriklenmiş gibi. Neşe, damarlarında şimşek gibi aktı—hepsi Aoi sayesinde.

Kuzey haritayı daha yakından inceledi, demiri yakınlaştırdı. Üç beyaz nokta belirdi.

Gözleri büyüdü.

"Ah! Onları unuttum!" Öne doğru eğildi. "Onlar orada nasıl?"

[Boşluğun anıları olarak var oldular. Omniform'un yaptığı tek şey, Boşluğun anılarına şekil vermekti]

[Boşluğun anıları, pasif bir durumda mühürlenmiş varoluşun bilincidir. Kaos geri kazanıldığında, o pasif durum, Anka Demiri'nde anılara biçim vererek açıldı.]

"Yani onlara bir şey olduğunu bilmiyorlar mı?"

[Evet. Ama ruhları Boşluk ve Kaos tarafından dokunulmuş ve kirlenmiştir.]

Northern'ın kaşı çatıldı.

"Bu iyi olamaz."

[Eğer Biçim Şeytanı, İsimlerin Yazarı ve Yazmayanı, Algının Kralı ve Sonsuz'un Kökeni olmasaydın, belki de öyle olmazdı.]

Northern, yanağını kaşıdı. Gözleri kaydı.

"Aman Tanrım, bana bir kaplama sisteminin yamanın içinde olduğunu söylemedin."

[PROFİL]

[KULLANICI: Rian Artemis Reimgard]

[GERÇEK İSİM: Yazılmamış]

[RUH RANKI: Geçici (Paragon)]

[ÖZ: %100]

[YETENEK PARÇALARI: 6,780/800,000]

TEMEL YETENEKLER

: ◆ Şekil İblisi

◆ Yazılmamış

◆ Sonsuzun Kökeni

◆ Shingan - Şeytan Gözü

◆ Yetenekler

[ŞEKİL USTALIK ŞEYTANI]

Temel Dönüşüm [Lv. 1/10]

Yankı Çağırma [Lv. 1/10]

İleri Dönüşüm [Lv. 1/10]

Ruh Demiri Ustalığı [Lv. 2/10]

Sonsuz Entegrasyon [Gerekli Ruh Sırası: Köken]

Her Şekil Durumu [KİLİTLİ]

[YAZILMAMIŞ USTALIK]

İsimlendirme [Lv. 1/10]

İsim Kaldırma [Lv. 1/10]

Kaydedilen İsimler [(1) 0/7]

[SONSUZ USTALIK KAYNAĞI]

Sonsuz Tekrar [Seviye 1/10]

Özyinelemeli Üretim [Seviye 1/10]

Kavramsal Çarpma [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Zirve]

Gerçeklik Özyinelemesi [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: Köken]

Anlatı Hakimiyeti [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlahi]

Kesin Sonsuz [KİLİTLİ - Ruh Sırası Gerektirir: İlk]

[SHINGAN USTALIĞI]

Katman 1: Üçüncü Göz [Seviye 1/10]

Katman 2: Akış Algısı [Lv. 1/10]

Katman 3: Nedensellik Kırılması [Lv. 1/10]

Katman 4: Sıfır Hareket Alanı [Gerekli Ruh Sırası: Aşan]

Katman 5: Sonsuz Sapma [Gerekli Ruh Sırası: Köken]

Katman 6: ??? [KİLİTLİ - Gerekli Ruh Sırası: İlahi]

[YETENEKLER]

Kopyalanan Yetenekler: [1/8]

Sahip Olunan Yetenekler: [10]

Dokunan Yetenekler: [0/10]

Kuzey, profilinin her runesini yedi, gözleri parlayarak her detayı kataloglarken Aoi'nin açıklamalarını hatırladı.

Ancak gerçekten incelemek istediği şey, isimlendirme yetenekleriydi. Anladığı kadarıyla, şeylere isim verebilir ve onlara hafif bir güç artışı sağlayabilirdi—bu artış, atfettiği herhangi bir amaca uyum sağlayacak şekilde olacaktı.

Ancak birinci seviyede, yetenek pek bir şey sunmuyordu.

Kuzey'in bakışları okyanusa kaydı.

'Denizi yeniden adlandırarak beni batmaktan kurtarabilir miyim acaba…'

[Doğru, yapabilirsin. Ancak, yeteneğin mevcut seviyesinde değil. Ayrıca, yeniden adlandırma özünü tüketir. Etki alanı da dikkate alınmalıdır.]

Bir parmak çenesine yükseldi, bunu düşünürken.

Bu mantıklıydı. Hepsi mantıklıydı. Omniform'un başardığı şeyin, yeteneğini sınırlamak ve büyümesini yapılandırmak olduğunu fark etti—güçleri orijinal potansiyeline ulaştıkça, onları eş zamanlı olarak ustalaşacaktı.

Gerçekten de elverişliydi.

Bir an için, Kuzey Omniform'un—ya da Şekilsiz olarak başlangıç noktasının—saf bir şans mı yoksa daha derin bir şey mi olduğunu merak etti, henüz kavrayamadığı bir şey.

Bu dünyada öğrendiklerine dayanarak, şansı tarafsız olarak ele almayı reddetti. Bu kavramın muhtemelen kendi bilinci vardı. Kör şansa karşı gizli açıklamaları tercih ediyordu.

Yine de, bunun Hileci tanrının işi olmadığından emindi. Omniform bir şekilde sistemi enfekte etmişti, Omniform Yükseliş Sistemi'ni doğurmuştu. Kuzey, aralarında artık bir bağ olduğunu biliyordu—daha önce hiç hissetmediği bir bağ.

Bazen, Aoi'nin söylenmemiş düşüncelerini alt metin gibi yakalardı. O, kafasında yaşayan tüm beyniydi.

Eski sistem dışsal hissettiriyordu. Aoi içsel hissetti.

Kuzey derin bir nefes aldı ve bir sonraki isimlendirme yeteneğini ortaya çıkardı.

[İsimlendirmeyi Kaldırma] [Seviye 1/10]

İsimleri geçici olarak kaldırabilirsiniz. Özünüz tükendiğinde veya onları geri verdiğinizde geri yüklenirler.

Çömeldi ve bir avuç kum aldı.

Mavi gözleri parladı, siyah halkalar ince, neredeyse algılanamaz bir dansla kaydı. Artık yeteneklerinin her şeyi gözleriyle örülüyordu—isimlendirme veya isim kaldırma bile bir şeyin formunu, özünü ve gerçek adını analiz edip anlamasını gerektiriyordu.

Ancak kumun üzerinde Şeytan Gözleriyle incelerken, bir gerçek kristalleşti: isimlerin gerçek ağırlığını taşıyan şey.

Bir şeyin gerçek adı onun özüdür, değerinin bir ölçüsüdür. Avucundaki kum için bu, dünyanın hafızasındaki yeri ve onu yürüyenlerin zihinlerindeki yeriydi.

Kumun gerçek adı basitçe kumdu. Derin bir anlamı yoktu. Sadece adı, gerçeklikteki ve bilinçteki yerini tanımlamak için yeterli olan değerini yakaladı.

Kuzey, kum tanelerinde gömülü eski bilgileri ummuştu. Sıradan gerçek onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yine de, mantıklıydı.

Kum üzerine odaklandı ve bir sonraki adımı istemeye başladı.

[İsim - Kum - kaldırılıyor]

Beyaz taneler renk vermeye başladı, parmaklarının arasından kayarak plaja yeniden katıldılar. Hemen dikkat çektiler—yanlış.

Tanelere benziyorlardı ama toz gibi görünüyordu. Dokuları pürüzsüz değildi ama doğaüstü bir şekilde akışkandı. Onları bir arada tutan hiçbir kohezif güç yoktu. Diğer kumların arasında derin gri bir enfekte leke oluşturuyorlardı.

Kum kaybolmamış ya da tamamen dönüşmemişti. Sadece yanlış hale gelmişti. Fiziksel madde kalmıştı, ama kavramsal ağırlık kaybolmuştu.

Kuzey, yerden gri maddeyi aldı, incelerken gözleri kısıldı.

"Su."

[İsimsiz madde "Su" olarak adlandırılıyor]

Madde kaydı, derin gri rengini korurken sıvı hale geldi. Suya benziyordu—şeffaf, akıcı—ama tuttuğu avuç için çok ağır hissediliyordu.

Kuzey parmağını içine daldırdı. Şaşkınlıkla, hala granüler hissetti. Tam sıvı değil, tam katı değil.

Karışık.

'Tamamen su değil. Kum da değil.'

[İsimsiz madde, direnecek bir kimliği olmadığı için sadece bu ismi kabul etti. Kumun temel doğası (katı, toprak, granüler), suyun doğasıyla (sıvı, akışkan, yapışkan) çelişiyor. Bu nedenle, mevcut beceri seviyesinde, çelişkiye rağmen doğasını tamamen dönüştürmek imkansızdır.]

Kuzey'in dudaklarında eğri bir gülümseme belirdi, gri sıvının avucunda birikmesini izlerken.

'Ama… kavramları henüz yeniden adlandıramam, değil mi? Bir silahın keskinliği ya da birinin sesinin tınısı gibi, bir süreliğine nasıl seslendiklerini değiştirmek.'

[Mevcut beceri seviyesinde değil]

'Sonunda yapabileceğim…' Gülümsemesi keskinleşti.

Kuzey, ellerindeki gri sıvıyı inceledi.

"Sonsuz Tekrarı kullanmak için önce formu kopyalamam gerekiyor, değil mi?"

[Doğru]

"Formu kopyala."

[Form Gri Su kopyalandı]

Sıvının kütlesi yükseldi, iki katına, üç katına çıktı. Civa benzeri bir şeye dönüştü, ellerinden dökülerek etrafında birikmeye başladı. Kumun üzerine yayıldı, dışa doğru genişleyen bir daire şeklinde kanadı.

[Özyinelemeli Üretim kullanmak ister misiniz]

Northern başını salladı.

"Tam olarak değil."

[Temel Dönüşüm kullanıyorsunuz]

Elini hareket ettirdi. Bir kısmı gri suya dönüştü, kalın şurup gibi ileri doğru akarken bedensizleşti. Küçük bir hareketle geri çekildi, et ve kemik haline yeniden şekillendi.

'Bununla, istediğim zaman bedensiz hale gelebilirim. Tek dezavantajı beş saniyelik dönüşüm gecikmesi—yakın dövüşte işe yaramaz.'

Ama olanaklar sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Kendi yankılarından herhangi birine veya kopyaladığı herhangi bir forma dönüşebilirdi.

Ve zehiri ilaca dönüştürebilirdi. Ya da birinin kanını zehir olarak yeniden adlandırıp, göz kırpmasına bile fırsat vermeden onu öldürebilirdi.

Kavramları yeniden adlandırmadan bile, sınırlamayı aşabilirdi. Bir kılıcı bir sopaya dönüştür, ve özü değişecekti—bıçak kendini bir sopa olarak düşünecek ve bir kesici silah gibi davranacaktı.

Olanaklar gerçekten sonsuzdu. Tek sınır onun yaratıcılığıydı.

Northern'ı en çok heyecanlandıran şey—kumla yeteneği test etmesinin gerçek nedeni—mineraller karşısında ne kadar yıkıcı derecede etkili olacağıydı.

Elbette, bu Alchemy için paha biçilmez olurdu. Ama Northern'ın tutkusu başka yerlerde yanıyordu. Sahtecilik onu çok daha fazla büyülüyordu; bu güç paradoksal silahlar doğurabilirdi!

Hem sert hem de esnek bir kılıç, ancak keskinliğinden hiçbir şey kaybetmiyor. Kesin isimlendirme sayesinde imkansız yapılar mümkün hale geliyor.

Sonra malzemeler vardı. Eğer canavarlara dair incelemeler yapar ve onların formlarını kopyalarsa—Demon's Eyes'ın anlayışı sayesinde—sıradan taşı canavarın özelliklerini taşıyacak şekilde yeniden adlandıramaz mıydı? O zaman bu özelliklerle donatılmış silahlar yapabilirdi.

Bu, Eşya yaratım sistemini tamamen hacklemek olmaz mıydı?

Northern'ın gözleri parladı. Gülümsemesi daha da genişledi, kontrol edilemez bir şekilde. Deney yapmanın heyecanıyla kalbi hızla çarpıyordu, doğal yasaları hiçe sayan silahlar yapmanın heyecanıyla.

'Kahretsin. Bu kadar ateşin olduğunu hiç bilmiyordum. Bana bak—bir çocuk gibi neşeliyim.'

Her zaman zanaatı uzaktan hayranlıkla izlemişti. Bu dünyaya gelmek, sanatı öğrenmek—tabii ki bu fırsatı değerlendirmişti. Ama şimdi, hayal gücü tek sınırıyla, bunu "sevinç" olarak adlandırmak, duyguyu suçlu bir şekilde kısaltıyordu.

Derin bir nefes aldı, ifadesini düzeltti, sonra incelemesine devam etmeden önce Soul Forge'a Gri suyu geri çağırdı.

İsimlendirme ile ilgili son açıklama en derin etkiyi bıraktı. Kopyalanmış isimleri kaydedebilir—şekillere ihtiyaç duymadan depolayabilirdi.

Nabzı hızlandı. "Aoi, isimleri verebilir miyim?"

[Mevcut seviyede değil]

"Hmm." Başını eğdi. "Daha yüksek seviyelerde, eğer bir serserinin gerçek adını kopyalarsam, bunu serseri olmayan birine verebilir miyim?"

[Doğru]

Northern'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Tek kaydedilmiş adını açtı.

[Alevli Fırtına]

Adına bakarken bir özlem duygusu onu sardı ve kısa bir süre Raizel'i hatırladı, ayrıca diğer adı da düşündü. Titan'ın Hesabını silmek, bozulmuş klonunu zayıflatmak için gerekliydi—ama yine de canını acıttı.

"Aoi, yazılmamış adları geri alabilir miyim?"

[Hayır. Yazılmamış adlar yetenek parçalarına ayrışır]

Kaşları yukarı fırladı.

"Oh?" Sesine enerji geri döndü. "Demek o ani parçalar buradan geliyordu. Canavarlara öldürmek, yetenek parçalarına giden tek yol değil—adları da yok edebilirim?"

[Doğru]

Yüzünde muhteşem bir gülümseme yayıldı. Her şey yerine oturuyordu. Gelecek umutla parlıyordu.

Şimdi...

Trammel Kulesi'ne döndü.

"Kopyala."

[Form: Trammel Kulesi, derin anlayış nedeniyle düşük öz maliyetiyle kopyalandı]

[Varyant 1: Uçurum Kalesi oluşturuldu]

[Varyant 2: Fırtına Kalesi oluşturuldu]

Kuzey, her iki varyantı da inceledi.

[UÇURUM KALESİ]

Üç modu olan derin deniz yer altı uzmanı

: Derin Kule: Güçlendirilmiş temellerle aşağıya doğru uzanır; her türlü araziye demirler ve yer altı katları oluşturur.

Su Altı Araç: Basınca dayanıklı gövdeye sahip su altı aracı; okyanus derinliklerine dalar.

Yeraltı Taşıyıcı: Yer altı delici-kale; toprak ve taşın içinden tüneller açarak hareket eder.

Diğer dikkate değer özellikler

: - Aşırı basınç için geliştirilmiş yapısal bütünlük

- Sonar ve sismik tespit sistemleri

- Su altında veya yer altında tam gizlenme

- Daha koyu, daha ağır estetik

[FIRTINA KALDIRIMI]

Üç modda bir elemental hava savaşı platformu

: Fırtına Kulesi: Sürekli fırtına ile çevrili kule; yıldırım çarpması savunmaları.

Kasırga Gemisi: Gelgit dalgaları ve girdaplar üreten savaş gemisi.

Gök Gürültüsü Dreadnought: Hava aracı ile hava manipülasyonu; hareket ettikçe fırtınalar yaratır.

Diğer dikkate değer özellikler

- Tüm modlar yerel hava durumunu kontrol eder
- Yıldırım tabanlı savunma sistemleri
- Geliştirilmiş hız
- Sürekli bulutlar ve sisle çevrili

Northern'ın eli ağzına gitti, gülümsemesini sakladı. Varyantlar şiir gibi okunuyordu. Ve zamanla evrim geçirmeye devam edeceklerdi—daha da güçlü hale geleceklerdi.

İfadesini düzeltti ve denize baktı.

"Görelim... Ailemle buluşmak için Orta Ova'ya ulaşmam gerekiyor. Fırtına Kalesi'nin Gök Gürültüsü Korkunç Gemisi bu amaç için mükemmel bir şekilde hizmet etmelidir." Bir kez başını salladı. "Aoi, Fırtına Kalesi'ni çağır."

[Fırtına Kalesi'ni çağırıyor...]

***

Limanda, et rasyonlarını aldıktan sonra askerler toplandı.

"Her şeyden sonra hâlâ yemek yiyebilmek, ne mutlu bir şey."

Bir asker, diğerinin bir odun yığınının üzerinde keskin taşları birbirine vurduğunu izledi.

Yanındaki adam metal zırhını çıkardı. Sesi ağır, yüklenmiş bir şekilde geldi. "Bu insanlara teşekkürler, barış sürüyor..." Çimento kuleye doğru bir göz attı. "Onunla ilgili bir şey bana umut veriyor. Sanki o ayakta kaldıkça, bize zarar gelemez."

İlk asker gülümsedi ve bakışlarını Trammel Kulesi'ne çevirdi.

"Haklısın. O şey bizi patlamadan korudu. Gerçek bir umut ışığı." Sesini alçaltarak devam etti. "Tüm kıtayı yok olmaktan kurtaran adamın orada yaşadığını duydum."

"Ahh! Nihayet!" Ateşin yanında oturan asker, sayısız denemeden sonra alevlerin tutuşmasıyla yumruğunu yukarı kaldırdı.

"Şuna bak, alev yakmaktan bu kadar gururlu."

"Küçük zaferler, Vans. Küçük zaferler." Asker—koyu kahverengi saçları dağınık, yüzü bolca çil dolu, kahverengi gözleri parlak—parlak bir inançla ilan etti. "Kim bilir? Bugün et pişirmekten yarın dünyayı ateşe vermeye!"

Diğer ikisi birbirlerine bakıştılar. Sonra kahkahalarla patladılar.

"Evet, tabii ki! Ahhhahhhahh."

"Hayal kurmaya devam et... çocuk."

Kahkahalar atarken çilli asker akşam yemeğini pişirmek için döndü. Ama alevler biraz fazla dans etmeye başladı.

Rüzgar limandan geçti.

“Ne? Hayır! Ateşim değil!!”

Çığlığı, rüzgarın yükselmesiyle kayboldu, alevleri söndürdü. Ateş, endişelerinin en azı haline geldi.

Karanlık bulutlar, hiçbir yerden belirdi, plajın üzerinde dairesel desenler halinde döndü. Sıcaklık aniden düştü. Gök gürültüsü, gökyüzünde düşük ve tehditkar bir şekilde yankılandı.

Sonra yıldırım çatladı—parlak, kör edici—bir nefeslik an için geceyi gündüze çevirdi.

Ve kıyıda devasa bir obsidyen yapı belirdi.

***

Fırtına Kalesi, varsayılan Fırtına Kulesi modunda ortaya çıktı—gerçekliğin örtüsünü yırtarcasına yükselen bir yapı. Trammel Kulesi'nin zarif, neredeyse eterik görünümünün aksine, bu kale ham elementsel öfkenin bir anıtıydı.

Kule on kat yüksekliğindeydi, ancak onu gerçekten tanımlayan fırtınaydı. Sürekli karanlık bulutlar, yapının etrafında yılanlar gibi dolanıyordu, mor ve beyaz yıldırımlarla kıvılcımlar saçıyordu.

Yağmur düşmüyordu—kuleyi sarmalayan su perdeleri oluşturuyordu, altındaki taşı gizleyen dönen bir su perdesi yaratıyordu. Gök gürültüsü sürekliydi, fırtınanın kalp atışı gibi hissedilen ritmik bir nabızdı.

Kulenin mimarisi saldırgandı—keskin açılar, güçlendirilmiş destekler ve yıldırım çarpanları olarak işlev gören kuleler.

Her katın dar, yarık benzeri pencereleri, içten gelen ürkütücü bir mavi ışıkla parlıyordu. Tüm yapı, zar zor kontrol edilen enerjiyle vızıldıyordu ve tabanının etrafındaki zemin, tekrar eden yıldırım çarpmalarından dolayı siyahlaşmıştı.

Kuzey, basit beyaz gömleği fırtınalı rüzgarlarda vücuduna çarparken yukarıya baktı. Mavi gözleri, bulutlar arasında dans eden şimşeği yansıtıyordu.

"Güzel," diye fısıldadı, sesinde gerçek bir hayranlık vardı.

"Tamam, dönüş. Gök Gürültüsü Dreadnought."

Fırtına onun varlığına yanıt verdi, rüzgarlar sanki yaratıcısını tanıyormuş gibi sakinleşti. Northern bunu hissetti - kendisi ile bu varyant arasındaki bağlantıyı. Elemental öfkeyle dolu, iradesinin bir uzantısı.

Yanıt hemen geldi.

Fırtına yoğunlaştı, bulutlar sıkışarak neredeyse siyah hale geldi. Yıldırımlar kuleye ardı ardına vurdu, her bir şimşek yapıya emildi. Sonra, dönüşüm başladı.

Kule sadece kaymadı - açıldı.

Taş duvarlar sıvı gibi dalgalandı, akıp yeniden şekillendi. Zeminler yatay olarak sıkıştı, devasa bir gövdeye uzandı. Zirveler büküldü ve birleşti, burun ve kıç haline geldi. Yıldırım çubukları güverte boyunca yeniden hizalandı, savunma ağı oluşturdu. Dönme yağmur perdesi genişledi, tüm geminin etrafında küresel bir fırtına bariyeri oluşturdu.

Saniyeler içinde, Tempest Spire kayboldu.

Yerinde, bir hava aracı gibi değil, şekil verilmiş bir yaşam fırtınası gibi görünen Thunderhead Dreadnought—bir hava gemisi süzülüyordu.

Geminin boyutu muazzamdı, Northern'ın gördüğü herhangi bir konvansiyonel hava gemisinin üç katı büyüklüğündeydi. Gövdesi, ışığı yutan karanlık obsidyen benzeri bir malzemeden yapılmıştı ve fırtınanın içinde bir boşluk gibi görünüyordu. Güverte, artan elektrikle çatırdayan metalik kaplama ile güçlendirilmişti ve yanlardan yelken benzeri yapılar uzanıyordu—ama bunlar kumaş değildi. Yoğunlaşmış fırtına bulutlarıydı, içsel yıldırımlarla dalgalanarak, bir şekilde itme ve kaldırma sağlıyordu.

En çarpıcı özellik, etrafını saran sürekli hava sistemi idi. Gemi, kendi yerel fırtınası içinde var oluyordu—bulutlar yukarıda ve aşağıda çalkalanıyor, yıldırımlar gövde boyunca belirlenen çubuklar arasında kıvrılıyordu ve yağmur, güverteye asla değmeyen ama geminin etrafında bir savunma perdesi oluşturan kontrollü desenlerde yağıyordu. Gök gürültüsü her yerdeydi, derin bir bas gürültüsü, sadece duyulmakla kalmayıp, kemiklerinde hissediliyordu.

Prova kısmında, bir tür figür başı—taşlaşmış dev bir yıldırım, pulsu mavi enerjiyle parlıyordu. Kıç kısmında, egzoz delikleri duman değil, yoğunlaşmış rüzgar ve sis püskürtüyordu, geminin arkasında fırtına bulutları bırakarak.

Güverte genişti, güçlendirilmiş cam kubbelerden birden fazla kat görünüyordu. Northern, bu şeffaf bölümlerden iç kısmı görebiliyordu—navigasyon odaları, mürettebat yatakları, yük bölmeleri, hepsi dışarıdaki fırtınadan korunmuş ama ondan etkilenmemişti.

Dönüşüm tamamlandığında, gövdeye bağlı katılaşmış bir bulut rampası, Northern'ın durduğu plaja uzandı, eterik görünümüne rağmen kararlıydı.

Northern yavaşça ileriye doğru yürüdü, adımları ölçülüydü. Bulut rampasına bir elini koydu ve ağırlığını mükemmel bir şekilde taşıdığını hissetti—taş gibi katı ama statik enerjiyle çatırdayan.

Geminin içine adım attı.

Ayakları güverteye değdiği anda, fırtına şarkı söylemeye başladı. Gök gürültüsü ritmik, neredeyse melodik hale geldi. Yıldırımlar rastgele vurmak yerine desenler halinde dans ediyordu. Yağmur perdesi, yaşayan bir şey gibi atılıyordu. Gemi, efendisini karşılıyordu.

Northern, burun kısmına doğru yürüdü, elleri güçlendirilmiş korkulukları kavradı. Manzara muhteşemdi—aşağıda karanlık deniz, yukarıda yıldızlarla dolu gökyüzü ve tüm bunlar, gemiyle birlikte hareket eden dönen fırtına tarafından çerçevelenmişti.

Geminin içindeki hız potansiyelini hissedebiliyordu. Rüzgar itme sistemi, yolları açabilen veya engeller yaratabilen hava manipülasyonu, saldırmaya cesaret eden her şeyi yok edecek yıldırım savunmaları.

Northern'ın parmakları korkuluk üzerinde ritmik bir şekilde vurdu, bakışları ufka sabitlenmişti. "Aoi." Sesi rüzgarın içinden zahmetsizce kesildi. "Maksimum hız ne?"

[Thunderhead Dreadnought, optimal koşullarda 400 km/s hıza ulaşabilir. Fırtına itişi, hava direncinin çoğunu ortadan kaldırır. Hava manipülasyonu, doğal hava koşullarına bakılmaksızın elverişli rüzgar koşulları yaratabilir.]

Northern'ın yüzünde kurt benzeri bir gülümseme belirdi. "Ve savunma yetenekleri?"

[Şimşek Izgara Savunması: Hava tehditlerine karşı otomatik karşı saldırılar. Fırtına Perdesi: Fiziksel ve sihirli mermiler, gövdeye ulaşmadan önce rüzgar ve yağmur tarafından dağıtılır. Gök Gürültüsü Dalgası: Ses bozulma alanı, takip edenleri devre dışı bırakabilir veya saldıran güçleri şaşırtabilir. Hava Hakimiyeti: Yerel hava manipülasyonu, her yönde 2 kilometreye kadar uzanır—gerekirse sis, fırtına veya açık gökyüzü yaratabilir.]

"Mükemmel." Northern'ın gözleri parladı.

En yakın cam kubbeden içeriye bakarak döndü. Kaptanın odası geminin kalbinde yer alıyordu—360 derece manzara sunan pencerelere sahip dairesel bir oda, zemine yerleştirilmiş navigasyon kristalleri ve buradan bile iradesine yanıt veren kontrol mekanizmaları vardı.

Northern elini kaldırdı. Fırtına anında yanıt verdi. Geminin önünde bulutlar açıldı, gökyüzünde açık bir koridor oluşturdu. Yoğunlaşmış fırtına bulutlarının yelkenleri şişti ve Thunderhead Dreadnought, plajın üzerindeki konumundan yavaşça yükselmeye başladı.

Şimşek, gövde boyunca ritmik desenler halinde çatırdadı, hem güzel hem de ölümcül. Gök gürültüsü savaş davulları gibi kükredi. Yağmur perdesi, yansıyan ay ışığıyla parladı.

Northern, pruvasında duruyordu, kendi yarattığı rüzgarda siyah paltosu dalgalanıyordu, mavi gözleri uzak ufka sabitlenmişti.

"Hadi, ailemi bulmaya gidelim."

Kelimeler yumuşaktı, ama Thunderhead Dreadnought, sanki bir yanıt olarak ileriye doğru fırladı, arkasında fırtına bulutları ve yankılanan gök gürültüsü bırakarak, yaratıcısını Merkez Ovası'na doğru taşıdı.

Arkasında, plaj bir kez daha sessizliğe büründü, kumda yanık izleri ve ozonun kalıcı kokusu dışında—olağanüstü bir şeyin az önce gerçekleştiğine dair tek kanıt. Kanıt ve güçlü bir fırtına gemisinin aniden belirdiğini ve gece gökyüzüne fırladığını izleyen tanıklar.

Prenses Rehema ve Lady Henai her şeyi görmüştü. Rehema dışarı fırlamıştı, rahatsız olmuştu—bu yılın son gecesiydi, bu kadar yoğun bir fırtına olmamalıydı. Bunun yerine, bir hava gemisine dönüşen daha korkutucu bir kuleyi görmek için dışarı çıkmıştı.

Tüm süreç boyunca, ağzı açık kalmıştı. Gördüklerini işleyemiyordu. Hava gemisi, herhangi bir krallığa tek başına kuşatma yapacak askeri güce sahipti.

Bulundukları kuleyi gözlemliyordu, bunun zaten güçlü bir savunma kalesi olduğunu düşünüyordu. Ve tüm bunlar kardeşine aitti.

Kardeşi, kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir askeri güçtü.

Keskin, güzel hatlarında ince bir kaş çatma belirdi. Boş gökyüzüne bakan, çenesi açık kalan Thalen'e döndü.

Toplanan kalabalıkta hayranlık dalgaları yayıldı—yüzler, övgüden korkuya, inançsızlığa kadar değişen ifadelerle parlıyordu. Ve belki daha güçlü bir şey. Umut, belki?

"Nereye gidiyor ki?"

Thalen'in bakışları gökyüzünden düştü. Eğildi, ama hareketleri hala sert, dikkati dağınıktı. "Muhtemelen Merkez Ovası'na… Bu kadar aniden ayrılmasını beklemiyordum…”

Prenses Rehema—Nora—kaşlarını çattı, gözleri fırtına bulutlarının hâlâ döndüğü, plajın üzerindeki uzak gökyüzünü izliyordu; bu bulutlar geminin geçişinin izini taşıyordu.

Bu çocuğu anlamıyorum... önce beni görmezden geldi, şimdi ise kendi başına gidiyor.

Lady Henai'nin parmakları yanındaki yumruğa dönüştü. "Bu, ebeveynleri yüzündendir..." Son kelimede sesi gerginleşti, nötr ifadesinin gizlemeye çalıştığını açığa çıkardı.

Prenses Rehema'nın bakışı ona dönerken yumuşadı. "Onun... evlat edinen ebeveynleri."

Henai'nin yumruğu gevşedi. Dudaklarında nazik ama gergin bir gülümseme belirdi. "Önemli değil, Rey. O insanlar, onun hayatının son on yedi yılı boyunca bildiği tek dünyaydı. O Kılıç Kralı'na göre, Art sevdiklerini korumak için her şeyi yapar."

Prenses dikleşti, gözleri ufka, hala parlayan son şimşek izlerine takıldı.

“O zaman, peşinden gidelim. İşleri kolaylaştırır.” Lady Henai'ye döndü. “Ve sen de bizimle geliyorsun, Teyze.” Sonra Thalen'e. “Sen de!”

Thunderhead Dreadnought, devasa deniz boyunca korkunç bir hızla —Karanlık Kıta'ya yaptıkları yolculukta Trammel Kulesi'nden daha hızlı—ilerliyordu.

Kule, neredeyse on iki saat sürmüştü. Kuzey, Beşinci Merkez Ovası'nın beyaz sınırlarına beş saatte ulaştı. Gece yarısı hala toprakları örtüyordu, ama aşağıda bir hareket gördü.

Farklı uluslardan güçler, muhtemelen—Annette ve diğerlerinin irtibat kurduğu kişiler. Aralarında bir Paragon'un da olduğunu hissetti.

Hava aracının beyaz sınırlar üzerindeki uçuşu kısa sürdü. Aşağıdaki insanların görebildiği tek şey, büyük bir mesafede gökyüzünde yırtıcı bir fırtınanın süzüldüğüydü. Paragon—saçları ve boynunda bir atkı dolanmış, koyu tenli bir adam—daha fazlası olabileceğini düşündü, ama tehdit oluşturup oluşturmadığı konusunda endişelenmeden, o da kayboldu.

Kuzey, güçlendirilmiş korkuluğa yaslanarak, aracı çevreleyen fırtınayı izledi ve muazzam bir hızla ileri doğru fırladı.

Derin düşüncelere daldı. Ailelerini nerede bulacaktı?

Kageyama klanı geçerli bir seçenekti, ama Northern onların toprakları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu—hepsi Shin sayesinde.

"Yalnız değilim, değil mi?" Düzeldi. "Aoi, o üç kişiyi çağır."

Işık hemen güvertede parladı, parlak mavi bir yarık açtı. Bir an yarık sürdü, sonra soldu ve kayboldu, geride etrafa şaşkınlıkla bakan üç yetişkin dağ eremiti bıraktı.

İlk kişi donakaldı. Gözleri büyüdü. Dizlerinin üzerine çöktü, avuçları soğuk metal zeminle düz bir şekilde temas etti, sonra yanağını ona bastırarak ağlamaya başladı.

"Ahhh, soğuk rüzgar, taze esinti—buz gibi, ama bunu seviyorum! O kavurucu cehennemden daha iyi."

İkinci adam etrafa bakındı, yüzünde inançsızlık ifadesi belirdi.

"Biz—biz—gerçekten dışarıdayız."

Üçüncü kişi, daha yeni bir sakin, etrafa bakındı. Yüzü siyah isle kaplıydı, elleri kir içindeydi—gerçekten hepsi çok kirliydi. Diğer ikisi zırhlarının iç çamaşırlarını giyiyordu; o sadece astarlı pantolonun içine sokulmuş hafif bir kumaş gömlek giymişti.

Northern parmaklarını iki kez şıklattı. Onlar ona döndü.

"İsimleriniz neydi tekrar?"

Beyaz gömlek ve çizgili pantolon giymiş adam dikleşti, sesi keskin ve güçlüydü.

"Oland."

Kuzey, adamın yüzü zihninde yeniden şekillenirken başını salladı.

'Evet, bizi Karanlık Kıta'ya haber veren talihsiz adam. Buradaydı mı? Burada ne yapıyordu?'

Bir sonraki saniyede bunu umursamadı. Adam bir noktada onu kızdırmış olmalıydı. Her ne olursa olsun, hepsi geçmişteydi. Karanlık Kıta meselesi—bunu çoktan aşmıştı.

Diğer iki kişiye döndü. Ortadaki eğildi, kelimeler yarı kekeme bir şekilde döküldü.

"Şa—Şövalye Eskedar, yüce h—hünkarım."

Diğeri zaten ayağa kalkmıştı. Hemen başını eğdi.

"Ben Şövalye Chryslar. İkimiz de Şövalye Lynus'un astlarıydık..."

Kuzey başını salladı, anılarını geri getirmekte zorlanıyordu. Bulanık bir şekildeydi ve bundan pek gurur duymuyordu. Her zaman harika bir hafızaya sahip olduğunu düşünmüştü.

'Belki de bir yıl boyunca süren saf acı, beynimde iz bıraktı.'

O nefesini verdi, sonra onlara baktı. Keskin, parlak bir ışık gözlerini doldurdu ve dudaklarında zararsız bir gülümseme belirdi.

“Yani, bir süredir Sınırsız… ah, demek istediğim, Ruh Demirhanesi’nde kapalı kalmışsınız, Forgesmith üzerinde çalıştığınızı varsayıyorum?”

Hepsi başlarını salladı. Şövalye Chryslar ekledi, “Çoğunlukla sadece kaynak topladık. Demirhanenin kendini inşa ettiğini söyleyebilirim…”

Kuzey'in kaşları çatıldı. Düşüncelere dalarken dudağının altına dokundu, bakışları kaydı.

Başını kaldırdı.

“Anladım. Bunu daha sonra konuşacağız. Şimdilik, aranızdan Kageyama klanının nerede olduğunu bilen var mı?” Üçüne de göz attı.

Önce Şövalye Chryslar'a baktı, o da hemen başını salladı.

“Hiçbir fikrim yok, efendim. Luinngard'da doğup büyüdüm.”

Gözleri Şövalye Eskedar'a kaydı.

“B—ben de aynı, efendim.”

Oland, Northern'ın bakışları üzerine düştüğünde hafifçe nefes verdi.

“Biliyor olabilirim, efendim. Babam, ünlü bir madencilik şirketiyle dağlar arasında seyahat eden bir madenciydi. Bir zamanlar Ölüm Bölgesi'ne yakın bir dağdan bahsetmişti.”

Northern'ın başı hafifçe eğildi. “Ölüm Bölgesi mi?”

“Evet, efendim.” Oland'ın sesi sakin kaldı. “Bu yer, dalgalar gibi bir kanyon yapısına sahip olduğu için Ölüm Bölgesi olarak adlandırılıyor; bu yapı, herhangi birini arazisine batırıp karanlık derinliklerinde kaybettirmek için tasarlanmış. Ölüm Klanı'nın bu kanyonun ötesinde yaşadığı söyleniyor, ancak onu geçmeye cüret eden her şey genellikle yok ediliyor. Babam, küçük bir hata—sınırı geçmek—yüzünden tüm ekibinin neredeyse yok olduğunu bizzat gördü.”

Northern sessizliğe büründü, bakışları uzaklara daldı.

“Bu kanyonun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Teorik olarak, evet. Ölüm Bölgesi, Kuzeydoğu'da—İmparatorluk yönünde yer alıyor. Fhugal'a vardığımızda, Drywall'a doğru doğrudan batıya gitmek yerine, doğu yönünde, Kuzeydoğu'ya doğru sapıyoruz.”

Northern ona baktı, gözlerini kırpıştırdı.

Oland'ın yanakları kızardı, utangaç bir kahkaha çıktı.

“Üzgünüm. Haritalarla her zaman bir ilgim oldu—her zaman bir haritacı olmak istemiştim, ama bu ailemi geçindirmeme yardımcı olmayacak. Ve düşük bir yetenek sınıfım var.”

Northern'ın gözleri hafifçe parladı. Oland'ı anında analiz etmek için Shingan'ı etkinleştirdi.

[DRIFTER PROFİLİ]

İSİM: Oland Park

GERÇEK İSİM: Yol Bulucu

RUH RANKI: Serseri (Usta)

RUH DOLULUĞU: Orta

YETENEK: Yol Koruyucu'nun İşareti

YETENEK SINIFI: D

YETENEK YETENEKLERİ: [İz Hattı], [Yol Noktası Sabitleyici], [Yolların Anısı]

"Oh?"

Oland yukarı baktı. Northern garip bir şekilde tepki vermişti ve şimdi ona, sanki doğrudan ruhuna bakıyormuş gibi bakıyordu.

Northern'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

O zaman bir haritacı olmak ister misin? İyi para kazanmak mı? Daha da iyisi—bu hava gemisinin yöneticisi olarak kontrolü eline alabilirsin.

Oland'ın gözleri büyüdü.

“Ne?”

Kuzey parmaklarıyla saydı.

"Görelim... Şu an sana elli orens ödeyebilirim. Belki daha sonra maaşın artabilir."

Oland'ın ağzı açık kaldı, yüzünde inançsızlık belirdi.

Kuzey, pruvasına döndü.

"Şu an, beni bu Ölüm Bölgesi'ne götürmeni istiyorum. Eğer bu işi kabul edersen, sana bir hava gemisini nasıl kullanacağını öğretebilirim." Geriye bakarak, ifadesinde bir sıcaklık belirdi.

Oland orada durdu, gözlerini kırpıştırarak, ağzı yarı açık, yüzü hayranlıkla donmuş halde.

Kuzey ona bakarak bir yanıt bekliyordu. Teklif ani görünüyordu, ama değildi. Kulelerin varyantlarını oluşturduğundan beri, her ikisini de kontrol etme konusunda düşünüyordu. Bununla ilgili bir sorun yoktu, ama Kuzey geleceği düşünüyordu — belirli görevleri belirli insanlara devretmek. Her şeyi yapmak zorunda değildi.

Kulenin yöneticisi olmak, Oland'a otomatik pilotluk becerileri ve kuleyi istediği gibi kontrol etme gibi diğer yetenekler kazandıracaktı. Oland, Thunderhead Dreadnought içinde kaldığı sürece, yenilmez olacaktı.

Elbette, Kuzey hâlâ kontrolün Süpervizörü olacaktı — Kule, sonuçta onun kendi benzersiz özelliğinden türemişti. Bu, bunu yaparken kendini rahat hissetmesinin nedenlerinden biriydi.

Şimdi, gerisi Oland'a kalmıştı. Geçmişi bir kenara bırakıp bu zorlu teklifi kabul etmeye istekli olacak mıydı?

Oland başını eğdi, dişleri alt dudağını yakaladı.

“A—ama neden?” Nefesi kesildi. “Yaptığım her şeyden sonra…”

Kuzey kaşlarını kaldırdı.

“Yaptığın her şey? Oh, o. Rughsbourgh'a birkaç yumruk attıktan ve onu kuyruğu bacaklarının arasında kaçmaya zorladıktan sonra, sanırım ben daha iyiyim. Bunu geride bırakmalıyız ve şimdi daha iyi bir gelecek için çalışmalıyız, değil mi?”

Bir beyefendinin gülümsemesi dudaklarını kıvrıldı.

“Ben konuşma yapmayı seven biri değilim. Tek söylemek istediğim, benim için çalışmanızı istiyorum ve size büyüyeceğinizi garanti edebilirim. Güçlü, faydalı olacak, ailenizi geçindirebilecek ve hayatınızı bir haritacı olarak yaşayabileceksiniz. Hayalinizi yaşama şansını istemiyor musunuz?”

Oland yutkundu, donuk gözlerinden aniden ışık yayarak Northern'a baktı. Yüzündeki bir şey buruştu, sanki buna inanamazmış gibi, bu adamın bu kadar cömert, bu kadar affedici olabileceğini kabul edemezmiş gibi.

Sonunda, titrek bir nefes vererek eğildi.

“Sizin için çalışmak büyük bir onur olur, efendim. Çok teşekkür ederim…”

“Whoa, whoa, unvanı biraz hafifletelim, tamam mı?”

Oland'ın bakışları Northern'ın gergin yüzüne fırladı, gözlerinde bir yoğunluk yanıyordu.

“Üzgünüm. Başka uygun kelimeler bulamıyorum… ve adınızı anmaya cesaret edemem. Gördüklerimden sonra benim için oldukça cehalet olurdu.”

Şok, Northern'ın ifadesinde belirdi.

‘Ne gördü?’

Orta sınıf bir aileden gelmiş, bu kadar iyi olabilmek için çok çalışmış birinin keskin ve yüksek hatlarına sahip, ıslak ve kıvrılmış kahverengi saçlarıyla Knight Eskedar'a bir göz attı.

'Düşündüm de, bana Yüksekliğiniz diye hitap etti. Ve hepsi bana kraliyet tonuyla yaklaşıyor, oysa ben açıkça daha genç görünüyorum.'

Northern, Bairan, Revant ve hatta kendi gücünün etkisiyle bu tür şeyleri başkalarından duymanın artık bir şekilde normal hissettirdiğini fark etmemişti.

Ama bu üçü Soul Forge'da en uzun süre kalmıştı. Hiçbir şey bilmemeleri gerekirdi.

'Ah… neyse. Buna alışmak zorundayım…'

Hala rahatsız edici hissettiriyordu, ama bu adamlar ona pek fazla seçenek sunacak gibi görünmüyordu. Oland ile göz göze geldi.

"Daha yakın gel."

Oland hemen itaat etti, iki adımda mesafeyi kapattı. Northern sağ elini uzattı ve Oland'ın alnına işaret parmağıyla dokundu.

'Aoi.'

[Drifter "Oland" Storm Bastion'un Kule Ustası olarak kaydediliyor]

[Drifter Oland, Storm Bastion'un Kule Ustası oldu]

[Skill "Otonom Pilotaj" kazanıldı]

[Yetenek "Kule Yetkisi" kazanıldı]

Oland, enerjinin kafasına dolmasıyla baş dönmesine karşı koyamadı. Gerileyerek neredeyse düşecekti, ama Northern onu elinden tutarak omzunu dengeledi ve tekrar dengesi sağlanana kadar bekledi.

Birkaç saniye sürdü, ama Oland tekrar ayakta durmayı başardı. Northern geri adım attı, kendi ellerine hayranlıkla bakan adamı inceledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sessizlik birkaç saniye sürdü, Oland'ın yüzü şaşkınlık, hayranlık ve inançsızlıkla doluydu.

"Kendimi... bu bedenden daha büyük hissediyorum... sanki çok daha fazlasıyım, her şeyi yapabilirim gibi."

Northern'ın gülümsemesi geri döndü ve başını salladı.

"Kule, sana verdiği Yetki ile sarhoş olmanın bir yolunu buluyor. Gerçekten her şeyi yapabilirsin, ama dikkatli ol — bu sadece bu kule içinde geçerli. Ve Fırtına Kalesi kesinlikle yok edilemez değil... Reimgard gibi bir yer onu yıkmak isterse, dikkatsizsen, istediklerini elde edebilirler. Ama endişelenme, kule gelecekte evrim geçirecek, bu yüzden bundan daha korkutucu hale gelecek."

Kulenin çevresini inceledi, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Sonra bakışları Oland'a geri döndü.

“Yani, bizi Ölüm Bölgesi'ne uçurmaya hazır mısın?”

Oland'ın gözleri kararlılıkla keskinleşti, derinliklerinde beyaz ve eterik bir parıltı yanmaya başladı ve dudaklarında bir sarkıntı belirdi.

“Evet, efendim! Bizi oraya nasıl uçuracağımı tam olarak biliyorum. Kule'nin hızıyla, yaklaşık kırk dakikada orada olmalıyız.”

Oland, navigasyon odasına girdi. Cam pencerelerden çevre mükemmel bir şekilde görünüyordu, fırtınanın karanlığı tarafından engellenmeden — sanki sihirli bir şekilde onun içinden bakıyormuş gibi. Dahası, tüm Kule onun gözleri gibi hissediliyordu, bu da ön camı neredeyse gereksiz kılıyordu.

Ancak Oland, dümeni çevirmek deneyimini göz ardı etmek için çok heyecanlıydı. Gülümsemesi daha da genişledi.

“Bir üniforma tasarlatmalıyım. Acaba bana mürettebat üyeleri işe alma izni verecek mi?”

Direksiyonu tuttu ve kolayca döndürdü, Kule'nin yönünü değiştirdi. Kule kayarken, fırtına yuvarlandı ve yıldırımlar çaktı. Devasa yapı, gece yarısının karanlık gökyüzünde bir yol açtı, uzaktaki gök gürültüsünün uğultusu rüzgarın ulumasının altında hafifçe duyuluyordu.

Kuzey, güvertede durarak karın nazikçe düştüğü gökyüzünü izliyordu. Elini açtı ve kar tanelerinin avucuna yerleşmesine izin verdi.

Sonra aklına geldi.

“Ah doğru…”

Eskedar ve Chryslar'a döndü.

Yeni yılınız kutlu olsun.

İki adam gözlerini kırpıştırdı, hazırlıksız yakalandılar, sonra dikleştiler.

Yeni yılınız kutlu olsun, efendim.

Fırtına Kalesi, gökyüzünde şiddetli bir hızla yırtıcı karanlık bulutlar gibi ileri fırladı. Ancak hız, Kuzey'i ve iki Şövalyeyi hava aracının güvertesinde etkilenmeden bıraktı.

Karanlık bulutlar, içinden geçtikleri keskin rüzgârları süzgeçten geçirdi.

Şövalye Eskedar ve Chryslar, mürettebat konaklarının dinlenme alanına girmişti; burada siyah kanepeler farklı yarım daire bölümlerinde dizilmişti ve aralarında siyah meşe yarım daire masa vardı.

İkisi de pencerelerin yanında duruyordu, gözleri aşağıdaki manzarayı takip ederken, tüm hava gemisi şiddetle sarsıldı. Kuzey'in parmakları korkuluklarda beyazladı, kaşları çatıldı.

"Bu sıradan bir sarsıntı değil... bir şey çarpıştı mı..."

Ayak sesleri güvertede yankılandı. Oland kapıdan fırladı, göğsü inip çıkıyordu.

"Efendim! Görünüşe göre buradayız!"

Kuzey'in başı ona döndü.

"Gerçekten mi?"

Oland başını salladı, nefes nefese kaldı.

“Evet! Ve bir şey bizi aşağı çekiyor.”

Kuzey'in gözleri yarı kapandı.

“Evet...” Durdum. “Bir yerçekimi çekimi. Büyüleyici—ölüm bölgesinin üstünde hiçbir şey uçamaz.”

Oland'ın başı düştü, dudakları ince bir çizgi haline geldi.

“Üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu... bildiğim kadarıyla, buradan geçmeye çalışan hiç kimse olmamıştı.”

Kuzey'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Üzüntüleri boşa harcama, Oland. Bilmiyordun. Eğer aşağı inmemizi istiyorsa, o zaman aşağı ineceğiz. Oh, ve 'biz' derken, beni kastediyorum. Sorumluluk istemiyorum, bu yüzden yalnız gideceğim. Umarım anlarsın.”

Şövalye Eskedar ve Chryslar güverteye fırladı, botları metalde yankılandı.

“Lütfen bizimle gelin!” Şövalye Chryslar, Kuzey ile göz göze geldi, çenesi sıkıydı.

Şövalye Eskedar öne çıktı. “Lütfen, yüksek majeste... oraya inmemiz gerekiyor.”

Northern'ın eli yüzünü aşağı çekti. Ağır bir iç çekiş çıktı.

"Neden?"

"Çünkü daha güçlü olmamız gerekiyor." Şövalye Chryslar'ın sesi keskin bir şekilde kesildi.

Northern, ikisini de inceledi. İkisi de kıpırdamadı. Şövalye Chryslar'ın siyah saçları düzgün ve prens gibi duruyordu, telleri alnının üzerine düşüyordu. Keskin çene hattı, gözlerindeki çeliği vurguluyordu.

Northern'ın ifadesi, onlarınkiyle uyum sağlamak için sertleşti.

"Aşağıda bir sürü canavar var. Daha güçlü olmak hayatta kalmak haline gelebilir..." Onlara parmağını doğrulttu. "Sizin için, yani."

Şövalye Chryslar'ın gözleri parladı. "Sizi aşağı çekmemeye çalışacağız."

Northern başını salladı ve korkulukların kenarına doğru yürüdü. Döndüğünde, yüzünde kötü bir gülümseme belirdi.

"Beni takip etmek mi istiyorsunuz? O zaman cesaret edip aşağıya kendi yolunuzu bulmalısınız."

Korkulukların üzerinden atladı ve karanlık fırtınalara kayboldu.

Orada durdular, gözlerini kırpıştırarak. Eskedar'ın başı Oland'a döndü. Pilotun kaşları daha da çatıldı.

Bizimle gitmiyor musun? Daha güçlü olmak istemiyor musun?

Oland ona bir bakış attı, baş parmağı hava gemisinin navigasyon odasına doğru hareket etti.

"Affedersiniz???"

Eskedar, Oland'a başını salladı. Sonra o ve Şövalye Chryslar, parmaklıkların yanına geldiler. Karanlık fırtınaların derinliğine baktılar, yüzleri ciddiydi. Gözleri sertleşti. Bir sonraki an, parmaklıkların üzerinden tek bir sıçrayışla atladılar.

Oland, onların gidişiyle iç çekti. İstek garip değildi. Sıklıkla, Sınırsız Boşluğun kendisi onları öldürmeye çalışmıştı.

Luinngard İmparatorluğu'nda ikinci ve üçüncü en güçlü olduklarını düşünen bu şövalyeler, sürekli bir utanç içinde yaşıyorlardı. Kırmızı kristalleri düzgün bir şekilde çıkaracak durumda bile değillerdi çünkü kan arzusu çok keskin ve acımasızdı.

Zamanla, güç arayışları kristalleşmişti. Her fırsat bir can simidi haline gelmişti. Bu fırsatı gördüklerinde, onu değerlendirdiler. Oland, onların güçlü olduğunu inkar edemezdi—elbette ki hayır—ama Ölüm Bölgesi'ne dalmak? Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyordu. Çocukluğundan beri o yer hakkında korkunç hikayeler duymuştu.

Derin bir nefes aldı.

"Neyse, kendime bir kahve yapayım."

***

Kuzey, kanyonun kenarındaki kararmış kayaya, süzülen bir yaprak gibi zarafetle indi. Yukarıya baktı. İkisi gökyüzüne doğru düşüyordu, ifadeleri sert ve kararlıydı.

Aşağıya dalan ilk kişi Eskedar'dı, kıvırcık kahverengi saçları rüzgarda savrulurken havada düşüyordu. Kuzey, kollarını kavuşturdu ve bulunduğu yerden izledi, müdahale etmeyi reddetti.

Şövalye aniden alt seviyeye ulaştığında, yere yaklaşırken, kahverengi özünden kanama başladı ve kalınlaşmış duman gibi yayıldı. Üzerinde dalgalandı, havayı lekelerken, ardından aura yoğunlaşarak devasa bir kule şekline girdi.

Şövalye Eskedar yere çarpmadan önce, kule'nin tabanı kanyon yüzeyine vurdu. Yer titredi. Kule'nin inişi, düşüş hızını öldürdü ve onu dizlerinin üzerine düşürdü, sanki uzun bir merdivenden aşağı atlamış gibiydi.

Aynı anda, Şövalye Chryslar yere ulaştığında—ellerinde iki uzun kılıç parladı. İki bıçağıyla havada spiral hareket etti ve rüzgar direncini kesen beyaz çelikten bir fırtına haline geldi.

Kuzey'in dudakları aralandı.

'Hareketlerini kullanarak ivmeyi öldürdü.'

[Yetenek kopyalamak ister misin, Fırtına'nın Melodisi, B sınıfı için 5.000 yetenek parçası]

'Evet... bekle ne?'

Kuzey'in bakışları gözlerinin önündeki panele düştü.

'Beş bin mi? Neden? B sınıfı yetenekler sadece beş yüz oluyordu!'

[Ruh özünün potansiyeli, ruh rütbesi, varlığın doğası arasındaki fark nedeniyle, yetenekleri ruhuna dokumak artık daha fazla maliyet gerektiriyor]

Kuzey'in çenesi gerginleşti.

'Bu iyi bir şey gibi görünmüyor.'

[Aldığın tüm büyük faydalar için bu çok mu maliyetli?]

Aralarında bir sessizlik uzandı. Sonra derin bir nefes aldı.

"Sanırım hayır."

Gözleri yarı kapandı.

'Bana saygısızca mı konuştun... ses tonunda bir saygısızlık alt akışı vardı.'

[Yanlış]

[Yetenek Kopyalama, Fırtına'nın Ritmi, 5.000 yetenek parçası için B sınıfı]

[Yetenek Kullanıcısı sadece bir Dahi olduğu için yalnızca dört yetenek kazanılacak]

[Serseri yeteneği, İlk Kan Ritmi, kazanıldı]

[Göçebe yeteneği, Hortum, kazanıldı]

[Vagrant yeteneği, Kasırga'nın Lütfu, kazanıldı]

[Maverick yeteneği, Sonsuz Fırtına, kazanıldı]

[Yetenek, Fırtına'nın Ritmi, B sınıfı başarıyla kopyalandı]

[5,000 yetenek parçası kaybettiniz]

Ruhunda ince bir dalgalanma kaydedildi—güç, bir gelgit gibi yükseliyordu. İki şövalye yaklaştı. Northern'ın gözleri Eskedar üzerinde durdu.

'Onun yetenekleri de faydalı görünüyor, ama karar vermeden önce bir süre inceleyelim. Gelecekte görebileceğim tüm yeteneklerle, acele edemem.'

İkisi de Northern'a ulaştıklarında göğüslerini kabartmıştı.

"Prensim, başardık!"

Northern'ın dudakları titredi, gülümsemeyi bastırdı.

'Onlar Luinngard'ın en iyileriydi. Bunu nasıl unuttum.'

Kanyonun derinliklerine döndü, başını salladı.

“Başarıyla indiniz belki, ama bunun sayesinde, ikiniz de altımızdaki her yaratığı uyardınız. Tsk, hiç dikkat veya çevresel farkındalık yok. Luinngard size öğretmedi mi? Düşmanlarınıza gelişinizi sadece yayamazsınız.”

Kanyonun karanlık oyuklarından, birçok kırmızı göz yanmaya başladı.

Bir sonraki bölüm bu web sitesinde ilk olarak güncellenecek. Herkes yarın geri dönüp okumaya devam etsin!